NƯƠNG TỬ NHÀ TA LÀ KIẾM THẦN

Tác giả: Nhất Sinh Yếu Cường Đích Phì Tử

Thể loại: Huyền Huyễn, Xuyên Không, Hậu Cung, Harem

Nguồn: truyenyy.pro

—★—

DTV-EBOOK.COM.VN

Thời loạn lạc, quỷ thần hoành hành. Tần Phong, người bất ngờ xuyên không đến thời đại hỗn loạn này, không có hoài bão lớn lao, chỉ muốn tự bảo vệ mình và an hưởng tuổi già. Nhưng trời không chiều lòng người, những nam nhân xuất chúng thì ở đâu cũng nổi bật. Theo lời giao ước của tổ tiên, đại tiểu thư có thiên phú dị bẩm của Liễu gia trở thành nương tử của hắn.

Mục lục

Chương 1: Xuyên không đến Đại Càn
Chương 2: Song đồng quỷ dị
Chương 3: Trảm Yêu Ti Thương Phi Lan
Chương 4: Hôn ước tổ tiên
Chương 5: Văn Khí Trong Sách
Chương 6: Nhị đệ, xem ta dẫn khí nhập đỉnh!
Chương 7: Chữa trị bệnh tình
Chương 8: Rời khỏi phủ
Chương 9: Câu đối
Chương 10: Vào Các
Chương 11: Triều Văn Kinh
Chương 12: Truyền thụ đao pháp
Chương 13: Thiên Cương Nguyên Trảm
Chương 14: Gặp lại yêu tà
Chương 15: Kịch chiến
Chương 16: Tư Chính Thạch Tử Minh
Chương 17: Đàn ông đích thực nên như vậy
Chương 18: Trận chiến ải Trấn Linh
Chương 19: Hoàng hôn
Chương 20: Ngày lành tháng tốt
Chương 21: Dịch vụ cưới hỏi trọn gói
Chương 22: Kẻ đến bất thiện
Chương 23: Cưới nàng quả là một việc khó khăn
Chương 24: Khiêu khích
Chương 25: Tỏ bày trước mọi người
Chương 26: Giải vây
Chương 27: Cô gia
Chương 28: Tân trạch
Chương 29: So tài
Chương 30: Nhược điểm của Ngự Binh Quyết
Chương 31: Chấn hưng Vọng Nguyệt Cư
Chương 32: Hắc Vụ Lâm
Chương 33: Tranh Phong Tương Đối
Chương 34: Vương Mãnh tập kích
Chương 35: Sinh tử giao phong

Chương 36: Cự xà, tiểu thú
Chương 37: Thịt bò nướng
Chương 38: Vạn sự sẵn sàng
Chương 39: Sự ra đời của lẩu
Chương 40: Lần trò chuyện đầu tiên
Chương 41: Cải cách
Chương 42: Hợp tác
Chương 43: Khách chật ních
Chương 44: Hướng tu luyện Văn Thánh bát phẩm
Chương 45: Rút củi đáy nồi
Chương 46: Thiên Khôi
Chương 47: Lão Lý tiệm rượu
Chương 48: Kẻ tu hành Bách Quỷ Đạo
Chương 49: Thân phận lão Lý
Chương 50: Thiên Nguyên Nội Kinh
Chương 51: Văn kỹ Bạch Thốn
Chương 52: Xung đột
Chương 53: Tiên Nhân Túy
Chương 54: Cuộc đối thoại trong bóng tối
Chương 55: Gia nhập
Chương 56: Biến cố ở Hắc Vụ Lâm
Chương 57: Mỹ nhân áo đen
Chương 58: Mặc di
Chương 59: Linh Khí
Chương 60: Đêm không yên bình
Chương 61: Trong mắt thầy thuốc không phân biệt nam nữ
Chương 62: Thi Tâm Cổ
Chương 63: Nguồn gốc cổ trùng
Chương 64: Bão táp sắp đến
Chương 65: Trận động đất bất ngờ
Chương 66: Biến cố kinh hoàng ở Tề Nguyên thành
Chương 67: Công tử áo trắng
Chương 68: Giải độc
Chương 69: Vấn đạo
Chương 70: Thương tích ở cánh tay phải
Chương 71: Thiên Bảo Các
Chương 72: Tam Thập Lục Tinh, Thập Nhị Thần Tướng
Chương 73: Đi tới Tề Nguyên thành
Chương 74: Hai kẻ bất thường
Chương 75: Nhiệm vụ thực sự

Chương 76: Con đường làm giàu
Chương 77: Quỷ trùng tập kích
Chương 78: Trùng Sư
Chương 79: Bản Mệnh Chân Giải - Xích Viêm Hỏa Vũ
Chương 80: Kết thúc truy kích
Chương 81: Đến nơi
Chương 82: Thập Nhị Thần Tướng Lệnh
Chương 83: Thương Tiên Tư Mã Không
Chương 84: Triệu tập y sư
Chương 85: Dư luận phẫn nộ
Chương 86: Trưng bày y thuật
Chương 87: Đồng lòng, chung sức
Chương 88: Không ngừng không nghỉ, toàn lực phụ giúp!
Chương 89: Điều trị xong
Chương 90: Muốn đến kỹ viện thì rẽ phải
Chương 91: Ta, Trảm Yêu ti cũng muốn người này
Chương 92: Lựa chọn bảo khí
Chương 93: Kỳ Môn Bát Quái Ngọc
Chương 94: Thập Nhị Thần Binh
Chương 95: Sơn hà hỏi họ ta tên ta, Ngũ nhạc nghênh đón
Chương 96: Bạch y công tử hào phóng
Chương 97: Trò chuyện dưới trăng
Chương 98: Lão bản đứng sau Vọng Nguyệt Cư
Chương 99: Sự đồng cảm giữa những kẻ gian thương
Chương 100: Âm Linh
Chương 101: Thực lực của Liễu Kiếm Ly
Chương 102: Phương pháp thăng cấp từ Thất Phẩm lên Lục Phẩm
Chương 103: Che đậy thiên cơ
Chương 104: Học tập trận pháp
Chương 105: Trận pháp, Bạch Lôi
Chương 106: Mặc Tỷ rời đi
Chương 107: Yêu Tàng đến
Chương 108: Lam Ngưng Sương tâm tư trùng trùng
Chương 109: Cô gia, có thể gọi ta là Ngưng Sương không?
Chương 110: Bóng đêm buông xuống
Chương 111: Cổ Mộng
Chương 112: Bách quỷ dạ hành
Chương 113: Liễu Kiếm Ly ra tay
Chương 114: Đại lão hiện thân
Chương 115: Bạch Lôi Phá Cổ Mộng

Chương 116: Bụi Đọng
Chương 117: Hội hợp
Chương 118: Hai người đến thăm vào đêm khuya
Chương 119: Ấn Chứng Bá Quyền Thiên Địa
Chương 120: Bố trí trận pháp Trọng Uyên
Chương 121: An Không Có Khả Năng Định Hướng
Chương 122: Lo lắng trước khi hành y
Chương 123: Sắp xếp kinh mạch
Chương 124: Điều trị thành công
Chương 125: Phu quân của Liễu Kiếm Ly
Chương 126: Ngũ Lôi Quán Tưởng Đồ
Chương 127: Ngươi có mấy phần nắm chắc?
Chương 128: Đã mang danh nghĩa vợ chồng, thì sẽ không rời không bỏ
Chương 129: Kẻ khiêng giếng, Lam Ngưng Sương nhập Lục phẩm
Chương 130: Lời hứa trong cơn mưa giông
Chương 131: Bước vào Vạn Thần Cảnh, Mưa gió hóa kiếm!
Chương 132: Bài vị chưa khắc tên
Chương 133: Thần Công Phường
Chương 134: Khi nào các con động phòng?
Chương 135: Vị khách không mời?
Chương 136: Đao Cuồng Trấn Thiên Nhất
Chương 137: Phu nhân, đừng nhìn nữa
Chương 138: Hay là võ phu thích hợp để giả vờ... nguy hiểm hơn
Chương 139: Cầu xin Thần Tướng làm sư phụ
Chương 140: Với tình cảm của hai ta, cần gì phải khách sáo như vậy?
Chương 141: Nụ hôn dưới ánh trăng
Chương 142: Đêm nay trăng thật đẹp
Chương 143: Nếu Phong nhi dám bắt nạt con, ta sẽ thay con dạy dỗ nó
Chương 144: Tam đại kiếm đạo
Chương 145: Thương cô nương chỉ là muội muội... bạn bè của ta
Chương 146: Vợ chồng nên chung sống thế nào?
Chương 147: Đại chiến bùng nổ
Chương 148: Tiên Pháp - Sương Lý Khán Hoa
Chương 149: Ngươi đối với sức mạnh, một chữ cũng không biết
Chương 150: Gặp Lại Bách Trùng
Chương 151: Thông Linh Khiển Tướng
Chương 152: Trái tim của Vương

Chương 153: Sự thật bi thương
Chương 154: Thần Công Hỏa Kích
Chương 155: Tan biến
Chương 156: Rượu mạnh dành cho anh hùng (Kết thúc quyển 1)
Chương 157: Hoa Dung Đạo Nam Vực
Chương 158: Điều quan trọng nhất trong kinh doanh là các mối quan hệ
Chương 159: Sự do dự của Liễu Kiếm Ly
Chương 160: Sắc lệnh bổ nhiệm từ Nam Vực Tư Mệnh
Chương 161: Vị đại lão thần bí thi triển tiên pháp
Chương 162: Gia nhập Trảm Yêu Ti?
Chương 163: Câu trả lời của Tần Phong
Chương 164: Thử thách truyền đạo
Chương 165: Ngu tiền bối cũng không dễ dàng gì
Chương 166: Hồng phúc của người làm công
Chương 167: Ngươi xem ta là người nào? Phải thêm tiền!
Chương 168: Tiễn khách!
Chương 169: Ngươi có biết ma sát lực là gì không?
Chương 170: Kiến thức há có thể dùng tiền bạc để cân đo đong đếm?
Chương 171: Nàng Muốn Mạnh Hơn
Chương 172: Nhị đệ sự thành
Chương 173: Sống sót chính là chuyện trọng đại nhất
Chương 174: Minh Tâm Cảnh bát phẩm
Chương 175: Cái dáng vẻ vô sỉ của ngươi, ngược lại rất hợp khẩu vị của ta
Chương 176: Tro tàn như tuyết
Chương 177: Phương Pháp Phá Độc
Chương 178: Có thê tử như vậy, phu còn cầu gì nữa?
Chương 179: Tất cả nghe ta sắp xếp!
Chương 180: Nụ hôn gián tiếp
Chương 181: Áy náy
Chương 182: Quan Trủng Mộ Gia
Chương 183: Bạch Lộc Siêu Việt Phàm Nhân
Chương 184: Bích Phương phá quan
Chương 185: Tặng ngươi một phen tạo hóa
Chương 186: Tàn hồn Bích Phương bị Ngũ Lôi Trấn áp
Chương 187: Ngươi có biết thế nào là phán đoán trước không?
Chương 188: Cảnh đời ngang trái
Chương 189: Phu nhân đại lượng

Chương 190: Còn có thể làm như vậy?
Chương 191: Truyện Tranh Xấu Xấu
Chương 192: Nỗi đau hằng ngày
Chương 193: Kỹ năng cần thiết nơi công sở
Chương 194: Hạ độc
Chương 195: Cuộc so tài từ xa
Chương 196: Lần đầu gặp mặt
Chương 197: Đời người như kịch, toàn dựa diễn xuất
Chương 198: Lật bài ngửa
Chương 199: Nương tử, cứu ta!
Chương 200: Nương tử Đại Càn, người lạnh lùng ít nói
Chương 201: Dòng chảy ngầm vô hình
Chương 202: Tiểu thư, người cứ thử xem sao
Chương 203: Trong lòng ta, nàng là duy nhất
Chương 204: Danh đao xuất thế
Chương 205: Tần Sư
Chương 206: Tuổi thanh xuân đã qua
Chương 207: Ngươi chính là tên khốn kiếp lừa gả sư tỷ ta?
Chương 208: Tiểu sư muội của Liễu Kiếm Ly
Chương 209: Hai Phong Thư của Tông Chủ Vạn Kiếm Tông
Chương 210: Quyết định của Liễu Kiếm Ly
Chương 211: Ta thật sự là một người anh tốt
Chương 212: Là rung động sao~
Chương 213: Rùa xem đậu xanh, phải lòng nhau rồi?
Chương 214: Thân phận của Bạch Thu
Chương 215: Vẫn là người thật đẹp hơn
Chương 216: Chính Khí Cảnh Thất Phẩm
Chương 217: Nghiên cứu trong Hồ Đình
Chương 218: Đừng nói gì cả.....
Chương 219: Chia ly
Chương 220: Mọi sao của cảnh Giới Mệnh lục phẩm
Chương 221: Ác mộng
Chương 222: Lui Về Hậu Trường
Chương 223: Thạch Tư Minh vô sỉ
Chương 224: Bàn bạc hợp tác với Thần Công Phòng
Chương 225: Quyết định của lão nhân Bách Lý
Chương 226: Khởi hành, Vạn Kiếm Tông!
Chương 227: Thân phận thật sự của Quỷ Thủ
Chương 228: Bước vào Bách Hoa Cốc
Chương 229: Nhã Đình

Chương 230: Bài thơ mỹ nhân
Chương 231: Đương nhiên là nương tử nhà ta
Chương 232: Vườn Mỹ Nhân
Chương 233: Nhận biết hoa
Chương 234: Bài thơ kia có phải huynh viết không?
Chương 235: Vị Tần huynh tài hoa hơn người
Chương 236: Vật ngươi mượn, chưa từng trả lại
Chương 237: Đàn ông, không thể nói mình không làm được
Chương 238: Hai tên đệ tử trông coi cửa nọ
Chương 239: Tam Nhân Thành Hổ, Nhân Ngôn Khả Úy
Chương 240: Vạn Kiếm Tông Tông chủ - Nhạc Hạc Hiên
Chương 241: Tên Sở Khanh Khiến Người Người Căm Phẫn
Chương 242: Kiếm quyết? Sao ngươi không văn đấu với ta?
Chương 243: Không cần nương tay, ta vẫn còn chống đỡ được
Chương 244: Đệ tử phát cuồng
Chương 245: Di Hình Hoán Ảnh Phá Hắc Khí
Chương 246: Mỹ nhân dắt tay, du ngoạn vân tiêu
Chương 247: Ta hứa với ngươi
Chương 248: Đêm Thần Thực
Chương 249: Diệt Sinh Lôi
Chương 250: Bố Trận
Chương 251: Vạn sự trù bị
Chương 252: Vạn Kiếm Kiếm Trận
Chương 253: Diệt Sinh Lôi giáng thế
Chương 254: Mượn Sơn Thuỷ Vạn Kiếm Tông Dùng Một Lần
Chương 255: Giới Vực
Chương 256: Kiếm Thần Nhất Tiếu (Hết quyển 2)
Chương 257: Trận chiến vấn kiếm
Chương 258: Muội Muội Của Bạch Vô Song
Chương 259: Đây đều là những gì mà người trẻ tuổi như hắn nên gánh chịu
Chương 260: Thỏ Thỏ đáng yêu như vậy.....
Chương 261: Kiếm Đế Thành, Bạch Vô Song
Chương 262: Tình thâm tỷ muội?
Chương 263: Tửu phẩm rất kém
Chương 264: Phá vỡ cục diện
Chương 265: Ta là người như vậy sao?
Chương 266: Lại là ngươi?
Chương 267: Đáng thương thiếu niên lang
Chương 268: Cơ hội

Chương 269: Thật sự rất ngưỡng mộ Liễu Kiếm Ly a!
Chương 270: Chữa trị cho Đại Trưởng Lão
Chương 271: Vương Giả Mồm Mép
Chương 272: Đặt Cược
Chương 273: Lời hứa của Bạch Vô Song
Chương 274: Nương tử của ta chính là Liễu Kiếm Ly
Chương 275: Ly Lạc hùng mạnh
Chương 276: Liễu Kiếm Ly Hiện Thân
Chương 277: Ngươi thua rồi
Chương 278: Trận chiến cuối cùng
Chương 279: Chứng nhân lịch sử
Chương 280: Kiếm Đạo Minh còn thiếu một đầu bếp
Chương 281: Ôm chặt đùi Kiếm Đạo Minh
Chương 282: Có cần Thanh Nhi dọn phòng cho cha không?
Chương 283: Ta đại khái là bệnh rồi.....
Chương 284: Mặc tỷ tỷ, con đã lớn thế này rồi sao?
Chương 285: Bí mật của Long Mạch chi địa
Chương 286: Mâu thuẫn
Chương 287: Phụ thân ngươi không đơn giản
Chương 288: Cha, rốt cuộc người...
Chương 289: Hay là nhường hắn cho ta?
Chương 290: Liễu Kiếm Ly ghen tuông?
Chương 291: Cơ hội đột phá nhị phẩm
Chương 292: Con còn phải học hỏi sư phụ nhiều điều
Chương 293: Quy củ là chết, người là sống
Chương 294: Cướp Linh Khí
Chương 295: Trận pháp tụ linh hoàn thành
Chương 296: Còn có chuyện tốt như vậy?
Chương 297: Kẻ đọc sách chân chính
Chương 298: Thương cô nương trở về
Chương 299: Dịch bệnh ở Thư Lương thành
Chương 300: Dịch bệnh
Chương 301: Thi Độc
Chương 302: Tìm kiếm
Chương 303: Xin lỗi, chỉ còn hai phòng
Chương 304: Hồi ức của Thương Phi Lan
Chương 305: Ta sai rồi
Chương 306: Manh mối
Chương 307: Thân phận của thi quỷ
Chương 308: Ám độ Trần Thương

Chương 309: Cửu Luyện Quan
Chương 310: Một thân hai vai
Chương 311: Đại nạn sắp đến
Chương 312: Xâm nhập phủ tri huyện
Chương 313: Lộ Nguyên Hình
Chương 314: Tai ương giáng xuống, thi quỷ hồi sinh
Chương 315: Viện binh
Chương 316: Thương Tiên giá lâm
Chương 317: Sống mới có hy vọng
Chương 318: Tâm Nhãn
Chương 319: Thần thông bẩm sinh - Tử tế
Chương 320: Thứ còn quan trọng hơn cả sinh mạng
Chương 321: Đêm nay, ngươi chắc chắn phải chết
Chương 322: Thương Long nhất mạch
Chương 323: Không Quên Sơ Tâm
Chương 324: Lấy Thân Mình Hóa Trận Tâm!
Chương 325: Ta thích hắn
Chương 326: Tỉnh Lại (Hết Quyển 3: Kẻ Vô Danh)
Chương 327: Biến đổi của cơ thể
Chương 328: Thiên Chiêm Quái Thuật, Tam Thiên Vọng Khí
Chương 329: Hạo Nhiên Cảnh ngũ phẩm
Chương 330: Chu Khai trở về
Chương 331: Thiên hạ vô bất tán yến tịch
Chương 332: Bồi hồi quá khứ, ngậm ngùi xúc động
Chương 333: Viếng thăm Liễu phủ
Chương 334: Khi nào định sinh con?
Chương 335: Cây trụ vàng của Liễu gia
Chương 336: Chỉ điểm
Chương 337: Tướng công, chàng có muốn có con không?
Chương 338: Hạo Văn Viện này, không ở cũng được
Chương 339: Đá Xám và Ngọc
Chương 340: Pháp Xuất Ngôn Tuỳ?
Chương 341: Bạn cũ ở Đế Đô
Chương 342: Lại thăm viếng
Chương 343: Xin chỉ giáo
Chương 344: Mọi người nên học tập vị học viên này
Chương 345: Người kể chuyện trong quán rượu
Chương 346: Nha hành
Chương 347: Gặp lại Nhã An
Chương 348: Lần sau là khi nào?

Chương 349: Chuyện này có lẽ phải xem vận may
Chương 350: Thuốc súng ra đời
Chương 351: Kim Long mở mắt, quốc vận hưng thịnh
Chương 352: Ý tưởng phổ biến thuốc súng
Chương 353: Tay Nấu Nướng Của Nương Tử
Chương 354: Các con có phúc lớn rồi đấy!
Chương 355: Dùng tài thơ vào chính đạo
Chương 356: Trích Tinh Lâu
Chương 357: Pháo hoa
Chương 358: Tiếu diện hổ
Chương 359: Bị theo dõi
Chương 360: Gia đình lục đục vì quýt xanh
Chương 361: Lão nhân câu cá
Chương 362: Thuận lợi ngoài dự kiến
Chương 363: Cửu Trọng Ngục và Ngục La Tư
Chương 364: Buổi đấu giá
Chương 365: Vị tinh thần kỳ
Chương 366: Nhận thành phẩm thuốc nổ
Chương 367: Khai trương tửu lâu
Chương 368: Chứng kiến uy lực
Chương 369: Tranh chấp phân chia
Chương 370: Phong Khởi Vân Dũng
Chương 371: Lời khuyên của Phí Tuần
Chương 372: Đến Quốc Tử Giám
Chương 373: Đúng là Xấu Hổ Cho Hai Chữ "Làm Thầy"
Chương 374: Vương Hầu Tướng Tướng, Ninh Hữu Chủng Hú?
Chương 375: Xông Pha Học Cung
Chương 376: Trăm năm cô tịch
Chương 377: Gánh Vác Ý Chí?
Chương 378: Hàn Môn Thư Viện
Chương 379: Tàn hồn Thánh Nhân
Chương 380: Tiên Thiên Nhất Khí
Chương 381: Dời viện binh
Chương 382: Năm mới sắp đến
Chương 383: Khởi hành
Chương 384: Dám giận không dám nói
Chương 385: Dẫn các ngươi đi xem một thứ
Chương 386: Pháo hoa rực rỡ
Chương 387: Mọi chuyện ngã ngũ
Chương 388: Chỉ là một cây trâm ngọc mà thôi

Chương 389: Ta muốn ở bên cạnh ngươi
Chương 390: Cửu Trọng Ngục mở ra
Chương 391: Trốn Xuất Sinh Thiên
Chương 392: Đại Lão Ra Tay
Chương 393: Thượng Cổ Hỗn Nguyên Bảo Khí - Phược Thần Cương
Chương 394: Thần bí nhân
Chương 395: Trung niên bị giam cầm ở tầng thứ bảy
Chương 396: Trốn Thoát
Chương 397: Lời nguyền của Nữ Bạt
Chương 398: Thanh Huyền Trận
Chương 399: Ngươi nói nhiều quá
Chương 400: Diện Thánh
Chương 401: Nhã An? An Nhã!
Chương 402: Cứu chữa An Nhã
Chương 403: Nhất định là đang lừa ta
Chương 404: Hậu cung chi chủ
Chương 405: Tâm tư của Hoàng hậu
Chương 406: Bình bình vô kỳ
Chương 407: Bản cung chưa từng nghĩ sẽ lừa ngươi
Chương 408: Kim Long dị động
Chương 409: Không hiểu phòng ngự, sao có thể tấn công?
Chương 410: Khách đến thăm
Chương 411: Hồng Mông Tiên Khí
Chương 412: Chủ động đưa mình tới cửa?
Chương 413: Căn phủ đệ này rốt cuộc là như thế nào?
Chương 414: Trước thềm tỷ võ
Chương 415: Huyền Vũ Đài
Chương 416: Trận đấu bắt đầu
Chương 417: Một chiêu định thắng phụ
Chương 418: Đệ tử của Trấn Thiên Nhất
Chương 419: Vị khách không mời mà đến
Chương 420: Tranh đồ đệ
Chương 421: Trang nam nhi, chí ở bốn phương
Chương 422: Biến cố của học viện
Chương 423: Đọc sách vô môn
Chương 424: Lực bất tòng tâm
Chương 425: Hôn sự này, bản cung không đồng ý!
Chương 426: Ngươi nên gọi ta một tiếng sư tỷ
Chương 427: Cơ hội

Chương 428: Mộng Chiếu
Chương 429: Lấy kế hoạch của ngươi, trị ngươi
Chương 430: Đạo Vấn Quốc Tử Giám
Chương 431: Quyển sách nào, trang nào, dòng nào?
Chương 432: Chấn động bốn phía
Chương 433: Tôn Tử quả nhiên vẫn ngầu lòi!
Chương 434: Đọc ra một thời thái bình thịnh thế (Hết quyển 4)
Chương 435: Bước vào Hạo Nhiên Cảnh ngũ phẩm
Chương 436: Đại học sĩ nội các
Chương 437: Nhà ta có một tiểu nữ, đến nay vẫn chưa gả đi
Chương 438: Ông có biết dạy con trai không?
Chương 439: Vị mãnh tướng dũng cảm vô song
Chương 440: Cảnh cáo?
Chương 441: Long Tộc sắp đến
Chương 442: Hay là để Phi Lan gả cho hắn ta luôn đi
Chương 443: Bày võ đài kén rể?
Chương 444: Bắt đầu tỷ võ chiêu thân
Chương 445: Trực giác của phụ nữ thật đáng sợ
Chương 446: Liên quan gì đến lão già này?
Chương 447: Là tên tiểu tử đó, ngươi cũng không gả?
Chương 448: Lấy thêm một người thì có là gì
Chương 449: Nữ tử Long Tộc cũng không dễ chọc đâu
Chương 450: Ta có một huynh đệ tốt
Chương 451: Tên tiểu tử này đến góp vui gì đây?
Chương 452: Tần Sư, ghê gớm!
Chương 453: Ta hiểu rõ con người của tiểu tử này
Chương 454: Có tính là đánh lén không?
Chương 455: Diễn xuất của Thương Mộc
Chương 456: Ứng chiến nhạc phụ tương lai
Chương 457: Trận Phong Cương Tuyệt Tức
Chương 458: Chấp nhận
Chương 459: Chết vì sĩ diện
Chương 460: Gia đình hai bên cùng tụ họp một đường
Chương 461: Bà thông gia lợi hại
Chương 462: Thuật trị phu của mẫu hậu
Chương 463: Như vậy dễ thụ thai hơn
Chương 464: Mùng Tám Tháng Hai, Ngày Tốt Cưới Hỏi
Chương 465: Vẫn còn nhớ bài thơ năm xưa?
Chương 466: Thương Phi Lan độ kiếp
Chương 467: Thiên Tỏa U Minh

Chương 468: Âm dương nghịch chuyển, bát quái dịch vị
Chương 469: Vấn Tâm Đài Bị Phá Hủy?
Chương 470: Yêu hơn bất kỳ ai
Chương 471: Lấy sở trường của mình, công kích sở đoản của địch
Chương 472: Cô cô dạy quả nhiên không sai
Chương 473: Thế gian tam giới
Chương 474: Vận Dụng Mệnh Tinh
Chương 475: Tu La Tràng
Chương 476: Không bằng hai người các nàng.....
Chương 477: Đêm nay ta không tranh với ngươi, nhưng chỉ giới hạn đêm nay!
Chương 478: Lợi Ích Của Việc Ngủ
Chương 479: Quyết tâm của Hình Thịnh
Chương 480: Cải tiến Ngự Binh Quyết thành công
Chương 481: Toàn quân phấn khởi
Chương 482: Vận mệnh sao trời trải rộng như bàn cờ
Chương 483: Tinh Quang Nghi biến động
Chương 484: Tiểu Bạch một mình đến
Chương 485: Biến cố Tây Vực
Chương 486: Ta muốn dẫn theo hai người cùng đi
Chương 487: Xuất chinh
Chương 488: Yêu Vương tấn công?
Chương 489: Yêu Miêu Bạch Tiểu Mao
Chương 490: Thiếu chủ giả mạo
Chương 491: Đổi cái bát to hơn đi
Chương 492: Xem Âm Dương, Đoán Ngũ Hành, Nhìn Nhật Nguyệt Trong Lòng Bàn Tay
Chương 493: Nếu bần đạo không tính sai, ngươi có hai trai hai gái
Chương 494: Nương tử, xử nó!
Chương 495: Mẫu Đơn Lâu
Chương 496: Thanh lâu?
Chương 497: Công tử đây là muốn tuyển phi sao?
Chương 498: Đồ Sơn Hồ tộc
Chương 499: Ta liếc mắt một cái đã nhìn ra các ngươi không phải người
Chương 500: Nương tử nhà ngươi đang tìm ngươi khắp nơi
Chương 501: Nương tử, ta sai rồi
Chương 502: Bạch Hổ Yêu Vương đã chết
Chương 503: Nguy Cơ Từ Sau Lưng
Chương 504: Hắc Khí

Chương 505: Ngăn Cản
Chương 506: Không cần lo lắng, ta sẽ ra tay
Chương 507: Đạt đến Đồ Sơn
Chương 508: Cửu Vĩ Yêu Hồ Hữu Tô Thiên Duyệt
Chương 509: Màn đoàn tụ mẹ con đầy cảm động?
Chương 510: Trên cả cấp Giáp Thượng, chính là Thiên tai
Chương 511: Trường Cung Truy Mệnh
Chương 512: Thượng Cổ Hỗn Nguyên Bảo Khí - Chiếu Thiên Thạch
Chương 513: U Minh Quỷ Giới
Chương 514: Đêm Thần Thực - Ngao Nhân
Chương 515: Ta lại nghĩ ra một cách kiếm tiền
Chương 516: Đừng để dục vọng đánh gục ý chí
Chương 517: Còn Xin Tộc Trưởng Thiên Duyệt Chỉ Giáo
Chương 518: Sự Thần Dị của Chiếu Thiên Thạch
Chương 519: Các ngươi tối qua không nghỉ ngơi sao? Trông mệt mỏi như vậy?
Chương 520: Kim Sí Đại Bằng
Chương 521: Thân phận của Bắc Quỷ Thủ
Chương 522: Đại Bằng nhất tộc tuyệt không chịu thua kém
Chương 523: Bất đắc dĩ, ai nguyện khuất phục người khác
Chương 524: Phó tiền bối, người và phụ thân ta...
Chương 525: Thi Sơn Đi Qua, Vạn Vật Không Còn
Chương 526: Thi Sơn xâm thành
Chương 527: Liệt Diệm Phần Thi Hải
Chương 528: Sở Vương Quân
Chương 529: Không ngại nói cho ngươi biết, thuốc nổ là do ta phát minh
Chương 530: Tiến quân vào thành Quỳnh Vũ
Chương 531: Một Xúc Tức Phát
Chương 532: Kim Sí Đại Bằng trở về
Chương 533: Đại bàng một ngày cùng gió lên
Chương 534: Gió lớn nổi lên, mây bay cuồn cuộn
Chương 535: Là ngươi sao?!
Chương 536: Quỷ Thủ chiến Đao Quỷ
Chương 537: Ngao Nhân Tỉnh Giấc
Chương 538: Những binh sĩ này, không nên chết ở đây
Chương 539: Có Thể Quây Đánh Thì Đừng Đơn Đấu
Chương 540: Luyện Hóa Long Linh
Chương 541: U Minh Quỷ Giới
Chương 542: Nhận Thức

Chương 543: Chia Tay
Chương 544: Kim quang trên người hắn thật kỳ quái
Chương 545: Mộ phần của Lý Dương
Chương 546: Trở về
Chương 547: Cha, chẳng lẽ người muốn chuyện của người và Phó tiền bối…
Chương 548: Đêm nay hắn là đến lượt ta rồi
Chương 549: Phương pháp chuyển giao Thần Tức Thượng Cổ
Chương 550: Phương pháp này, không thích hợp với ngươi
Chương 551: Thiên Giám Quốc Sư? Lão già thối tha!
Chương 552: Y phục ta có thể tự cởi
Chương 553: Thiên Kiếp giáng lâm
Chương 554: Dùng thêm chút sức mạnh nữa đi, ta vẫn còn chịu được
Chương 555: Nương tử, hay là nàng bớt phóng túng một chút đi
Chương 556: Cảnh giới Kiếm Thần, quả nhiên đáng sợ như thế
Chương 557: Nàng ta sao lại đến đây?!
Chương 558: An Nhã âm dương quái khí
Chương 559: Trí nhớ khiếm khuyết của Hiên tiền bối
Chương 560: Kẻ Thần Ma dám giẫm đạp thế giới này, giết!
Chương 561: Thuật pháp này tên là Thần Uy
Chương 562: Ân cứu mạng, phải lấy thân báo đáp?
Chương 563: Nương tử cũng có thể tu hành tiên pháp!
Chương 564: Thỉnh giáo lão gia
Chương 565: Quỷ Độc Môn tái lâm
Chương 566: Kiếm Ly chỉ điểm
Chương 567: Nô gia muốn mở một thanh lâu
Chương 568: Trẫm, rất là thất vọng a!
Chương 569: Lão nô sợ là không có cơ hội này
Chương 570: Huynh đệ, đừng giỡn nữa
Chương 571: Thái tử Cảnh Giác
Chương 572: Hừ, chỉ vậy thôi sao?
Chương 573: Ai bảo ba tấc bút lông, không thể nhuốm máu
Chương 574: Công dụng đặc biệt của thanh quất
Chương 575: Tam Đường Hội Thẩm
Chương 576: Lợi cho lão già kia rồi
Chương 577: Hoạt huyết hóa ứ
Chương 578: Phiền tránh ra, kẻ bất tài dễ lây bệnh
Chương 579: Dụ rắn ra khỏi hang
Chương 580: Độc Cô Nhân Chưa Từng Nói Lời Giả Dối

Chương 581: Người Tây Vực đến
Chương 582: Cô gia, có một đám cô nương tìm ngài
Chương 583: Người đứng đắn ai lại mở thanh lâu
Chương 584: Trạng thái huyền diệu
Chương 585: Ta có thứ muốn dạy hai người
Chương 586: Truyền thụ tiên pháp
Chương 587: Duy có mất đi, mới càng thêm trân trọng
Chương 588: Trai đơn gái chiếc, chi bằng tâm sự phong hoa tuyết nguyệt
Chương 589: Phương pháp này chỉ thích hợp với nương tử nhà ta.....
Chương 590: Tần công tử, chàng xem có thể...
Chương 591: Nhị thể đồng tâm
Chương 592: A Tu La tộc
Chương 593: Quan Tinh Nghi
Chương 594: Nhân quả đan xen
Chương 595: Bố cục
Chương 596: Ám sát trong đêm mưa
Chương 597: Đặng Mặc Thân Tử
Chương 598: Thế như chẻ tre
Chương 599: Thả lưới và kết minh
Chương 600: Đặt cược tất thua?
Chương 601: Xác định nhân tuyển
Chương 602: Cha già, con đã lo liệu ổn thỏa rồi
Chương 603: Kịch chiến
Chương 604: Thắng hiểm
Chương 605: Kiếm Khí Tung Hoành Ba Vạn Dặm
Chương 606: Chứng Kiếm Thần Chi Danh
Chương 607: Thế gian vô nhị
Chương 608: Bây giờ đổi người còn kịp không?
Chương 609: Mai Rùa, đi chết đi!
Chương 610: Lôi Pháp
Chương 611: Ngươi rất mạnh đấy!
Chương 612: Thật là có nhục văn hóa!
Chương 613: Giai điệu hỗn loạn
Chương 614: Dưới lớp áo có vết thương, không tin ta cởi cho chàng xem
Chương 615: Những ân tình này, e rằng chỉ có thể lấy thân báo đáp
Chương 616: Lời mời dự hội thơ văn

Chương 617: Mưu đồ của Mạc Tế Tửu
Chương 618: Mỗi người một tâm tư
Chương 619: Tuyệt kỹ mang tên chân thành
Chương 620: Khiêu khích
Chương 621: Tát ngươi một cái là xem trọng ngươi
Chương 622: Sự thật phơi bày
Chương 623: Trận tỷ thí này, Thái Bình Thư Viện nhận!
Chương 624: Hành Lộ Nan
Chương 625: Phá vỡ xiềng xích
Chương 626: Khoa cử hạ màn
Chương 627: Tìm kiếm pháp môn tu luyện tam phẩm
Chương 628: Thần Hải chính là Giới Vực
Chương 629: Ta đã cố gắng hết sức rồi
Chương 630: U Minh quỷ khí
Chương 631: Phong nhi luôn kín miệng như bình
Chương 632: Dung Hợp Mệnh Tinh
Chương 633: Ta ăn ít, chẳng phải tỷ không biết sao?
Chương 634: Ta chỉ hơi ra tay một chút
Chương 635: Dị dạng trong cơ thể Liễu Kiếm Ly
Chương 636: Bếp bị trộm viếng thăm (2)
Chương 637: Nam nhân tóc bạc
Chương 638: Chuyện không thể không kể về Tần Sư và Bạch Vô Song
Chương 639: Uy hiếp của Tam hoàng tử
Chương 640: Tiểu thư, chẳng lẽ người có rồi sao?
Chương 641: Ta sắp được làm cha rồi!
Chương 642: Nam tử tóc bạc cường đại
Chương 643: Loại thuốc quỷ dị
Chương 644: Nương tử, hình như muội có thai rồi?
Chương 645: Biến cố ở Nam Vực
Chương 646: Siêu Thoát
Chương 647: Chúc Long
Chương 648: Khởi đầu của biến cố (1/2)
Chương 649: Khởi đầu của biến cố (2/2)
Chương 650: Thỉnh Bệ Hạ chuẩn bị khai chiến
Chương 651: Tâm tư của hai người
Chương 652: Từ biệt
Chương 653: Xuất chinh
Chương 654: Hy vọng nhị đệ có thể giúp ta che giấu tốt
Chương 655: Phụ tử tam nhân tề tụ?

Chương 656: Ai nói không có tên thì không bắn chết yêu quỷ được?
Chương 657: Bọn nhóc bây giờ ghê gớm vậy sao?
Chương 658: Hai cha con trơ trẽn
Chương 659: Lời thì thầm trong giấc mơ
Chương 660: Chiểu Trạch Chi Chủ
Chương 661: Phá giải lời nguyền
Chương 662: Lời hứa của Chiểu Trạch Chi Chủ
Chương 663: Luyện Khí
Chương 664: Đến Lạc Vương thành
Chương 665: Lạc Ngọc và nam tử tóc bạc
Chương 666: Điệu hổ ly sơn
Chương 667: Lạc Vương Quân nổi dậy
Chương 668: Dẹp giặc ngoài trước hết phải yên giặc trong
Chương 669: Sư Phụ Rẻ Tiền Xuất Hiện
Chương 670: Thần tính của Chúc Long
Chương 671: Ngươi nên gọi ta là Nhị sư huynh
Chương 672: Giao chiến tiền tịch
Chương 673: Chỉ cầu lòng thanh thản
Chương 674: Chiến trường như luyện ngục
Chương 675: Ca Lâu La Vương tái thế (1/2)
Chương 676: Ca Lâu La Vương tái thế (2/2)
Chương 677: Nhập Tam Phẩm, Chưởng Khống Diệt Sinh Lôi!
Chương 678: Lực Vãn Cuồng Lan
Chương 679: Chúc Long Hiện Thế
Chương 680: Phong nhi, con luôn là niềm tự hào của cha (1/2)
Chương 681: Phong nhi, con luôn là niềm tự hào của cha (2/2)
Chương 682: Thương Long Toái Thần Thương
Chương 683: Thánh Nhân Lâm Thế, Chư Tinh Thần Dẫn
Chương 684: Tiên Giới và Quỷ Giới nứt ra
Chương 685: Kẻ địch mới
Chương 686: Khởi đầu của thời đại mới
Chương 687: Hạn nửa năm đã đến
Chương 688: Tâm tư của An Nhã, chỉ dạy của chủ hậu cung
Chương 689: Hai tiểu gia hỏa này hình như không tầm thường
Chương 690: Biến hóa của mầm cây xanh biếc
Chương 691: Công kích của An Nhã
Chương 692: Bình Bình Vô Kỳ
Chương 693: Người vui người buồn
Chương 694: Biến cố kinh hoàng ở nghĩa trang

Chương 695: Thân phận thực sự của bóng đen mờ ảo
Chương 696: Từ đường ở Tuy Dương thành
Chương 697: Đặt tên
Chương 698: Kim Sí Đại Bằng rời đi
Chương 699: Ta nhớ kỹ ngươi
Chương 700: Miếu thờ cầu được ước thấy
Chương 701: Quái dị
Chương 702: Xích Phát Quỷ, Quỷ Thần Sâm La
Chương 703: Trong giấc mộng này, hắn chính là thần
Chương 704: Thân hình cũng không tệ nha
Chương 705: Tìm Thành Hoàng gia
Chương 706: Hư Ảo Chi Giới, hư hư thực thực
Chương 707: Chuyện quan trọng sao không nói sớm?
Chương 708: Vãn bối tuyệt đối không có dục vọng dơ bẩn không chịu nổi
Chương 709: Học cách kiềm chế dục vọng của bản thân
Chương 710: Hiện trường xã hội chết
Chương 711: Thần linh trên trời, cũng chỉ đến thế mà thôi
Chương 712: Quái dị giáng lâm
Chương 713: Viện binh
Chương 714: U Minh Quỷ Giới
Chương 715: Quỷ Môn Quan
Chương 716: Ngưu Đầu Mã Diện
Chương 717: Hoàng Tuyền
Chương 718: Thổ Bá
Chương 719: Đầu Dây Hồng Định Mệnh
Chương 720: Tái ngộ
Chương 721: Tiểu loli? Quỷ chủ!
Chương 722: Năng lực của Bạch Tô, kết nối hai cõi âm dương
Chương 723: Chính là cái gọi là ta không vào địa ngục thì ai vào?
Chương 724: Tên đầu trọc nào ở đây, phá đám tâm đạo của ta!
Chương 725: Địa Tạng Bồ Tát
Chương 726: Diệt Sát
Chương 727: Cách thức sinh tài
Chương 728: Trở Về Hiện Thế
Chương 729: Nhã An bối rối
Chương 730: Vinh dự của Tam Thập Lục Tinh
Chương 731: Người không khinh cuồng uổng thiếu niên
Chương 732: Vì sao lại có mùi hương của nữ tử?
Chương 733: Liễu gia a bà từng nói, ngăn không bằng dẫn

Chương 734: Phá quan
Chương 735: Nữ nhân khác trong mắt ta đều là phàm phu tục tử
Chương 736: Điều kiện bước vào Siêu Thoát Chi Cảnh
Chương 737: Trường Mệnh Tỏa
Chương 738: Con mắt khổng lồ
Chương 739: Cảnh Biến
Chương 740: Bên ngoài Cực Cảnh Tứ Vực (1/2)
Chương 741: Bên ngoài Cực Cảnh Tứ Vực (2/2)
Chương 742: Khe nứt thời gian, không gian quá khứ (1/2)
Chương 743: Khe nứt thời gian, không gian quá khứ (2/2)
Chương 744: Quỷ chủ hiện thân (1/2)
Chương 745: Quỷ chủ hiện thân (2/2)
Chương 746: Tên tiểu tử thối tha này! (1/2)
Chương 747: Tên tiểu tử thối tha này! (2/2)
Chương 748: Anh Hùng Đản Sinh (1/2)
Chương 749: Anh Hùng Đản Sinh (2/2)
Chương 750: Vị thần hộ mệnh của Phụng Thiên Thành (1/2)
Chương 751: Vị thần hộ mệnh của Phụng Thiên Thành (2/2)
Chương 752: Trấn Thần Ti Ngự mạnh mẽ
Chương 753: Long Tộc Lão Tổ —— Thương Ngưng (1/2)
Chương 754: Long Tộc Lão Tổ —— Thương Ngưng (2/2)
Chương 755: Lai lịch của Phật Khẩu (1/2)
Chương 756: Lai lịch của Phật Khẩu (2/2)
Chương 757: Nó nói đều là giả (1/2)
Chương 758: Nó nói đều là giả (2/2)
Chương 759: Con trai là để đánh (1/2)
Chương 760: Con trai là để đánh (2/2)
Chương 761: Lời thỉnh cầu của Hữu Tô Thiên Duyệt
Chương 762: Giới Tử Tu Di (1/2)
Chương 763: Giới Tử Tu Di (2/2)
Chương 764: Chư Phật biến mất (1/2)
Chương 765: Chư Phật biến mất (2/2)
Chương 766: Khởi hành (1/2)
Chương 767: Khởi hành (2/2)
Chương 768: Nam Giết, Nữ Bắt Đi
Chương 769: Khởi đầu của sự tan vỡ cân bằng sinh tử (1/2)
Chương 770: Khởi đầu của sự tan vỡ cân bằng sinh tử (2/2)
Chương 771: Vị Thị Chi Thuật (1/2)
Chương 772: Vị Thị Chi Thuật (2/2)
Chương 773: Hợp Thân Chứng Đạo, Thiên Kiếp giáng lâm (1/2)

Chương 774: Hợp Thân Chứng Đạo, Thiên Kiếp giáng lâm (2/2)
Chương 775: Thôn phệ (1/2)
Chương 776: Thôn phệ (2/2)
Chương 777: Sinh tử nghịch chuyển, vong giả quy hồn (1/2)
Chương 778: Sinh tử nghịch chuyển, vong giả quy hồn (2/2)
Chương 779: Chết đi sống lại? (1/2)
Chương 780: Chết đi sống lại? (2/2)
Chương 781: Mộ gia Lão gia tử (1/2)
Chương 782: Mộ gia Lão gia tử (2/2)
Chương 783: Khai chiến (1/2)
Chương 784: Khai chiến (2/2)
Chương 785: Năng lực thôn phệ quỷ dị (1/2)
Chương 786: Năng lực thôn phệ quỷ dị (2/2)
Chương 787: Thánh Nhân? Thực lực của Mộ Hành (1/2)
Chương 788: Thánh Nhân? Thực lực của Mộ Hành (2/2)
Chương 789: Thiên Viêm (1/2)
Chương 790: Thiên Viêm (2/2)
Chương 791: Đại Năng Hiện Thân (1/2)
Chương 792: Đại Năng Hiện Thân (2/2)
Chương 793: Bùng nổ toàn diện (1/2)
Chương 794: Bùng nổ toàn diện (2/2)
Chương 795: Hoàn thiện Âm Dương Đạo Tắc (1/2)
Chương 796: Hoàn thiện Âm Dương Đạo Tắc (2/2)
Chương 797: Bước vào Nhị phẩm (1/2)
Chương 798: Bước vào Nhị phẩm (2/2)
Chương 799: Bên Ngoài Cực Cảnh (1/2)
Chương 800: Bên Ngoài Cực Cảnh (2/2)
Chương 801: Giới Tử Tu Di (1/2)
Chương 802: Giới Tử Tu Di (2/2)
Chương 803: Hay là ngươi đổi chỗ khác đi, chỗ này không đủ chứa đâu (1/2)
Chương 804: Hay là ngươi đổi chỗ khác đi, chỗ này không đủ chứa đâu (2/2)
Chương 805: Đây là canh gà (1/2)
Chương 806: Đây là canh gà (2/2)
Chương 807: Biến động của Quỷ Giới (1/2)
Chương 808: Biến động của Quỷ Giới (2/2)
Chương 809: Giam cầm (1/2)
Chương 810: Giam cầm (2/2)
Chương 811: Tần ái khanh, ngươi có nhân tuyển nào đề cử không?

(1/2)
Chương 812: Tần ái khanh, ngươi có nhân tuyển nào đề cử không? (2/2)
Chương 813: Vi thần cảm thấy không ổn (1/2)
Chương 814: Vi thần cảm thấy không ổn (2/2)
Chương 815: Gốc là chẳng có bạn bè gì cả!
Chương 816: Đương nhiên là giết tên cẩu hoàng đế đó (1/2)
Chương 817: Đương nhiên là giết tên cẩu hoàng đế đó (2/2)
Chương 818: Nếu ta không đồng ý, chàng sẽ không cưới sao?
Chương 819: Thánh Chỉ Giáng Lâm
Chương 820: Bản cung sợ lạnh
Chương 821: Thi hành hình phạt Minh Sát lên Nam Phương Quỷ Đế!
Chương 822: Thà giết nhầm còn hơn bỏ sót
Chương 823: Náo loạn Quỷ Giới
Chương 824: Truyền thụ Thiên Mệnh Đạo Tắc
Chương 825: Nghe Lão sư nói vậy, cảm giác mình sắp phải đi chịu chết
Chương 826: Chia tay
Chương 827: Ngươi nhất định phải trở về, ta đợi ngươi cưới...
Chương 828: Tìm thấy kẻ xâm nhập, giết không tha!
Chương 829: Thổ Bá “trung thành và tận tâm”
Chương 830: Thân phận bại lộ
Chương 831: Trốn thoát
Chương 832: Mỗi người một tâm tư
Chương 833: Thấy lệnh bài này, như Quỷ chủ đích thân đến
Chương 834: Biến cố tại Thúy Vân cung
Chương 835: Hy sinh thân mình
Chương 836: Cơn sóng dữ
Chương 837: Lão cha, lần này để con cứu cha
Chương 838: Minh Trụ vỡ vụn
Chương 839: Sát ngục - Vạn Quỷ Sâm La
Chương 840: Thiên Hồn xuất thế (1/2)
Chương 841: Thiên Hồn xuất thế (2/2)
Chương 841: Ngươi nói nhiều quá rồi đấy
Chương 843: Bí mật bất tử bất diệt
Chương 844: Quỷ chủ trở về
Chương 845: Thiên Hồn bỏ trốn
Chương 846: Tỉnh lại
Chương 847: Điện hạ vẫn chưa qua cửa

Chương 848: Lão gia trở về rồi!
Chương 849: Ly hôn!
Chương 850: Ngày đại hôn
Chương 851: Ngươi chắc chắn đó là Nhã An?
Chương 852: Ta đến cướp rể!
Chương 853: Cũng có thể là không sinh được a
Chương 854: Tần Phong dương mi thổ khí
Chương 855: Đồ mượn bằng bản lĩnh, tại sao phải trả?
Chương 856: Thiên mệnh là gì?
Chương 857: Treo đầu dê bán thịt chó
Chương 858: Ta nắm giữ thiên mệnh
Chương 859: Tay áo hóa Càn Khôn, tự thành Thiên Địa
Chương 860: Tằm nhả tơ đến chết mới thôi, nến cháy thành tro lệ mới cạn
Chương 861: Thứ quan trọng đã mất
Chương 862: Sự thật về Tam Giới
Chương 863: Đồng hành trước khi lên đường
Chương 864: Chia tay
Chương 865: Trước khi phu quân trở về, ta thay chàng bảo vệ thiên hạ
Chương 866: Ngày Tận Thế Cận Kề
Chương 867: Bách thế luân hồi
Chương 868: Tập kết chiến lực
Chương 869: Thiên Đạo Bản Nguyên hiện thế
Chương 870: Tế kiếm
Chương 871: Đã thấy Thiên Mệnh, sao không bái lạy?!
Chương 872: Dám làm phu quân ta bị thương, ngươi đáng chết!
Chương 873: Từ nay về sau, con tên là Tần Phong
Chương 874: Con của ta, ta yêu con
Chương 875: Việc tiếp theo, hãy để phu quân lo liệu
Chương 876: Trận chiến không lối thoát
Chương 877: Tái tạo Tam Giới
Chương 878: Đại Kết Cục, Lòng Son Của Ta Với Các Nàng, Nhật Nguyệt Có Thể Biết!
Chương 879: Cảm Ngôn Kết Thúc

Chương 1: Xuyên không đến Đại Càn

Đại Càn phương Nam, thành Tấn Dương, phủ đệ của Tần gia, tam đẳng Phong quốc tướng quân.

Theo một luồng dược hương bay vào chóp mũi, Tần Phong đang nằm trên giường bỗng mở to hai mắt.

Phòng ngủ cổ kính, giường ngủ với màn che bằng lụa mỏng, tất cả đều xa lạ.

Tần Phong với ý thức mơ hồ lắc lắc đầu, trong lòng không khỏi nghi hoặc, đây là đâu? Tại sao hắn lại đến đây?

“Đại thiếu gia, ngài tỉnh rồi sao?” Một giọng nói thanh thúy vang lên, Tần Phong nhìn theo tiếng động, là một cô nương xinh đẹp mặc áo xanh lục, lúc này nàng đang bưng một bát thuốc nóng hổi.

“Ta đi bẩm báo lão gia và nhị phu nhân.” Cô nương xinh đẹp rõ ràng là người nóng nảy, không nói hai lời liền đặt bát thuốc xuống, vội vàng chạy ra ngoài, Tần Phong vốn muốn hỏi gì đó, thấy vậy, chỉ đành bất lực thôi.

Ngay lúc này, theo một trận đau nhói ở đầu, đủ loại thông tin tràn vào trong đầu.

Tần Phong, một thư sinh yếu đuối của Đại Càn vương triều?

Gia phụ, Tần Kiến An, tam đẳng Phong quốc tướng quân, hiện cả nhà đang sống ở thành Tấn Dương phía Nam.

Tần Phong trợn to hai mắt, hắn đây là xuyên không rồi, hơn nữa còn là con cháu thế gia?

Chưa kịp để hắn kinh ngạc quá nhiều, càng nhiều ký ức hiện lên.

Tổ tiên Tần gia từng cùng tiên hoàng Đại Càn chinh chiến tứ phương, chém yêu trừ ma, lập nên chiến công hiển hách, được phong làm tam đẳng Trấn quốc tướng quân, sau đó tước vị bị giáng xuống, từ tam đẳng Trấn quốc tướng quân, biến thành nhất đẳng Phụ quốc tướng quân, tiếp theo lại là nhị đẳng, tam đẳng.

Đến nay, Tần gia vốn danh tiếng hiển hách, lại chỉ còn một tước vị tam đẳng Phong quốc tướng quân.

Tần Phong sắc mặt phức tạp, vốn tưởng rằng tam đẳng Phong quốc tướng quân là chức quan lớn gì, không ngờ trên đó còn có Phụ quốc tướng quân, Trấn quốc tướng quân, như vậy chẳng phải ai cũng có thể đè đầu cưỡi cổ hắn sao?

Theo chế độ giáng tước vị thế tập của Đại Càn, kỳ thật chỉ cần có người trong Tần gia lập được chiến công, vẫn có thể bảo lưu tước vị ban đầu, thậm chí còn lên một tầng nữa, đáng tiếc ngoại trừ vị tổ tiên kia ra, hậu nhân phần lớn đều là kẻ tầm thường, vì vậy Tần gia dần dần suy tàn.

Điểm này ở trên người phụ thân Tần Kiến An của nguyên chủ đặc biệt có thể thể hiện rõ.

Vốn dĩ Tần gia vẫn cư trú ở đế đô Phong Thiên thành, nhưng Tần Kiến An lại cảm thấy vật giá ở đế đô quá cao, thế mà lại lựa chọn bán đi tổ trạch, cả nhà chuyển đến thành nhỏ hẻo lánh ở phía Nam này, lúc đó hành động này không biết đã khiến bao nhiêu người kinh ngạc.

Phải biết rằng, người chen lấn xô đẩy muốn vào đế đô Phong

Thiên thành của Đại Càn đế quốc nhiều vô số kể, người chủ động rời khỏi đế đô, trên đời ít có.

Nếu tổ tiên Tần gia biết chuyện này, e rằng sẽ tức giận đến mức nhảy ra khỏi quan tài.

“Nhân tài a.” Tần Phong không khỏi cảm khái một câu.

Bất quá, tại sao hắn lại xuyên không đến đây, chẳng lẽ nguyên chủ đã chết?

Tần Phong cố gắng nhớ lại, rốt cuộc cũng hiểu rõ ngọn nguồn câu chuyện.

Hiện tại là năm Minh Đức thứ mười, yêu quỷ loạn thế, bách quỷ dạ hành, cho dù Đại Càn có Trảm Yêu ti chém yêu trừ ma, bảo vệ bình an cho bách tính, nhưng chỉ là trị ngọn không trị gốc.

Năm ngày trước, ngoại thành Tấn Dương, có hắc vụ xâm nhập vào thành, hút tinh khí của người, cướp đi tính mạng con người, Trảm Yêu ti trong thành phái ra mấy người, đều là đi không trở lại.

Nguyên chủ ở nhà u uất không chí tiến thủ, mà thành Tấn Dương nhỏ bé lại không có lệnh giới nghiêm, hắn liền quanh năm suốt tháng thích đi dạo trong thành vào ban đêm, trút bỏ sự bất mãn trong lòng.

Ai ngờ lại đúng lúc gặp phải yêu ma vào thành gây rối, tiếp theo……

Liền là nhắm hai mắt, duỗi hai chân bị dọa chết?!

Tần Phong há hốc mồm, kiểu chết như vậy thật sự là khiến người ta không ngờ tới.

Từ trong ký ức, hắn cũng coi như đã hiểu rõ nguyên nhân vì

sao nguyên chủ lại u uất không chí tiến thủ.

Hóa ra, sinh mẫu của nguyên chủ vì mắc bệnh nan y, vào năm hắn một tuổi, liền qua đời, Tần Kiến An sau đó lại cưới nhị phòng, sinh ra một đứa con trai.

Vốn dĩ chuyện này cũng không có gì, dù sao người xưa mà, tam thê tứ thiếp đều rất bình thường, nhưng, kỳ quái là ở chỗ thiên phú của nhị công tử Tần gia này quá cao!

Thế giới này, nhân tộc vì đối kháng yêu quỷ, sở hữu các loại đạo thống, như Bách Quỷ, Thần Vũ, Văn Thánh, mà Tần An, nhị công tử Tần gia, sở học chính là đạo thống Thần Vũ.

Do hắn sinh ra đã huyết khí thịnh vượng, gân cốt khác với người thường, năm mười lăm tuổi liền thành công bước vào cửu phẩm Luyện Thể cảnh, sau đó mười sáu tuổi bát phẩm Luyện Khí, hiện tại mười tám tuổi càng là đạt đến thất phẩm Liễm Tức cảnh.

Tốc độ tiến giai như vậy cho dù đặt ở Phong Thiên thành, cũng có thể khiến người ta tấm tắc khen ngợi.

Lại nhìn nguyên chủ? Tay trói gà không chặt không nói, sở học sở văn phần lớn là lý thuyết suông, học văn vấn đạo vốn có thể bước vào đạo thống Văn Thánh, đáng tiếc kẻ này đọc sách mười mấy năm, thế mà ngay cả cửu phẩm Trúc Cơ cảnh của Văn Thánh cũng chưa bước vào.

So sánh qua lại như vậy, nguyên chủ tự nhiên cảm thấy mất mặt, ở nhà hắn, luôn cảm thấy nô bộc nha hoàn trong phủ đều xem thường hắn.

Ngay cả nhị phu nhân và đệ đệ ruột nhìn hắn, nguyên chủ đều cảm thấy trong mắt đó là sự khinh bỉ trần trụi.

Chính vì như thế, nguyên chủ mới cả ngày tâm tình phiền muộn, du ngoạn thành Tấn Dương vào ban đêm, trút bỏ sự bất

mãn trong lòng.

Tần Phong cảm khái thở dài một hơi, kiếp trước hắn từ nhỏ đã phải chịu áp lực từ con nhà người ta, không ngờ kiếp này, thế mà cũng phải bị đệ đệ ruột nhà mình đè nén đến mức không ngẩng đầu lên được.

Nhưng điều này đều không sao cả, xuyên không đến đây, không có thiên phú tu luyện, ở nhà bị người ta khinh thường, bị mẹ kế độc ác nhắm vào, bị đệ đệ cùng cha khác mẹ thiên phú kỳ cao áp bức, theo kinh nghiệm kiếp trước, đây dù sao cũng là tiết tấu sắp cất cánh a!

Nói không chừng, thêm mấy ngày nữa, hắn sẽ bị nhị nương và đệ đệ hãm hại, đuổi ra khỏi Tần gia, sau đó để lại lời nói hùng hồn "ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây", từ nay bay lên trời!

Nghĩ đến đây, khóe miệng Tần Phong không tự chủ được nhếch lên, nghĩ lại còn có chút kích động.

Ngay lúc này, theo một trận tiếng bước chân dồn dập, một người bước vào cửa, sau đó nhanh chóng đi đến bên giường, nắm lấy cánh tay Tần Phong.

Ngoảnh đầu nhìn lại, người đến mặc một thân hắc y võ giả bó sát người, dung mạo thanh tú, ước chừng mười tám mười chín tuổi, đôi mắt sáng ngời có thần, khiến người ta nhìn vào không khỏi rung động.

Tần Phong sững sờ một lúc, sắc mặt hơi đỏ lên, rút tay ra nói: "Cô nương, nam nữ thụ thụ bất thân, còn xin tự trọng."

Tuy nói như vậy, trong lòng lại vui như nở hoa, mỹ nhân có khuôn mặt rõ nét như vậy thật sự không nhiều, nàng và hắn rốt cuộc có quan hệ gì, chẳng lẽ là vị hôn thê?

Nhưng trong ký ức, không thấy những thứ này a.

Hắc y nhân nghe vậy, nhíu mày, hắn quay đầu hỏi: “Tống y sư, ca ca ta làm sao vậy, nói năng lộn xộn, thế mà ngay cả ta cũng không nhận ra?”

“Nếu ta không đoán sai, e là đại công tử bị kinh hãi, tam hồn thất phách có vấn đề, có lẽ cần phải tìm người chuyên môn của Trảm Yêu ti đến xem.” Một lão giả tóc hoa râm, suy nghĩ một chút rồi đưa ra câu trả lời như vậy.

Tần Phong nghe vậy nhìn về phía hắc y nhân, vẻ mặt kinh ngạc, người này thế mà gọi hắn là ca ca? Nhưng Tần gia chỉ có hai vị công tử a, vậy chẳng phải là nói……

Hắn là nhị đệ của hắn, Tần An?!

Nguyên chủ luôn không ngẩng đầu lên được trước mặt người này, vì vậy trong ký ức dường như cố ý không muốn nhớ đến người này, ấn tượng về dung mạo của người này cực kỳ mơ hồ.

Không được rồi, không được rồi, dung mạo thanh tú như vậy, nếu như thay nữ trang……

Phì, ta đang nghĩ gì vậy.

Trong đầu suy nghĩ miên man, cửa lại vang lên tiếng khóc nức nở của phụ nhân: “Lúc trước rời khỏi Phong Thiên thành, ta vốn là không đồng ý, thế đạo loạn lạc như vậy, yêu ma hoành hành, trong Đại Càn, có nơi nào an toàn bằng đế đô, nhưng lão gia ngươi cứ khăng khăng không nghe, nhất quyết muốn đến nơi hẻo lánh này.

Bây giờ thì hay rồi, nếu Phong nhi có mệnh hệ gì, ta biết ăn nói thế nào với tỷ tỷ đã khuất đây.”

“Phu nhân đừng khóc, ngàn sai vạn sai đều là lỗi của ta, lát nữa ta sẽ đi tìm người của Bách Quỷ đạo thống Trảm Yêu ti, để

bọn họ xem thử hồn phách của nhi tử có bị tổn hại hay không.”

Tần Phong nhìn theo tiếng động, người đang khóc là một mỹ phụ ước chừng ba mươi lăm ba mươi sáu tuổi, được bảo dưỡng kỹ lưỡng, dáng người đầy đặn, dung mạo xinh đẹp, còn người đàn ông đứng bên cạnh nàng thì có dung mạo kiên nghị, tuấn lãng trung niên.

Theo ký ức, hai người này một người là nhị nương Mạnh Tuyết của hắn, một người là phụ thân Tần Kiến An của hắn.

Nhưng tình hình hiện tại, tổng cảm giác có chút khác so với những gì hắn vốn nghĩ.

Mẹ kế độc ác đâu, nhị đệ muốn dồn hắn vào chỗ chết đâu, các ngươi quan tâm yêu thương ta như vậy, cốt truyện tiếp theo còn diễn biến như thế nào?

Chương 2: Song đồng quỷ dị

Tần Kiến An không chịu nổi tiếng khóc nức nở của nhị phu nhân, vội vàng chạy đến Trảm Yêu ti trong thành.

Tần An, nhị đệ của Tần Tuấn Mỹ, đi tới đi lui bên giường, không ngừng tự trách bản thân.

Tống y sư tóc hoa râm tự biết ở lại đây cũng chẳng có ích gì, bèn để lại một phương thuốc an thần, rồi cáo từ rời đi.

Nhìn phu nhân khóc như hoa lê đẫm mưa, Tần Phong không khỏi đau lòng, vốn định mở miệng an ủi vài câu, nhưng lời đến bên miệng, cơ thể dường như rất kháng cự, xem ra nguyên chủ của thân thể này thật sự rất không ưa hai mẹ con này.

Tần Phong ho khan một tiếng, cuối cùng mở miệng nói: “Nhị nương đừng khóc nữa, con không sao, chỉ là vừa mới tỉnh lại, đầu óc còn hơi choáng váng, nên nhận nhầm nhị đệ, nói nhảm vài câu.”

Lời vừa dứt, tiếng khóc nức nở đột nhiên im bặt, Tần An đang không ngừng tự trách cũng ngoảnh đầu nhìn lại, trong mắt đầy vẻ kinh ngạc.

“Ngươi gọi ta là gì?” Hai giọng nói gần như đồng thanh.

Nhìn vẻ mặt không dám tin của hai người, Tần Phong sờ sờ đầu, không hiểu gì cả.

“Nhị nương, nhị đệ?” Tần Phong thăm dò, chẳng lẽ mình nói sai rồi? Xã hội cổ đại không gọi như vậy sao?

Bốp!

Tiếng tát giòn tan vang lên, làm Tần Phong sững sờ, cũng làm Tần An choáng váng.

“Nương, người đánh con làm gì?” Tần An che mặt.

“Đây không phải là mơ?”

Mạnh Tuyết đầu tiên là thần sắc vui mừng, sau đó dường như nghĩ đến điều gì, sắc mặt trắng bệch, “Phong nhi nhất định là bị yêu ma kia cướp đi hồn phách, nếu không sao mười mấy năm nay chưa từng mở miệng, đột nhiên gọi ta là nhị nương.”

Vừa dứt lời, nước mắt liền như mưa không ngừng rơi xuống.

Tần An thở dài an ủi: “Nương, cha đã đến Trảm Yêu ti rồi, đợi đạo sĩ của Bách Quỷ đạo thống đến, kiểm tra một chút là biết, người khóc như vậy cũng vô ích.”

Tần Phong giật giật khóe miệng, hóa ra là chuyện như vậy.

Nha hoàn mặc váy xanh lá cây còn coi như có chút nhãn lực, thấy bầu không khí trong phòng hơi nặng nề, liền chủ động lấy một chậu nước nóng, đến trước giường, định lau mặt cho Tần Phong.

“Để ta tự làm.” Tần Phong chưa từng hưởng thụ đãi ngộ như vậy, cả người không được tự nhiên, hắn nhận lấy khăn mặt, tự mình nhúng nước nóng, vắt khô lau mặt.

Trong chậu đồng, mặt nước trong veo, phản chiếu khuôn mặt Tần Phong, mày kiếm mắt sáng, dung mạo rất giống Tần An, chỉ là thêm một phần nam tính.

Không nói gì khác, chỉ nhìn tướng mạo, hắn là mình thích hợp luyện võ hơn, nhị đệ thích hợp đọc sách viết chữ hơn, chỉ tiếc, thiên phú loại chuyện này không liên quan nhiều đến tướng mạo.

Ngay lúc này, Tần Phong phát hiện, trong chậu đồng, trong mắt mình, lại có một tia kim quang lóe lên!

Nhưng khi hắn nhìn kỹ, tia kim quang kia lại biến mất, chẳng lẽ mình nhìn lầm?

Tần Phong nhéo nhéo mi tâm, nhìn chằm chằm một lúc, vẫn là bộ dạng người bình thường.

“Đại thiếu gia, chẳng lẽ chê nước bẩn rồi, hay là để Thanh nhi đi lấy thêm một chậu nữa?” Nha hoàn bên cạnh cất giọng lanh lảnh hỏi.

“Không cần.” Tần Phong lắc đầu, ngẩng đầu lên, chuyện không ngờ tới lại xuất hiện.

Vốn là một nha hoàn xinh đẹp mặc váy xanh lá cây, nhưng lúc này nhìn lại, lại biến thành một bộ khung xương người, dòng chảy của máu, nhịp đập của tim, sự thay đổi của xương cốt, sự co rút của cơ bắp, đều rõ ràng như vậy.

Tần Phong không dám tin vào những gì mình nhìn thấy, sau đó liền nghe thấy tiếng “a”, kéo hắn trở lại hiện thực, mọi thứ trước mắt cũng khôi phục lại như cũ.

Thanh nhi đỏ mặt, nàng liếc nhìn Tần Phong, sau đó cắn cắn môi chạy ra ngoài.

Mà hai người còn lại trong phòng, đều là vẻ mặt kinh ngạc.

“Đại ca, huynh đang làm gì vậy?”

“Phong nhi, con…” Nhị nương che miệng, muốn nói lại thôi.

“Con…”

Vừa rồi quá kinh ngạc trước những gì mình nhìn thấy, nên không cần suy nghĩ liền sờ lên!

“Đại ca.” Tần An thần sắc phức tạp, sau đó ngữ trọng tâm trường nói: “Trước khi huynh bước vào cảnh giới Thất phẩm, đệ nghị vẫn nên giữ gìn trinh tiết, điều này có lợi cho việc tu hành của huynh.”

Tần Phong há hốc mồm, dở khóc dở cười, hắn biết, lúc này nói gì cũng vô nghĩa.

Nhưng tình huống đó rốt cuộc là chuyện gì, tại sao mình có thể xuyên qua da thịt của Thanh nhi nhìn thấy nội tạng của nàng, chẳng lẽ đây chính là kim thủ chỉ xuyên việt của mình - mắt thấu thị?

Nhưng không thể xuyên qua quần áo, chỉ có thể xuyên qua da thịt, mắt thấu thị có tác dụng gì, chẳng lẽ mình chỉ có thể thưởng thức những mỹ nữ “cảm giác xương” sao?

Nghĩ đến đây, Tần Phong tiếc nuối lắc đầu.

Nói thì nói vậy, có năng lực này, tổng thể vẫn tốt hơn là không có gì, mấu chốt là trước đó mình làm sao mở ra năng lực thấu thị?

Tần Phong cúi đầu trầm ngâm, sau đó tập trung tinh thần vào hai mắt, trong con ngươi lóe lên một tia kim quang, mọi thứ trước mắt dường như đều thay đổi.

Trong không khí, tràn ngập những điểm sáng màu xanh lục, giống như đom đóm, thật đẹp mắt.

Hắn nghiêng đầu nhìn Tần An, cũng như lúc trước nhìn Thanh nhi, trực tiếp xuyên qua da thịt, nhìn thấy mọi chi tiết bên trong cơ thể đối phương.

Phải nói, người tu luyện Thần Võ đạo thống, khí huyết cơ bắp quả nhiên mạnh hơn người thường rất nhiều.

Nhịp tim của Tần An, mỗi một lần đều mạnh mẽ như vậy, mà

điều khiến Tần Phong kinh ngạc hơn là, trong cơ bắp của đối phương, lại còn có vô số mạch máu nhỏ màu vàng, liên kết với nhau, cuối cùng đều tập trung ở vị trí bụng.

Những điểm xanh lục trong không khí là gì, mạch máu màu vàng trong bụng nhị đệ lại là gì.

Tần Phong lục lọi ký ức của nguyên chủ, không hề thấy giới thiệu liên quan.

Đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng động: “Phu nhân, ta đã đưa đại nhân của Bách Quỷ đạo thống ở Trảm Yêu ti đến rồi, Phong nhi bây giờ thế nào rồi?”

Chương 3: Trảm Yêu Ti Thương Phi Lan

Theo tiếng bước chân đến gần, dưới sự dẫn dắt của Tần Kiến An, một nữ tử bước vào phòng.

Tần Phong nhìn về phía cửa, sau đó thần sắc ngẩn người.

Hắn chưa từng gặp nữ tử nào như vậy, mái tóc đen dài được búi cao sau đầu, buông xuống tận eo, khăn vuông màu đen như chiếc khăn quàng cổ che đi dung nhan xinh đẹp, mà đôi mắt lộ ra, ánh lên tia sáng xanh nhàn nhạt, yêu mị đến mức khiến người ta kinh hãi.

Nàng mặc quần dài bó sát màu xanh đen, bao bọc lấy đôi chân thon dài, phần thân trên chỉ mặc một chiếc áo đen kiểu áo ba lỗ, gò bồng đào nhấp nhô, lộ ra hai cánh tay trắng nõn mịn màng.

Cách ăn mặc của nàng khác xa phong cách bảo thủ của người xưa, nhưng nếu gặp phải kẻ thù, trong lúc chém giết, bộ trang phục này lại là thích hợp nhất.

“Ta là Thương Phi Lan của Trảm Yêu ti thành Tấn Dương, tu luyện Bách Quỷ đạo thống, được Tần tướng quân nhờ vả, đến đây kiểm tra hồn phách của ngươi, ngươi hãy ngồi dậy đi.” Giọng nói nhàn nhạt, không hề pha lẫn một tia cảm xúc.

Tần Phong đáp một tiếng, sau đó vén chăn lên, ngồi bên mép giường.

Thương Phi Lan lấy từ bên hông một cái lò đồng nhỏ, sau đó lấy ra một cái bật lửa, châm lửa cho lò đồng nhỏ, làn khói trắng

bốc ra từ lò đồng, tỏa ra mùi hương thơm ngát.

Lúc này, Tần Phong chú ý tới, bên hông đối phương còn đeo hai thanh đoản đao, cùng một tấm lệnh bài bằng gỗ, trên lệnh bài khắc rõ ràng một chữ "Trảm" cùng ba ngôi sao.

Tần Phong biết, đây là Trảm Yêu lệnh của Trảm Yêu ti, mỗi đạo giả gia nhập Trảm Yêu ti, đều sẽ nhận được lệnh bài như vậy.

Mà Trảm Yêu lệnh này lại chia làm Mộc lệnh, Thanh Ngọc lệnh, Hồng Liên lệnh, mỗi loại lệnh bài lại chia làm một đến ba sao.

Lệnh bài càng cao cấp, số sao trên lệnh bài càng nhiều, cũng dự báo địa vị của người cầm lệnh trong Trảm Yêu ti càng cao, năng lực càng mạnh.

Trong thành Tấn Dương nhỏ bé này, đối phương sở hữu Tam tinh Mộc lệnh, đã là không tầm thường.

"Đây là Định Hồn hương, có thể ổn định thần hồn, ngươi hãy ngồi ngay ngắn, ta sẽ kiểm tra tam hồn thất phách của ngươi." Thương Phi Lan dặn dò như vậy, sau đó hai ngón tay khép lại, lướt qua trước mắt, ánh sáng màu xanh hiện lên từ sâu trong đồng tử của nàng.

Bách Quỷ đạo thống giả, cửu phẩm Thực Âm, bát phẩm Vọng Khí, thất phẩm có thể khai Quỷ mục, biện quỷ thức hồn.

Lúc này Thương Phi Lan, chính là đã khai Quỷ mục, để có thể quan sát tam hồn thất phách của Tần Phong!

Mọi người trong phòng nín thở ngưng thần, đều không dám lên tiếng quấy rầy, Tần Phong nuốt nước miếng, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Các loại đạo thống trên thế gian này, năng lực quỷ dị tầng

tầng lớp lớp, đối phương tu luyện Bách Quỷ đạo thống, chẳng lẽ có thể nhìn ra hắn chuyển sinh sao?

“Kỳ quái.” Thương Phi Lan khẽ cau mày.

Lời này vừa ra, những người còn lại trong phòng đều giật mình.

“Thương cô nương, tam hồn thất phách của con ta chẳng lẽ thật sự bị tổn hại?”

“Quả nhiên là như vậy, ta đã biết hồn phách của Phong nhi bị yêu ma kia câu đi, nếu không sao lại gọi ta là nhị nương.” Nhị phu nhân vành mắt đỏ hoe, lại khóc nức nở.

Tần An nghe vậy, nắm chặt nắm tay phải, cau mày.

Tần Phong cũng giật mình, kinh nghi bất định nhìn đối phương.

Thương Phi Lan lắc đầu, lại mở miệng nói: “Mọi người yên tâm, tam hồn thất phách của Tần công tử không hề bị tổn hại, chỉ là thần hồn của hắn rất cường đại, tương đương với Bách Quỷ đạo thống giả bát phẩm, khiến ta có chút kinh ngạc mà thôi.”

Mọi người nghe vậy lập tức thở phào nhẹ nhõm.

“Tần công tử, có tu luyện Bách Quỷ đạo thống không?” Thương Phi Lan cất lò đồng đi, hỏi như vậy.

Tần Phong suy nghĩ một chút, lập tức đáp: “Ta từ nhỏ đọc sách, muốn gia nhập Văn Thánh đạo thống, nhưng mà tư chất ngu dốt, hiện tại vẫn chỉ là một văn nhược thư sinh bình thường mà thôi.”

“Thư sinh? Thì ra là vậy, Văn Thánh đạo thống chú trọng dùng văn khí quán đỉnh, khó trách thần hồn của ngươi mạnh hơn người

thường.” Thương Phi Lan cúi đầu trầm ngâm: “Bất quá…… Đại Càn sùng thượng võ lực, đa số mọi người đều nghiên tập Thần Võ đạo thống, lấy luyện thể làm chủ, cho dù có người chủ tu thần hồn, cũng như ta, bước lên con đường Bách Quỷ.

Như Tần công tử đọc sách thánh hiền, ý đồ bước lên con đường Văn Thánh, thật sự là rất ít.”

“Bách vô nhất dụng thị thư sinh.” Tần Phong tự giễu.

Thương Phi Lan nghe vậy, khẽ cau mày, trong mắt lóe lên một tia bất mãn, nhưng cảm xúc này lại nhanh chóng bị nàng thu liễm, lại biến thành bộ dạng lạnh lùng như băng sương lúc trước.

“Ngày hôm qua yêu tà rơi vào thành Tấn Dương, ngoại trừ Tần công tử, những người gặp phải khác, đều là mất hồn lạc phách, bỏ mạng tại chỗ, ta đây còn có chút nghi vấn, cần Tần công tử giải đáp.”

Tần Phong gật đầu, đem ký ức mơ hồ gặp phải hắc vụ tà tu trong đầu nói ra toàn bộ.

Nhị phu nhân nghe xong, vừa khóc nức nở vừa đấm Tần Kiến An nói: “Đều tại ngươi bán tổ trạch, dời khỏi đế đô, nếu không Phong nhi làm sao có thể gặp phải nguy hiểm như vậy, đây quả thực là đi một vòng Quỷ môn quan!”

Tần Kiến An vừa an ủi nhị phu nhân, vừa tự trách: “Là ta vô dụng.”

Thương Phi Lan ghi chép xong, cuộn sổ sách lại, chỉ thấy Tam tinh Mộc lệnh lóe lên bạch quang, cuộn giấy trong tay liền không cánh mà bay.

Tần Phong thấy vậy trừng lớn hai mắt, Trảm Yêu lệnh này lại là không gian bảo vật có thể chứa đồ vật sao?!

“Xem ra, hắc vụ kia là yêu tà chuyên hút hồn phách của người, may mắn Tần công tử thần hồn khác với người thường, lại vừa lúc Tư Chính đại nhân đuổi tới, dọa lui yêu tà kia.”

Người đứng đầu Trảm Yêu ti địa phương, được gọi là Tư Chính, cũng là người có thực lực mạnh nhất.

“Dọa lui?” Tần Phong nắm bắt trọng điểm, không khỏi hỏi: “Yêu tà kia chẳng lẽ không bị Tư Chính đại nhân tiêu diệt?”

Những người khác nghe vậy, cũng nghiêng đầu nhìn lại.

Chỉ thấy Thương Phi Lan lắc đầu, “Yêu tà kia thực lực cường hãn, ước chừng cẩn thận, e rằng ít nhất cũng có tam chuyển kiếp lực, hơn nữa còn sở hữu thần thông quỷ dị thần tốc, khi Tư Chính đại nhân đuổi tới, yêu tà kia đã sớm không thấy bóng dáng.”

Ở Đại Càn triều, yêu ma quỷ quái đều lấy kiếp lực luân chuyển để phân biệt mạnh yếu.

Nhất chuyển kiếp lực tương tự như cửu phẩm của nhân tộc đạo thống, nhị chuyển tương tự như bát phẩm, cứ như vậy mà suy ra……

Yêu tà xâm nhập thành Tấn Dương lần này, ít nhất cũng tam chuyển kiếp lực, vậy thì biểu thị, muốn dùng tuyệt đối thực lực để tiêu diệt nó, ít nhất phải phái ra lục phẩm đạo giả.

Dù sao yêu ma quỷ quái sau nhị chuyển kiếp lực, thường thường sẽ sinh ra bản mệnh thần thông của mình, nhân tộc đạo thống giả cùng cấp, sơ ý một chút, liền sẽ bỏ mạng tại chỗ!

“Khó trách bốn ngày trước, thành Tấn Dương thực hiện lệnh giới nghiêm.” Nhị phu nhân sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, nắm chặt ống tay áo của Tần Kiến An không buông.

“Mấy ngày nay mọi người vẫn nên cẩn thận một chút, tuy rằng

Trảm Yêu ti đã tăng cường tuần tra ban đêm, nhưng yêu tà kia xảo quyệt, khó tránh khỏi sẽ xảy ra bất trắc." Thương Phi Lan dặn dò xong, liền xoay người rời đi.

Nhìn bộ dạng lo lắng sợ hãi của mẫu thân, Tần An lên tiếng: "Phụ thân, mẫu thân, đại ca, các người yên tâm, có ta ở đây, Tần phủ nhất định bình an vô sự."

Vừa nói, chỉ thấy hắn nhấc chân phải lên nhẹ nhàng dẫm một cái, trên nền đất bằng gỗ lim cứng rắn, lại lưu lại một dấu chân nông.

Trong nhân tộc đạo thống, nếu nói ngoài lục phẩm, đạo thống nào chiến lực mạnh nhất, Thần Võ chính là đệ nhất xứng đáng!

Tần Phong thấy cảnh này, lộ ra thần sắc hâm mộ, muốn sinh tồn trong loạn thế này, chỉ dựa vào người khác là không được, chỉ có thực lực của bản thân tăng lên, mới có thể an tâm……

Chương 4: Hôn ước tổ tiên

Đêm xuống, mọi người nhà họ Tần cùng nhau ăn cơm ở đại sảnh.

Tần Phong bước vào đại sảnh, tự nhiên ngồi vào bàn ăn, những người còn lại thấy vậy đều sửng sốt.

“Sao vậy?” Tần Phong nhìn vẻ mặt kinh ngạc của mọi người, tò mò hỏi.

Nhị nương đỏ hoe mắt nói: “Kể từ năm con mười tuổi, bốn người chúng ta chưa từng ngồi ăn cơm cùng nhau.”

Tần Phong giật giật khóe miệng, vì vội ăn cơm nên hắn đã quên mất, nguyên chủ luôn cảm thấy mình không được chào đón trong nhà, nên không muốn cùng mọi người dùng bữa, thức ăn đều do nha hoàn Thanh Nhi đưa vào phòng.

Nhưng sau một ngày quan sát, Tần Phong phát hiện, mọi người nhà họ Tần không hề có bất kỳ sự khinh thường hay thành kiến nào đối với vị đại thiếu gia phế vật này, ngược lại còn yêu thương có thừa, xem ra ấn tượng trong ký ức, chẳng qua là do tâm lý tự ti của nguyên chủ mà thôi.

“Trước đây là con quá ấu trĩ, lần này thoát chết, cũng khiến con nhìn rõ nhiều điều, sau này sẽ không như vậy nữa.”

Nghe hắn nói, ánh mắt mọi người đều sáng lên.

Tần Kiến An cảm khái: “Tai nạn lần này cũng không phải là không thu hoạch được gì, ít nhất con trai ta… cuối cùng cũng đã trưởng thành.”

Nhị nương quả thực là người làm bằng nước, nước mắt lại lần nữa đảo quanh hốc mắt: “Như vậy là tốt rồi, như vậy là tốt rồi.”

Tần An muốn nói lại thôi, sau đó cúi đầu ăn cơm, chỉ là khóe miệng ẩn giấu rõ ràng hơi nhếch lên.

“Hôm nay là ngày lành, Thanh Nhi, con hãy bảo nhà bếp thêm một món thịt nữa!”

“Vâng, lão gia.”

Thanh Nhi lui ra khỏi đại sảnh, Tần Phong liếc nhìn bàn ăn, nước canh trong veo chỉ có một hai món thịt, xem ra, nhà họ Tần dù đã chuyển đến nơi hẻo lánh này, nhưng vẫn chưa giải quyết được tình trạng túng thiếu của gia đình.

Từ ký ức ban đầu, Tần Phong cũng biết được nguyên nhân.

Nhị đệ Tần An thiên phú dị bẩm, tu luyện Thần Vũ đạo thống, ai cũng biết, đạo thống này giai đoạn đầu là tốn kém nhất, không chỉ cần mua các loại dược dục và Huyết Khí Đan, còn phải liên tục ăn thịt yêu thú, điều này đối với nhà họ Tần mà nói, là một khoản chi tiêu không nhỏ.

Còn bản thân hắn vì muốn bước vào Văn Thánh đạo thống, cũng cần đọc đủ loại danh điển cổ tịch, nhị phu nhân sợ thiên vị, cũng nhờ người tìm kiếm đủ loại sách, thậm chí bỏ ra số tiền lớn mua không ít sách quý hiếm, nhưng nguyên chủ không chăm chỉ, đọc nhiều sách nhưng ngay cả Cửu phẩm Trúc Cơ cũng chưa bước vào.

Nhưng hai điểm trên đây không phải là nguyên nhân chính khiến nhà họ Tần sống túng thiếu như vậy.

Thủ phạm thực sự, chính là người đàn ông trung niên tuấn tú đang ngồi ở vị trí trung tâm.

Rõ ràng không có tài kinh doanh, nhưng lại cố chấp không tin, ban đầu bán đi tổ trạch ở đế đô, dọn nhà đến Tấn Dương thành này, vừa đến liền bỏ ra một nửa số tiền tích lũy, mua lại tửu lâu lớn nhất trong thành Vọng Nguyệt Cư, sau đó vì kinh doanh không tốt, tháng nào cũng thua lỗ, năm nào cũng thua lỗ.

Nếu như dừng lại đúng lúc thì cũng thôi, nhưng người này rõ ràng không có tự mình hiểu lấy, cứ cách một khoảng thời gian lại phải thuê đạo sĩ của Trảm Yêu ti, hộ tống hắn đến các thành trấn khác để mua bán hàng hóa, kết quả thường là mua vào giá cao, bán ra giá thấp, lần nào cũng ít nhất phải lỗ gần trăm lượng bạc.

Tài sản nhiều đến đâu cũng không chịu nổi cách tiêu xài hoang phí như vậy…

Cả nhà cùng nhau ăn cơm, vui vẻ hòa thuận, câu chuyện cũng tự nhiên được mở ra.

Nhị nương nuốt nhẹ một miếng cơm, đột nhiên hỏi: “Lão gia, mấy ngày trước lão gia đến Khởi Dương trấn cách đây mấy trăm dặm để mua bán lương thực, có thu hoạch gì không?”

Lời này vừa nói ra, Tần Phong và Tần An cũng ngẩng đầu nhìn sang, Tần Kiến An sắc mặt cứng đờ, đột nhiên cười nói: “Phu nhân không nói, ta suýt nữa thì quên mất, Khởi Dương trấn quả thực là một nơi không tồi, phong cảnh nơi đó tú lệ, non nước hữu tình, ngư dân ngày ngày ra khơi đánh cá, chiều về nghỉ ngơi, cuộc sống này thật khiến ta ngưỡng mộ.

Nói đến, canh cá nấu nước ở đó rất tươi ngon, nếu có cơ hội nhất định phải dẫn mấy người các con đi nếm thử.”

Chủ đề này chuyển cũng quá gượng gạo rồi…

Tần Phong giật giật khóe miệng, không cần đoán cũng biết, lần mua bán này chắc chắn lại thua lỗ rồi.

Nhị nương Mạnh Tuyết nhíu mày: “Lão gia, ta không hỏi lão gia những điều này, ta là muốn hỏi, chuyến đi này, có kiếm được bạc mang về không?”

Tần Kiến An làm như không nghe thấy, cầm đũa liên tục mời: “Ăn cơm, ăn cơm, không ăn thì cơm canh nguội hết bây giờ.”

“Lão gia!”

Nhị nương quát khẽ một tiếng, rõ ràng là tức giận rồi.

Tần Kiến An che miệng ho khan, cứ tưởng hắn sắp nói ra chuyến đi này đã lỗ bao nhiêu lượng bạc, thì hắn lại giả vờ thần bí nói: “Phu nhân, nàng còn nhớ nữ nhi nhà họ Liễu ở Phụng Thiên thành không?”

Nhị nương sửng sốt: “Nữ nhi ưu tú như vậy ta đương nhiên nhớ, nhưng lão gia nhắc đến nàng ấy làm gì?”

Thật sự đã thành công chuyển chủ đề rồi, nhị nương sao nàng không tiếp tục hỏi nữa… Tần Phong có chút tiếc nuối, bỏ lỡ một màn kịch hay.

“Nàng ấy, đã từ Vạn Kiếm tông trở về Phụng Thiên thành rồi.” Tần Kiến An đặt bát đũa xuống.

Nhị nương đầu tiên là sửng sốt, sau đó thần sắc phức tạp nói: “Điều này cũng không liên quan gì đến chúng ta.”

Nhà họ Liễu ở Phụng Thiên thành, người đứng đầu chính là Liễu lão gia tử, Phụ quốc công của Đại Càn, tước vị của ông còn cao hơn nhất đẳng Trấn quốc tướng quân, tổ tiên đã lập được chiến công hiển hách cho Đại Càn, cho dù là hiện tại, nhà họ Liễu vẫn là thế lực hùng mạnh trong đế đô Đại Càn.

Không chỉ như vậy, nhà họ Liễu còn sinh ra một người con gái tốt - Liễu Kiếm Ly!

Quốc sắc thiên hương không nói, thiên phú tu luyện càng khiến người ta kinh hãi, mười lăm tuổi bước vào Thất phẩm Liễm Tức cảnh giới, được tông chủ Vạn Kiếm tông coi trọng, đưa vào tông môn bồi dưỡng.

Mười sáu tuổi tiến vào Lục phẩm Tụ Lực, một năm sau lại bước vào Ngũ phẩm Thần Hành, từ xưa đến nay, chưa từng có ai sở hữu tốc độ tu luyện khủng bố như vậy.

Mà nàng ấy, còn là một kiếm tu!

Phải biết rằng, Thần Vũ đạo thống, lấy luyện thể làm chủ, lấy binh khí làm phụ, trong đó các loại võ công khác nhau rất nhiều, nhưng trong rất nhiều binh khí, được sử dụng nhiều nhất chính là hai loại - đao và kiếm!

Đao đại khai đại hợp, bá đạo vô cùng, kiếm nhanh như chớp, một kiếm phong hầu!

Tạo của Liễu Kiếm Ly trên kiếm đạo, ngay cả tông chủ Vạn Kiếm tông cũng hết lời khen ngợi, ông còn tuyên bố, nữ tử này sau này nhất định sẽ bước vào cảnh giới Kiếm Thần!

Thiên chi kiêu nữ như vậy, tự nhiên là người trong mộng của rất nhiều hoàng tử quý tộc ở Phụng Thiên thành.

Minh Đức hoàng đế còn từng say rượu nói, ai có thể cưới được nữ nhi nhà họ Liễu, có thể bảo đảm gia tộc hưng thịnh trăm năm.

Sau đó, người đến nhà họ Liễu cầu hôn nối liền không dứt.

Theo lý mà nói, gia tộc như vậy, thiên chi kiêu nữ như vậy lẽ ra không nên có bất kỳ quan hệ nào với nhà họ Tần đang sa sút, nhưng ông trời dường như rất thích trêu ngươi.

Tổ tiên nhà họ Liễu và nhà họ Tần có quan hệ tốt, hai vị lão tổ từng nhờ Thiên Giám quốc sư ở Phụng Thiên thành bói toán, kết

quả bói toán cho thấy, nếu hậu nhân của hai nhà vừa hay là một nam một nữ, chính là trời sinh một cặp, nên cử hành hôn lễ ở Phụng Thiên.

Lời của Thiên Giám quốc sư, hai vị lão tổ tự nhiên là tin tưởng, liền ghi nhớ lời này trong lòng.

Nhưng ai có thể ngờ được, Liễu Tần hai nhà, sống sáu đời, sinh ra toàn là nam nhi, mãi đến đời Tần Phong này, nhà họ Liễu mới sinh ra Liễu Kiếm Ly, một nữ nhi.

Nhưng thời thế thay đổi, hai nhà này đã sớm không còn môn đăng hộ đối, để một thiên chi kiêu nữ gả cho một phế vật, chẳng phải là chuyện nực cười sao?

Tổ huấn kết thân được truyền từ đời này sang đời khác của hai nhà, tự nhiên cũng dần dần bị lãng quên.

Tần Phong lục lọi ký ức, nhìn thấy những điều này, không khỏi thở dài, nếu nhà họ Tần còn ở Phụng Thiên thành, nói không chừng đại tiểu thư nhà họ Liễu sẽ phái người đến cửa từ hôn.

Lúc đó, hắn có thể để lại câu nói hùng hồn "Ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, đừng khinh thiếu niên nghèo", từ đó bay lên trời cao.

Nhưng đáng tiếc, có một người cha không đáng tin cậy hại con trai!

Nghĩ đến đây, Tần Phong buồn bã liếc nhìn người đàn ông trung niên tuấn tú kia, cầm lấy bát đũa.

"Thật ra, Liễu lão gia tử, lúc trước từng đến thăm nhà họ Tần vào ban đêm, nói với ta, muốn hoàn thành hôn ước tổ tiên, để Kiếm Ly và Phong nhi thành hôn." Tần Kiến An vừa dứt lời, kinh hãi bốn người.

Tần Phong vừa mới xúc một miếng cơm, liền phun ra, ho không ngừng.

Nhị nương trừng lớn hai mắt, Tần An ngẩng đầu vẻ mặt khó tin.

“Nhưng mà, bị ta từ chối rồi.”

“…”

Tần Kiến An giải thích: “Nhà họ Tần tuy rằng luôn sa sút, nhưng ít nhất hương hỏa đời đời truyền thừa, nguyên nhân chính là vì có tự mình hiểu lấy.

Các con thật sự cho rằng lúc trước ta rời khỏi đế đô, là vì chê vật giá ở đó quá đắt sao?”

Ba người đồng loạt gật đầu.

Tần Kiến An mặt mày co giật, ho khan nói: “Đương nhiên, đó cũng là một phần nguyên nhân, nhưng chủ yếu nhất vẫn là vì hôn sự này.

Lúc trước người đến nhà họ Liễu cầu hôn nhiều vô số kể, nhưng Liễu lão gia tử lại vì tổ huấn, lần lượt từ chối, Liễu lão gia tử cao phong lượng tiết, giữ đúng lời hứa, nhưng mà, điều này đối với nhà họ Tần ta lại không phải là chuyện tốt…”

“Thì ra là vậy.” Tần Phong lau đi hạt cơm ở khóe miệng, như có điều suy nghĩ.

“Đại ca, huynh nghe hiểu rồi sao?” Tần An ở bên cạnh nghiêng đầu nhìn sang.

Năng lực lĩnh hội của ngươi, uổng phí cho một bộ dáng thư sinh.

Tần Phong mở miệng giải thích: “Kẻ sĩ không có tội, chỉ vì

mang ngọc quý nên mới có tội thôi, thực lực của nhà họ Tần, không xứng kết thân với nhà họ Liễu, nhưng Liễu Tần hai nhà lại có tổ huấn ràng buộc, những người cầu hôn kia, không thể trách tội nhà họ Liễu, tự nhiên chỉ có thể coi nhà họ Tần là cái gai trong mắt."

"Không tệ, lúc trước sản nghiệp của nhà họ Tần ở đế đô chính là liên tục bị chèn ép, thậm chí Phong nhi cũng thường xuyên gặp phải tai nạn, suýt nữa mất mạng, lúc đó, ta liền biết, Phụng Thiên thành đối với nhà họ Tần ta mà nói, không phải là nơi an thân.

Vì vậy, ta mới bán đi tổ trạch, dọn nhà đến đây."

Người cha không đáng tin cậy cũng có lúc đáng tin cậy, là ta trách lầm lão gia rồi, Tần Phong nhìn sang với ánh mắt tán thưởng, giống như một người cha hiền từ nhìn thấy con trai cuối cùng cũng thành tài.

Thấy bầu không khí trong đại sảnh có chút kỳ quái, Tần Kiến An lại cầm lấy bát đũa: "Ăn cơm đi, ăn cơm đi, những chuyện này không nhắc đến nữa."

Nhị nương và nhị đệ cũng lần nữa động đũa, nhưng sắc mặt nặng nề hơn rất nhiều.

Mọi người đều ủ rũ, cơm này còn ăn sao nổi? Xem ra vẫn phải ta ra tay.

Tần Phong nghĩ như vậy, lập tức hỏi: "Đúng rồi, cha, chuyến đi này, kiếm được bao nhiêu lượng bạc mang về?"

Phụt!

Một miếng cơm bị ho ra ngoài, bầu không khí trên bàn ăn lại vui vẻ trở lại.

Chương 5: Văn Khí Trong Sách

Rạng sáng ngày hôm sau, trời vừa hửng sáng, Tần Phong đang ngủ say bỗng bị đánh thức bởi tiếng động rít gió từ trong sân.

Tần Phong mặc quần áo, bước ra khỏi phòng, liền nhìn thấy Tần An đang cởi trần, tay cầm một thanh đao nhỏ, múa may.

Ánh nắng ban mai chiếu xuống, những bắp thịt ướt đẫm mồ hôi của Tần An trông thật rực rỡ, khiến Tần Phong không khỏi ghen tị.

Nếu mình có thân hình như vậy, lo gì không có mỹ nhân bầu bạn?

“Đại ca, huynh dậy rồi sao?” Tần An dừng động tác, lau mồ hôi trên trán, chậm rãi bước tới.

“Ừ, đúng rồi, nhị đệ, ta có chuyện muốn hỏi, nếu ta bỏ văn theo võ, nên bắt đầu từ đâu?”

“Đại ca không đọc sách thánh hiền nữa sao?”

Tần Phong thở dài: “Đọc sách mười mấy năm, ngay cả văn khí quán đỉnh, cửu phẩm trúc cơ cũng chưa bước vào, có lẽ ta không phải là người có tài đọc sách, nhị đệ ngươi ở Thần Vũ đạo thống, như được thần trợ, đại ca ta cũng muốn thử xem sao.”

“Đại ca nói… cũng có lý.” Tần An suy nghĩ một lúc, lập tức hạ thấp người xuống, đứng tấn, giải thích: “Lực từ đất sinh ra, muốn tiến vào Thần Vũ đạo thống cửu phẩm luyện thể cảnh, trước tiên phải rèn luyện tốt hạ bàn, đại ca, huynh hãy học theo ta, thử đứng tấn xem có thể kiên trì được bao lâu.”

“Được!” Tần Phong hét lớn một tiếng, sau đó bắt chước theo, hắn không tin, bản thân đường đường là người xuyên không, lại ngay cả đứng tấn cũng không làm được?

Hắn nhất định phải trở thành Võ Thần!

Nửa nén nhang sau, Tần Phong dựa vào tường, thở hổn hển, mồ hôi như mưa.

“Đại ca, đừng nản chí, lần đầu tiên huynh đứng tấn có thể kiên trì được lâu như vậy, đã là rất có thiên phú rồi.”

“Lời này là thật sao?”

“Tự nhiên là thật.”

Tần Phong hai mắt sáng lên, ta đã nói sao lại mệt như vậy, hóa ra mọi người đều giống nhau, xem ra, Thần Vũ đạo thống chính là được tạo ra cho ta!

“Đúng rồi, nhị đệ, lúc trước đệ lần đầu tiên đứng tấn kiên trì được bao lâu?”

Tần An trầm ngâm một lúc, đáp: “Lần đầu tiên ta đứng tấn là vào năm mười tuổi, đại khái kiên trì được ba canh giờ, hả? Đại ca huynh muốn đi đâu?”

“Tàng thư phòng!”

“Không luyện đứng tấn nữa sao?”

“Không luyện nữa!” Tần Phong tức giận bỏ đi.

Học võ không học văn, uổng công là người Trung Quốc, ta muốn vì sự trỗi dậy của Tần gia mà đọc sách!

…

Két~

Cánh cửa tàng thư phòng được đẩy ra, nhìn vào bên trong, chất đầy đủ loại sách, trong đó không thiếu những cuốn sách quý hiếm và độc bản.

Tần Phong tùy tay cầm lấy một cuốn, tên sách là "Đại Càn Đồ Chí", nội dung không gì khác ngoài việc phân chia địa lý của Đại Càn hoàng triều, hắn lật từng trang, coi như đã có hiểu biết sơ bộ về sự phân bố của toàn bộ Đại Càn.

Do yêu ma hoành hành, triều đình nhà Đại Càn không đủ sức kiểm soát, vì vậy hoàng đế khai quốc đã chia toàn bộ bản đồ Đại Càn thành năm nơi, ngoài trung ương do triều đình toàn quyền nắm giữ, bốn vùng đông nam tây bắc lần lượt do bốn vị thân vương phụ trách quản lý.

Mà Tấn Dương thành, nơi Tần gia tọa lạc, nằm ở Nam vực, thuộc phạm vi quản hạt của Lạc thân vương.

"Giao quyền cho bốn đại thân vương, Đại Càn hoàng triều chẳng lẽ không sợ địa vị bất bảo sao?" Tần Phong vừa lật sách, vừa nghi hoặc trong lòng, nhưng rất nhanh đã có đáp án.

Bên ngoài bốn vực của Đại Càn, còn có ngoại tộc rình rập, bốn vực thân vương chống đỡ ngoại tộc đã phải tiêu tốn rất nhiều tinh lực, lấy đâu ra thời gian rảnh rỗi mà dòm ngó hoàng quyền.

"Để bốn đại thân vương cùng ngoại tộc tiêu hao lẫn nhau, không những có thể bảo vệ lãnh thổ Đại Càn, còn có thể củng cố địa vị siêu nhiên của hoàng quyền, quả nhiên, người có thể làm hoàng đế, đều là lão hồ ly." Tần Phong cảm thán một tiếng, đặt "Đại Càn Đồ Chí" trở lại giá sách.

Một canh giờ tiếp theo, Tần Phong ở lại trong tàng thư phòng, không ngừng đọc sách.

Thông qua việc đọc sách, hắn càng ngày càng hiểu rõ về thế giới này, nhưng cũng phát hiện ra một sự thật khiến hắn chán nản.

“Mặc dù đã đọc hơn mười cuốn sách, nhưng vẫn không cảm thấy thân thể có chút biến hóa nào, khó trách nguyên chủ đọc sách mười mấy năm vẫn chưa thể bước vào cửu phẩm trúc cơ cảnh, xem ra con đường Văn Thánh này, quả thật không dễ đi.”

Tần Phong buông sách xuống, không khỏi thở dài một tiếng.

Ngay lúc này, hắn bỗng nhiên nghĩ đến điều gì đó: “Thương Phi Lan của Trảm Yêu ti từng nói, Văn Thánh đạo thống, chú trọng văn khí quán đỉnh, nhưng văn khí này rốt cuộc là cái gì, nên có được từ đâu?”

Tần Phong vì muốn giải đáp nỗi băn khoăn trong lòng, bắt đầu tìm kiếm khắp tàng thư phòng.

Nhưng mà thư phòng có hàng vạn cuốn sách, đạo thống liên quan đến phần lớn là Thần Vũ, Bách Quỷ, đối với Văn Thánh đạo thống, cho dù có nhắc đến, cũng chỉ là đôi ba câu.

“Hừ, lũ võ phu thô lỗ.”

Tần Phong khinh thường nhổ một bãi, kết quả này cũng nằm trong dự liệu của hắn, Đại Càn lấy vũ lực trị quốc an bang, người của Văn Thánh đạo thống so với Thần Vũ Bách Quỷ, số lượng thực sự ít đến đáng thương, trên thị trường này tự nhiên hiếm có sách về tu luyện Văn Thánh.

“Chẳng lẽ con đường Văn Thánh đạo thống này, thật sự không thể đi được?”

Vừa dứt lời, trong đồng tử của Tần Phong, lóe lên một tia kim quang, cả thế giới cũng trở nên khác biệt.

Ngoài những điểm sáng màu xanh lục đã thấy trước đó, hắn

kinh ngạc phát hiện, trên mỗi cuốn sách, còn tỏa ra ánh sáng trắng yếu ớt!

Tần Phong nuốt nước miếng, có chút không dám tin.

“Ánh sáng trắng này… chẳng lẽ chính là văn khí?!”

Chương 6: Nhị đệ, xem ta dẫn khí nhập đỉnh!

Thật đúng là, , không ngờ thứ gọi là văn khí kia lại ở ngay trước mắt!

Nhưng vui mừng qua đi, sắc mặt Tần Phong lại cứng đờ, sau đó rơi vào tuyệt vọng sâu sắc hơn.

Nguyên chủ đọc sách hơn mười năm, đều không thể hấp thu văn khí từ vạn quyển sách này, hắn làm sao có thể làm được?

Tâm trạng của Tần Phong lúc này, giống như thái giám vừa mới vào cung, nhìn thấy một mỹ nữ nằm trên giường, không ngừng vẫy tay gọi “Đại gia đến chơi a”.

Lòng ngứa ngáy khó nhịn, nhưng lại vạn phần bất lực!

“Không được, ta phải tĩnh tâm lại, không thể nóng vội, ít nhất hiện tại, ta đã tìm được nơi văn khí tồn tại, tiếp theo phải làm, chẳng qua là tìm cách dẫn động văn khí quán đỉnh!”

Tần Phong hít sâu một hơi, bắt đầu phân tích.

"Đầu tiên, chỉ lật xem sách vở, chắc chắn không thể dẫn động văn khí, điểm này, đã được chứng thực từ nguyên chủ, nhưng văn khí này ở trong sách, đọc sách vô dụng, chẳng lẽ muốn ta ăn?

Như vậy chẳng phải ta thật sự… đầy bụng kinh luân…"

Tần Phong liếc nhìn quyển sách dày khoảng ngón tay cái trong tay, lại quét mắt nhìn toàn bộ tàng thư phòng, vô thức nuốt nước miếng.

“Nếu thật sự muốn ăn, e rằng ta còn chưa thành công dẫn động văn khí, đã bị trang sách này chèn chết, cách này chắc chắn không được.”

“Vậy… có phải là cách đọc sách có vấn đề?” Tần Phong bỗng nhiên hai mắt sáng lên.

Trong trí nhớ, nguyên chủ tuy rằng đã dành hơn mười năm, lật xem hết vạn quyển sách trong tàng thư phòng, nhưng phần lớn chỉ dừng lại ở mức có ấn tượng, căn bản không đạt đến mức độ thuộc lòng, dung hội quán thông.

Có lẽ, chỉ cần mình đọc thuộc lòng một quyển sách từng chữ một, là có thể dẫn động văn khí trong sách?

Tần Phong càng nghĩ càng thấy có lý, đang định thử, nhưng vừa nhìn thấy trang giấy đầy chữ, còn có những trang sách dày cộp, trong lòng liền nản lòng.

"Trang sách dày như vậy, muốn đọc thuộc lòng từng chữ một, cho dù thông minh như ta, cũng ít nhất cần một tháng thời gian.

Nếu có tác dụng thì thôi, nếu không có tác dụng… chẳng phải là lãng phí thời gian sao?"

Ngay khi Tần Phong đang do dự, chuyện ngoài ý muốn đã xảy ra.

Dưới đôi đồng tử ánh vàng của hắn, những chữ viết trên trang sách như có sinh mệnh, không ngừng chảy vào trong đầu hắn, chỉ cần liếc mắt nhìn qua, nội dung trên trang sách, hắn lại có thể nhớ rõ ràng không sót một chữ!

“Cái này…”

Tần Phong đầu tiên là sửng sốt, sau đó mừng rỡ vạn phần.

“Không ngờ đôi mắt này, còn có tác dụng như vậy, như vậy, thuộc lòng quyển sách này đối với ta mà nói, cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt.”

Để nhanh chóng kiểm chứng suy đoán của mình, Tần Phong không chần chừ, bắt đầu nhanh chóng lật trang sách, không bao lâu, tất cả nội dung trong sách, hắn đều đã rõ ràng trong lòng.

Cùng lúc đó, phía trên quyển sách, ánh sáng trắng yếu ớt kia lại hóa thành sợi tơ, nối liền với đỉnh đầu hắn, giống như nước mưa không ngừng nhỏ giọt, Tần Phong bỗng cảm thấy tinh thần chấn động!

Hắn nhắm mắt tập trung tinh thần, cẩn thận cảm nhận biến hóa văn khí trong cơ thể, lại thấy trong thần thức, xuất hiện một thác nước khô cạn, tia văn khí kia cũng biến thành dòng nước nhỏ bằng ngón tay út!

Tần Phong thấy vậy, như có điều suy nghĩ: "Văn khí quán đỉnh… văn khí quán đỉnh, ta hiểu rồi! Muốn bước vào Văn Thánh cửu phẩm Trúc Cơ cảnh, chỉ cần dẫn động đủ nhiều văn khí, lấp đầy thác nước này là được!

Nếu đã như vậy…"

Phát hiện phương hướng tu hành, Tần Phong hưng phấn tột độ, hắn không muốn lãng phí một chút thời gian, bắt đầu nhanh chóng lật xem sách trong phòng, mà thời gian, cũng trong lúc bất tri bất giác lặng lẽ trôi qua.

Buổi tối, sao trời lấp lánh.

Trong đại sảnh Tần phủ, nhị phu nhân bưng bát đũa lên, còn chưa kịp ăn một miếng, liền lại đặt xuống.

“Phong nhi đâu? Cả ngày nay không thấy bóng dáng nó đâu.”

“Buổi sáng ta gặp đại ca, lúc đó huynh ấy đi tàng thư phòng, hiện tại không biết người ở đâu.” Tần An nuốt thức ăn xuống, nói.

“Tàng thư phòng? Cũng không thể ở đó cả ngày chứ…”

Thanh nhi ở cửa lập tức đáp: “Bẩm phu nhân, đại thiếu gia vẫn còn ở tàng thư phòng, trước đó huynh ấy có dặn dò, không muốn lãng phí thời gian đọc sách, nên bữa tối không ăn.”

Tần Kiến An ngồi ở vị trí chính nghe vậy, như có điều suy nghĩ, nhưng cũng không nói gì thêm, nhưng nhị phu nhân lại vô cùng đau lòng.

“Đây không phải là sao, cho dù có cố gắng thế nào, cũng không thể không ăn cơm chứ? Lão gia, chàng mau đi khuyên nhủ nó đi.”

“Phong nhi có thể cố gắng như vậy, đó là chuyện tốt, chúng ta hà tất phải đi quấy rầy, bảo nhà bếp để dành chút thức ăn cho nó là được, muộn một chút, nó đọc sách mệt mỏi, tự nhiên sẽ gọi Thanh nhi hâm nóng cơm cho nó ăn.”

“Vậy cũng… chỉ có thể như vậy.”

……

Ngày hôm sau, trời còn chưa sáng, Tần An đã dậy đi ra sân luyện đao pháp, nhưng đao của hắn còn chưa ra khỏi vỏ, liền thấy Thanh nhi lo lắng chạy đến trước mặt.

“Nhị thiếu gia, chàng mau đến tàng thư phòng xem thử đi, đại thiếu gia hình như bị điên rồi, cả đêm không về, ở đó không ngừng lật xem sách vở, Thanh nhi khuyên thế nào cũng không nghe.”

“Cái gì?!” Tần An nghe vậy, lập tức cũng không rảnh luyện đao pháp nữa, hướng tàng thư phòng nhanh chóng chạy tới.

Một lát sau, hai người đến bên ngoài tàng thư phòng, nhìn vào

trong phòng, quả nhiên thấy Tần Phong vẻ mặt hưng phấn chạy tới chạy lui.

Mỗi lần hắn cầm một quyển sách lên, chỉ cần liếc mắt nhìn qua, liền lại đặt về chỗ cũ, sau đó lại nhanh chóng cầm quyển tiếp theo, tiếp tục nhanh chóng lật xem.

Bộ dạng này, nào giống như đang đọc sách!

"Chẳng lẽ đại ca bị yêu tà mấy ngày trước đoạt hồn?" Tần An giật mình, lập tức phân phó: "Thanh nhi, muội mau đi tìm cha và mẹ, ta ngăn cản đại ca."

Thanh nhi gật đầu đáp ứng, cũng không dám chần chừ, vội vàng chạy về phía phòng của lão gia.

Mà Tần An cũng không nói hai lời, một cái lóe người đến bên cạnh Tần Phong, nắm lấy cổ tay đối phương: "Đại ca, huynh rốt cuộc đang làm gì vậy?!"

Tần Phong sửng sốt, nhìn rõ người đến, liền quát: "Nhị đệ buông tay, đây chính là thời khắc mấu chốt!"

Sau một ngày một đêm nỗ lực, hắn đã đọc gần vạn quyển sách, sắp sửa lấp đầy thác nước trong đầu bằng văn khí, tự nhiên không muốn bị người khác cắt ngang.

Nhưng Tần An nhìn thấy đôi mắt đầy tơ máu của Tần Phong, chỉ cho rằng đối phương thật sự bị điên rồi, nói gì cũng không chịu buông tay, khiến Tần Phong nghiến răng nghiến lợi!

Rõ ràng chỉ cần đọc xong quyển sách trong tay, văn khí liền có thể lấp đầy thác nước, tên nhị hóa này đến phá đám gì chứ!

Tình thế cấp bách, Tần Phong nảy ra ý hay, hắn vẻ mặt kinh nhìn về phía cửa phòng, quát lớn: "Nhị đệ cẩn thận!"

Tần An thấy vậy, chỉ cho rằng phía sau có thứ gì đó ghê gớm, vội vàng vận động toàn thân khí huyết gân cốt, quay người ứng phó, nhưng khi quay người lại, nào có nguy hiểm gì, cửa phòng rõ ràng là trống không!

Mà khi Tần An quay đầu lại lần nữa, chỉ thấy đại ca của mình đã lật đến trang cuối cùng của quyển sách, sau đó vẻ mặt hưng phấn cười như điên.

“Ta thành công rồi, ta thành công rồi!”

Trong đầu, theo tia văn khí cuối cùng chảy vào thác nước, chỉ thấy bạch quang chợt lóe, thác nước đổ xuống.

Tần Phong hiểu rõ, đây là điềm báo của văn khí quán đỉnh.

Hắn không nhịn được tâm trạng kích động, lập tức giơ tay lên trời, miệng quát lớn: “Nhị đệ, xem ta văn khí quán đỉnh, bước vào Văn Thánh cửu phẩm!”

Tuy nhiên, điều khiến hắn không ngờ tới là, thác nước vốn đã đầy ắp, sau khi bạch quang xuất hiện, lại trong nháy mắt thu nhỏ lại còn một phần mười so với ban đầu.

Mà điều càng xấu hổ hơn là, cha và nhị phu nhân vừa lúc này chạy đến, nhìn thấy cảnh tượng kỳ quái trước mắt.

Khóe miệng Tần Phong giật giật: “Cha, mẹ, nhị đệ, con có thể giải thích.”

Tần An không để ý tới, một cái lóe người, trực tiếp khống chế Tần Phong.

Nhị phu nhân lo lắng nói: “Mau đi tìm Tống y sư.”

Tần Kiến An cũng nói: “Ta đi Trảm Yêu ti, tìm Thương cô nương đến xem thử!”

Chương 7: Chữa trị bệnh tình

Tần Phong nằm trên giường, tay chân bị trói chặt, miệng bị nhét hai miếng vải đen trắng.

Tần An nói, lý do phải nhét vải trắng là sợ đại ca phát điên cắn lưỡi tự sát.

Nhị nương thấy có lý, lại cảm thấy một miếng vải trắng chưa đủ chắc chắn, bèn nhét thêm một miếng vải đen.

Tần Kiến An vốn cũng muốn nhét thêm một miếng nữa, nhưng sau nhiều lần thử, ông phát hiện ra là thật sự không nhét thêm được nữa, chỉ đành tiếc nuối lắc đầu, như thể uy nghiêm gia chủ của ông bị so sánh vậy...

Tần Phong trên giường khó chịu vô cùng, chỉ có thể ú ớ không ngừng giãy giụa, vị y sư tóc hoa râm Tống lão tiên sinh vẫn đang không ngừng kiểm tra tròng trắng của hắn, còn nửa người trên của hắn bị cắm đầy kim bạc dài ngắn khác nhau, trông như con nhím.

Tần Phong ấm ức đầy bụng, nhưng có khổ không nói nên lời, chỉ có thể trút hết oán khí lên thác nước văn khí trong thần hải!

Hắn rõ ràng nhìn thấy thác nước bị văn khí lấp đầy, hắn cũng rõ ràng nhìn thấy thác nước đó lóe lên ánh sáng trắng, nhưng tại sao văn khí lại đột nhiên thu nhỏ lại còn một phần mười so với ban đầu?

Chẳng phải là nói, muốn thật sự lấp đầy thác nước, còn cần phải ghi nhớ ít nhất chín vạn cuốn sách nữa sao?

Nói đùa gì vậy!

Chẳng trách Đại Càn ít người nghiên cứu đạo thống Văn Thánh, một vạn cuốn sách muốn ghi nhớ trong lòng, ít nhất cũng phải mất mười mấy năm công phu, mười vạn cuốn sách... Đợi đến khi đọc thuộc lòng, nửa cái chân cũng phải bước vào quan tài rồi!

Sau khi oán thầm trong lòng, Tần Phong cũng coi như bình phục tâm tình, dù sao hắn có đôi mắt này, đọc thêm chín vạn cuốn sách, cũng chỉ mất mười mấy ngày công phu mà thôi.

Vấn đề bây giờ là, sách trong tàng thư các hắn đã đọc gần hết rồi, những cuốn sách còn lại, phải đi đâu tìm?

Phải biết rằng, Đại Càn trọng võ không trọng văn, muốn tìm được nhiều sách như vậy không phải chuyện dễ dàng...

Ngay lúc này, Tần Phong đột nhiên phát hiện, Thương Phi Lan của Trảm Yêu ti do lão cha mời đến, vẫn luôn đứng bất động ở giữa phòng, mà đôi mắt màu xanh nhạt của nàng cũng từ đầu đến cuối đều nhìn chằm chằm vào hắn.

Đây là tình huống gì? Chẳng lẽ nàng cuối cùng đã bị vẻ ngoài đẹp trai của ta chinh phục?

Tần Phong có chút hưng phấn, dù sao mỹ nhân anh tư như Thương Phi Lan, rất hợp khẩu vị của hắn!

Không nói những cái khác, chỉ riêng đôi chân dài được bao bọc bởi chiếc quần dài màu đen xanh đó, hắn có thể chơi cả đời không chán!

Nhưng hưng phấn thì hưng phấn, Tần Phong dùng khóe mắt liếc nhìn bản thân, lúc này hắn không hề liên quan đến hai chữ đẹp trai.

Một ý nghĩ đáng sợ đột nhiên xuất hiện, chẳng lẽ nàng... có sở thích đặc biệt nào đó?

Tần Phong rùng mình một cái, nếu thật sự là như vậy, đến lúc đó mình nên liều mạng phản kháng, hay là nhắm mắt im lặng chịu đựng?

Thật khó xử...

"Thương cô nương, hồn phách của con ta có bị tổn hại không?" Tần Kiến An hỏi.

Thương Phi Lan nghe vậy, lắc đầu: "Tam hồn thất phách đều đủ, không bị tổn hại."

"Tống y sư, ông có nhìn ra gì không?" Nhị nương lo lắng hỏi.

Lão giả tóc hoa râm lắc đầu: "Ta đã kiểm tra thân thể Tần công tử, mọi thứ đều bình thường."

Tần Phong ra sức gật đầu, tỏ vẻ tán thành, lão già này coi như cũng có chút y thuật.

Ai ngờ đối phương lại đổi giọng: "Nhưng nghe các ngươi miêu tả, Tần công tử hồn phách còn nguyên vẹn, nhưng hành vi kỳ quái, nói năng lảm nhảm, rất có thể là do mấy ngày trước bị kinh hãi quá độ, mắc chứng cuồng loạn.

Lão phu kiến nghị, cứ trói Tần công tử như vậy trên giường, quan sát thêm vài ngày, đợi đến khi tình trạng Tần công tử chuyển biến tốt đẹp, rồi hãy cởi trói cho hắn."

Tần Phong trừng lớn hai mắt, lang băm, ngươi đúng là lang băm!

Lập tức giãy giụa kịch liệt hơn, miệng không ngừng phát ra tiếng ú ớ.

Tống y sư thấy vậy, vội vàng hô: "Nhanh, nhanh ấn hắn xuống, hắn đây là bệnh tình lại tái phát!"

"Để ta!" Tần Kiến An không biết từ đâu lấy ra một sợi dây thừng to bằng cổ tay, cố định Tần Phong trên giường, trên mặt lập tức lộ ra nụ cười hài lòng.

Ngay lúc này, Thương Phi Lan đột nhiên mở miệng nói: "Ta thấy hắn có lời muốn nói, chi bằng lấy miếng vải nhét trong miệng ra, nghe xem hắn muốn nói gì, rồi hãy phán đoán cũng không muộn."

Tần Phong ra sức gật đầu.

"Nhưng nếu lấy miếng vải ra, đại ca phát điên cắn lưỡi tự sát thì sao?" Tần An tỏ vẻ bất an.

"Không sao, nếu tình huống không ổn, ta sẽ nhét miếng vải lại!" Tần Kiến An từ trong lòng móc ra một miếng vải bố, lộ ra vẻ mặt muốn thử.

"Vậy cũng chỉ có thể như vậy."

Miếng vải trong miệng được lấy ra, Tần Phong thở phào một hơi, để tránh bản thân lại bị hiểu lầm là cuồng loạn, hắn cố gắng bình ổn giọng nói: "Cha, mẹ, nhị đệ, con không có bệnh, lúc đó con thật sự đã chạm đến ngưỡng cửa cửu phẩm Văn Thánh, cho nên mới kích động hô to, mọi người phải tin con."

Tống y sư lập tức lắc đầu: "Người mắc chứng cuồng loạn, thường đều nói mình không có bệnh, Tần lão gia, lời này không thể tin."

"Ta cũng cho là như vậy, vậy ta nhét miếng vải bố vào miệng hắn?"

"Chờ đã!" Tần Phong lên tiếng ngăn cản, xem ra lúc này cho dù hắn giải thích thế nào cũng vô dụng, nhất định phải nghĩ cách chứng minh bản thân.

Hắn nghiêng đầu nhìn về phía Tống y sư, đột nhiên trong mắt lóe lên kim quang, tình trạng thân thể của đối phương, trong nháy mắt hắn liền rõ như lòng bàn tay.

"Tống y sư, có phải đêm đến, ông thường xuyên tay chân lạnh, đầu choáng váng, có lúc ngồi xổm xuống rồi đứng lên còn bị chóng mặt!"

Tống y sư vẻ mặt kinh ngạc, lập tức run rẩy nói: "Ngươi, ngươi làm sao biết được!"

"Hừ, cái gọi là mạch tượng chậm rãi, huyết không nuôi mồ hôi, lưỡi trắng bệch, huyết không nuôi gan, đây rõ ràng là biểu hiện của khí huyết hư nhược."

"Cái này... Vậy ta nên chữa trị như thế nào?"

Tần Phong nhếch mép cười: "Rất đơn giản, theo như trong sách "Bách bệnh tạp đàm" có ghi, tình huống như ông, nên dùng Thiên Nam Tinh năm đồng cân, Bách Hợp một đồng cân rưỡi, Thổ Sửu Tinh Ma hai đồng cân, Hạ Khô Thảo một lượng, dùng khoản đông hoa làm thuốc dẫn, sau đó dùng lửa văn võ luân phiên sắc, cuối cùng dùng tám bát nước sắc thành một bát, đảm bảo thuốc đến bệnh trừ."

"Có chuyện này sao? Không, không thể nào, sách "Bách bệnh tạp đàm" ta cũng từng nghiên cứu qua, không nhớ có đoạn miêu tả này." Tống y sư sắc mặt biến đổi, ông là một lão y sư làm sao có thể thừa nhận bản thân kỹ thuật không bằng người khác!

"Muốn phán đoán ta nói đúng hay sai, chờ xem là biết, Thanh nhi, con đến tàng thư các, vào cửa rẽ phải, tủ sách thứ ba, hàng thứ tư, lấy cuốn sách thứ bảy đặt ở trên đó!"

Thanh nhi đáp lời rời đi, những người còn lại đều kinh ngạc, trong tàng thư các có mấy chục tủ sách, cất giữ vạn cuốn sách,

Tần Phong làm sao có thể nhớ rõ vị trí sách như vậy?

Không lâu sau, Thanh nhi liền lấy "Bách bệnh tạp đàm" trở về.

Tần Phong vẻ mặt tự tin: "Tống y sư, ông lật sách đến trang ba mươi bảy, xem hàng thứ bảy viết gì."

Tống y sư vẫn có chút không dám tin, ông chậm rãi lật sách ra, những người còn lại cũng tò mò, thò đầu nhìn về phía trang sách.

Kết quả, vị trí nội dung lại không sai một chữ so với lời Tần Phong nói!

Bịch!

Sách rơi xuống đất, Tống y sư thân thể loạng choạng.

"Không ngờ lão phu nghiên cứu y thuật mấy chục năm, vậy mà còn không bằng... Tần lão gia, Tần công tử đầu óc minh mẫn, xem ra thật sự không có cuồng loạn, lão phu liền... xin cáo lui trước."

Tần Kiến An vốn muốn an ủi vài câu, nhưng lại không biết nên mở miệng như thế nào, chỉ có thể nói một tiếng "Đi thong thả", sau đó ông liếc nhìn miếng vải bố trong tay, không cam lòng nhét lại vào bên hông.

Tần Phong thấy vậy, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, ngay lúc này, trong thần hải của hắn, một luồng văn khí đột nhiên lớn mạnh, ước chừng trở nên gấp mười lần so với trước đó, biến hóa đột ngột này khiến hắn kinh hãi không thôi.

"Đây là... văn khí trong sách "Bách bệnh tạp đàm"?"

Chương 8: Rời khỏi phủ

Văn khí trong quyển sách này đã bị ta hấp thu hết, tại sao lại đột nhiên lớn mạnh, chẳng lẽ có liên quan đến việc ta vừa dùng nội dung trong sách để chữa bệnh cho Tống y sư?

Chờ đã, ta dường như đã hiểu, muốn hấp thu văn khí trong sách, ghi nhớ trong lòng là bước đầu tiên, sau đó nếu có thể học áp dụng nội dung trong sách, liền có thể dẫn động thêm nhiều văn khí vào cơ thể!

Tần Phong đối với phát hiện này vô cùng hưng phấn, hắn thậm chí còn cân nhắc, có nên tự mình mở một tiệm thuốc nhỏ, đi chữa bệnh cứu người, như vậy chẳng phải văn khí sẽ cuồn cuộn kéo đến sao?

“Đại ca, huynh sẽ không phải đã ghi nhớ hết tất cả sách đã xem trong tàng thư phòng chứ?” Tần An nhớ tới trạng thái khi Tần Phong đọc sách, không khỏi hỏi.

“Hơ, việc này có gì khó? Ta đọc sách mười mấy năm, không thấy thành quả, chỉ là tuần tự tiến triển, dày công tích lũy!”

“Nhưng đại ca, sáng hôm qua, huynh không phải còn nói với ta muốn từ bỏ văn chương theo võ đạo sao?”

Tổng Phi Lan hơi nhíu mày, trong đôi mắt màu xanh nhạt kia lóe lên một tia bất mãn.

Tần Phong ho khan một tiếng: “Nông cạn! Ngay cả dụng ý tốt của ta cũng không nhìn ra, ta làm vậy là để muội nhớ lại cảnh tượng lúc mới gia nhập Thần Võ đạo thống, mượn chuyện này nói cho muội một đạo lý —— Dục tốc bất đạt, đừng quên mục tiêu

ban đầu, mới có thể đi đến cùng!”

“Thì ra là vậy, đại ca, ta hiểu rồi!”

Cảm nhận ánh mắt sùng bái của nhị đệ, Tần Phong bề ngoài tỏ ra bình tĩnh, trong lòng lại thầm nghĩ quả nhiên võ phu vẫn là đầu óc đơn giản.

“Vì ta không bị bệnh, các ngươi còn trói ta làm gì? Cha mẹ, mau cởi trói cho ta!”

“Ây da, các ngươi chậm một chút, trước tiên rút ngân châm ra!”

Tần Phong khôi phục tự do hoạt động cổ tay, trong lúc cởi trói, hắn cũng giải thích với người nhà về phát hiện của mình đối với Văn Thánh đạo thống.

Nhị phu nhân nghe xong, suy nghĩ một lúc: “Theo lời Phong nhi, chỉ cần có thể mua thêm nhiều sách, Phong nhi liền có thể mượn văn khí trong sách, bước vào Văn Thánh cửu phẩm.....

Lão gia, vậy còn chờ gì nữa, mau lấy bạc trong nhà ra, thu thập sách vở cho Phong nhi!”

Tần Kiến An mặt mày co giật, ấp úng: “Phu nhân, Tấn Dương thành là một thành nhỏ hẻo lánh, không bằng đế đô Phụng Thiên thành, ta đi đâu tìm nhiều sách như vậy.

Hơn nữa, nàng cũng biết, mấy ngày trước yêu tà xâm nhập vào thành vẫn chưa tìm thấy, dân chúng hiện tại rất ít khi ra ngoài, Vọng Nguyệt cư của chúng ta căn bản không có khách hàng.

Ngay cả dược dục và huyết khí đan của An nhi, nhà chúng ta cũng sắp không trả nổi.....”

Lão cha nói nhiều như vậy, Tần Phong tóm tắt lại một câu

—— Không có tiền.

“Cha, mẹ, hiện tại ta đã gặp phải bình cảnh ở Thất phẩm Liễm Tức cảnh, trong thời gian ngắn không cần dùng đến dược dục và huyết khí đan, người vẫn nên dùng tiền mua sách cho đại ca đi.”

Mọi người nghe vậy, đồng loạt nhìn về phía Tần An.

Tần Phong che ngực, nhị đệ hiểu chuyện như vậy, lúc trước hắn lại còn nghi ngờ đối phương muốn hại chết mình, thật sự áy náy.

“Không cần như vậy, tuy Vọng Nguyệt cư gần đây không có khách hàng gì, nhưng ta gần đây lại nghĩ ra một con đường làm giàu, đến lúc đó chỉ cần……”

Lời còn chưa dứt, mọi người vội vàng lên tiếng.

“Lão gia, gần đây phủ thiếu tiền, chàng đừng lãng phí bạc nữa.”

“Cha, vẫn nên tiết kiệm tiền mua sách cho đại ca đi.”

“Cha, cha thật sự không có năng khiếu buôn bán, nên có chút tự biết mình……”

Tần Kiến An sốt ruột, mặt đỏ tía tai nói: “Các ngươi hiểu cái gì! Buôn bán chú trọng thiên thời địa lợi nhân hòa, mấy lần trước ta thua lỗ, đều là bởi vì vận may không tốt!”

Nhị phu nhân không để ý tới, chỉ liếc mắt một cái.

Tần An thở dài một tiếng, cúi đầu nhìn mũi chân.

Quả nhiên, chuyện kiếm tiền vẫn phải dựa vào ta, người xuyên không này, Tần Phong lắc đầu, đang suy nghĩ xem nên bắt đầu từ phương diện nào thì Thương Phi Lan vẫn luôn bị mọi người bỏ qua trong phòng lên tiếng.

“Nếu chỉ là muốn xem sách, ta ngược lại biết một nơi, nhưng muốn vào trong đó không dễ dàng, ngươi có thể đi thử với ta.”

.....

Tần Phong đi theo Thương Phi Lan rời khỏi Tần phủ, từ khi xuyên không đến nay, đây là lần đầu tiên hắn ra ngoài.

“Vừa hay nhân cơ hội này xem xét hoàn cảnh Tấn Dương thành, tiện thể đánh giá năng lực mua của người dân nơi đây.”

Phải biết rằng, buôn bán dựa vào đầu óc!

Nếu như lão cha, mang lương thực đến làng chài không thiếu lương thực để bán, có thể kiếm được bạc mới là lạ!

Lúc này gần đến buổi trưa, trên đường người đến người đi, hai bên đầy rẫy tiếng rao hàng của tiểu thương, cảnh tượng này, quả thực giống với bức tranh “Thanh Minh thượng hà đồ” đã từng thấy ở kiếp trước.

Tần Phong cẩn thận quan sát xung quanh, ý đồ tìm kiếm cơ hội buôn bán trong tương lai, nhưng ánh mắt lại luôn vô tình bị mỹ nhân trước mặt hấp dẫn.

Ể, chỗ đó có người đang bán than, dù sao thời tiết cũng chuyển lạnh rồi, nhưng mà, than trắng thật đấy.

Ồ, đây chính là bánh hành được bán ở thời cổ đại sao? Bánh hành này cong thật đấy.

Thậm chí còn có đậu phụ thối, ngửi thật thơm.

Còn có đôi chân này.....

Bốp!

Tần Phong lập tức tự tát mình một cái.

“Làm sao vậy?” Nghe thấy động tĩnh, Thương Phi Lan nghiêng đầu, đôi mắt màu xanh nhạt kia, dù nhìn bao nhiêu lần cũng đều mê hoặc lòng người.

Bình tĩnh, ta phải bình tĩnh, dù sao kiếp trước ta cũng là “Xe thần” ở “Thu Minh sơn”, sóng to gió lớn gì chưa từng thấy, nhất định phải giữ bình tĩnh!

“Có muỗi.”

“Gần đến tháng mười một rồi, còn có muỗi, cũng thật kỳ lạ.” Thương Phi Lan thản nhiên nói.

“Ai nói không phải chứ.” Tần Phong ho khan một tiếng, ánh mắt lại vô thức nhìn theo đôi chân dài kia lắc lư trước sau.

Ngay lúc này, ở phía trước cách đó không xa, đột nhiên truyền đến tiếng gà gáy, Tần Phong nhìn theo tiếng động, sau đó khựng lại.

Một tòa lầu các tao nhã, một đám, dựa vào lan can, cười duyên nhìn người đi đường vội vã.

Có mấy cô nương xinh đẹp mắt sắc, liếc thấy Tần Phong, lập tức sáng rực rỡ, vẫy vẫy khăn thêu trong tay, miệng ngọt ngào gọi: “Công tử, trời đất lạnh lẽo, không bằng vào trong ngồi một chút.”

Ngồi một chút..... Ban ngày ban mặt, thành thể thống gì chứ!

Tần Phong theo bản năng đưa tay sờ sờ túi tiền bên hông, sau đó thở dài một hơi, hắn lấy đâu ra túi tiền.....

Nhưng cho dù có tiền, hắn cũng nhất định sẽ không đi, dù sao hắn còn chưa đến Thất phẩm!

Niềm tin kiếm tiền và nâng cao tu vi, vào lúc này trở nên vô cùng mãnh liệt, quả nhiên, dục vọng mới là động lực mạnh mẽ

nhất thúc đẩy con người tiến lên.

Thương Phi Lan bước chân không dừng, khoảng cách giữa hai người đã kéo ra một chút, Tần Phong thấy vậy, vội vàng đuổi theo.

Các cô nương xinh đẹp thấy công tử tuấn tú đi đến gần, rao hàng càng thêm hăng hái, nếu có lựa chọn, các nàng đương nhiên càng hy vọng tiếp đãi công tử tuấn tú như vậy.

Ai ngờ lúc này, Thương Phi Lan đột nhiên ngẩng đầu, đôi mắt màu xanh nhạt ánh sáng lưu chuyển.

Các cô nương trên lầu, chỉ cảm thấy sống lưng lạnh toát, tiếng nói đến cổ họng, lại không cách nào phát ra được.

Mãi cho đến khi Thương Phi Lan hai người đi xa, các nàng mới hồi phục lại, chuyện kỳ lạ như vậy, vẫn là lần đầu tiên gặp phải.

Tần Phong bám sát Thương Phi Lan, lại đi qua bảy tám con hẻm, đến trước một tòa lầu các bằng gỗ lim.

Trên cửa lớn của lầu các, treo một tấm biển, trên đó khắc ba chữ lớn —— Thính Vũ Hiên!

“Chính là nơi này.” Thương Phi Lan dừng bước, hai mắt hơi nheo lại.

Chương 9: Câu đối

Bên cạnh cổng gác mái, một lão giả mặc áo choàng xám, tóc bạc phơ đang nhắm mắt nằm trên ghế mây, ung dung lắc lư chiếc quạt giấy trong tay. Nghe thấy động tĩnh, ông ta mở mắt nhìn, rồi khịt mũi: "Ngươi thật sự là không từ bỏ ý định, rõ ràng không có bản lĩnh vào, nhưng cứ khăng khăng mỗi ngày đều đến, không mệt sao?"

"Ồ, còn mang theo trợ thủ?" Lão giả tóc bạc chú ý đến Tần Phong phía sau Thương Phi Lan, vừa định lên tiếng chế nhạo, nhưng lời đến bên miệng, lão giả dường như phát hiện ra điều gì đó, trợn to hai mắt, đột nhiên ngồi bật dậy khỏi ghế mây.

"Lại có chuyện như vậy... Tiểu tử, ngươi tên là gì?"

Người này thật là bất lịch sự, lại gọi ta là tiểu tử, ta chỗ nào nhỏ?

Tần Phong nhíu mày: "Lão tiên sinh, muốn biết tên người khác, có phải nên tự giới thiệu bản thân trước không?"

Thương Phi Lan nghe vậy, liếc mắt nhìn sang, ánh mắt đó như muốn nói, không ngờ ngươi lại can đảm như vậy.

Lão giả tóc bạc cũng sửng sốt, sau đó cười nói: "Ta sống lâu như vậy, dám nói chuyện với ta như vậy ngươi là người thứ hai, tiểu tử, nghe cho rõ, ta họ Bách Lý, còn tên thì không nói, biết rồi cũng không có lợi gì cho ngươi."

Mẹ kiếp, lão già này tại sao lại ngông cuồng như vậy, còn ánh mắt của Thương cô nương, ta sẽ không vô tình chọc phải đại nhân vật nào đó chứ...

Tần Phong nuốt nước miếng, lập tức thay đổi thái độ cung kính nói: "Tiền bối nói đùa, vừa rồi là vãn bối thất lễ, vãn bối tên Tần Phong, một thư sinh."

"Tần Phong..." Lão giả lẩm bẩm, ánh mắt đầy ẩn ý, một lát sau, lại tự mình nằm xuống ghế mây.

"Quy củ vẫn như trước, nếu có thể đối được câu dưới, liền cho ngươi vào." Lão giả phe phẩy quạt, ung dung nói.

"Ra đề đi." Thương Phi Lan trầm ngâm một lát, giọng điệu nghe thế nào cũng không tự tin lắm.

Bách Lý lão nhân dùng ngón trỏ tay phải khẽ gõ vào ghế mây, không bao lâu, một cuộn giấy trắng bay ra từ trong gác mái, nhẹ nhàng rơi xuống trước mặt Thương Phi Lan.

Tần Phong tò mò, cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy trên cuộn giấy trắng viết: "Thiên tác kỳ bàn tinh tác tử, thùy nhân cảm hạ!"

Hừ, khẩu khí thật lớn, nhai kẹo cao su à?

Đối với câu đối này, Tần Phong tự nhiên không xa lạ, kiếp trước hắn dù sao cũng coi như là một học bá, câu đối này vốn là do Lý Thượng Thư thời nhà Minh đưa ra để làm khó giải Tấn, ý cảnh hùng vĩ, khí phách ngất trời.

Hắn chỉ là không ngờ, thế giới này lại có người có thể đưa ra câu đối giống nhau.

Văn tự có thể phản ánh tâm hồn con người, từ đó có thể thấy, người đưa ra câu đối này không phải là người có địa vị cao, thì cũng là người có hoài bão lớn.

Thương Phi Lan nhìn rõ nội dung trên cuộn giấy trắng, cau mày, nàng đứng tại chỗ suy nghĩ hồi lâu, nửa ngày cũng không thấy động tĩnh.

Câu đối này thật khó đối, Thương cô nương sợ là phải suy nghĩ rồi... Tần Phong đứng bên cạnh, tuy biết câu đối nên đáp như thế nào, nhưng lại không lên tiếng, quy củ này vẫn phải có.

"Đừng phí sức nữa, câu đối hôm nay còn khó hơn trước nhiều, trước đó ngươi đều không đáp được, huống chi là hôm nay." Giọng điệu của Bách Lý lão nhân, rõ ràng có chút hả hê.

Tần Phong liếc mắt nhìn, lão già này thật sự rất xấu xa, lại thích bắt nạt một cô nương!

Chỉ là một câu đối thôi, không đáp được thì không đáp được, hắn là Thương cô nương cũng sẽ không quá để ý, Tần Phong vốn nghĩ như vậy, ai ngờ bên cạnh lại truyền đến tiếng thút thít khe khẽ.

Chuyện gì xảy ra?!

Tần Phong giật mình, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Thương Phi Lan hai tay ôm lấy nhau, thân thể khẽ run rẩy, nhìn lại đôi mắt màu xanh nhạt của đối phương đang ngấn lệ, rõ ràng là sắp khóc!

Này này này, không đến mức đó chứ, chỉ là một câu đối không đối được thôi, cũng không phải là chồng chết, cần gì phải như vậy?!

Hắn vẫn luôn cho rằng, mỹ nhân như Thương Phi Lan, lẽ ra phải giống như sát thủ trong đêm đen thời cổ đại, tâm trạng sẽ không vì ngoại vật mà có bất kỳ gợn sóng nào, nhưng hắn làm sao cũng không ngờ tới, nàng lại như một cô bé thi trượt, vì không đối được câu đối, mà tâm lý bị phá vỡ!

"Thương cô nương, ngươi... không sao chứ?"

"Không cần ngươi quản, ta lập tức có thể đối được câu dưới." Thương Phi Lan bướng bỉnh đáp, nước mắt trong mắt đã ngưng tụ thành giọt, lăn tròn trong hốc mắt.

"..."

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, với năng lực của Thương Phi Lan tự nhiên không thể đối được câu dưới, Bách Lý lão nhân ngáp một cái, khinh thường nói: "Sớm về đi, đừng làm lỡ thời gian của ta."

Lão già này, miệng sao lại độc như vậy, nữ tử xinh đẹp như vậy, ngươi cũng nhẫn tâm bắt nạt?

Nghĩ đến đây, Tần Phong lập tức nói: "Thương cô nương, trước đó ngươi đã giúp ta hai lần, ta người này xưa nay không thích nợ nhân tình của người khác, câu đối này không bằng giao cho ta?"

Thương Phi Lan ngẩng đầu lên, đôi mắt vốn đã yêu mị mê người, dưới ánh nước, dường như có thể làm tan chảy cả đá.

"Ngươi có thể đối được?" Giọng điệu không giống như lạnh lùng trước đây, ngược lại có một loại cảm giác kỳ lạ.

Tần Phong ưỡn ngực, ho khan một tiếng nói: "Tại hạ có thể thử... Bách Lý tiền bối, ta có thể thay nàng đáp lại không?"

Lão già tóc bạc vẫn ung dung phe phẩy quạt: "Không phải ta coi thường ngươi, cho dù có thêm mười người như ngươi nữa, câu đối này, ngươi cũng không đối được."

Lão già này, miệng thật độc, nếu ta tu luyện là thần võ đạo thống, nhất định phải đánh hắn một trận... Tần Phong nắm chặt tay trái, cười gượng: "Nếu vãn bối có thể đối được thì sao?"

"Vậy thì cho cả hai người cùng vào."

"Nhất ngôn ký xuất!" Tần Phong vung tay áo, lập tức hỏi: "Có bút mực không?"

"Cho ngươi thì đã sao." Bách Lý lão nhân dùng ngón tay khẽ gõ vào ghế mây, trong gác mái, lập tức bay ra một cuộn giấy trắng, một cây bút lông đã được mài mực.

Tần Phong nhận lấy bút lông, trải cuộn giấy trắng ra trước mặt, tay cầm bút, lơ lửng giữa không trung, nhưng lại chậm chạp không hạ xuống.

Đây là chuyện gì xảy ra? Ta rõ ràng biết câu đối là gì, nhưng cây bút trong tay ta lại như không nghe theo sự điều khiển của ta... căn bản không hạ xuống được!

Bách Lý lão nhân liếc mắt nhìn, chỉ cho rằng Tần Phong không đối được câu đối, nên cố ý làm ra vẻ: "Người trẻ tuổi, không biết trời cao đất dày."

Còn có thể nhịn sao?!

Tần Phong trợn to hai mắt, nghiến răng nghiến lợi, gân xanh trên tay phải nổi lên, cây bút chậm chạp không hạ xuống rốt cuộc cũng có động tĩnh.

Cùng lúc đó, trong biển thần, thác nước văn khí bắt đầu cuồn cuộn, hóa thành dòng nước, đổ về phía cây bút lông trong tay Tần Phong!

Bách Lý lão nhân lập tức cảm thấy không ổn, cây quạt trong tay ngừng lắc lư, ông ta trợn to hai mắt, chỉ thấy trên cuộn giấy trắng rơi xuống chữ cái đầu tiên - "Địa"!

"Đây là..."

Cánh tay phải của Tần Phong run rẩy, mồ hôi trên trán như mưa rơi xuống, khó khăn viết ra chữ cái thứ hai - "Tác"!

Tiếp theo là chữ cái thứ ba, chữ cái thứ tư...

Tần Phong chỉ cảm thấy thứ mình đang cầm không phải là bút lông, mà là một tảng đá khổng lồ, theo số lượng chữ cái tăng lên, tảng đá này càng ngày càng nặng.

Đợi đến khi chữ cái thứ bảy rơi xuống, bút lông như nặng vạn cân!

Tích tắc, tích tắc...

Trên hai ngón tay, máu tươi nhỏ xuống, Bách Lý lão nhân thấy vậy, vội vàng quát: "Tiểu tử, đừng viết nữa, với năng lực hiện tại của ngươi, không chịu đựng nổi!"

Tần Phong không để ý tới, ngược lại quát lớn một tiếng, trong biển thần, thác nước văn khí bắt đầu sôi trào, như núi lửa phun trào, cuồn cuộn đổ vào đầu bút.

Áp lực trên đầu ngón tay hắn giảm bớt, lập tức hít sâu một hơi, vung bút viết.

Đợi đến khi chữ cái cuối cùng của câu đối được viết xong, chỉ thấy trên cuộn giấy trắng, một cột sáng trắng phóng lên trời.

Tần Phong chỉ cảm thấy toàn thân như bị rút hết sức lực, lập tức ngồi xuống đất, lúc này, hắn cảm thấy cả cánh tay phải như không phải của mình.

Bách Lý lão nhân lóe người, đến trước cuộn giấy trắng, vẻ mặt kinh hãi.

Ở một bên khác, Thương Phi Lan nhìn câu đối trên cuộn giấy trắng, ánh mắt sáng rực, dưới khăn vuông màu đen, nàng khẽ mở môi đỏ, nhịn không được đọc thầm:

"Địa tác tỳ bà lộ tác huyền, thùy năng đạn?!"

Chương 10: Vào Các

Bách Lý lão nhân phất tay áo, hai cuộn giấy trắng bay lên, đồng thời phát ra ánh sáng trắng, chiếu rọi lẫn nhau!

Lão nhân cầm lấy hai cuộn giấy, nhìn đi nhìn lại, quả thực là yêu thích không buông tay: "Tiểu tử nhà họ Tần, ta đã xem thường ngươi rồi."

"Hừ." Tần Phong cười lạnh một tiếng, toát ra phong thái cao nhân, loại cảm giác bị người khác xem thường, sau đó vả mặt ngay trước mặt này thật sự quá sảng khoái! Chỉ là cái giá phải trả hơi lớn, đến bây giờ, thân thể hắn vẫn chưa hồi phục lại.....

Nhưng vừa rồi rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, rõ ràng chỉ là đơn thuần muốn động bút viết ra câu đối, lại có một cỗ lực lượng cường đại cản trở hắn, nếu không có văn khí trong Thần Hải chống đỡ, e rằng hắn căn bản không viết ra được một chữ!

Phi Lan nhìn câu đối trong tay lão nhân, đôi mắt màu xanh nhạt dường như đang phát sáng, rõ ràng là vui mừng khôn xiết, nhưng lại nói một câu trái ngược với lòng mình: "Cũng không tệ lắm, nhưng nếu cho ta thêm chút thời gian, ta cũng có thể nghĩ ra."

Cô nương cả đời hiếu thắng a..... Tần Phong giật giật khóe miệng, không muốn bình luận.

"Câu đối này tuy tốt, nhưng đáng tiếc, chữ viết của câu dưới, thật sự quá xấu." Bách Lý lão nhân thở dài một tiếng.

Ngươi hiểu cái rắm, đây gọi là..... Tần Phong đỏ mặt, trong lòng vẫn đang biện hộ cho mình.

Thư pháp loại chuyện này, chú trọng chính là đặc sắc, mỗi người có cách nhìn nhận khác nhau.

Ừm, chính là như vậy.....

"Theo như giao hẹn trước đó, hai người các ngươi có thể cùng nhau đi vào." Bách Lý lão nhân ho khan một tiếng, tự nhiên cuộn câu đối lại, muốn cất vào trong ngực.

Lúc này, Phi Lan lại đưa cánh tay trắng nõn ra, đặt trước mặt lão nhân.

"Làm gì?" Lão nhân vẻ mặt cảnh giác.

Phi Lan khôi phục lại dáng vẻ lạnh lùng như băng sương, anh tư trước đó, thản nhiên nói: "Câu đối này, là do hắn viết, bị ngươi cất đi, đưa đây!"

"Nha đầu ngươi, câu đối này đối với ngươi mà nói, cũng không có tác dụng gì lớn, tranh giành với ta làm gì, không được thì ta tặng câu trên cho ngươi vậy."

"Giá trị của nguyên bảo và bản sao, ta vẫn phân biệt được."

Tần Phong nghe mà không hiểu gì cả, nguyên bảo bản sao gì đó, sách vở không đề cập đến a, nhưng lão già thối này muốn câu đối của hắn như vậy, chẳng lẽ thứ đó thật sự là bảo bối gì đó sao?

"Không cho!" Lão đầu bắt đầu, giống như gà mẹ bảo vệ con, ôm cuộn giấy câu dưới vào trong ngực.

"Nếu ta nhớ không lầm, bút lông rồng của ngươi sắp hết mực rồi." Phi Lan nheo mắt, lão nhân nghe vậy, trừng to mắt, sau đó vẻ mặt giãy giụa, cuối cùng không cam lòng đưa câu đối bằng hai tay.

Tần Phong nhìn thấy cảnh tượng này mà sờ không thấy đầu, nhưng hắn thật sự không ngờ, cô nương lại vì đồ của mình, mà

tranh luận với lão già thối thoắtn nhìn là không tầm thường này.

Xem ra, trong lòng nàng nhất định là có ta, sướng quá đi.....

Thân thể hồi phục lại một chút, Tần Phong đứng dậy, phủi bụi trên người, hắn vừa định đưa tay ra nhận câu đối, lại thấy Phi Lan mặt không đổi sắc cất cuộn giấy câu đối vào lệnh bên hông.

Bàn tay lơ lửng giữa không trung, trông thật là xấu hổ.

"Ơ....."

"Sao vậy?"

" cô nương, câu đối của ta....."

"Câu đối, câu đối gì?"

"Chính là....."

"Đừng lãng phí thời gian, chúng ta mau vào trong đi."

Tần Phong lập tức đứng ngây người tại chỗ.

Bách Lý lão nhân cười khẩy một tiếng, nằm trở lại ghế mây, ung dung phe phẩy quạt, kết cục này dường như đã nằm trong dự liệu của hắn.

Phi Lan không để ý, đi trước một bước, Tần Phong theo sát phía sau, hai người một trước một sau bước vào cửa lớn của Thính Vũ Hiên.

Lão nhân nhắc nhở: "Chỉ được phép xem ba tầng dưới."

Tần Phong nghe vậy, nhíu mày, nhìn bề ngoài lầu các này, tổng cộng cũng chỉ có ba tầng, lời lão nhân nói thật sự là khó hiểu.

Nhưng khi hắn hoàn toàn bước vào trong lầu các, không khỏi

bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc, kiểu dáng bên trong lầu các giống như cầu thang xoắn ốc của phương Tây, mỗi tầng đều hiện ra hình vòng, trên vách tường xung quanh, treo đầy đủ loại sách, căn bản không đếm xuể số lượng.

Ngẩng đầu nhìn lên, lầu các nhìn bề ngoài không lớn, bên trong lại cao tới chín tầng!

Nơi cao nhất của lầu các, mây trắng lượn lờ, nhìn không rõ ràng, giống như đỉnh núi cao chọc trời!

"Sao có thể như vậy?" Tần Phong vẻ mặt không dám tin.

"Thứ này là bảo khí, tự thành không gian, thứ ngươi nhìn thấy bên ngoài chỉ là bề ngoài của nó mà thôi." Phi Lan nhìn xung quanh, trong đôi mắt màu xanh nhạt lộ ra một tia vui mừng, dưới khăn che mặt màu đen, còn truyền ra tiếng nuốt nước bọt nhỏ.

"Ta đi dạo xung quanh, tìm chút đồ ăn, ngươi tự nhiên." Phi Lan để lại câu nói này, liền tự mình rời đi.

Tìm chút đồ ăn? Nơi này ngoài sách ra, còn có thứ khác sao?

Tần Phong vẻ mặt nghi hoặc, nhìn lại Phi Lan, nàng đã men theo cầu thang, lên tầng hai.

"Thôi vậy, vẫn là xem sách quan trọng hơn, nếu có thể ghi nhớ toàn bộ sách ở đây, văn khí hấp thu được cho dù không thể giúp ta bước vào cửu phẩm, cũng sẽ không kém quá xa!"

Tần Phong kìm nén tâm trạng kích động, tập trung tinh thần vào hai mắt, trong mắt lập tức lóe lên kim quang, sau đó hắn không lãng phí một khắc thời gian, bắt đầu nhanh chóng lật xem sách vở ở tầng một.

Bên cạnh cửa lớn Thính Vũ Hiên, Bách Lý lão nhân vắt chéo chân, nheo mắt ung dung tự tại, gió nhẹ thổi qua, thổi bay tóc

trắng trước trán, khóe miệng hắn cũng đột nhiên hơi nhếch lên.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, lúc đến còn mặt trời chiếu sáng, trong nháy mắt, đã là hoàng hôn.

Động tác của Tần Phong vẫn không ngừng, sách trong tay thay đổi hết cuốn này đến cuốn khác.

"Thính Vũ Hiên này thật sự là lợi hại, sách vở không chỉ đa dạng, hơn nữa đều là tinh phẩm, nội dung bên trong tường tận, còn có rất nhiều chú giải, ở Đại Càn triều loại hoàn cảnh sùng võ này, muốn thu thập được những thứ này không dễ dàng, lão già kia rốt cuộc là thân phận gì.....

Hắn tại sao lại ở lại nơi hẻo lánh như Tần Dương thành này?"

Trong lúc nghi hoặc, Tần Phong không chú ý, một cuốn sách bên phải lại tự động di chuyển vị trí, chuyển đến bên cạnh tay hắn.

Hắn xem xong cuốn sách hiện tại, thuận tay cầm lấy, cuốn sách kia liền rơi vào trong tay.

"《Triều Văn Kinh》? Tên sách ngược lại có chút ý tứ."

Tần Phong lật xem sách, đang chuẩn bị đọc lướt, nhưng nội dung nhìn thấy ở trang đầu tiên, liền khiến hắn lập tức sững sờ tại chỗ.

"Đây..... lại là một cuốn sách về đạo thống Văn Thánh!"

Mở đầu trang đầu tiên chính là - Vạn ban giai hạ phẩm, duy hữu độc thư cao!

Tần Phong nhìn thấy mà mí mắt giật giật, câu nói này nếu bị người của Thần Võ hoặc Bách Quỷ đạo nhìn thấy, e rằng sẽ xé nát cuốn sách này.

Hắn thậm chí còn suy đoán, trên thị trường Đại Càn gần như không có sách về đạo thống Văn Thánh, có phải là vì nội dung bên trong đều như vậy?

"Người đọc sách thời xưa đa số đều tự cho mình là thanh cao, loại hiện tượng này cho dù ở Đại Càn sùng võ, hình như cũng không thay đổi nhiều lắm a....."

Trang sách nhanh chóng lật giở, Tần Phong xem mà say sưa, đối với đạo thống Văn Thánh cũng có hiểu biết sâu sắc hơn.

Trước đây hắn chỉ biết, Văn Thánh cửu phẩm là Trúc Cơ, bát phẩm là Minh Tâm, lại không biết cảnh giới tiếp theo gọi là gì, mà trong cuốn《Triều Văn Kinh》 này lại có ghi chép tương ứng.

"Thất phẩm Chính Khí, lục phẩm Quái Mệnh....."

Chương 11: Triều Văn Kinh

Trong sách có giới thiệu, Văn Thánh cửu phẩm trúc cơ, là lấy dẫn động văn khí, rót vào thần hải, như rót nước cam lồ lên đỉnh đầu, tích lũy căn cơ.

Bát phẩm minh tâm, chính là khi văn khí tích lũy đến một mức độ nhất định, sẽ có khảo nghiệm hỏi tâm, xác lập chí hướng trong lòng.

Còn thất phẩm chính khí và lục phẩm quái mệnh, thì có liên quan đến năng lực của Văn Thánh đạo thống.

Khi tu hành đến Văn Thánh thất phẩm, văn khí trong cơ thể sẽ du tẩu toàn thân, hóa thành chính khí, tà ma tránh né, bách độc bất xâm.

Về phần lục phẩm quái mệnh, đó càng là lợi hại, nó sẽ khiến cho Văn Thánh đạo giả có được năng lực bói toán và xu cát tị hung nhất định.

Phải nói, lực phòng ngự của Văn Thánh đạo thống thật sự là rất mạnh, vừa có thể khiến tà ma tránh né, bách độc bất xâm, lại vừa có thể xu cát tị hung.

Nhưng vấn đề là, hình như nó chẳng có chút thủ đoạn tấn công nào cả?

Chẳng lẽ là bởi vì người đọc sách đều sợ chết, cho nên dồn hết điểm năng lực vào phòng ngự?

Tần Phong nhìn đến đây, tâm tình vẫn còn khá vi diệu, thân là một kẻ xuyên việt vinh quang, nếu như có thể lựa chọn, hắn

đương nhiên càng thích loại cảm giác quyền phá thương khung, chân đạp đại địa.

Thế nhưng Văn Thánh đạo thống này lại luôn cho hắn một loại cảm giác hữu lực bất khả thi, chẳng lẽ sau này mỗi lần chiến đấu với địch nhân, đều phải bói cho mình một quẻ trước?

Tần Phong hơi trầm ngâm, đại khái tưởng tượng ra cảnh tượng đó——

Địch nhân: "Hôm nay chính là ngày chết của ngươi!"

Bản thân: "Chờ chút, để ta bói cho mình một quẻ trước..... Ôi chao, hỏng rồi, quẻ tượng đại hung, trận chiến này cửu tử nhất sinh, cáo từ!"

Thật là quá xấu hổ.....

Tiếp tục lật xem, 《Triều Văn Kinh》 tuy không giới thiệu về cảnh giới sau Văn Thánh lục phẩm, nhưng Tần Phong rốt cuộc cũng đã hiểu ý nghĩa nguyên bảo và phỏng phẩm mà Thương Phi Lan đã nói trước đó.

Cái gọi là nguyên bảo, chính là tác phẩm mà Văn Thánh đạo giả rót văn khí vào tự mình tạo ra, loại tác phẩm này có thể là thơ từ, có thể là thư họa, có thể là văn chương, cũng có thể là âm khúc.

Còn phỏng phẩm, đúng như tên gọi, chính là tác phẩm được mô phỏng theo nguyên bảo.

Nguyên bảo bao hàm tín niệm và ý cảnh của Văn Thánh đạo giả, mà hai thứ này kết hợp với văn khí lại sẽ ban cho nguyên bảo năng lực khó lường.

Tín niệm càng mạnh, ý cảnh càng cao xa, năng lực mà nguyên bảo có thể thể hiện càng mạnh, chỉ là nguyên bảo này người

thường không thể sử dụng, bởi vì nó nhất định phải dùng văn khí để thúc đẩy.

“Vậy chẳng phải là nói, chỉ có người của Văn Thánh đạo thống mới có thể thúc đẩy nguyên bảo? Chỉ tiếc là, trong sách này không đề cập đến năng lực của nguyên bảo rốt cuộc được thể hiện như thế nào.” Tần Phong thở dài một hơi, hắn cũng đại khái hiểu được giá trị của nguyên bảo, nhưng bản thân hắn, một người còn chưa bước vào cửu phẩm, viết ra câu đối, tại sao lại khiến cho lão nhân cũng muốn chiếm làm của riêng?

Tần Phong lắc đầu, chỉ cảm thấy mình còn rất nhiều thứ phải học.

Lật đến cuối 《Triều Văn Kinh》, hắn cũng đã hiểu sâu hơn về Văn Thánh đạo thống, khi hắn mở trang cuối cùng của sách, muốn xem thử sách này là do ai viết, lại phát hiện chỗ ký tên bị người ta cố ý xóa đi.

Tần Phong lộ ra vẻ nghi hoặc, nhưng cũng không nghĩ nhiều, khép sách lại liền định đặt nó về chỗ cũ, bỗng nhiên, một đạo bạch quang từ 《Triều Văn Kinh》 bay ra, chui vào trán hắn, mà ý thức của hắn cũng đi theo đạo bạch quang đó tiến vào thần hải của mình.

Đạo bạch quang đó ở trong thần hải, vậy mà lại hóa thành một đạo hư ảnh hình người màu trắng, Tần Phong thấy vậy liền hoảng sợ biến sắc.

Chẳng lẽ đây là hồn phách của vị đại lão nào đó ẩn náu trong 《Triều Văn Kinh》, muốn đoạt xá?

Hư ảnh màu trắng vung tay phải lên, văn khí trong thác nước văn khí, vậy mà lại theo sự chỉ dẫn của nó, tiến vào bên trong hư ảnh.

Giây phút này, trên hư ảnh màu trắng, vậy mà lại hiện ra ngũ tạng lục phủ của cơ thể người, mà lộ tuyến lưu chuyển của văn khí đó, liếc mắt nhìn lại, vô cùng rõ ràng.

Sự tình đã đến nước này, Tần Phong cũng coi như nhìn ra manh mối, hư ảnh màu trắng này không có ý thức của chính nó, những gì nó làm nói là đoạt xá, chi bằng nói là đang truyền thụ một loại công pháp nào đó!

Tần Phong hiểu rõ điểm này, lập tức tập trung tinh thần, nhìn chằm chằm vào lộ tuyến lưu chuyển của văn khí, không dám bỏ lỡ một chút nào.

Văn khí đi qua ba chu thiên trong hư ảnh màu trắng, lại lần nữa hội tụ trên tay phải của hư ảnh, ngay sau đó, một mặt gương màu trắng liền hiển hóa ở tay phải, gợn sóng trên đó lưu chuyển, tỏa ra bạch quang chói lọi.

Cùng lúc đó, trong, một đạo âm thanh bỗng nhiên vang lên: "Tuyệt học này tên là Hạo Thiên Kính, bước vào cửu phẩm là có thể thi triển, kính được ngưng tụ từ văn khí, có thể chống đỡ công kích của người khác, văn khí càng thịnh, phòng ngự càng mạnh."

Âm thanh rơi xuống, hư ảnh không biến mất, mà ý thức của Tần Phong cũng trở về hiện thực.

Hạo Thiên Kính..... Nghe qua liền rất ngầu, thế nhưng, tại sao tuyệt học của Văn Thánh đạo thống, vậy mà lại là một kỹ năng phòng ngự!!!

Tần Phong có chút dở khóc dở cười: "Chẳng lẽ sau này ta chính là tanker mạnh nhất?"

"Thôi vậy, xem sách còn được tặng kèm một tuyệt học, lần này không lỗ, nhưng ta xem sách lâu như vậy, vậy mà còn chưa xem xong một phần trăm của tầng thứ nhất."

Tần Phong xem xét thần hải một chút, văn khí trên thác nước văn khí, so với lúc trước khi vào lầu các, nhiều hơn khoảng một phần tư, từ đó ước tính, hắn đại khái đã xem xong hơn hai ngàn quyển sách.

“Chỉ cần xem hết tất cả sách ở tầng thứ nhất này, văn khí lấp đầy thác nước chắc chắn là không thành vấn đề, nhưng mấu chốt là, lần này có giống như trước đó hay không, khi thác nước đầy, văn khí lại bị nén lại?”

Ngay khi Tần Phong đang suy nghĩ, phía sau truyền đến âm thanh của Thương Phi Lan: “Sách xem thế nào rồi?”

Tần Phong lắc đầu: “Còn kém xa lắm.”

“Ừm, hôm nay ta đưa ngươi về Tần phủ trước, ngày mai lại đưa ngươi đến đây.”

Tần Phong sửng sốt, khó hiểu nói: “Chẳng lẽ ta không thể ở lại đây? Hình như tiền bối cũng không nói có hạn chế thời gian.”

Thương Phi Lan nghe vậy, đôi mắt màu xanh nhạt hơi chớp, ngữ khí vẫn lạnh lùng như cũ: “Không thể ở lại qua đêm trong Thính Vũ Hiên, quy củ này là mặc định, ngươi không biết cũng bình thường.”

“Thì ra là vậy.” Thương cô nương đã đến Thính Vũ Hiên nhiều lần, nghĩ đến là biết nhiều hơn hắn, vì vậy Tần Phong cũng không nghi ngờ gì nhiều.

“Ngày mai sáng sớm ta tự mình đến là được, cứ luôn làm phiền Thương cô nương, trong lòng ta cũng áy náy.”

“Không được!” Thương Phi Lan lập tức từ chối.

Tần Phong có chút kinh ngạc, rõ ràng hắn chỉ nói vài câu khách sáo mà thôi, phản ứng của đối phương sao lại lớn như vậy?

“Có gì không ổn sao?”

Thương Phi Lan hơi nhíu mày, trầm ngâm một lát mới đáp: “Yêu tà xâm nhập Tấn Dương thành đến nay vẫn chưa tìm được tung tích, ngươi, một thư sinh bình thường, sáng đi tối về, nếu như gặp phải yêu tà đó, khó tránh khỏi xảy ra bất trắc.

Ta thân là một thành viên của Trảm Yêu ti, lại có chút giao tình với phụ thân ngươi, tự nhiên không thể trơ mắt nhìn ngươi rơi vào nguy hiểm, ngươi vẫn là đi cùng ta thì tương đối an toàn hơn.”

Tần Phong nghe vậy, trong lòng vui mừng, Thương cô nương quan tâm ta như vậy, trong lòng chắc chắn là có ta, không biết có cơ hội nào để hạ gục nàng hay không, đẹp hay không đẹp cũng không sao, chủ yếu là muốn tìm kiếm một phần tình yêu chân thành ở thế giới xa lạ này……

Chờ chút, sao ta lại có chút giống như ba ảo tưởng lớn nhất đời người…… Tần Phong suy nghĩ một lát, bỗng nhiên nghĩ đến một khả năng, hắn thăm dò nói: “Thương cô nương, chẳng lẽ ngươi sợ mình đến một mình, không vào được Thính Vũ Hiên?”

“Ta nghe không hiểu ngươi đang nói gì.” Trong mắt Thương Phi Lan thoáng qua một tia hoảng loạn, sau đó sải bước chân dài rời đi.

Vậy mà thật sự là nguyên nhân này…… Tần Phong giật giật khóe miệng, giấc mộng đẹp tan vỡ trong nháy mắt.

Chương 12: Truyền thụ đao pháp

Thành Phong Thiên.

Đêm xuống, muôn nhà đèn đuốc sáng trưng.

Một tin tức, như cơn cuồng phong, trong nháy mắt quét qua toàn bộ đế đô.

Từ hoàng thân quốc thích, cho đến tiểu thương tiểu, không ai không biết, không người không hay.

Tất cả mọi người sau khi nghe xong, đều vô cùng chấn động.

Liễu Kiếm Ly, thiên kim của Liễu gia, trở về từ Vạn Kiếm Tông, chỉ vì đột phá thất bại, bị kiếm khí phản phệ, dẫn đến nửa người dưới bị liệt, cả đời chỉ có thể di chuyển bằng xe lăn!

Ban đầu, còn có người nghi ngờ tính chân thực của tin tức, nhưng khi ngự y từ Liễu phủ bước ra, vẻ mặt nghiêm trọng, thúc ngựa phi nhanh về hoàng cung, mọi người liền biết, tin tức này e rằng là thật.

Như giọt nước rơi vào chảo dầu, toàn bộ thành Phong Thiên sôi trào.

Phải biết rằng, Liễu Kiếm Ly chính là kỳ tài ngàn năm có một, tông chủ Vạn Kiếm Tông từng đích thân thừa nhận, tương lai nàng nhất định sẽ trở thành Kiếm Thần.

Nhưng, trời ghét người tài!

Trong hoàng cung, Minh Đức hoàng đế sau khi nghe ngự y thuật lại, long nhan đại nộ: "Phế vật, đều là một đám phế vật, theo như các ngươi nói, chẳng phải thương thế của Liễu Kiếm Ly căn bản không thể chữa khỏi?"

Ngự y phủ phục dưới đất, toàn thân run rẩy: "Khởi bẩm hoàng thượng, Liễu Kiếm Ly là bị lôi đình quán thể, lại bị kiếm khí xuyên qua, kinh mạch đứt đoạn, mới dẫn đến nửa người dưới mất đi tri giác.

Mặc dù tông chủ Vạn Kiếm Tông, đã loại bỏ toàn bộ kiếm khí trong cơ thể nàng, nhưng, những kinh mạch bị vỡ vụn quá nhiều, hơn nữa có một số đã quấn lấy nhau, muốn từng cái từng cái phục hồi, nối liền lại, căn bản không phải nhân lực có thể hoàn thành, hơn nữa nếu sơ suất một chút, Liễu Kiếm Ly rất có thể sẽ chết!

Cho nên..."

Lời nói đến đây là dừng.

Minh Đức hoàng đế còn muốn nổi giận, đúng lúc này, Liễu lão gia, phụ quốc công, đến yết kiến.

Minh hoàng như có điều suy nghĩ, cho lui tất cả mọi người, triệu kiến Liễu phụ quốc công.

Đêm đó, không ai biết Liễu lão gia đã nói gì với Minh hoàng.

Cho đến ngày hôm sau, Liễu gia truyền ra một tin tức chấn động.

Liễu Kiếm Ly muốn gả xa đến thành Tấn Dương!

Mà đối tượng thành thân, chính là Tần gia - Tần Phong!

.....

Thành Tấn Dương, mặt trời mọc phương đông, Tần Phong lại

một lần nữa bị tiếng vũ đao trong sân đánh thức.

Nhìn ra ngoài qua khe hở của cửa sổ, quả nhiên là Tần An đang ở đó luyện tập đao pháp.

"Nhị đệ đã bắt đầu nỗ lực tu luyện, mà ta lại còn nằm trên giường, nghĩ lại thật sự không nên..... Không được, ta không thể tiếp tục sa đọa nữa, ta cũng phải sớm bước vào Văn Thánh cửu phẩm mới được!"

Tần Phong hạ quyết tâm, sau đó lật người trên giường, ừm, ngủ thêm một lát nữa.....

Khoảng một nén nhang sau, Tần Phong lần nữa mở mắt, hắn vốn định ngủ một giấc đến trưa, nhưng không biết vì sao, mí mắt phải cứ giật giật, hơn nữa trong lòng luôn cảm thấy bồn chồn, phiền muộn không thôi.

Thấy cơn buồn ngủ hoàn toàn biến mất, Tần Phong chỉ có thể bất đắc dĩ xuống giường, mặc quần áo, đẩy cửa bước ra.

Tần An nghe thấy động tĩnh, quay đầu nhìn lại: "Xin lỗi, đại ca, là ta làm ồn đến huynh sao?"

Tần Phong liếc mắt, ngươi đây không phải nói nhảm sao!

Nhưng chuyện này cũng không thể trách Tần An, lúc trước Tần gia chuyển đến thành Tấn Dương, phần lớn bạc đều được dùng để mua tửu lâu Vọng Nguyệt Cư.

Lão cha Tần Kiến An thấy trong nhà cũng không có mấy người hầu, liền nghĩ mua một căn nhà nhỏ một chút, tiết kiệm chút bạc.

Cho nên mới dẫn đến, sân này và phòng ngủ sát vách nhau.....

Nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là trách cái tên phá gia chi tử kia!

Tần Phong xua tay: "Thực ra trời còn chưa sáng, ta đã tỉnh, chỉ

là vẫn luôn ở trong phòng đọc sách thôi." Uy nghiêm của đại ca sao có thể đánh mất!

"Đại ca thật sự rất nỗ lực, xem ra ta cũng không thể lười biếng nữa, ngày mai ta cũng phải dậy từ lúc trời chưa sáng, luyện đao." Tần An ánh mắt lộ ra vẻ phấn khích, ngữ khí kiên định.

Tối rồi, lỡ lời rồi..... Tần Phong khóe miệng giật giật, hận không thể xé nát cái miệng tiện này của mình.

Hai người lại tùy ý trò chuyện vài câu, Tần An liền tiếp tục vung vẩy thanh đao trong tay.

Tần Phong vốn định trực tiếp đi đến Thính Vũ Hiên, nhưng hắn lại nhớ tới lời dặn dò của Thương Phi Lan ngày hôm qua, bất đắc dĩ, chỉ có thể ngồi ở một bên sân, nhìn nhị đệ luyện tập đao pháp.

Thần Vũ đạo thống chia làm cửu phẩm, lấy luyện thể làm chủ, binh khí làm phụ, mà việc sử dụng binh khí, cũng chia làm ngũ trọng ý cảnh.

Đó là Trảm Phong, Trọng Nhạc, Tâm Thông Minh, Tàng Khí, Vạn Thần Cảnh.

Trảm Phong, đúng như tên gọi, chính là chú trọng binh khí nhanh như chớp, chính là cái gọi là vô kiên bất tồi, duy khoái bất phá, mà Tần An trong đao pháp, liền dừng lại ở ý cảnh này.

Hắn hiện tại liều mạng luyện tập đao pháp, chính là hy vọng có thể bước vào Trọng Nhạc ý cảnh, sau đó mượn để nhìn trộm Thần Vũ lục phẩm tụ lực cảnh giới.

"Ý tưởng tuy tốt, nhị đệ ta trong Thần Vũ đạo thống thiên phú quả thật khiến người ta hâm mộ, nhưng mà..." Tần Phong nhíu mày, nhìn ra chút manh mối.

Hắn đã đọc vạn quyển sách, liếc mắt một cái liền có thể nhìn ra, nhị đệ lúc này luyện tập đao pháp chính là《Trảm Diệp Đao》trong tàng thư phòng của Tần gia, đao pháp này chú trọng tốc độ, không chú trọng lực đạo, nếu dùng để bước vào Trảm Phong ý cảnh, tự nhiên không có vấn đề.

Nhưng nếu muốn thông qua《Trảm Diệp Đao》để tiến vào Trọng Nhạc ý cảnh, e rằng có chút nằm mơ giữa ban ngày.

Con đường ngay từ đầu đã đi sai, cũng khó trách Tần An ở thất phẩm cảnh giới, vẫn chậm chạp không thấy tiến bộ.

"Nhị đệ, ngươi dừng lại một chút."

Tần An nghe vậy, buông thanh đao trong tay xuống, tò mò hỏi: "Đại ca, làm sao vậy?"

"《Trảm Diệp Đao》đối với ngươi hiện tại mà nói, không có tác dụng gì, ngươi ngoài đao pháp này ra, còn có nghiên cứu đao pháp nào khác không?"

Tần An lắc đầu: "Võ kỹ công pháp vốn là bảo bối hiếm có trên đời, lúc trước cha vì tìm kiếm đao pháp này, đã tốn không ít tiền bạc, ta làm sao còn có đao pháp nào khác?"

Tần Phong cúi đầu trầm ngâm, cũng coi như hiểu.

Đại Càn lấy võ lực trị quốc an bang, võ kỹ công pháp lẽ ra không thiếu, nhưng các đại tông môn thế gia phần lớn là hạng người giấu nghề, điều này dẫn đến, võ kỹ công pháp có thể cho người ta học tập trên thị trường ít đến đáng thương.

Đại Càn rộng lớn, nhân tài, nhưngbị bao phủ bởi bóng ma của yêu ma quỷ quái, luôn có nguyên nhân của nó.....

Chờ đã, Tần Phong đột nhiên nghĩ đến điều gì, hai mắt trợn tròn.

"Hôm qua ở Thính Vũ Hiên, xem qua rất nhiều sách, bên trong hình như có không ít võ kỹ công pháp?"

Tần Phong nhắm mắt suy nghĩ, rất nhanh liền tìm thấy trong ký ức một bộ đao pháp hiện tại thích hợp nhất với Tần An - 《Thiên Cương Nguyên Trảm》!

Đao pháp này chú trọng tụ tập khí lực, lấy điểm phá diện, chú trọng lực đạo, không chú trọng tốc độ, chính là thứ mà Tần An lúc này cần!

"Nhị đệ, ngươi lại đây, ta truyền thụ cho ngươi một môn đao pháp mới."

"Đại ca, huynh nói thật sao?" Tần An bán tín bán nghi, chậm rãi bước đến gần.

"Tự nhiên là thật, ta còn có thể lừa ngươi sao." Nói thì nói vậy, nhưng đao pháp này chỉ tồn tại trong đầu hắn, ta làm sao truyền thụ cho nhị đệ?

Nghĩ tới nghĩ lui, Tần Phong chuyển ánh mắt sang thanh đao trong tay Tần An, kế sách nảy ra trong đầu.

Ta tuy không ngưng tụ kình khí, nhưng ta có thể diễn luyện đao pháp, sau đó nói cho hắn kỹ xảo vận chuyển kình khí, như vậy, chẳng phải có thể truyền thụ đao pháp cho hắn sao?

Tần Phong trong lòng kiên định, liền mở miệng nói: "Cho ta mượn đao của ngươi, ta diễn luyện đao pháp cho ngươi xem."

"Đại ca, thanh đao này có chút nặng, ta sợ huynh..."

"Hửm? Chỉ là một thanh đao, có thể nặng bao nhiêu? Ngươi thật sự cho rằng thiên hạ thư sinh, đều là tay trói gà không chặt? Đưa cho ta!"

"Vậy được rồi."

Tần An đưa thanh đao, Tần Phong lập tức đưa tay ra nhận, nhưng vào khoảnh khắc đối phương buông tay.

Tần Phong chỉ cảm thấy cánh tay nặng trĩu, cả người theo chuôi đao hạ xuống, thấp đi một đoạn.

"Đại ca!!!"

Chương 13: Thiên Cương Nguyên Trảm

Tần Phong dựa vào một cây cột bên cạnh, thở hổn hển, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng.

Thua rồi, không ngờ thanh đao nhỏ hẹp này lại được rèn từ thiên thạch, nhìn thì nhỏ nhưng thực tế ít nhất cũng phải nặng vài trăm cân!

Đều tại tên nhóc em trai kia, vung vẩy thoải mái như vậy, khiến ta sinh ra nhận thức sai lầm, dẫn đến phán đoán sai lầm!

“Đại ca, huynh không sao chứ?”

Tần Phong ho khan một tiếng, vội vàng giấu cánh tay phải vẫn còn run rẩy ra sau lưng: “Ta có thể có chuyện gì? Chỉ là tối qua thức khuya đọc sách, quá mệt mỏi, nhất thời không nắm vững lực đạo mà thôi.

Nhị đệ, đệ hỏi câu này là có ý gì? Chẳng lẽ đệ cho rằng ta ngay cả một thanh đao cũng không cầm nổi sao?”

Tần An cố nén cười, tay phải nhẹ nhàng nhấc lên, lại một lần nữa cầm lấy thanh đao nhỏ hẹp: “Ta đương nhiên là tin tưởng đại ca, đến đây, biểu diễn đao pháp cho ta xem nào.”

“Đệ cầm đao ra xa ta một chút!” Tần Phong giật mình, cơ thể vội vàng lùi lại một bước.

Nhận thấy bản thân thất thố, hắn lại giả vờ trầm ngâm suy nghĩ: “Vừa rồi ta đã suy nghĩ kỹ, đao pháp này ảo diệu phi phàm, ta chỉ biểu diễn thôi, e rằng đệ không thể hiểu được tinh túy trong

đó, như vậy đi, ta sẽ vẽ chiêu thức đao pháp trên mặt đất, đệ cứ theo đó mà luyện tập, nếu chỗ nào có gì thiếu sót ta tự nhiên sẽ chỉ ra."

"Vậy thì làm phiền đại ca rồi."

"Ừm." Tần Phong quét mắt nhìn sân, liếc thấy một cành cây trên mặt đất, vừa định ngồi xổm xuống dùng tay phải nhặt lên, lại đột nhiên khựng lại, đổi thành tay trái.

Chết tiệt, hôm qua viết câu đối, tay phải đã không chịu nổi, không ngờ hôm nay lại bị thương thêm!

Tay phải nhỏ bé, là ta có lỗi với ngươi.....

Tay trái nắm chặt cành cây, Tần Phong vốn tưởng rằng mình không phải người thuận tay trái, bức tranh vẽ ra sẽ méo mó, nhưng hắn lại kinh ngạc phát hiện, tay trái này sử dụng lại thành thạo như tay phải!

Chẳng lẽ đây cũng là hiệu quả do đạo thống Văn Thánh mang lại?

Không mất nhiều thời gian, từng bức tranh người diễn đao sống động như thật liền hiện ra trên mặt đất, nếu có người cầm bức tranh trong 《Thiên Cương Nguyên Trảm》 ra so sánh, nhất định sẽ kinh ngạc phát hiện, hai bên có thể nói là giống hệt nhau!

"Nhị đệ, đây là chiêu thức giai đoạn đầu tiên trong đao pháp, đệ hãy học theo, tùy tiện so sánh một chút." Tần Phong đọc nhiều sách hiểu rõ, Thiên Cương Nguyên Trảm không phải vật tầm thường, chiêu thức tuy nhìn đơn giản, nhưng trong đó lại có rất nhiều môn đạo, chú trọng kỹ xảo phát lực, cũng bởi vậy, Tần Phong không mong đối phương có thể trong thời gian ngắn liền học được những chiêu thức này.

Tần An nhìn chằm chằm bức tranh người diễn đao trên mặt

đất, ngẩn người ra, dường như căn bản không nghe thấy lời này.

Tần Phong thấy vậy, cũng không quấy rầy, ước chừng nửa nén nhang sau, Tần An vẫn chưa hề nhúc nhích rốt cuộc cũng có động tĩnh.

Chỉ thấy hắn hai mắt đột nhiên mở to, tay phải cầm đao lên, tiếp đó liền bắt đầu thi triển đao pháp trong sân.

Tiếng xé gió không dứt bên tai, Tần An vung đao càng lúc càng nhanh, cũng càng lúc càng thành thạo, khi vung đao đến lần thứ ba, chiêu thức đao pháp của hắn đã giống hệt với bức tranh người diễn đao!

Cái thiên phú chết tiệt, đáng ghen tị này..... Tần Phong lẩm bẩm một câu.

“Hô~” Tần An thở ra một hơi dài, buông thanh đao nhỏ hẹp trong tay xuống, hai mắt sáng rực nói: “Đại ca, môn đao pháp này thật sự là lợi hại, huynh học được từ đâu vậy?”

“Hừ, đại ca ta trong đầu bao la vạn tượng, chỉ là một môn đao pháp mà thôi, có gì đáng để nói, chờ ta nói cho đệ nghe về bí quyết vận chuyển kình khí giai đoạn đầu tiên của đao pháp này, đệ thử vận chuyển kình khí trong cơ thể rồi vung đao thêm một lần nữa.”

“Được!”

Tần Phong đem nội dung ghi nhớ trong đầu nói ra một lần không sót, Tần An nghe xong, trầm ngâm một hồi lâu, mới lại bắt đầu vung đao.

Rõ ràng chiêu thức bề ngoài nhìn giống nhau, nhưng khi vung đao đồng thời dẫn động kình khí trong cơ thể, tiêu hao cần thiết hoàn toàn không phải lúc trước có thể so sánh, Tần An chỉ thi triển một lần đao pháp, liền thở hổn hển, mồ hôi như mưa.

Thấy đối phương sắp thu đao, Tần Phong tìm một hòn đá to bằng bàn tay trong sân, ném ra ngoài ba trượng của đối phương.

"Nhị đệ, đao pháp này tên là 《Thiên Cương Nguyên Trảm》, chú trọng tứ trọng kình, đệ hãy thử xem, có thể ở ngoài ba trượng, chém nát hòn đá này hay không! Nếu có thể làm được, vậy thì biểu thị đệ đã thành công bước vào nhất trọng kình."

"Được!" Tần An đáp, tiếp đó hai tay nắm chặt chuôi đao, hét lớn một tiếng, một đao chém ra, kết quả hòn đá nứt ra như dự đoán đã không xuất hiện, chỉ là trên mặt đất ở giữa hai người, lưu lại một vết đao nông.

Xem ra, còn kém xa lắm.....

Cũng phải, nếu nhẹ nhàng thoải mái liền có thể bước vào nhất trọng kình, vậy thì môn đao pháp này cũng quá tầm thường.

"Nhị đệ, đệ cũng không cần nản chí, chiêu thức võ công chú trọng thuần thục sinh ra khéo léo, thêm nhiều luyện tập, nhất định có thể tinh tiến."

Tần An nhìn thanh đao nhỏ hẹp trong tay, cau mày nói: "Đại ca, ta không nản chí, chỉ là luôn cảm thấy, khi thi triển đao pháp này có chút lực bất tòng tâm, dường như là kình khí vận chuyển có vấn đề."

Tần Phong nghe vậy, trầm ngâm một lát, bí quyết vận chuyển kình khí không phải là thứ nói ra một lần, là có thể lĩnh hội được.

Những danh sư kia sở dĩ có thể dạy ra cao đồ, là bởi vì bọn họ có thể dựa vào kinh nghiệm bản thân chỉ ra chỗ thiếu sót của người khác, đồng thời chỉ dẫn người đó đi trên con đường chính xác.

Nhưng vấn đề là, trong cơ thể ta không có kình khí, cho dù kình khí của nhị đệ vận chuyển có vấn đề, ta cũng không có cách

nào a.....

Ngay lúc này, Tần Phong đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, hai mắt sáng lên.

“Nếu ta nhớ không lầm, trước kia khi xem xét cơ thể nhị đệ, từng nhìn thấy trong cơ bắp của đệ vô số đường vân nhỏ màu vàng.

Kết hợp với miêu tả bát phẩm luyện khí, thất phẩm liễm tức của đạo thống Thần Võ, hẳn là những đường vân màu vàng đó, chính là kình khí ngưng tụ thành!

Nếu đã như vậy.....”

Tần Phong đã có ý tưởng, lập tức nói: “Nhị đệ, đệ lại dẫn động kình khí, thi triển 《Thiên Cương Nguyên Trảm》 một lần nữa!”

“Được.” Tần An không nói hai lời, trực tiếp vung thanh đao nhỏ hẹp trong tay lên.

Cùng lúc đó, Tần Phong tập trung tinh lực vào hai mắt, theo đồng tử lóe lên kim quang, vạn vật lại biến hóa.

Lúc này, huyết nhục, xương cốt, khí tức biến động trong cơ thể Tần An, đều nhìn một cái là rõ ràng.

Đặc biệt là đường vân màu vàng trong cơ bắp của đối phương, nhìn một cái, vô cùng rõ ràng.

Tần Phong chăm chú nhìn nhị đệ luyện đao, chiêu thức đã qua một nửa, kình khí màu vàng vận chuyển cũng không xuất hiện vấn đề, cho đến.....

“Dừng lại!”

“Làm sao vậy?” Tần An dựng đao xuống đất, nghiêng đầu nhìn sang.

“Vừa rồi khi đệ vung đao, có phải cảm thấy kình khí vận chuyển đặc biệt không thuận lợi.”

“Đúng là có cảm giác này, đại ca làm sao huynh biết được?” Tần An vẻ mặt tò mò.

Bởi vì ta có một đôi mắt nhìn xuyên thấu..... “Ta tự nhiên có cách của ta, vấn đề kình khí vận chuyển của đệ nằm ở chiêu thức vừa rồi.”

Nói thì nói như vậy, nhưng ta nên sửa chữa sai lầm của đệ ấy như thế nào, dẫn dắt đệ ấy vận chuyển kình khí một cách chính xác?

Lúc này, Tần Phong nghĩ đến 《Hạo Thiên Kính》 tuyệt học của Văn Thánh ngày hôm qua, đã văn khí có thể dẫn dắt ngoại hiển, vậy ta có phải có thể đưa văn khí vào trong cơ thể nhị đệ, sau đó tiến hành chỉ dẫn kình khí của đệ ấy hay không?

Chương 14: Gặp lại yêu tà

Nói làm là làm!

Tần Phong đi đến trước mặt Tần An, giơ tay trái lên, đặt lên bụng đối phương.

Phải nói là, tám múi sờ vào cảm giác thật là tuyệt vời.....

Tần An tò mò hỏi: “Đại ca, huynh đang làm gì vậy?”

Tần Phong giải thích: “Nhị đệ, đợi lát nữa ta sẽ đưa văn khí vào trong cơ thể đệ để nó lưu chuyển, đệ hãy tĩnh tâm lại, cẩn thận cảm nhận.”

“Không thành vấn đề, ta đã chuẩn bị xong.”

“Ừm.” Tần Phong hít sâu một hơi, bắt đầu dẫn dắt văn khí trong thác nước ở Thần Hải, không bao lâu, văn khí cuồn cuộn, hóa thành dòng nước hội tụ về phía tay phải, sau đó tiến vào bụng Tần An.

Chết tiệt, việc dẫn văn khí ra ngoài này, so với những gì ta tưởng tượng còn vất vả hơn nhiều..... Tần Phong nhíu mày, nghiến răng nghiến lợi khống chế văn khí trong cơ thể Tần An, sau đó dựa theo lộ tuyến vận chuyển kình khí trong 《Thiên Cương Nguyên Trảm》 để dẫn dắt.

“Nhị đệ, có cảm giác gì chưa?”

Tần An cẩn thận cảm nhận, thần sắc vốn không được tự nhiên, sau vài nhịp thở, bỗng nhiên trở nên vui mừng, hắn rốt cuộc đã biết được phương thức vận chuyển kình khí chính xác!

“Đại ca, ta cảm nhận được rồi!”

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Tần An tay phải cầm đao, vận chuyển kình khí, sau đó chém về phía tảng đá cách đó vài trượng.

Lần này, tuy hắn vẫn không chém đứt tảng đá, nhưng trên bề mặt tảng đá, vết nứt khoảng một ngón tay lại hiện ra rõ ràng!

“Làm tốt lắm.” Tần Phong thấy vậy rất an ủi, đồng thời, một luồng văn khí trong thác nước văn khí trong đầu hắn bỗng nhiên lớn mạnh điên cuồng, sau khi bình ổn lại, nó lớn hơn trước đến mấy chục lần!

Cái này……

Tần Phong đầu tiên là sững sờ, sau đó mừng rỡ không thôi, hắn lập tức hiểu ra, không phải chỉ có dựa vào y thư chữa bệnh cứu người mới có th[illegible]ể nhận được thêm văn khí, thông qua nội dung trong sách, dạy dỗ chỉ bảo người khác, cũng coi như là học lấy để dùng, cũng có thể nhận được thêm văn khí!

Có phương pháp này, tốc độ hấp thu văn khí của hắn sẽ tăng lên rất nhiều!

Ngay khi hắn đang vui mừng, bỗng nhiên cảm thấy như có gai đâm sau lưng, nghiêng đầu nhìn lại, chỉ thấy nhị nương và Thương Phi Lan đang đứng cách đó không xa, ánh mắt phức tạp nhìn về phía bên này.

Nhị nương ấp úng: “Phong nhi, Thương cô nương tìm con có việc.”

Tìm ta thì tìm ta, sao hai người lại bày ra vẻ mặt này…… “Xin lỗi, vừa rồi không chú ý, hai người đến từ lúc nào vậy.”

Thương Phi Lan thản nhiên nói: “Lúc con hỏi “Nhị đệ, có cảm

giác gì chưa”.”

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Tần Phong lập tức trở nên cứng đờ, hắn nhấm nháp câu nói này, lại nhìn tình trạng hiện tại của hắn và nhị đệ, một người cởi trần, một người vừa mới xoa bụng đối phương.

Hình ảnh này dù nhìn thế nào cũng có chút khiến người ta suy nghĩ miên man a……

“Ặc, hai người nghe ta giải thích!”

Mạnh Tuyết nghĩ đến cảnh tượng Phong nhi sờ Thanh nhi trước đây, lại liên tưởng đến những hình ảnh vừa rồi, trong lòng nảy sinh nhiều suy đoán, bà không dám ở lại lâu, sắc mặt cứng đờ nói: “Nhị nương còn có việc, sẽ không quấy rầy hai người nữa.”

Nhìn dáng vẻ nhị nương chạy như bay rời đi, Tần Phong há hốc miệng, luôn cảm thấy đối phương đã hiểu lầm điều gì đó.

……

Nhị nương chạy về đại sảnh Tần phủ, lo lắng nói: “Lão gia, chúng ta tìm cho Phong nhi một mối hôn sự đi?”

Tần Kiến An nhấp một ngụm trà hỏi: “Sao đột nhiên lại nghĩ đến chuyện này?”

“Ta chỉ là cảm thấy Phong nhi cũng đến tuổi này rồi, nên tìm một người.”

“Nói thì nói vậy, nhưng chuyện này cũng quá đột ngột.”

“Đâu có đột ngột, ta cảm thấy đây chính là thời điểm thích hợp.”

“Phu nhân, rốt cuộc là bà làm sao vậy?” Tần Kiến An đặt tách trà xuống, vẻ mặt nghi hoặc.

“Không..... không có gì, ta chỉ là có chút lo lắng thôi, đúng rồi, lão gia thấy Thương cô nương thế nào?”

.....

“Hắt xì.” Tần Phong rời khỏi phủ đệ xoa xoa mũi, thời tiết dần lạnh rồi a.

Thương Phi Lan ở bên cạnh liếc mắt nhìn sang, trong đôi mắt màu xanh nhạt ẩn chứa một ý nghĩa đặc biệt, dáng vẻ đó như muốn nói—— Không ngờ, con lại có sở thích này.

“Ta không phải, ta không có, nàng đừng có suy nghĩ lung tung a!” Tần Phong vội vàng xua tay.

“Ta chẳng nói gì cả.” Thương Phi Lan thu hồi ánh mắt, tiếp tục đi về phía trước.

Phải nói là, đôi mắt của Thương cô nương dù nhìn bao nhiêu lần cũng đều sáng ngời như vậy, chỉ cần lộ ra đôi mắt thôi cũng đủ khiến người ta say mê, nếu như kéo khăn vuông màu đen kia xuống, sẽ là một dung nhan khuynh quốc khuynh thành như thế nào?

Không được, không được, nếu ta dám đưa tay ra, nhất định sẽ bị nàng đánh chết.....

Tần Phong để dập tắt ý nghĩ táo bạo này, vội vàng nhìn quanh bốn phía, chuyển dời sự chú ý.

Ể? Cổ đại cũng có kẹo hồ lô sao? Cây kẹo hồ lô đó thật dài a.

Ồ? Sáng sớm tinh mơ đã có người bán mì Dương Xuân ở ven đường? Cái nồi sắt lớn nấu mì đó thật trắng a.

Còn có cả bánh hành kia nữa, sao nó lại cong lên như vậy?

Bốp!

“Lại có muỗi?” Thương Phi Lan nghiêng đầu.

“Đúng vậy, trời lạnh như vậy, vậy mà vẫn còn muỗi.”

“Con muỗi này cứ nhìn chằm chằm vào con mà đốt, cũng hiếm thấy thật.”

“Ai nói không phải chứ.” Tần Phong sờ sờ má mình, nói một cách giận dỗi.

Phi lễ thị, phi lễ thị..... “Đúng rồi, Thương cô nương, đã tìm được tung tích của yêu tà đó chưa?”

Thương Phi Lan lắc đầu: “Yêu tà đó vô cùng xảo quyệt, người của Bách Quỷ Đạo Thống Trảm Yêu ti đều ra quân, cũng không phát hiện ra tung tích của hắn.

Ti Chính đại nhân vì để ngăn chặn hắn tiếp tục hại người, đã mấy ngày liền không chợp mắt.”

“Vậy có khả năng nào..... yêu tà đó đã rời khỏi thành Tấn Dương?”

“Trước đây chúng ta cũng có người đưa ra nghi vấn này, nhưng Ti Chính đại nhân lại nói, yêu tà đó thích ăn hồn phách của con người, không thể dễ dàng rời đi, dù sao trong vòng mấy chục dặm xung quanh, chỉ có thành Tấn Dương là có nhiều người nhất.”

“Thì ra là vậy.”

Tần Phong trầm ngâm một tiếng, bỗng nhiên phát hiện có gì đó không đúng, hắn rất có ấn tượng với quầy bán bánh hành đó, theo lý mà nói, sau khi đi qua quầy bán bánh hành đó một đoạn đường, lẽ ra phải nghe thấy giọng nói ngọt ngào của tiểu tỷ tỷ xinh đẹp mới đúng, nhưng đã lâu như vậy rồi, vẫn chưa nhìn thấy lầu gác tao nhã đó.

Hơn nữa, xung quanh đây, người bán mì Dương Xuân, người bán kẹo hồ lô, rõ ràng là vừa mới gặp cách đây không lâu, bây giờ lại xuất hiện, rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra?!

“Thương cô nương!” Tần Phong lên tiếng nhắc nhở.

“Ta biết.” Thương Phi Lan đáp lại một tiếng, sau đó lạnh lùng nói: “Giữa ban ngày ban mặt, cũng dám ra ngoài hại người, thật sự không coi Trảm Yêu ti chúng ta ra gì?”

“Trảm Yêu ti?” Cùng với tiếng cười ghê rợn vang lên, cảnh tượng xung quanh như dòng nước chảy xiết nhanh chóng lùi về phía sau, chỉ trong nháy mắt, Tần Phong liền phát hiện, bọn họ đã ở trong một vùng đất kỳ lạ.

Trong vùng đất này, bốn phương tám hướng đều tối tăm mờ mịt, mà mặt đất hắn đang giẫm lên, cũng giống như mặt gương, phản chiếu bóng dáng của bọn họ.

Chỉ có điều, bóng dáng của bọn họ, ở phần khuôn mặt lại là một màu đen kịt, nhìn vào khiến người ta sởn tóc gáy.

“Thành Tấn Dương nho nhỏ, cho dù là Ti Chính, cùng lắm cũng chỉ là người nắm giữ Thanh Ngọc Lệnh mà thôi, có thể làm gì được ta?”

Lời nói vừa dứt, trước mặt hai người, một đám hắc ảnh không xuất hiện.

Trong đầu Tần Phong một trận đau nhói, cảm giác sợ hãi mãnh liệt lập tức lấp đầy nội tâm, đó là ký ức của nguyên chủ, yêu tà đã hại chết nguyên chủ lúc trước, chính là đám hắc ảnh trước mặt này!

Chương 15: Kịch chiến

“Ta thật sự không ngờ, đêm đó rõ ràng đã thấy ngươi tam hồn thất phách đều tiêu tán, ngươi vậy mà chưa chết?” Hắc vụ chấn động, phát ra âm thanh âm lãnh.

Tần Phong nghe vậy, trong lòng cả kinh, chẳng lẽ lúc trước nguyên chủ không phải bị dọa chết?

Hơn nữa lời này nghe thế nào cũng có chút không đúng, chẳng lẽ nguyên chủ không phải là lúc du ngoạn thành Tấn Dương ban đêm, xui xẻo gặp phải yêu tà sao, vì sao đối phương còn nhớ rõ hắn?

Suy tư một lát, Tần Phong nghĩ đến một khả năng——

Trừ phi..... yêu tà hút hồn phách những người khác, chỉ là để che mắt người đời, mục đích thực sự của nó chính là hắn!

“Ngươi là muốn giết ta?”

“Ồ? Vì sao ngươi lại nghĩ như vậy?”

“Bởi vì, ngươi nhớ rõ ta, đêm hôm đó ngươi đã hút hồn phách của nhiều người, nếu chỉ là để thỏa mãn dục vọng, không có lý do gì lại cố ý nhớ kỹ bộ dạng của ta.”

“Có lẽ chỉ là bởi vì ngươi tướng mạo không tệ, cho nên ta ấn tượng sâu sắc? Dù sao lúc sinh thời, ta ghét nhất chính là các ngươi những tên mặt trắng này.”

“Đa tạ khích lệ.....”

Hắc vụ chấn động, Thương Phi Lan cũng nhịn không được liếc

mắt nhìn.

Tần Phong ho khan một tiếng, tiếp tục nói: “Ngươi nhịn nhiều ngày như vậy không xuất hiện, không có lý do gì hôm nay ban ngày lại đột nhiên hiện thân, cho dù là nóng lòng muốn hút hồn phách, ngươi cũng nên tìm một nhà bình thường không ra khỏi cửa, mà không phải tìm ta có thất phẩm Bách Quỷ Đạo Giả bảo vệ.

Cho nên, ta xác định, mục tiêu của ngươi chính là ta, hơn nữa, bởi vì nguyên nhân nào đó, ngươi không thể không mạo hiểm, ra tay giết ta vào ban ngày!”

Hắc vụ rơi vào trầm mặc, một lát sau mới mở miệng: “Ngươi rất thông minh, mục tiêu của ta đích thực là ngươi, có người hứa hẹn với ta, nếu có thể thành công giết chết ngươi, sẽ cho ta đủ hồn phách để hút, giúp ta bước vào cảnh giới cao hơn.

Ta cũng biết, ngươi vừa đang thăm dò ta, cũng vừa đang trì hoãn thời gian, muốn chờ người của Trảm Yêu Ti phát hiện nơi này.

Bất quá, nói cho ngươi một tin tức đáng tiếc, ngay trước một nén nhang, Ti Chính cùng người của Trảm Yêu Ti đã bị phân thân của ta lừa gạt.

Còn hai người các ngươi..... hôm nay nhất định sẽ chết ở chỗ này.”

Lời còn chưa dứt, Tần Phong chỉ thấy một đạo hắc khí cuồn cuộn đánh tới, mục tiêu chính là hắn, ngay khi hắn còn đang hoang mang không biết làm sao, Thương Phi Lan lập tức lấy Định Hồn Lô ở bên hông xuống, một bước chắn trước người, chặn lại đạo hắc khí kia.

“Đa tạ Thương cô nương ra tay cứu giúp, tại hạ không có gì lấy báo đáp, chỉ có thể lấy thân.....”

“Câm miệng!”

“Ồ……”

Thương Phi Lan ánh mắt lạnh lùng, nhìn hắc vụ lạnh giọng nói: “Có thể nói tiếng người, cộng thêm cường độ công kích vừa rồi, ngươi bất quá chỉ là quỷ tu tam chuyển kiếp lực, làm sao dám khẩu xuất cuồng ngôn.

Không cần chờ Ti Chính chạy đến, một mình ta cũng có thể tru sát ngươi!”

Tần Phong trốn ở một bên, sùng bái nhìn Thương Phi Lan.

Cảm giác an toàn say lòng người này, hắn thậm chí đã nghĩ đến hình ảnh hai người tương lai ở bên nhau, một người phụ trách vô địch thiên hạ, một người phụ trách kiếm tiền nuôi gia đình, hắn là cực tốt.

Thương Phi Lan không nói thêm gì, trực tiếp hai ngón tay khép lại, điểm vào Định Hồn Lô, theo một trận hương khí dâng lên, trận trận bạch yên hóa thành xiềng xích hướng hắc vụ siết chặt.

Tuy nhiên, hắc vụ chỉ là lóe lên vài cái, liền tránh thoát toàn bộ bạch yên xiềng xích.

“Thần tốc thần thông……” Thương Phi Lan nhíu mày, lúc trước đối phương chính là dựa vào chiêu này, tránh thoát sự truy sát của Ti Chính.

“Chỉ là thất phẩm Bách Quỷ Đạo Giả, ngay cả thủ đoạn câu hồn cũng không biết, cũng dám nói muốn tru sát ta? Chết đi!”

Theo tiếng gầm, âm phong gào thét, hắc vụ bốn phía vô số hắc khí dâng lên, Tần Phong chỉ cảm thấy sống lưng phát lạnh, ý thức đều xuất hiện hoảng hốt, phảng phất như tam hồn thất phách trong cơ thể đều sắp bị hút đi.

“Cầm chắc Định Hồn Lô đừng có lộn xộn, ngàn vạn lần đừng nhắm mắt, nếu nhịn không được, liền ngửi Định Hồn Hương.” Thương Phi Lan đưa tiểu đồng lô ra, sau đó cánh tay như ngọc sen của nàng che chở Tần Phong ở phía sau.

“Thương cô nương, vật này cho ta, ngươi làm sao đối kháng yêu tà kia?” Tần Phong sắc mặt phức tạp, chỉ hận bản thân tu vi thấp kém, nếu bước vào cửu phẩm, ít nhất còn có thể thi triển Hạo Thiên Kính, giúp đỡ ăn chút thương tổn……

Nhưng giờ phút này hắn đừng nói giúp đỡ, có thể không cản trở đã là tốt lắm rồi.

Thương Phi Lan không đáp lời, nàng hai ngón tay lướt qua trước mắt, mở ra quỷ mục, đôi mắt màu xanh nhạt trong thiên địa ảm đạm không ánh sáng này, như đom đóm tản ra ánh sáng yếu ớt.

Hắc vụ chấn động, xung quanh nó vô số hắc khí bắn ra, như một tấm lưới lớn, hướng hai người Tần Phong bao phủ tới.

Công kích dày đặc như vậy, sơ sẩy một chút, liền sẽ vạn kiếp bất phục.

Yêu tà phát ra tiếng cười ghê người, nó phảng phất đã nhìn thấy kết cục cuối cùng của hai người.

Nhưng ngay lúc nguy cấp này, Thương Phi Lan trong nháy mắt lấy ra chủy thủ đeo bên hông phải, chủy thủ hiện ra hình trăng lưỡi liềm, chỗ lưỡi dao, một đạo ngân quang xẹt qua, tiếp theo chỉ là vài cái hô hấp, hắc khí dày đặc, liền bị nguyệt nha chủy thủ này chém cho tan tác!

Tần Phong trừng lớn hai mắt, chỉ thấy Thương Phi Lan cúi người nghênh chủy thủ, mái tóc đen buộc ở sau đầu dường như không theo kịp động tác của chủ nhân, còn dừng lại giữa không

trung, mang theo vẻ đẹp khác biệt, khiến người ta nghẹt thở.

“Không, không thể nào, Bách Quỷ Đạo Thống ngươi tu luyện, làm sao có thể có thủ đoạn như vậy!” Hắc vụ hoảng sợ, ngữ khí không còn giống như lúc trước nữa.

Chỉ tiếc, Thương cô nương dường như không có ý định nói nhảm trong lúc chiến đấu, chân phải bọc trong quần dài màu xanh đen của nàng đột nhiên phát lực, chỉ trong nháy mắt, khi xuất hiện lần nữa, đã nhảy lên đỉnh đầu hắc vụ, chủy thủ trong tay tản ra ánh sáng âm trầm.

Giơ tay chém xuống, ngân quang chợt lóe, hắc vụ trong nháy mắt bị chia làm hai.

“Tốt!” Tần Phong nhịn không được kích động hô to, tuy nhiên thân thể Thương cô nương lại như cũ giống như dây cung căng cứng, không có một chút nào buông lỏng, nàng nhanh chóng quét mắt nhìn bốn phía, dường như đang truy tìm tung tích gì đó.

“Hắc……” một tiếng nỉ non âm trầm, khiến trái tim Tần Phong vừa mới buông xuống lại một lần nữa nhắc đến cổ họng, yêu tà kia vậy mà chưa chết?!

Sát khí khủng bố ập tới, Tần Phong đồng tử co rút, toàn thân lông tơ dựng đứng, hắn dường như cảm nhận được cái gì đó, đầu chậm rãi nhìn xuống.

Bóng dáng trong gương, chỗ không mặt vậy mà mọc ra một khuôn mặt tươi cười, răng nanh dữ tợn, kèm theo tiếng kêu thê lương, bóng dáng vươn hai tay ra, trên đó đầy móng tay như lưỡi dao sắc bén, liếc mắt một cái liền biết có thể dễ dàng xuyên thủng thân thể người phàm!

Móng vuốt nhanh chóng thăm dò, Tần Phong trừng lớn hai mắt, chỉ có thể trơ mắt nhìn móng tay sắc bén kia trong đồng tử

càng lúc càng lớn.

Ta, chẳng lẽ cứ như vậy mà chết?

Ý niệm này vừa mới sinh ra, thân ảnh quen thuộc kia lại một lần nữa xuất hiện trước mặt hắn, cũng không biết có phải là ảo giác hay không, đuôi tóc đen kia dường như còn có một chút ngân sắc sắp tan chưa tan.

Nàng làm sao có thể nhanh như vậy?

Cánh tay ngọc nhỏ nhắn chạm vào ngực, tiếp theo là một cỗ đại lực truyền đến, thân thể Tần Phong trong nháy mắt bị đẩy ra, quỷ trảo vốn nên đâm xuyên đầu hắn, lúc này lại là cào thương cánh tay phải của Thương Phi Lan.

“Thương cô nương!” Tần Phong lo lắng hô to.

“Đừng tới đây!” Thương Phi Lan quát lạnh một tiếng, Tần Phong vội vàng dừng bước.

Mà ở phía trước, theo không gian chấn động, hắc vụ vốn nên bị chia làm hai lại một lần nữa xuất hiện……

Chương 16: Tư Chính Thạch Tử Minh

“Ngươi căn bản không phải là Bách Quỷ đạo giả!” Trong làn khói đen truyền ra một tiếng gầm giận dữ.

“Là hay không, liên quan gì đến ngươi.” Thương Phi Lan vừa định tiếp tục vung chủy thủ tấn công, nhưng nàng vừa mới dùng lực, cánh tay phải liền truyền đến một trận đau nhói, liếc mắt nhìn sang, chỉ thấy chỗ vừa bị quỷ trảo cào trúng, từng tia hắc khí lượn lờ.

“Đây là... quỷ độc?” Thương Phi Lan nhíu chặt mày.

Tần Phong nghe vậy, trong lòng cả kinh, cái gọi là quỷ độc, là oán niệm của du hồn dã quỷ biến thành, một khi dính phải, huyết nhục liền bị nó ăn mòn, nhưng chỗ đáng sợ nhất của quỷ độc chính là - nó có thể xâm nhiễm thần hồn, khiến hồn phi phách tán!

Nghĩ đến đây, Tần Phong áy náy không thôi, nếu không phải vì cứu mình, với năng lực của Thương cô nương, làm sao có thể bị quỷ trảo làm bị thương!

Không được, bây giờ không phải lúc áy náy, ta phải phấn chấn lên, nhanh chóng suy nghĩ, cẩn thận hồi tưởng lại, nhất định có biện pháp phá cục!

Tần Phong nhanh chóng động não, trong thần hải, thác nước văn khí bắt đầu cuồn cuộn, những cuốn sách liên quan đến quỷ tu đã từng xem qua như đèn kéo quân, lóe lên trong đầu.

Quỷ tu phân chia mạnh yếu dựa vào kiếp lực luân chuyển,

kiếp lực luân chuyển càng cao, thì thực lực càng mạnh, điều đáng chú ý là, quỷ tu mỗi lần trải qua kiếp lực nhị chuyển, liền có thể diễn sinh ra bản mệnh thần thông của mình, cũng bởi vậy, khi đối chiến với quỷ tu, nhất định phải vạn phần cẩn thận...

Chờ đã... có gì đó không đúng, vừa rồi Thương cô nương nói, yêu tà này chỉ có tam chuyển kiếp lực, nhưng tại sao nó ngoài thần thông thần tốc ra, còn có thể cấu trúc ra một mảnh không gian kỳ dị như vậy?

Chưa đạt tứ chuyển kiếp lực, không thể nào sở hữu hai loại bản mệnh thần thông, đây là lẽ thường!

Nếu không phải thần thông, vậy chính là mượn ngoại vật, mảnh thiên địa này rất có thể là không gian bảo khí tương tự như Thính Vũ Hiên, mà chỉ cần là bảo khí, nhất định có mệnh môn!

Tần Phong mở to hai mắt, trong sâu thẳm đồng tử lóe lên kim quang, hắn vội vàng quan sát bốn phía, trong thiên địa kỳ dị toàn là những điểm sáng đen nhỏ bé, mà những điểm sáng nhỏ bé này cuối cùng đều hội tụ về một chỗ, đó là phía sau hắn, một mặt gương lớn bằng nửa người!

Tìm thấy rồi!

Tần Phong trong lòng kích động, nhưng bề ngoài lại bất động thanh sắc, với năng lực của hắn, muốn phá hư bảo khí, chẳng khác nào nằm mơ giữa ban ngày, nhưng lúc này Thương cô nương bị thương, nếu lớn tiếng nói cho nàng biết, chỉ sẽ bị yêu tà ngăn cản.

Nhất định phải nghĩ ra một biện pháp ổn thỏa...

Quỷ tu cười lạnh một tiếng: “Bất kể ngươi rốt cuộc là ai, dính phải quỷ độc của ta, ngươi chắc chắn phải chết, bất quá hiện tại, ta phải giết tên tiểu tử kia trước, miễn cho đêm dài lắm mộng.”

Lời nói vừa dứt, hắc vụ cuộn lại thành một đoàn, phát ra tiếng

rít chói tai, hung hăng đánh úp về phía Tần Phong.

Cơ hội đến rồi... Tần Phong tính toán chuẩn xác khoảng cách và góc độ, lớn tiếng hô: "Thương cô nương, ném chủy thủ về phía nó!"

Thương Phi Lan không chút do dự, kêu lên một tiếng, tay trái rút chủy thủ khác bên hông, hung hăng ném về phía hắc vụ.

Lưỡi chủy thủ lóe lên ánh bạc, xé rách không khí, nhưng lại bị hắc vụ dễ dàng né tránh.

"Ta có thần thông thần tốc, thủ đoạn như vậy, làm sao có thể làm ta bị thương?"

Rắc~

Ngay lúc này, trong thiên địa kỳ dị bỗng nhiên truyền ra một tiếng gương vỡ vụn.

"Cái gì?" Quỷ tu đột nhiên quay người lại, chỉ thấy chủy thủ lại cắm vào hư không, mà hư không đó lại như gương vỡ vụn, chính là không gian bảo khí mà trước đó có người giao cho nó - Ám Thiên Kính!

Tần Phong thấy vậy thở phào nhẹ nhõm, may mà Thương cô nương ném chuẩn, nếu chủy thủ ném lệch, vậy e rằng trực tiếp kết thúc rồi...

"Tên nhóc thối, ngươi vừa rồi là cố ý?!"

"Là thì sao? Không gian bảo vật này đã bị phá hủy, Trảm Yêu ti và Tư Chính lập tức sẽ đuổi tới, nếu ta là ngươi, bây giờ liền nhanh chóng chạy trốn."

Quỷ huynh, đều là ra ngoài kiếm cơm, không cần thiết vì người khác mà bán mạng a, mau chạy đi... Tần Phong bề ngoài

trấn định, nội tâm lại hoảng sợ muốn chết.

Hắc vụ một hồi lay động, hiển nhiên là đang giãy giụa, ngay lúc Tần Phong cảm thấy có hy vọng, lại nghe đối phương gào thét điên cuồng: “Hôm nay, ngươi phải chết!”

Ta khinh ngươi... Tần Phong sắc mặt trong nháy mắt trắng bệch, hắn làm sao có thể nghĩ đến, một tên quỷ tu lại có tinh thần nghề nghiệp như vậy, vì chủ nhân, tình nguyện liều mạng với hắn!

Bốn phía thiên địa bởi vì Ám Thiên Kính vỡ vụn, bắt đầu sụp đổ, tiếng rao hàng quen thuộc trên đường phố, lại lần nữa truyền đến.

Hắc vụ hiển nhiên là ôm quyết tâm liều chết, căn bản không để ý gì cả, hắc khí quanh thân nó bành trướng, như độc xà, đánh úp về phía Tần Phong!

Chẳng lẽ vạn sự kết thúc?

Ngay lúc này, trên mặt đất, trong bóng đen, đột nhiên vươn ra một bàn tay đen khổng lồ được cấu tạo từ bóng tối, bàn tay đen bắt lấy hắc khí của quỷ tu, tiếp đó hung hăng siết chặt, hắc khí trong nháy mắt tiêu tan.

Tần Phong đại kinh, nếu hắn không đoán sai, đây hẳn là thủ đoạn của Bách Quỷ ngũ phẩm cảnh giới, Khôi Ảnh!

Mà trong thành Tấn Dương nho nhỏ, có thể đạt tới ngũ phẩm cảnh giới đạo giả, ngoại trừ Trảm Yêu ti Tư Chính ra, hắn thật sự không nghĩ ra người thứ hai.

Xoẹt!

Một bóng người rơi xuống mặt đất, đây là một nam tử trung niên, mặc áo khoác đen, khuôn mặt như đao gọt góc cạnh, bên hông hắn đeo một khối nhị tinh thanh ngọc lệnh, mà phía sau hắn,

lại đeo một bầu rượu khổng lồ, vô cùng bắt mắt.

Quỷ tu nhìn thấy người đến, cũng không lãng phí thời gian giết Tần Phong nữa, mà thân hình lóe lên, điên cuồng chạy về phía nam.

“Lần này nếu lại để ngươi chạy trốn, Thạch Tử Minh ta ba chữ liền viết ngược lại.” Lời nói vừa dứt, nam tử trung niên liền cởi bầu rượu sau lưng, ầm một tiếng nện xuống đất, trên phiến đá xám, vết nứt như mạng nhện nhanh chóng lan rộng.

Chỉ thấy hắn mở bầu rượu ra, nói một tiếng “Trói”!

Miệng bầu rượu trong nháy mắt bắn ra vô số đạo ánh sáng màu xanh da trời, hung hăng đánh úp về phía hắc vụ, chỉ trong nháy mắt, quỷ tu có thần thông thần tốc, liền bị lam quang trói buộc, tiếng xèo xèo tiêu tan xen lẫn tiếng kêu thảm thiết không dứt bên tai.

Thạch Tử Minh lại nói một tiếng “Luyện”!

Lam quang đại thịnh, kèm theo một tiếng kêu thảm thiết, hắc vụ không còn tồn tại nữa.

“Mẹ kiếp, tên quỷ tu chó má này thật sự là biết trốn, hại lão tử mấy đêm không chợp mắt, này, tiểu tử, ngươi không sao chứ.” Thạch Tử Minh nghiêng đầu, lên tiếng hỏi.

Tần Phong ngẩn người, lập tức phản ứng lại: “Ta không sao, bất quá Thương cô nương nàng...”

Lời còn chưa nói hết, một trận hương thơm ập tới, Thương Phi Lan đã đi đến bên cạnh: “Không cần lo lắng, ta không sao.”

Tần Phong trừng lớn hai mắt, vội vàng nhìn về phía cánh tay phải của đối phương, chỗ vốn nên bị quỷ trảo cào trúng, lại trở nên hoàn hảo không chút tổn hại, trắng nõn như lúc ban đầu?

Hắn ngẩng đầu nhìn đối phương, đột nhiên phát hiện một chi tiết, ngày thường, khăn vuông màu đen của Thương cô nương luôn có thể che khuất nửa khuôn mặt, chỉ lộ ra một đôi mắt màu xanh nhạt.

Nhưng lúc này nhìn lại, lại lộ ra thêm một đoạn sống mũi nhỏ nhắn thẳng tắp? Chẳng lẽ Thương cô nương, vừa mới vén khăn vuông xuống?

Có lẽ là chú ý tới ánh mắt của Tần Phong, Thương Phi Lan lại kéo khăn vuông màu đen lên trên một chút, khôi phục lại bộ dạng lúc trước.

Tần Phong thầm than tiếc...

"Ồ, đây không phải là tiểu Thương sao, ngươi quen biết tiểu tử này? Xì~ chẳng lẽ hắn là tình lang của ngươi?"

Lời này vừa ra, Tần Phong chỉ cảm thấy nhiệt độ xung quanh đột nhiên giảm xuống, có sát khí!

Chương 17: Đàn ông đích thực nên như vậy

Chỉ trong nháy mắt, Thương Phi Lan đã kề dao găm vào trước mặt Thạch Tử Minh: "Nếu không biết nói chuyện, có cần ta cắt lưỡi ngươi không?"

Thạch Tử Minh vội vàng giơ hai tay tỏ ý đầu hàng: "Tiểu Thương, chỉ là nói đùa thôi, không cần phản ứng dữ dội như vậy."

Thương Phi Lan không đáp lại, chỉ tự mình thu hồi dao găm, xoay một vòng trên tay, rồi nhét vào bên hông.

Thạch Tử Minh cũng thu lại nụ cười trên mặt, nhàn nhạt hỏi: "Nói đi, rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra."

Ba người cùng nhau đi trên đường, trong lúc đó, Thạch Tử Minh cũng đã nghe Tần Phong kể lại đầu đuôi câu chuyện: "Tiểu tử, lợi hại đấy, lại có thể vô tình tìm được mệnh môn của bảo khí, nhưng ta không ngờ, tên quỷ tu kia lại nhắm vào ngươi...

Nói đi, ngươi thật sự không biết, tên quỷ tu kia vì sao muốn giết ngươi?"

Tần Phong trầm ngâm một lát: "Ta ngày thường hay giúp bà lão qua đường, cho ăn mày, đối xử tốt với mọi người, chưa từng gây thù chuốc oán, cho nên khả năng bị trả thù là rất nhỏ.

Nghĩ tới nghĩ lui, có lẽ giống như tên quỷ tu kia nói, nó ghen tị với ta vì ta quá anh tuấn, cho nên mới ra tay sát hại ta."

Thương Phi Lan liếc mắt nhìn, Thạch Tử Minh trực tiếp lờ đi, đổi sang một chủ đề khác: "Đúng rồi, ngươi nói ngươi họ Tần, ở

trong thành Tấn Dương này, ta chỉ biết một nhà họ Tần, đó chính là Tam đẳng Phụ quốc tướng quân Tần Kiến An, lúc trước khi cả nhà hắn chuyển đến thành Tấn Dương, còn đặc biệt mang theo mấy vò rượu đến bái phỏng ta, ngươi và hắn có quan hệ gì?"

Lão cha tiện nghi này, tuy không có đầu óc kinh doanh, nhưng lại rất biết cách xử lý các mối quan hệ, không tệ... Tần Phong thầm khẳng định trong lòng.

"Ta là con trai của hắn, Tần Phong, không biết mấy vò rượu kia có hợp khẩu vị của Tư chính đại nhân không? Nếu còn muốn, ta có thể nói với cha khi về nhà." Mấu chốt của kinh doanh, chính là các mối quan hệ, Tần Phong rất am hiểu điều này!

"Không cần đâu, mấy vò rượu kia ta đều không nhận, ta chỉ cần ngửi một cái là biết, đó đều là rượu pha nước."

"... Thật ra, Tư chính đại nhân, ta và cha ta luôn bất hòa." Tên keo kiệt này! Mấy vò rượu có đáng giá bao nhiêu tiền, lại còn pha nước! Trong thành Tấn Dương nhỏ bé này, ngoài Thành chủ, Trảm Yêu ti Tư chính chính là quan lớn nhất, hắn còn không biết cách xử lý tốt các mối quan hệ!

"Thật sao?" Thạch Tử Minh liếc mắt nhìn, ánh mắt đầy ẩn ý.

"Ừm hừm, Tư chính đại nhân vì bách tính thành Tấn Dương, ngày đêm vất vả, nay quỷ tu đã bị tiêu diệt, ngươi không về nhà nghỉ ngơi cho tốt sao?" Tần Phong cứng nhắc chuyển chủ đề.

"Ta đang muốn tìm một chỗ nghỉ ngơi, ngươi xem, sắp đến rồi."

Tần Phong sững sờ, sau đó liền nghe thấy tiếng gà gáy quen thuộc.

Ngẩng đầu nhìn lên, lầu Phong Nhã Các, hồng y phấp phới, lụa màu bay phất phơ, giọng nói ngọt ngào của các cô nương xinh đẹp

lọt vào tai: "Công tử, vào chơi đi~"

"Tới đây, tới đây." Thạch Tử Minh bên cạnh cao giọng đáp lại, hưng phấn nhanh chóng bước nhanh hơn.

Mà trước lầu Phong Nhã Các, tú bà đứng trên đài nhìn thấy Thạch Tử Minh, lập tức tươi cười, nghênh đón: "Thạch đại nhân, đã mấy ngày không thấy ngài đến, các cô nương nhớ nhung ngài muốn chết."

"Ta không phải đến rồi sao? Tối nay sẽ không về!" Thạch Tử Minh vung tay lên.

"Không về? Cái này... Thành Tấn Dương gần đây không phải có lệnh giới nghiêm sao?" Tú bà lộ vẻ khó xử, bọn họ bây giờ ngày nào cũng mở cửa sớm như vậy, chẳng phải là vì buổi tối không thể kinh doanh.

"Giới nghiêm cái gì, mấy ngày nay ta không chợp mắt, chính là vì muốn tiêu diệt tên quỷ tu đáng ghét kia, từ hôm nay trở đi, lệnh giới nghiêm được dỡ bỏ!"

Lời này vừa ra, cả thanh lâu đều sôi trào, tú bà càng cười toe toét: "Ai da, lại có chuyện tốt như vậy, thành Tấn Dương có Thạch đại nhân, yêu tà nho nhỏ căn bản không đáng ngại.

Các cô nương trên lầu còn chờ gì nữa, mang rượu ngon nhất, nhảy điệu múa đẹp nhất, đến tiếp đãi Thạch đại nhân!"

"Tới ngay đây~"

Không lâu sau, một đám ong bướm liền vây quanh Thạch Tử Minh vào trong lầu.

Tần Phong trừng mắt nhìn cảnh tượng này, há hốc mồm nói: "Tên đó, luôn luôn như vậy sao?"

Thương Phi Lan dường như đã quen với điều này: "Đối với hắn, những nơi phong nguyệt như thế này, chính là nơi nghỉ ngơi của hắn, nếu không phải vì muốn cho thanh lâu sớm ngày hoạt động bình thường, hắn làm sao có thể liều mạng truy sát tên quỷ tu kia như vậy."

"Ừm... Tư chính đại nhân, quả thật là người có cá tính." Tần Phong chân thành cảm thán, không quan tâm đến ánh mắt của thế tục, chỉ theo đuổi lý tưởng trong lòng, đàn ông đích thực, nên như vậy!

Bên ngoài lối vào lầu, còn có mấy cô nương mặc sa mỏng, lộ ra cặp đùi trắng nõn nà, cười duyên nhìn những người qua đường.

Trời lạnh như vậy, còn mặc ít như thế, bọn họ cũng không dễ dàng gì... Tần Phong động lòng trắc ẩn, nếu không phải túi tiền eo hẹp, hắn rất muốn chiếu cố việc buôn bán của mấy cô nương này.

Mà khi mấy cô nương này nhìn thấy Tần Phong, ánh mắt đều không tự chủ được sáng lên, lập tức cười nói: "Vị công tử này, hay là..."

Lời còn chưa nói hết, mấy cô nương liền cảm thấy cổ họng như bị thứ gì đó chặn lại, những lời muốn nói, rõ ràng đã đến bên miệng, lại chết sống không nói ra được.

Cùng lúc đó, Thương Phi Lan chỉ tùy ý liếc mắt nhìn, mấy người này liền cảm thấy nhiệt độ xung quanh bỗng chốc giảm xuống rất nhiều, lúc này cũng không quan tâm đến việc chiêu khách, hai tay ôm lấy vai, vội vàng chạy vào trong lầu sưởi ấm.

Tần Phong thấy vậy, chỉ đành luyến tiếc rời mắt đi.

"Sao, luyến tiếc?" Giọng nói lạnh lùng vang lên.

"Đương nhiên là luyến tiếc... Ừm hừm, Thương cô nương nói gì vậy, ta là một người đọc sách, điều căm ghét nhất chính là loại

hiện tượng này.

Ban ngày ban mặt, trời đất quang minh, bọn họ sao có thể mặc hở hang như vậy, giữa đường chiêu!

Nếu không phải bọn họ chạy nhanh, ta nhất định phải trực tiếp trách mắng bọn họ!"

Thương Phi Lan cười lạnh một tiếng, đi thẳng về phía trước.

Tần Phong gãi gãi má, vội vàng đuổi theo.

Hai người quen đường quen lối đến trước Thính Vũ Hiên,lão nhân vẫn như ngày hôm qua, nhàn nhã nằm trên ghế , phe phẩy quạt.

Ông ta nghe thấy động tĩnh, mở hé mắt, sau đó không kiên nhẫn nói: "Hai đứa các ngươi sao lại đến nữa?"

Thương Phi Lan không để ý, đi thẳng vào vấn đề: "Quy củ vẫn như trước? Ra thượng liên đi."

"Hừ, con nhóc ngươi cũng thật là mặt dày, mấy ngày trước đơn thương độc mã đến đây, mỗi lần đều đối không ra hạ liên, lúc nào cũng đỏ hoe mắt, khóc lóc, hôm qua có thằng nhóc này giúp đỡ, khó khăn lắm mới vào được trong lầu một lần, ngươi lại nghiện rồi?"

Lão già này vẫn độc mồm độc miệng như vậy, nhưng mà đỏ hoe mắt, khóc lóc... Ông ta đang nói Thương cô nương?

Tần Phong liếc nhìn Thương Phi Lan, lại nhớ đến ngày hôm qua, dáng vẻ ủy khuất khi nàng đối không ra hạ liên, hình thành sự tương phản rõ rệt với dáng vẻ oai phong lẫm liệt lúc chiến đấu.

"Ngươi đang nhìn cái gì!" Giọng nói của Thương Phi Lan mang theo một tia xấu hổ và tức giận.

"Chỉ là nhìn đông nhìn tây, nhìn ngó lung tung..." Tần Phong nhỏ giọng đáp lại.

Thương Phi Lan trừng mắt nhìn lão già: "Quy củ của Thính Vũ Hiên là do ngươi đặt ra, trong quy củ có nói không được tìm người thay thế trả lời sao?"

Lão già lập tức bị chọc cười.

Chương 18: Trận chiến ải Trấn Linh

“Thôi thôi, ta cũng lười tranh luận với ngươi, nhưng nếu ngươi đã nói quy củ là do ta định, vậy hôm nay ta sẽ đổi quy củ một chút.” Bách Lý lão nhân nhướng mày, vẻ mặt đầy ẩn ý nhìn về phía Tần Phong.

Lão già xấu xa này, nhìn ta làm gì, chẳng phải hôm qua ta đối được câu đối sao, có phải là chơi không nổi?

“Này, tiểu tử thối, ta thừa nhận ngươi có chút thiên phú về đối liên, nhưng hôm nay, ta không khảo ngươi đối liên, mà khảo… thơ!”

“Khảo thơ?” Tần Phong lập tức lộ ra vẻ mặt kỳ quái.

“Không sai.” Bách Lý lão nhân đưa tay gõ nhẹ lên ghế mây, trong lầu các lập tức bay ra một cái lò đồng, trên bề mặt lò đồng còn được chạm khắc nhiều hoa văn tinh xảo, kim quang lưu chuyển.

“Đây là Đăng Văn Lô, tác dụng cũng đơn giản, chỉ cần có người sáng tác thơ trước mặt nó, nó sẽ phun ra khói trắng, để giám định chất lượng bài thơ.

Mà khói trắng càng cao, thì phẩm cấp bài thơ càng tốt, tiểu tử, ta cũng không bắt nạt ngươi, chỉ cần thơ ngươi sáng tác, có thể đạt tới ba trượng, ta sẽ cho hai người các ngươi vào Thính Vũ Hiên, thế nào?”

“Cái này…” Tần Phong còn chưa kịp trả lời, Thương Phi Lan

bên cạnh lại nhịn không được nói: "Văn Thánh đạo thống Đại Càn suy yếu đã lâu, thơ từ càng ngày càng suy thoái, mười năm trở lại đây, Đại Càn có mấy bài thơ cao hơn ba trượng? Ngươi yêu cầu như vậy, còn nói không phải là bắt nạt người khác?"

"Hừ, dù sao quy củ này là do ta định, nếu làm không được, các ngươi có thể rời đi, ta cũng không giữ." Bách Lý lão nhân vắt chéo chân, vẻ mặt vô cùng đáng ghét.

Thật muốn đánh hắn… Tần Phong nắm chặt tay, hỏi Thương Phi Lan: "Thương cô nương, khói trắng ba trượng rất khó sao?"

Thương Phi Lan khẽ gật đầu: "Khói trắng của Đăng Văn Lô thường được chia làm ba phẩm cấp, một đến ba trượng là phàm phẩm, bốn đến sáu trượng là trân phẩm, bảy đến chín trượng là thánh phẩm.

Ứng khẩu thành thơ, muốn đạt tới trân phẩm, cho dù là học sĩ đỉnh cấp của Hạo Văn Viện ở Phong Thiên thành cũng chưa chắc làm được, huống chi là ngươi."

"Ặc…" Ngươi có chút xem thường người khác rồi đấy, tuy ta làm không được, nhưng ta có thể hóa thân thành kẻ đạo văn… Tần Phong thầm nghĩ, sau đó hỏi Bách Lý lão nhân: "Nếu ta có thể làm ra bài thơ sáu trượng thì sao?"

"Sáu trượng? Chỉ bằng ngươi?!" Bách Lý lão nhân cười khẩy.

Dưới khăn đen của Thương Phi Lan, cũng phát ra một tiếng hừ lạnh.

Hừ, đều không tin phải không? Ta nóng tính lắm… "Ngươi đừng quản ta có thể làm ra hay không, ta chỉ hỏi, nếu làm ra thì sao?"

"Tiểu tử thối, nếu ngươi có thể làm ra bài thơ sáu trượng, từ nay về sau, Thính Vũ Hiên này, ngươi muốn đến thì đến, muốn đi

thì đi!”

“Được, một lời đã định!” Tần Phong thầm mừng, sách trong lầu các này vừa nhiều vừa chất lượng, hơn nữa lại không cần tốn tiền, quả thực là một mỏ vàng, nhưng mỗi lần chỉ có thể xem đến khi mặt trời lặn, thật sự bất tiện, nếu có thể tự do ra vào, chẳng phải mình có thể xem từ sáng đến tối?

“Ra đề đi.” Tần Phong vung tay phải, hào khí vạn trượng.

“Ra đề gì?” Bách Lý lão nhân ngẩn người, Thương Phi Lan bên cạnh cũng lộ vẻ nghi hoặc.

“Chỉ tùy tiện viết một bài thơ, ta sợ đạt tới sáu trượng, ngươi sẽ không phục, cho nên phạm vi nội dung bài thơ này ngươi hãy hạn chế!” Dù sao kiếp trước ta là học bá, thời đại học vì muốn tiếp xúc nhiều với nữ sinh, nên chọn học văn, thơ trong đầu nhiều vô số kể, phạm vi bao hàm rộng lớn, nói ra chính mình cũng sợ, tên khốn này… Ta giả vờ đây!

Bách Lý lão nhân nghe vậy liền nói ba chữ “tốt”, hắn sống lâu như vậy, dám kiêu ngạo như vậy trước mặt hắn, không quá một bàn tay, hôm nay hắn phải dạy cho tên tiểu tử này một bài học, cái gì gọi là tự biết mình!

“Nếu ngươi đã nói như vậy, vậy ngươi hãy lấy trận chiến ải Trấn Linh mười tám năm trước của Đại Càn làm bối cảnh, sáng tác một bài thơ!”

Thương Phi Lan nghe vậy, thân thể mềm mại run lên.

Tần Phong trầm ngâm suy nghĩ, bắt đầu hồi tưởng, cuối cùng nhớ lại trận chiến này từ một cuốn sách sử.

Cực nam Đại Càn, Thanh Hải mênh mông, có ngọn núi tên là Thiên Linh Sơn, cao chót vót, trên Thiên Linh Sơn, có một ngoại tộc cường đại, tên là Ca Lâu La!

Ca Lâu La là yêu thú mặt người mình chim, trời sinh thần lực, lấy rồng làm thức ăn, hai cánh vỗ một cái, có thể bay vút lên chín tầng trời mười vạn dặm.

Mười tám năm trước, Ca Lâu La đại cử xâm lược Đại Càn, đánh vỡ ải Trấn Linh, khiến sinh linh lầm than.

Minh Sùng hoàng đế đời trước tức giận, phái mười vạn tướng sĩ cùng lực lượng mạnh nhất của Trảm Yêu ti chạy tới ải Trấn Linh, liều chết giao tranh với Ca Lâu La.

Trận chiến đó, đánh đến trời đất u ám, cho dù nhân tộc có Long tộc trợ giúp, cũng là chiến thắng thảm thiết, Ca Lâu La bị bức lui về ngoài ải Trấn Linh, mười vạn tướng sĩ tham chiến trở về không đủ trăm người.

Dưới ải Trấn Linh, đất đai bị máu nhuộm đỏ, gần một năm cũng không phai màu!

Tần Phong nhớ lại những điều này, tâm trạng nặng nề, ngay cả ý định muốn giả vờ ban đầu cũng nhạt đi rất nhiều.

Hắn không khỏi cảm khái, trong loạn thế này, hòa bình khó có được của nhân tộc, đều là dùng máu của anh hùng đổi lấy…

“Có giấy bút không?”

Trong lầu các, giấy trắng bút lông bay ra.

Tần Phong hít sâu một hơi, vừa định hạ bút, lại đột nhiên nhớ tới cảnh tượng hôm qua khi viết câu đối, bút lông lơ lửng trên không.

Bách Lý lão nhân nhìn ra tâm tư của hắn, mở miệng nói: “Không cần lo lắng, hôm qua ngươi viết câu đối, là đối tâm cảnh với người khác, cho nên sẽ chịu áp lực rất lớn.

Hôm nay ngươi làm thơ, sẽ không xuất hiện tình huống đó."

Thì ra là vậy… Tần Phong gật đầu, bút lông rơi xuống giấy trắng, hóa ra một điểm mực đen.

Chỉ thấy câu mở đầu — "Thanh Hải trường vân Thiên Linh Sơn" hiện rõ trên giấy.

Đăng Văn Lô rung động, khói trắng bốc lên, cao tới một trượng, Bách Lý lão nhân giật mình đứng dậy, đi tới bên cạnh tờ giấy trắng.

Thương Phi Lan nhìn tờ giấy trắng, ngẩn ngơ, như thể nhìn thấy cảnh tượng đó.

Mà Tần Phong lại động bút, viết câu thứ hai — "Cô thành dao vọng Trấn Linh quan."

Mười vạn tướng sĩ, tụ tập ở tử thành, Ca Lâu La thực lực cường đại, giết người như nghiền kiến, tuy nhiên biết rõ thực lực song phương chênh lệch, mười vạn tướng sĩ, lại ôm quyết tâm tử chiến, trấn thủ tử thành, không lùi một bước!

Đăng Văn Lô phát ra tiếng kêu vang, khói trắng bốc lên ba trượng!

Bút lông như rồng bay phượng múa, tô điểm trên giấy, lại thấy — "Hoàng sa bách chiến xuyên kim giáp."

Chúng tướng sĩ gầm thét rung trời, lấy thân thể huyết nhục, mở đường chém giết, cho dù máu nhuộm chiến giáp, áo giáp bọc xương khô, thì đã sao!

Bách Lý lão nhân trừng lớn hai mắt, nắm chặt tay phải, Thương Phi Lan thở dốc, ngực phập phồng không ngừng.

Đăng Văn Lô bắt đầu rung động dữ dội, mà khói trắng đã cao

tới sáu trượng!

Tần Phong hai mắt trợn tròn, bút lông trong tay như kiếm phong, khắc lên tờ giấy trắng khúc ca tuyệt cuối cùng — “Bất phá Ca Lâu chung bất hoàn!”

Đinh!

Tiếng kêu chói tai vang vọng trên không, khói trắng trong Đăng Văn Lô bốc lên, thẳng lên trời cao, độ cao đó, đã vượt qua chín trượng!

Mà trên chín trượng, là thần phẩm!

Chương 19: Hoàng hôn

Bách Lý lão nhân thầm đọc thơ trong lòng, nhắm mắt lại, chìm vào hồi ức.

Mười vạn tướng sĩ, tiến về cực nam, mỗi người trước khi đi, đều để lại một bức di thư ở nhà, bọn họ chưa bao giờ nghĩ rằng mình có thể sống sót trở về.

Hai bên giao chiến tại Trấn Linh Quan, đánh nhau suốt ba ngày ba đêm, nhìn ra xa, máu chảy thành sông, khắp nơi là thi thể.

Tướng sĩ phía trước trước khi chết, để dùng thân xác ngăn cản sự tấn công của Ca Lâu La, thậm chí đã dùng lưỡi dao đâm vào lòng bàn chân, cố định cơ thể trên mặt đất, biến thành lá chắn cho tướng sĩ phía sau.

Bọn họ chính là bằng phương pháp này, nối tiếp nhau, cuối cùng đã đuổi Ca Lâu La trở về Thiên Linh Sơn.

Hai chữ thảm liệt đã không đủ để hình dung tình hình chiến sự lúc bấy giờ, mười vạn tướng sĩ trở về không đủ trăm người là khái niệm gì?

Bách Lý lão nhân nâng tờ giấy trắng viết bài thơ lên, không khỏi cảm khái: “Lúc đó, nếu có bài thơ này trợ trận, sao phải chết nhiều người như vậy……

Tiểu tử, bài thơ này tên là gì?”

Tần Phong trầm ngâm một lát, đáp: “Tiền bối, tên bài thơ do ngài đặt đi.”

“Được, vậy bài thơ này gọi là 《Trấn Linh Quan》!” Vừa dứt

lời, Bách Lý lão nhân vung tay áo, bút lông trong tay Tần Phong lập tức bị cướp vào tay lão nhân.

Chỉ thấy lão nhân đặt bút xuống giấy, ba chữ Trấn Linh Quan mạnh mẽ, được đề ở đầu tờ giấy, lại sáng chói!

Cùng lúc đó, Tần Phong như nghe thấy tiếng gào thét chém giết của các tướng sĩ trên chiến trường, khí thế ngút trời!

Lão giả tóc bạc nhìn tờ giấy trắng, có chút tiếc nuối nói: "Thơ là thơ hay, đáng tiếc chữ này..... Tiểu tử, sau khi ngươi trở về nên luyện tập thư pháp cho tốt."

Còn chưa xong nữa sao..... Tần Phong mặt mày cứng đờ, không đáp lại, kỳ thực nguyên chủ đọc sách mười mấy năm, vẫn luyện được một nét chữ đẹp, nhưng hắn xuyên không đến, hình như cơ thể không nhớ những thư pháp đó.

Bách Lý lão nhân vừa lắc đầu thở dài, vừa cuộn tờ giấy trắng lại một cách tự nhiên, thuận thế muốn cất tờ giấy trắng vào trong ngực.

Thơ nguyên bảo phẩm cấp Thần, đã bao lâu rồi chưa từng xuất hiện, lần này kiếm bộn rồi, lão nhân đang nghĩ như vậy, thì một bàn tay trắng nõn nà đã nắm lấy đầu kia của tờ giấy trắng.

"Làm gì?" Lão nhân cảnh giác.

"Bài thơ này, là do hắn viết, dựa vào đâu mà ngươi lấy đi, trả đây!"

Tần Phong sững sờ tại chỗ, cảnh tượng này, sao lại giống như đã từng quen biết?

"Nha đầu ngươi, vế dưới ngày hôm qua đã bị ngươi lấy đi rồi, hôm nay bài thơ này ngươi còn muốn? Không cho!"

“Xem ra ngươi đã quên, bút Long Tu sắp hết mực rồi.”

Đúng rồi, đúng rồi, công thức giống nhau, mùi vị giống nhau..... Tần Phong xem kịch vui vẻ, lại đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, sắc mặt cứng đờ, vế dưới ngày hôm qua và bài thơ hôm nay rõ ràng là do ta viết, hai người các ngươi tranh giành, hình như chưa hỏi ý kiến của ta?

“Thương cô nương, tiền bối, bài thơ này hình như là của ta.....”

“Thơ, thơ gì?” Bách Lý lão nhân và Thương Phi Lan đồng thanh.

Hai người các ngươi mặt dày mày dạn như vậy, là ta thua rồi..... Tần Phong chắp tay lui về phía sau.

“Nha đầu, ta làm một giao dịch với ngươi như thế nào, chỉ cần ngươi đưa bài thơ này cho ta, từ nay về sau, Thính Vũ Hiên này ngươi muốn đến thì đến, muốn đi thì đi!”

Thương Phi Lan nghe vậy, trầm mặc một lát, cuối cùng lại chọn buông tay, điều này có chút nằm ngoài dự đoán của Tần Phong.

Bách Lý lão nhân thấy vậy cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, sau đó cẩn thận cất tờ giấy trắng vào trong ngực.

Mọi việc đã định, Tần Phong nóng lòng muốn vào lầu các đọc sách, tích lũy văn khí.

Vừa rồi gặp quỷ tu, nếu không có Thương cô nương ở bên cạnh bảo vệ, hắn chắc chắn phải chết.

Hơn nữa quỷ tu đó chính là nhắm vào hắn mà đến, tuy không biết mục đích của đối phương là gì, nhưng ai có thể đảm bảo, lần này thoát được một kiếp, bọn chúng sẽ không đến lần thứ hai, lần

thứ ba?

Hiện tại, chỉ có nâng cao thực lực của bản thân, mới là điều quan trọng nhất!

“Lần này vào lầu các, nhất định phải nghĩ cách đột phá đến Văn Thánh cửu phẩm, như vậy, ít nhất có thể thi triển Hạo Thiên Kính, có một chút khả năng tự bảo vệ mình.” Tần Phong nghĩ như vậy, nâng chân định bước vào lầu các.

Lúc này, Bách Lý lão nhân đột nhiên nói: “Tiểu tử, ta thấy ngươi có chút thiên phú, có muốn vào Hạo Văn Viện ở Phụng Thiên thành tu hành không?”

Thương Phi Lan nghe vậy, thân hình khựng lại.

“Hạo Văn Viện?” Tần Phong nghiêng đầu, phải nói trong Đại Càn, nơi tập trung tinh hoa của Văn Thánh đạo thống, nhất định phải kể đến Hạo Văn Viện ở đế đô này.

Truyền thuyết, trong Hạo Văn Viện bao gồm rất nhiều tâm đắc về Văn Thánh đạo thống, cũng như tuyệt học của Văn Thánh, là thánh địa mà thiên hạ người đọc sách hướng tới.

Mà Thiên Giám Quốc Sư sáng lập ra Hạo Văn Viện, càng là người duy nhất từ xưa đến nay, bước vào Văn Thánh nhị phẩm.

“Tiền bối có cách để ta vào đó?”

“Tự nhiên là có.”

Tần Phong bề ngoài bình tĩnh, trong lòng lại giật mình, nhẹ nhàng bâng quơ có thể để hắn vào thánh địa mà người đọc sách hướng tới, thân phận của lão già này e rằng còn khủng bố hơn hắn vốn tưởng tượng.

Nhưng mà……

“Không cần, ta ở đây rất tốt.”

“Tiểu tử thối, ngươi có biết, Hạo Văn Viện đối với người đọc sách có ý nghĩa gì không, lại muốn bỏ lỡ cơ hội này?”

“Những Văn Thánh đạo giả đỉnh cao nhất Đại Càn đều ở trong Hạo Văn Viện, ta tự nhiên biết giá trị của nó.”

“Vậy ngươi còn như vậy?”

Tần Phong trịnh trọng nói: “Trong Tấn Dương thành có hậu bối mà ta quan tâm, ta không muốn rời xa bọn họ, hơn nữa, chỉ cần tâm hướng thiên hạ, nơi nào mà không thể đọc sách?”

Đương nhiên, nguyên nhân quan trọng hơn là, đế đô nước quá sâu, năm đó lão cha chính là vì bảo toàn bản thân và Tần gia mới dọn cả nhà đi.

Hiện tại hắn quay về, chẳng phải là tự chui đầu vào lưới sao? Cho dù thật sự muốn vào Hạo Văn Viện, vậy cũng phải đợi thực lực tăng lên sau, nếu không người là dao thớt ta là cá, quá bị động……

“Tốt! Tốt một câu tâm hướng thiên hạ, nơi nào cũng có thể đọc sách, ta đúng là đã xem thường ngươi.” Bách Lý lão nhân nằm lại ghế mây, khóe miệng hơi nhếch lên, không nói thêm gì nữa.

“Thương cô nương ngươi còn đứng ngây ra đó làm gì, không vào sao?” Tần Phong đi ngang qua Thương Phi Lan, tò mò hỏi.

Người sau hờ hững liếc mắt, tự mình bước vào lầu các, chỉ là đường nét đôi môi in dưới khăn vuông màu đen đó, dường như hơi động đậy.

Tần Phong theo sát phía sau, lại nhìn thấy sách vở đầy ắp, hai mắt hơi nheo lại, lần này, không bước vào cửu phẩm hắn thề không rời đi!

Mà khi hai người bước vào Thính Vũ Hiên không lâu, một người đàn ông trung niên mặc áo vải vá, bị gãy một chân chống nạng đi ngang qua đây.

Vết thương ở chỗ chân bị gãy rõ ràng là bỏng, máu thịt đều bị hoại tử, vết thương dữ tợn, nhìn mà da đầu tê dại.

Trên cánh tay lộ ra ngoài ống tay áo, cũng có thể nhìn thấy đủ loại vết thương đáng sợ, rất khó tưởng tượng, người này rốt cuộc đã trải qua những gì, mới biến thành bộ dạng như bây giờ.

Người đàn ông trung niên đưa bình rượu trong tay ra: "Lão già, rượu của ngươi."

Bách Lý lão nhân nhận lấy bình rượu mở ra ngửi một hơi, không khỏi tấm tắc khen ngợi: "Vẫn là rượu nhà lão Lý ngươi ngửi thơm, không giống nhà khác, uống nhạt như nước, đây, đây là tiền rượu."

Một xâu đồng tiền, ba mươi văn.

"Nhiều quá." Người đàn ông trung niên nhướng mày.

"Phần nhiều ra coi như là phí chạy việc của ngươi, nhớ kỹ, ngày mai vẫn giờ này, đưa rượu đến."

"Lão già chân cẳng chẳng lẽ cũng không tiện? Lại lười biếng như vậy." Người đàn ông trung niên hừ một tiếng, nhét đồng tiền vào trong ngực, tập tễnh rời đi.

Bách Lý lão nhân nhìn bóng lưng đối phương rời đi, sau đó mở bình rượu ngửa đầu uống một hơi, thở dài một hơi cảm khái: "Rượu này thật mẹ nó cay quá....."

Ôm tờ giấy trắng trong ngực chặt hơn.

.....

Vào đêm, ánh trăng như nước, Phụng Thiên thành, Liễu gia, phủ Phụ Quốc Công.

Trong sân lạnh lẽo, mây mù che khuất mặt trăng, vắng lặng không ánh sáng.

Mờ mờ có thể thấy, có một nữ tử mặc áo trắng, ngồi ở đó.

Mà bên cạnh nàng, còn đứng một nữ tử mặc áo xanh, tay cầm kiếm, lưng đeo hộp kiếm.

“Tiểu thư, Liễu lão gia đã truyền bá chuyện người muốn thành thân ra ngoài rồi.”

“Ừm.”

“Tiểu thư, người thật sự muốn đến Tấn Dương thành, gả cho con trai của một Phụ Quốc tướng quân tam đẳng sao?” Nữ tử áo xanh kích động nói.

“Ừm.”

“Tiểu thư, vết thương của người có lẽ còn……” Nói đến bên miệng, nữ tử áo xanh lại không nỡ nói tiếp.

Đối với người tuyệt vọng, bất kỳ hy vọng xa vời nào, đều là tàn nhẫn, có lẽ Liễu lão gia cũng hiểu điểm này, mới hạ quyết tâm, để tiểu thư đến một nơi hẻo lánh, an hưởng tuổi già.

Mây tan trăng lên, ánh trăng sáng trong chiếu xuống, chiếu lên người nữ tử áo trắng, làn da như tuyết, mái tóc đen như thác nước, dung nhan tuyệt mỹ khiến người ta nghẹt thở, tựa như tiên nữ hạ phàm.

Chỉ tiếc, nữ tử này mặt lạnh như băng, đôi mắt kia càng giống như một đầm nước chết.

Ánh mắt nhìn xuống, mới thấy, nữ tử này ngồi không phải ghế

đá, mà là một chiếc xe lăn.

Nàng, chính là Liễu Kiếm Ly của Liễu gia.

Chương 20: Ngày lành tháng tốt

Mười ngày trôi qua trong chớp mắt.

Bên trong Thính Vũ Hiên, Tần Phong đã lên đến lầu ba, lúc này trong tay hắn đang cầm một quyển sách dày cộm.

Trải qua quãng thời gian ngày đêm nỗ lực, cuối cùng hắn cũng đã nén thác văn khí trong Thần Hải chín lần, chỉ cần đọc xong cuốn sách cuối cùng trong tay, hắn liền có thể lấp đầy thác văn khí lần thứ mười!

Ầm!

Theo trang sách cuối cùng khép lại, văn khí to bằng ngón tay cái lướt vào Thần Hải, cuối cùng lấp đầy khoảng trống cuối cùng của thác nước.

Trong Thần Hải, chỉ thấy thác văn khí tỏa sáng rực rỡ, vô số văn khí như rồng như rắn, thoát khỏi thác nước bay lượn lên xuống, sau đó lại hội tụ trên đỉnh đầu Tần Phong, như Ngân Hà chín tầng trời, cuồn cuộn đổ xuống!

Đây chính là văn khí quán đỉnh!

Tần Phong chỉ cảm thấy đầu óc trở nên vô cùng minh mẫn, ngay cả sự mệt mỏi do đọc sách nhiều ngày cũng tan biến hết, đây chính là năng lực của Văn Thánh cửu phẩm trúc cơ cảnh!

Đến nước này, cuối cùng hắn cũng đã bước vào Văn Thánh cửu phẩm!

Không mất nhiều thời gian, thác nước trong Thần Hải liền sụp đổ, thay vào đó là một bậc thang lên trời chín bậc, ở cuối bậc thang, lơ lửng một phiến đài.

Tần Phong biết, đó là con đường bắt buộc phải đi qua để bước vào Văn Thánh bát phẩm minh tâm cảnh - Vấn Tâm Đài!

Mặc dù rất muốn tiếp tục ở lại đây đọc sách tích lũy văn khí, tấn công Vấn Tâm Đài, nhưng đã mười ngày chưa về Tần phủ, tốt nhất vẫn nên về xem sao... Tần Phong nghĩ như vậy, sau đó đi xuống lầu, vừa hay gặp Thương Phi Lan đi tới.

"Thành công rồi?" Nàng đưa chiếc bánh bao trong tay tới, nhàn nhạt hỏi.

"Ừm, khoảng thời gian này đa tạ Thương cô nương." Tần Phong nhận lấy bánh bao trực tiếp cắn một miếng, khoảng thời gian này, Thương Phi Lan mỗi ngày đều mang thức ăn đến cho hắn, giúp hắn tiết kiệm được không ít thời gian đọc sách.

"Không cần khách sáo."

"Đúng rồi, cha mẹ ta thì sao?"

"Yên tâm, ta đã nói với họ, ngươi những ngày gần đây đều ở đây đọc sách."

"Vậy thì tốt, ta định về Tần phủ một chuyến, thăm cha mẹ và nhị đệ, Thương cô nương, nàng vẫn muốn ở đây ăn đồ sao?" Thực ra cho đến bây giờ, Tần Phong cũng không biết cái gọi là ăn đồ của đối phương rốt cuộc là có ý gì.

Năm ngày trước, hắn từng lén quan sát Thương Phi Lan, nhưng ngoài việc nhìn thấy đối phương đi qua đi lại trước mấy bức tường sách ra, căn bản không nhìn thấy bất kỳ điều gì khác thường.

Đối phương tổng không thể, nhân lúc hắn không chú ý, lén xé trang sách nhét vào miệng chứ... Chẳng lẽ thật sự là... "kinh luân mãn phúc"?

Tần Phong lắc đầu, gạt bỏ suy nghĩ hoang đường này.

"Hôm nay bụng không đói, không ăn nữa, ta vừa hay có việc phải đi Tây thành, tiện đường đi cùng ngươi một đoạn."

"Cũng được."

Hai người bước ra khỏi Thính Vũ Hiên, Bách Lý lão nhân nghe thấy động tĩnh liền liếc nhìn Tần Phong, nói một tiếng "Không tệ", sau đó lại nhắm mắt nghỉ ngơi.

Đợi đến khi hai người đi xa, lão nhân lại nhếch mép cười, lẩm bẩm một mình: "Hôm nay nắng đẹp, trời trong gió nhẹ, thật là ngày lành tháng tốt để thành thân."

...

Tần Phong và Thương Phi Lan đi chưa được bao lâu, liền thấy người đi đường hướng về phía tây.

Tần Phong đầy lòng tò mò không nhịn được kéo một người đi đường hỏi: "Huynh đài, mọi người vội vàng như vậy là muốn đi đâu?"

"Chuyện lớn như vậy mà ngươi cũng không biết? Bên kinh đô, có một tiểu thư nhà giàu, gả xa đến tận Tấn Dương thành này.

Nghe nói, sáng sớm, đội ngũ đón dâu của nhà gái đã hùng hổ kéo đến.

Ngươi mau buông tay ra, chậm trễ nữa e là chen chúc cũng không vào được!"

Nữ tử kinh đô gả xuống Tấn Dương thành?

Chẳng lẽ đầu óc bị kẹt cửa?

Tần Phong buông nam tử ra, vẻ mặt hưng phấn: "Lại còn có chuyện như vậy? Ta phải đi xem thử, tân nương này rốt cuộc xấu xí đến mức nào, mà phải lo lắng đến mức không gả được, bất đắc dĩ phải gả xuống đây."

Hai người đi theo dòng người, một đường tiến về phía tây thành.

Nói cũng lạ, con đường này đi cứ cảm thấy quen thuộc vô cùng, Tần Phong quan sát kỹ một chút, bỗng nhiên tỉnh ngộ, từ Tần phủ đến Thính Vũ Hiên chính là đi con đường này.

Ngày thường, con đường này căn bản không có nhiều người như vậy, cho nên nhất thời cảm thấy vừa quen thuộc vừa xa lạ.

Vậy cũng tốt, về nhà xem náo nhiệt, hai việc không bỏ lỡ việc nào, chỉ là không biết có cơ hội xin một chén rượu mừng hay không... Tần Phong vui vẻ nghĩ.

Lại đi qua mấy con phố, dòng người càng ngày càng đông đúc, tiếng ồn ào bên tai cũng càng lúc càng náo nhiệt.

Clang~

Tiếng chiêng đồng thanh thúy vang lên, đón dâu chú trọng gõ chiêng đánh trống, Tần Phong nghe thấy âm thanh này liền biết, nhà người ta thành thân hôm nay ở ngay phía trước.

"Hây, hướng này, cách Tần phủ cũng khá gần?" Tần Phong ngẩng đầu nhìn ra xa, đã mơ hồ có thể nhìn thấy đội ngũ đón dâu rực rỡ sắc đỏ.

Hắn vốn định tiếp tục đi về phía trước, nhưng đường phố lúc này giống như giờ cao điểm ở Ma Đô kiếp trước, căn bản không có chỗ cho ngươi chen vào.

Đám đông không ngừng xô đẩy, Tần Phong sợ lạc mất Thương cô nương, theo bản năng nắm lấy bàn tay nàng, cảm giác mềm mại trơn nhẵn, mang theo chút mát lạnh, khiến lòng hắn rung động, nhưng cũng khiến hắn giật mình.

Ta đây là vô tình nắm tay Thương cô nương? Ai cho ta dũng khí, Lương Tĩnh Như sao?

Hắn đột nhiên nhớ tới Tư Chính, Thạch Tử Minh, chỉ vì trêu chọc Thương cô nương một câu, đã bị nàng kề dao vào cổ, còn mình bây giờ trực tiếp nắm tay đối phương, chẳng lẽ sẽ bị chặt đứt một cánh tay?

Tay phải vội vàng buông ra.

Tần Phong nuốt nước miếng, cẩn thận nghiêng đầu, len lén quan sát phản ứng của đối phương.

Nhưng khiến hắn không ngờ tới chính là, Thương Phi Lan dường như căn bản không chú ý tới tất cả những gì vừa xảy ra, vẫn là dáng vẻ oai phong lẫm liệt như ngày nào.

May quá, may quá, chắc là do xung quanh người quá đông, Thương cô nương không phát hiện ra... Tần Phong âm thầm thở phào nhẹ nhõm, nhưng không nhìn thấy, đỉnh tai trắng nõn của Thương Phi Lan, không biết từ lúc nào, đã nhuốm một chút phấn hồng nhàn nhạt.

"Cho qua, cho qua." Tần Phong liều mạng chen lên phía trước, nhưng hiệu quả không đáng kể.

Trong lúc đó còn có người chửi ầm lên: "Vội vàng như vậy, muốn đầu thai à?"

Bất đắc dĩ, Tần Phong nảy ra một kế: "Ê, bên này là ai đánh rơi cả đống bạc thế?"

"Ở đâu? Ở đâu?"

"Của ta, của ta, các ngươi đừng nhặt lung tung!"

Tần Phong thấy có hiệu quả, lại thêm mắm thêm muối: "Ôi chao, lại còn có cả vàng nữa!"

"Cái gì?!"

Đám đông lập tức hỗn loạn, Tần Phong cũng nhân cơ hội này, một đường thẳng tiến, không bao lâu, hắn liền đến đầu đội ngũ, nhìn thấy đội ngũ đón dâu.

Đội ngũ hùng hổ, phía trước có người gõ chiêng đánh trống, phía sau có người mang theo vô số sính lễ, ở giữa kiệu hoa đỏ rực được nâng cao.

Hai bên và phía trước đội ngũ đều có ngựa cao to dẫn đường, Tần Phong nhìn thoáng qua, sau đó giật mình, con ngựa đó không phải ngựa thường, mà là Ô Đề Thần Câu, chiến mã nổi tiếng của Đại Càn, nhà bình thường căn bản không thể sở hữu, chỉ có tước vị nhất đẳng Trấn Quốc tướng quân trở lên, mới có thể nuôi loại thần câu này.

Từ đó có thể thấy, bối cảnh nhà gái ít nhất cũng là nhất đẳng Trấn Quốc tướng quân!

Mà điều khiến Tần Phong kinh ngạc nhất còn chưa dừng lại ở đó, hắn trừng lớn mắt, có chút không dám tin nhìn cảnh tượng trước mắt, trăm mối vẫn không có cách giải.

Tại sao đội ngũ đón dâu này lại dừng trước cửa Tần phủ nhà mình?

Là cha muốn nạp thiếp, hay là nhị đệ muốn thành thân?

Mười ngày ta không có nhà, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tần Phong vẻ mặt ngơ ngác.

Chương 21: Dịch vụ cưới hỏi trọn gói

Để tìm hiểu ngọn ngành, Tần Phong chen ra khỏi đám đông, bước về phía cổng chính phủ Tần gia, nhưng chưa kịp đi được mấy bước.

Đứng đầu đội ngũ đón dâu, cưỡi trên con tuấn mã Ô Đề, người đàn ông da ngăm đen mặc giáp đen liền trực tiếp dùng trường kích trong tay chặn hắn lại, lạnh lùng nói: "Người rảnh rỗi tránh ra."

"Ta..." Tần Phong vừa định giải thích.

Người đàn ông da ngăm đen cổ tay rung lên, trường kích lay động, xem ra là muốn trực tiếp hất hắn ra.

Ngay lúc này, Thương Phi Lan phía sau bước nhanh lên trước, rút đoản kiếm bên hông ra, chặn trường kích lại.

Người đàn ông da ngăm đen nhíu mày, lực đạo trong tay lại tăng thêm, nhưng ngoài dự đoán của hắn, nữ tử đeo khăn đen trước mặt lại ứng phó một cách ung dung, không hề lùi bước.

Tuấn mã Ô Đề vì bảo vệ chủ nhân, phát ra tiếng hí vang, hai chân trước mạnh mẽ không ngừng đạp xuống đất, hất tung bụi đất mù mịt.

Thương Phi Lan không hề nao núng, chỉ nhàn nhạt liếc nhìn, tuấn mã như bị kinh hãi, thu lại khí thế hung bạo, yên tĩnh trở lại, nó thậm chí còn chủ động xoay người, tránh ánh mắt của Thương Phi Lan.

Người đàn ông nheo mắt, nhảy xuống ngựa tự giới thiệu: "Ta

là Hình Thịnh, Tham lĩnh tiên phong quân Thần Hầu, ngươi là ai?"

Thương Phi Lan không muốn để ý.

Tần Phong nghe vậy như có điều suy nghĩ, quân Thần Hầu? Một trong những đội quân thiện chiến nhất Đại Càn, Tham lĩnh tiên phong tương đương với chức quan tam phẩm, người này thân cư cao vị, vậy mà lại nguyện ý hạ mình làm hộ vệ đội ngũ đón dâu?

Chờ đã, tướng lĩnh quân Thần Hầu hình như là... Tần Phong nghĩ đến điều gì, hai mắt trợn tròn: "Ngươi là người của Liễu Phụ quốc công phủ ở thành Phụng Thiên? Vậy người ngồi trong kiệu hoa kia... chẳng lẽ là Liễu Kiếm Ly?!"

"Hỗn xược, danh húy tiểu thư Liễu Phụ quốc công phủ há có thể để ngươi gọi thẳng!"

Vậy mà thật sự là nàng... Tần Phong tâm tư xoay chuyển, hôn ước mà Liễu gia và Tần gia tổ tiên lập ra hắn vẫn còn nhớ rõ, nhưng không nên như vậy, vị tiểu thư thiên phú dị bẩm kia sao có thể chịu ủy khuất, hạ giá đến nơi hẻo lánh này. Chờ đã, nàng muốn gả cho ai? Chẳng lẽ là...

Ngay lúc này, trong phủ Tần gia, Thanh Nhi mặc váy xanh thò nửa người ra, liếc nhìn, sau đó thần sắc vui mừng, xách váy chạy ra khỏi phủ: "Đại thiếu gia, cuối cùng ngài cũng đã về, lão gia và phu nhân đều sắp lo chết rồi, mau vào gặp bọn họ với ta."

"Ngươi chính là Tần Phong của Tần gia?" Hình Thịnh nghiêng đầu kinh ngạc nói.

"Sao? Chưa từng gặp thiếu gia tuấn tú như vậy sao?"

"Ngươi!" Hình Thịnh nghẹn lời.

Tần Phong lười để ý, đang nóng lòng muốn làm rõ hôn sự này,

hắn bĩu môi một câu, sau đó liền vội vàng chạy vào phủ theo Thanh Nhi.

Thương Phi Lan cũng không đi theo, nàng nhìn một lát sau, liền xoay người rời đi, biến mất trong đám đông.

.....

Trong phủ Tần gia, trên dưới Tần gia đã sớm rối loạn như nồi cháo.

Tần Kiến An đi tới đi lui trong đại sảnh, ông liếc nhìn nữ tử mặc áo xanh, đeo hộp kiếm, cầm trường kiếm đứng cách đó không xa lên tiếng: "Phu nhân, khách đã đến, cũng không biết pha trà cho người ta?"

"A? Ồ, đúng, đúng." Mạnh Tuyết ngẩn người, vội vàng cầm ấm trà trên bàn lên, lấy một chén trà, bắt đầu rót trà, nhưng bà vì nghĩ đến chuyện khác quá nhập thần, nên không phát hiện ra, ấm trà này rõ ràng không có nước.

Tần An thỉnh thoảng lại nhìn ra ngoài đại sảnh, cũng vẻ mặt lo lắng, hắn xoay người vừa lúc nhìn thấy mẫu thân đang pha trà, nhíu mày, luôn cảm thấy có gì đó không đúng, nhìn chằm chằm một lúc sau, hắn phát hiện ra vấn đề liền lên tiếng nhắc nhở: "Mẹ, chén trà mẹ đang rót là của con."

Mạnh Tuyết giật mình, nhìn chén trà, áy náy nói: "Lấy nhầm, lấy nhầm, mẹ đổi cái khác đây."

Ba người mỗi người mỗi tâm tư, nhưng đều đang nghĩ đến cùng một người.

Đột nhiên, tiếng gọi của Thanh Nhi truyền vào đại sảnh: "Lão gia, phu nhân, đại thiếu gia đã về."

Vừa dứt lời, liền thấy Tần Phong đến cửa ra vào đại sảnh, hắn

bước vào đại sảnh, liếc mắt liền nhìn thấy nữ tử đeo hộp kiếm mặc áo xanh kia, mày ngài như họa, dáng người thướt tha.

Người sau nghe thấy động tĩnh, cũng nhìn lại, trong ánh mắt tràn đầy ý tứ dò xét.

Tần Phong chỉ nhìn nữ tử vài lần, liền đến bên cạnh cha mẹ, thấp giọng hỏi: "Cha mẹ, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?"

Hai người muốn nói lại thôi, Tần Kiến An thở dài một hơi đưa qua một phong thư, ra hiệu mở ra.

Tần Phong mở phong thư lấy giấy ra, nhìn từng hàng chữ một, cho đến khi chữ cuối cùng đáy mắt, hắn lộ ra vẻ mặt phức tạp.

Liễu gia đại tiểu thư thiên phú dị bẩm, độ kiếp thất bại, bị liệt nửa người, ngự y trong hoàng cung cũng không thể chữa trị.

Liễu lão gia tử khẩn cầu Tần gia hoàn thành hôn ước tổ tiên, để Liễu Kiếm Ly rời xa hoàng cung, tĩnh tâm dưỡng bệnh.

Giữa những dòng chữ, tràn đầy sự khẩn cầu và áy náy của Liễu lão gia tử.

Dù sao Liễu Kiếm Ly hiện tại không còn là tiên nữ cao cao tại thượng như trước kia, mà là người bị đày xuống trần gian.

Liệt nửa người, chỉ riêng điểm này, liền khiến vô số nam tử chùn bước.

Liễu lão gia tử đương nhiên là biết rõ điều này.

Tần Phong trầm ngâm một lát, không đưa ra câu trả lời, ngược lại ngẩng đầu hỏi: "Cha mẹ, hai người hy vọng con làm như thế nào?"

Nhị nương muốn nói lại thôi.

Tần Kiến An vỗ vai Tần Phong trịnh trọng nói: "Nữ nhi Liễu gia cũng là người đáng thương, đứng càng cao, ngã càng đau, ta muốn giúp đỡ nàng nhiều hơn.

Dù sao trước kia ở hoàng cung, Liễu gia cũng chưa từng xem thường Tần gia chúng ta, ngược lại còn chiếu cố nhiều.

Hơn nữa lúc trước dù vô số thanh niên tài tuấn trong hoàng cung cầu hôn Liễu gia, vẫn bị Liễu lão gia tử từ chối với lý do hôn ước tổ tiên, Liễu gia chưa từng nuốt lời.

Ân tình nhỏ giọt, nên báo đáp bằng suối nguồn, cho nên ý của ta là..."

Tần Kiến An không nói tiếp, nhưng Tần Phong đã nghe ra đại khái.

Lão cha hy vọng hắn có thể đồng ý hôn sự này.

Nhị nương có chút không đành lòng: "Lão gia, hay là thôi đi, Phong nhi nó..."

Tần Kiến An đưa tay ngắt lời: "Để nó tự quyết định."

Tần Phong vẻ mặt, đặt mình vào hoàn cảnh của Liễu Kiếm Ly mà nghĩ, hắn cũng rất đồng cảm với nàng, nhưng hắn không thể hy sinh hạnh phúc tương lai của mình được.

Đều là đàn ông, Tần Kiến An đương nhiên hiểu rõ nỗi lo lắng của con trai mình, liền ghé sát vào người ngữ trọng tâm trường nói:

"Nữ nhi Liễu gia, quốc sắc thiên hương, là mỹ nhân số một số hai thiên hạ, chỉ cần nhìn thôi cũng đã thấy tâm mục.

Còn nữa tiểu tử ngươi, ánh mắt cũng đừng quá thiển cận, cùng lắm thì sau này nạp thêm mấy tiểu thiếp là được, ta muốn nạp

thiếp, còn chưa có cơ hội... Ái, ái chà, phu nhân mau buông tay!"

"Ông muốn gì?" Nhị nương dùng lực, đau đến mức Tần Kiến An nghiến răng nghiến lợi.

"Cha, mẹ, có người ngoài." Tần An nhỏ giọng nhắc nhở.

Nhị nương lập tức cảm thấy mình đã thất lễ, buông tay, mỉm cười với cô nương áo xanh.

Tần Phong thở dài một hơi, thế tục luôn muốn đàn ông phải vô úy vô ưu, mà ta chỉ là sớm gánh chịu những gì không nên gánh chịu ở cái tuổi này thôi.

"Con biết rồi, vậy hôn lễ này khi nào cử hành?" Tần Phong chấp nhận số phận, một là vì trả ơn tình cho Liễu gia, hai là, đương nhiên là bị lời nói của lão cha thuyết phục...

"Cái này... đương nhiên là phải chuẩn bị một phen." Tần Kiến An bấm ngón tay tính toán, tính toán ngày giờ, mà cô nương áo xanh vẫn luôn im lặng bỗng nhiên lên tiếng: "Lão gia nhà ta đã sớm mời văn sĩ Hạo Văn Viện tính toán, hôm nay chính là ngày lành tháng tốt."

"Hôm nay?" Mấy người kinh ngạc lên tiếng.

"Vị này..."

"Ta gọi là Lam Ngưng Sương, là kiếm thị của tiểu thư."

"Lam cô nương, có phải quá vội vàng hay không, dù sao chúng ta cũng mới biết được tin tức này." Tần Kiến An có chút khó xử.

Có nên gấp gáp như vậy hay không, chẳng lẽ là sợ mình đổi ý?

Tần Phong nhếch mép.

"Sẽ không, Liễu gia đã chuẩn bị thỏa đáng." Lam Ngưng Sương

nói xong câu này, liền xoay người đi ra khỏi phủ Tần gia.

Chưa đầy một khắc, người đàn ông da ngăm đen kia dẫn đầu, mười mấy người đàn ông cường tráng mang theo mấy nha hoàn đi vào phủ Tần gia, mỗi người bọn họ đều xách theo đủ loại vật dụng trang trí, sau đó liền bận rộn đi tới đi lui trong phủ Tần gia.

Một canh giờ trôi qua vội vàng, nhìn lại phủ Tần gia, đã mang dáng vẻ vui mừng.

Tần Phong nhìn mà trợn mắt há hốc mồm, từ chuẩn bị, sính lễ, trang trí, đưa dâu, từ đầu đến cuối Tần gia đều không nhúng tay vào một chút nào, tất cả đều do Liễu gia lo liệu, chẳng lẽ đây chính là dịch vụ cưới hỏi trọn gói của người xưa?

Cũng quá hiệu quả rồi!

Chương 22: Kẻ đến bất thiện

Lúc này, vài nha hoàn nhà họ Liễu lần lượt bước vào đại sảnh phủ họ Tần, mỗi người đều mang theo một bộ áo mão đỏ, xem ra là vì không biết kích cỡ của tân lang nên đã chuẩn bị sẵn nhiều bộ.

Một nha hoàn tay không đến trước mặt Tần Phong, khom người nói nhỏ: "Tần công tử, phiền ngài giơ tay lên."

"A? Ồ." Tần Phong làm theo.

Chỉ thấy nha hoàn đo đạc một hồi, tìm được kích cỡ phù hợp nhất, hai nha hoàn hợp tác, một người cởi bỏ áo khoác ngoài của Tần Phong, một người mặc áo bào đỏ, đội mũ mão đỏ cho hắn.

Bộ tân lang bào này là do Vụ Tú phường ở kinh thành làm ra, kiểu dáng tinh xảo quý khí, phối hợp với khuôn mặt tuấn lãng của Tần Phong, quả thực rất xứng đôi.

Nhị phu nhân thấy vậy, không khỏi đỏ hoe mắt, con trai sắp thành thân, bà làm sao có thể không xúc động.

Theo tục lệ cổ đại, tân lang phải dìu tân nương vào cửa nhà mình, Tần Phong mặc xong tân lang bào, liền được nha hoàn dẫn đường, đi đến trước cửa phủ họ Tần.

Nói đến, hắn còn chưa biết Liễu Kiếm Ly trong truyền thuyết rốt cuộc là người như thế nào.

Lam Ngưng Sương đi đến bên cạnh kiệu hoa đỏ thẫm, nhẹ nhàng vén rèm đỏ lên, bước vào trong.

Không lâu sau, nửa người của tân nương liền thò ra ngoài, đầu đội mũ phượng khăn quàng vai, áo khoác ngoài là áo lụa đỏ thêu

kim tuyến của Vụ Tú phường, những người vây xem nhón chân lên, muốn nhìn rõ dung mạo tân nương, nhưng tân nương lại cầm quạt giấy hình tròn, che khuất khuôn mặt.

Chiếc quạt này có tên là Khước phiến, dùng để che giấu sự xấu hổ, xua đuổi tà ma và tránh tà, chỉ có tân lang mới có thể mở nó ra.

Mọi người đều kêu tiếc, nhưng cảnh tượng tiếp theo lại khiến đám đông lập tức náo động.

Không ai ngờ rằng, tân nương tử lại ngồi trên xe lăn, được cô gái áo lam lúc trước đẩy vào kiệu đẩy ra!

"Là một kẻ tàn phế..." Không biết ai lên tiếng trước, những lời lẽ sỉ nhục người khác như bệnh dịch lan truyền trong đám đông.

Tần Phong đã sớm dự liệu sẽ có màn này, nhưng không ngờ phản ứng lại dữ dội như vậy.

Lam Ngưng Sương nhíu mày, sắc mặt lạnh lùng như sương, nàng dùng tay trái vịn xe lăn, tay phải cầm kiếm vung lên, một đạo kiếm khí màu lam cuồn cuộn chém ra, để lại trên mặt đất một vết kiếm rộng khoảng một bàn tay.

Kiếm Ý nhị cảnh, Trọng Nhạc... Tần Phong như có điều suy nghĩ.

Cảnh tượng bất ngờ này khiến mọi người im bặt, Hình Thịnh nhân cơ hội này, dẫn đầu một đám tùy tùng, đẩy đám đông ra xa thêm mười trượng.

Tần Phong thở phào nhẹ nhõm, bước ra khỏi phủ họ Tần, muốn nắm tay tân nương, dẫn nàng vào cửa, nhưng ngay lúc này, biến cố đột nhiên xảy ra!

Trong đám đông vốn đã yên tĩnh, bỗng vang lên một giọng nói

chói tai âm trầm: "Sao? Tân nương là kẻ tàn phế, còn không cho người ta nói?"

"Cút!" Theo sau một tiếng quát lớn, trong đám đông vang lên tiếng kêu thảm thiết liên tiếp, một người đàn ông trung niên vạm vỡ, mặt đầy thịt ngang ngược đẩy đám đông ra, mở ra một con đường.

Phía sau hắn, một nhóm người đi theo sát, mà người lên tiếng trước đó chính là nam tử áo trắng bị mọi người vây quanh ở giữa.

Chỉ thấy hắn có khuôn mặt âm nhu, trên mặt mang theo nụ cười khinh miệt, khiến người ta nhìn vào cực kỳ khó chịu.

Tần Phong thấy vậy, trong lòng chìm xuống, tuy hắn không biết nam tử áo trắng kia là ai, nhưng hắn lại nhận ra những người còn lại xung quanh.

Người đàn ông trung niên có nụ cười nịnh hót kia là thành chủ thành Tấn Dương Diệp Hằng, bên cạnh hắn, nam tử trẻ tuổi cũng có vẻ mặt liếm cẩu là con trai hắn Diệp Lạc Đình, còn những người còn lại là tùy tùng trong phủ thành chủ.

Có thể khiến người của phủ thành chủ thành Tấn Dương nịnh hót như vậy, không cần đoán cũng biết, thân phận của nam tử áo trắng nhất định không đơn giản.

Lam Ngưng Sương nhìn thấy nam tử áo trắng, lạnh lùng nói: "Đường Hiên, sao ngươi lại ở đây?"

"Lời này thật khách sáo, Liễu lão gia tử dù sao cũng là Phụ quốc công của triều đình, Thống lĩnh Thần Hầu quân, cháu gái của ông ấy thành thân, sao có thể không có ai chứng kiến?

Cha ta, Binh bộ Thượng thư lang gần đây bận rộn với chiến sự, không thể rời khỏi, vậy ta, con trai ông ấy, tự nhiên phải thay mặt ông ấy đến chúc mừng."

Binh bộ Thượng thư lang? Đó chính là quyền thần nắm giữ quân đội cả nước, quản lý chiến sự, ngay cả Trảm Yêu ti ở một mức độ nào đó cũng phải nghe theo sự điều động của ông ta, không ngờ công tử áo trắng đáng ghét này lại là con trai của nhân vật như vậy! Xem ra, đối phương rõ ràng là nhắm vào nhà họ Liễu, hơn nữa kẻ đến bất thiện... Tần Phong nheo mắt lại.

Hình Thịnh bước lên một bước, tay cầm trường kích chắn trước mặt một đám người: "Xin lỗi, Đường công tử, hôn lễ của hai nhà Liễu Tần lần này, không có ý định mời người ngoài."

Đường Hiên nghe vậy, cười khẩy một tiếng, sau đó tức giận nói: "Vương Mãnh! Cha ta phái ngươi đi theo, ngươi chính là bảo vệ ta như vậy sao? Cái thứ chó má gì cũng dám sủa loạn trước mặt ta?"

Hình Thịnh sắc mặt khó coi, còn người đàn ông vạm vỡ kia không nói hai lời, nắm đấm phải giơ lên, gào thét lao đến!

Hình Thịnh giật mình, giơ kích chắn trước người, quyền kích giao phong, lại phát ra một tiếng kim loại chói tai, Hình Thịnh nghiến răng nghiến lợi, cơ bắp trên hai cánh tay nổi lên, cố gắng chống đỡ, nhưng cho dù như vậy, thân hình hắn vẫn liên tục bị ép lui.

"Chỉ là một con chó mà thôi, ngươi còn phải tốn nhiều thời gian như vậy sao?" Đường Hiên lại lên tiếng.

Vương Mãnh nghe vậy, chân phải đột nhiên giẫm mạnh xuống đất, mọi người chỉ cảm thấy mặt đất rung chuyển, mà thân thể Hình Thịnh trong nháy mắt bị đánh bay ra xa mười trượng, may mà hắn kịp thời cắm trường kích xuống đất, mới miễn cưỡng ổn định thân hình, nhưng người sáng suốt đều có thể nhìn thấy, bàn tay nắm trường kích vẫn còn run nhè nhẹ.

Tần Phong không khỏi nhìn về phía nam tử vạm vỡ, phóng

thích kình khí ra ngoài, đó là thủ đoạn mà Thần Vũ lục phẩm tụ lực cảnh mới có thể thi triển.

"Đường Hiên, ngươi làm như vậy, chẳng phải là muốn khiêu khích chiến sự giữa hai nhà Liễu Đường sao?" Lam Ngưng Sương tay phải nắm chặt kiếm, lạnh lùng hỏi.

"Ê, cơm có thể ăn bậy, nhưng lời nói không thể nói bậy, ta chỉ là đến tham gia hôn lễ của Liễu đại tiểu thư, tiện thể tặng một phần tâm ý của ta." Đường Hiên cười lạnh một tiếng, lớn tiếng hô: "Còn không mau mang lễ vật mà bản công tử chuẩn bị đến đây!"

Lời nói vừa dứt, chỉ thấy phía sau một đám người, vài tùy tùng cường tráng khiêng một xác yêu thú, đột nhiên ném xuống trước mặt mọi người, phát ra một tiếng ầm vang.

Tần Phong cúi đầu nhìn xuống, yêu thú này có tên là Tòng Vân báo, nổi tiếng với tốc độ cực nhanh, nhưng Đường Hiên tặng thứ này là có ý gì?

Chỉ nghe Đường Hiên lại mở miệng nói: "Trên đường ta đến thành Tấn Dương, bỗng nhiên nhìn thấy con yêu thú này đang phi nhanh trong rừng, lập tức ra lệnh cho người ta giết chết con thú này.

Nghĩ đến Liễu tiểu thư nhà ta, thiên đố anh tài, độ kiếp thất bại, nửa người dưới mất đi tri giác, từ nay về sau không thể đi lại, con yêu thú chết tiệt này dựa vào cái gì mà có thể tung hoành bốn vó, phi nhanh trong rừng.

Người đâu, chặt hết bốn chân con yêu thú này cho bản công tử, tặng cho Liễu tiểu thư làm quà!"

Tần Phong nhíu mày, miệng lưỡi của người này sao lại hôi hám như vậy? Dù sao Liễu Kiếm Ly cũng là người sắp trở thành nương tử của hắn, sao có thể để người khác sỉ nhục như vậy?!

"Quá đáng!" Lam Ngưng Sương nhịn không được nữa, vung kiếm lên, lại một đạo kiếm khí màu lam chém ra, mục tiêu nhắm thẳng vào Đường Hiên.

Mà Vương Mãnh vạm vỡ nhìn thấy cảnh tượng này, trực tiếp chắn trước kiếm khí, hai tay đẩy về phía trước, cản lại kiếm khí, sau đó chỉ thấy hắn đột nhiên dùng sức hai tay, đạo kiếm khí có uy lực kinh người kia lại bị hắn xé rách!

"Ta là con trai của Binh bộ Thượng thư lang, trước mặt bao người, ngươi lại muốn giết ta, thật to gan!"

Đường Hiên đang muốn mượn chuyện này làm ầm ĩ, bên tai lại đột nhiên vang lên một giọng nói: "Sắp vào đông rồi, không biết là chó nhà ai không trông coi kỹ, chạy ra đường, thấy người liền cắn, thật là xui xẻo."

Chương 23: Cưới nàng quả là một việc khó khăn

Bầu không khí căng thẳng ban đầu bỗng chốc im bặt, tĩnh lặng đến mức nghe rõ tiếng kim rơi.

Dưới ánh mắt của mọi người, Tần Phong thong thả bước về phía kiệu hoa.

"Vừa rồi là ngươi đang nói chuyện?" Đường Hiên gầm lên.

Tần Phong trực tiếp lờ đi, tiến đến trước kiệu hoa, nói với Lam Ngưng Sương: "Lam cô nương, tiếp theo để ta dìu nàng ấy vào Tần phủ."

"Tần công tử, ngươi..." Lam Ngưng Sương muốn nói lại thôi, nàng lộ vẻ do dự một lát, cuối cùng chỉ thốt ra một câu: "Cẩn thận một chút."

Tần Phong gật đầu, bước đến bên cạnh tân nương đang khoác áo đỏ, tuy đối phương dùng quạt che mặt, nhưng nhìn từ bên cạnh, làn da trắng hơn tuyết, đường nét hoàn mỹ, đều chứng minh rằng, Liễu Kiếm Ly được mệnh danh là quốc sắc thiên hương, tuyệt đối không phải lời đồn đãi.

Hắn khẽ khom người, nhẹ giọng nói: "Nương tử, bên ngoài trời lạnh, phu quân đưa nàng vào nhà."

Tân nương khoác áo đỏ không đáp lời, tay phải vẫn cầm quạt che mặt, nhưng nàng lại đưa tay trái ra khỏi lớp áo choàng rộng, cổ tay trắng nõn, dưới ánh sáng của áo đỏ, như ẩn hiện ánh sáng trắng.

Tần Phong mỉm cười, nắm lấy tay trái của nàng, tâm thần khẽ động.

Rõ ràng là thiên chi kiêu nữ được cả Đại Càn công nhận, rõ ràng là thiên tài kiếm đạo được tông chủ Vạn Kiếm Tông khen ngợi, Tần Phong vốn tưởng rằng Liễu Kiếm Ly dù không phải đầy tay vết chai, cũng nên thô ráp hơn tay nữ tử bình thường, nhưng hắn không ngờ, chạm vào lại mềm mại mịn màng, yếu ớt không xương.

Tần Phong dắt tay tân nương đi trước, Lam Ngưng Sương theo sát phía sau, chậm rãi đẩy xe lăn.

Đường Hiên thấy cảnh này, tức giận đến bật cười: "Tốt, rất tốt, bao nhiêu năm qua, ta đây vẫn là lần đầu tiên bị người ta xem thường như vậy. Vương Mãnh! Tân lang tân nương đi vất vả như vậy, ngươi không biết giúp đỡ sao?"

"Tuân lệnh!"

Mọi người chỉ thấy, Vương Mãnh nắm chặt hai tay, cơ bắp toàn thân nổi lên, xung quanh tỏa ra nhiệt khí kinh người, dưới chân hắn, mặt đường lát đá xanh, trong nháy mắt nứt toác, một vết nứt to bằng cánh tay lan thẳng về phía Tần Phong.

Ầm!

Cùng lúc đó, Tần Phong rên lên một tiếng, sắc mặt trắng bệch, thân hình bỗng chốc thấp xuống, trên vai hắn như bị đè nặng một ngọn núi, khiến hắn thở không nổi!

Đây là chiêu thức của Thần Vũ lục phẩm tụ lực cảnh - Kình áp, đem kình khí trong cơ thể phát ra ngoài, hội tụ một chỗ, áp chế đối thủ!

Nếu không phải Tần Phong có văn khí hộ thể, e rằng chỉ một chiêu này, cũng đủ khiến hắn quỳ rạp xuống đất!

Ý đồ của Đường Hiên chính là muốn Tần Phong mất mặt trước mặt mọi người, từ đó làm mất mặt Liễu gia!

"Tần công tử!" Lam Ngưng Sương và Hình Thịnh đồng thanh hô lên, đều lộ vẻ lo lắng, Hình Thịnh càng bay người lên vung trường kích, muốn đánh tan kình khí của Vương Mãnh.

Thế nhưng khi trường kích chỉ còn cách Vương Mãnh một khoảng ngắn, trong đám đông bỗng bay ra một viên đá đánh vào trường kích, lại đánh bật cả người lẫn kích.

Sau lưng Đường Hiên còn có cường giả, hơn nữa thực lực e rằng còn mạnh hơn Vương Mãnh!

Hình Thịnh sắc mặt khó coi, còn muốn tấn công lần nữa, lại bị Tần Phong ngăn lại: "Không sao, chúng ta đi!" Dứt lời, hắn lại gắng gượng chống đỡ kình áp, bước về phía trước một trượng.

Hành động này khiến Hình Thịnh và Lam Ngưng Sương sinh lòng kính nể.

Mẹ kiếp, vốn chỉ muốn thể hiện khí nam nhi của mình, không ngờ lại khó đi như vậy, quả nhiên giả vờ nguy hiểm là phải trả giá... Tần Phong thầm mắng một câu.

Hắn cũng không ngờ, hôn lễ của Liễu gia, lại có người dám đến gây rối, sớm biết vậy, hôn sự này, không kết nữa!

Lỗ vốn rồi...

Đường Hiên thấy vậy, tức giận nói: "Tên khốn kiếp, ta bảo ngươi giúp đỡ, ngươi chính là giúp đỡ như vậy sao? Không thấy tân lang quan đi không nổi đường sao?!"

Tên chó chết này, hết lần này đến lần khác sao?

Tần Phong ngẩng đầu, trừng mắt nhìn đối phương.

Vương Mãnh nghe vậy, hai mắt trợn tròn, to như chuông đồng, hắn nắm tay phải đập mạnh vào lòng bàn tay trái, theo một tiếng nổ vang, mặt đường lát đá xanh dưới chân hắn lại sụp đổ hoàn toàn.

Tần Phong lập tức cảm thấy ngực buồn bực, chỉ cảm thấy áp lực trên người đột nhiên tăng mạnh.

Hình Thịnh thấy vậy không nói hai lời, tiến lên một bước, một mình giơ trường kích, cùng chống đỡ kình áp.

Áp lực đột nhiên giảm bớt.

Tần Phong nghiêng đầu nhìn hắn, tên đen thui này tuy tướng mạo không ra sao, nhưng lại rất biết nhìn sắc mặt, nếu không có hắn giúp đỡ, e rằng mình đã mất mặt rồi.

Nhân cơ hội này, hắn thấp giọng hỏi: "Đường gia phái người đến gây rối, chẳng lẽ Liễu gia các ngươi không có cao thủ đi theo?

Đừng giả vờ nữa, ta biết các ngươi có hậu chiêu, là muốn nhân cơ hội này xem thử thành ý của ta đối với tiểu thư nhà các ngươi đúng không?"

Trong mắt Tần Phong, hắn còn cảm thấy việc này giống như phù dâu của tân nương ở kiếp trước, cố ý làm khó tân lang.

Tần Phong lại nói: "Hiện tại thành ý của ta cũng đủ rồi...

Mau gọi cao thủ của các ngươi ra, bắt tên kia lại, ta chỉ cần tát hắn một cái là được rồi, các ngươi yên tâm, tuyệt đối không đánh nhiều, ta có chừng mực."

Hình Thịnh nghe vậy, lộ vẻ khó xử, hắn nghiêng đầu nhìn về phía sau rồi lại thu hồi tầm mắt, tiểu thư nhà mình chính là cao thủ tuyệt đỉnh, còn cần mang theo cao thủ nào đi theo?

Chỉ là sau khi trải qua chuyện lúc nãy, tiểu thư tâm ý lạnh, chưa chắc đã nguyện ý ra tay.

Hơn nữa, hắn cũng không ngờ, người của Đường gia không biết bị điên gì, lại không ngại đường xá xa xôi chạy đến Tấn Dương thành, chỉ để làm Liễu gia mất mặt vào ngày thành thân?

Tần Phong thấy vẻ mặt của đối phương, mặt mày co giật.

Chuyện gì đây, không có cao thủ?!

Liễu gia các ngươi đường đường là đại gia tộc ở Phụng Thiên thành, chuyện gả con gái ruột, lại không có chút khí phách nào sao?

Mẹ kiếp, xem ra cái tát này là không đánh được rồi, mau vào phủ.

"Mau đi, mau đi!" Tần Phong thúc giục.

Vừa nói, hắn lại di chuyển về phía trước một trượng, mà khoảng cách đến cổng Tần phủ, cũng chỉ còn lại một trượng cuối cùng!

Đúng lúc Tần Phong định dốc toàn lực, Đường Hiên lại trực tiếp xé rách mặt mũi quát: "Dùng toàn lực, đừng nương tay!"

Vừa dứt lời, Vương Mãnh gầm lên một tiếng, khí huyết toàn thân sôi trào, da hắn vì nhiệt độ quá cao, lúc này nhìn lại như hiện lên màu đỏ rực.

Hình Thịnh vội vàng điều động kình khí trong cơ thể, nâng trường kích lên, ứng phó kình áp trước.

Tiếp đó hắn phát ra một tiếng rên, đá xanh dưới chân nứt toác.

Lam Ngưng Sương thấy vậy, tay phải cầm kiếm giơ lên, kiếm khí như sóng, lại bị kình áp nghiền nát.

Hỏng bét rồi!

Áp lực khủng bố ập xuống, Tần Phong trợn to hai mắt, vội vàng điều động văn khí trong cơ thể, thi triển ra Hạo Thiên Kính.

Mọi người chỉ thấy, trên lòng bàn tay trái Tần Phong giơ lên, không biết từ lúc nào lại xuất hiện một mặt gương trắng, trên mặt gương có vân trắng lưu chuyển, sáng chói mắt.

"Đây là Hạo Thiên Kính?" Đường Hiên trợn to hai mắt.

Hắn làm sao cũng không ngờ, trưởng tử của một vị tướng quân tam phẩm nho nhỏ, lại có thể học được tuyệt học của Văn Thánh!

Do Hình Thịnh và Lam Ngưng Sương đã chống đỡ phần lớn kình áp, Hạo Thiên Kính của Tần Phong dễ dàng chặn được kình áp còn lại.

"Vương Mãnh!" Đường Hiên gầm lên một tiếng.

Vương Mãnh lại phát lực, trên da xuất hiện những vết nứt nhỏ, máu tươi chảy ra, hắn lấy việc bản thân bị thương nặng làm, nâng kình áp lên một bậc!

Thế nhưng vào lúc này, không ai chú ý tới, mỹ nhân ẩn sau chiếc quạt khẽ mấp máy môi đỏ mọng, phát ra một tiếng thở dài khe khẽ.

Vương Mãnh lực lưỡng, da thịt trong nháy mắt nứt toác, máu tươi phun trào, tiếp đó thân thể ngã ngửa, ngã xuống đất.

Đường Hiên thấy vậy, nghiến răng nghiến lợi.

Mà Tần Phong cũng thở phào nhẹ nhõm, đưa Liễu Kiếm Ly đang mặc giá y vào Tần phủ.

Hắn nhìn nữ tử khoác áo đỏ bên cạnh, cười khổ nói: "Khó

trách lúc trước có nhiều người ở Phụng Thiên thành muốn cưới nàng như vậy, mà đều không cưới được, cưới nàng quả là một việc khó khăn."

Chương 24: Khiêu khích

“Cô gia, cảm tạ.” Hình Thịnh và Lam Ngưng Sương đồng thanh lên tiếng, lời nói phát ra từ tận đáy lòng.

Vốn dĩ đối với hôn sự này của tiểu thư, bọn họ đều không ôm kỳ vọng gì, nhưng biểu hiện của cô gia, thực sự khiến bọn họ phải nhìn nhận lại.

Cảm nhận được sự kính trọng trong mắt hai người, Tần Phong rất hưởng thụ.

Cũng may tân lang bào khá rộng, không nhìn thấy chân ta đang run lẩy bẩy……

“Hừ, lục phẩm võ phu cũng chỉ đến thế mà thôi.” Tần Phong nhân cơ hội buông lời chế giễu.

Bốp bốp bốp!

Đường Hiên vừa vỗ tay vừa bước tới: “Không ngờ Tần công tử lại nghiên cứu văn thánh đạo thống, còn học được văn thánh tuyệt học Hạo Thiên Kính, thật đáng nể, thật đáng nể, khó trách có thể cưới được tiểu thư bị liệt về phủ.

Ây da…… Sao ta có thể nói tân nương của ngươi như vậy chứ, nhất thời lỡ lời, Tần công tử sẽ không trách tội chứ?”

Tần Phong nhíu mày, cố gắng kìm nén muốn cho đối phương một bạt tai.

Hắn không phải sợ thân phận con trai của binh bộ thượng thư lang của đối phương, mà là lo lắng cao thủ thần bí ra tay đẩy lùi tên da đen kia lúc trước.

Thực lực như thế, e rằng còn hơn cả Vương Mãnh đã gục ngã!

“Đường công tử nói gì vậy, người sao có thể so đo với súc sinh, nếu cãi thắng, cùng lắm cũng chỉ là thắng súc sinh, nếu bất phân thắng bại, vậy chẳng phải là ngang với súc sinh, nếu thua, vậy chẳng phải còn kém hơn súc sinh?

Như vậy xem ra, nếu ta thật sự so đo với Đường công tử, dù thế nào cũng là thiệt thòi, dù sao..... súc sinh ngay từ đầu đã đứng ở thế bất bại.”

Muốn so xem ai độc miệng hơn ta sao? Thế kỷ 21 “bàn phím hiệp” hiểu không hả?

Hình Thịnh và Lam Ngưng Sương kinh ngạc nhìn Tần Phong, không ngờ, miệng lưỡi của vị cô gia này lại độc như vậy.

Mặt Đường Hiên vì tức giận mà không ngừng co giật, nhưng chỉ một lát sau, hắn như nghĩ đến điều gì, ngược lại thở ra một hơi, cười nói: “Thôi, thôi, bản công tử không so đo với ngươi, ta đến đây là để uống một ngụm rượu mừng của tiểu thư, Tần công tử, ngươi sẽ không từ chối chứ?”

Tên này, không đơn giản như bề ngoài..... Tần Phong nheo mắt, hắn ngược lại hy vọng đối phương có thể bị lời nói của mình kích động đến mức nhảy dựng lên, dù sao so với con gấu xông thẳng, rắn độc ẩn nấp trong bóng tối chờ cơ hội ra tay càng khiến người ta khó đề phòng hơn.

Đường Hiên liếc nhìn Vương Mãnh nằm trên đất, lạnh giọng nói: “Người đâu, đem thứ mất mặt này vứt đi chỗ khác, đừng làm ảnh hưởng đến hôn sự hôm nay.” Nói xong, liền sải bước về phía cổng chính Tần phủ.

Hình Thịnh thấy vậy, trực tiếp cầm trường kích chắn ngang trước cổng.

“Sao vậy, không muốn cho ta vào? Vậy thì không được, ta lặn lội đường xa đến đây, nếu ngay cả một chén rượu mừng cũng không được uống, trở về chẳng phải sẽ bị người ta chê cười sao? Mạc lão, ngươi nói xem phải làm sao đây.” Đường Hiên vừa dứt lời, bên cạnh hắn, không biết từ lúc nào đã xuất hiện một lão giả.

Lão giả mặc trường bào màu xanh, đầu đã hói, hai bên thái dương chỉ còn sót lại vài sợi tóc bạc, ánh mắt âm u, mũi khoằm, dáng vẻ đáng sợ.

Hình Thịnh và Lam Ngưng Sương nhìn thấy người tới, toàn thân sởn gai ốc, như lâm đại địch, thủ đoạn xuất hiện trong nháy mắt vừa rồi, đó là điều mà chỉ có người bước vào Thần Vũ ngũ phẩm Thần Hành cảnh mới có thể làm được!

Mạc lão cất lời, giọng nói giống như kim thép cào trên bảng đen, chói tai: “Hai đứa nhóc thất phẩm, một đứa mới chỉ chạm đến Kiếm Đạo nhị cảnh, cũng muốn cản đường công tử nhà ta, muốn chết sao?”

Trong lời nói dường như mang theo uy áp kỳ quái, sắc mặt Hình Thịnh chắn phía trước trắng bệch, miệng phát ra một tiếng rên rỉ, nhưng dù vậy, hắn cũng không lùi nửa bước!

“Ồ? Xương cốt cũng cứng lắm.” Mạc lão cười lạnh một tiếng, định tiếp tục ra tay.

“Đủ rồi.” Tần Phong đột nhiên lên tiếng: “Nhà ai mà chẳng có vài con ruồi nhặng? Đừng làm mất hứng thú của mọi người.”

“Ngươi!” Đường Hiên trừng mắt nhìn.

“Ngươi kích động như vậy làm gì? Ngươi là con ruồi đó sao?” Tần Phong tò mò hỏi.

“Tiểu tử ăn nói sắc bén, công tử, có cần lão nô ra tay dạy dỗ hắn không.” Mạc lão lên tiếng, giọng điệu âm lãnh.

Sắc mặt Đường Hiên thay đổi mấy lần, đột nhiên cười lạnh, dường như nghĩ ra trò độc ác gì đó: “Không cần, chúng ta vào trong.”

Con chó chết tiệt này trong bụng lại giấu trò gì đây..... Tần Phong nheo mắt.

“Cô gia.....” Thấy Đường Hiên tiến vào Tần phủ, Hình Thịnh còn muốn nói gì đó, nhưng bị Tần Phong dùng ánh mắt ngăn cản, địch mạnh ta yếu, nếu ở đây cưỡng ép ngăn cản Đường Hiên, không chừng đối phương sẽ có thủ đoạn quá khích gì đó.

Tần Phong đột nhiên có chút hối hận vì không sớm thiết lập quan hệ tốt với Tư Chính, Thạch Tử Minh, nếu không, nếu hôm nay có thể mời hắn đến, với năng lực Bách Quỷ ngũ phẩm của hắn, bản thân cũng không đến mức bị động như bây giờ.

Bên trong Tần phủ, hạ nhân, nha hoàn trong lúc mọi người đi đón tân nương, đã bày sẵn bàn ghế ở khắp nơi, rượu được bưng lên liên tục, món nguội, món ngon cũng lần lượt được dọn ra.

Không lâu sau, Tần Phong liền đến đại sảnh, lúc này Tần Kiến An và nhị nương đã ngồi ngay ngắn ở vị trí chính, Tần An bên cạnh mặt mày hớn hở.

Thấy hai nhân vật chính hôm nay đã đến, chỉ nghe thấy có người hô to: “Mời các vị tân khách an tọa.”

Chuyện con gái nhà đại hộ Phong Thiên thành hạ giá đến nơi này, cho dù không phải cả thành Tấn Dương đều biết, thì cũng gần như vậy, mà Tần Kiến An ngày thường thích ra ngoài cho tiền, bạn bè quen biết cũng không ít, nên không lâu sau, toàn bộ Tần phủ đã chật kín người.

Nhị nương cười hỏi: “Phong nhi, sao đón tân nương lại mất nhiều thời gian như vậy?”

“Xảy ra một số chuyện nên bị trì hoãn một chút.”

Nhị nương đánh giá tân nương trước mặt, càng nhìn càng hài lòng, chỉ là khi nhìn thấy chiếc xe lăn dưới chỗ đối phương, vẫn không khỏi cảm thán: “Cô nương tốt như vậy, sao lại gặp phải chuyện như thế này.”

Nói chuyện phiếm vài câu, nghi lễ tiếp tục.

Chỉ nghe thấy nhất bái thiên địa, nhị bái cao đường, phu thê giao bái.

Cả nhà hòa thuận vui vẻ, nhị nương tiến lên nắm lấy tay trái tân nương, mắt đỏ hoe nói: “Con gái, sau này nơi này, cũng là nhà của con.”

Tần gia trên dưới, không một ai ghét bỏ tiểu thư bị liệt nửa người dưới.

Lam Ngưng Sương và Hình Thịnh nhìn nhau, lúc này, bọn họ rốt cuộc cũng hiểu, tại sao lão gia lại đồng ý đem tiểu thư gả đến đây.

Vốn dĩ mọi chuyện đều đang phát triển theo hướng tốt đẹp, theo nghi lễ, tiếp theo Tần Phong nên vén khăn voan của tiểu thư.

Nhưng đúng lúc này, Đường Hiên sau khi vào Tần phủ vẫn luôn im lặng lại đột nhiên đứng dậy lên tiếng: “Không được, vậy thì không được! Tân nương không thể đứng dậy bái thiên, bái địa, bái cha mẹ thì thôi.

Nếu vén khăn voan cũng tùy tiện như vậy, hôn lễ này chẳng phải quá qua loa?!”

Chương 25: Tỏ bày trước mọi người

Lam Ngưng Sương quát lạnh: “Đường Hiên, ngươi đừng quá đáng!”

Dưới ánh mắt nghi hoặc của các vị khách, Đường Hiên cứ thế đi vào đại sảnh: “Ta chẳng qua là nói sự thật thôi, như vậy cũng là quá đáng?

Mọi người đều biết, ở Đại Càn ta, tân lang muốn mở quạt che mặt của tân nương, nào có dễ dàng như vậy.

Mà tân lang mở quạt che mặt, tốn nhiều tâm tư bao nhiêu, cũng chứng tỏ tân lang coi trọng tân nương bấy nhiêu, Tần công tử, không biết ta nói đúng hay không?”

Mạnh Tuyết và Tần Kiến An liếc nhìn nhau, không biết người này có ý gì.

Tần An sắc mặt khó coi, tiến lên một bước: “Hôn lễ của đại ca ta, huynh ấy muốn mở thế nào thì mở, liên quan gì đến ngươi!”

Nghe vậy, Đường Hiên nghiêng đầu nhìn sang, ý cười nơi khóe miệng biến mất, thần sắc lạnh lùng nói: “Ta đang nói chuyện với đại ca ngươi, ngươi xen mồm vào làm gì, Tần gia chính là không có quy củ như vậy sao?”

Vừa dứt lời, liền thấy Mạc lão đại vung tay áo, một luồng kình phong xuyên thẳng qua đại sảnh, lại đem Tần An đánh bay đến bên cạnh cột nhà, phát ra tiếng vang thật lớn.

“An nhi!” Tần Kiến An và nhị phu nhân kinh hô.

Các vị khách ngồi bên dưới đều hít vào một ngụm khí lạnh.

Lam Ngưng Sương và Hình Thịnh lóe người đứng ra, trừng mắt nhìn, xem tình hình này, đại khái là một lời không hợp liền muốn đánh nhau, khách ngồi ở vòng ngoài, có người thậm chí đã lén lút bỏ đi.

Bùn nhão còn có ba phần hỏa khí, lúc này Tần Phong đã là nhịn không được nữa, hắn chủ động tiến lên, mặt vô biểu tình nói: "Ngươi rốt cuộc muốn như thế nào?"

"Tần công tử đây là có ý gì, ta chẳng qua là muốn tuân theo lễ pháp thôi."

"Vậy ta liền nghe nghe lễ pháp của ngươi."

"Nói chung, muốn mở quạt che mặt, tân lang quan dù sao cũng phải làm một bài thơ quạt che mặt, nhưng Tần công tử lại là người tu tập Văn Thánh đạo thống, một bài thơ quạt che mặt nho nhỏ chắc chắn không thành vấn đề, thật muốn làm như vậy, ngược lại có chút nhàm chán……

Chi bằng như vậy, chúng ta mỗi người làm một bài thơ, cùng nhau thảo luận so sánh một phen, coi như là vì hôn lễ này tăng thêm một phần thú vị, ngươi thấy thế nào?" Dứt lời, Đường Hiên liền từ trong ngọc bội không gian bên hông, lấy ra một cây bút lông màu đen, đầu bút nhuốm máu.

Lam Ngưng Sương thấy vật này, không khỏi kinh hô một tiếng: "Sát Tâm Bút!"

Tần Phong nghe vậy cũng nhíu mày, trong sách từng đề cập, cái gọi là Sát Tâm Bút, là một loại bảo khí có thể cụ tượng hóa ý cảnh trong thơ từ, vật này tuy không thể tạo thành thương tổn thực tế, nhưng lại có thể phá vỡ Vấn Tâm Đài của Văn Thánh đạo giả, mà Vấn Tâm Đài một khi bị phá vỡ, Văn Thánh đạo giả từ đó

cũng sẽ không còn duyên với Văn Thánh đạo thống.

Thì ra, tên này vẫn luôn nhắm vào chuyện này, ta còn đang lo không có cách nào dạy dỗ ngươi, đã ngươi tự tìm chết, vậy ta liền thành toàn cho ngươi..... Tần Phong nheo mắt lại.

Ở thế giới này, về thơ từ, đối với hắn mà nói, không một ai có thể đánh lại!

"Vậy liền theo....."

"Không được!"

Tần Phong còn chưa nói hết, liền bị Lam Ngưng Sương cắt ngang, nàng đi đến bên cạnh thấp giọng nói: "Đường Hiên học ở Hạo Văn Viện thành Phong Thiên, không lâu trước đã bước vào Văn Thánh bát phẩm Minh Tâm Cảnh, ngươi bất quá mới Văn Thánh cửu phẩm, làm sao có thể so tài với hắn? Ngàn vạn lần đừng lỗ mãng!"

Đường Hiên thấy vậy cười lạnh nói: "Tần công tử nếu là sợ rồi, cũng không sao, chỉ là lễ số này không thành, muốn mở quạt che mặt của tân nương, ta lại là sẽ không đồng ý."

Đây là uy hiếp trắng trợn!

Tần Phong liếc mắt nhìn đối phương, nhàn nhạt nói: "Lam cô nương không cần nói nhiều, ta tâm ý đã quyết."

"Ngươi....."

"Tốt! Đọc sách người nên có khí phách này!" Đường Hiên cười lớn, lập tức đem Sát Tâm Bút trong tay ném lên không trung.

Mọi người chỉ thấy, lấy Sát Tâm Bút làm trung tâm, một đạo quang tráo màu trắng bán trong suốt trong nháy mắt khuếch tán, bất quá nháy mắt, liền đem Đường Hiên và Tần Phong bao phủ

trong đó.

Đường Hiên gian kế đạt thành, không khỏi nhìn về phía Tần Phong, vẻ mặt cười lạnh, sát ý trong mắt gần như hóa thành thực chất.

Tuy nhiên Tần Phong lại không hề bị lay chuyển, ngược lại hỏi: "Không biết Đường công tử, nội dung thơ có hạn chế gì không?"

"Thiên hạ đều biết, Liễu tiểu thư thiên phú dị bẩm, tạo trên kiếm đạo, càng là người thường không thể với tới, đã như vậy, chúng ta liền mỗi người làm một bài thơ liên quan đến kiếm."

Kiếm, chủ sát phạt, lấy kiếm làm thơ, ý cảnh trong thơ tất nhiên lấy sát khí làm chủ, hắn đối với sát tâm của mình còn thật sự là không hề che giấu a..... Tần Phong nghĩ như vậy.

Lại nhìn Đường Hiên, vừa dứt lời, liền duỗi ngón tay ra hư không liên tục vạch, khiến người ta kinh ngạc chính là, chỗ đầu ngón tay hắn đi qua, lại tản ra kim quang, từng câu thơ từ hiện lên trên hư không.

Đây chính là năng lực của Sát Tâm Bút?

Bên ngoài quang tráo, Lam Ngưng Sương thấy Tần Phong còn đang ngẩn người, lo lắng nhắc nhở: "Mau làm thơ đi, Sát Tâm Bút sẽ đem ý cảnh trong thơ cụ tượng hóa, tuy rằng trước khi thơ của hai bên hoàn thành, sẽ không chém Vấn Tâm Đài, nhưng nếu là bị ý cảnh trong thơ của đối phương ảnh hưởng, ngươi lại muốn làm thơ liền khó khăn!"

"Đã muộn rồi!" Đường Hiên duỗi ngón tay vạch xuống một nét bút cuối cùng, không khỏi cười lớn, chỉ thấy trên hư không, thơ từ kim tự phát ra một trận kim quang chói mắt, không đến một lát, bên trong quang tráo của Sát Tâm Bút, nhìn một cái, đều là kiếm

dày đặc, tản ra sát ý kinh người!

“Cho ta chết!” Đường Hiên quát lớn một tiếng, vô số hư kiếm đan xen tung hoành, kiếm âm chấn động, trực tiếp chém về phía Tần Phong.

Mà mọi người ở đây lại thế nào cũng không ngờ tới, dưới trận thế như vậy, hắn lại chậm rãi nhắm mắt lại.

“Ngu xuẩn, ý cảnh cụ tượng hóa trong thơ ảnh hưởng chính là tâm cảnh, ngươi nhắm mắt lại thì có tác dụng gì, cho ta chết đi!” Đường Hiên vẻ mặt điên cuồng.

Dứt lời, vạn kiếm cùng bay, kiếm quang đan xen, đều là xuyên người mà qua.

“Phong nhi!” Tần Kiến An và nhị phu nhân đứng dậy kinh hô.

“Đại ca!” Dựa vào cột nhà, che ngực, Tần An nghiến răng nghiến lợi.

“Cô gia!” Hình Thịnh và Lam Ngưng Sương đồng thời ra tay, công kích quang tráo, tuy nhiên Sát Tâm Bút chính là bảo khí không tầm thường, lấy thực lực của bọn họ làm sao có thể công phá?

Tiếng cười cuồng vọng của Đường Hiên thật là chói tai, hắn tin chắc, lấy thực lực Văn Thánh cửu phẩm của Tần Phong, dưới trận thế như vậy, cho dù không bị dọa đến gan mật nát, vậy cũng là kém không xa, nhưng một đạo thanh âm tiếp theo lại khiến tiếng cười của hắn đột nhiên im bặt.

“Chỉ có như vậy?” Tần Phong mở mắt ra, mặt vô biểu tình.

Mọi người ở đây thấy Tần Phong không sao, đều là vẻ mặt kinh hỉ, ngoại trừ Đường Hiên: “Không, không thể nào, ngươi bất quá Văn Thánh cửu phẩm, làm sao có thể chống đỡ sát phạt ý cảnh

trong thơ của ta?!"

"Từ và sát khí chồng chất, đây cũng xứng gọi là thơ?" Tần Phong chậm rãi giơ tay phải lên, điểm trên hư không, nhàn nhạt nói: "Để ta dạy ngươi, cái gì mới gọi là thơ!"

Tất cả đều mở to mắt nhìn kỹ, ta muốn trang bức rồi!

Không, chuyện của đọc sách người nên gọi là tỏ bảy trước mọi người.....

Tần Phong đầu ngón tay vung lên, kim sắc văn tự hiện lên, chỉ thấy——"Trường kiếm một chén rượu, nam nhi phương tấc tâm."

Sát Tâm Bút lơ lửng trên không trung chấn động, kim sắc văn tự lóe sáng, một vị hiệp khách tay phải cầm kiếm, tay trái xách bầu rượu chậm rãi từ trong văn tự bước ra, đi đến sau lưng Tần Phong.

Chỉ thấy hiệp khách ngửa đầu uống rượu, tiếp đó cầm kiếm vung lên, vạn bàn lợi kiếm do thơ ý của Đường Hiên diễn hóa, lại bị toàn bộ đánh lui!

Đường Hiên trừng lớn hai mắt, run giọng nói: "Ngươi rõ ràng thơ chưa thành, vì sao ý cảnh có thể cụ tượng hóa?!"

Tần Phong không để ý tới, đầu ngón tay lại lần nữa trượt, lại thấy——"Ân bạc chiếu bạch mã, sáp đạt như lưu tinh."

Theo một tiếng hí vang, một con ngựa trắng khoác yên bạc nhảy đến trước mặt hiệp khách, hiệp khách buông bầu rượu xuống, cầm kiếm lên ngựa, thẳng hướng vô số lợi nhận kia.

Thân ảnh màu trắng nhanh như chớp, tiếng vó ngựa không dứt bên tai, không đến một lát, hiệp khách cưỡi bạch mã trở về bên cạnh Tần Phong, mà bên phía Đường Hiên, vạn ngàn lợi nhận do thơ ý diễn hóa, đã biến mất không còn tăm hơi!

Sắc mặt Đường Hiên trong nháy mắt trắng bệch, đối phương bất quá mới viết hai câu thơ, liền đem thơ ý của hắn toàn bộ đánh tan, nếu như thơ hoàn thành, Vấn Tâm Đài của hắn tất nhiên sẽ bị Sát Tâm Bút chém!

Thấy Tần Phong đầu ngón tay lại lần nữa trượt, Đường Hiên vội vàng nói: "Chậm, chậm đã, ta nhận thua!"

"Đã muộn rồi." Tần Phong lạnh giọng đáp lại, đầu ngón tay vạch ra mấy đạo tàn ảnh, câu thơ thứ ba hoàn thành——"Thập bộ giết một người, thiên lý bất lưu hành!"

Hiệp khách do thơ ý hóa thành hai mắt đột nhiên mở to, chỉ thấy trường kiếm trong tay hắn vung lên, mười bước bên ngoài, Đường Hiên chỉ cảm thấy đầu mình như bị chặt đứt, trong nháy mắt phát ra một tiếng kêu thảm thiết, y phục sau lưng cũng bị mồ hôi lạnh thấm ướt.

Hắn tóc tai bù xù, run rẩy thân thể, trong hai mắt đều là tia máu, cùng với bộ dạng trước đó tạo thành sự tương phản rõ rệt.

"Ta..... Ta là con trai của Lại bộ Thượng thư lang, ngươi dám chém Vấn Tâm Đài của ta, hủy tu hành căn cơ của ta, cha ta là sẽ không bỏ qua cho ngươi!

Ngươi nghe thấy chưa? Ngươi nếu là dám viết xong thơ, cha ta nhất định sẽ phái người, san bằng Tần phủ của ngươi!"

Tần Phong không hề bị lay chuyển, hai bên sớm đã đạt đến cục diện bất tử bất hưu, cho dù hắn bỏ qua cho đối phương, lấy tính cách của Đường Hiên, tất nhiên sẽ trả thù sau, đã như vậy, chi bằng nhân lúc này, chém căn cơ của hắn, nhổ răng nanh của hắn!

Đầu ngón tay trượt, lấy ngón tay làm kiếm, rơi chữ thành phong!

"Không, không được! Mạc lão, cứu ta!" Đường Hiên phát ra

tiếng kêu thảm thiết.

Thanh bào lão giả nghe vậy, trong nháy mắt xuất hiện ở đại sảnh, chỉ thấy hắn hai tay hóa chưởng, dốc hết toàn lực đánh về phía quang tráo.

Tuy nhiên, cho dù lấy thực lực của hắn, cũng không thể đánh tan hộ giới do Sát Tâm Bút cấu trúc!

Thấy một màn này, Mạc lão lập tức quát: “Tiểu tử, mau dừng tay, nếu không cho dù ngươi là phu quân của Liễu gia, ta cũng phải đem ngươi nghiền xương thành tro!”

Nhưng Mạc lão thế nào cũng không ngờ tới, đối mặt với uy hiếp của mình, đổi lại lại là một cái liếc mắt lạnh lùng của Tần Phong.

Mà câu thơ cuối cùng, rốt cũng hoàn thành.

“Sự liễu phất y đi, thâm tàng công với danh!”

Chương 26: Giải vây

Nét bút cuối cùng hạ xuống, toàn bộ bài thơ chữ vàng bỗng bừng sáng rực rỡ, ánh sáng thẳng lên trời cao, tất cả mọi người đều trợn tròn mắt, kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt.

Cùng lúc đó, thân bút Sát Tâm run lên, những đợt sóng khí trắng như gợn sóng lan tỏa ra xung quanh.

Trên đầu bút nhuốm máu, một luồng huyết khí thoát ra, hóa thành huyết nhận giữa không trung, chém thẳng về phía Đường Hiên.

Đường Hiên thấy vậy, sợ đến mặt mày trắng bệch, vội vàng quay người muốn chạy trốn, nhưng đường lui đã bị kết giới của Sát Tâm Bút phong tỏa hoàn toàn.

Chỉ trong nháy mắt, huyết nhận xuyên qua cơ thể hắn, chém nát Vấn Tâm Thai trong Thần Hải.

Đường Hiên lập tức phát ra tiếng kêu thảm thiết, một ngụm máu tươi phun ra!

"Thiếu chủ!" Thắng bại đã phân, Vấn Tâm Thai đã vỡ, Sát Tâm Bút rơi xuống đất, kết giới xung quanh cũng dần dần tan biến, Mạc lão vội vàng chạy đến bên cạnh Đường Hiên, lúc này Đường Hiên đang quỳ hai gối, hai mắt vô hồn, nhưng miệng vẫn lặp đi lặp lại: "Giết hắn, giết hắn..."

"Lão nô tuân lệnh." Mạc lão ôm Đường Hiên rời khỏi đại sảnh, lệnh cho người của Thành chủ phủ Tấn Dương Thành đưa hắn rời đi, sau đó lại lập tức quay lại, lão nhìn chằm chằm vào người đàn ông mặc áo bào đỏ rực rỡ ở phía xa, y bào bay phấp phới sát khí

đằng đằng, bàn ghế trong đại sảnh bắt đầu rung chuyển, không khí nặng như bùn.

Hình Thịnh và Lam Ngưng Sương thấy cảnh này, lập tức che chắn trước người Tần Phong, sắc mặt nghiêm trọng.

Ngay cả Tần An trước đó bị đánh bay cũng rút đao ra, đứng bên cạnh Tần Phong.

"Trận tỷ thí này vốn là do Đường Hiên khiêu khích, hắn..." Lam Ngưng Sương chưa nói hết câu, đột nhiên sắc mặt kinh hãi, vội vàng giơ trường kiếm lên chắn trước người, Mạc lão đã xuất hiện ở khoảng cách rất gần, chỉ thấy lão điểm nhẹ ngón tay lên lưỡi kiếm.

Trọng lực truyền đến từ mũi kiếm, trực tiếp đánh bay Lam Ngưng Sương, khi nàng khó khăn lắm mới ổn định được thân hình, sắc mặt trắng bệch, khóe miệng có một vết máu đỏ vô cùng rõ ràng.

Hình Thịnh thấy vậy lập tức che chở Tần Phong lui về phía sau, quát lớn: "Quang minh chính đại như vậy, ngươi còn muốn giết con rể nhà họ Liễu hay sao!"

Mạc lão lạnh lùng liếc nhìn, tùy ý vung tay áo, một luồng kình khí mạnh mẽ phát ra, không chỉ hất văng Hình Thịnh, mà còn đánh bay Tần An.

Bàn ghế đổ rạp, trong đại sảnh, chiếc bình sứ cao bằng người cũng bị Tần An đụng vỡ tan tành.

"Hôm nay, trong Tần phủ, không ai có thể sống sót rời đi." Giọng nói vừa dứt, cổng Tần phủ đột nhiên "ầm" một tiếng đóng lại, tất cả mọi người nghe thấy lời này, sắc mặt đều kinh hãi đến cực điểm, bọn họ làm sao biết được, chỉ là đến uống rượu mừng, vậy mà lại phải bỏ mạng ở đây?

Mạc lão đã phát điên!

Lão chậm rãi bước đến trước mặt Tần Phong, hy vọng nhìn thấy sự sợ hãi trong mắt đối phương, nhưng Tần Phong lại thản nhiên như gió thoảng mây bay.

"Tiểu tử tâm tính ngược lại không tệ, đối mặt với cái chết, vậy mà mặt không đổi sắc."

"Muốn giết thì giết, nói nhảm nhiều như vậy làm gì." Tần Phong lạnh lùng đáp.

"Muốn chết sớm vậy sao? Không dễ dàng như vậy đâu, ngươi đã chém nát Vấn Tâm Thai của thiếu chủ, hủy hoại căn cơ của hắn, ta sẽ không để ngươi chết dễ dàng như vậy.

Ta muốn bóp nát từng tấc xương trên người ngươi, để ngươi trong đau đớn giãy giụa, trơ mắt nhìn người thân bạn bè chết trước mặt, cuối cùng mới tự tay tiễn ngươi lên đường."

Mạc lão chậm rãi giơ tay về phía Tần Phong, đột nhiên nghe thấy ba tiếng xé gió vang lên.

Hình Thịnh cầm trường kích đâm tới từ bên trái, Lam Ngưng Sương nhảy lên không trung kiếm khí chém xuống, Tần An vung trường đao chém ngang từ bên phải.

Ba người tạo thành thế gọng kìm, muốn giết Mạc lão một cách bất ngờ.

Nhưng đối mặt với thế công như vậy, Mạc lão chỉ hừ lạnh một tiếng, sau đó chưa kịp để mọi người phản ứng, ba người đã bị đánh bay toàn bộ.

Khoảng cách hai cảnh giới, không phải chỉ dựa vào số lượng này là có thể bù đắp được...

"Không ai có thể cứu ngươi nữa." Mạc lão cười lạnh, da thịt trên mặt nhăn nhúm lại, lão đưa tay ra định bóp nát xương cốt của Tần Phong.

Liễu Kiếm Ly giấu bàn tay trái dưới lớp áo cưới đỏ, năm ngón tay khẽ động, nhưng lại nhanh chóng buông xuống.

Ngay lúc này, bên ngoài Tần phủ, đột nhiên vang lên một giọng nói.

"Thù oán gì, nhất định phải giải quyết vào ngày vui của người khác, rượu mừng miễn phí uống vào cũng thấy nhạt nhẽo."

Mạc lão khựng lại, nhìn theo tiếng nói, chỉ thấy ở một góc sân, một người đàn ông trung niên mặc áo đen, đeo bầu rượu lớn đang ngửa đầu uống rượu, ánh mắt hơi hạ xuống, lệnh bài Thanh Ngọc nhị tinh ở bên hông đối phương thật là nổi bật.

May mà hắn ra tay... Tần Phong âm thầm thở phào nhẹ nhõm, nếu như lúc trước không nhìn thấy Thạch Tử Minh ở trong sân, hắn làm sao dám ngang nhiên như vậy?

Mạc lão không nói nhảm, búng ngón tay, một luồng kình khí như mũi tên, bắn thẳng về phía đối phương.

Thạch Tử Minh lại như không nhận thấy nguy hiểm, vẫn tiếp tục rót rượu cho mình, ngay khi kình khí cách đầu hắn chỉ còn một tấc, cái bóng dưới chân hắn đột nhiên đứng lên, như một bức tường đen, chặn hoàn toàn kình khí của Mạc lão.

"Bách Quỷ ngũ phẩm Khôi Ảnh..." Mạc lão nheo mắt, trầm giọng nói: "Lão thân là khách khanh của nhà họ Đường ở thành Phụng Thiên, đến đây bảo vệ thiếu chủ, xin hỏi các hạ là ai?"

Thạch Tử Minh gắp một miếng thức ăn, lại uống một ngụm rượu, nói: "Chỉ là Tư Chính của Trảm Yêu ti nho nhỏ ở Tấn Dương Thành, tên tuổi không đáng nhắc đến."

"Nếu là Tư Chính của Trảm Yêu ti, vậy chính là nghe lệnh của Binh bộ, gia chủ nhà ta là Thượng thư lang của Binh bộ, mong các hạ nể mặt, đừng nhúng tay vào chuyện hôm nay.

Có lẽ... các hạ sau này có thể nhờ vào việc này mà thăng quan tiến chức, bước vào thành Phụng Thiên cũng nên."

Tần Phong nghe vậy, tim lập tức treo lên cổ họng, hắn không chắc chắn Thạch Tử Minh có vì lợi ích mà đứng về phía đối phương hay không.

Mà vấn đề này, không lâu sau, hắn đã có câu trả lời.

Thạch Tử Minh đặt ly rượu xuống, tùy ý nói: "Lão già, lời ngươi vừa nói có hai vấn đề."

Mạc lão nghe vậy nhíu mày: "Hai vấn đề nào?"

"Thứ nhất, Trảm Yêu ti không trực thuộc Binh bộ, cho dù Binh bộ có thể điều động Trảm Yêu ti ở một mức độ nhất định, thì cũng chỉ là nghe điều động chứ không nghe tuyên bố, khác xa với nghe lệnh mà ngươi nói.

Đối với chúng ta, người thực sự nghe lệnh chỉ có một, đó chính là Tư Mệnh của một vực tương ứng."

Đại Càn triều chia làm bốn vực Đông Nam Tây Bắc, mỗi vực đều sẽ chọn ra một người có thực lực mạnh nhất, thống lĩnh toàn bộ Trảm Yêu ti của vực đó, người đó được gọi là Tư Mệnh!

"Thứ hai, ta chưa bao giờ nghĩ đến việc phải đến thành Phụng Thiên, quy củ ở đó quá nhiều, kỹ viện và thanh lâu còn đắt như vậy, làm sao có thể tự do tự tại như ở đây được."

Lời này khiến mọi người có mặt đều ngã ngửa, trong Đại Càn cho dù là dân chúng hay thương nhân quý tộc, ai mà không phải vì cuộc sống ổn định, liều mạng muốn vào ở trong đế đô, người này

thì hay rồi, lại dùng giọng điệu chê bai.

Tần Phong giật giật khóe miệng, hắn luôn cảm thấy, nguyên nhân thực sự khiến Thạch Tử Minh không muốn đến đế đ□ô, chủ yếu là do kỹ viện và thanh lâu quá đắt...

Sắc mặt Mạc lão hoàn toàn âm trầm: "Vậy ý của ngươi là... hôm nay muốn nhúng tay vào chuyện này?"

"Là thì đã sao?"

Lời vừa nói ra, bầu không khí lập tức trở nên căng thẳng.

Mạc lão nắm chặt hai tay dưới ống tay áo, lão đánh giá đối phương, sắc mặt liên tục thay đổi, nhưng sau vài hơi thở, lão cuối cùng cũng buông lỏng hai tay, chậm rãi bước về phía cổng Tần phủ.

Đi ngang qua Thạch Tử Minh, Mạc lão nghiêng đầu hỏi: "Dám tự giới thiệu bản thân không."

Thạch Tử Minh cười khinh miệt: "Họ Thạch tên Tử Minh, Tư Chính của Trảm Yêu ti Tấn Dương Thành - Vương Phú Quý!"

Tần Phong: "..."

Chương 27: Cô gia

“Tốt, tốt lắm, Vương Phú Quý, lão phu nhớ kỹ ngươi rồi.” Giọng nói vừa dứt, chỉ nghe thấy một tiếng nổ vang trời, cánh cổng lớn của Tần phủ lập tức vỡ tan thành từng mảnh vụn, Mạc lão đầu cũng không quay đầu lại mà rời khỏi Tần phủ.

Tần Phong thấy vậy, nhíu mày, Thần Võ Đạo Thống ngũ phẩm Thần Hành rõ ràng có thể đến vô ảnh đi vô tung, lão già này cố ý phá hủy cổng lớn là có ý gì?

Khoe khoang thực lực? Hay là để trút giận? Hay là cả hai?

“Thôi, có thể giữ được mạng nhỏ là tốt rồi, nói đi nói lại, vẫn là do thực lực của bản thân không đủ mạnh.” Tần Phong nắm chặt tay, trong lòng càng thêm kiên định ý chí trở nên mạnh mẽ hơn.

Trong thế giới này, không có thực lực, thì cái gì cũng không phải là gì cả.....

“Đa tạ Tư Chính đại nhân ra tay cứu giúp, vãn bối vô cùng cảm kích.” Tần Phong đi đến góc sân, hướng Thạch Tử Minh nói lời cảm tạ.

Người sau khoát tay: “Cũng chỉ là trùng hợp thôi, nếu không phải Tiểu Thương nói với ta ở đây có rượu miễn phí để uống, ta cũng sẽ không đến đâu.”

“Thương cô nương? Nàng đâu, không đến sao?” Tần Phong nhìn quanh bốn phía, nhưng không thấy đôi chân dài quyến rũ kia.

“Đừng tìm nữa, nàng ấy có chút việc riêng, ta đến một mình.”

“Vâng.”

Không lâu sau, những người khác cũng từ đại sảnh đi ra, hướng Thạch Tử Minh nói lời cảm tạ, chỉ có Tần Kiến An ở phía sau mọi người do dự, có lẽ hắn ta nghĩ đến cảnh tượng lúc trước đưa người ta rượu giả pha nước, nên có chút chột dạ……

Sau khi cảm tạ, Lam Ngưng Sương nhắc nhở: "Đại nhân, ngài đã đắc tội với người của Đường gia ở Phong Thiên thành, sau này tốt nhất vẫn nên cẩn thận một chút, bọn họ thủ đoạn tàn nhẫn, nhất định sẽ trả thù."

Thạch Tử Minh uống một hớp rượu, hỏi ngược lại: "Cẩn thận? Cẩn thận cái gì? Hôm nay phá hỏng chuyện tốt của hắn là Vương Phú Quý, có liên quan gì đến Thạch Tử Minh ta?"

Mọi người: "……"

"Đúng rồi, tân lang của ta, những kẻ gây rối đã đi rồi, ngươi còn đứng ngây ra đó làm gì? Tân nương tử còn đang ở trong đại sảnh, chờ ngươi vén khăn trùm đầu đấy!

Ta còn muốn xem, mỹ nhân được Phong Thiên thành xưng tụng là quốc sắc thiên hương, rốt cuộc trông như thế nào." Thạch Tử Minh gắp một miếng thức ăn rồi nói như vậy.

Mọi người nhìn nhau, lần lượt trở về đại sảnh, tiếp tục nghi thức.

Tuy nhiên, sau chuyện vừa rồi, rất nhiều người sợ bị liên lụy, lần lượt cáo từ rời đi, chỉ còn lại một số người gan dạ ở lại, muốn được chiêm ngưỡng dung nhan của tân nương tử.

Tần Kiến An và nhị nương ngồi lại vị trí, còn Tần Phong cuối cùng cũng lại đến trước mặt Liễu Kiếm Ly, tay phải hắn chậm rãi đưa về phía cây quạt trong tay đối phương, trong lòng không khỏi có chút căng thẳng.

Theo cây quạt dần dần được vén lên, toàn bộ đại sảnh như

sáng bừng lên, Tần Phong không khỏi trợn to hai mắt, ngay cả xung quanh cũng vang lên tiếng hít thở liên tục.

Da như mỡ đông, mắt như trăng sáng, môi đỏ như son, dáng vẻ khuynh thành này như bước ra từ trong tranh, trái tim Tần Phong đều vì thế mà đập ngừng!

Nhưng hắn cũng phát hiện ra một điều, mỹ nhân như vậy lại không có biểu cảm gì, đặc biệt là đôi mắt, bình tĩnh như một hồ nước mùa thu, dường như mọi thứ trên thế gian, đều không thể lay động trái tim nàng.

Tần Phong không khỏi thở dài trong lòng, vốn là tiên nữ đứng trên đỉnh mây, lại đột nhiên rơi xuống trần gian, bất luận kẻ nào gặp phải chuyện như vậy, đều sẽ đau lòng như tro tàn.

Lam Ngưng Sương đi đến bên cạnh nắm lấy phía sau xe lăn, khăn trùm đầu đã được vén lên, theo lễ nghi, tân nương tử cũng phải được đưa vào động phòng.

Tần Phong nhìn theo bóng lưng Liễu Kiếm Ly dần dần rời đi, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, chính là người con gái vốn dĩ không có duyên phận với mình, lại âm kém dương sai trở thành thê tử của mình..... Ông trời này, thật sự rất thích trêu đùa ta.

Thời gian trôi qua nhanh chóng, chẳng mấy chốc, màn đêm đã lặng lẽ buông xuống, đêm nay trăng rất đẹp, như khoác lên Tần phủ một lớp vải trắng.

Theo tục lệ, cuối cùng của hôn lễ nên chuốc rượu tân lang, náo động phòng, nhưng tất cả mọi người đều biết tình trạng của Liễu Kiếm Ly, rất ăn ý không nhắc đến chuyện này.

Gia nhân và hạ nhân trong phủ bắt đầu dọn dẹp tàn cuộc, Tần Kiến An và nhị nương liếc mắt nhìn Tần Phong rồi rời đi.

Tần Phong thở phào nhẹ nhõm, thong thả bước về phòng, trên đường đi đột nhiên gặp được bóng hình tuyệt mỹ kia.

Liễu Kiếm Ly đã thay bộ y phục đỏ rực, thay vào đó là một bộ y phục trắng, nhìn thoáng qua, như tiên tử giáng trần.

Lúc này, nàng đang ngồi trong sân, ngẩng đầu nhìn trăng sáng, như đang hồi tưởng lại điều gì đó.

Tần Phong khẽ thở dài, không tiến lên quấy rầy, hắn biết, Liễu Kiếm Ly lúc này càng cần một mình yên tĩnh.

Nhẹ nhàng đẩy cửa phòng, Tần Phong tự giễu cười, đêm động phòng hoa chúc, tân lang lại độc thủ không phòng, nghĩ đến bản thân mình cũng coi như là tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả?

Nhưng ngay khi hắn nghĩ như vậy, lại kinh ngạc phát hiện Lam Ngưng Sương không biết vì sao lại ở trong phòng hắn, hơn nữa còn đoan trang ngồi bên giường hắn!

“Lam cô nương, sao nàng lại ở đây?”

Lam Ngưng Sương đứng dậy, sau đó dưới ánh mắt kinh ngạc của Tần Phong, chậm rãi cởi bỏ y phục của mình.

“Ta là kiếm thị của tiểu thư, tiểu thư không thể cùng cô gia động phòng, vậy thì chỉ có thể do ta thay thế.” Nói đến đây, bộ y phục màu xanh của nàng đã cởi xuống, lộ ra lớp áo lót màu xanh nhạt bên trong.

“Còn có chuyện tốt như vậy..... Không đúng, nào có đạo lý như vậy?” Tần Phong vội vàng sửa lời.

Lam Ngưng Sương vừa cởi quần áo, vừa giải thích: “Là kiếm thị, nhất định phải như hình với bóng với tiểu thư, vào ngày trở thành kiếm thị, ta đã nghĩ đến việc sẽ trở thành thông phòng nha hoàn của cô gia tương lai.

Cô gia yên tâm, A Bà của Liễu gia đã dạy ta cách cùng nam tử động phòng, chờ cô gia nằm trên giường đừng nhúc nhích là được."

"Còn có chuyện tốt như vậy..... Ừm, Lam cô nương nàng không cần phải như vậy, kỳ thật....." Tần Phong còn muốn nói gì đó, nhưng lời đến bên miệng, đầu óc hắn lại như bị đình trệ.

Áo lót của Lam Ngưng Sương cũng đã cởi xuống, thân hình rèn luyện võ nghệ quanh năm hiện ra trước mắt, quả thật là lồi lõm có hứng thú.

Điều khiến Tần Phong không ngờ nhất là, hắn vốn tưởng rằng đối phương là một cô nương bình thường, nhưng khi hắn nhìn thấy Lam Ngưng Sương chậm rãi cởi bỏ lớp vải quấn ngực màu trắng trước ngực, sau đó bộ ngực không ngừng nhô lên, hắn mới biết, suy nghĩ ban đầu của mình thật ngây thơ!

"Cô gia muốn nói gì?" Lam Ngưng Sương tò mò hỏi.

Tần Phong hoàn hồn, lập tức quay người lại: "Lam cô nương nàng thật sự không cần phải như vậy, kỳ thật ta trước đó đã hạ quyết tâm, trước khi bước vào Văn Thánh thất phẩm cảnh giới, tuyệt đối sẽ không cân nhắc chuyện nam nữ, cho nên....."

Lời nói đến đây là hết.

"Không ngờ cô gia còn có chí hướng như vậy." Tiếng cởi quần áo phía sau đột nhiên dừng lại.

Từ chối mỹ nhân như vậy thị tẩm, Tần Phong đương nhiên vô cùng đau lòng, nhưng hắn không có một chút hối hận nào, nếu để dục vọng chiến thắng lý trí, vậy thì có khác gì cầm thú?!

Tuy nhiên, tuy không thể chạm vào, nhưng ta lén nhìn vài lần chắc là không sao đâu nhỉ?

Tần Phong nghĩ như vậy, sau đó chậm rãi nghiêng người.

Nhưng khi hắn liếc mắt nhìn, lại kinh ngạc phát hiện, quần áo trên người đối phương vậy mà đã mặc xong hết rồi!

“Nhanh như vậy?!” Tần Phong vô thức lên tiếng.

“Cái gì nhanh như vậy?”

“Không, không có gì……”

Lam Ngưng Sương sửa sang lại y phục, chắp tay nói: “Nếu cô gia có chí lớn, vậy ta cũng không tiện nói gì thêm, cô gia ngủ đi, ta không quấy rầy ngài nữa.”

Nói xong, Lam Ngưng Sương sải bước rời đi, Tần Phong đi đến bên giường, nặng nề nằm xuống, cảm giác như bỏ lỡ một trăm triệu……

Trong sân, Liễu Kiếm Ly vẫn ngồi yên tại chỗ, không nhúc nhích, Lam Ngưng Sương thấy vậy, trong mắt xẹt qua một tia không đành lòng, nàng không rời đi, mà lặng lẽ đứng ở ngoài cửa, vừa là để bảo vệ cô gia, cũng là để bầu bạn với tiểu thư.

Liễu Kiếm Ly nhìn ánh trăng, môi đỏ khẽ mở, khẽ lẩm bẩm: “Thập bộ sát nhất nhân, thiên lý bất lưu hành……” Trong đôi mắt như hồ nước mùa thu, dường như gợn lên một tia gợn sóng.

Ngay lúc này, nàng đột nhiên hơi nghiêng đầu, nhìn về phía bắc, trong mắt xẹt qua một tia nghi hoặc.

……

Chương 28: Tân trạch

Ngoài thành Tấn Dương, rừng núi như mãnh thú khổng lồ đang ngủ say, một cỗ xe ngựa sang trọng do hai con Long Câu đạp tuyết kéo dây đang phi nhanh về hướng bắc.

Mà bên trong xe ngựa, ngồi chính là Đường Hiên cùng tùy tùng.

Lúc này Đường Hiên vẫn chưa thể hoàn hồn từ sự thật về vấn tâm đài bị phá vỡ, nghiến răng nghiến lợi không ngừng lẩm bẩm: "Ta muốn hắn chết, ta muốn cả nhà hắn chết sạch..."

Mạc lão thấy vậy, không khỏi thở dài một tiếng, chuyến đi thành Tấn Dương lần này, hoàn toàn là thiếu chủ tự ý làm bậy, muốn mượn việc làm nhục hai nhà Liễu, Tần để leo lên vị trí kia trong hoàng thất, nên không hề báo cáo với gia chủ.

Nào ngờ, một chuyến đi, lại ngay cả căn bản tu hành cũng không còn, như vậy, thiếu chủ còn làm sao đấu với vị thứ tử kia trong nhà?

"Thiếu chủ yên tâm, lần này trở về Thiên Thành bẩm báo chuyện này với gia chủ, lần sau đến đây, chính là ngày Tần gia diệt vong."

Nhưng lời còn chưa dứt, Mạc lão đột nhiên biến sắc, tiếp đó lập tức nắm lấy Đường Hiên, lóe người ra khỏi xe ngựa.

Cùng lúc đó, cỗ xe ngựa vốn đang phi nhanh lại như bị núi non đè qua, trực tiếp lún xuống đất, đá núi vỡ vụn, máu tươi chảy ngang.

"Là ai!" Mạc lão lớn tiếng quát hỏi, vẻ mặt cảnh giác nhìn quanh bốn phía, mà khi lão ngẩng đầu nhìn lên, rốt cuộc cũng nhìn thấy người ra tay.

Đối phương mặc một bộ trường bào màu đen, trên mặt đeo một chiếc mặt nạ trắng không mặt, chỉ có thể nhìn thấy đôi mắt lộ ra, lạnh lùng đến mức khiến người ta kinh hãi.

"Chúng ta và các hạ vô oán vô cừu, tại sao lại ra tay với chúng ta!" Mạc lão cảm nhận được sự cường đại của đối phương, không lập tức phản kích, mà dùng lời nói thăm dò.

Chỉ tiếc, người không mặt không muốn hé răng nửa lời, trực tiếp cách không gian, tay phải nắm chặt, Mạc lão lập tức phát ra một tiếng kêu thảm thiết, lão run rẩy nghiêng đầu nhìn lại, cánh tay trái của mình lại bị người ta cách không bóp nát!

Đây là thủ đoạn khủng bố gì?!

"Thiếu chủ, mau chạy đi!"

Đường Hiên rốt cuộc bị tiếng kêu thảm thiết cùng tiếng hô hoán này gọi về hiện thực, hắn sợ hãi nhìn thoáng qua thương thế của Mạc lão, tiếp đó liều mạng chạy về phía rừng núi.

Mạc lão chắn trước người không mặt, trầm giọng nói: "Chỉ cần lão thân còn một hơi thở, tuyệt đối không cho phép ngươi làm tổn thương thiếu chủ... Chờ đã, đây là?!"

Lão trợn to hai mắt, không thể tin nổi nhìn một màn trước mắt, lấy người không mặt làm trung tâm, áp lực khủng bố hướng bốn phía khuếch tán.

Không bao lâu, chỉ nghe một tiếng nổ vang trời, đại địa cũng vì thế mà rung chuyển, trong vòng một dặm, vạn vật đều hóa thành tro bụi, rừng núi vốn có trong nháy mắt hóa thành bình địa!

"Vực..." Mạc lão niệm xong chữ này, thân thể liền như bụi phấn, theo gió mà tan, lão đến chết cũng không thể hiểu được, nơi hẻo lánh như vậy, thành Tấn Dương nho nhỏ, tại sao lại có cường giả như thế này.

Người không mặt quét mắt nhìn một cái, tiếp đó biến mất giữa không trung.

Đêm, cũng khôi phục lại sự yên tĩnh.

.....

Có lẽ là chuyện xảy ra ngày hôm qua quá nhiều, Tần Phong đến tận trưa mới uể oải tỉnh lại, dưới sự hầu hạ của Thanh nhi, hắn rửa mặt, mặc quần áo chỉnh tề bước ra khỏi phòng, sau đó theo bản năng nhìn về phía sân.

Bóng hình xinh đẹp kia đã không còn ở đó, mà nhị đệ ngày thường luôn luyện đao trong sân cũng không thấy bóng dáng.

Hạ nhân và nha hoàn trong phủ đều đang bận rộn đi lại, thu dọn đồ đạc, cảnh tượng này quả thực giống hệt lúc cả nhà chuyển nhà.

Tần Phong tò mò, hỏi Thanh nhi bên cạnh: "Bọn họ đang làm gì vậy?"

Thanh nhi trả lời: "Đại thiếu gia không biết, bởi vì thiếu phu nhân đến, Tần phủ này đã có chút nhỏ, thêm vào đó hôm qua bị người ta phá hoại, sửa chữa lại rất bất tiện, cho nên lão gia sau khi suy nghĩ kỹ càng, sáng sớm đã ra ngoài tìm một chỗ trạch viện lớn hơn, chắc là hôm nay sẽ chuyển đến đó."

"Cha ta lấy đâu ra tiền?!" Tần Phong kinh ngạc, đối với tình hình kinh tế của nhà mình, hắn rất rõ ràng.

"Đại thiếu gia quên rồi sao, của hồi môn Liễu gia đưa tới hôm

qua? Dùng để mua trạch viện mới, vừa vặn không chênh lệch bao nhiêu."

Tần Phong há hốc mồm, hắn vốn tưởng rằng, của hồi môn hôm qua có thể giảm bớt áp lực kinh tế cho Tần phủ, ai ngờ, số tiền này còn chưa kịp sưởi ấm, đã dùng hết rồi?

Cái hố chôn tiền này, thật sự là phung phí a.....

"Cha mẹ ta đâu?" Tần Phong xoa trán hỏi.

"Lão gia và nhị phu nhân đã đi đến phủ đệ mới, có cần Thanh nhi dẫn đại thiếu gia đi qua không?"

Tần Phong lắc đầu: "Ngươi nói cho ta vị trí, ta tự mình đi là được."

Thanh nhi kể một lượt, trạch viện mới gần trung tâm thành Tấn Dương, giá phòng ở đó đắt hơn nhiều so với xung quanh, Vọng Nguyệt Cư lúc đầu bỏ ra số tiền lớn mua cũng ở gần đó.

Tần Phong biết vị trí sau, bước ra khỏi cánh cửa bị hư hại, quay đầu lại liền gặp Hình Thịnh tay cầm trường kích đứng bên cạnh cửa.

"Ngươi không về Thiên Thành?" Tần Phong vẻ mặt kinh ngạc, hắn vốn tưởng rằng đối phương hộ tống xong sẽ vội vàng trở về đế đô, quay về quân đội, không ngờ người còn ở đây.

Hình Thịnh đáp: "Nhiệm vụ ta nhận được trước khi đến đây chính là rời khỏi Thần Hầu quân, làm hộ vệ cho tiểu thư và cô gia.

Lúc này bên cạnh tiểu thư có kiếm thị bảo vệ, cho nên ta vẫn luôn ở đây, chờ cô gia ngươi ra ngoài."

Nghe thấy hai chữ kiếm thị, Tần Phong không khỏi nhớ tới cảnh tượng khiến người ta huyết mạch sôi trào đêm qua, ngay cả

trong giấc mơ cũng toàn là trăng tròn trắng nõn to lớn.

"Cô gia?"

"A?" Tần Phong hoàn hồn, nhìn thấy thần sắc nghi hoặc của đối phương, lập tức ho khan một tiếng: "Đi thôi, đến phủ đệ mới."

Thành Tấn Dương không lớn, hai người đi loanh quanh, chẳng qua một nén nhang công phu, liền đến bên ngoài trạch viện mới.

Nhìn tân trạch lớn hơn mười mấy lần so với trạch viện ban đầu, Tần Phong trong lòng cảm khái, từ nay về sau, hắn rốt cuộc không cần phải bị tiếng luyện đao của nhị đệ đánh thức nữa.

Hai người bước vào phủ, chỉ thấy hạ nhân và nha hoàn đang bận rộn quét dọn tân trạch.

Tần Phong tùy ý đi dạo, kinh ngạc phát hiện, trong trạch viện này lại còn có một cái hồ nhỏ, bố trí như vậy, khó trách phải tốn nhiều tiền như vậy.

Ngay trung tâm hồ nhỏ còn có một cái đình, Liễu Kiếm Ly một thân bạch y đang tĩnh tọa ở đó, mà bên cạnh nàng, là Lam Ngưng Sương một thân lam y, nhìn từ xa, giống như một bức tranh mỹ nhân.

Tần Phong không lựa chọn tiến lên quấy rầy, nói thật, đến bây giờ, hắn vẫn không biết nên đối mặt với Liễu Kiếm Ly như thế nào, nếu đã như vậy, vậy chỉ có thể đi một bước xem một bước.

Hai người lặng lẽ rời đi, mà Lam Ngưng Sương trong đình đã sớm chú ý đến bọn họ.

Nàng khẽ nói: "Tiểu thư, vừa rồi cô gia đến."

"Ừm."

"Tiểu thư, cô gia tối qua không có cùng phòng với ta."

"Ừm."

Lam Ngưng Sương thở dài một tiếng: "Kỳ thật... Tiểu thư có thể nói chuyện với cô gia, cô gia hắn... là người không tệ."

Gió nhẹ thổi qua, cuốn theo sợi tơ xanh, mặt hồ gợn sóng lấp lánh.

Lần này, Liễu Kiếm Ly không đáp lại, chỉ nhìn mặt nước, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Chương 29: So tài

Hai người tiếp tục tiến về phía trước, trên đường đi Tần Phong đột nhiên hỏi: "Hắc Thán Đầu, kỳ thực ta vẫn luôn có một nghi vấn, quan hệ giữa nhà họ Liễu và nhà họ Đường rất tệ sao?"

Hắc Thán Đầu... Hình Thịnh giật giật khóe miệng: "Quả thực không tính là tốt, nhà họ Đường nắm giữ đại quyền trong Bộ Binh, nhưng lại không thể khống chế Thần Hầu Quân, cho nên bọn họ luôn xem nhà họ Liễu như cái gai trong mắt.

Trong triều, hai phe phái do nhà họ Đường và nhà họ Liễu cầm đầu thường xuyên đấu đá lẫn nhau, chuyện này ở Phong Thiên thành có thể nói là ai ai cũng biết."

"Thì ra là vậy, vậy có nghĩa là, hành vi quá khích như Đường Hiên ngày hôm qua, cũng là chuyện thường xảy ra sao?"

"Cái này..." Hình Thịnh trầm ngâm một lát rồi lắc đầu: "Không phải vậy, mặc dù nhà họ Đường và nhà họ Liễu luôn bất hòa, nhưng sẽ không nâng lên đến mức độ vũ lực.

Kỳ thực ta cũng rất nghi hoặc, không hiểu tại sao con trai của Lang trung Bộ Binh lại đến Tấn Dương thành diễn một màn kịch như vậy."

Tần Phong cúi đầu trầm tư, hắn luôn cảm thấy mình đã bỏ sót điều gì đó.

Hắn vốn cho rằng, Đường Hiên là một tên công tử bột, không ngại đường xa vạn dặm đến Tấn Dương thành, chỉ là vì muốn mượn chuyện thành thân để công khai làm nhục tiểu thư nhà họ Liễu.

Thế nhưng sau khi phân tích một phen, không khó để phát hiện, Đường Hiên tâm tư kín đáo, không phải như vẻ bề ngoài, mỗi một bước đi của hắn đều là vì chọc giận nhà họ Liễu, mượn cơ hội gây sự.

Nhưng Tần Phong luôn cảm thấy đối phương có một loại địch ý khó hiểu đối với mình...

Đây là vì sao?

Rõ ràng mình là lần đầu tiên gặp hắn.

Chẳng lẽ là Đường Hiên biết không thể động vào Liễu Kiếm Ly, cho nên chuyển mục tiêu sang mình?

Còn nữa, tên quỷ tu ám sát mình trước đó có quan hệ với nhà họ Đường hay không?

Tần Phong không tìm ra manh mối, lắc đầu thở dài một tiếng, hiện tại manh mối còn quá ít, hắn rất khó liên kết những thứ này lại với nhau.

Ngay lúc này, phía trước không xa đột nhiên truyền đến một tiếng nổ vang.

Tần Phong và Hình Thịnh tìm theo tiếng động nhìn lại, chỉ thấy Tần An trong sân đang cầm trường đao, vẻ mặt hưng phấn.

Hắn cũng rõ ràng nhìn thấy bọn họ, chạy đến kích động nói: "Đại ca, ta thành công rồi! Ta rốt cuộc có thể chém nát tảng đá ở khoảng cách ba trượng!"

"Thật sao? Vậy ngươi biểu diễn một lần cho ta xem." Tần Phong nghe vậy mừng rỡ, mới chỉ qua mười ngày, đệ đệ của mình quả nhiên có thiên phú.

Mấy người đi đến sân, Tần Phong và Hình Thịnh không khỏi

hít một hơi khí lạnh, chỉ thấy trên mặt đất trong sân, khắp nơi đều là vết đao, nhìn lướt qua, đá vụn có thể nhìn thấy ở khắp mọi nơi, từ đó có thể thấy, Tần An đã luyện tập ở đây rất lâu.

Chỉ thấy Tần An nhặt một tảng đá lớn bằng bàn tay, đặt ở vị trí cách hắn ba trượng, sau đó hít sâu một hơi, vận chuyển chân khí trong cơ thể, tay giơ lên, đao hạ xuống!

Lưỡi đao lóe sáng, đao quang màu trắng xẹt ra khỏi lưỡi đao, không lệch không nghiêng chém lên tảng đá cách đó ba trượng, trong nháy mắt chém nát nó!

"Đây là đao mang?" Hình Thịnh có chút kinh ngạc, hắn nhìn Tần An bội phục nói: "Không ngờ ngươi tuổi còn nhỏ, lại có thể bước vào Binh Khí nhị cảnh Trọng Nhạc, thật sự là lợi hại."

Tần An lắc đầu: "Ta còn cách nhị cảnh Trọng Nhạc một chút, sở dĩ có thể chém ra đao mang, phần lớn là nhờ đại ca truyền thụ cho ta một môn đao pháp - Thiên Cương Nguyên Trảm."

"Đao pháp?" Hình Thịnh nghiêng đầu nhìn Tần Phong, tò mò hỏi: "Cô gia, chẳng phải ngươi tu hành Văn Thánh đạo thống sao, làm sao có thể truyền thụ cho người khác võ học của Thần Võ?"

"Đọc sách trăm lần, ý nghĩa tự hiện, chỉ cần có thể lĩnh ngộ nội dung trong sách, cho dù bản thân không thể thi triển, cũng có thể chỉ đạo người khác." Đương nhiên, chủ yếu nhất vẫn là vì ta có một đôi mắt...

Hình Thịnh nghe vậy, có chút kinh ngạc, loại Văn Thánh đạo giả này hắn chưa từng nghe nói qua, trong lòng đối với Tần Phong không khỏi lại thêm mấy phần bội phục.

Lúc này, Tần Phong đột nhiên nghĩ đến điều gì đó đề nghị: "Nhị đệ, mặc dù ngươi đã bước vào Thần Võ thất phẩm rất lâu, nhưng lại chưa từng giao chiến với người khác, mà Thần Võ đạo

thống, muốn không ngừng tinh tiến, thực chiến là điều không thể thiếu.

Trước kia, không có ai có thể luyện tập cùng ngươi, bất quá hiện tại Hắc Thán Đầu đã đến, hai người các ngươi ngược lại có thể so tài một phen."

"Hắc Thán Đầu?" Tần An nghiêng đầu nhìn Hình Thịnh, sắc mặt kỳ quái, bộ dạng như đang nói, trên đời còn có người lấy loại tên này?

Hình Thịnh giật giật khóe miệng, bất đắc dĩ nói: "Cô gia, ta tên là Hình Thịnh, ngươi cũng có thể gọi ta là Hình Tham lĩnh, nhưng có thể hay không đừng gọi ta là Hắc Thán Đầu nữa?"

"Được, Hắc Thán Đầu."

Hình Thịnh thở dài một hơi, hắn từ bỏ, chỉ là cách gọi mà thôi, cô gia muốn gọi thế nào thì gọi.

Hắn cầm trường kích bước ra, đối với Tần An nói: "Tần công tử, xin chỉ giáo."

Tần An cầm trường đao, làm tốt tư thế nghênh chiến, vẻ mặt kích động, tu hành lâu như vậy, giao thủ với người khác, đây là lần đầu tiên.

Hai người điều chỉnh xong tư thế, Hình Thịnh dẫn đầu ra tay, chân phải bước lên trước, trường kích trong tay hung hăng đâm về phía trước, lại mang theo một tiếng xé gió.

Tần An thấy vậy, thân thể né sang bên phải, tránh được trường kích đồng thời, trường đao trong tay giơ lên, trực tiếp chém về phía bụng đối phương, Hình Thịnh lập tức thay đổi công kích, dựng trường kích lên, dùng cán kích chặn trường đao, sau đó hai tay dùng sức đẩy mạnh về phía trước, hai người vừa chạm vào liền tách ra.

Lần giao thủ đầu tiên, song phương đều là thăm dò, tiếp theo mới là màn chính.

Hai người tăng nhanh tốc độ công kích, công thủ liên tục chuyển đổi, trong sân, tiếng kim loại va chạm không dứt.

Tần Phong quan sát trận chiến ở một bên có chút kinh ngạc, hắn vốn cho rằng nhị đệ không có kinh nghiệm thực chiến, trước mặt Hình Thịnh - vị Tiền Phong Tham lĩnh này, không bao lâu liền sẽ bại trận.

Thế nhưng hắn vạn vạn không ngờ, sau khi thực tế giao thủ, hai người lại đánh có qua có lại.

Từ đó có thể thấy, Tần An đối với chiến đấu có một loại thiên phú giống như bản năng.

Hình Thịnh trong trận chiến cũng rõ ràng cảm nhận được điểm này, trong mắt lóe lên một tia tán thưởng.

Thế nhưng theo thời gian trôi qua, Tần An càng ngày càng mệt mỏi, lúc trước còn có thể chủ động tấn công, đến lúc này, chỉ có thể một mực phòng thủ.

Tần Phong mở ra dị năng Song Đồng, nhìn về phía chiến trường, rất rõ ràng có thể nhìn ra, chân khí trong cơ thể Tần An đã không còn nhiều, mà ngược lại Hình Thịnh, vẫn như cũ ung dung.

Đây chính là chênh lệch về kinh nghiệm chiến đấu, Hình Thịnh biết như thế nào để vận chuyển chân khí trong cơ thể một cách hiệu quả hơn.

Nhưng sau khi nhìn một lúc, Tần Phong đột nhiên nhíu mày, hắn phát hiện ra một vấn đề...

Hiện tại Hình Thịnh đang thi triển chính là phổ biến trong quân đội Đại Càn, võ học này coi trọng tấn công, lấy sát phạt làm

chủ, là tinh hoa mà binh sĩ Đại Càn thường xuyên chinh phạt chiến trường, không ngừng cải tiến.

Tuy nhiên, mỗi khi Hình Thịnh vung trường kích, chủ động đâm về phía trước, trên người hắn luôn có một chỗ chân khí lưu chuyển trì trệ, nếu có người cố ý nắm bắt cơ hội, tấn công vào chỗ này, vậy hậu quả khó lường!

Đại Càn , lại có khuyết điểm rõ ràng như vậy, chẳng lẽ trước kia không ai phát hiện ra sao?

Tần Phong chìm vào trầm tư.

Trong sân, trận chiến của hai người đã sắp kết thúc.

Hình Thịnh nhếch miệng cười: "Tần công tử, kết thúc rồi."

Vừa dứt lời, hắn liền dùng cán kích đánh bật trường đao của Tần An, sau đó chân phải bước lên trước, hung hăng đâm về phía trước.

Tần An loạng choạng lùi về phía sau.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Tần Phong đột nhiên hô lên: "Nhị đệ, dùng cán đao tấn công vào vị trí bên trái trên hai tấc của xương sườn phải Hắc Thán Đầu!"

Tần An vô điều kiện tin tưởng đại ca của mình, lập tức làm theo.

Mà Hình Thịnh nghe được lời này, sự kinh hãi trong mắt đã không thể che giấu!

Chương 30: Nhược điểm của Ngự Binh Quyết

Tần An ngồi xổm người về phía trước, trường kích lướt qua vai phải của hắn, cổ tay hắn thuận thế run lên, lưỡi đao chuyển hướng, chuôi đao chỉ thẳng vào vị trí Tần Phong vừa nói.

Hình Thịnh thấy vậy hai mắt trợn tròn, với năng lực của hắn vốn nên né được chiêu này, nhưng vì kình khí ngưng trệ, động tác của hắn cũng chậm một nhịp, lập tức bị Tần An đánh trúng, loạng choạng lui về sau mười mấy bước.

Nếu đây là chiến trường, nếu đâm tới không phải chuôi đao mà là mũi đao... Hình Thịnh không dám nghĩ tiếp.

Hắn sắc mặt phức tạp nhìn Tần Phong: "Cô gia, ngài làm sao biết được nhược điểm của Ngự Binh Quyết?"

"Ta trước đây từng xem qua sách vở có giới thiệu về Thần Vũ vận chuyển kình khí, vì vậy biết hiện tượng kình khí vận chuyển bị ngưng trệ và nhược điểm của nó, vừa rồi xem ngươi và nhị đệ tỷ thí, mỗi lần ngươi nghiêng người về phía trước, chủ động đâm tới, đều cảm thấy rất gượng gạo, suy xét một chút, không khó để phán đoán vị trí kình khí bị ngưng trệ."

Ừm, kỳ thật những điều này đều là ta khoác lác, chủ yếu là bởi vì ta có một đôi mắt... Tần Phong thầm bổ sung một câu.

Hình Thịnh nghe vậy, sự kính nể đối với Tần Phong lại trong nháy mắt tăng lên một bậc.

"Bất quá, Hắc thán đầu, ta nghe ý của ngươi, ngươi sớm đã

biết Ngự Binh Quyết có nhược điểm này?"

Hình Thịnh gật đầu: "Là tướng sĩ, quanh năm chinh chiến bên ngoài, đối phó yêu thú quỷ tà, Ngự Binh Quyết sử dụng như cơm bữa, tự nhiên quen thuộc vô cùng."

"Nếu như thế, tại sao các ngươi không loại bỏ nhược điểm này hoặc là nghiên cứu lại một môn võ học khác? Nếu như đối địch với người khác, bị người ta nắm được nhược điểm này, các ngươi chẳng phải chắc chắn phải chết?"

Hình Thịnh thở dài một hơi: "Cô gia, quân đội Đại Càn gần trăm vạn người, muốn tìm được một môn võ học thích hợp cho tất cả mọi người nghiên cứu, không phải chuyện dễ dàng.

Ngự Binh Quyết tuy có nhược điểm này, nhưng so với các môn võ học khác mà nói, đây đã là lựa chọn tốt nhất, hơn nữa, không phải ai cũng có tuệ nhãn như cô gia, có thể dễ dàng nhìn thấu nhược điểm."

Tần Phong gật đầu, sau đó chìm vào trầm tư, nếu như mình có thể thông qua những gì đã học để cải tiến Ngự Binh Quyết, sau đó để cho tất cả tướng sĩ Đại Càn học tập, vậy chẳng phải có thể một lần thu hoạch được lượng lớn văn khí?

Tần Phong lập tức hai mắt sáng lên, nhưng sau khi suy nghĩ cẩn thận, hắn lại cảm thấy ý nghĩ này có chút hoang đường.

Ngự Binh Quyết là tinh hoa được các tướng sĩ Đại Càn cải tiến qua nhiều năm tháng, bọn họ còn chưa thể khắc phục nhược điểm này, mình làm sao có thể thành công?

Tần Phong lắc đầu, thuận tay nhặt một cành cây trên mặt đất, vẽ vời trên nền đất mềm.

Hình Thịnh và Tần An tò mò, bước lại gần.

Chỉ thấy trên mặt đất, Tần Phong vẽ là một bức tranh vận chuyển kình khí trong cơ thể người, mà Hình Thịnh càng là vẻ mặt kinh ngạc, bởi vì bức tranh này chính là pháp môn vận khí của Ngự Binh Quyết!

Cô gia chỉ cần nhìn qua một lần, liền có thể suy diễn ra thứ này, thật là đáng sợ... Hình Thịnh vô thức nuốt một ngụm nước bọt.

Mọi người đều biết, Thần Vũ đạo thống vận chuyển kình khí, lấy chu thiên làm đơn vị, mà mỗi một chu thiên vận chuyển kình khí không phải theo chiều kim đồng hồ thì là ngược chiều kim đồng hồ.

Vừa rồi Hình Thịnh xuất hiện kình khí ngưng trệ trong nháy mắt đó, nếu như có thể đảo ngược phương hướng chuyển động của kình khí, hình như có thể khắc phục nhược điểm này...

Nghĩ đến đây, Tần Phong trên mặt đất thuận chiều kim đồng hồ vẽ một nửa vòng tròn, tiếp đó lại ngược chiều kim đồng hồ vẽ một nửa vòng tròn.

Hình Thịnh thấy vậy hai mắt trợn tròn, tiếp đó như là nghĩ đến cái gì lại thở dài một hơi: "Cô gia quả nhiên lợi hại, dùng phương pháp này quả thật có thể giải quyết nhược điểm trong nháy mắt đó của Ngự Binh Quyết, nhưng mà...

Cô gia không biết, Thần Vũ đạo thống vận chuyển kình khí, sở dĩ mỗi một chu thiên chỉ có thể chuyển động theo một hướng, đó là vì phòng ngừa kình khí trong cơ thể xung đột, dẫn đến huyết khí nghịch lưu.

Phương pháp này tuy lý luận khả thi, nhưng thực chiến..."

"Một khi sử dụng, chắc chắn phải chết." Tần Phong ném cành cây, thuận miệng nói.

Kình khí không thể nghịch lưu, là chí lý danh ngôn được các đời Thần Vũ giả đúc kết.

Từng có vô số bậc tiền bối thử nghiệm nghịch chuyển kình khí, kết quả đều là thất bại.

Quả nhiên, muốn giải quyết nhược điểm của Ngự Binh Quyết không phải là chuyện dễ dàng... Tần Phong thở dài một hơi, chỉ có thể trơ mắt nhìn số lượng lớn văn khí kia rời xa mình.

Hắn phủi bụi đất trên tay: "Thôi, không nghĩ nữa. Đúng rồi, Hắc thán đầu, giao thủ xong, ngươi cảm thấy nhị đệ ta thế nào?"

Hình Thịnh khẳng định: "Nhị công tử thiên phú dị bẩm, bản năng chiến đấu càng làm cho người ta hâm mộ, nhưng mà..."

"Nhưng mà cái gì?" Tần Phong nghi hoặc.

"Nhị công tử rõ ràng huyết khí thịnh vượng, khác với người thường, nhưng kình khí chuyển hóa trong cơ thể lại ít hơn so với Thần Vũ thất phẩm bình thường."

Tần Phong nghe vậy nhíu mày, lập tức nhìn về phía Tần An, ánh mắt người sau rõ ràng có chút né tránh.

"Gần đây ngươi có phải là không ngâm thuốc tắm, không uống Huyết Khí Đan?" Tần Phong hỏi.

Tần An thấy giấu không được, ấp úng nói: "Đại ca, ta hiện tại gặp phải bình cảnh, tạm thời không cần những thứ này."

Tần Phong thở dài một hơi, kình khí là căn bản của võ giả, mà kình khí trong cơ thể võ giả là do huyết khí luyện hóa mà thành, trong đó thuốc tắm và Huyết Khí Đan là không thể thiếu, nhị đệ của mình ở phương diện Thần Vũ đạo thống rất có thiên phú, làm sao có thể không biết những điều này?

Hắn chỉ là không muốn gia tăng gánh nặng cho Tần gia mà thôi, dù sao... Tần gia thật sự rất nghèo!

Không được, không thể giao quyền tài chính trong nhà cho tên phá gia chi tử kia nữa, đã đến lúc mình ra tay rồi... Tần Phong hạ quyết tâm, tiếp đó hỏi: "Tên phá gia chi tử kia... ừm hừm, cha đâu, người ở đâu?"

"Cha hiện tại, có lẽ ở thư phòng? Sáng nay ta còn thấy người cau mày khổ sở đi vào."

"Ta biết rồi. Hắc thán đầu, ngươi không cần đi theo ta, ở đây dạy nhị đệ ta, làm sao để trong thực chiến vận dụng kình khí hiệu quả hơn, ta có chút việc muốn thương lượng với cha, đi trước."

Tần Phong cáo biệt hai người, rất nhanh liền đến vị trí thư phòng của Tần phủ mới.

Cửa lớn thư phòng không đóng, Tần Phong liếc mắt liền nhìn thấy, có một trung niên tuấn lãng, hai khuỷu tay chống lên bàn sách, ở đó cau mày khổ sở thở dài.

Mà trên bàn sách, liếc mắt nhìn qua, đều là sổ sách mở ra, đến gần xem thì ra là sổ sách của Tần gia, mỗi một hạng mục đều dùng bút đỏ khoanh tròn, viết một chữ "thua" thật to!

Tần Phong khóe miệng giật giật, có thể làm cho một hạng mục cũng không kiếm được tiền, bản lĩnh này cũng không dễ dàng...

Tần Kiến An dựa vào bàn nghe thấy động tĩnh, nghiêng đầu nhìn lại, thấy rõ người đến sau, vội vàng giang hai tay ôm sổ sách vào lòng.

"Phong nhi, sao lại đến đây?"

Bịch, một quyển sổ sách rơi xuống đất, Tần Phong nhặt lên xem, bìa ngoài viết ba chữ "Vọng Nguyệt Cư".

Vừa định mở sổ sách ra, liền nghe lão cha vội vàng hô: "Đừng!"

Có lẽ là muốn duy trì tôn nghiêm cuối cùng của một người cha, rất tiếc, Tần Phong không cho ông ta thể diện này.

Từ từ mở sổ sách ra, Tần Kiến An mặt mày xám xịt, mà lông mày của Tần Phong cũng nhíu chặt lại.

Vọng Nguyệt Cư tuy rằng vẫn luôn thua lỗ, nhưng số tiền thua lỗ không tính là nhiều, vẫn nằm trong phạm vi có thể chấp nhận được.

Thế nhưng, ba tháng trước, doanh thu của Vọng Nguyệt Cư lại giảm mạnh!

Chương 31: Chấn hưng Vọng Nguyệt Cư

Cần biết rằng, Vọng Nguyệt Cư là tửu lâu ba tầng sang trọng, mỗi tháng riêng tiền trả lương cho nhân viên, mua nguyên liệu đã tốn không ít tiền, nếu doanh thu còn sụt giảm mạnh thì khoản lỗ đó chắc chắn là một con số không nhỏ.

“Cha, rốt cuộc là chuyện gì vậy? Chẳng phải cha từng nói, Vọng Nguyệt Cư làm ăn ế ẩm là do yêu tà xuất hiện hay sao?

Thế nhưng ba tháng trước, Tấn Dương thành đâu có yêu tà xâm nhập, sổ sách này...”

Tần Phong ngẩng đầu nhìn lão cha, chỉ thấy đối phương ánh mắt lảng tránh, phải một lúc lâu sau mới giải thích nguyên do.

Thì ra, ba tháng trước, không biết vì sao phủ thành chủ Tấn Dương thành lại bắt đầu ra sức thu mua tửu lâu trong thành, đồng thời bắt đầu chèn ép các tửu lâu còn lại, đánh phá giá, rất nhiều tiểu tửu lâu cũng vì vậy mà không còn buôn bán được nữa, việc kinh doanh của Vọng Nguyệt Cư đương nhiên cũng tụt dốc không phanh.

Phủ thành chủ lại nhân cơ hội này, thâu tóm luôn những tiểu tửu lâu này, đến nay, khoảng sáu phần tửu lâu trong toàn Tấn Dương thành đã thuộc về phủ thành chủ.

Bọn họ cũng từng nhắm vào Vọng Nguyệt Cư, nhiều lần đề nghị muốn mua lại, nhưng lão cha lại cứng đầu, nhất quyết không đồng ý, kết quả dẫn đến thua lỗ ngày càng nhiều.

Tất nhiên, nguyên nhân chủ yếu khiến lão cha không đồng ý là do phủ thành chủ quá đáng, lại muốn mua tửu lâu với giá bằng một nửa giá ban đầu, điều này khiến lão cha keo kiệt như nô lệ giữ của làm sao có thể cam tâm...

Nghe xong những điều này, Tần Phong chìm vào trầm tư, thao tác mạnh tay của phủ thành chủ, nói thật khiến hắn có chút bất ngờ, như vậy chẳng khác nào muốn độc chiếm toàn bộ ngành tửu lâu của Tấn Dương thành.

Thế nhưng Tấn Dương thành chỉ là một thành nhỏ, dân số không tính là nhiều, cho dù độc chiếm thành công thì có thể thu được bao nhiêu lợi nhuận?

Lúc này, chỉ nghe Tần Kiến An thở dài một hơi: "Tài sản của Tần gia sắp bị Vọng Nguyệt Cư kéo sập rồi, thật ra ta đã đang suy nghĩ, có nên bán rẻ tửu lâu cho phủ thành chủ hay không, dù sao từ khi mua tửu lâu này, nhà chúng ta chưa từng kiếm được đồng nào.

Có lẽ vứt bỏ gánh nặng này, ta có thể gây dựng sự nghiệp ở những ngành nghề khác cũng nên."

Tần Phong lập tức an ủi: "Cha, xem cha nói kìa, ngoài tửu lâu này ra, những việc kinh doanh khác cha cũng đâu có kiếm được tiền."

Điều đáng sợ nhất là không khí đột nhiên yên tĩnh...

Nhìn lão cha mặt mày lúc đỏ lúc trắng, Tần Phong trực tiếp lựa chọn lật bài ngửa: "Cha, thật ra con có cách để tửu lâu hồi sinh."

"Con?" Tần Kiến An nghe vậy, cười lạnh một tiếng, như thể làm như vậy có thể khiến ông ta lấy lại được tôn nghiêm đã mất.

"Phong nhi, không phải cha coi thường con, tuy con là người

đọc sách, đầu óc không tệ, nhưng làm ăn không giống như trong sách đâu.

Cha mày nghiên cứu thứ này mười mấy năm, vẫn không dám nói mình đã nhập môn, con chưa từng tiếp xúc qua, sao dám mạnh miệng như vậy?

Con à, vẫn nên an tâm đọc sách đi, chuyện kiếm tiền cứ giao cho cha."

Chính là không yên tâm cha, nên con mới muốn quản lý tài chính của gia đình... Tần Phong khóe miệng giật giật, bất đắc dĩ nói: "Cha, hay là chúng ta đánh cược một ván?"

"Đánh cược gì?"

"Nếu con có thể khiến Vọng Nguyệt Cư hồi sinh, từ nay về sau, kho tiền của Tần gia giao cho con quản lý."

Tần Kiến An nghe vậy, nhướng mày: "Nếu con không làm được thì sao?"

"Vậy con sẽ không hỏi đến những chuyện này nữa."

"Hửm? Rõ ràng là ta thiệt thòi trong vụ cá cược này, tại sao ta phải đồng ý với con?"

"Bởi vì cha không đồng ý với con, con sẽ mang sổ sách này cho nhị nương xem."

Điều đáng sợ nhất là không khí một lần nữa yên tĩnh...

Tần Kiến An chỉ vào Tần Phong, há hốc mồm, nửa ngày nói không nên lời.

"Nhị nương đâu?" Tần Phong cầm sổ sách, xoay người muốn rời đi.

“Ta đồng ý với con!” Bị uy hiếp, Tần Kiến An chỉ đành bất đắc dĩ đồng ý với vụ cá cược bất bình đẳng này: “Vậy thì, con định làm như thế nào?”

Tần Phong xoay người nhìn lên bầu trời, đã là tháng mười một, thời tiết ngày càng lạnh, trong những ngày như thế này, còn gì hạnh phúc hơn là được ăn một bữa lẩu cay nóng hổi?

“Cha, con muốn cha lại đi Khởi Dương trấn một chuyến.”

……

Ngày hôm sau, trời chưa sáng rõ.

Bên ngoài Tần phủ, đã có hơn mười chiếc xe ngựa chở hàng xếp hàng.

Mà phía sau mỗi chiếc xe ngựa đều được phủ một lớp chăn bông dày, trông rất kín đáo.

Tần Kiến An và Tần Phong đứng đầu hàng, bên cạnh bọn họ, Hình Thịnh cầm kích đứng thẳng, hai bên xe ngựa còn có bốn nam tử ăn mặc như võ sĩ, tất cả đều là hộ vệ được thuê từ Trảm Yêu ti.

Tần Kiến An chậm chạp vén một góc chăn bông lên, một luồng khí lạnh ùa ra, nhìn vào bên trong chăn bông, đập vào mắt toàn là đá!

“Phong nhi, cách này thật sự có thể đảm bảo cá từ Khởi Dương trấn vận chuyển đến đây vẫn còn tươi sống sao?”

“Cha, đây là cách con đọc được trong sách, gọi là bảo quản lạnh, chỉ cần mọi người nhanh chóng một chút thì sẽ không có vấn đề gì.” Lời này không sai, chỉ là cách bảo quản lạnh là đọc được từ sách kiếp trước... Tần Phong thầm nghĩ.

Tần Kiến An gật đầu, nhưng thần sắc vẫn còn bán tín bán

nghi.

“Còn nữa, cha đừng quên, lần này ngoài việc đi Khởi Dương trấn mua đủ cá, thì Hàn Tinh thảo cũng không thể thiếu, có bao nhiêu thì cha cứ thu mua bấy nhiêu!”

“Biết rồi, con đã nhắc nhở bao nhiêu lần rồi, ta thật sự không hiểu, chẳng qua chỉ là cỏ dại bên cạnh tảng đá dưới đáy hồ, con coi trọng nó như vậy để làm gì.”

“Tự nhiên là con có cách sử dụng.”

Hai cha con lại trò chuyện thêm vài câu, rồi mới chia tay.

Trước khi rời đi, Tần Phong nói với Hình Thịnh: “Dọc đường, xin nhờ ngươi.”

“Cô gia nói đâu xa, ta nhất định dốc hết sức, bảo vệ lão gia an toàn.”

Đoàn xe hùng dũng tiến về phía Tây thành môn, mãi đến khi chiếc xe ngựa cuối cùng biến mất ở đường chân trời, Tần Phong mới thu hồi tầm mắt.

Mặt trời đã dần dần mọc lên, Tần Phong xoay người, định đi đến Trảm Yêu ti, lúc này, một bóng hình màu xanh lam yêu kiều đập vào mắt.

“Lam cô nương? Sao cô lại ở đây?” Tần Phong tò mò hỏi.

“Hình Thịnh không có ở đây, vậy an toàn của cô gia đương nhiên do ta phụ trách.” Lam Ngưng Sương tay cầm trường kiếm, khoanh tay trước ngực, dựa vào khung cửa.

Tần Phong lại một lần nữa nhớ đến hình ảnh đêm hôm đó, ánh mắt bất giác nhìn về phía bộ phận bị vạn ác vải trắng bao bọc, trong lòng kêu gào đáng tiếc.

Yếm xinh đẹp như vậy không mặc, tại sao lại quấn vải che ngực!

Nói đi cũng phải nói lại, thứ đồ chơi như vải che ngực, rốt cuộc là tên khốn kiếp nào phát minh ra, có dám đứng trước mặt đông đảo nam đồng bào không!

“Cô gia, chàng đang nhìn gì vậy?” Lam Ngưng Sương cau mày hỏi.

“Hả?” Tần Phong hoàn hồn, ho khan một tiếng: “Kiếm đẹp đấy, mua ở đâu vậy?”

“Thần Công phường ở Phụng Thiên thành.”

Tần Phong gật đầu: “Nhìn là biết không phải vật phàm, nói đi cũng phải nói lại, cô đi theo ta, vậy tiểu tiểu thư nhà cô phải làm sao?”

“Tiểu thư ở lại Tần phủ, sẽ không có nguy hiểm gì, ngược lại ta nghe Hình Thịnh nói, cô gia muốn ra khỏi thành?”

“Đúng vậy, ta muốn đi một nơi, thu thập một ít đồ, bây giờ đang định đến Trảm Yêu ti thuê một hộ vệ.”

“Ta đi cùng chàng.”

“Được.”

Chương 32: Hắc Vụ Lâm

Trên đường đi, Lam Ngưng Sương đột nhiên hỏi: "Nhiệm vụ của Trảm Yêu ti đa phần là tiêu diệt yêu ma quỷ quái, bảo vệ bình an cho bá tánh một phương, sao ta lại không biết bọn họ còn nhận nhiệm vụ hộ vệ?"

"Nàng, Tấn Dương thành là một tiểu thành, bổng lộc mà Đại Càn hoàng triều cấp cho nơi này không tính là nhiều, nếu bọn họ không tiêu diệt được yêu ma quỷ quái, thì sẽ không có thu nhập thêm, có thể ngay cả bổng lộc hàng tháng cũng không đủ cho bọn họ tu luyện.

Cũng bởi vậy, Ti chính nơi đây, chính là Thạch Tử Minh mà lần trước nàng đã gặp, cho phép thủ hạ nhận nhiệm vụ của thường nhân, kiếm thêm chút thu nhập, bù đắp chi tiêu." Tần Phong chậm rãi giải thích.

"Thì ra là vậy." Lam Ngưng Sương gật đầu, nàng thân là kiếm thị của Liễu gia, chưa bao giờ phải lo lắng về tiền bạc, dược dục và huyết khí đan cần thiết cho tu luyện cũng rất đầy đủ, nên không biết những điều này.

Không lâu sau, hai người đến trước một tòa nhà bốn gian, nơi đây chính là Trảm Yêu ti của Tấn Dương thành.

Bên cạnh cổng Trảm Yêu ti có một tấm bảng gỗ, trên đó dán đầy giấy trắng, nội dung trên giấy đa phần là nhiệm vụ do thường nhân ban bố, cùng với thù lao.

Trong đó không thiếu những nội dung kỳ quái, ví dụ như giúp tìm kiếm Đại Hoàng bị lạc mất trong nhà, hoặc là phu quân nhà mình đêm đến thanh lâu, cầu xin đại nhân Trảm Yêu ti bắt giữ,

nếu có thể đánh gãy một chân, thù lao gấp đôi...

Những chuyện như vậy, nhiều vô số kể.

Tuy nhiên, những thế gia có tước vị như Tần gia thì không cần phải ban bố nhiệm vụ ở đây, có thể trực tiếp vào trong tìm người.

Tần Phong dẫn Lam Ngưng Sương bước vào trong, trừ một số người đang tu luyện, đa số mọi người đều nhàn rỗi, Tấn Dương thành là nơi khỉ ho cò gáy, dường như ngay cả yêu ma quỷ quái cũng lười ghé thăm.

Tên quỷ tu lần trước, nếu không phải vì muốn giết hắn, e rằng cũng không muốn đến nơi này...

Tần Phong tìm được một lão giả tóc hoa râm trong phòng, ông ta là chủ bút ghi chép ở đây, nếu muốn thuê người làm hộ vệ, hỏi ông ta là hiệu quả nhất.

"Đây chẳng phải là Tần công tử sao, lúc trời chưa sáng hôm nay, ta còn gặp lệnh tôn đấy, sao, hôm nay đến tìm lão phu là có chuyện gì?"

"Ta muốn đi một chuyến đến Hắc Vụ Lâm cách đây hai mươi dặm, cần thuê một hộ vệ."

"Hắc Vụ Lâm?" Lão giả giật mình, những Trảm Yêu nhân xung quanh nghe thấy ba chữ này, cũng đều ngoảnh đầu nhìn lại, trong mắt lóe lên một tia kiêng dè.

Cũng không trách bọn họ có phản ứng như vậy, Hắc Vụ Lâm không phải là một nơi hiền lành, nghe nói mỗi khi màn đêm buông xuống, ánh trăng chiếu vào Hắc Vụ Lâm, sẽ có hắc vụ, che khuất tầm nhìn, ba chữ Hắc Vụ Lâm cũng bắt nguồn từ đó.

Nhưng nếu chỉ như vậy, cũng sẽ không khiến những người này nghe mà biến sắc.

Quan trọng nhất là, trong Hắc Vụ Lâm có yêu thú bất thường!

Thường nghe nói, khi tiều phu lên núi đốn củi, đi ngang qua vùng ngoại vi Hắc Vụ Lâm, thường có thể nghe thấy tiếng gầm rú khủng bố rợn người, mỗi khi đó, cả khu rừng đều chấn động, chim thú đều kinh hãi, chạy trốn khắp nơi.

Có thể gây ra động tĩnh lớn như vậy, không cần nghĩ cũng biết, yêu thú trong rừng kia có thực lực khủng bố đến mức nào.

Thậm chí có người suy đoán, yêu thú kia e rằng đã đạt đến Tứ chuyển kiếp lực trở lên, thức tỉnh hai lần bản mệnh thần thông, nếu ai lỡ lạc vào rừng, gặp phải nó, chắc chắn sẽ chết không toàn thây!

Lâu dần, Hắc Vụ Lâm này cũng trở thành cấm địa được mọi người ngầm thừa nhận.

"Tần công tử à, sao tự dưng lại muốn đến nơi đó làm gì."

Tần Phong cười đáp: "Không phải đi sâu vào rừng, ta cũng sẽ không chán sống, lần này đi chỉ là muốn hái một ít quả ở vùng ngoại vi Hắc Vụ Lâm thôi.

Ta biết việc này vẫn sẽ có chút nguy hiểm, nên ta nguyện ý trả mười lượng bạc làm thù lao."

Không sai, mục đích lần này của Tần Phong chính là đi hái nguyên liệu quan trọng cuối cùng của lẩu, một loại quả tên là Chu Hồng quả.

Trong "Đại Càn bách thảo lục" có ghi chép, vùng ngoại vi Hắc Vụ Lâm, có một loại quả màu đỏ hình dạng ngón tay cái, sinh trưởng vào tháng năm tháng sáu, tàn lụi vào cuối tháng mười một, vị cay, khó nuốt, vì màu sắc đỏ thẫm, nên gọi là Chu Hồng quả.

Mà thứ này, chính là ớt nổi tiếng đời trước!

Mười lượng bạc đã là không ít, phải biết rằng một viên huyết khí đan, cũng chỉ có năm lượng bạc, Tần Phong vốn tưởng rằng trọng thưởng tất có dũng phu, nhưng những Trảm Yêu nhân này dường như còn nhát hơn hắn tưởng tượng...

Ngay khi mọi người đang nhìn nhau im lặng, bên tai đột nhiên vang lên một giọng nói quen thuộc: "Nhiệm vụ này, ta nhận."

Tần Phong nhìn theo tiếng động, không khỏi có chút kinh ngạc, bởi vì người đến chính là Thương Phi Lan!

"Hôm qua tại sao không đến Thính Vũ Hiên." Tần Phong còn chưa kịp chào hỏi, Thương Phi Lan đã truy hỏi, trong giọng nói dường như còn có một tia bất mãn.

"Vừa mới thành thân, việc nhà quá nhiều, nên không đến Thính Vũ Hiên được."

Thương Phi Lan nghe vậy im lặng một lát, quay đầu nhìn về phía Lam Ngưng Sương, đánh giá từ trên xuống dưới, lông mày thanh tú hơi nhíu lại.

Nhưng không biết vì sao, khi nàng nhìn thấy bộ ngực của đối phương, lông mày hơi nhíu lại từ từ giãn ra, sự thay đổi nhỏ này lại khiến Lam Ngưng Sương trong lòng có chút khó chịu.

"Đây là nương tử của ngươi?" Thương Phi Lan hỏi.

Tần Phong còn chưa kịp trả lời, Lam Ngưng Sương liền đáp: "Ta là kiếm thị Lam Ngưng Sương của tiểu thư, phụ trách bảo vệ an nguy cho cô gia, ngươi là ai?"

"Trảm Yêu ti Thương Phi Lan." Giọng điệu bình thản như mặt nước mùa thu, không chút gợn sóng.

Lam Ngưng Sương quay đầu nhìn Tần Phong, ánh mắt đó dường như đang hỏi thăm quan hệ của hai người.

"Bạn của ta." Tần Phong thành thật trả lời.

Thương Phi Lan nghe vậy, cũng nhìn về phía Tần Phong, đôi mắt màu xanh nhạt phản chiếu khuôn mặt của đối phương, cũng không biết đang suy nghĩ gì, nhìn Tần Phong tim đập thình thịch, luôn cảm thấy mình nói sai rồi...

"Đi thôi, nhân lúc trời còn sớm, có lẽ có thể quay về Tấn Dương thành trước khi trời tối." Thương Phi Lan xoay người rời đi.

Tần Phong vội vàng đuổi theo, sóng vai cùng nàng.

Lam Ngưng Sương thấy cảnh này, như có điều suy nghĩ, cũng đi theo.

Lão giả tóc hoa râm còn đang tò mò, tại sao Thương cô nương xưa nay không nhận nhiệm vụ ra ngoài lại nhận nhiệm vụ này, bên tai đột nhiên vang lên một tiếng giòn tan khiến ông ta giật nảy mình.

Ngoảnh đầu nhìn lại, lại là Thạch Tử Minh đang ngồi đó bưng một đĩa đậu phộng, vừa nhai vừa uống rượu.

"Ti chính đại nhân, ngài đến từ lúc nào vậy?"

"Lúc kịch hay bắt đầu, ta đã ở đây rồi, chỉ là không lộ diện thôi." Thạch Tử Minh trả lời líu nhíu.

"Kịch hay, kịch hay gì?" Lão giả khó hiểu.

"Hừ, chẳng có chút nhãn lực nào." Thạch Tử Minh cũng không nói rõ, bưng đĩa đậu phộng ung dung rời đi, chỉ để lại lão giả tóc hoa râm với vẻ mặt khó hiểu.

.....

Một bên khác, phủ thành chủ Tấn Dương thành.

Một người vội vàng chạy vào trong phòng, bẩm báo với Diệp Hằng: "Bẩm báo thành chủ đại nhân, đại thiếu gia Tần gia, Tần Phong, vừa rồi đã cùng hai cô nương rời khỏi Tấn Dương thành, ý muốn đến Hắc Vụ Lâm!"

Diệp Hằng nghe vậy, hai mắt sáng lên, Hắc Vụ Lâm là nơi, ai chết cũng không có gì lạ...

"Ta còn đang lo không có cơ hội bày tỏ lòng trung thành với Đường gia, tên tiểu tử này lại chủ động đưa đến cửa, Lạc Đình!"

"Con trai có mặt."

"Nhanh đi báo chuyện này cho Vương đại nhân!"

Diệp Lạc Đình nghe vậy, vội vàng rời đi.

Diệp Hằng hai mắt híp lại cười lạnh: "Nếu có thể âm thầm giết tên tiểu tử đó, lấy đầu hắn làm quà tặng cho Đường công tử, Diệp gia chúng ta tiến vào Phụng Thiên thành chỉ là chuyện sớm muộn!"

Chương 33: Tranh Phong Tương Đối

Ba người rời khỏi thành Tấn Dương, Thương Phi Lan thản nhiên nói: "Nghe nói, ngày thành thân, ngươi đã làm một bài thơ ở đại sảnh?"

"Không sai, là Tư Chính đại nhân nói cho ngươi biết?"

Thương Phi Lan trầm ngâm một lát: "Coi như vậy đi... Lần này hộ tống ngươi đến Hắc Vụ Lâm, thù lao của ta không cần mười lượng bạc đó, sau khi thành công trở về, ngươi hãy viết bài thơ đó cho ta."

Tần Phong nghe vậy sửng sốt, Thương cô nương hình như rất thích những thứ mình viết, chẳng lẽ là bị văn tài của mình hấp dẫn?

Ngay khi hắn đang tự mãn, một bóng người màu xanh đột ngột chen vào giữa hắn và Thương cô nương, chính là Lam Ngưng Sương.

Thương Phi Lan liếc mắt nhìn, trực tiếp phớt lờ nàng: "Vậy thì, câu trả lời của ngươi là gì?"

"Vì Thương cô nương đã nói như vậy, chỉ là một bài thơ thôi mà, viết cho ngươi là được."

"Chỉ là?" Thương Phi Lan khẽ nhíu mày, trong mắt lóe lên một tia bất mãn.

"Sao vậy?" Tần Phong nghi hoặc, mỗi khi liên quan đến Văn Thánh đạo thống hoặc thơ văn, Thương cô nương vốn lạnh nhạt

dường như đều có những biến động cảm xúc rõ ràng.

"Ngươi nên tự tin vào văn tài của mình một chút, ít nhất những thứ ngươi viết, ta đều rất thích..."

Lời còn chưa dứt, Lam Ngưng Sương đột nhiên ngắt lời: "Thương cô nương, mạo muội hỏi một câu, hiện tại ngươi là thực lực gì?"

Thương Phi Lan dừng bước, yên lặng nhìn đối phương: "Ngươi hỏi điều này để làm gì?"

"Nơi chúng ta sắp đến, hình như có chút nguy hiểm, với năng lực của ta bảo vệ một mình cô gia thì không thành vấn đề, nhưng nếu phải chăm sóc thêm một người nữa, e rằng có chút khó khăn."

Ừm, luôn cảm thấy Lam cô nương hôm nay có chút khác thường, sao nói chuyện lại hùng hổ như vậy... Tần Phong có chút kinh ngạc.

"Vậy thì, ngươi muốn làm thế nào để kiểm chứng thực lực của ta, tự mình thử một chút?" Thương Phi Lan sờ tay vào chuôi dao găm bên hông.

"Nếu có thể như vậy, thì không còn gì tốt hơn." Lam Ngưng Sương chậm rãi rút trường kiếm bên hông ra.

Gió lạnh thổi qua, không khí dường như trở nên nặng nề.

"Không cần thiết, thật sự không cần thiết." Tần Phong vội vàng ra mặt hòa giải: "Thực lực của Thương cô nương ta biết rõ, tự bảo vệ mình là đủ."

"Chỉ là tự bảo vệ mình?" Thương Phi Lan nghiêng đầu nhìn lại, ánh mắt đó như muốn nói, cho ngươi một cơ hội, tổ chức lại ngôn ngữ một chút.

"Không chỉ là tự bảo vệ mình, bảo vệ ta chu toàn cũng hoàn toàn không thành vấn đề." Tần Phong nuốt nước miếng, vội vàng sửa lời.

"Không cần thiết, an nguy của cô gia tự nhiên sẽ có ta bảo vệ." Lam Ngưng Sương chen vào một câu không đúng lúc.

"Ta thấy thực lực của ngươi, bất quá Thần Vũ thất phẩm, tự tin là chuyện tốt, nhưng đừng tự tin thái quá." Thương Phi Lan ngữ khí bình tĩnh, nhưng lại như tuyết lạnh mùa đông.

Lam Ngưng Sương mỉm cười, trường kiếm bên hông đã rút ra một nửa: "Vẫn là so tài một phen đi, người đồng hành, biết rõ một chút, cũng dễ phối hợp hơn."

"Cũng có lý." Thương Phi Lan đã rút dao găm ra, xoay một vòng trên tay.

Tần Phong thấy vậy khóc không ra nước mắt, hai người này chỗ nào giống như có thể phối hợp với nhau, thần sắc của họ chỉ thiếu nước trực tiếp nói ra - để ngươi nhận thức rõ địa vị của mình!

Lập tức khuyên nhủ: "Hai vị, với tốc độ hiện tại của chúng ta, nếu không nhanh chóng đến Hắc Vụ Lâm, e rằng rất khó có thể quay về thành Tấn Dương trước khi trời tối.

Hai vị xem, việc so tài này, có thể miễn được không?"

Im lặng, im lặng đến chết chóc!

Một lát sau, Lam Ngưng Sương mới luyến tiếc tra kiếm vào vỏ: "Vậy thì nghe theo cô gia."

Thương Phi Lan thong dong cất dao găm, thản nhiên nói: "Đi thôi."

Tần Phong lau mồ hôi trên trán, thở phào nhẹ nhõm, ba người rốt cuộc cũng tiếp tục lên đường.

Con đường dẫn đến Hắc Vụ Lâm không phải là quan đạo, ngày thường ít người qua lại, đường núi gập ghềnh liên miên, rất khó đi, đặc biệt là khổ cho Tần Phong, một người đọc sách.

Nhìn hai vị cô nương kia hô hấp không loạn, dáng vẻ như đi trên đất bằng, hắn hâm mộ từ tận đáy lòng.

Vẫn là tập võ tốt!

Nhưng may mắn là sự đau khổ này cuối cùng cũng kết thúc, Tần Phong ngẩng đầu nhìn lên, rừng núi liên miên ở phía xa, chính là Hắc Vụ Lâm, mục đích chuyến đi này của họ!

Đến trước rừng núi, Tần Phong nhìn quanh, hồi tưởng lại nội dung trong "Đại Càn Bách Thảo Lục", nơi sinh trưởng của Chu Hồng Quả, hẳn là ở dưới vách núi hình đầu rắn, tìm kiếm không bao lâu, liền có kết quả.

Tần Phong chỉ vào vách núi hình đầu rắn nhô lên ở phía tây, vui mừng nói: "Thứ ta muốn tìm, ở ngay đó."

Một nén nhang sau, ba người đến chân núi.

Tần Phong vừa nhìn liền thấy, trên những bụi cây thấp tầng tầng lớp lớp, mọc đầy Chu Hồng Quả đỏ tươi như máu, chính là ớt của kiếp trước!

"Thương cô nương, Tam Tinh Mộc Lệnh của ngươi có thể chứa được bao nhiêu vật chết?"

Bảo vật không gian thường có hạn chế, ví dụ như không thể chứa vật sống, ví dụ như không gian chứa thường không quá lớn, nếu không lão cha cũng không thể mỗi lần ra ngoài buôn bán, đều mang theo bảy tám chiếc xe ngựa chở hàng.

"Khoảng một thước vuông."

Tần Phong nghe vậy có chút chán nản: "Vậy mà chỉ có chút không gian này, xem ra chuyến đi này, chỉ có thể mang theo một ít Chu Hồng Quả về làm thử nghiệm."

"Cô gia, ngươi muốn những quả này?" Lam Ngưng Sương bên cạnh đột nhiên lên tiếng.

"Đúng vậy, những quả này rất hữu dụng với ta."

Lam Ngưng Sương gật đầu, sau đó lấy từ trong ngực ra một miếng ngọc bội: "Ta có một miếng ngọc bội không gian, khoảng một trượng vuông, có lẽ có thể giúp được cô gia."

"Thật sao?" Tần Phong kích động, như vậy quả thực có thể chứa được không ít Chu Hồng Quả, nhưng hắn thật sự không ngờ tới, Liễu gia vậy mà giàu có như vậy, ngay cả một kiếm thị cũng có thể tùy thân mang theo ngọc bội không gian.

Hơn nữa, nếu không nhớ nhầm, ngọc bội không gian một trượng vuông, giá trị gần bằng nửa Vọng Nguyệt Cư?

Nghĩ đến bản thân là một đại thiếu gia thế gia, vậy mà còn không bằng một kiếm thị nhà người ta... Tần Phong mặt mày co giật, luôn cảm thấy không còn mặt mũi nào.

Chờ đã, Liễu Kiếm Ly đã là thê tử của ta, như vậy, Liễu gia chẳng phải cũng coi như nửa nhà của ta sao... Nghĩ đến đây, tâm tình Tần Phong lập tức tốt hơn rất nhiều.

"Đa tạ." Tần Phong vui vẻ nhận lấy ngọc bội.

Lam Ngưng Sương khẽ gật đầu, sau đó liếc nhìn Thương Phi Lan ở bên cạnh, khóe miệng hơi nhếch lên một nụ cười, nhưng rất nhanh đã thu lại.

Thương Phi Lan rõ ràng là nhìn thấy sự thay đổi này, không nói gì thêm, trực tiếp lấy từ trong ngực ra một chiếc nhẫn, ném cho Tần Phong.

"Tu Di Giới?!" Tần Phong nhận lấy chiếc nhẫn, trừng lớn hai mắt, kinh hô, Lam Ngưng Sương nghe vậy, nhất thời sửng sốt.

Không gian mà Tu Di Giới có thể chứa, to hơn ngọc bội không gian, tương truyền đỉnh cấp Tu Di Giới thậm chí có thể tự thành thiên địa.

Thứ này chính là bảo vật vô giá... Tần Phong nuốt nước miếng: "Thương cô nương, Tu Di Giới này có thể chứa bao nhiêu không gian?"

Thương Phi Lan liếc nhìn bụi cây rậm rạp, thản nhiên nói: "Mang hết số quả ở đây đi, đủ."

Lam Ngưng Sương thân hình khựng lại, Tần Phong càng thêm há hốc mồm.

Phú bà, Thương cô nương tuyệt đối là phú bà ẩn giấu!

Chương 34: Vương Mãnh tập kích

“Ngươi bất quá chỉ là đang nhậm chức ở Trảm Yêu ti, làm sao có thể sở hữu bảo vật như Tu Di giới?” Lam Ngưng Sương tò mò hỏi.

“Loại đồ vật này nhà ta còn rất nhiều, sao, ngươi không có?”

Lời nói đơn giản bình tĩnh, lại như bạo kích đối với tâm linh Lam Ngưng Sương tạo thành không ít tổn thương.

Nàng mím mím môi, không đáp lời, bảo vật như Tu Di giới, cho dù là toàn bộ Liễu gia cũng bất quá chỉ có hai cái.

Trong đó một cái ở trong tay Liễu lão gia tử, một cái khác ở trong tay hiện nhiệm Liễu gia chủ, ngay cả tiểu thư cũng không có, nàng một kiếm thị làm sao có thể có được?

Tần Phong nhìn về phía Thương Phi Lan, hai mắt tỏa sáng, nơi nào là một phú bà, đây rõ ràng là một kho báu di động!

Không biết chìa khóa trên người mình, có thể mở khóa kho báu này hay không, từ đó cùng hưởng vinh hoa phú quý!

Không... không được! Ta là một xuyên việt giả quang vinh, ta nên dùng hai tay của mình để đạt thành giấc mơ!

Chờ đã, điều này hình như không mâu thuẫn với việc ăn bám?

Tần Phong lâm vào trầm tư...

Đột nhiên, trong rừng núi vang lên một tiếng gầm rú kinh thiên

động địa, kéo hắn trở về hiện thực.

Ba người vội vàng nhìn về phía rừng cây, chỉ thấy vô số chim thú chạy trốn khắp nơi, cây cối rung chuyển.

Đây chính là hung thú kinh thiên trong Hắc Vụ Lâm? Tần Phong theo bản năng lui về phía sau một bước, sắc mặt hơi tái nhợt.

Lam Ngưng Sương không nói hai lời, lập tức che chở Tần Phong ở phía sau.

Mà Thương Phi Lan ở một bên lại như có điều suy nghĩ nhìn về phía rừng cây, tiếng gầm rú này, nàng luôn cảm thấy có chút kỳ quái, hơn nữa theo bản năng sinh ra một tia chán ghét.

Động tĩnh đến đột ngột, đi cũng nhanh, không bao lâu, Hắc Vụ Lâm cũng khôi phục lại bộ dáng yên tĩnh như trước.

Ba người hơi buông lỏng, Lam Ngưng Sương nói: “Cô gia, chúng ta vẫn nên nhanh chóng hái quả, ở đây luôn không an toàn.”

Tần Phong gật đầu, tiếp đó nói: “Các ngươi khi hái Chu Hồng quả, chú ý đừng làm vỡ lớp vỏ ngoài, cùng với cành của nó cùng nhau nhổ xuống.”

Lời nói vừa dứt, hắn liền tự mình tiến lên hái làm mẫu, bởi vì kiếp trước lúc nhỏ ở nông thôn lớn lên, thường xuyên giúp nhà làm việc nông, cho nên ớt này hái lên vừa nhanh vừa chuẩn.

Tần Phong có chút tự đắc xoay người, hắn đã chuẩn bị sẵn sàng tiếp nhận ánh mắt sùng bái của hai vị mỹ nhân.

Nhưng cảnh tượng trước mắt, lại khiến hắn trợn mắt há hốc mồm.

Chỉ thấy Lam Ngưng Sương tay cầm trường kiếm, nhẹ nhàng

vung lên, mấy đạo kiếm khí màu trắng trong nháy mắt chém ra, trong nháy mắt, liền chém xuống không biết bao nhiêu Chu Hồng quả.

Mà Thương Phi Lan ở bên kia dường như cũng không cam lòng yếu thế, vậy mà rút ra hai thanh chủy thủ ở bên hông, cần biết rằng, lúc trước ở Tấn Dương thành đối chiến với quỷ tu, nàng bất quá cũng chỉ lấy ra một thanh!

Chủy thủ bay lượn, tóc xanh bay múa, bất quá chỉ là mấy cái chớp mắt, so với Lam Ngưng Sương chém xuống càng nhiều Chu Hồng quả rơi xuống đất.

Nhưng đây không phải là kết thúc, mà chỉ là bắt đầu, hai người dường như âm thầm so tài, tốc độ ra tay càng lúc càng nhanh, Tần Phong còn chưa kịp phản ứng, một mảnh Chu Hồng quả trước mặt đã toàn bộ bị hái hết...

Các ngươi lợi hại, không chọc nổi, ta còn trốn không được?

Tần Phong lặng lẽ đứng dậy, dự định một mình đến nơi xa xôi một chút để hái Chu Hồng quả, nhưng hắn vừa mới ngồi xổm xuống, chỉ cảm thấy một đạo kình phong thổi qua, hoàn hồn lại, một bụi cây trước mặt, chỉ còn lại cành cây...

Một canh giờ sau, mặt trời lặn về tây, trời tối dần.

Tần Phong nhìn một mảng lớn bụi cây trọc lốc trước mặt, nắm Tu Di giới trong tay tâm, có nhiều ớt như vậy, kế hoạch lẩu nhất định có thể thực hiện hoàn mỹ!

“Lam cô nương, Thương cô nương chúng ta đi...” Tần Phong xoay người, chỉ thấy hai vị mỹ nhân đứng đối diện nhau.

“Hai vạn chín ngàn ba trăm hai mươi bảy cây.” Lam Ngưng Sương nhướng mày.

“Ba vạn một ngàn hai trăm lẻ bốn cây.” Thương Phi Lan thản nhiên nói.

Cũng không biết có phải là ảo giác của mình hay không, Tần Phong luôn cảm thấy thân hình Lam cô nương trong nháy mắt thấp đi một đoạn.

Lam Ngưng Sương ủ rũ dường như là muốn thông qua thức ăn để an ủi chính mình, theo bản năng nhặt lên một quả Chu Hồng quả trên mặt đất bỏ vào trong miệng.

“Đừng!” Tần Phong muốn nhắc nhở, đáng tiếc đã muộn.

Tiếp đó liền nhìn thấy, Lam Ngưng Sương sắc mặt đỏ bừng, thè lưỡi ra, không ngừng dùng bàn tay quạt gió, thật lâu sau mới dừng lại.

“Cô gia, thứ này khó ăn như vậy, ngươi mang về làm gì?” Lam Ngưng Sương vẻ mặt u oán.

“Cái này gọi là Chu Hồng quả, bình thường không thể trực tiếp cầm lên ăn, chờ trở về sau, ta dùng nó nấu canh, đến lúc đó ngươi liền biết cái gì gọi là nhân gian mỹ vị.”

“Không cần.” Lam Ngưng Sương lập tức cự tuyệt, lúc này trong miệng nàng còn tràn ngập mùi vị cay nồng kia.

Hừ, ngươi chờ xem cảnh báo thật thơm đi... Tần Phong không để ý, ngược lại cười nói: “Thời gian cũng không còn sớm, chúng ta nhanh chóng trở về Tấn Dương thành đi.”

Nhưng vào lúc này, một giọng nói đột ngột vang lên: “Không cần trở về, bởi vì hôm nay, các ngươi đều phải chết ở chỗ này.”

Ba người tìm theo tiếng nhìn lại, chỉ nhìn thấy một bóng người cường tráng toàn thân quấn đầy vải bố, chính là Vương Mãnh đến gây sự trước ngày thành thân!

“Ngươi không đi?” Tần Phong cau mày hỏi.

“Ta tự nhiên không đi, ta còn muốn xách đầu lâu của ngươi, trở về Đường gia lĩnh thưởng.” Vương Mãnh sắc mặt âm trầm, quanh thân sát khí tràn ngập.

Thương Phi Lan cùng Lam Ngưng Sương không nói hai lời, che chở trước người Tần Phong.

“Tiểu tử thúi, vận đào hoa ngược lại không tệ, cưới Liễu Kiếm Ly không nói, bên cạnh vậy mà còn có hai tiểu nương bì kiều diễm như vậy bảo vệ.

Bất quá... ngươi chẳng lẽ thật sự cho rằng, dựa vào hai người các nàng, liền có thể bảo vệ ngươi không chết?!” Vương Mãnh lời nói vừa dứt, một tiếng nổ vang lên trong nháy mắt.

Chỉ thấy hắn chân phải đạp nát đường núi, vậy mà dựa vào phản tác dụng lực, như mãnh hổ nhào tới, sau đó tay phải thành trảo, mục tiêu thẳng đến cổ Tần Phong, dường như là muốn một kích hái đầu của người sau!

Lam Ngưng Sương hai người tự nhiên sẽ không ngồi yên không lý đến.

Kiếm quang lóe lên, một đạo kiếm khí màu trắng lướt ra, cùng bàn tay thăm dò tới kia chạm vào nhau, Vương Mãnh cười lạnh một tiếng, không né tránh, vậy mà dùng tay phải sinh sinh nắm kiếm khí.

Tiếp đó hắn một bước tiến lên, tay trái thành quyền, đánh vào trên lưỡi kiếm của Lam Ngưng Sương, theo một tiếng gầm giận vang lên, trong nháy mắt đánh bay nàng.

Lúc này, hắn cùng Tần Phong khoảng cách không đủ một trượng, mà khoảng cách một trượng, một lục phẩm Thần Vũ đạo giả muốn đánh chết một cửu phẩm Văn Thánh đạo giả, như bóp

chết một con kiến!

Vương Mãnh đang muốn ra tay, đột nhiên trong lòng cảnh giác, vì sao chỉ thấy lam y cô nương, người khác đi nơi nào?

Cùng lúc đó, hắn chỉ cảm thấy trên đỉnh đầu, truyền đến một tia mát lạnh, lập tức không rảnh để ý Tần Phong cách đó không xa, thân thể đột nhiên lui về phía sau.

Chỉ nghe xoạt một tiếng, một thanh chủy thủ sắc bén từ trước mặt hắn rơi xuống, chặt đứt tóc mái, nhẹ nhàng đâm xuyên tảng đá trên mặt đất.

Ba người trong nháy mắt lại khôi phục vị trí ban đầu, như thể tất cả những gì vừa xảy ra bất quá chỉ là ảo giác.

Giao thủ trong nháy mắt này, thật sự là căng thẳng kích thích... Tần Phong nuốt một ngụm nước bọt, trong lòng bàn tay đều là mồ hôi lạnh.

Hắn bắt đầu phân tích cục diện trước mắt, đối phương là lục phẩm tụ lực cao thủ, hiện tại còn chưa phát hiện sử dụng bất kỳ binh khí nào, trên người có vết thương.

Bên ta Lam cô nương thất phẩm liễm tức cảnh giới, kiếm ý Trọng Nhạc cảnh, mà Thương cô nương tuy miệng nói mình là Bách Quỷ đạo thống, lại thích cùng người khác cận thân thịt bác, bất quá thực lực khẳng định không cần phải nói.

Trận chiến này, hẳn là có thể đánh!

Nhưng tiền đề là... ta cái bình dầu rỗng này không kéo chân các nàng.

Tần Phong khóe miệng giật giật, rất có tự mình hiểu lấy lui về phía sau mấy bước.

Chương 35: Sinh tử giao phong

Lam Ngưng Sương và Thương Phi Lan liếc nhìn nhau, sau đó cùng lúc tấn công Vương Mãnh.

Hai thân ảnh uyển chuyển như quỷ mị, trái phải thay phiên tấn công, kiếm khí tung hoành, song chùy xoay chuyển, khiến Vương Mãnh ở cảnh giới tụ lực lục phẩm phải chật vật chống đỡ.

Phải nói rằng, mặc dù hai nàng trước đây luôn bất hòa, nhưng khi thực sự gặp phải kẻ thù, ngược lại phối hợp ăn ý, như thể bạn bè quen biết nhiều năm.

Không bao lâu sau, trên người Vương Mãnh đã xuất hiện vô số vết máu, nhuộm đỏ tấm vải trắng quấn quanh người hắn, trông vô cùng ghê rợn.

Tần Phong nhìn ra, Lam Ngưng Sương và Thương Phi Lan không định giao chiến trực diện với Vương Mãnh, hai nàng muốn dùng cách này khiến đối phương bị thương ngày càng nặng, cho đến khi đối phương kiệt sức, rồi mới tung ra đòn chí mạng!

Thật độc ác, vì vậy không có việc gì thì đừng chọc giận phụ nữ..... Tần Phong rụt cổ lại.

Theo tình hình hiện tại, tiêu diệt đối phương chỉ là vấn đề thời gian.

Nhưng Tần Phong luôn cảm thấy, với thực lực của Vương Mãnh, cho dù không thể phản công hiệu quả, cũng không thể chật vật như bây giờ.

Trong lòng cảm thấy bất an, hắn lập tức triển khai dị năng

song đồng, nhìn về phía chiến trường, sau đó nhíu mày.

“Chuyện gì đang xảy ra vậy, tại sao Vương Mãnh rõ ràng đã chảy nhiều máu như vậy, nhưng huyết khí trên người lại càng ngày càng thịnh, hơn nữa kình khí trong cơ thể hắn sao lại càng ngày càng nhiều……”

Lúc này, Tần Phong đột nhiên nhớ tới một cuốn sách đã đọc trong Thính Vũ Hiên trước đó, trong sách có nói, trong Thần Vũ đạo thống có rất nhiều võ học lấy mạng đổi mạng, mà những võ học này đa phần là thông qua việc rút ngắn tuổi thọ hoặc huyết khí, từ đó trong thời gian ngắn ngưng tụ ra lượng lớn kình khí, phá vỡ sự ràng buộc của bản thân hiện tại.

Chẳng phải giống hệt Vương Mãnh hiện tại sao?

Tần Phong giật mình, vội vàng hét lên: “Lam cô nương, Thương cô nương, mau chóng ra tay giải quyết hắn, hắn đang chuyển hóa thương thế của bản thân thành kình khí trong cơ thể!”

“Cái gì?!” Hai nàng đồng thanh, cúi đầu nhìn xuống, quả nhiên thấy nụ cười lạnh lùng trên khóe miệng Vương Mãnh.

“Bị các ngươi phát hiện rồi, đáng tiếc, đã quá muộn!” Vương Mãnh hét lớn một tiếng, kình áp đáng sợ bùng nổ, không chỉ đánh bay Thương Phi Lan và Lam Ngưng Sương, mà còn nghiền nát đá vụn trong phạm vi một trượng dưới chân hắn.

Hắn nắm chặt nắm tay phải, vung về phía trước, không khí dường như rung chuyển, Lam Ngưng Sương đang ở giữa không trung trợn to hai mắt, vội vàng đưa trường kiếm chắn trước người, tiếp theo chỉ nghe thấy một tiếng kim loại va chạm, thân thể nàng như diều đứt dây bay ngược ra ngoài, trực tiếp đâm gãy một cây đại thụ cần hai người ôm mới hết, phun ra một ngụm máu.

Một kích trúng đích, Vương Mãnh không dừng lại, vung tay

trái về phía sau, Thương Phi Lan vốn định đánh lén cũng bị trúng một chưởng này, thân thể đập vào vách núi bên cạnh, đá vụn bắn tung tóe.

“Lam cô nương! Thương cô nương!” Tần Phong lo lắng gọi, vừa định động thân, lại cảm thấy toàn thân sởn gai ốc, sống lưng lạnh toát.

“Ngươi còn tâm trạng quan tâm người khác sao?” Không biết từ lúc nào, Vương Mãnh đã đến sau lưng Tần Phong, hắn dang hai tay ra, sau đó đột nhiên chắp hai tay lại, không khí lập tức bị nén lại, theo một tiếng nổ vang, bụi đất bay mù mịt!

“Cô gia!” Lam Ngưng Sương khó khăn đứng dậy, nàng ngực, trợn to hai mắt, hốc mắt đỏ hoe.

Vừa rồi một kích kia, cho dù nàng chịu đựng, cũng là cục diện chín phần chết một phần sống, huống chi là cô gia thân thể yếu ớt.

“Ta muốn giết ngươi!” Lam Ngưng Sương nghiến răng nghiến lợi.

“Ngươi yên tâm, ta sẽ đưa ngươi xuống hắn.” Vương Mãnh cười lạnh một tiếng, lúc này hắn chỉ hy vọng thi thể của Tần Phong đừng quá nát, dù sao hắn còn phải mang theo tàn thi của hắn về Phong Thiên thành, đến Đường gia lĩnh thưởng.

Lam Ngưng Sương nắm chặt chuôi kiếm, chuẩn bị liều chết, cô gia cần bảo vệ đã chết, nàng tự nhiên cũng không còn mặt mũi nào sống tiếp.

Nhưng theo bụi đất sau lưng Vương Mãnh dần dần tan đi, trong mắt nàng bỗng nhiên lóe lên một tia vui mừng.

Thấy tình hình không đúng, Vương Mãnh lập tức quay người lại, lại nhìn thấy Tần Phong vốn nên chết lúc này đang được một nữ tử khác ôm trong lòng.

Tần Phong thoát chết, nhưng lại cảm thấy có chút xấu hổ, bản thân lại bị một nữ tử công chúa ôm! Còn nữa, nếu vừa rồi không nhìn lầm, tóc của Thương cô nương hình như trong nháy mắt biến thành màu bạc?

Tí tách, tí tách, đó là tiếng máu nhỏ giọt.

Tần Phong sững sờ, cúi đầu nhìn xuống, trên cánh tay trái trắng nõn của Thương Phi Lan đã nhuốm đầy máu tươi, xem ra, vừa rồi vì cứu mình, nàng không hoàn toàn tránh được công kích của Vương Mãnh.

“Thương cô nương, ngươi……” Tần Phong thần sắc phức tạp, muốn nói lại thôi.

“Chỉ là vết thương nhỏ, ta không sao, nhưng cứ tiếp tục như vậy, không phải là cách.” Thương Phi Lan trầm giọng nói.

Thương cô nương và Lam cô nương đều bị thương, tình thế hiện tại rất bất lợi…… Tần Phong rời khỏi vòng tay của Thương Phi Lan, nhìn về phía Vương Mãnh, đầu óc nhanh chóng vận chuyển.

Đã là võ học lấy mạng đổi mạng, trạng thái cực hạn này chắc chắn không thể duy trì lâu, lúc này Vương Mãnh không lập tức tấn công, chính là bằng chứng tốt nhất, hắn đã là nỏ mạnh hết đà!

Nếu có thể tìm được khí môn vận chuyển kình khí của đối phương, sau đó dùng lực phá vỡ, chắc chắn có thể một lần hành động giết chết hắn!

Tần Phong trợn to hai mắt, ra sức tìm kiếm, nhưng không phát hiện ra sơ hở.

Ở một bên khác, Vương Mãnh hiển nhiên là muốn nắm bắt thời gian duy trì cuối cùng của trạng thái cực hạn, một lần nữa ra tay trước, mà mục tiêu của hắn vẫn là Tần Phong!

Chỉ thấy hắn lóe người biến mất, áp lực gió mạnh mẽ ập tới, Thương Phi Lan nhíu mày, đẩy Tần Phong ra, sau đó thân thể lùi về phía sau.

Ầm!

Cùng với một tiếng nổ vang, ngọn núi nơi hai người vừa đứng, trong nháy mắt vỡ thành bốn năm mảnh,!

Nhưng Vương Mãnh một kích không trúng, không dừng lại, tiếp tục đuổi theo, lần này, lại bị Lam Ngưng Sương chạy tới dùng trường kiếm cản lại.

Vương Mãnh gầm lên một tiếng, đánh bay Lam Ngưng Sương, nàng nhân cơ hội nắm lấy áo Tần Phong, cùng nhau lùi về phía sau né tránh.

Mà ngay lúc bay lên không trung, Tần Phong rốt cuộc nhìn thấy khí môn vận chuyển trên vai trái của Vương Mãnh, hắn lập tức nhắc nhở: “Cổ nghiêng sang trái hai tấc, phía trên xương bả vai, đó là tử huyệt của hắn!”

Vương Mãnh nghe vậy trợn to hai mắt, vẻ mặt kinh ngạc.

Mà Thương Phi Lan và Lam Ngưng Sương thấy biểu cảm này, biết Tần Phong nói không sai, lập tức ổn định thân hình thi triển thủ đoạn mạnh nhất của bản thân.

Chỉ thấy Lam Ngưng Sương ở giữa không trung liên tiếp vung ba kiếm, một kiếm nhanh hơn một kiếm, ba đạo kiếm khí tầng tầng lớp lớp chồng lên nhau, hung hăng chém về phía đối phương.

Nhìn sang phía bên kia, Thương Phi Lan đã sớm biến mất không thấy bóng dáng.

Cảm nhận được uy lực cường đại của tam kiếm hợp nhất, Vương Mãnh không dám khinh thường, trực tiếp khoanh hai tay

trước người.

Kiếm khí như, cho dù là trạng thái hiện tại của Vương Mãnh, vẫn bị kiếm khí đánh lui gần mười trượng.

Cản được kiếm khí, Vương Mãnh vội vàng đi tìm tung tích của người kia, nhưng ngay lúc này, các huyệt đạo trên người hắn lại trực tiếp nổ tung, máu tươi phun ra!

Hắn khó khăn nghiêng đầu, nhìn sang bên trái, một thanh chủy thủ không biết từ lúc nào đã đâm vào tử huyệt của hắn.

Tốc độ quỷ dị của Thương Phi Lan cho dù so với ngũ phẩm Thần Hành võ phu, cũng không hề thua kém!

"Vương Mãnh, ngươi chết đến nơi rồi." Tần Phong ba người đứng ở một chỗ, thần sắc lạnh lùng, đồng loạt nhìn về phía hắn.

Vương Mãnh nghe vậy, đột nhiên ho ra một ngụm máu, tử huyệt bị phá, cộng thêm thương thế trên người, hắn quả thực chắc chắn phải chết, nhưng……

"Các ngươi có muốn xem chiêu cuối cùng của võ học này không?" Vương Mãnh cười gằn, trong lúc nói chuyện, huyết nhục toàn thân hắn lại bắt đầu phình to!

Tần Phong lập tức cảm thấy không ổn: "Không ổn, hắn muốn tự bạo!"

Bùm!

Huyết nhục bay tứ tung, uy áp đáng sợ trong nháy mắt bao trùm xung quanh.

Thương Phi Lan lập tức lấy ra một bảo khí hình chuông, bảo khí theo gió mà lớn lên, bảo vệ ba người bên trong, nhưng uy lực tự bạo của Vương Mãnh thực sự quá lớn, không đến một lát, trên

bề mặt kim chung đã xuất hiện vô số vết nứt.

Theo một tiếng răng rắc, kim chung vỡ vụn, uy áp ập tới!

Ngay lúc nguy cấp này, Tần Phong lại đứng trước mặt Thương Phi Lan và Lam Ngưng Sương, hắn cắn chặt răng vận chuyển tất cả văn khí trong cơ thể, hóa thành một mặt Hạo Thiên Kính cao bằng một người, rộng bằng hai người!

Uy áp đáng sợ cho dù bị kim chung tiêu giảm rất nhiều, nhưng vẫn không phải là cửu phẩm Tần Phong có thể ngăn cản.

Chỉ trong nháy mắt, Hạo Thiên Kính nổ tung, xung kích mạnh mẽ đánh bay Thương Phi Lan và Lam Ngưng Sương, càng trực tiếp đánh bay cả người Tần Phong!

Không khí hỗn loạn như lưỡi dao sắc bén, cắt vào dây thần kinh của Tần Phong, ép chặt huyết nhục toàn thân hắn, hắn phun ra một ngụm máu, hai mắt tối sầm.

Trong lúc hôn mê, ngoài tiếng gió rít bên tai, tiếng cành cây bị gãy răng rắc, còn có tiếng gọi lo lắng của Thương Phi Lan và Lam Ngưng Sương.

Ta, sắp chết rồi sao..... Tần Phong nghĩ như vậy, sau đó hoàn toàn mất đi ý thức.

Chương 36: Cự xà, tiểu thú

Đêm đã khuya, vạn vật tĩnh mịch.

Vầng trăng treo cao, ánh trăng chiếu xuống vách núi hình đầu rắn, cả khu rừng sương mù đen bắt đầu rung chuyển nhẹ.

Âm thanh xào xạc vang lên liên tục, trên núi, đá liên tục lăn xuống.

Đột nhiên, hai con ngươi đỏ rực khổng lồ như hai chiếc đèn lồng treo trên vách núi hình đầu rắn, vách núi này vậy mà sống lại!

Đầu rắn khổng lồ ngẩng đầu, nó dùng đôi mắt đỏ rực nhìn quanh bốn phía, sau đó há to miệng, khí đen phun ra, chưa đầy một nén nhang, toàn bộ khu rừng sương mù đen đã bị bao phủ bởi sương mù đen, dãy núi liên tiếp cũng bắt đầu ngọ nguậy...

"Hít... Đau quá~"

Tần Phong từ từ mở mắt, là bóng tối mù mịt.

Chuyện gì thế này, ta bị mù rồi sao?!

Tần Phong giật mình, muốn đứng dậy, nhưng lưng lại truyền đến một trận đau nhức, đau đến mức hắn nghiến răng nghiến lợi, không dám lộn nữa.

Hắn thở nhẹ một hơi, cẩn thận nhớ lại mọi chuyện trước khi ngất xỉu, trong lòng có suy đoán.

"Chắc là do lúc đó xung kích của vụ nổ đã hất ta bay vào rừng sương mù đen, mà rừng sương mù đen mỗi khi đêm xuống, ánh trăng chiếu xuống, sẽ có sương mù đen che khuất bầu trời, cho nên

ta không nhìn thấy gì cả.

Chờ đã... Ta nhớ trong nhẫn không gian của Lam cô nương hình như có đá lửa?"

Tần Phong cẩn thận sờ soạc trong lòng, may mắn là, nhẫn trữ vật và nhẫn không gian không bị mất.

Hắn dùng thần thức dò xét vào trong nhẫn, không bao lâu liền lấy ra đá lửa và một chân nến.

Sau khi châm nến, ánh lửa yếu ớt lay động, hắn rốt cuộc cũng có thể nhìn thấy mọi vật trong phạm vi một trượng...

Đây là đâu? Thương cô nương bọn họ đâu? Chắc là không sao đâu nhỉ...

Tần Phong cúi đầu xem xét vết thương của mình, áo ngoài đã rách nát, nhìn vào bên trong qua những chỗ rách của quần áo, từng vết máu khiến người ta kinh hãi.

Tất nhiên nghiêm trọng nhất vẫn là vết thương ở lưng, lúc này Tần Phong chỉ mong eo và thận của mình không có vấn đề gì, dù sao điều này cũng liên quan đến hạnh phúc sau này của hắn.

"Xung kích của vụ nổ không thể hất ta bay quá xa, cho nên ta cách ngoại vi rừng sương mù đen hẳn là rất gần, nhưng với tình trạng cơ thể hiện tại của ta, hành động sợ là rất khó khăn.

Thêm vào đó sương mù đen che khuất tầm nhìn, khiến ta căn bản không phân biệt được đông tây nam bắc, vạn nhất đi nhầm hướng, hậu quả không thể lường trước.

Hơn nữa... Nếu Thương cô nương và Lam cô nương không sao, nhất định sẽ đến tìm kiếm ta, nếu ta tự ý hành động, ngược lại sẽ thêm phiền phức cho họ."

Sau khi phân tích, Tần Phong vẫn cảm thấy ở yên tại chỗ chờ trời sáng là cách làm ổn thỏa nhất.

Vì vậy, hắn tìm một tư thế thoải mái nhất, không động đến vết thương, kiên quyết nằm im.

Trong rừng rất yên tĩnh, chỉ là thỉnh thoảng lại có tiếng xào xạc, âm thanh của thứ gì đó đang ngọ nguậy?

Hắn đột nhiên nghĩ đến con hung thú kinh người trong rừng sương mù đen, âm thanh này không phải là do thứ đó phát ra chứ?

Trong những cuốn sách đã xem trước đây, có không ít giới thiệu về yêu quái trong núi, bên trong đa số là những thứ ăn thịt người không nhả xương.

Tần Phong có chút sợ hãi, theo bản năng nuốt nước miếng.

Đúng lúc này, trong rừng đột nhiên vang lên một tiếng gầm rú động trời, Tần Phong giật mình, bởi vì âm thanh này giống hệt như âm thanh hắn nghe thấy ban ngày, hơn nữa hình như rất gần hắn!

"Không đến mức xui xẻo như vậy chứ?"

Rắc, rắc, đó là tiếng cành cây bị giẫm gãy, có thứ gì đó đang đến gần!

Sương mù đen cách đó một trượng che khuất tầm nhìn, phóng đại vô hạn nỗi sợ hãi trong lòng.

Tần Phong phảng phất đã nhìn thấy một con hung thú há to miệng đầy máu, cúi đầu, trừng mắt đỏ nhìn hắn, sau đó nuốt chửng hắn!

Âm thanh đã gần trong gang tấc, nhưng lại dừng lại ngay mép vùng sáng, Tần Phong kinh hồn bạt vía nhìn chằm chằm vào

hướng đó, không dám chớp mắt!

Bịch, một viên đá lăn vào vùng sáng, thứ đó, sắp đến rồi!

Ở rìa vùng sáng và bóng tối, quả nhiên đã xuất hiện móng vuốt sắc bén của con hung thú đó, nhìn kỹ thì thấy nó to bằng nửa bàn tay của hắn!

Hửm?

Chỉ lớn như vậy thôi?

Tần Phong ngây người, hắn có chút không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Móng vuốt trắng của tiểu thú dường như vẫn đang thăm dò, duỗi ra rồi lại rụt về, cứ như vậy lặp đi lặp lại ba bốn lần, nó mới chậm rãi tiến lại gần.

Cho đến khi toàn bộ thân hình của nó tiến vào vùng sáng, Tần Phong mới nhìn rõ toàn bộ hình dáng của nó.

Đây là một tiểu thú màu trắng giống như mèo, bộ lông trắng xen lẫn lông đen, trên đỉnh đầu có hai cái tai nhỏ, phía dưới là đôi mắt nhỏ như ngọc bích, long lanh đáng yêu.

Chỉ vậy thôi sao?

Tần Phong hoàn toàn choáng váng, con hung thú kinh người mà mọi người trong thành Tấn Dương đều biến sắc, được truyền tai nhau là ít nhất có tu vi Tứ chuyển, chính là thứ này sao?

Không, không thể nào, nhất định là ta đã nhầm ở đâu đó... Tần Phong lắc đầu, dù sao thì tiếng gầm rú động trời cũng không thể nào là do tiểu gia hỏa trước mặt này phát ra được.

Đúng vậy, con hung thú kia nhất định vẫn còn ẩn nấp trong màn sương mù đen phía trước, còn tiểu thú trắng này, nhất định

cũng là đang chạy trốn!

Ai ngờ, đúng lúc Tần Phong nghĩ như vậy, bụng của tiểu thú trắng kêu lên, tiếng gầm rú quen thuộc lại vang lên, gầm vang bên tai...

Tần Phong há to miệng, hắn dù thế nào cũng không ngờ tới, tiếng gầm rú bá đạo vô cùng kia, vậy mà chỉ là tiếng kêu đói bụng của một tiểu thú trắng!

"Hơ." Tần Phong cười khinh bỉ, nỗi sợ hãi trong lòng tan biến, chỉ là thứ nhỏ bé này, một cái rắm của hắn cũng có thể thổi bay nó.

Tiểu thú trắng dường như nhìn ra sự khinh thường của Tần Phong, trên khuôn mặt nhỏ nhắn mũm mĩm vậy mà lại lộ ra vẻ mặt tức giận như con người, chỉ thấy nó há cái miệng nhỏ nhắn, hắt xì một cái, giống như đang hắt hơi.

Nhưng chỉ với một cái hắt hơi này, vậy mà lại giống như một quả bom, trực tiếp đánh nát một tảng đá lớn bằng nửa người!

Những mảnh đá vỡ bịch bịch rơi vào mặt Tần Phong, giống như đang tát vào mặt hắn vậy.

Một cái hắt hơi đã có uy lực như vậy, nếu tiểu gia hỏa này đánh rắm, chẳng phải có thể thổi bay ta sao?!

Tần Phong nuốt nước miếng, cố nặn ra một nụ cười vô hại.

Tiểu thú trắng không để ý, ngược lại ngẩng đầu kêu lên một tiếng, dáng vẻ đó trông giống như hổ gầm núi rừng, nhưng có lẽ bởi vì nó còn quá nhỏ, dây thanh âm chưa phát triển hoàn toàn, nghe giống như "meo" vậy.

Tiểu gia hỏa này có ý gì? Nó đang uy hiếp ta sao?

Tần Phong âm thầm suy đoán, lại liếc nhìn những mảnh đá vỡ bên cạnh, so với tiếng "meo" này, vẫn là cái hắt hơi kia có sức uy hiếp hơn...

Nhưng Tần Phong hiển nhiên là đã nghĩ nhiều, tiểu thú trắng chẳng qua là đang muốn đồ ăn của nó thôi.

Chỉ thấy sương mù đen trên đỉnh đầu bắt đầu cuồn cuộn, không bao lâu, một cái đầu rắn khổng lồ thò vào, đôi mắt đỏ rực của nó quét qua một vòng, dừng lại trên người Tần Phong một lúc, sau đó lại thu hồi ánh mắt.

Tần Phong lập tức sợ đến mặt mũi trắng bệch, hắn nhận ra cái đầu rắn này, giống hệt như hình dạng của vách núi kia!

Đầu rắn khổng lồ không dừng lại quá lâu, liền chui trở lại màn sương mù đen.

Tiếp đó chỉ nghe thấy một tiếng ầm, một xác trâu rừng to bằng hai người đàn ông trưởng thành bị ném xuống, tạo thành một hố sâu trên mặt đất.

Chương 37: Thịt bò nướng

Con thú nhỏ màu trắng tiến lại gần xác con bò rừng, ngửi ngửi rồi lộ ra vẻ mặt chán ghét, sau đó miễn cưỡng ăn.

Trong "Đại Càn Bách Yêu Chí", đối với loài yêu thú phổ biến như bò rừng có rất nhiều giới thiệu, xương của nó có thể dùng để luyện chế dược liệu ngâm tắm cho võ phu, huyết nhục là đại bổ, có thể tăng cường huyết khí của võ giả.

Nhưng trong đó nhắc đến nhiều nhất chính là bộ lông cứng rắn của nó, đao kiếm bình thường khó có thể làm nó bị thương.

Tần Phong thật không ngờ, con thú nhỏ màu trắng này trông không lớn, vậy mà có thể xé rách lớp da lông của bò rừng, răng nanh sắc bén như vậy, chẳng lẽ là dùng Cao Lộ Tiết?

Con thú nhỏ gặm nhấm một hồi, ăn khoảng một phần năm huyết nhục của bò rừng, sau đó liền dừng động tác.

Nó há miệng, thè lưỡi nhỏ, dường như có chút buồn nôn.

Hây, con vật nhỏ này vậy mà còn kén ăn... Tần Phong nghĩ như vậy, rồi bụng phát ra tiếng kêu ùng ục, hắn xoa bụng, mặt mày ủ rũ.

Nghĩ kỹ lại, bản thân cũng đã lâu không ăn gì rồi.

Ngay lúc này, một cái chân trước bò rừng đầy máu rơi xuống trước mặt.

"Đây là cho ta?" Tần Phong có chút kinh ngạc, hắn nhìn con thú nhỏ màu trắng, lên tiếng hỏi.

Con thú nhỏ liếc mắt "Meo" một tiếng, liền lại nhìn về phía xác bò rừng, nó dường như đang phiền não, rốt cuộc có nên nuốt hết thứ khó ăn như vậy hay không.

Tần Phong có chút cảm động, yêu thú cũng không phải như trong sách nói, toàn là loài mãnh thú ăn thịt người không nhả xương.

Hắn nhìn móng bò sống trước mặt, trực tiếp gặm chắc chắn là không được, nhất định phải nghĩ cách xử lý một chút.

Vì vậy, hắn thu thập một ít cành cây gần đó, dùng hỏa chiết châm lửa, định nướng lên.

Thuận tay nhặt một mảnh đá vụn sắc bén, rạch vài đường trên móng bò, sau đó dùng một cành cây nhỏ cứng cáp, gọt nhọn đầu, cắm vào móng bò, bắt đầu nướng trên lửa.

Thời gian dần trôi, mỡ trong huyết nhục bị lửa nướng ra, rơi xuống than củi bên dưới phát ra tiếng xèo xèo, kèm theo đó là mùi thơm nồng nàn.

Thấy móng bò đã chín khoảng bảy tám phần, Tần Phong lại lấy từ trong giới chỉ ra mấy quả ớt, nghiền thành bột, rắc vào những vết rạch bằng đá lúc trước.

Ớt được lửa nướng, kết hợp với mùi thơm của mỡ, chỉ cần ngửi thôi cũng khiến người ta thèm ăn.

Tần Phong cầm lấy móng bò, đợi nguội bớt rồi cắn một miếng lớn, lập tức lộ ra vẻ mặt hạnh phúc.

Tích tắc, tích tắc.

Tiếng gì vậy?

Tần Phong cúi đầu nhìn xuống, không biết từ lúc nào, con thú

nhỏ màu trắng đã đến trước mặt, nó ngẩng đầu nhỏ, chảy nước miếng, trong con ngươi toàn là móng bò nướng.

Ặc...

"Ngươi muốn ăn một miếng?"

Con thú nhỏ gật đầu.

Tần Phong nhướng mày, đưa móng bò nướng đến trước mặt con thú nhỏ, sau đó chỉ trong chớp mắt, đợi đến khi Tần Phong kịp phản ứng, móng bò trong tay hắn chỉ còn lại một cái gậy xương bò!

Ta mẹ nó mới ăn được một miếng! Tần Phong trừng lớn mắt, muốn khóc mà không ra nước mắt, càng khiến hắn câm nín hơn là, con thú nhỏ này hiển nhiên là chưa ăn đủ.

Nó chạy về phía xác bò rừng, dưới ánh mắt kinh ngạc của Tần Phong, dùng thân thể nhỏ bé của nó, đẩy cái xác bò to lớn đến trước mặt, sau đó ngẩng đầu lên nhìn hắn với vẻ mặt mong đợi.

"Xác bò rừng này quá lớn, muốn nướng thì phải chia nhỏ ra."

Con thú nhỏ hiểu ý, giơ móng vuốt lên, cào vài cái trên xác bò rừng, cái xác bò khổng lồ lập tức bị chia thành vô số mảnh.

Tần Phong hít sâu một hơi, con vật nhỏ này cũng quá hung hãn.

"Củi ở đây không đủ, ngươi phải kiếm thêm một ít."

Con thú nhỏ nghe vậy, lập tức ngẩng đầu "Meo" một tiếng, chỉ trong chốc lát, vô số cành cây rơi xuống, vừa nhìn là biết do con rắn khổng lồ kia làm.

Được rồi, tên cu li này xem ra là định sẵn rồi.

Tần Phong vừa định ra tay, đột nhiên nghĩ đến điều gì đó.

Con rắn khổng lồ kia vừa nhìn là biết là lão đại trong Hắc Vụ Lâm, nói không chừng hắc vụ này cũng là do nó tạo ra, mà con thú nhỏ màu trắng trước mặt này vậy mà có thể sai khiến con rắn lớn kia...

Nếu đã như vậy, ta có thể nhờ con thú nhỏ bảo con rắn lớn đưa ta rời đi không?

Nghĩ đến đây, Tần Phong ho khan một tiếng nói: "Muốn ăn thịt nướng lúc nãy không?"

Con thú nhỏ gật đầu.

"Vậy ngươi giúp ta một việc, nếu ngươi đồng ý, ta sẽ làm thịt nướng cho ngươi ăn, thế nào?"

Con thú nhỏ nghiêng đầu suy nghĩ một hồi, lại gật đầu.

"Ta là vô tình đi vào khu rừng này, đợi lát nữa ta nướng bò rừng cho ngươi xong, ngươi có thể nhờ con rắn lớn lúc nãy đưa ta rời đi không?"

Con thú nhỏ màu trắng ngửa mặt lên trời "Meo" một tiếng, cùng lúc đó, bên tai Tần Phong lại vang lên một giọng nữ phong tình vạn chủng: "Nếu ngươi có thể cho tiểu chủ ăn hết số thịt này, ta không chỉ đưa ngươi rời đi, ta còn đưa hai nữ tử cùng đi với ngươi rời đi."

Giọng nói này, là con rắn lớn kia? Vậy mà là một con rắn cái!

Hai nữ tử kia, Lam cô nương và Thương cô nương? Bọn họ quả nhiên không sao!

Tần Phong mừng rỡ, chắp tay hướng về phía hắc vụ phía trên nói: "Tiền bối rắn lớn yên tâm, vãn bối nhất định hoàn thành

nhiệm vụ!"

Hắn hưng phấn, liền muốn đứng dậy nướng thịt, lại quên mất còn có thương thế trên người, lập tức đau đến nhe răng trợn mắt.

Lúc này, một giọt nước rơi xuống đỉnh đầu hắn, lập tức hóa thành màn nước bao phủ toàn thân.

Tần Phong kinh ngạc phát hiện, vết thương sau lưng hắn vậy mà không còn đau nữa!

Không chỉ như vậy, ngay cả vết máu trên người cũng đang nhanh chóng biến mất với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy được.

Giọt nước kia rốt cuộc là thần vật gì, vậy mà có hiệu quả đáng sợ như vậy?

"Còn ngẩn ra đó làm gì? Không muốn rời đi nữa?" Giọng nữ lại vang lên.

Tần Phong không dám chậm trễ, lập tức bắt đầu nướng thịt.

Thời gian trôi qua, mùi thơm nồng nàn lại tỏa ra, xác bò rừng hoàn toàn hóa thành thịt nướng, con thú nhỏ màu trắng chảy nước miếng, bắt đầu ăn ngấu nghiến.

Tần Phong nhìn nội tạng con thú nhỏ màu trắng không ăn, thầm nghĩ đây chính là thứ tốt, lập tức dùng giới chỉ thu lại, sau đó ngẩng đầu hỏi: "Tiền bối rắn lớn, bây giờ có thể thả vãn bối cùng hai người bạn rời đi chưa?"

"Ta tự nhiên nói được làm được."

Lời nói vừa dứt, chỉ thấy hắc vụ trong rừng núi bắt đầu cuồn cuộn, cuồng phong ập đến, hóa thành lốc xoáy, vậy mà trực tiếp cuốn Tần Phong lên.

Sau đó còn chưa kịp để Tần Phong kêu lên, thân thể hắn đã bị thổi ra khỏi Hắc Vụ Lâm, vững vàng rơi xuống chân núi.

"Tiền bối, còn hai người bạn của ta!" Tần Phong hô to.

Chỉ thấy ở rìa Hắc Vụ Lâm gần đó, lại có hai bóng người bị cuồng phong cuốn ra, nhìn kỹ, chẳng phải là Lam Ngưng Sương hai người sao!

"Cô gia!"

Ba người lại gặp nhau, không khỏi kích động.

Tần Phong và Lam Ngưng Sương trò chuyện về những chuyện xảy ra sau khi bị xung kích đánh tan, còn Thương Phi Lan bên cạnh lại nhìn Hắc Vụ Lâm, nhíu mày.

...

Trong Hắc Vụ Lâm, con thú nhỏ màu trắng ăn uống rất vui vẻ, từ nhỏ đến lớn nó chưa từng được ăn đồ ăn ngon như vậy.

Lúc này, trong hắc vụ vang lên giọng nữ: "Tiểu chủ, thứ này thật sự ngon như vậy sao? Có thể cho ta nếm thử một chút không?"

Con thú nhỏ màu trắng do dự một hồi, miễn cưỡng đẩy ra một miếng thịt nướng nhỏ nhất.

Lực hút khổng lồ ập đến, miếng thịt nướng bay vào trong hắc vụ, sau đó liền nghe thấy tiếng "Ưm~" một tiếng, đó là âm thanh cực kỳ thỏa mãn.

"Tiểu chủ, thứ này quả thật ngon, ta nếm thêm một miếng nữa."

Con thú nhỏ giật mình, vội vàng nhảy dựng lên, nó vừa định từ chối, nhưng miếng thịt nướng lớn nhất bên cạnh đã bay vào

trong hắc vụ trong nháy mắt, lại là tiếng "Ưm~".

Con thú nhỏ không ngừng kêu lên trời, trên tròng mắt đều phủ một tầng hơi nước, hiển nhiên là ủy khuất đến cực điểm.

"Tiểu chủ, nếu ngươi còn muốn ăn, ta bắt tên kia lại làm cho ngươi ăn."

Nghe được lời này, con thú nhỏ hơi yên tĩnh lại, sau đó lại thấy một miếng thịt nướng bên cạnh bay đi!

Meo! Tiếng kêu phẫn nộ.

"Ưm~" Âm thanh thỏa mãn.

Chương 38: Vạn sự sẵn sàng

Trên đường trở về, Lam Ngưng Sương kinh ngạc nói: "Cự xà, tiểu thú trắng, đây chính là bí mật của Hắc Vụ Lâm? Nơi này quả nhiên nguy hiểm...

Nhưng cô gia, người bị chấn bay bởi uy lực của vụ nổ, tại sao lại bình an vô sự?"

"Lúc đó, Đại Xà tiền bối đã nhỏ một giọt nước lên đầu ta, giọt nước đó hóa thành sương mù bao phủ toàn thân ta, không bao lâu liền chữa khỏi thương thế.

Nhưng ta không biết đó là thứ gì." Tần Phong xoa cằm đáp.

Lúc này, Thương Phi Lan vẫn im lặng suốt dọc đường lên tiếng: "Long Tiên có khả năng chữa trị thương thế và cường kiện thể phách, xem ra, cự xà trong Hắc Vụ Lâm sắp hóa rồng."

Tần Phong dừng bước, sắc mặt cứng đờ, chết tiệt, chẳng phải là nói giọt nước đó là nước miếng sao?

Nhưng may mà đó là một con rắn cái, ít nhất trong lòng cũng dễ dàng chấp nhận hơn một chút...

Tần Phong vẫn đang tự an ủi, đột nhiên nhìn thấy cánh tay trái của Thương Phi Lan, vẫn trắng nõn như thường.

Nhưng lúc đó nàng vì cứu hắn, rõ ràng đã bị thương, hơn nữa lúc trước gặp quỷ tu trong thành, nàng trúng quỷ độc, cũng chỉ trong chốc lát, thương thế do quỷ độc đã khỏi hẳn, đây là chuyện gì?

Trong đầu Tần Phong suy nghĩ miên man, kết hợp với chuyện

Long Tiên, một đáp án dường như đã sắp hiện ra.

"Đây là Long Tiên, ngươi bôi một giọt lên mu bàn tay, thương thế sẽ lành." Thương Phi Lan lấy từ trong ngực ra một chiếc lọ ngọc nhỏ, trực tiếp ném cho Lam Ngưng Sương.

"Long Tiên là thứ rất quý hiếm, ngay cả trong Phụng Thiên thành cũng rất khó gặp, ngươi thật sự bằng lòng cho ta dùng sao?" Lam Ngưng Sương thần sắc phức tạp.

"Thứ này nhà ta còn rất nhiều, ngươi cứ dùng đi." Thương Phi Lan vẻ mặt bình thản, chỉ là khi Lam Ngưng Sương mím môi bôi một giọt lên mu bàn tay, khóe mắt nàng vẫn theo bản năng giật giật.

"Đa tạ."

"Ừm." Thương Phi Lan thu hồi lọ ngọc.

Tần Phong đứng bên cạnh nhìn tất cả, tự nhiên thở phào nhẹ nhõm.

Ta còn tưởng Thương cô nương bản thể là rồng, hóa ra chỉ là năng lực siêu cấp. Nhưng phải nói là, Long Tiên quả không hổ là thứ sản sinh từ trên người rồng, không chỉ có thể chữa trị thương thế, còn có thể cường kiện thể phách.

Mà nói, cường kiện thể phách này có thể cụ thể đến bộ phận nào đó không?

Tần Phong cúi đầu nhìn xuống chỗ nào đó, một ý nghĩ táo bạo nảy ra trong lòng, với mối quan hệ giữa hắn và Thương cô nương, mượn mười giọt hai mươi giọt Long Tiên hẳn là không thành vấn đề chứ?

"Thương cô nương..."

"Cút!" Thương Phi Lan nhìn thấy động tác của Tần Phong, trong đôi mắt màu xanh nhạt, xen lẫn một tia xấu hổ.

Ta còn chưa nói gì, sao lại tức giận, nữ nhân thật là khó hiểu... Tần Phong rụt cổ lại, chuyện mượn Long Tiên tự nhiên không dám nhắc lại.

Ba người trở về Tấn Dương thành, đã đến giờ Sửu, may mà trong Tấn Dương thành không có lệnh giới nghiêm, nếu không bọn họ e là ngay cả cửa thành cũng không vào được.

Tần Phong tạm biệt Thương Phi Lan, nhưng không biết vì sao, nàng không đáp lại, trước khi đi còn trừng mắt nhìn hắn một cái, thật là kỳ quái.

Trở lại phủ đệ mới của Tần gia, mọi người đều đã chìm vào giấc ngủ.

Khi Tần Phong hai người đi ngang qua hồ nước, trong đình lại có bóng hình trắng nõn kia, lặng lẽ ngồi trên xe lăn, nhìn mặt nước trong veo trước mặt, bóng lưng cô độc kia, không hiểu sao lại khiến người ta đau lòng.

"Lam cô nương."

"Cô gia có chuyện gì?"

"Thương thế của tiểu thư nhà ngươi thật sự không thể chữa khỏi sao? Nếu dùng Long Tiên thì sao?"

Lam Ngưng Sương ủ rũ nói: "Cô gia không biết, Long Tiên tuy quý, nhưng với năng lực của Liễu gia muốn cầu cũng không phải là khó, nhưng thương thế của tiểu thư căn bản là người thường không thể tưởng tượng được, muốn chữa khỏi, khó như lên trời.

Liễu gia chủ và Liễu lão gia cũng từng tìm vô số cách, đều là công cốc."

Tần Phong thở dài, vỗ vai Lam Ngưng Sương: "Ngươi cũng đừng nản lòng, trên đời không có việc gì khó, chỉ sợ lòng người không bền, thương thế của tiểu thư nhà ngươi, chung quy sẽ có cách.

Cho dù trên đời thật sự không có cách, ta cũng sẽ nghĩ ra cách đó."

"Ừm!" Lam Ngưng Sương gật đầu, cũng không biết vì sao, rõ ràng cô gia chỉ nói một câu an ủi đơn giản, nhưng sâu trong lòng nàng lại nguyện ý tin tưởng.

"Ta tự mình về lấy nước rửa mặt rồi đi ngủ, ngươi ở đây bầu bạn với tiểu thư nhà ngươi." Nói xong, Tần Phong xoay người rời đi.

"Cô gia, có cần ta hầu hạ người tắm rửa không?"

Tần Phong lảo đảo, thân hình dừng lại tại chỗ, rõ ràng là đang giãy giụa, nhưng cuối cùng, hắn vẫn khoát tay, một mình rời đi.

Lam Ngưng Sương nhìn bóng lưng rối rắm của đối phương, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Nàng chậm rãi đi đến bên cạnh Liễu Kiếm Ly, bắt đầu từ từ kể lại những gì đã gặp phải sau khi rời khỏi Tần phủ.

"Tiểu thư, cô gia là nam tử có trách nhiệm."

"Ừm."

"Tiểu thư, cô gia nói, sẽ nghĩ ra cách chữa khỏi thương thế cho người."

"Ừm."

"Tiểu thư, ta tin tưởng cô gia có thể làm được."

Ánh trăng như nước, yên tĩnh không một tiếng động, Liễu Kiếm Ly nhìn trăng tròn in bóng trên mặt hồ, trong đôi mắt tuyệt mỹ kia, cũng in lên một vầng trăng sáng.

"Ừm." Nhẹ đến mức không thể nghe thấy.

.....

Ngày hôm sau, Tần Phong đang ngủ say bị tiếng ồn ào bên ngoài đánh thức.

Hắn mơ màng mở mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, trời đã lên cao.

Mặc quần áo xong đẩy cửa phòng ra, mới từ miệng Thanh nhi biết được, bên ngoài ồn ào như vậy là vì lão cha đã trở về.

Từ Tấn Dương thành đến Kỳ Dương trấn cách nhau trăm dặm, cộng thêm thời gian mua bán vận chuyển hàng hóa, nếu phi ngựa không ngừng nghỉ, cũng gần đến lúc này.

Tần Phong đến cổng chính Tần phủ, lão cha nhà hắn đang ở đó sai người dỡ hàng.

Do thời tiết lạnh, cộng thêm việc đắp chăn bông nên khí lạnh không bị thoát ra ngoài, cá trên xe ngựa vẫn còn tươi.

Tần Phong chào hỏi Hình Thịnh.

Tần Kiến An nghe thấy động tĩnh, bước đến cười nói: "Phong nhi, phương pháp ướp lạnh của con thật sự khả hành, Tấn Dương thành gần núi, phụ cận không có sông, những con cá này là hàng hiếm, nếu bán lại, nhất định có thể kiếm được một khoản kha khá!"

"Nông cạn!"

"Sao vậy? Cha nói có gì sai?" Tần Kiến An vẻ mặt khó hiểu.

"Bán chút cá thì kiếm được mấy đồng, làm sao vực dậy Vọng Nguyệt Cư? Chúng ta muốn kiếm thì phải kiếm lớn, Hàn Tinh Thảo mua về chưa?"

Tần Kiến An chỉ vào ba chiếc xe ngựa phía sau: "Đều ở trên đó, vốn dĩ ta muốn dỡ xuống hai xe để chở cá, dù sao thì những loại thủy thảo này có thể dùng vào việc gì.

Nhưng nghĩ đến lời dặn dò của con trước khi đi, liền cắn răng, không làm như vậy."

Tần Phong thở phào nhẹ nhõm, suýt chút nữa lại bị tên ngốc này hại chết.

Muốn làm ra một nồi lẩu hoàn hảo, Hàn Tinh Thảo này là không thể thiếu!

"Cha, cha sai người lấy ra một sọt Hàn Tinh Thảo, và vài con cá đưa vào phòng bếp."

"Con muốn làm gì?"

"Tự nhiên là xuống bếp."

Tần Kiến An nhíu mày: "Quân tử xa bếp núc, con là người đọc sách, làm những việc này làm gì, sai người bên dưới làm là được rồi."

"Con muốn làm thứ mà trước đây chưa từng có ai làm, con phải tự mình nêm nếm." Tần Phong vẫn kiên trì.

"Không được, ta không đồng ý, Tần gia khó khăn lắm mới có một người đọc sách như con, nếu chuyện con xuống bếp truyền ra ngoài, thì ra thể thống gì?"

"Cha, sổ sách ở thư phòng, không biết nhị nương xem xong sẽ có cảm tưởng gì."

"Các ngươi động tác nhanh nhẹn chút, còn không mau giúp con ta chuyển những thứ này vào phòng bếp!"

Đã tìm được cách sử dụng lão cha một cách chính xác...

Chương 39: Sự ra đời của lẩu

Đến tối, đã đến giờ cơm, cả nhà cùng đến đại sảnh, ngay cả Lam Ngưng Sương và Hình Thịnh cũng bị Tần Phong gọi đến.

“Tiểu thư nhà ngươi không đến sao?” Tần Phong liếc mắt nhìn về phía cửa đại sảnh, nhưng không thấy bóng dáng áo trắng kia.

Lam Ngưng Sương lắc đầu, tính tình tiểu thư nhà nàng vốn đã lạnh nhạt, thêm vào đó là biến cố của Vạn Kiếm Tông..... Liễu Kiếm Ly hiện tại, phần lớn thời gian đều thích một mình độc xử.

“Thôi vậy, lát nữa ngươi lấy chút đồ ăn mang cho nàng ấy.”

Lam Ngưng Sương vốn muốn trả lời “Dù mang cho tiểu thư, nàng ấy cũng sẽ không ăn”, nhưng lời đến bên miệng, nàng vẫn lặng lẽ gật đầu.

“Phong nhi, rốt cuộc con muốn cho chúng ta ăn cái gì, làm thần thần bí bí như vậy?” Nhị nương tò mò, lúc này trên bàn ăn vẫn trống không.

Tần An sờ sờ bụng mình, hắn thân là võ phu, vốn đã ăn uống kinh người, thêm vào đó Hình Thịnh trở về, hai người luyện tập một phen, lúc này đã sớm đói đến mức ngực dán vào lưng.

“Đừng vội.” Tần Phong mỉm cười, sau đó vỗ tay, hạ nhân bên ngoài nghe được ám hiệu đã định trước, nhao nhao bưng từng đĩa nguyên liệu nấu ăn, bày lên bàn ăn.

Các loại nguyên liệu nấu ăn rất nhiều, có thịt heo thái lát, có cá thái mỏng, có cải thảo, có đậu phụ.....

Nhưng mọi người lại càng thêm nghi hoặc, bởi vì những thứ

này đều là đồ sống!

“Phong nhi, con ở trong bếp loay hoay nửa ngày, là để cho chúng ta ăn những thứ này sao? Còn cả đĩa da lông lá này là thứ gì?” Tần Kiến An trừng mắt, chỉ vào bàn ăn.

“Cha, đừng vội, đồ ăn còn chưa lên đủ.” Tần Phong cố ý làm ra vẻ thần bí.

Lời vừa dứt, một hạ nhân cẩn thận bưng cái lò lửa nhỏ dùng để sắc thuốc, đặt ở chính giữa bàn ăn.

Tần Kiến An vừa định hỏi lại, một mùi hương nồng nàn bay vào đại sảnh, phả vào mũi, không bao lâu sau, lại có hai hạ nhân một trái một phải bưng một cái nồi lớn, vững vàng đặt lên lò lửa.

Mọi người tò mò, thò đầu nhìn vào trong nồi, chỉ thấy nước đỏ sôi sùng sục, hương thơm tỏa ra bốn phía, trên mặt nước còn nổi rất nhiều quả đỏ to bằng ngón tay cái, không biết là thứ gì.

Lam Ngưng Sương tự nhiên nhận ra, đó là Chu Hồng Quả, trong khoang mũi dường như lại tràn ngập mùi hăng hắc kia!

Thực dục bị hương thơm gợi lên trong nàng lập tức giảm đi hơn phân nửa, thậm chí trong lòng đã bắt đầu tính toán, lát nữa phải tìm cớ gì, thoát thân trước một bước.

“Phong nhi, nồi nước đỏ này là?” Nhị nương nghiêng đầu hỏi.

“Đây là nước dùng con làm ra hôm nay, mọi người cho nguyên liệu nấu ăn vào nhúng một chút, không bao lâu sau là có thể gắp lên ăn.” Tần Phong vẻ mặt tự tin, nhưng mọi người ở đây lại không một ai động đũa.

Điều này cũng nằm trong dự liệu của Tần Phong, hắn tự mình gắp một miếng cá, cho vào nồi, nhẹ nhàng khuấy vài cái, sau đó lại gắp lên.

Vừa vào miệng liền tan, vô cùng ngon!

Mọi người nhìn nhau, vẫn không có động tác.

“Suýt nữa quên còn thứ đó chưa lấy.” Tần Phong chép chép miệng, hướng ra ngoài hô: “Thanh nhi, giúp ta bưng tất cả những đĩa nhỏ trên bàn bếp đến đây.”

“Vâng, đại thiếu gia.” Thanh nhi đáp, không bao lâu sau, một khay đủ loại đĩa nhỏ được bưng lên bàn ăn.

Mọi người chỉ thấy Tần Phong đổ một đĩa thịt heo vào nồi, mỗi một lúc, liền gắp miếng thịt, chấm vào nước chấm trong đĩa nhỏ, cho vào miệng, lộ ra vẻ mặt thỏa mãn.

Lặp đi lặp lại như vậy, Tần An cuối cùng cũng không nhịn được nữa, động đũa, khi hắn do dự cho miếng thịt heo đầu tiên vào miệng, hai mắt sáng lên, động tác trên tay lập tức nhanh hơn, không bao lâu sau, một nồi thịt heo đã được hắn một mình ăn hết.

“Đại ca, thứ này ngon quá.” Tần An nhai miếng thịt trong miệng, nói năng không rõ ràng.

Nghe vậy, những người còn lại nhìn nhau, cuối cùng cũng bắt đầu động đũa, sau đó liền không thể kiềm chế được, chỉ có một mình Lam Ngưng Sương đứng một bên, nhìn Chu Hồng Quả trong nồi kia mà e ngại.

Tần Phong nhìn ra tâm tư của nàng, đưa một bát đậu phụ đã được trụng cười nói: “Nếm thử xem.”

“Cô gia, con vẫn là thôi vậy.” Lam Ngưng Sương vẻ mặt cứng đờ.

“Chỉ cần nếm một miếng, nếu ăn không quen, ta cũng không làm khó ngươi, lát nữa sẽ dặn dò người trong bếp nấu cho ngươi một bát mì.”

“Cái này..... Vậy được rồi.” Lam Ngưng Sương gắp một miếng đậu phụ, nhìn lớp dầu đỏ dính trên bề mặt, vẻ mặt do dự, nàng thở nhẹ một hơi cuối cùng cũng hạ quyết tâm, cho miếng đậu phụ vào miệng một ngụm.

Đầu lưỡi rất nóng, sau đó là vị tươi ngon, mềm mại, cay nồng, lấp đầy toàn bộ vị giác.

“Ưm~” Hai mắt Lam Ngưng Sương đều sáng lên.

“Thế nào?” Tần Phong mỉm cười.

“Ngon!” Lam Ngưng Sương để lại câu nói này, sau đó liền gia nhập vào đội quân cuốn sạch thức ăn như gió.

Nguyên liệu nấu ăn trên bàn ăn hết đĩa này đến đĩa khác, nhưng miếng thịt mỏng lông lá kia, lại không ai động đũa.

Tần Phong thấy vậy không để ý, thứ lòng bò này ngày thường đều bị người ta vứt bỏ trực tiếp, bọn họ tự nhiên không biết thứ này ăn ngon đến mức nào.

Gắp một miếng, cho vào nồi, nhúng bảy lên tám xuống, chấm vào tỏi băm mè, cho vào miệng.

Âm thanh giòn tan, khiến tất cả mọi người dừng đũa, nhao nhao nhìn sang.

“Đại ca, thứ huynh ăn là cái gì? Nhìn có vẻ ngon đấy.” Tần An nuốt nước miếng.

“Thứ này là dạ dày của mãng ngưu, ta còn gọi nó là khăn lông, nhị đệ, ngươi ăn nhiều một chút, nó có thể bổ sung huyết khí trong cơ thể ngươi.”

“Mãng ngưu?!” Mọi người kinh ngạc, đó là yêu thú, da dày thịt béo, xương cốt và huyết nhục đều là thứ có giá trị không nhỏ, là

thứ võ phu yêu thích nhất, nhưng dạ dày bò này không phải là lòng bò sao, thật sự có thể ăn?

Tần An bán tín bán nghi, gắp một miếng, cho vào nồi.

“Chú ý là nhúng bảy lên tám xuống, nếu không sẽ ảnh hưởng đến độ giòn.” Tần Phong nhắc nhở.

Tần An nghe vậy sửng sốt, sau đó làm theo, cho vào miệng, nhai, âm thanh giòn tan lại vang lên, vẻ mặt hắn lập tức trở nên vô cùng đặc sắc.

“Thế nào?” Cha mẹ ở bên cạnh hỏi, Hình Thịnh cũng đang chờ câu trả lời.

“Tối nay ăn nhiều thứ như vậy, khăn lông này, ta cảm thấy là ngon nhất!”

Mọi người nghe vậy, nhao nhao động đũa, vẻ mặt vô cùng đặc sắc, không bao lâu sau, một đĩa lớn khăn lông đã hết sạch.

Tần Kiến An vẫn chưa thỏa mãn: “Phong nhi, thứ gọi là khăn lông này còn nữa không?”

“Có thì có, nhưng cũng không còn nhiều, số còn lại ta muốn dùng để chấn hưng Vọng Nguyệt Cư, làm báu vật trấn quán.” Tần Phong thề son sắt, thứ này không chỉ ngon, mà còn có thể tăng cường huyết khí của võ phu, nhất định có thể bán chạy.

Những người còn lại nghe vậy, đều nói tiếc nuối.

“Cô gia, một bàn đồ ăn này gọi là gì? Dù là ở Phụng Thiên Thành, ta cũng chưa từng ăn đồ ăn ngon như vậy.” Hình Thịnh hỏi.

“Ta gọi nó là lẩu.”

Bàn ăn được dọn sạch, mọi người xoa xoa bụng nhao nhao rời

đi.

Lam Ngưng Sương bưng một bát nhỏ đến đình nghỉ mát bên hồ nước, nói với bóng dáng áo trắng kia: “Tiểu thư, đây là lẩu do cô gia sáng tạo ra, hương vị rất ngon.”

Liễu Kiếm Ly vẫn nhìn trăng sáng trong hồ, không đáp lại.

Lam Ngưng Sương thở dài một hơi, phản ứng này cũng nằm trong dự liệu của nàng, võ giả bước vào thất phẩm liễm tức, nếu không ngưng tụ huyết khí hóa thành kình khí, trên lý thuyết có thể thời gian dài không ăn đồ ăn.

Mà tiểu thư nhà nàng từ Vạn Kiếm Tông trở về Phụng Thiên Thành, liền không ăn gì nữa.

Lam Ngưng Sương hiểu, đây là biểu hiện tiểu thư đã hết hy vọng, muốn từ bỏ thần võ chi đạo……

“Tiểu thư, ta để bát này bên cạnh người, nếu đói, người liền ăn một chút.” Lam Ngưng Sương đặt bát nhỏ xuống, lặng lẽ rời đi.

Mà sau khi nàng rời đi không lâu, sống mũi ngọc ngà của Liễu Kiếm Ly khẽ động, nàng hơi nghiêng mắt nhìn bát nước đỏ nhỏ kia, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

…..

Tấn Dương Thành, trong phủ thành chủ.

“Ngươi nói cái gì, tên tiểu tử Tần Phong kia không chết?” Diệp Hằng giận dữ.

“Bẩm đại nhân, tiểu nhân tận mắt nhìn thấy, ngàn vạn lần thật!”

“Tên họ Vương vô dụng, khó trách bị Đường gia bỏ rơi, sớm biết như vậy, đã nên ném hắn vào nơi hoang dã, mặc kệ hắn tự

sinh tự diệt!” Diệp Hằng hung hăng vỗ bàn.

“Cha không cần tức giận, hài nhi còn một kế.” Diệp Lạc Đình ở bên cạnh đột nhiên lên tiếng.

“Ồ? Ngươi có kế sách gì?”

“Gia chủ Tần gia Tần Kiến An ở trung thành có một tửu lâu gọi là Vọng Nguyệt Cư, mấy tháng nay thua lỗ nghiêm trọng, đã sớm thu không đủ chi.

Mà theo con được biết, mấy ngày trước, bọn họ vì mua tân trạch, tiền bạc trong nhà tiêu hao tám chín phần, đã túng bách.

Nếu chúng ta tiếp tục hạ thấp giá thức ăn của tửu lâu dưới trướng, khiến Vọng Nguyệt Cư của bọn họ không tiếp nhận được việc buôn bán, nhất định có thể kéo sập toàn bộ Tần gia, sau đó lại từ từ tính toán!”

Diệp Hằng nghe vậy, hai mắt sáng lên: “Tốt, kế sách hay, quả không hổ là con trai ta! Nếu như vậy, chuyện này liền giao cho ngươi đi làm!”

“Hài nhi lĩnh mệnh.”

Chương 40: Lần trò chuyện đầu tiên

Ngày hôm sau, khi mặt trời vừa ló dạng, Tần Phong đã mặc quần áo chỉnh tề và rời khỏi phòng.

Hôm nay hắn phải đến Vọng Nguyệt Cư, phát dương quang đại món lẩu, sau đó kiếm bộn tiền!

Gọi Thanh Nhi đến dặn dò vài tên hạ nhân mang theo nguyên liệu cần thiết, Tần Phong liền định rời khỏi Tần phủ, đi đến Vọng Nguyệt Cư.

Đúng lúc này, hắn nhìn thấy Lam Ngưng Sương bưng một cái bát nhỏ, vẻ mặt u sầu đi về phía nhà bếp.

Tần Phong nhớ cái bát nhỏ đó, bên trong vốn nên là thức ăn tối qua của Liễu tiểu thư, nhưng lúc này nhìn vào, đồ ăn bên trong rõ ràng là chưa hề động đũa!

Hắn lập tức tiến lên chặn Lam Ngưng Sương lại, cau mày hỏi: "Chuyện này là sao?"

"Tiểu thư không có khẩu vị." Lam Ngưng Sương ánh mắt có chút lảng tránh.

"Hừ, không có khẩu vị, là chỉ tối qua không có khẩu vị, hay là vẫn luôn không có khẩu vị?" Hôm qua khi Tần Phong đến nhà bếp bận rộn, liền nghe hạ nhân nhắc đến, thức ăn chuẩn bị cho Liễu Kiếm Ly, thường khi bưng về đều không hề động đũa.

"Cô gia..." Lam Ngưng Sương muốn nói lại thôi, thần sắc bi thương.

Tần Phong thở dài một hơi: "Tình trạng này kéo dài bao lâu rồi?"

"Tiểu thư nàng... Từ khi từ Vạn Kiếm Tông trở về, liền vẫn luôn như vậy."

Tần Phong sững sờ, trong lòng đại khái ước lượng thời gian, gần như đã gần hai mươi ngày, thời gian dài như vậy không ăn cơm, nếu Liễu Kiếm Ly không phải là võ phu, trong cơ thể huyết khí nồng đậm, người thường sợ là đã sớm chết đói!

"Hồ đồ!" Tần Phong quát lớn một tiếng, lập tức đến nhà bếp tự mình nấu một bát mì, sau đó bưng bát mì đi về phía hồ nước trong phủ.

"Cô gia, vẫn là đừng đi nữa, tiểu thư nàng sẽ không ăn đâu." Lam Ngưng Sương khuyên nhủ, trong giọng nói có chút ý tứ cầu xin, nàng vừa sợ tiểu thư khó xử, lại sợ cô gia khó chịu.

"Các ngươi Liễu gia chiều nàng, ta có thể sẽ không chiều nàng, nàng đã gả đến Tần gia, vậy thì phải tuân theo quy củ của Tần gia chúng ta, không ăn cơm, giống cái dạng gì chứ?!

Không phải là độ kiếp thất bại sao? Không phải là thân thể có vấn đề sao? Từ trên cao ngã xuống, leo lên lại khó khăn như vậy sao?

Ta thân là phu quân của nàng, hôm nay liền để ta đến mắng tỉnh nàng!" Tần Phong, nghe Lam Ngưng Sương ngây người.

Tần Phong cũng không biết mình tại sao lại tức giận như vậy, có lẽ là bởi vì bóng lưng cô đơn lẻ loi kia, có lẽ là bởi vì danh nghĩa vợ chồng của hai người, lại có lẽ là một số nguyên nhân khác, nhưng hắn chính là không muốn nhìn thấy Liễu Kiếm Ly tiếp tục tự sa ngã nữa.

Nhìn thấy Lam Ngưng Sương không còn ngăn cản, hắn sải

bước đi về phía hồ đình Tần phủ.

Thanh Nhi vẫn luôn đi theo Tần Phong, sợ xảy ra chuyện, chạy như bay về phía căn phòng của Tần lão gia.

Không bao lâu, Tần Kiến An và nhị phu nhân liền vội vàng chạy đến hồ nước, trốn ở phía sau góc tường lén lút quan sát.

"Xong rồi, xong rồi, Phong nhi thằng nhóc này giống ta, có bá khí, có đảm đương, nhưng Liễu gia khuê nữ tính tình cao ngạo, vạn nhất đợi lát nữa Phong nhi quát mắng nàng, sợ là sẽ xảy ra chuyện." Tần Kiến An lo lắng không thôi.

"Có bá khí? Có đảm đương?" Nhị phu nhân bên cạnh nghe vậy, không biết nên tiếp lời như thế nào.

Bên ngoài hồ đình, Lam Ngưng Sương đứng từ xa ở hành lang, không tiến lên, nàng từng khuyên tiểu thư vô số lần, nhưng đều không có hiệu quả.

Có lẽ, bệnh nặng còn cần thuốc mạnh, tiểu thư hiện tại, quả thực cần một người mắng tỉnh nàng, mà cô gia, là người thích hợp nhất.

Tần Phong đi đến trước mặt Liễu Kiếm Ly, đối phương chậm rãi ngẩng lên dung nhan tuyệt mỹ, yên lặng nhìn hắn, đôi mắt kia bình tĩnh dị thường, không hề gợn sóng.

Tần Phong vốn định nói vài câu nặng lời, nhưng đứng trước mặt đương sự, trong đầu hắn lại đột nhiên hiện lên rất nhiều từ ngữ.

Kỳ tài cổ kim của Đại Càn, thiên phú kiếm đạo tuyệt luân, kiếm thuật xuất thần nhập hóa, tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả, Kiếm Thần tương lai...

Nếu chọc giận nàng, trời mới biết sẽ như thế nào.

Tần Phong nuốt nước miếng, lời nói đầy bụng, đến bên miệng liền lập tức đổi vị: "Nương tử, nghe nói nàng đã lâu không ăn cơm, đây là phu quân đặc biệt nấu mì cho nàng, nàng nhiệt ăn đi."

Lam Ngưng Sương ngây người, chuyện này không giống như dự đoán.

Tần Kiến An trốn ở góc tường há hốc mồm.

Nhị phu nhân liếc mắt nhìn bên cạnh, trầm mặc một lát sau nói: "Phong nhi, quả thực giống ngươi..."

Trong hồ đình, một mảnh yên tĩnh, vài hơi thở sau, Liễu Kiếm Ly khẽ lắc đầu, liếc mắt sang chỗ khác, lại nhìn về phía mặt hồ.

Nhìn sườn mặt bình tĩnh của Liễu Kiếm Ly, Tần Phong âm thầm thở dài, nhàn nhạt nói: "Hôm nay bát mì này nàng không ăn, ta sẽ không đi."

Nói xong câu đó, Tần Phong bưng bát mì, đứng bất động bên cạnh nàng.

Gió nhẹ thổi qua, lùa tóc hai người, mặt hồ gợn sóng lăn tăn, nhất thời không nói gì.

Khoảng một nén nhang sau, đôi môi đỏ mọng của mỹ nhân khẽ mở: "Tại sao?"

Tần Phong có chút kinh ngạc, đây là lần đầu tiên hắn nghe thấy Liễu Kiếm Ly mở miệng nói chuyện, giống như ngọc thạch va chạm, thanh thúy phi phàm.

"Nàng là nương tử của ta, ta là phu quân của nàng, phu quân quan tâm nương tử, vốn là chuyện đương nhiên, cần gì lý do?"

"Để mì xuống, ta sẽ ăn." Liễu Kiếm Ly trầm mặc một lát, đáp ứng.

Tần Phong không hề động: "Nàng ăn xong, ta liền đi."

Hai người lại rơi vào thế giằng co.

Vài hơi thở sau, Liễu Kiếm Ly rốt cuộc đưa tay ngọc ra, nhận lấy bát mì trong tay Tần Phong, Lam Ngưng Sương và vợ chồng Tần Kiến An ở phía xa nhìn thấy cảnh này, đều lộ ra thần sắc vui mừng.

Ngón tay ngọc khẽ gạt, đôi môi đỏ mọng hé mở, cho dù là ăn mì, Liễu Kiếm Ly cũng làm hai chữ tao nhã đến cực hạn.

Tần Phong thậm chí có chút mong đợi, mỹ nhân như vậy, nếu như ngày sau lại cầm kiếm, vậy sẽ là một bức tranh tuyệt mỹ như thế nào?

Có lẽ, giết người rơi máu, trong tay nàng đều có thể trở thành nghệ thuật...

Bát mì đã trống rỗng, Tần Phong theo lời hứa trước đó, nhận lấy bát mì rời đi, chỉ là lúc sắp đi hắn để lại một câu như vậy: "Bảo kiếm từ mài giũa mà ra, hương thơm hoa mai từ giá lạnh mà đến, những khổ nạn đã trải qua trước kia, có lẽ là bậc thang để leo lên đỉnh cao trong tương lai cũng nên."

Liễu Kiếm Ly nghe vậy, trong mắt xuất hiện một tia dao động: "Mì, rất ngon."

Tần Phong dừng bước: "Nếu nàng thích, lần sau ta lại làm cho nàng."

"Ừm."

...

"Cô gia, vất vả rồi." Lam Ngưng Sương ở hành lang nói từ tận đáy lòng.

"Sau này tiểu thư nhà ngươi còn không ăn cơm, thì gọi ta đến đây." Tần Phong dặn dò.

"Vâng, cô gia." Lam Ngưng Sương vẻ mặt kích động.

Trì hoãn một chút thời gian, Tần Phong bước nhanh, muốn nhanh chóng chạy đến Vọng Nguyệt Cư.

Ai ngờ vừa rẽ, liền gặp Tần Kiến An hai người.

"Cha, nương, sao hai người lại ở đây?"

Nhị phu nhân cười áy náy, Tần Phong lập tức đoán được nguyên do.

Tần Kiến An bên cạnh ấp úng, chuyện nghe lén, đâu phải là hành vi mà gia chủ nên có, lập tức thuận miệng bịa chuyện: "Dẫn nhị nương ngươi đi dạo xung quanh, vừa lúc đi dạo đến đây.

Đúng rồi, ngươi và Liễu gia khuê nữ không có vấn đề gì chứ?"

Tần Phong nghe vậy, khóe miệng hơi nhếch lên: "Tự nhiên là không có vấn đề, bất quá phương pháp cha dạy ta trước kia thật sự hữu dụng."

"Phương pháp? Phương pháp gì?" Tần Kiến An ngẩn người.

"Cha, người quên rồi sao? Lần trước người nói với ta, nữ nhân ba ngày không đánh lên nhà lật ngói, tuyệt đối không thể chiều, ta thử một chút, quả nhiên hữu hiệu!"

Tần Kiến An trừng lớn hai mắt: "Ta khi nào..."

Tần Phong cắt ngang: "Cha nương, con còn phải chạy đến Vọng Nguyệt Cư, đi trước một bước." Lập tức cáo từ rời đi.

"Ba ngày không đánh lên nhà lật ngói?" Nhị phu nhân trừng lớn đôi mắt đẹp, liếc mắt nhìn Tần Kiến An.

"Phu nhân, đều là thằng nhóc kia nói bậy."

"Tối nay, chàng ngủ phòng khách!"

"Phu nhân!"

Chương 41: Cải cách

Phủ đệ mới nằm ngay trung tâm thành, cách Vọng Nguyệt Cư không xa, Tần Phong chỉ đi vài con phố là đến trước cửa Vọng Nguyệt Cư.

Phải nói rằng, Vọng Nguyệt Cư quả xứng danh tửu lâu xa hoa nhất thành Tấn Dương, không chỉ có ba tầng mà dù xét về vật liệu hay trang trí đều thuộc hàng thượng đẳng.

Có thể kinh doanh một tửu lâu như vậy đến mức thua lỗ triền miên, lão cha cũng coi như là thiên phú dị bẩm, trong khoản lỗ vốn... Tần Phong thầm than một tiếng.

"Các ngươi đem nguyên liệu vào phòng bếp." Tần Phong vừa bước vào tửu lâu liền phân phó những người đi theo.

Hạ nhân nhao nhao hành động, hắn tùy ý đến bên cạnh một bộ bàn ghế, đưa tay sờ thử, không dính một hạt bụi, quét dọn sạch sẽ, xem ra chưởng quầy ở đây ít nhất là người biết làm việc.

Không lâu sau, chưởng quầy Vọng Nguyệt Cư nghe thấy động tĩnh, từ trên lầu đi xuống.

Chưởng quầy là một nam tử trung niên, để một chòm râu dê, dáng người hơi mập, vừa nhìn thấy Tần Phong liền nịnh nọt nói: "Đại thiếu gia, ngài đến rồi, có cần ta rót cho ngài chén trà không?"

"Trà uống sau, ngươi tên gì?" Tần Phong trước kia chưa từng quản chuyện Vọng Nguyệt Cư nên không biết tên chưởng quầy.

"Bẩm đại thiếu gia, tiểu nhân tên là Bành Khánh."

“Bành chưởng quầy, tốt, đem bảng giá món ăn lên cho ta xem.”

Bành Khánh nghe vậy, vẫy tay về phía sau, một tiểu nhị lập tức đưa lên một cuộn giấy trắng.

“Đại thiếu gia, ta đoán ngài cần cái này nên đã chuẩn bị sẵn.”

Tên này khá lanh lợi, vậy mà có thể kinh doanh Vọng Nguyệt Cư thành ra thế này? Tần Phong tò mò, nhận lấy bảng giá xem qua, nhất thời sững sờ tại chỗ.

Giá món ăn trên này không thể nói là vô lý, chỉ có thể nói là vô lý đến cực điểm!

Thành Tấn Dương vốn là thành nhỏ, mức tiêu thụ không cao, vậy mà giá món ăn suýt soát đuổi kịp thành Phong Thiên, người bình thường ai ăn nổi?

Tần Phong khóe miệng giật giật: “Bảng giá này?”

“Là lão gia định.” Bành Khánh cười khổ.

Ta biết ngay, trừ tên kia ra, không ai làm chuyện bất thường như vậy! Tần Phong buông cuộn giấy trắng xuống, thăm dò: “Bành chưởng quầy, anh thấy giá thực đơn này có hợp lý không?”

Bành Khánh lắc đầu: “Ta từng khuyên lão gia, giá này quá cao, người thường không ăn nổi, nên điều chỉnh giảm xuống một chút.

Nhưng lão gia lại nói, nguyên liệu Vọng Nguyệt Cư sử dụng đều là loại tốt nhất, đi theo con đường cao cấp, người thường ăn không nổi thì thôi.

Đại thiếu gia ngài cũng biết, ta tuy là chưởng quầy, nhưng chuyện như vậy chỉ có thể tuân theo phân phó của lão gia.”

Là nhân tài... Tần Phong có đánh giá sơ bộ về Bành chưởng quầy, tiếp tục hỏi: “Nếu để ngươi thay đổi Vọng Nguyệt Cư, ngươi

sẽ làm thế nào?”

“Thành Tấn Dương không bằng thành Phong Thiên, phần lớn mọi người đều là dân chúng bình thường, ăn cơm chỉ cầu no bụng là đủ.

Nếu để tôi làm, tôi sẽ bỏ nguyên liệu quá đắt đỏ, từ đó giảm bớt chi phí, hạ giá món ăn, sau đó bán theo số lượng, tăng lợi nhuận của tửu lâu.” Bành Khánh.

“Tốt!” Tần Phong khẳng định, sau đó lại mắng chửi lão cha một trận trong lòng, dưới tay có minh châu như vậy mà vẫn có thể khiến tửu lâu thua lỗ triền miên, thật là tạo nghiệt!

Chẳng lẽ lão cha có thể chất đoạn tuyệt với tiền bạc?

“Ý tưởng của ngươi rất hay, nhưng nếu ta là ngươi, ta sẽ vừa thu hút dân chúng bình thường, vừa không từ bỏ con đường cao cấp.”

“Nguyện nghe chi tiết.” Bành Khánh khiêm tốn nói.

“Đặc sắc lớn nhất của Vọng Nguyệt Cư chính là sự xa hoa, thêm vào đó có ba tầng lầu, vì vậy chúng ta có thể để mỗi tầng tiếp đãi khách hàng khác nhau.

Ví dụ như tầng một dành cho dân chúng bình thường, tầng hai dành cho võ phu đạo giả, tầng ba dành cho quyền quý phú thương.

Như vậy, không chỉ có thể dùng dân chúng bình thường để đảm bảo lợi nhuận cơ bản mỗi ngày, còn có thể khiến những quyền quý phú thương kia cảm nhận được cảm giác cao hơn người khác, từ đó khiến bọn họ càng muốn đến tửu lâu của chúng ta.” Tần Phong giải thích đơn giản.

Bành Khánh nghe vậy, suy nghĩ một lát, sau đó hai mắt sáng lên: “Công tử đại tài!”

“Lấy giấy bút mực nghiên!”

Tiểu nhị từ phòng thu chi lấy giấy bút mực nghiên, Tần Phong lập tức định giá món ăn lại, hắn dùng đường kẻ đen phân chia giá cả tương ứng với khách hàng khác nhau.

“Sau này, Vọng Nguyệt Cư chúng ta sẽ lấy giá này làm chuẩn!”

Bành Khánh nhìn nửa ngày, rốt cuộc cũng hiểu được thực đơn, cười gượng nói: “Chữ viết của đại thiếu gia...”

“Hửm?”

“Thật sự là cá tính, người thường không thể bắt chước!”

Tần Phong vỗ vai đối phương nói: “Bành chưởng quầy, món ăn mới ta đã cho hạ nhân chưởng quản phòng bếp ở phủ đi làm rồi, sau này việc kinh doanh tửu lâu còn phải dựa vào ngươi.

Ngươi yên tâm, nếu lợi nhuận của tửu lâu cao, bổng lộc hàng tháng của ngươi tự nhiên cũng sẽ không ít.”

Bành Khánh lập tức kích động nói: “Đại thiếu gia yên tâm, ta Bành Khánh nhất định sẽ tận tâm tận lực vì Vọng Nguyệt Cư, tuyệt không oán hận.”

“Tốt, đi làm việc đi.”

Tần Phong đuổi mọi người đi, chọn một chỗ ngồi cạnh cửa sổ, vừa uống trà vừa nhấm nháp hạt dưa, chờ thời gian dùng bữa đến.

Thời gian trôi qua, mặt trời lên cao, người đi đường trên phố ngày càng đông.

Thế nhưng đã đến giờ ăn cơm mà trong tửu lâu lại không có một ai đến.

Tần Phong nhíu mày, gọi Bành chưởng quầy đến hỏi: “Ngày

thường giờ này cũng không có một ai sao?"

Bành chưởng quầy cũng vẻ mặt tò mò: "Dân chúng bình thường tuy đến ít, nhưng cũng có vài người, còn những người giàu có, thường có thể nhìn thấy ba năm người.

Tình huống như hôm nay thật sự chưa từng xảy ra."

Tần Phong vốn định dựa vào lẩu để mở ra danh tiếng của Vọng Nguyệt Cư, sau đó một truyền mười, mười truyền trăm, thu hút khách hàng.

Nhưng không có một ai đến, kế hoạch ban đầu chẳng phải là đổ bể hết sao!

Sắc mặt hắn khó coi nói: "Sự bất thường tất có yêu quái, ngươi phái một người ra ngoài dò la xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì."

Bành Khánh lập tức phân phó một tiểu nhị chạy ra ngoài tìm hiểu tình hình.

Chỉ trong thời gian một nén nhang, tiểu nhị liền thở hổn hển chạy về: "Đại thiếu gia, Bành chưởng quầy, đại sự không ổn rồi, những tửu lâu dưới trướng phủ thành chủ đều đang hạ giá món ăn, dân chúng bình thường đều đến đó.

Còn những quyền quý phú thương vốn định đến đây, trên đường đi cũng bị người của phủ thành chủ dẫn đi rồi."

"Cái gì? Giá món ăn của bọn họ bây giờ là bao nhiêu?" Bành chưởng quầy nhíu mày hỏi.

Tiểu nhị thành thật trả lời.

Nghe xong, Tần Phong trầm mặc, Bành chưởng quầy đột nhiên vỗ bàn: "Giá như vậy, cho dù là bọn họ cũng đang bán lỗ vốn, rốt

cuộc bọn họ muốn làm gì?!”

Tần Phong cười lạnh một tiếng: “Cái này còn cần hỏi sao, đương nhiên là muốn dựa vào tài lực của mình, kéo sập tất cả tửu lâu còn lại trong thành Tấn Dương, sau đó độc chiếm thị trường.”

Bành chưởng quầy sững sờ: “Vậy chẳng phải chúng ta không còn cách nào sao?”

“Chưa chắc.” Tần Phong đứng dậy: “Ta ra ngoài làm chút việc, các ngươi trông coi tửu lâu, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, buổi tối các ngươi sẽ bận rộn.”

Thích chơi âm hiểm phải không?

Hôm nay để các ngươi kiến thức thủ đoạn marketing của thế kỷ XXI đáng sợ đến mức nào!

Chương 42: Hợp tác

Tần Phong trở về Tần phủ, kể lại chuyện hôm nay cho lão gia và nhị phu nhân.

Tần Kiến An nghe xong, tức giận nói: "Thật là quá đáng, ta không bán Vọng Nguyệt Cư cho bọn chúng, chúng liền dùng thủ đoạn hèn hạ này, thật sự coi ta, Tam đẳng Phong Quốc Tướng quân này dễ bắt nạt sao?"

Tam đẳng Phong Quốc Tướng quân, ở Đại Càn, thật sự là loại người ai cũng có thể giẫm đạp lên... Tần Phong không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn lão gia giả vờ, để ông ta trước mặt nhị phu nhân dựng nên hình tượng một gia chủ.

Sau một hồi hùng hồn trần thuật, Tần Kiến An thoải mái, tìm cách đuổi nhị phu nhân đi, sau đó ho khan một tiếng nói: "Vậy nên, Phong nhi, con có ý kiến gì?"

Ta đã biết sẽ như vậy... Tần Phong nhếch mép, lập tức ghé tai nói với lão gia biện pháp của mình.

Tần Kiến An nghe xong, lộ vẻ do dự: "Phong nhi, cách làm này của con chẳng khác nào lừa gạt bá tánh? E là không ổn lắm?"

Phải phải, giống như người, vung tiền ra ngoài, đó mới là cực tốt... Tần Phong thầm oán trách một câu, sau đó kiên nhẫn giải thích: "Là Thành chủ phủ không có đạo đức trước, chúng ta chỉ là ứng phó mà thôi.

Hơn nữa, chúng ta làm như vậy cũng không lừa gạt tiền của bá tánh, bọn họ muốn ăn ở đâu, tự nhiên có suy nghĩ của riêng mình."

"Vậy được rồi." Lão gia cuối cùng cũng đồng ý, lập tức sai người đi làm.

Mà Tần Phong cũng vội vàng chạy đến Trảm Yêu ti ở Tấn Dương thành, bái kiến Ti Chính Thạch Tử Minh.

"Ngươi nói muốn hợp tác với Trảm Yêu ti của ta?" Thạch Tử Minh rót cho mình một ly rượu, cười có chút thâm ý.

"Không sai, nếu Ti Chính đại nhân đồng ý, sau này lợi nhuận hàng tháng của Vọng Nguyệt Cư, ta nguyện ý chia cho Trảm Yêu ti ba phần.

Hơn nữa, người của Trảm Yêu ti đến Vọng Nguyệt Cư dùng bữa, nhất luật giảm tám phần."

Trảm Yêu ti ở Tấn Dương thành, mỗi tháng bổng lộc triều đình phát xuống cực ít, đồng liêu trong Trảm Yêu ti đã sớm khổ không thể tả, ta làm như vậy, không những có thể để Vọng Nguyệt Cư được Trảm Yêu ti che chở, còn có thể bán cho Thạch Tử Minh một cái nhân tình, có thể nói là nhất tiễn hạ song điêu... Tần Phong nghĩ như vậy.

"Lời nói này của ngươi quả thật khiến ta động lòng, nhưng theo ta được biết, Vọng Nguyệt Cư của các ngươi hình như xưa nay không có lợi nhuận gì đáng kể?

Nếu đã như vậy, tại sao ta không đi hợp tác với người của Thành chủ phủ, mà lại phải hợp tác với Tần gia các ngươi?" Thạch Tử Minh buông ly rượu trong tay xuống, ngón tay gõ nhẹ trên mặt bàn.

"Nói thật cho ngươi biết, người của Thành chủ phủ kỳ thật rất sớm trước đây, đã từng đến tìm ta." Thạch Tử Minh nhìn Tần Phong, chờ đợi phản ứng của hắn.

"Vậy thì sao? Ti Chính đại nhân sẽ không đồng ý với bọn họ."

Tần Phong vẻ mặt chắc chắn.

"Ngươi vì sao lại khẳng định như vậy? Phải biết rằng, hiện tại trong Tấn Dương thành, hơn năm phần tửu lâu đều thuộc danh nghĩa của Thành chủ phủ.

Chỉ riêng về lợi nhuận, ta đều nên hợp tác với bọn họ, chẳng phải sao?" Thạch Tử Minh vẫn đang thăm dò.

"Nguyên nhân rất đơn giản, nếu Ti Chính đại nhân thật sự muốn hợp tác với bọn họ, cũng không có khả năng vẫn luôn ở đây nghe ta nói hết lời.

Hơn nữa, Diệp gia Thành chủ phủ rõ ràng có quan hệ với Binh bộ ở đế đô, theo ta được biết, Trảm Yêu ti và Binh bộ xưa nay bất hòa, cho nên, Ti Chính đại nhân không thể hợp tác với bọn họ.

Đương nhiên, điểm quan trọng nhất, so với Thành chủ phủ, đầu tư vào ta, là mua bán chắc chắn không lỗ." Tần Phong nói năng hùng hồn.

Thạch Tử Minh nghe vậy không khỏi bật cười: "Trẻ tuổi thật tốt." Dứt lời, hắn đẩy cho Tần Phong một ly rượu trống, rót đầy rượu cho hắn.

Tần Phong thấy vậy, biết chuyện hợp tác đã nắm chắc mười phần.

"Ta đồng ý với ngươi."

Nghe được xác nhận, Tần Phong thở phào nhẹ nhõm.

"Nhưng ta có một điều kiện." Thạch Tử Minh chậm rãi mở miệng.

"Điều kiện gì?"

"Trong vòng hai tháng, trong Tấn Dương thành, trừ tửu lâu

thuộc danh nghĩa của Thành chủ phủ, ngươi phải lấy hết, mà Trảm Yêu ti chúng ta muốn hai phần lợi nhuận của tất cả tửu lâu của các ngươi."

Tần Phong nhíu mày trầm tư, lại nghe Thạch Tử Minh lần nữa mở miệng: "Biết Thành chủ phủ vì sao muốn ra sức thu mua tửu lâu trong thành không?"

"Còn xin Ti Chính đại nhân giải thích."

"Người của Công bộ ở Phụng Thiên thành, đã sớm tới vào mấy tháng trước, theo lệnh hoàng đế, ở Nam Vực khai quật quan đạo Hoa Dung đạo, mà nếu không có gì bất ngờ xảy ra, chỉ cần chưa đến ba tháng thời gian, Hoa Dung đạo liền có thể khai quật đến ngoại thành Tấn Dương." Thạch Tử Minh ngẩng đầu uống một hớp rượu.

Tần Phong nghe được tin tức này, vẻ mặt kinh ngạc.

Từ xưa đến nay, nhân tố then chốt thúc đẩy sự phát triển của một địa phương, chính là giao thông!

Nếu Hoa Dung đạo thật sự có thể khai quật đến ngoại thành Tấn Dương, như vậy Tấn Dương thành sẽ không còn là tiểu thành vô danh, dù sao nơi này vị trí địa lý cực tốt, nếu không phải bị hạn chế bởi bốn phía núi non trùng điệp, giao thông bất lợi, bản thân nó đã có thể lớn mạnh phát triển.

Mà sự xuất hiện của quan đạo, vừa vặn có thể giải quyết vấn đề này!

Tin tức này quá đáng giá!

Hai mắt Tần Phong đều sáng lên, nhưng trong lòng hắn vẫn còn một tia nghi hoặc: "Khai quật quan đạo, cần tiêu tốn lượng lớn tiền tài nhân lực, nhưng quốc khố Đại Càn hiện nay eo hẹp, minh hoàng làm sao có thể đồng ý?"

Thạch Tử Minh dù sao cũng là nhất phương Ti Chính, biết được nhiều hơn Tần Phong: "Bởi vì, ý tưởng này là do Hộ Binh Công ba bộ cùng nhau đưa ra, mà chủ yếu nhất là, Thiên Giám Quốc sư cũng kiến nghị minh hoàng khai quật Hoa Dung đạo."

Tần Phong hít sâu một hơi, Thiên Giám Quốc sư, tồn tại chỉ dưới một người trên vạn người, người đứng đầu văn thánh đạo thống, ngay cả ông ta cũng đã mở miệng, khó trách minh hoàng sẽ đồng ý.

"Ta hiểu rồi, trong vòng hai tháng, Tần gia sẽ lấy hết những tửu lâu còn lại.

Bất quá hiện tại, còn có một việc cần Ti Chính đại nhân hỗ trợ."

"Nói."

.....

Tần Phong dặn dò xong, liền cáo từ rời đi.

Thạch Tử Minh nhìn bóng lưng Tần Phong rời đi, ý cười trên mặt càng đậm: "Tần gia, thật sự xuất hiện một nhân vật bất phàm... Người đâu!"

Không lâu sau, trong Tấn Dương thành, một tin đồn nhỏ nhanh chóng truyền bá khắp đường phố ngõ hẻm.

"Các ngươi nghe nói chưa? Vọng Nguyệt Cư xuất hiện một món ăn mới, gọi là lẩu, ăn vào có thể cường thân kiện thể, hơn nữa giá cả cũng không đắt, nhà bình thường đều có thể ăn được."

"Sao ta lại nghe nói, cái thứ gọi là lẩu kia ăn vào có thể cao lên, còn có thể tư âm bổ dương?"

"Ta nghe nói là, ăn lẩu đó, có thể làm đẹp dưỡng nhan."

"A? Sao ta lại nghe nói ăn vào có thể trường sinh bất lão?"

"....."

Không ai biết ăn lẩu rốt cuộc sẽ như thế nào, nhưng lòng hiếu kỳ của bọn họ lại bị khơi dậy, ồ ạt hướng Vọng Nguyệt Cư chạy tới.

Cách Vọng Nguyệt Cư còn một con phố, mùi hương dễ chịu kia đã phả vào mũi, khiến người ta thèm ăn.

Có người nuốt nước miếng, muốn vào trong nếm thử món ăn tên là lẩu này.

Nhưng khi bọn họ nhìn thấy hàng dài xếp hàng trước cửa Vọng Nguyệt Cư, lại ồ ạt ngây người.

Từ khi nào, ăn cơm cũng phải xếp hàng rồi?

Cái thứ gọi là lẩu kia thật sự thần kỳ như vậy sao?

Ngay lúc bá tánh đang kinh ngạc, một đám đại nhân đeo Trảm Yêu lệnh bên hông, vẻ mặt thỏa mãn đi ra từ Vọng Nguyệt Cư.

"Ăn nhiều mỹ thực như vậy, còn chưa từng có lúc nào thoải mái như hôm nay."

"Không phải sao, may mà chúng ta đến sớm, nếu đến muộn, e là một ngụm canh nóng cũng không uống được."

"Mấy huynh đệ, ngày mai nhớ đến sớm, ta mời khách."

"Vậy quyết định vậy!"

Mấy người khoác vai bá cổ rời đi, khiến mọi người ở đây nhìn đến ngây người.

Mà càng khiến bọn họ kinh ngạc hơn là, trong Vọng Nguyệt Cư

lại đi ra một tiểu nhị, dựng một tấm biển, trên đó viết -- Nguyên liệu có hạn, mỗi ngày giới hạn ba trăm người.

Đám đông triệt để ngây người, bọn họ nhìn nhau, nhưng chỉ trong chốc lát, liền ồ ạt xếp hàng ở phía sau đội ngũ, chỉ hy vọng mình có thể may mắn trở thành một trong ba trăm người...

Chương 43: Khách chật ních

Đêm xuống, Vọng Nguyệt Cư đèn đuốc sáng trưng, khách chật ních, hơi nước lẫn với mùi thơm tràn ngập khắp tửu lâu, xua tan cái lạnh lẽo của đầu đông, mỗi người ngồi đây đều ăn đến toát mồ hôi, vui vẻ vô cùng.

Món ăn ngon có tên lẩu này, thật sự đã làm mới nhận thức của bọn họ, không chỉ ngon miệng, mà còn rất tiện lợi!

Ngoài việc nồi nước dùng phải trả thêm vài đồng, thì việc muốn thêm nguyên liệu gì, hoàn toàn có thể dựa vào khả năng tài chính của bản thân để lựa chọn, cho dù là thường dân, cũng có thể gọi thêm đậu phụ và rau củ, để thỏa mãn vị giác của mình.

Trước đây bọn họ, nào đã từng thấy cách ăn như thế này?

Tiểu nhị của Vọng Nguyệt Cư bận rộn trước sau, một khắc cũng không được nghỉ ngơi, từ khi bọn họ vào Vọng Nguyệt Cư, còn chưa từng có ngày nào bận rộn như hôm nay!

Cửa tửu lâu vẫn xếp hàng dài, bá tánh đang chờ đợi nhìn cảnh tượng náo nhiệt bên trong tửu lâu, lòng hiếu kỳ và sự thèm ăn đã sớm không thể kìm nén được, nhưng không ai chú ý, tấm biển giới hạn ba trăm người dựng ở cửa, từ đầu đến cuối đều chưa từng thay đổi.

“Vẫn chưa đến lượt chúng ta sao?”

“Nhanh thôi, nhanh thôi.” Vì thiếu người, Bành chưởng quầy đích thân đến cửa ra vào ngồi trấn, lúc này ông, đã cười đến không ngậm được miệng, trong lòng đối với đại thiếu gia càng thêm kính nể, như biển cả Thanh Thiên Đại Càn mênh mông vô tận.

“Bàn số ba khu phổ thông, khách đã thanh toán, khách quan đi thong thả~” Tiểu nhị trong tửu lâu hô lên một tiếng, Bành chưởng quầy nghe vậy, vội vàng gọi nhóm khách tiếp theo vào chỗ ngồi.

Khu phổ thông chính là tầng một, đây là khái niệm Tần Phong truyền đạt cho mọi người ở Vọng Nguyệt Cư, tầng hai là khu chuyên dụng, tầng ba là khu tao nhã, những danh từ khác nhau tương ứng với việc tiếp đãi những khách nhân khác nhau.

Như hắn đã dặn dò trước đó, tầng một có diện tích lớn nhất, dùng để tiếp đãi thường dân, chủ yếu là số lượng, đảm bảo lợi nhuận cơ bản của tửu lâu.

Tầng hai dùng để tiếp đãi võ phu đạo giả, nguyên liệu bọn họ gọi chủ yếu là huyết nhục yêu thú, tương đối đắt đỏ, tự nhiên kiếm được cũng nhiều hơn một chút.

Còn tầng ba, đối mặt chính là những thương nhân giàu có quyền quý, nguồn lợi nhuận lớn của tửu lâu, Tần Phong trực tiếp đặt ra quy định, muốn vào tầng này ăn uống, mỗi lần tiêu phí không được thấp hơn một lượng bạc, mà số tiền này tương đương với một phần ba thu nhập cả năm của thường dân!

Nhưng cho dù đắt đỏ như vậy, lúc này tầng ba của Vọng Nguyệt Cư, những người mặc trang phục sang trọng vẫn tấp nập.

Đối với những người này mà nói, tiền không phải là vấn đề, có thể vào tầng ba của Vọng Nguyệt Cư đã trở thành biểu tượng của thân phận, càng khiến bọn họ có cảm giác ưu việt hơn người.

Mà điều này, cũng chính là điều Tần Phong mong muốn nhìn thấy.....

“Chỉ trong vòng nửa ngày ngắn ngủi, đã khiến Vọng Nguyệt Cư hồi sinh, khách chật ních, thủ đoạn của ngươi thật sự khiến ta mở rộng tầm mắt.” Tầng hai của Vọng Nguyệt Cư, Thạch Tử Minh

ăn đến mặt đỏ bừng, đặc biệt là thứ gọi là khăn lông, thật sự khiến người ta say mê, khiến hắn muốn ngừng mà không được.

Hôm nay đồng liêu Trảm Yêu ti phụ trách khách mời, cũng được Tần Phong mời đến đây, tối nay sổ sách của những người này, do Tần công tử hắn đây thanh toán.

Tuy có chút đau lòng, nhưng Tần Phong cảm thấy đây là khoản đầu tư cần thiết, chính là cái gọi là tiền nhỏ không đi, tiền lớn không đến.

Hai người cụng ly trò chuyện thật lâu, Thạch Tử Minh uống một hớp rượu bỗng nhiên cảm khái nói: "Món ăn quả thực không tồi, cho dù là thành Phụng Thiên, cũng chưa chắc đã có mỹ thực như vậy.

Chỉ tiếc là……"

Hắn lắc lắc ly rượu: "Rượu này thật sự kém một chút, nếu rượu này ngon hơn một chút, vậy thì thập toàn thập mỹ rồi."

Tần Phong nghe vậy cúi đầu trầm ngâm, đối với việc ủ rượu, hắn sớm đã có ý tưởng, chỉ là thiếu một cơ hội, và người ủ rượu đáng tin cậy.

Việc này phải làm, nhưng không gấp, còn phải chờ thêm một thời gian.

……

Một bên khác, đế đô thành Phụng Thiên, binh bộ thượng thư Lang Đường Hồng Vân đã nhiều ngày không lên triều, đối ngoại tuyên bố là bệnh nặng.

Minh Đức hoàng đế phái người đến thăm hỏi, biết được một tin tức động trời, trưởng tử Đường gia Đường Hiên đèn dẫn hồn tắt, đã chết!

Đường Hồng Vân phát hiện ra sau, vô cùng khiếp sợ hôn mê bất tỉnh, tỉnh lại sau, tích tụ thành bệnh.

Trong phòng ngủ, Đường Hồng Vân sắc mặt tiều tụy, hai mắt nhắm nghiền nằm trên giường, bên cạnh còn đứng một vị công tử tuấn tú mặc tử y.

“Cha, Minh Đức hoàng đế đã cho đạo giả Bách Quỷ thập phẩm sưu hồn đèn dẫn hồn, hình ảnh trước khi chết của đại ca là một mảnh đen tối, cái chết chỉ trong nháy mắt, bọn họ nghi ngờ là đại ca vô tình xâm nhập vào địa bàn của yêu quỷ cường đại đã thức tỉnh không gian thần thông, không may chết.” Tử y công tử này chính là thứ tử Đường gia do thiếp thất của Đường Hồng Vân sinh ra——Đường Phi!

Đường Hồng Vân nghe vậy, mở hai mắt ra, sau đó chậm rãi ngồi dậy: “Vì lấy lòng tam hoàng tử, không ngại vạn dặm đi trêu chọc Liễu gia, ta sao lại sinh ra đứa con ngu xuẩn như vậy.”

Hắn ho khan vài tiếng, bộ dạng hận sắt không thành thép.

“Ý của cha là, cái chết của đại ca có liên quan đến Liễu gia?”

“Có hay không, đều không còn quan trọng nữa, thế đạo này, muốn một người chết mà không bị phát hiện, phương pháp nhiều vô số kể.” Đường Hồng Vân lạnh giọng nói.

“Ý của cha chẳng lẽ là?”

Đường Hồng Vân không nói gì, trong mắt lóe lên một tia hung quang.

……

Không biết, bảy ngày đã trôi qua, bảy ngày nay, Tần Phong có thể nói là một giây một phút cũng không được nghỉ ngơi.

Hắn không chỉ mỗi ngày phải xem sổ sách của tửu lâu, phân phối nguyên liệu, còn phải đến Thính Vũ Hiên đọc sách, tích lũy văn khí.

Nhưng điều khiến hắn phiền não chính là, văn thánh đạo thống đến bát phẩm sau, tốc độ tiến giai rõ ràng chậm hơn rất nhiều, cho dù đã đọc sách bảy ngày, lật xem vô số sách, nhưng văn khí hấp thu vẫn chưa thể lấp đầy bậc thang đầu tiên của Đăng Thiên đài trong thần hải, thậm chí còn chưa đạt đến một phần ba.

Hắn không khỏi bắt đầu hoài nghi, có phải phương hướng của mình đã đi sai hay không.

Tần Phong vừa suy nghĩ, vừa đi dạo trong phủ, bỗng nhiên nghe thấy trận trận tiếng kim loại va chạm.

Tìm theo tiếng động nhìn lại, chỉ thấy trong sân, nhị đệ nhà mình đang cùng Hình Thịnh luận bàn, so với lần trước, nhị đệ lần này đã trưởng thành hơn rất nhiều, đối chiến với người khác càng thêm thuần thục.

Tần Phong mở Song Đồng, nhìn về phía chiến trường, huyết khí trong cơ thể nhị đệ rõ ràng nồng đậm hơn trước, hơn nữa số lượng kình khí cũng nhiều hơn.

Xem ra, là dược dục và huyết khí đan mấy ngày nay đã phát huy tác dụng.

Đây, chính là năng lực của tiền tài!

“Đại ca, huynh đến rồi.” Tần An thu hồi loan đao trong tay.

“Cô gia.” Hình Thịnh ở một bên gật đầu chào hỏi.

Tần Phong đi lên trước, cười hỏi: “Hắc đầu, nhị đệ ta có tiến bộ không?”

Khóe miệng Hình Thịnh không tự chủ được co giật một chút, sau đó đáp: “Nhị công tử thiên phú dị bẩm, tiến bộ thần tốc, tiền đồ vô lượng.

Hơn nữa nếu ta không nhìn lầm, đao ý của nhị công tử sợ là sắp bước vào Trọng Nhạc cảnh rồi.”

“Nhanh như vậy?” Tần Phong có chút kinh ngạc, điều này so với dự kiến ban đầu của hắn nhanh hơn hẳn nửa tháng, nếu đã như vậy.....

Tần Phong nghiêng đầu nói với Tần An: “Vậy cũng nên nói cho đệ về giai đoạn thứ hai của Thiên Cương Nguyên Trảm rồi.”

Tần An nghe vậy vẻ mặt kích động.

Hình Thịnh lộ ra vẻ tò mò, tuy rằng lần trước cô gia liếc mắt một cái đã nhìn ra tệ nạn của võ quyết, nhưng hắn vẫn muốn xem xem, cô gia thân là văn thánh đạo giả, làm sao có thể truyền thụ võ học chiêu thức cho thần võ võ phu.

Chỉ thấy Tần Phong đi vào trong sân, bẻ một cành cây, sau đó liền bắt đầu vẽ hình người diễn đao đồ trên mặt đất.

Tần An thấy vậy lập tức đi lên trước, cẩn thận quan sát học tập.

Hình Thịnh thò đầu nhìn lại, sau đó trong lòng cả kinh, cô gia không chỉ có như đuốc, thơ từ tuyệt đỉnh, ngay cả họa nghệ cũng cao siêu như vậy?

Hình người diễn đao đồ này thật sự có thể dùng bốn chữ như sinh để hình dung!

Tần Phong cũng có chút kinh hãi, bước vào bát phẩm sau, hắn rõ ràng cảm thấy đầu óc mình càng thêm minh mẫn, đối với việc điều động trí nhớ cũng là dễ như trở bàn tay.

Không mất bao lâu, chiêu thức đồ giai đoạn thứ hai của Thiên Cương Nguyên Trảm đã vẽ xong toàn bộ.

Tần An quan sát xong sau, trầm tư thật lâu, sau đó bắt đầu dựa theo chiêu thức đồ, làm theo, bất quá vung ba lần đao pháp, chiêu thức của hắn đã cùng với hình vẽ không khác biệt chút nào.

Hình Thịnh vẫn luôn đứng ở một bên, không nói một lời, ánh mắt lộ ra vẻ kinh ngạc, đối với võ giả mà nói, võ học chiêu thức bất quá chỉ là bề ngoài, muốn học được cũng không khó, nhưng giống như nhị công tử học nhanh như vậy thật sự là hiếm thấy.

Nhưng chỉ như vậy là chưa đủ, muốn dung hội quán thông một môn võ học, chiêu thức chỉ là thứ yếu, quan trọng nhất vẫn là pháp môn vận chuyển kình khí.

Sau đó quả nhiên như hắn dự đoán, Tần Phong bắt đầu giảng giải cho Tần An về pháp môn kình khí của Thiên Cương Nguyên Trảm.

Trình bày xong, Tần Phong nói: “Nhị đệ, đệ dung hợp pháp môn kình khí vào chiêu thức, lại thi triển vài lần đao pháp.

Nếu chỗ nào có vấn đề, ta sẽ chỉ điểm cho đệ.”

“Vậy phiền đại ca rồi.” Tần An giơ đao, bắt đầu vung vẩy, tiếng phá phong không dứt bên tai.

Chương 44: Hướng tu luyện Văn Thánh bát phẩm

Tần Phong vừa dùng Song Đồng quan sát khí kình trong cơ thể Tần An, vừa giải thích: "Trước đó đã nói, môn đao pháp này chú trọng tứ trọng kình, nhất trọng cảnh là Phong, có thể ở ngoài ba trượng, dùng đao phát ra kình khí, chém nát đá.

Trọng kình thứ hai là Kiến Vi, có thể ở ngoài mười trượng, chém rụng lá cây trên cây, không làm tổn thương gân lá.

Đương nhiên, muốn hoàn thành điểm này, cần nhị đệ có thể dựa vào nhiều kình khí hơn vào lưỡi đao, hơn nữa có thể nắm giữ kình khí thuần thục hơn."

Tần An đáp lời, tiếp tục vung đao, bỗng nhiên thân hình khựng lại, nhíu mày, đây là do kình khí vận chuyển của hắn xuất hiện sai lệch, không thể không dừng lại.

Kết quả này cũng nằm trong dự liệu của Hình Thịnh, nếu như võ học Thần Võ chỉ bằng lời nói là có thể dung hội quán thông, vậy Đại Càn sớm đã là thiên hạ thống nhất Thần Võ Đạo.

Đối với võ giả mà nói, muốn hoàn toàn nắm giữ một môn võ học Thần Võ, ngoài việc cần ngày tích lũy tháng tu hành, một vị danh sư có thể truyền thụ kinh nghiệm cũng cực kỳ quan trọng.

Mà hiển nhiên, cô gia không có kình khí không thể làm được điểm này.

Hình Thịnh lắc đầu, trong lòng cảm khái, quả nhiên để Văn Thánh đạo giả truyền thụ võ học cho võ phu, vẫn là có chút viển

vông.

"Nhị đệ, biết vừa rồi kình khí vận chuyển sai ở đâu không?" Tần Phong hỏi.

Tần An lắc đầu: "Còn xin đại ca giải hoặc."

"Ừm, đệ lại đây."

Hình Thịnh nghe đoạn đối thoại này, có chút không hiểu nổi, Tuệ Nhãn của cô gia có thể nhìn ra kình khí vận chuyển sai, ngược lại không khiến hắn quá mức kinh ngạc, dù sao trước đó tệ nạn Ngự Binh Quyết, cô gia cũng là liếc mắt một cái đã nhìn thấu.

Nhưng chỉ đạo kình khí vận chuyển, cùng nhìn ra vấn đề của kình khí vận chuyển, đó hoàn toàn là hai chuyện khác nhau!

Chỉ thấy Tần Phong đặt tay phải lên bụng Tần An, ước chừng nửa nén nhang sau, người sau bỗng nhiên hai mắt tỏa sáng: "Đại ca, ta hiểu rồi!"

Lời nói vừa dứt, Tần An liền không kịp chờ đợi diễn luyện giai đoạn thứ hai của Thiên Cương Nguyên Trảm, mà chỗ vừa rồi kình khí vận chuyển sai, lần này, lại bị hắn một lần thông qua.

"Cái này..... sao có thể?!" Hình Thịnh trừng lớn hai mắt.

Nhưng chuyện tiếp theo lại càng khiến hắn kinh ngạc không thôi, Tần An sau khi giải quyết một chỗ vấn đề, lại xuất hiện ba lần kình khí vận chuyển sai, mà mỗi lần, cô gia đều như lúc trước, chỉ là đặt tay phải lên bụng nhị công tử, liền dễ dàng giải quyết.

Hình Thịnh nuốt nước miếng, điều này hoàn toàn phá vỡ nhận thức trước đây của hắn.

"Nhị đệ, sai lầm của đệ ta đã toàn bộ sửa chữa cho đệ, tiếp theo, chính là cần bản thân đệ không ngừng tu hành lĩnh ngộ.

Nếu ta đoán không lầm, khi đệ thành công bước vào Thiên Cương Nguyên Trảm nhị trọng kình Kiến Vi, đao ý của đệ hẳn là có thể bước vào Trọng Nhạc, mà Thần Võ lục phẩm tụ lực cảnh giới cũng có thể chạm đến ngưỡng cửa." Tần Phong tin chắc.

"Đa tạ đại ca." Tần An vẻ mặt hưng phấn, tiếp đó hắn một phút một giây cũng không muốn lãng phí, lại lần nữa đầu nhập vào luyện đao.

Cùng lúc đó, Tần Phong hai mắt đột nhiên mở to, nội tâm kích động vạn phần, lúc này trong Thần Hải của hắn, tầng bậc thang thứ nhất của Đăng Thiên Đài, lại lóe ra một trận bạch quang, tiếp đó bất quá trong chốc lát, văn khí dũng mãnh, trong nháy mắt lấp đầy một phần năm tầng bậc thang thứ nhất!

Tốc độ tích lũy văn khí này so với đọc sách nhanh hơn nhiều!

Kích động sau, Tần Phong rơi vào trầm tư.

Lúc cửu phẩm, đem nội dung trong sách học ứng dụng, văn khí có thể thu được ước chừng gấp mười lần đọc một quyển sách, nhưng đến Văn Thánh bát phẩm, văn khí thu được từ học ứng dụng, lại xa xa lớn hơn đọc sách.

Từ đó có thể thấy, muốn nhanh chóng tinh tiến ở Văn Thánh bát phẩm, học ứng dụng mới là mấu chốt!

Bất quá tuy là như thế, lại không phải nói đọc sách vô dụng, dù sao chỉ có tích lũy kiến thức càng nhiều, cơ hội học ứng dụng mới càng nhiều.....

Tần Phong sau khi cân nhắc kỹ lưỡng, vẫn là quyết định, trước tiên nhanh chóng xem hết sách trong Thính Vũ Hiên, làm đến tuần tự tiệm tiến, hậu tích bạc phát.

"Nhị đệ, đệ cứ luyện đao ở đây, ta còn có việc ra ngoài một chuyến."

"Được, đại ca."

Thấy Tần Phong muốn đi, Hình Thịnh vội vàng đuổi theo: "Cô gia, vừa rồi rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Tại sao ngài chỉ cần đặt tay lên bụng nhị công tử, liền có thể chỉ dẫn hắn vận chuyển kình khí chính xác."

"Chuyện này có gì khó? Ta chẳng qua là đem văn khí bản thân truyền vào trong cơ thể hắn, sau đó vận chuyển lộ tuyến kình khí chính xác cho hắn xem thôi." Tần Phong thuận miệng đáp.

"Còn có thể như vậy?" Hình Thịnh há to miệng, vẻ mặt không dám tin: "Nhưng, muốn làm mẫu cho nhị công tử, vậy cần cô gia chính mình hiểu rõ như thế nào vận chuyển kình khí, nhưng mà....."

Tần Phong nghiêng đầu: "Ngươi là muốn nói, nhưng ta chẳng qua là một thư sinh, cũng không phải võ phu, làm sao chỉ bằng nội dung trong sách, liền mò mẫm ra phương thức kình khí lưu chuyển chính xác?"

Hình Thịnh gật đầu, lại thấy cô gia vỗ vai hắn ngữ trọng tâm trường nói: "Hắc Thán Đầu à, loại chuyện này là chú trọng thiên phú, ngươi đừng có cho rằng ta đọc sách là bởi vì không phải là vật liệu luyện võ, ta chỉ là cảm thấy luyện võ đối với ta mà nói, quá không có tính khiêu chiến.

Chính cao xử bất thắng hàn, vô địch tối tịch mịch....."

Nhìn ánh mắt sùng bái của Hắc Thán Đầu, tâm Tần Phong đều đang bay bổng, loại cảm giác giả vờ nguy hiểm này thật tốt.

"Cô gia, ngài có từng cân nhắc tham quân? Với bản lĩnh của ngài nếu như có thể chỉ đạo Thần Hầu Quân, tương lai quân ta trên chiến trường giết địch, tất nhiên thế như chẻ tre!" Hình Thịnh kích động nói.

Nói đùa gì vậy, để ta lên tiền tuyến, chẳng phải là muốn mạng ta sao..... Tần Phong ho khan một tiếng: "Tham quân báo hiệu quốc gia loại chuyện này kỳ thật ta vẫn luôn cân nhắc, nhưng hiện tại còn chưa đến lúc."

"Cô gia là cảm thấy tu vi bản thân còn nông cạn, cho nên muốn mài giũa bản thân nhiều hơn?"

"Suỵt, thiên cơ bất khả tiết lộ, chờ thời điểm đến ta tự nhiên sẽ nói." Tần Phong phất tay rời đi, chỉ để lại cho Hắc Thán Đầu một bóng lưng cao thâm khó lường.

Trước khi rời khỏi Tần phủ, Tần Phong cố ý đi tìm Lam Ngưng Sương, từ sau khi từ Hắc Vụ Lâm trở về, Lam Ngưng Sương liền bao toàn bộ công việc hộ vệ khi ra ngoài, không cho Hình Thịnh nhúng tay.

Tần Phong tuy không hiểu vì sao phải như vậy, nhưng cũng không truy vấn quá nhiều, dù sao ai hộ vệ hắn cũng như nhau.

Đến Hồ Đình, hai vị giai nhân nhìn mặt hồ, sắc mặt bình tĩnh.

Lam Ngưng Sương nhìn thấy Tần Phong, nhẹ giọng nói: "Tiểu thư, ta đi hộ vệ cô gia."

"Ừm." Liễu Kiếm Ly không chút gợn sóng.

Hai người rời khỏi Tần phủ, Tần Phong hỏi: "Gần đây tiểu thư nhà ngươi có ăn cơm bình thường không?"

"Nhờ phúc của cô gia, tiểu thư nhà ta hiện tại mỗi ngày ít nhất đều sẽ ăn một bữa." Lam Ngưng Sương chân thành cảm kích.

"Như vậy là tốt rồi, hiện tại ta đi vào Thính Vũ Hiên, cũng sẽ cố ý lật xem sách liên quan đến y thuật, ta tin tưởng chung một ngày, có thể chữa khỏi thương thế cho tiểu thư nhà ngươi."

Lam Ngưng Sương mỉm cười, giữa hàng lông mày tràn đầy ôn nhu: "Ta tin tưởng cô gia có thể làm được."

Đến cửa Thính Vũ Hiên, chỉ thấy Thương Phi Lan hai tay khoanh trước ngực, đứng bên cạnh lão nhân, xem ra, hình như đã ở đây chờ đợi rất lâu.

Nàng liếc mắt nhìn Tần Phong hai người, không nói gì, liền tự mình bước vào Thính Vũ Hiên.

Tần Phong theo sát phía sau.

Lam Ngưng Sương đối với nội bộ Thính Vũ Hiên không có hứng thú lắm, hơn nữa nàng cũng không có tư cách đi vào, liền ôm kiếm, đứng ở cửa, nhắm mắt hít thở, ngưng luyện kình khí trong cơ thể.

Lão nhân mở một khe mắt, liếc nhìn, không khỏi cười nói: "Tên tiểu tử Tần gia này ngược lại là có phúc khí tốt a."

Lam y mỹ nhân giả vờ như không nghe thấy, vẫn nhắm mắt tu luyện, chỉ là gương mặt kia, hơi nhiễm lên một tia đỏ ửng.

Chương 45: Rút củi đáy nồi

Bên trong Thính Vũ Hiên, Tần Phong đi đến bên cạnh Thương Phi Lan, áy náy nói: "Thương cô nương, chiếc nhẫn Tu Di này ta còn phải mượn thêm một thời gian nữa, cô yên tâm, đợi ta có đủ tiền mua ngọc bội không gian, nhất định sẽ trả lại nhẫn Tu Di."

"Không cần đâu." Thương Phi Lan nghiêng đầu nhìn sang: "Chiếc nhẫn Tu Di này ta tặng ngươi."

"Tặng ta?" Nghe vậy, Tần Phong trừng lớn hai mắt.

Bảo vật vô giá như vậy, nói tặng là tặng? Cho dù có tiền, cũng không cần phải tùy hứng như vậy chứ?

Tần Phong nuốt nước miếng, tuy trong lòng có một giọng nói luôn mê hoặc hắn nhận lấy, nhưng lý trí vẫn chiến thắng dục vọng: "Vẫn là không ổn, vật này quá quý giá."

Thương Phi Lan cầm một quyển sách lên, tùy ý lật xem, thản nhiên nói: "Bài thơ 《Hiệp Khách Hành》 lần trước ngươi đưa ta, ta rất thích, nhẫn Tu Di coi như là quà đáp lễ."

"Nhưng bài thơ đó, chẳng phải là thù lao cô hộ tống ta sao?" Tần Phong vẻ mặt khó hiểu.

Thương Phi Lan khẽ cau mày: "Chỉ là hộ tống, sao đáng giá bằng bài thơ đó, cho dù dùng nhẫn Tu Di để trao đổi, ta cũng cảm thấy mình là người được lời.

Huống hồ nhẫn Tu Di này trong nhà ta còn rất nhiều, việc này cứ quyết định như vậy đi, không cần phải nói nhiều."

Tần Phong há hốc miệng, trong lòng cảm khái, phú bà đúng là

hào phóng! Nếu như có thể cưới nàng về nhà, bản thân ít nhất có thể bớt phấn đấu hai trăm năm!

Lúc này, Tần Phong lại nghĩ đến Long Tiên, ý đồ xấu xa lại nổi lên.

Thương cô nương đã tự mình nói rồi, 《Hiệp Khách Hành》đổi nhẫn Tu Di, là nàng được lời, vậy ta mở miệng xin nàng vài giọt Long Tiên hẳn là không có vấn đề gì chứ?

Đương nhiên, chủ yếu là bản thân thân là người tu đạo Văn Thánh, muốn thỏa mãn một chút lòng hiếu kỳ đối với những điều mới lạ, tuyệt đối không bao gồm bất kỳ ý nghĩ dơ bẩn nào.

Tần Phong ho khan một tiếng: "Thương cô nương, không biết Long Tiên kia có thể cho ta..."

"Cút!" Chưa nói hết lời, đã bị Thương Phi Lan cắt ngang.

Đối phương hung hăng trừng mắt liếc hắn một cái, liền trực tiếp rời đi, giống như thường ngày, đi dạo khắp nơi trong lầu các.

Tần Phong ngẩn người, tại sao mỗi lần nhắc đến Long Tiên, Thương cô nương đều phản ứng lớn như vậy? Nhẫn Tu Di cũng bằng lòng tặng, còn để ý đến mấy giọt nước miếng đó?

Suy nghĩ của người giàu, người nghèo thật sự không hiểu nổi... Tần Phong lắc đầu, cũng bắt đầu lật xem sách.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, lượng kiến thức của Tần Phong lại tăng lên, nhưng hắn lật xem rất nhiều sách y thuật, lại không thấy bất kỳ nội dung nào về cách nối lại kinh mạch bị đứt đoạn.

Sách ở tầng ba trong Thính Vũ Hiên đã sắp hết, xem ra muốn tìm được giải pháp, còn phải xem mấy tầng trên, thế nhưng, lão nhân Bách Lý ở cửa lúc đầu đã nói, bọn họ chỉ có thể xem ở ba

tầng dưới, việc này phải làm sao?

Tần Phong lộ vẻ do dự, trong lòng nghĩ, cũng đến lúc đi hỏi lão già kia, muốn lên tầng ba trở lên, cần điều kiện gì.

Ngay lúc này, ở cửa truyền đến tiếng gọi của Lam Ngưng Sương.

Nói chung, khi bản thân đọc sách, Lam cô nương sẽ không quấy rầy, trừ khi có việc gấp cần thông báo.

Tần Phong nhíu mày, vội vàng xuống lầu, sau đó liền nhìn thấy chưởng quầy Bành vẻ mặt lo lắng ở lối vào Thính Vũ Hiên.

"Chuyện gì vậy?" Việc buôn bán của tửu lâu ngày càng phát đạt, hiện nay thu nhập một ngày đã bằng lợi nhuận ba tháng trước đây, lẽ ra sẽ không có vấn đề gì, nhưng nhìn vẻ mặt của chưởng quầy Bành, rõ ràng là tửu lâu đã xảy ra chuyện lớn.

Bành Khánh liếc nhìn những người khác, ghé tai nói nhỏ vài câu.

Tần Phong nhíu mày, trực tiếp dẫn Lam cô nương cùng chưởng quầy Bành cùng nhau đi về phía Vọng Nguyệt Cư.

Vừa lúc này, một người trung niên chân đi khập khiễng, mặc áo vải vá, chống gậy, tay xách một bầu rượu chậm rãi đi tới.

Hai nhóm người lướt qua nhau, Tần Phong liếc mắt nhìn, trong lòng kinh ngạc vết thương trên người đối phương nhiều như vậy, nhưng cũng không quá chú ý, vội vàng rời đi.

"Lão già, rượu của ngươi." Người trung niên nói.

"Ừm." Lão nhân Bách Lý đáp lại một tiếng, nhận lấy bầu rượu, đưa một xâu tiền đồng, vẫn là ba mươi văn.

"Minh nhi vẫn là vào lúc này sao?"

"Minh nhi cái gì, sợ là ngươi có việc khác phải làm."

"Ta có thể có việc gì phải làm?" Người trung niên tò mò hỏi.

Lão nhân Bách Lý không đáp lại, nằm trên ghế mây tự mình phe phẩy quạt.

Người trung niên liếc mắt nhìn, nói một tiếng: "Kỳ quái." Sau đó khập khiễng rời đi.

.....

Tần Phong bọn họ đến Vọng Nguyệt Cư, việc buôn bán vẫn rất náo nhiệt, nhưng thỉnh thoảng lại có thể nghe thấy tiếng khách phàn nàn, cùng tiếng xin lỗi của tiểu nhị.

"Tửu lâu lớn như vậy của các ngươi, ngay cả rượu cũng không có?"

"Ôi chao, vị khách quan này thật sự xin lỗi, gần đây người như ngài cũng thấy đấy, thật sự quá nhiều, rượu dự trữ đã bán hết, còn chưa kịp bổ sung.

Hay là hôm nay ngài tạm thời dùng trà thay rượu, lần sau ngài đến, nhất định sẽ chiêu đãi rượu ngon."

"Cũng chỉ có thể như vậy." Vị khách bất đắc dĩ nói.

Tần Phong liếc mắt nhìn, trên bàn của mỗi vị khách, đều là trà, một bầu rượu cũng không nhìn thấy, lập tức thấp giọng hỏi: "Chưởng quầy Bành, đây là chuyện gì?"

Bành Khánh sắc mặt khó coi: "Rượu của Vọng Nguyệt Cư chúng ta, hàng tháng đều lấy từ tửu phường Bách Lý Hương trong thành, sáng nay vốn là thời gian bổ sung, ai ngờ, bọn họ lại cấu kết với phủ thành chủ, cắt đứt nguồn cung cấp rượu của chúng ta."

"Vậy không thể đi tửu phường khác mua rượu sao?" Tần Phong

nhíu mày.

"Đại thiếu gia không biết, sau khi biết chuyện này, ta lập tức phái người đến các tửu phường khác, kết quả đều tay trắng trở về, chắc hẳn cũng không thoát khỏi liên quan với phủ thành chủ.

Hiện tại, để đảm bảo nguồn cung cấp rượu cho các quý nhân ở tầng ba không bị gián đoạn, chỉ có thể cắt đứt rượu ở tầng một và tầng hai.

Nhưng cho dù như vậy, theo lượng khách hiện tại, nhiều nhất cũng chỉ có thể duy trì ba ngày.

Đại thiếu gia, ngài xem... hiện tại phải làm sao?"

Tần Phong nhắm mắt trầm tư, tuy danh tiếng của Vọng Nguyệt Cư hiện tại đều do lẩu hấp dẫn, nhưng một tửu lâu nếu như không có rượu, nhất định sẽ bị ảnh hưởng rất lớn, cuối cùng nhất định sẽ dẫn đến mất khách.

Phủ thành chủ chiêu này rút củi đáy nồi, chơi cũng thật không tệ.

"Xem ra, kế hoạch ủ rượu phải thực hiện trước thời hạn." Tần Phong lẩm bẩm nói.

.....

Ban đêm, trong phủ thành chủ đèn đuốc sáng trưng.

Diệp Lạc Đình chắp tay cười nói: "Vẫn là cha có biện pháp, lại có thể nghĩ ra cách cắt đứt nguồn cung cấp rượu của bọn họ, chắc hẳn không bao lâu nữa, việc buôn bán của Vọng Nguyệt Cư bọn họ sẽ bị ảnh hưởng."

"Tên tiểu tử nhà họ Tần kia tuy có chút thủ đoạn, nhưng chung quy vẫn còn non nớt, trong cái thành Tấn Dương nho nhỏ này,

không có gì là ta không làm được." Diệp Hằng cười lạnh một tiếng, vẻ mặt tự đắc.

Lúc này, có hai tên hạ nhân bưng lên một nồi nước dùng đỏ, đặt trước mặt hai người Diệp Hằng.

Diệp Hằng dùng đũa chấm một chút, bỏ vào miệng, sau đó tức giận nói: "Phế vật, đây chính là nước dùng các ngươi làm ra, một chút mùi vị cũng không có, làm sao có thể so sánh với lẩu của Vọng Nguyệt Cư?!"

Hai người run rẩy nói: "Thành chủ đại nhân, lẩu của Vọng Nguyệt Cư chúng ta đã từng nếm thử, nước dùng đỏ đó quả thật không phải người thường có thể bắt chước, nếu không biết công thức, tuyệt đối không thể làm ra mùi vị đó."

"Vậy ta nuôi đám phế vật các ngươi để làm gì?" Diệp Hằng đá một cước vào bàn, làm đổ nước dùng đỏ.

Hai người bưng nước dùng lên, lập tức bị nước dùng đỏ rơi xuống, bỏng đến mức kêu thảm thiết.

Ngay lúc này, không biết từ đâu trong đại sảnh, truyền đến một giọng nói âm lãnh: "Diệp thành chủ đối với hạ nhân thật sự là tàn nhẫn, bất quá... con chó không hoàn thành nhiệm vụ quả thật nên bị trừng phạt."

"Ai đó?" Diệp Hằng giật mình.

Vừa dứt lời, chỉ thấy đầu của hai tên hạ nhân bay lên, máu tươi phun trào.

Chương 46: Thiên Khôi

Diệp Lạc Đình bị máu bắn lên mặt, sợ hãi hét lên.

Diệp Hằng dù sao cũng là người từng trải, không hề bị trận thế trước mắt dọa sợ, ngược lại quát lớn: “Câm miệng!”

Diệp Lạc Đình nghe vậy, vội vàng lấy tay che miệng, nhưng thân thể run rẩy không ngừng vẫn biểu lộ sự sợ hãi tột độ của hắn lúc này.

“Vị bằng hữu kia đã đến, hà tất phải trốn tránh, dù sao cao thủ trong phủ sợ là đều đã chết dưới tay ngươi, còn chúng ta hai người cũng không tạo thành bất kỳ uy hiếp nào cho ngươi.” Diệp Hằng vừa nói, vừa cẩn thận quan sát xung quanh.

“Ồ? Ngươi làm sao biết bọn họ đã chết?” Người trong bóng tối hứng thú hỏi.

“Tiếng kêu vừa rồi của con ta lớn như vậy, với thính lực của những võ phu thất phẩm trong phủ ta, nhất định có thể nghe thấy ngay lập tức và chạy đến, nhưng bên ngoài lại không có một chút động tĩnh nào, ngoài việc bọn họ đã chết, ta nghĩ không ra khả năng nào khác.” Diệp Hằng sắc mặt khó coi.

Trong bóng tối vang lên tiếng vỗ tay thanh thúy, trong đêm tối nghe vô cùng chói tai.

“Ta vốn tưởng Diệp thành chủ là kẻ bất tài, không ngờ còn có chút đầu óc.” Giọng nói vừa dứt, ba cái đầu người bị ném vào đại sảnh, mỗi cái đầu đều thất khiếu chảy máu, vẻ mặt kinh hoàng.

Diệp Lạc Đình nhìn thấy cảnh tượng này, sợ hãi ngồi bệt

xuống đất, quần ướt một mảng.

Diệp Hằng nắm chặt nắm tay phải, nghiến chặt răng, ba cái đầu trên mặt đất này chính là ba vị võ phu thất phẩm trong phủ thành chủ!

Ngay lúc này, bóng tối trên cột nhà trong đại sảnh bỗng nhiên lay động, không bao lâu, bóng tối ấy dựng đứng lên, dần dần hóa thành một bóng người đầu đội quỷ diện màu đỏ, tóc dài hoa râm, mặc trường bào đen trắng xen kẽ, bên hông treo vô số đầu lâu to bằng bàn tay.

Diệp Hằng cố gắng giữ bình tĩnh, cẩn thận hỏi: "Ta và bằng hữu vô oan vô cừu, tại sao lại ra tay tàn độc như vậy?"

"Thu tiền tài, thay người tiêu tai, ngươi còn nhớ mấy ngày trước, con trai của Thượng thư Lang Bộ binh đến đây – Đường Hiên?" Dưới quỷ diện phát ra giọng nói âm lãnh.

"Ta đương nhiên nhớ, lúc ấy Đường công tử đến, chúng ta tiếp đãi chu đáo, đối với hắn cung kính nghe theo, ngay cả khi hắn rời đi, chúng ta cũng tiễn một đoạn đường.

Nhưng ta không hiểu, việc này có liên quan gì đến việc ngươi đến tìm ta?"

"Ngươi thật sự không biết?" Áp lực cường đại từ trong bóng tối ập đến.

Diệp Hằng sắc mặt trắng bệch, mồ hôi hột lớn như hạt đậu từ trên trán chảy xuống: "Ta, thật sự không biết."

Người đeo quỷ diện bước ra khỏi bóng tối đến trước mặt Diệp Hằng, dưới áp lực cực lớn, hắn chỉ cảm thấy quỷ diện màu đỏ kia dường như có sinh mệnh, há to miệng đầy máu, lộ ra răng nanh sắc nhọn, muốn nuốt chửng hắn.

“Ngươi, thật sự không biết?” Người đeo quỷ diện lại hỏi.

Diệp Hằng nghe vậy liều mạng lắc đầu, lúc này hắn đã không nói nên lời.

Người đeo quỷ diện nhìn chằm chằm một lúc, thu hồi uy áp, đi tới đi lui trong đại sảnh, sau đó chậm rãi nói: “Đường công tử, không trở về Phong Thiên thành.”

“Cái gì?!” Diệp Hằng trừng lớn hai mắt, hắn nghĩ đến một khả năng, mồ hôi lạnh lập tức ướt đẫm lưng, nhưng hắn vẫn ôm một tia may mắn: “Có… có lẽ, Đường công tử có việc, không lập tức trở về Phong Thiên thành cũng chưa chắc…”

Người đeo quỷ diện cười lạnh một tiếng: “Khiên Hồn Đăng của hắn, đã tắt.”

Cái gọi là Khiên Hồn Đăng, là thủ đoạn của Bách Quỷ đạo thống, bọn họ có thể bóc một sợi hồn ti của người sống, dung hợp vào tim đèn, làm thành Khiên Hồn Đăng, mà chỉ cần Khiên Hồn Đăng tắt, vậy thì biểu thị, chủ nhân của sợi hồn ti đã chết!

Diệp Hằng sợ hãi lập tức quỳ xuống đất: “Đại nhân, việc này không liên quan đến ta, Đường công tử hắn, tuyệt đối không phải ta giết, cầu xin ngươi tha cho chúng ta một mạng!”

“Ta đương nhiên biết không phải ngươi giết, ngươi không có lá gan đó, nhưng mà, Đường công tử tiếp xúc với ngươi, ngươi lại không bảo vệ được sự an toàn của hắn, ngươi nói xem, ngươi có nên chết hay không?”

Diệp Lạc Đình ở bên cạnh nghe vậy, đã sợ đến ngây người.

Diệp Hằng sắc mặt âm tình biến ảo, cuối cùng hắn chống hai tay xuống đất, gian nan đứng dậy: “Nếu đại nhân thật sự muốn giết ta, ngay từ đầu đã có thể ra tay, nói với ta nhiều như vậy, hẳn là vẫn cho rằng ta có một chút giá trị lợi dụng.

Đại nhân cứ nói, chỉ cần ta có thể làm được, nhất định sẽ dốc hết sức lực, không chối từ."

Người đeo quỷ diện gật đầu: "Ta thích nói chuyện với người thông minh, ngươi đã nhặt về cho mình một mạng, ta nhận lệnh đến đây, quả thật mang theo hai nhiệm vụ, một mình hành động tuy cũng có thể hoàn thành, nhưng chung quy sẽ tốn chút sức lực."

Diệp Hằng khẽ thở phào nhẹ nhõm: "Đại nhân, xin hỏi cần ta thay ngươi làm gì?"

"Thứ nhất, ta muốn ngươi tìm một người tên Lý Dương trong Tấn Dương thành, sau đó nói cho ta biết vị trí của hắn.

Thứ hai, nghĩ cách giết đại công tử nhà họ Tần – Tần Phong, mang thi thể của hắn đến cho ta!"

Diệp Hằng trước tiên là giật mình, sau đó sắc mặt phức tạp nói: "Không giấu diếm đại nhân, ba vị cao thủ trong phủ ta đã chết dưới tay ngươi, mà bên cạnh Tần Phong luôn có hộ vệ thất phẩm bảo vệ, ta thật sự không có biện pháp."

Người đeo quỷ diện nghe vậy, búng tay một cái, sau đó một màn khó tin xuất hiện.

Chỉ thấy bên ngoài đại sảnh, trong sân, lại đi đến ba bóng người, Diệp Hằng biến sắc, ba bóng người này rõ ràng không phải người, mà là thân thể không có đầu lâu, chính là tàn thi của ba vị võ phu thất phẩm!

Nhưng ngay cả đầu lâu cũng không còn, ba cỗ tàn thi này làm sao có thể động đậy?

Ba cỗ tàn thi đi vào đại sảnh, nhặt đầu lâu của mình lên, sau đó ấn lại lên cổ, trên mặt lộ ra nụ cười ghê rợn, Diệp Lạc Đình nhìn thấy vậy trực tiếp ngất xỉu.

Diệp Hằng sống hơn nửa đời người, cũng chưa từng thấy chuyện quỷ dị như vậy, cho dù là Bách Quỷ đạo thống, cũng chưa từng nghe nói có loại phương pháp hồi sinh này!

Người đeo quỷ diện lạnh giọng nói: "Từ nay về sau, ba cỗ khôi lỗi này giao cho ngươi thao túng, thực lực của bọn họ so với lúc sinh thời chỉ mạnh hơn chứ không yếu, đối phó với thất phẩm là có thừa."

"Ta hiểu rồi, ta sẽ nghĩ cách dùng ba người bọn họ, giết Tần Phong! Xin hỏi đại nhân, xưng hô như thế nào?"

"Thiên Khôi."

…

Ngày hôm sau, Tần Phong ngáp một cái, đẩy cửa phòng ra, hắn ngửi rượu trong chén trà trên tay, hài lòng gật đầu.

Sau một đêm thử nghiệm, hắn rốt cuộc đã chưng cất ra rượu mạnh cực kỳ tinh khiết, mà bây giờ cần làm, chính là tìm một xưởng rượu đáng tin cậy, truyền thụ phương pháp chưng cất này, sau đó sản xuất hàng loạt rượu mạnh tinh khiết.

Một khi thành công, lợi nhuận của Vọng Nguyệt Cư nhất định có thể tăng lên một tầm cao mới.

Tuy nhiên, Tần Phong cũng hiểu, muốn tìm được xưởng rượu đáng tin cậy không phải là chuyện dễ, dù sao trong Tấn Dương thành này, thành chủ chính là quan lớn nhất, cơ bản sẽ không có xưởng rượu nào dám đối đầu với phủ thành chủ.

"Rượu của Vọng Nguyệt Cư chỉ có thể giữ được ba ngày, tìm kiếm xưởng rượu, không nên chậm trễ… Nếu như các xưởng rượu lớn trong thành đều bị phủ thành chủ mua chuộc, có lẽ ta có thể đến Trảm Yêu ti hỏi thăm ti chính đại nhân, ngài ấy có thể biết nơi nào có xưởng rượu nhỏ không ai hỏi đến, có thể nhận việc ủ

rượu.”

Sau khi suy nghĩ xong, Tần Phong đang định rời khỏi Tần phủ, lại vừa lúc khi tìm Lam Ngưng Sương, gặp được lão cha.

Mũi của lão cha rất thính, lập tức ngửi thấy rượu trong chén trà, là rượu mạnh có độ tinh khiết cực cao, nếm thử một ngụm, cả người có chút lâng lâng, lập tức hứng thú: “Phong nhi, rượu này con mua ở đâu vậy?”

Tần Phong nghe vậy, kể lại đầu đuôi việc ủ rượu, cùng với khó khăn mà Vọng Nguyệt Cư đang gặp phải.

Tần Kiến An trầm ngâm một lát, bỗng nhiên nói: “Ta biết một xưởng rượu nhỏ, có lẽ con có thể đến đó thử xem.”

Chương 47: Lão Lý tiệm rượu

“Cha, tiệm rượu con muốn tìm, chủ tiệm phải là người đáng tin cậy, hơn nữa nhất định phải có thể đảm nhận khối lượng công việc lớn, chỗ cha nói có thể làm được những điều này sao?” Tần Phong tỏ vẻ nghi ngờ, dù sao lão cha không đáng tin cậy, rất khó đưa ra lời khuyên đáng tin cậy.

Tần Kiến An vuốt cằm, cẩn thận suy nghĩ một chút: “Người đó họ Lý, là người cố chấp, tuyệt đối đáng tin cậy, còn về việc có thể đảm nhận khối lượng công việc lớn hay không, điều này ta cũng không dám chắc, hay là con tự mình đi gặp hắn một lần, trực tiếp xác nhận.

Người đó ở Tân Tuyền Nhai, Nam Thành, căn nhà trong cùng.”

Tân Tuyền Nhai, con phố gần ngoại vi, tương đối hẻo lánh, ít người qua lại.

“Cũng chỉ có thể như vậy.” Tần Phong gật đầu, đột nhiên lại nghĩ đến điều gì: “Đúng rồi, cha, Vọng Nguyệt Cư đã được con khôi phục, kho tiền của nhà chúng ta khi nào...”

Lời còn chưa dứt, Tần Kiến An vỗ đầu ngắt lời: “Ta suýt nữa thì quên, nhị nương con có việc gấp muốn tìm ta, ta phải nhanh chóng đi, đúng rồi, vừa rồi con muốn nói gì với ta?

Thôi, thôi, đợi con bận xong quay lại, rồi nói với ta cũng không muộn.” Nói xong, chỉ còn nhìn thấy một bóng lưng vội vã rời đi.

Tần Phong bĩu môi: “Thôi, con cũng không hy vọng có thể dễ dàng lấy được kho tiền từ tay lão cha, bây giờ vẫn là đi Nam Nhai xem thử trước đã.”

Trên đường đến hồ đình Tần phủ tìm Lam cô nương, Tần Phong tình cờ nhìn thấy một cảnh tượng kinh người.

Chỉ thấy Liễu Kiếm Ly một thân bạch y, tay phải nhẹ nhàng vẫy một cái, một khối nước trong hồ bao bọc lấy một con cá vàng chậm rãi bay đến trước mặt nàng.

Cá vàng vẫy đuôi di chuyển qua lại, nhưng vẫn không thể thoát khỏi sự ràng buộc của khối nước, chỉ có thể trừng mắt nhìn mỹ nữ tuyệt sắc trước mặt.

Tần Phong kinh hãi, nghe đồn sau khi Liễu Kiếm Ly độ kiếp thất bại, cảnh giới giảm mạnh, nhưng chỉ riêng thủ đoạn khống chế kình khí này, đã hơn hẳn đa số võ phu Thần Vũ lục phẩm tụ lực.

“Chẳng lẽ, cảnh giới của nàng vẫn là ngũ phẩm Thần Hành?” Tần Phong lẩm bẩm, suy đoán như vậy.

Liễu Kiếm Ly ở hồ đình, đôi tai trắng nõn tinh xảo khẽ động, sau đó tay phải nhẹ vẫy, khối nước mang theo cá vàng bay trở lại hồ.

“Đi đi.” Đôi môi đỏ khẽ mở.

Lam Ngưng Sương không hiểu chuyện gì, nghiêng đầu nhìn lại, phát hiện cô gia ở hành lang, thần sắc lập tức vui mừng, nhưng rất nhanh đã bị nàng thu liễm lại.

“Vậy tiểu thư, ta đi bảo vệ cô gia, cơm trưa nay, đừng quên ăn.”

“Ừm.”

Tần Phong mang theo Lam Ngưng Sương rời đi, chỉ là lúc đi, không khỏi liếc nhìn thêm vài lần bóng lưng cô đơn kia, không biết có phải là ảo giác của hắn hay không, so với lúc ban đầu, trên

người nàng dường như có thêm một chút sức sống.

“Bảo kiếm phong từ mài giữa ra, hương mai thơm từ lạnh giá đến...” Liễu Kiếm Ly nhớ lại câu thơ Tần Phong từng nói, hộp kiếm Lam Ngưng Sương đặt ở một bên hồ đình khẽ rung lên, làm mặt hồ nổi lên từng gợn sóng.

.....

Tần Phong hai người rời khỏi Trung Thành, đến Tân Tuyền Nhai, Tấn Dương Thành, nơi đây rất ít người qua lại, quần áo trên người cư dân hai bên đường, phần lớn đều vá chằng vá đụp, cuộc sống rõ ràng rất khó khăn.

Nhà cửa đổ nát, dân chúng nghèo khổ, khiến cả con phố trông có vẻ tiêu điều hơn.

Đi hết cả con phố, hai người đến căn nhà trong cùng.

Nhìn từ bên ngoài, so với những nơi khác trên phố, cũng không khá hơn là bao.

Tiệm rượu lão cha nói là ở đây? Tần Phong bĩu môi, cảm thấy vẫn là trao nhầm chỗ.

Ngay từ đầu, hắn đã không nên tin tưởng tên kia!

Nhưng có lẽ vẫn còn ôm một tia may mắn, Tần Phong không trực tiếp rời đi, ngược lại gõ cửa, dù sao đi nữa, nhìn một cái, để bản thân chết tâm cũng tốt.

Cửa gỗ không khóa, nhẹ nhàng gõ một cái, liền phát ra tiếng kẽo kẹt chói tai, chậm rãi mở ra.

Nhìn vào trong nhà, sân không lớn, ưu điểm là sạch sẽ, một bộ dụng cụ nấu rượu đầy đủ, nhưng lại không thấy một ai.

Có thóc đã bóc vỏ đựng trong sọt, bên cạnh sọt còn có một

đống cao lương chưa được xử lý.

Có nồi lớn dùng để nấu chín lương thực hồ hóa, gậy gỗ dùng để khuấy vẫn còn trong nồi.

Có bể lên men, có chum rượu đã đậy kín nắp.

Cảnh tượng trước mắt, dù nhìn thế nào cũng nên là vừa rồi có một đám người đang nấu rượu, nhưng mà, người đâu? Đều đi đâu rồi?

Bịch, theo một tiếng vang, hai người vội vàng tìm kiếm, chỉ thấy ở một góc sân, một cây chổi vô duyên vô cớ rơi xuống, giống như bị gió thổi.

"Có ai không? Ta là trưởng tử Tần gia, Tần Phong, được người giới thiệu, muốn đến đây bàn một vụ làm ăn." Tần Phong hô lớn.

Giọng nói vừa dứt, liền nghe thấy tiếng động truyền ra từ trong nhà.

Chỉ nghe thấy tiếng cộc cộc, cộc cộc, âm thanh của vật cứng gõ vào phiến đá, cửa nhà trong được đẩy ra, một người đàn ông trung niên tóc hoa râm bước ra.

Tần Phong giật nảy mình, người này hắn đã gặp hôm qua, ở cửa Thính Vũ Hiên, đã từng gặp mặt một lần, là người đàn ông trung niên bị què chân!

Người này đã như vậy rồi, còn mở tiệm rượu gì nữa, lão cha quả nhiên không đáng tin cậy...

Để đề phòng, Tần Phong vẫn xác nhận một chút: "Ngươi là chủ tiệm rượu ở đây, lão Lý sao?"

Lão Lý không trả lời ngay, đi thẳng đến chiếc ghế đá trong sân, chống gậy chậm rãi ngồi xuống, hắn cầm chén rượu trên bàn tự

rót cho mình một chén, uống hết một nửa, nửa còn lại trực tiếp hắt xuống sân.

Do dùng sức hơi mạnh, rượu hắt ra, suýt chút nữa rơi vào giày Tần Phong.

Tên này không hoan nghênh chúng ta lắm... Tần Phong nghĩ như vậy.

"Ngươi!" Lam Ngưng Sương nhíu mày, vừa định nói gì đó, đã bị Tần Phong đưa tay ngăn lại.

"Tìm ta có chuyện gì?" Người đàn ông trung niên thừa nhận thân phận của mình, chỉ là giọng điệu có chút không tốt, dường như rất không vui vì Tần Phong hai người tự ý đến.

Thật sự là hắn... Tần Phong giật giật khóe miệng, trong lòng mắng tên lão cha lừa đảo kia một trận, sau đó chắp tay nói: "Ta đến đây vốn là muốn ủy thác ngươi thay Vọng Nguyệt Cư chúng ta nấu rượu, nhưng mà, lượng ủy thác của chúng ta tương đối lớn, nếu chỉ có một mình ngươi, e rằng không thể hoàn thành.

Làm phiền rồi, xin thứ lỗi, cáo từ."

Tần Phong hai người xoay người rời đi, lão Lý ngồi đó cũng không có ý định giữ lại.

Nhưng ngay khi hai người sắp rời đi, mũi hắn khịt khịt trong không khí, sau đó hai mắt trợn tròn.

Chỉ nghe thấy một tiếng ầm, cánh cửa gỗ cũ nát thế mà tự động đóng lại!

Lam Ngưng Sương nhíu mày, lập tức xoay người bảo vệ Tần Phong phía sau, người đàn ông trung niên không đáng chú ý này, không đơn giản như vậy!

“Ngươi muốn làm gì?!” Lam Ngưng Sương quát hỏi.

Tần Phong ngơ ngác, chuyện gì đây?

“Tiểu tử, mùi rượu trên người ngươi từ đâu mà có?!” Lão Lý vẻ mặt hưng phấn, mùi rượu thoang thoảng trong không khí, vô cùng nồng đậm, rõ ràng so với rượu mạnh do chính hắn ủ còn nồng hơn, ngon hơn! Hắn làm sao có thể bỏ qua?

Hóa ra là vì mùi rượu, hừ, lúc trước đối với ta hờ hững, bây giờ thì sốt ruột rồi?

Tần Phong chậm rãi lấy ra chén trà từ trong nhẫn trữ vật, mùi rượu nồng nặc lập tức tỏa ra bốn phía.

Lão Lý hít mạnh một hơi, lộ ra vẻ mặt say mê: “Là cái này, chính là cái này!”

Hắn chống gậy, nhảy lò cò, đến trước mặt Tần Phong, sốt ruột nói: “Mau cho ta nếm thử!”

“Ngươi muốn uống?” Tần Phong vẻ mặt kỳ quái.

Lão Lý gật đầu.

“Không cho.”

“…”

Chương 48: Kẻ tu hành Bách Quỷ Đạo

Lúc trước còn hất rượu vào người ta, bây giờ lại muốn uống rượu của ta, thật sự cho rằng người đẹp trai thì không có tính khí sao?

“Ngươi không chịu cho ta uống?” Lão Lý nhướng mày.

Tần Phong cười cười: “Tự nhiên là không chịu.”

Nhìn bộ dạng này của ngươi, chẳng lẽ còn muốn đánh ta? Ta không phải xem thường ngươi, với cái dạng què quặt của ngươi, Lam cô nương có thể đánh mười tên như ngươi!

Tần Phong nghĩ như vậy, bỗng nhiên nhướng mày, vừa rồi cảnh tượng cửa gỗ tự đóng lại, có chút giống kình khí ngoại phát của Lục phẩm tụ lực võ phu, cộng thêm bộ dạng Lam cô nương lúc này thần sắc căng thẳng, chẳng lẽ tên này là cao thủ?

Hắn nuốt nước miếng, thân thể rất thành thật trốn sau lưng Lam cô nương, đây không phải sợ, mà là phòng ngừa vạn nhất, không cho đối phương có một tia cơ hội.

Lão Lý nheo mắt, gậy chống gõ xuống đất một cái, Lam Ngưng Sương lập tức rút kiếm bên hông ra nghiêm trận đối địch, Tần Phong vội vàng rụt người lại, giấu mình thật kỹ, nhưng đợi hồi lâu, cũng không thấy động tĩnh.

Tần Phong cẩn thận thò đầu ra, không có kình khí cường đại quét qua bốn phía, mặt đất cũng bình yên vô sự, Lam cô nương trước mặt cũng không có động tác.

Chỉ vậy thôi sao?

Chẳng lẽ vừa rồi cửa gỗ đóng lại là do gió lớn thổi?

Nếu ngươi chỉ có chút bản lĩnh này, vậy ta sẽ không sợ nữa..... Tần Phong từ sau lưng Lam cô nương đi ra, khóe miệng nhếch lên: "Rượu ta không thể cho ngươi uống, nếu không có chuyện gì khác, chúng ta đi trước."

Tần Phong xoay người, lại phát hiện Lam cô nương vẫn bất động.

"Lam cô nương?" Tần Phong nghiêng đầu nhìn lại, chỉ thấy mỹ nhân thân thể cứng đờ, đồng tử trong đôi mắt sáng kia, cố gắng liếc về phía sau, dường như đang nhắc nhở hắn mau chạy!

Tần Phong lập tức cảm thấy tình huống không ổn, thi triển đồng thuật, lại phát hiện điểm sáng màu xanh lá cây trong sân này dày đặc, nhiều hơn những nơi khác rất nhiều.

Trước kia còn chưa biết những điểm sáng màu xanh lá cây này là vật gì, Tần Phong sau khi xem nhiều sách vở cũng đã hiểu, điểm sáng này chính là âm khí còn sót lại sau khi vạn vật chết đi, là thứ không thể thiếu để Bách Quỷ Đạo thống muốn tăng tiến tu vi.

Tuy nhiên nơi này âm khí thịnh như vậy, chẳng phải là nói trong sân có rất nhiều vật chết đi?

Tần Phong nhìn về phía Lam Ngưng Sương, chỉ thấy quanh thân đối phương, âm khí như xiềng xích trói nàng chặt chẽ.

Trong lòng lập tức cả kinh, thủ đoạn câu hồn mà Bách Quỷ Lục phẩm mới có thể thi triển!

Tên què này tu hành Bách Quỷ Đạo thống, hơn nữa phẩm giai không thấp!

Lão Lý cách đó không xa mặt không cảm xúc vẫy vẫy tay, Tần Phong cười gượng một tiếng, chậm rãi đi tới, hai tay dâng chén rượu mạnh trong chén trà.

Lão Lý nhận lấy chén trà, uống một hơi cạn sạch, sau đó hai mắt sáng lên: "Tiểu tử, rượu này không tệ."

"Lý tiền bối thích là tốt rồi, vãn bối trước đó có mắt như mù, còn xin tiền bối đừng trách tội." Người là dao thớt ta là cá, Tần Phong bất đắc dĩ, chỉ có thể cúi đầu cao ngạo xuống, cười khổ.

Hắn làm sao có thể đoán được, thành Tấn Dương nho nhỏ, căn nhà xiêu vẹo như vậy, một lão già què, lại là cao thủ Bách Quỷ Đạo thống ít nhất Lục phẩm!

Đây đã không thể gọi là ẩn giấu thực lực nữa rồi, đây quả thực là tâm bệnh!

Điều này giống như là tuyển thủ chuyên nghiệp NBA, đến sân bóng rổ nghiệp dư, nói với những người trên sân một cách rụt rè, thêm tôi vào với, tôi không biết chơi lắm.

Lại giống như kỹ nữ dày dạn kinh nghiệm, trong đêm động phòng hoa chúc, nói với tân lang một cách e lệ, quan nhân, nhẹ một chút, đây là lần đầu tiên của ta.

Đây là chuyện người ta nên làm sao?

Vô sỉ, vô sỉ tột cùng!

"Tiểu tử." Lão Lý lại lên tiếng.

Tần Phong vội vàng nịnh nọt: "Tiền bối có gì phân phó."

"Ta ủ nhiều rượu như vậy, cho dù là rượu ngon cất giữ gần mười năm, hương vị cũng không thể so sánh với chén rượu này của ngươi, chén rượu này của ngươi rốt cuộc đã chôn bao nhiêu

năm?”

Tần Phong nhướng mày, chén rượu này là thứ chưng cất ra, làm gì có bao nhiêu năm, nhưng phương pháp chưng cất có ý nghĩa vượt thời đại, là nguồn gốc của cải, hắn tuyệt đối không thể nói cho đối phương biết.

Nhưng ngay khi Tần Phong muốn nói đại một con số để lừa gạt cho qua chuyện, lại nhìn thấy chỗ chân què của đối phương, lại có ánh lửa màu đỏ nhạt đang hòa tan lẫn nhau với âm khí.

Đó là!

Tần Phong trừng lớn hai mắt, trong đầu suy nghĩ miên man, vết thương đầy người, ánh lửa mắt thường không thể nhìn thấy, tính cách thẳng thắn, thân phận của người này..... Hắn hít sâu một hơi, chậm rãi duỗi ra một ngón tay.

“Một trăm năm? Khó trách.....” Lão Lý bừng tỉnh đại ngộ, sau đó thở dài một hơi, rượu ngon như vậy, có thể gặp mà không thể cầu.

“Tiền bối, là một buổi tối.”

Lão Lý sửng sốt, sau đó lạnh lùng nói: “Ngươi đang đùa giỡn ta sao? Thời gian một buổi tối, ngay cả lên men cũng không kịp!”

Tần Phong vội vàng xua tay: “Rượu đã được lên men từ trước, ta chỉ là dựa trên cơ sở ban đầu, cải tiến thêm mà thôi.”

“Nói nghe một chút.” Lão Lý hứng thú, nhưng giữa lông mày vẫn còn bán tín bán nghi.

Tần Phong thở nhẹ một hơi, bắt đầu kể cho đối phương nghe quá trình ủ rượu đêm qua.

.....

“Chưng cất?” Lão Lý trừng lớn hai mắt, cách làm như vậy trước kia chưa từng nghe nói qua.

“Không sai, chính là chưng cất, rượu lên men sau khi trải qua thao tác này, có thể loại bỏ nước trong rượu, từ đó không ngừng tinh chế, ủ ra rượu mạnh.”

Tần Phong tường tận giải thích nguyên lý, nghe lão Lý hai mắt tỏa sáng: “Lại có chuyện như vậy? Tiểu tử ngươi, thật là giỏi.”

“Tiền bối quá khen.”

Lão Lý vuốt cằm, lại hỏi: “Giao dịch mà ngươi nói lúc trước, chính là để ta ủ rượu này cho ngươi?”

“Đúng vậy, không biết tiền bối hiện tại có hứng thú không?”

“Hừ, tiểu tử, ngươi phải biết, phương pháp ủ rượu như vậy, có thể nói là chưa từng có, ta và ngươi chỉ gặp mặt hai lần, ngươi lại dám yên tâm nói cho ta nghe?”

Thì ra, trung niên cũng nhớ rõ ngày hôm qua đã gặp Tần Phong.

Tần Phong chắp tay: “Tiền bối vừa nhìn liền biết không phải người thường, làm giao dịch này với ngài là ta tâm tình nguyện.”

Lão Lý cười khinh thường, gậy chống lại gõ xuống đất, Lam Ngưng Sương vẫn luôn không thể động đậy rốt cuộc cũng khôi phục tự do.

“Cô gia.” Lam Ngưng Sương đi tới bên cạnh Tần Phong, nắm chặt nắm đấm, vạn phần tự trách, may mà đối phương không có sát ý, nếu không……

“Tiểu tử, ta xưa nay không thích uy hiếp người khác, chuyện vừa rồi ta có thể coi như chưa từng nghe thấy, các ngươi đi đi.”

Không thích uy hiếp người khác, lời này ngươi cũng nói được, lúc trước câu hồn Lam cô nương, muốn uống rượu lại là chuyện gì..... Tần Phong khinh thường liếc mắt nhìn.

Lão Lý nhìn ra suy nghĩ của Tần Phong, lão mặt đỏ lên, lập tức ho khan một tiếng nói: "Chén rượu kia coi như là ta mua, ngươi ra giá đi."

"Tiền bối nói gì vậy, chén rượu kia coi như là lễ gặp mặt trước khi chúng ta hợp tác."

"Ngươi thật sự muốn hợp tác với ta?" Lão Lý có chút kinh ngạc: "Tại sao? Trong thành có nhiều tửu phường lớn như vậy, chẳng phải càng phù hợp với yêu cầu của ngươi sao?"

"Bởi vì những tửu phường đó đã câu kết với Thành chủ phủ, ta không tin bọn họ."

"Vậy ngươi tin tưởng ta?"

"Tin tưởng." Tần Phong vẻ mặt chân thành.

Lão Lý nhìn chằm chằm đối phương, ánh mắt hai người giao nhau, qua hồi lâu, hắn đột nhiên cười: "Nếu đã như vậy, không đồng ý nữa, ngược lại có vẻ ta tình."

"Đa tạ tiền bối, vậy chúng ta lại nói chuyện chi tiết hợp tác."

.....

Chương 49: Thân phận lão Lý

Tần Phong đem dụng cụ và chi tiết thao tác của phương pháp chưng cất dạng lỏng giao cho lão Lý, lão như nhặt được chí bảo, lập tức vỗ ngực cam đoan sáng sớm ba ngày sau có thể đến đây lấy rượu.

Hai người cáo từ rời đi.

Trong sân, lão Lý ngồi lại trên ghế đá, một màn khó tin xảy ra.

Chỉ thấy cây chổi đổ trên mặt đất đứng lên, bắt đầu quét dọn sân.

Cao lương không người xử lý liên tục bị một lực lượng vô hình bóc tách hạt, ném vào sọt.

Gậy gỗ trong nồi lớn bắt đầu tự khuấy động, ngay cả chén rượu trên bàn cũng không biết bị vật gì nhấc lên, bắt đầu rót rượu.

Lão Lý như nghĩ đến điều gì, đứng dậy, chống gậy gõ xuống đất.

Gần góc tường ngoài sân, bụi đất cuồn cuộn, mặt đất nứt ra, lộ ra bậc thang đá bên dưới.

Đi xuống theo bậc thang đá là một hầm rượu rộng lớn, không gian không biết lớn hơn sân bao nhiêu lần!

Nhìn sơ qua, ánh nến bập bùng, toàn bộ là bài vị của người chết, bên dưới bài vị chất đầy hũ rượu.

Lão Lý hai mắt đục ngầu, cười nói: “Anh em, ta biết một phương pháp ủ rượu mới, rượu ủ ra vừa thơm vừa nồng.

Đến lúc đó, cho các ngươi nếm thử.”

Ánh lửa lay động, không ai trả lời.

Một tiếng thở dài vang vọng trong hầm rượu.

……

Trên đường Tần Phong hai người trở về, Lam Ngưng Sương đột nhiên cúi đầu cắn môi nói: “Cô gia, trách ta thực lực thấp kém, không thể bảo vệ an nguy cho ngài.”

Tần Phong nghe vậy cười nói: “Lam cô nương tuổi còn trẻ đã bước vào Thần Vũ thất phẩm, kiếm ý Trọng Nhạc cảnh, đây cũng gọi là thực lực thấp kém?

Vậy cô gia ta, chẳng phải là phế vật sao?”

“Nhưng mà vừa rồi……”

“Ông ta đã bao nhiêu tuổi rồi, ngươi muốn so với ông ta sao?”

Cảm nhận được mỹ nhân bên cạnh vẫn tự trách, Tần Phong dừng bước, nghiêm túc nói: “Thế gian đạo thống muôn hình muôn vẻ, trong đó võ phu là thuần túy nhất, chú trọng tâm ý khoáng đạt, ngươi đừng nên câu nệ tiểu tiết, ảnh hưởng đến sự tinh tiến của tu vi.”

“Nhưng mà, nếu không phải ta, cô gia cũng không cần phải bất đắc dĩ hợp tác với người kia.”

“Bất đắc dĩ? Ta nói sao ngươi áy náy như vậy, hóa ra là hiểu lầm……” Tần Phong lắc đầu, khẽ cười: “Ta hợp tác với Lý tiền bối là tâm tình nguyện, tuyệt đối không có chuyện bất đắc dĩ, ngươi không cần tự trách nữa.”

“Cô gia, ngài không cần an ủi ta.” Lam Ngưng Sương cắn môi, sắc mặt càng thêm áy náy.

Hầy, cô nương này cũng thật cố chấp..... Bất đắc dĩ, Tần Phong chỉ có thể nói ra nguyên do: "Ngươi cảm thấy, vị tiền bối kia giống người như thế nào?"

"Người như thế nào?" Lam Ngưng Sương sửng sốt, tự mình bắt đầu phân tích: "Tính tình có chút nóng nảy, làm việc thẳng thắn, ngang ngược nhưng lại rất có nguyên tắc, còn có những vết thương kia, giống như..... tướng sĩ chém giết trên chiến trường?"

Tần Phong gật đầu, trong mắt tràn đầy kính nể: "Nếu ta đoán không lầm, Lý tiền bối còn không phải tướng sĩ bình thường, mà là người sống sót từ trận chiến Trấn Linh Quan mười tám năm trước."

"Trận chiến Trấn Linh Quan?" Lam Ngưng Sương kinh hô, trận chiến này ở Đại Càn triều có thể nói là không ai không biết, không ai không hay, những người đến Trấn Linh Quan chịu chết đều được bá tánh Nam Vực gọi là anh hùng.

"Cô gia e là nhầm rồi, mười vạn tướng sĩ đến Trấn Linh Quan năm đó, đã sớm chết trong dòng sông lịch sử, không ai sống sót."

Tần Phong kinh hãi: "Sao có thể? Ta xem sử sách ghi lại, chẳng phải có chưa đến trăm người trở về sao?"

Lam Ngưng Sương đáp: "Đúng là như vậy, nhưng cô gia không biết, Ca Lâu La vì quanh năm ăn rồng, trong cơ thể tích tụ long huyết, hóa thành chú hỏa, một khi dính phải, liền như rắn rết bám xương, không thể dập tắt.

Năm đó tướng sĩ sống sót, còn chưa kịp đoàn tụ với gia đình, liền trên đường trở về, bị chú hỏa Ca Lâu La thiêu đốt, thi cốt vô tồn.

《Đại Càn Trấn Linh chiến sử》 cũng có ghi lại, chưa đến trăm người trở về, thi hài vùi trong hoang dã, đến nay, cũng không ai

biết, tro cốt của những tướng sĩ trở về kia rải rác ở đâu."

Tần Phong há hốc mồm, hồi tưởng lại nội dung sử sách nhìn thấy ở Thính Vũ Hiên, quả thực phía trên không nói rõ, kết cục cuối cùng của những tướng sĩ sống sót kia như thế nào, chẳng lẽ thật sự chết hết rồi?

Không, không đúng, chỗ chân bị gãy của Lý tiền bối, ngọn lửa mắt thường không thể nhìn thấy, lâu ngày không dập tắt kia, rõ ràng là chú hỏa của Ca Lâu La!

Nhưng nếu Lý tiền bối thật sự là tướng sĩ còn sót lại của trận chiến Trấn Linh Quan, tại sao ông ta phải ẩn danh, ẩn náu ở Tấn Dương thành nhỏ bé này?

Tần Phong nghĩ mãi, cũng không hiểu nguyên do trong đó.

Có lẽ, có thể đến Thính Vũ Hiên, hỏi lão già kia?

Tần Phong có ý tưởng, lập tức mang theo Lam Ngưng Sương, đi đến Thính Vũ Hiên.

.....

Bách Lý lão nhân phe phẩy quạt, liếc nhìn hai người: "Ồ, hôm nay đến khá sớm?" Tuy nói vậy, nhưng trong lời nói của lão nhân lại không nghe ra bất kỳ sự kinh ngạc nào, như thể đã sớm liệu đến.

"Bách Lý tiền bối, vãn bối có một chuyện không hiểu....." Tần Phong còn chưa nói hết, đã bị cắt ngang.

"Dừng lại! Ta chỉ là một lão già gác cổng, ngươi muốn biết cái gì, tự mình vào trong tìm đáp án." Lão giả vắt chéo chân, bộ dạng thần bí.

Lam Ngưng Sương nhíu mày.

Thật muốn đánh lão già này một trận..... Tần Phong nắm chặt nắm đấm, cuối cùng vẫn buông ra, dù sao hắn còn có cầu xin người ta.

“Tiền bối, sách ba tầng dưới của Thính Vũ Hiên, ta đã xem gần hết rồi, vãn bối muốn hỏi, nếu muốn lên tầng ba trở lên xem sách, cần điều kiện gì?” Tần Phong ôn tồn nói, hắn đã chuẩn bị tâm lý bị lão già làm khó dễ, nhưng lời nói tiếp theo, lại khiến hắn vạn vạn không ngờ tới.

“Điều kiện? Không cần điều kiện gì, ngươi muốn lên thì lên thôi, trừ tầng chín, những tầng còn lại tùy tiện ngươi đi dạo.” Lão nhân tùy ý đáp.

“Chỉ đơn giản vậy thôi sao?” Tần Phong trừng lớn hai mắt, vẻ mặt không dám tin.

Lão giả phe phẩy quạt, ung dung nói: “Còn nhớ lần đánh cược trước không?”

Tần Phong hồi tưởng lại, thăm dò nói: “Thơ từ sáu trượng trở lên?”

“Không sai, lúc đó ta đã nói, chỉ cần viết ra thơ từ sáu trượng trở lên, Thính Vũ Hiên tùy tiện ngươi ra vào.

Mà ta lại lấy được thơ từ của ngươi, hạn chế ba tầng dưới, tự nhiên cũng phải bãi bỏ, nếu không nếu chiếm tiện nghi của một vãn bối, lão già ta còn mặt mũi nào nữa?” Lão giả móc móc tai, thổi bay bụi bẩn trên đó.

Cứ như ngươi, còn mặt mũi..... Tần Phong giật giật khóe miệng, đột nhiên nghĩ đến điều gì, lại hỏi: “Nếu đã như vậy, tiền bối tại sao trước kia không nói?”

“Ta chưa từng nói sao?” Lão giả nhướng mày.

“Ngươi đã nói sao?” Tần Phong lập tức phản bác, ngữ khí oán trách.

Hai người giằng co, hồi lâu sau, lão giả ngáp một cái: “Vậy ngươi trước kia cũng chưa từng hỏi, cứ như vậy đi, muốn vào thì mau vào đi, đừng quấy rầy ta nghỉ ngơi.”

Thật sự rất muốn đánh ông ta một trận!

Tần Phong cố nén sự uất ức trong lòng, nghiêng người nói: “Lam cô nương, phiền ngươi đi một chuyến đến Vọng Nguyệt cư, nói với Bành chưởng quầy, chuyện rượu đã giải quyết.

Sau đó ba ngày nay, ta hẳn là sẽ không rời khỏi Thính Vũ Hiên, liền không cần ngươi hộ vệ, có chuyện gì gấp, đến đây tìm ta là được.”

“Vâng, cô gia.” Lam Ngưng Sương cáo từ rời đi.

Tần Phong bước vào Thính Vũ Hiên, lại không phát hiện, chỗ ngoặt trên đường, đang đứng một bóng người, mang theo nụ cười quỷ dị, nhìn chằm chằm vào bóng lưng hắn.

Người này chính là một trong những thất phẩm võ phu chết mà sống lại trong phủ thành chủ!

Chỉ thấy hắn chậm rãi đi đến gần Thính Vũ Hiên, tay phải chậm rãi sờ về phía đao đeo bên hông.

Nhưng ngay lúc hắn cách Thính Vũ Hiên không đến mười trượng, một cơn gió mát thổi qua, thân hình hắn khựng lại, thân thể trong nháy mắt hóa thành khói bụi theo gió bay đi!

Tất cả chuyện này đều xảy ra trong nháy mắt, xung quanh lại không ai phát giác!

Bách Lý lão nhân vẫn nằm trên ghế mây, nheo mắt, lẩm bẩm:

“Có phải chuột vào rồi không, sao có mùi hôi thối thế này.”

Chương 50: Thiên Nguyên Nội Kinh

Thành Tấn Dương, trong phủ thành chủ, tại một căn phòng âm u, Thiên Khôi đeo mặt nạ quỷ đỏ bỗng nhiên toàn thân run rẩy.

Hắn như cảm ứng được điều gì, nghiêng đầu nhìn về phía bàn tay phải, bàn tay ấy thế mà vô cớ rơi xuống đất, hóa thành một bãi thịt thối, tỏa ra mùi hôi thối nồng nặc.

“Trong cái thành Tấn Dương nhỏ bé này, lại có cao thủ như vậy, xem ra, người và vật chúng ta muốn tìm, rất có thể là ở đây.

Không ngờ, thuận miệng ăn vài người, lại có niềm vui bất ngờ này……” Bên dưới mặt nạ quỷ đỏ, phát ra giọng nói âm lãnh.

Ngay lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân dồn dập, thành chủ Diệp Hằng đầy mồ hôi: “Đại nhân, không ổn rồi, ba cỗ thi khôi ngài ban cho ta trước đó, trong đó có một cỗ khi theo dõi Tần Phong, không biết vì sao, đột nhiên biến mất không dấu vết.”

“Biến mất ở đâu?” Thiên Khôi hỏi.

“Ở bên ngoài một thư lâu trong thành tên là Thính Vũ Hiên, Tần Phong thường xuyên đến đó đọc sách.” Diệp Hằng thành thật trả lời.

Thiên Khôi nghe vậy, không nói gì thêm, chỉ nhàn nhạt nói: “Ngươi vất vả rồi.”

“Có thể chia sẻ lo lắng cho đại nhân, là vinh hạnh của ta.” Diệp Hằng cung kính đáp.

Lời vừa dứt, liền thấy bên dưới ống tay áo phải của Thiên Khôi, duỗi ra mấy cánh tay thịt thối, trong nháy mắt, liền quấn quanh cổ Diệp Hằng, hơn nữa càng quấn càng chặt!

“Đại nhân, đây là vì sao?” Diệp Hằng mặt đỏ bừng, hô hấp khó khăn, hắn không hiểu, mình rõ ràng không làm sai chuyện gì, vì sao đối phương đột nhiên trở mặt.

“Xin lỗi, ta có chút chuyện muốn biết, nhưng so với việc nghe ngươi nói ra, ta vẫn cảm thấy tự mình xem xét sẽ tốt hơn.”

Theo tiếng "rắc" một tiếng, đầu Diệp Hằng nghiêng sang một bên, hoàn toàn tắt thở, huyết nhục trên người hắn bị cánh tay thịt không ngừng hút lấy, mà bàn tay phải của Thiên Khôi cũng một lần nữa ngưng tụ lại.

Không bao lâu, trên mặt đất chỉ còn lại một tấm da người.

Mái tóc dài xám trắng của Thiên Khôi bay múa, bên dưới mặt nạ quỷ kịch liệt run rẩy, thật lâu sau mới bình tĩnh lại, hắn dường như đã tiêu hóa xong ký ức của Diệp Hằng, cười lạnh một tiếng: “Lũ cáo già thành Phong Thiên kia……”

Nhìn tấm da người trên mặt đất, Thiên Khôi búng tay một cái, phía sau chiếc áo choàng đen trắng rộng lớn của hắn, có khối thịt không ngừng động, sau đó rơi xuống đất, chậm rãi bò vào trong tấm da người kia.

Không bao lâu, một thành chủ sống động như thật lại xuất hiện trước mắt.

“Đi đi.” Thiên Khôi phân phó.

“Diệp Hằng” chắp tay, xoay người rời đi.

Cùng lúc đó, trên đường từ thành Phong Thiên đến thành Tấn Dương, mấy tiều phu miền núi vì muốn đi đường tắt lên núi chặt

củi, nên không đi đường mòn thông thường.

Một người đột nhiên chỉ vào bìa rừng kinh ngạc lên tiếng: “Các ngươi mau nhìn xem, thứ gì dưới đất kia?”

Mấy người tò mò, đi tới, chỉ thấy quần áo đầy đất, ít nhất cũng phải mười mấy bộ, nhưng lại không thấy bóng dáng nửa người.

"Rắc!"

Một người dẫm phải một vật cứng, cúi đầu nhìn, lại là một khúc xương trắng, mà xung quanh khúc xương còn dính một ít thịt vụn màu đỏ sẫm.

“Đây, đây chẳng lẽ là xương người sao?!” Người đàn ông sợ hãi hét lên.

Môi trường quỷ dị tại hiện trường, không khó để đoán, chắc chắn là chủ nhân của những bộ quần áo này khi đang trên đường, đã gặp phải chuyện rất đáng sợ, rơi vào kết cục chết không toàn thây.

Mấy người sợ đến mặt mày trắng bệch, chạy như bay về nhà, nào còn tâm trí đâu mà chặt củi.

Mà Đường Hồng Vân trong thành Phong Thiên sợ là thế nào cũng không ngờ, sát thủ mình phái đi, còn chưa kịp đến thành Tấn Dương, đã chết trên đường.

.....

Buổi tối, phủ Tần, chỗ hồ đình.

Lam Ngưng Sương hôm nay không giống như trước, nàng nắm chặt chuôi kiếm bằng tay phải, thần sắc do dự, muốn nói lại thôi.

“Sao vậy?” Liễu Kiếm Ly cảm nhận được tâm cảnh bất định

của kiếm thị bên cạnh, nhàn nhạt hỏi.

“Tiểu thư, có thể chỉ điểm ta tu hành không?” Lam Ngưng Sương hít sâu một hơi, hạ quyết tâm, nói ra lời này.

“Vì sao?”

“Ta muốn bảo vệ cô gia thật tốt, nhưng với năng lực hiện tại của ta, căn bản không làm được……” Giọng điệu có chút ủy khuất.

Liễu Kiếm Ly không đáp, dường như đang suy nghĩ điều gì.

Không biết qua bao lâu, một con cá nhảy lên khỏi mặt hồ, bắn lên những tia nước, phá vỡ sự yên tĩnh này.

Kiếm khẽ run lên.

“Rút kiếm.”

“Vâng, tiểu thư.” Lam Ngưng Sương vẻ mặt kích động.

Gió nổi sóng dậy, ngân quang rơi xuống.

Hồ đình đêm nay, chú định sẽ không yên bình, mà về sau cũng như vậy.

……

Ba ngày thời gian, nói dài cũng không dài, nói ngắn cũng không ngắn.

Tần Phong ở tầng bốn Thính Vũ Hiên, ngày đêm không nghỉ xem sách ba ngày ba đêm, hoàn toàn quên mất thời gian trôi qua.

Thính Vũ Hiên này quả thật không tầm thường, mỗi lên một tầng, chủng loại và số lượng sách lại càng nhiều, chất lượng cũng càng ngày càng cao.

Hơn nữa Tần Phong còn kinh hỉ phát hiện, trong một quyển y thư 《Thiên Nguyên Nội Kinh》 ở tầng bốn, lại có lý luận về việc chữa trị kinh mạch bị tổn thương.

Tuy nhiên, khi hắn lật hết toàn bộ y thư, lại không hề tỏ ra quá kích động, ngược lại có chút chán nản.

Hiểu biết càng nhiều, thất vọng cũng càng lớn, khó trách trong thành Phong Thiên có nhiều danh y như vậy, lại không ai có thể chữa khỏi thương thế của Liễu Kiếm Ly, bởi vì việc này thật sự là khó như lên trời!

Trong y thư đã đưa ra rất nhiều khó khăn, trong đó khó khăn nhất chính là hai điều.

Thứ nhất, dược dịch chữa trị kinh mạch cần dược liệu, đều là vật hiếm thấy trên đời, muốn tập hợp đủ, cần tiêu tốn thời gian và tài lực đều là điều người thường không thể tưởng tượng nổi.

Thứ hai, kinh mạch phức tạp, trong đó có những sợi nhỏ có thể như sợi tóc, mà muốn chữa trị toàn bộ kinh mạch bị tổn thương, nhất định phải đặt từng sợi kinh mạch về đúng vị trí, sau đó dựa vào ngân châm dính dược dịch, điểm vào chỗ kinh mạch đứt gãy, tiến hành chữa trị.

Mà một khi sơ suất dù chỉ một chút, kinh mạch nối sai, hoặc đâm thủng kinh mạch, hậu quả khó lường.

“Điều thứ nhất còn đỡ, dù sao Liễu Kiếm Ly là người nhà họ Liễu, địa vị trong Đại Càn vô cùng quan trọng, chỉ cần Liễu lão gia gia lên tiếng, trong đế đô, nhất định sẽ dốc toàn lực tìm kiếm những dược liệu cần thiết kia.

Mấu chốt là điều thứ hai……” Tần Phong nhíu chặt mày.

Trong lúc không thể nhìn thấy kinh mạch, muốn đặt từng sợi trong số hàng trăm sợi kinh mạch rối rắm vào đúng vị trí, làm sao

có thể làm được?

Chưa nói đến việc khác, chỉ riêng việc cẩn thận gỡ rối những sợi kinh mạch, đó đã là một nhiệm vụ bất khả thi, trừ phi có người có thể xuyên qua huyết nhục, nhìn thấy bên trong……

“Hửm?” Tần Phong sửng sốt, sau đó hai mắt sáng lên.

Đương cục giả mê, quan giả thanh, chẳng phải hắn chính là người vạn người có một, có thể nhìn xuyên thấu sao!

Nghĩ đến đây, Tần Phong vẻ mặt hưng phấn, dù sao hắn đã nhìn thấy một tia hy vọng le lói!

Tuy nhiên, việc này còn chưa thể vội vàng tiến hành, dù sao hắn cũng không có kinh nghiệm chữa bệnh cứu người.

Tuy rằng có thể nhìn thấy kinh mạch bị tổn thương, nhưng nếu tay nghề kém, sơ sẩy một cái, đâm thủng kinh mạch, giết chết Liễu Kiếm Ly……

Chắc chắn, Liễu lão gia gia nhà họ Liễu ở đế đô, khi đó sẽ dẫn theo Thần Hầu quân, đến san bằng phủ Tần.

Tần Phong tưởng tượng ra cảnh tượng đó, không khỏi rùng mình một cái.

“Có lẽ, ta có thể học theo nội dung y thư, học cách chữa bệnh cứu người trước, đợi tích lũy đủ kinh nghiệm, rồi mới nghĩ cách chữa trị thương thế của Liễu Kiếm Ly.”

Ngay khi Tần Phong đang suy nghĩ, văn khí trên sách 《Thiên Nguyên Nội Kinh》 đột nhiên tràn vào trong cơ thể hắn, mà ý thức của hắn cũng bị đưa vào trong thần hải.

Tần Phong ban đầu giật mình, sau đó mừng rỡ trong lòng, nếu hắn nhớ không lầm, lúc trước 《Triều Văn Kinh》 truyền thụ văn

kỹ Hạo Thiên Kính, chính là giống như lúc này!

Chương 51: Văn kỹ Bạch Thốn

Quả nhiên, chỉ thấy trong thần hải, hư không xuất hiện một đạo hư ảnh màu trắng, hắn vung tay phải lên, văn khí trong Đăng Văn Đài liền tràn vào trong cơ thể hư ảnh, sau đó bắt đầu lưu chuyển.

Tần Phong định tâm lại, tập trung tinh thần quan sát, hắn biết, đây là hư ảnh đang diễn thị cách dẫn dắt văn khí.

Văn khí thánh khiết màu trắng lưu chuyển trong hư ảnh năm chu thiên, hội tụ trên hai ngón trỏ và ngón giữa chụm lại của bàn tay phải, hóa thành bạch châm, hình dạng có chút giống ngân châm mà y sư thường dùng.

Nghĩ cũng phải, một quyển y thư truyền thụ văn kỹ, tự nhiên nên có liên quan đến y thuật.

Cùng lúc đó, thanh âm kỳ lạ lại vang lên: "Bạch Thốn, bước vào cửu phẩm có thể thi triển, có thể hóa văn khí thành lợi châm, xuyên da nhập cốt, giết người vô hình.

Mà văn khí càng thịnh, uy lực càng mạnh."

Tần Phong há hốc mồm, có chút không dám tin, một quyển y thư truyền thụ văn kỹ, mẹ nó lại là kỹ năng giết người? Còn có chút y đức nào không?!

Đương nhiên, hắn cũng chỉ là oán thầm một chút, trong lòng vẫn mừng rỡ, dù sao làm rùa đen lâu như vậy, rốt cuộc cũng có thủ đoạn chủ động tấn công.

Hơn nữa, văn kỹ Bạch Thốn này, chỉ nhìn giới thiệu, cũng

không nói không thể dùng làm ngân châm.

Hư ảnh màu trắng biến mất, Tần Phong trở lại hiện thực, hắn vận chuyển văn khí trong cơ thể, không bao lâu, trên hai ngón tay chụm lại liền xuất hiện bạch châm, chính là Bạch Thốn.

Chỉ là cây châm này, nhìn thế nào, cũng có chút ngắn, có chút nhỏ, không hợp với bản thân uy vũ hùng tráng..... Tần Phong giật giật khóe miệng, hắn không thể nào thừa nhận mình ngắn, chỉ có thể quy kết là do văn khí tích lũy chưa đủ.

Đột nhiên, theo một trận hương thơm phả vào mũi, thân hình yểu điệu của Thương Phi Lan hiện ra trước mắt, nàng chớp đôi mắt màu xanh nhạt, đưa bánh bao trong tay tới.

Ba ngày ở Thính Vũ Hiên chưa rời đi, trong thời gian đó lại là Thương cô nương liên tục đến cho ăn, cảm giác được phú bà bao nuôi thật tốt.

Tần Phong nhận lấy bánh bao, cắn một miếng lớn, vẻ mặt thỏa mãn: “Mấy ngày nay đa tạ Thương cô nương.”

“Ừm, lam y hộ vệ của ngươi đã ở cửa Thính Vũ Hiên, xem ra hẳn là đã đợi rất lâu.” Thương Phi Lan thản nhiên nói.

Tần Phong nghe vậy, ăn mấy miếng bánh bao, nhưng vì ăn quá nhanh, kết quả bị nghẹn, mặt đỏ bừng.

Thương Phi Lan thấy vậy, đưa tay phải trắng nõn mịn màng ra, dường như muốn vỗ lưng cho Tần Phong, nhưng đưa tay ra được một nửa, nàng đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, động tác dừng lại, màu hồng nhạt leo lên vành tai trắng như ngọc.

Tần Phong vỗ mạnh vào ngực mình mấy cái, rốt cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm: “Thương cô nương, ta còn có việc, xin phép đi trước.”

“Ừm, không tiễn.” Thương Phi Lan nhẹ giọng đáp, theo bậc thang bước chân vội vã dần dần đi xa, nàng nhìn bàn tay phải của mình ngẩn người.

Gần đây bản thân có chút kỳ lạ, rốt cuộc là chuyện gì..... Thương Phi Lan nghĩ như vậy.

“Cô gia.” Ở lối vào Thính Vũ Hiên, Lam Ngưng Sương nhìn thấy Tần Phong liền lên tiếng chào hỏi.

Tần Phong gật đầu đáp lại, vừa định động thân, lại như phát hiện ra điều gì đó, sao cảm giác khí chất của Lam cô nương có chút khác với trước đây, hình như tự tin hơn một chút?

Có lẽ là nhìn chằm chằm quá lâu, Lam cô nương vô thức lùi lại một bước, ánh mắt có chút né tránh, tia tự tin kia cũng tan biến.

Quả nhiên là ta nhìn lầm, Tần Phong sờ cằm nói: “Ba ngày đã đến, Lam cô nương, cùng ta đi Tân Tuyền Nhai lấy rượu.”

“Vâng, cô gia.”

Khoảng một nén nhang, hai người đến Tân Tuyền Nhai, cửa phòng của lão Lý không đóng, liếc mắt một cái liền nhìn thấy, cả sân đều là rượu chất đống, cẩn thận đếm, có ba trăm vò!

Lúc này lão Lý đang ngồi trên ghế đá, ông nhìn thấy Tần Phong hai người, chỉ vào sân: “Rượu ngươi muốn đều ở đây, tất cả đều theo yêu cầu của ngươi, chưng cất nhiều lần.”

Tần Phong ánh mắt hưng phấn, hắn vội vàng mở một vò, hương rượu tỏa ra bốn phía, chỉ cần ngửi thôi dường như cũng sẽ say.

Ngay cả Lam Ngưng Sương người không bao giờ uống rượu, cũng không khỏi bị trận hương rượu này hấp dẫn, lộ ra vẻ mặt say mê.

Tần Phong ý niệm tiến vào nhẫn trữ vật, sau đó nhẫn trữ vật trong lòng lóe lên, ba trăm vò rượu trong sân trong nháy mắt biến mất không thấy.

“Hừ, tiểu tử còn khá giàu? Không gian bảo vật có thể chứa nhiều vò rượu như vậy, không rẻ đâu.” Lão Lý nhướng mày nói.

“Đâu có, đâu có, chỉ là một món đồ chơi nhỏ thôi.” Tần Phong giả vờ khiêm tốn, trong lòng lại vui như nở hoa, sau lưng có một phú bà thật tốt, ra ngoài, tùy tiện lộ ra một chút cũng rất có mặt!

Sau khi giả vờ một chút, Tần Phong lại lấy ra một túi tiền từ nhẫn trữ vật: “Lý tiền bối, đây là năm trăm lượng bạc đã nói trước, đợi rượu bán ra, hai thành lợi nhuận nhất định sẽ dâng lên đầy đủ.”

Lão Lý nhận lấy túi tiền, ném ném trong tay, cũng không lộ ra vẻ mặt vui mừng sau khi giàu có, tiền tài đối với ông, dường như chỉ là một con số.

“Vậy tiếp theo ta phải làm gì? Tiếp tục ủ loại rượu này cho ngươi?”

“Ủ thì nhất định phải ủ, nhưng ta hy vọng tiền bối cất rượu ủ xong vào hầm rượu, không nên dễ dàng lấy ra.”

“Vì sao? Loại rượu ngon này, một khi xuất hiện trên đời, tiền tài nhất định sẽ cuồn cuộn kéo đến, ta nhìn ngươi tiểu tử này chính là kẻ tham tài, lại không mượn rượu này kiếm một khoản lớn?” Lão Lý lộ ra vẻ mặt nghi hoặc.

Tần Phong giải thích: “Vật hiếm thì quý, rượu này nếu xuất hiện với số lượng lớn trước mắt mọi người, ngược lại sẽ không đáng tiền, buôn bán loại chuyện này, cần phải từ từ.”

“Thì ra là vậy.” Lão Lý nhướng mày, khinh thường liếc nhìn Tần Phong, dáng vẻ như đang nói, ngươi tên gian thương này.

“Ta hiểu rồi, rượu ủ xong ta sẽ cất vào hầm rượu, ngươi cần thì đến lấy.”

“Đa tạ Lý tiền bối, vãn bối còn có chút việc phải xử lý, xin phép đi trước.” Tần Phong chắp tay cáo từ, mang theo Lam Ngưng Sương hướng Vọng Nguyệt Cư chạy tới, ba ngày đã đến, rượu trong tửu lâu hẳn là đã bán hết, nếu không bổ sung rượu, sinh ý của Vọng Nguyệt Cư nhất định sẽ bị ảnh hưởng.

Đợi hai người rời đi, lão Lý rót cho mình một chén rượu, vẫn như trước, tự mình uống một nửa, đổ xuống đất một nửa.

Rượu này rất mạnh, hương rượu nồng đậm, lão Lý mặt đỏ bừng, miệng ngâm nga khúc nhạc không tên, nhớ lại những ngày tháng cùng huynh đệ cùng nhau uống rượu.

Ngâm nga, ngâm nga, hai hàng nước trong suốt từ bên má trượt xuống.

Ông dùng gậy gõ gõ xuống đất, túi tiền đựng năm trăm lượng bạc, trong nháy mắt xẹp xuống.

Đối với bách tính nghèo khổ ở Tân Tuyền Nhai, hôm nay là một ngày tốt lành, bởi vì trên bàn trong nhà bọn họ, không biết vì sao, lại đột nhiên xuất hiện một ít bạc.

Đó là tiền cứu mạng của bọn họ.

……

Đến Vọng Nguyệt Cư, từ xa đã có thể nghe thấy tiếng ồn ào.

“Có ý gì? Trước đó lừa chúng ta nói hết rượu, kết quả quý nhân tầng ba đều có thể uống?”

“Sao, người có tiền là người? Chúng ta bách tính bình thường liền không phải người?”

“Bán rượu cũng phải xem thân phận người bán, Vọng Nguyệt Cư các ngươi thật sự là giỏi giang a.”

“Mọi người, nghe ta nói, tửu lâu như vậy có gì ngon, bọn họ coi thường chúng ta, chúng ta không bằng đi nơi khác ăn!”

Bành chưởng quầy ở cửa đầu đầy mồ hôi, không ngừng xin lỗi mọi người, nhưng lại là vô ích, trong lòng ông không ngừng niệm, đại thiếu gia sao còn chưa tới, ta sắp không chịu nổi nữa rồi.

Ngay lúc này, một đạo kiếm khí phá phong mà đến, chém vào trước chân nam tử la hét hung hăng nhất, dọa hắn hét lên kinh hãi.

Mà những người còn lại, cũng bị một màn đột nhiên xuất hiện này, làm cho bất tri sở.

“Tửu lâu là nơi ăn cơm, nếu muốn cãi nhau, đi nơi khác.”

Mọi người nghe thấy tiếng nói, tìm kiếm tiếng nói nhìn lại, chỉ thấy người nói chuyện là một nam tử tuấn lãng mặc bạch y, khoác hắc sam, mà bên cạnh hắn, còn đứng một mỹ nhân lam y đeo kiếm bên hông, thần tình lạnh lùng.

Bành Khánh nhìn thấy người tới, kích động vạn phần: “Đại thiếu gia, ngươi rốt cuộc cũng tới!”

Chương 52: Xung đột

Dưới ánh mắt của mọi người, Tần Phong đi đến bên cạnh Bành Khánh hỏi: “Chuyện gì vậy?”

Bành chưởng quầy liếc nhìn xung quanh, tiến lên ghé tai nhỏ giọng kể lại đầu đuôi câu chuyện.

Hóa ra, sáng nay không biết là ai đã để lộ tin tức, tiết lộ chuyện rượu của Vọng Nguyệt Cư chỉ cung cấp cho tầng ba, không cung cấp cho hai tầng còn lại.

Vốn dĩ, với năng lực của Bành chưởng quầy, cho bình dân một chút ân huệ nhỏ, tặng một ít món ăn, chuyện này cũng coi như bỏ qua.

Ai ngờ, đúng lúc Bành chưởng quầy chuẩn bị xử lý, trong đám người đột nhiên có người bày tỏ sự bất mãn trong lòng, tiếp đó liền như một giọt nước rơi vào chảo dầu, người hưởng ứng ngày càng nhiều, sự việc cũng trở nên càng lúc càng không thể thu thập được.

Tần Phong nghe xong những điều này, nhìn quanh một vòng, chuyện này nếu không phải có người đứng sau giật dây, đánh chết hắn cũng không tin.

Nhưng rốt cuộc là ai?

Sau khi đảo mắt một vòng, hắn liền khóa chặt ánh mắt vào người nam tử lúc nãy la hét hung hăng nhất.

Có lẽ là khí thế của Tần Phong quá mạnh, lại ăn mặc như một công tử bột, nam tử bị nhìn chằm chằm không còn kiêu ngạo như

vừa rồi, ngược lại có chút sợ sệt, giống như đang chột dạ.

Tần Phong nheo mắt, nhìn túi tiền đeo bên hông nam tử, lộ ra vẻ mặt đầy ẩn ý.

"Vị huynh đài này, Vọng Nguyệt Cư chúng ta và ngươi vô oan vô cừu, tại sao phải gây chuyện ở đây?" Tần Phong tiến gần nam tử, với tư thế cao cao tại thượng, dọa người sau lưng ướt đẫm mồ hôi lạnh.

Nam tử có chút chùn bước, nhưng khi sờ đến túi tiền bên hông, sắc mặt biến đổi, vẫn nghiến răng nghiến lợi nói: "Ta không hiểu ngươi đang nói gì, Vọng Nguyệt Cư các ngươi phân biệt đối xử, chỉ cung cấp rượu cho quý nhân, chẳng lẽ còn không cho phép chúng ta bình dân lên tiếng hay sao?!"

Mọi người xung quanh nghe vậy, lại bắt đầu xì xào bàn tán.

Tần Phong vỗ vỗ vai nam tử, cười nói: "Huynh đài, thôi bỏ đi, người đứng sau ngươi cho ngươi bao nhiêu, ta cho ngươi gấp đôi như thế nào? Chuyện này cứ vậy bỏ qua."

Nam tử giật mình, vội vàng quát: "Ngươi đang nói gì vậy, ta nghe không hiểu! Ta còn có việc, không ở đây nói nhảm với ngươi."

Nói xong, nam tử liền muốn xoay người rời đi, lại bị Tần Phong khoác vai ngăn lại.

"Ngươi... ngươi muốn làm gì? Ta chẳng qua chỉ nói vài lời thật lòng, ngươi còn muốn động thủ hay sao!"

"Nhìn ngươi nói kìa, tiếp đãi không chu đáo vốn là sơ suất của tửu lâu chúng ta, ta thân là ông chủ, tự nhiên phải bồi thường cho khách." Tần Phong vừa cười vừa thi triển văn kỹ Bạch Thốn, chỉ trong nháy mắt, túi tiền bên hông nam tử đã bị rạch một đường.

“Ta không rảnh rỗi như vậy, buông ta ra!” Nam tử chột dạ tự nhiên không dám nán lại, vùng vẫy thoát khỏi cánh tay của Tần Phong, liền muốn chạy trốn, nhưng vì động tác quá lớn, tiền từ khe hở rơi xuống, rải đầy đất.

Liếc mắt nhìn, ít nhất cũng có mười mấy lượng!

Đám đông lập tức xôn xao, cách ăn mặc của nam tử không khác gì thường dân, sao có thể mang theo nhiều tiền như vậy, phải biết rằng, mười mấy lượng bạc, ít nhất là thu nhập mấy năm của một hộ gia đình!

Liên tưởng đến lời Tần Phong nói lúc trước, đáp án đã rõ ràng.

Nam tử hoảng hốt, vội vàng nhặt số tiền trên đất, muốn chạy trốn, ngẩng đầu nhìn, nữ tử áo lam kia, đang khoanh tay ôm kiếm, lạnh lùng nhìn hắn, chặn đường đi, nam tử lập tức sợ hãi ngồi phịch xuống đất.

Tần Phong đầy ẩn ý: “Mang theo nhiều tiền như vậy, thật là ghê gớm, không biết huynh đài tìm được đường nào, lại có thể kiếm được nhiều bạc như vậy, hay là giới thiệu cho ta một chút?”

Từng bước ép sát, nam tử mồ hôi đầm đìa, phòng tuyến trong lòng sắp sụp đổ.

Nhưng đúng lúc này, trên bậc thang của Vọng Nguyệt Cư, vang lên tiếng bước chân, một người cười lạnh: “Tần gia đại công tử thật là oai phong a, tiền của người khác từ đâu mà có, là tự do của hắn, liên quan gì đến ngươi?

Ngươi... thật sự coi mình là nhân vật hay sao?”

Mọi người lần theo tiếng nhìn lại, người nói chuyện là một công tử bột mặc áo bào vàng, phía sau hắn đi theo hai tên hộ vệ, hẳn là võ phu, chỉ là vẻ mặt hơi cứng đờ.

“Diệp Lạc Đình.” Tần Phong nhìn rõ diện mạo đối phương, từng chữ từng chữ một, mạch lạc sự việc trong nháy mắt trở nên rõ ràng, tất cả chuyện này, quả nhiên lại là do Thành chủ phủ giở trò quỷ.

Bọn người này, thật sự là rảnh rỗi sinh nông nổi a.

Nếu như trước kia, nói đến tình người thế sự, Tần Phong có lẽ còn giả vờ giả vịt, chào hỏi Diệp Lạc Đình một tiếng.

Nhưng sự tình đã đến nước này, mặt mũi hai bên đã xé rách, Tần Phong tự nhiên cũng lười để ý đến mặt mũi đối phương, hắn không chỉ vào mũi đối phương, mắng hắn là kẻ ti tiện, đã là rất tốt rồi.

“Tiện... Ừm hừm, Diệp công tử đã lâu không gặp.” Hỏng rồi, suýt chút nữa theo bản năng mắng ra miệng, Tần Phong che mặt để biểu thị sự lúng túng.

Đáng tiếc, một chữ kia vẫn bị Diệp Lạc Đình nghe thấy, hắn lập tức tức giận nói: “Vừa rồi ngươi muốn mắng ta là kẻ ti tiện?!”

Tần Phong vội vàng biện giải: “Đây chính là ngươi tự nói, ta không có nói a, mọi người đều có mặt ở đây, có thể làm chứng cho ta.”

Bách tính nhìn nhau, ai dám chỉ nhận, một người là con trai Thành chủ, một người vừa nhìn liền biết là quý nhân, hai bên đều không dễ chọc.

Lam Ngưng Sương nhịn không được, phốc một tiếng, bật cười, nhưng trường hợp không đúng, nàng rất nhanh thu liễm biểu tình, khôi phục lại bộ dạng lúc trước.

Nhưng tiếng cười này, lại khiến Diệp Lạc Đình lửa giận ngút trời, đàn ông đều sĩ diện, nhất là trước mặt mỹ nhân.

“Ta là con trai Thành chủ Tấn Dương thành, trước mặt mọi người, ngươi dám sỉ nhục ta, thật là to gan!

Người đâu, áp giải hắn về Thành chủ phủ chờ xử lý!”

Thành Tấn Dương là thành nhỏ, cơ cấu quan phủ không hoàn chỉnh, cho nên Thành chủ phủ liền có thể thi hành rất nhiều quyền lợi, điều này cũng khiến Diệp Lạc Đình ngày thường kiêu ngạo ngang ngược quen rồi.

Hai tên võ phu vẻ mặt cứng đờ nghe được mệnh lệnh, một trái một phải lập tức ra tay, bàn tay như vuốt sắc, phá phong vươn ra, dường như muốn khóa chặt xương bả vai của Tần Phong.

Lam Ngưng Sương tự nhiên sẽ không để hai người này được như ý, thân hình lóe lên, trường kiếm vung lên, ý muốn khiến đối phương kiêng dè.

Nhưng hai tên võ phu này, không những không né, ngược lại muốn mượn bàn tay, nắm lấy lưỡi kiếm!

Lam Ngưng Sương nhíu mày, cổ tay run lên, lưỡi kiếm rung động, phát ra một đạo kiếm khí, đẩy lùi hai người đồng thời, bên tai lại vang lên âm thanh giống như kim loại va chạm, nhìn lại hai tên võ phu kia, lại không hề hấn gì!

Sao có thể như vậy?

Lam Ngưng Sương vẻ mặt kinh ngạc, da đồng xương sắt, đao kiếm không thể phá, đó là cảnh giới Thần Vũ tứ phẩm Kim Quang Bất Hoại mới có thể đạt tới.

Nhưng nhìn thực lực của hai người này, nhiều nhất cũng chỉ mạnh hơn thất phẩm võ phu bình thường một chút, còn lâu mới đạt tới cảnh giới đó.

Chẳng lẽ, bọn họ tu luyện võ học luyện thể?

Diệp Lạc Đình thấy vậy, ánh mắt kích động, sáng nay đến nơi này, phụ thân liền phái hai người này bên cạnh mình, không ngờ hai người chết mà sống lại, thực lực hiện tại lại cường hãn như vậy.

Trước kia, muốn hai tên võ phu này cứng tiếp kiếm khí, căn bản là chuyện không thể nào.

Lập tức tự tin tràn đầy, lớn tiếng quát: "Còn đứng ngây ra đó làm gì, người này lại dám phản kháng, vậy thì đánh gãy tứ chi của hắn, kéo về Thành chủ phủ!

Ai dám ngăn cản, cùng xử lý như vậy!"

Lời nói vừa dứt, hai tên võ phu lại lần nữa hành động, Lam Ngưng Sương giơ kiếm chắn trước người Tần Phong, vẻ mặt cảnh giác.

Nhưng đúng lúc này, bóng đen dưới chân mọi người, lại xuất hiện hai bàn tay đen kịt, nắm chặt hai tên võ phu.

Bách Quỷ ngũ phẩm, thủ đoạn của Khôi Ảnh!

Cuối cùng cũng đến... Tần Phong nhíu mày, nghiêng đầu nhìn lại, Tư Chính Thạch Tử Minh đang cõng bầu rượu lớn chậm rãi đi tới.

Chương 53: Tiên Nhân Túy

Tất nhiên Thạch Tử Minh không phải tình cờ đến đây, mà là hai ngày trước tại Thính Vũ Hiên, Tần Phong đã nói với Thương Phi Lan một câu: “Hai ngày nữa, Vọng Nguyệt Cư sẽ đưa đến một lô rượu cực ngon, phiền Thương cô nương rảnh rỗi, nói với Tư Chính đại nhân một tiếng, bảo hắn đến sớm để thưởng thức một phen.”

Những người quen biết Thạch Tử Minh đều biết, vị Tư Chính đại nhân này nghiện rượu như mạng!

Vì vậy Tần Phong liệu định, Thạch Tử Minh nghe được lời này, nhất định sẽ đến.

Về phần hắn vì sao phải làm như vậy, một là vì củng cố tình giữa hai người, dù sao muốn tăng tiến giao tình giữa hai người đàn ông, cách tốt nhất không phải là cùng nhau uống rượu, thì là cùng nhau ăn hải sản……

Thứ hai, tự nhiên là để ứng phó với những rắc rối ngoài ý muốn, Thành Chủ phủ canh đúng thời điểm, cắt đứt nguồn cung cấp rượu của Vọng Nguyệt Cư, tự nhiên có thể đoán ra trong Vọng Nguyệt Cư còn lại bao nhiêu rượu, tốn công tốn sức sắp xếp nhiều chuyện như vậy, đến phút cuối cùng lại thêm dầu vào lửa, chuyện này bọn họ tuyệt đối có thể làm ra!

Mà sự thật cũng đúng như Tần Phong suy nghĩ.

“Tư Chính Thạch Tử Minh…… Ngươi đến đây làm gì?” Diệp Lạc Đình nhíu mày, Thành Chủ phủ bọn họ và Trảm Yêu ti, quan hệ không thể coi là hòa hợp.

Thạch Tử Minh móc móc tai: “Nơi này là tửu lâu, ta đến đây ngoài ăn cơm uống rượu ra, còn có thể làm gì?

Ngược lại là công tử ca của Thành Chủ phủ, tửu lâu tốt đẹp như vậy, ngươi làm mấy chuyện đánh đánh giết giết này, chẳng phải khiến người ta chê cười sao.”

“Thành Chủ phủ chúng ta làm việc, còn chưa cần Trảm Yêu ti các ngươi đến quản, mau thả người của ta ra, nếu không……” Diệp Lạc Đình còn muốn nói lời hung ác, nhưng khi hắn đối diện với ánh mắt của Thạch Tử Minh, lời nói đến bên miệng, lại bị hắn cứng rắn nuốt trở vào.

Tư Chính Thạch Tử Minh, đó chính là chiến lực trần nhà của Tấn Dương thành, còn hắn Diệp Lạc Đình, nổi tiếng ức hiếp kẻ yếu, sợ kẻ mạnh……

“Nếu không thì sao? Ta ngược lại muốn nghe xem.” Thạch Tử Minh liếc nhìn thứ dơ bẩn trên ngón tay cái, lau lên người Diệp Lạc Đình, lại thuận tay vỗ vỗ.

Bị làm nhục như vậy, Diệp Lạc Đình lại không dám rắm một cái, hắn mặt đỏ bừng, buông một câu hung ác: “Ta đi tìm cha ta.” Rồi phẩy tay áo bỏ đi.

Kẻ gây rối đã đi, Thạch Tử Minh tự nhiên cũng sẽ không làm khó hai hộ vệ, lập tức thu hồi thủ đoạn Khôi Ảnh, cởi trói cho hai người.

Mà từ đầu đến cuối, hai tên võ phu này đều là vẻ mặt cứng đờ, không có chút biến hóa nào.

Hiện tượng kỳ lạ này, không khỏi khiến Thạch Tử Minh nhìn thêm hai lần, Quỷ Mục mở ra, Biện Quỷ Thức Hồn, tiếp đó nhíu mày.

Hai người này vậy mà không có tam hồn thất phách!

Thạch Tử Minh nhìn lướt qua bốn phía, người đông mắt tạp, Tấn Dương thành nho nhỏ không chịu nổi quấy phá, không thể ra tay ngay tại chỗ, nhưng chuyện này nhất định phải làm rõ.

Vì vậy, hắn nhẹ nhàng điểm chân phải xuống đất, bóng tối dưới chân hóa thành hai tiểu nhân màu đen, lặng yên không một tiếng động dung nhập vào bóng của hai tên võ phu đang đi xa kia.

"Vốn định mời Tư Chính đại nhân đến đây uống rượu, không ngờ lại có kẻ không biết điều, quấy rầy nhã hứng của đại nhân." Tần Phong ra vẻ đau lòng khôn xiết.

"Tiểu tử, ngươi gọi ta đến đây uống rượu, chẳng phải là đã đoán trước sẽ có rắc rối, đừng giả vờ giả vịt với ta ở đây, đợi lát nữa nếu rượu không ngon, ngươi sẽ biết tay."

Kế hoạch bị vạch trần, Tần Phong cũng không xấu hổ, ngược lại cười nói: "Tư Chính đại nhân yên tâm, rượu tuyệt đối sẽ khiến ngài hài lòng."

Thạch Tử Minh gật đầu: "Mau chóng xử lý rắc rối đi, lợi nhuận của tửu lâu nhà ngươi, còn có một phần của Trảm Yêu ti chúng ta."

"Rất đơn giản."

Thạch Tử Minh bước vào tửu lâu, Tần Phong thở phào nhẹ nhõm, xoay người nói với mọi người: "Khoảng thời gian trước, do rượu khan hiếm, nên bán hạn chế, vì giá cả đắt đỏ, nên chưa mở bán cho tầng một và tầng hai.

Nhưng dù là nguyên nhân gì, chậm trễ mọi người, là sơ suất của Vọng Nguyệt Cư chúng ta, nên ta tuyên bố ở đây——

Trong ba ngày tiếp theo, phàm là đến Vọng Nguyệt Cư ăn cơm vào giờ Ngọ, mỗi bàn đều sẽ được tặng một bình rượu ngon, có hiệu lực ngay lập tức!"

Lời này vừa ra, đám đông lập tức xôn xao.

Nhưng vẫn có người lên tiếng nghi ngờ: “Nói thì hay lắm, đừng đến lúc đó rượu đưa cho chúng ta, chỉ có mùi vị nhạt hơn nước một chút.”

Không ít người hưởng ứng.

Tần Phong mỉm cười, không giải thích, ngược lại lấy ra từ trong Tu Di Giới một chén rượu đã được pha loãng bằng nước.

Cho dù rượu này đã được pha loãng bằng nước, nhưng mùi rượu vẫn khiến người ta say mê.

Một số người yêu rượu chìm đắm trong mùi rượu, run giọng hỏi: “Đây chính là rượu muốn tặng cho chúng ta?”

“Chính là rượu này!”

“Không lừa gạt chúng ta?”

“Ta Tần Phong nói một là một, hai là hai!”

Được xác nhận, mọi người nhìn nhau, lập tức bắt đầu chen lấn xếp hàng, rượu ngon như vậy, nếu bỏ tiền ra mua, không biết phải tốn bao nhiêu lượng bạc.

Chuyện bánh từ trên trời rơi xuống, sao có thể không khiến người ta phát cuồng?

Mà nguy cơ của Vọng Nguyệt Cư, đến đây coi như đã được giải quyết.

Tần Phong dẫn Lam Ngưng Sương và Bành chưởng quầy đến hậu bếp, Bành chưởng quầy dọc đường đi đều bày tỏ sự khâm phục từ tận đáy lòng.

“Nhưng mà, đại thiếu gia, ba ngày tặng rượu ngon như vậy,

chi phí có phải hơi lớn không?" Bành Khánh có chút lo lắng.

Tần Phong không nói gì thêm, mà lấy ra từ trong Tu Di Giới một trăm vò rượu, đồng thời dặn dò.

Rượu nguyên chất, tự nhiên không thể trực tiếp mang đi bán, thân là một gian thương, pha loãng là nhất định phải pha, còn pha như thế nào, tự nhiên phải xem khách hàng đối diện là ai.

Tần Phong đã sớm có dự định, rượu nguyên chất thật sự, mỗi tháng chỉ bán ra một vò, hơn nữa còn phải theo hình thức đấu giá, mượn cớ này vặt lông cừu của những kẻ giàu có kia.

Cũng coi như là góp một phần công sức thu hẹp khoảng cách giàu nghèo của Tấn Dương thành..... Tần Phong làm an tâm lý.

Giao phó xong mọi chuyện, Tần Phong rời khỏi hậu bếp, hắn tin tưởng với năng lực của Bành chưởng quầy, tiếp theo sẽ biết phải làm như thế nào.

Đến tầng hai của Vọng Nguyệt Cư, Thạch Tử Minh đã gọi món xong, ngồi ở vị trí cạnh cửa sổ.

Lam Ngưng Sương biết cô gia có chuyện muốn nói chuyện với Tư Chính, liền tìm một chỗ khác ngồi xuống.

Tần Phong đi đến trước mặt Thạch Tử Minh không nói hai lời, lấy ra từ trong Tu Di Giới một vò rượu nguyên chất.

Khoảnh khắc nắp vò rượu được mở ra, toàn bộ tầng hai đều dừng đũa trong tay, nhìn sang, mùi rượu kia, quả thực muốn mạng người.

Thạch Tử Minh trừng lớn hai mắt, rót một bát, uống một hơi cạn sạch, tiếp đó cả người có chút lâng lâng như đi trên mây.

Hắn từng đến Phụng Thiên thành, vào tửu lâu tốt nhất, uống

rượu mạnh nhất, nhưng cho dù là rượu đó, so với vò rượu trước mặt, vẫn hoàn toàn không có gì sánh bằng.

“Rượu này tên gì?” Thạch Tử Minh kinh hỉ hỏi.

“Ta đặt tên cho nó là Tiên Nhân Túy.”

“Rượu ngon, tên cũng không tệ! Rượu ngon như vậy chắc chắn không rẻ.”

“Vô giá.”

Hai người nhìn nhau, đều lộ ra nụ cười gian xảo.

“Đầu nhi, ngươi uống rượu gì vậy, cho chúng ta một ít đi?” Võ phu đạo sĩ nhàn rỗi trong Tấn Dương thành không nhiều, nên khách ở tầng hai đa số là đến từ Trảm Yêu ti, trong số đó không thiếu người thích uống rượu, ngửi thấy mùi rượu này, tự nhiên là đến xin.

Nhưng kết quả không có ngoại lệ, đều bị Thạch Tử Minh đuổi đi.

Rượu ngon như vậy, bản thân hắn còn thấy ít, sao có thể chia sẻ với người khác.

Rượu này vào bụng, câu chuyện tự nhiên cũng mở ra, hai người trò chuyện, liền nói đến chuyện thu mua tửu lâu……

Chương 54: Cuộc đối thoại trong bóng tối

“Thật ra ta vẫn luôn có một nghi vấn, phủ thành chủ lấy đâu ra nhiều tiền như vậy để có thể trắng trợn thu mua các tửu lâu như thế.

Cho dù bọn họ có ép giá, thì đây cũng là một khoản tiền không nhỏ.” Tần Phong nhìn về phía Thạch Tử Minh.

Người sau đặt ly rượu xuống, thản nhiên đáp: “Bọn họ tự nhiên không thể nào lấy ra nhiều tiền như vậy, nhưng người đứng sau bọn họ thì có.”

Tần Phong bỗng nhiên tỉnh ngộ, một tên thành chủ nho nhỏ của thành Tấn Dương, làm sao có thể biết được chuyện Hoa Dung đạo được khai quật, sau đó lại đi thu mua tửu lâu trước? Chuyện này chắc chắn là có người ở thành Phong Thiên đã tiết lộ tin tức cho bọn họ.

Nếu đã như vậy, thì việc người đứng sau bỏ vốn giúp phủ thành chủ thu mua tửu lâu cũng là chuyện hợp tình hợp lý, mà theo những gì đã xảy ra trước đó, người đứng sau phủ thành chủ rất có thể chính là binh bộ Đường gia!

Nhưng..... điều này lại dẫn đến một vấn đề mới, cho dù Hoa Dung đạo được khai quật đến ngoại thành Tấn Dương, có thể mang đến cho thành này một bước nhảy vọt về chất, nhưng đường đường là binh bộ Đường gia, chẳng lẽ lại vì chút lợi ích này mà phải tốn nhiều công sức như vậy?

Phải biết rằng, việc khai quật Hoa Dung đạo ở Nam Vực, tuyệt

đối không chỉ đi qua một mình thành Tấn Dương, nếu đổi lại là ta, ta sẽ chỉ đặt mục tiêu vào những thành lớn, mà không rụt rè ở cái thành nhỏ bé trước mắt này..... Tần Phong chìm vào trầm tư.

“Phủ thành chủ đã bắt đầu gây áp lực lên những tửu lâu còn lại trong thành, việc thu mua của ngươi cũng phải nhanh chóng tiến hành.” Thạch Tử Minh đặt ly rượu xuống, gõ nhẹ lên mặt bàn, tiếng động thanh thúy cắt ngang dòng suy nghĩ của Tần Phong.

Hắn lập tức đáp: “Chuyện này ta vẫn luôn sắp xếp cho Bành chưởng quầy đi tiếp xúc, chỉ là vẫn còn thiếu một cơ hội thích hợp.”

Thạch Tử Minh gật đầu: “Có thể kiên trì không bán tửu lâu dưới áp lực của phủ thành chủ, đều là những cái xương khó gặm, muốn thu mua bọn họ, số tiền bỏ ra chắc chắn không phải là một con số nhỏ, ta biết ngươi gặp khó khăn.

Nhưng ta nhận được tin tức, Minh hoàng đã hạ một đạo thánh chỉ, lệnh cho công bộ tăng cường khai quật Hoa Dung đạo, thậm chí còn mời cả người của Thần Công phường ở đế đô, cho nên thời gian dự kiến khai quật đến thành Tấn Dương, e là sẽ sớm hơn rất nhiều.”

Có chuyện này sao? Tần Phong trừng lớn hai mắt.

Công bộ thì còn đỡ, dù sao cũng là ăn lương triều đình, câu giờ lười biếng là sở trường của bọn họ, cho dù có thêm gấp đôi số người, bọn họ vẫn có thể hoàn thành nhiệm vụ theo đúng thời gian dự định.

Nhưng Thần Công phường thì lại khác, theo ký ức của nguyên chủ, những người này đều là những kẻ có vấn đề về đầu óc, coi công việc như là liều mạng.

Lúc trước khi Tần gia còn ở thành Phong Thiên, đã từng nhờ

người của Thần Công phường xây dựng phủ đệ, kết quả là mấy người trong cùng một đội lại ganh đua với nhau, không ăn không uống không ngủ, khối lượng công việc vốn dĩ phải mất mười ngày mới hoàn thành, bọn họ chỉ mất một nửa thời gian……

Đây là việc người làm sao?

Tần Phong sắc mặt khó coi, lập tức sai tiểu nhị gọi Bành Khánh đến.

“Chuyện thu mua những tiểu tửu lâu đó, tiến độ thế nào rồi?” Tần Phong nghiêng đầu hỏi.

“Cái này……” Bành Khánh liếc nhìn Thạch Tử Minh, muốn nói lại thôi.

“Tư chính đại nhân là người một nhà, ngươi cứ nói thẳng ra là được.” Tần Phong không hề né tránh.

Bành chưởng quầy nghe vậy, cũng không còn cố kỵ nữa, liền kể lại những gì đã gặp phải trong mấy ngày nay.

Tần Phong nghe xong, cúi đầu trầm ngâm.

Những ông chủ tửu lâu còn lại, quả nhiên đều là những kẻ cứng đầu, thà mỗi tháng chịu lỗ không kiếm được tiền, cũng không muốn bán tửu lâu của mình, thái độ kiên trì này đúng là có nét giống với lão cha của hắn.

Tuy nhiên, Tần Phong cũng nhận được một tin tức không tồi, đó là phủ thành chủ không chỉ cắt đứt nguồn cung cấp rượu của Vọng Nguyệt cư bọn họ, mà còn cắt đứt cả của những tiểu tửu lâu này.

Hắn vốn còn đang lo lắng không có cách nào phá cục, không ngờ phủ thành chủ lại dâng lên một món quà lớn như vậy.

Phải biết rằng, làm việc gì cũng phải chừa lại một đường lui, đừng dồn người ta vào chỗ chết, chó cùng rứt giậu, huống chi là người?

Khóe miệng Tần Phong nhếch lên: "Bành chưởng quầy, ngày mai ngươi hãy mời tất cả những ông chủ tửu lâu này đến Vọng Nguyệt cư, ta có chuyện muốn thương lượng với bọn họ."

"Mời tất cả đến sao?" Bành Khánh có chút kinh ngạc.

"Đúng vậy, mời tất cả đến, ta muốn nhất võng tóm gọn." Tần Phong tự tin tràn đầy.

Bành Khánh không hiểu tại sao, nhưng vẫn đáp ứng, đại thiếu gia có đại tài, hắn chỉ là một kẻ dưới, cứ làm theo chỉ thị là được.

Thạch Tử Minh nhìn Tần Phong với vẻ mặt kỳ quái: "Trong tay ngươi có nhiều tiền như vậy để thu mua tửu lâu của bọn họ sao?"

"Ta không có." Tần Phong xòe hai tay ra.

"Vậy ngươi tập hợp bọn họ lại để làm gì?"

"Ai nói thu mua tửu lâu của người khác nhất định phải bỏ tiền? Tư chính đại nhân, ngươi có tin hay không, ngày mai bọn họ đến đây, không chỉ giao tửu lâu cho ta, mà còn bù thêm tiền."

"....." Thạch Tử Minh nhìn chằm chằm một lúc, đẩy đĩa đậu phộng lên trước: "Tiểu tử, cũng ăn chút đậu phộng đi, đừng chỉ uống rượu, ngươi xem ngươi say thành cái dạng gì rồi."

Vừa dứt lời, Thạch Tử Minh đột nhiên nhíu mày, tiểu ảnh nhân mà hắn phái đi theo dõi hai tên võ phu kia, vậy mà lại mất liên lạc.

Đối phương, là một cao thủ!

"Tư chính đại nhân, nhìn sắc mặt ngươi khó coi, chẳng lẽ đã

xảy ra chuyện gì sao?" Tần Phong tò mò hỏi.

Thạch Tử Minh hoàn hồn: "Không có gì, ta chỉ đang nghĩ loại rượu ngon như vậy, sau này còn có cơ hội uống miễn phí hay không, nếu phải bỏ tiền mua, ta e là không kham nổi."

"Tư chính đại nhân, ăn đồ ăn, ăn đồ ăn, thịt ba chỉ này chấm với tương tỏi mới ngon." Tần Phong giả vờ như không nghe thấy.

"Rượu này....."

"Ách, tiểu nhị, không thấy thịt ở đây sắp hết rồi sao, còn không mau mang thêm mấy đĩa nữa!"

"....."

Cùng lúc đó, phủ thành chủ thành Tấn Dương, hậu viện.

Thiên Quỷ phủi phủi tay, tiểu ảnh nhân vừa bị bóp nát hóa thành điểm điểm hắc ảnh, rơi xuống mặt đất, dung nhập vào bóng tối một lần nữa.

"Bách Quỷ ngũ phẩm, có thể vận dụng Khôi Ảnh thuật đến mức lô hỏa thuần thanh như vậy, xem ra, vị tư chính đại nhân của chúng ta không phải là một kẻ tầm thường." Thiên Quỷ cười lạnh một tiếng, tuy nói vậy, nhưng nghe ngữ khí của hắn, rõ ràng là không để tâm, chỉ là thể hiện ra một chút hứng thú.

Diệp Lạc Đình ở bên cạnh nhìn thấy cảnh này, sợ đến mặt mày trắng bệch: "Đại..... đại nhân, ta cái gì cũng không biết, chuyện này chắc chắn là do tên Thạch Tử Minh kia làm!"

Thấy Quỷ Diện đại nhân không đáp lời, Diệp Lạc Đình vội vàng cầu cứu phụ thân ở cách đó không xa.

Thế nhưng phụ thân ngày thường yêu thương hắn hết mực, lúc này đây, vậy mà lại thờ ơ, im lặng không nói, thậm chí còn

quay đầu đi, lạnh lùng nhìn hắn.

Diệp Lạc Đình lập tức toàn thân run rẩy.

“Được rồi, ta biết chuyện này không liên quan đến ngươi, ra ngoài trước đi, ta muốn bàn bạc một số việc với phụ thân ngươi.” Thiên Quỷ lạnh lùng nói.

Diệp Lạc Đình nghe vậy, như được đại xá, chạy trối chết khỏi hậu viện.

Ngay lúc này, phía sau Thiên Quỷ, trên mặt đất, trong một vòng tròn khắc họa những hoa văn kỳ lạ, một pho tượng Phật ba đầu sáu tay kỳ dị vậy mà lại phát ra tiếng người.

“Tại sao không chế tạo hắn thành thi khôi, điều này không phù hợp với tính cách của ngươi.”

Thiên Quỷ đáp: “Ngươi chẳng lẽ không cảm thấy, một tên phế vật ngu ngốc ngông cuồng, là quân cờ tốt nhất để che mắt người khác sao?”

“Cũng có lý.”

“Khi nào các ngươi có thể đến thành Tấn Dương?” Thiên Quỷ hỏi.

“E là cần thêm một chút thời gian, ngươi hẳn là biết, chúng ta đang chuẩn bị chiếm lấy một nơi khác.”

“Có mấy phần nắm chắc?”

“Khó nói a, mấy vị thần tướng đại nhân ở Nam Vực đều không phải là người dễ chọc, cộng thêm vị Tư Mệnh kia nữa..... Đối với ta mà nói, có thể toàn thân trở ra đã là không tồi rồi.” Pho tượng Phật Quỷ trêu chọc nói.

“Đại Càn lực chiến đấu có hạn, thần tướng và Tư Mệnh làm

sao có thể ở cùng một chỗ.

Hơn nữa với thủ đoạn bói toán của ngươi, nếu biết sẽ gặp phải Tư Mệnh, thì làm sao có thể ra tay." Thiên Quỷ vạch trần ngay tại chỗ.

"Ngươi như vậy thì mất vui rồi." Pho tượng Phật Quỷ bất mãn nói.

Thiên Quỷ không để ý tới, trầm giọng nói: "Còn có một chuyện muốn nói với ngươi, trong thành Tấn Dương có Thính Vũ Hiên."

Phật Quỷ lập tức chìm vào im lặng, hồi lâu sau mới mở miệng lần nữa: "Khó trách ngươi lại khẳng định như vậy, thứ đồ kia năm xưa sẽ ở chỗ này..... E là trước khi đi ta còn phải chuẩn bị thêm một chút, ngươi cứ ở lại đây, chờ tin tức của chúng ta."

Đại sảnh lại một lần nữa yên tĩnh trở lại, Thiên Quỷ liếc nhìn Diệp Hằng ở bên cạnh, toàn thân hóa thành một khối thịt nhúc nhích, sau đó từ miệng hắn, không ngừng chui vào trong cơ thể của người sau.

Hồi lâu sau, "Diệp Hằng" vặn vẹo cổ phát ra tiếng kẽo kẹt, lẩm bẩm tự nhủ: "Cơ thể này thật sự là yếu ớt, thôi vậy, tạm thời dùng tạm....."

Chương 55: Gia nhập

Buổi trưa ngày hôm sau, ánh nắng rực rỡ, một nhóm chủ quán rượu cùng nhau đến trước cửa Vọng Nguyệt Cư. Khi nhìn thấy hàng dài người xếp hàng trước mắt, tất cả đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc và ghen tị. So với tình trạng của quán rượu nhà mình, trong lòng không khỏi cảm khái thở dài.

Thấy mọi người đến, Bành chưởng quầy lập tức cười tiến lên chào hỏi: "Tại hạ đã đợi các vị từ lâu, xin mời đi theo ta."

Mọi người cùng nhau đi về phía phòng riêng của Vọng Nguyệt Cư. Trên đường đi, có người không nhịn được sự tò mò trong lòng, lên tiếng hỏi: "Tần huynh rốt cuộc đã dùng thủ đoạn gì, có thể khiến Vọng Nguyệt Cư này hồi sinh, khách ra vào tấp nập? Nghĩ lại lúc trước, hắn còn đến chỗ chúng ta để học kinh nghiệm điều hành quán rượu."

Những người khác nghe vậy, nhao nhao hưởng ứng.

Tần huynh trong miệng bọn họ, đương nhiên không phải chỉ Tần Phong, mà là Tần Kiến An. Do hành động bất chấp đạo đức của Thành chủ phủ, môi trường sinh tồn của các quán rượu nhỏ ngày càng trở nên tồi tệ, bọn họ bận rộn đối phó, nên không biết Vọng Nguyệt Cư đã đổi chủ.

Trong ấn tượng của bọn họ, Tần Kiến An chính là một kẻ nổi tiếng tiêu tiền như nước và vô dụng... Sao có thể có thủ đoạn thần kỳ như vậy?

Bành Khánh cười mà không nói, chỉ đánh tiếng: "Chư vị đợi lát nữa gặp tiểu chủ của ta, tự nhiên sẽ hiểu rõ."

"Tiểu chủ?" Mọi người nhìn nhau, sự tò mò trong mắt càng thêm mãnh liệt.

Đẩy cửa phòng riêng ra, các vị chủ quán đều kinh ngạc, trong phòng chỉ có hai người, nhưng không thấy Tần Kiến An.

Chỉ thấy một vị công tử tuấn lãng đang rót rượu, một kiếm thị nữ mặc áo xanh đứng bên cạnh hắn.

Ly rượu được đặt thành một vòng trên bàn rượu, nhìn kỹ một chút, số lượng vừa đúng với số người có mặt.

Hương rượu tỏa ra bốn phía, khiến mọi người sáng mắt lên.

"Ngươi là... Tần Phong của Tần gia?" Có người nhận ra thân phận của vị công tử, những người khác lập tức bừng tỉnh đại ngộ.

Lần trước khi Tần phủ tổ chức hôn lễ, có một số người trong số họ đã đến dự, chỉ là do xảy ra sự cố ngoài ý muốn, nên bọn họ không ở lại đến cuối cùng.

"Vãn bối chính là Tần Phong, mời chư vị ngồi."

Các vị chủ quán, ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, cuối cùng đều ngồi xuống.

"Cha ngươi đâu, không phải nói có chuyện quan trọng muốn thương lượng sao?" Một người tò mò hỏi.

"Cha ta sẽ không đến, người mời chư vị đến đây thương lượng là ta, mà Vọng Nguyệt Cư, hiện tại cũng do ta quản lý." Tần Phong mỉm cười, nhìn quanh, quan sát biểu cảm của mọi người.

Các vị chủ quán, trong lòng kinh ngạc, khó trách Bành chưởng quầy lúc trước nói là tiểu chủ, chẳng lẽ Vọng Nguyệt Cư cũng là do tiểu tử này vực dậy?

Bầu không khí nhất thời im lặng, cho đến khi một người phá

vỡ thế bế tắc: "Tuổi còn nhỏ, đã có thủ đoạn này, thật sự khiến ta bội phục. Nhưng ta là người luôn thích nói thẳng, ta biết ngươi gọi chúng ta đến là muốn thương lượng việc mua lại quán rượu...

Nhưng xin lỗi, quán rượu này là sản nghiệp tổ truyền của nhà ta, dù nói gì ta cũng sẽ không bán."

Tần Phong gật đầu, nhìn về phía những người khác: "Chư vị còn lại cũng nghĩ như vậy?"

Một số người hưởng ứng, một số người im lặng không nói, một người sau khi lộ vẻ mặt do dự, nói: "Thành chủ phủ vì muốn mua lại quán rượu, đã cố ý hạ giá món ăn, còn cắt đứt nguồn cung cấp rượu của chúng ta, quán rượu nhà ta đã sớm thu không đủ chi.

Chư vị, ta đã không chống đỡ nổi nữa, nhưng so với việc bán quán rượu cho Thành chủ phủ, ta càng muốn bán cho Tần gia."

Những người khác nghe vậy, đều tiếc nuối thở dài, tình trạng của bọn họ cũng chẳng khá hơn là bao.

"Vậy, Tần công tử, ngươi nguyện ý bỏ ra bao nhiêu lượng bạc để mua lại quán rượu nhà ta?"

Tất cả mọi người nín thở, nhìn về phía vị công tử tuấn lãng đang ngồi ở vị trí chính, nếu giá cả thật có thể khiến bọn họ động lòng, cũng không phải là không có khả năng thay đổi ý định.

Ai ngờ——

Tần Phong uống một ngụm rượu, cười nói: "Ta sẽ không bỏ ra một đồng nào."

Không khí đột nhiên yên tĩnh, dường như có thể nghe thấy tiếng kim rơi, Lam Ngưng Sương liếc nhìn cô gia nhà mình, tuy rằng hôm qua nàng đã biết Tần Phong sẽ nói như vậy, nhưng khi nghe tận tai, trong lòng vẫn không khỏi kinh ngạc.

"Hoang đường đến cực điểm!" Một người vỗ bàn, hiển nhiên đã nổi giận.

Một người sắc mặt âm trầm, dường như có thể nhỏ ra nước: "Tần công tử, nếu như gọi chúng ta đến đây, chỉ là vì muốn đùa cợt chúng ta, vậy xin thứ cho không tiếp được."

Dứt lời, người này đứng dậy muốn rời đi, mà những người khác cũng vậy, tiếng ghế bị đẩy ra vang lên liên tục.

Mỗi người đều tức giận!

"Chư vị! Chư vị bớt giận, không bằng nghe đại thiếu gia nhà ta nói hết đã." Bành Khánh chắn ở ngoài cửa, vẻ mặt lo lắng, hắn quay đầu nhìn vào trong, hy vọng Tần Phong nhanh chóng mở miệng, nào ngờ đối phương lại đang thong dong rót rượu.

"Bành chưởng quầy, mau tránh ra, ta, Trương mỗ còn chưa từng chịu sự sỉ nhục như vậy!"

"Không sai, tiểu tử này ngạo mạn vô lễ, chúng ta cũng không cần thiết phải tiếp tục ở lại."

Tình hình đã mất kiểm soát, Bành Khánh lo lắng đến mức mồ hôi đầy đầu.

Ngay lúc này, Tần Phong rốt cuộc lại mở miệng: "Chư vị cảm thấy việc buôn bán của Vọng Nguyệt Cư ta như thế nào?"

Mọi người quay đầu nhìn lại, không hiểu gì cả.

Vị chủ quán họ Trương cười lạnh: "Cho dù việc buôn bán tốt thì sao, tiểu tử, đây không phải là lý do để ngươi sỉ nhục chúng ta!"

Khóe miệng Tần Phong nhếch lên: "Vọng Nguyệt Cư có thể dưới áp lực của Thành chủ phủ, vẫn có thể có lượng khách như

vậy, đều là bởi vì món ăn có tên là lẩu và rượu tự ủ."

"Là sao?" Mọi người nhướng mày, đối với cái tên lẩu, bọn họ đã sớm nghe như sấm bên tai, mà Vọng Nguyệt Cư có thể hồi sinh, nước dùng đỏ cay này có thể nói là công lao không nhỏ.

Về phần rượu tự ủ mà Tần Phong nói, bọn họ cũng là tối qua mới biết, hương rượu ngào ngạt vừa vào phòng đã ngửi thấy, quả thực đã chứng minh rất nhiều vấn đề.

"Nếu ta nói, ta nguyện ý chia sẻ công thức nước dùng đỏ cay của lẩu và rượu với chư vị, không biết chư vị thấy thế nào?"

"Cái gì?!" Mọi người một trận xôn xao, nếu thật sự như vậy, quán rượu của bọn họ nhất định có thể khôi phục lại lượng khách, hơn nữa còn vượt xa lúc hưng thịnh nhất trước đây!

"Ngươi có điều kiện gì?" Một người kích động hỏi.

"Ngồi xuống nói." Tần Phong thong dong nói.

Dứt lời, chỉ trong chốc lát, tất cả mọi người lại ngồi xuống, vẻ mặt chăm chú lắng nghe.

Tần Phong hơi đứng dậy, thân trên nghiêng về phía trước, thần bí nói: "Chư vị có biết cái gì gọi là nhượng bản quyền không?"

Mọi người vẻ mặt ngơ ngác, mà Tần Phong cũng bắt đầu màn biểu diễn của mình, nói về quy tắc nhượng bản quyền...

"Ý của ngươi là, quán rượu vẫn do chúng ta quản lý, nhưng có thể treo biển hiệu của Vọng Nguyệt Cư, mà lợi nhuận thu được hàng tháng, phải chia năm phần cho Vọng Nguyệt Cư?

Còn nước dùng đỏ cay của lẩu và rượu, mỗi ngày vào sáng sớm, chúng ta đều có thể đến Vọng Nguyệt Cư mua với giá gốc?"

"Không sai." Tần Phong gật đầu.

Các vị chủ quán cúi đầu trầm tư, bắt đầu tính toán thiệt hơn, bọn họ đều là người tinh ranh, tự nhiên có thể tính toán được mối quan hệ lợi hại trong đó, dưới sự áp bức không ngừng của Thành chủ phủ, nếu có thể nhận được sự ủng hộ của Vọng Nguyệt Cư, rõ ràng là một vụ làm ăn chỉ có lời chứ không có lỗ!

Trong mắt tất cả mọi người, đều lóe lên tia sáng, thậm chí có người ngay lập tức quyết định gia nhập Vọng Nguyệt Cư.

Mà một người đã mở đầu, những chủ quán khác động lòng tự nhiên cũng không nhịn được, nhao nhao móc tiền ra!

Bành chưởng quầy chớp mắt, sự kính ngưỡng đối với Tần Phong trong lòng càng thêm cao thêm một bậc, quả nhiên mọi chuyện đều như đại thiếu gia đã nói, không tốn một đồng nào đã lấy được những quán rượu này!

Lam Ngưng Sương đứng bên cạnh thấy vậy, cũng là đôi mắt đẹp lưu luyến.

Tần Phong đã sớm lường trước kết quả này, lấy ra khế ước đã chuẩn bị sẵn ký tên đóng dấu với mọi người, trên mặt mỗi người đều tràn đầy nụ cười.

Mọi chuyện đã định, Tần Phong giơ ly rượu lên: "Từ nay về sau, mọi người cùng nhau kiếm tiền!"

"Tần công tử nói đúng, có tiền mọi người cùng nhau kiếm!" Mọi người nhao nhao hưởng ứng.

Tiếp theo, mọi người có mặt lại thương lượng rất nhiều chi tiết, một canh giờ sau, bọn họ mới lưu luyến tạm biệt rời đi.

Bành chưởng quầy vừa hưng phấn vừa có chút lo lắng: "Đại thiếu gia, chúng ta tuy rằng đã gián tiếp có được những quán rượu này, nhưng nếu bọn họ sinh lòng phản trắc, đầu quân cho Thành chủ phủ thì phải làm sao?"

"Công thức nước dùng của lẩu và rượu đều nằm trong tay ta, bọn họ cho dù đầu quân cho Thành chủ phủ thì sao?

Hơn nữa ta tin tưởng, bọn họ đều là người thông minh, biết nên đưa ra lựa chọn chính xác." Tần Phong tràn đầy tự tin.

.....

Từ hôm nay trở đi, trong thành Tấn Dương đột nhiên xuất hiện rất nhiều chi nhánh của Vọng Nguyệt Cư, hương vị của lẩu và rượu giống hệt như Vọng Nguyệt Cư chính hiệu!

Những ngày thường, một số người không muốn xếp hàng, hoặc là nhà ở xa trung thành không muốn chạy đến, cuối cùng cũng có thể ở vị trí gần nhà hơn, thưởng thức hương vị thơm ngon của lẩu.

Mà Vọng Nguyệt Cư, cũng ở trong thành Tấn Dương như mặt trời ban trưa, kiếm tiền như nước.

Tuy nhiên, những điều này cũng không có quan hệ gì lớn với Tần Phong, việc buôn bán của Vọng Nguyệt Cư đã đi vào quỹ đạo, hắn cũng muốn làm một ông chủ thảnh thơi, chuyên tâm làm những việc khác.

Dù sao, đối với hắn mà nói, chỉ cần định kỳ đến chỗ Bành chưởng quầy lấy tiền là được.

Chương 56: Biến cố ở Hắc Vụ Lâm

Nửa tháng trôi qua trong bình yên vô sự.

Từ khi Tần Phong tiếp quản Vọng Nguyệt Cư, mật mã tài phú của nhà họ Tần, những ngày tháng túng thiếu của gia đình đã không còn nữa.

Nhị phu nhân sắm thêm nhiều trang sức mới quý giá, còn dặn dò gia nhân mua gấm vóc đắt tiền, dự định trước năm mới sẽ may quần áo mới cho cả nhà.

Nhị thiếu gia không còn phải lo lắng về việc tắm thuốc và Huyết Khí Đan, huyết khí trong cơ thể ngày càng dồi dào, tu vi đột nhiên tăng tiến.

Về phần Tần Phong, bất luận đi đến nơi nào trong Tần phủ, đều có thể cảm nhận được ánh mắt sùng bái của gia nhân và nha hoàn.

Trong khoảng thời gian này, hắn cũng đã đọc hết sách y thuật trong Thính Vũ Hiên, tích lũy được hai bậc văn khí trong Thần Hải.

Tiếp theo, hắn phải bắt tay vào việc chuẩn bị mở y quán, bởi vì trước khi tự mình chữa trị kinh mạch bị tổn thương cho Liễu Kiếm Ly, hắn phải đảm bảo rằng mình có thể làm đến mức thành thạo.

Tần Phong đi về phía hồ đình trong phủ, nhưng không thấy Liễu Kiếm Ly và Lam Ngưng Sương.

Hai nàng gần đây thường xuyên biến mất khỏi phủ một cách

khó hiểu, trước đây Tần Phong cũng từng hỏi Hắc Thán Đầu về việc này, nghe nói là Liễu Kiếm Ly muốn chỉ đạo Lam Ngưng Sương tu hành kiếm đạo, nên đã đến khu rừng gần ngoại thành Tấn Dương.

Bất đắc dĩ, Tần Phong đi về phía sân, chưa đến gần đã nghe thấy tiếng kim loại va chạm.

Nhị thiếu gia và Hắc Thán Đầu đang tỷ thí, đánh nhau khí thế ngất trời, Tần Phong cũng không tiện quấy rầy.

"Thôi vậy, chỉ là đi Vọng Nguyệt Cư một chuyến, hẳn là sẽ không có chuyện gì đâu." Tần Phong lắc đầu, đi về phía cổng chính Tần phủ.

Kết quả trên đường đi, hắn gặp Tần Kiến An đang đi tới đi lui.

"Cha, cha đang làm gì ở đây?" Tần Phong tò mò.

Tần Kiến An giật mình, sau đó vẻ mặt trở nên rối rắm, cuối cùng ánh mắt kiên định, như đã hạ quyết tâm, nói: "Phong nhi, ta suy đi nghĩ lại, vẫn quyết định giao kho bạc của Tần gia cho con."

Hừ, lão cha sĩ diện rốt cuộc cũng chịu buông bỏ cái mác gia chủ, chịu buông tay rồi sao? Nhưng mà...

Tần Phong lắc đầu: "Không cần đâu cha, kho bạc cha cứ giữ lấy."

Có tiền mới gọi là kho bạc, không có tiền chỉ có thể gọi là nhà kho, số tiền tích lũy trước đây của Tần gia đã bị Tần lão cha phung phí gần hết, hắn lấy cũng chẳng để làm gì.

Dù sao chỉ cần nắm giữ việc kinh doanh của Vọng Nguyệt Cư, túi tiền của hắn sẽ ngày càng rủng rỉnh.

Câu trả lời của Tần Phong rõ ràng nằm ngoài dự đoán của Tần

Kiến An, lão sững người tại chỗ.

"Cha, nếu không có việc gì, con đi trước, sổ sách của Vọng Nguyệt Cư gần đây còn cần con kiểm tra." Thấy lão cha không nói gì, Tần Phong định rời đi, nhưng lại bị gọi lại.

"Chờ đã!" Tần Kiến An đột nhiên nịnh nọt: "Phong nhi, việc kinh doanh của Vọng Nguyệt Cư gần đây rất tốt, lợi nhuận hẳn là rất cao phải không?"

Khóe miệng Tần Phong giật giật, lập tức đoán được suy nghĩ của đối phương, dáng vẻ này giống hệt hắn kiếp trước khi hỏi mẹ xin tiền!

"Cha, muốn bao nhiêu?" Tần Phong đi thẳng vào vấn đề, hiện tại hắn không thiếu tiền!

Tần Kiến An mừng rỡ, nhưng rất nhanh thu liễm lại, lão cúi đầu trầm ngâm một hồi, sắc mặt thay đổi mấy lần, sau đó đưa ra một ngón tay.

Tần Phong không nói hai lời, lấy ra một túi tiền từ trong giới chỉ: "Ở đây có mười lượng bạc, cha cứ cầm lấy mà dùng, đừng khách sáo với con."

Nói xong, hắn liền xoay người rời đi, chỉ để lại một bóng lưng tiêu sái.

Tần Kiến An cầm túi tiền, há hốc mồm, một lúc lâu sau mới mắng một câu: "Tên tiểu tử thối tha, mười lượng bạc thì làm được gì." Ban đầu lão định xin một trăm lượng...

.....

Đến Vọng Nguyệt Cư, việc kinh doanh vẫn náo nhiệt như cũ, trong phòng riêng, Bành chưởng quầy bưng sổ sách lên, vẻ mặt tràn đầy vui mừng, từ khi đại thiếu gia tiếp quản Vọng Nguyệt Cư,

sự thay đổi của tửu lâu này là đảo lộn trời đất.

Chỉ trong vòng một tháng, lợi nhuận của Vọng Nguyệt Cư cộng thêm tiền chia từ các tửu lâu gia nhập khác, số bạc kiếm được đã lên tới gần một vạn lượng, trước đây Bành chưởng quầy nằm mơ cũng không dám nghĩ tới việc có thể kiếm được nhiều tiền như vậy!

Tần Phong khép sổ sách lại, mở miệng hỏi: "Cũng không tệ, gần đây có vấn đề gì trong việc kinh doanh không?"

Bành chưởng quầy suy nghĩ một chút, sau đó trả lời: "Việc kinh doanh không có sơ suất gì lớn, những tửu lâu gia nhập kia, nếm được vị ngọt, gặp ta đều cung kính lễ phép.

Còn việc đại thiếu gia nói bán đấu giá Tiên Nhân Túy, ta cũng đang chuẩn bị, rất nhiều quyền quý phú thương đều rất mong chờ.

À, đúng rồi, có một việc ta muốn báo cáo."

"Chuyện gì?"

"Gần đây Hắc Vụ Lâm xuất hiện biến cố, không biết lũ yêu thú trong rừng kia phát điên cái gì, hung dữ bất kham, tiếng gầm rú vang trời động đất.

Trước đây còn có võ phu gan dạ dám đến vùng ngoài Hắc Vụ Lâm săn giết yêu thú, mang vào thành bán, nhưng gần đây, đã không còn ai dám làm việc này nữa.

Cho nên, thịt yêu thú trong tửu lâu chúng ta, cơ bản là sắp hết hàng." Bành Khánh kể lại đầu đuôi câu chuyện.

Nghe vậy, khóe miệng Tần Phong giật giật, nhớ tới con cự xà quấn quanh núi trong Hắc Vụ Lâm, và tiểu thú màu trắng.

Đó nào phải là tiếng gầm rú của yêu thú kinh thiên động địa,

rõ ràng là tiếng kêu đói bụng của tiểu gia hỏa kia, nhưng tiểu gia hỏa này phát điên cái gì, ngày nào cũng đói bụng, là đang tuyệt thực sao?

"Ta biết rồi, ngươi cứ đi làm việc của ngươi đi." Tần Phong lắc đầu, lười suy nghĩ nhiều, dù sao chuyện này cũng không liên quan gì đến hắn.

Bành Khánh nghe vậy, cáo lui.

Tần Phong dùng giới chỉ thu hồi hòm tiền đựng bạc trong phòng, đi ra khỏi phòng riêng.

Lúc này đúng vào giờ cơm, đại sảnh tầng một đông nghịt người, ăn uống náo nhiệt.

Con người mà, một khi có rượu có thịt, chuyện phiếm bát quái tự nhiên không thể thiếu, mà trong thành Tấn Dương rất ít khi nổi sóng gió, cho nên đề tài bàn tán của mọi người tự nhiên rơi vào Hắc Vụ Lâm gần đây xuất hiện biến cố.

"Chuyện của Hắc Vụ Lâm, các ngươi đã nghe nói chưa?"

"Tự nhiên là nghe nói rồi, yêu vương trong rừng kia hình như phát điên, gầm rú không ngừng, núi rung đất chuyển, khiến lòng người hoang mang, ta quen biết mấy vị võ phu, vốn là lấy việc săn giết yêu thú làm kế sinh nhai.

Nhưng mà hiện tại, đừng nói là săn giết yêu thú, ngay cả đến gần một chút, bọn họ cũng không dám!"

"Yêu vương kia ta cũng biết, trước đây, cứ cách mấy ngày lại gầm lên một tiếng, gần đây gầm rú thường xuyên như vậy, chẳng lẽ là muốn ra khỏi núi rồi sao?"

"Xì ~ chuyện này không nên nói bậy, yêu vương như vậy, nếu thật sự ra khỏi núi, thành Tấn Dương chẳng phải là gặp nạn sao!"

"Đúng rồi, sáng nay, ta nghe một tiều phu nói, khi ông ta đến khu rừng gần ngoại thành Tấn Dương đốn củi, nhìn về phía Hắc Vụ Lâm từ xa, lại phát hiện vách núi hình đầu rắn kia biến mất!

Các ngươi nói xem, chuyện này có liên quan gì đến yêu vương kia không?"

"Vách núi hình đầu rắn? Chính là vách núi nhô ra kia? Chắc là bị tiếng gầm rú của yêu vương làm sập rồi."

Mấy người không nói chuyện về vách núi hình đầu rắn quá lâu, chắc là cảm thấy so với yêu vương, chuyện nhỏ nhặt này có thể bỏ qua.

Nhưng Tần Phong nghe vậy, trong lòng lại giật mình, bởi vì hắn biết, vách núi hình đầu rắn kia rõ ràng là hóa thân ban ngày của cự xà quấn quanh núi!

"Chuyện gì đây? Chẳng lẽ xà tiền bối ra khỏi núi rồi?" Tần Phong kinh hãi không thôi, không biết chuyện này là tốt hay xấu.

Ngay lúc này, từ vị trí gần cửa sổ của tửu lâu, truyền đến một tiếng "Ưm ~" cực kỳ quyến rũ.

Chương 57: Mỹ nhân áo đen

Tần Phong tò mò, tìm theo tiếng động nhìn lại, chỉ thấy một nữ tử áo đen ngồi bên cửa sổ, nàng có thân hình cực kỳ đẹp, gò bồng đảo như tụ, sóng gợn như giận, chiếc áo choàng đen rộng thùng thình mặc trên người nàng lại có vẻ hơi chật, cặp mông được áo choàng bao bọc, in trên ghế hình dáng phóng đại, khiến người ta huyết mạch phun trào.

Nữ tử tóc búi cao, da mặt trắng nõn, tựa như tuyết trắng mùa đông, cánh môi đầy đặn, là một mỹ nhân thực thụ, đặc biệt là nốt ruồi son ở khóe miệng bên phải của nàng, càng tăng thêm một phần yêu mị, khiến người ta tâm thần bất định.

Mỗi lần ăn cơm, nàng đều dùng lưỡi nếm thử mùi vị trước, mà chiều dài chiếc lưỡi đỏ hồng kia thật sự khiến người ta kinh ngạc.

Tần Phong nuốt nước miếng, cúi đầu nhìn xuống, tưởng tượng ra cảnh tượng đó, lưỡi dài như vậy, ai mà chịu nổi?

Mỹ nhân cực kỳ mê hoặc, tự nhiên thu hút vô số ánh mắt của nam tử xung quanh.

Mà những vị khách ăn cơm xong, mỗi lần đi ngang qua bên cạnh nàng rời đi, cũng không biết có phải vì ăn quá no hay không, đều cúi gập người rời đi, tựa như một con tôm hùm.

Mỹ nhân như vậy không thể nhìn quá lâu, nhìn nhiều ban đêm sẽ mất ngủ... Tần Phong nghĩ như vậy, liền muốn dời tầm mắt, đúng lúc này, mỹ nhân áo đen kia lại nhìn sang.

Đôi mắt đẹp kia sóng sánh lưu chuyển, lộ ra ánh sáng xanh nhạt, sau đó nhìn chằm chằm vào hắn không chớp mắt, tựa như

nhìn chằm chằm con mồi!

Chuyện gì vậy? Chẳng lẽ ta nhìn quá lâu, bị nàng phát hiện? Nói đi cũng phải nói lại, ánh mắt nàng hơi đáng sợ...

Kỳ lạ, tại sao bị nàng nhìn chằm chằm, ta lại có cảm giác bất an? Không chọc vào nổi, không chọc vào nổi.

Tần Phong vội vàng cúi đầu, sải bước đi ra ngoài tửu lâu.

Mà khi hai người lướt qua nhau, khóe miệng mỹ nhân áo đen khẽ nhếch lên, khoảnh khắc xinh đẹp này, tựa như có thể mê hoặc chúng sinh.

Tần Phong bước ra khỏi Vọng Nguyệt Cư, cảm giác bất an vẫn không tiêu tan, nữ tử kia vẫn đang nhìn chằm chằm vào mình? Hắn không dám quay đầu lại xác nhận, chỉ có thể chạy trốn nhanh chóng rời đi.

Mỹ nhân áo đen nhìn món ngon chưa ăn hết trên bàn, có chút luyến tiếc, nhưng nàng vẫn đứng dậy, định đuổi theo, lại bị tiểu nhị đưa tay chặn lại.

"Khách quan, ngài còn chưa trả tiền."

Nữ tử áo đen nhìn chằm chằm tiểu nhị, trong mắt lóe lên ánh sáng xanh, tầng lớp bách tính, chỉ cảm thấy một trận mê muội, sau khi hoàn hồn, bọn họ ăn thì ăn, uống thì uống, mà mỹ nhân bên cửa sổ đã sớm biến mất không thấy tăm hơi.

Tiểu nhị nhìn thức ăn chưa ăn hết trên bàn, gãi đầu nói: "Từ khi bán lẩu, đây là lần đầu tiên thấy người ta bỏ thừa nhiều như vậy...

Ể? Kỳ lạ, sao ta không nhớ nổi vị khách quan này trông như thế nào."

Tần Phong đi đến trên đường, vốn tưởng rằng cảm giác bất an sẽ biến mất, ai ngờ lại càng lúc càng mãnh liệt, hắn không nhịn được quay đầu nhìn lại, đầu kia của đám người, là bóng dáng của mỹ nhân áo đen, nàng hiển nhiên cũng nhìn thấy hắn, tinh nghịch chớp chớp mắt.

Lại còn theo dõi ta? Biến thái gì đây! Nhìn ánh mắt nàng, sao có chút giống như muốn cắt eo ta...

Tần Phong lúc này cũng không quan tâm nhiều như vậy, bắt đầu chạy như điên, chạy về phía Trảm Yêu ti.

Từ Vọng Nguyệt Cư đến Trảm Yêu ti, cần phải đi qua một con hẻm nhỏ, bởi vì cách xa đường chính, cho nên ngày thường người đi lại tương đối ít.

Con hẻm cũng không tính là dài, gần mười trượng, với tốc độ của Tần Phong, chạy qua cũng chỉ trong nháy mắt, nhưng ngoài ý muốn vẫn xảy ra.

Một nam tử thần sắc cứng đờ đột nhiên xuất hiện, chặn ở cuối con hẻm, Tần Phong vội vàng dừng bước, nhíu mày, người này hắn nhận ra, lúc trước ở Vọng Nguyệt Cư, một trong hai tên thất phẩm võ phu đi theo sau Diệp Lạc Đình!

Hắn sao lại ở chỗ này? Hắn muốn làm gì?

Tần Phong muốn nhìn ra manh mối từ trên mặt đối phương, nhưng thần sắc cứng đờ kia tựa như mặt người chết, khiến hắn giật mình, theo bản năng lùi lại.

Người đến không có ý tốt!

Không được, phải quay lại... Tần Phong xoay người, sau đó trợn to hai mắt, hắn vốn tưởng rằng đã bỏ rơi nữ tử áo đen kia một khoảng cách nhất định, ai ngờ đối phương theo sát như vậy, đã chặn ở lối vào con hẻm.

Mỹ nhân áo đen hai tay ôm trước ngực, ép ra độ cong kinh người, nàng không hề bước chân, mà chỉ yên lặng nhìn, ánh mắt có chút giễu cợt, giống như mãnh thú đang trêu đùa con mồi của mình.

Võ phu bên kia lại không có ý định chờ đợi, hắn chậm rãi rút đao dài bên hông ra, từng bước ép sát.

Tần Phong không ngừng lùi lại, cho đến khi lùi đến vị trí giữa hai người.

Lúc này, nam tả nữ hữu, rất khó lựa chọn muốn đột phá từ bên nào, lông mày của Tần Phong đều nhíu chặt vào một chỗ!

Đúng lúc này, võ phu của quán mì cầm đao dài lên, bước chân tăng tốc, ba bước thành hai bước, khí thế kia rõ ràng là muốn chém người thành hai nửa!

Chết thì chết... Tần Phong không còn lựa chọn nào khác, vội vàng chạy về phía nữ tử áo đen, ít nhất cho đến bây giờ, đối phương vẫn chưa thể hiện ra sát ý với mình.

Tần Phong tu hành văn thánh đạo thống, tốc độ tự nhiên không bằng thần võ võ phu.

Khoảng cách ngắn vài trượng, thất phẩm võ phu muốn đuổi kịp con mồi của mình, quả thực dễ như trở bàn tay!

Đao dài đã đến đỉnh đầu, tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo, da đầu Tần Phong tê dại, lập tức vận chuyển văn khí trong cơ thể, hai tay chồng lên nhau, triển khai Hạo Thiên Kính.

Một đao chém xuống, phát ra tiếng "đang" giòn tan, trên bề mặt Hạo Thiên Kính, vết nứt như mạng nhện nhanh chóng lan rộng, mà Tần Phong cũng dưới một đao thế đại lực trầm này, đầu gối hơi cong, thân thể thấp xuống một đoạn.

Thất phẩm liễm tức võ phu, khí lực ít nhất gấp mười lần người bình thường, đỡ được một đao đã là cực hạn, thêm một đao nữa chắc chắn phải chết!

Nhìn thấy đối phương lại giơ đao lên, Tần Phong vội vàng hô to về phía mỹ nhân áo đen cách đó không xa: "Cứu ta!"

Mỹ nhân nghe vậy khóe miệng nhếch lên, nhưng lần này nàng không hề khoanh tay đứng nhìn, bàn tay ngọc thon dài từ dưới áo choàng đen vươn ra, sau đó cách không điểm một cái, ánh sáng màu xanh như mũi tên nhọn, trong nháy mắt đã bắn vào ngực võ phu.

Cơ thể võ phu bay ngược ra ngoài, ngã xuống đất nặng nề, Tần Phong thấy cảnh này, thở phào nhẹ nhõm, mà bóng đen đang đến gần sau lưng, lại khiến trái tim hắn lần nữa nhắc đến cổ họng.

"Ta hình như không quen biết ngươi, tại sao lại cứ đi theo ta?" Tần Phong xoay người lại, cười gượng hỏi.

Cánh môi đầy đặn của mỹ nhân khẽ mở, đang muốn nói chuyện, lại đột nhiên đẩy Tần Phong ra.

Một thanh đao dài, đâm thủng không khí, đánh úp về phía, sắp rơi vào người nữ tử, nhưng chỉ trong nháy mắt, lại bị hai ngón tay của nữ tử kẹp chặt!

Thủ đoạn khủng bố gì đây?!

Tần Phong trợn to hai mắt.

Nhìn sang bên kia, võ phu bị trọng kích lõm ngực, lại như người không có việc gì đứng dậy lần nữa, lúc này hắn, cúi gập người, trong miệng phát ra tiếng gầm thấp như dã thú.

Bộ dạng này sao còn giống người?

Nữ tử áo đen nhíu mày, sau đó mở miệng: "Ngươi nếu còn khoanh tay đứng nhìn, ta sẽ ra tay, hậu quả tự chịu."

Giọng nói yêu mị, phong vận mười phần, nghe còn rất quen thuộc, Tần Phong ngẩn người một lúc, sau đó mới nhớ ra, lúc trước ở Hắc Vụ Lâm, hắn đã từng nghe thấy giọng nói này!

Là tiền bối Đại Xà! Nàng hóa thành hình người lại yêu mị mê người như vậy?!

Nhưng người mà nàng nói trong miệng là ai? Gần đây còn có người khác?

Về điểm này, Tần Phong rất nhanh đã có đáp án.

Trong bóng tối, một bàn tay đen khổng lồ xuất hiện, nắm chặt lấy võ phu.

Chỉ nghe thấy tiếng "rắc rắc rắc rắc" không dứt bên tai, không bao lâu, võ phu kia liền bị nghiền nát.

Mà ở cuối con hẻm, bóng dáng của Thạch Tử Minh hiện ra trước mắt.

Chương 58: Mặc di

“Tư Chính đại nhân!” Tần Phong kích động gọi, như thể nhìn thấy vị cứu tinh của mình.

Thạch Tử Minh gật đầu ra hiệu, sau đó nhìn xuống võ phu đã hóa thành thịt thối trên mặt đất, cau mày.

Tần Phong không biết nguyên do tiền bối Đại xà đến thành tìm hắn là tốt hay xấu, nên thừa lúc đối phương không chú ý, chạy đến bên cạnh Thạch Tử Minh, tìm kiếm sự che chở.

Nữ tử áo đen thấy vậy, nhướng mày, nhưng cũng không nói gì thêm.

Nàng không hành động, chắc là kiêng dè vị bên cạnh ta... Tần Phong thở phào nhẹ nhõm, hỏi: “Tư Chính đại nhân, sao ngài lại đến đây? Còn người này chẳng phải là thất phẩm võ phu của Thành chủ phủ sao, tại sao lại biến thành thế này?”

Thạch Tử Minh không giấu giếm, kể lại đầu đuôi câu chuyện.

Thì ra, sau khi tiểu ảnh nhân được phái đi theo dõi bị phát hiện, Thạch Tử Minh không hề lơ là cảnh giác, ngược lại vẫn luôn chú ý đến động tĩnh của Thành chủ phủ.

Hai tên võ phu rõ ràng có vấn đề, từ đó về sau, một người luôn bảo vệ bên cạnh Diệp Lạc Đình, ở lại trong Thành chủ phủ, một người thì luôn đi dạo trong thành Tấn Dương.

Thạch Tử Minh phái thuộc hạ theo dõi nhất cử nhất động của Thành chủ phủ, còn bản thân thì bí mật theo dõi tên võ phu vừa rồi...

Tần Phong nghe vậy gật đầu: “Thành chủ phủ quả thực có vấn đề, bộ dạng của người này đã không còn là người thường, chờ đã... Tư Chính đại nhân, ngài vẫn luôn theo dõi người này, nghĩa là lúc nãy hắn cầm đao chém ta, ngài cũng có mặt?”

“Ừm, chỉ là ta cũng không ngờ, hắn lại đột nhiên ra tay với ngươi.” Thạch Tử Minh thản nhiên nói.

Ta khinh ngươi, ngươi có mặt mà không ra tay cứu ta, lỡ như Hạo Thiên Kính của ta không đỡ được nhát đầu tiên thì sao... Tần Phong liếc xéo đối phương, hệt như một oán phụ.

Nữ tử áo đen có lẽ là đợi không nổi nữa, lên tiếng nói: “Hai người nói chuyện xong chưa, nếu xong rồi, ta muốn mang tiểu tử này đi.”

Mang ta đi? Hừ, ngươi sợ là không biết vị bên cạnh ta đây chứ?

Tần Phong ho khan một tiếng: “Trịnh trọng giới thiệu một chút, vị này là Tư Chính đại nhân của Trảm Yêu ti thành Tấn Dương, chiến lực vô song, căm ghét cái ác, trong mắt không chứa nổi bất kỳ yêu ma quỷ quái nào.”

Chữ yêu, hắn cắn âm đặc biệt nặng, cũng là đang ám chỉ đối phương, dù sao tiền bối Đại xà cũng không phải loại hung ác, không cần phải đuổi tận giết tuyệt, dọa chạy là được rồi.

Nhưng ai ngờ——

“Ta biết.” Nữ tử nhếch mép, vẻ mặt như thể “Thì sao nào”.

Tần Phong kinh ngạc, ngươi biết mà ngươi không chạy sao? Bản thể của ngươi là Đại xà, là yêu thú! Gặp Tư Chính của Trảm Yêu ti, chạy mới là con đường sống duy nhất của ngươi!

Lúc này, Thạch Tử Minh thở dài: “Tiểu tử, sao ngươi lại chọc

vào nàng ấy.”

Tần Phong sửng sốt, ý gì, hai người quen biết nhau?

Còn chưa kịp hỏi, Thạch Tử Minh lại nói: “Lúc trước ngươi đã nói, sẽ không ra tay với thành Tấn Dương.”

Nữ tử áo đen nhún vai, bộ ngực nhấp nhô: “Ta ra tay sao? Ta chỉ là mang tiểu tử này về xử lý một số việc thôi, sau khi xong việc, tự nhiên sẽ đưa hắn trở về.

Hơn nữa, nếu ta thật sự muốn ra tay với thành Tấn Dương, ngươi cản được sao?”

Trong đôi mắt đẹp, thanh quang lóe lên, con hẻm nhỏ, không gian đều chấn động, ngực Tần Phong như bị đè nặng bởi một tảng đá lớn, khiến hắn thở không nổi.

Chỉ một ánh mắt thôi, đã có thể đạt đến hiệu quả như vậy, tiền bối Đại xà rốt cuộc mạnh đến mức nào?

Chờ đã, Tư Chính đại nhân sẽ không bỏ rơi ta chứ?

Tần Phong quay đầu nhìn Thạch Tử Minh, người sau khẽ gật đầu, đưa đến một ánh mắt “Ngươi yên tâm”.

Thấy vậy, Tần Phong thở phào nhẹ nhõm, may mà hai người còn có chút giao tình.

“Tiểu tử này ta giao cho ngươi, nhớ kỹ, nhất định phải đưa hắn trở về an toàn.”

“...”

Chỉ trong vài hơi thở ngắn ngủi, Tần Phong đã nếm trải sự lạnh nhạt của thế thái, sự ấm lạnh của lòng người.

Hắn ngây người nhìn nữ tử áo đen đang dần bước đến gần,

ánh mắt di chuyển xuống phía dưới, thầm nghĩ, ở cái thế đạo này, e rằng chỉ có tấm lòng rộng lượng như vậy, mới có thể mang đến cho trái tim lạnh lẽo của hắn chút ấm áp.

...

Trên đường đến Hắc Vụ Lâm, im lặng suốt dọc đường, bầu không khí ngột ngạt như vậy khiến nội tâm vốn đã bất an của Tần Phong dần trở nên điên cuồng.

Vì vậy, hắn lấy hết can đảm, chủ động phá vỡ sự im lặng: "Tiền bối Đại xà, không biết vãn bối nên xưng hô với ngài như thế nào?"

Nữ tử áo đen liếc nhìn, nhìn ra sự câu nệ của đối phương, nhướng mày, trêu chọc: "Tiền bối gì chứ, ta cũng chỉ lớn hơn ngươi ba trăm tuổi, còn về cách xưng hô... Tiểu chủ nhà ta vẫn gọi ta là Mặc Tam di, ngươi cứ gọi ta là Mặc di đi."

Lớn hơn ta ba trăm tuổi, ngươi bảo ta gọi ngươi là di? Còn biết xấu hổ không?

Tần Phong giật khóe miệng, suy nghĩ một lúc, rồi mặt dày gọi: "Mặc tỷ~"

Mặc Tam di nghe vậy, cười đến run rẩy.

Quả nhiên, bất kể thời đại nào, bối cảnh nào, gọi tuổi tác của phụ nữ nhỏ đi, là chân lý bất biến.

"Mặc tỷ, đệ đệ có một việc muốn thỉnh giáo." Tần Phong nịnh nọt nói.

"Đệ đệ cứ nói, tỷ tỷ đang nghe đây." Nụ cười trên mặt Mặc Tam di càng thêm rạng rỡ.

"Không biết tỷ tỷ đưa ta về Hắc Vụ Lâm, rốt cuộc là muốn làm

gì?”

“Cũng không phải chuyện gì to tát, ngươi còn nhớ một tháng trước, ngươi đã nướng thịt bò man cho tiểu chủ nhà ta chứ.”

Tiểu chủ, là tiểu thú trắng kia...

Tần Phong gật đầu, chuyến đi Hắc Vụ Lâm, đã xảy ra nhiều biến cố như vậy, hắn đương nhiên nhớ rất rõ.

Mặc Tam di vuốt ve khuôn mặt, bất đắc dĩ nói: “Từ sau khi tiểu chủ nhà ta ăn thịt nướng ngươi làm, nó liền không còn ăn được thứ gì khác, cho dù ta dùng chân hỏa nướng thịt thú thành màu đen hấp dẫn, nó cũng chỉ ngửi một chút, không hề có ý muốn ăn.”

Màu đen hấp dẫn, ngươi đó là nướng cháy rồi chứ... Tần Phong cười gượng lắng nghe.

“Tiểu chủ nhà ta đang trong thời kỳ phát triển, làm sao có thể nhịn ăn nhịn uống như vậy, thật sự không còn cách nào khác, ta mới nghĩ đến việc đưa ngươi về, làm lại món thịt nướng lần trước, để nó ăn chút gì đó.”

Thì ra là vậy, Tần Phong âm thầm thở phào nhẹ nhõm, chuyện nhỏ này, đương nhiên là việc nhỏ.

Do trên đường đi, Mặc Tam di thỉnh thoảng lại sử dụng thủ đoạn thuấn di kinh người, nên đoạn đường vốn cần gần hai canh giờ, chỉ trong thời gian hai nén nhang, đã đến nơi.

Gần đến Hắc Vụ Lâm, từ xa đã có thể nghe thấy tiếng gầm rú động trời của dã thú, trước đây mỗi khi đến lúc này, chim thú trong rừng đều sẽ bị kinh hãi, chạy trốn tứ phía.

Nhưng có lẽ là gần đây, tiếng gầm rú này quá thường xuyên, chúng dường như đã quen rồi.

Tần Phong thậm chí còn nhìn thấy, đàn chim trên cành cây ở vùng ngoại vi Hắc Vụ Lâm, chỉ liếc nhìn vào rừng một cái, rồi lại bắt đầu chải chuốt bộ lông của mình...

Mặc Tam di nghe thấy tiếng gầm rú, thở dài một tiếng, nắm lấy vai Tần Phong, lại thi triển thuấn di.

Cảnh vật xung quanh chớp nhoáng, khi hoàn hồn lại, hai người đã vào trong Hắc Vụ Lâm, tiếng gầm rú động trời cũng theo đó vang lên.

Tiếng kêu đói bụng lại thường xuyên như vậy sao? Tần Phong giật giật khóe miệng: "Mặc tỷ, tiểu gia hỏa kia chẳng lẽ từ lần trước đến nay, gần một tháng nay không ăn gì sao?"

"Haiz, chẳng phải sao, mẹ của tiểu chủ nhà ta không ở bên cạnh, tính tình nó càng thêm ngang bướng, miệng lưỡi cũng càng ngày càng kén chọn, ta quản không nổi nó." Mặc Tam di xoa trán, mặt mày ủ rũ.

Ngay lúc này, theo tiếng xào xạc của cây cối, bụi cỏ phía trước vang lên, tiểu thú trắng đáng yêu kia, lại một lần nữa xuất hiện trước mặt Tần Phong...

Chương 59: Linh Khí

“Tiểu chủ.” Mặc tam di tiến lên một bước, giang rộng hai tay, dường như muốn ôm lấy tiểu thú trắng.

Nhưng tiểu thú trắng không hề cảm kích, đôi mắt nhỏ màu lam ngọc kia đảo một vòng, lộ ra ánh mắt u oán như con người.

Tần Phong biết ánh mắt này, kiếp trước vào dịp Tết, hắn dùng một trò ảo thuật nhỏ lừa lấy kẹo que của cô bé hàng xóm, đối phương khóc lớn một trận, sau đó mỗi lần gặp mặt đều nhìn hắn như vậy…

Tiểu thú trắng khịt mũi một tiếng, quay đầu đi, giống như một tiểu công tử đang dỗi, kiểu không thể dỗ được.

Mặc tam di bất lực: “Tiểu chủ, ngươi xem ta mang ai tới đây.”

Nàng nhường chỗ, tiểu thú trắng cũng nhân cơ hội này nhìn thấy Tần Phong phía sau, thần tình lập tức vui vẻ hẳn lên.

Nó chạy đến bên cạnh Tần Phong, cọ cọ vào ống quần, kêu meo meo, bộ dạng như đang nói, đói đói, muốn ăn ăn!

Tần Phong vẻ mặt lúng túng, muốn rút chân ra, nhưng lại sợ tổn thương tâm linh nhỏ bé của tiểu thú.

Cho đến khi Mặc tam di xách tiểu thú trắng lên, ném sang một bên, tức giận: “Tiểu chủ, ngươi sau này phải trở thành Yêu Vương, sao có thể không quan tâm đến thân phận của mình như vậy.”

Tiểu thú trắng còn chưa kịp phản kháng, bụng lại vang lên tiếng ầm ầm, Mặc tam di đành chịu thua, nói với Tần Phong: “Ngươi ở đây chơi với tiểu chủ một lát, ta đi bắt vài con yêu thú

tới.”

Nói xong, thân ảnh Mặc tam di lập tức biến mất tại chỗ.

Đi rồi? Tần Phong ngẩn người, nhìn về phía tiểu thú trắng, đối phương cũng đang nhìn hắn, đôi mắt lam ngọc sáng long lanh, dường như tỏa ra ánh sáng.

Nếu ra ngoài, mang theo một tiểu thú đáng yêu như vậy, quả thực là lợi khí tán gái…

Nhưng Mặc tam di nói Yêu Vương là ý gì, chính là tiểu thú này?

Tần Phong tỏ vẻ nghi ngờ, cái gọi là Yêu Vương, đó chính là tồn tại bá chủ một phương, thực lực ít nhất cũng phải ở trên lục chuyển kiếp lực, hơn nữa bản thân cần phải có huyết mạch thiên phú cường đại.

Dù sao yêu ma quỷ quái, mỗi hai chuyển kiếp lực sẽ sinh ra bản mệnh thần thông của mình, huyết mạch thiên phú càng mạnh, bản mệnh thần thông sinh ra càng mạnh.

Thậm chí có những tồn tại đỉnh cấp trong thiên địa, mỗi một chuyển kiếp lực, liền có thể diễn sinh ra một đạo bản mệnh thần thông, quả thực giống như hack vậy.

Cho nên, Tần Phong rất khó liên tưởng tiểu gia hỏa trước mặt này, với những tồn tại trong truyền thuyết trong sách.

Bộ dạng của nó, có gì khác biệt với con mèo nhà mình nuôi kiếp trước?

Chờ đã, nói đến mèo, mình chính là cao thủ vuốt ve mèo… Tần Phong nhìn tiểu thú trắng, nuốt nước miếng, tâm hồn vuốt ve mèo trong lòng dường như không nhịn được nữa, hắn vẫy vẫy tay cười nói: “Ngươi lại đây.”

… Một lát sau, tiểu thú trắng dưới mười tám thức vuốt ve mèo của Tần Phong, lộ ra vẻ mặt hưởng thụ.

Hừ, quả nhiên, trên đời này không có con mèo nào có thể tiếp nhận được thế công của ta, Tần Phong vẻ mặt tự đắc: “Nhưng ta thật không ngờ, tiểu gia hỏa ngươi, lại là cái.”

Vừa rồi lúc lật người cho tiểu gia hỏa, Tần Phong mới vô tình phát hiện ra điểm này, hắn vốn tưởng rằng, tiểu gia hỏa tham ăn như vậy, nhất định là đực, nhưng mà, đực cái đối với hắn mà nói, đều không quan trọng, chỉ cần có thể vuốt ve là được.

Ầm!

Đúng lúc này, trên bầu trời, rơi xuống mấy cỗ thi thể yêu thú, đập xuống mặt đất ầm ầm, bụi đất bay mù mịt.

Thân ảnh Mặc tam di lần nữa xuất hiện, nàng vỗ vỗ tay, sau đó liền nhìn thấy tiểu thú trắng trong lòng Tần Phong, lập tức nhíu mày: “Ngươi đang làm gì tiểu chủ?”

“Không làm gì.” Tần Phong thần sắc cứng đờ, theo bản năng buông tiểu thú trắng ra, nó rơi xuống đất, thần tình có chút lưu luyến.

Mặc tam di hồ nghi liếc mắt nhìn, không nói gì thêm: “Bắt đầu nướng đi.”

“Được.” Tần Phong đáp rất sảng khoái, nhưng sau khi nhìn rõ số lượng yêu thú trước mặt, hắn liền hỏi: “Nướng hết?”

“Nếu không thì sao?”

“Nó, ăn hết sao?” Tần Phong tỏ vẻ nghi ngờ.

“Bảo ngươi nướng thì ngươi cứ nướng, còn muốn về không?”

“…”

Thời gian vội vã trôi qua, chẳng mấy chốc trời đã tối, Tần Phong rắc ớt bột lên con yêu thú cuối cùng đang xèo xèo mỡ, lau mồ hôi trên trán, sau mấy canh giờ nỗ lực không ngừng, hắn cuối cùng cũng nướng xong tất cả yêu thú.

Tiểu thú trắng nóng lòng muốn thử, lập tức nhào tới chỗ thịt nướng, cắn xé.

Mà ở một bên khác, cũng truyền đến tiếng "Ưm ~", Tần Phong tìm theo tiếng nhìn lại, khóe miệng giật giật, khó trách bảo mình nướng nhiều như vậy, thì ra ngươi cũng muốn ăn!

Một rắn một thú ăn ngấu nghiến, mấy con thú nướng nhanh chóng bị tiêu diệt sạch sẽ.

Tiểu thú trắng nằm úp sấp trên mặt đất ợ một cái, Mặc tam di lười biếng dựa vào một gốc cây, duỗi lưng, vẻ mặt thỏa mãn, đường cong kia khiến Tần Phong trong lòng thầm hô chịu không nổi.

Không thể nhìn nhiều, nhìn nhiều ban đêm sẽ không ngủ được… Tần Phong lưu luyến rời mắt, lên tiếng hỏi: "Mặc tỷ, với thực lực của tỷ, tại sao lại ẩn náu trong Hắc Vụ Lâm này?"

Yêu thú cường đại vì muốn thu được nhiều tu luyện tài nguyên hơn, thường sẽ khoanh vùng lãnh địa của mình, uy hiếp những yêu ma quỷ quái khác, cấm tiếp cận.

Tần Phong tuy không biết Mặc tam di mạnh đến mức nào, nhưng có thể khiến Thạch Tử Minh kiêng kị như vậy, hẳn là cũng không yếu, hoàn toàn có năng lực đi tranh đoạt địa vực tài nguyên phong phú hơn, chứ không phải ẩn náu trong Hắc Vụ Lâm nhỏ bé này.

Mặc tam di cũng không có ý định giấu diếm, trực tiếp nói: "Lúc trước nương của tiểu chủ, cũng chính là đại tỷ của ta, dặn dò ta tu

luyện ở chỗ này, ta cũng vạn phần khó hiểu.

Nhưng trải qua năm tháng, lại hấp thu được một ít linh khí của thiên địa nhật nguyệt, tốc độ tu luyện thật sự tinh tiến không ít.

Ngay cả tiểu chủ, cũng được lợi ích rất lớn, có lẽ lúc trước đại tỷ đã nhìn ra, nơi này là phúc địa của chúng ta."

Tần Phong trầm ngâm, thiên địa vạn vật tu luyện pháp môn, không giống nhau.

Thần Vũ chú trọng huyết khí hóa kình khí, Văn Thánh chú trọng lấy văn khí quán đỉnh, bách quỷ chú trọng ăn âm khí của vạn vật.

Mà ngoài huyết khí, văn khí, âm khí ra, thiên địa nhật nguyệt, còn diễn sinh ra một loại linh khí cực kỳ hiếm hoi.

Nói đến linh khí này, thật sự là thứ tốt, người thuộc bất đồng đạo thống, đều có thể hấp thu thứ này, đề cao tu vi, đạt đến hiệu quả một ngày ngàn dặm.

Trong sách thậm chí còn ghi lại, thời viễn cổ, thiên địa vạn vật đều lấy linh khí làm căn bản tu luyện, chỉ là theo thời gian trôi qua, linh khí trong thiên địa càng ngày càng ít, cho nên mới diễn sinh ra rất nhiều tu luyện chi pháp không cần dựa vào linh khí.

Theo lời Mặc tam di, trong Hắc Vụ Lâm lại có thể sinh ra linh khí, chẳng lẽ nơi này là một mỏ vàng?

Tần Phong thi triển Đồng Thuật, nhìn về phía xung quanh, ngoại trừ âm khí màu xanh lá cây dồi dào hơn một chút, cũng không nhìn thấy gì đặc biệt, còn linh khí trong truyền thuyết kia, tự nhiên cũng không thấy bóng dáng.

Hắn lắc đầu, nghĩ có lẽ chỉ là Mặc tam di tình cờ hấp thu được

một ít mà thôi.

Nhìn sắc trời, cũng không còn sớm, Tần Phong đứng dậy: “Mặc tỷ, phiền tỷ đưa ta về.”

Mặc tam di ngáp một cái: “Lần này vất vả rồi, ta cũng không chiếm tiện nghi của ngươi, thứ này tặng cho ngươi.”

Một vật nhỏ bị ném tới, Tần Phong đưa tay tiếp lấy, mở lòng bàn tay ra xem, lại là một mảnh vảy màu đen, cầm vào tay trơn nhẵn lạnh lẽo, tỏa ra ánh sáng đen nhánh.

“Mặc tỷ, đây là?”

“Thứ này là rắn vảy ta lột ra, ngày sau nếu gặp nguy hiểm, có lẽ có thể bảo vệ ngươi một mạng.”

Tần Phong nghe vậy, lộ ra vẻ mừng rỡ, thứ bảo vệ mạng đương nhiên là càng nhiều càng tốt, còn hiệu quả… Thứ Mặc tỷ tặng, sao có thể kém được!

“Đa tạ Mặc tỷ!”

“Ừm.” Mặc tam di gật đầu, sau đó nắm lấy vai Tần Phong, giống như lúc đến, đưa hắn trở về Tấn Dương thành.

Một ngày đi, không những nhận được một tỷ tỷ cường đại, còn nhận được vật tùy thân của nàng, quả thực thu hoạch phong phú… Ngoài Tấn Dương thành, Tần Phong vui vẻ nghĩ.

Chương 60: Đêm không yên bình

Đêm khuya, trăng sao thưa thớt, đêm nay thành Tấn Dương chú định không yên bình.

Cánh cổng phủ thành chủ ầm ầm đổ xuống, Thạch Tử Minh bước vào phủ, sắc mặt âm trầm đáng sợ.

Cách đây không lâu, năm tên thuộc hạ được hắn phái đi giám sát phủ thành chủ, đèn dẫn hồn lại đồng loạt tắt ngúm, hắn vội vàng chạy đến đây, tìm đến vị trí năm người mai phục lúc sinh thời, chỉ thấy một mảnh y phục nhuốm máu, ngay cả thi thể cũng không còn!

Cái chết của năm người này, không thể thoát khỏi liên quan đến mệnh lệnh của hắn, Thạch Tử Minh nổi giận, triệu tập mọi người ở Trảm Yêu ti, trực tiếp phá hủy cổng phủ thành chủ, xông vào phủ, dự định tìm ra kẻ gây ra tất cả chuyện này, đem chém thành muôn mảnh!

Vì động tĩnh quá lớn, mọi người trong phủ chạy ra, trong đó có thành chủ Diệp Hằng, cùng con trai Diệp Lạc Đình.

Diệp Lạc Đình nhìn thấy cổng nhà mình bị phá hủy, lên tiếng quát: “Các ngươi muốn làm gì? Nơi này là phủ thành chủ, không đến lượt Trảm Yêu ti các ngươi ở đây làm càn!”

Thạch Tử Minh vung tay phải, Diệp Lạc Đình đang kích động lập tức bị câu hồn, không thể nói thêm một chữ nào nữa.

“Trong phủ thành chủ có tà túy xâm nhập, ta với tư cách ti

chính Trảm Yêu ti, kiểm tra toàn bộ phủ, tập trung tất cả mọi người ở đây, nếu có kẻ dám kháng mệnh...” Thạch Tử Minh đặt bầu rượu lớn trên lưng xuống, chỉ nghe thấy một tiếng ầm, mặt đất nứt toác, vết nứt lan ra khắp nơi.

Ý tứ uy hiếp không cần nói cũng hiểu!

Diệp Hằng lạnh lùng nhìn tất cả những điều này, không có ý định ngăn cản, mà cười lạnh nói: “Ti chính đại nhân thật uy phong, ngươi có biết, Trảm Yêu ti tự tiện xông vào phủ thành chủ, sẽ có hậu quả gì không?”

Thạch Tử Minh cười gượng: “Thành chủ đại nhân nói vậy là sao, tự tiện xông vào là sao, có tà túy giết năm huynh đệ của ta, sau đó chạy vào phủ của ngươi, ta hoàn toàn là vì sự an toàn của ngươi mà cân nhắc.

Này, mấy người các ngươi, còn không mau bảo vệ thành chủ đại nhân, đừng để tà túy thừa cơ xông vào!”

Mấy người nghe vậy, lập tức lấy thế gọng kìm, bao vây Diệp Hằng ở giữa, dáng vẻ này nói là bảo vệ, càng giống như đang đề phòng hắn chạy trốn.

Còn những đồng liêu khác của Trảm Yêu ti tiến vào phủ thành chủ bắt đầu lục soát, bầu không khí ngột ngạt khiến người ta thở không nổi.

Khoảng nửa canh giờ sau, tất cả mọi người đều trở lại cổng, Thạch Tử Minh nhìn Thương Phi Lan dẫn đầu, chỉ thấy đối phương lắc đầu.

Không có bất kỳ thu hoạch nào!

Thạch Tử Minh nhíu mày, lập tức thi triển quỷ nhãn, biện quỷ thức hồn, hắn quét mắt nhìn đám người phủ thành chủ đang tụ tập, tất cả mọi người tam hồn thất phách đều đầy đủ, không có gì

bất thường!

Diệp Hằng cười lạnh một tiếng: “Xem ra, ti chính đại nhân của chúng ta đã nhìn nhầm, không tìm thấy tà túy kia?”

Thạch Tử Minh nghe vậy, từng bước ép sát, cúi đầu hỏi: “Tên thất phẩm võ phu luôn bảo vệ con trai ngươi đã đi đâu?”

Diệp Hằng không để tâm: “Hắn là người, cũng không phải con chó bị xích, ta còn có thể nhìn chằm chằm vào hắn mãi hay sao?

Võ phu tính nóng như lửa, hắn có lẽ đã đi thanh lâu nào đó, ti chính đại nhân cũng là khách quen của thanh lâu, không bằng đi tìm xem?”

Hai người nhìn nhau, cũng là đang giao tranh vô hình.

Thấy đêm nay sẽ không còn kết quả gì, Thạch Tử Minh xoay người nhấc bầu rượu lớn, sải bước rời đi: “Chúng ta đi!”

“Không tiễn!” Diệp Hằng thần sắc như thường, chỉ là khi tất cả mọi người của Trảm Yêu ti đều rời đi, hai mắt hắn lại trong nháy mắt biến thành toàn màu đen, rất nhanh sau đó lại khôi phục bình thường.

……

Một bên khác, Tân Tuyền nhai, nhà của lão Lý.

Cánh cửa gỗ cũ kỹ bị đẩy ra ken két, một vị khách không mời mà đến, nhờ ánh trăng mờ ảo, mới có thể nhìn rõ người đến, chính là tên thất phẩm võ phu biến mất khỏi phủ thành chủ.

Lão Lý nghe thấy động tĩnh, từ trong nhà đi ra: “Hôm nay quá muộn, không bán rượu nữa.”

Võ phu không mở miệng, nhưng trong cơ thể lại phát ra tiếng động: “Ai có thể ngờ, thống lĩnh Trấn Linh quân Lý Dương mười

tám năm trước, nay lại biến thành bộ dạng này."

Lão Lý nheo mắt, đánh giá võ phu: "Khu thi chi pháp..... Hừ, không phải người, cũng chẳng phải quỷ, thứ đồ chơi này, tìm ta cái lão què này làm gì."

"Năm đó ngươi dẫn mười vạn quân cùng tộc Ca Lâu La giao chiến ở Trấn Linh quan, thảm thắng trở về, binh sĩ sống sót bị nguyền rủa lửa ăn mòn, sống không bằng chết.

Thế nhưng thành Phụng Thiên lại coi như không thấy, không phái người đến tiếp ứng cứu chữa các ngươi, dẫn đến binh sĩ trở về trừ ngươi ra, toàn bộ bị thiêu chết.

Chẳng lẽ, ngươi không hận sao?" Hai mắt võ phu lóe lên ánh sáng xanh lục, giống như quỷ hỏa, lời nói của hắn cũng là đang khiêu khích.

Lão Lý ngực phập phồng, dường như là nhớ lại năm đó, dưới vẻ mặt bình tĩnh, lại ẩn chứa lửa giận không muốn người biết.

"Vậy thì sao?"

"Vậy thì..... Chúng ta đến tìm ngươi, hy vọng ngươi có thể gia nhập chúng ta, lật đổ Đại Càn, trọng tố thế giới này!"

Gió đêm thổi qua, im lặng đến đáng sợ.

Lão Lý không đáp lại, rất lâu sau mới cười thành tiếng.

"Ngươi cười cái gì?" Sự tồn tại trong cơ thể võ phu hỏi.

"Nói đến ta cũng có chút động lòng." Lão Lý cười toe toét.

"Nếu đã như vậy....." Chưa dứt lời, bóng tối của những ngôi nhà xung quanh hóa thành những cây cột đen khổng lồ, giống như quan tài, chôn vùi võ phu trong nháy mắt.

Lão Lý xoay người, trở lại nhà trong, lẩm bẩm tự giễu: “Nếu như đáp ứng ngươi, tương lai bước trên hoàng tuyền lộ, những huynh đệ đã khuất sẽ nhìn ta như thế nào.”

Năm đó trên đường về, những binh sĩ sống sót kia chính là chết ở thành Tấn Dương này.

Đối với hắn mà nói, nói là thành Tấn Dương, không bằng nói là cấm dương thành.

Đây là thành của Lý Dương hắn, cũng là quan tài của Lý Dương hắn.

……

Trong phủ thành chủ, Diệp Hằng trong căn phòng u ám mở mắt: “Tìm được Lý Dương rồi, đáng tiếc không thể kéo hắn vào phe chúng ta, nếu không kế hoạch tương lai sẽ dễ dàng thực hiện hơn nhiều.”

Tượng quỷ phật ba đầu sáu tay, phát ra tiếng cười ghê rợn: “Những binh sĩ này đều là kẻ cố chấp, muốn bọn họ làm trái bản tâm, còn khó hơn là bắt tên đại vương ăn nhiều kia nhịn ăn.”

“Bên các ngươi chuẩn bị thế nào rồi? Khi nào thì động thủ?”

“Sắp rồi.”

Hai người còn đang nói chuyện, bên ngoài lại truyền đến tiếng bước chân vội vàng.

Diệp Lạc Đình vào phòng, cẩn thận liếc nhìn xung quanh, sau đó hỏi: “Cha, quỷ diện đại nhân kia đâu?”

“Hắn nhận được triệu tập của Đường gia bộ binh thành Phụng Thiên, đã rời đi rồi.”

Diệp Lạc Đình thở phào nhẹ nhõm: “Vậy hai tên võ phu chết

mà sống lại kia cũng bị hắn mang đi rồi?"

"Ừ, ngươi đến đây, tìm ta có chuyện gì?" Diệp Hằng nghiêng đầu nhìn, ánh mắt lạnh lùng.

Diệp Lạc Đình giật mình, hắn luôn cảm thấy phụ thân mình sau khi quỷ diện kia đến, liền trở nên xa lạ.

"Con muốn hỏi, tiếp theo phải đối phó với Tần Phong nhà họ Tần như thế nào, dù sao người bên cạnh chúng ta có thể dùng đều đã không còn.

Mà bên cạnh tên nhóc kia, lại luôn có một hộ vệ."

"Chuyện này không cần chúng ta xử lý nữa."

Diệp Lạc Đình nghe vậy, đầy vẻ khó hiểu: "Không cần chúng ta xử lý? Nhưng cha, trước kia cha không phải còn muốn dùng thi thể của hắn, lấy lòng Đường gia bộ binh, đổi lấy cơ hội chúng ta tiến vào thành Phụng Thiên sao?"

"Lời tương tự, ta không muốn lặp lại lần nữa." Diệp Hằng nhìn chằm chằm Diệp Lạc Đình, người sau thấy vậy toàn thân run lên, lập tức không dám hỏi thêm nữa, vội vàng cáo từ rời đi.

Tượng quỷ phật lại lên tiếng: "Tần Phong nhà họ Tần? Đó là ai?"

"Chỉ là một tên con trai của tam đẳng phong quốc tướng quân đắc tội với Đường gia bộ binh, lúc trước để không khiến Diệp Hằng nghi ngờ, liền thuận theo ký ức của những tên bộ binh kia mà tương kế tựu kế thôi, người không quan trọng."

"Thì ra là vậy..... Tiếp theo ta bận rồi, không thể liên lạc với ngươi nữa, ngươi tự mình khiêm tốn một chút."

"Ta chờ tin tốt của các ngươi....."

Chương 61: Trong mắt thầy thuốc không phân biệt nam nữ

Sáng sớm hôm sau, Tần Phong dậy sớm đẩy cửa rời khỏi phòng, đêm qua trằn trọc trên giường, thế nào cũng không ngủ được, chỉ có thể trong đầu lần lượt nhớ lại những y thư điển tịch đã xem qua, bất tri bất giác trời đã sáng.

“Khó trách cổ nhân thường nói phi lễ chớ nhìn, cổ nhân quả nhiên không lừa ta……” Tần Phong thở dài một tiếng, thân thể người trẻ tuổi, quả nhiên vẫn là hỏa khí quá vượng.

Hôm nay hắn không định đến Thính Vũ Hiên, mà là muốn tìm một cửa hàng để mở y quán.

Một là có thể thông qua việc cứu chữa bệnh nhân, học lấy sở dụng đối với y thư điển tịch, nhanh chóng tích lũy văn khí.

Hai là tự nhiên có thể nâng cao trình độ y thuật của bản thân, tranh thủ sớm ngày giúp Liễu Kiếm Ly xử lý kinh mạch bị tổn thương.

Đi vòng vèo đến hồ đình Tần phủ, hai bóng hình xinh đẹp đã trở về.

Gió nhẹ thổi qua, cuốn theo mái tóc đen nhánh của mỹ nhân áo trắng, cũng bất tri bất giác, khẽ lay động tâm của Tần Phong.

Nhìn dung nhan tuyệt mỹ như tiên tử kia, Tần Phong cảm khái trong lòng, nếu như nàng không độ cảnh thất bại, e rằng hắn và nàng, cả đời cũng chỉ là người qua đường……

“Hửm?”

Lúc này, Tần Phong bỗng nhiên phát hiện ra một chi tiết.

Trước kia hộp kiếm tinh xảo kia hoặc là do Lam cô nương phụ trách cõng, hoặc là được đặt bên cạnh cột đình của hồ đình, nhưng hôm nay, hộp kiếm kia lại lặng lẽ dựa vào bên cạnh xe lăn của Liễu Kiếm Ly.

Đây là một dấu hiệu tốt!

Ít nhất cũng nói rõ, tâm kết của Liễu Kiếm Ly đã buông lỏng.

Tần Phong mỉm cười, sau đó liền gọi Lam Ngưng Sương đến.

"Hôm nay, còn muốn ra ngoài tu hành sao?" Tần Phong hỏi.

Lam Ngưng Sương lắc đầu: "Dục tốc bất đạt, mấy ngày nay những thứ tiểu thư dạy ta, ta còn định củng cố một chút. Nói đến cũng phải đa tạ cô gia, nếu không phải cô gia, tiểu thư không biết còn trầm luân bao lâu nữa."

"Nàng ấy là nương tử của ta, quan tâm nàng ấy là chuyện nên làm của ta." Tần Phong không để ý: "Vậy nếu hôm nay ngươi không có việc gì, thì cùng ta ra ngoài một chuyến đi."

Chuyện gặp phải ngày hôm qua quá nhiều, Tần Phong đã chuẩn bị sẵn tâm lý, sau này cho dù ra ngoài làm gì, đều phải mang theo một hộ vệ bên người, tuyệt đối không đem tính mạng của mình ra đùa giỡn!

Hơn nữa cho đến tận bây giờ, hắn cũng chưa nghĩ ra, tên thất phẩm võ phu của Thành chủ phủ kia tại sao lại muốn giết hắn? Là bởi vì Đường gia của Binh bộ đế đô?

Tần Phong luôn cảm thấy, sau khi xuyên việt đến thế giới này, rất nhiều người muốn dồn hắn vào chỗ chết, có chút ủy khuất.

Lam Ngưng Sương gật đầu: "Cô gia chờ một chút, tiểu thư trợ

giúp ta tu hành, ngày hôm qua không có ăn gì, ta đi dặn dò phòng bếp làm một ít."

"Không cần phiền phức như vậy, ta đi làm cho tiểu thư nhà ngươi một bát mì, lần trước nàng ấy còn nói mì ta nấu ngon." Tần Phong nói xong, liền đi đến phòng bếp, không bao lâu sau, liền bưng đến một bát mì, đưa đến trước mặt Liễu Kiếm Ly.

Mùi thơm nhàn nhạt của mì truyền đến, Liễu Kiếm Ly khẽ ngẩng cằm trắng như ngọc lên, nhìn về phía đối phương, môi son khẽ mở: "Cảm ơn." Nói xong, liền đưa cánh tay trắng nõn ra nhận lấy bát mì.

Nàng ăn rất chậm, vẫn tao nhã như lần trước, Tần Phong cũng không vội, đứng ở một bên.

Lam Ngưng Sương ở cách đó không xa nhìn thấy cảnh tượng này, trong lòng không khỏi nảy ra một ý nghĩ như vậy, có lẽ cô gia và tiểu thư, vốn là trời sinh một cặp.

.....

Hai người rời khỏi Tần phủ, đi không phải là con đường trước kia, Lam Ngưng Sương tò mò hỏi: "Cô gia, chúng ta muốn đi đâu?"

"Ta muốn mở y quán trong thành, nhưng vì không có kinh nghiệm gì, nên muốn đi tìm Tống y sư quen biết để hỏi thăm một chút." Tần Phong đáp như vậy.

"Mở y quán? Cô gia đang yên đang lành, tại sao lại muốn làm y sư?"

"Ta ở trong một quyển 《Thiên Nguyên Nội Kinh》 của Thính Vũ Hiên, tìm được cách chữa trị kinh mạch bị tổn thương của tiểu thư nhà ngươi, nhưng kinh mạch nối liền thân trên và thân dưới quá quan trọng, sơ sẩy một chút, hậu quả khó lường.

Vì vậy, ta muốn tự mình mở y quán, cứu chữa nhiều bệnh nhân hơn, nâng cao y thuật của bản thân.

Như vậy, có lẽ trong tương lai không xa, sẽ có thể chữa khỏi thương thế của tiểu thư nhà ngươi." Tần Phong nói năng hùng hồn đầy lý lẽ.

Lam Ngưng Sương nghe vậy, cả người sững sờ tại chỗ: "Cô gia, ngươi nói là thật sao?"

Nhìn thấy đối phương vừa không dám tin, vừa kích động, Tần Phong rất có thể hiểu được, dù sao thương thế của Liễu Kiếm Ly, ngay cả ngự y của Phụng Thiên thành cũng bó tay.

Nhưng hắn cũng hiểu, hy vọng càng lớn, thất vọng càng lớn, vì vậy, hắn cũng không nói quá tuyệt đối.

"Chỉ là có một phương hướng đại khái mà thôi, thành hay không, phải đến lúc đó thử mới biết được."

"Lời của cô gia từ trước đến nay đều thành sự thật, ta tin tưởng cô gia có thể làm được." Lam Ngưng Sương vẻ mặt kiên định.

Tần Phong mỉm cười, không nói thêm gì nữa, một người mang theo hy vọng, cuộc sống mới có đầu.

Hai người đi được một nén nhang, phía trước bỗng nhiên truyền đến tiếng gà gáy quen thuộc.

Tần Phong vội vàng ngẩng đầu nhìn, quả nhiên là thanh lâu ngày nhớ đêm mong kia.

Bởi vì Tần phủ mới chuyển đến trung tâm thành, cho nên từ Tần phủ đến Thính Vũ Hiên, đã không còn đi qua thanh lâu nữa, điều này khiến Tần Phong rất tiếc nuối. Không ngờ, hôm nay đi tìm Tống y sư, còn có thu hoạch ngoài ý muốn này.

Thời tiết chuyển lạnh, các cô nương diễm lệ, quần áo mặc trên người nhiều hơn, nhưng dưới lớp áo màu sắc kia, bộ ngực nhô lên và đôi chân trắng nõn, vẫn mơ hồ có thể nhìn thấy.

Mà cảm giác mơ hồ này, so với trước kia, càng thêm câu hồn đoạt phách!

Càng đến gần, giọng nói ngọt ngào càng thêm rõ ràng: "Đại gia, trời lạnh như vậy, không bằng vào trong ấm áp một chút a～"

Tần Phong tự nhiên là không thể đi vào, nhưng nhìn thêm vài lần tổng cộng không có vấn đề gì chứ?

Vì vậy, hắn cố ý đi chậm lại.

Lam Ngưng Sương thấy vậy, nhíu mày, nàng vốn muốn nói gì đó, nhưng lời đến bên miệng lại nuốt xuống.

Tiểu thư thân thể có bệnh, không thể cùng phòng với cô gia, mà bà bà của Liễu phủ đã từng nói, tuổi tác như cô gia, là lúc nam nhân huyết khí phương cương nhất, nếu như không được giải tỏa, e rằng sẽ không tốt.

Nghĩ đến đây, Lam Ngưng Sương sắc mặt ửng đỏ, cắn môi nói: "Cô gia."

"A?" Tần Phong giật mình, chẳng lẽ là mình nhìn quá lâu, bị phát hiện rồi?

"Nếu như ngươi thật sự nhịn không được, buổi tối lúc đêm khuya thanh vắng, ta có thể đến phòng của ngươi." Lam Ngưng Sương thanh âm nhỏ như ruồi muỗi, tai nóng lên, tim cũng đập càng thêm mãnh liệt.

Lúc trước đêm động phòng hoa chúc, nàng còn có thể mặt không đổi sắc cởi bỏ ngoại y, thay tiểu thư cùng phòng với cô gia, nhưng theo sự tiếp xúc ngày càng sâu, lá gan của nàng ngược lại

càng ngày càng nhỏ.

Móa, thật sự bị phát hiện rồi..... Tần Phong khóe miệng giật giật, vội vàng giải thích cho bản thân: “Ngươi hiểu lầm rồi, ta đã từng nói, trước khi bước vào thất phẩm, là tuyệt đối sẽ không đụng đến chuyện nam nữ.”

“Vậy tại sao cô gia lại nhìn chằm chằm vào những phong trần nữ tử kia không chớp mắt?” Một đòn chí mạng của Lam Ngưng Sương, đánh Tần Phong trở tay không kịp.

Ngươi hỏi trực tiếp như vậy, ít nhất cũng cho ta một bậc thang để xuống a..... Tần Phong nuốt nước miếng, đầu óc xoay chuyển nhanh chóng, sau đó bịa chuyện nói: “Lam cô nương ngươi hiểu lầm rồi, ta sắp sửa mở y quán trở thành y sư.

Mà trong mắt y sư, chỉ có bệnh nhân, không phân biệt nam nữ.

Ngươi cho rằng ta đang nhìn những cô nương kia? Không, ngươi sai rồi, ta chỉ đang nhìn bệnh chứng của các nàng ấy.”

“Bệnh chứng?” Lam Ngưng Sương nhíu mày, thần sắc không giống như tin tưởng lắm.

“Ngươi xem cô nương kia sắc mặt trắng bệch, môi tím tái, phần lớn là dạ dày xuất hiện vấn đề, dẫn đến chán ăn.

Ngươi lại xem cô nương kia ngực sưng to, đại khái là cạnh tranh đồng hành kịch liệt, dẫn đến áp lực tinh thần quá lớn, mất ngủ, gây ra tràn khí màng phổi.

Ngươi lại xem cái kia.....”

Tần Phong một hơi nói ra rất nhiều bệnh chứng, ánh mắt nghi ngờ của Lam Ngưng Sương cũng dần dần nhạt đi: “Không ngờ cô gia đối với y thuật lại có tạo nghệ cao như vậy, vậy cô gia có thể nhìn ra ta có bệnh chứng gì không?”

Đây là đang thử thách ta? Xem ra, ngươi vẫn không tin tưởng nhân phẩm của ta a..... Tần Phong sững sờ một chút, chỉ liếc mắt một cái, liền hỏi: “Lam cô nương, ngươi có phải là thỉnh thoảng sẽ cảm thấy tức ngực, khó thở, lúc dùng sức quá mạnh còn xuất hiện khó thở trong thời gian ngắn?”

Lam Ngưng Sương trừng lớn hai mắt: “Cô gia làm sao biết?”

Hừ, bộ ngực vĩ đại như vậy, lại dùng vải quấn ngực bao bọc lại, có thể không bị siết chặt khó chịu sao?

Tần Phong ngữ trọng tâm trường nói: “Lam cô nương, đừng dùng vải quấn ngực nữa, đổi thành yếm đi.”

Lam Ngưng Sương nghe vậy, vội vàng dùng hai tay ôm lấy trước ngực, sắc mặt đỏ bừng.

Qua hồi lâu, nàng mới nhỏ giọng nói: “Trước kia đã từng mặc yếm, nhưng như vậy..... quá ảnh hưởng đến việc luyện kiếm.”

Tần Phong há hốc mồm, thầm nghĩ, mình e rằng vẫn đánh giá thấp bộ ngực của Lam cô nương.....

Chương 62: Thi Tâm Cổ

Hai người đến một con phố, mùi thuốc xông thẳng vào mặt, nơi đây là nơi tập trung của hầu hết các y quán và dược phòng ở thành Tấn Dương, cũng là mục đích chuyến đi này của Tần Phong.

Đi đến bên ngoài y quán của Tống y sư, Tần Phong đột nhiên dừng bước, bên trong y quán chật kín người, nhìn trang phục của mọi người, đa số đều là y sư, ngay cả Tống y sư cũng đứng ở vòng ngoài đám người, nhíu chặt mày.

"Tống y sư?" Tần Phong bước lên trước, chào hỏi, Lam Ngưng Sương theo sát phía sau.

Lão giả tóc hoa trắng nghe vậy quay đầu lại, sau đó sắc mặt kinh ngạc: "Tần công tử, sao ngươi lại đến đây? Ta đang định đi tìm ngươi!"

"Có một số việc muốn đến đây thỉnh giáo… Tống y sư muốn tìm ta là có chuyện gì?" Tần Phong vừa tò mò, vừa thò đầu nhìn về phía trước.

Chỉ thấy ở giữa đám người, đặt một tấm ván giường, lúc này trên đó đang nằm một thiếu niên mặc trang phục hoa lệ, môi thâm đen, mặt không có chút máu, bên cạnh hắn, còn có một người trung niên mập mạp mặc trang phục cũng không tầm thường, mắt đỏ hoe, vẻ mặt lo lắng.

Tống y sư ghé tai nói nhỏ nguyên do.

Hóa ra, người trung niên mập mạp tên Tiền Phú Quý, là thương nhân giàu có ở thành Tấn Dương, còn người nằm trên ván giường chính là con trai của ông ta.

Hôm qua ông ta đi buôn bán trở về, dẫn cả nhà đi ăn cơm ở Vọng Nguyệt Cư, đến chiều tối, Tiền thiếu gia liền toàn thân phát lạnh, nôn mửa không ngừng, sau đó mời y sư đến nhà, sắc một thang thuốc, triệu chứng mới biến mất.

Ban đầu tưởng chỉ là một phen hú vía, ai ngờ sáng nay, lại biến thành bộ dạng này!

Tiền Phú Quý lo lắng như lửa đốt, vội vàng sai người đưa con trai đến đây, thế nhưng các y sư thay phiên kiểm tra, đều không nhìn ra vấn đề!

"Tối qua, Tiền thiếu gia ăn đồ của Vọng Nguyệt Cư mới xuất hiện triệu chứng này, cho nên mọi người đều phỏng đoán…" Tống y sư không nói hết lời, nhưng ý tứ đã rất rõ ràng.

Tần Phong nghe vậy, nhíu mày, hắn tiếp quản Vọng Nguyệt Cư đến nay, còn chưa từng xảy ra chuyện như vậy, lập tức chen vào đám người, đi về phía giữa, muốn tự mình xem xét một phen.

Thế nhưng vì động tác chen lấn, khiến một y sư bên cạnh bất mãn, người sau quay đầu lại, đầu tiên là sững người, sau đó kinh hô: "Ngươi là Tần Phong của Vọng Nguyệt Cư!"

Vọng Nguyệt Cư có nhiều tửu lâu gia nhập, buôn bán náo nhiệt, ở thành Tấn Dương như mặt trời ban trưa, cho nên danh tiếng của Tần Phong cũng được nhiều người truyền tai nhau, vị y sư này từng cùng bạn bè đến dự tiệc vào ngày hôn lễ của Tần gia, cho nên nhận ra Tần Phong.

Mọi người xung quanh nghe vậy, nhao nhao nhìn sang, còn Tiền Phú Quý bên cạnh ván giường càng là đột nhiên đứng dậy, quay người lại quát: "Ai là Tần Phong!"

Các y sư nhường đường, Tần Phong cũng bị lộ ra, Tiền Phú Quý không nói hai lời, lập tức tiến lên túm lấy cổ áo hắn, trừng

mắt nhìn: “Con trai ta sau khi ăn đồ ở Vọng Nguyệt Cư của ngươi lại biến thành như vậy, nếu con trai ta có mệnh hệ gì, ta muốn ngươi lấy mạng đền mạng!”

Lam Ngưng Sương thấy vậy nhíu mày, đang muốn tiến lên tách hai người ra, lại bị Tần Phong đưa tay ngăn lại: “Vọng Nguyệt Cư mở cửa buôn bán đã lâu như vậy, còn chưa từng xuất hiện vấn đề.

Hơn nữa, tối qua Tiền lão bản cả nhà cũng ăn cơm ở Vọng Nguyệt Cư, cho dù có xảy ra chuyện, cũng không có lý nào chỉ có mình Tiền thiếu gia xảy ra chuyện.”

Lời này rất có lý, đây cũng là nguyên nhân khiến các y sư không hiểu, bọn họ từng cho rằng là do Tiền thiếu gia còn nhỏ, thân thể yếu hơn, nhưng ngày thường những đứa trẻ đến Vọng Nguyệt Cư ăn uống, nhiều vô số kể, không có lý nào chỉ có mình Tiền thiếu gia trúng chiêu.

“Còn muốn chối cãi!” Tiền Phú Quý càng dùng sức hơn.

Tần Phong trong lòng bất mãn, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt lo lắng như lửa đốt của đối phương, hắn vẫn thở dài nói: “Tiền lão bản, bây giờ ông như vậy, cũng không cứu được Tiền thiếu gia, chi bằng để ta lên xem xét một phen.”

Tiền Phú Quý đương nhiên không chịu, chỉ cho rằng Tần Phong là muốn nhân cơ hội ra tay, tạo ra cái chết không đối chứng.

Các y sư khác nghe vậy, cũng lên tiếng ngăn cản.

Thấy tình hình rơi vào bế tắc, Tống y sư đột nhiên lên tiếng thay Tần Phong: “Mọi người không bằng để Tần công tử xem xét một phen, ta từng được lĩnh giáo y thuật của Tần công tử, so với lão phu chỉ có hơn chứ không kém.”

Lời này vừa ra, mọi người hai mặt nhìn nhau, Tống y sư bước vào nghề này đã lâu, ở thành Tấn Dương cũng coi như là đức cao vọng trọng.

Nhưng Tần công tử này mới bao nhiêu tuổi, y thuật lại khiến Tống y sư tự than thở không bằng?

Tiếng phản đối nhỏ đi rất nhiều, Tiền Phú Quý sắc mặt giằng co, lực đạo trên tay tuy nhỏ đi một chút, nhưng vẫn không buông tay.

Ngay lúc này, thiếu niên nằm trên ván giường đột nhiên ho ra một ngụm máu, sau đó nằm thẳng cẳng, miệng mũi cũng không còn hơi thở.

Mọi người đều kinh hãi, Tiền Phú Quý càng bị dọa đến mất hồn, đầu óc như bị treo máy.

Tần Phong nhíu mày, lập tức đẩy Tiền Phú Quý ra, đi đến bên ván giường, hắn dùng ngón tay đặt lên chóp mũi thiếu niên, quả nhiên không còn hơi thở, nhưng kỳ lạ là, lồng ngực của thiếu niên, rõ ràng vẫn còn tiếng tim đập yếu ớt.

Kim quang lóe lên trong mắt, Tần Phong nhìn về phía lồng ngực thiếu niên, sau đó trừng lớn hai mắt: “Đây là…”

Dưới năng lực của Song Đồng, Tần Phong nhìn thấy rõ ràng, ở vị trí tim của thiếu niên, lại bám vào một con trùng nhỏ màu đen, to bằng ngón tay út, bề mặt thân trùng còn có những đường vân màu máu kỳ dị dữ tợn.

Trong Thính Vũ Hiên, có một quyển sách tên là “Quỷ Trùng Chí”, có ghi chép chi tiết về con trùng này.

Con trùng này tên là Thi Tâm Cổ, sinh ra ở Cửu Âm chi địa, sống nhờ xác chết, ấu trùng mắt thường không thể nhìn thấy, không màu không vị, một khi vào cơ thể người, sẽ bám vào tim,

hút máu tim, giải phóng quỷ độc, dần dần lớn lên.

Mà Thi Tâm Cổ thường do trùng mẹ sinh ra, người bị Thi Tâm Cổ ký sinh, cơ thể sẽ không tự chủ được, bị trùng mẹ khống chế.

Nhưng kỳ lạ là, loại Thi Tâm Cổ này rất hiếm thấy trên thế giới, thậm chí từng bị người ta cho rằng đã tuyệt chủng, trong sách có ghi chép, lần cuối cùng có người phát hiện Thi Tâm Cổ, là vào mấy chục năm trước.

Thi Tâm Cổ hiếm thấy như vậy, tại sao lại xuất hiện trong cơ thể một thiếu niên?

Tần Phong không có thời gian suy nghĩ, bởi vì lúc này thiếu niên đã nguy kịch, hắn phải nhanh chóng lấy Thi Tâm Cổ ra, nếu không Thi Tâm Cổ tỉnh lại sẽ gặm nhấm trái tim cho đến chết!

Vì vậy hắn vội vàng mở miệng: “Mau lấy đá lạnh đến đây cho ta, càng nhiều càng tốt!”

Mọi người chưa kịp phản ứng, mãi đến khi Tống y sư quát lên một tiếng: “Còn đứng ngây ra đó làm gì?!”

Mọi người mới nhao nhao hành động.

Không bao lâu, xung quanh Tiền thiếu gia đã được phủ kín đá lạnh.

Tần Phong luôn quan sát động tĩnh của Thi Tâm Cổ, con trùng này sợ lạnh, hàn khí nhập thể, sẽ khiến động tác của nó chậm lại, chỉ có như vậy, hắn mới có cơ hội lấy Thi Tâm Cổ ra!

Thấy Thi Tâm Cổ không còn hút máu tim của thiếu niên nữa, Tần Phong hít sâu một hơi, đầu ngón tay Bạch Thốn thành hình, hóa thành lưỡi dao mỏng hẹp.

Đây là kết quả hắn thử nghiệm sau khi văn khí lấp đầy hai bậc

thang trong Thần Hải, chỉ cần văn khí đủ, Bạch Thốn vừa có thể hóa thành kim châm, cũng có thể hóa thành lưỡi dao mỏng hẹp.

Xác định vị trí xong, Tần Phong sử dụng Bạch Thốn, cẩn thận rạch một vết nhỏ trên ngực thiếu niên.

Hắn không sử dụng dụng cụ kim loại, không phải là vì muốn khoe khoang kỹ thuật, mà là Thi Tâm Cổ đối với kim loại cảm ứng đặc biệt nhạy bén, sơ sẩy một chút, rất có thể sẽ kích thích nó.

Tiếp theo mới là mấu chốt nhất, không được phép xảy ra sai sót… Tần Phong tập trung tinh thần, Bạch Thốn trên đầu ngón tay lại biến đổi, trở thành kim châm mảnh dài.

Mọi người xung quanh thấy vậy vừa kinh ngạc, vừa kỳ lạ, nhưng bọn họ đều ăn ý không phát ra nửa điểm động tĩnh.

Kim châm từ vết thương nhỏ trên ngực thiếu niên, không ngừng thăm dò vào trong, càng ngày càng gần Thi Tâm Cổ.

Chính là lúc này! Tần Phong hai mắt đột nhiên mở to, đầu ngón tay run lên, Bạch Thốn trong nháy mắt đâm xuyên qua Thi Tâm Cổ, sau đó hướng ra ngoài nhấc lên, Thi Tâm Cổ vững vàng rơi vào chậu nước hắn đã chuẩn bị sẵn.

Một con trùng nhỏ màu đen đầy đường vân màu đỏ, không ngừng giãy giụa vặn vẹo xuất hiện trước mặt mọi người, khiến tất cả mọi người đều kinh hãi, bọn họ chưa từng thấy con trùng kỳ dị như vậy!

Chương 63: Nguồn gốc cổ trùng

Ngay khi con Thi Tâm cổ bị lấy ra, thiếu niên nằm trên giường gỗ cũng khôi phục lại hơi thở, nhưng sắc mặt vẫn tái nhợt, môi thâm đen, nhịp tim lúc nhanh lúc chậm, đây là biểu hiện của việc độc trùng chưa được loại bỏ hoàn toàn.

Tần Phong thở ra một hơi: "Con trùng này tên là Thi Tâm cổ, bệnh tình của Tiền thiếu chủ đều là do nó gây ra. Tuy ta đã lấy nó ra, đảm bảo Tiền thiếu chủ không còn nguy hiểm đến tính mạng, nhưng muốn chữa trị triệt để, cần phải có mười ba vị thuốc. Ai đi lấy giúp ta?"

Tần Phong đọc ra mười ba vị thuốc, ngoài hai ba vị tương đối hiếm, còn lại đều là những vị thuốc thông thường.

Các y sư nhanh chóng tập hợp đủ các vị thuốc thông thường, còn những vị thuốc hiếm hơn, cũng được Tiền Phú Quý đã hoàn hồn, dùng rất nhiều tiền bạc, tìm mua từ các hiệu thuốc.

Tần Phong dựa theo ghi chép trong 《Quỷ Trùng Chí》, đem tất cả các vị thuốc theo tỷ lệ và thứ tự nhất định, sắc thành một bát canh. Điều kỳ lạ là, bát canh này rõ ràng là được nấu bằng lửa nhiều lần, nhưng khi thành phẩm, lại tỏa ra hơi lạnh kinh người, xung quanh bát đều đóng một lớp băng mỏng.

Hai vị y sư cẩn thận đỡ thiếu niên dậy, Tần Phong nhân cơ hội cho uống canh thuốc.

Hiệu quả cũng rất rõ ràng, không lâu sau, màu thâm đen trên môi thiếu niên dần biến mất, sắc mặt cũng dần dần hồng hào trở lại.

Cùng lúc đó, trong thần hải của Tần Phong, văn khí dâng trào, trong nháy mắt, đã lấp đầy một phần mười tầng thứ ba!

Tần Phong cố gắng giữ vẻ mặt bình tĩnh, nhưng trong lòng lại rất kích động, ít nhất hắn có thể khẳng định, việc chữa bệnh để nhanh chóng tích lũy văn khí là hướng đi khả thi!

"Độc trùng trong cơ thể Tiền thiếu chủ đã được loại bỏ, nhưng muốn hồi phục hoàn toàn cần phải điều dưỡng một thời gian." Tần Phong kìm nén sự kích động, thản nhiên nói, các y sư nghe vậy đều lộ ra vẻ mặt kính nể.

Bệnh tình khiến mọi người bó tay, Tần công tử chỉ cần liếc mắt một cái, đã phát hiện ra manh mối, hơn nữa còn dùng một phương pháp đặc biệt để loại bỏ bệnh tình, điều này tự nhiên khiến những y sư này phải kính nể.

Tiền Phú Quý càng trực tiếp cúi đầu xin lỗi: "Trước đó ta đã hiểu lầm Tần công tử, mong Tần công tử đừng trách tội."

Tần Phong xua tay, rồi hỏi: "Tiền thiếu chủ trước đó đã đi những nơi nào, có gặp phải chuyện gì đặc biệt không, loại trùng này rất hiếm gặp."

Hắn vừa rồi đã dùng song đồng quan sát cơ thể Tiền Phú Quý, không hề thấy dấu vết của Thi Tâm cổ, nghĩ đến là Tiền thiếu chủ, vô tình tiếp xúc phải con trùng kỳ dị này.

Tiền Phú Quý suy nghĩ một lúc, liền đem hành trình mấy ngày nay, từ từ kể lại.

Ông ta làm giàu bằng việc buôn bán hàng hóa, nên quanh năm đi buôn bán ở ngoài, để cho con trai sớm tiếp xúc với sự nghiệp của Tiền gia, nên lần này ra ngoài đã đặc biệt mang theo.

Tuyến đường buôn bán đều là những con đường quen thuộc trước đây, Tiền Phú Quý cũng đã bỏ ra rất nhiều tiền bạc, thuê

mấy vị đại nhân của Trảm Yêu ti đi theo bảo vệ.

Trên đường thuận buồm xuôi gió, không hề xảy ra bất kỳ sự cố nào, nếu nói có biến cố gì, thì chính là con trai ham chơi, vô ý rơi xuống nước, nhưng lúc đó mọi người cũng không quá để ý.

"Rơi xuống nước?" Tần Phong nhíu mày: "Nước ở đâu?"

"Sông Xuyên Minh, cách Tấn Dương thành tám trăm dặm về phía tây bắc." Tiền Phú Quý không chút do dự: "Thời buổi này quá loạn, ta đi buôn bán, đa phần là đi theo đường núi, còn có sông ngòi, vì như vậy an toàn hơn.

Sông Xuyên Minh trước đây đã đi qua nhiều lần, có lúc khát nước cũng uống vài ngụm nước sông, lại chưa từng xảy ra bất kỳ sự cố nào, nào ngờ lần này..."

Tiền Phú Quý khi hồi tưởng lại vẫn còn chút sợ hãi, nếu không có Tần Phong, con trai ông ta e rằng đã chết không thể nghi ngờ.

"Sông Xuyên Minh..." Tần Phong lẩm bẩm, hắn đã xem qua《Đại Càn Đồ Chí》, đối với sự phân bố núi sông của Nam Vực đã thuộc nằm lòng.

Con sông này là một dòng sông chảy theo hướng đông tây, dài khoảng hai trăm dặm, sẽ đổ vào sông Tề Nguyên, cuối cùng chảy vào thành Tề Nguyên.

Mà thành Tề Nguyên này là một trong ba mươi hai tòa Thiên thành của Đại Càn, đất đai rộng lớn, dân cư đông đúc, lực lượng bảo vệ thành càng là đứng đầu trong Đại Càn.

Đối với dân chúng Đại Càn, mỗi một tòa Thiên thành, ngoài đế đô ra, đều là nơi an cư lạc nghiệp mà họ mong muốn nhất.

Tần Phong không thể xác định Thi Tâm cổ nhất định là đến từ sông Xuyên Minh, liền bảo Tiền Phú Quý gọi tất cả những người

cùng đi buôn bán lần này đến, hắn mở song đồng, xem xét một lượt tất cả mọi người, không hề phát hiện ra con Thi Tâm cổ thứ hai.

Như vậy xem ra, Thi Tâm cổ của Tiền thiếu chủ đến từ sông Xuyên Minh là khả năng lớn nhất!

Tần Phong để Tiền Phú Quý mang thiếu niên đi, về nhà nghỉ ngơi cho tốt, đối phương vô cùng cảm kích, trước khi đi, còn để lại năm ngàn lượng bạc trắng làm thù lao.

Những người khác vốn tưởng rằng với số tiền khổng lồ như vậy, Tần Phong nhất định sẽ khách sáo một chút, nào ngờ người sau chỉ "Ừm" một tiếng, trực tiếp nhận lấy.

Đùa gì chứ, tiền kiếm được bằng bản lĩnh, khách sáo cái gì!

Sau khi Tiền Phú Quý rời đi, các y sư vây quanh Tần Phong, hỏi han về Thi Tâm cổ, nhưng trong lòng Tần Phong còn nhiều vấn đề chưa được giải đáp, thuận miệng nói vài câu, liền đuổi mọi người đi.

Đợi đến khi mọi người tự biết mất hứng thú, lần lượt rời đi, Tần Phong nhìn con Thi Tâm cổ đang hấp hối trong chậu nước, trầm tư suy nghĩ.

"Theo ghi chép trong sách, Thi Tâm cổ một khi xâm nhập vào cơ thể người, sẽ bám vào tim, hút máu tim, trừ phi có sự triệu hồi của trùng mẫu, nếu không chúng tuyệt đối sẽ không thức tỉnh, nhưng con này..." Tần Phong nhíu mày lẩm bẩm.

Lam Ngưng Sương ở bên cạnh nghe vậy, tò mò hỏi: "Vậy có khi nào trong Tấn Dương thành có trùng mẫu của Thi Tâm cổ?"

Tần Phong lắc đầu: "Thi Tâm cổ bị trùng mẫu triệu hồi sẽ không hung dữ như vậy, chúng sẽ ẩn náu trong cơ thể người, khiến vật chủ bị trùng mẫu điều khiển, bề ngoài lại không khác gì

người bình thường."

Tống y sư đột nhiên lên tiếng: "Chẳng lẽ Thi Tâm cổ bị thứ gì đó kích thích?"

Tần Phong gật đầu, hắn cũng nghĩ như vậy, nhưng thứ kích thích Thi Tâm cổ rốt cuộc là thứ gì? Ngay cả trong sách 《Quỷ Trùng Chí》, cũng không có ghi chép liên quan về điều này.

Đột nhiên, Tần Phong linh quang lóe lên, Tiền thiếu chủ rơi xuống sông Xuyên Minh là vào ba ngày trước, mà trên đường về, hắn ta vẫn không có gì bất thường, cho đến khi đến Vọng Nguyệt cư!

Nói cách khác, có thứ gì đó trong Vọng Nguyệt cư đã kích thích Thi Tâm cổ, khiến nó thức tỉnh và phát điên!

"Chẳng lẽ là rượu?"

Rượu của Vọng Nguyệt cư là thứ được chưng cất độc nhất vô nhị, nồng độ rất cao, mà cồn có tác dụng diệt khuẩn, nên khả năng này rất lớn.

Tần Phong lập tức lấy từ trong Tu Di giới ra một chén Tiên Nhân Túy, đổ vào chậu nước, nhưng Thi Tâm cổ lại không hề động tĩnh.

"Không phải cồn..." Tần Phong trầm ngâm hồi lâu, rồi vỗ trán, Tiền thiếu chủ còn nhỏ như vậy, sao có thể uống rượu, hắn ta nhất định chỉ lo chúi đầu ăn lẩu.

"Chờ đã, lẩu!" Tần Phong dường như phát hiện ra điều gì đó, lấy từ trong Tu Di giới ra một quả Chu Hồng quả.

Nếu nói, có thứ gì, là điểm khác biệt của Vọng Nguyệt cư so với những nơi khác, thì ngoài rượu ra, chính là nước lẩu được chế biến từ Chu Hồng quả này!

Tần Phong nuốt nước miếng, cẩn thận bỏ Chu Hồng quả vào chậu nước, con Thi Tâm cổ vốn không hề động tĩnh, lập tức trở nên hung dữ!

Quả nhiên là thứ này!

Chương 64: Bão táp sắp đến

Chỉ thấy con Thi Tâm cổ trong chậu nước không ngừng giãy giụa vặn vẹo, khoảng nửa nén nhang sau, con Thi Tâm cổ thoi thóp này lại trực tiếp hóa thành vũng máu đen như mực, biến mất vào hư vô.

Tần Phong thấy vậy, lộ ra vẻ mặt kỳ quái, Thi Tâm cổ trong truyền thuyết quỷ dị khó lường, vậy mà lại sợ cay...

"Điều này thật thú vị, trong 《Quỷ Trùng Chí》, chưa từng đề cập đến đặc tính này."

Nhưng nghĩ lại cũng đúng, Thi Tâm cổ vốn đã hiếm thấy, mà quả Chu Hồng thường mọc ở phía Nam Đại Càn, vì vị cay nên không được người ta ưa chuộng, hai thứ này rất khó có điểm chung.

"Ta đây cũng coi như là một phát hiện lớn."

Ngay khi Tần Phong vuốt cằm suy nghĩ như vậy, văn khí trong thức hải của hắn lại bắt đầu cuồn cuộn dâng trào, sau đó liên tục hội tụ vào bậc thang của Vấn Tâm đài.

Mà khi động tĩnh trong thức hải lắng xuống, hắn kinh ngạc phát hiện, bậc thang tầng thứ ba lại được văn khí lấp đầy một nửa!

Tần Phong vừa kích động, vừa kinh ngạc, dựa theo kinh nghiệm trước đây, học lấy áp dụng nội dung trong sách, lẽ ra chỉ có thể kích phát một lần văn khí tăng vọt, lần này là chuyện gì xảy ra?

Suy nghĩ một lúc, hắn liền có đáp án.

“Lần đầu tiên, ta dựa theo nội dung trong sách, chữa trị bệnh tật, cho nên có được văn khí tích lũy.

Mà lần thứ hai, ta lại phát hiện ra nội dung chưa được đề cập trong sách, cho nên có thêm một lần văn khí!”

So sánh hai bên, không khó để nhận ra, đột phá tri thức sẵn có, có thể thu được văn khí, vượt xa việc học lấy áp dụng có thể thu được!

Tần Phong âm thầm nắm chặt tay, con đường thu hoạch văn khí mới, tuy rằng hiện tại còn chưa thể cung cấp cho hắn sự trợ giúp thiết thực, dù sao muốn vượt qua người xưa, khai phá tri thức mới, không phải chuyện dễ, nhưng biết thêm một phương pháp tu hành luôn là tốt!

“Hơn nữa, với sự thông minh tài trí của ta, cũng chưa chắc không thể phát dương quang đại phương pháp tu hành này.” Tần Phong nhếch mép, mặt dày nghĩ.

“Cô gia, có chuyện gì mà vui vẻ như vậy?” Lam Ngưng Sương tò mò hỏi.

“Không... không có gì.” Tần Phong ho khan một tiếng, quay đầu nhìn về phía bên kia: “Tống y sư, lần này ta đến là muốn thỉnh giáo, nếu ta muốn mở một y quán, cần chú ý những gì?”

“Mở y quán?” Tống y sư có chút kinh ngạc, liền hỏi nguyên do.

Tần Phong tự nhiên cũng không có gì giấu diếm, kể rõ ràng suy nghĩ của mình...

“Thì ra là vậy.” Tống y sư nghe xong, gật đầu, sau đó nói: “Kỳ thật, tình huống như Tần công tử, cũng không nhất thiết phải mở một y quán, ngươi cần, bất quá là có một nơi hành y, để nâng cao

y thuật của mình, tăng thêm kinh nghiệm."

Tần Phong như có điều suy nghĩ, đây cũng là một biện pháp khả thi, dù sao ngày thường hắn còn phải đi Thính Vũ Hiên đọc sách, không thể nào cứ ngồi ở y quán, nếu có thể tìm được một nơi hành y, không những có thể tiết kiệm được một khoản tiền, mà thời gian phân bổ cũng có thể tự do hơn.

Nhưng vấn đề là, nơi như vậy thì đi đâu tìm?

Có lẽ là nhìn ra tâm tư của Tần Phong, Tống y sư vuốt râu nói: "Tần công tử, ngươi xem ta ở đây như thế nào?"

Tần Phong kinh ngạc nhìn đối phương, chỉ nghe Tống y sư thở dài một tiếng: "Ta tuổi tác đã cao, việc hành y, lực bất tòng tâm.

Vốn định gắng gượng thêm vài năm, rồi mới cân nhắc việc đóng cửa y quán, nhưng khi ta nhìn thấy y thuật cao siêu của Tần công tử, liền triệt để nghĩ thông suốt. Người làm thầy thuốc, cứu thương cứu nạn, vốn là trách nhiệm của người trẻ tuổi.

Nếu Tần công tử không chê, sau này y quán của ta, liền giao cho ngươi."

Tần Phong bị lời nói của đối phương làm cảm động, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Tống y sư yên tâm, ta nhất định sẽ phát dương quang đại Bảo Y đường, tuyệt đối không làm ô danh tiếng của ngươi."

Bảo Y đường, chính là tên y quán của Tống y sư.

"Tốt, tốt." Tống y sư nghe vậy vẻ mặt an ủi.

Nhưng Tần Phong vẫn có chút lo lắng: "Nhưng Tống y sư, ngươi đem y quán tặng cho ta, sau này làm sao sinh sống?"

"Tặng? Tặng gì?" Tống y sư kinh ngạc, sau đó nói: "Ta cho

ngươi mượn nơi này hành y, mỗi lần ngươi nhận được thù lao, chia cho ta một thành là đủ."

Ta vốn tưởng rằng việc giao y quán, là sự kế thừa tinh thần giữa thầy thuốc già và trẻ, không ngờ cuối cùng vẫn xen lẫn lợi ích bẩn thỉu, trả lại sự cảm động trước đó của ta đây...

Tần Phong giật giật khóe miệng, cuối cùng cũng đồng ý, dù sao hắn cũng không thiệt.

Mà ngay khi Tần Phong cho rằng mọi chuyện cứ như vậy được quyết định, Tống y sư đột nhiên mở miệng: "Đúng rồi, Tần công tử, vừa rồi ngươi ở Bảo Y đường của ta, chữa trị cho Tiền thiếu gia, theo như vừa rồi nói, thù lao ngươi nhận được có phải nên chia cho ta một thành không?"

Bầu không khí nhất thời im lặng, gừng càng già càng cay...

Năm trăm lượng bạc này cuối cùng Tần Phong vẫn đưa, Tống y sư có lẽ là cảm thấy mình kiếm được món hời, vì vậy đem khế đất của Bảo Y đường hai tay dâng lên.

Như vậy xem ra, một thành lợi nhuận hành y cộng thêm năm trăm lượng bạc, đổi lấy một y quán, quả là một vụ mua bán chắc chắn có lời.

Hơn nữa Tần Phong cũng đã nói rõ với Tống y sư, nếu hắn không đến Bảo Y đường, y quán này vẫn do Tống y sư phụ trách ngồi khám, người sau cũng vui vẻ nhận lời.

Cứ như vậy, con đường y sư của Tần Phong cũng chính thức bắt đầu.

.....

Ở một nơi khác, giữa dòng Tề Nguyên hà, trên thân cây của một cây đại thụ cao chọc trời, đang đứng hai bóng người một cao

một béo.

Chỉ thấy bọn họ đều mặc trường bào đen trắng, trên đầu đội quỷ diện màu đỏ, giống hệt với trang phục của Thiên Quỷ xuất hiện ở thành Tấn Dương!

Nhưng điểm khác biệt duy nhất là, trên ngực của hai người, một người thêu số năm, một người thêu số chín, không biết con số này đại diện cho thân phận địa vị, hay là thực lực?

Đột nhiên, trên cánh tay phải của quỷ diện cao gầy, nổi lên một khối u, một con trùng trắng lớn bằng nửa bàn tay đâm thủng hắc bào, thò đầu đầy răng nanh nhỏ li ti ra ngoài.

Quỷ diện cao gầy tâm linh tương thông, nghiêng đầu nhìn về hướng Nam.

“Bách Trùng, làm sao vậy?” Quỷ diện béo bên cạnh, bụng phát ra tiếng vang trầm đục.

“Một con trùng nhỏ, chết rồi.” Bách Trùng nhàn nhạt đáp.

“Sẽ không ảnh hưởng đến kế hoạch của chúng ta chứ? Ta không muốn bị Quỷ Bồ Tát kia lải nhải.”

“Vấn đề nhỏ thôi, dù sao Thi Tâm cổ chảy vào thành Tề Nguyên nhiều vô số kể.”

Bộp, bộp.

Đó là tiếng nước miếng không ngừng rơi xuống.

“Bách Trùng thương lượng một chút, dù sao trùng của ngươi nhiều như vậy, để ta ăn một ít cũng không sao chứ?”

“Những con trùng này, ngay cả nhét kẽ răng cho ngươi cũng không đủ tư cách, huống chi, ngươi còn chưa ăn no sao?” Bách Trục quay đầu nhìn về phía sau, là cả vùng cây cối đổ rạp.

Núi rừng tan hoang, giữa những tảng đá đầy vết máu, còn có vô số tay chân cụt xương.

Rõ ràng, nơi này đã từng xảy ra một cuộc thảm sát đẫm máu.

Ngay lúc này, từ sâu trong núi rừng truyền đến một tiếng gầm rú rung trời, một con cự viên toàn thân trắng toát đột nhiên rơi xuống cách hai người không xa, đá núi vỡ vụn, đất rung núi chuyển.

Cự viên đỏ mắt nhìn chằm chằm hai người, khí thế cường đại tỏa ra từ toàn thân nó, biểu hiện thực lực của nó, ít nhất cũng ở trên ngũ chuyển Kiếp Lực!

Yêu thú đáng sợ như vậy, nếu là người thường gặp phải, e rằng đã sớm sợ đến mất hồn, thế nhưng——

Bách Trùng nhàn nhạt nói: “Là đến báo thù cho con của mình sao? Tần Vân Ngạ, bữa trưa của ngươi đến rồi.”

Cự viên trắng, hai tay không ngừng đập vào ngực, khí lãng như sóng thần cuồn cuộn bốn phía, thổi hắc bào của hai người bay phần phật.

Nó đột nhiên nhảy lên, hai tay ôm lấy nhau, như cây búa chiến, công kích chưa tới, nhưng uy áp đã ép cây đại thụ nơi hai người đang đứng thành mùn cưa!

Thế nhưng ngay khi cự viên trắng cách hai người chưa đầy ba trượng, trong hư không lại đột nhiên xuất hiện một cái miệng máu to lớn.

Theo một tiếng răng rắc, con cự viên kia, trong nháy mắt chỉ còn lại nửa người, máu tươi như mưa rơi xuống.

Bụng của Tần Vân Ngạ không ngừng chuyển động, tiếng răng rắc vang lên không dứt.

“Nhớ ăn sạch sẽ một chút.” Bách Trục liếc nhìn nửa thân thể còn lại của cự viên.

“Ta chưa bao giờ lãng phí.” Tần Vân Ngạ tự tin tràn đầy.

Chương 65: Trận động đất bất ngờ

Sau một thời gian hành y, y thuật của Tần Phong đã được mọi người công nhận, danh tiếng vang xa khắp thành Tấn Dương.

Những chứng bệnh nan y mà các y sư bình thường không thể chữa trị, bệnh nhân đều tìm đến hắn, có người vì muốn giành được cơ hội được chẩn trị trước, thậm chí không tiếc nửa đêm đến xếp hàng trước cửa Bảo Y Đường.

Mà Tần Phong, cũng nhờ việc chữa trị cho rất nhiều bệnh nhân, thu hoạch được đủ lượng văn khí, lấp đầy bậc thang thứ ba và thứ tư trong Thần Hải.

Lại một ngày sáng sớm, trước cửa Bảo Y Đường, dòng người dài như rồng.

Tần Phong nhìn thấy cảnh tượng này thở dài một hơi, bởi vì mỗi ngày số lượng người đến hỏi khám quá nhiều, Bảo Y Đường căn bản không thể chứa hết, hắn bất đắc dĩ chỉ có thể bày một cái bàn bên đường.

“Tần y sư, nương tử của ta một đêm bụng bỗng nhiên to lên, có phải sắp sinh rồi không?”

Tần Phong liếc mắt nhìn, lập tức viết hai tờ đơn thuốc: “Tờ đơn thuốc này là cho phu nhân của ngươi, nàng bị đầy hơi, bụng mới to lên như vậy, uống thuốc xong, điều trị tốt dạ dày, sẽ có thể khôi phục bình thường.

Tờ đơn thuốc này là cho ngươi, ngươi có lẽ là lúc nhỏ bị

nhiễm lạnh, cho nên có triệu chứng vô sinh, đơn thuốc này có thể giúp ngươi điều trị tốt thân thể."

Nam tử nghe vậy, sắc mặt lập tức đỏ lên, hắn để lại thù lao, liền vội vàng cất đơn thuốc, kéo nương tử che mặt rời đi.

"Tần y sư, ngươi mau cứu ta, không biết làm sao, phần thân trên của ta vô duyên vô cớ xuất hiện nhiều mảng đen, ta có phải mắc bệnh nan y gì không?"

Tần Phong ngẩng đầu nhìn một cái, khóe miệng giật giật: "Ngươi đã bao lâu không tắm rồi?"

"Chứng bệnh này là do không tắm gây ra sao?" Nam tử khó hiểu.

"Những mảng đen trên người ngươi, là do áo khoác phai màu, tắm rửa tự nhiên sẽ hết, mau tránh ra, đừng chắn đường bệnh nhân thật sự."

"....." Nam tử dưới ánh mắt ghét bỏ của mọi người, cúi đầu chạy trốn.

"Tần y sư, ta có một người bạn....."

Tần Phong nhíu mày, trực tiếp đưa ra một tờ đơn thuốc: "Thận hư không phải chuyện gì đáng xấu hổ, gần đây bớt hành phòng sự, theo đơn thuốc này đi bốc thuốc, một ngày ba lần, nhớ kỹ phải dùng lửa nhỏ sắc đi sắc lại bốn lần."

Nam tử trung niên há hốc mồm, sau đó cất đơn thuốc vào trong ngực, để lại thù lao, hắn liền chạy nhanh rời đi dưới ánh mắt trêu chọc của những người khác.

Đối với tất cả những điều này, mọi người đến tìm thầy thuốc đã sớm quen mắt, y sư khác có lẽ còn phải xem mạch mới có thể chữa trị bệnh trạng, mà Tần y sư y thuật cao siêu, chỉ cần liếc mắt

một cái, liền có thể thuốc đến bệnh trừ.

Hơn nữa từ khi hành y đến nay, Tần y sư chưa từng chẩn đoán sai một trường hợp nào!

Hàng ngũ cầu y không ngừng tiến về phía trước, cư nhiên không có xu hướng giảm bớt, Tần Phong từ sáng sớm đã luôn nói chuyện, chỉ cảm thấy miệng lưỡi khô khốc.

Ngay lúc này, một đôi tay trắng nõn bưng một chén trà đến trên bàn: "Cô gia, khát nước rồi phải không, đây là trà ta pha, đã để nguội rồi, có thể uống trực tiếp."

Tần Phong nhìn Lam Ngưng Sương đầy ắp vẻ dịu dàng nói một tiếng: "Cảm ơn."

Uống một ngụm trà, Tần Phong như được tiếp thêm nửa cái mạng, nhưng khoảnh khắc chén trà được đặt xuống, toàn bộ thành Tấn Dương lại run lên một cách khó hiểu, mặt đất bắt đầu rung chuyển không ngừng!

Cùng lúc đó, lão nhân ở cửa Thính Vũ Hiên đột nhiên mở mắt, nhìn về phía bắc.

Lão Lý què chân vẫn đang uống rượu, chén rượu trong tay bỗng nhiên bị hắn bóp nát.

Trên vách núi đầu rắn của Hắc Vụ Lâm, hóa thân ban ngày của Mặc Tam di cũng hướng mặt về phía bắc.

Bên trong Trảm Yêu ti, Thạch Tử Minh cảm nhận được sự rung chuyển của đại địa, chỉ cảm thấy tim đập nhanh không rõ lý do, nhíu chặt mày.

Trong phủ thành chủ, Diệp Hằng hai mắt hóa thành màu đen, trong căn phòng u ám, chỉ nghe một tiếng "Bắt đầu rồi".

……Cảm giác rung chuyển cũng không kéo dài quá lâu, khoảng mười nhịp thở.

Chờ đến khi mọi thứ khôi phục như thường, mọi người ở đây vẫn còn kinh hồn chưa định, Tần Phong sững sờ một chút lẩm bẩm: “Chẳng lẽ là động đất?”

Hắn không quá để ý, lại nhìn về phía đám đông chen chúc phía sau, tự thở dài một hơi, phải chữa trị đến khi nào đây?

Trong lúc bận rộn, thời gian trôi qua rất nhanh.

Chờ đến khi mọi người giải tán, mặt trời đã lặn, nhà nhà đều thắp đèn lồng.

Tần Phong vốn muốn đứng dậy, đấm đấm vai mình, bỗng nhiên một trận hương thơm từ phía sau truyền đến, tiếp theo trên vai hắn liền rơi xuống một đôi tay mềm mại, nhẹ nhàng xoa bóp.

“Cô gia, vất vả rồi.” Lam Ngưng Sương nhẹ giọng nói.

“Ừm.” Tần Phong nhắm mắt lại, bắt đầu hưởng thụ.

Vất vả khẳng định là vất vả, nhưng tất cả đều đáng giá, trải qua khoảng thời gian này nỗ lực, trong quá trình không ngừng thực hành, y thuật của hắn tiến bộ vượt bậc, mà văn khí tích lũy được thông qua việc học đi đôi với hành, cũng nhanh hơn nhiều so với việc đọc sách.

Điều duy nhất chưa được hoàn mỹ chính là, do số lượng người chữa trị quá nhiều, gặp phải rất nhiều chứng bệnh lặp đi lặp lại, điều này cũng dẫn đến văn khí hắn có thể thu được từ đó ngày càng ít, ví dụ như hôm nay, văn khí hắn tích lũy được cũng chỉ vừa đủ lấp đầy một phần mười bậc thang thứ năm trong Thần Hải.

Đương nhiên, đây cũng là bởi vì mỗi khi lên một bậc thang,

văn khí cần thiết để lấp đầy càng ngày càng nhiều.

Tốc tốc tốc!

Ngựa phi nhanh như bay, người đi đường vội vàng tránh nhường, tiếng oán trách vang lên liên tục.

Tần Phong mở mắt nhìn, chỉ thấy trên hai con tuấn mã màu đen, ngồi hai nam tử mặc bó sát người màu gỗ, sắc mặt lo lắng, mà phương hướng bọn họ đi tới, rõ ràng là Trảm Yêu ti!

Tần Phong nhíu mày, hai con tuấn mã màu đen kia không hề đơn giản.

Đó là Thiên Lý mã, chỉ khi xảy ra chuyện khẩn cấp, Trảm Yêu ti mới sử dụng, mà thành thị bình thường, còn chưa thể sở hữu thần câu như vậy.

Lại nhìn bộ bó sát người màu gỗ kia, trên ngực thêu một chữ "Trảm", cũng không tầm thường, đó là Trảm Yêu phục!

Trảm Yêu ti có ba loại lệnh bài, Mộc lệnh, Thanh Ngọc, Hồng Liên, mà Trảm Yêu ti trong Thiên thành, còn có Trảm Yêu phục phù hợp với màu sắc tương ứng.

Kết hợp hai điểm trên, hai người này nhất định là đến từ một trong ba mươi hai Thiên thành của Đại Càn!

"Cô gia, hình như đã xảy ra chuyện gì đó." Lam Ngưng Sương cau mày, nàng sinh ra ở Liễu phủ, tự nhiên cũng biết không ít.

"Ừm." Tần Phong gật đầu, nhưng cũng không quá quan tâm: "Đi thôi, thời gian cũng không còn sớm, chắc người trong Tần phủ đã ăn xong rồi, chúng ta đến Vọng Nguyệt cư ăn đại khái một chút."

"Vâng, cô gia."

Hai người kết bạn đến Vọng Nguyệt cư, Bành chưởng quầy nhìn thấy, vẻ mặt nhiệt tình tiến lên chiêu đãi.

“Đại thiếu gia, hôm nay muốn ăn ở tầng nào?”

Vừa lúc đó, bên cửa sổ tầng một có một bàn khách rời đi.

Tần Phong cũng muốn trải nghiệm cảm giác náo nhiệt của tầng một, liền trực tiếp đi lên ngồi xuống: “Ở đây đi.”

“Vâng.” Bành chưởng quầy hiểu ý, lập tức gọi tiểu nhị đến dọn dẹp tàn cuộc trên bàn.

Lẩu được bưng lên, thịt rau được bày ra, hai người liền ăn, trong lúc đó Lam Ngưng Sương còn rót rượu cho Tần Phong.

Tầng một Vọng Nguyệt cư dù sao cũng đều là bá tánh, náo nhiệt phi phàm, tiếng ồn ào cũng vang lên liên tục.

Mà lúc này, bàn bên cạnh, cuộc trò chuyện của ba nam tử, đã thu hút sự chú ý của Tần Phong.

“Các ngươi có biết, giờ ngọ hôm nay, trong thành Tấn Dương vì sao lại rung chuyển không ngừng?”

Chương 66: Biến cố kinh hoàng ở Tề Nguyên thành

Nghe vậy, người đàn ông khác cùng bàn lập tức hứng thú: "Cơn địa chấn đó thật khiến ta sợ hãi đến mức tim đập chân run, nồi niêu xoong chảo trong nhà đều rơi vỡ hết. Mau kể cho chúng ta nghe, rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra!"

Tần Phong giả vờ uống rượu, nhưng lại vểnh tai lên, bắt đầu lắng nghe một cách cẩn thận.

Người đàn ông lực lưỡng lên tiếng trước cũng chậm rãi kể lại.

Hắn ta thường ngày làm công việc bốc vác, đi theo các đoàn thương nhân. Vài ngày trước, một thương gia giàu có ở Tấn Dương thành tập hợp người, dự định đến Tề Nguyên thành bán một số thảo dược.

Thương gia thấy hắn ta khỏe mạnh, liền bỏ tiền thuê hắn.

Do có người của Trảm Yêu ti hộ tống, dọc đường cũng không xảy ra chuyện gì bất ngờ, thương gia đến Tề Nguyên thành, bán thảo dược đi, kiếm được rất nhiều bạc, vẻ mặt hớn hở.

Buôn bán xong, trời đã tối, bọn họ ở lại Tề Nguyên thành một đêm, sáng nay trời chưa sáng đã thu dọn hành lý lên đường.

Mà chuyện kỳ quái, cũng từ đây bắt đầu.

Vẻ mặt người đàn ông có chút sợ hãi, nhưng vẫn cố lấy dũng khí nói: "Trên đường trở về, chúng ta rõ ràng đi đường núi, nhưng trong rừng núi lại yên tĩnh lạ thường, không nghe thấy một tiếng chim hót hay thú gầm.

Mà điều đáng sợ nhất... là những con côn trùng!"

"Côn trùng?" Hai người kia trêu chọc: "Nhìn ngươi cao to lực lưỡng như vậy, thế mà lại sợ côn trùng?"

"Các ngươi biết cái rắm! Đó không phải là vài con côn trùng, mà là cả núi côn trùng, màu sắc sặc sỡ, to nhỏ khác nhau, hình dạng dữ tợn, ta thậm chí còn nhìn thấy một con rết to như cây đại thụ!" Người đàn ông run rẩy nói.

Nghe đến đây, hai người kia nhìn nhau, ngừng cười, nuốt nước miếng nói: "Gặp phải trận thế như vậy, các ngươi làm sao còn sống mà trở về được?"

"Ai nói không phải chứ? Bây giờ nghĩ lại, ta vẫn thấy mình mạng lớn.

Lúc đó, vị đại nhân Trảm Yêu ti đi cùng, sắc mặt nghiêm trọng, toàn thân đề phòng, cả núi côn trùng kia cách chúng ta một con đường núi, khoảng cách không quá ba trượng!

Chỉ cần chúng rẽ sang, tất cả chúng ta đều phải chết!

Nhưng kỳ lạ là, những con côn trùng đó, cứ như không nhìn thấy chúng ta, đi thẳng về hướng Tề Nguyên thành.

Tất cả chúng ta đều sợ hãi đến mức không dám nhúc nhích, mãi đến khi côn trùng rời đi hết, mới thở phào nhẹ nhõm."

"Mau mau, uống chút rượu, lấy lại dũng khí, ngươi đại nạn không chết, ắt có hậu phúc! Nhưng ta nghe nửa ngày rồi, ngươi vẫn chưa nói cơn địa chấn là chuyện gì?" Người đàn ông cùng bàn hỏi.

Người đàn ông lực lưỡng uống một hớp rượu, gắp một miếng thức ăn từ nồi lẩu, nhai nuốt vài cái rồi nói tiếp: "Bây giờ ta mới nói đến đây!

Sau khi xảy ra chuyện đó, tất cả mọi người đều kinh hồn bạt vía, vị đại nhân Trảm Yêu ti bảo chúng ta vứt bỏ những thứ không cần thiết, tăng tốc độ trở về.

Thương gia tuy tiếc của, nhưng vì tính mạng của bản thân, cũng đồng ý.

Chúng ta ngựa không dừng vó, chạy về Tấn Dương thành, gần đến giờ ngọ, liền cảm thấy một trận đất rung núi chuyển, lúc đó ta sợ hãi đến mức ngồi bệt xuống đất, nhìn về phía bắc, các ngươi đoán ta nhìn thấy gì?"

Hai người kia vội vàng ghé tai lại gần: "Mau nói đi, đừng có đánh đố nữa!"

"Là rết." Người đàn ông lực lưỡng run rẩy, nghiến răng nghiến lợi nói: "Là một con rết khổng lồ đứng thẳng lên như muốn đội trời!

Nó há miệng ra, hai cái răng nanh to như cổng thành! Nó lao xuống, muốn đâm thủng cổng thành Tề Nguyên.

Nhưng bên ngoài Tề Nguyên thành, đột nhiên sáng lên một lớp màn chắn màu vàng, chặn con rết lại, mà cảm giác đất rung núi chuyển đó, chính là do va chạm tạo thành!"

Hai người nghe xong, hít một hơi lạnh.

Tần Phong trầm ngâm suy nghĩ, Tề Nguyên thành là một trong ba mươi hai Thiên thành của Đại Càn, mà Thiên thành đều có một số điểm chung.

Thứ nhất, bên ngoài thành có kết giới bảo vệ, yêu ma quỷ quái bình thường khó có thể vào thành.

Thứ hai, cơ quan chính quyền của Thiên thành đầy đủ, có quân đội riêng, lực lượng hùng mạnh, Tư Chính trấn thủ Thiên

thành, thực lực ít nhất phải ở trên Tứ phẩm!

Thứ ba, mỗi Thiên thành sở dĩ có lực lượng phòng thủ mạnh mẽ như vậy, là để bảo vệ Trấn Long bia có thể trấn áp khí vận.

Lớp màn chắn màu vàng mà người đàn ông nói chắc hẳn là kết giới của Tề Nguyên thành, mà hai người của Trảm Yêu ti gặp hôm nay, rất có thể cũng đến từ Tề Nguyên thành... Tần Phong lại uống một hớp rượu, tâm trạng nặng nề.

Ngay cả Thiên thành của Đại Càn, cũng không an toàn tuyệt đối, đây chính là hiện trạng của thế đạo này.

Người đàn ông lực lưỡng vẫn đang hồi tưởng: "Con rết khổng lồ đâm vào mười hơi thở, lớp màn chắn màu vàng liền nứt ra một lỗ hổng lớn.

Ngay lúc đó, từ trong Tề Nguyên thành bắn ra một tia sáng đỏ, hóa thành bóng thương khổng lồ giữa không trung, đẩy lùi con rết khổng lồ.

Tiếp đó, cùng với ánh sáng trắng chói mắt lan tràn khắp bầu trời, Tề Nguyên thành như thể biến mất khỏi không trung, không còn nhìn thấy gì nữa..."

Là kết giới, hay là thần thông kỳ lạ?

Tề Nguyên thành không thể biến mất, nhất định là đã sử dụng thủ đoạn nào đó để che giấu nó!

Tần Phong nhíu mày, trước là vô số côn trùng hành quân, sau là rết khổng lồ phá vỡ kết giới, cuối cùng lại dùng thủ đoạn quỷ dị che giấu, đây rõ ràng là kế hoạch được suy tính kỹ lưỡng.

Đột nhiên, bên tai vang lên tiếng nôn mửa.

Tần Phong ngừng suy nghĩ, nghiêng đầu nhìn lại, chỉ thấy

người đàn ông lực lưỡng vừa rồi còn thao thao bất tuyệt, lúc này lại mặt mày trắng bệch, ôm ngực, vẻ mặt đau đớn.

Thực khách ở tầng một đều kinh ngạc, hai người cùng bàn càng thêm luống cuống như kiến bò trên chảo nóng.

Nhìn thấy triệu chứng này, Tần Phong lập tức nghĩ đến điều gì đó, hắn mở Song Đồng dị năng, nhìn vào bên trong cơ thể người đàn ông, quả nhiên nhìn thấy con Thi Tâm cổ bám trên tim!

"Lam cô nương, đến hậu bếp lấy đá lạnh đến đây!"

"Vâng."

"Đại thiếu gia, đây... đây rốt cuộc là chuyện gì?" Bành Khánh đi đến trước mặt, nhìn thấy dáng vẻ đau đớn của người đàn ông, không biết phải làm sao.

Tần Phong lập tức ra lệnh: "Dọn sạch cái bàn này, bảo người đè hắn ta lên bàn."

Bành Khánh lập tức gọi tiểu nhị trong quán làm theo, nhưng bạn đồng hành của người đàn ông lực lưỡng không hiểu chuyện gì, vội vàng ngăn cản quát: "Các ngươi muốn làm gì!"

"Ta là Tần y sư của Bảo Y đường, nếu các ngươi còn muốn cứu hắn, thì tránh ra!" Tần Phong quát.

Nghe thấy ba chữ Tần y sư, hai người đàn ông nhìn nhau, sau đó chậm rãi lùi lại.

Gần đây, danh tiếng của Tần Phong đã truyền khắp đường phố ngõ hẻm của Tấn Dương thành, được mọi người bàn tán xôn xao, hai người này tự nhiên cũng đã từng nghe qua.

Không lâu sau, đá lạnh được đưa đến, Thi Tâm cổ gặp lạnh, động tác chậm lại, cơn đau của người đàn ông cũng giảm đi rất

nhiều.

Tần Phong cầm một đôi đũa, nhét vào miệng người đàn ông: "Tiếp theo có thể sẽ hơi đau, ngươi phải nhịn."

Người đàn ông nghe vậy, khó khăn gật đầu.

Tần Phong thở ra một hơi, bạch tấc trên đầu ngón tay hiện lên, hóa thành lưỡi dao sắc bén, do đã có kinh nghiệm một lần, lần này lấy Thi Tâm cổ ra có thể nói là trôi chảy.

Chỉ trong vài nhịp thở, con Thi Tâm cổ kỳ dị kia đã bị Tần Phong dùng bạch châm gắp ra, rơi vào chậu đựng nước lẩu, sau đó hóa thành một vũng máu đen, biến mất hoàn toàn.

Tần Phong lại phái Lam cô nương đến Bảo Y đường lấy dược liệu, sắc thành một bát canh tỏa ra khí lạnh, cho người đàn ông uống, hô hấp của hắn ta ổn định lại, trên mặt cũng khôi phục chút huyết sắc.

Mọi người thấy vậy, đều vỗ tay khen ngợi, cảm thán y thuật thần kỳ của Tần Phong.

Nhưng trên mặt Tần Phong không có một chút vui mừng, theo lời người đàn ông nói trước đó, trên đường trở về bọn họ không nên đi qua Xuyên Minh giang, vậy hắn ta làm sao có thể nhiễm Thi Tâm cổ?

Phải biết rằng, Thi Tâm cổ không phải là thứ có thể gặp ở khắp nơi!

Suy nghĩ kỹ càng, chỉ có một khả năng -

Thi Tâm cổ mà Tiền thiếu gia nhiễm phải ở Xuyên Minh giang, là từ Tề Nguyên hà chảy đến, mà lượng lớn Thi Tâm cổ đã từ Tề Nguyên hà, chảy vào Tề Nguyên thành!

Chương 67: Công tử áo trắng

Vết thương trên ngực được bôi thuốc mỡ phục hồi, quấn băng gạc, người đàn ông lực lưỡng cũng dần dần hồi phục, hắn yếu ớt nói: "Đa tạ Tần y sư ra tay cứu giúp."

Tần Phong khẽ gật đầu, sắc mặt vô cùng nặng nề: "Người đồng hành cùng ngươi, rất có thể cũng đã nhiễm phải loại trùng quỷ này, ngươi có cách nào thông báo cho bọn họ không?"

Người đàn ông gật đầu: "Có thể thông báo, nhưng cần một chút thời gian."

"Tốt, ngày mai hãy đưa tất cả bọn họ đến Tần phủ, ta sẽ kiểm tra cho bọn họ."

Người đàn ông lập tức đồng ý.

Sau khi xảy ra chuyện này, khách trong Vọng Nguyệt Cư đã bỏ đi gần hết, Tần Phong cũng không để ý nhiều, dặn dò vài câu với Bành chưởng quầy, liền mang theo tâm sự nặng nề trở về Tần phủ.

Để đảm bảo an toàn, việc đầu tiên Tần Phong làm khi trở về Tần phủ là triệu tập tất cả mọi người trong phủ đến đại sảnh, sau đó dùng Song Đồng quan sát một lượt.

Cho đến khi xác nhận không ai nhiễm phải Thực Tâm Cổ, hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

Hửm? Không đúng, hình như thiếu một người?

Tần Phong nhíu mày: "Nhị nương, cha ta đâu?"

Nhị nương nghe vậy bất đắc dĩ thở dài: "Giữa trưa nay, cha

ngươi đột nhiên nói nghĩ ra một ý tưởng tuyệt diệu, liền hứng thú bừng bừng ra khỏi thành đi làm ăn, ta khuyên thế nào cũng không được."

Lão già không đáng tin cậy này, lúc này rồi mà còn chạy lung tung khắp nơi.....

Sắc mặt Tần Phong lập tức trở nên vô cùng khó coi.

Nhị nương thấy vậy, lo lắng hỏi: "Phong nhi, có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không? Con nửa đêm triệu tập chúng ta lại đây, sắc mặt lại khó coi như vậy....."

Những người khác nghe vậy, cũng ném ánh mắt nghi hoặc về phía hắn.

Để mọi người không quá lo lắng, Tần Phong tùy tiện tìm một lý do để lấp liếm, sau đó một mình trở về phòng, muốn sắp xếp lại đầu đuôi.

Tại Hồ Đình, một mỹ nhân áo trắng nghiêng đầu nhìn về phía Lam Ngưng Sương đang lo lắng, nhẹ giọng hỏi: "Chuyện gì vậy?"

Lam Ngưng Sương do dự một chút, liền đem những gì đã thấy đã nghe hôm nay kể lại.

Liễu Kiếm Ly nghe xong, lại lần nữa rơi vào trầm mặc, hồi lâu sau, mới nhẹ giọng nói một câu: "Bảo vệ tốt hắn."

"Vâng, tiểu thư."

Đêm khuya tĩnh lặng, hầu hết mọi người trong Tần phủ đã chìm vào giấc ngủ, Tần Phong nằm trên giường trằn trọc, trong đầu suy nghĩ miên man.

Hai vị đại nhân Trảm Yêu Ti kia rốt cuộc vì sao lại đến Tấn Dương thành, chẳng lẽ là muốn mời Thạch Tử Minh đến Tề

Nguyên thành cứu nguy? Không, hẳn là không thể, đi đi về về như vậy quá mất thời gian, đợi đến khi Thạch Tử Minh chạy đến, Tề Nguyên thành e là đã bị công phá rồi.

Hơn nữa, với thực lực của Thạch Tử Minh, đối mặt với trận chiến đó, cũng không thể xoay chuyển cục diện.

Mà nói đi cũng phải nói lại, những kẻ đó vì sao lại muốn tấn công Tề Nguyên thành? Nếu chỉ là vì muốn thôn phệ huyết nhục, hoàn toàn không cần thiết phải gặm khối xương cứng đó, tùy tiện tìm thêm mấy tòa thành nhỏ chẳng phải hợp lý hơn sao?

..... Cũng không biết lúc này Tề Nguyên thành thế nào rồi, có đại lão nào đến chi viện hay không, nếu Thực Tâm Cổ thật sự đã xâm nhập vào Tề Nguyên thành, e rằng sẽ là một thảm họa.

Chờ đã, ta còn rảnh rỗi quan tâm đến bọn họ, Thiên Thành còn không an toàn, huống chi là Tấn Dương thành nhỏ bé này? Có phải ta nên nghĩ cách đưa Tần gia trở về Phụng Thiên thành?

"Haiz, sinh ra trong loạn thế, thật sự là thân bất do kỷ, chỉ có thực lực của bản thân tăng lên, mới có thể có tư cách bảo vệ người nhà....." Tần Phong thở dài một tiếng, không khỏi cảm khái.

Ngay lúc này, tiếng gõ cửa dữ dội bên ngoài Tần phủ phá vỡ sự yên tĩnh của đêm.

Tần Phong giật mình, lập tức xuống giường, mặc quần áo đẩy cửa phòng ra.

Nhiều căn phòng tối om, nến được thắp lên, ánh lửa bừng sáng.

Lam Ngưng Sương lập tức chạy đến: "Cô gia, người không sao chứ?"

Tần Phong lắc đầu, hai người cùng nhau đi về phía cổng lớn.

Tiếng gõ cửa dữ dội không ngừng, bên cạnh cổng lớn còn <!-- 凭空 --> xuất hiện một cây trường thương, nhìn kỹ thì ra là trường thương của Hình Thịnh!

Tên mặt than kia đâu? Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn? Ồ, thì ra người đang đứng ở đó, nửa đêm rồi ngươi mặc đồ đen làm gì, hại ta nhất thời không phân biệt được..... Tần Phong thầm lẩm bẩm trong lòng.

Cửa vào Tần phủ tụ tập rất nhiều người, Hình Thịnh dưới sự gật đầu ra hiệu của Tần Phong, cũng cẩn thận mở cửa.

mắt là bảy người, dẫn đầu là hai người trung niên, vẻ mặt nghiêm nghị, uy nghiêm, mặc trang phục quý phái, nhưng nhìn khí tức của bọn họ, rõ ràng có chút tiều tụy, y phục quý phái cũng có nhiều chỗ rách.

Tần Phong còn chú ý đến, trên cánh tay dưới ống tay áo của hai người, còn có vết máu khô chưa lâu.

Lúc này, hai người trung niên này đang dùng hai tay dìu một vị công tử tuấn tú mặc cẩm y trắng.

Vị công tử này <!-- 长得 --> thật sự là đẹp xuất chúng, phong thần như ngọc, so với nhị đệ nhà mình còn thanh tú hơn, nhưng lúc này trạng thái của vị công tử tuấn tú lại không tốt lắm, sắc mặt trắng bệch, không còn chút máu, đặc biệt là cánh tay phải rũ xuống, rõ ràng là đã bị thương nặng.

Bên ngoài Tần phủ, tiếng vó ngựa hí vang, Tần Phong nhìn ra ngoài, trong lòng giật mình, lại là đạp tuyết long câu, loại thần câu này ở kiếp trước tương đương với Lamborghini bản cao cấp, người bình thường làm sao có thể sở hữu.

Kết hợp với trang phục, khí độ của bọn họ, tất cả đều chứng tỏ thân phận tôn quý của nhóm người này.

Bảy người không khách khí, trực tiếp bước vào Tần phủ, người trung niên có vóc người cao lớn hơn dẫn đầu hô lớn: "Tần y sư ở đâu?"

Tìm ta? Tần Phong lộ vẻ kỳ quái, tiến lên một bước: "Ta chính là Tần y sư mà các ngươi muốn tìm, tìm ta có chuyện gì?"

Lại trẻ tuổi như vậy? Hai người trung niên nhìn nhau, trong mắt đều lóe lên một tia thất vọng.

"Ta nghe người trong thành nói, Tần y sư y thuật cao siêu, là y sư giỏi nhất trong thành, khẩn cầu ngài ra tay cứu chữa công tử nhà ta, nếu việc thành, nhất định hậu tạ!" Người trung niên thái độ thành khẩn, những người đi theo cũng cúi người chắp tay hành lễ.

"Không cần đa lễ, Thanh nhi, đi dọn dẹp một gian phòng khách."

Thanh nhi mặc váy xanh lập tức chạy đi, Tần Phong bước theo: "Các ngươi đi theo ta."

Mọi người đến phòng khách, hai người trung niên chậm rãi đặt vị công tử tuấn tú lên giường.

Tần Phong cho người hầu trong phủ lui xuống, sau đó mở Song Đồng nhìn về phía vị công tử, lập tức nhướng mày, nhìn hình dáng, xương cốt của đối phương, nào phải nam tử, rõ ràng là một cô nương!

Ta đã nói, trên đời làm sao có thể có nam nhân còn thanh tú hơn nhị đệ nhà ta..... Tần Phong thầm oán thầm trong lòng, bắt đầu kiểm tra thương thế của đối phương, sau đó nhíu mày.

Thương thế của người này còn nghiêm trọng hơn hắn tưởng tượng, bốn cái xương sườn bị gãy, tạng phủ bị tổn thương, trong cơ thể có triệu chứng xuất huyết ồ ạt, kinh mạch trên cánh tay phải bị đứt đoạn, giống như bị một loại khí cơ cường đại nào đó

chấn động.

Mà nghiêm trọng nhất chính là một mảng màu tím ở vị trí tim, hẳn là một loại độc tố trí mạng nào đó!

Thương thế nghiêm trọng như vậy, người bình thường e là đã sớm mất mạng, mà người này <!-- 之所以 --> chưa chết, chỉ vì trong bụng nàng, có một viên châu tròn màu xanh ngọc, không ngừng tản ra gợn sóng ôn nhuận, chữa trị tạng phủ và xương sườn bị tổn thương, ngăn cản độc tố lan vào tim mạch!

Tần Phong từng thấy ghi chép về viên châu này trong sách, Bắc Vực Thiên Sơn, có Ngũ Sắc Hồ, trong hồ có một đóa Băng Diệp Thanh Liên, mỗi trăm năm kết một hạt sen, hình dạng giống ngọc châu, nuốt vào bụng, có công năng kỳ diệu kéo dài mạng sống, hạt sen này tên là——

"Hộ Mệnh Liên....." Tần Phong buột miệng nói ra.

Hai người trung niên nghe vậy, đầu tiên là giật mình, sau đó trong mắt lóe lên vẻ kích động.

Chương 68: Giải độc

Thành Tấn Dương chỉ là một thành nhỏ, bọn họ ngoài ý muốn đến nơi này, vốn không ôm hy vọng quá lớn vào y sư nơi đây, nhưng vị công tử giả trang nam nhi kia đang nguy kịch, nếu không cứu chữa kịp thời, e rằng ngay cả hộ mệnh liên cũng không thể kéo dài mạng sống.

Bất đắc dĩ, bọn họ chỉ có thể tìm đến vị y sư nổi tiếng nhất trong thành, muốn đánh cược vào khả năng mong manh đó.

Tuy nhiên, khi bọn họ nhìn thấy vị Tần y sư mà mọi người thường nhắc đến chỉ là một nam tử trẻ tuổi, sự thất vọng trong lòng lập tức tăng lên gấp bội, nhìn vị công tử áo trắng đang hấp hối, bọn họ chỉ đành ôm tâm lý ngựa chết coi như ngựa sống.

Nhưng điều khiến bọn họ vạn vạn không ngờ tới chính là, vị y sư trẻ tuổi này, không cần bắt mạch hỏi han, chỉ cần nhìn thoáng qua, liền phát hiện ra hộ mệnh liên trong bụng vị công tử áo trắng!

Trong lòng hai người, tia hy vọng cuối cùng, trong nháy mắt được phóng đại!

“Tần y sư quả nhiên danh bất hư truyền, vậy mà có thể nhận ra hộ mệnh liên, xin hỏi Tần y sư, công tử nhà ta còn cứu được không?” Hai vị trung niên vội vàng hỏi.

Tần Phong trầm ngâm một lát, không trực tiếp trả lời hai người, mà quay người nói: “Lam cô nương, phiền cô đi một chuyến đến Bảo Y Đường, lấy giúp ta những dược liệu này...” Sau khi đọc ra hàng chục vị dược liệu, Tần Phong lại bổ sung một câu: “Phải nhanh!”

Lam Ngưng Sương không chút do dự, lập tức lên đường.

“Công tử nhà các ngươi nội thương khá nặng, tạng phủ xương sườn đều bị tổn thương, nhưng có hộ mệnh liên ôn dưỡng, trong thời gian ngắn sẽ không nguy hiểm đến tính mạng, nguy hiểm lớn nhất hiện tại chính là độc tố nhiễm vào tim nàng.” Tần Phong cau mày nói.

Hai vị trung niên nghe vậy, vừa kích động vừa lo lắng: “Tần y sư, ngươi nhất định phải nghĩ cách!”

“Ta trong lòng đã có một số suy đoán, nhưng để đề phòng vạn nhất, vẫn là xin hai vị kể lại, công tử nhà các ngươi trúng độc như thế nào.”

Hai vị trung niên nghe vậy, liếc nhìn nhau, kể lại mọi chuyện xảy ra hôm nay.

Tần Phong nghe lời hai người, trợn to hai mắt, nhóm người này vậy mà chạy trốn từ thành Tề Nguyên!

Bọn họ tự xưng là thương đội, đến thành Tề Nguyên bàn chuyện làm ăn, kết quả gặp phải tai họa yêu quỷ xâm chiếm thành, bá tánh trong thành đều mất đi thần trí, bắt đầu đốt giết cướp bóc.

Trong đám yêu quỷ xâm chiếm thành lại có kẻ sở hữu thực lực Lục chuyển kiếp lực trở lên, trong nháy mắt khiến thành Tề Nguyên nguy cấp.

May mắn thay, các vị đại nhân của Trảm Yêu ti trong thành kịp thời ra tay, xé mở một con đường giữa đại quân trùng tộc đang bao vây thành, để bá tánh còn tỉnh táo trong thành có thể chạy trốn, bọn họ cũng nằm trong số đó.

Nhưng không ai ngờ rằng, khi chạy trốn, các cao thủ đỉnh cao của hai bên trong thành giao chiến, khí lãng sinh ra quét qua bốn phía, lan đến bọn họ, lại có một con trùng độc màu tím hình dạng

dài hẹp thừa lúc bọn họ không kịp đề phòng, cắn công tử nhà bọn họ, độc tố trong cơ thể vị công tử áo trắng, cũng nhiễm vào lúc đó.

Tần Phong nghe xong, rơi vào trầm tư, bá tánh mất đi thần trí, phần lớn là do Thực Tâm cổ, xem ra suy đoán trước đó của hắn không sai, thành Tề Nguyên đã sớm bị Thực Tâm cổ xâm nhập.

Nhưng hai người trước mặt chắc chắn có điều giấu giếm, thương đội bình thường làm sao có thể sở hữu bảo mã như đạp tuyết long câu, hơn nữa hắn quan sát hai người này, huyết khí trong cơ thể nồng đậm, kình khí màu vàng cuồn cuộn không dứt, ít nhất cũng là cao thủ Thần Vũ lục phẩm trở lên.

Hắn không tin, quý công tử nhà thương nhân, có thể mang theo hai cao thủ như vậy bên người.

Hơn nữa, thành Tề Nguyên nguy hiểm trùng trùng, khi chạy trốn, chắc chắn khó khăn chồng chất, làm sao có thể giống như lời hai người bọn họ nói nhẹ nhàng đơn giản như vậy.

Tần Phong lười truy cứu, dù sao trong thời buổi này, đối phương cẩn thận một chút, có điều giấu giếm cũng là chuyện thường tình...

“Tần y sư, có manh mối nào không?” Một người hỏi.

Tần Phong gật đầu: “Trong sách 《Quỷ Trùng Chí》, đúng là có ghi chép về con trùng màu tím kia, tên là Tử Mãng, dài khoảng một trượng, hình dạng như rắn, mang kịch độc, độc nhập tâm mạch, chắc chắn chết không thể nghi ngờ.”

“Đã biết thân phận con trùng độc kia, vậy Tần y sư ngươi nhất định có biện pháp rồi!” Hai vị trung niên kích động nói.

“Đừng vội, chờ dược liệu đến, ta tự sẽ lấy kịch độc kia ra.” Tần Phong lại hướng ra ngoài cửa hô: “Thanh nhi, chuẩn bị một thùng nước nóng!”

“Biết rồi, đại thiếu gia.” Thanh nhi đáp.

Một nén nhang sau, trong phòng đã được đặt sẵn một thùng nước nóng bốc hơi trắng, Lam cô nương cũng đã quay về.

“Cô gia, đây là dược liệu.” Không gian ngọc bội lóe lên, dược liệu Tần Phong cần, toàn bộ bày ra trên bàn gỗ lim.

Tần Phong hít sâu một hơi, dựa theo ghi chép trong sách, lần lượt bỏ dược liệu vào thùng nước theo một tỷ lệ nhất định, không bao lâu, mùi thuốc thơm ngào ngạt.

“Hai vị đưa nàng vào trong nước.” Tần Phong nói.

Hai người lộ vẻ do dự: “Tần y sư, có cần cởi bỏ ngoại y không?”

“Không cần.”

Nghe vậy, hai người thở phào nhẹ nhõm, sau đó ôm vị công tử áo trắng từ trên giường xuống, cẩn thận đặt vào trong thùng thuốc.

Vị công tử áo trắng vốn đang hôn mê bất tỉnh, trong nháy mắt toàn thân ngâm vào thùng nước, cả người run lên, đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi.

“Công tử!” Hai vị trung niên hoảng hốt.

“Không cần kinh hoảng, nàng chỉ là ho ra máu ứ đọng trong cơ thể thôi.” Tần Phong giải thích một chút, sau đó đứng bên cạnh thùng nước, yên lặng chờ đợi.

Mọi người có mặt không rõ nguyên do, nhưng cũng không dám lên tiếng hỏi, chỉ có thể cùng nhau yên lặng chờ đợi.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, nước trong thùng thuốc cũng dần dần chuyển sang màu tím nhạt, ngay cả sắc mặt vị công tử áo

trắng cũng khôi phục một chút, không còn tái nhợt như trước nữa.

Hai vị trung niên thấy cảnh này, đều lộ ra vẻ vui mừng.

Tần Phong thấy thời cơ đã chín muồi, bảo mọi người bên cạnh thùng nước tản ra, sau đó bạch thốn ngưng tụ trên đầu ngón tay, hóa thành ngân châm.

Hắn mở ra kim sắc đồng tử, nhắm chuẩn vị trí, ngân châm với tốc độ nhanh như chớp, xuyên qua lớp áo trắng của vị công tử trong thùng thuốc, đâm vào tâm mạch, sau đó nhanh chóng rút ra.

Một dòng chất lỏng màu tím từ ngực vị công tử áo trắng bắn ra, rơi xuống đất bên cạnh, khói trắng bốc lên, phiến đá xanh cứng rắn dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, trong nháy mắt tan chảy.

“Độc tố trong cơ thể nàng đã được ta loại bỏ, không còn nguy hiểm đến tính mạng nữa, đây là một phương thuốc, dược liệu ở trên bàn, hai vị hãy dựa theo chỉ dẫn trên phương thuốc sắc thuốc, mỗi hai canh giờ cho nàng uống một lần.

Phối hợp với hộ mệnh liên trong cơ thể nàng, hẳn là có thể nhanh chóng chữa khỏi nội thương trong cơ thể công tử nhà các ngươi.”

Hai vị trung niên nhận lấy phương thuốc nhìn nhau, sau đó hiểu ý, quỳ xuống đất: “Ân cứu mạng của Tần y sư, hai ta nhất định ghi nhớ trong lòng.”

“Không cần như vậy, dù sao ta cũng phải thu phí.”

“Đó là đương nhiên, thù lao nhất định sẽ khiến Tần y sư hài lòng.”

Tần Phong gật đầu, lại nhìn về phía cánh tay phải của vị công tử áo trắng: “Ồ, đúng rồi, kinh mạch ở cánh tay phải của nàng bị

tổn thương nghiêm trọng, nếu không chữa trị, chắc chắn sẽ tàn phế."

Hai vị trung niên nghe vậy, sắc mặt ảm đạm: "Kinh mạch bị tổn thương gần như là bệnh nan y, trên đời này, chỉ có ngự y ở thành Phong Thiên có lẽ có chưa đến ba phần nắm chắc có thể chữa khỏi, nhưng tỷ lệ thành công này vẫn là quá thấp..."

Tần Phong nhướng mày, hắn vẫn luôn muốn tìm một người bị tổn thương kinh mạch để luyện tập, cơ hội chẳng phải đã đến rồi sao...

"Ta ngược lại có thể thử một lần, nhưng có lẽ chỉ có khoảng năm phần nắm chắc, một khi thất bại, cánh tay phải của nàng sẽ hoàn toàn không có khả năng chữa khỏi, hai vị thấy sao?"

"Năm phần?!" Hai vị trung niên trợn to hai mắt, chẳng phải tỷ lệ thành công này còn cao hơn cả ngự y ở thành Phong Thiên sao?

Nhưng mặc dù vậy, giữa lông mày bọn họ vẫn còn do dự, không dám tự ý đáp ứng.

"Không sao, ngày mai, chờ công tử nhà các ngươi tỉnh lại, lúc đó hai vị hãy xác nhận với nàng, có cần chữa trị kinh mạch cho nàng hay không.

Bất quá ta xin nói trước, dược dịch chữa trị kinh mạch cực kỳ quý hiếm, việc này cần hai vị tự mình chuẩn bị." Tần Phong để lại lời này, liền sải bước rời đi.

Hai vị trung niên nhìn nhau, một người trong đó không khỏi cảm thán: "Người này quả nhiên tuổi trẻ tài cao."

Chương 69: Vấn đạo

Theo một tia nắng xuyên qua cửa sổ, chiếu rọi vào trong nhà.

Công tử áo trắng nằm trên giường khẽ mở mắt, khoảnh khắc ý thức khôi phục, hắn như nhớ ra điều gì, bỗng bật dậy nhìn quanh bốn phía, một căn phòng xa lạ <!-- 映入眼帘 -->, không có bất kỳ nguy hiểm nào.

“Công tử, ngài tỉnh rồi?” Một nữ tử trong đội ngũ đồng hành kích động nói.

Công tử áo trắng kiểm tra thân thể, y phục trên người đã được thay, thương thế trong cơ thể cũng đã hồi phục hơn phân nửa, chỉ là mơ hồ vẫn còn cảm thấy đau đớn.

“Sau khi ta hôn mê, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Công tử lắc lắc đầu, lên tiếng hỏi, nữ tử bên giường cũng đem mọi chuyện xảy ra ngày hôm qua, kể lại từ đầu chí cuối.

Rất lâu sau, công tử áo trắng thở ra một hơi: “Thì ra là vậy, vậy ta phải hảo hảo cảm tạ vị Tần y sư kia.”

Lời nói vừa dứt, hắn liền định vén chăn lên, nhưng cánh tay phải lại căn bản không nghe theo sai khiến.

Công tử áo trắng nhớ ra điều gì, nhất thời trầm mặc, rất lâu sau mới giả vờ như không có chuyện gì, dùng tay trái vén chăn lên.

Nữ tử bên giường thấy thế, muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn không nói ra, vẻ mặt đầy đau lòng.

Hai người rời khỏi phòng, dạo chơi trong Tần phủ, giữa chừng tình cờ đi đến hồ đình.

Giữa hồ đình, đang ngồi ngay ngắn một thân ảnh áo trắng, đẹp đến mức không thể tả, đồng tử công tử áo trắng phóng to, miệng lẩm bẩm: "Lại là nàng..... Ngươi vừa nói với ta, vị y sư kia họ Tần?"

"Bẩm công tử, chính là họ Tần."

Công tử áo trắng ngẩn người một lát, không biết đang suy nghĩ gì, hắn không tiến lên quấy rầy, mà dẫn theo thị nữ tiếp tục đi về phía tiền sảnh trong phủ.

Ngay sau khi hai người rời đi không lâu, Liễu Kiếm Ly trên xe lăn nghiêng đầu, liếc nhìn phương hướng hai người rời đi, rồi lại thu hồi tầm mắt.

.....

Tiền sảnh Tần phủ, người đông nghịt.

Đây đều là những người cùng đi Tề Nguyên thành với tráng hán gặp phải đêm qua, trong đó còn có bốn người của Trảm Yêu ti.

Tráng hán trước khi tập hợp mọi người, đã nói với bọn họ nguyên nhân hậu quả của sự việc, cho nên bọn họ sau khi đến Tần phủ, thần sắc đều có chút căng thẳng.

"Tần y sư, ngài nhất định phải cứu chúng ta." Phú thương khẩn cầu nói.

Tần Phong gật đầu, không nói thêm gì, hắn mở song đồng, quét mắt nhìn mọi người ở đây, mười ba người ở vị trí tim, lại đều bám vào Thực Tâm cổ!

"Lam cô nương, phiền cô đi Vọng Nguyệt cư lấy chút băng tới đây."

Lam Ngưng Sương vừa định đáp ứng, một người khác trong

tiền sảnh bỗng lên tiếng: “Không cần phiền phức như vậy, trong không gian ngọc bội của ta vừa vặn có cất giữ một ít.”

Lời nói vừa dứt, một đống băng <!-- 凭空 --> xuất hiện ở giữa đại sảnh, khiến bốn phía trở nên vô cùng lạnh lẽo.

Người lấy băng ra chính là tráng hán đến Tần phủ đêm qua, tên là Vương Tự.

Mà đứng bên cạnh hắn, một vị trung niên khác mặc áo bào xám, dáng người cao gầy, thì gọi là Mạc Lâm Thiên.

Đây cũng là lúc sáng sớm, Tần Phong khi nói chuyện với hai người bọn họ, từ trong miệng bọn họ biết được.

Còn về vị công tử giả trang nam tử kia, hai người cũng nhắc đến tên, gọi là Nhã An, còn về họ, bọn họ ngược lại giống như cố ý tránh không nói đến.

Tần Phong lệnh mười ba người dựa vào ngồi trên băng, mỗi người đều bị đông lạnh đến run rẩy cả người.

Chờ đến khi tất cả Thực Tâm cổ vì hàn khí mà trở nên cứng đờ, Tần Phong liền dựa theo bước quen thuộc trước kia, đem Thực Tâm cổ ở vị trí tim của mọi người từng cái một <!-- 挑 --> ra, sau đó bỏ vào trong chậu nước.

Nhìn chậu nước kia, Thực Tâm cổ với hình dạng dữ tợn, toàn thân bao phủ đầy huyết sắc vân lộ, tất cả mọi người đều là sắc mặt khó coi.

Vương Tự trầm giọng hỏi: “Tần y sư, trong cơ thể chúng ta hẳn là cũng……”

Tần Phong lắc đầu: “Bảy người các ngươi ta đều đã xem qua, trong cơ thể không có Thực Tâm cổ.”

Nghe được lời này, Vương Tự cùng Mạc Lâm Thiên thở phào nhẹ nhõm.

Ngay lúc này, cửa vào đại sảnh bỗng truyền đến một thanh âm thanh thúy: “Thì ra là Thực Tâm cổ, khó trách bá tánh trong Tề Nguyên thành lại như phát điên, hẳn là có người dùng mẫu trùng khống chế tâm trí của bọn họ.”

Tần Phong tìm theo tiếng nhìn lại, lần nữa nhìn thấy vị công tử giả trang nam tử áo trắng kia.

Có lẽ là tối hôm qua trời tối, thêm vào đó hắn cứu người tâm thiết, cho nên không có nhìn kỹ, hôm nay vừa thấy, ngược lại có chút kinh diễm.

Nàng dung mạo thoát tục, ngũ quan phân minh, cho nên giả trang thành nam tử, thoạt nhìn ra dáng ra hình.

Làn da trắng nõn không nói, mũi còn rất cao thẳng, đặc biệt là đôi mắt dài mảnh cùng đôi môi đỏ mọng, kết hợp lại với nhau, trở thành mỹ nhân khiến người ta xem qua khó quên.

Tần Phong nhướng mày: “Nhã An huynh cũng biết loại trùng này?”

“Ta từ nhỏ đã đọc đủ loại sách, từng thấy qua miêu tả về loại trùng này trong 《Quỷ Trùng Chí》.” Nhã An nhàn nhạt đáp lại, chỉ là trong ngữ khí bình thản kia, lại xen lẫn một loại tự tin cường đại.

Vương Tự bên cạnh bổ sung: “Công tử nhà ta thiên phú dị bẩm, tu hành Văn Thánh đạo thống, hiện nay đã bước vào bát phẩm Minh Tâm cảnh.”

Điều này ngược lại khiến Tần Phong khá kinh ngạc, đối với thân phận của đối phương cũng càng thêm hiếu kỳ: “Thật sự là lợi hại, tại hạ bội phục.”

Công tử áo trắng khẽ gật đầu, nhìn về phía Tần Phong, dung mạo không tồi, phong thái tao nhã, đây là ấn tượng đầu tiên, nhưng càng khiến nàng hiếu kỳ hơn chính là, vừa rồi nghe thị nữ nói, người này cũng tu hành Văn Thánh đạo thống, từng dùng văn khí hóa thành chỉ gian châm.

“Nghe thị nữ nhà ta nói, Tần y sư cũng tu hành Văn Thánh đạo thống, dám hỏi phẩm giai gì?”

“Tại hạ bất tài, vừa mới bước vào cửu phẩm mà thôi.”

Nhã An như có điều suy nghĩ, lần nữa mở miệng: “Tần y sư dùng y thuật vấn đạo, tu vi tăng tiến chậm một chút cũng là hợp tình hợp lý.”

Tần Phong không hiểu ý tứ, hỏi: “Cái gọi là dùng y thuật vấn đạo là gì?” Sách hắn xem qua trước kia, cũng không có giới thiệu về điều này.

“Sư phụ của ngươi chưa từng dạy ngươi?” Nhã An có chút nghi hoặc.

“Ta không có sư phụ, bước vào Văn Thánh đạo thống cũng là do cơ duyên xảo hợp.”

Lời này vừa ra, trong mắt Nhã An cùng những người khác đều hiện lên một tia kinh ngạc.

Khó trách là dùng y thuật vấn đạo Văn Thánh, thì ra là tự học..... Nàng khẽ lắc đầu, trong mắt lộ ra một tia tiếc nuối, từ xưa đến nay, người dùng y thuật bước vào Văn Thánh đạo thống, không một ai tiến vào ngũ phẩm chi cảnh.

“Nhã An huynh, có thể giải thích cho ta được không?” Tần Phong thái độ thành khẩn.

Nhã An không giấu diếm, bắt đầu tỉ mỉ giải thích.

Văn Thánh đạo thống so với Thần Vũ cùng Bách Quỷ, tốc độ tiến giai muốn chậm hơn rất nhiều, dù sao ghi nhớ vạn quyển sách trong đầu, vốn là cần tích lũy năm này tháng nọ.

Cân nhắc đến việc học để ứng dụng và khai thác sáng tạo có thể nhanh chóng tích lũy văn khí, bởi vậy mỗi người tu hành Văn Thánh đạo thống, sách xem và phương hướng nghiên cứu đều là được xác nhận trước.

Mà từ xưa đến nay, đại đa số Văn Thánh đạo giả đều là lựa chọn nghiên cứu sách về chính trị, quân sự, để sau này vào triều làm quan, hoặc là trở thành quân sư trong quân đội.

Dù sao vào triều thi triển hoài bão, vì nước vì dân, vào quân đội dụng binh <!-- 籌帷幄 -->, quyết thắng ngàn dặm, số người bị ảnh hưởng ít nhất cũng là vạn người trở lên, như vậy, liền có thể trong thời gian ngắn thu được lượng lớn văn khí, tăng lên tu vi.

Người làm nghề y lại rất khó làm được điểm này.

Mà quan trọng nhất chính là, Văn Thánh đạo thống đời đời truyền thừa xuống, tiền nhân tổng kết ra một kết luận, muốn bước vào Văn Thánh tứ phẩm, nhất định phải dựa vào quốc gia.....

Chương 70: Thương tích ở cánh tay phải

Nghe xong, Tần Phong trầm ngâm suy nghĩ, không ngờ Văn Thánh đạo thống lại có nhiều điều như vậy, may mà hôm nay gặp được người am hiểu...

Nhã An tạm dừng một lát, rồi lại nói: "Ngươi đã bước vào Văn Thánh cửu phẩm, chắc hẳn ít nhất đã thuộc lòng vạn quyển y thư, tuy nói ra điều này thật tàn nhẫn, nhưng ta vẫn khuyên ngươi...

Nếu muốn bước vào cảnh giới cao hơn, không bằng đổi hướng khác, dành thời gian thuộc lòng một số sách khác, làm nền tảng cho việc sau này vào triều làm quan, hoặc trở thành tham mưu trong quân."

Tần Phong gãi đầu, không biết nên trả lời thế nào.

Đại Càn yêu ma hoành hành, sùng bái võ lực, không có khoa cử khảo hạch văn quan, muốn dựa vào Văn Thánh đạo thống vào triều làm quan, chỉ có thể trước tiên bước vào Hạo Văn viện, sau đó mới được phân công.

Còn việc tòng quân, ngược lại không có nhiều quy củ như vậy, chỉ cần ngươi có tài học thực sự, am hiểu binh pháp, các tướng lĩnh tự nhiên nguyện ý thu nạp ngươi vào dưới trướng, giống như lúc trước, Hình Thịnh hy vọng hắn có thể gia nhập Thần Hầu quân.

Nhưng mấu chốt là, bất kể hắn lựa chọn con đường nào, đều phải rời khỏi Tấn Dương thành, xa cách những người hắn quan tâm, đây là điều Tần Phong vạn vạn không thể chấp nhận.

Dù sao mục đích ban đầu hắn muốn tăng cường thực lực, một là để tự bảo vệ mình, hai là để bảo vệ những người quan trọng bên cạnh, nếu vì tăng cường thực lực mà phải xa cách người thân, chẳng phải là bỏ gốc lấy ngọn sao?

Hơn nữa, hắn sở hữu một đôi đồng tử thần kỳ, ghi nhớ một quyển sách chỉ trong chốc lát, có lẽ hắn có thể đi trên con đường tu hành mà người xưa chưa từng đi cũng nên.

Ví dụ như Văn Thánh đạo giả chỉ đạo Thần Vũ võ phu tu hành, ngoài hắn ra, còn ai có thể làm được?

Tần Phong tự đắc nghĩ.

Khoan đã, nàng vừa nói là thuộc lòng vạn quyển sách?

Tần Phong phát hiện ra điểm đáng ngờ, không khỏi hỏi: "Muốn bước vào Văn Thánh cửu phẩm, chẳng phải nên thuộc lòng mười vạn quyển sách sao?"

Lúc trước thác nước văn khí trong thần hải kia, rõ ràng là đã được nén lại mười lần, mới có thể lấp đầy, hóa thành bậc thang và Vấn Tâm đài!

Nhã An nghe vậy, nhíu mày: "Ta không hiểu tại sao ngươi lại hỏi như vậy, người có thiên tư thông minh, muốn thuộc lòng vạn quyển sách, ít nhất cũng cần vài năm, huống hồ là mười vạn quyển sách.

Chẳng lẽ ngươi muốn nói, lúc trước ngươi bước vào Văn Thánh cửu phẩm, chính là số lượng như vậy?"

Tần Phong ngẩn người, ngơ ngác gật đầu.

Điều đáng sợ nhất là không khí đột nhiên yên tĩnh, sắc mặt của mấy người đều có chút kỳ quái.

Một lát sau, Vương Tự giảng hòa: "Tần y sư đừng nói đùa, cho dù là công tử nhà ta có thiên tư như vậy, từ khi đọc sách đến nay, số lượng sách thuộc lòng cũng chỉ vừa vặn mười vạn.

Cho dù như vậy, sư phụ của công tử cũng khen ngợi hắn là kỳ tài mười năm khó gặp.

Phải biết rằng, người nói ra lời này chính là..."

"Cẩn ngôn." Nhã An lên tiếng cắt ngang, Vương Tự phản ứng kịp, lập tức im lặng.

Nhã An nhìn về phía Tần Phong, trong mắt lộ ra một tia thất vọng không hề che giấu: "Văn nhân đều có khí phách, nhưng cũng phải thực tế."

Tần Phong méo miệng, xem ra mấy người này đều không tin lời hắn, còn tưởng hắn đang khoác lác?

Hừ, thuộc lòng chưa đến mười vạn quyển sách, đã là kỳ tài mười năm khó gặp, vậy hắn là cái gì? Kỳ tài kinh thế hãi tục từ xưa đến nay?

Thôi vậy, vốn là người xa lạ gặp gỡ, không cần phải so đo với đối phương, huống hồ người ưu tú như hắn, nhất định phải chịu đựng sự nghi ngờ và đố kỵ của thế nhân... Tần Phong khẽ lắc đầu, không khỏi lại nhớ đến câu nói kia - Nơi cao gió thổi lạnh, vô địch là cô đơn nhất.

"Vậy có lẽ ta nhớ nhầm." Để giữ thể diện cho đối phương, Tần Phong lựa chọn gánh vác tất cả, từ bỏ cơ hội thể hiện bản thân.

Ở một bên khác, hạ nhân trong Tần phủ đã sắc xong hàn thang, Tần Phong cho mười ba người uống, trùng độc trong cơ thể bọn họ coi như đã được thanh trừ hoàn toàn.

Mọi người ngàn ân vạn tạ, cáo từ rời đi.

Nhã An thấy vậy khẽ gật đầu, người này tuy có chút hư vinh, nhưng y thuật quả thực phi phàm.

Ngoảnh đầu nhìn chậu nước, mười ba con Thực Tâm cổ vẫn dữ tợn đáng sợ, nàng khẽ mở đôi môi đỏ mọng: "Thực Tâm cổ cực kỳ khó giết chết, cho dù chặt nát nó, nó cũng có thể mượn xác hồi sinh, cách tốt nhất là phong ấn nó, đợi bảy bảy bốn mươi chín ngày sau, nó sẽ hoàn toàn mất đi sinh cơ."

Lời này không sai, "Quỷ trùng chí" cũng đã nói về phương pháp tiêu diệt Thực Tâm cổ này, nhưng hiệu quả quá chậm...

"Ta có cách tốt hơn." Tần Phong lấy ra Chu Hồng quả từ trong giới chỉ, ném vào chậu nước.

Nhã An nhíu mày, không hiểu ý tứ, cho đến khi nhìn thấy Thực Tâm cổ trong chậu nước hóa thành máu đen tan biến, đôi mắt phượng của nàng mở to vì kinh ngạc.

"Đây là vật gì? Tại sao có thể tiêu diệt Thực Tâm cổ?"

Tần Phong liếc nhìn, khóe miệng nhếch lên: "Vật này tên là Chu Hồng quả, mọc ở phương nam, ta cũng là vô tình phát hiện ra công hiệu này."

Trong mắt Nhã An lóe lên một tia chấn động: "Nhưng trong sách không hề nhắc đến..."

"Nhã An huynh, tin sách, không bằng không sách, người xưa khai sáng tiên đạo, không phải để cho hậu nhân học theo một cách bất biến."

Công tử áo trắng nghe vậy, tâm thần chấn động.

Tần Phong thấy vẻ mặt này, cũng không nói thêm gì nữa, lời nói này của hắn đối với người thời đại này, có chút quá mức.

Vô tình liếc nhìn cánh tay phải của đối phương, Tần Phong lại nảy ra ý nghĩ, hắn quay đầu nhìn về phía Vương Tự hai người, tiến lên thấp giọng hỏi: "Chuyện cánh tay phải, các ngươi đã nói với Nhã An huynh chưa?"

Hắn hành nghề y ở Tấn Dương thành lâu như vậy, chưa từng gặp qua một trường hợp kinh mạch bị vỡ nào, hiện tại có cơ hội luyện tập như vậy, tự nhiên không muốn bỏ lỡ, dù sao tất cả những điều này đều liên quan đến nương tử xinh đẹp của hắn...

Vương Tự hai người nhìn nhau, lắc đầu, Mạc Lâm Thiên trầm ngâm một lát, đi đến bên cạnh công tử áo trắng, nhỏ giọng nói gì đó.

Nhã An yên lặng lắng nghe, biểu cảm không hề gợn sóng, cho đến khi Mạc Lâm Thiên nói xong lui về phía sau, nàng mới ngẩng đầu nhìn Tần Phong, chậm rãi bước đến.

Liên quan đến chuyện đại sự hàng đầu là cánh tay phải, bất kỳ ai cũng sẽ trải qua sự giày vò và đấu tranh nội tâm, Tần Phong cũng không mong đợi đối phương sẽ trực tiếp đồng ý, trong lòng đã nghĩ ra nhiều lời lẽ, muốn từng bước dẫn dắt đối phương buông bỏ sự đề phòng trong lòng.

Nhưng hắn thật không ngờ, chờ đợi lại là một câu nhẹ nhàng bâng quơ của đối phương: "Khi nào có thể bắt đầu?"

Tần Phong sửng sốt, kinh ngạc hỏi: "Hắn không nói rõ với ngươi sao, ta chỉ có năm phần nắm chắc, nếu thất bại, cánh tay phải này của ngươi sẽ không còn khả năng khôi phục, chẳng lẽ ngươi không cần suy nghĩ thêm sao?"

"Mạng của ta là do ngươi cứu, ta tin tưởng y thuật của ngươi, hơn nữa, năm phần nắm chắc đáng để thử." Nhã An thản nhiên nói.

Rõ ràng là nữ tử, vậy mà lại quyết đoán như vậy, không chút do dự, điều này khiến Tần Phong không khỏi nhìn nàng bằng con mắt khác.

"Dược dịch khôi phục kinh mạch cần dược liệu, đều là những thứ quý hiếm, muốn tập hợp đủ cần tốn không ít thời gian và tiền bạc, nếu ngươi thật sự quyết tâm, vậy ta sẽ viết ra dược liệu, các ngươi hãy chuẩn bị sớm."

Thấy Nhã An gật đầu, Tần Phong gọi Thanh nhi lấy giấy bút, dùng nét chữ xiêu xiêu vẹo vẹo viết ra từng loại dược liệu quý giá.

Vương Tự và Mạc Lâm Thiên thò đầu nhìn, sắc mặt cứng lại, thư pháp này thật sự khiến người ta phải trầm trồ...

Chương 71: Thiên Bảo Các

Tần Phong liếc mắt nhìn biểu cảm của hai người, khóe miệng giật giật.

Nếu các ngươi dám nói chữ ta xấu, cẩn thận ta tại chỗ nổi đóa.....

Vương Tự và Mô Lâm Thiên là hai người tinh ranh, rất biết nhìn sắc mặt, muốn nói nhưng không dám nói, nghẹn đến khó chịu, bọn họ quay đầu nhìn về phía công tử áo trắng, dường như đang chờ đợi điều gì.

Lúc này, Nhã An cau mày đi tới, dùng tay trái nắm lấy đầu bút, nét chữ nguệch ngoạc của Tần Phong đột nhiên dừng lại.

"Ngươi đang làm gì?" Tần Phong bất mãn, hắn cảm thấy thư pháp lần này của mình có tiến bộ, đang viết hăng say, vậy mà lại bị người ta ngắt lời!

"Có thể viết chữ xấu đến mức không thể nhìn nổi, ngươi thật sự là người tu luyện Văn Thánh đạo thống?" Nhã An nói thẳng, không hề có ý định nể mặt Tần Phong.

Vương Tự và Mô Lâm Thiên nhìn nhau, lộ ra vẻ mặt quả nhiên là như vậy, cảm giác như có gì mắc ở cổ họng lập tức biến mất, lời công tử nói, chính là điều bọn họ muốn nói nhưng không dám nói.

Tần Phong há hốc mồm, vô cùng khiếp sợ, giọng điệu nói chuyện này khiến hắn không khỏi nghĩ đến lão già ở cửa Thính Vũ Hiên, đều là không để ý đến mặt mũi người khác, không chừa cho người ta một bậc thang nào!

Nhân lúc Tần Phong đang ngẩn người, Nhã An cướp lấy bút lông, tự viết trên giấy trắng.

"Hoàng Dương Tinh, Thiên Phượng Mộc, Cửu Khúc Liệt Diễm Hoa..." Từng cái tên dược liệu hiện lên trên giấy, nét chữ thanh tú, khiến người ta thưởng thức, không biết mạnh hơn chữ viết ngoằn ngoèo bên trên bao nhiêu lần.

Điều quan trọng nhất là, những chữ này vẫn là Nhã An dùng tay trái không thuận viết, không có so sánh, sẽ không có tổn thương.

Tần Phong tức giận đến mức không nói nên lời, nhưng khi hắn nhìn thấy những cái tên dược liệu mà đối phương viết, hắn kinh ngạc hỏi: "Ngươi vậy mà biết dược phương của dược dịch tu bổ kinh mạch?"

Nhã An cũng không giấu diếm: "Vì một số lý do, ta từng tra qua sách liên quan, trong 《Thiên Nguyên Nội Kinh》, nhìn thấy ghi chép tương tự.

Lúc đầu ta còn chưa thể xác định, nhưng sau khi nhìn ngươi viết mấy vị dược liệu, đoán chừng chính là cái này."

Tần Phong híp mắt, trong đầu suy nghĩ muôn vàn, sách trong Thính Vũ Hiên đa số là những tác phẩm khó gặp trên đời, mà 《Thiên Nguyên Nội Kinh》 còn ở tầng thứ tư, mức độ quý giá càng không tầm thường.

Vốn việc đối phương đã xem qua 《Quỷ trùng Chí》 đã đủ khiến hắn kinh ngạc, không ngờ vậy mà 《Thiên Nguyên Nội Kinh》 cũng đã xem qua.

Nữ tử này rốt cuộc là thân phận gì, tại sao có thể tiếp xúc với nhiều sách quý giá như vậy, chẳng lẽ nàng cũng quen biết lão già của Thính Vũ Hiên?

Xoẹt~

Đó là âm thanh của tờ giấy bị xé rách, dòng suy nghĩ của Tần Phong bị cắt ngang, sau đó trừng to mắt, nàng tại sao lại xé bỏ phần ta viết!

Nhã An xé bỏ phần chữ viết xấu, vốn định xé nát nó, nhưng tay phải của nàng đã mất cảm giác, một tay rất khó làm được.

Bất đắc dĩ, nàng chỉ có thể vo tròn tờ giấy trắng bị xé bỏ, ném sang một bên.

Ngươi rốt cuộc là ghét bỏ chữ của ta đến mức nào?

Tần Phong khóe miệng giật giật: "Nhã An huynh, ngươi đã biết dược phương, viết thêm một phần đưa cho thủ hạ là được rồi, không cần phải hủy hoại chữ ta viết như vậy chứ?"

Nhã An quay mặt đi, lông mày nhíu lại: "Cái đó của ngươi cũng gọi là chữ?"

Tần Phong há hốc mồm, bị nói đến mức không nói nên lời, tính cách nữ tử này rất thẳng thắn, nhưng EQ hình như rất thấp, nếu là ký túc xá nữ bốn người ở kiếp trước, người như vậy nhiều nhất chỉ có thể tham gia một nhóm WeChat bốn người.....

Nhã An không để ý đến Tần Phong, tự khoanh tròn ba vị dược liệu trên dược phương, Thiên Phượng Mộc, Thất Sắc Thảo, Thiên Niên Hàn Chi.

"Ý này là sao? Chẳng lẽ ngươi có ba vị dược liệu này?" Tần Phong tò mò hỏi.

"Không, là còn thiếu ba vị này." Nhã An thản nhiên đáp.

Tần Phong kinh ngạc, dược liệu của dược dịch tổng cộng cần hai mươi ba vị, mỗi một loại đều có thể nói là vô giá, người này

rốt cuộc là gia thế gì, vậy mà đã tập hợp được hai mươi vị!

Mô Lâm Thiên ở bên cạnh nhìn ra suy nghĩ của hắn, nói: "Tần y sư, ngươi đã từng nghe qua Thiên Bảo Các chưa?"

Tần Phong nghe vậy sửng ngơ, Thiên Bảo Các hắn đương nhiên đã từng nghe qua, lão cha không đáng tin cậy từng nhiều lần ảo tưởng mình cũng có thể làm ăn lớn như Thiên Bảo Các.

Thiên Bảo Các bắt nguồn từ đế đô, vốn là một cửa hàng quy mô không lớn, nhưng chỉ trong vòng mấy năm, nó đã làm ăn lớn đến khắp đông tây nam bắc Đại Càn, ba mươi hai tòa Thiên thành, mỗi một tòa thành đều có chi nhánh của nó.

Thiên Bảo Các kinh doanh nhiều mặt, thương đội trải rộng khắp Đại Càn, hơn nữa Thiên Bảo Các rất nhiệt tình thu thập kỳ trân dị bảo và bảo khí trên đời, hơn nữa mỗi một khoảng thời gian, đều sẽ tổ chức một buổi đấu giá long trọng, nhân cơ hội kiếm đầy bồn đầy bát.

Hơn nữa người đời đều đồn rằng, Thiên Bảo Các có thể trong thời gian ngắn làm ăn lớn như vậy, ngoài việc người sáng lập bí ẩn kia có tầm nhìn độc đáo ra, nó ở đế đô nhất định cũng có bối cảnh không nhỏ, nếu không Thiên Bảo Các làm sao có thể dễ dàng mở chi nhánh ở ba mươi hai tòa Thiên thành?

Phải biết rằng, Thiên thành cũng không phải là nơi dễ dàng!

Tần Phong nghĩ đến điều gì đó..... Nếu nói, có một con đường nào đó, có thể nhanh chóng thu thập đủ dược liệu của dược dịch tu bổ kinh mạch, vậy tuyệt đối là mượn đường của Thiên Bảo Các!

Nhóm người này có thể thật sự là thương đội, hơn nữa là thương đội của Thiên Bảo Các!

Như vậy, con ngựa đạp tuyết kia và hai hộ vệ Thần Vũ lục phẩm trở lên, tuy khoa trương, nhưng cũng hợp tình hợp lý.

Chỉ là không biết, vị công tử giả trang nam tử này, ở Thiên Bảo Các có địa vị gì, chẳng lẽ là thiếu đương gia của chi nhánh Thiên thành nào đó?

"Đương nhiên là đã từng nghe qua." Thái độ của Tần Phong cung kính hơn rất nhiều, không có cách nào, người nghèo chí ngắn.....

"Công tử nhà chúng ta chính là thiếu đương gia của Thiên Bảo Các." Mô Lâm Thiên cười nói.

Vậy mà thật sự là..... Tần Phong hít một hơi: "Dám hỏi là chi nhánh Thiên thành nào?"

"Nơi nào?" Mô Lâm Thiên sửng sốt một chút, vừa định mở miệng giải thích, lại bị Nhã An lên tiếng cắt ngang: "Ngọc Lâm thành."

Tần Phong há hốc mồm, Ngọc Lâm thành, Thiên thành ở trung bộ Nam vực Đại Càn, gần đó có Ngọc Sơn, sản xuất ngọc thạch và bảo khí, giàu có vô cùng.

Vậy mà là thiếu đương gia ở đó?

Là một phú bà, giám định xong!

Nhã An bổ sung: "Lần này từ Ngọc Lâm thành đến Tề Nguyên thành, vốn là định thông thương, buôn bán ngọc thạch bảo khí, không ngờ lại gặp phải biến cố như vậy.

Chờ chuyện Tề Nguyên thành lắng xuống, ta sẽ liên lạc với các Thiên Bảo Các, đoán chừng ba cây dược liệu kia không khó tìm được."

Không khó tìm được..... Phú bà chính là ngầu!

Khó trách nói chuyện trực tiếp như vậy, tự tin như vậy!

Tuy nhiên..... Tần Phong lo lắng nói: "Nạn loạn ở Tề Nguyên thành có thể lắng xuống hay không? Theo ta được biết, lần xâm thành này, đối phương là có chuẩn bị mà đến."

Thực Tâm cổ, trùng tai, con rết khổng lồ, bất kể là loại nào, đặt ở Tấn Dương thành đều là tai họa diệt thành, ba loại đồng thời xuất hiện, cho dù Tề Nguyên thành là Thiên thành, e rằng cũng rất khó ứng phó.

Huống chi, Tần Phong không tin những kẻ xâm thành kia, sẽ không có hậu chiêu nào khác.

Dù sao con rết khổng lồ có thực lực khủng bố kia, chỉ là đợt tấn công đầu tiên phá thành mà thôi!

Đối với việc này, Nhã An cũng không quá lo lắng: "Lực lượng phòng thủ của Thiên thành là đứng đầu Đại Càn, tự nhiên có lý do của nó, ngươi có biết Tam thập lục tinh và Thập nhị thần tướng không?"

Chương 72: Tam Thập Lục Tinh, Thập Nhị Thần Tướng

Tần Phong nghe vậy, gật đầu.

Trảm Yêu ti phân cấp bậc lệnh bài: Mộc lệnh, Thanh Ngọc lệnh, Hồng Liên lệnh, mỗi loại lại chia thành một đến ba sao, theo lý mà nói, Hồng Liên tam tinh lệnh chính là chiến lực tối cao của Trảm Yêu ti.

Nhưng trên thực tế, lại không phải như vậy.

Trảm Yêu ti bốn vực Đại Càn, mỗi năm đều sẽ từ những người nắm giữ Hồng Liên tam tinh lệnh, chọn ra ba mươi sáu người mạnh nhất, ban cho họ nhiều tài nguyên để bồi dưỡng, bọn họ được xưng là Tam Thập Lục Tinh.

Còn Thập Nhị Thần Tướng, thực lực càng ở trên cả Tam Thập Lục Tinh, do bốn vị ti mệnh Trảm Yêu ti bốn vực sắc phong.

Những người này chiến lực vô song, là tồn tại cấp bậc truyền thuyết, cũng là trụ cột chống đỡ bốn vực.

Mà mỗi một tòa Thiên thành, ít nhất đều có một vị chiến lực như vậy, thông thường là ti chính Trảm Yêu ti trong thành.

Nhưng mà...

“Lần tai họa Tề Nguyên thành này, chỉ qua những gì ta nghe được, dựa theo tiêu chuẩn đánh giá tai họa của Trảm Yêu ti, e là đã đến cấp Giáp.

Chỉ dựa vào chiến lực cố thủ trong thành, không thể chống đỡ

nổi.”

Trảm Yêu ti phân chia tai họa xâm lấn thành bốn cấp: Giáp, Ất, Bính, Đinh, cấp bậc càng cao, khả năng thành bị diệt càng lớn.

Muốn ứng phó tai họa cấp Giáp, ít nhất cần một vị Thần Tướng, ba vị Tam Thập Lục Tinh tọa trấn, mới có khả năng hóa nguy thành an.

Nhưng chiến lực cấp bậc như vậy, nơi nào cũng thiếu, cơ bản không thể đồng thời xuất hiện ở một chỗ.

Nhã An lắc đầu: “Theo những gì ta thấy ở Tề Nguyên thành, tai họa lần này đã đến cấp Giáp thượng.”

Giáp thượng? Vậy ít nhất cần hai vị chiến lực cấp bậc Thần Tướng mới có thể chống lại... Sắc mặt Tần Phong khó coi, tai họa Tề Nguyên thành lần này, lại khủng bố đến vậy!

“Nếu đã nguy hiểm như vậy, tại sao ngươi còn cho rằng tai họa lần này có thể lắng xuống?” Tần Phong nói ra nghi hoặc của mình, tuy đối phương không nói rõ, nhưng thần sắc kia rõ ràng là nghĩ như vậy.

“Văn thánh lục phẩm vì sao?” Nhã An trả lời không liên quan.

“Là vì quẻ mệnh.” Tần Phong lập tức đáp, 《Triều Văn kinh》 có giới thiệu, cảnh giới lục phẩm này có năng lực xem sao bói toán, cầu cát tránh hung, nhưng trong sách cũng ẩn ý <!-- 晦 --> nhắc đến, thứ này thực tế thao tác, rất là huyền học...

Ví dụ như ngươi muốn bói toán trúng một triệu, nhưng kết quả chỉ là ở nhà, chờ đợi kết quả xổ số, rồi vừa hay tránh được việc xuống lầu bị ngã.

Nhã An khẽ gật đầu: “Thiên Giám quốc sư trước đó đã bói toán được tai họa Tề Nguyên thành, trong Tề Nguyên thành, Thương

Tiên - một trong Thập Nhị Thần Tướng, cùng ba vị Tam Thập Lục Tinh đã sớm chờ sẵn."

Lại có chuyện như vậy? Tần Phong trừng lớn hai mắt.

Thủ đoạn khủng bố này khác gì hack?

Nhã An nhìn ra suy nghĩ của Tần Phong, giải thích: "Ngươi đừng cho rằng bất kỳ một Văn thánh đạo giả nào bước vào lục phẩm, đều có bản lĩnh này, Thiên Giám quốc sư tọa trấn đế đô, tập hợp lực lượng chúng sinh thiên hạ cộng thêm Quan Tinh nghi trên Đăng Thiên lâu, mới có thể bói toán như vậy.

Nếu đổi lại là người khác, e là sớm đã không chịu nổi nhân quả đó, bạo tử mà vong."

Tần Phong thở phào nhẹ nhõm, như vậy mới hợp lý, nếu không có cái giá nào, vậy chẳng phải là vô địch?

Nhưng, khó trách Đại Càn hoàng triều có thể vững như Thái Sơn trong thế đạo này, có đại lão như Thiên Giám quốc sư tọa trấn, muốn sụp đổ cũng khó.

Hắn lại nói: "Nhưng dù vậy, cộng thêm chiến lực bản thân Tề Nguyên thành, cũng chỉ có thể ứng phó tai họa cấp Giáp, còn Giáp thượng..."

Vẫn chưa đủ.

Nhã An gật đầu, bắt đầu hồi tưởng, một số chi tiết bị Vương Tự hai người giấu diếm cũng dần dần được kể ra.

Lúc đó trong thành hỗn loạn không chịu nổi, hai phe chiến lực đỉnh cao giao phong trên không trung, khí cơ cường đại như sóng triều, quét sạch bốn phía, nhà nghiêng đường đổ, tiếng kêu than không dứt.

Vương Tự hai người cũng gia nhập chiến đấu, giao thủ với con trùng kia, với thực lực của bọn họ, đối phó một số con trùng phổ biến chưa đến tam chuyển kiếp lực tự nhiên không thành vấn đề.

Tuy nhiên ngay lúc đó, trên không Tề Nguyên thành, đột nhiên xuất hiện một tôn đại phật đen ba đầu sáu tay, nó hai tay chắp lại, uy áp đáng sợ nghiêng trời đổ xuống, trực tiếp hủy diệt một phần năm thành trì!

Nhã An bị ảnh hưởng, thân thể bị thương nặng, cánh tay phải của nàng cũng là lúc đó bị khí cơ cường đại chấn động đến kinh mạch đứt đoạn.

Vương Tự hai người vì bảo vệ nàng, liều chết chịu đựng một phần uy áp, bị trọng thương, bọn họ không dám dừng lại lâu, vội vàng dìu Nhã An lên lưng ngựa, chạy về phía cổng thành.

Ngoài Tề Nguyên thành nhìn ra xa, trùng tử dày đặc như biển cả, muốn chạy trốn, nhất định phải xé mở một con đường, người của Trảm Yêu ti trong thành tuy có ra tay, nhưng với năng lực của bọn họ, căn bản không thể đánh lui bầy quỷ trùng.

Cho đến khi trên không trung phía nam, một bóng đen lướt đến.

“Là ai?” Tần Phong hỏi.

Nhã An lắc đầu: “Hắn mặc một bộ hắc bào, đầu đội mặt nạ trắng, không thể nhìn rõ dung mạo, nhưng hắn chỉ cần vung tay, bầy trùng tử liền bị nghiền thành bột mịn.”

Mạc Lâm Thiên tu luyện Thần Vũ đạo thống ở bên cạnh bổ sung: “Thực lực của hắn cao thâm khó lường, sau khi mở đường cho chúng ta, lại lao về phía con rết khổng lồ chiếm cứ tường thành, giao chiến với nó, giúp Thương Tiên đại nhân rảnh tay.”

Những chuyện xảy ra tiếp theo đúng như Vương Tự hai người

đã nói trước đó, người thần bí đầu đội mặt nạ trắng giao phong với con rết khổng lồ, dư ba chiến đấu ảnh hưởng đến bọn họ, Nhã An lại bị Tử Phúc cắn vào lúc đó, tính mạng nguy kịch.

Bọn họ lo lắng cứu người, không dừng lại lâu, một đường phi về phía nam, cho đến khi màn đêm buông xuống, chạy đến Tấn Dương thành...

"Nghĩ đến, sự xuất hiện của người thần bí kia, cũng nằm trong quẻ toán của Thiên Giám quốc sư." Nhã An vẻ mặt chắc chắn, ngữ khí mang theo sự bội phục nồng đậm.

Thì ra là vậy... Tần Phong cúi đầu trầm ngâm, như vậy, hai bên quả thực là ngang tài ngang sức.

Mà kết hợp những gì nam tử ở Vọng Nguyệt cư, Vương Tự hai người và Nhã An nói lại với nhau, quá trình bắt đầu và diễn biến tai họa xâm lấn Tề Nguyên thành cũng cơ bản rõ ràng, còn kết quả, bọn họ hiện tại, chỉ có thể chờ...

Nhưng trong lòng hắn còn một nghi hoặc, hai người Trảm Yêu ti chạy trốn khỏi Tề Nguyên thành kia, rốt cuộc là đến làm gì?

Từ trải nghiệm chạy trốn của Nhã An và những người khác, hắn còn phát hiện ra một chi tiết bị bỏ qua trước đó, đó chính là thời gian!

Hai người Trảm Yêu ti đến Tấn Dương thành vào lúc chạng vạn, mà tai họa xâm lấn xảy ra vào buổi trưa, cho dù tốc độ Thiên Lý câu có nhanh hơn nữa, cũng ít nhất cần năm đến sáu canh giờ mới có thể đến nơi.

Nói cách khác, hai người bọn họ đã xuất phát từ Tề Nguyên thành trước khi tai họa xâm lấn còn chưa bắt đầu, điều này không hợp lý...

Ngay lúc này, bên ngoài tiền sảnh Tần phủ, đến bốn người

không ngờ tới.

Người dẫn đầu là Thạch Tử Minh, Thương cô nương ở bên cạnh hắn, còn hai vị đại nhân mặc Trảm Yêu phục màu gỗ gặp hôm qua đi sát phía sau.

“Ti chính đại nhân, các vị đây là?” Tần Phong vẻ mặt nghi hoặc.

“Đến hậu sảnh nói.”

Mọi người đến hậu sảnh, Thạch Tử Minh trực tiếp nói thẳng: “Tề Nguyên thành hôm qua gặp tai họa cấp Giáp thượng, sáng nay nhận được tin, kẻ địch xâm lấn đã bị đánh lui vào đêm qua, nhưng Trấn Long bia lại bị bọn chúng cướp đi, cường giả đỉnh cao Trảm Yêu ti trong thành đã đuổi theo.”

Mọi người nghe vậy, thần sắc khác nhau, có người vui mừng, có người thở phào nhẹ nhõm, chỉ có Nhã An sắc mặt nghiêm trọng.

Trấn Long bia, đó là vật trấn áp khí vận một vùng, tương truyền ba mươi hai tòa Thiên thành của Đại Càn, không phải tùy ý chỉ định, mà là dựa theo mạch địa lý toàn bộ Đại Càn, vạch ra những điểm nút khí vận then chốt.

Nhưng khí vận, huyền diệu khó giải thích, Tần Phong không tin lắm.

Hắn càng không hiểu là, những tà tu xâm lấn kia, cướp thứ này làm gì? Chẳng lẽ mục tiêu ban đầu của đám người kia chính là Trấn Long bia?

Không nghĩ ra... Tần Phong ngẩng đầu: “Vậy ti chính đại nhân đến đây là vì?”

Thạch Tử Minh không trả lời, ngược lại nam tử mặt gầy mặc Trảm Yêu phục màu gỗ bên cạnh nói: “Chúng ta hy vọng, ngươi đi

cùng chúng ta đến Tề Nguyên thành một chuyến.”

...

Chương 73: Đi tới Tề Nguyên thành

Tên này đang nói nhăng nói cuội cái gì vậy?

Tần Phong há hốc mồm, vẻ mặt không dám tin.

Những người khác cũng nhao nhao nhìn về phía hắn với ánh mắt kinh ngạc.

Mặc dù thủ phạm gây ra tai họa Giáp Thượng đã bị đẩy lùi, nhưng ai biết bọn chúng đã đi đâu? Nhỡ đâu trên đường đến Tề Nguyên thành gặp phải, chẳng phải là chắc chắn phải chết sao?

Lùi một vạn bước mà nói, cho dù trên đường không gặp phải, thì ai có thể đảm bảo, những kẻ đó sẽ không quay lại trả thù?

Chờ đã, mấu chốt của vấn đề là —— "Tại sao lại là ta?"

Người mặc trang phục màu gỗ thuộc Trảm Yêu ti chậm rãi nói.

Hai người bọn họ, người có khuôn mặt gầy gò tên là Dương Hà, người có khuôn mặt đơ như tượng gỗ tên là Trương Thiên Nam.

Mục đích đến đây lần này, là để giải quyết tai họa Thi Tâm cổ ở Tề Nguyên thành.

"Sáng hôm qua, một trong Thập Nhị Thần Tướng là Thương Tiên đã đến Tề Nguyên thành, ngay lập tức đã dùng Tâm Nhãn phát hiện ra Thi Tâm cổ trong Tề Nguyên hà."

Tần Phong nhướng mày, Thi Tâm cổ không thể nhìn thấy bằng

mắt thường, không màu không mùi, giống như Âm khí, người bình thường căn bản không thể phát hiện ra.

Nhưng Tâm Nhãn thì khác, đó là một loại thần thông dùng tâm để quan sát vạn vật, có thể cảm nhận được mọi thứ xung quanh, luyện đến mức tận cùng, nhìn vạn vật như đứng yên, tương đương với thời gian viên đạn trong truyền thuyết.

Thần thông lợi hại như vậy, có thể phát hiện ra Thi Tâm cổ là điều đương nhiên.

“Một vị đại nhân khác đi cùng Thương Tiên thuộc Tam Thập Lục Tinh, biết uy lực của loại cổ trùng này, nói Thi Tâm cổ trong Tề Nguyên hà nếu không trừ bỏ, sẽ gây hại vô cùng, liền phái người đến tìm Tư Chính đại nhân ở Tấn Dương thành, mà hai chúng ta chính là người được giao phó.” Dương Hà nói như vậy.

Tần Phong không hiểu, nhìn về phía Thạch Tử Minh, người sau giải thích: “Bầu rượu ta mang theo là bảo khí, tên là Bảo Chẩn Hóa Âm hồ lô, có thể câu hồn hóa âm, chắc là bọn họ hy vọng ta dùng hồ lô này để loại bỏ Thi Tâm cổ trong Tề Nguyên hà.”

Thì ra là vậy..... nhưng nói nhiều như vậy, cũng chẳng liên quan gì đến ta cả.

Tần Phong vẫn còn nghi ngờ.

Dương Hà liếc nhìn, nhìn ra suy nghĩ của đối phương, lại mở miệng: “Một nén nhang trước, hai chúng ta vốn định cùng Thạch đại nhân xuất phát, đi tới Tề Nguyên thành, lại vừa hay nghe bốn vị đồng liêu trở về Trảm Yêu ti, đầy khâm phục nói về ngươi.

Điều khiến chúng ta không ngờ tới là, ngươi lại có thủ đoạn có thể phân biệt ai trong người có Thi Tâm cổ, và có năng lực lấy những con cổ trùng này ra.

Ta đã trao đổi với bốn vị đồng liêu kia, bọn họ chỉ ăn một ít

thức ăn của Tề Nguyên thành, liền nhiễm Thi Tâm cổ, e rằng bá tánh trong Tề Nguyên thành, đa số đều đã bị hại."

"..... Cho nên, ta hy vọng ngươi có thể cùng chúng ta trở về, chữa trị cho những bá tánh đó."

Dương Hà ôm quyền, Trương Thiên Nam bên cạnh cũng hơi cúi người.

Hai người này vì bá tánh Tề Nguyên thành, thái độ thành khẩn như vậy, Tần Phong nhất thời thật sự không biết nên từ chối như thế nào.

Nhưng nguy cơ của Tề Nguyên thành vẫn chưa được giải trừ thực sự, Tần Phong cũng không muốn đem tính mạng của mình ra làm trò đùa, sắc mặt vô cùng giằng co.

"Cô gia." Lam Ngưng Sương muốn nói lại thôi, trong lòng nàng, tự nhiên không hy vọng Tần Phong mạo hiểm.

Họ đứng một bên, không nói gì, chỉ lặng lẽ chờ đợi Tần Phong sẽ lựa chọn như thế nào.

Lúc này, Nhã An mặc y phục trắng nói: "Đọc sách người ta, tâm hồn bao la, lúc này còn do dự gì nữa, tự nhiên phải đi."

Cảm tình không phải ngươi đi, đứng nói chuyện không đau lưng sao?

Nhìn thấy Tần Phong vẫn còn đang do dự, đối phương nhíu mày: "Đừng làm mất mặt đọc sách người ta."

Đúng đúng đúng, ngươi thanh cao, ngươi lợi hại, ngươi vừa mới thoát chết, liền muốn đẩy ta vào hố lửa..... Tần Phong liếc xéo: " Nhã An huynh cũng là đọc sách người ta, không bằng cùng ta cùng đi, trên đường, cũng tốt làm bạn?"

Nhã An không nghe ra Tần Phong đang âm dương quái khí, đang muốn đồng ý, lại bị Vương Tự bên cạnh ngăn lại: “Công tử, ngươi đừng quên cánh tay phải của ngươi.”

Xong đời, quên nàng ta là người bị thương.

Kế hoạch kéo người xuống nước, ngay tại chỗ thai chết trong bụng, áp lực lại đến trên đầu mình..... Tần Phong sắc mặt khó coi.

Dương Hà hai người nhìn thấy Tần Phong bộ dạng này, nhìn nhau, đều lắc đầu: “Nếu Tần y sư thật sự không muốn, vậy hai chúng ta cũng không miễn cưỡng, Thạch Tử Minh đại nhân, trì hoãn lâu như vậy, chúng ta vẫn nên nhanh chóng xuất phát thôi.”

Thạch Tử Minh gật đầu, sau đó như cười như không nhìn về phía Tần Phong, tiến lên thấp giọng nói: “Tề Nguyên thành không phải Tấn Dương thành, những người ở đó đều là nhân vật lớn, nếu có thể bán cho bọn họ một ân tình, sau này nhất định sẽ có chỗ tốt, ngươi tự mình cân nhắc lại đi.”

Thế đạo này, tích lũy thêm một chút nhân mạch, liền thêm một phần bảo đảm, Tần Phong quả thật bị thuyết phục: “Vậy nếu ta đi, thù lao này.....”

Dương Hà nhướng mày: “Không có Thiên thành nào, lại thiếu tiền.”

“Cứu vạn dân nước lửa, ta nghĩa bất dung từ!” Tần Phong lập tức đáp ứng.

Nhìn thấy Dương Hà bọn người thần sắc cổ quái, Tần Phong ho khan một tiếng: “Nhân mạch và tiền kỳ thật là thứ yếu, chủ yếu là muốn vì bá tánh Tề Nguyên thành cống hiến một phần sức lực nhỏ bé của mình.”

“.....”

Đương nhiên, ngoài hai nguyên nhân này ra, trong Tề Nguyên thành, nhiễm Thi Tâm cổ nhất định không phải số ít, có lẽ có thể mượn cơ hội này, tích lũy một đợt lớn Văn khí..... Tần Phong cũng có suy tính của riêng mình.

Chuyện đã được quyết định, mọi người cũng không trì hoãn nữa, rất nhanh liền chuẩn bị ngựa, chuẩn bị xuất phát.

Lam Ngưng Sương muốn cùng đi, lại bị Tần Phong ngăn lại: "Tề Nguyên thành vừa mới bùng phát tai họa Giáp Thượng, ai biết được có ảnh hưởng đến Tấn Dương thành hay không, nàng ở nhà, bảo vệ tốt Tần phủ, nếu không ta đi cũng không yên tâm."

Hửm? Tần Phong phản ứng lại, tổng cảm thấy lời này của mình nói giống như đang cắm cờ vậy? Phì phì phì..... Hắn thầm mắng trong lòng mấy tiếng, lại nói: "Lần này đi có Tư Chính đại nhân còn có Thương cô nương cùng đi, sẽ không có chuyện gì đâu."

"Vậy cô gia, đi đường cẩn thận." Lam Ngưng Sương không kiên trì nữa.

"Ừm." Tần Phong lại nhìn về phía bọn người Nhã An, ôm quyền nói với Vương Tự và Mạc Lâm Thiên: "Mọi người có thể ở lại Tần phủ của ta trước, dù sao chuyện dược liệu, nhất thời bán hội cũng không thể gom đủ, thời gian ta rời đi, còn mong hai vị có thể bảo vệ Tần gia của ta."

"Tần y sư yên tâm." Hai người đưa ra lời hứa.

Chuyện đã bàn giao xong, Tần Phong đi tới cửa Tần phủ, Thạch Tử Minh bốn người đã ngồi trên lưng ngựa.

Hạ nhân trong phủ dắt con ngựa tốt nhất trong nhà tới cửa, Tần Phong đang muốn nhấc chân lên ngựa, nhưng chân vừa nhấc lên được một nửa, thần sắc hắn lập tức trở nên lúng túng.

Thạch Tử Minh nhìn ra mánh khóe, sắc mặt cổ quái: “Tên nhóc ngươi, chẳng lẽ không biết cưỡi ngựa?”

Tần Phong cứng đờ gật đầu.

Dương Hà nói: “Không sao, ở đây có bốn con ngựa, ngươi tùy ý tìm một người cùng ngồi một con là được.”

Đây quả là một ý kiến hay.

Tần Phong ngẩng đầu nhìn, hai con Thiên Lý câu, hai con Hoàng Tông bảo mã.

Thiên Lý câu là loại ngựa tốt hiếm thấy trên đời, nếu nói đạp tuyết long câu là Lamborghini, vậy Thiên Lý câu ít nhất cũng là Mercedes-Benz, thử hỏi ai có thể từ chối cám dỗ của xe sang?

Nhưng con đường này nguy hiểm trùng trùng, cẩn thận một chút, vẫn là cùng Thạch Tử Minh cùng ngồi một con sẽ an toàn hơn một chút.

Tần Phong suy đi tính lại, không chút do dự đi về phía con ngựa của Thương cô nương……

Ngay từ đầu, đây vốn không phải là một câu hỏi lựa chọn, mà là một câu hỏi duy nhất!

Ba tên đàn ông thối tha là cái quái gì, mỹ nhân chân dài quần bó mới là chính đạo.

Tuy nhiên, khi Tần Phong tràn đầy mong đợi cùng Thương cô nương cùng ngồi một con ngựa, lại bị Thạch Tử Minh một tay dễ dàng nhấc lên, đặt lên yên ngựa phía sau.

“Chỉ là chọn một con ngựa thôi, còn phải suy nghĩ lâu như vậy? Tên nhóc thối, ngươi cứ cùng ta ngồi một con.”

Ta thật sự cảm ơn cả nhà ngươi…… Tần Phong mặt mày co

giật.

Chương 74: Hai kẻ bất thường

Trên đường cưỡi ngựa, Tần Phong thật sự bị hành hạ đến khổ sở.

Người không biết cưỡi ngựa, bị xóc nảy, trong bụng sẽ có cảm giác như lộn tùng phèo.

Điều khiến Tần Phong khó chịu hơn nữa là cái bầu rượu sau lưng Thạch Tử Minh, cứ động một cái là lại va vào hắn, nhất là lúc ngựa nhảy lên, cái bầu rượu to lớn còn đè lên chỗ hiểm của hắn, cái cảm giác khó chịu ấy thật sự không thể diễn tả bằng lời.

Nếu đi đường núi đường sông thì thôi, ít ra mặt đường bằng phẳng, sẽ không có nhiều ổ gà ổ voi, tần suất ngựa nhảy lên cũng thấp hơn một chút.

Nhưng hắn cũng không biết hai người Dương Hà bị điên gì, đường tốt không đi, cứ thích chọn xuyên rừng, ngựa thỉnh thoảng lại nhảy lên một cái, nam nhân nào chịu nổi?

Không, không được, cứ tiếp tục như vậy thì nửa đời sau của ta coi như xong đời... Tần Phong sắc mặt đau khổ, muốn mở miệng yêu cầu đổi sang cưỡi một con ngựa khác.

Ngay lúc này, Dương Hà đã nhanh hơn một bước kéo dây cương, Thiên Lý Câu hí lên một tiếng, chậm rãi dừng lại.

Đi cuối cùng trong đội ngũ, Trương Thiên Nam phản ứng nhanh nhất, hắn không nói hai lời, kéo chặt dây cương, ngựa thuận thế dừng lại.

"Sao vậy?" Thạch Tử Minh lên tiếng hỏi.

Dương Hà trả lời: "Hôm qua Thiên Lý Câu của ta và Trương huynh đã phải đi đường dài, ngựa đã rất mệt mỏi, hôm nay trở về thành Tề Nguyên cũng không cần phải gấp gáp như vậy, chúng ta nghỉ ngơi một chút ở đây."

Có thể nghỉ ngơi rồi? Tần Phong thở phào nhẹ nhõm.

Hắn vội vàng xuống ngựa, lắc lắc người, cả người đều cảm thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Mấy người còn lại lần lượt xuống ngựa, nhưng không một ai ngồi xuống, hai người Dương Hà ở đó cho Thiên Lý Câu uống nước, Thạch Tử Minh lấy từ trong lòng ra một bầu rượu nhỏ, ngửa đầu uống một hớp, vẻ mặt thỏa mãn.

Còn Thương Phi Lan thì chọn cách dựa vào một gốc cây đại thụ nhắm mắt nghỉ ngơi.

Tần Phong thấy vậy cũng không lấy làm lạ, dù sao nếu gặp phải tình huống đột phát, tốc độ phản ứng khi đứng luôn nhanh hơn ngồi một chút, biểu hiện chuyên nghiệp như vậy của mấy người này khiến hắn cảm thấy an toàn hơn rất nhiều.

Tất nhiên, Thạch Tử Minh uống rượu trong quá trình đi đường, điều này trong lòng hắn là phải trừ điểm...

Chậm rãi đi đến bên cạnh Thương Phi Lan, Tần Phong chọn một vị trí thoải mái ngồi xuống, dù sao hắn cũng là phế vật, đứng hay ngồi cũng không khác biệt lắm, không thể bạc đãi bản thân.

Liếc nhìn mỹ nhân bên cạnh, dù bị khăn vuông màu đen che khuất, nhưng nửa bên mặt tinh xảo lộ ra ngoài vẫn khiến người ta chấn động.

Nói đến, hắn còn chưa từng nhìn thấy toàn bộ diện mạo của Thương Phi Lan, không khỏi cảm thấy có chút tiếc nuối.

Lúc này, nhìn thấy hai người Dương Hà lấy bình nước bên cạnh yên ngựa, ngửa đầu uống ừng ực, Tần Phong nảy ra ý hay.

Hắn thản nhiên lấy ra một bình nước từ trong nhẫn trữ vật, vừa mở nắp bình, liền giả vờ như nghĩ ra điều gì, đưa cho Thương Phi Lan bên cạnh: "Thương cô nương đường xa mệt mỏi, chắc cũng khát nước rồi? Ta đây có chút nước lọc, nếu không ngại, cứ uống một chút."

Thương Phi Lan đang khoanh tay trước ngực nghe vậy, chậm rãi mở mắt, nàng nghiêng đầu nhìn sang, đôi mắt màu xanh nhạt kia vẫn yêu mị đến mức khiến người ta tim đập chân run.

Đường nét dưới khăn vuông màu đen khẽ động, lời nói nhàn nhạt vang lên: "Không cần."

Kế hoạch thất bại.

Tần Phong chỉ có thể hậm hực thu hồi bình nước tự mình uống một hớp, để giải tỏa sự lúng túng của bản thân, hắn chuyển chủ đề: "Nói đến, Thương cô nương lần này vì sao phải đến thành Tề Nguyên?"

Thương Phi Lan nghe vậy, trong mắt lóe lên một tia không tự nhiên: "Duyên phận đưa đẩy."

Đối phương không muốn nói nhiều, Tần Phong nhướng mày, tự nhiên cũng không tiện hỏi nhiều.

Mà Thạch Tử Minh không biết từ lúc nào đã đến bên cạnh hai người, nhấp một ngụm rượu nói: "Duyên phận đưa đẩy gì chứ, rõ ràng là ngươi ở Trảm Yêu ti nghe được chúng ta muốn đưa tên nhóc này đến thành Tề Nguyên, sau đó... ực."

Thương Phi Lan nheo mắt, ánh mắt lạnh lùng, mà hai thanh chủy thủ bên hông nàng, không biết từ lúc nào đã ra khỏi vỏ, xoay tròn như hoa, tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo.

Thạch Tử Minh lắc đầu, xoay người rời đi: "Dạo này tửu lượng càng ngày càng kém, mới uống có mấy hớp, đã say rồi, toàn nói nhăng nói cuội."

Tần Phong vẻ mặt nghi hoặc, nghiêng đầu hỏi Thương cô nương: "Sau đó thì sao?"

Thương Phi Lan không trả lời, nàng thu hồi chủy thủ, rời khỏi gốc cây, đi về phía không xa nói: "Đến lúc xuất phát rồi, tiếp tục trì hoãn, không biết khi nào mới có thể đến thành Tề Nguyên."

Dương Hà và Trương Thiên Nam liếc nhìn nhau, gật đầu.

Lại phải lên ngựa rồi? Tần Phong sắc mặt cứng đờ, vừa định mở miệng yêu cầu đổi sang cưỡi một con ngựa khác.

Nhưng lời còn chưa kịp nói ra, biến cố đột nhiên xảy ra.

Một con rắn khổng lồ, to bằng một người, dài khoảng mười trượng, đột nhiên lao ra từ trong rừng, nó nhắm vào hai người Dương Hà, há to cái miệng đầy máu, độ rộng của hàm trên và hàm dưới đủ để nuốt trọn một con ngựa!

Vào thời khắc nguy cấp như vậy, Thạch Tử Minh vừa định ra tay, ai ngờ Trương Thiên Nam từ đầu đến cuối chưa từng nói một lời, chân phải bước lên trước, một quyền hung hăng đánh ra, cái đầu to lớn của con rắn khổng lồ kia, chỉ trong nháy mắt, đã biến thành sương máu, thân rắn khổng lồ ầm ầm rơi xuống đất.

Hai người Dương Hà không để ý, lau vết máu trên người, lật người lên ngựa: "Đi thôi."

Nhưng lúc này, thần sắc của ba người Tần Phong lại hơi thay đổi.

Con rắn này tên là Lâm Mãng, trong "Đại Càn bách yêu chí" có ghi lại, Lâm Mãng bản mệnh thần thông là cự hóa, nhị chuyển kiếp

lực có thể đạt mười trượng, tứ chuyển có thể đạt hai mươi trượng, lực đại vô cùng!

Nhìn con Lâm Mãng vừa rồi, rõ ràng đã có thực lực nhị chuyển kiếp lực!

Nhưng vấn đề cũng theo đó mà đến.

Tần Phong trước đó đã quan sát thấy lệnh bài bên hông Trương Thiên Nam, chỉ là nhất tinh mộc linh, đổi sang chiến lực, nhiều nhất cũng chỉ là thực lực cửu phẩm đỉnh phong.

Người như vậy, làm sao có thể nhẹ nhàng bâng quơ, một quyền liền đánh chết Lâm Mãng lực đại vô cùng?

Chỉ có một cách giải thích, hắn che giấu thực lực!

Còn một người khác là Dương Hà, thấy cảnh tượng này, thần sắc bình tĩnh, không hoảng không loạn, rõ ràng là đã quen thuộc, cũng rất có vấn đề...

Hai người này không đúng!

Tần Phong nuốt nước miếng, mở song đồng nhìn về phía hai người.

Dương Hà với khuôn mặt gầy gò, âm khí màu xanh lá cây quanh thân nồng đậm, so với Thạch Tử Minh chỉ kém một chút, cho dù chưa đạt đến ngũ phẩm khôi ảnh chi cảnh, cũng không còn xa nữa.

Trương Thiên Nam trầm mặc ít nói, huyết khí trong cơ thể dồi dào, kim sắc kình khí liên miên, cộng thêm uy lực một quyền vừa rồi của hắn, rất có thể là cao thủ lục phẩm tụ lực đỉnh phong!

Hai người này rõ ràng mạnh như vậy, rõ ràng có thực lực thanh ngọc, vì sao phải giả làm Trảm Yêu nhân mộc linh?

Trong lòng Tần Phong vô cớ hoảng loạn, chỉ cảm thấy da đầu tê dại, hắn âm thầm véo vào lòng bàn tay mình, bình phục tâm tình, bề ngoài vẫn giả vờ như không có chuyện gì xảy ra.

Chuyện đổi ngựa tự nhiên không dám nhắc lại, lúc này, ở bên cạnh Thạch Tử Minh mới là an toàn nhất.

Năm người đều lên ngựa, tiếp tục lên đường, Dương Hà vẫn đi đầu đội ngũ, Trương Thiên Nam đi sau cùng, như thể hai người bọn họ đã sớm đạt thành một loại ăn ý <!-- 默契 --> nào đó.

Trước đó Tần Phong còn không cảm thấy vị trí đứng của hai người Dương Hà có vấn đề gì, chỉ cho là để tiện bảo vệ toàn bộ đội ngũ, nhưng lúc này xem ra, đây rõ ràng là muốn vây ba người bọn họ ở giữa!

Trên đường đi, Tần Phong nhân lúc hai người Dương Hà không chú ý, nhỏ giọng nói: "Ti đại nhân, bọn họ..."

Một bàn tay nhỏ bé do bóng tối hóa thành lập tức bịt miệng Tần Phong, cắt ngang lời nói của hắn.

Thạch Tử Minh lắc dây cương, miệng không động, nhưng lại có một giọng nói truyền vào tai Tần Phong: "Quãng đường tiếp theo cho dù có chuyện gì xảy ra, cũng đừng rời khỏi bên cạnh ta."

Chương 75: Nhiệm vụ thực sự

Tốc tốc tốc!

Bốn con ngựa phi nhanh trong rừng, Tần Phong lại đeo lên mặt nạ đau khổ.

Dương Hà đi đầu dường như cố ý đi chậm lại, trời đã dần tối, nhưng bọn họ còn chưa đi được một nửa quãng đường.

Do đã phát hiện ra sự bất thường của hai người, Tần Phong đã âm thầm quan sát đối phương suốt dọc đường, lộ trình hành quân của Dương Hà rất cẩn thận, hắn luôn điều động âm khí quanh thân, cảm nhận động tĩnh xung quanh.

Trương Thiên Nam đi cuối đội hình, chân khí màu vàng kim trong cơ thể vẫn luôn duy trì trạng thái rót khắp toàn thân, cơ bắp toàn thân căng cứng, mỗi khi Dương Hà có động tác gì, phản ứng của hắn cũng là nhanh nhất.

Hai người này, rõ ràng đang đề phòng điều gì đó...

Năm người đi đến chỗ sâu trong rừng, xung quanh tối mịt, cây cối cao chót vót tầng tầng lớp lớp.

Dương Hà lại ghìm cương ngựa, Thiên Lý Câu từ từ dừng lại, hắn nói: "Chư vị, trời đã tối rồi, nhân lúc này, chúng ta nghỉ ngơi một chút, ăn chút gì đó."

Tần Phong nghe vậy nhíu mày, khi đi trong rừng có một quy tắc, sau khi trời tối, nếu muốn dừng lại nghỉ ngơi lâu thì không được ăn uống.

Bởi vì ánh sáng của lửa trại và mùi thơm của thức ăn sẽ thu

hút những yêu quái trong rừng, nếu dừng lại quá lâu, rất dễ rơi vào tình huống nguy hiểm.

Dương Hà xuống ngựa, quan sát xung quanh một vòng, hắn không biết từ đâu lấy ra bốn lá cờ trắng, cắm vào bốn phương đông, tây, nam, bắc, sau đó đi đến vị trí trung tâm của trận kỳ, tay phải hóa thành chưởng, hung hăng vỗ xuống đất.

Ánh sáng màu xanh lục lấy hắn làm trung tâm, kết nối với bốn lá cờ trắng, một trận pháp lập tức thành hình.

Đây là Tứ Phương Phong Linh Trận lục phẩm Bách Quỷ, có thể đề phòng quỷ vật âm hồn, còn có thể che chắn nhận biết của đa số yêu quái trong rừng.

Tần Phong sắc mặt khó coi, đối phương không diễn nữa, đây là muốn lật bài sao?

"Thạch đại nhân, trước đây có điều giấu giếm, mong thứ lỗi." Dương Hà chắp tay cung kính nói.

Thạch Tử Minh không hề lay chuyển: "Một Bách Quỷ đạo giả lục phẩm đỉnh phong, một Thần Vũ võ phu lục phẩm đỉnh phong, giả làm Trảm Yêu Ti mộc lệnh, vào lúc Tề Nguyên thành cần các ngươi nhất, vào lúc bách tính cần các ngươi nhất, lại chạy đến Tấn Dương thành.

Chỉ bằng các ngươi như vậy, cũng xứng đáng ở lại Trảm Yêu ti?"

Giọng điệu bình thản ẩn chứa lửa giận không ai biết, Tần Phong biết, vị Ti chính đại nhân ngày thường không nghiêm chỉnh này, là thật sự tức giận.

Thương Phi Lan tự mình đi đến sau lưng Tần Phong, toàn thân cảnh giác.

Bầu không khí nhất thời trở nên căng thẳng, không khí nặng nề như đầm lầy.

Tần Phong lòng bàn tay đầy mồ hôi lạnh, hắn không nhìn Dương Hà, bởi vì chỉ cần đứng bên cạnh Thạch Tử Minh, chiêu thức của Bách Quỷ không thể nào làm hắn bị thương.

Nhưng hắn nhất định phải cẩn thận Trương Thiên Nam, võ phu lục phẩm tụ lực đỉnh phong, khoảng cách ngắn như vậy, đối phương có thể trong nháy mắt đánh nát đầu hắn, giống như đối phó với con Lâm Mãng trước đó.

Bốn con ngựa có lẽ là cảm nhận được bầu không khí ngột ngạt, bồn chồn dậm bốn vó.

Trương Thiên Nam vẫn không nói gì, chỉ nắm chặt dây cương, vuốt ve bờm ngựa.

Ngay lúc này, Dương Hà thở dài một tiếng, phá vỡ sự im lặng: "Chư vị không cần như vậy, ta và Trương huynh tuyệt đối không có ác ý, chạy đến Tấn Dương thành cũng không phải là muốn làm lính đào ngũ, mà là thân phụ trọng trách."

Thạch Tử Minh cười lạnh một tiếng: "Nếu còn lấy chuyện trước đó làm lý do, thì không cần nói nhiều."

Chuyện trước đó tự nhiên là chỉ tai họa Thực Tâm Cổ, nếu Dương Hà hai người thật sự chỉ có thực lực lệnh gỗ nhất tinh, phái đi chấp hành loại nhiệm vụ này cũng là điều đương nhiên.

Nhưng hai cao thủ lục phẩm đỉnh phong bọn họ, nếu đổi thành thành nhỏ bình thường, thậm chí có thể trở thành tồn tại của Ti chính, là chiến lực khó có được.

Trong trường hợp biết rõ có đại chiến sắp xảy ra, cao tầng Tề Nguyên thành trừ phi đầu óc có vấn đề, nếu không tuyệt đối không thể nào phái bọn họ rời đi, đi chấp hành loại nhiệm vụ ưu tiên

không cao này.

Phải biết rằng, tình huống đó bảo vệ Tề Nguyên thành mới là quan trọng nhất!

"Chuyện Thực Tâm Cổ tự nhiên chỉ là phụ, nhiệm vụ thực sự của chúng ta là bảo quản một thứ, đợi đến khi tai họa Giáp Thượng lắng xuống, sau đó sẽ đưa thứ đó an toàn trở về."

"Thứ gì có thể còn quan trọng hơn sự tồn vong của Tề Nguyên thành?" Tần Phong vô thức buột miệng nói ra.

Dương Hà nghe vậy, thần sắc giãy giụa một hồi, mãi đến khi Trương Thiên Nam gật đầu ra hiệu với hắn, hắn mới chậm rãi nói: "Trấn Long Bia."

Lời này vừa nói ra, Tần Phong ba người đồng loạt ngẩng đầu nhìn đối phương.

"Nhưng lúc sáng, các ngươi rõ ràng nói, Trấn Long Bia đã bị địch nhân cướp đi, chẳng lẽ..." Tần Phong dường như đã đoán được điều gì đó.

"Trấn Long Bia ở lại trong thành, là giả." Bí mật ẩn giấu trong lòng được nói ra, Dương Hà cả người đều trông thoải mái hơn rất nhiều.

Quả nhiên là vậy... Tần Phong hít sâu một hơi.

Thật sự có thể đoán trước mục tiêu của địch nhân là Trấn Long Bia, sau đó đánh tráo.

Chẳng lẽ đây cũng là Thiên Giám quốc sư tính toán được?

Quá lợi hại, sau này ta có thể lợi hại như vậy không... Tần Phong vuốt cằm nghĩ như vậy.

Có nhiệm vụ như vậy, cũng giải thích được vì sao Dương Hà

hai người phải giả làm Trảm Yêu Ti mộc lệnh.

Dù sao nếu là hai vị đại nhân lệnh thanh ngọc, trước khi đại chiến bắt đầu rời khỏi Tề Nguyên thành, vậy cũng quá khả nghi, địch nhân nếu phát hiện, nhất định sẽ vây đuổi chặn đường.

Nhưng Tần Phong còn một nghi hoặc, thứ Trấn Long Bia kia rốt cuộc có tác dụng gì, vì sao địch nhân muốn cướp đoạt, Tề Nguyên thành cũng phải liều chết bảo vệ?

Trong sách ghi chép, đối với Trấn Long Bia chỉ có giới thiệu sơ lược - bảo khí trấn áp khí vận một phương.

Mà khí vận, là thứ hư vô, không nhìn thấy sờ được, coi trọng như vậy, nói thật có chút khó hiểu.

Hơn nữa, khí vận là thuộc về một phương đại địa, chỉ mang đi Trấn Long Bia thì có tác dụng gì?

Tần Phong nhíu mày, càng suy nghĩ nhiều, chỗ không hiểu cũng càng nhiều.

"Vì sao phải đến Tấn Dương thành, đi đến Thiên thành khác chẳng phải an toàn hơn sao." Thạch Tử Minh lên tiếng hỏi, trong giọng nói đã không còn tức giận.

Tần Phong nghiêng đầu nhìn sang, Thạch Tử Minh biết tầm quan trọng của Trấn Long Bia, nếu không thái độ không thể nào thay đổi nhanh như vậy.

Dương Hà không giấu giếm: "Thiên thành gần Tề Nguyên thành nhất, cho dù cưỡi ngựa nhanh nhất, muốn chạy đến, cũng phải mất một ngày thời gian, mà thời gian trì hoãn trên đường càng lâu, khả năng xảy ra bất trắc càng cao, chúng ta không dám đánh cược."

"Hợp tình hợp lý, nhưng vẫn chưa đủ." Thạch Tử Minh không

hoàn toàn tin tưởng.

"Lời thỉnh cầu Thạch đại nhân dùng bảo hồ lô ra tay tiêu diệt Thực Tâm Cổ trong Tề Nguyên hà là thật, nhưng đây chỉ là thuận tiện...

Quan trọng nhất là, Thương Tiên đại nhân khi đến Tề Nguyên thành, đã giao cho Ti chính đại nhân một túi gấm, bên trong chỉ có một câu - mang Trấn Long Bia, đến Tấn Dương thành."

Thạch Tử Minh nhắm mắt lại, không biết đang suy nghĩ gì.

Tần Phong nhíu mày, Ti chính đại nhân mà Dương Hà nói tự nhiên không phải là Thạch Tử Minh, mà là Ti chính của Tề Nguyên thành.

Còn túi gấm kia rất có thể cũng là bút tích của Thiên Giám quốc sư, nhưng vì sao nhất định phải đến Tấn Dương thành, chẳng lẽ đi đến nơi khác sẽ xảy ra bất trắc?

Nói đến năng lực bói toán của Văn Thánh đạo giả cao phẩm rốt cuộc có thể đạt đến mức nào?

Tần Phong chìm vào trầm tư.

Chương 76: Con đường làm giàu

Thạch Tử Minh cầm bầu rượu lên, uống một ngụm: "Đêm qua khi đến thành Tấn Dương, ngươi không nói cho ta biết, tại sao hôm nay lại bằng lòng nói ra?"

Dương Hà bất đắc dĩ: "Trương Thiên Nam là kẻ cố chấp, ta đã sớm nói với hắn trên đường đi phải hành sự khiêm tốn, nhưng khi Lâm Mãng xuất hiện, hắn vẫn theo bản năng ra tay.

Ta có thể cảm nhận được mọi người đã sinh ra cảnh giác với hai chúng ta, điều này bất lợi cho hành trình tiếp theo, vì vậy chỉ có thể thẳng thắn."

Trương Thiên Nam ở bên kia nghe vậy, túi nước đang cho ngựa uống bỗng khựng lại, sau đó lại như không nghe thấy gì, tiếp tục cho ngựa uống nước.

Thạch Tử Minh gật đầu, không hỏi thêm nữa.

Mặc dù Tần Phong ba người vẫn chưa hoàn toàn buông bỏ sự đề phòng trong lòng, nhưng khoảng cách giữa bọn họ và Dương Hà hai người quả thực đã giảm bớt.....

"Vì muốn đưa bia Trấn Long về, tại sao trên đường đi vẫn cứ đi đi dừng dừng, phi ngựa thẳng đến thành Tề Nguyên, chẳng phải là an toàn nhất sao?" Bên cạnh đống lửa, Tần Phong đưa ra nghi vấn như vậy.

Dương Hà lấy từ trong lòng ra một ít thịt khô, khó khăn cắn một miếng: "Nếu kẻ địch xâm lăng thành bị tiêu diệt, hai chúng ta

tự nhiên sẽ phi ngựa nhanh chóng chạy về.

Nhưng những kẻ địch đó chỉ bị đánh lui, một khi bọn chúng phát hiện bia Trấn Long bị cướp đi là giả, chắc chắn sẽ quay lại tìm kiếm bia Trấn Long thật, vì vậy trên đường đi ta mới cẩn thận từng li từng tí, như đi trên băng mỏng."

"Thì ra là vậy." Tần Phong gật đầu, sau đó hắn nghĩ đến điều gì, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi.

Nếu kẻ địch thật sự phát hiện bia Trấn Long là giả, vậy chẳng phải bọn họ sẽ gặp nguy hiểm sao?

Phải biết đó chính là kẻ địch mà ngay cả Thương Tiên, một trong Thập Nhị Thần Tướng, cùng với mấy vị Tam thập lục tinh đồng thời ra tay, cũng không thể tiêu diệt mà chỉ có thể đánh lui!

Tần Phong oán hận nhìn Dương Hà, nếu không phải tên này, bản thân hắn sao phải dính vào chuyện rắc rối này.

Vì miếng thịt quá khô, Dương Hà mỗi lần nhai vài cái, đều phải uống một ngụm nước lớn, hắn cảm nhận được ánh mắt khác thường, liền nhìn sang, chỉ thấy Tần Phong ánh mắt sáng rực: "Tần y sư, có cần uống một ngụm không?"

"Không cần." Tần Phong không muốn để ý đến đối phương, loại thức ăn này chó còn chẳng thèm ăn.

Qua một lúc, hắn lại hỏi: "Nếu ta nấu đồ ăn trong trận pháp này, mùi vị có tỏa ra ngoài trận pháp không?"

Dương Hà lắc đầu: "Đừng nói là mùi, cho dù trong vòng mười thước bên ngoài trận pháp có yêu thú đi ngang qua, nếu thực lực của nó không đạt đến Tứ chuyển kiếp lực trở lên, cũng sẽ không cảm nhận được chúng ta ở đây."

Trận pháp này quả thực là lợi khí để lén lút..... Tần Phong

thầm lẩm bẩm trong lòng, liền lấy ra từ trong giới chỉ trữ vật một cái nồi sắt, cho gia vị vào, thêm nước sạch, đặt lên trên đống lửa, một lát sau, nước dùng sôi sùng sục, tỏa ra mùi thơm mê người.

Tần Phong lại đem nội tạng yêu thú đã cất đi khi nướng thịt ở Hắc Vụ Lâm trước đó, lần lượt cho vào nồi, mười mấy hơi thở sau, gắp lên cho vào miệng, nước sốt chảy đầy, vẻ mặt thỏa mãn.

Dương Hà thấy vậy, miếng thịt khô trong tay lập tức không còn thơm nữa, ồ, miếng thịt khô này vốn dĩ chưa bao giờ thơm.

Tần Phong gọi Thạch Tử Minh, Trương Thiên Nam và Thương Phi Lan đến cùng ăn, duy chỉ có không gọi Dương Hà.

Thạch Tử Minh tự nhiên sẽ không khách sáo, một bên uống rượu, một bên ăn thịt.

Trương Thiên Nam có chút do dự, nhưng hắn chỉ liếc mắt nhìn miếng thịt khô trong tay Dương Hà, chút do dự này liền tan biến, mà khi hắn nhai xong miếng thịt đầu tiên, liền trở nên không thể kìm nén được.

Đương nhiên, hai tên này chỉ là phụ, Tần Phong thật sự muốn mời ăn chỉ có một mình Thương Phi Lan, dù sao đây chính là cơ hội tốt để đối phương gỡ khăn che mặt màu đen xuống.

Nhưng rất tiếc, Thương Phi Lan lắc đầu từ chối ý đồ đen tối của hắn.

Ba người vây quanh nồi sắt, đũa chưa bao giờ ngừng lại, nhìn Dương Hà ở bên cạnh liên tục nuốt nước miếng, mà miếng thịt khô trong tay hắn cũng đã sớm không biết đi đâu.

Cuối cùng, Dương Hà thật sự không nhịn được nữa, mở miệng hỏi: "Tần y sư, không biết ta có thể cùng ăn một chút không?"

Tần Phong đương nhiên không muốn, hắn chính là muốn chọc

tức tên đã hại hắn gặp nguy hiểm này, nhưng hắn cũng không thể trực tiếp từ chối, chỉ có thể nói bóng gió: "Xin lỗi, ta không có đũa thừa."

"Không sao, ta có!" Dương Hà vẻ mặt kích động, vậy mà thật sự móc từ trong lòng ra một đôi đũa!

Ngươi trâu bò..... Tần Phong há hốc mồm.

Dương Hà đến bên cạnh nồi, dùng chân huých huých Trương Thiên Nam đang cúi đầu ăn thịt.

Dù sao bọn họ cũng có nhiệm vụ quan trọng là hộ tống bia Trấn Long, không thể hai người đồng thời buông lỏng cảnh giác, cho dù có Tứ Phương Phong Linh Trận bảo vệ, cũng phải đảm bảo có một người canh chừng xung quanh.

Ai ngờ, Trương Thiên Nam chỉ ngẩng đầu nhìn Dương Hà một cái, liền lại cúi đầu nhanh chóng gắp thịt thú trong nước dùng, miệng không ngừng nhai.

"Trương Thiên Nam, ngươi đừng quá đáng." Dương Hà nghiến răng nghiến lợi nói.

Trương Thiên Nam nuốt xuống miếng thịt yêu thú trong miệng, lại ngẩng đầu, nhìn thấy vẻ mặt nghiến răng nghiến lợi của đối phương, hắn rốt cuộc không tình nguyện đứng dậy, đột nhiên nhảy lên ngọn cây đại thụ, quan sát động tĩnh xung quanh.

Mà Dương Hà, cũng rốt cuộc như ý nguyện đứng bên cạnh nồi sắt, ăn món ngon trong nước dùng này.

"Ưm~ Thịt này!" Dương Hà trừng lớn hai mắt.

Vị hơi cay, nhưng lại vô cùng thơm, nhai trong miệng, đầy nước sốt.

"Ngon, thật sự là ngon, đây rốt cuộc là thứ gì!" Dương Hà nhanh chóng gắp, hắn sợ gắp chậm, sẽ không giành được với hai người kia.

"Thứ này gọi là lẩu." Thạch Tử Minh uống một ngụm rượu, chậm rãi đáp.

"Lẩu?" Dương Hà ngẩn người, nhưng động tác không dừng lại, miệng nhai miếng thịt, hắn nói năng không rõ ràng: "Người phát minh ra thứ này thật sự là thiên tài!"

Ngươi đúng là có mắt nhìn..... Tần Phong nhướng mày, mặt không đỏ tim không đập bổ sung: "Nào chỉ là thiên tài, quả thực là kỳ tài, nếu không có tầm nhìn và đầu óc vượt xa người đời, làm sao có thể phát minh ra món ngon như vậy."

Thương Phi Lan nghe vậy, thần sắc kỳ quái liếc nhìn Tần Phong.

Thạch Tử Minh nghe không nổi nữa, khịt mũi coi thường: "Tên nhóc thối, ngươi còn biết xấu hổ không?"

Dương Hà ngẩn người, rất nhanh phản ứng lại: "Tần y sư, lẩu này là ngươi phát minh ra?"

"Coi như vậy đi." Tần Phong ho khan một tiếng, ít nhất là ở thế giới này, là ta phát minh ra.

"Lợi hại, thật sự là lợi hại, ta ở thành Tề Nguyên cũng chưa từng nếm qua món ngon như vậy." Dương Hà tán thưởng từ tận đáy lòng.

Tần Phong linh quang lóe lên, trong đầu xuất hiện cơ hội kinh doanh, Vọng Nguyệt Cư ở thành Tấn Dương, địa vị lão đại trong giới ẩm thực đã không ai có thể lay chuyển.

Nhưng thành Tấn Dương dù sao cũng chỉ là một thành nhỏ,

cho dù buôn bán có náo nhiệt hơn nữa, lợi nhuận kiếm được cũng có hạn, nhưng thành Tề Nguyên thì khác, đó là thiên thành, dân cư đông đúc, chiếm đất rộng lớn, nếu chi nhánh của Vọng Nguyệt Cư có thể mở đến thành Tề Nguyên, vậy lợi nhuận có thể thu được.....

Tần Phong chỉ cần nghĩ đến, đã kích động đến mức toàn thân run lên.

Hắn liếc nhìn Dương Hà, thăm dò: "Nếu thứ này tiến vào thành Tề Nguyên, ngươi cảm thấy buôn bán sẽ như thế nào?"

"Còn cần phải nói sao, chắc chắn là ngày ngày chật kín khách, dòng người không dứt!" Dương Hà không chút do dự.

Tần Phong khẽ gật đầu, đối phương là Thanh Ngọc Trảm Yêu Nhân, chắc chắn kiến thức rộng rãi, hắn đã nói như vậy, hắn là không giả.

Nhưng muốn tiến quân vào thiên thành cũng không dễ dàng như vậy, bởi vì nơi đó nước sâu, nếu sơ ý động chạm đến lợi ích của người khác, rất dễ dàng đắc tội với quyền quý, bị đối phương chơi xấu.

Chuyện này còn phải bàn bạc kỹ lưỡng, chờ sau khi chuyến đi này kết thúc, lại suy nghĩ cho kỹ.....

Thạch Tử Minh nhìn ra tâm tư của Tần Phong, khóe miệng khẽ nhếch lên, nhưng không nói gì thêm, chỉ uống một ngụm rượu.

Mà Trương Thiên Nam trên ngọn cây không nhịn được nữa, nhảy xuống, vội vàng muốn tiếp nhận nhiệm vụ từ Dương Hà.

Tiếp theo, tốc độ tiếp nhận nhiệm vụ của Dương Hà hai người càng lúc càng nhanh, mãi đến khi thức ăn trong nồi lẩu hết sạch, mới chịu dừng lại.

Ăn uống no nê xong, Dương Hà xử lý hết tất cả dấu vết, năm người lại lên ngựa, nhiệm vụ hộ tống bia Trấn Long, tuyệt đối không thể qua loa, bọn họ phải nhân lúc trời tối, tiếp tục lên đường.

Kéo dây cương, ngựa ngẩng đầu, bụi bay mù mịt, bóng dáng năm người biến mất trong màn đêm.

Nhưng bọn họ ai cũng không phát hiện, trên vỏ cây đen nhánh, một con rết to bằng ngón tay út chậm rãi bò qua, trên lớp vỏ màu đen, những đường vân màu đỏ kỳ dị, lóe lên rồi biến mất.

Chương 77: Quỷ trùng tập kích

Quang ảnh đan xen, khí tức cường đại cuồn cuộn, hồng sắc thương ảnh đâm thủng màn đêm, mang theo khí thế phá quân, thế như chẻ tre, nhưng lại bị một cái miệng lớn như chậu máu nuốt chửng giữa đường.

Lướt đi trên không trung, Tần Vân Ngạ đội mặt nạ quỷ ôm bụng than thở: "Không ngon."

Vừa dứt lời, tấm bia đá đen khổng lồ ngưng tụ từ bóng tối từ trên trời rơi xuống.

Bách Trùng với hình xăm số chín trên ngực thấy vậy, dưới lớp áo choàng đen trắng phát ra tiếng động lách tách, sau đó chỉ thấy bên dưới lớp áo choàng của hắn, một cái đuôi bọ cạp khổng lồ mọc ra, vung lên, trong nháy mắt, đã đánh nát tấm bia đá đen.

Trong tay Bách Trùng đang ôm một bức tượng Phật ba đầu sáu tay, bụng bức tượng nhúc nhích, không bao lâu liền nhả ra một đống cặn bã.

"Trấn Long Bia này quả nhiên là giả." Bức tượng Phật mở miệng, giọng điệu như thể mọi thứ đều nằm trong dự liệu.

"Cái thật ở đâu?" Bách Trùng hỏi.

"Ta không tính được, hẳn là lão già kia đã che giấu thiên cơ, nhưng có thể khẳng định là Trấn Long Bia không ở trong thành Tề Nguyên." Bức tượng Phật cười khẩy.

Bách Trùng thản nhiên nói: "Bọn họ biết rõ Trấn Long Bia là giả, còn truy đuổi chúng ta ráo riết như vậy, xem ra là muốn để

người hộ tống Trấn Long Bia thật trở về thành Tề Nguyên."

"Dù sao thì Long Linh cũng không thể rời khỏi long mạch quá lâu." Bức tượng Phật đã sớm đoán được, lại hỏi: "Bách Trùng, nhãn tuyến của ngươi có thu hoạch gì không?"

"Chờ một chút." Bên dưới lớp áo choàng đen trắng, tiếng sột soạt vang lên liên tục, một lát sau, Bách Trùng lại lên tiếng: "Ta nghĩ, ta đã tìm thấy rồi."

Xoẹt!

Kiếm khí mạnh mẽ như sóng cuồng, tầng tầng lớp lớp, chém về phía hai người Bách Trùng đang bay trên không.

Bụng Tần Vân Ngạ phồng lên, cái miệng lớn trong hư không lại xuất hiện, nuốt chửng toàn bộ kiếm khí.

"Không ngon, không vui." Tần Vân Ngạ xoa bụng than thở.

Bức tượng Phật cười khẩy: "Đã tìm thấy rồi, vậy thì chơi với bọn họ thêm chút nữa."

Vừa nói, hai tay ở giữa sáu cánh tay của bức tượng, chắp tay lại, trong hư không, sợi chỉ đen kịt xé toạc không gian, mở ra một cánh cổng u ám không thấy bến bờ.

"Phật nói, chúng sinh ngu muội."

Từ sâu trong cánh cổng u ám, tiếng gầm gừ kỳ quái vang lên, chấn động màng nhĩ.

Vô số quái vật nửa người nửa thú, lao ra khỏi cánh cổng u ám, tấn công về phía những người đang truy đuổi phía sau.

Đây là thần thông của quỷ Phật, Lục Đạo Luân Hồi - Súc Sinh Đạo.

Cùng lúc đó, hai người Bách Trùng dừng động tác, xoay người lại, đại chiến lại một lần nữa bùng nổ.

.....

Ở một bên khác, đoàn người Tần Phong vẫn đang trên đường.

Trong rừng núi ban đêm, tầm nhìn luôn mờ mịt, đặc biệt là trong rừng sâu núi thẳm, ánh trăng bị cành lá của những cây đại thụ che khuất, chỉ có một số ít ánh sáng xuyên qua khe hở, để lại những mảng sáng loang lổ.

May mắn thay, Dương Hà đã sử dụng thủ đoạn của Bách Quỷ Đạo thống, liên tục thắp sáng những ngọn lửa u minh màu xanh lục trên đường đi, mọi người mới có thể phân biệt phương hướng, tiếp tục tiến về phía trước.

Có lẽ là do có màn đêm che chở, tốc độ dẫn đầu của Dương Hà đã nhanh hơn rất nhiều, nhưng hắn vẫn đi một đoạn đường, dừng lại dò xét một phen, xác nhận không có vấn đề mới tiếp tục lên đường.

Mà trên đường đi này, Trương Thiên Nam cũng luôn ở phía sau đội ngũ, chưa từng di chuyển vị trí.

Tất nhiên, mặt nạ đau khổ của Tần Phong cũng chưa từng được gỡ xuống.....

Đêm, yên tĩnh khác thường, chỉ có tiếng gió thổi qua, lay động lá cây xào xạc, vang lên.

Đột nhiên, ngựa hí vang, có người siết chặt dây cương, cưỡng ép dừng ngựa lại, nhưng đó không phải là Dương Hà dẫn đầu, mà là Trương Thiên Nam ở cuối đội ngũ.

Những người khác nghe thấy động tĩnh, siết chặt dây cương.

"Sao vậy?" Dương Hà cau mày hỏi.

"Âm thanh, không đúng." Trương Thiên Nam xuống ngựa, cẩn thận quan sát xung quanh, đây là lần đầu tiên hắn mở miệng nói chuyện.

Hắn là võ phu lục phẩm tụ lực đỉnh phong, thị lực và thính lực không phải người thường có thể so sánh, cho dù đã vào đông, cho dù đã đến đêm khuya, cả khu rừng cũng không thể yên tĩnh như vậy, hơn nữa tiếng gió thổi lá cây xào xạc kia, cũng quá thường xuyên.

Những người khác nghe vậy, lắng nghe kỹ, cũng nhanh chóng phát hiện ra điều bất thường, xuống ngựa, thần sắc cảnh giác.

Chờ đợi hồi lâu, cũng không thấy xung quanh có động tĩnh gì, chỉ là tiếng xào xạc kia, càng lúc càng thường xuyên, như thể vang lên bên tai, khiến người ta vừa bực bội vừa căng thẳng không rõ lý do.

Tần Phong nuốt nước miếng, cẩn thận nấp sau Thạch Tử Minh, để phòng hờ, hắn thi triển đồng thuật nhìn về xung quanh, không nhìn thì thôi, vừa nhìn cả trái tim đều treo lên cổ họng.

Trong tầm nhìn, có âm khí màu xanh lục lan tỏa, mà ngoài âm khí ra, chỉ toàn là những chấm đỏ li ti, càng ngày càng nhiều, càng ngày càng gần.

Đó là.....

"Côn trùng!" Tần Phong gầm nhẹ nhắc nhở.

Vừa dứt lời, một con côn trùng hình dạng giống ong bắp cày, nhưng lại to bằng bàn tay, từ bên phải lao tới, cái miệng sắc nhọn, cùng với cái đuôi nhọn hoắt, dưới ánh sáng của quỷ hỏa, tỏa ra ánh sáng xanh lục, khiến người ta tê dại da đầu.

Con côn trùng này tốc độ cực nhanh, tiếng vo ve vừa vang lên, đã đến trước mặt năm người, chỉ tiếc là nó đã chọn nhầm đối thủ.

Thương Phi Lan rút từ bên hông ra một con dao găm, ngân quang lóe lên, con côn trùng hình dạng ong bắp cày trong nháy mắt bị chẻ làm đôi, rơi xuống đất.

Tuy nhiên, mọi người không hề lơ là cảnh giác, bởi vì chỉ trong khoảnh khắc này, côn trùng xung quanh đã vây quanh bọn họ như một đống, chúng lớn nhỏ không đều, hình dạng kỳ quái, dữ tợn đáng sợ.

Tần Phong lập tức nghĩ đến lời nói của nam tử vạm vỡ trong Vọng Nguyệt Cư, sắc mặt khó xem nói: "Chúng ta bị những kẻ tấn công thành Tề Nguyên phát hiện rồi....."

Rắc rắc rắc!

Tsss!

Tiếng kêu của đủ loại côn trùng vang lên liên tục, giống như rắn độc trước khi phun độc sẽ ngẩng đầu rít lên, chúng cũng đang phát ra cảnh báo trước khi tấn công.

Dương Hà lấy ra tám lá cờ trắng, ném lên không trung, vèo một tiếng, tám lá cờ trắng lập tức rơi xuống tám vị trí.

Hắn không dừng lại, lại nhanh chóng cắn ngón tay của mình, máu tươi nhỏ xuống trận pháp, trên lá cờ trắng phát ra ánh sáng đỏ, mỗi khi có côn trùng bước vào trong trận, đều bị một lực lượng kỳ lạ nghiền thành bột phấn.

Đây là Bát Diện Cấm Bích Trận, phong ấn quỷ hồn vào trong lá cờ trắng, dùng tinh huyết kết nối, có thể ngăn cản vạn vật tiến vào trong trận.

Nhưng trận pháp này không phải là vô địch, côn trùng bên

ngoài trận pháp mạnh yếu không đều, Bát Diện Cấm Bích Trận nhiều nhất chỉ có thể ngăn cản côn trùng dưới nhị chuyển kiếp lực, lại không thể tiêu diệt ngay lập tức những tồn tại mạnh hơn.

Quả nhiên, sau khi vô số côn trùng chết, những con côn trùng kiếp lực không đủ tam chuyển nhường đường, mà những con côn trùng lớn hơn, thực lực mạnh hơn xuất hiện trước mặt mọi người.

Trong đó có con bọ cạp to bằng người trưởng thành, toàn thân tỏa ra ánh sáng tím.

Có con côn trùng toàn thân đầy gai nhọn, giống như một quả cầu thịt.

Có loài ong khổng lồ với tám đôi cánh.

Mà trong đó, thứ khiến Tần Phong sởn gai ốc nhất, là một con rết khổng lồ được bầy côn trùng vây quanh, cuộn tròn, cho dù nó không duỗi thẳng thân thể, thì cái thân hình dựng đứng kia, cũng khiến Tần Phong phải ngước nhìn!

Chân hình móc câu của con rết khổng lồ vung vẩy, răng nanh sắc nhọn va chạm, cùng với một tiếng rít chói tai.

Những con côn trùng hùng hổ kia, hung hăng lao về phía năm người!

Chương 78: Trùng Sư

Trương Thiên Nam ra tay trước, hai nắm tay tỏa ra kim quang chói lọi, đó là thủ đoạn tụ lực, tập trung kình khí vào một điểm, để đạt được uy lực lớn nhất. Một quyền đánh ra, nhắm vào con ong tám cánh có tốc độ nhanh nhất.

Tuy nhiên, như Tần Phong dự đoán, cảnh tượng nghiền nát đối thủ không xuất hiện, thay vào đó là một tiếng kim loại va chạm chói tai.

Con ong tám cánh bị đánh gãy một cánh, bảy cánh còn lại nhanh chóng vỗ, tạo ra một trận cuồng phong.

Trương Thiên Nam hai tay chắp lại, chưởng phong mạnh mẽ không chỉ đánh tan cuồng phong, mà còn đánh rơi con ong tám cánh xuống đất, khiến Tần Phong nuốt nước miếng.

Thần Võ đạo thống tuy không có gì thần dị, nhưng sức mạnh thuần túy này, quả thực không thể lý giải nổi...

Quả cầu thịt đầy gai lăn vào trận, bị Dương Hà dùng thủ đoạn câu hồn định tại chỗ, nhưng những chiếc gai trên người nó lại bắn ra như mưa, giống như Bạo Vũ Lê Hoa Châm của Đường Môn.

May mắn thay, Thạch Tử Minh thi triển thủ đoạn Khôi Ảnh, mấy cái bóng biến thành bức tường, mọc lên từ mặt đất, cản lại thế tấn công.

Bọ cạp khổng lồ màu tím, đuôi bọ cạp vung mạnh, mũi nhọn ở đuôi bọ cạp lại ăn mòn bức tường được tạo thành từ bóng, đâm xuyên vào trong.

Thấy vậy, Thương Phi Lan vẫn luôn chưa có hành động, lập tức lao lên, dùng đoản đao cản lại đuôi bọ cạp, sau đó nâng lên, đuôi bọ cạp lập tức bị đẩy lùi.

Thạch Tử Minh nheo mắt, cũng lười lãng phí thời gian, bóng biến thành bàn tay khổng lồ, đột nhiên hạ xuống, vô số con côn trùng bị đập nát, nhưng khi chạm vào con bọ cạp màu tím, bóng lại bị ăn mòn.

Tần Phong sắc mặt nghiêm trọng, đó là Hóa Cốt Tặc, kim độc trên đuôi bọ cạp có thể ăn mòn âm khí.

Ai cũng biết, môn đạo của Bách Quỷ đều dựa vào việc ngưng tụ âm khí, thủ đoạn Khôi Ảnh cũng vậy, nếu âm khí bị ăn mòn, thì thủ đoạn tấn công của Bách Quỷ tự nhiên cũng bị hóa giải.

Tuy nhiên, dưới ánh mắt kinh ngạc của Tần Phong, phần bị ăn mòn của bàn tay bóng tối lại nhanh chóng lành lại, sau đó nắm chặt con bọ cạp màu tím, tiếng kẽo kẹo vang lên không ngừng, khi hoàn hồn lại, trên mặt đất toàn là dịch nhờn kinh tởm, cùng với thân thể tàn phá của con bọ cạp.

Có lẽ đã hiểu được vẻ mặt của Tần Phong, Thạch Tử Minh tùy ý giải thích: “Trước sự chênh lệch tuyệt đối về thực lực, không có khái niệm khắc chế.”

Vừa dứt lời, những con côn trùng có thể bước vào trận Bát Diện Phong Bích không còn thăm dò nữa, mà ùa vào trong trận, trận chiến cũng chính thức bắt đầu.

“Tiểu Thương, bảo vệ tốt tiểu tử này.” Thạch Tử Minh dặn dò một tiếng, liền bắt đầu tàn sát bừa bãi, Dương Hà hai người tự nhiên cũng không chịu thua kém.

Tứ chi bay tứ tung, dịch nhờn bắn tung tóe, tiếng kêu thảm thiết của côn trùng vang lên liên tục.

Nghĩ cũng đúng, một ngũ phẩm, hai lục phẩm đỉnh phong, cộng thêm sự gia trì của trận pháp, những con côn trùng này dù có nhiều đến đâu cũng không làm gì được bọn họ.

Thương Phi Lan bảo vệ bên cạnh Tần Phong, đánh bay tất cả những con lọt lưới.

Còn Tần Phong, để tăng thêm chút cảm giác tồn tại của mình, nhìn con côn trùng hấp hối sắp chết dưới chân, thi triển Bạch Tấc, cúi người giết nó.

Mặc dù hành động này của hắn không có ý nghĩa gì, nhưng lại khiến hắn có cảm giác thỏa mãn khi cướp được mạng.

Ừm, ta cũng không phải là hoàn toàn vô dụng... Tần Phong nghĩ một cách đương nhiên.

Tình hình rất tốt, tiêu diệt bầy côn trùng, mở ra một con đường chỉ là vấn đề thời gian, nhưng đúng lúc này, Thạch Tử Minh dường như cảm nhận được điều gì đó, hét lớn: “Lui ra!”

Những người khác không hiểu tại sao, nhưng vẫn làm theo.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, bóng đen trên mặt đất lập tức biến thành ba bức tường dày một trượng, chắn phía trước.

Tuy nhiên, chỉ trong nháy mắt, ba bức tường này đã bị đập vỡ, Thạch Tử Minh rên lên một tiếng, khóe miệng tràn ra một tia máu.

Dương Hà kinh hãi, vừa rồi Thạch Tử Minh thi triển chính là Tam Điệp Lưu Ảnh Bích, đó là một loại chiêu thức phòng ngự cực kỳ khó thi triển, rốt cuộc là tồn tại gì có thể đánh vỡ nó trong nháy mắt?!

Bóng như nước chảy, từ từ tiêu tán, hòa vào bóng tối, mọi người vội vàng nhìn về phía trước.

Chỉ thấy con rết khổng lồ bị bầy côn trùng vây quanh lúc trước, lớp vỏ giáp trên người nứt ra từng chút, thân hình cũng không ngừng thu nhỏ lại.

Nhưng chỉ sau vài nhịp thở, con rết khổng lồ kia đã hóa thành hình người ngay trước mắt mọi người.

Thân hình gầy gò, mặc trường bào đen trắng, đầu đội mặt nạ quỷ, trên ngực còn xăm một chữ số chín.

Người này tự nhiên là Bách Trùng.

Sau khi Bách Trùng xuất hiện, bầy côn trùng xung quanh rút lui.

Dương Hà và những người khác thấy vậy, nhíu chặt mày, uy áp thoang thoảng trên người đối phương khiến bọn họ tê dại da đầu, thậm chí không dám nảy sinh tâm lý chống lại.

Nhưng bọn họ cũng vô cùng tò mò, tại sao con rết tốt như vậy lại có thể hóa thành hình người?

Thạch Tử Minh quả nhiên kiến thức uyên bác, sắc mặt hắn trầm trọng nói: “Dung Trùng phân thân chi pháp của Trùng Sư...”

“Trùng Sư?!” Dương Hà kinh hô, Trương Thiên Nam đồng tử mở to, toàn thân cơ bắp căng cứng.

Tần Phong nghe được hai chữ này, trong lòng kinh hãi vô cùng.

Cái gọi là Trùng Sư, cũng là một loại đạo thống, nhưng so với phương pháp tu hành của Bách Quỷ, Thần Võ, Văn Thánh, con đường thăng tiến của đạo thống này có thể nói là điên cuồng.

Đầu tiên, muốn bước vào đạo thống này, cần phải nhét bản mệnh trùng vào bụng khi còn nhỏ.

Theo tuổi tác tăng lên, bản mệnh trùng trong cơ thể cũng sẽ lớn lên, nó sẽ ăn mòn nội tạng của vật chủ, cho đến khi vật chủ chỉ còn lại một lớp da.

Mà trong quá trình này, Trùng Sư sẽ dung hợp thần hồn của mình vào bản mệnh trùng, thay thế nó.

Cho nên, khi một người bước vào Trùng Sư đạo thống, đã định trước hắn sẽ trở thành một con quái vật không phải người, cũng không phải trùng, mà mọi người cũng sẽ không phân biệt mạnh yếu của Trùng Sư bằng phẩm giai, mà là dùng kiếp lực luân hồi của yêu ma quỷ quái để phán định!

“Dung Trùng phân thân chi pháp, là Trùng Sư đem thần hồn ban cho côn trùng, mượn trùng giáng phân thân, nhưng phương pháp này bởi vì thần hồn không đầy đủ, sẽ dẫn đến thực lực giảm đi rất nhiều, thế nhưng...” Dương Hà hồi tưởng nội dung trong đầu, sắc mặt vô cùng khó coi.

Rõ ràng thực lực của đối phương giảm đi rất nhiều, vậy mà vẫn có thể đánh vỡ Tam Điệp Lưu Ảnh Bích của Thạch Tử Minh trong nháy mắt, nếu đối phương là chân thân <!-- 降临 -->, vậy thì sẽ có thực lực khủng bố đến mức nào?

Bách Trùng không nói nhảm, trực tiếp nói: “Giao Trấn Long Bia thật sự ra đây.”

“Nghĩ cũng đừng nghĩ!” Dương Hà kiên quyết cự tuyệt.

Thạch Tử Minh lấy bảo hồ lô đeo trên người, đập xuống mặt đất, thần sắc ngưng trọng: “Người này không dễ đối phó, nhưng cũng không phải là không có cơ hội, hắn là Trùng Sư, thần hồn là môn đạo của đạo thống này, chúng ta đồng thời thi triển thủ đoạn câu hồn, có lẽ có thể trì hoãn một chút thời gian.”

“Được!” Dương Hà lập tức đồng ý, trong tay lập tức xuất hiện

một mặt chiêu hồn phướn!

“Câu!” Hai người đồng thanh, bảo hồ lô và chiêu hồn phướn đồng thời phát ra ánh sáng màu xanh, lao về phía Bách Trùng.

Người sau bị ánh sáng màu xanh bao phủ, thần hồn không ngừng bị kéo, nhưng không thể rút ra khỏi cơ thể.

Cùng lúc đó, Thạch Tử Minh truyền âm cho Tần Phong ba người: “Chạy!”

Với thực lực của Thạch Tử Minh, tự nhiên có thể nhìn ra phân thân này của đối phương ít nhất cũng ở lục chuyển kiếp lực, hắn không phải đối thủ, cho nên hiện tại điều duy nhất có thể làm, chính là khống chế hắn, tranh thủ thời gian cho ba người chạy trốn.

Trấn Long Bia, tuyệt đối không thể rơi vào tay đối phương.

Tần Phong lộ vẻ do dự, nhưng lại bị Thương Phi Lan ôm eo bế lên, sau đó thân thể nhẹ bẫng, hai người lập tức rơi xuống lưng ngựa.

Lại nhìn Trương Thiên Nam, sự giãy giụa trong mắt chỉ thoáng qua, hắn lấy đà, nhảy lên Thiên Lý Câu, kéo dây cương, tuấn mã hí vang một tiếng.

Nhưng ngay khi ba người chuẩn bị rời đi, uy áp đáng sợ bao trùm lấy bọn họ, bốn vó ngựa bất lực, quỳ rạp xuống đất, ba người loạng choạng xuống ngựa.

“Vừa rồi ngươi có một câu nói, ta rất tán thành.” Bách Trùng thản nhiên nói, ánh sáng màu xanh xung quanh tan rã.

“Trước sự chênh lệch tuyệt đối về thực lực, không có khái niệm khắc chế.” Vừa dứt lời, những cây đại thụ xung quanh đổ xuống, ánh trăng chỉ rọi xuống trong chốc lát, đã bị một bóng đen

khổng lồ che khuất.

Mọi người ngẩng đầu nhìn lên, thần sắc vô cùng kinh hãi, nhìn sang một cái, trăm chân khổng lồ, che khuất che trời!

Chương 79: Bản Mệnh Chân Giải - Xích Viêm Hỏa Vũ

Trăm chân lượn lờ trên không, lao xuống với tốc độ kinh người. Cỗ áp lực khủng khiếp từ trên cao giáng xuống, ép nát từng mảng rừng thành mùn cưa, san bằng cả núi non.

Thạch Tử Minh hướng Bảo Hồ Lô lên không trung, thi triển Tam Điệp Lưu Ảnh Bích lần nữa, quát lớn: "Đứng sau lưng ta!"

Mọi người nghe vậy, không dám chậm trễ.

Bảo Hồ Lô chỉ vừa chạm mặt trăm chân đã bị đánh bay, đầu rết khổng lồ với khí thế càn quét nghiền nát Tam Điệp Lưu Ảnh Bích.

Thạch Tử Minh nhìn trăm chân đang lao tới với tốc độ khủng khiếp, hai mắt mở to. Hắn vừa thúc giục bảo khí, lại liên tiếp thi triển hai lần kỹ thuật khôi lỗi uy lực bất phàm, đã không còn sức điều động âm khí nữa.

Thấy trăm chân mang theo uy lực đáng sợ lao đến trước mặt mọi người, Trương Thiên Nam bước lên một bước, hai tay khoanh trước ngực, kim quang chói lọi. Đây là hiệu ứng khi hắn dồn toàn bộ kình khí vào hai tay, hắn muốn dùng thân mình chống đỡ một kích này!

Hai bên va chạm, kim quang trên cánh tay Trương Thiên Nam vụt tắt, tiếng xương cốt gãy vỡ vang lên trong nháy mắt, nhưng tốc độ của trăm chân không hề dừng lại dù chỉ một chút.

"Tránh ra!" Trương Thiên Nam phát ra tiếng gầm gừ đầy tuyệt

vọng.

Bốn người phía sau vội vàng lùi lại, Trương Thiên Nam cắn răng, thân thể như một cây cung cong, chân phải giẫm mạnh lên mặt trăm chân, mượn lực phản hồi, liều mạng lùi về phía sau.

Thân thể to lớn của trăm chân như dãy núi trùng điệp, nó không ngừng vặn vẹo, truy sát năm người. Chỉ trong vài nhịp thở, khu rừng đã trở nên tan hoang, không còn nhìn ra hình dáng ban đầu.

Nhìn xung quanh, sắc mặt Tần Phong và những người khác vô cùng khó coi. Không biết từ lúc nào, thân thể trăm chân đã cuộn thành một vòng, bao vây bọn họ ở giữa, khiến bọn họ không thể trốn thoát.

Đầu côn trùng khổng lồ ngẩng lên, nhìn xuống năm người, nhưng lại không ra tay ngay. Nó đang đợi mệnh lệnh của tên mặt quỷ kia.

"Trấn Long Bi." Bách Trùng đưa tay ra.

"Mơ đi!" Dương Hà trả lời không chút do dự.

Bách Trùng không nói thêm lời nào, bàn tay lật một cái, đầu rết khổng lồ đột nhiên ép xuống năm người, như thể bầu trời sập xuống.

Đối mặt với trận thế như vậy, cho dù là Thạch Tử Minh có thực lực mạnh nhất cũng không có cách nào ứng phó, cười khổ một tiếng: "Ta bị vị Tư Chính của các ngươi hại thảm rồi."

Người đáng thương nhất chẳng phải là ta sao? Ngươi dù sao cũng là một vị Tư Chính Trảm Yêu ti, hy sinh vì nước là sứ mệnh của ngươi, còn ta chỉ là một thường dân... Tần Phong nhìn bóng đen che khuất bầu trời phía trên, đã chuẩn bị tinh thần cho tình huống xấu nhất.

Ngay lúc này, Dương Hà đột nhiên nói một câu: "Chờ lâu rồi."

Chờ lâu, chờ cái gì? Tần Phong còn chưa kịp quay đầu lại, đã cảm thấy phía sau truyền đến một luồng khí nóng, kèm theo đó là một tiếng hót vang dội.

Đó là tiếng hót của Phượng Hoàng!

Sự kinh ngạc chỉ thoáng qua trong nháy mắt, ngọn lửa đỏ rực xẹt qua không trung, va vào đầu trăm chân. Bầu trời đêm đen kịt, bỗng chốc sáng lên một luồng ánh sáng rực lửa. Con trăm chân khổng lồ lại bị một kích này đánh bật ngược trở lại!

Ánh lửa chói lọi, không lâu sau liền hóa thành một con Hỏa Phượng rực lửa, hai cánh dang rộng, kích thước so với con trăm chân khổng lồ cũng không hề kém cạnh!

Trăm chân vặn đầu lại, hướng về phía Hỏa Phượng liên tục đóng mở bộ hàm sắc nhọn. Hỏa Phượng vỗ cánh, cuồng phong nổi lên, liệt diễm cuồn cuộn.

Hai bên không ai chịu thua ai, nhanh chóng lao vào nhau, khí thế cường đại tỏa ra bốn phía, ánh lửa nổ tung, như pháo hoa rực rỡ khắp bầu trời.

Tần Phong quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Dương Hà sắc mặt tái nhợt, trước người còn lơ lửng một chiếc lông vũ màu đỏ rực chói mắt.

"Đây là cái gì?"

"Đây là Bản Mệnh Chân Giải của Xích Viêm Hỏa Phượng - Xích Viêm Hỏa Vũ." Dương Hà khó khăn giải thích.

Tần Phong sững sờ, Xích Viêm Hỏa Phượng, yêu thú thất chuyển kiếp lực trong truyền thuyết, từng trong nháy mắt bốc hơi cả một vùng biển rộng lớn, chỉ để tạo cho mình một nơi cư trú.

Nhưng Bản Mệnh Chân Giải là thứ gì? Trong sách chưa từng thấy qua, chẳng lẽ là vật thần dị tương tự như Văn Đạo Nguyên Bảo hoặc bảo khí?

Thạch Tử Minh nhìn ra sự nghi hoặc trong mắt hắn, mở miệng giải thích: "Yêu ma quỷ quái trên đời đều cần vượt qua Thiên Kiếp, mỗi khi vượt qua một kiếp, liền được gọi là kiếp lực nhất chuyển.

Mà Bản Mệnh Chân Giải này, là vật thần dị do những tồn tại cường đại khi vượt qua lục chuyển kiếp lực trở lên, lột xác để lại. Dùng thủ đoạn đặc biệt kích phát, liền có thể dẫn động một phần uy năng của chủ nhân ban đầu, được xem là vật bất khả đa đắc trên đời."

Ta đã nói nhiệm vụ quan trọng nguy hiểm như vậy, tầng lớp cao của Tề Nguyên thành sao có thể không có chút chuẩn bị nào, lại để hai tên lục phẩm ra hộ tống, hóa ra là có lá bài tẩy này... Tần Phong âm thầm suy nghĩ.

Bản Mệnh Chân Giải do yêu thú thất chuyển Xích Viêm Hỏa Phượng để lại, cho dù uy năng kích phát ra không đạt đến thất chuyển khủng bố như vậy, có lục chuyển cũng đã không tệ rồi.

Dù sao trước đó nghe Dương Hà nói, đối phương đã sử dụng thuật Dung Trùng Phân Thân của Trùng Sư, thực lực có thể thể hiện ra cũng bị giảm đi rất nhiều.

Tần Phong nhìn lên không trung một lần nữa, trận chiến đã đến hồi gay cấn, mà Xích Viêm Hỏa Phượng rõ ràng chiếm thế thượng phong: "Thứ lợi hại như vậy, tại sao không sớm lấy ra?"

Giọng điệu của hắn có chút bất mãn, nếu sớm lấy ra, Trương Thiên Nam cũng sẽ không bị trọng thương.

Dương Hà sắc mặt trắng bệch, toàn thân run rẩy, đã không còn sức trả lời.

Thạch Tử Minh trầm giọng nói: "Bản Mệnh Chân Giải không giống như bảo khí, điểm quý giá của nó không chỉ ở uy lực, mà còn ở chỗ nó là vật phẩm tiêu hao chỉ có thể sử dụng một lần.

Hơn nữa, phương thức kích phát của mỗi Bản Mệnh Chân Giải đều khác nhau, có loại cần huyết khí, có loại cần văn khí, có loại cần âm khí, còn có một số thậm chí sẽ thôn phệ thọ nguyên của người kích phát."

"Chẳng lẽ..." Tần Phong nhìn Dương Hà, vẻ bất mãn trên mặt biến mất, thay vào đó là vẻ cảm động và bi thương.

Người này lại dùng thọ nguyên để thúc giục Bản Mệnh Chân Giải, chỉ để giúp bọn họ giành lấy một tia sinh cơ, tinh thần đại vô úy này...

Lúc này, Thạch Tử Minh bổ sung: "Phượng Hoàng Hỏa Vũ cần dựa vào âm khí để thúc giục, tuy nhiên tu vi của Dương Hà chỉ có lục phẩm, không thể kiên trì lâu được, chúng ta phải nghĩ cách khác."

Bình thường không chịu tu luyện cho tốt, đến lúc quan trọng lại rớt dây xích!

Sự cảm động trong lòng Tần Phong tan biến trong phút chốc.

Nhìn lại Hỏa Phượng áp chế trăm chân một lúc, ánh lửa xung quanh đã mờ đi rất nhiều, hiển nhiên là do âm khí của Dương Hà đã cạn kiệt, không thể tiếp tục thúc giục Xích Viêm Hỏa Vũ nữa.

Bách Trùng giơ tay phải lên, con rết khổng lồ đột nhiên vươn mình, trong nháy mắt đâm vỡ cánh của Hỏa Phượng. Hỏa Phượng phát ra một tiếng kêu bi thảm.

Phụt!

Dương Hà cũng bị trọng thương, phun ra một ngụm máu tươi:

"Ta, không được nữa rồi."

Lời vừa dứt, Xích Viêm Hỏa Vũ từng tấc thiêu đốt, tiêu tan vào hư vô, còn Hỏa Phượng đang giằng co với trăm chân, cũng hóa thành tro bụi trong ngọn lửa.

Trăm chân rết phát ra một tiếng gầm rú, chấn động màng nhĩ, luồng khí mạnh mẽ như lưỡi dao sắc bén, khắc lên mặt đất từng vết cắt sâu hoắm.

Thạch Tử Minh cắn răng, một lần nữa sử dụng thủ đoạn khôi lỗi, dựng lên một bức tường đen, tuy ngăn cản được luồng khí mạnh mẽ, nhưng trăm chân rết vặn người một cái, bức tường đen vỡ vụn, kéo theo cả Thạch Tử Minh bay ngược ra ngoài.

Tần Phong sắc mặt khó coi, sự việc đã đến nước này, trong năm người có ba người đã bị thương, không thể chiến đấu tiếp, lực chiến đấu còn lại, chỉ có hắn và Thương cô nương.

Không đúng, bản thân hắn không tính là lực chiến đấu... Tần Phong rất có tự mình hiểu lấy, cho nên sắc mặt càng thêm khó coi.

Chương 80: Kết thúc truy kích

Thương Phi Lan không do dự, che chắn trước người Tần Phong: “Đợi lát nữa nếu có cơ hội, ngươi hãy chạy trước, ta sẽ cố gắng hết sức tranh thủ thời gian cho ngươi.”

Giọng nói mang theo một tia kiên quyết, như thể đã hạ quyết tâm.

Tần Phong không thể tin nổi nhìn đối phương, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Thương cô nương chỉ là Bách Quỷ thất phẩm, làm sao có thể tranh thủ thời gian cho hắn?

Chẳng qua chỉ là liều chết vô ích mà thôi.

Tần Phong a, Tần Phong, ngươi đúng là đồ vô dụng, vĩnh viễn chỉ có thể trốn sau lưng nữ nhân... Hắn nắm chặt hai tay, nghiến chặt răng, sau đó ngẩng đầu lên, ánh mắt trở nên vô cùng kiên định.

Con rết trăm chân đứng thẳng người, tất cả những cái chân nhọn đều vung vẩy, đôi mắt đỏ tươi to lớn nhìn về phía hai người, sau đó giống như sấm sét đánh tới, đá núi dọc đường đều vỡ vụn, để lại những khe rãnh sâu hun hút như thung lũng.

Thương Phi Lan thấy vậy, ngực hơi phập phồng, nàng hít sâu một hơi, trong mắt không hề gợn sóng, mái tóc xanh mềm mại, leo lên một chút ánh bạc, trái tim bắt đầu đập nhanh, mỗi lần đập, đều có một luồng khí cơ tỏa ra.

Nhưng ngay khi nàng chuẩn bị đối mặt với đòn tấn công hung

hiểm của con rết trăm chân, lại bị người ta kéo lại phía sau.

Tần Phong một thân hắc y không hề trốn tránh, kiên quyết đứng trước mặt nàng: “Chạy mau.”

Hai chữ đơn giản vừa dứt lời, đòn tấn công của con rết trăm chân đã ập đến trong nháy mắt.

Cú va chạm mạnh mẽ hất văng Thương Phi Lan, trong đôi mắt xanh biếc của nàng, đồng tử đột nhiên mở to.

Núi lở, bụi đất bốc lên mù mịt.

Thạch Tử Minh và những người khác thấy vậy nghiến răng nghiến lợi, cú đánh vừa rồi ngay cả bọn họ cũng không thể chịu đựng nổi, huống chi là Tần Phong chỉ có tu vi cửu phẩm?

Tuy nhiên, theo một tiếng ồ nhẹ của Bách Trùng, một màn khiến mọi người không ngờ tới đã xuất hiện.

Trong làn khói bụi, ngoại trừ con rết trăm chân kia, lại xuất hiện thêm một cái bóng đen to lớn khác.

Mọi người nín thở, nhìn chằm chằm vào đó, đợi đến khi khói bụi tan hết, tất cả đều lộ vẻ kinh ngạc.

Một con trăn khổng lồ toàn thân phủ đầy vảy đen đang thè lưỡi, đối mặt với con rết trăm chân, mà phía sau con trăn cuộn tròn, Tần Phong đang nắm chặt một miếng vảy đen, trên mặt tràn đầy sự kích động của người sống sót sau tai nạn.

Vật này chính là vảy rắn mà Mặc tam di trước đây đã đưa cho Tần Phong!

Mặc tỷ tỷ, đệ đệ yêu tỷ! Tần Phong reo hò trong lòng, sau khi nhìn thấy Xích Diễm Hỏa Vũ, biết được Bản Mệnh Chân Giải, hắn đã có suy đoán về miếng vảy rắn này.

Vật này chính là Bản Mệnh Chân Giải của Mặc tỷ tỷ!

Vừa rồi con rết trăm chân lao tới, ôm tâm lý ngựa chết như ngựa sống, hắn liền lấy vảy rắn ra, thúc giục.

May mắn là, vảy rắn mà Mặc tỷ tỷ đưa cho hắn vừa vặn cần văn khí của Văn Thánh đạo giả thúc giục, nếu không thì thật sự là...

"Bản Mệnh Chân Giải?" Dương Hà vô cùng kinh ngạc: "Đây rốt cuộc là Bản Mệnh Chân Giải của vật gì, lại có thể sánh ngang với con rết khổng lồ kia."

Thạch Tử Minh hơi há miệng, hắn liếc mắt một cái liền nhận ra, miếng vảy rắn kia là vảy của con rắn đen cuộn núi trong Hắc Vụ Lâm.

Đối với thực lực của yêu thú cường đại kia, hắn cũng từng có suy đoán, nhưng bây giờ xem ra, suy đoán lúc trước của hắn vẫn còn quá nhỏ bé.

Nhưng điều khiến Thạch Tử Minh kinh ngạc hơn chính là Tần Phong, Bản Mệnh Chân Giải càng mạnh, muốn thúc giục, tiêu hao càng lớn.

Nhưng tên tiểu tử này rõ ràng là mới bước vào Văn Thánh cửu phẩm cách đây không lâu, văn khí trong cơ thể làm sao có thể thúc giục Bản Mệnh Chân Giải cường đại như vậy?

"Ngươi không sao chứ?" Tần Phong nắm chặt vảy đen, nhanh chóng lui về bên cạnh Thương Phi Lan, hắn không muốn bị ảnh hưởng bởi trận chiến giữa trăn khổng lồ và rết.

"Không sao." Thương Phi Lan thản nhiên đáp lại một câu, nàng liếc nhìn Tần Phong, đôi mắt xanh biếc gợn sóng, rõ ràng đã tản đi khí cơ, nhưng trái tim nàng, vẫn đập nhanh hơn bình thường, cũng không biết tại sao.

Trên chiến trường, rết khổng lồ và trăn đen to lớn đối mặt nhau, uy áp của hai bên va chạm, lại bộc phát ra gợn sóng không khí có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

“Sắp đến rồi.” Thương Phi Lan nhắc nhở, điều này cũng có nghĩa là Tần Phong cần phải rót thêm văn khí vào Bản Mệnh Chân Giải.

“Yên tâm đi.” Tần Phong vẻ mặt bình tĩnh, hắn cũng không phải tự tin vô cớ, mà là sau khi trải qua một loạt phân tích -

Thúc giục vảy rắn, đại khái đã dùng hết một phần tư văn khí trong cơ thể, vậy văn khí còn lại để con trăn đen hiển hóa ra tay thêm ba lần nữa hẳn là không thành vấn đề?

Con rết trăm chân vung thân, hung hăng đâm vào con trăn khổng lồ.

Tần Phong thấy vậy, cũng không quản ba bảy hai mốt, liều mạng dẫn động văn khí rót vào vảy rắn.

Cùng lúc đó, vảy trên người con trăn đen lại sáng lên ánh sáng xanh, chỉ trong nháy mắt, ánh sáng xanh tụ tập vào miệng con trăn đen, phun về phía con rết trăm chân.

Ầm!

Tiếng động lớn vang trời dậy đất, con rết trăm chân bị trọng thương, thân thể ngã về phía sau, ngã xuống đất.

“Tốt!” Dương Hà thấy vậy, không nhịn được reo hò.

Trong mắt Trương Thiên Nam, cũng lộ ra chút hy vọng, thầm nghĩ có lẽ có thể vượt qua kiếp nạn này!

Nhưng Thạch Tử Minh lại không chú ý vào chiến trường, mà là rơi vào người Tần Phong: “Hỏng rồi.”

“Hỏng cái gì?” Dương Hà hai người không hiểu, theo ánh mắt của Thạch Tử Minh nhìn lại, chỉ thấy thân thể Tần Phong đã lảo đảo sắp ngã.

Sai lầm rồi, ta vốn tưởng rằng văn khí trong cơ thể có thể để con trăn lớn ra tay thêm ba lần nữa, không ngờ một phát đã hút cạn ta rồi... Tần Phong sắc mặt tái nhợt, chỉ cảm thấy đầu nặng trịch, mấy hơi thở sau, hắn liền hai mắt tối sầm, hôn mê bất tỉnh.

Cùng lúc đó, vảy đen trong tay hắn vỡ vụn hóa thành tro bụi, cùng với thân thể con trăn lớn cũng biến mất.

Thương Phi Lan lập tức ôm lấy hắn, mấy lần lóe lên đã đến bên cạnh Thạch Tử Minh và những người khác.

Thạch Tử Minh liếc nhìn trạng thái của mấy người, do Tần Phong bất ngờ dây dưa, mấy người bọn họ cũng nhân cơ hội khôi phục lại chút khả năng hành động.

“Nhân lúc đối phương còn chưa hồi phục, chúng ta mau chóng rời khỏi đây.”

Mấy người gật đầu không nói thêm gì, đang định động, nhưng Bách Trùng đầu đội mặt nạ quỷ, không biết từ lúc nào đã đến trên đỉnh đầu bọn họ.

Dưới lớp áo choàng trắng đen, đuôi bọ cạp khổng lồ lập tức hiện ra, chỉ cần một cái vung đuôi, đã đánh bay năm người.

“Giao Trấn Long Bi ra.”

Dương Hà ngã xuống đất, miệng phun máu tươi, đã không nói nên lời, nhưng thần sắc rõ ràng đang nói đừng hòng.

Cạch cạch!

Cạch cạch!

Con rết trăm chân bị đánh ngã lại đứng thẳng người, đôi mắt to lớn quét nhìn một vòng mọi người, sau đó hung hăng đè xuống.

Nhìn uy áp như trời sập kia, tất cả mọi người đều biết, cái chết đã là kết cục duy nhất.

Nhưng ngay lúc này, con rết trăm chân đột nhiên phát ra tiếng kêu thảm thiết vô cùng, sau đó thân thể to lớn của nó, lại bị đánh bay ra ngoài!

Mọi người trợn mắt há hốc mồm, từng người nhìn lên không trung, chỉ thấy một bóng người mặc áo choàng đen, đầu đội mặt nạ trắng, cách không đưa tay chộp lấy, lại siết chặt thân hình con rết trăm chân.

Lớp vỏ cứng màu đen inch by inch vỡ vụn, dịch màu xanh lá cây như mưa rơi, tiếng kêu thảm thiết liên tiếp vang lên.

Bóng người thần bí kia, đối với mọi người ở đây, cường đại như thần minh.

“Không kịp sao...” Bách Trùng lẩm bẩm, vừa dứt lời, cỗ áp lực đáng sợ liền khóa chặt hắn, ép thân thể hắn thành thịt nát trong nháy mắt.

Nhưng ở chỗ thi thể kia, không hề có máu chảy ra, mà là hóa thành vô số con trùng, chạy trốn khắp nơi.

Giọng nói của Bách Trùng không biết từ đâu vang lên: “Thôi vậy, lần sau lại giao thủ với ngươi.”

Vừa dứt lời, con rết khổng lồ lại trực tiếp biến mất giữa không trung.

Người đàn ông đeo mặt nạ trắng thần bí, cảm nhận một vòng xung quanh, không lựa chọn truy kích, đây vốn chỉ là một phân thân của Bách Trùng mà thôi.

Hắn quét mắt nhìn mọi người, dừng lại trên người Tần Phong đang hôn mê một lát, liền lóe lên biến mất tại chỗ.

...

Ở một bên khác, trận chiến giữa Thương Tiên và những người khác và Quỷ Phật nhất hành vẫn đang tiếp tục.

Ngay lúc công kích va chạm, Bách Trùng trên không trung đột nhiên nói một câu: "Thất bại rồi."

Tượng Quỷ Phật trong tay hắn trầm ngâm một lát, hô lên: "Tần Vân Ngạ."

"Cuối cùng cũng có thể đi rồi." Tần Vân Ngạ rõ ràng đã sớm không kiên nhẫn, hắn hung hăng đánh vào bụng mình, trên áo choàng trắng đen, lại xuất hiện một cái miệng máu to như chậu máu, không ngừng mở rộng, cho đến khi vượt qua kích thước cơ thể của Tần Vân Ngạ, nhìn thoáng qua như một cánh cửa.

Bách Trùng ôm tượng Quỷ Phật, chậm rãi đi vào trong miệng máu.

Cho đến khi bóng dáng của bọn họ chui vào trong, miệng máu đột nhiên khép lại, bóng dáng của Bách Trùng nhất hành trong nháy mắt biến mất vào hư vô.

"Hư Không chi pháp..." Trên không trung, người đàn ông trung niên nhắm chặt hai mắt trầm giọng nói.

"Thương Tiên đại nhân, còn muốn đuổi theo sao?" Một người trong Tam Thập Lục Tinh hỏi.

"Không cần nữa."

Chương 81: Đến nơi

Bầu trời dần lộ ra sắc trắng như bụng cá, Tần Phong trong màn sương mờ ảo cũng khôi phục ý thức.

Hương thơm vấn vít, một bên thân thể dựa vào chỗ vô cùng mềm mại.

Hương thơm của nữ tử, tại sao lại có nữ tử? Ta đang ở đâu? Tại sao lại rung lắc dữ dội như vậy? Chẳng lẽ...

Tần Phong nghĩ đến điều gì đó, khẽ mở một khe mắt, rồi sự kích động trong lòng tan biến.

Ồ, hóa ra là đang trên lưng ngựa.

Khoan đã, không đúng, vậy hương thơm của nữ tử từ đâu mà đến?

Hắn hơi nghiêng đầu, nhìn lên, khăn vuông màu đen, nửa khuôn mặt tinh xảo, hoàn mỹ, cùng với đôi mắt xanh thăm thẳm, đoạt hồn người.

Hóa ra, hắn đang được Thương Phi Lan ôm một tay, phi ngựa như bay!

Nếu là mơ, xin đừng để ta tỉnh lại... Tần Phong nhắm mắt lại lần nữa.

"Ngươi tỉnh rồi?" Giọng nói nhàn nhạt vang lên bên tai.

Tệ rồi, bị phát hiện rồi... Tần Phong giật giật khóe miệng, lại cố ý giả vờ như không nghe thấy, thậm chí còn ngáy khò khò.

Một lát sau, cảm nhận được ánh mắt chăm chú của đối phương, Tần Phong không thể giả vờ được nữa, chỉ có thể dụi dụi mắt, giả vờ kinh ngạc nói: "Hả? Là Thương cô nương? Chúng ta đang ở đâu vậy?"

"Đang trên đường đến Tề Nguyên thành, chắc không lâu nữa sẽ đến." Thương Phi Lan bình tĩnh đáp.

Nhóm người bọn họ đã đi ra khỏi rừng, lúc này đang phi nhanh trên bình nguyên.

Nhìn từ xa, đã có thể nhìn thấy đường nét tường thành của Tề Nguyên thành, cổng thành bị phá hủy hơn nửa, tường thành đổ nát, tất cả đều im lặng kể lại những gì đã xảy ra.

Những người trên những con ngựa khác nghe thấy tiếng động, nhìn lại, Dương Hà kích động nói: "Ngươi cuối cùng cũng tỉnh."

Xem ra, không ăn được đậu hũ rồi... Tần Phong bất đắc dĩ ngồi dậy, hỏi: "Chúng ta làm sao thoát khỏi con rết kia?"

Sau khi văn khí bị bản mệnh chân giải rút cạn, hắn liền rơi vào hôn mê, những chuyện sau đó tự nhiên cũng không có ấn tượng gì.

Dương Hà kể lại đại khái những gì đã xảy ra, giọng điệu tràn đầy niềm vui mừng thoát chết.

"Người áo đen mặt trắng." Tần Phong lẩm bẩm, nghĩ đến lời miêu tả của Nhã An, hẳn người đó chính là cao thủ bí ẩn đến hỗ trợ Tề Nguyên thành.

"Nói đến việc lần này có thể thoát khỏi nguy hiểm, còn phải đa tạ bản mệnh chân giải của Tần huynh, nếu không phải ngươi trì hoãn đối phương một lúc, chúng ta cũng không thể đợi được viện binh." Dương Hà chân thành cảm kích.

Tần Phong nghe vậy lập tức lộ ra vẻ mặt đau lòng.

Tai qua nạn khỏi tự nhiên là tốt nhất, nhưng miếng vảy rắn kia đã bị hắn tiêu hao hết, bảo vật hộ mệnh lợi hại như vậy, không biết Mặc tỷ tỷ còn hay không?

"Ta vì để mọi người có thể hộ tống Trấn Long bia an toàn trở về Tề Nguyên thành, đã tiêu hao một bản mệnh chân giải, không biết Trảm Yêu ti có thể thanh toán cho ta hay không?" Tần Phong thăm dò hỏi.

Vừa dứt lời, Dương Hà giơ dây cương trong tay: "Giá! Tề Nguyên thành ngay phía trước, chúng ta tăng tốc độ!"

Nhìn hai bóng lưng phi như bay, Tần Phong thầm mắng một tiếng kẻ tiểu nhân.

Thạch Tử Minh bên cạnh cười nói: "Tiểu tử, không cần lo lắng, đợi đến Trảm Yêu ti Tề Nguyên thành, bọn họ tự nhiên sẽ không bạc đãi ngươi.

Bất quá, đã ngươi tỉnh rồi, cùng nữ tử ngồi chung một con ngựa, về tình về lý, đều không thích hợp lắm, hay là đổi sang ta..."

Tần Phong vội vàng ôm trán ngắt lời: "Chết rồi, đầu choáng quá, nhất định là tối qua thúc giục bản mệnh chân giải, tiêu hao quá nhiều tâm thần của ta.

Tư Chính đại nhân, vừa rồi ngài nói gì, ta không nghe rõ lắm."

"..."

"Không sao, ta không ngại." Thương Phi Lan đột nhiên lên tiếng.

Tần Phong vừa mừng rỡ vừa có chút chán nản, Thương cô nương tùy ý như vậy, cảm giác căn bản không quan tâm đến nam nữ hữu biệt, như vậy, chẳng phải hắn không có hy vọng sao?

Nhưng hắn lại không chú ý tới, đỉnh tai trắng nõn tinh xảo của Thương Phi Lan, vẫn luôn phủ một tầng hồng nhạt.

...

Ngồi phía sau Thạch Tử Minh, Tần Phong luôn hy vọng có thể đến Tề Nguyên thành nhanh hơn một chút.

Còn cùng Thương Phi Lan ngồi chung một con ngựa, hắn lại hy vọng tốc độ của ngựa có thể chậm lại một chút.

Nhưng rất tiếc, thời gian vui vẻ luôn ngắn ngủi.

Sau một nén nhang, năm người trải qua sóng gió, cuối cùng cũng đến cổng lớn của Tề Nguyên thành.

Tề Nguyên thành quả nhiên là Thiên thành, thật sự rất lớn, chỉ cần nhìn từ bức tường thành dài dằng dặc kia cũng có thể thấy, nó chiếm diện tích rất rộng lớn.

Do trước đó xảy ra Giáp Thượng họa loạn, bên ngoài cổng thành có nhiều đồng liêu Trảm Yêu ti canh gác, mỗi khi có người muốn vào thành, đều phải trải qua kiểm tra nghiêm ngặt.

Nhóm người Dương Hà tự nhiên cũng bị chặn lại.

Bất quá khi người trước lấy ra Thanh Ngọc Nhất Tinh Trảm Yêu lệnh trong lòng, bọn họ cũng thuận lợi tiến vào trong thành.

Tần Phong vừa bước vào thành, không nhìn thấy cảnh tượng phồn hoa náo nhiệt, ngược lại là cảnh tượng tiêu điều, nhà cửa đổ nát, đường phố vắng vẻ.

Khắp nơi đều là tường đổ vách xiêu, mặt đường lát đá xanh, phần lớn là ổ gà, phía trên còn có dịch xanh khô cạn cùng vết máu, thỉnh thoảng còn có thể nhìn thấy vài xác côn trùng.

Giáp Thượng họa loạn, quả nhiên là Giáp Thượng họa loạn, lại

có thể khiến Thiên thành hoang tàn như vậy, nếu là Tấn Dương thành gặp phải tai họa này, e rằng sẽ biến thành một đống đổ nát... Tần Phong thầm cảm thán.

"Tề Nguyên thành không phải là Thiên thành sao? Tại sao lại ít người như vậy?" Tần Phong tò mò hỏi, người đi đường trên phố phần lớn là từng nhóm ba người, cho dù gặp phải đại nạn, Thiên thành, cũng không có lý do gì chỉ có bấy nhiêu người.

Dương Hà nhíu mày: "Ta cũng không biết, có lẽ phải đến Trảm Yêu ti hỏi thăm, mới có thể biết rõ nguyên do."

...

Bên trong Tổng đốc phủ Tề Nguyên thành, một đám người vây quanh ngồi trong đại sảnh, sắc mặt đều âm trầm.

"Ngự y và Thần Công phường của đế đô, khi nào mới đến?" Người nói chuyện là một trung niên mặt mũi nghiêm nghị, hai bên tóc mai điểm bạc, đầu đội mũ quan san hô, mặc quan bào màu xanh thẫm thêu chim trĩ, hắn chính là Tổng đốc Tề Nguyên thành - Lý Minh Hiên.

Tổng đốc là quan viên do đế đô Đại Càn phái đến các Thiên thành để chấp chính, quan cư Chính Nhị phẩm, tuy tại địa phương nhậm chức, nhưng lại là quan viên do trung ương phái đi.

Bọn họ nhận lệnh từ Phụng Thiên thành, đảm nhiệm chức vụ quản lý và giám sát Thiên thành.

Một vị quan viên nghe vậy, cung kính đáp: "Phụng Thiên thành cách nơi này quá xa, cho dù cưỡi ngựa nhanh, ít nhất cũng phải mất mấy ngày..."

Lý Minh Hiên nghe vậy, nhíu mày: "Đã biết là do Thực Tâm cổ gây ra thần trí hỗn loạn, chẳng lẽ trong Tề Nguyên thành ta, lại không có một ai có thể loại bỏ Thực Tâm cổ, chữa trị chứng bệnh

này?"

Lại một người khác đáp: "Chúng ta cũng đã thử mời danh y trong thành chữa trị cho, nhưng mỗi khi bọn họ muốn ra tay nhổ bỏ Thực Tâm cổ bám trên tim, con trùng quái dị kia rất có thể sẽ bạo động, gặm nhấm trái tim người bệnh, khiến họ mất mạng.

Hiện tại tổng cộng đã thử chữa trị cho mười ba người, chỉ có ba người may mắn sống sót.

Cái giá như vậy quá lớn, rất nhanh liền không có y sư nào dám ra tay cứu chữa, hơn nữa..."

Lời còn lại, vị quan viên này không nói, nhưng tất cả mọi người ở đây đều hiểu.

Cứ tiếp tục như vậy, trong thành cũng sẽ bạo động, dù sao không chữa trị ít nhất còn có thể kéo dài mạng sống, chữa trị ngược lại rất có thể sẽ chết, nếu đã như vậy, còn gia quyến nào nguyện ý dùng tính mạng người nhà để mạo hiểm?

Mọi người nhìn nhau, đều thở dài một tiếng.

Danh y chân chính đều tụ tập ở Phụng Thiên thành, sao có thể nơi nào cũng có...

Lý Minh Hiên nhéo nhéo mi tâm: "Những nhiễm Thực Tâm cổ kia, bây giờ thế nào rồi?"

"Bị Tư Chính đại nhân của Trảm Yêu ti, dùng thủ đoạn câu hồn, tạm thời khống chế."

"Trấn Long bia bị mất, Trảm Yêu ti bên kia có tin tức gì không?"

"Chưa có."

Lý Minh Hiên nghe vậy, nhíu mày càng chặt.

Chương 82: Thập Nhị Thần Tướng Lệnh

Dương Hà dẫn một nhóm người đi đến Trảm Yêu ti, bỗng nhiên nghe thấy tiếng khóc than liên miên.

Mọi người nhìn nhau, sau đó giật cương ngựa, nhanh chóng xuyên qua vài con phố, liền nhìn thấy một đám người chen chúc.

Bên trong có già có trẻ, có hán tử, có phụ nữ và trẻ em, bọn họ hoặc là muốn liều mạng chen lên phía trước, hoặc là vành mắt đỏ hoe khóc lóc kể lể.

Mà ở cuối biển người này, là một hàng đồng liêu Trảm Yêu ti, đang ngăn cản ở đó.

"Chuyện gì vậy?" Thạch Tử Minh nghiêng đầu nhìn Dương Hà.

Người sau lắc đầu, cũng là một mặt khó hiểu.

Trảm Yêu ti còn ở phía trước, con đường này là đường phải đi, muốn tiếp tục cưỡi ngựa đã không còn khả năng, bất đắc dĩ, mọi người xuống ngựa, thi triển thủ đoạn, bay qua mái hiên, vượt qua đám đông dân chúng.

Tại chỗ, chỉ còn lại Tần Phong đang há hốc mồm.

Bốn người vững vàng đáp xuống đất, lại phát hiện thiếu mất một người.

Dương Hà hỏi: "Tần huynh đâu? Thạch đại nhân, ngươi hẳn là không mang theo hắn chứ?"

Thạch Tử Minh sửng sốt một chút, nhìn về phía Thương Phi Lan: "Ta tưởng ngươi sẽ mang theo tên tiểu tử đó."

"Hửm?" Thương Phi Lan vừa rồi rõ ràng là đang ở trạng thái chưa hoàn hồn, nàng trước đó vẫn luôn suy nghĩ tâm sự, cho nên quên mất mang theo Tần Phong.

"Ta quay lại đón hắn."

"Thôi, để ta làm cho." Thạch Tử Minh vươn tay phải ra, bóng đen hóa thành bàn tay khổng lồ nắm lấy Tần Phong, trực tiếp ném hắn qua.

Cùng với một tiếng hét chói tai, Tần Phong quần áo xộc xệch, tóc tai rối bời rất nhanh lại xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Thạch Tử Minh nắm tay phải lại, lại là một bàn tay bóng đen, vững vàng tiếp được Tần Phong đang ở giữa không trung.

Người sau trở lại mặt đất, vẫn là kinh hồn bạt vía, hắn thở hổn hển vài hơi, ánh mắt oán hận nhìn về phía Thạch Tử Minh.

Thạch Tử Minh mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, không hề động dung.

"Các ngươi là ai?" Một nam tử mặc y phục Trảm Yêu ti màu gỗ đi tới, thần sắc cảnh giác.

Dương Hà lấy ra Trảm Yêu lệnh, thần tình đối phương lập tức trở nên cung kính: "Thì ra là Thanh Ngọc đại nhân."

"Chúng ta vừa chấp hành nhiệm vụ trở về, hiện tại muốn chạy về Trảm Yêu ti" Dương Hà nói.

Nam tử cẩn thận đánh giá Thanh Ngọc lệnh một lượt, xác nhận không phải đồ giả, liếc mắt nhìn đám người ồn ào phía sau, nói: "Mời đi theo ta."

Mọi người đi về phía trước, vừa qua một góc đường, bỗng nhiên bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc.

Vẫn là đám người, dày đặc, liếc mắt nhìn không thấy điểm cuối, nhưng so với đám người ồn ào gặp phải lúc trước, những người này lại giống như tượng đá, bất động.

Thạch Tử Minh lập tức nhìn ra manh mối, nhíu mày nói: "Là thủ đoạn Bách Quỷ Câu Hồn, có thể một lần câu hồn nhiều người như vậy, người ra tay cảnh giới không thấp."

Dương Hà không chút do dự: "Là Ti Chính đại nhân..."

Tần Phong dường như nghĩ đến cái gì, mở Song Đồng nhìn lại, nhẹ thở ra một hơi nói: "Những người này đều bị Thực Tâm cổ bám vào người."

Nam tử dẫn đầu nghe vậy có chút kinh ngạc, vị công tử trẻ tuổi mặt mày tuấn tú này làm sao có thể liếc mắt một cái liền nhìn ra mấu chốt? Hắn gật đầu bổ sung nói: "Vị công tử này nói không sai, những người này đều bị Thực Tâm cổ bám vào người, mất đi thần trí, ở trong thành làm càn.

Ti Chính đại nhân bất đắc dĩ, chỉ có thể sử dụng thủ đoạn Khôi Ảnh đem những người này bắt đến đây, sau đó lại thi triển thủ đoạn câu hồn, đem bọn họ khống chế lại.

Những gì chư vị hiện tại nhìn thấy, bất quá chỉ là phần nổi của tảng băng mà thôi.

Toàn bộ Tề Nguyên thành, ước chừng có hơn phân nửa bá tánh, đều bị tập trung đến bên ngoài Trảm Yêu ti, mà những bá tánh ồn ào vừa rồi, đều là người nhà của bọn họ."

Mọi người nghe vậy, sắc mặt ngưng trọng, ảnh hưởng của Thực Tâm cổ so với dự đoán ban đầu của bọn họ còn đáng sợ hơn.

Khó trách dọc đường đi, không nhìn thấy bao nhiêu người trong thành, thì ra đều tập trung ở chỗ này... Tần Phong như có điều suy nghĩ.

Chờ đã, nhiều người như vậy cần phải loại bỏ Thực Tâm cổ, vậy ta chẳng phải có thể một lần nhận được lượng lớn Văn Khí?

Tần Phong sắc mặt vui mừng.

Không đúng, một mình ta làm sao cứu chữa nhiều bệnh nhân như vậy, vậy phải chữa trị đến năm nào tháng nào?

Nghĩ đến đây, sắc mặt hắn lại trong nháy mắt trở nên vô cùng khó coi.

Một đoàn người lại đi qua một đoạn đường, bá tánh giống như tượng đá, tùy ý có thể thấy được, căn bản đếm không xuể.

Hơn nữa đây chỉ là ngoại vi phía đông Trảm Yêu ti, ngoại vi ba mặt còn lại, số lượng người tụ tập chắc chắn cũng không ít...

"Tới rồi." Dương Hà lên tiếng nói.

Tần Phong đám người ngẩng đầu nhìn lại, kiến trúc huy hoàng <!-- 映 --> vào mắt, ngói xanh, mái đỏ.

"Đây chính là Trảm Yêu ti của Thiên thành sao, thật sự là hùng vĩ tráng quan, khiến người ta tán thán, Trảm Yêu ti của Tấn Dương thành so với nơi này, quả thực là không đáng giá nhắc đến..." Tần Phong lời nói đến bên miệng, bỗng nhiên cảm thấy sống lưng lạnh toát.

Hắn hơi nghiêng đầu, dùng khóe mắt liếc nhìn, lúc này Thạch Tử Minh đang mặt không chút thay đổi nhìn chằm chằm hắn, dường như đang chờ hắn nói hết lời.

Tần Phong ho khan một tiếng, lời nói xoay chuyển: "Trảm Yêu

ti của Tấn Dương thành tuy rằng không bằng nơi này tráng lệ, nhưng thắng ở chỗ cổ sắc cổ hương, biệt hữu động thiên.

Kiến trúc Trảm Yêu ti hai nơi đi theo phong cách không giống nhau, coi như là mỗi người mỗi vẻ..."

Lời nói rơi xuống, cảm giác lạnh lẽo sau lưng lập tức biến mất.

"Chư vị, cùng ta đi vào." Dương Hà dẫn đầu bước vào Trảm Yêu ti.

Đi vào bên trong, Tần Phong càng thêm kinh ngạc, rõ ràng vừa mới trải qua tai họa giáp thượng xâm thành, hắn vốn tưởng rằng bên trong Trảm Yêu ti nhất định rối loạn thành một đoàn.

Nhưng tận mắt nhìn thấy, mới biết không phải như thế.

Trong Trảm Yêu ti, mỗi người tuy là vội vã, nhưng làm việc lại đâu ra đấy.

Cảnh tượng như vậy, chỉ có thể dùng hai chữ chuyên nghiệp để hình dung!

Lại nghĩ đến Trảm Yêu ti của Tấn Dương thành, hai bên so sánh, không, hai bên căn bản không có tính so sánh... Tần Phong nghiêng đầu nhìn về phía Thạch Tử Minh, đối phương cũng đang nhìn hắn.

Hai người ánh mắt giao nhau, Tần Phong cười gượng, đem lời nói trong bụng nuốt xuống.

Trương Thiên Nam bởi vì hai tay bị thương, sau khi vào Trảm Yêu ti, đem không gian ngọc bội trong ngực giao cho Dương Hà, liền cáo từ rời đi.

Tần Phong ba người dưới sự dẫn dắt của Dương Hà, đi tới một tòa kiến trúc cao đài, dừng bước.

"Mấy vị chờ một chút, ta cần phải giao nộp nhiệm vụ cho Ti Chính đại nhân, chờ một chút nữa sẽ dẫn các ngươi đi gặp hắn." Dương Hà áy náy nói một câu, liền tự mình leo lên lầu cao.

Tần Phong thấy vậy chỉ cảm thấy có chút đáng tiếc, cái gọi là giao nộp nhiệm vụ của Dương Hà, nhất định là trả lại Trấn Long bia, hắn vốn còn muốn nhìn xem, cái Trấn Long bia khiến hai bên tranh đoạt này, rốt cuộc là thứ gì.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Tần Phong ba người kiên nhẫn chờ đợi dưới lầu cao.

Bỗng nhiên, ba người đồng thời tim đập nhanh, chỉ cảm thấy như quỷ<!-- 芒 --> ở sau lưng, bọn họ đồng loạt nhìn về phía lầu cao, chỉ thấy một nam tử chậm rãi đi xuống từ trên cầu thang.

Nam tử là một trung niên dung mạo tuấn lãng, mặc một bộ thanh y, khoác một chiếc áo choàng đen, dáng người thẳng tắp.

Hắn rõ ràng cái gì cũng không làm, nhưng mỗi một bước đi, đều khiến nội tâm Tần Phong run lên.

Điều khiến người ta cảm thấy kỳ quái nhất chính là, nam tử trung niên này, từ đầu đến cuối đều nhắm mắt!

Nam tử trung niên cùng ba người lướt qua nhau, Tần Phong nghiêng đầu nhìn thoáng qua, sau đó trong lòng cả kinh.

Theo sự lay động của áo choàng đen, hắn nhìn thấy một tấm lệnh bài được đeo bên hông đối phương, đó không phải là Trảm Yêu lệnh thường thấy, mà là một tấm lệnh bài bạch ngọc khảm vàng, ở giữa lệnh bài, một chữ "Tướng" vô cùng chói mắt!

Đó là—— Thập Nhị Thần Tướng Lệnh của Trảm Yêu ti Đại Càn!

Chương 83: Thương Tiên Tư Mã Không

Chờ đến khi người đàn ông trung niên đi về hướng khác của Trảm Yêu ti, Tần Phong mới cảm thấy áp lực toàn thân giảm bớt, lập tức thở phào nhẹ nhõm. Hắn vẫn còn chút sợ hãi, liền quay sang hỏi: “Thạch đại nhân, người vừa rồi, chẳng lẽ là...”

Thạch Tử Minh gật đầu, cảm khái nói: “Một trong Thập Nhị Thần Tướng trấn thủ Nam Vực, Thương Tiên Tư Mã Không, đây cũng là lần đầu tiên ta được gặp người thật.

Hắn năm nay chưa đến ba mươi lăm tuổi, đã bước vào Thần Vũ tam phẩm cảnh giới, lĩnh ngộ Thương Ý tầng thứ năm Vạn Thần Cảnh.

Tương truyền, năm đó ở Hàn Băng Hồ Nam Vực, có một con Băng Giao thất chuyển kiếp lực tác oai tác quái, gây họa cho một phương. Thương Tiên đích thân đến, hóa toàn bộ băng thủy trong hồ thành thương, xuyên thủng Băng Giao, đóng đinh nó dưới đáy hồ, đến nay vẫn là một kỳ quan.

Mà danh hiệu Thương Tiên, cũng từ đó vang danh khắp Đại Càn.”

Tần Phong hít sâu một hơi, chỉ cần tưởng tượng đến cảnh tượng đó thôi cũng đủ khiến người ta cảm thấy khí thế ngất trời, nhiệt huyết sôi trào.

“Chưa đến ba mươi lăm tuổi đã đạt đến độ cao như vậy, chẳng phải tương lai càng thêm xán lạn hay sao?

... Đúng rồi, Thạch đại nhân, năm nay ngài bao nhiêu tuổi rồi?" Tần Phong tò mò hỏi.

Thạch Tử Minh không để ý đến hắn, ngẩng đầu nhìn về phía đài cao: "Nhiệm vụ của Dương Hà vẫn chưa bàn giao xong sao? Sao chậm thế nhỉ?"

Thương Phi Lan vẫn luôn im lặng bỗng lên tiếng: "Dù sao cũng hơn ba mươi lăm rồi."

Sắc mặt Thạch Tử Minh cứng đờ, Tần Phong cũng không biết nên tiếp lời như thế nào, bầu không khí nhất thời trở nên vô cùng lúng túng.

Ngay lúc này, mặt đất Tề Nguyên thành bỗng chốc rung chuyển, một tiếng long ngâm vang dội vang vọng khắp trời xanh.

Tần Phong nhìn theo tiếng động, chỉ thấy bên trong Trảm Yêu ti, bên ngoài một tòa tháp cao chín tầng, hư ảnh long thân màu vàng kim xoay tròn, giương nanh múa vuốt, ngẩng đầu gầm thét.

"Nơi đó là?"

Thạch Tử Minh nhướng mày nói: "Đó là kiến trúc tiêu biểu chỉ có ở Thiên thành Trảm Yêu ti, gọi là Trấn Long Tháp, cũng là nơi cất giữ Trấn Long Bia.

Hóa ra... Thương Tiên đại nhân vừa rồi là muốn đưa Trấn Long Bia về vị trí cũ."

Chỉ là đưa Trấn Long Bia về vị trí cũ mà cũng có thể gây ra động tĩnh lớn như vậy sao? Tần Phong kinh ngạc trong lòng, sau đó hỏi ra vấn đề mà hắn vẫn luôn nghi hoặc: "Thạch đại nhân, Trấn Long Bia thật sự chỉ là vật trấn áp khí vận một phương sao?

Nếu chỉ là trấn áp khí vận, tại sao có thể dẫn phát dị tượng như vậy?"

Thạch Tử Minh trầm ngâm một lát, chậm rãi mở miệng: “Nếu ngươi muốn biết, ta sẽ nói cho ngươi nghe, trấn áp khí vận, không phải là lời nói suông, mà khí vận này, kỳ thực chính là long mạch.

Nơi long mạch sinh ra, được trời cao phù hộ, tu luyện ở nơi long mạch, cho dù là nhân tộc tu sĩ, hay yêu ma quỷ quái, đều có thể tinh tiến thần tốc.

Trấn Long Bia, chính là bảo khí trấn áp long mạch chi linh.”

“Thiên thành Đại Càn có tổng cộng ba mươi hai tòa, chẳng lẽ những nơi này đều là nơi long mạch sinh ra sao?” Tần Phong tò mò hỏi.

“Không sai, ngoại trừ ba mươi hai tòa Thiên thành, nghe nói Phụng Thiên thành mới là nơi long mạch hội tụ lớn nhất, nhưng nơi đó cụ thể có bao nhiêu đạo long mạch, lại không ai biết.”

Tần Phong còn muốn hỏi thêm gì đó, Dương Hà lúc trước tiến vào kiến trúc đài cao vừa lúc này, bước nhanh xuống theo bậc thang: “Xin lỗi mọi người, do có quá nhiều việc cần bàn giao, nên đã trì hoãn một chút thời gian, mọi người đi theo ta.”

...

Ba người đi theo Dương Hà tiến vào kiến trúc đài cao, trang trí bên trong so với bên ngoài càng thêm nguy nga lộng lẫy.

Tần Phong há miệng còn chưa kịp nói, đã bị Thạch Tử Minh liếc mắt cảnh cáo, ý tứ cảnh cáo mười phần, bất quá trong mắt hắn cũng lóe lên một tia hâm mộ.

Trảm Yêu ti Thiên thành, quả nhiên không phải là nơi nhỏ bé như Tấn Dương thành có thể so sánh.

Mấy người đi tới bên ngoài một gian phòng rộng rãi, nhìn vào trong, chỉ thấy một lão giả tóc hoa râm mặc áo bào đỏ, trên áo bào

thêu hình con báo đang cúi đầu trước án thư, xem xét công văn.

Hắn chính là Ti Chính Trảm Yêu ti Tề Nguyên thành, võ quan chính tam phẩm, cũng là một trong Tam Thập Lục Tinh, tên là Chu Khai.

Chu Khai nghe thấy động tĩnh, đặt công văn đang xem trong tay sang một bên, chồng công văn chất đống đã cao đến đỉnh đầu hắn, khiến Thạch Tử Minh nhìn mà giật cả mí mắt.

Mẹ kiếp, Trảm Yêu ti chỉ cần phụ trách trảm yêu trừ ma là được rồi, tại sao còn phải phê duyệt nhiều công văn như vậy, may mà ta không nhậm chức ở Thiên thành... Tia hâm mộ trong lòng Thạch Tử Minh tan biến, ngược lại cảm thấy Tấn Dương thành cũng khá tốt.

Dù sao ở đó, hắn bình thường cũng không cần làm gì, mỗi tháng đều có thể nhận được bổng lộc do triều đình phát xuống, còn có thể đến thanh lâu uống rượu nghe khúc, chẳng phải là sung sướng hơn ở đây nhiều sao!

Chu Khai ngẩng đầu lên, Thạch Tử Minh lập tức chắp tay nói: "Tấn Dương thành Trảm Yêu ti Ti Chính Thạch Tử Minh, bái kiến Chu đại nhân."

"Không cần đa lễ." Lão giả tóc hoa râm gật đầu, sau đó nhìn sang phía bên kia, ánh mắt hắn lướt qua Thương Phi Lan, khẽ "hừ" một tiếng, nhưng cũng không dừng lại quá lâu.

Cuối cùng lại dừng ánh mắt trên người Tần Phong, hỏi: "Ngươi chính là vị Tần y sư mà Dương Hà nói, có thể chữa trị chứng bệnh của Thực Tâm Cổ?"

Tần Phong cung kính đáp: "Chính là vãn bối."

Ánh mắt Chu Khai lóe lên tinh quang, một lát sau mới chậm rãi nói: "Thần hồn cường đại, lại không có âm khí vờn quanh, xem ra

là tu luyện Văn Thánh đạo thống, bất quá, Văn Thánh đạo thống lấy y thuật nhập đạo thật sự là hiếm thấy."

"Làm tiền bối chê cười rồi." Về chuyện nhập đạo, Nhã An trước đó đã từng nói qua, Tần Phong cũng lười giải thích tình huống của bản thân.

Chu Khai lắc đầu: "Ngươi hiểu lầm rồi, ta không phải là khinh thường ngươi.

Từ xưa đến nay, những người tu luyện Văn Thánh đạo thống, vì muốn theo đuổi cảnh giới cao hơn, đa số đều nghiên cứu trị quốc chi đạo và binh pháp mưu lược, bọn họ đều cho rằng trị quốc an bang mới là đại đạo, đối với chuyện trị bệnh cứu người loại tiểu đạo này lại khịt mũi coi thường.

Tuy nhiên, mạng người là quan trọng nhất, quý hơn ngàn vàng, chuyện cứu người một mạng sao có thể coi là tiểu đạo?"

Có lẽ là bởi vì học y không thể cứu nước? Tần Phong thầm nhủ trong lòng, nhớ tới một người ở kiếp trước, không biết câu nói này có phải là do người đó đích thân nói ra hay không...

"Hôm nay có thể gặp được một vị Văn Thánh đạo giả lấy y thuật nhập đạo, ta rất vui mừng."

Chu Khai khen ngợi một câu, sau đó thu lại thần sắc, nghiêm túc nói: "Tình trạng hiện nay của Tề Nguyên thành, hẳn là lúc ngươi đến đây, đã có chút hiểu biết, hiện tại ta chỉ muốn hỏi ngươi, có nắm chắc loại bỏ những Thực Tâm Cổ đó ra khỏi cơ thể của bá tánh hay không."

"Xin lỗi, Chu đại nhân, do số lượng người thật sự quá nhiều, văn bối cũng không có quá nhiều nắm chắc." Tần Phong nói thật.

"Ngươi yên tâm, ta biết chuyện này rất khó, nếu có yêu cầu gì, ngươi cứ việc nói, Trảm Yêu ti sẽ cố gắng hết sức để đáp ứng

ngươi.” Chu Khai hứa hẹn.

Tần Phong âm thầm suy nghĩ, thần sắc vẫn như cũ khó xử: “Vãn bối sẽ cố gắng hết sức, nhưng chỉ sợ lực bất tòng tâm...”

“Nếu ngươi có thể giải quyết chuyện này, không chỉ Trảm Yêu ti nợ ngươi một ân tình, mà ngay cả Tổng đốc phủ cũng sẽ nợ ngươi một ân tình, đến lúc đó nếu ngươi có yêu cầu khác, cũng có thể nói với Tổng đốc phủ.

Ta tin rằng chỉ cần không quá đáng, vị Tổng đốc đại nhân kia đều sẽ đồng ý.”

Tổng đốc? Quan viên do trung ương phái đến, người quản lý cao nhất của Thiên thành? Nếu thật sự là như vậy, vậy ta muốn mở mấy gian tửu lâu ở Tề Nguyên thành, chẳng phải là dễ như trở bàn tay sao?

Tần Phong kích động trong lòng, lập tức nghiêm mặt nói: “Chỉ cần triệu tập toàn bộ y sư trong thành lại đây, ta có lòng tin dạy bọn họ cách loại bỏ Thực Tâm Cổ trong cơ thể bá tánh.

Như vậy mới có thể không phụ sự tín nhiệm của Chu đại nhân đối với ta, chữa khỏi cho toàn bộ bá tánh trong thành trong thời gian ngắn!”

Ngươi tiểu tử này cũng không biết thu liễm một chút... Thạch Tử Minh xoa trán, bất đắc dĩ lắc đầu.

Thương Phi Lan nghe vậy, liếc nhìn Tần Phong, trong mắt lóe lên một tia dị sắc.

Mà trên mặt Chu Khai cũng lộ ra thần sắc cười như không cười.

“Tốt, ta sẽ sắp xếp người triệu tập toàn bộ y sư trong thành lại đây, hiện tại ngươi có thể...”

“Chu đại nhân, chờ một chút.” Tần Phong cắt ngang.

“Còn có chuyện gì?”

“Là như vậy... Để hộ tống Trấn Long Bia trở về an toàn, vãn bối không tiếc sử dụng duy nhất một kiện Bản Mệnh Chân Giải dùng để tự vệ, không biết Chu đại nhân bên này, có thể bồi thường cho vãn bối một chút hay không.” Tần Phong thăm dò hỏi.

“Có chuyện này sao?” Chu Khai nhìn về phía Dương Hà, người sau lập tức gật đầu.

“Nếu tình huống là thật, ta tự nhiên sẽ bồi thường cho ngươi nhất định, không biết Bản Mệnh Chân Giải của ngươi là phẩm giai gì?”

Tần Phong nghe vậy, mặt mày vui mừng: “Cụ thể là phẩm giai gì, vãn bối cũng không rõ, nhưng nghĩ đến cũng không khác gì so với Xích Diễm Hỏa Vũ.”

Không khí nhất thời yên tĩnh lại.

Một lát sau, Chu Khai lấy xuống một bản công văn, sau đó phất tay phải: “Chữa trị cho bá tánh trong thành là việc cấp bách, Dương Hà ngươi còn đứng ngây ra đó làm gì? Còn không mau dẫn mấy vị này đi xử lý chính sự!”

“A? Ồ.” Dương Hà sửng sốt một chút, sau đó xoay người nói: “Mọi người đi theo ta.”

Tần Phong ngây người, lại hỏi: “Chu đại nhân, vậy còn bồi thường của vãn bối...”

“Bản quan hiện tại công vụ bận rộn, mọi việc chờ sau khi bá tánh trong thành khỏi hẳn rồi hãy nói.”

Ngươi cái đồ mặt dày, ngay cả đồ của một vãn bối cũng muốn

bòn rút... Tần Phong giật khóe miệng, thầm mắng một câu trong lòng.

Chương 84: Triệu tập y sư

Dương Hà mang theo ba người rời khỏi đại sảnh, trong lúc đó hắn luôn bị ánh mắt của người nào đó nhìn chằm chằm, chịu đựng không nổi, hắn quay người hỏi Tần Phong: "Ngươi cứ nhìn ta chằm chằm làm gì?"

"Ta chỉ muốn xem thử, tâm của người phủ Trảm Yêu, thành Tề Nguyên các ngươi rốt cuộc là màu gì." Tần Phong thản nhiên nói.

Dương Hà bất đắc dĩ thở dài một hơi: "Bản mệnh chân giải như Xích Diễm Hỏa Vũ vốn không phải vật phàm, cho dù là trong kho của Trảm Yêu phủ, trừ bỏ một cái ta đã dùng, cũng chỉ còn lại hai cái có thể sánh ngang với nó.

Vật quý giá như vậy, Chu đại nhân đương nhiên không muốn từ bỏ."

Tần Phong nghe vậy, nhướng mày, hắn không ngờ vảy rắn mà Mặc tỷ tỷ tặng cho hắn lúc trước, lại là vật quý giá như vậy.

Tỷ tỷ đối với mình thật tốt, chờ chuyện ở đây xử lý xong trở về, nhất định phải đến Hắc Vụ Lâm hảo hảo an ủi tỷ tỷ, xem thử có thể xin thêm một cái vảy nữa hay không..... Tần Phong vô sỉ nghĩ.

Dương Hà thấy Tần Phong không đáp lại, chỉ cho rằng đối phương tức giận, lại bổ sung: "Bất quá ngươi yên tâm, lần này có thể đưa Trấn Long Bia an toàn trở về, bản mệnh chân giải của ngươi có thể nói là công lao to lớn.

Ta tin tưởng, chờ bệnh trạng của bá tánh trong thành được chữa khỏi, Chu đại nhân nhất định sẽ dùng những thứ khác để bù

đắp cho ngươi.”

“Tạm thời tin tưởng các ngươi thêm một lần nữa.” Tần Phong đáp.

Mấy người đi xuống cao đài, Dương Hà lập tức gọi một đồng liêu tới, dặn dò vài câu, sau đó lệnh cho hắn ta triệu tập toàn bộ y sư trong thành đến Trảm Yêu phủ.

Đồng liêu đáp ứng, vội vàng rời đi.

Dương Hà lại nói: “Thạch đại nhân, thừa dịp lúc này, không bằng cùng ta đi Tề Nguyên Hà xem thử?”

“Cũng được.” Thạch Tử Minh gật đầu, lại nghiêng đầu hỏi: “Hai người các ngươi thì sao?”

Tần Phong suy nghĩ một lát, đáp: “Ta sẽ ở đây chờ những y sư kia tới, thuận tiện đi xem kỹ những bá tánh nhiễm Thực Tâm Cổ, tình trạng hiện tại như thế nào.”

“Ta cùng hắn.” Thương Phi Lan ngắn gọn súc tích.

……

Trấn Long Bia trở về gây ra động tĩnh rất lớn, quan viên trong Tổng đốc phủ tự nhiên cũng cảm nhận được ngay lập tức.

“Lý Tổng đốc, Long Linh trở về rồi!” Một người lộ ra vẻ vui mừng.

Lý Minh Hiên gật đầu, tảng đá trong lòng rốt cuộc cũng rơi xuống, như vậy, hiện tại điều duy nhất cần lo lắng, chính là những bá tánh trong thành nhiễm Thực Tâm Cổ.

“Gia quyến của những bệnh nhân kia, hiện tại thế nào rồi?” Lý Minh Hiên hỏi.

“Bẩm Lý Tổng đốc, những người đó vẫn đang khóc lóc, mặc kệ chúng ta khuyên nhủ thế nào, cũng không chịu rời đi.” Một quan viên khó xử nói.

Lại có người bổ sung: “Còn có một số người ở đó mắng chửi chúng ta, Tổng đốc phủ và Trảm Yêu phủ không làm gì cả..... Có cần phái người cưỡng chế giải tán bọn họ về không?”

Lý Minh Hiên nghe vậy lắc đầu: “Không cần, Thực Tâm Cổ chảy vào thành Tề Nguyên, chúng ta xác thực có trách nhiệm.

Các ngươi, ai đi triệu tập y sư trong thành tới đây, có lẽ tập hợp trí tuệ của mọi người, chưa chắc đã không tìm được phương pháp giải quyết bệnh trạng của Thực Tâm Cổ.”

“Hạ quan đi ngay.” Một nam tử đứng dậy, chắp tay cáo lui, vội vàng rời đi.

Những người còn lại nhìn nhau, vẫn không ôm hy vọng gì.

“Chắc hẳn những y sư kia đã sớm trao đổi với nhau trong âm thầm, nếu thật sự có biện pháp, cũng không đến mức đến bây giờ vẫn bất lực.” Một quan viên đưa ra lo lắng.

Lý Minh Hiên nhéo nhéo mi tâm, đạo lý này hắn sao lại không biết?

Nhưng làm gì đó, tổng tốt hơn ngồi ở đây, chờ đợi.

Một nén nhang sau, quan viên rời đi lúc trước vội vàng chạy về: “Bẩm Lý Tổng đốc, những y sư kia không ở y quán, đều bị triệu tập đến Trảm Yêu phủ.”

“Trảm Yêu phủ?” Mọi người hiếu kỳ.

Một người hỏi: “Bọn họ đến Trảm Yêu phủ làm gì? Chẳng lẽ đã tìm được phương pháp chữa trị?”

Quan viên lắc đầu: “Lúc ta đi, vừa lúc gặp một vị y sư chuẩn bị khởi hành, hắn ta nói với ta rằng, Trảm Yêu phủ tìm được một người y thuật cao siêu, người nọ có biện pháp loại bỏ Thực Tâm Cổ.

Hơn nữa người nọ nguyện ý truyền thụ phương pháp chữa trị cho những y sư kia.”

“Có chuyện như vậy?” Một đám quan viên sắc mặt kích động: “Nếu thật sự như vậy, vậy thì giải quyết được vấn đề cấp bách, bất quá..... Trên đời thật sự có y sư nguyện ý truyền thụ y thuật của bản thân ra ngoài? Sẽ không phải là lang băm lừa đảo chứ?”

Phải biết rằng, kỹ không ngoại truyền, biển không lộ đáy, ngàn lượng hoàng kim không bán đạo, sư phụ dạy đồ đệ, còn giữ lại một chút, huống chi là người không có quan hệ gì?

“Là thật hay giả, đi xem thử sẽ biết.” Lý Minh Hiên trầm ngâm một lát, đứng dậy rời đi, hướng Trảm Yêu phủ mà đi, các quan viên khác tự nhiên không dám chậm trễ, vội vàng đuổi theo.

.....

Tần Phong bước ra khỏi Trảm Yêu phủ, liền cùng Thương Phi Lan, dọc theo con đường lúc đến mà trở về.

Mở ra Song Đồng, cẩn thận quan sát đám bá tánh bị câu hồn, hắn âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

“May mà Chu đại nhân câu hồn kịp thời, không để Thực Tâm Cổ trong cơ thể bọn họ gặm nhấm trái tim, nếu không, lúc rút Thực Tâm Cổ ra, chính là thời khắc những người này chết.”

Tần Phong quét mắt nhìn mọi người, không khỏi cảm khái: “Không ngờ Bách Quỷ Đạo Thống đến cao phẩm giai, lại có thể câu hồn nhiều người như vậy cùng một lúc, hiệu quả khống chế này thật sự quá mạnh.

Đúng rồi, Thương cô nương, ngươi ở Bách Quỷ thất phẩm cũng dừng lại rất lâu rồi, có sờ đến ngưỡng cửa lục phẩm chưa?"

Nói đến đây, hắn nghiêng đầu nhìn Thương Phi Lan, âm khí màu xanh lục nhạt quanh thân nàng ta lượn lờ, nhưng độ đậm đặc của âm khí đó, so với lúc hai người mới quen biết, cũng không thay đổi nhiều lắm, chẳng lẽ là tu luyện lười biếng?

Thương Phi Lan nghe vậy, nhàn nhạt đáp: "Bách Quỷ Đạo Thống muốn bước vào lục phẩm Câu Hồn cảnh, thứ nhất là phải hấp thu âm khí hóa thành của mình, thứ hai là phải tìm được một thời cơ thích hợp.

Nhưng rất tiếc, ta vẫn luôn chưa tìm được thời cơ đó."

"Vậy rốt cuộc là thời cơ gì?" Tần Phong lại hỏi, về điểm này, hắn thật sự không biết.

Sách hắn xem trước kia tuy có nhắc đến Bách Quỷ cửu phẩm đến ngũ phẩm, biệt xưng của mỗi cảnh giới, nhưng lại không nhắc đến, việc thăng cấp cảnh giới cần điều kiện gì.

Hắn hỏi câu hỏi này, cũng là mang theo thái độ học tập của một người trí thức, khiêm tốn thỉnh giáo.

Nhưng không ngờ, Thương Phi Lan lại vì thế mà trầm mặc.

"Là không tiện nói sao?" Tần Phong vẻ mặt tò mò.

"Thời cơ chính là thời cơ, hỏi nhiều như vậy làm gì." Thương Phi Lan cau mày, ném lại câu nói này, liền sải bước chân dài, đi về phía trước.

Tần Phong vô tội gãi gãi đầu, vừa rồi ta nói sai gì sao, chọc nàng ta không vui rồi?

Tâm tư của nữ nhân, thật sự là khó đoán.....

Hai người đi một lúc, lại đến nơi đám người Trảm Yêu phủ ngăn cản gia quyến bệnh nhân.

Bất quá lần này, khác với lúc trước, những gia quyến tụ tập kia không hề ồn ào muốn phá vỡ phong tỏa tuyến, mà toàn bộ đều quay đầu nhìn về phía sau, tiếng mắng chửi, tiếng khinh bỉ không ngừng vang lên.

Thậm chí còn có không ít gia quyến, không biết từ đâu tìm được rau cải và trứng gà, hung hăng ném về phía sau.

Tần Phong đi đến gần một nam tử Trảm Yêu phủ, tò mò hỏi: "Huynh đệ, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra vậy?"

Nam tử Trảm Yêu phủ đáp: "Có đồng liêu nhận lệnh dẫn y sư trong thành tập trung đến Trảm Yêu phủ, kết quả y sư thì dẫn đến rồi, nhưng những bá tánh này nhìn thấy những người đó, từng người một đều phẫn nộ, không cho bọn họ vào....."

Chương 85: Dư luận phẫn nộ

“Có chuyện như vậy sao?” Tần Phong biến sắc, nói: “Những y sư kia rõ ràng là được mời đến để cứu chữa người nhà của họ, tại sao lại bị đối xử như vậy?”

“Huynh đệ không biết đấy thôi, khi Tư Chính đại nhân khống chế những người dân nhiễm phải Thực Tâm cổ, Tổng đốc phủ lập tức triệu tập y sư đến xem xét.

Lúc đó, có một vị đại nhân tam thập lục tinh từng tiếp xúc với loại cổ trùng này, nên biết Thực Tâm cổ là bám vào tim người.

Nghe vậy, các y sư liền gây mê, mổ bụng để thử lấy trùng ra, nhưng mỗi khi dùng kẹp bạc chạm vào cổ trùng, con trùng đó liền vùng vẫy, gặm nhấm tim bệnh nhân, khiến bệnh nhân mất mạng.”

Người đàn ông dừng lại một chút, rồi bổ sung: “Ta nghe nói, một đám y sư đã cố gắng cứu chữa hơn mười người, chỉ có ba người sống sót...

Chính vì vậy, những người dân tụ tập ở đây, khi nhìn thấy y sư, liền tỏ ra căm phẫn, không dám để họ vào trong.”

Tần Phong nhếch mép, đây chẳng phải là phiên bản cổ đại của việc y sư bị hành hung sao.

Tuy nhiên, sau khi nghe qua câu chuyện, hắn lập tức hiểu ra nguyên nhân thất bại của những y sư này.

Thứ nhất, không dùng hàn băng để hạ nhiệt độ, khiến Thực Tâm cổ hoạt động chậm lại.

Thứ hai, dùng dụng cụ bằng kim loại để lấy trùng, khiến Thực

Tâm cổ trở nên hung dữ.

“Nhưng ta không ngờ, những y sư này dù biết đến đây sẽ bị đối xử như vậy, nhưng vẫn bằng lòng đến, xem ra họ cũng rất quan tâm đến sự an nguy của những người dân này.” Tần Phong có chút khâm phục.

Nghe vậy, người đàn ông khịt mũi coi thường: “Huynh đệ đừng nói đùa, bọn họ chỉ đơn giản là không dám trái lệnh của Trảm Yêu ti thôi, dù sao thì Tư Chính đại nhân của chúng ta tính tình không tốt, lại rất hay thù dai, ít ai ở Tề Nguyên thành dám chọc giận ngài ấy.”

“Này, lời này ngươi cũng dám nói sao!” Một người khác bên cạnh vội vàng lên tiếng nhắc nhở.

“Chết rồi!” Người đàn ông trợn tròn mắt, vội vàng che miệng, run rẩy quay người, nhìn về phía tòa nhà cao tầng bên trong Trảm Yêu ti, vẻ mặt lo lắng.

Còn những đồng nghiệp Trảm Yêu ti khác thì vội vàng lùi lại, giữ một khoảng cách nhất định với người đàn ông, dường như muốn phủi sạch quan hệ.

Chuyện gì vậy?

Tần Phong không hiểu, vị Tư Chính đại nhân họ Chu kia, tuy keo kiệt một chút, nhưng nhìn tướng mạo, hẳn là người dễ nói chuyện<!-- 相处 -->.

Nhưng tại sao những người này đều có vẻ sợ hãi Chu đại nhân như vậy, ngay cả sau lưng cũng không dám nói xấu một câu?

Nếu là hắn ở kiếp trước, chắc chắn đã mắng sếp lên tận trời rồi...

Tần Phong đang cảm thấy nghi hoặc, bỗng nhiên nhìn thấy từ

phía Trảm Yêu ti, có một người đàn ông ăn mặc như văn quan đang bước nhanh đến.

Trước đó, khi bước vào tòa nhà cao tầng, hắn đã từng gặp người này, lúc đó người này đang ôm công văn rời khỏi phòng, lướt qua một đoàn người của họ.

Người đàn ông nhìn thấy người đến, cả người dường như sụp đổ: "Văn đại nhân, ngài đến rồi..."

Văn đại nhân không trả lời, chỉ quan sát một vòng xung quanh, sau đó nói với người đàn ông: "Là người của Trảm Yêu ti, lại không chú ý đến hình tượng của bản thân, ống quần còn dính rượu, phạt ngươi ba tháng bổng lộc, canh gác tuần tra ban đêm một tháng, có ý kiến gì không?"

"Không... không có." Người đàn ông cúi đầu, cam chịu.

Văn đại nhân khẽ gật đầu, xoay người rời đi, những Trảm Yêu nhân khác thấy vậy vội vàng chỉnh trang lại y phục của mình.

Tần Phong há hốc mồm, vẻ mặt không thể tin được.

Thủ đoạn Câu Hồn, dựa vào âm khí và thần hồn của người thi triển, có lẽ là thần hồn họ Chu kia lưu lại nơi này, đã nghe thấy lời người đàn ông vừa nói, nên mới chỉ thị cho vị Văn đại nhân này đến đây...

Tuy nhiên, sự trả thù này đến quá nhanh.

Điều này không chỉ có thể miêu tả bằng hai chữ thù dai, mà <!-- 簡直 --> là biến thái, may mà ta không bày tỏ sự bất mãn của mình đối với hắn... Tần Phong thầm nghĩ may mắn.

Nhìn vẻ mặt ủ rũ của người đàn ông trước mặt, Tần Phong an ủi: "Huynh đệ, chia buồn."

Bên kia trong đám đông, tiếng mắng chửi càng lúc càng dữ dội.

“Lang băm, các ngươi còn muốn đến đây hại người sao!”

“Cút đi, ta nói gì cũng sẽ không để các ngươi đi qua!”

“Con trai nhà Lưu thẩm đang tuổi tráng niên, vốn dĩ còn đang hấp hối, kết quả lại bị các ngươi chữa chết, các ngươi còn mặt mũi nào quay lại đây?”

“Cút xa ra, đừng để ta nhìn thấy các ngươi!”

Nghe vậy, sắc mặt các y sư lúc đỏ lúc trắng, trên người bọn họ cũng đã đầy rau củ và vỏ trứng bị ném vào.

Trảm Yêu nhân dẫn đầu ra sức khuyên can, nhưng mọi người không hề để ý, vẫn không chịu nhường đường.

Cảnh tượng một lúc rơi vào hỗn loạn.

Nhìn thấy vậy, Tần Phong nhíu mày, người nhiễm Thực Tâm cổ trong thành thật sự quá nhiều, tuy rằng hiện tại bọn họ bị Chu đại nhân dùng Câu Hồn khống chế, nhưng thời gian lâu dài, khó tránh khỏi xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Hắn phải nhanh chóng dạy cho những y sư này cách loại bỏ Thực Tâm cổ.

Tuy nhiên, tình hình hiện tại, muốn xoa dịu người dân trong thành, không biết phải mất bao nhiêu thời gian...

“Cứ tiếp tục như vậy không phải là cách, Chu đại nhân có thể thi triển Câu Hồn lên những người này, khống chế bọn họ không?” Tần Phong hỏi.

Người đàn ông bên cạnh lắc đầu: “Ngươi đừng thấy Chu đại nhân vẫn đang phê duyệt công văn bình thường ở đó, thực ra ngài ấy vẫn luôn cố gắng chống đỡ.

Câu Hồn nhiều người như vậy cùng một lúc, cho dù âm khí đủ, nhưng thần hồn lại không ngừng bị tiêu hao, đổi lại là ai, cũng không thể chịu đựng nổi."

Tần Phong hiểu ra, xem ra vẫn chỉ có thể dựa vào chính hắn nghĩ cách...

Một lát sau, trong đầu hắn lóe lên một tia sáng, sau đó gọi một đám Trảm Yêu nhân lại, nói nhỏ vài câu.

Vài người nghe xong, sắc mặt kỳ quái nói: "Ngươi chắc chắn muốn làm như vậy?"

"Đúng vậy." Tần Phong không chút do dự.

"Nếu đã như vậy, vậy thì khi nào hô lên, ngươi nhắc nhở chúng ta một tiếng, nhưng nói trước, nếu những người dân này ném trứng gà, hoặc rau củ vào ngươi, chúng ta không thể đảm bảo cản được hết."

"Ặc..." Tần Phong giật giật khóe miệng.

"Mọi chuyện cứ để ta, ngươi muốn làm gì cứ làm." Lúc này, Thương Phi Lan bên cạnh thản nhiên nói.

Lời nói đơn giản, lại cho Tần Phong cảm giác an toàn vô hạn, có lẽ đây chính là tình yêu...

"Vậy thì làm phiền Thương cô nương rồi."

Tần Phong đi đến trước mặt một bệnh nhân gần nhất, đối phương là một thiếu niên, mặc áo vải thô, trên khuôn mặt non nớt còn lưu lại chút vết bẩn.

Hắn hít sâu một hơi, sau đó từ từ đặt thiếu niên nằm xuống đất, rồi lấy ra từ trong Tu Di giới một ít khối băng, chất đống xung quanh thiếu niên.

“Các ngươi hô lên đi.” Tần Phong sắc mặt bình tĩnh nói.

Một đám Trảm Yêu nhân nghe vậy, lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, trước đó những y sư kia trước khi mổ bụng, đều cần phải so sánh rất lâu, chuẩn bị đầy đủ, mới dám xuống dao.

Nhưng vị công tử tuấn tú này, vừa đặt người ta nằm xuống đã chuẩn bị trực tiếp bắt đầu rồi?

“Huynh đệ, ngươi không cần chuẩn bị thêm chút nữa sao? Nhỡ đâu tay run, lúc đó...” Một người tốt bụng khuyên nhủ.

“Không cần, các ngươi cứ hô lên là được.” Tần Phong kiên quyết, giọng điệu tràn đầy tự tin.

“Nếu đã như vậy...” Vài Trảm Yêu nhân nhìn nhau, cắn răng, cũng hạ quyết tâm, sau đó bọn họ dồn khí lực hô to: “Này, tiểu tử, ngươi muốn làm gì? Những bệnh nhân này không thể tùy tiện động vào!”

Tuy rằng âm thanh không thể hoàn toàn át đi tiếng ồn ào của đám đông, nhưng những người dân ở vị trí gần đó, lại nghe vô cùng rõ ràng.

Bọn họ tò mò quay đầu nhìn lại, sau đó trừng to hai mắt, chỉ thấy một vị công tử tuấn tú trẻ tuổi, vậy mà lại muốn động dao với một thiếu niên!

“Dừng tay, ngươi muốn làm gì?!”

Chương 86: Trưng bày y thuật

Tần Phong mặc kệ, chuyên tâm vào việc đang làm, Bạch Thốn hóa thành lưỡi dao mỏng trong nháy mắt đã rạch lồng ngực thiếu niên.

Bách tính thấy vậy, kinh hô thành tiếng: "Ngươi đây là trắng trợn muốn hại chết người ta?"

"Tránh ra, để chúng ta vào trong!"

"Mau ngăn hắn lại!"

Hàng người phía trước chứng kiến cảnh tượng này trong nháy mắt trở nên hỗn loạn, liều mạng chen lấn đám người Trảm Yêu Nhân, muốn ngăn cản Tần Phong.

Tuy nhiên bọn họ chỉ là người thường, làm sao có thể so sánh về sức lực với võ phu tu hành Thần Vũ Đạo Thống?

Vì vậy, bọn họ chỉ có thể lùi lại, điên cuồng ném rau củ và trứng gà vào Tần Phong.

Vài Trảm Yêu Nhân phụ trách bảo vệ Tần Phong đã sớm chuẩn bị sẵn sàng, tạo thành một vòng chắn xung quanh hắn, nhưng đồ vật ném tới thật sự quá nhiều, khó tránh khỏi có vài thứ lọt lưới.

Nhưng may mắn thay, Thương Phi Lan vẫn luôn đứng bên cạnh Tần Phong, dao găm trong tay xoay chuyển, chặn lại toàn bộ những vật bị ném qua.

Mà nơi này động tĩnh quá lớn, những bách tính phía sau cũng đã nhận ra, bọn họ hỏi thăm chuyện gì đã xảy ra, sau đó truyền tai nhau, tất cả mọi người rất nhanh liền biết được ——

Có người thừa dịp bọn họ không để ý, lại muốn mổ xẻ, bề ngoài nói là chữa trị, thực tế lại muốn hại chết người ta!

Chuyện này còn ra thể thống gì?

Đám bách tính không còn quan tâm đến những lang băm bên ngoài, quay người, chen lấn về phía trước, tiếng mắng chửi <!-- 此起彼伏 -->, tiếng chỉ trích càng ngày càng dữ dội.

Đặc biệt là mẫu thân của thiếu niên kia, nhìn thấy con mình bị người ta mổ lồng ngực, khóc đến ruột gan đứt từng khúc, bà thậm chí còn quỳ trên mặt đất, cầu xin Tần Phong dừng tay.

Mà hành động này, cũng khiến lửa giận của đám bách tính lên đến đỉnh điểm, có người thậm chí còn nhặt đá, ném về phía Tần Phong.

Thương Phi Lan nhíu mày, trong đôi mắt màu xanh nhạt lóe lên tia tức giận, động tác trên tay nàng không hề dừng lại, thân hình uyển chuyển nhảy múa, đánh bay toàn bộ đá.

Tần Phong biến Bạch Thốn trong tay thành ngân châm, mở miệng nói: “Thương cô nương, đợi lát nữa ta sẽ gắp ra Thực Tâm Cổ, nàng đừng để nó rơi vào đám đông.”

“Được.”

Tần Phong hít sâu một hơi, ngân châm đâm vào lồng ngực thiếu niên, sau đó chỉ trong nháy mắt, con cổ trùng kia đã bị hắn gắp ra khỏi tim.

Bộ động tác này hắn đã sớm thuần thục, cho nên thi triển ra vô cùng trôi chảy.

Thương Phi Lan thấy vậy, trong tay <!-- 凭空 --> xuất hiện một bình ngọc, sau đó lóe người tiếp được Thực Tâm Cổ bay ra.

Động tác trên tay Tần Phong không ngừng, lại lấy ra từ trong giới chỉ một bình thuốc mỡ và một bát canh lạnh, thuốc mỡ này là dùng để chữa trị vết thương trên lồng ngực thiếu niên, còn bát canh lạnh này tự nhiên là để loại bỏ độc trùng còn sót lại trong cơ thể thiếu niên.

Những thứ này đều là hắn trước đó ở Tần Dương thành, cố ý giữ lại, để phòng ngừa bất trắc, bây giờ vừa lúc có thể dùng đến.

Thiếu niên được chữa trị xong, nhưng vẫn chưa tỉnh lại, đây không phải là bởi vì chữa trị thất bại, mà là thủ đoạn giam cầm hồn phách của Chu đại nhân đối với hắn vẫn chưa được giải trừ.

Nhưng có lẽ là thần thức của Chu Khai vẫn luôn chú ý nơi này, không lâu sau, thiếu niên kia liền chậm rãi mở mắt, gọi một tiếng: "Mẹ."

Tiếng gọi này, tuy không lớn, nhưng lại tạo nên sóng to gió lớn trong đám đông phía trước.

Người mẹ đang quỳ trên mặt đất đột nhiên ngẩng đầu lên, vẻ mặt không dám tin: "Thiết Oa, là con đang nói chuyện sao?"

"Mẹ, con đói..." Thiếu niên yếu ớt nói.

"Mẹ ở đây, mẹ đưa con đi ăn cơm!" Người mẹ đứng dậy, lo lắng muốn tiến lên, lại bị Trảm Yêu Nhân ngăn cản.

"Để ta qua đó, đó là con trai ta!"

Đám Trảm Yêu Nhân nhìn nhau, mãi đến khi bọn họ nhìn thấy Tần Phong gật đầu ra hiệu, mới để người phụ nữ này đi qua.

Mẹ con ôm nhau, người phụ nữ khóc như mưa.

Bách tính phía trước chứng kiến, động tác trên tay lập tức dừng lại, ngay cả tiếng mắng chửi chỉ trích, cũng dần dần biến

thành tiếng kinh ngạc.

“Ta không nhìn lầm chứ, Thiết Oa vậy mà tỉnh lại rồi.”

“Không chỉ tỉnh lại, hơn nữa thần trí cũng khôi phục bình thường.”

“Nhưng nó không phải là bị nhiễm con cổ trùng kia sao, chẳng lẽ là vị công tử trẻ tuổi kia chữa khỏi?”

“Không thể nào, chứng bệnh kỳ quái này ngay cả tất cả y sư trong thành đều bó tay, vị công tử này trẻ tuổi như vậy, làm sao có thể có y thuật cao siêu như thế?”

Không lâu sau, chuyện Thiết Oa được cứu tỉnh, giống như một giọt nước rơi vào chảo dầu, trong nháy mắt sôi trào trong đám đông.

Đám y sư còn bị chặn ở phía sau đám đông, nghe được tin tức này, đều trừng lớn mắt đầy kinh ngạc, từng người một liều mạng chen lấn về phía trước.

Tần Phong đi đến bên cạnh hai mẹ con, ngồi xổm xuống nhẹ giọng nói: “Chứng bệnh của lệnh lang đã được chữa khỏi hoàn toàn, nhưng nó lâu ngày không ăn uống, cho nên còn hơi yếu.

Ngươi đưa nó về nhà, trước tiên cho nó uống chút cháo, sau đó từ từ điều dưỡng thân thể, tin rằng rất nhanh sẽ khôi phục như lúc ban đầu.”

Người phụ nữ nghe vậy, chậm rãi nghiêng đầu nhìn Tần Phong, sau đó bà buông Thiết Oa ra, quỳ trên mặt đất dập đầu liên tục mấy cái: “Nếu Thiết Oa có mệnh hệ gì, ta cũng không muốn sống nữa.

May mà có ân công ra tay cứu giúp, đa tạ ân công, đa tạ ân công...”

Đối với một người mẹ mà nói, con cái chính là tất cả của bà.

Tần Phong vội vàng đỡ người phụ nữ dậy, sau đó phân phó Trảm Yêu Nhân bên cạnh đưa bà ra khỏi đám đông.

Hắn nhìn đám bách tính trước mặt, sau đó giơ tay phải lên: "Mọi người nghe ta nói."

Nếu lời này nói ra trước đó, nhất định sẽ không có ai để ý, nhưng sau khi bách tính chứng kiến Thiết Oa tỉnh lại, bọn họ lại nguyện ý nghe vị y sư trẻ tuổi này nói.

"Ta tên Tần Phong, là một y sư, được lệnh đến nơi này, chính là vì giải quyết tai họa cổ trùng này.

Tuy nhiên người nhiễm cổ trùng trong thành thật sự quá nhiều, một mình ta, nhất định không thể hoàn thành, cho nên ta cần mọi người để những y sư phía sau đi vào.

Sau khi ta truyền thụ phương pháp chữa trị cổ trùng cho bọn họ, tốc độ cứu người tự nhiên có thể tăng nhanh."

Lời nói vừa dứt, những y sư phía sau cũng chen chúc đến hàng đầu, Trảm Yêu Nhân chặn đường thấy vậy, liền để bọn họ toàn bộ đi vào.

Nhưng những bách tính khác nhìn thấy những y sư này, vẫn đầy cảnh giác, thần sắc rất chán ghét.

Có bách tính hô lên: "Tần y sư, chúng ta tin tưởng y thuật của ngươi, nhưng không tin tưởng những người này, nếu bọn họ lại thất thủ, chữa chết người thân của chúng ta, thì phải làm sao?"

Đám y sư nghe vậy sắc mặt khó coi, nhìn về phía Tần Phong.

"Nếu thật sự xuất hiện tình huống này, tự nhiên là một mạng đổi một mạng!" Tần Phong vỗ ngực chính trực nói!

Lời này vừa ra, đám đông đang náo động lập tức yên tĩnh trở lại.

Ngay cả đám y sư cũng kinh ngạc nhìn Tần Phong, trên đời lại có y sư như vậy, thật sự có trách nhiệm!

Nghĩ đến trước đó bọn họ chữa chết người, còn luôn muốn trốn tránh trách nhiệm... Nghĩ đến đây, đám y sư xấu hổ cúi đầu xuống.

Nhưng vào lúc này, Tần Phong lại bổ sung một câu: "Sau khi ta truyền thụ xong y thuật, y sư nào nếu còn chữa chết bệnh nhân, liền để bọn họ lấy mạng bồi thường, mọi người thấy như vậy có được không?"

"Hả? Là mạng của chúng ta?" Đám y sư trợn mắt há hốc mồm.

"Nói nhảm, chẳng lẽ bọn họ chữa chết người, còn muốn ta đền mạng hay sao." Tần Phong nhíu mày nói, những người này đang nghĩ cái gì vậy.

Đám y sư nghe vậy, trong lòng nảy ra ý định rút lui, bọn họ không muốn chết ở chỗ này.

Nhưng vừa có người muốn mở miệng nói lời từ chối, tiếng nói của bách tính lại như sóng triều nhấn chìm bọn họ, tất cả mọi người đều đồng ý phương án này.

"Được, cứ theo lời Tần y sư nói!"

"Dao mổ heo của ta, đã mài xong rồi!"

Lúc này nếu có người dám nói rút lui, e rằng sẽ bị bách tính đánh chết... Đám y sư nuốt nước miếng, nuốt xuống lời nói bên miệng.

"Các ngươi đều chuẩn bị xong chưa?" Tần Phong nghiêng đầu

hỏi.

“Đều... đều chuẩn bị xong, xin Tần y sư chỉ dạy.” Đám y sư vẻ mặt đau khổ, cung kính nói.

“Được, vậy ta liền biểu diễn cho các ngươi xem một lần! Những điểm cần chú ý, các ngươi hãy nghe cho kỹ!”

Chương 87: Đồng lòng, chung sức

Tần Phong nhẹ nhàng đặt một người xuống, xung quanh phủ đầy đá lạnh.

Lần này, đối tượng chữa trị là một người đàn ông cường tráng, vai u thịt bắp, trên tay có vết chai, ống quần dính đầy mạt gỗ, trông giống như một người thợ mộc.

Bạch Thốn biến thành một lưỡi dao hẹp, dễ dàng rạch mở lồng ngực, khiến đám thầy thuốc phải kinh hô, kỹ thuật này thật thần kỳ.

Tần Phong vừa động thủ vừa giải thích: "Loại cổ trùng như Thực Tâm Cổ rất sợ lạnh, trước khi chữa trị cho bệnh nhân, hãy phủ đầy đá lạnh xung quanh, có thể tạo ra tác dụng tương tự như gây tê đối với cổ trùng.

Thứ hai, loại cổ trùng này rất nhạy cảm với kim loại, nếu muốn gắp nó ra khỏi tim, tuyệt đối không được dùng kim loại, nếu không cổ trùng sẽ nổi loạn, gặm nhấm trái tim của bệnh nhân."

Các thầy thuốc nghe xong đều ngộ ra, thảo nào trước đây mỗi khi đến bước cuối cùng, họ thường thất bại trong gang tấc, thì ra là có nguyên nhân này!

Dân chúng xung quanh nghe vậy, chỉ cảm thấy vị thầy thuốc trẻ tuổi này y thuật cao siêu, chuyên nghiệp vô cùng, trong lòng không khỏi kích động, dù sao có vị thầy thuốc như vậy trấn giữ, người nhà của họ sẽ được cứu!

Tần Phong biến Bạch Thốn thành cây kim trắng, cũng không cần phải mở lồng ngực, quan sát trái tim, trực tiếp đâm vào vết thương, sau đó chỉ trong nháy mắt, con cổ trùng có hình dạng dữ tợn đã bị gắp ra.

Thương Phi Lan thân hình lóe lên, vững vàng thu con cổ trùng vào trong bình ngọc.

Mọi người ở đây nhìn nhau, lúc trước khi cứu Thiết Oa, vì cảnh tượng hỗn loạn, họ chưa nhìn rõ, nhưng lúc này nhìn thấy động tác của Tần Phong, chỉ cảm thấy kinh thế hãi tục.

Con cổ trùng vốn khiến đám thầy thuốc bó tay, cứ như vậy đã bị lấy ra một cách nhẹ nhàng?

Tiếp theo, Tần Phong đắp thuốc mỡ lên vết thương cho người đàn ông cường tráng, cho uống thuốc lạnh.

Không lâu sau, người đàn ông tỉnh lại, ông ta ngồi dậy, nhìn bản thân, trên mặt tràn đầy niềm vui mừng thoát chết, sau đó liên tục cảm tạ ân nhân cứu mạng.

Dân chúng reo hò, nhìn đám thầy thuốc trong thành, rồi lại nhìn vị công tử trẻ tuổi, không có sự so sánh, thì không thể thấy rõ sự khác biệt, không khỏi càng thêm ghét bỏ những người trước...

Tần Phong lại nói: "Sau khi gắp cổ trùng ra, nhất định phải cất giữ cẩn thận, nếu không con cổ trùng này rất dễ dàng bám vào người khác.

Đến lúc đó, các ngươi hãy thu thập tất cả cổ trùng, ta tự có cách tiêu diệt những con trùng này."

Các thầy thuốc đều gật đầu, sau khi tận mắt chứng kiến y thuật của Tần Phong, chút bất phục trong lòng họ đã hoàn toàn tan biến.

Lấy trùng chỉ là bước đầu tiên, xử lý hậu quả là bước thứ hai, Tần Phong lần lượt báo ra phương thuốc và dược liệu để chữa trị vết thương ở ngực, cũng như phương thuốc và dược liệu của thuốc lạnh để loại bỏ độc tố của trùng, đồng thời giảng giải cách sắc thuốc.

Một số thầy thuốc nghe vậy, lập tức tự nguyện: "Những dược liệu này trong y quán của ta đều có, không bằng để ta đi lấy."

"Cũng được." Tần Phong gật đầu.

Nhưng những thầy thuốc này còn chưa kịp động thân, đã bị dân chúng chặn lại.

"Bây giờ cứu người là việc cấp bách, những việc vặt này chúng ta làm là được rồi."

"Đúng vậy, nhà ta mở hiệu thuốc, những dược liệu này trong nhà đều có, các ngươi đợi một lát."

Dân chúng nhao nhao hưởng ứng, rời khỏi đám đông, chạy về phía nhà mình.

Tần Phong lại nói: "Ở đây còn cần rất nhiều đá lạnh, ai đi lấy cho ta!"

Vừa dứt lời, đám đông liền hưởng ứng.

"Ta!"

"Ta đi!"

"Phủ đệ của ta có hầm băng!"

Lại một nhóm dân chúng vội vã rời đi.

"Những gì cần nói ta đều đã nói, tiếp theo, các ngươi lần lượt tiến lên, ta sẽ ở bên cạnh quan sát." Tần Phong liếc mắt nhìn.

Các thầy thuốc đều gật đầu, họ hít sâu một hơi, kìm nén sự căng thẳng trong lòng, lần lượt tiến lên, bắt đầu chữa trị cho bệnh nhân theo những điểm chính mà Tần Phong đã giảng giải.

.....

Trảm Yêu Ti, bên trong tòa nhà cao tầng, Chu Khai buông công văn trong tay xuống, khóe miệng nhếch lên: "Không ngờ tiểu tử mà Dương Hà mang về từ thành Tấn Dương lại có bản lĩnh như vậy."

Văn đại nhân bên cạnh gật đầu đáp: "Trước đây, Ngô đại nhân của Tam thập lục tinh đã từng nói, di chứng của Thực Tâm Cổ rất lớn, thầy thuốc bình thường căn bản không thể chữa trị được, nhất định phải mời ngự y từ kinh thành đến mới được.

Nào ngờ, một thầy thuốc trẻ tuổi ở một thành nhỏ, lại có thể làm được."

"Hơn nữa, hắn còn là Văn Thánh đạo giả tu luyện bằng y thuật, y thuật sau này chỉ có thể càng thêm xuất thần nhập hóa." Chu Khai cười bổ sung.

"Nói đến đây, có phải có thể thu nạp hắn vào Trảm Yêu Ti hay không?" Văn đại nhân đưa ra đề nghị.

Người của Trảm Yêu Ti, quanh năm chinh chiến trừ yêu, bị thương là điều khó tránh khỏi, một thầy thuốc có y thuật cao siêu, đối với Trảm Yêu Ti mà nói, quả thực là bảo vật khó có được.

Huống chi, vị thầy thuốc này còn là một Văn Thánh đạo giả, nếu thật sự có thể thu nạp hắn vào... Chu Khai như có điều suy nghĩ.

Đột nhiên, Chu Khai cắt ngang dòng suy nghĩ, nhướng mày nói: "Vị tổng đốc đại nhân của chúng ta đến rồi."

"Chắc là đã biết tin tức ở đây, cần phải xuống dưới tiếp đón?"

"Tiếp đón cái gì, cứ để hắn tự lo liệu là được rồi." Chu Khai sắc mặt trầm xuống, chuyện trước đây đối phương trách tội hắn làm mất Trấn Long Bia, hắn vẫn chưa quên.

Văn đại nhân thở dài một tiếng, không nói thêm gì nữa.

.....

Lý Minh Hiên dẫn theo đám quan viên đến vùng ngoại vi nơi dân chúng tụ tập, cảnh tượng chen lấn ồn ào trong báo cáo không hề xuất hiện, mà là một đám người trật tự, ở đó hoặc là vận chuyển đá lạnh, hoặc là sắc thuốc.

Hơi lạnh của đá khiến cho ngày đông vốn đã không ấm áp càng thêm lạnh lẽo, còn mùi thuốc nồng nặc cũng phảng phất bên chóp mũi.

"Đây là chuyện gì?" Lý Minh Hiên quay đầu hỏi vị quan viên báo cáo trước đó.

"Hạ... hạ quan cũng không biết."

Đúng lúc này, một nam tử trẻ tuổi vội vã chạy ra ngoài, bị một quan viên tiện tay chặn lại: "Rốt cuộc ở đây đã xảy ra chuyện gì?"

Nam tử vốn định nổi giận, nhưng sau khi nhìn rõ trang phục của mấy người, lời mắng chửi cha mẹ hắn lại nuốt ngược vào trong, sau đó đem chuyện đã xảy ra ở đây kể lại một cách tỉ mỉ.

Lý Minh Hiên và những người khác nghe xong, đều vô cùng kinh ngạc.

"Thầy thuốc trẻ tuổi."

"Tên là Tần Phong?"

"Thật sự đã chữa khỏi bệnh do Thực Tâm Cổ?"

"Không chỉ chữa khỏi, còn dạy cho các thầy thuốc khác cách lấy cổ trùng..."

Đám quan viên nhìn nhau, dường như vẫn còn đang tiêu hóa những thông tin này.

"Mấy vị đại nhân nếu không còn gì muốn hỏi, tiểu nhân xin phép đi vận chuyển đá lạnh?" Nam tử cung kính hỏi.

Lý Minh Hiên gật đầu: "Đi đi."

Nam tử như được đại xá, vội vã rời đi.

"Lý tổng đốc, ngài xem có cần hạ quan bắt thêm một người đến hỏi han hay không?"

Lý Minh Hiên lắc đầu: "Cảnh tượng như vậy, khó gặp, chúng ta đừng quấy rầy, các ngươi theo ta đến phía trước xem, ta ngược lại rất tò mò về vị thầy thuốc trẻ tuổi họ Tần kia."

Trên đường đi, khắp nơi đều là cảnh tượng dân chúng hợp tác, tiếng la hét vang lên không ngớt.

"Dược liệu Hoàng Kỳ không còn nhiều nữa, các ngươi ai đi lấy thêm một ít."

"Ta đi!"

"Đá lạnh mới còn chưa đến sao? Bên Tần y sư không đủ dùng rồi."

"Đang giục rồi, đang giục rồi, bảo Tần y sư đợi một lát."

"Thuốc lạnh ở đây đã sắc xong, chỗ nào cần?"

"Chờ một chút, ta lập tức đến lấy."

Lý Minh Hiên quan sát dọc đường đi, khẽ gật đầu, lộ ra nụ

cười an ủi, dưới sự đồng lòng chung sức, tai họa cổ trùng, lại có đáng là gì?

Đến phía trước đám đông, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy bệnh nhân đã được chữa khỏi, được người khác dìu đi ra ngoài.

Mà Lý Minh Hiên, cuối cùng cũng nhìn thấy vị thầy thuốc trẻ tuổi được mọi người ca ngợi.

Mặc một bộ đồ đen, mày kiếm mắt sáng, dung mạo tuấn tú, khiến người ta sinh lòng hảo cảm<!-- 好感 -->.

Lúc này, vị thầy thuốc trẻ tuổi đang ra tay chữa trị cho bệnh nhân, thủ pháp hành vân lưu thủy, khiến người ta phải tán thưởng.

"Cổ trùng của người này đã được lấy ra, có thể bôi thuốc, sắp xếp người tiếp theo!" Tần Phong hô lên, vẻ mặt vui mừng.

Chương 88: Không ngừng không nghỉ, toàn lực phụ giúp!

Tiếp đó, hắn lại nhìn sang bên cạnh, hướng về phía đám y sư oán trách: "Đã chữa trị cho nhiều người như vậy rồi, tại sao động tác trên tay vẫn còn chậm chạp như thế? Nhanh lên cho ta!"

"Tần y sư, đây đã là tốc độ nhanh nhất của chúng tôi rồi, dù sao chúng tôi cũng không thể giống như ngài, khi gắp ra cổ trùng, ngay cả do dự cũng không hề do dự." Đám y sư lau lau mồ hôi trên trán, vẻ mặt ấm ức.

Tần Phong sở hữu một đôi song đồng quỷ dị, có thể nhìn xuyên qua lồng ngực, nhìn thấy bên trong cơ thể người, thế nhưng những y sư này lại không có, cho nên mỗi lần lấy ra cổ trùng, bọn họ đều phải thông qua vết thương trên lồng ngực, cẩn thận quan sát thật lâu, mới dám ra tay.

Cứ như vậy, tốc độ tự nhiên sẽ bị giảm đi rất nhiều.

Tần Phong tự nhiên cũng hiểu rõ đạo lý này, nhưng hắn vẫn phải thúc giục!

Bởi vì hắn vạn vạn không ngờ tới, sau khi dạy cho những y sư này cách chữa trị bệnh tình của Thực Tâm Cổ, mỗi khi bọn họ chữa khỏi cho bệnh nhân, bản thân hắn lại có thể thu được thêm văn khí!

Tuy rằng mỗi lần thu được văn khí không nhiều, tương đương với lượng ghi nhớ một quyển sách, nhưng phải biết rằng, văn khí này không cần hắn về sau phải trả giá thêm điều gì, quả thực chẳng khác nào nhặt được.

Hơn nữa, trong Tề Nguyên thành, bệnh nhân nhiễm Thực Tâm Cổ nhiều như vậy, nếu như toàn bộ đều được chữa khỏi, văn khí thu được ít nhất cũng có thể lấp đầy bậc thang thứ năm và thứ sáu trong thần hải!

Lần này quả thực là kiếm lợi nhuận kếch xù!

"Đừng có kiếm cớ với ta, động tác trên tay đều nhanh lên cho ta! Tiếp theo, vì bá tánh trong thành, chúng ta nhất định phải không ngừng không nghỉ, toàn lực phụ giúp, tranh thủ sớm ngày để cho những bệnh nhân này thoát khỏi bể khổ!"

Lời nói đầy chính nghĩa của Tần Phong khiến bá tánh đồng loạt khen ngợi, ngay cả Lý Minh Hiên vị tổng đốc này sau khi nghe được, cũng không khỏi lộ ra vẻ mặt tán thưởng.

Mọi người đều nhanh lên cho ta, làm chậm trễ việc ta thu được văn khí, ta sẽ cho các ngươi biết tay... Tần Phong thầm bổ sung trong lòng.

"Lý tổng đốc, hạ quan đi gọi Tần y sư tới?" Một vị quan viên thấp giọng hỏi.

Lý Minh Hiên phẩy tay, sau đó xoay người rời đi.

"Truyền lệnh của ta, chỉ cần là thứ mà y sư bên này cần, nhất thiết đáp ứng, nếu có kẻ nào dám nhân cơ hội này, gây rối loạn trong thành, trảm <!-- 首 --> để thị chúng!"

"Hạ quan minh bạch." Mọi người đồng thanh đáp lại.

.....

Do có sự giúp đỡ của bá tánh trong thành, cộng thêm mệnh lệnh bí mật của Lý tổng đốc, việc chữa trị bệnh nhân có thể nói là vô cùng thuận lợi.

Thế nhưng cho dù như vậy, trước số lượng bệnh nhân khổng lồ như thế, muốn chữa khỏi toàn bộ cho bọn họ, thời gian cần thiết chắc chắn cũng không ngắn.

Đám y sư bận rộn từ sáng đến tối, không một khắc dừng nghỉ.

Bá tánh thấy vậy, oán niệm đối với y sư trong thành cũng giảm đi <!-- 大半 -->, bọn họ cũng không rời đi, mà ở lại, tiếp tục vận chuyển khối băng, sắc thuốc, làm chút việc tiếp lực <!-- 所能及 -->.

Mọi người thắp sáng đèn lồng, nhìn từ xa, con phố này trong đêm tối, giống như biển cả ánh sáng.

Lại có bá tánh làm chút thức ăn, bưng tới cho đám y sư.

"Các vị y sư cũng vất vả rồi, không ngại ăn chút gì, rồi tiếp tục chữa trị cho bệnh nhân."

"Cũng được." Đám y sư thở phào nhẹ nhõm, đi sang một bên, nhận lấy thức ăn mà bá tánh đã chuẩn bị kỹ lưỡng, bắt đầu ăn chậm nhai kỹ.

Ngoại trừ một người.

"Tần y sư, ngài không ăn chút gì sao?" Một cô gái nhỏ nhắn xinh đẹp bưng bát đũa tiến lên nhẹ giọng hỏi, nàng len lén đánh giá chàng trai tuấn tú trước mặt, nhưng lại sợ bị đối phương phát hiện, xấu hổ dời ánh mắt đi.

Tần Phong nghe vậy ngẩng đầu nhìn một cái, lại nhìn về phía đám y sư cách đó không xa, thầm mắng một tiếng.

Ta cứ thấy lạ là tốc độ tích lũy văn khí sao lại chậm đi, thì ra là đám người này đang lười biếng!

"Trong thành còn nhiều bá tánh chưa được chữa trị, ta ăn

không nổi!" Tần Phong cố ý nói lớn, mọi người xung quanh nghe rõ ràng không sót một chữ.

Vẻ mặt kính nể trong mắt bá tánh càng sâu sắc, những y sư đang bưng bát đũa kia động tác trên tay bỗng chốc cứng đờ, sau đó tốc độ ăn cơm nhanh hơn rất nhiều.

Những cô gái trẻ xung quanh đang giúp đỡ, nghe được câu này, nhìn về phía Tần Phong, vừa kính nể, vừa đỏ mặt, nhịp tim cũng nhanh hơn trong nháy mắt.

Tần công tử không chỉ dung mạo tuấn tú, y đức cũng khiến người ta kính nể như vậy, nếu như có thể cùng hắn sống hết quãng đời còn lại, chắc hẳn là cực tốt...

Tần Phong thu hồi tầm mắt, lại nhìn về phía cô gái trước mặt áy náy nói: "Cô nương thứ lỗi, hiện tại ta không có khẩu vị, cô bưng cơm canh đi thôi."

Ai ngờ, cô gái nghe được câu này, không những không rời đi, ngược lại còn lấy hết can đảm nói: "Tiểu nữ sẽ ở lại đây, nếu Tần công tử đói bụng, cũng tiện cho ngài có thể ăn ngay."

"Cái này..." Tần Phong vẻ mặt khó xử.

Cô gái thấy vậy, cố ý ra vẻ ủy khuất nói: "Tần công tử, chẳng lẽ là tiểu nữ ở lại đây, cản trở ngài? Nếu thật sự là như vậy, tiểu nữ rời đi là được."

Ơ, sao ta lại cảm thấy cô gái này giả dối thế nhỉ... Tần Phong giật giật khóe miệng, đối phương đã nói như vậy rồi, hắn tự nhiên không tiện mở miệng đuổi nàng đi.

"Không có, cô nương cứ tự nhiên."

Cô gái nghe vậy, tự nhiên ngồi đó.

Con hồ ly tinh này... Những cô gái xung quanh thấy vậy, nhìn về phía nàng ta với ánh mắt bất mãn.

"Tần công tử, đây là thịt bò ta tự tay ướp, lát nữa nếu ngài đói bụng, không ngại ăn một chút, ta sẽ ở lại đây."

"Tần công tử, sư tử đầu này là bí phương đặc chế của tửu lâu nhà ta, trong cả Tề Nguyên thành cũng có chút danh tiếng, ta sẽ ở bên cạnh ngài, nếu ngài muốn ăn, nói với ta một tiếng là được."

"Tần công tử..."

Cô gái xung quanh tụ tập ngày càng đông, mặc dù Tần Phong liên tục từ chối, những cô gái này vẫn không chịu rời đi.

Ngay lúc này, Thương Phi Lan bưng một bát cơm canh đưa đến trước mặt Tần Phong, lạnh giọng nói: "Ăn hết những thứ này đi."

Sao cô gái này lại chen ngang chứ... Đám cô gái có đồng địch, nhìn về phía Thương Phi Lan, có người muốn lên tiếng, lại phát hiện lời nói đến bên miệng, lại không thể nói ra.

Có cô gái muốn tiến lên lý luận, lại bị ánh mắt của Thương Phi Lan dọa cho đứng im tại chỗ.

Tần Phong nghiêng đầu: "Thương cô nương, ta còn chưa..."

"Lời tương tự, ta không muốn nói hai lần." Lời nói nhàn nhạt thốt ra, xen lẫn ý tứ không cho phép từ chối.

Tần Phong sắc mặt cứng đờ, không hiểu sao, chỉ có thể nhận lấy cơm canh, tự mình ăn.

Thương Phi Lan thấy vậy, xoay người, đối với đám cô gái nói: "Hắn đã ăn rồi, các ngươi có thể rời đi."

Đám cô gái muốn nói lại thôi, nhưng trước khí thế cường đại

của Thương Phi Lan, bọn họ vẫn phải chịu thua, giống như chó nhà có tang, vội vã chạy trốn.

Tần Phong sốt ruột tích lũy văn khí, ba chân bốn cẳng ăn xong cơm canh.

Thương Phi Lan nhận lấy bát không, không nói gì thêm, liền tự mình đứng sang một bên, chắn tầm mắt của nhiều cô gái.

Tần Phong cũng không để ý, hướng về phía đám y sư cách đó không xa quát: "Các ngươi còn muốn ăn bao lâu nữa? Bá tánh trong thành, còn đang chờ các ngươi cứu chữa! Có thể tập trung một chút không?!"

Đám y sư vội vàng nuốt xuống thức ăn trong miệng, vẻ mặt khổ sở nhanh chóng trở về vị trí làm việc.

Mà đêm nay, cũng chú định là một đêm không ngủ.

Chương 89: Điều trị xong

Rạng sáng hôm sau, ánh nắng chan hòa, các y sư sau một ngày một đêm vất vả, đã chữa trị cho phần lớn bá tánh nhiễm cổ trùng.

Tần Phong nhìn vào thần hải, bậc thang tầng thứ năm đã được văn khí lấp đầy, bậc thang tầng thứ sáu cũng đã đầy một nửa, tốc độ tích lũy văn khí này không biết nhanh hơn trước bao nhiêu lần.

Hắn vốn định để các y sư dốc toàn lực, chữa trị hết cho tất cả bệnh nhân, nhưng khi nhìn thấy vẻ mệt mỏi của họ, hắn đành gạt bỏ ý định này.

Lấy cổ trùng ra khỏi tim là một công việc tỉ mỉ, các y sư mệt mỏi như vậy, rất dễ run tay dẫn đến nguy hiểm... Tần Phong thấy vậy, chỉ đành bất đắc dĩ nói: "Các vị y sư vất vả rồi, mọi người hãy đến những căn nhà gần đây nghỉ ngơi trước đi."

Nghe vậy, các y sư như được đại xá, lê thân thể mệt mỏi rời đi.

Có bá tánh thấy vậy, liền lên tiếng: "Tần y sư, ngài cũng đi nghỉ ngơi đi, những bệnh nhân còn lại, cũng không gấp gáp trong lúc này."

"Không cần, ta còn chưa mệt, tranh thủ lúc này, có thể cứu thêm một người, thì cứu thêm một người." Chỉ trong một ngày một đêm, đã tích lũy được nhiều văn khí như vậy, lúc này Tần Phong đang hăng hái, không hề có chút mệt mỏi nào, ngược lại tinh thần phấn chấn.

Nghe vậy, bá tánh vô cùng cảm động, khi họ nhìn thấy bóng dáng Tần Phong một mình bận rộn, chỉ cảm thấy cay cay sống

mũi, trên đời này thật sự có vị y sư tốt bụng tận tâm vì dân như vậy!

.....

Trong Tổng đốc phủ, Lý Minh Hiên cũng thức trắng đêm, không ngừng phê duyệt công văn.

Tề Nguyên thành gặp phải tai họa cấp giáp, tuy thành trì được bảo vệ, nhưng vấn đề còn lại cần xử lý lại rất nhiều.

Đầu tiên, thành trì bị hư hại cần được sửa chữa, đây là một công trình lớn, tốn kém, may mà Thiên thành không thiếu người, cũng không thiếu tiền.

Tiếp theo, chính là kết giới hộ thành không thể sử dụng được nữa, thứ này người thường không thể sửa chữa được, nhất định phải đợi người của Thần Công phường ở Phong Thiên thành đến, mới có thể xử lý.

Cuối cùng, tự nhiên là những bá tánh nhiễm phải Thực Tâm cổ...

Lý Minh Hiên day day mi tâm, gọi một người đến hỏi: "Trảm Yêu ti bên kia, tình hình hiện tại thế nào?"

"Bẩm Lý tổng đốc, dưới sự dẫn dắt của Tần y sư, sau một ngày một đêm nỗ lực không ngừng, phần lớn bệnh nhân đã được chữa trị, bá tánh còn lại, hẳn là có thể cứu chữa xong trước đêm nay."

"Tốt." Lý Minh Hiên nghe vậy, tâm tình rất tốt: "Vị Tần y sư này quả thực rất giỏi, sau khi chuyện này kết thúc, nhất định phải trọng thưởng cho hắn."

"Tần y sư quả thực rất giỏi, không chỉ y thuật cao siêu, y đức cũng khiến người ta kính nể." Vị quan viên cảm khái nói.

"Ồ? Tại sao lại nói như vậy?" Lý Minh Hiên tò mò hỏi.

"Tổng đốc không biết, ngay lúc nãy, các y sư vất vả cả ngày lẫn đêm, đều đi nghỉ ngơi, chỉ có Tần y sư vẫn còn một mình chữa trị cho bệnh nhân.

Bá tánh đều khuyên hắn cũng nên đi nghỉ ngơi một lát, cứu người không gấp gáp trong lúc này, nhưng Tần y sư lại nói "tranh thủ lúc này, có thể cứu thêm một người, thì cứu thêm một người", thật sự khiến người ta kính nể vạn phần."

Lý Minh Hiên nghe những lời này, cũng vô cùng cảm động.

.....

Bên ngoài Trảm Yêu ti, các y sư nghỉ ngơi một buổi sáng, lần lượt tỉnh lại, họ thong thả ăn chút gì đó, nấn ná hồi lâu mới ra khỏi phòng.

Sau đó vừa nhìn liền thấy Tần Phong vẫn đang bận rộn.

Hắn chẳng lẽ vẫn chưa nghỉ ngơi?

Các y sư nhìn nhau, trong mắt vừa có kinh ngạc, vừa có xấu hổ.

Có y sư vội vàng tiến lên nói: "Tần y sư, ngài dù lo lắng cho bệnh nhân, cũng không cần phải tự hành hạ mình như vậy.

Những người còn lại cứ giao cho chúng ta, ngài mau đi nghỉ ngơi đi."

Những người khác cũng phụ họa theo, bá tánh cũng khuyên nhủ như vậy.

Tần Phong sững sờ, sau đó liếc nhìn thần hải, chỉ cần chữa trị xong cho tất cả bá tánh còn lại, bậc thang tầng thứ sáu trong thần hải của hắn liền có thể được văn khí lấp đầy.

Thời khắc mấu chốt như vậy, làm sao hắn có thể nghỉ ngơi?

"Không sao, so với những bá tánh còn đang phải chịu đựng tai họa cổ trùng, bản thân ta vất vả một chút thì có là gì!"

Lời vừa nói ra, hắn lại một lần nữa nhận được ánh mắt kính ngưỡng của mọi người.

Để khích lệ tinh thần của các y sư, Tần Phong lại tiếp tục "bơm súp" cho các y sư: "Mọi người, cố gắng lên, bệnh nhân còn lại đã không còn nhiều, chỉ cần nghiến răng nghiến lợi, ánh sáng của thắng lợi đã ở ngay trước mắt.

Đến lúc đó, mọi người sẽ được toàn thành bá tánh ca tụng, thậm chí có khả năng được ghi vào trong chí thư của Tề Nguyên thành!

Đây chính là vinh quang to lớn!"

Chí thư, sách sử địa phương, thông thường sẽ được lưu truyền đời đời, để hậu nhân đọc.

Nếu thật sự có thể được ghi vào chí thư, vậy bọn họ cũng coi như là quang tông diệu tổ.

Các y sư nhìn nhau, trong mắt lộ ra vẻ kích động, họ vui vẻ uống "súp gà" mà Tần Phong "bơm" cho, chỉ cảm thấy sự vất vả trước đó đều là đáng giá, trong mắt tràn đầy quyết tâm!

"Tần y sư nói đúng, mọi người, chúng ta cùng cố gắng!"

"Cùng nhau cố gắng!" Tần Phong nắm tay cổ vũ mọi người.

"Cùng nhau cố gắng!" Mọi người đồng thanh đáp lại, một lần nữa hóa thân thành "nô lệ" tích lũy văn khí cho Tần Phong.

Nhìn những y sư này sau khi ăn bánh vẽ mà hắn vẽ ra liền liều mạng như vậy, Tần Phong không khỏi nghĩ đến một câu chuyện

cười ở kiếp trước.

Chỉ cần người làm công chăm chỉ một chút, năm sau ông chủ có thể đổi từ Audi thành Lamborghini.

Mọi người cố gắng thêm chút nữa, văn khí tầng thứ sáu của ta sắp đầy rồi... Tần Phong thầm bổ sung một câu trong lòng.

Thời gian vội vã trôi qua, thoáng chốc đã đến lúc hoàng hôn buông xuống.

Dưới sự cổ vũ không ngừng của Tần Phong, các y sư cuối cùng cũng đã chữa trị xong cho tất cả bá tánh nhiễm Thực Tâm cổ.

Bá tánh vui mừng hò reo, các y sư cũng thở phào nhẹ nhõm, chỉ cảm thấy toàn thân đều nhẹ nhõm đi rất nhiều.

Tần Phong nhìn bậc thang vấn tâm trong thần hải, khóe miệng nhếch lên, bậc thang tầng thứ sáu cuối cùng cũng đã được văn khí lấp đầy!

Mọi người đối với Tần Phong đều tràn đầy lòng biết ơn, lần lượt muốn mời hắn đến nhà làm khách.

Tuy nhiên, Tần Phong đều lấy lý do quá mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi để từ chối.

Tu vi đại tiến, tiếp theo hắn quan tâm nhất tự nhiên là thù lao, còn có bồi thường cho bản mệnh chân giải.

Sau khi từ biệt mọi người, dưới ánh mắt lưu luyến của bá tánh, Tần Phong cầm lấy tất cả Thực Tâm cổ bị đóng băng, mang theo Thương Phi Lan đi về phía Trảm Yêu ti.

Hai người vừa bước vào cổng Trảm Yêu ti, liền nhìn thấy Dương Hà và Thạch Tử Minh đang trò chuyện với nhau.

"Ồ, tiểu tử, hai ngày nay vất vả rồi." Thạch Tử Minh cười nói.

Dương Hà cũng cung kính nói: "Tần y sư, bá tánh trong thành có thể khôi phục, đều nhờ có sự giúp đỡ của ngài."

Tần Phong xua tay: "Lời khách sáo thì miễn đi, ta thế nhưng là muốn nhận thù lao."

"Đó là điều đương nhiên." Dương Hà gật đầu.

"Đúng rồi, Thực Tâm cổ trong Tề Nguyên hà, đều đã loại bỏ hết chưa?" Tần Phong hỏi.

"Chúng ta vừa rồi đang nói chuyện chính là việc này, Thạch đại nhân và ta men theo Tề Nguyên hà đi ngược dòng, dùng bảo hồ lô thu thập một lượng lớn Thực Tâm cổ.

Nhưng vấn đề là, bảo hồ lô của Thạch đại nhân không thể tiêu diệt những Thực Tâm cổ này, hơn nữa chúng ta cũng không thể đảm bảo trong Tề Nguyên hà không còn con nào sót lại." Dương Hà đưa ra lo lắng.

Tần Phong suy nghĩ một lát rồi nói: "Chuyện này không cần lo lắng, ta có biện pháp."

Nói xong, hắn liền lấy ra toàn bộ Thực Tâm cổ lấy từ tim bá tánh trước đó, sau đó lại lấy ra rất nhiều Chu Hồng Quả từ trong Tu Di giới.

Thạch Tử Minh nhận ra Chu Hồng Quả trong lẩu, tò mò hỏi: "Tiểu tử, ngươi lấy thứ này ra làm gì?"

"Muốn tiêu diệt Thực Tâm cổ, ngoài phương pháp dùng hàn băng đóng băng bảy bảy bốn mươi chín ngày, có hiệu quả nhanh nhất chính là dựa vào thứ này."

Tần Phong vừa nói, vừa ném Chu Hồng Quả vào trong dụng cụ đựng Thực Tâm cổ.

Không bao lâu, dưới ánh mắt kinh ngạc của Dương Hà và Thạch Tử Minh, tất cả Thực Tâm cổ đều hóa thành huyết thủy.

Chương 90: Muốn đến kỹ viện thì rẽ phải

Thạch Tử Minh kinh ngạc nói: “Không ngờ những con trùng này lại sợ thứ này.”

Tần Phong đáp: “Đây cũng là điều ta vô tình phát hiện ra trước đó, Thạch đại nhân, chỉ cần đổ hết cổ trùng trong bảo hồ lô vào cái bình này, Thực Tâm Cổ sẽ tự động bị tiêu diệt.”

Thạch Tử Minh hiểu rõ, hai ngón tay phải điểm nhẹ, miệng bảo hồ lô trên người liền được mở ra, một quả cầu đen kịt lập tức rơi vào trong bình đựng quả Chu Hồng, sau một hồi rung lắc dữ dội, hóa thành huyết thủy.

Thực Tâm Cổ chưa hút máu tim vốn là vật vô hình, nhưng vì số lượng quá nhiều nên mới nhìn thấy một quả cầu đen kịt.

Tần Phong lại đặt một sọt quả Chu Hồng trước mặt Dương Hà nói: “Tề Nguyên Hà cuối cùng đều sẽ đổ vào Tề Nguyên thành, chúng ta không cần đảm bảo trong sông không có con nào lọt lưới, chỉ cần đảm bảo trong nước sông chảy vào nội thành không có Thực Tâm Cổ là được.”

Dương Hà bừng tỉnh đại ngộ: “Ta hiểu rồi, chỉ cần ở cửa sông vào thành, bỏ quả này vào, Thực Tâm Cổ sẽ bị tiêu diệt, như vậy, bá tánh trong thành sẽ được an toàn.”

“Ừm.” Tần Phong gật đầu, nhưng phương pháp này cũng có nhược điểm, đó là bá tánh trong thành khi dùng nước sông, rất có thể sẽ nhận thấy mùi vị cay nồng.

Cũng không biết người Tề Nguyên thành có sợ cay hay không, thôi kệ, dù sao ta cũng muốn cho lẩu ở đây phát dương quang đại, vừa hay để bọn họ thích nghi trước một chút..... Tần Phong nghĩ như vậy.

Những chuyện phiền lòng đều đã được giải quyết, mấy người buông lỏng tâm sự, không khỏi tán gẫu thêm vài câu.

“Ta còn phải báo cáo với Chu đại nhân, xin phép cáo lui trước.” Dương Hà chắp tay, xoay người đi về phía đài cao.

Lúc này, Tần Phong vội vàng đuổi theo.

“Còn chuyện gì sao?” Dương Hà vẻ mặt tò mò.

“Ngoài thù lao đã hứa với ta, bồi thường cho Bản Mệnh Chân Giải đừng quên giúp ta nhắc đến.” Tần Phong thấp giọng nói, như thể đang đề phòng điều gì đó.

Dương Hà nhướng mày: “Nhanh nhất là tối nay, chậm nhất là sáng mai, Chu đại nhân nhất định sẽ triệu kiến để cảm tạ ngươi, đến lúc đó chính ngươi tự mình đề xuất chẳng phải tốt hơn sao?”

Ta cũng muốn, nhưng ta sợ bị Chu đại nhân nhà các ngươi ghi nhớ, đến lúc đó lại cho ta mang giày nhỏ..... Tần Phong cười gượng: “Vẫn là xin Dương huynh giúp ta nhắc đến một chút, làm phiền rồi.”

“Được rồi, nhưng ta nói chưa chắc đã có tác dụng, Chu đại nhân ta vẫn có chút hiểu biết, cả đời thanh liêm quen rồi, có lúc sẽ tương đối keo kiệt.....”

Tần Phong trừng lớn hai mắt, vẻ mặt kinh ngạc, ngươi dám sau lưng nói xấu đại nhân nhà ngươi, muốn chết sao?

Dương Hà nhìn thấy vẻ mặt của đối phương, lập tức nghĩ đến điều gì đó, vội vàng sửa lời: “Tiết kiệm, là tương đối tiết kiệm!

Bản Mệnh Chân Giải của ngươi không phải vật phàm, vàng bạc bình thường cũng không thể bù đắp, cho nên Chu đại nhân sẽ tương đối khó xử."

Nói xong lời này, hắn còn cẩn thận quay đầu nhìn về phía đài cao, thấy không có ai đi ra, mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhìn đứa nhỏ này sợ hãi kìa..... Tần Phong khóe miệng giật giật, đột nhiên lại nghĩ đến điều gì đó, nói: "Có một chuyện ta muốn thỉnh giáo, Bách Quỷ thất phẩm muốn thăng lên lục phẩm, ngoài việc hấp thu âm khí ra, còn cần làm gì nữa?"

Dương Hà cũng không do dự, lập tức giảng giải những điểm chính: "Bách Quỷ thất phẩm Quỷ Mục bước vào lục phẩm Câu Hồn chi cảnh, mấu chốt nhất chính là dung hợp âm khí với thần hồn của bản thân.

Muốn làm được điều này, có rất nhiều phương pháp, ví dụ như mượn nhờ đan dược có thể bồi bổ thần hồn, cường hóa thần hồn của bản thân, sau đó đến nơi âm khí nồng đậm, dung hợp âm khí với thần hồn.

Phương pháp này hiệu quả nhanh, nhưng lại khá tốn kém, dù sao đan dược bồi bổ thần hồn cũng không rẻ."

"Cho nên đa số mọi người sẽ lựa chọn một phương pháp khác, đó chính là kiên trì mở Quỷ Mục, ba ngày ba đêm không ngủ không nghỉ, ở nơi âm khí nồng đậm tiến hành thổ nạp, cứ như vậy lặp đi lặp lại, lâu dần cũng có thể nắm bắt được cơ hội đột phá.

Năm đó, ta chính là dựa vào phương pháp này, trong vòng nửa năm, đã bước vào lục phẩm chi cảnh."

Hiểu rồi, người giàu dựa vào đan dược, người nghèo dựa vào cày cuốc..... Tần Phong gật đầu.

"Bất quá, ngươi hỏi cái này làm gì? Ngươi không phải là Văn

Thánh đạo giả sao?" Dương Hà hỏi.

"Chỉ là có chút tò mò thôi, dù sao nội dung xem trong sách, chỉ đề cập đến Bách Quỷ phẩm giai, lại chưa đề cập đến tu hành chi pháp." Tuy nói như vậy, nhưng suy nghĩ thực sự của Tần Phong lại là muốn giúp Thương cô nương hỏi một chút.

Theo hắn suy đoán, trước đó Thương cô nương đối với việc thăng lên Bách Quỷ lục phẩm không hề đề cập đến, có lẽ là thật sự không biết cũng nên.

Ở một bên khác, Thạch Tử Minh nhướng mày: "Tên nhóc này và Dương Hà đang nói chuyện gì ở bên kia vậy, lại nói chuyện lâu như vậy?"

Thương Phi Lan trầm ngâm một lát, đột nhiên hỏi: "Bách Quỷ thất phẩm bước vào lục phẩm, mấu chốt là gì?"

"Trước kia ngươi đối với Bách Quỷ tu hành chi sự, chưa từng để tâm, hôm nay sao đột nhiên hỏi cái này?" Thạch Tử Minh nghiêng đầu nhìn sang, có chút kinh ngạc.

"Tu vi đến lúc bình cảnh, muốn thử xung kích lục phẩm chi cảnh." Thương Phi Lan thản nhiên đáp.

Thạch Tử Minh liếc mắt nhìn hai cái, cũng không suy nghĩ nhiều, liền đem lục phẩm tu hành chi pháp chậm rãi nói ra, nội dung cũng không khác biệt lắm so với những gì Dương Hà nói.

Tần Phong và Dương Hà nói chuyện xong, liền trở về bên cạnh Thương Phi Lan hai người.

Thạch Tử Minh đấm đấm vai mình, giả vờ mệt mỏi nói: "Vất vả hai ngày, cũng thật sự có chút mệt mỏi, ta đi tìm một chỗ nghỉ ngơi một chút, hai người các ngươi tự tiện."

"Tửu lâu gần nhất ra khỏi cửa rẽ trái là đến, nếu muốn đến kỹ

viện của Tề Nguyên thành, cần phải đi về phía bên phải, bảy con phố." Tần Phong nói, những điều này đều là hai ngày nay khi chữa bệnh cho bệnh nhân, lúc tán gẫu với bá tánh mà biết được.

Thạch Tử Minh ho khan một tiếng: "Biết rồi, ta sẽ tìm một tửu lâu gần đây, qua đêm một đêm là được."

Tần Phong hai người nghe vậy, đều lộ ra vẻ mặt nghi ngờ.

Thạch Tử Minh coi như không thấy, hắn xoay người rời đi, lúc bước ra khỏi cửa Trảm Yêu ti, thân thể trực tiếp rẽ sang phải.

Ngay lúc này, Tần Phong hô lên: "Thạch đại nhân, ta suýt nữa quên mất, do Giáp Thượng chi họa, kỹ viện của Tề Nguyên thành tạm thời chưa mở cửa!"

Thạch Tử Minh thân thể khựng lại, lập tức điều chỉnh phương hướng, sau đó phất tay chào tạm biệt.

"Thạch đại nhân, thật đúng là người có tính tình." Tần Phong từ tâm cảm khái.

Thương Phi Lan đột nhiên hỏi: "Sao ngươi biết kỹ viện chưa mở cửa?"

Lỡ lời rồi..... Tần Phong sắc mặt cứng đờ, tiếp đó mặt không đổi sắc nói: "Lúc nói chuyện phiếm với bá tánh trong thành, vô tình biết được."

"Lúc tán gẫu, còn tán gẫu đến kỹ viện?" Thương Phi Lan cười lạnh một tiếng.

"Ai nói không phải chứ, lúc đó hắn nhắc đến kỹ viện, ta cũng ngẩn người, có lẽ kỹ viện là một đặc sắc lớn của Tề Nguyên thành." Tần Phong cười gượng đáp.

Không ổn, ấn tượng của Thương cô nương đối với ta nhất định

đã xuất hiện sai lệch, ta phải nghĩ cách lái sang chuyện khác.....

Nghĩ đến đây, Tần Phong lập tức mở miệng: “Thương cô nương, về Bách Quỷ đạo thống thất phẩm thăng lên lục phẩm tu hành chi pháp.”

“Trước đó ngươi hỏi, Bách Quỷ thất phẩm bước vào lục phẩm, mấu chốt là gì.”

Hai người đồng thanh nói, tiếp đó ánh mắt giao nhau, một mảnh yên tĩnh.

“Ngươi biết rồi?” Lại đồng thời hỏi ra, Tần Phong khóe miệng giật giật, có cần trùng hợp như vậy không.

Trong đôi mắt màu xanh nhạt của Thương Phi Lan, dường như lóe lên một tia tức giận, nàng không nói gì, xoay người rời đi.

Tần Phong nhìn bóng lưng yểu điệu của đối phương, gãi gãi đầu.

Ta lại nói sai rồi sao?

Chương 91: Ta, Trảm Yêu ti cũng muốn người này

Ngày thứ hai, Tần Phong đang ngủ say bị tiểu nhị gọi dậy.

Hắn dụi dụi mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, trời còn chưa sáng hẳn.

Tối hôm qua vốn còn muốn đợi Dương Hà đến tìm hắn, lại không ngờ, nhắm mắt một cái, mở mắt ra đã thấy trời sáng.

Tiểu nhị cung kính nói: "Tần y sư, bên ngoài có đại nhân Trảm Yêu ti đến tìm ngài."

Trải qua hai ngày một đêm không ngủ không nghỉ chữa trị, danh tiếng của Tần Phong ở Tề Nguyên thành đã vang xa, cho nên tiểu nhị mới có thái độ như vậy.

Tần Phong duỗi lưng: "Có phải là một nam tử có gương mặt gầy gò không?" Người đầu tiên hắn nghĩ đến tự nhiên là Dương Hà.

Nhưng tiểu nhị lại lắc đầu: "Là một vị đại nhân có thân hình cường tráng, trên cánh tay còn quấn băng vải, nói chuyện với hắn, hắn cũng không trả lời, chỉ nói một câu tìm Tần Phong."

Tần Phong nghe vậy sửng sốt, người đến lại là Trương Thiên Nam?

"Biết rồi." Tần Phong đáp một tiếng, mặc quần áo chỉnh tề, liền đi ra khỏi phòng, theo tiểu nhị xuống đại sảnh tầng một.

Giữa đại sảnh, Trương Thiên Nam đứng thẳng như một pho tượng, hắn nhìn thấy Tần Phong chỉ nói một câu: "Chu đại nhân

muốn gặp ngươi.” Sau đó xoay người bước ra khỏi cửa tửu lâu.

Tần Phong khóe miệng giật giật, hiểu rõ tính tình của đối phương nên hắn cũng không nói thêm gì, vội vàng đuổi theo.

Trên đường đi đến Trảm Yêu ti, Tần Phong hỏi: “Tình hình vết thương của ngươi thế nào rồi?”

“Không đáng ngại.” Trương Thiên Nam nói ít lời.

Giao tiếp này thật sự rất mệt mỏi, ta còn muốn mượn cớ này để mở đầu câu chuyện nữa chứ..... Tần Phong vẻ mặt bất đắc dĩ, vô cùng nhớ Dương Hà.

“Dương huynh sao không đến?”

“Hắn có việc.”

Đại ca, huynh có thể nói hết một lần được không..... Tần Phong lại hỏi: “Cụ thể là chuyện gì?”

Trương Thiên Nam dừng bước, nghiêng mắt nhìn lại, không nói một lời.

Tần Phong thấy vậy, sắc mặt lúng túng nói: “Nếu không tiện tiết lộ, thì đừng nói nữa.”

Tiếp đó chỉ thấy, Trương Thiên Nam đưa một tờ giấy qua.

Tần Phong không hiểu, mở tờ giấy ra xem, sau đó mặt mày co giật.

Đây là một tờ điều lệnh, nội dung trên đó nói đơn giản là ở phía tây Tề Nguyên thành, cách đó một ngàn hai trăm dặm có một thôn trang, có quỷ hồn quấy phá, đặc phái Thanh Ngọc trảm yêu nhân Dương Hà đến trừ quỷ.

Điều này cũng không có gì, Tề Nguyên thành tuy chỉ là một tòa

thành, nhưng tương đương với một châu thời cổ đại, trong phạm vi ngàn dặm xung quanh, xuất hiện yêu ma quỷ quái, đều cần người trong thành ra mặt giải quyết.

Kỳ quái chính là nội dung bổ sung phía sau, phía trên đặc biệt dặn dò Dương Hà phải ở lại nửa tháng, xác nhận tai họa quỷ quái đã được giải quyết, mới có thể trở về phục mệnh.

Chữ ký trên điều lệnh, <!-- 赫然 --> là ấn chương của Chu Khai.

Tần Phong không khỏi nghĩ đến tối hôm qua, câu nói vô tình của Dương Hà, tiền căn hậu quả của sự việc dường như đã rõ ràng, khiến hắn không khỏi có chút đồng tình với Dương Hà.

Tục ngữ nói rất hay, họa từ miệng mà ra, bệnh từ miệng mà vào, nhất định phải nhớ kỹ, nhớ kỹ.

Hai người đến Trảm Yêu ti, Thạch Tử Minh và Thương Phi Lan đã đợi một lúc.

Năm người cùng nhau lên đài cao, nhưng lần này lại không đến phòng làm việc của Chu Khai, mà đi đến một đại sảnh tiếp khách khác.

Trong đại sảnh, đã có rất nhiều bóng người ngồi, ngoài ti chính Chu Khai của Trảm Yêu ti mà bọn họ đã gặp trước đó, còn có một đám quan viên vây quanh một người trung niên tóc mai điểm bạc.

Tần Phong nhận ra phẩm cấp của bộ quan phục đó, không khỏi giật mình, lại là quan lớn chính nhị phẩm!

Trong Thiên thành, hắn chỉ nghĩ đến một chức quan có thể đạt đến phẩm trật chính nhị phẩm, đó chính là tổng đốc!

Mọi người trong đại sảnh nghe thấy động tĩnh, <!-- 紛紛 -->

nhìn lại.

Chu Khai gật đầu với mọi người, sau đó cười nói: “Mời chư vị ngồi.”

Cẩn thận, ngàn vạn lần đừng để bị vẻ ngoài hòa ái của hắn lừa gạt, nhất định phải cẩn thận từng li từng tí..... Tần Phong sau khi tự nhắc nhở mình trong lòng vài lần, tìm một góc, ngồi ngay ngắn.

Chờ đến khi Tần Phong <!-- 一行人 --> ngồi xuống, Chu Khai lại giới thiệu người trung niên tóc mai điểm bạc: “Vị này là Lý tổng đốc Lý Minh Hiên đại nhân của Tề Nguyên thành, lần này ngài ấy đến đây, là vì chuyện ban thưởng.”

Lý Minh Hiên nhìn Tần Phong, lộ ra vẻ tán thưởng, Tần Phong cung kính đáp lễ.

Một vị quan viên dưới sự ra hiệu của Lý Minh Hiên, đứng dậy hắng giọng, bắt đầu nói những lời khách sáo, thật lâu sau, mới bắt đầu luận công ban thưởng.

Thạch Tử Minh nhận được rất nhiều tài nguyên tu luyện, lại nhận được một khoản tiền thưởng lớn, lông mày giãn ra, thần thái phấn chấn, Tần Phong phảng phất nhìn thấy bộ dạng hắn vung tiền như rác ở thanh lâu.

Thương Phi Lan hộ tống Trấn Long bia có công, cũng nhận được không ít ban thưởng, nhưng nàng lại thần sắc bình thản như nước, chỉ đứng dậy hành lễ, sau đó lại ngồi xuống.

Tần Phong hiểu, chút ban thưởng này, đối với Thương cô nương là một tiểu phú bà này mà nói, thật sự là chín trâu mất một sợi lông.

Một người có thể tùy tay đưa ra Tu Di giới, còn có thể để ý đến những thứ này sao? Cách cục, nhỏ bé!

“Tần y sư……” Quan viên lại mở miệng.

Tần Phong tinh thần chấn động, thân thể thẳng tắp, rốt cuộc cũng đến lượt ta.

Lúc này, Lý tổng đốc lại đứng dậy, cắt ngang lời quan viên: “Lần này bách tính Tề Nguyên thành có thể được cứu chữa, Tần y sư có công lao rất lớn, ta và ti chính Chu đại nhân đã nói chuyện rất lâu, cũng không nghĩ ra ban thưởng gì cho thích hợp.

Cho nên quyết định nghe ngươi nói, ngươi muốn cái gì?

Tài nguyên tu luyện, hay là vàng bạc lương thực?”

Còn có chuyện tốt như vậy?

Tần Phong sửng sốt, sau đó đứng dậy, cúi đầu trầm ngâm.

Tài nguyên tu luyện đối với Văn Thánh đạo giả không có tác dụng lớn, văn khí là một quá trình tích lũy không ngừng, không có con đường nào khác để đi, trước tiên loại trừ.

Vàng bạc lương thực còn có chút hấp dẫn, nhưng vẫn chưa đủ, huống hồ trong lòng hắn sớm đã có ý nghĩ khác……

Tần Phong nhìn lướt qua các quan viên, cuối cùng nhìn về phía Lý Minh Hiên nói: “Tổng đốc đại nhân, ta muốn mở vài tửu lâu ở Tề Nguyên thành, không biết có thể tạo điều kiện cho ta không?”

“Tửu lâu?” Một đám quan viên nhìn nhau, đây là điều bọn họ không ngờ tới.

Chu Khai nhướng mày, nhìn Tần Phong với vẻ đầy ẩn ý.

Mà Thạch Tử Minh lại lộ ra vẻ mặt sớm biết sẽ như vậy.

Lý Minh Hiên trầm ngâm một lát, lập tức hỏi: “Nếu ta nhớ không lầm, ở Trung Thiên nhai, còn ba chỗ khế đất chưa được bán

đấu giá?”

“Đúng là có chuyện này, nhưng những khế đất đó……” Một quan viên đứng dậy, vẻ mặt khó xử, muốn nói lại thôi.

“Nếu chưa bán đấu giá, vậy thì mang ba khế đất đó đến đây, ban cho Tần y sư.” Lý Minh Hiên nhẹ giọng nói, trực tiếp quyết định chuyện này.

“Đa tạ Lý tổng đốc.” Tần Phong mừng rỡ trong lòng, hắn vạn vạn không ngờ chuyện này lại được quyết định nhanh như vậy, hơn nữa đối phương lại cho hắn ba khế đất.

Phải nói, Lý tổng đốc làm việc thật sự sảng khoái, khó trách có thể trở thành quan nhị phẩm!

Quan viên nghe vậy, há miệng, không nói thêm gì nữa.

Chuyện ban thưởng nói xong, Lý Minh Hiên nhìn Tần Phong lại mở miệng: “Ngươi, có hứng thú đến tổng đốc phủ của ta nhậm chức không.”

Lời này vừa ra, mọi người đều kinh ngạc, Tần Phong cũng ngây người.

Tổng đốc Thiên thành, có quyền bổ nhiệm quan viên thất phẩm trở xuống, đây là chuyện mọi người đều biết.

Nhưng Tần Phong vạn vạn không ngờ, Lý tổng đốc lại hướng hắn ném cành ô liu.

Ngay lúc này, ti chính Chu Khai vẫn luôn im lặng bỗng nhiên mở miệng: “Trùng hợp, Lý tổng đốc, ta, Trảm Yêu ti cũng muốn người này.”

“！！！”

Chương 92: Lựa chọn bảo khí

Trong thành Tề Nguyên, việc hai nhân vật lớn nhất đồng thời để mắt tới một người khiến mọi người có mặt vô cùng kinh ngạc.

Tần Phong cũng không ngờ bản thân lại được săn đón đến vậy?

Nhưng sau khi suy nghĩ kỹ, hắn liền thông suốt, nam nhân thực sự ưu tú, giống như đom đóm trong đêm tối, đi đến đâu cũng đều nổi bật như vậy.

Lý Minh Hiên nhìn về phía Chu Khai, người sau cũng nhìn lại, ánh mắt hai người giao nhau giữa không trung, dường như va chạm ra tia lửa.

Bầu không khí nhất thời trở nên ngưng trọng.

Người lên tiếng trước là Lý Minh Hiên, ông mỉm cười: "Tần công tử là danh y sư, tu hành lại là Văn Thánh đạo thống, gia nhập quan trường, tạo phúc cho bá tánh, mới là con đường tu hành của cậu ấy.

Mà trách nhiệm của Trảm Yêu ti đa phần là trảm yêu trừ ma, chém giết tà ma, những việc này đều không phù hợp với cậu ấy.

Chu đại nhân, xét về tình về lý, đều nên để cậu ấy vào Tổng đốc phủ của ta làm quan."

"Lý Tổng đốc lời này sai rồi, ngài cũng biết chúng ta Trảm Yêu ti vì trảm yêu trừ ma, thường xuyên bị trọng thương.

Một vị y sư y thuật cao siêu, đối với chúng ta mà nói, có tác dụng không thể thay thế.

Huống hồ, ai nói Văn Thánh đạo giả liền không thể ở Trảm Yêu ti phát huy sở trường?

Theo ta được biết, rất nhiều Văn Thánh đạo giả đều ở trong quân ngũ đại triển quyền cước, tu vi đột nhiên tăng mạnh, ở Trảm Yêu ti của ta cũng là như vậy.

Tổng đốc đại nhân, còn xin ngài đừng tranh giành với ta nữa." Chu Khai đứng dậy, lại chắp tay cúi đầu.

Lý Minh Hiên đương nhiên sẽ không đồng ý, lại đưa ra đủ loại luận cứ, chứng minh Tần Phong nên gia nhập Tổng đốc phủ làm quan.

Chu Khai không chịu yếu thế, cũng đưa ra rất nhiều quan điểm, cho rằng Tần Phong càng thích hợp tiến vào Trảm Yêu ti.

Hai người tranh cãi tương đối, ai cũng không làm gì được đối phương, sau nụ cười hòa khí, đã sớm là mùi thuốc súng nồng nặc.

Lão già này..... Lý Minh Hiên thầm mắng một tiếng.

Muốn cướp người từ tay ta, ngươi cũng xứng sao? Trước đó trách cứ ta làm mất Trấn Long bia, còn chưa tính sổ với ngươi..... Chu Khai vẫn ghi hận.

Nếu tiếp tục như vậy, sẽ chỉ không có kết quả, nghĩ thông suốt điểm này, hai người đồng loạt nhìn về phía Tần Phong, hỏi: "Tiểu tử (Tần công tử), ngươi nguyện ý gia nhập bên nào?"

Sao lửa lại cháy đến chỗ ta rồi?

Tần Phong nuốt nước miếng, không lập tức trả lời.

Vấn đề gia nhập bên nào, thoạt nhìn là một câu hỏi lựa chọn, nhưng thực chất là một câu hỏi đoạt mệnh.

Việc này giống như kiếp trước, bạn gái ép hỏi ngươi, nếu ta và

mẹ ngươi cùng rơi xuống nước, ngươi cứu ai trước.

Bất luận ngươi chọn bên nào, đáp án đều là sai!

Cho nên đối mặt với loại vấn đề này, muốn bình an thoát thân, nhất định phải tránh nặng tìm nhẹ, bảo đảm hai bên đều không đắc tội.

Nghĩ thông suốt điểm này, Tần Phong hít sâu một hơi nói: "Cảm tạ hai vị đại nhân đối với vãn bối như thế, nhưng xin lỗi, mong hai vị đại nhân lượng thứ, vãn bối muốn phụ lòng tốt của hai vị đại nhân."

Mọi người nghe vậy, trừng lớn hai mắt, tiểu tử này thật to gan, lại dám đồng thời cự tuyệt cả hai bên!

Lý Minh Hiên nhíu mày, Chu Khai cười gượng.

Hai người đều đang đợi Tần Phong giải thích.

"Trong thành Tấn Dương còn có người nhà và bạn bè mà vãn bối quan tâm, bất luận vãn bối lựa chọn gia nhập Tổng đốc phủ, hay là tiến vào Trảm Yêu ti, đều chú định phải rời khỏi thành Tấn Dương, chia lìa với bọn họ.

Trong loạn thế này, ai cũng không biết ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì, cho nên ta chỉ muốn ở cùng bọn họ, ở lại trong thành Tấn Dương.

Nhưng hai vị đại nhân xin yên tâm, nếu có chỗ nào dùng được đến ta, vãn bối nhất định, trong sở không chối từ."

Tần Phong tình chân ý thiết, Lý Minh Hiên hai người liếc nhau, đều lắc đầu.

"Thôi, đã ngươi chí không ở đây, ta cũng không nói thêm gì nữa, tương lai lúc nào nghĩ thông suốt, cứ việc đến Tổng đốc phủ

tìm ta.” Lý Minh Hiên để lại những lời này, liền mang theo một đám quan viên rời đi, không chút dông dài.

Phải nói, Tần Phong đối với vị Tổng đốc đại nhân này vẫn rất có hảo cảm, ngữ khí hòa ái, quang minh.

“Tiểu tử……” Chu Khai đột nhiên gọi.

Tần Phong nghe vậy, lập tức giật mình, lão già ghi thù này, chẳng lẽ muốn tại chỗ trả thù, gây khó dễ cho hắn?

“Ngươi sợ hãi như vậy làm gì?”

“Không…… Không có gì.” Tần Phong có chút chột dạ.

Chu Khai nhướng mày, thuận tay ném một tấm lệnh bài cho Tần Phong.

Đây không phải Trảm Yêu lệnh, mà là một tấm lệnh bài bạch ngọc, ở giữa lệnh bài khắc một chữ Các.

“Chu đại nhân, đây là?”

“Trước đó ngươi vì hộ Trấn Long bia, hao phí một tấm Bản Mệnh Chân Giải, theo lý mà nói, ta nên bồi thường cho ngươi một cái khác mới phải.

Nhưng Bản Mệnh Chân Giải quá mức trân quý, Trảm Yêu ti chúng ta cũng không nhiều, hơn nữa mỗi một tấm Bản Mệnh Chân Giải, đều ít nhất tương đương với chiến lực lục chuyển kiếp lực, ta không thể cho ngươi.

Cho nên, ta đem tấm lệnh bài này cho ngươi, ngươi đến Tàng Bảo Các của Trảm Yêu ti, tự mình chọn một món bảo khí.”

Tần Phong thở phào nhẹ nhõm, tuy rằng tuyệt đại đa số bảo khí đều không bằng Bản Mệnh Chân Giải trân quý, nhưng có còn hơn không.

“Chu đại nhân.”

“Nói.”

“Ta có thể chọn nhiều món bảo khí một chút không?”

“Ngươi nói xem?” Chu Khai mỉm cười hòa ái, sau đó cho Tần Phong một ánh mắt, để hắn tự mình lĩnh hội.

Thật keo kiệt..... Tần Phong giật giật khóe miệng, cúi người cáo lui.

Mấy người rời khỏi đại sảnh, Trương Thiên Nam không lâu sau cũng đi ra, ông nói với Tần Phong một câu: “Đi theo.” Sau đó trực tiếp sải bước, đi ở phía trước một đoàn người.

Tần Phong hiểu, đây là Chu Khai bảo ông dẫn hắn đi Tàng Bảo Các, vì vậy liền đi theo.

Trên đường đi, Tần Phong hỏi Thạch Tử Minh và Thương Phi Lan đi cùng: “Đối với việc lựa chọn bảo khí gì, hai người có đề nghị gì không?”

Thương Phi Lan trầm ngâm một lát, lắc đầu: “Bảo khí cao giai, đều có linh tính, sẽ chủ động nhận chủ, không phải ngươi chọn nó, nó liền sẽ cho ngươi sử dụng.

Còn như bảo khí cấp thấp, ta chưa từng dùng qua.”

Tần Phong há hốc mồm, hắn trong đầu tự mình phiên dịch lại một lần nữa câu nói này —— Xin lỗi, bảo khí cấp thấp ta tiếp xúc không nhiều, không thể cho ngươi đề nghị gì.

Đúng là phù hợp với hình tượng phú bà thần bí của Thương cô nương.....

Bất quá, nếu có thể ở Tàng Bảo Các có được một món bảo khí cao giai, ta hình như cũng không thiệt?

Thạch Tử Minh nhìn ra tâm tư của Tần Phong, lập tức dội một gáo nước lạnh: “Bảo khí cao giai đừng có mơ tưởng, những thứ đó, đã sớm bị Trảm Yêu nhân Hồng Liên trở lên vơ vét sạch sẽ, làm sao đến lượt tiểu tử ngươi.

Có thể tìm được một món bảo khí dễ dùng thuận tay, ngươi liền nên thỏa mãn đi.”

Quả nhiên là như vậy sao..... Tần Phong thở dài một hơi.

Thạch Tử Minh lại mở miệng: “Ngươi tu hành Văn Thánh đạo thống, cho nên bảo khí lựa chọn tốt nhất là dùng văn khí thúc giục.

Mà bảo khí chia làm nhiều loại, bất quá đơn giản tổng kết lại, đều có thể chia làm bốn loại, công kích hình, phòng ngự hình, phong ấn hình, khôi lỗi hình.

Khôi lỗi hình tạm thời không đề cập tới, thứ này quá hiếm thấy, ta cũng chỉ thấy người của Thần Công phường sử dụng qua.

Còn như ba loại còn lại, bản thân giữa chúng không có phân chia mạnh yếu trước sau, mấu chốt là xem ngươi, cần nhất cái gì.”

Tần Phong nghe vậy, rơi vào trầm tư.

Nếu như chọn bảo khí phòng ngự hình, liền có thể tăng cường năng lực tự bảo vệ của bản thân, phối hợp với đặc tính của Văn Thánh đạo thống, ngược lại có thể làm được phòng ngự kiên cố, nhưng như vậy, bản thân chẳng phải biến thành một cái mai rùa sống sờ sờ sao?

Phong ấn hình chính là khống chế địch nhân, loại này ngược lại không tệ, dù sao địch nhân không thể động đậy, liền không mang đến uy hiếp gì, bất quá loại bảo khí này, khẳng định là có một khoảng thời gian chuẩn bị trước khi thi triển.....

Vạn nhất địch nhân tốc độ quá nhanh, giết ta trong nháy mắt thì làm sao bây giờ?

Tần Phong tưởng tượng một chút hình ảnh đó, không khỏi rùng mình một cái.

Nghĩ như vậy, vẫn là lựa chọn công kích hình thích hợp nhất, dù sao đối với nam nhân mà nói, tấn công chính là phòng thủ tốt nhất!

..... Không đúng, chờ đã, hình như phía sau còn một câu, không hiểu phòng thủ, làm sao tấn công?

Tần Phong giật giật khóe miệng, trên mặt lộ ra thần sắc vạn phần.

“Thạch đại nhân.”

“Sao, nghĩ đến muốn chọn loại bảo khí nào rồi?”

“Không, ta chỉ muốn hỏi một chút, có bảo khí nào, có thể làm được công phòng nhất thể, còn tự mang hiệu quả phong ấn hay không?”

“..... Cút.”

“Vâng.”

Chương 93: Kỳ Môn Bát Quái Ngọc

Trương Thiên Nam dẫn Tần Phong ba người đến trước Tàng Bảo Các, liền tự mình rời đi.

Trảm Yêu Nhân canh giữ cửa sau khi xác nhận Bạch Ngọc Lệnh, liền dẫn Tần Phong bước vào Tàng Bảo Các, còn Thạch Tử Minh hai người không có lệnh bài tự nhiên bị chặn ở bên ngoài.

Tàng Bảo Các tổng cộng ba tầng, vừa bước vào trong các, Tần Phong đã bị bảo khí đủ loại hình dạng, lóa mắt mê hoặc.

Nơi đây ngoài mười tám loại vũ khí ra, còn có đủ loại bảo khí kỳ hình quái trạng, chỉ nhìn bề ngoài hoàn toàn không biết công dụng.

Tần Phong lộ vẻ khó xử, hướng Trảm Yêu Nhân dẫn đường hỏi: "Những bảo khí này, có sách hướng dẫn sử dụng không?"

"Sách hướng dẫn sử dụng?"

"Ồ, chính là giới thiệu công năng tương ứng của bảo khí."

Nam tử lạnh lùng đáp: "Đến Tàng Bảo Các lựa chọn bảo khí, toàn bộ dựa vào nhãn lực và bản lĩnh cá nhân, còn về bảo khí có công năng gì, liền chỉ có thể mời công tử tự mình phán đoán."

Tần Phong khóe miệng giật giật, sau đó từ trong Tu Di Giới móc ra một túi tiền nặng trịch, hai tay dâng lên: "Tại hạ mới đến, kiến thức nông cạn, còn mong đại nhân chỉ giáo."

Nam tử ho khan một tiếng, nhận lấy túi tiền, hơi mở một khe

hở nhìn xem, ít nhất cũng có mấy chục lượng bạc, lập tức thái độ liền có chuyển biến.

"Bảo khí trong Tàng Bảo Các chủng loại phồn đa, công tử không biết lựa chọn như thế nào, cũng là hợp tình hợp lý, bất quá công tử xin yên tâm, ta đến vì ngươi nhất nhất giới thiệu....."

Ta vẫn là thích bộ dạng kiêu ngạo bất tuân trước đó của ngươi, ngươi có thể khôi phục lại một chút không..... Tần Phong trong lòng thầm nói một câu, đi theo nam tử bắt đầu xem xét Tàng Bảo Các.

Nam tử cùng Tần Phong giảng thuật rất nhiều, lại không có ở tầng một tầng hai dừng lại quá lâu, theo lời hắn nói, thứ tốt thật sự đều ở tầng ba Tàng Bảo Các.

Nói chung, Trảm Yêu Nhân muốn tiến vào Tàng Bảo Các đổi lấy bảo khí, dựa vào chính là công huân trong Trảm Yêu Lệnh, đại đa số người liều chết đổi lấy công huân, nhiều nhất cũng chỉ có thể lên tầng hai lựa chọn bảo khí.

Mà người có thể lên tầng ba, thật sự là ít ỏi không đáng kể.

Bất quá Chu Khai cho chính là Bạch Ngọc Lệnh cấp bậc cao nhất, cho nên Tần Phong có thể trực tiếp lên tầng ba lựa chọn bảo khí.

Nam tử dẫn Tần Phong đến tầng ba, bảo khí đập vào mắt số lượng lập tức giảm đi rất nhiều, bất quá mỗi một kiện nhìn thoáng qua, liền biết không phải vật phàm.

"Công tử, tầng ba này, ta đến số lần cũng không nhiều, đối với công năng bảo khí nơi đây cũng không phải rất hiểu rõ, ngươi vẫn là tự mình xem đi."

Tần Phong gật gật đầu, tùy ý xem xét: "Đúng rồi, nơi đây có bảo khí cao giai không?"

Nam tử sửng người, đáp: "Công tử nghĩ nhiều rồi, bảo khí cao giai đều có linh tính, người bình thường căn bản không cách nào điều khiển, cho nên số lượng cực kỳ ít.

Hơn nữa cho dù Trảm Yêu Ti may mắn có được bảo khí cao giai, cũng sẽ bị Hồng Liên đại nhân nghe tin tức, lập tức chạy đến cướp đi, làm sao có khả năng còn sót lại?"

Điều này ngược lại cùng Thạch Tử Minh nói không sai biệt lắm..... Tần Phong thở dài một hơi, cũng không còn ôm bất kỳ ảo tưởng nào.

"Vậy ngươi có biết, trong tầng ba có bảo khí nào là dựa vào văn khí thôi động?"

Nam tử suy tư một lát, trực tiếp dẫn Tần Phong đến trước một cái giá: "Bảo khí nơi đây liền phù hợp yêu cầu của công tử."

Tần Phong quét mắt nhìn, da mặt giật giật: "Giá này sao toàn là bụi bặm?"

Nam tử giải thích: "Người Trảm Yêu Ti, phần lớn là tu hành Thần Vũ cùng Bách Quỷ đạo thống, cho dù là những người tu luyện tà môn, cũng là lấy âm khí cùng thể nội huyết khí làm căn bản tu hành.

Những bảo khí này toàn bộ dựa vào văn khí thôi động, cũng không ai dùng được, lâu ngày, tự nhiên liền ở chỗ này phủ bụi."

Ngược lại hợp tình hợp lý, Tần Phong nhìn lên nhìn xuống, bỗng nhiên bị một khối ngọc bội hình tròn trong suốt như tinh thể hấp dẫn tầm mắt, hắn cẩn thận từng li từng tí cầm lấy: "Khối ngọc bội này sao lại sạch sẽ như vậy?"

Nam tử nhìn thoáng qua, nheo mắt cẩn thận hồi tưởng một phen, sau đó bừng tỉnh đại ngộ: "Trước khi Tề Nguyên thành gặp phải tai họa giáp thượng không lâu, Tàng Bảo Các bổ sung một

nhóm bảo khí, khối ngọc bội này chính là một trong số đó."

Tần Phong nghe vậy gật gật đầu, tiếp tục bắt đầu cẩn thận đánh giá ngọc bội trong tay, cảm giác cầm trong tay trơn tru, tản ra lạnh lẽo.

Giữa ngọc bội khắc hoạ một đồ án âm dương ngư, mà xung quanh nó, chính là khắc hoạ Kỳ Môn Bát Quái đồ.

Bộ dạng ngược lại rất tinh mỹ, nhưng chính là không biết có tác dụng gì a..... Tần Phong vuốt ve một hồi trong tay, liền dự định đặt nó trở về, nhưng vào lúc này, một đống chữ màu vàng từ ngọc bội bỗng nhiên nhảy lên giữa không trung.

"Kỳ Môn Bát Quái Ngọc?" Tần Phong kinh ngạc lên tiếng.

"Công tử ngươi nói gì?" Nam tử vẻ mặt nghi hoặc.

Tần Phong nghe vậy trong lòng cả kinh, hắn vừa rồi đọc chính là dòng đầu tiên của chữ màu vàng, nhìn bộ dạng của nam tử, rất rõ ràng, những chữ màu vàng này người sau căn bản không nhìn thấy!

Tình huống gì, chẳng lẽ ta nhặt được bảo bối? Đây là một kiện bảo khí cao giai?

Tần Phong đè nén tâm tình kích động trong lòng, tiếp tục nhìn xuống, mấy chữ mấu chốt trong nháy mắt bắt lấy nhãn cầu của hắn, khiến trái tim hắn kích động đập thình thịch!

Di hình hoán ảnh, tự thành phương viên, âm dương thiên địa, bát quái dịch vị.....

Dựa theo giới thiệu trên kim văn, chỉ cần đem văn khí rót vào Kỳ Môn Bát Quái Ngọc, liền có thể trong phạm vi nhất định, đem người nắm giữ ngọc bội cùng một vật khác trao đổi vị trí.

Mà rót vào văn khí càng nhiều, thậm chí có thể lấy bản thân làm trận tâm, một lần nữa định nghĩa bát quái phương vị!

Bảo bối, ngọc bội này tuyệt đối là một kiện bảo bối!

Mặc dù một lần nữa định nghĩa bát quái phương vị, còn không biết có tác dụng gì, nhưng chỉ riêng công năng di hình hoán ảnh, liền đủ trâu bò rồi..... Tần Phong hít sâu một hơi, cưỡng ép để bản thân bình tĩnh lại.

Bảo bối lợi hại như vậy, tuyệt đối không thể để người khác nhìn ra manh mối, phải biết vô tội hoài bích kỳ tội..... Nghĩ đến đây, Tần Phong cố ý ra vẻ tùy ý, muốn đem ngọc bội đặt về, chờ một chút nữa lại tìm lý do khác một lần nữa lựa chọn kiện này.

Nhưng vào lúc này, ngọc bội trong tay lại hơi run rẩy, tựa hồ là không muốn trở về trên giá!

Tần Phong thấy vậy, vội vàng dùng tay nắm chặt, ngọc bội mới ngừng run rẩy.

"Công tử, ngươi làm sao vậy?" Nam tử hỏi.

"Không có gì, ta chính là muốn thử đem văn khí rót vào ngọc bội này, nhìn xem có phản ứng gì hay không, bất quá xem ra, là ta nghĩ nhiều rồi." Tần Phong lắc đầu, lại xem xét bảo khí khác trên giá.

Khoảng một nén nhang sau, hắn mới thở dài một hơi nói: "Toàn là một ít thứ nhìn không ra công dụng."

Nam tử nhận tiền nghe vậy, hảo tâm nhắc nhở: "Công tử không bằng đi chọn lựa cái khác, có một ít bảo khí ta vẫn biết công năng, cho dù chính ngươi không dùng được, cùng lắm thì sau này đổi cho người khác."

"Thôi vậy, dù sao ta cũng liệu đến sẽ là kết quả này, vừa lúc

trong nhà ta có một cái quạt bảo, còn thiếu một cái mặt dây chuyền, ta thấy ngọc bội này không tệ, liền chọn nó đi." Tần Phong giả vờ bộ dạng bất đắc dĩ.

"Công tử, thật sự không cần suy nghĩ thêm sao?"

"Không cần." Tần Phong lắc đầu thở dài hướng lầu dưới đi đến, trong lòng lại vui như nở hoa, hắn đã muốn tìm một chỗ không người, thử xem hiệu quả di hình hoán ảnh kia!

Chương 94: Thập Nhị Thần Binh

Thạch Tử Minh thấy Tần Phong bước ra khỏi Tàng Bảo Các, nhướn mày hỏi: "Chọn được bảo khí vừa ý chưa?"

Tần Phong lắc đầu, bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

Nghe vậy, Thương Phi Lan chớp chớp đôi mắt xanh, như có điều suy nghĩ.

"Không sao, đợi sau này ngươi có cơ hội đến đế đô, có lẽ có thể tìm người của Thần Công Phường làm một kiện bảo khí.

Chỉ cần ngươi có thể cung cấp cho bọn họ vật liệu quý hiếm, và đủ tiền, cho dù là cao giai bảo khí bọn họ cũng có thể làm ra cho ngươi." Thạch Tử Minh an ủi.

"Thật hay giả?" Tần Phong trừng lớn hai mắt, hắn vẫn luôn cho rằng cao giai bảo khí là bảo vật do trời đất tự nhiên hình thành, lại không ngờ còn có thể chế tạo nhân tạo?

"Ta lừa ngươi làm gì? Còn nhớ vị Thương Tiên đại nhân mà chúng ta gặp mấy ngày trước không?"

Tần Phong gật đầu, người đàn ông xuất hiện mang theo áp lực kia, hắn đương nhiên có ấn tượng, nhưng mấy ngày nay lại không gặp lại trong Trảm Yêu ti, chẳng lẽ đã rời đi?

"Năm đó Thương Tiên Tư Mã Không, khi chưa bước vào cảnh giới Thương Ý tầng thứ năm Vạn Thần Cảnh, từng mang theo thiên ngoại vẫn thiết và thi thể yêu thú Lục Chuyển Kiếp Lực trở lên, đi tìm một lão gia gia trong Thần Công Phường để rèn một cây

thương.

Lão gia gia kia rất lợi hại, hai tay khéo léo như thần, có năng lực hóa mục nát thành thần kỳ.

Ông ta dùng vật liệu mà Thương Tiên mang đến, rèn suốt hơn một tháng, thương thành hình, một đạo hồng quang đâm thủng mây xanh, lôi đình cuồn cuộn.

Ngày hôm đó, cũng là ngày mà Thập Nhị Thần Binh cuối cùng của Thần Công Phường - Thiên Vân Thương xuất thế." Thạch Tử Minh hâm mộ nói.

"Thập Nhị Thần Binh?" Tần Phong tò mò hỏi.

"Thần Công Phường rèn vô số bảo khí, trong đó lấy mười hai món binh khí làm đầu, đó chính là Thập Nhị Thần Binh.

Chúng đều là cao giai bảo khí, có linh tính, uy lực kinh người, khi xuất thế, đều sinh ra dị tượng.

Trong đó có một món vũ khí là roi, nghe nói sau khi xuất thế, đã chiêu dẫn lôi đình trên trời, đánh suốt hai nén nhang, đám mây sấm sét mới tiêu tan.

Lại còn nghe nói có một cây chiến chùy, sau khi xuất thế, lại phát ra tiếng trống chấn động, vang vọng mây xanh, chín tiếng sau mới trở lại yên tĩnh."

Tần Phong tưởng tượng ra cảnh tượng đó, chỉ cảm thấy kỳ dị phi phàm: "Nếu ta cũng có thể sở hữu một kiện thần binh như vậy thì tốt rồi."

Nghe vậy, Thạch Tử Minh vỗ vai hắn: "Tiểu tử, còn chưa tỉnh ngủ à? Thần binh như vậy, làm sao có thể nhận ngươi làm chủ?"

"Ừm..."

Hình như cũng có lý... Tần Phong giật giật khóe miệng: "Nếu kỹ thuật rèn của Thần Công Phường lợi hại như vậy, Thạch đại nhân sao không đi rèn cho mình một kiện bảo khí."

"Nếu ta có tài lực này, còn cần ngươi nhắc nhở?" Thạch Tử Minh khinh thường nói.

Ồ, hóa ra là không có tiền.

Thạch Tử Minh tuy là ti chính Trảm Yêu ti một thành, nhưng ti chính ở những nơi khác nhau, bổng lộc cũng hoàn toàn khác nhau.

Đương nhiên, chủ yếu là, tên này đã tiêu hết phần lớn tiền vào kỹ viện và rượu.

"Chuyện ở Tề Nguyên thành đã xử lý xong, chúng ta khi nào thì khởi hành trở về?" Thương Phi Lan thản nhiên hỏi.

"Ta bất cứ lúc nào cũng được, xem tiểu tử này thôi." Thạch Tử Minh liếc nhìn Tần Phong.

"Hai vị chờ thêm chút nữa, ta còn đang đợi địa khế của Tổng đốc phủ, hơn nữa ta vừa vặn có chút đồ rơi ở tửu lâu, đợi ta quay lại lấy."

...

Tần Phong vội vàng chạy về tửu lâu, đương nhiên không phải vì hắn thật sự đánh rơi đồ, mà là hắn muốn nhanh chóng kiểm chứng năng lực của Kỳ Môn Bát Quái Ngọc, vì vậy muốn tìm một nơi không người.

Do thời gian đang là giờ Tỵ, không phải thời gian trả phòng buổi sáng, cũng không phải thời gian ăn cơm trưa, nên trong tửu lâu không có ai.

Tiểu nhị tửu lâu lại gặp Tần Phong, kinh ngạc nói: "Tần y sư,

ngài đây là?"

"Ta có đồ rơi trong phòng, bây giờ trong phòng đó không có ai chứ?"

"Không có ai, bên này sợ ngài còn muốn ở lại, nên phòng đó cố ý giữ lại cho ngài, có cần tiểu nhân dẫn ngài lên không?"

"Không cần! Ta tự mình vào tìm là được, ngươi bận việc của ngươi đi."

Tần Phong vội vàng lên lầu, lại không chú ý, chỗ rẽ cầu thang, cạnh bàn gần góc tường đang ngồi ba bóng người.

Một người là thiếu niên tuấn tú, môi hồng răng trắng, mặc một bộ đồ trắng, đầu buộc băng đô màu đen.

Hắn đeo một cái hộp gỗ lớn, trên mặt hộp gỗ khắc họa hoa văn tinh xảo, mơ hồ có thể nhìn ra hình dạng thanh kiếm.

Một người là trung niên gầy gò, để râu quai nón, tóc ngắn đen trắng xen kẽ, áo choàng màu xám rộng lớn khoác bên ngoài, bên trong là một bộ đồ đen.

Ngực áo hắn mở rộng, băng đô màu đen quấn quanh thân hình rắn chắc.

Mà người cuối cùng, lại là Thương Tiên Tư Mã Không mặc áo xanh, khoác áo choàng đen!

Ba người đang uống rượu trên bàn, kỳ lạ là, tiểu nhị trong tửu lâu như thể căn bản không nhìn thấy mấy người này, căn bản không có ý định lên chào hỏi.

Tư Mã Không nhắm mắt cung kính nói: "Đại nhân sao lại đến đây?"

Trung niên gầy gò bưng chén rượu lên, uống một hớp rồi

chậm rãi đáp: "Vừa vặn có chút việc cần xử lý, nghe nói nơi này xuất hiện họa loạn cấp Giáp, tiện đường đến xem một chút.

Kết quả thế nào?"

"Trấn Long bia đã về vị trí cũ, nhưng lại để cho địch nhân chạy thoát, thực lực đối phương không đơn giản, hơn nữa đã sớm có mưu đồ.

Nếu không phải Thiên Giám quốc sư bói toán, Tề Nguyên thành chắc chắn sẽ bị lật đổ." Tư Mã Không trầm giọng nói.

"Ừm." Trung niên gầy gò không nói gì thêm.

Lúc này, thiếu niên tuấn tú khịt mũi coi thường: "Nói đi nói lại, vẫn là do thực lực không đủ.

Nếu ta có mặt, bọn họ một tên cũng đừng hòng chạy thoát."

Đối với sự mạo phạm của thiếu niên, Tư Mã Không không để ý: "Những năm gần đây, quỷ ma hoành hành, yêu ma càng ngày càng ngang ngược, lúc Tề Nguyên thành xảy ra họa loạn.

Lại có hai tòa thành nhỏ gặp phải tai họa bị xâm chiếm, sau khi ta đưa Trấn Long bia về vị trí cũ, liền đi xem xét, kết quả không một ai sống sót." Giọng nói mang theo chút tiếc nuối và tự trách.

"Thế đạo này, chúng ta không thể chu toàn mọi mặt, vì đại nghĩa, hy sinh nhỏ là điều khó tránh khỏi." Trung niên gầy gò ngửa đầu uống một hớp rượu, thở nhẹ một hơi.

Nghe vậy, thiếu niên tuấn tú nhướng mày, hào khí ngất trời: "Đợi ta sau này quét sạch yêu ma quỷ quái trong Đại Càn, chuyện như vậy sẽ không xảy ra nữa.

Các ngươi cứ chờ xem."

Trung niên gầy gò và Thương Tiên cụng ly, không để ý tới.

Thiếu niên thấy vậy liền sốt ruột: "Các ngươi còn coi thường ta, ta sẽ trở mặt đấy!"

Vừa dứt lời, trung niên gầy gò và thiếu niên đồng thời ngẩng đầu nhìn về phía lầu hai, Tư Mã Không nhắm mắt dường như cũng cảm nhận được điều gì, thần sắc hơi biến đổi.

Trong phòng, Tần Phong rót văn khí vào Kỳ Môn Bát Quái Ngọc, đợi nửa ngày, lại vẫn không thấy phản ứng.

"Đây là tình huống gì?"

Tần Phong nhíu mày, chỉ cảm thấy là do văn khí mình rót vào quá ít, vì vậy liều mạng bắt đầu thúc giục văn khí trong cơ thể.

Cho đến khi văn khí trong cơ thể hắn sắp cạn kiệt, ngọc bội mới có phản ứng.

Chỉ thấy bát quái đồ trên mặt ngọc bội phát ra một đạo kim quang nhàn nhạt, đồ án âm dương ngư chuyển động.

Không bao lâu, dưới chân Tần Phong, liền xuất hiện một vòng tròn có bán kính khoảng hai tấc.

Nhìn kỹ, đồ án vòng tròn lại giống hệt bát quái đồ trên ngọc bội!

Chương 95: Sơn hà hỏi họ ta tên ta, Ngũ nhạc nghênh đón

Tần Phong chớp chớp mắt, quan sát một hồi bát trận đồ dưới chân, như có điều suy nghĩ.

“Chẳng lẽ năng lực di hình hoán ảnh của ngọc bội này chỉ có thể thi triển trong quang trận này thôi sao?”

Sắc mặt hắn có chút kỳ quái, vòng tròn nhỏ như vậy, cho dù di hình hoán ảnh thì có tác dụng gì?

Chẳng lẽ muốn hắn giống như nam chính trong phim Ma trận, mỗi lần đều hơi lay động thân thể để tránh né công kích của đối phương?

Không đúng, vạn nhất địch nhân đánh một chiêu AOE tới thì làm sao bây giờ.....

Tần Phong giật giật khóe miệng, cẩn thận suy nghĩ một hồi, cũng chỉ nghĩ ra được một công dụng —— đó chính là tương lai khi cùng nương tử ân ái, vốn dĩ nàng ở trên, sau đó mình thi triển một cái di hình hoán ảnh, trong nháy mắt liền đổi lên trên nàng.....

Nghĩ như vậy, hình như còn..... có cái mẹ gì dùng!

“Thôi vậy, có lẽ là bởi vì văn khí của ta không đủ, cho nên quang trận triển khai chỉ có lớn như vậy, chờ sau này cảnh giới tăng lên, đại khái là có thể tạo ra quang trận lớn hơn.

Trước tiên thử xem chiêu di hình hoán ảnh này.”

Tần Phong đi đến bên giường, cầm lấy một cái gối đầu đặt ở

bên chân, đáng giá nhắc đến là, quang trận này lấy hắn làm trận tâm, cho nên cũng có thể di chuyển theo hắn.

Tần Phong hít sâu một hơi, dẫn động thần niệm, chỉ thấy bát quái đồ trong kim quang trận dưới chân lóe lên một đạo bạch quang, hắn trong nháy mắt liền hoán đổi vị trí với cái gối đầu kia!

Tuy rằng chỉ có hai tấc khoảng cách……

Thử nghiệm thành công, Tần Phong còn chưa kịp vui mừng, chỉ cảm thấy đầu nặng chân nhẹ, thân thể lảo đảo một cái ngồi xuống bên giường.

Hắn vạn vạn không ngờ tới, chỉ thi triển một lần di hình hoán ảnh mà thôi, đã khiến hắn suy yếu đến mức này.

Bất quá cũng may, ít ra không giống như lúc sử dụng bản mệnh chân giải, trực tiếp lâm vào hôn mê.

“Kỳ môn bát quái ngọc này quả thực là bảo bối, nhưng với năng lực hiện tại của ta, còn chưa thể phát huy ra uy năng chân chính của nó.”

Tần Phong vốn còn muốn thử chiêu bát quái dịch vị kia, bất quá sự tình đã đến nước này cũng chỉ có thể thôi.

Thu ngọc bội vào trong Tu Di giới, hắn thở nhẹ một hơi, nghỉ ngơi một lát, mới coi như hồi phục tinh thần.

Bốp bốp bốp!

Tiếng gõ cửa vang lên, ngoài cửa vang lên tiếng của tiểu nhị: “Tần y sư, Tổng đốc phủ có đại nhân đến tìm ngài!”

Địa khế của ta tới rồi?

Tần Phong thần sắc vui mừng, chạy chậm mở cửa phòng, chỉ thấy tiểu nhị phía sau đi theo một nam tử mặc quan phục, chính là

người trước đó đã gặp ở đại sảnh Trảm Yêu ti.

“Tần công tử, đây là ba tấm địa khế của Trung Thiên nhai, mời ngài nhận lấy.” Quan viên đưa tới.

Tần Phong nhận lấy địa khế, trong lòng vui như nở hoa: “Đại nhân, sao lại phải phiền toái ngài tự mình đưa tới một chuyến, chi bằng ta mời ngài uống vài chén?”

Quan viên khoát tay: “Tần y sư hảo ý, tại hạ xin lĩnh, chỉ là hiện tại trong thành Tề Nguyên bách sự phồn mang, thật sự không có thời gian, sau này sẽ tìm cơ hội khác vậy.”

Nói xong, quan viên cáo từ rời đi.

Tần Phong cung kính tiễn quan viên, lại đuổi tiểu nhị đi, cầm ba tấm địa khế lên xuống quan sát, yêu thích không buông tay, không hề khoa trương mà nói, chỉ riêng ba tấm địa khế này, ít nhất cũng đáng giá mười mấy vạn lượng bạc!

Hơn nữa muốn mua địa khế trong thành Tề Nguyên, còn không thể chỉ dùng tiền để cân nhắc, còn phải có quan hệ!

Cẩn thận cất địa khế vào trong Tu Di giới, Tần Phong bước ra khỏi phòng, bước đi với bước chân vui vẻ.

Vốn dĩ hắn còn không muốn đến thành Tề Nguyên, lại không ngờ chuyến đi này, thu hoạch lại phong phú như vậy.

Không chỉ tu vi đột nhiên tăng mạnh, còn ngoài ý muốn có được một khối bảo ngọc và ba tấm địa khế.

Lúc này, hắn nhịn không được tâm tình kích động, không khỏi ngâm nga khúc hát của kiếp trước: “Sơn hà hỏi ta họ ta tên, Ngũ nhạc nghênh đón, kiếm quang chiếu huyết kinh phá giang hồ sóng lặng.

Nhân sinh trên đường có mấy phần ái hận tùy tâm, nguyện phiên vân phúc vũ, nguyện loạn thế bất kiến đao binh.

Nhật nguyệt vấn..... Ặc."

Tần Phong đi xuống lầu, tiếp đó tiếng nói dừng lại, thời điểm này sao lại có người đến uống rượu rồi, còn là một thiếu niên lang, thật xấu hổ.....

Bất quá cũng phải nói, thiếu niên lang này trông khá tuấn tú, có thể so sánh với nhị đệ nhà mình.

Nhìn thần tình kỳ quái của thiếu niên lang, Tần Phong nhướng mày hỏi: "Làm sao vậy, tiểu đệ đệ, muốn học ca hát với ca ca sao?"

Chỉ cần ta không xấu hổ, người xấu hổ chính là người khác!

"Tiểu đệ đệ?!" Bạch y thiếu niên trừng lớn hai mắt, khóe mắt bởi vì phẫn nộ mà khẽ run rẩy, tiếp đó mộc hạp sau lưng hắn rung động một trận, hoa văn kỳ lạ kia sáng lên bạch quang, đi kèm theo đó là tiếng kiếm minh chói tai!

Khoảnh khắc điện quang hỏa thạch này, Tần Phong chỉ cảm thấy trong lòng run lên, giống như trong nháy mắt, sẽ bị thiếu niên cách đó không xa, chém đầu!

Ngay lúc này, một bàn tay to lớn thô ráp ấn lên mộc hạp, tiếng kiếm minh đột nhiên im bặt, uy áp khiến người ta kinh hãi kia cũng tan biến.

Còn có người khác?

Do nguyên nhân góc nhìn, vị trí của Tần Phong chỉ có thể vừa vặn nhìn thấy thiếu niên lang ngồi ở mép ngoài cùng.

Hắn cẩn thận từng li từng tí một bước xuống một bậc thang, nửa người trên hơi nghiêng về phía trước, nhìn sang.

Người ấn giữ mộc hạp là một trung niên gầy gò tóc đen trắng xen lẫn, mà ở một bên khác, còn có một người..... lại là Thương tiên!

Tần Phong ngây người, tại sao Thương tiên, một trong Thập Nhị Thần Kiếm đại danh đỉnh đỉnh của Đại Càn triều, lại ngồi cùng một chỗ với hai người này?

Thiếu niên lang này nhất định cũng là nhân vật lợi hại!

Ánh mắt hắn dời xuống, nhìn về phía eo của bạch y thiếu niên, nơi đó quấn một dải lưng vân văn Thanh Vân lãng do Dục Tú phường kinh đô chế tác, mà bên phải dải lưng, còn treo một khối lệnh bài.

Hoa văn hồng liên, ba ngôi sao, là Hồng Liên tam tinh lệnh của Trảm Yêu ti!

Mà ở vòng ngoài cùng của lệnh bài, còn dát một số bạch kim thạch giống như tinh thần.

Tần Phong hít sâu một hơi, tuy rằng hắn không nhìn rõ số lượng bạch kim thạch nhỏ bé kia, nhưng hắn có thể khẳng định có ba mươi sáu viên!

Bởi vì đây là Tam Thập Lục Tinh lệnh của Trảm Yêu ti Đại Càn!

Bạch y thiếu niên lang tuấn tú này, lại là một Tam Thập Lục Tinh!

Ực!

Tiếng nuốt nước miếng vào lúc này, đều trở nên đặc biệt chói tai.

Vừa rồi ta lại dám khẩu thị thiếu niên lang này, ai cho ta dũng

khí? Lương Tĩnh Như sao.

“Tần y sư, ngài đây là muốn đi rồi sao?” Tiểu nhị đột nhiên tiến lên chào hỏi.

Tần Phong hoàn hồn, hắn cười gượng một tiếng: “Phải, chuyện bên này đã xử lý xong, chuẩn bị trở về.”

“Vậy tiểu nhân không tiễn ngài nữa, lần sau nếu như lại đến thành Tề Nguyên, cứ việc đến tửu lâu chúng ta.

Chưởng quầy đã dặn dò, chỉ cần là ngài đến, vậy thì không thu phí!”

“Tốt……” Tần Phong bình phục tâm tình, chậm rãi đi xuống lầu, trong lúc đó còn không ngừng dùng dư quang đề phòng ba người bên cạnh.

Bất quá cũng may, cho đến khi hắn bước ra khỏi cửa tửu lâu, ba người kia cũng không có động tĩnh gì.

Chỉ là bạch y thiếu niên kia vẫn luôn nhìn chằm chằm hắn, ánh mắt khá là bất thiện.

Tần Phong ra khỏi tửu lâu, tránh khỏi tầm mắt của ba người, tiếp đó liền chạy như bay về phía Trảm Yêu ti.

Trước đó, hắn đã nói với Thạch Tử Minh hai người, chờ mọi chuyện xử lý xong, sẽ tập hợp lại ở Trảm Yêu ti.

Tửu lâu cách Trảm Yêu ti không xa, chạy qua mấy con phố liền đến.

Quay qua một góc đường liền thấy, ngoài cửa lớn Trảm Yêu ti, Thạch Tử Minh hai người đã ngồi trên lưng ngựa chờ đợi.

“Tiểu tử, đồ đạc đều lấy được rồi chứ?” Thạch Tử Minh hỏi.

“Nhanh, nhanh kéo ta lên ngựa!” Tần Phong kêu lên sốt ruột.

“Làm sao vậy?” Thạch Tử Minh không hiểu ra sao, nhưng vẫn dùng bàn tay bóng đen, một phát nắm hắn lên lưng ngựa.

Thương Phi Lan liếc mắt màu xanh nhạt, dường như có chút thất vọng, mà màu hồng trên vành tai nàng cũng dần dần biến mất.

“Không kịp giải thích rồi, nhanh lái xe..... Không đúng, nhanh xuất phát, chạy về thành Tấn Dương!” Tần Phong thở hổn hển.

Thạch Tử Minh và Thương Phi Lan liếc nhau, cũng không hỏi nhiều.

Dây cương giơ lên, chỉ nghe tiếng vó ngựa hí vang, ba người bước lên đường về nhà.

.....

Trong tửu lâu, bạch y thiếu niên bất mãn nói: “Tại sao không cho ta ra tay, dạy dỗ tên kia một chút, hắn lại dám gọi ta là tiểu đệ đệ!

Không chỉ như thế, cái gì mà sơn hà hỏi ta họ ta tên, Ngũ nhạc nghênh đón, thật sự là cuồng đến mức không có giới hạn.”

Trung niên gầy gò cười cười, trong miệng cũng lặp lại lời bài hát: “Nguyện phiên vân phúc vũ, nguyện loạn thế bất kiến đao binh sao, là một tiểu tử thú vị.....

Tư Mã Không, ngươi có quen hắn không?”

Thương tiên gật đầu: “Địch nhân bị đánh lui, bá tánh trong thành lại như cũ chịu tai họa trùng, chúng y sư bó tay hết cách, là Trảm Yêu ti thành Tề Nguyên tìm đến người này, mới hóa giải được nguy cơ.”

Trung niên gầy gò dùng ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn: “Y sư, Văn Thánh đạo thống, vừa rồi khí cơ ba động kia, thú vị..... Tiểu nhị, tính tiền!”

Tiểu nhị nghe thấy tiếng gọi, vội vàng chạy tới: “Khách quan, bàn này của ngài tổng cộng tiêu hết.....”

Bạch y thiếu niên để lại bạc, ba người đứng dậy rời đi.

Cho đến khi ba người đi xa, tiểu nhị gãi gãi đầu, vẻ mặt nghi hoặc: “Kỳ quái, lúc trước, sao ta lại không chú ý tới ba người này nhỉ.”

Chương 96: Bạch y công tử hào phóng

Trăng treo cao, ánh sao lấp lánh, đêm nay trước cửa Vọng Nguyệt Cư vô cùng náo nhiệt, chỉ vì hôm nay là ngày đấu giá Tiên Nhân Túy!

Do rượu của Vọng Nguyệt Cư đã nổi tiếng trong thành, thêm vào đó là sự tuyên truyền không mệt mỏi của Bành chưởng quầy, nên các thương gia quyền quý trong thành từ lâu đã mong chờ loại rượu Tiên Nhân Túy bí ẩn này.

Để thu hút thêm nhiều người, tạo dựng danh tiếng, Bành chưởng quầy đã không chọn đấu giá Tiên Nhân Túy ở tầng ba của tửu lâu, mà trực tiếp bán đấu giá ngay trước cửa tửu lâu!

Bằng cách này, ngay cả những người dân bình thường không có tiền, vì muốn xem náo nhiệt và mới lạ, cũng nhao nhao kéo đến, muốn xem thử Tiên Nhân Túy rốt cuộc là loại rượu gì, mà lại gây ra động tĩnh lớn như vậy.

Nhìn thấy các thương gia quyền quý lần lượt an vị, Bành chưởng quầy lau mồ hôi trên trán hỏi: “Đại thiếu gia vẫn chưa về Tần phủ sao?”

Tiểu nhị lắc đầu: “Mấy ngày nay ta ngày nào cũng đến Tần phủ, nhưng đại thiếu gia bị người của Trảm Yêu ti mang đi rồi, vẫn chưa trở về.

Chưởng quầy, hay là chúng ta hoãn đấu giá lại đi?”

“Không hoãn được..... Thời gian đấu giá đã thông báo từ lâu

rồi, các thương gia quyền quý cũng luôn chờ đợi ngày này, nếu có thể hoãn ta còn đợi đến bây giờ sao?

Thôi, cứ như vậy đi.” Bành chưởng quầy hít sâu một hơi, bước ra trước mặt mọi người.

Hắn nhìn lướt qua đám đông đen nghịt, sau đó ra hiệu cho tiểu nhị bưng Tiên Nhân Túy lên.

Nói chung, trước khi đấu giá chắc chắn phải để người chủ trì thổi phồng tuyên truyền một phen, nhưng lúc đầu khi Tần Phong và Bành chưởng quầy đưa ra ý tưởng đấu giá đã đặc biệt dặn dò, rượu thơm không sợ ngõ sâu, không cần phải nói nhiều, để bọn họ ngửi một cái là được.

Vì vậy, Bành chưởng quầy không nói nhiều, chỉ mở nắp vò rượu ra.

Trong nháy mắt, hương rượu tỏa ra bốn phía, say lòng người.

“Thơm quá!”

“Đúng vậy.”

Mọi người đều lộ ra vẻ mặt say mê.

Bành chưởng quầy thấy vậy, mỉm cười, sau đó lại đậy nắp vò rượu lại, nhưng hương thơm tỏa ra lại kéo dài không dứt.

Các thương gia quyền quý không còn kìm nén được sự kích động, hô lên: “Bành chưởng quầy, khi nào thì bắt đầu đấu giá?”

“Đúng vậy, đừng câu giờ nữa, giá khởi điểm là bao nhiêu?”

“Mọi người bình tĩnh đừng nóng! Tiên Nhân Túy là trân phẩm của Vọng Nguyệt Cư, từ khi ủ rượu đến thành phẩm cuối cùng, cần phải trải qua nhiều công đoạn, tốn rất nhiều thời gian và nhân lực, cho nên……”

Bành chưởng quầy mỉm cười, giơ một ngón tay ra: “Rượu này giá khởi điểm là một trăm lượng!”

Nghe vậy, đám đông hít một hơi lạnh, một trăm lượng bạc, đó là khái niệm gì? Họ phải mất mấy chục năm mới tích cóp được!

Bành chưởng quầy nhìn thấy vẻ mặt của mọi người, trong lòng cũng có chút bất an, hắn thật sự chưa từng nghe nói có loại rượu nào có thể bán được một trăm lượng bạc.

Tuy nhiên, giá khởi điểm này không phải do hắn định, mà là do đại thiếu gia trước đó đã nói với hắn, nên hắn chỉ có thể làm theo.

Các thương gia quyền quý nhìn nhau, bầu không khí nhất thời trở nên kỳ lạ.

Nhưng bọn họ không hề bị giá cả dọa sợ, ngược lại nhao nhao bắt đầu ra giá.

“Một trăm năm mươi lượng!”

“Hai trăm lượng!”

Tiếng hô giá vang lên liên tục, không bao lâu giá của Tiên Nhân Túy đã được nâng lên năm trăm lượng.

Bành chưởng quầy thở phào nhẹ nhõm, nếu lần đấu giá này bị hắn làm hỏng, hắn thật sự không biết phải ăn nói với đại thiếu gia như thế nào.

Theo giá đấu giá ngày càng cao, một thương gia dường như nhìn thấy cơ hội kinh doanh của loại rượu này, cắn răng, hô to: “Một ngàn lượng!”

Giá này vừa ra, xung quanh lập tức yên tĩnh lại, dường như có thể nghe thấy tiếng kim rơi.

Những người khác nghe vậy, đều nhìn nhau, lắc đầu, chỉ là một vò rượu, bỏ ra nhiều tiền như vậy, hoàn toàn không cần thiết.

Bọn họ từ bỏ.....

Thương gia hô giá một ngàn lượng thấy vậy, thở phào nhẹ nhõm, hắn có thể nhìn ra giá trị của loại rượu này, sau khi mang đến Thiên Thành vận hành một phen, bán lại, tuyệt đối có thể nâng giá này lên gấp mấy lần!

Nhưng đúng lúc hắn cảm thấy nắm chắc phần thắng, một giọng nói không đúng lúc vang lên: “Hai ngàn lượng!”

“Cái gì?!” Thương gia nhìn theo tiếng nói, người hô giá là một bạch y công tử trước đó chưa từng lên tiếng, dung mạo thanh tú tuấn tú, khí độ bất phàm.

Mà bạch y công tử chính là Nhã An!

Bành chưởng quầy nuốt nước miếng, muốn giữ vững tâm trạng kích động, nhưng vẻ vui mừng trên mặt lại không thể che giấu được.

Hai ngàn lượng, đó là lợi nhuận gần năm ngày của tất cả các tửu lâu cộng lại!

Từ một ngàn lượng trực tiếp tăng lên hai ngàn lượng, không còn ai lên tiếng nữa, chỉ cảm thấy người ra giá bị điên, đấu giá mà lại hô giá như vậy sao?

Bành chưởng quầy gõ búa định giá, những người hô giá khác chửi bới rồi bỏ đi.

Đám đông vẫn chưa hết hứng thú, một vò rượu bán được hai ngàn lượng, chuyện này trước đây bọn họ không dám nghĩ tới!

Nhã An sai Vương Tự nhận lấy Tiên Nhân Túy, bản thân dùng

tay trái mở nắp ngửi một hơi, không khỏi cảm thán: “Tiểu tiểu Tấn Dương thành này, lại có rượu ngon như vậy, thật sự khiến ta bất ngờ.”

Vương Tự gật đầu: “Rượu này quả thật không tệ, nhưng ra giá hai ngàn lượng, có phải là quá cao rồi không?”

“Cao?” Nhã An lắc đầu: “Còn nhớ Trích Tinh lâu ở Phụng Thiên thành không?”

“Tự nhiên là nhớ, lúc trước nếu không đi theo công tử, ta cũng không vào được nơi đó.” Vương Tự hồi tưởng.

Trích Tinh lâu, tửu lâu sang trọng nhất Phụng Thiên thành, quan viên được tiếp đón bên trong thấp nhất cũng là ngũ phẩm, hơn nữa tầng cao nhất của tửu lâu, chỉ tiếp đón hoàng thân quốc thích.

“Trong Trích Tinh lâu từng có một loại rượu, gọi là say sinh mộng tử, lúc trước từng có người muốn ra giá một vạn lượng mua, nhưng bị từ chối.

Ta từng uống say sinh mộng tử, quả thật là rượu ngon, nhưng Tiên Nhân Túy này, theo ta thấy, còn hơn cả say sinh mộng tử.” Nhã An tự tin nói.

Vương Tự và Mạc Lâm Thiên nghe vậy, nhìn nhau.

Say sinh mộng tử của Trích Tinh lâu, hai người bọn họ tự nhiên cũng từng nghe nói, đó là tiên tửu mà ngay cả Minh Đức hoàng đế cũng tán thưởng!

Nhưng đối với lời của công tử, bọn họ lại không hề nghi ngờ, cho nên mới vô cùng khiếp sợ.

“Tiên Nhân Túy này nếu như được Thiên Bảo Các tuyên truyền, sau đó đấu giá ở Phụng Thiên thành, ta tin tưởng có thể

bán được trên một vạn lượng!

Bất quá, sư phụ cũng thích loại rượu này, lát nữa khi về đế đô, vẫn nên mang cho hắn uống.

Các ngươi cất rượu đi."

"Vâng, công tử." Mạc Lâm Thiên phất tay phải, vò rượu lập tức biến mất.

Nhã An dừng một chút, lại nói: "Hôm nay đến Vọng Nguyệt Cư ăn cơm, quả thật là bất ngờ liên tục, ngoài món ăn tên là lẩu, còn có Tiên Nhân Túy này.

Ta rất hứng thú với ông chủ đứng sau nơi này, Vương Tự, ngươi nói với Bành chưởng quầy một tiếng, ngày mai giờ ngọ, ta muốn gặp mặt ông chủ của hắn, nói chuyện hợp tác."

"Vâng, công tử."

"Trời cũng không còn sớm nữa, chúng ta về Tần phủ."

Nhã An xoay người bước đi, Vương Tự và Mạc Lâm Thiên theo sát phía sau.

"Nói đến, Tần huynh đã rời đi bao lâu rồi?" Nhã An hỏi.

"Bẩm công tử, tính cả hôm nay, đã ba ngày rồi."

"Ừm." Nhã An gật đầu, như có điều suy nghĩ.

.....

Bên kia, trong đại sảnh Tần phủ, nhị phu nhân lo lắng đi tới đi lui.

"Phong nhi đã rời đi ba ngày rồi, đến bây giờ vẫn chưa về, có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không?

Ta nghe nói, bên Tề Nguyên thành, trước đó đã xảy ra tai họa cấp Giáp.....

Đứa nhỏ này cũng thật là, lúc này lại muốn đi đến đó."

Tần Kiến An an ủi: "Con cái lớn rồi, ra ngoài kiến thức một chút cũng tốt, phu nhân không cần phải lo lắng như vậy."

Nhị phu nhân nghe vậy, nhíu mày, chống nạnh, chỉ thẳng vào mũi hắn nói: "Ngươi còn có mặt mũi nói, mấy ngày trước nguy hiểm như vậy, ngươi lại đi đâu, trưa nay mới về!

Ta thấy Phong nhi, chính là giống ngươi, luôn khiến ta phải lo lắng!

Đúng rồi, lần này ra ngoài làm ăn, lại thua bao nhiêu lượng bạc?"

Tần Kiến An cứng đờ người, vội vàng chuyển chủ đề: "Phu nhân nói đúng, tiểu tử Phong nhi này, đúng là có chút không khiến người ta bớt lo, chờ nó về, ta và nàng cùng nhau, nói chuyện với nó cho rõ!"

Ngay lúc này, bên ngoài cổng Tần phủ, truyền đến giọng nói mà bọn họ ngày đêm mong nhớ.

"Ta về rồi!"

Chương 97: Trò chuyện dưới trăng

Tần Phong ba người ngựa không dừng vó, cuối cùng cũng đến được Tấn Dương thành trước khi đêm xuống.

Tần Phong cũng không trì hoãn, sau khi tạm biệt Thạch Tử Minh và Thương Phi Lan, liền vội vã trở về Tần phủ.

“Ba ngày không gặp, không biết người nhà có nhớ ta không.”

Cọt kẹt!

Ngay lúc này, cửa lớn Tần phủ bị đẩy ra, Tần Phong bước vào, lúc đầu lại không nhận ra người mở cửa là ai, không khỏi giật mình.

“Cô gia.” Một tiếng chào hỏi đột ngột vang lên.

Tần Phong giật nảy mình, lần theo tiếng nói nhìn sang, hóa ra là Hắc Thán Đầu...

Hắn nhếch mép: “Sau này vào buổi tối, ngươi có thể thay một bộ y phục màu trắng được không?”

Hình Thịnh không hiểu: “Bộ y phục đen này có vấn đề?”

Chẳng phải là có vấn đề sao, ngươi suýt chút nữa thì tàng hình rồi... Tần Phong nhếch mép, vừa định nói gì đó, tiếng bước chân dồn dập truyền vào tai.

“Phong nhi, con rốt cuộc cũng đã về.” Người lên tiếng trước là nhị nương, hốc mắt hơi đỏ, tuy rằng trước đó không lâu bà còn

oán trách ở đại sảnh, nhưng khi thật sự gặp được người, sự quan tâm và nhớ nhung luôn lấn át tất cả những cảm xúc khác.

“Đại ca.” Nhị đệ cười chào hỏi.

Tần Phong mở song đồng nhìn sang, thần sắc kinh ngạc, ba ngày không gặp, kình khí trong cơ thể nhị đệ càng thêm cường thịnh, xem ra đột phá đến lục phẩm cảnh giới, chỉ là chuyện sớm muộn.

Quả nhiên là thiên phú dị bẩm... Tần Phong thầm cảm thán, gật đầu đáp lễ: “Không tệ, xem ra mấy ngày nay đệ cũng không lười biếng tu luyện.”

Hình Thịnh ở bên cạnh nghe vậy, bổ sung: “Nhị công tử hiện tại đối với kình khí nắm giữ xa không phải lúc trước có thể so sánh, cho dù là ta, cũng chưa chắc có thể chiếm được tiện nghi trong tay hắn.”

Tần Phong trầm ngâm.

Ngay lúc này, một trận hương thơm bay vào mũi, hắn nhìn về phía trước, chỉ thấy một mỹ nhân mặc lam y.

“Cô gia.” Lam Ngưng Sương khẽ chào hỏi, lông mày hơi giãn ra, một tảng đá trong lòng nàng cũng rốt cuộc rơi xuống.

Tần Phong đánh giá mỹ nhân trước mặt, quan tâm nói: “Lam cô nương, cho dù muốn liều mạng tăng tiến tu vi, cũng phải chú ý nghỉ ngơi, ngươi xem ngươi, trong đồng tử đều xuất hiện tia máu rồi.”

Lam Ngưng Sương nghe vậy, một mảnh đỏ ửng leo lên gò má, nhưng lại bị màn đêm che giấu rất tốt, nàng vội vàng quay đầu đi: “Tiểu thư bên kia còn có việc tìm ta, chờ một chút nếu cô gia có thời gian, không bằng đi thăm tiểu thư một chút.”

Nói xong, nàng liền vội vàng rời đi.

Gấp gáp như vậy sao... Tần Phong không hiểu.

Bất quá, sau khi xem xét kình khí trong cơ thể nhị đệ, Hình Thịnh và Lam Ngưng Sương, hắn phát hiện ba người bọn họ đều đã sắp tu luyện đến đỉnh phong Thần Vũ thất phẩm.

Nếu không đột phá đến lục phẩm, huyết khí trong cơ thể ba người bọn họ sẽ không thể ngưng luyện thành kình khí.

“Bọn họ chỉ thiếu một cái, không biết ta có thể giúp bọn họ tìm được hay không.” Tần Phong xoa cằm, cúi đầu trầm tư.

“Khụ khụ.”

Không lâu sau, một tiếng ho khan cắt ngang dòng suy nghĩ của hắn.

Tần Phong ngẩng đầu nhìn lên, chính là lão cha không đáng tin cậy kia, hắn nhếch mép lên tiếng chào hỏi: “Cha, con đã về.”

Tần Kiến An hừ một tiếng bằng mũi, sau đó sắc mặt lập tức trầm xuống: “Phong nhi, con lớn như vậy rồi, cũng không biết để nhà bớt lo lắng.

Bên ngoài thế đạo loạn lạc như vậy, con còn chạy loạn khắp nơi, hôm nay ta nhất định phải dạy dỗ con thật tốt.”

Lời còn chưa dứt, hắn đã bị nhị nương cau mày kéo ra: “Phong nhi mới vừa trở về, chính là lúc cần nghỉ ngơi, lão ở đây nói nhăng nói cuội cái gì.”

Tần Kiến An há hốc mồm, chuyện này không giống như đã bàn bạc ở đại sảnh lúc trước a.

“Không phải, phu nhân, lúc trước rõ ràng là nàng...”

“Cái gì mà ta, lão chẳng lẽ tối nay lại muốn ngủ phòng khách?”

Tần Kiến An lập tức bại trận, ngây người ra.

Nhị nương lại quay đầu đối với Tần Phong ân cần nói: “Đã trở về rồi, hôm nay nghỉ ngơi sớm một chút, chuyện khác ngày mai hãy nói.”

“Vâng, nhị nương.”

Mấy người hàn huyên một hồi, lần lượt rời đi.

Nhìn bóng lưng người nhà, trong lòng Tần Phong ấm áp, bất kể là thế đạo gì, ở cùng người nhà mới là điều quan trọng nhất.

Đột nhiên, Tần Phong dường như nghĩ đến cái gì, hỏi Hắc Thán Đầu ở bên cạnh: “Vì sao không thấy Nhã An bọn họ? Chẳng lẽ đã rời đi rồi?”

Không nên a, chẳng lẽ tên gia hỏa nữnam trang kia, không cần ta chữa trị cánh tay cho nàng ta sao?

Ta còn đang mong luyện tập một chút, tiện thể lén giữ lại một ít dược liệu quý giá...

Hình Thịnh đáp: “Nhã An công tử chưa rời đi, có lẽ là ra ngoài dạo chơi, bất quá mấy ngày nay, hắn ta đã phái đi bốn người.”

Tần Phong trầm ngâm, phái đi bốn người, phỏng chừng là để ra ngoài dò la tin tức, thu thập dược liệu, tên gia hỏa này, thật đúng là không chịu ngồi yên a.

Bất quá, bản thân nàng ta không đi là được rồi, còn đang mong thương lượng với nàng ta về việc hợp tác ở Tề Nguyên thành...

“Được rồi, ta biết rồi, ta đi chào hỏi tiểu thư nhà ngươi một tiếng, không có việc gì, ngươi cũng nghỉ ngơi sớm đi.”

“Vâng, cô gia.”

.....

Hồ đình Tần phủ, đêm nay trăng sáng vô cùng.

Ánh trăng trắng xóa rải xuống, chiếu lên người hai mỹ nhân mặc bạch y và lam y.

Làn da trắng nõn dưới ánh trăng, tỏa ra vầng sáng, như tuyết đầu mùa đông, trong suốt như ngọc.

“Tiểu thư, cô gia đã về.” Lam Ngưng Sương khẽ nói.

“Ừm.”

“Cô gia, chờ một chút có lẽ sẽ đến thăm người.”

“Hắn ta đến rồi.” Giọng nói lạnh lùng vang lên.

Lam Ngưng Sương nghiêng đầu nhìn về phía hành lang, quả nhiên nhìn thấy Tần Phong.

“Vậy tiểu thư, ta xin phép cáo lui trước.”

Liễu Kiếm Ly khẽ gật đầu: “Nghỉ ngơi sớm đi, mấy ngày nay ngươi lo lắng quá mức rồi.”

“Vâng, tiểu thư.” Lam Ngưng Sương dừng bước, giọng nói nhỏ như muỗi kêu, nàng đỏ mặt, cúi đầu bước nhanh rời đi, lướt qua Tần Phong.

“Lam...” Tần Phong còn muốn chào hỏi, lời còn chưa nói hết, đối phương đã đi xa.

“Gấp gáp như vậy làm gì.” Tần Phong lắc đầu, bước chân hướng hồ đình đi đến.

Nhìn dung nhan tuyệt mỹ kia, Tần Phong không khỏi cảm thán, nghĩ đến một bài thơ ở kiếp trước - Thiên thu vô tuyệt sắc, duyệt mục thị giai nhân; khuynh quốc khuynh thành mạo, kinh vi thiên hạ nhân.

Bài thơ này, dường như là được làm riêng cho Liễu Kiếm Ly.

“Ta đã về.”

“Ừm.”

Sau cuộc đối thoại đơn giản, màn đêm lại trở về yên tĩnh.

Tần Phong chắp tay sau lưng đứng cách Liễu Kiếm Ly không xa, nhìn mặt hồ trước mặt, dường như đang thưởng thức cảnh đẹp, mà trên thực tế...

Thật ngại ngùng, không biết nên nói gì... Cố lên, Tần Phong! Mỹ nhân nào ngươi chưa từng tán tỉnh? Huống chi là thê tử của mình!

Hắn hít sâu một hơi, bắt đầu tìm kiếm chủ đề trò chuyện -

“Gần đây phủ thượng có một vị công tử tuấn tú, nữ giả nam trang còn tưởng rằng ai cũng không nhìn ra, thật thú vị.”

Liễu Kiếm Ly nghiêng đầu liếc mắt nhìn, lại quay đầu về.

Sai lầm rồi, làm sao có thể nhắc đến một nữ nhân khác trước mặt một nữ nhân... Tần Phong sắc mặt cứng đờ, tiếp tục nói: “Nàng ta trước đó, kinh mạch cánh tay phải bị chấn, tình huống có chút giống với ngươi.

Nàng ta đã nhờ ta chữa trị thương thế cánh tay phải, đến lúc đó, nếu có thể thành công, vậy thương thế của ngươi cũng có hy vọng khôi phục.”

“Đa tạ.” Giọng nói bình thản như mọi ngày vang lên, nhưng

trong ngữ khí lại nhiều hơn một tia khác thường.

Chủ đề kết thúc, Tần Phong bại trận: “Vậy nếu không có việc gì, ta đi trước, không quấy rầy ngươi nghỉ ngơi.”

Liễu Kiếm Ly không đáp lại.

Tần Phong có chút chán nản, xoay người chuẩn bị rời đi.

Ngay lúc này, Liễu Kiếm Ly đột nhiên mở miệng: “Kể ta nghe về những gì đã xảy ra ở Tề Nguyên thành đi.”

Tần Phong nghe vậy trong lòng vui mừng: “Đã ngươi muốn biết, vậy ta sẽ kể cho ngươi nghe...”

Ánh trăng như nước, Tần Phong nói rất lâu.

Liễu Kiếm Ly yên lặng lắng nghe, đôi mắt vốn dĩ không gợn sóng, dường như bị ánh trăng làm tan chảy.

Chương 98: Lão bản đứng sau Vọng Nguyệt Cư

Ngày hôm sau, sau khi ăn sáng xong, Tần Phong gặp Nhã An cùng những người khác. Sau khi chào hỏi ngắn gọn, Nhã An hỏi về chuyến đi Tề Nguyên thành.

Tần Phong cũng không giấu diếm, đại khái kể lại một chút, nhưng thời gian kể lại so với tối hôm qua, chưa đến một phần mười.....

Nhã An nghe xong khẽ gật đầu: "Cũng không tệ, không làm mất mặt người đọc sách chúng ta."

Tần Phong liếc mắt, thầm nghĩ tại sao nàng nói chuyện lại ngạo mạn như vậy, chẳng lẽ nhà có mỏ vàng sao?

Ồ, nàng là thiếu đương gia của Thiên Bảo Các thành Ngọc Lâm, vậy thì không có gì lạ rồi.....

"Đúng rồi, ta muốn bàn bạc với ngươi về một việc hợp tác, không biết ngươi có hứng thú không?" Tần Phong hỏi.

"Hợp tác?" Nhã An suy nghĩ một hồi, đương nhiên nói: "Ngươi muốn hợp tác với ta mở y quán?"

Tần Phong lắc đầu: "Không phải y quán, là tửu lâu! Phía sau ngươi là Thiên Bảo Các, chắc hẳn nhân mạch rất rộng, ta vẫn luôn có một ý tưởng, đó là mở rộng tửu lâu đến các đại thiên thành, đánh bóng danh tiếng.

Hiện tại, ta đã có chút chỗ đứng ở Tề Nguyên thành, nhưng vẫn còn rất nhiều chi tiết muốn thương lượng với ngươi, dù sao

ngươi cũng kiến thức uyên bác.

Ngươi yên tâm, đợi sau này tửu lâu làm lớn, về phần chia lợi nhuận.....”

"Chậm đã." Nhã An lên tiếng cắt ngang: "Làm ăn cũng phải biết tính toán, tuy ngươi đã cứu mạng ta, nhưng ta cũng không thể vì vậy mà hợp tác với ngươi.

Hơn nữa, ngươi đã có chút thành tựu về y thuật, tại sao không kiên trì tiếp, ngược lại còn không lo chính sự?

Tam tâm nhị ý như ngươi, làm sao có thể đạt đến đỉnh cao trong một lĩnh vực nào đó?"

Hừ, nàng nói như vậy, chỉ bởi vì còn chưa biết thực lực của ta.....

Tần Phong nghĩ như vậy, lại nói: "Nói suông không bằng chứng, như vậy đi, Nhã An huynh, buổi trưa hôm nay, ta dẫn ngươi đến một nơi, đợi ngươi tự mình trải nghiệm, có lẽ sẽ thay đổi chủ ý."

Nhã An nhíu mày, nói chuyện phải trái với người này, sao hắn cứ không hiểu.

Ngay lúc này, Vương Tự bước nhanh đến bên cạnh Nhã An, ghé tai nói nhỏ vài câu.

Nhã An nghe vậy, lập tức nói: "Ta biết rồi, ngươi về nói với hắn, ta nhất định sẽ đến đúng giờ."

Nói xong, nàng lại liếc nhìn Tần Phong: "Buổi trưa hôm nay ta không dùng bữa ở Tần phủ, ngươi đi nói với nhà bếp một tiếng, không cần chuẩn bị phần của chúng ta.

Còn những gì ngươi nói trước đó..... hừ."

Một chữ "hừ" thể hiện sự khinh thường, nàng đã đưa ra câu trả lời của mình, sau đó ngẩng đầu rời đi.

Tần Phong há hốc mồm, đứng ngây người tại chỗ, hồi lâu sau mới phản ứng lại: "Rõ ràng đây là nhà ta, tại sao giọng điệu nói chuyện của nàng, lại giống như ta là khách vậy?"

"Thôi bỏ đi, dù sao nàng cũng sẽ không rời khỏi Tần phủ trong thời gian ngắn, chuyện này, từ từ cũng được."

.....

Lại qua một khoảng thời gian, tiểu nhị của Vọng Nguyệt Cư chạy đến Tần phủ, từ miệng người gác cổng biết được đại thiếu gia đã trở về, hắn thở phào nhẹ nhõm.

Dưới sự dẫn dắt của hạ nhân trong phủ, tiểu nhị nhanh chóng gặp được Tần Phong.

"Có chuyện gì?" Tần Phong nhìn dáng vẻ thở hổn hển của đối phương, tò mò hỏi.

"Bẩm đại thiếu gia, việc bán đấu giá Tiên Nhân Túy mà ngài đã sắp xếp trước đó, hôm qua đã kết thúc."

Tần Phong nghe vậy, suy nghĩ một chút, gần đây xảy ra quá nhiều chuyện, chuyện này hắn suýt nữa đã quên mất.

Nhưng với năng lực của Bành chưởng quầy, cho dù hắn không có mặt, buổi đấu giá hẳn là cũng có thể diễn ra bình thường mới đúng.

"Ừm, ta biết rồi, bán được bao nhiêu tiền?"

Tiểu nhị hưng phấn nói: "Bán được những hai ngàn lượng bạc."

"Hai ngàn lượng?" Điều này nằm ngoài dự đoán của Tần

Phong, theo phân tích ban đầu của hắn, với năng lực tiêu thụ của Tấn Dương thành, cùng lắm cũng chỉ có thể bán được một ngàn lượng.

"Ồ, là con chó lớn nào..... khụ khụ, là nhà nào mua?"

Tiểu nhị lắc đầu: "Là một vị công tử áo trắng tuấn tú, trước đây chưa từng gặp qua."

Tuấn tú, công tử áo trắng? Không thể trùng hợp như vậy chứ..... Tần Phong thần sắc kỳ quái: "Bên cạnh hắn có người khác không?"

"Có, còn có hai vị hộ vệ trung niên, một người mặc áo xám dáng người cao gầy, một người thân hình cường tráng."

Tần Phong nghe vậy nhướng mày, hai người này rõ ràng là Mạc Lâm Thiên và Vương Tự, xem ra, vị công tử áo trắng kia cơ bản đã chắc chắn là Nhã An.

"Bán rẻ rồi." Tần Phong vẻ mặt tiếc nuối, với thân phận của Nhã An, Tiên Nhân Túy nàng vừa bán ra, là có thể lãi gấp mấy lần!

"Hả?" Tiểu nhị ngẩn người, hai ngàn lượng bán một vò rượu, còn nói bán rẻ, tâm tư của đại thiếu gia quả thật là hạ nhân như hắn không thể nào đoán được.

"Thôi bỏ đi, ngươi đến đây chỉ là để nói với ta chuyện đấu giá?"

"Là như vậy, tối hôm qua vị công tử áo trắng kia sau khi mua rượu, đã phái người tìm Bành chưởng quầy, muốn thương lượng chuyện hợp tác.

Bành chưởng quầy thấy đối phương ra tay hào phóng như vậy, liền không từ chối, nhưng đại thiếu gia ngài không có ở đây, nên Bành chưởng quầy cũng không thể tự ý quyết định, chỉ có thể trì

hoãn.

Sáng nay, hộ vệ của vị công tử kia lại đến tửu lâu hỏi thăm, Bành chưởng quầy bất đắc dĩ, chỉ có thể tạm thời đồng ý, sau đó phái tiểu nhân đến xem đại thiếu gia ngài đã trở về hay chưa."

Có chuyện như vậy sao?

Tần Phong có chút dở khóc dở cười, rốt cuộc, nàng ta vẫn muốn tìm hắn hợp tác?

"Đi, đương nhiên phải đi." Tần Phong lập tức đáp ứng: "Hẹn lúc nào?"

"Giờ ngọ một khắc."

"Ta biết rồi, ngươi về trước đi, ta sẽ đến đúng giờ."

Tần Phong có chút nôn nóng, hắn thật sự muốn xem xem, khi Nhã An biết được thân phận thật sự của lão bản đứng sau Vọng Nguyệt Cư, sẽ có biểu cảm gì.

.....

Giờ ngọ đã đến, Nhã An ba người đúng hẹn mà đến, dưới sự dẫn dắt của Bành chưởng quầy, bọn họ tiến vào tửu lâu.

Lúc lên lầu, Nhã An quét mắt nhìn, ba tầng đều chật kín người, mọi người đều cụng ly, ăn uống vui vẻ.

Việc buôn bán của Vọng Nguyệt Cư này thật sự là rất tốt, xem ra lão bản đứng sau hắn là một người có năng lực, chỉ là không biết có thể chiêu mộ vào dưới trướng hay không..... Nhã An nảy sinh lòng tiếc tài.

Bành chưởng quầy dẫn ba người đến tầng ba, sau đó đẩy cửa một gian phòng sang trọng, nếu không phải hắn đã sớm giữ lại gian phòng này, tầng ba chắc chắn cũng sẽ ngồi chật kín người.

Nhã An ngồi xuống, lại thấy Bành chưởng quầy vẫn đứng, không khỏi tò mò hỏi: "Bành chưởng quầy không phải là muốn thương lượng phương thức hợp tác với ta trước, sau đó đợi lão bản của ngươi trở về, rồi chuyển cho hắn sao, tại sao không ngồi xuống?"

Bành chưởng quầy cung kính đáp: "Đại thiếu gia nhà chúng ta đã trở về, chuyện hợp tác này, đương nhiên là do hắn đích thân nói chuyện với công tử ngài."

Đại thiếu gia? Nhã An lộ ra vẻ tò mò, nàng vốn tưởng rằng, có thể kinh doanh tửu lâu thành công như vậy, ít nhất cũng phải là một người trung niên am hiểu thương đạo, không ngờ tới.....

Chờ đã, tửu lâu, đại thiếu gia.

Trong đôi mắt xinh đẹp sáng ngời của Nhã An, đồng tử hơi mở to, trong lòng nàng bỗng nhiên nảy ra một suy đoán hoang đường.

"Không, không thể nào, hẳn là ta suy nghĩ nhiều rồi." Nhã An lắc đầu.

Ngay lúc này, cửa phòng được đẩy ra, Tần Phong mỉm cười bước vào: "Xin lỗi, đến muộn một chút, Nhã An huynh sẽ không trách ta chứ?"

Chương 99: Sự đồng cảm giữa những kẻ gian thương

“Tần công tử, sao ngươi lại……” Vương Tự và Mạc Lâm Thiên đứng bên cạnh Nhã An trừng lớn hai mắt.

Ngay cả Lam Ngưng Sương đi theo Tần Phong, đảm nhiệm chức vụ hộ vệ, cũng lộ ra vẻ mặt nghi hoặc, cô gia trước đó rõ ràng nói với nàng là đến để bàn chuyện làm ăn……

Ánh mắt Nhã An khẽ dao động, nhưng rất nhanh đã được nàng thu liễm, thần sắc vô cùng bình tĩnh, điều này khiến Tần Phong thất vọng tràn trề.

Hắn vốn còn muốn xem thử bộ dạng kinh ngạc, há hốc mồm của phú bà này.

“Thật sự là ngươi.”

“Nhã An huynh biết là ta?” Tần Phong kéo ghế ngồi xuống.

“Trước đó khi nói chuyện với Bành chưởng quầy, ta mơ hồ đoán được khả năng này.

Chỉ là không ngờ, ta cũng có lúc nhìn lầm người.” Nhã An thẳng thắn thừa nhận.

“Chuyện này cũng không trách ngươi được, là do những phương diện khác của ta quá ưu tú, cho nên khiến ngươi không nhìn ra tài năng kinh doanh của ta.” Tần Phong mặt dày nói.

Vương Tự hai người nghe vậy lộ ra vẻ mặt kỳ quái.

Bành chưởng quầy lại khá đồng tình gật đầu, tài năng của đại thiếu gia quả thật hơn người.

Lam Ngưng Sương ở bên cạnh liếc mắt nhìn, lại thu hồi ánh mắt, trong lòng thầm mắng một tiếng "mặt dày".

Nhã An mặt không biểu cảm nhìn Tần Phong, không tiếp tục chủ đề này nữa, mà nhấp một ngụm trà trên bàn, thản nhiên hỏi: "Nói đi, ngươi muốn hợp tác với ta như thế nào?"

Vừa dứt lời, nàng lại bổ sung một câu không đúng lúc: "Ngươi bây giờ, coi như miễn cưỡng có tư cách này."

Ngươi cứ nói chuyện như vậy, thật sự sẽ không bị người ta đánh sao..... Tần Phong giật giật mí mắt, buông lỏng nắm đấm, sau đó bắt đầu nói về việc hợp tác giữa hai bên.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, sau hai nén nhang, Nhã An khẽ nhíu mày: "Để Thiên Bảo Các ra mặt xuất tư, giúp ngươi mua hết các tửu lâu ở các Thiên Thành, sau đó mỗi tháng chia cho ta một phần lợi nhuận?"

Nước ở Thiên Thành rất sâu, muốn mua đất đai và nhà cửa vốn không phải chuyện dễ dàng, nàng nghe được điều kiện này, tự nhiên sẽ bất mãn.

"Không phải do ngươi hoàn toàn xuất tư, chỉ cần xuất ba phần là được, như vậy lợi nhuận mỗi tháng của tửu lâu, ta cũng sẽ nhường lại ba phần."

"Ta thừa nhận Vọng Nguyệt Cư của ngươi quả thật kinh doanh không tệ, nhưng Tấn Dương Thành không thể so với Thiên Thành, ngươi làm sao có thể đảm bảo, tửu lâu mở ở Thiên Thành vẫn có thể có lượng khách như vậy?

Làm ăn phải đánh giá rủi ro, còn phải cân nhắc giữa bỏ ra và thu về, cách hợp tác như vậy của ngươi, ta không thể chấp nhận."

Nhã An lại bưng chén trà lên, ngẩng đầu thản nhiên liếc mắt nhìn.

Ánh mắt đó khá ý vị thâm trường.

Tần Phong ngẩn người một lúc, mới hiểu ra, đây là ý tiễn khách!

Không phải chứ, ngươi không nhầm chứ, nơi này là tửu lâu của ta……

Tần Phong tự nhiên sẽ không đi, còn tự mình cầm lấy ấm trà và chén trà, rót cho mình một chén, uống cạn một hơi.

Hành động này khiến Nhã An lộ ra vẻ mặt bất mãn, người này sao lại không biết lễ nghĩa như vậy!

Tần Phong uống xong trà, liền lấy ra từ trong giới chỉ ba tờ địa khế, đẩy đến trước mặt Nhã An.

“Đây là?” Nhã An dùng tay trái cầm lấy địa khế cẩn thận xem xét, sau đó kinh ngạc nói: “Địa khế của Trung Thiên Nhai ở Tề Nguyên Thành?”

Trung Thiên Nhai ở Tề Nguyên Thành, nằm ở khu vực trung tâm thành phố, địa phồn hoa, giá cả đắt đỏ, hơn nữa nếu không có quan hệ trong Tổng đốc phủ, cho dù có tiền cũng chưa chắc đã mua được!

Phân hiệu của Thiên Bảo Các ở Tề Nguyên Thành, chính là được xây dựng trên Trung Thiên Nhai, cho nên Nhã An biết rõ độ khó của nó.

“Ngươi làm sao có thể lấy được địa khế này?”

“Tự nhiên là dựa vào một số mối quan hệ, cộng thêm hai mươi vạn lượng bạc.” Tần Phong mặt không đỏ tim không đập nói bừa.

Hai mươi vạn lượng!

Vương Tự hai người giật mình, đây ở Phụng Thiên Thành cũng là một khoản tiền không nhỏ.

Lam Ngưng Sương mở to đôi mắt đẹp, cô gia khi nào thì có nhiều tiền như vậy?

“Với giá đất ở đó, quả thật cần phải bỏ ra số bạc này.” Nhã An khẽ gật đầu: “Vậy, ngươi cho ta xem địa khế này là có ý gì?”

“Ta sẽ mở chi nhánh của Vọng Nguyệt Cư ở Tề Nguyên Thành, đến lúc đó nếu tửu lâu kinh doanh thành công.

Ngươi chỉ cần đưa cho ta sáu vạn lượng, về sau, lợi nhuận mỗi tháng của tửu lâu ở Tề Nguyên Thành, ta vẫn chia cho ngươi ba phần!

Làm như vậy, vừa là để thể hiện thành ý của ta, cũng là để xóa bỏ nỗi lo lắng trong lòng ngươi.”

Giao dịch này, rõ ràng là Tần Phong chịu thiệt, nhưng hắn không để tâm, bởi vì hắn cần mượn thân phận của Nhã An, leo lên con thuyền lớn Thiên Bảo Các.

Hơn nữa, muốn mở chi nhánh ở các Thiên Thành khác, với năng lực của hắn chắc chắn không làm được, đến lúc đó, vẫn phải dựa vào quan hệ của Thiên Bảo Các!

Nhã An suy nghĩ một chút, đưa ra câu trả lời: “Điều kiện như vậy, ta không có lý do gì để từ chối.”

Vừa dứt lời, nàng đưa tay trái vào trong ngực, lấy ra một túi tiền: “Nơi này là một ngàn lượng hoàng kim, quy đổi thành bạc là mười vạn lượng.

Tửu lâu của ngươi còn cần xây dựng trang trí, số tiền này coi như là thành ý của ta.”

Phú bà chính là sảng khoái!

Tần Phong trong lòng vui như mở cờ, ngoài mặt bất động thanh sắc nhận lấy hoàng kim, cất vào trong giới chỉ.

“Vậy ngươi dự định khi nào thì đến Tề Nguyên Thành, xây dựng tửu lâu?”

“Chưa vội, ta đang chờ đợi một thời cơ.”

Chờ đến khi Hoa Dung Đạo được xây dựng đến ngoại thành Tấn Dương Thành, thời gian đi lại giữa hai thành sẽ được rút ngắn rất nhiều, đến lúc đó, chính là thời cơ tốt nhất để đến Tề Nguyên Thành, mở chi nhánh của Vọng Nguyệt Cư!

“Động thổ khởi công, quả thật cần phải suy tính kỹ càng.” Nhã An nhấp một ngụm trà, đồng tình nói.

Tần Phong gật đầu, lại lấy ra một vò rượu, và một bình trong suốt đựng bột màu xanh lục nhạt.

Vò rượu đó, Nhã An tự nhiên nhận ra, đêm qua nàng còn bỏ ra hai ngàn lượng mua một vò, chính là Tiên Nhân Túy!

“Loại rượu này, ngươi có thể ủ với số lượng lớn?”

“Nhìn ngươi nói kìa, Tiên Nhân Túy này đâu phải là phàm phẩm, ta nhiều nhất là khi Thiên Bảo Các tổ chức đấu giá hội, vừa hay có thể lấy ra vài vò mà thôi.”

Vô sỉ..... Mọi người ở đây đều không hẹn mà cùng nghĩ như vậy.

Nhã An lại thần sắc như thường, đạo lý vật hiếm thì quý, người làm ăn đều hiểu, nàng nghiêng đầu hỏi: “Đấu giá hội lần sau của Thiên Bảo Các là khi nào?”

“Bẩm công tử, là nửa tháng sau.” Mạc Lâm Thiên cung kính

đáp.

“Ta muốn ba mươi lăm vò Tiên Nhân Túy.” Nhã An không chút do dự.

“Tối nay có thể đưa cho ngươi.” Tần Phong cười nói.

“Số tiền thu được từ đấu giá, Thiên Bảo Các muốn khấu trừ hai phần.”

“Thành giao.”

Nhã An nhìn về phía bình đựng bột màu xanh lục nhạt, tò mò hỏi: “Đây là cái gì?”

Tần Phong đáp mà không hỏi: “Ngươi cảm thấy tại sao lẩu của Vọng Nguyệt Cư lại được hoan nghênh như vậy?”

“Mức giá phù hợp với các đối tượng khách hàng khác nhau và cách ăn mới lạ, đương nhiên quan trọng nhất là hương vị cay nồng mà nước lẩu đỏ mang lại.

Cay ta có thể nhìn ra là đến từ Chu Hồng Quả ít người ăn, còn vị ngọt lạ thường kia..... chẳng lẽ là đến từ thứ này?” Nhã An ngẩng đầu cầu chứng.

Quả nhiên là thiếu đương gia của phân hiệu Thiên Bảo Các, tâm tư tỉ mỉ như vậy.....

“Không sai, thứ này là ta tình cờ nghiên cứu ra, bất kể là món ăn gì, chỉ cần cho thêm thứ này vào, đều có thể đạt được tác dụng tăng thêm hương vị.”

Bình bột màu xanh lục này, chính là sản phẩm của Hàn Tinh Thảo mà lúc trước hắn bảo lão cha thu thập, phơi khô nghiền thành bột, công dụng tương tự như bột ngọt.

Mà cá canh ở Khởi Dương Trấn vô cùng tươi ngon, chính là

bởi vì người dân địa phương thích cho thêm vài đoạn Hàn Tinh Thảo này vào canh.

Nhã An mở to hai mắt, với đầu óc của nàng, tự nhiên có thể hiểu được giá trị của bột Hàn Tinh Thảo, so với Tiên Nhân Túy cũng không hề thua kém.

“Thứ này, ngươi có bao nhiêu?”

“Chỉ có một bình này.”

Nhã An sửng sốt, sau đó rất nhanh hiểu ra: “Ngươi muốn mượn Thiên Bảo Các, dùng thứ này, truyền bá danh tiếng của tửu lâu ngươi?”

Tần Phong cười gật đầu, nói chuyện với người thông minh, chính là đỡ tốn sức.

Hai người nhìn nhau, nhất thời không nói gì, đó là sự đồng cảm giữa hai kẻ gian thương……

Nhã An cất bình xanh lục: “Ta hiểu rồi, ta sẽ nhân cơ hội thích hợp, trưng bày thứ này trong đấu giá hội của Thiên Bảo Các.”

“Đa tạ.” Tần Phong chắp tay hành lễ.

Hai người lại trò chuyện thêm một lúc lâu, sau khi ăn cơm trưa xong, liền dự định đường ai nấy đi.

Lúc Tần Phong đi, lại hỏi một câu: “Dược liệu đại khái khi nào thì có thể tập hợp đủ?”

Nhã An không đưa ra thời gian chính xác, chỉ nói một tiếng “nhanh thôi”, ngữ khí bình thản như nước.

Tần Phong hiểu, đây là phản ứng của nàng khi không ôm quá nhiều kỳ vọng vào việc chữa trị kinh mạch cánh tay.

Dù sao hy vọng càng lớn, thất vọng càng lớn.

Tần Phong không nói thêm gì nữa, bởi vì hắn cũng không nắm chắc hoàn toàn, khẽ thở dài một tiếng, hắn liền mang theo Lam Ngưng Sương rời khỏi Vọng Nguyệt Cư.

Chương 100: Âm Linh

“Cô gia, tiếp theo chúng ta đi đâu? Thính Vũ Hiên sao?”

Tần Phong lắc đầu: “Rượu sắp hết rồi, phải đi tìm lão Lý bổ sung thêm, tiện thể chia cho ông ấy lợi nhuận rượu tháng này.”

Lam Ngưng Sương khẽ gật đầu, không hiểu sao giữa hàng lông mày lại mang theo một tia u sầu nhàn nhạt.

“Sao vậy? Có tâm sự gì sao?” Tần Phong nghiêng đầu hỏi.

“Cô gia, kinh mạch cánh tay phải của Nhã An công tử bị tổn thương, chàng có mấy phần nắm chắc có thể chữa khỏi?”

Thì ra là đang lo lắng chuyện này, là vì Liễu Kiếm Ly sao..... Tần Phong bừng tỉnh: “Tuy rằng ta rất muốn nói có bảy tám phần nắm chắc, nhưng trên thực tế, ta chỉ có năm phần.”

Một nửa đối một nửa, đây đã là phỏng đoán lạc quan nhất của hắn.

Thiên Nguyên Nội Kinh tuy rằng đưa ra phương án chữa trị kinh mạch, nhưng nói cho cùng đó chỉ là một ý tưởng chưa thành hình, chưa từng có ai thành công.

Hắn dám nói năm phần nắm chắc, cũng là bởi vì sở hữu một đôi đồng tử kỳ dị.

Thấy sự u sầu trong mắt Lam Ngưng Sương vẫn chưa tan đi, Tần Phong lại cười nói: “Ta chỉ nói chữa trị cánh tay phải của Nhã An chỉ có năm phần nắm chắc, nhưng lại chưa nói chữa trị cho tiểu thư nhà ngươi có mấy phần nắm chắc.

Ngươi hà tất phải sầu mi khổ kiểm như vậy?"

"Cô gia không cần an ủi ta, thương thế của tiểu thư nghiêm trọng hơn Nhã An công tử nhiều.

Nếu như ngay cả thương thế của Nhã An công tử cũng chỉ có năm phần nắm chắc có thể chữa khỏi, huống chi tiểu thư nhà ta?" Đây mới là nguyên nhân chủ yếu khiến Lam Ngưng Sương ưu sầu.

"Không phải, không phải, trị bệnh cứu người cần nhất chính là kinh nghiệm, chữa trị kinh mạch tại sao lại khó như vậy? Chẳng phải là bởi vì trước đây chưa từng có y sư nào thành công.

Nhưng ta thì khác, ta có thể lấy Nhã An luyện tập trước, nếu như chữa trị thành công cho nàng, vậy tổn thương kinh mạch của tiểu thư nhà ngươi chẳng phải cũng là dễ như trở bàn tay sao?"

Lam Ngưng Sương nghe vậy, dường như cảm thấy rất có lý, ánh mắt sáng lên rất nhiều, nhưng nàng vẫn còn lo lắng: "Nhưng nếu như bên Nhã An công tử thất bại, vậy phải làm sao?"

"Cái này có gì, thất bại là mẹ thành công, đã thất bại một lần, ta tự nhiên sẽ tổng kết ra nguyên nhân thất bại, cải tiến phương pháp chữa trị.

Như vậy, nắm chắc của ta chẳng phải cũng theo đó mà tăng lên sao." Tần Phong hùng hồn đầy lý lẽ.

Lam Ngưng Sương bị những lời này thuyết phục, lông mày dần dần giãn ra: "Như vậy, có phải là có chút có lỗi với Nhã An công tử hay không?"

Tần Phong thần sắc cứng đờ, giả vờ như không nghe thấy, đột nhiên tăng nhanh bước chân: "Đi nhanh đi, sớm đi sớm về."

Ở một bên khác, Nhã An đang trên đường về Tần phủ đột nhiên hắt hơi một cái.

Vương Tự ở bên cạnh quan tâm nói: “Công tử, có phải là bị nhiễm lạnh rồi không, có cần thêm một chiếc áo khoác ngoài không?”

“Không cần.” Nhã An khẽ cau mày, quần áo trên người nàng là do Dục Tú phường ở đế đô dùng tơ tằm trời may, đông ấm hè mát, làm sao có thể bị nhiễm lạnh?

Vô tình hay cố ý, nàng liếc nhìn cánh tay phải rũ xuống của mình, trong mắt lóe lên một tia ảm đạm.

Tuy rằng nàng thường xuyên giả vờ như không có gì, nhưng một cánh tay bị phế bỏ, lại có ai có thể bình thản tiếp nhận?

“Liễu Kiếm Ly, lúc đó ngươi, rốt cuộc là làm sao mà chịu đựng được.” Nhã An thất thần tự lẩm bẩm.

……

Tần Phong hai người đến chỗ ở của lão Lý, liếc mắt nhìn, vẫn như trước đây, tuy cũ nhưng sạch sẽ.

Lão Lý đang ngồi trên ghế trong sân, ung dung tự tại uống rượu, thỉnh thoảng còn hắt xuống đất một ít.

Tần Phong thấy vậy, mí mắt giật giật, lãng phí, thật sự là lãng phí!

Nghe thấy động tĩnh lão Lý nhìn về phía cổng lớn: “Sao vậy, tiểu tử, rượu bán hết rồi sao?”

“Vâng, tiền bối, rượu đã ủ xong để ở đâu, vãn bối cần lấy đi.” Tần Phong cung kính nói.

“Chờ đó.” Lão Lý ợ rượu một cái, gậy gõ gõ xuống đất, góc sân, mặt đất nứt ra.

Tần Phong tò mò nhìn, không lâu sau, chỉ thấy vô số vò rượu

từ hầm rượu nổi lên, ngay ngắn chỉnh tề xếp thành hàng trong sân.

“Cô gia, đây là……” Lam Ngưng Sương trừng lớn hai mắt, khẽ kêu lên.

Tần Phong cũng là thần sắc kinh ngạc, thủ đoạn quỷ dị này không phải là Bách Quỷ lục phẩm có thể thi triển.

Nhưng ngũ phẩm cảnh giới Khôi Ảnh, cũng chưa từng nghe nói qua có năng lực cách không thủ vật.

“Lam cô nương, ngươi có biết đây là thủ đoạn gì không?” Tần Phong ghé sát hỏi.

Do thời tiết dần lạnh, Lam Ngưng Sương thậm chí có thể cảm nhận được hơi thở ấm áp của đối phương, nàng đỏ mặt, hơi kéo ra một chút khoảng cách: “Cụ thể ta cũng không biết, chỉ là nghe nói Bách Quỷ tứ phẩm cảnh giới, có năng lực chiêu dẫn khống chế âm linh.

Thủ đoạn này ngược lại là có chút tương tự với năng lực đó.”

Bách Quỷ tứ phẩm?!

Tần Phong há hốc mồm, tuy rằng hắn không biết năng lực cụ thể của Bách Quỷ tứ phẩm là gì, nhưng có thể sở hữu thực lực như vậy, lão Lý năm đó trong Trấn Linh quân tuyệt đối có quân hàm không nhỏ.

Hắn đột nhiên nghĩ đến cái gì, thi triển Đồng Thuật, chỉ thấy bên cạnh mỗi vò rượu đang lơ lửng trên không, đều có một đạo nhân ảnh mơ hồ màu xanh lục.

Nhìn càng kỹ, đạo nhân ảnh mơ hồ đó càng thêm rõ ràng, mặc quân phục, khoác áo giáp, đội mũ quân đội màu đỏ.

Đây rõ ràng chính là trang phục binh lính xung phong ra trận!

Những âm linh này, đều là binh lính, nhưng ở đây tại sao lại có nhiều âm linh binh lính như vậy?

Tần Phong trừng lớn hai mắt, một ý nghĩ trong đầu hắn nảy sinh, sau đó không thể gạt bỏ.

Lý tiền bối là tướng sĩ trong Trấn Linh quân, ông ấy sống sót, nhưng lại không lựa chọn trở về đế đô, mà là định cư ở Tấn Dương thành, làm một lão ông ủ rượu sa cơ lỡ vận.

Tấn Dương thành là một thành nhỏ, căn bản không có quân đội, trong địa chí cũng không có ghi chép liên quan đến quân sĩ, nhưng ở đây lại có âm linh binh lính.

Vậy thì chỉ có một khả năng, những âm linh binh lính này chính là âm linh của Trấn Linh quân năm đó, mà những tro tàn binh lính bị Già Lâu La chú hỏa thiêu rụi, cũng rơi vãi ở đây!

"Cô gia, chàng làm sao vậy?" Lam Ngưng Sương liếc thấy thần sắc của Tần Phong, khẽ hỏi.

Cùng lúc đó, những âm linh kia đồng loạt nhìn sang, dọa Tần Phong giật nảy mình.

"Không..... không có gì, ta chỉ là kinh ngạc cảnh tượng này thôi."

Không lâu sau, ba trăm vò rượu đều được bày biện chỉnh tề trong sân, lão Lý uống một hớp lau đi vết rượu ở khóe miệng nói: "Lấy đi."

Tần Phong thu hồi tầm mắt, không nhìn những âm linh kia nữa, sau đó tay phải vung lên, ba trăm vò rượu toàn bộ thu vào trong Tu Di Giới.

"Đây là lợi nhuận rượu trong khoảng thời gian này." Tần Phong đặt một túi tiền nặng trĩu lên bàn trong sân.

“Ừm.” Lão Lý đáp lại một tiếng, lại là xem cũng không xem, dường như căn bản không quan tâm bên trong có bao nhiêu tiền.

“Không còn việc gì nữa, tiểu tử ngươi đi đi, đừng quấy rầy hứng thú uống rượu của ta.”

Tần Phong khóe miệng giật giật, còn chưa đến tối, đã uống thành ra như vậy, là đang tự gây tê sao?

“Vậy vãn bối xin phép đi trước.” Đi đến chỗ cổng lớn, Tần Phong lại bổ sung một câu: “Lý tiền bối nếu như rảnh rỗi, có thể đến Vọng Nguyệt Cư ngồi một chút, mỹ tửu còn cần mỹ vị phối hợp.

Lão nhân gia ngài cứ ngồi một mình trong sân này uống rượu giải sầu, chẳng lẽ không cảm thấy nhàm chán sao?”

Thấy đối phương không để ý tới, Tần Phong lắc đầu thở dài một tiếng.

Vừa muốn rời đi, túi tiền đặt trên bàn lại bay vào tay hắn.

Tần Phong vẻ mặt kinh ngạc, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trên bàn còn lại một ít bạc vụn trong túi tiền.

“Tiền bối, đây là ý gì?”

“Ăn cơm chẳng lẽ không cần trả tiền? Những bạc vụn đó coi như là tiền cơm, ta muốn đi lúc nào, tự nhiên sẽ đi.” Lão Lý nói như vậy.

Tần Phong vốn muốn từ chối, nhưng lời đến bên miệng, hắn vẫn nuốt trở về: “Vậy tiền bối phải thường xuyên đến, nếu không số tiền này, ngài muốn ăn gỡ vốn, phải đến năm nào tháng nào.”

“Đi đi đi, tiểu tử thối, ta còn có thể để ngươi kiếm được tiện nghi của ta sao.” Lão Lý phẩy tay đuổi đi.

Tần Phong ôm quyền mang theo Lam Ngưng Sương rời đi.

Lạch cạch!

Gậy lại gõ gõ xuống đất, những bạc vụn trên bàn bay lên, lại được phân phát đến nhà của những người dân xung quanh.

Lão Lý ngửa đầu, ngân nga một khúc nhạc nhỏ, không biết đang nghĩ gì.

Chương 101: Thực lực của Liễu Kiếm Ly

Không đúng!

Trên đường trở về, Tần Phong đột nhiên dừng lại.

Cho dù những binh sĩ trở về kia chết ở thành Tấn Dương thì đã sao?

Nếu hắn là Lý tiền bối, nhất định sẽ mang tro cốt của những binh sĩ này trở về đế đô.

Một là để cho bọn họ có được vinh quang mà họ nên có.

Hai là để cho bọn họ trở về cố thổ.

Tóm lại, tuyệt đối không thể cứ như vậy lặng lẽ để tro cốt của những binh sĩ này ở lại thành Tấn Dương.

Nhưng lựa chọn của Lý tiền bối thật sự khiến hắn không hiểu nổi, chẳng lẽ lão có lý do gì đó không thể không ở lại thành Tấn Dương?

“Cô gia, sao chàng không đi nữa?” Lam Ngưng Sương tò mò hỏi.

“Về trận chiến Trấn Linh Quan năm đó, nàng biết được bao nhiêu?” Tần Phong hỏi ngược lại, sau khi hoài nghi thân phận của Lý tiền bối, hắn đã lật xem rất nhiều sách sử trong Thính Vũ Hiên, nhưng ngoài quyển sách đầu tiên nhìn thấy, không còn giới thiệu nào về trận chiến Trấn Linh Quan nữa.

Điều này là không hợp lý, dù sao trận chiến trọng đại như vậy, lẽ ra nên lưu lại một nét bút đậm nét trong lịch sử Đại Càn mới phải.

“Trận chiến Trấn Linh Quan? Sao cô gia lại nghĩ đến chuyện này, chẳng lẽ là vì Lý tiền bối?”

“Cũng coi như là vậy, nói cho ta biết tất cả những gì nàng biết.”

Lam Ngưng Sương gật đầu, chậm rãi nói ra tất cả những gì nàng biết, đặc biệt là quyển "Đại Càn Trấn Linh Chiến Sử" kia.

Nội dung cũng không khác biệt lắm so với ghi chép trong sách sử mà Tần Phong đã xem trước đó, nhưng có một điểm khiến hắn đặc biệt để ý.

“Ý nàng là, cho dù Đại Càn tập hợp mười vạn binh sĩ và lực chiến tối cao của Trảm Yêu Ti, thậm chí có được sự giúp đỡ của Long tộc, nhưng trên danh nghĩa vẫn không phải là đối thủ của tộc Kim Sí Điểu?”

“Ít nhất trong sách có đề cập như vậy.” Lam Ngưng Sương khẳng định.

“Không nên như vậy, nếu thật sự như vậy, vậy năm đó Đại Càn làm sao có thể bức lui tộc Kim Sí Điểu trở về Thiên Linh Sơn?”

“Cái này thì ta không biết.” Lam Ngưng Sương lắc đầu.

Đối với trận chiến này, ghi chép trong sách sử cũng cực kỳ sơ lược, chỉ miêu tả cảnh tượng thảm liệt, cuối cùng đưa ra kết luận thảm thắng.

Những chi tiết nhỏ nhặt khác, lại không hề nhắc đến.

Điều này không khỏi khiến Tần Phong hoài nghi, trận chiến

Trấn Linh Quan, có lẽ còn có nội tình gì đó không muốn người biết.

Chỉ tiếc, cho dù hắn muốn đi thăm dò, cũng là vô ích, dù sao mười tám năm trước, hắn chỉ là một đứa bé mới sinh ra không lâu.

.....

Sau khi bổ sung rượu đến Vọng Nguyệt Cư, lại đến Thính Vũ Hiên xem sách một lúc, khi đi còn bị lão già kia mắng cho mấy câu.

Tần Phong tức giận trở về Tần phủ, lúc này, người nhà đang dùng bữa tối.

Sau khi chia tay với Lam Ngưng Sương, hắn qua loa ăn vài miếng, liền rời khỏi đại sảnh, đi đến chỗ ở của Nhã An.

“Đây là ba mươi lăm vò Tiên Nhân Túy mà ngươi muốn.” Tần Phong vung tay phải lên, ba mươi lăm vò rượu ngay ngắn xếp chồng lên nhau trong phòng.

Nhã An dùng không gian bảo khí cất rượu đi, nhìn đối phương với ánh mắt đầy ẩn ý.

Tiên Nhân Túy này, tuyệt đối có cách sản xuất hàng loạt.

Giao xong đồ, Tần Phong liền định rời đi, lúc sắp đi, Nhã An lại đột nhiên nói: “Tối đa bảy ngày, dược liệu và dược dịch phục hồi kinh mạch sẽ được đưa đến đây, đến lúc đó, liền làm phiền ngươi.”

Giọng điệu bình thản, thần sắc tự nhiên, nhưng Tần Phong vẫn nhìn thấy một tia bất an và hy vọng trong ánh mắt đối phương.

“Ta sẽ cố gắng hết sức, chữa khỏi vết thương ở cánh tay phải của ngươi.” Đây là lời hứa của hắn.

“Ừm.” Nhã An đáp lại bằng giọng mũi, trong lòng lại không

hiểu sao cảm thấy có chút yên tâm.

Cho đến khi Tần Phong đi xa, Vương Tự mới cung kính nói: "Công tử, nếu vẫn còn lo lắng, có cần gọi ngự y đến xem cho ngài không?"

"Không cần." Nhã An lắc đầu.

Nếu ngự y có cách chữa trị kinh mạch bị tổn thương, Liễu Kiếm Ly làm sao lại đến nơi hẻo lánh này.

Nếu đã như vậy, chi bằng đặt hy vọng vào người đàn ông này.

.....

Tần Phong đi đến nhà bếp của Tần phủ, đám hạ nhân nhìn thấy hắn liền cung kính hô: "Đại thiếu gia tốt."

Lại có người hỏi: "Đại thiếu gia có phải là chưa ăn tối ngon miệng, có cần nấu thêm cho ngài không?"

"Không cần, các ngươi cứ làm việc của mình đi, ta chỉ đến nấu bát mì." Tần Phong xua tay nói.

Đêm qua trò chuyện với Liễu Kiếm Ly rất lâu, hắn cảm thấy quan hệ của mình và đối phương đã tiến triển vượt bậc, vì vậy hắn phải nắm bắt cơ hội lần này, thừa thắng xông lên!

Hưng phấn bưng bát mì đi về phía hồ đình, vừa qua khỏi góc đường, nhìn từ xa nhìn.

Không thấy bóng dáng Lam Ngưng Sương, chỉ có bóng dáng áo trắng kia vẫn lặng lẽ ngồi ở giữa hồ đình.

Liễu Kiếm Ly nhẹ nhàng nâng tay phải lên, ngón trỏ chỉ vào mặt hồ, nước hồ dâng lên gợn sóng.

Ban đầu, sự dao động này vẫn giống như gợn sóng do gió nhẹ

thổi qua, nhưng không lâu sau, mặt hồ đã biến thành cơn sóng thần cuồng bạo.

Nước hồ cuồn cuộn, cột nước phun ra, xông thẳng lên trời, nhưng vào khoảnh khắc uy thế đỉnh cao, lại yên tĩnh trở lại.

Liễu Kiếm Ly khẽ xoay tay phải, cột nước như rồng, bay lượn quanh hồ đình.

Tần Phong trợn to hai mắt, trong lòng kinh ngạc không thôi, đây là thủ đoạn thần tiên gì? Hắn thậm chí còn nhìn thấy trong cột nước như rồng, những con cá kia hồn nhiên không hay biết gì mà vẫy đuôi vui đùa ở đó!

Không chỉ như vậy, chỉ thấy Liễu Kiếm Ly ấn tay phải xuống, cột nước tứ phân ngũ liệt, lại hóa thành từng thanh kiếm nước, dưới ánh trăng chiếu rọi, kiếm nước tỏa ra ánh sáng trong veo, chói mắt.

Nhưng không lâu sau, kiếm nước dường như không thể duy trì hình dạng nữa, lại biến thành rồng.

Liễu Kiếm Ly thu tay phải về, cột nước rồng từ từ hạ xuống, gió yên sóng lặng, như thể chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Tần Phong đã không thể dùng lời nói nào để diễn tả sự kinh ngạc trong lòng lúc này.

Lúc trước, trong thành Phụng Thiên có lời đồn, Liễu Kiếm Ly là ngũ phẩm cảnh giới muốn đột phá đến tứ phẩm cảnh giới, đồng thời muốn đột phá đến kiếm ý tứ trọng tàng khí, không vượt qua được thiên kiếp, mới dẫn đến kinh mạch đứt đoạn, nửa người dưới bị liệt, thậm chí cảnh giới đại giảm.....

Nhưng bây giờ xem ra, lời nói này thật sự là không thể tin được!

Trước đó, vô tình thoáng nhìn thấy Liễu Kiếm Ly thi triển kình khí tùy tâm sở dục, hắn đã hoài nghi cảnh giới của đối phương căn bản không hề giảm.

Mà bây giờ lại nhìn thấy một màn kinh người vừa rồi, đây không phải là thủ đoạn mà Thần Vũ ngũ phẩm, kiếm ý tam trọng tâm thông minh có thể thi triển!

“Nghĩ kỹ lại, lời đồn kia quả thực có rất nhiều điểm đáng ngờ, Liễu Kiếm Ly mười bảy tuổi đã bước vào ngũ phẩm thần hành, kiếm ý tam trọng cảnh giới, với thiên phú của nàng, sao có thể hai năm trôi qua, vẫn dậm chân tại chỗ?

Hơn nữa nàng cơ bản đều tu hành ở Vạn Kiếm Tông, nội dung mà bá tánh trong thành Phụng Thiên truyền miệng, bản thân cũng là do bọn họ nghe nói mà thôi.”

Tần Phong suy nghĩ một lát, trong đầu nảy ra một ý nghĩ.

“Có lẽ, Liễu Kiếm Ly muốn đột phá không phải là Thần Vũ tứ phẩm, mà là tam phẩm.

Còn về kiếm ý..... Thương tiên Tư Mã Không thương ý ngũ trọng vạn thần cảnh, có thể hóa cả hồ nước lạnh thành thương, lại liên tưởng đến một màn vừa rồi.....”

Tần Phong nuốt nước miếng, chỉ cảm thấy suy nghĩ này rất gần với sự thật, nhưng lại khiến người ta khó tin.

Mười chín tuổi, muốn bước vào Thần Vũ tam phẩm cảnh giới, còn muốn chạm đến kiếm ý ngũ trọng vạn thần cảnh mà đại đa số Thần Vũ võ phu cả đời đều không thể nào nhìn thấy?

“Ta nhất định là điên rồi.....” Tần Phong lẩm bẩm.

Chương 102: Phương pháp thăng cấp từ Thất Phẩm lên Lục Phẩm

“Ngươi còn muốn đứng đó bao lâu nữa.” Một giọng nói vang lên, thanh thúy như tiếng ngọc va chạm.

Liễu Kiếm Ly nghiêng đầu, liếc mắt nhìn sang, sống mũi cao thẳng, làn da trắng như ngọc, cùng đôi môi đỏ mọng, tất cả đều toát lên vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành của nàng.

Tần Phong thậm chí còn nảy sinh một ảo giác, ánh trăng sáng tỏ dường như cũng bị hào quang của nàng che khuất.

Hắn ho khan một tiếng, bưng bát mì đi đến gần hồ đình: “Vừa rồi rảnh rỗi, nghĩ ngươi có lẽ chưa dùng bữa tối, nên ta đã xuống bếp nấu một bát mì.”

“Cảm ơn.” Liễu Kiếm Ly đưa cánh tay trắng nõn ra, nhận lấy bát mì, yên lặng ăn.

Làm sao một người có thể tao nhã đến mức tận cùng như vậy... Tần Phong thầm cảm thán trong lòng.

Hắn nhớ lại cảnh tượng vừa rồi, không khỏi mong chờ.

Một ngày nào đó, Liễu Kiếm Ly mặc áo trắng, tay cầm lợi kiếm, ngạo thị thiên hạ, khẽ nói một tiếng “Kiếm đến”, vạn kiếm bay lượn, trời đất vạn vật hóa thành kiếm, che khuất cả bầu trời.

Cảnh tượng đó, hẳn là vô cùng đẹp mắt...

Không lâu sau, Tần Phong nhận lấy bát không, nhưng không rời đi, mà lại nói chuyện phiếm.

Lúc đầu, Liễu Kiếm Ly còn ừ vài tiếng đáp lại, về sau liền không còn động tĩnh, cho đến cuối cùng nàng mới tò mò hỏi một câu: “Nói những chuyện vụn vặt này có ý nghĩa gì?”

Tần Phong gãi gãi má: “Không có ý nghĩa gì, chỉ là thấy ngươi luôn ở trong Tần phủ, nên muốn chia sẻ với ngươi một chút kiến thức bên ngoài.”

Liễu Kiếm Ly suy nghĩ một chút, sau đó khẽ gật đầu, dáng vẻ như đang nói, ngươi cứ tiếp tục, ta đang nghe đây.

Muốn tán gái thì da mặt nhất định phải dày... Tần Phong không hề cảm thấy xấu hổ, tự mình nói tiếp.

Hắn kể về lão già ở cửa Thính Vũ Hiên, kể về vị Tư Chính thành Tấn Dương thích đi dạo kỹ viện, kể về Lý tiền bối bị què một chân, thậm chí còn kể về Mặc tỷ tỷ và tiểu thú trắng trong Hắc Vụ Lâm.

Đêm khuya tĩnh lặng, một người chậm rãi nói, một người lặng lẽ nghe, thời gian cứ thế trôi qua kẽ tay...

Mà lúc này, ở góc hành lang, hai bóng đen đang lén lút quan sát.

“Lão gia, lão gia nói xem hai đứa nó đang nói chuyện gì, lại có thể nói chuyện lâu như vậy.” Nhị nương tò mò hỏi.

“Bất kể là nói chuyện gì, tình hình hiện tại luôn là điều chúng ta vui mừng nhìn thấy.” Tần Kiến An vẻ mặt vui mừng.

“Đúng vậy, nhớ lại lúc đầu, nha đầu Kiếm Ly gả vào Tần phủ, trong mắt luôn trống rỗng, khiến người ta đau lòng.

Bây giờ thì tốt rồi, ít nhất cũng đã khôi phục lại chút sức sống, tất cả những điều này đều nhờ vào Phong nhi.” Nhị nương cảm khái nói.

“Hừ, cũng không nhìn xem nó là con trai của ai, dỗ dành nữ tử vui vẻ loại chuyện nhỏ này, tự nhiên là...” Nói đến một nửa, Tần Kiến An đột nhiên dừng lại, chỉ cảm thấy sau lưng lạnh toát.

“Lão gia, tự nhiên là cái gì? Sao lão gia không nói tiếp.” Nhị nương liếc mắt nhìn sang, cười như không cười.

Tần Kiến An mặt giật giật, đổi giọng nói: “Tự nhiên là thằng nhóc này tự học thành tài, ta chưa từng dạy nó những thứ này.”

Vậy còn tạm được... Nhị nương trợn trắng mắt.

“Phu nhân, trời cũng không còn sớm nữa, chúng ta vẫn nên sớm về phòng nghỉ ngơi thôi.” Tần Kiến An khuyên nhủ.

“Gấp cái gì, xem thêm một chút nữa, lão gia thân là cha, cũng không biết quan tâm con trai và con dâu nhà mình.”

...

Ở giữa hồ đình, Liễu Kiếm Ly đột nhiên khẽ nói: “Xà yêu muốn hóa rồng, không phải là chuyện dễ dàng.

Nếu ta đoán không nhầm, Mặc tỷ tỷ trong miệng ngươi hẳn là đã đạt đến Cửu Chuyển.”

Tần Phong gật đầu, bản mệnh chân giải hóa thành hắc xà, có thể sánh ngang với uy lực của Xích Diễm Hỏa Vũ, hắn liền có suy đoán như vậy.

Nói đến, bản thân cũng phải chọn thời gian, hỏi Mặc tỷ tỷ xin một miếng vảy mới được.

“Đúng rồi, Lam cô nương đi đâu rồi? Sao ta trở về, liền không

thấy nàng đâu nữa?" Tần Phong tò mò hỏi.

"Hiện tại nàng, hẳn là đang ở trong rừng núi ngoài thành Tấn Dương luyện tập kiếm pháp."

Lại liều mạng như vậy?

Tần Phong nhớ tới dáng vẻ tự trách của Lam Ngưng Sương lúc trước, hình như là từ sau đó, nàng mới bắt đầu liều mạng tu luyện như vậy.

Thật là cứng đầu...

Tần Phong thở dài một tiếng: "Ta muốn hỏi một chút, có cách nào có thể giúp Thất Phẩm Thần Vũ Võ Phu bước vào Lục Phẩm cảnh giới hay không?"

Hình Thịnh, Lam Ngưng Sương và nhị đệ nhà mình, đều đã đến bình cảnh Thất Phẩm, hắn muốn giúp ba người một tay.

Nhưng đáng tiếc là, những cuốn sách đã xem trước đó, không có giới thiệu tương tự.

Nhưng điều này không sao cả, dù sao mỹ nhân trước mặt, chính là thiên tài tuyệt đỉnh tu luyện Thần Vũ Đạo Thống trong lịch sử Đại Càn, hỏi nàng chắc chắn không sai.

Liễu Kiếm Ly thản nhiên nói: "Thất Phẩm Liễm Tức muốn bước vào Lục Phẩm Tụ Lực cảnh giới, phương pháp đúng là không ít.

Thứ nhất, có thể thông qua sinh tử lịch luyện, đem thể nội kình khí dung hợp quán thông, nắm giữ tụ lực chi pháp.

Thứ hai, có thể mượn nhờ Binh Ý nhị trọng - Trọng Nhạc chi cảnh, nhiều lần mài giũa, mượn khí ngộ đạo.

Thứ ba, có thể thông qua trọng áp, tôi luyện thể nội kình khí,

tiến hành đột phá.”

Tần Phong nghe vậy như có điều suy nghĩ, phương pháp thứ nhất chắc chắn là không được, sinh tử mài giũa, quá nguy hiểm, hơn nữa hiện tại cũng không có điều kiện như vậy.

Phương pháp thứ hai, hẳn là Lam cô nương đang thử mượn khí ngộ đạo, nhưng Hắc Đầu và nhị đệ nhà mình, Binh Ý đều dừng lại ở Trảm Phong ý cảnh, không thể sử dụng phương pháp này.

Còn về loại thứ ba này...

“Phương pháp thứ ba có thể nói cụ thể hơn một chút không?” Tần Phong mở miệng hỏi.

Liễu Kiếm Ly khẽ mở môi đỏ mọng: “Trên đời có rất nhiều nơi kỳ lạ, có một số nơi trọng áp gấp mười lần, trăm lần so với những nơi bình thường, người thường ở những nơi đó di chuyển, khó khăn di chuyển từng bước, đối với Thần Vũ Võ Phu mà nói, nơi đó lại là nơi tu luyện tuyệt vời.

Trong Vạn Kiếm Tông, có một ngọn núi tên là Trọng Kiếm Sơn, càng đi lên cao, trọng lực càng lớn, lúc trước ta, chính là leo lên đỉnh núi, một lần hành động bước vào Lục Phẩm Tụ Lực cảnh giới.

Bất quá... Loại dị địa này trên đời rất ít.”

Tần Phong chìm vào trầm mặc, như vậy, chẳng phải là hắn căn bản không có cách nào giúp ba người bọn họ?

Nghĩ đến đây, trong lòng không khỏi có chút ảm đạm.

Trầm mặc một lát sau, Liễu Kiếm Ly vành tai trắng nõn khẽ động, sau đó khẽ nói: “Thời gian không còn sớm, ta cũng phải nghỉ ngơi rồi.”

“Được, vậy ta không quấy rầy ngươi nữa.” Tần Phong hoàn hồn, cáo từ rời đi.

Hắn đi đến hành lang, chỉ nghe thấy góc tường truyền đến một trận động tĩnh, còn có tiếng đẩy nhau?

Tần Phong nhíu mày, bước nhanh tới trước, chỉ thấy hai bóng lưng quen thuộc, luống cuống tay chân, khóe miệng hắn giật giật, lập tức đoán được đại khái.

“Cha, Nhị nương, muộn như vậy rồi còn ra ngoài tản bộ?”

Nhị nương quay người cười nói: “Phong nhi, cha con ăn tối hơi nhiều, có chút no, nên muốn ra ngoài đi dạo.”

“Thật sao? Cha.”

“A?” Tần Kiến An chưa kịp phản ứng, cho đến khi bị véo đau ở eo, lập tức đáp: “Đúng đúng, ăn nhiều quá.

Bây giờ cũng tiêu hóa gần hết rồi, chúng ta về nghỉ ngơi, con cũng nhớ nghỉ ngơi sớm một chút.”

Tần Phong khóe miệng nhếch lên: “Vâng, cha.”

Hắn giả vờ muốn rời đi, đột nhiên vỗ trán: “A, nói đến còn phải cảm ơn cha mấy ngày trước dạy ta phương pháp dỗ dành nữ tử, khiến khoảng cách giữa ta và nương tử lại gần thêm một bước.

Bất quá, cha, những phương pháp này cha là như thế nào...”

Tần Phong liếc nhìn Nhị nương bên cạnh, giả vờ như lỡ lời, vội vàng rút lui: “Nhất định là ta mệt mỏi quá, mới nói ra những lời nhảm nhí này, Nhị nương, vừa rồi đều là ta nói bừa, người đừng để trong lòng.”

Nói xong, nghênh ngang rời đi.

Tần Kiến An sững sờ: “Này, nhóc con, cơm có thể ăn bừa, nhưng lời không thể nói bừa...”

“Lão gia.” Nhị nương cắt ngang.

“Phu nhân, thằng nhóc đó nói căn bản là chuyện bịa đặt.”

“Tối nay, lão gia ngủ phòng khách.”

“Phu nhân!”

Ở hồ đình, Liễu Kiếm Ly lắc đầu, đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch lên một nụ cười, khoảnh khắc đó, đẹp đến mức không gì sánh bằng.

Chương 103: Che đậy thiên cơ

Thành Tấn Dương, Trảm Yêu ti, Thạch Tử Minh cau mày nghe báo cáo của thuộc hạ.

“Mấy ngày ta rời đi, phủ thành chủ không có động tĩnh gì sao?”

Một tên nam tử đáp: “Theo lệnh của ti chính đại nhân, mấy huynh đệ chúng ta cải trang ẩn nấp ở tất cả các con đường ra vào phủ thành chủ.

Mấy ngày nay, ngoại trừ công tử phủ thành chủ là Diệp Lạc Đình ra ngoài tuần tra các tửu lâu dưới trướng, thành chủ Diệp Hằng không hề rời khỏi phủ thành chủ nửa bước.”

Thạch Tử Minh gõ nhẹ ngón tay lên bàn, chìm vào trầm tư.

Hắn vốn tưởng rằng chuyến đi Tề Nguyên thành lần này sẽ khiến phủ thành chủ lộ ra sơ hở, nhưng không ngờ đối phương lại không có động tĩnh gì.

Thật ngoài dự đoán.

“Tiếp tục giám thị, nếu có gì bất thường, không được hành động thiếu suy nghĩ, ưu tiên báo cáo tình hình cho ta.”

“Vâng.” Nam tử đáp lời rồi lui ra ngoài.

Thạch Tử Minh nghiêng đầu nhìn về hướng phủ thành chủ qua cửa sổ, lẩm bẩm: “Diệp Hằng, lão già kia, rốt cuộc đang mưu đồ gì?”

……

Trong phủ thành chủ, "Diệp Hằng" chào hỏi mọi người xong liền một mình bước vào căn phòng u ám.

Tay phải hắn vung lên, mặt đất bắt đầu rung chuyển, không lâu sau, từ dưới đất vươn ra một đôi cánh tay mục nát, trên bàn tay trắng hếu bằng xương, nâng một pho tượng quỷ Phật ba đầu sáu tay.

Con ngươi Diệp Hằng chuyển động một cách kỳ dị, sau đó cả hai con ngươi đều bị màu đen nuốt chửng.

Rõ ràng miệng không hề động đậy, nhưng lại có tiếng vang lên, đó là tiếng của Thiên Khôi: "Chuyến đi Tề Nguyên thành, nhiệm vụ thất bại rồi sao?"

Ba cái đầu của pho tượng quỷ Phật biến đổi sắc mặt, lúc thì cười khổ không được, lúc thì biến thành nộ mục kim cương, cuối cùng lại trở về trạng thái bình thường.

"Quốc sư Thiên Giám đạo cao một bậc, thủ đoạn bói toán còn hơn ta, long linh vốn đã nằm trong tay, vậy mà lại bị hắn dùng thủ đoạn tráo đổi bảo vệ." Quỷ Phật thở dài một tiếng, chậm rãi nói.

"Nhưng lần tấn công Tề Nguyên thành này cũng không phải là không thu hoạch được gì, ít nhất cũng biết được một điều, chỉ dựa vào lực lượng sẵn có của Thiên thành, không thể chống đỡ được thế công của chúng ta.

Chỉ cần che đậy được bói toán của quốc sư Thiên Giám, muốn thôn tính Thiên thành, đoạt lấy long linh, cũng không phải là chuyện khó." Ba cái đầu của quỷ Phật biến thành nụ cười, phát ra tiếng cười rợn người.

"Đạo lý tuy đơn giản, nhưng muốn làm được cũng không dễ dàng như vậy, quốc sư Thiên Giám, đó là tồn tại mà ngay cả Quỷ Thủ đại nhân cũng kiêng dè." Thiên Khôi trầm giọng nói.

“Không sao, ta đã có ý tưởng rồi, vừa hay lấy thành Tấn Dương làm nơi thử nghiệm, lát nữa ta sẽ bảo Yêu Tàng mang một số thứ đến chỗ ngươi.

Đến lúc đó còn cần khống thi thuật của ngươi, bố trí trận pháp che đậy thiên cơ.”

Khống thi thuật, có thể điều khiển thi thể hoạt động trong bóng tối, thi thể không có thần hồn, dùng để hành động bí mật là tốt nhất.

“Có thể thì có thể, nhưng vị ti chính bên này vẫn luôn phái người giám thị ta, ta lại không thể trực tiếp ra tay giết hắn.” Thiên Khôi thản nhiên nói, đối với hắn mà nói, giết một vị ti chính ngũ phẩm cũng không phải là chuyện khó.

Hắn lo lắng chính là mấy người khác trong thành.

“Hừ, chuyện này có gì khó? Tên Yêu Tàng kia thích nhất là làm ra động tĩnh lớn, đến lúc đó nghĩ cách để hắn giúp ngươi thu hút sự chú ý trong thành, ngươi âm thầm thao tác chẳng phải được rồi sao.” Quỷ Phật hưng phấn vung vẩy sáu cánh tay, dường như rất hài lòng với kế hoạch này của mình.

“Thật sự muốn làm như vậy sao? Yêu Tàng có thể sẽ chết.” Thiên Khôi thản nhiên nói, đây cũng là lý do hắn luôn không dám làm ra động tĩnh lớn, Lý Dương không dễ chọc, lão già ở cửa Thính Vũ Hiên càng lợi hại hơn.

“Vậy thì phải xem tạo hóa của hắn rồi.” Quỷ Phật không để tâm.

Đối với bọn họ, thứ duy nhất duy trì mối quan hệ chính là lợi ích, còn lại đều không quan trọng.

Dừng một chút, quỷ Phật lại hỏi: “Những thi thể khác của ngươi thế nào rồi? Lúc chúng ta tấn công Tề Nguyên thành, có hai

tòa thành nhỏ bị lật đổ, hẳn là do ngươi ra tay đúng không?"

"Ừm." Thiên Khôi đáp lại.

Quỷ Phật cười khẩy: "Nhìn lại quá khứ, cũng không có hành thi đạo nhân nào dám hành động ngang ngược như ngươi.

Nhiều thi thể như vậy, cuối cùng ngươi có thể dung hợp hết được không?"

"Nếu ta nhớ không lầm, Táng Thiên tổ chức chỉ có một nguyên tắc - ít xen vào chuyện của người khác, làm tốt phận sự của mình." Giọng điệu Thiên Khôi lạnh lùng.

Quỷ Phật giả vờ uất ức nói: "Ta tưởng rằng với tình cảm của chúng ta, có thể nói hết những gì mình biết."

Thiên Khôi cười lạnh một tiếng: "Trước đây ngươi và Yêu Tàng cũng nói như vậy."

.....

Ngày hôm sau, Tần Phong vừa ăn sáng xong liền đến Thính Vũ Hiên, Lam Ngưng Sương vẫn đảm nhiệm chức vụ hộ vệ, đi theo sát bên cạnh hắn.

Lần này, Tần Phong không trực tiếp đi vào, mà nịnh nọt đưa ra một bình rượu, cười nói: "Tiền bối, biết ngài thích uống rượu, chút lòng thành, mong ngài vui lòng nhận cho."

Lão già khịt mũi coi thường: "Vô sự hiến ân cần, phi gian tức đạo."

Tuy nói vậy, nhưng ông ta vẫn nhận lấy bình rượu, mở nắp ra ngửi ngửi, gật đầu, dường như rất hài lòng.

"Nói đi, tiểu tử thối, có chuyện gì cần hỏi ta?"

Lão già thối tha này, miệng vẫn độc như vậy.....

Tần Phong cũng lười khách sáo nữa, dù sao cho dù hắn nói gì cũng sẽ bị phản bác lại, chi bằng đi thẳng vào vấn đề: “Tiền bối, trong Nam vực có vùng đất kỳ lạ nào mà trọng lực lớn hơn những nơi khác không?”

Lão già uống một hớp rượu, lập tức nhướng mày: “Sao, muốn tìm một nơi như vậy để giúp vị bên cạnh ngươi đột phá lên Thần Vũ lục phẩm?”

Lam Ngưng Sương nghe vậy, đôi mắt đẹp mở to, nàng nghiêng đầu nhìn Tần Phong, ánh mắt long lanh.

Hóa ra cô gia đột nhiên hạ mình hỏi lão già này, tất cả đều là vì ta.

Nghĩ đến đây, trên mặt nàng hiện lên một chút phấn hồng nhàn nhạt, trong lòng cũng ấm áp.

“Cũng không chỉ là vì Lam cô nương, trong nhà còn có hai người cũng bị kẹt ở cảnh giới thất phẩm, ta muốn giúp bọn họ một tay, nhưng khổ nỗi không tìm được cách.

Tiền bối kiến thức uyên bác, mong ngài không chỉ giáo.” Tần Phong thành khẩn nói.

Hóa ra không chỉ là vì ta..... Trong lòng Lam Ngưng Sương bỗng nhiên có chút mất mát, phấn hồng trên mặt cũng dần dần biến mất.

Tần Phong không phát hiện ra sự thay đổi nét mặt của nàng, lão già lại nhìn thấy rõ ràng, không khỏi liếc mắt nhìn hắn một cái với vẻ mặt kỳ quái.

“Trong Nam vực quả thật có một nơi như vậy, nhưng lại cách thành Tấn Dương năm ngàn dặm.

Nơi đó tên là Hắc Thủy đầm, là nơi trú ngụ của yêu thú thất chuyển kiếp lực Ô oa.

Mà trọng lực ở Hắc Thủy đầm khác với những nơi khác, cũng là bởi vì thần thông của Ô oa thức tỉnh đã thay đổi vực ở đó."

Tần Phong cau mày, trước tiên không nói đến khoảng cách năm ngàn dặm quá xa xôi, cho dù bọn họ thật sự có thể đến, cũng không thể tu luyện trước mặt yêu thú thất chuyển kiếp lực.....

"Chẳng lẽ phương pháp mượn trọng lực để đột phá lên Thần Vũ lục phẩm thật sự không khả thi?" Tần Phong thở dài một tiếng, lẩm bẩm tự nói.

"Ai nói không khả thi?" Lão già đặt bình rượu xuống, đột nhiên nói: "Cũng giống như Trọng Kiếm sơn của Vạn Kiếm tông, cũng không phải hình thành tự nhiên, mà là trên đỉnh núi, giữa bầu trời, có một thanh thần kiếm lơ lửng, càng gần kiếm thì áp lực càng lớn.

Đã tìm không được vùng đất có trọng lực thích hợp, vậy thì tự tạo ra một cái là được.

Ồ, nhưng với năng lực của tiểu tử ngươi, quả thật có chút khó khăn."

Nói cũng như không, nếu ta có bản lĩnh đó, còn ở đây hỏi ngươi sao?

Quả nhiên không nên trông cậy vào lão già thối tha này..... Tần Phong giật giật khóe miệng: "Vãn bối vào trong trước."

"Ừm, đừng quấy rầy hứng thú uống rượu của ta."

Hừ, uống chết ngươi đi.

Tần Phong tức giận bước vào Thính Vũ Hiên.

Lam Ngưng Sương liếc nhìn lão già, nhíu mày, yên lặng đứng canh giữ ở cửa.

Lão già không hề hay biết, vừa uống rượu vừa ngân nga, thật là thoải mái.

Chương 104: Học tập trận pháp

Tầng thứ tư Thính Vũ Hiên, Tần Phong không ngừng lật xem ghi nhớ những cuốn sách, lúc rảnh rỗi, cũng không khỏi suy nghĩ về việc trọng lực.

Nhưng nghĩ tới nghĩ lui, cũng tìm không ra biện pháp giải quyết tốt, hắn nhéo nhéo mi tâm bất đắc dĩ lắc đầu.

Thời gian vội vàng trôi qua, Tần Phong cũng định tâm lại, nghiêm túc đọc sách, không đi nghĩ những chuyện khác.

Ngay lúc hắn đắm chìm, lại có mấy quyển sách hiện lên bạch quang, tự động từ trên giá sách chuyển vị trí, rơi xuống gần hắn, đưa tay là có thể chạm tới.

Tần Phong xem xong sách trong tay, đặt về giá sách, thuận tay lại lấy một quyển, chỉ thấy trên bìa viết hai chữ 《Trận Giải》.

“Cái tên sách này, ngược lại có chút ý tứ.” Tần Phong sửng sốt, mở trang sách.

Trang đầu tiên, mở đầu lời tựa —— Thiên địa vạn vật, đều có thể hóa trận.

Không thể không nói, một câu này ngược lại rất ngầu.

Tiếp tục xem xuống, trận pháp học vạn thiên tràn vào trong đầu.

Thiên địa sơ khai, âm dương tạo hóa, lưỡng nghi tứ tượng sinh bát quái.

Trong sách đề cập, chỉ cần tuân âm dương, tuần bát quái, biết

ngũ hành tương sinh tương khắc, thế gian một cây cỏ một cọng cây, đều có thể liên kết, hóa thành trận pháp biến ảo khó lường uy lực vô cùng.

Tần Phong xoa xoa cằm, xem đến mê mẩn, trận pháp nhất đạo, quả thực là bác đại tinh thâm.

Bất quá, 《Trận Giải》 một quyển xem hết, tuy rằng để hắn đối với trận pháp nhất đạo có rất nhiều hiểu biết, nhưng bên trong lại không có giảng thuật bất kỳ một môn bố trận chi pháp nào.

Tần Phong lật 《Trận Giải》 đến trang cuối cùng, trừng lớn hai mắt.

Hắn vốn tưởng rằng quyển sách này sẽ giống như 《Triều Văn Kinh》 hoặc là 《Thiên Nguyên Nội Kinh》 giống nhau, kéo hắn vào thần hải, truyền thụ trận pháp.

Thế nhưng chờ đợi hồi lâu, cũng không thấy có bất kỳ phản ứng nào, cái này có chút xấu hổ.

Chỉ có lý giải, không có thực tế ứng dụng dạy học, cái này có tác dụng gì?

Dùng lời của kiếp trước mà nói, ta quần đều cởi, ngươi liền cho ta xem cái này?

Nhạt nhẽo vô vị.....

Tần Phong đại thất vọng, đem 《Trận Giải》 đặt về giá sách, tiếp theo quét mắt nhìn mấy quyển bên cạnh, không khỏi phát ra một tiếng khẽ ồ.

“Mấy quyển sách này tên, hình như đều là có liên quan đến trận pháp? Có trùng hợp như vậy sao?”

Tần Phong cầm lấy sách, từng quyển từng quyển, từng trang

từng trang lật qua, trong mắt hiện lên tinh quang.

Phong Hồn Trận, Khởi Long Trận, Dương Hộ Trận, Dương Nộ Trận, Quỷ Môn Trận..... các loại trận pháp bố trận yếu điểm và trận tài cần thiết đều làm chú giải chi tiết.

Chỉ cần có thể dựa theo trong sách nói, cho dù là hắn cũng có thể bố trí ra trận pháp biến ảo khó lường!

Mà điều khiến hắn kích động nhất chính là, bên trong lại có một loại trận pháp, tên là Trọng Uyên, sinh linh một khi bước vào trong trận pháp, liền sẽ cảm nhận được trọng lực vô cùng lớn, bộ nan hành.

Là một loại phong ấn trận pháp.

Đây chẳng phải là trọng lực chi địa mà hắn muốn sáng tạo sao?!

Tần Phong nhìn một chút bố trận điều kiện, trừ trận đồ ra, còn cần một ít trận tài, đại đa số tài liệu hắn đều biết nơi nào có thể tìm được, duy chỉ có một loại khoáng thạch tên là Hắc Trạc, tương đối hiếm thấy, cần tốn một ít công phu.

“Trở về sau, ngược lại có thể hỏi thăm bên Nhã An, có đường dây nào không.”

Trong đầu nhiều ra rất nhiều trận pháp, Tần Phong tự nhiên thập phần hưng phấn, thế nhưng hưng phấn xong, hắn cũng nhíu mày.

Uy lực trận pháp càng lớn bố trận độ khó càng cao, ví dụ như Khởi Long Trận, thuộc về một loại phá sát trận, cần mượn sơn hà chi linh, dựa núi cận nước, trận đồ vòng đất ít nhất cần mười dặm.

Cái này làm sao một người có thể làm được?

Không chỉ như thế, trận càng khó thi triển, trận tài cần thiết liền càng hiếm thấy.

Tần Phong vừa mới xem qua, cho dù hắn đọc sách vô số, y nguyên có rất nhiều tài liệu, chưa từng nghe thấy.

Đương nhiên, có một ít trận pháp là không cần trận tài, nhưng thay vào đó chính là, loại trận pháp này đối với tu vi bản thân bố trận giả yêu cầu rất cao.

Ví dụ như một môn trận pháp Thất Tinh Bắc Đẩu Thiên Cương, liền nhất định phải thi thuật giả bước vào Văn Thánh lục phẩm Quái Mệnh chi cảnh, mượn quan sát tinh tượng, dẫn động tinh tượng chi lực, mới có thể thi triển ra.

Tần Phong trong đầu đem trận pháp ghi nhớ lật đi lật lại, trước mắt hắn duy nhất có thể thử thi triển, có lẽ cũng chỉ có một môn trận pháp tên là Bạch Lôi.

“Đem văn khí rót vào trong trận pháp, thi triển ra thế công màu trắng thần tựa lôi điện, rót vào văn khí càng nhiều, thì uy lực Bạch Lôi càng mạnh.”

Trận pháp này nhìn như không tệ, có thể bù đắp đặc tính công kích lực không đủ của Văn Thánh đạo giả, nhưng cái này cũng có một cái nhược điểm rất rõ ràng, đó chính là thi pháp động tác chuẩn bị quá dài!

Thử hỏi, địch nhân nào giao chiến với ngươi lúc, sẽ cho ngươi thời gian như vậy?

Tần Phong đại khái tưởng tượng một chút cái hình ảnh đó ——

Bản thân: “Chờ một chút, cho ta trước khắc hoạ cái trận đồ.”

Phốc, một thanh chủy thủ đâm xuyên trái tim.

Bản thân: “Ngươi, ngươi không giảng võ đức……”

Tốt, hưởng thọ XX tuổi.

Tần Phong mặt nhăn nhó, nếu thật như vậy chết thảm, chưa cũng quá mất mặt.

“Thi triển Bạch Lôi mấu chốt, chính là muốn ở dưới tình huống không gây nên địch nhân chú ý, lặng lẽ khắc hoạ tốt trận đồ.

Nhưng song phương giao chiến, tất nhiên đều là tinh thần căng thẳng, động tác loại này như thế nào có thể không bị đối diện phát hiện?”

“Có lẽ, ta có thể dùng miệng chuyển di chú ý lực của địch nhân……” Tần Phong gãi gãi đầu, như có điều suy nghĩ.

……

Lúc chạng vạng tối, Tần Phong đi ra Thính Vũ Hiên, cùng Lam Ngưng Sương cùng nhau trở về Tần phủ.

Trong đại sảnh, cùng người nhà ăn cơm chiều, nhàn nhạt nói chuyện phiếm, Tần Phong hỏi đến chuyện tu hành của nhị đệ.

“Nhị đệ, Thiên Cương Nguyên Trảm tầng thứ hai kình lực Viễn Vi, tu luyện như thế nào?”

Nhị đệ nuốt xuống thức ăn trong miệng, hưng phấn nói: “Mấy ngày trước, đã có thể ở mười trượng bên ngoài, chém rụng lá cây, không tổn thương gân lá, hơn nữa đao ý của ta cũng thành công bước vào tầng thứ hai Trọng Nhạc chi cảnh!”

Tần Phong có chút kinh ngạc, lúc trước để nhị đệ đem Trảm Diệp Đao đổi thành Thiên Cương Nguyên Trảm, chính là vì trợ giúp hắn bước vào đao ý tầng thứ hai Trọng Nhạc cảnh, mượn nhờ

đó nhìn trộm Thần Vũ lục phẩm tụ lực cảnh giới.

Lại không nghĩ tới trong thời gian ngắn như vậy, đối phương liền thành công.

Như vậy, nhị đệ chẳng phải là có thể trực tiếp mượn nhờ ngộ đạo?

..... Cái thiên phú đáng chết khiến người khác hâm mộ này, bất quá nếu như không có ta cái danh sư này chỉ đạo, hắn cũng không thể bước ra một bước này.

Nghĩ như vậy, vẫn là ta lợi hại hơn một chút.

“Còn tính là không tệ, nhưng ngươi cũng đừng quá mức kiêu ngạo, cần biết mãn chiêu tổn, khiêm thụ ích.” Tần Phong nhắc nhở.

“Ta hiểu, đúng rồi, đại ca, Văn Thánh đạo thống của ngươi, khi nào có thể tiến vào bát phẩm cảnh giới?” Tần An xuất phát từ quan tâm hỏi.

Tần Phong thần sắc cứng đờ, giả bộ như không nghe thấy: “Hồng thiêu nhục hôm nay ngược lại làm không tệ.”

Hắn đang định dùng đũa đi gắp, nhưng trên đường lại bị một đôi đũa khác cướp mất, ngẩng đầu nhìn lại thì ra là lão cha, người sau cũng nhìn lại, ánh mắt lạnh lùng.

Nhiều khối hồng thiêu nhục như vậy, phải gắp khối của ta, còn có ánh mắt của ngươi, là ý gì..... Tần Phong chỉ cảm thấy kỳ diệu.

Tần An bới một miếng cơm, lại nói: “Hiện tại đang cùng Thịnh ca mỗi ngày mài giũa bản thân, nói đến, ta còn muốn hỏi đại ca, tiếp theo nên như thế nào tu luyện đao pháp.”

Tần Phong không còn để ý lão cha bên kia, buông bát đũa xuống nói: “Thiên Cương Nguyên Trảm tầng thứ ba kình lực tên là Thiên Quân, ngược lại cùng đao ý tầng thứ hai Trọng Nhạc, có dị khúc đồng công chi diệu.

Nhưng uy lực của nó, muốn vượt xa tầng thứ hai, trong vòng hai mươi trượng, ngàn cân cự thạch, đều có thể một đao chém nát!

Tuy rằng hiện tại ta cũng rất muốn dạy ngươi Thiên Quân tu luyện chi pháp, bất quá nghiêm túc cân nhắc một chút, vẫn là chờ ngươi bước vào lục phẩm tụ lực cảnh giới sau, lại đi học tập tầng thứ ba kình lực Thiên Quân sẽ tốt hơn một chút.”

“Đều nghe đại ca.”

“Ừm.” Tần Phong nhìn lướt qua bàn ăn, đem đũa vươn tới chân gà.

Vừa lúc này, đũa của lão cha lại nhanh chóng vươn tới, nhanh hơn hắn một bước gắp đi chân gà.

Sự tình đã đến nước này, Tần Phong cũng coi như nhìn ra, cái lão già hố con trai này, tối nay đang cố ý nhắm vào hắn!

Chương 105: Trận pháp, Bạch Lôi

Tần Phong lại ngẩng đầu nhìn đối phương, lão cha cũng không chịu yếu thế, trước mặt hắn, từng miếng từng miếng nhai đùi gà, sắc mặt bình thản, trong mắt tràn đầy ý khiêu khích.

Lão cha rốt cuộc đang phát điên cái gì.....

Tần Phong suy nghĩ một chút, rất nhanh liền có đáp án.

Đối phương nhất định là bởi vì tối hôm qua bị phạt ngủ phòng khách, cho nên đang giận cá chém thớt lên hắn!

Tần Phong mí mắt giật giật, người lớn như vậy, sao còn giống như đứa trẻ con, nông cạn!

Hắn cũng không muốn chấp nhặt với lão cha, chỉ có thể đi gắp món khác.

Tuy nhiên, đùi gà trong bát lão cha rõ ràng còn chưa ăn xong, liền đặt đùi gà xuống, đôi đũa trên không trung vẽ ra đạo đạo tàn ảnh.

Món ăn Tần Phong nhìn trúng, vậy mà toàn quân, không có một món nào rơi vào trong bát của hắn!

Lại nhìn bên lão cha, thức ăn đã chất thành núi nhỏ, khóe miệng hắn hơi nhếch lên, đắc ý gặm đùi gà.

Cái này còn có thể nhịn ? !

Tần Phong hít sâu một hơi, nheo nheo mắt, ngón giữa và ngón

trỏ tay phải dùng lực, nắm chặt đôi đũa.

Tần Kiến An buông bát cơm xuống, cũng nắm chặt đôi đũa.

Ánh mắt hai người giao nhau, một cuộc chiến không khói súng sắp bùng nổ.

Nhưng đúng lúc này, Tần Phong buông đũa xuống, oán giận nói: "Nhị nương, người xem cha kìa, một mình gắp hết nhiều món như vậy, con và nhị đệ đều không có gì để ăn."

Nhị nương liếc mắt nhìn, lông mày hơi nhíu lại: "Lão gia, ông đang làm gì vậy?"

"Phu nhân, hôm nay tốt, cho nên muốn ăn nhiều một chút." Tần Kiến An cười gượng giải thích, còn nhân cơ hội trừng mắt nhìn Tần Phong.

"Nhị nương, người đừng quên, tối hôm qua cha đã ăn no rồi." Tần Phong bổ sung.

Nhị nương chau mày: "Vậy lão gia ông chỉ được ăn những thứ này, thức ăn trên bàn không được gắp nữa."

"Ta....." Tần Kiến An bại trận, chỉ có thể trơ mắt nhìn Tần Phong đắc ý dào dạt ăn thức ăn trên bàn.

.....

Rời khỏi đại sảnh một cách tâm, Tần Phong lại đi tìm Nhã An, hỏi về chuyện Hắc Trạc Thạch.

Nhã An trầm ngâm một lát, đáp: "Loại khoáng thạch kỳ dị này, quả thật hiếm thấy, nó cứng rắn vô cùng, Hắc Trạc Thạch to bằng lòng bàn tay, liền nặng trăm cân.

Nếu ngươi muốn, ta có thể dùng bồ câu đưa thư, lát nữa, để bọn họ mang đến cùng với dược liệu."

“Vậy thì làm phiền Nhã An huynh rồi.” Tần Phong chắp tay cảm kích nói.

“Không cần đa lễ, Thiên Bảo Các vốn là nơi làm ăn, giá tiền Hắc Trạc Thạch ta sẽ trừ vào số tiền bán Tiên Nhân Túy.”

Tần Phong há hốc mồm.

Hắn vốn tưởng rằng đây là sự giúp đỡ lẫn nhau giữa hai người bạn, không ngờ cuối cùng lại quay về chuyện giao dịch tiền bạc bẩn thỉu.

“Tạm biệt.” Tần Phong phất tay áo rời đi.

Vương Tự ở một bên khó hiểu nói: “Công tử, Tần y sư lúc trước đã cứu mạng ngài, Hắc Trạc Thạch nho nhỏ này, coi như trả ơn người ta là được rồi, tại sao còn phải thu tiền?”

Nhã An thản nhiên nói: “Mạng của ta, sao có thể rẻ mạt như vậy.”

Vương Tự lập tức cảm thấy không đúng: “Là thuộc hạ nói sai rồi.”

“Không sao.” Nhã An phẩy phẩy tay.

Kỳ thật, nàng cũng vẫn luôn nghĩ, ân tình cứu mạng lớn như vậy, rốt cuộc phải dùng thứ gì để báo đáp.

Cho đến bây giờ, nàng cũng chưa từng cố ý nhắc chuyện này với Tần Phong.

……

Tần Phong đi tới sân viện Tần phủ, nói chung, cái sân này là nơi tu luyện dành riêng cho nhị đệ.

Bất quá nhị đệ thân là Thần Vũ võ phu, cơm ăn kinh người,

cho nên mỗi lần dùng bữa, đều sẽ trì hoãn không ít công phu.

Bởi vậy, hiện tại trong sân ngược lại là không có một ai.

Tần Phong tìm một chỗ đất trống trong sân, sau đó nhặt một cành cây trên mặt đất, bắt đầu khắc hoạ trận đồ cần thiết cho Bạch Lôi.

Trận đồ phức tạp tối nghĩa trong tay hắn, không mất mười hơi thở công phu liền khắc hoạ xong, không khác gì so với trong sách.

Tần Phong thấy vậy rất là hài lòng, bản thân quả nhiên rất có thiên phú về hội hoạ.

Bất quá tại sao về thư pháp, lại vẫn là..... Ừm, độc đáo?

“Trận đồ này hoàn thành nhanh hơn dự kiến ban đầu của ta rất nhiều, nếu luyện tập nhiều, có lẽ có thể rút ngắn thời gian xuống còn khoảng năm hơi thở.”

Trận đồ phức tạp như vậy, năm hơi thở đã là cực hạn.

Nhưng cho dù như thế, lúc chiến đấu thực sự, thời gian chuẩn bị thi triển thuật pháp này vẫn là quá dài.

“Trừ phi có người giúp ta kiềm chế địch nhân, hoặc là ta khắc hoạ trận đồ trước, sau đó dụ địch nhân tới gần.

Nếu không, khắc hoạ trận đồ trước mặt địch nhân, trừ phi ta chán sống rồi.....

Thôi, tạm thời không nghĩ đến những thứ đó nữa, để ta xem uy lực của Bạch Lôi này như thế nào.”

Tần Phong đang muốn đưa văn khí vào trong trận, bên cạnh trống rỗng bỗng nhiên vang lên tiếng người: “Hoá ra là cô gia, ta còn tưởng là nhị công tử.”

Liếc mắt nhìn, chỉ thấy bóng người đen nhẻm, tay cầm trường kích, chính là Hắc Thán Đầu.

Dọa ta giật cả mình……

Hình Thịnh tò mò hỏi: “Cô gia, ngài đang làm gì ở đây?”

Tần Phong thở phào nhẹ nhõm: “Ngươi đến thật đúng lúc, ta vừa học được một môn trận pháp, muốn thử uy lực của nó, ngươi giúp ta một tay.”

“Hoá ra là vậy.” Hình Thịnh lùi ra xa mười trượng, lần nữa mở miệng: “Cô gia, ta đã chuẩn bị xong, ngài có thể ra tay bất cứ lúc nào.”

Tần Phong gật gật đầu, bắt đầu dẫn động văn khí trong cơ thể, nhưng hắn nghĩ nghĩ vẫn lo lắng nói: “Môn trận pháp này ta trước kia cũng chưa từng thi triển qua, cho nên không biết uy lực của nó rốt cuộc như thế nào, lát nữa ngươi nhất định phải vạn phần cẩn thận.”

Hắc Thán Đầu không để ý: “Cô gia cứ yên tâm ra tay, nếu là đao khí của nhị công tử, ta có lẽ còn phải đề phòng một chút, nhưng mà cô gia ngài……”

Nói được một nửa, đột nhiên im bặt.

Hình Thịnh ho khan một tiếng, sửa lại cách nói: “Văn Thánh đạo giả, công kích luôn là điểm yếu, ta biết chừng mực.”

Tần Phong trán nổi gân xanh, đây là sự khinh thường trần trụi đối với Văn Thánh đạo giả!

Đêm nay, hắn liền muốn thay Văn Thánh đạo giả chính danh!

Tần Phong hít sâu một hơi, bắt đầu dẫn động văn khí trong cơ thể, đưa vào trận đồ Bạch Lôi.

Điều đáng nói là, phương hướng Bạch Lôi đánh ra, có liên quan đến phương vị văn khí đưa vào trận đồ, nếu có chút sai lệch, rất có thể phương hướng Bạch Lôi bắn ra không đúng, tự mình diệt luôn người bố trận……

Cho nên chỗ này nhất định phải cẩn thận.

Ban đầu Tần Phong dự định là trước tiên đưa vào một phần văn khí, thử nghiệm, để tránh làm bị thương đối phương.

Tuy nhiên khi văn khí đưa vào trận đồ, liền giống như rơi vào hố không đáy, không ngừng kéo văn khí trong cơ thể hắn đưa vào, căn bản không thể nào cắt đứt.

Trên trận đồ, trong nháy mắt phát ra bạch quang chói mắt, chiếu sáng cả sân viện, chiếu trắng cả mặt Hắc Thán Đầu.

Khí thế hung mãnh từ trong trận đồ tuôn ra, Tần Phong kinh hô: “Hắc Thán Đầu, mau tránh!”

Lời còn chưa dứt, một đạo lôi điện màu trắng từ trong trận đồ bay ra.

Hình Thịnh trừng lớn hai mắt, hắn cảm nhận được uy lực của Bạch Lôi này, không dám khinh thường, lập tức điểm mũi chân, thân hình nhanh chóng lùi lại.

Tần Phong cắn răng khống chế Bạch Lôi, quát khẽ một tiếng, Bạch Lôi thay đổi phương hướng, bay lên không trung.

Trên không Tần phủ, lập tức sáng lên một mảng bạch quang chói mắt, chợt lóe rồi biến mất.

Ở Hồ Đình, Lam Ngưng Sương giật nảy mình, nàng lập tức nghĩ đến việc phải đi bảo vệ cô gia.

Nhưng lại bị Liễu Kiếm Ly gọi lại: “Không sao, không cần lo

lắng.”

Tuy nói như vậy, nhưng nàng lại nhìn về phía sân viện, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc.

Văn khí trong cơ thể Tần Phong bị rút cạn, cả người giống như bị rút hết sức lực, ngã ngồi trên mặt đất.

Nhìn xuống mặt đất, trận đồ bình yên vô sự, chỉ là chỗ kéo dài về phía trước, một vết nứt nhỏ bằng ngón tay út lan ra ngoài gần năm trượng.

Hình Thịnh vẫn còn sợ hãi: “Cô gia, đây là chiêu thức gì?”

Tần Phong nuốt nước miếng, chậm rãi đáp: “Trận pháp, Bạch Lôi.”

Chương 106: Mặc Tỷ rời đi

Hình Thịnh chân thành khâm phục nói: “Cô gia quả nhiên lợi hại, lại có thể ở cảnh giới Cửu phẩm, liền kích hoạt được trận pháp uy lực kinh người như vậy.”

Thực ra ta cũng bị hút cạn rồi, đánh một phát là giới hạn… Tần Phong khó khăn đứng dậy: “Tạm được thôi, uy lực của chiêu vừa rồi, nếu dùng võ giả Thần Vũ để so sánh, đại khái đến trình độ nào.”

Hình Thịnh trầm ngâm một lát, đưa ra câu trả lời: “Nếu cảm giác của ta vừa rồi không sai, thì một kích đó tương đương với, bước vào binh ý song trọng, võ phu Thất phẩm toàn lực xuất kích.”

Lại có uy lực lớn như vậy?

Tần Phong trong lòng vui mừng, khá hài lòng, ít nhất sở hữu chiêu này, hắn cũng có được một ít năng lực phản kích.

Nhưng đáng tiếc là, mỗi lần chỉ có thể đánh một phát, đánh xong phải chạy.

Hơn nữa, nhược điểm là thời gian niệm chú quá dài, hiện tại xem ra, cũng không có cách nào giải quyết hiệu quả.

“Thôi, nhiệm vụ trọng đại, đường còn dài.” Tần Phong thở dài một tiếng.

Do là ban đêm, ánh sáng mờ tối, đầu đen không chú ý đến trận pháp trước chân Tần Phong, liền mở miệng hỏi: “Cô gia, vừa rồi ngài đang biến cả cái sân này thành đại trận sao.”

Trong quan niệm cố hữu của đầu đen, việc thi triển trận pháp

đều cần phải khoanh vùng diện tích lớn.

Tần Phong lắc đầu, ra hiệu cho đối phương đến gần: "Đây mới là trận đồ của Bạch Lôi."

Đầu đen nhìn thấy trận tròn chỉ có mười tấc, vô cùng kinh ngạc: "Ta vốn tưởng rằng, kích thước của trận pháp ít nhất phải tính bằng trượng.

Lại không ngờ, chiêu vừa rồi, chỉ cần trận đồ nhỏ như vậy là có thể thi triển."

Tần Phong gật đầu: "Bạch Lôi là dựa vào văn khí thúc đẩy, không liên quan đến kích thước của trận đồ, mấu chốt là xem văn khí rót vào có thể nhiều hay không."

Lời vừa nói ra, Tần Phong đột nhiên linh quang lóe lên.

Người trong cuộc thì mù mờ, người ngoài cuộc thì sáng suốt, câu hỏi của đầu đen quả thực đã nhắc nhở hắn.

Vì trận đồ của Bạch Lôi không yêu cầu về kích thước, hắn hoàn toàn có thể khắc trận đồ trước vào những thứ có thể mang theo bên người, như vậy, chẳng phải là không cần niệm chú nữa rồi sao!?

"Ta nghĩ ra rồi!"

"Cô gia, ngài nghĩ ra cái gì?" Hình Thịnh như người mất hồn.

Tần Phong không trả lời, hớn hở chạy về phòng của Thanh Nhi.

Tại chỗ, chỉ còn lại Hình Thịnh ngơ ngác.

…

Ngày hôm sau, trời chưa sáng, ngay cả nhị đệ Tần An vốn hay

dậy sớm tu luyện, cũng không đến sân.

Mà Tần Phong đã có mặt.

Sau một đêm nghỉ ngơi, văn khí trong cơ thể hắn đã phục hồi, vì vậy hắn muốn thử ý tưởng linh quang lóe lên đêm qua!

Chỉ thấy, Tần Phong từ trong lòng ngực lấy ra chiếc găng tay mà Thanh Nhi dùng vải trắng may, sau đó từ từ đeo vào.

Phía trong găng tay, dùng bút lông khắc họa những đường nét phức tạp hình tròn, chính là trận đồ của Bạch Lôi!

Vì sao Đại tá Roy Mustang trong bộ phim Viên đạn thép, có thể khắc trận thuật luyện kim lên găng tay, thi triển thuật luyện kim lửa uy lực kinh người.

Thì Tần Phong, tự nhiên cũng có thể học theo, khắc trận đồ lên găng tay, thi triển Bạch Lôi!

“Phải nói, Thanh Nhi con bé này tay nghề thật sự không tồi, chiếc găng tay này đeo vào còn khá là mượt mà.” Tần Phong cảm khái một câu, sau đó sắc mặt nghiêm nghị.

Hắn hít sâu một hơi, bắt đầu dẫn động văn khí hội tụ vào trận đồ trên găng tay.

Tình huống tiếp theo cũng giống như đêm qua, văn khí không ngừng bị cuốn vào trận đồ, trên trận đồ phát ra ánh sáng trắng chói mắt.

Chính là lúc này!

Tần Phong hai mắt đột nhiên mở to, lòng bàn tay dang ra, ngón trỏ phải chỉ về hướng hắn muốn tấn công.

Sấm sét màu trắng hóa thành một đường trắng, hướng lên trời tấn công.

Ánh sáng trắng lóe lên, thoáng qua rồi biến mất!

Thành công rồi!

Văn khí trong cơ thể Tần Phong bị hút cạn, hắn lại một lần nữa ngã quỵ xuống đất, trên mặt đầy vẻ kích động và vui mừng.

Nếu chiêu Bạch Lôi này dùng tốt, gặp phải địch nhân, tuyệt đối có thể đánh đối phương một cách bất ngờ!

“Ta không còn là tên phế vật chỉ biết trốn sau lưng người khác nữa!” Tần Phong nắm chặt nắm đấm.

Một lúc sau, hắn lại bổ sung thêm một câu: “Có lẽ là… ”

…

Trời sáng, tâm trạng Tần Phong rất tốt, uống hết ba bát cháo, sau đó liền dẫn theo Lam Ngưng Sương hướng về phía rừng sương đen.

Nhiều ngày không gặp cô ấy, trong lòng rất nhớ, không biết cô ấy có gầy đi không… Tất nhiên, mục đích thực sự của hắn là đi xin thêm một viên bản mệnh chân giải.

Trên đường, Lam Ngưng Sương lo lắng hỏi: “Cô gia, đêm qua trong phủ Tần gia có sấm sét trắng lóe lên, bên ngài có xảy ra chuyện gì không?”

Lam cô nương không biết Bạch Lôi đó là do ta thi triển… Tần Phong nhíu mày, lắc đầu nói: “Đêm qua, ta cũng nhìn thấy sấm sét trắng đó, quả thực là kinh thiên động địa.

Lúc đó đầu đen cũng ở cùng ta, bị dọa đến mức ngã quỵ xuống đất, trực tiếp kêu gào sấm sét trắng đó không phải là người thường có thể thi triển, nhất định là thần kỹ.

Ta cũng cho rằng, người có thể thi triển được chiêu thức như

vậy, chắc chắn không phải là người bình thường.

Chỉ tiếc là không được tận mắt chứng kiến."

Lam Ngưng Sương đương nhiên biết đầu đen trong miệng cô gia là ai, sắc mặt kỳ quái nói: "Hình tham lĩnh, đối mặt với trăm quỷ yêu ma cũng có thể mặt không đổi sắc, xông pha trận mạc, sao lại bị một tia sét nhỏ mà sợ hãi.

Còn tên chỉ dám thi triển chiêu thức trong bóng tối, chắc chắn chỉ là một tên tiểu nhân, không đáng nhắc đến.

Nếu còn lần sau, ta nhất định sẽ bắt được tên đó.

Cô gia, xin yên tâm."

Ta không yên tâm được, nếu ngươi thật sự bắt được ta thì phiền toái rồi… Tần Phong ho khan một tiếng, kịp thời chuyển chủ đề.

Gần đến rừng sương đen, lại xuất hiện một cảnh tượng bất ngờ, trước đây nơi nơi đều e ngại, sợ hãi tránh né, lại có người từ trong rừng đi ra.

Đây là tình huống gì?

Là tiếng thú nhỏ đói bụng không còn đáng sợ nữa, hay là sương đen mà cô ấy phun ra không còn hiệu quả nữa?

Điều khiến Tần Phong càng kinh ngạc hơn là, vách núi đầu rắn cao ngất đã biến mất!

Chẳng lẽ cô ấy lại hóa thành hình người?

Tần Phong tò mò chặn một thanh niên cường tráng hỏi thăm tình hình, sau đó sắc mặt biến đổi.

Hóa ra ba ngày trước, vách núi đầu rắn trong rừng sương đen

đã biến mất, cùng với nó là tiếng gầm rú chấn động trời đất.

Không chỉ vậy, mỗi khi đêm xuống, sương đen bao phủ rừng núi cũng không còn lan tỏa.

Nhiều người đều truyền tai nhau, là yêu thú mạnh mẽ trong rừng đã rời khỏi nơi này, đi đến nơi khác.

Những người dân kiếm sống bằng nghề săn thú, cẩn thận thăm dò vào ngoại vi rừng, vẫn không thấy nguy hiểm, cuối cùng cũng dám dũng cảm bước vào rừng.

Vì vậy, mới có cảnh tượng hiện tại.

Tần Phong cảm ơn người đàn ông, sau đó rơi vào trầm tư.

Nếu con nhỏ màu trắng kia vẫn còn trong rừng sương đen, cô ấy tuyệt đối không thể để những người này vào rừng.

Chẳng lẽ cô ấy bọn họ thật sự đã đi?

Không nên mà…

“Lúc đó cô ấy đã nói, nàng và con nhỏ ở lại đây là do mẹ của nó dặn dò.

Hơn nữa nơi này sẽ xuất hiện linh khí mỏng manh, có thể giúp nàng tu luyện nhanh hơn, đối với con nhỏ cũng rất có lợi.

Nói cách khác, trừ phi bất đắc dĩ, nếu không cô ấy bọn họ tuyệt đối không thể rời khỏi nơi linh địa này.

Chẳng lẽ là xảy ra chuyện gì?”

Tần Phong có chút lo lắng, cô ấy tuy là yêu quái rắn, nhưng tâm địa không xấu, qua vài lần tiếp xúc, hắn cũng coi nàng như bạn bè.

Còn con nhỏ đáng yêu kia, hắn cũng cảm thấy rất thích.

Tần Phong thật lòng không muốn, chúng nó gặp bất kỳ nguy hiểm nào.

“Ba ngày trước, ta ở Kỳ Nguyên thành.

Cô ấy rời đi, chẳng lẽ có liên quan đến loạn lạc ở Kỳ Nguyên thành?

Không, không nên, loạn lạc xâm thành xảy ra sớm hơn, nếu thật sự là vì điều này mà phải chạy trốn, thì cũng nên là lúc ở Tấn Dương thành cảm nhận được động đất.

Nàng nên dẫn theo con nhỏ rời đi.”

Tần Phong không ngừng suy đoán những khả năng, nhưng vẫn không tìm ra đầu mối, nhíu mày.

Lam Ngưng Sương ở bên cạnh thấy vậy, quan tâm hỏi: “Cô gia, ngài không sao chứ?”

Tần Phong lắc đầu: “Chúng ta về thôi.”

Cô ấy không có, rừng sương đen này tự nhiên cũng không cần phải vào.

Hai người chuẩn bị rời đi, Tần Phong lại quay đầu nhìn về phía vách núi rõ ràng bị khuyết một đoạn.

Trong lòng cầu nguyện, hy vọng cô ấy và con nhỏ, mọi chuyện đều tốt đẹp.

Chương 107: Yêu Tàng đến

Thời gian như nước chảy, bốn ngày trôi qua trong nháy mắt.

Trên con đường núi dẫn đến thành Tấn Dương, bỗng xuất hiện một chiếc xe ngựa.

Người lái xe là một thanh niên mặc trang phục sặc sỡ, mái tóc dài màu trắng bạc, đôi môi mỏng, mắt híp lại, thoạt nhìn giống như một con cáo.

Điều quan trọng là khuôn mặt của hắn, trông khá nữ tính, nước da trắng bệch như được phủ một lớp phấn dày.

Phía sau xe ngựa kéo theo một căn nhà gỗ nhỏ hình vuông vức, đó không phải là kiệu, vì kích thước căn bản không đủ chỗ cho người ngồi.

Nó giống như những chiếc xe gỗ của những người bán hàng rong trên đường phố trong thành phố hơn.

Thanh niên thong thả lái xe ngựa, ngay cả trên con đường núi đầy đá vụn, vẫn rất êm ái.

Điều kỳ lạ là, bánh xe ngựa thỉnh thoảng lại phát ra tiếng động lạ, và trong căn nhà gỗ nhỏ, cũng có những tiếng động khe khẽ.

Phía trước con đường núi, ba người đàn ông đang đi tới, nhìn dáng vẻ là tiều phu đi đốn củi.

Thanh niên tóc bạc không kéo dây cương, nhưng xe ngựa tự dừng lại, hắn cười nói: "Các vị đại ca, thành Tấn Dương có phải là đi thẳng dọc theo con đường này không?"

Những người tiều phu sững sờ một lúc, kinh ngạc trước dáng vẻ của thanh niên, họ chưa từng thấy ai ăn mặc kỳ lạ như vậy.

Nhưng một trong số họ vẫn lịch sự trả lời: "Đi về phía trước khoảng trăm dặm nữa, là có thể nhìn thấy thành Tấn Dương."

"Đa tạ đại ca." Thanh niên tóc bạc chắp tay đáp.

Lại có người tò mò hỏi: "Huynh đệ, nhìn ngươi ăn mặc kỳ lạ, đến thành Tấn Dương làm gì?"

"Hầy, ta là nghệ sĩ giang hồ, muốn đến thành Tấn Dương biểu diễn một số trò, kiếm cơm."

"Điều này thật thú vị, tiếc là chúng ta còn phải vào núi đốn củi, nếu không thì muốn tận mắt xem một chút." Một người tiều phu cười nói, sau đó ra hiệu cho hai người bạn đồng hành tiếp tục lên đường.

"Đừng đi, các vị đại ca, gặp nhau chính là có duyên, chi bằng để ta biểu diễn một chút ở đây." Thanh niên tóc bạc đột nhiên nói.

Ba người tiều phu nhìn nhau, có chút lúng túng, họ đang vội vào núi làm việc, vừa rồi chỉ là lời khách sáo, sao người này lại coi là thật?

"Sẽ không mất nhiều thời gian." Thanh niên lại bổ sung một câu.

Người tiều phu dẫn đầu bất lực nói: "Vậy tiểu huynh đệ cứ biểu diễn đi, cũng để chúng ta mở mang tầm mắt."

Thanh niên xuống xe ngựa, khóe miệng nhếch lên, nụ cười trông thật đáng sợ, nhưng hắn đang quay lưng lại, ba người tiều phu cũng không nhìn thấy, nếu không nhất định sẽ phát hiện ra điều bất thường.

Bốp bốp!

Tiếng vỗ tay giòn giã vang lên, trên căn nhà gỗ nhỏ tự nhiên xuất hiện một cánh cửa nhỏ, mở sang hai bên, bên trong tối đen như mực, không nhìn thấy gì cả.

Tiếp theo, chỉ thấy thanh niên giơ tay phải ra, ánh sáng màu xanh như đom đóm bay vào trong căn nhà gỗ nhỏ.

Tầm nhìn sáng sủa, trong căn nhà gỗ nhỏ bỗng xuất hiện rất nhiều thứ nhỏ nhặt.

Một khuôn mặt mỹ nhân được bao phủ bởi sương mù, bánh xe bốc cháy với khuôn mặt người, năm cái đầu người nhảy nhót nhe nanh múa vuốt.

Đèn lồng hình mặt quỷ, con ngựa đen với xương xẩu và đôi mắt bốc lửa, bộ xương không có máu thịt...

Đây rõ ràng là một bức tranh trăm yêu, một bức tranh trăm yêu biết cử động!

"Hay!" Ba người tiều phu vỗ tay khen ngợi, thủ pháp giang hồ này quả thực mới lạ và thú vị.

Sau khi xem một lúc, người đàn ông dẫn đầu nói: "Tiểu huynh đệ với màn biểu diễn này, nhất định có thể kiếm bộn tiền ở thành Tấn Dương!

Thời gian không còn sớm, chúng ta vào núi đốn củi đây, hẹn gặp lại!"

Ba người đang định rời đi, liền bị thanh niên ngăn lại: "Các vị đại ca hãy khoan, biểu diễn giang hồ, xưa nay đều có quy củ, xem xong biểu diễn, người có tiền thì cho tiền, người không có tiền thì cho người."

Lời vừa nói ra, sắc mặt mấy người khó coi: "Tiểu huynh đệ, ngươi nói vậy là không đúng rồi, là ngươi ép chúng ta xem ngươi biểu diễn, sao còn đòi tiền?"

"Không có tiền?" Nghe vậy, thanh niên nheo mắt từ từ mở ra: "Vậy thì để lại người đi."

Ba người đột nhiên sợ hãi mặt mày tái mét, trong mắt thanh niên này không có con ngươi, mà là những đường vân màu máu dữ tợn!

Cùng lúc đó, bánh xe ngựa bốc cháy, mọc ra khuôn mặt người, phát ra tiếng cười ghê rợn.

Con ngựa đen ban đầu, lông biến mất, máu thịt khô héo, xương xẩu, hai mắt sáng lên ngọn lửa xanh!

Hai thứ này rõ ràng là những thứ đã thấy trong bức tranh trăm yêu trước đó!

"Yêu quái!" Ba người kinh hô một tiếng, sợ hãi bỏ chạy.

Tuy nhiên, một móng vuốt xương khổng lồ thò ra từ căn nhà gỗ nhỏ, tóm lấy ba người kéo vào trong.

Chỉ nghe thấy một tiếng ken két, cánh cửa gỗ của căn nhà gỗ nhỏ đóng lại, mọi thứ trở lại yên tĩnh.

Thanh niên tóc bạc trèo lên xe ngựa, tiếp tục lên đường, miệng lẩm bẩm: "Tên Quỷ Phật kia, lại muốn ta chạy việc vặt cho Thiên Khôi."

Thanh niên tóc bạc này, chính là Yêu Tàng!

.....

Trước cửa Bảo Y Đường, nghe tin Tần y sư trở về, người dân trong thành lại xếp hàng dài.

Ngoài việc đến Thính Vũ Hiên đọc sách, thời gian rảnh rỗi luyện tập y thuật, tích lũy văn khí, đã trở thành thói quen hàng ngày của Tần Phong.

"Tần y sư, khi đi tiểu tiện ta luôn cảm thấy bất lực, muốn tiểu nhưng lại không tiểu ra được." Một người đàn ông xấu hổ nói nhỏ.

"Ngươi đây là thận dương hư, thanh dương hạ hãm, không thể vận hóa thủy thấp, khí hóa vô lực gây ra.

Cần dùng khô khương, phục linh, chích cam thảo, nhục quế, bạch truật sắc với nước trong một canh giờ rồi uống, sáng tối mỗi lần một lần.

Đây là số lượng cụ thể của mỗi loại dược liệu, đến phía sau tìm Tống y sư bốc thuốc." Tần Phong đưa tờ giấy trắng, miệng hô: "Người tiếp theo."

"Tần y sư, ta thường xuyên bị đau bụng, sợ lạnh, tay chân lạnh, có lúc, kinh nguyệt còn đến muộn hơn bình thường." Một người phụ nữ có vẻ ngoài quyến rũ vuốt tóc mai, e lệ nói.

"Ngươi đây là triệu chứng của cung hàn, ta cho ngươi một phương thuốc, đến phía sau bốc thuốc, uống sau bữa ăn nửa canh giờ, ba ngày sẽ có hiệu quả." Tần Phong đang định cầm bút viết phương thuốc.

Người phụ nữ quyến rũ nũng nịu nói: "Tần y sư, có thể không uống thuốc được không, ta sợ đắng.

Hơn nữa, ta nghe người ta nói, triệu chứng cung hàn có thể điều trị bằng phương pháp xoa bóp, không biết Tần y sư, có biết không?"

Hả?

Tần Phong cảm thấy có gì đó không ổn, ngẩng đầu lên nhìn,

chỉ thấy người phụ nữ quyến rũ đang nhìn hắn trìu mến.

Cô nương, đừng như vậy, ánh mắt của cô, như muốn ăn tươi nuốt sống ta...

Ngay lúc này, một giọng nói lạnh lùng vang lên bên cạnh: "Cô gia nhà ta rất bận, nếu không muốn uống thuốc, có thể đến chỗ khác tìm thầy thuốc."

Người phụ nữ quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Lam Ngưng Sương mặt lạnh như băng, lập tức cười gượng gạo, nhận lấy phương thuốc, vội vàng rời đi.

Thật ra, phương pháp xoa bóp ta cũng biết một chút... Tần Phong thầm nghĩ, hô: "Người tiếp theo."

Đã đến giờ mùi, hàng dài vẫn chưa giảm bớt, Tần Phong hôm nay muốn tan làm sớm, liền hô vào trong Bảo Y Đường: "Tống y sư, ta có việc phải đi trước, những bệnh nhân còn lại phiền ngươi xem giúp."

Tống y sư thò đầu ra, nhìn lướt qua, thấy người đông nghịt, thầm nghĩ đây phải kiếm được bao nhiêu tiền khám bệnh, lập tức đồng ý.

Tần Phong dẫn Lam Ngưng Sương rời đi chưa được bao lâu, Tống y sư cũng thu dọn xong đồ đạc trong sảnh đi ra ngoài.

Nhưng vừa ra ngoài, hắn liền ngây người.

Người đâu? Đều đi đâu hết rồi! Vừa rồi rõ ràng còn xếp hàng đến tận đầu phố! Bây giờ chỉ còn lại một chàng trai trẻ.

"Thôi vậy, y thuật không bằng người, trách ai được, ít ra vẫn còn một bệnh nhân nguyện ý tin tưởng ta." Tống y sư tự an ủi mình như vậy, sau đó hỏi: "Chàng trai trẻ, ngươi cảm thấy khó chịu ở đâu?"

Chàng trai trẻ gãi đầu cười hỏi: "Cho hỏi, Tần y sư ngày mai giờ nào bắt đầu khám bệnh?"

"..."

Chương 108: Lam Ngưng Sương tâm tư trùng trùng

Tần Phong và Lam Ngưng Sương bước về phía Thính Vũ Hiên, đi được một lúc, Lam Ngưng Sương bỗng lên tiếng: "Cô gia, chàng đã là người có gia đình, ra ngoài, vẫn nên giữ khoảng cách với nữ nhân khác."

"Lam cô nương là đang nói đến nữ tử cầu y lúc nãy sao?" Tần Phong bật cười: "Ta đã nói rồi, trong mắt thầy thuốc không phân biệt nam nữ, chỉ cần là người đến khám bệnh, đối với ta, đều như nhau."

"Phẩm hạnh của cô gia, ta tự nhiên là tin tưởng, nhưng chỉ sợ những nữ tử có mục đích khác, nhân cơ hội tiếp cận cô gia." Lam Ngưng Sương nói lời này, trong đầu nghĩ đến không phải nữ tử bị cung hàn, mà là Thương Phi Lan che mặt bằng khăn vuông đen.

Nữ tử cung hàn tuy diễm lệ, nhưng đối với mình... đối với tiểu thư cũng không tạo thành uy hiếp gì.

Nhưng khí chất của Thương Phi Lan lại hoàn toàn khác, cho dù dùng khăn vuông che mặt, nửa khuôn mặt lộ ra đã khiến người ta tưởng, còn có đôi chân dài khỏe khoắn kia...

Lam Ngưng Sương cúi đầu nhìn, thường xuyên tu luyện Thần Vũ Đạo Thống, chân nàng tuy không tệ, nhưng so với Thương Phi Lan vẫn tự thấy không bằng.

Trên người mình, thứ duy nhất có thể chắc chắn hơn đối phương... Lam Ngưng Sương suy nghĩ, ánh mắt nhìn về phía bộ ngực bằng phẳng được bọc trong vải.

Bỗng nhiên, nàng đỏ mặt.

Ta đang nghĩ gì vậy, sao lại so sánh mình với Thương cô nương?

Ta nhất định là điên rồi...

"Lam cô nương cũng quá thiếu tự tin rồi, có mỹ nhân như nàng ở bên cạnh ta, những nữ nhân tầm thường kia làm sao dám tùy tiện tiếp cận.

Hơn nữa, đã quen nhìn dung mạo của Lam cô nương, nữ tử bình thường ta đã sớm không còn để vào mắt." Tần Phong thuận miệng nói.

Xoạt!

Nghe vậy, gò má ửng hồng của Lam Ngưng Sương lập tức nhuốm thêm một tầng đỏ ửng.

Cô gia sao lại nói những lời này, chàng cảm thấy ta xinh đẹp sao?

Cô gia không để ý nữ tử khác, chẳng lẽ là để ý ta?

Tim Lam Ngưng Sương đập mạnh, nàng từ nhỏ đã cùng tiểu thư tu luyện Thần Vũ, tiếp xúc với nam tử không nhiều, có thể nói là không hiểu chuyện đời, đâu từng nghe qua những lời khen ngợi tựa như lời đường mật như vậy.

Chỉ cảm thấy cả người có chút lâng lâng.

Im lặng hồi lâu, Lam Ngưng Sương thăm dò hỏi: "Vậy Thương cô nương đối với cô gia, cũng là nữ tử bình thường sao?"

Tần Phong sững sờ, không biết nên trả lời thế nào.

Thương cô nương tự nhiên không phải nữ tử bình thường,

nàng là nữ tử có đôi chân có thể chơi cả đời, cũng là nữ tử có thể khiến mình bớt phấn đấu mấy trăm năm.

Nhưng những lời này, tuyệt đối không thể nói ra!

Mồ hôi lạnh túa ra trên trán, đầu óc Tần Phong điên cuồng vận chuyển, tìm kiếm cách diễn đạt thích hợp nhất.

"Cô gia sao không nói gì? Chẳng lẽ Thương cô nương đối với cô gia, không phải người thường?" Lam Ngưng Sương truy hỏi.

Hôm nay Lam cô nương làm sao vậy, đây không phải là ép ta vào đường cùng sao... Lúc này, lòng bàn tay Tần Phong đều là mồ hôi!

Đột nhiên, tiếng rao hàng của tiểu thương bên đường lọt vào tai.

Tần Phong nhìn theo tiếng động, đó là một quầy hàng làm kẹo đường, chủ quầy là một lão nhân, trong tay đang cầm hai que nhỏ khuấy mạch nha vàng óng, không ngừng biến hóa hình dạng trên dụng cụ gia nhiệt.

Mọi người xung quanh đều vỗ tay khen ngợi!

Có cách rồi!

Mắt Tần Phong sáng lên: "Ơ? Kia có bán kẹo đường, Lam cô nương, ta mời nàng ăn kẹo đường nhé?"

Trong lòng Lam Ngưng Sương vẫn còn vướng mắc vấn đề vừa rồi, chưa kịp trả lời, nhìn lại thì cô gia đã chạy đến quầy hàng bán kẹo đường.

"Lão nhân gia, kẹo đường này bán thế nào?" Tần Phong đánh giá những kẹo đường đã thành hình, có bướm, có gà trống, có hồ lô, đẹp nhất là một con ngựa.

Đều là vật mà trẻ con thích.

Lão nhân gia báo giá, vốn là buôn bán nhỏ, đồ vật tự nhiên không đắt, cho dù là con ngựa dùng nhiều nguyên liệu nhất, cũng chỉ năm sáu văn tiền.

Liếc thấy Lam Ngưng Sương đi đến bên cạnh, Tần Phong sợ nàng lại nhắc đến chuyện vừa rồi, vội vàng hỏi: "Lão nhân gia, có thể để ta tự tay thử không?"

"Cái này..." Lão nhân gia lộ vẻ khó xử, ông sợ vị công tử tuấn tú trước mặt này, tay nghề quá kém, lãng phí mạch nha của mình.

Tần Phong cũng không nói nhiều, lập tức móc ra một đồng bạc.

"Công tử cứ tự nhiên." Lão nhân gia thấy vậy mừng rỡ, nhận lấy bạc, vội vàng nhường chỗ.

Những người vây xem chỉ cảm thấy mới lạ, dừng lại muốn xem vị công tử tuấn tú này có thể làm ra kẹo đường hình dạng gì.

Đương nhiên, tâm lý của bọn họ càng muốn nhìn thấy Tần Phong xấu mặt.

Tần Phong vốn là vì bịt miệng Lam cô nương, mới nghĩ ra hạ sách này, lúc này bị mọi người vây xem, trong lòng hắn cũng có chút không chắc chắn.

Dù sao, làm kẹo đường chuyện này, trước đây hắn căn bản chưa từng tiếp xúc qua!

Do dự hồi lâu, trong đầu Tần Phong lóe sáng, hắn hít sâu một hơi, hai tay cầm hai que nhỏ, nhúng vào mạch nha nhanh chóng di chuyển trên tấm sắt nóng.

Ban đầu còn chưa nhìn ra hình dạng, những người xem náo

nhiệt lên tiếng, có người còn huýt sáo, lão nhân gia đứng bên cạnh lắc đầu.

Lam Ngưng Sương nhíu mày, cô gia bị người ta xem thường, trong lòng nàng cực kỳ khó chịu.

Nhưng theo động tác của Tần Phong ngày càng nhanh, hình dạng kẹo đường dần dần được phác họa ra.

Lão nhân gia trừng to mắt, tiếng hít thở lạnh xung quanh vang lên liên tục.

Hình dạng kẹo đường này, rõ ràng là một mỹ nhân sống động như thật, hơn nữa còn có bảy tám phần giống với mỹ nhân áo lam đeo kiếm bên cạnh!

Không sai, kẹo đường này chính là Lam Ngưng Sương!

Tần Phong đưa kẹo đường đã làm xong ra: "Nàng đến Tần phủ lâu như vậy, ta còn chưa tặng nàng món quà nào, kẹo đường này nàng cứ nhận lấy đi."

Lam Ngưng Sương nhận lấy kẹo đường, bị hình dạng tinh xảo thu hút, ánh mắt lưu luyến, rõ ràng kẹo đường còn chưa cho vào miệng, cả lòng nàng đều ngọt ngào.

"Nếm thử xem mùi vị thế nào?" Tần Phong cười nói.

Món quà quý giá như vậy, Lam Ngưng Sương nào nỡ ăn, nàng lấy ra không gian ngọc bội, cất kẹo đường đi, nhẹ giọng nói: "Tối về rồi ăn."

Nói thì nói vậy, nhưng trong lòng nàng lại nghĩ, làm sao mới có thể bảo quản tốt kẹo đường này.

Tần Phong không hiểu, kẹo đường vừa làm xong không ăn, chẳng lẽ phải đợi hóa đá rồi mới ăn?

Thôi, dù sao nhìn bộ dạng nàng như vậy, hẳn là sẽ không vấn đề vừa rồi nữa.

Nhưng mà, không ngờ ta lại có thiên phú làm kẹo đường như vậy?

Tần Phong tự mãn, trong lòng lại nảy ra một ý nghĩ: "Chỉ làm kẹo đường cho một mình Lam cô nương, có vẻ hơi thiên vị.

Làm thêm cho Thương cô nương và nương tử một cái nữa đi."

Ý nghĩ vừa mới nảy sinh, hai tay Tần Phong lại bắt đầu di chuyển.

Do đã có kinh nghiệm trước đó, lần này làm kẹo đường có thể nói là thuận buồm xuôi gió.

Lam Ngưng Sương nhìn mạch nha vàng óng trên tấm sắt, khi nàng nhìn thấy một mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành xuất hiện, mỉm cười.

Đó là hình dáng của tiểu thư, trong lòng cô gia quả nhiên có tiểu thư.

Mọi người xung quanh nhìn thấy hình dạng kẹo đường, chỉ cảm thấy kinh diễm, trên đời thật sự có mỹ nhân như vậy sao? Dung mạo còn hơn cả cô nương áo lam!

Tuy nhiên, khi kẹo đường của Liễu Kiếm Ly làm xong, Tần Phong không dừng tay.

Lam Ngưng Sương dường như nghĩ đến điều gì, nụ cười dần dần thu liễm.

Không lâu sau, kẹo đường của Thương Phi Lan cũng ra mắt.

"Lão nhân gia, đa tạ." Tần Phong cất hai kẹo đường, cáo từ rời đi trong ánh mắt ghen tị của mọi người.

Có ví dụ về kẹo đường đầu tiên, bọn họ tự nhiên cũng tin rằng hai kẹo đường mỹ nhân kia cũng là người thật, cho nên mới lộ ra vẻ mặt như vậy!

Chương 109: Cô gia, có thể gọi ta là Ngưng Sương không?

Tần Phong vẫn đang mong chờ biểu cảm của Thương Phi Lan và Liễu Kiếm Ly khi nhận được kẹo đường do hắn làm, nhưng lại phát hiện Lam Ngưng Sương bên cạnh dường như có chút buồn bã.

Vẻ ngoài xa cách kia, giống hệt như ngày hắn và Liễu Kiếm Ly thành thân, hai người lần đầu gặp mặt trong đại sảnh.

Tần Phong suy nghĩ một chút, liền hiểu ra nguyên do.

Hỏng rồi, vừa rồi đầu óc nóng lên, không chút suy nghĩ liền làm kẹo đường của Thương cô nương trước mặt nàng, tuy không biết tại sao, nhưng Lam cô nương và Thương cô nương rõ ràng là bất hòa... Tần Phong nhếch mép, suy nghĩ cách giải quyết tình huống trước mắt.

Một lúc sau, Tần Phong giả vờ tự nói với mình: "Lần trước đi Tề Nguyên thành, nhiều lần gặp nguy hiểm, may nhờ Thương cô nương ra tay cứu giúp.

Ta còn đang lo không biết làm sao để trả ơn nàng, kẹo đường này coi như giải quyết được vấn đề cấp bách."

Lam Ngưng Sương nghe vậy sững sờ, hóa ra là để trả ơn.

Nhưng trong lòng nàng càng thêm tự trách, lúc cô gia gặp nguy hiểm, nàng lại không ở bên cạnh hắn.

Tần Phong luôn quan sát vẻ mặt của mỹ nhân bên cạnh, sau một hồi nói chuyện, băng sương trên mặt nàng rốt cuộc cũng tan

đi, thay vào đó là sự tự trách?

Đây là tình huống gì? Tâm tư của nữ nhân thật khó đoán...

"Lam cô nương, nàng..." Tần Phong trăm mối vẫn không có cách giải, muốn mở miệng hỏi.

Lại bị Lam Ngưng Sương cắt ngang: "Cô gia, sau này có thể gọi ta là Ngưng Sương không, xưng hô Lam cô nương, tổng cảm thấy có chút gượng gạo."

"A?" Tần Phong ngẩn người.

"Không được sao?"

Nói xong lời này, nàng cũng cảm thấy mình có chút to gan, hai má ửng đỏ, tai nóng lên.

"Tự nhiên là được... Ngưng Sương cô nương?" Tần Phong thăm dò.

"Ừm." Lam Ngưng Sương nghe vậy, cười, như gió xuân tháng ba êm dịu, tuy cô gia vẫn thêm hai chữ cô nương, nhưng nàng vẫn vui mừng khôn xiết.

Hai người đến Thính Vũ Hiên, từ xa đã nhìn thấy bóng dáng quen thuộc đứng ở cửa.

Thương Phi Lan nghe thấy động tĩnh, nghiêng đầu nhìn lại, vừa vặn chạm mắt với Lam Ngưng Sương.

Đi đến gần, Lam Ngưng Sương chân thành cảm ơn: "Lần trước, đa tạ Thương cô nương đã bảo vệ cô gia của ta."

Thương Phi Lan không nói gì thêm, chỉ khẽ gật đầu, nàng liếc nhìn Tần Phong, rồi bước vào trong Thính Vũ Hiên.

Lúc này, chỉ nghe Tần Phong nói: "Vậy ta vào trong xem sách,

chắc đến chiều tối mới ra, nếu không có việc gì, Ngưng Sương cô nương có thể về Tần phủ trước, tối muộn lại đến đón ta."

Thương Phi Lan nghe thấy cách gọi, thân hình đột nhiên dừng lại, nhưng rất nhanh lại giả vờ như không có chuyện gì, bước vào trong Thính Vũ Hiên.

"Không cần, ta ở đây chờ cô gia là được."

"Được rồi."

Hai người chia tay.

Bách Lý lão nhân nằm trên ghế mây, hứng thú liếc nhìn, trên mặt lộ ra nụ cười khó hiểu.

Bên trong Thính Vũ Hiên, Tần Phong tìm được Thương Phi Lan, sau đó lấy ra kẹo đường đã làm trước đó.

"Thương cô nương, tặng nàng."

Thương Phi Lan khẽ nhíu mày, nhưng vẫn nhận lấy kẹo đường, cẩn thận đánh giá.

Kẹo đường rất giống nàng, ngay cả khí chất giữa hai lông mày cũng có bảy tám phần giống, có thể thấy người làm kẹo đường lúc đó đã dụng tâm như thế nào.

Lông mày nàng lập tức giãn ra, đôi mắt xanh mang theo một tia ý cười.

"Mau nếm thử xem, mùi vị thế nào, nếu tan ra thì sẽ không ngon nữa." Tần Phong thúc giục.

Ý của người say rượu không nằm ở rượu.

Hắn chỉ muốn nhìn thấy dung mạo thật sự ẩn dưới khăn che mặt màu đen của đối phương mà thôi.

Chỉ tiếc, Thương Phi Lan tay phải khẽ vuốt, liền cất kẹo đường đi, ngay cả lời đáp lại cũng không khác mấy so với Lam Ngưng Sương vừa nói.

"Bây giờ không có tâm trạng, đợi ta về nhà rồi sẽ ăn."

Tần Phong lập tức lộ ra vẻ tiếc nuối.

Lúc này, trong tay Thương Phi Lan xuất hiện một dải lụa đen tinh xảo, bên trên lưu chuyển đường vân màu vàng, liếc mắt một cái liền biết không phải vật phàm.

"Đây là?" Tần Phong vẻ mặt tò mò.

"Trước đó tình cờ có được một kiện bảo khí, có thể tĩnh tâm, giúp Văn Thánh đạo giả khôi phục văn khí.

Đối với ta mà nói, cũng không có tác dụng gì lớn, coi như là quà đáp lễ kẹo đường của ngươi." Thương Phi Lan thản nhiên nói, chuyện bảo khí ở Tề Nguyên thành nàng vẫn nhớ rõ.

Tần Phong há hốc mồm, nhận lấy dải lụa.

Chỉ một cái kẹo đường liền đổi được một kiện bảo khí, hắn như nhìn thấy con đường làm giàu.

"Cái này, không hợp lệ lắm..." Tần Phong có chút áy náy, sau đó lặng lẽ thay dải lụa cho mình...

"Không sao, thứ này ở nhà ta cũng có chút chiếm chỗ." Thương Phi Lan không để tâm.

Giàu có thật sự!

Tần Phong khó chịu, càng thêm tò mò về thân phận của Thương Phi Lan, rốt cuộc là gia đình như thế nào, mới có thể sinh ra phú bà hào phóng như vậy!

"Vậy thì đa tạ Thương cô nương." Hắn chắp tay nói.

Thương Phi Lan nghe vậy, đôi mắt xanh lóe lên một tia bất mãn, nàng vốn muốn nói gì đó, cuối cùng vẫn thôi.

"Ừm." Ừ một tiếng, nàng xoay người rời đi.

Tần Phong nhìn bóng lưng yêu kiều kia, mơ hồ nhìn thấy, vành tai lộ ra ngoài khăn che mặt màu đen, có chút hồng bất thường.

...

Trên một con phố ở Tấn Dương thành, đông đảo bá tánh vây quanh, thỉnh thoảng lại vang lên tiếng hò reo tán thưởng.

Chỉ thấy giữa đám người, trống ra một khoảng đất rộng, thanh niên tóc bạc mặc trang phục năm màu, đang biểu diễn tài nghệ.

Ngôi nhà gỗ nhỏ phía sau xe ngựa, đã sớm được hắn đặt xuống đất, Bách Yêu Đồ thần kỳ như sinh.

Yêu Tàng tay phải chộp vào trong Bách Yêu Đồ, sau đó trước mắt mọi người chậm rãi mở ra, nói một tiếng "Biến!"

Bướm lộng lẫy, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, bay lên trời, rồi lần lượt nổ tung, máu xanh bắn tung tóe.

Mọi người biến sắc, nhưng máu kia trong nháy mắt lại biến thành đom đóm màu xanh lá cây, rực rỡ.

"Hay!" Bá tánh vây xem vỗ tay tán thưởng.

Yêu Tàng hai ngón tay chụm lại, trên Bách Yêu Đồ, một khuôn mặt mỹ nhân đột nhiên xuất hiện.

Mí mắt màu tím nhạt, đồng tử màu hồng phấn, khuôn mặt trắng như tuyết, đôi môi đỏ tươi như chu sa.

Sương mù màu xanh lam bao quanh khuôn mặt mỹ nhân, càng thêm một phần dụ hoặc khác biệt.

Mọi người có mặt, bất kể nam nữ, khi nhìn thấy khuôn mặt người giấy này, đều si mê không thôi.

Khóe miệng Yêu Tàng nhếch lên, gần như chạm đến mang tai, cảnh tượng này, lại không khiến mọi người chú ý.

Hắn tay phải hai ngón tay không ngừng gõ vào lòng bàn tay trái, khuôn mặt mỹ nhân chậm rãi bay ra khỏi nhà gỗ nhỏ, mang theo nụ cười quyến rũ, câu đi tâm thần của mọi người.

Trong mắt tất cả mọi người, chỉ còn lại khuôn mặt xinh đẹp kia.

Trong mắt Yêu Tàng lộ ra một tia hung quang, hắn vừa định làm gì đó, lại đột nhiên nhíu mày.

Bóng dáng sau lưng hắn không ngừng kéo dài, lan đến con hẻm cách đó không xa, sau đó chậm rãi đứng lên, lại biến thành một Yêu Tàng giống hệt.

Không bao lâu, Thiên Khôi đầu đội mặt nạ quỷ, mặc trường bào đen trắng xen kẽ, để một mái tóc dài màu xám trắng xuất hiện trước mặt.

"Mang đồ đến rồi chứ?" Thiên Khôi đưa ra bàn tay được bao bọc bởi vải liệm màu trắng.

Yêu Tàng không lấy đồ ra, ngược lại cười hỏi: "Đồ của Quỷ Phật tự nhiên là mang đến rồi, nhưng ta không hiểu, bên trong rốt cuộc là thứ gì?"

Chương 110: Bóng đêm buông xuống

Thiên Khôi không đáp, bầu không khí yên tĩnh đến kỳ lạ.

“Ngươi chẳng lẽ đã quên đi nguyên tắc của tổ chức?” Giọng nói lạnh lùng từ dưới mặt nạ quỷ truyền ra, kèm theo sát ý nhàn nhạt.

Yêu Tàng nheo mắt, bộ trang phục ngũ sắc trên người hắn tự động bay phất phới.

Trong con hẻm chật hẹp, tiếng động răng rắc vang lên không dứt.

Vô số vết nứt như mạng nhện nhanh chóng lan ra trên mặt đất và tường.

Khoảng mười nhịp thở sau, các vết nứt ngừng lan rộng, Yêu Tàng đưa hai tay ra: “Đừng nghiêm túc như vậy, ta chỉ hơi tò mò thôi.

Đường xa vạn dặm đưa đồ đến, chẳng lẽ ta ngay cả quyền được biết cũng không có?”

“Mỗi người đều có nhiệm vụ của mình, hoàn thành tốt phận sự của mình là được, bây giờ, giao đồ của Quỷ Phật ra đây.” Thiên Khôi tiến lên một bước.

Khuôn mặt trắng bệch của Yêu Tàng liên tục co giật, nhưng sau khi suy đi tính lại, hắn vẫn lấy ra từ trong ngực một chiếc hộp đen dài rộng khoảng năm tấc, tỏa ra hắc khí nhàn nhạt.

“Cho ngươi!”

Thiên Khôi nhận lấy hộp đen, thân thể từ từ chìm xuống, dung nhập vào lòng đất.

Lúc này, Yêu Tàng hỏi: “Ngươi đến đây, chẳng lẽ là muốn thôn phệ huyết nhục của bách tính thành nhỏ này, hoàn thành dung thi chi pháp?”

Thân thể Thiên Khôi đột nhiên dừng lại: “Là thì sao?”

“Vậy thì thật không khéo, bảo bối của ta cũng đang đói meo rồi, vừa lúc ở đây đánh chén một bữa, hay là ngươi đổi chỗ khác đi?” Yêu Tàng lạnh lùng nói, đây là hắn đang trút giận trong lòng.

“Ngươi nếu có bản lĩnh này, cứ việc thử xem.” Giọng nói vừa dứt, thân thể Thiên Khôi hoàn toàn dung nhập vào lòng đất, như chưa từng xuất hiện.

Hai mắt Yêu Tàng mở ra, những đường vân kỳ dị màu máu như con trùng nhúc nhích.

Hắn nhe răng cười, gần như xé toạc đến tận mang tai, lộ ra hàm răng nanh sắc nhọn, gằn từng chữ: “Vậy thì thử xem.”

……

Thành Tấn Dương, phủ thành chủ, trong căn phòng u ám.

Thành chủ Diệp Hằng đang bất động bỗng nhiên mở mắt, nhãn cầu đen như mực.

Không lâu sau, Khô Thi nâng bức tượng Quỷ Phật ba đầu sáu tay lên.

“Đồ đã lấy được, bên trong là cái gì?” Thiên Khôi thản nhiên hỏi, hộp đen lơ lửng giữa không trung.

“Tự mình xem đi.” Quỷ Phật cười khà khà.

Hộp đen ứng thanh mở ra.

“Thì ra là vậy, thứ này dùng để che giấu thiên cơ quả là tốt nhất, cần ta làm như thế nào.” Thiên Khôi khẽ gật đầu.

“Ngoài thành Tấn Dương, phía đông đặt một miếng, chôn gỗ mục; phía nam đặt hai miếng, đốt minh hỏa; phía tây đặt ba miếng, dung hắc kim; phía bắc đặt bốn miếng, tưới nước yếu, như vậy là được.”

Quỷ Phật dặn dò xong chi tiết, lại nói: “Yêu Tàng bên kia thế nào rồi?”

Thiên Khôi kể lại mọi chuyện xảy ra trong con hẻm trước đó, khiến ba đầu của Quỷ Phật cười ha hả không ngừng: “Ngươi quả nhiên hiểu rõ tính khí của hắn, nếu trực tiếp để hắn gây náo động lớn trong thành, hắn ngược lại sẽ sinh nghi.

Như vậy, hắn nhất định không nhịn được cơn giận này, sẽ quậy phá một trận.”

“Ngươi không bằng thay Yêu Tàng tính toán một chút, hắn có mấy phần trăm khả năng sống sót?” Thiên Khôi đề nghị.

“Thôi, ta không tính toán, hắn còn một đường sinh cơ, ta nếu tính toán, nhất định sẽ khiến lão già kia chú ý, vậy hắn chắc chắn phải chết, cứ như vậy đi.” Nói xong câu này, ba đầu của Quỷ Phật nhắm mắt, sáu tay thu lại, không còn động tĩnh gì nữa.

Thiên Khôi liếc nhìn hộp đen giữa không trung, lại nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Bóng đêm, sắp buông xuống.

……

Đêm xuống, mây mù che khuất trăng.

Trong đại sảnh phủ Tần, cả nhà đang vui vẻ ăn cơm.

Nhị phu nhân nhai kỹ nuốt chậm thức ăn trong miệng, bỗng nhiên nói: "Nghe Thanh nhi nói, hôm nay trong thành Tấn Dương có một nghệ nhân bán nghệ, thủ đoạn biến hóa khôn lường, khiến mọi người vỗ tay khen hay.

Nói đến, cả nhà chúng ta còn chưa từng cùng nhau ra ngoài dạo chơi, chi bằng nhân cơ hội này, lát nữa cùng nhau đi xem buổi biểu diễn đó?"

Nhị đệ lộ vẻ khó xử: "Ta muốn tranh thủ thời gian tu luyện, cố gắng sớm ngày đột phá đến Thần Vũ lục phẩm, cho nên....."

Tần Kiến An nghe vậy liền buông bát đũa xuống, với thân phận gia chủ nói: "Tu luyện lúc nào cũng được, đừng làm mất hứng thú của người nhà, lát nữa cùng nhau đi xem biểu diễn, cứ quyết định như vậy."

"Vâng." Tần An cuối cùng cũng đồng ý.

Lúc này, nhị phu nhân lại nói: "Phong nhi, lát nữa con không bằng đi hỏi cô nương nhà họ Liễu xem có muốn cùng đi không.

Con bé cả ngày đều ở Hồ Đình, thật sự quá đáng thương.

Cho dù trước kia đã gặp phải chuyện như vậy, nhưng ngày tháng vẫn phải tiếp tục trôi qua."

Tần Phong tay cầm đũa khựng lại: "Tính tình nàng ấy khá lạnh lùng, e rằng sẽ không thích những nơi náo nhiệt như vậy.

Bất quá ta vừa lúc có việc phải đi tìm nàng ấy, cứ thử xem sao."

Tan tiệc, Tần Phong đi thẳng đến Hồ Đình.

Nghĩ kỹ lại, mấy ngày nay, hắn tìm Liễu Kiếm Ly hơi thường xuyên, lời nói giữa hai người cũng nhiều hơn.

Xem ra, tảng băng này sắp bị ta làm tan chảy, cũng chỉ là vấn đề thời gian..... Tần Phong tự mãn nghĩ.

Trong Hồ Đình, Lam Ngưng Sương không có ở đây, hắn là đi ăn tối rồi, chỉ còn lại bóng hình tuyệt mỹ màu trắng kia.

Đáng tiếc đêm nay ánh trăng hiu hắt, không thể nhìn rõ dung nhan tuyệt mỹ của nàng.

Tần Phong đi đến gần hồ, nói ra ý định mời nàng cùng đi xem biểu diễn, kết quả không nằm ngoài dự đoán, bị từ chối.

Băng đóng ba thước không phải ngày một ngày hai.

Tan băng, cũng không phải trong chốc lát có thể hoàn thành..... Tần Phong khóe miệng giật giật.

Thôi, dù sao kết quả này cũng nằm trong dự liệu của hắn.

“Cái này, tặng nàng.” Tần Phong lấy từ trong giới chỉ ra một người đường đưa qua.

Mỹ nhân nghiêng đầu, hơi ngẩng đầu lên, chiếc cổ trắng nõn tinh xảo, cùng xương quai xanh ẩn hiện dưới cổ áo trắng, khiến Tần Phong không khỏi tim đập thình thịch.

Liễu Kiếm Ly nhìn người đường hình mỹ nhân, tay cầm kiếm, đạp mây mà đứng, trong mắt lóe lên một tia sáng, như đang hồi tưởng lại quá khứ.

Cánh tay trắng nõn đưa ra, nhận lấy người đường,môi đỏ hé mở: “Cảm ơn.”

“Ừm.” Tần Phong không nán lại lâu, trò chuyện vài câu rồi cáo từ rời đi, dù sao hắn còn phải cùng người nhà ra ngoài, đi xem

buổi biểu diễn của nghệ nhân kia.

Trong Hồ Đình, Liễu Kiếm Ly nhìn người đường trong tay ngẩn ngơ, hồi lâu sau, nàng đưa lưỡi ra, nhẹ nhàng liếm một cái, rất ngọt, hương vị chưa từng được nếm thử.....

Nàng trước kia, một lòng dốc vào tu hành và kiếm đạo, cho dù sau khi vào Vạn Kiếm Tông cũng như vậy.

Đối với nàng, tu hành và kiếm chính là tất cả.

Cho nên khi nàng đột phá thất bại, nửa người bị liệt, mọi thứ trên đời dường như không thể nào lay động được trái tim nàng nữa.

Thế nhưng đến thành nhỏ hẻo lánh này, đến phủ Tần này, gặp được hắn.

Hình như, đã trở nên khác biệt.

Trái tim đã ngủ yên từ lâu, dâng lên một tia gợn sóng.

“Tiểu thư.” Lam Ngưng Sương bước vào Hồ Đình, sau đó thân hình khựng lại.

Nàng nhìn thấy người đường trong tay đối phương, biết cô gia vừa mới đến đây.

Nhìn Liễu Kiếm Ly liếm người đường, Lam Ngưng Sương lộ ra vẻ tiếc nuối trên mặt, thứ tốt như vậy, chẳng lẽ thật sự muốn ăn sao?

Bất quá may mắn là, một lát sau, Liễu Kiếm Ly buông người đường xuống.

“Ngưng Sương.”

“Sao vậy, tiểu thư?”

“Giúp ta cất nó đi.”

“Vâng.” Lam Ngưng Sương cất người đường vào trong ngọc bội không gian, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng.

Nàng phát hiện tiểu thư đã trở nên có chút khác biệt, tất cả những điều này đều nhờ cô gia.

Chương 111: Cổ Mộng

Cả nhà theo chân Thanh Nhi đến nơi các nghệ sĩ biểu diễn, Lam Ngưng Sương đóng vai trò hộ vệ đi cùng, Hình Thịnh ở lại phủ trông nhà.

Đi được một đoạn, bỗng nghe thấy tiếng leng keng như chuông bạc, ngọt ngào như rót mật vào tai.

Ba người đàn ông trong đội ngũ đồng loạt nhìn theo tiếng động, thì ra là các cô nương thanh lâu đang mời chào khách, ánh mắt họ lập tức lộ ra vẻ "phê phán".

Cô nương này có nhan sắc, cô nương kia yêu kiều diễm lệ, cô nương bên cạnh nhỏ nhắn xinh xắn.

Cuối cùng, ánh mắt họ đồng loạt đổ dồn vào một cô nương, chỉ vì nàng ta - thật to!

Bây giờ là lúc buôn bán tốt nhất của các nàng, tiếc là ta không thể ghé thăm... Tần Phong cảm khái trong lòng, bỗng cảm thấy sống lưng lạnh to, hai luồng ánh mắt sắc như dao găm vào người!

Một trong hai luồng ánh mắt, không cần phải nói, chính là của Lam Ngưng Sương.

Luồng ánh mắt còn lại, chính là của nhị nương!

Nguy rồi!

Tần Phong liếc mắt nhìn lão phụ thân và nhị đệ, bọn họ đã bị cô nương đầy đặn kia câu mất hồn vía, hoàn toàn không phát hiện ra nguy hiểm đang lặng lẽ ập đến.

Quả nhiên là người một nhà, khẩu vị đều giống nhau.

Còn có, nhị đệ à, ta vốn tưởng đệ là chính nhân quân tử, không ngờ, chậc chậc... Tần Phong nhếch mép, nhị nương đã phát hiện, muốn lừa gạt qua mắt là không thể nào, nhất định phải hy sinh một người.

Hắn nhìn lão phụ thân và nhị đệ, gần như không chút do dự quát lớn: "Phụ thân, người đang nhìn cái gì đấy!"

Tiếng quát đến đột ngột, nhị đệ quả nhiên là người luyện võ, phản ứng nhanh, lập tức đứng thẳng người, sau đó giả vờ nghi hoặc nghiêng đầu nhìn lão phụ thân.

"Hả? Ta làm sao?" Tần Kiến An sợ đến mức luống cuống.

"Vừa rồi người có phải đang nhìn các cô nương thanh lâu không!" Tần Phong nghiêm nghị nói.

Ánh mắt mọi người đồng loạt đổ dồn vào hắn, Tần Kiến An vội vàng biện minh, một bộ ba liên hoàn: "Ta không phải, ta không có, Phong nhi, con đừng nói bậy!"

Ánh mắt của nhị nương, thật đáng sợ, lão phụ thân, đắc tội rồi.

"Còn muốn chối cãi! Vừa rồi ta thấy người nhìn đến nhập thần, liền nhìn theo ánh mắt của người, kết quả phát hiện người đang nhìn những cô nương kia!

Phụ thân, không phải con nói người, nhị nương xinh đẹp như vậy, sao người lại không biết đủ, ăn trong bát còn nhìn trong nồi!" Tần Phong ra vẻ đau lòng.

Nhị đệ ở bên cạnh cũng tán thành gật đầu: "Phụ thân, người như vậy, thật sự không tốt."

“Ta...” Tần Kiến An trăm miệng không thể biện minh, tiếp đó eo bị véo, đau đến mức nhe răng trợn mắt.

“Tối nay, người ngủ phòng khách.” Nhị nương để lại câu nói này, rồi tức giận bước nhanh về phía trước.

Lão phụ thân, khổ cho người rồi, còn vì ta và nhị đệ thu hút hỏa lực... Tần Phong cảm khái trong lòng, cố nén cười.

Lúc này, Lam Ngưng Sương đi đến bên cạnh, lạnh lùng hỏi: “Cô gia thật sự không nhìn những cô nương kia?”

“Chỉ là lướt qua một cái thôi, nào có nhìn.” Tần Phong cười gượng.

“Đúng rồi, cô gia, cô nương áo tím có nốt ruồi ở khóe miệng kia, có phải cũng bị tràn khí màng phổi không?” Đi được vài bước, Lam Ngưng Sương bỗng nhiên hỏi.

Là cô nương đầy đặn kia... Tần Phong không chút suy nghĩ hỏi ngược lại: “Nàng ta không có nốt ruồi ở khóe miệng mà?”

“Hừ.” Lam Ngưng Sương cười lạnh một tiếng, bước nhanh rời đi.

Mắc mưu rồi... Tần Phong phản ứng lại, nhếch mép.

Cả nhóm lại đi qua vài con phố, bỗng thấy từng hàng người đen nghịt.

Nhị nương kinh ngạc nói: “Sao lại có nhiều người như vậy? Chẳng lẽ đều là đến xem biểu diễn?”

Những người khác cũng lộ vẻ tò mò.

Cho dù là hàng dài người xếp hàng trước cửa Bảo Y Đường, cũng không khoa trương bằng cảnh tượng trước mắt... Tần Phong suy nghĩ, mơ hồ cảm thấy có gì đó không đúng.

Những người này đều im lặng một cách kỳ lạ, không chen lấn, cũng không ồn ào, có gì đó quỷ dị.

Ngay lúc này, Thanh Nhi dẫn đường phía trước cũng không biết bị làm sao, như con rối gỗ, hòa vào đám người đen nghịt phía trước, trên mặt lộ ra vẻ mê muội say mê.

“Thanh Nhi, con sao vậy?” Nhị nương gọi.

Nàng muốn tiến lên, nhưng bị Tần Kiến An bên cạnh đưa tay kéo lại: “Phu nhân, không ổn, nàng lui về phía sau một chút.”

“Cô gia...” Lam Ngưng Sương nhíu mày, người luyện võ có trực giác nhạy bén với nguy hiểm, nàng lập tức rút kiếm bên hông, vẻ mặt cảnh giác.

Nhị đệ Tần An cũng biến sắc mặt, toàn thân căng cứng.

Tần Phong mở đồng tử dị năng, nhìn về phía đám người, chỉ thấy trên đỉnh đầu mỗi người đều có một sợi chỉ trắng mảnh như sợi tóc, không ngừng kéo dài về phía trước.

Đầu kia của sợi chỉ trắng này rốt cuộc là cái gì?

Đang lúc hắn nghi hoặc, nhị nương bỗng kêu lên một tiếng kinh hãi, run rẩy chỉ về một chỗ.

Mọi người nhìn theo, chỉ thấy một khuôn mặt mỹ nhân to lớn được bao phủ bởi sương mù, từ từ bay lên không trung.

Mà những sợi chỉ trắng mà Tần Phong nhìn thấy trước đó, chính là nối liền với khuôn mặt mỹ nhân kia!

“Lại là thứ này? Đừng nhìn vào mắt nó!” Tần Phong trừng lớn hai mắt, quát khẽ.

Mọi người nghe vậy, né tránh ánh mắt, không dám nhìn về phía khuôn mặt mỹ nhân nữa.

“Cô gia, người biết đây là cái gì?” Lam Ngưng Sương và Tần An bước lên phía trước, bảo vệ những người khác phía sau.

“Trong 《Đại Càn Bách Yêu Chí》 có ghi chép về yêu vật này, tên là Cổ Mộng, có khuôn mặt mỹ nhân, có khả năng mê hoặc thần trí, có thể kéo người ta vào trong mộng cảnh, khiến người ta không thể phân biệt được thực tại và ảo giác.

Những người này đứng im ở đây, hẳn là bị Cổ Mộng mê hoặc.

Tần Phong biến sắc mặt, trong thành Tấn Dương sao lại xuất hiện yêu vật như vậy.

“Nhị đệ, đệ mau đưa phụ thân và nhị nương về phủ, ở đó có Hắc Thán Đầu cùng hai gã lục phẩm hộ vệ của Nhã An, sẽ an toàn hơn nhiều.”

Đương nhiên, còn có thê tử của ta, thực lực thâm sâu khó lường... Tần Phong thầm bổ sung một câu trong lòng.

Tần An gật đầu: “Ca, vậy còn huynh?”

“Ta sẽ báo cáo chuyện này cho ti chính của Trảm Yêu Ti, rồi sẽ quay về phủ.” Tần Phong trầm giọng nói.

“Cô gia, ta cùng người đi.”

“Tốt.”

Nhị nương có chút lo lắng, muốn nói gì đó, nhưng bị lão phụ thân trực tiếp kéo đi: “Chúng ta ở lại đây chỉ khiến bọn họ phân tâm, nhân lúc yêu vật kia chưa phát hiện ra chúng ta, mau chóng về phủ!”

“Vậy Thanh Nhi thì sao?” Nhị nương lại hỏi.

“Ta sẽ nghĩ cách, mọi người mau đi!” Tần Phong thúc giục.

“Ca, huynh cẩn thận!” Tần An bảo vệ phụ thân và nhị nương vội vàng chạy trốn.

“Cô gia, phải làm sao?” Lam Ngưng Sương thấp giọng hỏi.

“Cổ Mộng sẽ thông qua sợi tơ câu hồn hút thần hồn của con người, tình trạng của Thanh Nhi chính là chìm đắm trong mộng cảnh không thể thoát ra.

Một khi nàng ta trầm luân xuống, thần hồn tan vỡ, sẽ chỉ còn là một cái xác không hồn.”

Tần Phong vừa nói, vừa cẩn thận tiến lên, đầu ngón tay bạch tốn hiển hiện: “Chờ ta cắt đứt sợi tơ câu hồn, nàng ôm Thanh Nhi cùng ta chạy về hướng Trảm Yêu Ti.”

“Được.” Lam Ngưng Sương đáp.

Tần Phong hít sâu một hơi, lúc cắt đứt sợi tơ câu hồn, nhất định sẽ khiến Cổ Mộng chú ý, cho nên động tác nhất định phải nhanh!

Mặc dù hắn cũng rất muốn cứu những bá tánh đang chìm đắm trong mộng cảnh, nhưng thực lực không cho phép, chỉ có thể cứu Thanh Nhi trước, chờ ti chính Thạch Tử Minh đến, rồi thu phục Cổ Mộng kia.

Đây mới là phương pháp ổn thỏa nhất.

Nghĩ vậy, Tần Phong giơ bạch tốn lên, trong nháy mắt cắt đứt sợi tơ câu hồn trên đỉnh đầu Thanh Nhi.

Thanh Nhi nhắm mắt lại, thân thể lập tức ngã xuống, may mà Lam Ngưng Sương đã chuẩn bị sẵn, nhanh tay ôm lấy nàng ta.

Cùng lúc đó, khuôn mặt mỹ nhân to lớn của Cổ Mộng đột nhiên quay về phía Tần Phong và Lam Ngưng Sương, lộ ra vẻ mặt

tức giận, theo tiếng thét dài từ miệng nó, tất cả bá tánh đồng loạt quay người lại, trừng mắt nhìn!

“Chạy mau!” Tần Phong quát lớn một tiếng, chạy về hướng Trảm Yêu Ti.

Chương 112: Bách quỷ dạ hành

Bị đám đông bị mê hoặc truy đuổi, Tần Phong liều mạng chạy trốn.

Trong lúc chạy trốn, bỗng nhiên hắn nhìn thấy trên mái nhà bên phải có một bóng người đang đứng, một tay đỡ lấy một ngôi nhà gỗ nhỏ.

Người đàn ông đó mặc trang phục ngũ sắc, khuôn mặt trắng bệch không giống người thường, đặc biệt là khóe miệng nhếch lên, giống hệt như Kuchisake-onna trong truyện ma đô thị Nhật Bản.

Yêu Tàng liếc nhìn Tần Phong đang chạy như bay, không để ý nhiều.

Hắn liên tục dùng tay trái vỗ vào một bên ngôi nhà gỗ nhỏ, ngôi nhà gỗ ấy lớn dần lên với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy, sau đó từ từ bay lên không trung thành Tấn Dương.

Cánh cửa gỗ đen kịt được đẩy ra, vô số con ngươi đủ mọi kích cỡ, màu sắc khác nhau xuất hiện trong bóng tối.

"Các bảo bối, đến giờ ăn rồi." Yêu Tàng cười lạnh nói.

Đầu tiên lao ra là năm cái đầu người, dài rộng gần ba trượng, sắc mặt dữ tợn, có một cái miệng máu, chúng nhảy nhót tứ tán.

Tiếp theo là vô số đèn lồng lửa xanh, mọc ra mặt quỷ, bay về bốn phương tám hướng.

Rồi đến chó đen hai đầu, quỷ tóc đỏ ba tay, chồn có thể đứng thẳng, sương trắng mọc mắt.....

Yêu ma kỳ quái muôn hình vạn trạng, số lượng kinh người, chỉ trong nháy mắt đã tản ra khắp thành Tấn Dương, tiếng kêu la thảm thiết vang lên khắp nơi!

Nhìn thấy cảnh tượng này, Tần Phong sững sờ, yêu vật xâm nhập thành Tấn Dương không chỉ có Cổ Mộng!

Số lượng yêu quỷ khổng lồ như vậy, rõ ràng đã đạt đến cấp độ tai họa xâm lược thành, hơn nữa ít nhất là cấp Ất!

Ngay khi hắn đang kinh ngạc, bỗng nhiên nghe Lam Ngưng Sương kêu lên: "Cô gia, cẩn thận!"

Cánh cửa gỗ của ngôi nhà gỗ chưa đóng lại, bên trong thò ra một cánh tay xương khổng lồ, móng vuốt xương hung hăng vỗ về phía vị trí của Tần Phong!

Ngay trong khoảnh khắc nguy cấp này, cánh tay xương khổng lồ đột nhiên gãy lìa, bên trong nhà gỗ truyền ra một tiếng kêu thảm thiết chấn động màng nhĩ.

Chuyện gì đang xảy ra?

Tần Phong không hiểu chuyện gì, trong lòng chỉ có một ý niệm, chạy trước rồi nói sau!

Yêu Tàng liếc nhìn cánh tay xương gãy, hai mắt mở ra, đường vân màu đỏ trong mắt lưu chuyển: "Có cao thủ?"

Lời nói vừa dứt, thân hình hắn lập tức biến mất tại chỗ.

Trong phủ thành chủ, Thiên Khôi nghe thấy động tĩnh, tay phải vẫy về phía mặt đất, bốn con khô thi có khí tức không tầm thường thò đầu ra.

Hắn đem những thứ Quỷ Phật giao phó phân phát cho bốn con khô thi, không bao lâu, mấy con khô thi dung nhập vào lòng đất,

biến mất không thấy.

.....

Động tĩnh trong thành lớn như vậy, tự nhiên thu hút sự chú ý của mọi người.

Trong Trảm Yêu ti, Thạch Tử Minh nghe thuộc hạ báo cáo tin tức, nhíu mày, lập tức triệu tập tất cả mọi người, đi đến các nơi trong thành để trừ khử yêu quỷ.

Thương Phi Lan cau mày, nghe nói đến tai họa xâm lược thành, người đầu tiên xuất hiện trong đầu nàng là Tần Phong.

Trong sân nhỏ đơn sơ, lão Lý đang uống rượu, bỗng nhiên nghe thấy tiếng kêu thảm thiết truyền đến từ bên ngoài.

Hắn đặt ly rượu xuống, chống gậy, đi ra khỏi nhà, chỉ thấy yêu quỷ hoành hành, khắp nơi một mảnh hỗn loạn, dân chúng kêu la, chạy trốn tán loạn.

Một con quỷ tóc đỏ ba tay đang muốn tóm lấy một người, bỗng nhiên bị một bàn tay đen khổng lồ nắm lấy, trong nháy mắt, đã bị bóp nát.

Những yêu quỷ khác nghe thấy động tĩnh, kinh ngạc nhìn về phía bàn tay đen khổng lồ, đợi đến khi bóng đen biến mất, chỉ còn lại tàn của quỷ tóc đỏ.

"Có cao thủ." Một con yêu quỷ kinh hãi nói.

Quỷ Đầu Man có thực lực mạnh nhất, đạt đến Tứ chuyển Kiếp Lực, đảo mắt, ánh mắt nhanh chóng khóa chặt vào lão Lý.

"Lão già què một chân, còn dám ra tay, thật là không biết sống chết."

Lời nói vừa dứt, trên đỉnh đầu chúng yêu quỷ, bóng đen bao

phủ, cỗ quan tài đen khổng lồ ầm ầm rơi xuống, yêu quỷ thực lực yếu ớt không kịp né tránh, trong nháy mắt đã bị nghiền thành bột mịn.

"Hắc quan mà chỉ có Bách Quỷ đạt đến đỉnh phong Ngũ phẩm mới có thể thi triển..." Giọng điệu của Quỷ Đầu Man không còn kiêu ngạo như lúc trước, những yêu quỷ khác đã nảy sinh ý định rút lui.

Quỷ Đầu Man quát lớn: "Sợ cái gì? Hắn chỉ có một mình, mài cũng mài chết hắn!"

Lời nói vừa dứt, trong miệng Quỷ Đầu Man âm phong gào thét, thổi qua nơi nào, cỏ cây héo úa, dân chúng không kịp né tránh, trong nháy mắt hóa thành xương khô.

Lão Lý nhíu mày, gõ gậy xuống đất, Lưu Ảnh Bích màu đen lập tức dựng lên, cản lại âm phong của Quỷ Đầu Man, tranh thủ thời gian cho dân chúng chạy trốn.

Quỷ Đầu Man thấy vậy, trong lòng nảy ra ý định, lớn tiếng nói: "Nếu lão già này muốn bảo vệ những người khác, vậy chúng ta hãy khiến hắn mệt mỏi chống đỡ, đợi đến khi âm khí của hắn hao hết, rồi cùng nhau xông lên.

Đến lúc đó, huyết nhục thần hồn của hắn, mọi người cùng chia nhau ăn!"

Một lời kêu gọi trăm lời hưởng ứng!

Chúng yêu quỷ vừa định hành động, Lưu Ảnh Bích từ từ biến mất, phía sau nó, vô số bóng người hư ảo màu xanh lục xuất hiện, vậy mà không đếm xuể!

Chúng mặc giáp trụ, xếp hàng chỉnh tề, sát phạt chi ý, khiến trăm quỷ nhìn mà sinh.

Quỷ Đầu Man trừng to hai mắt, run giọng nói: "Tứ phẩm, Thông Linh Khiển Tướng..."

Trong cái thành nhỏ bé hẻo lánh này, sao lại có cao thủ như vậy?!

Quỷ Đầu Man vội vàng quay đầu, muốn chạy trốn, nhưng chỉ trong nháy mắt, bốn phía Lưu Ảnh Bích dựng lên, vây kín chúng yêu quỷ.

.....

Ở một nơi khác, trước cửa Thính Vũ Hiên, lão nhân từ từ mở mắt.

Bánh xe lửa bốc cháy, mọc ra mặt người, chở vô số yêu quỷ, dân chúng sợ hãi chạy trốn tứ phía, tiếng khóc cha gọi mẹ vang lên khắp nơi.

Bỗng nhiên, Quỷ Hỏa Xa dừng bánh xe, nhìn về phía lão nhân, cười khẩy nói: "Lão già, sao ngươi không chạy trốn?"

"Chân cẳng không còn nhanh nhẹn, chạy không nổi nữa." lão nhân thản nhiên đáp.

"Vậy để chúng ta tiễn ngươi một đoạn đường, cũng đỡ cho ngươi phải lo lắng sợ hãi ở đây."

"Cũng được."

Chúng yêu quỷ nhìn nhau, tiếng cười thê lương vang vọng trên đường phố.

"Lão già này, thật sự không sợ chết sao? Kẻ nào răng lợi hại, đi gặm thử lão già này xem?" Quỷ Hỏa Xa hô lớn.

"Ta đến!" Hai con chó đen trên xe trực tiếp nhảy xuống, nhe nanh múa vuốt, dịch nhầy màu xanh lục chảy ra từ miệng, rơi

xuống đất vậy mà trực tiếp bốc khói trắng.

Lão nhân ngồi dậy, ngón tay khẽ gõ lên ghế mây.

Tiếng cười của chúng yêu đột nhiên im bặt, thay vào đó là vẻ mặt vô cùng kinh ngạc.

Theo một trận gió đêm thổi qua, những yêu quỷ này vậy mà trực tiếp hóa thành cát bụi, tiêu tan.

.....

Ở một nơi khác, Tần An hộ tống nhị nương trở về Tần phủ.

Nhị nương lo lắng nói: "An nhi, con mau đi tìm cha con về, ông ấy không biết bị làm sao nữa, chẳng qua là đánh rơi túi tiền thôi mà, lúc này, tiền bạc nào có quan trọng bằng mạng sống!"

Ngay lúc trước, khi ba người sắp đến Tần phủ, Tần Kiến An bỗng nhiên vỗ trán, nói là túi tiền bị rơi, phải quay lại tìm.

Chưa kịp để nhị nương và Tần An khuyên can, Tần Kiến An đã biến mất vào con hẻm tối đen.

"Mẹ, mẹ yên tâm, đợi con sẽ quay lại tìm cha."

Đột nhiên, chỉ nghe thấy một tiếng vang từ không trung cách đó không xa.

Ngẩng đầu nhìn lên, vậy mà là hai cái đầu lâu to lớn, ánh mắt hung dữ, há to miệng, nước miếng tanh tưởi chảy xuống.

"Nơi này có mùi máu nồng nặc."

"Nhất định có võ phu phẩm giai không thấp ở đây!"

Hai con Quỷ Đầu Man đảo mắt nhìn xung quanh, nhanh chóng đặt mục tiêu vào Tần An.

Tần An thấy vậy, vẻ mặt nghiêm trọng: "Mẹ, mẹ mau đi đi."

Lời nói vừa dứt, một con Quỷ Đầu Man phá phong lao tới.

Tần An không dám chậm trễ, rút đao bên hông, thi triển Thiên Cương Nguyên Trảm, đao khí màu trắng xé toạc màn đêm, va chạm với Quỷ Đầu Man.

Tiếng kim loại va chạm chói tai vang vọng khắp bầu trời Tần phủ.

Hình Thịnh trong sân nhíu mày, chạy về phía cổng lớn.

Nhã An cùng những người khác nghe thấy động tĩnh, chạy ra khỏi phòng.

Liễu Kiếm Ly đang ở Hồ Đình, nghiêng đầu, mặt không chút cảm xúc.

Chương 113: Liễu Kiếm Ly ra tay

“Đau, đau, đau!” Quỷ Đầu Man bị đao khí đánh bật ra, phát ra tiếng kêu đau đớn, trên trán rõ ràng có thể nhìn thấy một vết máu nhàn nhạt.

Con Quỷ Đầu Man khác cười khẩy: “Chỉ là võ phu cảnh giới thất phẩm, nắm giữ Trọng Nhạc đao ý, lại chật vật như vậy, để ta!”

Lời còn chưa dứt, miệng nó mở ra, phun ra ngọn lửa hừng hực.

Võ phu tuy chiến lực cường đại, nhưng lại thiếu thần dị, đối mặt với công kích thuật pháp, trừ phi thực lực vượt qua địch nhân, lấy lực phá xảo, lấy tốc phá chi, nếu không chỉ có thể né tránh.

Tần An biến sắc, vội vàng ôm lấy Nhị nương, né người sang một bên.

“Ta cũng tới!” Con Quỷ Đầu Man hồi phục lại trừng mắt, phát ra tiếng khịt mũi, xung quanh đột nhiên xuất hiện vô số mộc thứ, hướng Tần An đánh tới.

Trong lúc nguy cấp, Hình Thịnh kịp thời xuất hiện, trường kích trong tay vung lên, cản lại một lượng lớn mộc thứ.

Mà ngọn lửa hung hãn ập tới, cũng bị một bức tường vô hình ngăn cản!

“Là kình khí ngoại phóng!” Tần An kích động nói.

Xoẹt!

Hai bóng người trong nháy mắt xuất hiện bên cạnh Tần An và Nhị nương, chính là Vương Tự và Mạc Lâm Thiên!

“Lại là Quỷ Đầu Man!” Vương Tự nhíu mày.

Mạc Lâm Thiên cũng sắc mặt ngưng trọng: “Trong Tấn Dương thành sao lại xuất hiện yêu vật như vậy.”

Hai người bọn họ khẽ động tai, chỉ nghe thấy bên ngoài Tần phủ, tiếng chạy trốn, tiếng kêu khóc liên miên không dứt.

Lập tức hiểu ra, Tấn Dương thành gặp phải tai họa bị xâm lăng!

Nhã An chạy tới, cũng cảm nhận được dị biến trong thành, nàng nhìn Quỷ Đầu Man, sau đó nhíu mày: “Loại bỏ hai con yêu vật này, sau đó nhanh chóng vào thành hỗ trợ.”

“Vâng, công tử.” Hai người đáp, lóe người di chuyển.

Hai người bọn họ đều là lục phẩm tụ lực võ phu, có thể tập trung toàn thân kình khí vào một điểm, phát huy ra chiến lực siêu cường.

Ầm, ầm!

Gần như cùng một lúc, hai con Quỷ Đầu Man bị đánh bay, đâm vào tường ngoài Tần phủ, cuộn lên một mảng bụi mù.

“Hai con yêu vật này đã được giải quyết chưa?” Nhị nương run giọng hỏi.

Nhã An lắc đầu: “Quỷ Đầu Man nhị chuyển kiếp lực, sẽ sinh ra bản mệnh thần thông, đồng bì thiết cốt, muốn giết chết chúng, không phải chuyện dễ dàng.

Hơn nữa nhìn chúng vừa rồi thi triển thuật pháp, chắc hẳn đã đạt tới kiếp lực tứ chuyển, sợ là sợ…”

Lời còn chưa dứt, đã bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh hãi.

Bụi mù tan đi, hai con Quỷ Đầu Man kia lại dung hợp thành một khối, màu da chuyển sang đỏ rực, khí cơ tỏa ra, khiến hai vị lục phẩm võ phu Vương Tự và Mạc Lâm Thiên đều cảm thấy kinh hãi.

“Là hợp thể chi thuật.” Nhã An thốt ra, chuyện nàng lo lắng nhất vẫn là xảy ra.

Song Đầu Quỷ Man lúc này, thực lực đã ở trên Vương Tự hai người!

Xoẹt!

Thân thể to lớn của Song Đầu Quỷ Man trong nháy mắt biến mất.

“Bảo vệ công tử cùng mọi người!” Mạc Lâm Thiên kinh hô, cùng Vương Tự hai người toàn thân đề phòng, đề phòng bốn phía.

Va chạm mạnh mẽ ập tới, chỉ nghe thấy một tiếng nổ vang, Vương Tự hai người dù tập trung kình khí vào hai cánh tay, vẫn bị đánh bay trong một chiêu.

Tần An và Hình Thịnh hai người thấy vậy, vội vàng tiến lên, bảo vệ Nhã An và Nhị nương phía sau.

Vương Tự hai người gian nan bò dậy từ mặt đất, hai người nhìn nhau, lập tức nói: “Tần công tử, ngươi hãy bảo vệ phu nhân và công tử nhà ta rời đi, hai người chúng ta cùng Hình hộ vệ sẽ kéo dài thời gian cho các ngươi.”

Song Đầu Quỷ Man nghe vậy, phát ra tiếng cười ghê rợn: "Hôm nay ở đây một người cũng đừng hòng chạy thoát!"

Lời còn chưa dứt, Song Đầu Quỷ Man hai mắt đột nhiên mở to, một đoạn cành cây phá gió bay tới, lại thế, xuyên qua một con ngươi!

Tiếng kêu thảm thiết chấn động màng nhĩ!

"A!!!"

Vương Tự hai người kinh hãi, trong Tần phủ lại có cao thủ như vậy?

Nhã An dường như nghĩ tới điều gì, vội vàng quay đầu nhìn lại.

Ở hành lang Tần phủ, Liễu Kiếm Ly ngồi trên xe lăn chậm rãi đi tới, xe lăn không phải do người đẩy, mà là lơ lửng trên không, cách mặt đất khoảng một tấc.

Đó là đem kình khí khống chế đến mức vô cùng tinh diệu, mới có thể thể hiện ra thủ đoạn!

"Là ai?!" Song Đầu Quỷ Man chịu đựng đau đớn, phát ra tiếng gầm gừ điên cuồng, ba con ngươi còn lại điên cuồng chuyển động, sau đó đồng loạt nhìn về phía mỹ nhân áo trắng kia.

"Ta muốn ngươi chết!"

Tiếng gầm giận dữ vang lên, hai cái miệng lớn đồng loạt mở ra, cuồng phong tanh hôi cuồn cuộn ập tới, nơi đi qua, vạn vật hóa thành tro bụi.

"Cẩn thận!" Mọi người lo lắng hô hoán.

Đối mặt với trận thế như vậy, Liễu Kiếm Ly lại không hề bối rối, nàng giơ tay phải lên, trong tay vốn không có gì, lại đột nhiên

xuất hiện một thanh tế kiếm trắng noãn như ngọc.

Cuồng phong đã tới, tế kiếm vung lên.

Một đạo kiếm khí to bằng ngón tay bắn ra, không có thanh thế to lớn như vậy, lại khiến Tần phủ trong nháy mắt khôi phục lại sự yên tĩnh.

Cuồng phong dừng lại.

Trên người Song Đầu Quỷ Man, một đường máu mỏng manh xuất hiện, sau đó bị chia làm hai!

Chỉ dùng một chiêu, Liễu Kiếm Ly đã chém giết Song Đầu Quỷ Man có thực lực sánh ngang ngũ chuyển kiếp lực, hơn nữa nàng rõ ràng chưa dùng hết toàn lực!

Nhã An nhìn thanh ngọc kiếm biến mất trong tay Liễu Kiếm Ly, ngẩn người.

Kiếm khí tứ trọng tàng khí cảnh, có một chiêu tên là kiếm cốt, có thể hóa xương cốt trong cơ thể thành kiếm!

Chính là thanh kiếm trong tay Liễu Kiếm Ly!

… Sai rồi, người Phụng Thiên thành đều đoán sai rồi.

Thực lực cảnh giới của Liễu Kiếm Ly căn bản không hề giảm sút, kiếm ý nàng muốn đột phá đạt tới, cũng không phải là tứ trọng tàng khí, mà là ngũ trọng vạn thần cảnh!

Nếu kiếm ý như vậy, vậy thần võ phẩm giai thì sao?

Chẳng lẽ cũng không phải tứ phẩm, mà là tam phẩm?!

Nhã An trừng to mắt, dù gặp phải tai họa giáp thượng ở Tề Nguyên thành, cũng không bằng sự kinh hãi của nàng lúc này.

Người mười chín tuổi, lại muốn chạm tới cảnh giới như vậy, quả thực là chấn động cổ kim, khó tin!

Khó trách lúc trước…

“Ngươi…” Nhã An thấy Liễu Kiếm Ly đến gần, muốn nói lại thôi.

Liễu Kiếm Ly liếc mắt nhìn mọi người, lại không phát hiện ra bóng dáng kia, nàng khẽ mở môi: “Tần Phong đâu?”

Nhị nương hoàn hồn, kể lại đầu đuôi sự việc.

Liễu Kiếm Ly trầm ngâm một lát, không nói gì thêm, nàng đưa tay phải ra, dường như đang vẫy gọi điều gì đó.

Trong hồ đình, hộp kiếm tinh xảo bắt đầu không ngừng rung động, sau đó bay ra.

Chỉ trong vài nhịp thở, hộp kiếm đã rơi vào lòng Liễu Kiếm Ly.

Nàng nhẹ nhàng vuốt ve hoa văn trên bề mặt hộp kiếm, dường như đang hồi tưởng, rõ ràng lần trước mở hộp kiếm chưa đầy hai tháng, nhưng đối với nàng, lại như đã qua mấy mùa thu.

Xe lăn chậm rãi bay lên, chở Liễu Kiếm Ly hướng ra ngoài Tần phủ.

Nhị nương vội vàng nói: “Con gái, con muốn làm gì?”

Liễu Kiếm Ly dừng lại, nhẹ giọng đáp: “Con đi đón hắn về.”

Lời còn chưa dứt, một thân ảnh áo trắng lướt qua bầu trời đêm, tựa như sao băng.

“Công tử, nàng…” Vương Tự hai người lẩm bẩm, vẻ mặt kinh ngạc đã không còn gì để diễn tả.

“Trở về có nên bẩm báo chuyện này cho Minh…”

“Cẩn ngôn!” Nhã An lên tiếng cắt ngang.

Mạc Lâm Thiên hoàn hồn, tự biết lỡ lời, sợ tới mức im thin thít.

Nhã An nhìn theo hướng áo trắng rời đi, chìm vào trầm tư.

Ngay cả người Liễu gia, cũng không thể mở ra cánh cửa lòng của Liễu Kiếm Ly.

Tần Phong, ngươi rốt cuộc làm thế nào?

…

Cùng lúc đó, Tần Phong vẫn đang chạy trốn trong Tấn Dương thành, quay đầu nhìn lại, sau đó trừng to mắt.

Một bộ xương khổng lồ như con rết trăm chân trước đó đột nhiên mọc lên từ mặt đất, miệng nó phát ra tiếng rít chói tai, sau đó chân phải giẫm mạnh xuống đất.

Tấn Dương thành chấn động!

“Cái quái gì?!” Tần Phong kinh ngạc thốt ra một câu thô tục.

Chương 114: Đại lão hiện thân

Do đại địa chấn động, Tần Phong loạng choạng suýt ngã.

Ôm Thanh Nhi, Lam Ngưng Sương vội vàng dừng lại: "Cô gia, chàng không sao chứ?"

"Ta không sao."

Tần Phong nhìn về phía bộ xương trắng khổng lồ, thần sắc ngưng trọng.

Loại tai họa xâm thành quy mô lớn thế này, e rằng đã đạt đến cấp Giáp.

Nhưng động tĩnh lớn như vậy, Thạch Tử Minh chắc chắn đã chú ý tới, bản thân cũng không cần mạo hiểm đến Trảm Yêu ti báo tin nữa.

Hay là trực tiếp chạy về Tần phủ?

Tần Phong bỗng nghĩ đến những bá tánh bị Cổ Mộng mê hoặc.

"Những bá tánh kia lạc lối trong ảo cảnh, nếu không cứu, còn có khả năng bỏ mạng dưới miệng bách quỷ." Tần Phong sắc mặt khó coi, hình ảnh nam tử tóc bạc kỳ dị triệu hồi bách quỷ, hắn vẫn còn nhớ rõ.

"Có thể thống ngự bách quỷ, thực lực của nam tử kia chắc chắn rất khủng bố, nhưng hắn lại không ra tay, mà sau khi triệu hồi bách quỷ, liền biến mất không thấy."

Tần Phong mơ hồ nghe thấy nam tử tóc bạc nói một câu "Có cao thủ", nghĩ đến là nam tử kia đã giao chiến với cao thủ bí ẩn

nào đó.

Liệu có phải là Ti Chính Thạch Tử Minh?

Không, không phải, lúc đó cánh tay xương trắng đột nhiên gãy lìa, đó không phải là thủ đoạn của bách quỷ, giống như là thủ đoạn của Thần Vũ hơn.

Chẳng lẽ nói, trong Tấn Dương thành này, ngoài Ti Chính đại nhân ra, còn có cao thủ khác?

Tần Phong nghĩ đến lão Lý, nghĩ đến lão già nát rượu, nhưng không thể liên tưởng đến cao thủ bí ẩn này.

Ngay lúc này, đám bá tánh chìm đắm trong ảo cảnh lại lần nữa đuổi theo, phía sau bọn họ lại không thấy bóng dáng Cổ Mộng.

Cứu?

Hay là không cứu?

Tần Phong thần sắc do dự.

Đột nhiên, phía sau truyền đến vài tiếng bước chân vội vàng, nghiêng đầu nhìn lại, chính là mấy vị Trảm Yêu nhân trong Trảm Yêu ti.

“Các ngươi đứng ngây ra đó làm gì, còn không mau chạy đi!” Một nam tử lên tiếng quát.

Một người khác nhận ra Tần Phong, kinh ngạc nói: “Tần công tử, sao ngươi lại ở đây? Lúc này trong Tấn Dương thành, yêu quỷ hoành hành, mau trở về phủ, đừng ra ngoài!”

Trong lúc nói chuyện, đám bá tánh bị Cổ Mộng mê hoặc đã chạy đến trước mặt, lao vào tấn công.

Mấy người Trảm Yêu ti vừa đến, không hiểu chuyện gì, hoặc

là né tránh, hoặc là đẩy đám bá tánh ra.

“Các ngươi làm gì vậy? Còn không dừng tay?!”

Có người lên tiếng quát, nhưng không có hiệu quả, Tần Phong vội vàng giải thích: “Bọn họ đều bị yêu vật tên là Cổ Mộng mê hoặc tâm thần.

Muốn ngăn cản bọn họ, phải chặt đứt sợi tơ kéo hồn trên đỉnh đầu bọn họ!”

Mọi người ngăn cản sự tấn công của đám bá tánh, nghi hoặc nói: “Nào có sợi tơ kéo hồn nào, chúng ta căn bản không nhìn thấy!”

Tần Phong quét mắt nhìn lệnh bài của những Trảm Yêu nhân này, toàn bộ đều là lệnh bài gỗ, cao nhất cũng chỉ là Mộc Lệnh nhị tinh.

Trước khi đạt đến Hồng Liên, đẳng cấp của Trảm Yêu lệnh cơ bản tương ứng với phẩm giai thực lực của Trảm Yêu nhân.

Nói cách khác, mấy người ở đây toàn là chiến ngũ tra, Bách Quỷ Đạo giả ngay cả Thất phẩm Quỷ Mục cũng chưa mở ra, tự nhiên không thể nhìn thấy sợi tơ kéo hồn mà mắt thường không thể nhìn thấy.

Xem ra nơi này vẫn chỉ có thể dựa vào ta!

Tần Phong hạ quyết tâm, cao giọng nói: “Ta đến chặt đứt sợi tơ kéo hồn trên đỉnh đầu bọn họ, nhưng sau khi sợi tơ kéo hồn bị đứt, những bá tánh này không thể lập tức khôi phục ý thức, cần các ngươi đưa những bá tánh ngất xỉu sang một bên!”

Mấy người Trảm Yêu nhìn nhau, tình huống cấp bách, cũng không cho phép bọn họ suy nghĩ nhiều, đều đáp ứng.

“Cô gia, ta cũng đến giúp chàng.” Lam Ngưng Sương đặt Thanh Nhi sang một bên, lóe người đến bên cạnh Tần Phong.

“Được!” Dưới đồng tử của Tần Phong, sợi tơ kéo hồn trên đỉnh đầu đám bá tánh hiện ra rõ ràng, ngón tay phải của hắn ngưng tụ Bạch Thốn: “Giúp ta khống chế những bá tánh này!”

Lam Ngưng Sương cùng mọi người nghe vậy, thi triển thủ đoạn, khống chế đám bá tánh đang chìm đắm trong mộng cảnh, Tần Phong cũng nhân cơ hội này, dùng Bạch Thốn nhanh chóng chặt đứt sợi tơ kéo hồn trên đỉnh đầu mọi người.

Sau một nén nhang, đám bá tánh đuổi theo, đã cứu được hơn phân nửa.

Tần Phong lau mồ hôi trên trán, vui mừng đồng thời, trong lòng cũng có chút nghi hoặc, tại sao không thấy bóng dáng Cổ Mộng, chẳng lẽ là đi nơi khác hại người?

Ầm!

Ầm ầm!

Bộ xương trắng khổng lồ vẫn đang tàn phá Tấn Dương thành, hơn nữa càng ngày càng đến gần vị trí của bọn họ.

Tần Phong nhíu mày, không thể trì hoãn nữa, phải nhanh chóng đưa những bá tánh hôn mê này đến nơi an toàn.

Ngay lúc này, chỉ nghe thấy một tiếng nổ lớn.

Tần Phong tìm theo tiếng động nhìn lại, trên bầu trời Tấn Dương thành, hai bóng người đối mặt nhau, tiếng nổ lớn vừa rồi chính là do bọn họ giao chiến phát ra!

Một người trong đó mặc trang phục ngũ sắc, tóc bạc, dáng vẻ kỳ dị đáng ghét, chính là Yêu Tàng.

Còn người kia, lại là người mặc áo choàng đen, đầu đội mặt nạ trắng, không có mặt!

Tần Phong đầu tiên là kinh ngạc, sau đó trong lòng mừng rỡ.

Người bí ẩn không mặt có thể tham gia tai họa cấp Giáp thượng ở Tề Nguyên thành, đồng thời cùng Thần Tướng, Tam thập lục tinh đánh lui cường địch!

Đại lão, đúng là đại lão!

Có đại lão như vậy, tai họa bách quỷ đêm nay của Tấn Dương thành, có lẽ có thể bình an vượt qua!

Trên không trung, Yêu Tàng sắc mặt ngưng trọng, huyết văn trong đồng tử không ngừng chuyển động, hắn không nghĩ ra, tại sao trong tiểu thành này, lại có cao thủ như vậy.

Hai người giao chiến mấy hiệp, tuy là ai cũng không làm gì được đối phương, nhưng Yêu Tàng rõ ràng có thể cảm nhận được, người bí ẩn không mặt này, căn bản chưa dùng hết toàn lực.

“Ngươi là một trong Tam thập lục tinh của Trảm Yêu ti tuần sát Nam vực?” Yêu Tàng thăm dò nói.

Đại Càn đất rộng, ngoài Phụng Thiên thành ra, chia làm bốn vực Đông Nam Tây Bắc, yêu ma hoành hành, hoàng triều không thể phân phối lực lượng Trảm Yêu ti cho mỗi khu vực.

Cho nên trong Trảm Yêu ti, có chức vụ Tuần Sát sứ.

Tác dụng của nó chính là, tuần sát yêu ma quỷ quái bốn phương!

Mà có thể đảm nhiệm chức vụ Tuần Sát sứ, ít nhất cũng phải là Trảm Yêu nhân Hồng Liên nhị tinh trở lên.

Người không mặt không đáp lại, Yêu Tàng thấy vậy, nhe răng

cười, răng nanh sắc nhọn trong miệng lộ ra, mặt mũi dữ tợn.

“Bất kể ngươi là ai, đêm nay chính là ngày chết của ngươi.”

Lời nói vừa dứt, Yêu Tàng hai tay đột nhiên hợp lại, không gian bốn phía chấn động, lại xuất hiện bốn cây cột xương trắng to lớn, phong tỏa người không mặt bên trong.

Quỷ hỏa màu xanh u ám trên đỉnh cột xương, không ngừng lay động, tỏa ra dao động khủng bố.

Khí tức kinh khủng như vậy, tự nhiên khiến mọi người trong thành chú ý.

Thiên Khôi ngẩng đầu nhìn xa xăm, lẩm bẩm: “Lại thi triển Lục chuyển bản mệnh thần thông - Vô Gian Cốt Lao.

Là Lý Dương ra tay, hay là lão già kia?

Hửm? Người kia là ai?”

Thiên Khôi nhìn thấy người không mặt, trầm mặc hồi lâu, sau đó liền xoay người chìm vào bóng tối, không còn quan tâm, dường như đã nhìn thấy kết cục.

Vô Gian Cốt Lao hình thành trong nháy mắt, không gian đều đang chấn động.

Tần Phong nhìn thấy cảnh tượng này, chỉ cảm thấy da đầu tê dại.

“Chết!” Yêu Tàng phát ra một tiếng gầm thét, trên bốn cây cột xương to lớn, đồng thời phát ra một trận lục quang.

Chỉ trong nháy mắt, vô số gai xương sắc nhọn nhô ra, lấp đầy toàn bộ phạm vi phong tỏa của Vô Gian Cốt Lao, người bí ẩn không mặt tự nhiên cũng bị nuốt chửng bên trong.

Không thể nào, đại lão cứ như vậy bị giết chết?

Tần Phong vô cùng căng thẳng, nếu thật sự là như vậy, Tấn Dương thành đêm nay nhất định sẽ bị đồ thành!

Ngay lúc này, chỉ nghe thấy tiếng vang răng rắc răng rắc không ngừng.

Gai xương trong Vô Gian Cốt Lao không ngừng nứt vỡ, ngay cả trên bốn cây cột xương to lớn, vết nứt cũng đang nhanh chóng lan rộng!

“Không thể nào?” Yêu Tàng vô cùng chấn động.

Tiếp theo chỉ nghe thấy một tiếng nổ vang trời, Vô Gian Cốt Lao tan thành từng mảnh!

Một bóng đen lao ra, một tay túm lấy mặt Yêu Tàng, xẹt qua bầu trời đêm, hướng ra ngoài thành bay đi.

Chương 115: Bạch Lôi Phá Cổ Mộng

Tần Phong chứng kiến một màn này, miệng há hốc.

Vẫn là ta kiến thức hạn hẹp, lại dám hoài nghi năng lực của đại lão.....

“Vị đại lão thần bí kia mang nam tử tóc bạc kia đi, chắc chắn là không muốn cuộc giao tranh tiếp sau đó gây ra phá hoại cho Tấn Dương thành.” Tần Phong lẩm bẩm tự nói.

Ầm!

Chấn động của đại địa lại đang đến gần.

Tần Phong nghiêng đầu nhìn lại, bộ xương khô khổng lồ kia vẫn đang diễu võ dương oai trong thành.

“Hỏng rồi, vừa rồi quá chấn động, quên mất còn tên này, nhất định phải nhanh chóng hành động.”

Vừa nghĩ như vậy, Tần Phong nhìn về phía những người khác xung quanh, lại phát hiện bọn họ ngây ngốc đứng tại chỗ, ngẩng đầu nhìn trời, không nhúc nhích.

Nhìn bộ dạng ánh mắt mê ly, thần sắc ngây dại của bọn họ.

Tần Phong lập tức có suy đoán, hắn triển khai dị năng Song Đồng, hơi ngẩng đầu nhìn lên đỉnh đầu những người này, quả nhiên nhìn thấy Khiên Hồn Ti!

“Những người này đã rơi vào mộng cảnh của Cổ Mộng, mà

nếu không có gì bất ngờ xảy ra, Cổ Mộng đang ở ngay trên đỉnh đầu ta!"

Tần Phong toát mồ hôi lạnh, tim đập thình thịch.

Hắn muốn xác nhận vị trí của Cổ Mộng, nhưng lại không dám ngẩng đầu.

Bằng không nếu như đối diện với ánh mắt của Cổ Mộng, bản thân cũng sẽ rơi vào mộng cảnh không thể thoát ra.

"Muốn tiếp tục cứu người đã không còn hiện thực nữa, phải nghĩ cách thoát thân mới được!

Chờ đã, Lam cô nương đâu?"

Tần Phong giật mình, nhưng cũng không dám có động tác quá lớn, hắn dùng khóe mắt liếc sang một bên.

Cách đó không xa, bóng hình màu lam kia cũng đứng sững tại chỗ không nhúc nhích, trên gương mặt trắng nõn hiện lên màu hồng mê người, miệng còn khẽ nói: "Cô gia, đừng mà, tiểu thư sẽ biết đấy....."

Nàng rốt cuộc đã rơi vào mộng cảnh gì?!

Tần Phong há hốc mồm, ngay lúc hắn đang kinh ngạc, sương mù màu xanh từ đỉnh đầu hắn từ từ hạ xuống.

Không ổn, là Cổ Mộng..... Tần Phong vội vàng xoay người, muốn tránh né tầm mắt của đối phương.

Tuy nhiên, trong khoảnh khắc xoay người, hắn lại toàn thân cứng đờ.

Đập vào mắt là một khuôn mặt mỹ nhân to lớn, mí mắt màu tím nhạt, đồng tử màu hồng, làn da trắng như tuyết, đôi môi đỏ mọng.

Khiên Hồn Ti đứt đoạn, tất cả những người chìm đắm trong mộng cảnh lập tức mất đi ý thức ngã xuống.

Chính là Cổ Mộng, không biết từ lúc nào nó đã lặng lẽ xuất hiện sau lưng Tần Phong!

Khuôn mặt mỹ nhân phát ra tiếng cười mê hoặc, trong đồng tử màu hồng, ánh sáng lưu chuyển.

Hỏng rồi..... Sắc mặt Tần Phong khó coi đến cực điểm, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, tiếp theo hắn sẽ rơi vào mộng cảnh, không thể thoát ra!

Thế nhưng sau vài hơi thở, Tần Phong phát ra một tiếng ồ nhẹ.

Hắn véo véo má mình, lại nhìn về phía Cổ Mộng cách đó không xa.

“Ta đang nằm mơ sao? Không đúng, ta căn bản không hề rơi vào ảo cảnh!”

Tần Phong rất nhanh liền nghĩ đến một khả năng, chính là Song Đồng kỳ dị của hắn, đã chống lại được ảo thuật của Cổ Mộng!

Cổ Mộng cũng phát hiện ra dị thường, thần sắc nghi hoặc, sương mù màu xanh xung quanh nó bắt đầu cuồn cuộn, màu hồng trong đồng tử phát ra ánh sáng nhàn nhạt, rõ ràng là đang tăng cường uy lực của ảo thuật!

Thế nhưng dù vậy, Tần Phong vẫn giữ được tỉnh táo.

Trong đầu hắn nhớ lại những chi tiết nhỏ về Cổ Mộng được giới thiệu trong 《Đại Càn Bách Yêu Chí》, Tứ chuyển Kiếp Lực sinh ra bản mệnh thần thông - Mê Thần Kiến Huyễn Mộng.

Uy lực của ảo thuật cho dù là ngũ phẩm võ phu cũng sẽ trầm

luân trong đó.

Dù sao võ phu thô kệch, không giỏi tu luyện thần hồn.....

Năng lực công kích của Cổ Mộng không mạnh, nhưng năng lực ảo thuật quỷ dị, sẽ khiến người ta trong lúc bất tri bất giác trúng chiêu, trong số rất nhiều yêu quỷ, yêu quái này cũng khiến một đám người khá đau đầu.

Nhưng trong sách có một điểm, cũng đặc biệt nói rõ, năng lực phòng ngự của bản thân Cổ Mộng cũng không mạnh, nếu có biện pháp chống lại công kích ảo thuật của nó, chém giết nó cũng không phải chuyện khó!

Nói một cách đơn giản, nó chính là một pháp sư khống chế, bị người ta sờ một cái là sẽ chết.

Tần Phong nhìn thoáng qua chiếc găng tay trắng trên tay phải, hai mắt híp lại.

Văn khí trong cơ thể dũng động, hội tụ vào trận đồ Bạch Lôi, Cổ Mộng đáng thương kia vẫn đang cố gắng kéo Tần Phong rơi vào mộng cảnh, không biết tử kỳ sắp đến!

Xoẹt!

Trên trận đồ, bạch quang lóe lên, văn khí trong cơ thể Tần Phong đã bị rút cạn, một đạo bạch lôi hung mãnh đánh ra!

Cổ Mộng thấy vậy, đôi mắt đẹp trừng lớn, muốn né người bỏ chạy, nhưng hai người cách nhau quá gần, chỉ trong nháy mắt, bạch lôi đã xuyên qua trán Cổ Mộng!

Tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Khuôn mặt mỹ nhân to lớn không ngừng giãy giụa vặn vẹo, cho đến khi hư ảo tiêu tán!

Mạng ta……hết rồi?

Tần Phong mặc kệ đám Trảm Yêu Nhân xung quanh, một mạch chạy đến bên cạnh Lam Ngưng Sương, trước khi nàng ngã xuống, vững vàng đỡ lấy nàng, sau đó thở phào nhẹ nhõm.

“Kỳ quái, tại sao sau khi thi triển Bạch Lôi xong, ta không hề rơi vào trạng thái suy yếu, ngược lại còn có sức lực?” Tần Phong đang ôm Lam Ngưng Sương bỗng nhiên ý thức được vấn đề này.

Văn khí của hắn tuy vẫn đang tăng trưởng, nhưng cũng không xuất hiện biến đổi về lượng, lúc này tầng bậc thứ bảy trong Thần Hải, cũng chỉ mới lấp đầy gần hai phần ba mà thôi.

“Chẳng lẽ là bởi vì dây buộc tóc Thương cô nương tặng ta?” Tần Phong sững sờ, tay phải sờ lên dây buộc tóc trên đỉnh đầu, quả nhiên cảm nhận được từ dây buộc tóc một cỗ lực lượng khiến hắn thả lỏng.

Biết được chân tướng Tần Phong trong lòng cảm động vô cùng, bảo khí có công hiệu cường đại như vậy, chắc chắn không tầm thường, thế mà Thương cô nương gần như không chút do dự liền tặng ra.

Ân tình này e là không trả nổi, không biết lấy gì báo đáp, chỉ có thể lấy thân báo đáp!

Nếu như nàng không chê……

“Phì, bây giờ không phải lúc nghĩ những thứ này, bộ xương khô kia đang di chuyển về phía bên này, nhưng ở đây có nhiều người hôn mê như vậy, ta làm sao có thể mang tất cả bọn họ đi?” Tần Phong nhìn thoáng qua đám người ngã xuống xung quanh, cau mày.

Ngay lúc này, một bàn tay đen khổng lồ được tạo thành từ bóng tối, bóp lấy cổ bộ xương khô.

Tiếp theo chỉ thấy bàn tay đen kia đột nhiên đẩy về phía trước, thân thể to lớn của bộ xương khô bởi vì trọng tâm không vững, ngã về phía sau!

Chiêu thức quen thuộc này, Tần Phong liền nghĩ đến, là Tư Chính Thạch Tử Minh đã ra tay!

"Có Thạch đại nhân kiềm chế, bộ xương khô kia không đáng lo ngại, hiện tại ta nhất định phải nghĩ cách tìm kiếm viện trợ, mang đám người hôn mê ở đây đi.

Lúc này yêu quỷ dạ hành Tấn Dương thành, mọi người trong Trảm Yêu ti chắc chắn đã bị phân tán đến khắp nơi, bọn họ là không thể trông cậy vào được.

Nghĩ như vậy, trở về Tần phủ, tìm người nhà giúp đỡ mới là ổn thỏa nhất."

Ý niệm vừa sinh ra, Tần Phong liền dự định tạm thời buông Lam Ngưng Sương xuống, tranh thủ sớm tìm về viện trợ.

Thế nhưng khi hắn vừa buông người xuống, chỉ cảm thấy sống lưng lạnh toát, da đầu tê dại, một ánh mắt mang theo hàn ý và sát khí khóa chặt hắn, hiển nhiên là yêu quỷ không thể nghi ngờ!

Tần Phong không dám có động tác quá lớn, cẩn thận xoay người nhìn lại.

Tại ngã tư đường phố, một con ngựa xương toàn thân mọc đầy gai xương nhô lên, hai mắt lóe lên lục hỏa, đang lặng lẽ nhìn hắn!

Tần Phong rất nhanh liền nhận ra thân phận yêu quái này - Vong Cốt Đề!

Không có huyết nhục, thích ăn thịt người, Kiếp Lực luân chuyển hoàn toàn dựa vào số lượng mảnh xương trên bốn vó của nó, một là nhất chuyển, hai là nhị chuyển, cứ như vậy mà suy

ra.....

Tần Phong nuốt nước miếng, hiện tại văn khí trong cơ thể hắn, đã không thể thi triển Bạch Lôi nữa, nhiều nhất chỉ có thể thi triển Hạo Thiên Kính và Bạch Thốn.

Nếu như phẩm giai của con Vong Cốt Đề này không cao, có lẽ hắn còn có thể dùng Hạo Thiên Kính chống đỡ một chút.

Run rẩy cúi đầu nhìn xuống, Tần Phong trừng lớn hai mắt, tim trong nháy mắt lạnh lẽo.

Số lượng mảnh xương lại có bốn mảnh, vậy thì có nghĩa là, con Vong Cốt Đề này đã tứ chuyển Kiếp Lực!

Vong Cốt Đề bốn vó giẫm đạp, lục hỏa trong mắt lóe lên.

Tần Phong nín thở ngưng thần, thậm chí không dám chớp mắt, thế nhưng chỉ trong nháy mắt, con Vong Cốt Đề dưới mí mắt đã không biết đi đâu.

Chỉ có tiếng bốn vó giẫm đạp và tiếng xé gió, càng ngày càng gần!

Mạng ta.....h?

Ngay lúc nguy cấp này, một đạo kiếm quang, từ trên trời giáng xuống!

Chương 116: Bụi Đọng

Ánh bạc loé lên, cách Tần Phong chưa đầy ba trượng.

Tiếp theo là một tiếng hí vang, Vong Cốt Đề vốn đã biến mất tung tích bỗng nhiên xuất hiện, nhưng đầu lâu của nó đã bị chém đứt!

Vết cắt bằng phẳng đến mức khiến người ta kinh hãi!

Còn có cả mặt đất, một vết kiếm, cắm sâu xuống lòng đất!

Đầu ngựa rơi xuống đất, quỷ hỏa màu xanh lục trong mắt tiêu tan, thân thể nó hóa thành khói đen, theo gió mà tan biến.

Vong Cốt Đề đã chết!

Chỉ với một kiếm!

Là ai? Trong thành Tấn Dương ai có thực lực như vậy? Một kiếm chém chết yêu thú có tu vi Tứ Chuyển Kiếp Lực?

Tần Phong nghĩ đến một khả năng, nhưng vẫn có chút không dám tin.

Hắn há miệng, ngẩng đầu nhìn lên, đó là một bóng hình màu trắng mà ngay cả màn đêm cũng không thể che khuất.

Y phục màu đen bay phấp phới, làn da trắng nõn như ánh trăng, đôi mắt kia tựa như những vì sao lấp lánh.

Mặc dù nàng ngồi trên xe lăn, nhưng vẫn như tiên nữ hạ phàm, đẹp đến mức khiến người ta nghẹt thở.

“Thật sự là nàng.” Tần Phong lẩm bẩm, tâm trạng vô cùng phức tạp.

Liễu Kiếm Ly cũng nhẹ nhàng đáp xuống bên cạnh hắn, ôm hộp kiếm trong lòng, hai tay đặt trên đầu gối, dáng vẻ bình tĩnh ung dung, như thể một kiếm vừa rồi căn bản không phải do nàng chém ra.

“Nàng, sao nàng lại đến đây?” Tần Phong ngây người hỏi.

“Đưa ngươi về Tần phủ.” Liễu Kiếm Ly nghiêng đầu nhìn sang, đường nét gương mặt tinh xảo, khiến người ta mê mẩn.

Giọng nói của nàng vẫn trong trẻo như cũ, khiến tâm thần Tần Phong không khỏi dao động.

“Được.” Tần Phong vô thức đáp.

Mặt đất lại rung chuyển!

Bộ xương trắng khổng lồ thực lực không tầm thường, sau khi bị Tư Chính Thạch Tử Minh đẩy ngã, lại dựa vào một cánh tay xương chống đất đứng dậy.

Xương bàn tay vung lên, đập nát lầu các trong thành, đá vụn bắn tung tóe.

Nhìn thấy những mảnh đá vụn to bằng nửa người sắp đập vào những người dân đang hôn mê, sắc mặt Tần Phong biến đổi.

Tuy nhiên, những mảnh đá vụn bay tới, chỉ trong nháy mắt đã bị một lực lượng vô danh nào đó chấn thành cát đá.

Thật là quá mạnh mẽ… Tần Phong liếc nhìn mỹ nhân bên cạnh, không khỏi nuốt nước miếng.

“Bạch Cốt Khô Lâu bất tử, những người hôn mê ở đây luôn gặp nguy hiểm, ngươi ở đây canh giữ bọn họ, ta đến phủ gọi

người đến giúp.” Tần Phong nói như vậy, liền muốn động thân.

Liễu Kiếm Ly khẽ mấp máy môi: “Không cần.”

“Hả?” Tần Phong khó hiểu nhìn nàng.

Tiếp theo chỉ thấy, Liễu Kiếm Ly đưa tay phải vuốt ve hộp kiếm tinh xảo, trên bề mặt hộp kiếm, những hoa văn cổ xưa lóe lên một tia sáng.

Rắc!

Rắc!

Hộp kiếm mở ra hai bên, một chuôi kiếm từ từ lộ ra.

Tần Phong thậm chí còn nghe thấy âm thanh của dòng sông chảy xiết, tiếng nước suối róc rách.

Liễu Kiếm Ly đưa tay phải ra, thanh kiếm trong hộp kiếm lập tức bay ra, rơi vào tay nàng.

Đến lúc này, Tần Phong mới nhìn rõ toàn bộ thanh kiếm.

Kiếm dài ba thước, rộng ba ngón tay, trên thân kiếm màu lam trắng in dấu ấn hoa văn của dòng nước chảy.

Thanh kiếm này tuyệt đối không phải là vật tầm thường!

Liễu Kiếm Ly nắm kiếm trong tay, tay phải giơ lên.

Ánh kiếm màu lam nhạt bay ra, như thủy triều cuồn cuộn, chém thẳng vào bộ xương trắng khổng lồ kia!

Ánh kiếm xuyên qua thân thể to lớn của nó, Bạch Cốt Khô Lâu giơ cánh tay xương lên, dừng lại giữa không trung.

Thạch Tử Minh đang giao chiến với nó trợn tròn mắt, tiếp

theo, dưới ánh mắt kinh ngạc của hắn, thân thể Bạch Cốt Khô Lâu kia lại bị chém thành hai nửa!

Ánh kiếm màu lam không hề dừng lại, hướng lên không trung bay đi, đám mây đen che khuất ánh trăng bị một kiếm chia cắt ra.

Một kiếm khai thiên, mây tan trăng sáng!

Kiếm khí như dòng nước chảy kia, vẫn chưa tan hết.

Trước cửa Thính Vũ Hiên, lão nhân họ Lý nằm trên ghế mây, nhìn cảnh tượng này, lẩm bẩm: "Thần Kiếm Bảng Đại Càn, có mười đại thần kiếm, Vạn Kiếm Tông độc chiếm ba thanh.

Trên núi Trọng Kiếm, Thiên Quân Trấn.

Cửu Tiêu Thần Lôi, Tử Điện Giáng.

Bôn Lưu Nhập Hải, Hàn Thủy Ngâm.

Hàn Thủy Kiếm này, quả nhiên không hổ là thần kiếm đứng thứ bảy trên bảng."

Nhưng điều khiến lão nhân họ Lý kinh ngạc hơn chính là Liễu Kiếm Ly, còn chưa bước vào Vạn Thần Cảnh, mà kiếm thuật đã đạt đến mức đăng phong tạo cực như vậy.

"Cứ tiếp tục như vậy, đừng nói là cái gọi là Kiếm Thần Cảnh, cho dù sau này chém nát trời xanh, ta cũng sẽ không ngạc nhiên." Lão nhân họ Lý ngửa đầu uống một hớp rượu, vẻ mặt thỏa mãn.

Nhìn lại trong phạm vi trăm trượng xung quanh hắn, tro tàn của yêu quỷ trải dài, gió đêm thổi thế nào cũng không thể thổi sạch.

Ở một bên khác, lão Lý nhìn về phía mặt trăng đã lộ ra trên cao, vẻ mặt vừa phức tạp vừa an ủi.

Đại Càn đời đời đều có nhân tài xuất hiện, như vậy, thái bình thịnh thế mà trước đây không dám nghĩ tới, có lẽ cuối cùng sẽ có một ngày trở thành hiện thực.

Hắn chống gậy đi về phía căn nhà đơn sơ, bóng lưng tuy lạc lõng, nhưng lại thẳng tắp.

Mà phía sau hắn, hư ảnh của các tướng sĩ màu xanh lục nhạt dần tan biến, cùng tan biến, còn có vô số thi thể của bách quỷ.

…

Bên ngoài thành Tấn Dương, giữa không trung, Yêu Tàng thở hổn hển, y phục rách nát, cánh tay phải của hắn rũ xuống, một chân trái cũng đã bị vặn thành hình xoắn ốc.

“Ngươi là ai? Ngươi rốt cuộc là ai!” Yêu Tàng gào thét điên cuồng.

Hắn vốn cho rằng người không mặt này nhiều nhất cũng chỉ là một trong Tam Thập Lục Tinh, nhưng hắn đã sai lầm nghiêm trọng.

Thực lực của đối phương, tuyệt đối đã đạt đến cấp bậc Thập Nhị Thần Tướng!

Người không mặt không đáp lại, tay phải ấn xuống, Yêu Tàng lập tức bị một cỗ lực khổng lồ đè xuống, rơi mạnh xuống đất.

Ầm!

Theo một tiếng nổ lớn, mặt đất bằng phẳng lại nứt ra bốn phía, thân thể Yêu Tàng bị chôn sâu xuống đất.

Một mình đối mặt với cường địch như vậy cũng coi như xong, hắn còn có thể cảm nhận được, khí tức của bách quỷ trong thành cũng đã gần như không còn.

Điều này nằm ngoài dự liệu của hắn!

Hơn nữa từ đầu đến cuối, tên Thiên Khôi chết tiệt kia cũng không có ý định lộ diện!

Sự việc đã đến nước này, Yêu Tàng rốt cuộc cũng hiểu, trong tòa thành nhỏ này nhất định ẩn giấu bí mật gì đó, nhưng Quỷ Phật và Thiên Khôi lại không một ai nói cho hắn biết!

“Quỷ Phật! Thiên Khôi!” Yêu Tàng tức giận đến mức hàm răng gần như nghiến nát.

“Không được, tiếp tục dây dưa với hắn, ta chắc chắn phải chết, phải nghĩ cách thoát thân!”

Ý nghĩ chạy trốn vừa nảy sinh, liền càng lúc càng mãnh liệt, bản thân hắn vốn không phải gia nhập tổ chức bằng thực lực của mình, mà là dựa vào năng lực thống lĩnh bách quỷ.

Nhưng trước sự chênh lệch tuyệt đối về thực lực, chênh lệch về số lượng thì có tác dụng gì?

Đây cũng là nguyên nhân khiến hắn mãi không thể bước vào cốt lõi của tổ chức.

“Không còn cách nào khác, chỉ có thể từ bỏ thân xác này.” Yêu Tàng tàn nhẫn quyết định.

Trong thân thể hắn, một mảnh xương trắng đâm xuyên qua lồng ngực, mà huyết văn trong hai con ngươi cũng như con trùng, bám vào mảnh xương trắng.

Tiếp theo, dưới sự che giấu của tàn phế, mảnh xương trắng này chui xuống đất, từ dưới lòng đất bay về phía rừng núi.

Chân thân của Yêu Tàng là Cốt Yêu, hắn muốn mượn kế kim thiền thoát xác này để trốn thoát!

Ầm!

Mảnh xương trắng vừa trốn đi, tàn phế liền bị ép thành bột phấn.

Yêu Tàng thấy vậy, thở phào nhẹ nhõm, nhưng ngay khi hắn cho rằng mình đã qua mặt được trời đất, thì một cỗ sát khí đã khóa chặt hắn.

Còn chưa kịp phản ứng, mảnh xương trắng này đã bị nghiền nát thành hư vô.

Người không mặt cảm nhận một vòng xung quanh, xác nhận không còn con cá nào lọt lưới, trong nháy mắt, biến mất giữa không trung.

Ở một bên khác, cảm nhận được khí tức của Yêu Tàng đã biến mất, Thiên Khôi không vui cũng không buồn.

“Trâu dê mới đi theo bầy đàn, sư tử hổ chỉ đi một mình.”

Lời nói lạnh lùng vang vọng trong căn phòng u ám tĩnh mịch.

Chương 117: Hội hợp

Tần Phong ngây người nhìn thanh kiếm khí màu lam nhạt phá tan bầu trời, trong lòng kinh hãi không thôi.

Biết Liễu Kiếm Ly rất mạnh là một chuyện, nhưng ở khoảng cách gần như vậy, tận mắt nhìn thấy nàng xuất thủ, lại là một chuyện khác.

Bộ xương khô có thể giao phong với Tư Chính Thạch Tử Minh, thực lực ít nhất cũng đạt đến Ngũ chuyển Kiếp Lực.

Thế nhưng, yêu quỷ như vậy, trong tay Liễu Kiếm Ly, vẫn không chịu nổi một kiếm.

Tần Phong càng thêm tin tưởng, lúc trước Liễu Kiếm Ly muốn đột phá đến Thần Vũ tam phẩm, mà nàng đối với kiếm ý lĩnh ngộ, cũng đã vô hạn tiếp cận tầng thứ năm ý cảnh - Vạn Thần Cảnh!

Đây là yêu nghiệt khủng bố cỡ nào?

Mà yêu nghiệt như vậy, lại là nương tử của ta..... Tần Phong vừa chấn động, vừa may mắn.

Thế nhưng, khi nội tâm Tần Phong dậy sóng kinh đào hải lãng, thì đương sự Liễu Kiếm Ly lại vẫn là một bộ dáng gió thổi mây trôi.

Nàng buông tay phải ra khỏi chuôi kiếm, trường kiếm lam trắng lơ lửng giữa không trung, chậm rãi thu hồi vào vỏ kiếm.

Âm thanh "cạch, cạch" lại vang lên, vỏ kiếm đóng lại, giấu trường kiếm vào trong.

Liễu Kiếm Ly nhẹ nhàng vén lọn tóc bên mai đến sau tai trắng như mỡ dê, ngẩng đầu nhìn về phía Tần Phong: "Bây giờ, có thể về rồi chứ?"

"Ờ..."

Tạp, tạp!

Tạp, tạp!

Ngay khi Tần Phong muốn trả lời, một trận tiếng bước chân dồn dập truyền đến, nhìn theo tiếng động, chính là người của Tần phủ.

Ngoài nhị đệ mang theo mười mấy hạ nhân, Nhã An cũng mang theo Vương Tự hai người.

Tên đầu than đen kia lại không đi theo, dù sao tuy đã giết chết Song đầu Quỷ Man, nhưng ai biết được có yêu quỷ khác đến gần hay không, trong Tần phủ cần người canh giữ.

Nhã An nhìn lướt qua đám người đang hôn mê bất tỉnh, lông mày hơi nhíu lại, sau đó mở miệng hỏi.

Tần Phong trước tiên an bài hạ nhân, đưa đám người hôn mê đi, sau đó kể lại đầu đuôi sự việc.

"Là ngươi giết Cổ Mộng?" Giọng nói của Nhã An cao vút, nhưng vẫn giữ lễ nghi, không để bản thân quá thất thố, chỉ là tia nghi ngờ trong ánh mắt, lại trần trụi, căn bản không che giấu được.

Nàng cũng là Văn Thánh đạo giả, hơn nữa là Văn Thánh bát phẩm!

Đối với lực công kích của Văn Thánh đạo giả, nàng rất rõ.

Đừng nói là giết yêu thú Tứ chuyển Kiếp Lực, nói một cách

khoa trương, cho dù là bóp chết một con gà, đối với Văn Thánh đạo giả phẩm cấp thấp mà nói, cũng khá là khó khăn...

"Tự nhiên là ta giết." Tần Phong ngẩng đầu ưỡn ngực, đối phương càng không tin, cảm giác thành tựu của hắn càng cao.

"Đừng có nói hươu nói vượn." Nhã An cau mày: "Ta biết ngươi có một loại thủ đoạn đem văn khí hội tụ đầu ngón tay hóa hình, nhưng chỉ dựa vào chiêu số đó, muốn giết Cổ Mộng chẳng khác nào nằm mơ giữa ban ngày.

Mau nói thật cho ta biết, rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?"

Trong giọng nói của nàng có sự sốt ruột muốn biết chân tướng, cũng có sự khinh thường muốn vạch trần lời nói dối của Tần Phong.

"Ngươi có biết trận pháp không?" Tần Phong giả vờ thần bí.

"Trận pháp?" Nhã An thần tình nghi hoặc: "Ta tự nhiên biết trận pháp, nhưng ngươi nhắc đến cái này là muốn nói lên điều gì?"

Tần Phong bắt đầu thêm mắm dặm muối, kể lại cho Nhã An chi tiết việc giết Cổ Mộng.

Trong đó một nửa nội dung là Tần Phong bịa đặt, một nửa còn lại là hắn tự thổi phồng bản thân.

Tóm lại đơn giản là - Tần công tử vĩ đại, dựa vào trí tuệ của mình, dụ Cổ Mộng vào trận, giết chết nó!

Đối với việc bản thân không bị Cổ Mộng mê hoặc, hắn tự nhiên là không nhắc đến một chữ.

Thần thông đồng tử quỷ dị, là chỗ dựa lớn nhất của hắn, nhất định phải giấu diếm.

Nhị đệ ở một bên nghe những lời này, trong mắt không che

giấu được sự sùng bái đối với đại ca.

"Đại ca, thật là lợi hại."

Nhã An thờ ơ liếc Tần An một cái, hừ, võ phu đầu óc đơn giản.

Lời nói của Tần Phong, nghe có vẻ hợp lý, nhưng vẫn khiến nàng khó mà tin tưởng.

Không nói đến chuyện khác, chỉ nói đến trận đồ kia.

Người không hiểu có lẽ cho rằng, chỉ cần dựa theo sách vở ghi chép, vẽ lại trận đồ là được.

Nhưng nghĩ như vậy là sai lầm lớn!

Vẽ hổ vẽ da khó vẽ xương, đơn giản sao chép trận đồ, tuy nhìn có vẻ giống như đúc, nhưng lại không thể dẫn động uy lực của trận pháp.

Nhiều năm trước, bản thân Nhã An cũng muốn đi theo con đường trận pháp, từ đó bù đắp nhược điểm lực công kích không đủ của Văn Thánh đạo giả.

Thế nhưng, cho dù nàng bỏ ra rất nhiều thời gian tinh lực, trận đồ sao chép ra, lại thủy chung không thể dẫn động.

Nàng cũng từng hỏi sư phụ về vấn đề này, sư phụ trầm mặc hồi lâu, cuối cùng đưa ra câu trả lời - "Con không có thiên phú về trận đạo, không thích hợp học tập trận pháp."

Bởi vì câu nói này, nàng nửa năm không đi gặp sư phụ, hơn nữa kỳ quái là, từ đó về sau, mỗi khi nàng đến thư các của Hạo Văn Viện đọc sách, cũng không còn tìm thấy sách vở liên quan đến trận pháp nữa.

Ngày nay, lại có một người trước mặt nàng nói, dùng trận pháp giết chết một con Cổ Mộng Tứ chuyển Kiếp Lực.

Điều này khiến nàng kiêu ngạo làm sao có thể chấp nhận?

Dù sao ở Hạo Văn Viện của Phụng Thiên Thành, Văn Thánh đạo giả có thể có chút thành tựu về trận đạo, cũng là đếm trên đầu ngón tay!

Nàng không tin người đàn ông trước mắt này vừa tinh thông y thuật, vừa có thể nghiên cứu trận pháp!

Nhã An quay đầu nhìn về phía Liễu Kiếm Ly, hỏi: "Có phải ngươi giết Cổ Mộng không?"

Dựa vào sự hiểu biết của nàng về tính cách của Liễu Kiếm Ly, đối phương tuyệt đối sẽ không nói dối.

Nhưng nhìn thấy lại là, Liễu Kiếm Ly khẽ lắc đầu.

Nhã An cúi đầu trầm tư.

Tần Phong thấy vậy, khóe miệng giật giật.

Hắn tò mò hỏi: "Ngươi không tin tưởng ta đến vậy sao?"

Nhã An ngẩng đầu, thản nhiên nói: "Ta tán thành y thuật của ngươi, nhưng không tin ngươi có thể thi triển trận pháp."

"Tại sao?"

"Bởi vì chữ viết của ngươi không ra gì!

Chính là câu nói thư họa đồng nguyên, người ngay cả chữ cũng viết không rõ, làm sao có thể khắc họa ra trận pháp tử tế?" Giọng điệu bình thản, nhưng lời nói lại đầy vẻ khinh thường.

Đặc biệt là ánh mắt kia, như đang nói - Ngươi ngay cả nói dối cũng không biết nói!

Nàng dường như không muốn tốn thêm tâm trí để suy đoán

chân tướng, xoay người đi về phía Vương Tự hai người, hỏi thăm tình hình hiện tại của Tấn Dương Thành.

Chà, thật có lý, ta lại không nói nên lời... Tần Phong sờ sờ mặt.

Trong lòng lại âm thầm hạ quyết tâm, có thời gian nhất định phải luyện tập thư pháp, không thể để người ta khinh thường như vậy nữa...

Rất lâu sau, yêu quỷ trong thành gần như bị tiêu diệt toàn bộ, cho dù có một số con cá lọt lưới, cũng nhân lúc tình thế bất lợi, chạy ra ngoài Tấn Dương Thành.

Trảm Yêu ti điều động nhân lực, giúp Tần Phong và đoàn người đưa toàn bộ dân chúng hôn mê về nhà.

Sự việc đến nước này, tai họa bách quỷ dạ hành đột ngột này, coi như là kết thúc.

...

Tần Phong chậm rãi đẩy Liễu Kiếm Ly đi về phía Tần phủ, hình ảnh nhìn qua thật ấm áp.

Nhã An yên lặng nhìn cảnh tượng này, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Lúc này, một hạ nhân của Tần phủ vội vàng chạy đến, lo lắng nói: "Vẫn chưa tìm thấy lão gia."

Tần Phong nghe vậy nhíu mày: "Ý gì? Cha không ở Tần phủ sao?"

Nhị đệ sắc mặt khó coi, giải thích: "Lúc trước khi về, cha nói túi tiền không biết đánh rơi ở đâu, liền vội vàng quay lại tìm, ta và nhị nương đều không kịp khuyên can!

Chúng ta từ Tần phủ ra ngoài, một là để hội hợp với đại ca,

hai là để tìm kiếm tung tích của cha.

Ai ngờ, đã qua lâu như vậy, vẫn chưa tìm thấy.

Đại ca, cha hắn sẽ không..."

Tên khốn kiếp đó! Lúc nguy hiểm như vậy, còn quan tâm đến túi tiền của mình, chỉ là tên nghèo kiết xác đó, trong túi tiền có thể có mấy đồng!

Trong lòng Tần Phong cũng vô cùng lo lắng: "Huynh đệ trước tiên bình tĩnh một chút, đừng nghĩ mọi chuyện quá tệ.

Vì cha là quay lại tìm túi tiền, vậy nhất định là dọc theo con đường chúng ta đã đi qua."

Tần Phong nhìn lướt qua bốn phía, nhìn thấy kỹ viện lúc trước, bởi vì bách quỷ dạ hành, kỹ viện lúc này đã đóng cửa sổ, đèn đuốc tắt ngúm, một mảnh u ám.

"Chúng ta lấy kỹ viện này làm điểm xuất phát, từ nơi này đến Tần phủ tìm kiếm, từ từ mở rộng ra ngoài, cha hắn cát nhân tự có thiên tướng, nhất định sẽ không..."

Két~~~

Lời còn chưa dứt, cửa gỗ của kỹ viện bị đẩy ra, từ bên trong thò ra một khuôn mặt quen thuộc, chính là lão cha!

Tần Kiến An nhìn hai đứa con trai của mình, thậm chí là con dâu, biểu cảm nhất thời vô cùng đặc sắc...

Chương 118: Hai người đến thăm vào đêm khuya

“Cha! Sao cha lại ở trong này?” Nhị đệ kinh ngạc thốt lên, thu hút ánh mắt của mọi người.

Tần Kiến An mặt đỏ tía tai, có chút xấu hổ: “Suỵt, nhỏ tiếng thôi, nhỏ tiếng thôi!”

Tần Phong nhướng mày, cười như không cười nói: “Trăm quỷ xâm thành, nguy cơ trùng trùng, chúng ta còn đang lo lắng cho sự an nguy của cha.

Nào ngờ, cha lại có nhã hứng đến chốn phong nguyệt này, bầu bạn cùng mỹ nhân.

Thật khiến chúng ta ngưỡng mộ……”

Nhã An và những người khác liếc mắt nhìn, Liễu Kiếm Ly hơi nghiêng đầu nhìn về phía hắn.

“……Thật khiến ta và nhị đệ hổ thẹn!

Chuyện cha đi dạo thanh lâu, nếu để nhị nương biết được, cha đoán xem sẽ như thế nào?!” Tần Phong nghiêm nghị nói, trong lòng lại nghĩ, may mà mình phản ứng nhanh, suýt chút nữa đã nói ra lời trong lòng rồi……

Cảm nhận được ánh mắt dò xét và khinh thường của mọi người, Tần Kiến An vội vàng giải thích: “Hiểu lầm, đều là hiểu lầm!”

Tiếp đó, ông ta liền kể lại nguyên nhân đi ra từ thanh lâu.

“Ý của cha là, túi tiền bị rơi đúng lúc rơi ở gần đây, lúc muốn quay lại thì lại suýt nữa đụng phải yêu quỷ.

Bất đắc dĩ, mới trốn vào thanh lâu?” Nhị đệ tóm tắt ý chính, ngữ khí nửa tin nửa ngờ.

“Trên đời này còn có chuyện trùng hợp như vậy sao?” Tần Phong cười nhạt một tiếng.

Tần Kiến An nhìn ra mọi người không tin, còn muốn giãy dụa.

Đúng lúc này, bên trong thanh lâu lại thò ra nửa người, là một cô nương có dáng vẻ thanh tú, mặc áo bào màu tím.

Tần Phong có ấn tượng với nữ tử này, chủ yếu là vì nàng ta có tấm lòng bao la vạn tượng.....

Cô nương áo tím cẩn thận hành động, thần sắc có chút căng thẳng, nàng ta run giọng hỏi: “Lão gia, nguy hiểm trong thành đã qua chưa ạ?”

Lão cha quay đầu nói: “Hẳn là không còn nguy hiểm gì nữa, yên tâm đi.”

Cô nương áo tím nghe vậy, thở phào nhẹ nhõm, vỗ vỗ ngực, tạo nên một trận kinh đào hải lãng.

Nam tử ở đây, ánh mắt đều vô tình bị thu hút.

Nhã An thấy vậy cười lạnh một tiếng, ba vị võ phu Thần Vũ phản ứng nhanh nhất, vội vàng thu hồi ánh mắt.

Tần Phong phản ứng chậm hơn một chút, hắn chỉ hận mình là người đọc sách, ở phương diện này đã chịu thiệt, Liễu Kiếm Ly hẳn là không chú ý tới chứ?

Nghĩ như vậy, cúi đầu nhìn mỹ nhân trên xe lăn, không thấy nàng có bất kỳ động tác nào.

May quá, may quá..... Tần Phong thở phào nhẹ nhõm.

“Không sao là tốt rồi.” Cô nương áo tím mỉm cười, lại nói: “Tần lão gia, đêm nay các tỷ muội đều bị dọa sợ, thanh lâu hẳn là sẽ tạm nghỉ một thời gian.

Lần sau nếu có cơ hội, lại đến chỗ chúng ta thư giãn một chút.”

Nói xong, cô nương áo tím phất tay, đóng cửa gỗ lại.

“Cái này.....” Tần Kiến An há hốc mồm, lần này thật sự là trăm miệng cũng không thể bào chữa.

“Cha, thật sự là gừng càng già càng cay, đổi lại là con, tuyệt đối không có gan dạ như vậy.” Tần Phong khinh bỉ một tiếng, nhân cơ hội ở trước mặt Liễu Kiếm Ly tạo dựng hình tượng người đàn ông tốt, sau đó đẩy xe lăn, chậm rãi rời đi.

Nhị đệ muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn nói một câu: “Cha, cha vẫn nên nghĩ trước, về nhà giải thích với nương như thế nào đi.”

Vương Tự hai người nhìn ông ta với ánh mắt đồng cảm, đều là lão già, lúc này lại có một loại cảm giác đồng bệnh tương liên.

Chỉ là sau khi bị Nhã An liếc mắt nhìn, hai người lập trường kiên định liền thu hồi ánh mắt, bước nhanh rời đi.

Bên ngoài thanh lâu, rất nhanh chỉ còn lại bóng dáng cô tịch và tiêu điều của Tần Kiến An.

Mọi người trở về Tần phủ, nhị nương tự nhiên là rất nhanh biết được chuyện này, đáng nói là, đây là Tần Phong mật báo.....

Lão cha và nhị nương giải thích rất lâu, chi tiết cụ thể không ai biết.

Chỉ có một điểm Tần Phong có thể khẳng định, lão cha lại ngủ

phòng khách rồi.

.....

Đêm đã khuya, trước đó đã phải chịu đựng trăm quỷ dạ hành, trên đường phố ngoại trừ người của Trảm Yêu ti tuần tra ban đêm, đã không còn nhìn thấy bóng người nào khác.

Ngay cả người gõ mõ canh, cũng nghỉ việc, trốn trong nhà run lẩy bẩy.

Bất kỳ tiếng gió thổi cỏ lay nào bên ngoài cửa sổ, đều sẽ khiến bách tính trong nhà kinh hồn bạt vía, ngủ không yên giấc.

Trước cửa Thính Vũ Hiên, lão nhân họ Bách Lý đang ngáy o o, đột nhiên mở mắt ra.

Ông ta nhìn về phía cuối con đường tối tăm, nơi đó có hai bóng người đang đi tới.

Trong đó có một người trung niên thân hình cường tráng, khuôn mặt gầy gò, để râu quai nón, tóc mai đen trắng xen kẽ, áo bào màu xám, bên dưới lớp áo bào rộng mở, quấn băng đen.

Bên cạnh ông ta, là một thiếu niên thanh tú, một thân áo trắng, đầu buộc dây vải, lưng đeo hộp gỗ.

Lão nhân họ Bách Lý mở miệng hỏi: “Tư Mệnh đại nhân nổi danh khắp Nam Vực, sao lại có thời gian đến nơi hẻo lánh này?”

Hóa ra, người trung niên có khuôn mặt gầy gò này, chính là người được xưng tụng là Nam Thiên Long, thống lĩnh Trảm Yêu ti Nam Vực - Viêm Chu!

“Đi ngang qua nơi này, cảm nhận được khí tức bất thường, nghĩ đến là yêu quỷ quấy phá, liền muốn tiện tay giải quyết, hoạt động gân cốt một chút, bất quá hiện tại xem ra, ngược lại là nhiều

chuyện.” Viêm Chu cười nhẹ nói.

“Hừ.” Lão nhân không để ý.

Thiếu niên áo trắng không thích thái độ của lão nhân, nhíu mày, hừ lạnh một tiếng, hắn biết thân phận của lão nhân, cho nên không dám làm càn, nhưng tính tình thiếu niên, lại không hề che giấu.

Lão nhân nhìn thiếu niên, buột miệng nói: “Binh Vũ Ly gia đời này ngược lại xuất hiện một mầm non không tồi, tuổi còn nhỏ, đã có thể sử dụng Quỷ Binh Kiếm Hạp thất truyền trăm năm của Ly gia.”

Thiếu niên áo trắng chính là người của Ly gia, họ Ly tên Lạc, nghe lão nhân khen ngợi, bất mãn trong lòng lập tức biến mất, thay vào đó là vẻ mặt dương dương tự đắc.

Ở Đại Càn, có thể được lão nhân khen ngợi, đó là vinh dự không nhỏ.

Lão nhân họ Bách Lý thấy vậy, nhướng mày: “Chỉ tiếc sinh nhầm thời đại, Đại Càn trước sau một ngàn năm, người đứng đầu về kiếm thuật hào quang quá thịnh, ngươi cùng lắm chỉ có thể xếp thứ hai.”

Ly Lạc nghe vậy, trừng lớn hai mắt vội vàng hỏi: “Người đó là ai?!”

Thiếu niên không nghi ngờ lời của lão nhân, cho nên chỉ hỏi tên người đó.

Lão nhân họ Bách Lý cũng không giấu diếm, chỉ cười ha hả đáp lại một câu “Khuê nữ nhà họ Liễu”.

“Liễu Kiếm Ly?!” Giọng Ly Lạc đột nhiên lớn hơn, nhưng lại không truyền ra ngoài một trượng.

Lực lượng thần bí đã bao phủ nơi này, người ngoài không thể nhìn thấy, cũng không thể nghe thấy tiếng động.

Ly Lạc tự nhiên biết tên Liễu Kiếm Ly, từ khi hắn sinh ra có trí nhớ, người nhà lấy hắn ra so sánh nhiều nhất, chính là nữ nhân này.

Nếu lão nhân nói ra cái tên khác, thiếu niên có lẽ sẽ không phục, thậm chí còn muốn tìm người đó, so tài một phen, xem kiếm thuật của ai cao siêu hơn, thiên phú mạnh hơn!

Nhưng Liễu Kiếm Ly, hắn lại tâm phục khẩu phục.

Nghĩ đến lúc trước Binh Vũ Ly gia từng hỏi kiếm Vạn Kiếm tông, lúc đó người Ly gia xuất thủ chính là Ly Lạc!

Quỷ Binh Kiếm Hạp vừa ra, thế hệ trẻ tuổi của Vạn Kiếm tông đều phải tránh né, không ai là đối thủ của hắn, lúc đó hắn, có thể nói là phong quang vô hạn!

Cho đến khi nữ nhân kia xuất hiện……

Đối phương căn bản không rút kiếm, chỉ dùng một ngón tay, liền đánh hắn từ trên đài luận kiếm rơi xuống, sau đó tiêu sái xoay người rời đi!

Cũng chính là ngày hôm đó, khiến Ly Lạc thu liễm sự kiêu ngạo trong lòng, biết được cái gì gọi là nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên.

“Nhưng nàng, không phải là không vượt qua được Thiên Địa Bá Quyền ấn chứng sao……” Ly Lạc thất thần hỏi.

Chương 119: Ấn Chứng Bá Quyền Thiên Địa

Cái gọi là ấn chứng bá quyền thiên địa, chính là sự áp chế của xiềng xích thiên địa đối với cường giả trong thiên hạ.

Cho dù là yêu ma quỷ quái trải qua bảy lần chuyển kiếp, hay là nhân tộc tu sĩ bước vào cảnh giới tam phẩm, đều không thể tránh khỏi cửa ải khó khăn này!

Vượt qua được, liền có tư cách ngạo thị chúng sinh.

Không vượt qua được, nhẹ thì trọng thương, cảnh giới đại giảm, nặng thì thân tử đạo tiêu!

Diêm Chu cũng lên tiếng: "Lúc đó, nếu Liễu Kiếm Ly chỉ tấn thăng tam phẩm cảnh giới, phần lớn có thể chống đỡ qua, trở thành tam phẩm võ phu trẻ tuổi nhất trong lịch sử Đại Càn.

Tuy nhiên, nàng lại muốn mượn ấn chứng bá quyền thiên địa, dung hợp kiếm ý tầng thứ năm Vạn Thần Cảnh, điều này vô hình chung khiến cho độ khó độ kiếp của nàng tăng lên đến mức khó có thể tưởng tượng."

Trong giọng nói có sự đồng cảm, có sự tiếc nuối, bởi vì nếu Liễu Kiếm Ly độ kiếp thành công, Đại Càn sẽ có thêm một vị cường giả chí cường, đây là chuyện tốt cho toàn bộ nhân tộc.

Bách Lý lão nhân không cho là vậy: "Nếu ngay cả chút khí phách này cũng không có, nàng ấy cũng không phải là Liễu Kiếm Ly.

Hơn nữa, lúc trước ngươi đối mặt với ấn chứng bá quyền

thiên địa, chiêu trò cũng không kém."

Diêm Chu mỉm cười: "Đúng vậy, nếu cứ theo khuôn phép cũ, chỉ có thể bị chìm nghỉm giữa đám đông."

Ly Lạc cắt ngang cuộc trò chuyện của hai người, hướng lão nhân hỏi: "Ta nghe nói Liễu Kiếm Ly độ kiếp thất bại, nửa người bị liệt, sau đó liền rời khỏi Vạn Kiếm Tông, trở về Phụng Thiên thành.

Thậm chí có người nói, cảnh giới của nàng đại giảm, thậm chí từ bỏ kiếm đạo.

Nếu như vậy, tại sao ngài lại nói nàng là người đứng đầu kiếm đạo ngàn năm qua.

Nàng, hiện tại rốt cuộc như thế nào rồi?"

Sau khi bị Vạn Kiếm Tông từ chối, Ly Lạc vẫn luôn coi Liễu Kiếm Ly là mục tiêu theo đuổi của mình, cho nên nghe nói đối phương độ kiếp thất bại, hắn không muốn tin, trong lòng vô cùng phức tạp.

Nhưng hiện tại, nghe lão nhân nói, hắn lại ôm một tia hy vọng.

Có lẽ, Liễu Kiếm Ly độ kiếp thất bại, cũng không có gì đáng ngại?

Diêm Chu cũng nhìn về phía lão nhân, bởi vì một số chuyện, hắn mang theo Ly Lạc đi dạo ở những nơi ít người đến ở Nam Vực, cho nên không biết Liễu Kiếm Ly sau đó đã xảy ra chuyện gì.

Bách Lý lão nhân cười thần bí: "Nàng hiện tại đã trở thành nương tử của người khác, sống một cuộc sống hoàn toàn khác với trước đây."

"Ồ?" Diêm Chu tỏ vẻ hứng thú.

Ly Lạc bên cạnh lại trợn to hai mắt: "Cái gì?! Chẳng lẽ nàng thật sự từ bỏ kiếm đạo, nếu không làm sao có thể gả cho người khác?"

Đối mặt với câu hỏi này, Bách Lý lão nhân trả lời không liên quan: "Thuận buồm xuôi gió cũng không phải là chuyện tốt, có đôi khi đi quá nhanh, sẽ bỏ lỡ rất nhiều phong cảnh dọc đường.

Dừng lại một chút, đối với con bé kia mà nói, vừa vặn rất tốt."

Ly Lạc làm sao có thể chấp nhận lời nói mơ hồ như vậy, đang muốn hỏi cho ra nhẽ, lại thấy lão nhân đưa ngón tay khẽ điểm vào hư không.

Không gian kia lại giống như mặt nước, gợn sóng, phản chiếu hình ảnh.

"Tiên pháp, Kính Hoa Thủy Nguyệt." Diêm Chu thản nhiên nói.

Trong hình ảnh, chỉ thấy một đạo kiếm khí màu lam nhạt, chém đôi bộ xương trắng khổng lồ, phá tan mây mù.

Mặc dù không nhìn thấy người vung kiếm khí, nhưng Ly Lạc đã nhận ra kiếm khí như gợn sóng kia.

"Là Hàn Thủy Kiếm của Liễu Kiếm Ly!" Hắn kích động hô lên.

"Tiểu tử, nàng ấy không có từ bỏ kiếm đạo, nếu ngươi còn muốn đuổi kịp nàng ấy, phải nhanh lên." Bách Lý lão nhân gõ gõ nói.

"Ừm!" Ly Lạc gật đầu thật mạnh, trong mắt bùng lên đấu chí hừng hực.

Diêm Chu thấy vậy rất an ủi, hướng lão nhân khẽ gật đầu, bày tỏ lòng biết ơn.

Hai người tiếp tục trò chuyện rất nhiều, Diêm Chu hình như

nghĩ đến cái gì, sai Ly Lạc đi chỗ khác: "Nói đến, thứ đó còn có thể trấn áp được bao lâu?"

Diêm Chu không nói rõ đó là vật gì, bởi vì cái tên ở giữa trời đất cũng đại diện cho một loại pháp tắc, nếu nói ra, rất dễ bị người có dụng tâm khác bói toán được.

"Không còn bao nhiêu thời gian nữa, một số con chuột đã đánh hơi thấy mùi." Bách Lý lão nhân thản nhiên đáp.

Bách Quỷ Dạ Hành hôm nay đến đột ngột, sao có thể không có gì mờ ám?

Có lẽ, đây chính là một lần thăm dò của địch nhân.

Lão nhân đặt một vật vào tay Diêm Chu, người sau không nhìn, trực tiếp cất vào không gian bảo khí.

Bởi vì hắn biết, còn chưa đến lúc xem.

Đến giờ Dần ba khắc, hai người cũng nên đi rồi.

"Nếu ta nhớ không lầm, lão hữu của ta cũng đã chuyển cả nhà đến đây, chỉ tiếc thời gian gấp rút, nếu không còn muốn cùng hắn uống một ly rượu." Diêm Chu mỉm cười nhạt.

"Lão hữu? Hừ." Bách Lý lão nhân khịt mũi coi thường.

"Đi đây."

"Cút nhanh, cút nhanh, quấy rầy giấc ngủ của ta." Lão nhân phất tay đuổi đi.

Diêm Chu mang theo Ly Lạc rời đi, đi được vài bước, thân thể hai người bỗng nhiên biến mất không thấy.

Cùng lúc đó, một bóng đen trên lầu cao cũng lặng lẽ rút lui.

"Đều là những kẻ sĩ diện." Bách Lý lão nhân khẽ mắng một tiếng, ung dung nằm lại ghế mây.

.....

Sau Bách Quỷ Dạ Hành, việc xây dựng lại Tấn Dương thành cũng đang được tiến hành một cách có trật tự.

Cuộc sống thường ngày của Tần Phong cũng không bị ảnh hưởng quá nhiều, phần lớn thời gian hắn vẫn ở trong Thính Vũ Hiên, vừa đọc sách, vừa bồi dưỡng tình cảm với Thương cô nương.

Lúc rảnh rỗi, liền đến cửa Bảo Y Đường hành nghề y.

Lại qua hai ngày, mấy người trước đó được Nhã An phái đi đã trở về thành, đồng thời mang theo dược liệu cần thiết để chữa trị kinh mạch và Hắc Trạc Thạch mà Tần Phong đã hỏi trước đó.

Buổi sáng, mọi người vừa ăn sáng xong, Nhã An liền tìm đến Tần Phong đang định rời phủ, đưa cho hắn một khối đá toàn thân tỏa ra ánh sáng đen bóng.

"Hắc Trạc Thạch?" Tần Phong liếc mắt một cái liền nhận ra khối đá kỳ dị này, kích động vạn phần.

Những trận tài khác cần thiết cho trận pháp Trọng Uyên hắn đều đã nhờ người ta thu thập đủ, duy chỉ có Hắc Trạc Thạch này vô cùng hiếm có, trong Tấn Dương thành nhỏ bé căn bản không tìm được.

Hiện tại Hắc Trạc Thạch đã có, như vậy kế hoạch bố trí trận pháp Trọng Uyên, giúp Lam Ngưng Sương ba người tu luyện, tấn thăng Thần Vũ lục phẩm cũng có thể bắt đầu thực hiện rồi!

Lam Ngưng Sương bên cạnh thấy vật này, tò mò hỏi: "Cô gia, chàng muốn dùng Hắc Trạc Thạch này để rèn binh khí?"

Do đặc tính của Hắc Trạc Thạch, nếu như khi rèn binh khí, dung hợp nó vào trong đó, có thể tăng thêm độ dẻo dai của binh khí, khiến cho chất liệu của nó càng thêm dày nặng.

Bởi vậy, Hắc Trạc Thạch là vật liệu rèn binh khí đỉnh cấp mà mọi người đều biết.

Tuy nhiên bởi vì số lượng của nó quá ít, cho nên rất ít người khi rèn binh khí, dung hợp Hắc Trạc Thạch vào.

Trước đó Nhã An biết Tần Phong muốn vật này, cũng cho rằng hắn muốn dùng nó để rèn binh khí.

Tần Phong lắc đầu, đáp lại Lam Ngưng Sương: "Có một môn trận pháp tên là Trọng Uyên, là một loại phong ấn trận, sinh linh bước vào trong đó, sẽ cảm nhận được trọng lực vượt xa bình thường.

Nàng cách tấn thăng Thần Vũ lục phẩm chỉ còn một bước nữa.

Có trận pháp Trọng Uyên này, liền có thể thông qua trọng áp, tôi luyện kình khí trong cơ thể, từ đó đột phá."

"Cô gia..." Lam Ngưng Sương ánh mắt dịu dàng, trong lòng nghĩ, thì ra cô gia vẫn luôn nhớ chuyện này.

"Đương nhiên, nhị đệ và Hắc Thán Đầu cũng vậy, mượn trận pháp này, bọn họ đều có thể bước ra bước cuối cùng kia." Tần Phong bổ sung nói, trên mặt mang theo ý cười.

Tình cảm dịu dàng trong lòng Lam Ngưng Sương, trong nháy mắt lạnh đi một nửa.....

Thì ra, trong lòng cô gia, ta và hai người bọn họ như nhau.

Chương 120: Bố trí trận pháp Trọng Uyên

“Hơ.”

Ngay khi Tần Phong đang tưởng tượng ra cảnh tượng giúp ba người bước vào Thần Vũ lục phẩm, một âm thanh lạc lõng bỗng vang lên bên tai.

Quay đầu nhìn lại, sắc mặt Nhã An vẫn như thường, nhưng trong mắt lại ẩn chứa một tia chế giễu không hề che giấu.

Nàng ta vẫn cho rằng ta đang khoác lác, không tin ta có thể bố trí trận pháp……

Tần Phong nhếch mép, lười so đo với nàng ta, quay sang nói với Lam Ngưng Sương: “Đi theo ta ra sân, nhị đệ và Hắc Thán Đầu cũng ở đó, nếu không có gì bất ngờ, hôm nay các ngươi có thể thông qua Trọng Uyên, tôi luyện kình khí trong cơ thể.”

“Vâng, cô gia.” Đối với Tần Phong, Lam Ngưng Sương lựa chọn tin tưởng vô điều kiện.

Hai người đi về phía sân lớn của Tần phủ, Nhã An bám sát phía sau.

“Nàng theo ta làm gì?” Tần Phong tò mò.

“Muốn kiến thức một phen thôi.” Nhã An thản nhiên nói.

Kiến thức cái gì, thần sắc của nàng rõ ràng là muốn vạch trần ta trước mặt mọi người……

“Tùy nàng.” Tần Phong buông một câu, tiếp tục bước đi.

Mọi người đi đến hành lang bên cạnh sân, liền thấy Tần An và Hắc Thán Đầu đang luyện tập, đoản đao và trường kích không ngừng va chạm, phát ra tiếng kim loại va chạm.

Sự tiến bộ của nhị đệ là có thể nhìn thấy bằng mắt thường, lần trước gặp mặt, hai bên đánh ngang tài ngang sức, mà lần này, nhị đệ thậm chí còn chiếm ưu thế!

Tần Phong thậm chí còn nhìn thấy mồ hôi trên trán Hắc Thán Đầu và vẻ ngưng trọng trong mắt hắn.

Lam Ngưng Sương cảm thán: “Thiên phú của nhị công tử thật sự rất tốt, vậy mà có thể áp chế Hình Tham lĩnh.”

Nhã An thấy vậy, trong mắt cũng lóe lên một tia kinh ngạc.

Quân sĩ trong quân đội thường xuyên phải chiến đấu bên ngoài, kinh nghiệm thực chiến hơn xa người thường.

Ở cùng phẩm giai, thực lực của quân sĩ trong quân đội nhất định mạnh hơn võ phu bình thường.

Thế mà nhị công tử Tần gia có vẻ ngoài thanh tú kia, vậy mà lại có thể áp chế đối phương, thật sự rất giỏi.

Tuy Tần Phong cũng rất vui mừng với biểu hiện của nhị đệ, nhưng vẫn khách quan nói: “Hai người bọn họ chỉ đang luận bàn thôi, chú trọng điểm đến là dừng.

Nếu thật sự là sinh tử chiến đấu, nhị đệ nhất định không phải là đối thủ của Hắc Thán Đầu.”

Dù sao, Ngự Binh Quyết vốn là một môn võ học chủ công sát phạt, lấy thương đổi mạng.

Đối với lời giải thích này, Lam Ngưng Sương và Nhã An cũng

khẽ gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

Nhưng dù vậy, cũng không thể che giấu thiên phú về võ đạo của nhị công tử Tần gia.

Lam Ngưng Sương thậm chí còn cảm thán: "Nếu sau này nhị công tử tham gia quân đội, đến chiến trường chém giết, thành tựu nhất định không thấp."

Tham gia quân đội, chém giết..... Tần Phong khẽ trầm ngâm.

Với thiên phú của nhị đệ, nếu tham gia quân đội, thật sự có khả năng tạo nên một phen thiên địa, mang theo Tần gia giành lại vinh quang của tổ tiên.

Nhưng, trong thời đại này, hắn cũng rất có thể chết trên đường chinh chiến, hóa thành một trong những bộ xương khô chất chồng kia.

So với vinh quang gia tộc, Tần Phong đương nhiên càng hy vọng nhị đệ có thể ở bên cạnh người nhà, an an ổn ổn sống hết một đời.

Còn về hưng vong của quốc gia..... Tần Phong lắc đầu: "Say nằm sa trường quân chớ cười, xưa nay chinh chiến mấy ai về, nhị đệ ta hiện tại như vậy, là rất tốt rồi."

Lời này vừa ra, sắc mặt Nhã An và Lam Ngưng Sương đều thay đổi.

"Cô gia thật sự có tài thơ phú, ngay cả ở thành Phụng Thiên, ta cũng chưa từng nghe qua câu thơ như vậy." Lam Ngưng Sương khâm phục nói.

Nhã An vốn muốn phản bác một câu, nhưng lời đến bên miệng, lại bị nàng nuốt xuống.

Nàng âm thầm lặp lại câu thơ trong đầu, trong lòng cũng không khỏi bị ý cảnh của bài thơ chạm đến, không khỏi nhìn Tần Phong bằng con mắt khác.

Nhân tộc có thể sống trong loạn thế này, vốn là dùng máu tươi của vô số người đổi lấy.

“Đại ca.” Tần An nhìn thấy Tần Phong, buông đoản đao trong tay xuống, Hắc Thán Đầu bên cạnh cũng dừng trường kích, chào hỏi.

Tần Phong gật đầu ra hiệu, sau đó nói: “Ta cần các ngươi giúp ta một việc.”

Tiếp đó, hắn liền kể lại chuyện trận pháp Trọng Uyên một cách tỉ mỉ.

“Nơi trọng lực nhân tạo?” Hình Thịnh trừng lớn hai mắt, vẻ mặt kinh ngạc.

Là Tham lĩnh tiên phong của Thần Hầu quân, hắn đương nhiên biết rõ, nơi kỳ dị như vậy có ý nghĩa như thế nào đối với võ phu.

“Không sai, chờ chút nữa, ta sẽ khắc họa trận đồ trong sân này, các ngươi cứ theo như ta vừa nói, đi bày biện trận tài, có vấn đề gì không?” Tần Phong hỏi.

Hắc Thán Đầu và Tần An nghe vậy, xác nhận xong chi tiết, liền gật đầu.

Tần Phong thấy vậy, bẻ một cành cây trong sân, bắt đầu khắc họa trận đồ.

Vì cân nhắc đến việc ba người muốn mượn trận pháp Trọng Uyên để tu luyện, nên trận địa hắn khoanh vùng gần như bao phủ toàn bộ sân.

Trông cũng ra dáng ra hình đấy..... Nhã An đứng một bên, lặng lẽ quan sát.

Lúc đầu, nàng vẫn thản nhiên, chỉ chờ Tần Phong lộ nguyên hình.

Nhưng mười mấy hơi thở sau, trong mắt nàng liền xẹt qua một tia kinh ngạc.

“Trận đồ của tên này sao có thể khắc họa nhanh như vậy?!”

Đợi đến khi Tần Phong vẽ xong nét cuối cùng của trận đồ, gió trong toàn bộ sân dường như đều ngừng lại, một luồng khí cơ tuôn ra.

Nhã An có chút sững sờ, trước đây khi nàng khắc họa trận đồ, chưa từng có hiện tượng như vậy.

Chẳng lẽ, hắn thật sự đã bố trí thành công trận pháp Trọng Uyên?

“Không, không thể nào, trận tài còn chưa được đặt, làm sao có thể có dị tượng này, nhất định là ta nhìn nhầm.” Nhã An nghĩ như vậy.

Tần Phong nhìn lướt qua trận đồ trong sân, rất hài lòng, hắn thuận tay ném cành cây đi, lấy Hắc Trạc Thạch trong Tu Di giới ra.

Phải nói, Hắc Trạc Thạch này thật sự rất nặng..... Tần Phong cắn chặt răng, cẩn thận đặt Hắc Trạc Thạch vào vị trí trung tâm của trận pháp, để thể hiện ra dáng vẻ ung dung, hắn âm thầm dồn hết sức lực!

Cuối cùng cũng đặt xong..... Tần Phong giấu bàn tay phải đang run rẩy ra sau lưng, nói: “Có thể đặt trận tài theo như ta đã nói trước đó rồi!”

“Được!” Tần An và Hình Thịnh đồng thanh đáp.

“Chờ đã!” Tần Phong đột nhiên ngăn lại, sau đó dưới ánh mắt nghi hoặc của hai người, chạy ra khỏi sân.

May mà ta phản ứng nhanh, nếu không một khi trận tài được đặt xong, trận pháp Trọng Uyên mở ra, ta e rằng sẽ phải quỳ xuống ngay tại chỗ, thật mất mặt.....

“Có thể rồi!” Tần Phong ho khan một tiếng, lại hô lên.

Hắc Thán Đầu và nhị đệ nhận được chỉ thị, bắt đầu hành động.

Không mất nhiều thời gian, tất cả trận tài liền được đặt xong, một luồng khí cơ mạnh mẽ như sóng triều, lan ra bốn phía.

Cùng lúc đó, Hắc Thán Đầu và Tần An đang ở trong sân, chỉ cảm thấy trên người như đang cõng một tảng đá ngàn cân, đầu gối lập tức bị đè cong, cả người đều thấp xuống một đoạn!

“Có hiệu quả!” Tần An và Hình Thịnh nhìn nhau, khó giấu nổi sự kinh hỉ trong mắt.

Vài hơi thở sau, bọn họ thích ứng với áp lực trong trận pháp Trọng Uyên, chậm rãi đứng thẳng người dậy, nhưng cơ thể run rẩy và mồ hôi trên trán vẫn cho thấy lúc này bọn họ không dễ chịu chút nào.

Nhã An khẽ há miệng, đồng tử phóng to, nàng chậm rãi nhấc mũi chân bước vào trong sân, khi cảm nhận được áp lực, liền nhanh chóng thu chân lại.

Nàng quay đầu nhìn nam tử tuấn lãng đang nhìn vào trong sân, trong lòng ngũ vị tạp trần.

Trận pháp chi đạo, nhập môn cực kỳ khó khăn, một Văn Thánh

đạo giả chuyên về y thuật, vậy mà thật sự có thể bố trí trận pháp?

“Ngươi rốt cuộc làm thế nào?” Nhã An thất thần hỏi.

Tần Phong nghiêng đầu, hỏi ngược lại: “Chuyện này rất khó sao? Không phải chỉ là vẽ một cái trận đồ thôi sao.”

Nhã An nhất thời không nói nên lời.

Những ngày tháng miệt mài nghiên cứu trận pháp lúc trước, giờ phút này xem ra, lại giống như một trò cười.

Chương 121: An Không Có Khả Năng Định Hướng

Tần Phong không biết tâm trạng của An lúc này, anh nói với người bên cạnh: "Cô nương Ngưng Sương, cô cũng vào đi."

"Vâng, cô gia." Lam Ngưng Sương hít sâu một hơi, bước vào sân.

Cơ thể cô vừa bước vào trận pháp Trọng Uyên, áp lực mạnh mẽ khiến cô khẽ rên lên.

Tuy nhiên, may mắn là có hai người Hắc Than đầu tiên đã thử nghiệm, cô cũng nhanh chóng thích nghi với trọng lực trong trận pháp Trọng Uyên.

Tần Phong lại lên tiếng: "Trận pháp Trọng Uyên càng vào giữa, trọng lực càng lớn, các ngươi trước tiên ở vòng ngoài từ từ thích nghi, dùng trọng lực để tôi luyện nội khí trong cơ thể."

Khi luyện tập ở vòng ngoài không còn hiệu quả, hãy từ từ tiến vào vòng trong, nhớ phải tiến hành từng bước, đừng nóng vội.

Nếu không sẽ gây tổn thương cho cơ thể."

Ba người nghe thấy lời dặn dò, đồng thanh đáp lại, sau đó bắt đầu thúc đẩy nội khí trong cơ thể để luyện tập.

Nhã An nhìn ba người trong sân, trong lòng nghĩ: "Có sự hỗ trợ của trận pháp Trọng Uyên, chắc chắn ba người này sau một thời gian sẽ đột phá Thần Võ thất phẩm, bước vào cảnh giới lục phẩm tụ lực."

Mọi chuyện này đều là nhờ người đàn ông này.

Một người, làm sao có thể vừa chuyên tâm nghiên cứu y học, vừa có thể chuyên tâm nghiên cứu trận pháp?

Trên người anh ta, rốt cuộc ẩn giấu bí mật gì?"

Sự thật bày ra trước mắt, Nhã An càng tò mò về Tần Phong. Nếu không phải hắn định cư ở thành phố nhỏ hẻo lánh này, nếu hắn có thể gia nhập học viện Hạo Văn của thành phố Phụng Thiên, được sự chỉ bảo của thầy giáo, tương lai nhất định sẽ trở thành trụ cột của Đại Càn.

Nghĩ đến đây, An trong lòng khinh thường Tần Kiến An, tất cả đều do người này bán đi nhà tổ tiên.

Nhã An nhẹ nhàng thở ra, hỏi: "Trước đây tôi cũng nghiên cứu trận pháp, nhưng mãi không hiểu, anh có thể giúp tôi xem thử, rốt cuộc là chỗ nào sai?"

Nếu gia tộc Tần tiếp tục ở lại thành phố Phụng Thiên, với nguồn lực của kinh đô, cộng thêm tài năng xuất chúng của gia tộc Tần, gia tộc Tần thịnh vượng chỉ là vấn đề thời gian.

Người này thật sự không phải người!

"Ừm, cô trước tiên khắc họa một trận pháp, để thầy xem thử vấn đề ở đâu." Tần Phong lập tức bày ra một tư thế thầy giáo, một vẻ mặt hiền từ và hiền hậu.

Cô bỏ đi sự kiêu ngạo trong lòng, khiêm tốn cầu chỉ giáo.

Điều này khiến Tần Phong thực sự không ngờ, người phụ nữ cứng đầu như vậy, lại có thể hạ thấp mình để cầu anh chỉ giáo.

Bình thường chọc tức tôi vui vẻ như vậy, hôm nay phong thủy luân chuyển...

Vẻ mặt đáng ghét này khiến Nhã An trong lòng vô cùng khó chịu, nhíu mày.

"Ha, anh có biết những người đủ tư cách làm thầy của tôi là ai không? Anh dám so sánh với họ? Anh có gan không?" An cười lạnh.

"Anh tự gọi mình là gì?"

"Thầy đây, sao vậy? Cô cầu tôi dạy, tôi chỉ bảo cho cô, gọi tôi là thầy của cô không quá đáng chứ?" Tần Phong nhướng mày.

An thấy vậy, nắm chặt nắm đấm trái, nghiến răng nghiến lợi, cô liên tục hít sâu vài hơi, đè nén sự tức giận trong lòng, cuối cùng lạnh lùng nói: "Xin mời thầy Tần chỉ bảo."

Gan?

Hừ, một ngày làm thầy, cả đời làm cha, tôi không chỉ muốn làm thầy của cô, tôi còn muốn làm cha của cô...

Tần Phong vô liêm sỉ nghĩ, sau đó ho khan một tiếng: "Nếu cô không chịu nổi, vậy thôi, dù sao người muốn cầu dạy cũng không phải tôi."

Tần Phong hai tay ôm ngực, nhìn về phía ba người đang luyện tập trong sân, không thèm nhìn.

Nhã An quét mắt nhìn xung quanh, nhặt một mảnh đá trên mặt đất, sau đó bắt đầu khắc họa trận pháp trên hành lang.

Thoải mái!

Tần Phong ừ một tiếng, một vẻ mặt tự mãn: "Vẽ trận!"

Không lâu sau, An cũng vẽ xong trận đồ, đứng thẳng người, cô lấy ra một số vật liệu trận pháp từ pháp bảo không gian, đặt vào các góc của trận đồ.

Tần Phong đứng một bên lặng lẽ nhìn, đợi đến khi trận đồ dần thành hình, anh cũng nhận ra trận pháp này.

Một loại trận pháp tụ âm phổ biến, có thể tụ âm khí xung quanh vào một chỗ, sau đó giúp người tu luyện đạo Bách Quỷ.

"Cô ấy nói trước đây đã nghiên cứu trận pháp là thật, trận đồ này khắc họa nhanh và chính xác, nhưng tôi luôn cảm thấy có gì đó không ổn." Tần Phong vuốt cằm, nhìn chằm chằm vào trận đồ, trong đầu không ngừng suy nghĩ.

"Thầy Tần, xin hãy xem." An nói.

Đến lúc này, đối với cô, trận pháp đã hoàn thành.

Tuy nhiên, không ngoài dự đoán, trận pháp tụ âm này vẫn không có hiệu quả.

Trong mắt An không giấu được sự thất vọng, nghiêng đầu nhìn về phía Tần Phong: "Sao rồi? Có phát hiện ra gì không?"

Khi An khắc họa trận đồ, Tần Phong chỉ cảm thấy không ổn, nhưng không biết vấn đề ở đâu, nhưng khi An đặt vật liệu trận pháp xuống, hắn cuối cùng cũng tìm ra điểm mấu chốt của vấn đề!

"Trận pháp của cô, phương vị bát quái tương ứng hoàn toàn sai rồi, vị trí Càn đổi thành vị trí Khảm, vị trí Chấn Đoái đảo ngược, trận đồ khắc họa như vậy, tự nhiên không thể thành công." Tần Phong một lời nói ra điểm mấu chốt.

Trong "Trận Giải", đối với phương vị khắc họa trận pháp có giới thiệu chi tiết.

Bản thân trận pháp cần mượn thời cơ địa lợi, chịu ảnh hưởng của ngũ hành tương sinh tương khắc.

Vì vậy, muốn thành công thi triển trận pháp, ngoài việc phải

có hiểu biết sâu sắc về trận đạo, còn cần kết hợp với phương vị của nơi bố trí trận pháp và tình hình xung quanh.

Nếu không, trận pháp một khi đổi vị trí, dù trận đồ khắc họa có đẹp đến đâu, cũng chỉ là hình thức mà thôi.

"Cô nương An, phương vị của cô có chút vấn đề." Tần Phong nói.

"Cô không biết khi khắc họa trận đồ tụ âm, phải tương ứng với phương vị bát quái như thế nào?" Tần Phong hỏi.

"Sao lại thế?" An nhíu mày.

Đây là tình huống gì?

"Điểm mấu chốt đều không nhớ sai, vậy tại sao trận đồ của cô lại khắc họa như vậy? Thử lại lần nữa."

"Trận pháp tụ âm cần phải phù hợp với phương vị của trời đất, cô nương xem, vị trí Càn..." Tần Phong vừa nói vừa chỉ vào trận đồ.

Biết được bệnh của đối phương, Tần Phong lần này nhìn rất kỹ, nhưng chỉ sau vài hơi thở, Tần Phong đã gọi dừng đối phương: "Sai rồi!"

Anh bước lên, chỉ vào một hình vẽ trên trận đồ trên mặt đất, giải thích: "Nơi này nên vẽ vào vị trí Càn."

Trong lòng Tần Phong đầy nghi hoặc, rõ ràng đều biết điểm mấu chốt của trận pháp tụ âm, tại sao lại liên tục mắc lỗi?

An nghe vậy, lập tức nói ra điểm mấu chốt của việc khắc họa trận pháp tụ âm, hoàn toàn không khác gì nội dung trong sách mà Tần Phong đọc trước đó.

"À..." Tần Phong vẻ mặt ngạc nhiên, như hiểu ra điều gì.

Anh dừng lại một chút, thử thăm dò: "Cô sẽ không phân biệt được đông tây nam bắc, và phương vị bát quái chứ?"

"Xem ra cô nương An lý luận rất vững chắc, chỉ là thực hành còn kém." Tần Phong cười nói, "Cô nương thử khắc họa lại một lần nữa, lần này chú ý phương vị."

Cô như vậy, thật sự có vấn đề...

"Được." An gật đầu, đổi chỗ khác bắt đầu khắc họa lại trận đồ.

Tần Phong đứng bên cạnh, tiếp tục chỉ điểm.

"Thành phố Phụng Thiên ở phía nào của thành phố Tấn Dương." Tần Phong lại hỏi.

Cho đến khi An phản bác một câu: "Nơi này không phải vị trí Càn?"

"Chỉ cho tôi xem."

Phản ứng của An rất dữ dội: "Lời nói này, thật sự là vô lý!"

Cô giơ tay trái lên, lắc qua lắc lại một hồi lâu, sau đó chỉ mạnh vào một hướng.

Tần Phong thấy vậy, khóe miệng giật giật: "Nơi đó là hướng đông..."

Tần Phong hỏi: "Thành phố Tấn Dương ở phía nào của Đại Càn."

Đến đây, anh cũng xác định, cô gái này là một người không có khả năng định hướng!

Một người thậm chí còn không phân biệt được phương vị? Làm sao có thể bố trí trận pháp!

Tần Phong khuyên nhủ: "Hay là, đừng nghiên cứu trận đạo nữa, cô không có thiên phú ở lĩnh vực này..."

"Nam vực." An không chút do dự.

Nhưng cô vẫn chưa muốn từ bỏ!

Chương 122: Lo lắng trước khi hành y

“Ta biết một số trận pháp, có thể thúc động bằng văn khí hoặc âm khí, chúng không yêu cầu kích thước trận đồ, khi khắc họa trận đồ cũng không quá khắt khe về phương vị.

Ở đây ngươi có trận pháp tương tự nào không?

Lúc trước ta muốn học loại trận pháp này, nhưng lại không thể tìm thấy trong thư các.

Nghĩ lại, có lẽ là sư phụ không muốn ta lãng phí thời gian vào trận đạo, nên mới cất giấu chúng đi.” Nhã An hồi tưởng.

Tần Phong nghe vậy trừng lớn hai mắt.

Không, không, ngươi căn bản không hiểu được điểm mà sư phụ ngươi thật sự lo lắng!

“Nhã An huynh, ngươi có biết hay không, loại trận pháp mà ngươi nói, tuy khi khắc họa không yêu cầu nhiều về phương vị, nhưng phương hướng công kích của khí cơ do trận pháp ngưng tụ lại, lại được quyết định bởi phương vị của văn khí hoặc âm khí mà ngươi rót vào.

Nói một cách đơn giản, nếu ngươi sơ ý, làm sai phương vị, thì khí cơ công kích của trận pháp, rất có thể sẽ phản phệ vào chính bản thân ngươi.”

Sư phụ ngươi lúc trước căn bản không phải sợ ngươi lãng phí thời gian vào trận đạo, nên mới cất đi những sách liên quan đến trận pháp, hắn là sợ ngươi, chết một cách khó hiểu a..... Lời này

quá tổn thương người, Tần Phong chỉ có thể âm thầm bổ sung một câu trong lòng.

“Đó là chuyện của ta, ta chỉ hỏi ngươi, ở đây có trận pháp tương tự hay không.” Nhã An nhíu mày.

Có lẽ câu nói “Ngươi không có thiên phú về trận đạo” đã đâm vào lòng tự ái của nàng, khiến nàng vô cùng muốn chứng minh bản thân.

Vì sao những người ta quen biết đều cố chấp như vậy, đầu sắt như thế?

Tần Phong giật giật khóe miệng, lập tức xua tay nói: “Không có, không có, kỳ thật trận pháp ta nghiên cứu cũng chỉ là chút da lông.”

Nói đùa, nếu truyền thụ loại trận pháp giống như Bạch Lôi cho người này, đến lúc đó nàng chết, mình chẳng phải cũng thành đồng lõa sao?

Điểm nặng nhẹ này, hắn vẫn có thể phân biệt rõ ràng.

Nhã An nhìn chằm chằm Tần Phong, ánh mắt rõ ràng mang theo sự nghi ngờ, nhìn đến mức da đầu hắn tê dại.

Bất đắc dĩ, Tần Phong nhanh chóng nghĩ ra cách, chuyển chủ đề: “Nói đến, ngươi đã mang Hắc Trạc Thạch về, vậy những dược liệu cần thiết để điều chế dược dịch khôi phục kinh mạch có đủ hết chưa?”

Nhã An ngẩn người, sau đó khẽ gật đầu.

“Hai mươi ba vị dược liệu đã tập hợp đủ, chỉ còn chờ ngươi rảnh rỗi để chữa trị cánh tay phải cho ta.” Giọng điệu bình tĩnh không gợn sóng, nhìn như không để tâm.

Nhưng Tần Phong hiểu, tất cả chỉ là ngụy trang mà thôi.

Hắn trầm ngâm một lát, đáp: “Tối nay sau khi dùng bữa tối, ta sẽ đi tìm ngươi.”

Tuy Tần Phong đã ghi nhớ nội dung trong 《Thiên Nguyên Nội Kinh》, nhưng liên quan đến đại sự cánh tay phải của một nữ tử, vẫn phải cẩn thận một chút.

Vì vậy hắn dự định ban ngày ở trong phủ, vừa hồi tưởng chi tiết trong sách, vừa mô phỏng tình huống khi tu phục kinh mạch.

Dù sao có thể chữa trị thành công tổn thương kinh mạch cánh tay phải của Nhã An hay không, cũng liên quan đến việc thê tử xinh đẹp của mình tương lai có thể đứng dậy hay không……

“Tốt.” Nhã An nhàn nhạt đáp một câu, sau đó xoay người rời đi.

Tần Phong nhìn bóng lưng nàng, khẽ lắc đầu thở dài một tiếng.

Liếc mắt nhìn ba người vẫn đang dựa vào trọng áp để tu luyện, Tần Phong lặng lẽ rời đi, trở về phòng của mình.

Hắn nhẹ nhàng thở ra một hơi, nhắm mắt lại, cấu trúc kinh mạch của cơ thể con người dần dần hiện lên trong đầu.

Tiếp theo hắn liền bắt đầu mô phỏng trước khi chữa trị, thời gian cứ thế trôi qua, lặng lẽ không một tiếng động.

……

Buổi tối, cả nhà dùng bữa tối trong đại sảnh, nhị đệ vô cùng hưng phấn: “Đại ca, trọng uyên trận pháp mà huynh bố trí quả nhiên hữu hiệu, đệ rõ ràng cảm thấy nội lực trong cơ thể mình so với trước kia ngưng tụ hơn nhiều.

Chắc hẳn không bao lâu nữa, sẽ có thể bước vào Thần Vũ lục phẩm cảnh giới."

Lời này vừa nói ra, nhị nương cũng lộ vẻ vui mừng: "Nhất định là tổ tiên phù hộ, để Tần gia văn võ song toàn."

Lão gia nghe vậy, lặng lẽ buông bát đũa xuống, trịnh trọng nói: "Có thể nhanh chóng tăng lên tu vi là chuyện tốt, nhưng nhớ kỹ phải nước chảy thành sông, Thần Vũ đạo thống đặc biệt chú trọng cơ sở, cơ sở càng vững chắc, thành tựu sau này mới càng cao."

Lời vừa dứt, nhị nương bên cạnh liền oán trách: "Lão gia, lúc này ông hắt nước lạnh làm gì?

Hơn nữa, ông cũng không phải là võ phu, làm sao biết Thần Vũ đạo thống nên tu luyện như thế nào."

Bị nhị nương trách móc một trận, lão gia lập tức phá công, buông bỏ hình tượng gia chủ: "Phu nhân, ta đây không phải là sợ An nhi tu luyện quá thuận lợi, đánh tiếng cho nó sao."

"An nhi có thể nhanh chóng tăng lên tu vi, đó cũng là nhờ Phong nhi, cho dù muốn đánh tiếng, cũng là Phong nhi đánh tiếng, liên quan gì đến ông.

Phải không, Phong nhi?" Nhị nương quay đầu hỏi, lại không nghe thấy hồi âm.

Cả nhà đồng loạt nhìn sang, chỉ thấy Tần Phong bưng bát đũa, không nhúc nhích, ngẩn người ra.

"Phong nhi?" Nhị nương lại gọi một tiếng.

"A?" Tần Phong hoàn hồn: "Làm sao vậy, nhị nương?"

"Phong nhi, con có tâm sự gì sao, sao cứ ngẩn người ra, cơm nước cũng không thấy con động đũa?

Có phải cơm nước không hợp khẩu vị của con, có cần ta bảo nhà bếp làm lại một phần khác không?" Nhị nương lo lắng hỏi.

Tần Phong lắc đầu: "Không phải, nhị nương, con đang nghĩ đến chuyện khác, nên vừa rồi mới thất thần."

Lão gia hừ một tiếng, lại hóa thân thành gia chủ: "Lúc ăn cơm, cả nhà nên vui vẻ hòa thuận, tâm sự gì, không thể ăn cơm xong rồi lại..... Hự~"

Lời còn chưa dứt, eo bị véo, lão gia đau đến mức nghiến răng nghiến lợi.

Nhị nương trừng mắt liếc nhìn, tiếp đó nhẹ giọng hỏi: "Tâm sự gì, cũng nói cho chúng ta nghe, chúng ta cũng tốt cho con bày mưu tính kế."

"Đúng vậy, đại ca." Nhị đệ cũng lên tiếng.

"Được rồi." Tần Phong buông bát đũa trong tay xuống, nói ra chuyện tiếp theo muốn chữa trị tổn thương kinh mạch cánh tay phải cho Nhã An, cũng bày tỏ sự lo lắng của mình.

Cả nhà nghe xong, rơi vào trầm mặc ngắn ngủi.

Chuyện này liên quan đến việc cánh tay phải của một người có thể khôi phục lành lặn hay không, tự nhiên không thể lơ manh.

Hơn nữa nếu có thể chữa trị thành công, như vậy sau này khi chữa trị cho Liễu Kiếm Ly, cũng có thể thêm một phần nắm chắc.

Nhưng ngược lại, nếu chữa trị không thành công, không chỉ cánh tay phải của Nhã An công tử sẽ bị phế, sau này khi chữa trị cho Liễu Kiếm Ly, cái khó khăn trong lòng này cũng rất khó vượt qua.

Dù sao, tổn thương kinh mạch của Liễu Kiếm Ly, nếu chữa trị

không tốt, có thể sẽ mất mạng!

Đặt mình vào hoàn cảnh của Tần Phong, cả nhà cũng hiểu được nỗi lo trong lòng hắn lúc này.

Nhị nương muốn khích lệ vài câu, nhưng lời đến miệng, lại nuốt trở vào.

Nhị đệ cũng muốn nói lại thôi.

Lúc này, lão gia lên tiếng hỏi: "Vị công tử bị tổn thương kinh mạch cánh tay phải kia, là biết rõ có nguy hiểm, vẫn để con ra tay chữa trị?"

Tần Phong ngẩn người, tiếp đó gật đầu.

"Đã như vậy, vậy con còn lo lắng gì nữa, hắn đã chuẩn bị tâm lý cho tình huống xấu nhất, đồng thời nguyện ý tin tưởng con.

Mà con cần làm, chỉ có không phụ sự tin tưởng của hắn, dốc hết toàn lực thôi." Lão gia khác hẳn với vẻ không đáng tin cậy ngày thường, nói năng nghiêm túc.

"Trên đường đời, sẽ gặp phải rất nhiều lúc khó lựa chọn.

Đừng lo lắng quá nhiều, làm đến mức hỏi tâm vô là được.

Lão gia ta đây chính là cứ như vậy mà đi tới ngày hôm nay, ta cũng hy vọng các con có thể làm được.

Chính là câu nói bất vong sơ tâm, phương đắc thủy chung....."

Khoảnh khắc này, Tần Phong lại sinh ra một loại ảo giác, lão gia không đáng tin cậy ngày thường, hình tượng bỗng chốc trở nên cao lớn?

"Phu nhân, ta nói cũng được chứ." Lão gia nghiêng đầu tranh công, hình tượng cao lớn tan biến trong chớp mắt.

Quả nhiên là ảo giác..... Tần Phong giật giật khóe miệng, bất quá sau khi được lão gia khai sáng, tâm trạng của hắn ngược lại bình tĩnh hơn rất nhiều.

“Con hiểu rồi, đa tạ cha.”

Chương 123: Sắp xếp kinh mạch

Ăn tối xong, Tần Phong không lập tức đi tìm Nhã An mà đến Hồ Đình.

Bên trong Hồ Đình, hai bóng hình xinh đẹp một trắng một lam đều đang ở đó.

Hắn bước tới, kể lại những việc sắp làm.

"Ngay tối nay sao?" Lam Ngưng Sương lo lắng, liếc nhìn tiểu thư bên cạnh, sắc mặt nàng vẫn như thường.

"Hai người có muốn xem không?" Tần Phong hỏi, đây mới là lý do hắn đến đây.

Liễu Kiếm Ly nhìn Tần Phong, khẽ lắc đầu.

"Tiểu thư, ta muốn..." Lam Ngưng Sương muốn nói lại thôi.

"Đi đi." Liễu Kiếm Ly không nói gì thêm.

Tần Phong liếc nhìn Liễu Kiếm Ly, dẫn Lam Ngưng Sương đi về phía phòng của Nhã An.

Bên trong Hồ Đình, Liễu Kiếm Ly ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, hôm nay không mây, ánh trăng sáng tỏ.

"Ta tin tưởng ngươi." Giọng nói nhàn nhạt vang lên từ Hồ Đình, hòa vào màn đêm.

...

Trong phòng, Nhã An cùng mọi người đã chuẩn bị sẵn sàng.

Vương Tự và Mạc Lâm Thiên đi tới đi lui trong phòng, vẻ lo lắng hiện rõ trên mặt.

Những hạ nhân, nha hoàn khác cũng đứng chờ ở ngoài cửa, ngóng trông.

Họ vừa mong Tần y sư đến sớm, chữa khỏi thương thế cho công tử nhà mình.

Nhưng lại sợ đến cuối cùng, công cốc một hồi, nên tâm trạng rất phức tạp.

Nhã An thì bình tĩnh ngồi trước bàn, tay trái cầm chén trà, khẽ lắc nhẹ.

Trong chén trà, một lá trà trôi nổi, theo động tác lắc nhẹ, lên xuống chìm nổi, cũng như tâm trạng nàng lúc này.

"Công tử, hắn... hắn đến rồi!" Một nha hoàn kích động nói.

Mọi người đồng loạt nhìn ra.

Ngoài cửa, Tần Phong dẫn Lam Ngưng Sương bước vào.

"Tần y sư."

"Tần công tử."

Vương Tự và Mạc Lâm Thiên vội vàng tiến lên chào hỏi.

Nhã An nhìn về phía cửa, khẽ gật đầu ra hiệu.

Tần Phong cũng không dài dòng, đi thẳng vào vấn đề: "Hai mươi ba vị thuốc đâu?"

Nhã An liếc nhìn Vương Tự, hắn phất tay phải, hai mươi ba vị

thuốc đồng loạt được bày ra trên đất, tỏa ra mùi thuốc mê người.

Chỉ cần nhìn phẩm tướng, cũng biết không phải vật tầm thường.

Tần Phong liếc nhìn các vị thuốc trên đất, sau đó lấy ra từ trong giới chỉ một cái lọ thuốc tinh xảo, đây là thứ hắn "mượn tạm" từ Tống y sư, để phòng khi cần đến.

Sai người hầu nhóm lửa ngoài sân, Tần Phong định tự mình sắc thuốc.

Dù sao thì những vị thuốc chữa trị kinh mạch này đều rất hiếm, vô cùng quý giá.

Nếu trong quá trình sắc thuốc, có chỗ nào xảy ra sai sót, sẽ hủy hoại toàn bộ dược liệu, nên không thể có nửa điểm sơ suất.

"Mọi người tránh ra một chút." Tần Phong thở nhẹ một hơi, bảo mọi người lui lại.

Nước trong lọ thuốc còn chưa sôi, hắn đưa ngón tay chạm nhẹ vào thành lọ, chạm một cái liền rụt lại.

Xác nhận nhiệt độ lửa xong, Tần Phong nhìn các vị thuốc trên đất, tìm được một vị, bỏ vào trong lọ.

Sau đó, theo thời gian, cứ cách một khoảng thời gian, Tần Phong lại bỏ thêm dược liệu vào lọ.

Lúc thì lửa lớn đun sôi, lúc thì lửa nhỏ ninh nhừ.

Cuối cùng, Tần Phong thậm chí còn lấy ra từ trong giới chỉ những viên đá lạnh, ném vào lọ thuốc.

Nước nóng và băng lạnh dung hợp, vốn là điều tối kỵ khi sắc thuốc.

Nhưng khi băng lạnh hòa vào, mùi thuốc kinh người xộc vào mũi, còn nước thuốc dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, biến thành màu vàng óng, bốc hơi trắng.

"Sắc xong rồi." Tần Phong lau mồ hôi trên trán, thở phào nhẹ nhõm.

Hắn cũng không ngờ, chỉ riêng việc sắc thuốc thôi, đã tốn gần hai canh giờ.

Mọi người nhìn thấy thuốc đã sắc xong, tâm trạng vốn đang hoang mang cũng được xoa dịu phần nào.

Trong lòng mỗi người đều nảy sinh ý nghĩ, có lẽ, người này, thật sự có thể chữa khỏi cho công tử!

Nhưng chỉ có Nhã An, người đã tìm hiểu trước, mới hiểu rằng, sắc thuốc chữa trị kinh mạch, chỉ là khâu đơn giản nhất.

Tần Phong cũng hiểu, tiếp theo phải tách từng sợi kinh mạch đang quấn lấy nhau ra, sau đó nối lại từng sợi một, đó mới là điểm khó khăn thực sự.

Điều này không chỉ đòi hỏi y sư phải am hiểu về cơ thể con người, mà còn rất thử thách sự kiên nhẫn của y sư.

Huống hồ hắn còn chưa có kinh nghiệm, chỉ có lý thuyết trong《Thiên Nguyên Nội Kinh》.

Nhưng lý thuyết là lý thuyết, thực hành là thực hành, hai thứ không giống nhau.

Điều này giống như một nam tử non nớt, muốn trong đêm tối mò mẫm, tìm ra con đường duy nhất chính xác, căng thẳng là không được, nhất định phải bình tĩnh lại, từ từ mò mẫm...

Nhưng may mắn là, hắn có một đôi đồng tử kỳ lạ, tương

đương với việc có thể bật đèn mà mò mẫm...

Tần Phong mặt dày nghĩ.

Đổ thuốc xong, Tần Phong ngồi đối diện Nhã An.

Nàng thấy vậy, dùng tay trái đặt cánh tay phải lên bàn, vén tay áo lên, lộ ra cánh tay trắng nõn như ngọc, trơn nhẵn như sen.

Nam nhân nào lại có cánh tay thon thả trắng nõn như vậy, nữ cải trang nam của ngươi thật sự quá thất bại... Tần Phong nhíu mày, thầm nghĩ trong lòng.

"Ta chuẩn bị xong rồi." Nhã An thản nhiên nói, nhưng cơ thể lại theo bản năng run nhẹ.

Cho dù bề ngoài có tỏ ra bình tĩnh đến đâu, quả nhiên vẫn sẽ căng thẳng.

Tần Phong an ủi: "Đừng lo lắng, ai cũng có lần đầu tiên, hãy thả lỏng một chút."

"Ta không lo lắng." Nhã An cau mày nói, vẫn còn cứng miệng.

"Ta không nói chuyện với ngươi, ta đang tự ám thị bản thân mình.

Tần Phong, đừng căng thẳng, ngươi làm được!" Hắn liếc xéo đối phương, vỗ vỗ vào mặt mình, hít thở sâu vài hơi.

"Ngươi!" Nhã An nhất thời nghẹn lời, nhưng bị trêu chọc như vậy, tâm trạng căng thẳng của nàng ngược lại đã giảm bớt đi nhiều.

Đây cũng chính là kết quả Tần Phong mong muốn nhìn thấy.

"Ta bắt đầu đây, khi sắp xếp kinh mạch, ngươi nhất định không được cử động, nếu không mọi nỗ lực của ta sẽ đổ sông đổ

bể." Hắn nghiêm mặt nói.

"Được." Nhã An hít sâu một hơi, nhẹ giọng đáp.

Tần Phong gật đầu, đầu ngón tay phải bạch tấc hội tụ, hóa thành cây kim trắng còn mảnh hơn cả sợi tóc.

Hắn mở đồng tử dị năng, nhìn vào cánh tay phải của Nhã An, những đường kinh mạch rối rắm đan xen khiến người ta nhìn mà tê dại.

May mà ta không phải người mắc chứng ám ảnh cưỡng chế, nếu không tuyệt đối không chịu nổi hình ảnh này... Tần Phong thầm nhủ trong lòng, đâm cây kim trắng xuyên qua lớp da trơn nhẵn của Nhã An, thăm dò vào bên trong.

Mọi người nhìn thấy cảnh tượng này, đều nín thở tập trung, họ rất sợ phát ra tiếng động sẽ ảnh hưởng đến việc chữa trị của Tần y sư.

Lam Ngưng Sương đứng cách đó không xa cũng tập trung nhìn, thậm chí không dám chớp mắt, việc chữa trị lần này có thành công hay không, cũng liên quan đến thương thế của tiểu thư nhà mình.

Nàng làm sao có thể không căng thẳng?

"Không ngờ chỉ riêng kinh mạch trên một cánh tay, đã có số lượng nhiều như vậy, gỡ rối từng sợi một, e là phải tốn không ít công sức." Tần Phong cẩn thận gỡ rối kinh mạch, nối lại từng đoạn kinh mạch đứt đoạn.

Do quá tập trung tinh thần, mọi thứ xung quanh, đối với hắn, dường như đều trở nên không tồn tại.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, ban đầu mọi người chỉ căng thẳng nhìn chằm chằm.

Nhưng rất lâu sau, sắc mặt của họ đều thay đổi, đầy vẻ nghi hoặc.

Bởi vì sau khi Tần Phong đâm cây kim trắng vào cánh tay phải của Nhã An, liền không còn động tác nào khác, ngoại trừ ngón trỏ tay phải di chuyển nhẹ nhàng với khoảng cách rất nhỏ, cả người hắn dường như đang nhập định, giống như tượng đá.

Bên cạnh bàn, Nhã An nhìn nam tử trước mặt, ngẩn người ra.

Người khác không biết Tần Phong đang làm gì, nhưng nàng, người đã xem qua 《Thiên Nguyên Nội Kinh》, lại vô cùng rõ ràng.

"Đây là đang dùng kim trắng cẩn thận gỡ rối những đường kinh mạch đan xen..."

Là người tu luyện văn thánh đạo thống, nàng hiểu rõ việc tập trung tinh thần trong thời gian dài là một việc mệt mỏi đến nhường nào.

Nhìn dáng vẻ chăm chú nghiêm túc của đối phương, Nhã An thầm cảm khái: "Bất kể có chữa khỏi hay không, ta lại nợ hắn một ân tình."

Chương 124: Điều trị thành công

Thời gian thấm thoắt thoi đưa, đã năm canh giờ trôi qua, ngay cả những người đứng xem cũng bắt đầu sốt ruột, huống chi là Tần Phong, người luôn phải tập trung cao độ?

Sắc mặt hắn tái nhợt, mồ hôi trên trán không ngừng nhỏ xuống, nếu không phải hắn tu luyện Văn Thánh đạo thống, tinh thần và hồn lực vượt xa người thường, e rằng đã sớm không chịu đựng nổi.

"Chẳng trách danh y thiên hạ đều tránh né việc chữa trị kinh mạch, quả thực quá hao tổn tâm thần, người thường làm sao có thể kiên trì?

May mắn thay, ta cuối cùng cũng sắp thành công."

Trong mắt Tần Phong lóe lên một tia sáng, tay phải dùng bạch châm nhắm ngay vào kinh mạch cuối cùng!

Tiếp đó, hắn liền thu hồi văn kỹ Bạch Thốn, cả người có chút lảo đảo.

"Cô gia." Lam Ngưng Sương là người đầu tiên phát hiện ra điều bất thường, muốn tiến lên dìu hắn.

Nhưng lại bị Tần Phong đưa tay ngăn cản: "Chỉ là dùng thần quá độ thôi, rót cho ta chén trà."

Nghe vậy, Lam Ngưng Sương vội vàng lấy chén trà, rót trà cho hắn.

Tần Phong bưng chén trà, thổi cho nguội, không khỏi nhớ tới nước ngọt có ga thời hiện đại.

Nếu như sau khi làm việc xong, được uống một ngụm nước ngọt mát lạnh, đó mới thật sự là hưởng thụ như thần tiên, đáng tiếc ở đây không có.

Nghĩ đến đây, hắn không khỏi thở dài một tiếng, cẩn thận uống ngụm trà nóng.

Những người khác nhìn nhau, sắc mặt đều khó coi, bọn họ đều cho rằng Tần y sư chữa trị thất bại, không thể kiên trì nổi nữa nên mới như vậy.

"Công tử..." Có nha hoàn vành mắt đỏ hoe, run giọng nói.

Ngay cả Nhã An đang ngồi cũng nghĩ như vậy, nàng khẽ thở dài, nói với Tần Phong: "Không sao, ta đã chuẩn bị tâm lý cho tình huống xấu nhất.

Vẫn phải cảm ơn ngươi hao tổn tâm thần, chữa trị cho ta.

Cho dù không thành công, ân tình này ta cũng ghi nhớ."

Thái độ chân thành, giọng điệu bình tĩnh.

Tần Phong đang uống trà, vẻ mặt ngơ ngác, ta đâu có nói ta thất bại?

Hắn đặt chén trà xuống muốn giải thích, lại thấy Nhã An đang định đứng dậy, lập tức sợ hãi quát lớn: "Ngồi yên đó đừng động!"

Giọng nói rất lớn, lại đến đột ngột, khiến mọi người giật mình.

Nhã An sững sờ tại chỗ.

"Tần y sư, có chuyện gì vậy?" Vương Tự nhỏ giọng hỏi.

"Ta khó khăn lắm mới nối liền từng đoạn kinh mạch cho ngươi, ngươi cứ đứng dậy như vậy, chẳng phải là khiến công sức trước đó đổ sông đổ bể sao?"

"Cái gì?" Nghe vậy, tất cả mọi người đều giật mình, sau đó lộ ra vẻ mặt kích động.

"Tần y sư, những gì ngươi nói là thật sao?"

"Đương nhiên là thật, chuyện này sao có thể nói đùa?" Tần Phong cau mày đáp, trong lòng may mắn, may mà ta kịp thời ngăn cản.

Trong mắt Nhã An lóe lên một tia sáng, nhưng vẫn tò mò hỏi: "Vậy tại sao ngươi lại thở dài?"

Tần Phong sững người, bởi vì ở đây không có nước ngọt có ga, khiến ta có chút nhớ nhà...

Đương nhiên, lời này chắc chắn không thể nói ra.

"Vất vả lâu như vậy, ta uống ngụm trà, thở dài một hơi, cũng hợp tình hợp lý chứ?" Tần Phong xòe hai tay ra.

Mọi người nghe vậy, hình như, cũng không có gì sai?

Cũng trách ta, không nói ngay một câu "Yên tâm đi, ca phẫu thuật rất thành công", vẫn là chưa đủ chuyên nghiệp... Tần Phong thầm bổ sung một câu.

"Tiếp theo, ta muốn bôi thuốc lên kinh mạch đã được nối liền trong cánh tay phải của hắn, các ngươi đừng làm ồn ta.

Bằng không nếu chạm vào kinh mạch, bôi nhầm chỗ, hậu quả khó lường." Tần Phong nghiêm túc cảnh cáo.

Nhã An chỉ xem qua "Thiên Nguyên Nội Kinh", nhưng không hiểu y lý, bèn hỏi: "Sẽ có ảnh hưởng gì?"

Ảnh hưởng chính là, ngươi muốn dùng ngón út ngoáy mũi, lại phát hiện ngón cái mới là ngón cử động...

Tần Phong ho khan một tiếng, vẫn giải thích nghiêm túc một phen.

"Ta hiểu rồi." Nhã An khẽ gật đầu.

Tần Phong lại dùng Bạch Thốn hóa thành bạch châm trên đầu ngón tay, khác với lần trước, lần này trước khi dùng Bạch Thốn đâm vào cánh tay Nhã An, hắn đều nhúng vào thuốc phục hồi kinh mạch.

"Có cảm giác gì không?"

Theo Tần Phong bôi thuốc lên kinh mạch đã được nối liền, đồng tử Nhã An mở to, cánh tay phải vốn không còn cảm giác kể từ khi trốn thoát khỏi Tề Nguyên thành, vậy mà lại truyền đến một tia mát lạnh?

"Có!" Nhã An đáp, trong giọng nói khó nén kích động.

Sự bất an và thấp thỏm trước đó, vào khoảnh khắc cánh tay phải khôi phục cảm giác, đều tan biến, thay vào đó là lòng biết ơn chân thành nhất đối với Tần Phong.

Mọi người nghe vậy, tảng đá trong lòng cũng đồng loạt rơi xuống, vẻ mặt kích động không thôi.

"Ừm, không tệ." Tần Phong gật đầu.

Thời gian tiếp theo, chính là lặp đi lặp lại thao tác trước đó, bôi thuốc màu vàng lên kinh mạch đã được nối liền.

Bởi vì tất cả kinh mạch đều nối liền từng đoạn một, cho nên bôi thuốc cũng nhanh hơn rất nhiều, cộng thêm song đồng dị năng của Tần Phong, chưa đến một canh giờ, đã hoàn thành.

Nhã An đã có thể cảm nhận rõ ràng sự tồn tại của cánh tay phải!

"Thử xem, có thể điều khiển ngón tay không?" Tần Phong nhẹ giọng hướng dẫn.

Tất cả mọi người đều nhìn Nhã An, vẻ mặt vừa căng thẳng, vừa mong đợi.

"Ta thử xem." Nhã An khẽ thở ra một hơi.

Chốc lát sau, ngón trỏ của nàng khẽ động đậy, chỉ là nhìn dáng vẻ, vẫn còn rất khó khăn để điều khiển.

"Tần y sư, đây là tình huống gì? Chẳng lẽ kinh mạch bị tổn thương chưa được phục hồi hoàn toàn?" Một người lo lắng hỏi.

"Hắn không phải võ phu, đối với việc điều khiển huyết nhục cơ thể, không đạt đến cảnh giới tùy tâm sở dục, mất đi sự khống chế cánh tay phải trong thời gian dài, có tình huống này, cũng nằm trong dự liệu."

Lời này vừa dứt, mọi người thở phào nhẹ nhõm.

Tần Phong lấy ra băng vải trắng và tấm gỗ từ trong Tu Di giới, cố định cánh tay phải của Nhã An, đồng thời dặn dò: "Buổi tối nghỉ ngơi, đừng cử động cánh tay phải này.

Đợi đến sáng sớm, khi kinh mạch hấp thụ hoàn toàn thuốc, hãy tháo ra, đến lúc đó, ngươi hẳn là có thể khôi phục khả năng vận động bình thường."

Nhã An lặng lẽ nhìn đối phương, ngàn lời vạn chữ, cuối cùng chỉ hóa thành một câu "Cảm ơn".

"Không khách sáo."

Tần Phong vừa dứt lời, văn khí trong thần hải cuồn cuộn tuôn

ra, vậy mà lấp đầy toàn bộ phần còn lại của bậc thang tầng thứ bảy!

Hắn trừng lớn hai mắt, kinh hỉ đến quá đột ngột, thật sự nằm ngoài dự đoán.

Nhưng trong lòng hắn cũng có nghi hoặc, chẳng qua chỉ chữa trị cho một bệnh nhân, tại sao lại có thể nhận được nhiều văn khí như vậy?

"Chẳng lẽ là bởi vì trước đây việc chữa trị kinh mạch, chưa từng có ai thật sự thành công, mà ta là người đầu tiên, cho nên văn khí nhận được vượt xa trước kia?"

Tần Phong suy đi tính lại, vẫn cảm thấy lý do này đáng tin cậy nhất.

Haiz, nếu có một vị sư phụ lợi hại có thể chỉ đạo ta tu luyện Văn Thánh đạo thống thì tốt rồi, như vậy, ta cũng không cần phải tự mình suy nghĩ mọi chuyện... Tần Phong thầm thở dài trong lòng.

"Vậy ngươi nghỉ ngơi cho tốt, ta không quấy rầy nữa.

À, đúng rồi, số thuốc còn lại ta mang đi hết, ngươi không ý kiến chứ?" Tần Phong vừa hỏi vừa thu thuốc vào trong ngực.

Một loạt động tác này vô cùng lưu loát, thậm chí khiến mọi người có mặt nảy sinh một loại ảo giác, dường như vốn dĩ phải như vậy...

Hắn là vì Liễu Kiếm Ly... Nhã An thầm hiểu, nhẹ giọng nói: "Mang đi đi, thứ này giữ lại cũng không có tác dụng gì lớn đối với ta."

"Đa tạ." Tần Phong chắp tay, cáo từ rời đi, sau đó dẫn Lam Ngưng Sương đi về phía hồ đình.

Chương 125: Phu quân của Liễu Kiếm Ly

Bên trong phòng, mọi người đều vui mừng khôn xiết.

Một nha hoàn lanh lảnh nói: “Vị Tần công tử này thật sự là lợi hại, không chỉ có dung mạo tuấn tú, mà ngay cả y thuật cũng cao siêu như vậy.

Nếu ta nhớ không lầm, chứng bệnh kinh mạch bị tổn thương, ngay cả ngự y trong đế đô cũng bó tay hết cách.

Không ngờ hắn lại có thể chữa khỏi, so sánh hai bên, chẳng phải là nói, y thuật của Tần công tử còn cao hơn cả ngự y sao?”

Tâm trạng mọi người đều rất tốt, một nữ tỳ khác liền trêu chọc: “Sao vậy? Tiểu nha đầu động lòng xuân rồi sao?

Có cần công tử giúp ngươi đi nói chuyện này không?”

“Ngươi dám trêu chọc ta.” Nha hoàn thẹn quá hóa giận, khẽ mắng một tiếng.

Nữ tỳ lại nói: “Tuy nhiên, công tử nhà chúng ta thật sự là người tốt ắt có trời giúp, lại có thể gặp được Tần y sư có thể chữa trị kinh mạch bị tổn thương.

Nghĩ lại lúc trước, thiên kiêu Liễu Kiếm Ly của Liễu gia, độ kiếp thất bại, kinh mạch đứt đoạn dẫn đến nửa người dưới bị liệt.

Các ngự y đều bó tay hết cách.”

Nha hoàn cũng nói: “Ta cũng nghe nói chuyện này, hình như

Liễu Kiếm Ly vì thế mà suy sụp, từ bỏ kiếm đạo, thậm chí rời khỏi đế đô, gả đến nơi khác.

Nghĩ lại thật sự là đáng tiếc.

Nàng vốn là tiên nữ trên trời, lại rơi xuống trần gian."

Nữ tỳ cảm khái nói: "Đúng vậy, cũng không biết cuối cùng nàng gả cho ai."

Những hạ nhân nha hoàn này đi theo Nhã An du lịch bên ngoài, tin tức biết được cũng nhiều là nghe đồn, thông tin không đầy đủ.

Thêm vào đó những ngày này bị phái đến nơi khác, bọn họ căn bản chưa từng nhìn thấy vị mỹ nhân áo trắng trong hồ đình.

Đương nhiên, Liễu Kiếm Ly trước khi trở về Phụng Thiên thành, quanh năm ở lại Vạn Kiếm tông, cho dù bọn họ gặp được cũng chưa chắc nhận ra.

Thế nhưng, Vương Tự hai người lại đều biết rõ, cho nên lúc này biểu cảm vô cùng đặc sắc.

"Các ngươi đã gặp qua rồi." Nhã An nhẹ giọng nói.

"Hả?" Nha hoàn và nữ tỳ lúc đầu chưa phản ứng kịp, hỏi: "Công tử có ý gì?"

Vương Tự day trán nói: "Ý của công tử là, phu quân của Liễu Kiếm Ly các ngươi đều nhận ra."

"Nhận ra?" Hai người nhìn nhau.

Trong lời đồn, Liễu Kiếm Ly là gả xuống một tiểu thành xa xôi, mà bọn họ đi theo công tử đều là du lịch ở các đại thiên thành, tiểu thành duy nhất từng đến cũng chỉ có Tấn Dương thành hiện tại…

Hai người dường như nghĩ đến điều gì, đột nhiên trừng lớn hai mắt, bọn họ chỉ về hướng Tần Phong rời đi, không dám tin nói: "Chẳng lẽ nói, phu quân của Liễu Kiếm Ly chính là Tần… Tần y sư?!"

Nhã An khẽ gật đầu.

Những người khác không biết chuyện nghe vậy, cũng kinh ngạc đến mức trợn mắt há hốc mồm.

Kinh ngạc qua đi, bọn họ cũng thuận thế nghĩ đến một vấn đề sâu xa hơn, nếu Tần y sư có thể chữa khỏi cánh tay phải của công tử, chẳng phải là nói rõ, Tần y sư cũng có thể chữa khỏi thương thế kinh mạch của Liễu Kiếm Ly sao?

Hít~

Tiếng hít thở lạnh.

Nếu thương thế của Liễu Kiếm Ly khôi phục, lại bắt đầu tu hành thần võ kiếm đạo, trải qua một lần đại kiếp, tâm tính của nàng nhất định sẽ càng thêm kiên cường, tiền đồ sẽ không thể đo lường được.

Mà Liễu gia, cũng sẽ bởi vì nàng mà đạt đến một độ cao chưa từng có.

Điều này cũng nhất định sẽ ảnh hưởng đến cục diện hiện tại trong Phụng Thiên thành.

Về điểm này, Nhã An ba người đương nhiên lập tức nghĩ đến.

"Công tử, sau khi trở về Phụng Thiên thành, có nên tiếp xúc nhiều hơn với Liễu gia hay không." Mạc Lâm Thiên thấp giọng hỏi.

Vương Tự bên cạnh cũng nhìn sang với ánh mắt dò hỏi.

Phong thái một kiếm chém giết song đầu quỷ man, bọn họ nhớ

rõ trong lòng, càng không cần phải nói, kiếm pháp như thần kỹ Kiếm Xuất Nguyệt Minh.

Nhã An trầm ngâm một lát, không đưa ra câu trả lời, ngược lại hỏi: "Ngũ Lôi Quán Tưởng Đồ ở đâu?"

"Thuộc hạ vẫn luôn mang theo bên mình."

"Tối nay, đưa cho Tần công tử đi." Nhã An thản nhiên nói.

Vương Tự hai người giật mình: "Nhưng công tử, Ngũ Lôi Quán Tưởng Đồ này không phải vật phàm, lúc đầu ngươi tốn rất nhiều tâm tư mới có được…"

"Ý của các ngươi là, tính mạng và cánh tay phải của ta, còn không bằng một vật ngoài thân sao?" Nhã An khẽ cau mày.

"Tự nhiên không phải, nhưng công tử, ngươi đưa Quán Tưởng Đồ cho Tần y sư, vậy ngươi làm sao bước vào Thất phẩm Chính Khí cảnh?"

Nhã An dùng tay trái xoa xoa mi tâm: "Dùng hai năm thời gian, quán tưởng Ngũ Lôi Đồ, lại vẫn không cách nào mượn nó tôi luyện văn khí, bước vào Thất phẩm.

Lão sư năm đó nói không sai, Ngũ Lôi Đồ này không thích hợp với ta, chỉ là ta vẫn luôn không phục thôi.

Chuyến đi này, gặp phải rất nhiều chuyện, cũng khiến ta hiểu ra, sau khi trở về, ta sẽ hỏi lão sư muốn Thủy Trạch Quán Tưởng Đồ, Ngũ Lôi Đồ này, coi như trả Tần công tử một ân tình."

"Cái này…" Vương Tự hai người nhìn nhau, cũng không nói thêm gì nữa, chỉ có thể tuân theo lời công tử.

…

Ở một bên khác, Tần Phong mang theo Lam Ngưng Sương đi

về phía hồ đình.

Bởi vì tâm trạng kích động, đi đường dường như cũng mang theo gió.

“Trị liệu kinh mạch bị tổn thương tuy rằng mệt mỏi, nhưng lại đơn giản hơn nhiều so với ta tưởng tượng, nếu đã như vậy, thương thế trên người Liễu Kiếm Ly, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, ta hẳn là có mười phần nắm chắc.”

“Tuy nhiên muốn một lần trị liệu xong hoàn toàn chắc chắn là không thực tế, dù sao chỉ riêng kinh mạch trên một cánh tay phải của Nhã An, cũng gần như hao hết công phu một đêm của ta.”

“Có lẽ, ta có thể chia làm nhiều lần hoàn thành, mỗi lần đều chữa trị một phần kinh mạch, với thực lực của Liễu Kiếm Ly, đối với việc khống chế thân thể hẳn là đã đạt đến mức tùy tâm sở dục, như vậy hẳn là sẽ không tạo thành ảnh hưởng quá lớn đối với nàng.”

“Tuy nhiên cụ thể cần chia làm mấy lần hoàn thành, vẫn là phải xem qua tình huống trong cơ thể nàng mới có thể xác định.”

Tần Phong vừa đi, vừa không ngừng suy nghĩ trong đầu, cân nhắc phương án trị liệu tốt nhất.

Không biết từ lúc nào, đã đến hành lang bên ngoài hồ đình.

Trong hồ đình, Liễu Kiếm Ly hai tay đặt trên đầu gối, thần sắc điềm tĩnh, nhìn mặt hồ yên ả.

Trong mắt nàng đã không còn giống như lúc đầu, giống như một đầm nước chết.

Trong mắt nàng, đã có ánh trăng lấp lánh, như sao trời, lấp lánh sáng ngời.

Từ xa đã cảm nhận được Tần Phong đến, Liễu Kiếm Ly nghiêng đầu, không nói gì, cũng không hỏi gì, chỉ yên lặng nhìn.

Kiếm hộp khẽ rung, tiếng kiếm như tiếng đàn, khuấy động mặt hồ gợn sóng lăn tăn.

“Kinh mạch cánh tay phải của nàng đã được ta chữa khỏi.” Tần Phong ngữ khí nhẹ nhàng, thần sắc vui vẻ: “Tiếp theo… chính là nàng.”

Liễu Kiếm Ly khẽ gật đầu.

Lam Ngưng Sương thần sắc kích động, tiểu thư rốt cuộc có thể đứng dậy lại rồi.

“Nhưng trước tiên đừng vội, ta cần phải xem qua tình huống thương thế của ngươi, sau đó mới đưa ra phán đoán.”

Tần Phong lời còn chưa dứt, lại nghe Liễu Kiếm Ly nhẹ giọng mở miệng: “Ngươi đi nghỉ ngơi trước đi, tối nay lại đến.”

Nhìn về phía chân trời, đã xuất hiện một tia sáng trắng bạc.

Thì ra, trời sắp sáng rồi.

Tần Phong sững sờ một chút, quả thật cảm thấy một trận buồn ngủ.

Hắn xoa xoa huyệt thái dương của mình, trong lòng không khỏi cảm khái, chữa trị kinh mạch, cần phải duy trì tinh thần tập trung cao độ trong thời gian dài, so với việc đọc sách quả thật mệt hơn rất nhiều.

“Vậy ta đi ngủ bù một giấc, lát nữa lại đến tìm ngươi.” Tần Phong ngáp một cái, nói như vậy.

Mãi cho đến khi bóng dáng Tần Phong biến mất ở cuối hành lang, Liễu Kiếm Ly mới chậm rãi thu hồi tầm mắt.

“Tiểu thư, y thuật của cô gia thật thần kỳ, hắn nhất định có thể chữa khỏi thương thế của người.” Lam Ngưng Sương vẻ mặt chắc chắn.

“Ừm.”

Liễu Kiếm Ly vén lọn tóc bên tai, nhẹ nhàng đáp lại một tiếng.

Màn đêm qua đi, trời sắp sáng rồi.

Nhưng thứ chiếu sáng màn đêm của nàng không phải mặt trời, mà là một người.

Kiếm hộp lại rung động, tiếng kiếm kia đặc biệt trong trẻo, động lòng người.

Chương 126: Ngũ Lôi Quán Tưởng Đồ

Buổi sáng, Thanh nhi đẩy cửa phòng, nàng vốn định giúp đại thiếu gia rửa mặt thay y phục, dọn dẹp phòng ốc, nhưng lại thấy đại thiếu gia vẫn nằm trên giường, ngủ say sưa.

Thanh nhi che miệng cười thầm, chuyện đêm bách quỷ dạ hành nàng đã biết, nên trong lòng đối với đại thiếu gia càng thêm cảm kích.

Hơn nữa, nàng luôn cảm thấy đại thiếu gia sau khi trải qua sinh tử kiếp trước, đã thay đổi.

Trở nên thú vị hơn, cũng dễ gần hơn.

Nàng đẩy ra một khe cửa sổ, châm một lò hương.

Ánh nắng xuyên qua cửa sổ, chiếu vào phòng, khói hương lượn lờ, thấm vào lòng người.

Thanh nhi làm xong mọi việc, nhẹ nhàng đóng cửa rời đi, chỉ là trước khi rời đi, còn mang theo vẻ mặt ngại ngùng nhìn thoáng qua dung nhan đang ngủ của đại thiếu gia.

Mà Tần Phong ngủ một giấc này, mãi đến trưa mới dậy.

Ngồi dậy xuống giường, đẩy cửa phòng ra, mặt trời đã lên cao.

Hắn duỗi lưng, tự nhủ: "Đã lâu rồi không ngủ ngon như vậy."

Ước chừng thời gian, đã qua giờ ngọ thiện, Tần Phong liền nghĩ đến nhà bếp tìm đại khái chút gì đó ăn cho qua bữa.

Đi ngang qua đại viện Tần phủ, bên ngoài hành lang dựng một tấm bảng, chỉ thấy trên đó viết - Người rảnh rỗi chớ vào trong viện.

Tần Phong há hốc mồm, lúc đó sau khi bố trí xong Trọng Uyên Trận, đã nói với Nhã An về việc chữa trị kinh mạch, vậy mà lại quên thông báo cho hạ nhân trong phủ về sự thay đổi trong viện.

"Hỏng rồi, nhất định là có người vô ý bước vào trong viện, bị Trọng Uyên Trận pháp làm bị thương.

Cũng không biết là ai xui xẻo như vậy."

Tần Phong trong lòng có chút áy náy, liền kéo một hạ nhân vừa đi ngang qua, hỏi về nguyên do của tấm bảng.

Hạ nhân suy nghĩ một chút, đáp: "Bẩm đại thiếu gia, hình như là lão gia ông ấy bước vào trong viện, đột nhiên phát hiện áp lực xung quanh tăng mạnh, kết quả bị vẹo lưng.

Để tránh người khác lầm đường lạc lối, mới đặc biệt dặn dò, dựng tấm bảng này."

Tần Phong nghe vậy khóe miệng giật giật, hóa ra là lão cha chuyên gây họa kia, thật là xui xẻo.

"Cha ta bị thương ở lưng thế nào rồi?"

"Nhị phu nhân giúp lão gia đắp thuốc, hình như không có gì đáng ngại, hẳn là chỉ cần nghỉ ngơi một thời gian là khỏi."

Hửm?

Nhị nương không phải vì chuyện lão cha đi dạo thanh lâu, vẫn luôn không muốn để ý đến ông ấy sao, không ngờ lão cha lại gặp họa được phúc...

Nghĩ như vậy, cảm giác áy náy trong lòng Tần Phong giảm đi

rất nhiều.

"Được rồi, ta biết rồi, ngươi bận việc của ngươi đi."

"Vậy thiếu gia, tiểu nhân cáo lui trước."

Tần Phong đi qua hành lang, nhìn vào trong viện, nhị đệ, Hắc Đầu, Lam Ngưng Sương ba người đang mượn Trọng Uyên Trận pháp tôi luyện kình khí trong cơ thể.

Theo ước tính ban đầu của hắn, chỉ cần ba người này có thể đến gần vị trí trận tâm nơi đặt Hắc Trạc Thạch, bình tĩnh đối mặt với áp lực, đó chính là lúc đột phá Thất Phẩm bước vào Thần Vũ Lục Phẩm.

Mà lúc này trong viện, người gần vị trí trận tâm nhất là Lam Ngưng Sương, nhị đệ và Hắc Đầu lại ngang tài ngang sức.

Kết quả này cũng nằm trong dự liệu của Tần Phong, dù sao Lam Ngưng Sương đã sớm chạm đến Kiếm Ý Nhị Trọng - Trọng Nhạc, tích lũy sâu hơn hai người kia, chắc chắn có thể tiên phong bước vào Lục Phẩm cảnh giới.

Chỉ là hắn không ngờ, nhị đệ nhà mình lại có thể sánh ngang với Hắc Đầu.

Phải biết rằng, Hắc Đầu dù sao cũng là tướng sĩ chinh chiến sa trường quanh năm, tích lũy chắc chắn cũng không tầm thường.

Điều này chỉ có thể nói lên, thiên phú về Thần Vũ Đạo Thống của nhị đệ, quả thực phi phàm.

"Nhị đệ này của ta, thật sự là ghê gớm." Tần Phong hài lòng gật đầu, đương nhiên, có thể có kết quả này, chủ yếu vẫn là do hắn dạy dỗ có phương pháp...

Tần Phong không quấy rầy ba người, mà trực tiếp đến nhà bếp

ăn ngọ thiện.

Hắn vốn định nhân tiện đi thăm thương thế của lão cha, trên đường lại gặp Nhã An cùng đoàn người.

Tấm gỗ và băng vải cố định cánh tay phải của Nhã An đã được tháo ra, xem ra là đã hấp thu hết dược dịch, kinh mạch đã khôi phục bình thường.

"Bây giờ cảm thấy thế nào?" Tần Phong hỏi.

"Ngoại trừ không thể dùng quá nhiều sức, đã giống như trước khi bị thương, không khác biệt gì."

"Ừm, vậy cũng không tệ, ngươi có thể mỗi ngày ăn một viên Huyết Khí Đan của Võ Phu, điều này có thể giúp ngươi nhanh chóng khôi phục như trước." Tần Phong suy nghĩ một chút, đưa ra đề nghị như vậy.

"Được, ta biết rồi." Giọng nói vừa dứt, Nhã An xòe lòng bàn tay ra, Vương Tự ở bên cạnh thấy vậy, vội vàng đặt một trục giấy trắng đứng vào tay nàng.

Nhã An thuận thế đưa cho Tần Phong: "Vật này tặng ngươi."

"Đây là cái gì?" Tần Phong nhận lấy trục giấy trắng tò mò hỏi.

"Đây là Ngũ Lôi Quán Tưởng Đồ."

Lời nói bình thản, lại khiến trong lòng Tần Phong dậy sóng.

Trong "Triều Văn Kinh" có ghi chép, Văn Thánh Đạo Thống, Thất Phẩm có tên là Chính Khí Cảnh, là để cho văn khí du tẩu toàn thân, không ngừng ngưng luyện, hóa thành chính khí hộ thân.

Nói chung, đây là một quá trình tích lũy lâu dài, cần dùng thời gian để không ngừng mài giũa.

Nhưng trong sách lại đề cập đến một thứ, đó chính là Quán Tưởng Đồ!

Khi Văn Thánh Đạo giả đạt đến Bát Phẩm Minh Tâm Cảnh, có thể thần du vào Thần Hải, an vị trên Vấn Tâm Đài.

Mà lúc này, nếu có Quán Tưởng Đồ trợ trận, liền có thể trong thời gian ngắn, tôi luyện văn khí trong cơ thể, khiến nó hóa thành chính khí!

Nhưng Quán Tưởng Đồ là bảo khí, hơn nữa là loại bảo khí cực kỳ hiếm có.

Thêm vào đó, Tần Phong còn chưa bước vào Bát Phẩm Minh Tâm Cảnh, nên cũng không tốn nhiều tâm tư vào việc này.

Vậy mà bây giờ, đối phương lại nói muốn tặng hắn Quán Tưởng Đồ, niềm vui bất ngờ này đến thật quá đột ngột!

"Quán Tưởng Đồ cũng chia phẩm cấp, trong đó lấy Ngũ Hành Quán Tưởng Đồ và Lôi Đồ là hiếm có nhất.

Ngươi có thể có được Ngũ Lôi Quán Tưởng Đồ này, chắc chắn đã tốn không ít công sức.

Nếu đã như vậy, tại sao ngươi không tự mình sử dụng nó, bước vào Thất Phẩm Chính Khí Cảnh, ngược lại muốn tặng cho ta?

Nếu ta nhớ không lầm, ngươi đã đến Bát Phẩm Minh Tâm Cảnh rồi mà?"

Quán Tưởng Đồ là bảo khí, nhưng cũng là vật phẩm tiêu hao một lần, một khi Văn Thánh Đạo giả dung hợp nó vào Thần Hải, Quán Tưởng Đồ liền hóa thành một tờ giấy trắng.

Trong sách thậm chí còn có ám chỉ, Quán Tưởng Đồ sẽ ảnh hưởng đến cảnh giới nào đó sau này của Văn Thánh Đạo giả.

Còn cụ thể là gì, Tần Phong cũng không biết.

Nhã An giải thích: "Ta quan sát đồ này đã hai năm, nhưng vẫn luôn không thể dung hợp nó vào Thần Hải, suy đi nghĩ lại, có lẽ Quán Tưởng Đồ này không thích hợp với ta.

Tặng nó cho ngươi, vừa là để cảm tạ ngươi chữa khỏi cánh tay phải của ta, cũng là để nó không bị phủ bụi trong tay ta."

Tần Phong tò mò hỏi: "Chẳng lẽ Quán Tưởng Đồ không phải là dùng chung được sao?"

Điều này trong "Triều Văn Kinh", cũng không có đề cập đến.

Nhã An lắc đầu: "Quán Tưởng Đồ cần ứng với tâm cảnh của Văn Thánh Đạo giả.

Người căm ghét cái ác như kẻ thù, thích hợp với Hỏa loại Quán Tưởng Đồ.

Người tuân thủ quy củ, thích hợp với Mộc loại Quán Tưởng Đồ.

Người có ý chí kiên định, thích hợp với Kim loại Quán Tưởng Đồ.

Cứ như vậy mà suy ra, nhưng Lôi thuộc tính, biến hóa khôn lường, vừa có thể khiến vạn vật kết thúc, lại có thể khiến cây khô gặp xuân.

Tâm cảnh tương ứng thật sự là khiến người ta khó nắm bắt.

Nói thật, cho dù ta tặng nó cho ngươi, ta cũng không cho rằng ngươi có thể dung hợp nó vào Thần Hải."

Hóa ra còn có thuyết pháp như vậy...

Như vậy, người nhiệt tình như lửa, bác ái như ta, hình như

càng thích hợp với Hỏa loại Quán Tưởng Đồ?

Nghĩ như vậy, Quán Tưởng Đồ này hình như cũng không có tác dụng gì lớn với ta... Tần Phong khóe miệng giật giật, cũng không quá nản lòng.

Dù sao bảo bối như thế này, cho dù hắn không dùng được, sau này cũng có thể đổi cho người khác, đổi lấy thứ mình có thể dùng.

Nghĩ thông suốt điểm này, Tần Phong chậm rãi mở trục giấy trắng ra...

Chương 127: Ngươi có mấy phần nắm chắc?

Tấm lụa trắng được kéo ra, thứ đầu tiên đập vào mắt là một vùng trời đen kịt, mây đen che phủ.

Tần Phong giật mình, rõ ràng là giả, nhưng ta lại cảm thấy có chút khó thở?

Hắn lắc đầu, tay phải nhấc lên, kéo toàn bộ trục lụa trắng ra.

Đập vào mắt, năm đạo lôi đình thô to, tựa như cự long, từ trên trời hung hãn đánh xuống.

Uy lực của nó dường như có thể hủy diệt cả đất trời!

Thế nhưng dưới năm đạo lôi đình này, lại thấy vạn vật hồi sinh, một mảnh cảnh tượng oanh động nổ ra?

Hủy diệt và sinh sôi, được thể hiện trên bức quan tưởng đồ này.

Tần Phong trợn to hai mắt, chỉ cảm thấy bản thân như đang ở trong đó, bỗng nhiên bên tai vang lên tiếng sấm sét.

Ngẩng đầu nhìn lên, lôi long gầm thét lao tới, dường như muốn nuốt chửng hắn!

"A!" Cùng với một tiếng kêu sợ hãi, Tần Phong trở lại hiện thực, hắn vội vàng khép lại Ngũ Lôi Quan Tưởng Đồ, sau đó nhìn lên bầu trời.

Ánh nắng rực rỡ, vạn dặm không mây, sấm sét ở đâu ra?

"Tần công tử?" Vương Tự hai người vẻ mặt nghi hoặc.

Nhã An thấy vậy, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc: "Ngươi, nhìn thấy gì?"

"Lôi đình trong quan tưởng đồ." Tần Phong vẫn còn sợ hãi.

Nhã An trầm mặc, sau đó thở ra một hơi nói: "Xem ra, quan tưởng đồ này vốn nên thuộc về ngươi."

Khi nói lời này, nàng không khỏi nhớ tới quá khứ, trên lầu cao, đỉnh mây mù, một lão giả áo trắng luôn nhìn chúng sinh - "Ngũ Lôi Quan Tưởng Đồ này không thích hợp với ngươi, nhưng ngươi cứ cầm lấy đi, cuối cùng sẽ có một ngày, nó sẽ rơi vào tay người hữu duyên."

Tần Phong không hiểu tại sao, nhưng vẫn cất trục lụa trắng vào trong giới chỉ: "Vậy thì đa tạ."

"Ngươi chuẩn bị khi nào chữa trị cho Liễu Kiếm Ly?" Nhã An đột nhiên hỏi.

"Ngay tối nay, hửm?"

Lời vừa dứt, Tần Phong bỗng cảm thấy không đúng: "Ngươi quen biết nương tử nhà ta?!"

"Trong Đại Càn triều, có mấy ai chưa từng nghe qua danh hiệu Liễu Kiếm Ly." Nhã An thản nhiên nói.

Tần Phong sững sờ.

Nói thì nói vậy, nhưng nghe qua là nghe qua, có gặp qua hay không lại là chuyện khác, ngay cả bản thân hắn, cũng chỉ trong ngày thành thân, mới được nhìn thấy dung mạo thật của Liễu Kiếm Ly.

Chờ đã, nghĩ như vậy, đêm bách quỷ dạ hành hôm đó, nàng

liền trực tiếp hỏi Liễu Kiếm Ly về việc tiêu diệt Cổ Mộng, chẳng lẽ nàng và Liễu Kiếm Ly vốn đã quen biết?

Tần Phong suy nghĩ trong đầu, Nhã An đứng sau là Thiên Bảo Các, lại là thiếu đương gia của chi nhánh Ngọc Lâm thành.

Chẳng lẽ là dựa vào thân phận này, mới có giao thiệp với Liễu Kiếm Ly?

Nhã An nhìn ra tâm tư của Tần Phong, giải thích: "Ngươi cũng đừng suy đoán lung tung, lúc nhỏ ta từng vào thành Phụng Thiên, đưa ngọc khí cho Liễu gia, chính là lúc đó, may mắn được gặp Liễu Kiếm Ly một lần.

Tuy đã qua nhiều năm như vậy, dung mạo của nàng có chút thay đổi, nhưng ta vẫn có thể nhìn ra một chút bóng dáng năm xưa, hơn nữa, đôi chân của nàng..."

Những lời còn lại, Nhã An không nói.

Nhưng Tần Phong cũng đã hiểu, chuyện Liễu Kiếm Ly độ kiếp thất bại, nửa người dưới bị liệt, với thân phận của Nhã An, muốn biết cũng không khó.

"Thì ra là vậy." Tần Phong chấp nhận lời giải thích này, hợp tình hợp lý.

"Vậy thì, ngươi có mấy phần nắm chắc, có thể chữa khỏi cho nàng?" Nhã An lại hỏi, ánh mắt sáng quắc, nàng đang chờ đợi câu trả lời này.

"Trước khi chữa cho ngươi, ta chỉ có năm phần, nhưng sau khi chữa cho ngươi, nếu không có gì bất ngờ, ta có mười phần nắm chắc." Tần Phong thề son sắt, mà tối nay, hắn liền muốn động thủ chữa trị kinh mạch bị tổn thương của Liễu Kiếm Ly!

Vương Tự hai người nghe vậy, nhìn nhau, trong lòng dâng lên

sóng gió.

Nhã An khẽ gật đầu, khóe miệng nhếch lên một nụ cười, nàng vỗ vỗ vai Tần Phong, với giọng điệu như lãnh đạo nói: "Chữa trị cho tốt."

Nói xong câu này, nàng liền mang theo hai người kia rời đi, dưới ánh mắt kinh ngạc của Tần Phong.

"Kỳ quái." Tần Phong lẩm bẩm một tiếng, nhớ tới kiếp trước khi còn là nhân viên văn phòng.

Mỗi lần sắp tan làm, lãnh đạo sẽ gửi tới một nhiệm vụ, dặn dò làm xong mới được về nhà, cuối cùng còn kèm theo một câu "làm tốt lắm".

.....

Buổi tối, giờ Tuất.

Tần Phong ăn tối xong, đi vào bếp làm một bát mì, hướng về phía hồ đình.

Liễu Kiếm Ly và Lam Ngưng Sương đương nhiên đều ở đó, một người sắc mặt bình tĩnh, một người thần sắc bồn chồn.

"Cô gia, ngươi tới rồi." Lam Ngưng Sương chào hỏi.

Tần Phong gật đầu, đưa bát mì trong tay cho Liễu Kiếm Ly: "Đây là mì ta vừa nấu, nàng ăn lót dạ trước đi, tối nay e là không được nghỉ ngơi rồi."

Lời vừa dứt, Tần Phong chớp chớp mắt, sao câu này nghe có chút mờ ám?

Ừm, chắc là ta nghĩ nhiều rồi...

"Cảm ơn." Liễu Kiếm Ly đưa cánh tay phải trắng nõn ra, nhận

lấy bát mì, tự mình ăn.

Động tác vẫn tao nhã.

Giống như đêm hôm đó, phong thái của nàng khi ra một kiếm, khiến lòng người sảng khoái.

Bát mì đã trống rỗng, Lam Ngưng Sương cầm sang một bên.

Tần Phong hít sâu một hơi, tiếp theo mới là chuyện chính, hắn đã chuẩn bị tâm lý, đang định động thủ.

Ngay lúc này, Lam Ngưng Sương đột nhiên lên tiếng, thần sắc có chút kỳ quái: "Cô gia, muốn chữa trị cho tiểu thư ở đây sao?"

"Có gì không ổn?" Tần Phong tò mò hỏi.

"Tối qua, khi ngươi chữa trị cho Nhã An công tử, cần phải kéo tay áo lên, vậy tiểu thư nhà ta..." Những lời còn lại, Lam Ngưng Sương xấu hổ không nói nên lời.

Tần Phong sững sờ một chút, rất nhanh đã phản ứng lại.

Nàng ta cho rằng, ta chữa trị cho Liễu Kiếm Ly cũng cần phải vén y phục lên?

Nhưng tiểu thư nhà ngươi, là bị liệt nửa người dưới a, nếu muốn vén y phục lên, vậy chẳng phải là...

Tần Phong tưởng tượng ra cảnh tượng đó, chỉ cảm thấy trong mũi có chất lỏng ấm nóng muốn chảy ra, vội vàng hít mạnh một hơi.

"Cô gia, ngươi làm sao vậy?"

"Không sao, trời lạnh, ta có lẽ bị cảm lạnh." Tần Phong xoa xoa mũi, nhìn ngón tay, may mà máu mũi chưa chảy ra...

Sau đó hắn lại nói: "Ngưng Sương cô nương không cần lo lắng, sau khi chữa trị tối qua, ta đã có tự tin có thể chữa trị xuyên qua y phục."

"Vậy thì tốt." Lam Ngưng Sương nghe vậy thở phào nhẹ nhõm.

"Nàng chuẩn bị xong chưa?" Tần Phong quay sang hỏi Liễu Kiếm Ly bằng giọng nhẹ nhàng.

Người sau khẽ gật đầu, yên lặng nhìn hắn.

"Tốt, vậy ta bắt đầu." Tần Phong bình ổn lại tâm tình, sau đó triển khai dị năng Song Đồng, tình huống bên trong cơ thể Liễu Kiếm Ly được nhìn thấy rõ ràng.

Thứ đầu tiên nhìn thấy là những đường kinh mạch màu vàng kim trải khắp toàn thân, gần như muốn làm mù đôi mắt của hắn.

Võ phu phẩm giai cao, đã có thể chuyển hóa phần lớn huyết khí trong cơ thể thành kình khí, huống chi là thiên tài như Liễu Kiếm Ly.

Tuy nhiên, ngoại trừ kình khí ở phần thân trên của nàng vẫn không ngừng lưu chuyển, thì kình khí ở nửa người dưới lại không hề nhúc nhích.

Ở eo, dường như có một rãnh trời, ngăn cách kình khí của nửa người trên và nửa người dưới.

Mà nơi đó, chính là nơi kinh mạch của Liễu Kiếm Ly bị tổn thương, đứt đoạn.

Tần Phong thấy vậy, không khỏi hít sâu một hơi.

Hắn đã dự đoán số lượng kinh mạch bị đứt đoạn của Liễu Kiếm Ly, nhất định phải nhiều hơn Nhã An.

Nhưng sau khi thực sự nhìn thấy, vẫn không khỏi bị kinh hãi.

Những đường kinh mạch dày đặc, đan xen chằng chịt, khiến da đầu Tần Phong tê dại, quả thực là cơn ác mộng của người mắc chứng sợ hãi mật độ dày đặc.

"Rốt cuộc đã trải qua chuyện gì, mới có thể trở thành bộ dạng này." Tần Phong đau lòng nghĩ.

Hắn chỉ biết Liễu Kiếm Ly là độ kiếp thất bại, mới bị liệt nửa người.

Nhưng sự nguy hiểm khi độ kiếp, há có thể dùng một câu thất bại là có thể khái quát được?

"Ta nhất định phải chữa khỏi cho nàng." Tần Phong âm thầm thề.

Chương 128: Đã mang danh nghĩa vợ chồng, thì sẽ không rời không bỏ

Đầu ngón tay, bạch tấc hội tụ, hóa thành cây kim trắng còn mảnh hơn cả sợi tóc.

Tần Phong tìm đúng vị trí, đâm thủng lớp áo trắng bên hông Liễu Kiếm Ly.

Nàng thấy vậy, tâm thần khẽ động, chân khí ở vùng eo tan đi, cây kim trắng đâm xuyên qua da.

Tần Phong đầu tiên là sững người, sau đó thầm nghĩ: "Ta suýt nữa thì quên mất, cảnh giới Thần Vũ tứ phẩm, chân khí sẽ tự động hộ thể, đao thương bất nhập.

Nếu nàng không ngăn cản chân khí, với thực lực của ta, căn bản không thể nào dùng bạch tấc đâm thủng da của nàng được."

Cây kim trắng mảnh mai tìm đến chỗ kinh mạch bị đứt đoạn, bắt đầu từng cái một tách ra và phục hồi vị trí.

Do đã có kinh nghiệm chữa trị cho Nhã An, lần này tốc độ nhanh hơn một chút, nhưng trước số lượng khổng lồ và sự đan xen phức tạp hơn của các kinh mạch, tốc độ này cũng có hạn.

Thời gian lặng lẽ trôi qua.

Lam Ngưng Sương vẫn luôn đứng bên cạnh, nín thở ngưng thần.

Liễu Kiếm Ly yên lặng nhìn Tần Phong, trong mắt chỉ có bóng dáng tập trung cao độ của hắn.

Khoảng bảy canh giờ trôi qua, đã đến giờ Sửu.

Tần Phong vì tiêu hao tâm lực quá độ, sắc mặt trắng bệch, trên trán mồ hôi nhỏ giọt.

Lại nhìn vùng eo của Liễu Kiếm Ly, kinh mạch được phục hồi chỉ đạt đến một phần mười kinh mạch bị tổn thương.

"Cố gắng thêm chút nữa, hôm nay phục hồi thêm một số kinh mạch, ngày nàng hồi phục sẽ có thể sớm hơn một chút." Tần Phong hít một hơi, thầm cổ vũ bản thân.

Nhưng đúng lúc này, trên trán hắn truyền đến cảm giác mềm mại.

Hơi ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy Liễu Kiếm Ly tay cầm lụa trắng, đang nhẹ nhàng lau mồ hôi cho hắn, ánh mắt dịu dàng như nước.

Nàng khẽ mở đôi môi đỏ mọng, cất tiếng nói: "Hôm nay, đến đây thôi."

"Ta..." Tần Phong vừa định từ chối, liền bị ánh mắt kiên quyết của đối phương ngăn lại.

Lời nói đến bên miệng, lại không cách nào nói ra được.

"Được rồi." Tần Phong thở dài: "Tuy nhiên, ta phải bôi thuốc lên kinh mạch đã được phục hồi cho nàng, giúp nó hồi phục.

Nếu không, nếu nó lại quấn lấy những kinh mạch bị tổn thương khác, vậy thì sẽ phiền phức."

"Được." Liễu Kiếm Ly nhẹ nhàng đáp.

Tần Phong từ trong giới chỉ trữ vật, lấy ra thuốc nước "mượn" được từ Nhã An, sau đó dùng bạch tấc chấm vào, bôi lên từng kinh mạch đã được phục hồi của Liễu Kiếm Ly.

Phải nói rằng, sự kiểm soát cơ thể của võ phu Thần Vũ quả thực vượt xa người thường.

Tần Phong vừa bôi thuốc nước phục hồi kinh mạch lên, kinh mạch bị tổn thương liền nhanh chóng hồi phục với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Kinh mạch phần thân trên và phần thân dưới bị đứt đoạn được kết nối, luồng chân khí màu vàng kim cũng bắt đầu lưu chuyển.

Liễu Kiếm Ly cảm nhận được sự thay đổi trong cơ thể, đồng tử hơi mở to.

Tần Phong nhìn thấy cảnh tượng này, tự nhiên là vô cùng phấn khích, động tác trên tay cũng nhanh hơn rất nhiều.

Lại thêm một canh giờ trôi qua, kinh mạch được phục hồi đã được bôi thuốc nước, kinh mạch trên dưới kết nối, chân khí khôi phục lưu chuyển, điều này cho thấy, lần chữa trị này vô cùng thành công!

"Cảm giác thế nào?" Tần Phong kích động hỏi.

Liễu Kiếm Ly khẽ cử động, ngón chân cái của chân phải đã có thể điều khiển.

Bởi vì một đoạn kinh mạch này được phục hồi, chân khí ở phần thân dưới đã im lìm bấy lâu, như tìm được lối thoát, bắt đầu cuồn cuộn tuôn trào.

Cùng lúc đó, lấy Liễu Kiếm Ly làm trung tâm, khí thế mạnh mẽ lan ra xung quanh.

Mặt hồ yên ả nổi sóng, cát bụi bốc lên, lá cây bụi rậm gần bức tường xào xạc!

Tần Phong trợn to hai mắt, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Cho đến khi Liễu Kiếm Ly bình ổn chân khí trong cơ thể, hiện tượng kỳ lạ này mới lắng xuống.

"Cảm giác... rất tốt." Liễu Kiếm Ly ngẩng đầu, khóe miệng hơi nhếch lên: "Đa tạ."

Tần Phong sững sờ tại chỗ, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy Liễu Kiếm Ly nở nụ cười.

Mỹ nhân cười, quả thật là khuynh quốc khuynh thành, khiến đất trời mất màu.

"Vậy thì tốt." Tần Phong hoàn hồn, lại nói: "Kinh mạch bị tổn thương trong cơ thể nàng, ta đã giúp nàng phục hồi được một phần mười.

Sau này mỗi tối ta đều đến chữa trị cho nàng, chậm nhất là chín ngày sau, nàng sẽ có thể hồi phục bình thường."

Lam Ngưng Sương nghe vậy, khó nén vẻ kích động, nàng không khỏi nhớ lại hơn hai tháng trước, trong thành Phụng Thiên, vẻ mặt của mọi người nhà họ Liễu khi biết kinh mạch của tiểu thư không thể phục hồi.

Vẻ mặt bi thương và tuyệt vọng, cùng với sự đau lòng đó.

Còn có tiểu thư tâm như đã chết, độc tọa trong viện, ánh mắt thất thần, sa sút tinh thần.

Đó thực sự là những ngày tháng đen tối nhất của nhà họ Liễu.

Nhưng may mắn thay, tất cả những điều này sắp kết thúc, bởi vì có cô gia ở đây!

Chẳng lẽ lúc trước Liễu lão gia để tiểu thư gả cho cô gia, đã tính toán trước sẽ có ngày hôm nay?

Lam Ngưng Sương không khỏi suy đoán như vậy...

"Ngươi cũng mệt rồi, về sớm nghỉ ngơi đi." Liễu Kiếm Ly dịu dàng nói.

Tần Phong xoa xoa trán: "Vậy ta đi trước, hai người cũng nghỉ ngơi sớm đi."

Phất phất tay, hắn liền cáo từ rời đi.

Tần Phong đi rồi, Lam Ngưng Sương vẫn vui mừng khôn xiết, thương thế của tiểu thư một khi hồi phục, liền có thể một lần nữa hỏi đỉnh kiếm đạo...

Nghĩ đến đây, nàng đột nhiên sững người: "Tiểu thư là vì bị thương mới rời khỏi Vạn Kiếm Tông, trở về thành Phụng Thiên, cuối cùng lại đến thành Tấn Dương hẻo lánh này.

Nhưng nếu thương thế của tiểu thư hồi phục, vậy nàng có phải cũng sẽ rời khỏi đây, trở về Vạn Kiếm Tông, tiếp tục theo đuổi kiếm đạo chí cao kia hay không.

Nếu thật sự là như vậy, chẳng phải là sẽ rời xa cô gia?"

Tâm trạng tốt đẹp của Lam Ngưng Sương lập tức bị dội gáo nước lạnh, thay vào đó là sự bất an và lo lắng.

Nàng do dự hồi lâu, vẫn lấy hết can đảm hỏi: "Tiểu thư, nếu thương thế của người hồi phục, người... người sẽ rời khỏi cô gia sao?"

Liễu Kiếm Ly nghe được câu hỏi này, ánh mắt có chút hoảng hốt.

Nàng ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, những chuyện vụn vặt

trong đầu, phần lớn là những chuyện xảy ra sau khi đến đây.

Im lặng hồi lâu, một con cá trong hồ nhảy lên, bắn tung tóe những giọt nước, tạo thành gợn sóng lăn tăn.

Liễu Kiếm Ly khẽ cất tiếng: "Đã mang danh nghĩa vợ chồng, vậy thì... không rời không bỏ."

Trái tim đang treo lơ lửng của Lam Ngưng Sương cuối cùng cũng buông xuống, nụ cười rạng rỡ như hoa.

.....

Hai ngày trôi qua, hai ngày nay Tần Phong không bước chân ra khỏi phủ Tần nửa bước.

Buổi tối, hắn giúp Liễu Kiếm Ly phục hồi kinh mạch, buổi sáng thì dùng để bù ngủ.

Bởi vì những ngày này, ba người Lam Ngưng Sương vẫn luôn tu luyện trong trận pháp Trọng Uyên, không có ai bảo vệ, hắn cũng không dám tùy tiện ra ngoài.

Dù sao trước đây, những chuyện này đều đã có bài học xương máu.

"Mấy ngày nay không đến Bảo Y Đường hành y, ước chừng bên Tống y sư cơ bản không có mấy người đến khám bệnh, cũng lạ thật, trước khi ta ra tay, Tống y sư vẫn là đại phu nổi tiếng trong thành.

Sau khi ta ra tay, ngược lại không có bao nhiêu người tin tưởng ông ta, có lẽ đây chính là không có so sánh thì không có tổn thương..."

"Mấy ngày không đến Thính Vũ Hiên, cũng không biết Thương cô nương có nhớ ta không.

Thương cô nương cái gì cũng tốt, chỉ là tính tình quá lạnh lùng, ta vẫn thích dáng vẻ nàng bị lão già khó ưa kia làm khó dễ, không vào được Thính Vũ Hiên, có thể khiến người ta nảy sinh dục vọng muốn bảo vệ.

Nhưng rốt cuộc nàng có lai lịch gì, tại sao lại giàu có như vậy...

Ai, cũng không biết khi nào có thể hỏi nàng xin vài giọt long tiên.

Không có ý nghĩ xấu xa gì, chủ yếu là thế đạo quá loạn, muốn giữ lại vài giọt trên người để phòng khi bất trắc."

Tần Phong buồn chán, dựa vào bàn, suy nghĩ lung tung.

Đúng lúc này, theo một tiếng sấm rền, trời đổ mưa.

Ngày đông tháng chạp, lại còn mưa, thật là hiếm thấy.

"Thời tiết thay đổi rồi..." Tần Phong ngẩn người.

Chương 129: Kẻ khiêng giếng, Lam Ngưng Sương nhập Lục phẩm

Phủ thành chủ thành Tấn Dương, trong căn phòng u ám, Thiên Khôi khoác lên mình lớp da người của Diệp Hằng, một lần nữa triệu hồi pho tượng Quỷ Phật.

"Trận pháp che giấu thiên cơ đã được bố trí theo yêu cầu của ngươi."

Ba cái đầu của Quỷ Phật lắc lư, đồng loạt nhìn về phía Thiên Khôi: "Nhiệm vụ lần này không hề đơn giản, cần phải chuẩn bị đầy đủ.

Trước tiên là thứ đó, chắc chắn đã bị phong ấn, nên mới không hề có chút khí tức nào rò rỉ, ta phải nghĩ cách phá vỡ phong ấn mới được.

Thứ hai là như ngươi đã nói, lực lượng ẩn giấu của thành Tấn Dương không thấp, muốn chiếm được thành Tấn Dương, nhất định phải phái thêm nhiều người."

"Đã xuất phát hết chưa?" Thiên Khôi hỏi.

"Đang trên đường đến." Quỷ Phật cười khà khà.

"Có những ai? Nếu như là hạng người như Yêu Tàng, thì không cần phải đến, cho dù có đến, cũng chẳng có tác dụng gì." Thiên Khôi lạnh lùng nói.

"Yên tâm đi, nhiệm vụ lần này còn quan trọng hơn cả việc

cướp đoạt Long Linh, nếu thành công, có thể gây ra không ít phiền toái cho Đại Càn.

Tự nhiên không thể phái những kẻ vô dụng đi...

Lần này, ta cũng sẽ đích thân ra tay, gặp mặt lão già kia một chút." Quỷ Phật hung ác nói, ba cái đầu đều biến thành ánh mắt giận dữ.

"Vậy ta cũng dung hợp một số thi thể, chờ các ngươi đến."

"Tốt."

Lời nói vừa dứt, ba cái đầu của pho tượng Quỷ Phật rũ xuống, sáu cánh tay thu lại.

Đúng lúc này, trên bầu trời xẹt qua một tia sét, những hạt mưa tí tách rơi xuống.

Cơn mưa đến đột ngột, người đi đường trên phố vội vã chạy đi, miệng không ngừng than thở, ngày như thế này, sao lại có sấm sét mưa gió?

Thiên Khôi nhìn ra ngoài cửa sổ, con ngươi hoàn toàn biến thành màu đen.

"Hắn cũng đến rồi? Thú vị."

.....

Ngoài thành Tấn Dương, về phía bắc hai mươi dặm, trong rừng sâu.

Trên bầu trời mây đen dày đặc, tia chớp cuồn cuộn, mưa to trút xuống như thác đổ, lượng mưa lớn hơn nhiều so với trong thành Tấn Dương.

Trên đường núi, một bóng người dẫm lên cơn mưa như trút

nước, chậm rãi tiến về phía thành Tấn Dương.

Chỉ thấy hắn mặc áo choàng dài đen trắng, dáng người gù lưng, đầu đội nón lá, dưới nón lá đeo một chiếc mặt nạ quỷ bị vỡ một nửa, chỉ có thể nhìn thấy đôi mắt lộ ra, đục ngầu, nhãn cầu lõm xuống.

Hai tay hắn nắm lấy sợi dây đen đặt trước ngực, sau lưng cõng một thứ nặng nề.

Thứ đó cao bằng nửa người, rộng hơn hắn rất nhiều.

Bề ngoài bằng đá xanh có dây xích quấn quanh, nhìn từ trên xuống, một cái lỗ đen lớn đặc biệt dễ thấy.

Đây rõ ràng là một cái giếng!

Chưa nói đến cách ăn mặc của người này kỳ quái như thế nào, chỉ riêng việc mang theo một cái giếng bên mình, cũng đủ khiến người nhìn thấy cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Đúng lúc này, từ một bên rừng núi, truyền đến tiếng xào xạc.

Một bóng người lướt ra khỏi màn mưa, đáp xuống đường núi, là một trung niên có vẻ ngoài tiên phong đạo cốt.

Hắn cũng nhìn thấy người cõng giếng, miệng không khỏi phát ra một tiếng "hử" nhẹ.

Người đàn ông trung niên chắn trước đường đi của người cõng giếng, phía trên đỉnh đầu dường như có một lực lượng vô hình nào đó tạo thành một lớp lá chắn, nước mưa không hề rơi xuống người hắn.

Ánh mắt theo bộ y phục màu lam của hắn nhìn xuống, bên hông đeo hai tấm lệnh bài.

Một cái là lệnh bài Hồng Liên nhị tinh.

Tấm còn lại khắc một chữ "Tuần".

Thân phận của người đàn ông trung niên đã rõ ràng, Tuần Sát Sứ do Trảm Yêu ti Đại Càn bổ nhiệm!

"Vì sao chặn đường?" Người cõng giếng phát ra giọng nói khàn khàn.

"Ta là Tuần Sát Sứ, chặn đường yêu quỷ có gì lạ." Người đàn ông trung niên lạnh lùng đáp.

"Ý của ngươi... ta không phải người?" Người cõng giếng hỏi một câu, sau đó phát ra tiếng cười thảm thiết, giống như mưa gió, dần dần lớn lên.

"Không cần nói nhảm, hôm nay gặp ta, coi như ngươi số phận đã định." Người đàn ông trung niên nheo mắt, sau đó vung tay phải, chiếc quan tài đen biến thành từ bóng tối chắn ngang màn mưa, hung hăng rơi xuống.

Ầm!

Chỉ nghe thấy một tiếng nổ vang, nơi người cõng giếng đứng, lập tức bị nghiền nát.

Người đàn ông trung niên thấy vậy, thần sắc tự nhiên, xoay người đi về phía thành Tấn Dương.

Nhưng chưa đi được mấy bước, hắn đột nhiên cảm nhận được điều gì đó, sắc mặt kinh hãi, vội vàng quay đầu nhìn lại, trong con ngươi là sự sợ hãi và tuyệt vọng vô cùng.

Một lúc sau, một bóng người bước ra khỏi rừng núi, nhìn về phía thành Tấn Dương, chính là người cõng giếng!

Trên bầu trời, mây đen di chuyển, tiến về phía thành Tấn Dương, sấm chớp rền vang, mưa như trút nước, không có dấu hiệu

dừng lại.

Quay đầu nhìn lại rừng núi, máu hòa vào nước mưa, chảy dọc theo đường núi sang hai bên.

Trên nửa người còn lại, lệnh bài khắc chữ "Tuần" chỉ còn một nửa.

.....

Ầm!

Lại một tiếng sấm nổ vang, chiếu sáng cả vùng trời đất u ám.

Tần Phong đến sân phủ đệ, thần sắc ngạc nhiên, mưa to như vậy, ba người này vậy mà vẫn đang mượn Trùng Uyên trận pháp, tôi luyện kình khí.

Điều càng khiến hắn kinh ngạc hơn là, Lam Ngưng Sương đã đến vị trí trung tâm trận pháp đặt Hắc Trạc Thạch!

Nước mưa thấm đẫm bộ y phục màu lam nhạt của nàng, khiến y phục dính sát vào cơ thể, phác họa ra dáng người tuyệt mỹ.

Tấm vải quấn ngực màu trắng đáng ghét kia, cũng lộ ra qua lớp áo màu lam, dần dần hiện rõ.

Nếu là bình thường, Tần Phong chắc chắn sẽ dừng lại để thưởng thức kỹ càng, nhưng lúc này hắn không có tâm trạng đó.

Bởi vì thông qua Song Đồng dị năng, nhìn vào bên trong cơ thể Lam Ngưng Sương, kình khí màu vàng đã có xu hướng ngưng tụ, nàng sắp đột phá rồi!

Lam Ngưng Sương nhắm mắt, lông mày hơi nhíu lại, không ngừng dẫn dắt kình khí trong cơ thể, tôi luyện ngưng tụ, chống lại áp lực do Trùng Uyên trận pháp mang đến.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, Tần Phong không rời đi, trong lòng âm thầm cổ vũ cho nàng.

Đột nhiên, cùng với một luồng khí cơ tuôn ra từ cơ thể Lam Ngưng Sương, màn mưa xung quanh nàng lập tức bị chấn động tản ra!

Lúc này, Lam Ngưng Sương đột ngột mở mắt, vung một chưởng lên trời.

Nước mưa nổ tung, hóa thành hơi nước trắng xóa, vô cùng đẹp mắt.

Đây là kình khí ngoại phóng mà chỉ có Thần Vũ Lục phẩm cảnh giới mới có thể thi triển!

Lam Ngưng Sương, người đầu tiên đột phá!

Nàng nhìn hai bàn tay của mình, thần sắc kích động, dù sao thực lực tăng lên, nàng có thể bảo vệ cô gia tốt hơn!

Ở phía bên kia, Hắc Thán Đầu và Nhị đệ cảm nhận được động tĩnh, nhanh chóng nhìn lại, trong mắt lộ ra vẻ hâm mộ.

"Chúc mừng." Ở hành lang, Tần Phong nhẹ giọng nói.

Lam Ngưng Sương nghe vậy, quay đầu nhìn lại, vui vẻ nói: "Cô gia, ta đột phá rồi!"

Quá hưng phấn, Lam Ngưng Sương đầu óc nóng lên, vậy mà chạy đến trước mặt Tần Phong, dang hai tay ôm lấy hắn.

Tần Phong ngây người, Hắc Thán Đầu và Nhị đệ trong sân cũng ngây ra.

Do y phục của Lam Ngưng Sương bị nước mưa thấm ướt, vải quấn ngực cũng có dấu hiệu sắp bung ra.

Tần Phong có thể cảm nhận rõ ràng điều này, khiến hắn không khỏi liên tưởng đến đêm tân hôn, cảnh tượng Lam Ngưng Sương cởi bỏ vải quấn ngực.

.....

Không lâu sau, Lam Ngưng Sương phản ứng lại, kêu lên một tiếng "a", vội vàng buông Tần Phong ra, sắc mặt đỏ ửng.

"Cô gia, ta..." Lam Ngưng Sương muốn nói lại thôi, vì quá xấu hổ, nàng thậm chí không dám ngẩng đầu nhìn đối phương, chỉ có thể để lại một câu "Ta đi thay quần áo", sau đó chạy trốn.

Tần Phong nhìn bóng lưng của nàng, trong lòng trực tiếp kêu tiếc.

Ta còn chưa ôm đủ, sao đã chạy rồi.

Quay người lại, chỉ thấy Hắc Thán Đầu và Nhị đệ nhìn hắn với vẻ mặt kỳ quái.

Tần Phong giật mình, hỏng rồi, cảnh tượng vừa rồi có chút khiến người ta suy nghĩ miên man.

Nhưng lúc này, ưu điểm đầu óc linh hoạt của người đọc sách được thể hiện một cách triệt để, Tần Phong nhíu mày nói: "Nhị đệ, Ngưng Sương cô nương đã thành công bước vào Lục phẩm, sao không thấy ngươi có chút tiến bộ nào, có phải ngươi lười biếng rồi không?"

"Đại ca, ta..." Nhị đệ xấu hổ cúi đầu.

Còn Hắc Thán Đầu vẫn nhìn chằm chằm.

Tần Phong quay đầu quát: "Hắc Thán Đầu, Nhị đệ gia nhập Thần Vũ đạo thống muộn hơn ngươi, nhưng cũng sắp đến Lục phẩm cảnh giới rồi, ngươi còn không mau chóng nỗ lực?!

Chẳng lẽ muốn đợi Nhị đệ ta bước vào Lục phẩm, mới bảo vệ an nguy cho ngươi sao?"

"Cái này..." Hắc Thán Đầu xấu hổ cúi đầu.

"Cố gắng lên!" Tần Phong thở dài, lắc đầu quay người rời đi như thể hận sắt không thành thép.

Nhị đệ và Hắc Thán Đầu nhìn nhau, bắt đầu phấn đấu.

Chương 130: Lời hứa trong cơn mưa giông

Màn đêm buông xuống, mưa vẫn không có dấu hiệu ngớt.

Trên bầu trời, sấm sét lóe sáng, chiếu rọi màn đêm đen kịt như ban ngày.

Tần Phong lại đến Hồ Đình, tiếng mưa rơi lộp độp trên mái hiên.

Trên mặt hồ, những gợn sóng lớn nhỏ va chạm vào nhau, cá trong hồ bơi lội, bồn chồn, như thể đang sợ hãi điều gì đó.

"Tiểu thư." Lam Ngưng Sương khẽ gọi trong Hồ Đình, vẻ mặt có chút lo lắng.

Tần Phong không hiểu, bước lên hỏi: "Sao vậy?"

Hắn liếc nhìn Liễu Kiếm Ly, sắc mặt nàng có chút tái nhợt, trông như thể không khỏe, chẳng lẽ kinh mạch được chữa trị trước đó lại có vấn đề?

"Cô gia, tiểu thư nàng..." Lam Ngưng Sương muốn giải thích.

Nhưng Liễu Kiếm Ly ngắt lời: "Ta không sao, huynh có thể bắt đầu bất cứ lúc nào."

Liễu Kiếm Ly đứng thẳng người, thần sắc như thường, nhưng Tần Phong vẫn nhận ra nàng khác với mọi ngày.

"Nếu thân thể không khỏe, chi bằng đêm nay thôi, nàng hãy nghỉ ngơi sớm." Tần Phong quan tâm nói.

"Không cần." Liễu Kiếm Ly khẽ lắc đầu, giọng điệu kiên định.

"Vậy... được rồi." Đối phương không muốn nói, Tần Phong tự nhiên cũng không tiện gặng hỏi, mỗi người ít nhiều đều có bí mật của riêng mình.

Hắn lấy ra dung dịch thuốc trong giới chỉ, đầu ngón tay, bạch tấc hình thành.

Lam Ngưng Sương đứng bên cạnh, muốn nói lại thôi, nàng nhìn lên bầu trời, chỉ thấy mây đen cuồn cuộn, liền chắp hai tay trước ngực, dường như đang cầu nguyện điều gì đó.

Tần Phong vừa muốn chải vuốt kinh mạch cho Liễu Kiếm Ly.

Trên bầu trời, lôi long gầm thét, chấn động màng nhĩ.

Tiếng sấm này thật đáng sợ... Tần Phong thầm cảm thán một câu, nhưng bỗng nhiên phát hiện mỹ nhân trước mặt run rẩy.

Tình huống này khiến hắn trợn tròn mắt.

Liễu Kiếm Ly là ai? Thiên kiêu nổi tiếng Đại Càn, Kiếm Thần tương lai, người như vậy, lại sợ sấm sét?

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Chỉ cần nàng muốn, rõ ràng một kiếm có thể chém nát sấm sét đó!

Một con lôi long chưa dứt, một tiếng sấm sét khác lại vang lên bên tai.

Liễu Kiếm Ly đặt hai tay lên đầu gối, cố gắng giữ bình tĩnh, nhưng mỗi khi tia chớp xẹt qua bầu trời đêm, sấm sét vang trời, thân thể nàng vẫn không nhịn được run lên.

Dưới ánh sáng của tia chớp, khuôn mặt tuyệt mỹ kia trở nên

trắng bệch.

Tần Phong chưa từng thấy Liễu Kiếm Ly như vậy, giống như một nữ tử bình thường, yếu đuối và bất lực, khiến hắn không khỏi đau lòng.

Hắn đưa tay nắm lấy tay phải của Liễu Kiếm Ly, cảm giác trơn nhẵn, tinh tế, như bảo ngọc, giống như ngày thành thân, dắt nàng vào Tần phủ.

Nhưng khác với trước, đêm nay bàn tay của mỹ nhân không ngừng run rẩy.

"Không sao, tiếng sấm sẽ sớm qua thôi." Tần Phong nhẹ giọng an ủi.

Vừa dứt lời, một con lôi xà lại xé toạc bầu trời đêm, tiếng nổ vang lên ngay sau đó.

Mẹ kiếp, hết lần này đến lần khác... Tần Phong thầm mắng một tiếng, nổi giận với ông trời, nếu có thể, hắn thật sự muốn một chưởng đánh nát sấm sét, xua tan mây đen.

Tiếc là, hắn không có thực lực đó...

Liễu Kiếm Ly khẽ cuộn người, vô thức dựa vào nam tử trước mặt, dường như như vậy có thể khiến nàng an tâm hơn.

Lam Ngưng Sương thấy vậy đau lòng vạn phần.

Thấy trên cao lại có tia chớp xẹt qua, Tần Phong cũng không kịp nghĩ nhiều, tiến lên ôm Liễu Kiếm Ly vào lòng, dùng tay áo che hai tai nàng.

Ầm ầm!

Ầm ầm!

Mỗi lần lôi long gầm thét, đều khiến mỹ nhân trong lòng run lên, nàng tựa đầu vào ngực Tần Phong, tìm kiếm sự che chở, trông thật đáng thương.

Tần Phong vừa nắm tay nàng, vừa nhẹ nhàng vỗ vai nàng, dịu dàng an ủi: "Không sao, có ta ở đây, không sao..."

Hoặc là lời nói có tác dụng, hoặc là cái ôm có tác dụng, thân thể mỹ nhân không còn run rẩy như trước nữa.

Nhưng nhìn ra ngoài sân, mưa to gió lớn, sấm chớp đan xen, căn bản không có ý định dừng lại.

Cứ tiếp tục như vậy, vẫn không được.

Tần Phong nhìn mỹ nhân trong lòng vẫn còn run rẩy, trong đầu không ngừng suy nghĩ, có cách nào có thể khiến nàng chuyển dời sự chú ý?

Hắn đột nhiên nhớ tới kiếp trước, khi còn nhỏ, mỗi khi ngoài trời sấm sét sợ hãi không ngủ được, mẹ luôn ở bên giường, nhẹ nhàng hát ru, dỗ dành hắn ngủ.

Nếu đã như vậy...

Tần Phong hít sâu một hơi, giọng hát êm dịu vang lên trong Hồ Đình.

Lam Ngưng Sương nghe thấy, thần sắc ngẩn ra, giai điệu này, nàng chưa từng nghe qua.

Chỉ cảm thấy êm dịu, yên tĩnh, còn có một chút u buồn nhàn nhạt.

Theo thời gian trôi qua, mỹ nhân trong lòng không còn run rẩy, ngay cả hơi thở cũng dần dần ổn định.

Có hiệu quả!

Tần Phong mừng rỡ trong lòng, tiếng hát êm đềm không ngừng.

Đêm mưa gió sấm sét, lặng lẽ trôi qua trong giai điệu êm ái.

Không biết lúc nào, Liễu Kiếm Ly nhắm mắt lại, chìm vào giấc ngủ.

Tần Phong thấy vậy, thở phào nhẹ nhõm, hắn cứ nửa quỳ nửa ngồi như vậy, chân sắp mất cảm giác.

"Đưa tiểu thư nhà muội về phòng đi." Tần Phong khẽ dặn dò, muốn rút tay phải ra, nhưng hắn kinh ngạc phát hiện, mặc dù Liễu Kiếm Ly đã ngủ, bàn tay mềm mại, trơn nhẵn kia, căn bản không có ý định buông ra, ngược lại còn nắm chặt hơn.

Thật là ngại ngùng...

Tần Phong đứng cũng không được, ngồi xổm cũng tê dại, bất đắc dĩ, hắn chỉ có thể cẩn thận ngồi lên tay vịn của xe lăn.

Lam Ngưng Sương thấy vậy, mỉm cười an ủi: "Ta đã lâu lắm rồi, không thấy tiểu thư ngủ ngon như vậy."

Nhân cơ hội này, Tần Phong cũng rốt rốt hỏi ra nghi hoặc trong lòng: "Với thực lực của tiểu thư nhà muội, tại sao lại sợ sấm sét?"

Lam Ngưng Sương nghe vậy, trong mắt xẹt qua một tia bi thương, nàng thở dài một tiếng, kể lại nguyên do -

Tứ phẩm vào tam phẩm, sẽ gặp thiên kiếp, người biết gọi là Thiên Địa bá quyền ấn chứng.

Thiên kiếp vốn là trói buộc của trời đất, để ngăn cản vạn vật trên thế giới bước vào cảnh giới cao hơn, mà thiết lập cửa ải khó khăn.

Muốn lên một tầng cao hơn, ai cũng không thể tránh khỏi.

Độ khó của thiên kiếp cũng chia mạnh yếu, tương truyền tiềm lực càng mạnh, thiên phú càng cao, độ khó của thiên kiếp gặp phải càng lớn.

Mà lôi kiếp, được xem là thiên kiếp khó vượt qua nhất.

"Nàng lúc trước gặp phải chính là lôi kiếp?" Tần Phong có suy đoán.

Lam Ngưng Sương gật đầu: "Tiểu thư thiên phú dị bẩm, tất cả mọi người đều dự đoán, nàng sẽ gặp phải lôi kiếp.

Nhưng không ngờ, tiểu thư gặp phải lại là Cửu Trọng Thiên Lôi Kiếp.

Sấm sét đó, một đạo so một đạo hung hãn, một đạo so một đạo thanh thế to lớn.

Vốn dĩ với thực lực của tiểu thư, gặp phải thiên kiếp yếu hơn một chút, mượn thiên kiếp ngưng luyện kiếm ý, là chuyện nước chảy thành sông.

Nhưng Cửu Trọng Thiên Lôi Kiếp này, lại phá vỡ kỳ vọng của tất cả mọi người.

Cũng khiến tiểu thư, rớt xuống phàm trần..."

Tần Phong nghe vậy, nhìn mỹ nhân bên cạnh, thần sắc phức tạp.

Thì ra, nàng lúc trước, lại gặp phải những chuyện này...

"Từ đó về sau, tiểu thư liền sợ sấm sét." Lam Ngưng Sương thần sắc bi thương.

Tần Phong cảm khái, nhìn mỹ nhân bên cạnh.

Nàng vừa là Liễu Kiếm Ly cao cao tại thượng mà mọi người ngưỡng mộ, cũng là thê tử của ta.

"Sau này có ta ở đây, nàng sẽ không cần phải sợ sấm sét nữa.

Bởi vì, ta sẽ luôn ở bên nàng..." Tần Phong nhẹ giọng nói, giọng điệu kiên định, đây là lời hứa của hắn.

Lam Ngưng Sương trên mặt lộ ra thần sắc vui mừng, nhưng không nói gì thêm.

Nàng nhìn tiểu thư nhà mình và cô gia, lặng lẽ lui ra khỏi Hồ Đình.

Đây là thế giới chỉ nên thuộc về hai người...

Chương 131: Bước vào Vạn Thần Cảnh, Mưa gió hóa kiếm!

Ngày hôm sau, mưa đã ngớt đi phần nào, nhưng trên bầu trời vẫn còn sấm chớp rền vang.

Cảm nhận được hơi ấm từ bàn tay phải, Liễu Kiếm Ly từ từ tỉnh lại, khẽ mở mắt. Từ sau khi thất bại khi độ kiếp, nàng chưa từng ngủ say đến thế.

Nghiêng đầu nhìn sang một bên, liền thấy Tần Phong, nhắm nghiền hai mắt, hô hấp đều đặn.

Hình như hắn đang mơ một giấc mơ đẹp, thỉnh thoảng còn nhếch mép cười, phát ra tiếng cười khẽ.

Liễu Kiếm Ly lặng lặng nhìn khuôn mặt ngủ say của hắn, hồi tưởng lại quá khứ.

Nàng là niềm tự hào của Liễu gia, khi sinh ra đã dẫn động dị tượng trời đất.

Năm bảy tuổi, nàng nhìn thấy trường kiếm của phụ thân, trong lòng vui mừng, đưa tay phải ra, thế mà lại khiến trường kiếm rung động, phát ra tiếng kiếm minh.

Cả nhà đều kinh hãi.

Đây chính là thiên sinh kiếm tâm!

Tu luyện thần võ đạo thống, nàng tinh tiến thần tốc, vì củng cố căn cơ, nàng cố ý áp chế cảnh giới, sau khi đột phá, tiến bộ vượt bậc.

Sau đó là điều mà cả thế gian đều biết, mười lăm tuổi bước vào Thất Phẩm, được đưa vào Vạn Kiếm Tông, tiếp đó nước chảy thành sông, lại là Lục Phẩm, Ngũ Phẩm!

Mà khi đạt đến Ngũ Phẩm, nàng đã lĩnh ngộ kiếm ý tầng thứ tư Tàng Khí Cảnh.

Cuộc đời nàng đơn giản, ngoài tu luyện ra chính là luyện kiếm.

Sở thích của nữ tử, son phấn, nước hoa, nàng đều không để ý.

Trong mắt nàng, kiếm đạo chính là tất cả.

Cho đến khi, độ kiếp thất bại, hạ thân bị liệt, nàng mới rơi vào hoang mang.

Không biết cuộc sống sau này phải làm sao?

Gia gia và phụ thân, khi để nàng gả đi xa, nàng không hề phản bác, cũng không để tâm, bởi vì đối với nàng mà nói, ở đâu cũng không còn gì khác biệt.

Nhưng đến đây rồi, nàng mới phát hiện, kỳ thực là có khác biệt.

Bởi vì nơi này, có thêm một người.

Nương từng nói với nàng, điều hạnh phúc nhất trong đời người con gái, chính là tìm được một người mà con thích, người đó cũng thích con.

Nàng không biết đây có phải là thích hay không, chỉ là cảm thấy, ở bên cạnh người này, trong lòng cảm thấy an tâm khó tả.....

Mưa to như trút nước, lôi xà xé rách bầu trời, lại thêm một tiếng nổ vang.

Liễu Kiếm Ly lòng thản nhiên, vết thương trong lòng nàng đã

được xoa dịu, khi sấm sét vang lên, nàng không còn nhớ đến Cửu Trọng Thiên Lôi Kiếp nữa.

Mà là tiếng hát đêm qua, mà là bóng dáng của một người.

Tần Phong khẽ nhíu mày, hình như bị tiếng sấm làm gián đoạn giấc mơ đẹp.

Liễu Kiếm Ly thấy vậy, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Giây phút này, kiếm hộp bên cạnh bắt đầu rung động, tiếng kiếm leng keng, lấy Tần phủ làm trung tâm, trong vòng ngàn trượng, nước mưa dừng lại giữa không trung!

Mà đây chỉ mới là bắt đầu!

Phạm vi bao phủ bởi cảnh tượng kỳ lạ này vẫn đang không ngừng mở rộng, cho đến khi ảnh hưởng đến toàn bộ thành Tấn Dương!

Bách tính trong thành, nhìn thấy cảnh tượng này, đều trợn mắt há hốc mồm: "Đây... rốt cuộc là chuyện gì?"

Thạch Tử Minh vừa từ thanh lâu ra, vuốt cằm như suy tư gì đó: "Đây là vực? Không, không đúng..."

Trong căn nhà đơn sơ, lão Lý uống rượu, buông một câu "thống khoái".

Trước cửa Thiính Vũ Hiên, Thương Phi Lan ánh mắt lóe lên tia kinh ngạc.

Lão già nằm trên ghế tranh, hừ một tiếng: "Vạn Thần Cảnh mười chín tuổi..."

Trong Tần phủ, đám hạ nhân nhìn cảnh tượng kỳ lạ này, chỉ trỏ bàn tán, trong mắt đều là sự kinh ngạc.

"Lão gia, trời này..." Nhị nương đưa tay chạm vào một giọt mưa, chỉ cảm thấy lành lạnh.

Tần Kiến An đứng bên cạnh, nhìn thấy cảnh tượng này, hai mắt híp lại, không nói gì thêm.

"Công... công tử, đây chẳng lẽ là?" Bên ngoài phòng khách, Vương Tự hai người kinh ngạc lên tiếng.

Nhã An im lặng, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Nơi hồ đình, Liễu Kiếm Ly vung tay trái, nước mưa chảy ngược, hội tụ trên không trung, sau đó mưa gió khắp thành lại hóa thành một thanh cự kiếm bằng nước!

Lại có lôi xà cuồn cuộn!

Thủy kiếm chém lên trời, trực tiếp đánh tan sấm sét, xua tan mây đen!

Bầu trời như bị chém thành hai nửa, giống như mở ra một cánh cửa trời.

Ánh nắng mặt trời lại chiếu xuống, chiếu lên những hạt mưa, ánh lên kim quang.

Liễu Kiếm Ly thu hồi tầm mắt, nhìn nam tử đang ngủ say bên cạnh, lông mày giãn ra, khóe miệng khẽ nhếch lên.

.....

Trong thành Tấn Dương, phủ đệ của một phú thương, cả tòa nhà rộng lớn lại yên tĩnh đến lạ thường, chỉ có ở đại sảnh, mơ hồ nghe thấy tiếng khóc thút thít.

Người gánh giếng đội nón lá ngồi ở vị trí chính giữa đại sảnh, trên những phiến đá xung quanh, đầy vết máu.

Cái giếng khô cạn phía sau hắn đã được thả xuống, dây xích khóa giếng không ngừng rung động, tiếng khóc thút thít chính là từ miệng giếng truyền ra.

"Kiếm ý tầng năm, Vạn Thần Cảnh..." Giọng nói khàn khàn vang lên.

Người gánh giếng vỗ vào dây xích trên bề mặt giếng khô, tiếng khóc thút thít trong giếng cũng dần dần lắng xuống.

.....

Trong phủ thành chủ, Diệp Lạc Đình nhìn cảnh tượng tráng lệ trên cao, há hốc mồm kinh ngạc.

Diệp Hằng vừa lúc bước ra khỏi phòng, hắn vội vàng hỏi: "Phụ thân, người xem trời kìa."

Diệp Hằng không trả lời, sắc mặt âm trầm đến đáng sợ.

.....

Tần Phong vẫn đang ngủ say, canh giữ bên cạnh Liễu Kiếm Ly suốt đêm, hắn thật sự quá mệt mỏi.

Lúc này, hắn đang mơ một giấc mơ ngại ngùng.

Mỹ nhân trong mơ như ảo như mộng, hắn khẽ hít một hơi, cánh mũi tràn ngập hương thơm mê người.

Không được, eo sắp chịu không nổi nữa rồi...

Tần Phong lẩm bẩm một câu, một tia nắng chiếu xuống, chiếu lên mặt hắn.

Hắn dụi dụi mắt, từ từ tỉnh lại, chỉ cảm thấy eo đau lưng mỏi.

"Giấc mơ này sao chân thật đến vậy?" Tần Phong đang cảm

thấy nghi hoặc, mở mắt nhìn, Liễu Kiếm Ly đang ở ngay trước mắt, dưới hàng mi dài, đôi mắt sáng đang nhìn hắn.

Hắn giật mình, vội vàng đứng dậy.

Khó trách lại cảm thấy eo đau lưng mỏi, hóa ra hắn ngủ quên trên tay vịn của xe lăn suốt đêm!

Liếc mắt nhìn ra ngoài đình, sấm sét biến mất, mưa tạnh, ánh nắng chiếu xuống, một mảnh sinh cơ bừng bừng.

Mặt trời đã lên cao như vậy rồi? Ta vậy mà ngủ lâu như vậy...

Đấm đấm eo, trong lòng Tần Phong không khỏi cảm khái, thân thể của người đọc sách quả nhiên vẫn là quá yếu ớt...

Cảm nhận được ánh mắt của mỹ nhân, hắn cười gượng gạo.

Dáng vẻ này của ta, nàng ấy có khi nào sẽ cảm thấy ta thân thể hư nhược không...

Lập tức cũng mặc kệ eo đau, vội vàng ưỡn thẳng lưng, giả vờ như không có chuyện gì xảy ra.

"Mưa đêm qua thật lớn." Tần Phong tùy ý tìm đề tài.

"Ừm." Mỹ nhân khẽ đáp lại một tiếng.

Tệ rồi, eo lại bắt đầu đau, phải nghĩ cách rời khỏi đây... Sắc mặt Tần Phong khó coi, sau đó nghĩ ra một kế: "Nàng có đói bụng không, ta đi nấu cho nàng bát mì?"

"Được." Liễu Kiếm Ly khẽ gật đầu.

Tần Phong nghe vậy như được đại xá, khom lưng, chạy trốn cũng như đi.

Vừa lúc ở góc hành lang, gặp phải Lam Ngưng Sương đi tới,

nàng thấy hắn khom lưng tò mò hỏi: "Cô gia, người..."

"Ta không sao, nàng ngàn vạn lần đừng hiểu lầm." Tần Phong xua tay, khó khăn đứng thẳng người, chậm rãi rời đi.

Lam Ngưng Sương không hiểu, lắc đầu trở lại hồ đình, vui mừng nói: "Tiểu thư, chúc mừng người lĩnh ngộ kiếm ý tầng năm Vạn Thần Cảnh."

Động tĩnh lớn như vậy, nàng cũng là người luyện kiếm tự nhiên đoán được nguyên do.

Nhưng lúc đó thấy tiểu thư và cô gia ở trong hồ đình hình ảnh ấm áp, nàng liền không đến quấy rầy.

"Bất quá, tiểu thư, trước kia người cách Vạn Thần Cảnh luôn kém một bước, bất đắc dĩ, mới lựa chọn mượn thiên kiếp để lĩnh ngộ kiếm ý tầng thứ năm.

Nhưng tại sao bây giờ, lại đột nhiên đột phá?"

"Ta cũng không biết nguyên do trong đó." Liễu Kiếm Ly lắc đầu, môi hồng khẽ mở.

Lúc đó, nàng chỉ là không muốn mưa gió sấm sét quấy rầy giấc mơ của người nào đó, ý niệm vừa sinh ra, tâm ý thông suốt.

Trở ngại Vạn Thần Cảnh kiếm ý tầng thứ năm kia, lại trong nháy mắt tự nhiên mà nhiên bị phá vỡ.

Tuy không hiểu vì sao lại như vậy, nhưng cảm giác này, cũng không tệ lắm...

Liễu Kiếm Ly khẽ mỉm cười, một thoáng phương hoa, đất trời như mất màu.

Chương 132: Bài vị chưa khắc tên

Ăn xong bữa trưa, Tần Phong dẫn Lam Ngưng Sương rời khỏi Tần phủ.

Nàng đã đột phá đến Thần Vũ lục phẩm tụ lực cảnh, không cần phải ở trong Trùng Uyên trận pháp tu luyện nữa.

"Cô gia, chúng ta đi đâu?", Lam Ngưng Sương hỏi.

Tần Phong cúi đầu trầm ngâm.

Bảo Y Đường tạm thời chưa đi, tuy rằng chữa bệnh cho người bệnh có thể thu được văn khí, nhưng chữa trị đa phần là những chứng bệnh thông thường, văn khí thu được cũng có hạn.

Vọng Nguyệt Cư đã lâu không đến, hôm nay phải đi một chuyến, tìm Bành chưởng quầy lấy lợi nhuận của tửu lâu gần đây.

Còn Thính Vũ Hiên...

"Trước tiên đến Thính Vũ Hiên đi", Tần Phong lên tiếng.

Một ngày không gặp Thương cô nương, như cách ba thu, rất là nhớ nhung.

Đi trên đường phố, tiếng rao hàng của các quầy hàng hai bên đường không dứt, hôm qua trời mưa to, rất nhiều người chưa mở hàng, khó khăn lắm trời mới quang đãng, tự nhiên phải nhanh chóng ra ngoài bày hàng.

Tần Phong tùy ý đánh giá xung quanh, vô tình va chạm vai với

một người đàn ông.

Cũng không biết là đối phương không chú ý, hay là chính hắn không cẩn thận.

Hai người va vào vai nhau.

Tần Phong chỉ nghĩ là mình không nhìn đường dẫn đến, vừa định xin lỗi, nhưng người đàn ông mặc áo vải thô, vẻ mặt đờ đẫn kia, lại chẳng quay đầu lại mà cứ thế bỏ đi.

"Cô gia, không sao chứ?", Lam Ngưng Sương quan tâm hỏi.

Tần Phong nhìn bóng lưng người đàn ông lắc đầu, hắn xoa xoa vai mình, cảm thấy hơi đau, giống như va vào tấm sắt.

Chẳng lẽ là tu luyện Thần Vũ đạo thống, nếu không thì thân thể sao lại cứng cáp như vậy?

Hắn cũng không suy nghĩ nhiều, tiếp tục đi về phía trước.

Mà trong Tấn Dương thành, những người đàn ông như vậy không chỉ một người, bọn họ đều có vẻ mặt đờ đẫn, đi đường không nhìn người.

Đến những con hẻm vắng người, những người này liền dung nhập vào lòng đất, biến mất một cách khó hiểu.

...

Đến bên ngoài Thính Vũ Hiên, lại gặp được một người không ngờ tới.

Lão Lý chống gậy đang trò chuyện với lão già kia.

Kỳ lạ là, tuy rằng khoảng cách không xa, lại chỉ có thể nhìn thấy miệng bọn họ động đậy, không thể nghe thấy bọn họ đang nói gì.

Tần Phong đi đến gần, chào hỏi: "Lý tiền bối."

Lão Lý liếc mắt nhìn Tần Phong, khẽ gật đầu, sau đó liền cáo biệt lão già.

Chỉ là lúc đi, ông ta còn để lại một câu: "Hương vị lẩu không tệ."

Tần Phong đầu tiên là sững ra, sau đó hiểu ra, Lý tiền bối trong khoảng thời gian này quả thực có đến Vọng Nguyệt Cư.

"Sao? Biết chào hỏi lão già đó, lại không biết chào hỏi ta?",Bách Lý lão giả nằm trên ghế mây hừ lạnh một tiếng.

Ặc, lão già này...

Tần Phong thầm mắng một câu, trên mặt vẫn cung kính nói một câu: "Tiền bối."

Nào ngờ, sau khi chào hỏi xong, lão già này lại căn bản không để ý, ngược lại quay đầu nhìn về phía Lam Ngưng Sương nói một câu: "Tuổi còn trẻ như vậy, đã bước vào Thần Vũ lục phẩm cảnh giới, cũng coi như không tệ."

Lời này vừa ra, Tần Phong lộ ra vẻ kinh ngạc.

Lam Ngưng Sương cách đây không lâu mới bước vào lục phẩm cảnh giới, lão già này làm sao có thể liếc mắt một cái liền nhìn ra?

Nói chung, muốn nhìn thấu phẩm giai tu vi của người khác, trừ phi là có thủ đoạn đặc biệt gì đó, hoặc là thực lực vượt xa đối phương.

Vậy lão già này sẽ thuộc trường hợp nào?

Thực tế cho đến bây giờ, Tần Phong đối với thân phận thật sự của lão giả vẫn rất tò mò.

Mà hắn cũng luôn muốn mượn lời lão già, xác nhận thân phận của lão Lý, hỏi thăm về chuyện trận chiến Trấn Linh Quan.

Dù sao lão già này tuy rằng miệng lưỡi độc địa, nhưng quả thực kiến thức uyên bác.

"Bách Lý tiền bối, ngài có biết thân phận của Lý tiền bối không?", Tần Phong nhẹ giọng thăm dò.

"Trong lòng ngươi đã sớm có suy đoán, hà tất phải hỏi?", lão giả liếc mắt một cái, lần này lại không giấu diếm.

Lão già đều nói như vậy, xem ra Lý tiền bối quả nhiên là tướng sĩ sống sót trong trận chiến Trấn Linh Quan... Tần Phong nghĩ như vậy.

"Nhưng ta vẫn luôn có một nghi vấn, tướng sĩ Đại Càn cơ bản là tu luyện Thần Vũ đạo thống, vì sao Lý tiền bối lại tu luyện Bách Quỷ đạo thống?

Hơn nữa phẩm giai của ông ấy, cũng không thấp...", Tần Phong mở miệng hỏi.

Trong các loại đạo thống, Thần Vũ tuy không thần dị, nhưng nếu như cùng là tình huống phẩm giai thấp, chiến lực của võ phu là xứng đáng đứng đầu.

Cho nên, Đại Càn bồi dưỡng tướng sĩ, có một quy định bất thành văn, đó chính là tu luyện Thần Vũ đạo thống!

Dù sao tướng sĩ trong quân đội số lượng đông đảo, muốn toàn bộ tu luyện đến phẩm giai cao quả thực là người si nói mộng, cho nên, bồi dưỡng võ phu là có tính kinh tế cao nhất, bước vào cửu phẩm là có thể hóa thành chiến lực!

Bách Lý lão giả nheo mắt lại, rơi vào trầm mặc.

Ngay khi Tần Phong cho rằng, vấn đề này lại không có câu trả lời, lão giả lại chậm rãi mở miệng: "Ai nói ông ta không tu luyện Thần Vũ đạo thống?"

Lời này vừa ra, Tần Phong ngây người, Lam Ngưng Sương cũng lộ ra vẻ nghi hoặc.

Thủ đoạn câu hồn lúc trước, năng lực thống ngự âm linh, võ phu không thể làm được những điều này, chỉ có Bách Quỷ đạo giả mới có thể làm được.

Nhưng tại sao lão giả lại nói Lý tiền bối tu luyện là Thần Vũ đạo thống?

Chờ đã, chẳng lẽ Lý tiền bối là Thần Vũ và Bách Quỷ song tu?

Ý nghĩ này vừa lóe lên, liền bị Tần Phong phủ định.

Pháp môn tu luyện của các loại đạo thống căn bản khác nhau, một người không thể vừa tu luyện kình khí, vừa hấp thu âm khí, đây là lẽ thường.

Trong mắt lão giả lóe lên một tia bi thương, bổ sung: "Ông ta chẳng qua là tán đi toàn thân kình khí, trọng tu Bách Quỷ đạo thống."

"Cái gì?", Tần Phong hai người đồng thời kinh ngạc lên tiếng.

Đau khổ phải chịu đựng khi trọng tu đạo thống, tuyệt đối không phải người thường có thể tưởng tượng, điểm này đặc biệt đối với võ phu mà nói.

Tu luyện của võ phu là đem huyết khí hóa thành kình khí, sau đó không ngừng tôi luyện thân thể.

Nếu muốn tán đi võ phu tu vi, cần phải trải qua đau khổ như liệt hỏa thiêu đốt thân thể, ngàn đao vạn剮.

Thử hỏi, loại đau khổ này ai có thể chịu đựng?

"Lý tiền bối, vì sao phải làm như vậy?", Lam Ngưng Sương không hiểu hỏi.

Tần Phong nghĩ đến một khả năng, trong mắt cũng lóe lên bi thương.

Hắn hít sâu một hơi, bình phục lại cảm xúc: "Bách Quỷ có thể biện quỷ thức hồn, giao tiếp với âm linh, có lẽ... Lý tiền bối ông ấy, sở dĩ tán tận tu vi, chuyển tu Bách Quỷ đạo thống, chỉ là vì muốn cùng tướng sĩ đã khuất, gặp lại một lần."

Lam Ngưng Sương nghe vậy hai mắt mở to.

Lão nhân trên ghế mây nhắm mắt lại, lắc lư ghế mây, rơi vào trầm mặc.

Tần Phong nghĩ đến căn nhà đơn sơ kia, nghĩ đến bóng dáng Lý tiền bối một mình, chiến hữu ngày xưa đều đã rời bỏ ông ta, có lẽ sống đối với ông ta mà nói, vốn chính là một loại dày vò.

Ngay khi Tần Phong bi thương, lão giả đột nhiên mắng một câu: "Ngươi còn ngẩn người ra đó làm gì? Sách bên trong đều xem hết rồi?

Mấy ngày nay không đến, còn không biết phải tranh thủ thời gian?"

"Ta...", Tần Phong sững ra.

"Cút nhanh, cút nhanh, đừng ở đây chắn mắt ta.", lão giả phẩy tay đuổi đi.

Lão già này, thật sự là khó hiểu!

Nắm đấm phải dưới ống tay áo vô thức nắm chặt, Tần Phong cố nén xúc động muốn đấm đối phương một quyền, phẫn uất bước

vào trong Thính Vũ Hiên.

...

Một bên khác, lão Lý trở lại căn nhà đơn sơ.

Ly rượu trên bàn trong sân đã rót đầy rượu, ông ta đi đến gần nâng ly rượu lên, uống một nửa, lại đổ một nửa.

Gậy gõ gõ xuống đất, hầm rượu lần nữa mở ra.

Đi xuống theo cầu thang, số lượng chum rượu lại tăng thêm, số lượng bài vị lại không thay đổi.

Ông ta nhẹ nhàng vuốt ve đài đá bày bài vị, ngón tay không dính bụi trần.

"Lão huynh đệ...", lão Lý mím môi, đánh giá bài vị xung quanh, đỏ hoe mắt.

Ông ta chậm rãi đi đến chỗ sâu nhất trong hầm rượu, nhìn một tấm bài vị trong đó, bàn tay lướt qua bề mặt của nó.

Bài vị này khác với những bài vị khác, phía trên còn chưa khắc tên...

Chương 133: Thần Công Phường

Gần xế chiều, Tần Phong bước ra khỏi Thính Vũ Hiên.

Điều khiến hắn khá thất vọng là Thương cô nương không có ở Thính Vũ Hiên, cũng không biết đã đi đâu.

Hắn thở dài một hơi, dẫn Lam Ngưng Sương đến Vọng Nguyệt Cư.

Việc buôn bán của Vọng Nguyệt Cư vẫn rất thịnh vượng, khách chật kín đã trở thành chuyện thường ngày.

Bành chưởng quầy ngồi ở quầy, kiểm kê sổ sách và rượu. Vừa nhìn thấy Tần Phong, ông ta liền cung kính tiến lên cười脸相迎, trong lòng vô cùng kính nể vị đại thiếu gia nhà họ Tần này.

Ba người đến phòng thu chi, Bành chưởng quầy báo cáo tỉ mỉ tình hình lợi nhuận của các tửu lâu trong thành những ngày qua, thời gian trôi qua thật nhanh.

"Cũng sắp đến giờ ăn tối rồi, chúng ta cứ ăn tạm ở đây nhé." Tần Phong nghe xong báo cáo liền hỏi Lam Ngưng Sương.

"Tất cả đều nghe theo cô gia."

Bành chưởng quầy nghe vậy liền hỏi: "Đại thiếu gia, có cần ta dọn chỗ ở tầng ba cho ngài không?"

Tần Phong suy nghĩ một chút rồi lắc đầu: "Không cần, cứ ăn ở tầng một đi."

Hắn thích bầu không khí náo nhiệt, vừa ăn cơm vừa nghe bá tánh xung quanh ba hoa khoác lác đủ chuyện trên trời dưới biển cũng là một điều thú vị.

"Vâng, ta đi sắp xếp ngay." Bành chưởng quầy cúi người lui ra.

Không lâu sau, Bành chưởng quầy đã dọn ra một chỗ trống cạnh cửa sổ ở tầng một cho hai người Tần Phong.

Tầng một có diện tích lớn nhất, số lượng người nhiều nhất, tự nhiên là rất náo nhiệt.

Bên trong không thiếu những tráng hán phu xe đi theo thương nhân rong ruổi khắp nơi, kiến thức rộng rãi, biết rất nhiều tin tức ngầm.

Có người nói về sự phồn hoa của Thiên Thành.

Có người nói về việc vị đại nhân nào đó của Trảm Yêu ti lại đi đâu, chém giết yêu ma quỷ quái hùng mạnh.

Có người nói về những chuyện kỳ quái gặp phải ở những ngôi làng hẻo lánh trên núi.

Tần Phong vừa uống rượu vừa lén nghe những lời này, cảm thấy thoải mái tự tại.

Đúng lúc này, một giọng nói truyền vào tai hắn, thu hút sự chú ý của hắn.

"Lần này, đội của các ngươi đã sửa chữa bao nhiêu chỗ hư hỏng ở Tề Nguyên thành?

A, ta tự báo cáo trước, đội của chúng ta không nhiều.

Cũng chỉ sửa chữa hai mươi ba con đường, bốn mươi ba ngôi nhà, mười bảy tòa lầu các mà thôi." Giọng điệu không giấu nổi sự dương dương tự đắc của người nói.

Tề Nguyên thành?

Tần Phong nhướng mày, nhìn theo tiếng nói, chỉ thấy cách một dãy bàn, có ba bàn, rõ ràng là một nhóm người.

Liếc mắt nhìn sơ qua, ước chừng có gần hai mươi người.

Những người này mặc trang phục giống nhau, áo màu đỏ nhạt, ngực áo mở rộng, để lộ hai cánh tay khỏe khoắn.

Mà trên ngực áo đều thêu một hoa văn, đó là một ngọn lửa.

Tần Phong há hốc mồm, hắn nhận ra biểu tượng này, là Thần Công Phường của đế đô Phụng Thiên thành!

Còn nhớ khi nguyên chủ còn nhỏ, lão cha đã mời người của Thần Công Phường đến sửa sang sân vườn của tổ trạch, trên người những người đó cũng có biểu tượng này!

"Là đám người cuồng việc..." Tần Phong co rúm khóe miệng, thầm nghĩ trong lòng.

Một nam tử da ngăm đen, dáng người rõ ràng cường tráng hơn những người khác cười khẩy nói: "Công Lương, ta vốn tưởng ngươi chỉ khiêm tốn thôi, không ngờ thật sự không nhiều."

Công Lương, người có dáng vẻ tuấn tú, thân hình gầy gò, trên đầu buộc một dải băng màu đỏ rực, nghe vậy liền hừ lạnh một tiếng nói: "Hỏa Viện, nghe ý của ngươi là, đội của các ngươi sửa chữa rất nhiều chỗ?"

Hỏa Viện lắc lắc ly rượu trong tay, giả vờ bâng quơ nói: "Cũng chỉ hơn đội của các ngươi bốn con đường, hai ngôi nhà, ba tòa lầu các mà thôi.

Không tính là nhiều!

Nếu không phải thấy anh em mệt mỏi, mấy ngày làm việc, ở

giữa nghỉ ngơi ba canh giờ.

Có lẽ lần này đi Tề Nguyên thành, cũng chẳng còn việc gì cho đội của các ngươi làm."

Mấy ngày liền chỉ nghỉ ngơi ba canh giờ, người làm công nghe xong đau lòng, ông chủ nghe xong cảm động rơi lệ... Tần Phong co rúm khóe miệng.

Công Lương nghe vậy, không những không tức giận, ngược lại còn cười thành tiếng: "Thì ra là vậy, đáng tiếc đội của chúng ta không có phúc khí như các ngươi.

Ngoài việc sửa chữa những chỗ hư hỏng trong thành, chúng ta còn tiện thể tái cấu trúc kết giới hộ thành của Tề Nguyên thành, mấy ngày liền, anh em cũng chỉ tranh thủ chợp mắt một canh giờ."

Lời này vừa nói ra, mấy người đi theo Công Lương đều lộ ra ánh mắt khiêu khích, vẻ mặt tự đắc.

Một canh giờ... Tần Phong há hốc mồm, quả nhiên trên đời này, không có ai cuồng việc nhất, chỉ có người cuồng việc hơn.

Sắc mặt Hỏa Viện có chút khó coi, hắn nghiến răng nghiến lợi nói: "Khó trách có một khoảng thời gian không thấy các ngươi đâu, thì ra là lén nhận nhiệm vụ sửa chữa kết giới hộ thành."

Dừng một chút, hắn cười lạnh một tiếng: "Hừ, nhưng chúng ta cũng không rảnh rỗi, nhân lúc các ngươi không có ở đó, chúng ta đã trùng tu Tề Nguyên hà, còn tân trang lại Trấn Long tháp trong thành.

Châu đại nhân, ti chính của Trảm Yêu ti, còn hết lời khen ngợi chúng ta."

Lời nói vừa dứt, đám người đi theo Hỏa Viện ưỡn ngực, dương dương tự đắc.

"Ngươi! Thật hèn hạ..." Công Lương khạc nhổ.

"Lẫn nhau cả thôi." Hỏa Viện hừ một tiếng.

Hai bên người ngựa nhìn nhau bằng ánh mắt lạnh lùng, tựa như hai đội quân sắp giao chiến trên chiến trường, sát khí đằng đằng.

Tuy nhiên, một lát sau, hai người này lại đồng thời cười thành tiếng.

"Công Lương huynh, không cần phải vậy, khó có được ở Tấn Dương thành này có món ngon như vậy, ngươi ta lại tranh giành những thứ này, chẳng phải là mất ngon sao."

"Hỏa Viện huynh nói đúng, cho dù ở Phụng Thiên thành, ta cũng chưa từng nếm qua món ngon như vậy, hơn nữa rượu ở đây cũng là nhất tuyệt.

Nào, ta kính ngươi một ly!"

Hai bên người ngựa, đồng loạt giơ ly rượu lên, ngửa đầu uống cạn.

"Ăn thức ăn, ăn thức ăn." Hỏa Viện và Công Lương đồng thời lên tiếng, người bên dưới bắt đầu ra sức gắp thức ăn, tốc độ ăn cơm đó quả thực khiến người ta nhìn mà hít khói.

Động tĩnh của đám người này quá lớn, tự nhiên thu hút ánh mắt của những người xung quanh.

Bá tánh buông bát đũa xuống, nhìn bọn họ với vẻ mặt kỳ quái.

Lam Ngưng Sương dù sao cũng xuất thân từ nhà họ Liễu ở Phụng Thiên thành, đã sớm nghe nói về danh tiếng của mọi người trong Thần Công Phường, đối với điều này cũng không cảm thấy lạ.

Ăn nhanh như vậy, vội vã đầu thai sao... Tần Phong nhìn đám người này, thầm nhủ trong lòng.

Hỏa Viện và Công Lương ăn như hổ đói, ai cũng không muốn chậm hơn đối phương.

Nghẹn thì uống một ngụm rượu, nuốt xuống, sau đó lại tiếp tục động đũa.

"Hỏa (Công) huynh, lần này các ngươi đến Tề Nguyên thành làm nhiệm vụ gì?" Hai người đồng thanh, hai mắt híp lại.

"Sửa chữa những nơi bị bách quỷ phá hoại lần trước." Lại đồng thời nói ra.

"Không còn gì khác?" Hai người trừng mắt nhìn nhau, tần suất nói chuyện lại nhất trí như vậy.

"Hừ." Ai cũng không tin đối phương.

Đám người Thần Công Phường này làm việc chân tay, thức ăn gọi nhiều hơn bá tánh khác rất nhiều, nhưng cho dù như vậy, với tốc độ ăn như gió cuốn mây bay của bọn họ, thức ăn trên ba bàn rất nhanh đã hết sạch.

"Tiểu nhị, tính tiền!"

Hỏa Viện và Công Lương đồng thời vỗ xuống một thỏi bạc vụn, hai nhóm người hùng hổ rời khỏi Vọng Nguyệt Cư.

Cho đến khi mọi người nhìn bọn họ đi xa, sững sờ một lúc sau, tầng một mới khôi phục lại sự náo nhiệt như trước.

Tần Phong bưng ly rượu lên, trong lòng hiếu kỳ.

"Tại sao người của Thần Công Phường lại đến Tấn Dương thành? Chẳng lẽ thật sự là để sửa chữa những nơi bị phá hủy trong đêm bách quỷ dạ hành lần trước?"

"Không, không đúng, một nơi nhỏ bé như Tấn Dương thành, căn bản không có tài lực đó để mời bọn họ."

Phải biết rằng, thù lao của người của Thần Công Phường không hề thấp, dù sao trình độ đó cũng ở đó.

Hơn nữa mỗi người bọn họ đều thích mày mò một số thứ mới lạ, lúc rảnh rỗi nghiên cứu chế tác bảo khí, chi phí cần thiết không hề thấp.

Vì vậy, những người này, về cơ bản chỉ nhận những công việc lớn.

Tần Phong nhìn về hướng đám người Thần Công Phường rời đi, chìm vào suy tư.

Chương 134: Khi nào các con động phòng?

Ba ngày sau, bầu trời thành Tấn Dương lại âm u.

Trong ba ngày này, Hắc Thán Đầu và nhị đệ lần lượt bước vào cảnh giới Thần Vũ lục phẩm.

Đồng thời, theo sự thành thạo trong y thuật của Tần Phong, kinh mạch bị tổn thương trong cơ thể Liễu Kiếm Ly cũng được phục hồi ngày càng nhanh.

Ban đầu, hắn dự tính cần mười ngày, nhưng xem ra, chỉ cần chữa trị thêm ba lần nữa là có thể phục hồi hoàn toàn kinh mạch bị tổn thương trong cơ thể Liễu Kiếm Ly.

Hơn nữa, không biết có phải ảo giác của hắn hay không, kể từ đêm mưa gió hôm đó, Liễu Kiếm Ly tuy bề ngoài đối xử với hắn như trước, nhưng quan hệ của hai người dường như thân thiết hơn.

Liên tiếp những chuyện tốt đẹp, Tần Phong đáng lẽ phải vui mừng mới đúng, nhưng không hiểu sao, trong lòng hắn luôn có chút bất an khó tả.

Nhìn bầu trời đầy mây đen cuồn cuộn, hắn nhíu mày: "Lại sắp mưa rồi? Hy vọng đừng có sấm sét."

.....

Lộp bộp!

Lộp bộp!

Tiếng mưa rơi trên lá cây không ngừng.

Trong rừng, một nam một nữ đang đi tới.

Nam tử dáng người cường tráng, mặc quần kiếm rộng màu đen, khoác áo choàng đỏ, phần ngực và cánh tay bên phải lộ ra, trên vai phải có một vết sẹo kéo dài từ ngực đến lưng, trông rất đáng sợ.

Tóc hắn hơi đỏ, được búi gọn ra sau, tay trái xách một thanh đao dài màu bạc trắng, dài khoảng sáu thước, đặt trên vai trái, chuôi đao còn treo một bầu rượu màu đỏ.

Bên cạnh hắn là một nữ tử, hai mắt nhắm nghiền, dáng vẻ oai hùng, tú lệ tuyệt trần.

Tóc ngắn, dài đến tận mang tai.

Nàng mặc một chiếc váy dài màu xanh lam, vạt váy không giống như những nữ tử bình thường, ngược lại được xẻ một đường rất lớn, mỗi bước đi, đôi chân thon dài khỏe khoắn trắng nõn lại lộ ra, sáng bóng như bạch mãng xà.

Phần cánh tay trên của nàng không có ống tay áo, để lộ hai cánh tay trắng nõn như ngọc, eo quấn chặt đai lưng đen, tôn lên vòng eo thon gọn.

Hai bên hông nàng đeo mỗi bên một thanh kiếm mỏng dài khoảng hai thước, rộng hai ngón tay, chuôi kiếm có vân tím chuyển động, nhìn là biết không phải vật phàm.

Hai người đi trong mưa, nhưng trên người không hề bị ướt.

Nước mưa rơi xuống, cách cơ thể họ một tấc thì bị một lực lượng vô hình nào đó cản lại.

Bỗng nhiên, một con nai từ trong rừng lao ra, nhảy lên đường

núi, cách hai người chưa đầy một thước.

Nếu có lão thợ săn nhìn thấy, chắc chắn sẽ vô cùng kinh ngạc, nai trong rừng nổi tiếng là sợ người, đừng nói là một thước, dù cách mười thước, chúng cũng sẽ bỏ chạy thục mạng.

Thế nhưng con nai này lại như không hề nhìn thấy hai người, vẫn gặm cỏ bên đường núi.

Cho dù hai người đi ngang qua nó, nó cũng không hề hay biết.

Rắc!

Có vật cứng bị giẫm lên.

Nam tử tóc đỏ cúi đầu nhìn, đó là nửa miếng lệnh bài, trên đó khắc chữ, mơ hồ có thể nhìn ra là chữ "Tuần".

"Tên Tuần Sát Sứ xui xẻo nào đã chết ở đây." Nam tử trầm giọng nói, giọng nói như chuông lớn.

Nữ tử tóc ngắn ngẩng đầu lên, vẫn không hề mở mắt, nàng cảm nhận xung quanh, bỗng nhiên lướt người đến bên cạnh một bụi cây.

Ngồi xổm xuống, chân phải trắng nõn lộ ra hoàn toàn, khi đứng dậy, trong tay nàng đã có thêm một mảnh vải bị xé rách nát, trên đó vẫn còn vết máu chưa bị nước mưa cuốn trôi.

"Thi thể có lẽ đã bị yêu thú trong rừng gặm sạch, khí tức còn sót lại rất yếu ớt, nhưng có thể khẳng định, kẻ địch rất mạnh." Nữ tử thản nhiên nói, giọng nói trong trẻo.

"Có thể trở thành Tuần Sát Sứ, thực lực ít nhất cũng phải ở Hồng Liên nhị tinh trở lên, mà ở đây lại không có dấu vết đánh nhau rõ ràng..."

Nam tử nhanh chóng đưa ra kết luận: "Thắng bại chỉ trong

gang tấc, kẻ địch có thể nhanh chóng giết chết Tuần Sát Sứ trong thời gian ngắn, tự nhiên sẽ không yếu."

Mặc dù biết rõ là cường địch, nhưng trong giọng nói của hắn không hề có sự lo lắng hay sợ hãi.

Một lát sau, nam tử xoa trán, khóe miệng nhếch lên: "Lần trước, tai họa yêu ma xâm nhập thành Tề Nguyên, ta đang ở cách đó sáu ngàn dặm chém giết Quỷ Vương thất chuyển, không kịp tham gia.

Nghe nói lần đó xuất hiện vài cường địch, ngay cả Thương Tiên ra tay cũng không thể giữ chân được đối phương.

Hy vọng lần này, ta cũng có thể gặp được vài kẻ địch như vậy, để ta giết cho thỏa thích."

Nữ tử nghe vậy, mặt không chút cảm xúc, thản nhiên nói: "Đừng khinh địch."

"Sư tử vồ thỏ, cũng dùng toàn lực, đạo lý này ta tự nhiên hiểu." Nam tử nhướng mày nói.

Hắn cất nửa miếng Tuần Sát Lệnh vào trong ngực, cùng nữ tử tiến về thành Tấn Dương.

Trong Trảm Yêu Ti, từ trước đến nay có một quy định bất thành văn, nếu như ra ngoài, gặp đồng liêu đã chết, cần mang theo di vật của người đó.

Hoặc là thay người đó báo thù, hoặc là đưa hồn người đó về cố hương.

Mà nhìn dáng vẻ của nam tử, rõ ràng là đã chọn cách thứ nhất.

.....

Đúng lúc giờ cơm trưa, Tần Phong cùng gia đình dùng bữa ở

đại sảnh.

Nhị đệ đã bước vào cảnh giới Thần Vũ lục phẩm, mặc dù đã qua hai ngày, mọi người trong nhà vẫn rất vui mừng.

Tần Phong vừa ăn cơm, vừa nhìn dáng vẻ vui vẻ hòa thuận của mọi người, chỉ cảm thấy vô cùng ấm áp.

Thế nhưng câu chuyện cứ thế mà chuyển sang hắn.

Nhị nương bỗng nhiên hỏi: "Đúng rồi, Phong nhi, vết thương trên người Liễu gia tiểu thư thế nào rồi, có chữa khỏi được không?"

Lão gia và nhị đệ nghe vậy, cũng dừng bát đũa, đồng loạt nhìn sang.

Tần Phong nuốt thức ăn trong miệng, trả lời: "Không có vấn đề gì lớn, chỉ là kinh mạch cần phục hồi tương đối nhiều, cần phải chữa trị thêm vài lần nữa."

Nhị nương mỉm cười: "Vậy thì tốt, vậy thì tốt, tiểu thư đó cũng là người đáng thương, không thể cả đời ngồi xe lăn được."

"Yên tâm đi, nhị nương, sau khi kinh mạch được phục hồi hoàn toàn, nàng ấy sẽ có thể đứng dậy được." Tần Phong mỉm cười, gắp một miếng cơm, nhai kỹ.

"Vậy sau khi nàng ấy khỏe lại, hai con có thể động phòng rồi chứ?

Ta còn muốn nhân lúc mình còn trẻ, bế cháu một cái đây." Nhị nương hai mắt sáng rực.

Khụ khụ!

Vì quá kinh ngạc, Tần Phong bị sặc, hắn vội vàng lấy một bát canh trên bàn, uống một hơi, lúc này mới thông khí.

Đúng lúc hắn nhìn vẻ mặt mong đợi của nhị nương, không biết nên trả lời thế nào, lão gia liền lên tiếng giải vây: "Kiếm Ly tiểu thư, một lòng cầu kiếm đạo, có lẽ tạm thời chưa nghĩ đến chuyện nam nữ, phu nhân gấp gáp làm gì."

Nhị nương nhíu mày, quát: "Sao lại là ta gấp gáp? Phong nhi cũng không còn nhỏ nữa, tuổi của Kiếm Ly cũng vừa vặn.

Năm đó lúc ta sinh An nhi, còn chưa lớn bằng Kiếm Ly tiểu thư đâu."

"Sao có thể giống nhau được." Tần Kiến An vẻ mặt bất đắc dĩ.

"Ý con là gì? Sao lại không giống nhau? Con nói rõ ràng cho ta nghe." Nhị nương chau mày, sắp nổi giận.

"Phu nhân, con không có ý đó."

"Vậy con có ý gì?!"

Nhị đệ vừa ăn cơm, vừa xem náo nhiệt.

Tần Phong ban đầu cũng muốn xem náo nhiệt, nhưng lão gia dù sao cũng vừa mới nói đỡ cho hắn.

Vì vậy liền lên tiếng an ủi: "Nhị nương, Kiếm Ly nàng ấy trước đây gặp phải chuyện như vậy, cho dù vết thương đã được chữa khỏi, trong lòng chắc chắn vẫn còn khúc mắc, không thể nóng vội."

Ừm, không thể nóng vội, âm đầu tiên và âm thứ tư đều giống nhau... Tần Phong thầm bổ sung một câu trong lòng.

"Cái này... cũng có lý." Nhị nương khẽ gật đầu, trừng mắt nhìn lão gia, cũng không truy cứu chuyện này nữa.

Tần Phong thấy vậy, rốt cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm.

Thế nhưng đúng lúc hắn chuẩn bị động đũa lần nữa, nhị

nương lại buông bát đũa xuống, hỏi: "Đúng rồi, nếu là Ngưng Sương tiểu thư thì sao?"

"..."

Chương 135: Vị khách không mời?

Lam Ngưng Sương là kiếm thị thân cận của Liễu Kiếm Ly, người nhà đều biết, mà người như vậy, thường có thể trở thành thông phòng nha hoàn.

Lúc trước, Liễu gia gả Liễu Kiếm Ly đến đây, để Lam Ngưng Sương đi theo, e rằng cũng có ý này trong đó.

“Lam cô nương ta thấy rất tốt, tính tình cũng tốt, chỉ là..... chỉ là chỗ đó nhỏ một chút, sau này sinh con, có thể sữa không đủ, nhưng mà đây cũng không phải chuyện gì lớn.” Nhị nương ra hiệu một bộ phận nào đó, thần sắc có chút tiếc nuối.

Không, Nhị nương, người căn bản không biết người đã xem nhẹ một tuyển thủ cấp bậc nào, người và nàng không cùng một đẳng cấp.....

Hạt gạo sao dám sánh với ánh trăng rằm.

Cũng không biết vì sao, trong đầu Tần Phong bỗng nhiên nghĩ đến câu này.

Nhưng những điều này đều không quan trọng.

“Tuy ta đối với loại đề tài này cũng rất hứng thú, nhưng nếu ta trở thành người trong cuộc thì lại khác, trước mặt người nhà nói chuyện này thật sự quá xấu mặt.” Tần Phong thầm nghĩ.

“Nhị nương, ta hiện tại còn chưa bước vào Thất phẩm cảnh giới, suy nghĩ những điều này còn quá sớm.

Dù sao giữ nguyên dương chi thân, tu hành có thể tăng tốc không ít." Tần Phong lấy ra lý do có thể khiến mình đứng ở thế bất bại.

Nhị nương nghe vậy, thần sắc quả nhiên do dự, bà thở dài một hơi: "Quả thực là như thế."

Tần Phong thở phào nhẹ nhõm, tầm mắt hơi nghiêng sang, tên nhị đệ kia giả vờ đang ăn cơm, nhưng cơm trong bát cơ bản không động đũa.

Hơn nữa, lúc Nhị nương nói ra lời kia, trong mắt tên nhóc này rõ ràng lộ ra thần sắc tiếc nuối, như thể đang tiếc hụt một màn kịch hay.

Không giúp ta nói đỡ cũng thôi, lại còn dám xem náo nhiệt của ta, nhị đệ, lá gan ngươi thật lớn!

Đã ngươi đối với ta bất nhân, thì đừng trách ta đối với ngươi bất nghĩa..... Tần Phong sắc mặt nghiêm lại, bỗng nhiên mở miệng: "Nói đến, Nhị nương, nhị đệ hiện tại đã mười tám tuổi, hơn nữa trước đó không lâu đã bước vào Thần Vũ Lục phẩm cảnh giới.

Chúng ta có phải nên giúp hắn tìm một cô nương tốt hay không?"

Nhị nương nghe vậy, hai mắt lại sáng lên tia sáng.

Nhị đệ ngẩng đầu, nhìn về phía Tần Phong, vẻ mặt kinh ngạc.

Lần này lão gia cũng gật đầu đồng ý: "Phong nhi nói như vậy, hình như cũng có lý, phu nhân, ngươi có người nào tốt không?"

Nhị nương suy nghĩ một hồi, liền hưng phấn nói: "Sao lại không có, ta thấy khuê nữ nhà họ Lý kia rất tốt....."

Hộp chuyện này vừa mở ra, Nhị nương liền không dừng lại được, một hơi nói ra mười mấy cô nương.

Theo đề tài đi sâu, sắc mặt nhị đệ rõ ràng khó coi.

Tần Phong thấy vậy, khóe miệng nhếch lên.

Ngay lúc này, hắn cảm thấy bắp chân bị người đá một cái, không cần nghĩ cũng biết, nhất định là nhị đệ bên cạnh.

Liếc mắt nhìn sang, chỉ thấy đối phương lộ ra thần sắc cầu xin.

Hừ, không cho ngươi nếm chút đau khổ, ngươi liền quên ai là đại ca..... Tần Phong ho khan một tiếng, đúng lúc lên tiếng: "Nhị nương, với thiên phú tu hành của nhị đệ, tương lai nhất định có thể quang tông diệu tổ.

Những cô nương người nói, cũng không tệ, nhưng xứng với nhị đệ, có lẽ còn kém một chút."

Lão gia vuốt cằm nói: "Phong nhi nói có lý."

Nhị nương nhíu mày, cũng nghĩ thông điểm này.

Mười tám tuổi Thần Vũ Lục phẩm, cộng thêm dung mạo của An nhi, đặt ở Phụng Thiên thành, e rằng cửa nhà đều bị người cầu thân đạp nát.

Cứ tùy tiện tìm một cô nương trong thành nhỏ, quả thực không ổn.

"Chuyện này không vội, ta lại nghĩ xem." Nhị nương cúi đầu trầm ngâm.

Nhị đệ thở phào nhẹ nhõm, tảng đá trong lòng rơi xuống, ánh mắt mang theo cảm kích.

Ngay lúc này, người gác cổng vội vàng chạy đến đại sảnh nói:

“Lão gia, ngoài phủ có một nam một nữ, tổng cảm thấy có chút không đúng.”

“Không đúng?” Lão gia nhíu mày.

Tần Phong cùng những người khác cũng vẻ mặt nghi hoặc.

“Ra ngoài xem.”

Họ mang ô đến cổng phủ.

Tần Phong từ xa đã nhìn thấy, Hắc Thán đầu cầm trường kích, ngang trước người, chặn người ngoài cửa.

Tầm mắt nhìn về phía trước, chỉ thấy một nam một nữ.

Nam tử mặc áo đỏ, vai khoác trường đao màu bạc trắng, lộ ra vai phải, có một vết sẹo dữ tợn.

Nữ tử bên cạnh, nhắm chặt hai mắt, dung mạo xinh đẹp, đặc biệt là chỗ hở dưới trường váy xanh, đôi chân dài trắng nõn như bạch mãng, thu hút ánh nhìn.

Cũng không biết chân nữ tử này dài hơn, hay là chân Thương cô nương dài hơn..... Tần Phong hơi so sánh một chút, rất nhanh thu tâm tư lại.

Chỉ nhìn ngoại hình và khí thế của hai người này, liền biết không phải người thường.

Thêm vào đó, bọn họ đi đường trời mưa không che ô, y phục lại không ướt chút nào, liếc mắt một cái liền biết là cao thủ Kình khí ngoại phóng, thực lực ít nhất đạt đến Thần Vũ Lục phẩm!

Bọn họ là ai, vì sao lại đến Tần phủ?

Tần Phong đi lên trước, Hắc Thán đầu vội vàng lên tiếng ngăn cản: “Cô gia cẩn thận, hai người này..... rất mạnh!”

Hắc Thán đầu thần sắc ngưng trọng, toàn thân cơ bắp căng cứng, một bộ như lâm đại địch.

Điều này khiến Tần Phong trong lòng giật mình, Hắc Thán đầu trước đó không lâu mới bước vào Thần Vũ Lục phẩm cảnh giới, ở trong thành nhỏ này đã được coi là cao thủ tuyệt đỉnh, nhưng đối mặt với hai người này, hắn lại khẩn trương như vậy, thậm chí có chút kính sợ.

Song đồng dị năng triển khai, Tần Phong nhìn về phía hai người, không nhìn còn tốt, vừa nhìn thật sự giật mình.

Nữ tử váy xanh này, Kình khí trong cơ thể ngưng luyện sắp đuổi kịp Liễu Kiếm Ly.

Mà nam tử tóc đỏ kia, Kình khí ngưng luyện còn hơn cả nữ tử váy xanh!

Bọn họ ít nhất là cao thủ Thần Vũ Tứ phẩm cảnh giới!

Tiểu thành Tấn Dương này, làm sao lại có nhân vật như vậy?

Ngay lúc này, nữ tử váy xanh bỗng nhiên biến mất không thấy.

Lại xuất hiện, nàng đã đến bên cạnh Tần Phong, cúi đầu, dường như đang đánh giá cái gì, nhưng nàng lại không hề mở mắt.

Mọi người ở đây thấy cảnh này, đều kinh hãi.

Tốc độ kia quá nhanh, chỉ trong nháy mắt!

Tần Phong cũng toàn thân cứng đờ, trên trán mồ hôi lạnh chảy xuống.

Hắn liếc mắt nhìn hai thanh kiếm nhỏ bên hông mỹ nhân, may mà đối phương không có sát ý, nếu không hắn chắc chắn phải chết!

“Tiền..... tiền bối?” Tần Phong thăm dò, hắn không hiểu vì sao đối phương đột nhiên như vậy.

Nữ tử váy xanh lại không để ý, lộ ra vẻ suy tư, một lát sau, liền xoay người đi về phía nam tử tóc đỏ.

“Đại ca, huynh không sao chứ?” Nhị đệ tiến lên quan tâm hỏi, sau đó nhìn về phía hai vị khách không mời, nhíu mày.

“Ta không sao.” Tần Phong xua tay, tuy nói như vậy, nhưng tim hắn vẫn đập thình thịch.

Vẫn là mình quá sơ suất, trong trường hợp không xác định có nguy hiểm hay không, thì không nên đứng ở phía trước như vậy..... Tần Phong tự kiểm điểm sâu sắc.

Hắn vẫn thiếu giác ngộ của một tên phế vật.....

Cổng Tần phủ, nam tử tóc đỏ vuốt cằm đánh giá mọi người trước mặt, hỏi: “Xác định là nơi này?”

Nữ tử váy xanh gật đầu: “Không sai được.”

Nam tử nhướng mày, khí thế quanh thân tản ra, quét qua Tần phủ một lượt, mở miệng nói: “Có chút ý tứ, phủ đệ nho nhỏ trong thành Tấn Dương này, lại có năm tên Lục phẩm võ phu.

Chờ chút, người kia là.....”

Nam tử tóc đỏ, hai mắt đột nhiên mở to.

Cùng lúc đó, Liễu Kiếm Ly ở hồ đình, nghiêng đầu nhìn về phía cổng Tần phủ, cùng nam tử nhìn nhau từ xa.

Chương 136: Đao Cuồng Trấn Thiên Nhất

Nam tử tóc đỏ nhếch mép, giơ trường đao trên tay trái lên, đột nhiên chém một nhát vào không trung.

Cảnh tượng kỳ lạ này khiến mọi người xung quanh hoảng sợ bỏ chạy.

Chỉ thấy một đạo đao khí màu trắng bạc xé toạc màn mưa lất phất, hướng về phía bầu trời cao của hồ đình phủ Tần gia.

Nhưng khi đao khí bay được nửa đường, những hạt mưa nhỏ li ti bỗng dừng lại giữa không trung, sau đó lần lượt hóa thành kiếm, chém về phía đao khí màu trắng bạc.

“Liễu Kiếm Ly? Hóa mưa thành kiếm..... Nàng ấy đã bước vào Kiếm Ý ngũ trọng Vạn Thần Cảnh rồi, chuyện này xảy ra khi nào?” Tần Phong trợn to hai mắt, trong lòng vô cùng kinh ngạc.

Lúc Liễu Kiếm Ly hóa mưa gió khắp thành thành kiếm, hắn vừa khéo đang ngủ say, nên không hề hay biết.

Nhìn lên bầu trời cao, đao kiếm va chạm, chỉ trong nháy mắt, nước mưa nổ tung, hóa thành mưa bụi rơi xuống.

“Kiếm Ý ngũ trọng, Vạn Thần Cảnh!” Nam tử tóc đỏ và nữ tử váy xanh đồng thanh nói, giọng điệu khó giấu nổi sự kinh ngạc.

Đao khí tan biến, còn những thanh kiếm mưa kia lại chém về phía nam tử tóc đỏ.

Thấy vậy, hắn tùy ý vung tay lên, kiếm mưa lập tức tiêu tan.

Thủ đoạn này thật sự khiến mọi người có mặt phải há hốc mồm.

Một lát sau, nam tử đưa tay lên xoa trán cười lớn, quay đầu sang hỏi nữ tử: “Người đó chính là Liễu Kiếm Ly của Liễu gia, vị Kiếm Thần tương lai mà mọi người vẫn thường nhắc đến?”

“Đúng vậy.” Mỹ nhân váy xanh khẽ gật đầu.

“Không hổ danh Kiếm Thần.” Nam tử tóc đỏ tán thưởng nói, sau đó lại vác trường đao màu trắng bạc lên vai, bước vào phủ Tần gia.

“Các ngươi muốn làm gì?!” Thấy vậy, Hắc Đầu biết rõ không địch lại, nhưng vẫn giơ kích chắn trước.

Nam tử tóc đỏ liếc nhìn Hình Thịnh, trong lòng Hình Thịnh lập tức cả kinh.

Nhưng nam tử lại không ra tay, ngược lại mở miệng hỏi: “Ai là Tần Phong?”

Tìm ta?

Ta đã chọc vào nhân vật nào như vậy từ khi nào?

Nhìn thoáng qua vẻ mặt căng thẳng lo lắng của mọi người xung quanh, Tần Phong bước lên một bước mở miệng nói: “Là ta.”

Nghe vậy, nữ tử váy xanh thong thả bước tới.

Hắc Đầu vội vàng chắn trước mặt Tần Phong.

“Không sao.” Tần Phong đặt tay lên vai Hắc Đầu.

“Cô gia……” Hắc Đầu muốn nói lại thôi.

Tần Phong lắc đầu.

Nếu nam nữ này thật sự muốn ra tay giết hắn, làm sao có thể đợi đến bây giờ?

Ban đầu, khi nữ tử lóe người đến bên cạnh hắn, đã có thể ra tay rồi.

Nghĩ thông suốt điểm này, tuy trong lòng Tần Phong vẫn còn căng thẳng, nhưng không còn sợ hãi như lúc đầu nữa.

Thấy vậy, Hình Thịnh chậm rãi nhường đường, nhưng hắn vẫn nắm chặt trường kích, cơ bắp toàn thân căng cứng, để ứng phó với tình huống bất ngờ.

Nữ tử váy xanh đi đến trước mặt Tần Phong, đưa tay phải vào trong thắt lưng đen bên hông, một lát sau liền lấy ra một phong thư đưa cho hắn.

Tần Phong tò mò, nhận lấy phong thư, sau đó mở ra xem, không khỏi giật mình vì nội dung bên trong.

Bức thư này lại là do Chu Khai, Tư Chính Trảm Yêu ti ở Tề Nguyên thành viết cho hắn!

Nội dung trong thư không nhiều, chỉ nói nam nữ này là người quen cũ của Chu đại nhân, vì một số lý do nên phải tạm thời ở lại Tấn Dương thành.

Vì vậy, Chu đại nhân hy vọng hắn giúp một việc, thu nhận hai người này một thời gian.

Tần Phong mặt không đổi sắc, nhưng trong lòng lại mắng Chu Khai cái tên khốn kiếp kia một trận tơi bời.

Người quen cũ của ngươi dựa vào cái gì mà ta phải tiếp đãi, quan hệ của chúng ta rất thân thiết sao……

Tuy trong lòng nghĩ như vậy, nhưng ngoài mặt Tần Phong vẫn

cười nói: “Hóa ra là bằng hữu của Chu đại nhân, xin hỏi xưng hô như thế nào?”

Chu Khai là Tư Chính Trảm Yêu ti ở Thiên thành, đồng thời cũng là một vị Tam Thập Lục Tinh, người có thể làm người quen cũ của hắn chắc chắn cũng không phải nhân vật tầm thường.

Cho dù trong lòng Tần Phong có bất mãn đến đâu, cũng không dám chậm trễ trên mặt.

Hơn nữa, nếu có thể kết giao tốt với hai người này, đối với hắn mà nói, cũng là một chuyện tốt.

Thế đạo này, quen biết thêm một số nhân mạch luôn luôn không sai.

Hai người còn chưa trả lời, Lam Ngưng Sương đẩy Liễu Kiếm Ly đi tới, vẻ mặt Lam Ngưng Sương lo lắng, nhìn thấy Tần Phong không sao, mới thở phào nhẹ nhõm.

Liễu Kiếm Ly lại mặt không đổi sắc, chỉ là sự chú ý luôn đặt trên người nam tử tóc đỏ và nữ tử váy xanh.

Nhóm người Nhã An cũng vì khí thế mà nam tử tóc đỏ phóng thích lúc trước, mà vội vàng chạy tới.

“Lại là bọn họ……” Trong mắt Nhã An lóe lên một tia kinh ngạc, hiển nhiên là nhận ra nam nữ này.

Nữ tử váy xanh dẫn đầu tự giới thiệu: “Ngư Mi.”

Nói xong, nàng ta khẽ vén tà váy lên, cặp đùi trắng nõn như bạch mãng, phô bày ra không chút che giấu.

Không nói không rằng ngươi vén váy làm gì, thê tử của ta còn ở đây……

Tần Phong làm theo bản năng của cơ thể nhìn sang, sau đó

trợn to hai mắt.

Hắn không phải bị cặp đùi trắng nõn kia thu hút sự chú ý, mà là vì một vật khác.

Bên dưới tà váy, còn có một chiếc quần đùi đen bó sát, mà trên quần đùi lại treo một khối lệnh bài.

Hoa văn sen đỏ, ba ngôi sao vàng, vòng ngoài khắc đá bạch kim như những vì sao!

"Tam Thập Lục Tinh Lệnh....." Hắc Đầu trầm giọng nói, hiển nhiên là nhận ra khối lệnh bài này.

Hóa ra ngươi cũng đang nhìn chằm chằm vào đùi nàng ta, tên khốn kiếp..... Tần Phong thầm mắng một tiếng, thầm nghĩ: "Là người quen cũ với Chu đại nhân, lại có thực lực mạnh như vậy, thân phận này cũng hợp tình hợp lý."

Hắn quay đầu nhìn sang nam tử tóc đỏ, nếu nữ tử tên Ngư Mi này là Tam Thập Lục Tinh, vậy thân phận của nam tử này chắc cũng không kém là bao, chẳng lẽ cũng là một vị Tam Thập Lục Tinh?

"Trấn Thiên Nhất." Nam tử tóc đỏ nhàn nhạt nói.

Trấn Thiên Nhất, cái tên này hình như đã nghe ở đâu rồi?

Tần Phong cúi đầu trầm ngâm.

Cùng lúc đó, Hắc Đầu bên cạnh lộ vẻ mặt kinh hãi, lẩm bẩm: "Đao..... Đao Cuồng!"

Đao Cuồng?!

Tần Phong há hốc mồm, hắn rốt cuộc cũng nhớ ra danh hiệu của Trấn Thiên Nhất.

Nam Vực có ba vị Thập Nhị Thần Tướng thường xuyên tọa trấn, trong đó có một vị, người đời đều gọi là Đao Cuồng Trấn Thiên Nhất!

Một tay đao pháp khuynh đảo đương thời!

Nam tử tóc đỏ này, lại chính là Đao Cuồng!

Có lẽ nhìn ra vẻ mặt của mấy người không đúng, lão cha chậm rãi bước lên, thấp giọng hỏi: "Phong nhi, bọn họ rốt cuộc là ai, con có quen không?

Nếu không quen, có muốn đuổi bọn họ đi....."

Lời còn chưa dứt, Tần Phong vội vàng mở miệng ngắt lời: "Chu đại nhân đã nói rõ với con trong thư, đường xa đến đây, chắc hẳn hai vị cũng mệt rồi.

Nếu không chê, xin mời vào phủ nghỉ ngơi trước, con sẽ bảo nhà bếp chuẩn bị cơm nước cho hai vị."

Lão cha này, lại muốn đuổi một vị Tam Thập Lục Tinh và Thần Tướng đi?!

May mà con phản ứng đủ nhanh..... Tần Phong thở phào nhẹ nhõm.

Ngư Mi nhẹ giọng nói: "Cơm nước thì không cần, chuẩn bị cho chúng ta một gian phòng khách là được."

"Hai gian." Trấn Thiên Nhất đột nhiên lên tiếng.

Ngư Mi khẽ nhíu mày, nhưng cũng không nói thêm gì nữa.

Quan hệ của hai người này hình như có chút không bình thường a..... Tần Phong len lén đánh giá một cái, sau đó liền phân phó Thanh nhi dẫn hai vị đại nhân đến phòng khách trống.

Trấn Thiên Nhất bước đi, khi đi ngang qua Tần Kiến An, thân hình bỗng khựng lại, hắn như cảm nhận được điều gì đó liếc nhìn sang một bên, chỉ dừng lại trong nháy mắt, hắn liền tiếp tục bước đi, chỉ là khóe miệng không biết vì sao lại hơi nhếch lên.

Ngư Mi theo sát phía sau, hai người đi theo Thanh nhi hướng vào trong phủ, lướt qua những người khác.

Lam Ngưng Sương vẻ mặt cảnh giác, Liễu Kiếm Ly mắt nhìn thẳng, không hề dao động.

Cho đến khi bóng dáng của hai người theo Thanh nhi rẽ vào góc, biến mất khỏi tầm mắt, vẻ mặt của mọi người có mặt mới dần dần trở lại bình thường.

“Phong nhi (đại ca), bọn họ rốt cuộc là……” Cả nhà đồng loạt mở miệng.

Tần Phong nhìn quanh một lượt, chậm rãi giải thích thân phận của hai người kia.

Chương 137: Phu nhân, đừng nhìn nữa

Biết được thân phận nam nữ của hai vị khách, cả nhà họ Tần đều hít một hơi lạnh.

Đối với một gia tộc quý tộc sa sút như họ, Tam Thập Lục Tinh đã là điều không dám tưởng tượng, huống chi là Thập Nhị Thần Tướng?

Phải biết rằng, Thập Nhị Thần Tướng của Trảm Yêu Ty tương đương với võ quan chính nhị phẩm của Đại Càn!

"Phong nhi, con làm sao quen biết được nhân vật lớn như vậy?" Nhị phu nhân khẽ hỏi, trong mắt có chút lo lắng.

"Cũng không phải là con quen biết, hai vị đại nhân này là cố nhân của Tề Nguyên thành thủ Chu đại nhân, mà con với Chu đại nhân có chút giao tình từ chuyến đi Tề Nguyên thành trước đó.

Vì vậy, ông ấy đã viết thư nhờ con tiếp đón hai người họ." Tần Phong thành thật trả lời, đưa tờ giấy trong tay ra.

Gia đình liếc qua một lượt, cũng coi như hiểu rõ ngọn ngành câu chuyện.

Nhị phu nhân vỗ ngực, thở phào nhẹ nhõm: "Vậy thì tốt, ta còn tưởng là xảy ra chuyện gì lớn."

"Nhưng mà đại ca, nhân vật như vậy tại sao lại đến cái đất nho nhỏ này?" Nhị đệ như nghĩ đến điều gì, bỗng nhiên đưa ra nghi vấn.

"Ta cũng không biết." Tần Phong lắc đầu.

Nói chung, nơi nào có yêu ma quỷ quái cường đại hoành hành, nơi đó sẽ xuất hiện thân ảnh của Tam Thập Lục Tinh và Thập Nhị Thần Tướng.

Nay Tấn Dương thành nhỏ bé lại có hai vị đại nhân vật như vậy, Tần Phong không khỏi nghĩ đến những điều không hay.

Lần trước hắn biết có nhiều nhân vật lớn tụ tập, là lúc Tề Nguyên thành xuất hiện tai họa giáp thượng xâm thành, chẳng lẽ lần này cũng...

Tần Phong nhíu mày, lại nghĩ đến đám người Thần Công phường tối qua, những người đó cũng đến một cách khó hiểu.

Hắn chỉ cảm thấy Tấn Dương thành nhỏ bé này, dường như có dòng chảy ngầm đang cuộn trào.

Ngẩng đầu nhìn trời âm u, mưa phùn không dứt, cũng như tâm trạng hắn lúc này.

.....

Vì trời mưa, người người qua lại cổng thành Tấn Dương thành đều vội vã.

Một người phu xe chở hàng không mang theo dụng cụ che mưa, cả người ướt như chuột lột, hắn trốn dưới cổng thành, dừng xe ngựa sang một bên.

Tìm được chỗ trú mưa, hắn lau nước mưa trên mặt, thở phào nhẹ nhõm.

"Mẹ kiếp, trời đông giá rét thế này, sao cứ động tí là mưa." Người phu xe trung niên vắt nước mưa trên áo, lầm bầm chửi rủa.

Vì trời lạnh, cả người ướt sũng, sau khi vắt nước mưa, hắn hà

hơi vào tay.

Nhưng dù vậy, vẫn cảm thấy từng tia se lạnh thấm vào da thịt.

Nghe vậy, hộ vệ canh cổng cười nói: "Chuyện của ông trời, ngươi có oán trách thế nào cũng vô dụng.

Hơn nữa, cơn mưa này tính là gì, cơn mưa mấy hôm trước mới gọi là lớn, sấm chớp ầm ầm dọa người chết khiếp."

"Có chuyện như vậy sao?" Người phu xe trung niên mấy hôm trước đi chở hàng, không có ở trong thành Tấn Dương thành .

Hắn như nghĩ đến điều gì, vỗ đầu nói: "Ta thấy kỳ lạ, sao trên đường đi lại thấy nhiều côn trùng như vậy, chắc là bị cơn mưa lớn mấy hôm trước ép ra khỏi mặt đất.

Ngươi không thấy sao, lúc đó bên cạnh bụi cỏ, có một con rết lớn bò qua, to bằng cả cánh tay ta, dọa ta giật cả mình."

"Hả, con rết lớn như vậy sắp thành tinh rồi." Hộ vệ canh cổng kinh ngạc.

"Còn không phải sao, con ngựa của ta bị dọa, chạy như điên hai dặm đường mới bình tĩnh lại."

"Gặp ở đâu vậy? Sau này nếu có việc ra ngoài, ta phải tránh xa một chút."

"Ngươi không cần lo lắng, cách đây mấy chục dặm!

..... Ơ? Sao ta lại toát mồ hôi, chẳng lẽ bị cảm sốt rồi?" Người phu xe trung niên vẻ mặt nghi hoặc, hắn sờ trán, nhiệt độ bình thường.

Nhưng liếc nhìn ống tay áo, lại khô ráo!

Đây là chuyện gì?

"Xì~ Ngươi nói vậy, ta cũng cảm thấy hơi ngột ngạt." Hộ vệ canh cổng lau mồ hôi trán, thời tiết thế này, hắn lại đổ mồ hôi!

Hai người nghi ngờ bất định, nhìn quanh bốn phía, người phu xe trung niên mắt sắc, chỉ vào một chỗ trên mặt đất kinh ngạc nói: "Nơi này, sao lại nứt nẻ thế này!"

Hộ vệ nhìn theo, chỉ thấy mặt đất vốn nên lầy lội, nước đã bốc hơi, đất nứt nẻ, giống như mặt đất bị phơi nắng.

Mà vết nứt này kéo dài dọc theo cổng thành vào trong thành.

Cứ như thể, vừa rồi có thứ gì đó đi qua đây!

Nhưng kỳ lạ nhất là, hai người họ vẫn luôn ở cổng thành, đâu có thấy thứ gì khác?

Ực.

Tiếng nuốt nước bọt.

Hai người nhìn nhau, chỉ cảm thấy lông tơ dựng đứng.

.....

Trong phủ đệ thương gia yên tĩnh, mùi máu tanh nồng nặc trong đại sảnh, Bối Cảnh Nhân bỗng nhiên mở mắt.

Hắn nhìn ra ngoài đại sảnh, sân vốn nên mưa phùn liên miên, hơi nước bốc hơi, mặt đất nứt nẻ, lá cây héo úa.

Trong giếng cạn, lại phát ra tiếng rên rỉ, trên bầu trời, mây đen dần dần tan đi, mưa dần tạnh.

Chẳng mấy chốc, một bóng người dần dần lộ diện, mặc áo xanh, lại là một mỹ nhân kiều diễm, làn da trắng nõn, đôi mắt xanh biếc.

Chỉ là trong ánh mắt đó, lại mang theo oán độc và sát khí sâu đậm.

"Lệ Bạt, ngươi cũng đến rồi." Giọng nói khàn khàn vang lên trong đại sảnh.

.....

Vì sự xuất hiện của Trấn Thiên Nhất và Ngu Mỹ, Tần Phong không ra ngoài đến Thính Vũ Hiên, mà chọn ở lại phủ đệ.

Hai người họ được Thanh nhi dẫn vào phòng khách, cũng không còn động tĩnh gì nữa.

"Không biết hai vị đại nhân này đến Tấn Dương thành làm gì, trong lòng ta luôn bồn chồn." Tần Phong chống tay nhìn ra ngoài cửa sổ, mưa đã tạnh.

"Sao lại cảm thấy hơi ngột ngạt, chẳng lẽ là ảo giác của ta?" Tần Phong tự nhủ.

Nói chung, trước khi trời mưa sẽ khá ngột ngạt, sau khi mưa sẽ mát mẻ hơn, huống chi là tháng này.

Tuy nhiên, tình hình hiện tại lại trái ngược hoàn toàn với dự đoán.

Thời tiết dị thường, chuyện lạ liên tiếp, nhân vật lớn không thể tưởng tượng được lại đến thành nhỏ này...

Tần Phong không thể nào hiểu nổi, chỉ cảm thấy tâm trạng buồn bực, hắn thở dài một hơi, đứng dậy.

Không thể ở trong phòng nữa, hắn định đến hồ đình sớm hơn, chữa trị kinh mạch bị tổn thương cho Liễu Kiếm Ly.

Đi qua mấy hành lang, liếc mắt đã nhìn thấy hai bóng hình xinh đẹp trong hồ đình.

Một lam một trắng, tương phản hài hòa, đẹp như tranh vẽ.

"Cô gia, sao chàng lại đến đây, muốn ra ngoài sao?" Lam Ngưng Sương nhìn thấy Tần Phong, nụ cười rạng rỡ.

Nàng có lẽ cũng không nhận ra, chỉ cần Tần Phong ở đó, tâm trạng nàng luôn đặc biệt vui vẻ, giữa lông mày tràn đầy dịu dàng và ý cười.

Liễu Kiếm Ly cũng nghiêng đầu, nhìn sang.

Tần Phong đáp: "Hôm nay không ra ngoài, ở trong phủ cũng là ở, ta muốn đến sớm hơn để chữa trị kinh mạch.

Nàng, có tiện không?"

Hắn nhìn Liễu Kiếm Ly, ánh mắt dò hỏi, nàng khẽ gật đầu, môi son khẽ mở: "Có thể."

Nhận được câu trả lời chắc chắn, Tần Phong mỉm cười, sau đó như thường lệ, bắt đầu chữa trị cho nàng.

Thời gian lặng lẽ trôi qua kẽ tay.

Ở góc hành lang, hai bóng người lén lút.

Tần Kiến An bất đắc dĩ nói: "Phu nhân, chúng ta cứ như vậy, có ổn không?"

"Quan tâm con trai và con dâu thì có gì không ổn? Còn chàng, chuyện gì trong nhà cũng không để tâm, chuyện gì cũng cần ta lo lắng." Nhị phu nhân chau mày, giọng điệu khá bất mãn.

"Được rồi, được rồi, vậy nghe nàng." Tần Kiến An chịu thua.

Hai người thò đầu ra bắt đầu lén nhìn hồ đình.

Qua một lúc, Tần Kiến An quay đầu lại bỗng nhiên phát hiện,

bên cạnh không biết từ lúc nào đã có thêm hai người, chính là Trấn Thiên Nhất và Ngu Mỹ!

Nhìn vẻ mặt tò mò của đối phương, sắc mặt hắn hơi lúng túng, dùng khuỷu tay huých người bên cạnh: "Phu nhân, đừng nhìn nữa."

"Giọng nhỏ thôi, cẩn thận bị Phong nhi bọn họ nghe thấy." Nhị phu nhân không quay đầu lại, nhỏ giọng nhắc nhở.

"Hai vị, đang làm gì vậy?" Giọng nói lạnh lùng vang lên.

Nhị phu nhân nghe vậy, cơ thể lập tức cứng đờ, nàng chậm chạp xoay người, chỉ thấy hai vị đại nhân vật đến phủ ngày hôm nay...

"Hóa ra là hai vị, sao... lại ra khỏi phòng khách?" Nhị phu nhân cười gượng hỏi.

"Rảnh rỗi không có việc gì, nên ra ngoài đi dạo, không làm phiền hai vị chứ?" Ngu Mỹ nhẹ giọng nói.

"Không có chuyện gì, hai vị cứ tự nhiên, nếu có gì cần, cứ dặn dò hạ nhân trong phủ." Nhị phu nhân vội vàng đáp.

"Vậy thì đa tạ." Ngu Mỹ khẽ cúi người.

"Không cần khách sáo... A! Lão gia, ta đột nhiên nhớ ra đang hầm canh cho chàng trong bếp, tính toán thời gian cũng sắp xong rồi, chúng ta về thôi."

"Được!" Tần Kiến An chắp tay chào hai người.

Sau đó cùng Nhị phu nhân, chạy trốn cũng như.

Ánh mắt Trấn Thiên Nhất lại luôn khóa chặt Tần Kiến An, ánh mắt đầy ẩn ý, cho đến khi bóng lưng đối phương biến mất ở góc hành lang, hắn mới thu hồi ánh mắt.

"Ngươi hình như rất quan tâm đến gia chủ nhà họ Tần này?" Ngu Mỹ tò mò hỏi.

"Chỉ là nhớ đến một người trong ký ức thôi."

Trấn Thiên Nhất không nói nhiều về chuyện này, mà ngẩng đầu nhìn về phía hồ đình...

Chương 138: Hay là võ phu thích hợp để giả vờ... nguy hiểm hơn

“Thế nào?” Trấn Thiên Nhất đột nhiên hỏi.

“Liễu Kiếm Ly quả nhiên danh bất hư truyền, mười chín tuổi đã lĩnh ngộ được kiếm ý ngũ trọng Vạn Thần Cảnh, lại còn đạt đến Thần Vũ tứ phẩm đỉnh phong, ta không bằng nàng.” Ngu My cảm khái nói.

“Nhưng ta nghe nói, nàng ấy ở Vạn Kiếm Tông độ kiếp thất bại, bị cửu trọng thiên lôi xuyên thủng, lại bị kiếm khí phá thể, kinh mạch nối liền thân trên và thân dưới đứt đoạn, ngăn cản kình khí lưu chuyển, tu vi đại giảm.

Nhìn tình hình hiện tại, những lời đồn này hình như hoàn toàn không đáng tin.” Trấn Thiên Nhất vuốt cằm, với thực lực của hắn, lúc trước khi giao thủ từ xa, đã ước lượng được tình trạng đại khái của Liễu Kiếm Ly.

“E rằng những lời đồn kia chưa chắc đã là giả.” Ngu My thản nhiên nói.

“Ồ?” Trấn Thiên Nhất tỏ vẻ hứng thú, dường như đang chờ đợi một lời giải thích.

“Ta có thể cảm nhận được, kình khí lưu chuyển trong cơ thể Liễu Kiếm Ly có chút kỳ lạ, kinh mạch trong cơ thể nàng ấy quả thực đã bị tổn thương.

Có lẽ... là có người đã giúp nàng ấy chữa khỏi tổn thương kinh

mạch.” Ngu My vì đôi mắt, từ nhỏ đã có giác quan khác với người thường, nên có thể phát hiện ra một số chi tiết mà Trấn Thiên Nhất không phát hiện ra.

“Có chuyện như vậy sao?” Trấn Thiên Nhất nhướng mày.

Kinh mạch bị tổn thương, loại bệnh chứng này, ngay cả ngự y trong Phụng Thiên thành cũng bó tay, ai có y thuật cao siêu như vậy?

Hắn nhìn về phía hồ đình, nhìn thấy cây kim trắng trong tay Tần Phong, vẻ mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Chẳng lẽ người chữa khỏi cho Liễu Kiếm Ly, chính là tiểu tử kia?” Trấn Thiên Nhất hỏi.

Ngu My khẽ gật đầu.

“Tần gia này, có chút ý tứ.” Trấn Thiên Nhất nhếch mép, xoay người bước đi, đồng thời nói: “Đi thôi, tiểu tình lữ người ta đang ngọt ngào, đừng nhìn nữa, kẻo bị người ta ghét bỏ.”

Ngu My không trả lời, trên mặt lộ ra vẻ hâm mộ, sau đó vội vàng đuổi theo.

Trong hồ đình, mãi đến khi hai người đi xa, Liễu Kiếm Ly mới thu hồi khí thế, nàng cúi đầu nhìn Tần Phong đang chuyên tâm chữa trị cho mình, trong mắt tràn đầy hình bóng của hắn.

Khóe miệng cũng vô tình nhếch lên.

Gió nhẹ thổi qua, thổi bay sợi tóc bên tai, trên mặt hồ, gợn sóng lăn tăn.

Lá cây xào xạc, những hạt mưa trên lá rơi xuống.

Những ngày tháng như thế này... dường như cũng không tệ.

.....

Ngày hôm sau, ánh nắng ban mai vừa ló rạng, Tần Phong đã thức dậy.

Dưới sự hầu hạ của Thanh Nhi, hắn mặc quần áo chỉnh tề, sau khi rửa mặt xong, liền rời khỏi phòng đi về phía sân.

Tấm bảng dựng ở hành lang vẫn chưa được dỡ bỏ, mặc dù Lam Ngưng Sương ba người đã mượn nhờ trọng uyên trận pháp đột phá đến Thần Vũ lục phẩm cảnh giới, nhưng bọn họ vẫn có thể tiếp tục mượn nhờ trọng áp, tôi luyện kình khí trong cơ thể.

Tiếng kim loại va chạm truyền vào tai, Tần Phong đi qua góc tường, chỉ thấy Hắc Thán Đầu và nhị đệ đang tỷ thí.

Trường kích và đao hẹp chạm nhau giữa không trung, mỗi lần giao phong, đều có thể nhấc lên một trận kình phong.

Võ phu một khi đạt đến lục phẩm, đối với việc khống chế kình khí càng thêm thuần thục, uy lực tấn công tự nhiên cũng sẽ tăng lên rất nhiều...

“Nhị đệ đối với việc vận dụng Thiên Cương Nguyên Trảm nhị trọng kình “kiến vi” đã đạt đến mức lô hỏa thuần thanh, thêm vào việc hắn đã bước vào Thần Vũ lục phẩm tụ lực cảnh giới, trọng kình thứ ba “thiên quân” cũng có thể truyền thụ cho hắn.”

Tần Phong nghĩ như vậy, liền lên tiếng bảo hai người dừng lại.

“Đại ca.”

“Cô gia.”

Hai người buông vũ khí xuống, chào hỏi.

Tần Phong khẽ gật đầu, vừa định bước vào sân, chân phải vừa

nhấc lên lại rụt trở về.

Trọng uyên trận pháp vẫn còn, với thân thể của hắn, nếu bước vào trong đó, chắc chắn sẽ mất mặt.

May mà ta phản ứng kịp thời, nếu không hình tượng đại ca sẽ sụp đổ mất...

Hắn ho khan một tiếng, gọi nhị đệ đến trước mặt: "Trước đây ta đã nói, đợi ngươi bước vào lục phẩm cảnh giới, sẽ giảng giải cho ngươi cách sử dụng Thiên Cương Nguyên Trảm tam trọng kình "thiên quân".

Hôm nay vừa hay rảnh rỗi, liền nói rõ cho ngươi."

Nhị đệ nghe vậy, ánh mắt lộ ra vẻ hưng phấn.

Hắc Thán Đầu cũng bước lên phía trước.

Tiếp đó, cũng giống như lúc trước truyền thụ đao pháp, Tần Phong khắc họa chiêu thức trên mặt đất, đồng thời truyền miệng những kỹ xảo vận chuyển kình khí.

Sau đó là nhị đệ dựa vào sự lĩnh ngộ của bản thân vung đao pháp, Tần Phong lại chỉ ra những chỗ chưa hoàn thiện.

Do kỹ xảo vận kình của "thiên quân" có nét tương đồng với đao ý nhị trọng "trọng nhạc", cùng với Thần Vũ lục phẩm "tụ lực", lần này nhị đệ chỉ mắc sai lầm ở một chỗ, sau khi được chỉ điểm, liền nhanh chóng lĩnh ngộ.

"Cũng coi như không tệ." Tần Phong thản nhiên khen ngợi, trong lòng lại vô cùng ghen tị với thiên phú của nhị đệ nhà mình.

Đúng lúc này, phía trên đỉnh đầu, đột nhiên vang lên một giọng nói: "Vừa nghe thấy tiếng múa đao không tệ, đến xem thử, hóa ra là có người đang tu luyện 《Thiên Cương Nguyên Trảm》."

Ba người kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy Trấn Thiên Nhất mặc áo choàng đỏ ngồi trên xà nhà, hứng thú nhìn bọn họ.

Cũng không thấy hắn dùng sức thế nào, thân thể đã nhẹ nhàng đáp xuống trước mặt ba người.

“Thần tướng đại nhân.” Tần Phong ba người cung kính chào hỏi.

Trấn Thiên Nhất nhìn hình vẽ chiêu thức trên mặt đất, vuốt cằm nói: “Thú vị, ta còn chưa từng thấy văn thánh đạo giả nào, có thể chỉ đạo thần võ võ phu nghiên tập chiêu thức võ học.”

Nhị đệ nghe vậy, ngữ khí mang theo kiêu ngạo: “Đại ca ta sao có thể so với những thư sinh bình thường kia được.”

Hắc Thán Đầu cũng gật đầu tán thành, năng lực của cô gia, mọi người đều thấy rõ, hắn cũng vô cùng bội phục.

Đừng như vậy, tuy ta thích cảm giác được người khác tung hô trước mặt mọi người, nhưng các ngươi khen ngợi ta trước mặt đại lão chân chính, thì hơi quá rồi...

Tần Phong nhìn ánh mắt trêu chọc của đại lão, có chút lúng túng, vội vàng chuyển chủ đề: “Thần tướng đại nhân, làm sao ngài biết đây là 《Thiên Cương Nguyên Trảm》?”

Đại Càn sùng võ, các loại đao pháp xuất hiện lớp lớp, cho dù là thần tướng đại nhân luyện đao, cũng không thể chỉ dựa vào một ánh mắt mà nhận ra 《Thiên Cương Nguyên Trảm》.

Trấn Thiên Nhất đáp: “Bởi vì... đây là đao pháp do ta sáng tạo ra.”

Lời này vừa nói ra, ba người đều kinh ngạc.

Có trùng hợp như vậy không... Tần Phong vẻ mặt sửng sốt.

“Năm đó bước vào đao ý tam trọng “tâm thông minh”, một đao chém đứt dòng sông dài ba trăm trượng, có cảm xúc mà sáng tạo ra môn đao pháp này.

Vốn tưởng rằng môn đao pháp này chỉ được phong ấn trong ký ức của mình, không ngờ hôm nay lại nhìn thấy có người luyện tập môn đao pháp này.” Trấn Thiên Nhất có chút cảm khái.

Một đao chém đứt dòng sông dài ba trăm trượng... Tần Phong há hốc mồm, tưởng tượng ra cảnh tượng đó, quả thực giống như Thương Tiên đại nhân hóa một hồ nước lạnh thành thương, xuyên thủng băng giao, khiến người ta nhiệt huyết sôi trào.

Quả nhiên, hay là võ phu thích hợp để giả vờ... nguy hiểm hơn!

Tần Phong lộ ra vẻ mặt hâm mộ.

Nghĩ lại bản thân, một thư sinh tay trói gà không chặt, căn bản không thể tạo ra cảnh tượng hoành tráng nào...

“Thần tướng đại nhân, ngài cảm thấy nhị đệ ta trên con đường đao đạo có thể đi bao xa?” Tần Phong ngẩng đầu hỏi, thân là đại ca, hắn tự nhiên vô cùng quan tâm đến tương lai của nhị đệ.

Mà người trước mặt chính là một trong thập nhị thần tướng, Đao Cuồng, đối với việc lĩnh ngộ đao đạo, tự nhiên là đứng đầu đương thời!

Hỏi hắn chắc chắn không sai.

Nhị đệ và Hắc Thán Đầu nghe được câu hỏi này, cũng tò mò nhìn về phía Trấn Thiên Nhất.

Hắn trầm ngâm một lát, thản nhiên đáp: “Nếu vận khí không tệ, đời này có lẽ có hy vọng lĩnh ngộ đao ý tứ trọng “tàng khí cảnh”.”

Nói cách khác, không có duyên với ngũ trọng "vạn thần cảnh"... Tần Phong sắc mặt trầm xuống.

Chương 139: Cầu xin Thần Tướng làm sư phụ

Ngũ trọng ý cảnh của Thần Vũ Khí Đạo, theo thứ tự là Trảm Phong, Trọng Nhạc, Tâm Thông Minh, Tàng Khí, Vạn Thần Cảnh.

Muốn tăng tiến cảnh giới, quả thật là thiếu một thứ cũng không được, cả vận khí lẫn thiên phú.

Rất nhiều võ phu, **dốc hết cả đời**, có lẽ cả đời cũng không thể đạt đến tam trọng Tâm Thông Minh cảnh giới, đây là một bức tường thành!

Theo lý mà nói, đao cuồng tiền bối nói nhị đệ nhà mình có thể nhìn trộm Tàng Khí cảnh giới, đã chứng minh thiên phú của nhị đệ trên đao đạo.

Nhưng Tần Phong cảm thấy, như vậy vẫn chưa đủ.

Đã luyện đao, tự nhiên phải đi theo đuổi ý cảnh cao nhất của khí đạo - Vạn Thần Cảnh!

"Tuy nhiên, ta tu hành chính là Văn Thánh đạo thống, mặc dù ở một mức độ nhất định có thể giúp đỡ nhị đệ, nhưng cũng rất có hạn.

Muốn nhị đệ tu hành tinh tiến hơn, quả nhiên vẫn phải dựa vào một sư phụ đồng dạng luyện đao."

Về phần nhân tuyển sư phụ này..... Tần Phong liếc mắt nhìn Thần Tướng đại nhân, chỉ cảm thấy đáp án **xa tận chân trời gần ngay trước mắt**.

Nhưng đại lão như vậy, làm sao có thể dễ dàng trở thành sư phụ của người khác?

Vì vậy, hắn thăm dò: "Trấn tiền bối, không biết ngài có ý định thu đồ đệ hay không?"

Lời này vừa ra, nhị đệ và Hắc Thán Đầu đều là lộ ra ánh mắt kinh ngạc, bọn họ làm sao có thể nghe không ra ý tứ trong lời nói này?

Trấn Thiên Nhất nhướng mày, không trả lời, Tần Phong lại bổ sung: "Ngài trên đao đạo **tạo nghệ** đã là **đăng phong tạo cực**, chẳng lẽ chưa từng nghĩ tới đem y bát của mình truyền thụ xuống?

Phải biết rằng, hiện trạng yêu ma hoành hành Đại Càn, sở dĩ vẫn luôn không thể được cải thiện, chính là bởi vì chiến lực chí cường trong nước vẫn còn quá ít.

Nguyên nhân sâu xa, vẫn là vấn đề truyền thừa!"

"Cuồn cuộn Trường Giang đông thệ thủy, lãng hoa đào tận anh hùng, thị phi thành bại chuyển đầu không!

Tuy rằng đao đạo của ngài có thể cường áp yêu ma quỷ quái đời này, nhưng ta nói câu khó nghe, trăm năm sau, ngàn năm sau thì sao?

Ngài hóa thành **xương khô**, chẳng lẽ còn có thể hộ vệ một phương bình an sao?

Cho nên, ngài cần một người có thiên phú đến kế thừa y bát, sau đó đem đao đạo phát dương quang đại, để cho trăm quỷ thế gian này, khi nhìn thấy đao mang kia, liền run rẩy sợ hãi, không dám manh động!"

Đại ca (cô gia) thật sự là có thể nói a..... Nhị đệ và Hắc Thán

Đầu nhìn nhau, ý nghĩ không hẹn mà gặp.

Đặc biệt là câu thơ "cuồn cuộn Trường Giang đông thệ thủy", lại để cho bọn họ nhìn thấy thời gian trôi qua, anh hùng tuổi xế chiều bi thương.

Thời đại, quả thật cần ý nghĩ truyền thừa ứng vận mà sinh!

Trấn Thiên Nhất hai mắt híp lại, trong đầu hồi tưởng câu thơ, tựa cười tựa không: "Vậy ngươi cảm thấy ai thích hợp làm đồ đệ của ta?"

Đại lão, ngài đây không phải là minh tri cố vấn sao, ta đều ám chỉ rõ ràng như vậy rồi.....

Tần Phong sắc mặt đỏ lên, nghiêm mặt nói: "Ta cảm thấy nhị đệ nhà ta là được rồi, năm nay mới mười tám tuổi, đã bước vào Thần Vũ lục phẩm cảnh giới.

Hơn nữa thiên phú của hắn trên đao đạo, ngài cũng đã nhìn thấy, nếu có ngài chỉ điểm, tương lai lĩnh ngộ đao ý ngũ trọng Vạn Thần Cảnh, cũng không phải chuyện khó."

Lời này vừa ra, nhị đệ và Hắc Thán Đầu đều là hướng Trấn Thiên Nhất đầu đi ánh mắt mong đợi.

Có thể trở thành đệ tử của Thập Nhị Thần Tướng, tiền đồ tự nhiên không thể lường được!

Tuy nhiên, Trấn Thiên Nhất lại lắc đầu: "Ta công nhận thiên phú của hắn, nhưng xin lỗi, ta thích cuộc sống tự do tự tại, nếu thu đồ đệ, khó tránh khỏi có vướng bận.

Bất quá các ngươi cũng không cần quá nản chí, trong Trảm Yêu ti, ta cũng quen biết vài người, cũng có thể chỉ đạo nhị đệ ngươi tu hành."

Nếu chưa từng gặp qua ngài, tương lai tìm sư phụ dùng đao khác cũng coi như xong, nhưng gặp qua ngài rồi, những người khác làm sao còn lọt vào mắt.

Còn nữa tính cách tự do tự tại, sợ có vướng bận của ngài, làm sao lại khiến ta nhớ tới vị tỷ tỷ váy xanh chân dài kia, luôn cảm thấy nàng có chút đáng thương a.....

Tần Phong tâm tư trăm chuyển, suy nghĩ, làm sao mới có thể để vị Thần Tướng đại nhân này đổi ý.

Nhưng Trấn Thiên Nhất hiển nhiên không **dự định** tiếp tục nói chuyện này, nhắc nhở nhị đệ vài câu, liền dự định rời đi.

Ngay lúc Thần Tướng đại nhân xoay người, Tần Phong bỗng nhiên chú ý tới bầu rượu treo ở chuôi đao màu bạc trắng của đối phương, lập tức kế thượng tâm đầu!

Hắn từ Tu Di Giới lấy ra Tiên Nhân Túy chưa pha nước, sau đó vỗ vai nhị đệ an ủi: "Nhị đệ, ngươi cũng không cần thương tâm như vậy, mệnh lý hữu thời chung hữu, mệnh lý vô thời mạc cưỡng cầu.

Thần Tướng đại nhân không muốn thu ngươi làm đồ đệ, cũng là duyên phận hai người chưa tới.

Nào, uống một ngụm rượu, giải sầu!"

Nhị đệ nghe vậy vẻ mặt mộng bức, tuy rằng Thần Tướng đại nhân chưa chịu thu hắn làm đồ đệ, để cho hắn hơi chút mất mát, nhưng đây cũng nằm trong dự liệu của hắn.

Dù sao Thập Nhị Thần Tướng là nhân vật tầng lớp nào?

Thiên tài gặp qua nhiều như cá qua sông!

Ánh mắt cao một chút, tính cách đặc lập độc hành, cũng rất

bình thường.

Nhất định là đại ca hiểu lầm, cho rằng tâm tình ta rất khó chịu, muốn mời ta uống rượu an ủi ta, đại ca đối với ta thật tốt..... Nhị đệ trong lòng cảm động, liền muốn đưa tay nhận lấy rượu, nhận lấy hảo ý của đại ca.

Ai ngờ tay hắn vừa nâng lên một nửa, liền thấy đại ca nhà mình buông lỏng tay đang cầm vò rượu.

Nhưng nhị đệ dù sao tu hành chính là Thần Vũ đạo thống, huống chi còn đạt tới lục phẩm cảnh giới, tốc độ phản ứng không thể nói là không nhanh.

Vò rượu cách mặt đất còn một thước khoảng cách, hắn liền vững vàng dùng một tay đỡ lấy vò rượu.

Nhị đệ thở phào nhẹ nhõm, cười nói: "Đại ca, huynh cũng quá bất cẩn....."

Lời còn chưa dứt, Tần Phong ngón tay bạch tấc hội tụ, hung hăng chọc về phía vò rượu.

Chỉ nghe "xoảng" một tiếng!

Vò rượu vỡ vụn, rượu văng khắp nơi, mùi rượu nồng nàn tứ tán ra bốn phía, say lòng người.

Nhị đệ ngây ngốc nhìn Tần Phong.

Hắc Thán Đầu ở một bên trợn mắt há hốc mồm.

"A, nhị đệ, sao ngươi lại bất cẩn như vậy.

Ta đã nói rồi, ngươi vừa mới bước vào lục phẩm tụ lực cảnh giới, lực đạo trên tay khống chế không ổn định, cầm đồ vật chú ý một chút.

Tiên Nhân Túy này không phải rượu bình thường, số lượng hiếm hoi, có giá vô thị!

Cho dù chỉ có ta có, ngươi cũng không thể lãng phí như vậy a!"

May mà phản ứng của ta cũng không chậm, suýt chút nữa bị nhị đệ phá hỏng đại sự..... Tần Phong nghĩ như vậy, hơi liếc mắt nhìn về phía bên kia.

Trấn Thiên Nhất dừng bước, hắn đã bị mùi rượu nồng nàn kia câu mất hồn.

Đao Cuồng đại nhân đại danh đỉnh đỉnh, bình sinh chỉ có hai sở thích lớn, vung đao mạnh nhất, uống rượu mạnh nhất.

Trên con đường đao đạo, hắn đã gần như leo lên đỉnh phong.

Mà rượu mạnh nhất này..... Với thân phận của hắn, rượu ngon uống qua tự nhiên là đếm không xuể, tuy nhiên, những rượu kia so với mùi rượu ngửi thấy lúc này, dường như hoàn toàn không đủ nhìn.

Chỉ trong nháy mắt, thân ảnh Trấn Thiên Nhất liền biến mất tại chỗ.

Lại xuất hiện, hắn đã vác đao, nửa ngồi xổm trước rượu đổ trên mặt đất.

Ngửi mùi rượu say lòng người, trên mặt hắn lộ ra vẻ mặt đau lòng.

"Rượu này gọi là gì?"

"Tiên Nhân Túy." Tần Phong đáp.

"Chỉ có ngươi có?"

"Chỉ có ta có."

Trấn Thiên Nhất đứng dậy, trầm mặc một lát sau, lại hỏi: "Ngươi còn?"

Tần Phong nghe vậy, lộ ra vẻ mặt khó xử: "Quả thật là còn một ít....."

"Nói điều kiện đi, nhưng bái sư thì đừng nghĩ nữa." Với thân phận của Trấn Thiên Nhất, làm sao có thể không nhìn ra tâm tư nhỏ bé này của Tần Phong?

Mà Tần Phong cũng tự nhiên minh bạch, chỉ một vò rượu, liền muốn nhị đệ nhà mình bái Thần Tướng làm sư phụ, khẳng định không thực tế.

Bất quá, hắn muốn, cũng chỉ là một đột phá khẩu ban đầu mà thôi!

Tần Phong nhẹ nhàng thở ra một hơi, ôm quyền cúi người nói: "Kính xin Thần Tướng đại nhân trước khi rời khỏi Tấn Dương thành, chỉ đạo nhị đệ ta tu hành đao đạo, không cần lấy sư đồ chi lễ, mà là lấy tư cách tiền bối **chỉ bảo** hậu bối."

Nhị đệ và Hắc Thán Đầu thấy vậy, cũng ôm quyền cúi người hành lễ.

Trấn Thiên Nhất liếc mắt nhìn ba người, rơi vào trầm tư.

Ngay lúc Tần Phong trong lòng vạn phần căng thẳng, chỉ nghe một tiếng "Lấy rượu đến đây!"

Hắn âm thầm thở phào nhẹ nhõm, tảng đá trong lòng rốt cục cũng rơi xuống.

"Thần Tướng đại nhân, mời dùng."

Chương 140: Với tình cảm của hai ta, cần gì phải khách sáo như vậy?

Trong sân, Trấn Thiên Nhất một tay nâng vò rượu, ngửa đầu tu ừng ực, chốc lát rượu trong vò đã vơi đi một nửa.

Hắn luyến tiếc dừng lại, dùng cánh tay lau vết rượu bên mép, thốt lên một tiếng "sảng khoái".

Loại rượu mạnh này, xứng đáng là đệ nhất thiên hạ!

Nhị đệ cũng đứng cách đó không xa, tay cầm trường đao, có chút bối rối.

Cho đến khi Trấn Thiên Nhất cất vò rượu, nói: "Thiên Cương Nguyên Trảm thức thứ ba nặng ngàn cân, lĩnh ngộ thế nào rồi?"

Nhị đệ đáp: "Tuy chưa nắm được yếu lĩnh, nhưng cũng có thể miễn cưỡng thi triển."

Trấn Thiên Nhất nhướng mày, tay phải vung lên, cành cây trong sân tự động gãy, rơi vào tay hắn.

"Ra đao về phía ta, đừng nương tay."

Nhị đệ nghe vậy, trong mắt thoáng qua một tia do dự.

Nhưng chỉ một tia do dự này, đã bị Trấn Thiên Nhất quát lớn: "Ngươi là võ phu dùng đao, sao lại do do dự dự như vậy!

Ngươi ngay cả dũng khí ra đao về phía ta cũng không có, còn

muốn tiến thêm một bước ? !

Kiếm trọng kỹ, đao trọng thế, nếu trong lòng không có chí hướng xem thường thiên hạ, chém phá tất cả, sớm đổi một loại binh khí tu luyện đi."

Nhị đệ nghe vậy, tia do dự trong mắt tan biến, tay phải nắm chặt trường đao.

Trấn Thiên Nhất thấy vậy, khóe miệng nhếch lên: "Ra đao!"

"Được!"

.....

Tần Phong nhìn cảnh tượng trong sân, trong lòng cảm khái, danh sư xuất cao đồ, quả nhiên là câu nói truyền đời.

Hắn tuy có thể dạy nhị đệ chiêu thức võ học, nhưng không thể dạy người sau điều quan trọng nhất là thần và ý.

Có thể được Đao Cuồng chỉ điểm, cũng coi như là tạo hóa của nhị đệ.

"Nhưng chỉ như vậy vẫn chưa đủ, Đao Cuồng tiền bối không thể ở lại Tấn Dương thành lâu dài, rồi sẽ có ngày rời đi.

Đến lúc đó, nhị đệ lại phải nhờ ai chỉ dạy..."

"Chỉ có thật sự xác lập quan hệ sư đồ giữa hai người, ta mới có thể yên tâm."

Tần Phong cúi đầu trầm ngâm, nghiêng đầu nhìn sang một bên, Hắc Thán Đầu đang tập trung tinh thần nhìn vào trong sân.

Trấn Thiên Nhất chỉ dạy nhị đệ, tuy là nói về đao đạo, nhưng thần và ý của Thần Võ, trong rất nhiều trường hợp đều có thể thông dụng, cũng khó trách Hắc Thán Đầu lúc này lại chăm chú

như vậy.

Tần Phong không quấy rầy, lựa chọn lặng lẽ rời đi.

Đi qua góc tường, hắn chỉ cảm thấy trước mắt trắng lóa.

Nhìn kỹ, Ngu My đang khoanh tay trước ngực, yên lặng dựa vào tường.

Chỗ mở của váy xanh, lộ ra chiếc chân trái trắng nõn như ngọc.

Ai mà chịu nổi đây...

Tần Phong không dám nhìn nhiều, cúi người hành lễ: "Ngu tiền bối."

Nữ tử váy xanh mở miệng, giọng nói lạnh lùng: "Đã có bao nhiêu thiên tài các đại gia tộc muốn cầu xin Thiên Nhất chỉ dạy đao pháp, cuối cùng đều cầu mà không được.

Ngươi lại có biện pháp, nghĩ đến việc dùng rượu ngon làm quà..."

"Thần Tướng đại nhân là người tính tình phóng khoáng, chút tâm tư của ta chắc chắn không thể giấu diếm được ngài ấy, ngài ấy bằng lòng chỉ dạy nhị đệ nhà ta, tuy có nguyên nhân từ vò rượu kia, nhưng cũng không phải hoàn toàn vì rượu.

Thật ra vãn bối cũng rất tò mò, tại sao Thần Tướng đại nhân lại đột nhiên thay đổi tâm ý." Tần Phong thành thật nói.

Có thể trở thành một trong Thập Nhị Thần Tướng, làm sao có thể bị khẩu vị chi phối?

Tiên Nhân Túy chỉ là một cái cớ, nhưng nguyên nhân thực sự khiến Trấn Thiên Nhất bằng lòng chỉ dạy nhị đệ, nhất định không phải là vò rượu kia.

Đạo lý này, Tần Phong vẫn hiểu rõ.

Ngu My khẽ gật đầu: "Ngươi ngược lại rất rõ ràng, ngài ấy bằng lòng chỉ dạy, ngoài vò rượu kia ra, còn có hai nguyên nhân.

Một là bị những lời ngươi nói kia cảm động, yêu ma hoành hành, bạch cốt lộ thiên, Đại Càn triều, chính là do rất nhiều tông môn và võ học đại gia mà hùng mạnh, ngài ấy cũng muốn thay đổi hiện trạng này.

Hai là ngài ấy xem ở chỗ nhị đệ nhà ngươi tu luyện Thiên Cương Nguyên Trảm..."

Lý do thứ nhất không cần phải nói nhiều, chính là ý nghĩa bề ngoài, mấu chốt là lý do thứ hai...

Tần Phong suy nghĩ một hồi, đoán được một khả năng.

Thiên Cương Nguyên Trảm là đao pháp do Thần Tướng đại nhân sáng tạo ra lúc trẻ, nhị đệ và Thần Tướng đại nhân tuy không có danh nghĩa sư đồ, nhưng cùng tu luyện một loại đao pháp, cũng coi như là duyên phận.

Cho nên, Thần Tướng đại nhân mới bằng lòng ra tay chỉ dạy...

"Không ngờ lúc trước truyền thụ Thiên Cương Nguyên Trảm cho nhị đệ, lại có thể tạo ra hiệu quả như vậy, dường như là tự có thiên ý." Tần Phong cảm khái trong lòng.

"Ngu tiền bối, người có biện pháp nào, để Thần Tướng đại nhân thu nhận nhị đệ nhà ta làm đồ đệ không?"

Nữ tử váy xanh nghe vậy, trầm mặc một lát, sau đó lắc đầu: "Ngài ấy thích tự do tự tại, không muốn bận tâm lo lắng.

Ta có thể có biện pháp gì..."

Nữ tử rõ ràng còn có điều muốn nói, nhưng Tần Phong đã

nghe ra sự bất lực và u oán trong giọng điệu của nàng.

Ngu tiền bối quả nhiên thích Thần Tướng đại nhân...

Tần Phong giật giật khóe miệng, trong lòng thầm mắng một tiếng.

Mỹ nhân như vậy, tình cảm đã rõ ràng như thế, Đao Cuồng đại nhân lại thờ ơ? Đáng đời độc thân cả đời!

..... Chờ đã, Đao Cuồng Trấn Thiên Nhất vì tự do tự tại, cho nên không muốn thu đồ đệ, cũng không muốn đối mặt với tình cảm của Ngu tiền bối.

Nói cách khác, ta và Ngu tiền bối hẳn là cùng một phe.

Tần Phong nhướng mày, cố ý thở dài nói: "Tính cách của một người quả thật rất khó thay đổi, nhưng cũng không phải hoàn toàn không có khả năng.

Giống như bức tường thành kiên cố, muốn công phá quả thật không dễ, bất quá... Nếu có thể đục ra một lỗ trên đó, tường thành sụp đổ cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Ngu tiền bối, người thấy sao?"

Nói xong những lời này, Tần Phong liếc nhìn nữ tử váy xanh đang trầm tư, không nói thêm gì nữa.

"Vậy vãn bối còn việc xin cáo lui trước, Ngu tiền bối nếu có gì cần, cứ việc dặn dò hạ nhân trong phủ."

Nói xong, hắn liền vội vàng rời đi.

Ngu My chậm rãi đi đến góc hành lang, nhìn vào trong sân, lúc này Trấn Thiên Nhất vẫn đang chỉ dạy nam tử trẻ tuổi kia đao pháp, thần tình khá vui vẻ.

Nàng thấy cảnh này, lẩm bẩm trong miệng: "Nếu thu nhận đồ đệ, ngươi liền có ràng buộc, nếu có ràng buộc, liền không thể tự do tự tại nữa.

Đến lúc đó, ngươi làm sao còn có thể lấy cớ này để từ chối ta?"

.....

"Ngu tiền bối thân là Tam Thập Lục Tinh, nhất định có thể hiểu ý của ta, chỉ là không biết nàng có mắc câu hay không, cùng ta đứng về một phe.

Phụ nữ đang yêu đều mù quáng, chỉ cần nàng đủ thích Đao Cuồng tiền bối, hẳn là sẽ có hành động."

"Ta có thể dùng rượu ngon treo Đao Cuồng tiền bối trước, Ngu tiền bối lại ra tay, liền có thể thêm một phần nắm chắc.

Nhưng nhị đệ ngươi cũng phải tự cố gắng lên, nếu thiên phú về đao đạo quá kém, Đao Cuồng tiền bối không vừa mắt.

Vậy thì mọi nỗ lực của ta đều uổng phí..." Tần Phong đi trong phủ, trong đầu không ngừng suy nghĩ, chỉ cảm thấy bản thân làm đại ca thật quá xứng chức.

Ngay lúc này, hắn nhìn thấy ở cổng chính Tần phủ, Nhã An cùng đoàn người tụ tập.

"Các ngươi đây là muốn rời đi?" Tần Phong tò mò hỏi.

Vương Tự gật đầu: "Ban đầu là muốn ở lại thêm một thời gian, nhưng buổi đấu giá của Thiên Bảo Các sắp bắt đầu, công tử cần phải về trước để thu xếp."

Tần Phong hiểu rõ, nhìn về phía Nhã An mặc áo trắng, giả trang nam tử, vết thương ở cánh tay phải của đối phương đã khỏi hẳn, quả thật không cần thiết phải tiếp tục ở lại đây nữa.

"Thiên hạ không có tiệc nào không tàn, chúc Nhã An huynh thượng lộ bình an." Tần Phong vừa nói, vừa dang rộng hai tay, dường như muốn ôm đối phương.

Nhã An thấy vậy, vội vàng lùi lại một bước, trong mắt thoáng qua một tia thẹn thùng, quát khẽ: "Ngươi muốn làm gì?!"

"Tiễn ngươi đi? Chẳng lẽ với tình cảm của ta và Nhã An huynh, cần phải khách sáo như vậy?" Vừa nói, Tần Phong lại tiến lên một bước.

Vương Tự hai người giơ tay lên, muốn nói lại thôi.

Nha hoàn thị nữ bên cạnh thấy vậy, vừa hồi hộp, vừa mong đợi?

Thấy hai người càng ngày càng gần, Nhã An vội vàng nghĩ ra một lý do hợp lý——

"Chậm đã! Quân tử chi giao đạm như nước, giao tình của ngươi và ta để trong lòng là được rồi, không cần phải thể hiện ra ngoài!"

Quả nhiên là người đọc sách, đầu óc xoay chuyển thật nhanh...

"Cũng có lý." Tần Phong ngoài mặt không lộ vẻ gì, trong lòng lại thầm tiếc nuối.

Hắn vốn còn muốn thử xem "tấm lòng" của đối phương có đủ rộng lớn hay không...

Mọi người bước ra khỏi Tần phủ, Nhã An nhìn Tần Phong đang tiễn biệt, trong lòng lại ẩn ẩn có chút không nỡ.

"Ân cứu mạng lúc trước, ta ghi nhớ trong lòng, sau này nhất định sẽ có ngày báo đáp, chúng ta... Có duyên gặp lại."

"Có duyên gặp lại."

Mọi người lên ngựa, Nhã An nhìn sâu Tần Phong một cái, sau đó giật cương ngựa.

Chỉ nghe tiếng ngựa hí vang, vó ngựa giẫm đạp, đoàn người dần dần đi xa.

Tần Phong cũng không có quá nhiều thương cảm, hắn và đối phương vốn là do ngoài ý muốn mới gặp gỡ.

Hơn nữa bọn họ còn có hợp tác, tiếp theo nhất định sẽ còn gặp lại, chỉ là vấn đề thời gian sớm hay muộn.

"Ta cứu ngươi một mạng, còn chưa hỏi ngươi muốn báo đáp gì.

Mà từ xưa đến nay, nợ ân tình là khó trả nhất...

Thiếu chủ Thiên Bảo Các Ngọc Lâm thành, ngươi cứ chờ bị ta từ từ vặt lông cừu đi." Tần Phong nhướng mày, bước vào Tần phủ một lần nữa.

Chương 141: Nụ hôn dưới ánh trăng

Hai ngày trôi qua thật nhanh.

Thời tiết trong thành thay đổi thất thường, lúc thì mưa liên miên, lúc lại nóng bức, khiến người ta có cảm giác đây không phải mùa đông mà là mùa hè.

Hai ngày nay, Tần Phong tranh thủ thời gian đến trước cửa Bảo Y Đường để chữa bệnh, tích lũy văn khí.

Buổi chiều, hắn đến Thính Vũ Hiên, nghiền ngẫm sách vở.

Suốt thời gian qua, hắn không hề thấy bóng dáng Thương cô nương ở Thính Vũ Hiên, khiến hắn vô cùng thất vọng.

Hắn cũng từng hỏi lão già kia có biết Thương cô nương mấy ngày nay đang làm gì, nhưng câu trả lời nhận được chỉ là một tiếng cười khẩy.

Điều này cũng nằm trong dự liệu của hắn...

Điều đáng nói là, khi đi trên đường phố trong thành, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy bóng dáng của người Thần Công phường.

Cho dù là buổi sáng rời khỏi Tần phủ, hay buổi tối trở về Tần phủ, những người đó vẫn luôn bận rộn tu sửa những con đường và tòa nhà bị hư hại.

Làm việc ngày đêm không nghỉ, tranh thủ từng giây từng phút, quả không hổ danh là "cuồng nhân".

Nhưng Tần Phong vẫn tò mò, rốt cuộc là ai đã mời người của Thần Công phường đến?

"Dưới sự chỉ điểm của đao cuồng tiền bối, đao pháp của nhị đệ quả thực có thêm nhiều thần vận hơn trước, chỉ là trong lòng ta luôn cảm thấy có chút không thoải mái...

Cứ như thể học trò mà mình vất vả bồi dưỡng, bị thầy giáo khác cướp mất."

"Nghe Hắc Thán Đầu nói, hai ngày nay, Ngu tiền bối hình như thường xuyên trước mặt đao cuồng đại nhân, cố ý vô tình khen ngợi thiên phú dùng đao của nhị đệ.

Xem ra, lời ám chỉ của ta trước đây đã có hiệu quả, Ngu tiền bối đã gia nhập vào đội ngũ khuyên nhủ đao cuồng đại nhân thu nhận đồ đệ.

Chỉ là không biết, khi nào mới có thể đạt được tiến triển thực chất."

"Nói đến... Kinh mạch bị tổn thương trong cơ thể Liễu Kiếm Ly, đêm nay có thể chữa trị hoàn toàn, đến lúc đó, nàng ấy có thể đứng dậy, một lần nữa biến thành Kiếm Thần vạn người ngưỡng mộ."

Tần Phong nghĩ đến bóng hình mặc áo trắng, thần sắc trở nên có chút hoảng hốt.

Hai người vốn không nên có giao điểm, kết quả là hôn ước của tổ tiên, lại khiến hai người khi sinh ra, vô cớ có thêm một chút liên hệ.

Liễu gia như mặt trời ban trưa, Tần gia sa sút phải rời đến Tấn Dương thành.

Hôn ước của tổ tiên tự nhiên cũng trở thành trò cười.

Không ai cho rằng hai nhà sẽ thực hiện hôn ước.

Kết quả... Liễu Kiếm Ly độ kiếp thất bại, bị đánh rơi xuống phàm trần, Liễu lão gia tử tuân theo hôn ước, gả nàng đến nơi này.

Chuyện như vậy, ai có thể đoán trước được?

Tần Phong cảm khái lắc đầu, ký ức lại trôi về ngày thành thân.

Mỹ nhân mặc áo đỏ, tay cầm quạt xếp, giờ phút này hắn vẫn còn nhớ rõ cảm giác mềm mại và ấm áp khi nắm tay nàng.

Đêm động phòng, mỹ nhân thay lại áo trắng, ngồi một mình trong sân, nhìn lên bầu trời, ánh mắt trống rỗng.

Bóng lưng cô đơn tịch mịch đó, khiến người ta nhìn mà đau lòng.

Hắn nhớ đến dáng vẻ nàng xoay tay phải, dễ dàng điều khiển dòng nước, như cánh tay sai khiến.

Hắn nhớ đến dáng vẻ nàng ăn mì, ngón tay ngọc nhẹ nhàng gắp, đôi môi đỏ mọng hé mở đầy tao nhã.

Hắn nhớ đến thiên phú định thủy hóa long, lấy nước hóa kiếm của nàng.

Hắn nhớ đến sự cường đại của nàng, một kiếm chém bạch cốt, một kiếm xé mây tan trăng.

Run rẩy trong cơn mưa giông, khóe miệng khẽ nhếch lên, tuyệt thế mỹ nhân.

Thì ra trong lúc vô tình, hai người đã trải qua nhiều chuyện như vậy...

Tiên tử trên trời có lẽ sẽ rơi xuống phàm trần, nhưng đó chỉ là dừng chân trong chốc lát mà thôi.

"Nếu ta chữa khỏi cho nàng, nàng sẽ rời đi, một lần nữa chinh phục kiếm đạo sao?" Tần Phong lẩm bẩm, giờ phút này hắn lại có chút tiếc nuối.

Ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Trăng sáng như sương, gió mát như nước, thanh tịnh vô hạn.

Tiếc là, nỗi niềm chẳng ai hay.

"Ta từ khi nào lại trở nên sến súa như vậy?" Tần Phong cười khổ, sau đó thở nhẹ một hơi, bước về phía hồ đình.

...

"Tiểu thư, sau đêm nay, cơ thể của người sẽ khỏi hẳn, có thể đứng dậy rồi." Trong hồ đình, Lam Ngưng Sương kích động nói.

"Ừm." Liễu Kiếm Ly nhẹ nhàng đáp lại, kinh mạch bị tổn thương trong cơ thể nàng cơ bản đã hồi phục, với khả năng kiểm soát cơ thể của nàng, kỳ thực đã có thể đi lại như người bình thường.

Chỉ là, nếu kinh mạch không được phục hồi hoàn toàn, khí kình lưu chuyển cuối cùng sẽ có chút vấn đề, điều này sẽ ảnh hưởng đến việc tu luyện thần võ đạo thống của nàng.

Nàng ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, không biết từ lúc nào, đã đến nơi này gần hai tháng.

Thật sự đã xảy ra rất nhiều chuyện...

Lúc này trong đầu, dần dần hiện lên, vẫn là bóng dáng mặc áo đen đó.

Liễu Kiếm Ly như nghĩ đến điều gì, đột nhiên mở miệng hỏi: "Ngưng Sương, nếu ta muốn bày tỏ lòng biết ơn với một người, có thể làm gì?"

Nàng trước đây, sống một cuộc sống đơn điệu, không phải tu luyện thì là luyện kiếm.

Cho nên, rất nhiều chuyện đời thường, nàng đều không biết nên làm như thế nào.

"Tiểu thư, người nói người đó là cô gia sao?" Lam Ngưng Sương tò mò hỏi.

Liễu Kiếm Ly khẽ gật đầu.

Lam Ngưng Sương trầm ngâm một lát, lẩm bẩm: "Nếu là người bình thường, tặng một số lễ vật, bày tỏ lòng biết ơn là được rồi.

Nhưng tiểu thư và cô gia là vợ chồng, không cần câu nệ những điều này..."

"Đúng rồi, a bà của Liễu gia từng nói với ta một phương pháp!" Lam Ngưng Sương hai mắt sáng lên, tiến lên ghé tai Liễu Kiếm Ly nói nhỏ điều gì đó.

Chờ đến khi hai người tách ra, trên gương mặt trắng nõn của Liễu Kiếm Ly, lại ẩn ẩn hiện lên chút hồng hào, thật là xinh đẹp.

"Thật sự phải làm như vậy sao?" Nàng không chắc chắn hỏi.

"A bà của Liễu gia, biết rất nhiều chuyện, bà ấy đã nói như vậy, chắc chắn là không sai đâu...

A, tiểu thư, cô gia đến rồi!" Lam Ngưng Sương nhỏ giọng nhắc nhở.

Liễu Kiếm Ly nghe vậy, ngồi lại ngay ngắn, nàng không phát hiện ra sự xuất hiện của đối phương bởi vì sự hoảng hốt vừa rồi.

Tần Phong đi đến hồ đình, chỉ cảm thấy bầu không khí ở đây có chút kỳ lạ.

Lam Ngưng Sương lấy cớ rời đi, nàng sẽ không quấy rầy thế giới vốn nên thuộc về hai người.

Tần Phong tiễn Ngưng Sương rời đi, sau đó nhìn lại mỹ nhân áo trắng.

Không biết có phải ảo giác của hắn hay không, Liễu Kiếm Ly đêm nay, thần sắc dường như có chút không tự nhiên, trên gương mặt trắng nõn, dường như mang theo một chút hồng hào nhàn nhạt.

Chẳng lẽ là do ánh sáng?

Tần Phong lắc đầu, thở ra một hơi nói: "Sau đêm nay, kinh mạch bị tổn thương trong cơ thể nàng sẽ được phục hồi hoàn toàn."

"Ừm." Liễu Kiếm Ly nhẹ nhàng đáp lại.

Phản ứng lại giống như mọi khi... Tần Phong thở dài, hắn vốn còn muốn nhìn ra chút manh mối trên gương mặt nàng.

Sau khi vết thương lành, Liễu Kiếm Ly sẽ chọn ở lại, hay là rời đi?

Tuy có danh nghĩa vợ chồng, nhưng ta có lẽ cũng chỉ là khách qua đường trên con đường đời của nàng...

"Thôi, thay vì nghĩ những thứ viển vông này, chi bằng sau khi chữa khỏi, trực tiếp hỏi nàng." Tần Phong nghĩ như vậy, sau đó điều chỉnh tâm trạng, bình tĩnh lại.

Hắn lấy ra dược dịch chữa trị, bạch tấc ngưng tụ trên đầu ngón tay, tập trung cao độ.

Khi chữa bệnh, suy nghĩ lung tung là điều tối kỵ, hắn tự nhiên sẽ không phạm phải sai lầm như vậy.

Vài canh giờ dài đằng đẵng trôi qua, Tần Phong thu hồi bạch tấc, lau đi mồ hôi trên trán.

Rõ ràng thời gian chữa trị không ngắn, nhưng Tần Phong lại cảm thấy thời gian trôi qua rất nhanh...

Kinh mạch bị tổn thương được phục hồi hoàn toàn, khí kình trong cơ thể Liễu Kiếm Ly hoàn toàn khôi phục lưu chuyển.

Khí thế cường đại, như sóng triều cuồn cuộn xung quanh, thổi bay tóc tai Tần Phong, quần áo rung động.

Liễu Kiếm Ly dễ dàng bình ổn khí kình trong cơ thể, mọi thứ trở lại yên tĩnh.

Sau đó, nàng chậm rãi đứng dậy dưới ánh mắt phức tạp của Tần Phong.

"Đa tạ." Đôi môi đỏ mọng khẽ mở, âm thanh trong trẻo như ngọc thạch va chạm vang lên.

Mỹ nhân nhón chân, vén tóc mai.

"Không khách..."

Lời còn chưa dứt, Tần Phong trừng lớn hai mắt, thần sắc kinh ngạc.

Bên má truyền đến cảm giác mềm mại, còn có hơi thở ấm áp.

Hơi ngứa, cũng hơi ngọt ngào.

"Đa tạ." Lại là một tiếng lẩm bẩm.

Liễu Kiếm Ly lùi lại, dưới ánh trăng, gương mặt nàng đỏ ửng.

Dưới làn gió đêm, mái tóc đen của nàng bay bay, đẹp như tiên tử.

Cho dù Tần Phong là "vua xe" của kiếp trước, thì lúc này, bộ não của hắn cũng trong nháy mắt đình chỉ hoạt động...

Chương 142: Đêm nay trăng thật đẹp

Nhìn vẻ mặt sững sờ của đối phương, Liễu Kiếm Ly bỗng cảm thấy hai má nóng lên, nàng chưa từng có cảm giác như vậy.

Tim đập nhanh hơn, hơi thở cũng gấp gáp hơn.

Tại sao lại như vậy? Rõ ràng chỉ là làm theo lời Lam Ngưng Sương, một lời chào hỏi đơn giản mà thôi..... Liễu Kiếm Ly không hiểu.

Nàng cảm thấy luyện kiếm vẫn dễ dàng hơn, mọi việc đều đến một cách tự nhiên.

Cho dù gặp phải nút thắt, cũng có thể tìm ra cách giải quyết.

Nhưng giao tiếp với người khác, cần chú ý quá nhiều điều, huống chi là vợ chồng có quan hệ thân mật.

Đối với tình cảm, nàng như một tờ giấy trắng, có chút luống cuống.

Tần Phong từ từ hoàn hồn, sờ sờ lên má mình.

Là đang nằm mơ sao?

Hắn dùng sức véo vào lòng bàn tay, đau, không phải mơ!

“Nàng.....” Tần Phong há miệng, muốn nói lại thôi.

Những lời định hỏi, đến lúc này, lại không nói nên lời.

Ánh trăng hiu quạnh, gió đêm say lòng người.

Hai người cứ như vậy lặng lẽ nhìn nhau, không ai lên tiếng.

Tình cảm trong sự tĩnh lặng này, không ngừng ủ men.

Tần Phong hít sâu một hơi, chuẩn bị chủ động tấn công.

Bên ngoài hồ đình, chỗ rẽ hành lang, lúc này lại truyền đến tiếng xô đẩy và lẩm bẩm.....

“Phong nhi nó..... sao không động đậy gì vậy? Con gái nhà người ta mặt mỏng, nó không biết chủ động một chút sao.” Nhị nương sốt ruột nói.

“Thằng nhóc thối tha này, thật là không có chút nhãn lực nào, lúc này không tiến lên ôm lấy đối phương, còn chờ gì nữa?!

Nhớ năm đó ta còn trẻ.....” Nói được một nửa, giọng nói của lão gia đột nhiên im bặt, ông cảm nhận được sống lưng lạnh toát, không dám nói tiếp nữa.

“Tẩu tử thật là xinh đẹp, quả là trời sinh một cặp với đại ca! Còn nữa, cha, vừa rồi cha muốn nói gì?” Nhị đệ nghiêng đầu tò mò hỏi.

“Phải đó, lão gia, vừa rồi ông muốn nói gì?” Giọng điệu của Nhị nương có chút lạnh lùng.

“Không..... không muốn nói gì cả.”

Lam Ngưng Sương nhìn gia đình này, bất đắc dĩ cười, nàng vốn định lén lút xem tiểu thư và cô gia tiến triển thế nào, nhưng khi hoàn hồn, bên cạnh đã chen chúc đầy người.

Trong đó còn có một người không ngờ tới.

“Hình Tham lĩnh, ngươi là tướng sĩ trong quân, sao cũng.....” Lam Ngưng Sương cười như không cười.

Hình Thịnh ho khan một tiếng: “Là hộ vệ, quan tâm một chút đến hạnh phúc của tiểu thư, có gì kỳ lạ sao?

..... Chờ đã, cô gia hình như đang đi tới?”

“Cái gì?!” Mọi người kinh hãi, lần nữa nhìn về phía hồ đình, quả nhiên nhìn thấy Tần Phong, bước chân sải bước, trên mặt đầy vẻ oán giận!

“Không ổn, chúng ta mau chạy!” Lão gia vừa dứt lời, lại nhìn xung quanh, ngoại trừ ông và phu nhân, đâu còn bóng dáng người nào khác?

Mà ngay lúc hai người đang sững sờ, Tần Phong đã tức giận xuất hiện sau lưng bọn họ.

“Cha mẹ, hai người làm gì ở đây?” Tần Phong lạnh lùng hỏi.

Hai người này thật sự đã phá hỏng chuyện tốt của hắn!

Vốn dĩ vừa rồi bầu không khí đã đến, hắn đang định cùng Liễu Kiếm Ly vai kề vai, tay nắm tay, nói chuyện nhân sinh, tán gẫu về trăng sao gió mát.

Thuận tiện nghĩ xem sau này sinh con, con trai đặt tên gì, con gái đặt tên gì.....

Kết quả hai người này lén lút nhìn thì thôi, động tĩnh cũng không biết nhỏ một chút.

Bầu không khí tốt đẹp, đều bị phá hỏng, hắn sao có thể không tức giận?

Nhị nương biết mình làm sai, áy náy cười, định nghĩ cách đổ vấy cho lão gia bên cạnh.

Tuy nhiên, lần này, lão gia lại học khôn, trực tiếp mở miệng nói: “Tối nay, ta ngủ phòng khách.”

.....

Trở lại hồ đình, Tần Phong thở dài một hơi.

Liễu Kiếm Ly nhìn bộ dạng của hắn, mày liễu cong cong, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Với cảnh giới của nàng, tự nhiên đã sớm cảm nhận được tình huống ở chỗ rẽ hành lang.

“Cha mẹ lớn như vậy rồi, vẫn như đứa trẻ, thật không khiến người ta bớt lo.” Tần Phong bất đắc dĩ nói.

“Ta cảm thấy như vậy..... rất tốt.” Liễu Kiếm Ly nhẹ giọng nói.

Gia đình này không giống Liễu gia, tuân thủ lễ pháp, nghiêm túc cứng nhắc, chỉ khiến người ta cảm thấy thú vị.

Có lẽ nàng có thể thay đổi tâm cảnh thất bại khi độ kiếp ở đây, cũng chính vì như vậy.

Tần Phong nhìn nụ cười của mỹ nhân, ngây ngốc sững sờ.

Một lúc sau, hắn mới lấy hết can đảm hỏi ra câu hỏi đó: “Sau này, nàng có dự định gì?”

Là sẽ tiếp tục ở lại Tần phủ.

Hay là rời đi, theo đuổi kiếm đạo chí tôn?

Tần Phong trong lòng không chắc chắn.

“Câu hỏi này, Ngưng Sương trước đây đã hỏi rồi.” Liễu Kiếm Ly ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời đêm.

Đã hỏi rồi?

Chẳng lẽ trong lòng nàng đã sớm có quyết định?

“Lúc đó nàng trả lời thế nào?” Tần Phong hít sâu một hơi, trong lòng bỗng dưng căng thẳng.

“Đã có danh nghĩa vợ chồng, vậy thì không rời không bỏ.....” Nói lời này, sắc mặt Liễu Kiếm Ly hơi đỏ lên, ánh mắt lại vô cùng kiên định.

Tính cách của nàng, cũng như kiếm đạo của nàng, thuần túy.

Chuyện đã nhận định, sẽ không dễ dàng thay đổi.

Tần Phong nghe vậy sững sờ, tảng đá trong lòng cuối cùng cũng rơi xuống, hắn nhớ tới lời hứa trong cơn mưa gió sấm sét đó, khóe miệng khẽ nhếch lên: “Vậy thì không rời không bỏ.”

Ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời đêm, lại bị thu hút bởi dung nhan nghiêng nghiêng của Liễu Kiếm Ly.

Tần Phong trong lòng không khỏi cảm thán, đêm nay trăng thật đẹp.

.....

Trên xà nhà một chỗ khác của Tần phủ, Trấn Thiên Nhất và Ngu My sóng vai đứng.

Phòng khách bọn họ ở tuy cách hồ đình khá xa, nhưng với nhãn lực của bọn họ, mọi chuyện vừa rồi đều nhìn thấy rõ ràng.

Ngu My lặng lẽ liếc nhìn Trấn Thiên Nhất bên cạnh, lại nhìn về phía hai bóng người trong hồ đình, không khỏi thở dài một tiếng.

Cũng không biết khúc gỗ chỉ có đao đạo trong lòng này khi nào mới khai khiếu?

Ngay lúc nàng đang nghĩ như vậy, Trấn Thiên Nhất nói: “Thiên phú của Liễu Kiếm Ly nhìn khắp Đại Càn trên dưới trăm năm, không ai sánh bằng, cho dù ngươi trên con đường kiếm đạo không bằng nàng, cũng không cần phải nản lòng thở dài như vậy.”

Ngu My nghe vậy lại thở dài một tiếng, chỉ cảm thấy con đường phía trước còn dài, gánh nặng ngàn cân.

Nàng bình tĩnh lại tâm tình, nhàn nhạt nói: “Liễu Kiếm Ly tuổi còn trẻ, đã bước vào Kiếm Ý ngũ trọng Vạn Thần Cảnh, đừng nói là trên dưới trăm năm, cho dù là trên dưới ngàn năm, cũng không ai sánh kịp.

Hơn nữa nàng hiện tại đã là Thần Võ Đạo Thống tứ phẩm đỉnh phong, đột phá đến tam phẩm, đối với nàng mà nói, chỉ là thiếu một cái cơ hội.

Đến lúc đó, nàng chính là Kiếm Thần chân chính.”

Tư Mã Không Thần Võ tam phẩm, Thương Ý ngũ trọng, được người đời tôn xưng là Thương Tiên.

Trấn Thiên Nhất Thần Võ tam phẩm, Đao Ý ngũ trọng, được người đời xưng tụng là Đao Cuồng.

Nếu đã như vậy, đợi đến khi Liễu Kiếm Ly bước vào tam phẩm, chẳng phải sẽ trở thành Kiếm Thần?

“Cơ hội sao?” Trấn Thiên Nhất xoa trán cười nói: “Lúc nàng đứng dậy, ta cảm nhận được một trận khí cơ dao động, đó là dấu hiệu sắp đột phá.

Nếu nàng muốn, nàng hoàn toàn có thể triển khai Thiên Địa Bá Quyền ấn chứng ở đây.

Tuy nhiên, chắc hẳn nàng đang lo lắng điều gì đó, nên đã cưỡng ép áp chế cảnh giới.”

Ngu My thần sắc kinh ngạc, lẩm bẩm nói: “Lại có chuyện như vậy sao?”

Nàng vốn cho rằng, Liễu Kiếm Ly trải qua một lần độ kiếp thất bại trước đó, muốn lần nữa mở ra Thiên Địa Bá Quyền ấn chứng, còn cần tích lũy thêm một thời gian.

Không ngờ tới……

“Nếu nàng thật nhận được Bá Quyền ấn chứng, vậy thì có chút quá mức kinh người.” Ngu My cảm thán nói.

“Phải, một Kiếm Thần chưa đến hai mươi tuổi, tương lai có thể đạt đến độ cao nào, e rằng lão già ngồi trên Đăng Thiên Lâu ở Phụng Thiên Thành, cũng chưa chắc tính ra được.

Tuy nhiên, đối với Đại Càn mà nói, đây lại là một chuyện tốt.” Trấn Thiên Nhất chân thành nói.

Ngu My cũng tán thành gật đầu.

Một lúc sau, nụ cười của Trấn Thiên Nhất thu liễm, nghiêm mặt nói: “Có thể cảm nhận được những con chuột đã vào Tấn Dương Thành không?”

“Nơi này hẳn là đã bị người ta bố trí trận pháp, ta từ khi vào thành, phạm vi có thể cảm nhận được đã cực kỳ hữu hạn.” Ngu My lắc đầu.

“Vậy thì thật đáng tiếc, đêm nay trăng đẹp, vốn còn muốn giết trước vài tên không biết điều, góp vui một chút.” Trấn Thiên Nhất sờ lệnh bài bị gãy trong lòng, giọng điệu lạnh lùng.

Chương 143: Nếu Phong nhi dám bắt nạt con, ta sẽ thay con dạy dỗ nó

Tần Phong mơ một giấc mơ, trong mơ hắn và Liễu Kiếm Ly sống một cuộc sống hạnh phúc.

Một người lo toan việc kiếm tiền nuôi gia đình, một người lo toan việc xinh đẹp như hoa, cả hai đều vô địch thiên hạ.

Họ sinh được một trai một gái, con trai tuấn tú như hắn, con gái xinh đẹp như nàng.

Nhưng ngay khi hắn đang chìm đắm trong giấc mộng đẹp, trong đầu lại vang lên một giọng nói, hắt cho hắn một gáo nước lạnh: “Chưa nhập Thất phẩm, không được động phòng, đồ phế vật!”

Cái quái gì!

Tần Phong bỗng nhiên bừng tỉnh, thở hổn hển...

“Thất phẩm, ta nhất định phải nhanh chóng nhập Thất phẩm.” Hắn nắm chặt tay, nghiến răng thề.

“Vì sao phải vội vàng nhập Thất phẩm?”

“Đó là bởi vì, chưa nhập Thất phẩm, không được động phòng...” Tần Phong thở dài một hơi, sau đó bỗng nhiên hoàn hồn.

Hửm?

Giọng nói từ đâu ra vậy?

Hắn nghiêng đầu nhìn lại, sau đó trừng lớn hai mắt.

Trong phòng, trên ghế trước bàn, đang ngồi ngay ngắn một bóng hình áo trắng.

Mái tóc đen như thác nước, đẹp như trời sinh.

Không phải Liễu Kiếm Ly thì là ai!

Nàng... nàng làm sao lại ở trong phòng ta?

"Động phòng?" Liễu Kiếm Ly lặp lại một lần, ngọc thủ đặt trước môi, cúi đầu trầm ngâm, dường như đang suy nghĩ điều gì đó.

Xấu hổ quá... Tần Phong vội vàng lên tiếng: "Nàng... nàng làm sao lại đến đây?"

Liễu Kiếm Ly bị cắt ngang dòng suy nghĩ, chậm rãi đứng dậy: "Ngưng Sương nói với ta, sau khi thành thân, tân nương nên đi kính trà cha mẹ chồng, ban đầu ta không hề hay biết.

Bây giờ đã nghe nói, tự nhiên phải bổ sung, không thể thất lễ."

Thì ra là vậy, lúc trước Liễu Kiếm Ly tình trạng như vậy, người nhà cũng không để ý đến những điều này... Tần Phong gật đầu nói: "Vậy đợi ta mặc quần áo xong, cùng nàng đi."

"Được." Liễu Kiếm Ly khẽ gật đầu, sau đó đứng đó bất động.

Không phải, ta đã nói muốn thay quần áo, nàng cũng không tránh đi sao... Tần Phong có chút xấu hổ.

Tuy hai người có danh nghĩa vợ chồng, nhưng vẫn chưa đến bước đó, hắn tự nhiên cảm thấy có chút ngại ngùng.

“Bất quá, cũng may đồ ngủ của người xưa khá kín đáo, hơn nữa ta không có thói quen ngủ trần, nếu là kiếp trước...” Tần Phong lắc đầu không nghĩ tiếp nữa.

Hắn vén chăn, mặc quần áo.

Sau khi rửa mặt xong, liền cùng Liễu Kiếm Ly rời khỏi phòng.

Lam Ngưng Sương cũng đang đợi ở cửa phòng, nhìn thấy hai người, mỉm cười gật đầu chào hỏi.

Sau đó ba người cùng nhau đi về phía đại sảnh Tần phủ.

...

Tần Kiến An vốn đang uống trà, trò chuyện với nhị nương bên cạnh, nhìn thấy ba người, không khỏi trừng lớn hai mắt.

Nhị nương cũng vừa kinh ngạc vừa vui mừng: “Các con, sao lại đến đây?”

Bà nhìn Liễu Kiếm Ly có thể đứng dậy đi lại, tràn đầy an ủi và vui mừng.

Tần Phong ho khan một tiếng, đem sự tình trước sau kể rõ ràng.

Lão gia gật đầu, cười nói: “Thì ra là vậy.”

Nhị nương nghe vậy, trong mắt tràn đầy ý cười, bà gọi Thanh nhi đến, ghé tai nói gì đó, Thanh nhi nghe xong, vội vàng rời đi.

Lam Ngưng Sương bưng trà vừa pha xong đến, chậm rãi đưa cho tiểu thư nhà mình, sau đó dùng ánh mắt ra hiệu.

Liễu Kiếm Ly hiểu ý, đưa cổ tay trắng nõn và ngọc thủ ra, bưng chén trà tiến lên vài bước, đưa ra: “Cha, mời người uống trà.”

Tần Kiến An thấy vậy, vui mừng khôn xiết, ông liên tục nói mấy chữ "tốt", sau đó nhận lấy chén trà, nhấp một ngụm.

Liễu Kiếm Ly xoay người, lại bưng một chén trà, đưa cho nhị nương: "Mẹ, mời người uống trà."

Nhị nương dù sao cũng là phụ nữ, trên mặt treo nụ cười nhận lấy chén trà, nhưng hốc mắt lại đỏ hoe, đó là vui mừng đến phát khóc.

Tần Phong thấy cảnh tượng này, cũng cảm khái muôn phần.

Theo như hắn hiểu biết về phong tục cổ đại, tiếp theo nhị nương sẽ dặn dò Liễu Kiếm Ly, làm thế nào để trở thành một người vợ tốt.

Quả nhiên, chỉ nghe nhị nương mở miệng nói: "Kiếm Ly à, nếu con đã bằng lòng gọi ta một tiếng mẹ, vậy từ nay về sau, chúng ta chính là người một nhà theo đúng nghĩa.

Có một số việc, ta sẽ dặn dò con...

Nếu sau này Phong nhi dám bắt nạt con, con nhất định phải nói cho ta biết, ta sẽ thay con dạy dỗ nó."

Hửm?

Kịch bản hình như không đúng lắm thì phải... Tần Phong ngẩng đầu, vẻ mặt kinh ngạc nhìn nhị nương.

Nhị nương ngày thường vô cùng thương yêu hắn đâu rồi?

Huống hồ hắn một thư sinh tay trói gà không chặt, làm sao có thể bắt nạt một cao phẩm Thần Vũ võ phu?

Trò đùa này hơi quá rồi đấy...

May mắn thay, lúc này, lão gia lộ vẻ không vui, lên tiếng: "Phu

nhân, nàng đang nói gì vậy?"

Quả nhiên, lúc này, vẫn là thân phụ đồng thời là nam nhân đáng tin cậy hơn... Tần Phong thầm cảm thán trong lòng.

Ai ngờ, lão gia chuyển hướng câu chuyện: "Kiếm Ly à, gả cho Phong nhi quả thực là khổ con rồi.

Nhưng con yên tâm, nếu sau này nó dám bắt nạt con, con cứ nói thẳng với ta, nhị nương con mềm lòng, chưa chắc đã ra tay tàn nhẫn.

Nhưng ta nhất định sẽ thay con hảo hảo dạy dỗ nó."

Tần Phong nghe vậy, sững sờ tại chỗ.

Hắn luôn cảm thấy mình không phải là đại thiếu gia Tần gia, mà là một chàng rể, đáng thương và bất lực...

Lam Ngưng Sương bên cạnh nhìn thấy thần sắc của cô gia, không khỏi bật cười.

Ngay lúc này, Thanh nhi vội vàng chạy về, trong tay còn bưng một chiếc hộp gỗ tinh xảo.

Nhị nương nhận lấy hộp gỗ, nhẹ nhàng mở ra, bên trong là một chiếc trâm cài đầu bằng vàng kiểu dáng tinh xảo, tua rua rũ xuống, trông rất đẹp mắt.

"Kiếm Ly, con lại đây." Nhị nương vẫy tay: "Đây là trâm cài đầu mà mẹ ta năm đó khi ta thành thân, đã cài lên đầu cho ta, bây giờ tặng cho con."

Liễu Kiếm Ly nhận lấy trâm cài đầu, nàng vốn không hứng thú với son phấn và trang sức mà nữ tử yêu thích, nhưng lúc này, trong lòng nàng lại ấm áp.

"Cảm ơn mẹ."

Tần Kiến An bên cạnh thấy vậy, trừng lớn hai mắt, ông sờ túi tiền trong ngực, sau đó thần sắc cứng đờ.

“Phu nhân, nàng muốn tặng quà, sao không báo trước với ta một tiếng, ta cũng không chuẩn bị gì cả.” Lão gia ghé sát nhị nương, nhỏ giọng nói.

Nhị nương không để ý: “Ông phái Thanh nhi, ra ngoài mua một món trang sức về là được.”

“Cái này...” Tần Kiến An lộ vẻ khó xử, không phải ông không muốn, mà là ông không có khả năng tài chính đó.

Hiện tại tài lực của Tần gia đều tập trung trong tay Phong nhi, ông làm sao có tiền nhàn rỗi?

Nghĩ đến đây, ông ngẩng đầu nhìn Tần Phong trong đại sảnh, trong đầu nảy ra một ý.

“Phong nhi, con ra đây, ta có chuyện muốn nói với con.” Lão gia nghiêm mặt, bước ra khỏi đại sảnh trước.

Tần Phong không hiểu chuyện gì, chỉ có thể bám theo.

“Gần đây việc buôn bán của Vọng Nguyệt Cư thế nào?” Tần Kiến An ho khan một tiếng hỏi.

Tần Phong thấy vậy, khóe miệng giật giật, tục ngữ nói “biết con không ai bằng cha”, câu này nói ngược lại cũng vậy.

“Cha, nói thẳng đi, muốn bao nhiêu?”

Lão gia nghe vậy, lập tức giơ một ngón tay: “Một ngàn lượng!”

Tần Phong trừng lớn hai mắt: “Cha, cha muốn nhiều bạc như vậy để làm gì?”

“Nhị nương con tặng Kiếm Ly một chiếc trâm cài đầu bằng

vàng, đó là kỹ thuật của Dục Tú phường ở đế đô, giá trị không nhỏ.

Ta dù sao cũng phải tặng một món trang sức tương đương, cho Kiếm Ly chứ?" Lão gia khẩn thiết nói.

"Đạo lý là như vậy, nhưng mà, cha, nào có chuyện hỏi con trai lấy tiền, mua quà tặng con dâu?" Tần Phong lộ vẻ kỳ quái.

"Tiểu tử thối, nếu ta có tiền, còn cần phải hỏi con sao? Nhanh chóng lấy ra đây!" Lão gia bày ra tư thế gia chủ.

Tần Phong bất đắc dĩ, ngoan ngoãn lấy ra một ngàn lượng bạc, đưa cho đối phương, sau đó liếc mắt khinh bỉ, xoay người rời đi.

"Chậm đã, sau khi vào trong, giúp ta gọi Thanh nhi ra." Lão gia dặn dò.

Không lâu sau, Thanh nhi mặc váy xanh đến trước sảnh, tò mò hỏi: "Lão gia, có gì dặn dò?"

Tần Kiến An ước lượng giá trị chiếc trâm cài đầu bằng vàng kia, từ túi tiền Tần Phong đưa lúc trước, lấy ra năm trăm lượng bạc nói: "Nhanh chóng đến tiệm trang sức trong thành, mua một món trang sức tốt nhất về đây."

"Vâng, lão gia." Thanh nhi cất bạc, vội vàng rời đi.

Tần Kiến An nhìn đối phương đi xa, cẩn thận cất số bạc còn lại, giả vờ như không có chuyện gì quay trở lại đại sảnh...

Chương 144: Tam đại kiếm đạo

Lúc này, Tần Phong đang rất hưởng thụ cảm giác vạn chúng chú mục, mặc dù những ánh mắt ấy không phải đều hướng về phía hắn.

“Vậy ra đây chính là Tấn Dương thành…” Một giọng nói trong trẻo vang lên bên cạnh, Liễu Kiếm Ly đảo mắt đánh giá xung quanh.

Sau khi kính trà ở đại sảnh, cha mẹ đã dặn dò hắn dẫn Liễu Kiếm Ly ra ngoài dạo chơi một vòng.

Lúc này, dân chúng xung quanh đều bị dung mạo tuyệt mỹ của Liễu Kiếm Ly hấp dẫn.

Họ không nhịn được mà dừng chân ngắm nhìn.

Tần Phong cảm thấy vô cùng tự hào, bởi vì người đứng bên cạnh hắn chính là thê tử của hắn!

“Đúng vậy, nhưng một tiểu thành hẻo lánh như thế này, chắc chắn không thể so sánh với đế đô Phụng Thiên thành.” Tần Phong đáp.

Do khi còn nhỏ, lão cha đã dọn cả nhà đến đây, nên nguyên chủ có rất ít ký ức về đế đô.

Hắn chỉ mơ hồ nhớ rằng, đế đô rất lớn, trên đường người đến người đi, đủ loại vật phẩm mới lạ không ngừng xuất hiện, vô cùng náo nhiệt.

Không biết đã qua bao nhiêu năm, đế đô ngày nay sẽ như thế nào.

Nghe vậy, Liễu Kiếm Ly thản nhiên nói: “Đế đô Phụng Thiên thành tuy phồn hoa, nhưng ta lại không có nhiều ấn tượng về nó.

Từ khi ta bắt đầu ghi nhớ, ta đã ở trong Liễu phủ tu hành luyện kiếm, rất ít khi ra khỏi phủ.

Đến năm mười lăm tuổi, ta được tông chủ Vạn Kiếm tông đưa vào tông môn.”

Tần Phong hiểu rõ, liền hỏi tiếp: “Nói cho ta nghe, Vạn Kiếm tông như thế nào?”

Tại Đại Càn, những người khai tông lập phái về kiếm đạo nhiều vô số kể.

Văn vô đệ nhất, võ vô đệ nhị, bọn họ tự nhiên không ai phục ai.

Nhưng trên thế gian này, lại có ba nhà có tạo nghệ về kiếm đạo, được thế nhân công nhận là tuyệt đỉnh.

Thứ nhất, là Binh Vũ Ly gia.

Thứ hai, là Kiếm Đế thành.

Thứ ba, chính là Vạn Kiếm tông này.

Liễu Kiếm Ly khẽ mở đôi môi đỏ mọng: “Vạn Kiếm tông được xây dựng trên Phiêu Miểu phong ở Nam vực, trong đó có mười ba ngọn kiếm phong lớn nhỏ.

Mỗi một ngọn kiếm phong đều có một vị phong chủ, trong đó những người có thực lực cường hãn, tương đương với tam thập lục tinh của Trảm Yêu ti.

Còn đương đại tông chủ, càng có thực lực sánh ngang thập nhị thần tướng.”

Tần Phong hít một hơi lạnh, quả nhiên danh bất hư truyền.

Cũng khó trách Vạn Kiếm tông được thế nhân kính ngưỡng, rất nhiều thần võ võ phu tu hành kiếm đạo đều mong muốn đến đó tu luyện.

Tiếp đó, Liễu Kiếm Ly lại kể ra rất nhiều chuyện về Vạn Kiếm tông.

Ví dụ như môi trường ở đó, phương thức bồi dưỡng đệ tử, cũng như kiếm đạo tuyệt học mà Vạn Kiếm tông truyền thừa.

Nghe xong những điều này, Tần Phong không khỏi cảm thán: "Vạn Kiếm tông cứ tiếp tục như vậy, e rằng thế hệ trẻ được bồi dưỡng ra, sẽ không ai sánh kịp về tạo nghệ kiếm đạo."

Liễu Kiếm Ly lắc đầu: "Kiếm Đế thành và Binh Vũ Ly gia, đối với việc bồi dưỡng thế hệ trẻ, đều có lý niệm riêng của mình.

Là tam đại kiếm đạo được thế nhân kính ngưỡng, làm sao có thể tầm thường được.

Thế hệ này của Binh Vũ Ly gia đã xuất hiện một nhân vật phi phàm, tuổi còn trẻ, nhưng đã có thể sử dụng Quỷ Binh Kiếm Hạp thất truyền trăm năm của Ly gia.

Năm đó, hắn từng đại diện Ly gia đến Vạn Kiếm tông vấn kiếm, Quỷ Binh Kiếm Hạp vừa xuất hiện, thế hệ trẻ đều phải tránh né phong mang của hắn."

"Lại có chuyện như vậy?" Tần Phong trừng lớn hai mắt, một người đơn đấu với cả thế hệ trẻ của một tông môn, đây là chuyện ngưu bức cỡ nào?

Chỉ cần nghĩ đến thôi, cũng đủ khiến người ta nhiệt huyết sôi trào!

“Nhưng đệ tử Vạn Kiếm tông nhiều như vậy, tổng không thể thật sự để hắn một mình giả vờ… một mình chiến đấu đến cuối cùng chứ?” Tần Phong tò mò hỏi.

“Sư tôn để ta ra tay.” Liễu Kiếm Ly thản nhiên nói.

“Vậy nên nàng đã xuất kiếm, giao chiến với hắn mấy hiệp, cuối cùng phá vỡ Quỷ Binh Kiếm Hạp của hắn?” Tần Phong đoán.

Liễu Kiếm Ly khẽ lắc đầu: “Sư tôn không cho ta xuất kiếm, người nói ta một khi xuất kiếm, có lẽ sẽ hủy hoại kiếm tâm của thiếu niên kia.

Vì vậy, ta chỉ dùng một ngón tay, đánh hắn bay khỏi đăng kiếm đài.

Tuy đánh bại hắn, nhưng cũng bảo vệ kiếm tâm của hắn.”

Tần Phong há hốc mồm, không biết nên đáp lại như thế nào.

Sư tôn trong miệng Liễu Kiếm Ly, chắc chắn chính là tông chủ Vạn Kiếm tông.

Tên kia chắc chắn là kẻ khôn ngoan, thấy đệ tử nhà mình bị một thiếu niên liên tiếp đánh bại, mặt mũi không giữ được, nên phái Liễu Kiếm Ly ra mặt tìm lại thể diện.

“Nào là sợ hủy hoại kiếm tâm của đối phương, không cho Liễu Kiếm Ly xuất kiếm, rõ ràng là muốn hung hăng đánh vào mặt mũi của Binh Vũ Ly gia mà.

Bị người ta dùng kiếm đánh bại, còn hơn bị người ta dùng một ngón tay đánh bay…

Nhưng thê tử của ta tâm tư quá mức đơn thuần, nàng ấy lại tin lời nói dối này.” Tần Phong vừa nghĩ, vừa nghiêng đầu nhìn Liễu Kiếm Ly.

Chỉ nghĩ đến việc người như vậy nếu đặt ở thời hiện đại, không chừng sẽ bị người ta lừa vào bán hàng đa cấp…

“Sau đó thì sao, thiếu niên kia sau khi bị đánh bại có biểu hiện gì?”

Liễu Kiếm Ly hồi tưởng lại: “Ta không để ý, sau khi đánh bại hắn, ta liền đến Trọng Kiếm phong tu luyện.

Nhưng hình như nghe sư tôn nhắc đến, thiếu niên kia lại bước lên đăng kiếm đài, cúi đầu, cả người run rẩy.

Có lẽ ta ra tay hơi mạnh.”

Cúi đầu, cả người run rẩy, đây rõ ràng là khóc rồi…

Tần Phong giật giật khóe miệng, nhưng nghĩ lại cũng đúng, nếu hắn là thiếu niên kia, trước một khắc còn phong quang vô hạn, kết quả khắc sau bị người ta dùng một ngón tay đánh bại, e rằng muốn chết cũng có.

Thiếu niên kia chỉ khóc nhè thôi, tố chất tâm lý vẫn còn khá tốt.

“Thiếu niên kia tên là gì?” Tần Phong hỏi.

“Ta không biết.” Liễu Kiếm Ly thản nhiên đáp.

Tần Phong khựng lại, trong lòng thầm thương tiếc cho thiếu niên kia một tiếng.

Bị người ta dùng một ngón tay đánh bại cũng coi như xong, đến tên cũng không được người ta nhớ đến, thật là quá thảm.

Hai người vừa trò chuyện, vừa dạo chơi Tấn Dương thành.

Trên đường còn gặp mấy người của Thần Công phường đang tu sửa xà nhà bị hư hại.

Một nam tử vốn đang làm việc tử tế, bỗng nhiên dừng động tác trên tay.

Hắn chỉ tay về phía đường cái, há hốc mồm, vẻ mặt không dám tin: “Người phụ nữ kia…”

Bên cạnh, Hỏa Viên, người có vóc dáng cường tráng, làn da ngăm đen, bất mãn nói: “Ngươi đang làm gì vậy? Lại bị nữ nhân câu hồn rồi! Nữ nhân có gì thú vị bằng làm việc chứ?”

“Không phải, đại ca, người phụ nữ kia là Liễu Kiếm Ly, nàng ấy… nàng ấy có thể đi lại được rồi!” Nam tử kinh ngạc nói.

Chuyện Liễu Kiếm Ly độ kiếp thất bại, năm đó ở Phụng Thiên thành náo động ồn ào, người của Thần Công phường tự nhiên biết rõ.

“Cái gì?” Hỏa Viên cùng những người khác liền nhìn theo, nhưng bóng dáng của Tần Phong và Liễu Kiếm Ly đã sớm biến mất ở cuối con đường.

“Nào có người mà ngươi nói? Hơn nữa Liễu Kiếm Ly kinh mạch bị tổn thương, nửa người dưới bị liệt, ngay cả ngự y cũng không thể chữa trị, làm sao có thể đứng dậy lại được.

Chắc chắn là ngươi nhìn nhầm rồi!”

Nam tử còn muốn giải thích, nhưng bị Hỏa Viên cắt ngang.

“Nhanh chóng làm việc cho tốt, nhiệm vụ lần này không cho phép xảy ra sai sót!” Nửa câu sau, Hỏa Viên hạ giọng nhắc nhở.

Nam tử nhìn về phía đường cái, không còn tìm thấy bóng dáng màu trắng kia nữa.

“Chẳng lẽ ta thật sự nhìn nhầm?”

Hắn lẩm bẩm một câu, cũng không câu nệ nữa, tiếp tục làm

công việc trong tay.

Chỉ là…

Những người này tuy bề ngoài đang làm công việc tu sửa xà nhà, nhưng nếu nhìn kỹ, sẽ phát hiện mỗi ngón tay của bọn họ đều quấn những sợi dây mảnh như tóc, khó có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Mỗi khi ngón tay của bọn họ cử động, những sợi dây mảnh kia cũng theo đó mà cử động.

Sợi dây mảnh từ xà nhà bị hư hại nối thẳng đến bên trong căn nhà.

Xuyên qua ánh sáng lốm đốm, mơ hồ có thể thấy, đầu kia của sợi dây mảnh nối với một vật hình người, đang không ngừng đập vào thứ gì đó…

Chương 145: Thương cô nương chỉ là muội muội... bạn bè của ta

Hai người đến một ngã tư đường, Tần Phong chỉ tay về phía Thính Vũ Hiên: "Ngoài việc hành nghề y ở Bảo Y Đường, ta thường đến đó đọc sách.

Tuy nhìn bề ngoài Thính Vũ Hiên chỉ có ba tầng, nhưng nó là một loại bảo khí.

Bên trong cao đến chín tầng, số lượng sách kinh người, mặc dù ta đã đọc sách ở đó khoảng hai tháng.

Nhưng cũng chỉ mới đến tầng thứ tư mà thôi."

Liễu Kiếm Ly khẽ gật đầu: "Bảo khí chứa đựng cả một thế giới bên trong đều không phải là vật phàm, tại sao trong thành Tấn Dương lại có bảo khí như vậy?"

"Cụ thể ta cũng không rõ, nhưng Thính Vũ Hiên vẫn luôn do lão già kia trông coi.

Đợi lát nữa đi qua, nàng cố gắng đừng nói gì, lão già kia miệng lưỡi độc địa lắm, ta sợ nàng chịu không nổi." Tần Phong nhỏ giọng dặn dò.

Hai người đi đến gần, Tần Phong cung kính nói: "Bách Lý tiền bối."

Bách Lý lão nhân liếc mắt nhìn, cười lạnh một tiếng: "Sao không gọi ta là lão già nữa?"

Tần Phong nghe vậy trừng lớn hai mắt.

"Miệng lưỡi ta có độc địa không?" Lão giả lại hỏi.

Tần Phong nhất thời sợ đến toát mồ hôi lạnh.

Đùa gì vậy, cách cả một con phố, hơn mười trượng, lão già này làm sao có thể nghe thấy được? Chẳng lẽ hắn là cao phẩm võ phu?

"Tiền bối..." Tần Phong cười gượng gạo, đối phương đã nghe thấy rồi, hắn còn có thể làm gì, chỉ có thể liên tục xin lỗi.

May mà lão già này tuy miệng lưỡi độc địa, nhưng tâm địa cũng không hẹp hòi, nếu đổi lại là Chu đại nhân của Trảm Yêu ti ở thành Tề Nguyên, e rằng hắn không chết cũng bị lột da.

Lão giả mắng Tần Phong một trận té tát, mới coi như trút giận, hắn nhìn sang Liễu Kiếm Ly gật đầu: "Không tệ, chỉ còn cách Kiếm Thần một bước nữa."

Kiếm ý ngũ trọng vạn thần cảnh, thần võ tứ phẩm đỉnh phong, chẳng phải chỉ còn cách một bước sao?

Chỉ cần Liễu Kiếm Ly đột phá đến tam phẩm, nàng chính là Kiếm Thần chân chính!

Lão giả lấy từ trong ngực ra một bầu rượu, ngửa đầu uống một hớp, lại bổ sung: "Cũng không cần vội, rượu ngon cần được ủ lâu."

Vừa nói, nếp nhăn trên mặt lão nhao nhao chồng chất, trong mắt tràn đầy ý cười.

Tần Phong nghe vậy, chỉ cảm thấy khó hiểu, đúng lúc này, từ trong Thính Vũ Hiên bước ra một đôi chân dài, một nữ tử dáng người yểu điệu bước ra, lại chính là Thương Phi Lan mà hắn ngày

đêm mong nhớ!

"Thương cô nương, lâu rồi không gặp, những ngày qua nàng đi đâu vậy?" Tần Phong kích động hỏi.

Nhưng vừa hỏi ra lời này, hắn liền hối hận, cẩn thận liếc mắt nhìn phản ứng của giai nhân bên cạnh, âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

May mà nàng vẫn bình tĩnh như thường.

"Vì một số chuyện nên ta đã trở về một chuyến." Thương Phi Lan thản nhiên đáp, sau đó nhìn về phía Liễu Kiếm Ly.

Ánh mắt hai người giao nhau giữa không trung, trong ánh mắt có một ý tứ khó nói nên lời.

"Vị này là?" Hai người đồng thanh hỏi, thần sắc đều bình tĩnh.

Tần Phong vội vàng giới thiệu: "Vị này là nương tử của ta, tên là Liễu Kiếm Ly."

"Vị này là bằng hữu của ta, Thương Phi Lan, từng nhiều lần cứu ta khỏi nguy hiểm."

Liễu Kiếm Ly khẽ gật đầu, coi như chào hỏi.

Thương Phi Lan dùng ánh mắt dò xét nhìn từ trên xuống dưới, sau đó chau mày, trong mắt thoáng qua một tia ngưng trọng.

Lão già nằm trên ghế mây, vừa nhâm nhi rượu, vừa xem kịch, thật là thoải mái.

Tại sao ta lại có cảm giác như đang ở trong tu la tràng, không, ta đang lo lắng cái gì, Thương cô nương chỉ là muội muội... bằng hữu của ta.

Tần Phong lại mở miệng giải thích: "Ta và Thương cô nương

đều thích đọc sách, ngày thường cũng tình cờ gặp nhau ở Thính Vũ Hiên."

Hai chữ "tình cờ", hắn cắn âm đặc biệt nặng, chỉ mong nương tử nhà mình đừng hiểu lầm.

Nhưng lời giải thích này, lại khiến Thương Phi Lan bất mãn: "Cũng không thể nói là tình cờ, ngoại trừ mấy ngày ta không có mặt, chỉ cần đến Thính Vũ Hiên, đều có thể gặp mặt."

A, cái này... Tần Phong rụt đầu lại.

Liễu Kiếm Ly khẽ liếc mắt nhìn, thần sắc bình tĩnh.

"Đã đến Thính Vũ Hiên rồi, chàng cứ vào trong đọc sách đi, ta về trước đây." Liễu Kiếm Ly để lại câu nói này, liền nhón chân, nhảy lên xà nhà, sau đó chỉ trong nháy mắt, nàng đã biến mất khỏi tầm mắt của mọi người.

Tần Phong há hốc miệng, chỉ cảm thấy khô miệng khô lưỡi.

Biết trước hôm nay Thương cô nương trở về, đã không dẫn nương tử đến Thính Vũ Hiên này... Tần Phong trong lòng vạn phần hối hận.

.....

Trong Thính Vũ Hiên, Tần Phong đang ở tầng thứ tư ghi nhớ sách, gần đây xảy ra quá nhiều chuyện, tu hành của hắn ngược lại có chút lười biếng, nhất định phải nhanh chóng bắt kịp.

Đang chăm chú đọc sách, bỗng nhiên có mùi hương bay đến chóp mũi.

Tần Phong nghiêng đầu nhìn, là Thương Phi Lan anh tư sảng khoái, khoanh tay, đi đến bên cạnh hắn.

"Thương cô nương có chuyện gì sao?" Tần Phong tò mò hỏi.

Nói chung, hai người ở trong Thính Vũ Hiên, đều tự lo việc của mình, chỉ khi rời đi, mới trò chuyện vài câu, vun đắp tình cảm.

Nhưng hôm nay Thương cô nương hình như có chút khác thường?

Thương Phi Lan lặng lẽ nhìn đối phương, đường nét đôi môi dưới khăn vuông màu đen khẽ động: "Chàng và nương tử của chàng..."

Nói được một nửa, Thương Phi Lan vành tai ửng đỏ, lắc đầu: "Không có gì... Mấy ngày ta không có mặt, thành Tấn Dương có xảy ra chuyện gì không?"

"Cụ thể thì cũng không có gì, chỉ là khí hậu có chút khác thường, thường xuyên mưa, thỉnh thoảng thời tiết lại oi bức vô cùng." Tần Phong giọng điệu phàn nàn.

Lúc này, hắn chú ý tới, Thương cô nương khi nghe thấy mưa, lông mày nhíu chặt lại, hình như là nghĩ đến chuyện gì không vui.

"Nàng làm sao vậy?" Tần Phong quan tâm hỏi.

"Cơn mưa này, ta không thích." Thương Phi Lan thản nhiên đáp, ánh mắt phức tạp.

.....

Thành Tấn Dương, trong phủ thành chủ, yên tĩnh đến lạ thường, ngay cả tiếng gió thổi xào xạc qua lá cây, cũng trở nên chói tai.

Trong đại sảnh u ám, Diệp Lạc Đình ngồi bệt xuống đất, quần ướt một mảng.

Cách đó không xa, phụ thân của hắn, lại dùng một tay bóp cổ một tên hạ nhân.

Thịt trên người tên hạ nhân kia, chỉ trong nháy mắt, đã bị Diệp Hằng rút sạch, biến thành một tấm da người.

"Phụ thân... không, ngươi không phải phụ thân, ngươi rốt cuộc là ai?" Diệp Lạc Đình run rẩy hỏi.

"Diệp Hằng" quay mặt lại, hai mắt đen kịt, da mặt hắn bắt đầu nứt ra, lộ ra một khuôn mặt quỷ bên trong.

"Thiên Khôi!" Diệp Lạc Đình vô cùng kinh hãi.

"Muốn gặp phụ thân ngươi? Vậy ta đưa ngươi đi gặp hắn." Thiên Khôi chậm rãi tiến lại gần Diệp Lạc Đình.

Một lát sau, trên mặt đất trong đại sảnh, thêm một tấm da người.

Mặt đất lát đá rung động, bàn tay khô héo vươn ra, nâng tượng quỷ phật.

Quỷ phật ba đầu lắc lư, sáu cánh tay mở ra, sau đó cất tiếng người: "Chuẩn bị sắp xong rồi."

"Khi nào ra tay." Thiên Khôi hỏi.

"Ba ngày nữa!

Đạo Phủ và Lệ Bạt đã đến thành Tấn Dương, phá hủy phong ấn trong thành liền dựa vào bọn chúng.

Còn những người khác, đến ngày đó tự nhiên sẽ xuất hiện.

Chúng ta phải lấy được thứ đó trước khi Nam Vực Hoa Dung đạo đào đến ngoài thành Tấn Dương!" Quỷ phật ba đầu sáu mắt trừng lớn.

"Ta biết rồi, nhưng lão già canh giữ cửa Thính Vũ Hiên kia thì ai đi đối phó?"

Quỷ phật cười hề hề: "Ta tự có cách, lão già kia cứ giao cho ta.

Những người còn lại giao cho ngươi, hẳn là không có vấn đề gì chứ?"

"Có thể."

"Vậy thì tốt, nếu thành công lấy được thứ đó, Đại Càn và Trảm Yêu ti sẽ có việc để làm, chúng ta cũng có thể thực hiện kế hoạch tốt hơn." Quỷ phật ba đầu biến thành mặt cười.

.....

Chương 146: Vợ chồng nên chung sống thế nào?

Trước cửa Thính Vũ Hiên, lão nhân họ Bách Lý bỗng nhiên cảm thấy trong lòng có chút bất an, ông nhắm mắt lại, không bao lâu sau liền ho ra một ngụm máu.

"Trận pháp che giấu thiên cơ?" Lão nhân cười khẩy một tiếng, lau đi vết máu trên khóe miệng.

Ngón trỏ tay phải của ông vẽ một đường trên không trung, một chữ triện màu vàng hiện ra. Phía nam thành Tấn Dương, nơi vốn trống không, đột nhiên xuất hiện một ngọn lửa âm u, hóa thành hình người.

Hỏa nhân cảm nhận xung quanh, lóe lên rồi đáp xuống một nơi nào đó, tay phải thò vào trong đất, không bao lâu sau liền lấy ra một cái mai rùa màu xanh đen.

Cùng lúc đó, lão nhân họ Bách Lý nhíu mày, hất rượu trong bầu ra không trung.

Ở một nơi khác, hỏa nhân đặt mai rùa trở lại đất, sau đó biến mất vào hư vô.

...

Trong một sân nhỏ đơn sơ, lão Lý đang uống rượu, bỗng nhiên phát hiện trên mặt đất, vết rượu lúc trước rơi xuống đã hóa thành ba chữ.

"Ba ngày sau."

Lão Lý lẩm bẩm, một lực lượng vô hình lướt qua, xóa đi dấu vết trên mặt đất.

Vẻ mặt ông phức tạp, không biết đang suy nghĩ điều gì, ôm ngực, thở dài một hơi.

...

Trong phủ Tần, một cảnh tượng tương tự cũng đang diễn ra.

Ngu Mi đang dựa vào cột nhà bỗng nhiên đứng dậy.

Trong sân, Trấn Thiên dừng bước, nói với Tần An: "Tự mình luyện tập trước đi."

Hắn lóe lên, đến bên cạnh Ngu Mi, chỉ thấy trên cột nhà, hơi nước ngưng tụ.

"Ba ngày sao, cũng không để ta đợi lâu." Trấn Thiên vuốt cằm, bầu rượu bên hông kiếm bỗng nhiên lắc lư.

...

Ở một nơi nào đó thuộc Nam Vực, Viêm Chu đang dẫn Ly Lạc đi lịch luyện.

Ông nhìn thiếu niên cách đó không xa, xung quanh cậu ta, toàn là thi thể yêu quỷ.

Ly Lạc vung tay phải lên, thu hồi Quỷ Binh Kiếm Hạp, bay đến bên cạnh Viêm Chu: "Sư phụ, tại sao chúng ta cứ phải tiêu diệt những kẻ nhỏ bé này? Con muốn đối phó với những kẻ mạnh hơn."

Nghe vậy, Viêm Chu cười bất đắc dĩ: "Nam Vực âm khí quá nặng, là nơi tu luyện tuyệt vời của yêu quỷ, nếu không ngăn chặn.

Đến lúc đó, yêu quỷ có tu vi cao sẽ tràn lan khắp nơi.

Đối với bá tánh Nam Vực mà nói, đó sẽ là một tai họa."

Ly Lạc gật đầu, nhưng trên mặt vẫn có chút không vui, cậu ta là một trong người trẻ tuổi nhất trong lịch sử Tam Thập Lục Tinh Đại Càn, cậu ta có lòng tự trọng của riêng mình, đương nhiên không muốn cứ mãi chém giết những yêu ma quỷ quái có tu vi dưới ngũ chuyển.

Đúng lúc này, Viêm Chu cảm thấy trong lòng có chút bất an, ông lấy ra một cái túi gấm từ trong ngực, nhíu mày.

Cái túi gấm đó đang phát sáng!

Viêm Chu mở túi gấm ra, bên trong trống rỗng, nhưng sắc mặt ông lại trở nên nghiêm túc.

"Đi thôi."

Ly Lạc tò mò hỏi: "Đi đâu?"

"Ngoài Thiên Linh Sơn, Trấn Linh Quan."

...

Bên hồ đình phủ Tần, mặc dù Liễu Kiếm Ly đã không cần ngồi xe lăn nữa, nhưng nàng vẫn thích ở đây.

Nàng nhìn mặt nước trước mặt, có chút ngẩn ngơ.

Cho đến khi Lam Ngưng Sương đi tới, tò mò hỏi: "Tiểu thư, người đang nghĩ gì vậy? Sao không cùng cô gia trở về?"

"Hắn đang ở Thính Vũ Hiên đọc sách, ta về trước." Liễu Kiếm Ly thản nhiên nói.

"A? Vậy lát nữa, ta phải đi đón cô gia, phòng ngừa hắn xảy ra chuyện gì." Lam Ngưng Sương không chút do dự nói.

"Không cần đâu, cùng hắn còn có một cô nương họ Thương, nàng ấy có thể bảo vệ an toàn cho hắn."

Mặc dù Liễu Kiếm Ly không thể xác định thực lực của Thương Phi Lan, nhưng nàng mơ hồ cảm thấy, đối phương không hề yếu, thậm chí rất mạnh.

Chỉ là không biết tại sao, trong lòng nàng luôn có chút khác thường.

Cứ như lúc luyện kiếm, rõ ràng là trôi chảy như mây trôi nước chảy, nhưng đột nhiên ở một chỗ nào đó, chân khí vận chuyển sai, dẫn đến cả bộ kiếm pháp thất bại.

Khiến nàng cảm thấy khá khó chịu.

"A?" Lam Ngưng Sương vội vàng nói: "Vậy ta càng phải đi bảo vệ cô gia."

"Tại sao?" Liễu Kiếm Ly khó hiểu hỏi: "Thực lực của Thương cô nương không yếu."

"Tiểu thư, thực lực của Thương cô nương ta cũng biết, nhưng đó không phải là trọng điểm.

Cô gia là phu quân của người, sao người có thể yên tâm để hắn ở cùng nữ nhân khác?

Liễu gia a bà đã nói với ta, nam nữ nếu thường xuyên ở cùng nhau, sẽ nảy sinh tình cảm!

Tiểu thư cũng không muốn cô gia bị nữ nhân khác mê hoặc chứ?"

Nghe vậy, Liễu Kiếm Ly có chút hoang mang, cảm giác khác thường trong lòng càng thêm mãnh liệt, nàng cũng không biết tại sao lại như vậy.

Từ khi quen biết Tần Phong, trong lòng nàng đã nảy sinh rất nhiều cảm giác chưa từng xuất hiện trước đây.

Nhìn thấy vậy, Lam Ngưng Sương thở dài bất đắc dĩ, thầm nghĩ: "Tiểu thư từ nhỏ chỉ biết tu luyện và luyện kiếm, đâu hiểu những điều này.

Không được, nam nhân ưu tú như cô gia, ta phải giúp tiểu thư giữ gìn, ngăn cản nữ nhân khác đến gần mới được.

Chờ đã, đi Thính Vũ Hiên một chuyến."

Ngay khi Lam Ngưng Sương đang nghĩ như vậy, Liễu Kiếm Ly im lặng hồi lâu bỗng nhiên lên tiếng: "Ngưng Sương, vợ chồng, rốt cuộc nên chung sống thế nào?"

Nghe vậy, Lam Ngưng Sương sững sờ, sau đó vô cùng vui mừng.

"Tiểu thư chẳng lẽ đã khai khiếu rồi sao, vậy mà lại để ý đến những điều này?"

Nàng vui mừng nói: "Nếu tiểu thư muốn biết, ta sẽ kể hết những gì Liễu gia a bà đã nói với ta cho người nghe."

Lam Ngưng Sương ghé tai lại gần, nhỏ giọng kể lể.

Liễu Kiếm Ly nghe chăm chú, lúc thì nhíu mày, lúc thì như có điều suy nghĩ gật đầu.

Nhưng khi nàng nghe Lam Ngưng Sương kể về chi tiết cụ thể của việc động phòng, khuôn mặt trắng nõn nhanh chóng ửng hồng.

Trước đây, nàng chỉ nghĩ cái gọi là động phòng, chính là nam nữ ngủ chung một phòng, không ngờ, bên trong còn có nhiều hoa dạng và kỹ xảo như vậy.

"Hắn, chỉ cần nằm im bất động?" Liễu Kiếm Ly khẽ mở đôi môi

đỏ mọng, nhỏ giọng hỏi.

"Liễu gia a bà đã nói với ta như vậy, hình như như vậy, sẽ khiến nam nhân thoải mái hơn."

Liễu Kiếm Ly cúi đầu trầm ngâm: "Hình như việc này còn khó hơn luyện kiếm."

Lam Ngưng Sương an ủi: "Tiểu thư cũng đừng lo lắng, dù sao đêm thành thân cô gia đã nói, trước khi đạt thất phẩm, hắn sẽ không cân nhắc đến chuyện nam nữ này.

Tiểu thư còn nhiều thời gian để lĩnh ngộ."

Nói đến đây, Lam Ngưng Sương cũng nghĩ đến cảnh tượng đêm đó, hai má ửng hồng.

Tương lai tiểu thư và cô gia động phòng, nàng là kiếm thị của tiểu thư, cũng có thể phụ trách thị tẩm...

Thôi đừng nghĩ đến những điều này nữa, vừa nghĩ đến, mặt Lam Ngưng Sương càng đỏ hơn.

Liễu Kiếm Ly cũng nghĩ đến lúc sáng sớm, những lời Tần Phong đã nói, trên mặt như thoa phấn son: "Thì ra, lúc đó hắn nói động phòng là ý này.

Thất phẩm sao..."

...

Lúc chạng vạng, Tần Phong và Thương Phi Lan cùng nhau bước ra khỏi Thính Vũ Hiên, liếc mắt một cái liền nhìn thấy Lam Ngưng Sương đang đợi bên ngoài.

"Ngưng Sương cô nương, sao cô lại ở đây?" Tần Phong kinh ngạc hỏi.

Lam Ngưng Sương liếc nhìn Thương Phi Lan đang che mặt bằng khăn đen, cười nhẹ nói: "Tiểu thư bảo ta ở đây đợi cô gia, hộ tống người an toàn trở về phủ."

"Thật ra cô không cần đến, Thương cô nương đã nói sẽ đưa ta về phủ." Tần Phong nói.

"Cô gia, ta đã đến rồi, cũng không cần phiền Thương cô nương nữa." Lam Ngưng Sương vừa nói, vừa mỉm cười nhìn Thương Phi Lan.

Ánh mắt đầy ẩn ý.

"Cũng đúng." Tần Phong suy nghĩ một chút, quay người nói lời tạm biệt với Thương Phi Lan: "Vậy chúng ta về trước."

"Ừm." Thương Phi Lan khẽ gật đầu.

Cho đến khi bóng dáng Tần Phong biến mất ở góc đường, nàng mới chậm rãi thu hồi tầm mắt.

Lão nhân họ Bách Lý xem xong một màn kịch hay, cười khẩy nói: "Hôm nay gặp nương tử của tiểu tử đó, có phải cảm thấy hơi bất an không?"

"Ta không hiểu ngươi đang nói gì." Giọng Thương Phi Lan lạnh lùng, nhưng lông mày lại hơi nhíu lại.

"Đây là thứ ngươi muốn." Nàng vung tay phải lên, trên bàn tay vốn trống rỗng, đột nhiên xuất hiện hai thứ.

Một thứ là cây bút lông đầu vàng.

Thứ còn lại là một cái vảy màu vàng.

Vảy vàng vừa lấy ra, liền bắt đầu run rẩy nhẹ, tỏa ra ánh sáng trong trẻo.

Nhìn thấy vậy, lão nhân vung tay phải lên, một lớp màn chắn trong suốt ngăn cách hơi thở, vảy vàng lại yên tĩnh trở lại.

Ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, mặt trăng bị mây mù che khuất.

Dường như, sắp có bão tố ập đến...

Chương 147: Đại chiến bùng nổ

Ba ngày sau, mây đen kéo đến, mưa to gió lớn, sấm sét vang trời!

Trên bầu trời, lôi long cuồn cuộn gầm thét, khiến lòng người dân trong thành Tấn Dương hoang mang lo sợ.

Cơn mưa lần này còn dữ dội hơn cả trận đại hồng thủy trước đó!

Nước mưa như thể hồ nước trên trời cuồn cuộn đổ xuống!

Trong phủ họ Tần, nước đã ngập cả sân, tràn vào hành lang, những căn phòng thấp trũng đã bị nước tràn vào, ngập đến mắt cá chân.

Mặc dù gia nhân và nha hoàn trong phủ liên tục tát nước ra ngoài, nhưng mực nước vẫn không hề giảm xuống.

Tần Phong nhìn sấm chớp ngoài trời, cau mày, hắn lập tức nghĩ đến vị nương tử sợ sấm sét, vội vàng chạy về phía phòng nàng.

Nhưng ngoài dự đoán của hắn, khi hắn đến phòng, chỉ thấy Liễu Kiếm Ly đang ngồi ngay ngắn trước bàn, thần sắc bình tĩnh.

Hoàn toàn khác với dáng vẻ run rẩy trong đêm mưa sấm trước đó.

“Nàng...” Tần Phong muốn nói lại thôi.

“Có chuyện gì sao?” Liễu Kiếm Ly nhẹ giọng hỏi.

Lam Ngưng Sương nhìn ra tâm tư của Tần Phong, cười nói: "Tiểu thư, cô gia thấy ngoài trời sấm sét, sợ tiểu thư sợ hãi, nên đặc biệt đến thăm tiểu thư."

Tần Phong nghe vậy gãi gãi đầu.

Liễu Kiếm Ly thấy hắn như vậy, lông mày cong cong như trăng non, nhẹ giọng nói: "Cảm ơn."

Tại đại sảnh phủ họ Tần, nhị phu nhân nhìn mưa gió bên ngoài, cùng lôi xà cuồn cuộn trên trời, sợ đến mặt mày trắng bệch: "Lão gia, đừng đứng ở đó, ngoài trời mưa to, cẩn thận bị cảm lạnh."

Tần Kiến An không trả lời, chỉ ngẩng đầu nhìn lên trời cao, cau mày, sắc mặt nghiêm trọng.

Trên đường phố thành Tấn Dương, cơ bản không còn bóng người, cho dù có xuất hiện vài người, cũng là đang liều mạng chạy về nhà.

Nhưng dường như cũng không phải hoàn toàn như vậy...

Một bóng người to lớn đang chậm rãi di chuyển trên đường phố, hắn khoác áo cà sa đen, cao khoảng bảy thước, đầu đội nón lá rộng vành.

Hai bên áo cà sa nhô ra, trông rất kỳ lạ, hai cánh tay lộ ra trước ngực, da đen kịt, đang bấm pháp ấn.

Một tia sét xẹt qua, chiếu sáng bầu trời u ám, nhờ ánh sáng chớp nhoáng này, mới nhìn rõ, dưới nón lá kia lại có ba cái đầu Phật.

Một mặt giận dữ, một mặt cười cợt, một mặt khóc than!

Chính là Quỷ Phật!

Hắn giẫm lên nước đọng trên đường, nhưng lại như đi trên đất bằng, từng bước một đi về phía Thính Vũ Hiên.

Bên ngoài Thính Vũ Hiên, lão nhân họ Bách Lý vẫn nằm trên ghế mây, mưa to trút xuống, nhưng không thể rơi vào trong phạm vi ba trượng xung quanh lão, nơi lão ở, như thể là một thế giới khác với thành Tấn Dương.

Tay cầm bầu rượu lắc nhẹ, lão nhân họ Bách Lý đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía bên kia đường.

Quỷ Phật đạp mưa mà đến, ba cái đầu đều biến thành mặt cười.

“Lão già, thấy ta đến, ngươi dường như không hề bất ngờ?” Quỷ Phật quát hỏi.

“Kẻ bại tướng dưới trướng, có gì đáng để bàn.” Lão nhân ngửa đầu uống một ngụm rượu, không thèm để ý.

Quỷ Phật nghe vậy, sáu con mắt trừng lớn, biến thành mặt giận dữ, rồi lại trở lại bình thường: “Lão già, nếu là chân thân của ngươi ở đây, ta nào dám đánh chủ ý đến đồ vật ở đây.

Nhưng ngươi chỉ là một phân thân, còn phải mượn động thiên bảo khí mới có thể tồn tại, vậy mà dám khẩu xuất cuồng ngôn?!”

Tiếng gầm vang lên, sóng âm quét qua bốn phía, lại đánh tan màn mưa trong phạm vi trăm trượng.

Hai tay Quỷ Phật trước ngực đột nhiên chắp lại, mặt đất như đậu hũ vỡ vụn thành bột phấn, một luồng khí cơ xé rách mặt đất, lao thẳng về phía lão nhân họ Bách Lý.

Nhưng đối mặt với trận thế như vậy, lão nhân chỉ khẽ búng tay vào ghế mây, luồng khí cơ tấn công kia liền bị hóa giải.

Quỷ Phật thấy vậy, sáu con mắt nheo lại, ba miệng đồng thời quát lớn: “Ra tay!”

Âm thanh át cả tiếng sấm sét, vang vọng trên bầu trời thành Tấn Dương, người dân bình thường nghe thấy, chỉ cảm thấy đầu óc ong ong.

Trong phủ họ Tần, Tần Phong giật mình: “Tiếng gì vậy?”

Tiếp đó chỉ thấy, trên bầu trời, sấm sét như rồng, cuồn cuộn đánh xuống, thành Tấn Dương trong nháy mắt biến thành biển sấm sét.

Tần Phong nhìn cảnh tượng như ngày tận thế này, trợn tròn mắt, mọi người trong phủ cũng rối loạn.

Đúng lúc này, một tia sét khổng lồ xẹt qua bầu trời phủ họ Tần, sắp đánh xuống.

Liễu Kiếm Ly tay phải lật, nước mưa hóa kiếm, chém nát tia sét trong nháy mắt.

Tần Phong sắc mặt khó coi, loại sấm sét này căn bản không giống như hình thành tự nhiên, trong thành Tấn Dương, nhất định đã xuất hiện tồn tại kinh khủng nào đó!

“Tiểu thư, cơn mưa sấm này có vấn đề.” Lam Ngưng Sương cau mày.

“Ừm.” Liễu Kiếm Ly đáp lại một tiếng, liếc nhìn bóng người ở cửa phòng, bước về phía trước vài bước, cho đến khi cách chưa đầy một trượng.

Nếu đột nhiên xuất hiện nguy hiểm, ở khoảng cách này, nàng mới có thể đảm bảo bảo vệ Tần Phong.

…

Bên ngoài Thính Vũ Hiên, Quỷ Phật cười nhạo: “Lão già, ngươi giỏi bói toán, không bằng thử tính toán xem, hôm nay thành Tấn Dương này, ngươi có thể bảo vệ được không?”

Lão nhân họ Bách Lý không đáp lại, tay phải vung lên, một đạo kim quang lướt vào không trung.

Quỷ Phật kinh ngạc, vội vàng ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một mảnh vảy màu vàng kim lấp lánh trên không trung.

“Long lân? Long lân của ai?!”

Vừa dứt lời, chỉ nghe thấy từ một phủ đệ nào đó trong thành Tấn Dương, truyền đến tiếng kêu thảm thiết chấn động trời đất.

Trên xà nhà phủ họ Tần, Trấn Thiên Nhất hai mắt mở to: “Kẻ giết Tuần Sát Sứ là nó?”

“Khí tức không sai.” Ngư Mi gật đầu đáp.

“Tốt.”

Hai người trong nháy mắt biến mất.

…

Trong đại sảnh, Đạo Phủ nhìn giếng cạn không ngừng rung chuyển, sắc mặt khó coi: “Lại có thể tìm được nghịch lân lúc sinh thời của nó?”

Đạo Phủ nắm chặt tay phải, xiềng xích bên ngoài giếng cạn càng quấn càng chặt, tiếng kêu thảm thiết trong nháy mắt giảm bớt, nhưng sấm sét trên trời cũng dừng lại, mưa dần tạnh.

“Lệ Bạt, tiếp theo xem ngươi.”

Thanh y mỹ nữ nghe vậy, hai tay mở ra, mây đen tan đi, mưa tạnh trời quang, tiếp đó lại là mặt trời chói chang.

Nước đọng bốc hơi với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy, xà nhà, cột gỗ nứt nẻ, cành lá héo úa.

Lúc này thành Tấn Dương nóng như thể bị đặt trên lửa, bị người ta nấu chín!

Ngay lúc này, một đạo đao khí màu trắng bạc, xẹt qua bầu trời, hung hăng chém về phía đại sảnh.

Đạo Phủ và Lệ Bạt cảm nhận được, trong nháy mắt lướt ra ngoài.

Chỉ nghe thấy một tiếng nổ vang trời, quay đầu nhìn lại, ngôi nhà đã bị chém thành hai nửa, một khe nứt sâu hoắm đáng sợ.

Trấn Thiên Nhất và Ngư Mi đáp xuống sân, nhìn về phía hai người cách đó không xa.

“Nữ giao cho ngươi, nam giao cho ta, có vấn đề gì không?”

“Cẩn thận một chút.”

“Tốt.”

Không nói nhảm nhiều lời, đại chiến bùng nổ.

…

“Đó là nghịch lân lúc sinh thời của long thi trong giếng cạn của Đạo Phủ?!” Quỷ Phật vừa kinh hãi vừa tức giận.

“Thiên lôi địa hạn chi pháp, các ngươi muốn mượn thiên tai, hủy đi phong ấn trong thành Tấn Dương?” Lão nhân họ Bách Lý thản nhiên nói.

“Ngươi làm sao biết được?”

Lời này vừa hỏi ra, một đạo đao mang chém nát bầu trời, chấn

động mặt đất rung chuyển.

“Đạo Phủ đang giao thủ với người khác, uy năng này là đao ý ngũ trọng Vạn Thần Cảnh...”

Quỷ Phật cũng giỏi bói toán, đối với cao thủ Nam Vực cũng biết nhiều.

Trong ấn tượng của hắn, người có thể sở hữu thủ đoạn như vậy, chỉ có một trong Thập Nhị Thần Tướng là Đao Cuồng Trấn Thiên Nhất!

Tuy nhiên, Thập Nhị Thần Tướng chiến lực vô song, quanh năm rong ruổi khắp nơi, chém giết yêu quỷ, làm sao lại xuất hiện ở thành Tấn Dương nhỏ bé này?

Trừ phi…

Hắn trong nháy mắt bừng tỉnh đại ngộ: “Trận pháp che giấu thiên cơ đối với ngươi vô dụng?!”

“Tiểu xảo.” Lão nhân họ Bách Lý thản nhiên nói, tiếp đó tay phải nâng lên, Long Tu bút trong tay xuất hiện từ hư không.

Chỉ thấy lão tay phải vung lên, chữ viết màu vàng kim nhảy vào hư không.

Ngay sau đó, sương mù trắng xóa trong chốc lát, liền bao phủ thành Tấn Dương!

“Tiên pháp, Sương Lý Khán Hoa...” Quỷ Phật từng chữ từng chữ nói.

Chương 148: Tiên Pháp - Sương Lý Khán Hoa

Sương mù dày đặc bao phủ khắp thành Tấn Dương, tầm nhìn bị hạn chế chỉ trong vòng một trượng, khiến dân chúng trong thành hoảng loạn.

Trước đó, sấm sét vang trời, mưa như trút nước, sau đó lại nắng gắt như thiêu như đốt.

Giờ đây, lại xuất hiện một màn sương mù kỳ lạ như thế này?

Dân chúng run rẩy sợ hãi, cho rằng ngày tận thế đã đến, chắc chắn phải chết.

Họ càng kinh ngạc hơn khi phát hiện ra rằng, khi cơ thể tiếp xúc với sương mù, cơ thể dần dần trở nên mờ ảo, ngay cả ý thức cũng bị nuốt chửng.

Chỉ trong chốc lát, dân chúng trong thành Tấn Dương đã biến mất hơn phân nửa, như thể bốc hơi vào không khí.

Trong phủ họ Tần, Tần Phong nhìn thấy màn sương mù kỳ dị này, cau mày: "Chết rồi, cha mẹ!".

Hắn lo lắng cha mẹ gặp chuyện, vội vàng chạy đến đại sảnh, Liễu Kiếm Ly và Lam Ngưng Sương thấy vậy cũng vội vàng theo sau.

Chạy trên hành lang, Tần Phong chợt nhìn thấy Thanh Nhi trong căn phòng bên cạnh.

Sương trắng đã lan vào trong phòng, Thanh Nhi vừa tiếp xúc

với sương mù, cơ thể đã dần dần biến mất!

"Đại thiếu gia!", Thanh Nhi kinh hãi kêu lên, vừa dứt lời, bóng dáng nàng đã không còn thấy đâu nữa.

Tần Phong kinh hãi, làn sương trắng này có vấn đề!

Nhưng điều kỳ lạ là, trên đường đi hắn cũng đã chạm vào sương trắng, tại sao lại bình an vô sự?

Tần Phong càng thêm lo lắng, vội vàng chạy đến đại sảnh, trên đường đi, đã không còn nhìn thấy bóng dáng của gia nhân và a hoàn trong phủ, có lẽ đều đã bị sương trắng nuốt chửng.

Gần đến đại sảnh, chợt nhìn thấy một nha hoàn, chạm vào sương trắng với vẻ mặt kinh hãi, Tần Phong muốn đến giúp nàng, nhưng chưa kịp đến gần, a hoàn cũng giống như Thanh Nhi, biến mất không thấy tăm hơi!

Đúng lúc này, trong đại sảnh truyền đến động tĩnh.

"Cha mẹ?", Tần Phong gọi.

Hai bóng người đáp lời bước ra, một người là nhị đệ, người còn lại là Hắc Thán Đầu, không thấy bóng dáng cha mẹ đâu.

Nhị đệ vẻ mặt lo lắng: "Đại ca, cả phủ trên dưới, đệ và Hình ca đều đã tìm khắp nơi, không thấy bóng dáng cha mẹ đâu cả".

"Tiểu thư và Ngưng Sương đâu?", Hắc Thán Đầu vội vàng hỏi.

Vừa dứt lời, hắn liền liếc thấy hai bóng hình một trắng một lam phía sau, thở phào nhẹ nhõm.

Lam Ngưng Sương cau mày: "Làn sương trắng này có vấn đề, nhưng lại không ảnh hưởng đến chúng ta, rốt cuộc là chuyện gì?".

Liễu Kiếm Ly bên cạnh nghiêng đầu nhìn sương trắng, như có

điều suy nghĩ.

Lúc này Tần Phong rất lo lắng cho sự an nguy của cha mẹ, nhưng hắn vẫn cố gắng ép mình bình tĩnh lại.

Bởi vì thời khắc càng căng thẳng, càng không thể mất bình tĩnh.

Hắn bắt đầu phân tích tình hình hiện tại: "Chúng ta đều có tu vi trong người, còn những người trong phủ tiếp xúc với sương trắng biến mất, đều là người thường không có tu vi.

Nói cách khác, làn sương trắng này chỉ có tác dụng với người thường".

Nhưng vấn đề cũng chính là ở chỗ này, nếu có người muốn xâm nhập thành Tấn Dương, thi triển chiêu thức lớn như vậy, lại không nhắm vào người tu hành, vậy thì có tác dụng gì?

Người thường, làm sao có thể tạo thành uy hiếp cho kẻ xâm nhập?

Lúc này, Liễu Kiếm Ly im lặng hồi lâu mới chậm rãi lên tiếng: "Ta biết một loại chiêu thức, có phần giống với tình hình hiện tại".

Mọi người nghe vậy, đồng loạt nhìn sang, chờ đợi lời tiếp theo.

"Tiên pháp - Sương Lý Khán Hoa".

"Tiên pháp?", Tần Phong vẻ mặt kinh ngạc: "Đây là chiêu thức gì? Đạo thống nào mới có thể thi triển?".

Hắn đọc sách vô số, biết văn kỹ, biết võ học, biết quỷ đạo, nhưng chưa từng nghe nói đến tiên pháp.

Liễu Kiếm Ly chậm rãi nói: "Tiên pháp không liên quan đến đạo thống, mà là tuyệt học lưu truyền từ thời cổ đại.

Ta biết tiên pháp này, cũng là tình cờ nghe sư tôn nhắc đến".

"Tiểu thư, vậy Sương Lý Khán Hoa này, có tác dụng gì? Những người biến mất kia rốt cuộc đã đi đâu?", Lam Ngưng Sương lên tiếng hỏi.

"Họ không biến mất, chỉ là bị chuyển đến một không gian khác do người thi triển thuật bố trí", Liễu Kiếm Ly khẽ mở đôi môi đỏ mọng.

"Một không gian khác?", nhị đệ và Hắc Thán Đầu nhìn nhau, không giấu nổi vẻ kinh ngạc trong mắt.

"Rốt cuộc là ai, lại có thể thi triển thủ đoạn kinh người như vậy?", Lam Ngưng Sương vẻ mặt kinh hãi.

Nhìn quy mô làn sương trắng này, e rằng đã bao phủ toàn bộ thành Tấn Dương.

Có thể chuyển toàn bộ người thường trong một thành phố đến một không gian khác, đây đã không còn là chiêu thức mà người thường có thể thi triển, mà giống như thủ đoạn của tiên nhân hơn.

Quả không hổ danh tiên pháp...

Tần Phong như có điều suy nghĩ: "Có thể thi triển chiêu thức như vậy, tiêu diệt người thường chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay, hắn không cần phải tốn nhiều công sức như vậy".

"Ý đại ca là, cha mẹ không sao?", nhị đệ mong đợi hỏi.

Tần Phong gật đầu: "Nếu ta đoán không lầm, người thi triển tiên pháp này, hẳn là muốn bảo vệ dân chúng trong thành, để họ tránh khỏi bị kẻ xâm lược sát hại.

... À đúng rồi, Thần Tướng đại nhân và Ngư tiền bối đâu?"

Mọi người lắc đầu, cho biết không nhìn thấy.

Liễu Kiếm Ly nhẹ giọng nói: "Trước khi sấm sét ngừng lại một khắc, họ đã rời khỏi phủ họ Tần".

Là lúc tiếng gào thét rung trời vang lên... Tần Phong cúi đầu trầm ngâm, càng thêm kiên định với suy đoán của mình.

Thần Tướng đại nhân và Ngư tiền bối đã sớm biết thành Tấn Dương sẽ gặp tai kiếp này, hai vị ấy đã đến để cứu nguy trước rồi.

Có lẽ không chỉ có hai người họ đến đây cứu nguy, thủ đoạn tiên pháp khủng bố này, có lẽ là do một vị đại lão khác ra tay.

...

"Cư nhiên muốn bảo vệ toàn bộ dân chúng trong thành, thật sự là nực cười.

Nếu ngươi không thi triển tiên pháp này thì thôi, nhưng ngươi đã thi triển, còn dư lực để đối phó với chiêu tiếp theo của ta sao?", ngoài Thính Vũ Hiên, Quỷ Phật cười khẩy.

Vừa dứt lời, chỉ thấy áo cà sa màu đen của hắn phồng lên, bốn cánh tay sau lưng xé rách áo, hai tay lập tức kết ấn.

Lấy Quỷ Phật làm trung tâm, kết giới màu đen nhanh chóng mở rộng, chỉ trong nháy mắt, đã bao phủ gần một phần ba thành Tấn Dương!

Khí cơ cường đại, đánh tan sương trắng trong thành, khiến trời đất trở nên trong sáng.

Trong kết giới màu đen, bốn hướng đông tây nam bắc, đồng thời xuất hiện một tôn đại Phật màu đen, cao ngất trời, vẻ mặt giận dữ.

Chúng trừng mắt, người thì nắm chặt tay, kẻ thì xòe tay, người khác thì cầm trùy ma.

Đây là thần thông - Tứ Phật Vô Cương!

"Giết!", bốn vị Phật đồng thời quát lớn, tiếng gầm rung trời lở đất.

Cánh tay đen khổng lồ mạnh mẽ đồng thời vung xuống, mặt đất rung chuyển dữ dội, nhà cửa xung quanh lập tức sụp đổ, một vết nứt lớn, trực tiếp xé toạc thành Tấn Dương, kéo dài ra ngoài trăm trượng, mới dừng lại!

Cảnh tượng kinh thiên động địa này, đương nhiên thu hút sự chú ý của tất cả mọi người trong thành.

Tư Chính Trảm Yêu ti Thạch Tử Minh ngẩng đầu nhìn, sắc mặt vô cùng khó coi.

Trận thế này, không phải là một tên Bách Quỷ Đạo giả ngũ phẩm như hắn có thể nhúng tay vào.

"Dân chúng trong thành thế nào?", Thạch Tử Minh hỏi thuộc hạ.

"Tư Chính đại nhân, dân chúng trong thành đều biến mất, như thể bị làn sương trắng kia nuốt chửng, tuy nhiên, anh em chúng ta lại không bị ảnh hưởng bởi làn sương trắng đó, không thiếu một ai", một nam tử lập tức đáp.

Thạch Tử Minh có thể trở thành Tư Chính của một thành, đương nhiên cũng không phải hạng xoàng, hắn suy nghĩ một chút, liền đoán ra nguyên do: "Chiêu thức sương trắng không phải do địch nhân thi triển, có người đang bảo vệ dân chúng trong thành!".

Thương Phi Lan đứng bên cạnh, cau mày, nàng nghiêng đầu nhìn về một hướng.

Đó là hướng phủ họ Tần...

Chương 149: Ngươi đối với sức mạnh, một chữ cũng không biết

Cái quỷ gì thế này?!

Mặt đất đột nhiên rung chuyển, khoảnh khắc làn sương trắng tan đi, Tần Phong lần theo động tĩnh nhìn lại, liền trợn tròn mắt.

Vòng sáng đen bán trong suốt như một kết giới, bốn tôn hắc phật khổng lồ tựa như thần minh.

Hắc phật giơ tay nhấc chân, đều mang theo sức phá hoại đáng sợ, rung trời chuyển đất!

Tần Phong nhìn hắc phật, đột nhiên nhớ tới những gì Nhã An từng nói về cuộc chạm trán ở Tề Nguyên thành.

Lúc đó nàng đã đề cập đến một tôn đại hắc phật ba đầu sáu tay, dưới hai bàn tay, trực tiếp hủy diệt một phần năm Tề Nguyên thành.

"Mặc dù bốn tôn hắc phật này có chút khác biệt so với những gì Nhã An nói, nhưng thủ đoạn khủng bố như vậy, lại là Phật thân hiển hóa, rất có thể là cùng một nhóm người..." Tần Phong nhíu chặt mày.

Tai họa xâm thành lần này của Tấn Dương thành, e rằng cũng đã đạt đến cấp Giáp thượng!

"Khoan đã, nơi bị vòng sáng đen bao phủ, hình như cũng là vị trí của Thính Vũ Hiên, lão già kia chẳng lẽ..." Tần Phong đột nhiên

phát hiện ra điều gì đó, sắc mặt vô cùng khó coi.

Mặc dù lão già kia ngày thường hay mắn mỏ hắn, nhưng hắn không hề muốn lão gặp chuyện không may.

"Nếu lão già là người thường, sẽ bị tiên pháp của đại lão đưa đến một không gian khác, hẳn là có thể tránh được kiếp nạn này..." Tần Phong tự an ủi mình như vậy.

Tuy nhiên, hắn rất nhanh phủ nhận ý nghĩ này.

"Nhưng lão già ngày thường kiêu ngạo như vậy, miệng lưỡi lại độc địa như thế, nếu không phải là tu hành giả, e rằng đã sớm bị người ta đánh chết rồi..." Nghĩ đến đây, sắc mặt Tần Phong càng thêm khó coi.

Ngay lúc này, cùng với một tiếng long ngâm cao vút, một con cự long toàn thân xám trắng, phá tan xà nhà, quét sạch đường phố.

Thân hình to lớn đó, so với bốn tôn hắc phật cũng không hề kém cạnh.

Tần Phong lần theo tiếng nhìn lại, không khỏi dựng tóc gáy.

Hình dạng con rồng đó, hoàn toàn khác với hình tượng thần dị được vẽ trong sách.

Trên thân hình to lớn xám trắng, đã không còn vảy rồng, thân thể bị tàn phá đầy những vết thương dữ tợn, lộ ra cả xương trắng.

Trên đầu rồng khổng lồ, hai mắt trống rỗng, bên hốc mắt là vết máu khô đen từ lâu.

Chính giữa trán đầu rồng, lại mơ mơ hồ hồ có thể nhìn thấy một khuôn mặt người?

Cự long xám trắng há cái miệng lớn đầy máu, chất lỏng màu đen không ngừng chảy xuống.

Bộ dạng đáng sợ đó, khiến người ta kinh hãi.

Phía trên đỉnh đầu nó, mây đen lại tụ tập, lôi xà cuồn cuộn, mưa như trút nước, tạo thành một cảnh tượng kỳ lạ.

Nhìn cảnh tượng này, không khó để đoán, mưa to gió lớn ở Tấn Dương thành, rất có thể là do nó mang đến!

"Lại là một long thi?" Hắc Thán Đầu kinh ngạc nói.

"Nhưng long thi làm sao có thể động đậy?" Nhị đệ khó hiểu.

Mọi người có mặt, không ai có thể đưa ra lời giải đáp.

Long thi xám trắng, vung móng rồng gầy guộc, năm đạo lôi điện thô to ầm ầm rơi xuống, uy lực đó, tựa hồ có thể hủy thiên diệt địa.

Tuy nhiên, một đạo đao khí màu trắng bạc xé gió, vạch ra một đường trắng, xuyên qua năm đạo lôi điện, chém thẳng lên trời cao.

Lôi điện trong nháy mắt bị lật đổ, mây đen trên bầu trời tan rã.

Thân ảnh đỏ rực bay vút lên cao, một cước đạp vào đầu lâu long thi cự long, cùng với một tiếng gầm rú vang trời, long thi lại bị cước này đạp thẳng lên trời cao!

Đây là sức lực khủng bố đến mức nào?!

"Là Đao Cuồng tiền bối!" Tần Phong kích động nói.

.....

Trên không trung, Trấn Thiên Nhất liếc mắt nhìn long thi khổng lồ trước mặt, nhíu mày nói: "Phủ Ngoại Đạo? Người tốt không làm, cứ thích làm tà vật như thế này."

Phủ Ngoại Đạo, giống như Trùng Sư, trong mắt mọi người là

tà ma ngoại đạo.

Trùng Sư là dùng nhục thân nuôi dưỡng bản mệnh trùng, sau đó đem thần hồn dung nhập vào bản mệnh trùng.

Phủ Ngoại Đạo cũng có cách làm rất giống.

Người tu luyện Phủ Ngoại Đạo, sẽ từ bỏ nhân tính và nhục thân, dùng thi thân của vật khác để tạo thành thân thể, sau đó đem thần hồn dung nhập vào thi thân.

Điều đáng nói là, mạnh yếu của Phủ Ngoại Đạo giả, trực tiếp liên quan đến mạnh yếu của thi thân.

Mà có thể dùng long thi để tạo thành thi thân, đã được coi là kẻ xuất sắc trong Phủ Ngoại Đạo.

"Tà vật?" Trên trán đầu rồng, Đạo Phủ phát ra tiếng cười rợn người: "Thế đạo này, thực lực chính là tất cả, từ bỏ làm người, thì có sao?

Năm đó ta tình cờ có được long thi này, dùng Tỏa Long Tỉnh diệt trừ hồn phách còn sót lại trong cơ thể nó, thay thế vào đó.

Khoảnh khắc ta dung hợp với long thi, mới cảm nhận được sự tuyệt vời của việc sở hữu thực lực cường đại.

Giơ tay nhấc chân, liền có thể hủy thiên diệt địa, cảm giác này ngươi..."

Lời còn chưa dứt, một đạo đao mang ngang trời chém tới, chém bay long thi.

Trấn Thiên Nhất lạnh lùng nói: "Ta không có hứng thú nghe lời nói nhảm của một kẻ sắp chết."

Long thi khổng lồ ổn định thân hình trên không trung, Đạo Phủ tức giận nói: "Kẻ sắp chết? Nếu không phải có người tìm đến long

lân lúc sinh tiền của long thi này, đánh thức một tia hồn phách của nó, hạn chế lực lượng của ta.

Cho dù ngươi là Thần Tướng, ta cũng giết không tha!"

Nghe vậy, Trấn Thiên Nhất không những không tức giận mà còn cười ha hả.

"Ngươi cười cái gì?"

"Ta cười ngươi đối với sức mạnh, một chữ cũng không biết."

Trấn Thiên Nhất nhẹ nhàng xoay cổ tay, một luồng khí thế đáng sợ bao trùm xung quanh.

Trong Tấn Dương thành, tất cả tu hành giả chưa bị sương mù mang đi, chỉ cảm thấy tim đập nhanh, khí huyết trong cơ thể cuồn cuộn, trên vai tựa hồ như đè nặng một ngọn núi lớn!

Mọi người trong Tần phủ, trừ Liễu Kiếm Ly thần sắc như thường, những người còn lại đều sắc mặt tái nhợt, hô hấp dồn dập.

"Chẳng lẽ là Đao Cuồng tiền bối thi triển kình áp?" Tần Phong khó khăn mở miệng.

Trước đó khi Trấn Thiên Nhất ở Tần phủ, hắn không có phản ứng như vậy, tự nhiên liền có suy đoán này.

Liễu Kiếm Ly nghe vậy, lắc đầu: "Võ phu phẩm giai cao, kình khí trong cơ thể sẽ tràn ra ngoài, cho dù không thi triển kình áp, cũng sẽ mang đến áp lực cực lớn cho người khác.

Vì vậy, ngày thường bọn họ đều cố ý áp chế kình khí quanh thân."

"Có chuyện như vậy sao?" Tần Phong trợn tròn mắt.

"Ngươi không tin?" Liễu Kiếm Ly nghiêng đầu, chớp chớp mắt, tiếp theo mái tóc đen của nàng tự động bay lên.

Khí thế cường đại bao trùm, Lam Ngưng Sương cùng những người khác lập tức bị áp chế cúi người xuống, Tần Phong không kịp đề phòng, trực tiếp bị áp quỳ rạp trên mặt đất.

Liễu Kiếm Ly thấy vậy, vội vàng áp chế kình khí quanh thân, áp lực xung quanh đột ngột giảm bớt.

Lam Ngưng Sương cười khổ nói: "Tiểu thư, cô gia hắn không phải không tin, chỉ là kinh ngạc thôi."

"Xin lỗi." Liễu Kiếm Ly đỡ Tần Phong dậy, mặt đầy áy náy.

Tần Phong xua tay, không phải hắn không muốn trả lời, mà là hắn đã không nói nên lời.

Trên không trung, Đạo Phủ sắc mặt đại biến, rõ ràng đối phương còn chưa ra tay, hắn lại cảm thấy kinh hồn bạt vía.

Mà long thi khổng lồ cũng run rẩy, mặc dù nó đã chết từ lâu, nhưng cơ thể vẫn giữ lại sự sợ hãi bản năng đối với cường giả.

"Nói cho ngươi một chuyện." Trấn Thiên Nhất chậm rãi mở miệng: "Thập Nhị Thần Tướng của Trảm Yêu ti Đại Càn, rất ít khi ra tay nghiêm túc.

Bởi vì một khi nghiêm túc, bọn họ liền không thể khống chế uy áp rò rỉ ra ngoài.

Mà uy áp này, đối với người thường mà nói, là trí mạng."

Đạo Phủ kinh hô: "Nói hươu nói vượn!"

Hắn làm sao có thể tin tưởng, con người chỉ bằng uy áp liền có thể tạo ra lực sát thương như vậy?

Nếu thật sự như vậy, hắn từ bỏ làm người, tu luyện Phủ Ngoại Đạo lại là vì cái gì?

"Cho nên ta mới nói, ngươi đối với sức mạnh, một chữ cũng không biết." Trấn Thiên Nhất lắc đầu, hắn mở bàn tay phải hướng xuống.

Lấy hắn làm trung tâm, vòng sáng trắng bao phủ hắn và long thi một cách vừa vặn.

Đạo Phủ đại kinh, hắn muốn phá vỡ vòng sáng này, nhưng long thân vừa động, sát khí vô hình liền cắt xẻ thân thể nó thành ngàn瘡 trăm lỗ!

Bên trong vòng sáng này, cho dù là hô hấp, dường như cũng có thể cắt xẻ nội tạng!

"Này, tiểu tử nhà họ Tần, nhìn kỹ ở đằng xa, ta chỉ ra một đao.

Có thể lĩnh ngộ được bao nhiêu thần và ý, liền xem tạo hóa của chính ngươi." Giọng nói của Trấn Thiên Nhất không lớn, nhưng lại tựa như sấm sét, nổ vang bên tai mọi người trong Tần phủ.

Nhị đệ còn hơi ngơ ngác.

Tần Phong thở hổn hển, vội vàng nói: "Nhị đệ, đừng phân tâm, nhìn kỹ!"

Bên trong vòng sáng trắng, Trấn Thiên Nhất tay phải cầm đao vung lên, thoạt nhìn bình thường và đơn giản như vậy.

Không có đao khí kinh người, không có đao mang chói mắt.

Chỉ là một cái vung tay đơn giản như vậy.

Một đường đen như chia cắt không gian.

Đạo Phủ muốn né tránh, lại phát hiện mình đã mất đi quyền khống chế cơ thể.

Đường đen kia như kỳ mà chí.

Trong yên lặng, chém đôi long thi khổng lồ.....

Chương 150: Gặp Lại Bách Trùng

Trong không gian của Tứ Phật Vô Cương Giới, Quỷ Phật bỗng cảm thấy một trận tim đập nhanh, hắn vội vàng ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy bên trong màn sáng trắng ngăn cách bầu trời cao, thi thể rồng khổng lồ bị hồn phách Đạo Phủ nhập vào đã bị chém làm đôi.

Kết quả này hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của hắn.

Trong kế hoạch ban đầu, cho dù Đạo Phủ có chết, thì cũng đủ để câu giờ một vị Thần Tướng một khoảng thời gian.

Nhưng sự xuất hiện của vảy ngược trên thi thể rồng lúc sinh thời đã khiến sức mạnh của Đạo Phủ bị suy yếu, căn bản không phải là đối thủ một chiêu của Thần Tướng!

“Phế vật, phá hỏng đại kế của ta!”

Một vị Thần Tướng đã rảnh tay, đối với bọn họ mà nói, đây không thể nghi ngờ là một tai họa.

“Sao vậy, sắc mặt ngươi có vẻ khó coi đấy.” Một giọng nói chế nhạo vang lên.

Quỷ Phật nghe tiếng nhìn lại, nơi phế tích bốn pho tượng Hắc Phật nghiền ép, đã sớm tan hoang, bụi bay mù mịt.

Một pho tượng Hắc Phật giơ bàn tay khổng lồ lên, nhìn xuống phía dưới, chỉ thấy một tấm gương trắng sáng lấp lánh, rực rỡ huy hoàng.

Đó là văn kỹ Hạo Thiên Kính!

Bách Lý lão nhân đưa tay phải lên đỉnh, Hắc Phật loạng choạng lùi lại, khiến mặt đất liên tục rung chuyển.

Ông nhìn chiếc ghế mây dưới chân không chịu nổi sức nặng, bị ép thành mảnh vỡ, lộ ra vẻ mặt xót xa: "Chiếc ghế này ta rất thích, nằm rất thoải mái.

Ngươi định bồi thường cho ta như thế nào?"

Quỷ Phật tự nhiên biết, mặc dù đối phương chỉ là phân thân ở đây, nhưng chỉ dựa vào thần thông của Tứ Phật Vô Cương, chắc chắn không thể tiêu diệt được hắn.

Nhưng hắn không ngờ, bốn pho tượng Hắc Phật đồng thời ra tay, vậy mà không gây ra chút tổn thương nào cho đối phương!

"Chi bằng ta bồi thường cho ngươi một bộ quan tài, ngươi nằm trong đó thoải mái cả đời?" Quỷ Phật lạnh lùng nói.

"Vậy thì ngươi phải chuẩn bị thêm vài bộ quan tài nữa, một bộ quan tài không thể chứa hết nhiều người như vậy." Lão già vẫn nói lời cay nghiệt.

"Lão già, ngươi đừng tưởng rằng Đao Cuồng đã rảnh tay, chúng ta sẽ phải thất bại trở về?

Dám đến đây, ta tự nhiên đã chuẩn bị đầy đủ!"

Bách Lý lão nhân nghe vậy, nhíu mày.

Tiếp theo chỉ nghe thấy một tiếng ầm ầm, tường thành bên ngoài thành Tấn Dương vỡ vụn, một con rết đủ che trời lấp đất, ngẩng thân hình khổng lồ, di chuyển qua thành.

Nơi nó đi qua, một mảnh hoang tàn.

Trên đầu con rết khổng lồ đó, còn đứng hai bóng người, một cao một thấp, một béo một gầy.

Chính là Bách Trùng và Tần Vân Ngạ!

Ngoài ra, bên ngoài thành Tấn Dương, đàn trùng đen nghịt, như thủy triều lúc nổi giận, dâng về phía thành.

Trùng dữ tợn, há miệng, vung vẩy xúc tu sắc nhọn trong tay, khiến người ta nhìn mà tê dại da đầu.

Bên trong màn sáng trắng, Trấn Thiên Nhất nhíu mày.

Hắn liếc nhìn Ngư mi vẫn đang kịch chiến với mỹ nữ váy xanh.

Lúc này, Ngư mi vậy mà đã mở mắt, bên cạnh đồng tử có hoa văn màu đỏ như hình xăm, trông vừa yêu mị vừa động lòng người.

Trấn Thiên Nhất trầm giọng nói: "Ngư mi đã thi triển Song Đồng thần phú, vậy mà chỉ có thể chiến đấu ngang ngửa với đối phương.

Nữ tử kia rốt cuộc là thân phận gì?

Thôi, nơi này trước tiên giao cho Ngư mi."

Hắn quay đầu nhìn về phía con rết khổng lồ, vừa định động thân giao chiến với nó, nhưng thân hình lại đột nhiên dừng lại.

"Còn cường địch." Theo cảm ứng trong lòng nhìn lại, đó là hướng phủ thành chủ thành Tấn Dương.

Trên một xà nhà, đứng một bóng người đeo mặt nạ quỷ, khoác áo choàng dài đen trắng xen kẽ.

Thiên Khôi không hề động đậy, chỉ đứng trên xà nhà, lặng lẽ nhìn Trấn Thiên Nhất.

Mà cường giả với nhau, tự có cảm ứng.

Trấn Thiên Nhất rơi vào thế tiến thoái lưỡng nan.

Ngay lúc này, bên tai hắn vang lên một giọng nói: “Không sao, ngươi đối phó với người này là được.”

“Được!”

Trấn Thiên Nhất đáp một tiếng, thân hình lóe lên, lao về phía Thiên Khôi.

Hai người cách nhau còn trăm trượng, Trấn Thiên Nhất vung đao, đao khí màu trắng bạc, xé gió bay đi, chém về phía đối phương.

Thiên Khôi thấy vậy, không hề động đậy, hắn giơ tay phải lên, tiếp theo trong nháy mắt biến thành khổng lồ, đao khí hùng mạnh kinh người đó, vậy mà trực tiếp bị hắn bóp nát bằng tay không!

“Thử thăm dò vô vị này không cần thiết nữa.” Thiên Khôi lạnh lùng nói.

“Cũng có lý.” Trấn Thiên Nhất thản nhiên đáp, tay trái cầm đao, đột nhiên siết chặt.

…

Đàn trùng đen nghịt từ bốn phương tám hướng tràn vào thành Tấn Dương, nhìn một cái, khiến người ta lạnh sống lưng.

Tư Chính Thạch Tử Minh lập tức tổ chức người của mình, mười người một nhóm, hai nhóm cách nhau không quá hai mươi trượng, cùng nhau tiêu diệt quỷ trùng xâm nhập vào thành.

Đồng thời, hắn ba lần bảy lượt nhấn mạnh: “Nếu gặp phải địch nhân, đừng do dự, trực tiếp chạy trốn, đều nghe rõ chưa?!”

“Nghe rõ rồi!”

Thạch Tử Minh có thể đoán được, vì một số nguyên nhân, có địch nhân đáng sợ đã nhắm vào thành Tấn Dương.

Với thực lực của hắn, còn không thể nhúng tay vào trận chiến cấp bậc này, huống chi là những người khác có thực lực phổ biến chỉ là Cửu phẩm, Bát phẩm?

Giúp tiêu diệt quỷ trùng đã là giới hạn, muốn chi viện đối phó với cường địch, vậy thì có chút nằm mơ giữa ban ngày.

“Hy vọng, thành Tấn Dương, có thể vượt qua tai họa lần này…” Thạch Tử Minh trầm giọng nói.

Lúc này, Thương Phi Lan bên cạnh đang nhìn thi thể rồng bị chém làm đôi, và vảy rồng màu vàng trôi nổi trên thi thể rồng, trong mắt lộ ra vẻ bi thương.

Khi mọi người trong Trảm Yêu ti tách ra hợp lực đi tiêu diệt đàn trùng, nàng một mình đi về phía thi thể rồng…

Mà ở một bên khác, mọi người trong Tần phủ, ai nấy đều mang vẻ mặt nghiêm trọng.

Bọn họ ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, con rết khổng lồ che khuất tầm nhìn, lớp vỏ đen bóng loáng, những xúc tu sắc nhọn dày đặc, khiến người ta không khỏi rùng mình.

“Quả nhiên là bọn chúng…” Tần Phong sắc mặt vô cùng khó coi.

Con rết khổng lồ này, chẳng phải là một trong những con đã xâm nhập vào thành Tề Nguyên trước đó sao?

Trên đầu con rết, Tần Vân Ngạ tâm sinh cảm ứng: “Có mùi thức ăn, thức ăn huyết khí nồng đậm!”

Hắn cúi đầu nhìn xuống, liền nhìn thấy một nhóm người trong Tần phủ, ánh mắt đảo qua từng người một, cuối cùng dừng lại trên bóng dáng áo trắng đó.

Chỉ vì, huyết khí trên người nàng nồng đậm thơm ngọt nhất!

Bách Trùng cũng nhìn lại, nhưng ánh mắt hắn lại dừng lại trên người Tần Phong, lúc trước sử dụng Dung Trùng phân thân chi pháp, đi ngăn cản Long Linh bị tráo đổi, kết quả công cốc.

Điều này có liên quan rất lớn đến bản mệnh chân giải của thiếu niên áo đen kia.

Nếu không phải con hắc xà khổng lồ đó trì hoãn một chút thời gian, cũng không thể để cho người đeo mặt nạ thần bí kia kịp thời đuổi tới!

“Gặp lại rồi.” Bách Trùng nhìn Tần Phong lạnh lùng nói.

“Ngươi nhận nhầm người rồi.” Tần Phong tim đập thình thịch, cố gắng giữ bình tĩnh.

Xong rồi, tên này nhận ra ta rồi, trước đó phá hỏng chuyện tốt của hắn, hắn nhất định sẽ không bỏ qua cho ta…

Nghĩ đến đây, hắn tiến sát lại gần Liễu Kiếm Ly một chút, chỉ có như vậy, mới khiến hắn sinh ra chút cảm giác an toàn.

Mà những người còn lại cũng căng cứng toàn thân, điều động kình khí trong cơ thể, để ứng phó với tình huống bất ngờ có thể xảy ra bất cứ lúc nào.

“Chờ bảo bối của ta gặm nhấm hết huyết nhục của ngươi, liền biết có nhận nhầm hay không.”

Có cần phải tàn nhẫn như vậy không?

Tần Phong trừng lớn hai mắt, tiếp theo chỉ thấy, con rết đen

khổng lồ lao xuống.

Công kích chưa tới, nhưng áp lực cường đại, đã khiến mọi người có mặt kinh hãi.

“Cô gia (đại ca) cẩn thận!” Mọi người đồng loạt nhắc nhở.

Vừa dứt lời, Liễu Kiếm Ly tay phải vung lên, hộp kiếm sau lưng Lam Ngưng Sương mở ra.

Chỉ nghe thấy tiếng kiếm leng keng, tiếng nước chảy vang lên.

Hàn Thủy kiếm màu xanh nhạt ra khỏi vỏ, lướt vào tay Liễu Kiếm Ly.

Một đạo kiếm quang màu xanh, trong nháy mắt phóng lên trời, chém vào người con rết khổng lồ.

Ầm!

Tiếng nổ vang lên trong nháy mắt.

Con rết khổng lồ phát ra tiếng kêu thảm thiết, loạng choạng lùi lại.

Bách Trùng và Tần Vân Ngạ cũng bị chấn động đến mức nhảy xuống khỏi đầu con rết.

“Ngươi là ai?” Bách Trùng nhìn Liễu Kiếm Ly trầm giọng nói.

Chương 151: Thông Linh Khiển Tướng

Liễu Kiếm Ly không đáp lời, khí cơ quanh thân lưu chuyển, mái tóc xanh bay phấp phới.

Chỉ thấy nàng đưa tay trái ra, cổ tay khẽ xoay, đá vụn gạch ngói, lá rụng cành khô, hơi nước trong không khí,

đều ngưng tụ lại, hóa thành một thanh cự kiếm khổng lồ.

“Kiếm ý ngũ trọng, Vạn Thần Cảnh!” Bách Trùng trầm giọng nói.

Lời còn chưa dứt, Liễu Kiếm Ly hạ thấp lòng bàn tay trái, cự kiếm vạn vật hiển hóa, chém về phía hai người Bách Trùng.

Trận thế như vậy, thật sự kinh người!

Tần Phong thầm khen ngợi thê tử nhà mình - Thê tử nhà ta mạnh vô địch, người tàn nhẫn ít nói!

Nhưng chưa kịp vui mừng bao lâu, liền nghe thấy bóng người cao gầy kia lẩm bẩm: “Cẩn Vân Ngạ.”

Vừa dứt lời, bóng người thấp béo kia liền có động tác.

Bụng hắn phình lên, trong bụng vang lên tiếng gầm rú rung trời.

Sau đó, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, một cái miệng lớn xuất hiện giữa không trung, nuốt chửng cự kiếm vạn vật hóa uy lực kinh người!

Một kích mạnh mẽ như vậy, lại bị địch nhân dễ dàng hóa giải như thế?

Vẻ mặt mọi người vô cùng kinh hãi.

Liễu Kiếm Ly khẽ nhíu mày, quát khẽ một tiếng: "Đi!"

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, nàng nắm lấy cổ áo Tần Phong, mũi chân điểm nhẹ, hướng ra ngoài Tần phủ lướt đi.

Lam Ngưng Sương ba người bên cạnh cũng không do dự, chân khí hội tụ ở hai chân, bám sát theo sau, lách mình chạy trốn.

Thực lực địch nhân kinh người, Liễu Kiếm Ly tuy mạnh, nhưng cũng không thể lấy một địch hai, huống chi nàng còn phải phân tâm chăm sóc mấy người bên cạnh.

Đã không thể địch lại, chạy trốn tự nhiên là cách làm đúng đắn nhất.

"Muốn chạy?" Bách Trùng cười lạnh một tiếng.

Đám trùng xâm nhập vào thành như nhận được cảm ứng, nhanh chóng bao vây về phía này.

Con rết trăm chân bị kiếm khí đánh lui trước đó, cũng lần nữa dựng thẳng thân thể, miệng nhọn khổng lồ đóng mở, chỉ trong nháy mắt, nó đã lướt đến đỉnh đầu đám người đang chạy trốn.

Thân thể khổng lồ đột nhiên hạ xuống, áp lực gió mạnh mẽ từ xa chấn vỡ mặt đất, nhà cửa sụp đổ thành từng mảng, đường phố tan hoang.

Liễu Kiếm Ly cùng mọi người vội vàng dừng bước, chỉ nghe thấy một tiếng nổ vang trời.

Con rết trăm chân khổng lồ rơi xuống trước mặt bọn họ, mặt đất rung chuyển, bụi mù mịt.

Cùng lúc đó, xung quanh vang lên tiếng sột soạt không dứt.

Tần Phong bị Liễu Kiếm Ly xách trên tay nhìn về phía xung quanh, đủ loại Quỷ Trùng Chí với hình thù kỳ dị đã bao vây bọn họ, sát khí đằng đằng!

Một đợt chưa qua, một đợt khác lại nổi lên, Liễu Kiếm Ly cảm nhận được điều gì đó, chân phải đạp mạnh xuống đất, chân khí cuồn cuộn tứ phía, đẩy Lam Ngưng Sương cùng ba người ra xa, bản thân nàng thì mang theo Tần Phong lách mình sang một bên.

Ầm!

Tiếng nổ như sấm sét vang lên bên tai.

Mọi người nhìn theo tiếng động, chỉ thấy nơi bọn họ vừa đứng, lại biến mất một mảng lớn.

Ở chỗ khuyết thiếu trên mặt đất, có thể nhìn thấy rõ ràng dấu vết giống như vết cắn!

Cẩn Vân xoa xoa bụng, kêu lên đầy không cam: “Không ngon!”

Hai người Bách Trùng đã xuất hiện trước mặt Tần Phong cùng mọi người.

Trước có hổ chặn đường, sau có rết trăm chân chặn đường lui, xung quanh là trùng đàn dày đặc, vây kín mít.

Bọn họ đã trở thành cá nằm trên thớt, chỉ có thể mặc cho đối phương xâu xé!

Liễu Kiếm Ly buông Tần Phong xuống, liếc nhìn xung quanh, nắm chặt Hàn Thủy Kiếm trong tay.

Nàng đang cố gắng tìm kiếm một điểm yếu, chém ra một con đường sống cho mọi người.

Bách Trùng nhìn ra ý đồ của nàng, lạnh lùng nói: “Không cần phí công vô ích, hôm nay các ngươi, đừng hòng chạy thoát.”

“Vậy thì không chạy.” Giọng nói nhàn nhạt truyền đến từ hướng con rết trăm chân chặn đường.

Bách Trùng nhìn theo tiếng động.

Con rết trăm chân khổng lồ dựng thẳng thân thể, xuyên qua lớp bụi mù mịt.

Nhưng chưa kịp tìm thấy người nói chuyện, đỉnh đầu nó, hắc quan khổng lồ hình thành từ bóng tối hung hăng đập xuống.

Ép con rết trăm chân xuống lòng đất!

“Khuyển Ảnh Hắc Quan của Bách Quỷ Đạo giả? Lại có uy lực lớn như vậy?” Hắc Thán Đầu kinh ngạc nói.

“Bách Quỷ Đạo giả, chẳng lẽ là Tư Chính Thạch Tử Minh? Không, không đúng, hắn không có thực lực mạnh như vậy.” Tần Phong phủ nhận suy đoán này.

Lúc trước hộ tống Long Linh đến Tề Nguyên thành, Thạch đại nhân đối với con rết trăm chân, căn bản là bó tay hết cách.

Mà trong Tấn Dương thành, Tần Phong chỉ quen biết hai Bách Quỷ Đạo giả, Thạch đại nhân đã bị loại trừ, vậy đáp án đã rõ ràng.

“Chẳng lẽ là Lý tiền bối?!”

Tần Phong nhìn về phía lớp bụi cuồn cuộn, một bóng người chậm rãi lộ diện.

Thân thể hơi còng xuống, bước đi rất chậm, tay chống gậy, ngoài Lý Dương tiền bối ra còn có thể là ai?!

Bách Trùng nhìn về phía người đến, lạnh lùng nói: “Ngươi là

ai?”

“Chỉ là một lão già què quặt, vô danh tiểu tốt trong một tiểu thành hẻo lánh mà thôi.” Lão Lý thản nhiên đáp.

“Đã là lão già, thì nên trốn trong góc thành run rẩy, chết đi một cách không ai hay biết.

“Cần gì phải ra ngoài dẫm nước đục này, khiến bản thân chết cũng không được yên ổn.” Bách Trùng cười lạnh một tiếng.

“Ta cũng nghĩ như vậy, nhưng thân thể luôn nhanh hơn đầu óc.

Máu huyết toàn thân nóng hừng hực, nó lừa ta, khiến ta lầm tưởng mình chưa già, còn có thể làm được gì đó.” Lão Lý lắc đầu, cười có chút bất đắc dĩ.

“Xem ra, là một lão già lú lẫn, già đến mức đầu óc cũng không còn minh mẫn nữa.” Bách Trùng chế nhạo, hắn khinh thường đối phương, thậm chí không muốn tự mình ra tay.

Ý niệm dâng trào, trùng đàn xung quanh thay đổi mục tiêu, không ngừng hội tụ về phía lão Lý.

Lão Lý làm như không nghe thấy, ngược lại hỏi Liễu Kiếm Ly: “Này, người kia giao cho ngươi trì hoãn một chút được không?”

Liễu Kiếm Ly khẽ gật đầu: “Ta chém giết hắn xong, sẽ đến giúp ngươi.”

Chém giết? Lý tiền bối là muốn ngươi trì hoãn thôi mà..... Tần Phong há miệng, hắn cũng hy vọng bản thân có một ngày có thể tự tin như vậy.

Tưởng tượng một chút cảnh tượng đó - Giết hắn mà thôi, cần gì phải uống rượu lấy dũng khí?

Giết địch trở về, rượu còn ấm!

Thôi, đừng mơ mộng nữa..... Tần Phong nhỏ giọng nói: “Cẩn thận một chút.”

“Ừm.” Liễu Kiếm Ly đáp lại một tiếng, sau đó với tốc độ nhanh như chớp, chém ra một kiếm.

Kiếm khí như nước chảy, rơi xuống người Cẩn Vân Ngạ, đánh bay hắn, nhưng không gây ra bất kỳ tổn thương nào cho đối phương.

Liễu Kiếm Ly lướt theo, mũi chân điểm lên đầu đối phương, chân khí cuồn cuộn dâng trào.

Cẩn Vân Ngạ trong nháy mắt như diều đứt dây, bay ngược ra ngoài, rời xa chiến trường này.

Liễu Kiếm Ly bám sát theo sau, vẽ ra một bóng trắng xinh đẹp trên không trung.

Mà tất cả những điều này, chỉ xảy ra trong vài khoảnh khắc.

Lão Lý thấy vậy, không khỏi cười nói: “Thời đại mới quả nhiên là do người trẻ tuổi khai sáng, lão già như ta, cũng nên lui ra sân khấu rồi.”

Mười mấy năm trước, làm sao hắn có thể tưởng tượng được, một nữ tử chưa đến hai mươi tuổi, lại có thể có thực lực kinh người như vậy?

“Ngươi quả thực nên lui ra sân khấu rồi.”

Bách Trùng vừa dứt lời, trùng đàn đông nghịt đã vào vị trí, sát khí đằng đằng.

“Số lượng thật sự không ít, khiến ta sợ hãi.” Lão Lý thản nhiên nói.

“Bây giờ mới sợ, e là đã muộn.” Bách Trùng vung tay phải, trùng đàn xông lên, trong nháy mắt đã nhấn chìm lão Lý!

“Lý tiền bối!” Tần Phong thất kinh biến sắc.

Lam Ngưng Sương ba người bên cạnh cũng lộ vẻ mặt khó coi.

“Không tự lượng sức mình.” Bách Trùng chuyển tầm mắt, nhìn về phía Tần Phong ba người, trong mắt hắn, lão già kia đã là người chết.

Nhưng ý nghĩ này vừa xuất hiện, hắn lại đột nhiên cảm nhận được điều gì đó, lần nữa nhìn về phía nơi trùng đàn nhấn chìm.

Theo vài đạo lục quang sáng lên, trùng đàn chen chúc kia, trong nháy mắt đã bị lục quang nuốt chửng!

Chờ đến khi ánh sáng tiêu tán, thứ đầu tiên lọt vào mắt là hàng trăm binh lính mặc quân phục, khoác giáp trụ.

Mà đây không phải là kết thúc, chỉ là mới bắt đầu!

Binh lính âm linh màu xanh lục càng ngày càng nhiều, càng ngày càng dày đặc.

Bọn họ chỉnh tề như một, trong tay cầm đao thương kiếm kích, đủ loại binh khí.

Chỉ trong chốc lát, âm linh tướng sĩ đông nghịt kia, đã đủ sức đối đầu với trùng đàn đông đảo!

Phía trước lục quân, lão Lý cười nói: “May mà huynh đệ của ta cũng không ít.”

Bách Trùng trầm giọng, từng chữ từng chữ: “Thông Linh Khiển Tướng……”

Chương 152: Trái tim của Vương

“Huynh đệ, yêu quỷ xâm phạm đất đai nhân tộc, chúng ta nên làm gì?” Lý lão gia mặt nghiêm nghị, khí trầm đan điền, lớn tiếng hỏi.

Vô số binh sĩ âm linh nghe vậy, đồng loạt gầm lên: “Giết!”

Tiếng gầm vang trời dậy đất, vang vọng khắp bầu trời thành Tấn Dương.

Bên ngoài Thính Vũ Hiên, Quỷ Phật biến sắc.

Bách Lý lão nhân, trong mắt lộ ra một tia vui mừng và bi thương, thần sắc vô cùng phức tạp.

Lý lão gia cười lớn, tiếp tục hô: “Vậy thì giết!”

Lời vừa dứt, binh sĩ âm linh lao về phía bầy trùng ở bốn phương tám hướng trong thành, tiếng kim loại va chạm không ngừng, bầy trùng kêu rên thảm thiết, dịch thể đủ màu sắc văng tứ tung.

Chưa đầy một khắc, khắp nơi trong thành Tấn Dương, đã đầy rẫy thi thể tàn tạ của bầy trùng!

Lũ trùng nhỏ bé, làm sao có thể là đối thủ của binh sĩ nhân tộc?

Nhị đệ nhìn thấy cảnh tượng này vô cùng kinh ngạc, chỉ cảm thấy nhiệt huyết sôi trào.

Hắc Thán Đầu như có điều suy nghĩ, hắn là tiên phong tham lĩnh của Thần Hầu quân nhà họ Liễu ở đế đô, tự nhiên có thể nhìn ra nhiều điều.

“Quân đội hùng mạnh và đoàn kết như vậy, rốt cuộc là quân đội nào?

Trong ấn tượng của ta, thành Tấn Dương chưa từng xuất hiện quân đội như vậy.”

Tần Phong ở bên cạnh kính nể nói: “Ngươi đương nhiên không biết, bởi vì đây là quân đội năm xưa vì bảo vệ Nam Vực, viễn chinh Trấn Linh Quan, đại chiến với tộc Ca Lâu La, Trấn Linh quân.

Họ dùng máu thịt, bảo vệ Nam Vực, đánh lui cường địch.

Ngay cả sau khi chết, họ vẫn muốn bảo vệ một phương.”

“Cái gì?!” Hắc Thán Đầu vô cùng chấn động, ở Đại Càn, ai mà không biết sự dũng mãnh của Trấn Linh quân.

Lại có ai mà không biết sự thảm khốc của trận chiến Trấn Linh Quan năm đó?

Mười vạn binh sĩ xông pha chiến trường, người sống sót chưa đến trăm người.

“Nhưng cô gia, vì sao âm linh của họ lại xuất hiện ở thành Tấn Dương?

Năm đó, trận chiến tại Trấn Linh Quan gần như toàn quân bị tiêu diệt."

Âm linh không thể rời khỏi nơi chết quá xa, đây là lẽ thường.

Thành Tấn Dương cách Trấn Linh Quan vạn dặm, anh linh của những binh sĩ Trấn Linh quân này không nên, cũng không thể xuất

hiện ở đây!

“Về điểm này, ta cũng đã từng đọc qua sách vở.

Nếu người chết trước khi chết vẫn còn chấp niệm, sau khi chết âm linh có lẽ sẽ dựa vào thân thể người khác.” Tần Phong trầm giọng nói, ánh mắt vô thức hướng về phía bóng lưng tiều tụy nhưng thẳng tắp kia.

“Lý tiền bối, rốt cuộc vì sao ngài lại đến thành Tấn Dương này?

Các ngài, còn có chấp niệm hay tâm nguyện gì chưa hoàn thành?” Tần Phong âm thầm nghĩ.

Nhìn về phía chiến trường, âm binh giao chiến với bầy trùng, thế trận đã hoàn toàn nghiêng về một phía.

Dù sao âm linh bản thân vốn không có cái chết, chỉ cần âm khí của bách quỷ đạo giả đủ, là có thể duy trì âm linh hiện thân lâu dài.

“Lão già.” Bách Trùng ngữ khí âm lãnh, hắn giơ tay phải lên, con rết trăm chân khổng lồ bị quan tài đen của Khôi Ảnh ép xuống đất, trên bề mặt cơ thể phát ra bạch quang chói mắt.

Chưa đầy một khắc, những bạch quang này liền hội tụ vào trong cơ thể Bách Trùng.

“Ngươi đã vội vã tìm chết, ta liền thành toàn cho ngươi!”

Lời vừa dứt, Bách Trùng duỗi tay phải ra, chỗ cánh tay phải kia, lại hóa thành một con rết khổng lồ, hung hăng đánh về phía Lý Dương.

Mặc dù con rết hóa thành từ cánh tay này không to lớn bằng con rết trăm chân lúc trước, có lực áp bách.

Nhưng uy lực của nó, lại không thể xem thường!

Tiếng nổ vang lên, không khí như bị xé rách.

Tần Phong và những người khác đứng bên cạnh, hai mắt mở to, bọn họ thậm chí còn chưa kịp lên tiếng nhắc nhở, con rết cánh tay kia đã lướt đến trước mặt Lý tiền bối.

Lý lão gia hai mắt híp lại, gậy gỗ trong tay phải gõ xuống đất một cái, Tam Điệp Lưu Ảnh Bích lập tức dựng lên.

Thế nhưng trước con rết hóa thành từ cánh tay kia, thủ đoạn phòng ngự mạnh nhất của bách quỷ đạo giả này, lại trong nháy mắt sụp đổ.

Ngay lúc nguy cấp này, vô số binh sĩ âm linh tản ra thành lục quang, trong nháy mắt dung hợp làm một, tiếp đó hóa thành một bàn tay khổng lồ màu xanh lục, hung hăng vỗ vào con rết cánh tay kia.

Theo một tiếng nổ vang lên.

Bàn tay khổng lồ màu xanh lục vỡ vụn, mà con rết cánh tay cũng bị đẩy lùi, trở về bên cạnh Bách Trùng.

Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi giao tranh, Tần Phong và những người khác đã cảm thấy kinh hãi tột độ.

Loại chiến đấu này, sơ sẩy một chút, liền có thể mất mạng tại chỗ!

“May mà Lý tiền bối thực lực cường đại.” Tần Phong thở phào nhẹ nhõm.

Con rết khổng lồ từng tấn công thành Tề Nguyên, dưới tay thần tướng bình yên thoát thân, thực lực chắc chắn không tầm thường.

Thế nhưng đối mặt với cường địch như vậy, Lý tiền bối lại vẫn ung dung.

Tuy nhiên ý nghĩ này vừa xuất hiện chưa được bao lâu, liền thấy Lý tiền bối ho ra một ngụm máu, che ngực mặt không còn chút máu.

Sự thay đổi đột ngột này, khiến Tần Phong lo lắng vạn phần, chẳng lẽ chiêu thức vừa rồi của đối phương, Lý tiền bối không hoàn toàn đỡ được?

Bách Trùng thấy vậy, cười lạnh một tiếng: "Lão già, hóa ra là sắp chết đến nơi rồi."

Nửa bước chân đã bước vào quỷ môn quan, khó trách vội vã ra ngoài tìm chết."

"Cái gì?!" Tần Phong và những người khác nghe vậy, sắc mặt đại biến.

Nghe ý tứ trong lời này, Lý tiền bối không phải bị một kích vừa rồi của đối phương làm bị thương, mà là bản thân đã mang trọng thương?

"Cơ thể này không chống đỡ nổi nữa rồi sao....." Lý lão gia cười thảm một tiếng.

.....

Quỷ Phật nhìn thoáng qua bên ngoài lĩnh vực Tứ Phật Vô Cương, binh sĩ âm linh dày đặc, trầm giọng nói: "Lão già đáng chết, lúc trước không đồng ý gia nhập chúng ta, ta liền biết hắn muốn phá hỏng đại sự của ta."

Vừa nói, Quỷ Phật lại cảm ứng toàn bộ thành Tấn Dương, ba cái đầu Phật đều là mặt mày âm trầm.

Mặc dù Long Thi Thiên Lôi của Đạo Phủ, bị long lân ngoài ý muốn cản trở, nhưng sau khi trải qua lễ rửa tội thiên lôi địa hạn ngắn ngủi kia.

Trong thành Tấn Dương, phong ấn che giấu vật kia hẳn là sẽ lỏng lẻo, để lộ ra một phần khí tức mới đúng.

Thế nhưng dưới sự cảm ứng liên tục của hắn, rõ ràng không hề phát hiện ra bất kỳ khí tức phong ấn nào!

“Lão già, trái tim của Ca Lâu La Vương, rốt cuộc bị ngươi giấu ở đâu?!” Hắn lên tiếng quát hỏi.

Không sai, thứ mà Quỷ Phật và những người khác vẫn luôn tìm kiếm, chính là trái tim bị móc ra của Ca Lâu La Vương trong trận chiến tại Trấn Linh Quan năm đó!

Sức mạnh cường đại của Ca Lâu La Vương, phần lớn đều hội tụ ở trong trái tim, mà chỉ cần trái tim không diệt, Ca Lâu La Vương cũng có thể mượn trái tim trọng sinh.

Trận chiến Trấn Linh Quan, Đại Càn tập trung tinh nhuệ cùng mười vạn binh sĩ huyết chiến với tộc Ca Lâu La, cho dù có sự giúp đỡ của Long tộc.

Vẫn là ở vào cục diện địch mạnh ta yếu.

Tuy nhiên Thiên Giám quốc sư Đại Càn, bố trí bẫy rập, thừa dịp Ca Lâu La Vương không kịp đề phòng, để Nam Vực Tư Mệnh lấy ra trái tim của đối phương.

Ca Lâu La Vương bởi vậy thực lực đại giảm, tộc Ca Lâu La đầu voi đuôi chuột, vừa đánh vừa lui, bị ép lui về Trấn Linh Quan, trở về Thiên Linh Sơn!

“Trái tim của Vương, sở hữu sức mạnh cường đại, tất cả yêu ma quỷ quái nếu như có thể có được nuốt nó, chỉ cần có thể chịu

đựng được chú hỏa thiêu đốt, liền có thể một lần vượt qua nhiều đạo trói buộc.

Năm đó, các ngươi dùng kế đoạt đi trái tim của Ca Lâu La Vương.

Rất nhiều kẻ đều nhắm vào nó, nhưng trái tim kia lại giống như biến mất vào hư không.

Đừng nói khí tức tiết lộ, cho dù ta muốn thi triển bói toán, cũng không thể nào nhìn thấu?"

Bách Lý lão nhân thản nhiên nói: "Có lẽ ta đã hủy nó rồi."

Quỷ Phật cười lạnh một tiếng: "Lão già, loại lời này ngươi lừa người khác thì thôi, còn muốn lừa ta?

Nếu trái tim của Ca Lâu La Vương dễ dàng bị hủy như vậy, năm đó ngươi cũng không thể nào để người ta mang nó rời khỏi chiến trường.

Nếu ta đoán không lầm, ngươi giấu trái tim nhiều năm như vậy, không phải là muốn đợi sức mạnh của nó suy yếu, sau đó lại nghĩ cách hủy nó.

Trái tim kia nhất định còn, hơn nữa nhất định là ở trong thành Tấn Dương này!"

Chương 153: Sự thật bi thương

Bách Lý lão nhân lạnh lùng nhìn, không đáp lại.

Thực tế, có một điểm Quỷ Phật nói không đúng, trừ phi bất đắc dĩ, nếu không hắn sẽ không chủ động hủy đi trái tim đó...

Đột nhiên, lão nhân bỗng ngoảnh đầu nhìn về phía bắc thành Tấn Dương, lông mày nhíu chặt.

Mặc dù cách rất xa, nhưng một bóng người quả thực đang lao đến với tốc độ cực nhanh.

Tất cả các bên đang giao chiến trong thành đều đồng loạt dừng tay.

Hơi thở kinh khủng, càng lúc càng gần.

Trong phủ thành chủ, Trấn Thiên Nhất như có điều suy nghĩ, đột nhiên chém lui ngàn con rối, sau đó ngẩng đầu nhìn lên, sắc mặt kinh hãi.

Hắn lộ vẻ mặt phức tạp: "Không ngờ, ngươi cũng đến."

Trong lúc nói chuyện, vết thương trên nửa người bên phải của hắn, lẽ ra đã lành hẳn, vậy mà lại chảy máu, âm ỉ đau đớn!

Ầm!

Người đến dừng lại trên không trung bên ngoài thành Tấn Dương, do tốc độ quá nhanh, khi hắn đột ngột dừng lại, không khí dường như bị chấn động tản ra.

Bách Trùng tự lẩm bẩm: "Cuối cùng cũng đến."

Tần Phong nghe vậy, nhìn về phía bóng người đó.

Cũng giống như cách ăn mặc của Bách Trùng, mặc trường bào đen trắng xen kẽ, đầu đội mặt nạ quỷ, mái tóc dài màu xám trắng buông xuống sau lưng.

Nếu nói có gì khác biệt, đó chính là lưỡi đao màu máu lơ lửng gần eo đối phương, và con số ba chói mắt trên ngực áo choàng!

Mặc dù Tần Phong không biết con số trên ngực cụ thể đại diện cho điều gì, nhưng hắn mơ hồ đoán được, con số này hẳn là liên quan đến thực lực.

Trùng sư điều khiển con rết ở cách đó không xa, thực lực mạnh mẽ phi thường, nhưng con số trên ngực hắn chỉ là chín mà thôi.

Người đàn ông đột nhiên xuất hiện này, con số được khắc trên ngực là ba, vậy thì đạt đến thực lực kinh khủng đến mức nào?

Nam tử tóc xám thúc giục khí thế, quét qua thành Tấn Dương.

Lão Lý thấy vậy, vội vàng sử dụng thủ đoạn khôi lỗi, dựng lên bức tường bóng tối xung quanh Tần Phong và những người khác.

Luồng khí thế lướt qua, Lý lão vốn đã bị thương nặng thở dài một tiếng.

Trên bức tường bóng tối, các vết nứt lộ ra, chỉ trong vài nhịp thở, nó đã vỡ tan!

Sắc mặt Tần Phong và những người khác ngưng trọng đến cực điểm.

Chỉ riêng khí thế tỏa ra đã có uy lực như vậy!

Nếu Lý tiền bối không ra tay trước, bảo vệ bọn họ, hậu quả thật khó lường!

Nam tử tóc xám thu hồi khí thế, như có điều suy nghĩ, thản nhiên nói: "Quả nhiên gặp được vài gương mặt quen thuộc.

... Quỷ Bồ Tát, đã tìm thấy thứ đó chưa?"

Quỷ Phật sắc mặt khó coi: "Không tìm thấy khí tức phong ấn trong thành."

"Không có khí tức phong ấn..." Nam tử tóc xám trầm ngâm một lát, đột nhiên nhìn chằm chằm vào Lão Lý.

"Mười chín năm trước sau trận chiến ở trấn Linh Quan, ngươi vậy mà không chết?

Cơ thể của ngươi, có chút thú vị...

Vậy mà đã từ bỏ tu vi Thần Vũ, chuyển sang tu luyện Bách Quỷ đạo thống, là vì muốn gặp lại những người bạn đã chết?

Không, cũng không hẳn, tiếng tim đập của ngươi, không giống với người bình thường.

Hừ, thì ra là vậy."

Lời này vừa nói ra, Lão Lý nhíu mày.

Bách Lý lão nhân nheo mắt, Quỷ Phật ban đầu sững sờ, sau đó như hiểu ra điều gì, sáu mắt trợn tròn.

"Ta đã hiểu, tại sao năm đó không có tồn tại nào có thể tìm thấy trái tim của Ca Lâu La Vương, tại sao trong thành không có khí tức phong ấn.

Ngay từ đầu, đã không có phong ấn này, trong trận chiến ở trấn Linh Quan năm đó, ngươi đã chuyển trái tim sang cơ thể người khác.

Ngươi dùng mười vạn anh linh tướng sĩ, phong tỏa khí tức trái

tim của Ca Lâu La Vương, khóa nó trong cơ thể con người!

Mà người đó, chính là Lý Dương!"

Giọng nói như sấm sét, vang vọng trên bầu trời thành Tấn Dương.

Tất cả mọi người nghe vậy, đều lộ ra vẻ mặt không dám tin.

Bách Lý lão nhân thở dài một tiếng: "Cuối cùng cũng phải đi đến bước cuối cùng."

Sự xuất hiện của nam tử tóc xám, không nằm trong dự đoán của hắn.

Những tồn tại mạnh mẽ vượt qua nhận thức của thế nhân, bản thân đã có thể siêu việt ra ngoài thiên cơ!

Mà nam tử tóc xám là nhân vật đỉnh cao của kim tự tháp Thần Vũ đạo thống, với sự hiểu biết và kiểm soát của hắn đối với huyết nhục con người, việc phát hiện ra điểm khác thường trong cơ thể Lão Lý không phải là khó.

Điều này cũng khiến kế hoạch ban đầu của Bách Lý lão nhân thất bại.

Nhưng người thông minh làm việc, nhất định phải chừa đường lui, chẳng qua là hướng đi của sự việc, đã đến lúc hắn không muốn nhìn thấy nhất.

"Con người giữ trái tim của Vương, cho dù có mười vạn anh linh giúp ngươi, e rằng những năm qua, ngươi sống không bằng chết phải không?" Nam tử tóc xám cười lạnh, trong giọng nói mang theo một tia căm phẫn sâu sắc.

Tần Phong nghe vậy, nhìn về phía trái tim của Lý tiền bối, vẻ mặt phức tạp.

Ca Lâu La lấy rồng làm thức ăn, cơ thể quanh năm bị lửa nguyền rủa tẩy lễ, trong đó tự nhiên cũng bao gồm trái tim của chúng.

Tuy nhiên, tộc Ca Lâu La, cơ thể cường đại, vượt xa con người, tự nhiên có thể chống lại thương tổn từ lửa nguyền rủa.

Nhưng Lý tiền bối thì không thể!

Nếu Lý tiền bối thật sự giấu trái tim của Vương trong cơ thể mình, những năm qua sống sót, e rằng giống như bị người ta nướng trên lửa vậy!

Tần Phong đột nhiên nghĩ đến một chi tiết mà Ngưng Sương đã từng nói với hắn...

Năm đó trận chiến ở trấn Linh Quan, Đại Càn có thể đẩy lui tộc Ca Lâu La hùng mạnh, vốn đã khiến người ta khó tin.

Bây giờ xem ra, sự thật cũng dần dần hé lộ.

Đại Càn dùng tính mạng của các tướng sĩ, đổi lấy cơ hội moi tim Ca Lâu La Vương, sau đó giấu trái tim trong ngực Lý tiền bối, dùng mười vạn anh linh phong tỏa hộ tống.

Ca Lâu La Vương mất đi trái tim, thực lực giảm sút, đám Ca Lâu La lại không thể tìm thấy trái tim ở đâu, tự nhiên kiêng dè, bị ép lui về Thiên Linh Sơn!

Nhưng điều này, đối với những tướng sĩ đó thật quá tàn nhẫn...

Đối với Lý tiền bối thật quá tàn nhẫn...

"Những trấn linh quân đó trước khi lao ra chiến trường, có biết kết cục của bản thân đã được định đoạt hay không?" Tần Phong ánh mắt bi thương, trong lòng nghĩ như vậy, sau đó nhìn về phía

Lý tiền bối.

Câu trả lời dường như rất rõ ràng...

"Chắc là biết rồi." Tần Phong có chút nghẹn ngào.

Trên không trung, nam tử tóc xám lạnh lùng nói: "Phụng Thiên thành giả dối, hoàng thất giả dối, dùng huyết nhục của người khác để lát đường cho con đường gấm vóc của mình.

Trong sự phồn hoa an nhàn, dùng xương trắng chất chồng, ca tụng công đức của bản thân...

Lý Dương, chẳng lẽ ngươi không hận sao?

Ta cho ngươi một lựa chọn, trái tim của Ca Lâu La Vương ta sẽ không lấy đi, để lại trong cơ thể ngươi, treo mạng sống của ngươi.

Cùng ta, lật đổ Phụng Thiên thành, tiêu diệt những kẻ giả dối đó."

Quỷ Phật kinh hãi nói: "Đao Quỷ, đừng có làm loạn! Đừng phá hỏng kế hoạch!"

Nam tử tóc xám được gọi là Đao Quỷ lạnh lùng đáp: "Ta làm việc, còn chưa đến lượt ngươi chỉ tay múa chân."

Quỷ Phật cứng họng.

Bách Trùng và những người khác cũng chìm vào im lặng.

Liễu Kiếm Ly liếc nhìn Đao Quỷ trên không trung, lông mày hơi nhíu lại.

"Câu trả lời của ngươi?" Đao Quỷ lên tiếng hỏi.

Lão Lý mỉm cười, hắn nhìn lướt qua những đồng liêu ngày xưa xung quanh, đám anh linh tướng sĩ như có điều suy nghĩ, đồng loạt

nhìn về phía hắn.

"Câu trả lời của ta, từ mười chín năm trước đã cùng các huynh đệ đưa ra rồi..."

Xoẹt!

Tiếng dậm chân đồng loạt ngay lập tức vang lên, thời gian như trở lại mười chín năm trước, khoảnh khắc trấn linh quân xuất chinh.

Tướng sĩ vì bảo vệ một phương, cho dù chết, thì có gì phải sợ?!

Than Đầu cũng là tướng sĩ trong quân, nhìn thấy cảnh tượng này, nắm đấm vô thức siết chặt, hốc mắt đỏ hoe.

Tần Phong và những người khác, cũng cảm động rơi nước mắt.

Đao Quỷ nghe vậy, ngực hơi phập phồng.

Thực ra câu trả lời này, đã sớm nằm trong dự liệu của hắn.

"Ta sống đã lâu, cả đời này người khiến ta kính nể chỉ có hai người rưỡi, ngươi Lý Dương được tính là một trong số đó.

Hôm nay, ta đến giúp ngươi giải thoát."

Lời nói vừa dứt, lưỡi đao màu máu lơ lửng khẽ run lên.

Một đường máu dường như xuyên qua thời không, chưa kịp để mọi người phản ứng, đã đến trước mặt Lý tiền bối.

Mọi người kinh hãi biến sắc.

Nhát dao này đã không thể tránh né!

Nhưng ngay lúc này, một bóng người áo đen, đột ngột xuất hiện bên cạnh Lý tiền bối, đầu đội mặt nạ trắng không mặt.

Hắn đưa tay phải ra, nhẹ nhàng nắm lấy.

Đao khí đáng sợ của huyết đao, liền bị bóp nát.

Ầm!

Hơi thở nổ tung, tùy ý khuấy động, nhưng không thể vượt quá phạm vi một thước xung quanh người không mặt.

Dường như bị một lực lượng mạnh mẽ nào đó ngăn cách.

"Ngươi cuối cùng cũng chịu lộ diện." Đao Quỷ thản nhiên nói.

Chương 154: Thần Công Hỏa Kích

Vô Diện Nhân chậm rãi ngẩng đầu, không nói một lời.

"Quỷ Thủ đại nhân, người từng vang danh Bắc Vực, nay lại ẩn thân tại nơi hẻo lánh này. Chẳng lẽ ngươi cũng đã mất niềm tin vào hoàng thất Đại Càn, nên mới buông bỏ chức vụ, không màng thế sự?" Đao Quỷ giễu cợt.

"Quỷ Thủ?" Tần Phong khẽ kêu lên, cái tên này, hắn dường như đã từng nghe qua.

Bỗng nhiên hắn mở to hai mắt, nhớ lại danh xưng Quỷ Thủ - Bắc Vực Trảm Yêu Ti tiền nhiệm Tư Mệnh!

Đại Càn chia làm bốn vực Đông Nam Tây Bắc, mỗi vực Trảm Yêu Ti đều chọn ra người mạnh nhất đảm nhiệm chức Tư Mệnh, thống lĩnh một phương.

Thực lực của các Tư Mệnh cũng có mạnh có yếu, nhưng trăm năm trở lại đây, người được công nhận là mạnh nhất chính là hai người.

Đó chính là Nam Thiên Long và Bắc Quỷ Thủ, hai vị Tư Mệnh Nam Bắc!

Thực lực của hai người bọn họ, thật sự có thể nói là một mình một ngựa!

Thậm chí ở đế đô còn có rất nhiều người đồn rằng, có hai người bọn họ trấn giữ Nam Bắc hai vực, yêu ma quỷ quái đều phải tránh né!

Tuy nhiên lời đồn này, lại theo sự biến mất của Quỷ Thủ mà không còn tồn tại.

Chuyện này phải ngược dòng thời gian trở về mười tám năm trước, Quỷ Thủ phụng mệnh đi tiêu diệt hung thú Thao Thiên, kẻ có tu vi Thất Chuyển Kiếp Lực đỉnh phong, chỉ cách Bát Chuyển một bước.

Trận đại chiến đó, đánh cho trời đất tối tăm.

Bắc Vực phương viên năm trăm dặm hóa thành một mảnh đất đen hoang tàn, cho đến nay vẫn chưa thấy sinh cơ.

Không ai biết kết quả trận chiến đó như thế nào, bởi vì sau trận chiến, Quỷ Thủ đại nhân và hung thú Thao Thiên đều biến mất.

Có người đồn rằng, Quỷ Thủ đại nhân liều chết tiêu diệt hung thú Thao Thiên, cùng nó đồng quy vu tận.

Cũng có người đồn rằng, Quỷ Thủ đại nhân đánh lui hung thú, bản thân bị trọng thương, không lâu sau liền thân tử đạo tiêu.

Nhưng nhìn hiện tại, những lời đồn đó thật nực cười!

"Quỷ Thủ đại nhân căn bản không chết... Nhưng nếu ông ấy không chết, tại sao Bắc Vực Tư Mệnh lại đổi người?" Trong lòng Tần Phong tràn đầy nghi hoặc.

Nhưng bất kể nguyên nhân là gì, biết được thân phận thật sự của Vô Diện đại lão, trong lòng Tần Phong tràn đầy may mắn.

"Khó trách mỗi khi Tấn Dương thành gặp nguy hiểm, đại lão đều có thể kịp thời xuất hiện, thì ra ông ấy ẩn thân trong thành. Cũng không biết dưới lớp mặt nạ của đại lão này rốt cuộc là ai, nếu có thể bám víu quan hệ với ông ấy, chắc chắn là cực tốt."

Nghĩ như vậy trong lòng, Tần Phong lại nhìn về phía chiến trường, căng thẳng không thôi.

Chiến lực mạnh nhất của hai bên đã xuất hiện, kết quả trận chiến giữa Quỷ Thủ và Đao Quỷ, sẽ ảnh hưởng đến kết quả cuối cùng của trận chiến Tấn Dương thành!

Dưới lớp mặt nạ của Vô Diện Nhân, giọng nói kỳ lạ như máy móc vang lên: "Ngươi nay đổi tên thành Đao Quỷ, chẳng lẽ là muốn ám chỉ, ngươi của quá khứ đã chết?"

"Cần gì phải nói rõ ra?" Đao Quỷ lạnh giọng đáp.

Vô Diện Nhân khẽ gật đầu, tiếp đó thân hình trong nháy mắt biến mất.

Ầm!

Cùng lúc đó, trên không trung, vang lên một tiếng nổ lớn.

Huyết đao trước người Đao Quỷ chắn ngang, cản lại một quyền đánh lén của Vô Diện Nhân.

Tuy nhiên, theo Quỷ Thủ dồn kình khí vào một điểm, áp lực trên huyết đao ngày càng lớn.

Cuối cùng, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, thân thể Đao Quỷ bị một quyền đánh bay, bay ngược lên chín tầng mây!

Hắc y Vô Diện Nhân, chân phải đạp không, theo một tiếng nổ siêu thanh, thân thể bám sát phía sau, xông lên trời cao.

Khoảng cách quá xa, cho dù là ba người Lam Ngưng Sương có tu vi Thần Vũ lục phẩm, thị lực cũng không thể chạm tới, huống chi là Tần Phong, kẻ yếu đuối này?

Nhưng hai bên giao chiến, tiếng đao quyền va chạm, lại như sấm rền chín tầng trời, liên tục nổ vang.

Mà mỗi lần nổ vang, uy áp trong nháy mắt đó, như núi lở, sóng thần gào thét!

Bách Trùng cảm nhận được động tĩnh giao chiến trên không trung, trong lòng còn sợ hãi, khi tấn công Tề Nguyên thành, hắn cũng đã từng giao thủ với Vô Diện Nhân.

Lúc đầu, cảm giác của hắn đối với đối phương, nhiều nhất cũng chỉ là Thập Nhị Thần Tướng, nhưng nhìn hiện tại, rõ ràng là đối phương kiêng kỵ ra tay nghiêm túc sẽ gây ra phá hoại quá lớn, nên cố ý nương tay!

Ngay lúc này, Quỷ Phật cách đó ngàn trượng quát: "Còn đứng ngây ra đó làm gì, mau đoạt lấy trái tim của Ca Lâu La Vương!"

Bách Trùng hoàn hồn, nhìn về phía lão Lý hơi thở có chút suy yếu, cánh tay phải lại biến thành con rết khổng lồ.

Tuy nhiên, khác với trước đó, lần này cánh tay rết toàn thân hiện lên màu đỏ, tỏa ra uy áp khiến người ta kinh hãi!

Tiếp đó chỉ thấy Bách Trùng đưa tay phải ra, con rết đỏ như sấm sét đánh xuống lão Lý, không gian dường như sắp bị xé rách.

Bách Trùng muốn giết chết lão Lý trong nháy mắt, trực tiếp lấy đi trái tim, nên không nói nhảm nhiều, vừa ra tay liền thi triển sát chiêu!

Lão Lý thấy vậy, khẽ quát một tiếng, các tướng sĩ anh linh tụ tập, chắn trước con rết đỏ.

Cho dù anh linh phía trước trong nháy mắt tan biến, anh linh tướng sĩ phía sau lại tiếp tục bổ sung.

Dưới sự liều chết xung phong này, công kích của Bách Trùng cuối cùng bị hóa giải, bị một chưởng của Quỷ Ảnh Hắc Thủ đánh bay.

Nhưng điều này lại khiến lão Lý vốn đã mệt mỏi cả về thể xác lẫn tinh thần, hơi thở càng thêm yếu ớt.

Ông biết, mình không thể chống đỡ được bao lâu nữa.

Ông đã không còn là Thần Vũ võ phu, thường xuyên bị thiêu đốt bởi chú hỏa, thân thể này sớm đã cạn kiệt dầu.

Điều khiến ông luôn nghiến răng kiên trì, chỉ là một niềm tin trong lòng mà thôi.

Mặc dù lão già kia luôn tìm mọi cách níu kéo mạng sống của ông, không muốn ông chết, nhưng bản thân lão già kia có lẽ cũng hiểu rõ, cái chết đối với ông mà nói, thực ra là một sự giải thoát.

Chỉ là rất nhiều lúc, con người luôn tự cho mình một niệm tưởng, còn sống thì còn hy vọng...

"Lão già, thôi đi, ta cũng sống đủ rồi." Lão Lý thở dài mấy hơi, cười thảm.

Trong mắt ông có sự quyết tuyệt khi đối mặt với cái chết, nhưng trên mặt lại mang theo nụ cười phóng khoáng.

Đúng vậy, ông đã sống đủ rồi...

Ngoài Thính Vũ Hiên, lão nhân họ Bách Lý ánh mắt lộ vẻ bi thương, thở dài một tiếng: "Được."

Lời nói vừa dứt, ngón trỏ tay phải của ông chỉ lên trời, một đạo bạch quang xuyên thủng kết giới Tứ Phật Vô Cương.

"Lão già, ngươi muốn làm gì?" Quỷ Phật kinh hãi nói.

Đối phương có hành động kỳ quái như vậy, chắc chắn là có hậu chiêu, hắn làm sao có thể không đề phòng?

Cùng lúc đó, những người của Thần Công phường ẩn nấp ở

bốn phía Đông Nam Tây Bắc của Tấn Dương thành, nhảy lên xà nhà.

"Ra tay đi." Công Lương và Hỏa Viên sắc mặt phức tạp, đồng thời thở dài một tiếng.

Mọi người Thần Công phường nghe vậy, ngón tay chuyển động, mỗi đầu ngón tay đều nối với một sợi dây mảnh, đầu kia của sợi dây kéo dài vào trong nhà.

Trong nhà lập tức vang lên tiếng răng rắc răng rắc.

Xà nhà mái hiên nứt toác, như quả dưa hấu bị bổ đôi.

Lúc này mới nhìn rõ, đầu kia của sợi dây mảnh trên tay mọi người, hóa ra là nối với con rối bằng hắc kim!

Lúc này, hai cánh tay của con rối cắm xuống đất, theo một đạo kim quang sáng lên.

Dưới mặt đất vậy mà lại mọc lên hai cây cột đá đen khổng lồ.

Cột đá hơi cong, hình dạng như trăng khuyết, góc nhọn hướng vào trong, bề mặt khắc đầy hỏa văn liên miên.

Theo kim quang dưới mặt đất đại thịnh, cột đá càng lúc càng cao, không bao lâu, liền cao ít nhất mười trượng.

Mà cột đá như vậy có đến bốn cây!

Quỷ Phật thấy cảnh tượng này, sáu mắt trợn tròn: "Thần Công Hỏa Kích?!"

Thần Công phường đế đô, sau trăm năm nghiên cứu, đã từng sáng tạo ra một loại bảo khí có hình dạng giống trận pháp.

Loại bảo khí này, có thể dẫn động long mạch chi lực, phát huy ra lực phá hoại kinh người, thiêu rụi vạn vật trên thế gian.

Thứ này sau đó được người đời gọi là - Thần Công Hỏa Kích!

Quỷ Phật lập tức hiểu ra, lớn tiếng quát: "Lão già, ngươi muốn mượn Thần Công Hỏa Kích, hủy diệt trái tim của Ca Lâu La Vương?"

Đáp lại hắn chỉ là một mảnh im lặng.

"Ngươi chẳng lẽ là lão hồ đồ rồi sao? Thần Công Hỏa Kích tuy uy lực kinh người, nhưng muốn hủy diệt trái tim, chẳng khác nào nằm mơ giữa ban ngày. Hơn nữa, cái thành nhỏ hẻo lánh này, làm sao có thể tồn tại long mạch?!" Quỷ Phật tức giận nói, do không chắc chắn, nên hắn chỉ có thể thăm dò như vậy.

Lúc này, theo lão nhân họ Bách Lý giơ tay phải lên, Thính Vũ Hiên phía sau ông vậy mà trong nháy mắt thu nhỏ lại, hóa thành một tòa lầu các tinh xảo, bay vào lòng bàn tay.

Tiếp đó, đại địa Tấn Dương thành chấn động.

Một đạo kim long linh, phát ra tiếng gầm thét rung trời chuyển đất, xông lên trời cao!

Chương 155: Tan biến

Đó là Long Linh của Long Mạch!

Thì ra thành Tấn Dương vẫn luôn là vùng đất Long Mạch, sở dĩ khí tức chưa từng rò rỉ ra ngoài, chẳng qua là lão nhân Bách Lý đã dùng thủ đoạn thông thiên che giấu Long Mạch!

Quỷ Phật nhìn Long Linh màu vàng kim lơ lửng trên bầu trời, ba cái đầu đều biến thành ánh mắt giận dữ: "Đây là Long Linh của Long Mạch? Lão già!!!"

Vùng đất Long Mạch không thể hình thành trong một sớm một chiều, nó cần sự lắng đọng của năm tháng.

Vì vậy, Long Mạch của thành Tấn Dương chắc chắn đã tồn tại từ lâu!

"Năm đó lấy đi trái tim của Ca Lâu La Vương, ngươi đã nghĩ ra chiêu này.

Dùng mười vạn anh linh và Long Linh của vùng đất Long Mạch, bào mòn sức mạnh trái tim của Ca Lâu La Vương trong thời gian dài.

Rồi đợi đến hôm nay, sử dụng Thần Công Hỏa Cực, mượn Long Linh, xóa sổ trái tim!

Ngươi đã âm mưu suốt mười chín năm!"

Quỷ Phật vừa kinh hãi, vừa phẫn nộ.

Nhìn lên trời lần nữa, Long Linh màu vàng kim sau khi lượn một vòng trên không trung lại chìm vào lòng đất.

Ánh sáng màu vàng kim xuyên qua khe nứt trên mặt đất, tỏa sáng khắp nơi, chói mắt.

Cùng lúc đó, những tia sáng vàng kim này như được cảm ứng, không ngừng chảy về phía bốn cây cột đá đen của Thần Công Hỏa Cực.

Chỉ trong chốc lát, vân lửa trên cột đá đã tỏa ra ánh sáng đỏ rực rỡ!

Quỷ Phật nhìn thấy cảnh tượng này, sắc mặt vô cùng khó coi.

Mười chín năm suy yếu cộng thêm sức mạnh tan biến của Thần Công Hỏa Cực, trái tim của Ca Lâu La Vương thật sự có khả năng bị tiêu diệt!

Nếu thật sự như vậy, kế hoạch của bọn họ sẽ tan thành mây khói!

"Nhanh chóng phá hủy bốn cây cột đá!" Quỷ Phật gầm lên.

Thiên Khôi và những người khác nghe vậy liền muốn hành động, nhưng lại bị Trấn Thiên Nhất và những người khác ngăn cản.

Trận chiến nổ ra khắp nơi, khí thế mạnh mẽ tùy ý tràn ra.

Bất đắc dĩ, Quỷ Phật chỉ có thể tự mình ra tay, bốn cánh tay bốn bàn tay chắp lại, muốn thi triển thần thông Lục Đạo Luân Hồi.

Tuy nhiên, cánh cửa màu đen trên không trung vừa mở ra một nửa, một lực lượng kỳ lạ đã khiến cánh cửa sụp đổ, trở về hư vô.

"Tiết kiệm sức lực đi." Lão nhân Bách Lý lạnh lùng nói.

.....

Ở một bên khác, vào khoảnh khắc Long Linh hiển hiện, lão Lý

vén áo trước ngực.

Vùng da trước ngực ông đã nứt nẻ, nhìn xuyên qua khe nứt của da thịt có thể thấy bên trong.

Theo mỗi nhịp đập của trái tim, đều có một tia sáng đỏ vàng lóe lên.

Đó chính là trái tim của Ca Lâu La Vương.

Lão Lý tay trái chống gậy, tay phải đột nhiên đâm thủng da thịt trước ngực, thò vào trong.

Không lâu sau, ông lấy ra một trái tim đang đập.

Trái tim có kích thước như người bình thường, nhưng hình dạng lại vô cùng kinh người, giống như một chiếc chén lưu ly trong suốt!

Mỗi lần nó đập, đều có thể nhìn thấy dòng chảy của máu đỏ vàng bên trong trái tim!

Lam Ngưng Sương và những người khác nhìn thấy cảnh tượng này, đều kinh hãi!

Tần Phong như nghĩ đến điều gì, sắc mặt muôn phần phức tạp.

"Lý tiền bối đây là muốn..... hủy diệt trái tim của Ca Lâu La Vương?

Nhưng làm như vậy, chẳng phải ông ấy sẽ chết chắc?"

Cùng lúc đó, vân lửa trên bốn cây cột đá của Thần Công Hỏa Cực đã tỏa sáng đỏ rực đến cực điểm.

Theo một tiếng long ngâm cao vút vang lên.

Giữa bốn cây cột đá hình trăng khuyết, bắn ra một tia sáng đỏ, hội tụ trên không trung thành Tấn Dương.

Sau đó, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, một móng vuốt rồng bốc cháy ngọn lửa dữ dội thò ra từ hư không, không gian dường như bị bóp méo!

Đây chính là hình thái cuối cùng của Thần Công Hỏa Cực, sở hữu sức mạnh tan biến vạn vật trên thế gian!

Lão Lý giơ cao trái tim như chén lưu ly, mí mắt ông rũ xuống, cơ thể có chút lảo đảo.

Mất đi trái tim, sinh cơ trong cơ thể lão đang nhanh chóng trôi đi, tự nhiên chẳng sống được bao lâu nữa.

Ông dùng hết sức lực cuối cùng, đâm mạnh cây gậy xuống đất, duy trì tư thế đứng vững.

Thần Công Hỏa Cực tự nhiên cũng tìm được mục tiêu cần tan biến, móng vuốt rồng lửa điều chỉnh hướng.

Bách Trùng ở cách đó không xa tự nhiên không thể không có động tĩnh, ngay khi nhìn thấy trái tim của Ca Lâu La Vương, hắn liền bắt đầu điều động lực lượng trong cơ thể.

Theo luồng khí thế mạnh mẽ tuôn ra ngoài cơ thể, cơ thể Bách Trùng cũng xảy ra biến đổi.

Áo choàng trắng đen bị xé rách, lộ ra lớp vỏ màu đỏ bóng loáng.

Cánh tay rết thu hồi, dung nhập vào cơ thể.

Chỉ trong vòng vài nhịp thở, Bách Trùng đã biến thành một con rết khổng lồ màu đỏ dài mười trượng, rộng một trượng.

Mặc dù con rết này có kích thước nhỏ hơn nhiều so với con rết

trăm chân trước đó, nhưng uy áp tỏa ra từ toàn thân nó lại không thể so sánh với trước đây!

Bách Trùng di chuyển, giống như một bóng ma màu đỏ.

Anh linh binh sĩ lại chắn trước mặt lão Lý, nhưng lần này căn bản không thể cản trở Bách Trùng, dù chỉ một phần nghìn giây!

Tần Phong và những người khác trợn to mắt, cho dù bọn họ muốn ra tay, nhưng trận chiến cấp bậc này, ngay cả thời gian phản ứng cũng không cho bọn họ.

Khoảng cách giữa con rết đỏ và lão Lý chỉ còn chưa đầy mười trượng.

Khoảng cách mười trượng này, ngay cả một khoảnh khắc cũng không cần.

Trái tim của Ca Lâu La Vương dường như đã là vật trong tầm tay, bởi vì lão Lý ở trạng thái hiện tại căn bản không còn khả năng phản kháng.

Nhưng ngay trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc này!

Trên không trung, đột nhiên xuất hiện một cái đầu lâu khổng lồ được ngưng tụ từ khí tức màu đen.

Chỉ nghe thấy một tiếng nổ vang trời!

Đợi mọi người hoàn hồn lại, cúi đầu nhìn xuống.

Con rết đỏ đã bị người ta một quyền đánh cho tan thành từng mảnh!

Mà người ra tay chính là người áo đen không mặt!

"Bách Trùng chết rồi." Tần Vân Ngạ đang giao chiến với Liễu Kiếm Ly cảm nhận được điều gì, lẩm bẩm nói.

Mặc dù hắn và Bách Trùng thường xuyên kết bạn đồng hành, nhưng trong giọng nói không có một chút thương tiếc nào, ngược lại có chút tiếc nuối.

"Con trùng lớn như vậy, ta còn muốn ăn một lần cho no nê." Vừa nói, trong bụng truyền đến một trận ầm ầm.

Quỷ Phật cũng cảm nhận được cái chết của Bách Trùng, sắc mặt vô cùng khó coi, gầm lên: "Đao Quỷ!"

Xoẹt!

Nam tử tóc xám lại xuất hiện trong tầm mắt mọi người, nhưng không có bất kỳ động tác nào.

Hắn nhìn trái tim như chén lưu ly, nhìn bóng dáng sinh cơ trôi đi nhưng sống lưng không hề cúi xuống, chìm vào im lặng.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh.

Móng vuốt rồng lửa hiển hiện của Thần Công Hỏa Cực, vạch một đường lửa trên không trung, nắm lấy trái tim mà lão Lý giơ cao.

Móng vuốt bay lên không, lửa cháy dữ dội.

Trái tim như chén lưu ly, dưới ánh mắt của mọi người, từng chút từng chút vỡ vụn tan biến!

Khí tức mạnh mẽ, phun ra ngoài, lan tràn khắp nơi, cho đến khi trở về hư vô!

.....

Cùng lúc đó, cách vạn dặm, cực nam Nam Vực, trấn Linh Quan.

Một bóng người gầy gò đứng trên cao, nhìn về phía Thiên Linh

Sơn.

Chính là Diêm Chu!

Bên cạnh ông, tự nhiên còn có Ly Lạc của Binh Vũ Ly gia.

Đột nhiên, Thiên Linh Sơn rung chuyển, tiếng gầm rú vang vọng khắp trời.

Vô số bóng người mọc đôi cánh vàng sau lưng bay ra, sát khí đằng đằng.

"Sư phụ, bọn họ..." Ly Lạc sắc mặt ngưng trọng.

Danh tiếng của Ca Lâu La tộc, hắn tự nhiên cũng đã từng nghe qua, Quỷ Binh Kiếm Hạp mở ra trước thời hạn, toàn thân cơ bắp căng cứng, nghiêm túc chờ đợi.

Diêm Chu sắc mặt như thường, khí thế quanh thân tỏa ra, lại khiến đất rung núi chuyển!

"Cút về."

Ba chữ đơn giản thốt ra, lại mang theo uy áp không cho phép phản bác.

Các Ca Lâu La trong lòng kinh hãi, sắc mặt ngưng trọng, nhưng không lùi bước.

Cho đến khi một giọng nói uy nghiêm vang lên từ sâu trong Thiên Linh Sơn: "Trở về."

Các Ca Lâu La nhìn nhau, rồi miễn cưỡng bay trở về Thiên Linh Sơn.

"Sư phụ, giọng nói đó là?" Ly Lạc nhíu mày hỏi, khoảnh khắc giọng nói đó vang lên, hắn lại cảm thấy tim mình run lên.

Diêm Chu không trả lời, ngược lại nhìn chằm chằm vào Thiên Linh Sơn.

Không lâu sau, giọng nói đó lại vang lên: "Chúng ta sẽ còn gặp lại..."

Giọng nói rơi xuống, Thiên Linh Sơn trở lại yên tĩnh.

"Đi thôi." Diêm Chu thở nhẹ ra một hơi, trong mắt lóe lên một tia ngưng trọng.

Chương 156: Rượu mạnh dành cho anh hùng (Kết thúc quyển 1)

“Thất bại rồi...” Quỷ Phật phát ra tiếng gầm gừ đầy bất cam, hắn ta lại thua một lần nữa.

Liếc nhìn lão già ở đằng xa, thân hình hắn lóe lên, biến mất tại chỗ.

Thiên Khôi cùng những người khác cũng không tiếp tục giao chiến nữa, nhiệm vụ đã thất bại, tiếp tục dây dưa cũng chẳng còn ý nghĩa gì.

Chỉ trong nháy mắt, tất cả bọn họ đã đứng bên cạnh Đao Quỷ, nhìn xuống thành Tấn Dương.

Chỉ cần những người này lặng lẽ nhìn xuống, cũng đã tạo ra áp lực cực lớn cho Tần Phong cùng những người khác.

Vút!

Vài tiếng xé gió vang lên.

Ngoảnh lại, Trấn Thiên Nhất và Ngư Mi đã đứng trước mặt mọi người.

Liễu Kiếm Ly một tay cầm kiếm, mái tóc đen buông xuống, che chắn cho Tần Phong cùng những người khác phía sau.

Bầu không khí ngột ngạt, không khí nặng nề như đầm lầy, hai bên giương cung bạt kiếm, nhưng không bên nào có ý định ra tay

trước.

Ngay lúc này, điều khiến mọi người không ngờ tới là, Tần Phong lại chạy đến bên cạnh lão Lý.

“Đại ca (cô gia)!” Lam Ngưng Sương cùng hai người khác không khỏi kêu lên kinh ngạc.

Tần Phong làm như không nghe thấy, vội vàng sử dụng dị năng Song Đồng quan sát cơ thể Lý tiền bối.

Tim đã bị tách ra, lúc này lão Lý như ngọn nến trước gió, chút sinh khí còn sót lại, bất cứ lúc nào cũng có thể tiêu tan.

“Nhanh nghĩ, suy nghĩ kỹ càng, nhất định phải có cách cứu mạng Lý tiền bối.” Tần Phong nhanh chóng suy nghĩ, những cuốn sách y thuật từng đọc qua hiện lên trong đầu.

Thế nhưng, con người mất đi trái tim, làm sao có thể tiếp tục sống?

Tần Phong nghiến chặt răng, nắm chặt hai tay, nhìn ánh sáng trong mắt Lý tiền bối dần dần mờ đi, cảm giác bất lực dâng lên trong lòng.

“Là tiểu tử nhà họ Tần sao.” Lão Lý lên tiếng, giọng nói vô cùng yếu ớt, chỉ có ghé sát tai mới nghe rõ.

Lão Lý đã không còn nhìn thấy gì nữa.

“Là ta.” Tần Phong nhẹ giọng đáp.

“Ngươi còn rượu không?”

“Còn.”

“Rót cho ta một chén.”

“Được.” Tần Phong vội vàng lấy Tiên Nhân Túy từ trong Nhẫn Không Gian, rót vào chén rượu, đưa đến trước mặt Lý tiền bối, nhẹ nhàng đút vào miệng lão.

Xung quanh, các anh linh tướng sĩ tụ tập, đồng loạt nhìn về phía lão Lý.

Họ dường như đang chờ đợi điều gì đó.

“Rượu này, thật sự rất mạnh...” Lão Lý cười nói, sau đó đứng thẳng người, không còn chút hơi thở.

Một cơn gió lớn thổi qua, bộ quần áo cũ kỹ của lão Lý kêu phần phật.

Tần Phong mơ hồ nghe thấy.

Tiếng vó ngựa dồn dập, tiếng kèn thổi bi ai.

Có tiếng binh khí va chạm, khí thế nuốt chửng vạn dặm.

Có cảnh uống rượu trong trận, ca hát hào hùng.

Có người như đang hô to, ai dám cùng ta đánh một trận?

Phù~

Gió lớn lại nổi lên.

Mười vạn âm linh hiển hiện, người dẫn đầu chẳng phải là lão Lý sao?

Phù~

Gió lớn đến nhanh, đi cũng nhanh.

Trong nháy mắt, mười vạn âm linh đã biến mất, sứ mệnh của họ cuối cùng cũng hoàn thành.

Trên không trung, Quỷ Phật trầm giọng nói: “Nhiệm vụ đã thất bại, cũng phải làm gì đó, mới có thể trở về báo cáo.”

Lời nói tràn đầy sát khí.

Ý tứ trong lời nói đã quá rõ ràng.

Thế nhưng, Đao Quỷ nhìn xuống người đàn ông áo đen không mặt bên dưới, cười lạnh nói: “Nếu ngươi không sợ chết, cứ thử xem.”

“Ý ngươi là sao?” Thiên Khôi hỏi.

“Người đàn ông đó đã nổi giận, nếu chúng ta thật sự muốn đánh, tuy có thể mang đi thứ gì đó.

Nhưng cuối cùng sống sót, nhiều nhất chỉ có hai người.” Đao Quỷ thản nhiên đáp.

Một trong số đó đương nhiên là bản thân hắn, vậy người còn lại sẽ là ai?

Mấy người còn lại nhìn nhau, trong lòng đều không chắc chắn.

Danh hiệu Nam Thiên Long, Bắc Quỷ Thủ, đặt ở trước kia, ai mà không biết, ai mà không rõ?

Quỷ Phật bất cam nói: “Tần Vân Ngạ, đi!”

“Ồ.” Tần Vân Ngạ nghe vậy, đánh mạnh vào bụng mình, cái miệng to như chậu máu lại mở ra, hóa thành một cánh cửa.

Mấy người lần lượt bước vào trong.

“Đừng hòng chạy!” Trấn Thiên Nhất vung mạnh trường đao màu trắng bạc trong tay, một đạo đao khí chém lên trời.

Thân hình Đao Quỷ khựng lại, hai ngón tay phải kẹp chặt, lại

sinh sinh bóp nát đạo đao khí đó!

Hắn quay đầu liếc nhìn, sau đó thong thả bước vào cái miệng lớn hư vô, cùng những người khác biến mất trên không trung.

Theo sự rút lui của nhóm người này, trận chiến này cuối cùng cũng hạ màn.

Nhìn lại thành Tấn Dương, nơi đây đã sớm trở thành một vùng đất hoang tàn, đổ nát, khắp nơi chỉ còn là những bức tường đổ nát, gạch ngói vỡ vụn.

Hư hại đến mức này, muốn khôi phục như cũ, không biết phải mất bao nhiêu thời gian?

Ở một bên khác, lão nhân họ Bách vung tay phải lên, Thính Vũ Hiên lại mọc lên từ mặt đất.

Long Tu bút hiện ra trong tay lão, chữ viết màu vàng hiện lên giữa không trung, một làn sương trắng lại xuất hiện, không bao lâu đã bao phủ toàn bộ thành Tấn Dương.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, những con đường bị phá hủy, lại đang được phục hồi với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy!

“Chẳng lẽ đây cũng là năng lực của Sương Mù Huyễn Cảnh?” Lam Ngưng Sương mở to đôi mắt đẹp, kinh ngạc nói.

Không xa, Tần Phong không để ý đến những thay đổi xung quanh.

Hắn chỉ nhẹ nhàng đặt thi thể Lý tiền bối xuống.

Lão Lý vì bảo vệ một phương, kiên trì cả đời, cũng nên nằm xuống nghỉ ngơi rồi.

……

Ở một bên khác, cái miệng lớn hư vô lại mở ra, Quỷ Phật cùng những người khác lần lượt bước ra.

Môi trường xung quanh tối đen như mực, chỉ có những ngọn đuốc hai bên, tỏa ra ánh sáng yếu ớt, chiếu sáng trong phạm vi một trượng.

“Nhiệm vụ thất bại rồi sao?” Trong bóng tối, một giọng nói từ hư vô vang lên.

Quỷ Phật lên tiếng: “Trái tim của Ca Lâu La Vương đã bị Thần Công Hỏa Cực thiêu rụi.”

“Đao Quỷ cũng ở đó, mà vẫn thất thủ, đối phương có ai?”

“Quỷ Thủ ở đó.” Đao Quỷ thản nhiên đáp.

“Thì ra là vậy...” Giọng nói trong bóng tối trầm ngâm một lát, sau đó lại lên tiếng: “Không sao, mưu đồ đại sự, không phải chỉ tranh giành trong một sớm một chiều.

Mọi người vất vả rồi.”

Lời này vừa dứt, lại trở về yên tĩnh.

Mọi người lần lượt lui ra, biến mất trong bóng tối.

Chỉ có Đao Quỷ đứng tại chỗ, hắn nhìn mu bàn tay phải, chỗ đó đã nứt ra, máu chảy ròng ròng.

“Vẫn coi như, có chút tiến bộ.”

.....

Bảy ngày trôi qua nhanh chóng, thành Tấn Dương vẫn như thường lệ.

Tiểu thương hai bên đường rao bán, người đi đường qua lại

không ngớt.

Đối với những người bình thường như họ, tai họa bảy ngày trước, chẳng qua chỉ là một giấc mộng.

Trong đại sảnh Tần phủ, nhị phu nhân tò mò hỏi: “Mấy ngày nay sao không thấy Phong nhi?”

Nhị đệ đang cầm bát đũa khựng lại: “Đại ca gần đây đều nhốt mình trong phòng.”

“Nhốt mình trong phòng? Nó đang làm gì?”

Thanh nhi đứng bên cạnh nhẹ giọng đáp: “Đại thiếu gia đang ngày đêm luyện tập thư pháp, đã lâu rồi chưa nghỉ ngơi.”

“Dù muốn luyện tập thư pháp, cũng không thể như vậy chứ.” Nhị phu nhân lo lắng nói.

Lúc này, Tần Kiến An ngồi ở vị trí chính đặt bát đũa xuống nói: “Để nó đi.”

……

Cánh cửa gỗ cũ kỹ được đẩy ra, phát ra tiếng kẽo kẹt.

Trong sân, dụng cụ nấu rượu đều ở đó, chỉ thiếu một bóng người quen thuộc.

Tần Phong bước vào sân, đi về phía góc tường.

Nếu hắn nhớ không lầm, hầm rượu nằm ở vị trí này.

Hắn quay đầu nhìn Liễu Kiếm Ly, nàng khẽ gật đầu.

Theo chân khí tuôn ra ngoài cơ thể, lối vào hầm rượu dần dần xuất hiện.

Thong thả bước vào trong, đèn đuốc lờ mờ.

Lâu ngày không có ai thay tim đèn, đương nhiên sắp đến lúc dầu cạn đèn tắt.

Nhìn lướt qua, trên bệ đá ngay ngắn, toàn là bài vị của các tướng sĩ, mà bên dưới bài vị, còn có từng vò rượu được chất đống.

Tần Phong vuốt ve bệ đá, chỗ chạm vào toàn là bụi bặm.

Hắn tiếp tục đi về phía trước, cho đến khi đi đến nơi sâu nhất của hầm rượu, nhìn thấy bài vị chưa khắc tên.

Rất lâu sau, Tần Phong rời khỏi hầm rượu.

Mà trên bài vị chưa khắc tên kia, đã có thêm một cái tên.

.....

Bên ngoài thành Tấn Dương, phía bắc, đỉnh một ngọn núi cao.

Mộ của Lý Dương tiền bối được chôn cất ở đây.

Tần Phong lấy ra một vò Tiên Nhân Túy, đặt trước bia mộ, sau đó đầu ngón tay tụ tập bạch tấc, không ngừng khắc họa trên bia đá.

Chữ viết mạnh mẽ, đầy khí phách dần dần hiện ra.

Chỉ thấy——

“Sống làm người hùng, chết cũng là anh hùng.

Cười vào cõi âm ti chiêu mộ cựu bộ, mười vạn quân cờ chém tan lũ yêu ma.”

Khoảnh khắc bia văn được khắc xong, hào quang chiếu thẳng lên trời.

Bên ngoài Thính Vũ Hiên, lão nhân họ Bách đột nhiên kêu lên một tiếng: “Hay!”

Sau đó nâng chén rượu, hướng về phía bắc, uống cạn một hơi.

Rượu mạnh dành cho anh hùng.

Chương 157: Hoa Dung Đạo Nam Vực

Ba ngày sau.

Buổi sáng, Tần Phong nhìn văn khí trong thần hải, có chút nghi hoặc.

“Mấy ngày nay, tốc độ tăng trưởng của văn khí nhanh quá mức.”

Người chết đã khuất, người sống như thế, Tần Phong tự nhiên không thể chìm đắm trong nỗi buồn mãi.

Vì vậy những ngày này, hắn khôi phục việc tu luyện như trước, chữa bệnh cho người dân, học thuộc sách vở.

Rõ ràng phương pháp tu luyện giống như trước, nhưng tốc độ tích lũy văn khí lại nhanh hơn trước rất nhiều?

“Chắc là do long mạch thành Tấn Dương hiển lộ……”

Hắn còn nhớ lúc trước ở Tề Nguyên thành, Tư Chính Thạch Tử Minh đã nói với hắn.

Long mạch chi địa là bảo địa được trời cao phù hộ, bất kỳ ai tu luyện ở đây, đều có thể tinh tiến thần tốc.

Nhưng hắn không ngờ, hiệu quả lại kinh người như vậy!

Tần Phong cảm khái trong lòng, rời khỏi phòng, đi đến đại sảnh, chuẩn bị cùng gia đình ăn sáng.

Hắn ngồi xuống, liếc nhìn nhị đệ bên cạnh hỏi: “Thế nào? Đao Cuồng đại nhân có chịu buông tha, đồng ý thu ngươi làm đồ đệ chưa?”

Tần Phong vốn tưởng rằng, sau khi tai họa xâm lăng thành Tấn Dương kết thúc, Đao Cuồng đại nhân sẽ lập tức mang Ngu Mi rời đi.

Dù sao một vị Thập Nhị Thần Tướng, một vị Tam Thập Lục Tinh, đó chính là chiến lực tối cao của Trảm Yêu ti.

Những tồn tại như bọn họ, sao có thể ở lâu một chỗ?

Tuy nhiên, ngoài dự đoán của hắn, mười ngày trôi qua, hai người này vẫn ở lại Tần phủ.

Mỗi ngày, Trấn Thiên Nhất đều tận tâm chỉ đạo nhị đệ tu hành đao đạo trong sân.

Điều này cũng khiến Tần Phong nhìn thấy một tia hy vọng.

Một tia hy vọng để Đao Cuồng tiền bối thu nhận nhị đệ làm đồ đệ!

Nhị đệ nghe vậy, đáp: “Đao Cuồng tiền bối chỉ dạy dỗ ta như trước.”

“Không có chút dấu hiệu nào muốn thu nhận ngươi làm đồ đệ sao?” Tần Phong nhíu mày hỏi.

Nhị đệ lắc đầu, sau đó hắn như nhớ ra điều gì: “Nhưng mà, đại ca, ta cảm thấy Ngu tiền bối có chút kỳ quái.”

Hửm?

Tần Phong nghi hoặc, vị đại tỷ tỷ xinh đẹp thích lộ chân kia có gì kỳ quái?

“Nàng làm sao?”

Nhị đệ trầm ngâm một lát, nghiêm mặt nói: “Ta cảm thấy nàng có ý với ta.”

“Khụ khụ!” Lão gia đang ăn cơm, đột nhiên ho dữ dội.

Nhị phu nhân cũng trợn to mắt, ngây ngốc nhìn sang.

Tần Phong há hốc mồm, vẻ mặt không dám tin.

Ngu tiền bối đã công khai thích Đao Cuồng tiền bối rồi, sao có thể có ý với nhị đệ?

Nghĩ đến hai người bọn họ là cao phẩm giai võ phu, thính lực kinh người, Tần Phong vội vàng hạ giọng nói: “Nhị đệ, đừng nói bậy, Ngu tiền bối sao có thể có ý với ngươi?”

Nhị đệ nghiêm túc giải thích: “Đại ca, ta không nói bậy.

Mỗi lần Đao Cuồng tiền bối chỉ đạo ta, nàng đều có mặt.

Lúc đầu thì không có gì, nàng chỉ đứng nhìn từ xa.

Nhưng về sau, nàng luôn ở bên cạnh khích lệ, nói ta có thiên phú về đao đạo, chỉ cần cho đủ thời gian, nhất định sẽ thành công.

Bộ dạng đó, chẳng phải là muốn thu ta làm đồ đệ sao?

Nhưng, kỳ quái chính là ở chỗ này, Ngu tiền bối sử dụng kiếm, còn ta sử dụng đao, nàng làm sao có thể thu ta làm đồ đệ?”

Thì ra ý ngươi nói là cái này..... Tần Phong giật giật khóe miệng.

Lão gia uống một hớp canh, bình tĩnh lại, nhị phu nhân cũng thở phào nhẹ nhõm.

Tần Phong chống cằm, thầm nghĩ: “Ngu tiền bối rõ ràng là đang sốt ruột, nghĩ cách để Đao Cuồng đại nhân thu đồ đệ.

Có lẽ, hai người bọn họ vẫn chưa rời đi, cũng có nàng ở giữa giở trò.

Haiz, phụ nữ đang yêu thật sự không dễ dàng, nhất là khi đối tượng ái mộ lại là trai thẳng.....”

Tuy nhiên, đối với Tần Phong mà nói, đây lại là một chuyện tốt.

Bởi vì như vậy, khả năng Đao Cuồng đại nhân thu nhận nhị đệ làm đồ đệ càng lớn!

Trải qua loạn lạc thành Tấn Dương lần này, chứng kiến sinh ly tử biệt, hắn càng thêm tin tưởng, muốn sống tốt trong loạn thế này, nhất định phải có thực lực hoặc địa vị cường đại!

Cái acc này của hắn đã bị nguyên chủ luyện phế, lãng phí hơn mười năm, muốn đuổi kịp tiến độ của đại bộ phận người chơi không phải chuyện dễ dàng.

Vì vậy, acc lớn nhị đệ này, nhất định phải được bồi dưỡng thật tốt!

Nghĩ đến đây, Tần Phong quay đầu nhìn nhị đệ bên cạnh, lúc này hắn vẫn đang ăn uống ngon lành.

Võ phu vốn đã ăn nhiều, huống chi nhị đệ dạo này bị Trấn Thiên Nhất huấn luyện từ sáng đến tối, lượng thức ăn tự nhiên càng nhiều hơn.

Tuy nhiên, bây giờ phải tranh thủ từng giây từng phút, dù sao ai biết được, hai người Đao Cuồng khi nào sẽ rời đi!

Cho nên.....

“Nhị đệ, ta thấy ngươi cũng ăn gần xong rồi, mau ra sân luyện đao đi.” Tần Phong ho khan một tiếng nói.

Nhị đệ kinh ngạc nói: “Nhưng ta còn chưa ăn được mấy miếng?”

“Võ phu tu hành, ăn uống cũng có chú ý, sáng ăn ít, trưa ăn no, tối ăn tinh.

Trước đây ta thấy ngươi đang tuổi ăn tuổi lớn, nên không để ý đến những điều này.

Nhưng ngươi cũng đã đạt đến Lục phẩm tụ lực cảnh, những chi tiết này cũng phải chú ý.”

Tần Phong vừa nói, vừa lấy ra một bình Huyết Khí đan từ trong trữ vật giới: “Chờ chút nữa ngươi cứ dùng cái này làm thức ăn đi.”

Huyết Khí đan đối với võ phu mà nói, quả thực có thể đạt được hiệu quả no bụng, nhưng do hương vị của nó không được tốt, cộng thêm giá cả đắt đỏ, nên rất ít võ phu làm như vậy.

Nhị đệ nhìn thấy Huyết Khí đan, sắc mặt có chút khó coi: “Đại ca, những điều huynh nói, đều là thật sao?”

Tần Phong nói dối mà mặt không đỏ tim không đập: “Đại ca đọc nhiều sách, sẽ không lừa ngươi.”

“Được.” Nhị đệ đối với Tần Phong vẫn vô điều kiện tin tưởng, hắn cất lọ thuốc, liền muốn đứng dậy.

“Chờ đã, ở đây có một vò Tiên Nhân Túy, ngươi mang đến cho Đao Cuồng tiền bối, đừng thất lễ.” Tần Phong dặn dò.

Chờ nhị đệ rời khỏi đại sảnh, lão gia ngẩng đầu tò mò hỏi: “Phong nhi, thần võ tu hành, còn phải chú ý những điều này sao?”

Tần Phong còn chưa kịp trả lời, nhị phu nhân bên cạnh đã bất mãn nói: “Phong nhi đọc nhiều sách, tự nhiên hiểu biết nhiều.

Lão gia người chẳng tập văn, cũng chẳng tập võ, thì đừng xen vào, hỏi han lung tung.”

Lão gia lập tức bại trận.

Ngay lúc này, bên ngoài đại sảnh truyền đến tiếng bước chân dồn dập, gia nhân vội vàng đến báo: “Lão gia, chuyện tốt, chuyện tốt lớn!”

“Chuyện tốt gì?” Tần Kiến An nghi hoặc hỏi.

“Đại Càn đế đô xây dựng quan đạo Hoa Dung Đạo, hôm nay, quan đạo đó đã xây đến ngoài thành Tấn Dương!

Tiểu thành chúng ta sợ là phải đổi thay rồi!” Gia nhân kích động nói.

Cuối cùng cũng đến rồi sao..... Tần Phong thần sắc bình tĩnh, dù sao hắn đã sớm biết chuyện này.

Hơn nữa mấy ngày nay, ngoài việc tu luyện tích lũy văn khí, hắn cũng không nhàn rỗi, sớm chuẩn bị sẵn sàng.

Nhị phu nhân vui mừng khôn xiết, tuy bà là phụ đạo nhân gia, nhưng cũng hiểu rõ lợi ích của quan đạo.

Đó chính là con đường do triều đình xây dựng, không nói đến rộng rãi, cứ năm mươi dặm, lại xây dựng một trạm dịch.

Ngày thường, còn có Trảm Yêu ti đại nhân và quan binh tuần tra, so với đường núi hoang dã, không biết an toàn hơn bao nhiêu.

Quan trọng nhất là, có quan đạo rồi, đi đến các thành trấn lớn khác sẽ nhanh hơn rất nhiều.

Giao thông thuận tiện, thành Tấn Dương tự nhiên cũng sẽ náo nhiệt theo, thương nhân qua lại tấp nập, lợi ích vô số!

“Mau nói cho ta biết, Hoa Dung Đạo này đi qua những nơi nào ở Nam Vực?” Nhị phu nhân vui mừng hỏi.

Gia nhân đáp: “Ta cũng nghe người khác nói, Hoa Dung Đạo này hình như đi qua tất cả Thiên thành ở Nam Vực?”

Lời này vừa ra, ngay cả Tần Phong cũng lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Chương 158: Điều quan trọng nhất trong kinh doanh là các mối quan hệ

Vậy là nó đi qua tất cả Thiên thành?

Tần Phong biết rằng Hoa Dung đạo chắc chắn sẽ đi qua Nam Vực Thiên thành, nhưng không nên, cũng không thể là tất cả!

Xét cho cùng, Nam Vực Thiên thành nằm rải rác khắp nơi, có nơi địa thế hiểm trở, có nơi núi non trùng điệp.

Muốn kết nối những Thiên thành này, xây dựng quan đạo, cần bao nhiêu nhân lực và tài lực?

Đây hoàn toàn là việc tốn công vô ích!

"Trừ khi, Hoa Dung đạo có lý do bất khả kháng để xây dựng như vậy." Tần Phong chìm vào trầm tư.

Nói là lý do, không gì khác hơn là tìm ra điểm chung của các Thiên thành.

Chỉ cần phân tích điểm chung, sẽ tìm ra manh mối.

Ai cũng biết, Thiên thành chiếm đất rộng lớn, canh phòng nghiêm ngặt, dân cư đông đúc...

Không, không đúng, đây đều là kết quả sau khi Thiên thành được xây dựng.

Vậy Thiên thành từ đâu mà có?

Tần Phong nghĩ đến điểm này, bỗng nhiên trong đầu lóe sáng, trợn tròn mắt!

"Đương cục giả mê, bàng quan giả thanh, lúc đầu ta nên cảm thấy kỳ lạ, Tấn Dương thành là nơi hẻo lánh ở Nam Vực, tại sao quan đạo lại được xây dựng đến đây.

Là vì long mạch!"

Không sai, nguyên nhân căn bản nhất để xây dựng Thiên thành, là vì Thiên thành đều là vùng đất có long mạch!

Mà trải qua lần bị xâm lăng trước, Tần Phong biết rằng, Tấn Dương thành cũng có long mạch!

"Cho nên... nói Hoa Dung đạo kết nối tất cả Thiên thành, chi bằng nói, nó kết nối tất cả vùng đất có long mạch ở Nam Vực lại với nhau.

Nhưng mục đích làm như vậy là gì?

Việc xây dựng Hoa Dung đạo, ngoài việc thúc đẩy của tam bộ, còn có bút tích của Thiên Giám quốc sư.

Chẳng lẽ Thiên Giám quốc sư đang âm mưu điều gì?"

Tần Phong lần theo manh mối, nhìn thấy một góc của tảng băng chìm, nhưng thông tin hắn biết quả thực quá ít, muốn tiếp tục phân tích, có phần là nằm mơ giữa ban ngày.

"Thôi, những chuyện này cũng không liên quan đến ta.

Tấn Dương thành xuất hiện long mạch, bên Phong Thiên thành rất có thể sẽ biến nơi đây thành một Thiên thành.

Đến lúc đó, chúng ta sẽ an toàn hơn nhiều."

Sự an toàn của gia đình, mới là điều Tần Phong quan tâm

nhất.

Hắn không muốn Tấn Dương thành lại phải gánh chịu một lần tai họa bị xâm lăng như lần trước.

"Tốt!" Tần Kiến An vỗ án đứng dậy, mặt mày hớn hở.

Hành động bất ngờ này khiến Tần Phong giật mình.

Lão cha lại nổi điên gì nữa đây?

Nhị nương vỗ vỗ ngực, trách móc: "Lão gia, ông đột nhiên làm vậy là muốn làm gì?"

Lão cha nghe vậy, đắc ý nói: "Lúc đầu ta dọn cả nhà từ Phong Thiên thành đến đây, đã bị các ngươi ngăn cản.

Sau đó bỏ ra một nửa gia sản, mua lại tửu lâu lớn nhất trong thành, Vọng Nguyệt Cư, các ngươi cũng nói ta lãng phí tiền.

Nhưng các ngươi xem bây giờ!

Hoa Dung đạo được xây dựng đến đây, lại kết nối với các Thiên thành, giá đất ở đây chắc chắn sẽ tăng vọt!

Ta biết, ta có tài kinh doanh, chỉ là tầm nhìn quá xa, nên các ngươi không thể hiểu được thôi!"

Một phen hùng hồn đầy lý lẽ, lão cha khôi phục lại uy phong của gia chủ, ngẩng cao đầu.

Ông quay sang nhìn Tần Phong, cười nói: "Phong nhi, bây giờ con biết, đầu óc kinh doanh của con được thừa hưởng từ ai rồi chứ?

Nhưng có một điều, ta phải nói rõ với con...

Chúng ta là thương nhân, không thể chỉ chú trọng vào lợi ích

trước mắt, mà phải có tầm nhìn xa, giống như ta!

Con hiểu chứ?"

Tên phá gia chi tử này lại còn mặt mũi dạy ta cách kinh doanh?

Tần Phong giật giật khóe miệng, không biết nên đáp lại thế nào.

Đúng lúc này, Hắc Thán dẫn theo một người đến, lại là Bành chưởng quầy với vẻ mặt phấn khích?

"Bành chưởng quầy, sao ngươi lại đến đây?" Lão cha tò mò hỏi.

Bành Khánh chào hỏi Tần Kiến An, rồi hướng Tần Phong hành lễ: "Thiếu gia đại tài!"

"Nhìn ngươi như vậy, việc thu mua đã thành công rồi?" Tần Phong hỏi.

"Thu mua?" Lão cha sững sờ, mơ hồ cảm thấy có gì đó không đúng.

"Vâng, thiếu gia, mọi người trong phủ thành chủ không biết bị ai tiêu diệt, tửu lâu dưới trướng bọn họ tự nhiên trở thành vật vô chủ.

Mấy ngày nay ta chạy đông chạy tây, cuối cùng cũng may mắn hoàn thành, thu mua toàn bộ tửu lâu!"

"Tất cả tửu lâu?" Tần Kiến An nuốt nước bọt, Nhị nương ở phía xa cũng lộ vẻ kinh ngạc.

Phủ thành chủ trước đây đã thu mua tửu lâu rầm rộ, bọn họ đều biết.

Cái gọi là tất cả này, e là số lượng không ít!

"Bây giờ trong Tấn Dương thành, có bao nhiêu tửu lâu thuộc về chúng ta?" Tần Phong mặt không đổi sắc, thản nhiên hỏi.

"Ước tính sơ bộ, ít nhất cũng hơn chín phần!" Bành chưởng quầy ánh mắt tràn đầy ngưỡng mộ, hắn cảm thấy đi theo thiếu gia làm việc, là quyết định đúng đắn nhất đời hắn!

"Ừm, coi như không tệ." Tần Phong vẫn bình tĩnh như thường, dù sao kết quả này cũng nằm trong dự liệu của hắn.

Tuy nhiên, lão cha lại không nhịn được, kêu lên: "Cái này mà gọi là coi như không tệ?"

Sự xuất hiện của Hoa Dung đạo, sẽ khiến giá của những tửu lâu này tăng lên không biết bao nhiêu lần!

Tần gia rất có thể sẽ trở thành một trong những thương gia giàu có nhất!

Tần Phong liếc nhìn lão cha, giả vờ tò mò hỏi: "Cha, cha kinh ngạc như vậy làm gì? Vừa rồi cha còn dạy con, tầm nhìn của thương nhân phải nhìn xa trông rộng.

Con cũng chỉ là làm theo lời dạy của cha thôi."

Lão cha nhất thời á khẩu không nói nên lời.

"Nhưng thiếu gia, ngài làm sao biết được chuyện của phủ thành chủ, lại làm sao biết Hoa Dung đạo sẽ được khai quật đến ngoài Tấn Dương thành?" Bành chưởng quầy hỏi ra nghi vấn trong lòng.

Ba ngày trước, Tần Phong đã tìm đến hắn, đưa cho hắn một số tiền lớn, tương đương với chín phần lợi nhuận của Vọng Nguyệt Cư trong gần hai tháng.

Lúc đó đại thiếu gia chỉ có một yêu cầu, thu mua tất cả tửu lâu

dưới trướng phủ thành chủ, càng nhanh càng tốt!

Trong lòng Bành chưởng quầy tuy nghi hoặc, nhưng cũng không hỏi nhiều, chỉ làm theo.

Hắn vốn tưởng rằng muốn mua tửu lâu từ tay phủ thành chủ, chắc chắn sẽ rất khó khăn.

Nhưng hắn không ngờ, tất cả mọi người trong phủ thành chủ lại đột nhiên biến mất.

Sau khi dò la mới biết được từ miệng Trảm Yêu ti đại nhân, phủ thành chủ đã bị diệt môn!

Chính vì vậy, việc thu mua tự nhiên không tốn chút sức lực nào!

Mà sáng nay, bên ngoài Tấn Dương thành, có một đám người đến.

Một tin tức, chưa đầy một khắc, đã truyền khắp Tấn Dương thành nhỏ bé.

Quan đạo Hoa Dung đạo, đã được khai quật đến ngoài thành!

Cả thành đều kinh ngạc, sau đó reo hò nhảy múa.

Bành chưởng quầy nghe tin, càng thêm bội phục cách bố trí của đại thiếu gia!

Mọi người trong đại sảnh, đều nhìn sang, vẻ tò mò trên mặt không hề che giấu.

"Những điều này đều là do ti chính đại nhân của Trảm Yêu ti nói cho ta biết, nên ta mới có thể lên kế hoạch trước." Tần Phong giải thích.

"Thì ra là vậy." Bành chưởng quầy bừng tỉnh đại ngộ.

Tần Phong nhìn lão cha đang có chút thất thần, hỏi: "Cha, cha có biết, thương nhân kinh doanh ngoài tầm nhìn xa trông rộng, còn cần gì nữa không?"

Lão cha có chút mờ mịt lắc đầu.

"Là các mối quan hệ." Tần Phong ngữ trọng tâm trường nói.

Hắn nói xong câu này, liền cùng Bành chưởng quầy thảo luận ở một bên.

Trong thời gian ngắn thu mua nhiều tửu lâu như vậy, chắc chắn sẽ có rất nhiều việc vặt sau đó.

Nhưng may mắn là, vì đã có tiền lệ nhượng quyền tửu lâu, nên những tửu lâu của phủ thành chủ chỉ cần bắt chước theo mà kinh doanh là được.

Tần Phong tin tưởng, chuyện nhỏ nhặt này, giao cho Bành chưởng quầy có năng lực xuất chúng là hoàn toàn không thành vấn đề.

"Lão gia, ông không sao chứ?" Nhị nương quan tâm hỏi.

Lão cha đã có chút hoài nghi nhân sinh: "Phu nhân, ta không sao, ta chỉ muốn yên tĩnh một chút thôi."

Tần Phong nghe vậy, đột nhiên quay đầu hỏi: "Cha, Yên Tĩnh là cô nương nhà nào?"

Tần Kiến An: "???"

Nhị nương giọng điệu lạnh lùng: "Lão gia, Yên Tĩnh là ai, ông nói rõ cho tôi."

... Phòng cho khách đêm nay, e là lại có người ở rồi.

Chương 159: Sự do dự của Liễu Kiếm Ly

Sau khi bàn giao mọi việc cho Bành chưởng quầy, Tần Phong rời khỏi đại sảnh. Nghe tiếng Nhị nương chất vấn lão gia phía sau, tâm trạng hắn vô cùng thoải mái.

Nụ cười hiện rõ trên gương mặt.

Đến hồ đình của Tần phủ, từ xa đã thấy hai bóng hình, một lam một trắng, đang đứng trên mặt nước.

Tần Phong nhướng mày, đây hẳn là đang tu luyện khống chế kình khí.

Võ phu bước vào Thần Vũ lục phẩm, liền có thủ đoạn tụ lực, có thể tập trung kình khí vào một điểm, phát huy ra uy lực kinh người.

Nhưng đây chỉ là ngưỡng cửa vừa bước vào Thần Vũ lục phẩm mà thôi.

Võ phu thực sự lợi hại, đến lục phẩm cảnh giới, phải làm được việc thu phóng kình khí tự nhiên mới đúng.

Tụ năng nhất kích toái thạch, lực bạt thiên quân.

Thu năng thân khinh như yến, đạp tuyết vô ngân.

Theo lý mà nói, Nhị đệ hiện tại cũng nên học tập khống chế kình khí.

Bất quá, trong những ngày Đao Cuồng tiền bối chưa rời đi, để

hắn nắm chắc lĩnh ngộ đao đạo thần ý mới là trọng yếu nhất.

Tần Phong yên lặng nhìn hai người tu luyện, bỗng nhiên phát hiện một chi tiết.

Lam Ngưng Sương tuy rằng đứng trên mặt nước, nhìn qua vô cùng bình ổn, nhưng nếu cẩn thận quan sát, liền sẽ phát hiện.

Dưới chân nàng, trên mặt hồ, luôn thỉnh thoảng nổi lên một tia gợn sóng.

Điều này chứng tỏ, nàng đối với khống chế kình khí vẫn chưa đạt đến trình độ thu phóng tự nhiên.

"Nếu lúc này nàng ta chịu một chút kích thích từ bên ngoài, rất có thể sẽ rơi xuống nước." Tần Phong vuốt cằm, nghĩ như vậy.

Ngược lại, Liễu Kiếm Ly, nói nàng đứng trên mặt nước, chi bằng nói là nàng đang lơ lửng giữa không trung.

Bởi vì lòng bàn chân nàng cách mặt nước rõ ràng còn một tấc khoảng cách!

Liễu Kiếm Ly thiên phú tuyệt luân, đối với khống chế kình khí đã đạt đến mức hóa cảnh, trình độ này đối với nàng mà nói, như uống nước đơn giản...

Nhưng ngay khi Tần Phong nghĩ như vậy, lại thấy mỹ nhân bỗng nhiên chau mày.

Mái tóc đen của nàng bay lên, làn váy trắng tung bay, khí cơ trong cơ thể cuồn cuộn tuôn ra, tạo thành một trận cuồng phong, mặt hồ lập tức dâng lên những con sóng lớn.

Cảnh tượng đột ngột này khiến Tần Phong vô cùng kinh ngạc.

Tiếp theo chỉ nghe thấy một tiếng kinh hô.

Ùm!

Kình khí dưới chân Lam Ngưng Sương tan rã, lập tức rơi xuống nước.

Tần Phong sững sờ, lộ ra vẻ mặt quả nhiên là như vậy, điều này giống với suy đoán trước đó của hắn!

"Ừm? Hiện tại hình như không phải lúc nghĩ đến những thứ này..."

Liễu Kiếm Ly mũi chân nhẹ điểm, một thân bạch y bay lên cao, nàng vung tay phải, Lam Ngưng Sương vừa rơi xuống nước liền được kéo lên, rơi xuống hồ đình.

Tần Phong vội vàng lấy từ trong Tu Di giới ra một chiếc khăn lông, tiến lên quan tâm hỏi: "Thế nào rồi?"

"Ta không sao, cô gia." Lam Ngưng Sương lắc đầu, nhận lấy khăn lông, lau đi nước trên người.

Lúc này, toàn thân y phục của nàng đều bị ướt đẫm.

Tuy đã vào đông, thời tiết lạnh lẽo, nhưng võ phu trong cơ thể huyết khí thịnh vượng, đối với nhiệt độ cao và lạnh giá thích ứng hơn người thường rất nhiều.

Cho nên Lam Ngưng Sương vẫn chỉ mặc một chiếc váy dài màu lam, bên trong không mặc thêm y phục nào khác.

Váy dài ôm sát cơ thể, mơ hồ lộ ra làn da trắng nõn mịn màng.

Mà thứ bao bọc giấc mơ của biết bao nam nhân, tấm vải trắng đáng nguyền rủa kia, cũng dần dần hiện ra.

Thêm một phần cám dỗ khác thường.

Tần Phong lại nhớ tới đêm trăng tròn trắng muốt to lớn kia, ho

khan một tiếng, dời tầm mắt.

Nương tử còn ở bên cạnh, nhìn nhiều sẽ xảy ra chuyện...

Lam Ngưng Sương nghe vậy, cũng chú ý tới bộ dạng hiện tại của mình có chút không ổn, sắc mặt lập tức đỏ bừng.

"Tiểu thư, cô gia, ta đi thay bộ y phục khác." Giọng nói nhỏ như muỗi kêu, nàng để lại câu nói này, liền vội vàng rời đi như chạy trốn.

Võ phu thực lực cường đại, có thể dùng kình khí chấn tán hơi nước xung quanh, bất quá Lam Ngưng Sương hiển nhiên còn chưa làm được điều này.

Trong hồ đình, trong nháy mắt chỉ còn lại Tần Phong và Liễu Kiếm Ly.

Vừa rồi ta không nhìn mấy, nàng ấy hẳn là không chú ý tới đâu... Tần Phong có chút chột dạ, len lén đánh giá mỹ nhân bạch y bên cạnh.

Mày của người sau vẫn chưa giãn ra.

Xong đời!

Tần Phong lập tức đánh trống lảng, cố gắng phân tán lực chú ý của đối phương: "Dẫn dắt kình khí, đứng trên mặt nước, quả thực có thể nhanh chóng nâng cao khả năng khống chế kình khí của võ phu.

Phương pháp này không tệ, sau này ta cũng phải để Nhị đệ thử xem.

Nàng là làm sao nghĩ ra được?"

Liễu Kiếm Ly như đang ngẩn người, một lát sau mới phản ứng lại, nàng nghiêng đầu, đáp: "Đây là phương pháp sư tôn dạy, trước

tiên là đứng trên mặt nước, gợn sóng không lay động.

Sau đó lại làm được việc cách mặt đất một tấc khoảng cách, đạp không mà đứng.

Khi nào có thể đem đạp không mà đứng, làm được như đi bộ bình thường nhẹ nhàng tự nhiên.

Đến lúc đó, cách Thần Vũ ngũ phẩm Thần Hành cảnh giới, cũng không còn xa nữa."

Tần Phong như có điều suy nghĩ: "Vậy vừa rồi nàng cố ý phóng thích kình áp? Mục đích là để cho Ngưng Sương cô nương nhanh chóng nắm giữ kình khí?"

Liễu Kiếm Ly nghe vậy, lắc đầu, không trả lời câu hỏi này, ngược lại hỏi: "Tu vi hiện tại của ngươi thế nào rồi?"

Tần Phong sững sờ, thành thật nói: "Gần đây tu vi tăng nhanh không ít, với tình hình hiện tại, chắc hẳn rất nhanh sẽ đạt tới bát phẩm Minh Tâm cảnh."

"Vậy thất phẩm thì sao?" Giọng nói nhẹ nhàng hỏi, Liễu Kiếm Ly hai má ửng hồng, nhưng rất nhanh liền khôi phục bình thường.

Tần Phong gãi gãi má, sắc mặt có chút lúng túng: "Văn Thánh thất phẩm Chính Khí cảnh, cùng cửu phẩm, bát phẩm không giống nhau, nó đối với tích lũy văn khí không có yêu cầu quá lớn, lại cần đem văn khí trong cơ thể tôi luyện thành chính khí.

Tuy rằng ta có được một kiện bảo vật, có thể tăng tốc độ bước vào thất phẩm Chính Khí cảnh.

Nhưng bởi vì còn chưa bắt đầu tu hành, cho nên cũng không biết cụ thể cần bao lâu."

Liễu Kiếm Ly khẽ gật đầu, không nói thêm gì nữa.

"Vậy ta trước tiên đi cổng lớn chờ, chờ Ngưng Sương cô nương trở về, nàng trực tiếp để nàng ấy đến tìm ta là được."

"Được."

Tần Phong cáo từ rời đi.

Hắn đi chưa được bao lâu, Lam Ngưng Sương liền thay y phục trở về hồ đình: "Tiểu thư, cô gia đâu?"

"Hắn ở cổng lớn chờ ngươi." Liễu Kiếm Ly nhẹ giọng nói, vừa dứt lời, mày nàng lại cau lại, kình khí không khống chế được từ trong cơ thể tuôn ra.

Lam Ngưng Sương che miệng: "Vừa rồi ở trên mặt hồ, ta liền cảm thấy có chút kỳ quái.

Tiểu thư, ngươi chẳng lẽ sắp đột phá rồi sao?"

Liễu Kiếm Ly hai tay ôm trước ngực, một lát sau, khí cơ tản ra lại trở về yên tĩnh.

Kỳ thật, nàng sớm đã có thể mở ra Thiên Địa Bá Quyền ấn chứng, trùng kích tam phẩm chi cảnh.

Tuy nhiên trước kia nàng còn chưa bước vào Vạn Thần cảnh, thiên kiếp gặp phải chính là Cửu Trọng Thiên Lôi Kiếp.

Vậy lần này bước vào Vạn Thần cảnh, chắc hẳn thiên kiếp giáng xuống chỉ càng thêm nguy hiểm!

Cho nên, nàng cũng không nắm chắc có thể thành công độ kiếp.

Từ xưa đến nay, người chết dưới Thiên Địa Bá Quyền ấn chứng, vô số kể xiết.

Không đến cuối cùng, ai cũng không biết kết quả như thế

nào...

Nàng trước kia vì cầu cảnh giới cao hơn, truy cầu kiếm đạo vô thượng, cho dù con đường phía trước là cửu tử nhất sinh, nàng cũng không sợ hãi.

Nhưng lần này, trong lòng nàng lại sinh ra một tia do dự.

Điều này đối với nàng sở hữu Trừng Triệt Kiếm Tâm, quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Nàng bằng thực lực cường đại, không ngừng áp chế dấu hiệu đột phá, nàng vốn tưởng rằng có thể cứ như vậy mãi.

Tuy nhiên, sau tai họa xâm chiếm thành Tấn Dương, dấu hiệu đột phá này càng ngày càng mãnh liệt, thậm chí mơ hồ đến mức không thể áp chế!

Liễu Kiếm Ly ngẩng đầu nhìn trời, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

"Ngưng Sương."

"Có chuyện gì vậy, tiểu thư?"

"Tối nay, lại nói cho ta nghe về chuyện Liễu gia a bà, đã dạy ngươi đi..."

Chương 160: Sắc lệnh bổ nhiệm từ Nam Vực Tư Mệnh

Tần Phong và Lam Ngưng Sương đang trên đường đến Thính Vũ Hiên, bỗng nghe thấy tiếng ồn ào huyên náo từ phía sau.

Ngoảnh đầu nhìn lại, họ thấy một đám đông dân chúng bị những binh lính mặc giáp trụ và những Trảm Yêu Nhân mặc trang phục đặc trưng của Thiên Thành Trảm Yêu Ti ngăn lại ở hai bên đường.

Trảm Yêu phục là trang phục tiêu chuẩn của Thiên Thành Trảm Yêu Ti, vì vậy những người này rất có thể đến từ Thiên Thành, nhưng không rõ cụ thể là từ thành nào.

Tần Phong liếc nhìn, bỗng nhiên trợn tròn mắt.

Bởi vì hắn nhìn thấy hai gương mặt quen thuộc!

Đi đầu đội ngũ, hai người đàn ông mặc Trảm Yêu phục màu xanh lá cây vô cùng nổi bật, chính là Dương Hà và Trương Thiên Nam, hai người mà hắn đã gặp gỡ trong chuyến đi Tề Nguyên Thành trước đó!

“Sao họ lại ở trong đội ngũ này? Những người này đều đến từ Tề Nguyên Thành sao?”

Tần Phong tiếp tục nhìn về phía trung tâm đội ngũ, trong lòng càng thêm kinh ngạc.

Người được mọi người bảo vệ ở giữa, lại chính là Lý Minh Hiên, Tổng đốc Tề Nguyên Thành và Chu Khai, Ti Chính Trảm Yêu Ti!

Đi theo sau họ, còn có nhóm người của Thần Công phường, những kẻ cuồng công việc mà hắn đã gặp ở Tấn Dương Thành trước đó!

Tuy nhiên, lần này, nhóm người của Thần Công phường có nhiều gương mặt xa lạ hơn so với đêm đó ở Vọng Nguyệt Cư.

Trong số đó, một lão giả tóc bạc có vị trí đứng rất nổi bật, hiển nhiên địa vị không thấp.

Ông ta ngậm tẩu thuốc, hai tay chắp sau lưng, gần như sóng vai với Lý Minh Hiên và Chu Khai.

Lão giả tóc bạc mặc trang phục màu đỏ đặc trưng của Thần Công phường, ngực áo mở rộng.

Những cơ bắp lộ ra, so với những người trẻ tuổi cũng không hề kém cạnh!

Tần Phong cúi đầu nhìn bộ ngực lép kẹp của mình, rồi lại đánh giá lão giả tóc bạc một lần nữa, cảm nhận được sự ác ý sâu sắc của thế giới này đối với những người ham học.

“Quả nhiên là Thần Công phường, nơi sản sinh ra những kẻ cuồng công việc, ngay cả một ông già cũng giữ được vóc dáng tốt như vậy...” Tần Phong nhếch mép.

Thấy đội ngũ đến gần, hắn vô thức nắm lấy tay Lam Ngưng Sương, kéo nàng sang một bên.

Nàng sững sờ một chút, rồi một màu đỏ ửng nhanh chóng lan ra khắp má, ánh mắt tràn đầy dịu dàng và vui mừng.

Hành động này, tự nhiên cũng thu hút ánh nhìn của một số người.

Dương Hà là người đầu tiên nhìn sang, liếc thấy hai bàn tay

nắm chặt, ánh mắt lộ vẻ ghen tị, biểu cảm rất chua chát.

Trương Thiên Nam gật đầu chào, coi như là lời chào hỏi.

Họ vẫn đang bảo vệ đội ngũ, tự nhiên không thể tự ý rời khỏi vị trí, tùy tiện nói chuyện.

Tiếp theo là Lý Tổng đốc và Chu Khai chú ý đến Tần Phong, mỉm cười chào hỏi.

Đội ngũ tiếp tục tiến về phía trước, rồi biến mất ở cuối con phố.

Tần Phong nhìn theo, lẩm bẩm: "Hình như đó là hướng Thành Chủ phủ..."

Hắn suy nghĩ một lát, đoán ra một khả năng.

Sau tai họa xâm lăng thành, Thành Chủ phủ không còn ai sống sót.

Mà Tấn Dương Thành lại có long mạch, tầm quan trọng của nó không cần phải nói, rất có thể sẽ được nâng cấp thành Thiên Thành.

Nếu vậy, việc bổ nhiệm lại người quản lý thành phố là điều đương nhiên.

Còn những người của Thần Công phường, rất có thể là được gọi đến để mở rộng Tấn Dương Thành.

Phải biết rằng, Thiên Thành có hai thứ mang tính biểu tượng.

Thứ nhất là Trấn Long Tháp và Trấn Long Bia.

Thứ hai là kết giới bảo vệ thành!

Mà hai thứ này, người thường không thể chế tạo ra được.

Chỉ có Thần Công phường, nơi sở hữu kỹ thuật tinh xảo, mới có thể làm được!

"Nhưng nhìn tình hình hiện tại, chẳng lẽ người quản lý mới của Tấn Dương Thành sẽ được điều động từ Tề Nguyên Thành sao?" Tần Phong nhướng mày.

Tấn Dương Thành trước đây chỉ là một thành nhỏ, các cơ quan quản lý đều chưa hoàn thiện.

Việc điều động người từ Đại Càn đế đô xuống quản lý thành phố này, chắc chắn sẽ tốn nhiều thời gian và công sức.

Mà Tề Nguyên Thành là Thiên Thành gần Tấn Dương Thành nhất, việc điều động người từ đó đến quản lý, chắc chắn là hiệu quả nhất...

"Nếu thật sự là như vậy, thì đúng ý ta rồi." Tần Phong nhếch mép.

Dù sao thì những nhân vật lớn ở đó, vì chuyến đi Tề Nguyên Thành trước đó, đều có ấn tượng tốt về hắn.

Hiện tại hắn vẫn còn nhớ, Lý Tổng đốc và Ti Chính Chu đại nhân đã tranh giành hắn, tranh luận gay gắt như thế nào.

Hửm?

Đột nhiên, Tần Phong chú ý đến sự khác thường trong tay mình.

Mềm mại, tinh tế, trơn tru...

Hắn nghiêng đầu nhìn sang, rồi lúng túng buông tay: "Xin lỗi, vừa rồi tình huống đột ngột."

Lam Ngưng Sương lắc đầu, vẻ mặt có chút tiếc nuối, nàng còn muốn nắm thêm một lúc nữa.

“Không sao đâu, cô gia.”

…

Trong Thành Chủ phủ, mọi người đã ngồi vào chỗ của mình trong đại sảnh.

Ba nhóm người có thể nói là phân chia rõ ràng.

Một bên là các quan viên trong Tổng đốc phủ Tề Nguyên Thành, đứng đầu là Lý Minh Hiên.

Một bên là Trảm Yêu Ti của Ti Chính Chu Khai.

Một bên là nhóm người của Thần Công phường, đứng đầu là lão giả tóc bạc.

Các quan viên và Trảm Yêu Nhân hoặc ngồi ngay ngắn, hoặc đứng thẳng người.

Còn nhóm người của Thần Công phường, lại có vẻ không thoải mái.

Đối với họ, việc ở đây nghe những nhân vật lớn họp hành, mà không được làm việc, quả thực là lãng phí sinh mạng!

Họ chỉ mong cuộc họp này có thể sớm kết thúc...

Chu Khai là người đầu tiên lên tiếng: “Tai họa trước đó ở Tấn Dương Thành, chắc hẳn các vị đều đã biết.

Long mạch xuất hiện, chắc chắn sẽ bị các loại yêu ma quỷ quái dòm ngó.

Năm ngày trước, đế đô đã ban thánh chỉ, yêu cầu chúng ta ứng phó với việc này.

Lý đại nhân, ngài có ý kiến gì?”

Lý Minh Hiên quả nhiên là Tổng đốc Thiên Thành, năng lực quản lý rất xuất sắc.

Ông ta hùng hồn trình bày về việc quản lý và tái thiết Tấn Dương Thành.

Một số việc thoạt nhìn phức tạp rắc rối, qua lời nói của ông ta, bỗng chốc trở nên rõ ràng, có thể nói là đâu vào đấy.

Những người khác nghe vậy, đều gật đầu tán thành.

Nhóm người của Thần Công phường tuy không hiểu, nhưng cũng gật đầu theo.

Còn lão giả tóc bạc ngồi trên ghế, lại ngậm tẩu thuốc, nheo mắt, như đang ngủ gật?

Thời gian trôi qua, nhiều việc đã được quyết định.

Tiếp theo, mọi người sẽ thảo luận về việc bổ nhiệm.

Tổng đốc phủ và Trảm Yêu Ti là hai cơ quan, nói một cách đơn giản, một bên phụ trách quản lý, một bên phụ trách an ninh.

Việc bổ nhiệm của họ có thể nói là nước sông không phạm nước giếng, về mặt này cũng không có xung đột gì lớn.

Cho đến khi Lý Tổng đốc đột nhiên lên tiếng: “Muốn quản lý tốt một vùng đất, phải hiểu rõ và nắm bắt nó.

Tuy nhiên, ta không hiểu rõ về Tấn Dương Thành, vì vậy ngoài việc bổ nhiệm các quan viên như đã nói trước đó, ta còn muốn chọn thêm một người ở đây.

Người đó chính là...”

Lời còn chưa dứt, Ti Chính Chu đại nhân lập tức ngắt lời: “Ta và Lý đại nhân thật sự là tâm đầu ý hợp, ta cũng định chọn một

người từ đây, đưa vào Trảm Yêu Ti.

Người đó chính là Tần Phong của Tần gia!"

Lời vừa dứt, Lý Minh Hiên và Chu Khai nhìn nhau qua chiếc bàn, đều im lặng không nói gì.

Lý Tổng đốc lên tiếng: "Nếu ta nhớ không lầm, tai họa xâm lăng Tấn Dương Thành, Trảm Yêu Ti ở đây vẫn còn nguyên vẹn.

Chu đại nhân cần gì phải tuyển thêm người?

Nhưng Thành Chủ phủ ở đây lại không còn ai sống sót, ta đang rất cần người, mong Chu đại nhân nhường lại."

Chu Khai lập tức lộ vẻ khó xử: "Lý đại nhân đã nói vậy, ta cũng không tiện từ chối."

Ngoại trừ nhóm người của Thần Công phường, tất cả mọi người nghe vậy đều vô cùng kinh ngạc.

Ti Chính Chu đại nhân, người vốn nhỏ nhen, khi nào lại dễ nói chuyện như vậy?

Ngay cả Lý Minh Hiên cũng nhíu mày, mơ hồ cảm thấy có điều gì đó không ổn.

Quả nhiên, sau khi ngừng một lát, Chu Khai đặt một tờ sắc lệnh lên bàn, đẩy về phía mọi người.

"Tuy nhiên... việc đưa Tần Phong vào Trảm Yêu Ti, là mệnh lệnh của cấp trên, ta dù muốn nhường cũng không được." Chu đại nhân lắc đầu thở dài, nhưng lông mày lại nhướn lên.

Lý Minh Hiên nhìn tờ sắc lệnh trên bàn, nhìn thấy con dấu ở góc dưới bên phải, sắc mặt chấn động.

"Nam Vực Tư Mệnh, Viêm Chu!"

Chương 161: Vị đại lão thần bí thi triển tiên pháp

Nhất vực Tư Mệnh tương đương với võ quan Chính Nhất Phẩm của Đại Càn, phẩm cấp còn cao hơn cả Lý Minh Huyền, vị Tổng đốc Nhị phẩm này.

Lý Minh Huyền sắc mặt biến đổi mấy lần, thản nhiên nói: "Vì là điều nhiệm của Tư Mệnh, ta cũng không tiện nói thêm gì.

Tuy nhiên, cho dù có tờ điều nhiệm này, nếu Tần công tử không muốn gia nhập Trảm Yêu Ti.

Đến lúc đó, ta vẫn sẽ nghĩ cách chiêu mộ hắn."

"Đến lúc đó, toàn quyền do Lý đại nhân quyết định." Chu đại nhân vuốt râu, dương dương tự đắc.

Dù tu vi cực cao, nhưng nhìn thấy bộ dạng này, nắm đấm dưới ống tay áo của Lý Minh Huyền cũng khẽ siết chặt.

Lão già này... Hắn thở ra một hơi, tiếp tục nói: "Vậy tiếp theo, hãy thương thảo việc tái thiết Tấn Dương Thành.

Nguyện lão, ngài có ý kiến gì không?"

Lời vừa dứt, không ai đáp lại, mọi người liền nhìn sang.

Vị lão giả tóc trắng tên là Nguyện lão, một tay chống cằm, hai mắt nhắm nghiền, tiếng ngáy khe khẽ vang lên.

Thật sự ngủ thiếp đi rồi!

Công Lương thấy vậy, vội vàng tiến lên một bước, huých nhẹ vào lưng lão giả.

"Hửm? Đã nói xong rồi sao?" Nguyện lão bị đánh thức, duỗi người một cái, lên tiếng hỏi.

Ông ta mở mắt ra nhìn, thấy mọi người đều đang nhìn mình, liền tò mò hỏi: "Có chuyện gì sao?"

Lý Minh Huyền cũng không tức giận, cung kính nói: "Về việc tái thiết Tấn Dương Thành, Nguyện lão có đề nghị gì không?"

Nguyện lão châm tẩu thuốc, rít vài hơi, nhả ra một làn khói nói: "Cần tái thiết như thế nào, các ngươi tự mình thương lượng đi.

Chỉ cần thù lao xứng đáng, các ngươi muốn xây dựng như thế nào, chúng ta liền có thể xây dựng như thế đó."

Lời nói đơn giản, nhưng lại thể hiện sự tự tin mạnh mẽ của lão giả.

Và ông ta quả thực có vốn liếng để tự tin, bởi vì ở Đại Càn, bảo khí được lưu truyền rộng rãi, được người đời tôn sùng là Thập Nhị Thần Binh, đều là do tay ông ta tạo ra!

Lão giả, tên đầy đủ là Nguyện Trai, phường chủ hiện tại của Thần Công Phòng!

"Vì Nguyện lão đã nói như vậy, vậy ta và Chu đại nhân thương lượng xong, sẽ thông báo ý kiến cho ngài." Lý Minh Huyền suy nghĩ một chút, nói như vậy.

"Tốt, vậy ta sẽ dẫn đám tiểu tử này đi xem xét kỹ lưỡng Tấn Dương Thành, để sau này chế tạo kết giới bảo vệ thành.

Các ngươi xác nhận xong, hãy đến tìm ta." Nguyện lão để lại

lời này, liền dẫn theo một đám người rời khỏi đại sảnh.

...

Tần Phong dẫn Lam Ngưng Sương đến ngoài Thính Vũ Hiên, nhưng không vội vàng đi vào.

Hắn nhìn chằm chằm vào lão già nằm trên ghế mây, dường như muốn nhìn ra manh mối gì đó.

Lúc tai họa xâm chiếm thành xảy ra, kết giới màu đen cùng bốn pho tượng hắc phật khổng lồ, rõ ràng là xuất hiện ở vị trí này.

Nhưng lão già này lại không hề hấn gì?

Hắn cũng từng nghĩ, có lẽ lão già thật sự không có tu vi, bị tiên pháp Sương Lý Khán Hoa của vị đại lão thần bí kia chuyển đến một không gian khác.

Tuy nhiên, khi hắn dùng dị năng Song Đồng quan sát cơ thể lão già, lại kinh ngạc phát hiện.

Dị Đồng trước đây chưa từng bất lợi, vậy mà lại không thể nhìn thấu lão già, chỉ có thể nhìn thấy một bóng người hư ảo màu trắng!

"Có vấn đề, tuyệt đối có vấn đề! Cho dù là đối mặt với Ngũ tiền bối của Tam Thập Lục Tinh, hay Đao Cuồng đại nhân của Thập Nhị Thần Tướng.

Dị năng Song Đồng của ta cũng chưa từng xuất hiện tình huống này.

Chẳng lẽ..."

Trong lòng Tần Phong nảy ra một suy đoán táo bạo, lão già này có lẽ là nhân vật còn lợi hại hơn cả Thập Nhị Thần Tướng.

Thậm chí, vị đại lão thần bí thi triển tiên pháp lúc trước, chính là lão già trước mặt này!

Suy nghĩ này vừa xuất hiện, liền càng lúc càng mãnh liệt, đến nỗi mấy ngày nay mỗi khi đến Thính Vũ Hiên, hắn đều phải quan sát lão già thật lâu.

"Tiểu tử thối, ta đã sớm muốn nói rồi, bên cạnh có mỹ nhân kiều diễm không ngắm, ngươi cứ nhìn chằm chằm ta làm gì?

Ghê tởm hay không?" Bách Lý lão nhân khinh thường nói.

Lam Ngưng Sương nghe vậy, hai má ửng đỏ, có chút ngượng ngùng lùi lại một bước, nhưng ánh mắt lại liếc nhìn bóng đen kia.

Tần Phong vẫn cung kính như cũ.

Nếu như trước đây, bị lão già mắng như vậy, hắn nhất định sẽ phẫn nộ bước vào Thính Vũ Hiên, không so đo với ông ta.

Nhưng hôm nay khác xưa rồi.

"Nếu lão già thật sự là vị đại lão thần bí thi triển tiên pháp, ta bái ông ta làm sư phụ, học thêm một chiêu nửa thức, chẳng phải là bay lên trời sao?" Tần Phong nghĩ như vậy.

Sự thần kỳ của tiên pháp Sương Lý Khán Hoa lúc trước, hắn đến nay vẫn còn nhớ rõ.

Hơn nữa, mẫu thân xinh đẹp cũng đã nói, thi triển tiên pháp không phải dựa vào Kình Khí, Âm Khí loại này.

Nói cách khác, hắn cũng có khả năng học được tiên pháp!

Liếc nhìn chén rượu đã sớm trống rỗng bên cạnh ghế mây, Tần Phong lập tức lấy ra một vò Tiên Nhân Túy từ trong Nhẫn Không Gian, ân cần rót đầy cho lão già.

"Đây là rượu ngon nhất của tửu lâu chúng ta, mỗi tháng chỉ bán đấu giá một vò.

Tiền bối ngày thường chiếu cố ta như vậy, nên vãn bối đặc biệt mang đến cho ngài nếm thử."

Hành động khác thường này khiến Lam Ngưng Sương bên cạnh vô cùng khó hiểu.

Cô gia hẳn là không thích vị lão tiền bối này, nhưng hôm nay tại sao lại khác thường như vậy?

Bách Lý lão nhân nheo mắt, cười lạnh một tiếng.

Ông ta nhận lấy chén rượu, ngửa đầu uống cạn: "Rượu là rượu ngon, người thì kém cỏi.

Vô sự hiến ân cần, không gian thì trộm, nói đi, tiểu tử thối, có chuyện gì?"

Tần Phong lập tức hỏi: "Tiền bối, mười ngày trước, Tấn Dương Thành gặp nạn, lúc đó sương trắng bao phủ toàn thành.

Không biết lúc đó, ngài ở đâu?"

"Sao phải vòng vo tam quốc, ngươi có phải muốn hỏi, sương trắng đó có phải do ta thi triển hay không?" Lão giả nhướng mày.

Chết tiệt, vậy mà lại trực tiếp như vậy, chẳng lẽ lão già này thật sự là vị đại lão thần bí kia?

Tần Phong nuốt nước miếng: "Vãn bối quả thực muốn biết."

"Nếu ta nói là ta thì sao?" Lão giả cười như không cười.

Lời vừa dứt, Tần Phong và Lam Ngưng Sương đều trừng lớn mắt.

Sương trắng đó không phải là chiêu thức tầm thường, mà là tiên pháp!

... Mặc dù lão già này miệng lưỡi độc địa, rất đáng đánh, nhưng trước mặt tiên pháp, những thứ này đều là khuyết điểm nhỏ có thể tha thứ!

Tần Phong lập tức nịnh nọt nói: "Ta đã biết tiền bối không phải người thường, quả nhiên là cao nhân bất lộ tướng, đại hải bất khả đấu lượng."

Những gì tiền bối thể hiện ra trước đây, chẳng qua chỉ là bề ngoài mà thôi!

... Nói đến tiền bối, ta thấy ngày thường ngài đều một mình ở đây canh giữ Thính Vũ Hiên, chẳng lẽ chưa từng nghĩ đến việc thu một đồ đệ, giúp ngài chia sẻ một chút sao?"

"Xương cốt già rồi, cứ canh giữ ở đây mãi, gió táp mưa sa, quả thực đã từng nảy sinh ý nghĩ này, nhưng tiếc là vẫn chưa tìm được người thích hợp." Lão giả vỗ vai, thong thả nói, còn cố ý liếc nhìn một cái.

Tần Phong lập tức hiểu ra, tiến lên xoa bóp vai cho lão giả: "Việc thu đồ đệ, quả thực không thể qua loa, thiên phú tâm tính thiếu một thứ cũng không được.

Đương nhiên, ngoài hai điểm này ra, còn có một điểm quan trọng nhất, đó chính là phải quen thuộc với nhau!

Cho nên tiền bối, ngài thấy ta thế nào?"

"Ngươi muốn làm đồ đệ của ta?" Lão giả giả vờ kinh ngạc.

"Vãn bối luôn kính trọng ngài." Tần Phong cười nói.

"Nhưng ta hình như không dạy được ngươi cái gì?"

"Sao lại như vậy được? Tục ngữ nói, trong nhà có người già, như có một báu vật, tiền bối kiến thức uyên bác, kinh nghiệm phong phú, đối với vãn bối mà nói, đều là tài sản quý giá!" Tần Phong chân thành tha thiết.

Chương 162: Gia nhập Trảm Yêu Ti?

Nghe vậy, lão nhân nằm trên ghế mây khịt mũi coi thường: "Nói thì nói vậy, nhưng ta thấy ngươi muốn học chiêu thức sương trắng từ ta."

Giả vờ như không biết là phép lịch sự tối thiểu, ngươi cứ thẳng thừng vạch trần như vậy, khiến ta rất xấu hổ...

Tần Phong ho khan một tiếng: "Vãn bối quả thực có chút hứng thú với chiêu thức sương trắng."

"Hừ, tiểu tử thối, đừng phí công vô ích nữa, ta chỉ nói là nếu, chứ không nói chiêu thức sương trắng đó thật sự là do ta thi triển.

Ngày hôm đó, Tấn Dương Thành hỗn loạn, lão già ta sợ hãi, liền trốn vào Thính Vũ Hiên.

Bên ngoài xảy ra chuyện gì, ta hoàn toàn không biết." Lão nhân vắt chéo chân, ung dung thong thả.

Tần Phong khựng lại: "Tiền bối đừng có nói đùa với ta."

"Ngươi nhìn ta giống đang nói đùa sao? Dùng sức mạnh tay nhiều hơn nữa, không ăn cơm à?

Còn nữa, rót đầy rượu cho ta, tâm trạng ta tốt, có lẽ sẽ đồng ý thu nhận ngươi làm đồ đệ." Lão nhân ra vẻ chỉ điểm giang sơn, e là thật sự tự coi mình là sư phụ rồi.

Nụ cười trên khóe miệng Tần Phong biến mất, động tác trên tay cũng dừng lại: "Gần đây cảm thấy bản thân sắp đột phá, ta

phải đọc thêm sách mới được."

Nói xong, hắn liền xoay người muốn bước vào Thính Vũ Hiên.

"Hửm? Ngươi không muốn bái ta làm sư phụ nữa?" Lão nhân quát hỏi.

Tần Phong cứng đờ mặt: "Khoảng thời gian này, vãn bối dự định trước tiên sẽ thử đột phá Bát phẩm Minh Tâm Cảnh, lần sau... lần sau sẽ bái ngài làm sư phụ."

Trong lúc nói chuyện, hắn liếc nhìn Tiên Nhân Túy trên mặt đất, vốn định lấy lại, cuối cùng vẫn không làm như vậy.

Một vò rượu mấy ngàn lượng bạc cứ thế bị cho đi, thật là đau lòng...

"Kỳ thực ta sớm nên đoán được, người như lão già này, không thể nào dính dáng đến nhân vật thần bí tiên phong đạo cốt kia." Tần Phong nghĩ như vậy, thở dài bước vào Thính Vũ Hiên.

Ngược lại, Bạch Lý lão nhân không tức giận cũng không bực bội, ung dung tự tại nằm trên ghế mây, trên mặt lộ ra nụ cười đầy ẩn ý: "Chưa đến lúc."

...

Mặt trời lặn, Tần Phong vừa đi trên đường về Tần phủ, vừa cúi đầu suy nghĩ.

"Gần đây tốc độ tích lũy văn khí tăng nhanh không ít, những ngày này không chỉ lấp đầy bậc thang thứ bảy trong Thần Hải, mà ngay cả bậc thang thứ tám cũng lấp đầy một chút.

Theo tốc độ này, e rằng thời gian thăng cấp lên Bát phẩm Minh Tâm Cảnh sẽ sớm hơn nhiều."

"Nhưng vì sao Long Mạch chi địa lại có hiệu quả như vậy?

Thạch Tử Minh đại nhân lúc trước nói là được trời cao phù hộ, quả nhiên vẫn quá mơ hồ.

Những nhân vật lớn ở đế đô Phụng Thiên Thành chắc chắn biết nguyên nhân thực sự, nếu không bọn họ cũng sẽ không coi trọng Long Mạch chi địa như vậy..."

Trở về Tần phủ, đã đến giờ cơm tối.

Sau khi tạm biệt Lam Ngưng Sương, Tần Phong đến đại sảnh.

Liếc mắt liền nhìn thấy hai bóng người mặc y phục Trảm Yêu Ti màu xanh.

Ngồi bên trái là Dương Hà gầy gò, mặt mày hớn hở.

Bên phải là Trương Thiên Nam cao lớn, mặt mày nghiêm nghị.

Lúc này, bọn họ đang bưng bát cơm, gắp thức ăn trong nồi lẩu cay, ăn uống ngon lành.

Lão đại, nhị nương và nhị đệ chỉ biết trơ mắt nhìn, vẻ mặt có chút lúng túng.

"Phong nhi (Đại ca) rốt cuộc con cũng về rồi, hai vị này..." Nhị nương muốn nói lại thôi.

Dương Hà quay đầu nhìn lại, chào hỏi: "Tần huynh đệ về rồi à? Nhanh nhanh nhanh, lẩu này thật sự rất ngon, ngươi mà về muộn hơn nữa, e là sẽ không còn gì để ăn đâu."

Hắn đứng dậy nghênh đón, Tần Phong mơ mơ màng màng cứ thế bị kéo đến chỗ ngồi.

Thanh Nhi ở bên cạnh vội vàng múc cơm đầy bát, bưng bát đũa lên.

Tần Phong vẫn chưa hoàn hồn, ngây người ra đó.

Thấy vậy, Dương Hà giục: "Tần huynh đệ, ăn đi, với ta ngươi còn khách sáo gì nữa?"

"... Không đúng, khách sáo gì chứ? Đây là nhà ta! Sao hai người lại ở đây?!" Tần Phong trừng lớn mắt, lớn tiếng hỏi.

Nhị đệ vẻ mặt kỳ quái: "Đại ca, sắp đến giờ cơm tối, hai người này liền đến Tần phủ, nói là người quen của huynh, có chuyện vui muốn báo cho huynh biết.

Chúng ta vốn định để bọn họ ở trong phòng khách, đợi huynh trở về.

Nhưng bọn họ nói đến vội, còn chưa kịp dùng bữa, liền..."

Nhị đệ không nói hết câu.

Tuy nhiên, tình hình trước mắt đã hơn ngàn lời vạn chữ.

"Hai người các ngươi thật sự không khách sáo chút nào?" Tần Phong bị chọc cười.

"Đều là huynh đệ cùng nhau trải qua sinh tử, còn phải câu nệ những lễ nghi này sao, hộc hộc, hộc hộc." Dương Hà miệng nói, nhưng đũa không hề dừng lại.

Hắn luôn nhìn chằm chằm về phía Trương Thiên Nam, sợ mình động tác chậm sẽ bị thiệt thòi.

Tần Phong nhìn theo ánh mắt liếc nhìn Trương Thiên Nam, vừa định mở miệng hỏi, nghĩ đến điều gì đó, hắn lại quay đầu nhìn về phía Dương Hà: "Trước tiên đừng lo ăn nữa, hai người tìm ta rốt cuộc là có chuyện gì?"

"Đương nhiên là chuyện tốt, Tần huynh đệ, ngươi xem đây là cái gì!" Dương Hà thuận thế lấy từ trong ngực ra một phong thư và một khối lệnh bài đặt lên bàn.

Mọi người nhà họ Tần theo đó nhìn lại, phong thư bị niêm phong không nhìn thấy nội dung, nhưng lệnh bài này lại cực kỳ bắt mắt.

Chất liệu ngọc xanh, trên đó khắc một ngôi sao.

Rõ ràng là Thanh Ngọc Nhất Tinh Lệnh của Trảm Yêu Ti!

"Đây là ý gì?" Tần Phong nhướng mày hỏi, trong lòng dâng lên một tia bất an.

"Tần huynh đệ, theo lệnh Nam Vực Tư Mệnh đại nhân, chúng ta đặc biệt đến đây mời ngươi gia nhập Trảm Yêu Ti!" Dương Hà nhếch mép cười.

Nghe vậy, Tần Phong vẻ mặt kinh ngạc.

Đối với lời mời của Trảm Yêu Ti, hắn cũng không quá kinh ngạc, dù sao ở Tề Nguyên Thành, Chu đại nhân đã từng tranh giành hắn với Lý Tổng Đốc.

Tuy nhiên, hắn vạn vạn không ngờ rằng, lần này lại là mệnh lệnh của Nam Vực Tư Mệnh đại nhân?

Nam Vực Tư Mệnh, là ai?

Là tồn tại được người đời tôn xưng là Nam Thiên Long, thần long thấy đầu không thấy đuôi.

Nhân vật như vậy tại sao lại muốn đưa ta vào Trảm Yêu Ti? Không, vấn đề mấu chốt là, ta căn bản chưa từng giao thiệp với hắn.

"Chẳng lẽ là Chu đại nhân ở Tề Nguyên Thành đã tiến cử ta với hắn?" Tần Phong cũng chỉ nghĩ đến khả năng này.

Nhưng vấn đề mấu chốt là, Tần Phong không muốn gia nhập Trảm Yêu Ti.

Dù sao trách nhiệm của Trảm Yêu Ti là trảm yêu trừ ma, bảo vệ bình yên cho một phương, ngày thường không thể tránh khỏi phải giao tiếp với nguy hiểm.

Mà hắn là một thư sinh tu hành Văn Thánh đạo thống, vạn nhất gặp phải quỷ quái cường đại nào đó, e rằng chết như thế nào cũng không biết.

Một khi gia nhập Trảm Yêu Ti, nửa đời còn lại ở quỷ môn quan, câu nói này mà mọi người Đại Càn đều biết, đâu phải chỉ là lời nói đùa...

Nghĩ đến đây, Tần Phong sắc mặt khó coi, hắn liếc nhìn người nhà.

"Phong nhi (Đại ca)." Nhị nương vẻ mặt lo lắng, nhị đệ muốn nói lại thôi.

Lão đại lại khác thường, cau mày, nhưng dường như nghĩ đến điều gì đó, thở dài một hơi.

Dương Hà và Trương Thiên Nam nhìn ra suy nghĩ của Tần Phong, động tác trên tay đều dừng lại.

Bọn họ đến đây là mang theo nhiệm vụ gian khổ - nhất định phải đưa đối phương vào Trảm Yêu Ti!

Nếu thất bại, sau khi trở về, Chu đại nhân sẽ xử lý bọn họ như thế nào, chỉ cần nghĩ đến thôi, đã khiến người ta dựng tóc gáy.

Hai người nhìn nhau, trong mắt đều là vẻ ngưng trọng.

Nhất định phải nói gì đó, trước tiên lừa hắn vào Trảm Yêu Ti... Dương Hà nheo mắt, thở ra một hơi.

Chương 163: Câu trả lời của Tần Phong

“Tần huynh đệ, huynh còn lo lắng điều gì? Lúc ta gia nhập Trảm Yêu Ti, ta đã vô cùng phấn khích.

Huynh có biết không? Các cô nương ở Đại Càn, đa số đều sùng bái Trảm Yêu Nhân.

Ta quen biết một vị tiền bối, đã cưới được mỹ nhân đẹp nhất quê nhà.

Cô nương ấy da trắng như mỡ đông, đẹp nghiêng nước nghiêng thành, khiến ta vô cùng ghen tị.”

“Đúng vậy.” Trương Thiên Nam ở bên cạnh phụ họa.

Đàn ông đa số đều không thể cưỡng lại sự cám dỗ của mỹ nhân, Dương Hà vô cùng tin tưởng điều này.

Đúng lúc này, ngoài đại sảnh truyền đến giọng nói thanh thúy êm tai: “Phu quân, đêm nay ta và Ngưng Sương ra ngoài thành luyện kiếm, sẽ không trở về.”

Dương Hà nhìn theo tiếng nói, là mỹ nhân áo lam sáng nay đã bắt tay với Tần Phong, mà phía sau nàng, còn có một bóng hình áo trắng, đẹp như tiên nữ dưới trăng.

Liễu Kiếm Ly tuy danh tiếng lừng lẫy, nhưng đa số mọi người chỉ nghe danh, chưa từng gặp mặt.

Nhưng sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành của nàng, lại là thật sự, cũng khó trách Dương Hà nhìn đến ngây người.

“Được.” Tần Phong đáp lại, bốn mắt nhìn nhau với Liễu Kiếm Ly, nàng khẽ gật đầu, sau đó cùng Lam Ngưng Sương rời đi.

“Vừa rồi hai vị đó là?” Dương Hà chớp chớp mắt.

“Vị mặc áo trắng là thê tử của ta, vị mặc áo lam là kiếm thị bên cạnh nàng.” Tần Phong thản nhiên nói.

“Ặc……” Dương Hà lộ ra vẻ mặt hâm mộ, nếu hắn không nhớ nhầm, kiếm thị bên cạnh cũng có thể thị tẩm.

Có hai vị mỹ nhân như vậy thường xuyên ở bên, ai còn nguyện ý mạo hiểm, gia nhập Trảm Yêu Ti.

Dương Hà lắc lắc đầu, hắn không quên nhiệm vụ của mình, lại mở miệng: “Người sống trên đời, phải có chút theo đuổi.

Mà thứ đàn ông cả đời theo đuổi, không gì khác ngoài nữ…… ừm hừm, không gì khác ngoài tiền tài và quyền lực.

Vì huynh là do Tư Mệnh đại nhân đích thân chỉ điểm, nên ngay từ đầu không cần kiểm tra thực lực, trực tiếp có thể nhận được Thanh Ngọc Nhất Tinh Lệnh.

Mà bổng lộc hàng tháng của Thanh Ngọc Trảm Yêu Nhân là bao nhiêu, huynh có biết không?”

Tần Phong lắc đầu.

“Hai mươi lượng bạc, cộng với bốn thạch gạo!

Ngoài ra, Trảm Yêu Ti còn cung cấp thêm cho huynh tài nguyên tu luyện, ví dụ như Huyết Khí Đan, và Âm Linh Đan!

Những thứ này cộng lại, là thu nhập mà người dân bình thường phải mất mấy năm mới có được.”

“Đúng vậy.” Trương Thiên Nam gật đầu.

Tần Phong vẻ mặt kỳ quái, những bổng lộc này có thể làm được gì, phải biết rằng, Trảm Yêu Ti ở Tấn Dương Thành, theo một ý nghĩa nào đó cũng là do hắn nuôi……

Thanh Nhi ở bên cạnh nhịn không được mở miệng: "Đại thiếu gia rất có đầu óc kinh doanh, những thứ các ngươi nói, e rằng còn không bằng một phần nhỏ thu nhập một ngày của đại thiếu gia."

Dương Hà sửng sốt, đột nhiên nhớ ra, lúc trước khi Tần Phong muốn được ban thưởng, đã không muốn tài nguyên tu luyện và tiền bạc, ngược lại muốn mở tửu lâu ở Tề Nguyên Thành, cầu Tổng đốc đại nhân tạo điều kiện.

Lại nhìn căn nhà to lớn này, e rằng hắn không ăn không uống làm việc vần vò nửa đời người, cũng chưa chắc mua nổi……

Hiểu rõ những điều này, Dương Hà lập tức chuyển hướng: "Nhưng tiền tài dù sao cũng là vật ngoài thân, sinh không mang đến, chết không mang đi.

Mà công danh lại có thể truyền đời, lưu danh muôn thuở.

Đại Càn có bao nhiêu vị tiền bối Trảm Yêu Ti, đã bảo vệ một phương khỏi yêu ma quỷ quái, được người đời ca tụng truyền xướng.

Đây chính là vinh dự to lớn!"

"Đúng!"

Dương Hà trừng mắt nhìn Trương Thiên Nam, ý tứ rõ ràng là muốn đối phương nói thêm vài câu.

Trương Thiên Nam trầm ngâm một lát, lại bổ sung một câu: "Không sai."

Dương Hà: "……"

Lúc này, Nhị đệ nghiêm mặt nói: “Nhưng trong Trảm Yêu Ti, cũng có rất nhiều người chết dưới tay yêu ma, hóa thành xương khô, không ai biết đến.

Ta kính trọng Trảm Yêu Ti, cũng bội phục hai vị, nhưng không hy vọng đại ca mạo hiểm.”

Tần Phong nghe vậy, ngẩn người ra.

“Các ngươi hiểu lầm rồi, chúng ta mời Tần huynh đệ gia nhập Trảm Yêu Ti, là bởi vì coi trọng y thuật của huynh ấy.

Việc trảm yêu trừ ma, tự nhiên không cần huynh ấy ra mặt,” Dương Hà giải thích.

“Nhưng cho dù như vậy, vẫn sẽ có nguy hiểm, phải không?” Nhị nương vẻ mặt lo lắng,

“Cái này……” Dương Hà và Trương Thiên Nam nhìn nhau, không phủ nhận điểm này.

Thế nhân đều nói một khi đã gia nhập Trảm Yêu Ti, nửa đời người ở quỷ môn quan.

Nhưng nội bộ bọn họ lại lưu truyền một câu nói khác, một khi đã gia nhập Trảm Yêu Ti, cả đời đấu với Diêm Vương.

Cùng tử thần khiêu vũ, là chuyện thường ngày của bọn họ.

Cho dù Tần Phong gia nhập Trảm Yêu Ti, chỉ cần chữa trị thương thế cho đồng liêu, nhưng gặp phải yêu ma quỷ quái cường đại, bị liên lụy mà chết, cũng chưa chắc không xảy ra.

Dương Hà liếc nhìn vẻ mặt của người nhà họ Tần, cuối cùng thở dài một hơi đứng dậy: “Hôm nay đã quấy rầy, mong chư vị đừng trách tội.

Trương Thiên Nam, chúng ta đi thôi.”

“Được.”

Hai người đứng dậy, Dương Hà đang định cầm Thanh Ngọc Trảm Yêu Lệnh và thư bổ nhiệm rời đi.

Nhưng Tần Phong vẫn luôn im lặng không nói gì lại đột nhiên lên tiếng: “Để Thanh Ngọc Lệnh lại đây.”

Lời này vừa ra, mọi người trong sảnh đều kinh ngạc.

“Đại ca.”

“Phong nhi.”

Nhị đệ và Nhị nương vẻ mặt phức tạp, muốn nói lại thôi.

Trong mắt Dương Hà hai người lóe lên một tia kinh hỉ, nhưng hắn vẫn nghiêm túc nhắc nhở: “Người nhà huynh nói không sai, một khi đã gia nhập Trảm Yêu Ti, sẽ không thể tránh khỏi gặp nguy hiểm.

Cái đầu này của chúng ta hôm nay còn treo trên cổ, ngày mai chưa biết sẽ rơi xuống đâu.

Bản thân huynh, phải suy nghĩ kỹ……”

Tần Phong không nói gì thêm, mà đưa tay nhận lấy Thanh Ngọc Lệnh và thư bổ nhiệm.

Trong đầu hắn, một bóng hình vô cùng rõ ràng, tuy sa sút, nhưng kiên định bất khuất.

Sống làm người hùng, chết cũng là anh hùng.

Luôn có một số thứ, vượt qua cả sinh mệnh……

Hắn tuy không thể làm được vĩ đại như vậy.

Nhưng có lẽ, hắn cũng có thể làm một số việc trong khả năng của mình.

“Các ngươi chắc chắn, ta chỉ cần hành y, không cần làm việc khác?” Tần Phong hỏi.

“Đương nhiên.” Dương Hà lập tức đáp.

“Được, ta đồng ý gia nhập Trảm Yêu Ti.” Hắn buột miệng nói ra, trên mặt mang theo nụ cười, khoảnh khắc nói ra lời này, cả người đều cảm thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Vẻ mặt ngưng trọng trong mắt Tần Kiến An biến mất, thay vào đó là sự an ủi, khóe miệng ông nhếch lên, như trút được gánh nặng.

Nhị nương huých vai ông, lo lắng nói: “Lão gia.”

Tần Phong cũng nhìn về phía lão đại.

“Phong nhi, An nhi, hai đứa nghe cho kỹ.

Ta chưa bao giờ mong cầu hai đứa làm rạng rỡ tổ tông, chỉ cầu hai đứa bình an vô sự.

Nhưng, ta cũng tôn trọng lựa chọn của chính hai đứa.”

“Cha.” Tần Phong hai người có chút xúc động.

“Còn nhớ những lời ta đã nói với hai đứa trước đây không?

Người sống trên đời, phải sống sao cho không hổ thẹn với lòng mình.

Không quên sơ tâm, mới có thể thủy chung.

Phong nhi, muốn làm gì thì cứ làm đi, không cần phải lo lắng cho chúng ta.” Lão đại từng chữ từng chữ, giọng nói không lớn,

nhưng lại trực tiếp đi vào lòng người.

“Đa tạ cha thành toàn.” Tần Phong chắp tay cung kính nói.

……

Nhiệm vụ hoàn thành, Dương Hà hai người vội vàng chạy về phủ thành chủ, báo cáo chuyện này với Tư Chính Chu đại nhân.

“Hắn đồng ý rồi?”

“Vâng, Chu đại nhân.”

“Tốt, nói cho ta nghe chi tiết.” Chu Khai vuốt râu cười, hắn nóng lòng muốn nhìn thấy vẻ mặt của Lý Minh Huyền khi biết chuyện này.

Dương Hà kể lại đầu đuôi câu chuyện.

Chu Khai nghe xong, gật đầu, không nói gì thêm.

……

Ngoài thành Tấn Dương, trên núi cao.

Bóng trắng của Bách Lý lão nhân, xuất hiện bên cạnh bia đá của Lý Dương.

Ông nhẹ nhàng vuốt ve bia đá, nhìn chữ khắc trên bia cười nói: “Tiểu tử thối, chữ viết này cuối cùng cũng coi như vừa mắt rồi……”

Chương 164: Thử thách truyền đao

Sáng sớm hôm sau, Tần Phong nhìn ngọc bội xanh biếc cùng tờ sắc lệnh bên cạnh giường, bỗng chốc trăm mối cảm xúc ngập tràn.

Cứ như vậy, đột ngột, hắn gia nhập Trảm Yêu Ti.

“Thật sự là thế sự vô thường a.” Tần Phong cảm khái một câu, vén chăn đứng dậy mặc y phục.

Nguyên bản Dương Hà định hỏi hắn kích cỡ, sau đó cho người ở Tề Nguyên Thành may cho hắn một bộ Trảm Yêu phục màu xanh.

Nhưng hắn từ chối, chủ yếu là màu xanh và màu lục quá gần nhau.

Mà một người đàn ông, đặc biệt là một người đàn ông có thê tử xinh đẹp, mặc y phục màu sắc như vậy, chung quy là có chút không may mắn.

Bất quá đạo lý này, hắn là hai tên cẩu độc thân Dương Hà kia sẽ không hiểu..... Tần Phong lắc đầu, nghĩ như vậy.

Cửa phòng bị đẩy ra, Thanh Nhi bước vào: “Đại thiếu gia, chào buổi sáng.”

Mỗi khi đến lúc này, nàng đều đến quét dọn phòng.

Tần Phong gật đầu chào lại, chỉnh trang y phục, treo ngọc bội xanh biếc bên hông.

“Ngọc bội tinh xảo này cùng hắc y quả thật là tương xứng.” Tần Phong cúi đầu nhìn một cái, rất hài lòng.

Trước đây hắn còn do dự việc gia nhập Trảm Yêu Ti, nhưng thật sự gia nhập rồi, trong lòng lại có một loại cảm giác khó diễn tả thành lời.

Người trong Trảm Yêu Ti, vào khoảnh khắc nhận được Trảm Yêu lệnh, coi như là được ghi vào sổ biên chế quan lại của Đại Càn.

Mà Trảm Yêu nhân cầm ngọc bội xanh biếc, nói một cách nghiêm khắc, tương đương với võ quan lục phẩm.

Nghĩ như vậy, gạt bỏ nguy hiểm không bàn, kỳ thật gia nhập Trảm Yêu Ti cũng coi như không tệ..... Tần Phong khóe miệng giật giật, an ủi bản thân như vậy.

“Cô gia, bữa sáng ở đại sảnh đã chuẩn bị xong.” Thanh Nhi gọi một tiếng.

“Hôm nay còn phải đi Trảm Yêu Ti một chuyến, không ăn sáng nữa.”

Cũng không biết Thương cô nương và Thạch Tử Minh nhìn thấy ta gia nhập Trảm Yêu Ti, sẽ là biểu tình gì?

Tần Phong có chút nôn nóng: “Đúng rồi, Thanh Nhi, lệnh bài này treo trên người sẽ không quá dễ thấy chứ?”

Thanh Nhi cẩn thận đánh giá một chút, nghiêm túc đưa ra kiến nghị: “Đại thiếu gia nếu muốn che khuất lệnh bài, có thể thu ngắn dây lại một chút, dùng thắt lưng che khuất lệnh bài.”

“Thì ra là vậy.” Tần Phong nghe xong, thả lỏng dây lệnh bài, sau đó cố ý đổi một cái thắt lưng mảnh hơn.

Cúi đầu nhìn, ngọc bội xanh biếc càng thêm dễ thấy, hắn hài lòng rời khỏi phòng, để lại Thanh Nhi vẻ mặt ngây dại.

Đi về phía hồ đình Tần phủ, đi ngang qua sân viện, tiếng gió rít không dứt bên tai.

Ở hành lang, Ngu My dựa vào tường, cặp đùi trắng nõn như bạch mãng, lộ ra từ khe hở của váy xanh, khiến người ta có chút không mở mắt ra được.

Mà Hắc Than Đầu cũng đứng ở ngoài sân, nghiêm túc quan sát.

Tần Phong đi đến gần, trầm ngâm một lát, lại tiến lên vài bước, đứng bên trái Hắc Than Đầu.

"Mấy ngày nay, nhị đệ có tiến bộ gì không?"

Hắc Than Đầu nghe vậy nghiêng đầu đáp: "Có Đao Cuồng tiền bối chỉ điểm, cộng thêm thiên phú của nhị công tử, tự nhiên là tiến bộ thần tốc.

E rằng nếu ta lại giao thủ với nhị công tử, cho dù liều mạng, cũng sẽ không phải là đối thủ của hắn.

..... Ơ? Lại là ngọc bội xanh biếc, cô gia, ngài gia nhập Trảm Yêu Ti rồi?"

Tần Phong cúi đầu nhìn bên hông phải, cố ý ra vẻ ảo não: "Lệnh bài lại lộ ra ngoài, ta vốn còn muốn khiêm tốn một chút."

Nói thì nói như vậy, nhưng hắn lại đem chuyện tối hôm qua, thêm chút nghệ thuật gia công, kể lại cho Hắc Than Đầu nghe.

Hình Thịnh cực kỳ chấn động: "Nam Vực Ti Mệnh đại nhân, tự mình hạ sắc lệnh, thu nạp cô gia vào Trảm Yêu Ti?"

Chính là cái mùi vị này..... Tần Phong rất hài lòng với phản ứng của Hắc Than Đầu: "Không sai, ta vốn định từ chối, nhưng

thịnh tình khó chối từ.

Hơn nữa Nam Vực Ti Mệnh huệ nhãn thức châu, ta cũng rất bội phục."

Bên cạnh Ngu My, thần sắc trở nên có chút kỳ quái.

Mà Trấn Thiên Nhất tuy ở trong sân chỉ đạo nhị đệ tu hành, nhưng với thính lực của hắn, tự nhiên cũng nghe được cuộc đối thoại ở hành lang.

Hắn chậm rãi đi đến gần, ý vị thâm trường nói: "Ti Mệnh đại nhân của chúng ta, lại phá lệ chiêu mộ một Văn Thánh đạo giả vào Trảm Yêu Ti, thật sự hiếm thấy."

Văn Thánh đạo giả phẩm cấp thấp đa số là tay trói gà không chặt, cho dù gia nhập Trảm Yêu Ti cũng không có tác dụng gì, Trảm Yêu Ti tự nhiên không để vào mắt.

Mà Văn Thánh đạo giả phẩm cấp cao, cơ bản là tập trung ở Hạo Văn Viện ở đế đô Phụng Thiên Thành, muốn người từ đám lão ngoan cố kia, quả thực so với lên trời còn khó hơn.

Qua lại như vậy, Trảm Yêu Ti tự nhiên hiếm có Văn Thánh đạo giả.

Bất quá Trấn Thiên Nhất cũng có thể hiểu được dụng ý của Ti Mệnh, một Văn Thánh đạo giả y thuật cao siêu có thể chữa trị kinh mạch đứt đoạn, đối với Trảm Yêu Ti mà nói, như bảo bối!

"Nếu ngươi là tối hôm qua nhận được ngọc bội xanh biếc, vậy hẳn là lát nữa phải đến Trảm Yêu Ti tiếp nhận sắc lệnh, ta muốn nhờ ngươi giúp một việc." Trấn Thiên Nhất nói.

"Tiền bối cứ nói đừng ngại, chỉ cần vãn bối có thể làm được, nhất định không chối từ." Tần Phong lập tức đáp ứng.

“Bên đế đô có một lão hữu đến, hiện tại hắn là ở Trảm Yêu Ti.

Tên kia thủ nghệ cao siêu, ta muốn hắn giúp rèn một thanh đao, tặng cho nhị đệ nhà ngươi.

Ngươi giúp ta chuyển lời cho hắn là được.”

Lời này vừa ra, Tần Phong và Ngu My thần sắc đều cả kinh.

Đây là muốn truyền đao, chứng minh danh phận sư đồ?

“..... Chỉ tiếc lão gia hỏa kia, xưa nay có một quy củ, cùng một loại binh khí tuyệt đối không rèn lần thứ hai.

Hắn trước đây đã rèn cho ta thanh Trảm Thiên Nha này, e rằng sẽ không ra tay rèn đao nữa.

Thôi, cứ thử một lần xem sao.” Trấn Thiên Nhất vuốt cằm nói.

Trảm Thiên Nha?

Thì ra trường đao màu trắng bạc trong tay Đao Cuồng tiền bối lại là Trảm Thiên Nha?

Thần Công Phòng vô thượng thập nhị binh, một trong số đó!

Vậy lão hữu mà Đao Cuồng tiền bối nói, nhất định chính là lão gia hỏa ở Thần Công Phòng, đã rèn ra mười hai thanh vô thượng binh khí kia!

Tần Phong đột nhiên nghĩ đến sáng sớm hôm qua, lão giả tóc bạc được mọi người vây quanh ở giữa.

Hình bóng hai người, dần dần dung hợp lại với nhau.

Nhất định phải nghĩ cách để lão gia hỏa kia rèn đao cho nhị đệ, một khi truyền đao lễ thành, phần sư đồ tình nghĩa này liền là chắc chắn..... Tần Phong thầm nghĩ, miệng nói:

“Tiền bối yên tâm, vãn bối nhất định sẽ chuyển lời, hơn nữa sẽ cố gắng hết sức để đối phương đáp ứng.”

“Không cần miễn cưỡng.”

Tần Phong gật đầu, cáo từ rời đi.

.....

Hắc Than Đầu được Trấn Thiên Nhất dặn dò, tiến vào trong sân tỷ thí với nhị đệ.

Lúc này, Ngu My mở miệng nói: “Ngươi đây là đang thiết lập khảo nghiệm cho bọn họ?

“Hay là đang muốn bọn họ biết khó mà lui?”

Ta có thể nhìn ra, ngươi rất hài lòng với vị Tần gia nhị công tử này.

Nếu đã như vậy, tại sao không trực tiếp thu hắn làm đồ đệ?”

Trấn Thiên Nhất liếc nhìn vết đao trên nửa người phải của mình, nghĩ đến nam tử tóc xám trong tai họa xâm thành Tấn Dương Thành, nhàn nhạt nói: “Trên đời này không phải chuyện gì, cũng có thể theo ý mình.

Ta cho bọn họ cơ hội này, có thể nắm bắt hay không, liền xem năng lực của tiểu tử Tần gia kia.”

“Nói là cơ hội, chẳng phải là muốn cho mình một cái cớ tâm an lý đắc rời đi.

Năm đó ta cầu lão gia hỏa kia nửa ngày, hắn cũng không muốn rèn cho ta một thanh kiếm khí.

Hôm nay lại làm sao có thể vì một tiểu tử chưa từng gặp mặt, mà thay đổi quy củ?” Ngu My nói xong, liền xoay người rời đi.

“Ngươi muốn đi đâu?” Trấn Thiên Nhất tò mò hỏi.

“Tùy tiện đi dạo.”

Giọng nói rơi xuống, nháy mắt một cái, còn có thể nhìn thấy bóng dáng Ngu My ở đâu?

Trấn Thiên Nhất lắc đầu, không hiểu ra sao, lại bước vào trong sân.....

Chương 165: Ngu tiền bối cũng không dễ dàng gì

Tần Phong cùng Lam Ngưng Sương đi trên đường đến Trảm Yêu Ti, lông mày nhíu chặt.

“Tuy rằng muốn đối phương đáp ứng rèn đao, nhưng cụ thể nên làm như thế nào mới tốt?”

Phương pháp cầu người làm việc không ngoài mấy cách đó.

Trả thù lao khiến đối phương hài lòng, đầu cơ sở thích, trao đổi lợi ích.

Nhưng mấu chốt của vấn đề chính là ở đây.

“Đối phương thế nhưng có thể rèn ra Vô Thượng Thập Nhị Binh, cho dù ta đem tất cả tích lũy của mình ra, hắn cũng chưa chắc đã nhìn vào mắt.

Còn về đầu cơ sở thích cùng trao đổi lợi ích……

Ta căn bản không hiểu hắn, lại làm sao có thể làm được?”

Ngay lúc Tần Phong trầm tư, một tiếng xé gió đột nhiên vang lên.

“Hửm?” Tần Phong tìm theo tiếng nhìn lại, lúc trước mắt lóe lên bạch quang, hắn liền biết, là Ngu tiền bối đến rồi.

Lần này, cơ hội để Đao Cuồng tiền bối thu đồ là vô cùng quan trọng, nàng chắc chắn sẽ không khoanh tay đứng nhìn… Tần Phong khóe miệng giật giật, nghĩ như vậy.

“Ngu tiền bối, sao người lại tới đây?” Lam Ngưng Sương kinh ngạc nói.

Ngu Mi nhẹ nhàng giải thích: “Vừa lúc ta có việc phải đi một chuyến đến Trảm Yêu Ti, cùng các ngươi đi chung một đoạn.”

Hạnh phúc là phải tự mình tranh thủ, Ngu tiền bối khiến ta khắc sâu hiểu rõ điểm này..... Tần Phong âm thầm tán thưởng nàng ba mươi hai cái, sau đó lại trong lòng mắng Trấn Thiên Nhất cái tên thẳng nam kia một trận.

“Ngu tiền bối, đã thuận đường, vậy có thể nói cho ta biết, lão gia tử rèn ra Vô Thượng Thập Nhị Binh rốt cuộc là người như thế nào không?” Tần Phong thừa thế hỏi.

Đối phương lần này đến đây, chẳng phải là đưa tin tức sao.

Ngu Mi khẽ mở miệng: “Người nọ tên là Nguyện Trai, là Thần Công Phòng hiện nhiệm phòng chủ, thủ nghệ xảo đoạt thiên công, xuất thần nhập hóa, có năng lực hóa mục nát thành thần kỳ.

Ngoại trừ Vô Thượng Thập Nhị Binh mà thiên hạ đều biết, Phi Đình Không Viện khiến người ta bàn tán xôn xao nhất ở đế đô Phụng Thiên Thành, cũng là do hắn xây dựng.”

Phi Đình Không Viện, nghe đồn không mượn bảo khí, chỉ bằng kỹ thuật xảo diệu liền xây dựng đình đài lầu các trên không trung.

Là một kỳ quan của đế đô Phụng Thiên Thành.

Sau bị ông chủ đứng sau tửu lâu lớn nhất Phụng Thiên Thành là Trích Tinh Lâu mua lại với giá cực cao, trở thành nơi tổ chức văn hội hàng năm.

Mỗi khi đến lúc đó, trăm hoa đua nở, đèn đuốc sáng trưng, mỹ nhân múa hát, văn nhân công tử uống rượu ngâm thơ, vung tiền như rác.

Có thể nói là nơi tiêu tiền lớn nhất đế đô.....

Bất quá rất đáng tiếc, đây đều là chuyện xảy ra sau khi Tần gia chuyển đến Tấn Dương Thành, cho nên Tần Phong cũng chưa từng thấy qua cảnh tượng đó.

“Kỹ nghệ của hắn ở thời nay, có thể nói là không ai sánh bằng, bất quá người lại cứng đầu như con lừa.” Ngu Mi nhíu mày.

Hửm? Có chuyện này sao..... Tần Phong lòng hiếu kỳ bùng cháy, chờ đợi đoạn sau.

“Năm đó ta tìm đến hắn, hy vọng hắn rèn cho ta một đôi tử mẫu kiếm.

Tuy nhiên mặc kệ ta đưa ra điều kiện gì, hắn đều lấy lý do cùng một loại binh khí tuyệt đối không rèn đúc lần thứ hai để cự tuyệt.”

“Thì ra là vậy.....” Tần Phong gật đầu.

Trong Vô Thượng Thập Nhị Binh có một thanh kiếm khí, tên là Lưu Huỳnh.

Thân kiếm thon dài, bề mặt tỏa ánh sáng, mỗi khi múa kiếm, kiếm khí như đom đóm, lấp lánh sinh huy, được người ta xưng tụng là thanh kiếm đẹp nhất Đại Càn.

Mà kiếm Lưu Huỳnh này, cũng xếp hạng chín trong bảng Thần Kiếm Đại Càn.

Chắc hẳn, Ngu tiền bối là sau khi Nguyện lão gia tử rèn ra thanh danh kiếm tuyệt thế này, mới đi cầu kiếm.

“Bất quá, ngay cả Ngu tiền bối mở miệng cũng không thể thuyết phục lão gia tử kia, ta một người xa lạ vô danh tiểu tốt, làm sao có thể thuyết phục hắn?”

Tần Phong vuốt cằm, tiếp tục hỏi: “Nguyện lão gia tử bình sinh có sở thích gì không?”

“Tên kia, ngoại trừ có đôi khi tham lam uống vài chén, cơ bản tất cả tâm tư đều đặt vào việc nghiên cứu kỹ thuật xảo diệu.” Ngu Mi không chút do dự.

“Tham uống rượu?” Tần Phong thần sắc vui mừng, nếu thật sự là như vậy, vậy Tiên Nhân Túy chẳng phải là lại có thể phái ra sân sao?

Ngu Mi hiển nhiên nhìn ra tâm tư của hắn, dội một gáo nước lạnh: “Muốn dùng mỹ tửu khiến hắn phá vỡ quy củ của mình, liền đừng có mơ tưởng.

Năm đó ta mang theo Túy Sinh Mộng Tử của Trích Tinh Lâu đi tìm hắn, cũng chỉ đổi lấy một cơ hội cùng hắn nói chuyện mà thôi.”

Tần Phong sắc mặt cứng đờ, nói cách khác, mỹ tửu chỉ là viên gạch gõ cửa, muốn để đối phương phá lệ rèn đao, còn phải tìm cách khác.

Mà trong lúc hai người nói chuyện, Trảm Yêu Ti đã đến.

Ngu Mi vỗ vai Tần Phong, trịnh trọng nói: “Tiếp theo liền xem ngươi, nghĩ cách, để lão gia tử kia nhả lời.”

Tần Phong cảm nhận được áp lực trên vai, một loại cảm giác sứ mệnh dâng trào.

Đây không chỉ là vì nhị đệ, cũng là vì hạnh phúc của Ngu tiền bối!

Ngu Mi nói xong lời này, liền xoay người rời đi.

Xem ra, nàng không muốn gặp lão gia tử cứng đầu như lừa

kia.

Lam Ngưng Sương tò mò hỏi: “Cô gia, Ngu tiền bối không phải là muốn đi Trảm Yêu Ti sao, sao lại đi rồi?”

Tần Phong nghe vậy, nhìn bóng lưng yểu điệu dần khuất xa, thở dài một hơi.

“Để nàng đi đi, nàng cũng không dễ dàng gì.”

……

Bước vào Trảm Yêu Ti, chỉ thấy mọi người bận rộn chạy tới chạy lui.

Lúc này Trảm Yêu Ti so với lần trước đến, rõ ràng người đông hơn, náo nhiệt hơn rất nhiều.

Điều này cũng nằm trong dự liệu của Tần Phong, dù sao Tề Nguyên Thành bên kia đến không ít đồng liêu của Trảm Yêu Ti, hơn nữa bọn họ có khả năng sau này sẽ ở lại đây.

Ánh mắt xuyên qua đám người qua lại, Tần Phong nhìn thấy hai bóng dáng quen thuộc.

Thương Phi Lan đeo khăn vuông màu đen, vẫn anh tư bức người như vậy, mái tóc đen như thác nước buộc sau lưng, buông xuống eo.

Quần dài màu đen bó sát, bao lấy đôi chân dài và khỏe khoắn, đường cong mê người.

Cho dù đã gần đến mùa đông, nàng cũng không mặc thêm áo khoác, vóc dáng thon gọn, nổi bật, không che giấu chút nào.

Tần Phong đang thưởng thức, đột nhiên cảm thấy sống lưng ớn lạnh.

“Cô gia, chàng đang nhìn gì vậy?” Lam Ngưng Sương khẽ hỏi, ngữ khí có chút lạnh.

“Tự nhiên là đang nhìn Thạch Tử Minh đại nhân, đã lâu không gặp, bảo hồ lô sau lưng hắn, càng thêm sáng bóng động lòng người.

Cũng không biết, khi nào ta mới có thể sở hữu một kiện bảo khí như vậy.” Tần Phong sắc mặt như thường.

“Thì ra là vậy, ta còn tưởng cô gia đang nhìn Thương cô nương.” Lam Ngưng Sương cười nói, nhưng trong mắt lại hoàn toàn không có ý cười.

Tần Phong cười gượng vài tiếng: “Sự hiểu lầm này có chút lớn rồi, khiến ta cũng không biết nên tiếp lời nàng như thế nào.”

Trực giác của phụ nữ thật đáng sợ.....

“Ừm hắng, đi chào hỏi bọn họ đi, chờ chút nữa còn phải đi gặp Chu đại nhân.” Tần Phong ho khan một tiếng, kịp thời chuyển chủ đề.

Hai bên đến gần, Lam Ngưng Sương nhìn Thương Phi Lan, thần sắc có chút cảnh giác, nàng điều chỉnh vị trí đứng, vừa vặn chắn giữa cô gia và Thương cô nương.

Đến lúc này, nàng mới thở phào nhẹ nhõm.

Thạch Tử Minh nhìn thấy Tần Phong tò mò hỏi: “Tiểu tử, sao ngươi lại tới đây?”

“Có chút việc cần phải qua đây xử lý.” Tần Phong cười nói, sau đó giả vờ như không có việc gì phủi bụi trên tay áo phải.

Hành động này, cũng thành công thu hút ánh mắt của Thương Phi Lan hai người, bọn họ lập tức nhìn thấy lệnh bài đeo bên hông

Tần Phong.

“Thanh Ngọc Nhất Tinh Lệnh?” Thạch Tử Minh trừng lớn hai mắt: “Ngươi gia nhập Trảm Yêu Ti? Còn trực tiếp phá cách lấy được Thanh Ngọc Lệnh?”

“Cơ duyên xảo hợp mà thôi, sau này chúng ta coi như là đồng liêu rồi.” Tần Phong rất hài lòng với phản ứng của đối phương, trong lòng âm thầm đắc ý.

Mà bên kia, Thương Phi Lan nhìn Thanh Ngọc Lệnh bên hông Tần Phong, nhíu mày.

Chương 166: Hồng phúc của người làm công

Tần Phong lại kể lại chuyện tối qua cho Thương Phi Lan và Thạch Tử Minh nghe, đương nhiên không thể thiếu sự thêm mắm dặm nghệ thuật.

Nghe nói là do Nam Vực Tư Mệnh đích thân bổ nhiệm, ngay cả Thạch Tử Minh cũng lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Mặc dù ông ta là Ty Chính Trảm Yêu Ti của một thành, nhưng Ty Chính như ông ta ở đâu mà chẳng có, căn bản không có cơ hội giao thiệp gì với Nam Vực Tư Mệnh.

“Tiểu tử, sau này nếu như bay cao, đừng quên ta đấy.” Thạch Tử Minh nói đùa.

“Nói hay lắm, Thạch đại nhân ngày thường chiếu cố ta như vậy, tự nhiên là sẽ không quên.” Tần Phong cười đáp.

Hắn len lén liếc nhìn Thương cô nương, so với việc nhìn phản ứng của một lão gia, tự nhiên là nhìn phản ứng của mỹ nhân, càng khiến một người đàn ông có cảm giác thỏa mãn hơn.

Tuy nhiên, điều khiến Tần Phong thất vọng là, Thương cô nương không hề biểu hiện ra bất kỳ vẻ kinh ngạc nào, ngược lại là cau mày, trong mắt thoáng qua một tia bất mãn và lo lắng.

Ngay khi hắn còn chưa hiểu chuyện gì, chỉ nghe Thương Phi Lan lạnh lùng hỏi: “Ngươi rõ ràng là một thư sinh tu hành Văn Thánh đạo thống, vì sao lại muốn gia nhập nơi nguy hiểm như Trảm Yêu Ti?

Cho dù là do Nam Vực Tư Mệnh bổ nhiệm, ngươi cũng nên từ chối mới phải."

"Ta..." Tần Phong không biết nên trả lời như thế nào, phản ứng của đối phương nằm ngoài dự đoán của hắn.

Bên cạnh, Lam Ngưng Sương nghe vậy sắc mặt phức tạp, lúc trước cô gia tìm nàng, nàng đã nhìn thấy miếng ngọc bội Thanh Ngọc Lệnh này, cũng là lo lắng nhiều hơn kinh ngạc.

Lúc này nhìn thấy biểu hiện của Thương cô nương, nàng càng thêm tin chắc một điểm - người này trong lòng cũng có cô gia.

Dù sao, nữ tử đối với người mình để ý trong lòng, luôn luôn lo lắng nhiều hơn một chút...

Thạch Tử Minh giảng hòa: "Bên Trảm Yêu Ti Tề Nguyên Thành cũng nói rồi, chiêu mộ tiểu tử này, chẳng qua là coi trọng y thuật của hắn.

Chuyện nguy hiểm như trảm yêu trừ ma, tự nhiên là sẽ không phái hắn đi.

..... Đúng rồi, tiểu tử, Chu đại nhân đã ở bên trong chờ rất lâu rồi, chắc là đang đợi ngươi đấy, còn không mau vào đi?"

"Ồ ồ." Tần Phong liếc nhìn Thương Phi Lan, muốn nói lại thôi, mang theo Lam Ngưng Sương đi vào trong sảnh Trảm Yêu Ti.

Thương Phi Lan vẫn đứng tại chỗ, nhìn bóng lưng áo đen kia ngẩn người.

"Nếu như ngươi thật sự lo lắng cho hắn, chi bằng sau này khi ra ngoài làm nhiệm vụ, đều bảo vệ bên cạnh hắn.

Dù sao ta ở đây, đối với thuộc hạ cũng không có nhiều ước thúc." Thạch Tử Minh cười nhẹ nói.

“Ta không hiểu ngươi đang nói gì.” Thương Phi Lan thản nhiên đáp, sau đó liền muốn xoay người rời đi.

“Không hiểu là tốt nhất, bất quá ta muốn nhắc nhở ngươi một câu, hiện tại hắn chính là Trảm Yêu Nhân cầm Thanh Ngọc Lệnh.

Muốn cùng hắn cùng nhau chấp hành nhiệm vụ, ít nhất cũng phải là Trảm Yêu Nhân cùng cấp bậc mới được.

Ngươi có Tam Tinh Mộc Lệnh này, rốt cuộc vẫn là kém một chút.” Thạch Tử Minh đột nhiên nhắc nhở một câu.

Thương Phi Lan nghe vậy, thân hình khựng lại: “Gần đây thực lực có chút đột phá, vừa hay muốn đổi cho mình một miếng lệnh bài.

Nếu như ta muốn lấy Thanh Ngọc Lệnh, cần phải làm như thế nào?”

“Nói chung, muốn lấy Thanh Ngọc Lệnh, thực lực và chiến tích thiếu một thứ cũng không được, dù sao đó tương đương với chứng minh của Lục Phẩm võ quan Đại Càn.

Cụ thể, ngươi có thể đi hỏi Ký Sự Chủ Bạc.” Thạch Tử Minh cười như không cười.

“Tốt.”

Thạch Tử Minh nhìn Thương Phi Lan xoay người bước vào trong sảnh, rõ ràng là đi tìm Ký Sự Chủ Bạc, không khỏi xoa xoa cằm, lẩm bẩm nói: “Thật sự là hâm mộ tiểu tử thối kia.

Xung quanh có nhiều mỹ nhân vây quanh như vậy.

Hít hà, không được, ta cũng không thể bạc đãi bản thân, tối nay lại đến thanh lâu tìm Tiểu Nhã tâm sự.”

……

Vào trong sảnh, gặp Ty Chính Chu đại nhân, thủ tục tiếp nhận bổ nhiệm, ngược lại là xử lý rất nhanh chóng.

Tần Phong thậm chí còn sinh ra một loại ảo giác, hiệu suất của đối phương cao như vậy, là sợ hắn đổi ý.

Mọi việc xử lý ổn thỏa, Chu Khai nói: "Tiểu tử, nhỏ một giọt máu lên Thanh Ngọc Lệnh của ngươi."

Nhìn ra sự nghi hoặc của đối phương, ông ta mở miệng giải thích: "Để phòng ngừa có người mạo danh người khác, trà trộn vào Trảm Yêu Ti.

Mỗi một miếng Trảm Yêu Lệnh, đều sẽ để người nắm giữ nhỏ máu nhận chủ."

Tần Phong bừng tỉnh gật đầu, sau đó đầu ngón tay phải ngưng tụ bạch lân, rạch một cái miệng nhỏ.

Máu tươi nhỏ lên Thanh Ngọc Lệnh, lại như rơi vào mặt nước, nổi lên một tia ánh sáng xanh như gợn nước.

Tần Phong mơ hồ cảm nhận được, có thêm một tia liên hệ đặc thù với miếng Thanh Ngọc Lệnh này.

"Như vậy là được rồi." Chu Khai cười nói: "Do ngươi là Văn Thánh đạo giả, thực lực thấp kém, ngày thường nếu như có yêu ma quỷ quái quấy phá một phương, ngược lại không cần ngươi ra mặt, tự nhiên sẽ có người giải quyết.

Nhưng nếu như đồng liêu bị thương, cần cứu chữa, ngươi liền phải nghĩa bất dung từ."

"Không thành vấn đề." Tần Phong sau đó hỏi: "Vậy ngày thường ta cũng không cần phải ở lại trong Trảm Yêu Ti chứ?"

"Mỗi ngày đến Trảm Yêu Ti một chuyến là được, thời gian còn

lại ngươi tự sắp xếp.” Chu Khai đáp.

Nói cách khác, chỉ cần đến điểm danh, là có thể tùy tiện câu cá, nếu như đổi lại là kiếp trước, quả thực chính là ước mộng của người làm công...

Tần Phong cảm khái trong lòng, nghĩ đến những ngày tháng 996, khóe mắt có chút ẩm ướt.

“Còn nữa, ngươi là do Nam Vực Tư Mệnh đích thân bổ nhiệm, cho nên không cần khảo nghiệm thực lực và chiến tích bình định, trực tiếp nhận được Thanh Ngọc Lệnh.

Mà trong Trảm Yêu Ti, cấp bậc lệnh bài càng cao, liền càng dễ dàng nhận được coi trọng và bồi dưỡng.

Ngươi nên biết, trong Trảm Yêu Ti số lượng Thần Vũ võ phu và Bách Quỷ đạo giả cao phẩm giai không ít.

Nếu như có nhu cầu về tài nguyên tu hành, hoặc là vấn đề trên tu luyện, đều có thể nhận được giúp đỡ.

Cho nên hãy cố gắng lên, Trảm Yêu Ti sẽ không bạc đãi ngươi.” Chu Khai như thường lệ khi người mới vào Trảm Yêu Ti, thành thạo vẽ bánh nướng lớn cho đối phương.

Tần Phong khẽ gật đầu, sau đó như là nghĩ đến cái gì: “Nhưng ta tu hành chính là Văn Thánh đạo thống, trong Trảm Yêu Ti cũng có Văn Thánh đạo giả cao phẩm giai, có thể chỉ đạo tu hành, giải đáp nghi hoặc cho ta sao?”

Chu Khai rơi vào trầm tư, nhìn về phía hai bên.

Dương Hà nghiêng đầu đi, Trương Thiên Nam nhìn thẳng.

Vấn đề này, thật sự là không dễ trả lời...

Vì vậy Chu Khai làm như không nghe thấy, tránh nặng tìm

nhẹ: “Đương nhiên, nếu như không cần chỉ điểm trên tu hành, cũng có thể thông qua công huân, đổi lấy bảo khí hoặc là vàng bạc.”

“Hả?” Tần Phong sững sờ một chút, ta cũng không nói ta không cần a.

“Chu đại nhân, kỳ thật...”

Tần Phong còn chưa nói hết lời, đã bị Chu Khai cắt ngang: “Được rồi, Tấn Dương Thành hiện tại sự vụ phức tạp, trăm thứ hoang phế chờ hưng thịnh.

Nếu như ngươi có vấn đề gì, chờ chút nữa hỏi Dương Hà và Trương Thiên Nam là được, bọn họ sẽ giải đáp nghi hoặc cho ngươi.”

Dương Hà hai người nghe vậy, ngây người.

“Hai người các ngươi ngẩn ra làm gì? Còn không mau dẫn hắn xuống, làm quen một chút với hoàn cảnh Trảm Yêu Ti?” Chu Khai trầm giọng nói.

“Tốt..... Tốt.”

Trong lòng mắng một tiếng lão tặc vô sỉ, Dương Hà hai người mang theo Tần Phong và Lam Ngưng Sương rời khỏi nội sảnh.

“Tần huynh đệ ngươi cũng đừng nghĩ đến việc trong Trảm Yêu Ti, nhận được chỉ điểm của Văn Thánh đạo giả.

Trong số những người ta quen biết, Nam Vực Trảm Yêu Ti, chỉ có một mình ngươi tu hành Văn Thánh đạo thống.” Dương Hà thành thật nói.

Trương Thiên Nam bên cạnh gật đầu.

Tần Phong sớm đã đoán được kết quả này, hắn biết trong

Trảm Yêu Ti hiếm có Văn Thánh đạo giả, chỉ là trong lòng còn ôm một tia may mắn mà thôi.

“Xem ra muốn được người chỉ điểm, vẫn chỉ có con đường Phụng Thiên Thành Hạo Văn Viện này.” Tần Phong nghĩ như vậy, thở dài một hơi.

“Đúng rồi, ta nghe nói Nguyên lão gia tử của Thần Công Phòng cũng ở trong Trảm Yêu Ti, ta được người ủy thác, yêu cầu ông ấy làm một chuyện.

Các ngươi có thể dẫn ta đi gặp ông ấy không?”

Dương Hà hai người nhìn nhau, sau đó nói: “Đi theo chúng ta.”

Chương 167: Ngươi xem ta là người nào? Phải thêm tiền!

Càng đi sâu vào bên trong Trảm Yêu Ti cùng Dương Hà, Tần Phong đã có thể nhìn thấy không ít bóng dáng của Thần Công Phòng.

Một số người đang tháo dỡ tường ngoài và nhà cửa, một số người khác thì đang xem xét bản vẽ trên tay, lên kế hoạch xây dựng.

Dương Hà giải thích: "Tấn Dương Thành xuất hiện long mạch, chắc hẳn ngươi cũng đã biết, mà vùng đất long mạch được trời cao phù hộ, thường sẽ bị yêu ma quỷ quái dòm ngó.

Thời gian trước, Lý Tổng Đốc và Chu đại nhân nhận được thánh chỉ từ kinh đô, yêu cầu xây dựng lại thành này.

Vì vậy, người của Thần Công Phòng mới đến đây, ngoài việc mở rộng Tấn Dương Thành, họ còn phải tạo ra kết giới bảo vệ thành và Trấn Long Tháp.

Những gì ngươi đang nhìn thấy, chính là họ đang đo đạc vị trí để xây dựng Trấn Long Tháp."

Tần Phong gật đầu, những điều này cũng gần giống với những gì hắn suy đoán trước đó, hắn đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, dừng bước hỏi: "Vậy Chu đại nhân của Trảm Yêu Ti ở Tấn Dương Thành có bị thay thế không?"

Nghe vậy, Dương Hà trầm ngâm một lúc, thở dài: "Thành trấn xuất hiện long mạch, nhất định sẽ được nâng cấp thành Thiên

Thành.

Mà dù có kết giới bảo vệ thành, cũng khó tránh khỏi yêu quái cường đại cưỡng ép phá thành, Tề Nguyên Thành trước đây chính là ví dụ.

Vì vậy, nói chung, Ti Chính của Trảm Yêu Ti ở Thiên Thành, ít nhất cũng phải đạt đến cảnh giới Tứ phẩm, nắm giữ Hồng Liên Nhị Tinh Lệnh trở lên mới được……"

Tần Phong khẽ cau mày, cảnh giới Tứ phẩm là ngưỡng cửa của Hồng Liên Trảm Yêu Lệnh, mà các đại đạo thống sau khi đạt đến Tứ phẩm, do nền tảng tích lũy trước đó khác nhau, cho dù cùng một cảnh giới, chênh lệch thực lực giữa đôi bên cũng sẽ rất lớn.

Người có thể có được Hồng Liên Nhị Tinh Lệnh, đã là người xuất sắc trong số đó.

Nhưng dù sao đi nữa, Thạch Tử Minh chỉ có cảnh giới Ngũ phẩm, chắc chắn không nằm trong danh sách này.

Dương Hà nhìn ra lo lắng của hắn, nói: "Ta cũng rất khâm phục Thạch đại nhân, lúc trước khi hộ tống Trấn Long Bia, nếu không có ông ấy ra tay tương trợ, chúng ta không thể nào chống đỡ đến lúc được cứu viện.

Chỉ là, vùng đất long mạch vô cùng quan trọng, việc thay đổi Ti Chính của Trảm Yêu Ti ở đây gần như là điều chắc chắn.

…… Nhưng ngươi cũng đừng quá lo lắng, dù sao với thực lực của Thạch đại nhân, cùng kinh nghiệm nhiều năm đảm nhiệm chức Ti Chính.

Cho dù ông ấy bị miễn nhiệm chức Ti Chính, chắc chắn cũng sẽ đảm nhiệm một chức vụ quan trọng."

“Hy vọng là vậy.” Tần Phong thở phào nhẹ nhõm.

“Ơ, vị Nguyên lão gia tử mà ngươi muốn tìm kia ra rồi.” Dương Hà chỉ tay về một phía.

Tần Phong nhìn theo, chỉ thấy một lão giả tóc bạc trắng xóa được buộc ra sau đầu, thân hình cường tráng không thua kém gì thanh niên, bước ra từ một căn phòng.

Chính là vị lão giả mà trước đó trên đường, được mọi người bảo vệ ở giữa, gần như sánh vai cùng Lý Tổng Đốc và Chu đại nhân!

Lúc này, hai cánh tay của Nguyên lão gia tử nổi lên cơ bắp, ôm đủ loại vật dụng cao bằng nửa người.

Ông ta tìm một khoảng đất trống trong sân, ném đồ xuống.

Chỉ nghe thấy một tiếng “ầm”, trên phiến đá xanh, lại xuất hiện những vết nứt nhỏ li ti!

Những thứ đó rốt cuộc nặng bao nhiêu?

Tần Phong trợn tròn mắt, vẻ mặt kinh ngạc.

Dương Hà nhỏ giọng nhắc nhở: “Không biết người nhờ ngươi làm việc có nói cho ngươi biết hay không, Nguyên lão gia tử là Phòng chủ đương nhiệm của Thần Công Phòng, tay nghề tuyệt đỉnh đương thời, người cầu xin ông ta rèn binh khí nối liền không dứt.

Nhưng người này tính tình cực kỳ cổ quái, rèn binh khí hoàn toàn dựa vào tâm ý của mình.

Nếu không muốn rèn binh khí cho ngươi, cho dù là hoàng thân quốc thích đến, ông ta cũng sẽ không nể mặt.”

“Hoàng thân quốc thích cũng không nể mặt?” Tần Phong nuốt

nước miếng, vậy mà lại kiêu ngạo như vậy?

Mấy người tiếp tục quan sát, chỉ thấy Nguyên lão gia tử cầm đủ loại vật dụng, đẩy qua đẩy lại trên mặt đất, lúc thì cau mày, lúc thì như có điều suy nghĩ.

"Ông ấy đang làm gì vậy?" Tần Phong tò mò hỏi.

Dương Hà lắc đầu: "Nguyên lão gia tử chính là như vậy, luôn làm một số nghiên cứu kỳ quái mà người thường không thể hiểu được.

Nhưng cũng chính vì vậy, nên ông ta mới có thể tạo ra những kiệt tác kinh thiên động địa đó."

Tần Phong hiểu rõ gật đầu, sau đó liền muốn tiến lên.

Nhưng chưa kịp đi được mấy bước, Hỏa Viên cao lớn lực lưỡng ở cách đó không xa cau mày quát: "Ngươi là ai, muốn làm gì?! Không biết khi Nguyên lão nghiên cứu, không được tùy tiện đến gần sao?"

Lam Ngưng Sương nghe vậy, lông mày thanh tú hơi nhíu lại, phu quân nhà mình bị người ta mắng, nàng làm sao có thể không tức giận?

Dương Hà thấy vậy, vội vàng hòa giải: "Hỏa huynh đừng như vậy, Tần huynh đệ là đồng liêu hôm nay gia nhập Trảm Yêu Ti, được người ủy thác, có việc muốn nhờ Nguyên lão gia tử."

Hỏa Viên đánh giá Tần Phong một lượt, liếc thấy Thanh Ngọc Lệnh trên eo hắn, giọng điệu có phần hòa hoãn, nhưng thái độ vẫn kiên quyết: "Cho dù ngươi là Ti Mệnh của Trảm Yêu Ti cũng không được, khi Nguyên lão trầm tư, không được quấy rầy.

Nếu không, một số ý tưởng kỳ diệu bị gián đoạn, trách nhiệm này các ngươi gánh vác nổi sao?"

Tần Phong nghe vậy sững sờ, vội vàng lấy ra năm mươi lượng bạc từ trong Tu Di Giới, đưa lên trước nhỏ giọng nói: “Hỏa huynh thông cảm một chút, ta chỉ nói chuyện với Nguyên lão gia tử vài câu thôi.”

Dương Hà hai mắt trợn tròn, tùy tiện dùng năm mươi lượng bạc để mua chuộc người khác, rốt cuộc Tần huynh đệ giàu có đến mức nào?

Hỏa Viên nheo mắt lại, cười lạnh đẩy tiền ra: “Ngươi xem ta là người nào?”

Vậy mà lại có nguyên tắc như vậy..... Tần Phong sắc mặt khó coi, hắn vốn tưởng rằng người của Thần Công Phòng ngày thường liều mạng làm việc, tích cóp tiền để mua nguyên liệu quý giá, mày mò luyện khí, nhất định sẽ rất coi trọng tiền bạc.

Nhưng bây giờ xem ra, hình như căn bản không phải như vậy!

“Vốn còn muốn dùng Tiên Nhân Túy làm gạch lót đường, kéo gần quan hệ với Nguyên lão gia tử, nói chuyện cho đàng hoàng, lại không ngờ rằng ngay cả đến gần cũng không làm được.

Làm sao bây giờ, chẳng lẽ phải cứ như vậy mà trở về?

Không được, nếu bỏ lỡ cơ hội này, làm sao nhị đệ có thể được Đao Cuồng tiền bối thu nhận làm đồ đệ.

Nhất định còn có cách khác!”

Ngay khi Tần Phong đang vắt óc suy nghĩ, Hỏa Viên lại ghé đầu lại nhỏ giọng nói: “Muốn đi gặp Nguyên lão, ngươi phải thêm tiền.”

Mấy người có mặt nghe vậy, đều ngây người ra.

Xin lỗi, là ta đã quá coi trọng ngươi rồi..... Tần Phong khóe

miệng giật giật, lại lấy ra năm mươi lượng bạc từ trong Tu Di Giới.

Hỏa Viên cẩn thận liếc nhìn xung quanh, vui vẻ nhận lấy một trăm lượng bạc vào trong lòng.

Tần Phong hỏi: “Bây giờ ta có thể đi qua rồi chứ?”

Hỏa Viên lập tức nghiêm mặt: “Đứng lại! Nhận tiền của người, thay người làm việc, đây là quy củ của Thần Công Phòng!

Đã nhận tiền của ngươi, ta sẽ cho ngươi biết thêm một số thông tin.”

Tần Phong nghe vậy, nhướng mày, còn có chuyện tốt như vậy?

Đối phương cũng là người của Thần Công Phòng, những chuyện biết được tự nhiên sẽ nhiều hơn Ngũ tiền bối, có lẽ có thể tìm được đột phá khẩu từ miệng hắn ta!

“Thứ nhất, Nguyên lão đôi khi thích uống vài chén, nếu ngươi mang theo rượu ngon, có thể khiến mọi chuyện trở nên dễ dàng hơn một chút.” Hỏa Viên trịnh trọng nói.

Tần Phong khẽ gật đầu, điểm này trùng khớp với những gì Ngu tiền bối nói.

“Thứ hai, Nguyên lão có một quy củ, tuyệt đối sẽ không rèn cùng một loại binh khí lần thứ hai, cho đến nay vẫn chưa có ai có thể khiến ông ta phá lệ.”

“Ừm.” Tần Phong hiểu rõ, điều này hắn đã nghe nói từ lâu, liền mở miệng hỏi: “Còn gì nữa không?”

“Hết rồi.” Hỏa Viên không chút do dự.

Tần Phong thần sắc cứng đờ, mất công hồi lâu, đều là những thông tin đã biết?

Chờ đã, tại sao những thông tin này lại giống hệt với những gì Ngu tiền bối nói?

Trong lòng hắn nảy ra một suy đoán, liền thăm dò: “Những thông tin này trước đây ngươi đã bán cho người khác rồi phải không?”

Hỏa Viên nghe vậy, thần sắc trở nên hơi mất tự nhiên, hắn ta ho khan một tiếng: “Những điều này không quan trọng.”

Quả nhiên là vậy!

“Một trăm lượng bạc có thể trả lại cho ta không?” Tần Phong thản nhiên mở miệng.

“Không được, đúng rồi, ngươi muốn nhờ Nguyên lão rèn binh khí gì?” Hỏa Viên tò mò.

“Rèn đao.”

Hỏa Viên trầm ngâm một lúc: “Thì ra là vậy..... Chúc ngươi may mắn.” Sau đó xoay người bỏ đi như chạy trốn.

.....

Chương 168: Tiễn khách!

Dương Hà thần sắc cổ quái, liếc mắt nhìn bóng lưng Hỏa Viên rời đi, nói: "Đao khí? Nếu ta nhớ không lầm, trong Thập Nhị Thần Binh của Thần Công Phòng, có một thanh đao khí."

Tần Phong thở dài một tiếng: "Đúng là có một thanh, tên là Trảm Thiên Nha, là bội đao của Đao Cuồng đại nhân, một trong Thập Nhị Thần Tướng."

"Vậy theo lời Hỏa huynh, chuyện ngươi cầu Nguyện lão rèn đao, chẳng phải là không có hy vọng sao?" Dương Hà kinh ngạc nói.

"Kỳ thật ta sớm đã biết Nguyện lão gia có quy củ này, nhưng bởi vì một số nguyên nhân, ta không thể không gắng sức thử một lần."

Nói xong, Tần Phong liền thở ra một hơi, đi về phía lão giả tóc bạc cách đó không xa.

Lam Ngưng Sương ba người nhìn nhau, cũng đi theo.

Tần Phong sớm đã lấy Tiên Nhân Túy từ trong giới chỉ ra, dù sao ấn tượng đầu tiên rất quan trọng, cho nên phải thể hiện đủ thành ý.

Tiến đến gần lão giả tóc bạc, hắn cung kính nói: "Nguyện lão, vãn bối tên là Tần Phong, được Đao Cuồng đại nhân, một trong Thập Nhị Thần Tướng Nam Vực ủy thác, muốn cầu ngài rèn một kiện binh khí. Biết ngài thích danh tửu thiên hạ, đặc biệt mang đến một vò tiên tửu, mời ngài nhấm nháp."

Tần Phong cố ý không nói là muốn rèn đao khí, bởi vì hắn và đối phương vẫn là lần đầu gặp mặt, không có giao tình gì. Nếu vừa lên đã muốn phá vỡ quy củ của đối phương, vậy rất có thể sẽ kết thúc trong bất hòa.

Bởi vậy, chiến lược của hắn cũng rất đơn giản, trước tiên giao lưu tình cảm với đối phương, sau đó mới nói đến chuyện sau…

Nguyện lão làm như không nghe thấy, động tác trên tay căn bản không dừng lại, vẫn cứ ở đó loay hoay gì đó.

Tần Phong thấy thế, hít sâu một hơi, đại lão đều có cá tính, cục diện này cũng nằm trong dự liệu của hắn.

Hắn chậm rãi mở nắp vò Tiên Nhân Túy, hương rượu nồng đậm tỏa ra bốn phía, say lòng người.

Xung quanh, mọi người trong Thần Công Phòng đều ngửi thấy hương rượu, thân hình khựng lại, sau đó tìm kiếm nguồn gốc của mùi hương.

Nguyện lão khịt mũi, quay đầu đi, nhìn về phía vò rượu: “Rượu không tệ.”

Tần Phong mừng rỡ, vội vàng đưa Tiên Nhân Túy lên.

Lão giả tóc bạc một tay nâng vò rượu, rót rượu vào miệng, dáng vẻ tiêu sái hào phóng đó, thật sự không thua kém gì người trẻ tuổi.

Không bao lâu, vò rượu đã cạn, nhưng dù nồng độ cồn của Tiên Nhân Túy cao như vậy, lão giả uống xong, sắc mặt cũng chỉ hơi ửng đỏ, dường như căn bản không bị ảnh hưởng gì.

Lam Ngưng Sương ba người thấy Nguyện lão uống xong rượu ngon, cho rằng có hy vọng, ngay cả bản thân Tần Phong cũng nghĩ như vậy.

Nhưng ai ngờ, lão giả tóc bạc lại đặt vò rượu xuống, tiếp tục loay hoay nghiên cứu, căn bản không nói thêm một lời nào nữa.

“Cái này…” Dương Hà và Trương Thiên Nam nhìn nhau.

“Cô gia.” Lam Ngưng Sương khẽ gọi một tiếng.

Tần Phong làm động tác im lặng, sau đó yên lặng đứng bên cạnh Nguyện lão.

Mà chờ đợi này, chính là hai canh giờ…

“Cô gia, hay là thôi đi.” Lam Ngưng Sương tiến lên khuyên nhủ, nàng thật sự có chút đau lòng.

“Không sao.” Tần Phong kiên định đáp.

Tuy nói như vậy, nhưng kỳ thật trong lòng hắn vẫn có chút bực bội.

Dù sao đối phương cũng đã uống rượu, vậy mà ngay cả nói chuyện cũng không muốn nói hai câu?

Đây chẳng phải là trắng trợn lợi dụng sao?!

Thôi, vì nhị đệ, trước tiên nhịn… Tần Phong hít một hơi, bình ổn lại tâm tình.

Ngay lúc này, Nguyện lão lại dừng động tác trên tay, lão chỉ về một hướng nào đó, nhàn nhạt nói: “Tiểu tử, đem đồ vật ở đó đến cho ta.”

Tần Phong mọi người nhìn theo, chỉ thấy ở góc bên cạnh phòng, chất đống một cái rương gỗ lớn bằng nửa người, bên trong chứa đủ loại vật dụng hình dạng khác nhau, chất liệu không rõ.

“Vâng, xin chờ một chút.” Tần Phong lập tức đáp.

Đối phương bằng lòng nói chuyện giao lưu, chứng tỏ vẫn còn hy vọng!

Hắn chạy đến trước rương gỗ, ngồi xổm xuống định bê cả cái rương lên.

Tuy nhiên, hai tay vịn hai bên, dùng sức nhấc lên, rương gỗ lại không nhúc nhích!

Cái quái gì, nặng như vậy?

Tần Phong đỏ mặt, có chút xấu hổ, hắn len lén liếc mắt nhìn sang bên cạnh.

Ba người cách đó không xa đang nhìn hắn.

Lam Ngưng Sương dù sao cũng ở bên cạnh Tần Phong thời gian khá lâu, lập tức đoán được nguyên do, nàng đi tới khẽ nói: "Cô gia, để ta."

Tần Phong ho khan một tiếng, biện minh cho mình: "Vốn dĩ ta có thể bê được, nhưng mà sáng nay ngủ dậy bị vẹo cổ, tay phải không dùng được sức, nên làm phiền ngươi vậy."

"Không cần khách sáo." Lam Ngưng Sương mỉm cười.

"Còn nữa, cái rương này hơi nặng, ngươi…"

Lời còn chưa dứt, Tần Phong trừng lớn hai mắt, chỉ thấy mỹ nhân áo lam, tay phải nhẹ nhàng nhấc lên, cái rương gỗ lớn bằng nửa người, đã bị nhấc lên!

Tự tôn của Tần Phong chịu đả kích chưa từng có.

"Ngưng Sương là… Nàng tu luyện Thần Vũ đạo thống, sức lực lớn hơn ta, một tên thư sinh này, cũng là hợp tình hợp lý." Tần Phong trong lòng an ủi mình như vậy, nhưng eo lại không sao thẳng lên ☐được.

Lam Ngưng Sương đặt rương gỗ bên cạnh Nguyện lão, lão ngẩng đầu nhìn, ánh mắt khóa chặt vào người Tần Phong, thần sắc có chút cổ quái.

Tuy đối phương không nói rõ, nhưng Tần Phong lại cảm nhận được một tia khinh thường trong ánh mắt đó.

Nguyện lão lấy ra đủ loại vật dụng từ trong rương gỗ, sau đó ghép thành một thứ giống như xe đẩy, đồng thời nói: "Quy củ rèn khí của ta, tên nhóc kia hẳn là đã nói cho ngươi rồi. Nếu Trấn Thiên Nhất là để ngươi tìm ta rèn đao, vậy ngươi có thể trực tiếp quay về."

Lão gia đoán được mục đích chuyến đi này của ta, cho nên không muốn nói nhiều… Tần Phong nhíu mày, vẫn không muốn từ bỏ: "Thật sự không thể phá lệ sao? Vãn bối bằng lòng trả bất cứ giá nào."

Nguyện lão cũng không ngẩng đầu lên, trầm giọng nói: "Không có quy củ, không thành phương viên."

"Tiền bối…"

"Tiễn khách!" Nguyện lão quát.

Nghe thấy tiếng quát, Hỏa Viên mọi người vội vàng chạy đến.

"Huynh đệ, quy củ của lão gia chưa bao giờ bị phá vỡ, ngươi cũng không cần phí công vô ích." Hỏa Viên đặt tay lên vai Tần Phong, thấp giọng khuyên nhủ.

Nói xong, liền dẫn Tần Phong mọi người rời khỏi Nguyện lão.

Tần Phong tò mò hỏi: "Nguyện lão gia, vì sao lại lập ra quy củ kỳ quái như vậy? Là một người thợ rèn, chẳng phải nên không ngừng đột phá bản thân, để rèn ra binh khí tốt hơn sao?"

Hỏa Viên liếc mắt nhìn lão giả tóc bạc cách đó không xa, giải thích: “Đối với lão gia, mỗi một thanh binh khí lão rèn ra, đều giống như con cái của lão, là độc nhất vô nhị trên đời. Nếu cùng một loại binh khí lại rèn lần thứ hai, giống như là lão tự phủ định tác phẩm trước đây của mình. Điều này sẽ vi phạm lý niệm rèn khí của lão.”

Tần Phong nghe vậy, khóe miệng giật giật.

Lý do chó má gì, còn giống như con cái độc nhất vô nhị, chẳng lẽ không thể sinh con thứ hai sao?

Kiếp trước hắn không biết đã nghe cha mẹ nói bao nhiêu lần rồi - acc chính luyện phế rồi, muốn luyện thêm acc phụ…

“Chẳng lẽ thật sự không còn cách nào sao?” Tần Phong sắc mặt khó coi.

Ngay lúc này, trong sân vang lên một tiếng ầm ầm.

Mọi người nhìn theo tiếng động, chỉ thấy chiếc xe đẩy mà Nguyện lão vừa loay hoay ghép lại, các bộ phận đã rơi vãi khắp nơi.

Lão nhặt lên một ống trụ bằng kim loại, nhíu mày, lẩm bẩm: “Vì sao lại thất bại nữa rồi?”

Chương 169: Ngươi có biết ma sát lực là gì không?

"Nguyện lão gia tử rốt cuộc đang nghiên cứu cái gì?" Tần Phong lên tiếng hỏi.

Hỏa Viên vuốt cằm, nhàn nhạt đáp: "Nghe lão gia tử say rượu sau vô tình nhắc đến, ông ấy muốn chế tạo ra thành trì có thể di chuyển."

Tần Phong trừng lớn hai mắt, thành bảo di động của Hà Luân Vỹ?

Không ngờ, ý tưởng của lão gia tử này lại tân tiến đến vậy!

Quả thực là người có thể rèn ra Thập Nhị Binh vô thượng, xây dựng nên Phi Đình Không Viện.

"Nhưng nếu muốn chế tạo thành trì có thể di chuyển, vì sao Nguyện lão gia tử lại nghiên cứu ra thứ đồ chơi giống như xe đẩy.

Hơn nữa còn lấy đủ loại hình dạng, vật liệu khác nhau để đẩy tới đẩy lui trên mặt đất?" Tần Phong lần nữa đưa ra nghi vấn.

"Ý tưởng ban đầu của lão gia tử là xây dựng thành trì trên xe, giống như xe ngựa kéo hàng hóa, thông qua lực lượng của bảo khí, kéo động toàn bộ thành trì.

Trọng lượng của thành trì chắc chắn phi thường, cho nên khi lão gia tử thử nghiệm, đều đặt trên xe hàng hóa vượt xa tải trọng.

Nhưng kết quả của việc làm này thường là, xe rất dễ bị trượt ngã, nếu gặp nơi đất mềm, bánh xe còn bị lún xuống không thể di

chuyển.

Lão gia tử nghi ngờ là do hình dạng bánh xe, nên muốn cải tiến nó." Hỏa Viên giải thích.

Tần Phong gật đầu, trong lòng nghĩ: "Khó trách Nguyện lão nhân vẫn luôn dùng đủ loại vật phẩm ma sát qua lại trên mặt đất, hóa ra là muốn tìm ra bánh xe phù hợp nhất."

"Tuy nhiên, lão gia tử thử nghiệm rất lâu, lại phát hiện, bánh xe không bị lún vào bùn, lại không thể kéo động hàng hóa.

Bánh xe có thể kéo động hàng hóa, lại cực kỳ dễ bị trượt ngã, lún vào bùn.

Cũng bởi vậy, mặc dù lão gia tử đã dành rất nhiều thời gian cho việc này, nhưng vẫn không có tiến triển." Hỏa Viên thở dài, ngữ khí có chút tiếc nuối.

Thành trì có thể di chuyển, quả thực là sự lãng mạn của nam nhân, thân là một thành viên của Thần Công Phòng, hắn tự nhiên cũng khao khát những thứ mới lạ đó.

Nhưng ai có thể ngờ, nghiên cứu kinh thiên động địa này, lại ngay cả bước đầu tiên cũng không thể bước ra.

"Chậc chậc~" Tần Phong gãi gãi má, như đang suy tư điều gì.

Mặc dù lão gia tử kỹ thuật tinh xảo, trong đầu không ngừng xuất hiện những ý tưởng mới lạ, nhưng sự hạn chế của thời đại nhất định khiến rất nhiều ý tưởng của lão gia tử bị giới hạn.

"Chờ đã, nếu ta có thể giúp lão gia tử giải quyết vấn đề ban đầu này, chẳng phải có thể lấy đó làm điều kiện trao đổi, để ông ấy phá lệ giúp ta rèn đao khí?" Hai mắt Tần Phong hơi sáng lên.

Nhưng suy nghĩ một lát, sắc mặt hắn lại trở nên có chút khó

coi.

"Thứ này chắc chắn liên quan đến kiến thức vật lý, ta là một tên vì muốn có nhiều mỹ nữ, mà thi vào khoa văn, làm sao hiểu được những thứ này."

Khóe miệng Tần Phong giật giật, trình độ kiến thức vật lý của hắn vẫn dừng lại ở giai đoạn trung học.

"Giáo viên lý hóa trung học không gạt ta, học tốt toán lý hóa, đi khắp thiên hạ không sợ gì cả.

Đáng trách lúc đó ta còn trẻ, lại xem thường nó.....

Nhưng may mắn, do học Văn Thánh đạo thống, những kiến thức vật lý trung học vẫn nhớ rất rõ ràng.

Cũng không biết chút kiến thức nông cạn này có đủ dùng hay không."

"Kỳ thực, ta không cần phải đưa ra cho Nguyện lão gia tử một đáp án, ta chỉ cần cung cấp cho ông ấy một hướng đi là được rồi.

Bánh xe, di chuyển, lún vào bùn đất..... hẳn là liên quan đến ma sát lực và áp suất.

Ể? Hình như ta có ý tưởng rồi." Tần Phong nhướng mày, bước chân, lại lần nữa đi đến gần lão giả.

Hỏa Viên vươn tay, vừa định ngăn cản, một túi tiền nặng trĩu liền rơi vào tay hắn.

Lời đến bên miệng, lại bị hắn nuốt xuống.

Nguyện lão nghe thấy tiếng bước chân đến gần, nhíu mày, miệng mắng một tiếng: "Thằng nhãi ranh con nào đấy."

Người của Thần Công Phòng đều thiếu tiền, điều này ở Đại

Càn là chuyện ai cũng biết.

đám nhãi ranh con kia lấy ông ấy làm cớ, bán tin tức để lấy tiền, đều là chuyện ngầm hiểu ý với nhau.

Lão gia tử tự nhiên sớm đã biết, chỉ là ông ấy vẫn lựa chọn nhắm một mắt mở một mắt mà thôi.

Chỉ là ông ấy không ngờ, hôm nay tên tiểu tử này không những lắm tiền nhiều của, mà còn dai như vậy.

"Tiểu tử, nếu còn muốn yêu cầu ta rèn đao, sớm bỏ đi ý nghĩ đó, đừng lãng phí sức lực." Thái độ của lão gia tử vẫn kiên định, ngữ khí không thể phản bác.

Nhưng nằm ngoài dự đoán của ông ấy, lần này tên tiểu tử áo đen kia không hề nhắc đến chuyện rèn đao, mà lại hỏi một câu kỳ quái: "Lão gia tử, ngươi có biết ma sát lực là gì không?"

Nguyện lão nhíu mày, không hiểu gì cả.

Tần Phong ho khan một tiếng, cũng mặc kệ phản ứng của đối phương, trực tiếp thuật lại kiến thức trong sách giáo khoa vật lý trung học——

"Khụ khụ, cái gọi là ma sát lực, là chỉ hai vật thể tiếp xúc và ép vào nhau, khi chúng chuyển động tương đối hoặc có xu hướng chuyển động tương đối, trên bề mặt tiếp xúc sinh ra lực cản trở chuyển động tương đối hoặc xu hướng của nó, được gọi là ma sát lực.

Lão gia tử, chẳng lẽ ngươi chưa từng nghĩ, vì sao hình dạng bánh xe ngựa đều là hình tròn, mà không phải hình vuông, hay hình dạng khác?

Vì sao chén rượu trên mặt bàn trơn nhẵn có thể dễ dàng đẩy đi, mà trên mặt đất gồ ghề, lại rất khó di chuyển?

Vì sao lão nái nái nửa đêm....."

Nói đến đây, Tần Phong đột nhiên dừng lại.

Suýt chút nữa thuận miệng nói tiếp.....

Nguyện lão vốn định đuổi Tần Phong đi, nhưng khi nghe thấy lý luận này, một sợi dây nào đó trong đầu ông ấy như bị giật.

Ông ấy như đang suy tư điều gì, sau đó hai mắt trợn tròn: "Theo như lời ngươi nói, chẳng lẽ là bởi vì hình tròn so với hình dạng khác, trong cùng điều kiện, ma sát lực nhận được nhỏ hơn?

Cho nên xe mới dễ dàng di chuyển hơn?"

Giỏi quá, vậy mà có thể nhanh chóng nắm bắt được trọng điểm..... Tần Phong thầm kinh ngạc, nhưng ngoài mặt lại gật đầu nhẹ, lộ ra vẻ "trẻ nhỏ dễ dạy".

"Vậy cùng một chén rượu, vì sao trên bàn trơn nhẵn có thể dễ dàng đẩy đi, mà trên mặt đất gồ ghề lại không được?" Nguyện lão nhanh chóng đưa ra vấn đề.

Cắn câu rồi..... Tần Phong cười đầy thâm ý, nhàn nhạt mở miệng: "Điều này liên quan đến một khái niệm gọi là hệ số ma sát."

.....

Hỏa Viên cùng đám người Thần Công Phòng ở phía xa, vốn tưởng rằng Tần Phong sẽ nhanh chóng bị đuổi trở về.

Nhưng sự phát triển của sự việc, lại khiến bọn họ trợn mắt há hốc mồm.

Lão gia tử ngày thường không xa lánh người, vậy mà lại đang cùng tên công tử áo đen tuấn tú kia, nhiệt liệt thảo luận điều gì đó?

Thậm chí còn kích động đến mức tay chân múa may?

"Chuyện gì vậy?" Cảm nhận được sự khác thường, Công Lương đi đến một bên, tò mò hỏi.

"Không biết, qua xem sao?" Hỏa Viên liếc mắt nhìn.

"Đi."

Những người khác của Thần Công Phòng nhìn nhau, lũ lượt đi theo hai vị lão đại.

Tại chỗ chỉ còn lại Lam Ngưng Sương ba người.

"Tần huynh đệ rốt cuộc đang nói gì với Nguyện lão? Ta vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy lão gia tử kia kích động như vậy." Dương Hà vẻ mặt khó tin.

Trương Thiên Nam gật đầu, tuy không nói gì, nhưng trong mắt hắn cũng tràn đầy tò mò.

Mà không lâu sau, đám người Thần Công Phòng kia, cũng xuất hiện biến đổi.

Bọn họ hoặc là nhíu mày suy tư, hoặc là lộ ra vẻ vui mừng như bừng tỉnh đại ngộ.

Tiếng hít thở, tiếng kinh ngạc vang lên liên tục.

Không nhịn được sự tò mò, Lam Ngưng Sương ba người, vội vàng bước đến gần.....

Chương 170: Kiến thức há có thể dùng tiền bạc để cân đo đong đếm?

Giữa đám đông, Tần Phong ung dung nói: "Các ngươi cho rằng, vật thể đứng yên thì không tồn tại lực ma sát sao?"

"Chẳng phải như vậy sao?" Mọi người đồng loạt đặt câu hỏi.

Tần Phong lắc lắc ngón tay: "Sai, sai hoàn toàn! Cái mà các ngươi nhìn thấy là đứng yên, chẳng qua là do lực ma sát và các lực khác triệt tiêu lẫn nhau, tạo ra kết quả như vậy! Thực tế loại lực này vẫn luôn tồn tại!"

"Vẫn là ví dụ lúc nãy, chén rượu trên mặt đất gồ ghề rất khó đẩy, là bởi vì hệ số ma sát, dẫn đến nó chịu một lực ma sát rất lớn, triệt tiêu lực đẩy của ngươi! Tuy nhiên, chỉ cần lực đẩy của ngươi lớn hơn lực ma sát này, thì chén rượu vẫn có thể bị đẩy! Ta nói như vậy, các ngươi có thể hiểu không?"

Mọi người như được khai sáng, trong nháy mắt bừng tỉnh đại ngộ: "Thì ra là như vậy."

Còn Nguyện Trai nghĩ đến, tự nhiên nhiều hơn những người này: "Nói cách khác, đôi khi hình dạng bánh xe ta lựa chọn, sở dĩ không thể mang vật nặng di chuyển, là do lực ma sát quá lớn. Như vậy, bánh xe vẫn chỉ có thể lựa chọn vật thể tương tự hình tròn, giảm lực ma sát. Nhưng như vậy lại xuất hiện vấn đề ban đầu, xe cộ di chuyển trên bình nguyên hoặc vùng núi tương đối mềm, bánh xe dễ bị trọng lượng đè xuống, lún vào bùn..."

Muốn xây dựng thành trì có thể di chuyển, các yếu tố địa hình đều phải được xem xét. Tuy nhiên, sau khi được chỉ điểm, Nguyện lão tuy đã hiểu nguyên nhân thất bại, nhưng lại rơi vào vòng luẩn quẩn.

Mọi người trong Thần Công Phòng nghe vậy, đều cúi đầu trầm tư, rơi vào mê mang.

"Vấn đề này cũng không phải là không có cách giải quyết." Rất lâu sau, Tần Phong chậm rãi lên tiếng.

Mọi người đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía hắn, Nguyện lão cũng ném tới ánh mắt tò mò.

Tần Phong không nói gì thêm, mà làm một thí nghiệm so sánh.

Hắn dẫn mọi người đi đến một gốc cây trồng hoa, nơi đó đầy bùn đất.

Sai người tìm hai hòn đá có trọng lượng tương đương, một hòn đá có mặt dưới phẳng, một hòn đá có mặt dưới nhọn.

Đặt hai hòn đá đồng thời lên trên bùn đất, hòn đá phẳng vững vàng, còn hòn đá có mặt dưới nhọn từ từ chìm xuống.

Nguyện lão cùng những người khác như có điều suy nghĩ, hiện tượng vốn dĩ quen thuộc trong mắt mọi người, lúc này lại trở nên có chút khác thường.

Từ trước đến nay, họ chưa từng nghĩ kỹ, một số việc đương nhiên xuất hiện trong cuộc sống, nguyên nhân đằng sau rốt cuộc là gì?

Tần Phong mỉm cười nói: "Trong điều kiện trọng lượng giống nhau, diện tích chịu lực càng nhỏ, hiệu quả lực tạo ra càng lớn. Chẳng lẽ các ngươi chưa từng nghĩ? Tại sao đa số binh khí, phần đầu đều là hình mũi nhọn, mà không phải hình dạng khác? Tại sao

một mặt của dao phải mài sắc bén vô cùng, mà khi cắt đồ vật, mọi người đều không dùng mặt cùn? Tại sao kim chỉ có thể dễ dàng xuyên qua vải vóc, mà lòng bàn tay lại không thể?"

Nhìn mọi người lúc thì trầm tư, lúc thì phấn khích, Tần Phong trịnh trọng nói: "Tất cả những điều này đều quy về hiệu quả tác dụng của lực, ta gọi nó là áp suất."

Tiếp đó, Tần Phong lại giải thích khái niệm về áp suất trong sách giáo khoa vật lý lớp 10.

Mọi người trong Thần Công Phòng nghe xong, đầu tiên là sững người, sau đó cúi đầu suy nghĩ, rồi bỗng nhiên sáng tỏ, tiếng tán thưởng vang lên không dứt.

"Thì ra là như vậy, thì ra là như vậy!"

"Trước đây ta chỉ biết như vậy, nhưng không biết tại sao lại như vậy, hôm nay nghe Tần công tử một lời, được lợi rất nhiều!"

"Ta đột nhiên có một ý tưởng tuyệt vời, nếu như mặt cùn của dao cũng rèn thành hình dạng sắc bén, vậy chẳng phải lực sát thương sẽ tăng lên rất nhiều sao?"

"Cái ngươi nói chẳng phải là kiếm sao?"

"..."

Mọi người còn đang chìm đắm trong niềm vui học được kiến thức mới, Nguyện lão bỗng quát: "Yên lặng!"

Ông ngẩng đầu nhìn Tần Phong, nhíu mày nói: "Bánh xe sẽ lún vào bùn, là bởi vì chịu trọng lượng quá lớn, mà diện tích chịu lực của bánh xe quá nhỏ. Cho nên muốn giải quyết vấn đề này, không ngoài hai hướng, hoặc là giảm trọng lượng, hoặc là tăng diện tích chịu lực của bánh xe?"

Suy nghĩ rất rõ ràng... Tần Phong mỉm cười gật đầu: "Xét đến vấn đề trượt và lật mà ngài nói, kết hợp với lý thuyết ta vừa nói, ta có thể cung cấp cho Nguyện lão một hướng cải tiến."

Nói xong, Tần Phong nhặt một cành cây, sau đó vẽ trên mặt đất.

Mọi người đồng loạt vây quanh, cho đến khi Tần Phong dừng bút, một hình dạng bánh xe chưa từng thấy, hiện ra trước mắt bọn họ.

"Đây... Đây là bánh xe gì?" Tiếng kinh ngạc vang lên liên tục.

"Loại bánh xe này làm sao có thể di chuyển?" Có người đưa ra nghi vấn.

Hình vẽ trên mặt đất, rõ ràng là bánh xe xích!

Nguyện lão nhìn bánh xe xích trên mặt đất, hai mắt trợn tròn, trong đầu ông như nắm bắt được điều gì đó, nhưng lại luôn cảm thấy thiếu sót một chút.

Tần Phong nghe tiếng nghi ngờ của mọi người xung quanh, giữ nụ cười, không trả lời.

Bánh xe xích liên quan đến khá nhiều khái niệm lực học, không dễ giải thích...

"Một người thợ thủ công thành thạo, sau khi biết nguyên lý, nên học cách tự mình suy nghĩ." Tần Phong nói bừa, đưa ra câu trả lời vạn năng.

Mọi người trong Thần Công Phòng nghe vậy, đều nheo mắt, gật đầu tán thành.

Thầy chỉ dẫn đến cửa, tu hành dựa vào bản thân, đạo lý này bọn họ vẫn hiểu.

Ngay cả Dương Hà đứng bên cạnh, cũng giả vờ mỉm cười: "Nói rất đúng."

Lam Ngưng Sương tò mò: "Ngươi nghe hiểu lời **phu quân** nói sao?"

Đương nhiên không hiểu... Dương Hà khẽ hừ một tiếng: "Trực giác của các ngươi võ phu quả nhiên vẫn kém hơn một chút, người tu luyện Bạch Quỷ Đạo và Văn Thánh đạo thống đều tu luyện thần hồn. Năng lực lĩnh hội này, tự nhiên cũng không khác biệt lắm."

Lam Ngưng Sương cứng họng, Trương Thiên Nam liếc nhìn, trong mắt tràn đầy nghi ngờ.

"Những kiến thức này ngươi biết được như thế nào?" Nguyện lão hỏi ra nghi vấn trong lòng tất cả mọi người ở đây.

Tần Phong nhìn mọi người, mỉm cười nói: "Ta từng có một vị lão sư, ông ấy đã dạy ta rất nhiều kiến thức. Đây là một trong số đó. Đương nhiên, điều ta được lợi nhất chính là từ lão sư hiểu được một đạo lý. Đừng bao giờ bị những quy tắc thông thường trói buộc, phải học cách phá vỡ nó, chỉ như vậy, ngươi mới có thể phát hiện ra thế giới mới chưa từng thấy!"

Đúng vậy, vị lão sư đó tên là Vật lý lớp 10, nhà xuất bản Giáo dục Nhân dân...

Nguyện lão tự nhiên nghe ra ý tứ trong lời nói của Tần Phong, ông đứng dậy, đánh giá đối phương, hỏi: "Còn những kiến thức nào khác?"

Có hi vọng!

Tần Phong nhướng mày, buột miệng nói: "Tự nhiên là có rất nhiều rất nhiều! Tại sao đồ vật lại rơi xuống đất, mà không bay lên trời? Vị trí cá bơi trong nước, tại sao luôn có chút sai lệch so với những gì chúng ta nhìn thấy? Ngày mưa, tại sao chúng ta nhìn

thấy sấm sét trước, sau đó mới nghe thấy tiếng sấm? Nguyên lý ẩn chứa đằng sau những sự vật thường gặp này, rốt cuộc là gì! Các ngươi, chẳng lẽ không muốn biết sao?"

"Muốn!" Mọi người lập tức lớn tiếng hô hào.

Bọn họ như nhìn thấy cánh cửa của thế giới mới, đang từ từ mở ra.

"Nhưng xin lỗi, ta không thể nói cho các ngươi biết, bởi vì lúc trước ta đã hứa với lão sư, những kiến thức này, không thể dễ dàng truyền ra ngoài. Nếu không chính là phá vỡ quy tắc. Vừa rồi ta giảng giải bí mật về lực ma sát và áp suất, kỳ thực đã có chút vượt quá giới hạn. Ta không thể sai lầm lần nữa." Lúc nói chuyện, Tần Phong liếc nhìn Nguyện lão, ông nhíu chặt mày.

Còn những người khác trong Thần Công Phòng, sốt ruột gãi đầu gãi tai.

Điều này giống như ở kỹ viện, cô nương xinh đẹp nằm trên giường, nam nhân cởi hết quần áo, đang chuẩn bị lao vào, nhưng cô nương lại nói đến kỳ kinh nguyệt.

Chỉ có thể nhìn, không thể chạm vào...

Trạng thái nửa vời này, ai chịu được?

Hỏa Viên hỏi: "Tần huynh, chẳng lẽ không thể thông cảm một chút sao? Chúng ta nguyện ý bỏ tiền!"

Tần Phong lộ vẻ không vui: "Kiến thức há có thể dùng vật ngoài thân để cân đo đong đếm?!"

"Cái này..."

Ngay lúc mọi người đang bó tay, Nguyện lão vẫn im lặng nãy giờ thở dài một tiếng: "Tối nay, ngươi mang vật liệu rèn đao tới

đây. Còn nữa, những thứ mới mẻ mà ngươi nói..."

"Tối nay, vãn bối sẽ viết ra, mang đến cùng lúc!" Tần Phong kích động nói.

Mọi người trong Thần Công Phòng vô cùng kinh ngạc, Nguyện lão vậy mà lại phá lệ, rèn cùng một loại binh khí hai lần!

Bọn họ lại nhìn về phía Tần Phong, sắc mặt kỳ quái: "Tần công tử, những kiến thức này, chẳng phải không thể dễ dàng truyền ra ngoài sao?"

Tần Phong đỏ mặt, ho khan một tiếng: "Đừng để ý những chi tiết vụn vặt này..."

Chương 171: Nàng Muốn Mạnh Hơn

Ngu Mi trở về Tần phủ. Trong sân, Trấn Thiên Nhất vẫn đang chỉ dạy đao pháp cho nhị đệ nhà họ Tần.

Nàng có thể nhìn ra, Thiên Nhất thực sự thưởng thức tiểu tử nhà họ Tần, hơn nữa còn có ý định thu nhận hắn làm đồ đệ.

Nhưng người đàn ông này không thể vượt qua được rào cản trong lòng, cho nên mới đưa ra khảo nghiệm rèn đao...

“Hắn cho tiểu tử nhà họ Tần một tia hy vọng, nhưng chẳng phải cũng là muốn dứt bỏ ý niệm của chính mình sao?” Ngu Mi thở dài, thần sắc phiền muộn.

Nàng đã từng trải qua cái khó khăn khi yêu cầu lão già Nguyện Trai rèn ra một món binh khí giống hệt như vậy lúc ở Phong Thiên thành.

Cho nên, mặc dù đã cho Tần Phong gợi ý, đưa tin tức, Ngu Mi vẫn không ôm quá nhiều kỳ vọng.

“Nếu thực sự không được, có lẽ chỉ có thể dùng biện pháp mạnh. Nếu bị đe dọa đến tính mạng, cũng không biết lão già kia có chịu nhả ra hay không.” Ngu Mi lẩm bẩm tự nói.

“Nhưng lão già kia cũng không yếu, không biết có thể thành công hay không.” Nàng đã bắt đầu suy nghĩ về tính khả thi của kế hoạch...

Chủ nhân của Thần Công Phòng, Nguyện Trai, bề ngoài chỉ là một người thợ rèn, nhưng thực lực lại không hề yếu.

Trong Phong Thiên thành thậm chí còn có người đồn đại, thực lực của Nguyện Trai có lẽ có thể sánh ngang với Tam Thập Lục Tinh của Trảm Yêu Ti.

Lời đồn này còn cần xem xét, nhưng Ngu Mi tin rằng nó không khác xa sự thật.

Mặc dù Nguyện Trai chưa bao giờ ra tay, nhưng Ngu Mi đã từng có may mắn được chứng kiến ông ta vung cây búa sắt dùng để rèn.

Cây búa sắt kia khi đập xuống, hổ hổ sinh phong, mỗi một búa rơi xuống, mặt đất của công xưởng đều rung chuyển.

Có thể thấy trọng lượng của cây búa sắt kia nhất định đã đạt đến mức độ khó tin.

Mà một người có thể dễ dàng vung cây búa sắt như vậy, làm sao có thể yếu được?

Đương nhiên, nếu không phải bất đắc dĩ, Ngu Mi cũng không thể đi đến bước cực đoan là uy hiếp Nguyện lão gia.

Không phải là sợ hãi thực lực của đối phương, dù sao nàng trong Tam Thập Lục Tinh, cho dù chưa đạt đến top 10, nhưng cũng không chênh lệch quá nhiều.

Chủ yếu là, Nguyện lão gia ngoài tính tình cố chấp ra, con người cũng không tệ, giao thiệp rộng rãi.

Vì tư lợi của bản thân mà uy hiếp người như vậy, rốt cuộc khiến nàng cảm thấy áy náy.

Nhưng nếu bỏ lỡ cơ hội này, tên ngốc kia đến bao giờ mới chịu thông suốt?

Ngu Mi lại thở dài: “Hy vọng tiểu tử nhà họ Tần có thể cho ta

một niềm vui bất ngờ.”

Đúng lúc này, nàng cảm nhận được động tĩnh bên ngoài Tần phủ: “Hắn đã trở lại?”

...

Ở cổng lớn, Tần Phong vẻ mặt kích động: “Chờ Nguyện lão gia rèn xong đao khí, sau khi trải qua lễ truyền đao, nhị đệ chính là đồ đệ danh chính ngôn thuận của Đao Cuồng tiền bối rồi.

Ta phải nói tin tức này cho Đao Cuồng đại nhân, còn có những kiến thức vật lý kia, hôm nay cũng phải nhanh chóng viết ra.”

Ngay khi hắn đang nghĩ như vậy, một tiếng xé gió truyền đến, trước mắt lóe lên một tia sáng trắng.

Lam Ngưng Sương nhìn đôi chân dài trắng nõn lộ ra, nhíu mày, muốn nói lại thôi.

Nàng liếc nhìn cô gia bên cạnh, may mắn là sắc mặt của hắn như thường, nàng không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

“Kết quả thế nào?” Ngu Mi hỏi, giọng điệu có chút bồn chồn, nàng biết khả năng thất bại rất lớn, nhưng lại muốn tin tưởng vào tia hy vọng mong manh kia.

Tần Phong cười đáp: “May mắn đã hoàn thành nhiệm vụ!”

Ngu Mi nghe vậy, đầu tiên là sững sờ, sau đó kinh ngạc nói: “Thật sao?”

“Ta vội vàng trở về, chính là vì muốn mang tin tức này về.

Nguyện lão gia đã nói, lần sau bảo ta mang theo vật liệu rèn đao đến tìm ông ấy, ta đang định đi tìm Đao Cuồng tiền bối.” Tần Phong thành thật trả lời.

Ngu Mi nghe vậy, đôi mày liễu cong cong như trăng non, nàng vỗ vai đối phương nhẹ giọng nói: “Làm tốt lắm, sau này có gì cần, cứ tìm ta.”

“Ừm.” Tần Phong thần sắc ngạc nhiên, sau đó trong lòng thở dài, Ngũ tiền bối thật sự rất không dễ dàng a.

...

Lam Ngưng Sương trở lại hồ đình, bóng dáng trắng nõn kia đứng trên đỉnh hồ đình.

Liễu Kiếm Ly nhíu mày, mái tóc xanh không gió mà bay.

Khí thế cường đại lấy nàng làm trung tâm cuồn cuộn xung quanh, nhưng lại dừng lại ngay khi sắp quét ra khỏi hồ đình.

Mặt hồ dâng lên từng đợt sóng nước, cỏ cây bị nghiền nát, trên đá xuất hiện những vết khắc trắng nhỏ.

Một lúc sau, mọi thứ trở lại yên tĩnh, Liễu Kiếm Ly nhón chân nhẹ nhàng đáp xuống.

Lam Ngưng Sương tiến lên, thần sắc có chút lo lắng: “Tiểu thư, thân thể của người...”

Liễu Kiếm Ly lắc đầu: “Không sao, hôm nay sao ngươi lại về sớm như vậy?

Phu...”

Nói đến một nửa, Liễu Kiếm Ly mặt đỏ bừng, xinh đẹp như hoa đào mùa xuân, nàng còn chưa chuẩn bị tâm lý, liền vội vàng đổi lời: “Hắn không đến Thính Vũ Hiên sao?”

Lam Ngưng Sương nghe vậy, liền kể lại những chuyện đã xảy ra trong thời gian ra ngoài.

Mỹ nhân áo trắng nghe xong, khẽ gật đầu: “Thì ra hai người tối qua chính là người mời hắn gia nhập Trảm Yêu Ti.”

“Tiểu thư, cô gia gia nhập Trảm Yêu Ti, tuy chỉ phụ trách chữa trị thương tích, nhưng với thực lực của hắn, vạn nhất bất cẩn gặp phải yêu ma quỷ quái cường đại, vậy sẽ rất nguy hiểm.

Dù sao, ta cũng không hy vọng cô gia gia nhập Trảm Yêu Ti.” Lam Ngưng Sương nói ra lo lắng của mình.

“Yêu ma quỷ quái cường đại, tự nhiên sẽ có người khác trong Trảm Yêu Ti phụ trách đối phó.

Trong Trảm Yêu Ti, cao thủ nhiều vô số kể.

Ngay cả sư tôn của ta cũng từng nói, cho dù ông ấy gia nhập Trảm Yêu Ti, xét về thực lực, có lẽ cũng chỉ có thể miễn cưỡng lọt vào top 10.

Hơn nữa, với sự hiểu biết của ta về sư tôn, đây hẳn là kết luận sau khi ông ấy đã đánh giá cao bản thân.

Cho nên, ngươi cũng không cần quá lo lắng.”

“Hơn nữa, bên cạnh hắn chẳng phải còn có ngươi bảo vệ sao.” Liễu Kiếm Ly suy nghĩ một chút, lại nhẹ giọng bổ sung một câu.

“Nói thì nói vậy, nhưng tiểu thư, cao thủ trong Trảm Yêu Ti làm sao có thể luôn ở bên cạnh cô gia.

... Mà lần trước, tai họa xâm chiếm Tấn Dương Thành, nếu không có Đao Cuồng tiền bối và những người của ông ấy kịp thời đến, với thực lực của tôi, căn bản không bảo vệ được cô gia.” Lam Ngưng Sương mím môi, nắm chặt hai tay.

Càng hiểu biết về thế giới này, nàng càng cảm nhận được sự yếu đuối và bất lực của bản thân.

Liễu Kiếm Ly thấy vậy, khẽ mở môi, nhưng lại không biết nên an ủi như thế nào.

Mãi cho đến vài hơi thở sau, Lam Ngưng Sương thở nhẹ ra nói: "Tiểu thư, giám sát việc tu luyện của ta hôm nay đi."

"Được!" Liễu Kiếm Ly khẽ mở môi đỏ mọng, sau đó chỉ thấy Lam Ngưng Sương áo xanh nhẹ nhàng lướt lên mặt hồ, yên lặng đứng đó.

Liễu Kiếm Ly nhìn bóng dáng trên mặt hồ, ngẩn người.

Thì ra, hắn đã gia nhập Trảm Yêu Ti...

Nghĩ đến ngày hôm đó ở Tấn Dương Thành, cuồng phong mưa bão, sấm sét vang trời, kẻ thù mạnh mẽ lần lượt xuất hiện.

Đối mặt với kẻ thù có năng lực kỳ lạ, có thể nuốt chửng hư không.

Nàng vốn định trong thời gian ngắn giải quyết hắn, trở về bên cạnh Tần Phong bảo vệ.

Nhưng hai bên giao chiến hồi lâu, ai cũng không làm gì được đối phương.

Hơn nữa, nàng còn mơ hồ cảm thấy đối phương chưa sử dụng hết toàn lực.

Yêu ma quỷ quái hoành hành trên đời, những lĩnh vực mà nhân loại chưa dám đặt chân đến, trong núi sâu, trên đỉnh mây mù, dưới đáy biển sâu, những kẻ thù mạnh mẽ như vậy nhiều vô số kể.

Thêm vào đó, bên ngoài bốn vực của Đại Càn, còn có ngoại tộc đang rình mò...

Kiếm ý ngũ trọng Vạn Thần Cảnh, trong mắt thế nhân, đã là

siêu nhiên.

Nhưng đối với nàng, lại như chỉ là một khởi điểm mới.

Muốn bảo vệ người kia, nàng còn phải mạnh hơn nữa.

Mạnh đến mức có thể chém giết bất kỳ yêu ma quỷ quái nào trên đời.

Mà ý nghĩ này, sau khi biết Tần Phong gia nhập Trảm Yêu Ti, càng trở nên mãnh liệt.

“Tam phẩm... Chờ thêm một chút nữa đi.” Một tiếng thở dài nhẹ nhàng như không thể nghe thấy, biến mất trong gió.

Chương 172: Nhị đệ sự thành

“Nguyện lão gia tử vậy mà đồng ý rồi sao?” Trấn Thiên Nhất thần tình có chút kinh ngạc.

Hắn và đối phương cũng coi như là lão bằng hữu, nên rất rõ tính tình của đối phương.

Một khi đã lập ra quy củ, thì không thể dễ dàng phá vỡ.

Thế nhưng kết quả này rõ ràng nằm ngoài dự liệu của hắn.

“Ngươi làm thế nào mà làm được?” Trấn Thiên Nhất thu liễm lại tâm tình, hỏi.

Tần Phong đem mọi chuyện từ đầu đến cuối kể lại một cách rõ ràng.

Trấn Thiên Nhất nghe xong, xoa xoa cằm cười nói: “Hóa ra là vậy, lão gia tử này thích nhất là nghiên cứu những thứ kỳ dị cổ quái.

Nhưng ta lại không ngờ tới, trong đầu ngươi vậy mà cũng có những kiến thức mới lạ này, có thể khiến lão gia tử cảm thấy hứng thú.”

Ngũ Mi bên cạnh khẽ nhếch môi, gật đầu tán thành.

Tần An nghe xong, nắm chặt tay, hít một hơi thật sâu.

Đại ca vì tiền đồ của hắn mà chạy đôn chạy đáo, nhiệt tình giúp đỡ, tuy rằng nghe qua có vẻ đơn giản, nhưng hắn hiểu rõ, muốn nhờ vả người khác đâu phải là chuyện dễ dàng.

“Ta nhất định không thể phụ lòng đại ca, phải học hành cho tốt với Đao Cuồng tiền bối, tương lai ngày sau, cũng có thể che chở cho đại ca, cho Tần gia!” Tần An âm thầm thề trong lòng.

“Vậy Đao Cuồng tiền bối, vật liệu rèn đao là do ngài tự mình mang đến cho Nguyện lão, hay là do vãn bối thay mặt?” Tần Phong hỏi, hắn có chút nôn nóng rồi.

Dù sao thì đao cũng rèn xong sớm, chuyện thu nhận đồ đệ cũng có thể sớm xác định.

Trấn Thiên Nhất cúi đầu suy nghĩ, sau đó đưa tay phải ra, chỉ thấy trong sân bỗng nhiên xuất hiện một chiếc răng nanh dài khoảng năm trượng, rộng một trượng, hình dạng giống như ngà voi.

“Đây là cái gì?” Tần Phong tỏ vẻ hiếu kỳ.

Cho dù chỉ là một chiếc răng nanh bị gãy, nhưng uy thế còn sót lại trên đó, cũng khiến hắn cảm thấy có chút kinh sợ.

“Gần núi Hỏa Dung ở Nam Vực, từng xuất hiện một con Tượng Yêu, thực lực đạt đến Thất chuyển Kiếp Lực, cao bằng nửa ngọn núi.

Nó vì muốn có được sức mạnh mạnh hơn, đã nuốt chửng sinh linh, chỉ trong một đêm đã phá hủy hơn mười thành trì, san bằng ba ngọn núi lớn.

Lúc đó, ta nhận lệnh của Ti Tử đại nhân, đi tiêu diệt con yêu quái này.”

Trấn Thiên Nhất như đang hồi tưởng lại: “Con vật này rất khó đối phó, da dày thịt bền, đặc biệt là cặp ngà voi này, cứng rắn vô cùng.

Vậy mà đã làm gãy nát thanh đao trước đây của ta.

Sau đó ta tức giận, hóa xương thành đao, mới tiêu diệt được con vật này.

Sau đó ta nghĩ, ngà voi của Tượng Yêu cứng rắn như vậy, là vật liệu tuyệt vời để rèn binh khí.

Liền mang nó đi tìm Nguyện lão gia tử của Thần Công Phòng ở kinh đô, rồi sau đó, thanh Trảm Thiên Nha này mới ra đời."

Trấn Thiên Nhất nói xong, nâng thanh đao dài màu bạc lên, vuốt ve thân đao.

"Hóa xương thành đao, là chiêu thức mà chỉ có Đao Ý tứ trọng Tàng Khí Cảnh mới có thể thi triển, nhưng con Tượng Yêu đó vậy mà có thể làm gãy nát thanh đao của Thần Tướng đại nhân, thực lực của nó phải khủng khiếp đến mức nào?" Tần Phong nghĩ thầm.

Trấn Thiên Nhất tiếp tục nói: "Con Tượng Yêu đó tên là Kim Cương Bạch Tượng, có hai chiếc ngà voi cứng rắn vô song, một chiếc đã được dùng để chế tạo Trảm Thiên Nha.

Chiếc còn lại này, ngươi hãy mang đến cho Nguyện lão gia tử, để ông ấy rèn cho nhị đệ ngươi một thanh đao."

Tần Phong, nhị đệ, Hắc Than Đầu nghe vậy, đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Bộ phận trên cơ thể yêu thú Thất chuyển Kiếp Lực, bất kể là thứ gì cũng đều vô giá, huống chi là chiếc ngà voi có thể chế tạo ra một trong mười hai thanh binh khí vô song?

Tần Phong lập tức chắp tay nói: "Ân tình của Đao Cuồng tiền bối, Tần gia nhất định sẽ ghi nhớ."

Nhị đệ và Hắc Than Đầu bên cạnh, cũng bày tỏ sự kính trọng.

Trấn Thiên Nhất vẫy tay, đi vào vấn đề chính: "Ta nghĩ các

ngươi cũng biết, lễ truyền đao hoàn thành, thì chính thức là sư đồ.

Nhưng ta là một trong mười hai vị Thần Tướng của Nam Vực, không thể ở một chỗ suốt năm, mà phải đi khắp nơi, tiêu diệt yêu ma quỷ quái."

Sau đó Trấn Thiên Nhất quay sang nhìn nhị đệ: "Ban đầu ta muốn mang ngươi theo bên mình, du ngoạn Nam Vực, để ngươi trưởng thành trong sự mài giũa sinh tử.

Chỉ là, hiện tại ngươi vẫn còn quá yếu."

Tần Phong nghe vậy, khóe miệng giật giật, Lục phẩm Tụ Lực Võ Phu mười tám tuổi mà còn gọi là yếu, vậy hắn tính là cái gì?

Nhưng nghĩ kỹ lại cũng đúng, yêu ma quỷ quái cần mười hai vị Thần Tướng ra tay giải quyết, thực lực ít nhất cũng phải đạt đến Lục chuyển Kiếp Lực.

Những kẻ đó, sinh ra một số thần thông mạnh mẽ kỳ lạ, cũng là chuyện bình thường.

Với thực lực hiện tại của nhị đệ, quả thực vẫn chưa đủ xem……

Hắn quay sang nhìn bên cạnh, nhị đệ cúi đầu, tay phải nắm chặt thanh đao hẹp.

Trấn Thiên Nhất thấy vậy, cười nói: "Nhưng ngươi cũng đừng quá nản chí, chờ khi ngươi đạt đến Ngũ phẩm Thần Hành Cảnh, ta tự nhiên sẽ đến đón ngươi đi, du ngoạn Nam Vực.

Chỉ là đến lúc đó, người nhà ngươi phải đồng ý mới được.

Nếu không ta không thể mang ngươi đi được."

Nói câu này, Trấn Thiên Nhất liếc mắt nhìn về phía đại sảnh Tần phủ, rồi lại âm thầm thu hồi ánh mắt.

Ngũ Mi nghe vậy, nhẹ giọng nói: “Muốn mang một người đi, nếu lý lẽ không nói được, tự nhiên còn có cách khác.”

Cách chắc chắn là có, chỉ là có thể không được ôn hòa lắm..... Nàng âm thầm bổ sung một câu trong lòng.

Nghe ý này, rõ ràng là muốn dùng sức mạnh!

Trấn Thiên Nhất nghe vậy, liếc nhìn Ngũ Mi một cách có ý nghĩa, thần sắc kỳ lạ.

Tần Phong đương nhiên nghe ra hàm ý trong đó, trợn mắt, vội vàng nói: “Không đến mức, không đến mức, ta nghĩ cha mẹ chắc chắn sẽ đồng ý.”

Tuy nói vậy, nhưng lão đại cũng từng nói, ông không cầu con cái có thể quang tông diệu tổ, chỉ cầu bình an vô sự.

Theo Đao Cuồng tiền bối du ngoạn Nam Vực, tiêu diệt yêu ma, nguy hiểm hơn nhiều so với việc hắn gia nhập Trảm Yêu Ti chữa bệnh cứu người.

“Thôi bỏ đi, nhị đệ muốn bước vào Ngũ phẩm Thần Hành Cảnh, cũng không phải là chuyện một sớm một chiều.

Chờ đến lúc đó rồi nói sau.” Tần Phong thở dài trong lòng.

Ở một bên khác, trong đại sảnh Tần phủ, Tần Kiến An thổi thổi tách trà đang bốc khói.

Trên bề mặt tách trà, hai lá trà nổi lên rồi lại chìm xuống.

Không lâu sau, lá trà còn lại cũng chìm xuống.

Nhị nương bên cạnh thấy vậy, tỏ vẻ hiếu kỳ hỏi: “Lão gia, sao ngài không uống trà?”

Tần Kiến An nghe vậy, đặt tách trà xuống, vô cớ nói một câu:

“Lá trà này rốt cuộc cũng phải chìm xuống đáy.”

Nhị nương mỉm cười nói: “Lá trà chìm xuống đáy, mới là trà ngon.”

Tần Kiến An hơi sửng sốt, vui mừng nói: “Phải rồi, lá trà chìm xuống đáy mới là trà ngon.”

Nói xong, ông cầm tách trà lên, nhấp một ngụm.

Nước trà hơi nóng, hương vị đậm đà.

……

Ngày hôm sau, Tần Phong mang theo ngà voi của Kim Cương Bạch Tượng, và cuốn sách giáo khoa vật lý cấp ba do hắn viết, đến Trảm Yêu Ti.

Những người của Thần Công Phòng, khi mở cuốn sách giáo khoa vật lý ra, đều bị những học thuyết mới lạ bên trong thu hút.

Hai mắt sáng rực, như nhặt được báu vật.

Thậm chí không ít người phấn khích tuyên bố, có thể mượn những kiến thức bên trong, rèn ra những bảo khí khiến thế nhân phải thán phục!

Tuy nhiên, lời lẽ hùng hồn này, sau khi Nguyện lão gia tử giật lấy cuốn sách giáo khoa vật lý rồi cất vào trong ngực, liền nhanh chóng bị dập tắt.

Nhìn vẻ mặt uất ức của đám tiểu tử, Nguyện lão gia tử ho khan một tiếng nói: “Chờ ta nghiên cứu kỹ càng rồi, tự nhiên sẽ truyền thụ cho các ngươi.”

Nói xong, ông cũng không để ý đến ánh mắt cháy bỏng của những người đó nữa, cúi đầu nhìn chiếc ngà voi khổng lồ màu trắng: “Thứ này, đã lâu rồi không gặp.”

Tần Phong cung kính hỏi: “Nguyện lão, thanh đao này rèn xong cần bao lâu?”

Lão giả tóc bạc suy nghĩ một lát, thở dài nói: “Đã muốn rèn đao lần nữa, tự nhiên phải dốc hết sức lực, nếu thanh đao rèn ra, còn không bằng thanh Trảm Thiên Nha trước đó, thì lão phu này còn mặt mũi nào mà nhìn ai.

Ngươi cứ về chờ đi, chờ đến khi đao hoàn thành.

Không cần ta nói, ngươi cũng sẽ biết.”

Tần Phong sửng sốt, sau đó vui mừng khôn xiết.

Nói cách khác, thanh đao này của nhị đệ, so với Trảm Thiên Nha nằm trong mười hai thanh binh khí vô song, chỉ có mạnh hơn chứ không yếu hơn!

Hơn nữa, khi đao hoàn thành, không cần phải cử người thông báo, hắn cũng có thể biết được.

Điều đó chứng tỏ, khi đao hoàn thành, sẽ xuất hiện diễm lạ!

Tần Phong gật đầu hiểu rõ, sau đó mang theo tâm tình phấn khích rời khỏi Trảm Yêu Ti.

“Chuyện của nhị đệ, coi như là xong rồi, tiếp theo, ta cũng phải nhanh chóng tu luyện……”

Chương 173: Sống sót chính là chuyện trọng đại nhất

Những ngày tháng lặp đi lặp lại, cứ thế lặng lẽ trôi qua kẽ tay.

Sau khi thành công nhờ Nguyện lão rèn đao, cuộc sống của Tần Phong cũng trở lại như thường lệ.

Hành y, đọc sách, tích lũy văn khí.

Nếu nói có gì thay đổi, thì đó là mỗi ngày đến Trảm Yêu Ti điểm danh, buổi tối lại đi tìm giai nhân xinh đẹp, vun đắp tình cảm, trò chuyện về cuộc sống, bàn luận về lý tưởng.

Nhưng điều khiến hắn có chút khó hiểu là, không biết vì sao, nương tử nhà hắn dạo này lại rất quan tâm đến tiến độ tu vi của hắn...

Đã sang tháng giêng, gió lạnh thấu xương.

Tần Phong cùng Lam Ngưng Sương đi trên con đường đến Thính Vũ Hiên.

Sau khi long mạch Tấn Dương Thành hiển hóa, tốc độ tích lũy văn khí của hắn càng lúc càng nhanh, giờ đây bậc thang thứ chín trong Thần Hải, chỉ còn thiếu một bước cuối cùng là lấp đầy.

Theo ước tính của bản thân, hắn là hôm nay sẽ nghênh đón khảo nghiệm vấn tâm.

Đối với khảo nghiệm vấn tâm này, nội dung ghi chép trong sách quả thật khá thú vị.

Mỗi Văn Thánh đạo giả đều có cách hiểu khác nhau về vấn tâm, nhưng đều không ngoại lệ, bất kể câu trả lời của Văn Thánh đạo giả là gì, đều có thể thành công bước vào Bát phẩm Minh Tâm cảnh.

Cứ như cái gọi là vấn tâm này, chỉ là làm cho có lệ mà thôi.

Đi trong Tấn Dương Thành, Tần Phong đánh giá xung quanh.

Do sự xuất hiện của nhóm người Thần Công Phòng, Tấn Dương Thành có thể nói là thay đổi long trời lở đất.

Đường phố rộng rãi hơn, phạm vi thành trì cũng đang mở rộng ra ngoài.

Mười ngày trước, theo một đạo bạch quang phóng lên trời, kết giới hộ thành của Tấn Dương Thành cũng được tạo ra, bá tánh trong thành, cả thành hoan hô.

Dù sao việc thiết lập kết giới hộ thành, có thể khiến họ sống an tâm hơn trong thời buổi loạn lạc nguy hiểm này.

Mà đối với họ, sống sót chính là chuyện trọng đại nhất.

Điều đáng nói là, cũng chính vào lúc đó, Trấn Thiên Nhất và Ngũ tiền bối bị một tờ chiếu thư gọi đi.

Tần Phong cũng không suy nghĩ nhiều, một vị Thần Tướng, một vị Tam Thập Lục Tinh vốn không thể nào cứ ở mãi một chỗ.

Nhị đệ nhà hắn được lợi từ một vị Thần Tướng lâu như vậy, học tập đao đạo Thần và Ý, đã là kiếm lời to rồi.

Hơn nữa, lúc Đao Cuồng đại nhân rời đi, cũng không phải là không để lại gì cả.

... Đó là một đạo đao khí, một đạo chém vào không trung phía trên sân nhà họ Tần, có thể xé rách hư không, đao khí không tiêu

tan.

Tường như bề mặt gương nhẵn bóng, nứt ra một khe hở, nhìn thoáng qua, rất đột ngột.

Nếu nhìn chằm chằm vài lần, kỳ dị đồng thời, lại khiến người ta cảm thấy vô cùng chấn động.

Ngay cả Liễu Kiếm Ly, khi nhìn thấy đạo đao khí đó, cũng dừng lại rất lâu.

"Gần đây nàng có lĩnh ngộ được gì từ đao khí mà Đao Cuồng tiền bối để lại không?" Tần Phong nghiêng đầu hỏi.

Khoảng thời gian này, Lam Ngưng Sương ngoài công việc hộ vệ hàng ngày, chính là cùng Liễu Kiếm Ly ở Hồ Đình, học tập khống chế kình khí.

Còn vào lúc nửa đêm, nàng sẽ đến sân nhà họ Tần, lặng lẽ quan sát đạo đao khí đó.

Lam Ngưng Sương nghe vậy, khẽ lắc đầu: "Đao khí mà Đao Cuồng tiền bối để lại, trong đó có rất nhiều đạo lý, khi ta lĩnh ngộ, luôn cảm thấy mình đã nắm bắt được điều gì đó.

Nhưng đến cuối cùng, lại như chưa lĩnh ngộ được gì cả."

Mỹ nhân thở dài một hơi, khá là chán nản.

Tần Phong an ủi: "Có lẽ là vì nàng nghiên cứu kiếm đạo, chứ không phải đao đạo?"

"Không đâu, tiểu thư đã nói với ta, Thần và Ý của Thần khí đạo có thể dung hợp quán thông, thậm chí chiêu thức đôi khi có thể nhất thông bách thông.

Nghĩ đến việc ta vẫn không thể lĩnh ngộ được gì, có lẽ thật sự là thiên phú không đủ."

"Sao có thể chứ? Nhị đệ nhà ta cũng không lĩnh ngộ được gì từ đao khí đó, hắn thế nhưng được Đao Cuồng tiền bối chỉ điểm rất lâu.

“Đao khí thần dị như vậy, tự nhiên không thể nhất cử cảm nhận.” Tần Phong nói.

“Cô gia, ta và Hình Tham lĩnh đã có thể cảm nhận được, nhị công tử cách đao ý tam trọng tâm thông minh cảnh, không còn xa nữa.” Lam Ngưng Sương lộ ra vẻ mặt hâm mộ.

Nghĩ đến lúc mới đến Tần phủ, nàng bất kể là tu vi hay là hiểu biết về khí đạo, đều hơn nhị đệ.

Nhưng trong nháy mắt, đã bị đối phương vượt qua.

Tần Phong nghe vậy, há hốc mồm, một lát sau, cũng không khỏi thở dài một hơi.

Quả thật, không có so sánh thì không có tổn thương.

Con nhà người ta, biến thành nhị đệ nhà mình, loại chua xót này biết tỏ cùng ai?

"Vậy sao nàng không để tiểu thư nhà nàng dạy nàng khí đạo ý cảnh, nàng ấy thế nhưng đã bước vào kiếm ý ngũ trọng vạn thần cảnh.

Cùng tu luyện kiếm đạo, nàng ấy chỉ đạo nàng, hẳn là sẽ có ý nghĩa hơn chứ?" Tần Phong đưa ra đề nghị của mình.

Tuy nhiên Lam Ngưng Sương nghe vậy, cười khổ: "Tiểu thư từng thử chỉ đạo ta, nhưng thiên phú của tiểu thư hẳn là cô gia cũng biết.

Nhìn khắp Đại Càn trên dưới trăm năm, đều là không ai sánh bằng.

Cho nên... phương thức tu luyện của nàng ấy, có lẽ không thích hợp với đại đa số mọi người."

Tần Phong nhướng mày, đại khái hiểu ý đối phương.

Giống như hắn kiếp trước, hỏi học bá cùng bàn vấn đề hình học, học bá chỉ vẽ một đường phụ, liền đáp một câu "Như vậy ngươi hẳn là biết giải bài toán như thế nào rồi chứ?"

Ta biết cái rắm á...

Thiên tài làm sao có thể hiểu được nỗi khổ của người thường?

Hừ!

Hắn bắt đầu có chút đồng cảm với Lam Ngưng Sương, người xung quanh không phải thiên tài thì là biến thái.

Lâu năm sống trong môi trường như vậy, tự ti cũng rất bình thường.

Ồ, không đúng, còn có Hắc Than Đầu lót đường nữa...

Tần Phong liếc nhìn mỹ nhân bên cạnh, có chút đau lòng, sau đó hắn tìm kiếm xung quanh, bỗng nhiên nhìn thấy một quầy bán kẹo hồ lô ven đường.

Liền nảy ra ý tưởng, bước nhanh đến.

"Ông chủ, kẹo hồ lô bán thế nào?"

"Hai văn tiền một xâu."

Chủ quầy là một người đàn ông trung niên gầy gò, làn da thô ráp, cười có chút chất phác.

Mà bên cạnh ông ta, còn có một thiếu niên ngồi xổm, cầm cành cây, khắc họa gì đó trên mặt đất.

Tần Phong liếc nhìn, mỉm cười, hóa ra là đang luyện chữ.

Đưa tám văn tiền, mua bốn xâu kẹo hồ lô.

Hắn đưa một xâu cho Lam Ngưng Sương, người sau nhận lấy kẹo hồ lô, lông mày cong như trăng khuyết, thật là đẹp mắt.

Nhưng khi Lam Ngưng Sương đếm rõ số lượng kẹo hồ lô, lông mày khẽ nhíu lại, không biết nghĩ đến điều gì.

Tần Phong nếm một quả kẹo hồ lô, tán thưởng: "Không tệ, thật ngọt."

Người đàn ông chất phác nghe vậy, cười đáp: "Đều là nghề truyền lại từ tổ tiên, tự nhiên không thể kém được."

Ngay lúc này, chủ quầy liếc thấy động tác của đứa con bên cạnh, nụ cười biến mất, bất mãn nói: "Thiết Oa Nhi, con đang làm loạn cái gì đấy, ta đã nói rồi, không cho con nghịch ngợm mấy thứ này!"

Thiếu niên nghe vậy, ngẩng đầu lên, nhìn thấy vẻ mặt của phụ thân, hắn không cam lòng ném cành cây xuống, dùng lòng bàn tay lau đi chữ viết ngoằn ngoèo trên mặt đất.

Tần Phong khó hiểu: "Đã hắn thích viết chữ, để hắn viết là được, sao phải ngăn cản?"

Chủ quầy bất lực nói: "Đọc sách viết chữ thì có tác dụng gì, thời buổi này, chi bằng rèn luyện thân thể, ít nhất sau này gặp nguy hiểm, còn có thể chạy nhanh hơn một chút."

Nói đến đây, chủ quầy lại quát thiếu niên: "Còn không mau về nhà tìm nương con, học cho kỹ cách làm kẹo hồ lô, sau này ít nhất cũng có chút kế sinh nhai.

Ngày nào đó cha không còn, con cũng không đến nỗi chết đói."

Thiếu niên đứng dậy, đáp một tiếng, chạy về phía bên kia đường, do chạy quá gấp, bị đá споткнуться, suýt nữa ngã sấp mặt.

Người đàn ông trung niên chất phác thấy vậy, nghiêng người lo lắng nói: "Chậm một chút!"

Lúc này, Tần Phong mới chú ý tới, chỗ rách của chiếc quần vá đầy miếng vá của chủ quầy, bên hông lộ ra, một vết sẹo nhìn thấy mà giật mình.

Người đàn ông trung niên hiển nhiên cũng chú ý tới ánh mắt của Tần Phong, kéo kéo ống quần, che đi vết thương: "Đêm đó, trên đường toàn là yêu quái, may mà ta chạy nhanh, trốn vào ngõ sâu nhất, suýt nữa thì không về được."

Là đêm bách quỷ dạ hành sao?

Tần Phong có chút xúc động, nhẹ giọng nói: "Đại nạn không chết ắt có phúc về sau."

Chủ quầy giơ ngón tay cái lên: "Công tử vừa nhìn là người có học thức, câu này nói thật có trình độ.

Hiện tại tiểu thành này thay đổi long trời lở đất, chẳng phải là muốn hưởng phúc sao."

"Ta mua hết kẹo hồ lô của ngươi." Tần Phong nói, lấy ra một xâu đồng tiền.

Chủ quầy không ngừng cảm tạ, nhìn theo bóng dáng hai người Tần Phong rời đi.

Gió lạnh thổi qua, ông ta rùng mình, liếc nhìn dấu vết trên mặt đất, trong mắt lộ ra chút áy náy.

Chương 174: Minh Tâm Cảnh bát phẩm

Suốt quãng đường tiếp theo, Tần Phong im lặng không nói lời nào.

Lam Ngưng Sương cảm nhận được sự thay đổi cảm xúc của hắn, ân cần nói: "Cô gia đừng để tâm đến lời người kia nói, đọc sách tự nhiên là có ích.

Phải biết rằng, Đại Càn hoàng triều có thể đứng vững trên đời, Thiên Giám Quốc Sư của Phụng Thiên thành công lao không thể phai mờ.

Mà vị lão nhân gia kia, chính là tu hành Văn Thánh đạo thống."

Tần Phong khẽ thở dài: "Có bao nhiêu người đọc sách có thể đạt đến cảnh giới của Thiên Giám Quốc Sư?"

Lam Ngưng Sương nghẹn lời, không biết nên trả lời như thế nào.

Tần Phong lại nói: "Tu hành Thần Vũ và Văn Thánh đạo thống, đều cần tốn nhiều thời gian và tiền bạc.

Ngưng Sương, ta hỏi nàng, nếu như dân thường có điều kiện như vậy, để cho họ lựa chọn, họ sẽ để con cái mình đi theo con đường nào?"

"Vậy thì tự nhiên là..." Lam Ngưng Sương lời đến bên miệng, lại nuốt trở vào.

"Không cần nghĩ nhiều, nhất định là Thần Vũ đạo thống.

Ta trước đây vẫn luôn cho rằng là vấn đề Đại Càn trọng võ khinh văn, mới dẫn đến thô... khụ khụ, mới dẫn đến võ phu thịnh hành trên đời, mà hiếm có Văn Thánh đạo giả.

Nhưng bây giờ nghĩ lại, vẫn là bản thân lúc trước quá ngây thơ.

Không phải ai cũng có đủ thiên phú và tài nguyên để xung kích cao phẩm cảnh giới, mà trong điều kiện năng lực có hạn, tu hành Thần Vũ dường như là con đường duy nhất của người thường."

“Hiện tại thế đạo này, tình trạng yêu quỷ hoành hành, là lưỡi đao treo trên đầu nhiều bá tánh.

Vậy thì đọc sách có thể làm gì, thi triển hoài bão, trị lý một phương?

Điều này tuy là không có vấn đề, nhưng chỉ nhằm vào những nhà quyền quý giàu có mà thôi.

Hiện nay người làm quan ở các nơi, lại có bao nhiêu người xuất thân hàn môn?

Đừng nói mười dặm chọn một, e rằng một trăm người, một ngàn người, cũng chưa chắc có một người.

Ngưng Sương, nàng có biết đây là vì sao không?"

Lam Ngưng Sương lắc đầu.

"Bởi vì đối với bá tánh bình thường mà nói, không có gì quan trọng hơn việc sống sót.

Mà muốn dựa vào đọc sách để sống tốt, chắc chắn có chút si tâm vọng tưởng.

Nhưng nếu học tập Thần Vũ đạo thống, làm một võ phu, cho dù không thể gia nhập Trảm Yêu Ti hoặc quân đội, cũng có thể

dựa vào săn bắn để sinh sống.

Ít nhất, bọn họ có thể chạy nhanh hơn người thường khi gặp nguy hiểm."

Lời cô gia nói, quả nhiên giống như người trung niên chất phác kia đã nói trước đó... Lam Ngưng Sương nghĩ như vậy.

"Đương nhiên ngoài ra, còn có một nguyên nhân thực tế hơn - đó chính là đọc sách vô môn." Tần Phong thở nhẹ một hơi.

"Đọc sách vô môn?" Lam Ngưng Sương không hiểu ý tứ.

"Hừ, giống như Thần Vũ đạo thống, các đại võ học tông môn thế gia nhiều vô số kể, nhưng truyền thừa xuống võ học công pháp lại cực kỳ hiếm hoi, nguyên nhân chính là giấu nghề.

Mà điểm này, trên người người đọc sách, càng thêm rõ ràng.

Ngưng Sương, nàng có từng nghĩ, vì sao tập đại thành giả của Văn Thánh đạo giả, chỉ có ở Hạo Văn Viện của Phụng Thiên thành?"

Lam Ngưng Sương suy nghĩ một lát, lại lắc đầu, nàng tu hành Thần Vũ đạo thống, làm sao có thể biết chuyện của Văn Thánh.

Nhưng cẩn thận hồi tưởng lại, cũng quả thật phát hiện, ngoại trừ đế đô Phụng Thiên thành, những thành trì khác cơ bản không thấy bóng dáng của Văn Thánh đạo thống.

"Cha mẹ từng vì ta thu thập vạn quyển sách, muốn giúp ta bước vào Văn Thánh cửu phẩm cảnh giới, nhưng đọc sách mười mấy năm, lại không có chút thành quả nào.

Nguyên nhân chính là, sách vở nhìn thấy trên đời, ghi chép về Văn Thánh đạo giả, lác đác không có mấy.

Nếu không phải cơ duyên xảo hợp, ta đã học thuộc lòng vạn

quyển sách, e rằng suốt đời, cũng không thể bước vào Văn Thánh cửu phẩm.

... Thần Vũ đạo thống là các đại tông môn thế gia, cất giấu võ học chiêu thức, không muốn truyền ra ngoài.

Văn Thánh đạo thống này, ngay cả phương pháp tu hành cũng phải tự mình mò mẫm.

Mà người đọc sách trong nhà bá tánh bình thường, đọc đến cuối cùng có thể thu hoạch được gì?

Đừng nói bước vào Văn Thánh đạo thống, e rằng bọn họ ngay cả tư cách vào triều thi triển hoài bão cũng rất khó có được."

Dù sao Đại Càn cũng không có chế độ khoa cử, hàn môn muốn vào triều làm quan, quả thực khó như lên trời!

“Mà những người đọc sách may mắn bước vào Văn Thánh đạo giả, cũng không phải có thể闖 ra một mảnh trời đất.

Nhã An huynh từng đến phủ đã nói với ta, Văn Thánh đạo giả muốn bước vào cao phẩm cảnh giới, phải dựa vào quyền lợi.

Hoặc là vào triều làm quan, hoặc là trở thành quân sư trong quân đội, nhưng cơ hội như vậy, đối với bá tánh bình thường mà nói, không phải là thứ dễ dàng có được."

Tần Phong cười bất đắc dĩ, thở ra một hơi nặng nề: "Đây chính là đọc sách vô môn mà ta nói."

Lam Ngưng Sương nghiêm túc nói: "Lời này, ta chỉ nghe cô gia nói qua.

Nhưng nếu như vậy, vì sao hoàng triều lại ngồi yên không để ý?"

Tần Phong lắc đầu, về điểm này hắn cũng không biết.

Có lẽ thế đạo này, giống như các đại vương triều bốn phương chinh chiến, thời kỳ binh hoang mã loạn, dùng vũ lực bảo vệ một phương thổ địa từ tay yêu ma quỷ quái mới là chính đạo.

Hoặc có lẽ, dân chúng chưa được khai sáng, thiếu đi tư tưởng của bản thân lại càng dễ quản lý?

Vậy thì trong thế đạo như vậy, đọc sách có thể có kết quả gì?

Người đọc sách lại có thể làm gì?

Tần Phong rơi vào mê mang, rơi vào trầm tư.

Người đọc sách leo lên đỉnh cao như Thiên Giám Quốc Sư dù sao cũng quá ít.

Mà càng nhiều hơn, chỉ là những người thường cầu mong có thể sống sót trong loạn thế.

Nếu có một ngày, phương pháp tu hành Văn Thánh phổ biến thiên hạ.

Nếu có một ngày, nơi học văn không còn chỉ có Hạo Văn Viện của Phụng Thiên thành?

Tình huống như vậy có thể thay đổi không?

Đang nghĩ như vậy, Thính Vũ Hiên đã đến...

Bách Lý lão nhân nằm trên ghế mây, liếc mắt nhìn Tần Phong, tò mò nói: "Sao vậy? Tiểu tử, nhìn thần sắc của ngươi, có vẻ không đúng lắm?

Có phải chuyện lén lút đi thanh lâu, bị nương tử trong nhà phát hiện rồi?"

Lam Ngưng Sương nghe vậy, bỗng nhiên cảnh giác, nhưng nàng cẩn thận nghĩ lại, khi ra ngoài, đều bảo vệ bên cạnh cô gia,

cô gia căn bản không có cơ hội như vậy...

Lão già thối tha này chỉ nói nhăng nói cuội, quả nhiên rất xấu xa.

Trong mắt Lam Ngưng Sương xẹt qua một tia bất mãn.

Tần Phong lại làm như không nghe thấy, tự mình bước vào Thính Vũ Hiên.

...

Thương Phi Lan trong lầu các nghe thấy động tĩnh, nhìn thấy người đến, vừa định chào hỏi, trước mặt lại đưa tới một cây kẹo hồ lô.

Sau đó là Tần Phong đang trầm tư, thong thả bước lên thư các tầng năm.

"Hắn làm sao vậy?" Thương Phi Lan lẩm bẩm tự nói, sau đó nhìn cây kẹo hồ lô trong tay, giữa lông mày nhiều hơn một tia ý cười ngọt ngào.

Thời gian thoắt cái đã đến chiều tối.

Theo trang sách trong tay Tần Phong khép lại, tia văn khí cuối cùng rốt cuộc đã lấp đầy bậc thang tầng chín trong Thần Hải!

Ánh sáng trắng chói mắt sáng lên, ý thức của Tần Phong cũng bị kéo vào trong Thần Hải.

Hắn đi theo sự dẫn dắt mơ hồ kia, chậm rãi leo lên bậc thang, cuối cùng đứng trước một bệ đá trắng như ngọc.

"Đây chính là Vấn Tâm Đài?" Tần Phong vẻ mặt tò mò.

Lời nói vừa dứt, trên Vấn Tâm Đài quang văn lưu chuyển, giống như mặt nước gợn sóng.

Một bóng người hư ảo màu trắng chậm rãi hiện ra, không nhìn rõ mặt mũi, môi hơi hé truyền ra tiếng vang: "Ngươi là người như thế nào?"

Đây chính là khảo nghiệm Vấn Tâm?

Tần Phong trừng lớn hai mắt, sau đó bắt đầu nhíu mày suy nghĩ.

Những lời nói của thánh nhân cổ đại kiếp trước từng xem qua, lần lượt hiện lên trong đầu.

Hắn chỉ cần tùy tiện sao chép vài câu, là có thể dựng nên một hình tượng cao lớn vĩ đại.

Nhưng điều này có ý nghĩa gì?

Nơi này không có người khác, muốn giả vờ cũng không có đối tượng...

Nói cũng lạ, đây là lần đầu tiên hắn nghiêm túc suy nghĩ vấn đề này.

Hắn nhớ lại những chuyện sau khi xuyên việt đến thế giới này, ngoại trừ tăng GDP của Tấn Dương thành, dường như cũng chưa làm ra chuyện gì kinh thiên động địa?

Hắn nghĩ đến Lý tiền bối, vì bảo vệ một phương, bóng lưng kiên quyết kia, nhưng anh hùng, không phải ai cũng có thể làm được.

Hắn thích mỹ nữ, thích hoàng bạch chi vật, có đôi khi sẽ đầu óc nóng lên, làm chút chuyện chính nghĩa.

Nhưng phần lớn thời gian, lựa chọn của hắn cũng không khác gì nhiều người minh triết bảo vệ bản thân...

Hắn thản nhiên cười: “Thì ra, ta chỉ là một kẻ tham tài háo

sắc, có thể làm được một thân chính khí, hỏi tâm không thẹn là tốt rồi."

Bóng người hư ảo màu trắng khẽ lay động, lại mở miệng hỏi: "Ngươi cảm thấy người đọc sách nên làm gì?"

"Người đọc sách nên làm gì?

Hừ, thế đạo này người đọc sách có thể làm gì?

Nếu không phải thân thể ta thiên phú có hạn, ta còn muốn bỏ văn theo võ." Tần Phong cười khẩy.

Văn Thánh đạo giả cao phẩm chỉ tồn tại ở Hạo Văn Viện đế đô, vì tu hành, nương tựa triều đình quân đội, nào thấy thành trì khác có Văn Thánh đạo giả vì bá tánh mưu sinh?

Lấy y thuật vấn đạo giả, chữa bệnh cứu người, lại bị coi là hạ thừa, ai quy định?

Chẳng lẽ chỉ có người nương tựa quyền lợi trong triều, mới có thể tu hành Văn Thánh đạo thống?

Khắp nơi đều là võ phu chạy đi, cứu dân chúng khỏi nguy nan.

Những người đọc sách cao cao tại thượng trong Hạo Văn Viện kia?

Có bao nhiêu bá tánh từng gặp qua bóng dáng của bọn họ, nhận được ân huệ của bọn họ?

Hắn nghĩ đến hành vi chủ quán ngăn cản thiếu niên lang viết chữ, một câu đọc sách viết chữ lại có tác dụng gì, chấn động lòng người.

Người đọc sách chân chính không phải như vậy...

Tần Phong chỉ cảm thấy trong lòng phiền muộn, không nói

không thoải mái: "Vì trời đất lập tâm, vì sinh dân lập mệnh, vì thánh hiền trước nối nghiệp, vì muôn đời sau mở thái bình.

Đây, mới là chuyện người đọc sách nên làm!"

Lời này vừa ra, Vấn Tâm Đài chấn động, trong Thần Hải, văn khí màu trắng giống như biển mây cuồn cuộn.

"Thì ra là vậy." Bóng người hư ảo màu trắng cười nói.

Dung mạo bóng người dần dần rõ ràng.

Tần Phong nhìn rõ, vẻ mặt kinh ngạc, dung mạo bóng người màu trắng này lại giống hệt hắn!

Mà theo một đạo thanh khí rót vào thiên linh cái, Tần Phong rốt cuộc đã bước vào Minh Tâm Cảnh bát phẩm!

...

Cùng lúc đó, Thính Vũ Hiên không ngừng chấn động, văn khí trong sách vở trên giá sách, cuồn cuộn mãnh liệt.

Bách Lý lão nhân trên ghế mây cảm nhận được động tĩnh, tay phải ấn xuống, Thính Vũ Hiên trở lại yên tĩnh.

Ông nằm trên ghế mây, lắc lư, trong mắt vừa có cảm khái, vừa có an ủi.

Chương 175: Cái dáng vẻ vô sỉ của ngươi, ngược lại rất hợp khẩu vị của ta

Ý thức rời khỏi Thần Hải, Tần Phong thở ra một hơi.

Chín tầng bậc thang đã biến mất, chỉ còn lại Vấn Tâm Đài.

Những lời hắn vừa nói, như được khắc vào bia đá trên Vấn Tâm Đài.

Hình bóng giống hệt hắn mỉm cười nói: "Đừng quên những lời ngươi đã nói hôm nay."

Giọng nói vừa dứt, hư ảnh liền hóa thành làn khói trắng, chui vào Vấn Tâm Đài.

Tần Phong thậm chí còn có một suy đoán, hư ảnh đó có lẽ chính là phản chiếu nội tâm của hắn...

Nhìn lại bản thân.

"Văn khí trong cơ thể rõ ràng đã mạnh hơn rất nhiều, hiện tại ta cảm thấy đầu óc mình vô cùng minh mẫn."

Đầu ngón tay bạch tấc hội tụ, tiếp đó là Hạo Thiên Kính hiển hiện.

Hiệu quả của hai môn văn kỹ này thi triển ra, rõ ràng mạnh hơn không ít so với lúc cửu phẩm.

Đặc biệt là bạch tấc văn kỹ, dưới sự thúc giục toàn lực văn khí

của hắn, cây kim màu trắng kia đã không thể coi là kim nữa, mà giống như một thanh đoản kiếm dài khoảng một thước.

Tần Phong sờ cằm, nhìn bạch tấc văn kỹ rất hài lòng, đột nhiên hắn như phát hiện ra điều gì, thở dài một tiếng: "Đáng tiếc vẫn còn quá mảnh."

"Ngươi bước vào Văn Thánh bát phẩm rồi sao?" Giọng nói thanh thúy vang lên bên tai, ngữ khí mang theo sự vui mừng và kích động không hề che giấu.

Tần Phong tìm kiếm theo tiếng nói, Thương cô nương không biết từ lúc nào đã đến trước mặt hắn, đôi mắt màu xanh nhạt mê hoặc lòng người, nhìn hắn chằm chằm không chớp mắt.

Khăn vuông màu đen che đi dung nhan xinh đẹp, nhưng vẫn không thể che giấu được dáng vẻ yểu điệu thướt tha của Thương cô nương.

Nếu như vén khăn vuông lên, sẽ là một dung nhan khuynh quốc khuynh thành như thế nào?

Suy nghĩ chỉ trong chốc lát, Tần Phong híp mắt, tiếp đó lộ ra vẻ mặt kích động: "Ta rốt cuộc đã bước vào bát phẩm Minh Tâm Cảnh rồi!"

Tiếp đó hắn dang rộng vòng tay, dường như muốn ôm lấy nàng, bày tỏ niềm vui sướng.

Nhưng đáng tiếc là, Thương Phi Lan nhìn thấy động tác này, vành tai trắng nõn nhanh chóng nhuốm một màu hồng phấn, sau đó theo bản năng lùi lại một bước.

Nàng có chút cảnh giác, không được tự nhiên nói: "Ngươi muốn làm gì?"

Thất bại rồi sao, chậc... Tần Phong quay đầu lắc lưỡi, sau đó

quay đầu lại giả vờ áy náy nói: "Xin lỗi, vừa mới bước vào bát phẩm Minh Tâm Cảnh, nhất thời quá kích động."

"Lần sau chú ý một chút." Thương Phi Lan thản nhiên đáp, sau đó xoay người, trong mắt lại thoáng qua một tia hối hận và tiếc nuối...

Hai người tùy ý trò chuyện, chậm rãi đi xuống bậc thang.

Sắp ra khỏi Thính Vũ Hiên, Thương Phi Lan đột nhiên nói: "Kẹo hồ lô rất ngon, rất ngọt."

Trên thực tế, nàng chỉ ăn một viên, số còn lại cũng giống như kẹo đường trước đó, được cất giữ cẩn thận.

Nhưng bí mật này, nàng sẽ không nói ra.

Tần Phong cười nói: "Nếu ngươi thích ăn, lần sau ta lại mang cho ngươi."

"Được." Giọng nói lạnh lùng, nhưng lại mang theo chút vui mừng.

Bạch Lý lão nhân liếc nhìn hai người đi ra, nói: "Ồ, bước vào Văn Thánh bát phẩm rồi, tạm được, ít nhất cũng có thể khiến người ta nhìn bằng con mắt khác."

Tần Phong nghe vậy, gân xanh trên trán giật giật, nắm chặt hai tay.

Niềm vui sướng khi cảnh giới được nâng cao, sự thoải mái khi trò chuyện với Thương cô nương, trong nháy mắt tan biến hết.

Lão già thối tha này, miệng thật sự rất hôi.

"Nói thế nào? Đã bước vào Văn Thánh bát phẩm rồi, có phải nên bái ta làm sư phụ rồi không?

Hầy, gần đây eo lưng đau nhức, thân thể một ngày không bằng một ngày, quả thật nên tìm một đứa đồ đệ hiếu thuận để chia sẻ gánh nặng cho ta." Lão nhân vừa xoa bóp vai, vừa nói.

Bái sư? Tốt lắm, lão già thối tha này ngày thường chế nhạo ta cũng coi như xong, vậy mà còn nhớ chuyện này, muốn chiếm tiện nghi của ta?

Tần Phong nhếch mép, cười gượng gạo: "Văn bối là một khúc gỗ mục nát, còn cần trải qua thế tục mài giũa, tạm thời không làm phiền tiền bối điêu khắc.

Đợi ngày nào đó có chút trưởng thành, sẽ đến bái ngài làm sư phụ."

Bạch Lý lão nhân nghe vậy, móc móc tai, thổi bay bụi bẩn trên đó: "Ta cũng đâu có nói muốn điêu khắc ngươi?"

Tần Phong trừng lớn hai mắt.

... Lão già thối tha này lộ rõ dã tâm, vậy mà không thèm che giấu, muốn bóc lột sức lao động miễn phí?

Ta nhổ!

Tần Phong thậm chí còn lười để ý, hừ lạnh một tiếng, muốn xoay người rời đi.

Nhưng lúc này, Thương Phi Lan bên cạnh lại dưới ánh mắt kinh ngạc của Lam Ngưng Sương, đưa tay nắm lấy tay áo của hắn, ánh mắt liếc về phía lão già thối tha kia.

Tần Phong thấy vậy, vẻ mặt nghi hoặc, Thương cô nương đây là ý gì?

"Bái sư." Hai chữ nhẹ nhàng từ dưới khăn vuông màu đen truyền ra, Thương Phi Lan liên tục dùng ánh mắt ra hiệu, dáng vẻ

dường như không muốn hắn bỏ lỡ cơ hội này.

"Thương cô nương, chuyện này..." Tần Phong lộ vẻ do dự, cho dù là đề nghị của mỹ nhân, cũng khiến hắn có chút kháng cự trong lòng.

Quay đầu nhìn lão già nằm trên ghế mây, vẫn còn đang móc tai, vui vẻ vô cùng, dường như căn bản không để ý bọn họ đang nói gì.

Nhìn bộ dạng lôi thôi lếch thếch này, bái đối phương làm sư phụ, chẳng phải là tự chuốc lấy khổ sở sao...

"Tuy nhiên, người kiêu ngạo như Thương cô nương, lại muốn ta bái lão già thối tha này làm sư phụ, lão già này rốt cuộc là người như thế nào."

Tần Phong từng có rất nhiều suy đoán về lão già này, nhưng hắn thật sự rất khó liên tưởng người trước mắt này, với những cao nhân hư vô mờ mịt kia.

"Lão già này có thể canh giữ bảo khí như Thính Vũ Hiên, thân phận phía sau chắc chắn cũng không đơn giản.

Nhưng cũng rất có khả năng, hắn chỉ là người gác cổng cho đại lão...

Bái sư là chuyện cả đời, không thể qua loa, nhất định phải suy nghĩ kỹ càng.

Về phần Thương cô nương, chỉ có thể tạm thời để nàng thất vọng rồi."

Tần Phong muốn hiểu rõ lợi hại trong đó, liền muốn tìm cớ, lảng tránh chuyện bái sư.

Nhưng đúng lúc này, hắn liếc nhìn bàn tay phải đang móc tai

của lão già, đột nhiên trừng lớn hai mắt, vẻ mặt kinh ngạc không thôi.

Trên đầu ngón tay phải của lão già kia, vậy mà lại có một đám sương mù màu trắng đang trôi nổi!

Mà đám sương mù này, chỉ trong nháy mắt, đã bị lão già thổi tan!

"Là tiên pháp - Sương Lý Khán Hoa!" Tần Phong nuốt nước miếng, trong lòng kinh hãi không gì sánh bằng.

"Lão già thối tha này trước đó đang lừa ta, đại lão thần bí thi triển tiên pháp chính là hắn!"

Đáng ghét, vậy mà lại lừa gạt một thư sinh thuần lương, lương tâm không đau sao?

... Nhưng dù sao đi nữa, cái đùi này, phải ôm chặt lấy!

Tần Phong liếc nhìn bát rượu trên mặt đất bên cạnh ghế mây, không có gì, bên trong còn nửa bát rượu.

Tiếp đó hắn thừa dịp bát rượu không chú ý, chân phải tiến lên đá một cái.

Theo một tiếng vang nhỏ, bát rượu lật úp, rượu đổ ra ngoài.

Hắn giả vờ áy náy nói: "Ta vậy mà không chú ý tới nơi này còn có bát rượu!

Sư phụ đừng đau lòng, đồ nhi còn cất giấu một ít rượu ngon, ta rót cho ngài."

Vừa nói, Tiên Nhân Túy đã được lấy ra từ trong giới chỉ.

Không mất nhiều thời gian, bát rượu đã đầy, Tần Phong hai tay dâng lên.

Hành động này, khiến Lam Ngưng Sương bên cạnh mở to đôi mắt đẹp.

Thương Phi Lan cũng lộ ra vẻ mặt kỳ quái.

Với thực lực của các nàng, làm sao có thể không nhìn ra động tác nhỏ của Tần Phong?

Hơn nữa, trước đó còn không muốn bái sư, sau đó lại tự xưng là đồ nhi?!

"Cô gia..." Lam Ngưng Sương không đành lòng nhìn thẳng, quay đầu đi.

Lão già trên ghế mây nhận lấy bát rượu, nhìn Tần Phong cười như không cười: "Cái dáng vẻ vô sỉ của ngươi, ngược lại rất hợp khẩu vị của ta."

Tần Phong nghe vậy ho khan một tiếng, sắc mặt hơi đỏ lên: "Sư phụ quá khen."

Lão già đột nhiên cảm khái: "Kẻ ngu xuẩn vào triều làm quan, đấu không lại gian thần đầy triều.

Người quá chính trực dẫn binh đánh giặc, thường xuyên rơi vào thế tiến thoái lưỡng nan.

Có lẽ chỉ có thư sinh như ngươi, mới có thể mở ra một cục diện mới."

Hả?

Tần Phong sắc mặt cứng đờ, đây là đang nói hắn gian xảo sao?

Quen biết thì quen biết, ngươi nói như vậy, ta vẫn sẽ kiện ngươi tội phỉ báng...

Tiếp đó, hắn cười đáp: "Sư phụ nói đúng."

"Hầy, tuổi già rồi, nghĩ đến những điều này chỉ cảm thấy mệt mỏi, nói đến, sao vai lại đau rồi?"

Tần Phong vội vàng tiến lên: "Đồ nhi xoa bóp cho ngài."

Lão già híp mắt, lộ ra vẻ mặt hưởng thụ: "Cũng coi như có chút nhãn lực."

Hắn ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời đêm, treo một vầng trăng khuyết, lấp lánh sao trời, vạn dặm không mây.

"Sắp đổi thay rồi."

"Đổi thay?" Tần Phong ba người tò mò, cũng ngẩng đầu nhìn lên, không nhìn ra chút manh mối nào.

...

Chương 176: Tro tàn như tuyết

Nam Vực Đại Càn, núi Chương Ngô.

Cùng với một tiếng kêu thê lương, một luồng ánh sáng rực lửa phóng thẳng lên trời, như muốn xé toạc màn đêm.

Đó là một con chim lửa hình dạng giống hạc, chỉ có một chân, trên bộ lông màu xanh lam có những đốm đỏ, mỏ màu trắng.

Lúc này trên người nó, một vết cào cấu xé lòng, máu xanh lam rơi xuống, hóa thành lửa dữ dội giữa không trung.

Nó bay lượn trên không trung, hướng về phía ngọn núi tức giận kêu gào.

Cánh vỗ, lửa thiêu đốt, không gian như xoáy nước vặn vẹo.

Gầm!

Trong rừng núi, lại truyền đến một tiếng gầm rú.

Có một con mãnh thú đứng sừng sững trên đỉnh núi, hình dạng như báo đỏ, năm đuôi một sừng.

Móng vuốt phải vỗ mạnh vào tảng đá.

Cùng với một tiếng nổ vang trời, núi lở, mãnh thú nhảy lên không trung, lao về phía chim lửa.

Nhưng bị con chim lửa vỗ cánh một cái, dễ dàng né tránh.

Nhưng ngay lúc này, một tia sáng vàng xé toạc bầu trời, lại trực tiếp bắn hạ đầu lâu của chim lửa!

Xác chết rơi xuống, trong nháy mắt hóa thành biển lửa, lửa bốc cháy dữ dội, trong chớp mắt lan ra trăm dặm núi non, cây cối hóa thành tro bụi, tro tàn như tuyết rơi xuống.

Sự oán hận của chim lửa trước khi chết, hóa thành tiếng kêu bi thương, vang vọng trong biển lửa.

Mãnh thú thấy vậy, lao về phía đầu lâu của chim lửa.

Nhưng khi nó cách đầu lâu chỉ còn một khoảng cách ngắn, trong biển lửa lại có vô số sợi xích ánh sáng vàng lao ra, trói chặt nó.

Đầu lâu của chim lửa cứ như vậy rơi vào biển lửa.

Mãnh thú phát ra tiếng gầm rú rung trời, liều mạng vặn vẹo thân thể.

Sợi xích ánh sáng vàng phát ra âm thanh chói tai, vết nứt nhanh chóng lan rộng.

Một giọng nói đột nhiên vang lên: "Nhanh đi lấy đầu lâu của Bích Phương, sợi xích này không thể trói được bao lâu."

Vài bóng đen lao về phía nơi đầu lâu rơi xuống.

Tuy nhiên, khi bọn họ đến nơi, tìm kiếm khắp nơi, ngoại trừ ngọn lửa thiêu đốt dữ dội, làm sao có thể nhìn thấy thứ gì khác?

"Đầu lâu của Bích Phương đâu?"

Một người đột nhiên phát hiện ra điều gì đó, nhìn về phía một dấu vết trên mặt đất.

"Có người đã đến đây."

Đó là hai dấu chân dày nặng, chủ nhân của dấu chân rõ ràng đang cõng vật nặng.

Mà phía sau dấu chân, là vết lõm hình chữ nhật, không biết là do vật gì để lại.

"Các ngươi thấy thế nào?"

"Người đến cõng vật nặng, sở hữu bảo khí có thể chứa đầu lâu của Bích Phương, đáp án rất rõ ràng, không phải sao?"

"Là Quan Trủng Mộ Gia..."

"Đầu lâu của Bích Phương vô cùng quan trọng, hắn cõng vật nặng chạy không xa, đuổi theo!"

Mười dặm bên ngoài, một bóng người áo đen cõng quan tài nặng nề chạy nhanh trong biển lửa.

Mà phía sau hắn trên không trung, vài bóng người đã phá gió mà đến.

"Lần này chết chắc rồi, ta đã biết không nên đánh cược với Nguyện lão, nhiệm vụ này chẳng phải là muốn mạng của ta sao?" Dưới áo đen, truyền ra tiếng oán trách của một nam tử.

Vừa dứt lời, một người trong số những kẻ truy đuổi đột nhiên ra tay, chiếc quan tài đen khổng lồ từ trên trời rơi xuống.

Người áo đen cõng quan tài cảm nhận được nguy hiểm, vội vàng vỗ vào quan tài phía sau.

Trên bề mặt quan tài đen kịt, ánh sáng màu xanh lam lưu chuyển, một bóng rắn nước khổng lồ hiển hiện, cản chiếc quan tài đen trong chốc lát.

Nam tử nhân cơ hội này, tránh được sát khí của chiếc quan tài đen.

Tuy nhiên, sóng gió chưa kịp lắng xuống, sóng gió khác lại nổi lên, những kẻ truy sát còn lại đồng thời ra tay, công kích khí thế

mạnh mẽ ập đến, đã không thể tránh né.

Ngay lúc nguy cấp này, thời gian như dừng lại trong khoảnh khắc.

Hư không như mặt nước gợn sóng, một con bạch lộc bảy màu sừng, bao phủ bởi khí tức thần thánh, chậm rãi bước ra.

Nó liếc nhìn vài người trên không trung, lại cúi đầu nhìn nam tử áo đen cõng quan tài.

Mặc dù không mở miệng, nhưng giọng nói lại trực tiếp truyền vào trong đầu nam tử.

"Bích Phương trước khi chết oán niệm ngập trời, độc tố của tro tàn sẽ lan tràn khắp đất, khiến sinh linh lầm than.

Cho dù là Trấn Hồn Quan của Mộ gia ngươi cũng không thể trong thời gian ngắn, luyện hóa đầu lâu của nó, hóa giải oán khí.

Đi về phía nam.

Đến Tấn Dương Thành ở phía nam, nơi đó có người có thể chữa trị độc tố lửa, che chắn oán niệm của Bích Phương.

Ta sẽ che giấu khí tức cho ngươi ba ngày.

Nhớ kỹ, phải nhanh, đầu lâu của Bích Phương không thể rơi vào tay người khác."

Nam tử áo đen vẻ mặt kinh ngạc, cứng đờ gật đầu, sau đó thân thể bị ánh sáng trắng thánh khiết bao phủ, biến mất tại chỗ.

Bạch lộc nhìn biển lửa lan rộng, trong đó không biết đã chết bao nhiêu sinh linh.

Nó lộ ra vẻ bi thương, lần nữa bước vào hư không.

Thời gian một lần nữa bắt đầu trôi chảy.

Ầm!

Công kích mạnh mẽ rơi xuống, nhưng không còn thấy bóng dáng người cõng quan tài nữa.

"Chuyện gì đã xảy ra?"

"Thủ đoạn này..."

"Trước tiên hãy quay về báo cáo."

.....

Ba ngày sau.

Tần Phong ngồi trong phòng, đánh giá Ngũ Lôi Quán Tưởng Đồ trong tay.

Mấy ngày trước hắn đã bước vào cảnh giới Văn Thánh bát phẩm, tự nhiên phải bắt tay chuẩn bị tiến vào thất phẩm Chính Khí Cảnh.

"Cái gọi là thất phẩm Chính Khí Cảnh, là để văn khí du tẩu khắp người, không ngừng ngưng tụ, hóa thành chính khí.

Sau khi bước vào, có thể làm được bách độc bất xâm."

Tần Phong vuốt cằm, nhìn Ngũ Lôi Quán Tưởng Đồ chìm vào trầm tư.

Mặc dù trong sách có nhắc đến, Văn Thánh đạo giả sau khi có Quán Tưởng Đồ, có thể dung hợp Quán Tưởng Đồ vào Thần Hải, sau đó thần thức ngồi ngay ngắn trên Vấn Tâm Đài, trong thời gian ngắn hóa văn khí thành chính khí.

Nhưng cụ thể thao tác như thế nào lại không giải thích.

"Ta đã nhìn chằm chằm vào Ngũ Lôi Quán Tưởng Đồ này ba ngày rồi, nhưng lại không xuất hiện cảm giác thân lâm kỳ cảnh đó nữa.

Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra?"

Tần Phong trăm mối nghi ngờ, vạn phần phiền não.

Rõ ràng lần đầu tiên mở Quán Tưởng Đồ này ra, cũng không phải như vậy.

Hắn nhớ tới lời Nhã An huynh đã nói, nếu Quán Tưởng Đồ không phù hợp với tâm tính của Văn Thánh đạo giả, vậy thì cho dù có Quán Tưởng Đồ, cũng không thể sử dụng.

"Chẳng lẽ là bởi vì Ngũ Lôi Quán Tưởng Đồ không thích hợp với ta?

Nói ra cũng trách lão già kia, ta hỏi hắn vấn đề này ba ngày, mỗi lần đều lấy lý do thời điểm chưa tới để thoái thác ta.

Mấy ngày nay ta bưng trà rót nước cho hắn, xoa bóp vai đấm lưng, làm đủ mọi việc nặng nhọc, nhưng lại không nhận được chút lợi ích nào.

Thua thiệt lớn!"

Tần Phong không ngừng thở dài.

Đột nhiên, chỉ nghe thấy bên ngoài phòng truyền đến tiếng gọi kinh hỉ của Thanh Nhi: "A, tuyết rơi rồi!"

"Tuyết rơi?" Tần Phong nhướng mày, cất Ngũ Lôi Quán Tưởng Đồ, hưng phấn đẩy cửa phòng ra.

Không có cách nào, đứa trẻ phương nam, không thể cưỡng lại sự cám dỗ của tuyết rơi.

Huống chi, đây vẫn là trận tuyết đầu tiên hắn gặp phải sau khi đến thế giới này.

Chỉ là không biết, trận tuyết này, có phải đến muộn hơn so với trước kia hay không...

Trong hành lang, ngoài Thanh Nhi ra, còn có không ít hạ nhân nha hoàn ngẩng đầu nhìn bông tuyết rơi xuống.

Tần Phong cũng nhìn lên bầu trời, đột nhiên lộ ra vẻ nghi hoặc.

Bông tuyết này không trắng tinh như trong ấn tượng của hắn, ngược lại xám xịt, nhìn không rõ ràng.

Không nên như vậy, thời đại này, làm sao có thể có ô nhiễm nghiêm trọng như vậy, khiến tuyết đều bị nhuộm thành màu xám?

Tần Phong tò mò, đưa tay đón một bông tuyết.

Nơi bông tuyết rơi xuống, không có cảm giác lạnh lẽo như dự đoán, ngược lại mang theo một tia hơi ấm.

Đây không phải là tuyết!

Tần Phong trừng lớn hai mắt, ngón tay nhẹ nhàng xoa nắn, bông tuyết lập tức bay đi hóa thành bụi.

"Đây là... tro tàn? Tro tàn như tuyết?"

Ngay khi hắn kinh ngạc, bên tai truyền đến tiếng động liên tiếp.

Liếc mắt nhìn sang, chỉ thấy hạ nhân nha hoàn chạm vào tro tuyết lần lượt ngã xuống đất.

Những người khác vẻ mặt kinh ngạc, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Tuyết này có vấn đề!

Tần Phong trong nháy mắt hiểu ra, lập tức quát lớn: "Đừng ai chạm vào tuyết này!"

Chương 177: Phương Pháp Phá Độc

“Đại thiếu gia.” Thanh Nhi vẻ mặt lo lắng hỏi: “Họ vừa rồi còn khỏe mạnh, sao đột nhiên ngã xuống thế này?”

Tần Phong vội vàng kiểm tra tình trạng của mấy người.

Hơi thở gấp gáp, cơ thể nóng ran, da dẻ ửng đỏ, giống như nhiễm phải bệnh nhiệt.

Nhưng triệu chứng của bệnh nhiệt, sao có thể phát tác nhanh như vậy?

“Tuyết này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra……”

Tần Phong cau mày, lập tức ra lệnh: “Thanh Nhi, còn có mấy người các ngươi, mau xuống dưới, nói cho tất cả mọi người trong phủ, ngàn vạn lần đừng chạm vào tuyết này.

Ngoài ra, đem tất cả những người ngất xỉu trong phủ, đều chuyển đến đại sảnh.”

“Vâng, đại thiếu gia.” Mọi người đồng thanh đáp lại.

Tần Phong dường như lại nghĩ đến điều gì, nhắc nhở: “Nhớ kỹ, khi di chuyển những người này, đừng dùng tay tiếp xúc trực tiếp, tốt nhất là bọc một lớp vải, hiểu chưa?”

“Hiểu rồi!”

Tần Phong nhìn bóng lưng mọi người vội vã rời đi, lại nhìn ngón tay của mình, lộ ra vẻ nghi hoặc.

“Ta rõ ràng cũng chạm vào thứ này, tại sao không sao?

Chẳng lẽ tro tuyết này giống như bạch vụ của tiên pháp, chỉ có tác dụng với người thường?”

Do không xác định được nguồn gốc của tuyết này, Tần Phong cũng không dám tùy tiện đưa tay ra, tự mình kiểm chứng.

Hắn liếc mắt nhìn bầu trời, tro tuyết như lông ngỗng bay xuống, không bao lâu, toàn bộ Tấn Dương Thành đều được bao phủ bởi một lớp tro bụi.

“Lần này, không biết lại có bao nhiêu bá tánh phải chịu khổ.” Tần Phong nhíu mày, thở dài một hơi.

.....

“Lão gia, việc này phải làm sao đây.....” Trong đại sảnh, Nhị nương nhìn đầy đất hạ nhân vẻ mặt thống khổ, lo lắng vạn phần.

Lão gia thấy vậy, an ủi: “Phu nhân, đừng vội, nàng quên rồi sao, Phong nhi nhà chúng ta tinh thông y thuật.

Nó ngay cả kinh mạch tổn thương cũng có thể chữa khỏi, huống chi là bệnh nhiệt này.”

“Đúng đúng đúng, ta suýt nữa quên mất chuyện này, nhưng Phong nhi đâu?” Nhị nương nhìn ra ngoài sảnh, lại như nghĩ đến điều gì, lo lắng nói: “Phong nhi nó, hẳn là cũng không nhiễm phải chứng bệnh này chứ?”

Hắc Than Đầu nghe vậy, lập tức nói: “Ta đi tìm cô gia!”

Ngay lúc này, một giọng nói quen thuộc truyền vào đại sảnh: “Không cần, ta đến rồi.”

“Đại ca!” Nhị đệ quay đầu nhìn ra ngoài sảnh, kích động gọi một tiếng.

Nhị nương nhìn thấy người đến, vỗ vỗ ngực, thở phào nhẹ nhõm, may mà Phong nhi không sao……

Tần Phong bước vào sảnh, gật đầu với người nhà, sau đó hắn quét mắt nhìn mọi người trên mặt đất, cẩn thận đếm, đủ mười hai người.

“May mà, ít hơn so với dự đoán.” Hắn thở phào nhẹ nhõm, ngồi xổm xuống, triển khai dị năng song đồng, bắt đầu kiểm tra cơ thể mọi người.

“Nhịp tim tăng nhanh, mạch tượng hỗn loạn, hửm? Đạo hồng khí lưu chuyển trong cơ thể này là vật gì?

Chẳng lẽ bệnh nhiệt là do nó mà ra?

Không được, nhiệt độ cơ thể của họ hiện tại quá cao, cứ tiếp tục như vậy, cơ thể sẽ bị thiêu hủy.”

Tần Phong sắc mặt khó coi, ra lệnh: “Mau đi lấy ít khối băng và khăn mặt đến đây, trước tiên chườm lạnh cho họ hạ nhiệt độ.

Chú ý không được tiếp xúc trực tiếp về mặt cơ thể, hiện tại bệnh nhiệt này có lây nhiễm hay không còn chưa rõ ràng, cẩn thận một chút!”

“Vâng!” Một đám hạ nhân nghe vậy, nhanh chóng hành động.

Cùng lúc đó, Tần Phong hỏi: “Nhị đệ, Hắc Than Đầu, hai người các ngươi ở trong sân quan sát đao khí, lúc tu hành, có chạm vào tro tuyết kia không?”

Nhị đệ lắc đầu đáp: “Tro tuyết kia khi sắp rơi xuống sân, đều bị đao khí còn sót lại của sư phụ chấn tán, căn bản không rơi xuống sân.”

Sư phụ mà Nhị đệ nhắc đến tất nhiên là Đao Cuồng Trấn Thiên

Nhất, tuy rằng Nguyện lão gia vẫn chưa rèn xong đao khí, nhưng danh hiệu sư đồ của Đao Cuồng và Nhị đệ, chắc chắn là đã được ấn định rồi.

Tần Phong nghe vậy, vừa mừng rỡ vừa lo lắng.

Bởi vì hai người không tiếp xúc với tro tuyết, cho nên hắn cũng không cách nào phán đoán, tuyết quỷ dị này có ảnh hưởng đến võ phu hay không.

Đột nhiên, Tần Phong trừng lớn hai mắt, bởi vì hắn rốt cục đã tìm thấy nguồn gốc của hồng khí quỷ dị trong cơ thể những người này.

Đó là trên bề mặt da, một vết tích màu đỏ nhạt, hình dạng giống như bỏng!

"Vết tích kỳ quái này, nhất định là do những người này chạm vào tro tuyết mà ra.

Chỉ cần chạm vào sẽ bị lây nhiễm, triệu chứng xuất hiện cực kỳ nhanh.

..... Điều này không giống một loại bệnh tật, ngược lại càng giống một loại độc."

Dưới song đồng của Tần Phong, nhìn theo vết tích đi sâu vào, loại độc này đã xuyên qua da, đi sâu vào huyết nhục xương cốt.

Hồng khí không ngừng tuôn trào, quét qua cơ thể những người bị nhiễm, khiến họ đau đớn không chịu nổi.

"Xem ra, muốn cứu chữa những người này, phải thanh trừ loại độc này ra khỏi cơ thể.

Nhưng cụ thể, phải làm như thế nào?" Tần Phong cau mày trầm ngâm.

Trước đây những chứng bệnh mà hắn gặp phải, trong những y thư mà hắn đọc qua, đều có dấu vết để lần theo.

Nhưng tro tuyết quỷ dị này, mang đến hỏa độc nhiệt tật.

Trong sách căn bản không đề cập đến trường hợp tương tự, hoặc là chú thích.

Nói cách khác, hắn phải tự mình mò mẫm!

“Phương pháp xử lý độc đại khái có thể chia làm hai loại.

Một loại là hiểu rõ dược tính của nó, phối chế ra một loại giải dược khác, trung hòa nó.

Loại khác, chính là nghĩ cách bức độc ra khỏi cơ thể.

Nhưng độc này là do tro tuyết mang đến, không phải là độc của thảo mộc thú trùng, nếu không tìm được nguồn gốc của tro tuyết, làm sao có thể giải ra dược tính trong đó?

Còn về phương pháp thứ hai……”

Ngay lúc Tần Phong đang khổ sở suy nghĩ, trên không Tần phủ, một đạo khí thế cường đại, chấn tán tro tuyết sắp rơi xuống.

Liễu Kiếm Ly một thân bạch y, một tay nắm Lam Ngưng Sương rơi xuống ngoài đại sảnh.

“Ngưng Sương, có chút không ổn.” Liễu Kiếm Ly lo lắng nói.

Tần Phong nghe vậy nhìn về phía Lam Ngưng Sương, chỉ thấy sắc mặt nàng ửng đỏ, vẻ mặt thống khổ.

Hắn vội vàng tiến lên xem xét, sau đó sắc mặt trầm xuống: “Giống với triệu chứng của những người khác.”

Vén tay áo của Lam Ngưng Sương lên, trên cánh tay ngọc trắng

nõn, những vết tích màu đỏ nhạt khiến người ta kinh hãi.

“Sao lại nhiều như vậy?” Tần Phong kinh ngạc nói.

“Phụng Thiên Thành rất ít khi tuyết rơi, mà bên ngoài quần sơn của Vạn Kiếm Tông, có kiếm trận bao quanh, bốn mùa như thường.

Ngưng Sương khó có dịp nhìn thấy tuyết rơi, không khỏi kích động một chút.”

“Cái này……”

Kiếp trước của Ngưng Sương nhất định là cô gái phương Nam xinh đẹp…… Tần Phong trong lòng cảm khái một câu.

Đột nhiên, trong đầu hắn lóe lên một tia sáng.

“Chờ đã, người thường sẽ nhiễm độc này, võ phu cũng sẽ nhiễm độc này.

Nói cách khác, độc này không phân biệt người thường và người tu hành.

Nhưng ta chạm vào tro tuyết, tại sao lại không có việc gì?”

Tần Phong đứng dậy, hai mắt sáng lên: “Sự khác biệt lớn nhất giữa ta và bọn họ, chính là tu hành Văn Thánh đạo thống, trong cơ thể có văn khí.

Chẳng lẽ, độc này không thể xâm nhập văn khí.

Hơn nữa, văn khí là khắc tinh của nó?”

Sau khi có suy đoán này, hắn nóng lòng muốn kiểm chứng.

Nhưng bởi vì đây vẫn chỉ là suy đoán, trực tiếp làm thí nghiệm trên người, khẳng định là không được.

Nghĩ đến đây, Tần Phong nhìn ra ngoài đại sảnh, tro tuyết đang bay lất phất kia!

“Thử một chút!”

Mọi người thấy động tác của hắn, đều kinh hãi.

Tro tuyết này không phải là thứ tốt lành gì!

Nhưng ngay lúc Nhị nương muốn lên tiếng ngăn cản, lão gia mở miệng cắt ngang: “Phong nhi có chừng mực, để nó đi đi.”

Tiếp theo chỉ thấy, đầu ngón tay của Tần Phong ngưng tụ bạch tấc.

Hắn cẩn thận đưa bạch tấc dài một thước ra, chạm vào tro tuyết.

Tro tuyết kia lại tan chảy với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, chỉ trong vài nhịp thở, liền biến mất không còn dấu vết.

“Quả nhiên là vậy!” Tần Phong kích động hô lên một tiếng.

Chương 178: Có thê tử như vậy, phu còn cầu gì nữa?

Mọi người thấy vậy, đều không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Nhị nương lên tiếng hỏi: "Phong nhi, con nghĩ ra cách nào rồi sao?"

Tần Phong xoay người, gật đầu: "Tuy con không biết thứ tuyết xám này vì sao lại khiến người ta phát sốt như vậy, nhưng thứ này hình như rất sợ văn khí của Văn Thánh đạo giả.

Nếu vậy, thì có một cách khả thi."

Hắn liếc nhìn Lam Ngưng Sương đang đỏ bừng mặt, vẻ mặt đau đớn, bước nhanh đến trước mặt nàng, nhẹ giọng nói: "Chờ một chút, ta sẽ đưa văn khí vào trong cơ thể nàng, vận chuyển khắp người, giúp nàng loại bỏ độc tố.

Quá trình này có thể hơi đau đớn, nàng hãy cố gắng chịu đựng một chút."

"Ừm." Lam Ngưng Sương đáp lại một tiếng, giọng nói yếu ớt.

Tần Phong thở nhẹ một hơi, nắm lấy bàn tay của nàng, cảm nhận được sự trơn mịn, mảnh mai, nhưng lại tỏa ra nhiệt độ bất thường.

Độc tính này thật lợi hại, ngay cả võ phu Lục phẩm cũng không thể chống đỡ.

Tần Phong nhíu mày, sau đó truyền văn khí vào cơ thể Lam Ngưng Sương thông qua lòng bàn tay.

Đồng thời, hắn cũng mượn song đồng dị năng, quan sát sự thay đổi trong cơ thể nàng.

Văn khí lưu chuyển qua kinh mạch, khi chạm vào luồng khí đỏ kỳ dị kia, luồng khí đỏ liền nhanh chóng tiêu tan với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy.

Không chỉ vậy, ngay cả những vết đỏ nhạt trên cánh tay Ngưng Sương, cũng biến mất hoàn toàn sau vài nhịp thở.

"Quả nhiên có hiệu quả!" Tần Phong mừng rỡ, tăng tốc độ vận chuyển văn khí.

Theo luồng khí đỏ kỳ dị trong cơ thể Lam Ngưng Sương không ngừng bị văn khí hòa tan, sắc mặt nàng cũng dần dần trở lại bình thường.

Nhịp tim trở lại bình thường, hơi thở cũng đều đặn.

Dần dần thoát khỏi cơn đau, Lam Ngưng Sương không tự chủ được phát ra một tiếng rên rỉ thoải mái.

Cơ thể Tần Phong bỗng chốc cứng đờ, cảm thấy có gì đó không đúng, hắn quay đầu nhìn về phía sau, chỉ thấy những người khác trong đại sảnh đều đang nhìn hắn với ánh mắt kỳ lạ.

Sao mọi người lại nhìn ta như vậy...

Tần Phong giật giật khóe miệng, y sư chính trực sẽ không để ý ánh mắt của người đời, hắn đỡ Lam Ngưng Sương dậy, quan tâm hỏi: "Bây giờ nàng cảm thấy thế nào?"

"Đa tạ cô gia, đã không còn gì đáng ngại nữa, nhưng cơ thể vẫn còn hơi mệt mỏi, có lẽ cần nghỉ ngơi một chút." Lam Ngưng Sương nhẹ giọng đáp, ánh mắt long lanh.

Mọi người nghe vậy, đều thở phào nhẹ nhõm.

"Vậy thì tốt." Tần Phong đứng dậy, nhìn về phía những hạ nhân khác bị nhiễm độc...

Không lâu sau, độc tố trong cơ thể tất cả mọi người trong sảnh đều được loại bỏ.

Tần Phong ngồi trên ghế nghỉ ngơi, cúi đầu trầm ngâm: "Nếu ta không phải là y sư tu luyện Văn Thánh đạo, e rằng căn bản không thể dễ dàng như vậy, loại bỏ loại độc tố này.

Nói đến, thứ tuyết xám này rốt cuộc là thứ gì, tại sao lại có hiệu quả đáng sợ như vậy?

Hử? Văn khí trong Thần Hải của ta hình như lại tăng lên?"

Bước vào Bát phẩm Minh Tâm cảnh, văn khí trong cơ thể hắn liền hóa thành mây mù, trôi nổi xung quanh Vấn Tâm Đài.

Mà sau một loạt trị liệu, phạm vi bao phủ của đám mây mù này mơ hồ lớn hơn một chút.

"Không ngờ, ta không thông qua nội dung ghi chép trong y thư để chữa bệnh cứu người, vậy mà cũng có thể thu được văn khí?"

Nhưng vui mừng chưa được bao lâu, Tần Phong bỗng nhiên trợn to hai mắt.

Bởi vì số văn khí tăng thêm này có vấn đề!

Những văn khí này không giống như những văn khí khác trắng noãn thần thánh, ngược lại mang theo một tia đỏ nhạt khó có thể nhận ra bằng mắt thường.

Mà đáng sợ hơn là, những văn khí dị đoan này lại như tìm được tổ chức, bắt đầu không ngừng dung hợp, sau đó hội tụ thành đám mây mù màu đỏ nhạt dày cỡ ngón tay cái!

"Chết tiệt, chẳng lẽ những độc tố này không phải bị văn khí

bài trừ, mà là dung nhập vào văn khí trong cơ thể ta?" Sắc mặt Tần Phong lập tức trở nên khó coi.

Nhưng kinh ngạc qua đi, hắn lại phát hiện cơ thể mình không hề xuất hiện bất kỳ dị thường nào.

"Những độc tố này hình như không thể tạo thành ảnh hưởng đối với ta?

Nhưng cho dù như vậy, trong cơ thể tự nhiên xuất hiện thêm những thứ này, luôn cảm thấy ghê ghê." Tần Phong nhíu chặt mày.

Cảm giác này, giống như khi đang ăn cơm hộp, đột nhiên nhìn thấy một sợi tóc, vô cùng khó chịu, muốn đánh giá kém...

Đúng lúc này, bên ngoài đại sảnh Tần phủ truyền đến một trận tiếng bước chân dồn dập.

Những người này đều khoác áo choàng da thú, đội mũ rộng vành, quần áo được phủ một lớp tuyết xám dày.

Hai người dẫn đầu, mở mũ rộng vành ra, rõ ràng là Dương Hà và Trương Thiên Nam!

Dương Hà thở hổn hển, sắc mặt nghiêm trọng đến cực điểm: "Huynh đệ, đi theo chúng ta một chuyến đi, Tấn Dương Thành xảy ra chuyện lớn rồi."

Tần Phong thở dài, cũng không tỏ ra quá mức kinh ngạc, kết quả này cũng nằm trong dự liệu của hắn.

Hắn không biết phạm vi bao phủ của thứ tuyết xám này rộng đến mức nào.

Nhưng Tấn Dương Thành lúc này, nhất định là một mảnh hỗn độn!

"Đi thôi." Tần Phong đứng dậy, định đi theo đám người Trảm

Yêu Ti rời đi.

Lúc này, Lam Ngưng Sương vẫn đang nghỉ ngơi bên cạnh lên tiếng gọi: "Chờ một chút, cô gia, ta đi cùng chàng."

"Cơ thể nàng vừa mới hồi phục, còn cần nghỉ ngơi nhiều, cứ ở lại Tần phủ đi."

"Không sao, ta..."

Nàng còn chưa nói hết, đã bị Tần Phong cắt ngang: "Ngưng Sương, nghe lời."

Giọng điệu không cho phép phản bác.

Lam Ngưng Sương mím môi, không nói thêm gì nữa.

Lúc này, Liễu Kiếm Ly bên cạnh khẽ mở môi son: "Ta đi cùng chàng."

Tần Phong nghe vậy, đồng tử hơi mở to: "Nàng..."

Trên gương mặt tuyệt mỹ của nàng, thần sắc bình tĩnh, hoàn toàn không nhìn ra đang suy nghĩ gì.

"Có vấn đề?" Liễu Kiếm Ly nhẹ giọng hỏi.

"Không, không có." Tần Phong vội vàng lắc đầu.

"Việc cấp bách, chúng ta mau đi thôi." Dương Hà thúc giục.

Tần Phong gật đầu, xem ra, tình hình còn nghiêm trọng hơn hắn tưởng tượng rất nhiều.

Hắn suy nghĩ một chút, quay đầu nói với người nhà: "Mọi người ở lại trong phủ, đừng chạy loạn, chú ý, ngàn vạn lần đừng chạm vào tuyết xám bên ngoài.

Ta đi với bọn họ một chuyến."

"Phong nhi, cẩn thận một chút." Nhị nương lo lắng gọi một tiếng, bà vốn hy vọng đối phương đừng đi, nhưng bà biết, điều này là không thực tế.

"Nhị nương, không cần lo lắng."

Đám người Trảm Yêu Ti đến vội vàng, đi cũng như gió.

Tần Phong định đuổi theo, nhìn tuyết xám bay đầy trời, nhíu mày.

Dương Hà phía trước nghĩ đến điều gì, xoay người đưa cho hắn một chiếc áo choàng dày: "Mặc vào đi."

"Đa tạ."

Tần Phong đưa tay ra nhận, bỗng nghe thấy một giọng nói thanh lãnh truyền đến: "Không cần."

Hắn nghiêng đầu nhìn lại, một bóng hình áo trắng đi đến bên cạnh hắn, sóng vai cùng hắn.

Chính là Liễu Kiếm Ly.

Khí thế cường đại cuồn cuộn tuôn ra, áo trắng bay phần phật, tóc xanh không gió mà bay.

Tuyết xám rơi xuống bị chấn động tan biến trong nháy mắt!

Kình khí ngoại phóng hóa thành kết giới, ngăn cách một vùng trời, tạo thành một cảnh tượng hùng vĩ.

Tần Phong há hốc mồm, trong lòng cảm khái, có thê tử như vậy, phu còn cầu gì nữa?

Ra khỏi cửa, đều là bá khí tràn đầy như vậy!

Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Dương Hà và những người khác, Tần Phong rất hưởng thụ.

Hắn liếc nhìn chiếc áo choàng dày trong tay đối phương, cười nói: "Dương huynh, chiếc áo choàng này huynh cầm về tự mặc đi, ta không cần."

Nói xong, Tần Phong liền ngẩng đầu ưỡn ngực, đi theo Liễu Kiếm Ly bước ra khỏi Tần phủ.

Dương Hà cầm lại áo choàng, thần sắc có chút phức tạp, hắn nói với Trương Thiên Nam bên cạnh với giọng điệu chua chát: "Ngươi nói xem, ta sau này có cơ hội cưới được nữ tử tương tự như vậy không?"

Trương Thiên Nam liếc nhìn, đưa tay sờ lên trán Dương Hà, xác định không có sốt, hắn mặt không cảm xúc sải bước đi thẳng, bước ra khỏi Tần phủ.

Dương Hà: "..."

Chương 179: Tất cả nghe ta sắp xếp!

Tấn Dương Thành đã bị chôn vùi dưới lớp tuyết xám xịt, thoạt nhìn, tựa như đống tro tàn sau một trận hỏa hoạn.

Trên đường phố cơ bản không còn nhìn thấy bóng người, nếu có, cũng giống như Dương Hà cùng những người khác, khoác áo da thú, đầu đội nón rộng, là những Trảm Yêu Nhân.

Bọn họ đang tuần tra, cảnh báo bá tánh.

"Tuyết quỷ dị này đến bất ngờ, trong chốc lát, không biết bao nhiêu người trong thành đã trúng chiêu.

May mà Lý Tổng Đốc Tề Nguyên Thành và Chu đại nhân Tư Chính vẫn chưa rời đi, có kinh nghiệm ứng phó với cổ độc trước đây, bọn họ đã nhanh chóng đưa ra phương án đối phó.

Nhưng dù vậy, tình hình vẫn không mấy lạc quan." Dương Hà sắc mặt nặng nề, giải thích tình hình hiện tại.

Tần Phong gật đầu, nhìn về phía những tòa nhà hai bên.

Bá tánh đã trốn trong nhà, hoặc hé mở một khe cửa quan sát tình hình bên ngoài.

Hoặc đẩy cửa sổ tầng hai, nhìn qua lớp vải mỏng đánh giá bọn họ.

Trên mặt những người này đều là vẻ sợ hãi lo lắng, trong mắt tràn đầy kiêng dè đối với tuyết xám đầy trời.

"Hiện tại phạm vi bao phủ của tuyết này rộng bao nhiêu?" Tần Phong tò mò hỏi.

Nếu kéo dài hàng ngàn dặm, thậm chí ảnh hưởng đến hơn nửa Nam Vực, hậu quả sẽ không thể lường!

Dương Hà đáp: "Chu đại nhân đã dùng thần thức quan sát, tuyết này nhiều nhất là kéo dài đến mười dặm ngoài Tấn Dương Thành.

Hình như chỉ nhằm vào thành này."

Giọng điệu có chút oán trách, có chút nghi hoặc.

Tần Phong nhíu mày: "Nói như vậy, trong Tấn Dương Thành, nhất định có nguồn gốc gây ra trận tuyết rơi này.

Các ngươi có phát hiện manh mối gì không?"

Dương Hà im lặng, hiển nhiên đây cũng là điểm khiến hắn đau đầu.

Lúc này, Trương Thiên Nam vốn không thích nói chuyện bỗng nhiên mở miệng: "Sáng sớm, quan tài."

"Có ý gì?" Tần Phong nghiêng đầu nhìn Trương Thiên Nam.

Ánh mắt hai người chạm nhau.

Tần Phong lập tức chuyển mục tiêu hỏi: "Dương huynh, ngươi biết không?"

Dương Hà hồi tưởng: "Hôm nay trời vừa sáng, Trảm Yêu Ti có một người đến.

Một thân hắc bào, lưng đeo hắc quan, trạng thái của hắn rất không ổn.

Bước chân phù phiếm, khí huyết cuồn cuộn, vừa đến liền muốn gặp Tư Chính đại nhân của chúng ta."

"Hắn là ai?" Tần Phong hỏi.

"Cụ thể ta cũng không biết, chỉ là lúc Chu đại nhân nhìn thấy hắn...

Không, nói chính xác hơn, hắn là nhìn thấy quan tài trên người hắn.

Sắc mặt có chút biến đổi, trong miệng lẩm bẩm một câu - Quan Trủng Mộ Gia?" Dương Hà suy tư nói.

"Bước chân phù phiếm, khí huyết cuồn cuộn, điều này rất giống với triệu chứng của nhiệt dịch." Tần Phong trừng lớn hai mắt: "Tại sao lúc đầu không nghi ngờ hắn?"

Dương Hà giải thích: "Người nọ đến vào khoảng giờ Dần, nhưng trận tuyết này lại rơi vào giờ Thìn khắc ba.

Hơn nữa Chu đại nhân rõ ràng nhận ra người nọ, nếu là hắn giở trò, Chu đại nhân sao có thể khoanh tay đứng nhìn?"

"Thôi, những chuyện này để sau hãy nói.

Những người nhiễm nhiệt dịch trong thành đều đã đi đâu? Vừa rồi ta quan sát nhà cửa hai bên, hình như không phát hiện." Tần Phong mở miệng hỏi.

"Đã tập trung đến Trảm Yêu Ti, nơi đó sau khi được Thần Công Phòng cải tạo, so với trước đây đã lớn hơn rất nhiều.

Nhưng muốn chứa tất cả mọi người, vẫn còn thiếu chút không gian.

May mà Chu đại nhân đã trưng dụng những ngôi nhà xung quanh, mới có thể tiếp nhận tất cả bệnh nhân."

Tần Phong khẽ gật đầu, như vậy, ngược lại thuận tiện hơn nhiều.

Dù sao hắn đã biết cách loại bỏ nhiệt độc, chỉ là cần bao nhiêu thời gian mà thôi.

Mọi người đi nhanh, trong lúc nói chuyện, đã đến nơi cần đến.

.....

Trảm Yêu Ti, trong đại sảnh rộng rãi, gần như tất cả những nơi có thể chứa người đều đã bị lấp đầy.

Bá tánh sắc mặt đỏ bừng, trán lấm tấm mồ hôi, rên rỉ đau đớn.

Gần cửa ra vào đại sảnh, còn có một số người nhà tụ tập, nhìn người nhà mình thống khổ.

Những người nhà này cũng đau lòng như cắt ruột.

"A Nương, tại sao A cha lại nằm ở đó? Chúng ta qua đó được không?" Một bé gái buộc hai bím tóc, khuôn mặt tròn trịa, chỉ vào một người đàn ông trung niên, giọng nói giòn tan.

Người phụ nữ nắm tay bé gái nghe vậy, hốc mắt đỏ hoe: "Hạnh Nhi ngoan, A cha hiện tại thân thể không thoải mái, chúng ta lát nữa hãy qua."

Trong lúc nói chuyện, ở phía bên kia, Tống y sư dẫn đầu các y sư trong thành, đang cau mày thảo luận.

"Những phương pháp có thể dùng cơ bản đều đã dùng qua, nhưng căn bản không thấy hiệu quả!"

"Điều này hoàn toàn khác với nhiệt dịch mà chúng ta đã thấy trước đây, nào pernah nghe nói, chạm vào tuyết sẽ phát bệnh?

Thật hoang đường!"

"Tuyết gì? Đây là đâu phải tuyết! Ngươi đã từng thấy tuyết nào như thế này chưa? Ta thấy không chừng là yêu quỷ quấy phá!"

"Nếu thật sự như vậy, với trình độ của chúng ta làm sao chữa trị?"

"Vậy những bệnh nhân này..."

Tống y sư nghe vậy cau mày quát: "Nhỏ giọng một chút, nếu ngay cả chúng ta cũng từ bỏ, người nhà của những bệnh nhân này sẽ như thế nào?

Băng đá và khăn đâu? Tiếp tục chườm lạnh, đừng dừng lại, trước tiên hãy hạ nhiệt độ cơ thể của họ xuống.

Cho dù chúng ta không thể giải quyết, ít nhất cũng phải đợi Tần y sư đến."

Ba chữ Tần y sư vừa ra, tựa như định hải thần châm, trái tim lo lắng bất an của các y sư, dần dần bình tĩnh lại.

"Đúng, còn có Tần y sư, y thuật của hắn cao siêu, nhất định sẽ có biện pháp!" Người nói là một người hâm mộ cuồng nhiệt y thuật của Tần Phong, hai mắt sáng rực, vẻ mặt kiên định.

Một y sư khác nghe vậy, giọng điệu có chút không phục nói: "Y thuật của Tần y sư tuy cao siêu, nhưng nhiệt dịch lần này không phải là bệnh chứng thông thường.

Nếu thật sự là yêu quỷ quấy phá, cho dù là hắn cũng chưa chắc có biện pháp."

Tần y sư ở Tấn Dương Thành danh tiếng hiển hách, người kính nể tự nhiên không ít, nhưng luôn có một số người sẽ sinh ra tâm lý đố kỵ.

Mà vị y sư này hiển nhiên thuộc về vế sau, bởi vì lúc nói

chuyện không suy nghĩ kỹ, âm thanh không khỏi lớn hơn một chút.

Khiến người nhà bệnh nhân ở cửa, cũng nghe rõ ràng.

"Ngươi, nhỏ giọng một chút!" Tống y sư trừng mắt nói.

"Ta..." Vị y sư kia cũng biết mình lỡ lời, đáng tiếc đã muộn.

Cảm xúc bất an hoảng sợ, như bệnh dịch, nhanh chóng lan truyền trong đám người nhà.

Người phụ nữ kia dù sao cũng là nữ nhân, nghe được lời này, nỗi buồn tràn ra khỏi lồng ngực, nước mắt rơi lã chã.

Trong thời buổi loạn lạc này, nếu trụ cột trong nhà đổ xuống, hai mẹ con nàng làm sao sống tiếp?

"A Nương, sao người lại khóc?" Bé gái giòn giã hỏi.

Người phụ nữ vội vàng lau nước mắt, nghẹn ngào nói: "A Nương không sao, chỉ là cát bụi bay vào mắt."

"A Nương, con nghe bác kia nói, có phải A cha không qua khỏi?"

Người phụ nữ há hốc miệng, không biết nên trả lời câu hỏi này như thế nào, nước mắt lại lưng lưng trong hốc mắt.

Các y sư nghe vậy, đồng loạt trừng mắt nhìn kẻ lắm lời kia.

Người sau tự biết đuối lý, cúi đầu đầy áy náy.

Ngay lúc này, một bàn tay rộng lớn đặt lên đầu bé gái, nhẹ nhàng vuốt ve: "Đừng lo lắng, A cha của con sẽ khỏe lại."

Bé gái ngẩng đầu nhìn lên, người sờ đầu nàng là một vị đại ca ca tướng mạo tuấn tú, trên mặt mang theo nụ cười thân thiết.

"Thật sao? Ca ca không gạt con chứ? A cha ngày thường rất thích gạt con." Bé gái vẻ mặt ngây thơ hồn nhiên, nàng còn quá nhỏ, không hiểu nếu A cha không chữa được, sẽ là kết quả như thế nào.

Tần Phong cười lắc đầu: "Không gạt con đâu, tối nay, con có thể cùng A cha ăn cơm ở nhà."

Người nhà nghe vậy, vừa kinh ngạc, vừa không dám tin nhìn hắn.

Tần Phong đứng dậy, nhìn bệnh nhân đầy sảnh, thu lại nụ cười, sắc mặt nặng nề.

"Tần y sư!" Các y sư nhìn thấy hắn, như nhìn thấy chủ tâm cốt.

Tống lão bước lên trước, nhanh chóng giải thích tình hình hiện tại: "... Cho đến bây giờ, chúng ta cũng không tìm được biện pháp giải quyết tốt."

Tần Phong gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu: "Đây không phải là nhiệt dịch, giống một loại độc hơn.

Nhưng ta đã có phương pháp giải độc, tiếp theo, tất cả nghe ta sắp xếp!"

"Được!" Mọi người đồng thanh đáp ứng.

Chương 180: Nụ hôn gián tiếp

Ban đầu, đám y sư còn đang lúng túng, nhưng sau khi Tần Phong đến, lập tức bắt tay vào công việc một cách trật tự.

Họ hoặc là giúp hạ sốt cho những người dân nhiễm độc nhiệt, hoặc là đi chuẩn bị thang thuốc giúp bệnh nhân hồi phục sức khỏe.

Tần Phong chỉ liếc mắt nhìn đại sảnh, liền bắt đầu dùng văn khí để loại bỏ hỏa độc trong cơ thể người dân.

"Huynh đệ, có cần giúp đỡ không?" Dương Hà tiến lên hỏi.

Các y sư khác đều đang bận rộn, bọn họ là người của Trảm Yêu Ti, tự nhiên không thể đứng nhìn.

Tần Phong quay đầu nhìn thoáng qua, sau đó nói: "Bệnh nhân không chỉ ở đây.

Các ngươi cũng đi đến những căn phòng khác, dùng phương pháp chườm lạnh giúp người dân hạ sốt.

À, còn nữa, chờ những bệnh nhân được chữa khỏi, cũng cần các ngươi hộ tống rời đi, cứ chất đống ở đây cũng không phải là cách."

"Hiểu rồi." Dương Hà quay đầu ra hiệu bằng ánh mắt với các đồng liêu, mọi người lần lượt hành động.

Liễu Kiếm Ly đứng ngoài sảnh, nhìn bóng dáng áo đen đang cúi người bận rộn.

Tâm trí nàng trôi về những đêm khuya, hắn cũng như vậy, vẻ

mặt nghiêm túc, chuyên chú chữa trị kinh mạch bị tổn thương cho nàng.

Nghĩ tới nghĩ lui, khóe miệng nàng khẽ nhếch lên, trong mắt tràn đầy nhu tình.

Thời gian trôi qua, các y sư đã chuẩn bị xong thang thuốc.

Trong Trảm Yêu Ti, những người dân nhiễm hỏa độc, khăn chườm lạnh trên người cơ bản đã được thay mới.

Dương Hà cùng mọi người trở lại đại sảnh, chỉ thấy Tần Phong ngồi trên ghế, nhắm mắt, vẻ mặt nghiêm trọng.

Mọi người thấy vậy, trong lòng thầm giật mình, cho rằng hắn bó tay không biết làm gì, nên mới như vậy.

Dương Hà tiến lại gần, trầm giọng nói: "Chứng bệnh này, ngay cả ngươi cũng không có cách nào sao?"

Tần Phong nghe vậy mở mắt ra, nhíu mày: "Cái gì mà không có cách nào?"

“Ta thấy ngươi ở đây chau mày ủ rũ, liền cho rằng là…” Dương Hà muốn nói lại thôi.

"Ta đã xử lý xong hết rồi, tự nhiên phải nghỉ ngơi một chút."

Dương Hà cùng mọi người đều sửng sốt: "Nhanh như vậy?"

Thời gian bọn họ rời đi, tính ra cũng chỉ mới hai nén nhang!

Tần Phong nhìn biểu cảm của những người này, không khỏi nghĩ đến một quảng cáo y tế nào đó ở kiếp trước - Sao ngươi mới đến, ta đã xong rồi~

Tuy nhiên, mặc dù hắn đã loại bỏ hỏa độc trong cơ thể người dân ở đại sảnh này, nhưng tâm trạng lại không hề nhẹ nhõm.

Bởi vì hắn phát hiện, văn khí màu đỏ nhạt kỳ lạ trong thần hải của hắn lại mạnh lên.

Điều này cho thấy, nhiệt độc mà người dân nhiễm phải, không phải là biến mất, mà là dung nhập vào văn khí của hắn.

Mặc dù những văn khí kỳ lạ này, hiện tại vẫn chưa tạo ra bất kỳ ảnh hưởng nào đối với hắn, nhưng Tần Phong cũng không thể chắc chắn, nếu cứ tiếp tục như vậy, liệu có phải lượng biến sẽ tạo ra chất biến hay không.

Đúng lúc hắn đang chau mày, có người nhẹ nhàng kéo ống tay áo của hắn.

Liếc mắt nhìn, là cô bé buộc tóc hai bím lúc trước.

"Ca ca không gạt ta, cha ta có thể đứng dậy rồi." Cô bé nói bằng giọng trong trẻo.

Phu nhân bên cạnh cũng là xúc động đến rơi nước mắt: “Cảm ơn, cảm ơn.”

Phía sau hai mẹ con, người đàn ông trung niên dựa vào cột nhà, tuy trông có vẻ hơi tiều tụy, nhưng sắc mặt đã khôi phục lại bình thường.

Hắn cũng là hướng về phía họ, ánh mắt đầy biết ơn. Nếu hắn ngã xuống, trời mới biết, gia đình nhỏ bé này, sẽ phải đối mặt với kết cục như thế nào.

Tần Phong xoa đầu cô bé, sau đó ngẩng đầu nói với người phụ nữ và người đàn ông: "Chờ chút nữa uống thang thuốc xong, sớm về nhà nghỉ ngơi.

Nhớ kỹ, ngàn vạn lần đừng chạm vào tuyết xám bên ngoài."

Người phụ nữ liên tục gật đầu, đợi người đàn ông uống xong

thang thuốc, bà liền dắt cô bé dìu người đàn ông rời đi.

Lúc sắp đi, bà còn không quên quay đầu lại, khom người hành lễ.

Tần Phong nhìn ba người rời đi, sau đó đứng dậy thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này trong Tấn Dương Thành, không biết còn bao nhiêu gia đình như vậy.

Hiện tại hắn không có thời gian, để ý đến văn khí kỳ lạ trong thần hải.

"Đi thôi, bệnh nhân ở đây, độc tố trong cơ thể đều đã được loại bỏ, giao cho các y sư khác chăm sóc là được.

Các ngươi đưa ta đến nơi tiếp theo."

"Ngươi vừa mới bận rộn xong, không cần nghỉ ngơi một chút sao?" Dương Hà quan tâm hỏi.

Tần Phong lắc đầu: "Không cần, tranh thủ thời gian thôi."

.....

Do quen tay hay việc, Tần Phong càng ngày càng kiểm soát văn khí dễ dàng, tốc độ loại bỏ độc tố tự nhiên cũng càng lúc càng nhanh.

Nhưng cho dù như vậy, trước số lượng khổng lồ, hắn vẫn phải mất gần hai canh giờ, mới chữa trị xong cho tất cả bệnh nhân.

"Liên tục điều động văn khí trong cơ thể, ngay cả người đàn ông bền bỉ như ta, cũng có chút chịu không nổi." Tần Phong tìm một góc không người, xoa xoa mi tâm nghỉ ngơi.

Nếu ngồi trước mặt mọi người, hắn sẽ bị quà tặng và lời cảm

ơn của những người dân đó nhấn chìm mất.....

Kiểm tra lại thần hải trong cơ thể, xung quanh Vấn Tâm Đài, văn khí màu đỏ nhạt đã chiếm khoảng một phần mười vị trí.

Điều này nằm trong dự đoán của Tần Phong, nhưng cũng khiến hắn vô cùng nặng nề.

Bởi vì cho đến tận bây giờ, mặc dù văn khí kỳ lạ đã tụ tập nhiều như vậy, nhưng cơ thể hắn vẫn chưa xuất hiện bất kỳ dị thường nào.

Nhưng hắn tin chắc rằng sự bất thường ắt có ẩn tình.

Mà biến số chưa biết này, mới là điều khiến hắn sợ hãi nhất.....

"Uống chút trà đi."

"Được." Tần Phong đang cúi đầu trầm tư thuận tay nhận lấy chén trà, nhẹ nhàng nhấp một ngụm.

Nước trà hắn là vừa mới pha, còn hơi nóng.

Hắn ngẩng đầu lên, muốn xem ai là người mang trà đến, lại không ngờ, là bóng dáng của cô vợ xinh đẹp nhà mình.

Tần Phong trợn to mắt, vẻ mặt có chút sững sờ, điều này thật sự nằm ngoài dự đoán của hắn.

Liễu Kiếm Ly thấy vậy, đầu hơi cúi xuống, nàng vén tóc mai, đôi môi đỏ mọng khẽ mở: “Là trà không ngon sao?”

Đây là lần đầu tiên nàng pha trà cho người khác, không khỏi nảy sinh nghi ngờ như vậy.

Nhưng không nên như vậy.....

Nàng rõ ràng đã làm theo phương pháp mà Ngưng Sương dạy, luyện tập rất nhiều lần vào ban đêm.

Liễu Kiếm Ly chớp chớp mắt, đưa cổ tay trắng nõn như ngọc, nhận lấy chén trà trong tay Tần Phong.

Sau đó nàng bưng chén trà lên nhẹ nhàng nhấp một ngụm.

Vẻ mặt Tần Phong nhất thời trở nên vô cùng đặc sắc, bởi vì vị trí môi nàng chạm vào, chính là vị trí hắn vừa uống!

"Nàng..." Tần Phong há miệng, nhưng lại không biết nên nói gì.

Thời cổ đại hắn là không có khái niệm hôn gián tiếp, hơn nữa hai người bọn họ là vợ chồng danh chính ngôn thuận, tuy chưa đến mức hiểu rõ lẫn nhau, nhưng cũng căn bản không cần để ý đến những điều này.

Nhưng không biết tại sao, nhìn thấy cảnh tượng này, hắn không khỏi nhớ lại đêm hôm đó, cảm giác ấm áp trên má và Liễu Kiếm Ly dưới ánh trăng, mặt đỏ bừng, đẹp như tiên nữ.

Trong nháy mắt tim đập thình thịch.

Bài thơ nói về hoa mai, nhưng trong đầu Tần Phong lại toàn là bóng dáng áo trắng.

Liễu Kiếm Ly nhấp một ngụm trà, ngọc chỉ khẽ đặt trước môi, cúi đầu trầm ngâm.

Hương vị của trà này rõ ràng giống với trà mà Ngưng Sương pha cho nàng uống.

Nhưng tại sao, biểu cảm của hắn lại kỳ lạ như vậy?

"Trà này..." Liễu Kiếm Ly còn chưa dứt lời, bỗng nhiên mở to mắt.

Tần Phong dang rộng vòng tay, nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng, dịu dàng nói: "Cảm ơn, trà rất ngon..."

Liễu Kiếm Ly có chút bối rối, mặt đỏ bừng, thật sự giống như hoa mai nở rộ.

"Không... không có gì." Giọng nói mềm mại, dịu dàng như nước.

Chương 181: Áy náy

Bên trong Trảm Yêu Ti, bóng người hối hả tấp nập khắp nơi.

Một nam một nữ len lỏi qua đám đông, chính là Thạch Tử Minh và Thương Phi Lan.

Điều đáng nói là, chức vụ Ti Chánh của Thạch Tử Minh tạm thời vẫn được giữ nguyên.

Bởi vì hiện tại, không rõ vì lý do gì, yêu ma quỷ quái ở khắp nơi tại Nam Vực Đại Càn đều nổi loạn, các cường giả phải đi chinh phạt tứ phương, căn bản không ai rảnh rỗi đến Tấn Dương Thành tiếp quản chức vụ Ti Chánh.

Cũng bởi vì tình huống này, Chu đại nhân mới trì hoãn việc trở về Tề Nguyên Thành phục mệnh, mà ở lại Tấn Dương Thành, chỉ bảo Thạch Tử Minh cách quản lý Trảm Yêu Ti.

Vì thế, Thạch Tử Minh đã hơn nửa tháng không ghé qua kỹ viện, cả người trông thiếu sức sống.

Dù sao thì những cô nương non tơ mơn mởn chính là lương thực tinh thần giúp hắn xua tan đêm dài tĩnh mịch...

“Cũng không biết Chu đại nhân khi nào mới trở về Tề Nguyên Thành.” Thạch Tử Minh thở dài.

“Ngươi không muốn hắn ở lại đây sao?” Thương Phi Lan hỏi.

Dĩ nhiên là không muốn rồi, ta sắp quên cả đường đến kỹ viện... Thạch Tử Minh lộ vẻ mặt đau khổ, nhưng không trả lời câu hỏi, mà nói: “Chu đại nhân bảo ta đến tìm tiểu tử này, ngươi không cần phải đi theo.”

Thương Phi Lan thản nhiên đáp: “Dù sao cũng rảnh rỗi.”

“Nói thì nói vậy, ta thấy ngươi muốn gặp tiểu tử đó thì có.” Thạch Tử Minh nhạy bén nhìn thấu tâm tư nàng.

“Ta nghe không hiểu ngươi đang nói gì.” Ánh mắt Thương Phi Lan thoáng qua một tia bối rối, giọng điệu vẫn lạnh lùng như cũ.

“Thương cô nương à, tính cách ngươi không thẳng thắn như vậy, đàn ông sẽ không thích đâu.

Ngươi nên học tập những cô nương ở kỹ viện, nhìn trúng bạc của ta, thì cứ việc thể hiện ra.

Ngươi cứ như vậy...”

Lời còn chưa dứt, một thanh chủy thủ lóe ánh bạc đã kề lên cổ hắn, khiến hắn bất đắc dĩ phải nuốt ngược lời còn lại vào trong.

“Nếu không biết nói chuyện, có thể học lại.” Thương Phi Lan chậm rãi thu hồi chủy thủ, bổ sung một câu: “Vào kiếp sau.”

Thạch Tử Minh xoa xoa cổ, nhướng mày, liếc nhìn eo nàng.

Tam tinh mộc lệnh ở đó đã biến thành thanh ngọc nhất tinh lệnh.

Hắn lắc đầu, cảm khái trong lòng: “Thật là không thẳng thắn.”

Trên đường đi, hai người vừa chào hỏi đồng nghiệp trong Trảm Yêu Ti, vừa nhanh chóng đến căn phòng nơi Tần Phong nghỉ ngơi.

Thạch Tử Minh bước vào, vừa định lên tiếng, bỗng nhiên trừng lớn hai mắt, vẻ mặt kinh ngạc.

Hắn vội vàng xoay người, ngăn Thương Phi Lan ở bên cạnh, thấp giọng nói: “Tiểu tử đó không ở trong phòng, chúng ta đi chỗ

khác tìm xem."

Thương Phi Lan khẽ nhíu mày: "Ta đã ngửi thấy mùi của hắn, rõ ràng là ở đây."

Cái mũi của ngươi là sao vậy, còn nữa, sao ngươi biết rõ mùi của tiểu tử đó... Thạch Tử Minh lộ vẻ mặt kỳ quái.

Thấy đối phương sắp vượt qua mình, Thạch Tử Minh vội vàng lên tiếng: "Ngươi chắc chắn tiểu tử đó ở trong đây? Chẳng lẽ ta vừa rồi hoa mắt?"

Hai người đang ôm nhau trong phòng nghe thấy động tĩnh, vội vàng tách ra, để người khác nhìn thấy cảnh tượng này, không khỏi có chút xấu hổ.

Nhưng rốt cuộc là ai phá hỏng chuyện tốt của ta, Tần Phong buồn bực nhìn về phía cửa: "Hả..."

Thương Phi Lan đã đứng ở đó, ánh mắt nghi ngờ đảo qua đảo lại trên người hai người trong phòng.

Ta rõ ràng là đang ở cùng với thê tử cưới hỏi đàng hoàng của mình, tại sao lại có cảm giác áy náy... Tần Phong ho khan một tiếng, hỏi: "Thương cô nương, sao ngươi lại đến đây?"

"Các ngươi vừa rồi..." Thương Phi Lan liếc nhìn Liễu Kiếm Ly, trên mặt đối phương, sắc hồng nhạt vẫn chưa tan hết.

Thạch Tử Minh kịp thời xen vào: "Ơ? Tiểu tử ngươi thật sự ở đây sao.

Kỳ lạ, vừa rồi sao ta không chú ý, chẳng lẽ là do mấy ngày nay lao lực quá độ, mắt nhìn kém rồi?"

"Thạch đại nhân." Tần Phong có chút cảm động gọi một tiếng, hai chữ đại nhân cắn răng cắn lợi.

Ánh mắt hai người giao nhau giữa không trung, đó là sự đồng điệu mà chỉ có hai người đàn ông mới hiểu được.

Một loại cảm giác tri kỷ!

Tần Phong bước tới, Thạch Tử Minh vỗ vai hắn, lớn giọng nói: "Tiểu tử lợi hại, bệnh nhiệt kỳ lạ như vậy mà ngươi cũng chữa khỏi."

"May mắn không phụ sự ủy thác."

Lời vừa dứt, Thạch Tử Minh ghé sát vào, thấp giọng nói: "Ta đã giúp ngươi một việc lớn như vậy, ngươi định cảm ơn ta thế nào?"

"Không cần phải nói nhiều, ta còn mấy vò rượu ngon, lát nữa sẽ tặng cho đại nhân."

"Nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy."

Hai người trao đổi riêng xong, liền tách ra.

"Đúng rồi, Thạch đại nhân, hai vị đến tìm ta có chuyện gì?" Tần Phong tò mò hỏi.

Thạch Tử Minh nghiêm mặt nói: "Là Chu đại nhân muốn tìm ngươi, hắn có một người cần ngươi chữa trị, đi với ta một chuyến."

"Được." Tần Phong gật đầu đáp ứng, trong đầu bỗng nhiên nhớ tới nam tử cõng quan tài mà Dương Hà đã nhắc đến.

Chẳng lẽ là hắn?

Hai người lần lượt rời khỏi căn phòng.

Liễu Kiếm Ly bước theo sau, khi đi ngang qua Thương Phi Lan, chóp mũi nàng dưới khăn vuông màu đen khẽ động đậy.

Trong đôi mắt xanh biếc, lóe lên một tia cảm xúc phức tạp.

Cho đến khi Liễu Kiếm Ly rời khỏi căn phòng, tiếng lẩm bẩm nhẹ nhàng mới truyền ra từ dưới khăn vuông.

“Thẳng thắn, một chút?”

…

Mấy người nhanh chóng đến căn phòng nơi Chu đại nhân đang ở.

Tần Phong vừa vào phòng, liền nhìn thấy nam tử áo đen dựa vào cột cửa ở góc phòng.

Bên cạnh đối phương là một chiếc quan tài đen cao gần bằng người.

Bên ngoài quan tài khắc những hoa văn kỳ dị, xung quanh còn có âm khí màu xanh u ám gần như thực chất bao phủ.

“Âm khí đó là thủ đoạn của Bách Quỷ đạo thống, hẳn là do Chu đại nhân ra tay.”

Bách Quỷ đạo thống am hiểu lợi dụng âm khí, ngoài việc mượn nó để câu hồn khống chế người khác, còn có thể dùng âm khí thi triển thủ đoạn phong ấn.

Nhớ năm đó, khi đi Tề Nguyên Thành, Dương Hà đã bố trí trận pháp phong ấn trên đường đi.

Nhưng tên đó năng lực có hạn, bố trí phong ấn phải mượn ngoại vật...

“Các ngươi đến rồi.” Chu đại nhân ngẩng đầu chào hỏi một tiếng, nhưng giọng điệu có chút nặng nề.

Sau đó, hai mắt hắn trừng lớn, ánh mắt tập trung vào Liễu

Kiếm Ly, nhưng không phải bị dung mạo của đối phương hấp dẫn.

Mà là khí tức cường đại trên người nữ tử áo trắng, lại khiến hắn là một kẻ tam thập lục tinh cũng cảm thấy hơi hồi hộp.

Nếu toàn lực giao thủ, có lẽ hắn không nắm chắc phần thắng...

Kìm nén cảm xúc kinh ngạc trong lòng, hắn thu hồi ánh mắt, nhìn về phía Tần Phong nói: "Ngươi đã bận rộn rất lâu rồi, đáng lẽ nên để ngươi nghỉ ngơi một chút.

Nhưng chuyện này không thể trì hoãn, nên phải tìm ngươi đến đây, đánh thức người kia."

Tần Phong gật đầu, nhìn nam tử áo đen đang hôn mê, tò mò hỏi: "Hắn rốt cuộc làm sao vậy?"

Chu đại nhân lắc đầu: "Khi hắn vừa đến đây tìm ta, ý thức đã rất mơ hồ.

Trong miệng chỉ liên tục lặp lại, phong ấn hắc quan, đừng để khí tức rò rỉ.

Nhưng khi ta muốn hỏi thêm một chút, hắn liền hôn mê.

Hơn nữa, nếu ta đoán không lầm, tro bụi kỳ lạ như tuyết ở Tấn Dương Thành này là do hắn mang đến..."

Tần Phong nghe vậy, sắc mặt nghiêm trọng: "Ta đã biết."

Xem ra, muốn tìm hiểu tro bụi như tuyết này từ đâu đến, trước tiên phải đánh thức nam tử áo đen này...

Hắn nghĩ như vậy, sau đó đi đến trước mặt đối phương, vén mũ lên, là một khuôn mặt tròn trịa, mũm mĩm.

Chương 182: Quan Trủng Mộ Gia

“Hả……” Tần Phong lộ ra vẻ mặt có chút kỳ quái.

“Làm sao vậy? Ngươi quen biết hắn?” Chu đại nhân nhướng mày hỏi.

“Không quen biết.” Tần Phong lắc đầu.

…… Là vấn đề của ta, ta có thành kiến, dù sao trong tiểu thuyết phim ảnh, phần lớn trường hợp, những kẻ dùng hắc bào che giấu hình dáng dung mạo, không phải mỹ nam thì chính là mỹ nữ.

Vị nhân huynh này, không thể nói là xấu, ít nhất là tướng mạo khiến người ta ấn tượng sâu sắc……

Lại nhìn nam tử hắc bào, trên mặt đã ẩn ẩn xuất hiện hiện tượng mất nước bong tróc da, cộng thêm sắc mặt đỏ ửng bất thường kia.

Có thể thấy đối phương đang chịu đựng sự tàn phá của nhiệt độ cao.

Tần Phong nhíu mày, triển khai dị năng Song Đồng, chỉ thấy trong cơ thể người này, hồng khí quỷ dị kia đã lan tràn khắp toàn thân.

Số lượng hồng khí nhiều như vậy, đổi lại là người bình thường, e rằng đã sớm mất mạng.

“Thế nào?” Chu đại nhân hỏi.

“Không mấy lạc quan.” Vừa nói, Tần Phong vừa xắn tay áo của gã béo lên, sau đó trợn to hai mắt.

Trên cánh tay đối phương đã phủ đầy những vết tích màu đỏ nhạt, thậm chí lớp biểu bì cũng vì bị bỏng nhiệt độ cao mà bắt đầu nổi bọng nước, bộ dạng trông thật ghê người!

“Cái này……” Mọi người đều lộ vẻ kinh hãi.

Tần Phong không chần chừ thêm nữa, vội vàng truyền Văn Khí vào cơ thể gã béo thông qua lòng bàn tay.

Theo dòng chảy của Văn Khí khắp toàn thân đối phương, những vết tích màu đỏ nhạt kia bắt đầu biến mất, hồng khí trong cơ thể hắn cũng dần dần tiêu tán.

Mọi người thấy vậy, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Không mất bao lâu, hỏa độc trong cơ thể gã béo đã bị Tần Phong loại bỏ.

Tuy nhiên, do bỏng ngoài da, mất nước nghiêm trọng, nam tử béo ú không tỉnh lại ngay lập tức.

Tần Phong lấy dược liệu từ trong Tu Di Giới, bắt đầu điều chế cao dán trị bỏng để bôi ngoài da.

Sau khi bôi cho hắn, chàng lại sai người lấy nước sạch, đỡ gã béo dậy, cẩn thận đút cho hắn uống.

Còn gã béo vẫn luôn bất động, cũng vào lúc môi chạm vào nước sạch, khôi phục một chút ý thức.

Ban đầu hắn chỉ từ từ nhấp nước, sau đó nuốt từng ngụm nhỏ, đến cuối cùng, hắn tự cầm lấy bát nước, uống ừng ực.

Cho đến khi bát nước cạn đáy, gã béo vẫn lẩm bẩm trong miệng: “Nước, ta muốn uống nước!”

Tần Phong ngăn cản: “Cơ thể ngươi vừa mới hồi phục, không nên uống nhiều nước.”

Gã béo nghe vậy, chậm rãi mở mắt: “Là ngươi cứu ta?”

“Không sai.”

“Bạch Lộc không lừa ta, trong Tấn Dương Thành có người có thể chữa trị hỏa độc.” Gã béo nói một câu đầy may mắn.

Bạch Lộc?

Hỏa độc……

Tần Phong và những người khác nhìn nhau, không hiểu ý tứ.

Chu đại nhân mở miệng hỏi: “Thấy ngươi đeo hắc quan, chẳng lẽ là người của Quan Trủng Mộ Gia?”

“Bẩm tiền bối, ta là Mộ Hữu Tiền của Quan Trủng Mộ Gia.”

“Mộ Hữu Tiền?” Tần Phong lặp lại một lần, vẻ mặt kỳ quái, cái tên này, là có thù oán với tiền bạc sao?

Mộ Hữu Tiền nhíu mày, mở miệng giải thích: “Là mộ phần của mộ, một người một hữu của hữu, ngàn trăm của thiên, Mộ Hữu Tiền!”

“Đúng rồi, Trấn Hồn Quan của ta đâu?” Gã béo đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, nhìn quanh bốn phía, hắn tìm thấy hắc quan bên cạnh, thấy bề mặt âm khí lượn quanh, khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng khi hắn nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy tro tuyết bay đầy trời, vội vàng ngồi dậy kinh hãi nói: “Khí tức trong Trấn Hồn Quan chưa bị phong ấn sao?”

Chu đại nhân lắc đầu: “Ta đã sử dụng thủ đoạn phong ấn mạnh nhất, nhưng dù vậy, cũng không thể hoàn toàn ngăn cản khí

tức rò rỉ từ hắc quan.”

Mộ Hữu Tiền sắc mặt khó coi: “Hỏng rồi, hỏng rồi, đây là tro tàn do oán niệm của Bích Phương sinh ra, bên trong ẩn chứa hỏa độc.

Tuyết bay đầy trời này..... không biết sẽ chết bao nhiêu sinh linh.

Nhưng không nên như vậy, Bạch Lộc thần bí kia, rõ ràng đã nói, nơi này có người có thể che chắn oán niệm của Bích Phương.”

Hắn vốn tưởng rằng, người có thể làm được điều này, hẳn là Tư Chính của Trảm Yêu Ti trong thành.....

“Bích Phương?!” Thạch Tử Minh kinh hô một tiếng, nhìn về phía Chu Khai.

Tần Phong cũng trợn to hai mắt, theo ghi chép trong 《Đại Càn Bách Yêu Chí》, Bích Phương hẳn là yêu thú cường đại trú ngụ trên Chương Ngô Sơn ở Nam Vực, thực lực ít nhất đạt tới Thất Chuyển Kiếp Lực.

Mà Chương Ngô Sơn, là cấm địa mà nhân tộc không thể đặt chân tới.....

Nhưng oán niệm do Bích Phương sinh ra là có ý gì?

Tần Phong không hiểu ý tứ.

Thạch Tử Minh an ủi: “Phạm vi tro tuyết bao phủ chỉ đến mười dặm ngoài Tấn Dương Thành, mà những người trong thành nhiễm phải hỏa độc này, đều đã được tiểu tử này cứu chữa.”

Mộ Hữu Tiền nghe vậy, vẻ mặt căng thẳng không hề dịu đi: “Vô dụng, oán niệm của Bích Phương chỉ mới rò rỉ, cho nên chỉ có người dính tro tàn mới bị nhiễm hỏa độc.

Nhưng theo thời gian trôi qua, dù là không khí cũng có thể thiêu đốt tâm phế, khiến người ta tử vong.

..... Nếu cỗ oán niệm này không thể che giấu, nhất định phải nhanh chóng di tản toàn bộ bá tánh trong thành mới được!"

Tần Phong nhíu mày, sắc mặt những người khác cũng trở nên vô cùng khó coi.

Chu Khai thân là Tư Chính Trảm Yêu Ti Thiên Thành, dù sao cũng đã trải qua sóng to gió lớn, hắn trầm giọng nói: "Ngươi hãy nói rõ đầu đuôi câu chuyện, chẳng lẽ trong Trấn Hồn Quan của ngươi chứa thi thể của Bích Phương?"

Lời này vừa nói ra, mọi người đều biến sắc.

Bích Phương ở Nam Vực có thể nói là hung danh hiển hách, dù Thập Nhị Thần Tướng ra tay, cũng chưa chắc có thể chém giết được nó.

Nhưng lúc này ý của Chu đại nhân là - Bích Phương đã chết?

Mộ Hữu Tiền nhìn ánh mắt của mọi người, cuối cùng thở ra một hơi, bắt đầu kể lại chuyện đã xảy ra.....

Yêu quỷ hoành hành ở Đại Càn, đây là điều ai cũng biết.

Nhưng lại rất ít người biết, sau khi yêu quỷ có Kiếp Lực cao chuyển chết đi, thi thể sẽ không bị phân hủy, ngược lại sẽ lưu lại.

Trong đó có một số yêu quỷ, thần thông của chúng lại chính là sau khi chết mới bộc lộ, nếu không xử lý, sẽ gây họa cho một phương, khiến sinh linh lầm than!

Mà Quan Trủng Mộ Gia chính là gia tộc luôn phụ trách xử lý những thi thể tàn hồn yêu quỷ sau khi chết sẽ bộc lộ thần thông này.

Tổ tiên Mộ Gia lưu lại một bộ hài cốt khổng lồ, kích thước của nó có thể dùng núi non để hình dung.

Dù ngàn năm trôi qua, bộ hài cốt này vẫn tỏa ra uy thế khiến người ta kinh hãi.

Mộ Gia dùng bộ hài cốt này rèn luyện Trấn Hồn Quan, thu nạp thi thể tàn hồn yêu quỷ luyện hóa, một là tuân theo tổ huấn, ngăn cản những tàn thi này gây hại cho sinh linh, hai là có liên quan đến pháp môn tu hành của bọn họ.

Mộ Gia tu luyện cũng là thần hồn, phương hướng khá giống với Bách Quỷ đạo thống, nhưng môn đạo lại nằm ở Trấn Hồn Quan và thi thể tàn hồn yêu quỷ được luyện hóa.

Nói một cách đơn giản, chẳng qua là đổi một cách hấp thu âm khí khác.

“Nửa tháng trước, lão gia tử trong nhà đoán trước hai đại hung thú ở Chương Ngô Sơn, Bích Phương và Chử, sẽ đại chiến một trận để đột phá đến Bát Chuyển Kiếp Lực.

Kẻ thắng nuốt chửng tàn thi thần hồn của đối phương, chạm đến Bát Chuyển chi cảnh.

Kẻ bại tự nhiên hóa thành xương khô.”

Chu Khai nghe vậy trầm giọng nói: “Tình huống như vậy ở Đại Càn cũng thường thấy, nhưng thường chỉ xuất hiện ở yêu ma quỷ quái dưới Lục Chuyển Kiếp Lực.

Yêu quỷ Thất Chuyển Kiếp Lực phần lớn đều khá quý trọng mạng sống, bọn chúng muốn thăng lên Thất Chuyển đã không dễ dàng, thường sẽ không vì cơ hội Bát Chuyển mong manh kia mà đại chiến với tồn tại đồng cấp.”

Mộ Hữu Tiền thở dài một hơi: “Lúc trước khi lão gia tử nói

chuyện này với ta, ta cũng từng bày tỏ nghi ngờ.

Nhưng đến Chương Ngô Sơn, nhìn thấy hai đại hung thú giao chiến, chấn động đến mức đất rung núi chuyển, ta liền tin tưởng……”

Chương 183: Bạch Lộc Siêu Việt Phàm Nhân

“Khí tức khủng bố bùng nổ dữ dội, dãy núi trùng điệp bị tàn phá nặng nề.

Tuy nhiên, cả hai đều là hung thú tuyệt thế, và đều đạt đến thất chuyển kiếp lực.

Hai bên đã chiến đấu gần nửa tháng, nhưng không ai có thể giết chết đối phương, chỉ có thể lưỡng bại câu thương...”

Tần Phong nghe mô tả, dù không tận mắt chứng kiến, cũng có thể hình dung ra sự khốc liệt của trận chiến.

Thạch Tử Minh đột nhiên nói: “Khoan đã, ngươi nói Bích Phương và Chử đại chiến là vì muốn thôn phệ huyết nhục thần hồn của đối phương, chạm đến bát chuyển chi cảnh.

Vậy thì, cho dù một bên chết đi, tàn thi thần hồn của nó cũng sẽ bị bên kia thôn phệ, dẫn đến thần thông không thể thi triển.

Trong trường hợp này, Quan Trủng Mộ gia các ngươi chẳng phải thường sẽ không nhúng tay vào sao?”

Mộ Hựu Thiên nghe vậy, gật đầu: “Đúng vậy, chúng ta tuy sẽ dùng Trấn Hồn Quan thu nạp thi thân tàn hồn của yêu quỷ cường đại, nhưng chỉ nhắm vào những tồn tại thất bại khi tiến giai, không thể vượt qua thiên kiếp.

Trường hợp của Bích Phương và Chử, chúng ta sẽ không nhúng tay vào.

Dù sao với thực lực của Mộ gia chúng ta, cũng rất khó chống lại cơn thịnh nộ của một thất giai yêu thú.

Thế nhưng, lần này tình huống lại khác...”

Nói đến đây, Mộ Hựu Thiên không khỏi nhắc đến lão gia tử nhà mình.

Mộ gia lão gia tử, tuy không tu hành theo Văn Thánh đạo thống, nhưng lại sở hữu năng lực bói toán kỳ dị, có thể tính toán ra nơi nào, khi nào sẽ có yêu quỷ cường đại tử vong.

Mà Mộ gia mọi người, chính là dựa vào bói toán của lão gia tử, mới có thể mỗi lần đều tìm được thi thân tàn hồn của yêu quỷ cường đại, phong ấn chúng, tránh gây họa cho một phương.

Lần này đại chiến của Bích Phương và Chử, quẻ tượng là hung.

Mộ lão gia tử càng tính toán ra, trận chiến này có rất nhiều điểm kỳ quặc, nếu không quản, sẽ khiến Nam Vực sinh linh lầm than.

Không yên tâm, ông suy nghĩ kỹ càng, vẫn quyết định phái một người đi xem xét, đề phòng vạn nhất.

Mà Mộ Hựu Thiên chính là người may mắn đó...

Tần Phong nghe vậy, trong lòng kinh ngạc.

“Quả nhiên, năng lực bói toán thật sự quá mức nghịch thiên, Thiên Giám Quốc Sư như vậy, Mộ gia lão gia tử cũng vậy.

Không biết, tương lai ta bước vào lục phẩm quẻ mệnh cảnh giới, có thể bá đạo như vậy không?”

Mộ Hựu Thiên lại mở miệng, ngữ khí u oán: “Hai đầu thất chuyển yêu thú tranh đấu, hung hiểm trong đó không cần phải nói

nhiều, các ngươi cũng có thể hiểu.

Mộ gia trên dưới đều không muốn đi, ta tự nhiên cũng là một trong số đó.

Ai ngờ lão gia tử nhìn lướt qua bốn phía, lại chọn trúng ta.

Ta nhất định là không đồng ý, ông liền đánh cược với ta, đoán tay nào của ông có đồng tiền, nếu đoán trúng, liền không cần đi.

Sau này ta mới biết, lão gia tử hai tay đều không có đồng tiền...”

Mọi người trong đại sảnh nhất thời chìm vào im lặng.

Tần Phong nhìn hắn, ánh mắt tràn đầy đồng cảm, như đang quan tâm một đứa trẻ thiểu năng trí tuệ.

Mộ Hựu Thiên bình phục lại cảm xúc, tiếp tục nói: “Trận chiến của Bích Phương và Chử, quả thực có vấn đề.

Ta ở Chương Ngô Sơn ẩn nấp rất lâu, trận chiến từ đầu đến cuối đều xem rõ ràng.

Ban đầu đều là hai con yêu thú tự chém giết lẫn nhau, nhưng đến cuối cùng, khi sắp phân định kết quả sinh tử.

Lại có người ra tay, bắn ra một mũi tên vàng, trực tiếp bắn hạ đầu lâu của Bích Phương!”

Chu đại nhân nghe vậy, nhíu mày.

Cho dù Bích Phương đã sắp chết, nhưng người có thể một mũi tên bắn hạ đầu lâu của nó, chắc chắn cũng không phải hạng xoàng... Tần Phong trầm ngâm suy nghĩ.

“Lúc đó, ta liền hiểu, cuộc chiến của Bích Phương và Chử, nhất định có kẻ đứng sau giật dây, mà mục tiêu của bọn chúng

chính là đầu lâu của Bích Phương!

Ta tuy không biết ý đồ của bọn chúng là gì, nhưng cũng biết đầu lâu của Bích Phương không thể rơi vào tay bọn chúng.

Trong lúc bọn chúng ngăn cản Chử, ta liền dùng Trấn Hồn Quan phong ấn thu nạp đầu lâu của Bích Phương.

Thế nhưng, tốc độ của bọn chúng quá nhanh, rất nhanh liền đuổi kịp ta.

Ngay khi ta nghĩ mình chắc chắn phải chết, lại xuất hiện một con Bạch Lộc thất thải giác...”

Mộ Hựu Thiên kể lại sự thần kỳ của Bạch Lộc, mọi người nghe xong, đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Đình chỉ thời không, đây là thủ đoạn nghịch thiên đến mức nào?

Cho dù là tiên pháp cũng không thể sánh bằng... Tần Phong nghĩ như vậy.

“Chu đại nhân.” Thạch Tử Minh nhìn về phía Chu đại nhân, đối phương thân là Tam Thập Lục Tinh, nhất định là kiến thức uyên bác.

Tồn tại thần dị như vậy, mọi người ở đây, cũng chỉ có Chu đại nhân có lẽ biết một chút.

Chu đại nhân cảm nhận được ánh mắt của mọi người, lắc đầu trầm giọng nói: “Ta chưa từng nghe nói về Bạch Lộc thần dị này, nhưng ta từng cùng Tư Mệnh đi về phía bắc, tình cờ gặp được tồn tại tương tự.

Lúc đó Tư Mệnh chỉ nói với ta một câu, siêu việt phàm nhân gần như thần, người đời không thể kỵ húy danh của nó...”

Hai chữ siêu việt đơn giản, lại đã biểu đạt rất nhiều điều.

Chu đại nhân không truy vấn vấn đề này nữa, có một số tồn tại vốn đã vượt qua nhận thức của con người, giống như sự cường đại của Tứ Vực Tư Mệnh, cũng vượt xa những gì người đời truyền tai nhau.

“Ngươi có nhìn thấy dung mạo của những người đó không?” Chu đại nhân hỏi.

Dám thúc đẩy hai con thất chuyển kiếp lực yêu thú đại chiến, lại mưu đồ đầu lâu của Bích Phương, kẻ đứng sau giật dây nhất định mưu đồ rất lớn.

Chu đại nhân tự nhiên vô cùng coi trọng.

“Bọn chúng đều dùng mũ áo che mặt, không thể nhìn rõ dung mạo.” Mộ Hựu Thiên thở dài.

Điều này cũng nằm trong dự đoán của mọi người...

Tần Phong nhìn về phía Trấn Hồn Quan bị Chu đại nhân phong ấn khí tức, tò mò hỏi: “Vậy, hiện tại trong hắc quan này, phong ấn chính là đầu lâu của Bích Phương?”

“Đúng vậy, oán niệm của Bích Phương quá lớn, thêm vào đó thực lực của ta có hạn.

Muốn dung luyện đầu lâu của nó, tiêu trừ oán khí của nó, ít nhất cũng cần một tháng.” Mộ Hựu Thiên sắc mặt khó coi.

“Vậy nếu mang nó về Quan Trủng Mộ gia các ngươi thì sao?

Trưởng bối trong nhà các ngươi hẳn là có biện pháp chứ?” Tần Phong tò mò hỏi.

Mộ Hựu Thiên lắc đầu: “Mộ gia không ở Nam Vực, trong thời gian ngắn căn bản không thể quay về, đây cũng là lý do tại sao ta

lựa chọn nghe theo lời Bạch Lộc, chạy đến Tấn Dương Thành này.

Hơn nữa hiện tại phong ấn Bạch Lộc thi triển đã biến mất, nếu lại mang theo Trấn Hồn Quan chạy loạn khắp nơi, chỉ khiến tro tàn lan rộng, hỏa độc hoành hành..."

"Vậy Bạch Lộc chẳng lẽ không nói với ngươi, trong Tấn Dương Thành ai có thể che giấu oán niệm của Bích Phương?" Tần Phong hỏi.

Mộ Hựu Thiên không trả lời, chỉ lắc đầu.

Tần Phong thấy vậy, nhướng mày.

Hành vi nói chuyện chỉ nói một nửa, quả thực giống như những tác giả đoạn chương ở kiếp trước, mất tâm bệnh cuồng, đáng giận!

Ngay lúc này, Trấn Hồn Quan vốn không có động tĩnh lại bắt đầu rung động dữ dội, âm khí màu xanh lục vốn dùng để phong ấn khí tức bị hắc khí ăn mòn, phát ra tiếng xèo xèo tan rã.

Mấy người đều biến sắc.

Cùng lúc đó, Tần Phong cùng những người khác chỉ cảm thấy không khí trở nên khô nóng, nhìn ra ngoài, tro tuyết mù mịt, không biết lớn hơn trước bao nhiêu lần.

"Không ổn, phong ấn bị suy yếu rồi!" Mộ Hựu Thiên kêu to.

Chu đại nhân nhíu mày, ông không nói hai lời, hai tay chắp lại, bóng đen dưới chân như thủy triều trào về phía Trấn Hồn Quan, sau đó hóa thành hắc hộp, bao bọc Trấn Hồn Quan thật chặt bên trong.

Cảm giác khô nóng giảm bớt, tro tàn đầy thành cũng nhỏ đi một chút.

Nhưng chưa kịp để Tần Phong cùng những người khác thở phào nhẹ nhõm, hắc hộp do bóng đen hóa thành liền vỡ tan.

Một tiếng chim kêu thê lương, vang vọng khắp bầu trời Tấn Dương Thành!

“Đây là...” Tần Phong trừng lớn hai mắt.

Chương 184: Bích Phương phá quan

Chiếc hộp đen hình thành từ bóng tối hoàn toàn vỡ vụn, lộ ra chiếc Trấn Hồn Quan bị nó bao bọc.

Hắc khí cuồn cuộn tuôn ra từ trong quan tài, hóa thành một con yêu thú hình dạng chim hạc.

“Là Bích Phương!”

Ảo ảnh Bích Phương liếc nhìn mọi người, ánh mắt oán độc, chiếc mỏ dài mở ra, phát ra một tiếng kêu thê lương chói tai, như muốn xuyên thủng màng nhĩ.

Trấn Hồn Quan bắt đầu rung chuyển dữ dội, dường như có thứ gì đó muốn thoát khỏi phong ấn.

Mộ Hữu Tiền lo lắng nói: “Không ổn, đầu lâu của Bích Phương muốn phá vỡ Trấn Hồn Quan.”

Vừa nói, hắn liên tục bấm mấy thủ ấn, sau đó hai tay vỗ mạnh xuống đất, thanh quang như mạng nhện, kết nối với Trấn Hồn Quan.

Trên bề mặt quan tài, những hoa văn kỳ dị cũng sáng lên, áp chế sự bạo động của hắc quan.

Ảo ảnh Bích Phương thấy vậy, vỗ cánh, khí tức cường đại khuếch tán, khiến cả Trảm Yêu Ti rung chuyển.

Mộ Hữu Tiền đứng gần nhất, phản ứng không kịp, bị hất văng, hoa văn trên bề mặt hắc quan lập tức tối sầm.

Tần Phong trợn to mắt, nhìn thấy khí thế sắp ập đến, hai bóng người đồng thời xuất hiện bên cạnh hắn.

Liễu Kiếm Ly giơ tay phải lên, một đạo kiếm khí như bức tường chắn, ngăn chặn hoàn toàn khí thế của Bích Phương.

Chu Khai không biết thân phận nàng, vẻ mặt kinh ngạc, lẩm bẩm: "Vung kiếm khí bằng tay không, kiếm ý ngũ trọng, Vạn Thần Cảnh?

Lại còn trẻ như vậy…"

Hắn nhanh chóng nhớ lại những thiên tài tuyệt thế trong Đại Càn, đối chiếu từng người một.

Dung mạo khuynh quốc khuynh thành, thiên phú tuyệt luân, kiếm đạo vô song.

Ứng cử viên lập tức chỉ còn lại hai người, một là con gái của Kiếm Đế thành, Bạch Vô Song, hai là con gái của Liễu Quốc Công ở đế đô, Liễu Kiếm Ly.

Bạch Vô Song có một lão cha là Kiếm Đế, bản thân thiên phú lại siêu phàm, trời sinh sở hữu Không Minh Kiếm Tâm, ngang ngửa với Lưu Ly Kiếm Tâm của Liễu Kiếm Ly, tự nhiên có hy vọng trẻ tuổi như vậy đã đạt đến cảnh giới kiếm ý ngũ trọng.

Tuy nhiên, Bạch Vô Song từ nhỏ đã sống trong Kiếm Đế thành, rất ít khi ra ngoài, không có khả năng đến nơi hẻo lánh này.

Như vậy, sự thật dường như chỉ còn lại một.

"Nữ tử này là Liễu Kiếm Ly?" Chu Khai nghĩ như vậy, nhưng trong lòng vẫn còn nghi ngờ.

Dù sao thiên tài nữ tử Liễu Kiếm Ly, nghe đồn vì độ cảnh thất bại, nửa người bị liệt.

Nhưng nhìn nữ tử này, khí tức thâm hậu, không giống người bị thương nặng…

Thương Phi Lan đứng bên cạnh Tần Phong, nhìn thấy cảnh này, trong mắt lóe lên một tia phức tạp, một chút bạc ở đuôi tóc xanh của nàng, lặng lẽ biến mất khi mọi người không chú ý.

Mặc dù khí thế cường đại của Bích Phương bị kiếm khí của Liễu Kiếm Ly ngăn chặn, nhưng nguy hiểm vẫn chưa lui.

Do động tác của Mộ Hữu Tiền bị gián đoạn, Trấn Hồn Quan đã mất khả năng tiếp tục áp chế đầu lâu của Bích Phương.

Chỉ nghe thấy một tiếng "rắc", một bên hắc quan bị mở ra.

Hắc vụ như dòng nước đen kịt, không ngừng chảy ra từ trong quan tài, đại sảnh gần như biến thành vùng đầm lầy.

"Tệ rồi, Trấn Hồn Quan bị mở ra!

Tuyệt đối đừng chạm vào hắc vụ này, nó là sản phẩm cụ thể hóa oán niệm của Bích Phương, so với tro tàn bên ngoài, không biết đáng sợ hơn bao nhiêu!" Mộ Hữu Tiền bị hất văng, ôm ngực, lớn tiếng nhắc nhở.

"Các ngươi đều lui ra." Chu Khai trầm giọng nói, hắn bước chân phải về phía trước, hắc ảnh cuồn cuộn, trong chốc lát, dựng thành bức tường, ngăn cản oán niệm của Bích Phương tiếp tục lan rộng.

Hắn nhìn chằm chằm vào hắc quan, toàn thân đề phòng, không dám lơ là chút nào.

"Lui về phía sau một chút." Liễu Kiếm Ly nghiêng đầu nhìn Tần Phong, nhẹ giọng nói.

"Ồ ồ, được." Tần Phong sững sờ, lập tức làm theo.

Mặc dù theo lẽ thường, lúc này nam nhân nên đứng trước mặt nữ nhân, che chắn mưa gió cho nàng.

Nhưng tiếc là, Tần Phong có lòng muốn ra oai, nhưng lại không có năng lực đó.

Hắn chỉ là một tên phế vật, nếu lúc này cố ra vẻ ta đây, có lẽ sẽ chết rất thảm.

Sau khi cùng Thương Phi Lan lui ra, phía trước chỉ còn lại Chu đại nhân và Liễu Kiếm Ly trực tiếp đối mặt với tồn tại đáng sợ trong hắc quan.

"Ừm, Thạch đại nhân đâu?" Tần Phong tò mò, nhìn xung quanh.

"Ta ở đây." Một giọng nói đột ngột vang lên bên cạnh.

Quay sang nhìn, chính là Thạch Tử Minh.

Hắn đồng thời nhìn lại, nghiêm mặt nói: "Hai người yên tâm, lát nữa ta sẽ bảo vệ các ngươi."

Tần Phong nghe vậy, lộ ra vẻ mặt kỳ quái, hắn luôn cảm thấy Thạch đại nhân cũng là vì đề phòng nguy hiểm, mới đứng ở phía sau…

Thời gian trôi qua, hắc vụ ngừng chảy ra.

"Sắp đến rồi." Chu đại nhân trầm giọng nói.

"Ừm." Liễu Kiếm Ly nhẹ nhàng đáp, cổ tay phải xoay chuyển, một thanh ngọc kiếm trắng tinh xuất hiện, là Kiếm Ý Tứ Trọng Tàng Khí Cảnh - Kiếm Chú Ngô Cốt!

Ầm!

Nắp quan tài của Trấn Hồn Quan đột nhiên bị bật tung.

Chu Khai vung tay áo, hắc ảnh hóa thành bàn tay khổng lồ, trực tiếp đập bay nó.

Mọi người trong lòng run lên, vội vàng nhìn vào bên trong Trấn Hồn Quan.

Bên trong quan tài, đầu lâu của Bích Phương đang cháy rực lửa, từ từ nhô lên, ánh mắt vô cùng oán độc.

Giao chiến với Chử Yểm, bị người ta ám toán chết thảm, làm sao nó không oán hận ngập trời?!

Lửa hóa thành thân thể, Bích Phương vỗ mạnh đôi cánh, cuồng phong gào thét, sàn nhà instantly bị thiêu đen, sách vở, ghế gỗ xung quanh lập tức bốc cháy.

Chu Khai và Liễu Kiếm Ly thấy vậy, vội vàng ra tay.

Lưu Ảnh Bích dựng lên, chặn đứng công kích của Bích Phương, một đạo kiếm khí xé toạc không gian, chém thẳng vào đầu lâu của Bích Phương.

Tuy nhiên, theo một tiếng kêu thê lương vang lên, kiếm khí lập tức bị phá vỡ!

“Sao có thể như vậy?” Tần Phong thấy vậy, kinh hãi biến sắc, ngay cả khi Bích Phương đã chết, vẫn còn thực lực đáng sợ như vậy?

Thạch Tử Minh nhìn ra suy nghĩ của hắn, trầm giọng giải thích: “Thần thông của một số yêu quỷ, phải sau khi chết mới có thể bộc lộ, mà uy lực của những thần thông này, rất có thể còn mạnh hơn lúc sinh thời.

Ta từng nghe nói, một con Quỷ Vương Lục Chuyển Kiếp Lực, thần thông sau khi chết là xóa sổ thần hồn của kẻ giết nó.

Lúc đó, Hồng Liên Nhị Tinh Trảm Yêu Nhân ra tay giết nó, vì tu luyện Thần Vũ đạo thống, không giỏi về thần hồn, nên đã bị thần thông quỷ dị này hại chết.

Vì vậy, ngươi cũng đừng nghĩ rằng, Bích Phương chỉ còn lại một cái đầu lâu, là có thể dễ dàng đối phó."

Tần Phong nghe lời giải thích này, nuốt nước miếng.

Thần thông này thật quá gian lận, ai giết nó, đều bị nó đổi mạng?

"Thạch đại nhân, Bích Phương này hẳn là cũng không có thần thông tương tự chứ?" Tần Phong sắc mặt khó coi.

"Ngươi yên tâm, nếu Bích Phương thật sự có thần thông tương tự, thì cũng là nhằm vào kẻ đã đánh lén giết nó.

Bây giờ nó đã chết, ta nghĩ, tro tàn ngập trời kia chính là thần thông sau khi chết của nó." Thạch Tử Minh phỏng đoán như vậy.

Hai người trò chuyện, trận chiến vẫn tiếp tục.

Liệt hỏa bùng nổ, đẩy lùi Chu Khai và Liễu Kiếm Ly, Bích Phương nhân cơ hội này, thoát khỏi sự trói buộc của Lưu Ảnh Bích, đôi cánh lửa vỗ, đột nhiên phá tan mái nhà, bay lên bầu trời Tấn Dương thành.

Mộ Hữu Tiền thấy vậy, kinh hô: "Không ổn, nó muốn kết hợp với thần thông sau khi chết, tăng cường uy lực.

Bách tính Tấn Dương thành gặp nạn rồi!"

Vừa dứt lời, chỉ thấy ở rìa tro tuyết ngập trời, lại sáng lên hồng quang, như những bông hoa lửa bay lượn.

Rõ ràng là thời điểm rét đậm, lúc này Tấn Dương thành lại như lò lửa, nóng rực vô cùng.

Nhiều mái nhà không chịu nổi nhiệt độ cao, bị thiêu rụi.

Cứ tiếp tục như vậy, e rằng ngay cả không khí cũng có thể thiêu đốt tim phổi!

Đến lúc đó, nhất định sẽ là một cảnh tượng thảm khốc!

Ngay lúc nguy cấp này, một tiếng long ngâm vang dội, vang vọng khắp trời đất!

Chương 185: Tặng ngươi một phen tạo hóa

Mọi người lần theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy bên ngoài một tòa tháp cao của Trảm Yêu Ti, một con cự long màu vàng kim đang bay lượn lên trên!

Tần Phong biết tòa tháp đó, là Trấn Long Tháp do Thần Công Phòng dựng lên sau khi đến đây.

Lúc Trấn Long Tháp được xây dựng xong, khi Trấn Long Bi hạ xuống, đã xuất hiện cảnh tượng hùng vĩ long ảnh màu vàng kim bay vào trong.

“Đây là Long Linh của Long Mạch hiển hóa sao?” Tần Phong kinh ngạc nói.

Long Linh màu vàng kim bám vào đỉnh tháp, hướng về phía Bích Phương trên bầu trời Tấn Dương Thành gầm lên giận dữ.

Bích Phương cũng không chịu yếu thế, thân thể rực lửa vỗ cánh, vô số tia lửa bay múa, hội tụ một chỗ, nóng rực như một mặt trời.

Kim long vung vuốt, bay khỏi tháp cao, lao thẳng lên trời.

Bích Phương phát ra một tiếng kêu thê lương, quả cầu lửa như mặt trời hung hăng đập xuống.

Hai bên va chạm trên không trung, cùng với một tiếng nổ vang, gợn sóng đáng sợ như sóng thần, càn quét bốn phía, đánh tan tất cả những tia lửa đang rơi xuống!

Cùng lúc đó, trong đại sảnh của Trảm Yêu Ti, đột nhiên xuất hiện một bóng người lão giả tóc trắng, ông ta đi đến bên cạnh Tần Phong, vỗ vai đối phương: "Tiểu tử thối, nhìn cái gì vậy?"

Tần Phong vẫn còn đang chấn động trước cảnh tượng kim long và Bích Phương giao chiến trên không trung, lúc này nghe thấy câu hỏi, nhíu mày, đáp: "Động tĩnh lớn như vậy mà không nhìn thấy, còn giả vờ hỏi!"

Vừa nói, hắn vừa nghiêng đầu nhìn sang bên cạnh, hai mắt trợn tròn: "Sư… sư phụ, sao người lại đến đây?"

Mấy người còn lại nghe vậy, đồng loạt nhìn lại.

Thạch Tử Minh biến sắc, hắn hoàn toàn không biết người này đến từ lúc nào!

Chu Khai nhíu mày, trầm ngâm suy nghĩ, với thực lực Tam Thập Lục Tinh của hắn, vậy mà lại không cảm nhận được khí tức của lão giả tóc trắng này!

"Phong cảnh nơi này đẹp, nhìn rõ ràng hơn." Bách Lý lão nhân đáp lại như vậy, sau đó ngẩng đầu nhìn lên không trung.

Kim long, dù sao cũng chỉ là vật hiển hóa của Long Mạch, không thể dây dưa với tàn hồn đầu lâu của Bích Phương trong thời gian dài.

Mà không bao lâu nữa, những tia lửa đó sẽ lại rơi xuống, khiến sinh linh đồ thán trong Tấn Dương Thành.

Bách Lý lão nhân chắp tay sau lưng, hỏi: "Tiểu mập mạp nhà Mộ gia, Trấn Hồn Quan còn dùng được không?"

"Tiểu… tiểu mập mạp?!" Mộ Hữu Tiền nghe vậy, đầu tiên là sững sờ, sau đó đáp: "Dùng thì không thành vấn đề, nhưng oán niệm của Bích Phương quá mạnh, năng lực của ta có hạn, không

thể phong ấn đầu lâu của nó.”

“Thi thể và tàn hồn ở cùng nhau, tự nhiên khó phong ấn, nếu có thể tách hai thứ này ra, vậy thì sẽ dễ đối phó hơn nhiều.” Bách Lý lão nhân ung dung nói.

“Tách ra?” Thạch Tử Minh kinh ngạc, những người khác cũng lộ ra vẻ trầm tư.

Đạo lý có lẽ là như vậy, nhưng muốn làm được, nói dễ hơn làm?

Phải biết rằng, cho dù là Chu Khai và Liễu Kiếm Ly hợp sức, cũng không thể trấn áp Bích Phương trong thời gian ngắn.

Huống chi, nếu tách đầu lâu và tàn hồn của Bích Phương ra, Trấn Hồn Quan chỉ có thể phong ấn một vật, vậy vật còn lại nên phong ấn vào đâu?

Tần Phong nghĩ thông suốt lợi hại trong đó, thay mọi người hỏi ra nghi vấn này.

Bách Lý lão nhân nghe vậy, không trả lời, chỉ cười cười, sau đó liếc mắt nhìn Tần Phong đầy ẩn ý.

Cái nhìn này khiến Tần Phong dựng tóc gáy, trong lòng kinh hãi, một linh cảm chẳng lành dâng lên.

“Sư phụ, người nhìn ta như vậy làm gì?”

“Đừng căng thẳng, chỉ là muốn tặng ngươi một phen tạo hóa thôi.”

Tần Phong nghe vậy, trong lòng “lộp bộp” một tiếng: “Ta có thể không cần không?”

Bách Lý lão nhân lắc đầu: “Bây giờ mới nói không cần, đã quá muộn rồi.”

Tần Phong vẻ mặt ngơ ngác: “???”

Bách Lý lão nhân thu liễm cảm xúc, hai mắt nheo lại: “Nha đầu Liễu gia, đợi ta giữ chặt đầu lâu của Bích Phương, ngươi dùng một kiếm chém nó ra, có thể làm được không?”

“Không thành vấn đề.” Câu nói đơn giản, nhưng lại thể hiện sự tự tin mạnh mẽ.

Liễu Kiếm Ly vươn tay phải ra, trong đại sảnh Tần Phủ, hộp kiếm bên cạnh Lam Ngưng Sương bắt đầu rung động.

Một thanh trường kiếm màu xanh lam như nước, xé toạc bầu trời, vững vàng rơi vào tay nàng.

Nhìn lại bầu trời, vết tích đó, giống như dòng nước trên trời chảy qua, chói mắt vô cùng.

Bên tai, vang lên tiếng suối chảy róc rách.

Chu Khai lộ vẻ kinh ngạc, nếu như trước đó, hắn còn có chút nghi ngờ về thân phận của nữ tử áo trắng này.

Nhưng khi nghe thấy họ của nàng, nhìn thấy thanh kiếm nhỏ màu xanh lam này, nghi ngờ trong lòng hắn liền hoàn toàn tiêu tan.

“Hàn Thủy Kiếm của Vạn Kiếm Tông, nữ tử này thật sự là Liễu Kiếm Ly, kinh mạch bị tổn thương của nàng vậy mà đã hoàn toàn khôi phục!”

Trong đầu Chu Khai đột nhiên nhớ tới, trong lời đồn, Liễu Kiếm Ly vì bị thương nặng, ngay cả ngự y trong đế đô cũng không thể chữa trị.

Liễu gia lão gia tử liền tuân theo tổ huấn, gả Liễu Kiếm Ly đến một nơi hẻo lánh, hoàn thành hôn ước của tổ tiên.

Bây giờ nghĩ lại, chẳng lẽ Tần Phong chính là phu quân của

Liễu Kiếm Ly?

Mà người trước dựa vào y thuật cao siêu, đã chữa khỏi hoàn toàn kinh mạch bị tổn thương của người sau?

Suy nghĩ này vừa xuất hiện, liền dấy lên sóng gió trong lòng Chu Khai.

"Nàng không những không rơi xuống phàm trần, mà còn bước vào Kiếm Ý ngũ trọng Vạn Thần Cảnh…

Nếu người trong đế đô biết được tin tức này, nhất định sẽ chấn động."

Nghĩ đến đây, Chu Khai nhìn về phía Tần Phong, thần sắc phức tạp.

"Tốt!" Bách Lý lão nhân bước lên trước một bước, toàn thân tỏa ra ánh sáng trắng, mấy đạo thanh khí bay thẳng lên trời.

Tần Phong thần sắc kỳ quái, lão già thối tha này lúc này lại có vẻ tiên phong đạo cốt.

Chỉ thấy dưới lớp áo xám rộng thùng thình của lão giả, tay phải duỗi ra, nhẹ nhàng xoay chuyển.

Mấy đạo thanh khí bay lên không trung kia, liền giống như xiềng xích, trói buộc đầu lâu của Bích Phương.

Bích Phương phát ra tiếng kêu thê lương, nhưng mặc cho nó giãy giụa vặn vẹo thế nào, xiềng xích thanh khí cũng không hề lung lay.

"Thủ đoạn này…" Thạch Tử Minh lộ ra vẻ kinh hãi.

"Chính Khí!" Chu Khai cũng trừng lớn con ngươi, hắn nhìn ra được tự nhiên nhiều hơn Thạch Tử Minh, đây là thủ đoạn của Văn Thánh đạo giả.

Có thể khống chế Chính Khí đến mức thuần thục như vậy, có thể thấy phẩm giai của lão giả nhất định không thấp.

"Người này vậy mà là sư phụ của Tần Phong, nhưng bên ngoài đế đô, tại sao lại xuất hiện Văn Thánh đạo giả phẩm giai cao như vậy?" Chu Khai có chút khó hiểu.

"Nha đầu nhà Liễu gia, ra tay đi." Bách Lý lão nhân ngáp một cái, dễ dàng trói buộc đầu lâu của Bích Phương, đối với ông ta mà nói, dường như là một chuyện nhỏ nhặt không đáng kể.

Liễu Kiếm Ly nghe vậy, khẽ gật đầu, trên bề mặt Hàn Thủy Kiếm trong tay, kiếm khí như nước chảy bao quanh.

Đợi đến khi hơi nước mạnh nhất, chỉ thấy nàng giơ tay phải lên, một đạo kiếm khí lam quang, như nước cuồn cuộn, chảy vào biển cả, chém thẳng lên trời, lướt qua đầu lâu của Bích Phương vẫn đang giãy giụa!

Thân thể hóa thành từ liệt diễm lập tức vỡ vụn, một đường chỉ mảnh lộ ra trên đầu lâu, sau đó dần dần phóng to, cho đến khi chia làm hai!

Thủ đoạn kinh người này khiến Mộ Hữu Tiền không khỏi hít sâu một hơi.

"Tiểu mập mạp Mộ gia, còn không mau đem đầu lâu bị tách ra này, thu vào Trấn Hồn Quan?!"

"Được!" Mộ Hữu Tiền hoàn hồn, lập tức đáp, hắn vội vàng đứng dậy, chạy đến trước Trấn Hồn Quan, hai tay đột nhiên khép lại.

Nắp quan tài bị mở ra lập tức bay trở về.

Trong quan tài, vòng xoáy kỳ dị vặn vẹo, mấy đạo lam quang giống như dây thừng, quấn lấy đầu lâu của Bích Phương bị chia

cắt trên không trung, thu nó vào trong quan tài.

Nhưng tàn hồn của Bích Phương, vào khoảnh khắc sắp bị Trấn Hồn Quan phong ấn, lại bị một lực lượng vô danh nào đó, đánh bật ra khỏi thi thể.

Tàn hồn của Bích Phương quét mắt nhìn xung quanh, đột nhiên cảm nhận được khí tức quen thuộc trên người một nam tử áo đen.

Chưa kịp để mọi người phản ứng, nó liền lao thẳng vào Thần Hải của nam tử.

“Tiểu tử!” Thạch Tử Minh kinh hô thành tiếng.

Tần Phong vẻ mặt kinh hãi, bởi vì tất cả những chuyện này xảy ra quá nhanh, hắn hoàn toàn ngây người.

Sau đó không đến một lát, thân thể hắn liền như bị liệt hỏa thiêu đốt, đỏ bừng một mảnh!

Cơn đau xé ruột xé gan khiến hắn kêu thảm thiết không ngừng!

Chương 186: Tàn hồn Bích Phương bị Ngũ Lôi Trấn áp

Mà kẻ gây ra tất cả những điều này chính là những luồng văn khí màu đỏ nhạt kỳ dị trong Thần Hải của Tần Phong!

Chính sự tồn tại của chúng đã thu hút tàn hồn của Bích Phương, xâm nhập vào cơ thể hắn!

Lúc này, trong Thần Hải của Tần Phong, tàn hồn đã kết hợp với văn khí kỳ dị, hóa thành hình dạng của Bích Phương.

Ngọn lửa thiêu đốt dữ dội văn khí như biển mây, thiêu đốt Vấn Tâm Đài, hỏa độc trong nháy mắt lan tỏa khắp người Tần Phong.

Bích Phương muốn hủy diệt ý thức của Tần Phong, thay thế hắn!

Mọi người xung quanh nhìn thấy vậy, đều lo lắng không thôi.

Nhưng giọng nói của họ đã không thể truyền vào tai Tần Phong, bởi vì ý thức của hắn đã bị cơn đau thiêu đốt dữ dội làm cho mơ hồ.

Ngay lúc này, Bạch Lý lão nhân đưa tay phải đặt lên vai Tần Phong, theo một luồng thanh khí tiến vào cơ thể hắn, tàn hồn Bích Phương đang tàn phá trong Thần Hải cũng bị áp chế trong nháy mắt.

Cơn đau của Tần Phong giảm đi nhiều, hắn ngẩng đầu nhìn về phía lão nhân, khó khăn nói: "Sư phụ..."

Bạch Lý lão nhân nghiêm mặt, tuy không mở miệng, nhưng giọng nói lại truyền vào trong đầu Tần Phong: "Tiểu tử, lôi đình đại diện cho sự hủy diệt và sinh sôi, tượng trưng cho việc phá rồi lập.

Ngươi có duyên với Ngũ Lôi Quan Tưởng Đồ, nhưng lại thiếu một cơ hội như vậy để dung hợp nó vào trong Thần Hải.

Mà hỏa độc xâm nhập vào văn khí của ngươi cùng với tàn hồn Bích Phương chính là cơ hội của ngươi!"

Tần Phong nghe vậy trong lòng chấn động, đây chính là cái gọi là tạo hóa sao? Nhưng mà cơn đau này, người thường nào có thể chịu đựng nổi...

"Tàn hồn Bích Phương sẽ tra tấn thân thể và tinh thần của ngươi đến mức đầy lỗ chỗ, nhưng đây cũng là cơ hội để ngươi mượn Ngũ Lôi Quan Tưởng Đồ áp chế nó, đồng thời tôi luyện văn khí thành chính khí.

Như vậy, người khác cần thời gian dài để bước vào Thất Phẩm Chính Khí Cảnh, đối với ngươi mà nói, có thể nhanh chóng bước vào trong thời gian ngắn.

Nhưng ta phải nhắc nhở ngươi trước, cho dù có Ngũ Lôi Quan Tưởng Đồ áp chế, mỗi khi mặt trời mọc, ngươi đều sẽ phải trải qua một lần đau đớn mà người thường khó có thể tưởng tượng được.

Cơn đau này tuy không bằng ngọn lửa thiêu đốt mà ngươi vừa phải chịu đựng, nhưng cũng không kém là bao."

Mỗi ngày, vào lúc bình minh?

Tần Phong sắc mặt muôn vàn phức tạp.

Đạo lý cá và tay gấu không thể có cả hai hắn vẫn hiểu, muốn

nhanh chóng nâng cao tu vi, tự nhiên phải bỏ ra nỗ lực hơn người khác.

Nhưng cơn đau xé ruột xé gan này, thật sự khiến hắn sống không bằng chết.

Quan trọng nhất là, cơn đau này không phải chịu đựng một lần là kết thúc, mà là trong khoảng thời gian không xác định mỗi ngày đều phải trải qua một lần!

Ai mà chịu nổi?

Trong lòng Tần Phong rơi vào giằng xé.

Bạch Lý lão nhân cũng nhìn ra sự do dự của hắn, lại truyền âm: "Nếu ngươi muốn từ bỏ cơ hội này, hãy nói một tiếng, ta sẽ thay ngươi rút tàn hồn Bích Phương ra khỏi cơ thể.

Nhưng như vậy, ngươi sẽ không thể dung hợp Ngũ Lôi Quan Tưởng Đồ nữa, ngươi phải suy nghĩ cho kỹ."

Không thể dung hợp Ngũ Lôi Quan Tưởng Đồ, vậy có nghĩa là phải dùng thời gian dài tôi luyện văn khí, mới có thể bước vào Văn Thánh Thất Phẩm Chính Khí Cảnh.

Đây là điều Tần Phong không thể chấp nhận.

Do tu vi thấp kém, sau khi xuyên không đến đây, mỗi lần gặp nguy hiểm hắn đều chỉ có thể được người khác bảo vệ.

Nguyên chủ mười mấy năm thời gian lãng phí, muốn đuổi kịp người khác, chỉ có thể đi con đường khác thường!

Nghĩ đến đây, hai mắt Tần Phong trong nháy mắt trở nên kiên định, chết thì chết!

"Sư phụ, phải làm như thế nào?"

Trong mắt Bạch Lý lão nhân lóe lên một tia vui mừng, Ngũ Lôi Quan Tưởng Đồ không phải vật phàm, muốn dung hợp nó vào Thần Hải, không chỉ tâm tính phải phù hợp với nó, còn phải chịu đựng nỗi đau mà người thường không thể chịu đựng nổi.

Điều kiện thứ nhất vốn đã là vạn người mới chọn được một, điều kiện thứ hai càng khiến nhiều người chùn bước.

"Lấy Ngũ Lôi Quan Tưởng Đồ ra!"

Tần Phong nghe vậy liền làm theo, lấy từ trong Tu Di Giới ra cuộn giấy trắng mà Nhã An đã tặng hắn lúc trước.

"Mở nó ra."

Tần Phong khẽ gật đầu, chậm rãi mở cuộn giấy trắng ra, hình ảnh lôi đình quen thuộc hiện ra trước mắt, khác với mấy ngày trước chính là--

Lần này, hắn lại nghe thấy tiếng sấm sét nổ vang bên tai!

Bạch Lý lão nhân truyền âm: "Chờ chút nữa ta sẽ giải trừ sự áp chế đối với tàn hồn Bích Phương, lúc đó, ngươi hãy dung hợp Ngũ Lôi Quan Tưởng Đồ vào trong Thần Hải, sau đó dẫn dắt ý thức ngồi trên Vấn Tâm Đài.

Thông qua lực lượng lôi đình, trấn áp tàn hồn Bích Phương, đồng thời mượn nó tôi luyện văn khí thành chính khí."

"Được." Tần Phong trầm giọng nói.

Nói xong, Bạch Lý lão nhân cho Tần Phong một chút thời gian chuẩn bị, sau đó chậm rãi buông tay phải đang đặt trên vai hắn ra.

Thanh khí rút khỏi cơ thể Tần Phong, tàn hồn Bích Phương cũng mất đi sự áp chế, lại bắt đầu tàn phá trong Thần Hải.

"Chính là lúc này!" Bạch Lý lão nhân quát khẽ.

Tần Phong nghe vậy, hai mắt nhìn chằm chằm vào Ngũ Lôi Quan Tưởng Đồ.

Theo ý thức một trận mơ hồ, ý thức của hắn tiến vào Thần Hải, ngồi trên Vấn Tâm Đài."

Mà hình ảnh trên Ngũ Lôi Quan Tưởng Đồ, cũng biến mất trên cuộn giấy trắng, cùng hắn tiến vào Thần Hải!

Tần Phong chỉ thấy, tàn hồn Bích Phương kia ánh mắt hung ác, thân thể bốc cháy gần như che khuất hơn nửa tầm nhìn, bao phủ văn khí biển mây.

Mà đối phương thấy ý thức của hắn tiến vào Thần Hải, lập tức phát ra một tiếng kêu vang, hai cánh vỗ, phát động công kích, ngọn lửa hung hãn ập đến.

Bên ngoài Vấn Tâm Đài, văn khí kéo đến, như bức tường chắn, bảo vệ Tần Phong ở bên trong, chống lại ngọn lửa kia.

Tuy nhiên Tần Phong chỉ là Bát Phẩm cảnh giới, văn khí này làm sao có thể chống đỡ được ngọn lửa của Bích Phương?

Không đến một lát, văn khí xung quanh Vấn Tâm Đài, liền lần lượt tan rã.

Cơ thể Tần Phong lại một lần nữa đỏ bừng, tinh thần như bị người ta đặt trên lửa thiêu đốt!

Mọi người trong đại sảnh chỉ thấy Tần Phong vẻ mặt đau đớn, trên trán mồ hôi nhỏ xuống, nhưng trong nháy mắt đã bị bốc hơi, lập tức lo lắng không thôi.

Liễu Kiếm Ly nhíu mày, lập tức đi tới bên cạnh hắn, vừa định đưa tay sờ lên trán hắn, liền thấy bên kia cũng có người đưa tay ra.

Ngoảnh đầu nhìn lại, là Thương Phi Lan với ánh mắt đầy đau lòng!

Hai người ánh mắt giao nhau, cũng không biết trong lòng đang nghĩ gì.

Tần Phong nằm mơ cũng không ngờ, hắn còn đang khổ sở giãy giụa trong Thần Hải.

Ở hiện thực, lại còn xuất hiện cảnh tượng trường này.

Đây là khổ nạn gì của nhân gian...

"Tiền bối, tiểu tử này rốt cuộc..." Chu Khai lo lắng nói, với thực lực cường hãn của lão nhân, quả thật có tư cách để hắn gọi một tiếng tiền bối.

Bạch Lý lão nhân xua tay: "Không cần lo lắng, người tốt sống không lâu, tai họa để lại ngàn năm, tiểu tử này vừa nhìn đã biết là tướng mạo sống lâu trăm tuổi.

Hơn nữa, hiện tại ngươi, hắn là còn có việc khác phải làm."

"Việc khác?" Chu đại nhân trầm ngâm một lát, bỗng nhiên phát hiện, tro tuyết bên ngoài đại sảnh đã ngừng rơi, bầu trời lại khôi phục trong xanh.

Đầu lâu Bích Phương bị Trấn Hồn Quan phong ấn, tàn hồn và oán niệm lại bị phong tỏa trong Thần Hải của Tần Phong, tự nhiên sẽ không còn tàn phá Tấn Dương Thành nữa.

Chu đại nhân thấy vậy, lập tức phân phó thuộc hạ, đi phủ thành chủ thông báo cho Lý Tổng Đốc, cùng nhau thương lượng việc khắc phục hậu quả.

.....

Thời gian trôi qua, Tần Phong vẫn luôn cắn răng kiên trì.

Ngay lúc hắn sắp không chịu đựng nổi nữa, trên Vấn Tâm Đài, biển mây cuồn cuộn, tiếng sấm vang dội, tia chớp tím bao quanh.

Đầu tiên là một tia sét đánh xuống, bổ vào ngọn lửa bên ngoài Vấn Tâm Đài, đánh tan ngọn lửa.

Tiếp theo lại là tia sét thứ hai đánh xuống, bổ vào tàn hồn Bích Phương, đối phương lập tức phát ra tiếng kêu thê lương!

Tuy nhiên đây không phải là kết thúc, mà chỉ là bắt đầu...

Chương 187: Ngươi có biết thế nào là phán đoán trước không?

Thiên lôi như rồng, uốn lượn trong biển mây văn khí.

Uy thế kinh khủng, tựa như trời long đất lở.

Tàn hồn Bích Phương bị một đạo thiên lôi đánh trúng, ngọn lửa quanh thân suy yếu đi nhiều, ngay cả khí thế cũng không còn ngang ngược bá đạo như lúc đầu.

Nó ngẩng đầu nhìn về phía lôi long đang cuồn cuộn, tổng cộng có năm đạo.

Đôi cánh lửa mở rộng, ngửa mặt lên trời gào thét, dường như muốn nuốt chửng thiên lôi!

Lại một đạo thiên lôi đánh xuống, lần này tàn hồn Bích Phương không trúng chiêu, sau khi vỗ cánh bay lên, dễ dàng tránh được sát cơ.

Trong miệng nó, liệt hỏa phun ra, thiêu rụi thiên lôi đánh xuống trong nháy mắt!

Tiếp theo là đạo thứ hai, đạo thứ ba, Bích Phương cũng làm như vậy.

Thiên lôi không còn cách nào gây tổn thương cho nó nữa, ngược lại trong quá trình tiêu hao, uy lực không ngừng bị suy yếu!

Tần Phong thấy cảnh này, sắc mặt vô cùng khó coi, chiêu thức dù lợi hại đến đâu, nếu không đánh trúng đối thủ thì cũng vô nghĩa.

“Con Bích Phương này thật vô sỉ, lại còn né tránh thiên lôi, có bản lĩnh thì đối đầu trực diện, so chiêu đi...”

“Không được, cứ tiếp tục như vậy, uy lực của thiên lôi sẽ bị hao hết, đến lúc đó, tàn hồn Bích Phương không còn kiêng dè, ta sẽ gặp nguy hiểm.”

“Nói cũng lạ, thiên lôi trong Ngũ Lôi Quan Tưởng Đồ này quá ngu ngốc, mỗi lần đánh xuống đều thẳng tắp, cũng không biết biến hóa một chút.

Ngay cả ta cũng có thể nhìn ra điểm rơi của thiên lôi ở đâu, huống chi là Bích Phương với thân hình nhanh nhạy kia!”

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, một đạo thiên lôi to bằng cánh tay lại đánh xuống.

Uy thế của đạo thiên lôi này rõ ràng không bằng mấy đạo trước, hơn nữa, đạo thiên lôi này không phải đánh về phía Bích Phương, mà là đánh về phía vấn tâm đài!

Ầm!

Một đạo kinh lôi nổ vang trước mặt.

Tần Phong thậm chí còn nhìn thấy phần đuôi tóc mai trên trán đã bị điện giật cháy!

Nếu đạo thiên lôi này lệch thêm một chút, hậu quả thật khó lường!

Hắn còn sợ hãi, ngẩng đầu nhìn về phía thiên lôi đang cuồn cuộn trong biển mây, không khỏi tức giận nói: “Không biết biến hóa cũng thôi đi, độ chính xác cũng kém đến mức này?

Đánh trúng điểm đi, Bích Phương ở phía trước!”

Hắn đưa tay chỉ về phía trước.

Vừa dứt lời, lại một đạo thiên lôi đánh xuống bên cạnh, dọa hắn giật nảy mình.

Tần Phong nhìn vết cháy đen cách đó không xa, nuốt nước miếng, sự việc đã đến nước này, hắn làm sao không hiểu, thiên lôi của Ngũ Lôi Quan Tưởng Đồ này, có ý thức của riêng nó!

Trong lòng hắn bất kính với nó, cho nên thiên lôi đang cảnh cáo hắn!

Nghĩ đến đây, Tần Phong có chút ủy khuất, đánh không trúng Bích Phương, còn không cho nói?

Chơi kém, còn không cho mắng...

Ngay lúc này, trong lòng hắn bỗng nhiên xuất hiện một số cảm ứng, đó là Ngũ Lôi Quan Tưởng Đồ đã sinh ra liên hệ với hắn!

Thiên lôi vốn cao cao tại thượng, tràn đầy uy lực, Tần Phong lại không hiểu sao cảm thấy có thể tùy ý khống chế nó!

"Ơ, đây là ý gì? Ngươi muốn lên thì lên, không muốn thì đừng có ép buộc?"

Với thái độ thử xem sao, Tần Phong tâm niệm dẫn động, một đạo thiên lôi lập tức theo ý nghĩ của hắn, hung hăng đánh xuống.

Nhưng lần này thiên lôi không còn như trước, thẳng tắp, mà mang theo phán đoán trước, rơi xuống phía sau Bích Phương!

Tàn hồn Bích Phương nhìn lôi long rơi xuống trên không trung, trong mắt lóe lên một tia khinh thường, nó vỗ cánh, lại lùi về phía sau, tiếp đó nó hoảng sợ.

Bởi vì lôi long kia lại thay đổi một chút góc độ trên không trung, hung hăng đánh vào người nó, đánh nó rơi xuống!

Tiếng kêu thảm thiết vang lên!

Tần Phong thấy vậy, vừa hưng phấn vừa có chút đắc ý nhìn về phía thiên lôi đang cuồn cuộn trong biển mây trên cao.

“Thấy chưa, ngươi phải phán đoán trước, có biết thế nào là phán đoán trước không?”

Lôi long trên cao nhảy lên, phát ra tia điện, Tần Phong thấy vậy, lập tức im lặng.

Ta, kẻ mạnh miệng kiếp trước, dạy ngươi kỹ thuật miễn phí, ngươi còn không muốn nghe?

Muốn nghe hay không thì tùy!

Tần Phong thầm mắng một tiếng, nhưng cũng không lơ là cảnh giác, tàn hồn Bích Phương không phải là tồn tại dễ đối phó.

Mặc dù trước sau đã đánh trúng nó hai đạo thiên lôi, cũng không thể dễ dàng chế phục nó.

Quả nhiên, ngọn lửa hùng hồn lại bùng lên, Bích Phương đứng dậy, hung tính đại phát!

Tần Phong thấy vậy, hít sâu một hơi, hai mắt híp lại, cổ tay khẽ xoay.

Trước đó ngươi đã khiến ta phải chịu đau khổ như vậy, cũng đến lúc thể hiện kỹ thuật thực sự của ta rồi.

Tiếp đó hắn mở to hai mắt, tâm niệm vừa động, một đạo thiên lôi mang theo khí thế vô địch, lao xuống.

Nhưng lần này, do tàn hồn Bích Phương đã phải chịu thiệt thòi trước đó, nên đã có phòng bị, thân hình trên không trung né tránh liên tục.

Đạo thiên lôi này cuối cùng cũng đánh hụt.

Lôi long trên bầu trời di chuyển, tia điện vang lên, dường như đang chế nhạo Tần Phong.

Nhưng chưa kịp qua bao lâu, thiên lôi liên tiếp đánh xuống, hơn nữa góc độ xảo quyệt, đạo này nối tiếp đạo kia, chặn hết đường lui của Bích Phương.

Kết quả là rõ ràng, tàn hồn Bích Phương vừa né được một đạo, liền bị mấy đạo tiếp theo liên tiếp đánh trúng, nằm rạp trên mặt đất, hơi thở suy yếu.

Năm đạo thiên lôi trên cao thấy vậy, động tĩnh nhỏ hơn nhiều.

Tần Phong ngẩng đầu, không nói gì, chỉ hơi nhếch mép.

Tia điện lóe lên, mang theo ý uy hiếp, hắn vội vàng thu liễm ánh mắt đắc ý, cúi đầu nhìn về phía tàn hồn Bích Phương.

Đối phương bị trọng thương, oán niệm và hỏa độc tự nhiên cũng không thể thi triển ra.

Với thái độ thừa dịp nó bệnh, muốn mạng nó, Tần Phong vốn định dùng một bộ điện liệu pháp, trực tiếp đánh cho tàn hồn Bích Phương hồn phi phách tán.

Nhưng lúc này, hắn lại đột nhiên phát hiện, đã mất đi liên hệ với thiên lôi.

Ý gì đây, ta đã đánh nó đến mức máu còn một chút, ngươi muốn ra cướp mạng sao?

Sắc mặt Tần Phong có chút khó coi.

Nhưng hắn rõ ràng là nghĩ nhiều rồi, năm đạo thiên lôi hóa thành xiềng xích, trói buộc Bích Phương, nó do khí lực bị tiêu hao hết, tự nhiên không thể giãy giụa, chỉ có thể mặc cho nó muốn làm gì thì làm.

Cùng lúc đó, vô số tia điện nhảy ra, bao trùm thần hải, tôi luyện văn khí.

Ngay cả thân thể bị hỏa độc của Bích Phương xâm thực trước đó, cũng đang nhanh chóng hồi phục.

Theo thời gian trôi qua, Tần Phong kinh ngạc phát hiện, những văn khí bị liệt diễm của tàn hồn thiêu đốt, dưới sự tôi luyện của thiên lôi, dần dần lớn mạnh.

Mà màu sắc của những văn khí này cũng đang dần dần thay đổi, từ màu trắng tinh khiết ban đầu, dần dần biến thành màu tím nhạt giống như thiên lôi.

"Đây chẳng lẽ chính là chính khí?" Tần Phong kinh ngạc, lẩm bẩm tự nói.

Cho đến khi những văn khí bị thiêu đốt kia toàn bộ được tôi luyện thành chính khí màu tím nhạt, quá trình này mới dừng lại.

Tần Phong như có điều suy nghĩ: "Thiên lôi không phải là tôi luyện văn khí một cách vô mục đích, nó đang nhắm vào những văn khí bị liệt diễm của Bích Phương xâm hại.

Có lẽ điều này cũng tương ứng với câu nói không phá thì không xây của sư phụ..."

Hắn nhìn về phía tàn hồn bị xiềng xích thiên lôi trói buộc cách đó không xa, trong lòng nảy ra một suy đoán: "Có lẽ Ngũ Lôi Quan Tưởng Đồ này giữ lại tàn hồn Bích Phương này, cũng là vì muốn dùng liệt diễm của nó để thiêu đốt tôi luyện văn khí.

... Chờ đã, trước đây khi ta hỏi sư phụ làm thế nào để dung hợp Ngũ Lôi Quan Tưởng Đồ vào thần hải, ông ấy luôn nói với ta là thời điểm chưa đến.

Chẳng lẽ lúc đó, lão nhân gia đã dự liệu được sẽ có ngày hôm

nay?”

Tần Phong càng nghĩ càng kinh hãi, thủ đoạn như vậy, quả nhiên là đại lão có thể thi triển tiên pháp.

Nghĩ đến trước đây hắn còn luôn cho rằng đối phương chỉ là một lão già đầu độc miệng, bây giờ xem ra, thằng hề lại chính là bản thân hắn.

Tần Phong thở nhẹ một hơi, sau đó rút ý thức ra khỏi thần hải...

Chương 188: Cảnh đời ngang trái

Mở mắt ra lần nữa, trời đã sập tối.

Tần Phong không ngờ, lần này mượn Ngũ Lôi Quan Tưởng Đồ tôi luyện văn khí, lại tốn nhiều thời gian đến vậy.

Liếc nhìn xung quanh, trong đại sảnh chỉ còn lại một mình Thạch đại nhân.

“Tiểu tử ngươi rốt cuộc cũng tỉnh?” Thạch Tử Minh lên tiếng.

Tần Phong tò mò hỏi: “Những người khác đâu, đều đi đâu rồi?”

“Sư phụ ngươi thấy tình trạng ngươi ổn định, nói đã không còn trở ngại gì liền rời đi trước, lúc đi còn mang theo tiểu tử nhà Mộ gia, hình như là muốn dặn dò điều gì đó.

Còn Chu đại nhân thì cùng Lý Tổng Đốc đi thương thảo việc xử lý hậu quả, dù sao hôm nay cũng xảy ra chuyện lớn như vậy.

Tuy rằng tro xám đã ngừng rơi, Bích Phương cũng bị phong ấn hoàn toàn, nhưng cả thành đầy tro tàn này cũng phải nghĩ cách dọn dẹp mới được.

Còn Thương cô nương và nương tử nhà ngươi, mới vừa rời đi không lâu, ta cũng không biết họ đi làm gì.” Thạch Tử Minh vừa nói, bỗng nhiên hai mắt mở to, ánh mắt liên tục liếc về phía sau, như đang ám chỉ điều gì đó.

Phía sau ta có thứ gì sao?

Tần Phong thấy vậy, quay đầu nhìn lại, liền thấy, ở cửa ra vào, đứng đấy hai bóng hình xinh đẹp.

Bên trái, mỹ nhân mặc bạch y, bưng một bộ trà cụ, miệng ấm trà còn bốc khói trắng, hiển nhiên là trà vừa mới pha xong.

Nhìn sang bên phải, là bóng hình bức người đeo khăn che mặt, sở hữu đôi chân thon dài săn chắc, trùng hợp thay, nàng cũng bưng một bộ trà cụ…

"Ặc." Tần Phong sắc mặt cứng đờ.

Ở cửa ra vào, Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan nhìn nhau, thần sắc như thường khẽ gật đầu, chào hỏi lẫn nhau.

Sau đó hai người đồng thời bưng trà cụ bước vào đại sảnh, tự tay rót trà, đưa đến trước mặt Tần Phong.

"Uống trà." Hai người đồng thanh.

Ta mới vừa thoát chết, đây là cảnh đời ngang trái gì thế này… Tần Phong sắc mặt khó coi.

Theo logic thông thường, ở đây nhất định phải nhận trà của nương tử nhà mình.

Nhưng làm như vậy, chắc chắn sẽ khiến Thương cô nương lạnh lòng.

Nhưng nếu trước mặt nương tử, đi nhận trà của một cô nương khác, về tình về lý đều không ổn.

Đây không phải là một câu hỏi lựa chọn, đây là một câu hỏi đoạt mạng.

"Tại sao ta lại tỉnh lại vào lúc này chứ." Tần Phong thầm mắng trong lòng.

Bỗng nhiên, hắn quay đầu nhìn về phía Thạch đại nhân cách đó không xa, lộ ra vẻ cầu cứu.

Đối phương là thương nhân chuyên dạo chơi kỹ viện, am hiểu về việc thẩm định hải sản, giải quyết tình huống này hẳn là dễ như trở bàn tay.

Thạch đại nhân nhướng mày, sờ sờ mũi, lặng lẽ giơ ra ba ngón tay.

Đều là nam nhân, đối phương đang nghĩ gì tự nhiên không cần nói nhiều, đây rõ ràng là ý muốn thêm ba vò rượu ngon.

Thành giao!

Tần Phong hai mắt híp lại, thần sắc nghiêm túc.

Chỉ là một vò Tiên Nhân Túy giá mấy ngàn lượng bạc…

Thạch Tử Minh hài lòng gật đầu, đứng dậy nói: “Chăm sóc tiểu tử này lâu như vậy, ta cũng có chút khát nước.

Thương cô nương, chén trà này của ngươi không bằng…”

Lời còn chưa dứt, Thương Phi Lan liếc mắt nhìn sang, trong con ngươi màu xanh nhạt, lộ ra ý tứ uy hiếp không hề che giấu.

Lạnh lẽo, thấu xương.

Thạch Tử Minh toàn thân run lên, lại ngồi trở về, lấy ra bầu rượu trong ngực: “Ta suýt nữa thì quên, rượu hôm qua đánh, còn chưa uống hết.

Nhìn trí nhớ của ta này, hahaha…”

Tiếng cười có chút lúng túng, hắn nhìn về phía Tần Phong, ánh mắt như muốn nói, ta đã cố gắng hết sức, tiểu tử ngươi tự cầu nhiều phúc đi.

Vô dụng, quả nhiên nam nhân có tiền chỉ biết đi dạo kỹ viện căn bản không đáng tin, nam nhân thật sự có bản lĩnh đều là không tốn tiền mà được… Tần Phong thầm khinh bỉ trong lòng, lần nữa ngẩng đầu nhìn về phía hai vị mỹ nhân, cười gượng gạo.

“Hiện tại ta không khát lắm.” Tần Phong mấp máy đôi môi khô nứt, lời nói này thật sự là quá mức vô lực.

“Sư phụ ngươi lúc đi có dặn dò, Ngũ Lôi Quan Tưởng Đồ áp chế tàn hồn Bích Phương, nhất định phải chịu đựng nỗi khổ bị lửa thiêu đốt, nói ngươi khi tỉnh lại, nhất định sẽ khát nước.” Liễu Kiếm Ly nhẹ giọng nói.

“Không sai, trà này nếu không uống, sẽ nguội mất.” Thương Phi Lan kịp thời bổ sung.

Hai người bưng chén trà, ai cũng không có ý định thu hồi.

Thạch Tử Minh nhìn cảnh tượng này, thở dài một hơi, cảnh tượng này khiến hắn ghen tị vô cùng.

Vừa nghĩ như vậy, hắn lại lấy ra một đĩa đậu phộng từ Trảm Yêu Lệnh, vừa nhai, vừa uống rượu, thật là thoải mái.

Vẫn là nữ tử kỹ viện tốt a, bản thân không có tiền, căn bản sẽ không tới gần… Thạch Tử Minh cảm thán trong lòng.

Thì ra là lão già kia hại ta!

Tần Phong thầm mắng một tiếng, hắn thậm chí hoài nghi, đây là lão già kia cố ý gây khó dễ cho hắn, thật đáng trách.

Nhưng mắng thì mắng, trước mắt cái hố này nhất định phải nghĩ cách vượt qua.

Ngay lúc hắn suy nghĩ làm sao để phá cục, bỗng nhiên trong đầu lóe sáng.

“Ai nói ta nhất định phải chọn một trong hai? Con nít mới phải lựa chọn…” Nghĩ thông suốt, Tần Phong đồng thời đưa hai tay ra, nhận lấy chén trà trong tay hai vị mỹ nhân.

“Hai người vừa nói như vậy, ta mới phát hiện, hiện tại thật sự rất khát nước, một chén e là không đủ.”

Vừa dứt lời, hắn liền ngửa đầu uống cạn một chén trà, sau đó không hề dừng lại, lại lập tức uống cạn chén còn lại.

Mục đích làm như vậy là vì không muốn thiên vị.

Nhưng cái giá phải trả cũng rất thảm, bởi vì mặc dù hai chén trà đã nguội đi một lúc, nhưng nước vẫn còn hơi nóng.

Nước trà men theo cổ họng, trượt vào dạ dày, vị ấy, khó có thể diễn tả bằng lời.

“Chịu đựng nỗi đau gần như bị lửa thiêu đốt cũng có chỗ tốt, ít nhất, mức độ này hoàn toàn có thể chịu đựng được.” Tần Phong tự an ủi mình như vậy.

Tuy nhiên, ngay khi hắn cho rằng nguy cơ đã được giải trừ, lại không khỏi sởn cả tóc gáy.

Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan đồng thời nhận lại chén trà trống rỗng, lại tự rót đầy, sau đó lần nữa đưa tới.

“Uống thêm chút nữa.” Liễu Kiếm Ly nhẹ giọng nói.

“Phải đó, trà còn nhiều lắm.” Thương Phi Lan ngữ khí bình thản.

Tần Phong há miệng, im lặng nhận lấy hai chén trà, hắn liếc nhìn ấm trà hai vị mỹ nhân đang cầm, ước lượng dung tích bên trong.

Không biết ta còn chịu đựng nổi không…

Thạch Tử Minh cách đó không xa thấy cảnh này, lộ ra chút thần sắc đồng tình, nhai đậu phộng trong đĩa một cách ngon lành.

…

Ngoài thành Tấn Dương, phía bắc.

Vài bóng đen đứng trên thân cây.

Họ quét mắt nhìn mặt đất đầy tro tàn, một người nói: “Đầu lâu Bích Phương hẳn là ở trong thành này.”

“Thành này là Tấn Dương Thành, một tháng trước xuất hiện long mạch, Tư Mệnh Tề Nguyên Thành Chu Khai cũng bị phái đến thành này, muốn cướp đoạt, có chút khó khăn.”

“Cho dù khó khăn, cũng phải làm, tầm quan trọng của đầu lâu Bích Phương không cần ta nói nhiều, các ngươi cũng nên biết, nó là mồi nhử cần thiết.”

“Nhưng cụ thể nên làm như thế nào? Chẳng lẽ ra tay giết Chu Khai? Hắn là Tam Thập Lục Tinh.”

Mọi người rơi vào trầm mặc.

Ba ngày trước, tồn tại cường đại bắn hạ đầu lâu Bích Phương, sau khi ra tay liền rời đi, thực lực của mấy người bọn họ, muốn đánh chết một vị Tam Thập Lục Tinh, vẫn còn kém một chút.

“Chu Khai không ai xử lý, đầu lâu Bích Phương chúng ta cũng đừng mơ tưởng.”

Ngay lúc này, một nam tử lên tiếng: “Ta ngược lại có một biện pháp, có thể suy yếu thực lực của Chu Khai.”

“Ngươi?” Những người còn lại kinh ngạc.

“Chư vị chẳng lẽ đã quên, ta am hiểu nhất là cái gì?

… Là độc a.”

Chương 189: Phu nhân đại lượng

Rời khỏi Trảm Yêu Ti, trên đường trở về Tần phủ, Tần Phong xoa bụng với vẻ mặt khó chịu.

Miệng không ngừng uống hết hai bình trà mới pha, giờ đây dạ dày có chút cuồn cuộn như sóng.

Quan trọng nhất là Liễu Kiếm Ly ở bên cạnh, nàng ấy sẽ không hiểu lầm gì chứ.

Nghĩ đến đây, Tần Phong khẽ liếc mắt, bóng hình bạch y thần sắc bình tĩnh, dường như không nhìn ra bất kỳ dị thường nào.

Tần Phong thở phào nhẹ nhõm, lại nghe mỹ nhân bỗng nhiên mở miệng: "Ta thấy ngươi cứ ôm bụng, là trà chưa uống đủ sao?"

"Hả..."

Giận rồi, nương tử nhà ta nhất định là giận rồi!

Tần Phong run run nghiêng đầu nhìn, chỉ thấy Liễu Kiếm Ly tò mò nhìn hắn, giữa hàng lông mày là sự quan tâm, căn bản không giống như đang tức giận?

Nếu không tức giận, tại sao lại nói ra những lời độc địa như vậy?

Hai bình trà a, đó là cả hai bình đầy!

Suýt chút nữa lấy đi nửa cái mạng của ta, lúc này lại còn hỏi ta có uống đủ hay không...

"Chờ đã, ta và nàng ấy cũng đã ở chung một thời gian, nàng ấy tuy rằng thiên phú võ đạo kiếm đạo tuyệt luân, nhưng đối với nhân tình thế thái lại giống như một đứa trẻ.

Chẳng lẽ nàng ấy, không hề tức giận, mà thật sự lo lắng ta quá khát nước, nước uống chưa đủ?"

Tần Phong trầm ngâm một lát, lên tiếng thăm dò: "Có hai bình trà do ngươi và Thương cô nương pha, ta đã uống đủ rồi.

Lý do ôm bụng, chính là bởi vì uống quá nhiều nước."

Liễu Kiếm Ly gật đầu: "Hai bình trà quả thật có chút nhiều, sớm biết Thương cô nương cũng đi pha trà cho ngươi, ta liền không làm chuyện thừa thãi này."

Giọng điệu như thường lệ ôn nhu, không hề nghe ra bất kỳ chỗ nào không đúng.

Tần Phong trong lòng kinh ngạc, chỉ cảm thán nương tử nhà mình tâm rộng lớn, đủ mọi ý nghĩa đều là...

Tính cách không tranh giành, không ghen tuông, còn bảo vệ phu quân, quả thực là hình mẫu chính thê mà nam tử cổ đại mơ ước.

Ta Tần Phong, có thể cưới được nương tử như vậy, nhất định là tổ tiên phù hộ, tương lai nếu nạp thiếp, chắc hẳn nàng ấy cũng sẽ đồng ý...

Đang nghĩ như vậy, chỉ nghe Liễu Kiếm Ly lại mở miệng: "Bất quá, nhìn thấy ngươi uống trà ta pha, ta vẫn rất vui."

Liễu Kiếm Ly nói xong lời này, trên mặt liền hiện lên một mạt đỏ ửng, như thoa son phấn.

Hỏng rồi, là một cú đánh thẳng...

Tần Phong nhất thời tâm động không thôi, đồng thời cũng đang tự trách và kiểm điểm sâu sắc.

Bên cạnh có một mỹ nương tử hiểu chuyện như vậy, ta lại còn nghĩ đến chuyện nạp thiếp, ta quả thực không phải người.

Nghĩ đến đây, hắn áy náy nắm lấy bàn tay mềm mại của mỹ nhân bên cạnh, cảm giác như ngọc, trơn nhẵn thon dài, còn mang theo chút hơi ấm.

Liễu Kiếm Ly thân thể bỗng chốc run lên, sau đó không nói gì, cũng không làm gì, chỉ mặc cho hắn nắm, giữa hàng lông mày tràn đầy nhu tình.

"Cả đời này có thể cưới được ngươi, là phúc phận lớn nhất của ta." Tần Phong phát ra từ tận đáy lòng nói.

Liễu Kiếm Ly nghe vậy, trong đôi mắt sáng ngời xẹt qua một tia luống cuống, nàng ấy khi nào nghe được những lời tình tứ như vậy, nhất thời căn bản không biết nên đáp lại như thế nào.

Ánh đèn ban đêm, lúc sáng lúc tối, chiếu lên làn da trắng như tuyết, in lên đó màu đỏ ửng say lòng người.

Nhu tình như nước, luôn luôn không lời.

Hai người cứ như vậy nắm tay nhau, lặng lẽ đi trên đường về nhà.

Nếu thời gian có thể dừng lại ở khoảnh khắc này, hình như cũng không tệ?

Chỉ tiếc, Tấn Dương thành này rốt cuộc quá nhỏ, cho dù hai người cố ý đi chậm lại, cũng chỉ trong chốc lát, đã nhìn thấy Tần gia phủ đệ quen thuộc.

Gần đến cửa nhà, Liễu Kiếm Ly bỗng nhiên khẽ nhíu mày, lấy

nàng ấy làm trung tâm, cát bụi trên mặt đất chấn động ra xung quanh, nàng ấy dẫn động chân khí trong cơ thể, mới áp chế được cỗ khí cơ này.

Xu hướng sắp đột phá càng thêm mãnh liệt, Thiên Địa Bá Quyền ấn chứng đến đã là chuyện không thể ngăn cản, chỉ là vấn đề sớm muộn.

Nàng ấy thở ra một hơi, môi hồng khẽ mở: "Ngươi khi nào có thể bước vào Thất Phẩm?"

Tần Phong sửng sốt, trầm tư một lát, dựa theo Ngũ Lôi Quan Tưởng Đồ tôi luyện văn khí tốc độ, chắc hẳn không cần nửa tháng, hắn liền có thể bước vào Thất Phẩm Chính Khí cảnh.

"Hẳn là sẽ không quá lâu, sao vậy?"

"Không có gì." Liễu Kiếm Ly thanh âm như ruồi muỗi, không dám nói rõ nguyên do.

...

Vừa trở lại Tần phủ, sau khi chia tay với Liễu Kiếm Ly, Thanh Nhi liền vội vàng chạy đến: "Đại thiếu gia, hôm nay phủ thượng có một người nói muốn đợi ngài.

Bất quá người nọ thật là vô lễ, đến nhà bái phỏng không mang theo lễ vật cũng coi như xong, lại còn cõng một cỗ quan tài đen lớn."

Quan tài đen lớn, là Mộc Hữu Tiền tên kia, hắn không phải bị sư phụ mang đi rồi sao, sao lại đến chỗ ta?

Tần Phong khó hiểu, hỏi: "Hắn ở đâu?"

Thanh Nhi đáp: "Nhị phu nhân vốn muốn đuổi người nọ đi, bất quá lại bị lão gia khuyên can.

Lúc này hắc bào nam tử kia, hắn là đang ở phòng khách chờ đại thiếu gia."

"Tốt, ta biết rồi, ngươi dẫn ta đi."

Không lâu sau, Tần Phong dưới sự dẫn đường của Thanh Nhi, đến phòng khách nơi Mộc Hữu Thiên đang ở.

Vừa đẩy cửa phòng ra, liền thấy một tên mập mạp ôm quan tài cao gần bằng người, cẩn thận lau chùi, như đang nâng niu bảo bối gì đó.

Hình ảnh này sao lại có cảm giác có chút không thích hợp cho trẻ em...

Được rồi, Tần Phong phải thừa nhận, hắn đối với tên mập mạp có chút thành kiến.

Thanh Nhi thấy cảnh này, ánh mắt tràn đầy cổ quái và sợ hãi, người như thế nào mới có thể coi một cỗ quan tài là bảo bối?

Trong quan tài kia, sẽ không cất giấu thi thể của nữ tử trẻ tuổi chứ... Thanh Nhi sắc mặt đột nhiên trắng bệch.

Mộc Hữu Thiên nghe thấy động tĩnh, ngẩng đầu nhìn về phía cửa, khi nhìn thấy nha hoàn, hắn vươn tay muốn xin một chén nước uống.

Lại không ngờ, nha hoàn mặc thanh y xinh đẹp kia, lại như thỏ bị giật mình, chạy trối chết.

Mộc Hữu Thiên: "???"

Tên mập mạp hoang mang nhìn thấy Tần Phong ngồi xuống, hoàn hồn lại, ngữ khí u oán: "Nhà các ngươi chính là tiếp đãi khách nhân như vậy sao, ta đến phủ thượng gần một canh giờ, ngay cả một ngụm nước cũng không được uống."

Tần Phong nhướng mày: "Ngươi nên mừng là đến nhà ta, nếu ngươi cõng quan tài đến nhà người khác, đừng nói là vào cửa, không bị đánh đã là may mắn rồi."

Mộc Hữu Thiên sửng sốt, hắn liếc mắt nhìn hắc quan trong lòng thở dài một tiếng: "Mộ gia quan tại nhân tại, quan vong nhân vong, ta cũng không có cách nào."

Cái này hay rồi, chết rồi liền nằm xuống... Tần Phong khóe miệng giật giật: "Ngươi liền không thể đem quan tài bỏ vào không gian bảo vật sao?

Với bối cảnh Mộ gia các ngươi, cho dù không lấy được Tu Di Giới, khu khu không gian ngọc bội hẳn là không thành vấn đề chứ."

"Trấn Hồn Quan vốn là một kiện không gian bảo khí, làm sao có thể bị thu vào không gian bảo vật khác." Mộc Hữu Thiên bất đắc dĩ nói.

Tần Phong gật đầu, không gian dung nạp khác nhau không thể dung hợp, trong sách quả thật có nhắc đến nội dung tương tự.

Bất quá, thời không loại đồ vật này rốt cuộc quá thần bí, cho dù trong sách có nhắc đến, cũng chỉ là vài lời ít ỏi mà thôi.

Tần Phong lại gọi Thanh Nhi đến, phân phó nàng ấy pha trà.

Không lâu sau, Thanh Nhi bưng trà cụ đến, đặt lên bàn trong phòng khách, ró trà cho hai người xong, nàng ấy liền vội vàng rời khỏi phòng.

Mộc Hữu Thiên nhất thời lộ ra vẻ mặt bị tổn thương.

Tần Phong bưng chén trà lên, dạ dày lại xuất hiện phản ứng kích thích, trở nên khó chịu!

Đây là di chứng sao?

Hắn lập tức buông chén trà xuống, ho khan một tiếng nói: "Nói đi, tìm ta rốt cuộc có chuyện gì?"

Chương 190: Còn có thể làm như vậy?

Mộ Hữu Tiền đáp: “Ngươi trước đó cứu ta một mạng, lại đem tàn hồn cùng oán niệm của Bích Phương phong ấn vào Thần Hải, giúp ta thu nạp đầu lâu của Bích Phương, ta đến đây là để bày tỏ lòng cảm kích với ngươi.”

Phần đầu thì không có vấn đề gì, nhưng phần sau thì không đúng, kỳ thật lúc đầu ta cũng là bị ép buộc...

Tần Phong “ừm” một tiếng, chờ đợi phần sau.

“Vậy ta đi trước, khoảng thời gian này ta sẽ ở lại Trảm Yêu Ti, cho đến khi đầu lâu của Bích Phương được luyện hóa xong mới rời đi, nếu ngươi có việc gì cần ta hỗ trợ, cứ việc đến tìm ta.”

Nói xong, Mộ Hữu Tiền liền muốn đứng dậy rời đi.

Tần Phong trừng lớn hai mắt, tên này thật sự chỉ đến để bày tỏ lòng cảm kích, hơn nữa còn chỉ là lời nói suông?

“Chờ một chút!”

“Hửm? Ngươi còn có việc gì sao?” Mộ Hữu Tiền hiếu kỳ hỏi.

“Thường dân cầu y hỏi thuốc, đều biết đưa chút tiền khám bệnh, ta giúp ngươi hai việc lớn như vậy, ngươi cứ như vậy là xong rồi?” Tần Phong nhướng mày.

Mộ Hữu Tiền nghe vậy, mặt co giật, hắn làm sao không biết đạo lý này? Nhưng mà túi tiền eo hẹp a...

Hắn không có sở thích đặc biệt gì, chỉ thích đánh bạc, mà vận may của hắn lại giống như tiếng 谐 âm của tên hắn, quả thực là逢賭 tất thua.

Bởi vậy, người nhà họ Mộ đều lén lút gọi hắn là "tiểu tử phá của".

Bây giờ nghĩ lại, lúc trước lão gia tử phái hắn đến Chương Ngô Sơn, có lẽ là nhìn trúng tật xấu này của hắn.

"Huynh đệ, không phải ta không muốn báo đáp ngươi, chỉ là hiện tại trong tay eo hẹp, ngươi yên tâm, chờ ta trở về Mộ gia, lần sau gặp lại ngươi, nhất định sẽ cho ngươi một câu trả lời vừa ý." Mộ Hữu Tiền thề son sắt, vỗ ngực cam đoan, trong lòng lại nghĩ, sau này sẽ không gặp lại nữa.

Tần Phong làm sao không nhìn ra tâm tư của đối phương, Đại Càn địa vực rộng lớn, Mộ gia lại không ở Nam Vực, hai người sau này có thể gặp lại hay không còn chưa biết.

Hơn nữa, hắn cũng không phải muốn vàng bạc, dù sao những thứ này hắn cũng không thiếu.

Thứ hắn cần, không gì khác chính là Mộ gia luyện hóa các loại yêu quỷ cao phẩm, những thứ còn lại.

Phải biết rằng, sau khi học trận đạo, hắn vẫn luôn sai người thu thập một số trận tài cần thiết cho đại trận.

Tuy nhiên, rất nhiều đại trận dùng để làm trận nhãn, trận tài then chốt, đa số là thiên tài địa bảo, hoặc là bộ phận trên người yêu quỷ cao phẩm.

Những thứ này đều không dễ tìm a.

Tần Phong ho khan một tiếng: "Kỳ thật cũng không nhất định cần tiền bạc làm báo đáp, ta lấy ví dụ, thiên tài địa bảo, bảo khí,

hoặc là đồ vật trên người yêu quỷ cao phẩm, đều có thể dùng để trả ơn nghĩa."

Trong lúc nói chuyện, hắn quan sát biểu tình của đối phương, chỉ thấy tên mập nhướng mày.

Mộ Hữu Tiền tuy nhìn không thông minh lắm, nhưng năng lực lĩnh ngộ điểm này vẫn có.

"Ngươi muốn vật liệu trên người yêu quỷ cao phẩm."

Tần Phong cũng không giấu diếm: "Không sai, ta cần những vật liệu đó làm trận tài bố trí trận pháp."

Mộ Hữu Tiền lộ ra vẻ mặt khó làm, sau đó hắn từ trong ngực lấy ra một cái hộp đen lớn bằng bàn tay.

Hộp còn chưa mở ra, Tần Phong đã cảm thấy toàn bộ gian phòng ẩm ướt hơn rất nhiều, hơi nước nồng đậm khiến hô hấp cũng trở nên khó khăn.

Mộ Hữu Tiền giải thích: "Đây là Giao Mục của một con Lục Chuyển Kiếp Lực Thủy Giao, có năng lực khống chế hơi nước thần kỳ, cũng là vật ta tình cờ có được."

Tần Phong mừng rỡ, Giao Mục, là thủy thuộc tính, hắn có một môn đại trận, vừa vặn cần trận tài cao phẩm thủy thuộc tính.

"Vật quý giá như vậy, thật ngại quá." Trong lúc nói chuyện, Tần Phong đã đưa tay muốn nhận lấy hộp đen, lại bị một bàn tay mập mạp chặn lại.

Hắn hiếu kỳ nhìn đối phương hỏi: "Ngươi đây là có ý gì?"

Mộ Hữu Tiền đáp: "Thứ này đối với ta cũng có tác dụng lớn, nhưng ân tình của Tần huynh cũng không thể không trả, ngươi xem như vậy được không?

Chúng ta đánh cược một ván, nếu ngươi thắng, Giao Mục này liền thuộc về ngươi.

Nếu ta thắng, ân tình của ngươi chờ ta sau này dư dả rồi trả."

Tần Phong không chút do dự, liền gật đầu đồng ý.

Giao Mục của Lục Chuyển Kiếp Lực Thủy Giao là vật không dễ có được, thường thường có giá mà không có thị trường, hắn không thể bỏ lỡ cơ hội như vậy.

"Vậy ngươi định đánh cược như thế nào?" Tần Phong mở miệng hỏi.

Mộ Hữu Tiền trầm ngâm một lát, đột nhiên nghĩ ra: "Như vậy đi, chờ chút ta sẽ giấu một đồng tiền trong hai tay, ngươi đoán.

Chỉ cần đoán trúng vị trí đồng tiền liền tính ngươi thắng."

Tần Phong khóe miệng giật giật, hắn cảm thấy IQ của mình bị sỉ nhục: "Nếu ngươi giống như lão gia tử nhà ngươi, hai tay đều không giấu đồng tiền, vậy ta chẳng phải là nhất định thua sao?"

Mộ Hữu Tiền mí mắt giật giật, lập tức cam đoan: "Ta có thể thề, một tay nhất định giấu đồng tiền, nếu không liền nguyện cả đời không cưới được vợ!"

Tần Phong hồ nghi đánh giá đối phương, thầm nghĩ, chỉ với dung mạo cùng bộ dạng gian xảo này của ngươi, cho dù không phát lời thề độc này, cũng đại khái là không cưới được vợ.

Nhưng hắn cũng nghĩ ra biện pháp ứng phó, liền lập tức mở miệng đáp ứng ván cược này.

Mộ Hữu Tiền mặt mày hớn hở, chỉ là vợ thôi mà, không cần cũng được...

Giả vờ giả vịt một hồi, Mộ Hữu Tiền đưa ra hai nắm tay siết

chặt, không cần nghĩ nhiều, hai tay này tự nhiên là trống không.

Ván cược này, hắn đã nắm chắc phần thắng, cái giá phải trả chỉ là một lời thề độc không đau không ngứa.

Tần Phong nhìn hai nắm tay, vuốt cằm, như có điều suy nghĩ.

Sau đó hắn đưa tay phải nắm lấy nắm tay trái của Mộ Hữu Tiền, chậm rãi mở ra, người sau thấy vậy, mừng rỡ.

Nhưng mà bàn tay còn chưa xòe ra, chỉ nghe Tần Phong nói: "Tay này, không có đồng tiền."

Vừa dứt lời, bàn tay hoàn toàn mở ra, lòng bàn tay trống không.

Mộ Hữu Tiền cả người sững sờ tại chỗ, còn có thể làm như vậy sao?!

Tần Phong lộ ra nụ cười đắc ý: "Vì tay này không có, vậy đồng tiền tự nhiên ở tay kia.

Xin lỗi rồi, Mộ huynh, vận may của ta hình như tốt hơn ngươi một chút."

Mộ Hữu Tiền há hốc mồm, muốn biện giải gì đó, lại thấy đối phương nhíu mày.

"Sao vậy, ngươi chẳng lẽ muốn nói, tay kia cũng không có đồng tiền, lời nói hoang đường như vậy sao?" Tần Phong giả ý bất mãn.

"Không... Không có chuyện đó, dám chơi dám chịu, Giao Mục này liền thuộc về ngươi." Mộ Hữu Tiền bất đắc dĩ đưa hộp đen ra, cả khuôn mặt đầy vẻ đau lòng.

Không nghĩ tới một phen thao tác xuống, mất cả chì lẫn chài, quả thực là lỗ vốn.

Tần Phong vui vẻ nhận lấy hộp đen, cầm trong tay một mảnh mát lạnh, như suối nước chảy qua kẽ ngón tay, cảm giác rất kỳ dị.

Hắn nhẹ nhàng mở hộp đen ra, bọt nước tuôn ra, y phục trong chốc lát liền bị ướt.

Nhìn vào trong, một viên châu màu xanh nhạt nằm trong hộp đen, tỏa ra quầng sáng trong trẻo.

“Bảo bối chính là bảo bối, quả nhiên bất phàm.” Tần Phong không khỏi cảm thán.

Có Giao Mục này, một môn đại trận trong đầu hắn, trận tài liền tập hợp đủ!

Cẩn thận cất hộp đen đi, lần nữa ngẩng đầu nhìn Mộ Hữu Tiền trước mặt, bộ dạng đáng thương hề hề kia, khiến người ta không nhịn được.

Ai, ta vẫn là quá mềm lòng... Tần Phong nghĩ như vậy, sau đó từ trong giới chỉ trữ vật lấy ra một cái rương tiền, bên trong có gần vạn lượng bạc trắng.

“Đây là thứ gì?” Mộ Hữu Tiền hiếu kỳ hỏi.

“Giao Mục không phải vật phàm, coi như là trả ơn nghĩa, cũng là ta chiếm tiện nghi lớn.

Ở đây có chút bạc, coi như là một chút tâm ý của ta.”

Mộ Hữu Tiền nghe vậy, nhẹ nhàng mở rương tiền ra, không khỏi bị ánh sáng trắng bạc làm cho hoa mắt.

Hắn vẫn luôn tiêu tiền như nước, khi nào từng thấy nhiều tiền như vậy?

Sự uể oải trong lòng lập tức tan biến!

Nhìn Mộ Hữu Thiên rời đi với vẻ mặt hớn hở, Tần Phong cảm thán một câu: “Nhân tài a.”

Biết đủ là vui, coi như là chuyện tốt?

Chương 191: Truyện Tranh Xấu Xấu

Tần phủ, bên trong một gian phòng.

Do nhiễm phải quá nhiều hỏa độc, mặc dù đã được cô gia chữa trị, Lam Ngưng Sương vẫn còn chút yếu ớt.

Vì vậy, nàng không luyện tập khống chế kình khí ở Hồ Đình, mà sớm trở về phòng, nằm trên giường.

Nhưng nàng cũng không nghỉ ngơi ngay, mà nằm sấp trên giường, lật xem sách.

Khi thì nhíu mày, khi thì lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, khi thì lại ửng hồng đôi má, e thẹn nhắm mắt lại, rồi lại hé mắt tiếp tục đọc sách.

Những cuốn sách này là do Thanh Nhi và các nha hoàn trong phủ đưa cho nàng, nói là để nàng giải khuây khi mệt mỏi.

Và chính những cuốn sách này đã mở ra cho nàng một cánh cửa mới.

"Vốn tưởng Liễu gia a bà đã đủ kiến thức uyên bác, nào ngờ trong sách còn có nhiều điều hay ho đến vậy.

Nữ tử không tu luyện Thần Vũ đạo thống thật sự có thể làm được như vậy sao?" Lam Ngưng Sương hai má ửng hồng, lẩm bẩm.

Tình cảm sâu đậm, trong đầu nàng vô thức hiện lên bóng dáng cô gia.

Cứ như thể thay thế nam tử trong những cuốn truyện tranh kia

bằng cô gia, không hề có chút gượng gạo nào.

Vẫn là phong thái tuấn tú ấy, vẫn là tài hoa hơn người ấy, vẫn là sự hài hước dí dỏm ấy.

Lam Ngưng Sương nghĩ như vậy, liền tự đưa mình vào trong truyện tranh, càng đọc càng say mê.

Đang lúc nàng đắm chìm trong đó, cửa phòng bỗng nhiên bị đẩy ra, Lam Ngưng Sương giật mình, vội vàng nhét cuốn sách trong tay xuống dưới gối, rồi kéo chăn lên.

Thế nhưng, nàng lại quên mất, trên giường còn có mấy cuốn truyện tranh đã xem qua chưa cất đi.

Vì động tác kéo chăn quá mạnh, những cuốn truyện tranh này đều rơi xuống đất, trang sách mở ra.

Có cuốn chỉ nhìn thấy chữ, còn đỡ.

Có cuốn lại nhìn thấy hình minh họa, cảnh tượng thật quá...

"Ngưng Sương, muội đỡ hơn chút nào chưa?" Liễu Kiếm Ly bước vào phòng, nhẹ giọng hỏi.

Nàng và Lam Ngưng Sương quen biết từ nhỏ, tuy người sau là kiếm thị của nàng, nhưng hai người lại thân thiết như tỷ muội.

Bởi vậy, lúc bình thường ở bên nhau, nàng không câu nệ quá nhiều.

Thấy Hồ Đình không có ai, Liễu Kiếm Ly liền biết Lam Ngưng Sương hẳn là ở trong phòng, bèn vội vàng đến thăm hỏi tình hình.

"Tiểu... tiểu thư." Lam Ngưng Sương kéo chăn lên che đến tận môi, sắc mặt đỏ ửng, như có thể nhỏ ra nước.

Nàng không dám nói lớn tiếng, ánh mắt cũng có chút né tránh.

Liếc mắt nhìn xuống đất, những cuốn truyện tranh đang mở ra kia, nàng xấu hổ vô cùng, chỉ hận mình quá say mê đọc, không nghe thấy động tĩnh bên ngoài.

Nếu không, với thính lực của Thần Vũ lục phẩm, làm sao có thể không biết có người đến?

Liễu Kiếm Ly nhìn Lam Ngưng Sương, chỉ thấy sắc mặt đối phương đỏ đến mức bất thường: "Muội chẳng lẽ vẫn chưa khỏi hẳn, ta đi tìm hắn đến đây?"

Cái "hắn" này đương nhiên là chỉ Tần Phong.

Lam Ngưng Sương nghe vậy giật mình, vội vàng nói: "Tiểu thư, không cần đâu, muội đã không sao rồi, chỉ là đắp chăn hơi dày, nóng quá thôi."

Nếu để cô gia biết nàng xem những cuốn truyện tranh này, thà nàng xấu hổ chết đi cho xong.

Tai Liễu Kiếm Ly khẽ động: "Tim muội cũng đập rất nhanh, thật sự không sao chứ? Ta vẫn nên tìm hắn đến, cẩn thận vẫn hơn."

"Tiểu thư, muội thật sự không sao, không cần làm phiền cô gia đâu." Lam Ngưng Sương vén chăn lên, ngữ khí thậm chí có chút cầu xin.

Liễu Kiếm Ly nhìn đối phương một lúc, rồi cúi đầu nhìn những cuốn sách trên mặt đất.

Nàng chậm rãi bước đến, nhặt lên một cuốn, tên sách là "Thập Lý Hồng Trang", nàng lật qua vài trang đầu.

Là chuyện một vị tiểu thư khuê các, yêu một nam tử trong Trảm Yêu Ti.

Phần đầu cũng không có gì, chủ yếu là chữ, kể về quá trình hai người quen biết, yêu nhau.

Đặc biệt là lúc nam tử vì bảo vệ nơi ở của nữ tử được bình yên, cùng đồng liêu xông pha ngoài thành, chém giết yêu quỷ, cái loại bi tráng ấy, quả thật là tình thâm ý thiết.

Thế nhưng khi nam tử khải hoàn trở về, thổ lộ tâm ý với nữ tử, hai người tâm đầu ý hợp, văn phong liền có chút không đúng lắm.

Đặc biệt là hình minh họa bên cạnh trang sách, quả thật là...

Liễu Kiếm Ly khép cuốn truyện tranh lại, dưới ánh nến trong phòng, hai má nàng ửng hồng, trông thật đẹp mắt.

"Ngưng Sương, những cuốn sách này..." Nàng muốn nói lại thôi.

"Tiểu thư, những cuốn sách này không phải của muội, là Thanh Nhi các nàng để lại cho muội giải khuây, muội còn chưa xem kỹ, tỷ đã đến rồi." Lam Ngưng Sương nói những lời này, bản thân cũng không có chút tự tin nào.

"Cơ thể muội khác thường, cũng là vì xem những thứ này?" Liễu Kiếm Ly nhẹ giọng hỏi.

"Tiểu... tiểu thư, đừng nói nữa, muội cũng là muốn dạy tiểu thư thêm một chút phương pháp cư xử với cô gia, mới xem những thứ này." Lam Ngưng Sương giải thích một cách yếu ớt.

Thực ra có một câu nàng chưa nói ra, nàng cũng là muốn tìm hiểu trước một chút, dù sao sau này có lẽ, đại khái có thể dùng đến?

Liễu Kiếm Ly phất tay phải, những cuốn sách trên mặt đất bay lên bàn, xếp chồng lên nhau gọn gàng.

Tứ phẩm võ phu khống chế kình khí, làm những việc này dễ như trở bàn tay.

Nàng đến bên giường ngồi xuống, muốn nói lại thôi.

Trong sự im lặng này, Lam Ngưng Sương xấu hổ đến mức hận không thể chui tọt vào trong chăn.

Cho đến khi Liễu Kiếm Ly lại mở miệng, ngữ khí nghi hoặc: "Nữ tử trong truyện tranh kia, tại sao phải làm như vậy, điều này khác với những gì muội nói trước đó."

Lam Ngưng Sương đỏ mặt nói: "Có lẽ như vậy..."

"Thì ra là vậy." Liễu Kiếm Ly khẽ gật đầu, rồi đứng dậy: "Ngưng Sương, muội nghỉ ngơi cho khỏe, ta đi trước đây."

Lúc rời đi, cuốn sách trong tay nàng vẫn không buông xuống.

Lam Ngưng Sương đang xấu hổ cũng không phát hiện ra điều này, đợi đến khi cửa phòng đóng lại, nàng vội vàng đứng dậy cất hết truyện tranh trên bàn đi, thầm thề sẽ không bao giờ xem nữa.

Khoảng một nén nhang sau, nàng lại nằm trên giường, cầm sách lên, đọc say sưa.

"Cô gia~"

.....

"Hắt xì." Tần Phong xoa xoa mũi, tò mò nói: "Chẳng lẽ bị cảm rồi?"

Hơi thở của Bích Phương bị phong ấn, Tấn Dương Thành cũng khôi phục lại cái lạnh lẽo vốn có của mùa đông.

Tần Phong quấn chặt áo khoác đen trên người, quan sát Thần Hải.

Tàn hồn Bích Phương hiển nhiên bị thương không nhẹ, dưới Ngũ Lôi phong ấn, không còn động đậy, chỉ lặng lẽ cuộn tròn lại.

Hắn liếc mắt nhìn luồng khí màu tím nhạt trong Thần Hải, đó là văn khí đã được tôi luyện.

Hơn nữa hắn có thể cảm nhận rõ ràng, những luồng văn khí màu tím nhạt này, có một loại uy thế khó diễn tả thành lời.

Tần Phong liên tưởng đến thanh khí mà lão gia tử thi triển, trong lòng đoán, có lẽ những luồng văn khí màu tím nhạt này, chính là chính khí.

Dù sao trong sách cũng đã đề cập, văn nhân khác nhau, bởi vì cơ duyên khác nhau, chính khí tôi luyện ra cũng khác nhau.

Có người bởi vì dùng Hỏa hình quan tưởng đồ, chính khí tôi luyện ra chính là màu đỏ như liệt hỏa.

Vậy hắn dùng Ngũ Lôi quan tưởng đồ, chính khí tôi luyện ra là màu tím nhạt, cũng là hợp tình hợp lý...

"Không biết chính khí màu tím nhạt này ta có thể điều động được không?" Tần Phong xoa cằm, rồi lấy ra một chiếc găng tay trắng từ trong Tu Di giới.

Hắn đeo lên, rồi mở cửa sổ ra.

Tâm niệm vừa động, chính khí màu tím nhạt trong Thần Hải, cuồn cuộn không ngừng hội tụ vào trong Bạch Lôi trận đồ bên trong găng tay.

Tuy rằng Bạch Lôi trận pháp cần dựa vào văn khí để thúc động, nhưng chính khí là sản phẩm sau khi văn khí được tôi luyện, tự nhiên cũng có thể sử dụng.

Đợi đến khi chính khí trong Thần Hải toàn bộ hội tụ vào trong

trận đồ, trên găng tay trắng lại có hồ quang điện?

Tần Phong trừng lớn hai mắt, ngay sau đó chỉ thấy, một đạo tử quang, bắn thẳng lên trời!

Chương 192: Nỗi đau hằng ngày

Một tiếng nổ vang trời, gần như đồng thời với tiếng "ầm" trong phòng...

Tiếng nổ tự nhiên không cần phải nói nhiều, chính khí ngưng tụ thành bạch lôi, uy lực kinh người, màn đêm như bị xé toạc bởi một tia chớp.

Tiếng động quá lớn, nhiều người trong thành đều chú ý.

Họ ngơ ngác nhìn lên bầu trời, sau trận mưa tuyết ban ngày, bầu trời đã trong xanh trở lại, lúc này trăng khuyết treo cao, vạn dặm không mây, ánh sao lấp lánh.

Tại sao lại có tiếng sấm sét?

Trong phòng, Lam Ngưng Sương đang chăm chú đọc thoại bản, đột nhiên bị tiếng sấm sét làm giật mình.

Nàng vội vàng cất thoại bản, đẩy cửa sổ nhìn ra ngoài, màn đêm lại trở về yên tĩnh.

Tiếng sấm sét vừa rồi, dường như chỉ là ảo giác.

Sau khi cẩn thận, nhiều lần xác nhận không có gì bất thường, nàng vỗ ngực thở phào nhẹ nhõm.

Rồi đóng cửa sổ, trở lại giường, lặng lẽ lấy thoại bản ra...

"Hự, đau chết ta rồi." Tần Phong xoa eo, chậm rãi ngồi dậy từ trên mặt đất.

Hắn vạn vạn không ngờ, bạch lôi ngưng tụ từ chính khí lại có uy lực kinh người như vậy, sơ ý một chút, lại bị chấn bay ra ngoài, đập vào tường.

"Lúc đầu, lần đầu tiên thi triển bạch lôi, ta còn là cửu phẩm cảnh giới, lúc đó Hắc Than Đầu đã nói, chiêu này tương đương với toàn lực nhất kích của binh ý nhị trọng, thất phẩm võ phu.

Nay ta đã bước vào bát phẩm, lại tôi luyện ra một phần chính khí, bạch lôi thi triển bằng chính khí, e rằng đối với lục phẩm võ phu cũng có thể tạo thành uy hiếp không nhỏ."

Tần Phong lần nữa xem xét thần hải, chính khí màu tím nhạt đã bị tiêu hao hết, nhưng cũng đang chậm rãi ngưng tụ lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Hắn có thể cảm nhận được một cỗ lực lượng kỳ lạ, đang giúp hắn khôi phục chính khí.

Nghĩ đến hắn là có liên quan đến bảo khí trâm cài tóc mà Thương cô nương tặng hắn trước đó.

"Không ngờ, trâm cài tóc kỳ lạ này, không chỉ có tác dụng khôi phục văn khí, mà đối với chính khí cũng có tác dụng."

Tần Phong kinh ngạc, không khỏi thở dài một tiếng, tục ngữ nói hay, ân tình của mỹ nhân là khó tiêu nhất.

Thương cô nương lại tặng Tu Di giới, lại tặng bảo khí trâm cài tóc, ân tình này e rằng rất khó trả, thật sự không được, chẳng lẽ phải lấy thân báo đáp?

"Thôi, chuyện sau này tính sau, hôm nay đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, nghỉ ngơi trước đã."

...

Trong nháy mắt, ba ngày trôi qua vội vàng.

Phía đông thành Tấn Dương, tia nắng đầu tiên xé toạc màn đêm, chiếu vào trong thành.

Tần Phong toàn thân đỏ bừng, mồ hôi đầm đìa.

Hắn đau đớn đến mức mặt mày méo mó, đột nhiên ngồi bật dậy trên giường.

"Mẹ kiếp, lại đến nữa rồi!"

Hắn vội vàng dẫn động ý thức dung nhập vào thần hải, chỉ thấy tàn hồn Bích Phương bị lôi đình trói buộc không ngừng giãy giụa, liệt diễm cuồn cuộn, thiêu đốt tử điện lôi tỏa, còn có vân hải văn khí.

"Một ngày không chém ngươi hai lần, toàn thân khó chịu phải không?" Tần Phong nhịn đau đớn, khó khăn mắng một tiếng.

Vừa dứt lời, trong vân hải, lôi long cuồn cuộn, như thác nước đổ xuống, hung hăng đánh vào tàn hồn Bích Phương.

Tiếng kêu thảm thiết vang lên, Bích Phương giãy giụa càng dữ dội, hỏa thế bùng lên.

Tần Phong cắn chặt răng, giữ vững tâm thần.

Ánh nắng buổi sớm chiếu xuống, tàn hồn Bích Phương sẽ khôi phục một chút khí lực, bắt đầu nổi điên, còn đúng giờ hơn cả ngày đèn đỏ của phụ nữ mỗi tháng...

Đây cũng là nỗi đau mà hắn phải chịu đựng.

Dù sao chỉ có trải qua lửa thiêu đốt, mài giũa thần hồn ý chí, sau đó lại lần nữa tu bổ, tôi luyện văn khí, mới có thể làm được điều lão gia tử đã nói - không phá thì không lập!

Liên tiếp mấy đạo lôi đình đánh xuống, tàn hồn Bích Phương rốt cục cũng ngoan ngoãn, thu liễm hỏa diễm và oán niệm, cuộn tròn trong lôi lao.

Tần Phong hít thở sâu mấy hơi, để bản thân thả lỏng, nhưng dù vậy, thân thể vẫn đau đến run rẩy.

Nhưng hiệu quả cũng rất rõ ràng, Tần Phong ngẩng đầu nhìn vân hải văn khí, trong đó đã có gần một phần ba văn khí, bị Ngũ Lôi Quan Tưởng Đồ tôi luyện thành chính khí màu tím nhạt.

Mà theo ghi chép trong "Triều Văn Kinh", khi văn khí trong cơ thể toàn bộ được tôi luyện thành chính khí, lưu chuyển toàn thân, hắn cũng có thể chính thức bước vào thất phẩm chính khí cảnh!

“Bảo kiếm sắc bén từ mài giũa mà ra, hương thơm hoa mai từ lạnh giá mà đến.” Tần Phong lẩm bẩm.

...

Ăn cơm trưa xong, Tần Phong tìm đến Lam Ngưng Sương, hai người cùng nhau rời khỏi phủ đệ, đi đến Trảm Yêu Ti.

Mặc dù ngày thường không có việc gì, hắn không cần phải ở trong Trảm Yêu Ti, nhưng mỗi ngày điểm danh là quy trình cần thiết...

Tro tàn trên đường phố, sau ba ngày xử lý, cơ bản đã không còn dấu vết.

Thần Công Phòng có công lao không nhỏ, dù sao với tư chất cuồng công việc của bọn họ, ba ngày ba đêm không ngủ làm việc, là chuyện thường ngày.

"Nói đến, đã lâu không gặp Nguyện lão gia tử, cũng không biết đao của nhị đệ khi nào mới làm xong?" Tần Phong có chút mong đợi, dù sao tay nghề của Nguyện lão gia tử chính là đỉnh cao được

công nhận của Đại Càn.

"Nhưng đáng tiếc là, danh hiệu Vô Thượng Thập Nhị Binh đã vang danh khắp Đại Càn, đao của nhị đệ dù có kinh diễm đến đâu, cũng không thể lọt vào trong đó." Tần Phong lắc đầu.

Ngay lúc này, Lam Ngưng Sương đang đi bên cạnh đột nhiên ngáp một cái.

Tần Phong nhìn theo tiếng động, nàng thấy vậy, sắc mặt chợt đỏ bừng, vội vàng che miệng lại.

Võ phu bình thường đối với thân thể của mình, có năng lực khống chế rất mạnh, cho dù mỗi ngày chỉ ngủ hai canh giờ, cũng có thể duy trì tinh lực dồi dào.

Nhưng Ngưng Sương mấy ngày nay, lại thường xuyên ngáp, luôn cho người ta cảm giác tinh thần sa sút.

Tần Phong suy nghĩ một chút, đại khái đoán được nguyên nhân, khuyên nhủ: "Ngưng Sương, nỗ lực tu luyện là chuyện tốt, nhưng cũng phải chú ý lao dật kết hợp.

Nhìn ngươi như vậy, chẳng lẽ mấy ngày nay đều chưa chợp mắt?"

Lam Ngưng Sương ngẩn người, sau đó ánh mắt lảng tránh, mấy ngày nay đúng là chưa chợp mắt, nhưng lại không phải vì tu luyện.

Việc tu luyện của nàng tự nhiên sẽ không bỏ bê, nhưng thoại bản thật sự quá thú vị, cho nên chỉ có thể dành thời gian nghỉ ngơi ban đêm, để học tập tri thức mới...

Nói đến, thoại bản của nha hoàn trong phủ cơ bản đều đã xem hết, sắp không còn gì để xem nữa rồi.

Mà cũng không biết có phải ảo giác của nàng hay không, số lượng thoại bản, mỗi ngày hình như đều âm thầm ít đi một hai quyển?

"Ngưng Sương, Ngưng Sương?"

Mấy tiếng gọi, kéo Lam y mỹ nhân trở về hiện thực: "A? Sao vậy, cô gia?"

“Nhìn ngươi tâm trí không ở đây như vậy, có phải mệt mỏi quá độ? Thật sự không được, ngươi về nghỉ ngơi trước đi, dù sao Trảm Yêu Ti cũng sắp đến rồi, đến lúc đó, ta sẽ bảo người khác hộ vệ ta là được.” Tần Phong quan tâm nói.

Lam Ngưng Sương nghe vậy, lập tức cảnh giác: "Cô gia muốn bảo ai hộ vệ? Chẳng lẽ là Thương cô nương?"

Ơ, sao ngươi biết, trực giác của phụ nữ thật đáng sợ... Tần Phong trong lòng hoảng hốt, nhưng thần sắc lại không thay đổi: "Ta hiện tại cũng là Trảm Yêu Nhân cầm Thanh Ngọc Lệnh, tùy tiện tìm một đồng liêu hộ vệ là được.

Tại sao nhất định phải tìm Thương cô nương?

Hơn nữa, Trảm Yêu Ti thành Tề Nguyên và thành Tấn Dương, hỗ trợ lẫn nhau, hiện nay chiến lực thất phẩm trở lên của Trảm Yêu Ti nơi này cũng không ít.

Lực lượng hộ vệ trong thành cũng vì thế mà tăng cường rất nhiều, ngươi không cần phải lo lắng quá nhiều về sự an toàn của ta."

Câu trả lời này, có thể nói là điểm tối đa.

Lam Ngưng Sương hơi buông lỏng cảnh giác, nhưng vẫn kiên định nói: "Cô gia yên tâm, ta không sao, vẫn là để ta hộ vệ bên cạnh ngươi, tương đối ổn thỏa."

Mọi ý nghĩa đều là... Nàng âm thầm bổ sung một câu trong lòng.

"Vậy tùy ngươi." Tần Phong bất đắc dĩ đáp.

Chương 193: Kỹ năng cần thiết nơi công sở

Đến Trảm Yêu Ti, Tần Phong dẫn Lam Ngưng Sương đến căn phòng của Chu đại nhân.

Vì mỗi ngày đều phải đến đây điểm danh, nên việc thể hiện bản thân trước mặt lãnh đạo là điều rất cần thiết!

Vừa bước vào phòng, ngoài Chu Khai đại nhân, Tần Phong còn nhìn thấy một người quen thuộc, chính là Thạch Tử Minh.

Lúc này, hắn đang cau mày khổ sở ngồi trước án thư, xem xét chồng công văn đã chất cao đến tận đầu.

Bên cạnh hắn, Chu đại nhân vẻ mặt nghiêm nghị, dường như đang giám sát công việc.

Nhìn chiếc mặt nạ đau khổ trên mặt Thạch đại nhân, Tần Phong tỏ vẻ đồng cảm, quan lớn hơn một bậc đè chết người a.....

Tuy nhiên, Tần Phong cũng hiểu rõ, đây là Chu đại nhân đang cố ý bồi dưỡng Thạch Tử Minh, nếu không với thân phận Tư Chính Trảm Yêu Ti Thiên Thành cộng thêm Tam Thập Lục Tinh, làm sao lại lãng phí thời gian, ở lại Tấn Dương Thành?

“Không biết Thạch đại nhân đã bao lâu rồi chưa đến thanh lâu, ngửi mùi thơm của thảo nguyên.” Tần Phong có chút hả hê nghĩ.

Chu Khai nghe thấy động tĩnh, liếc mắt sang: “Ngươi đến rồi?”

Tần Phong chắp tay khom người: “Đến xem thử có chỗ nào cần đến vãn bối hay không.”

Chu Khai lắc đầu: “Khoảng thời gian trước, hỏa độc hoành hành, ngươi cũng vất vả rồi, hiện tại hỏa độc đã được loại bỏ, tạm thời không có chỗ nào cần đến ngươi.”

“Vậy thì tốt.” Tần Phong khẽ gật đầu.

Thạch Tử Minh nghe thấy tiếng động, vừa định ngẩng đầu chào hỏi, liền bị Chu đại nhân quát: “Công văn còn chưa phê duyệt xong, lại còn có tâm tư phân tâm?”

“Chu đại nhân dạy phải.” Thạch Tử Minh liếc nhìn số lượng công văn khổng lồ, vội vàng gãi đầu gãi tai.

Tần Phong thấy vậy khẽ cười một tiếng, bỗng nhiên hắn ngửi thấy mùi gì đó, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy bên cạnh không xa, trên bàn bày một chậu hoa tươi.

Màu trắng như tuyết, cành lá xanh mướt.

Đặc biệt là mùi hương thoang thoảng của hoa, khiến người ta an dịu tâm thần, tinh thần phấn chấn.

Tần Phong đọc nhiều sách vở, tự nhiên nhận ra loài hoa này: “Lại là Diệp Trung Tuyết? Loài hoa này thật sự hiếm thấy, lấy từ đâu ra vậy?”

Chu đại nhân liếc nhìn, mỉm cười: “Một vị bách tính trong thành tặng, nói là cảm tạ những đóng góp của ta cho Tấn Dương Thành.

Ta vốn không muốn nhận, nhưng họ quá nhiệt tình.”

Tần Phong tán thưởng: “Những gì Chu đại nhân làm, bách tính trong thành đều nhìn thấy, đối với ngài tự nhiên là yêu mến có thừa.

Diệp Trung Tuyết này không dễ tìm, người tặng hoa chắc hẳn

cũng tốn không ít tâm tư.

Lấy hoa ví von người, e là muốn bày tỏ Chu đại nhân cũng giống như Diệp Trung Tuyết trắng tinh này, phẩm hạnh cao thượng, đi đến đâu, lưu lại hương thơm đến đó."

Chu Khai nghe vậy, vuốt râu, lắc đầu cười.

Ai mà không thích nghe lời hay? Huống chi là lời hay có trình độ cao như vậy?

Tần Phong nhìn biểu cảm của đối phương, rất hài lòng, bất kể đi đến đâu, học được cách nịnh hót lãnh đạo, đều là một kỹ năng cần thiết!

"Đúng rồi, Chu đại nhân, kẻ đứng sau khiến Bích Phương và Chử đại chiến, đã có manh mối gì chưa?" Tần Phong như chợt nhớ ra điều gì, tò mò hỏi.

Nụ cười của Chu Khai thu lại, lắc đầu: "Mộ Hựu Thiên không nhìn thấy dung mạo của đối phương, mà kẻ truy sát hắn, cũng không thi triển tuyệt học gì.

Chỉ là hắc quan bóng quỷ của Bách Quỷ, cùng với thủ đoạn Thần Vũ Kình Khí ngoại phát mà thôi.

Muốn dựa vào chút manh mối này, tìm kiếm dấu vết để lại vẫn là quá khó khăn."

"... Tuy nhiên, cũng không phải là hoàn toàn không có cách.

Lúc trước những người đó là vì đầu lâu của Bích Phương, mới tốn nhiều công sức như vậy, chỉ cần đầu lâu chưa tìm được, thì bọn họ sẽ không bỏ cuộc.

Mấy ngày trước, trận tro bụi kia, chắc chắn đã để lộ khí tức của Bích Phương.

Ta nghĩ những người đó, rất có thể đang trên đường đến, thậm chí, đã ẩn nấp trong thành...”

Tần Phong nghe vậy, cau mày, kẻ có thể nhúng tay vào trận chiến của Bích Phương và Chử, và vào thời khắc cuối cùng, bắn một mũi tên lấy đầu lâu của Bích Phương, chắc chắn không phải là kẻ tầm thường.

Nếu những người này thật sự muốn đến Tấn Dương Thành, không thể tránh khỏi một trận giao tranh.

Hắn bây giờ đột nhiên hiểu ra, tại sao tên Mộ Hựu Thiên kia, sau khi phong ấn đầu lâu Bích Phương vào Trấn Hồn Quan, không rời đi, mà lại chọn ở lại.

E rằng tên đó cũng lo lắng, trên đường trở về bị người ta chặn giết, cướp đi đầu lâu Bích Phương.

“Nơi này có Chu đại nhân tọa trấn, e rằng những kẻ tiểu nhân đó, cho dù muốn ra tay, cũng sẽ cẩn thận cân nhắc.” Tần Phong nói.

“Hy vọng là vậy.” Chu Khai khẽ cau mày.

Lúc này, Tần Phong lại nhìn chậu Diệp Trung Tuyết, cảm khái: “Loài hoa này là hoa tốt, chỉ tiếc là.

Diệp Trung Tuyết thích hợp sinh trưởng ở nơi ẩm ướt, mà Tấn Dương Thành quá thiên về phía Nam, khí hậu khô hanh.

Nếu không cẩn thận chăm sóc, rất dễ khô héo.”

“Lại còn có thuyết pháp như vậy.” Chu Khai có chút bất ngờ: “Loài hoa xinh đẹp thơm tho như vậy, nếu không thể nuôi sống lâu dài, quả thật là quá đáng tiếc.”

“Đại nhân cũng không cần quá lo lắng, ta đã đọc một số sách,

biết một phương pháp, chỉ cần theo thời gian quy định tưới nước cho hoa một lần, duy trì độ ẩm của nó, là có thể khiến nó sống lâu dài hơn một chút."

Tiếp đó Tần Phong lấy từ trong Tu Di Giới ra một tờ giấy, viết chi tiết thời gian tưới hoa.

Điều đáng nói là, lúc trước hắn vì khắc bia văn cho Lý tiền bối, đã khổ luyện chữ viết bảy ngày, chữ viết bây giờ không thể nói là lên được đại thư sĩ, nhưng cũng là cứng cáp mạnh mẽ, có hình có dạng.

Sau khi đưa tờ giấy cho Chu đại nhân, Tần Phong lại vỗ trán, như chợt nhớ ra điều gì: "Ta suýt nữa quên mất, đây là Địa Phương Chí Giám mà Chu đại nhân trước đó nhờ ta tìm."

Chu Khai nhìn cuốn sách đối phương đưa tới, ánh mắt hơi biến đổi, nhưng rất nhanh liền thu liễm lại, hắn cất đi, cười nói: "Cuốn sách này ta đã tìm rất lâu, đa tạ."

"Đều là việc vãn bối nên làm, ta còn có việc, xin phép cáo lui trước.

Còn nữa, đại nhân đừng quên tưới hoa đúng giờ, Diệp Trung Tuyết này, có chút khó nuôi." Tần Phong dặn dò.

"Được."

Hai người rời đi, vừa bước ra khỏi cửa phòng, ở góc rẽ, liền đứng một vị đồng liêu Trảm Yêu Ti, trong tay ôm một chồng công văn.

Hai bên gật đầu chào hỏi, sau đó lướt qua nhau.

Chờ người nọ ôm công văn đi vào, bước chân của Tần Phong đột nhiên dừng lại, như đang suy nghĩ điều gì.

“Cô gia, sao không đi nữa?” Lam Ngưng Sương tò mò hỏi.

“Ồ, nghĩ đến một số việc.”

“Vậy cô gia, tiếp theo chúng ta đi đâu?”

Tần Phong trầm ngâm một lát, đáp: “Bảo Y Đường đi, cũng đã một thời gian không đến đó rồi.”

.....

“Chu đại nhân, đây là công văn cần phê duyệt hôm nay.”

“Đặt ở đây đi.” Chu Khai thản nhiên nói.

Nam tử nghe lệnh, đặt công văn xuống, sau đó liếc nhìn tờ giấy trên bàn.

Đây là do Tần Phong trước đó để lại, ghi chép thời gian tưới hoa, thậm chí chi tiết đến từng canh giờ.

Nam tử cúi đầu, trên mặt lộ ra chút chế nhạo, nhưng rất nhanh liền thu liễm lại, sau đó đứng dậy cáo lui rời đi.

Thạch Tử Minh ngẩng đầu nhìn chồng công văn mới chuyển đến, bắt đầu hoài nghi nhân sinh, nhiều công văn như vậy, phải phê duyệt đến khi nào?

Đúng lúc này, Chu đại nhân mở miệng: “Số công văn còn lại giao cho ta, ngươi đi trước đi.”

Thạch Tử Minh nghe vậy như được đại xá, sau khi chào hỏi vài câu, liền chạy trối chết.

Chờ hắn đi rồi, Chu Khai cũng không vội vàng xem xét công văn, mà là nhìn Địa Phương Chí Giám do Tần Phong để lại, như đang suy tư điều gì, tiếp đó chậm rãi mở ra xem.....

Chương 194: Hạ độc

Danh tiếng của Tần Phong ở Tấn Dương Thành vốn đã không thấp, mà sau khi trải qua việc chữa trị hỏa độc cho bá tánh trong thành trước đó, thanh danh này đã được nâng cao đến một tầm cao chưa từng có.

Đi trên đường phố, lúc nào cũng có bá tánh cười chào hắn, thậm chí không ít người còn tặng hắn một số đặc sản địa phương và trứng gà quê.

Hắn vốn muốn từ chối, nhưng bá tánh nhiệt tình khó cự, đành phải nhận hết.

"May mà thế giới này có không gian bảo khí, nếu không ta phải mang theo hai chiếc xe ngựa mới có thể chứa hết số đồ này." Tần Phong thầm cảm thán.

Đến ngoài Bảo Y Đường, bày bàn ra, lại bắt đầu khám chữa bệnh, chẳng mấy chốc, đội ngũ đã xếp thành hàng dài, thậm chí kéo dài đến tận mấy con phố.

"Chừng nào mới khám hết đây?" Tần Phong há hốc miệng, bất đắc dĩ thở dài.

Bá tánh đến khám bệnh, đa phần là một số bệnh chứng thông thường, đối với Tần Phong mà nói, quả thực là dễ như trở bàn tay.

Nhưng trong số những người xếp hàng, cũng không phải tất cả đều đến để khám bệnh, trong đó cũng không ít nữ tử có ý đồ khác.

Sau khi ngồi xuống, nói bệnh chứng thì ấp úng, ánh mắt đưa tình đã đành, còn thích động tay động chân.

Đối với những người tướng mạo bình thường, tuổi tác lớn hơn, Tần Phong thân là y sư, tự nhiên phải nghiêm khắc quát dừng, dù sao cũng không thể trì hoãn việc khám bệnh của những người phía sau.

Đối với những tiểu thư khuê các có dung mạo xinh đẹp, vẻ mặt e thẹn, Tần Phong, **vốn là** một y sư, **tuân thủ** lễ thường nghề nghiệp, chậm rãi hỏi han bệnh chứng, đối với hành vi sờ mó của đối phương thì **nhắm mắt làm ngơ**.

Dù sao bị sờ mó một chút cũng không mất miếng thịt nào.....

Mà mỗi khi những tiểu thư khuê các này tình khó tự kìm, muốn thổ lộ tâm ý, Lam Ngưng Sương sẽ bưng đến một tách trà, sau đó trừng mắt đuổi họ đi, trăm trận trăm thắng.

Dù sao với nhan sắc và khí chất của Lam Ngưng Sương, nữ tử bình thường nhìn thấy, chỉ có thể tự ti mặc cảm.

"Cô gia, ta có phải đã phá hỏng chuyện tốt của ngươi không." Lam Ngưng Sương đột nhiên lên tiếng.

Là họ sờ mó ta mà..... Tần Phong thầm kêu oan, sau đó giả vờ nghi hoặc hỏi: "Chuyện tốt gì?"

"Không phá hỏng chuyện tốt của cô gia là được rồi, còn tưởng rằng Ngưng Sương ở đây, cản trở cô gia." Giọng nói của Lam Ngưng Sương mềm mại, có chút nũng nịu.

Tần Phong nghe vậy nổi hết da gà, hắn nghiêng người nhìn sang kinh ngạc nói: "Ngưng Sương, cách nói chuyện của ngươi hôm nay khác với ngày thường, học theo ai vậy?"

Lam Ngưng Sương lập tức bị đánh về nguyên hình, nàng né tránh ánh mắt, giọng điệu khôi phục như thường: "Cô gia đang nói gì vậy, ta ngày thường vẫn nói chuyện như vậy mà."

Xong rồi xong rồi, gần đây xem thoại bản cung đình nhiều quá, vô thức học theo giọng điệu của nữ tử trong đó rồi..... Lam Ngưng Sương có chút chột dạ.

Tần Phong nghi ngờ thu hồi tầm mắt, mấy ngày nay Lam Ngưng Sương, không đúng lắm!

.....

Cách đó một con phố, trong một quán trà, có một công tử mặc áo trắng, dung mạo tuấn tú, sắc mặt trắng nõn, nhưng lại cho người ta cảm giác âm nhu.

Hắn gọi tiểu nhị đến, gọi một ấm trà và một ít bánh ngọt, sau đó chỉ vào hàng dài người bên ngoài cửa sổ tò mò hỏi: "Họ đang làm gì vậy?"

Tiểu nhị liếc mắt nhìn, lập tức cười đáp: "Hôm nay là ngày Tần y sư khám bệnh, họ đều đang xếp hàng, chờ khám bệnh đó."

"Tần y sư?" Bạch y công tử vẻ mặt nghi hoặc.

Tiểu nhị thấy vậy, hỏi: "Công tử không biết Tần y sư, chẳng lẽ không phải người trong thành?"

Bạch y công tử gật đầu cười nói: "Nhà ta là thương nhân ở ngoài, quan đạo Nam Vực Hoa Dung Đạo nối liền nơi này, nên muốn đến xem, có đường buôn bán nào không."

"Thì ra là vậy." Tiểu nhị cũng không nghi ngờ gì nhiều, từ khi Hoa Dung Đạo được xây dựng, cộng thêm việc Tấn Dương Thành xuất hiện long mạch, tiểu thành thay đổi hoàn toàn, mỗi ngày đều có thương nhân từ nơi khác đến đây tìm kiếm cơ hội kinh doanh.

Tiểu nhị giải thích: "Tần y sư là y sư nổi tiếng nhất ở đây, y thuật của hắn quả thực là xuất thần nhập hóa, trên đời hình như không có bệnh chứng nào mà hắn không chữa được."

"Thật sao?" Bạch y công tử mỉm cười, tuy không nói rõ, nhưng thần sắc rõ ràng là không tin.

Vẻ mặt này lập tức khiến tiểu nhị bất mãn, phải biết rằng, mấy ngày trước hắn dính phải tro tuyết, nếu không phải Tần y sư ra tay, kéo hắn từ quỷ môn quan trở về, thì đã không còn hắn nữa rồi.

Lập tức nói: "Khách quan đừng có không tin, cứ nói mấy ngày trước, Tấn Dương Thành rơi xuống một trận tro tuyết kỳ lạ, ai dính phải, sẽ toàn thân nóng ran, sống không bằng chết.

Bá tánh trong thành gặp nạn không biết bao nhiêu mà kể, ngay lúc các y sư bó tay hết cách, chính là Tần y sư ra tay, cứu bá tánh trở về."

Do cảm xúc kích động, giọng nói của tiểu nhị lớn hơn một chút, nhưng điều này không những không khiến khách quan xung quanh bất mãn, ngược lại còn nhận được một tràng tiếng tán thưởng đồng tình.

"Đúng vậy, Tần y sư quả thực là vị cứu tinh do trời cao phái xuống Tấn Dương Thành."

"Nhà hàng xóm của ta bán thịt heo, thân thể cường tráng như vậy, cách đây không lâu nhiễm phải bệnh lạ, suýt nữa thì mất mạng.

Vợ hắn tìm rất nhiều y sư, đều không tìm ra manh mối.

Hây, các ngươi đoán xem sao, Tần y sư chỉ liếc mắt một cái, một ngón tay chọc vào bụng tên đồ tể kia hai tấc.

Tên đồ tể nôn ra một đống côn trùng, sau đó cả người khỏe lại!"

"Ngươi tính là gì, ta còn biết quả phụ họ Lý kia....."

Mọi người ngươi một câu ta một câu, quán trà vốn yên tĩnh, bỗng chốc trở nên náo nhiệt, trong miệng đều là lời ca ngợi Tần Phong.

Bạch y công tử **bỗng nhiên** có hứng thú: "Không ngờ Tần y sư kia lại lợi hại như vậy, chỉ là không biết thủ đoạn giải độc, hắn có am hiểu hay không?"

Tiểu nhị không chút do dự: "Trước mặt Tần y sư, độc gì cũng vô dụng!"

"Đúng vậy, đúng vậy, độc gì cũng vô dụng!" Mọi người **đồng thanh** phụ họa.

Nụ cười của bạch y công tử không giảm, nhưng ánh mắt lại trở nên âm lãnh, giống như một con rắn độc.

Hắn đứng dậy, để lại mấy đồng tiền, chỉ là lúc đi, lại vô cớ nói một câu: "Hy vọng Tần y sư trong miệng các ngươi, thật sự lợi hại như các ngươi nói."

Tiểu nhị nhìn bóng lưng của bạch y công tử, cau mày, nói một câu: "Kỳ quái."

Hắn cầm mấy đồng tiền trên bàn, đang định đưa cho chưởng quầy, nhưng chưa kịp đi được hai bước, cả người bỗng nhiên mềm nhũn hai chân, ngã xuống, miệng sùi bọt mép, toàn thân co giật.

Cảnh tượng này khiến những người khác sợ hết hồn.

Có người định tiến lên xem xét tình hình, nửa chén trà còn sót lại trên bàn của bạch y công tử, lúc này lại tỏa ra một mùi hương kỳ lạ.

Mọi người ngửi thấy, lập tức trở nên giống như tiểu nhị, ngã xuống.

Chưởng quầy thấy vậy, sợ hãi không dám tiến lên, hắn vòng qua mọi người, chạy ra khỏi quán trà từ phía bên cạnh, ra đường lớn tiếng kêu cứu.

.....

Bạch y công tử đi vào con hẻm, có giọng nói vang lên trong không trung: "Chúng ta muốn đối phó là Chu Khai, đừng gây thêm chuyện."

"Có thể trở thành Tam Thập Lục Tinh, tự nhiên không dễ đối phó như vậy, muốn hắn trúng độc, phải từng bước từng bước một.

Ta gây ra chút động tĩnh, vừa hay có thể khiến hắn phân tâm, khiến hắn dễ trúng chiêu hơn, các ngươi cứ chờ xem." Bạch y công tử không cho là đúng.

Con hẻm âm u lại khôi phục yên tĩnh.

Một lát sau, từ đầu bên kia con hẻm, đi ra một lão đại gia lưng còng, mặc áo xám.

Nhìn lại con hẻm trống không, làm gì còn thấy bóng dáng của bạch y công tử?

Chương 195: Cuộc so tài từ xa

Tần Phong đến quán trà, nhìn đám người đang nằm co giật trên đất, lông mày cau chặt.

Hắn không tiến lên vội vàng, mà thi triển Song Đồng Dị Năng, quét mắt nhìn qua.

“Trong máu mỗi người đều có tử khí lưu động, hẳn là trúng độc.

Tạm thời chưa nguy hiểm đến tính mạng, nhưng tim đang dần suy yếu.

Theo đà này, khoảng một nén nhang nữa, những người này chắc chắn sẽ chết.”

Vì chưa xác định nguyên nhân những người này trúng độc, Tần Phong cho người dân đang xem náo nhiệt xung quanh lui ra ngoài đường, sau đó bắt đầu hỏi chưởng quầy về những gì đã xảy ra trước khi những người này ngã xuống.

Quán trà của mình xảy ra chuyện lớn như vậy, chưởng quầy đương nhiên sốt ruột như lửa đốt, liền đem những gì mình nhìn thấy kể lại rõ ràng từ đầu đến cuối.

“Công tử áo trắng...” Tần Phong trầm ngâm suy nghĩ.

Theo lời chưởng quầy, ban đầu những vị khách này đều bình thường, nhưng sau khi công tử áo trắng kia rời đi, đầu tiên là tiểu nhị gặp chuyện, tiếp theo là các vị khách cũng lần lượt gặp chuyện.

“Xem ra, kẻ hạ độc chính là công tử áo trắng kia, nhưng hắn

làm thế nào?”

Tần Phong điều động Lôi Đình Chính Khí trong cơ thể, bảo vệ mũi miệng, sau đó đi vào quán trà.

Lam Ngưng Sương thấy vậy, lo lắng nói: “Cô gia.”

“Không sao.”

Tuy hắn còn chưa bước vào Thất Phẩm Chính Khí Cảnh, đạt đến cảnh giới bách độc bất xâm, nhưng dùng Chính Khí trong cơ thể bảo vệ mũi miệng, cũng có thể phòng ngừa được phần nào.

Lam Ngưng Sương không yên tâm, cũng muốn đi theo, nhưng bị Tần Phong ngăn lại: “Nàng cứ ở đó.”

Giọng điệu không cho phép phản bác.

Hiện tại nguyên nhân mọi người trúng độc chưa rõ, hắn đương nhiên không muốn Lam Ngưng Sương cùng hắn mạo hiểm.

Đi vào quán trà, đến gần tiểu nhị, Tần Phong chú ý đến những đồng tiền rơi vãi trên đất.

Hắn lại nhìn về phía nửa chén trà còn lại trên bàn, kết hợp với lời chưởng quầy, đại khái đã đoán ra được bảy tám phần thủ pháp hạ độc của công tử áo trắng.

“Tiểu nhị trúng độc, hẳn là có liên quan đến đồng tiền.

Những người khác trúng độc, phần lớn là vì nửa chén trà người kia để lại.”

Do Bảo Y Đường cách nơi này không xa, Tần Phong đến đây, trà vẫn còn bốc khói, tỏa ra mùi hương kỳ dị.

Hắn dùng Chính Khí bao bọc bàn tay, nhặt đồng tiền lên quan sát kỹ lưỡng, sau đó đứng dậy bưng chén trà lên, nhẹ nhàng ngửi.

Sau đó liền hiểu rõ trong lòng.

“Độc trên đồng tiền là độc của Thủy Thứ Ngư, loại độc này chỉ cần dính vào da thịt, là có thể thẩm thấu vào cơ thể, khiến người ta mất đi chức năng cơ thể, tim dần dần tê liệt.

Còn mùi trà kỳ dị kia, nếu ta không đoán sai, hẳn là mùi đàn hương của Tử Ô Mộc, loại đàn hương này người thường ngửi thấy sẽ không xảy ra chuyện gì...

Nhưng nếu người đã uống trà ngửi thấy, sẽ giống như người trúng độc Thủy Thứ Ngư, toàn thân co giật, cho đến khi tim tê liệt mà chết.”

Tần Phong xác nhận hai loại độc tố, xoay người đi về phía Tống y sư trong đám đông, sau đó dặn dò một số dược liệu, cùng phương pháp sắc thuốc.

Tống y sư nghe vậy, vội vàng chạy về Bảo Y Đường.

Không lâu sau, liền có người bưng thuốc đã sắc xong đến.

Tần Phong đỡ những người dân bị ngã dậy, cho bọn họ uống thuốc, triệu chứng của mọi người rất nhanh đã thuyên giảm.

Người dân vây xem thấy vậy, tiếng hoan hô vang lên liên tục, trong miệng hô to ba chữ Tần y sư.

Nhưng không ai chú ý, trong đám đông, một lão giả mặc áo xám, dáng người còng xuống, trên khuôn mặt nhăn nheo, khóe miệng hơi nhếch lên, nụ cười âm lãnh vô cùng: “Thì ra là hắn.”

Trong quán trà, Tần Phong cúi đầu trầm tư: “Với sự hiểu biết về độc và thủ pháp hạ độc của người kia, hắn rõ ràng có thể dùng độc mạnh hơn trực tiếp lấy mạng mấy người này, nhưng tại sao lại phải dùng độc Thủy Thứ Ngư và Tử Ô Mộc?

Chẳng lẽ hắn muốn tra tấn những người này?"

"Không, không đúng, ta vừa tìm hiểu qua, những người này đều đến từ Tấn Dương Thành, giữa bọn họ không có điểm chung và giao tiếp."

Điều trùng hợp duy nhất là, bọn họ đều ở trong quán trà, gặp công tử áo trắng kia..."

Tần Phong suy nghĩ hồi lâu, đột nhiên trừng to mắt, hắn nghĩ đến một khả năng: "Người kia không phải thật sự muốn đầu độc những người này, hắn sở dĩ dùng Thủy Thứ Ngư và Tử Ô Mộc, chỉ bởi vì những loại độc này có thời gian phát tác dài hơn, có thể khiến người trúng độc kiên trì đến khi có người đến cứu bọn họ."

"Ở đây có thể nhìn thấy hàng dài người xếp hàng ở Bảo Y Đường... Công tử áo trắng kia, rất có thể đang thử ta."

Nghĩ đến đây, Tần Phong đi đến bên cạnh Lam Ngưng Sương, ghé tai dặn dò điều gì đó.

Lam Ngưng Sương cảm nhận hơi thở ấm áp, hai má hơi ửng đỏ, sau khi nhận được phân phó, nàng khẽ gật đầu, trong nháy mắt biến mất khỏi tầm mắt.

"Nếu suy đoán của ta là thật, công tử áo trắng kia rất có thể đang ẩn nấp gần đây, quan sát quá trình giải độc..."

Tuy nhiên, một nén nhang sau, Lam Ngưng Sương trở lại ngoài quán trà, lại lắc đầu.

Tần Phong thấy vậy nhíu mày, với cảnh giới Lục Phẩm Võ Phu của Lam Ngưng Sương, muốn tìm một người, không phải chuyện khó.

Trừ phi cảnh giới của đối phương cao hơn Ngưng Sương, hoặc là, công tử áo trắng kia căn bản không ở gần đây.

“Chẳng lẽ ta đoán sai?” Tần Phong lẩm bẩm tự nói.

Ngoài đám đông, một lão giả còng lưng chậm rãi rời đi, cười lạnh trong miệng: “Cũng coi như có chút bản lĩnh, nhưng cũng chỉ đến thế mà thôi, trước khi thành công, hãy chơi với ngươi thêm chút nữa.”

.....

Mấy ngày tiếp theo, trong Tấn Dương Thành khá bất ổn.

Rất nhiều người dân đều xuất hiện hiện tượng trúng độc không rõ nguyên nhân, thậm chí trong Trảm Yêu Ti cũng có người trúng chiêu.

Nhưng may mắn có Tần Phong ra tay, đa số mọi người đều thoát khỏi nguy hiểm, nhưng cứ tiếp tục như vậy, cũng không phải là cách.

Gần đây trong Tấn Dương Thành, có thể nói là lòng người hoang mang, nghe đến độc là biến sắc, rất nhiều quán trà, quầy bán đồ ăn sáng đều không còn buôn bán, ngay cả tửu lâu cũng bị ảnh hưởng.

Trong Trảm Yêu Ti, Chu Khai nhíu chặt mày, công văn trên án thư, không biết lại chất cao thêm bao nhiêu.

“Gần đây trong thành, có kẻ hạ độc làm loạn, ngươi có ý kiến gì không?” Chu Khai ngồi trước án thư, xoa mi tâm hỏi.

“Độc mà kẻ đứng sau hạ độc đa số là những thứ hiếm thấy, trước đây ta chỉ từng thấy trong sách.

Hơn nữa mỗi lần kẻ hạ độc đều có thân phận khác nhau, có lúc là công tử áo trắng, có lúc là lão giả còng lưng, thậm chí còn xuất hiện cả phụ nữ và trẻ em...” Tần Phong sắc mặt nghiêm trọng.

“Ta cho rằng, kẻ hạ độc là cùng một người, người kia tinh thông thuật thu xương dịch dung, cho nên mỗi lần đều có thể xuất hiện với diện mạo khác nhau.

Chỉ là không biết sau lưng hắn rốt cuộc là thân phận gì.

Hơn nữa người như vậy đột nhiên đến Tấn Dương Thành, rất có thể có liên quan đến đầu lâu của Bích Phương.” Tần Phong đưa ra suy đoán của mình.

Chu Khai khẽ gật đầu, trầm ngâm suy nghĩ.

“Biết thu xương dịch dung, lại tinh thông sử dụng độc, đúng là khiến ta nghĩ đến một tông môn.

Mười mấy năm trước, các thị trấn xung quanh Lạc Vương Thành cũng có kẻ làm loạn, người dân trong mấy thị trấn, một đêm biến mất không dấu vết, hóa thành huyết thủy.

Ban đầu còn tưởng là yêu ma quỷ quái làm loạn, sau khi điều tra phát hiện, là một tông môn tên là Quỷ Độc Môn, vì luyện chế một loại thần dược nào đó, mới hại mạng người, dung hợp tinh huyết của người.

Lạc thân vương biết được chân tướng, nổi trận lôi đình, phái Trảm Yêu Ti và binh lính, tiêu diệt Quỷ Độc Môn, nhưng có lẽ vẫn còn sót lưới.”

Nói đến câu cuối cùng, ngữ điệu của Chu Khai có chút nặng nề.

Tần Phong lộ ra vẻ trầm tư.

Những người này quả thực là mất hết nhân tính.

Nếu kẻ đứng sau hạ độc, thật sự là tàn dư của Quỷ Độc Môn, cũng coi như có thể giải thích được.

Dù sao người như vậy, vốn dĩ không có nhân tính.

Tiếp theo hai người lại trò chuyện thêm vài câu, lúc Tần Phong sắp rời đi, Chu Khai đột nhiên cảm khái nói: "Đến Tấn Dương Thành rồi, không có một ngày nào được nghỉ ngơi, đợi đến khi những chuyện này đều giải quyết xong.

Nhất định phải đến Vọng Nguyệt Cư nổi tiếng nhất trong thành uống một bữa thật ngon."

Tần Phong nghe vậy đáp: "Đến lúc đó, ta nhất định khoản đãi Chu đại nhân và các đồng liêu của Trảm Yêu Ti thật tốt."

..... Ra khỏi Trảm Yêu Ti, mây đen cuồn cuộn, trời đất âm u.

Lam Ngưng Sương ngẩng đầu nhìn trời, lẩm bẩm nói: "Cô gia, sắp mưa rồi."

"Ừm, đi thôi, rảnh rỗi không có việc gì, chúng ta đến Vọng Nguyệt Cư ăn chút gì đó."

Chương 196: Lần đầu gặp mặt

Trong một căn phòng tại Vọng Nguyệt Cư, một công tử áo trắng ngồi bên cửa sổ, tự rót rượu tự uống.

Từ bóng tối trong phòng, một giọng nói vang lên: “Bên ngươi thế nào rồi?”

Công tử áo trắng đặt chén rượu xuống, cười nói: “Người của Mộ gia ở ngay trong Trảm Yêu Ti, Trấn Hồn Quan cũng ở đó. Độc đã hạ gần hết rồi, hôm nay có thể ra tay.”

“Tốt!”

Giọng nói vừa dứt, căn phòng lại trở về yên tĩnh.

Ngay lúc này, mưa phùn bắt đầu rơi, tí tách trên mái nhà, tạo nên những âm thanh lộp bộp.

Công tử áo trắng hít một hơi thật sâu, vẻ mặt có chút say sưa: “Vẫn là ngày mưa, thích hợp nhất để giết người.”

Hắn cúi đầu nhìn xuống đường phố, bỗng khẽ kêu lên một tiếng. Một bóng hình lam y đang che ô cho một công tử áo đen, bước qua màn mưa, tiến vào Vọng Nguyệt Cư.

“Ta còn chưa ra tay, ngươi lại tự mình đưa đến cửa. Cũng tốt, đỡ cho ta mất công.”

…

Bàng điếm chủ vừa nhìn thấy Tần Phong, lập tức tươi cười tiến lên chào hỏi: “Đại thiếu gia.”

Tần Phong nói: “Tầng ba, chuẩn bị cho ta một gian phòng, hôm nay ta sẽ dùng bữa ở đây.”

Bàng Khánh nghe vậy, trong lòng nghi hoặc. Đại thiếu gia mỗi lần đến Vọng Nguyệt Cư đều thích ngồi ở vị trí cạnh cửa sổ tầng một, sao hôm nay lại khác thường như vậy?

Tuy nhiên, hắn cũng không hỏi nhiều. Dù sao với tư cách là một người thông minh, đại thiếu gia đã dặn dò, hắn chỉ cần lo liệu cho chu toàn là được.

“Vâng, đại thiếu gia.”

Tần Phong và Lam Ngưng Sương được Bàng điếm chủ dẫn lên phòng, sau đó tùy ý gọi vài món ăn.

Chẳng mấy chốc, tiểu nhị đã bưng rượu và thức ăn ngon lên.

Tần Phong bưng chén rượu lên uống một hớp, sau đó nhìn ra ngoài cửa sổ, sắc mặt nghiêm trọng.

Lam Ngưng Sương thấy vậy, quan tâm hỏi: “Cô gia, chàng đang nghĩ đến chuyện mấy ngày nay sao?”

Tần Phong đặt chén rượu xuống, gật đầu: “Kẻ đứng sau hạ độc vẫn chưa tìm được, không biết tiếp theo sẽ còn bao nhiêu người nữa bị hại. Chỉ mong Trảm Yêu Ti có thể nhanh chóng tìm ra manh mối, bắt được kẻ đó.”

“Cô gia yên tâm, nhất định sẽ tìm được.”

Nước lẩu đỏ trong nồi đang sôi sùng sục, bốc hơi nghi ngút, hương thơm lan tỏa khắp phòng.

Trong lúc hai người đang nói chuyện, cửa phòng lại bị đẩy ra, tiểu nhị lúc nãy tươi cười bước vào, tiện tay đóng cửa lại.

Tần Phong tò mò hỏi: “Món ăn chưa đủ sao?”

Tiểu nhị lắc đầu: “Hôm nay đã đủ rồi.”

Vừa dứt lời, thân hình tiểu nhị lại cao lên một chút ngay trước mắt Tần Phong và Lam Ngưng Sương.

Tần Phong sững người, sau đó như chợt nghĩ ra điều gì, đột nhiên đứng bật dậy: “Là ngươi! Ngươi chính là kẻ hạ độc!”

Cùng lúc đó, Lam Ngưng Sương bỗng nhiên mặt mày tái mét, ngã quỵ xuống đất, khóe miệng hiện ra vết máu: “Cô… cô gia.”

“Ngưng Sương!” Tần Phong thất kinh.

Tiểu nhị xé bỏ lớp mặt nạ, lộ ra một khuôn mặt tuấn tú nhưng âm nhu, hắn kéo ghế ngồi xuống, cười nói: “Lần đầu gặp mặt, không mời ta ngồi xuống ăn chút gì sao?”

“Ngươi đã làm gì nàng?!” Tần Phong quát lớn.

“Suỵt, nhỏ giọng một chút, ngươi cũng không muốn những người khác trong Vọng Nguyệt Cư này bị liên lụy chứ?” Thanh niên cười lạnh.

“Ngươi!” Tần Phong nắm chặt hai tay, sau khi suy nghĩ, hắn nghiến răng ngồi xuống.

Đây là một lời đe dọa trắng trợn. Với thủ đoạn hạ độc kỳ quái của đối phương, đầu độc toàn bộ Vọng Nguyệt Cư cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt.

Thanh niên uống một hớp rượu, khen ngợi: “Quả nhiên là rượu ngon… Ngươi và ta, một kẻ hạ độc, một kẻ giải độc, mấy ngày nay cũng đã giao thủ vài lần. Hôm nay ngươi không ngại xem thử, ta hạ độc gì chứ?”

Tần Phong nghe vậy, nhíu mày, sau đó nhanh chóng cầm lấy chén rượu của Lam Ngưng Sương: “Trong rượu không có độc,

nhưng Ngưng Sương ngoài uống rượu ra, còn chưa ăn gì cả. Chờ đã, độc được hạ trong nồi, giống như ở quán trà, là mùi! Nhưng ta cũng đã ngửi, lại không có chuyện gì… Mùi này, chỉ nhắm vào võ giả Thần Vũ, là Hóa Khí Tán?!"

"Không hổ là ngươi, không hổ là ngươi." Thanh niên vỗ tay tán thưởng: "Hóa Khí Tán này không dễ luyện chế, cần phải dùng tinh huyết của võ giả Thần Vũ làm dẫn, kết hợp với hàng chục loại dược liệu mới có thể luyện ra. Một khi bị võ giả hít vào cơ thể, sẽ dung hợp với kình khí, biến thành kịch độc. Ban đầu khiến người ta toàn thân tê liệt, mất đi sức chiến đấu, sau đó độc theo huyết khí lưu chuyển khắp cơ thể, đi vào đan điền, đau bụng như dao cắt, kiến cắn. Cuối cùng độc huyết công tâm, khiến người ta mất mạng."

Hắn nghiêng đầu nhìn Lam Ngưng Sương đang nằm trên đất, nhìn sắc mặt tái nhợt của nàng, cười lạnh: "Hộ vệ của ngươi cũng thật kiên cường, lại có thể chịu đựng cơn đau dữ dội này, không kêu lên một tiếng. Nhưng đáng tiếc, cơn đau này sẽ chỉ theo thời gian, càng lúc càng dữ dội, sống không bằng chết. Không biết đã có bao nhiêu võ giả Thần Vũ, vì không thể chịu đựng nổi cơn đau đó, chưa kịp đợi độc huyết công tâm, đã tự sát."

Thanh niên cười đến điên cuồng, dường như đang nhớ lại những võ giả đã chết dưới Hóa Khí Tán của hắn.

Tần Phong sắc mặt vô cùng khó coi, hắn vội vàng chạy đến bên cạnh Lam Ngưng Sương, muốn chữa trị cho nàng, nhưng lại bị thanh niên lên tiếng ngăn cản: "Nếu ngươi không muốn toàn bộ Vọng Nguyệt Cư này chôn cùng nàng, cứ việc ra tay thử xem."

Lời vừa dứt, Tần Phong toàn thân run lên, hắn nghiến răng nghiến lợi, sắc mặt vô cùng giằng xéo, sau đó chậm rãi đứng dậy.

Nhưng khi đứng dậy, hắn còn nháy mắt với Lam Ngưng Sương đang nằm trên đất.

Lam Ngưng Sương thấy vậy, hiểu ra điều gì đó, hai tay ôm bụng, cắn chặt môi, sau đó phát ra vài tiếng rên rỉ đau đớn.

Nha đầu này thật sự không biết diễn chút nào, khả năng ứng biến hoàn toàn không có, may mà nàng không sống trong hậu cung, nếu không sẽ bị những nữ nhân xấu xa khác hãm hại… Tần Phong nghĩ vậy, nhưng nét mặt vẫn không thay đổi.

Đúng vậy, Lam Ngưng Sương căn bản không trúng Hóa Khí Tán, bởi vì từ tối hôm qua, Tần Phong đã diễn tập trước mọi chuyện hôm nay.

Hắn bảo Lam Ngưng Sương nín thở, không hít vào bất kỳ luồng khí nào, sau khi đến phòng, cũng không được chạm vào bất cứ thứ gì, còn rượu?

Lam Ngưng Sương đương nhiên cũng không uống, chẳng qua là Tần Phong cố ý nhắc đến, tung hỏa mù cho thanh niên mà thôi.

Hỏi tại sao hắn có thể đoán trước được tất cả những điều này?

Chuyện này phải truy ngược lại vụ đầu độc dân chúng thứ hai trong thành -

Đó là một quán ăn sáng, vài thực khách mặt mày tím tái, nhãn cầu đỏ ngầu, dáng vẻ đáng sợ.

Sau khi cứu người, nghe những người dân xung quanh kể lại, trước khi những người này trúng độc, có một lão giả lưng còng rời đi, Tần Phong liền có suy đoán.

Giống như công tử áo trắng ở quán trà, gần như là công khai nói cho mọi người biết, chính ta là kẻ hạ độc!

Tính cách tự phụ như vậy, thủ đoạn tương tự như vậy, rất dễ liên tưởng đến việc hai người này vốn là một.

Nhưng ngoại hình trước sau khác biệt lớn như vậy, khả năng duy nhất chính là, kẻ hạ độc tinh thông thuật rút xương dịch dung!

Suy nghĩ này vừa xuất hiện, Tần Phong liền chú ý, hắn cần xác nhận suy đoán của mình có đúng hay không, sau đó bắt được kẻ hạ độc!

Phải biết rằng, tuy thuật rút xương dịch dung có thể thay đổi hình dáng và dung mạo, nhưng kích thước nội tạng lại khó thay đổi, chẳng qua là bị thu nhỏ lại.

Vì vậy, mấy lần sau khi dân chúng trong thành gặp chuyện, hắn đều sử dụng Song Đồng dị năng, quan sát những người dân xung quanh, cuối cùng cũng để hắn tìm ra manh mối!

Chương 197: Đời người như kịch, toàn dựa diễn xuất

Người phụ nữ với gương mặt khắc khổ, đứa trẻ đang xem náo nhiệt, thần thái và động tác chẳng khác gì người thường, nhưng kích thước nội tạng bên trong lại hoàn toàn không phù hợp với thân phận của họ!

Tần Phong âm thầm báo cáo phát hiện này cho Chu đại nhân và Thạch đại nhân của Trảm Yêu Ti.

Chu đại nhân ngoài mặt vẫn án binh bất động, nhưng ngầm đã ra lệnh cho Thạch Tử Minh và Dương Hà âm thầm theo dõi đối phương.

Lẽ ra, sau khi biết được thân phận của đối phương, muốn bắt giữ họ là chuyện dễ như trở bàn tay.

Nhưng Chu Khai muốn nhân cơ hội này, tìm ra kẻ đứng sau vụ việc Bích Phương, nên đã chọn cách thả dây dài câu cá lớn.

Trước đó, trong Trảm Yêu Ti, nội dung cuộc trò chuyện giữa Chu Khai và Tần Phong, thoạt nhìn có vẻ không liên quan, nhưng thực chất lại là một lời nhắc nhở.

Thứ nhất, Chu Khai nghi ngờ thân phận kẻ đứng sau hạ độc là Quỷ Độc Môn, nên muốn để Tần Phong đi thăm dò.

Thứ hai, ông ta ám chỉ cho Tần Phong biết, kẻ hạ độc lúc này đang ở trong Vọng Nguyệt Cư!

Biết được tin tức, Tần Phong vì muốn tránh liên lụy đến người vô tội, nên đã mang Lam Ngưng Sương đến Vọng Nguyệt Cư, từ đó

mới có màn vừa rồi.

…

Trong phòng, Tần Phong trừng mắt nhìn chàng trai trẻ: “Ngươi rốt cuộc là ai? Muốn làm gì?!”

Chàng trai trẻ chậm rãi bưng chén rượu nhấp một ngụm, nói: “Kẻ sắp chết, không cần biết nhiều như vậy.”

“Kẻ sắp chết, ngươi…” Chưa nói hết câu, Tần Phong bỗng ho ra một ngụm máu đen, hắn kinh hãi nói: “Độc, khi nào?”

“Y thuật của ngươi quả thực rất cao minh, trong số những người ta từng gặp, đủ để xếp vào top 3, nhưng tiếc thay, vẫn còn kém một chút.

Độc và y cùng nguồn gốc, đều phải nắm vững dược tính và dược lý của dược liệu, nếu không sẽ xảy ra chuyện lớn.

… Giống như hai vị thuốc chữa bệnh cứu người, tách ra đều là thứ cứu mạng người, nhưng nếu đặt chung với nhau, đó chính là kịch độc.” Chàng trai trẻ cười lớn, thần sắc nham hiểm.

Tần Phong nghe vậy, hai mắt trợn trừng, lẩm bẩm trong miệng: “Xích Huyền, Băng Cổ độc…”

“Xem ra ngươi đã đoán được, không sai, thuốc giải của Xích Huyền và Băng Cổ độc, mùi rất nồng, hít vào trong cơ thể, sẽ dung hợp thành kịch độc, loại độc này sẽ ẩn náu trong cơ thể người, chỉ cần một cơ hội, là có thể bùng phát.” Chàng trai trẻ làm động tác nổ tung bằng tay phải.

Tần Phong thân thể lảo đảo, hắn ngã ngồi trên ghế, khó khăn nói: “Khó trách bá tánh trúng Xích Huyền và Băng Cổ độc, trước sau cách nhau không quá một nén nhang, ngươi là vì muốn ta nhanh chóng hít vào hai loại khí thể.

Còn về cơ hội mà ngươi nói…”

Hắn nhìn về phía đáy nồi canh đỏ: “Bên trong này không chỉ có Hoá Khí Tán, còn có thứ dẫn động kịch độc trong cơ thể ta!”

Chàng trai trẻ khẽ gật đầu, khóe miệng nhếch lên, nụ cười có chút điên cuồng: “Đáp đúng rồi, tiếc là không có thưởng, nhưng ngươi yên tâm, ta sẽ ngồi ở đây, nhìn ngươi từ từ chết đi.

Hơn nữa, còn có một mỹ nhân cùng ngươi lên đường, ngươi cũng sẽ không quá cô đơn.”

Khi một người cảm thấy mình nắm chắc phần thắng, thường là lúc tâm lý ít phòng bị nhất. Tần Phong thấy thời cơ đã chín muồi, bèn mở miệng nói: “Kỹ không bằng người, là ta thua…

Ta từ nhỏ sinh ra, đã theo sư phụ học y, lại không ngờ có một ngày, sẽ chết vì độc.

Những độc vật mà ngươi thi triển, đều là hiếm thấy trên đời, ta chỉ từng thấy trong sách y, có thể sử dụng những độc hiếm thấy này một cách thuần thục như vậy, ngươi, rốt cuộc là ai?”

“Muốn thăm dò thân phận của ta?” Chàng trai trẻ cười khinh miệt.

Mẹ kiếp, sao ngươi không theo lẽ thường, ta sắp chết rồi, ngươi cũng không thỏa mãn chút lòng hiếu kỳ của ta… Tần Phong thầm mắng một tiếng, bắt đầu tự nói chuyện: “Chu đại nhân từng nói với ta về một tông môn, tên là Quỷ Độc Môn, người trong môn phái này, sẽ sử dụng thuật thu xương hoạ bì, cực kỳ am hiểu dùng độc.

Chẳng lẽ ngươi…”

Chàng trai trẻ nghe vậy, nụ cười biến mất, ánh mắt như rắn độc chờ thời cơ ra tay, hắn nhẹ nhàng lắc chén rượu trong tay,

không nói một lời.

Quả nhiên là Quỷ Độc Môn… Tần Phong thấy dáng vẻ của đối phương, trong lòng đã có khẳng định, lại nói: “Nhưng tông môn này từ rất lâu trước đây, rõ ràng đã bị Lạc thân vương tiêu diệt, ngươi là tàn dư?”

Hai chữ tàn dư vừa thốt ra, chàng trai trẻ lộ ra nụ cười lạnh, chỉ nghe thấy một tiếng ‘xoảng’, chén rượu trong tay hắn vỡ tan, rượu đổ lênh láng khắp nơi.

“Có thể điều tra ra Quỷ Độc Môn, xem như cũng có chút bản lĩnh.

Nhưng sự vĩ đại của tông môn chúng ta, há là những phàm phu tục tử như các ngươi có thể hiểu được, vì thần dược, hy sinh một số bá tánh thì có là gì?!

Lạc thân vương, đáng chết, đáng giết!

Đợi đến lúc thần dược của tông môn luyện thành, nhất định sẽ khiến hắn phải trả giá!”

Chàng trai trẻ gào thét điên cuồng vài tiếng, rồi thở ra một hơi, bình tĩnh lại cảm xúc.

Thần dược… Tần Phong nheo mắt, chẳng lẽ đây chính là mục đích mà những người đó cướp đoạt đầu lâu Bích Phương?

“Chu đại nhân đã đoán được thân phận của ngươi, lúc này đang phái người truy tìm tung tích của ngươi khắp thành, ngươi chạy không thoát đâu!” Tần Phong giả vờ bất lực, thấp giọng quát.

“Chạy?” Chàng trai trẻ nghe vậy, hừ lạnh một tiếng: “Sau hôm nay, Trảm Yêu Ti Đại Càn e là sẽ thiếu một vị Tam Thập Lục Tinh.”

…

Ở một bên khác, trong Trảm Yêu Ti.

Chu Khai đang xem xét công văn, bỗng nhiên có ba đạo nhân ảnh xuất hiện trong đại sảnh. Ông ta cảm nhận được động tĩnh, chậm rãi khép công văn lại, ngẩng đầu lên.

Là ba bóng người áo đen.

“Chu Khai, giao đầu lâu Bích Phương ra đây.” Một người trong số đó trầm giọng nói.

“Đã biết tên của ta, cũng nên biết thân phận của ta.” Chu Khai mặt không cảm xúc đứng dậy, trên eo ông ta, một khối lệnh bài Tam Thập Lục Tinh đặc biệt nổi bật.

“Nơi này là Trảm Yêu Ti, lũ chuột nhắt các ngươi, ai cho các ngươi lá gan, dám xông vào đây!”

Chu Khai quanh năm giữ chức vụ cao, nhất cử nhất động, đều toát ra vẻ uy nghiêm!

Trong ba người áo đen, có một người rõ ràng đạo hạnh quá thấp, lại bị tiếng quát của Chu Khai dọa sợ lùi lại một bước.

Một người khác nghiêng đầu nhìn bông hoa trắng trên bàn, lạnh lùng nói: “Nếu là trước đây, chúng ta cũng không dám đến, nhưng hiện tại, ngươi còn có năng lực ra tay sao?”

Chu Khai nghe vậy, nhàn nhạt nói: “Lão già này còn đánh đấm được hay không, thì dùng mạng của các ngươi tự mình kiểm chứng đi.”

Vừa dứt lời, Chu Khai giơ tay phải lên, định thi triển thủ đoạn Câu Hồn Khôi Ảnh của Bách Quỷ đạo thống, nhưng ngay lúc này, ông ta bỗng nhiên sắc mặt trắng bệch, ho ra một ngụm máu đen.

“Sao có thể?”

Ba người áo đen thấy vậy, nhìn nhau, đều thở phào nhẹ nhõm: “Diệp Trung Tuyết, quả thực là loại hoa tốt có thể tỉnh táo tinh thần.

Nhưng nếu ngửi mùi hương của nó trong thời gian dài, lại dính phải phấn hoa của Quỷ Mộc Đằng, sẽ trở thành độc vật, khiến Bách Quỷ đạo giả không thể tự do khống chế âm khí, thậm chí xâm nhập tâm mạch, lấy mạng người.”

“Phấn hoa của Quỷ Mộc Đằng…” Chu Khai đột nhiên nhìn về phía công văn trên án, những ngày này ông ta luôn ở đây, thứ duy nhất chạm vào, chính là công văn do người khác đưa vào.

“Hoá ra các ngươi đã sớm âm mưu.” Chu Khai cau mày, định điều động âm khí, lại ho ra một ngụm máu đen.

“Đừng phí sức nữa, như vậy chỉ khiến kịch độc nhanh chóng xâm nhập tâm mạch của ngươi.

Biết điều thì nhanh chóng giao người của Mộ gia và Trấn Hồn Quan ra đây, chúng ta có thể cho ngươi một cái chết thống khoái.” Một người áo đen ngữ khí lạnh lùng, dường như đã nắm chắc phần thắng.

Đột nhiên, chỉ nghe thấy vô số tiếng gió rít vang lên, ba đạo nhân ảnh áo đen giật mình, vội vàng nhìn xung quanh.

Không biết từ lúc nào, đại sảnh này đã bị người của Trảm Yêu Ti bao vây.

Thạch Tử Minh chắn ở cửa, nhìn Chu đại nhân đang gục trên án, hơi thở yếu ớt, khóe miệng nhếch lên.

Giỏi diễn thật…

Chương 198: Lật bài ngửa

Trong Vọng Nguyệt Cư, Tần Phong lộ vẻ kinh hãi, ôm ngực nói: "Thiếu một vị Tam Thập Lục Tinh, ngươi nói vậy là có ý gì?"

"Sao phải giả ngu."

"Các ngươi muốn giết Chu đại nhân?

Các ngươi dám làm vậy?

Chờ đã, ta... ta hiểu rồi, là Trấn Hồn Quan, các ngươi muốn đầu lâu của Bích Phương, cho nên các ngươi phải giết hắn.

Các ngươi chính là kẻ đứng sau thúc đẩy Bích Phương và Chủy giao chiến!" Tần Phong trừng lớn hai mắt.

Lam Ngưng Sương nằm trên mặt đất vẫn còn đang rên rỉ đau đớn, liếc nhìn cảnh tượng này, trong lòng cảm khái: "Cô gia thật sự rất biết diễn, hắn rõ ràng đã biết từ lâu rồi..."

Thanh niên cười lạnh: "Bây giờ mới biết những điều này, đã quá muộn rồi."

Tần Phong khó hiểu nói: "Các ngươi tốn nhiều công sức như vậy cũng muốn có được đầu lâu của Bích Phương, chẳng lẽ có liên quan đến thần dược mà ngươi vừa nói?"

Nghe vậy, thanh niên nhíu mày: "Đây không phải là chuyện mà một kẻ sắp chết như ngươi cần phải biết.

Chờ đã... không đúng!"

Hắn như nghĩ đến điều gì, vội vàng đứng dậy, liếc nhìn Lam

Ngưng Sương đang nằm trên mặt đất.

Theo thời gian trúng độc, Hóa Khí Tán đáng lẽ phải tấn công vào tâm mạch của nữ tử này, cướp đi tính mạng của nàng.

Nhưng tại sao, nữ tử này từ đầu đến cuối chỉ nằm trên mặt đất rên rỉ đau đớn?

Tần Phong thấy vậy, liền biết không thể che giấu được nữa, hắn lau đi vết máu trên khóe miệng, ngồi lại ngay ngắn, sau đó dưới ánh mắt khó tin của thanh niên, gắp thức ăn trong nồi lẩu, uống một ngụm rượu, phát ra âm thanh sảng khoái.

"Chính là mùi vị này."

"Ngươi!" Bây giờ đến lượt thanh niên trừng lớn hai mắt, vẻ mặt kinh ngạc, nhưng hắn không phải đang giả vờ.

Tần Phong uống hết rượu trong chén, liếc nhìn Lam Ngưng Sương đang nằm trên mặt đất, khóe miệng nhếch lên: "Ngưng Sương, đừng giả vờ nữa, ngươi đã bị người ta nhìn thấu rồi."

Nghe vậy, Lam Ngưng Sương lập tức đứng dậy, phủi bụi trên người, sau đó cầm kiếm đứng bên cạnh bàn.

Khoảng cách này, không những có thể bảo vệ tốt cô gia, mà còn có thể ngăn cản thanh niên chạy trốn.

Tuy nhiên, trong lòng nàng vẫn có chút ủy khuất, rõ ràng mình diễn tốt như vậy, sao lại bị nhìn thấu chứ...

Thanh niên thấy vậy, lập tức hiểu ra: "Hai người các ngươi căn bản không hề trúng độc? Vừa rồi đều là giả vờ!"

"Đừng kích động như vậy, đã lật bài ngửa rồi, chi bằng ngồi xuống nói chuyện thẳng thắn." Tần Phong đẩy qua một chén rượu mới, rót đầy rượu cho đối phương.

Sắc mặt thanh niên biến đổi, lạnh lùng nói: "Xem ra, hành tung của ta đã sớm bại lộ, nhưng ta rất tò mò, các ngươi làm cách nào phát hiện ra chân thân của ta?"

"Ngươi muốn biết?" Tần Phong hỏi.

"Ta muốn biết."

"Vậy chúng ta làm một cuộc giao dịch, ngươi nói ra mục đích các ngươi đoạt lấy đầu lâu của Bích Phương, ta nói cho ngươi biết, chúng ta làm cách nào phát hiện ra chân thân của ngươi?" Tần Phong thản nhiên nói.

“Lúc nãy ngươi quả nhiên vẫn luôn gài bẫy ta, nhưng chẳng lẽ ngươi cho rằng, chỉ bằng hai người các ngươi, là có thể khiến ta khuất phục?” Thanh niên thần sắc bình tĩnh, ánh mắt lại luôn quan sát căn phòng, dường như đang tìm cách thoát thân.

"Nếu thêm chúng ta nữa thì sao?" Ngoài phòng, bỗng nhiên truyền đến một giọng nói.

Dương Hà đẩy cửa phòng ra, bên cạnh hắn, còn có Trương Thiên Nam với thân hình vạm vỡ.

Nhìn ra phía sau, tất cả bá tánh trong tửu lâu đã được giải tán, thay vào đó là một đám Trảm Yêu Nhân với thực lực không tồi, đang tập trung cao độ.

Độc đạo, quỷ dị khó lường, bọn họ đương nhiên phải đề phòng.

Thanh niên thấy vậy, sắc mặt lập tức âm trầm xuống, hắn biết mình đã không thể chạy thoát, liền cười lạnh nói: "Tập trung nhiều người như vậy đến bắt ta, chẳng lẽ không sợ Chu đại nhân gặp chuyện không may?

... Ta đã bố trí độc vật trong Trảm Yêu Ti, lúc này Chu Khai

chắc chắn đã trúng chiêu.

Các ngươi cứ chờ nhặt xác cho vị Tư Chính đại nhân nhà các ngươi đi."

Lúc này, Tần Phong bỗng nhiên cười.

"Ngươi cười cái gì?" Thanh niên nhíu mày, trong lòng dâng lên một tia bất an.

Tần Phong đặt chén rượu xuống nói: "Diệp Trung Tuyết và bột phấn của Quỷ Mộc Đằng, quả thực là một thủ đoạn không tồi, chỉ tiếc, ta vừa vặn nhìn thấy ghi chép tương tự trong y thư.

Cho nên đã sớm nhắc nhở Chu đại nhân."

"Không thể nào! Lúc đầu ngươi nhìn thấy Diệp Trung Tuyết, rõ ràng không có bất kỳ dị dạng nào, thậm chí còn viết sai thời gian tưới nước, chẳng lẽ..."

Nói đến đây, thanh niên bỗng nhiên phản ứng lại, lúc đầu, hắn chỉ cho rằng đối phương là một kẻ a dua nịnh hót, vì muốn thể hiện trước mặt Tư Chính, cho nên cố hiến chút kiến thức.

Nhưng sau mấy ngày giao đấu, hắn xác định Tần Phong trước mặt là có tài học chân chính.

Mà đối phương biết đặc tính của Diệp Trung Tuyết, chứng tỏ là đã xem qua ghi chép về nó trong sách, nhưng nếu như vậy, tại sao còn viết sai thời gian tưới nước?

Trừ phi, những thời gian đó là cố ý viết sai!

Thanh niên suy nghĩ một lát, sau đó kinh hãi nói: "Là quyển Địa Phương Thông Giám đó!"

Tần Phong không trả lời, chỉ vung tay phải lên, trực tiếp ném một quyển sách ra ngoài.

Thanh niên tiếp lấy, quyển sách này chính là Địa Phương Thông Giám mà đối phương đã giao cho Tư Chính Chu Khai trước đó!

Hắn chậm rãi mở nó ra, sau đó dựa theo thời gian tương ứng với số trang, số dòng, số chữ mà nhìn, bỗng nhiên trừng lớn hai mắt.

Những chữ đó nối liền với nhau, rõ ràng chính là - "Đừng ngửi hương hoa, cẩn thận có độc".

Cơ thể thanh niên hơi lảo đảo, hắn không thể tin được nhìn về phía Tần Phong.

Một quyển sách dày như vậy, vậy mà có thể nắm rõ nội dung bên trong, sau đó nối liền những chữ ở trang đặc biệt lại với nhau, nhắc nhở Chu Khai?

"Ngay từ đầu, ngươi đã nhìn thấu kế hoạch của ta?" Thanh niên thất thần hỏi.

Tần Phong thản nhiên đáp: "Đại Càn Nam Vực, nơi thích hợp cho Diệp Trung Tuyết sinh trưởng, gần nhất cũng ở Bách Hoa Cốc cách đây tám ngàn dặm.

Xin hỏi có bao nhiêu bá tánh, sẽ đi đến nơi xa như vậy?

Lùi một bước mà nói, cho dù thật sự có bá tánh không ngại vạn dặm, lặn lội đường xa mang Diệp Trung Tuyết trở về, lại có bao nhiêu người biết đặc tính của loài hoa này, có thể chăm sóc nó tốt như vậy?

Thêm vào đó, đầu lâu của Bích Phương, cách đây không lâu mới được tên mập nhà họ Mộ mang đến.

Nhiều sự trùng hợp xảy ra cùng một lúc, đương nhiên phải đề phòng."

Giọng nói vừa dứt, Tấn Dương Thành bỗng chấn động.

Thanh niên nhìn ra ngoài cửa sổ, nơi này vừa vặn đối diện với phương hướng của Trảm Yêu Ti.

Chỉ thấy tại Trảm Yêu Ti, một con vượn khổng lồ âm linh hiển hóa, đỉnh thiên lập địa, nó đấm ngực dậm chân, không gian chấn động, màn mưa tiêu tan.

Đó là, chiêu thức mà Bách Quỷ Tứ Phẩm mới có thể thi triển - Thông Linh Khiển Tướng!

Tần Phong quay đầu nhìn lại, cũng kinh hãi trong lòng.

Đối với Bách Quỷ đạo thống, sau khi Lý tiền bối chết, hắn cũng đặc biệt tìm hiểu qua.

Bách Quỷ Tứ Phẩm, có thể triệu hồi âm linh đã chết, biến thành lực chiến đấu.

Nhưng âm linh có thể triệu hồi này, không phải là không có hạn chế.

Trong sách có nhắc đến một cách xử lý, Bách Quỷ đạo giả và âm linh cần phải đạt thành một loại ước định nào đó, âm linh mới tiếp nhận triệu hoán.

Mà đối với Bách Quỷ đạo giả, âm linh có thể triệu hồi càng mạnh, thực lực tự nhiên càng cao.

Giống như Chu đại nhân thân là Tam Thập Lục Tinh, lúc này triệu hồi ra vượn khổng lồ âm linh.

Nếu Tần Phong không nhìn lầm, đó hẳn là yêu thú cường đại được nhắc đến trong "Bách Yêu Chí" - Chu Yếm!

Chương 199: Nương tử, cứu ta!

Ngay khi gã thanh niên nhìn thấy âm linh Chu Yếm, hắn liền biết rằng Tần Phong nói không sai.

Trong Tấn Dương Thành, người tu hành Bách Quỷ Đạo có thể triệu hồi âm linh cường đại như vậy, ngoài Chu Khai thuộc Tam Thập Lục Tinh của Trảm Yêu Ti, hắn không thể nghĩ ra người thứ hai.

Nghĩ đến đây, sắc mặt hắn vô cùng khó coi.

Mặc dù trong số ba người đi ám sát Chu Khai, có hai người Tứ Phẩm, một người Ngũ Phẩm, nhưng trên Ngũ Phẩm, dù là cùng một phẩm giai, chênh lệch chiến lực cũng sẽ khác nhau rất nhiều do sự tích lũy khác nhau.

Mà Chu Khai là một trong Tam Thập Lục Tinh của Đại Càn Trảm Yêu Ti, tự nhiên là người xuất sắc trong Tứ Phẩm!

Ba người kia căn bản không thể là đối thủ của hắn!

“Đại cục đã định, ngươi hãy ngoan ngoãn chịu trói đi.” Tần Phong thản nhiên nói.

Lời nói vừa dứt, mọi người trong nháy mắt đã tạo thành thế trận bao vây, vây chặt gã thanh niên trong gian phòng chật hẹp.

Bọn họ còn muốn từ trong miệng đối phương, dò la ra chân tướng đằng sau chuyện đầu lâu Bích Phương, tự nhiên phải bắt sống.

Gã thanh niên nhìn quanh bốn phía, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Tần Phong: “Sự việc đến nước này, cũng trách ta tự

làm tự chịu, là ta đã xem thường ngươi.”

Tần Phong nghe vậy nhíu mày, ngữ khí của đối phương không giống như trước, ngược lại trở nên vô cùng bình tĩnh.

Sự việc bất thường tất có yêu quái!

Chỉ nghe gã thanh niên lại nói: “Ba vị Lục Phẩm, một đám Thất Phẩm, bày ra trận lớn như vậy để đối phó với ta, thật sự khiến ta thụ sủng nhược kinh.

Nhưng đáng tiếc…”

Tần Phong trừng lớn hai mắt, vội vàng quát: “Nhanh bắt hắn lại!”

Lam Ngưng Sương và Trương Thiên Nam là võ phu Lục Phẩm Thần Vũ, phản ứng tự nhiên nhanh nhất, hai người không nói hai lời, một người giơ kiếm hướng về cổ gã thanh niên, một người tiến lên muốn khóa chặt nửa người gã thanh niên.

Tuy nhiên, khi hai người này cách gã thanh niên chưa đầy một cánh tay, khí thế mạnh mẽ từ quanh người gã thanh niên bùng nổ, mọi người bị cuồng phong thổi đến hoa mắt.

Chỉ nghe thấy một tiếng “keng” vang lên, trường kiếm bị một ngón tay bật ra, thân hình Trương Thiên Nam bị chấn động lảo đảo lui về phía sau.

Tất cả những điều này chỉ xảy ra trong nháy mắt.

Khi cuồng phong dừng lại, Tần Phong lại nhìn về phía trước, bên cạnh gã thanh niên, xuất hiện thêm một bóng người áo đen.

Song đồng dị năng triển khai, chỉ thấy trong cơ thể bóng người áo đen, chân khí màu vàng ngưng tụ vô cùng, vượt xa Lam Ngưng Sương và Trương Thiên Nam.

“Tứ Phẩm võ phu…” Lam Ngưng Sương trầm giọng nói, lông mày nhíu chặt.

Chân khí của Tứ Phẩm võ phu có thể tự động hộ thể, được thế nhân gọi là kim cang bất hoại, bất động như sơn, binh khí bình thường khó có thể làm bị thương.

Thực lực như vậy, tự nhiên có thể dễ dàng bật ra một kiếm của Lam Ngưng Sương!

“Ta tuy có đoán được, thích khách đi ám sát Chu đại nhân không phải là tất cả người của các ngươi, nhưng lại không ngờ, đối mặt với Tam Thập Lục Tinh, các ngươi còn dám để lại một vị Tứ Phẩm.” Tần Phong sắc mặt ngưng trọng.

“Trên đời chuyện ngoài ý muốn, thật sự quá nhiều, giống như ta cũng không ngờ, kế hoạch của mình sẽ thất bại.” Gã thanh niên lạnh lùng đáp trả.

Người áo đen nói: “Chu Khai không trúng độc, ba người đi ám sát hắn nhất định sẽ chết.

Đầu lâu Bích Phương chú định không thể lấy lại được, chúng ta đi thôi.

Nhưng trước khi đi…

Tổng phải cho ba người sắp chết kia một lời giải thích.”

Vừa nói, người áo đen ngẩng đầu lên, tuy mũ đen che mặt không nhìn rõ.

Nhưng Tần Phong biết, đối phương đang nhìn hắn.

Vì sự tồn tại của hắn, dẫn đến kế hoạch của đám người này thất bại.

Lời giải thích duy nhất, tự nhiên là lấy mạng hắn để bù đắp!

Lam Ngưng Sương và những người khác nhìn ra ý đồ của người áo đen, lập tức bảo vệ trước người Tần Phong.

Tuy nhiên, với thực lực của đám người bọn họ, làm sao có thể là đối thủ của một Tứ Phẩm Thần Vũ võ phu?

Chỉ thấy người áo đen không hề nhúc nhích, áp lực cường đại giống như núi lở biển gầm ập xuống.

Trảm Yêu nhân có thực lực kém hơn lập tức nằm rạp xuống đất, ngay cả ba vị Lục Phẩm như Lam Ngưng Sương, cũng phải nghiến răng nghiến lợi chống đỡ, mới có thể miễn cưỡng không khuỵu gối.

Nhưng bọn họ chỉ chống đỡ áp lực này, đã dùng hết toàn lực, làm sao có thể bảo vệ Tần Phong an toàn?

Nhìn Tần Phong, cũng nắm chặt hai nắm đấm, liều mạng chống đỡ, nhưng dù có Lôi Đình Chính Khí gia trì, dưới uy nghiêm này, hắn vẫn run rẩy hai chân, mồ hôi trên trán không ngừng chảy xuống.

Gã thanh niên cười lạnh: "Rõ ràng chỉ là thư sinh tu hành Văn Thánh đạo thống, lại có thể dưới uy áp này, vẫn đứng thẳng.

Ngươi cho ta kinh ngạc thật sự là liên tiếp không ngừng.

Nhưng, cũng chỉ đến đây thôi, dù sao từ hôm nay trở đi, trên đời này, sẽ không còn người như ngươi nữa."

Đối mặt với uy hiếp tử vong, Tần Phong ngược lại không biểu hiện ra quá nhiều sợ hãi, ngược lại cố gắng mở miệng hỏi: "Ngươi biết để lại một hậu chiêu bên cạnh, chẳng lẽ chưa từng nghĩ tới, bên này chúng ta cũng có hậu chiêu?"

"Còn muốn kéo dài thời gian, chờ Chu Khai bên kia kết thúc rồi tới cứu ngươi?

Ra tay!” Gã thanh niên quát khẽ.

Người áo đen nghe vậy, tay phải giơ lên, ngón trỏ điểm một cái, chân khí màu vàng giống như mũi tên nhọn bắn ra, không gian đều run lên.

“Cô gia!” Lam Ngưng Sương kinh hô, nếu như một kích này đánh trúng, cô gia nhất định phải chết!

Ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc, Tần Phong bỗng lớn tiếng kêu gọi: “Nương tử, cứu ta!”

Gã thanh niên nghe vậy nhíu mày, tiếp theo chỉ nghe thấy một tiếng kiếm minh thanh thúy, một đạo kiếm khí chém màn mưa, với tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, từ ngoài cửa sổ lướt vào gian phòng.

Chân khí giống như mũi tên vàng kia, chỉ trong nháy mắt đối mặt với kiếm khí, liền tan thành mây khói!

“Sao có thể?!” Gã thanh niên đại kinh.

Người áo đen là cao thủ Thần Vũ Tứ Phẩm, là ai thi triển kiếm khí, có uy lực như vậy?!

Mà kiếm khí chém nát chân khí sau, không hề dừng lại, trực tiếp lướt về phía người áo đen.

Người áo đen thấy vậy, không dám chậm trễ, hai tay chồng lên nhau chắn trước người, chân khí màu vàng bao quanh.

Nhưng dù vậy, kèm theo tiếng kim loại va chạm chói tai vang lên, người áo đen dưới một kiếm này, lại bị chấn lui mười mấy bước, mới miễn cưỡng dừng lại.

Nhìn trên hai tay hắn, ống tay áo màu đen bị cắt rách, một vết máu nhìn mà giật mình!

Chỉ một chiêu, cao thấp liền phân!

“Là ai?!” Người áo đen kinh hãi nói.

Lời nói vừa dứt, một bóng hình áo trắng, nhẹ nhàng điểm lên bệ cửa sổ, sau đó chậm rãi đáp xuống trước người Tần Phong.

Liễu Kiếm Ly nghiêng đầu nhẹ giọng hỏi: “Không sao chứ?”

“Không sao, xung quanh còn cao thủ khác không?” Tần Phong hỏi.

Dám đến Vọng Nguyệt Cư hồng môn yến, Tần Phong tự nhiên phải chuẩn bị đầy đủ ứng phó.

Thảo luận trước với Lam Ngưng Sương, để mọi người Trảm Yêu Ti ngăn cản bá tánh bao vây tửu lâu, chỉ là chuẩn bị đầu tiên.

Mà sát chiêu thực sự của hắn, chính là nương tử xinh đẹp, thực lực cường đại vô song!

Liễu Kiếm Ly nghe vậy, lắc đầu: “Chỉ có một người này.”

Nhìn bóng lưng yêu kiều của mỹ nhân trước mặt, Tần Phong thở phào một hơi, đối phương không có hậu chiêu khác, cục diện đã rất rõ ràng.

Với thực lực Kiếm Ý ngũ trọng đỉnh phong Tứ Phẩm của Liễu Kiếm Ly, đối phó với Tam Phẩm võ phu cũng có thể đánh một trận, huống chi là một Tứ Phẩm?

Người áo đen cũng cảm nhận được chênh lệch giữa hai bên, lập tức không do dự, lóe người chộp lấy gã thanh niên, sau đó mũi chân điểm một cái, phá tanh bành mái nhà Vọng Nguyệt Cư.

Tần Phong thấy vậy, trong lòng đều nhỏ máu, tu sửa hư hỏng của Vọng Nguyệt Cư, lại là một khoản chi tiêu không nhỏ!

“Muốn ta làm gì?” Liễu Kiếm Ly khẽ mở.

Tần Phong thong thả nói: “Giết người áo đen, giữ lại người còn lại là được.”

Chương 200: Nương tử Đại Càn, người lạnh lùng ít nói

Sư tử vồ thỏ cũng dùng toàn lực, tên hắc bào nhân dù sao cũng là cao thủ Thần Vũ tứ phẩm, nếu liều chết phản kháng, cũng khó đảm bảo không xảy ra bất trắc, dĩ nhiên giết chết mới là an toàn nhất.

Còn tên thanh niên kia, tuy cũng là võ phu, nhưng thực lực nhiều nhất chỉ có lục phẩm, ngoại trừ độc thuật cần đề phòng ra, không có bất kỳ uy hiếp nào!

Quan trọng nhất là, Tần Phong còn muốn giữ lại đối phương làm tù binh, sau đó giao cho Chu đại nhân, xem có thể thẩm vấn ra được tin tức hữu ích hay không.

"Được!" Liễu Kiếm Ly khẽ gật đầu, sau đó mũi chân điểm nhẹ, nhảy lên xà nhà.

Nhìn lại giữa không trung, hắc bào nhân vậy mà xách theo thanh niên đạp mưa bay đi!

"Nữ tử kia rốt cuộc là ai, vì sao lại có thực lực như vậy." Thanh niên nghiến răng nghiến lợi, hắn vốn tưởng rằng có thể nhân lúc rời đi tiện tay lấy mạng Tần Phong, nhổ đi cái gai trong lòng.

Ai ngờ lại đột nhiên xuất hiện cao thủ như vậy!

"Bất kể nàng là ai, nếu không đi nữa, chúng ta sẽ không thoát được..... Không ổn!" Vừa dứt lời, thân ảnh hắc bào nhân đang phi nhanh trên không trung đột nhiên khựng lại.

Thanh niên nhìn về phía xung quanh, sắc mặt khó coi đến cực điểm.

Không biết từ lúc nào, nước mưa xung quanh lại ngưng đọng giữa không trung, sau đó không ngừng ngưng tụ, hóa thành một thanh lại một thanh thủy kiếm trong suốt!

Thủy kiếm dày đặc, lơ lửng giữa không trung.

Phong tỏa toàn bộ đường lui của hai người!

"Kiếm ý ngũ trọng, Vạn Thần Cảnh!" Hắc bào nhân trầm giọng nói, tay trái xách theo thanh niên nắm chặt, hắn quay đầu nhìn về phía Vọng Nguyệt Cư.

Chỉ thấy trên xà nhà, nữ tử áo trắng kia, thần sắc nhàn nhạt, tay phải nhẹ nhàng ấn xuống.

Cùng lúc đó, thủy kiếm trên không trung bỗng nhiên lao tới, xé rách không trung tạo thành từng đạo tàn ảnh sáng rõ!

Hắc bào nhân thấy vậy, vội vàng điều động chân khí trong cơ thể, sau đó bộc phát ra nghênh đón thủy kiếm đang tấn công tới.

Hắn vốn muốn mượn cách này, đánh tan thủy kiếm, thoát khỏi sinh thiên.

Thế nhưng khi chân khí của hắn tiếp xúc với thủy kiếm, hắn mới phát hiện suy nghĩ của mình ngây thơ đến mức nào.

Hắn tập trung chân khí dốc toàn lực đánh ra một kích, vậy mà chỉ có thể giằng co với thủy kiếm, mà không cách nào đánh tan nó!

Đùa gì thế?

Đây chỉ mới là đợt công kích đầu tiên của thủy kiếm thôi!

Bên ngoài lớp bình chướng do chân khí màu vàng của hắn hình

thành, còn có vô số thủy kiếm lơ lửng giữa không trung, chờ thời cơ hành động!

Suy nghĩ chỉ trong chốc lát, giãy dụa cũng chỉ trong nháy mắt.

Hắc bào nhân cắn răng một cái: "Mang theo tên vướng víu này, chắc chắn phải chết.

Ném hắn ra, lấy hắn làm mồi nhử, sau đó rảnh tay, có lẽ còn có thể xé mở một khe hở, tìm kiếm cho mình một tia sinh cơ."

Ý nghĩ vừa thành hình, hắn liền ném thanh niên trong tay về phía một bên thủy kiếm, sau đó hướng về phía bên kia lao đi.

Trên hai cánh tay, chân khí màu vàng bao quanh, đẩy về phía trước, tuy không đánh tan thủy kiếm, nhưng cũng xé mở một khe hở.

"Không ổn, hắn muốn chạy trốn!" Dương Hà kinh hô.

"Yên tâm." Tần Phong sắc mặt bình tĩnh, người khác không rõ thực lực của nương tử hắn, chẳng lẽ hắn còn không rõ sao?

Nương tử Đại Càn, người lạnh lùng ít nói!

Chỉ thấy, thủy kiếm vốn muốn đâm xuyên qua thanh niên, tự ý thay đổi phương hướng, sau đó dung hợp vào một chỗ.

Một thanh thủy kiếm to lớn hơn nhiều so với trước đó đột nhiên xuất hiện!

Liễu Kiếm Ly trên xà nhà, tay phải nâng lên, đẩy về phía trước.

Thanh thủy kiếm khổng lồ kia, chỉ trong nháy mắt, xẹt qua bầu trời, xuyên thủng thân thể hắc bào nhân!

Hắn dừng lại giữa không trung, cúi đầu nhìn lồng ngực mình, dường như vẫn chưa hiểu chuyện gì đã xảy ra, sau đó liền mất đi

sinh cơ, từ trên cao rơi xuống.

Liễu Kiếm Ly tay phải vẫy một cái, thanh niên giữa không trung, giống như diều đứt dây, bay ngược trở về Vọng Nguyệt Cư, không có chút năng lực phản kháng nào!

Ầm!

Thanh niên từ chỗ xà nhà bị phá vỡ, bị ném trở lại trong phòng, phát ra một tiếng vang thật lớn.

Tần Phong mỉm cười nói: “Ngươi xem đi, ta đã nói rồi, yên tâm.”

Dương Hà há hốc mồm, trong lòng cảm thán nữ tử áo trắng kia cường đại, đồng thời tò mò hỏi: “Người ra tay là nàng, ngươi chỉ đứng đây nhìn, vì sao lại đắc ý như vậy?”

Tần Phong nghe vậy nhướng mày: “Bởi vì nàng là nương tử của ta.”

Lời này vừa nói ra, Dương Hà lập tức nghẹn lời, không biết nên phản bác như thế nào.

Bởi vì lời này rất có lý!

Là một nam nhân, nếu nương tử nhà mình vừa xinh đẹp vừa lợi hại, tự nhiên là vô cùng đắc ý.

Lại nghĩ đến bản thân, lớn tuổi như vậy rồi, vẫn lẻ loi một mình.....

Nghĩ đến đây, Dương Hà thần sắc bỗng nhiên có chút bi thương.

Trương Thiên Nam đi đến bên cạnh hắn, vỗ vai hắn, dường như nhìn ra tâm tư của hắn, muốn dùng cách này an ủi hắn.

“Thiên Nam.” Dương Hà nghiêng người, mong đợi hỏi: “Ngươi nói ta sau này có khả năng hay không……”

“Không thể nào.” Trương Thiên Nam trực tiếp cắt ngang lời hắn, sải bước đi qua.

Dương Hà sắc mặt cứng đờ, ngẩn người một lúc, cũng thở dài đuổi theo, bi thương thì bi thương, nhưng chính sự không thể quên.

Tần Phong đứng trước mặt thanh niên, mở miệng nói: “Hiện tại ngươi đã không còn đường lui nữa, thành thật khai báo hết đi.”

Sự tình đến nước này, mọi người vốn tưởng rằng thanh niên sẽ vì mạng sống, khai ra chân tướng phía sau.

Thế nhưng, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, chỉ thấy thanh niên vậy mà thất khiếu chảy máu, sau đó gian nan nói một câu: “Nằm mơ!”

Nói xong, thanh niên thân thể ngã xuống, không còn hơi thở.

Dương Hà thấy vậy trừng lớn hai mắt, sau đó hỏi: “Có thể cứu sống hắn không? Một võ phu tứ phẩm cố ý lưu lại bảo vệ hắn, chứng tỏ thân phận hắn không thấp, nhất định biết rất nhiều chuyện.”

Tần Phong nhíu mày, lắc đầu: “Tâm mạch đứt đoạn, hẳn là trúng phải loại độc dược nào đó, đã không cứu được nữa rồi.

Haiz, sai lầm rồi, không ngờ tên này lại cứng rắn như vậy.

Biết trước như vậy, nên bắt tên hắc bào nhân sợ chết kia lại.”

Nói đến đây, hắn nghiêng đầu nhìn về phía Liễu Kiếm Ly đã trở về: “Nàng ra tay nên nương tay một chút.”

Liễu Kiếm Ly cũng nghiêng đầu nhìn lại, nhẹ giọng nói: “Là

ngươi nói, giết hắc bào nhân, bắt sống thanh niên."

Tần Phong sắc mặt cứng đờ, quay sang hỏi Ngưng Sương bên cạnh: "Ta đã nói câu này sao?"

"Cô gia, ngươi đã nói." Lam Ngưng Sương vô cùng khẳng định.

Tần Phong lại nhìn về phía những người khác, câu trả lời của mọi người đều nhất trí một cách kỳ lạ: "Ngươi đã nói."

Thấy chứng cứ xác thực, Tần Phong lập tức ho khan một tiếng nói: "Đừng để ý những chi tiết này, dù sao Trảm Yêu Ti bên kia, còn một số dư nghiệt.

Với thành phủ của Chu đại nhân, nhất định sẽ giữ lại một hai tên sống sót, dùng để thẩm vấn tình báo."

Dương Hà gật đầu: "Cũng chỉ có thể như vậy."

Vừa nói, Tần Phong xuyên qua cửa sổ nhìn về phía Trảm Yêu Ti, Chu Yếm âm linh khổng lồ đột nhiên biến mất.

Tần Phong nói: "Xem ra, chiến đấu bên phía Chu đại nhân đã kết thúc, chúng ta tiếp tục ở lại đây cũng vô nghĩa, không bằng mang theo thi thể tên này, cùng đến Trảm Yêu Ti xem tình hình."

"Cũng được." Dương Hà quay đầu nhìn về phía những đồng liêu khác, hạ lệnh, sau đó mọi người lần lượt rời đi.

Tần Phong liếc nhìn căn phòng đổ nát, lại ngẩng đầu nhìn cái lỗ lớn trên xà nhà, lộ ra vẻ mặt xót của.

Tiền bạc để tu sửa chỉ là chuyện nhỏ, điều khiến hắn thật sự đau lòng, là tầng ba đỉnh lầu bị thủng một lỗ lớn như vậy, trước khi sửa xong, chắc chắn là không thể tiếp khách.

Phải biết rằng, tầng ba tiếp đãi đều là khách quý, một ngày không mở cửa, vậy thì tổn thất, đều là một khoản tiền lớn!

“Tạo nghiệt a……” Tần Phong thở dài một tiếng.

Chương 201: Dòng chảy ngầm vô hình

Trảm Yêu Ti chúng đồng liêu ở Dương Hà cùng Trương Thiên Nam hai người dẫn đầu, rời khỏi Vọng Nguyệt Cư.

Tần Phong gọi Bàng điểm chủ tới, dặn dò một ít chuyện, xoay người nói: "Chúng ta cũng cùng đi chứ?"

"Vâng." Lam Ngưng Sương đáp.

Liễu Kiếm Ly khẽ gật đầu.

Bước ra khỏi Vọng Nguyệt Cư, Lam Ngưng Sương đang định bung dù che cho Tần Phong.

Lại nghe hắn nói: "Không cần đâu."

Có nương tử ở đây, che dù đi đường liền có vẻ tầm nhìn hạn hẹp rồi..... Tần Phong ho khan một tiếng, nghiêng đầu nhìn về phía bóng hình áo trắng.

Liễu Kiếm Ly không nói hai lời, tay phải hướng lên trời một cái, nước mưa liền chảy ngược, giữa không trung hóa thành kiếm nước, lại trực tiếp chém nát mây đen trên trời!

Chẳng mấy chốc, ánh nắng rực rỡ, đất trời trở lại quang đãng.

Tần Phong há hốc mồm, ý định ban đầu của hắn là muốn đối phương giống như lần trước, dùng kình khí ngoại phát, ngăn cách màn mưa là được.

Nào ngờ, Liễu Kiếm Ly lại dứt khoát như vậy, trực tiếp đánh

tan cả đám mây mưa!

Là vấn đề của ta, trách ta không biểu đạt rõ ràng ý tứ..... Tần Phong tự kiểm điểm.

Đúng lúc này, có lẽ bởi vì động tác của Liễu Kiếm Ly hơi lớn, trong lòng áo trắng lộ ra bìa một quyển sách màu đỏ.

Tần Phong tò mò, cẩn thận liếc mắt nhìn, miệng lẩm bẩm: "Thập Lý Hồng....."

Chữ cuối cùng bị áo trắng che khuất, nhìn không rõ.

Liễu Kiếm Ly nghe vậy, hiển nhiên phát hiện ra quyển sách lộ ra trong lòng, gương mặt trắng nõn hiện lên một mảng đỏ ửng, sau đó chỉ trong nháy mắt, quyển sách đã bị nàng nhét lại vào trong lòng.

"Vừa rồi quyển sách kia, sao nhìn có chút giống....." Tần Phong muốn nói lại thôi.

"Ngươi nhìn lầm rồi." Liễu Kiếm Ly thản nhiên nói.

"Không không không, ta làm sao có thể nhìn lầm, ta rõ ràng nhìn thấy ba chữ Thập Lý Hồng." Tần Phong nhướng mày.

Lam Ngưng Sương bên cạnh nghe được ba chữ này, đầu tiên là sững sờ, sau đó phản ứng lại: "Chẳng lẽ là 《Thập Lý Hồng Trang》?"

Lời này vừa nói ra, nàng như nghĩ tới điều gì, vội vàng che miệng mình lại.

"Thập Lý Hồng Trang? Cái tên này sao nghe giống thoại bản ngôn tình?" Tần Phong nhìn về phía Lam Ngưng Sương, lại nhìn về phía nương tử nhà mình, sắc mặt cổ quái.

Phải biết rằng, thoại bản ngôn tình thời cổ đại, đều là có hình

minh họa, hoàn toàn có thể xem như sách đen!

Thế nhưng, không thể nào, Liễu Kiếm Ly sao có thể xem loại đồ vật này?

Hơn nữa, Lam Ngưng Sương vừa nghe đã đoán được bốn chữ đầy đủ, nếu nói nàng chưa từng xem qua, Tần Phong đánh chết cũng không tin.

Dưới ánh mắt nghi ngờ của Tần Phong, Liễu Kiếm Ly cùng Lam Ngưng Sương đều lộ vẻ không được tự nhiên.

Lúc này, hai người liếc mắt nhìn nhau, ăn ý nhiều năm qua, vào thời khắc này thể hiện vô cùng rõ ràng.

Hai người thống nhất lời khai, đánh chết cũng không thừa nhận là được rồi……

“Cô gia, chàng đang nói gì vậy? Sao ta nghe không hiểu.

"Không phải chàng nói Thập Lý Hồng Trang sao, sao lại lôi thoại bản ngôn tình vào đây?" Lam Ngưng Sương ánh mắt né tránh, hai tay xoa xoa vạt áo xanh, miệng lắp bắp nói.

Ngưng Sương à, nàng thật sự không có thiên phú diễn xuất, ngay cả nói dối cũng…… Tần Phong muốn nói lại thôi.

“Ngươi nhìn lầm rồi.” Liễu Kiếm Ly vẫn là câu nói kia.

Tần Phong thấy vậy, khóe miệng giật giật, thân là người có EQ cao, tự nhiên không thể nào tiếp tục truy hỏi, hắn giả vờ nghi hoặc nói: “Ta nhìn lầm? Vừa rồi không phải có một quyển sách bìa đỏ sao?”

“Không có, ngươi nhìn lầm rồi.” Hai vị mỹ nhân đồng thanh nói, thái độ kiên quyết.

Tần Phong day day mi tâm: “Các nàng đều nói như vậy, vậy

hẳn là ta nhìn lầm rồi, nhất định là mấy ngày nay gặp phải quá nhiều chuyện, lao tâm quá độ, xuất hiện chút ảo giác."

Hắn rất biết điều cho hai vị mỹ nhân một bậc thang.

Lam Ngưng Sương thở phào nhẹ nhõm, cười khẽ nói: "Đúng vậy, cô gia, trở về sau, nhất định phải nghỉ ngơi cho tốt, đừng để mệt mỏi thân thể."

Tần Phong: "....."

.....

Đến Trảm Yêu Ti, liếc mắt nhìn, đều là dấu vết sau đại chiến.

Dưới sự dẫn dắt của một người, Tần Phong ba người rất nhanh đã đến đại sảnh.

Lúc này Chu Khai đang đứng giữa đại sảnh, thần sắc ngưng trọng.

Tần Phong nhìn thấy Thạch Tử Minh ở một bên, tiến lên hỏi: "Chu đại nhân sao lại có thần tình này, chẳng lẽ là không thể thẩm vấn được tin tức hữu dụng từ trong miệng địch nhân?"

Nói lời này đồng thời, hắn nhìn về bốn phía tò mò hỏi: "Những tên giặc kia đâu, bị nhốt vào địa lao rồi sao?"

Thạch Tử Minh lắc đầu: "Ba người kia tập kích chúng ta, bị chúng ta bao vây, dưới sự ra tay toàn lực của Chu đại nhân, rất nhanh đã bị chế phục.

Chúng ta vốn định giữ lại mạng của bọn chúng, sau đó dùng thủ đoạn câu hồn, thẩm vấn ra kẻ đứng sau, cùng mục đích bọn chúng cướp đoạt đầu lâu Bích Phương.

Nào ngờ, ba người sau khi bị bắt, lại cắn nát độc nha trong miệng, trong nháy mắt đã bỏ mạng."

Tần Phong nghe vậy nhíu mày, thà chết chứ không chịu khai, có thể thấy được thủ đoạn của kẻ đứng sau lợi hại cỡ nào, nếu không sao có thể bồi dưỡng ra loại tử sĩ này.

Mà từ xưa đến nay, loại người như vậy, thứ muốn mưu đồ càng lớn.....

Thạch Tử Minh mở miệng hỏi: "Bên ngươi thế nào rồi? Có bắt được người sống không?"

Tần Phong nghe vậy, thở dài một tiếng: "Giống như ba người kia, sau khi bị bắt, liền nuốt độc tự sát."

Lời này vừa nói ra, hai người trầm mặc.

Cho đến khi Chu đại nhân mở miệng, hỏi Tần Phong về chuyện xảy ra trong Vọng Nguyệt Cư.....

"Lại thật sự là Quỷ Độc Môn....." Chu Khai nghe Tần Phong xác nhận thân phận thanh niên, lông mày nhíu chặt.

Năm đó Nam Vực Lạc Vương Thành Quỷ Độc Môn, cũng coi như là náo loạn huyên náo, Lạc Vương Đô tự mình ra tay, không ngờ tông môn này còn có dư nghiệt.

"Chuyện này vô cùng trọng đại, ta phải viết một phong thư, đưa đến Lạc Vương Thành."

.....

Ngoài Thính Vũ Hiên, Bách Lý lão nhân nằm trên ghế mây, ngẩng đầu nhìn trời.

Rõ ràng là ban ngày ban mặt, nhưng trong mắt lão, lại phản chiếu một mảnh tinh hà.

Nam Vực Hoa Dung đạo vừa mới xây dựng không lâu, liền xuất hiện chuyện Bích Phương.

Nói hai chuyện này không liên quan, lão tuyệt đối không tin.

Thế nhưng quan sát thiên tượng, Bách Lý lão nhân lại phát hiện, không có bất kỳ dấu hiệu dị thường nào!

Cho dù là từ đầu lâu Bích Phương, tiến hành bói toán, kết quả thu được vẫn là không tìm được bất kỳ manh mối nào.

“Thiên cơ che giấu……”

Lão nhân lẩm bẩm, lông mày nhíu chặt, bên cạnh ghế mây của lão, chén rượu đựng rượu bỗng nhiên vỡ tan, rượu chảy lênh láng đầy đất.

Đây là điềm xấu.

……

Ở một nơi khác, trong một căn phòng được trang trí xa hoa lộng lẫy, một Hắc bào nhân đeo mặt nạ quỷ đột ngột xuất hiện, trên ngực hắn, con số bốn vô cùng nổi bật.

Lúc trước ở Chương Ngô Sơn, cũng chính là hắn ra tay, bắn rơi đầu lâu Bích Phương!

“Lấy được đồ rồi chứ?” Giữa căn phòng, ngăn cách bởi một lớp màn sa, che khuất cảnh vật, nhìn không rõ.

Sau màn sa, một bóng đen truyền đến tiếng nói, ngữ điệu quái dị.

Hắc bào nhân nhìn về phía bóng đen, không nói hai lời, từ trong không gian bảo khí, lấy ra một vật ném ra.

Hơi thở nóng rực, trong nháy mắt tràn ngập căn phòng.

Nhìn kỹ xuống đất, vật bị ném ra, rõ ràng là một cái đầu lâu to lớn, giống như đầu báo……

Đó chính là đầu lâu của Trưng!

Bóng đen cười nói: “Tất cả mọi người đều cho rằng mục tiêu của chúng ta là Bích Phương, làm sao có thể ngờ được, đó chỉ là một màn che mắt mà thôi.”

Hóa ra, đầu lâu Bích Phương, cùng với đám người đi Tấn Dương Thành chịu chết, đều chỉ là vật hi sinh mà thôi!

Dừng một chút, bóng đen lại lên tiếng: “Tiếp tục kế hoạch đi, Nam Vực này cũng yên tĩnh quá lâu rồi.”

“Vâng.” Hắc bào nhân đáp lại một tiếng, sau đó biến mất trong không khí.

Chương 202: Tiểu thư, người cứ thử xem sao

Đêm xuống, Tần Phong trở về Tần phủ, vừa vào phòng liền ngã vật xuống giường.

Chuyện đầu lâu Bích Phương xem như đã tạm thời lắng xuống, nhưng hắn hiểu rõ, chuyện này vẫn còn là một màn sương mù dày đặc.

Nhưng mà chuyện tiếp theo sẽ phát triển như thế nào, thì đã không còn liên quan gì đến hắn nữa...

Tên Mộ Hữu Tiền kia, vẫn lựa chọn tiếp tục ở lại Trảm Yêu Ti ở Tấn Dương thành, theo như lời hắn ta nói, trước khi đầu lâu Bích Phương được luyện hóa hoàn toàn, hắn ta tuyệt đối không thể rời đi.

Dù sao thì ai mà biết được, có phải sẽ có đợt thích khách thứ hai hay không.

Mà tên mập đó, vừa nhìn đã biết là kẻ tham sống sợ chết.

Tiếp đó, Tần Phong xem xét Thần Hải, lẩm bẩm tự nhủ: "Hồn phách và hỏa độc của Bích Phương trong Thần Hải đã ngày càng suy yếu, có lẽ chỉ cần thêm ba ngày nữa, nó sẽ bị vắt kiệt giá trị lợi dụng cuối cùng, tan thành mây khói.

Đến lúc đó, cũng là ngày ta tôi luyện toàn bộ văn khí trong cơ thể thành Chính Khí, bước vào Thất phẩm."

Nghĩ đến đây, Tần Phong nhớ lại con đường tu hành trước đây của mình.

Văn Thánh Cửu phẩm và Bát phẩm, là quá trình không ngừng thu thập văn khí, tích lũy từng ngày, cho nên cần tiêu tốn không ít thời gian.

Nếu không phải hắn có một đôi đồng tử kỳ dị, có thể nhìn một lần là nhớ, thì không biết đến năm nào tháng nào mới có thể bước chân vào Văn Thánh đạo thống.

Mà sau Bát phẩm, chỉ đơn thuần tích lũy văn khí, đã không thể nào nâng cao tu vi, mà quan trọng hơn là phải xem cơ duyên và thiên phú của bản thân Đạo Giả.

Cũng giống như Thất phẩm Chính Khí Cảnh này, nếu không có Nhã An trước đây tặng Ngũ Lôi Quan Tưởng Đồ cùng với lời chỉ điểm của lão già kia, hắn cũng không thể nào nhanh như vậy đã chạm đến ngưỡng cửa Thất phẩm.

Nghĩ kỹ lại, xuyên không đến đây, còn chưa được nửa năm thời gian, vậy mà đã xảy ra biết bao nhiêu chuyện...

"Nói đến, đã qua một khoảng thời gian dài như vậy, không biết thanh đao mà Nguyện lão rèn cho nhị đệ đến khi nào mới hoàn thành.

Biết thế, hôm nay lúc rời khỏi Trảm Yêu Ti, nên hỏi thăm một chút mấy vị cuồng công việc ở Thần Công Phòng về chuyện này."

Lúc này, Tần Phong lại đột nhiên nghĩ đến quyển sách bìa đỏ trong lòng Liễu Kiếm Ly, không khỏi nhếch mép cười.

"Thập Lý Hồng Trang... Không ngờ hai người họ lại xem loại sách đó, xem ra cho dù là thời đại yêu ma hoành hành này, con người vẫn có nhu cầu về đời sống tinh thần.

Chỉ tiếc là kiếp trước ta là chính nhân quân tử, cơ bản không xem sách 'đen'.

Duy nhất nhớ được, cũng chỉ là một cô nương tri kỷ tên là Bạch Khiết, cùng với A Tân có thành tích toán học không được lý tưởng cho lắm.

Nếu không, nếu có thể viết vài quyển sách tương tự, phát hành cho bá tánh, nói không chừng có thể kiếm được một khoản kha khá?"

"Nhưng mà, thoại bản ngôn tình thời cổ đại cơ bản đều là văn ngôn văn, lại thêm từ ngữ hoa mỹ và thơ tình, với bút lực của ta..."

Tần Phong nghĩ đến điểm này, nhướng mày, cười một tiếng.

Hừ, tự cổ chí kim, vẫn là văn phong trực tiếp, và những lời nói đơn giản lặp đi lặp lại mới có thể đánh động lòng người nhất.

Cũng giống như "đừng mà", "ưm".

Tuy chỉ có hai chữ, lại có thể khiến người ta tâm huyết dâng trào.

"Không đúng, ta nghĩ mấy cái này làm gì, dù sao ta cũng không thể nào viết mấy thứ này được.

Với nhân phẩm và tài hoa của ta, muốn viết cũng là viết 'Xuân Thu' gì đó..."

Trong đầu nghĩ ngợi lung tung, Tần Phong rất nhanh chìm vào giấc ngủ.

Hắn còn mơ một giấc mơ mông lung, trong mơ hắn nói với một nữ tử rằng, bà xã, em cũng không muốn chồng mình mất việc chứ.

...

Bên kia, trăng tàn trên cao, ngân hà trải rộng.

Lam Ngưng Sương sau khi luyện tập xong việc khống chế kình khí trên mặt hồ, liền nhảy lên đình nghỉ mát.

Liễu Kiếm Ly khẽ gật đầu: "Hiện giờ việc đứng trên mặt hồ đi lại, đối với muội đã không còn quá khó khăn.

Tiếp theo, muội có thể thử, dẫn dắt kình khí trong cơ thể phát ra ngoài, thực hiện việc đạp không mà đứng."

"... Muốn tiến vào Thần Vũ Ngũ phẩm Thần Hành cảnh, nhất định phải khống chế kình khí được thu phóng tự nhiên.

"Mà theo như sư tôn từng nói, võ phu Ngũ phẩm chân chính, lấy khí điều khiển vật, cũng là chuyện dễ như trở bàn tay."

"Muội biết rồi, tiểu thư." Lam Ngưng Sương đáp.

Lúc này, nàng đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, nhìn về phía lòng Liễu Kiếm Ly, nhớ lại quyển "Thập Lý Hồng Trang" hôm đó.

Võ phu lợi hại, có thể dễ dàng lấy khí điều khiển vật, mà khoảng thời gian trước, thoại bản mà Thanh Nhi các nàng tặng ta, mỗi ngày đều không hiểu sao lại mất đi một hai quyển, chẳng lẽ...

Lam Ngưng Sương nghĩ đến đây, thăm dò hỏi: "Tiểu thư, sau khi học được lấy khí điều khiển vật, có phải có thể giống như Phong chủ của Vạn Kiếm Tông, dễ dàng điều khiển kiếm mà đi?"

Liễu Kiếm Ly nhẹ giọng đáp: "Chuyện đó đương nhiên."

"Vậy thì lấy đi vài quyển sách từ xa, chắc cũng không thành vấn đề nhỉ?"

Liễu Kiếm Ly vừa định trả lời, lại đột nhiên im lặng, nàng nhìn về phía Lam Ngưng Sương, đối phương cũng đang nhìn nàng, thần sắc như cười như không.

Lam Ngưng Sương lại lên tiếng: "Là thế này, gần đây trong

phòng muội, có một quyển thoại bản tên là 'Phượng Cầu Hoàng' không cánh mà bay.

Nam chính là một vị thư sinh phong độ ngời ngời, nữ chính là vị đại tướng quân trấn thủ biên cương uy chấn một phương.

Hai người này một văn một võ, giống hệt cô gia và tiểu thư, cho nên muội cũng rất thích quyển sách này.

Chỉ là không biết làm mất ở đâu, chẳng lẽ là vị võ phu lợi hại nào đó, thừa lúc muội không chú ý, lén lút lấy đi?"

Liễu Kiếm Ly sắc mặt hơi đỏ lên, rốt cuộc cũng bị phát hiện rồi sao...

Nàng khẽ thở dài, sau đó lấy ra từ trong lòng rất nhiều quyển sách, chính là những quyển mà Lam Ngưng Sương mấy hôm nay tìm không thấy.

"Tiểu thư, vậy là những quyển này, người đều đã xem hết rồi sao?" Lam Ngưng Sương cười nói, hóa ra không chỉ riêng mình nàng, mà ngay cả tiểu thư cũng thích xem loại sách này.

Liễu Kiếm Ly khẽ gật đầu, vốn dĩ nàng không muốn xem, nhưng mà dấu hiệu đột phá ngày càng mãnh liệt, đã mơ hồ đến mức không thể nào kiềm chế nổi, cho nên nàng cần một số thứ để chuyển dời sự chú ý của mình.

Đương nhiên, đây có lẽ cũng là một cái cớ mà nàng tự cho phép mình, những câu chuyện trong thoại bản kia đối với nàng mà nói, đều là những điều mới mẻ, khá thú vị.

Đặc biệt là quyển "Phượng Cầu Hoàng" kia, lại khiến nàng sinh ra một loại cảm giác muốn ngừng mà không được.

Nàng cũng không hiểu, rốt cuộc mình làm sao nữa.

Lam Ngưng Sương thấy vậy, kích động nói: "Vậy thì, tiểu thư, người có học được gì từ đó không?"

"Học được gì?" Liễu Kiếm Ly trầm ngâm một lát, hai má ửng hồng: "Ý muội là hỏi những tư thế kỳ quái kia?

Đối với người tập võ như chúng ta, những động tác đó cũng không khó, ta đã nhớ kỹ rồi."

Lam Ngưng Sương nghĩ đến những bức tranh minh họa kia, sắc mặt đỏ bừng: "Ấy, tiểu thư, tuy rằng những thứ đó cũng rất quan trọng, nhưng mà muội không phải hỏi những thứ đó."

"Vậy ý muội là?" Liễu Kiếm Ly không hiểu gì cả.

Lam Ngưng Sương giải thích: "Tiểu thư, trong thoại bản, cách thức nam nữ chính ở chung, người không học được chút nào sao?

Ví dụ như, vị nữ tướng quân trong 'Phượng Cầu Hoàng', ngày thường đối xử với vị thư sinh kia như thế nào?

... Tiểu thư từ nhỏ chỉ biết tập võ luyện kiếm, nhân tình thế thái đều không biết gì cả.

Cho dù đã trở thành phu thê với cô gia, nếu như vẫn không để ý đến những thứ này, thì tình cảm sẽ nhạt phai.

A bà nhà họ Liễu từng nói với muội, muốn giữ chặt trái tim của một người đàn ông, thì phải khiến hắn ta thời thời khắc khắc đều không thể nào quên được người.

Người xem vị thư sinh trong sách kia, đối với vị nữ tướng quân chính là một lòng một dạ."

"Cho nên?"

"Tiểu thư, người không bằng thử xem, giống như vị nữ tướng quân kia, đối xử với cô gia?"

Liễu Kiếm Ly nhớ lại nhất cử nhất động của vị nữ tướng quân trong thoại bản, nếu như mình cũng giống như nàng ta...

Nghĩ đến đây, nàng bỗng nhiên cảm thấy vành tai hơi nóng lên: "Ngưng Sương, thật sự phải như vậy sao?"

"Ấy, tiểu thư, người cứ thử xem sao, biết đâu cô gia cũng thích như vậy thì sao?"

Liễu Kiếm Ly, không trả lời, chỉ là trầm tư suy nghĩ.

Chương 203: Trong lòng ta, nàng là duy nhất

Ngày hôm sau, ánh nắng xuyên qua cửa sổ chiếu vào trong phòng, cơn đau như thiêu như đốt lại đến đúng giờ.

Tuy nhiên, sau khi trải qua nhiều lần như vậy, mặc dù cơn đau vẫn dữ dội nhưng cũng không đến mức khó chịu như trước.

Trong Thần Hải, sau khi Lôi Đình đánh cho tàn hồn Bích Phương ngoan ngoãn, nó bắt đầu tôi luyện Văn Khí đã bị thiêu đốt thành Chính Khí Lôi Đình màu tím nhạt.

Ý thức của Tần Phong ngồi trên đài vấn tâm, nhìn tàn hồn thoi thóp ở đằng xa, trong lòng không khỏi cảm khái.

Suốt những ngày qua, hai bên giằng co qua lại, nhìn đối phương chỉ còn vài ngày nữa là hồn phi phách tán, trong lòng hắn lại dâng lên một tia không đành lòng.

"Sao ta lại cảm thấy mình giống như một tên tra nam, lợi dụng người ta xong, vắt chanh bỏ vỏ, mặc quần vào rồi phủi tay không nhận người ta..."

Tần Phong nhướng mày, lắc đầu, gạt bỏ suy nghĩ hoang đường này.

Chờ đến khi Văn Khí được tôi luyện xong, Tần Phong rút ý thức ra khỏi Thần Hải, chậm rãi mở mắt, hít sâu một hơi.

Không khí trong lành, còn mang theo một tia hương thơm say lòng người của nữ tử.

Hửm? Hương thơm của nữ tử nào vậy?

Tần Phong ngẩn người nhìn về phía trước, kinh ngạc phát hiện, giữa nhà có một bóng hình mặc áo trắng đang ngồi, chẳng phải là Liễu nương tử xinh đẹp lợi hại của hắn sao?

"Sao nàng lại tới đây?", Tần Phong tò mò hỏi.

Liễu Kiếm Ly mấp máy môi, nhưng lại không lập tức lên tiếng, nàng suy nghĩ một lúc, đưa bàn tay ngọc thon dài lên cằm trắng nõn, giọng nói lạnh nhạt: "Đêm qua, sao chàng không đến vấn an ta?"

Vừa nói, Liễu Kiếm Ly lại vô thức liếc mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, ở đó, còn có một bóng người đang trốn...

Lam Ngưng Sương khẽ vung nắm tay phải đang siết chặt, dường như đang cổ vũ cho tiểu thư nhà mình.

Tần Phong ngẩn người, sao hôm nay nàng ấy lại nói chuyện với giọng điệu kỳ lạ như vậy? Hơn nữa...

"Tối qua sau khi trở về Tần phủ, ta không phải đã vấn an nàng rồi sao?"

Nghe vậy, đồng tử Liễu Kiếm Ly co rút, trong mắt thoáng qua một tia bối rối, nàng nhớ ra rồi, hôm qua lúc ở cổng Tần phủ, mấy người bọn họ chào hỏi xong mới tách ra.

Chỉ trách nàng ấy lỡ bê nguyên xi lời thoại của nữ tướng quân trong thoại bản.

Phải làm sao bây giờ...

Lúc này, nữ tướng quân trong thoại bản sẽ làm gì?

Liễu Kiếm Ly đột nhiên nghĩ đến điều gì, đứng dậy, đi đến gần Tần Phong, dùng tư thế cao hơn nhìn xuống hắn.

Tần Phong thấy vậy, không hiểu gì cả, nàng ấy muốn làm gì?

Tiếp đó, dưới ánh mắt kinh ngạc của hắn, Liễu Kiếm Ly lại đưa tay nâng cằm hắn lên, hỏi: "Ý chàng là, ta đã trách nhầm chàng?"

Tần Phong hoàn toàn ngây người, đây là cái gì với cái gì?

Nữ tổng tài bá đạo?

Còn chưa kịp để hắn lên tiếng.

Liễu Kiếm Ly nhanh chóng rụt tay phải về, nàng lặng lẽ xoay người, hai má đỏ ửng như hoa mai dưới tuyết đông.

Vành tai nóng ran, vành tai đỏ bừng.

Nói ra những lời như vậy, làm ra những hành động như vậy.

Dù mạnh mẽ như nàng, cũng xấu hổ đến mức mặt đỏ tía tai.

Nhìn ra ngoài cửa sổ, Lam Ngưng Sương vẫn đang cổ vũ nàng, còn dùng ngón tay chỉ vào chén trà trên bàn, nhắc nhở điều gì đó.

Liễu Kiếm Ly phản ứng lại, đây mới là mục đích nàng đến đây hôm nay.

Mặc dù Tần Phong không biết, nhưng thực ra mỗi buổi sáng khi ánh nắng chiếu xuống, lúc hắn đau đớn không chịu nổi, Liễu Kiếm Ly với khả năng cảm nhận mạnh mẽ đều đứng ngoài cửa sổ canh giữ.

Liễu Kiếm Ly vừa lo lắng, vừa hiểu rõ, đây là điều Tần Phong nhất định phải trải qua trên con đường trở nên mạnh mẽ.

Trong quá trình này, nàng không thể làm gì cho hắn, nhưng có thể dâng một ly trà nóng vừa pha xong khi hắn tỉnh lại, xem như là một chút tâm ý...

Chậm rãi đi đến bàn, Liễu Kiếm Ly bưng ấm trà, rót đầy trà, nhưng giọng điệu vẫn bắt chước giọng điệu của nữ tướng quân, chỉ là lần này, nàng không dám nhìn Tần Phong nữa.

"Nghe nói mấy ngày nay, chàng đều khổ luyện, cũng coi như không tệ, đây là trà ta vừa pha cho chàng, xem như là công nhận sự nỗ lực của chàng."

Dừng một chút, Liễu Kiếm Ly lại bổ sung: "Nhưng chàng đừng hiểu lầm, không phải là đặc biệt pha cho chàng, chỉ là vừa hay bản thân ta cũng muốn uống trà, chàng chỉ là tiện thể thôi."

Khóe miệng Tần Phong giật giật.

Vẫn là một nữ tổng tài bá đạo kiêu ngạo?

Lúc đầu, hắn còn không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng khi Liễu Kiếm Ly liên tục nhìn ra ngoài cửa sổ, hắn dùng khóe mắt liếc nhìn thấy dáng vẻ lén lút của Lam Ngưng Sương, liền đại khái đoán được nguyên nhân sự việc.

Mấy ngày trước, Lam Ngưng Sương cũng nói chuyện với giọng điệu kỳ lạ, khác hẳn ngày thường.

Thêm vào đó là quyển 《Thập Lý Hồng Trang》 hắn liếc thấy hôm qua, chân tướng đã rõ mười mươi...

"Thoại bản ngôn tình đúng là hại người không ít, nhưng ta không ngờ, nàng ấy bắt chước lại có nét có dạng, khả năng nhập vai rất tốt." Tần Phong thầm khen ngợi trong lòng.

Nếu như là kiếp trước, có một người bạn gái như vậy, ngày thường bắt chước một chút các nhân vật khác, vậy thì cuộc sống nhất định sẽ có hương vị khác.

Dù sao như vậy, cho dù chỉ có một cô em, nhưng lại tương

đương với việc có cả một hậu cung!

Lại nhìn Liễu Kiếm Ly lúc này, vừa khiến hắn thấy thú vị, vừa khiến hắn cảm động.

Có lẽ đây chính là gap moe?

Tần Phong đứng dậy, đi đến bên bàn.

Liễu Kiếm Ly vẫn không dám nhìn hắn, cố ý quay người đi.

Lúc này, hai má nàng vẫn còn đỏ ửng.

Tần Phong nhìn chén trà trên bàn, lại nhớ đến nỗi sợ hãi bị hai ấm trà nóng chi phối ngày hôm đó ở Trảm Yêu Ti.

Nhưng hắn vẫn bưng chén trà lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, dù sao cũng là mỹ nhân ban ân.

Nhiệt độ trà vừa phải, mang theo hương trà đậm đà, có thể thấy thời gian pha trà rất vừa vặn.

"Nếu không phải biết ta ngày thường lúc nào tỉnh lại, chắc chắn không thể nào tính toán trước thời gian pha trà." Tần Phong nghĩ như vậy, khẽ mỉm cười, trong lòng tràn đầy dịu dàng.

Liễu Kiếm Ly tuy là người đứng trên vạn người, nhưng trong việc đối nhân xử thế lại vụng về như một đứa trẻ, nhưng chính Liễu Kiếm Ly như vậy, khi đối xử tốt với một người, lại thuần túy đến mức khiến người ta khó lòng cưỡng lại.

Lý do nàng ấy muốn bắt chước nhân vật trong thoại bản, có lẽ cũng là vì muốn kéo gần mối quan hệ giữa hai người.

Chỉ là đối tượng nàng ấy bắt chước, còn cần phải xem xét lại...

"Cảm ơn, trà rất ngon." Tần Phong dịu dàng nói.

Nghe vậy, lông mày mỹ nhân áo trắng lập tức cong thành hình lá liễu, nàng định đáp lại như thường lệ, nhưng lại nhìn thấy Lam Ngưng Sương ở ngoài cửa sổ không ngừng ra hiệu bằng tay.

Nhớ lại nội dung trong thoại bản, Liễu Kiếm Ly lại bắt chước giọng điệu của nữ tướng quân: "Chỉ là một ly trà, cần gì phải cảm ơn, dù sao chàng cũng chỉ là tiện thể thôi."

Dứt lời, Liễu Kiếm Ly không thèm nhìn hắn, định bỏ chạy, nàng không chịu đựng nổi nữa.

Nhưng lúc này, Tần Phong lại nắm lấy tay áo nàng, nắm lấy bàn tay mềm mại của nàng, sau đó chậm rãi ép nàng vào tường.

Một tay thuận thế chống lên tường, Tần Phong muốn đáp trả, dùng tư thế của một tổng tài bá đạo.

Nhưng âm thanh "bịch" như mong đợi lại không xuất hiện.

Hắn nhíu mày, thầm nghĩ những gì viết trong thoại bản quả nhiên đều là lừa người, căn bản sẽ không có âm thanh "bịch" nào!

Hay là, do hắn dùng sức quá nhẹ, không đạt được hiệu quả như vậy?

Bầu không khí đã đến nước này, muốn "bịch" thêm lần nữa đã là không thể, Tần Phong nhìn mỹ nhân trước mặt, nhớ lại từng chút từng chút của hai người trong quá khứ, trong mắt tràn đầy dịu dàng.

"Nàng không cần phải cố ý bắt chước người khác, bởi vì trong lòng ta--

Nàng là duy nhất."

Chương 204: Danh đao xuất thế

Soạt!

Lời vừa nói ra, gương mặt vốn đã ửng hồng của Liễu Kiếm Ly càng thêm đỏ ửng, như thể cả khu rừng phong vào mùa thu, đỏ rực đến nao lòng.

Nàng né tránh ánh mắt nóng bỏng của Tần Phong, trong mắt thoáng qua vẻ bối rối và luống cuống, xen lẫn một tia vui mừng mà chính nàng cũng không hiểu vì sao.

Rõ ràng là người đối mặt với vô số lôi xà, đối mặt với yêu quỷ cường đại, đối mặt với Thiên kiếp đáng sợ cũng chưa từng chùn bước.

Thế nhưng trước lời nói và sự dịu dàng của Tần Phong, nàng lại muốn trốn tránh.

Ta, rốt cuộc là làm sao vậy?

Liễu Kiếm Ly tự hỏi bản thân, câu hỏi này đương nhiên không có lời giải đáp.

Nhưng đối với nàng mà nói, có hay không có đáp án cũng không quan trọng.

Nàng chỉ cảm thấy, thời gian có thể dừng lại ở khoảnh khắc này, vậy là tốt rồi.

Ngoài cửa sổ, Lam Ngưng Sương len lén nhìn thấy cảnh tượng này, cũng xấu hổ đến mức mặt đỏ tai hồng, vội vàng trốn xuống

dưới bệ cửa sổ, dựa lưng vào tường.

Quả nhiên, những câu chuyện trong thoại bản so với hiện thực hoàn toàn không thể so sánh được.

Lời ngon tiếng ngọt của cô gia, còn cảm động hơn cả những lời mà nam chính trong thoại bản nói.

Lúc này, vì thế giới riêng của cô gia và tiểu thư, nàng nên thức thời rời đi như thường lệ mới phải.

Thế nhưng trong lòng lại có một giọng nói, không ngừng mê hoặc nàng, đừng đi, xem tiếp đi!

“Rốt cuộc ta nên làm cái gì bây giờ?

..... Hay là xem thêm một chút nữa?

Ừm, xem thêm một chút nữa rồi đi!”

Lam Ngưng Sương tự thuyết phục bản thân thành công, lại một lần nữa xoay người, lặng lẽ thò đầu ra, sau đó liền ngây người.

Chỉ trong chốc lát nàng xoay người, Tần Phong đã đi tới trước cửa sổ, vẻ mặt đầy trêu tức nhìn nàng.

Mà ở một bên khác trong phòng, tiểu thư nhà mình đang cúi đầu, không nhìn rõ được dung nhan, chỉ có điều vành tai lộ ra, vẫn hồng nhuận như cũ.

“Ngưng Sương, muội ở đây làm gì vậy?” Tần Phong biết rõ còn hỏi.

“Cô gia, muội.....” Lam Ngưng Sương ấp úng, không biết nên trả lời như thế nào, chỉ biết cười gượng gạo.

Ngay lúc Tần Phong định trêu chọc nàng, hỏi cho ra nhẽ.

Đột nhiên, toàn bộ Tấn Dương thành chấn động.

Từ hướng Trảm Yêu ti, một cỗ khí tức cường đại xông thẳng lên trời, uy áp đáng sợ như sóng triều cuồn cuộn tứ phía.

Toàn bộ đao kiếm trong thành đều không ngừng rung động, dường như đang thần phục vương giả.

Ngay cả kiếm khí cũng bị ảnh hưởng, phát ra tiếng kiếm minh thanh thúy, như đang phản kháng vô ích.

Thanh kiếm bên hông Lam Ngưng Sương cũng rung động, mà hộp kiếm nàng mang theo bên người, vào lúc này, hoa văn trên bề mặt lưu chuyển, phát ra tiếng nước sông chảy ào ào ra biển.

“Tiểu thư, hộp kiếm này.” Lam Ngưng Sương kêu lên.

Liễu Kiếm Ly nghe vậy, tay phải vung lên, hộp kiếm bay vào trong phòng, nàng khẽ vuốt ve bề mặt hộp kiếm, kiếm Hàn Thủy mới thôi không còn rung động nữa.

Chỉ là tiếng kiếm minh như nước chảy róc rách kia, lại vẫn không ngừng vang lên.

“Có danh đao xuất thế.” Liễu Kiếm Ly cảm nhận được nguyên nhân kiếm Hàn Thủy dị động, khẽ nói.

Tần Phong gật đầu, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng, chờ đợi lâu như vậy, cuối cùng thì đao của nhị đệ cũng đã rèn xong!

Hắn đã có chút nôn nóng muốn xem rồi.

Cùng lúc đó, tại cổng thành Tấn Dương thành, một nữ tử mặc kiếm phục trắng đen chậm rãi bước vào trong thành.

Nàng ta cũng cảm nhận được động tĩnh danh đao xuất thế, ngẩng đầu lên.

Mà trên ngực áo nàng ta, có thêu một cái đồ án, là một ngọn núi cao, phía trên có một thanh lợi kiếm đang lơ lửng.

Đó là——biểu tượng của Vạn Kiếm tông.

……

Tần Phong dẫn theo Lam Ngưng Sương rất nhanh đã đến Trảm Yêu ti.

Mà ở cửa lớn, Hỏa Viên của Thần Công phòng đã chờ sẵn ở đó, vừa nhìn thấy người tới, liền nhiệt tình tiến lên chào hỏi.

Trên đường đi, miệng Hỏa Viên không ngừng nghỉ, luôn ân cần hỏi han đủ thứ chuyện, khiến Tần Phong cảm thấy khá bất đắc dĩ.

Tần Phong bắt đầu nhớ lại dáng vẻ kiêu ngạo bất thuần phục của đối phương khi chặn hắn lại đòi thêm tiền.

Gần đến nơi Thần Công phòng, Tần Phong nhịn không được lên tiếng hỏi: “Ngươi đã nói một đường rồi, đều là những chuyện vụn vặt không đâu.

Hỏa huynh, chúng ta có chuyện gì, cứ nói thẳng có được không?”

Hỏa Viên sửng sốt, sau đó len lén quan sát xung quanh, xác định không có ai, mới nhỏ giọng hỏi: “Nguyện lão trước giờ vẫn luôn bận rộn rèn đúc đao khí cho ngươi, cho nên đã mượn tạm quyển sách vật lý của ngươi để chúng ta xem qua.

Nội dung bên trong quả thực là xưa nay chưa từng có, khiến chúng ta được mở rộng tầm mắt.

Nhưng có một số nội dung thật sự khó hiểu, ta và các vị đồng liêu cùng nhau vắt óc suy nghĩ, trằn trọc mãi cũng không nắm bắt được ý chính.

Hôm nay ngươi đến đây, có thể nào dành chút thời gian giảng giải cho chúng ta được không?"

Khóe miệng Tần Phong giật giật, quả nhiên là vô sự hiến ân cần, không phải gian thì là trộm.

Hóa ra là vì những kiến thức trong quyển sách vật lý kia.

"Cụ thể là những chỗ nào không hiểu?"

Hỏa Viên nghe vậy, trên mặt lộ vẻ vui mừng, vội vàng từ trong ngực lấy ra một xấp giấy trắng đã chuẩn bị từ trước, phía trên chi chít chữ viết.

Tần Phong liếc mắt nhìn, giấy trắng có kích thước gần bằng trang sách bình thường, trong lòng không khỏi cảm thán: "Những tên cuồng công việc này quả nhiên không hổ danh là những người lợi hại nhất trong số những người rèn đúc của Đại Càn, kiến thức trong sách vật lý kia tiên tiến như vậy.

Bọn họ sau khi xem xong, vậy mà chỉ có chút nghi hoặc này thôi sao?"

Thế nhưng ý nghĩ này vừa mới xuất hiện không lâu, Tần Phong liền trợn tròn mắt.

Chỉ vì Hỏa Viên lấy ra xấp giấy trắng kia, rõ ràng chỉ là phần nổi của tảng băng chìm trong số giấy tờ hắn ta đang ôm trong lòng!

Dưới ánh mắt kinh ngạc của Tần Phong, Hỏa Viên không ngừng lôi giấy trắng từ trong ngực ra, mà độ dài của xấp giấy kia, cũng từ một thước ban đầu, biến thành một trượng.

Khi tất cả giấy được lấy ra, đã chất thành một đống đến tận đầu gối đối phương, ước chừng sơ bộ, vậy mà đạt tới mười trượng kinh người!

Hỏa Viên cầm lấy một đầu xấp giấy, vẻ mặt kích động, câu hỏi liên tiếp được đưa ra: “Tính chất sóng và hạt của ánh sáng trong đó sóng và hạt rốt cuộc là cái gì, định luật Joule trong đó điện tại sao có thể chuyển hóa thành nhiệt năng ta vẫn luôn không hiểu, còn có gia tốc trọng trường kia, tại sao ở những nơi khác nhau thì giá trị lại không giống nhau……”

Hắn ta thao thao bất tuyệt suốt một nén nhang, mà những câu hỏi trên giấy cũng mới chỉ đọc được khoảng một phần ba.

Tần Phong nghe mà chỉ cảm thấy đầu óc quay cuồng, tuy rằng những nội dung trong sách này đều là do hắn viết, hắn đều nhớ, nhưng nhớ là một chuyện, có thể giảng giải rõ ràng cho người khác nghe hay không lại là một chuyện khác.

Nhìn Hỏa Viên dường như còn muốn nói tiếp, Tần Phong vội vàng ngắt lời: “Hôm nay ta đến đây, chủ yếu là để lấy đao khí mà Nguyện lão đã rèn xong.

Những vấn đề này của ngươi, đợi sau khi ta lấy được đao rồi, sẽ giải đáp từng cái một cho ngươi, được chứ?”

Hỏa Viên ngập ngừng, gãi đầu cười gượng gạo: “Là ta đường đột rồi, vậy thì đợi lát nữa sau khi lấy đao xong, ngươi nhất định phải giảng giải kỹ càng cho chúng ta.

Vừa hay mấy huynh đệ của ta, cũng bị những vấn đề này hành hạ đã lâu.”

“Đó là đương nhiên.” Tần Phong miệng đầy đáp ứng, trong lòng lại đã có dự tính khác.

Đợi sau khi lấy đao xong, hắn sẽ giả vờ lấy cớ đi nhà xí, sau đó lén chuồn đi.

Đùa gì chứ, một lần giảng giải hết cho các ngươi hiểu rõ, sau này còn lấy gì ra để moi tiền các ngươi nữa?

Cái này gọi là gì?

Cái này gọi là nước chảy đá mòn.....

Chương 205: Tần Sư

Dưới sự dẫn dắt của Hỏa Viên, Tần Phong và Lam Ngưng Sương đi tới một tòa lầu gác ba tầng.

Ngoại hình lầu gác trông giống như một lò nung, được bao bọc bởi những tấm sắt.

Tầng một của lầu gác được dựng bốn lò lửa nóng rực, không ngừng thiêu đốt. Hơi nóng phả ra ập vào mặt.

Trên đỉnh lầu gác là một ống khói lớn, khói trắng bốc lên không ngừng.

“Nơi này là chỗ Thần Công Phòng dùng để rèn đúc tạm thời.” Tần Phong suy tư.

Theo lời Hỏa Viên, lúc này Nguyện Trai Nguyện lão đang đợi hắn ở tầng ba lầu gác.

Ba người bước vào lầu gác, nhìn quanh, đâu đâu cũng thấy bóng dáng bận rộn của người Thần Công Phòng.

Hơn nữa không biết vì sao, phần lớn bọn họ đều có quầng thâm mắt, dáng vẻ như thể đã thức trắng nhiều đêm.

Hỏa Viên giải thích: “Mỗi người trong Thần Công Phòng đều có một giấc mơ, đó là rèn đúc ra những vật chưa từng có trên đời.

Quyển sách vật lý của ngươi, đối với chúng ta mà nói, có tác dụng khai sáng rất lớn.

Chính vì vậy, đại đa số huynh đệ đã rất lâu rồi chưa chợp mắt, cứ ở đây mày mò những ý tưởng mới trong đầu."

Các ngươi không sợ đột tử sao?

Tần Phong kinh ngạc: “Mở mang suy nghĩ cho các ngươi là chuyện tốt, nhưng cũng không cần phải liều mạng như vậy chứ?

Phát minh sáng tạo không phải một sớm một chiều là xong, các ngươi phải nghỉ ngơi hợp lý.”

“Nghỉ ngơi là không thể nghỉ ngơi, nếu không phải ngươi đến, ta cũng không thể nghe lời Nguyện lão, ra ngoài đón người.

Hiện tại trong đầu ta đã có rất nhiều ý tưởng, ta nhất định phải là người đầu tiên rèn đúc ra được tuyệt thế thần binh!” Hỏa Viên siết chặt nắm tay, thần sắc kích động, phảng phất như đã nhìn thấy ngày tuyệt thế thần binh ra đời.

Các ngươi cứ việc tự sinh tự diệt đi... Tần Phong co khóe miệng, cũng lười khuyên nhủ.

Hắn đi về phía cầu thang, mọi người trong Thần Công Phòng đang bận rộn, có lẽ vì quá tập trung nên không phát hiện ra hắn đến.

Đi ngang qua một người, người nọ đang tay đập đập vào thiết khí, miệng lẩm bẩm gì đó, như đang niệm chú ngữ.

Tần Phong tò mò, ghé tai nghe một hồi, sắc mặt trở nên kỳ quái.

Lời người này lặp đi lặp lại rõ ràng là định nghĩa về trọng lực - "Phương của trọng lực luôn hướng thẳng đứng xuống dưới, trọng lượng của vật tỉ lệ thuận với khối lượng của vật, công thức tính là, công thức là..."

Rõ ràng là không học hành nghiêm túc!

Giống hệt mình lúc trước trốn học... Tần Phong tốt bụng nhắc

nhở: “Trọng lực bằng khối lượng nhân với gia tốc trọng trường.”

Người đàn ông đang đập sắt nghe vậy, đột nhiên mở to hai mắt: “Đúng, đúng, chính là cái này!”

Hắn quay đầu lại, muốn xem ai lên tiếng nhắc nhở, sau đó trừng lớn hai mắt: “Tần Sư, ngài đến rồi sao!”

“Tần Sư?” Tần Phong chỉ vào mình, vẻ mặt khó hiểu.

Từ khi nào mình lại có danh xưng này?

Hỏa Viên ở bên cạnh lập tức nói: “Ngươi viết sách vật lý cho chúng ta, dạy chúng ta kiến thức mới, cho nên, rất nhiều huynh đệ trong lòng đều nguyện gọi ngươi một tiếng Tần Sư.”

Còn có chuyện này nữa?

Nguyện lão gia tử sẽ không để ý chứ?

Do hai chữ "Tần sư" âm lượng khá lớn, những người khác đang bận rộn cũng nghe thấy, bọn họ lần lượt dừng động tác, bắt đầu nhìn xung quanh.

“Sao ta lại nghe thấy danh xưng Tần Sư?”

“Cái gì? Tần Sư đến rồi, ngài ấy ở đâu?”

“Mong mỏi ngày đêm, cuối cùng cũng đợi được Tần Sư, ta còn rất nhiều vấn đề muốn thỉnh giáo!”

“Mau nhìn, thật sự là Tần Sư!” Một người chỉ tay về phía Tần Phong, kích động nói.

Chẳng mấy chốc, Tần Phong đã bị mọi người vây quanh.

Họ tranh nhau hỏi, đủ loại câu hỏi được đặt ra.

Tần Phong há miệng, muốn lên tiếng ngắt lời nhiệt tình của những người này, nhưng lại không tìm được cơ hội.

Cho đến khi từ trên lầu truyền đến một giọng nói hùng hậu: "Để nó lên đây!"

Là Nguyện lão gia tử!

Tần Phong mừng rỡ.

Mọi người nghe vậy, lập tức im bặt, lời nói của Nguyện lão đối với bọn họ vẫn rất có trọng lượng.

Nhưng lúc này trong đầu bọn họ đều là những câu hỏi và khao khát kiến thức mới, căn bản không muốn cứ thế để Tần Phong rời đi.

Hỏa Viên thấy vậy, liền lên tiếng: "Mọi người đừng lo lắng, Tần Sư đã đồng ý với ta, sau khi lấy đao xong sẽ mở lớp giảng bài.

Mọi người có thể tập hợp những vấn đề đang gặp phải, tránh trường hợp câu hỏi trùng lặp quá nhiều, làm lãng phí thời gian quý báu của Tần Sư."

"Đại ca, huynh nói thật chứ?" Một người kích động hỏi.

"Đương nhiên là thật, đây là Tần Sư đích thân hứa hẹn với ta." Vừa đáp, Hỏa Viên vừa nhìn về phía Tần Phong, cười rất thân thiện.

Những người khác cũng mang theo ánh mắt mong đợi, nhìn về phía Tần Phong.

Ta khinh! Ta từ lúc nào lại nói muốn mở lớp giảng bài chứ... Tần Phong thầm mắng một câu, sau đó mỉm cười hiền hòa với mọi người: "Ừm."

Tuy ngoài mặt là vậy, nhưng trong lòng hắn lại nghĩ: "Chờ lấy

đao xong, nhất định phải nhân lúc đi nhà xí chuồn mất, nếu không bị đám người này vây quanh, muốn đi cũng không được."

Mọi người nhận được câu trả lời chắc chắn, đều lộ vẻ vui mừng, vội vàng giục giã: "Vậy Tần Sư còn đứng ngây ra đó làm gì? Mau lên lầu lấy đao đi!"

"Đúng đúng đúng, lề mề chậm chạp, giống hệt nữ nhân, mau lên lầu, mau lên lầu!"

Mọi người xô đẩy nhau, rất nhanh đã đẩy Tần Phong đến chân cầu thang.

Trước khi chia tay, bọn họ còn dặn dò: "Chờ lấy đao xong, ngàn vạn lần đừng nán lại trên tầng ba, chúng ta sẽ đợi ngài ở đại sảnh tầng hai."

"Phải phải phải."

"Còn nữa, Nguyện lão vừa rèn xong đao, chắc chắn cũng mệt mỏi rồi, ngài cũng đừng trò chuyện với lão quá lâu, xuống sớm một chút, đừng làm phiền lão nhân gia nghỉ ngơi."

"Nguyện lão có lẽ sẽ hứng chí, muốn cùng ngài thảo luận một phen.

Tần Sư cứ mặc kệ lão là được, ở đây có một vò rượu ngon, lát nữa ngài cứ đưa cho Nguyện lão gia tử.

Lão uống rượu vào, thường sẽ không nói nhiều nữa."

"Suỵt, ý kiến hay đấy, nhanh nhanh, ta cũng có một vò..."

Mọi người vì muốn ngăn Nguyện lão gia tử chiếm dụng thời gian của Tần Phong quá lâu, nên đã khiêng ra hết vò rượu ngon này đến vò rượu ngon khác, bày ra đủ loại kế sách.

Đúng lúc này, từ trên tầng ba lại truyền đến một tiếng gầm

lên: “Lũ nhóc các ngươi, còn không mau để nó lên đây!”

Mọi người nghe thấy tiếng gầm, đều rụt đầu lại, nhìn nhau, cuối cùng chỉ có thể lưu luyến tiễn Tần Phong lên lầu.

Trên cầu thang, Lam Ngưng Sương nhỏ giọng nói: “Phu quân, thật lợi hại, những người trong Thần Công Phòng này, bình thường chỉ nhận tiền chứ không nhận người.

Đây là lần đầu tiên thiếp thấy bọn họ sùng bái một người như vậy.”

Hừ, nếu ta không có thứ bọn họ muốn, bọn họ cũng chỉ nhận tiền của ta mà thôi... Tần Phong liếc nhìn Hỏa Viên đang dẫn đường, không nói rõ điều này ra.

“Chờ ta lấy đao xong, sẽ lấy cớ đi nhà xí chuồn mất, lúc đó nàng cứ đến thẳng cổng Trảm Yêu Ti tìm ta là được.” Hắn nhân lúc Hỏa Viên không để ý, nhỏ giọng dặn dò Lam Ngưng Sương.

Nàng nghe vậy, mở to mắt đẹp, sau đó gật đầu thật mạnh.

Chương 206: Tuổi thanh xuân đã qua

Tầng ba của tòa lầu rõ ràng rộng rãi hơn nhiều so với hai tầng đầu tiên. Một lò lửa khổng lồ được xây dựng ngay chính giữa tầng lầu, xung quanh chất đầy đủ loại than củi và vật liệu.

Tần Phong nhìn lò lửa đang cháy, trong lòng thầm nghĩ, chắc chắn ống khói lớn, dài và dày mà hắn nhìn thấy bên ngoài trước đó được nối với lò lửa này...

Lúc này, Nguyện lão gia tử đang ngồi ngay ngắn cách lò lửa không xa, cúi đầu, hai tay khua khoắng điều khiển thứ gì đó.

Tần Phong từ từ tiến lại gần, lúc này mới nhìn rõ, Nguyện lão đang dùng hai tay biến hóa, kết hợp thứ gì đó, rõ ràng chính là ý tưởng mà hắn đã đưa ra trước đó để giải quyết vấn đề bánh xe của thành trì di động - bánh xích!

Nhìn sơ qua, nó đã rất giống với bánh xích trong ấn tượng của hắn ở kiếp trước!

"Không hổ là người có thể rèn ra Thập Nhị Thần Binh, kỹ nghệ này thật khiến người ta phải trầm trồ khen ngợi.

Nói đến đây, đao của nhị đệ ta đâu rồi?" Tần Phong nhìn xung quanh, ở phía bên kia lò lửa, hắn nhìn thấy một tảng đá đen khổng lồ bằng phẳng.

Trên tảng đá lớn, có một thanh trường đao.

Thân đao thon dài, tỏa ra ánh sáng đen như mực, lưỡi đao cực kỳ sắc bén, ánh sáng trắng bạc lóe lên rồi biến mất.

Tần Phong trừng lớn hai mắt, hình dáng của thanh đao này, quả thực hoàn toàn trùng khớp với một thanh đao trong ký ức của hắn.

Hắn thậm chí còn nhớ lại những năm tháng đó, chạy dưới ánh hoàng hôn, miệng hét lớn chữ Vạn giải!

Đó là tuổi thanh xuân đã qua của hắn...

Vì vậy, là ngươi sao?

Thiên Tỏa Trảm Nguyệt!

Tần Phong còn đang chìm đắm trong hồi ức, Nguyện lão bỗng lên tiếng: "Thanh đao mà ngươi muốn ta rèn ở ngay đó, lấy răng nanh của Kim Cương Bạch Tượng làm nền, dung hợp với Hắc Kim, tôi luyện mà thành.

So với Trảm Thiên Nha của tên nhóc tóc đỏ kia, cũng không hề thua kém, ngươi cầm lấy đi."

"Ồ ồ!" Tần Phong sững người một lúc, sau đó bước đến trước tảng đá lớn, nhìn thanh trường đao màu đen, trong lòng cảm khái muôn phần.

Hắn đưa tay sờ lên chuôi đao, những đường vân xoắn ốc khi cầm vào tay rất thoải mái.

Hít thở vài hơi, Tần Phong dùng lực tay phải, muốn nhấc trường đao lên.

Sau đó, không nằm ngoài dự đoán, trường đao trên giá không hề nhúc nhích, thật là xấu hổ...

Tần Phong đỏ mặt, may mà hắn đang quay lưng lại, những người khác không nhìn thấy vẻ mặt của hắn.

Hỏa Viên ở phía xa nhìn thấy vậy, tò mò hỏi: "Sao vậy? Thanh

đao mà Nguyện lão rèn có vấn đề gì sao?"

"Không, không, ta chỉ đang thưởng thức thanh đao này thôi.

Không tệ, không tệ, quả nhiên là đao khí do Nguyện lão rèn ra, chỉ cần nhìn một cái, cũng khiến người ta phải kính nể." Tần Phong gật đầu tán thưởng.

Hỏa Viên nhướng mày, cũng không phát hiện ra điều gì không ổn, liền giục: "Nếu thanh đao này không có vấn đề gì, vậy thì mau cầm lấy đi, các huynh đệ ở dưới lầu còn đang đợi."

Giục cái gì mà giục, nếu ta nhấc lên được, ta còn đứng đây sao?

Tần Phong thầm mắng một tiếng, ngoài miệng nói: "Chờ một chút, để ta thưởng thức thêm một lát."

Vừa nói, tay phải của hắn vẫn không ngừng dùng sức, nhưng lòng bàn tay đã bắt đầu mỏi nhừ, trường đao Hắc Kim cũng không hề nhúc nhích một chút nào.

Mẹ kiếp, tại sao những người thợ rèn thời cổ đại lại phải rèn đao nặng như vậy chứ?!

Lúc này, Nguyện lão gia tử ở bên cạnh không nhịn được nữa, dừng động tác trên tay, tay phải vươn ra, trong lòng bàn tay đột nhiên xuất hiện một vỏ đao màu đen.

"Tiểu tử, cầm lấy."

Tần Phong nghe vậy, xoay người, vỏ đao màu đen bay vào lòng: "Nguyện lão, đây là?"

"Bảo khí cao cấp thông thường không thể dung nhập vào không gian bảo khí, là bởi vì khí tức cường đại mà nó mang theo sẽ phá hủy cấu trúc bên trong không gian bảo khí.

Mà vỏ đao màu đen này, có thể che giấu khí tức của trường đao đó." Nguyện lão không ngẩng đầu lên, giải thích.

Sao không đưa thứ này ra sớm hơn, hại ta suýt chút nữa xấu hổ... Tần Phong giật giật khóe miệng: "Đa tạ Nguyện lão."

Đeo vỏ đao vào trường đao màu đen, hắn đang định cất đi, bỗng nhiên nghĩ đến điều gì: "Đúng rồi, Nguyện lão, thanh đao này tên là gì?"

Nguyện lão nghe vậy, trầm ngâm một lát, sau đó đáp: "Cùng một loại binh khí rèn hai lần, chỉ là ta phá lệ vì ngươi.

Nếu ta đặt tên cho nó, bị người khác biết được, chắc chắn sẽ có một đống rắc rối tìm đến cửa...

Thanh đao này, ngươi tự đặt tên đi, ngày sau có người hỏi đến, cũng đừng nói thanh đao này có liên quan đến ta."

"Để ta đặt tên?" Tần Phong ngẩn người.

"Có vấn đề gì sao?" Nguyện lão ngẩng đầu lên.

"Không có, chỉ là binh khí do Nguyện lão rèn ra, đều là thần binh lợi khí nổi tiếng thiên hạ.

Cái tên này tự nhiên cũng không thể làm nhục thanh đao này, vãn bối sợ đặt không hay." Tần Phong lo lắng nói.

Hỏa Viên nghe vậy, vẻ mặt kích động: "Nếu không biết nên đặt tên đao là gì, chi bằng để ta thay mặt?"

Nói chung, tên của binh khí đều do người rèn đặt, mà những binh khí nổi tiếng thiên hạ, tên của người rèn cũng sẽ cùng với tên của binh khí lưu danh muôn đời.

Hỏa Viên không rèn ra được thần binh lợi khí như Thập Nhị Thần Binh, nhưng nếu có thể đặt tên cho thanh đao này, cũng coi

như là vinh hạnh.

Hơn nữa, biết đâu sau này có người nhìn thấy thanh hắc đao này, còn nhắc đến một câu -

Thanh đao này tuy không biết do ai rèn ra, nhưng tên đao lại do Hỏa Viên của Thần Công Phòng đặt...

Chỉ cần nghĩ đến cảnh tượng đó, hắn đã vô cùng hưng phấn!

Tuy nhiên, hắn vừa dứt lời, liền nghe thấy Tần Phong lên tiếng: "Quyết định rồi, đặt tên cho thanh đao này là Thiên Tỏa Trảm Nguyệt!"

Hỏa Viên: "???"

Nguyện lão nghe vậy, vuốt cằm: "Thiên Tỏa Trảm Nguyệt, tên hay."

Cái tên này tự nhiên là cực kỳ hay, nhưng đó không phải là trọng điểm, Tần Phong đã tưởng tượng ra cảnh nhị đệ, giơ hắc đao lên hô to tên đao, cảnh tượng đó thật đẹp...

Nếu là bản thân mình bị bắt gặp lúc đang ngớ ngẩn, nhất định sẽ xấu hổ muốn độn thổ.

Nhưng nếu là xem người khác ngớ ngẩn, chắc chắn sẽ có hương vị khác, huống chi người đó lại là nhị đệ của mình?

Chết tiệt, chỉ cần nghĩ đến thôi, đã không nhịn được muốn cười...

Dưới ánh mắt oán hận của Hỏa Viên, Tần Phong cất hắc đao vào nhẫn trữ vật, sau đó cáo từ Nguyện lão gia tử: "Nguyện lão, ngày sau nếu có việc gì cần đến ta, vãn bối nhất định sẽ dốc hết sức lực."

Nguyện lão gật đầu: "Việc xây dựng thành trì di động, sau này

có lẽ còn gặp phải những vấn đề khác, đến lúc đó, ta sẽ lại tìm ngươi."

"Không thành vấn đề." Tần Phong lập tức đồng ý, việc xây dựng mối quan hệ, nguyên nhân thường là do trao đổi lợi ích.

Mà khi đã quen biết nhau rồi, thì việc lợi dụng nhau cũng trở nên hiển nhiên!

Hỏa Viên thấy mọi chuyện đã kết thúc, liền nôn nóng nói: "Vậy chúng ta mau xuống lầu hai đi, mọi người ở dưới lầu chắc đang sốt ruột lắm rồi."

Quả nhiên vẫn còn nhớ đến chuyện này, muốn lợi dụng ta sao? Nằm mơ giữa ban ngày... Tần Phong nhướng mày, cười nói: "Được, chúng ta đi thôi, a..."

Vừa nói, hắn đột nhiên ôm bụng, lộ ra vẻ mặt đau đớn.

"Ngươi sao vậy?" Hỏa Viên kinh ngạc hỏi.

"Chắc là lúc trưa ăn phải đồ hỏng rồi, mau... mau nói cho ta biết, nhà xí ở đâu?!" Tần Phong lo lắng nói.

Lam Ngưng Sương chớp chớp mắt, vẻ mặt hơi sững sờ, cô gia diễn cũng giống quá.

Nếu không phải nàng đã nghe được cô gia dặn dò trước, e rằng bản thân nàng cũng sẽ bị lừa...

"Ra khỏi lầu, rẽ phải, gian phòng thứ ba có, cần ta dẫn ngươi đi không?" Hỏa Viên hỏi.

"Không cần đâu, ta tự đi được, các ngươi cứ ở lầu hai đợi ta." Tần Phong vừa nói, vừa vội vàng chạy xuống lầu.

Mà ngay sau khi hắn rời đi không lâu, Nguyện lão lên tiếng: "Nếu các ngươi còn muốn để hắn giải đáp, tốt nhất nên phái nhiều

người đến canh ở ngoài nhà xí."

Lam Ngưng Sương nghe vậy giật mình, vị lão tiền bối này sao lại biết được?

Hỏa Viên nghi ngờ hỏi: "Nguyện lão, ý của ngài là sao? Chẳng lẽ hắn sẽ chạy?"

"Không sai." Nguyện lão thản nhiên đáp, sau đó lại cúi đầu nhìn bánh xích.

Hỏa Viên liếc nhìn Lam Ngưng Sương, phát hiện ra vẻ mặt khác thường của nàng, lập tức càng tin tưởng vào lời nói của Nguyện lão.

Hắn không nói hai lời, vội vàng chạy lên lầu hai, gọi một đám huynh đệ, đi chặn cửa nhà xí...

Chương 207: Ngươi chính là tên khốn kiếp lừa gả sư tỷ ta?

Đến bên ngoài nhà xí, Tần Phong ngoái đầu nhìn lại, thấy không có ai đi theo, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Người ta thường nói, một khi đã thả lỏng, thì cơn buồn tiểu sẽ tự nhiên ập đến.

“Ngưng Sương chắc còn phải một lúc nữa mới ra, tranh thủ giải quyết nỗi buồn trước vậy.”

Nghĩ vậy, Tần Phong định đẩy cửa bước vào, thì từ nhà xí bên cạnh, một người đàn ông tay đang vội vàng kéo khóa quần bước ra.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, đều sững sờ tại chỗ.

Bởi vì người vừa bước ra chính là Tư Chinh Chu Khai, Chu đại nhân!

Vấn đề đặt ra là, khi đang đi nhà xí mà gặp lãnh đạo, với tư cách là cấp dưới, có nên chào hỏi hay không?

"Ủa? Chu đại nhân, ngài cũng đi nhà xí à, thật trùng hợp!"

Nếu thật sự hỏi như vậy thì thật là quá ngại ngùng.

Hơn nữa, điều khiến Tần Phong cảm thấy khó hiểu là, chẳng lẽ tam thập lục tinh cũng phải đi nhà xí sao?

Điều này khác với ấn tượng của hắn về bọn họ, chẳng phải những tồn tại như bọn họ ngay cả ngoáy mũi cũng không cần sao?

……Ồ, không đúng, trí nhớ có chút sai sót, loại thần nhân này phải là tiểu tiên nữ mới đúng.

Hai người vẫn đang nhìn nhau, có lẽ đều không biết trong tình huống này, nên chào hỏi như thế nào.

Tuy nhiên, Chu đại nhân dù sao cũng là người từng trải, chắc chắn đây không phải là lần đầu tiên gặp phải tình huống khó xử này, ông ta khẽ gật đầu ra hiệu, sau đó chắp tay sau lưng, ung dung bỏ đi.

Lúc này im lặng là vàng!

Tần Phong thở phào nhẹ nhõm, sau đó đẩy cửa nhà xí, hai tay vịn "huynh đệ", thả hồn theo dòng nước.

“Thật hâm mộ những người anh em có thể tiểu tiện bằng một tay, quá hùng vĩ cũng bất tiện.” Rũ mạnh một cái, cả người cảm thấy nhẹ nhõm, hắn định nhanh chóng rời khỏi Trảm Yêu Ti, phòng ngừa bị người của Thần Công Phòng phát hiện ra manh mối.

Nhưng vừa đẩy cửa ra, Tần Phong liền chết sững.

Lúc mới vào, bên ngoài còn chưa có ai, nhưng bây giờ, nhìn một cái, nhà xí đã bị mười mấy huynh đệ của Thần Công Phòng bao vây.

Mà người dẫn đầu chính là Hỏa Viên!

“Tần sư, bụng đỡ hơn chưa?”

“Tốt…… tốt hơn một chút rồi, nhưng vẫn chưa khỏi hẳn. Mọi người đây là đều muốn đi nhà xí sao?” Tần Phong thăm dò hỏi.

“Không phải, chúng ta nghĩ, Tần sư bụng không thoải mái, chắc phải ở trong nhà xí rất lâu. Thời gian này cũng không thể

lãng phí.” Hỏa Viên đáp.

“Không thể lãng phí?” Tần Phong giật thót tim, trong lòng dâng lên một nỗi bất an.

“Đúng vậy, cho nên chúng ta dự định ở đây trước tiên sẽ tổng hợp lại vấn đề, cùng nhau thảo luận một chút. Vừa hay Tần sư ở bên trong giải quyết nỗi buồn cũng có thể nghe được những vấn đề này, lát nữa khai giảng, cũng có thể có tính nhắm mục tiêu hơn.” Hỏa Viên thản nhiên nói.

Các ngươi mẹ nó là quỷ dữ sao?

Tần Phong trừng lớn hai mắt, đây quả thực là hành hình công khai.

Sự tình đã đến nước này, hắn làm sao có thể không nhìn ra, chuyện muốn âm thầm chuồn đi đã bại lộ!

Tần Phong nhìn lướt qua đám người Thần Công Phòng xung quanh, ho khan một tiếng nói: “Bây giờ ta cảm thấy bụng tốt hơn nhiều rồi, hay là chúng ta quay về đi.”

“Như vậy có làm khó Tần sư quá không? Vừa rồi nhìn ngươi hình như vẫn còn rất khó chịu.” Hỏa Viên giả vờ quan tâm hỏi.

“Tuyệt đối không khó khăn.” Tần Phong lời lẽ chính đáng.

Tiếp đó, hắn bị một đám người vây quanh, đi về phía lầu các của Thần Công Phòng.

Hắn thậm chí còn hoài nghi, những người này sở dĩ muốn vây chặt lấy hắn, là sợ hắn đột nhiên bỏ chạy.

……

Lại một lần nữa bước ra khỏi Trảm Yêu Ti, lúc này trời đã tối đen, muôn nhà sáng đèn.

Tần Phong xoa xoa cổ họng, chỉ cảm thấy khô khốc.

Những tên cuồng công việc chết tiệt kia, căn bản không cho hắn thời gian nghỉ ngơi, dù là tranh thủ lúc uống nước, bên tai cũng toàn là tiếng hỏi han.

“Cô gia, huynh không sao chứ?” Lam Ngưng Sương quan tâm hỏi.

“Không sao.” Giọng nói có chút khàn khàn.

..... Trở về Tần phủ, liền nhìn thấy một bóng hình xinh đẹp đang đứng ở cửa lớn, nàng ta mặc bộ váy kiếm màu đen trắng, dáng người thon thả, bên hông đeo một thanh trường kiếm với vỏ kiếm màu trắng.

Mái tóc đen nhánh được búi gọn sau gáy, khuôn mặt trái xoan thanh tú, hàng lông mày như lá liễu, đôi mắt phượng long lanh, sống mũi cao thẳng, làn da trắng hồng.

Nhìn thoáng qua, là một mỹ nhân có nhan sắc không thua kém Ngưng Sương.

Mà ở vị trí bộ ngực hơi nhô lên của nàng ta, hình xăm vô cùng bắt mắt.

Tần Phong nhướng mày, nhận ra hình xăm đó, đó là biểu tượng của Vạn Kiếm Tông!

Nữ tử này lại là người của Vạn Kiếm Tông?

“Bạch Thu, sao muội lại ở đây?” Lam Ngưng Sương kinh ngạc hỏi.

Vừa dứt lời, liền thấy nữ tử xinh đẹp kia nhào vào lòng Ngưng Sương, miệng ngọt ngào gọi: “Ngưng Sương tỷ tỷ, sao tỷ vẫn còn dùng vải quấn ngực vậy, khó chịu lắm đó.”

Lam Ngưng Sương liếc nhìn Tần Phong, sắc mặt chợt đỏ bừng, ngay cả màn đêm cũng không che giấu nổi: “Bạch Thu, đừng nói bậy!”

“Nào có nói bậy, lúc trước chúng ta cùng nhau tắm rửa ở Túy Điệp Phong……”

“Bạch Thu!” Lam Ngưng Sương kêu lên một tiếng, vội vàng cắt ngang lời đối phương, sau đó nhìn sang một bên.

Tần Phong mỉm cười, giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, trong lòng lại thầm tiếc nuối, hắn đã cởi quần…… khụ khụ, hắn đã chuẩn bị ăn dưa rồi, sao lại không nói tiếp.

Cùng nhau tắm rửa sao, chậc chậc, thật là hâm mộ.

“Ngưng Sương, nàng quen nàng ta sao?” Tần Phong tò mò hỏi.

Lam Ngưng Sương gật đầu: “Vâng, cô gia, nàng ấy tên là Bạch Thu, là đệ tử thân truyền của Tông chủ Vạn Kiếm Tông, cũng coi như là sư muội của muội.”

“Thì ra là vậy.” Tần Phong bừng tỉnh, đã là sư muội của nương tử, vậy thì phải xử lý tốt mối quan hệ này.

Hắn định mở miệng giới thiệu bản thân.

Lại thấy đối phương quay đầu nhìn về phía hắn, lông mày hơi nhíu lại, đôi môi đỏ mọng khẽ hừ một tiếng, trong mắt tràn đầy địch ý.

Ơ, tình huống gì đây, ta nợ tiền nàng ta sao, tại sao lại dùng ánh mắt này nhìn ta?

“Ngươi chính là Tần Phong, tên khốn kiếp lừa gả Kiếm Ly sư tỷ ta?” Bạch Thu lưu luyến buông Ngưng Sương ra, đi đến trước mặt Tần Phong, cẩn thận đánh giá từ trên xuống dưới.

"Lừa gạt thì quá đáng rồi, ta và sư tỷ nàng nhưng là tuân theo tổ huấn, nên duyên vợ chồng."

Hiện tại đang trong thời kỳ thăng hoa của tình yêu..... Tần Phong ho khan một tiếng: “Không sai, chính là ta.”

Bạch Thu nhận được câu trả lời chắc chắn, càng đánh giá kỹ lưỡng hơn, vừa nhìn vừa hỏi: “Có tu hành gì không?”

“Tu hành Văn Thánh đạo thống.” Tần Phong thành thật trả lời.

“Thì ra là tên thư sinh tay trói gà không chặt.” Bạch Thu khinh thường cười một tiếng, vẻ khinh bỉ trong mắt không hề che giấu.

“Không đến nỗi, không đến nỗi, chút sức lực này ta vẫn có.” Tần Phong xua tay đáp.

“Hửm? Ý gì?” Bạch Thu không hiểu.

“Cô gia!” Lam Ngưng Sương bên cạnh xấu hổ kêu lên một tiếng.

Hửm? Sao nàng lại có biểu cảm này, chẳng lẽ là hiểu ý ta rồi?

Tần Phong có chút kinh ngạc.

“Hiện tại tu hành đến phẩm cấp gì rồi?” Bạch Thu không xoáy sâu vào câu nói vừa rồi nữa, tiếp tục hỏi.

“Sắp bước vào thất phẩm.”

“Hừ! Thì ra mới bát phẩm.” Ánh mắt đối phương càng thêm khinh thường.

Tiếp theo, nàng ta lại giống như kiểm tra hộ khẩu, hỏi han tình hình cơ bản của Tần Phong một lượt, cuối cùng đưa ra kết luận, tên đàn ông trước mặt này, căn bản không xứng với Kiếm Ly sư tỷ!

Chương 208: Tiểu sư muội của Liễu Kiếm Ly

Nghĩ lại lúc Liễu Kiếm Ly bước chân vào Vạn Kiếm Tông, phong thái ấy đã khiến biết bao người trong tông môn phải ngưỡng mộ.

Dung nhan khuynh quốc khuynh thành, tâm hồn trong sáng như Lưu Ly Kiếm Tâm, thiên phú hơn người xưa nay hiếm có.

Chỉ cần tùy tiện lấy ra một thứ, cũng đủ để đứng trên vạn người!

Một người ưu tú như vậy, năm đó khi Bạch Thu được Tông chủ Vạn Kiếm Tông thu nhận vào tông môn, trở thành đệ tử thân truyền, chỉ một ánh mắt đã khiến trái tim nàng rung động, trở thành tiểu muội muội của Liễu Kiếm Ly.

Nhưng ai có thể ngờ được, một sư tỷ hoàn mỹ như vậy, lại bị trời ghét bỏ, không thể vượt qua Thiên Địa Bá Quyền Ấn Chứng.

Kinh mạch bị tổn thương, nửa người bị liệt.

Nếu chỉ như vậy thì cũng đã đành, khi nàng ở Vạn Kiếm Tông nghe nói, vị sư tỷ mà nàng vô cùng kính phục, lại gả cho người khác, đối với nàng mà nói, chẳng khác nào sét đánh ngang tai!

Ban đầu là hoang mang, không hiểu, đau lòng, cuối cùng hóa thành suy nghĩ nặng nề...

Rốt cuộc là người như thế nào, mới có tư cách cưới Kiếm Ly sư tỷ làm vợ?!

Hoàng thân quốc thích của Đại Càn Đế Đô Phụng Thiên Thành? Cho dù gia tộc quyền thế ngập trời, nhưng phần lớn đều là hạng công tử bột, bọn họ không xứng!

Thiên chi kiêu tử của Võ Đạo tông môn thế gia, quân đội? Hừ, nếu so về thiên phú, ai có thể sánh bằng Kiếm Ly sư tỷ? Bọn họ không xứng!

Những kẻ tự xưng là phong lưu trong Hạo Văn Viện? An phận thủ thường, không biết nỗi khổ của thiên hạ, suốt ngày tự cho mình là thanh cao, bọn họ không xứng!

Trong lòng Bạch Thu, người có thể cưới được Kiếm Ly sư tỷ, gia thế, thiên phú, tướng mạo, phẩm hạnh, cái nào cũng không thể thiếu.

Thế nhưng nhìn lại người trước mắt này...

Thất vọng, thất vọng tột cùng!

Là tiểu muội muội trung thành nhất của Kiếm Ly sư tỷ, nàng làm sao có thể nhẫn tâm nhìn sư tỷ gả cho loại nam nhân này, vì vậy trừng mắt, chống nạnh nói thẳng: "Kiếm Ly sư tỷ thiên tư vô song, dung mạo khuynh thành, cho dù trên người có thương tích, không thể đứng thẳng đi lại, cũng không phải là người mà ngươi có thể xứng với!"

Tần Phong nhướng mày, người này còn chưa biết kinh mạch của Liễu Kiếm Ly đã được chữa khỏi sao?

Lam Ngưng Sương ở bên cạnh nghe vậy, trên mặt lộ vẻ không vui: "Bạch Thu, sao muội có thể nói như vậy.

Cô gia và tiểu thư trong mắt ta, rõ ràng là trời sinh một cặp.

Muội đừng nói lung tung nữa."

Nghĩ đến cảm nhận của Tần Phong, lại không muốn sư muội của tiểu thư và cô gia xảy ra mâu thuẫn, Lam Ngưng Sương lại quay đầu giải thích: "Cô gia, đừng giận.

Bạch Thu từ trước đến nay vẫn luôn tính tình trẻ con, nói chuyện luôn như vậy.

Trước đây muội ấy vì ái mộ tiểu thư, đã từng xảy ra xung đột với rất nhiều người theo đuổi tiểu thư trong tông môn, trực tiếp mắng chửi đuổi bọn họ đi.

À, nhưng cô gia yên tâm, những người đó, tiểu thư căn bản chưa từng để ý tới."

"Không sao." Tần Phong xua tay, ánh mắt kỳ quái nhìn cô nương xinh đẹp, đây chẳng phải là tiểu muội muội bên cạnh nương tử sao?

Ban đầu đối phương ăn nói hàm hồ, khiến hắn trong lòng có chút không vui.

Nhưng nghe Ngưng Sương nói, cô nương nhỏ này còn giúp hắn xua đuổi ruồi muỗi bên cạnh nương tử, chút không vui này lập tức tiêu tan không ít.

Ừm, thật là một cô nương thẳng thắn tốt bụng!

"A?" Bạch Thu lộ vẻ kinh ngạc, nàng vốn tưởng rằng Ngưng Sương tỷ tỷ sẽ đứng về phía nàng, không ngờ...

"Ngưng Sương tỷ tỷ, người này gia thế không có gia thế, thiên phú không có thiên phú, rõ ràng tu luyện Văn Thánh đạo thống, lại không ở lại Đế Đô Hạo Văn Viện, chắc hẳn văn tài cũng rất bình thường." Bạch Thu bẻ ngón tay, kể tội không thôi.

Khóe miệng Tần Phong giật giật, sao nghe những lời này, lại cảm thấy mình giống như một sản phẩm ba không vậy?

"Nam nhân như hắn, ngoại trừ tướng mạo tạm được ra, có thể nói là chẳng có gì tốt!" Bạch Thu hừ lạnh.

"Đa tạ đã khen." Tần Phong chen miệng nói.

Bạch Thu nghe vậy sửng sốt, nghi ngờ hỏi: "Ta khen ngươi lúc nào?"

"Chẳng phải ngươi vừa nói ta ngọc thụ lâm phong, anh tuấn tiêu sái, phong độ thanh lịch sao?" Tần Phong xòe tay ra.

Bạch Thu kinh ngạc, mình đã từng nói như vậy sao? Nàng nhớ lại một chút, vội vàng nói: "Ta nào có hình dung ngươi như vậy? Ta rõ ràng chỉ nói tướng mạo của ngươi tạm được thôi!"

"Không ngờ tướng mạo của ta lại xuất sắc như vậy, khiến ngươi nhịn không được khen hai lần, đa tạ." Tần Phong chắp tay.

"Ngươi! Vô sỉ!" Bạch Thu tức giận nghiến răng nghiến lợi.

Tiếp theo Bạch Thu và Tần Phong lại là một phen đấu khẩu, không ngoài dự đoán, người trước thất bại, tức giận đến nói không ra lời, nàng lại nhào vào lòng Ngưng Sương, cọ cọ tìm kiếm an ủi.

Hình ảnh này khiến Tần Phong rất là hâm mộ...

Bạch Thu vừa cọ cọ, vừa lớn tiếng nói: "Chờ ta gặp được Kiếm Ly sư tỷ, nhất định sẽ mách với tỷ ấy, cho ngươi đẹp mặt."

Tần Phong nghe vậy tò mò hỏi: "Nàng ấy không có ở phủ sao?"

Bạch Thu đáp: "Người trong phủ các ngươi nói, Kiếm Ly sư tỷ sau giờ ngọ đã rời khỏi phủ rồi.

Cụ thể đi đâu, bọn họ cũng không biết.

Ta cũng không muốn quấy rầy thêm nữa, nên đã từ chối ý tốt chờ đợi ở phòng khách, ở đây chờ đến giờ."

Lam Ngưng Sương hình như nghĩ đến điều gì, vội vàng nói: "Gần đây tiểu thư có chút lĩnh ngộ mới, thỉnh thoảng sẽ đến khu rừng ngoài thành Tấn Dương Thành luyện tập kiếm thuật."

"Thì ra là vậy." Tần Phong gật đầu.

Nhưng hắn lại không biết, Liễu Kiếm Ly đi ra khỏi thành, không phải là để luyện tập kiếm thuật, mà là bởi vì xu hướng đột phá ngày càng khó kiềm chế.

Cho nên nàng cần tìm một nơi vắng vẻ, phóng thích khí thế cường đại trong cơ thể mình ra ngoài.

Nếu không với thực lực của nàng, toàn bộ Tần phủ sẽ bị nàng phá hủy thành bình địa mất.

Một cơn gió lạnh thổi qua, từ cổ áo, thổi vào cổ, Tần Phong lạnh đến run người, lập tức nói: "Thời tiết lạnh như vậy, có chuyện gì chúng ta vào nhà rồi nói."

"Vô dụng, một nam nhân to lớn như vậy, chút lạnh này cũng không chịu nổi." Bạch Thu lẩm bẩm một câu, vẻ mặt khinh thường.

Tiểu nha đầu này... Tần Phong nắm chặt nắm tay.

Đúng lúc này, một tiếng kêu ục ục vang lên.

Bạch Thu đỏ mặt, vội vàng buông Lam Ngưng Sương ra, có chút xấu hổ cúi đầu xuống.

Thần Vũ võ phu ăn uống kinh người, nàng là vào khoảng giờ ngọ đến Tấn Dương Thành, bởi vì sư tỷ không có ở phủ, nàng ngại quấy rầy, cho nên vẫn luôn đợi ở cửa, đến bây giờ còn chưa ăn gì.

Đương nhiên sẽ đói bụng...

Tần Phong nhướng mày, bất đắc dĩ lắc đầu: "Đi thôi, bận rộn

cả ngày, bụng ta cũng đói đến kêu ục ục rồi.

"Ngươi đã là sư muội của nương tử ta, ta tự nhiên phải tận tình địa chủ bằng hữu, chiêu đãi ngươi một bữa."

Bạch Thu nghe vậy trong lòng vui mừng, nàng thật sự rất đói, nhưng ngoài miệng vẫn nói: "Nếu đã như vậy, vậy ta phải nếm thử xem, ngày thường phủ các ngươi cho sư tỷ ăn những thứ gì.

Nếu thức ăn quá qua loa, ta là người đầu tiên không đồng ý."

"Được được, vậy để ngươi kiểm tra kỹ càng một phen."

...

Hai nén nhang sau, bên cạnh bàn ăn trong phòng khách, Bạch Thu che mặt, lộ ra vẻ mặt say mê: "Ưm, thứ gọi là lẩu này cũng quá ngon rồi!"

Tần Phong nhìn đống đĩa trống cao bằng nửa người trên bàn, trợn mắt há hốc mồm.

Đây là cái loại sức ăn kinh người gì vậy?

"Đại... Đại thiếu gia, cần lấy thêm nữa không ạ?" Thanh Nhi ở bên cạnh cười gượng hỏi.

"Đi lấy thêm chút nữa đi." Tần Phong nhíu mày, lắc đầu.

"Cái này gọi là lòng bò, làm phiền lấy thêm mấy đĩa nữa, cám ơn." Bạch Thu nhai thức ăn trong miệng, lẩm bẩm, thứ đồ ăn vừa giòn vừa ngon này nàng còn chưa từng ăn qua!

Ngày thường, Kiếm Ly sư tỷ đều ăn những thứ này sao?

Đây quả thực là cuộc sống thần tiên a!

"Vâng, xin đợi một lát." Thanh Nhi khẽ cười một tiếng, liền

xoay người rời đi.

Bởi vì có cô gia ở đây, Lam Ngưng Sương không dám ăn nhiều, nhai kỹ nuốt chậm vài miếng, liền lên tiếng hỏi: "Vậy Bạch Thu, lần này muội đến tìm tiểu thư nhà ta, là có chuyện gì sao?"

Chương 209: Hai Phong Thư của Tông Chủ Vạn Kiếm Tông

Tần Phong nghe vậy, thân hình ngồi thẳng dậy, vểnh tai lên nghe.

Vạn Kiếm Tông dù sao cũng là tông môn của nương tử nhà hắn, chuyện liên quan đến nương tử, hắn thân là phu quân tự nhiên phải để tâm.

Hơn nữa, khoảng thời gian này, Liễu Kiếm Ly thường xuyên quan tâm đến tiến độ tu vi của hắn, khiến hắn luôn có một loại bất an khó hiểu.

Loại bất an này, sau khi Bạch Thu đến vào hôm nay, lại càng trở nên mãnh liệt.

Bạch Thu nghe được câu hỏi, vội vàng nuốt thức ăn trong miệng xuống, do ăn quá nhanh, hiển nhiên là bị nghẹn, tay phải không ngừng vỗ về ngực, mãi một lúc lâu mới dịu lại.

Nàng cầm lấy chén trà bên cạnh, ngửa đầu uống cạn, sau đó thở phào nhẹ nhõm nói: "Suýt chút nữa thì quên mất chuyện chính...

Lần trước, sư tôn tìm được ta, nói là bảo ta mang hai phong thư đến đây, giao cho Kiếm Ly sư tỷ."

Vừa nói, nàng vừa lấy từ trong ngực ra hai phong thư, phong thư một đen một trắng, được che giấu kín mít, không nhìn thấy nội dung bên trong.

Chỗ phong ấn còn được khắc một đạo kiếm văn.

"Bất quá lúc sư tôn giao thư cho ta, còn nói một câu kỳ quái." Bạch Thu gãi gãi đầu.

"Câu kỳ quái gì?" Lam Ngưng Sương tò mò hỏi.

"Hắn nói, nếu thương thế của Kiếm Ly sư tỷ chưa khỏi, thì đưa phong thư màu đen cho nàng ấy.

Nếu kinh mạch của sư tỷ đã được chữa trị, thì đưa phong thư màu trắng cho nàng ấy.

Lời này thật sự là khó hiểu, lúc trước Kiếm Ly sư tỷ trở về Phụng Thiên Thành, chính là vì muốn chữa thương.

Thế nhưng ngay cả Ngự y ở Đế Đô cũng bó tay, sư tỷ đến cái nơi hẻo lánh này, làm sao có thể khỏi bệnh được?

Ngươi nói có đúng không, Ngưng Sương tỷ tỷ?" Bạch Thu nghiêng đầu hỏi.

Ngay sau đó nàng liền nhìn thấy, hai người trong phòng khách đều lộ ra thần sắc cổ quái.

"Các ngươi sao lại đều bày ra vẻ mặt này? Ta nói không đúng sao?" Bạch Thu gắp một miếng thịt đã nấu chín, bĩu môi thổi nhẹ.

Đúng lúc nàng định cho miếng thịt vào miệng, lại nghe thấy Lam Ngưng Sương nhẹ giọng nói: "Kỳ thật, kinh mạch của tiểu thư đã khỏi rồi."

"Cái gì? Khỏi rồi!" Bạch Thu đột nhiên đứng bật dậy, trừng lớn hai mắt: "Sao có thể như vậy? Y thuật của Đại Càn được công nhận là đỉnh cao, chính là đám Ngự y chuyên xem bệnh cho hoàng thân quốc thích ở Phụng Thiên Thành.

Ngay cả bọn họ cũng không chữa khỏi cho Kiếm Ly sư tỷ, trên đời này còn có ai có thể làm được?"

Tần Phong nghe vậy, eo bỗng chốc thẳng tắp, sau đó cố ý ho khan vài tiếng.

Bạch Thu nghe tiếng nhìn lại, lông mày nhíu lại, trên mặt lộ vẻ không vui, tên này làm sao vậy, ta còn đang hỏi Ngưng Sương tỷ tỷ chuyện chính mà, hắn chen ngang làm gì?

"Người chữa khỏi cho sư tỷ của ngươi, kỳ thật chính là ta." Tần Phong chỉ vào mình, đột nhiên lên tiếng.

"Ngươi?" Bạch Thu vẻ mặt kinh ngạc, nhìn chằm chằm đối phương, dường như muốn nhìn ra manh mối gì đó.

Qua một lúc lâu, nàng phồng má bất mãn nói: "Ngươi một tên tu hành Văn Thánh Đạo Giả, làm sao có thể biết y thuật?

Ngay cả nói dối cũng không biết nói cho giống."

Văn Thánh Đạo Giả hiếm khi dùng y thuật để tu đạo, tuy không phải là kiến thức mà ai cũng biết, nhưng đối với một số người có thân phận không tệ, thì cũng là bí mật công khai.

Bạch Thu biết bí mật này, cho nên mới phản bác như vậy.

Ai ngờ lúc này, chỉ nghe thấy Lam Ngưng Sương lên tiếng: "Kinh mạch của tiểu thư, đích thực là do cô gia chữa khỏi."

Tiếp đó, nàng liền đem chuyện chữa thương từ đầu chí cuối, nói đơn giản một lượt.

Bạch Thu nghe xong, trên mặt lộ vẻ khiếp sợ: "Ngươi thật sự có thể chữa khỏi kinh mạch bị tổn thương?"

Bây giờ thì biết ta lợi hại rồi chứ... Tần Phong cố ý ra vẻ ung dung, uống trà, bộ dạng cao nhân: "Khu khu kinh mạch bị tổn thương mà thôi, có gì đáng để khoe khoang."

Bạch Thu há hốc mồm, không biết nên nói gì cho phải.

Tuy sư tỷ khỏi bệnh khiến nàng rất vui, nhưng biết được người chữa khỏi thương thế là nam tử trước mặt này, nàng lại cảm thấy khá là kỳ quặc.

Cứ như là lúc ăn lẩu, vô tình nuốt phải con ruồi...

Tần Phong trực tiếp lờ đi vẻ mặt như bị táo bón của đối phương, liếc mắt nhìn hai phong thư một đen một trắng trên bàn hỏi: "Nội dung trong thư ngươi có xem qua chưa?"

Bạch Thu nghe vậy, trong mắt xẹt qua một tia hoảng loạn, vội vàng đáp: "Ngươi đang nói bậy bạ gì vậy? Đây là thư sư tôn viết cho sư tỷ, sao ta có thể lén xem được?

Ngươi đừng có bôi nhọ thanh danh của ta!"

Bôi nhọ thanh danh của ngươi, câu này nghe sao kỳ quái vậy... Tần Phong khóe miệng giật giật: "Nếu ngươi không lén xem, vậy thì căng thẳng làm gì?"

"Ta... Ta nào có căng thẳng?"

Tần Phong không đáp, chỉ là thần sắc kia, lại là nghi ngờ không chút che giấu.

"Có phải ngươi không tin ta hay không? Ta có bằng chứng!" Bạch Thu lớn tiếng nói.

"Bằng chứng gì?" Tần Phong tò mò hỏi.

"Ngươi có nhìn thấy kiếm văn trên phong ấn này không? Đây là cấm chế chỉ có thể mở ra bằng cách rót kiếm khí vào.

Ta đã thử qua rồi, muốn mở phong thư này, nhất định phải đạt đến Kiếm Ý tứ trọng Tàng Khí Cảnh.

Mà ta chỉ có Kiếm Ý tam trọng Tâm Thông Minh Cảnh, căn bản không làm được." Bạch Thu ưỡn ngực, thề son sắt.

"Thì ra kiếm văn này còn có tác dụng như vậy." Tần Phong bừng tỉnh gật đầu.

Đại tông môn quả nhiên là đại tông môn, bảo mật quả thực là hàng đầu.

Bất quá hắn thật không ngờ, nhìn cô nương này tuổi tác bất quá mười lăm mười sáu tuổi, đối với sự lý giải về Kiếm Ý lại còn hơn cả Ngưng Sương, quả nhiên là người có thể trở thành đệ tử thân truyền của Tông Chủ Vạn Kiếm Tông.

Chờ chút, không đúng...

Tần Phong mặt mày co giật, nghĩ đến điều gì đó: "Nói cách khác, ngươi muốn lén xem nội dung trong thư, chỉ là thực lực không đủ?

Nói đi cũng phải nói lại, sư tôn của ngươi cố ý khắc hai đạo kiếm văn lên phong thư, chẳng lẽ là vì đề phòng ngươi lén xem?"

Tệ rồi, bị phát hiện rồi... Bạch Thu che miệng, ánh mắt né tránh: "Ta không biết ngươi đang nói gì."

Thấy Tần Phong còn muốn mở miệng, nàng vội vàng chuyển chủ đề: "Ơ? Đã trễ thế này rồi, sao Kiếm Ly sư tỷ vẫn chưa về nhỉ?"

Lam Ngưng Sương nghe vậy nhìn thoáng qua sắc trời bên ngoài cửa sổ, trong mắt cũng xẹt qua một tia lo lắng.

Nàng biết tiểu thư ra ngoài, là vì muốn giải phóng kình khí bị áp chế trong cơ thể, mà thời gian ra ngoài càng lâu, tự nhiên cũng biểu thị, thời cơ đột phá của tiểu thư càng đến gần.

Nàng cũng từng tò mò hỏi tiểu thư, vì sao không trở về Vạn Kiếm Tông mở Thiên Địa Bá Quyền Ấn Chứng.

Nhưng câu trả lời nhận được, lại chỉ là một câu "Ta còn muốn chờ thêm một chút".

Cho đến bây giờ, nàng vẫn không biết, rốt cuộc tiểu thư đang chờ đợi điều gì.

Không lâu sau, Thanh Nhi bưng thức ăn trở về, Bạch Thu vẻ mặt hưng phấn, lại tiếp tục ăn lẩu một cách ngon lành.

Tần Phong phát hiện ra thần sắc khác thường của Lam Ngưng Sương, quan tâm hỏi: "Nàng làm sao vậy? Với thực lực của Kiếm Ly, cho dù về muộn một chút, cũng không sao chứ?"

Bạch Thu nhai miếng lông mao trong miệng, phát ra tiếng ken két, tán đồng nói: "Đúng vậy, với thực lực của Kiếm Ly sư tỷ, cho dù thật sự gặp phải yêu quỷ trong rừng, thì kẻ gặp nguy hiểm cũng là những kẻ không biết điều kia.

Ngưng Sương tỷ tỷ, không cần lo lắng, ưm, lẩu này thật ngon."

Lam Ngưng Sương nghe vậy, thu liễm vẻ lo lắng trên mặt, khẽ cười nói: "Hai người nói cũng đúng."

Tần Phong thấy vậy, lông mày hơi nhíu lại, luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

Chương 210: Quyết định của Liễu Kiếm Ly

Đợi đến khi Bạch Thu ăn như vũ bão quét sạch thức ăn trên bàn, một bóng người áo trắng như tuyết đáp xuống trước cửa phòng khách, chẳng phải Liễu Kiếm Ly thì còn ai vào đây?

“Nghe người trong phủ nói, có người tìm ta?” Đôi môi đỏ hé mở, thanh âm trong trẻo như chuông bạc vang lên.

Bạch Thu nhìn thấy Kiếm Ly sư tỷ mà nàng ngày đêm mong nhớ, đôi mắt mở to kinh ngạc, sư tỷ vậy mà thật sự có thể đứng dậy rồi!

Sau khi kinh ngạc và chua xót qua đi, niềm vui sướng tràn ngập trong mắt nàng.

Nàng cũng chẳng quản miệng mình còn dính đầy dầu mỡ, vội vàng đứng dậy, chạy về phía đối phương, dang rộng hai tay kích động nói: “Sư tỷ, muội nhớ tỷ muốn chết~”

“Bạch… Thu?” Liễu Kiếm Ly trầm ngâm một chút, mới thử dò hỏi.

Tần Phong thấy vậy, khóe miệng giật giật, hắn luôn cảm thấy nương tử nhà mình hình như không để tâm lắm đến tiểu sư muội này, nếu không sao đến cả tên cũng gọi không chắc chắn như vậy?

Nhìn Bạch Thu nhào tới, Liễu Kiếm Ly giơ tay phải lên, duỗi một ngón tay thon dài ra, điểm nhẹ lên trán đối phương.

Bạch Thu dù có cố gắng giãy giụa thế nào, cũng không thể tiến thêm một bước nào nữa.

Thử mấy lần đều không có kết quả, nàng đành phải bỏ cuộc, phồng má, ánh mắt có chút ủ rũ.

Nàng còn chưa từng được cọ xát vào ngực sư tỷ đâu…

“Sao muội lại tới đây?” Liễu Kiếm Ly dịu dàng hỏi.

“Muội thay sư tôn đưa thư cho tỷ!” Bạch Thu nghe vậy cười hì hì đáp, xoay người cầm lấy hai phong thư trên bàn, đưa đến trước mặt Liễu Kiếm Ly.

“Sư tỷ, kinh mạch của tỷ thật sự đã khỏi hẳn rồi sao? Sư tôn dặn dò, nếu thương thế đã khỏi, thì đưa tỷ phong thư màu trắng này.

Nếu thương thế chưa khỏi, thì đưa tỷ phong thư màu đen này.”

Liễu Kiếm Ly nhìn hai phong thư, suy tư một chút, sau đó nhận lấy phong thư màu trắng.

Tay phải nàng nhẹ nhàng lướt qua dấu kiếm trên miệng phong thư, theo luồng kiếm khí rót vào, dấu kiếm đó phát ra một đạo bạch quang, kèm theo đó là tiếng kiếm minh thanh thúy.

Tiếp đó chỉ nghe thấy một tiếng “xoẹt”, dấu kiếm nứt ra, miệng phong thư cũng được mở ra.

Liễu Kiếm Ly lấy giấy viết thư ra, cẩn thận xem xét.

Bạch Thu tò mò về nội dung trong thư, chậm rãi di chuyển bước chân đến bên cạnh nàng.

Ở một bên khác, Tần Phong cũng tò mò về nội dung trong thư, ho khan một tiếng: “Đứng gió đêm nhiều không tốt cho sức khỏe.”

Nói xong, hắn liền lấy cớ đóng cửa sổ, đi đến bên cạnh Liễu Kiếm Ly, sau đó nghiêng đầu, cố gắng dùng đuôi mắt liếc nhìn nội

dung trong thư.

Lam Ngưng Sương thấy vậy, thần sắc kỳ quái.

Có đôi lúc, nàng cảm thấy cô gia tài hoa hơn người, lại rất có đảm đương, có đôi lúc, nàng lại cảm thấy cô gia vẫn còn chút trẻ con…

Tuy nhiên, ngay khi Bạch Thu và Tần Phong sắp liếc được nội dung trong thư, thì điều khiến bọn họ vạn vạn không ngờ tới là, một cỗ lực lượng vô hình nào đó lại đẩy đầu bọn họ về chỗ cũ!

Chết tiệt, là kình khí ngoại phát… Tần Phong cứng đờ mặt, quỷ kế của hắn bị nhìn thấu rồi!

Liễu Kiếm Ly xem xong nội dung trong thư, trong mắt lóe lên một tia sáng, nhưng nàng lại như nghĩ tới điều gì đó, khẽ thở dài một tiếng.

Nghiêng đầu nhìn bóng người áo đen trước cửa sổ, nàng nhẹ giọng nói: “Cùng ta… đi dạo một chút được không?”

Tần Phong ngẩn người, đáp: “Được.”

Bạch Thu nhìn bóng lưng hai người rời đi, có chút hoang mang, thấy sư tỷ càng đi càng xa, nàng vội vàng nói: “Sư tỷ, muội cũng muốn đi dạo với tỷ!”

Vất vả lắm mới gặp được sư tỷ mà mình ngưỡng mộ, nàng đương nhiên muốn ở bên cạnh đối phương thêm một chút.

Thế nhưng, lời vừa dứt, nàng liền phát hiện chân phải vừa nhấc lên một nửa của mình, thế nào cũng không thể hạ xuống được.

Toàn thân như có vô số sợi xích trói buộc nàng tại chỗ.

Thủ đoạn kinh người như vậy, nàng tự nhiên rất nhanh đoán

được nguyên nhân, là kình khí ngoại phát của sư tỷ!

“Ngưng Sương tỷ tỷ…” Bạch Thu vẻ mặt vô cùng tủi thân, sư tỷ không yêu thương nàng nữa sao.

“Để cô gia và tiểu thư ở bên nhau thêm một lát đi, muội đừng quấy rầy hai người bọn họ nữa.” Lam Ngưng Sương như nghĩ tới điều gì đó, khẽ thở dài một tiếng.

Nàng không biết, tiểu thư vẫn luôn chờ đợi có phải là bức thư này hay không.

Nhưng nàng hiểu, tiểu thư khi nhìn thấy nội dung trong thư, hẳn là đã hạ quyết tâm gì đó.

…

Đêm nay không trăng, tầng mây dày đặc như dòng sông treo trên trời.

Hai người sóng bước bên nhau trong hành lang Tần phủ.

Một cơn gió đêm thổi qua, lạnh thấu xương, Tần Phong hắt hơi một cái, trong lòng không khỏi cảm thán thân thể của Văn Thánh Đạo Giả đúng là quá yếu ớt.

Hơn nữa, mấy ngày nay nhiệt độ giảm xuống rất nhanh, chẳng lẽ sắp có tuyết rơi?

Tần Phong ngẩng đầu nhìn trời, mây đen dày đặc, ép xuống rất thấp, càng khẳng định suy đoán trong lòng hắn.

Liễu Kiếm Ly liếc mắt nhìn, không nói gì, nàng nhẹ nhàng thở ra một hơi, sau đó tiến sát lại gần Tần Phong, nắm lấy tay trái của hắn.

Tần Phong ngẩn người, nương tử chủ động như vậy, thật đúng là hiếm thấy.

Không lâu sau, hắn liền cảm nhận được một luồng hơi ấm từ lòng bàn tay truyền vào cơ thể, lưu chuyển khắp người.

Thì ra, nàng sợ hắn bị lạnh, cho nên muốn truyền khí cơ cho hắn để sưởi ấm.

Tần Phong hiểu ra nguyên nhân, thân thể ấm áp lên, trong lòng cũng ấm áp theo.

Tay trái hắn khẽ dùng sức, nắm chặt bàn tay mềm mại mịn màng kia, như muốn nắm chặt lấy điều gì đó.

Hơi nghiêng đầu nhìn sang, mỹ nhân áo trắng đã thu hồi tầm mắt, hai má ửng hồng, đẹp đến mức khiến người ta nghẹt thở.

Đêm nay tuy không trăng, nhưng Liễu Kiếm Ly chính là ánh trăng sáng…

Đêm khuya thanh vắng, một mảnh yên bình.

Chỉ có tiếng gió đêm thổi qua, mới phát ra tiếng xào xạc khe khẽ của cỏ cây lay động.

Tần Phong và Liễu Kiếm Ly nắm tay nhau, dường như có thể nghe thấy tiếng hít thở và nhịp tim khe khẽ của đối phương.

Âm thanh đó, khiến bọn họ an tâm vô cùng, bởi vì người kia vẫn luôn ở bên cạnh.

Hai người đi rất chậm, ai cũng không lên tiếng.

Tình ý trong im lặng không ngừng nồng đượm, say lòng người như rượu ngon.

Trong mắt Liễu Kiếm Ly tràn đầy nhu tình, nàng rất muốn thời gian cứ thế này mãi mãi, nhưng nàng hiểu rõ, nàng nhất định phải rời đi.

Khí cơ bị áp chế trong cơ thể, đã sắp đến cực hạn.

Nếu như không mở Thiên Địa Bá Quyền Ấn Chứng, chỉ có tác dụng ngược lại.

Nhưng nàng không thể mở ra ở Tấn Dương thành.

Thiên kiếp do Thiên Địa Bá Quyền Ấn Chứng mang đến, là thiên uy to lớn, nếu xử lý không thỏa đáng, sẽ gây ra một hồi tai kiếp.

Cũng giống như Cửu Trọng Thiên Lôi Kiếp năm đó, vậy mà lại hủy hoại ba ngọn núi của Vạn Kiếm tông!

Nàng lo lắng thiên kiếp sẽ gây nguy hiểm cho thành trì này… không, nói chính xác hơn là, gây nguy hiểm cho người bên cạnh, cho nên nàng nhất định phải tìm nơi khác.

Hơn nữa, từ xưa đến nay, thiên phú càng cao, Thiên Địa Bá Quyền Ấn Chứng phải đối mặt càng nguy hiểm.

Nhẹ thì trọng thương, nặng thì hồn phi phách tán.

Nàng trước kia không sợ hãi, có Lưu Ly Kiếm Tâm, nàng thậm chí còn cảm thấy chứng đạo mà chết, là chuyện thường tình.

Thế nhưng hiện tại, trong lòng nàng lại có thêm một tia vướng bận.

Nàng muốn cùng người bên cạnh, cùng nhau trải qua xuân hạ thu đông của quãng đời còn lại…

Cho nên, mở Thiên Địa Bá Quyền Ấn Chứng, nàng nhất định phải chuẩn bị thật chu đáo.

Mà bức thư Bạch Thu mang đến hôm nay, đã khiến nàng nhìn thấy một tia hy vọng.

Sư tôn có nhắc đến trong thư, Kiếm Trủng của Vạn Kiếm tông bỗng nhiên mở ra, Tử Điện Thần Quân - bảo kiếm khai tông lập phái của tông môn lại một lần nữa xuất thế.

Mà Tử Điện Thần Quân được rèn từ Cửu Tiêu Thần Lôi, đứng thứ ba trên Đại Càn Thần Kiếm Bảng.

Quan trọng nhất là, thanh kiếm này có uy lực thống ngự thiên lôi!

Nếu lấy thanh kiếm này làm trận cơ, bố trí Vạn Kiếm Kiếm Trận, nàng khi chống lại thiên kiếp của Thiên Địa Bá Quyền Ấn Chứng, sẽ càng thêm nắm chắc.

Bởi vậy, nàng phải đi…

Chỉ là, cho dù có thêm một tầng bảo đảm này, nàng cũng không có trăm phần trăm nắm chắc có thể vượt qua thiên kiếp.

Cho nên, nàng muốn trước khi đi, để lại một chút gì đó.

“Chàng còn bao lâu nữa mới có thể bước vào Văn Thánh thất phẩm?” Giọng nói như đang thì thầm, người hỏi, vành tai lại đỏ ửng.

Lại hỏi tu vi cảnh giới của ta?

Tần Phong thắc mắc trong lòng, thành thật trả lời: “Nhiều nhất là ba ngày nữa.”

Liễu Kiếm Ly khẽ gật đầu, nhịp tim đập nhanh hơn so với trước rất nhiều…

Chương 211: Ta thật sự là một người anh tốt

Ngày hôm sau, Tần Phong tỉnh dậy trong cơn đau như thiêu như đốt.

Sau khi tôi luyện xong văn khí trong cơ thể, hắn đứng dậy đẩy cửa sổ ra, nhìn ra xa, một mảnh trắng xóa.

"Bỗng như xuân đến đêm qua,

Muôn cây muôn cành hoa lê nở trắng".

Tuyết rốt cuộc cũng đã rơi, phủ lên Tấn Dương Thành một lớp sa mỏng.

Ở hành lang, Thanh Nhi nhìn tuyết rơi đầy trời, vừa hưng phấn vừa lo lắng.

Trận tuyết xám lần trước, nàng đến nay vẫn còn nhớ rõ, cơn sốt khủng khiếp đã càn quét toàn bộ Tần phủ.

Không ai biết, trận tuyết hôm nay có giống như lần trước hay không.

Tần Phong thấy vậy đoán được nguyên do, cười nói: "Yên tâm đi, tuyết này là tuyết thật."

Thanh Nhi nghe vậy, cẩn thận đưa tay ra, bắt lấy bông tuyết trắng tinh đang bay lượn, cảm nhận sự mát lạnh trong lòng bàn tay, lập tức lộ ra nụ cười, giống như một đứa trẻ.

Tần Phong liếc nhìn trời đầy tuyết bay, bỗng nhiên đưa tay trái

ra, nhìn ngây người.

Đêm qua hắn và Liễu Kiếm Ly đi rất lâu, vẫn luôn nắm chặt tay, dung nhan tuyệt mỹ và dáng vẻ e lệ của đối phương vẫn còn hiện rõ trong tâm trí.

Ngay cả lúc này, hắn dường như vẫn có thể cảm nhận được hơi ấm và sự mịn màng từ lòng bàn tay truyền đến.

Tình cảm của hai người ngày càng thêm sâu đậm trong sự đồng hành từng chút một, nghĩ đến đây, hắn bất giác mỉm cười.

Hồi thần lại, ngẩng đầu lên lần nữa.

Nụ cười của Tần Phong dần thu lại.

Không biết từ lúc nào, Bạch Thu đã đến bên cửa sổ, đang nhìn chằm chằm hắn, hai má phúng phính tức giận, giống như một cái bánh bao.

Nhìn xuống phía dưới, trên tay đối phương bưng một bộ ấm trà, miệng ấm còn bốc khói nghi ngút.

Bạch Thu tự nhiên không thể nào pha trà cho hắn, chén trà này nhất định là Liễu Kiếm Ly pha.

"Ngươi rốt cuộc đã làm gì sư tỷ của ta?!" Cô nàng xinh đẹp nghiến răng nói.

"Ý gì?" Tần Phong không hiểu.

"Bớt giả vờ với ta, tay của Kiếm Ly sư tỷ là để cầm kiếm, sao có thể giống nữ tử bình thường, pha trà cho người khác!

Hơn nữa, hơn nữa..."

"Hơn nữa cái gì?" Tần Phong tò mò.

Bạch Thu ậm ừ một tiếng, không nói tiếp, nàng là lần đầu tiên nhìn thấy sư tỷ lộ ra biểu cảm như vậy, lúc pha trà, trên mặt ửng hồng, khóe miệng khẽ nhếch.

Một thoáng kinh diễm, khiến đất trời lu mờ.

Lúc trước ở Vạn Kiếm Tông, sư tỷ giống như tiên nữ trên cao, cho dù xảy ra chuyện gì, vĩnh viễn đều là thần sắc thản nhiên, không chút gợn sóng.

Thế nhưng, mới mấy tháng không gặp, sư tỷ quen thuộc kia đã không còn nữa.

Trong mắt sư tỷ không còn chỉ có tu luyện và kiếm, ngược lại còn có thêm một số thứ khác.

Có dịu dàng, có vui vẻ, còn có cả nhân tình ấm áp chưa từng có trước đây.

Không phải là sự thay đổi này không tốt, chỉ là người gây ra sự thay đổi này không đúng.

Nghĩ đến đây, Bạch Thu lại trừng mắt nhìn Tần Phong, nam nhân này, dựa vào cái gì mà có thể đánh động trái tim sư tỷ, rõ ràng chỉ là một tên thư sinh tay trói gà không chặt!

Ngươi sao lại dùng ánh mắt nhìn thấy gián vậy... Tần Phong giật giật khóe miệng: "Đưa chén trà đây đi, đó là nương tử ta pha cho ta sao?"

"Nương tử?!" Bạch Thu kêu lên: "Không cho phép ngươi gọi sư tỷ ta như vậy!"

Tần Phong bật cười: "Tiểu nha đầu, nàng ấy là do ta cưới hỏi đàng hoàng, sao ta lại không thể gọi nàng ấy là nương tử?"

Bạch Thu nghe vậy, muốn phản bác cái gì đó, nhưng lại không

tìm được lý do nào hay ho, tức giận đến mức hai má phồng lên, giống như một con cá nóc.

Kỳ thật tối hôm qua, Ngưng Sương tỷ tỷ đã kể cho nàng nghe tất cả mọi chuyện xảy ra sau khi Kiếm Ly sư tỷ đến đây.

Lúc sư tỷ ở trong khoảng thời gian đen tối nhất của cuộc đời, chính nam nhân trước mặt này đã ở bên cạnh bầu bạn, kéo sư tỷ ra khỏi vực sâu.

Sau đó, người này lại dựa vào y thuật cao siêu, chữa khỏi thương thế kinh mạch cho sư tỷ.

Trong thâm tâm nàng, đã thừa nhận người này.

Nếu không nàng cũng không thể thay sư tỷ, đến đưa trà cho người này.

Thế nhưng, vừa nghĩ đến sư tỷ mà mình ngưỡng mộ bị tên này lừa gạt, nàng liền càng nhìn càng chướng mắt.

"Đưa trà đây." Tần Phong lại lên tiếng.

Bạch Thu tuy trong lòng vạn phần không muốn, nhưng nàng đã đáp ứng sư tỷ sẽ đưa trà đến cẩn thận, tự nhiên không thể nuốt lời.

Nhìn trà nóng được rót vào chén, bị nam nhân trước mặt bưng lên nhấp một ngụm, Bạch Thu lộ ra vẻ mặt hâm mộ: "Trà sư tỷ pha, có ngon không?"

Tần Phong liếc nhìn thần sắc của nàng, đập đập miệng cảm khái nói: "Trà ngon chỉ có chốn thiên đường,

Nhân gian mấy thuở được nếm qua?"

"Vậy... vậy có thể cho ta nếm thử một ngụm không?" Bạch Thu nuốt nước miếng, nhỏ giọng thăm dò.

Tần Phong vốn định từ chối, nhưng nhìn thấy thần sắc của tiểu nha đầu, hắn vẫn đồng ý.

Bạch Thu bưng chén trà khác lên, cẩn thận nhấp một ngụm, vị trà đậm đà, thơm ngát.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, rất khó tưởng tượng, đây là trà do Kiếm Ly sư tỷ pha.

Vị trà này, khiến nàng nhớ đến trà mà mẫu thân pha cho phụ thân.

Nương từng nói, chỉ có trà được pha bằng cả tấm lòng cho người mình yêu, mới có thể có hương vị đậm đà như vậy.

Bạch Thu nghĩ đến nương, nghĩ đến Kiếm Ly sư tỷ, lúc pha trà, thần sắc hạnh phúc không giấu được trên khuôn mặt, nhịn không được lẩm bẩm tự nói: "Thích một người rốt cuộc là cảm giác gì nhỉ?"

Tần Phong nghe vậy, giật mình, tiểu nha đầu này sao lại đột nhiên hỏi ra câu này...

Hắn do dự hồi lâu, vẫn mở miệng nói: "Giữa chúng ta là không thể nào đâu, ngươi đừng có mơ mộng hão huyền nữa."

Bạch Thu bỗng nhiên sững sờ, sau đó hoàn hồn lại, xấu hổ nói: "Loại thư sinh như ngươi, còn muốn ta để mắt đến, nằm mơ đi!

Người ta thích, dù thế nào cũng phải là Thần Vũ Đạo Thống đang tu hành, thiên phú dị bẩm, khí vũ hiên ngang.

Giống như ngươi, sao không tìm một chỗ soi gương cho kỹ đi!"

Hửm?

Tần Phong thở phào nhẹ nhõm, đồng thời bỗng nhiên sững sờ, điều kiện mà đối phương muốn, sao lại có cảm giác quen thuộc

như vậy.

Chờ đã, chẳng phải nhị đệ nhà mình cũng là kiểu mẫu như vậy sao?

"Nói đi cũng phải nói lại, hiện tại ta hạnh phúc như vậy, nhưng nhị đệ vẫn là cẩu độc thân.

Là đại ca, chẳng lẽ không nên vì chuyện chung thân đại sự của nó, quan tâm một chút, ra tay giúp đỡ sao?

Tiểu nha đầu này, tuy có chút tùy hứng, nhưng tâm tính không xấu, lớn lên cũng không tệ, thiên phú cũng coi như xuất chúng.

Là truyền nhân của Vạn Kiếm Tông Tông chủ, tiền đồ sau này nhất định là không thể đo lường.

Gả cho nhị đệ nhà mình, coi như miễn cưỡng sống qua ngày?"

Nghĩ đến đây, Tần Phong vuốt vuốt cằm, bắt đầu đánh giá đối phương, và mở miệng hỏi thăm gia thế của tiểu nha đầu.

Bạch Thu nghe vậy bỗng nhiên lộ vẻ cảnh giác, nàng cảnh giác nói: "Ngươi hỏi cái này làm gì?"

Cũng chỉ là hỏi thăm gia thế thôi mà, ngươi căng thẳng như vậy làm gì?

Chẳng lẽ ngươi là hoàng thân quốc thích, con cháu thế gia, gia thế không thể tùy tiện nói ra?

Tần Phong không hiểu, đáp: "Hỏi thăm một chút thôi, nếu ngươi không muốn nói nhiều, vậy ta không hỏi nữa."

Bạch Thu trong mắt lóe lên một tia nghi ngờ, luôn cảm thấy người này không có ý tốt.

"Đã không moi được gia thế, vậy thì thế nào cũng phải để hai

người gặp mặt một lần, nói không chừng lại nhìn trúng mắt nhau.

Bất quá, chủ động mở miệng bảo nha đầu này cùng ta ra ngoài sân, nàng ta nhất định là không muốn, ta nhất định phải nghĩ cách...

Có rồi!"

Tần Phong nghĩ đến trường đao mà Nguyện lão gia tử rèn, Thần Vũ võ giả bình thường đều không có sức chống cự với binh khí cao cấp.

Vì vậy, hắn lấy Thiên Tỏa Trảm Nguyệt được bọc trong vỏ đao từ trong nhẫn trữ vật ra, lắc lư trước mặt Bạch Thu, sau đó rất nhanh liền thu hồi.

Đối phương cảm nhận được dao động cường đại truyền ra từ trường đao, quả nhiên mắc câu, bắt đầu dò hỏi.

Hôm qua lúc nàng đến Tấn Dương Thành, đã cảm nhận được dao động của thần binh lợi khí xuất thế!

Tần Phong lập tức ra vẻ thần bí: "Trường đao này là do một người thần bí rèn ra, phẩm chất không thua kém gì Thập Nhị Thần Binh của Thần Công Phòng.

Ta cũng muốn rút ra cho ngươi xem, nhưng trường đao này không phải của ta, mà là của nhị đệ ta.

Nếu ngươi thật sự muốn được chiêm ngưỡng, chi bằng cùng ta ra ngoài sân, ta vừa lúc muốn giao trường đao này cho nó."

Bạch Thu suy nghĩ một chút, liền gật đầu đồng ý, chẳng qua chỉ là đi vài bước đường thôi, có thể có âm mưu gì chứ?

Tần Phong thấy vậy, mỉm cười gật đầu.

Vì hạnh phúc cả đời của nhị đệ, ta cũng coi như là tốn không ít

tâm tư...

Ta thật sự là một người anh trai tốt!

Chương 212: Là rung động sao~

Tần Phong mang theo Bạch Thu nhanh chóng đi tới sân viện, bởi vì đao khí của Đao Cuồng tiền bối vẫn còn lưu lại trên không trung.

Những bông tuyết bay lất phất, còn chưa kịp rơi xuống đã bị chấn thành bụi phấn.

Trong sân, Hắc Than Đầu và nhị đệ đang giao đấu.

Không mất đến một lúc, Hắc Than Đầu đã lộ rõ vẻ yếu thế, bị nhị đệ một đao đánh bật ra, loạng choạng lùi về sau.

Hắc Than Đầu ổn định thân hình, cảm khái nói: "Thiên phú của nhị công tử thật sự là ghê gớm, hiện tại ta đã hoàn toàn không phải là đối thủ nữa rồi."

Tần Phong thấy vậy, hài lòng gật gật đầu, thiên phú của nhị đệ cộng thêm sự chỉ điểm của Đao Cuồng tiền bối, có tiến bộ như vậy cũng là điều dễ hiểu.

Hơn nữa, trước khi Đao Cuồng tiền bối rời đi, đã đem toàn bộ tinh túy của 《Thiên Cương Nguyên Trảm》 truyền thụ lại, cho nên nhị đệ lúc này đối với đao đạo đã sớm có lý giải sâu sắc hơn.

"Chắc hẳn, không bao lâu nữa, hắn sẽ lĩnh ngộ được đao ý tam trọng tâm thông minh rồi."

Nghĩ đến đây, Tần Phong trong lòng tràn đầy vui mừng, dù sao nhị đệ có thể tu luyện đến trình độ như ngày hôm nay, hắn - đại ca cũng là công lao không nhỏ.

"Đúng rồi, tiểu nha đầu đối với ấn tượng đầu tiên về nhị đệ như thế nào?"

Hơi nghiêng đầu nhìn sang một bên.

Chỉ thấy Bạch Thu đứng bên cạnh, nhìn chằm chằm vào bóng lưng thẳng tắp trong sân, ánh mắt không rời, khuôn mặt nhỏ nhắn không biết có phải bị gió lạnh thổi hay không mà hơi ửng hồng.

"Nhìn bộ dạng này của nàng, chẳng lẽ là động lòng rồi?" Tần Phong khẽ nheo mắt, lộ ra nụ cười gian xảo.

Quả nhiên, dung mạo của nhị đệ đối với thiếu nữ vẫn rất có sức sát thương.

Lúc này bộ dạng của nha đầu này, giống như bài hát ở kiếp trước.

Là rung động sao, nguy rồi, ánh mắt không thể trốn tránh~

Lúc này, Bạch Thu quay đầu đi, cắn răng đỏ mặt nói: "Huynh ở đây hát hò cái gì vậy?"

"Có cảm xúc nên thốt ra thôi, có cảm xúc nên thốt ra thôi mà, chẳng lẽ ca hát đúng tâm trạng của muội lúc này?" Tần Phong ho khan một tiếng nói.

"Huynh đừng có nói bậy!" Bạch Thu xấu hổ kêu lên, hai má lại càng nóng ran.

Người trong sân kia, thật sự là đệ đệ của tên này sao?

Sao lại cảm thấy khác biệt một trời một vực như vậy.

Dung nhan tuấn mỹ, thân hình rắn chắc ẩn dưới lớp áo đen, tư thế oai phong lẫm liệt khi vung đao, còn có nụ cười ấm áp trên khuôn mặt.

Nghĩ đến những điều này, nhịp tim của nàng lại vô cớ đập nhanh hơn.

Đây là cảm giác mà nàng chưa từng có.

Bởi vì tiếng kêu của Bạch Thu quá lớn, rất nhanh đã thu hút sự chú ý của hai người trong sân.

"Đại ca!" Nhị đệ đi tới, sau đó nhìn sang Bạch Thu với vẻ tò mò hỏi: "Vị cô nương này là?"

"Nàng là sư muội của tẩu tử ngươi ở Vạn Kiếm Tông, tên là Bạch Thu." Tần Phong cười nói.

"Thì ra là Bạch cô nương, xin chào." Nhị đệ mỉm cười.

Bạch Thu như tắm gió xuân, khuôn mặt tròn trịa đỏ bừng, sau đó nàng ta như một tiểu thư khuê các nhẹ nhàng đáp: "Ngươi... Ngươi hảo."

Đối với ta và đối với nhị đệ thái độ lại khác biệt nhiều như vậy, còn có bộ dạng hiện tại của muội khiến ta cảm thấy rất xa lạ... Tần Phong giật giật khóe miệng, giả vờ nghiêm nghị hỏi: "Bạch Thu, muội làm sao vậy? Sao nói chuyện lại uể oải như vậy?

Là tối qua ăn ít quá sao?

Cũng trách ta, thấy muội ăn mấy chục đĩa rồi, sợ muội no nên mới không cho Thanh Nhi dọn thêm thức ăn.

Biết trước muội ăn khỏe như vậy, ta đã bảo nàng ấy dọn thêm mấy đĩa rồi!"

"Mấy chục đĩa?" Nhị đệ há hốc mồm, nhìn Bạch Thu cười gượng gạo, nàng ta ăn khỏe thật, cũng gần bằng ta...

Bạch Thu vội vàng xua tay nói: "Không có, bình thường ta ăn rất ít, tối qua là lần đầu tiên được ăn món lẩu kia, cho nên mới ăn

nhiều hơn một chút, ưm~"

Lời nói sao mà yếu ớt bất lực, nàng ta ủ rũ cúi đầu xuống.

Hừ, khi một nữ tử cố ý che giấu khẩu phần ăn của mình trước mặt nam nhân, thì chứng tỏ nàng ta đã động lòng rồi... Tần Phong hài lòng gật gật đầu, trong lòng thầm nghĩ: "Tiểu nha đầu, sau này còn trị không được muội sao?"

"Đúng rồi, nhị đệ, hôm nay đến đây là để đưa cho đệ một thứ." Vừa nói, Tần Phong vừa lấy từ trong nhẫn trữ vật ra một thanh trường đao được bao bọc bởi vỏ đao màu đen, nhưng hắn không rút nó ra hoàn toàn.

Dù sao với sức lực của hắn, nếu không mượn sức mạnh của nhẫn trữ vật, làm sao có thể nhấc nổi thanh trường đao này?

Nhị đệ nhìn thấy vỏ đao, hai mắt sáng lên, hắn rút vỏ đao ra, giơ lên đỉnh đầu, sau đó nắm lấy chuôi đao hình xoắn ốc, rút trường đao ra.

Thân đao đen bóng, lưỡi đao trắng bạc, bên tai dường như vang lên trận trận tiếng xé gió khi vung đao.

Bạch Thu cảm thấy thanh kiếm bên hông khẽ rung lên, nàng giật mình, nhìn về phía trường đao.

Có thể khiến cho thanh kiếm của nàng dị động, thanh đao đen này tuyệt đối không phải là vật phàm!

Thế nhưng ánh mắt dừng trên thanh đao không được bao lâu, nàng đã bị dáng vẻ của người cầm đao thu hút sự chú ý.

Nhị đệ hưng phấn nói: "Đại ca, đây là trường đao huynh rèn cho đệ sao?"

Tần Phong gật đầu: "Ban đầu là muốn hôm qua mang đến cho

đệ, nhưng vì một số chuyện nên trì hoãn."

Ừm, cùng nương tử tay trong tay du ngoạn, hẳn là chuyện lớn lao trời ban...

Nhị đệ đánh giá trường đao trong tay, thần thái sáng láng, hắn đưa tay phải vuốt ve thân đao, thanh đao đen đột nhiên khẽ run lên, như là đang đáp lại hắn.

Hắn kích động nói: "Đại ca, không biết thanh đao này tên là gì?"

Tới rồi, tới rồi, hỏi tên rồi!

Tần Phong ho khan một tiếng, trịnh trọng nói: "Nhị đệ, từ xưa đến nay tiếp nhận danh khí, đều phải có nghi thức, truyền thừa đao danh cũng vậy.

Đệ hãy nghe ta nói, tay phải cầm đao đưa ra, sau đó đặt tay trái lên cánh tay phải."

Tần An tuy có chút nghi hoặc, nhưng vì vô điều kiện tin tưởng đại ca, hắn vẫn làm theo: "Đại ca, như vậy có đúng không?"

"Tốt, tốt, sau đó, đệ hãy theo ta đọc, Vạn Giải, Thiên Tỏa Trảm Nguyệt!" Tần Phong cố nén cười.

Hắc Than Đầu lộ vẻ tò mò, nghi thức kỳ quái như vậy hắn là lần đầu tiên nghe nói, bất quá cô gia kiến thức uyên bác, làm như vậy nhất định là có đạo lý.

Bạch Thu chớp chớp mắt, đối với nghi thức kỳ quái này cũng không quá để tâm, chỉ là cảm thấy bóng dáng người cầm đao kia, có phần thần vũ bất phàm.

"Vạn Giải, Thiên Tỏa Trảm Nguyệt!" Nhị đệ hô to.

Tần Phong thấy vậy che miệng cười trộm, nhưng hắn làm sao

cũng không ngờ tới, khi nhị đệ vừa dứt lời.

Thanh đao đen đột nhiên chấn động, ánh sáng vàng sẫm lóe lên trên thân đao.

Tiếp đó, giống như buổi trưa hôm qua, khi thanh đao đen xuất thế, khí tức mạnh mẽ xông thẳng lên trời, đánh tan toàn bộ bông tuyết trên bầu trời Tần phủ.

Tại lầu ba của Trảm Yêu ti, nơi Thần Công phòng tọa lạc, Nguyện lão đang lật xem sách vật lý, thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn sang cuộn giấy trắng bên cạnh với những dòng chú thích và phân tích dày đặc.

Điều đáng nói là, những dòng chú thích và phân tích này, đều là do Tần Phong giảng giải khi ở đại sảnh lầu hai vào ngày hôm qua...

Cảm nhận được dao động kỳ lạ ập đến, Nguyện lão nhìn ra ngoài cửa sổ, sau đó thản nhiên nói: "Đã tìm được minh chủ, cũng không tính là làm nhục ngươi."

Trong đại sảnh Tần phủ, nhị phu nhân cảm nhận được mặt đất rung chuyển, kinh ngạc nói: "Nguyện lão, hai ngày nay là có chuyện gì vậy?

Tấn Dương thành này sao lại cứ rung lắc bất thường như vậy?"

Tần Kiến An nhấp một ngụm trà, đáp: "Phu nhân, không sao đâu, dù sao cũng chỉ rung một cái rồi thôi."

Dứt lời, ông ta nghiêng đầu nhìn về phía sân viện, trong mắt thoáng qua một tia vui mừng.

"Đây là..." Tần Phong trợn tròn mắt.

Bảo khí cao giai đều có linh tính, muốn phát huy uy lực thực sự của nó, nhất định phải khiến nó tâm phục khẩu phục, chủ động nhận chủ!

Vừa rồi thanh đao đen dị động, rõ ràng là đã công nhận nhị đệ!

Chương 213: Rùa xem đậu xanh, phải lòng nhau rồi?

Bạch Thu che miệng, trong mắt đầy kinh ngạc.

Muốn có được sự công nhận của bảo khí cao giai, nhất định phải có thực lực và thiên phú tương xứng.

Thế nhưng đây là lần đầu tiên nàng ta thấy, một món danh khí lại nhanh chóng nhận chủ như vậy!

"Chẳng lẽ có liên quan đến câu nói kỳ quái vừa rồi?

Vạn Giải, Thiên Tỏa Trảm Nguyệt...

Nghi thức truyền thừa tên khí, lại có hiệu quả đáng sợ như vậy, kỳ lạ, tại sao A Đa và sư tôn chưa từng nói với ta."

Bảo kiếm của nàng ta cũng không phải là vật phàm, lúc trước để cho danh kiếm nhận chủ, cũng đã tốn không ít công sức.

Hắc Than Đầu nhìn đao mang phóng lên trời, mặt mũi ngây dại.

Mãi đến khi khí tức mạnh mẽ dần dần thu liễm, hắn ta mới hoàn hồn, nhìn về phía Tần Phong, chắp tay nói: "Cô gia quả nhiên là kỳ tài, không ngờ một nghi thức truyền thừa tên đao, lại có thể khiến bảo khí cao giai chủ động nhận chủ!"

A? Là do ta sao?

Không, các ngươi đều hiểu lầm rồi, ta chỉ muốn xem thử bộ dạng trung nhị của nhị đệ mà thôi... Tuy nhiên, Tần Phong cũng

rất nghi hoặc, tại sao Hắc Đao lại trực tiếp nhận chủ như vậy?

Chẳng lẽ bên trong Hắc Đao, cũng ẩn giấu một linh hồn trung nhị?

Nhìn vẻ mặt kinh ngạc, bội phục, sùng bái của Tam Nhân, Tần Phong tự nhiên không thể nói ra lời trong lòng, mà là thản nhiên nói: "Ừm, cũng coi như không tệ."

Hắn tuy không thừa nhận điều gì, nhưng lại âm thầm nhận công lao.

Tần An nhìn đại ca, vừa sùng bái, vừa cảm động.

"Đại ca không chỉ chỉ điểm tu luyện cho ta, còn giúp ta tìm sư phụ, tìm người rèn đao.

Hôm nay, lại giúp ta để Hắc Đao nhận chủ.

... Ta về sau, nhất định phải hảo hảo báo đáp đại ca."

Nhị đệ âm thầm thề trong lòng.

"Vì đao này đã nhận chủ, ngươi không bằng thử uy lực của nó?" Tần Phong lên tiếng nói.

Vừa nói, hắn vừa nghiêng đầu nhìn về phía Hắc Than Đầu bên kia, người sau vội vàng xua tay: "Cái trường kích này của ta chỉ là bảo khí bình thường, hơn nữa đã theo ta nhiều năm, ta không muốn nó bị hủy trong tay nhị công tử."

Tần Phong nghe vậy, gật đầu.

Đạo Giả kết hợp với bảo khí cao giai, lực chiến đấu được tăng lên, không phải đơn giản là một cộng một.

Huống chi Hắc Đao này còn là bảo khí có thể nhận chủ, chắc chắn càng thêm bất phàm.

Hắc Than Đầu vốn đã không phải là đối thủ của nhị đệ, thêm vào đó là Hắc Đao, tỷ thí sẽ trở nên vô nghĩa.

Như vậy xem ra, trong Tần Phủ có thể để nhị đệ thử đao hình như chỉ có nương tử?

"Không, ta đang nghĩ gì vậy, để nương tử bồi nhị đệ tỷ thí, lỡ như nhị đệ sẽ mất đi hy vọng vào tương lai..."

Ngay lúc Tần Phong đang xoắn xuýt, Bạch Thu bên cạnh bỗng nhiên giơ tay nói: "Nếu không chê, ta có thể luyện tập với hắn một chút."

Vừa nói, nàng ta có chút ngại ngùng nhìn Tần An, dáng vẻ e lệ, tay phải mân mê vạt váy đen trắng.

"Ngươi?" Tần Phong sửng sốt, nha đầu này tuy nhìn không đáng tin cậy, nhưng ít nhất cũng là Vạn Kiếm Tông Tông Chủ thân truyền, hơn nữa lĩnh ngộ kiếm ý tam trọng Tâm Thông Minh Cảnh giới, thực lực hẳn là đủ rồi.

"Bảo kiếm của ngươi phẩm chất như thế nào?"

Tần Phong hỏi như vậy cũng là vì có chút lo lắng.

Nhị đệ nhà mình là một tên võ phu thô lỗ, chắc là không biết thương hoa tiếc ngọc, đừng có đánh đến hưng phấn, lại chém đứt kiếm của người ta...

"Yên tâm đi." Bạch Thu thản nhiên đáp, sau đó rút bảo kiếm bên hông ra.

Mấy người còn lại thấy vậy, thần sắc kinh ngạc.

Bảo kiếm này thon dài, thân kiếm trong suốt như hoàng ngọc bích, bề mặt còn có lưu quang.

Chỉ thấy Bạch Thu khẽ vung cổ tay, xoay một vòng kiếm hoa,

kiếm khí lưu chuyển tựa như đom đóm, sáng rực rỡ.

Tần Phong trừng lớn hai mắt: "Thanh kiếm này chẳng lẽ là một trong mười hai món Thần Công Phòng vô thượng binh khí, Lưu Anh?"

"Ơ? Ngươi lại biết thanh kiếm này, xem như có chút kiến thức!" Bạch Thu giơ thanh kiếm mảnh lên, thần sắc có chút đắc ý.

Thanh kiếm này được xưng là Đại Càn đẹp nhất, quả nhiên danh bất hư truyền... Tần Phong thầm cảm khái.

Nhưng điều khiến hắn chấn động nhất là, nha đầu này rốt cuộc là thân phận gì, lại có thể sở hữu Lưu Anh, thanh kiếm đứng thứ chín trên Thần Kiếm Bảng Đại Càn?

"Thanh kiếm này ngươi có được như thế nào?" Tần Phong thăm dò.

"Có được như thế nào? Tự nhiên là A Đa ta..." Nói đến một nửa, Bạch Thu dừng lại, nàng ta hình như nghĩ đến cái gì đó, cảnh giác nói: "Ngươi hỏi cái này làm gì?"

Mỗi lần hỏi đến nội dung liên quan đến gia thế, đều đề phòng như vậy...

"Ta cũng chỉ là tò mò, thuận miệng hỏi một chút." Tần Phong ho khan một tiếng, chuyển chủ đề: "Vì là thần kiếm Lưu Anh, ngược lại cũng không cần lo lắng bị chém đứt.

Nhị đệ, vậy ngươi hãy tỷ thí với nàng ta một phen, chú ý điểm đến là dừng!"

Bốn chữ điểm đến là dừng, cắn chữ cực nặng, nha đầu này rõ ràng đã có chút hứng thú với nhị đệ, hắn đây là chuẩn bị coi như em dâu mà đối đãi.

"Yên tâm đi, đại ca, ta có chừng mực." Nhị đệ đáp một tiếng, sau đó chắp tay nói: "Vậy Bạch cô nương, xin chỉ giáo."

"Xin... Xin chỉ giáo." Bạch Thu đỏ mặt, chắp tay đáp lễ.

Nhìn hình ảnh hai người chắp tay thi lễ, Tần Phong khẽ mỉm cười, trong nháy mắt liên tưởng đến cảnh tượng hai người bái đường thành thân.

Thế nhưng diễn biến tiếp theo, lại là điều hắn không ngờ tới...

Hai người vào tư thế, người ra tay trước lại là nha đầu Bạch Thu!

Chỉ thấy nàng ta thân hình lóe lên, liền biến mất tại chỗ, căn bản không tìm thấy tung tích.

Hắc Than Đầu và Tần Phong đang quan chiến bên cạnh đồng thời kinh hãi, đến vô ảnh đi vô tung, thân hình như quỷ mị, lại là Thần Vũ ngũ phẩm, Thần Hành cảnh giới!

"Xong rồi, ta chỉ biết nha đầu này là kiếm ý tam trọng tâm thông minh, lại chưa từng hỏi qua Thần Vũ phẩm giai của nàng ta!"

Tiếp theo chỉ nghe trong viện truyền đến một tiếng vang thật lớn.

Tên nhị đệ kia, lại bị một đạo kiếm khí của Bạch Thu trực tiếp chém bay, đâm nát giả sơn cao khoảng một người!

"A! Ngươi không sao chứ." Bạch Thu lo lắng nói, chạy về phía đống đá vụn.

Tần Phong che mắt, không nỡ nhìn tiếp.

...

Một nén nhang sau, nhị đệ đối với Bạch Thu không ngừng xin lỗi xua tay nói: "Không sao, Bạch cô nương, là ta kém cỏi, không liên quan đến ngươi."

Tần Phong thấy vậy thầm than một tiếng trong lòng, xem ra mối lương duyên này coi như tan vỡ.

Nha đầu này tùy hứng như vậy, vừa nhìn là biết tính cách mạnh mẽ, làm sao có thể chịu đựng được việc nửa kia thực lực không bằng mình.

Thế nhưng hắn quan sát một hồi, lại phát hiện, hứng thú của tiểu nha đầu đối với nhị đệ hình như không những không giảm, ngược lại càng thêm nồng đậm?

Không ngừng hỏi han ân cần không nói, còn chủ động bôi thuốc trị thương cho nhị đệ, bộ dạng ân cần kia, chẳng lẽ không phải đang ăn đậu hũ sao?

Lại nhìn nhị đệ bên kia, thần sắc cũng không đúng lắm, cứ ngây ngốc cười.

Chẳng lẽ hai người này, thật sự là rùa xem đậu xanh, phải lòng nhau rồi?

Nếu có thể thúc thành một mối lương duyên cho hai người, hắn là đại ca tự nhiên là vui mừng.

Thế nhưng sau khi suy nghĩ kỹ càng, hắn lại phát hiện ra một số điểm không đúng.

"Bản thân là một thư sinh yếu đuối, đánh không lại lão bà, ngược lại cũng coi như hợp tình hợp lý.

Thế nhưng nhị đệ là một võ phu Thần Vũ thiên phú dị bẩm, cũng đánh không lại lão bà, thì có chút quá đáng rồi.

Chẳng lẽ Tần gia ta nhất môn song kiệt, đều phải bị lão bà đè đầu cưỡi cổ sao?"

Ừm, nếu là ở một số trường hợp đặc thù, bị đè đầu cưỡi cổ, vậy thì lại là chuyện khác... Tần Phong âm thầm bổ sung một câu trong lòng.

Chương 214: Thân phận của Bạch Thu

Hai người mượn cớ bị thương, trò chuyện hồi lâu.

Cho đến khi Bạch Thu nhận được lời gọi của Lam Ngưng Sương, có vẻ như là vị tỷ tỷ này có việc tìm nàng.

Trước khi đi, nàng còn dặn dò vị nhị công tử: "Bôi thuốc mỡ này thêm một lần nữa vào buổi tối, vết thương của huynh sẽ khỏi ngay.

À phải rồi, còn chưa biết huynh tên là gì nhỉ?"

"Ta tên là Tần An." Nhị công tử đáp.

"Thì ra là Tần An, quả là một cái tên hay." Bạch Thu cười híp mắt tán thưởng, trong lòng âm thầm ghi nhớ cái tên này.

"Nào có, vẫn là tên của muội dễ nghe hơn." Nhị công tử cười có chút ngại ngùng.

Hai người nhìn nhau, đều ngượng ngùng cúi đầu.

Hai người các ngươi đang diễn phim thần tượng ở đây à... Tần Phong liếc nhìn hai người trước mặt, thầm mắng một câu.

Đúng lúc này, Lam Ngưng Sương ở ngoài hành lang lại gọi thêm một tiếng.

"Ngưng Sương tỷ tỷ bên kia hình như có việc tìm ta, vậy... ta đi trước nhé?" Bạch Thu chỉ tay về phía hành lang.

“Được, Bạch cô nương.” Nhị công tử vẫy tay chào tạm biệt, cho đến khi bóng dáng Bạch Thu biến mất ở cuối hành lang, hắn vẫn không thu hồi tầm mắt.

“Đừng nhìn nữa, nhị đệ, người ta đã đi rồi.” Tần Phong nhướng mày, trêu chọc nói.

“A?” Nhị công tử hoàn hồn, thần sắc có chút lúng túng.

Lúc này, Hắc Than Đầu kinh ngạc nói: “Ơ? Cô gia, ngươi mau nhìn, vết thương ngoài da của nhị công tử, vậy mà đã bắt đầu đóng vảy rồi!”

Tần Phong nghe vậy, liền nhìn sang, chỉ thấy vết thương do nhị đệ va vào núi giả trước đó, đang lành lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Trước đó hắn chỉ chú ý đến nhị đệ và tiểu nha đầu kia, thần sắc giữa hai người.

Lại không phát hiện, hiệu quả của loại thuốc trị thương này lại kinh người như vậy?

“Nhị đệ, đưa lọ thuốc đó cho ta xem.”

“Ồ, đại ca, cho huynh.”

Tần Phong nhận lấy lọ thuốc, mở nắp ngửi thử, mùi thuốc nồng đậm, bên trong còn kèm theo mùi hoa mai thoang thoảng.

Hắn cẩn thận quan sát một hồi thuốc mỡ trong lọ, cuối cùng đưa ra kết luận, không khỏi kinh ngạc nói: “Loại thuốc này vậy mà là Bạch Mai cao?”

“Bạch Mai cao? Cô gia, đó là vật gì?” Hắc Than Đầu tò mò hỏi.

“Đại Càn Đông Vực Kiếm Đế Thành hẳn là đã từng nghe qua?”

Hắc Than Đầu gật đầu, một trong ba đại gia tộc kiếm đạo, Kiếm Đế Thành do Vô Song Kiếm Đế chưởng quản, ở Đại Càn ai mà không biết, ai mà không hay?

Tần Phong giải thích: "Kiếm Đế Thành đi về phía nam khoảng sáu mươi dặm, có một ngọn núi tên là Bạch Mai sơn.

Trên núi có rất nhiều hoa mai trắng, loại hoa mai này toàn thân trắng như tuyết, giống như tuyết đầu mùa đông, đem nghiền thành bột, đắp ngoài vết thương, có tác dụng chữa lành vết thương nhanh chóng.

Vì vậy, trong Kiếm Đế Thành có y sư, đem loại hoa mai trắng này dung hợp với nhiều loại dược liệu khác, luyện ra một loại thánh dược trị thương, chính là Bạch Mai cao.

Tiểu nha đầu này quả nhiên không hổ là đệ tử thân truyền của Vạn Kiếm Tông tông chủ, ngay cả thứ này cũng có thể kiếm được."

Đột nhiên, hắn nghĩ đến điều gì đó - "Chờ đã, nếu ta nhớ không lầm, Kiếm Đế của Kiếm Đế Thành cũng họ Bạch, tiểu nha đầu này khi nói đến chuyện con đom đóm, có nhắc đến hai chữ A cha, lại liên tưởng đến Bạch Mai cao nổi tiếng của Kiếm Đế Thành, chẳng lẽ..."

Một lát sau, Tần Phong lại bật cười: "Nhất định là ta nghĩ nhiều rồi, nếu nàng thật sự là nữ nhi của Kiếm Đế, sao có thể bỏ gần tìm xa đến Nam Vực Vạn Kiếm Tông cầu kiếm, còn được tông chủ thu làm đệ tử thân truyền?"

Mức độ vô lý của loại chuyện này, giống như có nhân viên mặc đồng phục KFC, lại đi vào McDonald's giúp khách hàng gọi món, nhìn thế nào cũng thấy kỳ quặc.

Hắn đưa lọ thuốc lại, nói: "Nhị đệ, cứ theo lời nàng ấy nói, buổi tối bôi thêm lần nữa, với hiệu quả của Bạch Mai cao, ngày

mai lúc này, ngay cả sẹo cũng sẽ không còn."

Nhị đệ cất lọ thuốc đi, nhìn kỹ một hồi, sau đó gãi đầu cười nói: "Ta chỉ bị thương ngoài da, qua mấy ngày là khỏi rồi, loại thuốc trị thương tốt như vậy vẫn nên để dành sau này dùng."

Tần Phong nghe vậy, cười có chút thâm ý: "Ngươi sẽ không phải là bởi vì Bạch Mai cao này là do tiểu nha đầu kia tặng, cho nên không nỡ dùng chứ?"

Khuôn mặt tuấn tú của nhị đệ lập tức đỏ bừng: "Đại ca, huynh đừng nói bậy, không có chuyện đó."

"Thật sao? Vậy thì thật đáng tiếc, ta vốn còn đang nghĩ làm mai mối cho hai người, nếu ngươi không có ý này, vậy thì thôi." Tần Phong làm bộ muốn xoay người rời đi, nhưng tay áo phải lại đột nhiên bị người ta kéo lại.

Quay đầu nhìn sang, chỉ thấy nhị đệ của mình đỏ mặt nhỏ giọng nói: "Đại ca, hay là huynh giúp ta hỏi thử xem."

...

Bạch Thu đi theo Lam Ngưng Sương đến chỗ ở của Liễu Kiếm Ly, trên đường đi nàng cứ líu lo không ngừng.

Điều này cũng nằm trong dự liệu của Lam Ngưng Sương, dù sao tính tình của tiểu nha đầu này vốn là như vậy.

Chỉ là Bạch Thu trước kia, những vấn đề hỏi không phải là về nàng, thì là về tiểu thư.

Thế nhưng mới một lúc không gặp, nội dung trong lời nói của tiểu nha đầu đã thay đổi.

"Tên Tần Phong kia thật là đáng ghét, cái miệng cứ như không có cửa, cái gì cũng nói ra.

Vậy mà lại nói ta ăn nhiều, tối qua ta cũng chỉ ăn chưa đến bốn mươi đĩa thôi.

Đúng rồi, Ngưng Sương tỷ tỷ, vừa rồi ta ở trong viện có nhìn thấy một người khác, hình như là đệ đệ của hắn, hình như tên là Tần An, tỷ đối với hắn có hiểu biết gì không~"

"Vậy mà có thể khiến cho đao khí cao giai nhận chủ, thiên phú của hắn trên phương diện đao đạo nhất định không tệ."

"Ngay cả Đao Cuồng tiền bối, một trong Thập Nhị Thần Tướng, cũng thu hắn làm đồ đệ, còn để lại cho hắn một đạo đao ý để hắn lĩnh ngộ, tương lai hắn nhất định có thể vang danh Đại Càn."

"Chỉ là không biết, hiện tại hắn đã thành thân hay chưa..." Lúc hỏi câu này, khuôn mặt nhỏ nhắn của Bạch Thu đỏ bừng, thần sắc có chút ngượng ngùng.

Lam Ngưng Sương đã xem qua rất nhiều thoại bản ngôn tình, lúc này rốt cuộc cũng phản ứng lại, nàng dừng bước kinh ngạc nói: "Bạch Thu, ngươi sẽ không phải là thích nhị công tử nhà họ Tần đấy chứ?"

Bạch Thu nghe vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng: "Không có, không có chuyện đó."

"Thật sự không có?" Lam Ngưng Sương tỏ vẻ nghi ngờ.

"Thật sự không có!" Khuôn mặt nàng nóng bừng, vội vàng đổi chủ đề: "Đúng rồi, Ngưng Sương tỷ tỷ, tỷ gọi ta quay lại, là vì chuyện gì vậy?"

"Tiểu thư mấy ngày nữa sẽ quay về Vạn Kiếm Tông, đến lúc đó chúng ta cùng nhau trở về." Lam Ngưng Sương như là nghĩ đến điều gì, thở dài một tiếng.

“A?” Bạch Thu ngẩn người.

...

Trận tuyết này lúc ngừng lúc lại, mãi cho đến chiều tối mới chịu tạnh hẳn.

Tuyết tích tụ đã đến mắt cá chân, mấy nha hoàn gia đinh có chút phấn khích, đi trên tuyết, mỗi bước chân là một dấu chân thật sâu.

Mặc dù trời đông giá rét, gió lạnh thổi khiến tứ chi tê cứng, bọn họ cũng không hề bận tâm.

Tần Phong đưa tay vuốt ve khung cửa sổ, mỗi lần nắm lại là một quả cầu tuyết rắn chắc.

Hắn nhìn trúng Thanh Nhi ở ngoài cửa sổ, ném quả cầu tuyết qua, sau đó vội vàng rụt đầu lại, giấu mình đi.

Cùng với một tiếng kinh hô thanh thúy, bên ngoài lập tức náo nhiệt hẳn lên, khắp trời đều là những quả cầu tuyết bay tán loạn, cùng với tiếng cười vui vẻ của mọi người.

Một lúc sau, xác định không ai hoài nghi đến mình, Tần Phong mới chống tay lên cửa sổ, nhìn khung cảnh bên ngoài, mỉm cười.

Kiếp trước, hai việc hắn mong chờ nhất vào những ngày tuyết rơi, một là được cùng bạn bè chơi ném tuyết, hai là được chất người tuyết thật to.

Bình dị mà ấm áp.

Lúc này đã có ném tuyết, nhưng vẫn còn thiếu một người tuyết.

“Hiếm khi tuyết rơi dày như vậy, chi bằng...” Hai mắt Tần Phong sáng lên, khoác áo choàng, vội vàng bước ra khỏi phòng.

Chương 215: Vẫn là người thật đẹp hơn

Thời gian lặng lẽ trôi qua.

Tại một góc khuất ít người qua lại trong Tần Phủ, thân ảnh Tần Phong đang bận rộn, một người tuyết mang hình dáng y như người thật đang dần thành hình.

Trên hành lang, Thanh Nhi phát hiện ra Đại thiếu gia, nàng định tiến lên chào hỏi, nhưng chưa kịp bước vào bãi cỏ thì đã vội lấy tay che miệng, trừng lớn hai mắt, không dám phát ra tiếng động lớn, chỉ lặng lẽ đứng từ xa quan sát.

Một lúc sau, một nha hoàn khác đi tới: "Thanh Nhi, muội đang nhìn gì vậy? Ơ, kia chẳng phải là Đại thiếu gia sao, oa, người tuyết kia thật đẹp, chẳng lẽ là..."

"Suỵt, nhỏ tiếng thôi." Thanh Nhi làm động tác im lặng, nha hoàn kia ngẩn người, sau đó gật đầu.

Cơ thể của người đọc sách, quả nhiên vẫn là quá yếu ớt... Tần Phong thầm than một tiếng, sau đó xoa xoa hai bàn tay đã đông cứng đến tê cóng, liên tục hà hơi ấm vào lòng bàn tay.

Ngẩng đầu nhìn người tuyết trước mặt đã hiện rõ hình hài, hắn như đã nhìn thấy dáng vẻ sau khi hoàn thành, khóe miệng không khỏi khẽ nhếch lên.

Sau đó, hắn cũng không để ý đến hai bàn tay tê cứng, bốc một nắm tuyết từ mặt đất lên, nhẹ nhàng đắp lên người tuyết.

Eo thon gọn hơn một chút.

Ừm hừm, bộ ngực nên đầy đặn hơn một chút.

Da như ngưng chi, mắt như sao sáng.

Một mái tóc đen như thác nước.

Tần Phong không ngừng nhớ lại dáng vẻ của Liễu Kiếm Ly, thân ảnh người tuyết kiều diễm cũng dần được khắc họa trong tay hắn.

Ở hành lang, càng ngày càng có nhiều hạ nhân và nha hoàn tụ tập, tất cả đều bị tài nghệ của Đại thiếu gia làm cho kinh ngạc.

Một người nhỏ giọng nói: "Hình dáng người tuyết kia, giống như Thiếu phu nhân."

"Cần gì phải nói giống như, đó chắc chắn là Thiếu phu nhân!"

"Tài nghệ của Đại thiếu gia thật sự là tinh xảo, làm giống y như đúc."

Có nha hoàn như nghĩ đến điều gì đó, ánh mắt mê mẩn, đỏ mặt nói: "Nếu cũng có người nguyện ý vì ta mà chất một người tuyết như vậy thì tốt biết mấy."

Những nha hoàn khác nghe vậy cũng đồng tình gật đầu.

Nhưng trong lòng họ lại âm thầm bổ sung một câu, nếu người đó tuấn tú như Đại thiếu gia thì càng tốt.

Mọi người mải mê xem, lại không phát hiện có người đang đi tới.

Cho đến khi sau lưng bọn họ truyền đến một tiếng ho khan.

Quay đầu nhìn lại, người tới lại chính là Gia chủ và Nhị phu nhân!

Bọn họ giống như học sinh đang lén lút làm việc riêng bị giáo viên phát hiện, sau khi chào hỏi một tiếng thì vội vàng giải tán.

Trong hành lang, nhất thời chỉ còn lại Tần Kiến An và Nhị phu nhân.

Người đàn ông trung niên tuấn tú nhìn bóng dáng vẫn đang bận rộn kia, khẽ cười nói: “Phong nhi quả nhiên có tài, biết cách lấy lòng nữ tử như vậy, thật đúng là giống...”

Nói được một nửa, ông ta đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn sang một bên, Nhị phu nhân cũng đang nhìn ông ta, cười như có như không.

“Lão gia, sao không nói tiếp?”

“Đều là lời nói bậy bạ, đã quên mất muốn nói gì rồi.”

"Thì ra là vậy, nói đến, từ nhỏ đến lớn, cũng chưa từng có ai nguyện ý vì ta mà chất một người tuyết giống như đúc như vậy trong thời tiết lạnh giá thế này." Nhị phu nhân ẩn ý nói.

“Ặc...” Tần Kiến An cứng đờ mặt, trong lòng mắng một câu tiểu tử thối hại ta.

Đúng lúc này, một cơn gió lạnh thổi qua, Nhị phu nhân run lên vì lạnh.

Tần Kiến An thấy vậy, vội vàng cởi áo khoác ngoài ra, khoác lên người nàng: “Thời tiết lạnh như vậy, nếu để nàng bị cảm lạnh, ta lại đau lòng.”

Nhị phu nhân đỏ mặt, khoác áo choàng của nam nhân, ánh mắt long lanh: “Lão gia~ vậy chàng có nguyện ý vì ta mà chất...”

Lời còn chưa dứt, Tần Kiến An vội vàng ngắt lời: “Chúng ta mau vào nhà thôi, ta biết nàng lo lắng Phong nhi bị lạnh, nhưng

nàng yên tâm, thân thể nó cường tráng lắm.

Hơn nữa chuyện của người trẻ tuổi, cứ để bọn họ tự lo liệu đi.

Chúng ta về phòng uống chén trà nóng, chui vào trong chăn, chẳng phải rất tuyệt sao?"

Nói xong, lão cha cũng không để ý đến ánh mắt oán trách của Nhị phu nhân, vừa dỗ dành vừa lừa gạt đưa nàng rời đi.

Mà sau khi hai người bọn họ rời đi không lâu, thân ảnh Liễu Kiếm Ly ba người liền đến.

...

"Ơ? Tên đáng ghét kia không ở trong phòng, đang làm gì ở đó vậy?" Bạch Thu kinh ngạc lên tiếng.

Lúc này, Lam Ngưng Sương như phát hiện ra điều gì đó, trừng lớn đôi mắt đẹp kinh ngạc nói: "Tiểu thư, tỷ mau nhìn người tuyết kia kìa, giống hệt tỷ vậy."

Liễu Kiếm Ly theo đó nhìn lại, người tuyết đã thành hình, một thân tuyết trắng, dung mạo cực kỳ giống nàng.

Nếu nói có chỗ nào khác biệt, đó chính là khóe miệng người tuyết hơi nhếch lên, nụ cười khuynh quốc khuynh thành.

Nàng nhìn mãi, trong mắt tràn đầy nhu tình.

Nhưng nàng cũng nhìn thấy hai bàn tay đỏ bừng vì lạnh của đối phương, có chút đau lòng, sau đó chậm rãi bước tới.

"Tên đáng ghét kia, không ngờ còn có thủ đoạn dỗ dành nữ tử như vậy, khó trách sư tỷ lại bị hắn lừa gạt!" Bạch Thu phồng má nói, trong lòng lại nghĩ, nếu Tần gia nhị công tử cũng có thể vì nàng mà chất một người tuyết như vậy thì tốt biết mấy.

“A~ mình đang nghĩ gì vậy!” Bạch Thu ôm hai má, lắc lắc đầu, mặt đỏ bừng.

Lam Ngưng Sương nhìn vào trong sân một lúc, quay đầu nhỏ giọng nói: “Chúng ta đừng quấy rầy bọn họ nữa, đi thôi.”

“Hả? À...” Bạch Thu hoàn hồn, gật đầu.

Đi theo Lam Ngưng Sương đến góc hành lang, Bạch Thu liếc nhìn hai bóng dáng đã đi đến gần nhau trong sân, thầm nghĩ: “Có lẽ Ngưng Sương tỷ tỷ nói đúng, Kiếm Ly sư tỷ và tên đáng ghét kia, rất xứng đôi.”

...

“Sao nàng lại đến đây?” Tần Phong có chút ngượng ngùng, hắn chỉ vào người tuyết bên cạnh cười nói: “Rảnh rỗi không có việc gì làm, liền dựa theo hình dáng của nàng mà chất một người tuyết, có phải rất giống hay không.”

Liễu Kiếm Ly khẽ gật đầu, sau đó nhìn về phía mặt người tuyết.

Tần Phong đoán được suy nghĩ của nàng, bổ sung nói: “Trong ấn tượng của ta, chỉ thấy nàng cười ba lần.

Ta cảm thấy rất đẹp, liền muốn khắc họa lại dáng vẻ đó.

"Nhưng dù sao vẫn kém một chút thần thái."

Người tuyết dù sao cũng là giả, làm sao có thể sánh bằng người thật?

Liễu Kiếm Ly không nói gì thêm, lại nhìn về phía hai bàn tay của hắn, dịu dàng nói: “Lạnh không?”

Tần Phong duỗi tay ra, nhìn một cái, bởi vì lúc chất người tuyết quá tập trung, bây giờ hắn mới phát hiện, hai bàn tay đã

hoàn toàn đông cứng.

Nhưng trước mặt mỹ nhân, hắn sao có thể để lộ sự thật thân thể yếu ớt của mình, vội vàng đáp: “Chuyện nhỏ thôi, đợi lát nữa về phòng uống chén trà nóng là được.”

Liễu Kiếm Ly không nói hai lời, trực tiếp đưa hai tay ra đặt lên hai bàn tay của Tần Phong, truyền khí cơ.

Không bao lâu, màu đỏ trên lòng bàn tay dần dần biến mất, cảm giác cũng dần khôi phục.

Tần Phong vừa hâm mộ võ giả cường đại, vừa nghĩ đến những đoạn video ngắn ở kiếp trước.

Luôn có đủ loại nam nhân vào lúc trời lạnh, cởi áo khoác ra cho bạn gái khoác lên.

Sau đó, bạn gái e thẹn, nép vào lòng nam nhân, hai người tình ý miên man.

Tần Phong trong lòng cũng rất muốn làm như vậy, nhưng nhìn đối phương từ đầu đến cuối chỉ mặc một bộ váy trắng, lại nhìn bản thân, đã sớm quấn ba lớp áo thật dày.

Nàng không cởi áo khoác ra cho ta mặc đã là tốt lắm rồi... Tần Phong thậm chí còn tưởng tượng ra dáng vẻ e thẹn nép vào lòng Liễu Kiếm Ly của mình, hình như cũng không đến mức quá gượng ép?

“Nương tử nhà ta thật sự là quá đáng tin cậy...”

Ngay khi hắn đang nghĩ đến những thứ lộn xộn này, trên môi bỗng truyền đến cảm giác mềm mại.

Như chuồn chuồn lướt nước, chạm nhẹ rồi rời đi.

Mềm mại, thơm tho.

Tần Phong ngẩng đầu lên, vẻ mặt không dám tin nhìn mỹ nhân trước mặt.

Chỉ thấy nàng vén tóc mai lên, mặt đỏ bừng, khẽ mở môi: “Cảm ơn.”

Một tiếng cảm ơn này, chứa đựng quá nhiều cảm xúc.

Nhìn nụ cười nhàn nhạt trên mặt mỹ nhân, đất trời như mất sắc.

Tần Phong ngây người, không khỏi nghĩ: “Quả nhiên, vẫn là người thật đẹp hơn nhiều.”

Hai người nhìn nhau.

Đêm, rất lạnh.

Nhưng đối với bọn họ mà nói, lại ấm áp như mùa xuân.

Chương 216: Chính Khí Cảnh Thất Phẩm

Hai ngày sau, sáng sớm, Tần Phong cảm thấy như bị thiêu đốt!

Mặc dù thời tiết bên ngoài lạnh giá, nước nhỏ giọt thành băng, nhưng vẫn không thể xua tan được cơn nóng rát trong người hắn.

Hơn nữa, cơn đau đớn lần này đến cực kỳ dữ dội, chẳng khác nào lúc tàn hồn Bích Phương lần đầu tiên tiến vào Thần Hải của hắn.

Tần Phong đoán, đây có lẽ là sự vùng vẫy cuối cùng của tàn hồn Bích Phương.

Xét cho cùng, sau ngày hôm nay, tàn hồn sẽ bị luyện hóa hoàn toàn, còn hắn cũng có thể tôi luyện toàn bộ văn khí trong Thần Hải thành Chính Khí, sau đó chính thức bước vào Văn Thánh Chính Khí Cảnh Thất Phẩm!

Ý thức ngồi xếp bằng trên đài vấn tâm, Chính Khí màu tím như mây khói cuồn cuộn.

Tàn hồn Bích Phương bị xiềng xích lôi đình trói buộc, liều mạng vặn vẹo thân thể, ngọn lửa độc địa hung hãn lan ra, bao trùm lấy thân thể hắn.

Tần Phong cắn răng chịu đựng cơn đau, vừa dẫn dắt Ngũ Lôi Quan Tưởng Đồ trấn áp tàn hồn, vừa tôi luyện những tia văn khí cuối cùng.

Thời gian trôi qua, khi tàn hồn Bích Phương dưới sự gột rửa của lôi đình, hóa thành tro bụi, Tần Phong cũng rốt cuộc đem toàn

bộ văn khí trong Thần Hải, chuyển hóa thành Chính Khí!

Chính Khí cuồn cuộn, chui vào cơ thể, bắt đầu tẩy kinh phạt tủy.

Ầm!

Cùng lúc đó, một đạo tử khí phóng lên trời cao, kèm theo tiếng sấm sét vang dội!

Động tĩnh này quá lớn, khiến mọi người trong Tấn Dương Thành nghe thấy tiếng, đều tìm kiếm.

Thế nhưng mấy ngày trước vừa mới có tuyết rơi, bầu trời quang đãng, không thấy mây đen, sao lại có sấm sét?

Trong Trảm Yêu Ti, Chu Chính đang giám sát Thạch Tử Minh xem xét công văn, cũng nghe thấy tiếng sấm, bèn ngoái đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, suy tư điều gì đó.

Thạch Tử Minh muốn ngẩng đầu lên, nhưng nghe thấy bên cạnh truyền đến một tiếng "Hửm?", lập tức không dám có động tác nào khác.

Hắn biết rõ, vị Tư Chính đại nhân đến từ Tề Nguyên Thành này rất nhỏ mọn.

Không nói đâu xa, chính là chuyện lần trước, sau khi chuyện Bích Phương tạm thời kết thúc, một đám đồng liêu Trảm Yêu Ti cùng nhau ăn cơm ở Vọng Nguyệt Cư.

Mọi người vui vẻ hòa thuận, lần lượt nâng chén kính rượu Chu đại nhân.

Chỉ có Trương Thiên Nam, kẻ kiệm lời kiệm tiếng kia, không hiểu lễ nghĩa, cúi đầu chỉ lo ăn nhiều thêm mấy miếng, thừa dịp người khác không để ý, ăn gần hết phân nửa số thức ăn.

Lúc đó Chu đại nhân không nói gì, chỉ cười nhìn hắn một cái.

Thế nhưng ngày hôm sau, Trương Thiên Nam đã bị phái đến một nơi cực kỳ hẻo lánh, chém giết một con Phong Du tam chuyển kiếp lực.

Nghĩ đến Trương Thiên Nam đường đường là Thần Vũ võ phu đỉnh phong lục phẩm, chém giết yêu thú tam chuyển kiếp lực mà thôi, cần gì đến hắn ra tay?

Rõ ràng là Chu đại nhân đang cố ý gây khó dễ cho hắn.

Hơn nữa trong thư còn nói rõ, nhất định phải ở đó đủ nửa tháng, xác nhận không còn Phong Du quấy phá nữa mới được trở về...

Nghĩ đến đây, Thạch Tử Minh vẫn còn sợ hãi, cẩn thận lật xem công văn, chỉ mong các nơi ở Đại Càn Nam Vực ít xảy ra yêu ma tác loạn, để Nam Vực Tư Mệnh kịp thời phái một vị Hồng Liên trảm yêu nhân đến đây, đảm nhiệm chức vụ khổ sai này.

Vị trí Tư Chính Trảm Yêu Ti Tấn Dương Thành này, ai muốn làm thì làm, dù sao hắn không muốn làm nữa!

...

Trước cửa Thính Vũ Hiên, lão nhân Bách Lý nằm trên ghế mây, cảm nhận được động tĩnh, nhìn về phía Tần phủ, chậm rãi lên tiếng: "Tử khí phóng lên trời, Lôi Đình Chính Khí nhập thất phẩm, xem như cũng tạm được."

"Thất phẩm, hắn nhập thất phẩm rồi?" Thương Phi Lan chỉ cảm thấy tử khí kia khiến nàng vô cùng quen thuộc, lúc này nghe lão nhân nói vậy, lập tức phản ứng lại, trong đôi mắt xanh biếc không giấu nổi vẻ vui mừng.

"Ngươi vui mừng như vậy làm gì?" lão nhân Bách Lý vừa hỏi

vừa cầm lấy bát rượu bên cạnh.

Quả nhiên, Thương Phi Lan chỉ hơi nhíu mày, không có ý định trả lời.

Lão nhân bưng bát rượu lên, uống một hơi cạn sạch, lại mở miệng nói: "Trái tim Ca Lâu La Vương đã bị thần công hỏa thiêu hủy, theo lý mà nói, ngươi cũng không cần phải ở lại đây nữa. Chậm trễ không muốn rời đi, chẳng lẽ là có người trong lòng ở lại đây?"

Lão giả vừa cười vừa hỏi, có chút ý tứ biết rõ còn hỏi.

"Không cần ngươi quản." Thương Phi Lan lạnh lùng đáp, trên thực tế, gia tộc đã sớm truyền tin muốn gọi nàng trở về...

"Hầy, nha đầu, đừng tưởng ta không biết trong lòng ngươi đang suy nghĩ gì, nhưng ngươi đừng quên, hắn đã là người có gia thất rồi."

Thương Phi Lan nghe vậy cười lạnh một tiếng: "Đối với các ngươi nam nhân mà nói, tam thê tứ thiếp chẳng phải là chuyện thường tình hay sao?"

lão nhân Bách Lý lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, ý vị thâm trường nói: "Cho dù ngươi bằng lòng, những trưởng bối trong tộc của ngươi có đồng ý không? Nói theo một cách nào đó, bọn họ chính là những người cổ hủ."

Thương Phi Lan cúi đầu trầm ngâm, phía dưới khăn vuông màu đen, bờ môi khẽ thở dài một tiếng.

Đột nhiên, nàng cảm nhận được điều gì đó, lấy từ trong ngực ra một miếng ngọc thạch hình rồng.

Lúc này, miếng ngọc thạch kia đang tỏa ra kim quang, đó là tín hiệu người trong tộc gọi nàng trở về.

Nàng vốn định không để ý tới, cất miếng ngọc thạch đi, lại nghe lão giả lên tiếng: "Vẫn nên quay về xem sao, nếu không nhỡ đâu lão già kia tưởng ngươi xảy ra chuyện, tự mình ra ngoài tìm ngươi. Những kẻ hay nghi thần nghi quỷ ở Đế Đô thành kia, e rằng lại suy đoán lung tung, ăn không ngon ngủ không yên."

Thương Phi Lan sững sờ, miếng ngọc thạch trong tay siết chặt, nàng lại nhìn về phía Tần phủ, trong mắt có thêm chút không nỡ.

...

Trong Tần phủ, chỗ hồ nước, Bạch Thu thu hồi tầm mắt, lẩm bẩm nói: "Đây là dị tượng do đột phá cảnh giới gây ra sao? Chẳng lẽ là Tần nhị công tử đã bước vào Thần Vũ ngũ phẩm rồi?"

Giọng nói của nàng tràn đầy phấn khích.

Lam Ngưng Sương lắc đầu: "Tần gia nhị công tử lúc này hẳn là đang ở trong viện, hơn nữa hắn cách đây không lâu mới bước vào Thần Vũ lục phẩm, tăng lên cảnh giới sẽ không nhanh như vậy. Hướng kia, hình như là hướng của cô gia..."

Nàng như là nghĩ đến cái gì, đột nhiên trừng lớn đôi mắt đẹp, hưng phấn nói: "Tiểu thư, chẳng lẽ cô gia đã thành công bước vào Văn Thánh thất phẩm rồi?"

Liễu Kiếm Ly khẽ gật đầu.

Mỗi ngày vào lúc bình minh, để phòng ngừa Tần Phong xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nàng đều cố ý khóa chặt khí tức của mình vào trong phòng hắn.

Lúc nãy khi tử khí phóng lên trời, nàng liền biết, người kia rốt cuộc đã bước vào thất phẩm.

Nghĩ đến đây, nàng như trút được gánh nặng, thở phào nhẹ nhõm.

Thế nhưng lại như là nghĩ đến cái gì, hai gò má hơi nóng lên, vành tai ửng đỏ.

"A, thì ra là tên đáng ghét kia." Bạch Thu oán trách một tiếng, sau đó tò mò hỏi: "Ơ, Kiếm Ly sư tỷ, sao mặt tỷ đỏ vậy, chẳng lẽ là bị bệnh sao?"

Liễu Kiếm Ly không đáp, chỉ nghiêng đầu nhìn về phía Lam Ngưng Sương.

Lam Ngưng Sương lập tức hiểu ra điều gì đó, trên mặt thoáng qua một tia đỏ ửng, nàng nói với Bạch Thu: "Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, ngày mai chúng ta sẽ khởi hành, đi Vạn Kiếm Tông."

"Cái này... Nhanh như vậy sao?" Bạch Thu che miệng hỏi.

Trước khi đến đây, nàng vốn không định ở lại đây bao lâu.

Thế nhưng sau khi đến đây, gặp được người nào đó, nàng ngược lại muốn về muộn một chút...

Lam Ngưng Sương giải thích: "Khí tức trong cơ thể tiểu thư đã sắp không áp chế nổi nữa rồi, nhất định phải nhanh chóng trở về Vạn Kiếm Tông, chuẩn bị ứng phó với Thiên Địa Bá Quyền Ấn Chứng."

Bạch Thu nghe vậy, sắc mặt nghiêm lại, uy lực hủy thiên diệt địa của Cửu Trọng Thiên Lôi Kiếp năm đó, đến nay nàng vẫn còn nhớ rõ.

Ba ngọn núi của Vạn Kiếm Tông bị hủy, đó là khái niệm gì?

Nàng có chút lo lắng nhìn về phía bóng hình áo trắng kia: "Kiếm Ly sư tỷ, lần Thiên Kiếp này, tỷ có thể..."

Nói được một nửa, phần còn lại nàng không dám hỏi nữa.

Mấy ngày gặp lại, nàng đã biết Kiếm Ly sư tỷ đã lĩnh ngộ được

kiếm ý ngũ trọng Vạn Thần Cảnh.

Mà uy lực của Thiên Địa Bá Quyền Ấn Chứng Thiên Kiếp là gắn liền với thực lực của người vượt kiếp, nói một cách đơn giản, Thiên Kiếp lần này chỉ có thể mạnh hơn lần trước!

Ai có thể đảm bảo, nhất định có thể vượt qua?

Lam Ngưng Sương vỗ vỗ vai Bạch Thu, nhẹ giọng nói: "Tiểu thư có nắm chắc, chuyện này muội không cần lo lắng, ngày mai phải xuất phát rồi, muội đi cùng Tần nhị công tử thêm một lát đi. Nhưng mà nhớ kỹ, đừng nói cho hắn biết chuyện muội muốn đi, nếu không nhị công tử mà nói cho cô gia biết. Với sự thông minh tài trí của cô gia, có lẽ sẽ đoán được điều gì đó."

Bạch Thu gật gật đầu, chậm rãi rời đi.

Cho đến khi bóng dáng nàng hoàn toàn biến mất, Lam Ngưng Sương thở phào nhẹ nhõm, không chắc chắn hỏi: "Tiểu thư, là tối nay sao?"

"Ừm." Liễu Kiếm Ly nhẹ nhàng đáp một tiếng, trên mặt đỏ ửng.

Chương 217: Nghiên cứu trong Hồ Đình

Trong phòng, Tần Phong lần nữa mở mắt, thần sắc vô cùng kích động.

Khi Chính Khí lưu chuyển toàn thân, tẩy tủy phạt mạch hoàn thành, hắn liền minh bạch, bản thân đã thành công bước vào Văn Thánh thất phẩm Chính Khí cảnh!

Lúc này lại lần nữa xem xét Thần Hải, hình dạng bên trong lại phát sinh biến hóa long trời lở đất.

Văn khí như mây mù màu trắng tinh khiết, đã toàn bộ hóa thành lôi đình Chính Khí màu tím nhạt.

Mà trên đám mây mù màu tím kia, lại đột nhiên xuất hiện một mảnh bầu trời đêm.

Chỉ là trên bầu trời đêm đó, trăng khuyết như lưỡi liềm bạc, ảm đạm không ánh sáng.

Chúng tinh thưa thớt, chỉ có thể tản mát ra chút ánh sáng khó mà nhìn thấy bằng mắt thường.

Tần Phong vuốt cằm suy tư.

"Trong những quyển sách từng xem qua, chưa từng ghi chép Văn Thánh lục phẩm Quái Mệnh cảnh nên tu luyện như thế nào.

Bất quá hẳn là có liên quan đến mảnh bầu trời đêm đột nhiên xuất hiện này, thôi vậy, hiện tại cho dù vắt óc suy nghĩ, cũng đoán không ra manh mối.

Tối nay, hỏi vị tiện nghi sư phụ kia vậy."

Nghĩ đến đây, hắn liền đứng dậy đẩy cửa phòng, hứng trí bừng bừng đi về phía Hồ Đình.

"Nương tử vẫn luôn quan tâm tiến độ tu vi của ta, nếu nói cho nàng ấy biết, ta đã thành công bước vào thất phẩm.

Có một cái ôm kích động hẳn là không quá đáng chứ?

Ngoại trừ đêm mưa gió kia, còn chưa ôm nương tử lần nào..."

Hắn tưởng tượng đến thân hình yểu điệu của Liễu Kiếm Ly, bước chân càng thêm nhanh hơn, có chút nôn nóng.

Đến Hồ Đình, vừa nhìn liền thấy hai bóng hình lam y và bạch y.

Ánh mắt đảo quanh một vòng, tiểu nha đầu kia không có ở đây, Tần Phong lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Nếu tiểu nha đầu kia có mặt, nhất định sẽ phá hỏng chuyện tốt của hắn.

Hơi thấp thỏm đi đến gần Hồ Đình, Liễu Kiếm Ly và Lam Ngưng Sương đang vây quanh thạch bàn, nhỏ giọng trao đổi gì đó.

Hai người các nàng hiển nhiên cũng phát hiện ra hắn, nghiêng đầu nhìn sang, Lam Ngưng Sương ồ lên một tiếng, luống cuống tay chân cất thứ gì đó trên thạch bàn đi.

Do tầm mắt bị thân ảnh hai vị mỹ nhân che khuất, Tần Phong không nhìn rõ, chỉ có thể đến gần tò mò hỏi: "Hai người vừa rồi ở đây làm gì vậy?"

Liễu Kiếm Ly hai má ửng đỏ, không đáp.

Lam Ngưng Sương ấp úng nửa ngày, đỏ mặt giải thích: "Vừa

rồi tiểu thư đang giảng giải cho ta kỹ xảo khống chế kình khí..."

Giảng giải mấy thứ này, các ngươi cần phải như vậy sao?

Tần Phong nhướng mày, trong lòng nghi hoặc.

Hai người các nàng không muốn nói, hắn tự nhiên cũng không tiện hỏi nhiều.

"Đúng rồi, cô gia, huynh đến đây, là muốn ra ngoài sao?" Lam Ngưng Sương vội vàng chuyển chủ đề.

Tần Phong lắc đầu: "Hôm nay không ra ngoài, nghỉ ngơi cho khỏe trong phủ.

Đến đây, là muốn chia sẻ với hai người niềm vui của ta."

Hắn cố ý ra vẻ thần bí, nhìn về phía Liễu Kiếm Ly.

Hơi chút ủ lên chút cảm xúc, hắn dang rộng hai tay kích động nói: "Ta rốt cuộc đã bước vào thất phẩm Chính Khí cảnh rồi!"

"Chúc mừng." Liễu Kiếm Ly nhẹ giọng nói một câu.

"Chúc mừng cô gia." Lam Ngưng Sương bên cạnh cũng nói.

Tần Phong sững sờ tại chỗ.

Chỉ vậy thôi sao?

Không phải, trước đây không phải lúc nào cũng quan tâm ta khi nào bước vào thất phẩm sao, kết quả ta thật sự làm được rồi, chỉ có phản ứng như vậy thôi sao?

Tần Phong có chút tổn thương, cảm giác của hắn lúc này giống như kiếp trước cha mẹ hứa với con cái, nếu thi đạt điểm tối đa, sẽ tặng một phần quà, kết quả đến ngày đứa trẻ thành công, lại phát hiện, cái gọi là quà chỉ là mấy quyển sách bài tập mới...

Đang lúc hắn trăm mối ngổn ngang, chỉ nghe Lam Ngưng Sương tò mò hỏi: "Cô gia, huynh dang tay ra là muốn làm gì vậy?"

"À, ở trong phòng cả buổi sáng, người có chút tê cứng, cho nên muốn dang tay ra hoạt động một chút." Vừa nói, Tần Phong còn cố ý vặn vẹo bả vai, mỉm cười.

"Vậy cô gia còn chuyện gì nữa không? Đã nói hôm nay không ra ngoài, ta còn muốn cùng tiểu thư trao đổi thêm về chuyện tu luyện Thần Vũ."

Tần Phong lập tức đáp: "Không có, không có, vậy hai người cứ bận việc của mình đi, ta không quấy rầy nữa."

Nói xong, hắn liền xoay người rời đi, chỉ là trong lòng vẫn có chút không cam lòng - "Chẳng lẽ cách ta chia sẻ niềm vui không đúng, nếu không tại sao phản ứng của hai người các nàng lại bình thản như vậy?"

Xác nhận cô gia đã rời đi, Lam Ngưng Sương mới thở phào nhẹ nhõm, chậm rãi lấy ra đủ loại thoại bản ngôn tình trong lòng.

"Tiểu thư, may mà người nhắc nhở kịp thời, suýt chút nữa đã bị cô gia phát hiện, vừa rồi chúng ta nói đến đâu rồi?"

"Để huynh ấy nằm xuống là được..." Liễu Kiếm Ly nhỏ giọng đáp, sắc mặt đỏ ửng.

"Đúng đúng, để cô gia nằm xuống là được, sau đó giống như Liễu gia a bà đã dạy, tiểu thư, người như vậy, rồi lại như vậy..."

Lam Ngưng Sương hai tay khoa tay múa chân, tỉ mỉ giải thích một phen, kỳ thật bản thân nàng cũng không có kinh nghiệm, chỉ là thùng rỗng kêu to, lại nói như thể ra vẻ hiểu biết.

"Tiểu thư, mấy quyển thoại bản này, là ta tinh chọn sau đó, còn lại đều là tác phẩm hay, bên trong có rất nhiều chỗ đáng để

học tập.

Nhân lúc hiện tại cách buổi tối còn một chút thời gian, chúng ta cùng nhau nghiên cứu một chút."

Lam Ngưng Sương mở thoại bản ra, bên trong đủ loại hình ảnh đập vào mắt.

Hai người nhìn thấy, sắc mặt càng thêm đỏ bừng.

Mặc dù đã xem qua nhiều lần, Lam Ngưng Sương vẫn cảm thấy động tác bên trong khá là táo bạo.

Bất quá vì tiểu thư và cô gia, nàng cũng coi như là liều mạng.

.....

Đêm buông xuống, Tần Phong cùng gia đình ăn cơm ở đại sảnh.

Hắn đem chuyện mình bước vào thất phẩm Chính Khí cảnh nói ra, cả nhà nghe xong, đều vui mừng vô cùng.

Nhị nương càng thêm kích động đến mức khóe mắt đỏ hoe, bà nhớ lại từng chút từng chút một trong khoảng thời gian này, không khỏi cảm khái vạn phần.

Nhìn thần sắc của mọi người trong nhà, Tần Phong thầm nghĩ: "Đây mới là phản ứng bình thường khi nghe được tin tức chứ!"

Cả nhà vừa ăn vừa trò chuyện, vui vẻ hòa thuận.

Bỗng nhiên, nhị nương nghĩ đến cái gì đó, mở miệng hỏi: "Nói đến, Phong nhi, trước kia con không thể cùng nữ tử động phòng, là bởi vì chưa đạt đến thất phẩm, hiện giờ đã bước vào thất phẩm, vậy chuyện đồng phòng, có phải cũng nên đưa lên lịch trình rồi không?"

Lão cha và nhị đệ nghe vậy, dừng đũa trên tay, đồng loạt nhìn sang, trong mắt lửa bát quái hừng hực thiêu đốt!

"Nhị nương, chuyện này để sau hẵng nói." Tần Phong cười gượng gạo.

"Còn muốn để sau hẵng nói? Thương thế của Kiếm Ly nha đầu kia cũng đã khỏi hẳn, hai đứa lại là phu thê, còn chờ gì nữa?

Phu thê đồng phòng, đó là chuyện thiên kinh địa nghĩa, Lão gia huynh nói có đúng không?" Nhị nương quay đầu hỏi.

Lão cha nhìn thấy ánh mắt cầu xin của Tần Phong, ho khan một tiếng: "Phu nhân, chuyện hai đứa nó khi nào đồng phòng, để chúng tự mình quyết định là được rồi, chúng ta vẫn nên..."

"Tối nay huynh muốn ngủ phòng khách?" Nhị nương nhướng mày.

Lão cha lập tức đổi giọng: "Phong nhi, nhị nương con nói đúng, chuyện đồng phòng, cũng xác thực phải tranh thủ thời gian, không thể trì hoãn được."

Sao ta lại đi trông cậy vào lão cha chứ... Tần Phong giật giật khóe miệng, liếc mắt sang một bên, trong lòng nảy ra một kế.

"Đúng là nuôi em ngàn ngày, dùng em một lúc, nhị đệ, đại ca ngày thường đối xử tốt với đệ như vậy, tối nay liền ủy khuất đệ chuyển hướng hỏa lực vậy."

Nghĩ đến đây, Tần Phong chuyển chủ đề: "Đúng rồi, nhị nương, lần trước người không phải còn nói muốn tìm cho nhị đệ một mối hôn sự tốt sao? Đã có manh mối gì chưa?"

Nhị đệ trừng lớn hai mắt, vẻ mặt kinh ngạc.

Lão cha sắc mặt cổ quái, thầm nghĩ: "Tiểu tử thối, chủ đề

chuyển cứng nhắc như vậy, cũng không biết học hỏi ta nhiều hơn."

Nhị nương sửng sốt, thở dài một tiếng nói: "Với điều kiện của An nhi, muốn tìm một cô nương xứng đôi vừa lứa ở Tấn Dương Thành này, quả thật khó khăn một chút.

Không đúng, Phong nhi, đừng có đánh trống lảng! Hiện tại đang nói, là chuyện của con!"

Nhị đệ thở phào nhẹ nhõm, lại lần nữa gắp thức ăn.

Lão cha lộ ra vẻ mặt quả nhiên sẽ như vậy.

Ai ngờ, chỉ nghe Tần Phong lại mở miệng: "Kỳ thật, nhị nương, con có một người thích hợp."

"Thật sao?" Nhị nương lập tức hứng thú.

Sắc mặt nhị đệ cứng đờ, đôi đũa trên tay dừng lại giữa không trung.

Bữa cơm tối nay, hắn chú định là đề tài bàn tán của mọi người rồi...

Chương 218: Đừng nói gì cả……

Nhìn nhị đệ mặt đỏ tía tai, ấp úng trả lời cha mẹ, Tần Phong rất hài lòng, sau đó lặng lẽ rời đi.

“Nhị đệ, hy sinh hôm nay của ngươi, đại ca sẽ ghi nhớ trong lòng.” Tần Phong thầm nghĩ, trên mặt không giấu nổi ý cười.

Ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đêm, cũng giống như cảnh sắc trong Thần Hải, trăng khuyết như lưỡi câu, chỉ là Chu Tấu tinh thần, lấp lánh, vô cùng rực rỡ.

“Thời cổ không có ô nhiễm, ban đêm cũng không có nhiều đèn đuốc sáng trưng như vậy, nhìn bầu trời sao này thật sự giống như tranh vẽ, hửm?”

Đang lúc Tần Phong thưởng thức cảnh đêm, bỗng nhiên nảy sinh một loại cảm giác kỳ lạ.

Bầu trời sao vốn dĩ ở xa xôi kia, những ngôi sao kia vốn dĩ cách hắn cả năm ánh sáng, lại đột nhiên như bị kéo gần lại.

Hắn thậm chí có thể nhìn thấy những chỗ lồi lõm trên bề mặt ngôi sao, một loại cảm giác khó tả bỗng nhiên bùng phát trong lòng.

Thế nhưng khi hoàn hồn lại, nhìn kỹ lại, bầu trời sao đã khôi phục lại hình dáng ban đầu, biến hóa kỳ dị vừa rồi giống như một giấc mộng.

“Là do quá mệt mỏi…… hay là bởi vì ta đã bước vào Chính Khí Cảnh thất phẩm?” Tần Phong nhíu mày, trăm mối vẫn không có lời

giải.

“Thôi vậy, ngày mai không cần phải chịu tội nữa, có thể sáng sớm xuất phát, đi hỏi vị sư phụ hời kia một chút.

Tối nay, nghỉ ngơi sớm một chút vậy.”

Nghĩ đến đây, Tần Phong hướng về phía căn phòng của mình mà đi.

Trên đường đi, hắn lại nhìn thấy ở góc bãi cỏ, người tuyết đứng sừng sững kia.

Bởi vì đã qua mấy ngày, chi tiết trên người người tuyết dần dần phai nhạt, nhưng vẫn có thể nhìn thấy mơ hồ, đường nét của mỹ nhân kia.

Tần Phong thở dài một tiếng, hắn biết rõ, người tuyết này cuối cùng cũng sẽ tan chảy.

.....

Đẩy cửa phòng ra, Thanh Nhi đã sớm thắp nến cho hắn, trong phòng rất sáng sủa.

Sau khi rửa mặt xong, hắn chậm rãi cởi bỏ ngoại y, chuẩn bị thổi tắt nến đi ngủ.

Nhưng đúng lúc này, theo tiếng "két" một tiếng vang nhỏ, một bóng hình áo trắng bước vào trong phòng.

Tần Phong nhìn sang, có chút kinh ngạc: “Nàng, sao nàng lại tới đây?”

Liễu Kiếm Ly không trả lời, ánh mắt có chút lảng tránh, hai tay ngọc siết chặt, cho thấy sự bối rối và e thẹn trong lòng nàng lúc này.

Tần Phong không biết có phải là do ánh nến hay không, mà trên khuôn mặt trắng nõn tuyệt mỹ của đối phương, lại ửng hồng, ngay cả vành tai trắng nõn như ngọc dương chi, cũng hồng đến mức khiến người ta rung động.

Đang định mở miệng hỏi tiếp, thì thấy Liễu Kiếm Ly vung tay phải lên, cửa sổ và cửa gỗ của căn phòng "ầm" một tiếng đóng sập lại.

Tần Phong giật mình.

Tiếp theo là khí tức như cuồng phong cuốn qua ngọn nến trong phòng, căn phòng vốn sáng sủa, trong nháy mắt tối sầm lại.

Tần Phong sững sờ, hắn mơ hồ đoán được điều gì đó, nhưng lại cảm thấy suy nghĩ đó quá mức hoang đường, thậm chí có chút buồn cười.

Trong phòng quá tối, cửa sổ lại bị đóng chặt.

Mượn chút ánh sáng le lói hắt vào từ khe cửa sổ, chỉ có thể nhìn thấy mơ hồ bóng dáng màu trắng ở giữa phòng.

Có tiếng sột soạt nhẹ nhàng vang lên.

Bóng dáng màu trắng kia bỗng nhiên sáng hơn một chút.

Tần Phong trợn to hai mắt, chỉ cảm thấy miệng khô lưỡi khô, tim đập nhanh hơn.

Suy đoán trong lòng hắn càng thêm chắc chắn, không, đó không còn là suy đoán nữa, mà là sự thật sắp xảy ra - Nương tử nàng, muốn ngủ với ta sao?!

Bóng dáng màu trắng kia chỉ trong nháy mắt, liền lướt đến trước người hắn, đè hắn xuống giường.

Dây lưng xanh buông xuống, mùi hương thiếu nữ phảng phất

bay tới, khiến người ta say đắm.

“Nàng...” Tần Phong muốn nói gì đó.

“Đừng... đừng nói chuyện.”

Tiếp theo, đôi môi mềm mại tinh tế liền in lên.

Trong nháy mắt, Tần Phong chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng.

Lại qua một lúc lâu, hắn liền hoàn toàn đắm chìm trong hương thơm dịu dàng.

Không còn biết gì nữa.

.....

Không biết qua bao lâu, khi cửa sổ căn phòng lại được đẩy ra, Liễu Kiếm Ly đã mặc xong y phục, sắc mặt ửng hồng, trong mắt tràn đầy nhu tình.

Nàng chậm rãi xoay người, đi tới bên giường, mượn ánh trăng xuyên qua cửa sổ, đánh giá nam tử đang ngủ say.

Vẻ mặt an tường, hơi thở đều đều.

Hắn dường như đang mơ một giấc mơ đẹp, khóe miệng còn vương chút ý cười nhàn nhạt.

Liễu Kiếm Ly nhìn mãi, liền ngây người.

Nàng đưa bàn tay ngọc thon dài ra, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt Tần Phong, trong mắt vừa có lưu luyến, vừa có không nỡ.

Cuộc sống trước kia giống như một giấc mộng, nhanh chóng lướt qua trong đầu nàng.

Những ngày tháng tu luyện, những mùa xuân hạ thu đông

luyện kiếm.

Đó mới là cuộc sống vốn dĩ thuộc về nàng, nhưng lúc này, chỉ thoáng qua trong đầu.

Cho đến khi ký ức quay trở lại ngày Cửu Trọng Thiên Lôi Kiếp, cho đến ngày nàng đau lòng tuyệt vọng đến Tấn Dương Thành.

Hồi ức này mới đột nhiên chậm lại, đó là khoảng thời gian khác biệt nhất, muốn lưu giữ nhất đối với nàng.

Đôi môi anh đào khẽ mở -

“Nương nói không sai, một nữ tử nếu gặp được người mình thích, người kia cũng thích mình... chính là chuyện hạnh phúc nhất.”

“Phu quân, hiện tại, thiếp rất hạnh phúc...”

Lời nói nhẹ nhàng vang vọng trong căn phòng mờ tối.

Trong nháy mắt, bên giường đã không còn bóng dáng áo trắng kia nữa.

Bên ngoài Tần phủ, Bạch Thư dụi mắt, bĩu môi hỏi: “Ngưng Sương tỷ tỷ, tại sao chúng ta phải xuất phát vào lúc nửa đêm thế này?”

Lam Ngưng Sương nhìn bóng dáng cô đơn ở phía xa, thở dài một tiếng: “Bởi vì, nếu đợi cô gia tỉnh lại, tiểu thư, sẽ không nỡ rời đi.”

Thế nhưng, Liễu Kiếm Ly nhất định phải đi.

Nếu muốn được ở bên cạnh hắn lâu dài, nàng nhất định phải tiến thêm một bước nữa.

Nàng nhất định phải trở thành, Kiếm Thần trẻ tuổi nhất Đại

Càn từ xưa đến nay!

.....

Ngày hôm sau, ánh nắng rực rỡ, Tần Phong từ từ mở mắt ra, sau đó đột nhiên ngồi bật dậy.

Bên cạnh trống trơn, cửa sổ được mở ra một khe hở, không khí trong lành đặc trưng của mùa đông tràn vào trong phòng.

Hít một hơi, bên trong còn xen lẫn mùi hương nhàn nhạt của nữ tử.

Hắn xoa xoa đầu, ý thức vẫn còn mơ hồ, tất cả mọi chuyện đêm qua đối với hắn mà nói, giống như một giấc mộng.

Thế nhưng cúi đầu nhìn xuống một bên, y phục trên người hắn đã sớm bị cởi bỏ.

Tần Phong thấy vậy, ngây ngốc cười, nhưng sau khi cười xong, hắn lại bực bội đập một cái vào thành giường.

“Xin lỗi, ta đã làm mất mặt những người xuyên không rồi.”

Nếu cuộc đời có thể cho hắn thêm một cơ hội lựa chọn, hắn nhất định sẽ tu luyện Thần Vũ Đạo Thống!

Không vì cái gì khác, chỉ vì tranh giành một hơi thở kia!

“Nhưng mà nương tử nàng đâu rồi? Chẳng lẽ là vì ngại ngùng, cho nên thừa dịp ta ngủ say, đã lén chuồn đi rồi?” Tần Phong cười khẽ một tiếng.

Nghĩ đến đây, hắn vội vàng đứng dậy mặc quần áo, sau đó đẩy cửa đi ra ngoài, định đi tìm nàng.

Lại đi qua bãi cỏ có người tuyết kia.

Lại trải qua một đêm, dưới sự thổi phà của gió lạnh, đường nét mỹ nhân kia, cũng đã nhạt nhòa.

Hai giọt băng từ trên má người tuyết rơi xuống, giống như giọt nước mắt.

Cũng không biết tại sao, Tần Phong nhìn thấy cảnh này, lại cảm thấy trong lòng khó chịu.

Chương 219: Chia ly

Đến nơi, Tần Phong không thấy bóng dáng giai nhân đâu.

Lúc này, lẽ ra hai người họ phải ở trên mặt hồ luyện tập khống chế kình khí mới phải.

Tần Phong có chút nghi hoặc, bèn rảo bước đến phòng của Liễu Kiếm Ly.

Trên đường đi, hắn tình cờ đi ngang qua phòng của Bạch Thu.

Trong phòng, Thanh Nhi đang cùng một nha hoàn khác dọn dẹp, thu dọn chăn gối.

Tần Phong thấy vậy, liền tò mò hỏi: "Vì sao lại đem chăn gối cất đi?"

Thông thường, chỉ khi nào không có ai ở, người ta mới cất chăn gối đi để tránh bị ẩm mốc.

Thanh Nhi đáp: "Đại thiếu gia, vị Bạch cô nương kia đã rời đi rồi ạ."

"Rời đi?" Tần Phong khẽ giật mình.

Thanh Nhi gật đầu, sau đó đưa cho hắn một tờ giấy trắng.

Tần Phong liếc mắt nhìn, nét chữ thanh tú, nhưng chỉ có vài chữ ngắn ngủi: "Đa tạ đã tiếp đãi, xin cáo từ."

"Nàng ấy đi khi nào?" Trong lòng Tần Phong dâng lên một tia bất an, vội vàng hỏi.

Thanh Nhi lắc đầu: "Nô tỳ cũng không biết cô ấy rời đi khi nào, chỉ là sáng nay đến chỉ thấy tờ giấy này, không thấy bóng dáng đâu nữa."

Một nha hoàn khác bổ sung: "Hơn nữa, chăn gối cũng lạnh ngắt, chắc là không phải mới đi, có lẽ đã đi được một lúc rồi."

Tần Phong nghe vậy, trong lòng càng thêm bất an, hắn đặt tờ giấy xuống, vội vàng chạy về phía căn phòng của Liễu Kiếm Ly.

Đẩy cửa phòng, một tia nắng xuyên qua cửa sổ chiếu vào trong phòng.

Bụi bay lơ lửng trong ánh nắng.

Không có hương thơm thanh khiết của nữ tử say lòng người, trong phòng tĩnh lặng đến lạ thường.

Trên giường, chăn gối được gấp gọn gàng, không giống như có người ngủ qua.

Tần Phong không nán lại lâu, tiếp tục chạy đến phòng của Lam Ngưng Sương, vẫn là trống không.

"Họ, đều đi đâu cả rồi?" Tần Phong đứng ngây người trước cửa, lẩm bẩm tự nhủ.

Tối qua còn ngủ với hắn, sáng sớm tỉnh dậy, ngay cả bóng dáng cũng không thấy?

Nếu là trò đùa, thì trò đùa này một chút cũng không buồn cười.

"Chẳng lẽ là ra ngoài thành tu luyện?"

"Không, không đúng, lúc ta ở phủ, họ thường không rời khỏi phủ..."

"Là thư Tông chủ Vạn Kiếm Tông gửi đến? Chẳng lẽ họ đã trở về Vạn Kiếm Tông?"

Tần Phong đột nhiên nghĩ đến điều gì đó: "Đúng rồi, Hắc Thạch Đầu!"

Nghĩ đến đây, Tần Phong vội vàng chạy ra sân viện Tần phủ.

Từ xa đã có thể nghe thấy tiếng vũ khí xé gió.

Rẽ qua hành lang, nhìn thấy bóng dáng đen sì đang cầm trường kích ở một góc sân, hòn đá trong lòng Tần Phong cuối cùng cũng rơi xuống.

Hắn chạy lên, nắm lấy vai Hắc Thạch Đầu, định hỏi nhưng lại thở hổn hển.

Liên tục chạy đi chạy lại, đối với hắn mà nói, là một việc khá tốn sức.

Nhị đệ thấy vậy, tò mò hỏi: "Đại ca, huynh làm sao vậy?"

Hắc Thạch Đầu rõ ràng là biết chuyện gì đó, sắc mặt có chút không được tự nhiên.

Mãi đến khi Tần Phong hít sâu vài hơi, bình tĩnh lại, hắn mới mở miệng hỏi: "Tiểu thư nhà ngươi và Ngưng Sương, có phải đã trở về Vạn Kiếm Tông rồi không?"

"Trở về Vạn Kiếm Tông, Bạch... Bạch cô nương cũng đi rồi?" Nhị đệ ngẩn người, lỡ miệng nói ra, hắn còn đang nghi hoặc, vì sao hôm nay Bạch cô nương không đến tìm hắn, cùng hắn tỷ thí.

Hình Thịnh nhìn đối phương, nhìn thấy vẻ lo lắng trong mắt hắn, cuối cùng thở dài một tiếng nói: "Tiểu thư, vốn định để ta giấu cô gia một thời gian..."

Tiếp đó, hắn liền kể lại sự việc.

Tần Phong nghe xong, sắc mặt phức tạp: "Sắp đột phá, khí tức trong cơ thể không áp chế được, cho nên phải đến Vạn Kiếm Tông, mượn Vạn Kiếm Kiếm Trận, chống lại Thiên Kiếp của Thiên Địa Bá Quyền Ấn Chứng?"

"Đúng vậy, cô gia." Hắc Thạch Đầu gật đầu, lại nói: "Tiểu thư cũng là bất đắc dĩ mới rời đi, cô gia ngàn vạn lần đừng suy nghĩ nhiều. Bọn họ sở dĩ lặng lẽ rời đi, muốn ta giấu diếm, cũng là sợ cô gia lo lắng."

Nhị đệ khó hiểu nói: "Đã chỉ là về tông môn độ kiếp, nói thật là được rồi, đại ca thấu tình đạt lý, sao có thể để ý những thứ này."

Tần Phong thở nhẹ một hơi, chậm rãi mở miệng: "Thiên Kiếp của Thiên Địa Bá Quyền Ấn Chứng, cùng thực lực của người độ kiếp có liên quan mật thiết. Thiên phú càng mạnh, Thiên Kiếp gặp phải càng mạnh. Xưa nay, người chết dưới Thiên Kiếp của Thiên Địa Bá Quyền Ấn Chứng, không phải là ít."

"Cái này... thì ra là vậy." Nhị đệ chợt hiểu, không nói gì thêm.

Thiên phú của tẩu tử Liễu Kiếm Ly, trong Đại Càn, ai mà không biết, ai mà không hay?

Hắc Thạch Đầu trầm giọng nói: "Cô gia nói đúng, lần trước tiểu thư đã gặp phải Cửu Trọng Thiên Lôi Kiếp khủng bố, vậy lần này..."

Lời còn lại, hắn không nói tiếp, nhưng những người có mặt đều hiểu.

Lần này Thiên Kiếp mà Liễu Kiếm Ly phải đối mặt, chỉ có thể càng thêm đáng sợ!

Tần Phong nhớ đến lúc Lam Ngưng Sương luyện tập khống chế kình khí, đứng trên mặt hồ, khí tức từ cơ thể Liễu Kiếm Ly tràn ra, lúc đó hắn còn tưởng là cố ý.

Bây giờ mới hiểu, đó là dấu hiệu khí tức tràn đầy, sắp đột phá!

Nghĩ đến đây, lông mày hắn nhíu lại, nắm chặt tay phải, vô cùng tự trách.

Nếu như bản thân cẩn thận hơn một chút, nếu như bản thân quan tâm nàng nhiều hơn một chút, rõ ràng là có thể phát hiện ra!

Vậy mà lại để nàng một mình chịu đựng lâu như vậy!

Hình Thịnh nhìn thấy vẻ lo lắng và hối hận của Tần Phong, liền khuyên nhủ: "Cô gia, huynh cũng đừng lo lắng như vậy. Ngưng Sương cô nương cũng đã nói với ta, lần này trở về Vạn Kiếm Tông, tiểu thư vẫn rất tự tin. Kiếm Trủng của Vạn Kiếm Tông mở ra lần nữa, đối với tiểu thư mà nói, là một cơ duyên độ kiếp."

"Kiếm Trủng của Vạn Kiếm Tông?" Tần Phong ngẩn người.

Nhị đệ tò mò hỏi: "Nơi đó là nơi nào?"

Hắc Thạch Đầu giải thích: "Nơi đó là nơi chôn cất Kiếm Tổ khai sáng Vạn Kiếm Tông, bên trong ẩn chứa vô số kiếm ý và kiếm khí, có thể giúp đệ tử nâng cao lĩnh ngộ về kiếm đạo. Nhưng đó chỉ là thứ yếu, quan trọng nhất là, nghe tiểu thư nói, không biết vì sao, Tử Điện Thần Quân - bảo kiếm của Kiếm Tổ lại xuất thế."

"Tử Điện Thần Quân?! Thần kiếm đứng thứ ba trên Thần Kiếm Bảng của Đại Càn, được mệnh danh là có uy lực khống chế thiên lôi?" Tần Phong kinh ngạc thốt lên.

Hắc Thạch Đầu gật đầu đáp: "Không sai, lần này tiểu thư trở về Vạn Kiếm Tông, cũng chính là muốn dùng Tử Điện Thần Quân làm trận cơ, bố trí Vạn Kiếm Kiếm Trận, ứng phó Thiên Kiếp. Cho nên cô gia yên tâm đi, có thần kiếm này trợ trận, xác suất độ kiếp thành công của tiểu thư sẽ tăng lên rất nhiều."

Tần Phong nghe vậy, tâm trạng căng thẳng hơi dịu đi, trong lòng hắn cũng hiểu, trước uy thế của Thiên Địa Bá Quyền Ấn Chứng, chưa bao giờ có chuyện tuyệt đối.

Muốn vượt qua Thiên Kiếp, thiên thời địa lợi nhân hòa, thiếu một thứ cũng không được.

Mặc dù hắn muốn góp một phần sức lực cho nương tử độ kiếp, nhưng hắn cũng biết rõ, với thực lực hiện tại của mình, căn bản không thể làm được...

"Ta biết rồi." Tần Phong thở ra một hơi.

Hắn ngẩng đầu nhìn về hướng tây bắc, theo ghi chép trong "Đại Càn Đồ Chí".

Vạn Kiếm Tông, hẳn là ở hướng đó.

Cùng lúc đó, trên một chiếc xe ngựa đang phi nhanh trên đường Hoa Dung.

Một bóng hình áo trắng nhẹ nhàng vén rèm cửa sổ, nhìn về phía đông nam.

Trong xe ngựa, Bạch Thu nhỏ giọng lẩm bẩm: "Kiếm Ly sư tỷ dọc đường đi đã như vậy rất nhiều lần rồi, tên gia hỏa đáng ghét kia rốt cuộc có gì tốt, lại khiến sư tỷ lo lắng như vậy."

"Suỵt." Lam Ngưng Sương làm động tác im lặng, nhìn bóng lưng tuyệt mỹ kia, khẽ thở dài một tiếng.

Nàng chỉ hy vọng, lần này đến Vạn Kiếm Tông, mọi chuyện suôn sẻ.

Ngày cô gia và tiểu thư gặp lại, sẽ không còn xa...

Chương 220: Mọi sao của cảnh Giới Mệnh lục phẩm

Thời gian thấm thoát thoi đưa, ba ngày trôi qua trong nháy mắt.

Mấy ngày nay, lão nhân Bạch Lý có chút bực bội, mà nguyên nhân khiến hắn bực bội không ai khác chính là nam tử mặc hắc y đang thao thao bất tuyệt bên cạnh chiếc ghế mây.

“Sư phụ, người kiến thức uyên bác, Thiên Địa Bá Quyền Ấn Chứng thật sự đáng sợ như trong truyền thuyết sao?

Gần đây, con ở Thính Vũ Hiên, đã xem qua rất nhiều điển tịch liên quan, nhưng mà, bởi vì những người có thể mở ra Thiên Địa Bá Quyền Ấn Chứng quá ít ỏi, cho nên những ghi chép liên quan đến nó chỉ là đôi câu vài lời.

Mà những nội dung đó, căn bản không thể giải thích được điều gì.”

“Sư phụ, Tử Điện Thần Quân, thần kiếm đứng thứ ba trên Đại Càn Thần Kiếm Bảng người biết không?

Là bảo kiếm của Kiếm Tổ Vạn Kiếm Tông, được rèn từ Cửu Tiêu Thần Lôi, có uy lực khống chế thiên lôi.

Lấy nó làm trận cơ, bố trí đại trận, chống đỡ thiên uy của Thiên Địa Bá Quyền Ấn Chứng chắc hẳn không thành vấn đề đâu nhỉ?”

“Sư phụ, người nói xem, với thiên phú kinh tài tuyệt diễm của nương tử con, vượt qua Thiên Địa Bá Quyền Ấn Chứng, có phải là

dễ như trở bàn tay không?

À, nương tử con trước đây người đã gặp rồi, chính là mỹ nhân mặc bạch y đó.

Không giấu gì người, nàng ấy chính là Liễu Kiếm Ly danh tiếng lẫy lừng Đại Càn, thiên phú tuyệt luân."

"Sư phụ..."

"Câm miệng!" Lão nhân Bạch Lý tức giận đến mức râu tóc dựng ngược, quát lớn một tiếng, sau đó mắng: "Tiểu tử thối, ta bảo con đến Thính Vũ Hiên, tìm đọc thêm một số điển tịch về thiên văn tinh tượng, để sau này bước vào cảnh Giới Mệnh lục phẩm.

Thế mà con xem con mấy ngày nay làm gì?

Tu luyện không lo tiến bộ thì thôi đi, suốt ngày hỏi ta những thứ này, ba câu không rời được nương tử con.

Con mẹ nó có phải bị bệnh rồi không?!"

Tần Phong có chút ủy khuất, sư phụ giải sầu cho đồ đệ, chẳng phải là lẽ thường tình sao, tại sao lại nổi giận lớn như vậy.

Hắn như đoán được điều gì, lại hỏi: "Sư phụ, có phải người chưa từng thành thân, cho nên không hiểu được nỗi khổ ly biệt tương tư?"

Vừa dứt lời, lão nhân tức giận đến mức râu tóc dựng ngược, ông ta nhảy dựng lên khỏi ghế mây, sau đó chính là một cái cốc đầu, giáng xuống thật mạnh.

Tần Phong lập tức ôm đầu, phát ra một tiếng kêu đau đớn.

Hắc Than Đầu ở bên cạnh thấy vậy, đưa tay phải lên xoa xoa mặt, lắc lắc đầu, không nỡ nhìn thẳng.

Do Ngưng Sương đi theo tiểu thư, cho nên hiện tại công việc hộ vệ cho cô gia đều do hắn đảm nhiệm.

Mà mấy ngày nay, cảnh tượng như vừa rồi, hắn đã không biết nhìn thấy bao nhiêu lần rồi...

Một cái cốc đầu giáng xuống, rốt cuộc lão nhân cũng được yên tĩnh, ông ta lại nằm xuống ghế mây, bưng bát rượu bên cạnh lên, uống một hơi cạn sạch, xoa dịu phần nào tâm trạng bực bội.

Nhìn nam tử mặc hắc y trước mặt vẫn còn đang ôm đầu kêu đau, lão nhân Bạch Lý hỏi: "Khoảng thời gian này, học tập thiên văn tinh tượng, đã tìm được mệnh tinh muốn dùng Chính Khí dẫn dắt chưa?"

Cái gọi là mệnh tinh, chính là tinh thần mà Văn Thánh Đạo Giả cảnh Giới Mệnh lục phẩm dùng để dẫn dắt Chính Khí, bói toán vận mệnh hư vô mờ mịt của con người.

Kết nạp khí tức mệnh tinh vào Thần Hải, có thể mượn nó để dự đoán sự tình thiên hạ ở một mức độ nhất định.

Đối với Văn Thánh Đạo Giả mà nói, mệnh tinh dẫn dắt Chính Khí càng rực rỡ, thì thủ đoạn bói toán của hắn càng cường đại.

Chưa đợi Tần Phong trả lời, lão nhân lại nhấc vò rượu lên rót đầy rượu cho mình, chậm rãi nói: "Nói chung, mệnh tinh từ yếu đến mạnh, phân chia theo màu sắc, có thể chia làm bốn phẩm.

Bạch, lam, tử, kim.

Mà muốn dẫn dắt mệnh tinh, tư chất và vận khí đều không thể thiếu.

Từ xưa đến nay, không biết bao nhiêu Văn Thánh Đạo Giả ngã xuống trước cảnh Giới Mệnh lục phẩm.

Mà những Văn Thánh Đạo Giả có thể bước vào lục phẩm, mệnh tinh dẫn dắt cũng đa số là bạch, lam.

Tư chất của tiểu tử con coi như tạm được, vận khí tốt một chút, nói không chừng có thể dẫn dắt được một viên mệnh tinh màu tím."

Lời này nghe có vẻ đơn giản, nhưng trên thực tế lại không phải như vậy.

Phải biết rằng, cho dù là ở Hạo Văn Viện của Đế Đô, những người có thể dẫn dắt mệnh tinh màu tím cũng không quá mười người!

Còn những người có thể dẫn dắt mệnh tinh màu kim, nhìn suốt lịch sử Đại Càn, cũng không quá một bàn tay!

Tần Phong xoa xoa chỗ bị cốc đầu, có chút chán nản nói: "Đệ tử đã xem qua rất nhiều sách liên quan, ban đêm cũng quan sát thiên tượng, nhưng chỉ có thể cảm nhận được những ngôi sao màu trắng."

"Không sao, mệnh tinh phẩm cấp cao đều ở sâu trong tinh không, muốn cảm nhận được sự tồn tại của chúng không phải là chuyện một sớm một chiều có thể làm được.

Con bước vào thất phẩm, tôi luyện chính là Lôi Đình Chính Khí, điểm xuất phát đã cao hơn người khác rất nhiều."

Điều đáng nói là, muốn dẫn dắt mệnh tinh, cần phải dẫn dắt Chính Khí tiến vào tinh không, mà sự mạnh yếu của Chính Khí cũng sẽ ảnh hưởng đến phẩm giai của mệnh tinh có thể dẫn dắt.

Trong lịch sử từng có Văn Thánh Đạo Giả, cảm nhận được sự tồn tại của mệnh tinh màu tím, nhưng bởi vì Chính Khí của bản thân quá yếu ớt, không cách nào dẫn dắt Chính Khí tiến vào sâu trong tinh không, cuối cùng chỉ có thể lựa chọn cái khác.

Tần Phong gật gật đầu, lại hỏi: “Sư phụ, tại sao trong sách lại nói, Văn Thánh Đạo Giả làm quan trong triều, làm quân sư trong quân đội, phân ưu cho vua, càng dễ dàng cảm nhận được mệnh tinh phẩm cấp cao?”

Lão nhân Bạch Lý bưng bát rượu lên uống một ngụm, thở ra một hơi nói: “Vừa rồi ta đã nói, dẫn dắt mệnh tinh, tư chất và vận khí đều không th&#65533;ể thiếu.

Cái gọi là tư chất, chính là lúc con ở thất phẩm, Chính Khí tôi luyện ra mạnh yếu ra sao.

Mà cái gọi là vận khí, thì liên quan đến người con gặp gỡ hằng ngày, việc con làm.

Vương hầu tướng lĩnh, hoàng thân quốc thích, có thể leo lên địa vị cao, nhất định là người có phúc duyên thâm hậu.

Nếu thường xuyên tiếp xúc với bọn họ, vận khí trên người bọn họ, ít nhiều gì cũng sẽ ảnh hưởng đến Văn Thánh Đạo Giả.

Điều này sẽ khiến cho những người đó, càng dễ dàng cảm nhận được mệnh tinh phẩm cấp cao.”

Tần Phong nghe vậy, như có điều suy tư.

Khó trách những người kế thừa Văn Thánh đạo thống của Đại Càn đều tập trung ở Hạo Văn Viện của Đế Đô.

Đến cảnh Giới Mệnh lục phẩm, đã có thể nhìn ra một chút manh mối.

Mà trước đây Nhã An cũng đã nói với hắn, tình huống này, càng tu luyện về sau, sẽ càng thêm rõ ràng...

Tần Phong thở dài một tiếng, trong lòng ngũ vị tạp trần.

Người dân thường như hắn, làm sao có thể tiếp xúc với những

vị quan to hiển quý trong quân đội Đế Đô?

“Ơ, chờ đã, người nhà của nương tử nhà mình, chẳng phải là quan to hiển quý sao?”

Phải biết rằng, Liễu lão gia tử, thế nhưng là Phụ quốc công đứng đầu Đại Càn!

Mà nhạc phụ của hắn, gia chủ đương nhiệm của Liễu gia, càng là Thần Hầu thống lĩnh quân đội, uy danh hiển hách một phương ở Đại Càn!

Nghĩ đến đây, hai mắt Tần Phong sáng lên, đồng thời tự kiểm điểm bản thân: “Thành thân với nương tử đã lâu như vậy, thế mà ngay cả người nhà của nàng ấy cũng chưa từng đến thăm, nghĩ lại thật là không nên.

Không nói nữa, chờ nương tử độ kiếp trở về, nhất định phải cùng nàng ấy về Đế Đô thăm hỏi một chút.

Dính chút vận khí của người nhà nàng ấy... Khụ khụ, không đúng, phải là thể hiện một chút tâm ý của mình.”

Tiếp theo, Tần Phong lại trò chuyện với lão nhân Bạch Lý rất lâu, trong lúc đó ngoại trừ thỉnh thoảng xen vào những câu hỏi liên quan đến nương tử, chính là nghiêm túc thỉnh giáo cách thức dẫn dắt mệnh tinh, bước vào cảnh Giới Mệnh lục phẩm.

Đương nhiên, tiên pháp hư vô mờ mịt kia, hắn vẫn luôn ghi nhớ trong lòng, luôn giả vờ như vô tình nhắc đến vài câu.

Thế nhưng lão già này lại rất xấu xa, luôn lấy lý do “Muốn học tiên pháp? Con còn kém xa lắm!” để gạt đi...

Chương 221: Ác mộng

Đêm xuống, trời quang mây tạnh.

Vầng trăng bạc như lưỡi liềm, sao trời lấp lánh như bàn cờ.

Tần Phong ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đầy sao, sau đó nhắm hai mắt lại.

Theo như trong sách và lời chỉ điểm của lão đầu, muốn quan sát mệnh tinh thì không thể dựa vào mắt thường mà phải dùng thần thức quan sát thiên khung!

Dưới thần thức, hắn lại nhìn về phía những vì sao, những ngôi sao vốn rực rỡ kia đã có chút thay đổi.

Xung quanh chúng bắt đầu tỏa ra vầng sáng màu trắng, lấp lánh.

Đây chính là mệnh tinh màu trắng!

Tần Phong vừa dùng thần thức quan sát, vừa thầm kinh ngạc.

Lão đầu từng nói với hắn, Lục phẩm Quái Mệnh Cảnh là một cửa ải, mệnh tinh màu trắng tuy là phẩm cấp thấp nhất, nhưng từ xưa đến nay vẫn có không ít Văn Thánh Đạo Giả không thể tìm thấy, từ đó dẫn dắt, cả đời dừng bước ở Thất phẩm Chính Khí Cảnh.

Nhưng lúc này Tần Phong nhìn lên bầu trời đêm, chỗ nào cũng thấy toàn là mệnh tinh màu trắng!

Hắn thậm chí còn có cảm giác, chỉ cần hắn muốn, có thể dễ dàng dẫn dắt một trong số chúng!

“Không được, không thể tùy tiện như vậy, Thần Vũ, Bách Quỷ, Văn Thánh, cùng với rất nhiều đạo thống bát môn ngũ hoa khác.

Đều là giai đoạn đầu càng củng cố nền móng vững chắc, thì năng lực giai đoạn sau mới càng thêm cường đại.

Nếu ta ở đây tùy tiện dẫn dắt một mệnh tinh màu trắng, quả nhiên có thể nhanh chóng bước vào Lục phẩm cảnh giới.

Nhưng như vậy, sau này bước vào cao phẩm, sẽ kém xa những người cùng phẩm khác.

Hơn nữa, bói toán bằng mệnh tinh màu trắng thật sự quá mức hữu hạn...”

Nếu nói mệnh tinh màu lam có thể bói toán hôm nay nên đi hướng nào, vận thế ra sao.

Vậy thì mệnh tinh màu trắng, nhiều nhất chỉ có thể nhắc nhở ngươi, hôm nay chớ nên ra cửa...

“Nói đi cũng phải nói lại, ta rõ ràng có thể cảm nhận được nhiều mệnh tinh màu trắng như vậy, tại sao một viên màu khác cũng không nhìn thấy!”

Tần Phong rất muốn buột miệng chửi thề, yêu cầu của hắn cũng không cao a, hắn cũng không mong đợi có thể cảm nhận được - wow ~ màu vàng huyền thoại!

Nhưng mà, cho dù không có màu vàng, không có màu tím, thì màu lam cũng nên xuất hiện vài viên chứ?

Nhưng mà thứ ánh sáng trắng xóa trên đỉnh đầu này là cái quỷ gì?

Lúc này, hắn đột nhiên nghĩ đến đôi đồng tử kỳ dị của mình: “Tuy rằng dùng thần thức quan sát mệnh tinh mới là chính đạo,

nhưng nếu ta dùng đôi mắt này để nhìn, liệu có phát hiện gì khác biệt hay không?"

Ý nghĩ này vừa xuất hiện liền càng lúc càng mãnh liệt.

Tần Phong không nhịn được lòng hiếu kỳ, trong con ngươi lóe lên kim quang, nhìn về phía thương khung.

Sau đó chỉ thấy những mệnh tinh màu trắng kia bộc phát ra ánh sáng trắng chói mắt.

"Ôi má ơi!"

Hắn chỉ cảm thấy hai mắt bị đâm đến nhức nhối, giống như mắt chó sắp mù vậy!

Nhắm mắt lại, dùng hai tay nhẹ nhàng xoa bóp hồi lâu, cảm giác đau nhói này mới từ từ biến mất.

Tuy nhiên, hai bên thái dương vẫn âm ỉ đau, ý thức mơ hồ không rõ.

Với trạng thái này, muốn tiếp tục quan sát tinh không, cảm nhận mệnh tinh đã là điều không thể.

Không còn lựa chọn nào khác, Tần Phong chỉ có thể trở về phòng, nghỉ ngơi sớm một chút.

Có lẽ do cảm nhận mệnh tinh quá mức mệt mỏi, thân thể hắn vừa chạm giường đã chìm vào giấc ngủ.

Tiếp theo là một giấc mơ mông lung, nhưng lại có phần chân thật đến kỳ lạ...

Trong mơ, hắn nhìn thấy từng ngọn núi kiếm ẩn hiện trong mây mù, nhìn thấy đỉnh núi kiếm là một kiếm trận rộng lớn hình tròn.

Bên ngoài kiếm trận được bao phủ bởi đủ loại binh khí, mà ở trung tâm kiếm trận, là một thanh bảo kiếm toàn thân tỏa ra ánh sáng tím, lôi quang cuồn cuộn đang lơ lửng.

Dưới thanh kiếm tím kia, là một bóng hình mặc áo trắng đang ngồi xếp bằng, chính là vị nương tử xinh đẹp của hắn.

Liễu Kiếm Ly nhắm chặt hai mắt, hàng lông mày khẽ động, dường như đang cảm ứng điều gì đó.

Đột nhiên, trên bầu trời, phong vân biến sắc.

Mây đen dày đặc, trong mây ẩn hiện lôi long gầm rú.

Uy thế đáng sợ kia, giống như trời sập, muốn nuốt chửng tất cả những ngọn núi kiếm!

Liễu Kiếm Ly mở mắt, tay phải vung lên, Hàn Thủy Kiếm giẫm lên kiếm khí như ngân hà bay vụt đến.

Đúng lúc này, lôi long đầu tiên xé toạc mây mù, há miệng múa vuốt lao về phía nàng, nhưng lại bị một kiếm tiêu diệt.

Tiếp theo, là con thứ hai, con thứ ba...

Lôi long nối tiếp nhau không ngừng, uy năng mỗi con một mạnh hơn con trước.

Nhưng trước mặt bóng hình mặc áo trắng kia, tất cả đều là vô ích, cho đến sau chín đạo lôi đình, lôi đình mới chịu thu cờ.

Trong mơ, mọi người đang quan sát từ xa trên bầu trời núi kiếm đều reo hò vui mừng, cứ ngỡ Liễu Kiếm Ly đã vượt qua Thiên Địa Bá Quyền Ấn Chứng.

Nhưng bóng hình mặc áo trắng trong kiếm trận kia lại cau mày.

Bởi vì, mây đen trên bầu trời vẫn chưa tan đi, ngược lại càng trở nên dày đặc như vực sâu, khiến người ta không thở nổi.

Tiếp theo, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, một đạo lôi đình màu đỏ, mang theo uy lực hủy diệt giáng xuống.

Uy năng kia, khiến người ta tuyệt vọng.

Lôi đình màu đỏ giáng xuống, trong nháy mắt nhấn chìm bóng hình màu trắng kia...

“Nương tử!” Tần Phong kinh hô thành tiếng, sắc mặt trắng bệch.

Hắn mờ mịt nhìn xung quanh, vẫn là căn phòng quen thuộc.

Bên ngoài cửa sổ, chim chóc hót líu lo, ánh nắng xuyên qua song cửa chiếu vào trong phòng, chẳng mấy chốc trời đã sáng.

“Thì ra là mơ...” Tần Phong lẩm bẩm tự nhủ, nhưng giấc mơ này quá chân thực, lưng hắn vì kinh hãi mà ướt đẫm mồ hôi.

Nghĩ đến cảnh tượng Liễu Kiếm Ly bị lôi đình màu đỏ bao phủ trong mơ, hắn chỉ cảm thấy trong lòng vô cùng khó chịu, giống như bị kim đâm vậy.

“Vạn Kiếm Tông, Vạn Kiếm Kiếm Trận, Tử Điện Thần Quân, Cửu Trọng Thiên Lôi Kiếp...

Là bởi vì ngày có nghĩ đêm có mơ, cho nên ta mới nhìn thấy những thứ này?” Tần Phong day day mi tâm.

"Nhất định là bởi vì ta suy nghĩ nhiều quá, với thiên phú của nương tử, sao có thể không vượt qua được một Thiên Địa Bá Quyền Ấn Chứng."

Lời này vừa là mong ước của hắn, cũng là tự an ủi chính mình.

...

Một ngày tiếp theo, Tần Phong vì muốn gạt bỏ hình ảnh trong mơ ra khỏi đầu, nên không ngừng tìm kiếm việc để làm.

Hắn đến Bảo Y Đường, hành y suốt buổi sáng.

Sau đó lại đến Thính Vũ Hiên, không ngừng lật xem sách vở.

Gần đến tối, cũng không lập tức trở về Tần phủ, mà đi một chuyến đến Vọng Nguyệt Cư.

Ban đầu hắn còn định sau khi Hoa Dung đạo được xây dựng xong, sẽ đến Tề Nguyên thành xây dựng chi nhánh của Vọng Nguyệt Cư.

Nhưng mà, sau đó xảy ra quá nhiều chuyện, việc này cũng bị gác lại.

Hơn nữa, hắn cũng phát hiện, bản thân đã rất khó đặt quá nhiều tâm tư vào việc kinh doanh.

Dù sao chỉ riêng việc tu luyện đã chiếm của hắn rất nhiều thời gian...

Cho nên, hắn suy nghĩ hồi lâu, rốt cuộc hạ quyết tâm, dự định tìm một người đáng tin cậy, có năng lực đến quản lý mọi việc của tửu lâu.

Nói chung, loại chuyện liên quan đến tiền tài này, tìm người thân đến làm là an toàn nhất.

Nhưng nghĩ đến lão cha là quỷ tài kinh doanh, đồng tử giữ của cải trong nhà mình, hắn vẫn quyết định dùng người tài.

Mà người được chọn chính là chưởng quầy của Vọng Nguyệt Cư - Bành Khánh!

Trong phòng riêng, Bành chưởng quầy cung kính báo cáo sổ sách và lợi nhuận trong khoảng thời gian này xong, liền đứng một bên chờ đợi phân phó của Đại thiếu gia.

Tần Phong xem lướt qua sổ sách, mỗi một khoản đều được ghi chép rõ ràng, không có bất kỳ sơ hở hay sai sót nào.

Đối với năng lực của Bành chưởng quầy, hắn từ đầu đến cuối đều rất hài lòng.

“Bành chưởng quầy, ngươi giúp Tần gia chúng ta làm việc, đã bao lâu rồi?” Tần Phong đột nhiên lên tiếng hỏi.

Bành Khánh sửng sốt một chút, sau đó đáp: “Bẩm Đại thiếu gia, từ khi Nguyện lão mua lại Vọng Nguyệt Cư, tính đến nay cũng đã mười hai năm rồi.”

“Đã lâu như vậy rồi.” Tần Phong gật gật đầu, sau đó lấy ra ba tờ địa khế từ trong nhẫn trữ vật, đặt lên bàn.

Bành Khánh liếc mắt nhìn, rất nhanh liền nhận ra, đây là địa khế của Tề Nguyên thành, Thiên thành!

“Đại thiếu gia, ngài đây là?”

“Bành chưởng quầy, thay ta đi một chuyến đến Tề Nguyên thành đi.”

Chương 222: Lui Về Hậu Trường

“Tề Nguyên thành?” Bành chưởng quầy có chút nghi hoặc, tiếp đó lại lo lắng nói: “Đại thiếu gia, chẳng hay có chỗ nào ta làm không đúng? Ngài muốn đuổi ta khỏi Tấn Dương thành?”

Tần Phong biết đối phương hiểu lầm ý mình, bèn giải thích nguyên do…

Nghe xong, Bành chưởng quầy vừa kinh ngạc vừa cảm động nói: “Ý của Đại thiếu gia là, sau này mọi việc lớn nhỏ của tửu lâu đều do ta phụ trách?”

Phải biết rằng, Tấn Dương thành hiện tại đã khác xưa rất nhiều, mà do Tần Phong có tầm nhìn xa trông rộng, phần lớn tửu lâu trong thành đều đã trở thành sản nghiệp của Tần gia.

Lợi nhuận hàng tháng liên quan đến, quả thực là một con số khổng lồ!

Sản nghiệp lớn như vậy, Đại thiếu gia lại yên tâm giao cho một người ngoài như hắn quản lý?

Đây là sự tín nhiệm lớn đến nhường nào!

Tần Phong gật đầu: “Ta có quá nhiều việc phải xử lý, không thể dồn quá nhiều tâm sức vào việc này nữa.

Từ nay về sau, người quản lý tửu lâu trên danh nghĩa, chính là ngươi.

Lần này để ngươi đến Tề Nguyên thành, cũng là hy vọng ngươi

có thể xây dựng chi nhánh của Vọng Nguyệt Cư ở đó.

Ngươi, có thể làm được không?”

Bành Khánh hiểu rõ, chuyến đi Tề Nguyên thành này là một khảo nghiệm của Đại thiếu gia dành cho hắn, nếu có thể làm tốt, Đại thiếu gia cũng sẽ càng thêm tín nhiệm hắn.

Vì vậy lập tức chắp tay nói: "Đại thiếu gia cứ yên tâm, ta nhất định sẽ đánh vang danh tiếng của Vọng Nguyệt Cư ở Tề Nguyên thành!"

“Tốt.” Tần Phong gật đầu, sau đó lại liệt kê tỉ mỉ rất nhiều chi tiết quản lý tửu lâu, cùng Bành chưởng quầy cẩn thận trao đổi thảo luận một phen.

Bất quá bởi vì Lý tiền bối qua đời, việc ủ Tiên Nhân Túy đành gác lại.

Tần Phong cúi đầu trầm ngâm.

Mô hình kinh doanh của Vọng Nguyệt Cư có thể hot, nguyên nhân chủ yếu nhất chính là lẩu và rượu.

Lẩu tự nhiên không cần phải lo lắng, với năng lực của Bành Khánh, hoàn toàn có thể kinh doanh tốt.

Mà Tiên Nhân Túy lại liên quan đến kỹ thuật ủ rượu mới, lợi nhuận liên quan thực sự quá lớn, nếu muốn tìm tửu phường mới hợp tác, nhất định phải tìm một người đáng tin cậy mới được.

Thế nhưng, trước lợi ích to lớn, ngay cả người thân cũng có thể trở mặt thành thù, huống chi là người ngoài?

Dù sao người như Lý tiền bối, trên thế giới này, thực sự quá ít.

Đột nhiên, hai mắt Tần Phong sáng lên, bởi vì hắn nghĩ đến một hướng - đám cuồng công việc của Thần Công Phòng!

“Những người này tuy ham tiền, nhưng lại lấy việc chính đáng.

Nguyện lão gia tử, lại là một người cực kỳ coi trọng nguyên tắc.

Thêm nữa, bọn họ có cầu xin ta, vẫn luôn muốn học tập những kiến thức vật lý mới lạ kia…”

Tóm lại, Thần Công Phòng chính là đối tác hợp tác lý tưởng nhất!

Về phần, đám cuồng công việc này có biết ủ rượu hay không, Tần Phong ngược lại không quá lo lắng.

Trong quá trình giao thiệp với bọn họ, Tần Phong cũng biết, những người này vì kiếm tiền để nghiên cứu những nguyên liệu quý giá, đủ loại kỹ thuật đều từng làm qua.

Trong đó cũng bao gồm mở tửu phường, chỉ bất quá, những thứ này kiếm tiền thực sự quá chậm, kém xa so với làm việc cho quan phủ.

Cũng bởi vậy, những con đường kiếm tiền kia, rất nhanh đã bị bọn họ từ bỏ!

“Xem ra, ngày mai đến Trảm Yêu Ti điểm danh, phải nhân tiện tìm bọn họ.”

Nghĩ đến đây, Tần Phong theo bản năng sờ sờ cổ họng.

Không biết, cổ họng của hắn ngày mai có chịu nổi hay không.

“Không được, ngày mai trước khi đi, phải uống thêm vài bình trà.”

…

Sáng sớm hôm sau, lại là một tiếng kinh hô.

Tần Phong đột ngột ngồi bật dậy, thở hổn hển.

Lại là cơn ác mộng đó, giống hệt như lần trước!

Vạn Kiếm Tông, kiếm trận, Thiên Kiếp, lôi đình màu đỏ đáng sợ!

Bất quá giấc mơ lần này, càng thêm chi tiết, càng thêm chân thật.

Hắn thậm chí còn nhìn thấy trong mắt Liễu Kiếm Ly có một tia bi thương, thậm chí còn nghe thấy khoảnh khắc nàng bị lôi đình màu đỏ nhấn chìm, trong miệng thấp giọng nỉ non một tiếng "Phu quân".

"Giấc mơ này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra…" Tần Phong xoa trán, chỉ cảm thấy tâm lực lao lực.

Nếu chỉ mơ một lần, vậy có thể là do tương tư thành bệnh.

Thế nhưng liên tục mơ hai lần?

Hơn nữa giấc mơ còn giống hệt nhau, luôn khiến trong lòng hắn bỗng nhiên hoảng hốt, vô cùng lo lắng cho an nguy của Liễu Kiếm Ly.

"Nàng ấy sẽ không xảy ra chuyện chứ…

Không, sẽ không đâu, nàng ấy là Liễu Kiếm Ly, là người có thiên phú nhất về kiếm đạo của Đại Càn.

Nàng ấy nhất định sẽ không có chuyện gì."

Tần Phong không ngừng tự an ủi mình.

Bên ngoài, bỗng nhiên có tiếng gõ cửa vang lên.

“Vào đi.” Tần Phong bị cắt ngang dòng suy nghĩ, hữu khí vô lực nói.

Thanh Nhi nhẹ nhàng đẩy cửa phòng đi vào, mở cửa sổ ra: “Đại thiếu gia, hôm nay thời tiết thật tốt, ta mở cửa sổ cho ngài thông gió một chút.

A, Đại thiếu gia, sắc mặt của ngài sao lại khó coi như vậy, chẳng lẽ là bị bệnh rồi?”

“Sắc mặt khó coi?” Tần Phong khó hiểu.

Thanh Nhi vội vàng cầm lấy chiếc gương đồng trên bàn bên cạnh, đưa tới: “Đại thiếu gia, ngài tự mình xem đi.”

Tần Phong nhận lấy gương đồng, nhìn vào bên trong, chỉ thấy một khuôn mặt tuấn lãng hiện ra, nhưng lại vô cùng tiều tụy.

Quầng thâm mắt, trong mắt có chút tia máu, sắc mặt cũng trắng bệch bất thường, giống như bị thận hư…

“Không sao, chắc là hai ngày nay không ngủ ngon.” Tần Phong nhéo nhéo mi tâm.

“Đại thiếu gia, thật sự không sao chứ? Hay là đi tìm y sư xem sao?” Thanh Nhi quan tâm nói.

Tần Phong nghe vậy, khóe miệng giật giật: “Thanh Nhi, chẳng lẽ ngươi quên ta giỏi cái gì rồi sao?”

Thanh Nhi xoay chuyển ý nghĩ, cười khan nói: “Ta suýt nữa thì quên mất, Đại thiếu gia chính là y sư lợi hại nhất thành.

Thế nhưng sắc mặt của ngài…”

“Đi lấy cho ta một chậu nước nóng, ta rửa mặt một chút chắc là sẽ không sao.”

“Vâng, Đại thiếu gia, ta đi ngay.”

Lúc này, Tần Phong lại nghĩ đến cái gì đó, bổ sung nói: “Pha thêm cho ta một bình trà… không, pha hai bình!”

Thanh Nhi lộ ra vẻ mặt kỳ quái, sáng sớm đã muốn uống nhiều trà như vậy, cộng thêm sắc mặt bất thường kia, Đại thiếu gia chẳng lẽ là bị thận hư rồi?

Nghĩ đến đây, nàng có chút nghi ngờ nhìn lướt qua, dường như muốn xác nhận điều gì đó.

“Hửm? Thanh Nhi, ngươi đang nhìn cái gì vậy?” Tần Phong thấy đối phương mãi không đi, tò mò hỏi.

“Không, không có gì…” Thanh Nhi đỏ mặt, vội vàng rời đi.

Sao ta lại cảm thấy ánh mắt của ngươi có chút thất lễ… Tần Phong thuận theo ánh mắt vừa rồi của đối phương nhìn về phía cơ thể mình, lập tức hiểu ra, sắc mặt cứng đờ.

…

Mang theo Hắc Than Đầu đến Trảm Yêu Ti, sau khi điểm danh trước mặt Chu đại nhân, Tần Phong vội vàng chạy về phía nhà xí.

Sáng sớm đã uống hai bình trà, sao có thể không gấp chứ.

Giải quyết xong, đi ra ngoài, chỉ nghe thấy tiếng cửa gỗ bên cạnh đồng thời phát ra tiếng kẽo kẹt, kèm theo đó là tiếng thở dài của nam tử.

Liếc mắt nhìn sang, là Thạch Tử Minh với quầng thâm mắt, uể oải.

“Thạch đại nhân, thì ra ngươi ở đây, ta còn đang lạ sao không thấy ngươi ở đại sảnh xem xét công văn.” Tần Phong nói.

Vừa nghe đến hai chữ công văn, cả khuôn mặt Thạch Tử Minh liền như quả khổ qua, khoảng thời gian Chu Khải đến Tấn Dương thành, đối với hắn mà nói, là khoảng thời gian đen tối nhất trong cuộc đời.

Rõ ràng Tấn Dương thành đã thay đổi trời đất, rõ ràng kỹ viện trong thành đã thay đổi hoàn toàn, nâng cao cấp bậc.

Thế nhưng hắn lại chưa từng đi đến một lần nào!

Hai người trò chuyện vài câu đơn giản, Thạch Tử Minh ba câu thì nhất định phải thở dài một tiếng, có thể thấy sống rất khổ sở.

Ngay lúc hai người sắp chia tay, Tần Phong hỏi: “Đúng rồi Thạch đại nhân, gần đây Thương cô nương đi đâu rồi?”

Chương 223: Thạch Tư Minh vô sỉ

Từ ngày Tần Phong bước vào Chính Khí Cảnh thất phẩm, hắn chưa một lần nhìn thấy bóng dáng Thương cô nương ở Thính Vũ Hiên.

Ngay cả trong Trảm Yêu Ti cũng vậy.

Thạch Tư Minh nhíu mày, đáp: "Thương cô nương không nói với ngươi sao, nhà nàng ấy có chút chuyện, phải về một thời gian."

"Thì ra là vậy." Tần Phong gật đầu.

Thương cô nương có thể tùy ý tặng giới chỉ trữ vật và bảo khí, thân phận bối cảnh chắc chắn không đơn giản.

Nơi nàng ấy gọi là nhà, rốt cuộc là nơi nào?

Là dòng dõi quyền quý trong Thiên Thành, hay là một gia tộc lớn nào đó ở đế đô Phụng Thiên Thành?

Tần Phong vẫn luôn rất tò mò, tại sao người như Thương cô nương lại ở trong Tấn Dương Thành nhỏ bé này, còn gia nhập Trảm Yêu Ti, nơi phải cùng tử thần khiêu vũ.

Mặc dù sau lưng thăm dò thân phận của người khác là rất bất lịch sự, nhưng không nhịn được lòng hiếu kỳ, Tần Phong vẫn hỏi: "Thạch đại nhân, Thương cô nương nàng, rốt cuộc là thân phận gì?"

Lời này vừa nói ra, Thạch Tư Minh trầm ngâm một lát, ông ta nhìn xung quanh, xác định không có ai, mới ghé sát tai Tần Phong,

thấp giọng nói: “Chuyện này nói cho ngươi biết cũng không sao, bất quá cụ thể ta cũng không rõ, chỉ là lúc trước khi nàng ấy gia nhập Tấn Dương Thành Trảm Yêu Ti...”

Lần đầu tiên Thạch Tư Minh gặp Thương Phi Lan, khi đó ông ta chỉ là một Tư Chính nhỏ bé mới nhậm chức, làm việc gì cũng đều dè dặt cẩn trọng, như đi trên lớp băng mỏng.

Đêm đó, trăng mờ gió lớn, ông ta đang ở Trảm Yêu Ti uống rượu... Khụ khụ, hẳn là đang trực ban.

Đột nhiên nghe thấy bên ngoài có động tĩnh, thuận theo tiếng động nhìn ra cửa, liền thấy một người đàn ông trung niên vạm vỡ, vẻ mặt nghiêm nghị, dẫn theo một tiểu cô nương đeo khăn vuông màu đen đi vào trong.

Không cần phải nói, cô nương kia chính là Thương Phi Lan.

Thạch Tư Minh hỏi hai người tới có việc gì, Thương Phi Lan ánh mắt lạnh lùng, không trả lời.

Người đàn ông trung niên kia cũng không nói gì, chỉ lấy từ trong ngực ra một thứ...

Nghe đến đây, Tần Phong đại khái đã hiểu ra chuyện gì.

Muốn trở thành một thành viên của Trảm Yêu Ti, không phải có hai con đường, một là dựa vào thực lực, trải qua tầng tầng sàng lọc, vượt qua cửa ải của Trảm Yêu Ti.

Một loại khác, chính là có đại lão tiến cử, trực tiếp miễn đi các bước rườm rà, một bước lên mây.

Cũng giống như bản thân hắn, chính là bởi vì có Nam Vực Tư Mệnh tiến cử, mới có thể phá lệ trực tiếp trở thành Trảm Yêu Nhân Thanh Ngọc nhất tinh.

Nghĩ đến Thương Phi Lan, hẳn là cũng như vậy.

“Cho nên, người đàn ông trung niên kia là lấy ra một phong thư tiến cử của nhân vật lớn, để Thương cô nương trực tiếp vào Trảm Yêu Ti?

Vậy phong thư tiến cử đó là ai viết?” Tần Phong mở miệng hỏi.

Chỉ cần biết được nhân vật lớn tiến cử là ai, cũng có thể mượn gió bẻ măng, đại khái đoán ra được thân phận phía sau của Thương cô nương.

Ai ngờ, Thạch Tư Minh lại nghi hoặc nói: “Thư tiến cử, thư tiến cử gì? Người đàn ông trung niên kia không lấy thư tiến cử, mà là lấy ra một viên dạ minh châu to bằng mắt!”

“Dạ... Dạ minh châu?!” Tần Phong ngây người.

“Ngươi không biết dạ minh châu sao? Đó là bảo bối giá trị liên thành, chỉ một viên nhỏ, đã có thể mua được một căn nhà ba gian ở Thiên Thành!” Thạch Tư Minh nghiêm túc nói.

“Ta biết giá trị của dạ minh châu, nhưng điều này có liên quan gì đến việc Thương cô nương gia nhập Trảm Yêu Ti?” Tần Phong đưa ra nghi vấn của mình.

“Sao lại không liên quan, người đàn ông trung niên kia đưa cho ta một viên dạ minh châu, yêu cầu để Thương cô nương vào Trảm Yêu Ti.

Đương nhiên, lúc đó ta cũng do dự, nhưng Tấn Dương Thành thật sự quá nghèo, Trảm Yêu Ti cũng cũ nát không ra hình dáng.

Vì để cho huynh đệ có môi trường tốt hơn, ta chỉ có thể áy náy lương tâm, nhận lấy viên dạ minh châu kia.”

Nói đến đây, Thạch Tư Minh thở dài một hơi, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, dường như đang hồi tưởng lại những ngày tháng đó.

Sau khi bán dạ minh châu, Trảm Yêu Ti được tân trang lại, ông ta cũng mượn số tiền còn lại, uống rượu hoa nhiều năm...

Tần Phong lập tức lộ ra vẻ mặt khinh bỉ, nói năng thanh tao thoát tục như vậy, đây chẳng phải là nhận hối lộ, mở cửa sau cho người ta sao!

Vô sỉ, vô sỉ đến cực điểm!

"Thạch đại nhân, ông làm như vậy, thật sự hợp quy củ sao?"

Thạch Tư Minh liếc mắt nhìn vẻ mặt của Tần Phong, ho khan một tiếng giải thích: "Tấn Dương Thành chỉ là một nơi nhỏ bé, cũng không phải Thiên Thành, nào có nhiều quy củ như vậy.

Hơn nữa ta cũng là Trảm Yêu Ti Tư Chính một phương, nhìn thấy nhân tài, đặc cách cho một người gia nhập Trảm Yêu Ti cũng không có gì không ổn."

Ông là nhìn trúng tài năng của người ta sao?

Ông là thèm muốn dạ minh châu của người ta kìa!

Tần Phong không tiện nói thẳng, lại hỏi: "Nhưng Thạch đại nhân ông nói nhiều như vậy, ta chỉ biết được Thương cô nương là như thế nào vào được Trảm Yêu Ti.

Thân phận của nàng ấy, thân phận của người đàn ông trung niên kia, ta đều không biết gì cả."

"Sao lại không biết? Có thể tùy tay đưa ra dạ minh châu, đó có thể là người thường sao?" Thạch Tư Minh nhướng mày nói.

Tần Phong nghĩ đến dải băng bảo khí trên đầu mình, còn có giới chỉ trữ vật trong ngực, không tiện bình luận.

Hắn đối với Thương cô nương hiểu biết, vẫn dừng lại ở mức độ ban đầu.

Nhưng hắn đối với Thạch đại nhân hiểu biết, lại được nâng lên một tầm cao mới - tóm gọn lại, chính là vô sỉ.

“Không nói với ngươi nữa, nếu về muộn, với tính cách của Chu đại nhân, ta sợ là...”

Lời còn chưa dứt, Tần Phong biến sắc, vội vàng làm động tác im lặng.

"Chu Khai là tam thập lục tinh, Bách Quỷ tứ phẩm cao phẩm Đạo Giả, với cường độ thần hồn của ông ta, nghe lén gió thổi cỏ lay trong Trảm Yêu Ti, có thể nói là vô cùng dễ dàng."

Thạch Tư Minh cũng hiểu ra, có chút sợ hãi, ông ta nhìn Tần Phong với ánh mắt biết ơn, sau đó chạy về phía đại sảnh nơi Chu đại nhân đang ở.

Nhìn bóng lưng rời đi của Thạch Tư Minh, trong lòng Tần Phong cảm khái một câu: “Chu đại nhân, việc cải tạo Thạch đại nhân, liền dựa vào ông rồi.”

...

Khi đến lầu các nơi mọi người ở Thần Công Phòng, chỉ thấy lò lửa tầng dưới cùng đã tắt, chỉ còn ống khói to lớn thô kệch trên đỉnh, vẫn đang bốc khói nghi ngút.

Rất nhiều người đang bận rộn dọn dẹp đồ đạc.

Tần Phong tò mò, túm lấy một người hỏi: “Mọi người đây là đang làm gì vậy?”

Người bị chặn lại có chút bất mãn, hắn ta thế nhưng là người đầu tiên thu dọn đồ đạc xong, bây giờ bị người ta chặn lại, tốc độ

chẳng phải là chậm hơn người khác sao!

Vừa định nổi giận, nhìn rõ người tới, thái độ lập tức thay đổi: "Tần sư, không ngờ là ngài?!"

Lời này vừa nói ra, lại một trận xôn xao.

Rất nhiều người đang bận rộn, đều dừng động tác trên tay, nhìn về phía phát ra tiếng động.

Chờ đến khi phát hiện Tần sư thật sự đến, bọn họ nhao nhao vây quanh, vẻ mặt kích động.

Nội dung bài giảng lần trước, bọn họ ngày đêm đều không ngừng nghiền ngẫm, quả thực là như được ban tặng bảo vật!

"Tần sư, cuối cùng cũng đợi được ngài đến."

"Ngài là muốn đến giảng bài cho chúng ta sao?"

"Ta ở đây lại tích lũy được rất nhiều vấn đề, muốn thỉnh giáo ngài."

Trong lầu các, Hỏa Viên và Công Lương cũng nghe tin chạy đến, bọn họ sợ đến muộn, sẽ bỏ lỡ bài giảng của Tần Phong, dẫn đến việc bản thân chậm hơn người khác trên con đường học tập tri thức mới.

Đặc biệt là Công Lương, lần trước bởi vì bị Nguyên lão gia tử phái đi kiểm tra kết giới bảo hộ thành của Tấn Dương Thành, cho nên bỏ lỡ bài giảng, đến nay hắn vẫn còn canh cánh trong lòng, đối với Nguyên lão gia tử có chút oán niệm...

Tần Phong xua tay, mọi người nhao nhao im lặng.

Muốn mời đám sâu rượu này ủ rượu, bài giảng hôm nay chắc chắn là không thể tránh khỏi, may mà trước khi đến hắn đã uống hai bình trà...

Chương 224: Bàn bạc hợp tác với Thần Công Phòng

“Ta có chút việc muốn bàn bạc với Nguyện lão, đến lúc đó có lẽ phải làm phiền mọi người.

Chờ mọi việc an bài xong xuôi, ta sẽ lại giảng bài được chứ?” Tần Phong nói.

“Chỉ cần Tần sư bằng lòng giảng bài cho chúng ta, có nhu cầu gì cứ nói thẳng.”

“Đúng vậy, sau này Tần sư nếu có việc cần đến chúng ta, chúng ta có thể không lấy thù lao...”

“Hửm?” Những người còn lại nhao nhao nhìn sang với ánh mắt cảnh cáo, dáng vẻ kia rõ ràng là đang nói, tiểu tử, cơm có thể ăn bừa, lời nói không thể nói bừa.

Người vừa nói lập tức đổi giọng: “Chúng ta có thể lấy ít thù lao một chút.”

“Ừm.” Mọi người đều gật đầu, ra vẻ vô hại.

Phì, lũ cuồng công việc các ngươi, muốn lợi dụng tri thức của ta, tìm các ngươi hỗ trợ, còn dám hỏi ta lấy tiền... Tần Phong cười gượng: “Vậy thì đa tạ chư vị.”

Hắc Than Đầu đứng bên cạnh chứng kiến cảnh này, vô cùng kinh ngạc, danh tiếng của Thần Công Phòng hắn cũng từng nghe qua.

Thế nhưng đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy, đám người này

lại cung kính với một người như vậy, thậm chí còn gọi là sư.

“Cô gia, thật là lợi hại.” Hắn thán phục từ tận đáy lòng.

Chia tay với đám cuồng công việc, Tần Phong đi theo Hỏa Viên lên tầng ba của lầu các.

Nguyện lão gia tử đang đứng trước lò lửa lớn, cho nguyên liệu vào trong, có lẽ đang rèn thứ gì đó.

“Nguyện lão.” Tần Phong tiến lên chào hỏi, sau vài câu xã giao, liền nói rõ mục đích đến đây.

Nguyện lão còn chưa trả lời, Hỏa Viên bên cạnh đã kinh ngạc nói: “Xưởng rượu? Thứ này trước kia chúng ta cũng từng thử qua, nhưng rất tốn thời gian và công sức, không kiếm được bao nhiêu bạc.”

Tần Phong lắc đầu: “Rượu bình thường lợi nhuận tự nhiên có hạn, nhưng ta có một loại công nghệ ủ rượu mới, có thể tăng mạnh độ rượu, khiến nó thơm ngon hơn, dư vị vô cùng.”

“Có thể so với Túy Sinh Mộng Tử của Trích Tinh Lâu không?” Hỏa Viên tò mò hỏi.

“Ta chưa từng uống Túy Sinh Mộng Tử, nhưng rượu ta muốn các ngươi ủ, chắc chắn phải hơn nó.”

Phương pháp chưng cất rượu, là phương pháp mang tính cách mạng, hiện tại chắc chắn không có công nghệ ủ rượu nào có thể sánh bằng.

“Cái này...” Hỏa Viên há hốc mồm, tuy không nói rõ, nhưng vẻ mặt kia rõ ràng là không tin.

Nhưng đúng lúc này, Nguyện lão mở miệng hỏi: “Rượu ngươi muốn chúng ta ủ, chẳng lẽ là loại lần trước ngươi tặng ta?”

“Đúng vậy, ta đặt tên cho nó là Tiên Nhân Túy.

Ta sẽ dạy cho các ngươi công nghệ ủ rượu mới, sau đó các ngươi giúp ta ủ rượu.

Mỗi vò rượu thu được lợi nhuận, có thể chia cho Thần Công Phòng ba phần.”

Hỏa Viên suy tư, lợi nhuận của xưởng rượu vốn đã có hạn, chỉ có ba phần, rõ ràng là buôn bán lỗ vốn.

Với công sức ủ rượu này, làm việc cho người khác, hoặc là rèn đúc vũ khí cho người ta, số bạc kiếm được không biết nhiều hơn bao nhiêu lần.

“Nguyện lão gia tử, chắc là sẽ không đồng ý đâu.”

Nghe vậy, Nguyện lão trầm ngâm, hồi lâu sau mới mở miệng nói: “Túy Sinh Mộng Tử của Trích Tinh Lâu, là rượu tiến vua, mỗi năm số lượng lưu thông trên thị trường không đến trăm vò, mỗi vò đều có thể bán được giá trên trời.

Tiên Nhân Túy của ngươi ta đã nếm thử, phẩm chất còn hơn cả Túy Sinh Mộng Tử.”

Hỏa Viên lộ vẻ mặt kinh ngạc, Túy Sinh Mộng Tử hắn chưa từng uống qua, nhưng là loại rượu nổi tiếng khắp đế đô, danh bất hư truyền.

Đối với hắn mà nói, đó chính là loại rượu ngon nhất thế gian.

Thế mà Nguyện lão gia tử lại nói, trên đời còn có rượu ngon hơn cả Túy Sinh Mộng Tử?

Nguyện lão gia tử đã uống qua vô số loại rượu ngon, Túy Sinh Mộng Tử cũng là một trong số đó, đối với lời của lão nhân gia, Hỏa Viên tự nhiên là tin tưởng, cho nên mới càng thêm kinh ngạc.

Bởi vì loại rượu ngon như vậy, lợi nhuận có thể thu được nhất định là một con số trên trời!

“Tiên Nhân Túy là một con gà đẻ trứng vàng, nếu như được lưu truyền ở Phụng Thiên Thành, lợi nhuận sẽ chỉ chảy về như nước.

Ngươi thật sự bằng lòng dạy cho chúng ta công nghệ ủ rượu của nó?” Nguyện lão ngẩng đầu nhìn Tần Phong.

“Văn bối đã đến tìm Nguyện lão hỗ trợ, tự nhiên là mang đến thành ý.” Tần Phong cười đáp.

“Được, ta đồng ý với ngươi.” Nguyện lão không do dự nhiều, lập tức gật đầu đồng ý, Thần Công Phòng thiếu tiền là chuyện ai cũng biết, buôn bán chắc chắn có lời như vậy không có lý do gì từ chối.

Tiếp đó hai người lại bàn bạc thêm nhiều chi tiết, ví dụ như giá cả của rượu, số lượng rượu lưu thông trên thị trường mỗi tháng, và tỷ lệ pha chế của Tiên Nhân Túy với nồng độ khác nhau.

Trong đó, Tần Phong nhiều lần nhấn mạnh, nhất định phải khống chế tốc độ ủ rượu Tiên Nhân Túy.

Lo lắng của hắn không phải là không có lý do, vạn nhất đám cuồng công việc này nắm giữ được công nghệ ủ rượu mới, nghiện rồi, ngày đêm không ngủ không nghỉ ủ rượu Tiên Nhân Túy.

Vậy thì loại rượu này sẽ trở nên đại trà, đến lúc đó, giá cả nhất định sẽ giảm mạnh.

Đạo lý vật hiếm thì quý, sống hai đời hắn, so với ai khác đều hiểu rõ hơn.

Nguyện lão gia tử tự nhiên cũng biết tính nết của đám tiểu tử nhà mình, gật đầu đồng ý, đồng thời nói: “Chuyện ở đây cơ bản đã

giải quyết xong, không quá hai ngày, chúng ta sẽ phải quay về Phụng Thiên Thành.

Bất quá, sau này cứ đến thời gian cố định hàng tháng, ta sẽ phái người mang rượu ủ xong và lợi nhuận thu được đến cho ngươi, có vấn đề gì không?"

Hóa ra là đám cuồng công việc này đang thu dọn đồ đạc để rời đi...

"Tự nhiên là không có vấn đề." Tần Phong không cần suy nghĩ, điều kiện tiên quyết của hợp tác là tin tưởng lẫn nhau, đối với nhân phẩm của Nguyện lão gia tử, hắn rất yên tâm.

Tiếp đó hắn lại nói: "Nếu đã như vậy, vậy lát nữa ta sẽ giảng giải công nghệ ủ rượu cho bọn họ khi giảng bài."

"Được." Nguyện lão không nói thêm gì nữa.

Hỏa Viên bên cạnh đột nhiên nói: "Ngoài công nghệ ủ rượu, còn có kiến thức về sách vật lý, cũng đừng quên giảng giải."

Tần Phong vừa định đồng ý, đột nhiên nhíu mày.

Nguy rồi, sáng nay uống trà quá nhiều, bây giờ lại nhịn không được nữa... Hắn lúng túng nói: "Để ta đi giải quyết nỗi buồn trước, lát nữa sẽ quay lại."

Nói xong, hắn liền vội vàng rời đi.

Nhìn thấy vậy, Hỏa Viên nhìn Nguyện lão, người sau khẽ gật đầu.

Tiếp đó Hắc Than Đầu liền nhìn thấy, nam tử cường tráng dẫn bọn họ lên lầu, vội vàng chạy xuống.

Không lâu sau, từ cầu thang truyền đến tiếng bước chân dồn dập của rất nhiều người.

...

“Tần sư, vừa nghĩ đến việc sắp phải chia tay với ngài, trong lòng ta, lại cảm thấy buồn bã không nói nên lời.”

“Đúng vậy, Tần sư, sau này có thời gian, ngài nhất định phải đến Thần Công Phòng ở Phụng Thiên Thành tìm chúng ta ôn chuyện, chúng ta nhất định sẽ khoản đãi ngài rượu ngon thịt ngon.”

“Sẽ có cơ hội, sẽ có cơ hội, lần sau nhất định.” Tần Phong nhìn dáng vẻ chân thành tha thiết của những người này, rất khó liên tưởng bọn họ với dáng vẻ chặn ở nhà xí lúc trước.

Tầng ba lầu các, theo một luồng hơi nóng bốc lên, giữa đại sảnh xuất hiện thêm một số thứ.

Nếu Tần Phong ở đây, nhất định sẽ trừng lớn hai mắt, bởi vì những thứ này chính là dụng cụ dùng để chưng cất rượu!

Nguyện lão vuốt cằm, không khỏi cảm thán: “Thật là một tiểu tử lợi hại.”

Dứt lời, ông phất tay phải, dụng cụ chưng cất lập tức biến mất không thấy đâu.

Tiếp đó ông lại cúi người xuống, cầm lấy một cuộn giấy trắng viết đầy chữ trên mặt đất, bên trên ghi lại toàn bộ nội dung bài giảng của Tần Phong hôm nay...

Dưới sự tiễn đưa lưu luyến của đám cuồng công việc, Tần Phong cuối cùng cũng rời khỏi Trảm Yêu Ti.

Hình Thịnh hỏi: “Cô gia, trời đã tối, chúng ta có muốn trực tiếp về Tần phủ không?”

Tần Phong vốn định gật đầu đồng ý, nhưng lại nghĩ đến giấc

mơ kỳ quái hai ngày nay, trong lòng không khỏi bồn chồn lo lắng.

“Không cần, trước đi theo ta đến Thính Vũ Hiên một chuyến.”

Hắn muốn nói chuyện giấc mơ cho lão gia tử biết, nếu không trong lòng luôn cảm thấy bứt rứt khó chịu.

Chương 225: Quyết định của lão nhân Bách Lý

Mặt trời ngả về tây, màn đêm như hẹn mà buông xuống.

Bên ngoài Thính Vũ Hiên, lão nhân Bách Lý nằm dài trên ghế mây, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đêm.

Trong đôi mắt của ông, phản chiếu những vì sao lấp lánh, trong đó có một ngôi sao lại tỏa ra ánh sáng vàng kim!

Ông dường như đang làm gì đó, mái tóc bạc phơ bay phấp trong gió, cát bụi trên mặt đất bay lên, như tấm màn che khuất thân hình ông.

Một lúc sau, cát bụi lại rơi xuống, khí tức quanh người lão nhân cũng dần tan đi.

lão nhân Bách Lý nhíu mày, vẻ mặt ngưng trọng, mấy ngày nay bị tên tiểu tử kia làm phiền, ông quyết định xem bói cho nha đầu Kiếm Ly một quẻ.

Thế nhưng quẻ tượng này lại mơ hồ không rõ ràng, không nhìn rõ được?

Sự việc bất thường tất có ẩn tình!

“Chẳng lẽ thật sự có biến số.” lão nhân Bách Lý lẩm bẩm.

Đúng lúc này, một tiếng bước chân truyền đến, lão nhân nghe tiếng nhìn lại.

Tần Phong chắp tay nói: “Sư phụ, đệ tử hai ngày nay luôn mơ

cùng một giấc mơ, vô cùng chân thật, xin người giải thích."

Nghe vậy, lão nhân nheo mắt, dường như đã nghĩ đến điều gì, trầm giọng nói: "Kể ta nghe nội dung giấc mơ."

Một nén nhang sau, lão nhân Bách Lý đứng dậy, đi tới đi lui bên ngoài Thính Vũ Hiên.

Tần Phong lần đầu tiên nhìn thấy lão nhân lộ ra vẻ mặt ngưng trọng như vậy, trong lòng chợt "lộp bộp" một tiếng: "Sư phụ, nương tử của ta sẽ không thật sự xảy ra chuyện chứ?"

Lão nhân không trả lời, ngược lại lần nữa hỏi kỹ càng về nhiều chi tiết trong giấc mơ.

"Vạn Kiếm Kiếm Trận, thanh kiếm làm trận cơ, ngươi chắc chắn là một thanh kiếm màu tím quấn quanh lôi hồ?"

"Đệ tử chắc chắn."

"Thanh kiếm màu tím kia khi Thiên Kiếp giáng thế, có hiển hóa uy năng, chấn nhiếp thiên lôi không?"

Tần Phong cẩn thận nhớ lại nội dung giấc mơ, lắc đầu nói: "Trong hai lần nằm mơ, thanh kiếm màu tím kia đều không hề nhúc nhích trong trận.

Chín đạo thiên lôi giáng xuống, đều bị nương tử ta dùng Hàn Thủy Kiếm chém nát."

Lão nhân nghe vậy, suy tư, Tử Điện Thần Quân được rèn từ Cửu Tiêu Thần Lôi, mà Cửu Tiêu Thần Lôi có thể nói là chúa tể của vạn lôi, chúng lôi nhìn thấy, đều phải thần phục, cho dù là thiên lôi kiếp của Thiên Địa Bá Quyền Ấn Chứng cũng như vậy!

Thế nhưng trong giấc mơ của tiểu tử thối, Tử Điện Thần Quân lại không hề có động tĩnh.

Có hiện tượng này, không ngoài hai khả năng, thứ nhất, thanh Tử Điện Thần Quân kia là giả.

Thứ hai, trong thiên lôi kiếp có tồn tại lôi đình vượt qua cả Cửu Tiêu Thần Lôi, che lấp uy năng của nó.

"Chín đạo lôi đình giáng xuống sau, đạo lôi đình cuối cùng giáng thế, ngươi chắc chắn là màu đỏ?" Lão nhân cau mày, trong lòng nảy sinh dự cảm không lành.

Tần Phong nghiêm túc gật đầu, hai lần nằm mơ, nương tử nhà mình đều bị lôi đình màu đỏ kia hủy diệt, hắn tự nhiên nhớ rõ không thể nào quên.

Nhìn thấy thần sắc lão nhân không đúng, Tần Phong vội vàng hỏi: "Sư phụ, chẳng lẽ lôi đình màu đỏ kia có vấn đề?"

Lão nhân Bách Lý không trả lời.

Trên cả Cửu Tiêu Thần Lôi, còn có một loại lôi đình, gọi là Diệt Sinh Lôi, sở hữu uy năng hủy diệt tất cả sinh cơ vô cùng đáng sợ.

Tương truyền loại lôi đình này, là Thiên Đạo vì ngăn cản nhân gian xuất hiện tồn tại chí cường, mới ứng vận mà sinh.

Thế nhưng trên thực tế, loại Diệt Sinh Lôi này bởi vì một số nguyên nhân, đã không biết bao lâu rồi chưa từng xuất hiện nữa.

lão nhân Bách Lý chìm vào trầm tư, hồi lâu sau, mới thở dài một hơi nói: "Thôi được, đêm nay, ngươi về chuẩn bị một chút, sáng mai chúng ta xuất phát, đến Vạn Kiếm Tông."

Tần Phong nghe vậy sững sờ, sau đó mừng rỡ như điên, tuy hắn không biết lão nhân rốt cuộc mạnh đến mức nào, nhưng có thể thi triển ra tiên pháp thần dị như vậy, chắc chắn là không yếu!

Nếu như khi nương tử độ kiếp, có lão nhân ở bên cạnh hộ pháp, như vậy xác suất độ kiếp thành công sẽ tăng lên rất nhiều.

“Nhưng mà, sư phụ, chẳng phải người phải trông coi Thính Vũ Hiên sao? Có thể tùy ý rời khỏi Tấn Dương Thành?” Tần Phong hỏi.

Lão nhân liếc mắt nhìn, sau đó đưa tay phải ra lật một cái, Thính Vũ Hiên ba tầng phía sau trong nháy mắt đã thu nhỏ bằng bàn tay, bay vào trong tay lão nhân.

Tần Phong kinh ngạc.

Hắc Than Đầu ở bên cạnh nhìn thấy cảnh này, cũng khiếp sợ không thôi.

…

Nam Vực, Phiêu Miểu Quần Phong, Vạn Kiếm Tông!

Những ngọn núi cao chọc trời bị mây mù che khuất, tựa như đang lơ lửng giữa không trung.

Trong đó, ngọn núi cao nhất có tên là Tinh Nguyệt Phong, là nơi mà từ xưa đến nay chỉ có Tông chủ Vạn Kiếm Tông mới có thể nắm giữ.

Lúc này, tại sườn núi Tinh Nguyệt Phong, bên trong một tòa kiến trúc nguy nga, rất nhiều người đang tụ tập.

Người đứng đầu là một người đàn ông trung niên tóc đen, hai bên thái dương điểm bạc, mặc một bộ trường bào màu xanh đen, ông ta chính là Nhạc Hạc Hiên - Tông chủ Vạn Kiếm Tông hiện tại, cũng là sư tôn của Liễu Kiếm Ly!

Còn mười hai người còn lại trong đại sảnh, chính là mười hai vị Phong chủ của Vạn Kiếm Tông!

Bọn họ nhận được triệu tập của Tông chủ, cho nên mới tụ tập ở đây.

“Chúc mừng Tông chủ đại nhân, Liễu Kiếm Ly kinh mạch bị tổn thương đã được chữa khỏi, còn lĩnh ngộ được kiếm ý ngũ trọng Vạn Thần Cảnh, tương lai nhất định có thể dẫn dắt Vạn Kiếm Tông chúng ta bước lên một tầm cao mới!”

“Đúng vậy, với thiên phú của nha đầu kia, cho dù có một ngày bước vào siêu việt cảnh giới trong truyền thuyết, cũng chưa chắc là không có khả năng.”

“Nói đi cũng phải nói lại, vẫn là Tông chủ đại nhân có con mắt tinh tường, sớm đã thu nhận nàng ta vào tông môn.”

Nghe những lời khen ngợi nịnh nọt của mọi người, người đàn ông trung niên đứng đầu tiên rất hưởng thụ, mỉm cười gật đầu lia lịa, nhưng vẫn không lên tiếng.

Mười hai vị Phong chủ nịnh nọt hồi lâu, miệng đều có chút khô khốc, trong lòng thầm mắng: “Lão già không biết xấu hổ, lại gọi chúng ta đến đây, khoe khoang đệ tử thân truyền của mình.

Khen ngươi vài câu là được rồi, nửa đêm nửa hôm rồi còn không cho chúng ta nghỉ ngơi?”

Thấy mười hai vị Phong chủ đều không nói gì khen ngợi nữa, Nhạc Hạc Hiên có chút mất hứng, chỉ đành mở miệng nói đến chuyện chính: “Chư vị chắc hẳn cũng biết, nha đầu Kiếm Ly do cơ duyên xảo hợp, đã chữa khỏi được kinh mạch bị tổn thương.

Bây giờ, khí cơ trong cơ thể nàng ta càng thêm sung mãn, bất cứ lúc nào cũng có thể đột phá đến tam phẩm cảnh giới, mở ra Thiên Địa Bá Quyền Ấn Chứng!

Tuy rằng lần trước nàng ta độ kiếp thất bại, nhưng lần này có kiếm tổ bội kiếm Tử Điện Thần Quân hỗ trợ, nhất định có thể bình

an vượt qua!”

Nghe vậy, đám người Phong chủ lần lượt gật đầu.

Thiên phú của Liễu Kiếm Ly cộng thêm Tử Điện Thần Quân, xác suất độ kiếp thành công rất lớn.

Đến lúc đó, Vạn Kiếm Tông bọn họ sẽ có thêm một cao thủ tam phẩm, áp chế Kiếm Đế Thành và Binh Vũ Ly Gia!

Nhạc Hạc Hiên thấy vậy, ho khan một tiếng rồi nói tiếp: “Mà muốn ứng phó tốt hơn với Thiên Địa Bá Quyền Ấn Chứng, tự nhiên phải bố trí Vạn Kiếm Kiếm Trận.

Hôm nay, gọi chư vị đến đây, chủ yếu là muốn thương lượng một chút, Vạn Kiếm Kiếm Trận này, nên bố trí trên ngọn núi nào thì thích hợp hơn.

Mọi người đừng câu nệ, cứ tự nhiên nói ra ý kiến của mình.”

Nhạc Hạc Hiên vội vàng quyết định chuyện này, tự nhiên là có nguyên do.

Thứ nhất, là bởi vì khí cơ trong cơ thể Liễu Kiếm Ly đã sắp không áp chế nổi nữa rồi, bọn họ cần phải mau chóng bố trí kiếm trận, để Liễu Kiếm Ly dành ra một khoảng thời gian, cảm ứng dẫn dắt kiếm khí trong trận, để có thể nắm giữ Vạn Kiếm Kiếm Trận, ứng phó với Thiên Kiếp.

Thứ hai sao…

Do Thiên Địa Bá Quyền Ấn Chứng mà Liễu Kiếm Ly mở ra trước đó, mười ba ngọn núi vốn có, bây giờ chỉ còn lại có mười ngọn, cho nên, không có Phong chủ nào hy vọng ngọn núi của mình bị liên lụy.

Quả nhiên, vừa dứt lời, mười hai vị Phong chủ đều không ai

lên tiếng, đại sảnh nhất thời chìm vào yên lặng.

Nhạc Hạc Hiên giả vờ không vui nói: “Chư vị sao lại không nói gì, chẳng lẽ giúp tông môn có thêm một cao thủ tam phẩm, còn không bằng ngọn núi nhỏ bé của các ngươi sao?

Chuyện này, thế nhưng liên quan đến tương lai của Vạn Kiếm Tông!”

Mười hai vị Phong chủ nhìn nhau, bỗng nhiên tâm linh tương thông.

“Ta có một ý kiến chưa được chín chắn lắm, Vạn Kiếm Kiếm Trận cứ quyết định đặt ở Tinh Nguyệt Phong thì sao?”

“Hả?” Nhạc Hạc Hiên nhướng mày.

“Ý kiến hay đấy, Tinh Nguyệt Phong là nơi tu luyện của các đời Tông chủ, kiếm khí nồng đậm, trong tông môn chỉ có Kiếm Trủng là hơn nó.

Mà mọi người đều biết, bốn phía Vạn Kiếm Kiếm Trận kiếm khí càng mạnh, thì uy lực càng lớn!”

“Nhưng mà…” Nhạc Hạc Hiên giơ tay lên.

Lập tức có người khác cắt ngang: “Đúng là không tệ, hơn nữa Liễu Kiếm Ly là đệ tử thân truyền của Tông chủ, xét về tình hay lý, đều nên để nàng ta độ kiếp trên ngọn núi của Tông chủ.

Hậu nhân tông môn khi xem tông sử, nhìn thấy ghi chép này, cũng coi như là một giai thoại hay!”

… Đám người Phong chủ ngươi một lời ta một câu, cuối cùng đồng thanh nói: “Tóm lại, Tông chủ đại nhân, Vạn Kiếm Kiếm Trận cứ quyết định đặt ở Tinh Nguyệt Phong đi!”

Khóe miệng Nhạc Hạc Hiên giật giật, gân xanh trên trán giật

thình thịch, cuối cùng có chút bất đắc dĩ gật đầu, coi như là quyết định chuyện này.

Chương 226: Khởi hành, Vạn Kiếm Tông!

Bên trong căn phòng được trang hoàng lộng lẫy, xa hoa, sau lớp sa mỏng, một bóng đen mờ ảo ngồi thẳng người, ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn, phát ra tiếng "tách tách, tách tách" nhịp nhàng.

Không lâu sau, một hắc bào nhân ảnh đột ngột xuất hiện.

Từ sau tấm sa, vang lên giọng nói kỳ quái: "Thế nào rồi?"

"Để Liễu Kiếm Ly trở về Vạn Kiếm Tông mở Thiên Địa Bá Quyền Ấn Chứng, Tử Điện Thần Quân đã xuất thế theo kế hoạch." Hắc bào nhân thản nhiên đáp.

Nghe vậy, bóng người tấm tắc khen ngợi: "Kiếm Thần tam phẩm chưa đầy hai mươi tuổi, từ xưa đến nay, ai có thể đạt đến thành tựu như vậy?

Chỉ tiếc là, ta đã tăng thêm một chút độ khó cho Thiên Kiếp của nàng ta.

Dưới lôi kiếp diệt thế, không ai có thể sống sót..."

Hắc bào nhân hỏi: "Vì sao phải ra tay với Liễu Kiếm Ly, chẳng lẽ lo lắng nàng ta sẽ trở thành biến số trong kế hoạch sau này?"

"Nếu cho nàng ta thêm một chút thời gian trưởng thành, nói không chừng thật sự có khả năng trở thành biến số, nhưng tuyệt đối không phải là bây giờ.

Kỳ thật, ta và nàng ta không oán không thù, lần này ra tay cũng không phải nhằm vào nàng ta.

Chỉ là muốn dẫn động lôi kiếp diệt thế giáng xuống, người ứng kiếp nhất định phải là thiên tài xuất chúng, nàng ta vừa vặn phù hợp điều kiện mà thôi."

Dừng một chút, bóng đen sau tấm sa lại cười nói: "Nói đến cũng phải cảm tạ người đã chữa khỏi thương thế kinh mạch cho nàng ta, tiết kiệm cho ta không ít thời gian.

Ban đầu, ta đã định chọn lại người ứng kiếp là Bạch Vô Song của Kiếm Đế Thành rồi."

Đại Càn kiếm đạo song tuyệt, Liễu gia Liễu Kiếm Ly, Kiếm Đế chi nữ Bạch Vô Song.

Tuy người sau kém người trước một chút, nhưng cũng không chênh lệch bao nhiêu, mười chín tuổi đã lĩnh ngộ Tàng Khí Cảnh tứ ý, chỉ còn một bước nữa là đến tam phẩm.

Đương nhiên, con đường tu hành, có đôi khi, một bước này, cũng sẽ khiến người ta lãng phí rất nhiều năm tháng.

"Nói như vậy, mục đích của ngài là vì lôi kiếp diệt thế kia?" Hắc bào nhân hỏi.

"Đây không phải là chuyện ngươi cần biết, dựa theo nguyên tắc của tổ chức các ngươi, ngươi chỉ cần làm tốt phận sự của mình là được." Sau tấm sa, bóng người lạnh lùng nói.

"Thuộc hạ đã rõ." Hắc bào nhân nói xong, trong nháy mắt liền biến mất không thấy.

Bên trong căn phòng xa hoa, hồi lâu sau, tiếng thì thầm mới lại vang lên: "Lôi kiếp diệt thế đã biến mất trong dòng sông lịch sử cuồn cuộn, thật sự muốn được tận mắt chứng kiến uy năng hủy thiên diệt địa của nó.

Ơ, thiên tượng này, thay đổi rồi?"

Sau tấm sa, bóng đen đứng dậy, sau đó từ từ mờ nhạt, giống như một làn sương mù biến mất trong không khí.

...

Ngày hôm sau, trời vừa hửng sáng, Tần Phong đã thức dậy mặc quần áo chỉnh tề, rời khỏi phòng.

Hôm nay phải lên đường đến Vạn Kiếm Tông, gặp thê tử nhà mình, hắn đương nhiên không thể chậm trễ.

Trước cổng Tần phủ, nhị nương và nhị đệ đều đã có mặt.

Tối qua biết Tần Phong muốn rời nhà một thời gian, bọn họ sáng sớm đã dậy để tiễn hắn.

"Phong nhi à, lần này đường xá xa xôi, trên đường ít nhất cũng phải mất hai ngày, thời tiết lạnh lẽo, nhớ mặc thêm áo ấm, đừng để bản thân bị lạnh.

Ta đã chuẩn bị cho con một ít lương khô, nhất định phải nhớ ăn."

Nhị nương đưa ra một bọc đồ, lại dặn dò: "Thế đạo này quá loạn, cho dù các con đi đường quan đạo, cũng không phải là tuyệt đối an toàn, nhất định phải cẩn thận đề phòng.

Gặp nguy hiểm ngàn vạn lần đừng mạo hiểm, có thể tránh được thì nên tránh, biết chưa?"

"Con biết rồi, nhị nương, người yên tâm đi." Tần Phong đáp.

Bên cạnh, nhị đệ lo lắng nói: "Đại ca, thật sự không cần ta đi cùng huynh sao?"

Tần Phong lắc đầu: "Có Hình hộ vệ đi cùng ta là được rồi, đệ ở nhà, trông nom nhà cửa cho tốt.

Nếu không, ta cũng không thể yên tâm rời đi."

"Vâng, đại ca, nhà có đệ, huynh cứ yên tâm."

"Ừm." Tần Phong vỗ vai đối phương, thần sắc an ủi.

Mọi người hàn huyên một hồi, Tần Phong nhìn quanh bốn phía, đột nhiên nghi hoặc nói: "Phụ thân đâu rồi, người đi đâu vậy?"

Nhi tử muốn xuất hành xa nhà, người làm cha này cũng không biết ra tiễn sao?

Nghe vậy, nhị nương chần chờ, muốn nói lại thôi.

Lúc này, chỉ nghe thấy từ ngoài cổng truyền đến giọng nói của lão cha: "Ta ở đây."

Tần Phong hiếu kỳ, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Hắc Than Đầu đang làm phu xe, điều khiển xe ngựa, chậm rãi đi tới cổng.

Mà trong xe ngựa, một người vén rèm lên, thò đầu ra, chẳng phải là lão cha không đáng tin cậy của hắn sao?!

"Phụ thân, sao người lại ở trong xe ngựa!" Tần Phong kinh ngạc nói.

Lão cha dương dương tự đắc: "Trước đó ta đã nghĩ ra một ý tưởng kiếm tiền tuyệt vời, chính là đến Bách Hoa Cốc mua một ít trà diệp về bán lại, chỉ là vẫn chưa có thời gian đi.

Nghe nói con muốn đến Vạn Kiếm Tông, vừa vặn có thể đi cùng đường.

Phu nhân, có ta đi cùng Phong nhi, nàng cứ yên tâm."

Nghe vậy, Tần Phong lập tức cứng đờ mặt, mang theo cái tên phá gia chi tử này, trên đường phải chịu bao nhiêu tội đây?

Nhị nương thở dài nói: "Tối qua ta cũng khuyên hắn hồi lâu, nhưng hắn vỗ ngực cam đoan, lần này nhất định có thể kiếm được nhiều tiền.

Phong nhi, con phải trông chừng hắn cho kỹ, đừng để hắn lãng phí bạc trắng."

Nhị đệ cũng nghiêm túc nói: "Đại ca, phụ thân chỉ là người thường, không có tu vi trong người, huynh trên đường phải chăm sóc người nhiều hơn."

"Nhị nương, nhị đệ, hai người yên tâm đi, con sẽ chăm sóc phụ thân thật tốt." Tần Phong bất đắc dĩ thở dài nói.

Lão cha: "???"

Tần Phong lên xe ngựa, vẫy tay chào tạm biệt người nhà.

Hắc Than Đầu giơ roi ngựa, tuấn mã hí vang, chỉ là phương hướng di chuyển, không phải là cổng thành Tấn Dương Thành.

Lão cha tò mò hỏi: "Chúng ta không phải là muốn đến Vạn Kiếm Tông sao, đây là muốn đi đâu?"

Tần Phong đáp: "Trước khi đi còn phải đón thêm một người nữa."

Chốc lát sau, trong xe ngựa liền có thêm một bóng người.

Tóc bạc trắng, mặc áo xám, dáng vẻ lôi thôi, không chú trọng vẻ bề ngoài, tay phải còn đang ngoáy ngoáy tai, chẳng phải là sư phụ không ra gì của Tần Phong, lão nhân Bạch Lý sao?!

Tần Phong lần lượt giới thiệu đơn giản thân phận của đối phương cho hai người.

Tần Kiến An nghe được hai chữ sư phụ, thần sắc hơi biến đổi, sau đó chắp tay hành lễ với lão giả tóc bạc.

Lão nhân Bạch Lý cũng liếc mắt nhìn đối phương một cái, không nói gì thêm, chỉ là ánh mắt kia, có phần kỳ quái.

Bầu không khí trong xe ngựa, nhất thời, yên tĩnh đến mức có chút quỷ dị.

Tần Phong nhận ra có chút không bình thường, nhưng cũng không để ý nhiều, hắn tìm một góc thoải mái, đang định dựa vào nhắm mắt một lát.

Nhưng một mùi thức ăn thiu như mốc xộc thẳng vào mũi, khiến người ta buồn nôn.

Mở mắt nhìn lại, chỉ thấy lão già duỗi chân phải ra, lắc lắc chiếc giày cỏ không đi vừa chân, dưới chiếc giày cỏ kia, là bàn chân dính đầy bùn đất đen.

Mà mùi chua chua kia, chính là phát ra từ đó...

"Sư phụ." Tần Phong sắc mặt khó coi, muốn nói lại thôi.

"Sao vậy?" Lão già nghiêng đầu sang, còn dùng tay phải gãi gãi ngón chân, đưa lên mũi ngửi ngửi.

Tần Phong chỉ cảm thấy trong bụng cuồn cuộn, hắn cố nén cảm giác muốn nôn, đứng dậy nói: "Bên trong này ngột ngạt quá, con ra ngoài hít thở không khí một chút."

Nói xong liền trực tiếp vén rèm lên, ngồi xuống bên cạnh Hắc Than Đầu, hít thở không khí.

"Cô gia, bên ngoài trời lạnh như vậy, sao ngài không ở bên trong?"

"Ta sợ ta ở bên trong, sẽ không thể sống sót nhìn thấy nương tử..." Tần Phong u oán nói.

Trong xe ngựa, lão nhân Bạch Lý phá vỡ sự im lặng: "Giả vờ,

mệt mỏi lắm phải không?"

Tần Kiến An không cho là đúng: "Đúng vậy, không giống như ngươi, ở bên ngoài Phụng Thiên Thành, liền không cần giả vờ nữa."

Hai người nhìn nhau, không lâu sau, đều cười.

Mà âm thanh trong xe ngựa, lại không hề lọt ra ngoài...

Chương 227: Thân phận thật sự của Quỷ Thủ

Lao nhanh trên quan đạo Hoa Dung thuộc Nam Vực, Tần Phong không khỏi cảm khái, đường cái quả nhiên là tốt nhất.

Lúc trước, khi bọn họ từ Tấn Dương thành đi đến Tề Nguyên thành, phải mất cả đêm mới đến nơi.

Hiện tại, sợ rằng chỉ cần tối đa hai canh giờ.

“Bành Khánh sáng nay chắc đã lên đường đến Tề Nguyên thành rồi, với năng lực của hắn ta nhất định có thể xây dựng chi nhánh Vọng Nguyệt cư.

Như vậy, ta có thể làm một ông chủ rảnh rang, mỗi tháng chỉ việc thu tiền.”

Tần Phong thật không ngờ, kiếp trước vẫn là một kẻ 996 cày cuốc, kiếp này mới mười chín tuổi, vậy mà đã thực hiện được tự do tài chính.

Phải nói, cảm giác có tiền, thật tốt!

“Nói đến, tên giả nam trang kia, hiện tại thế nào rồi nhỉ?

Nàng ta còn giữ mười vò Tiên Nhân tú của ta, có Thiên Bảo các bán đấu giá, giá rượu ít nhất có thể tăng lên gấp bội.

Cũng không biết, số tiền này khi nào mới đến tay ta đây.”

Tần Phong nghĩ ngợi miên man, cảnh vật hai bên đường trong lúc xe ngựa phi nhanh chóng vụt qua, cảm giác chỉ trong chớp

mắt, trăng tàn đã đổi thành mặt trời chói chang, màn đêm buông xuống.

Hắc Than Đầu tìm một khoảng đất trống dưới chân núi, quấn dây cương ngựa vào một thân cây to, xoay người nói: “Đã chạy cả ngày rồi, con ngựa này cũng phải nghỉ ngơi, đêm nay, chúng ta nghỉ lại ở đây nhé?”

Tần Phong nhìn quanh bốn phía, quan đạo Hoa Dung cách nơi này không xa, phía sau là dãy núi trùng điệp, gió đêm thổi qua, lá cây xào xạc.

“Cũng được.” Hắn đáp một tiếng, bước xuống xe ngựa.

Dựng lửa trại, nấu nướng thức ăn, bốn người bên đống lửa, nhai kỹ nuốt chậm...

Tần Phong liếc nhìn ba người còn lại, cảm thấy vẫn là ăn ngấu nghiến, càng thích hợp với khung cảnh lúc này hơn.

Lúc ăn cơm, nếu cứ im lặng không nói, e rằng quá mức nhàm chán.

Nghĩ đến đây, Tần Phong liền chủ động hỏi Hắc Than Đầu một số chuyện thú vị khi còn trong quân ngũ.

Hình Thịnh nuốt xuống thức ăn trong miệng, nhớ lại những năm tháng chinh chiến, không khỏi cảm khái.

Yêu ma loạn thế, bách quỷ dạ hành, sơn tặc tác loạn, thây phơi đầy đồng, vẫn luôn là giai điệu chủ đạo của thời đại này.

Thần Hầu quân bọn họ ra ngoài chinh chiến, đã chứng kiến quá nhiều cảnh tượng bi thảm của nhân gian.

Có những yêu quỷ, giơ tay nhấc chân, liền có thể san bằng núi non.

Có những thành trấn, chỉ sau một đêm, đã biến thành luyện ngục.

Đối với bá tánh thiên hạ, có thể sống sót đã là chuyện lớn lao nhất rồi.

Lửa trại bập bùng, Tần Phong nghe mà trong lòng không khỏi chua xót.

Lão cha bưng bát rượu lên, ngửa đầu uống cạn.

Khuôn mặt lão già dưới ánh lửa lúc sáng lúc tối.

“Cũng không biết khi nào, nhân tộc mới có thể nghênh đón thái bình thịnh thế.” Tần Phong cảm khái.

Hắc Than Đầu nghe vậy, tự biết những lời mình vừa nói có chút nặng nề, liền chủ động chuyển chủ đề, nhắc đến những nhân vật nổi tiếng trong Đại Càn, cố gắng khiến bầu không khí thoải mái hơn một chút.

Thiên Giám quốc sư của Phụng Thiên thành không cần phải nói nhiều, thần long thấy đầu không thấy đuôi, cao ngất ngưỡng vọng, quan sát nhân gian.

Từng có người đồn đại, nếu không có Thiên Giám quốc sư liệu sự như thần, Đại Càn ngày nay chỉ càng thêm rối ren.

Tần Phong nghe vậy, thầm nghĩ quả là như vậy, tán đồng gật đầu.

Lão cha ở bên cạnh, nhướng mày, tự mình nhai thức ăn trong miệng.

Lão già thần sắc như thường, vừa uống rượu, vừa ăn thịt, thật là thoải mái.

Nói xong về Thiên Giám quốc sư, Hắc Than Đầu lại nhắc đến

một nhân vật lớn khác trong Phụng Thiên thành, người được đồn đại là người có võ công cái thế của Đại Càn, thống soái tối cao của Trảm Yêu ti, Trấn Thần ti ngự!

Từng một chiêu đánh chết hung thú bát chuyển kiếp lực, thực lực khó lường, đến nay vẫn chưa ai biết, hắn đã đạt đến phẩm giai gì.

Tần Phong lộ vẻ trầm tư, danh hiệu Trấn Thần ti ngự - chức vụ cao nhất của Trảm Yêu ti, hắn tự nhiên cũng từng nghe qua.

Nhưng kỳ lạ là, cho dù trong những cuốn sách từng đọc qua, có ghi chép về Trấn Thần ti ngự, nhưng lại không hề nhắc đến tên họ của hắn.

Mà điểm này, đối với Thiên Giám quốc sư, cũng là như vậy.

Cứ như thể, có tồn tại nào đó, cố ý xóa bỏ tên của bọn họ...

Hắc Than Đầu uống một ngụm rượu, hắng giọng nói tiếp: "Bất quá Trấn Thần ti ngự đã rất lâu rồi không tự mình ra tay, cho nên ấn tượng của đa số mọi người về hắn đều dừng lại ở trong truyền thuyết.

Nhưng hai vị đồ đệ của hắn, lại vẫn được người người ca tụng."

"Hai vị đồ đệ?" Tần Phong ngẩng đầu.

Lão cha ở bên cạnh, động tác uống rượu hơi khựng lại, nhưng rất nhanh liền khôi phục như thường.

"Danh hiệu của hai người đó, cô gia nhất định đã từng nghe qua, không chỉ nghe qua, mà một trong số đó cô gia thậm chí còn tận mắt nhìn thấy ở Tấn Dương thành."

Tần Phong như nghĩ đến điều gì, kinh ngạc nói: "Hai người mà

ngươi nói, chẳng lẽ là Nam Thiên Long và Bắc Quỷ Thủ?"

Hắc Than Đầu gật đầu: "Không sai, chính là bọn họ, cô gia không ngờ tới đúng không, hai vị Tư mệnh nổi danh cổ kim của Đại Càn, vậy mà lại là đồ đệ của Trấn Thần ti ngự.

Nếu không phải Liễu gia gia chủ dẫn binh chinh chiến, có lần uống say, nói ra chuyện này, ta cũng sẽ không biết được bí mật này."

Tần Phong cúi đầu trầm ngâm, giao tình của hắn với Nam Vực Tư mệnh Nam Thiên Long chỉ dừng lại ở tờ giấy bổ nhiệm kia.

Nhưng đối với Bắc Quỷ Thủ, lại rất quen thuộc.

Tề Nguyên thành bị vây công, Bắc Quỷ Thủ ra tay, xoay chuyển càn khôn, còn ra tay cứu giúp bọn họ trên đường đến Tề Nguyên thành.

Đêm bách quỷ dạ hành, một mình hắn, tiêu diệt yêu ma hình dạng kỳ dị, thực lực cường đại.

Tấn Dương thành gặp nạn, các phương thế lực tụ tập, địch nhân mạnh nhất xuất hiện, cũng là Bắc Quỷ Thủ đứng ra, bức lui cường địch.

Phải nói, đối với Bắc Quỷ Thủ, trong lòng hắn vẫn rất có hảo cảm.

Hắc Than Đầu nói: "Kỳ thực nếu không phải ngày hôm đó ở Tấn Dương thành, người đàn ông mặc áo choàng đen đầu đội mặt nạ quỷ, nói ra thân phận của Bắc Quỷ Thủ đại nhân.

Ta còn tưởng rằng, Bắc Quỷ Thủ đã chết rồi.

Mười tám năm trước, Quỷ Thủ đại nhân ra ngoài thảo phạt yêu quỷ cường đại, sau đó bặt vô âm tín, đối với toàn bộ Đại Càn

mà nói, đều là một tin dữ.”

Tần Phong khẽ gật đầu, lên tiếng: “Nhưng mà cho đến bây giờ, ta vẫn không hiểu.

Nếu Quỷ Thủ đại nhân không chết, vì sao năm đó không xuất hiện nữa, thậm chí không tiếc từ bỏ chức vị Bắc Vực Tư mệnh.”

Phải biết rằng, một vực Tư mệnh, tương đương với nhất phẩm võ quan, ở Đại Càn, đó chính là tồn tại được vạn người kính ngưỡng, nắm giữ quyền lực cực lớn!

“Lý do Quỷ Thủ đại nhân làm như vậy, e rằng chỉ có bản thân hắn mới biết được.” Hắc Than Đầu lắc đầu, thở dài, đối với Quỷ Thủ đại nhân, hắn cũng vô cùng bội phục.

Nếu Đại Càn Bắc Vực vẫn do Quỷ Thủ trấn giữ, chắc hẳn thế nhân cũng có thể yên tâm hơn nhiều.

Lúc này, lão già vẫn luôn im lặng, bỗng nhiên lên tiếng: “Mỗi người đều có thứ mình phải bảo vệ, chắc hẳn tên kia cũng vậy.”

Tần Phong nghĩ đến điều gì, hỏi: “Đúng rồi, sư phụ, lúc trước tên tự xưng Đao Quỷ kia, nói Quỷ Thủ đại nhân ẩn cư ở Tấn Dương thành.

Người lợi hại như vậy, có biết thân phận thật sự của Quỷ Thủ đại nhân không?”

“Ngươi muốn biết?” Lão già nghiêng đầu, thần sắc như cười như không.

“Đệ tử tự nhiên là muốn biết.”

Ai mà không muốn quen biết càng nhiều người lợi hại chứ... Tần Phong thầm bổ sung một câu.

“Kỳ thật người đó...” Lão già vừa định mở miệng.

Tần Phong và Hắc Than Đầu cũng vểnh tai lên, chăm chú lắng nghe.

Nhưng đúng lúc này, bên cạnh vang lên một trận ho dữ dội.

“Cha, cha không sao chứ?”

Lão cha xua tay, chỉ chỉ miệng: “Vừa rồi ăn quá nhanh, bị sặc.”

Tần Phong lộ ra vẻ mặt khinh bỉ, cũng có ai tranh với ngươi đâu, gấp gáp như vậy làm gì.

“Sư phụ, người nói tiếp đi.”

Lão già bưng bát rượu lên, liếc mắt nhìn, lại mở miệng: “Quỷ Thủ đại nhân là thân phận gì, sao một lão già như ta có thể biết được.”

Nói xong, liền ngửa đầu uống cạn rượu trong bát.

Không biết thì thôi, bày đặt... Tần Phong mặt mày cứng đờ, thầm mắng một tiếng.

Chương 228: Bước vào Bách Hoa Cốc

Một đêm không có chuyện gì xảy ra.

Cũng không thể tính là không có chuyện gì……

Nửa đêm, trong rừng sâu núi thẳm, tiếng thú gầm quỷ khóc vang lên khiến Tần Phong có chút bất an.

Nhưng không lâu sau, một tiếng kêu thảm thiết vang lên, sau đó núi rừng lại chìm vào tĩnh lặng.

Hắc Than Đầu giải thích rằng, yêu quỷ trong núi đều có ý thức lãnh thổ riêng, hẳn là có yêu quỷ tranh giành địa bàn, phân chia thắng bại.

Nhưng Tần Phong luôn cảm thấy sự việc không đơn giản như vậy.

Ngoài ra, tần suất đi tiểu đêm của lão cha nhà hắn có hơi nhiều, chẳng lẽ là bị thận hư……

Sáng sớm hôm sau, Tần Phong cùng ba người tiếp tục lên đường, men theo con đường Hoa Dung hướng về phía tây bắc.

Tiếng vó ngựa dồn dập, gió lạnh như dao cắt.

Người đánh xe là Hắc Than Đầu là một võ phu Thần Vũ lục phẩm, chút lạnh giá này đối với hắn mà nói, chẳng đáng để bận tâm.

Nhưng Tần Phong thì khác, hắn chỉ là một thư sinh, thân thể

không được cường tráng, trên đường đi luôn rụt cổ, quấn chặt áo choàng.

Cũng may hắn đã bước vào Chính Khí cảnh thất phẩm, có thể dùng Chính Khí hộ thể, chống đỡ lạnh giá, nếu không với thân thể này, thật sự không chắc có thể chịu đựng nổi.

Hắc Than Đầu liếc nhìn dáng vẻ run rẩy của hắn, tò mò hỏi: "Cô gia, sao không vào trong xe ngựa?"

"Ta còn muốn sống thêm mấy năm nữa." Tần Phong mở miệng nói, một ngụm gió lạnh tràn vào miệng, đông cứng cả người hắn, lập tức ngậm chặt miệng.

Kỳ thật lúc sáng, hắn cũng muốn vào trong xe ngựa, nhưng vừa vén rèm lên, mùi chua loét xộc thẳng vào mặt, khiến hắn lập tức biết khó mà lui.

Hắn rất muốn biết, lão cha rốt cuộc làm sao có thể chịu đựng được cái mùi đó.....

Trong xe ngựa, Tần Kiến An nhìn lão già đang nằm nghiêng trên ghế, cau mày: "Ông có thể cất cái chân thối của ông lại được không?"

Bách Lý lão nhân móc móc tai, không thèm để ý: "Sao, đau lòng con trai bảo bối của ngươi rồi?

Hừ, nó mới vào Chính Khí cảnh thất phẩm, Chính Khí còn chưa ngưng thực, ở ngoài thổi gió lạnh, dẫn dắt Chính Khí hộ thể, vừa lúc có thể rèn luyện khả năng khống chế Chính Khí của nó."

Sắc mặt Tần Kiến An hơi dịu lại, nhưng lời nói tiếp theo của đối phương lại khiến hắn giật bắn mình.

"Đương nhiên, vừa rồi đều là ta nói bừa, trong xe ngựa chỉ có chút chỗ này, nếu nó cũng vào đây, ta còn chỗ nào mà nằm." Lão

già cười đắc ý, vắt chéo chân, lắc lư bàn chân bốc mùi, vô cùng thoải mái.

.....

Bốn người trừ lúc giữa trưa dừng lại nghỉ ngơi, dùng cơm trưa, thì một đường phi nhanh.

Chờ đến khi trời dần tối, bọn họ đã đến trước một thung lũng.

Rõ ràng đã là tiết trời giá rét, nhưng bên ngoài thung lũng, cây cối vẫn xanh tươi, chim hót hoa thơm.

Những bông hoa vốn chỉ nở vào ba mùa xuân, hạ, thu, ở đây vẫn đua nhau khoe sắc.

Mà đây cũng là con đường bắt buộc phải đi qua khi đến Vạn Kiếm Tông, quanh năm bốn mùa như xuân, trăm hoa đua nở - Bách Hoa Cốc!

"Cô gia, đêm nay chúng ta hãy nghỉ ngơi trong thung lũng này, sáng mai lên đường, ước chừng buổi trưa có thể đến Vạn Kiếm Tông."

Tần Phong gật gật đầu, cái lạnh khi nãy trên đường đi, khi đến thung lũng này đã hoàn toàn biến mất.

Hắc Than Đầu chậm rãi đánh xe, men theo con đường, tiến vào trong thung lũng, hắn nhìn dòng người phía trước cùng chậm rãi di chuyển, cảm khái: "Không ngờ lúc này rồi mà vẫn còn nhiều người như vậy."

Tần Phong đáp: "Lượng người của Bách Hoa Cốc có thể sánh ngang với hầu hết các Thiên thành."

"Cô gia, vì sao vậy?" Hắc Than Đầu khó hiểu.

Tần Phong mở miệng giải thích: "Ta cũng từng đọc được trong

sách, nguyên nhân có ba -

Thứ nhất, Bách Hoa Cốc tứ thông bát đạt, muốn đi đến Đông Vực, Vạn Kiếm Tông, Phụng Thiên Thành, phần lớn đều phải đi qua nơi này.

Thứ hai, do đặc tính của Bách Hoa Cốc, quanh năm ấm áp như xuân, thích hợp cho trăm hoa đua nở, lại thêm nơi sản xuất trà diệp, rất nhiều thương nhân đều đến đây mua hàng.

Thứ ba, nơi đây có son phấn và trà hoa nổi tiếng Đại Càn, thường xuyên có nữ quyến nhà quyền quý nghe danh mà đến.

Cứ như vậy, lượng người của Bách Hoa Cốc tự nhiên là lớn."

Hắc Than Đầu gật gật đầu, bừng tỉnh đại ngộ: "Khó trách ta nghe người ta nói, các vị quý phi công chúa trong hoàng thành Đế Đô, thỉnh thoảng cũng đến nơi này du ngoạn."

Hai người đang trò chuyện, lúc này lão cha vén rèm xe lên, nhìn phía trước với vẻ mặt kích động: "Nơi này chính là Bách Hoa Cốc, chờ ta mua một ít trà diệp, trở về Tấn Dương Thành bán lại, nhất định có thể kiếm bộn."

Tần Phong nghe vậy, không cho ý kiến.

Trà diệp của Bách Hoa Cốc nổi tiếng khắp Đại Càn, thương nhân đến đây mua tự nhiên là đếm không xuể.

Nhưng trà diệp nơi này quá đắt đỏ, nói chung, chỉ có những nhà giàu sang quyền quý, hoàng thân quốc thích mới uống nổi.

Mà Tấn Dương Thành, bất quá cũng chỉ mới chạm đến ngưỡng cửa Thiên thành, bên trong ở đa phần vẫn là thường dân bách tính, lấy đâu ra tiền mua trà diệp này.

Quan trọng nhất là, với gia sản của lão cha, có đủ bạc để nhập

hàng sao?

Đang nghĩ như vậy, thì thấy lão cha duỗi tay ra, xòe trước mặt hắn.

Tần Phong nhướng mày, trong lòng dâng lên dự cảm chẳng lành: "Ý gì đây?"

"Mua trà diệp là một khoản chi tiêu không nhỏ, con cho ta mượn tạm chút tiền trên người con, chờ ta bán trà diệp xong, kiếm được bạc, sẽ trả lại cho con cả vốn lẫn lãi." Lão cha hùng hồn nói.

Ta đã biết ngay mà..... Tần Phong xoa trán: "Muốn mượn bao nhiêu?"

Lão cha trầm ngâm một lát, duỗi ra một ngón tay.

Một vạn lượng sao.....

Tần Phong trầm tư, số tiền này đối với hắn mà nói, cũng không tính là quá nhiều.

Hơn nữa trà diệp của Bách Hoa Cốc nổi tiếng xa gần, cho dù không thể kiếm lời lớn, lão cha lừa đảo này hẳn là cũng sẽ không bị lỗ vốn.

Nói một cách đơn giản, chính là tương đối giữ giá.

Cân nhắc một hồi, Tần Phong gật gật đầu, định lấy tiền từ trong nhẫn trữ vật ra, lại nghe lão cha có chút do dự nói: "Một ngàn lượng có phải hơi nhiều rồi không, hay là năm trăm lượng đi?"

Hoá ra là một ngàn lượng..... Tần Phong mặt mày cứng đờ.

"Nhiều năm thua lỗ cộng thêm nghèo khó đã hạn chế sức tưởng tượng của lão cha rồi sao, chút tiền này làm sao có thể mua được trà diệp trong Bách Hoa Cốc."

"Thôi được rồi, bản thân là con trai, cũng không thể để lão cha mất mặt mũi trong Bách Hoa Cốc." Tần Phong nghĩ như vậy, thở dài một hơi, sau đó lấy ra sáu trăm lượng bạc.....

Lão cha lập tức vui vẻ nhận lấy.

Trong xe ngựa, lão già thấy vậy, lộ ra vẻ mặt kỳ quái, nhưng cũng không nói gì thêm.

.....

Hắc Than Đầu đánh xe đi theo dòng người tiến vào Bách Hoa Cốc, đi được vài dặm, trước mắt đột nhiên sáng sủa hẳn lên.

Trong thung lũng trăm hoa đua nở, đẹp không sao tả xiết, so với cảnh sắc bên ngoài còn hấp dẫn hơn nhiều.

Từng tòa đình đài lâu các tinh xảo mọc lên san sát, được bao phủ bởi những tấm lụa màu, giống như tiên cảnh.

Cách đó không xa, có một cánh cổng lớn được chạm khắc tinh xảo, hai bên cổng, có hai cô gái xinh đẹp mặc y phục sặc sỡ, dáng người thướt tha, đang mỉm cười hỏi han người qua đường, sau đó hoặc là trực tiếp cho đi hoặc là đòi hỏi thứ gì đó.

Tần Phong vô tình liếc mắt nhìn bộ ngực nhô ra của hai cô gái, nhìn thấy hoa văn trà hoa được thêu trên đó, lập tức hiểu rõ thân phận của hai người - nữ đệ tử của Bách Hoa Tông!

Trong Bách Hoa Cốc có Bách Hoa Tông, cũng coi như là người quản lý nơi này.

Đệ tử dưới trướng hơn tám phần đều là nữ, hơn nữa đều là nữ xinh đẹp!

Muốn tiến vào Bách Hoa Cốc, phải tuân theo quy củ của bọn họ.

Nếu chỉ là mượn đường, sẽ có nữ đệ tử dẫn ra khỏi thung lũng, không được phép nán lại quá lâu.

Nếu muốn ở lại trong thung lũng, mỗi người phải nộp hai đồng bạc.

Ngoài ra, còn có một cách khác, chính là sáng tác một bài thơ từ, được người của Bách Hoa Cốc chọn vào treo trong Nhã Đình, cho mọi người thưởng thức.

Điều đáng nói là, những người được vào Bách Hoa Cốc bằng cách thứ hai, cả đời có thể tự do ra vào Bách Hoa Cốc, tương đương với VIP siêu cấp cao quý!

Tuy nhiên, từ khi Bách Hoa Cốc nổi tiếng đến nay, số lượng thơ từ được chọn vào Nhã Đình, cho đến nay cũng chưa vượt quá mười ngón tay, có thể thấy độ khó của nó……

Chương 229: Nhã Đình

Một đoàn bốn người rất nhanh đã đến trước cổng lớn với những rường cột chạm trổ tinh xảo.

Hai cô nương xinh đẹp canh cổng, nhìn thấy Tần Phong dung mạo tuấn lãng, ăn vận như thư sinh, không khỏi hai mắt sáng lên.

Hàng ngày ra vào Bách Hoa Cốc, người qua kẻ lại đủ loại, các nàng canh cổng nhiều năm như vậy, khi nào gặp qua công tử phong thần tuấn dật như thế?

Lập tức nở nụ cười, bước lên trước.

"Chư vị đi mấy người, là muốn mượn đường đi qua, hay là muốn nghỉ lại Bách Hoa Cốc?" Cô nương bên trái cười nhẹ, ánh mắt không tự chủ được liếc về phía Tần Phong.

"Chúng ta có bốn người, muốn ở đây nghỉ lại một đêm." Hắc Than Đầu ghìm cương ngựa đáp.

Nghe vậy, cô nương canh cổng gật đầu, nhẹ giọng nói: "Quy củ ở chỗ chúng ta, các vị có biết không?

Nếu muốn ở lại trong Bách Hoa Cốc, cần một người để lại hai đồng bạc, chư vị tổng cộng bốn người, vậy là tám đồng."

"Được." Tần Phong nghe vậy, liền định từ trong nhẫn trữ vật lấy ra tám đồng bạc.

Nhưng lúc này, cô nương còn lại lại nói: "Nhưng ở đây còn có một quy củ, nếu có thể viết ra thơ từ, được chọn vào Nhã Đình, có thể miễn phí.

Hơn nữa từ nay về sau, Bách Hoa Cốc đều có thể tùy ý ra vào.

Ta thấy công tử một thân thư sinh, có hứng thú thử một chút không?"

Vừa nói, cô nương vừa nhìn Tần Phong, ánh mắt long lanh.

Tiểu lãng đề tử, rõ ràng là ta đang hỏi chuyện, ngươi nói nhiều như vậy làm gì… Cô nương bên trái nhướng mày, lại mở miệng bổ sung: "Không chỉ như thế đâu, nếu thơ từ được chọn vào Nhã Đình, còn được cung cấp cho người khác thưởng thức.

Phải biết rằng, Bách Hoa Cốc mỗi ngày người qua kẻ lại rất nhiều, đối với một văn nhân mà nói, đây chính là vinh hạnh to lớn.

Không nói đâu xa, Phụng Thiên Thành Hạo Văn Viện, có mấy vị công tử ở Nhã Đình lưu lại thơ từ, đến nay vẫn được người người ca tụng."

Dứt lời, nàng liền chỉ về phía một khu vườn hoa cách đó không xa.

Bên ngoài vườn hoa, tụ tập một đám người, chỉ vào những cuộn thơ từ được dán bên ngoài, tấm tắc khen ngợi.

Mà ở vị trí cao nhất của vườn hoa, một bài thơ được đóng khung bằng vàng, đặc biệt bắt mắt.

Khu vườn hoa đó, chính là Nhã Đình trong lời cô nương.

Tần Phong nghe vậy, trầm ngâm một lát, sau đó lắc đầu: "Không cần."

Nói xong liền lấy từ trong ngực ra tám đồng bạc.

Hai cô nương nhìn nhau, trong mắt thoáng qua một tia thất vọng.

Sau khi giao bạc, Hắc Than Đầu điều khiển xe ngựa vượt qua cổng lớn Bách Hoa Cốc, đồng thời tò mò hỏi: “Cô gia, vì sao người không thử một chút? Với tài hoa của người, một bài thơ nho nhỏ, căn bản không thành vấn đề chứ?”

“Tám đồng bạc mà thôi, cần gì phải phí công sức đó, hơn nữa, thơ từ chi đạo, là do có cảm xúc mà viết ra, sao có thể vì chút tiền tài này mà làm.” Tần Phong không cho là gì.

Đúng lúc này, từ phía Nhã Đình, truyền đến một trận kinh hô: “Các ngươi mau nhìn, hoa trên Nhã Đình kìa!”

“Thật sự giống như lời đồn, chỉ cần có thơ hay ra đời, là có thể khiến Nhã Đình nở hoa!”

“Hoa hàm tiếu đãi phóng kia đã nở sáu phần, còn đang tiếp tục… Không được rồi, không được rồi, chẳng lẽ bài thơ này muốn trở thành Thi Quan mới sao?!”

Ở cổng lớn, hai cô nương canh cổng nghe thấy động tĩnh, cũng nhìn về phía phát ra tiếng động, sau đó há hốc mồm, hai mắt mở to.

Cô nương đứng bên trái kinh ngạc nói: “Hoa nở bảy phần rồi, nhanh, nhanh đi bẩm báo Cốc Chủ, lại có danh thi được chọn vào Nhã Đình!”

“Được, ta đi ngay.” Cô nương dáng người đầy đặn, hướng về phía trong cốc chạy đi, bộ ngực nhấp nhô như sóng.

“Cô gia, người xem kìa.” Hắc Than Đầu nhìn về phía Nhã Đình, trên mặt lộ vẻ tò mò.

Vốn dĩ Nhã Đình chỉ toàn là nụ hoa, lúc này trăm hoa đua nở, muôn màu muôn vẻ, rực rỡ muôn phần, hương thơm ngào ngạt xộc vào mũi.

Tần Phong thấy vậy, như có điều suy nghĩ, không khỏi nhớ lại cái lò đốt văn chương của lão đầu tử năm xưa.

Vật kia cũng sẽ căn cứ vào chất lượng của thơ từ, phun ra khói trắng, khói trắng càng cao, chứng tỏ thơ từ càng hay.

Nghĩ đến, Nhã Đình này cũng là bảo khí tương tự như lò đốt văn chương kia, chỉ là thay vì khói trắng, thì là những bông hoa hàm tiếu đãi phóng.

Lão cha và lão đầu tử trong xe ngựa cũng nghe thấy động tĩnh, vén rèm lên, nhìn về phía Nhã Đình.

Lão đầu tử liếc mắt nhìn những cuộn thơ từ kia, mặt không chút thay đổi, lại nằm vật xuống xe ngựa.

Lão cha sau khi hiểu rõ nguyên nhân ồn ào, thì thầm một câu: "Ta còn tưởng là đang tranh giành trà ngon gì chứ."

Nói xong, liền buông rèm xuống.

"Cô gia, người có muốn đi xem không?" Hình Thịnh quay đầu hỏi.

Tần Phong hai mắt lóe lên kim quang, liếc nhìn những bài thơ bên ngoài Nhã Đình, tất cả đều lấy đề tài là phong hoa tuyết nguyệt và mỹ nhân.

Cũng phải, Bách Hoa Cốc loại địa phương này, tự nhiên lấy phong nhã làm chủ.

Bên trên có một số bài thơ cũng không tệ, có một số bài thơ chỉ là chất đống từ ngữ, hơi bình thường.

Tuy nhiên, bài thơ được đóng khung bằng vàng kia, quả thực có phong thái bậc thầy, hẳn là Thi Quan mà lúc trước có người nhắc đến.

Lại nhìn về phía Nhã Đình, hoa đã nở tám phần, số hoa còn lại ngừng nở.

Mọi người đều tiếc nuối thở dài, bởi vì Thi Quan trước đó chính là khiến Nhã Đình nở hoa tám phần, bài thơ hôm nay, vẫn là không thể vượt qua.

Nhưng cho dù như vậy, cũng không ảnh hưởng đến việc mọi người tán thưởng người viết bài thơ.

Dù sao cảnh tượng như thế này, đã lâu lắm rồi không xuất hiện.

Cô nương canh cổng, cười tủm tỉm đi đến trước mặt một vị thanh y công tử, nói gì đó.

Chắc hẳn vị thanh y công tử kia chính là người viết bài thơ… Tần Phong liếc nhìn bóng lưng người nọ, lắc đầu: "Đi thôi, ta còn muốn đi nơi khác xem, đừng nên ở chỗ này lãng phí thời gian nữa."

…

Tìm được một tửu lâu, đặt phòng xong, mấy người tản ra.

Lão đầu tử lười nhác di chuyển, trực tiếp đi về phía phòng, còn gọi một bàn rượu ngon món ngon.

Lão cha hỏi tiểu nhị trong tiệm nơi nào có bán trà ngon, sau đó liền vui vẻ rời đi.

Tần Phong hai người, thì ở Bách Hoa Cốc người đến người đi, hương hoa ngào ngạt, thong dong dạo chơi.

Tuy là dạo chơi, nhưng Tần Phong cũng là có mục đích.

Bách Hoa Cốc ngoài son phấn được nữ tử yêu thích ra, còn có những món trang sức tinh xảo xinh đẹp, khiến cho nữ tử mê mẩn.

Hắn chính là muốn, chọn cho nương tử xinh đẹp nhà mình, một món trang sức thật đẹp.

Đương nhiên, nếu thời gian đủ, chọn cho Ngưng Sương và Thương cô nương một món cũng không phải là không thể…

Theo chỉ dẫn của tiểu nhị tửu lâu lúc trước, Tần Phong hai người rất nhanh đã đến trước một tòa lầu các tinh xảo.

Trên lầu các, một tấm biển hiệu đặc biệt bắt mắt, bên trên viết ba chữ lớn, Bảo Điệp Hiên!

Nơi này cũng là cửa hàng bán trang sức tốt nhất Bách Hoa Cốc.

Vừa bước vào lầu các, liền có cô nương xinh đẹp tiến lên nhiệt tình chào hỏi, sau khi biết được mục đích của Tần Phong, nàng liền dẫn hắn giới thiệu những mẫu trang sức được yêu thích nhất trong tiệm.

Trong lúc đó, Tần Phong cũng hỏi ý kiến của Hắc Than Đầu, nhưng câu trả lời nhận được lại là — tiểu thư từ nhỏ đã nghiên cứu Thần Vũ và kiếm đạo, đối với những thứ nữ nhi này đều là không có hứng thú.

Không còn cách nào khác, Tần Phong chỉ có thể lựa chọn trước trang sức tặng cho Lam Ngưng Sương và Thương Phi Lan…

“Cô gia, tiểu thư không để ý những thứ này đâu, người mua hai món là đủ rồi.” Nhìn thấy cô gia vẫn còn đang dạo Bảo Điệp Hiên, Hình Thịnh mở miệng khuyên nhủ.

Trang sức ở đây không hề rẻ, một món ít nhất cũng phải mấy trăm lượng bạc, mà hai món cô gia chọn lúc trước, càng là ngàn lượng bạc trở lên!

Không, ngươi hiểu lầm rồi, trang sức tặng cho tiểu thư nhà ngươi, ta còn chưa chọn xong… Tần Phong mặt không đỏ tim

không đập nói: “Chẳng lẽ đến Bách Hoa Cốc một chuyến, mua nhiều thêm mấy món chẳng phải là chuyện bình thường sao.”

Cô nương xinh đẹp nghe vậy, cười nói: “Công tử nói rất đúng, ngoài Đế Đô Dục Tú Phường ra, trang sức của Bách Hoa Cốc là nổi tiếng nhất.

Không biết là vị cô nương nào có phúc khí như vậy, có thể gả cho công tử đây.”

Nếu nói cho ngươi biết là Liễu Kiếm Ly, ngươi sợ là sẽ ngược lại nghĩ… Tần Phong không trả lời, mà là hỏi: “Ngoài những thứ này ra, còn có trang sức nào khác không?

Ta thấy các ngươi tổng cộng có ba tầng lầu, có thể dẫn ta lên trên xem thử không?”

Những món trang sức ở tầng dưới này, thiết kế quá mức rườm rà, hắn luôn cảm thấy không hợp với Liễu Kiếm Ly.

Cô nương khẽ gật đầu, chỉ là trước khi lên lầu lại nói một câu khó hiểu: “Công tử, nói trước với người, trang sức ở tầng ba này, không phải có tiền là mua được, mà phải xem duyên phận.”

“Duyên phận?” Tần Phong hai người tò mò, đều kinh ngạc lên tiếng.

“Hai vị đi theo ta lên trên xem là biết.”

Chương 230: Bài thơ mỹ nhân

Theo chân cô nương dẫn đường đến tầng ba, trang sức đập vào mắt đã ít đi nhiều, nhưng mỗi món đều được bảo vệ trong lồng kính trong suốt, đủ thấy sự quý giá của chúng.

Những món trang sức này không giống như những món ở hai tầng dưới được niêm yết giá rõ ràng, trên lồng kính trong suốt chỉ viết vài chữ khó hiểu.

Ví dụ như: Vũ, Sương, Thu, Nguyệt,... không sao kể xiết.

Cô nương nhìn ra sự nghi hoặc trong mắt Tần Phong hai người, mỉm cười giải thích: "Công tử có nhìn thấy những chữ trên lồng kính không? Muốn lấy món trang sức ưng ý ở tầng này có thể không cần bỏ ra một đồng nào.

Nhưng phải lấy chữ đó làm đề, viết một bài thơ.

Nếu bài thơ viết ra có thể khiến lồng kính mở ra, công tử có thể lấy đi món trang sức bên trong."

Tần Phong lộ vẻ mặt kỳ quái, Bách Hoa Cốc này lại đề cao thơ từ đến vậy sao?

Nhã Đình như thế, Bảo Điệp Hiên này cũng như thế.

Hắn thong thả đi qua tầng ba, ánh mắt lướt qua những món trang sức trong lồng kính, phần lớn đều không phải là phàm phẩm.

Trong đó có một số món, thậm chí đã không thể tính là trang sức nữa, mà là bảo khí!

Tần Phong chỉ vào một món bảo khí kinh ngạc hỏi: "Vật này

cũng theo quy tắc như vậy sao?"

Cô nương mỉm cười gật đầu: "Chỉ cần có thể khiến lồng kính mở ra, bên trong dù có đặt thứ gì, công tử đều có thể lấy đi, chúng tôi không lấy một đồng nào.

Nhưng nếu không thể mở lồng kính, dù công tử có bỏ ra ngàn vàng, vạn vàng, chúng tôi cũng không bán.

Đó chính là quy củ của Bảo Điệp Hiên tầng ba."

Tần Phong bừng tỉnh, sau đó đi về phía sâu trong tầng ba, rất nhanh, hắn đã bị một chiếc trâm ngọc màu trắng thu hút ánh nhìn.

Chiếc trâm ngọc này toàn thân trắng như tuyết, phía trên ẩn hiện hoa văn màu lam nhạt như sóng nước.

Hình dáng tổng thể giống như thanh kiếm, không có quá nhiều trang trí rườm rà.

Tuy giản dị nhưng chỉ cần nhìn một cái, người ta sẽ bị nó thu hút sâu sắc.

Và chỉ một cái liếc mắt, Tần Phong đã xác định, đây chính là món quà tốt nhất để tặng cho mẫu thân nhà mình!

Hắn thậm chí như đã nhìn thấy, mẫu thân đầu cài trâm ngọc này, vén nhẹ tóc mai mỉm cười!

"Chính là nó!" Tần Phong kích động nói, sau đó cúi đầu nhìn lồng kính, phía trên bất ngờ viết hai chữ - Mỹ Nhân.

Thi tiên đại đại thật xin lỗi, vì mẫu thân ta, sao chép... ừm hừ, mượn thơ ngài dùng một chút.

Tần Phong nghĩ như vậy, liền muốn cầm bút.

Tuy nhiên, cô nương xinh đẹp bên cạnh lại lên tiếng nhắc nhở:

"Công tử, xin chậm đã."

"Sao vậy? Chẳng lẽ các ngươi muốn nuốt lời?" Hắc Than Đầu cau mày hỏi.

Tần Phong cũng ngoảnh đầu lại, lộ ra ánh mắt tò mò.

"Vị đại nhân này nói gì vậy, quy củ đã định, sao có thể nuốt lời, chỉ là ta muốn nhắc nhở công tử một số việc.

Kỳ thực món trang sức này, trước đây cũng từng được rất nhiều người để mắt tới, nhưng những người đó, cuối cùng đều thất bại mà về."

Hình Thịnh không cho là đúng, tự tin nói: "Bọn họ tài hoa không đủ, không thể viết ra thơ từ khiến lồng kính mở ra, tự nhiên chỉ có thể như vậy, nhưng cô gia nhà ta không phải bọn họ có thể so sánh."

Cô nương mỉm cười phụ họa: "Đại nhân nói đúng, công tử nhà ngài vừa nhìn đã không phải người thường, bất quá, ta muốn nói chính là một chuyện khác.

Hai vị tiến vào Bách Hoa Cốc, nhất định sẽ đi qua Nhã Đình, có nhìn thấy quyển trục được đóng khung vàng kia không?"

"Ngươi nói là Thi Quan?" Tần Phong hỏi.

"Xem ra công tử đã nhìn thấy, không giấu gì công tử, kỳ thực ban đầu vị thanh niên làm thơ kia, cũng rất thích chiếc trâm ngọc này." Lời nói của cô nương có hàm ý khác.

Hắc Than Đầu thần sắc hơi đổi, tuy rằng hắn cả ngày múa đao múa kiếm, không hiểu thơ từ, nhưng người có thể viết ra Thi Quan, văn chương nhất định không tệ.

Thế nhưng cho dù là người như vậy, cũng không thể lấy đi

chiếc trâm ngọc này, đủ thấy độ khó của nó.

Ngoảnh đầu nhìn sang một bên, thấy cô gia nhướng mày, Hình Thịnh cứng miệng nói: "Vậy thì sao chứ, người kia không thể lấy đi, không đại biểu cô gia nhà ta cũng không thể lấy đi."

Cô nương khẽ lắc đầu, tình huống như vậy nàng không biết đã gặp qua bao nhiêu lần rồi, liền trực tiếp nói trọng điểm: "Lúc đó vị thanh niên kia cầm bút viết thơ, không thể khiến lồng kính mở ra, trong lòng rất không phục.

Liền cho rằng Bảo Điệp Hiên chúng ta ỷ thế hiếp người, bất đắc dĩ, chúng ta đành phải đi tìm chưởng quầy.

Thế nhưng, chưởng quầy nhà chúng ta tính tình có chút cương trực..."

Nói đến đây, cô nương như nghĩ tới điều gì, không khỏi thở dài một tiếng, sau đó giải thích nguyên do.

Hóa ra, vị thanh niên viết ra Thi Quan, lời lẽ chính nghĩa, nói mình có thể khiến hoa ở Nhã Đình nở tám phần, sao có thể không mở nổi một cái lồng kính nho nhỏ.

Chưởng quầy của Bảo Điệp Hiên nghe vậy, liền thẳng thắn nói, công phu thơ từ của vị thanh niên kia còn chưa đủ tầm, chỉ là hư danh bên ngoài.

Hoa ở Nhã Đình nở tám phần thì đã sao, muốn mở lồng kính của trâm ngọc, ít nhất cũng phải khiến hoa ở Nhã Đình nở chín phần, thậm chí là mười phần!

Vị thanh niên kia tức giận không nói nên lời, từ xưa đến nay, có ai có thể viết ra được bài thơ như vậy?

Sự việc càng ngày càng lớn, cuối cùng kinh động đến Tông chủ của Bách Hoa Tông.

Tông chủ thấy chuyện này hai bên ai cũng không chịu nhường nhịn, liền nghĩ ra một biện pháp.

Nhã Đình vốn là bảo khí của Bách Hoa Tông, Tông chủ liền thiết lập liên kết giữa lồng kính của trâm ngọc và Nhã Đình.

Và tuyên bố, sau này làm thơ cho lồng kính của trâm ngọc, cũng tương đương với làm thơ cho Nhã Đình.

Nếu bài thơ có thể khiến lồng kính mở ra, quả thực có thể khiến hoa ở Nhã Đình nở trên tám phần, vậy thì chứng tỏ công phu thơ từ của vị thanh niên kia còn chưa đủ tầm.

Phương pháp này vừa được đưa ra, chưởng quầy của Bảo Điệp Hiên lập tức đồng ý.

Thế nhưng vị thanh niên kia vẫn không phục, nếu như mãi mãi không ai có thể mở được lồng kính này, chẳng phải là vĩnh viễn không thể chứng minh lời nói này sao?

Bất quá cuối cùng, vị thanh niên kia vẫn nể mặt Tông chủ của Bách Hoa Tông, không tiếp tục truy cứu chuyện này nữa.

Tần Phong nghe xong những lời này, nhướng mày: "Nói cách khác, ta làm thơ cho lồng kính này, Nhã Đình bên kia cũng sẽ hiện ra?"

"Đúng vậy, công tử." Cô nương khẽ gật đầu.

Nàng kỳ thực cũng là bởi vì có chút hảo cảm với Tần Phong, cho nên mới nhắc nhở như vậy.

Dù sao ngoại trừ vị thanh niên lúc trước có chút tài thơ, những người khác đến tầng ba này, phần lớn đều là thùng rỗng kêu to, thơ từ viết ra có thể nói là không ra gì.

Nếu chỉ mất mặt ở đây thì thôi, nhưng lại muốn mất mặt

trước mặt bàn dân thiên hạ, vậy thì quá mức khó coi.

Tần Phong nhìn ra tâm tư của cô nương, mỉm cười nói: "Cảm ơn đã nhắc nhở."

"Công tử không cần khách sáo." Cô nương thở phào nhẹ nhõm, cho rằng đối phương biết khó mà lui, lại kinh ngạc phát hiện, vị công tử tuấn tú mặc y phục màu đen này vậy mà lại tiếp tục cầm bút.

"Công tử, ngài?"

"Xin lỗi, ta rất thích chiếc trâm ngọc này, cho nên vẫn muốn thử một chút."

Cô nương nghe vậy thở dài một tiếng: "Đã như vậy, công tử xin cứ tự nhiên."

Nàng chỉ hy vọng, bài thơ mà vị công tử trước mặt này viết, có thể đạt tới một phần mười so với dung mạo của hắn là được rồi.

Như vậy, ít nhất là về mặt mũi, vẫn có thể miễn cưỡng coi là qua được.

Tần Phong cầm bút lên, thở ra một hơi, sau đó trên tờ giấy trắng bên cạnh lồng kính, tùy ý vung bút viết.

Chỉ thấy——

"Vân tưởng y thường hoa tưởng dung,

Xuân phong phất hãm lộ hoa nồng.

Nhược phi quần ngọc sơn đầu kiến,

Hội hướng dao đài nguyệt hạ phùng."

Cô nương từ đầu đến cuối đều nhìn chằm chằm vào đầu bút

của Tần Phong, thần sắc không ngừng biến hóa.

Ban đầu chỉ là chút kinh ngạc, tiếp đó trong mắt có kinh hãi lại có mong đợi, cho đến khi câu thơ cuối cùng viết xong, nàng chỉ cảm thấy nội tâm chấn động, da đầu tê dại.

Trên đời này vậy mà lại có bài thơ tuyệt mỹ như vậy!

Mà Hắc Than Đầu bên cạnh cũng trợn tròn mắt, toàn thân nổi da gà.

Hắn là một võ phu, không có văn hóa gì, không nói ra được lời khen ngợi nào ra hồn.

Chỉ muốn trong lòng cảm khái một câu——ôi má ơi, cô gia ngầu bá cháy.

Chương 231: Đương nhiên là nương tử nhà ta

Bạch vụ lượn lờ, hoa đoàn cẩm túc bên trong một gian gác mái, khói hương thoang thoảng.

Nhìn sang, bạch ngọc lát nền, gỗ trầm hương đắt đỏ làm xà nhà, ngay cả bình phong, trên bức họa cũng đều là bút tích của danh gia Đế Đô.

Giờ phút này, bên trong gác mái, có hai vị mỹ nhân tương đối mà ngồi, phẩm trà hoa.

Bên trái là một nữ tử mặc y phục màu hồng phấn, mái tóc đen dài búi gọn trên đỉnh đầu, được cố định bằng trâm cài hình phượng hoàng bằng vàng.

Nàng có đôi mắt dài hẹp, sống mũi cao thẳng, đôi môi đầy đặn, bộ y phục che đi dáng người, trên người nàng, lại có vẻ hơi chật chội.

Đây là một mỹ nhân mặn mà, cử chỉ động tác đều mang theo vẻ quyến rũ khác biệt, khiến người ta say mê.

Mà nàng chính là Tông chủ Bách Hoa Tông, Giang Diệp Hinh!

Phía bên kia, là một nữ tử mặc váy đen, mái tóc đen nhánh như thác nước, buông xõa tùy ý, che khuất vòng ba đầy đặn khi ngồi.

Nàng dùng khăn vuông màu đen che mặt, không nhìn rõ dung mạo, nhưng từ đường nét nổi bật, vẫn có thể nhận ra là một mỹ nhân hoàn mỹ.

Đặc biệt là đôi mắt kia, ánh lên màu lam nhạt như băng, khiến người ta phải kinh ngạc.

Nàng tên Thương Mộc, là chủ nhân đứng sau rất nhiều cửa hàng trang sức, cửa hàng son phấn của Bách Hoa Cốc, mà Bảo Điệp Hiên cũng là một trong những tài sản của nàng.

Giang Diệp Hinh bưng chén trà lên, nhấp một ngụm, nhẹ giọng lên tiếng, giọng nói mềm mại: "Vạn Kiếm Tông gần đây không được yên bình, đã đóng cửa không tiếp khách, người ngoài không được tự ý ra vào."

Thương Mộc lười biếng duỗi lưng một cái, thân hình đầy đặn lộ ra, nàng không để ý, thản nhiên đáp: "Chẳng qua là Liễu Kiếm Ly trở về, muốn mở Thiên Địa Bá Quyền Ấn Chứng."

"Thì ra là vậy, vậy tối hôm trước, Tinh Nguyệt Phong đỉnh sấm sét vang dội, chẳng lẽ cũng là vì chuyện này?"

Thương Mộc không trả lời, nhìn chằm chằm Giang Diệp Hinh, khiến người sau khá là không được tự nhiên.

"Ngươi nhìn ta như vậy làm gì." Giang Diệp Hinh nhịn không được, tò mò hỏi.

"Sấm sét kia là bởi vì kiếm tổ Vạn Kiếm Tông - Tử Điện Thần Quân xuất thế, bọn họ muốn lấy nó làm trận cơ, dựng Vạn Kiếm Kiếm Trận, giúp Liễu Kiếm Ly vượt qua Thiên Kiếp.

Còn nữa, Diệp Hinh à, nếu ngươi muốn hỏi chuyện Nhạc Hạc Hiên, thì cứ nói thẳng ra, không cần phải vòng vo tam quốc như vậy.

Ta cũng không muốn đối mặt với cháu gái mình là như vậy, đối mặt với ngươi, vẫn là như vậy."

"Không có việc gì ngươi nhắc tới Nhạc Hạc Hiên làm gì?"

Giang Diệp Hinh thần sắc không đổi, lại nhấp một ngụm trà.

"Tinh Nguyệt Phong là kiếm phong của tên kia, ngươi nghe người ta nói nơi đó có sấm sét vang dội, chẳng phải là lo lắng hắn xảy ra chuyện, cho nên cố ý chạy tới hỏi ta.

Ngươi bộ dạng này, thật đúng là giống hệt cháu gái ta.

Rõ ràng đều là hỏi thăm chuyện liên quan đến người trong lòng mình, lại muốn giả vờ như không có việc gì, thật sự cho rằng người khác đều là kẻ ngốc sao?" Thương Mộc che miệng, ngáp một cái.

Tâm tư bị vạch trần, Giang Diệp Hinh vẫn bình tĩnh tự nhiên, trực tiếp chuyển chủ đề: "Trước đây nghe ngươi nhắc tới, cháu gái nhà ngươi bị gia tộc ép gả, định cư ở một tiểu thành hẻo lánh, ngươi làm sao gặp được nàng?"

"Chuyện bên đó đã xong rồi, người nhà giục nàng mau chóng trở về, nhưng mà nha đầu kia tám phần là vì ở đó đã có người trong lòng, sống chết không chịu đi.

Ta phụ mệnh gia tộc liên lạc với nàng, để nàng trở về thăm Lão gia tử một chút, miễn cho xảy ra chuyện." Thương Mộc lắc lắc chén trà, sau đó đưa tay phải lên, lấy tay áo che mặt, uống cạn trà hoa.

Giang Diệp Hinh gật đầu: "Khó trách mấy ngày trước ngươi không ở đây...

Nói đi cũng phải nói lại, quy củ gia tộc các ngươi là, nữ tử trước khi xuất giá, dung mạo thật chỉ có thể cho vị hôn phu tương lai nhìn thấy.

Nhưng ta chỉ là một nữ tử, trước mặt ta, ngươi bỏ khăn che mặt ra, tùy ý một chút là được, hà tất uống trà cũng phải phiền phức như vậy."

Thương Mộc buông chén trà xuống, thong thả nói: "Ta sinh ra quá đẹp, sợ ngươi nhìn thấy dung mạo thật của ta, sẽ không tự chủ được mà yêu ta, từ đó quên mất người tình trong Vạn Kiếm Tông.

Như vậy, ta sẽ áy náy."

Giang Diệp Hinh mí mắt giật giật, một lát sau, nàng mới thở ra một hơi, khẽ mắng một tiếng.

Không lâu sau, liền nghe thấy tiếng bước chân vội vã từ cầu thang truyền đến.

Cô nương canh cửa trước đó thở hổn hển chạy tới, hưng phấn nói: "Tông chủ, bên kia Nhã Đình lại xuất hiện một bài thơ dẫn động tám phần hoa nở."

"Hửm?" Giang Diệp Hinh khẽ giật mình, sau đó ngón tay nhẹ nhàng điểm vào hư không, hình ảnh bên trong Nhã Đình lập tức hiện ra, đây cũng coi như là công năng của bảo khí Nhã Đình, có thể cách không đầu ảnh.

Chỉ thấy trong hình ảnh, một bức tranh thơ bay lên, không bao lâu, liền cao bằng Thi Quan trước đó.

Nàng cẩn thận thưởng thức một phen, không khỏi tán thưởng: "Không nghĩ tới, sau nhiều năm, lại nhìn thấy một tác phẩm hay."

Nhìn sang mỹ nhân váy đen trước mặt, chỉ thấy đối phương đang lười biếng nằm bò ra bàn, một chút ý tứ ngẩng đầu cũng không có, Giang Diệp Hinh không khỏi tò mò hỏi: "Ngươi bình thường không phải là thích nhất những thứ liên quan đến văn khí sao?

Hôm nay có tác phẩm hay xuất thế, sao nhìn ngươi một chút hứng thú cũng không có?"

"Thôi đi, Nhã Đình Bách Hoa Tông các ngươi, nhất định là không có năng lực thưởng thức, thơ từ có thể được chọn trúng, nhiều nhất cũng chỉ là một số thứ miễn cưỡng xem được mà thôi."

Giang Diệp Hinh minh bạch, đối phương đây là ẩn ý nói, lúc trước vị công tử viết ra Thi Quan kia, ngay cả chén lưu ly trong Bảo Điệp Hiên cũng không cách nào dẫn động mở ra.

"Biết ánh mắt ngươi cao, nhưng ngươi cũng không nghĩ xem, Đại Càn thi từ chi đạo suy yếu đã lâu, có thể xuất hiện một bài thơ hay như vậy, thật sự không dễ dàng.

"Cần biết, cho dù là những người đến từ Hạo Văn Viện Đế Đô, cũng chỉ có số ít người, có thể lưu lại thơ từ của mình trên Nhã Đình."

"Hừ." Thương Mộc không cho là đúng, cười nhạo một tiếng, đối với nàng mà nói, đám người đọc sách trong Hạo Văn Viện kia cũng chỉ là một đám người tầm thường mà thôi, làm sao có thể viết ra thơ hay.

Nhưng mà đúng lúc này, trong hư không đầu ảnh, mọi người xung quanh Nhã Đình bỗng nhiên náo động, chỉ nghe thấy một tiếng kinh hô: "Trời ạ, đây... những bông hoa này, vậy mà nở hết rồi!"

Nghe thấy động tĩnh này, hai vị mỹ nhân đồng loạt nhìn sang.

Chỉ thấy muôn hồng nghìn tía, đua nhau khoe sắc, nhụy hoa của mỗi bông hoa đều tỏa ra ánh sáng rực rỡ, đẹp mắt vô cùng!

"Thật sự nở hết rồi... Người này rốt cuộc là ai, vậy mà có bản lĩnh như vậy?" Giang Diệp Hinh trên mặt lộ vẻ kinh ngạc, nhưng khi nàng nhìn thấy Thanh Y Công Tử trong hư không đầu ảnh cũng có vẻ mặt khiếp sợ, liền lập tức hiểu ra.

"Người dẫn động Nhã Đình mười phần hoa nở, căn bản không

phải vị công tử trước mắt này!"

Đột nhiên, bên trong Bách Hoa Cốc, từng chữ vàng như sao băng, xẹt qua bầu trời đêm, rơi vào Nhã Đình, sau đó tạo thành thơ từ trong hư không.

Mọi người nhìn bài thơ vàng lơ lửng trên không, không khỏi trợn tròn mắt, hít vào một ngụm khí lạnh.

Bọn họ chưa từng thấy qua bài thơ nào như vậy, chỉ cảm thấy tim đập nhanh hơn, hô hấp ngưng trệ, cho dù dùng hết những lời ca ngợi trong đầu, cũng không cách nào hình dung được vẻ đẹp của bài thơ này.

"Là ai, bài thơ này rốt cuộc là do ai viết?" Đây là đáp án mà mỗi người ở đây đều muốn biết!

Giang Diệp Hinh nghĩ đến phương hướng chữ vàng bay ra, như có điều suy nghĩ, còn mỹ nhân váy đen lúc trước còn ủ rũ không có tinh thần kia bỗng nhiên đứng dậy, sau đó liền biến mất trong gác mái.

"Tông chủ..." Cô nương đến báo tin có chút luống cuống.

"Đi, đến Bảo Điệp Hiên!"

...

Tần Phong liếc mắt nhìn bài thơ bay ra khỏi cửa sổ, không có để ý nhiều.

Bởi vì trước mặt hắn, chén lưu ly đựng trâm ngọc đã chậm rãi mở ra, một cỗ khí tức màu trắng như sương mù tản ra, đủ thấy trâm ngọc này không tầm thường!

Cô nương dẫn đường còn đang đắm chìm trong bài thơ lúc trước không cách nào tự thoát ra được, mãi cho đến khi Tần Phong

mở miệng, mới để nàng hoàn hồn.

"Chén lưu ly này đã mở ra, vậy trâm ngọc này ta có thể lấy đi chứ?"

"A? Ừm..." Cô nương ngơ ngác gật đầu, vừa rồi mới viết ra tác phẩm kinh thế hãi tục, vậy mà hắn lại mặt không đổi sắc, mà chỉ lo cho trâm ngọc?

Tần Phong nghe vậy, nhanh chóng đưa tay lấy trâm ngọc, chỗ chạm vào, chỉ cảm thấy một trận mát lạnh, khiến người ta cảm thấy khá là thoải mái.

Hắn vốn định cất trâm ngọc vào trong nhẫn trữ vật, lại phát hiện, không cách nào chứa được!

Từ đó có thể thấy được, trâm ngọc này là một kiện bảo khí phẩm chất không thấp!

Tần Phong trong lòng mừng thầm, lại thản nhiên cất trâm ngọc vào trong ngực, đối với Hắc Than Đầu bên cạnh thản nhiên nói: "Đã lấy được trâm ngọc rồi, chúng ta đi thôi."

"A? Ồ, được, cô gia." Hắc Than Đầu cũng có chút ngẩn người.

Hai người ra dáng muốn rời đi.

Cô nương thấy vậy, phản ứng lại, vội vàng lên tiếng: "Công tử, cứ như vậy mà đi sao?"

"Sao vậy? Các ngươi muốn đổi ý?" Tần Phong nhíu mày.

"Đương nhiên không phải ý này, chỉ là, ngài vừa mới làm ra bài thơ như vậy, chẳng lẽ không muốn ở lại đây, chờ người của Bách Hoa Tông tìm đến, để mọi người biết bài thơ kia là do ngài viết sao?

Đối với văn nhân mà nói, đây chính là vinh quang to lớn."

Tần Phong nhướng mày, xua tay nói: "Không cần, ta là người luôn luôn thanh tâm quả dục, không quan tâm những hư danh này."

Đương nhiên, quan trọng nhất là có được bảo bối này, hắn không hy vọng để quá nhiều người biết, hơn nữa hắn cũng sợ chưởng quầy Bảo Điệp Hiên này sau khi đến, sẽ đổi ý...

Cô nương nghe vậy, trong lòng chấn động vạn phần, vị công tử này, hoàn toàn không giống với những người đọc sách mà nàng từng gặp trước đây, khó trách có thể viết ra tác phẩm kinh thế hãi tục như vậy!

Thấy hai người muốn rời đi, cô nương lấy hết can đảm hỏi: "Vậy công tử có thể nói cho ta biết, trong thơ viết, là vì ai?"

Tần Phong thân hình dừng lại, mỉm cười đáp một câu: "Đương nhiên là nương tử nhà ta."

Nói xong, hắn liền không quay đầu lại rời đi.

Chỉ để lại cô nương kia, ngây ngốc đứng tại chỗ.

Chương 232: Vườn Mỹ Nhân

Tần Phong hai người vừa rời khỏi Bảo Điệp Hiên, bóng dáng mỹ nhân váy đen liền hiện ra trên lầu ba.

Nàng nhìn thoáng qua vị trí cây trâm ngọc, chén lưu ly đã bị mở ra, vật bên trong cũng không cánh mà bay.

Trước chén lưu ly, một cô nương của cửa hàng vẫn còn ngây người, sắc mặt ửng hồng, miệng lẩm bẩm: "Trên đời này, thật sự có mỹ nhân như vậy sao?"

Thương Mộc lên tiếng hỏi: "Nha đầu kia, còn ngẩn ngơ cái gì, người vừa rồi viết thơ đâu rồi?"

Cô nương nghe tiếng động, tìm kiếm nhìn lại: "A, chưởng quầy, sao người lại tới đây, vị công tử làm thơ kia, vừa mới rời đi."

Lời vừa dứt, thân ảnh Thương Mộc đã xuất hiện ở cửa Bảo Điệp Hiên, nàng nhìn ra bốn phía, chỉ thấy dòng người tấp nập.

Nhiều người như vậy, nàng làm sao biết được, người vừa rồi làm thơ là ai?

Trở lại lầu ba, mỹ nhân váy đen nhíu mày, ngữ khí bất mãn: "Sao ngươi không giữ hắn lại."

"Là vị công tử kia tự ý muốn đi, cho dù ta dùng danh tiếng dụ dỗ hắn, hắn cũng không thèm để ý.

Vị công tử kia còn nói bản thân đã quen thản nhiên với danh lợi, không thích những thứ hư danh này."

Nói đến đây, cô nương che mặt đỏ bừng: "Chỉ có công tử tuấn

tú như vậy, mới có thể viết ra được những câu thơ tuyệt vời như thế.

Ta thật hâm mộ nương tử của hắn, bài thơ này nếu truyền ra ngoài, nương tử của hắn sẽ lưu danh thiên cổ."

Thương Mộc kinh ngạc: "Bài thơ này, là người kia viết cho nương tử của hắn sao?"

Cô nương gật đầu: "Vâng, vị công tử kia đã chính miệng thừa nhận."

Thương Mộc hiểu rõ, đi đến trước chén lưu ly trống không, thầm nghĩ, không gặp được người kia thì thôi vậy, ít nhất còn để lại một món bảo vật văn đạo.

Nàng cầm lấy tờ giấy trắng bên cạnh chén lưu ly, sau đó trừng lớn hai mắt, chỉ thấy trên đó trống không.

Lúc này, nàng mới nhớ ra, Giang Diệp Hinh, tên kia, đã dùng Nhã Đình kết nối với chén lưu ly, cho nên thơ từ viết trên tờ giấy trắng này, đều sẽ bị dẫn dắt đến Nhã Đình!

"Giang Diệp Hinh!" Thương Mộc nắm chặt tờ giấy trắng thành một đoàn, nghiến răng nghiến lợi.

"Ngươi gọi ta?" Mỹ nhân váy áo phấn hồng bước lên lầu, nàng liếc mắt nhìn một cái, không thấy bóng dáng người khác, tò mò hỏi: "Người làm thơ kia đi đâu rồi?"

Thương Mộc không đáp, chỉ nhìn chằm chằm nàng ta, ánh mắt oán hận.

"Ngươi nhìn ta như vậy làm gì." Giang Diệp Hinh không được tự nhiên nói.

Một lát sau, Thương Mộc mới chậm rãi lên tiếng: "Ngươi trả

bài thơ đó cho ta."

...

Thơ vàng xé toạc màn đêm, tin tức Nhã Đình nở rộ mười phần, chẳng mấy chốc đã truyền khắp Bách Hoa Cốc.

Tất cả mọi người đều bàn tán xôn xao.

"Này, các ngươi có nghe nói không, có danh thi xuất thế, tất cả nụ hoa bên ngoài Nhã Đình, đều nở rộ rồi!"

"Ngươi mà nói đến chuyện này, ta đây là người có tiếng nói nhất, lúc đó ta đang đứng bên ngoài Nhã Đình.

Lúc ấy, có một vị Thanh Y Công Tử viết ra thơ từ, dẫn động Nhã Đình nở tám phần, tất cả mọi người đều tấm tắc khen ngợi.

Nhưng qua một lúc, Nhã Đình bỗng nhiên trăm hoa đua nở, liền thấy những dòng chữ màu vàng từ trên trời rơi xuống, hiện thành thơ trên Nhã Đình.

Bài thơ đó như thế nào, ta cũng không biết nên hình dung ra sao, chỉ là vừa nhìn đã cảm thấy toàn thân nổi da gà, da đầu tê dại!"

"Xì, bài thơ đó thật sự hay như ngươi nói sao? Nhanh đọc cho chúng ta nghe thử xem?"

Nam tử lập tức đọc bài thơ ra, những người còn lại nghe xong, đều ngây người tại chỗ.

Bọn họ đa phần là thương nhân không có văn hóa, trong đầu lục lọi từ ngữ hồi lâu, cuối cùng chỉ hóa thành một câu - "Ôi má ơi".

Mà đúng lúc tất cả mọi người trong Bách Hoa Cốc, đều đang chấn động trước bài thơ tuyệt thế, Tần Phong lại dẫn Hắc Than

Đầu dạo chơi trong cốc.

Hắn mua một ít son phấn, định mang về tặng cho nhị nương.

Lại mua thêm một ít trà Diệp thượng hạng.

Điều đáng nói là, lúc mua trà Diệp, hắn còn thoáng thấy một bóng dáng quen thuộc, cúi đầu lẫn tránh trong đám người.

Bóng dáng kia nhìn thế nào, cũng giống lão cha nhà mình...

"Cô gia, còn muốn mua gì nữa không?"

Tần Phong lắc đầu: "Đồ đã mua gần đủ rồi, chỉ là đã đến Bách Hoa Cốc, dù sao cũng phải được chiêm ngưỡng Vườn Mỹ Nhân nổi tiếng thiên hạ một lần mới được."

Đi về phía sâu trong Bách Hoa Cốc, Tần Phong hai người rất nhanh đã đến bên ngoài một tòa trang viên, nơi đây chính là Vườn Mỹ Nhân nổi tiếng của Bách Hoa Cốc.

Trong Vườn Mỹ Nhân tự nhiên là có mỹ nhân, nhưng hai chữ mỹ nhân của Vườn Mỹ Nhân này, lại không phải chỉ mỹ nhân thực sự, mà là những đóa trà hoa tươi non mơn mởn, muôn màu muôn vẻ!

Dùng mỹ nhân để ví von với hoa, đủ thấy sự kiều diễm của những đóa hoa trong vườn.

Bên ngoài trang viên, rất nhiều cô nương mặc áo màu sắc rực rỡ đang đón tiếp dòng người, duy trì trật tự.

Nhìn hoa văn trên ngực trang phục của các nàng, liền có thể nhận ra, đây đều là đệ tử của Bách Hoa Tông.

Điều đáng nói là, chủ nhân của Vườn Mỹ Nhân này chính là Tông chủ của Bách Hoa Tông!

Bước qua cổng lớn, đập vào mắt, là cảnh tượng trăm hoa đua nở, đẹp không sao tả xiết.

Ngay cả Hắc Than Đầu, một gã võ phu thô lỗ, cũng không khỏi kinh ngạc trước cảnh tượng trước mắt.

"Cô gia, ta đây là lần đầu tiên nhìn thấy trà hoa như vậy, thật sự rất đẹp."

"Nơi này chỉ là bên ngoài, trà hoa thật sự quý hiếm và đẹp mắt trong Vườn Mỹ Nhân đều ở chỗ kia." Tần Phong mỉm cười đáp lời, ngón tay chỉ về một hướng.

Hắc Than Đầu nhìn theo, chỉ thấy trong trang viên, có một nơi lại bị cây cối và hoa cỏ rậm rạp bao quanh thành một vòng tròn.

Mà bên ngoài đó, tụ tập rất nhiều người.

Hắc Than Đầu tò mò: "Những người kia tại sao chỉ đứng đó, mà không vào trong?"

Tần Phong giải thích: "Giống trà hoa bên trong đó cực kỳ khó trồng, rất quý giá, chỉ cần sơ sẩy một chút là sẽ bị hư hại.

Để tránh cho trà hoa được trồng trọt vất vả bị người ta phá hư, cho nên Tông chủ của Bách Hoa Tông đã lập ra một quy củ.

Muốn vào trong đó thưởng thức trà hoa, thì nhất định phải thông qua khảo nghiệm giám hoa.

Dù sao chỉ có người thật sự hiểu hoa, mới không vô ý làm hư hại những đóa trà hoa quý hiếm kia."

"Thì ra là vậy."

Đến bên ngoài đám người, kiễng chân nhìn.

Chỉ thấy phía trước bị mấy vị cô nương chặn đường, mỗi

người bọn họ đều bưng một chậu trà hoa.

Muôn màu muôn vẻ, vô cùng đẹp mắt.

Thỉnh thoảng lại có người tiến lên, chỉ vào hoa trong tay cô nương, nói ra tên của trà hoa đó, nếu có thể trả lời đúng ba câu trở lên, là có thể thông qua khảo nghiệm giám hoa, tiến vào bên trong.

Nhưng đã qua hồi lâu, lại không có một ai thành công.

Hắc Than Đầu khó hiểu: "Cô gia, những đóa hoa kia rất hiếm thấy sao? Tại sao nhiều người tiến lên như vậy, mà người trả lời đúng được một câu cũng rất ít?"

Tần Phong đáp: "Loại hoa trên đời này, vốn đã rất nhiều, mà trà hoa ở đây, đều là được Bách Hoa Tông dùng thủ pháp đặc thù bồi dưỡng ra, đều là những thứ hiếm thấy, muốn gọi ra tên của chúng, tự nhiên là không dễ dàng."

"Vậy cô gia, người có thể nhận ra những đóa hoa này sao?"

Khóe miệng Tần Phong khẽ nhếch lên: "Chờ lát nữa thử xem, là biết ngay."

Rất nhiều người sau khi giám hoa thất bại, đều ủ rũ cụp tai trở về đám đông.

Cứ như vậy, những người còn lại cũng mất đi tự tin, chỉ dám đứng bên cạnh quan sát, không dám tiến lên.

Có một vị phú thương có lẽ là tính tình hơi nóng nảy, chỉ vào chậu trà hoa vừa mới nhận sai, phẫn nộ nói: "Các ngươi rõ ràng là không muốn cho chúng ta vào trong.

Chậu trà hoa này, rõ ràng là Đạp Tuyết Tầm Mai, ta nói có chỗ nào sai?!"

Cô nương bưng hoa lộ vẻ không vui, những kẻ không có mắt

nhìn, lại còn nóng tính như thế này, là những người mà các nàng chán ghét nhất.

Nếu là trước kia, có lẽ các nàng còn giải thích một phen, nhưng qua nhiều năm như vậy, các nàng hiểu rõ, đối với loại người này thì giải thích thế nào cũng vô dụng, cho nên căn bản lười đáp lại.

Phú thương thấy vậy, liền cho rằng mình nói trúng, lập tức càng thêm lớn tiếng gào thét, nhất thời, tình cảnh có chút khó coi.

Những người còn lại cũng chỉ trỏ vào chậu trà hoa màu trắng xen lẫn hồng phấn kia, có người cảm thấy phú thương nói đúng, có người lại không chắc chắn, chỉ lẩm bẩm ở bên cạnh.

"Gọi Tông chủ của các ngươi ra đây, hôm nay nhất định phải cho ta một lời giải thích!" Phú thương được một số người ủng hộ, lớn tiếng quát.

Tình hình trở nên có chút mất kiểm soát.

Đúng lúc này, trong đám người ồn ào, có hai giọng nói đồng thanh vang lên: "Chậu trà hoa này không phải Đạp Tuyết Tầm Mai, mà là Y Lạn Giao."

Chương 233: Nhận biết hoa

“Đáp đúng rồi, đóa trà hoa này chính là Y Lạn Giao! Vừa rồi là vị công tử nào lên tiếng, xin mời bước lên đây.” Cô gái bưng Y Lạn Giao lên tiếng nói.

Mọi người ngơ ngác nhìn quanh, rồi đồng loạt tản ra hai bên nhường đường.

Không bao lâu sau, hai vị công tử trẻ tuổi tuấn tú bước ra khỏi đám đông, đứng ở vị trí đầu tiên.

Một trong số đó không cần phải nói nhiều, chính là Tần Phong đang mặc y phục màu đen.

Còn người còn lại, không ngờ lại chính là Thanh Y Công Tử đã viết nên bài thơ khiến cho Nhã Đình nở hoa tám phần cách đây không lâu!

Thanh Y Công Tử nhìn Tần Phong, mỉm cười chắp tay nói: “Tại hạ Lạc Ngọc, chưa biết huynh đài xưng hô?”.

“Tần Phong.”

“Hân hạnh.”

“Hân hạnh.”

Hai người nho nhã lễ độ, lại còn sinh ra tuấn tú, khiến cho những người xung quanh nhìn mà tâm sinh hảo cảm.

“Thì ra đóa trà hoa này tên là Y Lạn Giao.”

“Quả nhiên là một cái tên hay.”

“Nhưng mà vừa rồi chẳng phải có người nói là Thác Tuyết Tầm Mai sao? Ta thấy cũng rất giống.”

“Giống thì có ích gì, ngươi không nghe thấy cô nương của Bách Hoa Tông đã thừa nhận rồi sao, Y Lạn Giao mới chính là tên thật của đóa trà hoa này.”

Nghe vậy, gã phú thương đỏ mặt tía tai, vừa rồi còn lớn tiếng huênh hoang, trong nháy mắt đã bị vả mặt.

Thật ra trong lòng hắn cũng không chắc chắn về tên thật của đóa trà hoa này, nhưng vì sĩ diện nên vẫn cố cãi: “Các ngươi nói đóa trà hoa này tên là Y Lạn Giao, chẳng qua cũng chỉ là lời nói một phía.

Ai biết được có phải các ngươi đã thông đồng với nhau từ trước, muốn lừa gạt chúng ta hay không!”

Lần này, không còn ai hùa theo gã phú thương nữa, mọi người đều cảm thấy bộ dạng của hắn ta thật khó coi.

“Muốn chứng minh đóa trà hoa này rốt cuộc là Thác Tuyết Tầm Mai hay là Y Lạn Giao, cũng rất đơn giản.” Tần Phong đột nhiên lên tiếng.

“Ngươi… Ngươi có cách sao?” Gã phú thương nói với vẻ mặt không được tự nhiên.

Tần Phong không trả lời hắn ta, mà quay sang hỏi cô gái đang bưng hoa: “Ta có thể đến gần một chút được không?”

Cô gái đỏ mặt, gật đầu nói: “Công tử cứ tự nhiên.”

Đúng lúc này, Lạc Ngọc - Thanh Y Công Tử ở bên cạnh mỉm cười nói: “Tần huynh, tiếp lấy.”

Nghe vậy, Tần Phong nghiêng người nhìn sang, chỉ thấy một

chiếc quạt xếp được ném tới, hắn lập tức đưa tay tiếp được: "Đa tạ."

Vật này hắn vừa hay có thể dùng đến.

Đi tới trước mặt đóa trà hoa, Tần Phong mở quạt xếp ra, chỉ thấy trên mặt quạt viết bốn chữ lớn - Công tử Như Ngọc.

Không khỏi cảm thán, người như tên.

Tiếp đó, hắn liền nhẹ nhàng phe phẩy chiếc quạt về phía đóa trà hoa.

Ban đầu, những người xung quanh còn chưa hiểu ý tứ của hắn, nhưng cảnh tượng tiếp theo lại khiến cho bọn họ trừng lớn hai mắt.

Đóa trà hoa trắng hồng kia, dưới làn gió nhẹ nhàng lay động, thế mà lại khép những cánh hoa lại, không chỉ như vậy, màu hồng phấn trên cánh hoa lại còn lan rộng ra, trong nháy mắt đã nhuộm đỏ hơn nửa bông hoa.

"Chuyện… Chuyện này là sao?" Gã phú thương kinh ngạc hỏi.

Tần Phong giải thích: "Mỹ nhân lên lầu cao, vịn lan can mà ngắm nhìn, nhưng lầu cao gió lớn, chỉ đành phải co chặt y phục.

Chỉ là nỗi nhớ trong lòng lại theo gió mà lay động, nhớ nhung người thương, nên gương mặt cũng ửng hồng.

Đây cũng chính là nguồn gốc cái tên Y Lạn Giao."

"Thì ra là vậy." Lời giải thích này vừa dứt, những người xung quanh bỗng nhiên tỉnh ngộ, không khỏi vỗ tay tán thưởng.

Nghe vậy, các cô nương của Bách Hoa Tông cũng nhìn sang với ánh mắt kinh ngạc và thưởng thức.

Y Lạn Giao đúng là có ý nghĩa như vậy, nhưng chưa từng có ai nói hay như vị công tử trước mắt này, thi vị đến thế.

Lạc Ngọc khẽ gật đầu, vỗ tay khen ngợi.

Thấy vậy, gã phú thương biết rõ chuyện này đã có kết luận, lập tức cũng không thèm biện minh nữa, lủi mất vào trong đám đông, biến mất không thấy tăm hơi.

“Đa tạ.” Tần Phong một lần nữa cảm ơn, đưa trả chiếc quạt xếp.

Lạc Ngọc nhận lấy, mỉm cười nói: “Tần huynh quả nhiên là có tài văn chương hơn người, có thể giải thích ý nghĩa của cái tên Y Lạn Giao một cách thanh tao thoát tục như vậy.

Với tài hoa của huynh, chắc hẳn đối với thi từ ca phú cũng rất tinh thông nhỉ?”

“Chỉ biết sơ sơ thôi, không dám nhận là tinh thông.” Tần Phong mỉm cười đáp.

“Vậy huynh có biết cách đây không lâu ở Bách Hoa Cốc có một bài thơ, lấy mỹ nhân làm đề tài, vô cùng đặc biệt, có thể khiến cho Nhã Đình nở hoa mười phần.

Nhưng mà cho đến bây giờ, vẫn chưa ai biết được người viết bài thơ đó là ai.

Ta cũng rất ngưỡng mộ người đó, rất muốn được gặp mặt một lần.” Lạc Ngọc vẫn giữ nụ cười, ôn hòa như gió xuân.

Tần Phong thản nhiên nói: “Bài thơ đó ta cũng đã được đọc qua, quả thực là kinh diễm tuyệt luân.

Người viết bài thơ đó chắc chắn là một kỳ tài hiếm có.

Chỉ tiếc là vô duyên gặp mặt, nếu không có thể cùng người đó

đàm đạo thi ca.”

Thấy vậy, Hắc Than Đầu ở bên cạnh lộ ra vẻ mặt kỳ quái, bài thơ đó rõ ràng là do cô gia viết mà.

Trên đường đi, bọn họ đã nghe chuyện xảy ra ở Nhã Đình đến phát ngán rồi…

Lạc Ngọc nhìn chằm chằm một lúc, thở dài nói: “Đúng là đáng tiếc.”

Lúc này, một cô nương của Bách Hoa Tông ở bên cạnh bước lên hỏi: “Hai vị công tử, hai vị đã đoán đúng tên của một đóa trà hoa rồi, không biết có muốn tiếp tục trả lời không?

Chỉ cần liên tiếp trả lời đúng ba câu hỏi, là có thể vào trong tham quan những đóa trà hoa mà Bách Hoa Tông dày công vun trồng.”

Tần Phong đáp: “Đã đến Mỹ Nhân Viên rồi, tự nhiên là phải vào trong chiêm ngưỡng một phen.”

Lạc Ngọc cũng lên tiếng: “Không sai, nếu có thể được chiêm ngưỡng Thất Tiên Ngâm trong truyền thuyết thì càng tốt.”

Cô gái lại hỏi: “Vậy hai vị công tử ai trả lời trước?”

Tần Phong và Lạc Ngọc đồng thời làm động tác “mời”.

Thấy hai người nhường nhịn lẫn nhau, cô gái bưng hoa mỉm cười nói: “Nếu vậy, chi bằng hai vị thay phiên nhau trả lời, với học thức của hai vị công tử, chắc hẳn không làm khó được hai vị.”

“Cũng được.”

…

Bên trong khu vườn đầy màu sắc rực rỡ, Thương Mộc khoanh

tay trước ngực, ép cho bộ ngực nảy nở của nàng càng thêm căng tròn, hàng lông mày thanh tú của nàng luôn nhíu chặt, không giãn ra được, thỉnh thoảng lại phát ra một tiếng hừ lạnh từ bên dưới lớp khăn che mặt màu đen.

Giang Diệp Hinh ở bên cạnh bất đắc dĩ lắc đầu: “Không phải ta không muốn trả lại thơ cho muội, chỉ là bài thơ đó đã được khắc lên Nhã Đình rồi, không lấy về được nữa.”

Thương Mộc không đáp lại, chỉ hừ lạnh một tiếng.

“Thôi được rồi, coi như ta sợ muội, chẳng phải muội vẫn luôn muốn có được đóa Thất Tiên Ngâm sao, ta tặng nó cho muội là được chứ gì, coi như là bồi thường cho muội, được chưa?”

Nghe vậy, hàng lông mày của mỹ nhân váy đen mới từ từ giãn ra: “Vậy thì còn được.”

Đúng lúc này, bọn họ nhìn thấy các nữ đệ tử phụ trách chăm sóc trà hoa trong vườn, sau khi thì thầm to nhỏ với nhau, liền chạy về phía cổng.

Giang Diệp Hinh tò mò, gọi một nữ đệ tử lại hỏi: “Sao các ngươi lại vội vàng như vậy, định đi đâu thế?”

Nữ đệ tử đáp: “Bẩm Tông chủ, đêm nay có hai vị công tử đến vườn, không chỉ dung mạo tuấn tú mà còn rất uyên bác.

Một trong số đó chính là người đã viết nên bài thơ khiến cho Nhã Đình nở hoa tám phần.

Lúc này hai người bọn họ đang ở cổng nhận biết trà hoa, đến giờ phút này, bọn họ đã nói đúng tên của mấy chục đóa trà hoa rồi, mà vẫn chưa sai một lần nào.

Cho nên… Các tỷ muội đều muốn đến xem thử.”

Ánh mắt Giang Diệp Hinh lóe lên tia kinh ngạc, những đóa trà hoa được dày công vun trồng trong vườn này, đều là những loại hiếm có khó tìm trên thị trường.

Có thể nhận ra ba đóa đã là vô cùng khó khăn, vậy mà lại có người có thể nhận ra mấy chục đóa, hơn nữa còn không chỉ có một người?

Một trong số đó có thể viết ra được bài thơ khiến cho Nhã Đình nở hoa tám phần, có được nhãn lực như vậy cũng là chuyện dễ hiểu.

Vậy còn người kia, là ai?

Đột nhiên, nàng nhớ tới bài thơ tuyệt thế ở Bảo Điệp Hiên, một ý nghĩ lóe lên trong đầu nàng.

Nhìn sang bên cạnh, dường như Thương Mộc cũng cảm nhận được điều gì đó, đôi mắt màu lam nhạt mở to, sau đó sải bước đi về phía cổng vườn.

Chương 234: Bài thơ kia có phải huynh viết không?

"Một đóa bạch hoa tựa trăng sáng, mà trên đó có hắc ban, như thể nguyệt trung quế chi, trà hoa này nên tên là Nguyệt Hạ Phùng." Lạc Ngọc mỉm cười nói, thanh âm không lớn, nhưng lại vô cùng tự tin.

Nàng thị nữ bưng hoa nhìn hắn, đôi mắt đẹp long lanh: “Chúc mừng công tử, lại đoán đúng rồi.”

Mọi người xung quanh nghe vậy, đều hít vào một ngụm khí lạnh: “Không được rồi, không được rồi, đây đã là gốc thứ hai mươi ba hắn đoán đúng rồi!”

Một thiếu niên áo trắng đeo túi hành lý nghe thấy mọi người xung quanh tán thưởng, trên mặt lộ vẻ đắc ý, cùng hưởng vinh quang: “Hừ, chút đồ này, đối với công tử nhà ta mà nói, bất quá chỉ là chuyện thường ngày thôi.”

Hắn chính là thư đồng Tiểu Bạch của Lạc Ngọc, trước đó bị kẹt trong đám người, vất vả lắm mới chen ra được.

Công tử nhà mình được người ta khen ngợi, hắn là tiểu mê đệ, tự nhiên phải đứng ra thể hiện sự tồn tại!

Vừa nói, hắn vừa liếc mắt nhìn về phía nam tử dáng vẻ hộ vệ đen đúa cách đó không xa, trong mắt mang theo ý khiêu khích.

Hình Thịnh nhíu mày, trong lòng có chút lo lắng, chỉ mong cô gia nhà mình mau chóng đáp ra tên trà hoa, đừng để bị người ta so sánh.

Ngay lúc hắn đang nghĩ như vậy, lại một nàng thị nữ bưng ra một chậu trà hoa, vẫn là cánh hoa trắng như tuyết, bên trên còn có hắc ban.

Mọi người thấy vậy, thần sắc nghi hoặc khó hiểu, chậu hoa này nhìn qua ngoại trừ hắc ban lớn hơn chậu trước một chút ra, căn bản không có gì khác biệt, người của Bách Hoa Tông, vì sao lại đưa ra hai đề giống nhau?

Thiếu niên thư đồng thấy vậy, lớn tiếng nói: "Thật không công bằng, tên trà hoa này, công tử nhà ta rõ ràng vừa mới nói qua!"

"Tiểu Bạch, không được hồ ngôn." Lạc Ngọc quay đầu trách mắng, thiếu niên lập tức im bặt.

Nàng thị nữ bưng hoa giải thích: "Loài hoa này và Nguyệt Hạ Phùng quả thực cực kỳ giống nhau, nhưng lại không phải Nguyệt Hạ Phùng.

Tần công tử, độ khó phân biệt của chậu hoa này không hề thấp, không biết huynh có thể đáp ra được không?"

Hắc Than Đầu nghe vậy, trong lòng trầm xuống, có chút lo lắng nhìn về phía cô gia.

Tần Phong cúi đầu trầm ngâm một lát, sau đó mỉm cười nói: "Hoa trắng như ngọc, hai đường hắc ban mảnh dài, tựa như đôi mắt người đẹp, nếu ta không nhìn lầm, trà hoa này hẳn là Tu Mỹ Nhân."

Nàng thị nữ bưng chậu hoa nghe vậy, đôi mắt đẹp mở to, những người khác của Bách Hoa Tông, cũng có chút không dám tin.

Tu Mỹ Nhân và Nguyệt Hạ Phùng cực kỳ giống nhau, cho dù là bọn họ có lúc cũng sẽ nhận nhầm, thế mà vị Tần công tử này, lại có thể liếc mắt một cái nhận ra?

Thật sự là lợi hại!

Mọi người vây xem thấy thần sắc của các nàng thị nữ Bách Hoa Tông, liền biết tên hoa không đoán sai, nhưng vẫn có người nghi hoặc hỏi: "Vậy vì sao loài hoa này không gọi là Mỹ Nhân Nhan, mà phải gọi là Tu Mỹ Nhân?"

"Đúng vậy, theo lời giải thích của vị công tử này, ta cảm thấy Mỹ Nhân Nhan thích hợp hơn."

Tần Phong quét mắt nhìn mọi người một vòng, cười nói: "Xin hỏi vị cô nương này, ta có thể sờ thử một chút được không?"

Nàng thị nữ bưng hoa do dự một lát, liền gật đầu đồng ý, theo lý mà nói, để người ngoài động vào hoa là không phù hợp quy củ, dù sao những bông trà hoa này đều rất quý giá.

Nhưng với học thức của vị công tử trước mặt này, chắc là sẽ không có vấn đề gì.

Mọi người nín thở ngưng thần, chỉ thấy vị công tử áo đen đưa ngón trỏ tay phải chạm nhẹ vào Tu Mỹ Nhân kia một cái, liền thu tay về.

Ngay lúc tất cả mọi người còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, bông hoa trắng như tuyết vốn đang nở rộ kia, vậy mà lại cúi đầu xuống, mà hai bên cánh hoa màu trắng, cũng đồng thời xuất hiện hai đường phấn hồng nhàn nhạt.

Giống hệt như người đẹp đang e thẹn, không khác biệt chút nào!

"Vậy mà lại có biến hóa như vậy, khó trách loài hoa này được gọi là Tu Mỹ Nhân!"

"Hôm nay được mở rộng tầm mắt, thật sự là không uổng công một chuyến!"

Nghe mọi người tán thưởng cô gia, Hắc Than Đầu thẳng lưng, liếc mắt nhìn thiếu niên lang, thản nhiên nói: “Chậc, đối với cô gia nhà ta mà nói, có kiến thức như vậy, cũng rất bình thường.”

Thiếu niên thư đồng nghe được lời này, há hốc mồm, có chút xấu hổ, lời này rõ ràng là vừa rồi hắn nói…

Lúc này, chỉ nghe thấy trong vườn vang lên tiếng vỗ tay thanh thúy, kèm theo đó là giọng nữ mềm mại êm ái: “Vị công tử này thật sự là lợi hại, kỳ thực Tu Mỹ Nhân là biến chủng của Nguyệt Hạ Phùng, cho nên mới giống nhau như vậy.

Người thường căn bản không phân biệt được sự khác nhau giữa hai loại hoa này, cho dù là những người chúng ta ngày ngày tiếp xúc với hoa, có lúc cũng sẽ nhận nhầm.

Công tử đã có thể nhìn ra sự kỳ diệu của loài hoa này, vậy có thể nói ra, Tu Mỹ Nhân nên được gieo trồng như thế nào không?”

Mọi người lần theo tiếng nhìn lại, sau đó trợn mắt há hốc mồm.

Người nói chuyện là một mỹ nhân, y phục màu hồng phấn, dáng người đầy đặn, mỗi bước đi đều toát lên vẻ yêu kiều của nữ nhân thành thục.

Mà bên cạnh nàng, còn có một nữ tử tóc đen như thác nước, đeo khăn che mặt màu đen, mặc trường bào màu đen.

Khuôn mặt chỉ lộ ra một nửa kia, đã khiến người ta nghĩ ngợi liên miên.

Đặc biệt là đôi mắt màu lam nhạt kia, khiến người ta nhìn vào, tâm thần hướng về.

Tần Phong trong lòng kinh diễm trước vẻ đẹp mặn mà của mỹ nhân áo hồng, nhưng ánh mắt lại nhanh chóng khóa chặt trên

người nữ tử váy đen bên cạnh.

Lý do không gì khác, khăn che mặt màu đen giống Thương cô nương, đôi mắt dị sắc yêu dã giống Thương cô nương!

Nói hai người không có chút quan hệ nào, hắn tuyệt đối không tin.

“Người này rốt cuộc là ai, vì sao lại cho ta cảm giác, cực kỳ giống Thương cô nương?”

“Tông chủ.” Mọi người Bách Hoa Tông đồng loạt cúi người hành lễ.

Biết được thân phận mỹ nhân áo hồng, mọi người bừng tỉnh đại ngộ.

Yêu vật trong truyền thuyết, Bách Hoa Tông tông chủ - Giang Diệp Hinh!

Tần Phong nghe vậy hoàn hồn, lập tức chắp tay nói: “Nguyên lai là Giang tông chủ.”

Giang Diệp Hinh khẽ gật đầu: “Thế nào, có thể nói ra phương pháp gieo trồng không, nếu như có thể nói ra, chậu Tu Mỹ Nhân này, liền tặng cho huynh.”

Mọi người hít vào một ngụm khí lạnh, bọn họ tuy không biết giá trị cụ thể của chậu hoa này, nhưng chắc chắn là không thấp.

Nhưng bọn họ cũng biết rõ, nói ra phương pháp gieo trồng và đọc ra tên hoa, độ khó khác nhau một trời một vực.

Vị công tử áo đen này, có thể làm được sao?

Tiểu Bạch khinh thường hừ lạnh một tiếng, hắn mới không tin tên luôn tranh giành sự chú ý với công tử nhà mình này, thật sự có bản lĩnh như vậy.

Lạc Ngọc thì mong đợi nhìn Tần Phong.

Dưới ánh mắt của mọi người, Tần Phong thở nhẹ một hơi, chậm rãi mở miệng: “Tu Mỹ Nhân và Nguyệt Hạ Phùng ở giai đoạn đầu gieo trồng, phương pháp quả thực không khác biệt là bao.

Điểm khác biệt mấu chốt nằm ở tần suất tưới nước mỗi ngày, và thời gian chiếu sáng!”

Tiếp đó Tần Phong liền dựa theo nội dung trong sách đã xem qua, nói ra phương pháp gieo trồng.

Mọi người Bách Hoa Tông lập tức im lặng.

Một lát sau, Giang Diệp Hinh mới mở miệng nói: “Công tử đại tài.”

Nhìn phản ứng này, mọi người lập tức hiểu ra, công tử áo đen nói hoàn toàn chính xác!

“Nói ra được nhiều tên hoa như vậy, đã đủ lợi hại rồi, vậy mà hắn ngay cả phương pháp gieo trồng cũng có thể nói ra?”

“Người này rốt cuộc là ai, học thức uyên bác như vậy, chẳng lẽ là Văn Thánh đạo giả trong Hạo Văn viện Phụng Thiên thành?”

Tiểu Bạch thấy nhiều người như vậy đều đang khen ngợi Tần Phong, trong lòng rất khó chịu, liền nhỏ giọng lẩm bẩm: “Phân biệt hoa nhận biết hoa thì có gì ghê gớm, có bản lĩnh thì giống công tử nhà ta, viết ra một bài thơ có thể khiến cho Nhã Đình hoa nở tám phần đi.”

Ngay lúc này, bên cạnh Giang Diệp Hinh, Thương Mộc từ đầu đến giờ vẫn luôn im lặng bỗng nhiên đi tới trước mặt Tần Phong.

Đôi mắt màu lam nhạt đánh giá hắn, dường như muốn nhìn ra manh mối gì đó.

Tần Phong bị nhìn chằm chằm đến mức có chút không được tự nhiên, liền mở miệng hỏi: “Có chuyện gì sao?”

Thương Mộc híp mắt, trực tiếp hỏi thẳng: “Bài thơ Vân tưởng y thường hoa tưởng dung kia, có phải huynh viết không.”

Lời vừa nói ra, bốn phía chấn động.

Tất cả mọi người đồng loạt nhìn về phía này!

Chương 235: Vị Tần huynh tài hoa hơn người

“Cái gì? Bài thơ kinh thế hãi tục kia cũng là do vị công tử này viết?” Có người không nhịn được kinh hô thành tiếng.

Tần Phong cảm nhận được ánh mắt của mọi người, sắc mặt cứng đờ.

Vừa rồi còn trước mặt Lạc Ngọc và những người này, nói mình không quen biết người viết thơ.

Thậm chí còn tự biên tự diễn, thổi phồng người viết thơ là bậc kỳ tài.

Nếu bây giờ thừa nhận, chẳng phải là mất mặt tại chỗ sao?

Không được, đánh chết cũng không thể thừa nhận!

“Nhưng tại sao người này lại cho rằng người viết thơ là ta, chẳng lẽ có gì đó dựa vào?

Không, không thể nào, lúc ta viết thơ, chỉ có cô nương kia và Hắc Than Đầu ở đó.

Chắc là kiến thức uyên bác của ta đã khiến người này có suy đoán như vậy, nàng ta, đang lừa ta!”

Nghĩ thông suốt, Tần Phong sắc mặt không đổi, cười đáp: “Rất xin lỗi, bài thơ kia không phải ta viết.

Ta trước đó đã nói với Lạc huynh, bản thân ta cũng rất ngưỡng mộ người viết thơ kia, nếu có cơ hội, cũng muốn cùng người đó

uống rượu tâm sự."

Thanh Y Công Tử ở đằng xa nghe vậy, gật đầu đáp: "Không sai, điểm này ta có thể làm chứng."

Thư đồng Tiểu Bạch cũng lên tiếng: "Bài thơ như vậy, làm sao có thể là hắn viết, ngay cả công tử nhà ta cũng chưa chắc đã viết ra được."

Những người còn lại nhớ tới đoạn đối thoại trước đó của hai vị công tử, đều gật đầu.

Chỉ có Hắc Than Đầu ở bên cạnh, thần sắc có chút không tự nhiên.

"Thật sao?" Thương Mộc nhướng mày, trong mắt mang theo một tia trêu tức.

Nàng ta đi vòng quanh Tần Phong một vòng đồng thời chậm rãi nói: "Bài thơ này được viết trong Bảo Điệp Hiên của ta, người viết thơ còn lấy đi bảo vật tốt nhất trong tiệm của ta - trâm Lưu Vân!"

Tần Phong nghe vậy, đồng tử hơi co lại, trong lòng dâng lên một tia bất an.

Hắn ta làm sao cũng không ngờ tới, vị mỹ nhân váy đen có vài phần giống Thương cô nương trước mặt này, lại chính là chủ nhân đứng sau Bảo Điệp Hiên!

"Thật sao?" Tần Phong vẫn không chịu thừa nhận, chỉ là nụ cười có chút miễn cưỡng.

Thương Mộc chớp chớp mắt, lần nữa lên tiếng: "Trâm Lưu Vân kia không phải phàm phẩm, không gian bảo khí căn bản không chứa được, chỉ có thể mang theo bên người.

Mà sau khi đến gần ngươi, ta dường như cảm nhận được hơi thở quen thuộc của trâm Lưu Vân."

Lời nói vừa dứt, liền thấy nữ tử váy đen, ngón trỏ tay phải khẽ động.

Không ổn… Tần Phong trừng lớn hai mắt, vội vàng muốn che y phục, nhưng vẫn chậm một bước.

Chỉ trong nháy mắt, cây trâm ngọc từ trong ngực hắn ta bay ra, rơi vào tay nữ tử váy đen.

"A, cây trâm ngọc này thật đẹp." Thương Mộc che miệng dưới lớp khăn đen, giả vờ kinh ngạc nói.

"Quy củ là do Bảo Điệp Hiên các ngươi tự đặt ra, bây giờ chẳng lẽ muốn đổi ý, lấy cây trâm này về sao?" Tần Phong vội la lên.

"Ngươi thừa nhận rồi?"

Tệ rồi, nhất thời lỡ lời… Tần Phong liếc nhìn mọi người xung quanh với vẻ mặt phức tạp, bừng tỉnh đại ngộ, lại nhìn sang nụ cười ôn hòa của Thanh Y Công Tử dần thu liễm, thần sắc có chút xấu hổ.

Thương Mộc dùng ngón tay thon dài như ngọc nhẹ nhàng xoay chuyển trâm Lưu Vân, sau đó ấn nó vào ngực Tần Phong, mở miệng nói: "Quy củ của Bảo Điệp Hiên là do ta đặt ra, ta tự nhiên sẽ không nuốt lời.

Cây trâm Lưu Vân này trả lại cho ngươi…

Chỉ là, có thể nhờ ngươi giúp ta một việc được không?"

"Việc gì." Tần Phong cất trâm Lưu Vân vào trong ngực, thần sắc cảnh giác.

Trải qua chuyện vừa rồi, hắn ta đã hiểu, người phụ nữ trước mặt này không phải là người dễ chọc!

“Vì nguyên nhân của một số người, bài thơ ngươi viết kia không được lưu lại trong Bảo Điệp Hiên của ta, ta hy vọng ngươi có thể viết lại cho ta một bản.” Thương Mộc liếc mắt nhìn Giang Diệp Hinh phía sau, sau đó thu hồi tầm mắt.

Tần Phong cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của mọi người, da đầu tê dại.

Mất mặt một lần chưa đủ, còn muốn ta mất mặt lần thứ hai sao?

Hắn ta vốn định từ chối, lại nghe đối phương lần nữa lên tiếng: “Dây buộc tóc trên đầu ngươi thật thú vị, người tặng ngươi chắc không phải là cháu gái Phi Lan của ta chứ?”

Tần Phong nghe vậy, lập tức trừng lớn hai mắt, người phụ nữ trước mặt này, quả nhiên quen biết Thương cô nương, không chỉ quen biết, nàng ta còn là cô cô của Thương cô nương!

“Vậy đi, ngươi viết bài thơ cho ta, ta sẽ nói cho ngươi biết một bí mật nhỏ về Phi Lan, thế nào?” Thương Mộc ghé sát tai nói nhỏ, hơi thở ấm áp xuyên qua lớp khăn đen truyền đến, mang theo hương thơm của nữ tử.

Bí mật nhỏ của Thương cô nương, bí mật này có đứng đắn không… Tần Phong sau một hồi đấu tranh nội tâm, gật đầu đồng ý.

Lúc này, Giang Diệp Hinh lên tiếng: “Nếu đã như vậy, chi bằng dời bước vào trong, chỗ ta có văn phòng tứ bảo thượng hạng.”

“Được.” Tần Phong đã sớm bị ánh mắt của mọi người phía sau nhìn đến da đầu tê dại, hận không thể lập tức rời đi.

Đương nhiên, người được mời vào trong còn có Thanh Y Công Tử và Lạc Ngọc, dù sao hắn ta cũng đoán đúng ba cái tên hoa trà trở lên, đủ tư cách vào trong thưởng hoa.

…

Mọi người đi theo Giang Tông Chủ vào vườn hoa, Tần Phong tìm được cơ hội, tiến đến gần Lạc Ngọc áy náy nói: “Lạc huynh, xin lỗi, lúc nãy không phải cố ý muốn giấu diếm huynh.

Chỉ là, ta từ trước đến nay quen sống ẩn dật, không thích quá nổi bật.”

Lạc Ngọc đáp lại bằng nụ cười ôn hòa: “Ta hiểu, Tần huynh, Mộc tú vu lâm, phong tất tồi chi.

Dù sao huynh cũng là người tài hoa hơn người, sợ bị người ta ghen ghét, khiêm tốn một chút cũng là lẽ thường tình.”

Bốn chữ “tài hoa hơn người”, Thanh Y Công Tử cắn chữ rất rõ ràng.

“Ặc…” Tần Phong sắc mặt cứng đờ.

Trong vườn hoa có một gian đình nghỉ mát, văn phòng tứ bảo mà Giang Diệp Hinh nói đến ở ngay đó.

Mọi người đi qua một đoạn đường, Tần Phong chắp tay nói: “Vậy Lạc huynh, ta đi trước một bước, lần sau nếu có cơ hội, lại mời huynh uống rượu, tạ lỗi.”

Lạc Ngọc cung kính đáp lễ: "Dễ nói dễ nói, vậy vị Tần huynh tài hoa hơn người, chúng ta sẽ gặp lại."

Còn nói nữa hả…

Bước vào đình nghỉ mát, Giang Tông Chủ sai người trải giấy trắng, mài mực.

Tần Phong cầm bút lên, nét chữ mạnh mẽ uyển chuyển trên giấy trắng loang ra, hóa thành bài thơ tuyệt đẹp.

Mỹ mục của mọi người ở Bách Hoa Tông lưu chuyển, yên lặng thưởng thức, nhưng còn chưa kịp nhìn kỹ, liền thấy nữ tử váy đen phất tay phải một cái, tờ giấy trắng viết bài thơ đã bị nàng ta cất đi.

Giang Diệp Hinh bất đắc dĩ nói: "Ngươi cần gì phải gấp gáp như vậy, ta cũng sẽ không tranh giành với ngươi."

Thương Mộc giả vờ như không nghe thấy, duỗi người một cái, phong tình quả thật mê hoặc đến cực điểm.

Tần Phong hơi sững sờ, bất động thanh sắc dời tầm mắt.

"Được rồi, đã viết bài thơ cho ta rồi, vậy ta sẽ nói cho ngươi biết bí mật nhỏ của nha đầu Phi Lan." Thương Mộc ngoắc ngoắc ngón tay, ra hiệu đối phương lại gần.

Tần Phong làm theo, trong lòng vẫn đang đoán, bí mật nhỏ của Thương cô nương rốt cuộc là gì.

"Nếu có cơ hội, hãy chủ động vén khăn che mặt của nha đầu kia lên, bí mật của nó đều ở phía dưới đó, biết chưa?" Thương Mộc nói xong, liền không nói thêm gì nữa.

Không phải, chỉ vậy thôi sao?

Tần Phong há hốc mồm, vẻ mặt nghi hoặc: "Tiền bối, không còn gì khác sao?"

"Hết rồi, chỉ có vậy…" Thương Mộc có chút uể oải dựa vào ghế dài, còn ngáp một cái.

Tần Phong cảm thấy mình bị lừa, hơn nữa còn là kiểu lừa bịp sỉ nhục trí thông minh.

Cái gì mà vén khăn che mặt của Thương cô nương lên là biết được bí mật của nàng ta.

Nếu mình dám làm vậy, còn cần ngươi nói sao?

Mấy người ở trong đình nghỉ mát trò chuyện một lúc, sau đó Tần Phong liền lấy cớ thưởng hoa rời đi.

Lần này hắn ta ra ngoài, là muốn đến Vạn Kiếm Tông tìm nương tử, ở chung một phòng với hai vị tuyệt sắc giai nhân này.

Nếu ở lâu, tư tưởng sẽ bị trượt dốc…

Chương 236: Vật ngươi mượn, chưa từng trả lại

Tần Phong rời đi chưa được bao lâu, Giang Diệp Hinh bèn cho các đệ tử Bách Hoa Tông lui ra, tò mò hỏi: “Sao muội có thể khiến hắn chủ động đi vén hắc sa của cháu gái muội? Chẳng phải thứ đó không thể tùy tiện để người khác nhìn thấy sao?”

“Tính tình con bé ấy có phần kiêu ngạo, có vài thứ rõ ràng rất thích nhưng lại không muốn tranh giành với người khác, nhìn mà ta thấy thương nó lắm.

Đã vậy, có thể giúp được gì thì giúp thôi.” Thương Mộc khẽ thở dài.

Giang Diệp Hinh như hiểu ra điều gì, kinh ngạc nói: “Chẳng lẽ người kia chính là ý trung nhân mà cháu gái muội gặp ở cái thị trấn nhỏ hẻo lánh kia? Sao muội biết được? Chờ đã… Là cái dây cột tóc kia!”

“Phải đấy, với con bé ấy mà nói, chủ động tặng quà cho nam nhân là chuyện xưa nay chưa từng có, có lẽ chính nó cũng không nhận ra đâu.”

“Nhưng vị công tử họ Tần kia chẳng phải đã thành thân rồi sao? Vừa rồi hắn còn nói, bài thơ kia là viết cho thê tử của hắn.”

Tuy ở Đại Càn, chuyện nam nhân tam thê tứ thiếp là chuyện thường tình, nhưng Giang Diệp Hinh hiểu rõ, người khuê mật có thân phận bất phàm này, nữ nhân trong nhà đều rất kiêu ngạo, không thể nào chung chồng với nữ nhân khác.

Hơn nữa, trưởng bối trong nhà bọn họ cũng rất cố chấp chuyện này.

Thương Mộc nghe vậy, đưa tay xoa trán: "Nữ nhân tầm thường thì có tư cách gì mà tranh giành nam nhân với chúng ta, cho dù hắn đã thành thân cũng vậy.

Đối với những ả hồ ly tinh không biết điều kia, chúng ta có cách khiến các ả biết khó mà lui.

Nhưng thê tử của hắn lại không tầm thường, muốn đuổi ả ta đi e là không thực tế."

Lời này nghe có vẻ ngang ngược vô lý, nhưng Giang Diệp Hinh lại không thấy có gì không ổn, thậm chí còn rất tán thành, nàng cũng không hy vọng sau này có người cùng mình chia sẻ phu quân…

Thế nhưng trọng điểm trong lời nói vừa rồi của đối phương rõ ràng không phải ở đây, Giang Diệp Hinh biết rõ thực lực của gia tộc khuê mật lười biếng này, bèn kinh ngạc hỏi: "Ngay cả muội cũng nói vậy, rốt cuộc thê tử của hắn là ai?"

"Người đó chắc muội cũng quen biết, chưa lâu trước nàng ta mới trở về Vạn Kiếm Tông." Thương Mộc chậm rãi lên tiếng.

Giang Diệp Hinh ngẩn người, sau đó há hốc mồm, vẻ mặt kinh ngạc: "Người muội nói, chẳng lẽ là Liễu Kiếm Ly?"

"Ngoài nàng ta ra, còn có thể là ai?

Haiz, ánh mắt nhìn người của con bé ấy quả nhiên không tệ, tiểu tử này sau này nhất định sẽ thành đại khí.

Chỉ tiếc là, vận khí của nó hơi kém, lại chọn trúng một đối thủ mạnh như vậy.

Nếu Liễu Kiếm Ly lần này vượt qua Thiên Địa Bá Quyền Ấn Chứng, vậy nàng ta sẽ là Tam phẩm trẻ tuổi nhất từ trước đến nay, một đời Kiếm Thần đấy."

Vừa dứt lời, nàng ta như cảm nhận được điều gì, bèn đứng dậy.

"Muội muốn đi đâu?" Giang Diệp Hinh tò mò hỏi.

"Đi gặp một lão già."

…

Trong một gian phòng trọ ở tửu lâu, lão nhân họ Bạch Lý một mình ngồi trước bàn rượu, tự rót tự uống.

Ngoài cửa sổ, hoa thơm gió mát, cảnh đẹp như muốn níu chân người, đẹp đến mức có thể dùng để nhắm rượu.

Bỗng một cơn gió đêm thổi qua, ngọn lửa trong phòng lay động, sau khi gió lặng, bên cạnh bàn rượu, thêm một bóng hình mỹ nhân váy đen, chính là Thương Mộc.

Nàng ta cũng không khách sáo, cướp lấy bầu rượu trong tay lão nhân, tự rót cho mình một chén, sau đó đưa tay phải lên, tay áo đen che mặt, uống cạn rượu.

"Lão già, không ở Tấn Dương Thành cho tốt, đến Bách Hoa Cốc của ta làm gì?"

"Có việc phải đến Vạn Kiếm Tông một chuyến, tiện đường ghé qua mượn ngươi một thứ." Lão nhân đặt chén rượu xuống, nói.

"Mượn?" Thương Mộc cười lạnh: "Vật ngươi mượn chúng ta, hình như chưa từng trả lại."

Lão nhân vẫn bình thản, giả vờ như không nghe thấy, gắp một miếng thức ăn bỏ vào miệng.

Thương Mộc đã quen với bộ dạng vô liêm sỉ này của đối phương, bèn hỏi: “Thứ gì?”

“Lưu Vân Trâm.”

Thương Mộc nhướng mày, như đoán được điều gì: “Ngươi muốn giúp Liễu Kiếm Ly vượt qua Thiên Địa Bá Quyền Ấn Chứng?

Nhưng tại sao?

Với tư chất của nàng ta, cộng thêm Vạn Kiếm Kiếm Trận lấy Tử Điện Thần Quân làm trận cơ, Thiên Kiếp này đối với nàng ta mà nói, không có gì khó khăn, căn bản không cần thêm một tầng bảo đảm nào nữa.

Trừ phi… Có biến cố?”

Lão nhân không trả lời, nhưng những nếp nhăn hằn sâu trên khuôn mặt đã ngầm thừa nhận lời nói này.

Thương Mộc hiểu rõ, nàng ta lại nói: “Xin lỗi, ta không đưa cho ngươi được.

Không giấu gì ngươi, thứ này đã bị người khác lấy đi rồi, không còn trong tay ta nữa.”

Lão nhân họ Bạch Lý ngẩng đầu, nhìn đối phương, nhướng mày nói: “Đã nói là mượn, ta sẽ trả mà.”

“Lời này nói ra, chính ngươi có tin không?

Hơn nữa, ngươi cũng không cần nhìn ta như vậy, ta không lừa ngươi.

Lão già, chẳng phải ngươi am hiểu thuật bói toán nhất sao? Không bằng thử tính xem, Lưu Vân Trâm hiện giờ đang ở trong tay ai.” Thương Mộc nhướng mày.

Lão nhân họ Bạch Lý làm theo, không lâu sau, ông ta lộ ra vẻ mặt kỳ quái.

Thương Mộc dùng tay chống cằm: “Xem ra, ngươi đã tính ra rồi.

Năm đó ở Phụng Thiên Thành, lão già kia từng xem bói cho nhà họ Liễu và nhà họ Tần.

Nói là đời sau hai nhà nếu vừa vặn là một nam một nữ, chính là trời sinh một cặp, nên Phụng Thiên tác hợp cho nên duyên vợ chồng.

Bây giờ xem ra, đúng là ứng nghiệm với quẻ tượng năm đó.”

Dừng một chút, Thương Mộc lại nói: “Này, lão già, không bằng ngươi cũng tính cho cháu gái ta xem, nhân duyên của nó sẽ đi về đâu?”

Lão nhân họ Bạch Lý tự rót cho mình một chén rượu, nhấp một ngụm rồi chậm rãi nói: “Chuyện nhân duyên, không thể chỉ nhìn vào thiên ý, quan trọng hơn là phải tự mình tranh thủ.”

“Hừ.” Thương Mộc khịt mũi coi thường.

Rượu quá ba tuần, Thương Mộc định đứng dậy rời đi, lão nhân trầm giọng nói: “Năm đó khi Thần Công Hỏa Kích thiêu hủy trái tim Ca Lâu La Vương, Nam Thiên Long vì phòng ngừa vạn nhất, đã đến Trấn Linh Quan trấn thủ.

Mà Ca Lâu La Vương, đã thức tỉnh rồi.”

Đôi đồng tử màu lam nhạt của Thương Mộc hơi mở to, sau đó thở dài: “Ta biết rồi, ta sẽ nói với lão gia tử.”

…

Ngày hôm sau, trời vừa sáng, Tần Phong cùng ba người kia đã

đi ra khỏi tửu lâu.

Hắc Than Đầu đi đến chuồng ngựa dắt xe ngựa ra, lão cha tối qua không mua được trà Diệp, vẻ mặt có chút hoảng hốt.

Tần Phong giả vờ hỏi: “Cha, tối qua mua trà Diệp có thuận lợi không?”

Lão cha lắc đầu, ông ta không trả lời, lúc này ông ta chỉ muốn yên tĩnh một chút — Rốt cuộc thế giới này làm sao vậy, tại sao trà Diệp lại đắt như vậy?

Cùng với tiếng hí vang, Hắc Than Đầu đánh xe ngựa đến cửa tửu lâu.

Chờ lão cha và sư phụ lên xe ngựa, Tần Phong đưa tay định vén rèm, sau đó như nhớ ra điều gì, lại rụt tay về, tiếp tục ngồi bên cạnh Hình Thịnh.

Thôi vậy, dù sao cũng chỉ còn mấy canh giờ nữa là đến nơi rồi, nhịn thêm chút nữa vậy…

Hắn thà chịu lạnh chứ không muốn ngửi cái mùi chua loét kia.

Hắc Than Đầu giơ roi ngựa, vó ngựa giẫm lên mặt đất, bốn người lại lên đường.

Mà ở lầu hai tửu lâu nơi Tần Phong nghỉ chân tối qua, một vị công tử áo thanh y ngồi bên cửa sổ nhâm nhi trà, hai mắt nhìn theo bọn họ qua khe hở, cho đến khi xe ngựa biến mất khỏi tầm mắt.

Thiếu niên thư đồng đứng bên cạnh, bẩm báo điều gì đó, nội dung chủ yếu là về Tần Phong.

“Hắn chính là phu quân của Liễu Kiếm Ly?” Lạc Ngọc nhìn kỹ nội dung trên tờ giấy trong tay, vẻ mặt có chút kinh ngạc.

Sau đó, hắn lại nghĩ đến bài thơ mà Tần Phong viết tối qua, cảm thán: “Nữ tử trong thơ là Liễu Kiếm Ly, xem như cũng không uổng phí bài thơ này…”

Chương 237: Đàn ông, không thể nói mình không làm được

Tiếng vó ngựa dồn dập, trải qua hai canh giờ gấp rút, Tần Phong một nhóm bốn người rốt cuộc cũng nhìn thấy Phiêu Miểu Phong Quần nơi Vạn Kiếm Tông tọa lạc.

Nhìn ra xa, dãy núi trùng điệp, mây mù bao phủ, cảnh tượng này khá giống với ấn tượng của Tần Phong về một tông môn tiên hiệp.

Hắc Thạch Đầu đánh xe ngựa đến chân núi, trước đó chỉ nhìn từ xa, đối với độ cao của Kiếm Phong chỉ có một khái niệm mơ hồ.

Thế nhưng lúc này ngẩng đầu nhìn lên, chỉ cảm thấy Kiếm Phong hiểm trở, một con đường núi kéo dài lên trên, cho đến khi biến mất trong mây mù, giống như dọc theo con đường này đi lên, liền có thể đến được thiên khung.

“Cửa vào Vạn Kiếm Tông, chính là ở cuối con đường núi này, cô gia, đoạn đường tiếp theo phải tự mình đi bộ, xe ngựa không thể lên được.” Hắc Thạch Đầu nói.

Tần Phong nghe vậy gật gật đầu, sau đó vén rèm xe nói: “Cha, phụ cận cũng có rất nhiều thôn xóm, hay là cha tìm một nơi ở lại, chờ chúng ta từ Vạn Kiếm Tông trở ra?”

Lão cha khó hiểu: “Vì sao? Ta cùng các con cùng lên không được sao?”

Tần Phong giải thích: “Con đây là vì muốn tốt cho cha, muốn vào Vạn Kiếm Tông, phải leo Kiếm Phong, nhưng con đường núi

này vừa cao vừa hiểm trở, cha lại không có tu vi trong người, con sợ cha không chịu nổi."

Lời này vừa nói ra, lão cha trong xe liếc mắt nhìn hắn một cái, ánh mắt đầy ẩn ý.

"Hình như cũng có lý." Lão cha vuốt vuốt cằm, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, chỉ vào lão nhân gia hỏi: "Vậy ông ấy thì sao? Cũng cùng ta ở lại phía dưới?"

"Sư phụ, người đương nhiên là phải cùng chúng ta lên."

Đùa gì vậy, nương tử có thể thành công độ kiếp hay không, lão nhân gia là nhân tố cực kỳ quan trọng, sao có thể để ông ấy đứng ngoài cuộc… Tần Phong thầm bổ sung một câu.

Tần Kiến An nghe vậy, lập tức không vui: "Ông ấy có thể lên, ta lại không leo lên được? Con không cần phải nói nhiều, ta cũng muốn cùng các con đến Vạn Kiếm Tông."

Tần Phong nghe vậy, lại khuyên nhủ vài câu, nhưng đều bị lão cha xua tay từ chối.

Không còn lựa chọn nào khác, hắn chỉ có thể xuống xe ngựa đi đến bên cạnh Hắc Thạch Đầu nói: "Chờ chút nữa nếu cha ta không chịu nổi, phiền ngươi đỡ ông ấy một chút."

Hình Thịnh gật gật đầu: "Ta biết rồi, cô gia."

Tìm một thôn xóm gần đó, an trí xe ngựa xong, Tần Phong bốn người một lần nữa đi đến dưới chân Kiếm Phong, bắt đầu leo lên.

Phải nói rằng, độ hiểm trở của Kiếm Phong này vượt xa tưởng tượng của Tần Phong, leo lên khá là tốn sức.

Nếu không phải đã bước vào Thất phẩm Chính Khí Cảnh, thân thể được Chính Khí tôi luyện, hắn thật sự chưa chắc đã chịu đựng

nổi.

Dọc đường quan sát cảnh sắc bốn phía, cây cối um tùm xanh tốt, còn có thể nghe thấy tiếng suối chảy róc rách.

Leo lên chỗ cao, thậm chí còn có thác nước đổ xuống ầm ầm.

Theo vị trí Kiếm Phong càng ngày càng cao, độ ẩm càng tăng, mây mù bao phủ, bắt đầu che khuất tầm nhìn.

Hơi thở của Tần Phong cũng trở nên dồn dập, hắn cố sức leo lên, đồng thời lo lắng nhìn về phía lão cha.

Lão cha và lão nhân gia sóng vai đi phía sau, chậm rãi đi theo, thỉnh thoảng lại dừng lại nghỉ ngơi một chút, lau mồ hôi trên trán, thở hổn hển vài hơi.

Xem ra, lão cha sắp không chịu nổi rồi… Tần Phong thấy vậy, dặn dò Hắc Thạch Đầu bên cạnh vài câu.

Hình Thịnh nghe vậy, đi đến bên cạnh lão cha, hỏi han vài câu, nhưng rất nhanh lại quay về, sau đó lắc đầu nói: “Tần lão gia, ông ấy… không cần ta dìu đâu.”

Tần Phong sắc mặt khó coi, bản thân hắn cũng sắp không chịu nổi rồi, thân thể lão cha sao có thể kiên trì được?

Thật sự là chết vì sĩ diện!

“Thôi được, chờ khi nào ông ấy thật sự không đi nổi nữa thì hãy nói.”

Đi qua hai phần ba Kiếm Phong, thể lực của Tần Phong đã đến cực hạn, hắn chỉ cảm thấy hai chân như nặng ngàn cân, may mà có Hắc Thạch Đầu dìu, mới có thể miễn cưỡng tiếp tục đi.

“Để… để ta nghỉ một lát.” Hắn hai tay chống lên đầu gối, thở hổn hển vài hơi, sau đó muốn quay đầu lại xem lão cha thế nào.

Thế nhưng vào khoảnh khắc nghiêng người, chỉ nhìn thấy hai bóng người đi qua.

Lão cha thở hổn hển vỗ vỗ vai hắn nói: “Phong nhi à, con cả ngày chỉ biết đọc sách, cũng không biết rèn luyện thân thể cho tốt, thân thể này sao lại yếu ớt đến vậy?

Không nói nữa, ta cùng sư phụ con đi trước, con nghỉ ngơi một lát rồi hãy đi theo.”

“Hình hộ vệ, con trai ta liền nhờ cậy ngươi vậy.”

“Yên tâm đi, Tần lão gia.”

Tần Phong há hốc mồm, nhìn hai người dần dần đi xa, biến mất trong màn sương mù, có chút hoài nghi nhân sinh.

Lúc trước dưới chân Kiếm Phong, những lời khuyên nhủ lão cha lại vang vọng bên tai, hắn chỉ cảm thấy hai má nóng ran.

Không được, không tranh giành bánh bao, ta cũng phải vì mình mà tranh giành một hơi!

Tần Phong khó khăn đứng thẳng người, kiên định nói: “Không cần dìu ta, đoạn đường còn lại, ta tự mình đi!”

Hắc Thạch Đầu không chắc chắn nói: “Cô gia, người có thể chứ?”

Đàn ông, vĩnh viễn không thể nói mình không làm được!

Lại leo thêm mười bậc thang, Tần Phong bại trận: “Nhanh… nhanh dìu ta một chút, ta thở không nổi nữa rồi.”

Ở một bên khác, trong màn sương mù, Tần Kiến An và Bách Lý lão nhân leo lên Kiếm Phong, giống như đang đi dạo trong sân vườn.

“Giả vờ cũng giống thật đấy.”

“Cũng giống như ngươi thôi, quen tay hay việc mà.” Tần Kiến An đáp, lúc này dáng vẻ của ông, làm sao còn nhìn ra vẻ chật vật lúc trước?

“Ngươi rời khỏi Tấn Dương Thành đến nơi này, chẳng lẽ là lúc mở Thiên Địa Bá Quyền Ấn Chứng, sẽ có biến cố gì sao?” Tần Kiến An trầm giọng nói.

Bách Lý lão nhân nghĩ đến tia sét màu đỏ trong giấc mơ của Tần Phong, sắc mặt ngưng trọng: “Ta cũng không biết, cho nên mới đến nơi này xem thử, hy vọng chỉ là mình nghĩ nhiều.

Nói đi, ngươi vì sao lại đến đây?”

“Con dâu nhà mình muốn độ Thiên Kiếp, ta sao có thể không quan tâm.”

“Cũng có lý.”

…

“Cô gia, chúng ta đến rồi.”

Tần Phong không đáp lời, thở hổn hển, trên đỉnh núi cao này, không khí vốn đã loãng, hắn cần phải nghỉ ngơi một chút.

Tìm một cây cột đá dựa vào, hắn cảm thấy hai chân như không phải của mình nữa.

Lúc này hắn chỉ muốn mắng một câu, vì sao tổ sư Vạn Kiếm Tông lại muốn xây dựng tông môn ở nơi cao như vậy, có phải là có bệnh nặng gì không?!

Rất lâu sau, khó khăn lắm mới lấy lại được hơi thở, hắn bắt đầu đánh giá trước mắt.

Phía cuối con đường núi là một bãi đá bằng phẳng, bởi vì mây mù che khuất tầm nhìn, không nhìn rõ mười trượng bên ngoài, cho nên hắn cũng không biết bãi đá này lớn đến mức nào.

“Cha ta và sư phụ đâu?”

Hình Thịnh tìm kiếm một vòng xung quanh, bỗng nhiên nhìn thấy một bóng đen khổng lồ hình dạng giống như một cánh cửa, liền chỉ về hướng đó nói: “Có lẽ, ở đó?”

Tần Phong hai người đi về phía bóng đen khổng lồ, đi được gần hai mươi trượng, cảnh tượng trước mắt bỗng nhiên trở nên rõ ràng.

Hiện ra trước mắt là một cánh cổng khá uy nghiêm, hai bên chia ra dựng hai cây cột đá hình thanh kiếm, mà trên đỉnh cổng, ba chữ Vạn Kiếm Tông được khắc bằng kiếm khí, khí thế hùng hồn.

Nhìn lại, những đám mây mù như bị thứ gì đó ngăn cách, căn bản không thể lan vào trong.

Lúc này, trước cổng lớn, Tần Kiến An và lão nhân gia đang bị hai tên đệ tử mặc kiếm phục màu lam ngăn cản.

Tần Phong hai người đi đến gần, chỉ nghe một người nói: “Xin lỗi, gần đây Vạn Kiếm Tông đóng cửa không tiếp khách, bất kỳ người ngoài nào cũng không được phép vào…”

Chương 238: Hai tên đệ tử trông coi cửa nọ

Không thể vào được?

Tần Phong trừng lớn hai mắt, nếu không vào được tông môn, hắn làm sao đi tìm nương tử?

Nôn nóng, hắn lập tức bước lên phía trước: "Hai vị, thông cảm một chút, trong tông môn có người ta quen biết, chúng ta đến đây để tìm người thân."

"Tìm người thân?" Tên đệ tử béo ú đứng bên phải nhìn qua.

"Vậy ngươi nói xem, người thân mà ngươi tìm là ai?"

"Không giấu hai vị, ta muốn tìm chính là nương tử của ta - Liễu Kiếm Ly."

Lời vừa nói ra, cổng lớn lập tức chìm vào yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng gió núi thổi qua.

Một lát sau, tên gầy gò bên trái thở dài một hơi: "Sư huynh, vừa rồi ta hình như bị ảo giác, tên này lại dám nói Kiếm Ly sư tỷ là nương tử của hắn."

Tên béo đáp: "Sư đệ, ngươi không nghe nhầm đâu, ta cũng nghe hắn nói như vậy."

"Hừ."

"Hừ."

Hai tiếng cười khẩy đồng thời vang lên, sắc mặt tên gầy gò sa sầm: "Tên tiểu tử thối, ngươi có biết Kiếm Ly sư tỷ đối với Vạn Kiếm Tông chúng ta là tồn tại như thế nào không, ngươi dám ở đây ăn nói hàm hồ, bất kính với nàng?!"

Tên béo cầm lấy vỏ kiếm trong tay, vuốt ve hoa văn trên đó, thản nhiên nói: "Nhân lúc ta còn chưa hoàn toàn mất khống chế, mau chóng rời khỏi nơi này, nếu không, ngươi sẽ phải bỏ lại một chút gì đó."

Hai người này không tin lời ta nói... Tần Phong mặt mày cứng đờ, quay đầu nhìn về phía Hắc Than Đầu.

Hình Thịnh tiến lên một bước: "Ta là Hình Thịnh, Tham lĩnh Tiền phong Thần Hầu Quân, cũng là hộ vệ của Liễu gia. Ta có thể chứng minh, hắn đúng là phu quân của tiểu thư nhà ta, xin hai vị vào trong tông môn thông báo một tiếng, vô cùng cảm kích."

"Thần Hầu Quân?"

"Hộ vệ Liễu gia?"

Hai tên đệ tử trông coi cửa nhìn nhau, kinh ngạc lên tiếng.

Tần Phong thấy vậy thở phào nhẹ nhõm, cứ tưởng đối phương đã tin tưởng bọn họ, ai ngờ...

Tên béo khạc nhổ một tiếng: "Ta khinh, tưởng rằng tìm thêm mấy người đến diễn kịch là có thể leo lên quan hệ với Kiếm Ly sư tỷ sao? Ngươi nói ngươi là hộ vệ Liễu gia, vậy chẳng lẽ ngươi là cha của Kiếm Ly sư tỷ?"

Tần Kiến An thấy tên béo nhìn mình, gãi gãi má: "Nói theo một cách nào đó, cũng có thể nói như vậy."

Tên béo sững sờ, tức giận bật cười, nhìn lão già nói: "Tốt, tốt, vậy ngươi chính là gia gia của Kiếm Ly sư tỷ?"

Thấy hai người vẫn không tin, Tần Phong định tiếp tục giải thích, lại bị tên béo ngắt lời: "Đừng nói nữa, ta thay ngươi cảm thấy xấu hổ. Vì đạt được mục đích, lại có thể điên cuồng như vậy, tìm người đến đóng giả người nhà của Kiếm Ly sư tỷ. Vị lão nhân gia này tuổi tác đã cao như vậy, để ông ấy leo Kiếm Phong, lương tâm ngươi không thấy đau sao?"

Bách Lý lão nhân nghe vậy, nhướng mày.

Vị lão nhân gia này sợ là còn cường tráng hơn ngươi... Tần Phong thở dài một hơi: "Vị nhân huynh này, ngươi tranh luận thật giả với chúng ta ở đây cũng vô ích, chi bằng gọi Kiếm Ly sư tỷ của các ngươi đến đây. Đến lúc đó, mọi chuyện sẽ sáng tỏ."

Tên béo nhổ một bãi nước bọt: "Ta và sư đệ canh giữ tông môn ba năm nay, những kẻ ăn chơi trác táng như ngươi vì muốn gặp Kiếm Ly sư tỷ một lần mà bất chấp thủ đoạn, không biết đã gặp qua bao nhiêu. Nhân lúc ta còn chưa hoàn toàn nổi giận, lập tức, lập tức biến mất khỏi mắt ta, nếu không thanh kiếm trong tay ta e là phải thấy máu!"

"Không sai." Tên gầy gò phụ họa, "cheng" một tiếng rút trường kiếm bên eo ra.

Hai mắt Tần Phong lóe lên kim quang, liếc nhìn hai tên đệ tử canh cửa, nhìn nồng độ chân khí trong cơ thể, nhiều nhất cũng chỉ là hai tên Thần Vũ võ phu thất phẩm, vậy mà dám nói lời hung ác như vậy...

Nói cũng phải, chẳng qua chỉ là đệ tử canh giữ tông môn, làm sao có thể có tu vi cao được?

Hắc Than Đầu nghe vậy, nhíu mày: "Cô gia, hai tên này không nghe hiểu tiếng người, có cần ta ra tay dạy dỗ bọn chúng một chút không?"

"Dạy dỗ chúng ta?" Tên béo trừng lớn hai mắt.

"Chỉ bằng ngươi?" Tên gầy gò cười khẩy.

"Không cần, chúng ta là khách, vẫn nên biết giữ lễ nghi." Tần Phong lắc đầu, lại nói: "Cùng đến với nương tử ta, còn có kiếm thị của nàng, là một cô nương mặc lam y tên Ngưng Sương. Nếu hai vị hoài nghi ta, chi bằng gọi Ngưng Sương đến đây, nàng ấy sẽ giúp ta giải thích."

Tên béo nghe vậy, hai mắt trừng lớn: "Tốt lắm, sói con lộ đuôi rồi, thì ra ngươi tự biết Kiếm Ly sư tỷ không coi trọng ngươi, cho nên lui mà cầu việc khác, muốn theo đuổi kiếm thị của nàng!"

"Sư huynh, gì mà lui mà cầu việc khác, ta thấy Ngưng Sương cô nương rất tốt." Tên gầy gò đỏ mặt nói.

Não hai tên này bị úng nước rồi sao... Tần Phong hít sâu một hơi, đè nén cảm xúc, chậm rãi nói: "Như vậy đi, Tông chủ của các ngươi còn có một vị đồ đệ thân truyền, tên là Bạch Thu. Nàng ấy nhận ra ta, các ngươi tìm nàng ấy đến đây cũng như nhau."

"Sư huynh, thì ra hắn ta nhắm trúng Bạch Thu sư tỷ của ngươi." Tên gầy gò bừng tỉnh đại ngộ.

Tên béo "cheng" một tiếng rút trường kiếm ra: "Quá đáng lắm rồi!"

Tần Phong nắm chặt tay phải, gân xanh trên trán giật giật, Vạn Kiếm Tông tại sao lại tìm hai tên kỳ quái này đến canh giữ tông môn...

"Hắc Than Đầu."

"Cô gia, ta đây."

"Ra tay nhẹ một chút."

"Vâng."

Không đến một lúc sau, sau một hồi kêu la thảm thiết, hai tên này lập tức ngoan ngoãn.

Cũng vừa lúc này, lại có một nam tử mặc kiếm phục Vạn Kiếm Tông đi tới, hắn liếc nhìn Tần Phong bốn người, lại nhìn sang hai tên béo gầy, nhíu mày hỏi: "Ta chỉ mới rời đi một lát, ở đây đã xảy ra chuyện gì?"

"Sư huynh, bọn họ dám ra tay thật..." Hai tên béo gầy khóc lóc nói.

Nghe xong đầu đuôi câu chuyện, nam tử mới đến chắp tay: "Hai vị sư đệ của ta không hiểu chuyện, để các vị chê cười rồi. Ngươi nói ngươi là phu quân của Kiếm Ly sư tỷ, vậy ngươi tên là gì?"

Cuối cùng cũng có một người bình thường... Tần Phong thở phào nhẹ nhõm, tự báo tên họ.

"Được, xin chư vị ở đây chờ một lát, ta đi bẩm báo một tiếng."

Tên béo thấy vậy, kích động nói: "Đúng, sư huynh, gọi thêm mấy người giúp đỡ!"

"Câm miệng!" Nam tử tức giận đến mí mắt giật giật, mặt mũi Vạn Kiếm Tông đều bị hai tên này vứt hết rồi.

Hắn vẫn luôn hy vọng tông môn điều hai tên này đến nơi khác, nhưng hai tên này thân phận không tầm thường, lại cứ thích canh giữ tông môn, bởi vì cảm thấy oai phong...

"Xin lỗi." Nam tử lại một lần nữa khom người hành lễ với Tần Phong, sau đó sải bước rời đi.

"Hừ hừ, sư huynh đã đi gọi người rồi, các ngươi cứ chờ đấy."

Hai tên béo gầy vừa bị dạy dỗ xong lại bắt đầu kêu gào.

Với trí thông minh của hai tên này, tại sao có thể phụ trách canh giữ tông môn, hơn nữa còn canh giữ ba năm nay?

Tần Phong nghĩ đến một khả năng, hỏi: "Có phải hai vị có người thân nào đó đang đảm nhiệm chức vụ quan trọng trong tông môn?"

Hai tên béo gầy nghe vậy, lập tức lộ ra vẻ mặt đắc ý, đồng thanh nói: "Cha ta là Phong chủ Vạn Kiếm Tông."

Thì ra là vậy... Tần Phong chắp tay, quả nhiên là hai tên phá hoại.

Khoảng một nén nhang sau, nam tử rời đi đã quay trở lại, bên cạnh còn có một cô nương mặc lam y, chẳng phải là Lam Ngưng Sương sao?

Khoảnh khắc nhìn thấy Tần Phong, nàng vui mừng khôn xiết: "Cô gia, thật sự là huynh!"

Lời vừa nói ra, hai tên béo gầy, lập tức ngây người như phỗng.

Chương 239: Tam Nhân Thành Hổ, Nhân Ngôn Khả Úy

Lam Ngưng Sương là ai thì cả hai người bọn họ đều biết, chính là kiếm thị thân cận của Kiếm Ly sư tỷ.

Mà người được nàng gọi là cô gia, chẳng phải chính là phu quân của Kiếm Ly sư tỷ sao?

Nghĩ đến đây, bọn họ đồng loạt nhìn về phía Tần Phong, trong mắt tràn đầy kinh ngạc và khiếp sợ, những gì hắn nói đều là thật!

Chỉ mới vài ngày không gặp, Lam Ngưng Sương đã vô cùng nhớ nhung, trong lòng như có muôn vàn lời muốn nói.

Quả nhiên ứng với câu, một ngày không gặp như cách ba thu.

Mấy người trò chuyện một lúc, nam đệ tử lên tiếng: “Mọi người theo ta vào trong trước đã.”

“Cũng được.” Tần Phong gật đầu.

Trước khi rời đi, nam đệ tử như nhớ ra điều gì, quay sang dặn dò hai người béo gầy: “Nếu có ai đến bái phỏng tông môn, bảo bọn họ đợi một lát, ta sẽ nhanh chóng quay lại, biết chưa?!”

“Biết rồi, sư huynh.” Hai người đáp.

Nhìn theo bóng lưng một đoàn người rời đi, tên béo nghi hoặc khó hiểu: “Tên kia dựa vào đâu mà có thể cưới được Kiếm Ly sư tỷ, nhìn qua chỉ là một tên thư sinh tay trói gà không chặt.

Sư đệ, ngươi nói xem, tên kia, có chỗ nào hơn được ta?”

Tên gầy không cần suy nghĩ đáp: “Có lẽ, là vì hắn ta đẹp trai hơn huynh?”

“Nông cạn! Nam nhân có cái mã đẹp để làm gì? Quan trọng là nội hàm!”

Nghe vậy, tên gầy liếc nhìn lớp mỡ bụng của sư huynh, chỉ cảm thấy nội hàm của sư huynh hình như quá đầy đặn rồi.

“Đi!” Tên béo vung tay.

“A? Đi đâu?”

“Đương nhiên là vào tông môn rồi, phu quân của Kiếm Ly sư tỷ đến bái phỏng tông môn, tin tức lớn như vậy, tự nhiên phải để cho người khác biết!”

“Nhưng chúng ta không phải còn phải canh giữ tông môn sao? Tự ý rời đi, sư huynh có khi nào không vui?”

“Cũng có lý.” Tên béo xoa cằm, suy nghĩ một hồi, sau đó hai mắt sáng lên: “Có rồi!”

Một lát sau, nam đệ tử lúc trước rời đi đã trở lại đây, nhưng lại không thấy bóng dáng hai người kia đâu.

Hắn cẩn thận tìm kiếm một lượt, chỉ thấy bên cạnh cổng vào tông môn, có thêm hai khối cự thạch, một khối khắc chữ “Người rảnh rỗi”, một khối khắc chữ “Dừng bước”.

Nam đệ tử hít sâu một hơi, lửa giận trong lòng rốt cuộc vẫn không kìm nén được, lập tức quát lớn: “Tưởng Quảng, Tôn Tài, hai ngươi đợi đấy cho ta!”

……

Thực sự tiến vào Vạn Kiếm Tông, dưới sự dẫn đường của Lam Ngưng Sương, Tần Phong bốn người rất nhanh đã đến nơi ở dành

cho khách của tông môn.

Căn nhà được dọn dẹp rất sạch sẽ, bên trong còn đốt hương thơm, vừa bước vào, hương thơm ngào ngạt xộc vào mũi.

Tần Phong nhìn quanh bốn phía, không thấy bóng dáng thê tử mà mình ngày đêm mong nhớ, liền mở miệng hỏi: “Kiếm Ly đâu, nàng đi đâu rồi?”

Lam Ngưng Sương pha trà xong, bưng đến trước bàn, mở miệng nói: “Tiểu thư nàng, lúc này đang ở trên Tinh Nguyệt Phong.

Vạn Kiếm Tông đã ở đó, lấy Tử Điện Thần Quân làm trận cơ, bố trí Vạn Kiếm Kiếm Trận.

Nhưng muốn dẫn dắt kiếm trận chống lại Thiên Kiếp, cần phải dung hợp làm một với kiếm khí xung quanh kiếm trận.

Cho nên tiểu thư phải luôn ở trong Vạn Kiếm Kiếm Trận, cho đến khi Thiên Kiếp giáng lâm.”

“Thì ra là vậy.” Tần Phong bưng chén trà lên, bỗng nhiên nhớ tới hình ảnh trong giấc mơ.

Trong mơ, Liễu Kiếm Ly đứng trên một đỉnh núi cao nhất, xung quanh là kiếm khí dày đặc.

“Tinh Nguyệt Phong, có phải là ngọn núi cao nhất trong Vạn Kiếm Tông không?” Tần Phong lo lắng hỏi.

Lam Ngưng Sương gật đầu: “Tinh Nguyệt Phong là kiếm phong do các đời tông chủ Vạn Kiếm Tông chưởng quản, so với những ngọn núi khác cao hơn không ít.

Cô gia làm sao biết được?”

Nghe vậy, sắc mặt Tần Phong biến đổi, hắn quay đầu nhìn về phía lão già.

Lão già nhấp một ngụm trà, lông mày hơi nhíu lại.

“Vậy nàng chuẩn bị có suôn sẻ không? Lần này độ Thiên Kiếp có bao nhiêu phần nắm chắc?” Tần Phong vẻ mặt nghiêm trọng, mở miệng hỏi.

“Với thực lực hiện tại của tiểu thư, cộng thêm Tử Điện Thần Quân phụ tá, tông chủ Vạn Kiếm Tông cũng nói, vượt qua Thiên Địa Bá Quyền Ấn Chứng, không thành vấn đề.

Nghĩ đến, sẽ không có vấn đề gì đâu…

Sao vậy, cô gia? Nhìn sắc mặt của ngươi, hình như không ổn lắm.”

“Không có gì, chỉ là lúc trước leo núi, hơi mệt, vẫn chưa hoàn toàn hồi phục thôi.” Tần Phong nói dối.

Dù sao bất an của hắn bắt nguồn từ giấc mơ, cũng không có căn cứ gì, không cần thiết phải nói ra, để Ngưng Sương lo lắng theo.

“Thì ra là vậy.” Lam Ngưng Sương gật đầu, sau đó lại hỏi: “Đúng rồi, cô gia, sao hai người lại đột nhiên đến đây?”

Nghe được câu hỏi này, Tần Phong không khỏi nhớ tới một đêm ôn nhu kia, nhớ tới Liễu Kiếm Ly sau khi ngủ với hắn, cũng không cho hắn cơ hội chứng minh bản thân lần nữa, liền vội vàng rời đi…

Liền có chút oán trách nói: “Ngươi còn có mặt mũi hỏi sao? Lúc trước các ngươi không từ mà biệt, ta tự nhiên là rất lo lắng, nếu không phải Hắc Than Đầu nói cho ta biết sự thật, ta sợ là còn bị giấu trong chăn.

Nàng ấy độ Thiên Kiếp là chuyện lớn như vậy, ta thân là phu quân của nàng, làm sao có thể vắng mặt?”

Lam Ngưng Sương tự biết đuối lý, áy náy nói: “Đây đều là tiểu thư phân phó, nàng ấy cũng là sợ cô gia lo lắng.”

Đương nhiên, thân là kiếm thị của Liễu Kiếm Ly, nàng càng hiểu rõ, tiểu thư lo lắng nhất chính là độ kiếp thất bại, cùng cô gia âm dương cách biệt.

Nhưng lời này, nàng lại không thể nói ra.

“Vậy bây giờ ta có thể đến Tinh Nguyệt Phong, gặp nàng ấy không?” Tần Phong không chắc chắn hỏi.

“Tinh Nguyệt Phong là kiếm phong của tông chủ Vạn Kiếm Tông, muốn tiến vào nhất định phải được tông chủ đồng ý, đợi ta đi tìm Bạch Thu, để nàng ấy hỏi một chút.”

“Cũng chỉ có thể như vậy.”

Đúng lúc bọn họ đang ôn chuyện, một tin tức lại lặng lẽ truyền ra trong Vạn Kiếm Tông——

“Này, các ngươi có biết không? Nghe Tưởng Quảng tên mập kia nói, phu quân của Kiếm Ly sư tỷ đến Vạn Kiếm Tông rồi!”

“Cái gì? Có chuyện này sao?”

“Ta không có lừa ngươi! Tôn Tài lúc đó cũng có mặt, nghe nói tên kia còn dẫn theo cả người nhà của Kiếm Ly sư tỷ đến!”

“Hít…” Mấy người nghe vậy, lập tức hít vào một ngụm khí lạnh.

“Này, chuyện này ta chỉ nói cho mấy người các ngươi biết thôi, các ngươi ngàn vạn lần đừng có truyền ra ngoài, nếu không sẽ ảnh hưởng đến tâm cảnh của Kiếm Ly sư tỷ lúc độ kiếp.”

“Nhìn ngươi nói kìa, miệng của chúng ta kín như bưng, ngươi còn không biết sao?”

“Vậy thì tốt.”

Mấy người lại hỏi thêm một số chi tiết, liền lấy cớ có việc, tản ra.

Mà tin tức phu quân của Kiếm Ly sư tỷ đến Vạn Kiếm Tông, rất nhanh đã lan truyền khắp tông môn…

Do Liễu Kiếm Ly là đối tượng được phần lớn đệ tử trong Vạn Kiếm Tông ngưỡng mộ, sùng bái, cho nên trong tiềm thức, bọn họ đối với vị phu quân thần bí cướp mất Kiếm Ly sư tỷ này không có hảo cảm.

Điều này cũng dẫn đến một vấn đề, mỗi người khi truyền tin tức, ít nhiều gì cũng sẽ thêm vào một chút cảm xúc của bản thân, thêm thắt một chút trên cơ sở ban đầu.

Qua lại vài lần, hình tượng của Tần Phong dần sụp đổ——

Nhẹ nhàng một chút, nói hắn là kẻ dẻo miệng, lừa gạt sư tỷ.

Nặng nề một chút, nói hắn là kẻ bội tình bạc nghĩa, đạo mạo nhưng lòng dạ xấu xa.

Thường xuyên lui tới chốn thanh lâu kỹ viện không nói, còn trước mặt sư tỷ, ân ái với nữ nhân khác.

Thậm chí có người đồn, sư tỷ chính là vì không thể chịu đựng nổi tên sắc tâm kia, cho nên sau khi thành thân, mới quay về Vạn Kiếm Tông!

Đến cuối cùng, chuyện thật giả đã không còn quan trọng, chỉ là một đội ngũ tự phát tổ chức lại không ngừng mở rộng, thanh thế thảo phạt tên sắc tâm kia càng lúc càng lớn…

Bọn họ muốn đuổi tên nam nhân này ra khỏi Vạn Kiếm Tông, tuyệt đối không thể để cho sư tỷ kính yêu lại đau lòng lần thứ hai,

ảnh hưởng đến tâm cảnh lúc độ kiếp!

Chương 240: Vạn Kiếm Tông Tông chủ - Nhạc Hạc Hiên

“Hắt xì, hắt xì!” Tần Phong dụi dụi mũi, trong lòng chỉ cảm thấy khó hiểu, nhiệt độ trên Kiếm Phong này còn chưa bằng bên ngoài, sao hắn cứ hắt hơi mãi thế này?

Hơn nữa, cảm giác bất an khó hiểu này là sao, chẳng lẽ là vì nương tử?

Nghĩ mãi không ra, hắn bưng chén trà nóng trên bàn lên, nhấp một ngụm.

Lúc này, trong phòng chỉ có hắn và Hắc Tham Lĩnh, những người khác đều có việc rời đi.

Lão cha nói đây là lần đầu tiên ông đến Vạn Kiếm Tông trong truyền thuyết, muốn nhân tiện đi dạo xung quanh một chút.

Sư phụ tiện nghi khi rời đi, chỉ để lại một câu đi gặp người quen, còn người quen trong miệng ông ta là ai, thì không nói thêm.

Còn Lam Ngưng Sương, thì đi tìm Bạch Thu, dù sao muốn lên Tinh Nguyệt Phong, thì phải được Vạn Kiếm Tông Tông chủ đồng ý, mà nhất tông chi chủ, đâu phải ai muốn gặp cũng được.

Chờ trong phòng hồi lâu, cũng không thấy Ngưng Sương quay lại, trong lòng Tần Phong vẫn luôn bất an khó hiểu, liền muốn ra ngoài giải sầu.

Hắn cùng Hắc Tham Lĩnh, men theo con đường núi quanh co trên Kiếm Phong leo lên, không biết qua bao lâu, bọn họ đến trước một tảng cự thạch.

Rộng khoảng năm trượng, ngẩng đầu nhìn lên, cao gần mười trượng.

Trên bề mặt cự thạch, khắc rất nhiều tên người, trên mỗi cái tên đều có một đạo thanh khí xoay tròn.

Tần Phong nhìn kỹ một lát, liền hiểu ra, đó là kiếm khí.

Tên của những người này, đều là do người ta dùng kiếm khí khắc lên!

“Cô gia, tảng cự thạch này là cái gì?”

Tần Phong lắc đầu: “Ta cũng không biết.”

Đúng lúc này, từ phía bên kia cự thạch, một giọng nói trầm hùng vang lên: “Đây không phải cự thạch, mà là thạch bia.”

Hai người tò mò, lần theo tiếng bước tới, vòng qua một bên cự thạch, chỉ thấy một nam tử trung niên mặc áo choàng lớn màu xanh đen, cầm bầu rượu nhỏ, nhìn chằm chằm vào những cái tên trên thạch bia, như đang tưởng nhớ điều gì.

Nam tử trung niên uống một ngụm rượu, thản nhiên nói: “Tên khắc trên đó, đều là những người từ xưa đến nay của tông môn, ra ngoài thảo phạt yêu quỷ không thể trở về.”

Vạn Kiếm Tông có thể trở thành một trong tam đại kiếm đạo tông môn được Đại Càn công nhận, đương nhiên không chỉ bởi vì thực lực của nó.

Người của tông môn, sau khi học thành, đều phải du lịch thiên hạ, thảo phạt yêu quỷ, vì bảo vệ thương sinh thiên hạ cống hiến một phần lực lượng nhỏ bé của mình.

Cứ như vậy, danh tiếng của Vạn Kiếm Tông ở Đại Càn tự nhiên là nước lên thì thuyền lên.

Nhưng ra ngoài thảo phạt yêu quỷ, ai có thể cam đoan nhất định có thể sống sót trở về?

Yêu quỷ cường đại khủng bố trên đời nhiều vô số kể, thường ở bờ sông đi, nào có ai không bị ướt giày.

Số lần thảo phạt càng nhiều, số lần trở về tông môn tự nhiên càng ít.

Cho đến cuối cùng, liền không còn trở về nữa...

Tần Phong hai người nghe vậy trong lòng chấn động, bọn họ lại ngẩng đầu nhìn về phía thạch bia, những cái tên dày đặc kia, lúc này xem ra, lại khiến người ta cảm thấy không được tự nhiên.

Trung niên liếc mắt thấy vẻ mặt hai người, cười một tiếng: "Hây, các ngươi bày ra dáng vẻ này làm gì? Ban đầu Kiếm Tổ ông ấy, sáng lập Vạn Kiếm Tông này, chính là hy vọng đệ tử môn hạ, vì bảo vệ thế gian, chém yêu trừ ma.

Đối với người của Vạn Kiếm Tông mà nói, có thể lên thạch bia này, chính là vinh quang to lớn.

Đáng tiếc, ta chính là bởi vì quá mạnh, cho đến nay vẫn chưa gặp được con yêu quỷ nào có thể đưa ta lên thạch bia này."

Tâm trạng bi thương của Tần Phong hai người, dưới sự tự biên tự diễn này, tiêu tan hơn phân nửa.

Một người rốt cuộc là mặt dày đến mức nào, mới có thể trước mặt người khác, nói ra những lời như vậy?

Song đồng lóe lên kim quang, Tần Phong nhìn về phía trung niên, muốn xem thử thực lực của đối phương rốt cuộc mạnh đến mức nào, mới dám huênh hoang như vậy.

Nhưng chỉ trong nháy mắt, đâu còn thấy bóng dáng trung niên

vừa rồi?

“Hắn đâu rồi?” Tần Phong kinh hãi nói.

“Cô gia, ta... Ta cũng không biết, ta rõ ràng là vẫn luôn nhìn chằm chằm vào hắn, nhưng hắn lúc nào biến mất, ta lại không phát hiện.” Hình Thịnh nuốt nước miếng.

Hai người nhìn nhau, vẻ khiếp sợ trong mắt đều không thể che giấu.

...

Không lâu sau, lại có hai bóng hình xinh đẹp dọc theo con đường núi đi về phía thạch bia.

Bạch Thu lên tiếng nói: “Ngưng Sương tỷ tỷ, sư phụ hắn ngày thường không phải ở trong Tông chủ điện trên Tinh Nguyệt Phong, thì là ở chỗ này.

Vừa rồi đến Tông chủ điện không tìm thấy hắn, vậy tám chín phần mười là ở đây.

Còn có, Tần gia nhị công tử thật sự không có cùng đi theo sao?

Cái đó... Ta chỉ là đơn thuần tò mò hỏi một chút, không có ý gì khác.”

Lam Ngưng Sương lắc đầu, trong lòng chỉ muốn nhanh chóng tìm được Vạn Kiếm Tông Tông chủ, để cô gia và tiểu thư gặp mặt một lần.

Bước lên thạch đài, thạch bia khổng lồ hiện ra trước mắt.

Bên cạnh thạch bia kia, còn có hai bóng người quen thuộc.

Lam Ngưng Sương kinh ngạc nói: “Cô gia, Hình Tham Lĩnh, sao hai người lại ở đây?”

“Ở trong phòng mãi cũng chán, liền ra ngoài đi dạo, cũng vừa hay đến chỗ này.” Tần Phong nghe tiếng nhìn lại, thấy rõ người tới, đáp.

Bạch Thu nhìn thấy Tần Phong, hừ lạnh một tiếng, đối với kẻ cướp đi Kiếm Ly sư tỷ, nàng tự nhiên không thể có sắc mặt tốt.

Nhìn xung quanh, không thấy bóng dáng người khác, nàng liền nũng nịu nói: "Này, vừa rồi ở đây, trừ hai người ra, còn có người nào khác không?"

“Còn có một vị tiền bối mặc áo choàng lớn màu xanh đen.” Hắc Tham Lĩnh đáp.

Bạch Thu nghe vậy, xoay người cười khẽ: “Ngưng Sương tỷ tỷ, ta đã nói sư phụ ở đây mà.”

“Sư phụ?!” Tần Phong hai người trừng lớn hai mắt, kinh ngạc kêu lên.

Người vừa rồi lại là sư phụ của Bạch Thu, Vạn Kiếm Tông Tông chủ, Nhạc Hạc Hiên trong truyền thuyết!

“Hai người làm gì mà kinh ngạc như vậy? Sư phụ ta đâu? Hai người muốn lên Tinh Nguyệt Phong, phải do hắn đồng ý mới được.” Bạch Thu lại tìm kiếm xung quanh, nhưng vẫn không thấy bóng dáng sư phụ.

“Hắn vừa rồi đột nhiên biến mất.” Tần Phong há hốc mồm.

“A?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Bạch Thu lập tức xụ xuống.

...

Tinh Nguyệt Phong, Tông chủ điện, bên trong một gian đình viện.

Bóng dáng Nhạc Hạc Hiên đột nhiên xuất hiện, hắn đi đến bên

thạch bàn, sau đó vươn tay phải ra, một vò rượu chôn trong suối núi lập tức bay vào trong tay hắn.

Lại từ trong nhẫn trữ vật lấy ra ba chén rượu, Nhạc Hạc Hiên lần lượt rót đầy, đồng thời nói: "Đã đến rồi, còn trốn tránh làm gì?"

Vừa dứt lời.

Một ống tay áo màu xám xuất hiện, bàn tay có chút nhăn nheo duỗi ra, nhận lấy chén rượu, chính là lão nhân áo xám.

Mà ở đầu bên kia thạch bàn, một luồng kình phong ập tới, nam tử mặc áo đen đầu đội mặt nạ trắng không mặt từ hư không xuất hiện.

Vô Diện Nhân và lão giả nhìn nhau, ánh mắt lão giả có chút kỳ quái, nhưng cũng không nói gì thêm, chỉ uống cạn rượu trong chén.

"Hai người các ngươi, không ngoan ngoãn ở lại tiểu thành, sao lại rảnh rỗi đến chỗ ta, chẳng lẽ là muốn tìm ta ôn chuyện?

Hay là... Vì Thiên Địa Bá Quyền Ấn Chứng mà đồ nhi tốt của ta sắp phải đối mặt?"

"Cần gì phải minh tri cố vấn?" Lão giả trầm giọng nói.

Nhạc Hạc Hiên nghe vậy, sắc mặt cũng trở nên ngưng trọng: "Lão già, năm đó ngươi rõ ràng đã nói, nàng ấy sẽ trở thành Kiếm Thần trẻ tuổi nhất lịch sử.

Lần này đến đây, chẳng lẽ thật sự có biến cố?"

"Quẻ tượng về Liễu Kiếm Ly bị thiên cơ che lấp, ta cũng không cách nào bói toán, bất quá có một tiểu tử lại gõ chuông cảnh báo cho ta, khiến ta nghĩ đến một số vấn đề.

Ngươi không cảm thấy, thời điểm Tử Điện Thần Quân xuất thế, có hơi trùng hợp sao?"

Lời này vừa nói ra, Nhạc Hạc Hiên nhíu mày, hắn đứng dậy đi đi lại lại trong đình, cuối cùng vẫn là hạ quyết tâm nói: "Đi theo ta."

Nơi bọn họ muốn đi, là Kiếm Trủng của Vạn Kiếm Tông.

Chương 241: Tên Sở Khanh Khiến Người Người Căm Phẫn

Với thực lực của Nhạc Hạc Hiên ba người, chỉ trong nháy mắt, thân ảnh đã xuất hiện ở một nơi khác.

Đây là nơi sâu nhất của Phiêu Miểu Phong Quần, một dòng thác treo trên đỉnh núi, đổ thẳng xuống.

Nhạc Hạc Hiên vung tay phải, dòng thác khổng lồ tách sang hai bên, để lộ một hang động tối om.

Phía sau bức màn nước, lại là một thế giới khác!

"Vào đi."

Thân ảnh Tam Nhân lóe lên, bước vào trong động thiên.

Nơi này rất rộng lớn, rộng hơn nhiều so với vẻ ngoài của nó.

Nhìn tới đâu cũng thấy kiếm găm đầy đất, bị trói bằng dây xích đen, nối liền với nhau.

Tiếng kiếm kêu leng keng văng vẳng, át cả tiếng thác nước ầm ầm từ cửa động thiên vọng vào.

Và đây chính là Kiếm Trủng của Vạn Kiếm Tông.

Đi theo Nhạc Hạc Hiên tiến sâu vào trong Kiếm Trủng, không lâu sau, bốn Chu dưới chân không còn là thạch bích và bùn đất nữa, mà là bộ xương trắng khổng lồ của một loại yêu ma quỷ quái nào đó!

Mặc dù bộ xương này đã bị phong hóa nhiều năm tháng, nhưng hơi thở còn sót lại trên đó, ngay cả Nhạc Hạc Hiên Tam Nhân cũng cảm thấy hơi run sợ.

Đi đến nơi sâu nhất, cuối cùng của bộ xương, đập vào mắt là một hộp sọ trắng giống như một loại dã thú nào đó, và ở giữa trán của hộp sọ, một lỗ đen nhỏ bằng ngón tay cái đặc biệt nổi bật, trên đó còn có tia điện hồ quang lượn lờ.

"Theo ghi chép trong sử sách của Vạn Kiếm Tông, năm đó Kiếm Tổ sau khi chém giết con yêu thú này thì bặt vô âm tín, chỉ để lại thanh kiếm đeo bên mình cắm trên trán con yêu thú.

Sau đó, các đời Tông chủ đều đã thử rút Tử Điện Thần Quân, nhưng đều không thành công.

Có người suy đoán, là do con yêu thú này quá mạnh, Kiếm Tổ sợ sau khi nó chết, thần thông bản mệnh lộ ra ngoài sẽ gây họa cho một phương, nên đã dùng thanh kiếm đeo bên mình, thiết lập cấm chế, để trấn áp tàn hồn của con yêu thú.

Tất nhiên, đây cũng chỉ là suy đoán mà thôi, thật giả thế nào thì đã không còn ai biết rõ." Nhạc Hạc Hiên cảm khái.

Dừng một chút, ông lại nói đến đêm Tử Điện Thần Quân xuất thế.

Kiếm Trủng xuất hiện dị biến, vạn kiếm rung động, kiếm khí phóng lên trời.

Ông và mười hai vị Phong chủ khác tập trung tại bên ngoài Kiếm Trủng, liền thấy một đạo điện quang từ cửa động thác nước bay ra, lao thẳng lên trời.

Đạo điện quang đó chính là Tử Điện Thần Quân.

"Tử Điện Thần Quân đã ngủ yên trong Kiếm Trủng bấy lâu

nay, đột nhiên xuất thế, chúng ta cũng có nhiều nghi ngờ.

Nhưng sau khi kiểm tra kỹ lưỡng bên trong và bên ngoài Kiếm Trủng, lại không phát hiện ra bất kỳ điều gì bất thường.

"Có Phong chủ nói, có lẽ là tàn hồn của con yêu thú bị trấn áp bấy lâu nay đã bị tiêu diệt gần như không còn."

Tử Điện Thần Quân không cần duy trì cấm chế nữa, nên mới bay ra khỏi Kiếm Trủng, tái hiện nhân gian." Nhạc Hạc Hiên trầm giọng nói.

Vô Diện Nhân tỏa ra khí tức, cẩn thận cảm nhận một vòng bốn Chu, quả thực không phát hiện ra bất kỳ điểm khả nghi nào.

Bách Lý lão nhân trầm ngâm một lát, đưa tay phải ra, ngón trỏ khẽ điểm vào hư không.

Không gian đó lập tức như mặt nước, gợn sóng, trong đó có hình ảnh hiện ra.

"Tiên pháp, Kính Hoa Thủy Nguyệt." Nhạc Hạc Hiên kinh ngạc nói.

Trong hình ảnh, Tử Điện Thần Quân vẫn còn cắm trên trán của bộ xương thú khổng lồ, nhưng đột nhiên, một ngọn lửa màu đen lướt qua.

Thần kiếm như bị kích thích, bắt đầu rung động không ngừng, lôi quang tuôn ra.

Ngọn lửa màu đen đến nhanh, đi cũng nhanh, không bao lâu đã bay khỏi Kiếm Trủng.

Còn Tử Điện Thần Quân cũng từ trên đầu lâu rơi xuống, bám theo hắc viêm mà đi.

"Ngọn lửa màu đen đó là cái gì?" Nhạc Hạc Hiên nhíu mày.

Bách Lý lão nhân lắc đầu, ánh mắt sâu xa.

.....

Cả nhóm men theo đường núi rời khỏi nơi đặt bia đá, Bạch Thu có chút oán trách: "Sư phụ cũng thật là, tung tích lúc nào cũng thần bí khó lường."

Tần Phong đang nóng lòng muốn đến Tinh Nguyệt Phong gặp nương tử liền lên tiếng hỏi: "Liệu ông ấy có quay về Tông Chủ điện không? Hay là muội đến đó tìm thử xem."

Bạch Thu nghe vậy, vừa định theo thói quen cãi lại vài câu, thì bỗng thấy phía trước con đường núi đang đi xuống, một đám đệ tử Vạn Kiếm Tông hùng hổ đi tới.

"Ngươi có phải là Tần Phong?"

Nghe thấy có người gọi tên mình, Tần Phong gật đầu đáp: "Phải, là ta, còn các ngươi là?"

Hắn nghi hoặc nhìn đám người, có chút không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Ta cũng đâu có nợ tiền các ngươi, sao các ngươi lại bày ra vẻ mặt như vậy?

"Quả nhiên là ngươi, tên khốn nạn lẻo mép, lừa gạt Kiếm Ly sư tỷ!" Trong đám đông, có người tức giận nói.

"Hả?" Tần Phong ngẩn người.

"Nhìn thì ra dáng người tử tế, vậy mà lại là kẻ bội bạc, đạo mạo nhưng lòng dạ xấu xa tên Sở Khanh." Một nữ đệ tử nghiến răng nghiến lợi nói.

"Ai? Ta sao?!" Tần Phong hoàn toàn ngây người.

"Ngưng Sương cô nương, Bạch Thu sư tỷ, hai người mau lại đây, đừng để bị vẻ ngoài của hắn ta lừa gạt, những gì hắn ta đã làm, quả thực là khiến người người căm phẫn!" Một đám nam đệ tử hô hào.

Lam Ngưng Sương bị trận thế này dọa sợ, nàng nhỏ giọng hỏi: "Cô gia, chàng rốt cuộc đã làm gì, sao những người này lại nói chàng như vậy?"

"Ta cũng không biết nữa." Tần Phong cẩn thận nhớ lại, sau khi đến Vạn Kiếm Tông, hắn cũng không đi đâu khác, sao lại bị đối xử như vậy?

"Đến nước này rồi mà ngươi còn muốn chối cãi? Xem ra không nói rõ từng tội ác của ngươi ra, thì ngươi sẽ không chịu thừa nhận!"

Tiếp đó, đám người Vạn Kiếm Tông liền đem những lời đồn đại mà bọn họ nghe được, sau khi trải qua nhiều công đoạn thêm mắm dặm muối, kể lại toàn bộ.

Tần Phong nghe xong, hoàn toàn chết lặng, trong miệng những người này, hắn dĩ nhiên trở thành một tên Sở Khanh tồi tệ, còn tệ hơn cả Trần Thế Mỹ.

Không nói đến việc lui tới chốn phong trần, còn ngang nhiên ân ái với nữ nhân khác trước mặt nương tử, thậm chí ngay cả đêm tân hôn, cũng ở cùng nữ nhân khác!

Ừm? Khoan đã, hình như điểm cuối cùng không sai..... Tần Phong liếc nhìn Ngưng Sương bên cạnh, đêm thành thân đó, ánh trăng sáng rực rỡ đó hắn đến nay vẫn còn nhớ rõ.

"Tội ác của ngươi quả thực là không bút nào tả xiết, vậy mà còn dám đến Vạn Kiếm Tông ta, tìm Kiếm Ly sư tỷ!"

Kẻ kia chính là ác nô của ngươi sao, dám ra tay đánh đệ tử bản

tông, quả nhiên là đáng ghét!

Sao vậy, sắc mặt khó coi như vậy, là muốn diễn cho ai xem?!" Có nam đệ tử quát.

Hình Thịnh: "???"

Nghe đến đây, Tần Phong cũng coi như đã hiểu, nhất định là có kẻ nào đó trong tông môn loan tin đồn nhảm, nói xấu hắn.

Mục đích phía sau cũng không khó đoán, hắn cưới Liễu Kiếm Ly làm vợ, tự nhiên sẽ bị người ta ghen ghét đố kỵ.

Mà sau khi bọn họ đến Vạn Kiếm Tông, Hắc Than Đầu chỉ ra tay với hai tên gác cổng kia.

Nếu đã như vậy, nguồn gốc của tin đồn, không cần đoán cũng biết là ai rồi.....

Trong đám đông, Tưởng Quảng rụt cổ lại, quay đầu nhìn sang một bên: "Sư đệ, những tin tức này là do ngươi truyền ra ngoài sao?"

Tôn Tài cũng là vẻ mặt nghi hoặc: "Không phải ta, ta chỉ nói với một số người trong tông môn, phu quân của Kiếm Ly sư tỷ đã đến, còn dẫn theo người nhà.

Sau đó chính là oán trách một chút, tên hộ vệ mặt đen kia ra tay với chúng ta."

"Vậy thì kỳ lạ rồi, ngoài những điều đó ra, ta cũng chỉ thuận miệng nói thêm vài câu, nam nhân đẹp trai thường là kẻ đa tình, không đáng để phó thác mà thôi."

Hai người nhìn nhau, đều nuốt nước miếng.

Các đệ tử khác đã phẫn nộ, quát: "Kẻ như ngươi, căn bản không xứng gặp Kiếm Ly sư tỷ."

"Nếu ta không phải là người của Vạn Kiếm Tông, gặp tên Sở Khanh như ngươi, ta thấy một tên chém một tên!" Các nữ đệ tử đồng thanh mắng.

"Đúng vậy, nhân lúc chúng ta còn chưa động thủ, cút khỏi Ngoại Kiếm Tông."

"Đúng, tên Sở Khanh, cút khỏi Vạn Kiếm Tông!"

Tiếng mắng chửi vang dội như sấm.

Chương 242: Kiếm quyết? Sao ngươi không văn đấu với ta?

Bạch Thu nghe vậy, nhìn sang Tần Phong, trên mặt lộ ra vẻ chán ghét: “Không ngờ ngươi lại là loại người như vậy.”

“Ta không phải, ta không có, nàng đừng có nói bừa!” Tần Phong vội vàng xua tay.

Vu khống, đây rõ ràng là vu khống!

Lam Ngưng Sương nhíu mày, lập tức quát nhẹ đám người: “Nói bậy bạ gì đó, cô gia nhà ta sao có thể là loại người như vậy?

Hắn chưa từng bước chân vào chốn thanh lâu!”

Đối với điểm này, Lam Ngưng Sương vô cùng tin tưởng, bởi vì phần lớn thời gian, công việc bảo vệ cô gia đều do nàng đảm nhiệm.

Làm sao nàng có thể cho cô gia cơ hội như vậy?

Lam Ngưng Sương thân là kiếm thị của Liễu Kiếm Ly, đại đa số mọi người trong Vạn Kiếm Tông đều quen biết, một số nam đệ tử thậm chí còn có ý ái mộ nàng, lúc này thấy nàng ra sức bảo vệ tên bạc tình kia, chỉ cảm thấy đau lòng muốn chết.

Có người không nhịn được, liền đứng ra rút kiếm quát: “Tên bạc tình, ngươi ngoài việc nói lời ngon tiếng ngọt, trốn sau lưng nữ nhân ra, còn biết làm gì?”

Tần Phong bất đắc dĩ nói: “Tất cả đều là hiểu lầm, những tin tức này đều là bịa đặt, vu khống!

Nguồn tin có phải là hai tên đệ tử một béo một gầy canh giữ tông môn không? Các ngươi tìm bọn họ đến đây, ta có thể đối chất trực tiếp với bọn họ!"

Tưởng Quảng và Tôn Tài đang lẫn trong đám người nghe vậy, lập tức rụt cổ, cúi đầu xuống.

Nam tử rút kiếm quát: "Không cần phải ngụy biện nữa, bọn họ đã nói ra hành vi xấu xa của ngươi, ngươi gọi bọn họ đến đây, chẳng lẽ là muốn để cho ác nô ra tay lần nữa?"

Quả nhiên là hai tên khốn kiếp kia tung tin đồn… Tần Phong tức đến nghiến răng, chỉ cảm thấy lúc trước Hắc Than Đầu ra tay vẫn là quá nhẹ nhàng.

Hắn mở miệng nói: "Mọi người, các ngươi làm đồng môn sư huynh đệ với hai người bọn họ lâu như vậy, chẳng lẽ còn chưa phát hiện ra, đầu óc hai người bọn họ có chút không được bình thường sao?

Lời bọn họ nói, căn bản không thể tin được."

Lời này vừa nói ra, đám người vốn đang ồn ào bỗng chốc im lặng, lộ ra vẻ suy tư…

Có người thấp giọng hỏi: "Tin tức này, thật sự là do Tưởng Quảng và Tôn Tài truyền ra?"

"Ta nghe một vị sư đệ khác nói, nhưng mà nguồn tin của hắn hình như thật sự là hai người bọn họ."

"Ừm…"

Tần Phong thấy vậy, nhướng mày, bản thân trăm phương ngàn kế giải thích đều vô dụng, nhưng vừa nhắc đến hai người kia, tin đồn liền bắt đầu sụp đổ từ bên trong.

Có thể thấy được, sự không đáng tin cậy của hai tên kia đã ăn sâu vào lòng người.

Những người đầu tiên dao động là một nhóm nữ đệ tử, có người nhẹ giọng nói: "Kỳ thật, ta thấy công tử bộ dạng này, cũng không giống như người bội tình bạc nghĩa."

"Hay là chúng ta thật sự hiểu lầm?"

"Tưởng Quảng và Tôn Tài đâu? Tìm hai người bọn họ đến đây, đối chất trực tiếp một phen, Vạn Kiếm Tông chúng ta cũng không phải là không nói lý lẽ, cho dù thật sự muốn đuổi hắn ra khỏi Vạn Kiếm Tông, cũng phải có chứng cứ rõ ràng mới được."

Một số nam đệ tử nghe vậy, trong lòng có chút không vui.

Tin đồn càng lúc càng dữ dội, cũng có liên quan mật thiết đến bọn họ.

Kiếm Ly sư tỷ là ai? Kiếm đạo vô song, quốc sắc thiên hương, tuy rằng bọn họ tự biết không có khả năng trở thành thần tiên quyến lữ với sư tỷ, nhưng cũng không hy vọng nàng gả cho người khác a.

Hơn nữa, nam tử trước mắt này, vừa nhìn chính là thư sinh yếu đuối, không luyện Thần Vũ, dựa vào cái gì mà có thể cưới Kiếm Ly sư tỷ làm vợ?

Lại thêm tướng mạo tuấn tú như vậy, thật sự là khiến người ta vừa ghen tị vừa hận!

Vì vậy, một đám nam đệ tử lần nữa lên tiếng, hô hào đuổi tên bạc tình ra khỏi Vạn Kiếm Tông!

Mà hai người khởi xướng cho mọi chuyện, Tưởng Quảng và Tôn Tài, đã nhân lúc hỗn loạn, lặng lẽ chạy ra ngoài đám người, làm quần chúng hóng chuyện…

Nam đệ tử và nữ đệ tử ý kiến trái ngược, tranh cãi không ngớt.

Một lát sau, có người lên tiếng: “Thôi, đã ý kiến bất đồng, chúng ta liền dùng biện pháp thường dùng nhất của Vạn Kiếm Tông - kiếm quyết!”

“Kiếm quyết?” Tần Phong không hiểu gì cả.

Bạch Thu ở bên cạnh giải thích: “Ở Vạn Kiếm Tông, mọi việc đều lấy thực lực làm tôn, kẻ thắng tiến, kẻ bại lui.

Cái gọi là kiếm quyết, nói một cách đơn giản, chính là song phương tỷ thí lẫn nhau, người thắng sẽ có quyền lên tiếng.”

“Thì ra là vậy.” Tần Phong khẽ gật đầu.

Tiếp đó, liền thấy nam đệ tử đề nghị kiếm quyết, rút trường kiếm chỉ vào hắn, nói: “Ta xin tỷ thí kiếm quyết với ngươi, nếu ta thắng, ngươi liền rời khỏi Vạn Kiếm Tông, đừng hòng tìm Kiếm Ly sư tỷ nữa!”

Tần Phong nhất thời mặt mày cứng đờ.

“Tên khốn nạn này, lại dám bắt nạt ta một lão đồng chí tay trói gà không chặt?”

So kiếm đâu phải so hèn, hắn đường đường là Văn Thánh Đạo Giả, làm sao mà so?

Trong con ngươi, kim quang lóe lên, nhìn vào thể nội đối phương, khí kình nồng đậm, lại là một gã Thần Vũ võ phu lục phẩm.

Thật sự muốn tỷ thí, chẳng phải là chắc chắn thất bại sao?

Tần Phong bĩu môi nói: “Ta là Văn Thánh Đạo Giả, mà ngươi là Thần Vũ võ phu, tỷ thí kiếm quyết với ta chẳng phải là có chút

bắt nạt người sao?

Sao ngươi không văn đấu với ta?"

Nam tử kia nhất thời nghẹn họng.

Lúc này, chỉ nghe một thiếu niên khác nhìn qua chỉ mới mười ba mười bốn tuổi nói: "Đến Vạn Kiếm Tông ta, tự nhiên phải tuân theo quy củ của Vạn Kiếm Tông ta, ngươi nếu sợ hãi, liền cút khỏi tông môn ta!"

Lời này vừa nói ra, rất nhiều người nhao nhao hưởng ứng.

Tần Phong nhìn về phía đối phương, con ngươi đảo qua, khí kình trong cơ thể hắn bất quá chỉ là một gã Thần Vũ võ phu bát phẩm Luyện Khí.

Bản thân không lớn, giọng điệu ngược lại không nhỏ?

Sư huynh lục phẩm của ngươi ta còn chưa chắc đã đối phó được, chẳng lẽ còn trị không được một tên nhóc chưa chắc đã mọc đủ lông như ngươi?

Nghĩ đến đây, Tần Phong chỉ vào thiếu niên nói: "Ngươi nói rất có lý, nhập hương tùy tục, đã đến Vạn Kiếm Tông, tự nhiên phải tuân theo quy củ của Vạn Kiếm Tông các ngươi.

Ta xin tỷ thí kiếm quyết với ngươi, nếu ta thua, ta tự mình cút khỏi Vạn Kiếm Tông.

Nhưng nếu ta thắng, các ngươi phải xin lỗi ta!"

"A?" Thiếu niên chỉ vào mình, vẻ mặt ngơ ngác, hắn bất quá chỉ thuận miệng nói vài câu, sao đối tượng kiếm quyết lại thành hắn rồi?

Những người khác cũng đều ngây người.

“Vô sỉ, hắn bất quá chỉ là tiểu sư đệ mới gia nhập tông môn mấy năm, ngươi lại nỡ lòng nào tỷ thí kiếm quyết với hắn?” Có người hoàn hồn, quát lớn.

Tần Phong nghe vậy, cười lạnh một tiếng: “Các ngươi nỡ lòng nào tỷ thí kiếm quyết với ta, một Văn Thánh Đạo Giả, ngược lại không cho phép ta lựa chọn đối thủ?

Rốt cuộc là ai vô sỉ?!

Nhưng ta cũng không phải là người không nói lý lẽ, nếu hắn sợ hãi, xin lỗi ta một tiếng, ta có thể coi như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra.”

Thiếu niên rốt cuộc tâm tính chưa trưởng thành, nhất thời kích động, lập tức trúng chiêu, đứng ra nói: “Được, ta đồng ý tỷ thí kiếm quyết với ngươi!”

"Tiểu sư đệ, đừng xung động!" Các sư huynh bên cạnh khuyên nhủ.

“Không sao đâu, sư huynh, hắn bất quá chỉ là một tên thư sinh yếu đuối tay trói gà không chặt, ta nắm chắc phần thắng!” Thiếu niên lớn tiếng nói, dường như đang tự cổ vũ bản thân.

Võ phu thô lỗ có một truyền thống bất thành văn, đối với thư sinh, đều thích dùng tay trói gà không chặt và thư sinh yếu đuối để hình dung.

Một là bởi vì bọn họ thật sự khinh thường thư sinh.

Hai là bởi vì vốn từ của bọn họ có hạn, có thể nghĩ ra lời sỉ nhục người khác, cũng chỉ có bấy nhiêu…

Mọi người lần lượt tránh ra, nhường cho Tần Phong hai người một khoảng không gian đủ rộng.

Lam Ngưng Sương lo lắng nói: “Cô gia, cẩn thận một chút.”

Tần Phong xua tay, đồng thời vẽ một vòng tròn trên mặt đất, nói với thiếu niên: “Ta cũng không bắt nạt ngươi, ta chỉ thủ không công, nếu ngươi có thể đánh ta ra khỏi vòng tròn này, ta liền chủ động nhận thua, rời khỏi Vạn Kiếm Tông.”

Hắn làm như vậy, tự nhiên là có lý do của hắn.

Văn Thánh Đạo Giả lúc phẩm cấp thấp, giỏi thủ yếu công, giống như bản thân hắn, thủ đoạn công kích có thể thi triển, chỉ có một chiêu trận pháp Bạch Lôi.

Nhưng mà uy lực Bạch Lôi quá lớn, vạn nhất làm bị thương tiểu đệ đối diện, ngược lại không dễ dàng kết thúc, đã như vậy, chỉ thủ không công là biện pháp tốt nhất.

Nhưng lời này lọt vào tai thiếu niên, lại trở thành khinh thường trắng trợn.

Hắn đỏ mặt tía tai, nghiến răng nghiến lợi nói: “Quá đáng lắm rồi!”

Tiếp đó, rút trường kiếm bên hông ra, chém thẳng về phía hắn!

Chương 243: Không cần nương tay, ta vẫn còn chống đỡ được

Thiếu niên lang là bát phẩm võ phu, kiếm ý nhất trọng trảm phong cảnh, tuy không thi triển được kiếm khí, nhưng phối hợp với Vạn Kiếm Tông kiếm pháp chiêu số, cũng có thể phát huy ra uy lực không tồi.

Chỉ thấy hắn tay phải nắm chặt chuôi kiếm, hướng về phía trước đâm tới, một điểm hàn mang phá phong mà đến, ngược lại có chút khí thế thương xuất như long.

"Cô gia, cẩn thận!" Lam Ngưng Sương và Hắc Than Đầu đồng thời lên tiếng nhắc nhở.

Một bên, Bạch Thu vô cùng hứng thú nhìn, chỉ mong tiểu sư đệ này có thể hung hăng dạy dỗ tên gia hỏa đáng ghét đã cướp đi sư tỷ kia một trận!

Thiếu niên ba bước thành hai, chẳng mấy chốc, mũi kiếm đã chỉ còn cách Tần Phong chưa đầy một trượng.

Thế nhưng người sau lại đứng im tại chỗ không hề động đậy.

Ngay khi thiếu niên tưởng rằng mình đã nắm chắc phần thắng, có thể ở trước mặt các sư huynh, sư tỷ biểu hiện một phen, thì trước mắt lại đột nhiên có một đạo bạch quang sáng lên!

Đó là Tần Phong dẫn động Chính Khí, thi triển ra văn kỹ —— Hạo Thiên Kính!

Mũi kiếm và Hạo Thiên Kính va chạm, quang vụn màu trắng từ mặt kính khuếch tán ra.

Tiếp theo chỉ nghe thấy âm thanh như ngọc thạch va chạm vang lên, thiếu niên lại trực tiếp bị phản chấn lực đẩy lui, ngay cả trường kiếm trong tay cũng suýt nữa tuột mất!

Một màn đột ngột xảy ra khiến mọi người có mặt đều kinh ngạc, bọn họ có chút không dám tin nhìn về phía Tần Phong.

Tên thư sinh yếu đuối này lại có thủ đoạn lợi hại như vậy?

“Quả nhiên, khi văn khí tôi luyện thành Chính Khí, văn kỹ thi triển ra uy lực càng mạnh hơn.

"Nếu là trước kia, Hạo Thiên Kính tuy rằng có thể dễ dàng phòng ngự kiếm chiêu của đối phương, nhưng không thể nào chấn lui hắn được." Tần Phong nhìn thiếu niên đang loạng choạng lui về phía sau, suy tính lợi và hại.

“Cũng không biết hiện tại Hạo Thiên Kính của ta, nhiều nhất có thể chống đỡ được công kích của mấy phẩm võ phu, thiếu niên này rốt cuộc vẫn là yếu một chút, muốn dùng để kiểm tra, hoàn toàn không đủ tư cách.

Phải nghĩ biện pháp, tìm một tên võ phu thất phẩm thử xem sao.”

Nghĩ đến đây, Tần Phong nhìn thiếu niên nói: “Thế nào, ngươi nhận thua chưa?”

“Tuyệt không nhận thua!” Thiếu niên nắm chặt tay có chút run rẩy, nghiến răng nghiến lợi nói.

Tần Phong thấy vậy, thở dài một tiếng: “Vậy ngươi tới đi.”

Lời nói vừa dứt, tay phải hắn duy trì Hạo Thiên Kính, tay trái chắp ra sau lưng, một bộ dáng cao nhân.

Hắn thậm chí còn có một loại xúc động muốn hô to “Tay nắm

minh nguyệt hái sao trời, thế gian không ai bằng ta", ở trước mặt mọi người thể hiện một phen.

Nhưng ý niệm này vẫn bị hắn dập tắt, lời này quá mức khoác lác, ở Vạn Kiếm Tông nơi cao thủ đông đảo nói ra lời như vậy, e rằng thật sự sẽ bị người ta đánh chết.....

Thiếu niên lại một lần nữa giơ kiếm lao tới, lần này hắn đã học khôn, không dùng động tác đâm kiếm, ngược lại là vung kiếm chém ngang, ý đồ xé rách màn sáng màu trắng.

Tuy nhiên, ý tưởng rất đẹp, hiện thực lại rất phũ phàng.

Âm thanh thanh thúy lại một lần nữa vang lên, hắn lại một lần nữa bị chấn bay, kiếm tuột khỏi tay, cả người ngã phịch xuống đất.

Ánh mắt thiếu niên có chút mờ mịt, hai tay nắm chặt ống quần, cắn chặt môi, hiển nhiên là đang kìm nén điều gì đó.

Hắn đưa tay muốn đi nhặt thanh kiếm rơi trên mặt đất cách đó không xa, cố gắng duy trì chút ngoan cường cuối cùng của mình.

Thế nhưng lúc này, Tần Phong lại không đúng lúc lên tiếng hỏi han: "Này, ngươi không sao chứ?"

Lời nói đơn giản, triệt để đánh nát phòng tuyến tâm lý của thiếu niên, hắn rốt cuộc không nhịn được nữa, òa khóc thành tiếng, sau đó đứng dậy, chen ra khỏi đám người, hướng về phía chân núi chạy như bay.

Tần Phong sắc mặt cứng đờ, thế mà lại khóc rồi? Năng lực chịu đựng tâm lý cũng quá kém rồi, Vạn Kiếm Tông chỉ bồi dưỡng thực lực của đệ tử, chẳng lẽ không chú trọng xây dựng tâm lý sao?

Thiếu niên này nên học tập hắn, kiếp trước lúc cặp sách của hắn bị chủ nhiệm lớp lật ra quyển tạp chí anime trước mặt cả lớp,

mặc dù xấu hổ muốn độn thổ, nhưng vẫn mặt không đổi sắc, kiên quyết nói là đồ của bạn cùng bàn!

À, bạn cùng bàn hôm đó bị ốm, không đến trường.....

Chờ đến khi thiếu niên vừa khóc vừa chạy xa, đám nam đệ tử mới phản ứng lại, lần lượt lên tiếng khiển trách.

“Thật là quá đáng!”

“Lấy lớn hiếp nhỏ, lại còn ra tay ác độc như vậy!”

Tần Phong lông mày hơi nhíu, lập tức phản bác: “Cơm có thể ăn bừa, lời nói không thể nói bừa, các ngươi có mắt nào nhìn thấy ta ra tay?

Từ đầu đến cuối, ta đều đứng ở chỗ này, mặc cho hắn công kích!”

Âm thanh của đám nam đệ tử nhất thời im bặt, bởi vì lời này nói không có gì sai, nhưng càng như vậy, bọn họ lại càng nghẹn khuất.

Lúc đầu nam đệ tử lục phẩm đề nghị tỷ thí lên tiếng: “Tiểu sư đệ hắn học nghệ chưa tinh, không chém nổi phòng ngự của ngươi, cũng không trách được ai, đã như vậy, vậy để sư huynh ta đây.....”

Lời còn chưa dứt, Tần Phong vội vàng cắt ngang: “Ta biết các ngươi không phục, tuy rằng ta không có động thủ, nhưng lấy lớn hiếp nhỏ quả thật là thắng không vẻ vang.

Như vậy đi, ta lại chọn thêm một người, tỷ thí với hắn.”

Nam đệ tử lục phẩm đang muốn lên tiếng, thế nhưng trong con ngươi Tần Phong kim quang lóe lên, trong nháy mắt khóa chặt một nam tử tuổi tác lớn hơn hắn, nhưng tu vi lại chỉ có thất phẩm: “Quyết định chính là ngươi.”

“Hả?” Nam đệ tử bị chỉ có chút không kịp phản ứng, hắn vừa rồi còn đang cùng những người khác lên án người này, sao trong nháy mắt đã bị nhắm vào, chẳng lẽ là bởi vì tiếng nói quá lớn?

Quan trọng nhất là, hắn thật sự không có tự tin có thể phá vỡ màn sáng màu trắng kỳ quái kia, cho nên trong lòng rất sợ hãi.....

Tần Phong liếc mắt nhìn nam đệ tử lục phẩm kia, người sau vẻ mặt nghẹn khuất, giống như ăn phải ruồi.

“Ta biết ngươi rất sốt ruột, nhưng ngươi đừng vội, chờ ta luyện tập với tên thất phẩm đệ tử này trước đã.

Sau đó xem tình hình mà định, có nên cho ngươi cơ hội ra tay hay không.....” Tần Phong âm thầm nghĩ.

Đệ tử thất phẩm có chút do dự, muốn nói lại thôi.

Tần Phong lại dùng chiêu cũ: “Nếu ngươi sợ hãi, có thể nhận thua, sau đó xin lỗi vì những lời nói vu khống ta trước đó.

Tỷ thí với ngươi, tổng không thể coi là lấy lớn hiếp nhỏ chứ?”

“Nực cười, ta chỉ là sợ lát nữa ra tay quá nặng, làm ngươi bị thương thôi!

Đã là tự ngươi muốn tự chuốc lấy thất bại, cũng đừng trách ta.” Nam đệ tử mặt mày gầy gò trong lòng phát run, miệng lại rất cứng rắn.

Hắn rút trường kiếm ra, lớn tiếng nói: “Các vị sư huynh đệ tránh ra một chút, kiếm khí không có mắt! Chờ ta ra tay, đánh bại tên thư sinh yếu đuối này, để hắn cút khỏi Vạn Kiếm Tông!”

“Tốt, người của Vạn Kiếm Tông ta, lẽ ra phải có khí phách như vậy!”

“Không sai, một tên thư sinh yếu đuối tay trói gà không chặt,

cũng dám ở Vạn Kiếm Tông giương oai, quả thực là không biết sống chết!"

"Sư huynh (sư đệ), ta xem trọng ngươi!"

Nam đệ tử gầy gò nghe được những lời này, được khích lệ mạnh mẽ.

Hắn không có quá nhiều thiên phú, ở trong tông môn thiên tài kiệt xuất này, vốn tưởng rằng sẽ cả đời không có tiếng tăm gì, sau đó vào một ngày nào đó trong tương lai, chết trên đường đi thảo phạt yêu quỷ.

Nào từng nghĩ tới, sẽ có một ngày như vậy, nhận được nhiều sự chú ý của các vị đồng môn sư huynh đệ như vậy!

"Mọi người cứ giao cho ta, tiểu tử, xem kiếm!" Chỉ nghe thấy một tiếng hét lớn, nam tử kia giơ trường kiếm trong tay lên, một đạo kiếm khí đánh ra.

Khí thế rất mạnh!

Tuy nhiên, chỉ nghe thấy một tiếng "đinh", kiếm khí vào lúc chạm vào Hạo Thiên Kính, liền không thể tiến thêm mảy may, cho đến khi sụp đổ.

Đồng tử của đệ tử thất phẩm đột nhiên phóng to, một kích vừa rồi hắn đã dùng bảy tám phần lực, thế nhưng lại không có chút hiệu quả nào!

Ngược lại Tần Phong, trong lòng mừng thầm.

"Hiện tại ta thi triển Hạo Thiên Kính, chống đỡ công kích của thất phẩm võ phu, có thể nói là không tốn chút sức nào.

Có nên đổi một người lục phẩm lên thử xem sao?

..... Không, cũng có khả năng là tên này còn chưa toàn lực thi

triển, cho nên mới như vậy.

Để hắn ra tay thêm mấy lần nữa, xem tình hình đã."

Nghĩ đến đây, Tần Phong cho ra tư thế của Diệp Vấn, mở miệng nói: "Vị sư huynh này, chưa ăn cơm sao? Không cần nương tay, ta vẫn còn chống đỡ được."

Mọi người: "....."

Chương 244: Đệ tử phát cuồng

Tinh Nguyệt Phong, bên trong Vạn Kiếm Kiếm Trận, một bóng hình yểu điệu áo trắng nhắm mắt ngồi xếp bằng bên cạnh một thanh kiếm tím lơ lửng giữa không trung, chính là Liễu Kiếm Ly.

Lúc này, y phục nàng phồng lên, mái tóc đen nhánh bay phấp phới.

Xung quanh thân thể nàng vô số luồng khí trong suốt nối liền với các lưỡi kiếm bốn phương tám hướng, tiếng kiếm leng keng, thân kiếm rung động.

Đây là lúc nàng đang cố gắng nắm giữ Vạn Kiếm Kiếm Trận.

Tuy nhiên, mỗi khi vạn kiếm xung quanh rung động dữ dội nhất, sự dẫn dắt giữa luồng khí trong suốt và lưỡi kiếm liền bị gián đoạn, khiến cho mọi nỗ lực trước đó đều đổ sông đổ bể!

Liễu Kiếm Ly chậm rãi mở mắt, ánh mắt có chút hoảng hốt.

Nàng tự nhiên biết, tại sao việc dẫn dắt kiếm trận lại thất bại.

Bởi vì nàng, tâm loạn rồi.

Nàng không từ mà biệt, đến Vạn Kiếm Tông, chỉ là không muốn người kia lo lắng.

Thế nhưng lúc này đây, trong đầu nàng lại toàn là hình bóng của người kia.

Sự dịu dàng đêm đó, dường như vừa mới xảy ra đêm qua, trên đôi tay nàng, dường như vẫn còn lưu lại hơi ấm từ lồng ngực đối phương.

Nàng, muốn gặp hắn, thật sự rất muốn.....

Đúng lúc này, một luồng kiếm khí màu đen kỳ dị xông thẳng lên trời.

Liễu Kiếm Ly theo đó nhìn lại, nơi đó là ngọn núi có bia đá của Vạn Kiếm Tông.

Luồng khí thế mạnh mẽ tỏa ra, nàng muốn đi thăm dò xem đã xảy ra chuyện gì.

Trong Vạn Kiếm Tông, tại sao lại xuất hiện luồng kiếm khí đáng ghét, đáng sợ như vậy?

Đột nhiên, đôi mắt đẹp của nàng mở to, trong mắt thoáng qua một tia mờ mịt, kinh ngạc, cho đến cuối cùng, hóa thành một tia vui mừng.

Nàng đứng dậy, mũi chân điểm nhẹ mặt đất, hướng về phía luồng kiếm khí màu đen kia xuất hiện mà bay đi.

.....

"Chết đi, ta muốn ngươi chết." Nam tử Lục Phẩm, tay cầm trường kiếm, hai mắt đỏ ngầu, gằm nhẹ.

Luồng kiếm khí màu đen ban nãy, chính là do hắn thi triển ra.

Tần Phong nhìn vết nứt đen kịt trên bề mặt Hạo Thiên Kính, có chút sợ hãi nuốt nước miếng.

Sau khi đệ tử Thất Phẩm dốc hết toàn lực, lại không thể phá vỡ phòng ngự, sư huynh Lục Phẩm rốt cuộc cũng có cơ hội ra tay.

Thế nhưng cho dù với thực lực Lục Phẩm của hắn, vẫn không thể làm gì được Hạo Thiên Kính.

Tần Phong muốn thử nghiệm thêm một chút năng lực phòng

ngự hiện tại của mình, cho nên lại như trước, buông lời khiêu khích, cố ý dụ đối phương ra tay.

Kết quả chính là, đối phương giống như bị kích thích, toàn thân run lên, hai mắt đỏ ngầu, sau đó liền vung ra một đạo kiếm khí màu đen mạnh mẽ vô cùng.

"Đây chẳng lẽ là chiêu thức đặc biệt nào đó của Vạn Kiếm Tông?" Tần Phong mở ra đôi đồng tử màu vàng, nhìn về phía đối phương.

Chỉ thấy chân khí trong cơ thể hắn ta, lại bị một luồng khí tức màu đen như ngọn lửa quấn quanh.

Bộ dạng này, nào giống như đang thi triển chiêu thức kiếm pháp gì, ngược lại càng giống như tẩu hỏa nhập ma!

Mọi người xung quanh cũng phát hiện ra điều gì đó không đúng, khuyên nhủ: "Sư huynh, giáo huấn hắn ta một chút là được rồi, tổng không thể thật sự xuống tay giết người."

"Đúng vậy." Có người đứng gần, liền định đưa tay ngăn cản vị sư huynh Lục Phẩm kia.

Thế nhưng một luồng khí đen từ trong cơ thể hắn ta tản ra, lại đẩy lui tất cả mọi người xung quanh.

"Chết đi, ta muốn ngươi chết." Sư huynh Lục Phẩm gầm lên giận dữ, bước mạnh về phía trước một bước, khiến cho mặt đất nứt toác, lan rộng sang hai bên.

"Tình huống của hắn ta không đúng." Lam Ngưng Sương và Hình Thịnh nhíu mày.

Bạch Thu cũng không vui nói: "Thi đấu kiếm quyết điểm đến là dừng, ngươi đây là ý gì?

Nhanh chóng dừng tay, nếu không ta sẽ nói cho sư phụ biết."

Mặc dù nàng rất hy vọng có người có thể ra tay, dạy cho Tần Phong, tên đáng ghét cướp mất sư tỷ, một bài học, nhưng nàng cũng không thể trơ mắt nhìn Tần Phong bị thương.

Mà tên đệ tử Lục Phẩm kia lại không để ý tới, trường kiếm vung lên, lại là một đạo kiếm khí màu đen chém ra, lại khiến cho đất rung núi chuyển!

"Uy lực này?!" Bạch Thu không dám tin, cho dù là thực lực của nàng, cũng chưa chắc đã có thể chém ra được kiếm khí như vậy!

Tần Phong trợn to hai mắt, dẫn động Chính Khí trong cơ thể hội tụ vào Hạo Thiên Kính, tiếp đó liền nghe thấy một tiếng nổ lớn.

Hắn chỉ cảm thấy thân thể run lên, dưới chấn động mạnh mẽ này, xương cốt của hắn giống như muốn gãy vụn.

Cùng với tiếng răng rắc vang lên liên tục, Hạo Thiên Kính vốn dĩ chắc chắn, ứng thanh vỡ vụn, hóa thành ánh sáng trắng biến mất.

Bất quá may mắn là, đạo kiếm khí màu đen mạnh mẽ kia cũng đồng thời tan rã.

Tuy nhiên, ngay khi Tần Phong thở phào nhẹ nhõm, lại thấy một mũi kiếm càng lúc càng lớn trong đồng tử, còn xen lẫn hàn quang lạnh lẽo.

Sư huynh Lục Phẩm chém ra kiếm khí màu đen xong, thân hình cũng đồng thời đuổi theo, hắn ta thật sự muốn lấy mạng Tần Phong!

"Không ổn!" Kiếm này đến quá đột ngột, tất cả mọi người đều không kịp phản ứng.

Bạch Thu ba người kịp phản ứng, muốn ngăn cản đã không còn kịp nữa.

Mũi kiếm cách trán Tần Phong không đầy một tấc, chỉ cần một khoảnh khắc, là có thể xuyên thủng đầu lâu của hắn.

Thế nhưng khoảng cách một tấc này, lại giống như cách biệt một trời một vực.

Hai ngón tay thon dài kẹp lấy lưỡi kiếm, mặc cho sư huynh Lục Phẩm có gào thét điên cuồng thế nào, dùng hết sức lực, cũng không thể tiến thêm được phân nào!

Tần Phong chỉ cảm thấy trái tim mình đập thình thịch, vừa rồi khoảng cách đến cái chết, chỉ còn thiếu một tấc!

Hắn có chút run rẩy nghiêng đầu nhìn sang, muốn xem thử là ai đã ra tay cứu mình.

Lọt vào trong tầm mắt là bóng hình ngày đêm nhớ mong kia.

Mái tóc đen nhánh như thác nước, góc nghiêng khuôn mặt tinh xảo khiến người ta hít thở không thông.

"Nương tử." Tần Phong gọi một tiếng.

Liễu Kiếm Ly không đáp lại, mặt không chút thay đổi, ánh mắt lạnh lùng như một đầm nước lạnh.

Mọi người có mặt không khỏi rùng mình một cái, khí tức tỏa ra từ cơ thể nàng khiến người ta kinh hãi!

Trong Vạn Kiếm Tông lại có người muốn giết phu quân của nàng, nàng làm sao có thể không tức giận?

"Kiếm Ly sư tỷ..." Mọi người hoàn hồn, lại nhìn về phía nam tử vẫn đang phát cuồng kia.

"Nhanh, khống chế hắn ta lại!" Một vị sư huynh quát lớn, những nam tử có thực lực không kém nghe vậy, đồng loạt tiến lên, đè tên kia xuống đất.

Nam tử kia vẫn đang giãy giụa, trong miệng phát ra tiếng gầm rú như dã thú.

Sức mạnh giãy giụa của người này thậm chí khiến cho mọi người hoài nghi, người bọn họ đang đè xuống không phải là con người, mà là một con mãnh thú đang nổi điên.

"Ở đây đã xảy ra chuyện gì?" Trên không trung, một người trung niên mặc trường bào màu xám nhìn cảnh tượng trên con đường núi, lên tiếng hỏi.

Luồng kiếm khí màu đen kia xuất hiện quá mức đột ngột trong Vạn Kiếm Tông, ngoại trừ Liễu Kiếm Ly, tự nhiên có người khác chú ý đến.

Mà người trung niên mặc trường bào màu xám này chính là Phong Chủ của một trong những ngọn núi của Vạn Kiếm Tông, Phó Gia, cũng là người phụ trách lực lượng chiến đấu chủ yếu bảo vệ Vạn Kiếm Tông.

Ông ta liếc mắt nhìn đám người có mặt, nhìn thấy hai khuôn mặt xa lạ, ngoài ra, còn có Liễu Kiếm Ly vốn nên ở Tinh Nguyệt Phong dẫn dắt Vạn Kiếm Kiếm Trận.

"Phó Phong Chủ!" Các đệ tử đồng loạt hành lễ.

"Ừm." Phó Gia phiêu nhiên đáp xuống, liếc mắt nhìn nam tử xa lạ đứng bên cạnh Liễu Kiếm Ly, sau đó nhìn về phía tên đệ tử đang bị mấy người đè trên mặt đất giãy giụa, nhíu mày hỏi: "Hắn ta làm sao vậy?"

Các đệ tử nhìn nhau, sau đó đem tất cả những gì vừa xảy ra kể lại một cách chân thật...

"Phó Phong Chủ, sư huynh hắn ta rốt cuộc làm sao vậy?" Một vị sư đệ ngày thường có quan hệ khá tốt với hắn ta lo lắng hỏi.

Phó Gia nghe vậy, nhíu chặt mày, không phải ông ta không muốn trả lời, chỉ là tình huống hiện tại, cho dù là ông ta, cũng chưa từng gặp qua.

Tần Phong thấy vậy, lên tiếng nói: "Không bằng để ta xem thử?"

"Ngươi?" Phó Gia nghe vậy nhìn sang, từ lời kể của các đệ tử, ông ta cũng coi như biết được thân phận của Tần Phong.

"Ta là một y sư, nếu Phó Phong Chủ tin tưởng, có thể để ta thử xem." Tần Phong bổ sung.

"Y sư..." Phó Gia lẩm bẩm, đột nhiên nghĩ đến điều gì, thăm dò hỏi: "Kinh mạch của Kiếm Ly bị tổn thương, chẳng lẽ là do ngươi chữa khỏi?"

"Không sai."

Lời vừa nói ra, bốn phía chấn động.

Chương 245: Di Hình Hoán Ảnh Phá Hắc Khí

Lúc trước, Kiếm Ly sư tỷ độ kiếp thất bại, kinh mạch bị tổn thương, nửa người bị liệt, trở về Đế Đô Phụng Thiên Thành, tìm ngự y chữa trị nhưng không có kết quả.

Tất cả mọi người trong tông môn đều cho rằng, nàng không thể nào trở lại tông môn, hỏi đỉnh kiếm đạo được nữa.

Cũng chính vì vậy, khi bọn họ lần nữa nhìn thấy Kiếm Ly sư tỷ, tay cầm kiếm mà đứng, mới khiếp sợ vạn phần.

Rất nhiều người đều đang suy đoán, rốt cuộc là ai, lại có y thuật quỷ phủ thần công như vậy, có thể chữa khỏi bệnh tình mà ngay cả một đám ngự y đều bó tay.

Vậy mà không ngờ, vị thần y bí ẩn này, lại chính là kẻ phụ tình mà bọn họ vốn định đuổi ra khỏi tông môn!

Phó gia thần sắc mấy lần biến hóa, sau đó nói: “Vậy thì làm phiền Tần Phong rồi.”

Tần Phong khẽ gật đầu, đi tới trước mặt tên đệ tử đang phát cuồng.

Cùng đi theo hắn còn có Liễu Kiếm Ly, người mặc y phục trắng.

Vừa mới xảy ra chuyện nguy hiểm như vậy, nàng tự nhiên phải bảo vệ bên cạnh, đề phòng bất trắc.

Tần Phong thấy thế, cũng không nói gì thêm, chỉ cảm thấy

trong lòng ấm áp, có vợ như thế, phu còn cầu gì nữa?

Hắn ngồi xổm xuống, nhìn về phía tên đệ tử đang phát cuồng, hai mắt hắn ta vẫn đỏ ngầu, trong miệng không ngừng phát ra tiếng gầm gừ.

“Ai giúp ta cố định đầu hắn ta lại?” Tần Phong lên tiếng hỏi.

Lời vừa dứt, bên cạnh một luồng kình khí như cuồng phong cuốn qua, tên đệ tử đang ngẩng đầu, trợn to hai mắt, không nhúc nhích.

Là Liễu Kiếm Ly ra tay.

Tần Phong yên tâm, đưa tay phải ra sờ lên cổ đối phương.

Chỗ chạm vào, nhiệt độ cơ thể cao khác thường, tốc độ mạch đập cũng nhanh hơn rất nhiều, ít nhất là gấp đôi người thường!

Trong con ngươi lóe lên kim quang, Tần Phong lần nữa nhìn vào bên trong cơ thể đối phương, những luồng khí đen như ngọn lửa bám vào trên kình khí, lại giống như có ý thức của riêng mình, run rẩy.

Chứng trạng kỳ quái như vậy, trong những cuốn y thư đã xem trước đây căn bản không có bất kỳ ghi chép nào liên quan đến nó, Tần Phong không khỏi nhíu mày.

Một vị sư đệ bên cạnh thấy vậy, vẻ mặt lo lắng: “Thế nào rồi? Sư huynh, hắn ta có thể khôi phục bình thường không?”

Phó gia cũng lên tiếng hỏi: “Có nhìn ra được gì không?”

Tần Phong thở ra một hơi nói: “Chứng bệnh này rốt cuộc là gì ta cũng không biết, vừa rồi lúc kiểm tra tình trạng cơ thể của hắn ta, ta cảm nhận được có một luồng khí tức kỳ quái bám vào trên kình khí bên trong cơ thể hắn ta.

Nghĩ đến, luồng khí tức kỳ quái kia, chính là nguyên nhân khiến hắn ta trở nên như vậy."

"Khí tức kỳ quái?" Phó gia cúi đầu trầm ngâm, như có điều suy nghĩ.

"Ta thử xem có thể bức luồng khí tức kia ra khỏi cơ thể hắn ta hay không." Tần Phong vừa nói như vậy, sau đó đưa tay đặt lên trên đầu tên đệ tử đang phát cuồng, tiếp đó liền dẫn dắt Chính Khí vào trong cơ thể hắn ta.

Chính Khí có công hiệu trăm độc bất xâm, nếu như luồng hắc khí kỳ quái giống như ngọn lửa này giống với Bích Phương hỏa độc, vậy Chính Khí hẳn là khắc tinh của nó.

Nhưng đáng tiếc là, khi Tần Phong dẫn dắt Chính Khí tiếp xúc với hắc khí kia, chỉ nghe thấy tiếng xèo xèo tan chảy vang lên.

Hai luồng khí giằng co, ai cũng không làm gì được đối phương.

Không có tác dụng… Tần Phong thầm than trong lòng.

"Mặc dù đã biết được nguồn gốc của chứng bệnh, nhưng nếu như không thể nào loại bỏ nó ra khỏi cơ thể, tất cả đều là vô ích.

Chẳng lẽ không còn cách nào khác?"

Tần Phong nhíu mày, chìm vào trong suy tư.

Đột nhiên, trong đầu hắn lóe lên một tia sáng, sau đó đưa tay sờ vào trong ngực, ở đó ngoại trừ Lưu Vân trâm ra, còn có một miếng ngọc bội mát lạnh, đó chính là Kỳ Môn Bát Quái ngọc!

"Miếng ngọc bội này có năng lực dời hình hoán ảnh, trước kia bởi vì tu vi có hạn, khoảng cách có thể di chuyển chỉ có hai tấc, nhưng với thực lực hiện tại của ta, khoảng cách này hẳn là đã mở rộng ra rất nhiều.

Không biết, ta có thể dùng miếng ngọc bội này, đem luồng hắc khí kỳ quái kia từ trong cơ thể hắn ta, chuyển ra ngoài hay không?"

Thử một chút!

Tần Phong hít sâu một hơi, đem Chính Khí dẫn vào trong Kỳ Môn Bát Quái ngọc trong ngực, không bao lâu sau, theo một đạo bạch quang sáng lên, dưới chân hắn, trong nháy mắt xuất hiện một đạo bát trận đồ có bán kính một trượng!

"Đây là cái gì?" Cảnh tượng đột ngột xuất hiện, khiến mọi người không nhịn được lên tiếng.

Bọn họ đều là Thần Vũ võ phu, võ phu tuy lực bạt sơn hà, giơ tay nhấc chân, đều có uy năng to lớn, nhưng lại thiếu đi thủ đoạn thần dị.

Nói một cách đơn giản, chính là không biết ma pháp…

Cho nên nhìn thấy cảnh tượng kỳ dị này, bọn họ mới lộ ra thần sắc kinh ngạc.

Tần Phong không trả lời, mà vận chuyển thần niệm, bắt đầu thi triển thủ đoạn dời hình hoán ảnh của Kỳ Môn Bát Quái ngọc.

Chỉ thấy hắn giơ tay phải lên, lòng bàn tay xòe ra, bát trận đồ dưới chân hắn vào lúc này cũng tản mát ra bạch quang chói mắt.

Hắc khí trong cơ thể tên đệ tử đang phát cuồng bắt đầu cuồn cuộn!

Tần Phong cảm nhận được áp lực phản kháng, lập tức nghiến răng nghiến lợi, đem Chính Khí trong cơ thể dồn hết vào trong Kỳ Môn Bát Quái ngọc.

Cùng lúc đó, bạch quang trên bát trận đồ càng thêm chói mắt!

Cơ thể tên đệ tử đang phát cuồng kịch liệt run rẩy, trong miệng còn phát ra tiếng kêu đau đớn xé ruột xé gan.

Khí tức mạnh mẽ như thủy triều, từ trong cơ thể hắn ta cuồn cuộn đánh tới, chỉ trong nháy mắt, đã đánh bật những người đang đè hắn ta ra!

Giãy giụa thoát khỏi, tay phải hắn ta tạo thành trảo, hung hăng chộp về phía yết hầu Tần Phong, dường như muốn một kích lấy mạng hắn.

Nhưng Liễu Kiếm Ly đứng bên cạnh, làm sao có thể để hắn ta được như ý?

Ngọc chỉ nhẹ nhàng điểm lên trên đầu tên đệ tử đang phát cuồng, nam tử lập tức thân thể cứng đờ, không thể động đậy.

Tần Phong nhân cơ hội này, gia tăng lực đạo, cuối cùng thông qua thủ đoạn dời hình hoán ảnh, đem hắc khí trong cơ thể tên đệ tử đang phát cuồng chuyển ra ngoài!

Hắc khí kia thoát khỏi cơ thể, lại hóa thành hắc viêm, tản mát ra khí tức khiến người ta không rét mà run.

Tần Phong không biết hắc khí kỳ quái này rốt cuộc là vật gì, vội vàng lên tiếng: “Nương tử, khống chế hắc viêm kia lại!”

Nói thì chậm, nhưng lúc đó lại nhanh, hắc viêm phóng lên trời.

Liễu Kiếm Ly thấy vậy, đưa tay phải ra muốn dùng thủ đoạn kình khí ngoại phát, trói buộc nó lại.

Nhưng đúng lúc này, từ phương hướng Kiếm Trủng của Vạn Kiếm Tông, mấy đạo kiếm khí đánh tới, hóa thành lồng giam, giam cầm hắc viêm trong đó, sau đó hóa thành một đạo bạch quang bay ngược trở về.

“Kia là cái gì?” Tần Phong kinh ngạc nói.

“Đó là Tỏa Long kiếm trận của sư phụ.” Liễu Kiếm Ly khẽ mở môi.

Là Tông chủ của Vạn Kiếm Tông ra tay, vậy hắc viêm kia hẳn là không cần phải lo lắng… Tần Phong thở phào nhẹ nhõm, tiếp đó liền cảm thấy hai chân mềm nhũn, may mà được Liễu Kiếm Ly kịp thời đỡ lấy.

Kỳ Môn Bát Quái ngọc được thúc giục, tiêu hao vẫn là quá lớn, Tần Phong vốn tưởng rằng mình đã bước vào thất phẩm, tình huống này sẽ có chuyển biến tốt đẹp.

Vậy mà không ngờ, vẫn là một phát liền bị rút hết toàn thân…

Chết tiệt, rốt cuộc khi nào ta mới có thể bền bỉ hơn?

Tần Phong thầm oán trách trong lòng.

Ở một bên khác, tên đệ tử đang phát cuồng sau khi hắc khí bị tách ra khỏi cơ thể, rốt cuộc cũng khôi phục lại thần trí.

Hắn ta nhìn về phía bốn phía, giọng nói yếu ớt: “Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì… Tại sao ta không có chút ấn tượng nào?”

Tần Phong được Liễu Kiếm Ly dìu, miễn cưỡng đứng vững thân thể, trong lòng than một câu, thân thể của nương tử vẫn mềm mại như vậy.

Thấy đối phương khôi phục ý thức, hắn liền đem chuyện vừa rồi cùng với hắc khí kỳ quái kia nói ra hết, sau đó hỏi: “Gần đây ngươi đã đi qua những nơi nào, làm những gì?”

Hắc khí kỳ quái này không thể nào vô duyên vô cớ xuất hiện, nhất định có nguồn gốc của nó.

Cho nên Tần Phong mới hỏi đối phương, cố gắng tìm kiếm

một chút manh mối.

Nam đệ tử nghe xong những gì mình đã làm vừa rồi, vừa hoang mang, vừa sợ hãi, sau đó liền đem những gì mình gặp phải trong những ngày gần đây, kể ra hết…

Chương 246: Mỹ nhân dắt tay, du ngoạn vân tiêu

Cuộc sống của đệ tử Vạn Kiếm Tông tuy không thể nói là đơn điệu, nhưng cũng chẳng khác là bao.

Ngày thường, ngoài việc tiếp nhận nhiệm vụ tông môn, ra ngoài thảo phạt yêu quỷ, thì họ đều ở lại trong tông môn chuyên tâm tu luyện, rất ít khi gặp phải chuyện gì khác.

Tần Phong vốn tưởng rằng người này nhiễm phải hắc viêm, thần trí đại biến, phần lớn là do gặp phải biến cố khi ra ngoài.

Thế nhưng lại từ miệng đối phương biết được, hắn đã gần một tháng chưa rời khỏi tông môn.

“Khoảng thời gian trước, ta ra ngoài thảo phạt yêu quỷ tích lũy đủ công huân, mục đích chính là để tháng này ở trong Kiếm Trủng tu luyện, để kiếm ý của mình càng tiến thêm một bậc. Nếu nói có gặp phải chuyện gì kỳ quái, thì chính là mười lăm ngày trước, khi ta ở ngoại vi Kiếm Trủng tu luyện, từng nghe thấy một số âm thanh kỳ quái.” Nam đệ tử tỉ mỉ hồi tưởng.

“Âm thanh gì?” Tần Phong tò mò hỏi.

"Cụ thể là âm thanh gì ta cũng không cách nào hình dung, nó lúc thì giống như liệt diễm đang bừng bừng thiêu đốt, lúc thì lại giống như trẻ sơ sinh ở đó khóc thét. Ngay lúc ta đứng dậy chuẩn bị đi tìm nguồn gốc âm thanh đó, thì nó lại đột nhiên im bặt. Tuy nhiên, ta có thể khẳng định, âm thanh đó là từ sâu trong Kiếm Trủng truyền đến." Nam đệ tử đáp.

Tần Phong suy tính lợi hại, lại hỏi: “Âm thanh đó sau này ngươi còn nghe thấy nữa không?”

Nam tử lắc đầu: “Sau đó ta không có đến Kiếm Trủng nữa, rồi sau đó, Tử Điện Thần Quân xuất thế, Kiếm Trủng cũng bị phong ấn.”

Phó Gia ở một bên nói: “Không sai, kiếm của Kiếm Tổ bỗng nhiên xuất thế, Tông Chủ đại nhân vì để phòng ngừa vạn nhất, nên tạm thời đóng cửa Kiếm Trủng, bất luận kẻ nào cũng không được tự ý tiến vào.”

“Thì ra là vậy.” Tần Phong gật đầu nói: “Khí đen quỷ dị kia phần lớn có liên quan đến Kiếm Trủng, Phó Phong Chủ, ta đề nghị triệu tập tất cả đệ tử từng ra vào Kiếm Trủng trong khoảng thời gian đó. Một là để phòng ngừa còn có người bị hắc khí xâm nhập, mất đi thần trí, ngộ thương đồng môn. Hai là cũng có thể hỏi thăm từ miệng bọn họ, trong khoảng thời gian đó, Kiếm Trủng có xuất hiện dị biến gì hay không.”

Phó Gia nghe vậy gật đầu: “Nói có lý, ta sẽ đề nghị với Tông Chủ. Hôm nay nếu không có ngươi ở đây, vị đệ tử này e là dữ nhiều lành ít, ta thay mặt Vạn Kiếm Tông, ở đây đa tạ.”

Lời này vừa nói ra, những người còn lại cũng chắp tay hành lễ, lúc này thái độ của bọn họ đối với Tần Phong, so với lúc đến có thể nói là một trời một vực.

Tiếp theo, Tần Phong lại trò chuyện với Phó Phong Chủ một số chuyện, sau đó còn thông qua dị năng Song Đồng, xem xét toàn bộ đệ tử có mặt.

May mắn là, những người còn lại này, trong cơ thể không có hắc viêm quỷ dị kia bám vào.

Rất lâu sau, Phó Phong Chủ lệnh cho người ta triệu tập đệ tử

từng đến Kiếm Trủng trong khoảng thời gian trước đến một chỗ, sau đó nói với Tần Phong: "Vừa rồi Tông Chủ đã phong ấn hắc viêm kia, nhưng chuyện này còn có rất nhiều điểm đáng ngờ. Thời gian Kiếm Trủng xuất hiện vấn đề, vừa vặn là không lâu trước khi Tử Điện Thần Quân xuất thế."

Nói đến đây, ông ta nghiêng đầu nhìn về phía Liễu Kiếm Ly: "Vì để phòng ngừa vạn nhất, ta còn phải thương nghị chuyện này với Tông Chủ đại nhân cùng các vị Phong Chủ khác."

"Phó Phong Chủ cứ tự nhiên." Tần Phong chắp tay nói.

Phó Gia gật đầu, sau đó thân hình lóe lên, liền biến mất không thấy.

Chờ đến khi Phó Phong Chủ vừa đi, các đệ tử Vạn Kiếm Tông khác nhìn nhau, đều tiến lên, xin lỗi vì lời đồn trước đó.

Tần Phong không chỉ dùng thực lực giành được sự công nhận của bọn họ, mà còn ra tay cứu chữa một vị Sư huynh đệ đồng môn, nhận được sự cảm kích của bọn họ.

Quan trọng nhất là, lúc này nhìn bộ dạng Kiếm Ly Sư tỷ cùng hắn ở chung, nào giống như trong lời đồn, là bộ dạng bị kẻ phụ tình làm tổn thương tâm?

Bọn họ còn chưa từng thấy, Kiếm Ly Sư tỷ có thần sắc như vậy, không còn giống như trước kia, như tiên tử trên trời cao vời vợi không thể với tới, ngược lại nhiều thêm một tia hơi thở phàm trần.

Trong ánh mắt đó, có một tia nhu tình.

Cứ như tuyết sơn băng phong tan chảy, xuân về hoa nở.

Tần Phong khoát tay, không để ý, đã gặp được nương tử nhà mình, những thứ khác, đối với hắn mà nói đều không còn quan

trọng.

Nghiêng đầu nhìn về phía Liễu Kiếm Ly, hắn cười nói: “Hiếm khi đến Vạn Kiếm Tông một chuyến, dẫn ta đi dạo một chút?”

“Được.” Liễu Kiếm Ly khẽ mở môi son, sau đó dắt tay Tần Phong, rồi mũi chân điểm nhẹ, liền mang theo hắn đạp không bay đi.

Một đám đệ tử thấy cảnh này, miệng đều há hốc.

Cẩu lương này, rải bọn họ trở tay không kịp.

Một số nam đệ tử vì si mê Kiếm Ly Sư tỷ, gia nhập vào đại quân lên án, nhìn bóng lưng hai người bay lên trời, giống như nghe thấy tiếng trái tim mình vỡ vụn.

Có nữ đệ tử đỏ mặt hâm mộ nói: “Trước kia ta vẫn luôn hy vọng có một nam tử, có thể nắm tay ta, mang ta bay lên trời, đi xem hết núi non hùng vĩ. Nhưng ta phát hiện ta sai rồi, kỳ thật tu vi của bản thân cao, dắt theo một công tử tuấn lãng, đi xem biển mây mênh mông, hình như cũng không tệ.”

Các nữ đệ tử khác nghe vậy, đều gật đầu lia lịa, một loại ý niệm muốn mau chóng nâng cao tu vi nảy mầm trong lòng các nàng.

Có nam đệ tử nghe vậy, ho khan một tiếng nói: “Nếu không chê, tay của ta bất cứ lúc nào cũng có thể cho các ngươi dắt.”

Nữ đệ tử vừa nói chuyện quay đầu nhìn lại, nhíu mày: “Trọng điểm câu nói vừa rồi, ngươi không nghe ra sao?”

“Hả? Ta nghe ra rồi mà.” Nam đệ tử vẻ mặt tò mò nói: “Trọng điểm chẳng phải là nâng cao tu vi, dắt tay bay lên trời sao?

“Là công tử tuấn lãng.” Các nữ đệ tử đồng thanh phản bác.

Nam đệ tử trong nháy mắt ngây người tại chỗ.

Bạch Thu nghe được những lời này, bĩu môi nói: "Tên đáng ghét kia có chỗ nào đẹp mắt, muốn nói đẹp mắt, vẫn là Tần gia nhị công tử càng hơn một bậc."

Nói đến đây, nàng ta bỗng nhiên nghĩ đến bên cạnh còn có người, vội vàng quay đầu giải thích: "Ngưng Sương tỷ tỷ, ta không phải có ý đó, ta chỉ là... Ừm? Ngưng Sương tỷ tỷ?"

Lam Ngưng Sương căn bản không nghe thấy nàng ta nói gì, chỉ nhìn chằm chằm phương hướng tiểu thư và cô gia, lộ ra thần sắc hâm mộ.

Nàng ta âm thầm thề trong lòng, phải cố gắng nâng cao tu vi, để ngày sau có thể như vậy...

Bên kia, Tần Phong có chút ngơ ngác, hắn từng ở trong rất nhiều phim ảnh và tiểu thuyết, nhìn thấy cảnh tượng nam nữ dắt tay nhau bay lên trời.

Nhưng mà trong đó, có cái nào không phải nam mang theo nữ bay?

Giống như hắn như vậy, bị nữ dắt tay bay lên trời, cho dù không thể nói là vạn người không một, cũng tuyệt đối là hiếm thấy trên đời.

Chết tiệt nhất chính là, vừa rồi một màn này còn bị rất nhiều người của Vạn Kiếm Tông nhìn thấy.

Danh tiếng cả đời của ta, đã bị hủy hoại trong chốc lát... Tần Phong cảm khái thở dài.

Lúc này, hắn và Liễu Kiếm Ly giống như đang du ngoạn trong biển mây.

Những kiếm phong ban đầu nhìn cao vời vợi kia, lại giống như trong tầm tay.

Mỹ nhân áo trắng kia, ngay bên cạnh hắn, mái tóc đen như gió, lướt qua gò má hắn, có chút ngứa ngáy.

Kèm theo đó còn có hương thơm thiếu nữ say lòng người.

Cùng người con gái mình yêu du ngoạn trên bầu trời, nhìn đại địa mênh mông trong mắt trở nên nhỏ bé.

Tần Phong chỉ cảm thấy tâm hồn phơi phới, một cỗ hào khí từ tâm mà sinh.

Hắn không nhịn được phát ra từ nội tâm, lớn tiếng hô: "Đãng hung sinh tằng vân, quyết tì nhập quyểu điểu, hội đương lăng tuyệt đỉnh, nhất lãm chúng sơn tiểu!"

Chính khí hội tụ vào trong lồng ngực, trong lời nói dường như mang theo một loại lực lượng nào đó, xuyên qua tầng mây, vang vọng trên không trung Vạn Kiếm Tông.

Nghe được bài thơ này, các đệ tử đều đồng loạt dừng động tác trên tay, nhìn về phía không trung, lộ ra thần sắc kinh ngạc.

Chương 247: Ta hứa với ngươi

Câu nói "Hội đương lăng tuyệt đỉnh, nhất lãm chúng sơn tiểu" khiến huyết dịch trong người bọn họ như sôi trào, một cỗ hào khí dâng lên.

"Là ai, đây là ai đang ngâm thơ?" Mỗi người đều có chung một nghi vấn trong lòng.

"Giọng nói đó, hình như là phu quân của Kiếm Ly sư tỷ." Một người lẩm bẩm.

"Cảnh giới kiếm ý của ta hình như có chút động, ta cảm thấy không lâu nữa mình có thể bước vào Tam Trọng Tâm Thông Minh Cảnh của Kiếm Ý!"

"Ta... Ta đột phá rồi, ta bước vào Nhị Trọng Trọng Nhạc Cảnh của Kiếm Ý rồi!" Một nam đệ tử kích động đến mức tay chân không ngừng run rẩy.

"Ta cũng vậy!"

Tình huống như vậy, trong Vạn Kiếm Tông không chỉ xảy ra ở một nơi.

Rất nhiều đệ tử chuyên tâm tu luyện đã lâu nhưng kiếm ý không có tiến triển, sau khi nghe được thơ của Tần Phong, trong nháy mắt bỗng nhiên khai sáng.

"Đó là giọng nói của cô gia, đó là thơ của cô gia!" Lam Ngưng Sương kích động nói.

Vừa dứt lời, y phục trên người nàng không gió tự động, thanh kiếm bên hông phát ra một tiếng kiếm minh thanh thúy.

Bạch Thu và Hắc Than Đầu cảm nhận được sự khác thường, đều kinh ngạc nhìn về phía nàng.

"Ngưng Sương tỷ tỷ, cảnh giới kiếm ý của tỷ đột phá rồi?"

Lam Ngưng Sương mở to đôi mắt đẹp, sau đó kinh hỉ gật đầu: "Ừm."

Tuy thiên phú của nàng không yếu, nhưng muốn lĩnh ngộ đến Tam Trọng Tâm Thông Minh Cảnh của Kiếm Ý, vẫn còn kém một chút.

Vậy mà không ngờ, hôm nay lại được bước vào ngưỡng cửa mà nàng hằng mong ước!

"Nhưng mà, tự nhiên sao lại đột nhiên lĩnh ngộ được Tam Trọng cảnh giới của Kiếm Ý?" Ngoài sự hưng phấn, Lam Ngưng Sương cũng lẩm bẩm tự hỏi.

"Chẳng lẽ..."

Ba người như nghĩ đến điều gì đó, đồng thanh nói: "Là bài thơ đó!"

.....

Trong Kiếm Trủng, Nhạc Hạc Hiên ba người vẫn đang cau mày quan sát hắc viêm trong lồng giam.

Đột nhiên nghe thấy tiếng thơ truyền vào tai.

"Bài thơ này..." Nhạc Hạc Hiên há hốc miệng, trong lòng tràn đầy hào khí.

Hắn bỗng nhiên có một loại cảm giác, cảm thấy bài thơ này như được viết riêng cho mình.

"Không tệ, nội dung bài thơ này, với ta không khác biệt lắm."

Nhạc Hạc Hiên mặt dày nói.

Bách Lý lão nhân và nam tử vô diện nghe vậy, liếc mắt nhìn hắn, ánh mắt khinh bỉ.

Tên này, vẫn như trước, không biết tự lượng sức mình.

"Tên tiểu tử đó..." Bách Lý lão nhân nhấm nháp bài thơ, cười nói: "Vạn Kiếm Tông các ngươi đúng là nhặt được bảo bối rồi."

Nhạc Hạc Hiên không hiểu: "Ngươi có ý gì?"

"Ngươi thử phóng thích khí cơ, cảm nhận một chút trong Vạn Kiếm Tông này xem."

Nhạc Hạc Hiên làm theo, sau đó trợn tròn mắt, dưới sự cảm nhận của hắn, rất nhiều đệ tử trong tông môn, đối với lĩnh ngộ về kiếm ý đều tăng lên một tầng.

"Lại có thể như vậy, vậy ta thật sự là nợ tên tiểu tử kia một ân tình..."

Nhạc Hạc Hiên tự nhiên biết người làm thơ là ai, toàn bộ Vạn Kiếm Tông đều là võ phu tu Thần Vũ, ngoại trừ tên tiểu tử áo đen hôm nay mới đến, còn ai có bản lĩnh viết ra được bài thơ như vậy?

Nhưng vui mừng thì vui mừng, trước mắt còn có chuyện quan trọng hơn cần làm.

"Thế nào, có thể nhìn ra hắc viêm này là vật gì không?" Nhạc Hạc Hiên hỏi.

Có thể bám vào cơ thể con người, khiến thực lực người đó tăng mạnh, nhưng lại đánh mất thần trí, loại hắc viêm quỷ dị này, trong lòng Bách Lý lão nhân đã có suy đoán, sắc mặt ngưng trọng nói: "Hắc viêm này đến từ Viêm Cổ."

Nghe vậy, Nhạc Hạc Hiên lộ vẻ kinh ngạc.

.....

Trên mây xanh, Liễu Kiếm Ly nghiêng đầu nhìn Tần Phong, hình ảnh người sau ngâm thơ hào hùng giữa không trung, in sâu vào trong tâm trí nàng.

Ban đầu bởi vì lo lắng, bởi vì sợ hãi mất đi, mà không dám đối mặt với Thiên Địa Bá Quyền Ấn Chứng.

Giây phút nghe được câu thơ, bỗng nhiên bình tĩnh lại.

Lưu Ly Kiếm Tâm của nàng một lần nữa trở nên trong sáng, thậm chí còn trở nên thuần túy và mạnh mẽ hơn trước.

Mà tất cả những điều này, đều là bởi vì có người bên cạnh, bởi vì câu nói "Hội đương lăng tuyệt đỉnh, nhất lãm chúng sơn tiểu".

Thiên địa này rất lớn, muốn leo lên đỉnh cao, nói dễ hơn làm?

Nhưng vì để bảo vệ người bên cạnh, nàng muốn thử một lần...

Bay qua biển mây, hai người đáp xuống vách núi của một ngọn núi.

Nơi này được xưng là ngọn núi đẹp nhất Vạn Kiếm Tông - Túy Điệp Phong, tầng mây giống như phễu, rơi xuống ngọn núi.

Trong rừng cây, chim hót hoa thơm, bướm bay lượn.

Suối chảy róc rách, âm thanh trong mát.

Phong cảnh rất đẹp, nhưng so với người bên cạnh vẫn kém một chút... Tần Phong thầm nghĩ.

"Sao chàng lại đến đây?" Liễu Kiếm Ly nhẹ giọng hỏi.

"Lo lắng cho nàng, nên muốn đến xem sao." Tần Phong thành thật trả lời.

Liễu Kiếm Ly khẽ ừm một tiếng, đôi má dưới ánh mặt trời xuyên qua tầng mây, lộ ra vẻ ửng hồng.

Nàng một tay nắm chặt lấy Tần Phong, một tay vén sợi tóc bên tai.

Hai người không nói gì nữa, nhìn về phía chân trời, mặc cho mây cuộn mây tan, chỉ cảm thấy tháng năm yên bình.

Tình cảm dịu dàng như nước, luôn luôn không lời.

Rất lâu sau, Tần Phong bỗng nhiên nghĩ đến điều gì đó, lấy Lưu Vân Trâm trong lòng ra nói: "Tặng nàng cái này."

Liễu Kiếm Ly cúi đầu nhìn, đó là một cây trâm cài tóc hình dạng tiểu kiếm, toàn thân tỏa ra bạch quang, vô cùng đẹp mắt.

Tần Phong gãi gãi má bổ sung: "Trên đường đến Vạn Kiếm Tông, ta đi ngang qua Bách Hoa Cốc.

Ở đó có một tiệm trang sức, trang sức bên trong rất nhiều.

Nhưng ta tìm kiếm rất lâu, vẫn cảm thấy cây trâm này là hợp với nàng nhất.

Nó tên là Lưu Vân Trâm, là một kiện bảo khí, ta cài lên cho nàng nhé?"

"Được." Liễu Kiếm Ly khẽ gật đầu, sau đó áp sát người lại gần.

Hơi thở ấm áp phả vào mặt, Tần Phong cố gắng giữ bình tĩnh, cài trâm ngọc lên cho mỹ nhân.

"Như thế nào?" Liễu Kiếm Ly nhẹ giọng hỏi.

"Rất đẹp." Tần Phong sững người, thành thật nói, hắn nghĩ không sai, cây Lưu Vân Trâm này như được tạo ra dành riêng cho Liễu Kiếm Ly vậy.

"Cảm ơn chàng." Liễu Kiếm Ly nghiêng đầu, vành tai ửng hồng.

Chưa đầy một lúc sau, Tần Phong trợn to hai mắt, bởi vì có một đôi môi mềm mại in lên môi hắn, giống hệt như đêm hôm đó.

Thời gian như dừng lại ở khoảnh khắc này.

.....

"Phải đi rồi." Liễu Kiếm Ly nhẹ giọng lên tiếng, trong lời nói có chút không nỡ.

Mặt trời đã xuống núi, màn đêm buông xuống.

Nàng không muốn rời đi, nhưng không thể không rời đi.

Thiên Địa Bá Quyền Ấn Chứng đã gần kề, nhất định phải chuẩn bị trước.

Trước đó bởi vì nhớ nhung mà tâm phiền ý loạn, không cách nào dẫn dắt Vạn Kiếm Kiếm Trận.

Nhưng hôm nay đã gặp được người trong lòng, phần nhớ nhung này cuối cùng cũng tìm được nơi an bài.

"Được." Tần Phong gật đầu.

Dưới sự dẫn dắt của Liễu Kiếm Ly, hai người đạp ánh trăng, đáp xuống bên ngoài căn nhà mà Vạn Kiếm Tông dùng để tiếp đón khách.

Trong nhà ánh lửa bập bùng, còn có vài bóng đen lay động, có lẽ là lão cha và những người khác đã trở về.

"Khi nào nàng bắt đầu Thiên Địa Bá Quyền Ấn Chứng?" Tần Phong quan tâm hỏi.

"Theo tình hình hiện tại, nhiều nhất là ba ngày." Liễu Kiếm Ly

thành thật trả lời, ba ngày sau, bất kể như thế nào, Thiên Kiếp nhất định sẽ giáng xuống!

"Nàng có bao nhiêu phần trăm chắc chắn vượt qua được Thiên Kiếp?" Tần Phong lại hỏi.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, Liễu Kiếm Ly không trả lời câu hỏi này.

Nàng không giỏi nói dối.

Vì không muốn người trước mặt lo lắng quá nhiều, nàng dùng sự im lặng để đáp lại.

Nhưng nàng lại không biết, sự im lặng không lời này, đã nói lên rất nhiều điều.

Lúc chia tay, Tần Phong hít sâu một hơi nói: "Hứa với ta, nàng nhất định sẽ vượt qua Thiên Kiếp an toàn."

"Nàng sẽ trở thành Tam Phẩm Kiếm Thần trẻ tuổi nhất từ trước đến nay của Đại Càn."

"Nàng sẽ leo lên đỉnh cao kiếm đạo."

"Nàng sẽ cùng ta trở về Tấn Dương Thành."

Liễu Kiếm Ly khẽ giật mình, trong mắt có ánh nước long lanh, nàng nhẹ giọng đáp: "Ta hứa với chàng."

Dứt lời, bóng dáng áo trắng phiêu nhiên rời đi.

Tần Phong nhìn theo bóng đêm, nhìn về hướng Liễu Kiếm Ly biến mất, lặng lẽ đứng đó rất lâu.

Chương 248: Đêm Thần Thực

Trở về phòng, Tần Phong thần sắc có chút hoảng hốt, hắn nhớ tới giấc mộng hai ngày nay, lại nhớ tới tên đệ tử Vạn Kiếm Tông hôm nay bị phát cuồng.

Cảm giác bất an dâng lên trong lòng.

Trong phòng, Lam Ngưng Sương bốn người đều ở đó, trên bàn đã bày biện đồ ăn, nhưng không ai động đũa.

Họ đều đang đợi.

"Cô gia, ăn cơm thôi." Lam Ngưng Sương ân cần nói.

Tần Phong ừ một tiếng, ngồi xuống, cầm lấy bát đũa.

Tâm trí hắn vẫn còn đang phiêu lãng ở nơi nào đó, miệng lẩm bẩm tự nói: "Hắc viêm quỷ dị, có thể khiến người ta tăng cường thực lực, còn có thể mê hoặc tâm trí.

Âm thanh như liệt hỏa thiêng liêng bùng cháy, lại giống như tiếng trẻ con khóc."

Những cuốn sách về yêu quỷ từng đọc qua nhanh chóng hiện lên trong đầu, đột nhiên, hắn trợn to hai mắt, tìm thấy ghi chép liên quan.

Trong một cuốn sách ghi chép truyền thuyết, có một loại yêu thú như vậy.

Toàn thân được bao phủ bởi hắc viêm thiêu đốt, tiếng kêu trong miệng như trẻ con khóc, khiến người ta khiếp sợ.

Nó có thể mê hoặc tâm trí, kích phát dục vọng sâu thẳm nhất trong lòng người, phóng đại nó lên, sau đó ban cho sức mạnh cường đại hơn.

"Diễm Cổ, nguồn gốc của hắc viêm là Diễm Cổ trong truyền thuyết!" Tần Phong lớn tiếng kêu lên.

Lam Ngưng Sương và Hắc Than Đầu đều bị một màn bất ngờ này dọa nhảy dựng.

"Hắc viêm..... Cô gia nói là hắc khí quỷ dị khiến tên đệ tử kia phát cuồng hôm nay sao?

Nhưng mà Diễm Cổ là vật gì? Tại sao ta chưa từng nghe nói qua?" Lam Ngưng Sương tò mò hỏi.

Hình Thịnh ở một bên cũng lắc đầu, cho dù hắn chinh chiến khắp nơi, gặp qua rất nhiều chuyện kỳ lạ quỷ quái, cũng chưa từng nghe nói đến yêu quỷ tên là Diễm Cổ.

Hơn nữa trong "Đại Càn Bách Yêu Đồ", cũng không có bất kỳ ghi chép nào liên quan đến Diễm Cổ.

Tần Phong giải thích: "Ta từng đọc được trong một cuốn sách ghi chép truyền thuyết, thời kỳ thượng cổ, có thần ma giáng thế, giơ tay nhấc chân đều có năng lực hủy thiên diệt địa.

Trong đó có một thần ma đặc biệt cường đại, mở mắt là ngày, nhắm mắt là đêm, thở ra đóng băng ngàn dặm, hít vào thiêu chảy vàng đá."

Lam Ngưng Sương che miệng kinh ngạc nói: "Nếu thật sự có uy năng như vậy, trên thế gian này ai là đối thủ của nó?

Diễm Cổ mà cô gia nói, chẳng lẽ chính là vị thần ma này sao?"

Tần Phong lắc đầu, tiếp tục nói: "Thần ma này tuy rằng đáng

sợ, nhưng trong truyền thuyết, cuối cùng vẫn chết trong tay một vị thánh nhân có thủ đoạn thông thiên.

Thi thể thần ma rơi xuống đại địa, bị yêu quỷ cảm nhận được lực lượng của nó gặm nhấm gần như không còn.

Trong đó có một con yêu thú, chính là Diễm Cổ này.

Nó gặm nhấm râu tóc của thần ma, toàn thân bám đầy hắc viêm không thể dập tắt, thân thể to lớn như núi non, mỗi bước đi, giống như trời sập, đất rung núi chuyển.

Những yêu quỷ khác gặm nhấm thi thể thần ma, cũng có được lực lượng vô song, gây họa cho thế gian.

Mà trong cuốn sách ghi chép kia, cũng gọi đêm đó là đêm Thần Thực."

Lam Ngưng Sương hai người vừa nghe, vừa lộ ra vẻ mặt khiếp sợ.

Lão đầu tử và lão cha ở một bên, lặng lẽ bưng chén rượu lên, thần sắc như thường.

Chỉ là trong mắt, lại xẹt qua một tia ngưng trọng khó có thể nhận ra.

Nhìn thấy thần sắc của Lam Ngưng Sương hai người, Tần Phong lại tự cười: "Bất quá, truyền thuyết thời cổ đại, phần lớn là do người đời truyền tai nhau, đến tai người đời sau, đã sớm khác xa so với sự thật ban đầu rồi.

Trên đời này có lẽ thật sự có Diễm Cổ, bất quá thực lực nhất định không khoa trương như trong sách ghi chép.

Còn về phần thần ma kia, hừ, nhất định là không thể nào tồn tại, nếu không nhân tộc làm sao có thể tồn tại trên thế gian này?

Sư phụ, người nói có đúng không?"

Tần Phong nghiêng đầu nhìn về phía lão đầu tử, người sau cũng nhìn hắn, không nói một lời, thần sắc kỳ quái.

Vẻ mặt đó như muốn nói, tiểu tử, đối với thế giới này, ngươi căn bản là cái gì cũng không biết.

Tần Phong thấy vậy, nụ cười trên mặt có chút cứng đờ, hắn nuốt nước miếng nói: "Sư phụ, người già người biết nhiều chuyện, đêm Thần Thực trong sách ghi chép kia hắn là không có thật chứ?"

"Chuyện đã qua lâu như vậy rồi, lão già này làm sao biết thật giả." Bách Lý lão nhân uống một ngụm rượu, thản nhiên nói.

Tần Phong nghe vậy, thở phào nhẹ nhõm, nhưng lời nói tiếp theo, lại khiến thần kinh hắn lần nữa căng thẳng.

"Bất quá, năm đó Bắc Quỷ Thủ đại nhân vang danh thiên hạ, ngược lại từng đại chiến một trận với một con yêu quỷ trong truyền thuyết từng ăn thịt thần ma.

Sau trận chiến đó, đại địa còn sót lại, cho đến nay vẫn hoang tàn đổ nát, sinh cơ không hiện."

"Là trận chiến mười tám năm trước, Bắc Quỷ Thủ biến mất sao?" Tần Phong kinh hô.

Tần Kiến An đang bưng chén rượu động tác khựng lại, nhìn về phía lão đầu tử.

"Không sai." Lão đầu tử thần sắc tự nhiên, lại rót cho mình một chén rượu, gắp một miếng thức ăn.

Tần Phong vạn vạn không ngờ, tồn tại mà Quỷ Thủ đại nhân năm đó đại chiến, lại chính là yêu quỷ từng tham dự đêm Thần Thực trong truyền thuyết!

Hắn khiếp sợ, cũng nghi hoặc hỏi: "Trong sách ghi chép truyền thuyết, tuy rằng không có miêu tả cụ thể về những yêu quỷ kia, nhưng có thể khẳng định là, mỗi con yêu quỷ đều có năng lực thông thiên triệt địa.

Nhưng cho dù như vậy, thực lực của bọn chúng vẫn còn kém xa thần ma.

Nếu truyền thuyết về đêm Thần Thực đều là thật, nhân tộc làm sao có thể tiếp tục tồn tại từ thời thần ma?"

Bách Lý lão nhân không để ý: "Hừ, thần ma trong truyền thuyết tuy rằng cường đại, cuối cùng chẳng phải vẫn chết trong tay thánh nhân sao, đừng xem thường thiên hạ này.

Hơn nữa, ngươi cũng đừng tưởng rằng trận chiến Tấn Dương Thành lúc trước, Thần Tướng và Quỷ Thủ đã thể hiện toàn bộ thực lực.

Mỗi lần bọn họ ra tay đều phải kiêng kỵ rất nhiều thứ, nếu toàn lực thi triển, Tấn Dương Thành nho nhỏ, sao đủ cho bọn họ quậy phá."

Uống một ngụm rượu, lão đầu tử lại hỏi: "Ngươi có biết vì sao đột phá tam phẩm, lại gọi là Thiên Địa Bá Quyền Ấn Chứng không?"

Tần Phong lắc đầu.

"Nó chứng minh cho việc bọn họ đã vượt qua bản thân, chạm đến cảnh giới phi phàm."

Tần Phong nghe vậy, trong lòng chấn động.

Từ lời nói của vị sư phụ rẻ tiền này, hắn biết được hai điều.

Thứ nhất, đêm Thần Thực là có thật, thời kỳ thượng cổ, thần

ma giáng thế, nhưng lại bị thánh nhân trong truyền thuyết tiêu diệt, sau đó thi thể bị yêu quỷ khác gặm nhấm.

Thứ hai, cảnh giới tam phẩm trở lên còn lợi hại hơn hắn tưởng tượng rất nhiều, nhận thức của hắn về những tồn tại đó, chẳng qua là nhìn qua ống nhòm, chỉ biết da lông!

Nhưng dù sao đi nữa, những thứ này, đối với hắn còn quá xa vời.

Lúc này hắn quan tâm nhất, vẫn là Thiên Địa Bá Quyền Ấn Chứng của nương tử nhà mình, liệu có thể vượt qua thuận lợi hay không!

"Vậy sư phụ, hắc viêm của Diễm Cổ trong truyền thuyết xuất hiện trong Vạn Kiếm Tông, có ảnh hưởng đến việc nương tử đột phá tam phẩm hay không?" Tần Phong lộ vẻ lo lắng.

Lam Ngưng Sương và Hắc Than Đầu nghe vậy, cũng đồng loạt nhìn sang, thần sắc lo lắng.

"Tử Điện Thần Quân được rèn luyện từ Cửu Tiêu Thần Lôi, đối với khí tức âm tà đặc biệt mẫn cảm.

Sự xuất thế của nó, chính là bởi vì cảm nhận được khí tức của Diễm Cổ.

Mà Diễm Cổ là yêu quỷ vượt qua nhận thức của thế nhân, từng ăn thịt râu tóc của thần ma, bị trời đất không dung tha.

Hồng sắc lôi đình mà ngươi nhìn thấy trong mơ, không phải nhắm vào Liễu Kiếm Ly, mà rất có thể là bởi vì Diễm Cổ.

Chỉ là hồng sắc lôi đình kia muốn giáng thế, phải chịu quá nhiều hạn chế, mà Thiên Địa Bá Quyền Ấn Chứng của Liễu Kiếm Ly vừa vặn cho nó cơ hội xuất hiện." Bách Lý lão nhân thản nhiên nói.

Chương 249: Diệt Sinh Lôi

“Sư phụ, rốt cuộc thì hồng sắc lôi đình kia là thứ gì?”

Bách Lý lão nhân trầm ngâm một lát, cuối cùng cũng kể rõ lai lịch của hồng sắc lôi đình.

Nghe xong, sắc mặt Tần Phong vô cùng khó coi: “Diệt Sinh Lôi biến mất từ thời Thượng Cổ, uy năng còn trên cả Cửu Tiêu Thần Lôi...

"Con diễm cổ chết tiệt này, lúc khác không xuất hiện, lại xuất hiện vào lúc nương tử ta độ kiếp?!"

Nếu Diệt Sinh Lôi thật sự giáng thế, nương tử ta phải làm sao?

Khoan đã, không đúng...”

Tần Phong nghĩ đến điều gì đó, hai mắt đột nhiên trợn to.

“Cô gia, cái gì không đúng?” Lam Ngưng Sương tò mò hỏi.

Tần Phong như nắm được điều gì đó trong đầu, đi đi lại lại trong phòng.

“Vì sao tiểu thư nhà ngươi lại vội vàng quay về Vạn Kiếm Tông độ kiếp?”

Lam Ngưng Sương suy tư một lát, đáp: “Đương nhiên là vì tiểu thư nhận được thư của Tông chủ Vạn Kiếm Tông, biết được Tử Điện Thần Quân bỗng nhiên xuất thế.

Nàng ấy muốn mượn uy lực của thần kiếm, dùng Vạn Kiếm Kiếm Trận để ứng phó với Thiên Kiếp.”

“Vậy vì sao Tử Điện Thần Quân lại xuất thế?”

Lam Ngưng Sương và Hắc Than Đầu nhìn nhau, sau đó đáp: “Chẳng phải vừa rồi Bách Lý tiền bối đã nói rồi sao, là vì thần kiếm cảm nhận được khí tức của diễm cổ?”

Hai người bọn họ vẫn chưa phát hiện ra trọng điểm.

Tần Phong thở ra một hơi: “Hai người không cảm thấy tất cả những điều này đều quá trùng hợp sao?

Nếu khí tức của diễm cổ không xuất hiện, thần kiếm sẽ không xuất thế.

Mà thần kiếm không xuất thế, Liễu Kiếm Ly cũng không thể nào trùng hợp vào lúc này quay về Vạn Kiếm Tông, chuẩn bị ứng phó với Thiên Kiếp.

Mà nếu nàng ấy không mở Thiên Địa Bá Quyền Ấn Chứng, Diệt Sinh Lôi cũng không thể nhân cơ hội giáng thế.”

Ban đầu, hai người chỉ cảm thấy tiểu thư nhà mình chỉ là xui xẻo, vừa đúng lúc gặp phải khí tức của diễm cổ xuất hiện ở Vạn Kiếm Tông.

Nhưng mà, nghe Tần Phong nói như vậy, bọn họ thật sự phát hiện ra, tất cả những điều này đều quá trùng hợp!

“Cô gia, ý của ngươi là, có người đứng sau giật dây tất cả những chuyện này?

Nhưng mà người đó vì sao phải làm như vậy, chẳng lẽ là muốn nhân lúc tiểu thư mở Thiên Địa Bá Quyền Ấn Chứng, giết chết nàng ấy?” Lam Ngưng Sương lo lắng nói.

Tần Phong cúi đầu trầm ngâm, sau đó nhìn về phía lão đầu, người sau nhướng mày, dường như đang đợi hắn tiếp tục phân

tích.

“Ngưng Sương, những gì ngươi nói là một khả năng, còn một khả năng khác chính là—— mục đích của người đó là Diệt Sinh Lôi.”

Lão đầu đặt ly rượu xuống, nói một câu: “Tàm tạm.”

Nghe vậy, Tần Phong liền biết mình đoán đúng rồi: “Nhưng mà sư phụ, vừa rồi người đã nói, Diệt Sinh Lôi có uy năng khủng bố, có thể hủy diệt vạn vật trên thế gian.

Bọn họ tốn nhiều công sức như vậy, dẫn Diệt Sinh Lôi giáng thế là vì cái gì?”

“Ngươi biết linh khí chứ?” Lão đầu hỏi ngược lại.

Tần Phong gật đầu, đó là thứ hiếm có được sinh ra giữa trời đất, ngoài huyết khí, văn khí, âm khí.

Có thể giúp người ta tu hành, đạt được hiệu quả một ngày ngàn dặm.

Lúc trước, Mặc tỷ tỷ dẫn theo tiểu thú ở lại trong Hắc Vụ Lâm, chính là bởi vì ở đó sẽ sinh ra linh khí mỏng manh.

Nhưng mà hắn lại không hiểu, lúc này sư phụ nhắc đến linh khí là muốn làm gì?

“Thiên Địa Bá Quyền Ấn Chứng là một cửa ải khó khăn, từ xưa đến nay, không biết đã khiến bao nhiêu người ngã xuống trước tam phẩm, nhưng nó cũng là cơ hội.”

Lão đầu dừng một chút, lại nói tiếp: “Thiên Kiếp giáng xuống đồng thời, sẽ mang đến linh khí.

Mà độ khó của Thiên Kiếp càng lớn, linh khí dẫn đến càng nồng đậm, sau khi vượt qua, hấp thu linh khí, liền có thể đạt tới

cảnh giới mới.”

Tần Phong lộ ra vẻ kinh ngạc, những kiến thức này hắn chưa từng thấy trong sách: “Cho nên, người đó dẫn Diệt Sinh Lôi giáng thế, là muốn có được lượng lớn linh khí?”

“Không hoàn toàn đúng.”

Sư phụ dở hơi đánh đố, khiến Tần Phong khá là khó chịu.

May mà lão đầu vẫn nói: “Người đó quả thật là muốn mượn Diệt Sinh Lôi, dẫn đến một số thứ, nhưng mà không phải linh khí.

Diệt Sinh Lôi tồn tại từ thời Thượng Cổ, là Thiên Đạo vì đề phòng thế gian xuất hiện tồn tại mạnh nhất, mới ứng vận mà sinh.

Cho nên trên Diệt Sinh Lôi, cũng nhiễm phải hơi thở của thời đại đó.

Nếu ta đoán không lầm, mục đích của kẻ đứng sau, chính là hơi thở Thượng Cổ này.”

“Hơi thở Thượng Cổ?” Tần Phong không hiểu ý tứ, hắn còn muốn tiếp tục hỏi.

Nhưng mà lão đầu lại vào lúc này, chấm dứt chủ đề: “Những thứ đó, đối với ngươi bây giờ mà nói, vẫn còn quá xa vời.

Đêm nay trăng sáng đẹp, ngươi vẫn nên nhân cơ hội này, đi quan sát thiên tượng, mau chóng tìm được mệnh tinh thuộc về mình mới là chuyện quan trọng nhất.”

“Nhưng mà nương tử ta...” Tần Phong lo lắng nói.

“Chuyện này ngươi không cần lo lắng, ta tự có chừng mực.” Lão đầu thẳng thừng cắt ngang lời hắn.

“Vậy được rồi.” Tần Phong bất đắc dĩ thở dài một hơi, với

thực lực của hắn, thật sự cũng không làm được gì.

...

Sau khi mọi người dùng xong bữa tối liền rời khỏi phòng, trở về phòng ngủ của mình, trong đại sảnh lập tức chỉ còn lại lão đầu và lão cha.

“Vì sao không nói cho Phong nhi biết, hơi thở Thượng Cổ kia tên là Thượng Cổ Thần Tức?” Tần Kiến An thản nhiên nói.

“Con trai ngươi thiên phú quá cao, chưa đến lục phẩm quẻ mệnh, đã có thể nằm mơ thấy thiên cơ.

Nếu nó biết quá nhiều, trong mơ sẽ càng thấy nhiều hơn.

Đây là chuyện tốt, nhưng cũng là chuyện xấu.”

Tần Kiến An đã hiểu ra điều gì đó, im lặng bưng ly rượu lên, ngửa đầu uống cạn.

Khi ngươi nhìn vào vực sâu, vực sâu cũng đang nhìn vào ngươi.

Bói toán từ trước đến nay luôn đi kèm với hung hiểm.

Lão đầu vừa sợ kẻ đứng sau mưu tính tất cả, sẽ cảm nhận được sự tồn tại của Phong nhi.

Đồng thời cũng sợ, Phong nhi sẽ bị thiên cơ phản phệ...

“Cần ta làm gì?” Tần Kiến An mở miệng hỏi.

“Kẻ địch trong tối, chúng ta ngoài sáng, nếu ngươi ta tùy tiện ra tay, mặc dù có thể ứng phó với cục diện này, nhưng cũng sẽ đánh rắn động cỏ.”

“Nhưng mà tổng không thể không làm gì, cho dù là ta lúc

trước, gặp phải Diệt Sinh Lôi, cũng là tình thế chín phần chết.” Tần Kiến An nhíu mày.

Con dâu nhà mình, ông rất hài lòng, không muốn xảy ra chuyện.

Bách Lý lão nhân lắc lắc ly rượu trong tay, cười khẽ: “Ta có nói là không làm gì đâu, chỉ là không phải do chúng ta ra tay.

Kiếm Ly nha đầu kia đã lấy được Lưu Vân Trâm của tên nhóc thối kia rồi, coi như là thêm một lớp bảo đảm, nhưng mà như vậy vẫn chưa đủ.

Muốn vạn vô nhất thất, phải nghĩ cách giảm bớt uy lực của Diệt Sinh Lôi.”

“Đừng có đánh đố với ta nữa, ngươi ta không ra tay, chẳng lẽ để Nhạc Hạc Hiên ra tay?

Kẻ đứng sau, sao có thể không chú ý đến động tĩnh của hắn?

Trong Kiếm Trủng của Vạn Kiếm Tông xuất hiện hắc viêm của diễm cổ, nếu không phải trong tông môn có nội ứng, tuyệt đối không thể nào làm được.” Tần Kiến An trầm giọng nói.

“Ta đương nhiên rõ ràng điểm này hơn ngươi, cho nên, người ra tay đương nhiên cũng không phải Nhạc Hạc Hiên, mà là—— tên nhóc thối kia.” Lão đầu nhướng mày.

“Phong nhi? Ngươi đang đùa ta sao?!”

Con trai mình có bản lĩnh gì, ông đây là cha nó còn không biết sao.

Dùng bốn chữ “yếu như sên” để hình dung, có thể nói là không hề khoa trương, thậm chí còn có chút tâng bốc thằng nhóc đó rồi...

"Đừng có xem thường thằng nhóc đó, tạo nghệ của nó đối với

trận đạo, so với kiếm đạo của Liễu Kiếm Ly, cũng là không hề thua kém."

“Chẳng lẽ...” Tần Kiến An mơ hồ đoán được điều gì đó.

Tiếp đó chỉ thấy, lão đầu đem ly rượu đang lắc lư trong tay, tùy ý hất về phía phòng ngủ của Tần Phong.

Rượu hóa thành màn sương nước, bay về phía phòng ngủ của Tần Phong.

“Nhóc thối, ngủ ngon.”

Lời nói nhàn nhạt, biến mất trong ánh lửa bập bùng...

Chương 250: Bố Trận

Rạng sáng ngày hôm sau, mặt trời mọc ở phía đông.

Tần Phong nằm trên giường từ từ mở mắt, giấc mơ kỳ lạ đêm qua lại xuất hiện, nhưng có chút khác so với những gì hắn đã thấy trước đây.

Liễu Kiếm Ly vẫn đang ở trong Vạn Kiếm Kiếm Trận chống lại Thiên Kiếp, chín đạo Thiên Lôi giáng xuống.

Thiên Lôi diệt sinh màu đỏ, như kỳ vọng đã đến.

Nhưng lần này, bóng hình áo trắng kia lại không bị Thiên Lôi màu đỏ nhấn chìm.

Vào thời khắc nguy cấp nhất, trâm cài tóc Lưu Vân trên đầu nàng lại phát ra bạch quang chói lọi, chống đỡ một phần uy lực của Thiên Lôi diệt sinh!

Nhưng cho dù là vậy, mỹ nhân áo trắng vẫn không địch lại được Thiên Lôi màu đỏ, bị đánh trọng thương.

Sau cảnh tượng này, giấc mơ lại một lần nữa thay đổi.

Những cuốn sách về Trận Đạo từng xem ở Thính Vũ Hiên, lần lượt hiện lên trong đầu.

Không chỉ như vậy, địa hình núi non của Vạn Kiếm Tông, sự phân bố của suối thác, lại giống như đèn chiếu, lần lượt hiện ra trước mắt.

“Vạn Kiếm Tông này tọa lạc trong dãy núi, dựa núi kề sông, lại có hướng đi đông tây nam bắc, quả thực rất phù hợp để lập một

môn phái đại trận.” Tần Phong lẩm bẩm tự nói, hai mắt dần sáng lên.

Một ý nghĩ trong đầu hắn càng lúc càng mãnh liệt, nếu như phương pháp này thi triển thành công, khi nương tử ứng phó với Thiên Lôi diệt sinh, hắn có lòng tin có thể trì hoãn cho nàng một chút thời gian!

Mà với thực lực của nương tử, một chút thời gian này nhất định có thể giúp nàng hóa hiểm thành an!

“Nhưng muốn bố trí đại trận, còn ba vấn đề cần giải quyết.

Thứ nhất, địa hình Vạn Kiếm Tông trong giấc mơ của ta có giống hệt với thực tế hay không.

Thứ hai, muốn bố trí trận này, cần phải đi khắp các ngọn núi lớn của Vạn Kiếm Tông, nhưng ta chỉ là người ngoài, những vị Phong Chủ kia có đồng ý cho ta vào hay không?

Thứ ba, kẻ đứng sau giật dây tất cả nhất định đang âm thầm quan sát động tĩnh của Vạn Kiếm Tông, khi ta bố trận, không thể quá lộ liễu……”

Tần Phong suy nghĩ rất rõ ràng, cho nên trước mắt việc cần xác nhận chính là phân bố địa hình của Vạn Kiếm Tông.

Hắn đi ra ngoài phòng khách, nhặt một cành cây, sau đó vẽ trên mặt đất sự phân bố núi non trong giấc mơ.

……

Trên đường núi, hai bóng người một béo một gầy, đang hướng về phía nơi tiếp đãi khách nhân của Vạn Kiếm Tông mà đi tới.

Tôn Tài bất an nói: “Sư huynh, chúng ta thật sự muốn đi sao?”

Tưởng Quảng lộ vẻ mặt đau khổ: “Tự nhiên là phải đi, không

xin lỗi tên kia, những đồng môn khác sẽ đánh chết chúng ta mất."

Biểu hiện của Tần Phong ngày hôm qua, khiến cho danh vọng của hắn trong Vạn Kiếm Tông nước dâng thuyền lên.

Một tay thi triển quang tráo màu trắng dễ dàng chống đỡ công kích của mọi người không nói, còn lấy đức báo oán, cứu chữa vị sư huynh phát cuồng kia.

Mà sau khi một số người tìm hiểu, bọn họ cũng phát hiện ra, bài thơ tuyệt thế giúp đệ tử Vạn Kiếm Tông lĩnh ngộ Kiếm Đạo ý cảnh kia, cũng là xuất từ tay Tần Phong!

Trong tông môn, tiếng khen ngợi Tần Phong không dứt bên tai, thậm chí không ít người công khai biểu thị, hắn và Kiếm Ly sư tỷ căn bản chính là trời sinh một cặp!

Dù sao một văn một võ, trai tài gái sắc mà!

Thế nhưng khen khen nói nói, đề tài liền chuyển sang lời đồn tên khốn nạn trước đó.

"Rốt cuộc là ai, nỡ lòng nào bịa đặt, phỉ báng Tần công tử, lương tâm bị chó ăn rồi sao?"

"Nếu để ta bắt được là ai, ta nhất định phải hảo hảo giáo huấn hắn một phen."

"Ê, ta nghe nói nguồn gốc lời đồn hình như là hai người Tưởng Quảng và Tôn Tài."

"Thì ra là bọn họ!"

Cứ như vậy, liền có một màn Tưởng Quảng hai người đến tìm Tần Phong xin lỗi.

Đi đến cuối con đường núi, một dãy nhà cửa hiện ra trước mắt.

Lúc này, một nam tử áo đen đang khắc họa cái gì đó trên mặt đất bên ngoài phòng, chính là Tần Phong!

Tưởng Quảng hít sâu một hơi nói: "Sư đệ, chờ chút nữa ngươi cái gì cũng đừng nói, chuyện lan truyền lời đồn, cứ để sư huynh ta gánh vác!"

"Sư huynh, lời đồn là do hai chúng ta cùng nhau lan truyền, sao có thể để một mình huynh gánh vác?" Tôn Tài nghe vậy vẻ mặt cảm động.

"Haiz, ai bảo ta là sư huynh của ngươi chứ."

.....

Theo nét bút cuối cùng rơi xuống, phân bố núi non của Vạn Kiếm Tông trong giấc mơ, nguyên vẹn hiện ra trước mắt.

Tần Phong vuốt cằm lẩm bẩm tự nói: "Vẽ thì đã vẽ xong, hiện tại phải tìm một người của Vạn Kiếm Tông xem thử, bản đồ phân bố này có giống hệt với Vạn Kiếm Tông thật hay không.

Thế nhưng, tìm ai đây?"

Đúng lúc hắn đang nghĩ như vậy, một trận tiếng bước chân đến gần, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy hai bóng người lúng túng, lại chính là hai tên kỳ quái kia!

Tần Phong nhất thời tức giận, lời đồn ngày hôm qua, chính là do hai tên này truyền ra, hiện tại lại còn dám xuất hiện trước mặt hắn?

"Ta còn chưa đi tìm các ngươi tính sổ, các ngươi ngược lại tự mình đưa tới cửa?" Tần Phong cười như không cười, cổ tay khẽ chuyển động.

Bộ dạng kia giống như muốn động thủ!

Tưởng Quảng đang định mở miệng, thân hình béo ú núc ních run lên, lời muốn nói ra, đều bị hắn nuốt xuống.

Hình ảnh đối phương ngày hôm qua, một mình ứng phó với các vị sư huynh đệ đồng môn, một tay thi triển quang tráo màu trắng bất động, hắn đến nay vẫn còn nhớ rõ.

Nhân vật lợi hại như vậy, sao có thể không có chút thủ đoạn công kích nào?

Hắn mới không muốn bị thương đâu.....

Sư đệ, thật xin lỗi!

Tưởng Quảng nghĩ như vậy, sau đó cười nói: "Kỳ thật hôm nay chúng ta đến, chính là vì chuyện lời đồn ngày hôm qua."

"Ồ?" Tần Phong nhướng mày, chờ đợi lời tiếp theo.

Tiếp đó chỉ nghe tên mập cúi người xin lỗi: "Nguyên nhân lời đồn ngày hôm qua, đều là do ta quản giáo không nghiêm!

Khi ta biết được sư đệ lan truyền lời đồn ra ngoài, muốn ngăn cản đã không còn kịp nữa rồi.

Cho nên, hôm nay ta đặc biệt dẫn sư đệ đến cửa, chính là muốn xin lỗi ngươi!"

"Hả?" Tôn Tài trừng lớn hai mắt, vẻ mặt ngơ ngác, đây không giống với những gì đã nói lúc nãy a.

"Sư huynh, huynh đừng có nói bậy, chuyện lan truyền lời đồn này, rõ ràng cũng có phần của huynh!"

Tưởng Quảng lập tức làm ra vẻ mặt đau lòng: "Sư đệ, nói lời hồ đồ như vậy, lương tâm của ngươi không đau sao?"

"Hồ đồ cái gì, sư huynh, rõ ràng là huynh....."

Tiếp theo, chính là màn kịch chó cắn chó của hai người.

Quả nhiên là tình nghĩa anh em nhựa dẻo a..... Tần Phong chỉ hận không có dưa hấu trong tay.

Đột nhiên, hắn nghĩ tới điều gì đó: "Chờ chút, nếu ta nhớ không lầm, lão cha của hai tên này đều là Phong Chủ, với thân phận của bọn họ, đại đa số địa phương trong Vạn Kiếm Tông hẳn là có thể tùy ý ra vào.

Vậy thì, ta có phải là có thể lợi dụng một phen hay không?

Hơn nữa có hai tên ngốc này làm bình phong, khi ta bố trận, cũng có thể càng thêm che giấu tai mắt người khác."

Nghĩ đến đây, Tần Phong lên tiếng: "Đừng cãi nhau nữa, chuyện đã qua rồi, ta không muốn nhắc lại nữa."

Hai tên ngốc nghe vậy nhìn nhau, hai mắt híp lại, khóe miệng nhếch lên.

Bọn họ tự nhiên không có thật sự trách cứ đối phương, trước đây khi chọc giận các vị sư huynh đồng môn, bọn họ đều mượn thủ đoạn này để tránh họa, sớm đã là luyện tập thành thạo rồi.....

"Hai người lại đây xem bức tranh này." Tần Phong vẫy vẫy tay.

Tưởng Quảng hai người lập tức bước lên, cúi đầu nhìn xuống mặt đất, chỉ thấy một bức tranh sơn thủy sống động như thật, lập tức liều mạng nịnh hót.

Tần Phong nhíu mày, quát: "Đừng nói nhảm nữa, bản đồ phân bố sơn thủy này, có giống hệt với Vạn Kiếm Tông của các ngươi hay không?"

"Hả? Vạn Kiếm Tông?" Tưởng Quảng hai người hoàn hồn, lần

nữa đánh giá, sau đó trừng lớn hai mắt.

“Sư..... Sư huynh, hắn vừa nói như vậy, ta mới phát hiện, khó trách bức tranh sơn thủy này quen thuộc như vậy!

Huynh xem, đây là Túy Điệp Phong, lần trước chúng ta còn trốn sau vách núi này, len lén nhìn các sư tỷ tắm suối.....”

Tôn Tài còn chưa nói xong, đã bị Tưởng Quảng vội vàng lấy tay che miệng lại.

Liếc mắt nhìn thấy vẻ mặt kỳ quái của Tần Phong, Tưởng Quảng xấu hổ, chuyển chủ đề nói: “Vừa rồi ta đã cẩn thận xem xét, đây quả thực chính là Vạn Kiếm Tông!”

Chương 251: Vạn sự trù bị

Tần Phong gật đầu, nếu như phân bố sơn thuỷ của Vạn Kiếm Tông không có vấn đề, như vậy chuyện tiếp theo liền đơn giản rồi……

“Kể từ khi Liễu nương tử ứng đối với Thiên Địa Bá Quyền Ấn Chứng, nhiều nhất chỉ còn ba ngày.

Sự việc không nên chậm trễ, tốt nhất là hôm nay ta đi khắp Vạn Kiếm Tông, bố trí trận pháp.”

Nghĩ thông suốt sau, Tần Phong mở miệng nói: “Nương tử sắp ứng đối với Thiên Kiếp, ta cũng muốn vì nàng làm chút gì đó.

Ở quê nhà của ta, có một loại tế bái tứ phương thần minh, là phương thức cầu phúc cho con người.

Ta hy vọng các ngươi có thể dẫn ta đi khắp các đại kiếm phong của Vạn Kiếm Tông, vì nàng cầu phúc.”

“Tất cả các kiếm phong?” Tưởng Quảng, Tôn Tài hai người biến sắc.

Vạn Kiếm Tông không nhỏ, muốn leo hết tất cả các ngọn núi, nhất định cần không ít thời gian, hơn nữa vô cùng vất vả.

Cho dù bọn họ là Thần Vũ võ phu, cũng không muốn chịu khổ như vậy……

Tưởng Quảng khó xử nói: “Có thể vì ngươi và Kiếm Ly sư tỷ ra một phần lực, ta đương nhiên là rất vui lòng.

Chỉ là, sư huynh đệ chúng ta còn phải phụ trách canh giữ tông

môn, thật sự là không thể rời đi.”

“Đúng đúng!” Tôn Tài lập tức phụ họa.

“Thật sự không thể rời đi?” Tần Phong liếc mắt nhìn hai người, thản nhiên mở miệng.

“Thật sự có chút khó khăn.” Hai người đồng thanh nói, trên mặt lộ ra nụ cười áy náy.

Tần Phong đi qua đi lại trước mặt hai người, cố ý vô tình nói: “Chuyện Tôn Tài ở Tuý Điệp Phong, lén nhìn sư muội trong tông môn, không biết ta nói ra ngoài, có ai tin hay không?”

Tưởng Quảng, Tôn Tài nghe vậy, sắc mặt cứng đờ, sau đó lời nói xoay chuyển: “Vừa rồi ta suy nghĩ kỹ một chút, Kiếm Ly sư tỷ đại diện cho tương lai của tông môn!

Canh giữ tông môn loại chuyện nhỏ này so với việc sư tỷ độ kiếp, một chút cũng không quan trọng!

Tần công tử, ngươi không cần phải nói nữa, không phải là muốn vì sư tỷ cầu phúc sao? Việc không nên chậm trễ, chúng ta bây giờ liền xuất phát!”

……

Dưới sự dẫn dắt của Tưởng Quảng, Tôn Tài một đường có thể nói là thông hành không trở ngại.

Một là bởi vì thân phận Phong chủ của phụ thân Tưởng Quảng, Tôn Tài.

Hai là bởi vì danh tiếng của Tần Phong ở Vạn Kiếm Tông.

Kỳ thật Tần Phong cũng rất tò mò, vì sao những đệ tử Vạn Kiếm Tông kia khi nhìn thấy hắn, đều là vẻ mặt cung kính, thậm chí còn có người hành lễ đệ tử.

Mãi cho đến khi Tưởng Quảng, Tôn Tài giải thích tác dụng của bài thơ ngày hôm qua, hắn mới chợt hiểu ra.

“Không nghĩ tới, thơ từ của người xưa, lại có hiệu quả như vậy……”

Ba người bước lên ngọn núi đầu tiên, đường núi gập ghềnh quanh co.

Trong lúc đó, Tần Phong vì che giấu tai mắt người khác, len lén bố trí trận pháp, đồng thời cũng giả vờ hành lễ bái lạy tứ phương.

Mãi cho đến khi xác định trận đồ khắc hoạ không có sai lầm, hắn mới cùng Tưởng Quảng, Tôn Tài cùng nhau xuống núi, hướng tới ngọn núi thứ hai leo lên.

Thời gian vội vàng trôi qua, bất tri bất giác, màn đêm buông xuống.

Mà trận đồ Tần Phong khắc hoạ, rốt cục cũng đến ngọn núi cuối cùng.

Hành trình một ngày, cho dù là Tưởng Quảng và Tôn Tài hai vị Thần Vũ võ phu này, cũng đều thở hổn hển, mồ hôi đầm đìa.

Huống chi là Tần Phong, một Văn Thánh đạo giả?

Phải biết rằng, hắn leo núi đồng thời, còn phải khắc hoạ trận đồ.

Mệt mỏi không chỉ là thân thể, còn có tâm lực!

Rất nhiều lần, hắn thiếu chút nữa đã hôn mê bất tỉnh, may mắn có Chính Khí chống đỡ, mới khiến hắn nghiến răng kiên trì.

Vì để nương tử ứng phó với Thiên Lôi kia, có thể nắm chắc thêm một phần, hắn cũng phải kiên trì!

Đi qua con đường núi quanh co, men theo dòng suối chảy róc rách, cuối cùng cũng leo lên đỉnh núi, Tần Phong thừa dịp không ai chú ý, đầu ngón tay ngưng tụ bạch quang, khắc hoạ đồ án lên trên tảng đá.

Tiếp đó, hắn lại lấy trận kỳ từ trong nhẫn trữ vật ra, giả vờ lúc bái lạy tứ phương, len lén chôn xuống lớp đất cỏ trên đỉnh núi.

Làm xong tất cả những thứ này, một cỗ khí tức như có như không quét qua Thần Hải của hắn.

Tần Phong minh bạch, trận pháp này đã bố trí xong!

Chỉ cần đến ngày Liễu Kiếm Ly độ kiếp, hắn ở Tinh Nguyệt Phong, lập xuống trận tâm, là có thể khởi động đại trận!

Vạn sự câu bị, khóe miệng Tần Phong khẽ nhếch lên, rốt cục cũng thở phào nhẹ nhõm.

Sợi dây cung trong đầu óc luôn căng thẳng cũng được thả lỏng, theo đó là sự mệt mỏi như thủy triều ập tới.

Hắn không thể nào chống đỡ nổi nữa, hai mắt tối sầm, ngất đi.

“Tần công tử!” Tưởng Quảng, Tôn Tài kêu lên, vội vàng tiến lên đỡ lấy.

……

Trong phòng khách, Tần Phong nằm trên giường, ngủ rất say.

Lam Ngưng Sương cẩn thận cởi giày của hắn ra, nhìn vào trong, đã là máu thịt be bét.

Nàng kinh ngạc che miệng, đau lòng không thôi, trong hốc mắt có nước mắt chực trào.

“Hôm nay cô gia rốt cuộc đã đi làm gì?” Hình Thịnh nhíu mày,

trầm giọng hỏi.

Tưởng Quảng, Tôn Tài đưa Tần Phong trở về nghe vậy, liền đem chuyện hôm nay kể lại một cách chi tiết.

Hình Thịnh nghe xong sắc mặt xúc động, há hốc mồm không biết nên nói cái gì cho phải.

Hắn cảm thấy cô gia thật ngốc, bái lạy tứ phương thần minh thì có tác dụng gì?

Nếu trên đời thật sự có thần minh, vì sao thương sinh thiên hạ vẫn phải sống trong cảnh lầm than?

Nhưng hắn lại phát ra từ nội tâm nghĩ, phu quân của tiểu thư là cô gia, thật sự là quá tốt rồi.....

Lam Ngưng Sương im lặng không nói, nàng dùng tay áo lau đi nước mắt trong mắt, sau đó lấy một chậu nước nóng, dùng khăn lông nhẹ nhàng lau vết thương trên chân cho Tần Phong.

Bên ngoài phòng khách, Bách Lý lão nhân ngẩng đầu nhìn lại, trong đôi mắt của hắn, toàn bộ Vạn Kiếm Tông phảng phất như thu hết vào đáy mắt.

Hắn cẩn thận cảm nhận một phen, lập tức lộ ra thần sắc vui mừng: “Còn tính là không tệ.”

Vừa dứt lời, quay đầu nhìn lại, nơi vốn nên không có một ai, bỗng nhiên xuất hiện thân ảnh của Tần Kiến An, mặt không chút thay đổi, ánh mắt sâu thẳm.

Cỏ cây xung quanh, đều bị một cỗ uy áp vô hình ép sát xuống mặt đất.

“Không cần như vậy, luôn có lúc ngươi ra tay.”

Tần Kiến An thở nhẹ một hơi, khôi phục lại bộ dáng như

thường ngày.

Bách Lý lão nhân nhướng mày, cười nói: “Hừ, bọn chúng hao hết tâm cơ dẫn động Diệt Sinh Lôi giáng thế, muốn đoạt được Thượng Cổ Thần Tức kia.

Mà thứ đồ chơi này, vừa vặn dùng để tặng con dâu ngươi một phen tạo hóa.

Cũng coi như là vì giúp nó tương lai bước vào cảnh giới cao hơn, đặt nền móng vững chắc.”

“Ừm.” Tần Kiến An thản nhiên đáp một tiếng.

Đột nhiên, hai người cùng cảm nhận được điều gì đó, đồng thời nhìn về phương hướng phía bắc.

Bách Lý lão nhân khịt mũi coi thường: “Chuột trong tối, luôn luôn nhiều đến mức không trừ hết được.”

……

Đêm nay ánh trăng ảm đạm, bóng tối như màn che, che khuất tầm mắt.

Hướng bắc Vạn Kiếm Tông, cách ba mươi dặm, trong rừng núi u ám, một bóng người áo đen như u linh, cẩn thận tiến về phía trước.

Không bao lâu, hắn đi tới trước một vách núi, nhìn quanh bốn phía.

Chỉ trong nháy mắt, trước mặt liền xuất hiện thêm một bóng người, mặc trường bào đen trắng xen kẽ, đeo mặt nạ quỷ, trên ngực có thêu một chữ số bốn.

Nam tử áo đen thở phào nhẹ nhõm nói: “Yêu cầu của các ngươi ta đã làm được, hắc viêm bám trên người tên đệ tử kia đã bị

Tông chủ đại nhân giam cầm.

Mà khoảng cách Liễu Kiếm Ly mở ra Thiên Địa Bá Quyền Ấn Chứng, nhiều nhất chỉ còn ba ngày.

Nhưng ta không hiểu, vì sao các ngươi lại cố ý để lộ hành tung vào lúc này?

Còn nữa, hắc viêm kia rốt cuộc là vật gì, vì sao có thể dẫn động Tử Điện Thần Quân?"

"Ngươi chỉ cần làm tốt phận sự của mình, những chuyện khác không cần hỏi nhiều." Người đeo mặt nạ quỷ lạnh lùng đáp.

Nam tử áo đen khựng lại, nghiến răng nói: "Tốt, nhưng đừng quên lời hứa của các ngươi, phải giúp ta bước vào Tam phẩm cảnh giới, còn phải giúp ta trở thành Tông chủ của Vạn Kiếm Tông!"

Vừa dứt lời, mặt đất dưới chân nam tử bỗng nhiên chấn động, hắc viêm từ bốn phương tám hướng tuôn ra.

Không bao lâu, những hắc viêm này liền ngưng tụ lại một chỗ, phát ra tiếng kêu gào như tiếng trẻ con khóc.

"Đây, đây là cái gì?" Nam tử áo đen kinh hãi kêu lên.

"Không phải ngươi muốn bước vào Tam phẩm cảnh giới sao? Hôm nay liền như ngươi mong muốn."

Vút!

Quái vật ngưng tụ từ hắc viêm, chỉ trong nháy mắt, liền bao trùm lấy nam tử áo đen, kéo lên giữa không trung.

Cùng với tiếng kêu thảm thiết đến xé lòng nát phổi, vô số hắc viêm tràn vào trong cơ thể nam tử.

Một lúc sau, tiếng kêu thảm thiết im bặt, nam tử áo đen rơi

xuống đất, cúi đầu đánh giá thân thể của mình.

Chương 252: Vạn Kiếm Kiếm Trận

“Nhân loại quả nhiên có thân thể yếu đuối.” Dưới lớp áo choàng đen, một giọng nói kỳ dị vang lên.

Âm thanh lúc trầm khàn như một lão tướng sắp lìa đời, lúc lại the thé như tiếng trẻ sơ sinh.

Hắc bào nhân sau khi xem xét bản thân xong, đột nhiên ra tay, cánh tay phải duỗi ra, trực tiếp bóp lấy cổ họng của Quỷ Diện Nhân.

Hai người rõ ràng còn cách nhau hai trượng, nhưng không gian trước mặt hắn ta lại như hư vô.

“Dám giết cả dòng dõi cuối cùng của ta, ai cho ngươi lá gan đó?”

Quỷ Diện Nhân thản nhiên đáp: “Thần hồn của ngươi bị Tử Điện Thần Quân phong ấn vô số năm tháng, nếu không dùng đầu lâu của hậu duệ ngươi, căn bản không thể dẫn dụ ra.

Hơn nữa, kẻ dám thôn phệ cả thân thể thần ma như ngươi, còn để tâm đến những thứ này sao?”

Sau một thoáng yên lặng là tiếng cười điên cuồng, hắc bào nhân buông Quỷ Diện Nhân ra.

Một cái lưỡi khổng lồ bốc cháy hắc viêm thò ra từ dưới lớp áo choàng, nước miếng chảy ròng ròng, dường như đang say sưa trong bữa tiệc thần thánh, thưởng thức hương vị huyết nhục tràn đầy lực lượng cường đại.

Nó chính là Diễm Cổ, mà trước bữa tiệc thần thánh này, nó còn là Trưng...

“Nói đi, tại sao lại giải phóng thần hồn cho ta, còn vì ta mà tái tạo thân thể?”

Quỷ Diện Nhân đáp: “Bởi vì chúng ta muốn mời ngươi, cùng nhau san bằng Vạn Kiếm Tông.”

…

Trời vừa hửng sáng, Tần Phong sau một giấc ngủ dài cũng mở mắt ra.

Hôm qua bận rộn cả ngày ở Vạn Kiếm Tông, đến bây giờ đầu óc vẫn còn choáng váng, cơ thể mệt mỏi rã rời.

Cảm thấy khô miệng, hắn định đứng dậy rót một cốc nước, lại phát hiện chăn đệm ở chân bị vật gì đó đè nặng.

Nhìn sang, một mỹ nhân mặc lam y đang nằm úp bên giường, ngủ say sưa, chính là Lam Ngưng Sương.

Lông mi nàng rất dài, khẽ run lên theo từng nhịp thở đều đều.

Khóe mắt vẫn còn vương lại v[illegible]ệt nước mắt.

Tần Phong không nỡ đánh thức nàng, cẩn thận rút chân ra khỏi chăn.

Hai chân đã được băng bó cẩn thận, hiển nhiên là kiệt tác của mỹ nhân đang ngủ bên cạnh.

Tần Phong đứng dậy, nhìn khuôn mặt ngủ say của Lam Ngưng Sương, khẽ vuốt ve mái tóc trước trán nàng, nhẹ nhàng đắp thêm cho nàng một lớp áo khoác.

Ấm trà trong phòng đã cạn, bất đắc dĩ, Tần Phong đành phải

rời khỏi phòng, đi đến đại sảnh.

Hắn vốn tưởng vết thương trên chân chưa lành hẳn, đi lại sẽ đau đớn.

Nhưng điều khiến hắn kinh ngạc là, ngoại trừ cảm giác hơi khác lạ do băng gạc mang lại, hắn không hề cảm thấy đau đớn chút nào.

Đến đại sảnh, không thấy bóng dáng lão cha và vị sư phụ hờ.

Hắc Than Đầu đứng dậy hỏi han: “Cô gia, người cảm thấy thế nào rồi?”

“Ngủ một giấc, đã không sao rồi.”

Ánh mắt liếc sang một bên, trong đại sảnh lại xuất hiện một bóng người ngoài ý muốn.

“Sao muội lại ở đây?” Tần Phong kinh ngạc hỏi.

Bạch Thu nghe vậy, trợn trắng mắt, bực bội nói: “Nếu không phải Ngưng Sương tỷ tỷ tìm muội, muội mới không thèm đến đây.

Ngưng Sương tỷ tỷ cũng thật là, huynh chỉ bị thương nhẹ ở chân thôi mà, vậy mà còn cầu xin Bạch Mai Cao của muội.

Thứ đó dùng cho huynh, thật sự là lãng phí!”

Tần Phong bừng tỉnh đại ngộ, thảo nào vết thương trên chân lại lành nhanh như vậy, hóa ra là do bôi Bạch Mai Cao.

Nghĩ đến lam y mỹ nhân nằm úp bên giường, hắn chỉ cảm thấy trong lòng ấm áp.

“Đúng rồi, vết thương trên chân huynh còn đau không? À, đây là Bạch Mai Cao huynh dùng còn thừa hôm qua, đồ huynh dùng rồi muội chê bẩn, không cần nữa.” Bạch Thu vừa nói vừa ném một

bình bạch ngọc sang.

Tần Phong đưa tay tiếp lấy, chỉ thấy bình thuốc đầy ắp, nào có phải Bạch Mai Cao đã dùng qua, rõ ràng là bình mới.

Tiểu nha đầu này miệng lưỡi chua ngoa, nhưng tâm địa lại rất tốt.

"Đa tạ muội." Tần Phong cất Bạch Mai Cao đi, tuy rằng hiện tại hắn không cần dùng đến, nhưng thứ tốt như vậy, không lấy thì uổng.

"Ai cần huynh cảm ơn?" Bạch Thu hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi, trong lòng âm thầm bổ sung một câu, nếu không phải huynh vì cầu phúc cho Kiếm Ly sư tỷ mới bị thương, muội mới không cho huynh Bạch Mai Cao đâu.

Điều đáng nói là, tối hôm qua, Tưởng Quảng sau khi trở về, liền đem chuyện Tần Phong vì cầu phúc cho Kiếm Ly sư tỷ mà ngất xỉu ra tuyên truyền khắp nơi.

Trong nháy mắt, cả tông môn đều xôn xao.

Vô số nữ đệ tử thậm chí còn tuyên bố, tương lai phu quân của mình, nếu có thể bằng một phần mười Tần công tử, cả đời này không hối tiếc…

Hai người lại tùy ý trò chuyện vài câu, đột nhiên, bên ngoài đại sảnh, tiếng kiếm minh thanh thúy vang vọng khắp bầu trời!

Tần Phong nghe thấy động tĩnh, vội vàng chạy ra khỏi đại sảnh, nhìn theo tiếng động.

Chỉ thấy vô số binh khí bay lên không trung, lơ lửng giữa trời, đó là Vạn Kiếm Kiếm Trận!

Giữa kiếm trận, thanh Tử Điện Thần Quân tỏa ra lôi hồ, đặc

biệt nổi bật!

“Chẳng lẽ là nương tử, nàng ấy muốn mở Thiên Địa Bá Quyền Ấn Chứng rồi sao?” Tần Phong khẩn trương nói.

Bạch Thu nhìn lên bầu trời, không thấy dị tượng, liền lắc đầu nói: “Chắc là chưa đến lúc, lần trước Kiếm Ly sư tỷ độ Thiên Kiếp.

Lúc đó mây đen dày đặc, giống như trời sập xuống vậy.

Nếu muội đoán không lầm, động tĩnh này hẳn là do Kiếm Ly sư tỷ đã hoàn toàn khống chế được Vạn Kiếm Kiếm Trận.”

“Thì ra là vậy.” Tần Phong thở phào nhẹ nhõm.

“Bất quá…” Bạch Thu lộ vẻ lo lắng, lại nói tiếp: “Vì Kiếm Ly sư tỷ đã khống chế được Vạn Kiếm Kiếm Trận, e rằng việc mở Thiên Địa Bá Quyền Ấn Chứng cũng chỉ trong một hai ngày tới.”

Tần Phong nghe vậy, sắc mặt ngưng trọng, hắn nghĩ đến đại trận đã được bố trí xong, chỉ còn thiếu trận tâm cuối cùng là chưa được đặt vào vị trí, liền hỏi: “Lúc nàng ấy độ kiếp, ta có thể đến Tinh Nguyệt Phong không?”

Bạch Thu kinh ngạc nói: “Huynh điên rồi sao? Huynh có biết uy lực của Thiên Kiếp đáng sợ đến mức nào không?

Lần trước Kiếm Ly sư tỷ độ Thiên Kiếp, uy lực của lôi đình đã phá hủy mất hai ngọn núi của Vạn Kiếm Tông!

Với thực lực của huynh hiện tại, chỉ riêng dư uy của Thiên Kiếp, nếu không cẩn thận, có thể lấy mạng huynh như chơi!”

“Ta biết.” Tần Phong ngữ khí bình thản, uy lực của Thiên Địa Bá Quyền Ấn Chứng, làm sao hắn có thể không biết?

“Vậy huynh còn muốn đi, tại sao chứ?” Bạch Thu khó hiểu hỏi.

Tần Phong không trả lời, chỉ ánh mắt kiên định.

Hắn nhất định phải đến Tinh Nguyệt Phong, bởi vì đó mới là vị trí đặt trận tâm.

Chỉ khi trận tâm được đặt thành công, hắn mới có thể khởi động đại trận, trì hoãn Diệt Sinh Lôi cho Liễu Kiếm Ly được một chút thời gian!

…

Động tĩnh do Vạn Kiếm Kiếm Trận gây ra rất lớn, tự nhiên không chỉ có mình Tần Phong chú ý đến.

Tất cả đệ tử trong tông môn đều nhìn về hướng Tinh Nguyệt Phong, trên mặt lộ vẻ kinh hãi.

Mà trong Tông Chủ điện ở Tinh Nguyệt Phong, Nhạc Hạc Hiên cùng mười hai vị Phong Chủ cũng ngẩng đầu nhìn kiếm trận đầy trời, không khỏi cảm khái.

“Từ xưa đến nay, trong Vạn Kiếm Tông, chưa từng có vị đệ tử nào có thể một mình dẫn động Vạn Kiếm Kiếm Trận, tạo ra thanh thế lớn như vậy.”

“Đúng vậy, Liễu Kiếm Ly đã thành công dẫn động Vạn Kiếm Kiếm Trận, với thiên phú của nàng ấy, lần Thiên Kiếp này nhất định có thể vượt qua an toàn.”

Các vị Phong Chủ đều tràn đầy kỳ vọng, chỉ có Nhạc Hạc Hiên sắc mặt như thường, ông ta mở miệng hỏi: “Phó Phong Chủ, đã tìm được manh mối về nguồn gốc của hắc viêm quỷ dị kia chưa?”

Phó Gia Diêu lắc đầu đáp: “Tạm thời vẫn chưa tìm thấy tung tích.”

“Kiếm Ly mở Thiên Địa Bá Quyền Ấn Chứng, chắc chắn là

trong một hai ngày tới, mong chư vị đừng lơ là cảnh giác, để kẻ gian có cơ hội lợi dụng.” Nhạc Hạc Hiên trịnh trọng nói.

“Minh bạch.” Các vị Phong Chủ đồng thanh đáp, sau đó chắp tay lui ra.

Mà Nhạc Hạc Hiên lại nhìn theo hướng Phó Gia rời đi, lông mày nhíu chặt.

Ông ta xòe bàn tay ra, trên một tờ giấy viết bốn chữ “tĩnh quan kỳ biến”.

Hít sâu một hơi, bàn tay khẽ siết lại, tờ giấy liền hóa thành tro bụi, bay theo gió.

Chương 253: Diệt Sinh Lôi giáng thế

Tần Phong nhìn Vạn Kiếm Kiếm Trận đang lơ lửng trên Tinh Nguyệt Phong hồi lâu.

Trong lòng hắn dâng lên một cảm giác vô cùng mãnh liệt.

Cảm giác ấy như có như không, tựa hồ là một sợi dây liên kết vô hình giữa hắn và Liễu Kiếm Ly.

Thiên kiếp, hôm nay sẽ giáng xuống!

"Không thể chờ đợi thêm được nữa, ta phải đến vị trí trước." Tần Phong siết chặt nắm tay, hạ quyết tâm.

Gần đến giờ ngọ, trong đại đường đã chuẩn bị xong bữa trưa.

Lam Ngưng Sương buông bát đũa xuống, nhìn quanh rồi tò mò hỏi: "Cô gia đâu rồi, chẳng lẽ vẫn còn ở trong phòng?

Bạch Thu, đừng gắp nữa, chờ cô gia đến rồi cùng ăn."

Trên bàn, rõ ràng đã bày biện thức ăn thịnh soạn, Bạch Thu nhìn mà nước miếng chảy ròng ròng, nhưng lại không thể nuốt vào bụng, khiến nàng vô cùng khó chịu: "Tên đáng ghét này, đến giờ ăn cơm rồi còn chạy lung tung!"

Hắc Than Đầu đứng dậy nói: "Để ta đến phòng gọi cô gia."

"Được." Lam Ngưng Sương khẽ gật đầu.

Thế nhưng một lúc sau, chỉ thấy một mình hắn trở về.

“Cô gia đâu?” Lam Ngưng Sương tò mò hỏi.

Hắc Than Đầu lắc đầu.

“Giờ này rồi, hắn có thể đi đâu chứ? Chân rõ ràng còn đang bị thương.” Lam Ngưng Sương lo lắng nói.

“Ngưng Sương tỷ tỷ, chúng ta đừng quản hắn nữa, ăn cơm trước đi, dù sao ở trong Vạn Kiếm Tông cũng không có nguy hiểm gì, trừ khi…”

Nói đến đây, Bạch Thu bỗng khựng lại, bởi vì nàng nhớ đến chuyện sáng nay, tên kia đã nói, lúc Kiếm Ly sư tỷ độ kiếp, hắn sẽ ở trên Tinh Nguyệt Phong.

“Không… không lẽ nào.” Đôi mắt long lanh của Bạch Thu thoáng qua một tia bất an.

“Không lẽ nào cái gì?” Lam Ngưng Sương nhìn nàng.

Đúng lúc này, mọi người trong đại đường đều cảm thấy một trận tim đập nhanh.

Trên đầu, như thể bị một tảng đá lớn đè nặng.

Bên ngoài đại đường, vốn là ban ngày ban mặt, nhưng chỉ trong nháy mắt, sắc trời đột nhiên tối sầm lại, như thể màn đêm buông xuống.

Bạch Thu và những người khác đoán được điều gì, vội vàng chạy ra khỏi đại đường, ngẩng đầu nhìn lên.

Lúc này, bầu trời như bị mực nước nhuộm đen kịt.

Mây đen cuồn cuộn kéo đến, bao phủ toàn bộ Vạn Kiếm Tông!

Đặc biệt là trên đỉnh Tinh Nguyệt Phong, tầng mây đen kịt, giống như trời sập xuống!

Thiên kiếp, sắp đến rồi!

Tất cả mọi người trong Vạn Kiếm Tông đều dừng động tác trên tay, đồng loạt ngước nhìn bầu trời, sắc mặt nghiêm trọng.

Họ có thể cảm nhận rõ ràng, uy lực của thiên kiếp lần này còn hơn cả lần trước!

Một số đệ tử tu vi thấp kém, thậm chí còn xuất hiện triệu chứng khó thở, thân thể không thể đứng thẳng, toàn thân như rơi vào vũng bùn!

Một giọng nói uy nghiêm vang lên: “Tất cả đệ tử Vạn Kiếm Tông nghe lệnh, mau rời khỏi Tinh Nguyệt Phong!”

Tiếng nói vừa dứt, từ trong Tông Chủ Điện, Nhạc Hạc Hiên khoác trên mình chiếc áo choàng màu xanh đen bay lên không trung, nhìn tầng mây đen kịt, lông mày nhíu chặt.

Ngoài ra, mười hai vị Phong chủ còn lại cũng bay lên không trung, toàn thần cảnh giác.

Ầm!

Một tiếng sấm rền vang, đất trời bỗng chốc sáng rực.

Trên đỉnh Tinh Nguyệt Phong, Liễu Kiếm Ly lướt trên không trung, bạch y bay phất phới, mái tóc đen dài tung bay trong gió.

Nàng khẽ thở ra một hơi, liếc mắt nhìn về phía ngọn núi nơi đặt khu nhà khách của Vạn Kiếm Tông.

Trong đầu hiện lên bóng dáng người áo đen kia.

Tối hôm trước, bốn câu hỏi đó vẫn còn văng vẳng bên tai nàng.

Liễu Kiếm Ly đưa tay phải ra, chiếc hộp kiếm bên dưới mở ra,

một luồng sáng lướt qua không trung, rơi vào tay nàng, chính là Hàn Thủy Kiếm.

“Ta đáp ứng ngươi…” Đôi môi đỏ mọng khẽ mở, bốn chữ bay theo gió.

Thể hiện quyết tâm lúc này của nàng.

Oanh!

Lại một tiếng sấm sét giận dữ vang lên.

Tia sét xé toạc tầng mây đen, lộ ra nanh vuốt của nó, sau đó hung hăng bổ xuống, đất trời rung chuyển!

Tất cả các đệ tử trong Vạn Kiếm Tông đều kinh hãi.

Mặc dù đã từng trải qua một lần, bọn họ cũng đã chuẩn bị tâm lý kỹ càng.

Thế nhưng uy lực của thiên kiếp lần này, vẫn vượt xa tưởng tượng của bọn họ!

Đối mặt với lôi đình, Liễu Kiếm Ly không hề nao núng, tay phải nắm chặt kiếm, chém lên trời.

Kiếm khí như dòng nước lũ đổ ra biển cả, va chạm với lôi đình.

Chỉ trong nháy mắt, lôi đình tan biến!

Uy lực của một kiếm, ngay cả thiên kiếp cũng phải lu mờ!

Chúng đệ tử Vạn Kiếm Tông thấy cảnh này, đều thở phào nhẹ nhõm.

Tuy nhiên, chưa kịp để bọn họ thả lỏng bao lâu, tia sét thứ hai đã ập đến.

Tiếp theo, là tia thứ ba, tia thứ tư!

Tiếng sấm sét vang dội, tia sau nhanh hơn tia trước, tia sau đáng sợ hơn tia trước.

Nhưng cho dù như vậy, bóng dáng bạch y thon thả giữa không trung trên đỉnh Tinh Nguyệt Phong kia, vẫn vững như bàn thạch.

Liễu Kiếm Ly tay cầm Hàn Thủy Kiếm, kiếm khí mạnh mẽ như sóng triều cuồn cuộn tứ phía.

Trên bầu trời, vạn kiếm rung động, tiếng kiếm reo thanh thúy thậm chí còn át cả tiếng sấm gầm rú.

Cửu Trọng Thiên Lôi Kiếp trước mặt Hàn Thủy Kiếm và Vạn Kiếm Kiếm Trận của nàng, căn bản không đáng sợ!

Chờ đến khi tia sét thứ chín bị Vạn Kiếm Kiếm Trận đánh tan, đám đệ tử lúc nãy còn run sợ không dám thở mạnh, bỗng nhiên reo hò vui mừng.

Đối với bọn họ mà nói, giờ phút này, bóng dáng Kiếm Ly sư tỷ, thật mạnh mẽ như thần minh!

Bạch Thu kích động nhảy cẫng lên: “Chín đạo thiên lôi đã qua, Kiếm Ly sư tỷ rốt cuộc cũng có thể bước vào cảnh giới tam phẩm rồi!”

Tuy là chuyện đáng mừng, nhưng Lam Ngưng Sương và Hắc Than Đầu ở bên cạnh vẫn nhíu mày.

Bởi vì bọn họ nhớ đến lời Bách Lý tiền bối và cô gia nói về lôi đình màu đỏ.

Bởi vì… mây đen trên bầu trời vẫn chưa tan, ngược lại như vực sâu không đá đáy, càng thêm dày đặc!

Bạch Thu hiển nhiên cũng phát hiện ra điều bất thường, nàng

nhìn lên bầu trời phía trên Tinh Nguyệt Phong, vẻ mặt khó tin: "Sao lại như vậy?"

Trong Vạn Kiếm Tông, chúng đệ tử cũng khó hiểu không thôi.

"Cửu Trọng Thiên Lôi Kiếp đã qua rồi, tại sao mây đen vẫn chưa tan?"

"Các ngươi có phát hiện ra không, mây đen hình như đang hạ thấp xuống."

"Tim ta đập nhanh quá, luôn cảm thấy có thứ gì đó đáng sợ sắp xuất hiện."

"Các ngươi mau nhìn xem, kia là cái gì?"

Từng tia sét màu đỏ, cuồn cuộn trong mây đen.

Không còn tiếng gầm rú chấn động như trước, thay vào đó là sự im lặng chết chóc.

Tất cả mọi người như bị bó chặt cổ họng, muốn nói gì đó nhưng lại không thể thốt ra lời.

Bọn họ chỉ cảm thấy có một bàn tay vô hình, nắm chặt lấy trái tim mình, khống chế sinh tử của mình.

Gió thổi cỏ lay xung quanh, bọn họ cũng không còn nghe thấy nữa.

Chỉ có thể nghe thấy tiếng tim mình đập thình thịch trong lồng ngực, yếu ớt như sắp chết…

"Đến rồi sao." Trong Tông Chủ Điện trên đỉnh Tinh Nguyệt Phong, Bách Lý lão nhân và người áo đen đeo mặt nạ Vô Diện yên lặng nhìn lên bầu trời.

Ở một nơi khác, Phó Gia lơ lửng giữa không trung, hai mắt lóe

lên hắc viêm, vẻ mặt dữ tợn.

“Diệt Sinh Lôi…” Giọng nói của hắn vừa có sự hưng phấn, vừa có sự sợ hãi.

Liễu Kiếm Ly nhìn những tia sét màu đỏ đang cuồn cuộn, lông mày khẽ nhíu lại.

Vẻ mặt nàng không còn bình tĩnh như trước nữa.

Nàng có thể cảm nhận được uy lực đáng sợ ẩn chứa trong đám mây đen kia.

Cái loại uy lực… mà con người không thể nào chống đỡ nổi!

Rắc!

Âm thanh như thể bầu trời bị xé toạc.

Mây đen bị xé rách.

Trải qua vô số năm tháng, Diệt Sinh Lôi rốt cuộc cũng xuất hiện trở lại trước mắt thế nhân.

Màu đỏ tang tóc.

Giống như sự phán xét của thiên đạo, vươn ra như một bàn tay khổng lồ.

Trong im lặng ẩn chứa sức mạnh hủy diệt.

Chỉ một cái liếc mắt, đa số mọi người trong tông môn, trong lòng đều dâng lên cảm giác bất lực cùng tuyệt vọng.

Trước mặt nó, kết cục duy nhất có thể nghênh đón chỉ có cái chết.

Chương 254: Mượn Sơn Thuỷ Vạn Kiếm Tông Dùng Một Lần

Tử Điện Thần Quân thu liễm kiếm thân lôi hồ, vạn kiếm lơ lửng giữa không trung rơi xuống đất.

Liễu Kiếm Ly nhìn tia sét đỏ, đồng tử mở to, tay phải nắm Hàn Thủy Kiếm, thế mà lại run rẩy không tự chủ được.

Nói nàng sợ hãi cái chết, chi bằng nói là sợ hãi mất đi.

Nàng vốn muốn hoàn thành ước định với người kia.

Nhưng mà hình như, rất khó làm được.

Trước uy năng của Diệt Sinh Lôi, một loại cảm giác bất lực trào dâng trong lòng.

Tông chủ điện nội, Bách Lý lão nhân hỏi: "Ngươi đã bao lâu rồi chưa từng trực diện với nỗi sợ hãi cái chết?"

Vô Diện mặt nạ bên dưới truyền ra thanh âm khàn khàn, đáp phi sở vấn: "Chỉ có trải qua nỗi sợ hãi cái chết gần như tuyệt vọng đó, mới có thể khiến bản thân càng thêm cường đại.

..... Mà trong lòng có người muốn bảo vệ, liền có thể không sợ hãi."

"Nói rất hay." Bách Lý lão nhân cười khẽ một tiếng, trên khuôn mặt già nua, như là đang tưởng niệm điều gì.

.....

Thiên địa phảng phất như dừng lại ở khoảnh khắc này.

Vạn Kiếm Tông nội mọi người ngơ ngác nhìn, không dám ở trước thiên uy khủng bố này có bất kỳ động tác gì, bọn họ chỉ có thể trong lòng cầu nguyện Liễu Kiếm Ly có thể chống đỡ được.

Cho dù hy vọng mong manh.

Thế nhưng, Tinh Nguyệt Phong trung, có một người động.

Chính là Tần Phong.

Cho dù ở trước Diệt Sinh Lôi này, hắn cũng sợ hãi đến cực điểm.

Thiên uy trước mắt, trái tim gần như ngừng đập, hai chân như là bị rót thủy ngân.

Hắn cắn chặt răng, hai nắm tay siết chặt.

Móng tay bấu vào lòng bàn tay, máu tươi từ kẽ ngón tay chảy xuống.

Hắn trong lòng liều mạng kêu gào, chạy mau, chạy mau!

Cho dù tan xương nát thịt, cho dù phía trước chờ đợi hắn là cái chết.

So với cái chết, hắn càng sợ hãi mất đi.

Thần Hải trung lôi đình chính khí cuồn cuộn, bao phủ toàn thân hắn.

Tông chủ điện phương hướng, một đạo thanh khí lướt đến, nhẹ nhàng đẩy hắn một cái.

Hắn rốt cục một lần nữa giành được quyền khống chế thân thể, sau đó ở Tưởng Quảng hai người không thể tin được trong

thần sắc, nghĩa vô phản cố chạy về phía Vạn Kiếm Kiếm Trận bên dưới.

Tay phải thò vào trong ngực, từ trong Tu Di Giới lấy ra một viên trân châu màu lam nhạt.

Đó là từ Mộ Hữu Tiền nơi đó có được Giao Mục Châu, nó cũng chính là đại trận cần thiết, mấu chốt nhất trận tâm!

Tia sét màu đỏ rơi xuống, mây đen như gương vỡ vụn.

Cái chết trong vô thanh vô tức giáng lâm!

Tần Phong đem Giao Mục trong tay hung hăng ném về phía không trung.

Hắn dường như là vì thoát khỏi chấn nhiếp của Diệt Sinh Lôi, lại dường như là vì nói cho bạch y thiếu ảnh trên không trung kia biết, sự tồn tại của hắn.

Gần như là dùng hết toàn lực, xé ruột xé gan hô to: "Mượn Sơn Thủy Vạn Kiếm Tông dùng một lần!"

Tiếng gầm thét này đánh vỡ sự im lặng chết chóc.

Mọi người kinh hãi ngẩng đầu, mờ mịt nhìn quanh bốn phía, hoàn toàn không biết chuyện gì xảy ra.

Cho đến..... Toàn bộ Vạn Kiếm Tông bỗng nhiên chấn động!

Trong dãy núi trùng điệp, khe suối, sông ngòi, thác nước, tất cả dòng nước đều nhận được một loại dẫn dắt nào đó.

Chúng hóa thành cột nước dung hợp vào một chỗ, càng tụ càng nhiều, càng tụ càng dày đặc.

Khi những dòng nước này kéo đến Tinh Nguyệt Phong, đã biến thành một con Thủy Long cao nghìn trượng, giương nanh múa

vuốt, nghênh đón tia sét màu đỏ.

Đây là trận pháp —— Thủy Trạch Thiên Long!

Liễu Kiếm Ly nghe được thanh âm quen thuộc, vội vàng cúi đầu nhìn xuống, thân ảnh người kia mà nàng ngày đêm mong nhớ, đang ngẩng đầu nhìn nàng, há to miệng lớn tiếng hô to cái gì đó.

Thế nhưng Thủy Trạch Thiên Long Trận đã cùng Diệt Sinh Lôi va chạm vào nhau.

Lực lượng cuồn cuộn kia, khiến cho tất cả thanh âm đều quy về yên tĩnh.

Bất quá Liễu Kiếm Ly lại nghe được, không, nói chính xác hơn, là nàng cảm nhận được.

"Ta biết, ngươi vẫn luôn ở đây....."

Khóe miệng hơi nhếch lên, ánh mắt trở nên vô cùng kiên định, Hàn Thủy Kiếm trong tay lần nữa nắm chặt.

Diệt Sinh Lôi đáng sợ, làm sao có thể là một cái trận pháp nho nhỏ có thể ngăn cản?

Thời gian ba hơi thở, đã là cực hạn Thủy Trạch Thiên Long có thể ngăn cản Diệt Sinh Lôi, nhưng đối với Liễu Kiếm Ly mà nói, vậy là đủ rồi!

Thủy Long tan rã, bọt nước nổ tung trên không trung, lại là tan mà chưa tan, bởi vì, chúng nó đều lần nữa hóa hình, biến thành Thủy Kiếm lơ lửng trên không!

Kiếm Ý ngũ trọng Vạn Thần Cảnh, có thể hóa vạn vật trên đời thành kiếm.

Mà Liễu Kiếm Ly, chính là muốn dùng vạn kiếm này, chém nát Diệt Sinh Lôi!

Hồ quang sét màu đỏ như độc xà bốn phía bắn ra.

Lưu Vân Trâm trên đầu Liễu Kiếm Ly phát ra bạch quang chói lọi, bảo vệ nàng ở bên trong.

Hàn Thủy Kiếm giơ lên, vạn kiếm cộng minh.

Châu môi khẽ mở, chỉ một chữ "Trảm" thốt ra, vạn kiếm trên trời, nối tiếp nhau, chém về phía Diệt Sinh Lôi!

Hư không chấn động, thiên địa rung chuyển.

Thủy Kiếm sau khi vỡ vụn, lại trong nháy mắt lần nữa thành hình.

Hồ quang của Diệt Sinh Lôi bị Thủy Kiếm bao phủ, mà khí thế cùng uy năng của nó, cũng kém xa lúc ban đầu.

Sắc mặt Liễu Kiếm Ly trắng bệch, ánh mắt càng thêm kiên định.

Kiếm khí như dòng nước, lưu chuyển quanh thân, cuối cùng lại hội tụ đến Hàn Thủy Kiếm trên tay phải.

Không bao lâu, một thanh Thủy Kiếm dài trăm trượng thành hình.

Đây là một kích cuối cùng của nàng, thắng bại tại một lần này!

Vạn Kiếm Tông nội tất cả mọi người đều đang tập trung tinh thần nhìn một màn này, mắt không chớp.

Tần Phong căng thẳng nhìn lên không trung, trong lòng không ngừng cầu nguyện.

Thủy Kiếm khổng lồ chém về phía trời cao, kiếm khí như ngân hà xuyên qua Diệt Sinh Lôi, chui vào trong mây đen.

Chỉ nghe thấy tiếng "rắc rắc" vang lên, Diệt Sinh Lôi kia khiến người ta nhìn mà phát sợ, trong ánh mắt kinh ngạc kích động của mọi người, từng tấc từng tấc vỡ vụn, cho đến khi hóa thành hư vô!

Mây đen tan đi, bầu trời trở lại trong xanh.

Bỗng nhiên có kim quang rơi xuống.

Liễu Kiếm Ly tắm mình trong kim quang, nhắm hai mắt, tư thế tuyệt mỹ kia quả thực như thần nữ.

Lúc này, nàng muốn hấp thu linh khí cùng Thượng Cổ Thần Tức mà Thiên Kiếp mang đến, phá vỡ bình chướng tam phẩm.

Mà sau khi hấp thu xong Thượng Cổ Thần Tức, nàng sẽ một bước trở thành người nổi bật trong số những người ở tam phẩm!

Sau một hồi im lặng ngắn ngủi, tiếng hoan hô kích động của mọi người vang vọng trên không trung Vạn Kiếm Tông.

Nhạc Hạc Hiên thở phào nhẹ nhõm, trong lòng an ủi, nhưng lại không có buông lỏng cảnh giác, hắn biết, chuyện còn lâu mới kết thúc.

Phó gia đứng trên không trung, kích động đến mức toàn thân run rẩy.

Giọng nói kỳ quái từ trong miệng truyền ra: "Thượng Cổ Thần Tức, là Thượng Cổ Thần Tức!

Nếu có thể hấp thu hết những Thượng Cổ Thần Tức này, ta sẽ trở lại đỉnh phong!"

Cùng lúc đó, hư không chấn động, mấy bóng đen bước ra, người cầm đầu chính là nam tử đeo mặt nạ quỷ có khắc con số bốn trên ngực.

Mọi người Vạn Kiếm Tông hiển nhiên cũng nhìn thấy một màn này, đều là vẻ mặt khiếp sợ.

"Bọn họ là ai, tại sao lại đến Vạn Kiếm Tông ta?"

Tần Phong ở Tinh Nguyệt Phong trừng lớn hai mắt, tuy rằng không biết những người này là ai, nhưng hắn lại nhận ra mặt nạ quỷ của người cầm đầu, cùng trường bào đen trắng xen kẽ kia.

Bọn họ, cùng với đám người tấn công Tề Nguyên Thành và Tấn Dương Thành lúc trước là một bọn!

"Kẻ đứng sau giật dây, lại là những người này!" Sắc mặt Tần Phong vô cùng khó coi.

Bởi vì đã tiếp xúc vài lần, cho nên hắn biết rõ sự cường đại của đám người này!

"Nương tử đâu?" Tần Phong vội vàng ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, Liễu Kiếm Ly còn đang hấp thu kim quang trên bầu trời, đứng trên không trung không nhúc nhích.

Xem ra khoảng cách nàng hoàn toàn bước vào tam phẩm, còn cần thêm một chút thời gian!

Tần Phong cố gắng an ủi chính mình: "Không sao, nơi này là Vạn Kiếm Tông, cao thủ như mây, Tông chủ Nhạc Hạc Hiên nhất định có thể ngăn cản những người này.

Hơn nữa sư phụ ta cũng ở đây, người thần thông quảng đại.

Không sao đâu....."

Lời còn chưa dứt, dị biến lại nổi lên.

Phó gia giẫm lên hư không đi về phía Liễu Kiếm Ly, mỗi một bước rơi xuống, bộ dạng của nó đều biến hóa.

Y phục vỡ vụn, da thịt nứt ra.

Thể hình ban đầu, chỉ trong nháy mắt, liền biến thành một con hung thú to lớn như núi.

Toàn thân bốc lên hắc viêm, trên đầu mọc ra độc giác, đầu lâu to lớn giống như báo, năm cái đuôi dài tùy ý vũ động, khí tức khủng bố tản ra cho dù không bằng Diệt Sinh Lôi lúc trước, cũng là không kém bao nhiêu!

"Là..... Diễm Cổ." Tần Phong mặt không còn chút máu.

Nhìn thấy hung thú trong truyền thuyết, trải qua Đêm Thần Thực, hắn làm sao có thể không khiếp sợ?!

Sau khiếp sợ, là lo lắng sâu sắc, nương tử phải làm sao bây giờ?

Tông chủ nội điện, Bách Lý lão nhân nghiêng đầu hỏi: "Chính chủ đều đã hiện thân, ngươi lên hay là ta lên?"

"Hà cớ phải hỏi." Nam tử Vô Diện hừ lạnh một tiếng, trong nháy mắt, liền biến mất không thấy.

Chương 255: Giới Vực

“Là Phó Phong Chủ, hắn… hắn sao có thể biến thành quái vật như vậy.” Bạch Thu che miệng, thần sắc chấn động.

“Đó là hung thú Diễm Cổ mà cô gia từng nói, nó… nó đi về phía tiểu thư rồi!” Lam Ngưng Sương vẻ mặt lo lắng.

Nhạc Hạc Hiên vẫn luôn nhìn chằm chằm vào động tĩnh của Phó Gia, dù sao thân là nhất tông chi chủ, làm sao có thể là kẻ ngu xuẩn?

Kiếm Trủng xuất hiện dị động, Phong Chủ Phó Gia phụ trách bảo vệ Vạn Kiếm Tông tự nhiên là kẻ tình nghi lớn nhất!

Chỉ cần hơi chút điều tra, nhận ra sự khác thường của hắn cũng không khó.

Nhưng hắn lại không ngờ, Phó Gia lại bị Diễm Cổ chiếm đoạt thân thể.

Nhìn thấy Diễm Cổ sắp tiếp cận Liễu Kiếm Ly, tranh đoạt Thượng Cổ Thần Tức, Nhạc Hạc Hiên đang muốn ra tay ngăn cản.

Nhưng ngay lúc này, một mũi tên vàng xẹt qua không trung, bức lui hắn.

Nhìn theo hướng mũi tên vàng bắn tới, chính là một hàng người áo đen bước ra từ hư không.

“Tông chủ!” Các Phong Chủ khác cũng lần lượt bay tới, đứng bên cạnh Nhạc Hạc Hiên.

“Các ngươi rốt cuộc là ai, vì sao xông vào Vạn Kiếm Tông của

ta?" Nhạc Hạc Hiên trầm giọng nói.

"Chờ ngươi chết rồi, ta sẽ nói cho ngươi biết." Người đàn ông đeo mặt nạ quỷ dẫn đầu lạnh lùng đáp.

Nhạc Hạc Hiên nghe vậy, thở ra một hơi, cuồng phong nổi lên!

"Uy áp này..." Người đeo mặt nạ quỷ ngữ khí ngưng trọng, chỉ riêng uy áp của đối phương, đã có thể sánh ngang với Thập Nhị Thần Tướng của Trảm Yêu Ti Đại Càn!

"Là ta quá lâu không ra tay? Cho nên mới khiến các ngươi tưởng rằng, ai cũng có thể giẫm lên đầu ta?" Nhạc Hạc Hiên thản nhiên nói.

Vừa dứt lời, người đeo mặt nạ quỷ vội vàng nghiêng người.

Tên đồng bọn bên cạnh phản ứng không kịp, bị phong kiếm vô hình chém thành hai nửa, máu tươi bắn tung tóe.

"Tông chủ, Liễu Kiếm Ly bên kia..." Có Phong Chủ lo lắng nói.

Nhạc Hạc Hiên liếc mắt nhìn về phía Diễm Cổ, thản nhiên nói một câu: "Không sao, nơi đó có người xử lý, tiếp theo..."

Hắn nhìn về phía một hàng người áo đen, từng chữ từng chữ: "Chư vị, danh tiếng của Vạn Kiếm Tông, liền dùng máu tươi của những tên địch nhân này để chứng kiến."

...

Ở một bên khác, Diễm Cổ duỗi móng vuốt khổng lồ, muốn bóp nát Liễu Kiếm Ly vẫn đang hấp thu Thượng Cổ Thần Tức.

Tần Phong lo lắng không thôi: "Sư phụ hắn lão nhân gia đâu, vì sao còn chưa ra tay?"

Hắn không muốn nương tử xảy ra chuyện!

Ngay lúc này, một đạo hắc quang xẹt qua, giống như bình chướng, bao phủ cả bầu trời, ngay cả cự thú Diễm Cổ, cũng bị giam cầm trong đó.

Bình chướng màu đen này giống như một phương thiên địa khác, mọi thứ bên trong đều không thể nhìn thấy từ bên ngoài.

“Đây… đây là cái gì?” Tần Phong trừng lớn hai mắt, lúc trước Đao Cuồng tiền bối ở Tấn Dương Thành ra tay đối kháng long thi, cũng từng thi triển qua bình chướng màu trắng tương tự.

“Vực…” Bên trong bình chướng màu đen, Diễm Cổ mở miệng, âm thanh giống như tiếng khóc nỉ non của trẻ con, vô cùng chói tai.

Lời vừa dứt, ở đầu kia hư không, hắc bào nhân ảnh vô diện chậm rãi bước ra, chính là Quỷ Thủ!

Diễm Cổ nói: “Nhân tộc bước vào Tam phẩm, có thể dùng khí cơ của bản thân triển khai giới vực, ngăn cách thiên địa, phát huy ra lực lượng siêu cường.

Nhưng ngươi đừng tưởng rằng, chút thủ đoạn ấy, cũng có thể đối phó với ta?”

Theo một tiếng gầm rú, trong cơ thể Diễm Cổ cũng phát ra khí cơ đáng sợ, hắc viêm bùng cháy dữ dội, vậy mà cũng hóa thành bình chướng hướng bốn phía triển khai.

Nó muốn dựa vào thực lực cường đại của bản thân, trực tiếp phá vỡ giới vực của Quỷ Thủ!

Tuy nhiên, khi hắc viêm thiêu đốt đến biên giới bình chướng màu đen, lại giống như bị nước dập tắt, trong nháy mắt biến mất không còn một mống.

Một màn này, khiến Diễm Cổ chấn động không thôi.

“Không thể nào! Hắc viêm do thần ma chi phát diễn hóa, là ngọn lửa bất diệt trên thế gian, nó sao có thể biến mất, ngươi, rốt cuộc đã làm gì?”

Quỷ Thủ không trả lời câu hỏi của nó, mà duỗi ra hai ngón tay: “Ngươi nói sai hai điểm.”

Diễm Cổ kinh nghi bất định, người đàn ông trước mặt này, lại khiến nó cảm nhận được một tia sợ hãi từ sâu trong linh hồn.

Cảm giác này, quả thực giống như năm đó, nó đối mặt với Kiếm Tổ của Vạn Kiếm Tông, bị Tử Điện Thần Quân chém giết.

“Thứ nhất, trên thế gian này, không có thứ gì là bất diệt.

Thứ hai, ta triển khai giới vực, không phải là để đối phó với ngươi, mà là lo lắng toàn lực ứng phó, sẽ hủy hoại phương thiên địa này của Vạn Kiếm Tông.” Quỷ Thủ lạnh lùng lên tiếng.

“Thật nực cười! Ngươi thật sự cho rằng mình là Kiếm Tổ tái thế sao?!” Diễm Cổ gầm lên, cho dù là với thực lực của nó, cũng không thể nào có được uy năng phá vỡ thiên địa, con người trước mặt này lại làm sao có thể làm được?

“Thật giả hay không, liền dùng chính mạng của ngươi để kiểm chứng đi.”

…

Rắc!

Rắc!

Trên Tinh Nguyệt Phong, Tần Phong căng thẳng nhìn chằm chằm vào bình chướng màu đen kia, sau đó liền nhìn thấy, trên bề mặt bình chướng, giống như mặt gương vỡ vụn ra.

Uy năng khủng bố rò rỉ từ trong khe nứt, vậy mà khiến không

gian cũng vặn vẹo!

Đi kèm theo đó, còn có tiếng gầm rú thống khổ kinh người.

Tần Phong nuốt nước miếng, kinh nghi bất định: “Bên trong rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Không bao lâu, vết nứt trên bề mặt bình chướng màu đen càng ngày càng nhiều, càng ngày càng dày đặc.

Trong Tông Chủ điện, Bách Lý lão nhân nhướng mày: “Ra tay vẫn không biết nặng nhẹ như vậy, chẳng lẽ muốn cả dãy núi non liên miên này, cũng biến thành một mảnh đất hoang vu không có sinh khí sao?”

Vừa nói, lão già dùng tay phải chỉ lên trời.

Những vết nứt vỡ vụn kia lại ổn định trở lại.

Nhìn vào bên trong bình chướng màu đen lần nữa, thân thể Diễm Cổ đã bị đánh nát hơn phân nửa, máu đen nhuộm đỏ mặt đất không gian kỳ dị.

“Ngươi rốt cuộc là ai?!” Diễm Cổ phẫn nộ gầm lên.

Thần hồn ngủ say nhiều năm như vậy, nó vốn tưởng rằng sau khi thức tỉnh, sẽ quân lâm thiên hạ.

Lại không ngờ, kết quả lại như thế này.

Hơn nữa, trong quá trình giao thủ với Vô Diện Nhân, nó còn cảm nhận được một cỗ khí tức quen thuộc, đó là khí tức yêu quỷ từng cùng nó phân chia huyết nhục thần ma, nhưng thực lực lại vượt xa nó!

Quỷ Thủ tự nhiên sẽ không trả lời, thân ảnh biến mất ngay tại chỗ.

Uy năng đáng sợ giáng xuống, thân thể còn sót lại của Diễm Cổ, trong nháy mắt, liền hóa thành hư vô.

Nhưng nó cũng không chết, thần ma chi phát màu đen bao bọc lấy thần hồn của nó, trốn thoát khỏi giới vực của Quỷ Thủ.

Nó muốn tìm một thân thể nhân loại để chiếm đoạt, sau đó thay thế.

Cúi đầu nhìn xuống, trên Tinh Nguyệt Phong, một bóng đen đặc biệt nổi bật.

Trước đó chính là hắn, đã triển khai đại trận, trì hoãn Diệt Sinh Lôi trong chốc lát.

Mà trận pháp là thủ đoạn của Văn Thánh Đạo Giả, chứng tỏ thần hồn của người này không yếu, nếu như có thể thôn phệ thần hồn của hắn, đối với việc khôi phục thương thế của nó, cũng có lợi ích rất lớn.

Vút!

Thần ma chi phát xẹt qua một đường đen trên không trung, lao về phía Tần Phong.

Chỉ cần vài nhịp thở, thần hồn của Diễm Cổ có thể xâm nhập vào cơ thể của hắn.

Ôi má ơi, đây là thứ gì… Tần Phong trừng lớn hai mắt, trái tim đập thình thịch, cảm giác nguy hiểm, khiến hắn muốn nhanh chóng chạy trốn.

Nhưng tốc độ của hắc tuyến này thật sự quá nhanh, hắn một Văn Thánh Đạo Giả làm sao tránh né được?

Quỷ Thủ trong giới vực, Bách Lý lão nhân trong Tông Chủ điện, đều đang muốn ra tay cứu giúp, nhưng tốc độ của một bạch

y thiến ảnh còn nhanh hơn bọn họ!

Bóng lưng thướt tha in vào tầm mắt, mái tóc đen buông xuống.

Thần hồn của Diễm Cổ chỉ còn cách Tần Phong một cánh tay, lại bị bình chướng ngưng tụ từ thủy khí màu lam nhạt ngăn cản hoàn toàn, đó là giới vực!

“Nương tử.” Tần Phong lẩm bẩm.

“Chờ ta một lát.” Liễu Kiếm Ly quay đầu lại mỉm cười, đất trời như mất sắc.

Chương 256: Kiếm Thần Nhất Tiếu (Hết quyển 2)

Tần Phong ngơ ngác gật đầu.

Nhìn Liễu Kiếm Ly toàn thân vẫn còn tỏa ra ánh sáng vàng nhạt.

Hắn có một cảm giác mãnh liệt, nương tử lúc này càng mạnh hơn trước.

Mạnh đến mức không thể tưởng tượng nổi!

Liễu Kiếm Ly tay phải vẫn nắm chặt Hàn Thủy Kiếm, tay trái khẽ động.

Trong Vạn Kiếm Kiếm Trận, Tử Điện Thần Quân vốn là trận cơ, bay vào tay nàng.

Thần kiếm lượn quanh người, lôi hồ lần nữa cuồn cuộn, thậm chí còn mãnh liệt hơn trước, nó đang hưng phấn.

Tiếng kiếm minh vang lên, tựa như sấm sét gầm thét!

"Không, không thể nào!" Thần hồn Diễm Cổ trong bộ tóc thần ma phát ra tiếng kêu gào bén nhọn, ngữ khí vô cùng kinh hãi.

Nó như nhìn thấy Kiếm Tổ năm xưa tái hiện.

Nó muốn quay đầu trốn chạy, nhưng hơi nước bốn phía trong nháy mắt hóa thành lao tù, giam cầm nó bên trong.

Liễu Kiếm Ly nghiêng đầu nhìn thần hồn Diễm Cổ, nụ cười

biến mất, ánh mắt bình tĩnh như mặt hồ thu.

Nàng nâng tay trái lên, nhẹ nhàng vung Tử Điện Thần Quân.

Không có kiếm khí hùng hồn, động tác thuần thục như vũ điệu uyển chuyển tự nhiên.

Nhưng chính trong sự bình tĩnh ấy, lại ẩn chứa uy năng đáng sợ.

Không gian nơi thần hồn Diễm Cổ tồn tại, giống như tờ giấy trắng bị kéo cắt làm đôi, chia làm hai nửa, kèm theo tiếng kêu thảm thiết.

Con hung thú từng tham gia Đêm Thần Thực này, cuối cùng lại có kết cục hồn phi phách tán.

Tuy nhiên, bộ tóc thần ma màu đen kia lại không bị kiếm chiêu của Liễu Kiếm Ly tiêu diệt, mà theo gió bay đi.

Ở một bên khác, tên mặt quỷ đang giao thủ với Nhạc Hạc Hiên, nhìn thấy Diễm Cổ bị chém giết, nhìn thấy bộ tóc thần ma không chủ, không còn ham chiến nữa.

Chỉ trong nháy mắt, hắn ta đã xuất hiện trước bộ tóc thần ma, sau đó tay phải nắm chặt lấy nó!

"Giao thủ với ta, mà cũng dám phân tâm." Nhạc Hạc Hiên lạnh giọng nói.

Bốn phía cuồng phong nổi lên, vô số phong kiếm vô hình hóa thành sát khí mãnh liệt nhất, ập về phía tên mặt quỷ.

Tuy nhiên, giữa không trung, một cái miệng máu đột nhiên xuất hiện, nuốt chửng tên mặt quỷ, không còn tìm thấy tung tích đâu nữa.

"Không gian chi pháp." Nhạc Hạc Hiên sắc mặt khó coi.

Không còn tên mặt quỷ, đám người áo đen còn lại chỉ là ô hợp chi chúng.

Chỉ trong thời gian một nén nhang, bọn chúng đã bị các Phong Chủ của Vạn Kiếm Tông chế phục toàn bộ.

Nhạc Hạc Hiên vốn định giữ lại người sống, tra ra kẻ chủ mưu thật sự đằng sau.

Nhưng không ngờ, đám người áo đen kia vừa bị chế phục, thân thể liền phình to, sau đó nổ tung thành màn sương máu.

.....

Thần hồn Diễm Cổ bị diệt, Liễu Kiếm Ly dẫn động kiếm hộp mở ra lần nữa, Hàn Thủy Kiếm được thu vào trong.

Nàng vốn định trả Tử Điện Thần Quân lại cho Vạn Kiếm Tông, nhưng lại phát hiện Tử Điện Thần Quân tự mình bay vào kiếm hộp, thậm chí còn đẩy Hàn Thủy Kiếm sang một bên.

Tiếng kiếm minh thanh thúy vang lên, dường như Hàn Thủy Kiếm đang bày tỏ sự bất mãn.

Nhưng rất nhanh, tiếng nước chảy róc rách đã bị tiếng lôi hồ cuồn cuộn át đi.

Liễu Kiếm Ly lắc đầu, không để ý đến chuyện nhỏ nhặt này.

Nàng lại quay người, nhìn về phía Tần Phong, đôi mắt đẹp như tranh vẽ, môi son khẽ mở: "Chuyện đã hứa với chàng, ta đã làm được."

Nghe vậy, tâm trạng căng thẳng và thấp thỏm của Tần Phong tan biến, hắn mỉm cười, không nói gì thêm, chỉ tiến lên ôm chặt lấy nàng.

Liễu Kiếm Ly trong mắt lóe lên tia bối rối, đại chiến vừa mới

kết thúc, chắc chắn có rất nhiều người vẫn đang nhìn về phía này.

Hai má nàng ửng đỏ, lan đến tận mang tai, nàng mạnh mẽ có thể chém giết thần hồn Diễm Cổ, lúc này lại như tiểu thư khuê các luống cuống!

"Trở về là tốt rồi." Tần Phong khẽ nói.

Liễu Kiếm Ly đôi mắt đẹp hơi mở to, nụ cười nở rộ, nàng vùi đầu vào lòng Tần Phong, nhẹ nhàng "ừm" một tiếng.

Mọi thứ khác, đối với nàng đều không còn quan trọng nữa.

Lúc này nàng chỉ muốn yên tĩnh hưởng thụ khoảnh khắc này.

.....

Vực đen tan biến, quỷ thủ bên trong đã sớm không thấy bóng dáng.

Trong Tông Chủ Điện, bạch y lão nhân bỗng nhiên nghiêng đầu nhìn, Tần Kiến An chắp tay đứng đó, nhìn về phía Vạn Kiếm Kiếm Trận, vuốt cằm cười nói: "Tên tiểu tử này, đúng là biết nắm bắt cơ hội.

Nhiều người như vậy đang nhìn, cũng không sợ ngại ngùng."

"Năm đó lúc ngươi ở bên nàng, còn ngại ngùng hơn thế này nhiều." Bạch y lão nhân thản nhiên nói.

Tần Kiến An nghe vậy, bỗng nhiên sững sờ, ông như nghĩ đến ai đó, trong mắt vừa có bi thương vừa có hồi ức.

"Thời gian trôi qua thật nhanh, đã mười tám năm rồi, nếu nàng ấy nhìn thấy Phong nhi cưới được người vợ ưu tú như vậy, chắc cũng sẽ rất vui mừng."

Nói xong, ông xúc động, thở dài: "Nếu năm đó, ta không rời

khỏi nàng ấy, thì tốt rồi..."

Bạch y lão nhân biết mình lỡ lời, nhướng mày, quay đầu đi.

Vút!

Đúng lúc này, một tiếng xé gió vang lên, Nhạc Hạc Hiên trở về Tông Chủ Điện, cau mày nói: "Không giữ lại được ai cả."

Bạch y lão nhân nhìn lên bầu trời, thản nhiên nói: "Không sao, ta cũng đoán được đại khái bọn chúng muốn làm gì."

.....

Trong một gian phòng trọ, một nam tử đầu đội mặt nạ quỷ đang ngồi bên cửa sổ tự rót rượu uống.

Không lâu sau, một bóng người xuất hiện từ hư không, chính là tên mặt quỷ có hình xăm số bốn trên ngực.

"Cung Độc, thế nào rồi?" Nam tử đang uống rượu hỏi.

Nam tử tên Cung Độc cung kính đưa lên một chiếc hộp đen, đặt lên bàn.

Nam tử uống rượu mở ra, bên trong hộp đen chính là tóc thần ma!

"Cũng được."

Mặc dù điều này có chút khác biệt so với kế hoạch ban đầu của hắn là mượn sức mạnh của Diệt Sinh Lôi và Vạn Kiếm Tông để tiêu diệt Diễm Cổ, nhưng ít nhất kết quả đã hoàn thành được một nửa.

"Chỉ tiếc là, Thượng Cổ Thần Tức đã bị Liễu Kiếm Ly hấp thu toàn bộ, nếu không cướp được Thượng Cổ Thần Tức, những việc sau này sẽ thuận lợi hơn nhiều."

"Là lỗi của ta." Cung Độc cúi người nói.

"Không liên quan đến ngươi, có lão già kia và quỷ thủ ở đó, có thể bình an mang về tóc thần ma, ta đã rất hài lòng rồi."

Dừng một chút, nam tử uống rượu lại lên tiếng: "Hấp thu Thượng Cổ Thần Tức, trở thành Tam phẩm Kiếm Thần trẻ nhất từ trước đến nay.

Hừ, Liễu Kiếm Ly quả thực là kỳ nữ tử trong thiên hạ.

Còn phu quân của nàng ta, cũng rất thú vị.

Lại nghĩ ra bố trận Thủy Trạch Thiên Long Trận, tranh thủ cho Liễu Kiếm Ly ba hơi thở quý giá nhất."

Nói đến đây, hắn cầm lấy một cuộn giấy trắng bên cạnh bàn, đọc thơ trên đó: "Vân tưởng y thường hoa tưởng dung, xuân phong phất hãm lộ hoa nồng. Nhược phi quần ngọc sơn đầu kiến, hội hướng dao đài nguyệt hạ phùng.

Ngươi thấy bài thơ này thế nào?"

Cung Độc lắc đầu: "Ta không hiểu mấy thứ này."

Nam tử cảm thán: "Haiz, ngươi thật sự là không hiểu phong tình.

Bài thơ này chỉ có trên trời mới có, người phàm có thể nghe được mấy lần?"

.....

Đêm nay, trăng sáng sao thưa.

Trên tảng đá khổng lồ của một ngọn núi thuộc Vạn Kiếm Tông, hai bóng người nắm tay dựa vào nhau.

Bạch Thu nhìn thấy cảnh này từ cửa sổ phòng, tức giận đến mức khuôn mặt tròn xoe phồng lên: "Tên đáng ghét kia, lại độc chiếm Kiếm Ly sư tỷ, ta vốn còn có rất nhiều lời muốn nói với sư tỷ!"

Lam Ngưng Sương liếc nhìn ra ngoài cửa sổ, vẻ mặt vui mừng: "Được rồi Bạch Thư, mau ăn cơm đi, đừng làm phiền tiểu thư và cô gia."

"Ồ." Nghe thấy ăn cơm, sắc mặt Bạch Thư mới hơi dịu xuống.

Trên tảng đá khổng lồ, Liễu Kiếm Ly nhẹ nhàng tựa đầu vào vai Tần Phong, trên mặt mang theo nụ cười nhàn nhạt.

Tần Phong nghiêng đầu nhìn, trong lòng cảm khái, hắn lại nhớ đến người tuyết chất trong Tần phủ năm xưa.

Để lưu giữ nụ cười của người đẹp trong lòng, hắn đã dùng người tuyết khắc họa lại hình dáng ấy.

Nhưng lúc này xem ra, so với người thật, quả thực là một trời một vực.

Nụ cười của Liễu Kiếm Ly, ngay cả ánh trăng cũng phải lu mờ.

Mà hắn, muốn bảo vệ nụ cười này.

Muốn cùng nương tử, cùng chứng kiến thời gian trôi qua, cùng nhau vượt qua bể dâu.

"Tối nay, chàng muốn ngủ ở đâu?" Liễu Kiếm Ly đột nhiên hỏi, giọng nói nhỏ như muỗi kêu, dưới ánh trăng, khuôn mặt ửng đỏ, vô cùng xinh đẹp.

"Ngủ ở đâu, đương nhiên là khách..." Nói được một nửa, Tần Phong đột nhiên hiểu ra điều gì, tim đập nhanh hơn.

Hắn vội vàng đổi lời: "Giường ở phòng khách Vạn Kiếm Tông

cứng quá, ta mấy ngày nay đều mất ngủ, không biết giường trong phòng đệ tử có mềm hơn không.

Ta muốn thử xem."

"Được." Liễu Kiếm Ly cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào Tần Phong.

Mà trong lòng Tần Phong lại đang tự cổ vũ bản thân, tối nay, hắn phải rửa hận, phá vỡ kỷ lục nửa canh giờ!

Có lẽ...

Có thể chứ?

(Hết quyển 2)

Chương 257: Trận chiến vấn kiếm

Một đêm trôi qua, Tần Phong mở mắt ra, chỉ cảm thấy đau lưng mỏi gối.

“Không phải thân thể ta quá yếu, mà là giường của võ phu này cứng quá……”

Tối qua hắn đã cố gắng hết sức, mà cố gắng ắt hẳn sẽ có hồi báo, hắn đã kéo dài thêm được một phút so với lần trước.

Tuy chỉ là một phút ngắn ngủi, nhưng một phút này lại vô cùng quý giá!

Đây không phải là tự lừa dối bản thân, mà là có căn cứ thực tế.

Trên con đường phát triển của lịch sử nhân loại, có biết bao cột mốc tiến bộ khoa học đều được tính bằng mili giây?

Một phút này, quá mức quan trọng!

“Xin lỗi, ta lại làm mất mặt những người xuyên không rồi.” Tần Phong rốt cuộc vẫn không vượt qua được cái ải trong lòng mình, không thể tự biên tự diễn thêm nữa.

Quay đầu nhìn sang bên cạnh, khác với lần trước, mỹ nhân không hề lặng lẽ rời đi.

Một lọn tóc đen buông xuống đầu giường, thân thể hoàn mỹ không tì vết được che giấu dưới lớp chăn.

Liễu Kiếm Ly đã tỉnh dậy từ sớm, mở mắt ra, yên lặng nhìn Tần Phong.

Trên khuôn mặt trắng nõn như ngọc, còn vương lại một tia đỏ ửng chưa tan.

Mỗi sớm mai thức dậy, người con gái mình yêu thương lại nằm ngay bên cạnh.

Đây là chuyện mà biết bao nam nhân hằng mơ ước?

Tần Phong nghĩ như vậy, chỉ cảm thấy tháng năm tĩnh lặng thật tốt đẹp.

.....

Ở một nơi khác, trong Tông Chủ Điện, Nhạc Hạc Hiên nghe một đám Phong Chủ báo cáo, chỉ cảm thấy đau đầu như búa bổ.

May mắn thay, lần này thiên kiếp không phá hủy kiếm phong của tông môn, nguy cơ coi như đã bình yên vượt qua.

Nhưng các thanh kiếm đều bị hư hại ở những mức độ khác nhau, mà thủ phạm của tất cả những chuyện này, chính là Tần Phong!

Hắn đã mượn sơn thủy trong Vạn Kiếm Tông, thi triển Thủy Trạch Thiên Long đại trận.

Trực tiếp khiến cho các dòng suối, thác nước trên các ngọn núi gần như cạn kiệt!

“Thôi được, hắn làm tất cả những điều này đều là vì muốn giúp Kiếm Ly thành công vượt qua thiên kiếp.

Hơn nữa, một bài thơ của hắn đã giúp cho rất nhiều đệ tử trong tông môn lĩnh ngộ kiếm ý sâu sắc hơn.

Các ngươi cũng không cần phải nói thêm nữa.”

Nghe vậy, các Phong Chủ đều bất đắc dĩ gật đầu.

“Còn chuyện gì nữa không?” Nhạc Hạc Hiên nhíu mày hỏi.

Một vị Phong Chủ lập tức bước lên, trong tay cầm một phong thư.

“Đây là cái gì?” Nhạc Hạc Hiên tò mò hỏi.

“Tông Chủ, chẳng lẽ người đã quên rồi sao? Trận chiến vấn kiếm một năm một lần, thời gian sắp đến rồi, địa điểm vấn kiếm lần này là ở Vạn Kiếm Tông chúng ta.

Nghĩ đến, người của Binh Vũ Ly Gia và Kiếm Đế Thành chắc cũng đang trên đường đến đây, chúng ta cũng nên sớm chuẩn bị mới thỏa đáng.”

“Hửm?” Nhạc Hạc Hiên sững người một lúc, sau đó mới phản ứng lại.

Trận chiến vấn kiếm, chính là giữa ba đại gia kiếm đạo, thi đấu lẫn nhau, để cầu kiếm đạo tiến thêm một bước, cơ bản là mỗi năm đều được tổ chức.

Tuy nhiên, những năm trước, đều là từng nhà đến nhà khác luận bàn, vấn kiếm cũng là hai nhà tiến hành với nhau, ba nhà cùng tụ họp một chỗ vấn kiếm, năm nay coi như là lần đầu tiên.

Hơn nữa, lần này, còn có một điểm khác biệt.

Đó chính là Ly Lạc của Binh Vũ Ly Gia và Bạch Vô Song của Kiếm Đế Thành, đều sẽ đến vấn kiếm!

Phải biết rằng, Ly Lạc của Binh Vũ Ly Gia là thiên tài duy nhất trong trăm năm qua có thể sử dụng Quỷ Binh Kiếm Hạp.

Còn Bạch Vô Song của Kiếm Đế Thành, tuy quanh năm ở trong Kiếm Đế Thành, không lộ diện, nhưng những người đã từng gặp nàng, đều sẽ đặt nàng và Liễu Kiếm Ly ngang hàng nhau, được xưng là nhất kiếm song tuyệt!

“Ba đại thiên kiêu tụ họp một chỗ vấn kiếm, ta xem ra Binh Vũ Ly Gia và Kiếm Đế Thành lần này, không chỉ muốn phân định mạnh yếu về kiếm đạo, mà còn muốn quyết ra ai mới là thiên tài kiếm đạo số một hiện nay.” Có Phong Chủ lên tiếng.

“Hừ, nếu như là trước kia, không nói đến Kiếm Đế Thành, ít nhất Binh Vũ Ly Gia là tuyệt đối không có cái dũng khí này.

Trừ phi bọn họ đã quên, thiên tài của nhà mình, đã bị Liễu Kiếm Ly của tông môn ta dùng một ngón tay đánh bay.

Chắc hẳn là bọn họ không biết, kinh mạch bị tổn thương của Liễu Kiếm Ly đã được chữa khỏi, cho nên mới muốn nhân cơ hội này đến đây để rửa hận.” Một vị Phong Chủ thẳng thắn nói.

“Cũng chưa chắc, ta nghe nói tên tiểu tử kia của Binh Vũ Ly Gia đi theo Nam Thiên Long đại nhân, tung hoành Nam Vực, thảo phạt các loại yêu ma quỷ quái, thực lực đột nhiên tăng mạnh.

Lần này hắn đến đây vấn kiếm, nhất định là so với trước kia còn lợi hại hơn, chúng ta cũng không thể chủ quan được.

Còn về Bạch Vô Song của Kiếm Đế Thành……”

Nhắc đến nàng, các Phong Chủ đều im lặng, danh tiếng lẫy lừng, kỳ thực khó mà sánh bằng, nữ tử có thể sánh vai cùng Liễu Kiếm Ly, thì có thể yếu đến đâu?

Đúng lúc này, Nhạc Hạc Hiên lên tiếng: “Chư vị chẳng lẽ đã quên, Kiếm Ly đã bước vào Tam phẩm rồi.”

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều sáng mắt lên.

“Đúng rồi, Liễu Kiếm Ly đã bước vào Tam phẩm, lĩnh ngộ kiếm ý ngũ trọng Vạn Thần Cảnh, trở thành Kiếm Thần trẻ tuổi nhất lịch sử Đại Càn!” Một người vỗ trán kích động nói.

Mà tin tức này, bên ngoài còn chưa biết!

“Các ngươi mau chóng phái đệ tử đi bố trí Vạn Kiếm Tông, nhất định phải thể hiện ra khí thế của tông môn chúng ta là chủ nhà.

Còn nữa, tin tức về trận chiến vấn kiếm sắp được tổ chức, hãy cố gắng truyền bá ra bên ngoài càng nhiều càng tốt, cho dù không thể để cho mọi người đều biết, thì cũng phải gần như vậy.

Quan trọng nhất là, chuyện Kiếm Ly đã trở thành Kiếm Thần, nhất định phải giấu kín, không thể để cho bên ngoài biết được, hiểu chưa?”

“Hiểu rồi!”

Nhạc Hạc Hiên và các Phong Chủ nhìn nhau, trên mặt đều lộ ra vẻ mặt gian xảo.

……

Ở một bên khác, Tần Phong cùng mọi người đang dùng bữa sáng trong đại sảnh, bàn bạc xem khi nào thì quay về Tấn Dương Thành.

Hắn nghiêng đầu sang hỏi mỹ nhân bạch y bên cạnh: “Nàng ở trong tông môn còn chuyện gì cần xử lý sao?”

Liễu Kiếm Ly lắc đầu: “Nếu muốn quay về, ta chỉ cần nói với sư tôn một tiếng là được.”

“Nếu đã như vậy, vậy chúng ta thu dọn đồ đạc, hôm nay lên đường luôn đi.”

Dù sao cũng đã ra ngoài lâu như vậy rồi, người nhà chắc chắn sẽ lo lắng cho bọn họ.

"A? Nhanh như vậy sao?" Bạch Thu trong tay đang cầm bánh bao thịt bỗng nhiên cảm thấy không còn thơm ngon nữa, nàng còn muốn ở lại với sư tỷ thêm một thời gian nữa.

Tần Phong nghĩ đến nhị đệ nhà mình, nhướng mày, lập tức dụ dỗ: "Nếu như không nỡ, muội cũng có thể cùng chúng ta quay về, chơi vài ngày rồi hãy trở về tông môn.

Dù sao ta thấy muội ở đây cũng không có việc gì làm."

Nghe vậy, Bạch Thu có chút dao động, Tần phủ bên kia có lẩu ngon, còn có Tần gia nhị công tử dung mạo tuấn tú.....

Nhưng trên khuôn mặt tròn trịa xinh đẹp của nàng vẫn lộ ra vẻ do dự: "Không được, muội còn phải nhanh chóng nâng cao tu vi ở đây, làm sao có thể tùy tiện chạy lung tung được."

Dụ dỗ thất bại rồi sao, chậc..... Tần Phong tặc lưỡi, xem ra chuyện chung thân đại sự của nhị đệ chỉ có thể từ từ tính toán.

Tần Kiến An ở bên cạnh thấy vậy, lập tức lộ ra vẻ mặt quái dị, lúc trước khi dùng bữa ở đại sảnh Tần gia, hắn đã từng nghe Phong nhi nhắc đến vị cô nương này rồi, cho nên cũng đại khái đoán được tâm tư của nàng.

Tên tiểu tử này, sao còn quan tâm đến chuyện hôn nhân đại sự của An nhi hơn cả hắn là cha ruột này nữa, chẳng lẽ là muốn tranh giành địa vị gia chủ?

Không lâu sau, mọi người dùng bữa sáng xong, liền chuẩn bị thu dọn đồ đạc lên đường.

Đúng lúc này, có một đệ tử Vạn Kiếm Tông vội vàng chạy đến, thở hổn hển nói: "Kiếm Ly sư tỷ, tỷ..... tỷ tạm thời chưa thể đi

được.”

“Hửm?” Tần Phong hai mắt nheo lại, lập tức cảm thấy có chuyện không hay.

Chương 258: Muội Muội Của Bạch Vô Song

“Tông chủ, người muốn gặp hai vị.” Vị đệ tử kia thở phào nhẹ nhõm, bổ sung thêm một câu.

Vẫn là chậm một bước sao..... Sắc mặt Tần Phong trầm xuống.

Hắn sốt ruột muốn đưa Liễu Kiếm Ly rời đi, kỳ thật là có hai nguyên nhân.

Thứ nhất, hắn thật sự sợ người nhà lo lắng, cho nên muốn sớm một chút trở về.

Về phần nguyên nhân thứ hai, chính là sợ Vạn Kiếm Tông không chịu buông tha người!

Dù sao thê tử nhà mình cũng là thiên tư vô song, mười chín tuổi đã bước vào cảnh giới Kiếm Thần mà phần lớn Thần Vũ võ phu cả đời cũng không dám mơ!

Tư chất như vậy, cho dù tương lai so chiêu với Trấn Thần Ti Ngự, người có võ công đệ nhất Đế Đô, cũng chưa chắc không có khả năng!

Mà ở kiếp trước, trong những tiểu thuyết, phim ảnh mà hắn xem qua, trong tình huống như vậy, tuyệt đại đa số tông môn đều không thể nào buông tha một vị tuyệt thế thiên kiêu như vậy!

Hiện tại nghe được đối phương nói như vậy, càng làm cho hắn thêm phần chắc chắn với suy đoán trong lòng.

Tần Phong hít sâu một hơi, đứng bên cạnh Liễu Kiếm Ly, sau

đó đưa tay che chở nàng ở phía sau: “Ta sẽ mang nàng ấy rời đi, ai cũng không ngăn cản được.”

Ngữ khí không cho phép nghi ngờ, dù sao có sư phụ và thê tử chống lưng, hắn hoàn toàn không sợ Vạn Kiếm Tông!

Liễu Kiếm Ly chớp chớp mắt.

Trong đại đường, những người khác cũng nghi hoặc nhìn về phía Tần Phong, không biết vì sao hắn lại đột nhiên nói ra lời như vậy.

Vị đệ tử đến báo tin gãi gãi đầu, khẩn cầu nói: “Tần công tử, ta biết ngươi rất muốn mang Kiếm Ly sư tỷ trở về, nhưng mà vấn kiếm chi chiến sắp bắt đầu rồi.

Lúc này, tông môn thật sự rất cần nàng ấy, phiền ngươi ở lại thêm vài ngày nữa.”

“Hửm?” Lần này, đến lượt Tần Phong ngây người.

Kịch bản này không giống với những gì hắn nghĩ a, thái độ của đối phương khiêm tốn như vậy, làm cho hắn giống như trở thành phản diện vậy.

Còn có vấn kiếm chi chiến, đó là thứ gì?

Vị đệ tử kia nhìn ra vẻ mờ mịt của Tần Phong, liền đem đầu đuôi câu chuyện kể lại một cách rõ ràng.

Tần Phong nghe xong, hai gò má có chút nóng lên, hắn ho khan một tiếng, cố gắng che giấu sự lúng túng của mình: “Nói như vậy, lần này, Binh Vũ Ly Gia cùng với những thiên kiêu mạnh nhất của Kiếm Đế Thành, đều sẽ đến Vạn Kiếm Tông vấn kiếm.

Các ngươi sợ không ai có thể ứng phó, cho nên hy vọng Kiếm Ly lưu lại, tọa trấn Vạn Kiếm Tông?”

“Không sai, vị thiên kiêu kia của Binh Vũ Ly Gia, lần trước đến vấn kiếm, Quỷ Binh Kiếm Hạp vừa ra, thế trẻ tuổi, không ai có thể địch nổi.

Nếu không phải Kiếm Ly sư tỷ ra tay, tông môn ta chắc chắn sẽ mất hết mặt mũi.” Vị đệ tử kia cảm khái nói.

Tần Phong biết chuyện này, thê tử lúc ở Tấn Dương Thành đã nói với hắn, chính là thiếu niên lang bị một ngón tay chọc bay, sau đó khóc nhè kia!

Nam đệ tử kia vẻ mặt lo lắng, lần nữa mở miệng: “Bạch Vô Song của Kiếm Đế Thành, thực lực e rằng còn mạnh hơn vị kia của Binh Vũ Ly Gia, lúc này, nếu Kiếm Ly sư tỷ rời đi.

Trong tông môn, còn ai là đối thủ của hai người bọn họ?”

Tần Phong khẽ gật đầu, liếc mắt nhìn Liễu Kiếm Ly thần sắc như thường, hỏi: “Nàng muốn lưu lại tham gia vấn kiếm chi chiến sao?”

Liễu Kiếm Ly khẽ mở miệng: “Tất cả nghe theo chàng.”

Nam đệ tử kia lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, Kiếm Ly sư tỷ rõ ràng đã là Kiếm Thần, thực lực nhìn khắp cả Đại Càn, đều đã bước vào hàng ngũ đỉnh tiêm.

Cho dù so với tông chủ, cũng không kém bao nhiêu.

Thế mà sư tỷ như vậy, lại nghe lời một nam tử như vậy?

“Tần công tử, thật lợi hại a.” Nam đệ tử kia thầm nghĩ trong lòng.

Tần Phong trầm ngâm một lát, ba đại gia kiếm đạo tụ hội một chỗ vấn kiếm, tuyệt đối là thịnh sự hiếm có khó gặp ở Đại Càn, hắn tự nhiên không muốn bỏ lỡ.

Hơn nữa, càng quan trọng hơn là, hắn cũng muốn cho thế nhân biết, thê tử nhà mình luận về kiếm đạo, trong thế trẻ tuổi, là người xứng đáng đứng đầu!

Nghĩ đến đây, Tần Phong mở miệng hỏi: "Vấn kiếm chi chiến khi nào bắt đầu?"

"Ngay trong năm ngày nữa!" Vị đệ tử kia thành thật đáp.

Tần Phong hiểu rõ, quay sang nói với mỹ nhân bên cạnh: "Nếu đã như vậy, chúng ta ở lại thêm vài ngày cũng không sao."

"Được." Liễu Kiếm Ly khẽ đáp.

Nam đệ tử kia nghe vậy, thở phào nhẹ nhõm, nhưng Bạch Thu trong đại đường, sắc mặt lại hoảng hốt.

Nàng đ□ứng dậy nói một câu: "Ta... ta còn có việc, xin phép đi trước."

Nói xong, liền vội vàng rời đi.

Tần Phong kỳ quái nói: "Chuyện gì mà phải hoảng hốt như vậy?"

Nam đệ tử kia thuận miệng nói: "Có lẽ là bởi vì tỷ tỷ của Bạch Thu sư tỷ sắp đến."

"Tỷ tỷ nàng ấy là ai?"

"Bạch Vô Song của Kiếm Đế Thành." Nam đệ tử kia ngữ khí bình thản.

"Thì ra là vậy." Tần Phong đưa tay muốn cầm lấy chén trà trên bàn, động tác lại đột nhiên dừng lại: "Ngươi vừa nói tỷ tỷ nàng ấy là ai?"

"Bạch Vô Song a."

“Bạch... Bạch Thu là muội muội của nàng ta, nữ nhi của Kiếm Đế?” Tần Phong kinh hô.

Đại Càn nhất kiếm song tuyệt, cùng thê tử hắn, Bạch Vô Song, hắn tự nhiên đã từng nghe qua, cho nên mới khiếp sợ như vậy!

“Ừm a.” Nam đệ tử kia gật đầu lia lịa, trong lòng còn nghi hoặc không biết vì sao Tần công tử lại hỏi nhiều lần như vậy, chẳng lẽ là hắn phát âm không rõ ràng sao?

Tần Phong giống như nghe được chuyện cười lớn nào đó, hắn nghiêng đầu nhìn về phía Liễu Kiếm Ly, Lam Ngưng Sương và Vương Ngữ Yên, cố gắng tìm kiếm trên mặt bọn họ thần sắc khiếp sợ tương tự.

Nhưng tất cả mọi người, đều là thần sắc như thường.

“Nữ nhi của Kiếm Đế đến Vạn Kiếm Tông học kiếm, các ngươi đều không kinh ngạc sao?” Tần Phong kinh ngạc nói.

Lam Ngưng Sương nghiêng đầu: “Bạch Thu họ Bạch, ta còn tưởng rằng cô gia đã sớm đoán được thân phận của nàng ấy.”

Tần Phong á khẩu không trả lời được, hắn quả thật có hoài nghi thân phận của Bạch Thu, một là bởi vì họ, hai là bởi vì Bạch Mai Cao.

Nhưng mà chuyện này hoang đường đến mức, giống như nhân viên của Kim Cung Môn, lại đến KFC để làm việc vậy!

Chuyện này hợp lý sao?

Còn vương pháp nữa hay không?!

“Chẳng lẽ tông chủ Vạn Kiếm Tông cũng biết thân phận thật sự của Bạch Thu?” Tần Phong mở miệng hỏi.

Nam đệ tử kia khẽ gật đầu: “Đó là điều đương nhiên, người có

thể dùng thần kiếm Lưu Anh làm kiếm bên mình, sao có thể là người thường.

Bạch Thu sư tỷ vừa đến Vạn Kiếm Tông, tất cả mọi người đều đoán được thân phận của nàng ấy.

Chỉ có bản thân nàng ấy còn bị giấu trong drum, cho rằng đã lừa được tất cả mọi người."

"Biết rõ nàng ấy là nữ nhi của Kiếm Đế, vì sao tông chủ các ngươi còn muốn thu nhận nàng ấy làm đồ đệ?" Tần Phong vẻ mặt không dám tin.

Nam đệ tử kia lắc đầu: "Chuyện này ta cũng không biết, dù sao tông chủ cũng căn dặn chúng ta không được để ý đến thân phận của Bạch Thu sư tỷ, cứ đối xử bình thường là được."

Lúc này, Liễu Kiếm Ly ở bên cạnh khẽ giải thích: "Kiếm Đế có hai nữ nhi, một là Bạch Vô Song, một là Bạch Thu.

Sư tôn cảm thấy, nếu như người dạy dỗ Bạch Thu, có thể vượt qua Bạch Vô Song về kiếm đạo.

Người liền có thể đoạt được danh hiệu Kiếm Đế từ tay Kiếm Đế.

Đây cũng là nguyên nhân người thu nhận Bạch Thu làm đồ đệ, không tiếc công sức chỉ dạy."

Chỉ vì một cái danh hiệu sao?

Tần Phong ngây người, hắn cảm thấy lý do này quá ư là trẻ con, thậm chí có chút hoang đường!

Ba đại gia kiếm đạo dù sao cũng là quan hệ cạnh tranh, tông chủ Vạn Kiếm Tông chẳng lẽ không sợ tuyệt học của mình, bị Kiếm Đế Thành học hết sao?

Thế nhưng, chỉ thấy nam đệ tử kia lộ ra vẻ mặt bừng tỉnh đại ngộ: “Thì ra là vậy, quả nhiên rất phù hợp với tính cách của tông chủ.”

Không phải, vì sao ngươi lại vui vẻ tiếp nhận như vậy, tông chủ Vạn Kiếm Tông trong lòng ngươi, chính là hình tượng như vậy sao?

Trong mắt Tần Phong lộ ra thần sắc kỳ quái, hắn cảm thấy có một vị tông chủ như vậy tọa trấn, tiền đồ của Vạn Kiếm Tông thật đáng lo ngại……

Chương 259: Đây đều là những gì mà người trẻ tuổi như hắn nên gánh chịu

Dưới sự thúc đẩy của Vạn Kiếm Tông, tin tức về trận chiến vấn kiếm sắp diễn ra, như được chắp thêm cánh, nhanh chóng lan truyền khắp Đại Càn.

Trong nháy mắt, cả thiên hạ đều xôn xao.

Ba đại gia kiếm đạo tụ họp một chỗ để so tài kiếm thuật, trăm năm khó gặp một lần, tự nhiên có vô số người đổ xô đến, muốn tận mắt chứng kiến sự kiện chưa từng có này!

Hai ngày sau, thị trấn gần dãy núi Phiêu Miểu chật cứng người.

Hầu hết bọn họ đều là những võ giả đến đây vì danh tiếng, tất nhiên, trong số đó cũng không thiếu những kẻ quyền quý đến xem náo nhiệt.

Bên trong một quán trà, người người chen chúc, tiếng ồn ào vang lên không ngớt.

Mà chuyện mọi người bàn tán, không gì khác chính là trận chiến vấn kiếm sẽ diễn ra sau ba ngày nữa.

“Này, các ngươi có biết không? Nghe nói lần này ba đại gia kiếm đạo tụ họp một chỗ, không chỉ là để phân cao thấp, xem ai mới là đệ nhất kiếm đạo chân chính.

Mà còn là để quyết định ra, ai là thiên hạ đệ nhất kiếm đạo

thiên kiêu ngày nay!”

“Nếu không phải như thế, ta cũng không thể lặn lội đường xa vạn dặm đến đây.

Bên ngoài sớm đã đồn đại, thiếu niên lang của Binh Vũ Ly Gia đã nắm giữ được Quỷ Binh Kiếm Hạp thất truyền trăm năm, một tay kiếm thuật xuất thần nhập hóa.

Lần này, ta rất xem trọng hắn!”

“Binh Vũ Ly Gia kia quả thực không tệ, nhưng theo ta thấy, so với Bạch Vô Song của Kiếm Đế Thành vẫn còn kém một chút.

Dù sao người sau có thể sánh ngang với Liễu Kiếm Ly, được xưng là Nhất Kiếm Song Tuyệt!”

Nhắc đến Liễu Kiếm Ly, phần lớn mọi người có mặt đều thở dài tiếc nuối.

Nếu năm đó Liễu Kiếm Ly không thất bại khi đột phá Tam phẩm, danh hiệu kiếm đạo đệ nhất thiên kiêu này, sẽ không còn gì phải bàn cãi.

Đáng tiếc, hồng nhan bạc mệnh!

“Năm đó Liễu Kiếm Ly độ kiếp thất bại, trở về Phụng Thiên Thành, chúng y sư đều bó tay hết cách.

Nghe nói sau đó, nàng ấy vì muốn hoàn thành hôn ước của tổ tiên, đã phải gả đến một tòa thành nhỏ hẻo lánh.”

“Đời người tám chín phần mười là không như ý, giống như hôm nay ngươi ta còn ở đây cao đàm khoát luận, biết đâu năm sau vào lúc này, đã nằm trong quan tài rồi.

Bất quá ta rất tò mò, Vạn Kiếm Tông không còn Liễu Kiếm Ly, ai còn có thể chống lại hai vị thiên kiêu của Binh Vũ Ly Gia và

Kiếm Đế Thành?”

Mọi người nhìn nhau, đều lắc đầu.

“Lần này Vạn Kiếm Tông, xem ra là phải mất mặt rồi.”

Trong góc, một vị công tử áo đen tuấn lãng và một hắc y hộ vệ mặt lạnh đang ngồi uống trà.

“Cô gia, người đời còn chưa biết tiểu thư đã khỏi hẳn vết thương, thậm chí còn bước vào cảnh giới Kiếm Thần.”

“Ừm.” Tần Phong khẽ gật đầu, cầm lấy một miếng bánh trà bỏ vào miệng.

Ban đầu hắn chỉ là rảnh rỗi, muốn xuống núi dạo chơi, không ngờ chuyện trận chiến vấn kiếm đã náo loạn đến mức ai ai cũng biết.

“Chờ chút nữa đi cùng ta mua một ít thịt yêu thú đặc sản địa phương, sau đó thì về Vạn Kiếm Tông thôi.”

“Vâng, cô gia.”

Hai người vừa rời khỏi quán trà, đám đông bỗng nhiên ồn ào hẳn lên, tất cả mọi người đều nhìn về một hướng.

Tần Phong thuận theo nhìn lại, xuất hiện trước mắt là một đoàn người.

Mặc trang phục thống nhất màu xanh trắng, mỗi người đều đeo sau lưng một cái hộp kiếm to lớn.

“Hóa ra là người của Binh Vũ Ly Gia.” Hắc Than Đầu lên tiếng nói.

“Bọn họ chính là Binh Vũ Ly Gia?” Tần Phong tò mò hỏi.

“Đúng vậy, cô gia có nhìn thấy hộp kiếm sau lưng bọn họ không? Tương truyền, môn đạo kiếm thuật của Binh Vũ Ly Gia đều nằm trong hộp kiếm đó.

Hộp kiếm vừa mở, thần quỷ khó cản, cho nên người của Binh Vũ Ly Gia, xưa nay đều là hộp kiếm không rời thân.”

“Thì ra là vậy.” Tần Phong gật gù, bỗng nhiên nhướng mày, hắn nhớ tới một người.

Lúc trước ở tửu quán Tề Nguyên Thành, cũng có một thiếu niên lang môi hồng răng trắng, đeo một cái hộp kiếm, bất quá cái hộp kiếm đó tinh xảo và to lớn hơn nhiều so với những cái hiện tại hắn nhìn thấy.

“Chẳng lẽ tiểu đệ đệ kia cũng là người của Binh Vũ Ly Gia?” Tần Phong nảy sinh suy đoán như vậy.

Đoàn người mặc trang phục xanh trắng bước đi, như thể gió thổi dưới chân, chỗ bọn họ đi qua, mọi người đều có thể cảm nhận được một cỗ uy áp mơ hồ.

Bọn họ di chuyển rất nhanh, chẳng mấy chốc đã biến mất khỏi tầm mắt mọi người, mà hướng đi rõ ràng là hướng về phía Vạn Kiếm Tông.

“Cũng không biết, trong đám người vừa rồi, ai mới là vị thiên kiêu kia của Binh Vũ Ly Gia?” Tần Phong suy tư, vốn dĩ hắn còn muốn thay nương tử nhà mình quan sát địch tình trước.

“Thôi vậy, dù sao cũng là thiếu niên bị nương tử một ngón tay chọc bay, thời gian lâu như vậy trôi qua, cho dù có tiến bộ, nhiều nhất cũng chỉ là chuyện hai ngón tay.”

…

Ở một nơi khác, cách Vạn Kiếm Tông hai ngàn dặm về phía

nam, trong một khu rừng rậm.

Một thiếu niên lang đang tựa vào tảng đá lớn nghỉ ngơi bỗng nhiên hắt hơi một cái, hắn dụi dụi mũi, nhìn về phía bốn phía, khắp nơi đều đổ nát.

Xác yêu quỷ chất thành đống, máu chảy thành sông.

“Lần đại hội vạn kiếm này có nắm chắc không?” Một đạo âm thanh từ trên đỉnh đầu truyền đến.

Thiếu niên ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một người đàn ông trung niên gầy gò, mặc trường bào màu xám, tóc đen trắng xen lẫn đang nhìn mình.

Người đàn ông trung niên gầy gò này, tự nhiên chính là Nam Thiên Long Viêm Chu.

Còn thiếu niên lang kia chính là Ly Lạc của Binh Vũ Ly Gia!

Bọn họ vừa chém giết yêu quỷ, vừa tiến về phía nam, chính là vì tham gia đại hội vạn kiếm ba ngày sau!

Ly Lạc ngẩng đầu, vẻ mặt tự tin: “Tự nhiên là có…”

Lời còn chưa dứt, liền nghe Viêm Chu bổ sung một câu: “Lần đại hội vạn kiếm này, Bạch Vô Song và Liễu Kiếm Ly cũng sẽ tham gia.”

Lời nói trong miệng thiếu niên như bị chặn lại, nuốt không trôi, phun cũng không xong.

Thực lực của Liễu Kiếm Ly không cần phải nói, còn về phần Bạch Vô Song kia, hắn cũng không nắm chắc.

Dù sao đó chính là nữ nhi của Kiếm Đế, người được xưng là Nhất Kiếm Song Tuyệt cùng với Liễu Kiếm Ly!

Mà kiếm thuật của Kiếm Đế, từng có vô số người cho rằng là thiên hạ đệ nhất!

Chỉ là người đời đã quá lâu không thấy Kiếm Đế xuất thủ, lời đồn đại này dần dần phai nhạt mà thôi.

Sắc mặt biến đổi một hồi, Ly Lạc cắn răng nói: "Thời gian đã trôi qua lâu như vậy, ta cũng không còn là ta của ngày xưa nữa.

Lần này, ta nhất định phải rửa hận!

Chứng minh cho thế nhân thấy, Binh Vũ Ly Gia mới là đệ nhất trong ba đại gia kiếm đạo danh xứng với thực!"

Tuy lời này nghe có vẻ cuồng vọng, nhưng hắn cũng quả thực có vốn liếng để cuồng vọng.

Tuổi còn nhỏ, đã lĩnh ngộ được kiếm ý tứ trọng Tàng Khí Cảnh, thậm chí cách đây không lâu còn bước vào Thần Vũ tứ phẩm Kim Cang Bất Hoại cảnh giới!

Trên thực tế, Ly Lạc đã vượt qua Liễu Kiếm Ly năm đó, trở thành tứ phẩm võ giả trẻ tuổi nhất Đại Càn từ trước đến nay!

Mà đây, cũng chính là nguồn gốc tự tin của hắn!

Viêm Chu thấy vậy nhướng mày, khóe miệng khẽ nhếch lên, không nói gì thêm.

Trẻ tuổi khí thịnh, là chuyện thường tình, ai mà chẳng từng trải qua một đoạn thời gian như vậy?

Năm đó hắn so với Ly Lạc hiện tại chỉ có hơn chứ không kém.

Tuy nhiên, nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên, nếu không thể nhận thức rõ ràng bản thân, chỉ sẽ rơi vào mê muội.

Lần đại hội vạn kiếm này đối với Ly Lạc mà nói, là một lần

thử thách không tồi.

Cho nên, hắn cố ý không nói cho thiếu niên biết, Liễu Kiếm Ly cách đây không lâu đã bước vào Thần Vũ tam phẩm, trở thành Kiếm Thần trẻ tuổi nhất Đại Càn từ xưa đến nay.

Còn về phần Bạch Vô Song, lúc rời khỏi Kiếm Đế Thành, cũng đã lĩnh ngộ được kiếm kỹ chí cường của Kiếm Đế - Chuyển Luân Kiếm Thuật, tam thiên thần nhất!

Nhìn thiếu niên bên cạnh tảng đá lớn, nắm chặt hai tay không ngừng tự cổ vũ bản thân, tăng thêm tự tin.

Trong mắt Viêm Chu lộ ra một tia thương cảm.

“Ta làm sư phụ như vậy, có phải là quá tàn nhẫn hay không?”

“Thôi vậy, đây đều là những gì mà người trẻ tuổi như hắn, nên gánh chịu…”

Chương 260: Thỏ Thỏ đáng yêu như vậy……

Phiêu Miểu Phong Quần, quần sơn liên miên, trân cầm dị thú trong đó tự nhiên là nhiều vô số kể.

Tuy rằng việc kinh doanh của tửu lâu đã giao hết cho Bàng Điếm chủ, nhưng Tần Phong thân là đại lão bản thực sự đứng sau, tự nhiên cũng không thể thật sự không ra chút sức nào.

Lần này hắn đến mua thịt thú, chính là muốn tăng thêm một số loại món ăn cho thực đơn lẩu.

Do gần Vạn Kiếm Tông, cộng thêm việc đại hội luận kiếm sắp khai mạc, chợ trong thành phố, nhìn một cái, có thể nói là người đông như trẩy hội.

Tần Phong theo dòng người đi về phía trước, trên đường nhìn thấy nguyên liệu nấu ăn mới lạ, liền tiến lên hỏi giá mua một ít.

Như vậy, coi như là thu hoạch khá khá.

Đột nhiên, một quầy hàng náo nhiệt, hấp dẫn sự chú ý của hai người Tần Phong.

Nơi đó cũng là quầy hàng bán thịt thú, nhưng thịt thú bọn họ bán không tầm thường.

Tần Phong thò đầu nhìn, sau đó sắc mặt vui mừng: "Thật sự là Thố Lôi?"

Trong "Đại Càn Bách Yêu Chí" có ghi chép về nó, toàn thân màu trắng, nhanh như chớp, bởi vì thịt tươi ngon mà nổi tiếng ở Đại

Càn.

Do Thố Lôi số lượng ít ỏi, hơn nữa cực kỳ khó bắt, cho nên dù là trong hoàng thất Đế Đô, cũng là mỹ vị khó gặp.

Tần Phong không ngờ, hôm nay lại có thể gặp được nguyên liệu nấu ăn hiếm có này ở chỗ này.

Nghe tiếng mọi người xung quanh Chu bàn tán sôi nổi, Hắc Than Đầu tò mò hỏi: "Cô gia, con thỏ này thật sự ăn ngon như bọn họ nói sao?"

Tần Phong đáp: "Ta cũng chưa ăn bao giờ, chỉ là, Phụng Thiên Thành từng có lời đồn như vậy, đương kim hoàng hậu do ăn quen sơn hào hải vị, mắc chứng biếng ăn, ăn cái gì cũng thấy không ngon, ngày càng gầy yếu. Minh Hoàng cho người làm rất nhiều món ngon, cũng không thấy hiệu quả. Cho đến một ngày, một vị ngự trù dâng lên một bát canh lấy Thố Lôi làm nguyên liệu chính. Hoàng hậu chỉ nếm một miếng, sau đó liền không để ý hình tượng uống hết bát canh kia. Cũng chính từ lúc đó, Thố Lôi trở thành món ăn đặc biệt của hoàng thân quốc thích dùng để chiêu đãi khách quý."

Hình Thịnh hiểu rõ gật gật đầu.

Nghe mọi người hỏi giá chủ quầy, Tần Phong cũng nhìn con thỏ trắng muốt bị nhốt trong lồng.

Con ngươi nhỏ màu tím sáng ngời, hai chân sau cơ bắp rắn chắc, có thể thấy sức bật kinh người.

Trong Bách Yêu Chí có ghi chép, nguyên nhân Thố Lôi tốc độ kinh người, là bởi vì trong cơ thể nó có một tia Lôi Linh lực, có thể rót vào hai chân sau, bộc phát ra tốc độ đáng sợ.

Nghe nói, nếu Thố Lôi đạt đến tam chuyển kiếp lực, cho dù là ngũ phẩm Thần Hành cảnh võ giả, trong vòng mười hơi thở, cũng

khó có thể chạm vào người nó!

Hiếm có khó bắt cộng thêm hương vị thơm ngon, lại là đặc sản của hoàng thất, giá cả của Thố Lôi tự nhiên không thấp.

Sau khi chủ quầy hô một cái giá khởi điểm, theo việc ra giá càng lúc càng kịch liệt, giá cả này tự nhiên cũng là nước lên thì thuyền lên.

Chỉ trong chốc lát, đã có người hô lên giá năm ngàn lượng!

Trong lòng Tần Phong cũng có chút động lòng, dù sao hắn cũng muốn nếm thử đồ ăn của hoàng thân quốc thích có mùi vị gì, hơn nữa với tài sản hiện tại của hắn, trong vòng một vạn lượng vẫn miễn cưỡng có thể chấp nhận được.

Ngay khi hắn giơ tay chuẩn bị hô giá, bên cạnh truyền đến một giọng nữ nhẹ nhàng: "Sáu ngàn lượng."

Ngoảnh đầu nhìn lại, là một nữ tử mặc váy đen, tóc búi đơn giản sau lưng, bên tai buông xuống một lọn tóc, góc nghiêng như ngọc như gốm sứ tinh xảo.

Nàng có ngũ quan tinh tế, làn da dưới ánh mặt trời chiếu rọi, lại tản ra một tầng ánh sáng nhu hòa.

Thân hình được váy đen phác họa, yểu điệu phập phồng, như sơn thủy liên miên.

Đẹp thoát tục!

Tần Phong vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy, nữ tử có thể tranh cao thấp về dung mạo với nương tử nhà hắn!

Lúc này, vị mỹ nhân váy đen kia nhìn chằm chằm con Thố Lôi trong lồng không chớp mắt, ánh mắt chớp động, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

Trong lòng Tần Phong suy đoán, có lẽ là vị nữ tử này động lòng trắc ẩn, muốn cứu con Thố Lôi, tránh cho nó rơi vào bụng người khác.

Dù sao nữ tử như thế này, ở kiếp trước, đều sẽ miệng lẩm bẩm "Thỏ Thỏ đáng yêu như vậy, tại sao phải ăn Thỏ Thỏ", những lời tương tự như vậy.

Nhưng hắn lại đột nhiên phát hiện ra một chi tiết, lúc nữ tử nhìn Thố Lôi, chỗ cổ như cổ thiên nga rõ ràng có động tác nuốt nước miếng.

Hơn nữa, một lão giả mặc đồ đơn giản, đeo một hộp kiếm bên hông đứng bên cạnh nàng lên tiếng khuyên nhủ: "Đại tiểu thư, chúng ta ra ngoài không mang theo nhiều bạc, số tiền không cần thiết này đừng nên tiêu xài nữa."

Nữ tử nhíu mày, bất mãn nói: "Sao lại là không cần thiết? Mỹ vị như Thố Lôi, cả đời chưa chắc đã được ăn một lần. Hôm nay đã gặp được, tự nhiên không thể bỏ qua."

Vừa nói, nàng vừa nghiêng đầu mút ngón tay cười hì hì nói: "Ngô bá, ông nói xem con thỏ này mua về, chúng ta nên nướng hay là hầm đây?"

Lão giả được gọi là Ngô bá xoa trán lắc đầu nói: "Tùy ngươi vậy, đại tiểu thư."

Ông ta đã lười nói chuyện.

"Nướng thì thơm, nhưng con thỏ nhỏ như vậy, ăn mấy miếng là hết. Hay là hầm canh đi, như vậy còn có thể uống thêm mấy ngụm?" Mỹ nhân váy đen nghiêng đầu lẩm bẩm một mình.

Thật sự là muốn ăn!

Đồng tử Tần Phong trừng lớn, vẻ mặt có chút kinh ngạc.

Không phải chứ, Thỏ Thỏ đáng yêu như vậy, ngươi thật sự nhẫn tâm xuống miệng sao!

"Ngươi cứ nhìn chằm chằm ta làm gì?" Mỹ nhân váy đen liếc mắt nhìn sang, trong ánh mắt thanh lệ kia, lộ ra một tia tò mò, còn kèm theo uy áp như có như không.

Tần Phong giật mình trong lòng.

Xong rồi, nhìn lén bị chủ nhân phát hiện rồi.

May mà hắn là một người đọc sách, đầu óc tương đối linh hoạt, lập tức nghĩ ra cách đối phó.

"Ta chỉ là cảm thấy cách chế biến món ăn vừa rồi của cô nương có chút không ổn."

"Không ổn chỗ nào?" Mỹ nhân bị khơi dậy hứng thú.

"Nguyên liệu cao cấp thường chỉ cần cách chế biến đơn giản nhất, mới có thể giữ được hương vị nguyên bản của nó. Ngươi dùng cách hầm, sẽ khiến mỡ trong cơ thể Thố Lôi tràn ra, khiến hương thơm vốn có của nó bay mất, ảnh hưởng rất lớn đến hương vị nguyên bản của nguyên liệu. Cho nên nếu ta là ngươi, ta sẽ dùng cách nướng hoặc chiên, sau đó làm thịt chín tới bảy phần, rồi rắc thêm một ít gia vị đơn giản nhất, để thưởng thức hương vị nguyên bản của nguyên liệu."

"Ngươi tưởng tượng một chút, lớp da giòn tan kia, mùi thịt thơm ngào ngạt kia, cắn vào trong miệng, tan ngay trong miệng, nước thịt chảy ra. Lúc này, nếu như lại có thêm một ly rượu ngon, cảm giác đó quả thực là..... Vô cùng tuyệt vời!"

Tần Phong miêu tả bằng cả ngôn ngữ và biểu cảm, những người khác cũng nhìn về phía hắn, đều nuốt nước miếng, lộ ra vẻ mặt khao khát.

Mỹ nhân váy đen mở to mắt đẹp, sau đó vỗ vai Tần Phong hưng phấn nói: "Ừm ừm, làm như vậy nhất định là ăn ngon. Ngươi thật am hiểu, hẳn là đầu bếp nổi tiếng ở đâu nhỉ?"

"Nào có nào có, chỉ là mở vài gian tửu lâu nho nhỏ mà thôi, đối với việc nấu nướng, cũng chỉ là hơi biết một chút." Tần Phong cắn chữ "vài gian" thật mạnh.

Ngô bá thấy vậy vội vàng ngăn cản nói: "Đại tiểu thư, sao ngươi có thể vỗ vai một nam tử xa lạ như vậy, thật là thất lễ!"

"Không sao, ta không ngại." Tần Phong xua tay nói.

Lão giả lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Sáu ngàn lượng đã là giá cao, những người khác cho dù bị Tần Phong nói đến tâm ngứa ngáy khó nhịn, nhưng vì một bữa ăn ngon miệng, lại bỏ ra giá cao hơn, thì có chút oan uổng rồi.

Chủ quầy thấy vậy, lớn tiếng hô: "Nếu như không còn ai ra giá, con Thố Lôi này liền bán cho vị cô nương này!"

"Ừm ừm!" Mỹ nhân váy đen gật đầu lia lịa, nàng phảng phất như đã nhìn thấy, thịt thỏ nướng tỏa ra mùi thơm đang vẫy gọi nàng!

"Bảy ngàn lượng." Tần Phong không đúng lúc lên tiếng, mỹ nhân lập tức ngây người tại chỗ.....

Chương 261: Kiếm Đế Thành, Bạch Vô Song

“Ngươi...” Mỹ nhân váy đen chỉ vào Tần Phong, đôi môi đỏ mọng hé mở, muốn nói lại thôi.

“Xin lỗi, món thịt Thố Lôi Bạo hiếm có thế này, ta cũng muốn nếm thử một chút.” Tần Phong chắp tay nói.

Chủ quầy hàng mừng rỡ: “Vị công tử này ra giá bảy ngàn lượng rồi, còn ai muốn tiếp tục tăng giá nữa không?”

Vừa nói, gã chủ quầy trung niên vừa cố ý nhìn về phía mỹ nhân, gã cũng nhìn ra được, trong đám người đang xem náo nhiệt, chỉ có vị này mới có tài lực tiếp tục tăng giá.

Mỹ nhân nghiến răng, trừng mắt nhìn Tần Phong một cái, sau đó giơ tay nói: “Ta ra tám ngàn...”

Lời còn chưa dứt, đã bị lão giả bên cạnh vội vàng ngăn lại: “Đại tiểu thư, không được a.

Người quên rồi sao, lúc ra ngoài, chúng ta chỉ mang theo một vạn lượng bạc.”

“Đã có một vạn lượng, lấy ra tám ngàn lượng cũng có sao đâu.” Mỹ nhân váy đen nhíu mày, con thỏ này nàng nhất định phải có được!

“Nhưng mà, tiểu thư, người một đường ăn uống đến đây, ba ngàn lượng bạc đã tiêu hết rồi, lấy đâu ra tám ngàn lượng?” Ngô Bá bất đắc dĩ thở dài một tiếng, đại tiểu thư cái gì cũng tốt, chỉ là cái miệng này, thật sự là không quản được.

“A?” Mỹ nhân nghe vậy, nhất thời lộ ra vẻ mặt ủ rũ.

Chủ quầy hàng cũng coi như là nhìn ra được, đối phương không thể nào tiếp tục thêm tiền, lập tức quyết định bán.

Tần Phong nhướng mày, cười nói: “Vậy thì đa tạ cô nương đã nhường.”

Một tay giao tiền, một tay giao hàng, Tần Phong xách lồng thỏ đi về hướng Vạn Kiếm Tông.

Mỹ nhân váy đen nhìn chằm chằm bóng lưng hai người Tần Phong rời đi, ánh mắt sáng quắc.

Ồ, nói chính xác hơn, hẳn là đang nhìn chằm chằm vào con Thố Lôi Bạo trong lồng.

“Ngô Bá.”

“Làm sao vậy, đại tiểu thư?”

“Chúng ta che mặt, tìm một nơi vắng vẻ, cướp con thỏ đó có được không?” Đôi mắt sáng của mỹ nhân hơi nheo lại, lộ ra ánh mắt có chút nguy hiểm.

“Việc này không thể được a, đại tiểu thư, chẳng lẽ người muốn bị lão gia nhốt lại sao?”

Mỹ nhân váy đen run lên, nghĩ đến Kiếm Quan vắng vẻ yên tĩnh kia.

Bị nhốt lại là chuyện nhỏ, mấu chốt là ở trong đó, sẽ không được ăn ngon.

Nàng đấu tranh trong lòng một phen, mím môi nói: “Phụ thân hiện tại hẳn là còn ở Kiếm Đế Thành, chúng ta nhanh tay nhanh chân một chút, cướp xong con thỏ liền chạy.

Chắc là sẽ không có ai phát hiện đâu.”

“Người chắc chắn chứ? Đại tiểu thư, lão gia ông ấy thần thông quảng đại.” Ngô Bá thấp giọng nhắc nhở.

Mỹ nhân đột nhiên mở to hai mắt, vội vàng nhìn về phía bốn phía, người đông nghìn nghịt.

Nàng nghĩ đến hành tung quỷ dị khó lường của lão cha nhà mình, còn có tật xấu thích trốn trong góc âm thầm quan sát, có chút căng thẳng nuốt một ngụm nước bọt.

“Không... Không đến mức đó chứ.” Nàng không dám đánh cược lão cha có rời khỏi Kiếm Đế Thành hay không, chỉ có thể thở dài một tiếng, bất đắc dĩ thôi.

Đúng lúc này, trên bầu trời, từng đợt tiếng xé gió vang lên.

Mọi người ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một đám người mặc trang phục màu đen xanh, ngự kiếm phi hành, hướng Vạn Kiếm Tông bay vụt đi.

“Là người của Kiếm Đế Thành!” Có người kinh hô.

Kiếm đạo tam đại gia, ai là đệ nhất, đến nay vẫn chưa có kết luận.

Nhưng nếu nói, nhà nào tiêu sái nhất, Kiếm Đế Thành chính là đệ nhất xứng đáng.

Chưa nói đến những thứ khác, chỉ riêng kỹ năng ngự kiếm phi hành này, đã khiến biết bao nhiêu Thần Vũ võ phu hâm mộ!

Ngô Bá chỉ liếc mắt một cái, liền nói: “Đại tiểu thư, bọn họ đã đến rồi, chúng ta cũng đến Vạn Kiếm Tông thôi.”

Mỹ nhân váy đen khẽ gật đầu, đáp một tiếng, trong lòng nghĩ, không biết đồ ăn của Vạn Kiếm Tông có mùi vị như thế nào...

Nàng, chính là Kiếm Đế chi nữ, Bạch Vô Song!

Hai người hòa vào dòng người, hướng Nam Phương tiến về.

Mà ở lầu hai của một tửu lâu, một trung niên dung mạo tuấn lãng, khí chất thoát tục, nhẹ nhàng đóng khe hở cửa sổ lại.

Nhìn vào trong phòng, trên bàn đầy ắp thức ăn ngon.

“Thố Lôi Bạo sao, lần trước ăn, đã là chuyện của ba năm trước rồi, thật hoài niệm a.”

Ở một bên khác, trong dòng người, Hắc Than Đầu cười nói: “Ta còn tưởng công tử sẽ thương hương tiếc ngọc, không tranh giành con thỏ này với vị cô nương kia.”

“Nếu là nguyên liệu nấu ăn bình thường, ta cũng sẽ không tranh, nhưng Thố Lôi Bạo cực kỳ hiếm có.

Đã nhìn thấy, tự nhiên không muốn bỏ lỡ.

Hơn nữa, ta muốn để tiểu thư nhà ngươi, nếm thử mỹ vị nhân gian này.”

……

Hai ngày nay Bạch Thu tâm thần không yên, một là vì sắp được gặp người nhà nên kích động và hưng phấn, hai là sợ thân phận Kiếm Đế chi nữ của mình bại lộ, sẽ tạo ra khoảng cách với Vạn Kiếm Tông.

Nhớ năm đó, nguyên nhân nàng rời khỏi Kiếm Đế Thành, đến Vạn Kiếm Tông này, cũng chỉ là hành động bốc đồng mà thôi.

Vô Song tỷ tỷ quá mức hoàn mỹ, người xinh đẹp, thiên phú kiếm đạo hơn người.

So sánh hai người, nàng giống như một con vịt con xấu xí, chỉ

có thể sống dưới cái bóng của tỷ tỷ.

Cứ như vậy, trong lòng sinh ra tâm lý tự ti cũng là điều dễ hiểu.

Nhưng mà, nguyên nhân chân chính khiến nàng rời khỏi Kiếm Đế Thành, cũng không phải là do tâm lý tự ti quấy phá.

Mà là tỷ tỷ đáng ghét kia động một chút là véo má nàng, còn tranh giành đồ ăn ngon với nàng!

Đặc biệt là việc sau, cướp đồ ăn của người khác, quả thực là tội ác tày trời, thù không đội trời chung!

Nàng nhiều lần cảnh cáo, tỷ tỷ lại biết rõ còn cố phạm.

Trong lúc tức giận, nàng liền rời khỏi Kiếm Đế Thành.

Nhưng thiên hạ rộng lớn, thế gian nguy hiểm, nàng có thể đi đâu?

Đúng lúc này, sư tôn từ trong biển người mênh mông tìm được nàng.

Tiếp theo, chính là những ngày tháng tu hành ở Vạn Kiếm Tông.

Chớp mắt một cái, đã qua năm năm, cho dù là cô nương tâm tư đơn thuần như Bạch Thu, cũng không khỏi cảm khái.

Nàng cũng đang nghĩ, khi gặp lại tỷ tỷ, sẽ là một cảnh tượng như thế nào?

Đối phương có thay đổi hay không, lâu ngày không gặp, hẳn là sẽ nhường nàng, không còn tranh giành đồ ăn với nàng nữa chứ?

Đang lúc nàng suy nghĩ miên man, một đệ tử đến đây nói: “Sư tỷ, Tần công tử bảo tỷ đến chỗ huynh ấy.”

“Huynh ấy?” Bạch Thu nhíu mày, hừ hừ nói: “Tên đáng ghét kia tìm ta làm gì, hiện tại tâm tình ta đang phiền muộn, không có thời gian để ý đến huynh ấy.

Ngươi giúp ta từ chối đi, cứ nói ta muốn nghiên cứu kiếm đạo, chuẩn bị cho trận luận kiếm sắp tới!”

“Nhưng mà, sư tỷ, Tần công tử đặc biệt dặn dò, tỷ không đi sẽ hối hận.” Đệ tử do dự một chút, bổ sung nói.

“Hối hận?” Bạch Thu chống nạnh: “Đã nói không đi, chính là không đi, ngươi cứ chuyển lời ta là được!”

Đệ tử bất đắc dĩ thở dài một tiếng: “Được rồi, Tần công tử bên kia mang về một con Thố Lôi Bạo, đang chuẩn bị nấu nướng, mời sư tỷ qua cùng ăn.

Đã sư tỷ không muốn đi, vậy ta đi từ chối.”

“Thố Lôi Bạo?!” Bạch Thu nghe vậy hai mắt sáng lên, lập tức đứng dậy, ấn lên vai nam đệ tử, bất mãn nói: “Lần sau nói chuyện, nhớ nói trọng điểm trước!”

Vừa dứt lời, nàng liền thi triển thần hành, trong nháy mắt biến mất không thấy.

……

Đêm xuống, ngân hà đầy trời.

Bên ngoài phòng khách Vạn Kiếm Tông dùng để tiếp đãi khách.

Bạch Thu hai tay mỗi tay cầm một chiếc đũa, nhìn thịt thỏ đang nướng trên lửa ở phía xa, ngửi thấy mùi thịt thơm phức, nước miếng không tự chủ được chảy xuống khóe miệng.

“Tần Phong, thịt thỏ nướng này còn bao lâu nữa mới xong a?”

Tần Phong nghe vậy khóe miệng giật giật, mới có một nén nhang công phu, vấn đề này đối phương đã hỏi gần trăm lần rồi!

Hắn đã có chút hối hận, sai người gọi Bạch Thu đến đây rồi...

Chương 262: Tình thâm tỷ muội?

“Chư vị, mời theo ta, phía trước chính là nơi nghỉ ngơi của mọi người.” Một vị đệ tử của Vạn Kiếm Tông cung kính nói.

Mà theo sau hắn chính là người của Kiếm Đế Thành, dẫn đầu là vị mỹ nhân váy đen cùng lão giả áo tố y.

“Haiz.” Bạch Vô Song nghĩ đến Bạch Thư và con Thố Lôi bị bỏ lỡ, thỉnh thoảng lại thở dài một hơi.

Đó thế nhưng là món ngon hiếm có trên thế gian a!

Ục ục~

Âm thanh cổ quái vang lên, đệ tử Vạn Kiếm Tông quay đầu nhìn lại, liền thấy vị nữ tử váy đen có dung mạo xinh đẹp ngang ngửa Kiếm Ly sư tỷ đang xoa bụng, rõ ràng là đói bụng.

“Nơi này của các ngươi khi nào thì dùng cơm a?” Bạch Vô Song nhỏ giọng hỏi.

“Đại tiểu thư!” Ngô bá sắc mặt lúng túng.

Những người còn lại của Kiếm Đế Thành cũng đều quay đầu đi chỗ khác, không nỡ nhìn thẳng.

Nam đệ tử cười gượng một tiếng: “Chờ mọi người đến nơi nghỉ ngơi, ta sẽ lập tức đi an bài.”

“Ừm ừm.” Bạch Vô Song gật gật đầu.

Ngay tại lúc này, một tia hương thơm nhàn nhạt bay tới, truyền vào chóp mũi nàng.

Nàng mở to đôi mắt đẹp, đây là hương thơm gì vậy, chỉ cần ngửi một ngụm, liền khiến người ta muốn ngừng mà không được?!

Tìm kiếm nguồn gốc của hương thơm, liền thấy trên ngọn núi không xa, có ánh lửa le lói, khói trắng bay ra.

Có người đang làm đồ ăn ngon!

Bạch Vô Song nuốt một ngụm nước miếng, chỉ vào ngọn núi kia hỏi: "Ta có thể đến đó cùng bọn họ ăn được không?"

Nam đệ tử sững ra, không biết nên trả lời như thế nào.

"Đại tiểu thư!" Ngữ khí của Ngô Bá, có chút hận sắt không thành thép.

Những người còn lại của Kiếm Đế Thành, xoa xoa trán, cúi đầu xuống.

Lúc đến, bọn họ ngự kiếm phi hành, hưởng thụ ánh mắt hâm mộ ghen tị hận của mọi người.

Thế nhưng lúc này, lại muốn tìm một cái lỗ để chui xuống.

"Ta chỉ đùa thôi." Bạch Vô Song bất đắc dĩ bổ sung một câu, nhưng khóe mắt vẫn liếc nhìn ngọn núi đang bốc khói trắng.

Nam đệ tử nghe vậy thở phào nhẹ nhõm, dẫn mọi người Kiếm Đế Thành đến nơi nghỉ ngơi, sau đó liền đi an bài bữa tối.

Thế nhưng chờ khi mọi người Kiếm Đế Thành hoàn hồn lại, nơi nào còn nhìn thấy bóng dáng đại tiểu thư nhà mình?

"Xong rồi!" Ngô Bá hiển nhiên là đoán được điều gì đó.

.....

Nước lẩu trong nồi trên bàn đang sôi ục ục, Tần Phong cùng mọi người ngồi quây quần bên nhau.

Trải qua nửa canh giờ nỗ lực, đồ ăn tối nay rốt cuộc cũng đã được xử lý xong xuôi.

Bạch Thư nhìn con thỏ nướng to bằng heo sữa, đã sớm không nhịn được nữa, vội vàng gắp một miếng, bỏ vào miệng.

Nước thịt chảy ra, hương thơm tràn ngập khoang mũi, còn có vị cay nồng của ớt, càng làm nổi bật hương vị thơm ngon của Thố Lôi!

Mấy người còn lại nếm thử, cũng đều tấm tắc khen ngợi.

Hắc than thở: “Chưa từng ăn qua món ngon như vậy.”

Lam Ngưng Sương che mặt, lộ ra vẻ mặt hạnh phúc.

“Hương vị thế nào?” Tần Phong nghiêng đầu hỏi bạch y thiến ảnh.

Liễu Kiếm Ly nhỏ giọng đáp: “Rất ngon.”

Tần Phong hài lòng cười, sau đó nhanh tay hơn mọi người, gắp một cái đùi thỏ bỏ vào bát nàng: “Ngon thì ăn nhiều một chút, thịt đùi Thố Lôi là dai nhất.”

Đũa của lão già đang lơ lửng giữa không trung, cái đùi thỏ kia hắn đã sớm nhắm trúng, lại không ngờ bị người ta nhanh chân đến trước.

Trong lòng mắng thầm: “Tên tiểu tử thối này, có vợ rồi quên cha.”

Bách Lý lão nhân liếc mắt nhìn mọi người, sau đó không chút

hình tượng cầm lấy đầu thỏ, trong lòng hắn rõ ràng vô cùng, phần ngon nhất của Thố Lôi, đều nằm ở chỗ này.

Trên bàn cơm nâng ly cạn chén, mọi người ăn uống vô cùng vui vẻ.

Bạch Thu đang định gắp thêm một miếng thịt thỏ, phía sau lại duỗi ra một đôi đũa, gắp mất miếng thịt thỏ nàng vừa nhìn trúng.

Tiếp theo liền truyền đến một tiếng "Ưm~" vô cùng thỏa mãn.

"Ai vậy!" Bạch Thư bất mãn nói, quay đầu nhìn lại, sau đó trừng lớn hai mắt, cả người sững sờ tại chỗ: "Tỷ… tỷ tỷ?"

Mấy người còn lại nghe tiếng nhìn lại, chỉ thấy một vị mỹ nhân váy đen đang đứng sau lưng Bạch Thu.

Tần Phong tự nhiên có ấn tượng với người này, nhưng khi nghe được tiếng gọi tỷ tỷ trong miệng Bạch Thư, trong lòng khiếp sợ vô cùng.

Tỷ tỷ của Bạch Thư, chẳng phải là Bạch Vô Song sao?!

Vị thiên kiêu Kiếm Đế Thành được người đời xưng tụng là Nhất Kiếm Song Tuyệt cùng với nương tử nhà mình, vậy mà lại chính là người này!

"Thu Nhi muội muội?" Bạch Vô Song nói chuyện có chút không rõ ràng.

Xét cho cùng nàng đang nhai thịt thỏ trong miệng, đôi môi đỏ mọng dính đầy dầu mỡ.

Hai tỷ muội bốn mắt nhìn nhau, tình thân nồng nặc dường như đang lên men.

Bạch Thư hốc mắt đỏ hoe, có chút nghẹn ngào, thời gian thấm thoát trôi qua, hai người bọn họ đã xa cách nhau năm năm.

Gặp lại lần nữa, nguyên nhân rời khỏi Kiếm Đế Thành lúc trước, che giấu thân phận nữ nhi Kiếm Đế, dường như đều không còn quan trọng nữa.

Giờ phút này, nàng chỉ muốn ôm chặt lấy tỷ tỷ, cọ cọ vào bộ ngực mềm mại của đối phương, ôn lại những ngày tháng xưa cũ.

"Tỷ tỷ!" Bạch Thư đứng dậy, dang rộng hai tay, nghênh đón.

Tần Phong cùng mọi người thấy cảnh này, cũng có chút cảm động, thật là một màn tỷ muội trùng phùng cảm động.

Thế nhưng cảnh tượng tiếp theo lại khiến bọn họ trợn mắt há hốc mồm.

Chỉ thấy vị mỹ nhân váy đen kia né người Bạch Thư, sau đó đường hoàng ngồi xuống vị trí vốn thuộc về nàng.

"Cảm ơn Thu Nhi, quả nhiên vẫn là ngồi ăn thoải mái nhất, đây là cái gì vậy? Thơm quá đi~" Bạch Vô Song gắp một miếng thịt từ trong nồi lẩu, bỏ vào miệng.

Do miếng thịt quá nóng, trong miệng nàng phát ra tiếng hít hà, hương vị chưa từng được nếm thử, khiến trên mặt nàng lộ ra vẻ mặt hạnh phúc.

"Tỷ tỷ!" Bạch Thư kêu lên một tiếng, vẻ mặt uất ức, năm năm trôi qua, đối phương căn bản không hề thay đổi, vẫn là vừa đến liền cướp đồ ăn của nàng!

Tốc độ gắp thức ăn của Bạch Vô Song rất nhanh, nguyên liệu trong nồi lẩu, rất nhanh đã sắp thấy đáy.

Bạch Thu thấy vậy, cũng không còn để ý đến niềm vui và cảm động khi gặp lại nữa, nàng thế nhưng biết rõ tửu lượng của tỷ tỷ nhà mình, nếu tốc độ chậm một chút, ngay cả một ngụm canh nóng cũng không uống được!

“Tỷ tỷ, đừng giành, miếng thịt thỏ kia là của muội!”

Cứ như vậy, bởi vì sự gia nhập của Bạch Vô Song, bàn ăn vốn hòa thuận, bỗng chốc biến thành chiến trường.

Tần Phong cùng mọi người nhìn nhau, đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Bọn họ, hình như, không có mời vị cô nương này cùng dùng bữa a?

Sau khi gió cuốn mây tan, Bạch Vô Song tâm thỏa mãn dựa vào ghế dựa, duỗi lưng một cái.

Đường cong tinh tế kia, trong nháy mắt phơi bày không sót gì.

Tần Phong liếc mắt nhìn, trong lòng đưa ra đánh giá như vậy, quy mô so với nương tử không phân cao thấp, nhưng so với Ngưng Sương vẫn còn kém xa!

Là một chính nhân quân tử, hắn tự nhiên sẽ không nhìn nhiều, rất nhanh thu hồi tầm mắt.

Đương nhiên, nguyên nhân chủ yếu là, nương tử và Ngưng Sương đang ngồi bên cạnh, mà năng lực quan sát của Thần Vũ võ phu thế nhưng rất nhạy bén……

Bạch Vô Song nhìn về phía bạch y thiếu ảnh đang thản nhiên ở bên kia, thẳng thắn nói: “Phụ thân quả nhiên không lừa ta, kinh mạch của muội đã hoàn toàn khôi phục, hơn nữa thực lực cũng càng tiến thêm một bậc.

Lần luận kiếm này ta vốn không muốn tham gia, sở dĩ đến đây, đều là bởi vì muội.”

Chủ đề bỗng nhiên trở nên nghiêm túc.

Tần Phong nhíu mày, mà Liễu Kiếm Ly lại không đáp lời, yên

lặng chờ đợi lời tiếp theo.

“Khoảng thời gian trước, ta mới học được từ tay phụ thân chiêu thức cuối cùng của Chuyển Luân Kiếm Thuật, Tam Thiên Thần Nhất, vẫn luôn muốn tìm người thử chiêu.

Không biết muội, có tiện hay không a?”

Hai vị mỹ nhân nhìn nhau, khí thế như gió, thổi bay bụi đất trên mặt đất.

Sắc mặt Tần Phong có chút khó coi, nào có ai đến ăn chực xong, liền trực tiếp muốn động thủ?

Lật mặt còn nhanh hơn lật sách?

Chương 263: Tửu phẩm rất kém

“Chuyển Luân Kiếm Thuật, Tam Thiên Thần Nhất.” Tần Phong thầm nhẩm trong lòng, trong lòng ẩn ẩn có chút bất an.

Kiếm Đế Thành, người đàn ông kia được thế nhân xưng là Kiếm Đế, chính là bởi vì một tay kiếm thuật xuất thần nhập hóa.

Hai mắt lóe lên kim quang, nhìn về phía mỹ nhân váy đen, trong cơ thể đối phương, chân khí màu vàng hùng hậu kéo dài, tuy không bằng nương tử nhà mình, nhưng cũng thập phần kinh người.

“Thần Vũ đỉnh phong tứ phẩm.” Tần Phong đưa ra kết luận như vậy.

Ngay khi bầu không khí trở nên căng thẳng.

Bạch Thu oán trách gọi một tiếng: “Tỷ tỷ, còn ba ngày nữa là đến trận chiến vấn kiếm rồi, tỷ gấp gáp như vậy làm gì!”

Bạch Vô Song lập tức thu liễm khí thế, gãi gãi đầu cười đáp: “Ta đây không phải là vừa ăn no, muốn hoạt động một chút sao.

Đến đây, để tỷ tỷ xoa xoa xem, khuôn mặt có phải là so với trước kia càng thêm bóng loáng tròn trịa rồi không.”

“Không cần.” Bạch Thu né tránh ma trảo.

Bạch Vô Song tiếc nuối lắc đầu, cầm lấy một chén trà trên bàn, hướng Liễu Kiếm Ly nói: “Ta cảm thấy ngươi thay đổi rồi, lúc trước Vạn Kiếm Tông đến Kiếm Đế Thành vấn kiếm, ta kém ngươi

một chiêu đã thua.

Lúc đó trong mắt ngươi chỉ có tu hành và kiếm đạo, nhưng lúc này xem ra, lại có thêm rất nhiều thứ khác."

"Là bởi vì người đàn ông này sao? Hắn là người nào của ngươi?" Bạch Vô Song chỉ vào Tần Phong hỏi.

"Hắn là phu quân của ta." Liễu Kiếm Ly đáp, ngữ khí nhẹ nhàng.

"Thì ra là thế, thật sự là hâm mộ ngươi, hắn nấu ăn ngon như vậy, ngươi nhất định mỗi ngày đều ăn uống rất ngon lành nhỉ?" Lời này hoàn toàn là Bạch Vô Song có cảm mà phát, tình thật ý thiết.

"Cũng tạm được." Liễu Kiếm Ly cho một câu trả lời khẳng định, mì sợi Tần Phong nấu, nàng đến nay vẫn nhớ mãi không quên.

Bạch Vô Song giơ chén trà lên, uống một ngụm, vốn định nói thêm gì đó, nhưng đôi mắt đẹp đột nhiên trợn to, một mảng ửng đỏ lan ra trên gò má: "Trà này, vị có chút kỳ quái a..."

Tần Phong liếc mắt nhìn, rồi nói: "Ồ, đó không phải là trà, mà là rượu.

Chén rượu không đủ, cho nên ta lấy chén trà để rót rượu."

"Rượu?!" Bạch Thu vẻ mặt khiếp sợ.

Tần Phong thấy thần sắc của nàng ta, phát giác có gì đó không đúng, liền tò mò hỏi: "Làm sao vậy?"

"Tỷ tỷ nàng ấy, không thể uống rượu, nếu không hậu quả rất nghiêm trọng." Bạch Thu như là nghĩ đến điều gì đó đáng sợ, thân thể bất giác run lên.

Không phải chỉ là uống một ngụm rượu thôi sao, có thể có hậu quả nghiêm trọng gì chứ, còn có bộ dạng sợ hãi này của ngươi có chút khoa trương rồi đấy... Tần Phong nhướng mày, thầm nghĩ.

Lúc này, chỉ thấy Bạch Vô Song đứng dậy khỏi ghế, cúi đầu xuống, một đầu tóc xanh buông xuống.

“Ngươi không sao chứ? Ta đi nấu cho ngươi bát canh giải rượu nhé?” Tần Phong lo lắng nói.

“Đừng qua đó.” Liễu Kiếm Ly đưa tay ngăn Tần Phong lại, lông mày nhíu lại.

Khí thế đáng sợ từ trong cơ thể Bạch Vô Song tuôn ra, cuồng phong như đao, trên mặt đất tạo thành từng vết cắt, ngay cả những ngọn cỏ xanh cũng bị chém đứt.

Liễu Kiếm Ly lập tức thi triển thủ đoạn chân khí ngoại phóng, trước mặt mọi người dựng lên một bức bình phong, đem toàn bộ khí thế cuồng bạo kia ngăn cản lại.

“Tỷ tỷ ngươi rốt cuộc là thế nào?” Tần Phong lo lắng hỏi.

Bạch Thu run giọng đáp: “Tỷ tỷ nàng ấy, tửu phẩm rất kém.

Lúc nhỏ, nàng ấy từng lầm rượu trong chén của cha là nước đường mà uống, kết quả là lần đó, Kiếm Đế Thành, gần như bị tỷ tỷ phá hủy mất một phần ba.

Nếu không phải cha kịp thời trở về, e rằng đã xảy ra án mạng...”

“A?” Mọi người kinh ngạc.

“Nàng ấy bây giờ thế nào rồi? Tại sao không động đậy?” Tần Phong lặng lẽ núp sau lưng nương tử, nhìn chằm chằm vào bóng dáng váy đen tóc xanh che mặt kia.

Võ giả tứ phẩm, nếu như nổi điên lên, chỉ cần tiện tay một cái, có thể sẽ lấy mạng nhỏ của hắn.

Không thể không cẩn thận đối đãi!

Hắc Than Đầu và Lam Ngưng Sương cũng căng cứng cơ bắp, toàn thần đề phòng.

Bạch Vô Song ợ rượu một cái, thân thể mềm mại run lên, nàng ngẩng đầu lên, gương mặt đỏ ửng, ánh mắt có chút mê ly.

Ánh mắt nguy hiểm đánh giá mọi người, sau đó khóa chặt vào Liễu Kiếm Ly.

Một giọng nói trầm thấp từ đôi môi đỏ mọng của nàng vang lên: "Băng Ảnh!"

Ở một bên khác, mọi người ở Kiếm Đế Thành đang dùng bữa, một người hỏi: "Ngô Bá, đại tiểu thư đâu rồi?"

Ngô Bá uống một ngụm rượu: "Lúc ta đi có nhìn thấy nhị tiểu thư, vì không nỡ quấy rầy hai người họ đoàn tụ, nên tự mình trở về."

"Ngô Bá, ngài không trông chừng đại tiểu thư, chẳng lẽ không sợ xảy ra chuyện sao?" Có người lo lắng nói.

"Nơi này là Vạn Kiếm Tông, hơn nữa nhị tiểu thư và đại tiểu thư ở cùng nhau, có thể xảy ra chuyện gì chứ?"

"Cũng đúng." Mọi người yên tâm.

Vừa dứt lời, bỗng nghe tiếng kiếm minh vang lên, tất cả mọi người lần theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy hộp kiếm bên phải Ngô Bá rung động, hàn khí kinh người tuôn ra, trực tiếp khiến bề mặt rượu kết thành một lớp băng sương!

"Đây là..."

“Đại tiểu thư đang dẫn động Băng Ảnh Kiếm?” Ngô Bá sững sờ.

Xoạch!

Hộp kiếm mở ra, một thanh trường kiếm hình dạng như băng giá tỏa ra hàn khí lộ ra, sau đó hóa thành một đạo lam quang bay ra khỏi đại sảnh.

“Không ổn!” Ngô Bá vội vàng đứng dậy.

.....

Băng Ảnh Kiếm xẹt qua bầu trời, không lệch không nghiêng rơi vào tay Bạch Vô Song.

Bách Lý lão nhân nhướng mày nói: “Đại Càn Thần Kiếm Bảng xếp hạng thứ năm Băng Ảnh Kiếm, thân kiếm được rèn từ hàn băng bất hóa, hàn khí kinh người, có thể khiến nước đóng băng.

Hôm nay được thấy, quả nhiên danh bất hư truyền.”

“Sư phụ, bây giờ là lúc nói những lời này sao?” Tần Phong mặt mày cứng đờ.

Khoảnh khắc Bạch Vô Song cầm lấy Băng Ảnh Kiếm, hàn khí như thủy triều tản ra bốn phía, chỉ trong nháy mắt, nhìn ra xa, bề mặt ngọn núi đều phủ lên một lớp băng sương.

Tiếp đó chỉ thấy đối phương giơ tay phải lên, Băng Ảnh Kiếm chém xuống.

Hàn khí dường như muốn chia cắt cả không gian!

Liễu Kiếm Ly bước ra, chỉ trong nháy mắt, đã nghênh đón hàn băng kiếm khí.

Nàng hóa chỉ thành kiếm, điểm lên trên kiếm khí.

Kiếm khí uy thế kinh người kia, vậy mà tại chỗ vỡ vụn!

Tần Phong thấy vậy thở phào nhẹ nhõm, nhưng Bạch Vô Song sau khi say rượu, công kích hiển nhiên chưa kết thúc, thân thể nàng loạng choạng trái phải một hồi, sau đó trực tiếp biến mất giữa không trung!

Liễu Kiếm Ly mũi chân điểm nhẹ, thân thể bay vút lên không trung, một tiếng xé gió vang lên theo sau.

Bạch y thiến ảnh, hai ngón tay như kiếm, ở trên không trung vũ động, do tốc độ quá nhanh, Tần Phong bọn họ chỉ có thể nhìn thấy một số tàn ảnh mơ hồ.

Uy áp đáng sợ, liên tiếp không ngừng!

Ầm!

Cùng với một tiếng nổ vang, cả ngọn núi rung chuyển.

Một bóng người áo đen loạng choạng lui về phía sau, đứng vững trên không trung, chính là Bạch Vô Song!

Lúc này trên mặt nàng mang theo một mảng ửng đỏ gần như bệnh hoạn, ngực cũng không ngừng phập phồng.

Trong tay Băng Ảnh Kiếm đặt trước ngực, thân kiếm tỏa ra kim quang nhàn nhạt, như sao trời lấp lánh, nàng dường như đang chuẩn bị một loại kiếm chiêu cường đại nào đó.

Kiếm bên hông Lam Ngưng Sương bắt đầu run rẩy không khống chế được, dường như muốn thoát khỏi vỏ kiếm bay ra, may mà nàng kịp thời giữ chặt.

“Đây... Đây là kiếm chiêu gì?” Hắc Than Đầu kinh hãi nói.

Bạch Thu hiển nhiên là nghĩ tới điều gì, sắc mặt vô cùng khó coi: “Hình như là Chuyển Luân Kiếm Thuật của cha.”

Bách Lý lão nhân vuốt râu, chậm rãi lên tiếng: “Tam Thiên Thần Nhất kiếm thứ nhất, Nhất Kiếm Toái Tinh, cũng đã lâu rồi không gặp.

Không biết nha đầu này có thể phát huy ra uy lực của kiếm này được mấy phần.”

Lão già chết tiệt, ông không nói chuyện thì không ai coi ông là câm đâu... Tần Phong thầm mắng một câu, vội vàng nhìn về phía nương tử.

Chương 264: Phá vỡ cục diện

Với thực lực của Liễu Kiếm Ly, tự nhiên có thể cảm nhận được uy lực của kiếm chiêu này, nếu muốn tiếp tục dùng chỉ kiếm để đối phó thì có chút khó khăn.

Cổ tay phải khẽ chuyển động, hoa văn trên bề mặt hộp kiếm dựa vào cạnh bàn như nước chảy.

Nàng vốn định triệu hồi Hàn Thủy Kiếm trong hộp, nhưng không ngờ một tia sét lại xẹt ra trước.

Chính là Tử Điện Thần Quân, bảo kiếm của Kiếm Tổ!

Trong hộp kiếm, Hàn Thủy Kiếm khẽ run lên, phát ra tiếng róc rách như nước chảy, tựa như đang bất mãn.

Hai người đứng giữa không trung, nhìn thẳng vào đối phương.

Đều vẫn chưa ra tay, nhưng cao thủ giao đấu, kiếm chưa ra, ý đã động.

Cơ hội của hai bên va chạm, uy áp tạo thành cuồng phong, thổi bay tóc tai của mấy người phía dưới, quần áo bay phần phật.

Chuyển động ở đây quá lớn, rất nhiều người trong Vạn Kiếm Tông đều nhìn về phía này với vẻ mặt nghi hoặc.

Nơi nghỉ ngơi của Binh Vũ Ly Gia, mọi người đeo hộp kiếm sau lưng đều cảm nhận được uy áp mạnh mẽ này, sắc mặt đều trở nên ngưng trọng.

Trong Cổ Đình, Tông Chủ Điện, một người đàn ông trung niên tuấn tú mặc bạch y buông ly rượu xuống, đứng dậy: “Mới không

để ý một lát, đã gây ra chuyện lớn như vậy.

Hai vị chờ một chút, ta đi rồi về."

Người đàn ông trung niên chắp tay, thân hình lập tức biến mất tại chỗ.

Bên cạnh bàn, Nhạc Hạc Hiên và một người đàn ông trung niên khác đeo hộp kiếm cụng ly với nhau.

"Sư phụ, cứ tiếp tục náo loạn như vậy, động tĩnh có phải hơi lớn hay không, người không ra tay ngăn cản một chút sao?" Tần Phong lo lắng nói.

Bách Lý lão nhân liếc mắt nhìn: "Lão già ta tay chân đã yếu, làm sao ngăn cản được loại chiến đấu này?

Ngươi cũng không cần nhìn ta như vậy, tự nhiên sẽ có người đến giải quyết."

Lời còn chưa dứt, Tần lão đầu đã nhìn về phía Tinh Nguyệt Phong, một bóng trắng như sao băng xẹt qua, trong nháy mắt đã xuất hiện sau lưng Bạch Vô Song đang nổi điên.

Bạch Vô Song cảm nhận được động tĩnh phía sau, Băng Ảnh Kiếm trong tay nắm chặt, hung hăng vung về phía sau, lại bị một ngón tay dễ dàng chặn lại!

Tần Phong chứng kiến cảnh tượng này, trên mặt lộ vẻ khiếp sợ, người này rốt cuộc là ai, lại có thực lực cường hãn như vậy?

Cho đến khi bên tai truyền đến giọng nói vừa kích động vừa kinh ngạc của Bạch Thu: "Cha!"

"Kiếm Đế Bạch Ngạn?!" Tần Phong cùng những người khác kinh hô.

Người đàn ông trung niên bạch y nhìn cô con gái mặt mày đỏ

bừng, thở dài: “Lại uống rượu nữa rồi, thật là không để ta bớt lo.”

Vừa nói, hai ngón tay ông ta lướt qua như tàn ảnh, điểm vào gáy Bạch Vô Song.

Đồng tử trong mắt Bạch Vô Song mở to, sau đó nhắm mắt, cúi đầu xuống, ngất đi.

Bạch Ngạn bế Bạch Vô Song, nhìn về phía Liễu Kiếm Ly cách đó không xa, cười áy náy.

Sau đó, ông ta đáp xuống mặt đất, đi tới trước mặt Bạch Thu.

Bạch Thu thấy vậy, đôi mắt đỏ hoe nghẹn ngào nói: “Cha.”

Bạch Ngạn xoa đầu Bạch Thu, dịu dàng nói: “Lâu như vậy không gặp con, con có oán hận cha không?”

Bạch Thu nghe vậy, lắc đầu.

Đây là lựa chọn của bản thân nàng, mà cha đã từng nói với nàng và tỷ tỷ, mỗi người đều phải chịu trách nhiệm cho lựa chọn của mình.

Cho nên, tuy trong lòng có chút oán trách, nhưng cũng không đến mức oán hận.

Bạch Ngạn lộ ra vẻ mặt an ủi, kỳ thực, mỗi năm xuân hạ thu đông, ông đều sẽ len lén đến Vạn Kiếm Tông ở lại một thời gian, âm thầm quan tâm đến sự trưởng thành của Bạch Thu.

Hơn nữa, thế giới rộng lớn như vậy, năm đó Tông chủ Vạn Kiếm Tông làm sao có thể tình cờ gặp được Bạch Thu bỏ nhà ra đi?

Còn không phải là ông đã tìm đến Nhạc Hạc Hiên sao.

Quay đầu nhìn sang một bên, Bạch Ngạn mở miệng hỏi: “Ngươi chính là Tần Phong, phu quân của Liễu Kiếm Ly, người đã

chữa khỏi kinh mạch bị tổn thương cho nàng?"

Tần Phong chắp tay cung kính nói: "Vãn bối Tần Phong, bái kiến Bạch tiền bối."

"Không tệ, quả nhiên là anh hùng xuất thiếu niên." Bạch Ngạn mỉm cười, lại nhìn về phía lão giả áo xám và Tần lão đầu sau lưng hắn, khẽ gật đầu: "Lâu rồi không gặp."

Lão đầu âm thầm dịch chuyển thân thể.

"Lâu rồi không gặp?" Tần Phong tò mò quay đầu lại, nhìn theo ánh mắt của Bạch Ngạn, chỉ thấy lão đầu, trong lòng cảm khái: "Thân phận của sư phụ thật sự là thần bí khó lường, vậy mà lại có quen biết với Kiếm Đế!"

Nhưng hắn lại không phát hiện, Kiếm Đế Bạch Ngạn liếc mắt nhìn Tần lão đầu, ánh mắt có chút kỳ quái.

Lão đầu nhướng mày nói: "Ngươi đến Vạn Kiếm Tông là vì chuyện chính sự, ở đây lãng phí thời gian làm gì?"

"Cũng có lý." Bạch Ngạn gật gật đầu, đem Bạch Vô Song trong tay giao cho Bạch Thu: "Giao tỷ tỷ con cho con chăm sóc."

"Vâng, cha."

Lời vừa dứt, Bạch Ngạn đạp không mà đi, hướng phía Tinh Nguyệt Phong bay đi, quả nhiên là tiêu sái đến cực điểm.

Tần Phong nhìn bóng lưng rời đi kia, lại nhìn lão đầu nhà mình, bất đắc dĩ thở dài.

Không có so sánh, sẽ không có tổn thương.

Một người là Kiếm Đế được người người kính ngưỡng, một người là kẻ vung tiền như rác.

Quả nhiên, bất kể là ở thời đại nào, cũng không thể tránh khỏi việc phải dựa vào cha.

Tần Kiến An nhíu mày, quát: “Tiểu tử thối, ngươi thở dài cái gì? Còn có, ngươi nhìn ta như vậy làm gì?”

Hắn luôn cảm thấy đối phương đang nghĩ gì đó bất kính!

“Không… không có gì, cha, người quá nhạy cảm rồi.” Tần Phong quay đầu đi, không dám nhìn thẳng đối phương.

Đúng lúc này, Bạch Thu khom người xin lỗi: “Xin lỗi mọi người.”

Mọi người khó hiểu: “Muội sao vậy?”

Bạch Thu ôm Bạch Vô Song, thân hình có chút vặn vẹo: “Mọi người hẳn là cũng nhìn ra rồi, kỳ thật ta là con gái của Kiếm Đế, lâu như vậy vẫn luôn giấu giếm mọi người, thật sự xin lỗi.”

Mọi người bừng tỉnh đại ngộ, Lam Ngưng Sương an ủi: “Thu nhi, không sao, thân phận của muội kỳ thật mọi người đã sớm biết rồi.”

“A?” Bạch Thu ngây người.

…

Xoạt!

Bạch Ngạn trở lại Cổ Đình, áy náy nói: “Xin lỗi, để hai vị đợi lâu.”

Người đàn ông trung niên mặc trang phục màu tím, đeo hộp kiếm, vẻ mặt nghiêm nghị, buông ly rượu xuống nói: “Chuyển Luân Kiếm Thuật, ba ngày thần kỳ, kiếm còn chưa ra khỏi vỏ, đã có thể dẫn động uy năng lớn như vậy, thật sự khiến ta kinh ngạc.

Xem ra, danh hiệu Kiếm Đế của ngươi, cũng coi như là hậu kế có người."

"Nàng ấy còn kém xa lắm." Bạch Ngạn mỉm cười lắc đầu.

Nhạc Hạc Hiên nhìn người đàn ông trung niên áo tím hỏi: "Nói đến, bảo bối nhi tử nhà ngươi đâu? Chẳng lẽ vẫn còn đang cùng Tư Mệnh đại nhân ở Nam Vực lịch lãm?"

"Ly Lạc đã trên đường đến đây, phỏng chừng cũng chỉ hai ngày nữa là đến Vạn Kiếm Tông." Người đàn ông trung niên áo tím thản nhiên đáp.

Hắn chính là phụ thân của Ly Lạc, Ly gia chủ đương nhiệm của Binh Vũ Ly Gia - Ly Tu Trúc!

"Thì ra là vậy." Nhạc Hạc Hiên bừng tỉnh gật đầu, bưng ly rượu lên, nhấp một ngụm.

Ba người nhất thời trầm mặc.

Cho đến khi Ly Tu Trúc lại lên tiếng: "Sao đều không nói gì? Ba người chúng ta khó có dịp tụ họp một chỗ.

Hơn nữa, lần này có thể tụ tập ba đại gia tộc kiếm đạo, e rằng cũng là kết quả hai người các ngươi ở sau lưng thúc đẩy.

Để ta đoán xem mục đích của các ngươi, có lẽ là… liên quan đến việc ba đại gia tộc kiếm đạo, chiêu mộ người trong thiên hạ, truyền thụ võ học?"

Nhạc Hạc Hiên và Bạch Ngạn liếc nhìn nhau, trong mắt không hề có vẻ kinh ngạc khi bị đoán trúng tâm tư.

Bạch Ngạn cố ý đưa bảo bối của mình vào Vạn Kiếm Tông học nghệ, Nhạc Hạc Hiên lại vui vẻ tiếp nhận, bên trong tự nhiên có rất nhiều uẩn khúc.

Bọn họ chính là muốn… phá vỡ cục diện hiện nay các đại tông môn và võ học thế gia giấu nghề tự giữ!

Chương 265: Ta là người như vậy sao?

Yêu ma loạn thế, bách quỷ dạ hành, nỗi sợ hãi đã sớm ăn sâu vào lòng người.

Trong tình cảnh này, Đại Càn Thần Vũ đương đạo, nhưng cho dù là vậy, võ giả cao phẩm vẫn là quá ít.

Nguyên nhân sâu xa là vì phần lớn võ giả cấp thấp không biết cách nào để nhanh chóng tăng tiến tu vi, không biết cách nào để lĩnh ngộ chân ý của khí đạo.

Nếu như các đại tông môn và võ học thế gia nguyện ý chia sẻ phương pháp tu hành ra ngoài, có lẽ có thể cải thiện hiện trạng này.

Tuy nhiên, tư tưởng giấu nghề đã sớm ăn sâu bén rễ trong lòng bọn họ, muốn thay đổi há có thể dễ dàng?

Chỉ có một số tông môn thế gia đứng ra làm gương, mới có thể phá vỡ thế cục bế tắc này!

Vậy xin hỏi, trên đời này có mấy nhà tông môn và võ học thế gia có thể so sánh với ba đại gia kiếm đạo về mặt làm gương?

Nhạc Hạc Hi□ên không giấu diếm, trực tiếp nói ra suy nghĩ trong lòng, cũng không khác biệt lắm so với suy đoán của Ly Tu Trúc.

Bạch Ngạn ngồi bên cạnh không nói gì, nhưng đáp án của hắn, sớm đã được đưa ra khi đưa Bạch Thu vào Vạn Kiếm Tông học kiếm!

“Vạn Kiếm Tông giỏi dạy đệ tử tăng tiến tu vi, có thể giúp đệ tử lĩnh ngộ kiếm ý.

Kiếm Đế Thành coi trọng kiếm kỹ, kiếm thuật xuất thần nhập hóa.

Hai nhà các ngươi quả thực có thể truyền thụ cho thế nhân, nhưng..... Môn đạo của Binh Vũ Ly Gia ta đều nằm trong kiếm hộp, mà kiếm hộp này là bí mật bất truyền của gia tộc ta.”

Ly Tu Trúc thản nhiên mở miệng, tuy hắn không trực tiếp cự tuyệt, nhưng ý tứ cũng rất rõ ràng.

Lúc này, Nhạc Hạc Hiên bổ sung: “Tu Trúc huynh, môn đạo của Binh Vũ Ly Gia các ngươi tuy nằm trong kiếm hộp, nhưng cũng rất am hiểu dưỡng kiếm chi đạo, và ngự kiếm chi pháp.

Nếu như có thể đem hai thứ này.....”

“Ngạc Tông chủ, không cần phải nói nữa.” Ly Tu Trúc trực tiếp lên tiếng cắt ngang lời đối phương.

Hắn đứng dậy, thẳng thắn nói: “Ta kính trọng hai vị, có thể có tấm lòng lo cho thiên hạ như vậy.

Nhưng ta thân mang tổ huấn, chuyện truyền thụ võ học ra ngoài, cũng không phải ta một mình có thể quyết định.

Xin lỗi hai vị, ta còn có việc, xin phép đi trước.”

Nói xong, hắn liền uống cạn rượu trong chén, chắp tay cáo từ rời đi.

Trong cổ đình, chỉ còn lại Nhạc Hạc Hiên và Bạch Ngạn.

Hai người nhìn nhau, đều bất đắc dĩ lắc đầu.

“Cũng không thể trách Tu Trúc huynh, Binh Vũ Ly Gia truyền

thừa đã lâu, mấy lão già trong gia tộc hắn rất cố chấp truyền thống.

Không giống như ngươi ta, hành sự có thể táo bạo hơn nhiều." Bạch Ngạn nói.

Nhạc Hạc Hiên thở dài: "Ta làm sao không biết khó xử của hắn, nhưng muốn thay đổi, muốn làm gương cho thế nhân, ba đại gia kiếm đạo thiếu một cũng không được."

"Ly Vấn Kiếm Chiến còn ba ngày nữa mới bắt đầu, có lẽ trong khoảng thời gian này sẽ xuất hiện chuyển biến nào đó khiến Tu Trúc huynh thay đổi suy nghĩ, chúng ta cứ chờ xem." Bạch Ngạn bưng chén rượu lên.

"Cũng chỉ có thể như vậy." Nhạc Hạc Hiên cụng chén với hắn.

"Đúng rồi, lần Vấn Kiếm Chiến này, ồn ào náo nhiệt như vậy, chẳng lẽ là do ngươi đứng sau tung tin?" Bạch Ngạn đột nhiên hỏi.

Nhạc Hạc Hiên gật đầu: "Không sai, ta vốn nghĩ nếu Tu Trúc huynh đồng ý, cũng có thể trực tiếp tuyên bố chuyện ba đại gia kiếm đạo truyền thụ võ học ra ngoài, để cho nhiều người biết đến."

"Không có nguyên nhân nào khác?"

Nhạc Hạc Hiên thần sắc như thường: "Ngoại trừ chuyện này ra, còn có thể có nguyên nhân gì?"

Bạch Ngạn cười như có như không: "Ta còn tưởng, ngươi muốn cho thế nhân, được thấy phong thái phóng khoáng của Liễu Kiếm Ly một mình áp đảo Kiếm Đế Thành và Binh Vũ Ly Gia, cũng để thể hiện uy danh của Vạn Kiếm Tông.

Xem ra, là ta lấy lòng tiểu nhân đo lòng quân tử rồi."

Nhạc Hạc Hiên cười khan: “Hahaha, hiểu lầm này hơi lớn rồi, ngươi xem ta giống người như vậy sao?”

“Ngươi chính là.” Bạch Ngạn uống cạn rượu trong chén, chắc như đinh đóng cột đáp.

Nụ cười của Nhạc Hạc Hiên cứng lại, tên này, xem người quả nhiên là vẫn luôn chuẩn xác như vậy.

.....

Tần Phong lúc này rất khó chịu.

Hắn vốn cho rằng lúc ở Tấn Dương Thành, dùng thần thức quan sát thiên khung, không nhìn thấy mệnh tinh màu lam phía trên màu xanh, là bởi vì vấn đề thiên thời địa lợi, chỉ cần đổi chỗ là có thể xuất hiện chuyển biến.

Thế nhưng, cho dù ở trong Vạn Kiếm Tông, nhìn lên bầu trời đầy sao, vẫn chỉ thấy bạch quang lấp lánh.

Thậm chí một ngôi sao màu lam cũng không có!

“Vấn đề rốt cuộc nằm ở đâu? Chẳng lẽ ta trời sinh đã không có vận khí như vậy?

Hay là thật sự phải giống như sư phụ nói, đi tiếp xúc với một số quan to quý nhân, hút chút âu khí trên người bọn họ?” Tần Phong bắt đầu tự nghi ngờ.

Sau đó hắn lại dùng thần thức quan sát tinh không thật lâu, xác định những ngôi sao nhìn thấy không xuất hiện bất kỳ biến hóa nào, mới đóng cửa sổ nằm xuống giường.

Đêm dài đằng đẵng, độc thủ không phòng.

Tận hưởng qua ôn nhu của đêm qua, Tần Phong có chút khát khao.

Hắn có chút nhớ thân thể mềm mại, thơm tho của nương tử.

Chỉ là hắn biết, Liễu Kiếm Ly vừa mới bước vào tam phẩm cảnh giới, còn cần thời gian thích ứng và củng cố tu vi, không thể nào cứ mãi chìm đắm trong nhi nữ tình trường.

Trong đầu nhớ lại quá trình quen biết, gặp gỡ, cho đến khi hiểu rõ Liễu Kiếm Ly, khóe miệng Tần Phong nhếch lên.

Hắn bắt đầu ảo tưởng đến tương lai, sau khi có con, cả nhà vui vẻ hòa thuận.

Hắn thậm chí còn bắt đầu suy nghĩ, nếu sinh con trai thì nên đặt tên gì, sinh con gái thì nên đặt tên gì.

Trong lúc suy nghĩ miên man, Tần Phong rốt cuộc cũng chìm vào giấc ngủ.

Hắn mơ một giấc mơ kỳ quái, mơ thấy một bộ phim truyền hình mình từng xem ở kiếp trước, nữ chính trong đó thản nhiên nói với nam chính: “Thứ ngươi để lại trong cơ thể ta, ta đã dùng nội lực bức ra ngoài rồi.”

……

Sáng sớm hôm sau, Tần Phong mở mắt ra, nghĩ đến giấc mơ đêm qua, hắn khẽ chậc một tiếng.

Biên kịch kỳ quái, hại người không ít!

Nương tử nhà mình sao có thể làm ra chuyện độc ác như vậy!

Đến đại sảnh, vừa nhìn liền thấy bóng dáng bạch y thướt tha kia.

Tần Phong ngồi xuống bên cạnh nàng, ánh mắt luôn không tự chủ được mà liếc nhìn bụng nàng.

“Sao vậy?” Liễu Kiếm Ly cảm nhận được sự khác thường, nghiêng đầu nhẹ giọng hỏi.

“Không..... Không có gì.” Tần Phong ho khan một tiếng, dời ánh mắt đi.

Mấy người đang dùng bữa sáng, Hắc Than Đầu uống một ngụm cháo, đột nhiên lên tiếng: “Sáng nay lúc dậy luyện công, vừa hay gặp người của Kiếm Đế Thành và Binh Vũ Ly Gia đang ở đó so tài.....”

Hình Thịnh nói đến kiếm kỹ của Kiếm Đế Thành, lại nhắc tới kiếm hộp và ngự kiếm chi thuật của Binh Vũ Ly Gia, miệng không ngừng tán thưởng.

Lão đầu tử nhướng mày nói: “Có thể sánh ngang với ba đại gia kiếm đạo, tự nhiên mỗi nhà đều có sở trường.

Vạn Kiếm Tông tinh thông tu hành chi pháp, Kiếm Đế Thành kiếm thuật xuất thần nhập hóa, Binh Vũ Ly Gia môn đạo đều nằm trong kiếm hộp, am hiểu dưỡng kiếm ý và ngự kiếm chi thuật.”

Tần Phong nghe xong, như là nghĩ tới cái gì, cười khẽ nói: “Một nhà am hiểu tu hành, một nhà tinh thông kiếm kỹ, một nhà am hiểu dưỡng kiếm và ngự kiếm chi thuật.

Nếu ba nhà này liên thủ, truyền thụ võ học cho thiên hạ, vậy võ giả cao phẩm của Đại Càn nhất định sẽ nhiều hơn rất nhiều.

Nói không chừng, cũng có thể thay đổi thế đạo yêu quỷ hoành hành này.”

Thế nhưng ý nghĩ thì rất tốt đẹp, nhưng lại không hiện thực.

Bản thân Tần Phong cũng hiểu rõ, lời này của hắn chỉ có thể nói suông mà thôi.

Tình trạng giấu nghề của các đại tông môn và võ học thế gia, nếu dễ dàng bị phá vỡ như vậy, nhân tộc cũng không có khả năng bị động như thế.....

Chương 266: Lại là ngươi?

Lam Ngưng Sương và Hắc Than Đầu nghe vậy, đều thở dài một tiếng: "Ý tưởng của cô gia là không tồi, chỉ tiếc là quá khó thực hiện."

"Đúng vậy." Tần Phong hít sâu một hơi.

Lúc này, lão đầu tử lại nói bốn chữ: "Sự tại vi nhân."

Tần Phong nhất thời ngẩn ra, vị sư phụ tiện nghi này xưa nay không bao giờ nói suông, đột nhiên nói ra lời này, chẳng lẽ là thật sự có khả năng này?

Hắn nghĩ đến chuyện tối qua sư phụ và Kiếm Đế tiền bối nói chuyện chính sự.

Hắn nghĩ đến Kiếm Đế đem nữ nhi Bạch Thu đưa đến Vạn Kiếm Tông học kiếm một chuyện.

Một ý nghĩ táo bạo bỗng nhiên hình thành trong đầu.

"Chẳng lẽ, Vạn Kiếm Tông và Kiếm Đế Thành, sớm đã có ý định đem võ học nhà mình truyền ra ngoài.

Mà Bạch Thu đến Vạn Kiếm Tông học kiếm, chính là cái thời cơ đó?"

Tuy rằng nương tử trước đây có nói với hắn, Vạn Kiếm Tông Tông chủ thu Bạch Thu làm thân truyền, là muốn đoạt được danh hiệu Kiếm Đế, nhưng Tần Phong thủy chung cảm thấy cách nói này khó có thể khiến người ta tin phục.

Thân ảnh đứng trước Thạch bi Vạn Kiếm Tông kia, đến nay

vẫn còn hiện lên trong đầu hắn, không thể xua tan.

Mà mục đích ban đầu khi Vạn Kiếm Tông được thành lập, cùng với vô số cái tên được khắc trên Thạch bi, cũng khiến hắn canh cánh trong lòng.

Hắn từ tận đáy lòng hy vọng, ba đại gia kiếm đạo có thể dung hợp làm một, truyền thụ võ học ra ngoài.

Nếu thật sự có thể thực hiện, những tông môn và võ học thế gia khác cũng không thể không động tâm.

Có lẽ sẽ có một ngày, phần lớn mọi người đều có thể đạt tới Thần Vũ cao phẩm cảnh giới, mà đến lúc đó, nhân tộc cũng không cần phải lo sợ trước sự uy hiếp của yêu quỷ, sống trong thấp thỏm lo âu nữa.....

“Cô gia, cô gia?” Lam Ngưng Sương gọi.

“A? Sao vậy?” Tần Phong hoàn hồn.

“Sao chàng lại ngẩn người ra vậy? Cháo này mà không uống nữa thì sẽ nguội mất.”

“Ồ ồ.”

Tần Phong bưng bát cháo lên, uống một ngụm, bốn chữ “sự tại vi nhân” mà lão đầu tử nói trong đầu hắn càng thêm rõ ràng.

Chỉ tiếc hắn năng lực có hạn, cho dù muốn thúc thành cục diện đó, cũng là lực bất tòng tâm.

.....

Ngoài thành Phiêu Miểu Quần Phong, hai bóng người xuyên qua đám đông hướng Vạn Kiếm Tông đi tới.

Trên đường phố rõ ràng người đến người đi, nhưng kỳ quái là,

không một ai có thể chạm vào hai người này.

Cứ như thể bốn phía hai người, dựng lên một bức tường vô hình, ngăn cách bọn họ với những người còn lại.

Nghe tiếng ồn ào xung quanh, Ly Lạc tò mò hỏi: "Tin tức về trận luận kiếm rốt cuộc là ai truyền ra, tại sao đã có nhiều người biết như vậy?"

Viêm Chu nghĩ đến vị Vạn Kiếm Tông Tông chủ có chút không đáng tin cậy kia, không trả lời câu hỏi này, chỉ nghiêng đầu nhìn thiếu niên một cái, trong mắt tràn đầy đồng tình.

"Sư phụ, người nhìn ta như vậy làm gì?" Ly Lạc cảm nhận được ánh mắt khác thường, khó hiểu hỏi.

"Lần luận kiếm này, cố gắng là được." Viêm Chu đáp không đúng trọng tâm.

Ly Lạc nghe vậy, khoanh tay trước ngực tự tin nói: "Ta không chỉ sẽ toàn lực ứng phó, ta còn muốn cho thế nhân biết, Binh Vũ Ly gia mới là đệ nhất thế gia kiếm đạo!"

Viêm Chu không tỏ rõ ý kiến, chuyển chủ đề nói: "Nghe nói lần này, phu quân của Liễu Kiếm Ly cũng đã đến Vạn Kiếm Tông."

"Phu quân của Liễu Kiếm Ly?" Ly Lạc kinh ngạc nói.

"Không sai, hơn nữa, kinh mạch của Liễu Kiếm Ly bị tổn thương cũng là do phu quân nàng ta chữa khỏi."

Lời này vừa nói ra, Ly Lạc càng thêm khiếp sợ: "Vậy ta phải đi xem thử, phu quân nàng ta rốt cuộc trông như thế nào."

Viêm Chu khẽ nhíu mày, ký ức trở lại tửu lâu ở Tề Nguyên Thành, bóng dáng áo đen vừa đi vừa ngân nga bài hát thú vị kia đến nay vẫn còn in đậm trong tâm trí.

Với thân phận và năng lực của hắn, tự nhiên sớm đã biết thông tin liên quan đến Tần Phong.

Nếu không thì tờ giấy bổ nhiệm kia, cũng sẽ không rơi vào tay đối phương.

.....

“Ta vẫn là ta như xưa, không hề thay đổi, thời gian chỉ là thử thách, niềm tin gieo trong tim không hề giảm sút.” Tần Phong vừa ngân nga bài hát, một dòng nước trên không trung vẽ ra đường cong tuyệt đẹp.

Hắn run run người, thắt lại đai lưng, hướng đại sảnh đi về.

Trên đường đi, nhìn thấy sương giá trên mặt tảng đá bên đường chưa tan hết, nhớ tới bóng dáng váy đen đêm qua lăng không cầm thần kiếm.

“Bạch Vô Song có thể cùng nương tử được người đời xưng là Nhất kiếm song tuyệt, quả nhiên không phải tầm thường.

Nếu không phải Kiếm Đế tiền bối kịp thời đuổi tới, cũng không biết tam nhật thần uy của một kiếm Toái Tinh kia, thi triển ra, sẽ có uy lực kinh người đến mức nào.”

Ban đầu hắn còn tưởng rằng lần luận kiếm này, nương tử đã nắm chắc phần thắng, nhưng sự tình hình như không đơn giản như hắn nghĩ.

“Thịnh danh chi hạ vô hư sĩ, Bạch Vô Song quả thực rất mạnh, chắc hẳn vị thiên chi kiêu tử của Binh Vũ Ly gia kia, thực lực cũng sẽ không kém cỏi.

Tuy rằng lúc trước nương tử có thể dùng một ngón tay đánh bay hắn ta, nhưng đã qua lâu như vậy, cũng không biết đối phương đã mạnh lên bao nhiêu.

..... Hy vọng lần này, nương tử có thể dùng ba ngón tay, đánh bay hắn ta.” Tần Phong thở dài một tiếng.

Lúc trở về, Hắc Than Đầu đang ở ngoài sân luyện tập Ngự Binh Quyết.

Trong đại sảnh truyền đến một giọng nói xa lạ, hiển nhiên là có khách đến.

Tần Phong tò mò hỏi: “Ai đến vậy?”

Hình Thịnh buông trường kích trong tay xuống đáp: “Là một thiếu niên mặc bạch y, nhìn thấy hắn ta đeo một hộp kiếm rộng lớn, hắn là người của Binh Vũ Ly gia.”

“Binh Vũ Ly gia? Hắn ta đến đây làm gì?”

“Hình như là đến tìm tiểu thư, cụ thể ta cũng không rõ.” Hắc Than Đầu lắc đầu.

Tần Phong bừng tỉnh, hướng đại sảnh đi tới, gần đến cửa, bỗng nhiên trong cuộc trò chuyện của mấy người nghe được bốn chữ Quỷ Binh Kiếm Hạp!

“Quỷ Binh Kiếm Hạp thất truyền trăm năm của Binh Vũ Ly gia? Thiếu niên đến chẳng lẽ là vị thiên kiêu của Binh Vũ Ly gia?” Tần Phong bước nhanh hơn, nóng lòng muốn nhìn xem đối phương trông như thế nào.

Vừa bước vào nhà, liếc mắt liền nhìn thấy bóng lưng xa lạ nhưng lại có chút quen thuộc kia đang ngồi trước bàn.

Một thân bạch y, đầu buộc dây cột tóc màu đen, sau lưng đeo hộp kiếm rộng lớn, trên mặt hộp kiếm khắc hoa văn kiếm pháp tinh mỹ, nhìn kỹ, có tới bảy đường.

“Hộp kiếm này sao ta lại có cảm giác đã gặp ở đâu rồi?” Tần

Phong nhíu mày, bắt đầu nhớ lại.

“Cô gia.” Lam Ngưng Sương chào hỏi.

“Hả?” Thiếu niên bạch y đang nói chuyện, xoay người nhìn lại, sau đó trợn tròn mắt: “Lại là ngươi?!”

Ly Lạc tự nhiên nhớ rõ người này, lúc trước ở tửu lâu Tề Nguyên Thành, tên này vừa đi vừa ngân nga lời bài hát ngông cuồng, còn gọi hắn là tiểu đệ đệ!

Tần Phong cũng nhận ra Ly Lạc, kinh ngạc nói: “Ngươi chính là tên thiên kiêu Binh Vũ Ly gia bị nương tử ta dùng một ngón tay đánh cho khóc nhè phải không?!”

A, hỏng rồi, lỡ miệng nói ra lời trong lòng rồi..... Tần Phong cứng đờ mặt, hắn cẩn thận nhìn đối phương.

Thiếu niên nắm chặt hai nắm tay, gân xanh trên trán nổi lên.

Những người khác cũng nhìn sang với ánh mắt kinh ngạc.

“Xin lỗi, nhất thời lỡ lời.” Tần Phong áy náy nói.

Thiếu niên không đáp, hắn hít sâu mấy hơi, tay phải xòe ra rồi nắm chặt.

Cùng với một luồng khí thế cuồn cuộn, kèm theo tiếng vang nặng nề, hộp kiếm rộng lớn kia bịch một tiếng rơi xuống đất, vết nứt như mạng nhện lan ra.

Bảy đường hoa văn kiếm pháp trên mặt hộp kiếm lần lượt sáng lên!

Tần Phong cảm thấy có gì đó không ổn, nuốt nước miếng hỏi: “Ngươi..... ngươi muốn làm gì?”

Thiếu niên gằn từng chữ: “Hôm nay, ta nhất định phải dạy dỗ

ngươi một trận!”

Chương 267: Đáng thương thiếu niên lang

Theo ánh sáng của kiếm văn lóe lên, hộp kiếm cũng từ từ mở ra một đường nhỏ ở phía trên.

Kiếm khí cuồn cuộn như sóng, vài tiếng kiếm minh thanh thúy vang lên.

Nhìn bộ dạng này, xem ra Ly Lạc thật sự muốn động thủ!

Tuy nhiên, đúng lúc này, một bàn tay thon dài trắng nõn đã ấn lên hộp kiếm.

Ánh sáng màu lam như hơi nước bốc lên, bao phủ lấy hộp kiếm Quỷ Binh, những động tĩnh lúc nãy đều biến mất không còn một chút dấu vết.

Tần Phong thấy vậy, thở phào nhẹ nhõm, trẻ con đúng là trẻ con, chỉ cần nói vài câu là nóng nảy, chẳng có chút nào là chín chắn!

Ly Lạc trợn tròn mắt, không thể tin nổi nhìn về phía ánh sáng màu lam nhạt như một bức tường chắn, run giọng nói: "Giới... Giới vực, ngươi đã bước vào Tam phẩm rồi sao?!"

Liễu Kiếm Ly khẽ gật đầu: "Mới bước vào cách đây không lâu."

Thiếu niên Trương há hốc miệng, toàn thân như bị rút hết sức lực, ngã phịch trở lại ghế.

Hắn bỗng nhớ đến vẻ mặt kỳ quái của sư phụ, nhớ đến những lời sư phụ đã nói với hắn.

Thì ra sư phụ đã biết từ lâu, Liễu Kiếm Ly đã bước vào cảnh giới Tam phẩm, đạt đến cảnh giới Kiếm Thần!

Hắn còn nhớ rõ lúc trên đường đến đây, hắn còn huênh hoang muốn chứng minh cho thế nhân biết, Binh Vũ Ly gia mới là đệ nhất kiếm đạo thế gia.

Lúc này nhớ lại sự tự tin lúc đó, sắc mặt thiếu niên lúc đỏ lúc trắng, ngượng ngùng đến mức muốn độn thổ...

Tần Phong không để ý đến thần sắc của thiếu niên, ngược lại quay đầu hỏi: "Giới vực, đó là cái gì?"

Liễu Kiếm Ly nhẹ giọng nói: "Thần Vũ Tam phẩm còn được gọi là Khí Huyền, có thể tản ra khí cơ của bản thân, mở ra một không gian khác, mà không gian này, được gọi là giới vực."

Tần Phong nghĩ đến điều gì đó: "Lúc trước ở Tấn Dương thành, không gian mà Đao Cuồng tiền bối triển khai, còn có khoảng thời gian trước hắc giới xuất hiện từ hư không, đều là giới vực sao?"

Liễu Kiếm Ly gật đầu, sau đó kể thêm một số điều về giới vực của võ giả Tam phẩm.

Giới vực tự thành thiên địa, kẻ địch nếu bị nhốt trong giới vực, âm khí, văn khí, kình khí đều sẽ bị áp chế.

Mà người triển khai giới vực, có thể phát huy lực chiến đấu vượt xa tưởng tượng.

Tần Phong hít một hơi nói: "Một bên suy yếu, một bên lớn mạnh, nói cách khác, những tồn tại Tam phẩm trở lên, ai mở ra giới vực trước, người đó sẽ giành được ưu thế rất lớn?"

Hắc Than Đầu và Lam Ngưng Sương ở bên cạnh cũng đang chăm chú lắng nghe, cảnh giới Tam phẩm trở lên, đó là điều mà bọn họ hằng mơ ước, nhưng lại cảm thấy vô cùng thần bí.

Liễu Kiếm Ly lắc đầu: "Càng lên phẩm cấp cao, chênh lệch thực lực giữa những người cùng phẩm cấp càng lớn.

Mà võ giả Tam phẩm Khí Huyền, giới vực có thể triển khai ra tự nhiên cũng là khác biệt một trời một vực, giới vực cường đại có thể dễ dàng chấn tán giới vực yếu ớt.

Sư tôn từng nói với ta, võ giả Khí Huyền lợi hại thậm chí có thể tùy tâm sở dục khống chế thân thể trong giới vực, đạt đến cảnh giới như thần."

Tần Phong nghe xong những điều này, trợn tròn mắt, nội dung ghi chép trong sách, đều nói Thần Vũ võ giả không có gì thần dị, nhưng Tam phẩm Khí Huyền này là chuyện gì?

Triển khai giới vực, tự thành thiên địa, có phải là quá ngưu bức rồi không?

Đặc biệt là câu nói về việc khống chế thân thể đạt đến cảnh giới như thần, khiến hắn vô cùng hâm mộ!

"Vậy hiện tại nàng đối với giới vực này, đã lĩnh ngộ được bao nhiêu rồi?" Tần Phong quan tâm hỏi.

Liễu Kiếm Ly không trả lời, chỉ đưa tay phải ra, không bao lâu sau, một kết giới hình cầu màu lam đã hiện ra trước mắt mọi người.

Nhìn bộ dạng, nàng đã có thể tùy tâm sở dục mở ra rồi!

Ly Lạc thấy cảnh này, thần sắc ngơ ngác, thân là thiếu chủ Binh Vũ Ly gia, chuyện của cao phẩm võ giả, hắn tự nhiên là rõ như lòng bàn tay.

Nói chung, sau khi bước vào Tam phẩm Khí Huyền, muốn nắm giữ giới vực cần một quá trình rất dài.

Nhưng nhìn Liễu Kiếm Ly trước mắt, hắn bỗng cảm thấy lời nói này vô cùng buồn cười.

Hắn cảm nhận được một thứ gọi là thiên phú, mang đến cho hắn ác ý sâu sắc.

Nghĩ đến, hai ngày sau, hắn còn phải đại diện cho Binh Vũ Ly gia cùng Liễu Kiếm Ly triển khai trận chiến luận kiếm, chỉ cảm thấy trong lòng run sợ.

Chẳng lẽ năm đó khi luận kiếm với Vạn Kiếm tông, hình ảnh bị đối phương dùng một ngón tay đánh rơi khỏi Đăng Kiếm đài lại tái hiện một lần nữa sao?

"Không, không được, ta phải nhân cơ hội hai ngày này, để sư phụ hảo hảo rèn luyện cho ta một phen." Nghĩ đến đây, Ly Lạc vội vàng đứng dậy.

"Hửm? Ngươi muốn đi đâu, sắp đến giờ cơm trưa rồi, nếu không chê, có thể cùng nhau." Tần Phong tốt bụng nói.

"Ta còn có việc, đi trước một bước, hai ngày sau, trận chiến luận kiếm gặp lại."

Mặc dù biết Liễu Kiếm Ly đã bước vào cảnh giới Kiếm Thần, Ly Lạc cũng không hề sợ hãi, tính cách trẻ tuổi khí thịnh thể hiện rõ ràng trên người hắn.

Thấy đối phương muốn đi, Tần Phong lên tiếng hỏi: "Vẫn chưa biết ngươi tên gì?"

Ly Lạc dừng bước, kiêu ngạo nói: "Hỏi nương tử nhà ngươi đi, nàng ta hẳn là biết."

Tuy rằng năm đó không phải là đối thủ một chiêu của Liễu Kiếm Ly, nhưng thiếu niên vẫn luôn coi Liễu Kiếm Ly là đối thủ lớn nhất của mình, nghĩ đến đối phương cũng nên như vậy.

Như vậy, nhớ tên hắn, tự nhiên là lẽ đương nhiên!

"Ta không biết." Liễu Kiếm Ly lắc đầu, chu môi nói.

Thiếu niên nghe vậy, xoay người lại, thần sắc ngơ ngác.

Xác định Liễu Kiếm Ly thật sự không nhớ tên hắn.

Thiếu niên cắn môi, trong mắt rõ ràng hiện lên một tia uất ức, sau đó đầu cũng không ngoảnh lại chạy đi.

Nhìn bóng lưng có chút run rẩy, lạc lõng của thiếu niên, Tần Phong rất thông cảm cho hắn.

Giống như những bộ truyện tranh thiếu niên ở kiếp trước, mỗi một thiếu niên nhân vật chính đều sẽ gặp phải một đối thủ mạnh, sau đó coi đối phương là mục tiêu, cả đời theo đuổi.

Cho đến khi nhận được sự công nhận của đối phương, thậm chí là vượt qua đối phương!

Nghĩ đến nương tử nhà mình chính là mục tiêu theo đuổi của thiếu niên tuấn tú kia.

Chỉ tiếc nương tử quá mức không hiểu nhân tình thế thái, ngay cả tên của người khác cũng lười nhớ...

Lúc này, Lam Ngưng Sương ở bên cạnh lên tiếng: "Tiểu thư, sao người có thể không nhớ, thiếu niên kia tên là Ly Lạc.

Năm đó, khi hắn đến Vạn Kiếm tông luận kiếm, một mình khiêu chiến rất nhiều đệ tử Vạn Kiếm tông, không ai là đối thủ của hắn."

"Ly Lạc sao..." Liễu Kiếm Ly dùng ngón tay ngọc điểm nhẹ lên môi, dường như vẫn đang hồi tưởng, chỉ là bộ dạng kia rõ ràng là không nhớ ra.

"Nương tử."

"Hửm?" Liễu Kiếm Ly nghi hoặc nghiêng đầu nhìn sang.

"Lần sau gặp lại hắn, nhớ gọi tên hắn."

"Được, nhưng tại sao?"

Bởi vì hắn quá đáng thương... Lời này Tần Phong chỉ giữ trong lòng, không nói ra.

Nhìn quanh đại sảnh, không thấy bóng dáng sư phụ và cha vợ, Tần Phong tò mò hỏi: "Sư phụ và cha vợ đâu rồi?"

Lam Ngưng Sương đáp: "Trước khi Ly Lạc đến, hai người bọn họ đã rời đi, cũng không biết đã đi đâu."

...

Một ngọn núi cao chót vót, mây mù lượn lờ.

Trên một tảng đá lớn cạnh vách núi, Viêm Chu xách bầu rượu, nhìn xuống biển mây.

Lúc này, một bóng người lặng lẽ xuất hiện bên cạnh hắn, chính là Quỷ Thủ đeo mặt nạ Vô Diện!

"Đã đến rồi, không ngồi xuống uống chút sao?" Viêm Chu uống một ngụm rượu, lên tiếng nói.

Quỷ Thủ không đáp, vẫn đứng thẳng người.

"Chúng ta cũng đã nhiều năm rồi không ngồi lại với nhau tâm sự, từ khi ngươi rời khỏi Phụng Thiên thành năm đó, mỗi lần gặp sư phụ, lão nhân gia đều rất nhớ ngươi.

Còn nữa, ở đây không có người ngoài, ngươi cứ đeo cái mặt nạ kia, là muốn cho ai xem?" Viêm Chu nhướng mày nói.

Quỷ Thủ thở dài, tháo mặt nạ xuống, lộ ra khuôn mặt của Tần Kiến An.

Chương 268: Cơ hội

“Năm đó khi ngươi bặt vô âm tín ở Bắc Vực, cả thế gian đều cho rằng ngươi đã cùng con yêu quỷ của Thực Thần kia đồng quy vu tận, nhưng lại không một ai biết, ngươi là vì một người phụ nữ.” Viêm Chu ngừng lời: “Chuyện năm đó, sư phụ vẫn luôn áy náy.”

Tần Kiến An lắc đầu: “Chuyện không liên quan đến ông ấy, ngần ấy năm trôi qua, ta đã nghĩ thông suốt rồi. Lúc đó chỉ trách bản thân ta, không thể ở bên cạnh nàng.”

Người phụ nữ trong miệng hai người, tự nhiên chính là mẹ của Tần Phong.

Mười tám năm trước, tứ vực Đại Càn, yêu quỷ nổi loạn, tộc Ca Lâu La lộ ra nanh vuốt.

Trong chớp mắt, binh hoang mã loạn, xương trắng phơi đầy đồng nội, nghìn dặm không tiếng gà gáy!

Lúc bấy giờ, Tần Phong vừa mới chào đời không lâu, mẫu thân của hắn cũng chính là lúc cần được chăm sóc nhất, thế nhưng Bắc Vực lại xuất hiện một đầu hung thú ngập trời, chỉ trong một đêm, nuốt chửng sinh linh trong vòng trăm dặm!

Tần Kiến An thân là Tư Mệnh Bắc Vực, tự nhiên không thể khoanh tay đứng nhìn, chỉ đành liều mình nhận lệnh.

Một trận đại chiến khiến trời đất đảo lộn, trăm dặm đất đai hóa thành phế tích, sinh cơ chẳng còn.

Tuy hắn thắng, nhưng lại là thảm thắng, yêu quỷ tham gia vào

đêm Thực Thần kia mạnh mẽ biết nhường nào?

Mà con xâm phạm Bắc Vực kia, càng là kẻ mạnh nhất trong số đó!

Hắn may mắn sống sót, cũng từ trong trận đại chiến kia mà lĩnh ngộ sâu sắc hơn, thực lực càng tiến thêm một bước.

Thế nhưng, khi trở về Phụng Thiên Thành, hắn lại bị một tiếng sét đánh ngang tai, khiến ruột gan đứt từng đoạn!

Mẫu thân của Tần Phong qua đời!

Tứ vực đồng thời xuất hiện tai họa yêu quỷ cũng đã đành, vậy mà lại còn có một con yêu quỷ thực lực cường đại như thần ma thượng cổ, xâm nhập vào Phụng Thiên Thành!

Tuy rằng con yêu quỷ kia không địch lại Trấn Thần Ti Ngự, bị đánh nát nửa người, chạy trốn khỏi Phụng Thiên Thành, nhưng mẫu thân của Tần Phong lại vĩnh viễn chìm vào giấc ngủ say trong một ngôi miếu.

Bà vốn định đi cầu phúc cho Tần Kiến An, mong hắn bình an trở về...

Nhưng đời người khó liệu, Tần Kiến An sống sót trở về, bà lại rời đi.

Cũng chính từ khoảnh khắc ấy, Tần lão gia từ bỏ thân phận Tư Mệnh Bắc Vực, chỉ muốn toàn tâm toàn ý bảo vệ người thân bên cạnh.

“Năm đó con yêu quỷ kia, sau khi bị sư phụ đánh lui, từng xuất hiện dấu vết ở Nam Vực.” Viêm Chu thản nhiên lên tiếng.

“Ta biết.” Tần Kiến An đáp.

Hắn thỉnh thoảng sẽ rời khỏi Tấn Dương Thành, bề ngoài là đi

buôn bán, nhưng thực chất, cũng là đang truy tìm tung tích con yêu quỷ mạnh mẽ như thần ma năm xưa.

Chỉ là ngần ấy năm truy tìm, lại không thu hoạch được gì.

Nhưng may mắn thay, lần này vì lo lắng cho con dâu mà đến Vạn Kiếm Tông, ngược lại tìm được một số manh mối...

Hai người đã rất lâu rồi không ngồi lại trò chuyện như vậy, bọn họ cùng nhau ôn lại những ngày tháng cùng nhau học võ dưới trướng sư phụ.

Ôn lại những năm tháng Nam Thiên Long Bắc Quỷ Thủ, trấn giữ hai vực Nam Bắc.

Nhưng bọn họ đều hiểu, những tháng ngày ấy đã trôi qua rồi.

Có những thứ chỉ khi mất đi, mới càng thêm trân trọng.

“Ta để con trai ngươi gia nhập Trảm Yêu Ti, ngươi sẽ không trách ta chứ?” Viêm Chu đột nhiên lên tiếng.

“Đó là lựa chọn của nó.” Tần Kiến An thản nhiên đáp.

“Nói đi cũng phải nói lại, đến bao giờ ngươi mới chịu nói cho bọn nhỏ biết thân phận thật sự của mình, ngươi không thể giấu diếm cả đời được.”

Tần Kiến An nghe vậy, lộ ra thần sắc có chút hoang mang, hắn nhận lấy bầu rư;ợu từ tay Viêm Chu, ngửa đầu uống cạn, sau đó lau đi vết rượu còn sót lại trên khóe miệng.

Bộc lộ thân phận, những phiền phức không cần thiết chắc chắn sẽ ập đến.

Hiện tại Phong nhi và An nhi còn chưa có đủ năng lực tự bảo vệ mình, hắn thân là cha, tự nhiên không thể yên tâm.

“Sẽ có ngày đó, nhưng không phải bây giờ.”

...

“Ly Tu Trúc không đồng ý.” Trong Cổ Đình, Nhạc Hạc Hiên thở dài nói với Bách Lý lão nhân.

“Đúng như dự đoán, những thế gia truyền thừa này đều cổ hủ cứng đầu, muốn bọn họ thay đổi tự nhiên không phải chuyện dễ dàng.” Lão nhân tùy ý lên tiếng.

“Vậy phải làm sao, chẳng lẽ chỉ có Vạn Kiếm Tông chúng ta và Kiếm Đế Thành, tuyên bố truyền thụ võ học ra ngoài?”

Chuyện này đã được lên kế hoạch nhiều năm, nay Nam Vực Hoa Dung Đạo được thành lập, yêu quỷ nổi loạn khắp nơi, chính là thời điểm tốt nhất để thực hiện, Nhạc Hạc Hiên tự nhiên không muốn bỏ lỡ.

Mỗi lần nhìn thấy những cái tên đồng môn đã khuất trên bia đá, ông đều cảm thấy bàng hoàng tiếc nuối.

Nếu như trên đời này có nhiều võ giả cao phẩm hơn, thì những hy sinh không cần thiết, chắc chắn sẽ giảm bớt.

Đây cũng là điều ông mong muốn được nhìn thấy.

“Muốn thay đổi tư tưởng của thế nhân, ba đại gia kiếm đạo thiếu một cũng không được.” Bách Lý lão nhân lắc đầu.

“Nhưng Ly Tu Trúc kia chính là kẻ cố chấp, sáng nay ta đến gặp hắn, hắn thậm chí còn phái Ly gia Đại Trưởng Lão đến đuổi khéo ta, không chịu gặp mặt. Rõ ràng là đã quyết tâm rồi.” Nhạc Hạc Hiên cau mày nói.

Lão nhân lắc lắc chén rượu trong tay: “Binh Vũ Ly gia từ xưa đến nay, so với việc nâng cao tu vi, càng coi trọng việc nuôi kiếm

trong vỏ và ngự kiếm. Điều này tuy khiến công phu ngự kiếm của bọn họ vô song thiên hạ, nhưng bản thân thực lực lại không đủ, nên thường dẫn đến việc con cháu trong môn khi luyện tập ngự kiếm, bị kiếm khí phản phệ, thân thể trọng thương."

Nhạc Hạc Hiên không hiểu ý tứ của ông: "Có được, tất nhiên phải có mất, nhược điểm trong võ học của Binh Vũ Ly gia, cũng không phải là bí mật gì, ngươi đột nhiên nói điều này làm gì?"

Lão nhân cười nói: "Nếu ta nhớ không lầm, Ly gia lần này cùng Ly Tu Trúc đến đây, Đại Trưởng Lão kia, lúc trẻ từng bị kiếm khí gây thương tích. Ba ngón tay phải kinh mạch đứt đoạn, cả đời này vô duyên bước vào cảnh giới tam phẩm. Ngươi nói xem, nếu có người chữa khỏi vết thương kinh mạch cho hắn, sau đó lại nhân cơ hội này, nói chuyện lại với Ly Tu Trúc, liệu có phải cơ hội sẽ lớn hơn một chút hay không?"

Nhạc Hạc Hiên nghe vậy, trong mắt lóe lên một tia sáng vàng.

Ly gia Đại Trưởng Lão có bối phận cực cao trong gia tộc, là đại bá của Ly Tu Trúc, tu vi đạt đến Thần Vũ tứ phẩm đỉnh phong.

Nhưng bởi vì kinh mạch ngón tay bị tổn thương, chân khí không thể lưu thông toàn thân, cả đời này không có khả năng bước vào cảnh giới tam phẩm.

Nếu có người có thể chữa khỏi thương thế cho hắn, chắc chắn là tặng cho Ly gia một ân tình lớn.

Cũng giống như mấy năm trước, từng có người trong hoàng thất muốn giúp Binh Vũ Ly gia, mang theo ngự y đến Ly gia, muốn chữa trị kinh mạch bị tổn thương cho Đại Trưởng Lão, nhưng lại không thu hoạch được gì.

"Ý của ngươi là để cho tên nhóc kia..." Nhạc Hạc Hiên hiển nhiên là đã hiểu ra điều gì đó.

Lão nhân lộ ra nụ cười đầy ẩn ý, không đáp lời.

...

Ở một nơi khác, chỗ nghỉ ngơi của Binh Vũ Ly gia.

Ly gia Đại Trưởng Lão mặc trường bào, hai bên thái dương điểm bạc, lên tiếng: "Tuy đã đuổi khéo được Nhạc Hạc Hiên, nhưng hắn ta mạnh miệng nói sẽ còn quay lại tìm ngươi. Xem ra, hắn ta thật sự rất muốn thúc đẩy việc ba đại gia kiếm đạo truyền thụ võ học ra ngoài, phá vỡ cục diện giấu nghề của các tông môn và thế gia."

Ly Tu Trúc nhìn ra ngoài cửa sổ, thản nhiên đáp: "Tư tưởng từ xưa đến nay, há có thể dễ dàng thay đổi như vậy."

Đại Trưởng Lão khẽ gật đầu.

Lúc này, Ly Tu Trúc chú ý đến băng vải quấn trên tay phải của Đại Trưởng Lão, quan tâm hỏi: "Bây giờ khi ngự kiếm, còn đau nữa không?"

Đại Trưởng Lão không phủ nhận: "Qua ngần ấy năm rồi, ta đã sớm quen rồi."

Ông ta như nghĩ đến điều gì, do dự một lát, rồi vẫn quyết định lên tiếng: "Thật ra, phương pháp tu hành của Binh Vũ Ly gia, tuy có thể phát huy ra chiến lực vượt xa người khác khi cùng cấp bậc, nhưng cách thức coi trọng nuôi kiếm ngự kiếm, mà không coi trọng tu vi, lại gây tổn hại quá lớn cho thế hệ trẻ. Nếu như, có thể học được phương pháp tu hành của Vạn Kiếm Tông, vậy..."

"Đại Trưởng Lão!" Ly Tu Trúc quát nhẹ một tiếng.

"Là ta lỡ lời." Đại Trưởng Lão thở dài một tiếng, chắp tay rời đi.

Ly Tu Trúc nhìn theo bóng lưng dần khuất xa, hồi lâu sau, cũng thở dài một hơi.

Tình trạng của Đại Trưởng Lão không phải là cá biệt, trong Binh Vũ Ly gia, không biết có bao nhiêu thiên tài, khi còn trẻ tuổi đã phải chịu đựng kiếm khí phản phệ, để lại di chứng.

Từ xưa đến nay, trong gia tộc cũng có không ít người thử thay đổi phương pháp tu hành, thế nhưng nói dễ hơn làm?

Đại Trưởng Lão không phủ nhận: "Nhiều năm trôi qua như vậy, sớm đã quen rồi."

Lão như nghĩ đến điều gì, do dự một lát, rồi mới mở miệng nói: "Kỳ thật, tu hành chi pháp của Binh Vũ Ly Gia tuy có thể phát huy chiến lực vượt xa người khác khi cùng cấp bậc, nhưng cách thức coi trọng nuôi kiếm ngự kiếm, mà không coi trọng tu vi, thì tổn hại quá lớn đối với lớp con cháu trẻ tuổi. Nếu có thể học được tu hành chi pháp của Vạn Kiếm Tông, vậy..."

"Đại Trưởng Lão!" Ly Tu Trúc khẽ quát một tiếng.

"Là ta lỡ lời." Đại Trưởng Lão thở dài một hơi, chắp tay chào Ly Tu Trúc rồi rời đi.

Ly Tu Trúc nhìn theo bóng lưng lão đi xa, hồi lâu sau, cũng thở dài một hơi.

Tình huống của Đại Trưởng Lão không phải là cá biệt, trong Binh Vũ Ly Gia, không biết có bao nhiêu thiên tài, khi còn trẻ tuổi đã phải chịu đựng kiếm khí phản phệ, mà mang bệnh trong người.

Từ xưa đến nay, trong tộc cũng có không ít người thử qua việc thay đổi tu hành chi pháp, thế nhưng nói dễ hơn làm?

Chương 269: Thật sự rất ngưỡng mộ Liễu Kiếm Ly a!

Gần đến tối, Tần Phong lại ở ngoài nhà dựng lên một cái lẩu.

Nồi lẩu đỏ au bốc khói nghi ngút, đúng vào lúc dùng bữa, hai bóng hình xinh đẹp từ con đường núi ló dạng, chính là Bạch Vô Song tỷ muội.

Lam Ngưng Sương hỏi: "Thu nhi, cả ngày nay đều không thấy muội, đi đâu vậy?"

Bạch Thu oán trách nói: "Tối qua cha ra tay quá nặng, tỷ tỷ mãi đến vừa rồi mới tỉnh lại."

Tần Phong nghe vậy, nhìn về phía Bạch Vô Song, đối phương vẫn đang xoa sau gáy, xem ra cơn say vẫn chưa tan.

Là cha ruột, giám định xong!

Bạch Vô Song trước tiên vì chuyện say rượu tối qua của mình mà xin lỗi vì hành động thất lễ, sau đó quay đầu nhìn về phía nồi lẩu đang tỏa ra mùi thơm, yết hầu khẽ động hỏi: "Mọi người muốn ăn tối sao?"

Tần Phong gật đầu, thuận miệng nói một câu khách sáo: "Muốn cùng nhau ăn một chút không?"

Lời còn chưa dứt, mỹ nhân váy đen đã ngồi xuống cạnh bàn, thành thạo lấy từ trong ngực ra một đôi đũa, cười rất rạng rỡ: "Vừa hay ngủ một ngày, bụng cũng đói rồi."

Ta chỉ khách sáo một chút thôi mà, ngươi thật sự không khách

khí, hơn nữa còn mang theo đũa là có ý gì, chẳng lẽ ngươi canh giờ mà đến sao... Tần Phong mặt mày cứng đờ.

Mọi người ngồi xuống, Tần Phong bưng bát đũa lên đang định gắp thức ăn, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì đó, mở miệng nói: "Hôm nay lúc cha và sư phụ không có ở đây, vị thiên tài của Binh Vũ Ly gia đã đến."

Bạch Vô Song và Bạch Thu liếc nhìn nhau, giống như đang nhìn một đối thủ đáng gờm, hai người không nói hai lời, từ trong nồi vớt ra một muỗng thịt, nhanh chóng bỏ vào bát.

"Ồ?" Lão già hứng thú nhàn nhạt.

Hắc Than Đầu kinh ngạc nói: "Thì ra thiếu niên kia chính là thiên tài của Binh Vũ Ly gia, hắn tên là gì?"

Liễu Kiếm Ly thản nhiên mở miệng: "Ly..."

Nói được một nửa, đột nhiên dừng lại, Lam Ngưng Sương bất đắc dĩ nói: "Tiểu thư, hắn tên là Ly Lạc."

"Đúng, là Ly Lạc." Liễu Kiếm Ly nhẹ giọng đáp.

Tần Phong lần nữa đồng tình với thiếu niên kia, rõ ràng đã nhắc nhở nương tử, lần sau phải gọi tên đầy đủ của thiếu niên kia.

Bạch Vô Song và Bạch Thu không tham gia vào chủ đề, hai người dùng đũa khuấy trong nồi một trận, lại gắp ra một đống cá, bỏ vào miệng, nóng đến mức hít hà.

"Nghĩ đến cái hộp kiếm hắn đeo sau lưng chính là Quỷ Binh Kiếm Hạp trong truyền thuyết, quả thực không giống với hộp kiếm bình thường.

Cái Quỷ Binh Kiếm Hạp kia rộng lớn hơn nhiều so với hộp kiếm bình thường, hơn nữa trên bề mặt hộp kiếm còn khắc bảy

đạo kiếm văn, hình dạng đều khác nhau." Tần Phong hồi tưởng nói.

Lão già uống một ngụm rượu nói: "Trong Quỷ Binh Kiếm Hạp có chứa bảy thanh kiếm, tương truyền là do Binh Vũ Ly gia chém giết một con yêu quỷ cường đại, lấy xương sống của nó luyện chế thành.

Do cùng một nguồn gốc, Thất Bính Kiếm có sự cảm ứng với nhau, khi sử dụng kiếm, có thể biến hóa khôn lường, uy lực vô cùng.

Hơn nữa, có thể dung hợp Thất Bính Kiếm làm một, dẫn động thần thông bản mệnh của con yêu quỷ cường đại kia.

Hai chữ Quỷ Binh cũng là vì vậy mà có."

Tần Phong như có điều suy nghĩ gật đầu, bỗng nhiên lại hỏi: "Nhưng cho dù như vậy, hẳn là cũng không thể nào phá vỡ được giới hạn của tam phẩm võ phu chứ?"

Lam Ngưng Sương và Hắc Than Đầu đều nhìn sang, chuyện liên quan đến tiểu thư nhà mình, bọn họ tự nhiên phải để tâm.

"Điều này phải xem tiểu tử của Binh Vũ Ly gia kia nắm giữ Quỷ Binh Kiếm Hạp đến mức độ nào." Lão già thản nhiên nói.

Mấy người đang trò chuyện, Bạch Vô Song và Bạch Thu lại đổ rau vào nồi, nhúng một lát sau, thành thạo vớt ra.

Tần Phong sắc mặt ngưng trọng.

"Ngươi cũng không cần phải như vậy, chênh lệch giữa các đại cảnh giới, không phải dựa vào ngoại vật là có thể dễ dàng xóa bỏ.

Tiểu tử Binh Vũ Ly gia kia, hiện tại còn kém xa lắm.

Lần luận kiếm này, nói cho cùng, vẫn là cuộc so tài giữa hai

người Đại Càn Nhất Kiếm Song Tuyệt." Lão già đặt ly rượu xuống, cầm đũa lên.

Tần Phong lập tức nhìn về phía nương tử bên cạnh, bạch y thiến ảnh bưng chén trà, thần sắc như thường.

Hắn lại nhìn về phía Bạch Vô Song, mỹ nhân váy đen bưng bát cơm, húp hết thức ăn và nước canh còn sót lại trong bát, cách ăn uống không câu nệ hình thức kia thật sự làm lu mờ dung mạo của nàng.

Cảm nhận được ánh mắt của mọi người, Bạch Vô Song buông bát đũa xuống, khóe miệng dính đầy dầu mỡ của nước lẩu, nàng thè lưỡi liếm sạch dầu mỡ bên mép, cười rất rạng rỡ: "Nồi lẩu này thật sự rất ngon, chỉ tiếc là đồ ăn trong đó quá ít."

"Ít?" Tần Phong nhíu mày, lập tức cảm thấy có gì đó không đúng, hắn rõ ràng đã lấy đủ lượng thức ăn cho mười người!

Lúc này, chỉ thấy vị sư phụ rẻ tiền lấy đũa từ trong nồi ra, mà trên đũa trống không, chỉ dính nước canh.

Lão già nhìn Bạch gia tỷ muội, thần sắc kỳ quái.

Hắn tự nhiên nhìn thấy động tác không ngừng của hai người, chỉ là hắn vốn cho rằng, hai người này sẽ có chút kiêng kỵ, chừa lại một ít.

Nhưng nhìn kết quả, là hắn nghĩ nhiều rồi.

Bạch Thu cầm đũa lại mò mẫm trong nồi một vòng, oán trách nói: "Thức ăn đâu? Ta còn chưa ăn được bao nhiêu, mau lên, lấy thêm một ít..."

Tần Phong liếc nhìn khóe miệng dính đầy dầu mỡ của đối phương, trong lòng đã hạ quyết tâm, sau này ăn cơm, tuyệt đối phải tránh xa hai người này.

...

"Tỷ tỷ, sau này chúng ta canh giờ ăn cơm mà đến đi." Bạch Thu xoa bụng, vẻ mặt thỏa mãn nói.

"Ừm ừm!" Bạch Vô Song gật đầu lia lịa.

Không nói đến con Thố Lôi đêm qua, mùi thơm khi nướng, gia vị rắc lên trên, đều là những thứ nàng chưa từng được nếm thử.

Mà món ăn tên là lẩu này, càng mở ra cánh cửa thế giới mới cho nàng!

Hiện tại nàng mới biết được, trên đời này lại có món ăn ngon như vậy.

Lần này đến tham gia luận kiếm, vốn dĩ nàng là vì muốn luận bàn kiếm đạo với Liễu Kiếm Ly, để có thể tiến thêm một bước.

Nhưng chỉ riêng hai bữa tối này, đã khiến nàng cảm thấy không uổng công chuyến này!

Nhưng sau khi hưng phấn, nàng lại bỗng nhiên nghĩ đến cái gì đó, trong đôi mắt sáng ngời ánh sáng nhanh chóng ảm đạm.

Nàng sở dĩ có thể ăn được những món ngon này, là bởi vì đến Vạn Kiếm Tông, gặp được phu quân của Liễu Kiếm Ly, Tần Phong.

Nhưng chờ đến khi luận kiếm kết thúc, nàng rời khỏi Vạn Kiếm Tông, những món ngon này chẳng phải cũng sẽ rời xa nàng sao?

Nghĩ đến đây, nàng thất hồn lạc phách, cả người đều đứng ngây ra đó.

"Tỷ tỷ, tỷ sao vậy?" Bạch Thu tò mò hỏi.

"Thật sự rất ngưỡng mộ Liễu Kiếm Ly a, có thể có một phu

quân biết nấu ăn như vậy." Bạch Vô Song thở dài một tiếng cảm khái nói.

Bạch Thu nghe vậy, gật đầu, tên gia hỏa đáng ghét kia, nấu ăn quả thực rất ngon.

Lúc này, trong đầu nàng lại hiện lên bóng dáng của Tần gia nhị công tử, trong lòng nghĩ: "Nếu như sau này gả cho Tần gia nhị công tử, vậy ta có phải cũng có thể mỗi ngày đều được ăn những món ngon này hay không?"

Ý nghĩ này vừa mới xuất hiện, nàng liền dùng hai tay che kín hai gò má nóng bỏng, khẽ lắc đầu.

"Thu nhi muội là chưa no sao? Sao lại có biểu cảm này?" Bạch Vô Song quan tâm hỏi.

"A? Không... Không có, ta no rồi." Bạch Thu yếu ớt đáp.

"Thì ra muội no rồi, vậy ngày mai lúc ăn cơm, có thể nhường tỷ tỷ một chút không? Tối nay ta còn chưa no đâu." Bạch Vô Song chớp chớp mắt nói.

"Nghĩ cũng đừng nghĩ! Nhà người ta đều là tỷ tỷ nhường em gái, sao tỷ cứ phải tranh ăn với ta!" Bạch Thu tức giận bỏ đi.

Thất bại rồi sao... Bạch Vô Song bất đắc dĩ lắc đầu, miệng lẩm bẩm tự nhủ: "Thật sự rất ngưỡng mộ Liễu Kiếm Ly a."

Chương 270: Chữa trị cho Đại Trưởng Lão

Sáng sớm hôm sau, ánh nắng xuyên qua cửa sổ chiếu vào trong nhà, bụi bay lấp lánh.

“Nương tử...” Tần Phong mỉm cười, lẩm bẩm trong miệng.

Ánh sáng chiếu vào mắt, hắn cũng từ từ tỉnh giấc.

Trong tầm mắt xuất hiện một khuôn mặt, hắn vốn tưởng là nương tử, nhưng nhìn kỹ lại thì là một khuôn mặt phong sương, nhướng mày, vẻ mặt đầy trêu tức.

Tần Phong giật mình, lập tức ngồi dậy, kinh ngạc nói: “Sư phụ, sao người lại ở trong phòng con?”

Nhìn vẻ mặt gian xảo của đối phương, trong lòng hắn chợt lóe lên một tia nghi ngờ, vội vàng lật chăn lên, may mà quần áo vẫn còn mặc trên người, không có gì khác thường.

Hắn thở phào nhẹ nhõm, buông lỏng tâm tình.

Một cái cốc đầu giáng xuống, lão già quát: “Tiểu tử thối, con đang nghĩ gì thế?!”

“Không... không nghĩ gì cả.” Tần Phong ôm đầu, đau đớn.

Lão già cũng lười so đo, xoay người khoanh tay nói: “Dậy đi, đi theo ta một chuyến.”

“Đi đâu?” Tần Phong khó hiểu hỏi.

“Tới nơi con sẽ biết.”

…

“Ly Lạc đâu? Rõ ràng đã đến Vạn Kiếm Tông rồi, hôm qua sau khi Ly khai, ta vẫn chưa nhìn thấy bóng dáng nó đâu cả.” Ly Tu Trúc hỏi.

“Nó đi tìm Nam Vực Tư Mệnh đại nhân tu hành, chắc là đang chuẩn bị cho trận chiến vấn kiếm.”

Dừng một chút, Đại Trưởng Lão lại lên tiếng: “Nhạc Hạc Hiên lại đến nữa rồi, Kiếm Đế Bạch Ngạn cũng đến cùng hắn ta.”

Ly Tu Trúc nhíu mày: “Lại đuổi hắn ta đi là được.”

Đại Trưởng Lão lắc đầu, sau đó đưa ra một thứ: “Nhạc Hạc Hiên không nói muốn gặp ngươi, chỉ bảo ta đưa bức thư này cho ngươi. Hắn ta còn nói, sau khi xem nội dung trong thư, ngươi sẽ tự mình đi tìm hắn ta.”

“Nói hươu nói vượn.” Ly Tu Trúc mở phong thư, rút tờ giấy trắng bên trong ra xem, nhìn thấy nội dung trong thư, đồng tử hắn co rút, sau đó nhìn sang Đại Trưởng Lão bên cạnh, vẻ mặt phức tạp.

“Ngươi sao lại có biểu cảm đó, trong thư viết gì vậy?”

Ly Tu Trúc không trả lời, mà thở dài một hơi nói: “Hắn ta đang ở đâu? Đưa ta đi gặp hắn ta.”

Một lát sau, trong đại sảnh nơi nghỉ ngơi của Binh Vũ Ly gia, mọi người tụ tập đông đủ.

Nhạc Hạc Hiên nhướng mày nói: “Ta còn tưởng, ngươi sẽ trốn tránh ta mãi, cho đến khi trận chiến vấn kiếm kết thúc.”

Ly Tu Trúc không để ý đến giọng điệu mỉa mai của đối

phương, nghiêm mặt nói: “Người trong thư ngươi nói có thể chữa khỏi vết thương kinh mạch cho Đại Trưởng Lão, đang ở đâu?”

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người trong đại sảnh của Binh Vũ Ly gia đều lộ vẻ kinh ngạc, trong đó người khiếp sợ nhất chính là bản thân Đại Trưởng Lão.

Sau ngần ấy năm, ông ta đã sớm từ bỏ việc khôi phục kinh mạch bị tổn thương, nhưng khi nghe thấy hy vọng một lần nữa, trong lòng không khỏi dâng lên sóng gió.

Nhưng ông ta cũng hiểu rõ đạo lý hy vọng càng lớn thất vọng càng lớn, cho nên chỉ là một chút kinh ngạc, thần sắc của ông ta lại khôi phục như thường.

Nhạc Hạc Hiên nhìn lướt qua mọi người, sau đó xoay người hô lớn: “Có thể vào rồi.”

Mọi người lập tức nhìn ra phía ngoài đại sảnh, trong suy nghĩ cố hữu của bọn họ, y sư có y thuật cao siêu nhất định phải giống như những ngự y ở đế đô, là những lão giả đã ngoài năm mươi tuổi, cho dù không được như vậy thì cũng phải là một người trung niên trầm ổn.

Thế nhưng khi người bên ngoài đại sảnh bước vào, bọn họ lại sững sờ tại chỗ, có chút không dám tin.

Người tới lại là một công tử tuấn tú mặc áo đen!

Chẳng lẽ chính là vị thiếu niên này, có thể chữa khỏi kinh mạch bị tổn thương?

Ly Tu Trúc nhíu chặt mày, hắn cảm thấy mình bị Nhạc Hạc Hiên đùa giỡn, một tiểu tử như vậy, sao có thể sở hữu y thuật cao siêu như thế được?!

Vừa định nổi giận, hắn liền thấy một lão già ăn mặc lôi thôi,

mặc áo bào màu xám đi theo sau.

Mọi người nhìn thấy lão già, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Trong lòng bọn họ đều đã mặc định, vị lão giả này mới là vị y sư kia, còn vị công tử tuấn tú mặc áo đen, chắc chỉ là một đệ tử dưới trướng của ông ta mà thôi.

Người nọ chính là Ly gia gia chủ Ly Tu Trúc, kỳ lạ, sao không thấy tên tiểu tử kia đâu nhỉ… Tần Phong đảo mắt nhìn xung quanh, không phát hiện ra thiếu niên thư sinh đáng thương kia.

Thôi vậy, vẫn là việc chính quan trọng hơn.

“Ai là Ly gia Đại Trưởng Lão?” Tần Phong lên tiếng hỏi.

Trên đường đến đây, hắn đã nghe sư phụ nói rồi, lần này đến đây, chính là để chữa khỏi vết thương kinh mạch cho Đại Trưởng Lão, sau đó thúc đẩy việc ba đại gia tộc kiếm đạo truyền thụ võ học ra ngoài.

Hắn vẫn luôn hy vọng cục diện Đại Càn giấu nghề có thể bị phá vỡ, tự nhiên sẽ dốc hết toàn lực!

Đại Trưởng Lão nghe vậy, khẽ thở dài một hơi, bước ra khỏi đám người.

Tần Phong đang định tiến lên xem xét cho ông ta, lại phát hiện đối phương đi thẳng qua người hắn, sau đó đứng trước mặt sư phụ, mở miệng nói: “Lão tiền bối, ta chính là Ly gia Đại Trưởng Lão, chỗ kinh mạch bị tổn thương là ở ba ngón tay trên bàn tay phải.”

“???” Tần Phong ngơ ngác, rõ ràng là ta hỏi, trực tiếp tìm sư phụ là có ý gì.

Lão già vẻ mặt kỳ quái nói: “Ngươi nói với ta những thứ này

làm gì, người muốn chữa khỏi vết thương kinh mạch cho ngươi, đâu phải là lão già ta, mà là tên tiểu tử thối kia."

"Cái gì?!" Mọi người lại lần nữa kinh ngạc nhìn về phía Tần Phong, y sư lại thật sự là vị thiếu niên này?

Các ngươi bày ra vẻ mặt này là sao, chẳng lẽ là xem thường ta?

Xem ra không lộ ra hai chiêu, các ngươi là không biết ta lợi hại cỡ nào rồi… Tần Phong cảm thấy mình bị xúc phạm, trong đồng tử lóe lên kim quang.

Hắn quét mắt qua bàn tay phải của Đại Trưởng Lão, sau đó khẳng định nói: "Ba ngón tay kinh mạch bị tổn thương của ngươi, lần lượt là ngón cái, ngón trỏ và ngón út, ta nói có sai không?"

Ly Tu Trúc trừng lớn hai mắt, Đại Trưởng Lão cũng lộ ra vẻ kinh ngạc, vậy mà không cần động tay, trực tiếp xác định được vết thương?

Thủ đoạn này, cho dù là ngự y năm đó cũng không làm được!

"Không sai." Đại Trưởng Lão kích động nói: "Vậy ngươi có biết cách chữa trị không?"

"Biết thì biết, chỉ là…" Tần Phong liếc nhìn sư phụ, lại nhìn sang Nhạc Hạc Hiên và Bạch Ngạn, muốn nói lại thôi.

Sao các ngươi đều không nói gì vậy, lúc này không phải là nên thêm dầu vào lửa… ừm khụ, không phải là nên nhân cơ hội nói chuyện chính sao, chẳng lẽ còn muốn ta, một hậu bối như ta lên tiếng sao?

"Có gì khó khăn?" Đại Trưởng Lão sốt ruột hỏi.

Ly Tu Trúc hiển nhiên là đã nghĩ đến điều gì, nhíu mày.

Lúc này, lão già lên tiếng: “Chữa khỏi vết thương cho ông ta trước, những chuyện khác để sau hẵng nói.”

“Được rồi.”

Tần Phong lấy từ trong nhẫn trữ vật ra dược dịch khôi phục kinh mạch, sau đó khẽ thở ra một hơi, đầu ngón tay ngưng tụ bạch tấc.

Hắn để Đại Trưởng Lão ngồi xuống, đặt tay phải lên tay vịn, sau đó thi triển dị năng Song Đồng, nhìn vào chỗ ngón tay kinh mạch bị tổn thương.

Tiếp theo, chính là giống như lúc trước, dùng bạch tấc điều chỉnh kinh mạch cho thẳng hàng, sau đó bôi dược dịch lên chỗ bị tổn thương.

Trải qua công trình vĩ đại của Nhã An và nương tử nhà mình, chút kinh mạch bị tổn thương này đối với Tần Phong mà nói, quả thực là dễ như trở bàn tay.

Một canh giờ rưỡi trôi qua, theo vết thương kinh mạch cuối cùng được bôi dược dịch.

Lần chữa trị này coi như là đại công cáo thành.

“Được rồi.” Tần Phong lau mồ hôi trên trán, lên tiếng nói.

Trong quá trình chữa trị, để không làm phiền hắn, mọi người đều im lặng không lên tiếng, lúc này nghe thấy lời này, bọn họ vội vàng hỏi: “Đại Trưởng Lão, người cảm thấy thế nào?”

Đại Trưởng Lão không trả lời, chỉ nâng tay phải của mình lên, nhìn chằm chằm.

Không lâu sau, hai hàng nước mắt từ khóe mắt ông ta chảy xuống, ông ta run rẩy nói: “Ba mươi năm rồi, không ngờ còn có

một ngày được chữa khỏi…”

Chương 271: Vương Giả Mồm Mép

Ly Tu Trúc nghe vậy, nhất thời kích động đứng bật dậy.

Binh Vũ Ly Gia, những người còn lại cũng nhìn nhau, trong mắt khó giấu nổi vẻ vui mừng.

Vậy mà thật sự chữa khỏi rồi?

Đó chính là kinh mạch bị tổn thương mà ngay cả Ngự y ở Đế Đô cũng bó tay!

Tập trung tinh thần trong thời gian dài, quả nhiên vẫn là quá hao phí tâm thần... Tần Phong tìm một chiếc ghế gần đó ngồi xuống.

Ly Tu Trúc thấy vậy, lập tức phân phó người rót trà cho hắn.

Chờ đến khi Tần Phong thở phào nhẹ nhõm, Đại Trưởng Lão bước lên chắp tay khom người, bày tỏ lòng biết ơn.

Mà Ly Tu Trúc cũng là thay mặt cho toàn bộ Binh Vũ Ly Gia, bước lên nói: "Ân đức của các hạ, Binh Vũ Ly Gia nhất định khắc cốt ghi tâm."

Ta vất vả chữa trị lâu như vậy, ngươi một câu cảm ơn cho xong chuyện?

Tần Phong sắc mặt trầm xuống, hắn cũng không trông mong hỏi đối phương muốn thù lao gì, dù sao lần này đến đây chính là vì thúc thành chuyện ba đại gia kiếm đạo truyền thụ võ học ra ngoài.

Hơn nữa hắn tin tưởng, Ly Tu Trúc thân là Gia chủ của Binh Vũ Ly Gia, không có khả năng không nhìn ra được điểm này.

Lúc này đối phương biểu hiện như vậy, rõ ràng là vẫn không muốn cùng Ngạc Tông chủ đám người hảo hảo nói chuyện mà thôi!

"Không được, ta phải nghĩ biện pháp.

Sư phụ từng nói, nguyên nhân Ly gia Đại Trưởng Lão xuất hiện kinh mạch bị tổn thương, là bởi vì nhược điểm trong phương pháp tu luyện của Binh Vũ Ly Gia, chú trọng dưỡng kiếm cùng ngự kiếm chi pháp, không chú trọng tự thân tu vi tăng lên, bỏ gốc lấy ngọn!

Nếu đã như vậy, vấn đề tương tự nhất định sẽ xuất hiện trên người những đệ tử trẻ tuổi khác của Binh Vũ Ly Gia.

Có lẽ, ta có thể lấy đây làm đột phá khẩu, để Ly gia chủ suy xét lại."

Nghĩ đến đây, hắn triển khai song đồng dị năng nhìn về phía những người khác của Binh Vũ Ly Gia.

Mặc dù trên người những người này cũng không có xuất hiện thương thế nghiêm trọng như kinh mạch bị tổn thương, nhưng cũng có tổn hại ở những mức độ khác nhau.

Trong điều kiện tiên quyết là tự thân tu vi không đủ, lại vọng tưởng thi triển ngự kiếm chi pháp vượt xa tu vi của bản thân, có kết quả này, cũng là trong dự liệu.

Tần Phong nói: "Ly tiền bối, có một câu ta không biết có nên nói hay không."

Ly Tu Trúc mặt không chút thay đổi nói: "Ta xem không cần nói."

Ta chỉ là xuất phát từ lễ phép của một vãn bối, giả vờ hỏi một câu, sao ngươi không ra bài theo lẽ thường... Tần Phong sắc mặt cứng đờ, chắp tay cung kính nói: "Nếu Ly tiền bối đã đồng ý để ta nói, vậy ta liền nói thẳng."

Binh Vũ Ly Gia mọi người vẻ mặt ngây ngốc, là lỗ tai của chúng ta có vấn đề, hay là lỗ tai của tiểu tử này có vấn đề?

Ngay cả người có tâm tính như Ly Tu Trúc, biểu cảm cũng rõ ràng là sững sờ một chút.

Lão đầu tử Tam Nhân nghe vậy, nhìn Tần Phong với vẻ mặt cười như không cười, chờ đợi lời tiếp theo.

"Kỳ thật nguyên nhân Ly gia Đại Trưởng Lão kinh mạch bị tổn thương, Ly gia chủ hẳn là sớm đã rõ.

Cho dù ta chữa khỏi thương thế cho hắn, cũng khó đảm bảo từ nay về sau Binh Vũ Ly Gia sẽ không xuất hiện người thứ hai, người thứ ba giống như Đại Trưởng Lão.

Chẳng lẽ Ly gia chủ muốn trông cậy vào việc tất cả mọi người trong gia tộc đều giống như con trai ngươi, thiên phú dị bẩm, tu vi tinh tiến thần tốc, có thể hoàn toàn nắm giữ ngự kiếm chi pháp sao?"

Ly Tu Trúc thản nhiên đáp: "Chuyện này không cần ngươi phải lo lắng, Ly gia cũng đang không ngừng cải tiến phương pháp tu luyện, ít nhất là trong vòng năm năm nay, đã không còn xuất hiện người nào bởi vì luyện tập ngự kiếm chi thuật, mà dẫn đến kinh mạch bị tổn thương nữa."

Tần Phong cười cười: "Tuy chưa xuất hiện thương thế nghiêm trọng như kinh mạch bị tổn thương, nhưng thân thể của bọn họ vẫn xuất hiện tổn thương ở những mức độ khác nhau.

Trong một sớm một chiều có lẽ không nhìn ra được, nhưng

thời gian lâu dài, thương thế tích lũy lại, hậu quả khó mà lường được."

"Có ý gì?" Ly Tu Trúc nhíu mày.

Tần Phong không trực tiếp trả lời, mà đi tới trước mặt một nam tử của Binh Vũ Ly Gia, đưa tay điểm vào phía dưới xương bả vai của đối phương: "Mỗi lần vận chuyển kình khí qua chỗ này, có phải là sẽ xuất hiện cảm giác đau nhói hay không?"

Nam tử nghe vậy trừng lớn hai mắt: "Ngươi... Sao ngươi biết?"

"Những ngày tiếp theo, có thể ăn nhiều đồ bổ một chút thì ăn nhiều một chút, đừng bạc đãi bản thân." Tần Phong thở dài một tiếng.

"Sao... Sao có thể như vậy?" Nam tử vẻ mặt khiếp sợ, chẳng lẽ hắn sống không được bao lâu nữa?

"Ồ, đừng hiểu lầm, nhìn ngươi mặt mày vàng vọt, khí huyết không đủ, nhắc nhở ngươi ăn nhiều một chút mà thôi."

Nam tử: "..."

Tiếp đó Tần Phong lại đi tới trước mặt mấy người khác, từng người một chỉ ra vấn đề trên người bọn họ.

"Thương thế của ngươi ở cánh tay phải, khi nâng lên nếu vận chuyển kình khí, thi triển ngự kiếm chi pháp, nhất định sẽ sinh ra cảm giác đau dữ dội."

"Chỗ đan điền của ngươi, khí huyết hỗn tạp, có phải là vẫn luôn cảm thấy ngưng tụ kình khí rất tốn sức hay không?"

"Còn có ngươi, chẳng lẽ chưa từng phát hiện, đầu gối chân trái, thường xuyên không dùng sức được sao?"

"Tiếp theo là ngươi, thận hư... Xin lỗi, vấn đề của ngươi không

giống bọn họ, về sau ta xem sau." Tần Phong gãi gãi đầu, trước mặt nhiều người như vậy, nói ra vấn đề riêng tư của đối phương, hắn rất ngại.

Nam tử bị thận hư sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, sau đó ở dưới ánh mắt cổ quái của mọi người, che mặt bỏ đi.

Tần Phong nghiêng đầu nhìn Ly Tu Trúc: "Công dục thiện kỳ sự tất tiên lợi kỳ khí, dưỡng kiếm chi thuật và ngự kiếm chi pháp của Binh Vũ Ly Gia, thiên hạ vô song.

Nhưng nếu không có tự thân tu vi làm trụ cột, liền sẽ cưỡng ép vắt kiệt thân thể.

Cho dù không xuất hiện kinh mạch bị tổn thương, lâu ngày, cũng sẽ đối với thân thể tạo thành tổn thương cực lớn.

Mà những vấn đề trên người bọn họ, chính là bởi vì vậy mà ra!"

"Kỳ thật bản thân Ly gia chủ ngươi cũng là tự biết, phương pháp tu luyện do tổ tiên truyền lại từ xưa đến nay của gia tộc có nhược điểm này.

Chẳng lẽ chưa từng nghĩ tới việc thay đổi sao?

Võ học của Vạn Kiếm Tông lấy củng cố căn cơ làm chủ, có thể giúp võ phu tăng lên tu vi.

Võ học của Kiếm Đế Thành chú trọng kiếm kỹ, coi trọng việc vận dụng kình khí.

Nếu Ly gia chủ có thể kết hợp võ học của hai nhà bọn họ, tiến hành cải tiến, như vậy Binh Vũ Ly Gia nhất định sẽ càng lên một tầng cao mới!"

Mọi người nghe vậy, nhìn nhau, đều có chút động lòng.

Nhạc Hạc Hiên và Bạch Ngạn liếc mắt nhìn nhau, trong lòng đều nghĩ, tiểu tử này thật sự là có tài ăn nói.

"Gia chủ." Đại Trưởng Lão nhìn Ly Tu Trúc muốn nói lại thôi.

Trung niên nam tử mặc tử y sắc mặt biến hóa mấy lần, đạo lý này chẳng lẽ hắn không biết sao?

Tuy nhiên, quy củ do tổ tiên đời đời đặt ra - võ học gia tộc không truyền ra ngoài, lại giống như một đạo xiềng xích, trói buộc hắn, cho dù muốn giãy giụa, cũng không phải là chuyện dễ dàng như vậy.

Dù sao thân là người đứng đầu một gia tộc, những chuyện hắn phải cân nhắc, so với người ngoài muốn phức tạp hơn nhiều.

Tần Phong nhìn ra được kỳ thật đối phương cũng muốn thay đổi, chỉ là không thoát khỏi sự trói buộc của tư tưởng cố hữu mà thôi.

Tình huống như thế này, kích thích đối phương một chút, có lẽ có thể đạt được hiệu quả không tưởng tượng nổi.

Hay là mắng hai câu?

Chờ chút, sao ta lại có ý nghĩ này, dám mắng Gia chủ của Binh Vũ Ly Gia, ta có phải là chán sống rồi hay không...

Tần Phong nhìn về phía sư phụ, nhìn về phía Ngạc Tông chủ, nhìn về phía Kiếm Đế.

Từ đầu đến cuối đều là hắn ra sức, hắn thao thao bất tuyệt, mấy người này sao lại giống như chuyện không liên quan đến mình, dáng vẻ bàng quan như vậy?

Cứ như là lính đã lên đến nhà chính của đối phương, đồng đội đột nhiên đều AFK!

Tần Phong trong lòng rất mệt mỏi, thật sự, hắn cái tên Vương Giả Mồm Mép này không gánh nổi mấy tên đồng đội này.

Ngay tại lúc này, Nhạc Hạc Hiên vẫn luôn im lặng rốt cục mở miệng nói: "Tu Trúc huynh, không bằng chúng ta đánh cược một phen như thế nào?"

Chương 272: Đặt Cược

Nhạc Hạc Hiên cùng người của Vạn Kiếm Tông rời đi, đại sảnh chỉ còn lại đám người Binh Vũ Ly Gia đang tức giận đến mức lông mày dựng ngược.

“Thật quá đáng! Dám nói thiếu chủ nhà ta trong trận luận kiếm lần này chỉ có thể xếp thứ ba!”

“Hừ, thiếu chủ thiên phú dị bẩm, có thể điều khiển Quỷ Binh Kiếm Hạp, lại được Tư Mệnh đại nhân ở Nam Vực chỉ dạy nhiều năm, đã sớm không còn là thiếu niên năm xưa. Vạn Kiếm Tông chẳng lẽ cho rằng, lần này thiếu chủ vẫn sẽ bị một ngón tay đánh bại?”

“Khụ khụ.”

“Khụ khụ khụ.”

Vài người cố ý ho khan nhắc nhở, gia chủ vẫn còn ở đây!

Nam đệ tử kia ý thức được mình lỡ lời, vội vàng sửa miệng: “Dù sao lần này, bọn họ nhất định thua! Liễu Kiếm Ly kinh mạch bị phế, Vạn Kiếm Tông chẳng còn ai có thể đánh được. Người duy nhất đáng để ý chính là Bạch Vô Song của Kiếm Đế Thành.”

“Khoan đã.” Một người đột nhiên nghĩ đến điều gì đó: “Vừa rồi Tần công tử có thể chữa khỏi kinh mạch bị phế của Đại trưởng lão, chẳng lẽ cũng chữa khỏi thương thế của Liễu Kiếm Ly?”

“Không… Không thể nào đâu! Thương thế của Liễu Kiếm Ly so với Đại trưởng lão còn nghiêm trọng hơn nhiều, sao có thể dễ dàng chữa khỏi như vậy được?”

Năm đó, Binh Vũ Ly Gia đến Vạn Kiếm Tông luận kiếm, thiếu chủ Ly gia khí thế ngút trời, Quỷ Binh Kiếm Hạp xuất thế, vốn tưởng rằng không ai địch nổi, kết quả Bạch y Thiến ảnh kia chỉ dùng một ngón tay đã nghiền nát sự kiêu ngạo của đám người Ly gia.

Bởi vậy, trong thâm tâm bọn họ vẫn luôn kiêng kị Liễu Kiếm Ly.

"Cũng đúng, nửa người bị liệt liên quan đến rất nhiều kinh mạch, cho dù Tần công tử y thuật cao siêu cũng không thể nào chữa khỏi hoàn toàn." Vài người nhìn nhau, cười gượng.

Binh Vũ Ly Gia vẫn chưa biết rằng, Liễu Kiếm Ly không chỉ đã khỏi hẳn, mà tu vi còn tiến thêm một bậc.

Đúng lúc này, một nữ đệ tử trẻ tuổi của Vạn Kiếm Tông bưng khay trà đi vào, tò mò hỏi: "Vừa rồi mọi người đang nói đến phu quân của Kiếm Ly sư tỷ, Tần công tử sao?"

Lời này vừa nói ra, đám người Binh Vũ Ly Gia đều ngây người: "Ngươi vừa nói, Tần công tử là phu quân của ai?"

Ly Tu Trúc và Đại trưởng lão cũng nghiêng đầu nhìn sang, vẻ mặt kinh ngạc.

"Kiếm Ly sư tỷ đó! Tần công tử dung mạo tuấn tú, phong lưu phóng khoáng, lại còn chữa khỏi kinh mạch bị phế cho sư tỷ. Rất nhiều người trong Vạn Kiếm Tông đều cảm thấy hai người bọn họ là trời sinh một cặp!" Nữ đệ tử cười nói.

"Cái gì?!"

"Liễu Kiếm Ly…"

"Đã khỏi hẳn rồi?"

Đám người Binh Vũ Ly Gia như hóa đá.

Đại trưởng lão cười khổ: “Khó trách Nhạc tông chủ lại muốn đánh cược với chúng ta về kết quả trận luận kiếm lần này, thì ra là đã nắm chắc phần thắng trong tay.”

Tuy rằng Ly Lạc cách đây không lâu đã bước vào Thần Vũ cảnh tứ phẩm, đối với Quỷ Binh Kiếm Hạp cũng càng thêm thuần thục, nhưng so với Liễu Kiếm Ly đã sớm bước vào tứ phẩm thì chắc chắn vẫn còn kém một chút.

“Chỉ mong, thiếu chủ có thể đánh bại Kiếm Đế chi nữ Bạch Vô Song.” Đại trưởng lão thở dài.

Ly Tu Trúc nghĩ đến uy lực của Tam Thiên Thần Nhất thuộc Chuyển Luân Kiếm Thuật đêm hôm đó, chỉ cảm thấy hy vọng mong manh.

Ly Lạc thiên phú là có, nhưng tuổi tác đã cao, chênh lệch tu vi mấy năm không phải dễ dàng bù đắp.

Mà một khi Ly Lạc không giành được vị trí nhất nhì trong trận luận kiếm lần này, Binh Vũ Ly Gia sẽ phải đồng ý với Nhạc Hạc Hiên, truyền bá võ học ra ngoài…

“Đại trưởng lão, trong Tam đại kiếm phái, Binh Vũ Ly Gia truyền thừa lâu đời nhất, nhưng dường như luôn bị Vạn Kiếm Tông và Kiếm Đế Thành đè nén, ngươi cảm thấy là vì sao?” Ly Tu Trúc thản nhiên lên tiếng.

“Chuyện này…” Đại trưởng lão ấp úng, nguyên nhân là gì, kỳ thật hai người đều tâm tri dục minh, vừa rồi Tần Phong đã chỉ ra điểm mấu chốt.

“Cố bộ tự phong, không biết biến thông, luôn cho rằng những gì tổ tiên truyền lại là đúng đắn nhất, cứ tiếp tục như vậy, Binh Vũ Ly Gia bị loại khỏi Tam đại kiếm phái cũng không phải là không có

khả năng.” Ly Tu Trúc thở dài: “Lần đánh cược này, đối với Binh Vũ Ly Gia mà nói, chưa chắc đã không phải là một lần niết bàn trọng sinh.”

Đại trưởng lão nghe vậy, trừng lớn hai mắt: “Gia chủ, chẳng lẽ ngươi cố ý tiếp nhận lời đánh cược?”

“Ta phải tìm một lý do để những lão già cố chấp trong tộc chịu nhả ra. Nhạc Hạc Hiên trước mặt ta huênh hoang như vậy, đồng ý một trận đánh cược cũng là hợp tình hợp lý phải không?” Trên khuôn mặt nghiêm nghị của Ly Tu Trúc, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Đại trưởng lão nhìn bàn tay phải đã được chữa khỏi của mình, nếu Binh Vũ Ly Gia thật sự có thể phá vỡ truyền thống, tập hợp sở trường của Tam đại kiếm phái, tiền đồ nhất định sẽ vô cùng xán lạn.

“Nhưng nếu thiếu chủ đánh bại Liễu Kiếm Ly hoặc Bạch Vô Song thì phải làm sao?” Đại trưởng lão lo lắng nói, lúc này ông ta ngược lại không hy vọng thiếu chủ có thể thắng.

Dù sao lần đánh cược này là do Tần Phong chữa khỏi kinh mạch bị phế cho ông ta mà bắt đầu, cho dù Binh Vũ Ly Gia có thắng thì cũng coi như là xóa bỏ ân tình này.

Ly Tu Trúc nghe vậy, ung dung nói: “Muốn thắng Nhất Kiếm Song Tuyệt, nó còn kém xa lắm.”

Trên đời này, làm gì có ai hiểu con trai mình hơn lão cha nó?

“Nhưng như vậy, có phải là quá tàn nhẫn với thiếu chủ hay không? Ngày mai người đến xem luận kiếm chắc chắn không ít, đến lúc đó nếu thua…”

“Tính Lạc nhi quá kiêu ngạo, sau khi thua Liễu Kiếm Ly lần trước, nó đã phấn đấu nỗ lực, tu vi tiến bộ thần tốc, nếu không

cũng không thể nào nhanh chóng bước vào tứ phẩm như vậy. Đánh cho nó tỉnh ngộ một chút, đối với nó mà nói, vừa hay là chuyện tốt."

Có lẽ Ly Lạc nằm mơ cũng không ngờ tới, trận luận kiếm lần này, ngay cả người nhà cũng không hy vọng nó thắng.

…

"Sư phụ, cho dù Liễu Kiếm Ly đã bước vào Thần Vũ cảnh tam phẩm, con cũng phải đánh bại nàng ta trong trận luận kiếm lần này, rửa sạch nhục nhã năm xưa!" Trên một ngọn núi sương mù lượn lờ, bảy đạo kiếm quang xẹt qua không trung, bay vào trong Quỷ Binh Kiếm Hạp.

Trên bầu trời, biển mây bị kiếm khí chia cắt, tạo nên cảnh tượng hùng vĩ tráng lệ.

Ly Lạc lau mồ hôi trên trán, kỳ thật lời này chính nó nói ra cũng không có chút tự tin nào.

Đúng là một lần bị rắn cắn mười năm sợ dây thừng, một ngón tay của Liễu Kiếm Ly năm đó đến nay vẫn còn lưu lại chút bóng ma trong lòng nó.

Qua một lúc lâu, nó mới bổ sung: "… Cho dù không đánh thắng được nàng ta, con cũng phải cho nàng ta một bài học nhớ đời, để nàng ta nhớ kỹ cái tên Ly Lạc này. Hơn nữa, trận luận kiếm lần này, Tam đại kiếm phái tụ họp, con nhất định phải thắng một trận, trước mặt mọi người, vì Binh Vũ Ly Gia chính danh!"

Viêm Chu khẽ mỉm cười: "Cố gắng là được."

Ly Lạc nghe vậy, trong lòng "lộp bộp" một tiếng, nó đã biết sư phụ cố ý giấu diếm chuyện Liễu Kiếm Ly bước vào Kiếm Thần cảnh, chẳng lẽ bên phía Bạch Vô Song cũng có biến cố?

Nếu không, tại sao sư phụ lại có biểu cảm như vậy, lại còn nói ra những lời giống hệt như lúc trước?

“Sư phụ, chẳng lẽ Bạch Vô Song cũng đã bước vào Kiếm Thần cảnh?” Ly Lạc thăm dò hỏi.

Viêm Chu lắc đầu: “Kiếm Thần cảnh há là dễ dàng bước vào như vậy? Liễu Kiếm Ly thiên phú dị bẩm, đúng như lời người nọ nói. Nàng ta sẽ là người dùng kiếm mạnh nhất Đại Càn trước nay chưa từng có.”

Ly Lạc thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần Bạch Vô Song chưa bước vào Kiếm Thần cảnh, với thực lực hiện tại của nó, cộng thêm sự khống chế đối với Quỷ Binh Kiếm Hạp, hẳn là có thể đánh một trận.

“Sư phụ, hôm nay đến đây thôi.”

Nó cũng phải nghỉ ngơi một chút, chuẩn bị thật tốt cho trận luận kiếm ngày mai!

Ai ngờ lúc này, Viêm Chu thản nhiên lên tiếng: “Bạch Vô Song tuy chưa bước vào Kiếm Thần cảnh, nhưng đã lĩnh ngộ được tuyệt học Chuyển Luân Kiếm Thuật, Tam Thiên Thần Nhất của Kiếm Đế.”

Cơ thể Ly Lạc cứng đờ, tuyệt học nổi danh Đại Càn của Kiếm Đế?

Nó đặt Quỷ Binh Kiếm Hạp xuống, yên lặng triệu hồi Thất Bính Kiếm bên trong ra.

“Không nghỉ ngơi nữa sao?” Viêm Chu nhướng mày hỏi.

“Ừm.” Ly Lạc vẻ mặt nghiêm trọng.

Chương 273: Lời hứa của Bạch Vô Song

Buổi chiều, hai chị em nhà họ Bạch đến đúng hẹn.

Bạch Vô Song cười hỏi: “Sắp ăn cơm chưa? Thật là trùng hợp.”

Trùng hợp cái đầu ngươi, ngươi nói câu đó mà đũa trong tay có thể lấy ra muộn một chút được không… Tần Phong bất giác cứng người, hắn vẫn là quá xem thường trình độ vô sỉ của hai người này.

“Ngày mai chính là trận luận kiếm rồi, ngươi chuẩn bị thế nào rồi?” Trên bàn cơm, Tần Phong nghĩ đến lời đánh cược của Bạch Nhật, bèn hướng Bạch Vô Song hỏi.

Hắn đối với nương tử nhà mình vẫn rất tự tin, mấu chốt vấn đề chính là ở chỗ Bạch Vô Song.

Chỉ cần đối phương có thể thắng Ly Lạc của Ly gia, như vậy coi như thắng đánh cược.

Chuyện ba đại gia kiếm đạo liên hợp truyền thụ võ học ra ngoài, cũng có thể được xác nhận.

Đây là điều hắn mong muốn nhìn thấy.

Bạch Vô Song ra sức gắp thức ăn vào bát, mãi đến khi chất đầy ắp, nàng mới có thời gian mở miệng đáp: “Đã chuẩn bị gần xong rồi.”

“Có thể thắng Ly Lạc sao?” Tần Phong lại hỏi.

“Ly Lạc?” Bạch Vô Song hồi tưởng một lúc, mới nói: “Tiểu đệ đệ nhà họ Ly đó sao? Trước đây chưa từng giao thủ với hắn, không dám chắc.”

“Ngày mai ngươi nhất định phải thắng hắn, biết không?” Tần Phong nghiêm túc nói.

“Cô gia, sao ngươi lại nói vậy?” Lam Ngưng Sương không biết lời đánh cược của Bạch Nhật, thần sắc tò mò.

Ngoại trừ lão gia tử, những người còn lại cũng là lộ ra ánh mắt nghi hoặc.

Tần Phong thấy vậy, khẽ thở dài một hơi, đem đầu đuôi câu chuyện nói ra.

Mọi người đều là thần sắc kinh ngạc, bọn họ làm sao có thể nghĩ đến, ba đại gia kiếm đạo vậy mà đã đang thương nghị, truyền thụ võ học ra ngoài, phá vỡ cục diện các nhà giấu nghề!

Mà chuyện này có thể thành công hay không, liền xem Liễu Kiếm Ly và Bạch Vô Song có thể chiến thắng Ly Lạc của Ly gia hay không!

Hắc Than Đầu kích động nói: “Nếu chuyện này thật sự có thể quyết định, đối với Thần Vũ võ phu của Đại Càn mà nói, có thể coi là một chuyện tốt trời ban!”

Tần Phong khẽ gật đầu, lần nữa nhìn về phía Bạch Vô Song, chờ đợi câu trả lời của đối phương.

Mỹ nhân váy đen nuốt thức ăn trong miệng xuống, mới lên tiếng đáp: “Tiểu đệ đệ kia cũng không yếu, ta nghe cha ta từng nhắc đến hắn.

Tuổi còn trẻ, vậy mà đã nắm giữ Binh Vũ Ly Gia thất truyền trăm năm Quỷ Binh Kiếm Hạp.

Hơn nữa dưới sự dạy bảo của Tư Mệnh đại nhân Nam Vực, tu vi hắn tinh tiến thần tốc, bù đắp sự thiếu sót coi trọng kiếm mà không coi trọng thực lực bản thân của Ly gia."

Hả? Tư Mệnh đại nhân Nam Vực?

Tần Phong trừng lớn hai mắt, hắn làm sao cũng không nghĩ tới, thiếu niên lang kia, vậy mà lại là đồ đệ của Nam Thiên Long!

Chuyện này có chút khó xử lý rồi.

Nương tử nhà mình người ngầu lời ít, đã bước vào cảnh giới Kiếm Thần, cho dù đối phương sư thừa Nam Thiên Long, hắn cũng đối với nương tử có đủ tự tin.

Mấu chốt là ở chỗ Bạch Vô Song, cái kẻ tham ăn này, tuy rằng cùng nương tử được xưng là Nhất Kiếm Song Tuyệt, hơn nữa đêm đó kiếm thuật tên là Tam Thiên Thần Nhất kia thoạt nhìn rất lợi hại, nhưng hắn chính là cảm thấy người này không đáng tin cậy!

"Không được, ta phải cho nàng ta uống máu gà, ngày mai nhất chiến, vô luận như thế nào cũng phải đánh bại thiếu niên kia!"

Tần Phong trong lòng kiên định, mở miệng nói: "Như vậy đi, nếu ngày mai ngươi có thể chiến thắng Ly Lạc, tối nay bữa cơm này ta cho ngươi ăn no nê, thế nào?"

"Ăn… ăn no nê sao?" Bạch Vô Song hai mắt mở to.

Tần Phong thấy vậy, không nói hai lời, từ trong nhẫn trữ vật lấy ra mười mấy đĩa thịt yêu thú đã được xử lý.

Bạch Vô Song nuốt nước miếng ừng ực: "Nếu những thứ này đều cho ta ăn, ngày mai nhất chiến, ta có thể dốc hết sức."

Tần Phong nghe vậy, lông mày nhướng lên, không nói hai lời, lại lấy ra mười mấy đĩa thịt yêu thú bày đến trước mặt đối

phương.

Bạch Vô Song ý cười trên mặt càng thêm rạng rỡ, mày liễu cong cong như lá liễu: “Xác suất đánh thắng tiểu đệ đệ kia, hẳn là có bảy phần!”

Ừm, chỉ có bảy phần?

Tần Phong tiếp tục từ trong nhẫn trữ vật lấy thịt yêu thú ra.

“Tám phần!”

Lại lấy!

“Không không không, chín phần!”

Tiếp tục lấy!

“Yên tâm, yên tâm, ngày mai nhất chiến, ta nhất định trong vòng ba chiêu, đánh bại hắn!” Bạch Vô Song nhìn đống đĩa thịt chất đầy trước mặt, nụ cười vô cùng rạng rỡ, nàng lập tức vỗ ngực cam đoan chắc nịch.

“Nhớ kỹ lời ngươi nói tối nay, nếu chuyện đã đáp ứng ta mà không làm được, về sau ngươi đừng hòng ăn cơm ở chỗ ta nữa.” Tần Phong uy hiếp nói.

“Ừm ừm.” Bạch Vô Song liên tục gật đầu, sau đó đem thịt ăn từng cái từng cái bỏ vào trong nồi, ăn ngấu nghiến.

Bạch Thu hâm mộ muốn chết, kích động hỏi: “Vậy nếu ta có thể đánh thắng Ly Lạc, cũng có thể cho ta những thứ này sao?”

Tần Phong nghiêng đầu nói: “Không thành vấn đề, vậy ngươi có thể đánh thắng sao?”

Nếu có thể, hắn không ngại thêm một phần bảo đảm, dù sao những thịt yêu thú này, đối với hắn mà nói, cũng không đáng mấy

đồng.

Bạch Thu nghe vậy trước là mặt lộ vẻ vui mừng, sau đó nghĩ đến cái gì, sắc mặt liền xụ xuống: “Ta đánh không lại…”

…

Ngày hôm sau, Vạn Kiếm Tông giải trừ phong tỏa tông môn, tất cả mọi người đều có thể leo lên kiếm phong, chứng kiến ba đại gia kiếm đạo tề tụ một chỗ luận kiếm, một sự kiện chưa từng có.

Trên ngọn núi kiếm dựng đứng kia, mọi người leo lên nhìn từ xa, giống như những con kiến, dày đặc.

Chờ đến giữa trưa, Đăng Kiếm Đài của Vạn Kiếm Tông bốn phía, đã là chật ních người.

Tần Phong nhìn về phía bốn phía, không khỏi cảm khái nói: “Đây chính là lực ảnh hưởng của ba đại gia kiếm đạo ở Đại Càn.

Nếu ba nhà này có thể làm gương cho thế nhân, phá vỡ cục diện các tông môn thế gia giấu nghề, như vậy Đại Càn rất có thể nghênh đón một cục diện mới.”

“Cô gia, sẽ thành công, thực lực của tiểu thư không cần phải nói nhiều, mà Bạch cô nương có thể cùng tiểu thư được xưng là Nhất Kiếm Song Tuyệt, tự nhiên cũng sẽ không yếu.” Lam cô nương ở một bên nói.

“Hi vọng là vậy.”

Đột nhiên, theo một đạo kiếm khí phóng thẳng lên trời, biển mây bao phủ trên Đăng Kiếm Đài, trong nháy mắt bị chia cắt ra.

Ánh mặt trời xuyên qua khe hở chiếu xuống, chiếu sáng toàn bộ Đăng Kiếm Đài.

Một bóng người, nhàn nhã bước từng bước, giẫm lên hư

không, chậm rãi đi tới trên không trung Đăng Kiếm Đài, chính là Tông chủ Vạn Kiếm Tông - Nhạc Hạc Hiên!

Tần Phong thấy vậy, khóe miệng giật giật.

Với thực lực của Nhạc tông chủ, muốn bước lên không trung, rõ ràng chỉ là chuyện trong nháy mắt.

Hắn trước mặt mọi người, cứ như vậy thong dong đi lên, hiển nhiên là vì muốn ra oai…

Quả nhiên, chỉ nghe bốn phía vang lên tiếng tán thán.

“Người kia chính là Tông chủ Vạn Kiếm Tông - Nhạc Hạc Hiên sao?! Chân đạp hư không, như đi trên đất bằng, quả nhiên lợi hại, cũng không biết khi nào ta mới có thể có được thủ đoạn như vậy!”

“Vạn Kiếm Tông ẩn ẩn có xu thế trở thành nhà đứng đầu ba đại gia kiếm đạo, Ngạc tông chủ công lao không thể bỏ qua.”

“Thật là khiến người ta hâm mộ!”

Nhạc Hạc Hiên thân là cao phẩm võ phu, những âm thanh này tự nhiên đều lọt vào tai hắn, khiến hắn rất hưởng thụ.

Đúng lúc hắn muốn nghe thêm vài câu mọi người khen ngợi, lại nghe đối tượng khen ngợi trong miệng mọi người thay đổi.

“Các ngươi mau nhìn, những người kia là người của Kiếm Đế Thành!”

Nghe tiếng nhìn lại, chỉ thấy một đám nam nữ chân đạp trường kiếm, lơ lửng giữa không trung, quả nhiên là tiêu sái đến cực điểm!

Nhạc Hạc Hiên lông mày hơi nhíu.

Vừa lúc này, mọi người lại một trận kinh hô: “Người của Binh

Vũ Ly Gia cũng ra rồi!”

Bên kia đỉnh núi, một đám người đeo hộp kiếm bước ra, mà dẫn đầu chính là Ly Lạc!

Bị cướp mất hào quang, Nhạc Hạc Hiên tiếp tục ra oai cũng không còn ý nghĩa gì nữa, liền lớn tiếng thu hút sự chú ý của mọi người, giảng thuật chi tiết trận luận kiếm lần này.

Chương 274: Nương tử của ta chính là Liễu Kiếm Ly

Sau khi Nhạc Hạc Hiên tuyên bố quy tắc, cách thức lựa chọn đối thủ và phân định thắng bại của cuộc tỷ thí tam đại kiếm phái, không khí lập tức trở nên sôi động hẳn lên.

Một nam tử thuộc Kiếm Đế Thành nhìn thoáng qua thẻ tre số một trong tay, sau đó tung người nhảy lên, đáp xuống Đăng Kiếm Đài.

Không lâu sau, một nam tử khác đến từ Binh Vũ Ly Gia, trên tay cũng cầm thẻ số một, liền nhảy lên đài.

Nhạc Hạc Hiên lui xuống, một vị Phong Chủ của Vạn Kiếm Tông bước ra chủ trì trận đấu, cuộc chiến lập tức bùng nổ.

Thực lực của tam đại kiếm phái đương nhiên không cần phải bàn cãi, những đệ tử được chọn lên đài đều là những cao thủ.

Mặc dù những thiên tài thực sự của ba phái vẫn chưa ra tay, nhưng tiếng thán phục của khán giả bên dưới vẫn không ngớt vang lên.

Giữa đám đông, một võ phu trầm trồ: "Theo ta thấy, lần tỷ thí tam đại kiếm phái này, ngôi vị quán quân chắc chắn thuộc về Binh Vũ Ly Gia. Bí thuật nuôi kiếm trong Kiếm Hạp của bọn họ, cùng với kiếm thuật cao siêu, trong số những người cùng thế hệ, hiếm có đối thủ."

"Ta không đồng ý với ý kiến đó. Vừa rồi có một đệ tử của Kiếm Đế Thành, chỉ với một chiêu 'Kiếm Phong Tòng Hổ', đã đánh

bay người của Binh Vũ Ly Gia khỏi Đăng Kiếm Đài. Hơn nữa, hắn ta còn chưa thi triển ra những chiêu kiếm pháp lợi hại nhất của Kiếm Đế Thành. Năm xưa, chiêu 'Tam Thiên Thần Nhất' của Kiếm Đế từng được người đời xưng tụng là đệ nhất kiếm pháp!"

"Hừ, kiếm kỹ 'Tam Thiên Thần Nhất' nếu dễ dàng lĩnh hội như vậy, thì Kiếm Đế Thành đã sớm trở thành đệ nhất kiếm phái rồi. Ngay cả Bạch Vô Song - nữ nhi của Kiếm Đế, cũng chưa chắc đã lĩnh ngộ được toàn bộ kiếm thuật này, huống chi là người khác? Nhưng ta có thể khẳng định một điều, thiếu chủ của Binh Vũ Ly Gia đã có thể khống chế được 'Quỷ Binh Kiếm Hạp' thất truyền trăm năm. Vì vậy, lần này ngôi vị quán quân chắc chắn thuộc về Binh Vũ Ly Gia!"

Xung quanh có không ít người, hai luồng ý kiến vừa được đưa ra, mọi người lập tức chia thành hai phe, một bên ủng hộ Kiếm Đế Thành, một bên ủng hộ Binh Vũ Ly Gia.

Nhưng điều thú vị là, mặc dù đệ tử của Vạn Kiếm Tông đã thắng vài trận liên tiếp, nhưng rất ít người bên dưới đặt cược vào Vạn Kiếm Tông.

Tần Phong đứng trong đám đông, tò mò hỏi: "Tại sao mọi người đều không ủng hộ Vạn Kiếm Tông?"

Lời vừa dứt, tiếng ồn ào xung quanh im bặt.

Cho đến khi vị võ phu lúc nãy lên tiếng: "Vị huynh đài này có vẻ như ít theo dõi tin tức nhỉ? Chúng ta đang nói đến người chiến thắng cuối cùng của cuộc tỷ thí lần này, tức là cuộc chiến giữa những thiên tài. Đệ tử bình thường của Vạn Kiếm Tông tuy lợi hại, nhưng Liễu Kiếm Ly lại vì thất bại khi vượt kiếp nạn trước đó, hiện tại không biết đang ở nơi nào. Vậy thì, trong số thế hệ trẻ của Vạn Kiếm Tông, còn ai có thể là đối thủ của Bạch Vô Song và Ly Lạc?"

Hắc Than Đầu và Lam Ngưng Sương nhìn nhau, sau khi tiểu thư gả đến Tấn Dương Thành, tin tức về nàng trên giang hồ ít đi rất nhiều. Nghĩ đến cũng là vì, mọi người đều cho rằng nàng đã sa cơ lỡ vận, không còn giống như trước kia, có thể khiến thế nhân phải kinh ngạc.

Tần Phong suy tư gật đầu.

Ở một bên khác, hai phe lại tiếp tục tranh cãi, tiếng la hét ngày càng dữ dội.

Một người không chịu nổi, liền hô lên: "Nếu đã không ai chịu thua ai, vậy chúng ta cá cược một phen thế nào? Ta có ba mươi hai lượng bạc, tất cả đều đặt cược vào Bạch Vô Song của Kiếm Đế Thành sẽ giành được ngôi vị quán quân, còn ai dám cá với ta không?!"

Một người khác lập tức đáp lời: "Có gì mà không dám, ta cũng cược ba mươi lượng, đặt cược vào Ly Lạc của Binh Vũ Ly Gia sẽ cười đến cuối cùng!"

Sau khi hai người này bắt đầu cá cược, ngày càng có nhiều người tham gia, mặc dù số lượng bạc mỗi người bỏ ra có hạn, nhưng với số lượng người tham gia đông đảo, số tiền cược ngày càng lớn, ngay cả Tần Phong cũng có chút động lòng.

Gần mười vạn lượng bạc!

Những người xung quanh đều đã đặt cược, la hét ầm ĩ, vị võ phu lúc nãy chú ý đến Tần Phong, liền hỏi: "Huynh đài, có muốn đặt cược một chút cho vui không?"

"Cái này..." Tần Phong cố ý lộ ra vẻ do dự.

"Huynh đài, nếu tin ta, cứ đặt cược vào Binh Vũ Ly Gia, chắc chắn sẽ thắng."

"Vị công tử này, đừng nghe hắn nói bậy, nếu ta là ngươi, ta sẽ đặt cược vào Bạch Vô Song của Kiếm Đế Thành, phong thái của nàng ta chắc chắn sẽ không khiến ngươi thất vọng!" Một người khác khuyên nhủ.

Tần Phong nhìn về phía hai bên, mọi người dường như cũng đang chờ đợi sự lựa chọn của hắn.

"Vậy nếu như người chiến thắng cuối cùng là người của Vạn Kiếm Tông thì sao?" Tần Phong dè dặt hỏi.

"Cái này..." Mọi người nhìn nhau, mặc dù khả năng rất nhỏ, nhưng cũng không loại trừ khả năng này.

"Nếu thật sự xảy ra kết quả như vậy, chúng ta sẽ lấy lại số bạc của mình." Một người đưa ra giải pháp, nhận được sự đồng ý của những người khác.

Tần Phong lập tức nói: "Vậy thì cá cược như vậy chẳng có gì thú vị, hay là thế này, ta sẽ bỏ ra một số tiền để đặt cược vào Vạn Kiếm Tông, để cho ván cược này có kết quả cuối cùng."

"Đặt cược vào Vạn Kiếm Tông? Huynh đài, không phải ta nói ngươi, ở đây ngoại trừ ngươi ra, không ai xem trọng Vạn Kiếm Tông cả. Ngươi mà đặt cược ít quá, thì ván cược này cũng không công bằng. Lỡ như ngươi may mắn, Vạn Kiếm Tông thật sự giành chiến thắng, tổng không thể để ngươi một mình lấy hết số bạc của hai bên chúng ta chứ."

"Điều này là đương nhiên, điều này là đương nhiên." Tần Phong vừa cười vừa phẩy tay phải.

Trong nháy mắt, trên mặt đất xuất hiện thêm một chiếc hộp.

Mở hộp ra, nhìn vào bên trong, bạc trắng hoa cả mắt.

"Đây là?" Mọi người nuốt nước miếng hỏi.

"Ở đây là một vạn lượng bạc, không biết có đủ để ta tham gia ván cược này không?" Tần Phong cười hỏi.

Hắc Than Đầu và Lam Ngưng Sương lộ ra vẻ mặt kỳ quái, chẳng lẽ cô gia muốn gài bẫy người khác sao?

Hai phe nhìn nhau, cuối cùng cũng đồng ý.

Trong mắt bọn họ, Vạn Kiếm Tông không có Liễu Kiếm Ly, xác suất chiến thắng cuối cùng không đến một phần mười.

Nói cách khác, một vạn lượng bạc này đối với người tổ chức ván cược mà nói, chẳng khác nào cho không.

Đã như vậy, không lấy thì phí!

Sau khi mọi người xác nhận, ván cược được thiết lập, vậy thì trọng tâm tiếp theo chính là tập trung theo dõi cuộc tỷ thí.

Thời gian trôi qua, trận đấu của tam đại kiếm phái ngày càng đặc sắc, bởi vì đến vòng sau, cơ bản đều là những đệ tử cấp bậc thiên tài giao đấu.

Mức độ đặc sắc, có thể tưởng tượng được!

Một người đứng gần Tần Phong đột nhiên tò mò hỏi: "Huynh đài, ta không hiểu, tại sao ngươi nhất định phải đặt cược vào Vạn Kiếm Tông mà mọi người đều không xem trọng? Chỉ vì muốn cho ván cược này có kết quả, mà bỏ ra một vạn lượng bạc? Đó là một vạn lượng đó!"

Tần Phong đáp: "Đương nhiên không thể chỉ vì lý do đó, nguyên nhân chủ yếu là nương tử của ta cũng ở trong Vạn Kiếm Tông, ta đặt cược vào nàng ấy."

"Nương tử của ngươi?" Một người khác nghe vậy, liền hỏi: "Vậy nương tử của ngươi là ai?"

"Ta không nói đâu, nói ra sợ các ngươi không tin." Tần Phong lắc đầu.

"Huynh đài, có gì mà không tin, cứ nói ra là được." Một nam tử nhướng mày nói.

"Thật sự muốn ta nói?"

"Nói mau lên, cứ ấp a ấp úng như đàn bà, thần thần bí bí như vậy, chẳng lẽ nương tử của ngươi là Liễu Kiếm Ly?" Một người không kiên nhẫn nói.

"Đoán đúng rồi." Tần Phong giơ ngón tay cái lên.

"Hả? Ý gì đây?" Những người xung quanh không hiểu.

"Không giấu gì các vị, nương tử của ta chính là Liễu Kiếm Ly." Tần Phong nghiêm túc nói.

Mọi người: "..."

Chương 275: Ly Lạc hùng mạnh

Một lúc sau, mọi người cười ồ lên.

Có người thẳng thừng nói: "Huynh đệ, trò đùa này chẳng buồn cười chút nào cả.

Ngươi nói nương tử của ngươi là Liễu Kiếm Ly, vậy thì cha ta là Tông chủ Vạn Kiếm Tông luôn đi!"

"Chẳng trách cứ ấp a ấp úng, không dám nói tên nương tử, thì ra là đang khoác lác.

Ngươi khoác lác thì cũng thôi đi, cũng phải khoác cho nó hợp lý một chút chứ, Liễu Kiếm Ly là nhân vật nào?

Năm đó đội ngũ đến cầu hôn, có thể xếp hàng dài từ Phụng Thiên Thành đến tận đây, cho dù bây giờ nàng ấy có rơi xuống phàm trần, cũng không phải là người mà ngươi có thể mơ tưởng."

"Tiểu tử, khuyên ngươi một câu, làm người phải thực tế một chút.

Ngươi nói xem, ngươi có mười vạn lượng bạc này, đến Phụng Thiên Thành cũng có thể chuộc được một hoa khôi rồi, cần gì phải ở đây vì khoác lác, bạch bạch lãng phí những thỏi bạc này!

Cho dù là nằm mơ, ngươi cũng phải đợi đến tối ngủ rồi mới mơ chứ?"

Hả? Mười vạn lượng mới chuộc được một hoa khôi, rốt cuộc là ai, đang đẩy giá lên vậy..... Trọng tâm chú ý của Tần Phong và những người này đang chế giễu không nằm trong cùng một tần số.

Xét cho cùng, kết quả này cũng nằm trong dự liệu của hắn.

Cũng giống như kiếp trước, bạn nói với bạn cùng phòng rằng bạn gái của bạn là Cổ Lực Na Trát, ai mà tin chứ?

"Các ngươi..." Lam Ngưng Sương và Hắc Than Đầu nghe thấy những lời chế giễu này thì không nhịn được nữa, định lên tiếng thì bị Tần Phong đưa tay ngăn lại.

Hắn lắc đầu, nói: "Nhìn kỹ trận đấu trên kia đi, đối với việc tu hành của các ngươi có ích."

"Vâng, cô gia." Hai người gật đầu.

Theo diễn biến của trận đấu, những đệ tử có thể tiếp tục ở lại trên đài, thực lực kém nhất cũng đã đến cảnh giới Lục phẩm.

Mà lúc này, cũng đến lượt những thiên tài chân chính của ba đại gia tộc kiếm đạo ra tay...

"Nhanh lên, là Ly Lạc của Binh Vũ Ly gia!"

"Cuối cùng cũng đến lượt hắn ta rồi."

Tần Phong tìm kiếm theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy thiếu niên tuấn tú môi hồng răng trắng đứng đầu Binh Vũ Ly gia, hai tay khoanh trước ngực, phiêu nhiên nhảy lên Đăng Kiếm Đài.

Hộp kiếm rộng lớn sau lưng, dưới ánh mặt trời chiếu rọi, trên bề mặt Thất Bính Kiếm văn quang vận lưu chuyển, vô cùng kinh người.

"Không biết đối thủ của hắn có thể ép hắn sử dụng Quỷ Binh Kiếm Hạp hay không." Tần Phong nhíu mày suy tư, quả nhiên biết người biết ta trăm trận trăm thắng, biết trước uy năng của Quỷ Binh Kiếm Hạp, cũng có thể ứng phó tốt hơn.

Nhưng hắn cũng rõ ràng, người bình thường căn bản không có

tư cách để thiếu niên này nghiêm túc ra tay.

Theo một bóng người khác lướt lên Đăng Kiếm Đài, Tần Phong trừng lớn hai mắt: "Lại là nàng ta..."

Đối thủ của Ly Lạc chính là Bạch Thu!

"Nữ?" Thiếu niên trên đài nhíu mày.

Bạch Thu đối mặt với Ly Lạc, trong lòng vốn có chút sợ hãi, nhưng nghe câu này, nhìn thấy thần sắc của đối phương, nàng lập tức không vui.

"Nữ thì sao? Năm đó ngươi bị Kiếm Ly sư tỷ một ngón tay chọc bay, sao không chê sư tỷ là nữ?" Bạch Thu quát.

"Một ngón tay chọc bay?"

"Có ý gì?"

Mọi người dưới đài nhìn nhau, chỉ cảm thấy trong đó có ẩn tình.

Lúc trước Binh Vũ Ly gia đến Vạn Kiếm Tông luận kiếm, không giống như bây giờ ồn ào náo nhiệt, cho nên cũng không có bao nhiêu người ngoài biết và xem.

Cảnh tượng một ngón tay chọc bay kia, tự nhiên rất ít người biết.

Thiếu niên nghe được những lời bàn tán và nghi ngờ của mọi người, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, hắn tức giận đến mức ngực phập phồng, vậy mà trực tiếp tế ra Quỷ Binh Kiếm Hạp sau lưng!

Tần Phong thấy vậy lắc đầu: "Cho nên nói người trẻ tuổi chính là người trẻ tuổi, một chút cũng không trầm ổn."

Vì muốn nhanh chóng đánh bại đối phương để chứng minh

bản thân, Ly Lạc hai tay khép lại, Quỷ Binh Kiếm Hạp rơi xuống đất lập tức mở ra.

Theo vài tiếng kiếm minh thanh thúy vang lên, ba đạo kiếm quang trong nháy mắt bay ra.

Một thanh hình dạng giống đoản chủy, một thanh hình dạng giống loan đao, một thanh như châm thép xuyên thấu xương.

Ly Lạc không nói hai lời, tay phải chỉ một cái, ba thanh kiếm như sao băng, phá không bay đi.

Bạch Thu không dám chậm trễ, lập tức rút trường kiếm Lưu Anh ra, ứng phó với ba thanh phi kiếm!

Trên Đăng Kiếm Đài, trong nháy mắt, tiếng kim loại va chạm vang lên bốn phía!

"Hình dạng của ba thanh kiếm kia thật kỳ quái." Tần Phong không khỏi nói.

Lúc này, bên cạnh vang lên giọng nói quen thuộc: "Trong Quỷ Binh Kiếm Hạp có Thất Bính Kiếm, phân biệt là Bạch Long, Nộng Nguyệt, Phá Cốt, Phong Tuyệt, Thiên Xuyên, Mãnh Hổ Khiếu và Thần Cốt.

Mà ba thanh này chính là Bạch Long, Nộng Nguyệt và Phá Cốt trong đó."

Tần Phong ba người nghiêng đầu nhìn lại, liền thấy lão già lôi thôi hai tay chắp sau lưng.

"Sư phụ, chẳng phải người cảm thấy luận kiếm không có gì hay, nói là không đến sao?"

Bách Lý lão nhân đáp: "Dù sao nhàn rỗi cũng là nhàn rỗi, đến xem một chút vậy."

"Cha ta đâu?"

"Có lẽ là đi tìm người hàn huyên rồi." Lão già tùy ý đáp.

Hàn huyên? Tên khốn kiếp kia ở đây có thể quen biết ai chứ... Tần Phong lắc đầu không để ý tới nữa, mà đem lực chú ý đặt lại trên Đăng Kiếm Đài.

Bạch Thu dưới thế công của ba thanh phi kiếm, né tránh liên tục, vất vả ứng phó, nhưng nhìn Ly Lạc bên kia, lại từ đầu đến cuối đứng im tại chỗ, không hề di chuyển nửa bước.

Thực lực giữa hai bên, đã là cao thấp rõ ràng!

Bạch Thu không muốn từ bỏ, mặc dù nàng tự biết không phải là đối thủ của đối phương, nhưng vẫn hy vọng thăm dò thêm một chút át chủ bài của đối phương.

Vì vậy, nàng bắt lấy một sơ hở, một kiếm chấn bay ba thanh phi kiếm, sau đó dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, thân thể vậy mà hóa thành mấy đạo tàn ảnh lao về phía thiếu niên!

Thấy chiêu kiếm này, mọi người đều kinh hô: "Đây chẳng phải là Kiếm Phá Loạn Ảnh của Kiếm Đế Thành sao? Tại sao một đệ tử Vạn Kiếm Tông lại có thể thi triển chiêu kiếm này!"

Ly Lạc không biết thân phận thật sự của Bạch Thu, trong mắt cũng xẹt qua một tia kinh ngạc.

Kiếm này tốc độ rất nhanh, mỗi một tàn ảnh đều cầm Lưu Anh, đầy trời ánh sáng, kiếm khí tung hoành, cảnh tượng mỹ lệ lại mang theo uy năng kinh người!

Đối mặt với trận thế này, Ly Lạc rất nhanh khôi phục lại bình tĩnh.

Trong Quỷ Binh Kiếm Hạp, lại một tiếng kiếm minh vang lên,

tiếp đó chỉ thấy mấy đạo kiếm quang bay ra, chỉ trong nháy mắt, những kiếm quang này liền dừng lại trước mặt các đạo tàn ảnh của Bạch Thu.

Đó là mấy thanh tế kiếm màu trắng bạc, hình dạng giống hệt nhau, dài bằng cánh tay, Phong Tuyệt!

"Kết thúc rồi." Tần Phong thở dài một tiếng.

Trên không trung, tàn ảnh của Bạch Thu chậm rãi tiêu tán, nàng mím môi, bất đắc dĩ nói: "Là ta thua."

Lời này vừa nói ra, Ly Lạc tay phải hai ngón tay khép lại, bốn thanh phi kiếm lập tức bay ngược về Quỷ Binh Kiếm Hạp.

Trong đám người truyền ra tiếng kinh hô: "Các ngươi có nhìn thấy không? Đó chính là uy năng của Quỷ Binh Kiếm Hạp!"

"Nghe đồn trong Quỷ Binh Kiếm Hạp có Thất Bính Kiếm, uy lực thanh nào cũng mạnh hơn thanh nào, nhưng đối mặt với thiên tài Vạn Kiếm Tông, hắn chỉ tế ra bốn thanh!"

"Không chỉ như thế, các ngươi có phát hiện, cho dù là đối mặt với Kiếm Phá Loạn Ảnh, thiếu niên Ly gia kia cũng từ đầu đến cuối không hề di chuyển nửa bước.

Có thể thấy, hắn căn bản còn chưa sử dụng toàn lực, thậm chí là ứng phó vô cùng nhẹ nhàng!"

Ly Lạc vừa ra tay, những người ủng hộ Binh Vũ Ly gia, tiếng hoan hô càng thêm náo nhiệt.

Tần Phong nhíu mày, thực lực của Bạch Thu hắn là biết rõ, có thể đánh cho nhị đệ nhà mình không có sức đánh trả.

Mà thiếu niên Ly gia chỉ cần tế ra bốn thanh kiếm, liền dễ dàng giành chiến thắng, có thể thấy thực lực mạnh mẽ.

Mấu chốt là sư phụ cũng đã nói, Quỷ Binh Kiếm Hạp khống chế đến cảnh giới mạnh nhất, có thể bảy kiếm hợp nhất, thi triển ra bản mệnh thần thông của yêu quỷ cường đại.

Đến lúc đó, Bạch Vô Song có thể thắng sao?

Trong lòng Tần Phong mơ hồ có chút bất an.

Chương 276: Liễu Kiếm Ly Hiện Thân

Tiếp đó, Ly Lạc lại ra tay hai lần, chỉ cần tế ra một thanh phi kiếm là đã dễ dàng giành được chiến thắng. Điều này càng khiến cho tiếng hô vang ủng hộ Binh Vũ Ly Gia ngày càng lớn.

Ở một bên khác, Nhạc Hạc Hiên, Bạch Ngạn và Ly Tu Trúc ba người đã tụ tập lại một chỗ, quan sát trận chiến vấn kiếm.

Nhạc Hạc Hiên cảm thán: "Quả nhiên là thiên tài trăm năm khó gặp của Binh Vũ Ly Gia, thật sự là lợi hại. Xem ra, lần đánh cược này ta có khả năng cao là thua rồi."

"Không sai." Bạch Ngạn mỉm cười.

Ly Tu Trúc vẫn là vẻ mặt nghiêm nghị, ông ta lên tiếng: "Đệ tử môn hạ của hai người đã để lộ chuyện Liễu Kiếm Ly khỏi hẳn thương thế rồi, hai người còn muốn giấu ta đến bao giờ?"

Nhạc Hạc Hiên biến sắc, Bạch Ngạn ho khan một tiếng, nụ cười dần thu liễm.

Chuyện này có chút ngượng ngùng rồi.

"Tuy chưa biết kết quả cuối cùng sẽ như thế nào, nhưng ta nghĩ có thể bàn bạc trước một chút, tương lai kiếm đạo tam đại gia nên truyền thụ võ học cho người ngoài như thế nào." Ly Tu Trúc thản nhiên nói.

Lời này hiển nhiên nằm ngoài dự liệu của Nhạc Hạc Hiên và Bạch Ngạn: "Tu Trúc huynh, huynh..."

Ly Tu Trúc thở dài một hơi: "Ly gia cố bước tự phong đã quá lâu rồi, cũng đến lúc nên thay đổi."

Nhạc Hạc Hiên và Bạch Ngạn nhìn nhau, cười nhẹ nói: "Kỳ thực chúng ta đã sớm có dự định, đó chính là thành lập Kiếm Đạo Minh!"

...

Trong lúc ba vị chấp chưởng của kiếm đạo tam đại gia đang bàn chuyện đại sự, thì trên Đăng Kiếm Đài, trận tỷ thí vẫn đang diễn ra vô cùng náo nhiệt.

"Tốt!" Những người ủng hộ Kiếm Đế Thành siết chặt nắm tay, hưng phấn hô to, còn những người ủng hộ Binh Vũ Ly Gia thì im hơi lặng tiếng.

Bởi vì, Bạch Vô Song đã ra tay!

Lên đài ba lần, đối mặt với đối thủ, mỗi lần đều chỉ dùng một kiếm, liền giành được chiến thắng!

Kiếm chiêu ấy nhanh như chớp, khiến người ta khó lòng ứng phó!

Rất nhiều người đang suy đoán, khi Bạch Vô Song và Ly Lạc giao thủ, đó sẽ là một cảnh tượng như thế nào!

Rốt cuộc là Quỷ Binh Kiếm Hạp của Binh Vũ Ly Gia lợi hại hơn, hay là kiếm thuật siêu phàm của Kiếm Đế Thành càng thắng một bậc?

Có người cảm khái: "Quả nhiên là người có thể sánh ngang với Liễu Kiếm Ly, được xưng là Nhất Kiếm Song Tuyệt, kiếm thuật này, dung mạo này, thật sự là người như tên, thiên hạ vô song!"

"Cũng không biết nàng ta và Liễu Kiếm Ly đứng cùng một chỗ,

rốt cuộc là dung mạo của ai hơn?"

Liễu Kiếm Ly và Bạch Vô Song đối với đại đa số mọi người mà nói, đều chỉ tồn tại trong truyền thuyết, về dung mạo của họ, rất nhiều người chỉ biết là khuynh quốc khuynh thành, quốc sắc thiên hương, nhưng chưa từng tận mắt nhìn thấy.

Nay bọn họ đã được gặp Bạch Vô Song, tự nhiên đối với Liễu Kiếm Ly trong truyền thuyết càng thêm tò mò.

Lúc này, một người lên tiếng nói đùa: "Người này không phải nói nương tử của hắn là Liễu Kiếm Ly sao? Chúng ta trực tiếp hỏi hắn là được rồi."

Lời này vừa nói ra, mọi người đều nhìn sang.

"Đúng vậy, huynh đài, huynh nói xem, hai người bọn họ ai xinh đẹp hơn?"

Tần Phong vuốt cằm, nghiêm túc suy nghĩ một hồi, đáp: "Nếu là lúc không ăn uống gì, Bạch Vô Song và nương tử ta quả thật là bất phân cao thấp."

Một đám người cười khẩy, chỉ cảm thấy Tần Phong lại đang khoác lác.

Nhưng cũng có người tò mò hỏi: "Vì sao phải nói là lúc không ăn uống gì? Có lý do gì sao?"

"Bởi vì tên kia ăn uống hoàn toàn không để ý hình tượng, luộm thuộm vô cùng." Tần Phong tiếc nuối thở dài, mỹ nhân xinh đẹp như vậy, sao lại mọc ra một cái miệng chứ.

"Ý huynh là, huynh đã từng cùng Bạch Vô Song ăn cơm?" Một người kinh ngạc lên tiếng, ngữ khí rõ ràng là không tin.

"Nói chính xác là, mỗi lần chúng ta ăn cơm, nàng ta đều mặt

dày mày dạn chạy tới." Tần Phong nói thật.

Mọi người xung quanh nghe vậy, đều im lặng, một người chắp tay bội phục nói: "Huynh đài, ta khoác lác chưa từng phục ai, nhưng hôm nay ta coi như là tâm phục khẩu phục. Nói khoác mà có thể nói một cách nghiêm túc như huynh, hơn nữa còn logic như vậy, thật sự là hiếm thấy. Cho dù huynh nói Bạch Vô Song cũng là nương tử của huynh, ta cũng sẽ không cảm thấy kỳ quái."

Vì sao ta nói thật lại không ai tin chứ?

Tần Phong bất đắc dĩ lắc đầu, đột nhiên, hắn cảm thấy sống lưng lạnh toát.

Bên cạnh, ánh mắt của Lam Ngưng Sương vô cùng kỳ quái...

"Các huynh đệ, cũng đừng trêu chọc hắn nữa, hắn thích khoác lác thì cứ để hắn khoác lác đi, dù sao mười ngàn lượng bạc là thật. Ai cũng biết, Liễu Kiếm Ly độ kiếp thất bại, nửa người bị liệt, căn bản không thể tham gia trận vấn kiếm lần này. Hắn vậy mà còn nói mười ngàn lượng này là ủng hộ nương tử của hắn, thật sự là buồn cười chết mất."

Những người khác nghe vậy, cũng muốn phụ họa, thế nhưng mấy tiếng kinh hô lại cắt ngang dòng suy nghĩ của bọn họ.

"Mọi người mau nhìn, nữ tử Vạn Kiếm Tông kia là ai vậy?"

"Dung mạo sao lại kinh diễm động lòng người như vậy?!"

"Một thân bạch y, khuynh quốc khuynh thành, sao lại có chút giống với Liễu Kiếm Ly trong truyền thuyết vậy?"

"Đừng nói đùa, Liễu Kiếm Ly kinh mạch bị tổn thương, làm sao có thể đứng vững được?"

"Thế nhưng ngoài nàng ta ra, trên đời này làm sao còn có nữ tử

nào như vậy?"

"Nàng ta... nàng ta sẽ không phải là Liễu Kiếm Ly đấy chứ."

Tần Phong ngẩng đầu nhìn về phía Đăng Kiếm Đài, khóe miệng khẽ nhếch lên: "Mọi người mau nhìn, nương tử ta lên sàn rồi."

"Là tiểu thư." Lam Ngưng Sương và Hắc Than Đầu đồng thời lên tiếng.

Cùng lúc đó, Liễu Kiếm Ly trên đài cũng nhìn về phía Tần Phong, khẽ gật đầu, dường như đang chào hỏi!

Mọi người thấy vậy, hai mắt trợn tròn, bọn họ lần theo ánh mắt của bạch y thiến ảnh, cứng đờ quay đầu nhìn về phía Tần Phong, vẻ mặt không dám tin.

Những lời vị công tử áo đen này nói lúc trước, chẳng lẽ đều là thật?

Mà người khiếp sợ nhất chính là đám người Binh Vũ Ly Gia, bởi vì bọn họ đã từng gặp Liễu Kiếm Ly!

Tuy rằng bọn họ đã nghe nữ đệ tử Vạn Kiếm Tông nói Liễu Kiếm Ly đã khỏi hẳn thương thế, thế nhưng tận mắt chứng kiến vẫn khiến trong lòng dâng lên sóng to gió lớn!

Năm đó, hình ảnh đối phương dùng một ngón tay đánh bay thiếu chủ, dường như vẫn còn hiện rõ mồn một trước mắt.

Trùng hợp làm sao, người đối chiến với Liễu Kiếm Ly lại chính là một đệ tử Binh Vũ Ly Gia, đáng thương cho vị đệ tử này, hai chân có chút không khống chế được mà run rẩy.

Khán giả bên dưới rất đông, nếu như trước mặt nhiều người như vậy mà bị một ngón tay đánh bay, e rằng muốn chết cũng có.

Liễu Kiếm Ly nhẹ giọng hỏi: "Ngươi chuẩn bị xong chưa?"

Nam đệ tử hít sâu một hơi, nói: "Mời ra kiếm chỉ giáo!"

Hai chữ "ra kiếm", hắn cắn răng cực mạnh, chỉ hy vọng đối phương có thể nể mặt hắn, đừng dùng một ngón tay đánh bại hắn.

Chỉ tiếc, Liễu Kiếm Ly không hiểu ý tứ trong lời nói của hắn.

Tóc xanh khẽ bay, chân khí như sóng.

Nam đệ tử chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, thân thể đã bay lên không trung, vậy mà lại bị trực tiếp đánh bay khỏi Đăng Kiếm Đài!

Ly Lạc thấy vậy, tay phải chộp một cái, cách không kéo nam đệ tử về phía Binh Vũ Ly Gia.

Đáng thương cho nam đệ tử kia vẫn còn vẻ mặt ngơ ngác, trong đầu không ngừng suy nghĩ ba vấn đề, ta là ai, ta đang ở đâu, vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?

"Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?" Có đồng môn lo lắng hỏi.

"Ta... ta không biết, lúc hoàn hồn lại thì người đã bay rồi, hẳn là do chân khí ngoại phóng." Nam đệ tử sắp khóc đến nơi.

Mọi người nghe vậy, đều hít vào một ngụm khí lạnh, nam đệ tử này ở Binh Vũ Ly Gia cũng không yếu, Thần Vũ ngũ phẩm, kiếm ý tam trọng thông minh.

Thế nhưng Liễu Kiếm Ly bây giờ, đối phó với cao thủ ngũ phẩm như vậy, ngay cả ngón tay cũng không cần dùng sao?

Bọn họ lại một lần nữa nhớ lại hình ảnh năm đó vấn kiếm Vạn Kiếm Tông, ánh mắt đồng loạt nhìn về phía thiếu niên tuấn tú.

Sắc mặt Ly Lạc có chút khó coi, hắn nghiến răng nghiến lợi nói: "Các ngươi nhìn ta làm gì?!"

"Không... không có gì." Mọi người vội vàng dời mắt.

Chương 277: Ngươi thua rồi

Những người quan chiến bên dưới đài đã sớm trợn mắt há hốc mồm.

Đó chính là thiên tài của Binh Vũ Lý gia, lúc trước đã từng ra tay, một tay kiếm thuật xuất thần nhập hóa, liên thắng hai người!

Thế mà đối mặt với Bạch y Thiến ảnh kia, lại thua một cách dễ dàng như vậy!

Sự tình đã đến nước này, bọn họ đã tin tưởng, nữ tử kia chính là Liễu Kiếm Ly, bởi vì trừ nàng ra, Vạn Kiếm Tông không còn ai có thực lực khủng bố như vậy!

"Huynh đệ, Liễu Kiếm Ly thật sự là nương tử của ngươi?" Có người run giọng hỏi.

Những người còn lại nhao nhao nhìn tới.

Tần Phong không có đáp lại, bởi vì trên Đăng Kiếm Đài, đạo Bạch y Thiến ảnh kia, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, giống như tiên tử phiêu nhiên đáp xuống, nhẹ nhàng đi tới bên cạnh hắn, cùng hắn sóng vai mà đứng.

"Thế nào, xem Bạch Vô Song và Ly Lạc ra tay, cảm thấy mình có thể thắng không?" Tần Phong cười hỏi.

"Có thể thắng." Liễu Kiếm Ly ngữ khí kiên định: "Bởi vì ta đã đáp ứng chàng."

Tần Phong ngẩn người, bỗng nhiên nghĩ đến đêm hôm đó ở bên ngoài nói với nàng.

Liễu Kiếm Ly đang đáp lại câu nói kia —— "Chàng sẽ leo lên đỉnh cao kiếm đạo kia!"

"Ta tin tưởng nàng." Tần Phong đưa tay nắm lấy bàn tay mềm mại của nàng, trong mắt tràn đầy nhu tình.

Liễu Kiếm Ly đỏ mặt, nhẹ nhàng "ừm" một tiếng.

Lam Ngưng Sương và Hắc Than Đầu thấy vậy, biết ý lùi ra xa một chút, lão đầu tử bĩu môi, chắp tay sau lưng đứng sang chỗ khác.

Mà những người xung quanh, kinh ngạc đến mức cằm sắp rớt xuống đất.

Tai nghe là giả, mắt thấy mới là thật, tin tức hôm nay quá nhiều, thật sự vượt quá sức chứa của não bộ bọn họ.

Liễu Kiếm Ly không chỉ khỏi hẳn vết thương, hơn nữa còn cường thế trở về!

Tin đồn năm xưa nàng hạ giá lấy chồng cũng là thật, hơn nữa nhìn bộ dạng, nàng và phu quân rất ân ái!

Chấp nhận hiện thực, sau khi khiếp sợ, mọi người đều chua xót.

Công tử áo đen này dựa vào cái gì mà có thể cưới được thiên chi kiêu nữ Liễu Kiếm Ly? Chẳng lẽ hắn chỉ đẹp trai hơn ta một chút sao.

"Chết rồi, cái vụ cá cược kia!" Một đám người hiển nhiên lại nghĩ tới điều gì đó, sắc mặt vô cùng khó coi.

Còn gì khó chịu hơn là bị người ta nhét thức ăn cho chó, tiếp đó còn phải thua tiền?

E là không có đâu.....

Liễu Kiếm Ly sau đó lại lên đài một lần, cũng không biết là trùng hợp hay là ý trời, đối thủ của nàng vẫn là người của Binh Vũ Lý gia.

Bất quá lần này đối phương học khôn rồi, trực tiếp bỏ quyền nhận thua, tuy rằng nghênh đón một trận bỏ cuộc, nhưng ít ra ở một ý nghĩa nào đó, bảo vệ được mặt mũi của mình.

Chờ đến khi trời dần tối, trận luận kiếm lần này cũng trong sự mãn nhãn của mọi người mà gần đến hồi kết thúc.

Ba đạo thân ảnh lướt lên Đăng Kiếm Đài, sắp sửa mở ra trận chiến thiên tài cuối cùng.

Ba người này tự nhiên không cần phải nói nhiều, chính là Liễu Kiếm Ly của Vạn Kiếm Tông, Bạch Vô Song của Kiếm Đế Thành và Ly Lạc của Binh Vũ Lý gia!

Tần Phong thấy vậy, thở phào nhẹ nhõm, rốt cuộc cũng đến bước cuối cùng này.

Hắn nắm chặt tay phải, nhìn chằm chằm thiếu niên tuấn tú trên Đăng Kiếm Đài kia, trong lòng không ngừng lẩm bẩm: "Thua đi, thua đi!"

"Hửm?" Ly Lạc thân là Tứ phẩm võ phu, tự nhiên là cảm giác nhạy bén, hắn luôn cảm thấy có người đang dùng ánh mắt không có ý tốt nhìn hắn.

Dọc theo cảm giác nhìn lại, liếc mắt một cái liền thấy được thân ảnh áo đen trong đám người.

Tần Phong thấy vậy, vội vàng dời tầm mắt, giả vờ nhìn sang chỗ khác.

Chờ đến khi Ly Lạc xoay người lại, hắn lại tiếp tục nguyền rủa đối phương trong lòng.....

Quy tắc trận chiến cuối cùng cũng đơn giản, kiếm đạo tam đại gia tộc chỉ còn lại ba người, hai người tỷ thí, quyết ra thắng bại cuối cùng!

Hai người ra sân trước là Bạch Vô Song và Ly Lạc.

Hai người nhìn nhau, đều là thần sắc ngưng trọng.

Dưới Đăng Kiếm Đài, một đạo thanh âm thanh thúy vang lên: "Tỷ tỷ, đánh bại hắn, thay ta báo thù!"

Người lên tiếng chính là Bạch Thu!

Ly Lạc có chút kinh ngạc: "Nàng là muội muội của ngươi? Tại sao lại ở Vạn Kiếm Tông?"

"Chi tiết như vậy không cần để ý." Bạch Vô Song thần sắc nghiêm túc nói: "Xin lỗi, bởi vì một số nguyên nhân, ta nhất định phải đánh bại ngươi."

"Là bởi vì ta lúc trước đánh bại nàng ta?" Ly Lạc lộ ra vẻ mặt tò mò.

"Không, điều đó không quan trọng..... Nếu ta không đánh bại ngươi, sau này sẽ không được ăn ngon nữa." Lời uy hiếp của Tần Phong đêm qua vẫn còn văng vẳng bên tai, đối với Bạch Vô Song mà nói, đây mới là chuyện quan trọng nhất!

Ly Lạc nghe vậy không hiểu gì cả.

Bạch Vô Song vươn tay phải ra, Băng Ảnh Kiếm như hàn băng tỏa ra hàn khí kinh người lướt vào trong tay nàng.

Thiếu niên không dám chậm trễ, vươn tay trái ra, Quỷ Binh Kiếm Hạp thuận thế trượt xuống, trên bề mặt bảy đạo kiếm văn lưu chuyển.

Nhưng chỉ trong nháy mắt, hắn liền trực tiếp tế ra bảy thanh

phi kiếm!

Đối mặt với Bạch Vô Song của Kiếm Đế Thành, tự nhiên phải dốc toàn lực!

Mỹ nhân váy đen mũi chân điểm nhẹ, kiếm khí như bạch long, hướng Ly Lạc đánh tới, thế như chẻ tre!

Lão đầu tử tùy ý nói: "Kiếm khí như rồng không thể địch, thiên hạ ai xứng Bạch y? Năm đó Kiếm Đế một chiêu Đằng Long này, thế nhưng dọa lui biết bao nhiêu thiên tài trên đời."

Tần Phong nghe vậy, nhìn thân ảnh váy đen nhảy lên kia, phảng phất nhìn thấy Kiếm Đế năm đó, một kiếm cười ngạo thiên hạ.

Ly Lạc thấy vậy, thần sắc ngưng trọng, bảy thanh phi kiếm hóa thành lưu quang, lấy thế bao vây chém về phía Bạch Vô Song.

Kiếm khí như rồng, dễ dàng chấn động mấy thanh phi kiếm phía trước, thế nhưng gặp phải trường kiếm rộng lớn Mãnh Hổ Khiếu kia, chỉ nghe thấy một tiếng gầm rú chấn động, Bạch Long kiếm khí trong nháy mắt sụp đổ.

Tiếp theo một thanh trường kiếm trắng noãn như ngọc lướt ra, đánh úp về phía Bạch Vô Song, chính là thanh kiếm cuối cùng trong Quỷ Binh Kiếm Hạp —— Thần Cốt!

"Thanh kiếm này cho ta cảm giác, luôn cảm thấy so với Băng Ảnh cũng không kém cạnh." Tần Phong kinh ngạc nói.

"Hừ, nếu không phải kiếm trong Quỷ Binh Kiếm Hạp, không được liệt vào Thần Kiếm Bảng, thanh Thần Cốt này ít nhất cũng có thể xếp hạng trong top 5." Lão đầu tử thản nhiên nói.

Nói thì chậm, nhưng xảy ra thì nhanh!

Thần Cốt Kiếm, giống như một đạo lưu quang, va chạm vào mũi kiếm của Băng Ảnh.

Uy lực mạnh mẽ, khiến thân thể Bạch Vô Song cũng rõ ràng run lên.

"Không thể nào, chẳng lẽ Bạch Vô Song muốn thua?" Tần Phong sắc mặt khó coi, tên tham ăn này quả nhiên không đáng tin cậy!

"Tiểu tử thối, cuống cuồng Trương Trương như vậy làm gì, ngươi cứ nhìn cho kỹ là được."

Lời còn chưa dứt, liền thấy Bạch Vô Song đạp không mà lên, thân thể lại lộn ngược một vòng, chiếc váy dài màu đen kia bay phấp phới.

Chỉ tiếc, Đăng Kiếm Đài cách quá xa, không nhìn thấy phong cảnh vô hạn dưới váy.

Trên Đăng Kiếm Đài, tiếng kiếm kêu vang như phượng hót, trực tiếp hất văng Thần Cốt Kiếm, kiếm khí như hoàng, chém thẳng về phía Ly Lạc!

"Phiên vân phúc vũ tàng sát ý, nhất kiếm Phượng Đề kỉ vạn lý, không nghĩ tới, ngươi lại dạy cả chiêu Phượng Đề này cho nàng ta. Bất quá, nữ hài tử mặc váy áo, thi triển chiêu kiếm này có thích hợp không?" Nhạc Hạc Hiên thần sắc cổ quái nói.

Bạch Ngạn xoa trán bất đắc dĩ nói: "Chiêu này ta chưa từng dạy nàng ta, chắc là lúc truyền thụ cho đệ tử khác, bị nàng ta lén học trộm."

Đối mặt với chiêu kiếm này, Ly Lạc vội vàng thu hồi Thất Bính Kiếm, hóa thành một đạo bình chướng chắn trước người.

Kiếm khí và phi kiếm giằng co lẫn nhau, tiếp đó bị Ly Lạc tìm

được cơ hội, dùng Thiên Xuyên Kiếm một kiếm phá vỡ!

Thế nhưng khi hắn vừa thở phào nhẹ nhõm, một cỗ uy năng cường đại liền khiến hắn kinh hãi.

Vội vàng ngẩng đầu nhìn lại, Bạch Vô Song sau khi thi triển Phượng Đề, cũng không dừng lại, ngược lại lần nữa đang ấp ủ chiêu kiếm cường đại.

Trong Vạn Kiếm Tông, trường kiếm của đại đa số mọi người đều bắt đầu run rẩy.

Tiếng kiếm leng keng!

Lại nhìn Bạch Vô Song, kiếm khí như sao trời lấp lánh.

"Tam Thiên Thần Nhất Kiếm, Toái Tinh." Ly Tu Trúc thở dài một tiếng, dường như đã nhìn thấy kết cục của nhi tử nhà mình.

Thân ảnh váy đen biến mất trong tầm mắt của Ly Lạc, tốc độ đó đã vượt qua nhận thức của hắn.

Xoẹt!

Mái tóc bên tai thiếu niên bay xuống, hắn mờ mịt nghiêng đầu nhìn lại, một thanh kiếm cách đầu hắn không đến ba tấc!

"Ngươi thua rồi." Bạch Vô Song nhẹ giọng lên tiếng.

Lời nói vừa dứt, trên bầu trời truyền đến một tiếng nổ vang.

Toái Tinh kiếm khí bộc phát trên không trung, quét sạch tầng mây, tỏa ra hào quang chói mắt.

Thật sự giống như tinh tú vỡ vụn.....

Chương 278: Trận chiến cuối cùng

Thiếu niên cắn chặt môi, hai nắm tay siết chặt.

“Ta thua.”

Hắn đương nhiên còn có át chủ bài chưa thi triển, thế nhưng trước tốc độ kinh người kia, hắn căn bản không có cơ hội thi triển tuyệt chiêu!

“Sao có thể……” Binh Vũ Ly Gia mọi người thần sắc phức tạp.

Bọn họ vừa có kinh ngạc đối với kiếm thuật xuất thần nhập hóa kia, lại có tiếc nuối đối với việc thiếu chủ chiến bại.

Mà những người vây xem khác, nhìn chằm chằm kiếm khí chói mắt đầy trời, hồi lâu không nói nên lời.

Kiếm thuật của Kiếm Đế, từng được xưng là đệ nhất thế gian, cũng không phải là lời đồn vô căn cứ.

Tuyệt chiêu Toái Tinh này, bất quá chỉ là kiếm thứ nhất trong Tam Thiên Thần Nhất mà thôi, vậy những kiếm chiêu phía sau, lại sẽ là phong thái như thế nào?!

Bạch Vô Song chiến thắng Ly Lạc sau, thở phào nhẹ nhõm, sau đó nàng tìm một hướng nào đó, vui vẻ giơ ba ngón tay lên.

Ngay lúc đám người còn chưa hiểu rõ động tác này của Bạch Vô Song là có ý gì, Tần Phong lại nhếch mép.

Đây là Bạch Vô Song đang biểu thị với hắn, dựa theo ước định

tối qua, chỉ dùng ba chiêu đã đánh bại Ly Lạc!

“Tên tiểu tham ăn này quả thực rất lợi hại, tối nay phải thêm cơm cho nàng ấy mới được……” Tần Phong bất đắc dĩ cười.

Chỉ cần Bạch Vô Song có thể đánh bại Ly Lạc, như vậy chuyện đánh cược đã là điều chắc chắn.

Dù sao đối với nương tử nhà mình, hắn vẫn luôn có sự tự tin tuyệt đối!

Đám người vây xem còn đang hồi vị lại trận chiến giữa Bạch Vô Song và Ly Lạc, một nén nhang sau, Vạn Kiếm Tông Phong Chủ lần nữa tuyên bố, trận đấu thứ hai bắt đầu.

Mà lần này song phương xuất chiến chính là Liễu Kiếm Ly và Ly Lạc!

Trên Đăng Kiếm Đài, Bạch y thiến ảnh và thiếu niên tuấn tú tương đối mà đứng.

Người sau hiển nhiên vẫn chưa hoàn toàn hồi phục sau thất bại vừa rồi, thần sắc có chút ủ rũ.

“Ly Lạc, ngươi chuẩn bị xong chưa?” Liễu Kiếm Ly chu môi khẽ mở, nhẹ giọng hỏi.

Thiếu niên thần sắc ngẩn ra, sau đó ngẩng đầu kinh ngạc nói: “Vừa rồi là ngươi đang nói chuyện với ta?”

Liễu Kiếm Ly khẽ gật đầu.

Ánh mắt ủ rũ của Ly Lạc tiêu tán, thay vào đó là tia sáng rực rỡ.

Liễu Kiếm Ly nhớ kỹ tên của hắn, điều này nói lên điều gì?

Nói rõ hắn đã được đối phương công nhận!

Chỉ trong nháy mắt, thiếu niên chỉ cảm thấy mình đấu chí dâng trào!

Tần Phong ở dưới đài hiển nhiên nhìn ra biến hóa này, lắc đầu cảm thán nói: “Vẫn là trẻ tuổi a.”

“Ly gia Ly Lạc, xin chỉ giáo!” Thiếu niên lớn tiếng nói.

“Tốt.”

Lời vừa dứt, Ly Lạc liền tế ra toàn bộ bảy thanh phi kiếm, dải lụa đen trên đầu hắn bắt đầu không gió mà bay.

Khí thế cường đại từ trong cơ thể điên cuồng tuôn ra, hắn đây là muốn thi triển chiêu thức mạnh nhất của Quỷ Binh Kiếm Hạp, đem Thất Bính Kiếm dung hợp làm một chỗ, kích phát bản mệnh thần thông của Quỷ Binh!

Bởi vì hắn biết rõ, đối mặt với Liễu Kiếm Ly đã bước vào Kiếm Thần chi cảnh, chỉ có chiêu thức kia mới có thể chuyển bại thành thắng!

Không sai, hắn muốn thắng, hắn muốn đáp lại sự công nhận của đối phương!

Ở một bên khác, Ly Tu Trúc thấy vậy lắc đầu nói: “Nếu như thi triển hợp kích chi thuật của Quỷ Binh Kiếm Hạp, có lẽ còn có thể chống đỡ Liễu Kiếm Ly hai chiêu.

Chỉ tiếc là hắn đối với chênh lệch thực lực của hai bên không có nhận thức rõ ràng, còn vọng tưởng dùng chiêu thức chưa hoàn toàn nắm giữ, phản bại thành thắng.

Kết quả đã định, ta về trước đây.

Chờ Kiếm Đạo Minh tuyên bố một việc, liền giao cho các ngươi.”

“Được.” Nhạc Hạc Hiên gật đầu, sau đó liền thấy trung niên mặc tử y lóe người rời đi.

Lại nhìn về phía Đăng Kiếm Đài, Liễu Kiếm Ly thấy Ly Lạc ngưng tụ kình khí, thần sắc như thường, giơ tay phải lên.

Mọi người Binh Vũ Ly Gia cùng thiếu niên trên đài thấy động tác này, thân thể đều không khỏi run lên.

Ký ức của bọn họ trong nháy mắt trở về lúc hỏi kiếm Vạn Kiếm Tông, động tác nhỏ bé này, thương tổn lại lớn như vậy!

Cũng may Tần Phong lo lắng bóng ma tâm lý của thiếu niên, vội vàng hô lớn: “Nương tử, dùng kiếm!”

Liễu Kiếm Ly nghiêng đầu nhìn lại, lộ ra thần sắc nghi hoặc, nhưng vẫn làm theo.

Tay phải nàng xòe ra, kiếm hạp sau lưng Lam Ngưng Sương run lên, dẫn đầu là lôi quang cuồn cuộn, nhưng lần này Hàn Thủy Kiếm lại nhanh hơn một bước, bay ra khỏi kiếm hạp trước, rơi vào trong tay bạch y mỹ nhân.

Mọi người Binh Vũ Ly Gia thấy vậy, đều là thở phào nhẹ nhõm một cách khó hiểu.

Liễu Kiếm Ly một kiếm chém ra, kiếm khí bình thản như nước, nhưng chính là sự bình tĩnh này, lại khiến thiếu niên trên đài cảm nhận được uy hiếp đến từ bản năng!

Hắn vừa định dùng kình khí chống đỡ kiếm khí của đối phương, tiếp theo liền cảm thấy cả người bay lên.

Tiếng gió bên tai rất ồn ào, nhưng lại không nghe thấy tiếng người, cúi đầu nhìn xuống, Đăng Kiếm Đài đang thu nhỏ lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được...

Ly Lạc cả người đều ngây ngẩn.

Cho đến khi một cỗ lực lượng vô hình nào đó kéo hắn trở về chỗ Binh Vũ Ly Gia.

Ly Tu Trúc nhìn thiếu niên thất hồn lạc phách nói: "Người giỏi còn có người giỏi hơn, trời cao còn có trời cao hơn, hôm nay chịu khuất nhục này, cũng chưa chắc đã là chuyện xấu.

Trở về sau, hãy hảo hảo tu hành cùng Tư Mệnh đại nhân."

Những người khác của Binh Vũ Ly Gia cũng an ủi: "Thiếu chủ, đừng buồn, hãy nghĩ theo hướng tích cực, ít nhất lần này ngươi chỉ bị một kiếm đánh bay ra ngoài."

Lời này vừa nói ra, thần sắc thiếu niên càng thêm cô đơn.

Đại trưởng lão đi đến bên cạnh hắn, khuyên nhủ: "Mười chín tuổi đã đạt đến Kiếm Thần chi cảnh, thiếu chủ, ngươi thua không oan.

Ngươi còn trẻ, tương lai còn nhiều thời gian."

"Ừm." Ly Lạc ngẩng đầu, liếc nhìn phụ thân, hắn sợ phụ thân thất vọng về hắn.

Thế nhưng kỳ quái là, phụ thân ngày thường nghiêm khắc, lúc này thần sắc lại có vẻ khá là nhẹ nhõm?

"Đại bá, vì sao ta thua, phụ thân ta lại có vẻ vui mừng?" Ly Lạc không xác định hỏi.

"Có sao? Thiếu chủ, là ngươi suy nghĩ nhiều rồi." Đại trưởng lão cười đáp.

Ly Lạc vẻ mặt ngây ngốc, hắn luôn cảm thấy phụ thân và đại bá lúc này tâm tình không giống với hắn...

Tần Phong ở dưới đài thở phào nhẹ nhõm, sự tình đến nước này, chuyện đánh cược coi như đã bụi mù lắng xuống.

Tiếp theo, chính là trận chiến cuối cùng giữa nương tử nhà hắn và Bạch Vô Song!

Tuy rằng hắn đối với nương tử có đủ tự tin, thế nhưng phong thái của chiêu Toái Tinh kia cũng không thể xem thường.

Phải biết rằng, đó chính là kiếm thứ nhất trong Tam Thiên Thần Nhất của Kiếm Đế, nếu như thi triển đến chiêu cuối cùng, liệu có tạo thành uy hiếp cho nương tử hay không?

...

Hoàng hôn buông xuống, nhuộm đỏ rực cả đất trời, tăng thêm một phần tiêu điều, dường như là đang tạo tiền đề cho trận chiến sắp tới.

Một bên là Bạch Vô Song được học tập kiếm thuật vô thượng của Kiếm Đế.

Một bên là Liễu Kiếm Ly đã bước vào Kiếm Thần chi cảnh.

Kết quả trận chiến này, ở một mức độ nào đó, cũng quyết định ai mới là người có kiếm thuật mạnh nhất hiện nay!

Ánh chiều tà chiếu xuống Đăng Kiếm Đài, chiếu lên khuôn mặt hai nữ tử một bạch y một hắc y, đẹp như tranh vẽ.

Ly Lạc hỏi: “Phụ thân, rốt cuộc ai có thể chiến thắng?”

“Kiếm Thần chi cảnh, đó chính là cảnh giới mà vô số Thần Vũ võ giả tha thiết ước mơ.

Trừ phi Bạch Vô Song có thể thi triển ra chiêu cuối cùng của Tam Thiên Thần Nhất, nếu không sẽ không có khả năng là đối thủ của Liễu Kiếm Ly.” Ly Tu Trúc vạn phần chắc chắn.

Ở một bên khác, Nhạc Hạc Hiên hỏi: “Ngươi cảm thấy nữ nhi của mình có bao nhiêu phần trăm nắm chắc?”

Bạch Ngạn vuốt cằm đáp: “Tỷ lệ chiến thắng tự nhiên là cực nhỏ, nàng ấy chỉ có một kiếm cơ hội.”

“Một kiếm?” Nhạc Hạc Hiên nhướng mày, dường như nghĩ tới điều gì: “Chẳng lẽ nàng ấy đã có thể thi triển chiêu kia rồi?”

“Cũng miễn cưỡng được.” Kiếm Đế Bạch Ngạn cho một đáp án mập mờ.

Chương 279: Chứng nhân lịch sử

Đăng Kiếm Đài, Bạch Vô Song mỉm cười nói: "Giao thủ cùng ngươi, kỳ thật ta trong lòng cũng không nắm chắc, nghĩ tới nghĩ lui, có thể đối với ngươi tạo thành uy hiếp sợ rằng chỉ có một chiêu.

Vừa vặn cũng sắp đến giờ dùng bữa tối, không bằng chúng ta một kiếm định thắng bại?"

"Được." Liễu Kiếm Ly đáp ứng.

"Vậy ngươi phải cẩn thận một chút, bởi vì chiêu kiếm này ta vẫn là lần đầu tiên thi triển trước mặt người khác, không thể hoàn toàn khống chế." Bạch Vô Song nghiêm túc dặn dò.

Liễu Kiếm Ly không tiếp tục đáp lời, chỉ là Hàn Thủy Kiếm trong tay phát ra tiếng nước chảy róc rách, đã là câu trả lời rõ ràng nhất.

Bạch Vô Song thấy vậy, hít sâu một hơi, trên Băng Ảnh Kiếm, hàn khí phun trào.

Khí thế của hai người tràn ra, có người đeo kiếm vì không chịu nổi uy áp này, vậy mà trực tiếp vỡ vụn!

Không chỉ như thế, toàn bộ Đăng Kiếm Đài đều đang rung chuyển!

Tần Phong chỉ cảm thấy trong lòng như thể bị một ngọn núi đè nặng, khiến hắn thở không thông.

Lần trước có cảm giác này, vẫn là lúc Tấn Dương Thành gặp phải tai họa bị vây công!

Không biết từ lúc nào, nương tử đã cường đại giống như Thập Nhị Thần Tướng.

Băng Ảnh Kiếm trong tay Bạch Vô Song bắt đầu tản mát ra bạch quang chói mắt, nàng đang dồn toàn bộ nội lực vào trong kiếm.

Lúc này, khi có người nhìn về phía thanh kiếm trong tay nàng, lại cảm thấy chói mắt, thậm chí không thể hoàn toàn mở mắt ra.

"Không ngờ, nàng ta tuổi còn trẻ, vậy mà đã lĩnh ngộ được chiêu cuối cùng của Tam Thiên Thần Nhất.

Chiêu này song tuyệt, danh xứng với thực." Lão đầu cảm khái nói.

"Chiêu cuối cùng, đó là cái gì?" Tần Phong lo lắng hỏi, bạch quang thuần túy kia khiến hắn trong lòng phát lạnh.

"Năm đó Kiếm Đế sáng tạo ra Chuyển Luân Kiếm Thuật, Tam Thiên Thần Nhất, vang danh thiên hạ, được người đời xưng là kiếm thuật mạnh nhất.

Trong đó tổng cộng có bốn chiêu, lấy tốc độ nổi danh Toái Tinh.

Lấy uy lực nổi danh Trảm Long.

Lấy bá đạo nổi danh Phá Quân.

Ba chiêu này là Tam Thiên, còn về phần Thần Nhất kia, chính là tập hợp ba chiêu kiếm kia lại.

Lúc đó người từng thấy qua chiêu kiếm kia đều nói, một kiếm ra, thiên hạ vô song.

Thần Nhất nhất kiếm, chính là vô song!"

Một kiếm vô song?

Tần Phong nuốt một ngụm nước bọt, danh xưng này quá lớn, khiến hắn không khỏi lo lắng cho an nguy của nương tử.

Vội vàng nhìn về phía Đăng Kiếm Đài, bạch y thiến ảnh kia vẫn không nhúc nhích, hắn lo lắng nói: "Nàng ấy đang làm gì? Tại sao không nhân lúc kiếm thế của đối phương chưa thành hình, ra tay đánh bại đối phương trước?"

"Không phải không muốn, mà là không thể." Lão đầu chậm rãi lên tiếng: "Kiếm tuy chưa ra, nhưng kiếm thế đã thành.

Nếu như lỗ mãng tấn công, chỉ sẽ bị Bạch Vô Song nắm lấy sơ hở.

Tiểu tử ngươi phải nhớ kỹ, cao thủ chân chính giao đấu, thắng bại thường chỉ trong nháy mắt."

"Vậy chẳng phải nương tử nguy hiểm sao?" Tần Phong lo lắng nói.

Lão đầu lắc đầu: "Nếu như Bạch Vô Song cũng bước vào Kiếm Thần chi cảnh, chiêu Vô Song này, quả thực khó lòng chống đỡ.

Nhưng nàng ta dù sao cũng chỉ là Thần Vũ võ phu Tứ phẩm đỉnh phong, muốn phá giải giới vực của Tam phẩm, vẫn là có chút miễn cưỡng."

Hai người đang nói chuyện, bốn phía truyền đến tiếng kinh hô của mọi người.

Lam sắc bình chướng giống như hơi nước, chỉ trong nháy mắt đã bao phủ toàn bộ Đăng Kiếm Đài.

"Giới vực..... Nàng ta rõ ràng mới bước vào Kiếm Thần chi

cảnh không lâu, vậy mà đã có thể khống chế giới vực đến mức độ này?" Bạch Ngạn vô cùng thán phục, sau đó thở dài một tiếng: "Thắng bại đã phân."

Bạch Vô Song xuất kiếm, mọi người chỉ nhìn thấy một điểm bạch quang.

Không giống Toái Tinh khí thế hùng hồn, càng không thấy kiếm khí kinh người, chỉ đơn thuần là một điểm bạch quang.

Như thể không nhìn không gian cách biệt, trực tiếp xuất hiện trước mặt Liễu Kiếm Ly.

Trong im lặng, ẩn chứa lực lượng cuồn cuộn!

Liễu Kiếm Ly rốt cục cũng động, giơ tay một kiếm vung ra, chiêu kiếm kia thoạt nhìn chỉ là một kiếm bình thường, vừa vặn điểm lên trên bạch quang kia.

Thân ảnh Bạch Vô Song hiện ra, trên mặt mang theo một tia kinh ngạc.

Băng Ảnh Kiếm trong tay nàng bị chấn bay, rơi xuống một bên.

Cùng lúc đó, lam sắc giới vực trong nháy mắt sụp đổ, trên mặt Đăng Kiếm Đài, lấy điểm rơi của Băng Ảnh Kiếm làm trục, một vết nứt nhanh chóng lan rộng.

Nhạc Hạc Hiên thấy vậy, trong lòng run lên: "Ta có một loại dự cảm không tốt."

Lời còn chưa dứt, chỉ nghe thấy một tiếng vang thật lớn.

Đăng Kiếm Đài to lớn, vậy mà từ vết nứt kia, bị chia làm hai!

Trên một ngọn kiếm phong, Viêm Chu nhìn Đăng Kiếm Đài cười nói: "Sau trận chiến này, danh tiếng Liễu Kiếm Ly sẽ lại vang danh Đại Càn.

Kiếm đạo thiên kiêu đệ nhất, nàng ta xứng đáng."

Tần Kiến An bên cạnh nghe vậy thở dài một tiếng, có một người con dâu ưu tú như vậy bản seharusnya là chuyện tốt của Tần gia.

Nhưng phiền toái tiếp theo chắc chắn là không ít.

Lúc trước Liễu Kiếm Ly rơi xuống phàm trần, biến mất khỏi tầm mắt mọi người, cho nên Phụng Thiên Thành cũng ít quan tâm đến nàng hơn.

Hiện giờ Liễu Kiếm Ly trọng đăng tiên lộ, trong Đế Đô, nhất định sẽ có người lại nổi lên tâm tư.

Mà đối với những hắc thủ sau lưng này, con trai mình nhất định không thể giải quyết, chỉ có thể do hắn, một người cha này, lo lắng.

.....

Đăng Kiếm Đài tồn tại ở Vạn Kiếm Tông mấy trăm năm, rốt cục cũng đến ngày cáo chung, tuy rằng nó thuộc về cái chết bất đắc kỳ tử.

Nhạc Hạc Hiên nhìn Đăng Kiếm Đài vỡ vụn, cả trái tim đều đang nhỏ máu.

Hắn hẳn là Tông chủ bại gia nhất từ trước đến nay.

Kiếm phong bị hủy không nói, sơn thủy khô cạn không nói, hiện giờ, ngay cả Đăng Kiếm Đài cũng nói không còn liền không còn.

Nhưng người vui ta buồn.

Lúc này, những người quan chiến khác đều ở đó hưng phấn nhảy cẫng lên.

Dù sao bọn họ đã được chứng kiến cuộc đối đầu giữa những thiên kiêu mạnh nhất, bọn họ đã chứng kiến lịch sử!

Trận chiến hôm nay, e rằng trăm năm sau vẫn sẽ được người đời nhắc đến.

Bạch Vô Song nhẹ nhàng nhảy một cái, nhảy qua khe nứt của Đăng Kiếm Đài, nhặt Băng Ảnh cắm trên mặt đất, trên mặt nàng không có quá nhiều mất mát, chỉ xoa xoa bụng.

Một kiếm Vô Song tiêu hao quá lớn, nàng đói bụng.....

Nhạc Hạc Hiên quay đầu nhìn về phía Kiếm Đế Bạch Ngạn: "Đăng Kiếm Đài bị hủy, cũng có liên quan đến nữ nhi của ngươi, ngươi có phải nên bồi thường thích đáng....."

Lời còn chưa dứt, đã bị Bạch Ngạn cắt ngang: "Vấn Kiếm Chiến đã kết thúc, cũng là lúc nói cho mọi người biết về việc thành lập Kiếm Đạo Minh.

Chuyện oai phong như vậy, chẳng lẽ ngươi không muốn tự mình tuyên bố?"

Nhạc Hạc Hiên nghe vậy, không nói hai lời, thân hình lóe lên, liền xuất hiện trên không trung Đăng Kiếm Đài bị nứt ra.

"Mọi người!" Giọng nói mang theo nội lực, dễ dàng át đi tiếng ồn ào của mọi người.

Mọi người từ trạng thái hưng phấn hoàn hồn, đồng loạt ngẩng đầu nhìn về phía không trung: "Là Nhạc Tông chủ, hắn muốn nói gì?"

"Không biết, có lẽ là kết thúc cho Vấn Kiếm Chiến lần này?"

"Sắp tuyên bố rồi sao?" Ly Tu Trúc nhìn về phía không trung, thản nhiên nói một câu.

Ở một bên khác, Tần Phong cũng tập trung tinh thần, hắn cũng muốn biết, ba đại gia tộc kiếm đạo rốt cuộc sẽ dùng thủ đoạn gì, truyền thụ võ học cho người ngoài.

Thấy sự chú ý của mọi người đều bị thu hút, Nhạc Hạc Hiên vẻ mặt nghiêm nghị, rốt cục cũng mở miệng nói: "Vấn Kiếm Chiến lần này, vừa là tỷ thí lẫn nhau giữa ba đại gia tộc kiếm đạo.

Cũng là có một tin tức quan trọng, muốn tuyên bố với mọi người."

Mọi người nghe vậy, nhìn nhau.

Nhạc Hạc Hiên dừng một chút, lớn tiếng tuyên bố: "Từ hôm nay trở đi, ba đại gia tộc kiếm đạo sẽ thành lập Kiếm Đạo Minh, chiêu mộ người trong thiên hạ, truyền thụ võ học của ba nhà!"

Lời này vừa nói ra, giống như một giọt nước rơi vào chảo dầu, trong nháy mắt nổ tung trong đầu mọi người!

Chương 280: Kiếm Đạo Minh còn thiếu một đầu bếp

Kiếm đạo tam đại gia muốn dung hợp làm một, thành lập Kiếm Đạo Minh, hướng thế nhân truyền thụ võ học.

Điều này đối với Thần Vũ võ phu của Đại Càn mà nói, không thể nghi ngờ là một tin tức tốt động trời.

Phải biết rằng, do các đại tông môn và thế gia đều giấu nghề, nên võ học lưu truyền trong thiên hạ phần lớn đều là thứ tầm thường.

Cũng bởi vậy, võ phu xuất thân từ gia đình bình thường, cả đời khó có thể bước vào cảnh giới trên lục phẩm.

Thế nhưng nếu Kiếm Đạo Minh thành lập, chỉ cần gia nhập Kiếm Đạo Minh, những võ phu bình thường như bọn họ cũng có thể học được võ công thượng thừa!

Thậm chí có thể dựa vào đó, mong chờ cảnh giới cao phẩm mà trước đây không dám nghĩ tới!

Tần Phong nghe Ngọc Tông chủ trên không trung tuyên bố chi tiết về việc Kiếm Đạo Minh chiêu mộ thế nhân, lại nghe thấy tiếng hoan hô và kích động của đám người Chu vi, không khỏi cảm khái.

Ngày này nhất định là một ngày không tầm thường, về sau bố cục võ phu của Đại Càn, rất có thể sẽ thay đổi bởi vì sự thành lập của Kiếm Đạo Minh.

Thế nhưng vui mừng qua đi, hắn lại nghĩ tới chuyện khác.

"Sư phụ, bố cục của võ phu đã được mở ra vào thời khắc Kiếm Đạo Minh thành lập, vậy người đọc sách chúng ta nên đi về đâu?"

Đại Càn hiếm có Văn Thánh Đạo Giả, cao phẩm Văn Thánh Đạo Giả đều ở trong Đế Đô Hạo Văn Viện, đây là sự thật không thể chối cãi.

Từ một ý nghĩa nào đó mà nói, Văn Thánh Đạo Giả còn "cuốn" hơn cả võ phu, còn giấu nghề hơn, bởi vì người đọc sách bình thường thậm chí ngay cả ngưỡng cửa để bước vào cũng không tìm thấy!

Huống chi là những cảnh giới phía sau nên bước vào như thế nào.

Chẳng lẽ đối với thế nhân mà nói, học võ là con đường duy nhất sao?

Lão đầu nhi nghe vậy, thu hồi dáng vẻ bất cần đời thường trước đây: "Còn nhớ lúc trước ở ngoài Thính Vũ Hiên con đã nói gì không?"

Tần Phong ngẩn người, không hiểu rõ lão Bạch phân nửa là đang nói câu nào.

"Chỉ cần tâm hoài thiên hạ, nơi nào cũng có thể đọc sách."

Tần Phong nhớ lại, câu nói này là lúc trước lão đầu nhi khuyên hắn đi Hạo Văn Viện học tập, hắn không muốn rời khỏi gia đình mới thuận miệng nói một câu.

Không ngờ lão sư phụ lại ghi nhớ trong lòng.

Hắn thở dài một tiếng: "Lúc đó ta mới chỉ bước chân vào Văn Thánh Đạo Giả, cái gì cũng không hiểu, câu nói này bất quá cũng chỉ là lời nói nhất thời.

Nếu như không bước vào Thính Vũ Hiên, nếu như không gặp được sư phụ người, e rằng cả đời này ta nhiều nhất cũng chỉ có thể bước vào Văn Thánh lục phẩm cảnh giới."

"Con đường tiến lên của người đọc sách đều bị phong tỏa ở Phụng Thiên Thành Hạo Văn Viện, đây là tệ nạn lưu truyền từ xưa đến nay.

Cũng giống như tông môn và các đại thế gia không muốn truyền thụ võ học cho người ngoài.

Nhưng điểm yếu, cuối cùng sẽ bị phá vỡ.

Kiếm đạo tam đại gia ngày nay chính là ví dụ rõ ràng nhất."

Tần Phong tò mò hỏi: "Vậy sư phụ, cục diện của người đọc sách nên được mở ra như thế nào?"

Lão đầu nhi không trả lời, chỉ vỗ vai hắn, ẩn ý nói một câu: "Sự tình do người tạo ra."

.....

Vấn Kiếm Chiến rốt cuộc cũng kết thúc, Đăng Kiếm Đài người sơn người hải, dòng người cũng giống như thủy triều rút đi.

Mà tất cả những gì xảy ra ở đây, nhất định sẽ với một tốc độ cực nhanh lan truyền trong Đại Càn, thậm chí còn dấy lên sóng to gió lớn trong lòng thế nhân.

Bọn người Tần Phong trở về chỗ ở, bắt đầu chuẩn bị bữa tối.

Bởi vì biểu hiện của Bạch Vô Song hôm nay, hắn đã chuẩn bị đem hết thịt yêu thú cất kỹ ra rồi.

Nhưng kỳ quái là, Bạch Vô Song trước giờ luôn đúng giờ, hôm nay lại trái ngược thường lệ, mãi không thấy xuất hiện.

Không chỉ có nàng, ngay cả nương tử nhà mình cũng vậy.

"Nương tử đi đâu rồi?" Tần Phong hỏi.

Lam Ngưng Sương bày bát đũa, đáp: "Ngọc Tông chủ sau khi tuyên bố xong chuyện Kiếm Đạo Minh, liền gọi tiểu thư đi.

Vô Song cô nương hình như cũng đi cùng tiểu thư."

Tần Phong ngẩn người, hai người bọn họ cùng bị gọi đi? Chẳng lẽ có liên quan đến việc Kiếm Đạo Minh thành lập?

"Vậy chúng ta chờ một chút."

"Được."

Lại qua ước chừng hai nén nhang, một đen một trắng hai đạo thiến ảnh sóng vai mà đến, đương nhiên đi cùng bọn họ còn có Bạch Thu nha đầu kia.

Bạch Vô Song nhìn thấy một bàn đầy ắp thức ăn, hai mắt đều sáng lên.

Chỉ trong nháy mắt, nàng liền xuất hiện bên cạnh bàn ăn, từ trong ngực móc ra một đôi đũa.

Một loạt động tác như mây trôi nước chảy, không hề gượng gạo.

Đũa trong nồi đảo một hồi, không bao lâu, bát của nàng đã đầy ắp thức ăn.

Ăn một miếng, lập tức lộ ra vẻ mặt hạnh phúc: "Cha cũng thật là, có chuyện gì mà nhất định phải nói tối nay.

Thi đấu cả ngày, ta sớm đã đói bụng rồi.

Theo như ước định, ta trong vòng ba chiêu đã đánh bại Ly Lạc,

tối nay có phải nên để ta ăn no nê hay không?"

"Không thành vấn đề." Tần Phong miệng thì đáp ứng, trong lòng lại thở dài một tiếng, mỹ nhân xinh đẹp như vậy, sao lại mọc ra một cái miệng ăn như vậy.

Trên bàn cơm, cảnh tượng tỷ muội tranh giành thức ăn tự nhiên là không thể thiếu.

Do ăn quá nhanh, Bạch Vô Song bị thức ăn nghẹn, thuận tay cầm lấy một cái chén trên bàn.

Mọi người thấy vậy, vội vàng ngăn cản, bởi vì nàng cầm là chén rượu!

May mà chỉ là hư kinh một trận.....

Bạch Vô Song thở phào nhẹ nhõm, tiếp tục ăn như hổ đói, Tần Phong hỏi: "Hôm nay Ngọc Tông chủ tìm hai người, là vì chuyện gì?"

Liễu Kiếm Ly dừng động tác trên tay, dường như đang suy nghĩ tìm từ ngữ thích hợp.

Mỹ nhân váy đen nuốt xuống thức ăn trong miệng, mở miệng nói: "Hầy, căn bản không có chuyện gì lớn, so với ăn cơm còn kém xa."

Đối với ngươi mà nói, còn chuyện gì có thể quan trọng hơn ăn cơm chứ..... Tần Phong thầm oán trách trong lòng.

"Hôm nay không phải tuyên bố thành lập Kiếm Đạo Minh sao?

Kiếm đạo tam đại gia đều phải chuẩn bị người, gia nhập vào đó, Kiếm Đế Thành bên này, cha dự định để ta đi vào đó xem thử.

Mà Vạn Kiếm Tông bên kia, Ngọc Tông chủ liền tìm đến Liễu Kiếm Ly." Bạch Vô Song tùy ý nói, dường như đang nói một

chuyện nhỏ nhặt không đáng kể.

Tần Phong lại là giật mình, chẳng lẽ nương tử muốn rời khỏi bên cạnh hắn, ở lại trong Kiếm Đạo Minh sao?

Những người còn lại cũng hướng Liễu Kiếm Ly bắn tới ánh mắt tò mò.

"Sư tôn có nói với ta, chỉ cần treo tên trong Kiếm Đạo Minh là được, không cần thiết phải ở lại trong đó." Liễu Kiếm Ly chu môi khẽ nói.

Tần Phong nghe vậy, thở phào nhẹ nhõm.

Nghĩ đến cũng là Ngọc Tông chủ muốn mượn thanh danh của nương tử, đánh bóng tên tuổi của Kiếm Đạo Minh, chiêu mộ thêm nhiều võ phu thiên hạ.

"Bất quá, sự thành lập của Kiếm Đạo Minh hẳn là lần đầu tiên trong lịch sử Đại Càn, về sau nó nhất định sẽ trở thành một thế lực khổng lồ trong Đại Càn.

Gia nhập càng sớm, tự nhiên chỗ tốt cũng càng nhiều.

Nếu ta cũng có thể kiếm được một chức quan nửa chức trong đó, chẳng phải là có kiếm đạo tam đại gia làm chỗ dựa sao?"

Tần Phong càng nghĩ càng thấy có lý, hai mắt sáng lên.

Hắn ho khan một tiếng hỏi: "Không biết ta có thể treo tên trong Kiếm Đạo Minh hay không?"

"Ngươi?" Mọi người nghe vậy, đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Lão đầu nhi nhướng mày, lão cha thần sắc cổ quái.

Bạch Thu lập tức khịt mũi cười một tiếng.

Ngay cả Lam Ngưng Sương và Hắc Than Đầu ngày thường luôn ủng hộ hắn cũng không xem trọng.

Bọn họ uyển chuyển nói: "Cô gia, Kiếm Đạo Minh thành lập là vì võ phu thiên hạ, ngươi một Văn Thánh Đạo Giả, cho dù có vào đó cũng không có tác dụng gì lớn đâu."

Không, các ngươi không hiểu, ta không phải muốn cống hiến sức lực cho Kiếm Đạo Minh, chỉ là muốn ôm đùi thôi..... Tần Phong thầm nói trong lòng.

Lúc này, Bạch Vô Song lên tiếng: "Ta lại cảm thấy ngươi rất thích hợp gia nhập Kiếm Đạo Minh!"

"Ồ?" Tần Phong mặt mày vui mừng, người này tuy là đồ ăn hàng, nhưng thật tinh mắt!

"Ngươi nói xem, tại sao ta lại thích hợp?"

"Bởi vì Kiếm Đạo Minh còn thiếu một đầu bếp, ta cảm thấy ngươi rất thích hợp!" Bạch Vô Song nói ra từ tận đáy lòng.

Nàng đã nghĩ kỹ rồi, nếu Tần Phong thật sự làm đầu bếp trong Kiếm Đạo Minh, nàng sẽ không trở về Kiếm Đế Thành nữa!

Tần Phong nghe vậy, nụ cười trên mặt dần dần biến mất.....

Chương 281: Ôm chặt đùi Kiếm Đạo Minh

Tần Phong ghi nhớ lời dạy "sự tại vi nhân" của vị sư phụ tốt bụng, nên sáng sớm hôm sau, dưới sự hướng dẫn của nương tử, hắn đến Tông Chủ Điện, gặp Nhạc Hạc Hiên.

“Ngươi muốn gia nhập Kiếm Đạo Minh?” Nhạc Hạc Hiên thần sắc kinh ngạc.

Kiếm Đế Bạch Ngạn và Ly Tu Trúc cũng có mặt, dù sao hôm qua mới tuyên bố thành lập Kiếm Đạo Minh, ba người tự nhiên còn nhiều chi tiết cần phải thảo luận.

Lúc này nghe được lời của Tần Phong, hai người bọn họ cũng là lộ ra vẻ mặt tò mò.

“Kiếm Đạo Minh được thành lập là vì truyền thụ võ học cho thế nhân, ngươi một Văn Thánh Đạo Giả gia nhập vào đây có ý nghĩa gì?” Nhạc Hạc Hiên tò mò hỏi.

Bởi vì ta muốn làm một cái móc khóa cho các vị đại lão... Tần Phong nghiêm mặt nói: “Kiếm Đạo Minh đã phá vỡ cục diện giấu nghề của Đại Càn chúng ta, ý nghĩa sâu xa, ta cũng muốn góp một phần sức lục ít ỏi.

Tuy ta chỉ là một thư sinh, nhưng ta cũng là một y sư!

Mà võ phu bình thường tu luyện, hoặc là ra ngoài thảo phạt yêu quỷ, bị thương là điều khó tránh khỏi.

Vài vết thương nhỏ tự nhiên tìm y sư bình thường là được rồi, nhưng vạn nhất xuất hiện kinh mạch bị tổn thương thì sao?”

Nói đến đây, hắn dừng lại một chút, nhìn về phía ba vị đại lão.

Ý tứ trong lời nói đã là vô cùng rõ ràng.

Nhạc Hạc Hiên ba người nhìn nhau, cảm thấy có chút đạo lý.

Đối với võ phu mà nói, một vị y sư y thuật cao siêu có bao nhiêu trọng yếu, căn bản không cần phải nói.

Nhất là Ly Tu Trúc, dù sao tệ nạn của Binh Vũ Ly Gia đã sớm ăn sâu bén rễ trong gia tộc, mặc dù thành lập Kiếm Đạo Minh, muốn triệt để nhổ cỏ tận gốc, cũng không phải là chuyện một sớm một chiều.

Niềm vui khi kinh mạch của Đại Trưởng Lão được chữa trị mấy ngày trước, hắn đến nay vẫn còn nhớ rõ.

Vì vậy, Ly Tu Trúc dẫn đầu lên tiếng: “Ta cảm thấy có thể.”

Nhạc Hạc Hiên cũng là đồng ý.

Hai người bọn họ đã đồng ý, Kiếm Đế Bạch Ngạn tự nhiên cũng sẽ không nói lời phản bác.

Cứ như vậy, kế hoạch ôm đùi của Tần Phong hoàn thành!

Đương nhiên, hắn cũng không thể nào một mực ở lại Kiếm Đạo Minh, chỉ là làm một cái hứa hẹn bằng miệng.

“Nếu Kiếm Đạo Minh cần đến vãn bối, vãn bối nghĩa bất dung từ.”

Lời này, hắn thật sự là quá quen thuộc...

Chuyện đã được quyết định, Tần Phong lại hỏi: “Đã vãn bối đã gia nhập Kiếm Đạo Minh, có phải nên cho một cái gì đó làm bằng chứng hay không?”

Nhạc Hạc Hiên nhướng mày: “Ba người chúng ta đều đã đồng ý, ngươi còn muốn bằng chứng gì?”

Các ngươi không cho bằng chứng, ta làm sao ra ngoài ra oai, làm sao để người ta biết, ta đã ôm được đùi Kiếm Đạo Minh...

Tần Phong ho khan một tiếng nói: “Dù sao vãn bối không thể nào một mực ở lại Kiếm Đạo Minh, nếu có một cái bằng chứng trong người, sau này ra vào Kiếm Đạo Minh cũng tiện hơn một chút.”

Nhạc Hạc Hiên ba người là hạng người gì, nghe được lời này, chút tâm tư nho nhỏ của Tần Phong, bị bọn họ nhìn thấu ngay tại chỗ.

Bạch Ngạn lắc đầu cười nói: “Đã ngươi muốn bằng chứng, vậy ta liền cho ngươi một cái.”

Vừa nói, hắn từ trong nhẫn trữ vật lấy ra một khối hắc kim, sau đó dưới ánh mắt kinh ngạc của Tần Phong, khối hắc kim cứng rắn vô cùng kia lại lơ lửng giữa không trung không ngừng biến hóa hình thái, cho đến khi biến thành một khối lệnh bài!

Hình dạng đã thành, Bạch Ngạn song chỉ hóa kiếm, trực tiếp khắc lên hắc kim lệnh bài ba chữ Kiếm Đạo Minh!

“Tiểu tử, cầm lấy.”

Tần Phong vội vàng đưa tay tiếp nhận: “Đa tạ Kiếm Đế tiền bối!”

Đây hẳn là khối lệnh bài đầu tiên của Kiếm Đạo Minh, hơn nữa còn là do Kiếm Đế tự tay chế tạo, ý nghĩa phi phàm!

Ly Tu Trúc thấy vậy, một ngón tay điểm vào hắc kim lệnh bài, một đạo kiếm khí lướt vào trong đó, hắn lên tiếng: “Ngươi chữa khỏi thương thế cho Đại Trưởng Lão nhà ta, ta cũng nên cho ngươi

một chút chỗ tốt.

Ta vừa rồi đã rót vào trong lệnh bài một đạo kiếm khí, thời khắc nguy cấp có thể dẫn động, có lẽ có thể cứu ngươi một mạng.

Hơn nữa người của Binh Vũ Ly Gia cảm nhận được kiếm khí trên đó, cũng có thể biết ngươi là người một nhà."

"Đa tạ Ly tiền bối!" Tần Phong vui mừng, lại ánh mắt nóng bỏng nhìn về phía Nhạc Hạc Hiên.

Bộ dạng kia chỉ thiếu nói thẳng, hai vị đại lão đều cho ta chỗ tốt, ngươi có phải cũng nên thể hiện một chút?

Nhạc Hạc Hiên mí mắt giật giật, sau đó cũng là rót vào một đạo kiếm khí vào trong lệnh bài.

Tần Phong rốt cục là thỏa mãn thu hồi lệnh bài.

"Các ngươi khi nào rời đi?" Nhạc Hạc Hiên mở miệng hỏi.

Tần Phong liếc mắt nhìn Liễu Kiếm Ly cách đó không xa, đáp: "Đã ra ngoài nhiều ngày, chắc người nhà cũng rất lo lắng, nếu không có gì bất ngờ, hẳn là ngày mai lên đường."

Nhạc Hạc Hiên gật gật đầu: "Được, ta biết rồi."

"Vậy nếu không có chuyện gì nữa, vãn bối xin phép cáo lui trước." Tần Phong chắp tay nói.

Đúng lúc này, Kiếm Đế Bạch Ngạn bỗng nhiên lên tiếng: "Đến Vạn Kiếm Tông mấy ngày nay, Vô Song cùng ngươi đi có vẻ hơi gần gũi a."

Lời này vừa nói ra, mọi người có mặt đều là thần sắc chấn động.

Tần Phong càng là hoảng sợ biến sắc, đây rõ ràng là chuyện

bịa đặt, rõ ràng là nữ nhi nhà ngươi đến chỗ này ăn chực mà thôi!

Hắn lén lút nhìn về phía Liễu Kiếm Ly, đối phương thần sắc như thường, nhìn không ra đang suy nghĩ gì.

Nhưng càng là bộ dạng này, càng là để cho hắn trong lòng không yên.

Tần Phong vừa định mở miệng giải thích, chứng minh cho mọi người thấy hắn là người đàn ông tốt, hắn chính là hình tượng vĩ đại của Tần Phong.

Chỉ nghe Bạch Ngạn thở dài một tiếng, bổ sung nói: "Vô Song ham ăn một chút, mỗi tối đều đến chỗ ngươi ăn cơm, ngươi nhiều hơn chiếu cố một chút.

Bất quá, mấy đêm nay ngươi đem miệng của nàng nuôi quen rồi, chờ ngươi trở về, phỏng chừng lại có chuyện náo loạn."

Tần Phong nghe vậy thở phào nhẹ nhõm, sau đó cười nói: "Kiếm Đế tiền bối cũng không cần lo lắng, kỳ thật vãn bối vẫn luôn muốn đem tửu lâu nhà mình phát dương quang đại ở Đại Càn.

Nếu như vận khí tốt, nói không chừng trong tương lai không xa, Vô Song cô nương ở Kiếm Đế Thành cũng có thể ăn được mỹ thực như lẩu."

"Ta chờ mong có một ngày như vậy." Bạch Ngạn khẽ cười nói.

Đột nhiên, Tần Phong nghĩ đến cái gì, lên tiếng hỏi: "Bất quá, tiền bối làm sao biết Vô Song cô nương mỗi tối đều đến chỗ ta ăn chực... Ừm khụ, ăn cơm?"

Nụ cười của Bạch Ngạn chậm rãi thu liễm, chuyển chủ đề nói: "Nếu không có chuyện gì, ngươi liền đi trước đi, ba người chúng ta còn phải tiếp tục thương nghị về chuyện của Kiếm Đạo Minh."

Tần Phong vẻ mặt ngây ngốc, ta là hỏi cái gì không nên hỏi sao?

...

Tin tức về trận chiến hỏi kiếm giống như được chắp cánh, rất nhanh đã truyền đến Đế Đô Phụng Thiên Thành.

Trong nháy mắt, cả thành náo động!

Chuyện Kiếm Đạo Minh thành lập, tự nhiên là chấn động mọi người.

Nhưng càng làm cho người ta khiếp sợ chính là Liễu Kiếm Ly!

Nàng không chỉ khôi phục kinh mạch bị tổn thương, thậm chí còn bước vào cảnh giới Kiếm Thần trong truyền thuyết, phải biết rằng, nàng cũng mới chỉ có mười chín tuổi a!

Bách tính trong thành đều đồn đại, Liễu Kiếm Ly tương lai, có lẽ có thể sánh vai cùng người có võ lực đệ nhất Đại Càn - Trấn Thần Ti Ngự!

Mà tin tức này vừa truyền đến, phủ đệ của Liễu gia cũng bị rất nhiều hoàng thân quốc thích đến bái phỏng.

Trong đại sảnh, một người đàn ông trung niên mặt mũi kiên nghị, cùng một lão giả tóc bạc phơ đang vừa uống trà vừa trò chuyện, cùng ngồi một hàng.

Tin tức Liễu Kiếm Ly kinh mạch bị tổn thương hai người bọn họ tự nhiên sớm đã từ trong thư của Lam Ngưng Sương biết được, vốn là bọn họ muốn đến Tấn Dương Thành thăm nom, nhưng đến địa vị của bọn họ, nhất cử nhất động, đều sẽ bị người ta nhìn chằm chằm, hành sự luôn có nhiều bất tiện.

Bọn họ không hy vọng tin tức Liễu Kiếm Ly khôi phục bị người

của Đế Đô biết được quá sớm, đây vừa là vì Liễu Kiếm Ly, cũng là vì vị hiền tế kia.

“Thiên Giám Quốc Sư quả nhiên bói toán như thần, Tần Phong quả thật là lương phối của Kiếm Ly.” Trung niên thần sắc vui mừng.

Nhưng vui mừng qua đi, hắn cũng là nhíu mày nói: “Bất quá tin tức này truyền ra, một số người sợ là lại muốn động tâm tư, Tần Phong có lẽ sẽ gặp nguy hiểm.”

Chuyện Đường Hiên con trai của Binh bộ Thượng Thư gây rối ngày thành thân, hai người bọn họ tự nhiên rõ ràng.

Bất quá lúc ấy Thần Hầu Quân Liễu gia có chiến sự, không thể phân thân, khi bọn họ muốn tính sổ, lại được tin Đường Hiên đã chết, chỉ có thể nói là đáng đời!

Nhưng bọn họ cũng là minh bạch, Đường Hiên nho nhỏ còn chưa có gan dám gây rối hôn lễ của Liễu gia, phía sau nhất định có người xúi giục, hơn nữa địa vị còn không thấp.

“Giấy không gói được lửa, chúng ta chỉ có thể tận lực trấn áp một số người.” Lão gia tử nhấp một ngụm trà, không giận tự uy.

“Nhưng luôn có một số con ruồi nhặng, là chúng ta quản không được.” Trung niên lo lắng nói

“Kiếm Ly đã bước vào cảnh giới Kiếm Thần, có bao nhiêu kẻ tiểu nhân, là đối thủ của nàng?

Huống chi, Tần gia tổ tiên so với Liễu gia cũng không kém bao nhiêu, lại há có thể là hạng người dễ chọc?” Lão gia tử cười như không cười.

...

Trong hoàng cung, một nam tử mặc cửu long hoàng bào, đem một tờ giấy trắng trên bàn xé nát bét.

Trên tờ giấy trắng kia viết, chính là bài thơ mỹ nhân mà Tần Phong viết cho Liễu Kiếm Ly ở Bách Hoa Cốc.

Chương 282: Có cần Thanh Nhi dọn phòng cho cha không?

Trời vừa hửng sáng, dưới chân Phiêu Miểu Quần Phong, hai chiếc xe ngựa lăn bánh về hướng Nam.

Ngửi thấy hương thơm thoang thoảng của nữ tử trong xe, nhìn nương tử xinh đẹp bên cạnh, Tần Phong không khỏi nhớ lại đôi chân bốc mùi của sư phụ trên đường đi.

Đúng là cách biệt một trời một vực!

Vén rèm xe, ngoái đầu nhìn về phía những ngọn núi của Vạn Kiếm Tông.

Chuyến đi này coi như đã kết thúc.

Nương tử đã bước vào cảnh giới Kiếm Thần, thắng lợi trong trận luận kiếm, ba nhà kiếm đạo lớn cũng thành lập Kiếm Đạo Minh, mở ra một cục diện mới cho võ lâm thiên hạ.

Dường như mọi chuyện đều tốt đẹp?

Nhưng Tần Phong cũng không quên tai họa Diễm Cổ và nhóm người áo đen kia.

"Tuy đã giết chết Diễm Cổ, nhưng mục đích thực sự của nhóm người đó vẫn chưa rõ ràng.

Nhưng với năng lực của sư phụ, hẳn là ông ấy đã nhìn ra manh mối, chỉ là không nói cho ta biết mà thôi."

"Còn cả thiếu niên nhà họ Ly kia nữa, lần này trước mặt bao

nhiêu người bị nương tử và Vô Song cô nương đánh bại, không biết lúc về có khóc nhè hay không."

"Ly Lạc là sư đệ của Nam Vực Tư Mệnh đại nhân, chuyện này ta cũng là lần đầu tiên biết được.

Nói đi cũng phải nói lại, lúc trước vì sao Tư Mệnh lại bổ nhiệm ta gia nhập Trảm Yêu Ti?" Tần Phong đưa tay sờ ngọc bội bên hông, ngẩn người suy nghĩ.

Hắn bỗng nhớ tới lần trước ở tửu lâu Tề Nguyên Thành gặp Tam Nhân, một người là Ly Lạc, một người là Thương Tiên Tư Mã Không, vậy người còn lại có phải là Nam Thiên Long trong truyền thuyết hay không?

Đang lúc hắn ngẩn ngơ, phía sau vang lên giọng nói trong trẻo của nương tử: "Chàng đang nhìn gì vậy?"

"Không có gì." Tần Phong lắc đầu, đang định buông rèm xe xuống.

Bỗng nhiên hai bóng người quen thuộc lướt qua bên đường núi.

Một thiếu niên tuấn tú đeo hộp kiếm, một trung niên mặc trường bào màu xám, mái tóc đen trắng xen lẫn xõa ngang vai.

Hai người này hiển nhiên cũng nhìn thấy Tần Phong.

Trung niên gật đầu mỉm cười chào hỏi, thiếu niên hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi chỗ khác.

Hai chiếc xe ngựa không dừng lại, tiếp tục phi nhanh về phía trước.

Bóng dáng hai người cũng biến mất trong làn khói bụi mù mịt.

Chỉ là phía trước Tần Phong, xe ngựa của sư phụ và cha hắn,

rèm xe lay động, một mảnh giấy theo gió bay vào tay trung niên.

"Sư phụ, đây là cái gì?" Ly Lạc tò mò hỏi.

Viêm Chu liếc nhìn mảnh giấy trong tay, lông mày hơi nhíu lại, sau đó mảnh giấy bị chấn thành tro bụi.

Ông ta không trả lời câu hỏi của thiếu niên, chỉ là ánh mắt càng thêm sâu thẳm.

.....

Vạn Kiếm Tông, nơi ở trước đây của Tần Phong và những người khác.

Bạch Vô Song chống khuỷu tay lên bàn, thở dài, đầu bếp đã đi rồi, cuộc sống sau này, đối với nàng mà nói, luôn cảm thấy thiếu đi một chút động lực.

"Tỷ tỷ, bánh bao thịt này tỷ có ăn không?" Bạch Thu chỉ vào bánh bao trong bát của tỷ tỷ hỏi.

Bạch Vô Song nghe vậy lại thở dài một hơi, đã quen ăn sơn hào hải vị, chỉ cảm thấy những món ăn bình thường này nhạt nhẽo vô vị.

Thấy tỷ tỷ mãi không có động tĩnh, Bạch Thu định đưa tay lấy bánh bao, lại bị đánh bật ra.

"Thu nhi, muội không thấy tỷ tỷ đang rất buồn sao?" Bạch Vô Song hỏi.

"Thấy chứ ạ, cho nên muội nghĩ tỷ tỷ hẳn là không có khẩu vị ăn, muội không muốn lãng phí thức ăn, nên mới muốn giúp tỷ giải quyết."

Vừa dứt lời, Bạch Thu liền phát hiện bánh bao thịt trong bát mình đã thiếu mất một cái.

Bạch Vô Song nhai bánh bao, lắc đầu nói: "Không đúng, thấy tỷ tỷ buồn, muội nên dâng bánh bao lên, an ủi tỷ tỷ mới phải."

"Tỷ lại giành đồ ăn của muội!" Bạch Thu giơ nanh múa vuốt, muốn cướp lại bánh bao, nhưng nàng làm sao là đối thủ của Bạch Vô Song?

Trong đại sảnh, một đen một trắng hai bóng người bay nhảy, người sau ngay cả bóng dáng của người trước cũng không đuổi kịp.

Lại không ai phát hiện, ở khe hở cửa sổ, một đại thúc mặc bạch y lắc đầu thở dài một tiếng.

Hai đứa con gái này, thật sự không có đứa nào khiến hắn bớt lo.

Rất lâu sau, hai người trong đại sảnh dừng lại, Bạch Vô Song xoa xoa bụng, đột nhiên hỏi: "Thu nhi à, muội nói nếu tỷ cũng gả cho Tần Phong, có phải mỗi ngày đều có đồ ngon ăn hay không?"

"Tỷ tỷ, sao tỷ có thể nói ra những lời này, người ta là phu quân của Kiếm Ly sư tỷ."

"Ây da, tỷ cũng chỉ là thuận miệng nói thôi mà..."

Qua một lúc lâu, Bạch Vô Song nảy ra một ý tưởng: "Hay là, tỷ cũng treo danh hiệu nương tử ở chỗ hắn? Giống như Kiếm Đạo Minh ấy?

Thu nhi, muội nói có được không?"

Bạch Ngạn bên ngoài cửa sổ, nghe được lời này, như lâm đại địch, hắn đã bắt đầu hối hận vì đã làm lệnh bài cho tên tiểu tử kia rồi.

.....

Đường về nhà tự nhiên không cần phải vội vàng như lúc đến, bốn ngày sau, Tần Phong và những người khác mới trở lại Tấn Dương Thành.

Nhìn thành môn và đường phố quen thuộc, Tần Phong không khỏi cảm khái, bất tri bất giác đã rời đi gần hai mươi ngày, không biết nhà có bình an vô sự hay không?

Gõ cửa Tần phủ, người gác cổng nhìn thấy Nguyên lão và Đại thiếu gia trở về, lập tức kích động hô vào trong phủ.

Không bao lâu, nhị nương và nhị đệ liền vội vàng chạy tới, nhìn mọi người, nỗi nhớ nhung tràn đầy trong lòng.

Tuy nhị đệ lớn lên tuấn tú, nhưng dù sao cũng là nam tử hán, không có nhiều u sầu như vậy.

Nhưng nhị nương thì khác, vừa nhìn thấy Tần Phong, hốc mắt liền đỏ hoe.

Hai mươi ngày mọi người rời đi, không có ngày nào bà không lo lắng sợ hãi.

Lúc này nhìn thấy mọi người bình an trở về, trái tim treo lơ lửng kia mới buông xuống.

Tần lão gia nhìn thấy cảnh này, thở dài một tiếng, chỉ cảm thấy Tần phủ rộng lớn như vậy, quả nhiên thiếu ông thì không được, ông muốn tiến lên an ủi nhị nương một phen.

Nhưng hai người lại lướt qua nhau.

Nhị nương đi tới trước mặt Tần Phong, ân cần hỏi han: "Phong nhi, thời gian qua có ăn uống đầy đủ không?

Mùa đông giá rét, lúc đó bảo con mang theo quần áo, con không quên mặc chứ?"

Sau một hồi hỏi han, mãi đến khi Tần Phong liên tục khẳng định chuyến đi thuận lợi, nhị nương mới chịu thôi.

"Khụ khụ." Lão gia ho khan hai tiếng, cố gắng thu hút sự chú ý của nhị nương.

Nhưng nhị nương căn bản không để ý tới, ngược lại nhìn về phía Liễu Kiếm Ly, người sau khẽ mấp máy môi: "Con đã về."

Nhị nương nắm lấy tay con dâu, liên tục cảm thán: "Về là tốt rồi, về là tốt rồi.

Chuyến đi này các con cũng vất vả rồi, mau nghỉ ngơi cho khỏe, tối nay bảo nhà bếp chuẩn bị đồ ăn ngon, mở tiệc chiêu đãi các con."

Quay người lại, nhị nương bốn mắt nhìn lão gia, lập tức oán trách: "Lão gia, ông còn đứng đó làm gì? Mau đi nhà bếp dặn dò hạ nhân nấu cơm đi!"

Tần lão gia lập tức đứng hình tại chỗ, rõ ràng ông cũng rời khỏi Tần phủ gần hai mươi ngày, vì sao lại bị đối xử khác biệt như vậy?

Chờ đến khi mọi người tiến vào Tần phủ, lão gia vẫn chưa hoàn hồn, ông luôn cảm thấy địa vị gia chủ của mình có chút thấp kém.

Một lúc sau, một người đi tới, Tần Kiến An quay đầu nhìn, người tới là Tần Phong quay lại.

"Cha, nhị nương tìm cha."

Tần Kiến An nghe vậy, bỗng nhiên tỉnh ngộ: "Thì ra là vậy, nhị nương con da mặt mỏng, vừa rồi trước mặt nhiều người như vậy, không tiện thể hiện tình cảm nhớ nhung, cho nên mới nhờ con lén lút tìm ta."

Tần Phong nghe vậy, trên mặt lộ ra vẻ cổ quái: "Cha, cha đang nói bậy bạ gì vậy? Nhị nương vừa rồi hỏi con, những ngày qua cha có ra ngoài trăng hoa ong bướm hay không."

Lão gia sắc mặt cứng đờ: "Con trả lời thế nào?"

"Con nói không biết." Tần Phong thành thật trả lời.

"Không biết, sao con có thể không biết? Ta không phải vẫn luôn ở cùng con sao?! Nhị nương con vốn đa nghi, con trả lời như vậy, chẳng phải là hại ta sao!"

"Cha, đến Vạn Kiếm Tông rồi, con thường xuyên không thấy cha đâu, ai biết cha đi đâu làm gì?

Con không thể lừa gạt nhị nương được." Tần Phong nhún vai.

Lão gia há hốc mồm, muốn nói lại thôi, vội vàng muốn vào phủ giải thích.

Lại bị Tần Phong gọi lại: "Đúng rồi, cha."

"Lại làm sao nữa!"

"Có cần Thanh Nhi dọn phòng cho cha không?"

Lão gia: "..."

Chương 283: Ta đại khái là bệnh rồi……

Nhập dạ, một vầng trăng khuyết treo trên cành cây, ánh trăng rắc trên giấy cửa sổ, giống như phủ lên một tầng màu nước.

Tần Phong đưa mắt nhìn qua khung cửa sổ mở một nửa, ngẩng đầu nhìn lên, ánh trăng ở Tấn Dương Thành tuy không bằng Túy Điệp Phong của Vạn Kiếm Tông, nhưng dù sao cũng là ở nhà, ngay cả bầu trời đêm cũng trông đặc biệt thân thiết.

Hắn dùng thần thức quan sát thiên khung, ngước mắt nhìn lên, dày đặc vẫn là những mệnh tinh màu trắng, tâm trạng vui vẻ khi trở về nhà đã vơi đi phân nửa.

Từ sau khi biết được phương pháp bước vào Lục phẩm Quái Mệnh Cảnh, mỗi đêm hắn đều quan sát thiên khung, tìm kiếm mệnh tinh thuộc về mình.

Thế nhưng một màu bạch quang khiến hắn không biết phải làm sao.

Hắn cũng đã từng nghĩ, nếu không được thì cứ mặc kệ, tìm đại một mệnh tinh màu trắng để sớm bước vào Lục phẩm cảnh giới.

Như vậy, còn có thể nhanh chóng nâng cao tu vi phẩm giai của bản thân.

Dù sao thế giới này quá nguy hiểm, hắn không thể nào cứ mãi núp sau lưng nương tử được……

Nhưng sau khi suy nghĩ kỹ càng, hắn vẫn từ bỏ ý định này, bất kể là Thần Vũ, Bách Quỷ hay là Văn Thánh đạo thống.

Chỉ có nền tảng ban đầu càng vững chắc, về sau mới có thể vượt xa người khác cùng cấp.

“Haiz, mặc kệ thì sướng thật đấy, nhưng vẫn phải tính toán cho tương lai nhiều hơn.”

Tần Phong đã hạ quyết tâm, trước kia khi đến Vạn Kiếm Tông, bị quá nhiều chuyện vặt vãnh quấn thân, sao nhãng việc tu hành, tối nay sẽ không ngủ nữa.

Hắn muốn thức đêm quan sát mệnh tinh, cố gắng tìm được một mệnh tinh màu lam hoặc màu tím, dẫn dắt khí cơ!

Ngay khi hắn đang tràn đầy ý chí chiến đấu, cửa phòng bỗng nhiên bị người đẩy ra, một bóng bạch y thiến ảnh nhẹ nhàng bước vào.

Nhìn thấy dáng vẻ hai má ửng hồng của đối phương, Tần Phong mơ hồ đoán được điều gì đó.

Cửa sổ và cửa ra vào bị đóng lại, ngọn nến trong phòng cũng giống như lần trước, lập tức bị dập tắt.

Cùng với việc bóng bạch y thiến ảnh kia càng đi càng gần, đấu chí vừa mới nhen nhóm trong lòng Tần Phong lập tức tan biến vụt tắt.

So với việc tu hành, hắn cảm thấy việc gỡ gạc lại thể diện còn quan trọng hơn!

“Nghỉ... nghỉ ngơi sớm một chút đi?” Bên tai phảng phất mùi thơm như hoa lan, giọng nói trong trẻo của nương tử nhỏ như muỗi kêu.

“Được!” Tần Phong hít sâu một hơi, hai nắm tay siết chặt.

Tối nay, chính là lúc hắn chứng minh bản thân!

Ngày hôm sau, Liễu Kiếm Ly thức dậy mặc quần áo, nàng quay đầu nhìn Tần Phong vẫn còn đang nằm trên giường với vẻ mặt ngơ ngác, nàng đỏ mặt nói nhỏ: "Ta đi trước đây, hôm nay còn phải chỉ đạo Ngưng Sương tu hành."

"Ừ." Tần Phong đáp lại một tiếng, sau đó nghe thấy tiếng cửa phòng đóng lại khe khẽ.

Hắn vạn vạn không ngờ, lần này thời gian không những không dài hơn mà còn rút ngắn hẳn ba phút!

"Ta đại khái là bệnh rồi, nếu không thì sao có thể như vậy được....." Tần Phong lẩm bẩm tự nhủ.

Hắn sẽ không thừa nhận là bản thân không được, chỉ cảm thấy là địch nhân quá mạnh mẽ.

.....

Tần Phong ăn sáng xong, đi ra sân, chỉ nghe thấy tiếng kim loại va chạm leng keng.

Cùng với một tiếng ầm, một bóng người loạng choạng lùi lại, nhìn kỹ thì ra là Hắc Than Đầu.

Hình Thịnh nắm chặt trường kích, hai tay có chút run rẩy, hắn không khỏi cảm thán nói: "Đã lâu không gặp, võ nghệ của nhị công tử càng tiến bộ hơn, bây giờ ta, vậy mà ngay cả một chiêu của ngươi cũng khó lòng chống đỡ."

Tần Phong triển khai Song Đồng Dị Năng nhìn về phía nhị đệ, chân khí trong cơ thể hắn hùng hậu hơn xa so với lúc rời khỏi Tần phủ, xem ra trong khoảng thời gian này, nhị đệ cũng không hề lười biếng tu hành.

Hơn nữa vừa rồi nhị đệ cùng Hắc Than Đầu giao thủ, chiêu thức tuy đơn giản, nhưng trong đao khí kia, luôn cảm thấy có thêm

một số thứ khó tả, đó là đạo ý!

Ngẩng đầu nhìn lên không trung, đạo khí mà Đao Cuồng Trấn Thiên Nhất để lại vẫn chưa tan biến, có lẽ là nhị đệ thông qua việc quan sát trong thời gian dài, từ trong đạo khí kia lĩnh ngộ ra một số thần và ý.

Cái loại thiên phú đáng chết khiến người khác phải ghen tị này!

“Đại ca!”

“Cô gia.”

Hai người nhìn thấy Tần Phong, lên tiếng chào hỏi.

Tần Phong tiến lại gần hỏi: “Thế nào? Ngươi cảm thấy bản thân khi nào có thể bước vào Ngũ phẩm Thần Hành Cảnh?”

Hắn cũng không quên, lúc trước Đao Cuồng đại nhân đã từng nói, đợi đến khi nhị đệ bước vào Ngũ phẩm, sẽ mang nhị đệ tung hoành Nam Vực, nâng cao tu vi và nhãn giới.

Tần An suy nghĩ một lát rồi đáp: “Theo phương pháp mà đại ca đã nói trước kia, ta đã có thể khống chế chân khí đạp trên mặt hồ.

Chỉ là nếu muốn bay lên không trung, vẫn luôn không tìm được cách.”

“Chuyện này không thể nóng vội, dục tốc bất đạt, mỗi một bước đều phải thật vững chắc, về sau mới có thể tiến xa hơn.”

“Vâng, đại ca, đúng rồi, còn có một chuyện.

Không biết vì sao, ta luôn cảm thấy hiện tại tốc độ chuyển hóa huyết khí thành chân khí trong cơ thể nhanh hơn trước rất nhiều.

Trước kia phục dụng Huyết Khí Đan, ngưng luyện chân khí

thường cần ba ngày, nhưng từ sau ngày Tấn Dương Thành gặp nạn, tốc độ này đã nhanh hơn một nửa.” Nhị đệ không rõ nguyên do, liền muốn giải đáp từ chỗ Tần Phong.

Hắc Than Đầu nghe vậy, cũng lên tiếng nói: “Về điểm này, ta cũng có cảm nhận giống như vậy.”

Tần Phong xoa cằm, trầm ngâm suy nghĩ: “Lúc ta bước vào Thất phẩm, tốc độ tích lũy văn khí cũng nhanh hơn trước rất nhiều.

Có lẽ là có liên quan đến việc long mạch của Tấn Dương Thành hiển hóa.

Thạch đại nhân từng nói với ta, long mạch chi địa, nhân kiệt địa linh, có rất nhiều tác dụng kỳ diệu, nhưng vì sao lại có thể tạo ra hiệu quả như vậy, ta cũng không rõ nguyên do.”

Tần Phong nghĩ đến điều gì, quay đầu nhìn về phía Hình Thịnh: “Đế Đô là nơi hội tụ long mạch nhiều nhất, lúc ở Phụng Thiên Thành, chẳng lẽ ngươi chưa từng có cảm giác như vậy sao?”

Hắc Than Đầu nghe vậy, lắc đầu.

Tần Phong thấy vậy, nhíu mày, chẳng lẽ là hắn đoán sai rồi? Việc tu vi tăng nhanh không liên quan gì đến long mạch?

Thế nhưng Tấn Dương Thành ngoài việc long mạch hiển hóa ra, cũng không có gì thay đổi khác, chờ đã, chẳng lẽ là bởi vì Hoa Dung Đạo được thành lập?

Tần Phong trăm mối ngổn ngang, hắn biết quá ít, chỉ có thể dựa vào những manh mối hiện có để suy đoán.

“Chờ lát nữa, hỏi sư phụ một chút xem sao, lão nhân gia kiến thức uyên bác, hẳn là biết nguyên do.”

Mấy người lại trò chuyện thêm một lúc, nhị đệ hình như nhớ ra điều gì, bỗng nhiên nói: “Ta suýt chút nữa quên mất, ba ngày trước, Bàng điếm chủ đã trở về Tấn Dương Thành, đến phủ tìm đại ca.

Thấy huynh không có ở đây, liền quay về.”

“Bàng điếm chủ?” Tần Phong sửng sốt.

Hắn rời khỏi Tấn Dương Thành gần hai mươi ngày, có lẽ là chi nhánh Vọng Nguyệt Cư bên Tề Nguyên Thành đã được sắp xếp ổn thỏa rồi.

“Được rồi, ta biết rồi, ta sẽ đến Vọng Nguyệt Cư tìm hắn.”

.....

Rời khỏi Tần phủ, đến Vọng Nguyệt Cư, lần này Tần Phong không mang theo hộ vệ.

Dù sao Ngưng Sương và nương tử đã ra ngoài tu luyện, còn Hắc Than Đầu thì phải bồi nhị đệ luyện tập.

Tấn Dương Thành bây giờ có thể coi là nửa cái Thiên Thành, trị an so với trước kia không biết tốt hơn bao nhiêu lần.

Thêm vào đó, hắn đã bước vào Thất phẩm Chính Khí Cảnh, chỉ cần thi triển Hạo Thiên Kính, võ giả Lục phẩm bình thường căn bản không thể làm hắn bị thương, điều này đã được chứng minh ở Vạn Kiếm Tông rồi.

Sau khi suy đi tính lại, Tần Phong cảm thấy bản thân lại lợi hại rồi, cho dù không mang theo hộ vệ, tự bảo vệ mình cũng là quá đủ!

Vọng Nguyệt Cư vẫn náo nhiệt như trước, tiểu nhị thấy Tần Phong, lập tức tiến lên chào hỏi nhiệt tình.

Mà Bàng điếm chủ trong tửu lâu nghe thấy động tĩnh, cũng vội vàng chạy ra.

“Đại thiếu gia, cuối cùng cũng đợi được ngươi trở về.”

Tần Phong thấy dáng vẻ của hắn, tò mò hỏi: “Sao vậy? Chẳng lẽ chi nhánh bên Tề Nguyên Thành gặp vấn đề gì sao?”

“Việc xây dựng chi nhánh quả thật có gặp chút trắc trở, bất quá cũng may là đã vượt qua……”

Chương 284: Mặc tỷ tỷ, con đã lớn thế này rồi sao?

Trong lúc trò chuyện với Bàng Điểm Chủ, Tần Phong cũng đã hiểu được ngọn ngành câu chuyện.

Lúc trước, Lý Tổng Đốc cho hắn ba Trương địa khế, nằm ở khu phố sầm uất nhất Tề Nguyên Thành, có thể nói là bảo địa mà phần lớn quyền quý phú thương mơ ước.

Chính như câu nói "người quân tử không có tội, nhưng mang ngọc bên mình thì có tội", bảo địa như vậy rơi vào tay một người ngoại thành, tự nhiên sẽ có kẻ đỏ mắt, tìm cách gây sự.

Cho nên lúc mới thành lập phân điếm, thường xuyên có người đến gây rối.

Nhưng ngay lúc Bàng Điểm Chủ đang loay hoay chưa biết xoay sở thế nào, thì có một trung niên tự xưng là người của Thiên Bảo Các chủ động đến giúp đỡ.

Thân phận của trung niên kia hiển nhiên không thấp, sau khi ông ta ra mặt, mọi vấn đề đều được giải quyết ổn thỏa.

"Ngươi có biết trung niên kia tên gì không?", trong lòng Tần Phong mơ hồ có suy đoán.

"Tên cụ thể thì ta không biết, nhưng mà đám người gây rối kia đều cung kính gọi ông ta là Mạc gia."

Mạc gia, vậy có khả năng chính là Mạc Lâm Thiên, hộ vệ của Nhã An... Tần Phong khẽ nhíu mày.

"Vị Mạc gia kia không chỉ giải quyết những rắc rối đó, mà còn nhờ ta giao khối ngọc bội không gian này cho Đại thiếu gia ngài." Vừa nói, Bàng Điểm Chủ vừa lấy ra một khối ngọc bội từ trong ngực.

Tần Phong nhận lấy ngọc bội, dùng thần thức quét qua, bên trong có vài hòm chứa đầy bạc, hẳn là lợi nhuận thu được sau khi bán đấu giá Tiên Nhân Túy.

Ngoài ra, bên trong còn có một phong thư.

Hắn mở ra xem, nét chữ trên giấy thanh tú, mang phong thái của bậc danh gia, hẳn là do nữ cải nam trang kia viết.

Dù sao lúc trước đối phương còn luôn chê chữ hắn xấu.

Nội dung trong thư cũng đơn giản, không gì khác ngoài việc nói rõ số lượng bạc thu được sau khi bán đấu giá Tiên Nhân Túy, và cả phần thù lao mà nàng ta đã khấu trừ.

Vừa nhìn thấy số tiền thù lao khổng lồ kia, Tần Phong liền giật giật khóe mắt, thầm mắng một câu gian thương.

Ngoài ra, trong thư còn đề cập đến chuyện hợp tác mở phân điếm Vọng Nguyệt Cư.

Ban đầu Nhã An muốn tự mình đến một chuyến, để bàn bạc cụ thể, nhưng dường như nàng ta rất bận, căn bản không thể rời đi.

Hơn nữa, sau khi Nam Vực Hoa Dung Đạo được thành lập, khắp nơi ở Nam Vực liên tục xuất hiện yêu quỷ gây họa.

Nàng ta lo lắng cho sự an toàn của bản thân, nên cũng không dám tùy tiện đi lại, vì vậy mới phái Mạc Lâm Thiên đến.

Tần Phong cất bức thư đi, trong lòng lại có chút tò mò.

Thiên Bảo Các có mặt khắp nơi ở Đại Càn, hơn nữa phía sau

còn có người của Phụng Thiên Thành chống lưng, các bậc quyền quý phú thương nể mặt Thiên Bảo Các cũng là chuyện bình thường.

Nhưng Nhã An chỉ là thiếu đương gia của Ngọc Lâm Thành, nếu nàng ta tự mình ra mặt giải quyết đám tiểu nhân ở Tề Nguyên Thành thì cũng thôi đi.

Tại sao ngay cả một hộ vệ bên cạnh nàng ta cũng có năng lực lớn như vậy?

Thậm chí còn được người ta cung kính gọi là Mạc gia?

Tần Phong luôn có cảm giác, hắn vẫn còn xem thường nữ cải nam trang kia, có lẽ thân phận của đối phương còn cao hơn hắn tưởng tượng rất nhiều.

"Phân điếm ở Tề Nguyên Thành đã được xây dựng xong, hơn nữa ta cũng phái người đáng tin cậy trông coi, chắc là sẽ không có vấn đề gì."

Tiếp đó, Bàng Điểm Chủ lại báo cáo thêm nhiều việc khác.

Sau khi nghe xong, Tần Phong hài lòng gật đầu: "Ngươi vất vả rồi."

"Được chia sẻ gánh nặng cho Đại thiếu gia là vinh hạnh của ta, sắp đến giờ ngọ thiện rồi, hay là ta sắp xếp phòng cho Đại thiếu gia, dùng cơm xong rồi hãy đi?", Bàng Điểm Chủ cung kính hỏi.

Tần Phong nhìn ánh nắng ngoài cửa sổ, lắc đầu: "Phòng thì không cần đâu, ta thích ăn ở đại sảnh lầu một hơn, náo nhiệt."

"Vâng, vậy ta đi sắp xếp ngay."

...

Việc buôn bán của Vọng Nguyệt Cư rất phát đạt, đại sảnh lầu

một lúc nào cũng đông nghịt người.

Chỗ ngồi mà Bàng Điểm Chủ sắp xếp là một vị trí gần cửa sổ, sau khi Tần Phong ngồi xuống, bên tai toàn là tiếng ồn ào cười nói của mọi người.

Nghe thật là thân thiết.

Tần Phong thích ngồi giữa đám đông, nghe lén... ừm khụ, nghe ngóng những câu chuyện thú vị ly kỳ trong miệng bá tánh.

Dù sao ở đây có đủ mọi thành phần trong xã hội, đi khắp nam bắc, những gì thấy nghe tự nhiên cũng khác nhau.

Đúng lúc Tần Phong vừa ăn vừa nghe say sưa, thì một giọng nói ma mị lại quen thuộc truyền vào tai.

Đó là một tiếng "ưm~" vô cùng thỏa mãn.

Chất giọng nữ đầy từ tính, khiến người ta nghe xong không nhịn được muốn dừng lại.

Tần Phong tò mò, nhìn theo tiếng động, chỉ thấy một mỹ nhân áo đen đang ngồi nghiêng người.

Tóc búi cao, góc nghiêng khuôn mặt tinh xảo, làn da trắng như tuyết, nốt ruồi son bên khóe miệng phải càng tôn lên vẻ quyến rũ.

Nàng ta có thân hình cực kỳ đẹp, gò bồng đảo như ẩn như hiện, đường cong uốn lượn, tấm lưng trần dưới lớp áo choàng đen hiện ra rõ mồn một.

Mỗi khi có nam tử đi ngang qua, đều theo bản năng khom lưng, giống hệt như một con tôm luộc!

Tần Phong trợn tròn mắt, mỹ nhân áo đen này chính là Mặc tỷ tỷ đã không từ mà biệt trước đó!

Hắn mừng rỡ đứng dậy, định tiến lại gần, hỏi xem những ngày qua đối phương đã đi đâu.

Nhưng đi được nửa đường, hắn bỗng khựng lại.

Vừa rồi tầm mắt bị che khuất, hắn còn chưa nhìn thấy, bàn mà Mặc tỷ tỷ ngồi, không chỉ có một mình nàng ta.

Ở phía bên kia bàn, còn có một tiểu cô nương cao đến eo hắn.

Tóc búi thành hai búi tròn, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo như búp bê, tuy ngũ quan còn chưa hoàn toàn nẩy nở, nhưng không khó để tưởng tượng cô bé này sau này sẽ xinh đẹp động lòng người đến nhường nào.

Đặc biệt là đôi mắt to tròn long lanh, dường như phát sáng, khiến người ta nhìn vào liền cảm thấy vui vẻ.

Cô bé này là ai, nàng ta có quan hệ gì với Mặc tỷ tỷ?

Tần Phong chậm rãi bước đến gần, chỉ nghe tiểu cô nương líu lo gọi một tiếng: "Nương~"

Hắn lập tức chết lặng tại chỗ.

Chuyện gì vậy? Mới có mấy ngày không gặp, con của Mặc tỷ tỷ đã lớn thế này rồi sao?

Cho dù yêu tộc không giống như loài người, phải mang thai mười tháng, nhưng hiệu suất sinh con nuôi con này có phải hơi cao quá rồi không?

Trong lòng Tần Phong ngũ vị tạp trần, vừa có sự an ủi khi Mặc tỷ tỷ đã làm mẹ, lại có một tia mất mát không rõ nguyên nhân.

Nghe vậy, mỹ nhân áo đen nuốt thức ăn trong miệng xuống, nhắc nhở: "Tiểu chủ, đã nói với ngươi bao nhiêu lần rồi, phải gọi ta là dì, không phải gọi là nương!"

Tiểu cô nương xinh xắn nghiêng nghiêng đầu, líu lo nói: "Dì! Con muốn ăn đĩa thịt thịt kia."

"Ừm, lần này nói đúng rồi." Mỹ nhân áo đen rất hài lòng, sau đó gắp đĩa thịt kia vào bát của mình.

Tiểu cô nương thấy vậy, chớp chớp hai mắt, vẻ mặt rất ủy khuất, ngay sau đó liền có một tiếng vang như sấm sét nổ vang.

"Chuyện gì vậy? Sét đánh sao?" Mọi người trong đại sảnh giật nảy mình, tiếng sấm kia giống như nổ vang bên tai bọn họ.

Nhưng bọn họ ngoái đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, trời quang mây tạnh, ánh nắng rực rỡ, sao có thể có sấm sét được?

Tần Phong lại há hốc mồm.

Cách xưng hô tiểu chủ, dì, cộng thêm tiếng vang chấn động màng nhĩ kia!

Sự tình đã đến nước này, hắn làm sao không hiểu, tiểu cô nương xa lạ này, chính là con thú nhỏ trong Hắc Vụ Lâm lúc trước!

"Đúng rồi, đúng rồi, lúc trước ta đã xem qua, con thú nhỏ kia đúng là giống cái!

Không ngờ nó lại hóa thành hình người rồi?!"

Ngay lúc Tần Phong đang kinh ngạc, tiểu cô nương khịt khịt mũi xinh xắn, sau đó nghiêng đầu nhìn sang.

Nàng ta nhìn thấy Tần Phong, trên mặt lập tức lộ ra vẻ vui mừng.

Vội vàng bước xuống khỏi ghế, nhún chân một cái, tiểu cô nương nhảy lên, nhào vào lòng Tần Phong.

"Cha!" Tiểu cô nương giòn tan gọi.

Mọi người trong đại sảnh nghe tiếng nhìn sang, nhìn mỹ nhân áo đen một cái, lại nhìn tiểu cô nương một cái, trên mặt đều lộ ra vẻ hâm mộ.

Tần Phong lại ngây ngốc...

Chương 285: Bí mật của Long Mạch chi địa

Tiếng "cha" này khiến hắn giật mình!

Mặc tỷ tỷ liếc mắt nhìn sang, thấy Tần Phong, mỉm cười gọi: "Đệ đệ, lâu rồi không gặp".

Nói rồi nàng đứng dậy, lắc lư eo thon, từng bước di chuyển.

Dù sao chân thân của Mặc tỷ tỷ là Hắc xà, vòng eo uốn éo khiến cho đám nam nhân xung quanh nhìn mà tim đập loạn nhịp.

Mỹ nhân đi đến bên cạnh, tiện tay bế cô bé đang ôm chặt Tần Phong xuống, dặn dò: "Tiểu chủ, đã nói với con rồi, không được gọi bừa cha mẹ.

Con có thể gọi hắn là…"

"Đệ đệ?" Cô bé nghiêng đầu, đưa ngón tay lên miệng tò tò hỏi.

Tần Phong nghe vậy, suýt nữa thì đứng không vững.

Mặc tỷ tỷ cười như hoa rung rinh: "Tiểu chủ, đệ đệ là ta gọi, con có thể gọi hắn là ca ca."

"Ca ca!" Cô bé giòn tan lên tiếng.

"Ừm." Tần Phong cười có chút gượng gạo, chủ yếu là ánh mắt của những người xung quanh quá mức kỳ quặc.

Hơn nữa, hắn còn nghe thấy có người nhỏ giọng nghị luận——

"Người kia hình như là Tần y sư."

“Không phải hình như, đó chính là Tần y sư!

Nhưng mà nữ tử áo đen kia là ai, ta nhớ nương tử mà Tần y sư cưới lúc trước không phải là nàng ta.”

“Mối quan hệ này có chút phức tạp a, tiểu nữ oa kia gọi hắn là cha, nữ tử kia lại gọi hắn là đệ đệ, chẳng lẽ…”

Tần Phong không nghe nổi nữa, ngồi xuống bàn, cố gắng chuyển đổi sự chú ý bằng cách trò chuyện: “Mặc tỷ tỷ, trước kia sao lại không từ mà biệt, ta còn tưởng tỷ xảy ra chuyện gì.”

Mặc tỷ tỷ gắp một miếng thịt, thè lưỡi cuốn một cái, nuốt vào bụng, do tốc độ quá nhanh, không ai chú ý tới điểm khác thường.

Nàng vừa ăn cơm, vừa kể lại chuyện đã xảy ra.

Hóa ra, là do tiểu thú sắp đột phá, cần tìm một nơi để hóa hình.

Mà do tính đặc thù của tiểu thú, nơi nó hóa hình phải là nơi cuồng phong mãnh liệt.

Không còn lựa chọn khác, Mặc tỷ tỷ chỉ có thể mang nó rời đi, mãi đến gần đây tiểu thú thành công hóa hình, các nàng mới quay trở lại.

“Lúc đầu rời đi, vốn muốn báo cho đệ một tiếng, nhưng mà đến ngoài Tấn Dương thành, lại không cảm nhận được hơi thở của đệ, nên trực tiếp rời đi.” Mặc tỷ tỷ vuốt ve má nói.

Tần Phong gật gật đầu, lúc đó, hắn theo Thạch đại nhân đi Tề Nguyên thành một chuyến, hai bên vừa vặn bỏ lỡ nhau.

Hắn tiếp tục hỏi một số vấn đề khác, trong lúc đó, cô bé bên cạnh vẫn luôn không an phận, cố gắng chui vào lòng hắn.

Sau đó ngẩng đầu, chớp chớp đôi mắt to, mong đợi nhìn hắn.

Ban đầu, Tần Phong còn không hiểu tiểu nha đầu này làm sao, nhưng một lúc sau, hắn bỗng nhiên phát hiện ánh mắt này rất giống với con mèo mà hắn nuôi kiếp trước.

Chẳng lẽ…

Trong lòng Tần Phong có suy đoán, sau đó đưa tay lên đầu cô bé, nhẹ nhàng xoa xoa.

Không bao lâu, trên mặt cô bé lộ ra vẻ thỏa mãn, dường như rất hưởng thụ.

Quả nhiên, mười tám thức vuốt ve mèo của ta khiến nó nhớ mãi không quên… Tần Phong âm thầm mừng thầm.

"Ngươi đang làm gì tiểu chủ vậy?" Mặc tỷ tỷ hơi nhíu mày, tiểu chủ còn chưa từng thân thiết với nàng như vậy!

"Không… không có gì, ta giúp nó vuốt tóc." Tần Phong ho khan một tiếng: "Đúng rồi, ta nên xưng hô với nó thế nào?"

Còn chưa đợi Mặc tỷ tỷ trả lời, cô bé trong lòng đã chỉ vào mình, giòn tan nói: "Tiểu Bạch!"

"Tiểu Bạch? Cái tên không tệ." Tần Phong cười nói.

Biết rõ hai người một lớn một nhỏ đều là những kẻ tham ăn, hắn liền gọi tiểu nhị dọn thêm một bàn đầy ắp thức ăn, khiến Tiểu Bạch hai mắt sáng rực.

"Lần này trở về, còn rời đi nữa không?" Tần Phong hỏi.

"Tạm thời sẽ không rời đi, nơi này Long Mạch hiển hóa, đối với ta và tiểu chủ mà nói, là nơi tu luyện tuyệt hảo.

Nghĩ lại, lúc trước đại tỷ muốn chúng ta ở Hắc Vụ lâm tu luyện, e là bà ấy đã sớm biết, nơi này ẩn giấu Long Mạch, sẽ sinh ra linh khí."

Tần Phong nhướng mày: “Hửm? Long Mạch chi địa sẽ sinh ra linh khí?”

“Đó là lẽ tự nhiên, Long Mạch chi địa được trời ưu ái, có thể hội tụ tinh hoa đất trời, hóa thành linh khí.

Ngoại trừ Thiên thành mà nhân tộc các ngươi chiếm giữ là Long Mạch hội tụ chi địa, kỳ thật còn có rất nhiều Long Mạch chi địa bị cường giả chiếm cứ.

Ví như mẫu thân của tiểu chủ, cũng chính là đại tỷ của ta, chiếm cứ ba Long Mạch chi địa của Đại Càn Tây Vực.” Mặc tỷ tỷ đắc ý nói.

“Ba cái?” Tần Phong kinh hô thành tiếng, hắn lập tức cảm thấy âm thanh quá lớn, vội vàng che miệng nhìn xung quanh, nhưng mà mọi người xung quanh lại không có phản ứng gì.

“Yên tâm đi, thần thức của bọn họ đều bị ta che chắn.” Mặc tỷ tỷ cho mao tụ vào miệng, nhai răng rắc.

Tần Phong thở phào nhẹ nhõm, trong lòng lại vô cùng chấn động.

Một yêu chiếm cứ ba Long Mạch, thực lực đó rốt cuộc khủng bố đến mức nào?

Mà tiểu gia hỏa trong lòng này, lại là nữ nhi của tồn tại như vậy.

Là cái đùi to, ta phải ôm chặt… Tần Phong híp mắt, sau đó tươi cười gắp thịt cho tiểu cô nương trong lòng: “Tiểu Bạch, ăn nhiều một chút, không đủ còn.”

“Vâng!” Tiểu Bạch gật gật đầu.

“Nhưng mà, Mặc tỷ tỷ, đã nói mẫu thân của Tiểu Bạch chiếm

cứ ba Long Mạch của Tây Vực, vì sao các ngươi không ở Tây Vực tu luyện, ngược lại phải đến Nam Vực nơi xa xôi này?" Tần Phong hỏi ra nghi hoặc trong lòng.

"Long Mạch chi địa, tự nhiên sẽ bị rất nhiều cường giả dòm ngó, đại tỷ tuy thực lực cường đại, đánh khắp nửa Đại Càn Tây Vực, khó gặp địch thủ, nhưng lại không thể phân thân.

Bà ấy lo lắng cho an nguy của tiểu chủ, mới dẫn chúng ta đến Nam Vực, tìm được nơi này.

Nghĩ đến, là bà ấy muốn đợi đến ngày mình chân chính vô địch Tây Vực, sẽ tiếp ta và tiểu chủ trở về." Mặc tỷ tỷ thản nhiên nói.

Tần Phong giật giật mí mắt, cái đùi này có lẽ còn to hơn hắn tưởng tượng!

"Nhưng Mặc tỷ tỷ nói Long Mạch chi địa sẽ sinh ra linh khí, vì sao ta lại chưa từng cảm nhận được?

Chỉ là tốc độ tu vi tăng tiến nhanh hơn một chút." Tần Phong tò mò hỏi.

Hắn có song đồng dị năng, có thể nhìn thấy thứ mà người thường không nhìn thấy.

Ngày thường hắn cũng thường xuyên thi triển đồng thuật, quan sát xung quanh, ngoại trừ âm khí u lục, chưa từng thấy cái gọi là linh khí.

Mỹ nhân áo đen hiển nhiên là biết chuyện bên trong, mở miệng đáp: "Tất cả căn nguyên đều là do Trấn Long bia mà nhân tộc các ngươi dựng lên."

"Trấn Long bia? Đó chẳng phải là bảo khí trấn áp Long Mạch chi linh sao?" Tần Phong kinh ngạc lên tiếng.

“Vật kia quả thực có thể trấn áp Long Mạch chi linh, ngăn cản khí tức tiết lộ ra ngoài, nhưng cũng sẽ đem linh khí do Long Mạch chi địa sinh ra, toàn bộ thu nạp vào trong.

Nhưng trong quá trình này, vẫn sẽ có một ít linh vận tản ra, đó cũng là nguyên nhân tu vi của ngươi tăng tiến nhanh hơn.”

Tần Phong nghe vậy, há hốc mồm, chuyện này hắn dù thế nào cũng không đoán được.

Hắn chỉ cảm thấy mục đích chân chính phía sau việc xây dựng Trấn Long bia, có lẽ còn phức tạp hơn nhiều so với bề ngoài.

“Đúng rồi, Mặc tỷ tỷ, sau khi Tấn Dương thành xuất hiện Long Mạch, Thần Công phòng đến nơi này xây dựng hộ thành kết giới, tỷ làm sao vào thành?” Tần Phong đột nhiên nghĩ đến điểm này.

“Ồ, ngươi nói thứ kia à? Quả thực khiến người ta đau đầu, bất quá may là đại tỷ từng dạy ta một biện pháp, chỉ cần dùng bảo khí che giấu loại ẩn nấp hơi thở là được.

Trên người ta vừa vặn có vật tương tự.”

“Hóa ra là vậy.” Tần Phong gật gật đầu.

“Nhưng mà sau khi vào thành, còn có mấy tên không biết điều tìm ta gây chuyện, bị ta tiện tay đánh ngất, ném ra ven đường.” Mặc tỷ tỷ dùng đũa khuấy khuấy nước lẩu, giống như đang nói một chuyện nhỏ nhặt không đáng kể.

Nhưng Tần Phong lại đột nhiên căng thẳng, hắn luôn có một loại dự cảm không tốt.

Đúng lúc này, Vọng Nguyệt cư bị một cỗ khí tức bao phủ, bên ngoài tửu lâu vang lên một giọng nói quen thuộc: “Trảm Yêu ti trừ yêu, người không phận sự tránh ra!”

Chương 286: Mâu thuẫn

Vọng Nguyệt Cư nội chúng nhân còn đang hi tò mò xảy ra chuyện gì, một đám người mặc Trảm Yêu phục liền chạy vào trong.

Người cầm đầu chính là Dương Hà và Trương Thiên Nam!

Bọn họ nhanh chóng đảo mắt nhìn đại sảnh một vòng, rất nhanh liền đem tầm mắt rơi vào bàn của Tần Phong.

Dương Hà kinh ngạc nói: "Tần Phong, ngươi khi nào thì trở về?"

Còn chưa đợi Tần Phong trả lời, hắn liền nhìn thấy hắc bào mỹ nhân, lập tức như lâm đại địch.

"Tần Phong, mau lại đây, nữ tử kia nguy hiểm!"

Tần Phong khóe miệng giật giật, sự tình quả nhiên diễn biến đến bước này, bất quá hắn đối với năng lực xử lý của Trảm Yêu Ti sinh ra nghi ngờ.

Nếu Mặc tỷ tỷ thật sự là hung thần ác sát, Dương Hà bọn người cứ như vậy đến đây trừ yêu, chẳng phải là muốn cho Vọng Nguyệt Cư nội chúng nhân rơi vào chỗ chết sao?

Tiếp đó, chỉ nghe Dương Hà lần nữa mở miệng: "Tần Phong đừng sợ, Vọng Nguyệt Cư bên ngoài đã bị ta chờ bố trí kết giới, thực lực yêu nữ này nhất định bị hạn chế!

Những người khác, còn ngây ra đó làm gì, mau chóng chạy đi!"

Mọi người còn chưa kịp phản ứng, dựa theo lời Trảm Yêu Ti

đại nhân, hắc bào mỹ nhân kia không phải là người mà là yêu?

Thế nhưng trên đời này, nơi nào có yêu quái xinh đẹp như vậy?

Tần Phong đứng dậy muốn giải thích, Tiểu Bạch trong ngực lại không ngồi yên được nữa.

Nàng vừa hóa hình chưa được bao lâu, ngôn ngữ của con người còn chưa thông thạo, lời nói mơ hồ không rõ nói: "Thật ồn ào."

Lời nói vừa dứt, cái miệng nhỏ của nàng mở ra, tiếp đó một phát đại bác không khí bắn ra.

Giống như lúc trước ở Hắc Vụ Lâm, cái hắt hơi nhỏ bé kia.

Thế nhưng uy lực không thể khinh thường!

Ầm!

Theo sau một tiếng vang thật lớn, đại môn Vọng Nguyệt Cư ầm ầm vỡ vụn.

Dương Hà cùng Trương Thiên Nam cùng một đám Trảm Yêu nhân thấy cảnh này, đều ngơ ngác.

Nếu như chiêu này không phải nhắm vào đại môn, mà là rơi vào trên người bọn họ, hậu quả khó mà lường được!

"Nguyên... Nguyên lai tiểu nha đầu kia cũng là yêu, Tần Phong mau buông nàng ra!" Dương Hà lo lắng nói.

Bách tính trong đại sảnh cũng hoàn hồn, trong nháy mắt hoảng sợ, muốn chạy trốn.

Thế nhưng một màn tiếp theo, không chỉ làm cho đám bách tính ngây người, cũng làm cho Dương Hà bọn người ngây người.

Tần Phong ôm lấy Tiểu Bạch, chất vấn: "Vì sao muốn đánh vỡ cửa tửu lâu?"

Tiểu Bạch yếu ớt đáp: "Bởi vì, bọn họ ồn ào đến ta ăn cơm, ta muốn dọa bọn họ một chút."

"Ta biết ngươi muốn dọa bọn họ, nhưng dọa người có rất nhiều cách, vì sao ngươi nhất định phải đánh vỡ đại môn.

Ngươi có biết tu sửa đại môn, cần phải tốn bao nhiêu ngân lượng không?" Tần Phong vẻ mặt đau lòng.

Đại môn Vọng Nguyệt Cư thế nhưng là gỗ hoàng hoa lê chế tạo, giá trị không nhỏ!

"Xin... Xin lỗi." Tiểu Bạch chớp chớp đôi mắt, bộ dáng đáng yêu.

Tần Phong mềm lòng, xoa xoa đầu nhỏ của đối phương, thở dài một tiếng dặn dò: "Lần sau không được như vậy nữa, biết chưa?"

"Biết rồi."

"Ừm, đứa trẻ ngoan."

Dương Hà há hốc mồm, Trương Thiên Nam cũng là vẻ mặt khiếp sợ, tiểu yêu thủ đoạn khủng bố như vậy, Tần Phong lại như giáo huấn con cái nhà mình mà dạy dỗ!

"Tần Phong, ngươi... Ngươi quen biết hai người các nàng?"

Tần Phong đem Tiểu Bạch đặt về ghế, đáp: "Hai người các nàng là bằng hữu của ta, ta nghĩ các ngươi hẳn là có hiểu lầm gì đó.

Tin tưởng ta, các nàng sẽ không đối với Tấn Dương Thành tạo thành uy hiếp."

Trảm Yêu Ti mọi người nhìn nhau, thần sắc cảnh giác hơi giảm bớt.

Lúc này, một nam tử che gáy lên tiếng: "Hiểu lầm gì? Mọi người đừng bị bề ngoài của các nàng lừa gạt!

Ta vốn đang canh cửa rất tốt, nhìn thấy hai người các nàng vào thành, định tiến hành đăng ký cho các nàng.

Ai ngờ hắc bào nữ tử kia, không phân rõ trắng đen liền đánh ta cùng một tên đồng liêu khác ngất xỉu, sau đó ném ra ven đường!

Ta cùng đồng liêu rõ ràng không có trêu chọc nàng..."

Tần Phong nghe vậy, nghiêng đầu nhìn Mặc tỷ tỷ vẫn đang gắp thức ăn, người sau nhướng mày, né tránh ánh mắt, rõ ràng là chột dạ.

Dương Hà nghe được lời này, vì lý do an toàn, dùng Bách Quỷ truyền âm pháp nói: "Tần Phong, ngươi trước tiên qua đây, có lẽ là Tỏa Yêu kết giới phong ấn thực lực của các nàng, cho nên các nàng mới chưa biểu hiện ra hung tướng.

Chờ áp giải các nàng đến Trảm Yêu Ti, giao cho Tư Chính Chu đại nhân sau, lại làm quyết định.

Ngươi yên tâm, nếu như hai yêu này không có ý hại người, Chu đại nhân cũng sẽ không làm khó các nàng."

Tần Phong thần sắc do dự.

Hắc bào mỹ nhân bỗng nhiên buông bát đũa xuống, không vui nói: "Nói chuyện còn muốn lén lén lút lút, có gì không thể để người khác biết.

Tỏa Yêu kết giới? Ngươi nói là thứ bên ngoài giống như giấy dán kia sao?"

Mặc tỷ tỷ lập tức búng tay một cái, Vọng Nguyệt Cư liền run lên, sau đó liền nghe được thanh âm của một loại đồ vật nào đó vỡ vụn.

Dưới con ngươi của Tần Phong, rõ ràng nhìn thấy một trận thanh quang nhàn nhạt như thủy triều rút đi.

Dương Hà trợn mắt há mồm: "Tỏa Yêu kết giới, vỡ rồi..."

"Tỏa Yêu kết giới này nếu là lão gia hỏa mới tới kia trong Trảm Yêu Ti thi triển, ta có lẽ còn phải đau đầu một hai phần, nhưng đổi thành các ngươi, bất quá chỉ là phí công mà thôi.

Các ngươi nếu như không có chuyện gì, liền nhanh chóng rời đi, đừng quấy rầy ta ăn cơm.

Nếu muốn đánh nhau, các ngươi còn chưa đủ tư cách, gọi lão gia hỏa kia tới đây, ta cũng đã lâu không động thủ, vừa lúc có thể hoạt động gân cốt một chút." Mặc tỷ tỷ tùy ý nói.

"Lại dám cuồng vọng như vậy." Dương Hà tức giận đến toàn thân run rẩy.

Tư Chính Chu đại nhân thế nhưng là một trong Tam Thập Lục Tinh của Trảm Yêu Ti, sao có thể bị một yêu vật hết gọi là lão gia hỏa, lại gọi là lão gia hỏa được!

Tần Phong thấy bầu không khí nhất thời căng thẳng, vội vàng giảng hòa: "Dương huynh, Mặc tỷ tỷ tính cách chính là như vậy, ngươi ngàn vạn lần đừng coi là thật."

"Tần Phong, ngươi không cần phải nhiều lời, ta lập tức đi tìm Chu đại nhân tới đây, thu phục yêu nữ này!" Dương Hà quát.

Lời nói vừa dứt, Vọng Nguyệt Cư ngoài cửa lớn, lại một đạo thân ảnh bước vào.

Người tới chính là Thạch Tử Minh, hắn trước tiên nhìn lướt qua đám người Trảm Yêu Ti, lại nhìn về phía hắc bào nữ tử, không khỏi thở dài một hơi: "Tấn Dương Thành xuất hiện long mạch, ngươi sao còn dám tùy ý vào thành, thật sự không sợ Đại Càn Trảm Yêu Ti sao?"

Mặc tỷ tỷ một tay chống cằm, dùng đũa khuấy động canh đỏ nói: "Ta muốn đến liền đến, các ngươi có thể làm gì được ta?"

Lời này vừa nói ra, Thạch Tử Minh còn chưa kịp nói, Dương Hà liền nhịn không được: "Quá mức quá đáng! Thạch đại nhân, làm phiền ngươi ở đây nhìn nàng ta, ta đi Trảm Yêu Ti tìm Chu đại nhân tới đây, hàng phục yêu nữ này!"

Thạch Tử Minh nghe vậy, nghiêng đầu nhìn Dương Hà, thần sắc cổ quái.

Tiểu tử này, căn bản không biết thực lực của hắc bào nữ tử này khủng bố đến mức nào!

Nếu như Chu đại nhân có tự tin đối phó, cũng không có khả năng phái hắn tới đây.

Thạch Tử Minh không để ý tới Dương Hà, mà là đối với hắc bào nữ tử lần nữa nói: "Thôi được, chỉ cần ngươi không làm ra chuyện gì quá đáng, Tấn Dương Thành này ngươi muốn đến liền đến đi."

Nhiệm vụ của Trảm Yêu Ti tuy là chém giết yêu quỷ ma quái, nhưng đối với những yêu quỷ sẽ không uy hiếp đến nhân tộc, lại là ôm thái độ mắt nhắm mắt mở.

Dù sao, bọn họ cũng không muốn bình bạch dựng nên kẻ địch cường đại.

Dương Hà kinh ngạc nói: "Thạch đại nhân, đường đường long mạch chi địa, sao có thể để yêu vật tiến vào?

Cho dù nàng ta thực lực có mạnh hơn nữa, chúng ta cũng không cần phải sợ nàng ta, dù sao có Chu đại nhân ở đây!"

Lời nói vừa dứt, bên tai mọi người liền vang lên thanh âm của Chu Khai: "Tấn Dương Thành hướng tây sáu trăm dặm, có sơn quỷ quấy phá, Dương Hà, ngươi lập tức khởi hành, đi trước chém giết.

Nửa tháng sau xác nhận không có sơn quỷ làm hại bách tính, mới cho phép trở về.

Những người còn lại, toàn bộ trở về Trảm Yêu Ti!"

Dương Hà nghe vậy, tại chỗ ngây người...

Chương 287: Phụ thân ngươi không đơn giản

Quen thuộc như công thức, quen thuộc như hương vị... Tần Phong khóe miệng giật giật, đại khái đoán được chuyện gì.

Chu đại nhân không có tự tin đối phó Mặc tỷ tỷ, cũng không muốn bình bạch vô cớ kết thù, liền phái Thạch đại nhân tới đây, dự định giảng hòa.

Thế nhưng Dương Hà tên kia, rõ ràng không lĩnh ngộ điểm này, một mực khăng khăng muốn gọi Chu đại nhân tới, thu thập Mặc tỷ tỷ.

Mà với tính cách của Chu đại nhân, nhất định vẫn luôn dùng thần hồn nghe lén nơi này, cho nên nhịn không được nữa, liền cho Dương Hà một vố đau.

Lãnh đạo không hoàn thành được việc, ngươi một mực muốn để lãnh đạo đi làm, đó chẳng phải là tự tìm phiền phức cho mình sao?

Thạch Tư Minh vỗ vỗ vai Dương Hà, lắc đầu thở dài một tiếng, sau đó kêu gọi mọi người trở về Trảm Yêu Ti.

Chỉ là trước khi đi, hắn còn dặn dò Tần Phong một câu: "Tiểu tử, hai vị này liền giao cho ngươi."

"Yên tâm đi, Thạch đại nhân." Tần Phong đáp.

Chờ đến khi mọi người Trảm Yêu Ti rời đi, trận phong ba này coi như được bình ổn.

Bất quá bầu không khí ồn ào náo nhiệt lúc nãy trong đại sảnh đã không còn, động tĩnh của bá tính nhỏ đi rất nhiều, hơn nữa còn thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn.

Kết quả này, cũng nằm trong dự liệu của Tần Phong.

Mặc tỷ tỷ cùng Tiểu Bạch đối với việc này lại làm như không thấy, vẫn vui vẻ ăn cơm.

Chờ đến khi hai người ăn uống no nê, Tần Phong mới hỏi: "Tiếp theo, hai vị vẫn là muốn trở về Hắc Vụ Lâm sao?"

Mỹ nhân áo đen duỗi lưng một cái, đường cong nóng bỏng kia, khiến người ta huyết mạch phun trào.

Tần Phong ho khan một tiếng, lặng lẽ dời tầm mắt.

Tiểu Bạch cũng bắt chước làm theo, duỗi lưng một cái, chỉ tiếc bình bình vô kỳ...

"Hắc Vụ Lâm? Không quay về nữa, đã biết Long Mạch ở Tấn Dương Thành, vậy tu luyện trong thành tự nhiên là sự bán công bội."

Tần Phong nghe vậy gật gật đầu.

Tuy rằng theo như lời Mặc tỷ tỷ, Trấn Long Bia đã hấp thu phần lớn linh khí do Long Mạch thai nghén, nhưng linh khí linh vận còn sót lại, vẫn có tác dụng gia tốc tu luyện.

Lúc này, hắn lại đột nhiên nghĩ tới điều gì, lần nữa hỏi: "Thế nhưng, hai vị trong thành có chỗ nào để ở sao?"

Lời vừa ra khỏi miệng, Tần Phong liền thấy mỹ nhân áo đen nhìn về phía hắn, nháy mắt đầy ẩn ý.

Ý tứ kia không thể rõ ràng hơn.

...

Tần Phong mang Mặc tỷ tỷ cùng Tiểu Bạch về Tần phủ.

Người gác cổng thấy nhà mình đại thiếu gia mang về một lớn một nhỏ hai vị cô nương, trừng lớn hai mắt, sau đó não bổ ra một loạt tình tiết.

Hắn qua loa chào hỏi một tiếng, liền vội vàng chạy về đại sảnh, bẩm báo việc này cho gia chủ cùng phu nhân.

Tần Phong nói: "Phụ thân cùng nhị nương rất dễ nói chuyện, bọn họ sẽ cho hai vị ở lại.

Chờ lát nữa gặp bọn họ, hai vị chào hỏi một tiếng là được."

Mặc tỷ tỷ tùy ý đánh giá bốn phía, Tiểu Bạch vui vẻ gật gật đầu.

Không bao lâu sau, phụ thân cùng nhị nương liền đi tới cổng lớn.

Lão gia nhìn về phía nữ tử áo đen, lông mày hơi nhíu lại.

Mặc tỷ tỷ cũng nhìn về phía Tần lão gia, thần sắc ngưng trọng.

Với thực lực của nàng, khi đối mặt với trung niên nhân này, lại bất ngờ trong lòng, sinh ra một loại sợ hãi từ bản năng?

Thế nhưng hình ảnh hai người nhìn nhau, trong mắt nhị nương lại là một loại giải thích khác, bà cười như không cười: "Lão gia, ngươi đang nhìn cái gì vậy?"

Tần lão gia nghe vậy, vội vàng thu hồi tầm mắt: "Không có nhìn gì."

Nhị nương hừ lạnh một tiếng, nhìn về phía nữ tử áo đen, như lâm đại địch.

Mặc tỷ tỷ không phải loại cô nương trẻ trung xinh đẹp, mà là loại mỹ phụ đã chín muồi.

Nhị nương biết rõ loại nữ tử này, đối với nam nhân mà nói, có sức hấp dẫn rất lớn.

Bà thần sắc cảnh giác: "Phong nhi, hai vị này là?"

Còn chưa đợi Tần Phong mở miệng, Tiểu Bạch đã nhanh nhẩu nói: "Phụ thân!"

Lời vừa ra khỏi miệng, mọi người đều giật mình, Tần lão gia tại chỗ ngây người.

Hạ nhân bên cạnh nghe vậy, cũng trừng lớn hai mắt, bọn họ cảm thấy quả dưa này hơi to rồi.

"Lão gia, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?! Ngươi mau nói, ngươi khi nào quen biết người này, lại còn có con gái lớn như vậy rồi!" Nhị nương quát.

"Phu nhân, nàng đừng có suy nghĩ lung tung! Nha đầu này gọi bừa đấy, ta căn bản không quen biết nàng ta!" Lời biện giải của lão gia, trong tai mọi người nghe sao mà thiếu thuyết phục.

Tần Phong vui vẻ nhìn lão gia bị bẽ mặt, đứng một bên xem kịch, không lập tức ra mặt giải thích.

Ngay lúc nhị nương dự định truy hỏi lão gia đến cùng, Tiểu Bạch lại nhanh nhẩu nói: "Nương!"

Không khí trong nháy mắt yên tĩnh.

Chúng hạ nhân kinh ngạc há hốc mồm, chẳng lẽ quả dưa này còn có tình tiết tàu lượn?

"Ngươi gọi ta là gì?" Nhị nương ngẩn người, không xác định hỏi lại.

"Nương!"

Nhị nương không chịu nổi kích thích, thân thể lảo đảo một cái, suýt chút nữa ngã xuống, may mà lão gia mắt tinh tay nhanh, kịp thời đỡ lấy bà: "Phong nhi, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?!"

...

Trong đại sảnh, nghe xong Tần Phong giải thích, lão gia cùng nhị nương nhìn về phía Mặc tỷ tỷ cùng Tiểu Bạch.

Nhị nương thần sắc kinh ngạc, bà làm sao có thể ngờ tới mỹ nhân áo đen này cùng tiểu nữ oa phấn điêu ngọc trác kia, lại là yêu thú?

Tần Phong hướng Tiểu Bạch trịnh trọng nói: "Phụ thân, nương là cách ta gọi bọn họ, muội muốn gọi, có thể gọi bọn họ là thúc thúc và thẩm thẩm."

Tiểu Bạch gật gật đầu, sau đó hướng lão gia cùng nhị nương kêu lên: "Thúc thúc, thẩm thẩm."

Nhị nương nghe vậy, nhìn về phía Tiểu Bạch, nhìn bộ dáng đáng yêu kia, tâm đều tan chảy rồi.

Tiểu Bạch này trông giống hệt An nhi lúc nhỏ!

Môi hồng răng trắng, tú khí phi phàm!

"Ngoan, lại đây, để thẩm thẩm ôm một cái." Nhị nương giang hai tay ra.

Tiểu Bạch liếc mắt nhìn Tần Phong, thấy hắn gật đầu ra hiệu, liền cẩn thận từng li từng tí tiến lên, được nhị nương ôm vào lòng.

"Phong nhi, đã hai người bọn họ không có chỗ ở, vậy để bọn họ ở lại đi, chờ lát nữa kêu Thanh nhi dọn dẹp phòng khách là được." Nhị nương cười nói.

Đến tuổi này của bà, mong muốn nhất chính là có thể ôm cháu trai hoặc cháu gái, an hưởng tuổi già.

Nhưng mà An nhi còn chưa thành thân, Phong nhi bên kia cũng chẳng có động tĩnh gì.

Hiện tại nhìn thấy Tiểu Bạch, bà liền như nhìn thấy cháu gái ruột của mình, tự nhiên vui mừng không thôi.

"Vâng, nhị nương." Tần Phong đáp.

...

Sau khi kêu Thanh nhi dọn dẹp phòng khách xong, Tần Phong liền an bài Mặc tỷ tỷ hai người.

Hắn vừa định đi nhà bếp dặn dò hạ nhân chuẩn bị thêm thức ăn tối, liền nghe thấy thanh âm quyến rũ của Mặc tỷ tỷ.

"Nam nhân vừa rồi là phụ thân ruột của ngươi?"

Tần Phong nhướng mày: "Tự nhiên là phụ thân ruột của ta, tỷ hỏi vậy là có ý gì?"

"Phụ thân ngươi không đơn giản, lại khiến ta cảm thấy sợ hãi.

Lần trước khiến ta có cảm giác này, vẫn là đại tỷ nhà ta." Mặc tỷ tỷ tò mò nói.

"Hả? Tỷ đừng nói giỡn, phụ thân ta chỉ là một người bình thường thôi."

Mỹ nhân áo đen nghe vậy, nhìn chằm chằm Tần Phong hồi lâu, không nhìn ra bất kỳ dị thường nào, mới chậm rãi thu hồi tầm mắt: "Ngươi đã không biết, vậy coi như ta chưa từng hỏi."

Tần Phong khó hiểu rời khỏi phòng khách, trong đầu lại luôn nhớ tới lời Mặc tỷ tỷ vừa nói.

"Mặc tỷ tỷ ngay cả Chu đại nhân tam thập lục tinh cũng kiêng dè, muốn khiến nàng sợ hãi, ít nhất cũng phải đạt tới cấp bậc thập nhị thần tướng.

Thế nhưng phụ thân..."

Tần Phong lắc đầu cười khổ, hắn rất khó đem thập nhị thần tướng cùng tên kia chồng chất lên nhau, chỉ cảm thấy là Mặc tỷ tỷ cảm giác sai lầm.

Nhưng hắn vừa đi vừa nghĩ, đột nhiên thân hình dừng lại.

Cũng không biết vì sao, trong đầu hắn lại hiện lên bóng lưng Quỷ Thủ đại nhân, hơn nữa bóng lưng kia chậm rãi trùng khớp với phụ thân.

Tần Phong biết suy nghĩ này rất hoang đường, thế nhưng, suy nghĩ này lại bén rễ trong đầu hắn, không thể nào quên được, thậm chí càng ngày càng mãnh liệt.

Chương 288: Cha, rốt cuộc người...

Nếu là trước đây, Tần Phong thế nào cũng không thể nào đem cha ruột của mình liên tưởng đến Quỷ Thủ đại nhân tiếng tăm lừng lẫy kia.

Thế nhưng Mặc Tỷ Tỷ vừa nói như vậy, hắn bỗng nhiên phát hiện ra rất nhiều chuyện đều quá mức trùng hợp.

Đầu tiên, Quỷ Thủ đại nhân ẩn cư tại Tấn Dương thành này.

Tiếp theo, mỗi khi Tấn Dương thành hoặc là hắn cùng người Tần gia gặp phải nguy hiểm, Quỷ Thủ đại nhân luôn có thể kịp thời xuất hiện.

Tần Phong càng nghĩ càng cảm thấy kinh hãi.

"Tần gia tổ tiên là tam đẳng Trấn quốc tướng quân, cho dù nhân tài tàn lụi, gia tộc sa sút, nhưng mà hỗn loạn đến bước đường này, luôn cảm thấy có gì đó không đúng."

"Hơn nữa mỗi lần cha ra ngoài làm ăn, đều có thể bình an trở về, tuy rằng ông ấy sẽ thuê người của Trảm Yêu ti hộ tống, nhưng mà một lần nguy hiểm cũng chưa từng gặp qua, cũng quá mức không khoa học."

"Còn có đêm Bách Quỷ dạ hành kia, cha nói là đi tìm túi tiền bị mất, kết quả lại xuất hiện trong thanh lâu.

Vừa vặn trong khoảng thời gian ông ấy biến mất, Quỷ Thủ đại nhân xuất hiện, bằng vào thực lực tuyệt đối, trấn sát yêu quỷ kia...

Thời điểm cha và Quỷ Thủ đại nhân xuất hiện, luôn luôn là lệch nhau!"

Tần Phong bán tín bán nghi: "Nhưng mà, cha với cái tính cách không đáng tin cậy kia thật sự là Quỷ Thủ đại nhân sao?

Lúc trước, ông ấy còn bị trọng uyên trận pháp trong sân làm bị thương eo.

Trừ phi, những biểu hiện thường ngày đều là ông ấy giả vờ."

Nhưng mà điều này có khả năng sao?

Một người rõ ràng rất lợi hại, làm sao có thể mười mấy năm như một ngày biểu hiện giống như người thường, thậm chí còn không bằng người thường?

Mấu chốt nhất là, nếu cha thật sự là Quỷ Thủ đại nhân, vì sao không dạy dỗ nhị đệ tu hành Thần Vũ đạo thống, mà là để cho hắn tự mình mò mẫm?

Tần Phong trăm mối suy nghĩ không rõ, nhưng mà ý niệm này khiến hắn tâm phiền ý loạn, hắn rất muốn biết được chân tướng.

"Không được, ta phải làm rõ ràng chuyện này." Tần Phong hai mắt híp lại, lẩm bẩm tự nói.

.....

"Ừm khụ khụ." Trong đại đường, Tần lão gia đang uống trà, bỗng nhiên bị nước trà sặc.

Nhị phu nhân ở một bên không có quan tâm, mà là cười như không cười nói: "Uống nước trà cũng có thể bị sặc, chẳng lẽ là trong lòng đang nghĩ đến người khác?

Hôm nay vị hắc bào nữ tử kia đến, tuy là yêu thú biến thành, nhưng mà ngay cả ta là nữ nhi gia, cũng cảm thấy kinh diễm như

tiên nhân."

"Phu nhân, nàng đang nói bậy bạ gì vậy? Trong mắt ta, ngoại trừ nàng ra, nữ nhân khác đều là phàm phu tục tử." Tần Kiến An nghĩa chính ngôn từ.

Nhị phu nhân dù sao cũng là đại gia khuê tú, không có quá nhiều tâm cơ, nghe được lời này hai má ửng đỏ, hừ nhẹ một tiếng, oán trách trong lòng lập tức tiêu tan hơn phân nửa.

Hai người lại trò chuyện vài câu, Tần lão gia bỗng nhiên đứng dậy.

"Lão gia, ông muốn đi đâu vậy?"

"Đi tìm Phong nhi, hai vị kia dù sao cũng là yêu thú, ta trong lòng vẫn là không yên tâm, phải dặn dò hắn thêm vài câu."

"Cũng có lý." Nhị phu nhân gật gật đầu, lại nói: "Thuận tiện cũng nói với Phong nhi, giữ một chút khoảng cách với vị hắc bào nữ tử kia, đừng chọc cho Kiếm Ly hiểu lầm."

"Được, ta biết rồi." Dứt lời, Tần lão gia vội vàng rời khỏi đại đường.

.....

Ở một bên khác, Tần Phong mất một nén nhang công phu, đem thư phòng mà cha thường ngày ở gần như lật tung lên, lại không tìm được bất kỳ manh mối khả nghi nào.

"Nghĩ lại cũng đúng, nếu cha thật sự là Quỷ Thủ, trên người làm sao có thể không có một hai kiện không gian bảo khí.

Những thứ có thể chứng minh thân phận, nhất định là ông ấy mang theo bên người.

Có lẽ ta có thể nghĩ biện pháp, lục soát người cha một phen?"

Tần Phong xoa cằm suy tính lợi hại.

Lúc này, hắn nhìn về phía một cái hộp gỗ trên bàn.

Bởi vì cái hộp gỗ này vị trí cực kỳ dễ thấy, người bình thường làm sao có thể đem thứ mình muốn giấu diếm đặt ở vị trí dễ thấy như vậy?

Cho nên nó vẫn bị hắn xem nhẹ.

Thế nhưng lúc này, trong thư phòng rộng lớn như vậy cũng chỉ còn cái hộp gỗ này chưa mở ra.

Tần Phong nhướng mày, mở hộp gỗ ra, một trận thanh hương xộc vào mũi.

Bên trong đặt là một cái túi thơm thêu hình lá phong mùa thu, hình dáng tinh xảo.

Trên túi thơm còn dùng sợi tơ màu vàng thêu bốn chữ nhỏ —— "Đan Phong nghênh thu".

Cũng không biết vì sao, khi Tần Phong nhìn thấy cái túi thơm này, nội tâm hắn sâu thẳm lại dâng lên một tia bi thương khó hiểu.

Đối với cái túi thơm này, hắn cảm thấy vừa thân thiết vừa xa lạ.

Đúng lúc hắn đang ngẩn người, phía sau bỗng nhiên truyền đến một đạo thanh âm: "Phong nhi, con đang làm gì vậy?"

Tần Phong giật mình, vội vàng quay đầu lại, liền nhìn thấy cha ruột sắc mặt lộ vẻ cổ quái.

"Không... Không có gì, con chỉ là muốn đến đây, lật xem sổ sách của Vọng Nguyệt cư trước kia, so sánh với lợi nhuận kinh doanh hiện tại một chút." Tình thế cấp bách, Tần Phong thuận miệng tìm đại một lý do.

Tần lão gia nghe vậy, sắc mặt cứng đờ: "Trước kia Vọng Nguyệt cư do ta quản lý, đều là trạng thái thua lỗ, căn bản không thể so sánh với việc buôn bán náo nhiệt hiện tại.

Con xem sổ sách trước kia, làm so sánh có ý nghĩa gì?"

Sai lầm rồi, quên mất cha là tán tài đồng tử... Tần Phong khóe miệng giật giật, liếc mắt nhìn túi thơm trong hộp gỗ, vội vàng chuyển chủ đề: "Đúng rồi, cha, vừa rồi con lật sổ sách, vô tình nhìn thấy thứ này.

Cái túi thơm này chẳng lẽ là của mẫu thân sao?"

Tần lão gia nghe vậy, cũng nhìn về phía túi thơm trong hộp gỗ, trong đôi mắt xẹt qua một tia bi thương, nhưng rất nhanh liền biến mất.

"Không sai, thứ này, đúng là do mẫu thân con lúc sinh thời để lại.

Mẫu thân con bình sinh thích nhất chính là lá phong mùa thu, mỗi khi đến lúc đó, nàng đều muốn ta bồi nàng đến núi Phong Hỏa thành Phụng Thiên, ngắm nhìn lá phong đỏ rực cả núi.

Mà tên của con cũng là bởi vậy mà đến."

Tần Phong trầm mặc.

Theo ký ức của nguyên chủ, Tần lão gia đã nói với hắn, mẫu thân là sau khi sinh hạ hắn không lâu, bởi vì mắc bệnh nan y mà qua đời.

"Cha, năm đó rốt cuộc mẫu thân mắc bệnh gì?"

Tần Kiến An ngẩn người, sau đó thở dài một tiếng: "Lúc đó con còn nhỏ, cho nên ta mới tìm đại một lý do lừa gạt con.

Nhưng mà, hiện tại con đã trưởng thành, cũng nên biết được

chân tướng năm đó.

Kỳ thật, mẫu thân con không phải vì bệnh mà chết, mà là bởi vì yêu quỷ xâm thành..."

Tần Phong thần sắc chấn động, sau đó liền nghe Tần lão gia kể lại chuyện năm đó.

Mười tám năm trước, Tần lão gia bởi vì có việc rời khỏi Phụng Thiên thành, kết quả lại có yêu quỷ cường đại dám xâm nhập đế đô Đại Càn!

Tuy rằng có Trấn Thần ti ngự sử xuất thủ, đem yêu quỷ đánh lui, nhưng mà Phụng Thiên thành vẫn bị hủy đi một phần năm.

Vô số gia đình tan nát, chết và bị thương vô số kể.

Mà mẫu thân của Tần Phong cũng vĩnh viễn chìm vào giấc ngủ trong ngày hôm đó.

Tần lão gia nói đến đây, vạn phần tự trách: "Nếu như lúc đó ta không rời khỏi bên cạnh mẫu thân con, có lẽ cũng sẽ không xuất hiện kết quả như vậy."

Tần Phong lúc đầu nghe được lời này, chỉ cảm thấy là Tần lão gia bởi vì áy náy mới nói ra.

Dù sao Phụng Thiên thành cao thủ như mây, yêu quỷ dám xâm nhập Phụng Thiên thành, dưới tay Trấn Thần ti ngự sử còn có thể thành công đào thoát, nhất định là không tầm thường.

Cho dù Tần lão gia ở bên cạnh mẫu thân, cũng căn bản không có tác dụng gì, thậm chí là cùng nhau bỏ mạng.

Thế nhưng khi hắn đem Tần lão gia cùng thân phận Quỷ Thủ đại nhân liên hệ với nhau, lời này liền có vẻ ý vị thâm trường.

Tần Phong hít sâu một hơi, hắn vốn là muốn chậm rãi thăm

dò, tìm được sơ hở của Tần lão gia, xác định thân phận thật sự của ông ấy.

Nhưng mà sau khi nghe được chân tướng cái chết của mẫu thân, nhìn thấy bộ dáng áy náy của Tần lão gia lúc này, hắn lại muốn trực tiếp mở miệng hỏi: "Cha, rốt cuộc người..."

Lời còn chưa dứt, liền nghe thấy bên ngoài thư phòng truyền đến một trận kinh hô.

Hai cha con liếc nhau, vội vàng chạy ra khỏi thư phòng, sau đó liền thấy, trên không trung cách đó không xa, một đạo nhân ảnh lướt qua.

Nhìn bộ dáng, lại chính là Quỷ Thủ đại nhân!

Chương 289: Hay là nhường hắn cho ta?

Tần Phong trừng lớn hai mắt, liếc nhìn lão già bên cạnh cũng đang ngạc nhiên không kém, rồi lại nhìn về phía Quỷ Thủ đại nhân đã lướt đi như một tia chớp.

Tuy không biết vì sao Quỷ Thủ đại nhân lại đột nhiên xuất hiện, nhưng qua một màn này, hắn cũng xác nhận, lão già tuyệt đối không phải Quỷ Thủ đại nhân!

Tần Phong thở phào nhẹ nhõm, trong lòng lại có chút tiếc nuối.

Lão già vẫn là lão già mà hắn quen thuộc, kẻ chuyên gia đào hố chôn con trai, xem ra không có khả năng xoay người rồi.....

"Đúng là anh hùng bất phàm, tựa như tiên nhân giáng thế." Tần lão già tán thán từ tận đáy lòng.

"Đúng rồi, Phong nhi, vừa rồi con muốn hỏi gì thế?"

Tần Phong hoàn hồn, nghi ngờ về thân phận của lão già đã được giải trừ, hắn nhớ tới túi thơm trong mộc hộp: "Lão già, nương rốt cuộc là người như thế nào?"

Năm đó khi nương lìa đời, hắn còn quá nhỏ, thế giới này lại không có ảnh chụp, nương cũng không lưu lại bức họa nào.

Cho nên, ấn tượng của hắn về mẫu thân có thể nói là hoàn toàn không có.

Nghe vậy, lão già thở dài một tiếng, sau đó bắt đầu kể lại.

Nương là một nữ tử xinh đẹp, tính cách hoạt bát, cởi mở, nơi nào có nàng đều tràn ngập tiếng cười.

Nương thích mùa thu, thích lá phong, thích đọc sách, thích những thứ kỳ quái.

"Nương con không hề đơn giản, nàng ấy có bản lĩnh , đã đọc qua thoại bản nào, nội dung bên trong đều có thể nhớ được tám chín phần.

Con thông minh như vậy, bước vào Văn Thánh Đạo Giả, chắc hẳn là kế thừa thiên phú của nương con rồi.

Đáng tiếc nàng ấy chỉ là một thường dân, nếu có thể vào Hạo Văn Viện, tu hành Văn Thánh đạo thống, thành tựu chắc chắn sẽ không thấp."

Tần Phong nghe vậy, trong lòng chấn động, bản lĩnh ? Chẳng phải giống hệt với song đồng của hắn sao?

Chẳng lẽ nói, dị năng song đồng của hắn là di truyền từ nương?

Nhưng vẫn còn một vấn đề, nguyên chủ đọc sách mười mấy năm, vẫn luôn không thức tỉnh dị năng song đồng, mãi đến khi hắn xuyên qua thân thể này, mới mở ra dị năng.

Chẳng lẽ nói, muốn thức tỉnh dị năng này cần có điều kiện gì đó, mà việc hắn xuyên qua chính là cơ duyên?

"Lão già, rốt cuộc nương có thân phận gì?" Tần Phong vội vàng hỏi.

Lão già đáp: "Chỉ là thường dân bình thường nhất, có thể có thân phận gì chứ?

Ta cũng là do cơ duyên xảo hợp, mới quen biết và yêu nương

con."

Tần Phong gật gật đầu.

Là cố ý che giấu thân phận?

Hay là việc nương thức tỉnh dị năng cũng chỉ là trùng hợp?

Tất cả đều không thể biết được.

Nghĩ đến nguyên nhân cái chết của nương, Tần Phong hỏi: "Năm đó yêu quỷ xâm nhập Phụng Thiên Thành, bây giờ có thể tìm được tung tích của nó không?"

Dám xâm nhập Phụng Thiên Thành, còn có thể sống sót rời đi dưới tay Trấn Thần Ti Ngự, thực lực của yêu quỷ đó chắc chắn phi phàm.

Yêu quỷ như vậy, cho dù đi đến đâu, cũng là một tai họa.

Nghe vậy, lão già nhíu mày, nghiêm túc nói: "Phong nhi, tuy ta không biết vì sao con lại hỏi như vậy, nhưng ta phải nói rõ với con.

Yêu quỷ kia thực lực rất khủng bố, con ngàn vạn lần đừng nghĩ đến chuyện báo thù.

Ta đặt tên cho đệ đệ con là Tần An, chính là hy vọng cả nhà bình an.

Nếu nương con còn sống, nhất định cũng nghĩ như vậy."

"Lão già, người hiểu lầm rồi, con cũng tự biết mình là ai, hỏi như vậy, cũng chỉ là lo lắng yêu quỷ kia sẽ tiếp tục gây họa mà thôi." Tần Phong thành thật nói.

"Vậy thì tốt." Lão già gật đầu: "Yêu quỷ kia đi đâu, một người bình thường như ta làm sao biết được?

Chuyện này cũng không cần con phải lo lắng, dù sao Đại Càn còn có Trảm Yêu Ti, nhất định sẽ có ngày tiêu diệt yêu quỷ kia."

Câu nói này tuy đơn giản, nhưng trong tai Tần Phong, lại giống như một lời hứa.

Hai cha con lại trò chuyện thêm một lúc về nương, bất tri bất giác, trời đã tối.

Lão già chuẩn bị rời đi, đột nhiên nhớ ra điều gì đó: "Hai người kia tuy là bằng hữu của con, nhưng cũng là yêu thú, khi ở chung với họ, vẫn phải cẩn thận một chút.

Còn nữa, nương con dặn dò ta, bảo con giữ khoảng cách với nữ tử áo đen kia, đừng để người khác hiểu lầm!"

Tần Phong giật giật khóe miệng, Mặc tỷ tỷ lớn hơn hắn mấy trăm tuổi, hai người ở chung thì có thể hiểu lầm cái gì chứ?

.....

"Cô gia, nàng..... Họ là ai vậy?" Lam Ngưng Sương nhìn Mặc tỷ tỷ và tiểu nha đầu xinh xắn, thần sắc khiếp sợ.

Nàng bất quá chỉ cùng tiểu thư ra ngoài luyện kiếm, sao lúc quay về, Tần Phủ lại xuất hiện thêm hai người này?

Hơn nữa nhìn cô gia và hai người này ở chung, nàng luôn cảm thấy quan hệ của bọn họ không bình thường!

Lam Ngưng Sương bỗng nhiên nhớ tới một quyển thoại bản từng đọc, nam chính trong đó chính là đi khắp nơi gieo rắc phong lưu, dẫn đến đủ loại nợ phong tình.

Lúc trước khi đọc, nàng còn khịt mũi coi thường nam chính, đồng thời kiên định tin tưởng cô gia sẽ không phải loại người như vậy.

Nhưng lúc này, nội tâm nàng lại dao động.

"Nữ tử áo đen này chẳng lẽ là tình nhân bên ngoài của cô gia? Vậy tiểu nha đầu này, chẳng lẽ là nữ nhi của cô gia và nàng ta? Đã lớn như vậy rồi sao!"

Lam Ngưng Sương đang tự biên tự diễn trong đầu, thần sắc biến hóa liên tục, nàng quay đầu nhìn về phía tiểu thư nhà mình.

Chỉ thấy Liễu Kiếm Ly thần sắc như thường nhìn chằm chằm nữ tử áo đen, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

Tần Phong thấy thế, liền biết Lam Ngưng Sương đã hiểu lầm.

Hắn vốn định dẫn Mặc tỷ tỷ và Tiểu Bạch đi dạo Tần Phủ một vòng, làm quen với hoàn cảnh.

Ai ngờ lại đụng mặt bọn họ!

"Mọi người nghe ta giải thích!" Tần Phong lên tiếng: "Ngưng Sương, muội còn nhớ ta từng kể với muội về đại xà tiền bối trong Hắc Vụ Lâm, và cả tiểu thú kia không?"

"Tự nhiên cô gia lại nhắc đến chuyện đó làm gì?" Lam Ngưng Sương nhíu mày.

Bây giờ rõ ràng còn có chuyện quan trọng hơn cần nói rõ trước mặt nàng và tiểu thư!

"Vị Mặc tỷ tỷ này chính là đại xà tiền bối hóa hình, còn Tiểu Bạch là tiểu thú kia hóa hình!" Tiếp đó, Tần Phong liền đem mọi chuyện kể lại cho thê tử và Ngưng Sương nghe.

Liễu Kiếm Ly như có điều suy nghĩ.

Lam Ngưng Sương che miệng, vẻ mặt kinh ngạc.

Trên đời này không phải yêu quỷ nào cũng có thể hóa hình,

bởi vì hóa hình vốn là một loại bản mệnh thần thông.

Đó là thủ đoạn mà yêu quỷ có thiên phú cực cao mới có thể sở hữu, mà yêu quỷ có thể hóa hình, tất nhiên có thể đạt đến cảnh giới cao phẩm.

Chính vì vậy, khi nghe Tần Phong nói rõ thân phận thật sự của hai người, Lam Ngưng Sương mới khiếp sợ như vậy.

Giải thích xong, Tần Phong lại giới thiệu: "Vị này là thê tử của ta, Liễu Kiếm Ly, còn đây là Ngưng Sương."

Mặc tỷ tỷ hứng thú đánh giá Bạch y Thiến ảnh: "Ngươi chính là Liễu Kiếm Ly nổi danh Đại Càn, nhìn khí tức trên người ngươi, chẳng lẽ đã bước vào Tam phẩm cảnh giới?"

Liễu Kiếm Ly khẽ gật đầu.

Mặc tỷ tỷ sau khi chào hỏi, hứng thú trong mắt càng thêm nồng đậm.

Nàng đã rất lâu rồi không giao thủ với ai, chủ yếu là vì không có đối thủ thích hợp!

Lâu nay đã ngứa ngáy tay chân, gặp được Liễu Kiếm Ly, tự nhiên là muốn thử một chút, nàng cũng muốn xem xem Liễu Kiếm Ly trong truyền thuyết, có thật sự thiên phú kiếm đạo kinh người như vậy hay không!

"So tài với ta một chút?" Mặc tỷ tỷ hưng phấn nói.

Liễu Kiếm Ly lắc đầu: "Không cần."

Tuy nàng thích Thần Vũ và kiếm đạo, nhưng không thích chiến đấu.

Sau khi đến Tấn Dương Thành, mỗi lần nàng ra tay, đều là vì người trong lòng.

Mặc tỷ tỷ trong mắt khó giấu vẻ thất vọng, khó khăn lắm mới tìm được một đối thủ tốt, nhưng đối phương lại không có ý chí chiến đấu, nàng cũng không tiện cưỡng ép, chỉ cảm thấy nhàm chán vô vị.

Tần Phong lại thở phào nhẹ nhõm, Tần Phủ nho nhỏ này, không chịu nổi hai nữ nhân này quậy phá.

Đúng lúc này, Mặc tỷ tỷ nảy ra ý hay, liếc mắt nhìn Tần Phong bên cạnh.

Sống mấy trăm năm, làm sao nàng lại không biết cách chọc giận một nữ nhân?

Tiếp đó, dưới ánh mắt khó hiểu của mọi người, nàng đi đến phía sau Tần Phong, sau đó vòng tay ôm lấy cổ hắn, nhìn Liễu Kiếm Ly cười nói: "Tiểu đệ đệ này ta cũng rất thích, hay là nhường cho ta?"

Lời vừa nói ra, Tần Phong lập tức hóa đá.

Chương 290: Liễu Kiếm Ly ghen tuông?

Cảm giác mềm mại từ phía sau đầu cùng hơi thở như hoa lan bên tai, Tần Phong hoàn toàn không để ý, hắn chỉ cảm thấy sắp gặp xui!

Lam Ngưng Sương hai mắt trợn tròn, Liễu Kiếm Ly yên lặng nhìn.

Tiểu Bạch ở một bên, liếm ngón tay, vẻ mặt tò mò.

Bầu không khí nhất thời trở nên kỳ quái!

"Mặc tỷ tỷ, đừng đùa kiểu này." Tần Phong vội vàng nói, hắn muốn thoát khỏi vòng tay của đối phương, nhưng làm sao có thể?

Mỹ nhân áo đen nghe vậy, chớp chớp đôi mắt to Khách Tư Lan, giả vờ uất ức nói: "Sao vậy, đệ đệ? Tỷ tỷ không hấp dẫn sao?

Lúc trước, đêm đó, lúc ngươi lấy đi vật tùy thân của ta, đâu có như vậy."

"Vật... vật tùy thân?" Lam Ngưng Sương kinh ngạc lên tiếng, những bức tranh minh họa trong thoại bản, trong nháy mắt hiện lên trong đầu nàng, xua đuổi không đi.

"Cô gia, không ngờ ngươi là người như vậy!"

"Ngưng Sương, nàng đừng nghe nàng ấy nói bậy, vật tùy thân đó chỉ là bản mệnh chân giải lưu lại lúc độ kiếp, là một mảnh vảy rắn! Không tin, ngươi có thể đi hỏi Thạch đại nhân và Dương Hà bọn họ!" Tần Phong ra sức biện giải.

"Nương tử, nàng phải tin tưởng ta!" Tần Phong muốn khóc không ra nước mắt.

Cũng may, Liễu Kiếm Ly thấy vậy, thản nhiên nói: "Ta tin tưởng ngươi."

Tần Phong nghe vậy, nhẹ thở ra một hơi, có một nương tử tin tưởng mình thật tốt.

Mặc tỷ tỷ lại lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, trên đời này lại có nữ nhân đại độ như vậy? Không khoa học a!

Nghĩ lúc trước đám hồ ly tinh Thanh Khâu câu dẫn nam nhân của đại tỷ, đại tỷ thiếu chút nữa lật tung cả Thanh Khâu.

Nếu không phải Cửu Vĩ Yêu Hồ quá lợi hại, e rằng trên đời này sẽ không còn hồ ly tinh Thanh Khâu nữa.

Đúng lúc nàng đang nghĩ như vậy, một đạo khí cơ vừa vặn sượt qua tóc mai của Tần Phong, nhắm thẳng vào nàng mà đến!

Mặc Tam Di giật mình, vội vàng buông Tần Phong ra, sau đó mũi chân điểm đất, thân thể nhảy về phía sau.

Nhìn thấy đạo khí cơ công kích gần ngay trước mắt, nàng đưa tay trái ra muốn đỡ, lại bị đạo khí cơ kia đánh lui ba trượng mới miễn cưỡng dừng lại!

Một màn đột ngột, khiến cho tất cả mọi người đều ngây người tại chỗ.

"Tiểu thư?" Lam Ngưng Sương vẻ mặt kinh ngạc.

"Mặc tỷ tỷ vừa rồi chỉ là đang nói đùa thôi, nương tử đừng coi là thật." Tần Phong tiến lên khuyên nhủ.

Hắn tự nhiên không hy vọng nương tử và Mặc tỷ tỷ thật sự đánh nhau, một là lo lắng một trong hai bên sẽ bị thương, hai là

không muốn Tần phủ bị tổn hại!

"Ta biết." Liễu Kiếm Ly khẽ gật đầu, chu môi khẽ mở: "Chỉ là, đột nhiên cũng muốn tìm người luyện tập một chút."

Mặc Tam Di nghe vậy, khóe miệng nhếch lên, mày liễu như lá: "Ta đã nói rồi mà, trên đời này làm gì có nữ nhân nào nhìn thấy người mình yêu thương, bị hồ ly tinh khác ôm, mà có thể thờ ơ?

Không, không đúng, ta không phải hồ ly tinh, nhiều nhất chỉ là một con rắn."

"Nói nhảm nhiều như vậy, còn đánh hay không?" Giọng điệu Liễu Kiếm Ly như thường, chỉ là khí cơ quanh thân khiến bạch y bay phần phật, lại thể hiện nội tâm nàng lúc này.

Nàng cũng không biết vì sao đột nhiên muốn cùng đối phương giao thủ.

Chỉ là nhìn thấy đối phương ôm Tần Phong, bộ dạng thân mật như vậy, trong lòng liền có chút không thoải mái.

Cảm giác đó, giống như là thanh kiếm yêu thích nhất thời thơ ấu, bị người ta cướp đi vậy.

..... Không, tình huống hiện tại, còn khó chịu hơn cảm giác đó nhiều.

"Đánh, tự nhiên là phải đánh? Chỉ là ở đây động thủ, có chút không ổn lắm?" Mặc tỷ tỷ liếc mắt nhìn bốn phía, nơi này dù sao cũng coi như là nửa cái nhà mới của nàng.

Liễu Kiếm Ly nghe vậy, không trả lời, chỉ mũi chân điểm nhẹ, nhảy lên không trung.

Cùng lúc đó, kết giới màu lam nhạt như hơi nước, trong nháy mắt bao phủ ra một mảnh trời đất mới.

"Giới vực? Có chút ý tứ." Mỹ nhân áo đen chiến ý dâng cao, cũng nhảy lên không trung, tiếp đó kết giới màu xanh đen hiện lên.

Lại là giới vực!

Hơn nữa còn ngang tài ngang sức với giới vực của Liễu Kiếm Ly!

Tần Phong và Lam Ngưng Sương thấy vậy, đều kinh ngạc!

Không bao lâu, trận chiến im lặng liền triển khai trong kết vực, bạch quang xẹt qua màn đêm.

.....

Động tĩnh của trận chiến tuy không ảnh hưởng đến toàn bộ Tấn Dương thành, nhưng cảnh tượng kỳ dị kia, lại khiến cho bá tánh trong thành tấm tắc khen ngợi.

Ở một bên khác, bên ngoài Thính Vũ Hiên, Bách Lý lão nhân đang cùng một trung niên vừa uống rượu, vừa nhìn trận chiến trong kết vực.

Trung niên này không phải ai khác, chính là Tần lão cha!

"Đa tạ."

"Cảm tạ thì không cần, chỉ là, ngươi còn định giấu diếm bao lâu nữa?" Lão đầu tử uống một ngụm rượu, thản nhiên hỏi.

Thì ra, Quỷ Thủ đại nhân xuất hiện vào ban ngày, kỳ thật cũng không phải là người thật, mà là do ông dùng tiên pháp Kính Hoa Thủy Nguyệt tạo ra ảo ảnh!

Mục đích làm như vậy, chính là muốn giúp Tần Kiến An xóa bỏ nghi ngờ của Tần Phong!

"Còn chưa đến lúc, ít nhất cũng phải đợi đến khi bọn chúng có

thể tự mình gánh vác."

"Hừ, làm cha quả nhiên không dễ dàng a." Lão đầu tử cười như không cười.

"Tin tức của Vạn Kiếm Tông chắc chắn đã truyền đến Phụng Thiên thành, bên kia có động tĩnh gì không?" Tần lão cha trầm giọng hỏi.

Lão đầu tử lắc lắc chén rượu: "Tự nhiên là có người ngồi không yên, bất quá người nhà của con dâu ngươi cũng không phải là hạng dễ chọc, một số nhân vật không nhập lưu đều bị bọn họ đè xuống."

"Nói cách khác, còn có một số người không biết điều, muốn động thủ với Phong nhi?" Giọng điệu Tần lão cha tràn đầy sát ý.

Mẫu thân Tần Phong ly thế, là nỗi đau vĩnh viễn của ông, mà ông cũng từ khoảnh khắc từ bỏ thân phận Bắc Quỷ Thủ liền thề, cả đời này nhất định phải bảo vệ tốt người nhà.

Nếu có người dám động vào nghịch lân của ông, con trai của Binh bộ Thượng thư chính là kết cục.

Hai người trò chuyện hồi lâu, Tần lão cha lại hỏi đến con yêu quỷ xâm nhập Phụng Thiên thành năm đó.

Lão đầu tử lắc đầu: "Năm đó con yêu quỷ kia bị Chu lão nhi đánh nát nửa người và thần hồn, muốn khôi phục, ít nhất cũng phải mất mấy chục năm.

Tuy rằng nó đã từng lộ diện ở Nam Vực, nhưng ai cũng không thể xác định đó có phải là bản thể của nó hay không."

Cường đại đến một trình độ nhất định, thi triển phân thân chi thuật, dễ như trở bàn tay.

Tần lão cha nghe vậy, trầm mặc.

Đúng lúc này, kết vực trên không Tần phủ vỡ vụn, một đạo bạch quang chói mắt chiếu sáng màn đêm.

"Hừ, quả nhiên là thủ hạ của con mẫu hổ Tây Vực kia, thực lực thật sự không tầm thường." Lão đầu tử nhướng mày.

Trận chiến đã kết thúc, một rắn một người thế mà bất phân thắng bại!

.....

Nhìn Mặc tỷ tỷ và Liễu Kiếm Ly đáp xuống, Tần Phong thở phào nhẹ nhõm, may mà song phương chỉ điểm đến là dừng.

Liễu Kiếm Ly cũng không tế ra Tử Điện Thần Quân hay Hàn Thủy Kiếm, chỉ là đang dùng kiếm ý ngũ trọng Vạn Thần cảnh - Hóa Kiếm chi pháp mà thôi.

Mà Mặc tỷ tỷ bên kia cũng không thi triển bản mệnh thần thông, chỉ là đang vận dụng lực lượng của giới vực và nhục thân.

"Đã lâu rồi không đánh một trận như vậy, thật là thoải mái." Mặc tỷ tỷ thỏa mãn, vặn vẹo cổ, phát ra tiếng kẽo kẹt.

Nghĩ lúc trước cùng đại tỷ ở Tây Vực, vì bảo vệ Long Mạch chi địa, đó là ba ngày đánh nhỏ, năm ngày đánh lớn.

Nhưng vì giúp đại tỷ chăm sóc hài tử, những ngày tháng như vậy liền không còn nữa.

Nàng cười với Liễu Kiếm Ly: "Vừa rồi là vì muốn ngươi ra tay, nên mới nói đùa một chút.

Ta chỉ là xem hắn như đệ đệ, không có ý gì khác, ngươi không cần lo lắng."

Tần Phong nghe vậy sắc mặt cứng đờ, trong lòng thất vọng, thế mà lại có chút tiếc nuối.

Hừ, đàn ông, quả nhiên ở đâu cũng vậy, ăn trong bát còn ngó nồi.

"Ta nên tự kiểm điểm sâu sắc mới được." Tần Phong chìm vào tự trách bản thân.

Bất quá hắn vẫn rất vui vẻ, dù sao nương tử rất có thể là vì ghen, mới lựa chọn động thủ với Mặc tỷ tỷ.

Liễu Kiếm Ly đơn thuần không hiểu nhân tình thế thái và những thứ giả tạo, chỉ biết thể hiện ra mặt chân thật nhất của bản thân.

Tần Phong chỉ cảm thấy, nương tử như vậy, thật đáng yêu.

Chương 291: Cơ hội đột phá nhị phẩm

Nếu là trước đây, Tần Phong và Liễu Kiếm Ly thường không dùng bữa cùng nhau.

Thế nhưng hôm nay lại khác.

Trong phòng khách, Mặc tỷ tỷ và Tiểu Bạch đang ăn uống ngon lành, còn Liễu Kiếm Ly ngồi bên cạnh Tần Phong, thản nhiên tao nhã dùng bữa.

Sức chiến đấu của hai kẻ tham ăn này thật sự quá mạnh, chẳng mấy chốc, hơn nửa bàn thức ăn đã bị quét sạch.

Kết quả này cũng nằm trong dự liệu của Tần Phong.

"Ta đi nhà bếp lấy thêm chút đồ ăn." Tần Phong đứng dậy.

"Cô gia, ta đi cùng chàng." Lam Ngưng Sương lên tiếng.

"Được."

Hai người rời đi.

Trong phòng khách chỉ còn lại Liễu Kiếm Ly ba người.

Lúc này, Mặc tỷ tỷ bỗng nhiên buông bát đũa xuống, hứng thú nói: "Muội muội quen biết hắn ta như thế nào vậy?"

Liễu Kiếm Ly nghe vậy, động tác trên tay khựng lại, nàng vốn không giỏi ăn nói, bèn đơn giản kể lại chuyện sau khi hạ giá đến Tấn Dương Thành.

Giọng nói trong trẻo, ánh mắt tràn đầy nhu tình.

Bản thân nàng cũng không nhận ra, khi hồi tưởng lại những khoảnh khắc ấy, khóe môi lại vô thức cong lên.

Đó là khoảng thời gian khác biệt nhất đối với nàng.

"Không ngờ, tên kia cũng biết cách lấy lòng nữ nhân đấy chứ." Mặc tỷ tỷ nhướng mày: "Vậy muội muội phải trông chừng cho kỹ."

"Ý tỷ là sao?" Liễu Kiếm Ly khó hiểu ngẩng đầu.

"Tuy tỷ đây không có ý gì với hắn ta, nhưng khó đảm bảo sẽ không có nữ nhân khác để mắt đến.

Cũng giống như nam nhân của đại tỷ năm xưa, bên cạnh luôn có không ít hồ ly tinh vây quanh.

Nếu tỷ nhớ không lầm, lúc trước ở Hắc Vụ Lâm, ngoài Ngưng Sương kia ra, còn có một nữ tử đeo khăn che mặt cùng hắn ta.

Tỷ có thể nhìn ra, nữ tử kia cũng có ý với phu quân của muội muội đấy."

Liễu Kiếm Ly biết nữ tử mà đối phương nói đến là ai, đó chính là Thương cô nương của Trảm Yêu Ti.

Mặc tỷ tỷ nói tiếp: "Tuy muội muội và hắn ta đã thành thân, nhưng trên đời này, nam nhân tam thê tứ thiếp là chuyện thường tình, muội muội không thể lơ mà buông lỏng cảnh giác.

Trừ phi, muội muội bằng lòng chia sẻ người mình yêu với nữ nhân khác."

Liễu Kiếm Ly không đáp lại, nàng chưa từng nghĩ đến những vấn đề này.

Đối với nàng mà nói, có thể ở bên cạnh Tần Phong là đủ rồi.

Đúng lúc này, Tần Phong cùng Lam Ngưng Sương mang theo thức ăn đã được xử lý từ nhà bếp quay trở lại.

Mặc tam di nhìn thấy đống thức ăn, lập tức gạt bỏ câu chuyện vừa rồi ra sau đầu.

Tiểu Bạch cũng hai tay khẽ gõ bàn, hai mắt sáng rực.

Tần Phong ngồi xuống, Liễu Kiếm Ly liếc nhìn chàng, đôi mắt sáng long lanh.

"Sao thế?" Tần Phong tò mò hỏi.

Liễu Kiếm Ly lắc đầu, không biết đang suy nghĩ điều gì.

.....

Dùng bữa tối xong, Tần Phong và Liễu Kiếm Ly nắm tay nhau tản bộ trong Tần phủ, đi đến hồ tâm đình.

Chàng nhớ lại khoảng thời gian Liễu Kiếm Ly mới đến Tần phủ, nàng luôn ngồi trên xe lăn, ở trong đình, lặng lẽ ngắm nhìn bầu trời.

Lúc đó, hai người tuy có danh nghĩa phu thê, nhưng đối với nhau, lại giống như người xa lạ.

Nhưng ai có thể ngờ được, giờ đây bọn họ không chỉ có phu thê chi thực, mà còn trải qua biết bao sóng gió thăng trầm.

Thật sự giống như một giấc mộng.

Tần Phong kể cho Liễu Kiếm Ly nghe những chuyện ở Bách Hoa Cốc, sau đó dương dương tự đắc nói về bài thơ mà mình đã viết.

À, nói chính xác, là bài thơ mà chàng đã chép...

"Bài thơ này vừa ra, ngôi vị đầu bảng Mỹ Nhân Thi của Đại Càn không còn tranh cãi gì nữa!"

Dù sao cũng là danh thi của thi tiên Lý Bạch đại nhân, khi nhắc đến việc dùng thơ ca ngợi ca nhan sắc mỹ nhân, đa số mọi người đều nghĩ đến bài thơ này đầu tiên.

Tần Phong thậm chí còn nghĩ, nếu như ở thanh lâu của Phụng Thiên Thành viết ra bài thơ này, e rằng những hoa khôi kia sẽ cho chàng "ăn cơm chùa" cả đời.

Liễu Kiếm Ly mỉm cười nhìn hắc y nam tử đang thao thao bất tuyệt, chỉ lặng lẽ nhìn, lặng lẽ nghe.

Tần Phong "nổ" mệt rồi, bỗng nhiên hỏi: "Đúng rồi, nàng đã bước vào tam phẩm khí huyền cảnh, mục tiêu tiếp theo chính là xung kích nhị phẩm, có tự tin không?"

Bạch y mỹ nhân trầm ngâm một lát, nhẹ giọng đáp: "Từ xưa đến nay ở Đại Càn, người có thể bước vào nhị phẩm chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Cho dù là sư tôn, trải qua bao nhiêu năm tháng, cũng dừng lại ở tam phẩm đỉnh phong cảnh giới, chậm chạp không thể bước ra bước cuối cùng."

Tần Phong nghe vậy, trầm tư suy nghĩ.

Thực lực của Vạn Kiếm Tông tông chủ không cần phải nói, trong số những người đứng đầu Đại Càn cũng được xem là có tiếng tăm.

Thế nhưng ngay cả Ngạc tông chủ, tuổi tác đã cao như vậy, mà vẫn chưa thể bước vào nhị phẩm sao?

"Cơ hội để tam phẩm đột phá đến nhị phẩm là gì?"

Liễu Kiếm Ly đáp: "Đến tam phẩm cảnh giới, kình khí trong cơ thể võ phu cơ bản đã viên mãn.

Sư tôn từng nói với ta, sau tam phẩm, muốn tiếp tục tăng lên, các đại đạo thống cần ngưng luyện không còn là kình khí, âm khí hay văn khí nữa, mà là một số thứ khác."

Tần Phong khựng lại, thăm dò hỏi: "Chẳng lẽ muốn bước vào nhị phẩm, cần phải hấp thu linh khí?"

Liễu Kiếm Ly nghiêng đầu nhìn chàng, chu môi khẽ nói: "Sư tôn quả thật có nhắc đến hai chữ linh khí, nhưng ông ấy cũng từng thở dài, linh khí trên thế gian quá mức hiếm hoi.

Điều này cũng định sẵn, người có thể bước vào nhị phẩm cảnh giới trên đời này, sẽ không nhiều."

Nghe vậy, Tần Phong chấn động tâm thần, chàng bỗng nhiên nghĩ đến lời Mặc tỷ tỷ đã nói, trấn long bia của các đại thiên thành sẽ thu nạp linh khí.

Ban đầu chàng còn tưởng rằng có người muốn mượn linh khí đó, để tăng tốc tu hành.

Thế nhưng bây giờ xem ra, chẳng lẽ là có người muốn mượn những linh khí này để bước vào nhị phẩm cảnh giới?

"Chờ đã, nếu ta có thể dẫn dắt linh khí do long mạch Tấn Dương Thành sinh ra, cho nàng hấp thu.

Có phải có thể giúp nàng bước vào nhị phẩm cảnh giới, trợ giúp một chút sức lực?"

"Trước đây trong những quyển sách về trận pháp mà ta từng xem qua có một loại trận pháp gọi là tụ âm trận, có thể thu thập âm khí trong thiên địa.

Có lẽ chỉ cần hơi cải tiến một chút, ta có thể biến tụ âm trận thành tụ linh trận?"

Tần Phong nghĩ đến đây, hai mắt sáng rực.

Thế nhưng sau khi suy nghĩ kỹ càng, chàng lại cảm thấy ý nghĩ này không thực tế cho lắm.

Trấn long bia đã tồn tại từ rất lâu, hơn nữa còn là tâm huyết của Thần Công Phòng lão gia tử.

Muốn cướp đoạt linh khí từ trấn long bia, e là có chút si tâm vọng tưởng.

"Trừ phi, ta có thể biết được chi tiết về việc trấn long bia thu nạp linh khí, sau đó tìm ra sơ hở, dẫn dắt một phần linh khí đến Tần phủ." Tần Phong vuốt cằm, đầu óc nhanh chóng xoay chuyển.

Muốn làm được như vậy, chàng nhất định phải tìm một người của Thần Công Phòng, từ trong miệng đối phương moi ra một số tình báo về trấn long bia.

Hơn nữa, nếu chàng nhớ không lầm, trước đó đã nhờ Thần Công Phòng lão gia tử thay mặt ủ Tiên Nhân Túi, tính toán thời gian, khoảng hai ngày nữa, bên đó sẽ phái người đến đây.

"Nếu như ý tưởng dẫn dắt linh khí thật sự có thể thực hiện, không chỉ có thể giúp nàng xung kích nhị phẩm cảnh giới.

Mà ta và nhị đệ, tốc độ tu hành cũng có thể tăng nhanh hơn rất nhiều."

Dù sao, linh khí chính là tinh hoa của trời đất ngưng tụ thành, đối với tất cả mọi sự tồn tại trên thế gian này, đều là thứ vô cùng trân quý!

Đúng lúc Tần Phong còn đang tính toán trong đầu, suy nghĩ

xem tính khả thi của kế hoạch này là bao nhiêu.

Trên vai, hai bàn tay ngọc ngà ấn xuống, ấn chàng lên lan can của hồ tâm đình.

"Hửm? Nàng sao thế?" Tần Phong tò mò, muốn quay đầu nhìn.

Thế nhưng đầu mới chỉ hơi nghiêng sang một bên, mỹ nhân phía sau đã giống như Mặc tỷ tỷ lúc trước, ôm chầm lấy chàng.

Mái tóc như thác nước buông xuống, khiến má chàng ngứa ngáy.

Nhẹ nhàng hít một hơi, tràn đầy hương thơm của nữ nhân.

"Cứ như vậy, một lát thôi." Liễu Kiếm Ly hai má ửng đỏ, giọng nói nhỏ như muỗi kêu.

Nàng chỉ muốn, che đi hơi thở của hắc bào nữ tử kia lưu lại trên người Tần Phong mà thôi.

Suy nghĩ ngây thơ, hệt như một đứa trẻ.

"Được." Tần Phong nắm lấy bàn tay mềm mại của mỹ nhân, tận hưởng khoảnh khắc yên bình này.

Chương 292: Con còn phải học hỏi sư phụ nhiều điều

Ngày hôm sau, Tần Phong rời khỏi Tần phủ, đi tới Thính Vũ Hiên.

Lão đầu tử vẫn như trước, nằm dài trên ghế mây, tay cầm bầu rượu, vẻ mặt thư thái.

"Thằng nhóc thối, ra ngoài một chuyến, tu hành sao lại lười biếng thế này?" Vừa gặp mặt, lão đầu tử đã lên tiếng mỉa mai.

Dù đã thành sư đồ, nhưng cái tật xấu mồm của lão già vẫn không thay đổi...

Sau khi chào hỏi qua loa, Tần Phong bước vào Thính Vũ Hiên, đưa mắt nhìn quanh.

Không thấy bóng dáng người con gái chân dài ấy đâu.

"Con rời Tấn Dương thành hai mươi ngày rồi, Thương cô nương vẫn chưa quay về sao?"

Tần Phong thở dài, bắt đầu lật giở sách, tìm kiếm nội dung liên quan đến trận pháp.

Điều đáng nói là, sau khi bước vào Chính Khí cảnh thất phẩm, mỗi lần hấp thu văn khí, đều bị Chính Khí màu tím trong Thần Hải đồng hóa.

Điều này so với việc võ phu ngưng luyện huyết khí thành kình khí thì đỡ tốn công sức hơn nhiều.

Ở Thính Vũ Hiên một ngày, Tần Phong lật xem rất nhiều sách, trong đó tuy có không ít sách về trận pháp, nhưng đều không cung cấp cho hắn manh mối nào liên quan đến tụ linh trận.

Thấy trời đã tối, Tần Phong thở dài, hôm nay chỉ đành tạm thời như vậy, dù sao buổi tối hắn còn phải quan sát thiên tượng, tìm kiếm mệnh tinh để đột phá lên Quái Mệnh cảnh lục phẩm.

Ngoài lầu các, lão đầu tử thấy hắn lắc đầu thở dài, liền hỏi: "Sao vậy, thằng nhóc thối?"

Nghe vậy, Tần Phong cũng không giấu giếm, đem chuyện muốn cải tạo tụ âm trận nói ra.

"Cải tạo tụ âm trận thành tụ linh trận? Ngươi muốn giúp Kiếm Ly nha đầu kia thu thập linh khí, giúp nàng ta bước vào Nhị phẩm cảnh?" Lão đầu tử nhướng mày.

Tần Phong gãi đầu, coi như thừa nhận.

Lão đầu tử cười như không cười: "Dám động đến linh khí của Long Mạch chi địa, gan ngươi cũng đủ lớn đấy. Ý tưởng thì không tồi, cũng có khả thi."

"Thật sao? Sư phụ, vậy con phải làm thế nào?" Tần Phong kích động hỏi.

"Trong Thính Vũ Hiên có một quyển , hẳn là ngươi đã xem qua rồi."

Tần Phong gật đầu.

Lão đầu tử chậm rãi nói: "Trận pháp chi đạo, chú trọng thiên thời địa lợi nhân hòa, nhất thông bách thông. Tụ âm trận là mượn bát quái chi vị, lấy âm khí làm dẫn, tụ tập âm khí. Vậy thì tụ linh trận, chẳng qua là đổi một loại dẫn tử khác mà thôi."

Tần Phong lập tức ngộ ra: "Ý sư phụ là, đổi dẫn tử của tụ âm trận từ âm khí thành linh khí?"

"Không sai."

"Nhưng mà, linh khí trên đời quá mức hiếm hoi, con phải đi đâu tìm linh khí để làm dẫn tử?"

Phải biết rằng, hắn còn chưa từng thấy linh khí trông như thế nào!

Lão đầu tử lộ ra nụ cười đầy ẩn ý: "Ngươi đã có ý nghĩ này, hẳn là biết Long Mạch chi địa sẽ sinh ra linh khí. Mà nguyên nhân những linh khí này không bị người ngoài phát hiện, là vì Trấn Long bia đã hấp thu toàn bộ. Nếu đã như vậy, ngươi có thể nhân cơ hội trước khi Trấn Long bia hấp thu những linh khí này, chặn lại một ít. Như vậy, vấn đề dẫn tử chẳng phải đã được giải quyết sao?"

"Sư phụ nói thì dễ, nhưng làm sao dễ dàng như vậy?"

"Đó là vấn đề của ngươi, tự mình đi giải quyết." Lão đầu tử vắt chéo chân, lại nói: "Bất quá, ta có thể cho ngươi một gợi ý. Long Mạch sinh ra từ lòng đất, Trấn Long bia muốn hấp thu linh khí, tất nhiên cũng phải tuân theo hướng đi của Long Mạch. Cho nên việc xây dựng Trấn Long bia rất có chú trọng, không phải đơn giản như bề ngoài nhìn thấy."

Nghe vậy, Tần Phong suy tư.

Lời nói của lão đầu tử có ý tứ, chính là vị trí xây dựng Trấn Long bia không phải tùy tiện chỉ định.

Hắn bỗng nhiên nhớ tới lúc trước, đám người Thần Công phòng xây dựng Trấn Long tháp, còn có rất nhiều người phân bố ở bốn phía Tấn Dương thành, động thổ đường phố.

Ban đầu hắn còn tưởng những người đó đang mở rộng Tấn Dương thành, hoặc là đang xây dựng kết giới hộ thành.

Nhưng bây giờ xem ra, những động tác đó rất có thể có liên quan đến Trấn Long bia!

Bọn họ là muốn xác định hướng đi của Long Mạch, để Trấn Long bia có thể hấp thu linh khí tốt hơn!

Nghĩ đến đây, hai mắt Tần Phong sáng lên, chỉ cần hắn có thể biết rõ ràng lúc trước những người đó đã động thổ ở đâu, có lẽ có thể nghĩ cách chặn linh khí thành công.

Hơn nữa, sau khi biết được hướng đi của Long Mạch, tương lai nếu có thể xây dựng tụ linh trận thành công, đối với việc dẫn dắt linh khí vào Tần phủ, cũng sẽ nắm chắc hơn!

Vui mừng, Tần Phong lại có chút lo lắng nói: "Nhưng mà sư phụ, Đại Càn đế đô phái Thần Công phòng đến các đại thiên thành xây dựng Trấn Long bia, hấp thu linh khí, khẳng định là có mục đích của bọn họ. Nếu con thật sự xây dựng tụ linh trận, dẫn dắt linh khí nơi này, có thể sẽ khiến người của đế đô phát hiện, rước họa vào thân hay không?"

"Ngươi còn lo lắng rước họa? Ta còn tưởng, thằng nhóc ngươi dám có ý nghĩ như vậy, nhất định là không sợ trời không sợ đất." Lão đầu tử yin dương quái khí nói.

"Hay là, thôi bỏ đi?" Tần Phong yếu ớt lên tiếng.

Hắn tuy rất muốn giúp nương tử tăng cao tu vi, nhưng tuyệt đối không thể bất chấp an nguy của người nhà, đây là điểm mấu chốt của hắn.

Lão đầu tử xua tay nói: "Long Mạch chi địa mỗi nơi mỗi khác, linh khí sinh ra tự nhiên cũng có nhiều có ít. Chỉ cần ngươi không dẫn dắt toàn bộ linh khí nơi này đi, ai có thể biết được linh khí nơi

này rốt cuộc có bao nhiêu?"

Tần Phong bừng tỉnh đại ngộ, hắn nhìn lão đầu tử, từ đáy lòng bội phục nói: "Quả nhiên, con còn phải học hỏi sư phụ nhiều điều."

Không nói đến tiên pháp mà hắn trước đây tâm tâm niệm niệm, chỉ riêng cái sự gian xảo của lão đầu tử cũng đủ để hắn học cả đời rồi.

...

Bách Hoa cốc, trong sân chim hót hoa thơm.

"Phi Lan à, sao lại chạy ra khỏi nhà nữa rồi? Chuyện Tấn Dương thành rõ ràng đã kết thúc, ngươi còn khăng khăng chạy đến đó làm gì?"

Thương Mộc mặc váy đen, lười biếng nằm nghiêng trên ghế dài, đôi mắt màu lam nhạt mang theo ý cười, đánh giá nữ tử bịt mặt đen cách đó không xa.

Chính là Thương cô nương mà Tần Phong lâu ngày không gặp!

Nghe vậy, Thương Phi Lan khẽ nhíu mày: "Cô cô nói lời này, chi bằng tự xem lại mình trước đi."

Trong tộc, người khiến lão gia tử đau đầu nhất, một là nàng, hai là cô cô đây.

rõ ràng tuổi cũng không nhỏ, lại trì hoãn việc kết hôn.

Gia tộc bọn họ sinh con nối dõi vốn đã không dễ dàng, sao có thể lãng phí thời gian như vậy?

"Chuyện của cô cô không cần ngươi phải lo, ngươi vẫn nên lo cho người trong lòng của ngươi thì hơn." Thương Mộc ngồi dậy, đôi mắt lộ ra trên khăn che mặt cười như có như không.

"Ta không hiểu cô cô đang nói gì." Ánh mắt màu xanh nhạt của Thương Phi Lan thoáng hiện lên một tia luống cuống, nhưng rất nhanh đã bị nàng che giấu.

"Tính tình của ngươi đúng là giống hệt mẫu thân ngươi, rõ ràng trong lòng thích muốn chết, nhưng ngoài miệng lại nhất quyết không thừa nhận. Năm đó gia tộc cùng vị kia ở Phụng Thiên thành đạt thành hiệp nghị, an bài ngươi đến Tấn Dương thành, ngươi là một vạn lần không muốn. Bây giờ chuyện đã xong, rõ ràng có thể rời đi, lại cứ muốn quay về. Ngoại trừ trong lòng nhớ thương tình lang, còn có thể có nguyên nhân nào khác?" Thương Mộc nói trúng tim đen.

"Có lẽ cô cô là ngày thường ngủ nhiều quá, đầu óc ngủ đến hồ đồ rồi, cho nên mới ăn nói lung tung. Nếu không có chuyện gì cần dặn dò, vậy ta xin phép cáo lui trước." Thương Phi Lan nói xong, liền muốn rời đi, lại bị gọi lại.

"Trước khi đi, không bằng xem cái này." Thương Mộc tùy ý vung tay, một cuộn giấy trắng rơi xuống bàn.

Ánh mắt Thương Phi Lan nhìn theo, không khỏi mở to mắt đẹp, đôi mắt sáng rực.

Nàng chưa từng thấy bài thơ nào cảm động như vậy, lập tức nảy sinh ý muốn chiếm hữu nó.

Tuy nhiên, ý nghĩ này vừa xuất hiện, Thương Mộc đã thu hồi cuộn giấy trắng.

"Nha đầu, ngươi đang nghĩ gì trong lòng, ta còn không rõ sao? Đừng hòng, bài thơ này là của ta."

"Chậc."

Dưới khăn che mặt màu đen truyền đến tiếng động rất nhỏ.

Chương 293: Quy củ là chết, người là sống

“Ngươi cố ý gọi ta lại đây, chính là vì muốn khoe khoang mình có được một tác phẩm tuyệt thế sao?” Thương Phi Lan nhíu mày.

“Sao nào, không vui sao? Lúc trước ngươi ở trước mặt ta khoe khoang thơ từ, tâm tình của ta lúc này cũng không khác ngươi là bao.” Thương Mộc khẽ đáp, ngữ khí mang theo ý cười.

Lúc đó, nha đầu này cố ý lấy ra bài thơ Hiệp Khách Hành để khoe khoang, khiến nàng ta hâm mộ không thôi, hôm nay cuối cùng cũng báo được thù.

Thương Phi Lan hừ lạnh một tiếng, không cho ý kiến.

“Ngươi chẳng lẽ không cảm thấy bài thơ này quen thuộc sao?” Thương Mộc bỗng nhiên hỏi.

“Quen thuộc?” Thương Phi Lan khẽ giật mình, bài thơ này là nàng ta lần đầu tiên nhìn thấy, sao lại quen thuộc được?

Chờ đã, không đúng!

“Văn khí hiển hóa từ bài thơ này…”

“Không sai, bài thơ này chính là người trong lòng ngươi viết cho nương tử của hắn.” Thương Mộc thản nhiên nói.

Lời này vừa nói ra, Thương Phi Lan sững sờ tại chỗ, nàng ta tự nhiên biết cô cô trong miệng đang nói đến ai, còn về phần nương tử của người nọ, nàng ta cũng vô cùng rõ ràng.

Là người thích thơ từ, nàng ta tự nhiên có thể cảm nhận được tình cảm trong bài thơ.

Dưới lớp khăn che mặt màu đen, nàng ta bướng bỉnh mím môi: "Hắn đang ở Tấn Dương Thành, làm sao có thể đến Bách Hoa Cốc này được."

Thương Mộc nghe vậy thở dài một tiếng: "Liễu Kiếm Ly trở về Vạn Kiếm Tông mở Thiên Địa Bá Quyền Ấn Chứng, hắn tự nhiên là đến tìm Liễu Kiếm Ly.

Hơn nữa ngươi có lẽ không biết, Liễu Kiếm Ly đã thành công độ kiếp, bước vào Thần Vũ tam phẩm cảnh giới, trở thành Kiếm Thần trẻ tuổi nhất từ trước đến nay của Đại Càn."

Vừa nói, người đẹp váy đen chậm rãi đứng dậy, đi đến bên cạnh Thương Phi Lan, nhẹ nhàng ôm nàng ta vào lòng.

Nha đầu cả đời bướng bỉnh này, lúc này nhìn qua lại khiến người ta có chút đau lòng.

"Nha đầu ngốc, rất nhiều lúc, hạnh phúc là phải tự mình tranh thủ, ngươi đừng giống như cô cô ta, sống trăm năm, vẫn lẻ loi một mình.

Có đôi khi, bỏ lỡ chính là bỏ lỡ, hối hận cũng vô ích." Thương Mộc khi nói những lời này, dường như không phải đang nói với đứa cháu gái trong lòng, mà là đang nói với chính mình trong quá khứ.

"Nhưng hắn, đã thành thân rồi." Thương Phi Lan lẩm bẩm đáp.

"Đúng vậy, hắn đã thành thân rồi, hơn nữa nương tử còn là Liễu Kiếm Ly nổi tiếng khắp Đại Càn, muốn để cho nàng ta biết khó mà lui, e là không thực tế.

Vậy thì không có gì to tát, cùng hầu hạ một chồng thôi, đối phương là Liễu Kiếm Ly, cũng sẽ không để ngươi chịu uất ức." Thương Mộc cười khẽ.

"Nhưng mà quy củ trong tộc…"

"Muốn gả thì gả thôi, cần gì phải quản những quy củ đó?

Nếu gia tộc không muốn cho ngươi của hồi môn, cô cô cho ngươi là được.

Cô cô ta đây, ngoại trừ có nhan sắc khuynh quốc khuynh thành ra, thì cũng chỉ có chút tiền nhàn rỗi đáng để khoe khoang."

Tuy nói là tiền nhàn rỗi, nhưng nếu thật sự mang số tài sản đó ra, e rằng sẽ khiến vô số người kinh ngạc… Trong mắt xanh biếc của Thương Phi Lan thoáng qua một tia mong đợi, nhưng rất nhanh đã bị lo lắng thay thế.

Thương Mộc hiển nhiên là nhìn ra được điều gì đó: "Sao vậy? Sợ rằng thiếp có ý, lang vô tình?

Ngươi yên tâm, ta xem người vô số, trong lòng tiểu tử kia nhất định là có ngươi.

Hơn nữa, nam nhân trên đời đều như nhau cả thôi, nhìn thấy mỹ nhân liền không dời nổi bước chân.

Ngươi tuy không bằng cô cô ta xinh đẹp như tiên nữ, nhưng cũng không kém là bao."

"Nếu thật sự không được, ngươi cứ mạnh dạn vén khăn che mặt lên, để lộ dung nhan trước mặt hắn, dựa theo quy củ trong tộc, đến lúc đó, hắn muốn không cưới cũng không được."

Thương Phi Lan nghi ngờ hỏi: "Nhưng mà, vừa rồi ngươi còn nói, không cần quản những quy củ đó."

“Nha đầu ngốc, quy củ là chết, người là sống, cái nào có lợi cho chúng ta thì đó là quy củ, cái nào không có lợi cho chúng ta thì đó không phải là quy củ.” Thương Mộc nghiêm nghị nói, nói ra lời chí lý.

…

Sáng sớm ngày hôm sau, liền có người đến Tần phủ.

Tần Phong đang tò mò là ai tìm mình, đi ra đến cửa lớn liền nhìn thấy hai gương mặt quen thuộc của Thần Công Phòng - Công Lương và Hỏa Viên!

Hỏa Viên có thân hình vạm vỡ lập tức chào hỏi: “Tần sư, đã lâu không gặp, biệt lai vô dạng.

Lần này đến đây, là để mang Tiên Nhân Túy đã ủ xong cùng với lợi nhuận bán được đến cho ngươi.”

Người đưa tin tức đến rồi… Tần Phong nheo mắt, cười đáp: “Làm phiền hai vị rồi.”

Đến giữa trưa, ba người cùng tụ tập tại một gian phòng riêng ở Vọng Nguyệt Cư.

Trên bàn cơm, sau khi rót đầy rượu cho hai người, Tần Phong tò mò hỏi: “Chuyển đồ chỉ cần một người là đủ rồi, sao lại cần đến hai người các ngươi cùng đến?”

Theo suy nghĩ của hắn, chuyện đưa đồ cho người khác vừa tốn công sức lại chẳng được lợi lộc gì, các vị Vương của Thần Công Phòng, nhất định là tránh còn không kịp.

Nhưng hắn lại không ngờ rằng, lần này lại đến tận hai người, hơn nữa còn đều là người có địa vị không thấp trong Thần Công Phòng.

Đối mặt với câu hỏi này, Công Lương và Hỏa Viên nhìn nhau, sau đó ho khan một tiếng, đồng thời nói: "Vừa hay có việc phải đến Nam Vực một chuyến thôi."

Tuy nhiên sự thật là, rất nhiều người trong Thần Công Phòng đều tranh nhau muốn đến đưa đồ cho Tần Phong.

Dù sao cơ hội được gặp Tần sư thật sự rất hiếm có, mỗi người bọn họ đều tích lũy rất nhiều vấn đề, muốn trực tiếp hỏi thăm một phen.

Sau một phen tranh giành, những vị Vương kia tự nhiên không phải là đối thủ của Công Lương và Hỏa Viên, chỉ có thể bất đắc dĩ nhường lại cơ hội đưa đồ quý giá này.

"Thì ra là vậy." Tần Phong thản nhiên gật đầu, sau đó lấy ra từ trong nhẫn trữ vật mấy vò Tiên Nhân Túy nguyên chất.

Mục đích của hắn cũng đơn giản, chuốc say hai người trước mặt, sau đó dò hỏi tin tức liên quan đến Trấn Long Bia!

Công Lương và Hỏa Viên không hề hay biết, vui vẻ nâng chén rượu lên, cụng ly, vừa gắp thức ăn vừa kính rượu, đồng thời không quên ném ra những vấn đề vật lý trong đầu.

Sự tình đã đến nước này, Tần Phong cũng nhìn ra mục đích hai người cùng đến đưa đồ.

Rượu quá ba tuần, Công Lương và Hỏa Viên chẳng những không say, ngược lại càng thêm hưng phấn.

Rõ ràng là Tiên Nhân Túy có nồng độ cồn cực cao, nhưng đối với hai người bọn họ mà nói, lại giống như căn bản không có tác dụng.

"Tần sư, đũa cắm vào trong nước, sẽ giống như bị gãy, chính là bởi vì sự khúc xạ của ánh sáng?"

“Tần sư, về phần cơ học, ta vẫn còn rất nhiều vấn đề, xin ngài hãy giải đáp cho ta.”

Tuy Tần Phong vẫn luôn chuốc rượu hai người, nhưng bản thân cũng uống vài chén, nghe được những vấn đề này, chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng.

Hắn nhịn không được hỏi: “Hai người các ngươi đều không biết say sao?”

Công Lương và Hỏa Viên nhìn nhau, đều cười lớn: “Nam nhi Thần Công Phòng chúng ta, ngày thường đều uống rượu như uống nước.

Cảm giác say rượu, từ khi bắt đầu biết chuyện, liền chưa từng gặp qua.”

Tần Phong nghe vậy, sắc mặt cứng đờ, như vậy, kế hoạch chuốc say hai người để dò hỏi tin tức Trấn Long Bia, chẳng phải là thất bại rồi sao?

Không được, ta phải nghĩ cách… Tần Phong nghĩ ra một kế, ánh mắt trở nên sắc bén: “Hai vị, ta ra ngoài tỉnh rượu một chút, tiện thể mang đến cho hai vị một loại rượu ngon khác, đảm bảo sẽ khiến hai vị mở rộng tầm mắt.”

Nói xong, hắn liền đứng dậy rời đi.

Trong phòng riêng vẫn còn có thể nghe thấy tiếng hai người cười nhạo tửu lượng của hắn quá kém.

Tần Phong rất nhanh đã gọi tiểu nhị đến, ghé tai nói nhỏ vài câu.

Tiểu nhị nghe vậy, sắc mặt khó coi: “Đại thiếu gia, thật sự muốn đi tìm loại rượu đó sao? Loại đồ đó, nếu không cẩn thận, có thể khiến người ta hôn mê mấy ngày mấy đêm đấy.”

“Ngươi cứ đi đi, nếu có chuyện gì ta chịu trách nhiệm.”

… Không lâu sau, Tần Phong liền mang đến một bình rượu nhỏ, cười rót đầy cho hai người.

“Tần sư, bình rượu nhỏ này, có lai lịch gì vậy?” Công Lương và Hỏa Viên tò mò hỏi.

“Loại rượu này có tên là Một Chén Đổ.”

Công Lương và Hỏa Viên nghe vậy, nhìn nhau cười khẩy, đều không để tâm, ngửa đầu uống cạn.

Vừa định chế nhạo vài câu, bọn họ liền cảm thấy một luồng khí nóng xộc thẳng lên não.

Loại rượu này có vị cực kỳ khó uống, kém xa Tiên Nhân Túy vừa rồi, thơm ngon thuần hậu, ngược lại rất là gắt!

Không bao lâu, rượu ngấm, Công Lương và Hỏa Viên liền ôm trán, choáng váng ngã xuống bàn.

Tần Phong thấy vậy, rất là hài lòng, quả nhiên vẫn là rượu giả đáng tin cậy.

Chương 294: Cướp Linh Khí

“Công huynh, Hỏa huynh?” Tần Phong thăm dò gọi hai tiếng.

Hai người chỉ đáp lại bằng tiếng ậm ừ trong mũi, xem ra là đã bị rượu giả chuốc say, đầu óc không còn tỉnh táo.

Tần Phong tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như vậy, liền nhỏ giọng hỏi: “Xin hỏi hai vị, lúc trước khi xây dựng Trấn Long Bia, hai vị đã từng động thổ ở đâu?

Còn nữa, Trấn Long Bia hấp thu linh khí, có gì đặc biệt không?”

Công Lương nghe vậy, mơ mơ màng màng nói ra đáp án.

Tần Phong tập trung tinh thần, sợ bỏ lỡ bất kỳ chi tiết nào.

Ước chừng một nén nhang, hai người liền bất tỉnh nhân sự, gục mặt xuống bàn.

“Tuy vẫn còn một số vấn đề chưa rõ, nhưng nguyên lý vận hành của Trấn Long Bia cơ bản đã hiểu rõ.”

Tần Phong lẩm bẩm, sau đó lấy từ trong nhẫn trữ vật ra giấy trắng và bút lông, rồi dựa theo lời hai người trước đó, vẽ ra tất cả những nơi đã từng động thổ khi xây dựng Trấn Long Bia.

Không bao lâu, một tấm bản đồ đường phố Tấn Dương Thành hình dạng giống như long văn hiện ra trên giấy.

Kết hợp với những gì hai người nói về lộ tuyến hấp thu linh khí của Trấn Long Bia, trong đầu Tần Phong đã có ý tưởng về cách cướp linh khí.

“Ban ngày ban mặt, làm việc gì cũng bất tiện, đợi đến nửa đêm sẽ tìm cách ra tay.

Nhưng linh khí là thứ hiếm có, không giống âm khí có thể dùng bảo khí đặc biệt để thu nạp.

Cho dù ta biết được lộ tuyến lưu chuyển của linh khí, đến lúc đó, làm sao để bảo tồn nó?”

Tần Phong chìm vào trầm tư, vấn đề này nếu không giải quyết được, thì trận pháp tụ linh sẽ không thể tạo ra.

Đột nhiên, trong đầu hắn hiện lên hình bóng một mỹ nhân áo đen.

“Đúng rồi, Mặc tỷ tỷ từng hấp thu linh khí để tu luyện, với năng lực của nàng, nhất định có cách bảo tồn linh khí.

Trở về nói chuyện này với nàng, nàng nhất định sẽ đồng ý.” Nghĩ đến đây, Tần Phong khẽ mỉm cười.

Quay đầu nhìn hai người vẫn đang ngủ say, Tần Phong gọi tiểu nhị, đưa họ đến phòng trọ của Vọng Nguyệt Cư.

Cho đến hoàng hôn, Công Lương hai người mới tỉnh lại, vừa mở mắt ra đã nhìn thấy đối phương, giật mình vội vàng đứng dậy.

Đầu óc hai người vẫn còn choáng váng, ẩn ẩn đau nhức.

“Chúng ta bị sao vậy?”

Trên bàn trong phòng có một tờ giấy trắng, trên đó là lời nhắn của Tần Phong.

Hai người liếc mắt nhìn, Hỏa Viên nhíu mày: “Chúng ta say rượu? Không đúng, rượu Tần sư đưa cho chúng ta có vấn đề!”

Công Lương nghi hoặc nói: “Nhưng tại sao hắn ta lại chuốc say

chúng ta?”

“Chẳng lẽ...” Hỏa Viên trợn to hai mắt, run giọng hỏi: “Ngươi có thấy đau mông không?”

“Không đau, ngươi thì sao?”

“Ta cũng không đau.”

Dứt lời, hai người nhìn nhau, đều thở phào nhẹ nhõm.

“Có lẽ là Tần sư không muốn giải đáp những vấn đề liên quan đến vật lý cho chúng ta nữa, nên mới chuốc say chúng ta.”

“Cũng chỉ có thể nghĩ ra lý do này, trời sắp tối rồi, chúng ta mau chóng khởi hành về Phụng Thiên Thành, nếu không công việc ở đó sẽ bị người khác giành hết mất.”

“Cũng được.”

Hai người vội vàng rời khỏi Tấn Dương Thành, trong lòng thề rằng, lần sau đến đây, có chết cũng không uống rượu của Tần sư nữa.

…

Đã đến nửa đêm, trên đường phố Tấn Dương Thành, chỉ còn lác đác vài ngôi nhà còn sáng đèn.

Trong bóng tối, ba bóng người lén lút.

Không, nói chính xác, chỉ có người dẫn đầu là lén lút, phía sau có hai người, một cao một thấp, đang đánh giá xung quanh, thong dong tự tại.

Tiểu Bạch giọng nói ngọng nghịu, hỏi: “Ca ca, tại sao đêm hôm khuya khoắt còn ra ngoài, còn cố ý thay một bộ y phục màu đen?”

So với bộ y phục này, nàng càng thích bộ váy đen trắng lúc trước hơn.

Bởi vì chúng ta ra ngoài là để làm chuyện mờ mờ ám muội, tự nhiên phải ăn mặc kín đáo một chút… Tần Phong ho khan một tiếng, không trả lời câu hỏi này.

Ban đầu hắn cũng không định mang Tiểu Bạch theo, nhưng sau khi nói rõ mọi chuyện với Mặc tỷ tỷ.

Mặc tỷ tỷ lại nói cho hắn biết, chỉ có Tiểu Bạch mới có năng lực đó, có thể bảo tồn linh khí.

Theo lời ban ngày của Công Lương hai người, Tần Phong ba người đến vị trí cách Trảm Yêu Ti năm con phố, hướng Nam.

Lộ tuyến vận hành hấp thu linh khí của Trấn Long Bia, tương tự như trận pháp, mà hắn tinh thông trận pháp, rất nhanh đã tính toán ra nơi này là vị trí tốt nhất để cướp linh khí.

Tần Phong hít sâu một hơi, lấy ra rất nhiều vật phẩm từ trong nhẫn trữ vật.

Đây là vật phẩm quan trọng để bố trí trận pháp cướp linh khí.

Không bao lâu, ở giữa đường, một trận pháp hình tròn được khắc họa xong, Tần Phong triển khai dị năng Song Đồng, đưa Chính Khí vào trong trận đồ.

Ngay sau đó, hắn liền nhìn thấy, bên dưới mặt đất được trận pháp bao phủ, một dải khí màu ngọc bích to bằng ngón tay đang chảy về hướng Trảm Yêu Ti, chắc chắn là linh khí!

“Tìm thấy rồi.” Tần Phong kích động nói, sau đó dẫn động trận đồ, linh khí kia lập tức chia làm hai, một luồng tiếp tục chảy về phía Trảm Yêu Ti, một luồng thì thoát ra khỏi lòng đất.

Mặc tỷ tỷ mở to đôi mắt đẹp, với thực lực của nàng, ngay khi linh khí xuất hiện, nàng đã cảm nhận được.

Nàng thật không ngờ, Tần Phong, đệ đệ này, lại thật sự có thể cướp đoạt linh khí từ dưới Trấn Long Bia?

“Tiểu Bạch, cảm nhận được không? Chính là lúc này!” Tần Phong vội vàng gọi.

“Ừm.” Tiểu Bạch đáp một tiếng, đồng tử sáng lên, trên đầu cũng mọc ra hai cái tai nhỏ lông xù, không khác gì lúc nàng biến thành hình dạng tiểu thú.

Nàng há miệng, nhẹ nhàng hít một hơi, cuồng phong nổi lên, thổi đến mức Tần Phong khó có thể mở mắt.

Mà linh khí thoát ra từ lòng đất kia, cũng bị Tiểu Bạch hút vào bụng trong nháy mắt.

Tiểu Bạch xoa xoa bụng, thỏa mãn ợ một cái.

Vị của linh khí rất ngọt ngào, hơn nữa còn no lâu hơn so với thức ăn thông thường!

Tần Phong lần nữa mở mắt ra, mọi thứ đều yên ắng, trận đồ trên mặt đất đã bị gió thổi tan, linh khí lần nữa dung nhập vào lòng đất, hắn đứng ngây người tại chỗ: “Linh khí bị ta dẫn ra đâu rồi?”

“Ở trong bụng tiểu chủ nhân.” Mặc tỷ tỷ khẽ nuốt nước bọt, nhiều linh khí như vậy, cho dù là nàng cũng là lần đầu tiên nhìn thấy.

“Mặc tỷ tỷ, không phải tỷ nói Tiểu Bạch có thể bảo tồn linh khí sao? Ăn hết rồi thì làm sao bây giờ?” Tần Phong muốn khóc không ra nước mắt.

Số linh khí này là hắn chuẩn bị dùng để làm trận dẫn, bố trí trận pháp tụ linh!

“Đừng hoảng, tiểu chủ nhân, nhả linh khí ra đi.” Mặc tỷ tỷ cười nói.

“Ồ.” Tiểu Bạch nghe vậy, không tình nguyện há miệng ra.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của Tần Phong, linh khí vừa bị nàng nuốt vào, lại bị nhả ra, thậm chí còn hóa thành một viên ngọc châu tròn trịa có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Bên trong ngọc châu, là linh khí bị nén đến cực hạn!

“Ca ca, cho huynh này!”

Tần Phong nhớ lại cảnh tượng Tiểu Bạch vừa nhả ra, do dự một chút, vẫn tiếp nhận ngọc châu.

Cầm trong tay, không có cảm giác dính dính như trong tưởng tượng, ngược lại rất trơn bóng mịn màng.

Mặc tỷ tỷ nói: “Tiểu chủ nhân cũng giống như đại tỷ, có thể dung nạp linh khí vào trong bụng, hóa thành linh châu.

Đại tỷ ở Tây Vực có thể khiến vạn yêu thần phục, một là vì thực lực cường đại của nàng, hai là vì linh châu này.”

Ân uy và lợi lộc cùng sử dụng? Thủ đoạn thật cao minh… Tần Phong gật gật đầu, xem ra mẫu thân của Tiểu Bạch còn lợi hại hơn hắn tưởng tượng!

Là một cái đùi lớn, nhất định phải ôm chặt.

“Nhưng mà…” Tần Phong cầm linh châu lên, quan sát kỹ một hồi, nghi hoặc nói: “Tuy rằng bên trong này nén không ít linh khí, nhưng so với lúc nãy ta dẫn ra, e rằng chỉ còn lại một phần ba, số còn lại đi đâu mất rồi?”

Lúc nãy cuồng phong nổi lên, hắn bị buộc phải nhắm mắt lại, cho nên cái gì cũng không nhìn thấy.

Tiểu Bạch ợ một cái, yếu ớt đáp: “Không… Không biết.”

Mặc tỷ tỷ cũng ợ một cái, nàng quay đầu sang chỗ khác, tùy ý nói: “Có lẽ là trở về với trời đất rồi.”

Ta tin các ngươi mới là lạ… Tần Phong giật giật khóe miệng.

Chương 295: Trận pháp tụ linh hoàn thành

Ngày hôm sau, trời còn chưa sáng hẳn, Tần Phong đã rời khỏi phòng.

Vì thê tử, vì nhị đệ và tốc độ tu luyện của những người khác có thể tăng nhanh, hắn đã không thể chờ đợi thêm nữa mà muốn thử tạo ra trận pháp tụ linh!

“Vì gia đình, dậy sớm như vậy, ta thật sự quá bội phục chính mình.

Lúc này, chắc hẳn mọi người vẫn còn đang say giấc nồng.”

Ngay khi Tần Phong đang nghĩ như vậy, từng đợt tiếng xé gió truyền vào tai.

Quay qua góc hành lang, nhìn về phía sân, là bóng dáng nhị đệ đang luyện đao.

Nhị đệ, sao đệ lại chăm chỉ như vậy, có thể cho đại ca một con đường sống không..... Khóe miệng Tần Phong giật giật.

Kiếp trước, điều khiến người ta bất lực nhất chính là người ta có tiền hơn mình, lại còn nỗ lực hơn mình.

Kiếp này, điều khiến người ta bất lực nhất chính là nhị đệ có thiên phú hơn đại ca, lại còn nỗ lực hơn đại ca rất nhiều.

Tần An đã đạt đến Thần Vũ lục phẩm đỉnh phong, thính lực vượt xa trước kia, hắn nghe thấy động tĩnh, tìm kiếm tiếng động nhìn lại: “Ơ? Đại ca, hôm nay sao huynh lại dậy sớm như vậy?”

Vì để duy trì hình tượng làm đại ca, Tần Phong mặt dày đáp: "Không phải dậy sớm, mà là tối qua tu luyện cả đêm không ngủ."

Nhị đệ tin là thật, lập tức lộ ra vẻ mặt bội phục: "Đại ca thật sự rất lợi hại, xem ra đệ cũng không thể lười biếng nữa.

Từ hôm nay trở đi, mỗi tối đệ chỉ ngủ hai canh giờ, thời gian còn lại đều dùng để luyện đao!"

Xin lỗi, ta có thể rút lại lời nói vừa rồi không, ta chỉ đang khoác lác thôi..... Sắc mặt Tần Phong cứng đờ.

Sau khi tạm biệt nhị đệ, Tần Phong đi dạo một vòng quanh Tần phủ, sau đó trở lại phòng.

Hắn vẽ ra bản đồ hướng đi long mạch của Tấn Dương thành, lại đánh dấu vị trí Tần phủ.

Đã muốn bố trí trận pháp tụ linh dẫn một phần linh khí về nhà, vậy thì công tác chuẩn bị tự nhiên là không thể thiếu.

Hiện tại, linh châu làm trận dẫn của trận pháp tụ linh đã vào vị trí, còn lại không gì khác chính là xem trận pháp tụ linh này nên khắc họa như thế nào.

Theo như mạch suy nghĩ trong sách trận giải, lại kết hợp với phương vị tứ phương bát quái của trận pháp tụ âm.

Tần Phong vẽ vời trên bản đồ khái quát của Tấn Dương thành, ước chừng một nén nhang sau, hình dạng sơ bộ của trận pháp tụ linh hiện rõ trên giấy.

"Tiếp theo chính là bắt tay bố trí trận pháp trong thành."

Vì để che mắt người khác, Tần Phong khi đi dạo trong Tấn Dương thành, trận pháp bố trí đều được tiến hành trong tửu lâu của mình.

Cũng may hắn trước đó đã mua hết phần lớn tửu lâu trong thành, nếu không thật sự không thể làm được như vậy.

Khắc họa trận pháp tụ linh là một công trình lớn, dù sao muốn dẫn một phần linh khí ở long mạch chi địa đến Tần phủ, còn phải không để người khác phát hiện, độ khó có thể nói là không nhỏ.

Cũng may, ba ngày sau, tất cả công tác chuẩn bị đều đã sẵn sàng, tiếp theo chính là khắc trận đồ cuối cùng trong Tần phủ, đặt linh châu làm trận tâm.

……

Trong sân, Tần Phong khắc xong nét cuối cùng của trận pháp tụ linh, lấy linh châu từ trong nhẫn trữ vật ra, đặt vào trung tâm trận pháp.

Nhị đệ và Hắc Thạch Đầu đứng bên cạnh nhìn, không hiểu ý nghĩa.

“Thành bại tại đây.” Tần Phong nhẹ thở ra một hơi.

Trận pháp tụ linh chung quy chỉ là sản phẩm lý tưởng hóa của hắn, không phải là trận pháp tụ âm có trong sách.

Tuy rằng theo như mạch suy nghĩ của sư phụ cho đã đổi trận dẫn, hơn nữa dựa theo hướng đi của long mạch, một lần nữa khắc họa trận đồ, nhưng cuối cùng có thể thành công hay không, kỳ thật trong lòng hắn cũng không nắm chắc.

Linh châu rơi vào trận tâm, không bao lâu, liền tản mát ra một trận ba động kỳ dị.

Tần Phong nín thở ngưng thần, căng thẳng nhìn chằm chằm trận pháp, trận pháp này không cần phải đưa văn khí hoặc là chính khí vào, bởi vì nó một khi đã kiến lập thành công, liền sẽ tự hành vận chuyển.

Không bao lâu, viên linh châu kia dưới ánh mắt kinh hỉ của Tần Phong, lơ lửng giữa không trung!

Cùng lúc đó, một đạo bạch quang mắt thường không thể thấy được, lóe lên trên trận đồ của trận pháp tụ linh.

Trận pháp tụ linh thành công!

Những linh khí vốn nên hội tụ vào trấn long bia kia, trong nháy mắt chia làm hai, phần bị chia ra tự nhiên là chảy vào trong Tần phủ.

Giây phút này, tất cả mọi người trong Tần phủ đều sinh ra một loại cảm giác kỳ dị, loại cảm giác này nói không rõ ràng, nhưng chính là khiến người ta phi thường thoải mái.

Trong đại sảnh, nhị phu nhân bưng chén trà trong tay lên bỗng nhiên dừng lại: "Lão gia, sao ta lại cảm thấy trà hôm nay có một loại công hiệu trợ giúp người ta ngưng thần?"

Lão gia thu hồi tầm mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, nhấp một ngụm trà, thần sắc vui mừng: "Phu nhân, xem ra, trà nghệ của nàng lại tiến bộ rồi."

"Nguyện lão gia, đây không phải là trà ta pha, là nha hoàn trong phủ pha, ý của chàng là, trà ta pha không bằng trà hôm nay?" Nhị phu nhân nhíu mày.

Tần lão gia lập tức sắc mặt cứng đờ, vội vàng giải thích.

Ở một bên khác, chỗ hồ đình, Liễu Kiếm Ly đang nhìn Lam Ngưng Sương trên mặt hồ khống chế kình khí.

Đột nhiên, nàng cúi đầu nhìn về phía mặt đất, sau đó vươn tay phải ra, linh khí mang màu sắc như ngọc, hội tụ đến trong tay nàng.

Lam Ngưng Sương cũng cảm nhận được biến hóa, từ trên mặt hồ rơi xuống hồ đình: “Tiểu thư, đây là cái gì?”

“Đây là linh khí.”

“Linh khí?!” Lam Ngưng Sương kinh hô, thân là kiếm thị của Liễu gia, tự nhiên có nghe nói qua linh khí.

Vật hiếm thấy trên thế gian, có thể trợ giúp bất kỳ người nào thuộc đạo thống tu hành, hơn nữa có hiệu quả nhân đôi.

“Nhưng mà trong Tần phủ này, sao lại vô duyên vô cớ sinh ra linh khí?”

Liễu Kiếm Ly không trả lời, bất quá nàng hiển nhiên là đoán được cái gì, dù sao không lâu trước đây, nàng mới cùng Tần Phong nói qua, thời cơ bước vào nhị phẩm.

Nghĩ đến đây, khóe miệng nàng hơi nhếch lên.

Trong phòng khách, Tiểu Bạch giòn tan nói: “Dì, là linh khí! Rất nhiều rất nhiều linh khí!”

Mặc tam di cười gật gật đầu.

Tần Phong trong sân nắm chặt nắm tay, nhìn linh khí không ngừng hội tụ vào Tần phủ, tâm tình lúc này của hắn tự nhiên là kích động vô cùng.

Nhị đệ và Hắc Thạch Đầu ở một bên cũng cảm nhận được cái gì đó.

“Cái này..... Cái này chẳng lẽ chính là linh khí trong truyền thuyết? Cô gia, những gì ngài vừa làm, chẳng lẽ là vì muốn dẫn động vật này sao?” Hắc Thạch Đầu vẻ mặt khiếp sợ.

Tần Phong cười đáp: “Đúng vậy, hơn nữa hiện tại xem ra, hiệu quả cũng không tệ lắm.”

“Linh khí, đó là cái gì?” Nhị đệ nghi ngờ hỏi.

Hắn chỉ cảm thấy lúc này toàn thân tràn đầy lực lượng, hơn nữa kình khí trong cơ thể cũng đang tăng trưởng với tốc độ cực nhanh.

Nhưng mấu chốt là, hắn căn bản không có ngưng luyện huyết khí!

Tần Phong giải thích công hiệu của linh khí cho nhị đệ, sau đó nói: “Từ nay về sau, đệ liền thông qua hấp thu linh khí này tiến hành tu luyện, tin tưởng giả lấy thời gian, liền có thể có đột phá.”

“Tốt, đa tạ đại ca.” Nhị đệ vẻ mặt hưng phấn, chỉ cảm thấy đại ca đối với hắn thật tốt.

“Không cần cảm ơn, dù sao đệ cũng là tiện thể.” Tần Phong nói như thật.

Tần An trong nháy mắt đứng ngây người tại chỗ.

……

Cách Tấn Dương thành về phía tây ba ngàn dặm, Thư Lương thành.

Trong phủ nha môn, một nam tử vội vã đi đến một căn phòng, gõ cửa phòng.

“Vào đi.” Trong phòng truyền đến tiếng của một người trung niên.

“Bẩm báo tri huyện đại nhân, phong ấn dưới lòng đất kia đã nới lỏng, tai họa thi quỷ trong thành càng ngày càng nghiêm trọng, đã không phải là những Bách Quỷ Đạo Giả trong Trảm Yêu ti có thể đối phó.

Hơn nữa thi độc lan tràn, rất nhiều bá tánh bệnh nặng, tuy

rằng chúng ta ngầm truyền ra là bệnh dịch hoành hành, nhưng tiếp tục như vậy, nhất định là giấu không được.

Phải hướng Thiên thành gần đây, cầu phái viện binh!”

Nam tử trung niên nghe vậy, thần sắc như thường.

Chỉ là, một tiếng bạt tai vang dội theo đó vang lên.

“Còn một tháng nữa ta có thể trở về Phụng Thiên thành, ngươi lúc này lại gây chuyện, là muốn ta không về được sao?”

“Nhưng mà tai họa thi quỷ kia……” Nam tử che mặt, muốn nói lại thôi.

“Gây ra động tĩnh lớn như vậy, không phải là thứ quỷ quái kia bị phong ấn dưới lòng đất đói bụng, ném tử tù trong nhà lao cho nó là được.”

“Trong nhà lao đã không còn tử tù.” Nam tử run giọng đáp.

“Không có tử tù, liền ném phạm nhân bình thường vào, lại không được, liền thừa dịp đêm tối, bắt vài bá tánh ném vào.

Loại thế đạo này, một ngày chết không rõ nguyên nhân vài người là chuyện rất bình thường, loại chuyện này còn cần ta dạy ngươi sao?” Ngữ khí bình thản, lại nói ra lời ăn thịt người.

Nam tử không dám lên tiếng nữa, chắp tay khom người rời đi.

Trung niên chắp tay sau lưng nhìn ra ngoài cửa sổ, nơi quỷ quái này hắn một khắc cũng không muốn ở lại.

Chương 296: Còn có chuyện tốt như vậy?

Vài ngày trôi qua.

Trong phòng khách, Tiểu Bạch nhìn bàn ăn đầy ắp thức ăn, liếc mắt nhìn Tần Phong đang cười tủm tỉm, nghi hoặc hỏi: “Ca ca, còn chưa đến giờ cơm mà, sao lại mang cho muội nhiều đồ ăn ngon như vậy?”

Đến Tần phủ một thời gian, vì vẻ ngoài đáng yêu, Tiểu Bạch rất được các nha hoàn trong phủ yêu mến, thường xuyên có người chơi cùng nàng.

Cứ như vậy, ngôn ngữ của nàng ngày càng trôi chảy, không khác gì những đứa trẻ loài người bình thường.

Trong quá trình giao tiếp với các nha hoàn trong phủ, nàng cũng đã có khái niệm sơ bộ về thời gian ba bữa ăn của người dân.

Mặc Tam di ở một bên, khoanh tay trước ngực, tạo thành đường cong kinh người, cũng tò mò nhìn sang.

Tần Phong cười hỏi: “Tiểu Bạch, muội thấy ca ca đối xử với muội thế nào?”

Tiểu Bạch há to miệng, cười rạng rỡ, để lộ hai chiếc răng nanh.

“Ca ca đối xử với Tiểu Bạch rất tốt!”

“Vậy nếu ca ca có việc nhờ muội giúp, muội có đồng ý không?” Tần Phong tuần tự thiện dụ.

“Ừm!” Tiểu Bạch gật đầu lia lịa.

“Tiểu Bạch thật ngoan.” Tần Phong khẽ nhếch mép, xoa đầu nàng, Tiểu Bạch lập tức lộ ra vẻ mặt thoải mái dễ chịu, phát ra tiếng cười khúc khích.

“Thật ra cũng không phải chuyện gì khó khăn, muội còn nhớ linh châu mà muội ngưng tụ ra đêm hôm trước không?

Linh khí rất có ích cho việc tu hành của ta, nhưng ta thường xuyên phải ra ngoài, không thể ở trong Tần phủ, mà bên ngoài Tần phủ lại không có linh khí để ta hấp thu.

Ta đã nghĩ, nếu Tiểu Bạch có thể ngưng tụ cho ta thêm vài viên linh châu, để bên cạnh để tu luyện, thì thật là tốt biết mấy.”

Vừa nói, Tần Phong vừa cẩn thận liếc nhìn mỹ nhân áo đen bên cạnh, nàng ta đang nhìn hắn với vẻ mặt dở khóc dở cười.

Hắn run lên trong lòng, vội vàng dời mắt đi.

Trên thực tế, với cảnh giới Chính Khí cảnh thất phẩm của hắn, linh khí đối với hắn không có tác dụng cao bằng những Thần Vũ võ phu khác trong phủ.

Hắn muốn xin vài viên linh châu, cũng chỉ là để phòng khi cần thiết mà thôi.

Dù sao thì những thứ hiếm có như linh khí, nếu có thể lưu trữ dưới dạng châu, thì giá trị của nó là không thể đo đếm được.

Đối với người tu hành mà nói, linh châu chính là bảo vật vô giá!

Thứ này không chỉ có thể dùng để mua chuộc lòng người, mà có lẽ sau này còn có thể dùng để trao đổi với người khác.

Tần Phong động lòng, tự nhiên cũng là có lý do.

Tiểu Bạch nghe vậy, học theo dáng vẻ của loài người, vỗ ngực đồng ý.

Nàng đi ra khỏi phòng, đến trong sân, vừa định há miệng nuốt linh khí vào bụng, nhưng lại nghĩ đến điều gì đó: "Ca ca, huynh cần mấy viên?"

Đó chính là câu chuyện Hàn Tín điểm binh, càng nhiều càng tốt... Tần Phong mừng rỡ, giơ một ngón tay, định nói ra con số một trăm viên.

Đúng lúc này, Mặc Tam di vẫn luôn im lặng lên tiếng: "Linh châu loại này, đủ dùng là được, tu vi của hắn quá thấp, nhiều quá để bên người cũng vô dụng.

Tiểu chủ, người cho hắn ba viên là được."

Tần Phong nghe vậy, sắc mặt cứng đờ, quay đầu nhìn mỹ nhân áo đen.

Nàng chớp chớp đôi mắt to của mình hỏi: "Có vấn đề gì sao?"

"Không... Không có." Tần Phong yếu ớt đáp.

Ba viên thì ba viên, dù sao cũng hơn không có, dù sao hai người này cũng sẽ ở lại Tần phủ một thời gian dài, cũng không cần gấp gáp... Tần Phong nghĩ như vậy.

Không lâu sau, ba viên linh châu đã được ngưng tụ xong.

Tần Phong cất vào nhẫn trữ vật, đột nhiên lại nghĩ đến điều gì đó, hắn nhìn mỹ nhân áo đen, cười nói: "Mặc tỷ tỷ, bản mệnh chân giải mà tỷ đưa cho ta trước đây, lúc trước vì để giữ mạng đã bị ta dùng mất rồi, không biết tỷ còn không?"

Mặc tỷ tỷ nghe vậy, nhướng mày: "Tiểu đệ đệ, đệ cứ nhớ mãi vật bên người tỷ như vậy sao?"

“Mặc tỷ tỷ, chúng ta nói chuyện tử tế được không?” Tần Phong cứng đờ mặt.

Mặc tỷ tỷ cười khanh khách, cũng không tr teasing hắn nữa: “Tuy rằng tỷ cũng muốn cho đệ, nhưng rất tiếc, bản mệnh chân giải chỉ có khi vượt qua Thiên Kiếp cao phẩm mới sinh ra, tỷ cũng chỉ có một cái đó.

Tuy nhiên, tỷ tỷ đây còn có thứ khác, không biết đệ có muốn không?”

“Thứ gì?” Tần Phong tò mò hỏi.

Mỹ nhân áo đen không trả lời ngay, mà đi đến bên cạnh Tần Phong, ghé sát người, hơi thở như hoa lan: “Tuy tỷ còn chưa thành công hóa rồng, nhưng tác dụng của nước bọt cũng miễn cưỡng có thể sánh ngang với long tiên, chữa bệnh cho con người.

Nếu đệ không chê, có muốn tỷ cho đệ một bình không?”

Còn có chuyện tốt như vậy... Tần Phong ho khan một tiếng, nghiêm túc đáp: “Như vậy không được tốt lắm?”

Vừa nói, hắn vừa đưa tay phải vào trong ngực, định lấy từ trong nhẫn trữ vật ra một cái vò rượu rỗng...

Tuy nhiên, Mặc tỷ tỷ đã lùi người lại, vuốt ve má nói: “Quả thực không ổn, đệ dù sao cũng là người có nương tử rồi, giữ nước bọt của tỷ bên người, thành ra thế nào?

Thôi vậy, coi như tỷ chưa từng nói, gần đây không muốn động, nhỡ đâu nương tử của đệ ghen, lại ra tay với tỷ, tỷ không chịu nổi đâu.”

Không muốn động, là vì mùa đông đã đến, rắn muốn ngủ đông sao?

Tần Phong thản nhiên, trong lòng lại tiếc hùi hụi, lặng lẽ rụt tay lại.

Đồng thời hắn lên tiếng: “Mặc tỷ tỷ lo xa rồi, nương tử ta hiểu chuyện, ôn nhu đại phương, thiện giải nhân ý, nàng ấy sao có thể giống như tỷ nói?”

Ừm, trong lòng hắn, nương tử chính là hoàn mỹ vô khuyết!

“Thật sao?” Mỹ nhân áo đen cười như không cười, liếc mắt nhìn về phía hồ tâm đình của Tần phủ.

Ở hồ tâm đình, Lam Ngưng Sương kích động nói: “Tiểu thư, linh khí này thật sự rất lợi hại, mấy ngày nay hấp thu linh khí tu luyện, tốc độ tích lũy kình khí trong cơ thể so với trước kia quả thực là tiến bộ vượt bậc.

Ta cảm thấy cứ tiếp tục như vậy, ta tự tin trong vòng một năm có thể bước vào Thần Vũ ngũ phẩm Thần Hành cảnh!”

Nói xong, lại không có ai đáp lại.

Lam Ngưng Sương nhìn Bạch y thiến ảnh, tò mò hỏi: “Tiểu thư... Tiểu thư?”

“Hả?” Liễu Kiếm Ly hoàn hồn.

“Tiểu thư, sao mặt tỷ lại đỏ như vậy, chẳng lẽ là bị bệnh sao?”

“Không sao.” Liễu Kiếm Ly vành tai đỏ ửng, nhẹ giọng đáp.

Trong lòng lại nghĩ - Thì ra trong lòng hắn, ta là như vậy, thôi vậy, hôm nay không so chiêu với xà yêu kia nữa.

Ở một bên khác, Tần Phong hỏi: “Nói đến, Mặc tỷ tỷ, tỷ lấy rắn hóa rồng, có gì khác biệt với những Long tộc vốn có?”

“Khác biệt sao?” Mặc tỷ tỷ suy nghĩ một chút, đáp: “Như

những người như chúng ta, cái gọi là hóa rồng, kỳ thật là vì để lột xác huyết mạch.

Đối với yêu thú mà nói, có thể đạt đến trình độ nào, thiên phú và tài nguyên tự nhiên là điều không thể thiếu, mà còn quan trọng hơn cả hai điều này chính là huyết mạch.

Nếu ta không hóa rồng, e rằng sống thêm ngàn năm nữa, cũng chỉ có thể dừng lại ở cảnh giới hiện tại.

Nhưng sau khi hóa rồng, ta có thể thử đột phá đến cảnh giới cao hơn."

Dừng một chút, Mặc tỷ tỷ lại nói tiếp: "Nguyên nhân Long tộc có thể áp đảo phần lớn yêu thú, chính là vì huyết mạch của bọn chúng cực kỳ cường hãn.

Con cháu Long tộc sinh ra cực kỳ không dễ dàng, cũng chính vì vậy, bọn chúng vừa sinh ra đã có thể đạt tới nhị chuyển kiếp lực, cùng cảnh giới, chỉ bằng vào cường độ thân thể, đã có thể đánh bại vô số yêu tộc."

Tần Phong nghe những lời này, không khỏi cảm thán một câu: "Về Long tộc, ta chỉ mới thấy trong sách vở, cũng không biết Long tộc chân chính rốt cuộc là như thế nào?"

Mỹ nhân áo đen che miệng cười nói: "Nếu đệ muốn xem, chờ tỷ tỷ hóa rồng, để đệ xem một lần cho đã."

Làm sao có thể chứ... Tần Phong nhìn thân hình của Mặc tỷ tỷ, chỉ cảm thấy cảnh tượng đó quá đẹp.

Chương 297: Kẻ đọc sách chân chính

Sau khi trận pháp tụ linh hoàn thành, ngày tháng của Tần Phong cũng trở lại như thường lệ.

Mỗi ngày đến Trảm Yêu Ti điểm danh, tranh thủ ghi điểm trước mặt lãnh đạo.

Rảnh rỗi thì đến trước cửa Bảo Y Đường, bày sạp khám chữa bệnh cứu người.

Sau đó là đến Thính Vũ Hiên, tiếp tục đọc sách.

Tuy rằng hiện tại tốc độ tích lũy văn khí chuyển hóa Chính Khí khi đọc sách kém xa tốc độ hấp thu linh khí, nhưng Tần Phong vẫn chưa từng từ bỏ việc đọc sách.

Bởi vì hắn kiên tin rằng, tri thức chính là lực lượng!

Đương nhiên hắn cũng là vì muốn tạo dựng hình tượng người học trò ham học hỏi trước mặt vị sư phụ tốt bụng, thuận tiện có thể thỉnh thoảng nhắc đến chuyện tiên pháp...

Đi qua con phố quen thuộc, nghe tiếng rao hàng của tiểu thương hai bên đường.

Ký ức Tần Phong bất chợt trở về lúc vừa xuyên không đến, bóng hình chân dài yểu điệu, đeo khăn che mặt màu đen kia như vẫn còn ở phía trước dẫn đường cho hắn.

Hắn không khỏi cảm khái trong lòng, nếu không phải hôn ước của tổ tiên khiến Liễu Kiếm Ly trở thành nương tử của hắn, thì

hắn và Thương cô nương sẽ đi về đâu?

“Nói đi cũng phải nói lại, Thương cô nương rốt cuộc khi nào mới trở về?”

Đúng lúc này, Tần Phong nghe thấy tiếng rao bán kẹo hồ lô.

Ngẩng đầu nhìn lại, là người đàn ông trung niên da ngăm đen, dáng người gầy gò mà hắn đã gặp trước đó.

Tần Phong tiến lên, người bán hàng rõ ràng nhận ra hắn, nhiệt tình chào hỏi.

Khách hàng mua hết kẹo hồ lô một lần không nhiều.

Tần Phong mỉm cười gật đầu đáp lễ, sau đó nhìn thấy thiếu niên bên cạnh quầy hàng, vẫn như lần trước ngồi đó viết chữ.

Nhưng khác biệt là, lần này thiếu niên lang không viết trên mặt đất, mà là đang luyện chữ trên vở, trên mặt tràn đầy ý cười.

Người đàn ông trung niên thấy ánh mắt Tần Phong, gãi đầu giải thích: “Thiết Oa Nhi thích mấy thứ này, ta bèn thương lượng với bà nhà, mua cho nó một quyển vở nhỏ để luyện chữ.”

Nói một lúc, người đàn ông trung niên lại thở dài: “Ta không có bản lĩnh gì, muốn cho Thiết Oa Nhi học võ, lại không có tiền.

Đã như vậy, chi bằng để nó làm những việc nó thích, ít nhất cũng có thể nhận biết thêm vài chữ.”

Tần Phong gật gù, lại trò chuyện với người bán hàng một hồi, tuy rằng đối phương đã mua vở cho con luyện chữ, nhưng suy nghĩ đọc sách vô dụng vẫn không thay đổi.

Nghĩ lại cũng phải, Đại Càn không có chế độ khoa cử, con đường duy nhất của người đọc sách là Hạo Văn Viện ở Đế Đô.

Nhưng nơi đó chỉ mở cửa cho vương tôn quý tộc, sao có thể đến lượt thường dân ở nơi nhỏ bé?

Hắn nghĩ đến việc ba đại gia tộc kiếm đạo sáng lập Kiếm Đạo Minh, ý đồ mở ra bố cục cho võ phu.

Vậy tương lai của người đọc sách, sẽ đi về đâu?

Kỳ thực hắn cũng từng nghĩ đến việc truyền bá phương pháp bước vào Văn Thánh đạo thống trong Đại Càn, để thường dân bách tính có thêm một lựa chọn.

Nhưng hắn cũng rất rõ ràng, ý nghĩ này rất khó thực hiện.

Dù sao theo như Nhã An nói, muốn bước vào Văn Thánh cửu phẩm cảnh giới, cần phải ghi nhớ một vạn quyển sách.

Nhưng đối với bách tính nghèo khổ mà nói, bọn họ đi đâu tìm một vạn quyển sách này, lại lấy đâu ra nhiều thời gian như vậy để ghi nhớ những thứ này?

Tần Phong thở dài, hắn lại nhìn về phía thiếu niên đang chăm chú luyện chữ.

Trong tay nó cầm không phải bút lông, mà là Mộc Than dùng để nhóm lửa trong bếp.

Chữ trên vở rõ ràng là đã bị luyện đi luyện lại rất nhiều lần, vết tích rất sâu.

Cho dù là vậy, cũng không có trang nào bị rách, có thể thấy thiếu niên cẩn thận bảo vệ vở khi viết chữ đến nhường nào.

Nhìn dáng vẻ nghiêm túc của thiếu niên, Tần Phong bỗng nhiên mỉm cười.

“Ngươi thích viết chữ, vậy ngươi có thích đọc sách không?” Tần Phong hỏi.

Thiếu niên ngẩng đầu, sau đó gật đầu thật mạnh.

“Ngươi có biết Văn Thánh Đạo Giả không?”

“Ta biết, đó đều là những người đọc sách chân chính, nhưng cha ta từng nói, cả đời này ta không thể nào trở thành Văn Thánh Đạo Giả.” Giọng điệu thiếu niên chán nản, nhưng ánh sáng trong mắt vẫn chưa tắt.

“Ta nói cho ngươi một bí mật, nếu ngươi có thể ghi nhớ một vạn quyển sách, ngươi có thể trở thành Văn Thánh Đạo Giả.” Tần Phong nghiêm túc nói.

“Công… Công tử.” Người đàn ông trung niên giật mình, một vạn quyển sách, đối với người nghèo khổ như ông ta mà nói, đó là điều không dám tưởng tượng.

Ông ta không hy vọng Thiết Oa Nhi nhà mình nảy sinh những suy nghĩ không thực tế đó.

Tần Phong giơ tay ngắt lời người đàn ông trung niên, sau đó lấy ra mười quyển sách từ trong nhẫn trữ vật: “Những quyển sách này cho ngươi mượn xem, đợi khi nào ngươi ghi nhớ những quyển sách này trong lòng, thì trả lại cho Tần phủ.

Đến lúc đó, ta sẽ cho ngươi mượn mười quyển sách mới.”

“Thật… Thật sao?” Thiếu niên mừng rỡ, nó muốn đưa tay nhận lấy sách, nhưng lại thấy trên tay mình toàn là vết đen của Mộc Than.

Nó dùng sức lau tay vào quần áo, nhưng lau thế nào cũng không sạch.

Lau, lau mãi, nó tủi thân khóc.

Cứ như thể cả đời này nó sẽ giống như đôi tay này, đen kịt

một màu.

“Thiết Oa Nhi…” Người đàn ông trung niên như có gì đó mắc kẹt ở cổ họng, muốn nói cũng không nói ra lời, muốn nuốt cũng không nuốt xuống được.

Tần Phong thấy vậy, ngồi xổm xuống, đặt sách sang một bên, nắm lấy hai tay thiếu niên.

Chính Khí hội tụ trên lòng bàn tay, không bao lâu, vết Mộc Than trên tay thiếu niên đã biến mất hoàn toàn, sạch sẽ trắng nõn.

Hắn nhét sách vào lòng thiếu niên.

Thiếu niên ôm chặt, như nhặt được bảo bối: “Ca ca, ta có thể trở thành người đọc sách chân chính sao?”

Đối với nó mà nói, chỉ có Văn Thánh Đạo Giả mới là người đọc sách chân chính.

Nhưng Tần Phong lại nói: “Ngươi đã là người đọc sách chân chính rồi.”

Vừa nói, Tần Phong vừa nhặt Mộc Than lên, khắc họa thứ gì đó trên mặt đất.

Người bán hàng và thiếu niên tò mò nhìn sang, chỉ thấy hai dòng chữ.

Thiên hành kiện, quân tử dĩ tự cường bất tức.

Địa thế khôn, quân tử dĩ hậu đức tải vật.

Vào khoảnh khắc hạ bút, một đạo thanh khí bay thẳng lên trời.

Người đàn ông trung niên không hiểu những thứ này, chỉ cảm thấy đầu óc ong ong tác hưởng.

Thiếu niên lẩm bẩm lặp lại hai câu nói này, ánh mắt sáng rực.

Ở một nơi khác, Thính Vũ Hiên bỗng nhiên rung chuyển.

Ông lão nằm trên ghế mây, tay phải ấn xuống, lầu các mới khôi phục lại sự yên tĩnh.

Ông ta lộ vẻ mặt an ủi: "Người đọc sách chân chính… Có chút thú vị."

Người đàn ông trung niên nhìn thần sắc của Thiết Oa Nhi nhà mình, trăm mối cảm xúc ngổn ngang: "Công tử, nếu không chê, những xiên kẹo hồ lô này ngài cứ cầm lấy hết đi, ta không lấy của ngài một đồng nào hết."

Đây đã là cách cảm tạ tốt nhất mà ông ta có thể nghĩ ra.

Tần Phong lắc đầu, đưa tay rút ra ba xiên kẹo hồ lô, sau đó hắn lại nghĩ đến Mặc tỷ tỷ và Tiểu Bạch, ho khan một tiếng, lại rút thêm hai xiên nữa.

"Ta chỉ cần những thứ này là được rồi."

"Công tử, không cần khách sáo, ngài cứ cầm hết đi." Người đàn ông trung niên lại nói.

Nhưng Tần Phong cầm năm xiên kẹo hồ lô, phất tay, sải bước rời đi.

Mãi cho đến khi tiễn đối phương đi khuất, người đàn ông trung niên mới thu hồi tầm mắt, lúc này ông ta mới chú ý tới, trên quầy hàng vẫn còn một xấp tiền đồng.

Đếm kỹ, vừa đúng là giá của năm xiên kẹo hồ lô - mười văn!

"Thiết Oa Nhi." Người đàn ông trung niên gọi.

Thiếu niên ngẩng đầu.

“Đọc sách cho giỏi, biết chưa?”

“Vâng.”

“Còn nữa, ghi nhớ kỹ dung mạo của ân công, biết chưa?”

“Vâng.”

Chương 298: Thương cô nương trở về

Đến Thính Vũ Hiên, lão đầu tử liếc nhìn Tần Phong với vẻ mặt đầy ẩn ý: "Xú tiểu tử, giờ này mới đến?"

"Trên đường có chút việc, nên đến muộn một chút." Tần Phong đáp.

"Đúng rồi, sư phụ, tiên pháp kia, người khi nào..."

Lời còn chưa dứt, đã nghe thấy tiếng ngáy vang lên, lão đầu tử ôm bầu rượu, nhắm mắt giả vờ ngủ.

Tần Phong khóe miệng giật giật, kỹ năng ngủ trong một giây? Lừa quỷ à!

Lão già này thật sự rất xấu, xem ra tiên pháp này, chỉ có thể chờ đợi thời cơ rồi.

Vừa bước vào Thính Vũ Hiên, ngẩng đầu nhìn lên, liền thấy một bóng dáng quen thuộc.

Đôi chân khỏe khoắn của Thương cô nương được bao bọc trong chiếc quần dài màu xanh đen, mái tóc đen như thác nước.

Mỹ nhân xoay người nhìn lại, khăn vuông màu đen che mặt, đôi mắt màu xanh nhạt kia, vẫn đẹp đến nao lòng.

"Thương cô nương?" Tần Phong mừng rỡ, bước lên lầu: "Nàng khi nào trở về?"

Thương Phi Lan nhìn Tần Phong, dưới lớp khăn che mặt màu

đen, khóe miệng nhếch lên, trong mắt thoáng qua ý cười, nhưng rất nhanh đã bị nàng che giấu.

Nàng rõ ràng trong lòng vui mừng, nhưng giọng nói vẫn lạnh nhạt: "Việc nhà đã xử lý xong, hôm nay mới trở về."

"Thì ra là vậy." Tần Phong nghĩ đến điều gì đó, từ trong túi trữ vật lấy ra một xiên kẹo hồ lô, đưa tới: "Cái này tặng nàng."

Hắn vốn tưởng rằng xiên kẹo hồ lô này không tặng được nữa, không ngờ Thương cô nương lại trở về đúng lúc.

Đây gọi là gì?

Đây gọi là tâm linh tương thông!

Thương Phi Lan nhận lấy xiên kẹo hồ lô, nói lời cảm ơn, trên vành tai trắng như ngọc, thoáng hiện một màu đỏ ửng.

Hai người lâu ngày gặp lại, tự nhiên trò chuyện rất nhiều.

Nhưng không biết vì sao, Thương Phi Lan dường như cố ý né tránh chuyện nhà, rất ít khi nhắc đến.

Tần Phong bỗng nhiên nghĩ đến điều gì, nói: "Lần trước khi đến Vạn Kiếm Tông, có đi qua Bách Hoa Cốc, còn gặp qua cô cô của nàng.

Lúc đó ta liếc mắt một cái liền nhận ra, nàng và nàng có quan hệ, dù sao đều có màu mắt đẹp khác thường, hơn nữa đều dùng khăn đen che mặt.

Bất quá, dùng khăn vuông màu đen che mặt, là truyền thống của nữ nhân trong tộc của các ngươi sao? Có phải ai cũng như vậy không?"

Khi hỏi câu này, ánh mắt Tần Phong liếc nhìn chiếc khăn che mặt màu đen của đối phương.

Lúc trước nữ tử váy đen kia, đã từng nói với hắn, bí mật của Thương cô nương đều ở phía dưới khăn che mặt kia, chỉ cần vén lên, liền có thể thấy rõ ràng.

Nói đến, Thương cô nương rốt cuộc trông như thế nào?

Tần Phong càng nghĩ, trong lòng càng thêm để ý.

Hơn nữa không biết có phải là ảo giác của hắn hay không, đối phương luôn thỉnh thoảng vuốt tóc mai, động tác đó giống như là muốn chủ động vén khăn che mặt lên vậy.

"Có nên vén khăn che mặt lên không?" Cùng lúc đó, suy nghĩ trong lòng hai người lại trùng hợp đến kỳ lạ.

Không, không được, dám vén khăn che mặt của Thương cô nương, ta nhất định sẽ bị nàng đánh chết... Tần Phong vội vàng gạt bỏ ý nghĩ này, hình ảnh Thạch đại nhân bị Thương cô nương dí đao vào cổ, hắn phảng phất như nhìn thấy tận mắt.

Ta nhất định là điên rồi, lại đi nghe lời cô cô... Thương Phi Lan nhíu mày, tay phải rốt cuộc cũng buông xuống, hai tay ôm trước ngực.

Cả hai đều chìm vào im lặng, bầu không khí nhất thời có chút ngượng ngùng.

Tần Phong vì để phá vỡ bầu không khí này, chủ động chuyển chủ đề: "Cô cô của nàng quả nhiên giống như nàng, cũng đặc biệt thích thơ từ.

Lúc đó ta ở Bách Hoa Cốc, trong Bảo Điệp Hiên của nàng ấy, có làm một bài thơ, bị nàng ấy đặc biệt yêu cầu viết xuống."

Thương Phi Lan nghe vậy, thân hình khựng lại, nàng không tiếp lời, mà bỗng nhiên hỏi: "Nếu ta bảo ngươi viết cho ta một bài thơ, ngươi có đồng ý không?"

Tần Phong ngẩn người, sau đó khẳng định đáp: "Với quan hệ của ta và nàng, đương nhiên là không thành vấn đề."

"Ta và ngươi tính là quan hệ gì?" Thương Phi Lan nghiêng đầu nhìn sang, ánh mắt sáng quắc, trong đôi mắt xanh nhạt ẩn chứa một tia mong đợi khó hiểu.

"Tự nhiên là bạn tốt rồi." Tần Phong thành thật đáp.

"Thật sao?" Thương Phi Lan khẽ đáp một tiếng, sau đó xoay người lại.

Dưới lớp khăn che mặt màu đen, nàng mím môi, trong mắt thoáng qua một tia thất vọng.

.....

Tạm biệt Thương cô nương ở ngoài Thính Vũ Hiên, Tần Phong trở về Tần phủ.

Thời gian thấm thoắt thoi đưa, màn đêm buông xuống.

Dùng bữa tối xong, Tần Phong ngồi trong phòng, mở cửa sổ, dùng thần thức bắt đầu quan sát bầu trời, tìm kiếm mệnh tinh.

"Ơ?" Hắn bỗng nhiên kinh ngạc lên tiếng.

Không phải là vì tìm thấy mệnh tinh màu lam hay màu tím, trên bầu trời sao, vẫn là một mảng mệnh tinh màu trắng.

Nhưng trong đó có một ngôi sao, lại trắng sáng rực rỡ, sáng hơn hẳn những ngôi sao màu trắng khác.

Tình huống này là hắn chưa từng gặp qua.

"Ngôi sao này là sao? rõ ràng đều là mệnh tinh màu trắng, tại sao nó lại sáng hơn nhiều như vậy? Muốn khác biệt sao..."

Tần Phong chưa từng nghe sư phụ nói qua tình huống này, nhưng hắn cũng sẽ không bỏ qua, dù sao chuyện bất thường tất có yêu quái.

"Sư phụ từng nói, nếu gặp được người đại phú đại quý, liền có thể dính khí vận trên người bọn họ, từ đó cũng có khả năng quan sát được mệnh tinh phẩm cấp cao hơn.

Có lẽ, mệnh tinh màu trắng cũng có cao thấp, mà ngôi sao trắng sáng chói này chính là kẻ đứng đầu trong số đó."

"Chẳng lẽ là vì ta gặp lại Thương cô nương, cho nên mới xuất hiện biến hóa như vậy?" Tần Phong nảy sinh suy đoán như vậy.

"Không, không đúng, ta và Thương cô nương đã quen biết từ lâu, nếu là bởi vì khí vận trên người nàng, cũng không thể đến bây giờ mới thể hiện ra.

Thế nhưng ngoại trừ Thương cô nương ra, những gì ta gặp phải hôm nay cũng không có gì khác biệt so với thường ngày..."

Lúc này, Tần Phong bỗng nhiên nghĩ đến thiếu niên lang thích viết chữ đọc sách kia, hắn xuất phát từ thiện ý, cho đối phương một tương lai có thể có.

Đây cũng là điểm khác biệt lớn nhất so với những gì hắn gặp phải thường ngày.

"Chẳng lẽ là bởi vì thiếu niên kia?"

Tần Phong nhíu mày, suy nghĩ hồi lâu, cũng không tìm được manh mối.

Hắn lại dùng thần thức nhìn về phía ngôi sao màu trắng kia, nhìn thật lâu, cho đến khi đêm đã khuya, mới chậm rãi thu hồi tầm mắt.

Nhéo nhéo mi tâm, tập trung tinh thần trong thời gian dài, dẫn động thần thức, khiến hắn tinh thần mệt mỏi.

"Haiz, đêm nay lại không tìm được mệnh tinh cao hơn màu trắng." Tần Phong thở dài, rửa mặt xong, nằm xuống giường, chìm vào giấc ngủ.

Hắn mơ một giấc mơ kỳ lạ.

Trong mơ là một màu đen kịt, bên tai có tiếng nước tí tách.

rõ ràng là đang nằm mơ, nhưng hắn lại như ngửi thấy một mùi hôi thối ẩm ướt.

Bỗng nhiên có một tia sáng lóe lên, hai tráng hán không nhìn rõ mặt, khiêng một nam tử mặc áo tù màu trắng đang hôn mê, hướng về phía sâu trong bóng tối đi tới.

Bọn họ đi đến trước một hang động dưới lòng đất, bên ngoài hang động, dây xích màu đen quấn quanh chi chít.

Trên bề mặt dây xích gần hang động, còn có dấu vết màu đỏ sẫm, cùng với vật thể bám dính màu đen không rõ là gì.

Tiếp đó, hai gã tráng hán ném nam tử mặc áo tù vào trong hang động, vội vàng xoay người bỏ chạy.

Sau sự yên tĩnh chết chóc, là tiếng nhai gặm nhấm nháp, vang vọng trong bóng tối, khiến người ta sởn gai ốc.

Trong tầm nhìn của Tần Phong, hắn nhìn thấy rõ ràng có máu tươi bắn ra từ trong hang động, rơi xuống dây xích.

Hắn trong mơ, không ngừng kéo gần góc nhìn, tiến lại gần hang động kia.

Tiếng nhai gặm nhấm nháp càng ngày càng rõ ràng, ngay khi hắn sắp nhìn thấy cảnh tượng trong hang động.

Một bàn tay bằng xương trắng thò ra, hung hăng chụp về phía hắn...

Chương 299: Dịch bệnh ở Thư Lương thành

Tần Phong bỗng nhiên bừng tỉnh, thở hổn hển.

"Đại thiếu gia, người gặp ác mộng sao?" Trong phòng, Thanh Nhi đang quét dọn, lo lắng hỏi.

Tần Phong quay đầu nhìn, trời đã sáng từ lúc nào.

Hắn xoa xoa đầu, khẽ đáp: "Không sao."

Giấc mộng quá đỗi chân thật, đến giờ trong mũi hắn dường như vẫn còn ngửi thấy mùi hôi thối rữa cùng mùi máu tanh.

Tự nhiên lại mơ thấy giấc mộng như vậy?

Trong lòng Tần Phong dâng lên một nỗi bất an khó hiểu, bởi lần trước mơ thấy nương tử độ kiếp, sau đó quả nhiên xảy ra chuyện.

Hắn cũng lo lắng, nội dung trong giấc mộng này cũng là thật.

Nhưng mà những thứ nhìn thấy trong mơ quá ít ỏi, hắn làm sao biết được đó là nơi nào?

Cũng có thể, đây chỉ là một cơn ác mộng bình thường mà thôi.

"Không được, đợi lát nữa phải nói chuyện này với sư phụ." Tần Phong thầm nghĩ.

Đúng lúc này, người gác cổng đến trước cửa bẩm báo: "Đại thiếu gia, có người của Trảm Yêu ti tới tìm người, là vị tráng hán

lần trước đến đây.

Ta hỏi hắn có việc gì, hắn cũng không nói, chỉ nhắc đến tên của người."

Tần Phong lập tức đoán được, người tới chắc chắn là Trương Thiên Nam, gã kiệm lời như vàng: "Được, ta biết rồi."

Sau khi mặc quần áo chỉnh tề, Tần Phong đi ra cổng phủ.

Bên cạnh cổng lớn, đứng sừng sững một nam tử mặc trang phục Trảm Yêu ti, không phải Trương Thiên Nam thì là ai.

Đối phương vừa định mở miệng, đã bị Tần Phong đưa tay ngăn lại: "Ta có giấy bút đây."

Trương Thiên Nam trầm ngâm một lát, im lặng nhận lấy giấy bút, chỉ là ánh mắt rõ ràng có chút oán trách.

Không mất bao lâu, Tần Phong nhìn tờ giấy trắng, nội dung trên đó ngắn gọn súc tích - "Nơi khác của Trảm Yêu ti cầu cứu, Chu đại nhân tìm người."

Tần Phong tò mò: "Vì sao lại tìm ta?"

Thông thường, nếu nơi nào đó của Trảm Yêu ti gặp phải tai họa yêu ma mà bản thân không thể xử lý, sẽ cầu cứu tuần sát sứ hoặc Trảm Yêu ti khác.

Nhưng hắn chỉ là một kẻ gà mờ, căn bản không thể xử lý tai họa yêu ma, Chu đại nhân sao lại tìm hắn chứ?

Trừ phi, là cần hắn đi cứu người!

Nghe vậy, Trương Thiên Nam cầm bút lên, rất nhanh đã viết xong nội dung.

Tần Phong nhìn tờ giấy trắng, chỉ thấy trên đó viết ba chữ to -

Không biết.

Sắc mặt hắn cứng đờ, sau đó bất đắc dĩ thở dài, trong lòng thầm nghĩ tại sao người đến thông báo không phải là Dương Hà?

À, suýt nữa quên mất, tên kia cách đây không lâu bị Chu đại nhân cho đi giày nhỏ, phái đến nơi khác rồi...

"Được rồi, ta biết rồi, chúng ta đến Trảm Yêu ti trước."

...

Đến đại sảnh nơi Chu đại nhân ở, ngoài Chu đại nhân và Thạch đại nhân ra, còn có một nam tử gầy gò đeo bên hông Mộc Linh tam tinh, chắc hẳn là người của Trảm Yêu ti nơi khác đến đây cầu cứu.

Nam tử thần sắc mệt mỏi, nhìn thấy Tần Phong, cung kính hành lễ.

Nhìn thấy sắc mặt nặng nề của Chu đại nhân và Thạch đại nhân, Tần Phong hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Tiếp đó, Thạch Tử Minh liền thuật lại sự việc.

Nam tử gầy gò tên là A Mộc, là một võ phu thất phẩm, đến từ Trảm Yêu ti Thư Lương thành.

Cách đây không lâu, trong Thư Lương thành xuất hiện dịch bệnh, có bách tính sau khi nhiễm bệnh, thân thể chuyển sang màu đen, huyết nhục khô kiệt.

Mặc dù tri huyện đại nhân đã kịp thời phong tỏa những người nhiễm bệnh, ngăn chặn dịch bệnh lây lan, nhưng cho dù như vậy, số bách tính nhiễm bệnh vẫn ngày càng tăng.

Các y sư trong Thư Lương thành dốc hết toàn lực, nhưng dịch bệnh này quá mức kỳ quái, tất cả y sư đều bó tay không có cách

nào.

Tư mệnh Trảm Yêu ti hy vọng tri huyện đại nhân thông báo cho Phụng Thiên thành, phái ngự y đến chữa trị dịch bệnh.

Nhưng bên phía tri huyện đại nhân lại không có hồi âm.

Bất đắc dĩ, A Mộc được lệnh trong lúc nguy cấp, đến Tề Nguyên thành gần nhất, bái kiến tổng đốc Lý Minh Huyền đại nhân.

Sau đó, từ miệng Lý đại nhân biết được Tấn Dương thành có một vị thần y, có lẽ có thể xua đuổi dịch bệnh.

Vì vậy, A Mộc không kịp nghỉ ngơi, vội vàng chạy đến đây cầu cứu.

Vì chuyện này, hắn đã một ngày một đêm không chợp mắt.

"Thế nào, Tần Phong, có nắm chắc không?" Chu đại nhân lên tiếng hỏi.

Nghe xong những điều này, Tần Phong nhíu mày: "Cụ thể có thể chữa trị hay không, tạm thời còn chưa rõ, phải đến Thư Lương thành xem xét mới có thể xác nhận."

Nghe vậy, A Mộc kinh ngạc nhìn Tần Phong, hắn làm sao có thể ngờ được, vị thần y trong miệng Lý đại nhân lại là một vị công tử tuấn tú như vậy.

Lại nhìn lệnh bài bên hông, vị công tử này còn là Thanh Ngọc Trảm Yêu nhân!

A Mộc không suy nghĩ nhiều, vội vàng chắp tay nói: "Tần công tử, Tần y sư, nếu có thể, xin ngài mau chóng cùng ta đến Thư Lương thành.

Nếu không, thời gian kéo dài, ta sợ dịch bệnh sẽ tiếp tục lan

rộng, số bách tính nhiễm bệnh sẽ tăng lên rất nhiều."

Chuyện cứu người, tự nhiên không thể trì hoãn, Tần Phong lập tức đồng ý.

Thư Lương thành cách Tấn Dương thành ba ngàn dặm, bởi vì không đi qua Hoa Dung đạo, cho nên muốn đến nơi, cần phải vượt núi băng rừng.

Để đề phòng trên đường xảy ra bất trắc, Chu đại nhân dự định phái vài người hộ tống.

Trương Thiên Nam và Tần Phong là người quen cũ, tự nhiên nằm trong số người hộ tống.

Còn những người khác...

Thạch Tử Minh lập tức xung phong nhận việc: "Chuyến đi này có thể sẽ xuất hiện hung hiểm, để đề phòng bất trắc, ta cũng cùng đi."

Điều này nằm ngoài dự đoán của Tần Phong: "Thạch đại nhân, ta thấy không cần đâu, ngươi ở đây không phải còn có việc khác sao?"

Sở dĩ Chu đại nhân vẫn chưa trở về Tề Nguyên thành, là vì muốn bồi dưỡng Thạch Tử Minh, để hắn có thể đáng tin cậy hơn một chút.

Cho nên công văn ngày thường, cơ bản đều do Thạch Tử Minh phê duyệt.

Tần Phong liếc mắt nhìn đống công văn trên bàn, đã cao bằng nửa người.

Đây là tích tụ bao lâu rồi?

Nhưng lời này vừa nói ra, hắn liền nhìn thấy Thạch Tử Minh

không dấu vết nháy mắt với hắn.

Sự ăn ý giữa hai người, khiến Tần Phong rất nhanh đã hiểu được ánh mắt của đối phương.

Thạch đại nhân rõ ràng là không muốn ở lại đây phê duyệt công văn, cho nên mới muốn hộ tống hắn đến Thư Lương thành giải quyết dịch bệnh!

Đây là muốn trốn việc nghỉ ngơi a!

"... Chu đại nhân, ta đột nhiên nghĩ đến, có một số nguồn gốc dịch bệnh là do âm khí quá thịnh, mà Thạch đại nhân thân là Bách Quỷ đạo giả, nếu có thể cùng đi, có lẽ có thể cung cấp cho ta không ít trợ giúp." Tần Phong nói chắc nịch.

Chu đại nhân gật đầu, cũng không nghi ngờ gì nhiều: "Ban đầu còn đang nghĩ để hắn ở lại đây tiếp tục phê duyệt công văn, nhưng việc cấp bách hiện tại là nhanh chóng giải quyết dịch bệnh ở Thư Lương thành.

Nếu đã như vậy, vậy để hắn cùng ngươi đi.

Việc không nên chậm trễ, các ngươi chuẩn bị một chút, lập tức xuất phát."

"Vâng." Mọi người lĩnh mệnh.

Tần Phong trở về Tần phủ, thu dọn hành lý đơn giản và dặn dò người nhà vài câu.

Sau đó, hắn ra ngoài cửa chờ đợi, không lâu sau, liền nghe thấy tiếng vó ngựa dồn dập.

Người đến chính là Thạch Tử Minh cùng những người khác.

Tần Phong bỗng nhiên trợn to hai mắt, bởi vì hắn còn nhìn thấy một bóng hình xinh đẹp, anh khí bức người, lại là Thương cô

nương!

"Thương cô nương, sao ngươi cũng đến đây?" Tần Phong kinh ngạc hỏi.

"Gần đây muốn nâng cao đẳng cấp Trảm Yêu lệnh, còn thiếu một chút công tích, vừa hay nghe nói chuyện Thư Lương thành, liền muốn cùng đi." Thương Phi Lan thản nhiên nói.

"Thì ra là vậy." Tần Phong gật đầu.

Nghe vậy, Thạch Tử Minh nhướng mày, thần sắc kỳ quái.

Nha đầu này từ bao giờ lại để ý đến đẳng cấp Trảm Yêu lệnh? Chẳng qua là lo lắng cho tiểu tử này thôi.

Hắn lại nghĩ đến Tiểu Ngọc ở thanh lâu, rõ ràng đã nói chỉ tiếp hắn một mình hắn, thế mà ngày hôm sau đã ngã vào lòng nam nhân khác, chỉ vì đối phương ra giá cao hơn!

Quả nhiên, lời nói của nữ nhân, thật sự không thể tin.

Chương 300: Dịch bệnh

Tần Phong không biết cưỡi ngựa, tự nhiên chỉ có thể ngồi chung ngựa với người khác.

Hắn vốn định ngồi chung với Thương cô nương, nhưng Thạch đại nhân ra tay quá nhanh, một phát đã túm hắn lên lưng ngựa.

Lúc cưỡi ngựa trên Hoa Dung Đạo thì còn đỡ, dù sao mặt đường cũng bằng phẳng.

Nhưng muốn đến Thư Lương Thành, nhất định phải vượt qua dãy núi trùng điệp.

Mà đường núi hiểm trở, đường đi gập ghềnh, theo ngựa lên xuống lắc lư, bầu rượu Thạch đại nhân đeo sau lưng thỉnh thoảng lại va vào chỗ hiểm của hắn.

Tần Phong lần nữa phải đeo lên mặt nạ đau khổ, nhớ lại trải nghiệm thảm thiết khi đến Tề Nguyên Thành.

May mà, sau một ngày rong ruổi, gần đến lúc mặt trời lặn, một đoàn người phi ngựa không ngừng nghỉ cuối cùng cũng đến Thư Lương Thành.

Tần Phong vội vàng xuống ngựa, chỉ cảm thấy toàn thân như được sống lại.

Vào trong thành, A Mộc liền nói: “Sự việc không nên chậm trễ, mời các vị đi theo ta yết kiến tri huyện đại nhân.”

Tần Phong tò mò hỏi: “Chẳng phải việc cấp bách lúc này là nên đi xem những bá tánh mắc dịch bệnh sao?”

A Mộc lắc đầu: “Tần y sư không biết, tri huyện đại nhân vì để ngăn chặn dịch bệnh lây lan, đã cách ly những bá tánh mắc bệnh đến một nơi, không cho phép bất kỳ ai đến thăm.

Chỉ có được sự cho phép của ông ấy, chúng ta mới có thể đi gặp những bá tánh mắc dịch bệnh.”

Tần Phong nghe vậy nhíu mày, cách làm này tuy không có gì sai, nhưng điều này cũng có nghĩa là, vị tri huyện đại nhân kia đã hoàn toàn từ bỏ những người mắc dịch bệnh trong lòng.

Cả nhóm đi theo A Mộc, hướng phủ nha Thư Lương Thành mà đi.

Trên đường đi, hầu như không thấy bóng người.

A Mộc giải thích: “Vì để ngăn chặn dịch bệnh lây lan, tri huyện đại nhân đã ban bố lệnh giới nghiêm, sau khi mặt trời lặn, cơ bản mọi người đều sẽ ở nhà.”

Tần Phong gật đầu, xem ra vị tri huyện đại nhân này cũng không phải loại bất tài, ít nhất cách đối phó với dịch bệnh cũng không có vấn đề gì.

Nhưng đúng lúc này, hắn bỗng cảm thấy có gì đó khác thường, triển khai Song Đồng dị năng nhìn về bốn phía.

Nhìn một cái, âm khí màu xanh lục vô cùng nồng đậm, vượt xa những nơi khác.

“Thạch đại nhân...” Tần Phong quay đầu nhìn lại, sắc mặt khó coi.

Nói chung, nơi âm khí nồng đậm, phần lớn là do chất đống quá nhiều tử vật.

Có lẽ, tai họa dịch bệnh ở Thư Lương Thành còn nghiêm trọng

hơn bọn họ tưởng tượng.

“Đi gặp vị tri huyện ở đây trước rồi hãy nói.” Thạch Tử Minh trầm giọng đáp.

Chờ đến khi mọi người đi xa, mặt đất con phố bọn họ đi qua lại bắt đầu nhúc nhích, chẳng mấy chốc, lác đác vài cánh tay bạch cốt phá đất chui ra.

…

Trong phủ nha, đèn đuốc sáng trưng.

Dưới sự dẫn dắt của một viên quan, mấy người rất nhanh đã đến một gian đại sảnh.

Chính giữa đại sảnh có một người đàn ông trung niên đang ngồi, nhìn quan phục trên người, hiển nhiên là tri huyện không thể nghi ngờ.

Viên quan dẫn đầu tiến lên nói nhỏ bên tai vài câu, người đàn ông trung niên nheo mắt, liếc nhìn mọi người trong sảnh.

Cuối cùng dừng lại trên người A Mộc, A Mộc theo bản năng lùi lại một bước.

Tần Phong thấy vậy, nhíu mày, hắn nhìn ra chút không bình thường.

Thứ nhất, vị tri huyện đại nhân này hình như không hoan nghênh bọn họ.

Thứ hai, A Mộc rất sợ vị tri huyện này.

Người đàn ông trung niên đứng dậy khỏi chỗ ngồi, tự giới thiệu: “Ta là tri huyện Vương Nghĩa của Thư Lương Thành, cảm tạ các vị không ngại vất vả từ Tấn Dương Thành đến đây.

Nhưng các vị vẫn nên quay về đi, dịch bệnh ở đây đã được ta khống chế, không cần người khác nhúng tay."

Thạch Tử Minh nghe vậy, sắc mặt đều trầm xuống.

Tần Phong thẳng thắn nói: "Vương đại nhân, nếu không thể giải quyết dịch bệnh, tìm ra nguồn gốc dịch bệnh, như vậy dịch bệnh chỉ càng ngày càng lây lan.

Cho dù ngài cách ly những bá tánh mắc bệnh, nhìn như đã ngăn chặn được dịch bệnh, nhưng cùng lắm cũng chỉ là tóm tắt lấy nước sôi mà thôi."

Vương Nghĩa nhìn sang, thản nhiên nói: "Ngươi chính là vị thần y mà A Mộc mời đến, người tự xưng có thể giải quyết dịch bệnh?"

"Có thể giải quyết dịch bệnh hay không, hiện tại ta còn không dám chắc chắn, cho nên mới hy vọng Vương đại nhân cho phép chúng ta đi xem những bá tánh mắc bệnh một chút." Tần Phong cung kính nói.

Vừa nói, hắn vừa triển khai Song Đồng dị năng nhìn đối phương, sau đó kinh ngạc trong lòng.

Đối phương rõ ràng là tri huyện do đế đô phái đến đây, vậy mà lại có tu vi trong người.

Hơn nữa nhìn độ nồng đậm của kình khí trong cơ thể, cho dù chưa đạt đến ngũ phẩm Thần Hành cảnh, cũng không còn xa.

Vương Nghĩa lại lên tiếng: "Ta khuyên các ngươi rời đi, cũng là vì muốn tốt cho các ngươi.

Dịch bệnh kia rất kỳ quái, vô số y sư trong thành chẩn đoán, đều bó tay không có cách nào.

Thậm chí có y sư cũng nhiễm dịch bệnh, không thể không bị cách ly.

Các ngươi không phải người của Thư Lương Thành, không cần thiết phải nhúng tay vào vũng nước đục này."

A Mộc im lặng nãy giờ không nhịn được lên tiếng: "Tri huyện đại nhân, vị Tần y sư này là thần y do Lý Tổng đốc của Tề Nguyên Thành chỉ định, y thuật cao siêu.

Có hắn ở đây, nhất định có thể tìm được cách giải quyết dịch bệnh!"

Vương Nghĩa liếc mắt nhìn A Mộc, người sau lập tức im bặt.

Một lúc sau, ông ta thản nhiên nói: "Các ngươi xác định muốn nhúng tay vào vũng nước đục này?"

"Chỉ là muốn cứu người." Tần Phong thành thật đáp.

"Tốt, đây là lệnh bài của ta, có nó, các ngươi có thể đi lại tự do trong Thư Lương Thành, lát nữa ta sẽ cho người dẫn các ngươi đến nơi cách ly bá tánh.

Nhưng có một điều ta muốn nói rõ với các ngươi trước, nếu các ngươi nhiễm dịch bệnh, vì để tránh dịch bệnh lây lan ra khỏi Thư Lương Thành, ta nhất định sẽ cách ly các ngươi."

Lời này của Vương Nghĩa nói ra không bằng nói là đang nhắc nhở, ngược lại càng giống như đang uy hiếp hơn.

Chờ Tần Phong rời đi, Vương Nghĩa mới ngồi lại vào ghế, bưng chén trà trên bàn trà lên.

Sắc mặt âm trầm như có thể nhỏ ra nước.

Lúc này, trong đại sảnh yên tĩnh, bỗng nhiên xuất hiện một bóng người đầu đội quỷ diện, thân mặc trường bào đen trắng.

Vương Nghĩa thấy vậy, vội vàng đứng dậy cung kính nói: "Thiên Khôi đại nhân."

…

Góc khuất nhất phía bắc Thư Lương Thành, đường phố đã bị phong tỏa.

Nhưng may mà Vương Nghĩa không lừa Tần Phong, cầm lệnh bài của ông ta, một đường thông suốt không trở ngại.

"Những bá tánh bị nhiễm bệnh, đều bị cách ly trong những căn nhà này." Viên quan dẫn đường chỉ vào mấy căn nhà tối tăm phía trước, sau đó như sợ tránh không kịp, lùi về sau.

Tần Phong hít sâu một hơi, cho dù đứng bên ngoài tường vây, cũng có thể nghe thấy tiếng rên rỉ đau đớn của bá tánh bên trong.

Hắn quay đầu nói với Thương cô nương: "Dịch bệnh này là tình huống gì, hiện còn chưa rõ, ta có chính khí hộ thể, khả năng dịch bệnh xâm nhập vào ta không lớn.

Nhưng để an toàn, các ngươi tốt nhất vẫn nên ở bên ngoài."

"Đúng, đúng!" Viên quan vội vàng phụ họa.

Thạch Tử Minh trực tiếp từ chối: "Sao có thể để ngươi một mình mạo hiểm được."

Trương Thiên Nam và Thương Phi Lan bên cạnh không nói gì, nhưng thái độ tiến lên một bước kia đã đủ để nói lên tất cả.

A Mộc cũng nói: "Là ta mời các vị đến đây giải quyết dịch bệnh, tự nhiên cũng phải cùng các vị."

Thấy mọi người kiên trì, Tần Phong cũng không khuyên nữa: "Nếu đã như vậy, vậy các ngươi đi vào sau, cố gắng cách xa những bá tánh kia một chút."

Bước vào trong nhà, vừa nhìn đã thấy bá tánh nằm la liệt rên rỉ đau đớn.

Tần Phong thấy vậy, sắc mặt đều biến đổi.

Triệu chứng của những người này còn đáng sợ hơn A Mộc miêu tả ở Tấn Dương Thành.

Da dẻ như bị thiêu đốt, hiện lên màu đen như than, huyết nhục khô cằn, gần như chỉ còn da bọc xương.

Đã thành ra bộ dạng này, vậy mà những người này vẫn còn sống!

Dịch bệnh này còn lợi hại hơn Tần Phong nghĩ!

Chương 301: Thi Độc

Tần Phong bảo mọi người đợi ở cửa, còn bản thân tiến lên kiểm tra.

Chứng bệnh kỳ lạ như vậy, cho dù hắn đã xem qua vạn quyển y thư, biết rất nhiều loại dịch bệnh, cũng chưa từng gặp qua.

Hắn lo lắng cho sự an toàn của mọi người.

Lần này, Thạch Tử Minh và những người khác không từ chối, ngoại trừ một người...

Thương Phi Lan bám sát Tần Phong, không rời nửa bước.

Tần Phong quay đầu khuyên nhủ: "Thương cô nương, ta tu hành Văn Thánh đạo thống, có Chính Khí hộ thân, bách độc bất xâm.

Nhưng nàng thì khác, nàng tu hành Bách Quỷ Đạo thống, không giỏi ứng phó với những thứ này, để an toàn, vẫn nên tránh xa một chút thì hơn."

Thương Phi Lan liếc mắt nhìn, không đáp.

Tần Phong bất đắc dĩ thở dài, Thương cô nương cả đời kiêu ngạo, chưa bao giờ nghe lời người khác.

Nhưng trong lòng hắn vẫn rất cảm động, bởi vì hắn biết, Thương cô nương hình bóng không rời, là đang lo lắng xảy ra chuyện gì bất trắc.

"Đưa tay cho ta." Tần Phong nói, giọng điệu không cho phép từ chối.

"Làm gì?" Thương Phi Lan khẽ nhíu mày.

Tần Phong không nói hai lời, trực tiếp tiến lên một bước, nắm lấy tay trái của nàng, cảm giác trơn mịn, mềm mại.

Thương Phi Lan trừng mắt, vành tai ửng đỏ, hành động đột như này khiến nàng không kịp trở tay.

Trong lòng nàng có chút vui mừng, nhưng tính cách khiến nàng vẫn muốn rút tay trái lại.

Lúc này, một luồng khí tức truyền đến từ tay trái, Chính Khí màu tím nhạt bao phủ lấy toàn thân nàng.

"Đừng nhúc nhích, nắm chặt tay ta, ta truyền Chính Khí hộ thể cho nàng, có thể ngăn ngừa nàng bị dịch bệnh xâm nhập." Tần Phong mở miệng giải thích.

"Ừm." Dưới lớp khăn đen, truyền ra tiếng đáp nhẹ nhàng, trong mắt Thương Phi Lan thoáng qua tia dịu dàng.

Ở cửa ra vào, A Mộc tò mò hỏi: "Tần y sư và vị cô nương này, hình như quan hệ không bình thường?"

Thạch Tử Minh thường xuyên lui tới thanh lâu cảm khái nói: "Đây mới chỉ là bước đầu tiên thôi, đợi đến lúc nào chọc thủng lớp giấy kia, thì mới gọi là quan hệ không bình thường."

A Mộc và Trương Thiên Nam đồng thời nhìn sang, bọn họ luôn cảm thấy lời này có gì đó không đúng, nhưng bọn họ không có bằng chứng.

Tần Phong nắm tay Thương Phi Lan tiến lại gần những người dân nhiễm dịch bệnh, vừa truyền Chính Khí cho nàng, hắn cũng không quên dùng Chính Khí hộ thể.

Mở Song Đồng dị năng, nhìn về phía những người đang nằm la

liệt trên đất rên rỉ đau đớn.

Chỉ thấy máu của mỗi người chảy ra, một nửa đã biến thành màu đen!

Điều này hoàn toàn khác với dịch bệnh mà Tần Phong từng thấy trong sách, nó không giống dịch bệnh, mà giống với thi độc được ghi chép trong sách hơn.

Hắn cẩn thận quan sát từng người dân nhiễm dịch bệnh, suy nghĩ về thi độc càng thêm kiên định.

Sau một lúc lâu, Tần Phong sắc mặt nặng nề đi về phía cửa nhà.

Thạch Tử Minh hỏi: "Tiểu tử, thế nào rồi, có nắm chắc không?"

A Mộc vẻ mặt lo lắng: "Tần y sư, dịch bệnh này có thể chữa khỏi không?"

Tần Phong không trả lời, mà nhìn về phía A Mộc lên tiếng: "Có phải ngươi có chuyện gì giấu chúng ta không?"

Lời này vừa nói ra, Thạch Tử Minh và những người khác đồng loạt nhìn về phía A Mộc.

"Tần y sư, ngươi nói vậy là có ý gì?" A Mộc vẻ mặt hoang mang.

Tần Phong nhìn chằm chằm một lúc, cũng không nhìn ra bất kỳ điều gì khác thường từ vẻ mặt của đối phương.

Hoặc là người này không biết gì, hoặc là người này là một cao thủ rất giỏi che giấu.

Hắn không lựa chọn giấu giếm sự thật về dịch bệnh, thành thật nói: "Những người dân này nhiễm không phải dịch bệnh, mà là thi độc."

"Cái gì? Thi độc!" Mọi người đều lộ ra vẻ khiếp sợ.

Tần Phong vẫn luôn quan sát biểu hiện của A Mộc, không khác gì những người khác.

Chẳng lẽ hắn thật sự không biết gì... Tần Phong nhíu mày, sau đó lại mở miệng nói: "Nơi nào xuất hiện thi độc, rất có thể có thi quỷ tác quái."

Trong "Đại Càn Bách Yêu Chí" có ghi chép, thi quỷ là thi thể nhiễm phải oán khí âm khí biến thành, thực lực mạnh yếu liên quan đến thực lực lúc sinh thời.

Khí tức mà nó tỏa ra có thể khiến người thường nhiễm thi độc, mà nếu bị thi quỷ gây thương tích, rất có thể bị đồng hóa.

Sự việc đã đến nước này, Thạch Tử Minh và những người khác cũng hiểu rõ, tại sao Tần Phong lại cảm thấy A Mộc có chuyện giấu diếm.

Bởi vì hắn thân là Trảm Yêu Ti Thư Lương thành, nếu trong thành có thi quỷ tác quái, hắn nhất định là biết.

Cảm nhận được ánh mắt của mọi người, A Mộc sắc mặt khó coi, lập tức nói: "Tần công tử, ngươi có nhìn nhầm không? Nếu Thư Lương thành có thi quỷ xuất hiện, ta không thể nào không biết.

Hơn nữa thi quỷ tai họa, theo quy định của Đại Càn Trảm Yêu Ti, ít nhất cũng là cấp bậc Ất cấp, nhất định phải cầu viện cấp trên, không được phép che giấu, nếu không chính là trọng tội, sẽ bị giam vào Cửu Trọng Ngục."

Do đặc tính lây lan đặc biệt của thi quỷ, nếu không kịp thời ngăn chặn, hậu quả do nó gây ra sẽ không thể lường trước được.

Vài chục năm trước, Bắc Vực Đại Càn từng xuất hiện một Thi

Vương, ban đầu thực lực chỉ có ngũ chuyển kiếp lực, nhưng theo thi độc lan rộng, số lượng thi quỷ bị đồng hóa càng nhiều.

Thực lực của Thi Vương cũng ngày càng mạnh, cho đến khi Tư Mệnh Bắc Vực cùng hai vị Thần tướng, cùng với rất nhiều Tam Thập Lục Tinh đồng loạt ra tay, mới có thể xóa bỏ hoàn toàn ảnh hưởng mà Thi Vương mang đến.

Nhưng cái giá phải trả chính là, ngàn dặm đất đai, không còn sinh khí, đồng bào Trảm Yêu Ti thương vong vô số.

Trong đó, thậm chí có hai vị Tam Thập Lục Tinh hy sinh, còn có một vị Thần tướng đại nhân bị trọng thương!

Cũng chính từ đó, Đại Càn Trảm Yêu Ti mới đặc biệt coi trọng chuyện thi quỷ.

A Mộc sắc mặt liên tục thay đổi: "Tần công tử, ngươi chắc chắn những người dân này nhiễm phải là thi độc, chứ không phải là một loại dịch bệnh kỳ quái nào đó giống thi độc?"

Tần Phong đáp: "Tuy không thể khẳng định, nhưng cũng tám chín phần mười.

Đợi ta sắc thuốc, cho bọn họ uống, sẽ có kết quả."

Thi độc là vật chí âm chí hàn trên đời, muốn loại bỏ tự nhiên phải dùng dược liệu dương tính để chữa trị.

Nhưng Tần Phong lại không có đủ nắm chắc.

Bởi vì mức độ lợi hại của thi độc có liên quan mật thiết đến sự mạnh yếu của bản thân thi quỷ, nếu thực lực thi quỷ không mạnh, vậy Tần Phong tự tin có thể loại bỏ thi độc.

Nhưng nếu thực lực thi quỷ kinh người, vậy hắn nhiều nhất chỉ có thể ngăn chặn thi độc tiếp tục lan rộng.

Lấy ra rất nhiều dược liệu dương tính từ trong Tu Di giới, Tần Phong bắt đầu sắc thuốc.

Ước chừng nửa canh giờ sau, thuốc đã sắc xong, mùi thuốc thơm ngát và bạch khí phả vào mặt.

Tần Phong múc một bát thuốc, đi đến trước mặt một người gần nhất, ngồi xổm xuống, cho đối phương uống.

Người đàn ông bị nhiễm bệnh sau khi gian nan uống hết bát thuốc, cơ thể đột nhiên co giật, hiển nhiên là đang phải chịu đựng nỗi đau đớn cực lớn.

Tần Phong nhíu chặt mày, mở Song Đồng dị năng ra, luôn quan sát sự thay đổi trong cơ thể đối phương.

Thi độc sẽ lây nhiễm vào huyết nhục của con người, quá trình loại bỏ giống như là thay máu cho người ta vậy, đau đớn là điều chắc chắn.

Qua một lúc, người đàn ông bị nhiễm bệnh vùng vẫy rõ ràng đã ít hơn rất nhiều.

Hơn nữa, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, làn da đen như than của người đàn ông, từ từ khôi phục lại màu sắc như người bình thường, ngay cả huyết nhục khô quắt cũng bắt đầu căng đầy lên.

"Ọe!"

Người đàn ông đột nhiên ngồi dậy, theo một ngụm máu đen phun ra, bộ dạng của hắn cũng rốt cuộc khôi phục lại hình người.

Máu đen rơi xuống đất, tỏa ra mùi hôi nồng nặc.

Không lâu sau, máu đen kia ngay trước mắt mọi người, hóa thành màu đen kịt, sau đó bốc hơi tiêu tán.

Tần Phong thấy cảnh này, sắc mặt khó coi, hắn khẽ thở dài, trịnh trọng nói: "Xác nhận rồi, quả nhiên là thi độc."

Thạch Tử Minh và những người khác sắc mặt nặng nề.

Còn A Mộc nghe vậy, nhất thời sợ đến mức mặt không còn chút máu.

Chương 302: Tìm kiếm

Có thi độc, vậy chứng tỏ có thi quỷ.

Thư Lương thành xuất hiện thi quỷ, A Mộc làm sao không kinh hãi!

“Sao… Sao có thể như vậy? Ta nhất định phải đi tìm Tư Chính đại nhân, xác nhận việc này!” A Mộc kinh hãi nói.

Tần Phong nhìn về phía Thạch Tử Minh và Trương Thiên Nam, hai người khẽ gật đầu.

“Chúng ta cùng ngươi đi.” Thạch Tử Minh lên tiếng.

Nếu Thư Lương thành thật sự xuất hiện thi quỷ, vậy thì không phải là chuyện nhỏ.

Bất luận thực lực thi quỷ đó mạnh hay yếu, ít nhất cũng là một tai họa cấp Ất!

Thạch Tử Minh ba người rời khỏi phòng, Thương Phi Lan lựa chọn ở lại, cùng Tần Phong cho những bệnh nhân nhiễm thi độc uống thuốc.

Với y thuật của Tần Phong, dược hiệu của thuốc rất rõ ràng, những người uống thuốc đều đang dần dần hồi phục.

Nhưng thi độc không phải bệnh chứng bình thường, cho dù loại bỏ được thi độc trong cơ thể họ, muốn hồi phục hoàn toàn vẫn cần một khoảng thời gian.

Bận rộn gần như cả đêm, nhìn lên bầu trời, đã xuất hiện một tia sáng trắng như bụng cá.

Tần Phong nhẹ nhàng buông tay bệnh nhân cuối cùng, thần sắc vô cùng ngưng trọng.

Thương Phi Lan thấy vậy, tò mò hỏi: "Những người dân này sau khi uống thuốc, thân thể đều đang dần dần hồi phục, sao huynh vẫn còn vẻ mặt này?"

"Ta vẫn luôn quan sát tốc độ hồi phục của bọn họ, phát hiện một hiện tượng.

Tốc độ hồi phục của bọn họ không giống nhau, những người dân ở gần gian nhà phía nam hồi phục nhanh hơn.

Nhưng những người dân ở gần gian nhà phía bắc, tốc độ hồi phục lại chậm hơn rất nhiều."

Thương Phi Lan không hiểu: "Điều này có thể nói lên điều gì? Có lẽ là thời gian bọn họ nhiễm thi độc không giống nhau."

Tần Phong lắc đầu: "Dưới sự chẩn đoán của ta, thời gian những người dân này nhiễm bệnh chênh lệch không nhiều."

Bởi vì, sau khi hắn dùng dị năng Song Đồng quan sát, lượng máu đen trong cơ thể những người dân này, ước chừng đều bị nhiễm khoảng một nửa!

Tiếp đó hắn lại bổ sung: "Cường độ của thi độc có liên quan mật thiết đến cường độ của thi quỷ."

Thương Phi Lan rất nhanh đã hiểu ra ý tứ trong lời nói này, lông mày hơi cau lại: "Ý huynh là, trong Thư Lương thành rất có thể có nhiều hơn một con thi quỷ?"

"Ừm." Tần Phong gật đầu: "Tình hình trong thành hiện tại vẫn chưa rõ ràng, xem ra chỉ có thể chờ Thạch đại nhân bọn họ trở về, nghe xem bọn họ nói thế nào."

…

Bên trong một quán trà gần con phố bị phong tỏa, một nhóm người lại hội hợp.

Thạch Tử Minh đặt chén trà xuống, trầm giọng nói: “Tư Chính ở đây đang che giấu điều gì đó.”

Tối qua, hắn và Trương Thiên Nam đi theo A Mộc đến Trảm Yêu ti ở đây, gặp vị Tư Chính kia.

Là một nam tử trung niên vạm vỡ, khi đối phương nghe đến thi độc và thi quỷ, ánh mắt rõ ràng có chút né tránh.

Nhưng cho dù như vậy, đối phương vẫn một mực khẳng định, trong Thư Lương thành ngoài dịch bệnh hoành hành, không còn dị thường nào khác.

“Ta và Trương Thiên Nam sau khi rời khỏi Trảm Yêu ti, đã đi tuần tra trong thành một vòng.

Cũng không phát hiện ra chỗ nào khả nghi khác, nói chung, thi quỷ không có thần trí, chỉ có bản năng ăn thịt.

Nếu Thư Lương thành thật sự có thi quỷ quấy phá, hắn là sẽ để lại dấu vết mới đúng.

Trừ phi…” Thạch Tử Minh muốn nói lại thôi.

Tần Phong nhíu mày, bổ sung: “Trừ phi có thi quỷ thực lực cường hãn, có thần trí, đang khống chế chúng.”

Lời này vừa nói ra, sắc mặt mỗi người đều trở nên vô cùng ngưng trọng.

Trời đã sáng, những người bán hàng rong trong Thư Lương thành lần lượt rời khỏi nhà, thị trấn vốn yên tĩnh vô cùng đêm qua cũng trở nên náo nhiệt.

Rất nhiều người dân có lẽ là đang lo lắng cho người thân bị nhiễm bệnh của mình, lần lượt đi về phía nơi bị phong tỏa, nhưng lại bị quan binh ngăn cản.

Tiếng ồn ào không dứt, trong đó còn xen lẫn tiếng khóc than.

Đó là bọn họ đang gọi người nhà của mình, nhưng bọn họ cũng đều đã chứng kiến sự lợi hại của dịch bệnh kia, cho nên hiểu rõ, tiếng gọi của bọn họ sẽ không nhận được hồi đáp.

Thạch đại nhân lại uống một ngụm trà, liếc mắt nhìn cảnh tượng này, hỏi: "Tiểu tử, bên ngươi thế nào rồi?"

"Thi độc trong cơ thể người dân cơ bản đã được loại bỏ, tính toán thời gian, cũng nên có người tỉnh lại rồi." Tần Phong đáp.

Vừa dứt lời, đám người dân vây quanh nơi bị phong tỏa bỗng nhiên náo động.

Chỉ vì bọn họ nghe thấy người thân bị nhiễm dịch bệnh của mình đáp lại!

Lúc đầu còn có người không dám tin, dù sao nơi này người đông ồn ào, có lẽ là bọn họ vì quá nhớ nhung mà sinh ra ảo giác.

Nhưng khi bọn họ nhìn thấy bên ngoài căn nhà bị phong tỏa, có người thân trèo lên tường vây, kích động vẫy tay về phía bọn họ.

Bọn họ rốt cuộc xác định, vừa rồi nghe thấy không phải là ảo giác!

"Tướng công, tướng công!"

"Con trai, con rốt cuộc cũng tỉnh lại rồi."

"Cha ơi, con ở đây!"

Cảm xúc kích động và vui mừng lan tràn trong đám người, bọn họ muốn xông qua phong tỏa, đoàn tụ với người nhà, nhưng lại bị quan binh liều chết ngăn cản.

Tri huyện đại nhân đã sớm hạ lệnh, trừ phi có lệnh bài của ông ta, nếu không nhất luật không cho phép người bước vào nơi bị phong tỏa, đề phòng dịch bệnh lây lan.

Nhưng khi các quan binh nghe thấy tiếng đáp lại của người dân trong nhà, nhìn thấy những người vốn dĩ đã một chân bước vào quỷ môn quan kia lại khôi phục sinh khí, đều là một mặt kinh ngạc.

Lần đầu tiên, bọn họ liền nghĩ đến vị công tử áo đen tay cầm lệnh bài, không sợ sống chết đến đây vào đêm qua.

Dịch bệnh kỳ quái như vậy, vậy mà thật sự bị vị Tần công tử tuấn lãng kia chữa khỏi?

Nhìn thấy sự việc càng lúc càng không thể vãn hồi, Tần Phong nhai miếng bánh trà trong miệng, đứng dậy: “Ta đi một chuyến.”

Đến ranh giới nơi bị phong tỏa, quan binh canh giữ vừa nhìn thấy hắn, liền cung kính nói: “Tần công tử, ngài xem tình hình hiện tại…”

Nếu như đêm qua sự cung kính đối với Tần Phong còn là bởi vì lệnh bài của tri huyện đại nhân, vậy thì hôm nay sự cung kính đối với Tần Phong đã là xuất phát từ tận đáy lòng của bọn họ.

Đám người dân nhìn thấy thái độ của các quan binh, cũng tò mò nhìn sang.

Tiếp đó liền nhìn thấy Tần Phong trực tiếp bước qua sự phong tỏa của quan binh, bước vào trong.

“Tại sao hắn ta có thể vào, chúng ta lại không thể vào?” Có

người nghi hoặc lên tiếng.

“Mọi người hãy nghe ta nói.” Tần Phong muốn mở miệng giải thích, nhưng tiếng của hắn rất nhanh đã bị tiếng ồn ào của mọi người át đi.

Lát sau, có quan binh lên tiếng quát: “Tất cả im miệng! Nếu không phải vị Tần công tử này ra tay, người nhà của các ngươi làm sao có thể tỉnh lại!”

Lời này vừa nói ra, đám người dân ồn ào bỗng chốc im lặng, bọn họ nhìn nhau, sau đó lại nhìn về phía Tần Phong.

Có người thăm dò hỏi: “Là vị công tử này, chữa khỏi cho người nhà của chúng ta?”

“Không sai, đêm qua vị Tần công tử này tay cầm lệnh bài của tri huyện đại nhân, tiến vào trong đó, bận rộn đến tận sáng mới ra ngoài.

Sau đó, người nhà của các ngươi liền tỉnh lại, nếu không phải Tần công tử ra tay, thì còn có thể là ai?” Vị quan binh này đáp.

Mọi người nghe vậy, đều là động dung.

Tình huống bên trong căn nhà kia như thế nào, trong lòng bọn họ đều rõ ràng.

Không nói gì khác, nếu để bọn họ ở bên trong một đêm để bầu bạn với người nhà, trong lòng e rằng cũng sẽ sinh ra tâm lý chùn bước.

Dù sao triệu chứng của dịch bệnh kia thật sự quá mức đáng sợ, hơn nữa bên trong còn có rất nhiều người nhiễm bệnh khác.

Bọn họ cũng sợ bị lây bệnh!

Nhưng vị Tần công tử trước mắt này, đối mặt với một đám

người xa lạ, lại có thể không chút do dự.

Không chỉ ở bên trong cả một đêm, còn chữa khỏi cho người nhà của bọn họ!

Có phụ nữ và người già lập tức quỳ xuống, cảm tạ ân cứu mạng của Tần Phong.

Chương 303: Xin lỗi, chỉ còn hai phòng

Tần Phong đỡ những người đang quỳ dậy, rồi nói: "Độc tố trong cơ thể bọn họ đã được loại bỏ, nhưng muốn hồi phục hoàn toàn thì cần thêm thời gian."

Hắn không nói rõ với dân chúng sự thật về dịch bệnh là do thi độc, bởi vì như vậy chắc chắn sẽ gây ra hoang mang.

Dân chúng nghe hắn nói, mừng đến rơi nước mắt, lòng biết ơn không cần nói cũng biết.

Tần Phong lại nói tiếp: "Người bên trong vừa mới hồi phục, mọi người có thể nấu chút cháo loãng mang đến cho họ."

Lời này vừa nói ra, liền có rất nhiều người hưởng ứng, sau đó quay đầu chạy về nhà, chuẩn bị nấu chút thức ăn mang đến.

Cơn náo loạn đến nhanh mà đi cũng nhanh.

Nhưng có thể dự đoán được, danh tiếng của Tần Phong sẽ nhanh chóng truyền bá khắp Thư Lương Thành.

Giải quyết xong vấn đề ở đây, một tên quan binh tiến lên nói: "Tần công tử, Vương đại nhân muốn gặp ngài, muốn đích thân cảm tạ ngài đã ra tay cứu giúp bá tính."

Tần Phong nghĩ đến vị tri huyện đại nhân kia, lại liên tưởng đến việc thi độc hoành hành trong Thư Lương Thành, luôn cảm thấy chuyện đằng sau không đơn giản.

Hắn không từ chối, đáp ứng.

Tần Phong cùng mọi người trở lại tri huyện phủ, trong đại sảnh quen thuộc, nhìn thấy vị tri huyện Vương Nghĩa hôm qua gặp.

Vương Nghĩa nhìn thấy mọi người, thái độ thay đổi so với hôm qua, ôm quyền nói: "Đa tạ chư vị ra tay tương trợ, giải quyết dịch bệnh trong thành, Vương mỗ vô cùng cảm kích. Nay dịch bệnh đã được loại trừ, ta cũng yên tâm phần nào."

Thạch Tử Minh nhướn mày thăm dò: "Vương đại nhân, lúc trước làm sao xác định được bá tánh nhiễm nhất định là dịch bệnh?"

Vương Nghĩa đáp: "Đương nhiên là nghe theo kết quả chẩn đoán của các vị lang trung trong thành, nhưng y thuật của bọn họ thật sự không bằng Tần công tử, dịch bệnh khiến bọn họ bó tay, Tần công tử một đêm liền chữa khỏi toàn bộ."

"Vương đại nhân, nếu ta nói những bá tánh kia nhiễm phải không phải dịch bệnh thì sao?" Tần Phong vừa nói vừa quan sát sắc mặt đối phương.

Tri huyện kinh ngạc: "Không phải dịch bệnh? Vậy có thể là cái gì?"

Lão hồ ly, không chút sơ hở... Tần Phong híp mắt, không trả lời câu hỏi này.

Mọi người lại trò chuyện thêm một lúc, Vương Nghĩa hỏi Tần Phong dịch bệnh có tái phát hay không, lại thỉnh thoảng hỏi một câu, bọn họ khi nào rời đi.

Tần Phong đáp: "Tuy rằng những người nhiễm bệnh đã không còn gì đáng ngại, nhưng nếu không tìm được nguồn gốc dịch bệnh, dịch bệnh nhất định sẽ tái phát. Cho nên chúng ta dự định ở lại đây thêm một thời gian nữa, cho đến khi xác định dịch bệnh được

loại bỏ hoàn toàn."

"Vậy thì làm phiền Tần công tử rồi."

Sau một hồi khách sáo, đợi Tần Phong cùng mọi người rời đi, vị quan viên hôm qua dẫn Tần Phong đến khu cách ly cẩn thận đi vào, sau đó đem chuyện tối qua bẩm báo lại.

Vương Nghĩa nghe xong, mặt không chút thay đổi.

Hắn phất tay đuổi quan viên kia đi, sau đó từ trong ngực lấy ra một quả cầu màu đen bằng kim loại, bề mặt quả cầu có vô số lỗ nhỏ, bên trong có từng tia hắc khí bốc ra.

Hít mạnh một hơi, hắc khí từ chóp mũi chui vào cơ thể, Vương Nghĩa lộ ra vẻ mặt say mê.

"Chỉ cần thêm một thời gian nữa, ta có thể dựa vào tử khí này đột phá đến ngũ phẩm Thần Hành cảnh. Bất quá ta thật không ngờ tiểu tử kia lại có thể loại bỏ thi độc, xem ra hắn đã phát hiện ra manh mối. Che giấu chuyện thi quỷ chính là trọng tội, sẽ ảnh hưởng đến việc ta trở về Phụng Thiên Thành, đã như vậy..."

Ánh mắt Vương Nghĩa lộ ra hung quang.

...

Thạch Tử Minh cười nói: "Lão già trong quan trường, quả nhiên đều giống như hồ ly, tên họ Vương kia, thật sự là biểu hiện không chút sơ hở."

Tần Phong thản nhiên nói: "Nếu thật sự có thi quỷ, nhất định sẽ để lộ sơ hở, chúng ta tiếp theo phỏng chừng phải ở lại Thư Lương Thành một thời gian, trước tiên tìm một tửu lâu ở lại đã."

"Cũng được."

Mấy người đến một tửu lâu, nơi này nằm ở trung tâm thành,

tầm nhìn rất tốt, là nơi thích hợp nhất để quan sát động tĩnh trong thành.

Chưởng quỹ thấy có người đến thuê phòng, lập tức tiến lên tiếp đón nhiệt tình: "Vài vị khách quan, muốn mấy gian phòng?"

"Bốn gian." Tần Phong lên tiếng.

Chưởng quỹ nghe vậy liền lật sổ trên quầy, bất đắc dĩ nói: "Xin lỗi các vị, hiện tại tửu lâu chỉ còn lại hai gian phòng. Bất quá giường trong phòng rất lớn, ngủ hai người vẫn không thành vấn đề, các vị thấy sao?"

Hắn liếc mắt nhìn bốn người, ba nam một nữ, những gian phòng này thật khó phân a.

Thạch Tử Minh lập tức cười nói: "Hai gian phòng thì hai gian phòng vậy, ta ở chung với Thiên Nam một gian."

Vừa nói, hắn vừa nhìn về phía Tần Phong, ánh mắt kia như đang nói, tiểu tử, ta chỉ có thể giúp ngươi đến đây thôi.

Ngươi nhìn ta như vậy làm gì, ta thế nhưng là người có nương tử, tuyệt đối sẽ không phạm sai lầm về nguyên tắc... Tần Phong liếc mắt nhìn Thương cô nương bên cạnh, nàng khoanh tay trước ngực, ngược lại không nhìn ra khác thường.

Chẳng lẽ nàng không để ý chuyện ở chung một phòng?

Tần Phong không suy nghĩ nhiều, từ trong ngực móc thêm mấy lượng bạc nói: "Nam nữ ở chung một phòng vẫn là không tiện lắm, chưởng quỹ, xem có thể tạo điều kiện được không?"

Chưởng quỹ nhìn thấy một lượng bạc, hai mắt sáng lên, hắn lại nhìn về phía Tần Phong và Thương Phi Lan, lộ ra nụ cười đầy ẩn ý, sau đó vui vẻ nhận lấy bạc.

"Công tử đã nói vậy, ta chợt nhớ ra, lầu trên có một vị khách hình như hôm nay trả phòng, ta đi giục xem sao, có khi được đấy."

"Vậy thì làm phiền chưởng quỹ." Tần Phong thở phào nhẹ nhõm.

Không bao lâu, chưởng quỹ quay lại, vẻ mặt áy náy nói: "Thật xin lỗi công tử, vị khách kia không muốn trả phòng, còn muốn tiếp tục ở lại. Xem ra, chỉ có thể làm khó ngươi và vị cô nương này chen chúc trong một phòng rồi."

Chữ "chen chúc", chưởng quỹ cố ý nhấn mạnh ngữ khí.

rõ ràng không làm được việc, đối phương cũng không trả lại một lượng bạc, cộng thêm ngữ khí kỳ quái và nụ cười dâm tà kia, Tần Phong cứng mặt, đây là hiểu lầm hắn rồi a!

Thạch Tử Minh vỗ vai Tần Phong, lén giơ ngón tay cái lên.

Trương Thiên Nam cũng là nhìn hắn với ánh mắt kỳ quái.

Tần Phong vội vàng nói: "Nếu không được, ba người chúng ta chen chúc một chút?"

"Ngươi bớt giỡn đi, ngủ chung giường với một nam nhân đã đủ ghê tởm rồi, ngươi còn muốn ta ngủ chung với hai nam nhân sao?" Thạch Tử Minh lộ ra vẻ mặt ghét bỏ, sau đó cầm lấy thẻ phòng đi lên lầu.

Trương Thiên Nam theo sát phía sau.

Tần Phong còn muốn giải thích, nhưng lại bị chưởng quỹ cắt ngang: "Công tử, đây là thẻ phòng của ngài và vị cô nương này, ngài yên tâm, gian phòng đó ở tầng ba trong cùng, động tĩnh bình thường bên ngoài không nghe thấy đâu."

Thương Phi Lan liếc mắt nhìn, ánh mắt kia giống như bà mẹ

kiếp trước nhìn thấy gián vậy.

Nàng không nói gì thêm, đưa tay nhận lấy thẻ phòng, sải bước dài đi lên lầu.

Cho đến khi tiếng bước chân dần dần biến mất, chưởng quỹ vội vàng tranh công nói: "Công tử, một lượng bạc này của ngài không uổng phí đâu, việc này của ngài ta làm có được coi là nhanh gọn không?"

Tần Phong nghe vậy, chỉ vào đối phương, tức giận đến mức nửa ngày không nói nên lời.

Lần này, hắn thật sự là nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch được.

Bên kia, bên ngoài căn phòng trong cùng tầng ba, Thương Phi Lan nhìn thẻ phòng trong tay, sau đó đẩy cửa bước vào.

Liếc mắt nhìn căn phòng sạch sẽ ngăn nắp, lại nhìn chiếc giường lớn dựa tường.

Cũng không biết nàng đang suy nghĩ gì, vành tai bỗng chốc đỏ ửng lên.

Chương 304: Hồi ức của Thương Phi Lan

Đêm nay dường như đến sớm hơn thường lệ.

Tần Phong bốn người sau khi dùng bữa tối, liền đường ai nấy đi.

Lúc chia tay, Thạch Tư Minh còn hướng Tần Phong nháy mắt động viên.

Tần Phong thấy vậy, khóe miệng giật giật, giờ phút này, mọi lời biện giải đều trở nên vô lực.

Cùng Thương cô nương trở về phòng, trong phòng tràn ngập một mùi hương thơm ngát.

Tần Phong lần theo mùi hương nhìn lại, không biết từ lúc nào, trên chiếc bàn gỗ nhỏ cạnh giường đã được đặt một lư hương đàn hương.

Quán trọ này làm ăn phát đạt như vậy, quả nhiên là có lý do, lão bản này thật biết cách lấy lòng người khác, chỉ tiếc, lần này hắn đã nhìn nhầm người rồi, ta và Thương cô nương là trong sáng... Tần Phong khóe miệng giật giật.

Mùi hương thoang thoảng hòa quyện cùng hương thơm của nữ tử, khiến Tần Phong có chút xao xuyến.

Hắn đẩy cửa sổ ra, gió đêm thổi vào, ánh trăng rải vào trong phòng.

"Ta mở cửa sổ cho thoáng khí một chút, ngươi không ngại

chứ?" Tần Phong quay đầu nhìn lại.

Gió đêm khẽ lay động mái tóc đen nhánh của nữ tử áo đen, ánh trăng phản chiếu trong đôi mắt xanh biếc, đẹp đến nao lòng.

Không có người đàn ông bình thường nào, khi ở chung phòng với một mỹ nhân như vậy, có thể khí định thần nhàn.

Tần Phong dường như có thể nghe thấy nhịp tim của chính mình, đang đập theo từng sợi tóc đen bay bay kia.

Hắn hồi tưởng lại từng chút từng chút một khi ở chung với nàng.

Lần đầu gặp gỡ, nàng xinh đẹp động lòng người.

Khi nàng không đối đáp được câu đối, vẻ mặt ấm ức như sắp khóc kia thật đáng yêu.

Khi gặp phải yêu tà, nàng liều mình cứu hắn.

Lúc sinh tử nguy nan, bóng lưng kiên định chắn trước mặt hắn thật đẹp biết bao.

Bất tri bất giác, hai người đã cùng nhau trải qua biết bao nhiêu chuyện.

Nói thật, đến thế giới xa lạ này, người đầu tiên khiến hắn rung động, chính là vị phú bà xinh đẹp che mặt bằng khăn đen trước mặt này.

"Nếu như không gặp được nương tử, có lẽ quan hệ giữa ta và Thương cô nương, đã không chỉ dừng lại như bây giờ."

Ăn trong bát, nhìn trong nồi, có lẽ là bệnh chung của đàn ông... Tần Phong tự giễu cười cười.

Hắn lắc lắc đầu, gạt bỏ những suy nghĩ không thực tế trong

đầu, nói: "Thương cô nương, nếu mệt rồi, ngươi có thể nằm nghỉ ngơi trên giường trước. Để đột phá đến lục phẩm Quái Mệnh Cảnh, buổi tối ta thường quan sát thiên tượng, thường nằm ngủ gục trên bàn."

Thương Phi Lan đôi mắt xanh biếc chớp chớp, nhìn Tần Phong, một lúc sau, nàng mới thản nhiên đáp: "Được."

Tần Phong thở phào nhẹ nhõm, để bản thân không suy nghĩ lung tung, hắn ngồi xuống bên cửa sổ, dẫn động thần thức nhìn về phía thương khung.

Cũng như mọi khi, những ngôi sao mệnh màu trắng san sát nhau.

Hơn nữa, không biết có phải ảo giác của hắn hay không, hắn cảm thấy số lượng sao mệnh màu trắng mà hắn quan sát được dường như nhiều hơn.

"Chẳng lẽ là do đổi địa điểm?" Tần Phong thầm nghĩ, nhưng cũng không để ý nhiều.

Trong vô số những ngôi sao mệnh màu trắng, tìm kiếm màu sắc khác biệt, đối với hắn mới là chuyện quan trọng nhất.

Đúng lúc hắn đang đắm chìm trong tu luyện, lại không phát hiện, Thương cô nương bên cạnh vẫn luôn đứng đó, không nhúc nhích.

Trong đôi mắt xanh biếc kia, tràn đầy bóng hình của hắn.

Tâm tư Thương Phi Lan bắt đầu bay bổng.

Ban đầu nhận mệnh gia tộc, nàng không muốn phải đến Tấn Dương Thành.

Bị lão già kia làm khó dễ, không thể bước vào Thính Vũ Hiên,

uất ức và tủi thân khi không thể hấp thụ văn khí.

Đối với nàng, những ngày tháng ở Tấn Dương Thành thật nhàm chán và vô vị, nhưng sau khi gặp Tần Phong, dường như mọi thứ đã thay đổi.

Hôm đó, nàng như ma xui quỷ khiến, đồng ý với gia chủ Tần gia, chẩn đoán cho một vị công tử bị yêu tà xâm nhập.

Ngoại hình đúng là tuấn tú, đó là ấn tượng đầu tiên.

Cơ thể yếu ớt, khác biệt một trời một vực với nam nhân trong gia tộc nàng.

Tuy nhiên, mùi hương trên người hắn rất dễ ngửi.

Nhưng câu nói "Bách vô nhất dụng thị thư sinh" của hắn, khiến nàng có chút tức giận, bởi vì, nàng thích thư sinh.

Thư sinh có thể viết ra những bài thơ hay, những bài văn hay, văn khí trên đó, đều là mỹ vị vô cùng.

Lần thứ hai gặp lại, nghe nói hắn bị mắc chứng cuồng loạn, dáng vẻ bị trói chặt kia thật thú vị.

Mùi hương trên người hắn càng dễ ngửi hơn, hơn nữa còn có chút văn khí rò rỉ.

Điều này khiến nàng có chút vui mừng, bởi vì ở Tấn Dương Thành này, ngoài lão già kia ra, không còn thư sinh nào khác.

Với tâm thế thử xem sao, nàng dẫn hắn đến Thính Vũ Hiên tìm kiếm cơ hội, một câu đối lại khiến nàng phải nhìn hắn bằng con mắt khác.

Sau đó, bài thơ "Trấn Linh Quan" dẫn động văn khí cao chín trượng trên đài đăng văn, đã chạm đến trái tim nàng.

Đây là bài thơ mà nàng chưa từng thấy bao giờ, còn ngon hơn cả những bài thơ mà nàng từng đọc trước đây.

Đột nhiên, nàng cảm thấy rất hứng thú với người này.

Khi biết hắn sắp thành thân, trong lòng nàng bỗng dâng lên một cảm giác kỳ lạ, đây là cảm giác mà nàng chưa từng có, nhưng cũng chỉ có vậy thôi.

Nàng chỉ thích văn chương và thơ ca của hắn, giống như bài "Hiệp Khách Hành" kia vậy.

Ban đầu, nàng tiếp cận hắn, chỉ là vì muốn giành lấy những gì hắn viết trước lão già kia mà thôi.

Nhưng theo thời gian ở chung, suy nghĩ này đã thay đổi.

Nàng trở nên, chỉ đơn thuần là muốn ở bên cạnh hắn.

Rốt cuộc là thay đổi từ lúc nào?

Là lúc ở Hắc Vụ Lâm, dáng vẻ liều mình của hắn?

Hay là, trên đường đến Tề Nguyên Thành, bóng lưng kiên định chắn trước mặt nàng?

Nhưng, tất cả những điều đó đều không còn quan trọng, nàng chỉ muốn, ở bên cạnh hắn.

Nàng cũng không biết, đây là vì sao...

Nhìn thấy thê tử của hắn, tâm tình nàng lại mạc danh có chút phức tạp, mặc dù rõ ràng biết, nên để hai người kia ở riêng, nhưng nàng lại không muốn rời đi.

Một thời gian không gặp hắn, nàng sẽ rất nhớ hắn.

Lúc đó, trong lòng nàng vẫn không muốn thừa nhận, là đã

thích hắn.

Đây là sự cố chấp cuối cùng của nàng.

Cho đến khi cô cô nhắc đến bài thơ mỹ nhân kia, phá vỡ lớp phòng thủ cuối cùng trong lòng nàng, nàng mới nhận ra, thì ra đây chính là thích.

Nàng thích những gì hắn viết, thích dáng vẻ bất cần đời của hắn, thích bóng lưng liều mình vì nàng...

Nếu như lúc trước nàng chủ động hơn một chút, liệu mọi chuyện có khác đi hay không?

Thương Phi Lan nhìn bóng dáng chăm chú bên cửa sổ kia, trong lòng tự hỏi chính mình.

Đáng tiếc, trên đời không có nhiều cái "nếu" như vậy.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, hai bóng hình như một bức tranh, đóng đinh trong căn phòng.

Cho đến khi đêm khuya, Thương Phi Lan vẫn không hề nhận ra.

Khoảng thời gian giản dị như vậy, đối với nàng mà nói, lại vô cùng quý giá.

Bởi vì, nàng đang được ở bên cạnh người mình thích.

Do Thư Lương Thành đang thực hiện lệnh giới nghiêm, lúc này trên đường phố vắng tanh, bên tai chỉ có tiếng gió đêm thổi, nhịp tim của hai người, và cả tiếng hít thở khe khẽ.

Đột nhiên, Thương Phi Lan khẽ nhíu mày, chóp mũi dưới lớp khăn đen khẽ động, nàng mơ hồ ngửi thấy một mùi hôi thối của xác chết.

Cùng lúc đó, bên ngoài phòng, truyền đến tiếng động nhẹ.

Nàng liếc nhìn Tần Phong đang nhắm mắt, tập trung tinh thần dùng thần thức quan sát thiên tượng, nhẹ nhàng đi đến cửa phòng.

Từ từ mở cửa phòng, mùi hôi thối xộc thẳng vào mũi.

Hiện ra trước mắt là một con thi quỷ mặc y phục rách nát, mặt mũi biến dạng, máu thịt khô quắt!

Thi quỷ nhìn thấy Thương Phi Lan, định lao tới tấn công, nhưng một thanh chủy thủ bạc đã xuyên thủng đầu nó, ghì chặt nó xuống sàn nhà.

Rút chủy thủ ra, một trận bạch quang lóe lên, vết bẩn như mưa rơi xuống, thi quỷ trên mặt đất không còn động đậy nữa.

Thương Phi Lan nhìn xung quanh, thi quỷ như vậy không chỉ có một con!

Nàng khẽ thở dài, xoay người đóng cửa phòng lại.

Trên chóp tóc đen, ánh bạc loang ra.

Đôi mắt xanh biếc của nàng dần sáng lên, giọng nói lạnh lùng: "Lại dám xuất hiện vào lúc này."

Dám quấy rầy thời gian riêng tư của nàng và hắn.

Giết!

Chương 305: Ta sai rồi

Khi Tần Phong lần nữa mở mắt ra, đã là canh ba.

Hắn xoay xoay bờ vai, sau đó lặng lẽ nghiêng đầu nhìn về phía giường.

Cũng không biết Thương cô nương ngủ như thế nào, có thói quen ngủ đặc biệt nào không.....

Hắn không có ý nghĩ biến thái gì, chỉ là sợ đối phương ngủ tướng khó coi, muốn giúp đối phương đắp chăn cho kín mà thôi.

Thế nhưng đợi đến khi nhìn kỹ, trên giường trống trơn, lúc đến như thế nào, bây giờ vẫn là như thế nào.

Tần Phong đứng dậy, nhìn về bốn phía, nơi nào còn có thể nhìn thấy bóng dáng Thương cô nương?

"Đêm hôm khuya khoắt, nàng có thể đi đâu?" Tần Phong có chút lo lắng.

"Chẳng lẽ nàng tự mình đi tìm kiếm tung tích thi quỷ trong thành?"

Cô nương cả đời kiêu ngạo, thật sự có khả năng làm ra loại chuyện này!

Nghĩ đến đây, hắn không dám trì hoãn nữa, vội vàng chạy ra cửa, muốn đi tìm Thạch đại nhân và Trương Thiên Nam, cùng nhau tìm kiếm Thương cô nương.

Đẩy cửa ra trong khoảnh khắc, mùi hôi thối ập vào mặt.

rõ ràng ở trong phòng khách, cái gì cũng không ngửi thấy.

Nhìn một cái, Tần Phong giật mình biến sắc, trên sàn nhà ngổn ngang, nằm la liệt hơn mười cỗ thi thể thi quỷ!

Lại nhìn sang một bên, Thương Phi Lan hai tay ôm trước ngực, dựa vào vách tường, dường như đang canh giữ.

Mái tóc đen nhánh ấy, một mảng bạc sắp tan ra.

"Ngươi tỉnh rồi?" Thương Phi Lan thản nhiên nói.

"Ở đây đã xảy ra chuyện gì?"

Thương Phi Lan nghe vậy, đem tất cả những gì đã xảy ra trước đó kể lại một cách chân thật.....

"Tai họa thi quỷ ở đây, có thể còn nghiêm trọng hơn chúng ta tưởng tượng ban đầu, nhất định phải hướng nơi khác của Trảm Yêu Ti cầu viện mới được." Giọng nói bình tĩnh, đưa ra kết luận như vậy.

Thế nhưng Tần Phong lúc này nào còn để ý đến thi quỷ?

Hắn chất vấn: "Vì sao không gọi ta tỉnh dậy?!"

Thương Phi Lan sững sờ, nàng là lần đầu tiên nghe thấy ngữ khí nghiêm khắc như vậy của đối phương: "Chỉ là một ít thi quỷ nhất chuyển nhị chuyển kiếp lực, ta một mình cũng đủ để đối phó."

"Đó chỉ là ngươi nhìn thấy bề ngoài, trước đó chúng ta đã nói, sau lưng Thư Lương Thành rất có thể có thi quỷ cường đại, sinh ra linh trí đang khống chế tất cả!

Vạn nhất nó cũng đến đây, thừa dịp ngươi không kịp đề phòng đánh lén ngươi thì phải làm sao?"

Dưới khăn che mặt màu đen, mỹ nhân mím môi đáp: "Cho dù như thế, ta cũng có thể đối phó."

Tần Phong Trương miệng, á khẩu không nói nên lời, tính cách của đối phương chính là như vậy, hắn sớm đã biết.

Hắn chỉ hận chính mình tu luyện quá mức nhập tâm, động tĩnh lớn như vậy bên ngoài, vậy mà hoàn toàn không cảm nhận được?

Hít sâu một hơi, nắm lấy hai vai đối phương, Tần Phong trịnh trọng nói: "Ta biết ngươi có thể đối phó, nhưng ta sợ ngươi bị thương, ngươi minh bạch sao?"

Thương Phi Lan nghe vậy, trong lòng như có nai con chạy loạn, hai má nóng bừng, vành tai đỏ ửng thật đẹp mắt.

Thế nhưng miệng nàng vẫn rất cứng rắn: "Ta sẽ không bị thương."

Tần Phong bị chọc cười, nói ra một câu uy hiếp không tính là uy hiếp: "Nếu về sau gặp phải nguy hiểm, ngươi còn định giấu diếm ta một mình gánh vác, vậy ta xem, chúng ta cũng không cần phải cùng nhau chấp hành nhiệm vụ nữa.

Dù sao, ngươi luôn cảm thấy cái gì cũng có thể dựa vào chính mình, không phải sao?"

Trong mắt Thương Phi Lan xẹt qua một tia hoảng loạn.

Tần Phong thấy vậy, bất đắc dĩ lắc đầu, hắn phải đi gọi Thạch Tử Minh hai người, cùng nhau thương lượng chuyện thi quỷ này.

Thế nhưng ngay khi hắn và Thương cô nương lướt qua nhau, tay áo lại bị người sau kéo lại.

"Làm sao vậy?"

"Ta sai rồi." Giọng nói nhỏ đến mức không thể nghe thấy.

"Hả?" Điều này thực sự nằm ngoài dự liệu của Tần Phong, Thương cô nương cả đời kiêu ngạo vậy mà lại chủ động nhận sai, chẳng lẽ là lời uy hiếp vừa rồi của mình có tác dụng?

"Ngươi nói cái gì? Ta không nghe rõ." Tần Phong muốn xác nhận lại một lần nữa.

Thế nhưng Thương Phi Lan chỉ trừng mắt nhìn hắn một cái đầy xấu hổ, tiếp đó rảo bước về phía cầu thang.

Tần Phong nhìn bóng lưng rời đi của đối phương, lại nhìn thoáng qua thi thể thi quỷ đầy đất, thần sắc vô cùng ngưng trọng.

.....

Trong tiếng ngáy khò khò của Trương Thiên Nam, Thạch Tử Minh khó khăn lắm mới ngủ được lại bị tiếng gõ cửa đánh thức.

Hắn bực bội mở cửa phòng, muốn xem thử là kẻ nào không biết điều lại đi ngủ muộn như vậy.

Vừa mở cửa đã nhìn thấy Tần Phong hai người sắc mặt ngưng trọng.

Thạch Tử Minh lập tức minh bạch, nhất định là đã xảy ra chuyện gì.

Bốn người cùng lên lầu ba, hơn mười cỗ thi thể thi quỷ kia đập vào mắt.

Thạch Tử Minh và Trương Thiên Nam nhìn nhau, cau mày.

Với thực lực của hai người bọn họ, cho dù đang ngủ, cũng sẽ giữ vững cảnh giác với nguy hiểm bên ngoài.

Thế nhưng trong tửu lâu chết nhiều thi quỷ như vậy, bọn họ vậy mà hoàn toàn không hay biết?

"Những thi quỷ này là do hai người các ngươi hợp lực giải quyết?" Thạch Tử Minh lên tiếng hỏi.

Tần Phong rất muốn trả lời là đúng, nhưng rất tiếc, hắn không có tư cách này.....

"Là Thương cô nương một mình giải quyết."

Thạch Tử Minh như có điều suy nghĩ nhìn về phía Thương cô nương, cho dù đã cộng sự với người sau lâu như vậy, thực lực chân chính của đối phương đối với hắn mà nói, vẫn là một ẩn số.

Có thể lặng yên không một tiếng động giải quyết nhiều thi quỷ như vậy, rốt cuộc là thủ đoạn kinh người cỡ nào?

Nhưng hắn cũng không quá mức rối rắm vấn đề này, mà trực tiếp mở miệng nói: "Vào phòng nói chuyện đi, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?"

Trong phòng khách, Tần Phong đem những lời Thương Phi Lan nói trước đó thuật lại một lần, Thạch Tử Minh hai người nghe vậy, cau mày.

"Mục tiêu của những thi quỷ này rất rõ ràng, chính là nhắm vào hai người các ngươi.....

Không, nói chính xác hơn, hẳn là nhắm vào ngươi tiểu tử này, dù sao là ngươi ra tay chữa trị cho bá tánh nhiễm thi độc." Thạch Tử Minh phân tích.

Tần Phong gật đầu, bổ sung: "Hiện tại chúng ta đã có thể xác định, trong Thư Lương Thành có tai họa thi quỷ, hơn nữa sau lưng bọn chúng có Thi Vương cường đại, sinh ra linh trí.

Vừa rồi ta cẩn thận xem qua thi thể của những thi quỷ kia, còn phát hiện ra một số điểm bất thường."

"Bất thường gì?" Thạch Tử Minh tò mò hỏi.

"Những người này hẳn là không phải bá tánh bình thường, bọn họ tuy rằng huyết nhục khô quắt, nhưng có thể nhìn ra lúc sinh thời thân thể cường tráng, hẳn là đều là võ phu tu hành Thần Vũ đạo thống.

Lại nhìn trình độ thối rữa của nhục thân, ít nhất là người đã chết sáu mươi năm trở lên.

Hơn nữa không biết hai vị có phát hiện hay không, trên y phục rách nát và da của bọn họ đều có một số dấu vết tương tự.

Ví dụ như, phía sau lưng y phục kia, mơ hồ có thể nhìn thấy đồ án hình dáng mãnh hổ.

Trên cánh tay và ngực, cũng có hình xăm mơ hồ tương tự, những người này đại khái suất lúc sinh thời đều quen biết nhau, chỉ cần chúng ta có thể tìm được manh mối liên quan đến đồ án mãnh hổ kia.

Có lẽ là có thể biết được, chân tướng sau lưng thi quỷ này."

Thạch Tử Minh khẽ gật đầu: "Các nơi của Trảm Yêu Ti, đều sẽ lưu lại văn hiến địa phương, ngươi có thể đến đó tìm kiếm tư liệu liên quan.

Chuyện nơi này đã không phải là chuyện mà bốn người chúng ta có thể giải quyết, nhất định phải hướng nơi khác cầu viện."

Chuyện thi quỷ là chuyện lớn, một khi xử lý không tốt, vậy đối với một vực mà nói, chính là tai họa cực lớn!

"Vì để tránh thi quỷ gây ra hoang mang, tốt nhất là để A Mộc mang người tới, xử lý những thi thể bên ngoài kia." Tần Phong đề nghị.

Nói xong lời này, Trương Thiên Nam đứng dậy, giống như muốn tự mình động thủ, đi đến Thư Lương Thành Trảm Yêu Ti tìm người tới.

Thế nhưng lại bị Thạch Tử Minh và Tần Phong kịp thời ngăn cản.

Không có cách nào, nếu để Trương Thiên Nam đi tìm người, rất khó có thể nói rõ ràng chuyện này.

Thạch Tử Minh thở dài một tiếng: "Vẫn là ta đi vậy."

"Ta cũng cảm thấy nên như vậy." Tần Phong phụ họa.

Trương Thiên Nam Trương miệng, muốn nói lại thôi.

Chương 306: Manh mối

Đối với sự việc về thi quỷ, A Mộc vẫn không muốn tin. Thế nhưng khi hắn đến tửu lâu nơi Tần Phong đang ở, nhìn thấy hơn mười cỗ thi thể, nhất thời kinh hãi đến mức mặt mày trắng bệch.

Cùng đi với hắn còn có đồng liêu Trảm Yêu Ti, cũng run rẩy cả hai chân.

Bọn họ làm sao có thể ngờ tới, bệnh dịch được cho là đang hoành hành ở Thư Lương Thành, vậy mà lại là tai họa thi quỷ!

“Chuyện này… Chuyện này phải làm sao bây giờ?” A Mộc run giọng nói.

“Trước tiên hãy xử lý những thi thể này, tránh gây ra hoang mang cho bá tánh, sau đó bẩm báo chuyện này cho Tư Chính của các ngươi. Việc cầu viện từ nơi khác đã không thể trì hoãn, cần phải nhanh chóng sắp xếp.” Tần Phong nói.

“Ta minh bạch.” A Mộc đáp.

Biết được mức độ nghiêm trọng của sự việc, nhóm người Trảm Yêu Ti Thư Lương Thành hành động vô cùng nhanh chóng, rất nhanh liền lặng lẽ chuyển những thi thể thi quỷ rời khỏi tửu lâu.

Để xác nhận xem những hoa văn mãnh hổ trên người thi quỷ này đến từ đâu, Tần Phong và Thương Phi Lan cũng đi theo, cùng A Mộc trở về Trảm Yêu Ti.

Trên đường đi, Tần Phong nghĩ đến những bá tánh bị lây nhiễm, độc thi của mỗi người lại mạnh yếu khác nhau, bèn lên

tiếng hỏi: “A Mộc, trước đó những bá tánh bị cách ly, việc lựa chọn vị trí ở nhà Nam và nhà Bắc, là tùy ý quyết định sao?”

Nghe vậy, A Mộc lắc đầu: “Lúc chúng ta sắp xếp những bá tánh kia, là dựa theo con phố mà họ vốn sinh sống để phân chia. Người ở gần phía Nam, thì ở nhà Nam, người ở gần phía Bắc thì ở nhà Bắc. Dù sao thì những người kia triệu chứng lây nhiễm quá mức đáng sợ, lúc nào cũng có thể mất mạng. Sắp xếp như vậy, cũng là để sau này khi hỏa táng, người nhà của bọn họ có thể tìm được nơi để tế bái.”

Tần Phong nghe vậy, suy tính lợi hại: “Tối nay, ngươi hãy thống kê toàn bộ địa điểm mà những bá tánh bị lây nhiễm kia từng sinh sống cho ta.”

A Mộc không hiểu vì sao, nhưng vẫn gật đầu nói: “Vâng, Tần công tử.”

Một đoàn người rất nhanh đã đến Trảm Yêu Ti, sau đó chia làm hai nhóm. Thạch Tử Minh và Trương Thiên Nam đi gặp vị Tư Chính nơi này, thương lượng đối sách ứng phó và việc cầu viện.

Tần Phong và Thương Phi Lan thì được A Mộc dẫn đường, đến nơi cất giữ văn hiến và sử sách của Thư Lương Thành.

Sắp xếp cho đồng liêu đi làm việc thống kê, A Mộc nhìn Tần Phong và Thương Phi Lan đang không ngừng lật xem sách vở, hỏi: “Tần công tử, rốt cuộc hai vị muốn tìm cái gì? Văn hiến ở đây rất nhiều, hai vị chỉ có hai người, chắc chắn sẽ tốn không ít thời gian. Nếu có thể, ta cũng muốn góp chút sức lực.”

“Như vậy thì tốt quá.” Tần Phong không từ chối, trực tiếp cầm lấy giấy Trương và bút lông trên án thư bên cạnh, sau đó vẽ ra hoa văn trong ấn tượng.

Không mất bao lâu, hình ảnh một cái đầu hổ gầm rú dữ tợn đã

hiện rõ trên giấy.

Tần Phong giải thích: “Trên người những thi quỷ kia đều có hoa văn tương tự, nếu có thể tìm được nguồn gốc của hoa văn này, cũng có thể biết được thân phận thực sự đằng sau những thi quỷ này.”

A Mộc liếc mắt nhìn đầu hổ, sau đó gật đầu, cùng nhau bắt đầu tìm kiếm.

…

Ở một nơi khác, Thạch Tử Minh và Trương Thiên Nam mang theo hơn mười cỗ thi thể thi quỷ, tìm được Lý đại nhân, Tư Chính của Trảm Yêu Ti.

Vị Tư Chính này nhìn thấy thi thể thi quỷ, cũng kinh ngạc đến ngây người: “Sao… Sao lại có nhiều như vậy?”

Thạch Tử Minh nghe ra có chút không bình thường, lời nói của đối phương không phải là kinh ngạc vì thật sự có thi quỷ, mà là kinh ngạc về số lượng thi quỷ.

Nói cách khác, vị họ Lý này thật sự đã sớm biết, trong Thư Lương Thành có tai họa thi quỷ!

Hắn lập tức cau mày, lạnh giọng quát: “Luật lệ Trảm Yêu Ti Đại Càn quy định, tai họa cấp Ất trở lên, nhất định phải bẩm báo lên cấp trên, không được phép che giấu. Ngươi thân là Tư Chính Trảm Yêu Ti Thư Lương Thành, vậy mà dám che giấu chuyện thi quỷ, ngươi có mấy cái đầu để rơi? Hay là nói, ngươi muốn bị giam cầm trong Cửu Trọng Ngục ở Phụng Thiên Thành!”

Nghe vậy, thân thể vị Tư Chính họ Lý loạng choạng một cái, sau đó vội vàng nói: “Thạch… Thạch đại nhân, ngài nghe ta giải thích, ta làm như vậy đều là có nguyên nhân.”

Thạch Tử Minh và Trương Thiên Nam nhìn nhau, sau đó nghe đối phương chậm rãi kể lại —

Thư Lương Thành ba mặt giáp núi, hiếm khi xảy ra tai họa yêu quỷ, bá tánh nơi đây an cư lạc nghiệp, Trảm Yêu Ti cũng nhàn rỗi.

Lúc trước khi vị họ Lý này đến nơi này nhậm chức Tư Chính, còn cho rằng mình đã nhận được một chức vụ béo bở, ngày thường chỉ cần phụ trách tuần tra trong thành, thì không còn việc gì khác.

Hắn vốn tưởng rằng cuộc sống như vậy có thể kéo dài đến tận ngày mình chết, thế nhưng mấy tháng trước, mọi chuyện đã thay đổi.

Vào một đêm trăng đen gió cao, luôn cảm thấy có chuyện sắp xảy ra.

Một tiếng thét chói tai vang lên từ con hẻm trong thành đã phá vỡ sự yên tĩnh của màn đêm, Trảm Yêu Nhân đang tuần tra phát hiện một thi thể bá tánh, sau đó liền nhìn thấy thứ đó — thi quỷ!

Thực lực của thi quỷ nhiều nhất cũng chỉ là Nhị chuyển kiếp lực, võ phu thất phẩm bình thường chỉ cần cẩn thận một chút, muốn đối phó cũng không khó.

Hai tên Trảm Yêu Nhân hợp sức, không mất bao lâu liền chém chết nó, sau đó vội vàng chạy về Trảm Yêu Ti bẩm báo.

Lúc hắn nhìn thấy thi quỷ, lập tức sợ đến mức mặt mày trắng bệch, phản ứng đầu tiên chính là bẩm báo. Thế nhưng một người bất ngờ xuất hiện, lại khiến hắn đè chuyện này xuống.

“Là ai?” Thạch Tử Minh cau mày hỏi.

“Là Vương đại nhân, tri huyện.” Vị họ Lý nuốt một ngụm nước bọt, đáp.

“Hoang đường!” Thạch Tử Minh tức giận mắng: “Quan phủ và Trảm Yêu Ti là hai cơ quan riêng biệt, cho dù đối phương là quan lớn hơn một bậc, cũng không có quyền điều động Trảm Yêu Ti! Ngươi vậy mà nghe lời hắn, che giấu đại sự như vậy!”

“Hai vị không biết, Vương đại nhân là tri huyện do Phụng Thiên Thành phái đến đây, thân phận đằng sau rất đáng sợ, người như vậy, ta làm sao dám đắc tội? Hơn nữa Vương đại nhân cũng nói rõ, chuyện thi quỷ hắn ta đã sớm biết, Phụng Thiên Thành phái hắn ta đến đây, chính là vì muốn bí mật xử lý chuyện này. Đối với lời giải thích này, ban đầu ta cũng bán tín bán nghi, thế nhưng sau đó, trong Thư Lương Thành quả thực không còn xuất hiện thi quỷ nữa, ta liền tin. Nào ngờ đâu, trong thành vậy mà lại có nhiều thứ đó như vậy.” Nói đến cuối cùng, vị họ Lý dường như cũng biết mình đã phạm phải sai lầm lớn, không ngừng tự trách.

“Bây giờ nói những điều này cũng vô dụng, việc cấp bách là phải cầu viện từ nơi khác, sau đó nhanh chóng tìm ra những thi quỷ trong thành đến từ đâu. Nếu ta đoán không lầm, đằng sau những thi quỷ này chắc chắn có Thi Vương có tu vi cao chuyển kiếp lực, nó vẫn luôn chưa lộ diện, nhất định là đang âm mưu chuyện lớn.” Thạch Tử Minh trầm giọng nói.

“Ta lập tức phái người đến Thiên Thành cầu viện.” Vị họ Lý vội vàng đáp.

“Hoa Dung Đạo Nam Vực đã khai thông, Tuần Săn Sứ đại nhân của Trảm Yêu Ti, thường sẽ xuất hiện ở trạm dịch, ngươi có thể phái người đến đó để lại tin tức.”

“Minh bạch, minh bạch.”

Sau khi đã dặn dò xong xuôi, Thạch Tử Minh liền mang theo Trương Thiên Nam rời khỏi Trảm Yêu Ti, đi về phía phủ nha.

Hắn ngược lại muốn xem thử, rốt cuộc là lý do gì, lại khiến vị

tri huyện đại nhân này, dám cả gan che giấu tai họa thi quỷ!

Nhìn hai người rời đi, vẻ mặt sợ hãi trên mặt Lý đại nhân dần dần biến mất, hắn ta từ trong ngực móc ra một tờ giấy trắng, nội dung viết trên đó, không khác gì so với những gì hắn ta vừa nói với Thạch Tử Minh và Trương Thiên Nam.

Châm lửa đốt tờ giấy trắng trên ngọn nến, cho đến khi nó cháy thành tro tàn, hắn ta gọi một tên thuộc hạ đến, nói: “Bảo đám Bách Quỷ Đạo Giả kia tiếp tục áp chế âm khí dưới lòng đất Thư Lương Thành, đừng để đám quỷ quái kia chui ra. Còn nữa, tiếp tục phái người đi cho thứ trong hang động kia ăn, một ngày cũng không được ngừng.”

Kẻ đến sắc mặt trắng bệch, run giọng đáp: “Thuộc hạ minh bạch.”

Chương 307: Thân phận của thi quỷ

“Tìm thấy rồi!” Sau một hồi lục tung Trảm Yêu Ti Văn Hiến Phòng, A Mộc bỗng giơ cao một quyển sách trên tay, kích động hô lên.

Tần Phong nghe vậy liền vội vàng tiến lên: “Để ta xem.”

Đây là một quyển sách địa phương có niên đại khá lâu đời, lật mở trang sách, quả nhiên nhìn thấy hình vẽ con hổ hung dữ như thật!

Lật tiếp xuống, Tần Phong càng xem càng kinh hãi.

Bách Quỷ dạ hành, bá tánh lầm than, vẫn luôn là chuyện thường tình trên thế gian.

Cho dù Đại Càn luôn ra sức muốn thay đổi, nhưng bách tính tầng lớp dưới vẫn phải sống trong cảnh lầm than.

Mà khi sinh tồn đã trở thành một điều xa xỉ, bạo loạn tất sẽ xảy ra.

Bởi vậy ở Đại Càn, nạn sơn tặc hoành hành, địa phương xưng vương cát cứ, đâu đâu cũng có.

Sáu mươi tư năm trước, lúc ấy vẫn là Vũ Sùng hoàng đế đang ngồi trên ngai vàng.

Vũ Sùng hoàng đế có một đội quân, tên là Thiên Chinh, chuyên trách đi chinh phạt yêu quỷ sơn tặc, bách chiến bách thắng.

Mà Thiên Chinh chiến quân, cũng quả thực chỉ thua một trận, hòa một trận.

Trận thua ấy, có thể nói là thảm bại, đối phương chính là ngoại tộc thiện chiến A Tu La, cho đến nay vẫn là sự tồn tại khiến người ta nghe danh đã sợ mất mật, thua cũng không oan.

Còn trận hòa kia, chính là với quân phiệt xưng bá một phương ở Nam Vực, Hổ Đầu Man.

Lẽ thường mà nói, hai quân giao chiến, có thắng có thua, cũng có sống có chết, không có chuyện hòa nhau.

Thế nhưng trận chiến giữa Thiên Chinh và Hổ Đầu Man, quả thực có thể gọi là lưỡng bại câu thương.

Trận chiến ấy, Thiên Chinh quân xuất quân hai vạn người, chết đến bảy tám phần.

Còn tám ngàn quân phiệt của Hổ Đầu Man, bị tiêu diệt toàn bộ.

Một bên là quân chính quy, một bên là quân phiệt, binh lực hai bên chênh lệch, lẽ ra là trận chiến một chiều, sở dĩ lại có kết quả chấn động như vậy, chỉ vì một người.

Đầu lĩnh của Hổ Đầu Man, Dương Mãng!

Người này có thể nói là thiên phú dị bẩm, tu hành Thần Vũ đạo thống, thực lực ngạo thị quần hùng, đạt đến cảnh giới Tam phẩm mà vô số người mơ ước!

Chỉ một mình hắn, đã tiêu diệt gần vạn người của Thiên Chinh quân!

Cuối cùng cũng chính là vì kiệt sức, cộng thêm cao thủ trong Thiên Chinh quân ra tay, mới bị vây giết đến chết.

Tần Phong đứng dậy khỏi ghế, thần sắc phức tạp.

Thấy vậy, hai người còn lại khá khó hiểu.

“Sao vậy?” Thương Phi Lan khẽ hỏi.

“Hai người tự mình xem đi.”

Hai người mở trang sách, xem từng trang một, vẻ mặt càng ngày càng ngưng trọng.

Thân phận thi quỷ đã được xác nhận, chắc chắn là quân phiệt Hổ Đầu Man, vấn đề là, Dương Mãng kia có hóa thành thi quỷ hay không?

Ở đất Nam Vực âm khí hội tụ này, Dương Mãng khi còn sống là võ phu Tam phẩm, nếu hóa thành thi quỷ, thực lực rốt cuộc sẽ đạt đến mức độ khủng bố nào?

Họ không dám nghĩ tiếp nữa.

A Mộc nuốt nước miếng nói: “Cho dù những thi quỷ này khi còn sống là quân phiệt của Hổ Đầu Man, nhưng cũng chưa chắc, Dương Mãng kia cũng đã thành thi quỷ.”

“Làm việc gì cũng phải tính đến tình huống xấu nhất, đây không phải là chuyện có thể tránh được bằng tâm lý may mắn.” Tần Phong trầm giọng nói.

Sự tình đã đến nước này, cầu viện đơn giản căn bản vô dụng, nếu Thi Vương đứng sau thi quỷ thật sự là Dương Mãng biến thành, vậy nhất định phải có chiến lực cấp bậc Thập Nhị Thần Tướng mới có thể đối phó!

Hắn bỗng nghĩ đến giấc mơ mấy hôm trước, trong lòng càng thêm bất an.

“Biết ngay mà, trước khi đi nên nói với sư phụ một tiếng,

không được, phải nhanh chóng báo cáo chuyện này với Thạch đại nhân."

Nghĩ vậy, Tần Phong không chần chừ thêm nữa, vội vàng rời khỏi Văn Hiến Phòng, đi tìm Thạch Tử Minh hai người.

Thế nhưng, sau khi gặp Lý Tư Chính, lại được biết Thạch Tử Minh hai người đã rời khỏi Thư Lương Thành, ra ngoài tìm kiếm viện binh.

"Rời khỏi rồi?" Tần Phong trừng lớn hai mắt.

Lý đại nhân thản nhiên nói: "Đúng vậy, trong Thư Lương Thành xuất hiện thi quỷ, là điều ta vạn vạn không ngờ tới, vốn dĩ ta định phái người ra ngoài cầu viện, thế nhưng Thạch đại nhân và Trương đại nhân lại chủ động xin đi.

Bất đắc dĩ, ta chỉ đành đồng ý."

Tần Phong nhướng mày: "Trương Thiên Nam cũng chủ động xin đi cùng?"

Lý đại nhân nghe vậy, gật đầu.

Tần Phong thở phào nhẹ nhõm, cố tỏ ra ung dung nói: "Vậy thì ta yên tâm rồi."

Thương Phi Lan khẽ nhíu mày, muốn nói gì đó, nhưng bị Tần Phong dùng ánh mắt ngăn cản.

Lý đại nhân hỏi: "Đúng rồi, vừa rồi các ngươi đến Trảm Yêu Ti Văn Hiến Phòng, có tra được lai lịch của thi quỷ không?"

Tần Phong không giấu giếm, đem chuyện Hổ Đầu Man kể lại.

Lý đại nhân biến sắc: "Không ngờ, lai lịch của thi quỷ lại lớn như vậy, may mà Thạch đại nhân bọn họ kịp thời ra ngoài cầu viện, nếu không Thư Lương Thành nguy mất.

Tiếp theo, các ngươi định làm gì?”

“Ôn dịch của bá tánh trong thành kỳ thật là do thi độc của thi quỷ, tuy ta đã loại bỏ thi độc trong cơ thể bọn họ, nhưng vẫn phải xử lý hậu quả.”

“Ân đức của Tần công tử, ta thay bá tánh Thư Lương Thành cảm tạ.

Hiện tại thi quỷ trong thành rốt cuộc đến từ đâu vẫn chưa rõ, để phòng ngừa vạn nhất, ta vẫn nên phái người bảo vệ an nguy cho ngươi thì hơn.”

Tần Phong lập tức xua tay: “Có Thương cô nương và A Mộc bảo vệ an nguy cho ta là được rồi, hiện tại Thư Lương Thành đang thiếu nhân thủ.”

“Nhưng thực lực của A Mộc thấp kém, e rằng khó mà bảo vệ ngươi chu toàn.”

Nghe vậy, A Mộc bên cạnh định nói gì lại thôi, cuối cùng chỉ biết thở dài.

“Không sao, ta và hắn cũng khá quen thuộc rồi, hơn nữa trong Thư Lương Thành có Lý đại nhân tọa trấn, ta tin nếu thật sự có bất trắc gì, cũng có thể hóa hiểm thành an.”

“Nếu đã vậy, vậy nghe theo ngươi.”

…

Rời khỏi Trảm Yêu Ti, sắc mặt Tần Phong lập tức trầm xuống.

“Lý đại nhân kia rõ ràng đang nói dối.” Thương Phi Lan khẽ lên tiếng.

“Ừm.” Tần Phong đương nhiên biết đối phương đang nói dối.

Thạch Tử Minh hai người sao có thể không thông báo cho bọn họ, tự ý rời khỏi Thư Lương Thành tìm kiếm viện binh?

Mà Trương Thiên Nam kiệm lời như vàng, với người quen biết một ngày cũng không nói đủ mười câu, bảo hắn mở miệng nói chuyện, chẳng khác nào muốn mạng hắn.

Điều này, Lý đại nhân kia hiển nhiên không biết.

Nhưng cho dù biết, Tần Phong cũng không thể vạch trần trước mặt, nếu không xé rách mặt mũi, sự tình sẽ khó khống chế.

“Thạch đại nhân bọn họ rất có thể là đã gặp nguy hiểm, Thư Lương Thành này, nước còn sâu hơn ta tưởng.” Tần Phong nhíu chặt mày.

“Bây giờ nên làm gì? Rời khỏi Thư Lương Thành, tìm kiếm viện binh?” Thương Phi Lan hỏi.

Tần Phong lắc đầu: “Chúng ta rất có thể đã bị theo dõi, nhất cử nhất động đều nằm trong tầm mắt của bọn họ.

Nếu cưỡng ép rời khỏi Thư Lương Thành, chắc chắn sẽ bị ngăn cản.”

Thạch đại nhân là Bách Quỷ ngũ phẩm đỉnh phong, Trương Thiên Nam là Thần Vũ lục phẩm đỉnh phong.

Hai người này đều không thể chống lại thế lực ngầm trong Thư Lương Thành, hắn một tên phế vật cộng thêm Thương cô nương, làm sao có thể thoát khỏi?

Hiện tại, hy vọng duy nhất hắn có thể đặt cược, chính là A Mộc kia.

Hắn phải nghĩ cách, để A Mộc lẻn ra khỏi Thư Lương Thành, tìm kiếm viện binh!

Đương nhiên, làm như vậy nhất định là có nguy hiểm, dù sao nếu A Mộc và những kẻ sau lưng kia là cùng một giuộc, vậy chẳng khác nào trực tiếp bại lộ bản thân.

Nhưng hắn không còn lựa chọn nào khác.

Hơn nữa, hắn nguyện ý tin tưởng A Mộc có chút gầy gò, có chút chất phác kia.

Một là vì bóng dáng mệt mỏi của đối phương vì bá tánh trong thành, không ngủ không nghỉ chạy đến Tấn Dương Thành cầu viện.

Hai là Lý đại nhân kia, lại không muốn để A Mộc đến bảo vệ an nguy cho hắn.

Sự không tín nhiệm của kẻ địch, lại chính là cơ hội để hắn tin tưởng.

Bất quá, trước khi đưa ra quyết định cuối cùng, hắn còn phải thử dò xét một phen.

Chương 308: Ám độ Trần Thương

Trở lại vùng bị phong tỏa, vẻ lo lắng trên khuôn mặt của những người dân vây xem đã giảm bớt đi nhiều.

Trước đó, theo chỉ thị của Tần Phong, những người nhiễm bệnh bên trong đều đã được uống cháo, sắc mặt cũng đã hồi phục được phần nào.

Bách tính trông thấy Tần Phong, lời cảm kích không ngớt.

Sau khi đưa lệnh bài cho quan binh, Tần Phong thuận lợi đi vào trong.

Liếc mắt nhìn những người dân trước đó bị nhiễm thi độc, phần lớn đều đã trở lại bình thường.

“Tần y sư, cảm ơn ân cứu mạng.”

“Nếu không có Tần y sư ra tay, lần này chắc chắn thập tử nhất sinh, nếu ta mà chết, vợ con ở nhà biết làm sao.”

Đối mặt với những lời cảm kích của mọi người, Tần Phong đè tay xuống nói: “Tiếp theo ta sẽ kiểm tra cho các ngươi một lần nữa, xác định không có việc gì, ta sẽ bẩm báo với tri huyện đại nhân, xem có thể thả các ngươi ra ngoài, đoàn tụ với gia đình hay không.”

“Vậy thì làm phiền Tần y sư rồi.” Mọi người đồng thanh nói.

Ước chừng qua nửa canh giờ, A Mộc mang theo thống kê nơi ở của chúng bách tính, đến gặp Tần Phong.

Những bách tính này nhìn thấy A Mộc, cũng lên tiếng chào hỏi, trên mặt đa phần đều lộ ra vẻ mặt hiền hòa.

Tần Phong thấy vậy, trong lòng ghi nhớ, xem ra A Mộc này trong lòng bách tính có thanh danh không thấp.

Chờ đến khi kiểm tra xong cho tất cả mọi người, Tần Phong ba người tụ tập tại một gian phòng nhỏ.

"Tần công tử, ngươi xem."

Tần Phong nhận lấy tờ giấy, quét mắt nhìn qua, sự phân bố nơi ở của những bách tính này trong Thư Lương thành, rất nhanh đã được hắn nắm rõ trong lòng.

Hắn đặt tờ giấy xuống, giả vờ như vô tình hỏi: "Những bách tính kia hình như rất thích ngươi?"

A Mộc ngượng ngùng gãi gãi đầu: "Trước kia Thư Lương thành rất yên bình, nhiệm vụ của ta mỗi ngày là tuần tra trong thành.

Lúc rảnh rỗi, liền giúp bọn họ làm một số việc trong khả năng, cho nên bọn họ cũng đa phần quen biết ta."

Nghĩ đến Thư Lương thành trước kia người người an cư lạc nghiệp, hiện tại lại xuất hiện tai họa thi quỷ, A Mộc không khỏi thở dài một tiếng: "Tần công tử, ngươi nói lần này tai họa thi quỷ của Thư Lương thành có thể vượt qua hay không?"

Tần Phong không trả lời, Thư Lương thành này đã không còn là tai họa thi quỷ đơn giản nữa, phía sau rõ ràng là có người đang âm mưu điều gì đó.

"Nếu như thủ lĩnh quân cướp Hổ Đầu Man là Dương Mãnh thật sự biến thành thi quỷ, với thực lực Thần Vũ tam phẩm lúc sinh thời của hắn, Trảm Yêu Ti tam thập lục tinh cũng chưa chắc đã có thể chống lại hắn, chỉ có Thần tướng đại nhân ra tay mới có

khả năng.

Thế nhưng, Đại Càn Trảm Yêu Ti tổng cộng chỉ có mười hai vị Thần tướng, mỗi vực chỉ có ba vị, hơn nữa thường xuyên thần long kiến thủ bất kiến vĩ.

Lần này, Thạch đại nhân bọn họ đi cầu viện, có thể tìm được Thần tướng đại nhân đến đây cứu nguy hay không?" A Mộc vẻ mặt lo lắng.

Tần Phong cũng trầm mặt xuống, lúc trước tuy cơ duyên xảo hợp gặp qua hai vị Thần tướng Nam Vực, nhưng hắn cũng minh bạch, Thần tướng đại nhân quanh năm du lịch bên ngoài, chém giết yêu quỷ gây họa một phương.

Muốn tìm được tung tích của bọn họ, vô cùng khó khăn.

Mà càng khiến hắn lo lắng hơn chính là, e rằng đến lúc này, cũng không có ai đi cầu viện bên ngoài.

Thạch Tử Minh cùng Trương Thiên Nam hai người cũng là sống chết chưa rõ!

Hắn nghiêng đầu nhìn về phía Thương Phi Lan, người sau khẽ động tai, sau đó lắc đầu.

Có người đang nghe lén nơi này..... Tần Phong nhướng mày, sự tình quả nhiên như hắn dự liệu.

"Chỉ có thể đánh cược một phen." Tần Phong nhìn về phía A Mộc trước mặt, khẽ thở dài một hơi.

Hắn bưng chén trà lên, rót đầy trà cho đối phương, mở miệng nói: "Ngươi cũng không cần quá lo lắng, Thạch đại nhân bọn họ ra ngoài cầu viện, nhất định sẽ mang về tin tức tốt."

"Hi vọng là vậy." A Mộc gật gật đầu, vừa định uống trà, bỗng

nhiên trừng lớn hai mắt.

Bởi vì hắn nhìn thấy Tần công tử trước mặt, dùng ngón tay chấm nước trà viết gì đó trên mặt bàn.

Nhìn theo, nội tâm hắn khiếp sợ không gì sánh bằng, Tần công tử vậy mà nói Thạch đại nhân bọn họ rất có thể đã gặp nguy hiểm, hiện tại tai họa thi quỷ trong Thư Lương thành e rằng căn bản không có người ngoài biết được!

"Tần....."

"Uống trà." Tần Phong mở miệng nói.

"Tốt..... tốt." A Mộc bưng chén trà, tay có chút run rẩy.

"Thi độc trong cơ thể những bách tính kia cơ bản đã được ta loại bỏ, nhưng muốn triệt để chữa khỏi, còn cần một số dược liệu.

Dược liệu đó chỉ có Tấn Dương thành mới có, tên là Chu Hồng quả, cho nên tiếp theo ta có thể cần phải quay về một chuyến." Tần Phong vừa nói, ngón tay vừa chấm nước trà không ngừng khắc họa trên bàn.

A Mộc liếc mắt nhìn thấy, nuốt nước miếng nói theo: "Tần công tử, là ngươi chữa khỏi cho bách tính trong thành, nếu ngươi đột nhiên rời đi, bọn họ nhất định sẽ bất an trong lòng.

Không bằng ta thay ngươi đi Tấn Dương thành một chuyến, mang dược liệu kia về?"

Tần Phong trầm ngâm một lát, đáp: "Như vậy cũng tốt, bất quá ngươi phải nhanh chóng một chút, thi quỷ trong thành còn chưa tìm được tung tích, thi độc rất có thể sẽ tái phát."

Lại nhìn trên bàn, Tần Phong viết —— "Tri huyện và Tư Chính của Thư Lương thành có vấn đề, ngươi mượn cớ giúp ta lấy thuốc

để cầu viện bên ngoài.

Nhớ kỹ, trước khi đi nhất định phải thông báo với Tư Chính một tiếng."

A Mộc lo lắng cho an nguy của Tần công tử, lại lên tiếng: "Ta minh bạch rồi, chờ ta nói với Lý đại nhân một tiếng, liền lên đường đến Tấn Dương thành.

Bất quá, Tần công tử, ta rời đi sau, hộ vệ bên cạnh ngươi liền thiếu một người, vạn nhất xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn....."

Tần Phong cười đáp: "Vô phương, có Thương cô nương bảo vệ ta là đủ rồi, hơn nữa ngươi có biết Kiếm Đạo Minh?"

"Kiếm Đạo Minh? Cái kia do ba đại gia kiếm đạo sáng lập ra gần đây? Cái này ta tự nhiên biết, đó chính là nơi đi của võ phu." A Mộc kích động nói.

Tần Phong từ trong ngực lấy ra lệnh bài do Kiếm Đế tự tay khắc, nói: "Không giấu gì ngươi, kỳ thật ta sớm đã gia nhập Kiếm Đạo Minh, có lệnh bài này trong tay, có thể hướng Kiếm Đạo Minh cầu viện.

Bất quá lệnh bài này chỉ có thể sử dụng một lần, không đến lúc vạn bất đắc dĩ, ta sẽ không sử dụng.

Hiện tại tình hình Thư Lương thành vẫn còn trong tầm kiểm soát, chỉ cần ngươi tìm được Chu Hồng quả, chúng ta lại chờ Thạch đại nhân bọn họ trở về, tai họa thi quỷ nhất định có thể dễ dàng giải quyết."

Những lời này, Tần Phong cố ý nói cho người bên ngoài nghe.

Với tình hình hiện nay, để tránh xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Tư Chính và tri huyện kia nhất định sẽ không để người khác tùy tiện ra ngoài.

Tần Phong chỉ có thể dùng Kiếm Đạo Minh làm uy hiếp, bọn họ mới thả A Mộc rời đi.

"Vậy thì ta yên tâm rồi." A Mộc đứng dậy, uống cạn chén trà, dường như đang bày tỏ quyết tâm nào đó: "Tần công tử yên tâm, ta nhất định sẽ nhanh chóng mang Chu Hồng quả kia về."

Tần Phong lại dặn dò thêm vài câu, A Mộc nghe xong liền nghiêm nghị gật đầu, đẩy cửa rời đi.

Thương Phi Lan nghiêng đầu nhìn về phía nào đó, khẽ nói: "Người kia đi rồi, bất quá người này thật sự đáng tin tưởng sao? Ngươi vậy mà lại đưa thứ đó cho hắn."

"Hiện tại chúng ta không còn cách nào khác, hơn nữa ta tin tưởng, người được bách tính tầng lớp dưới yêu mến, phần lớn đều là người lương thiện." Tần Phong thở ra một hơi.

.....

Trảm Yêu Ti, vị Tư Chính họ Lý sau khi nghe một người bẩm báo, suy tư nói: "Vậy mà lại có lệnh bài của Kiếm Đạo Minh, ngươi xác định hắn muốn A Mộc về Tấn Dương thành tìm thuốc?"

Người tới gật đầu nói: "Xác định không sai, hơn nữa ta cố ý hỏi một vị y sư trong thành, Chu Hồng quả loại dược liệu này rất hiếm thấy, hắn từng nhìn thấy trong y thư, ngoài Tấn Dương thành có Hắc Vụ Lâm, vừa vặn có loại dược liệu này."

"Vương đại nhân bên kia nói như thế nào?"

"Để tránh sinh sự, có thể giả vờ cho đi, bất quá chuyện thi quỷ không thể để người ngoài biết được, trên đường đem hắn....." Nam tử làm động tác cắt cổ.

Khóe miệng tên họ Lý nhếch lên, trong mắt lóe hung quang: "Ta minh bạch rồi."

Chương 309: Cửu Luyện Quan

Trong lòng đất u ám, bên ngoài hang động bị phong tỏa bởi những sợi xích đen, thân ảnh Thiên Khôi đột ngột xuất hiện.

Hắn nhìn về phía hang động trước mặt, sau đó nhón chân, tiến vào trong.

Hang động rất sâu, bóng tối bao trùm đến mức giơ tay không thấy được năm ngón. Mùi tử khí và mùi máu tanh nồng nặc.

Thiên Khôi lơ lửng giữa không trung, những ngọn lửa ma trơi màu xanh lục đột nhiên hiện ra xung quanh hắn, xua tan bóng tối trong hang động.

Lúc này, mới có thể nhìn thấy, một chiếc quan tài khổng lồ bị trói trên cao bằng chín sợi xích. Bề mặt quan tài được khắc những hoa văn kỳ dị, phát ra ánh sáng đỏ như máu.

Một giọng nói khàn đặc từ trong quan tài phát ra: "Ta còn tưởng là có người mang thức ăn đến cho ta, không ngờ lại là ngươi. Bọn các ngươi không phải người cũng chẳng phải quỷ, thịt trên người quá dai. Trước đây ta đã ăn một lần rồi, không muốn ăn lần thứ hai nữa."

Thiên Khôi không trả lời, hang động u ám nhất thời im lặng đến lạ thường.

Rất lâu sau, hắn mới lên tiếng: "Mối đe dọa ở mức độ này chẳng có ý nghĩa gì, ta biết ngươi đang cố gắng kéo dài thời gian để thoát khỏi phong ấn. Nhưng ngươi yên tâm, ta không giống như lão sư phụ ngu ngốc của ta. Ta không có hứng thú với cái xác chết của ngươi, thậm chí, ta có thể giúp ngươi nhanh chóng phá giải

phong ấn, để ngươi xuất thế."

Lần này, đến lượt kẻ trong quan tài im lặng, một lúc sau, đầu tiên là một tiếng cười khẩy, tiếp theo là tiếng cười điên cuồng.

Chiếc quan tài khổng lồ rung chuyển, kéo theo chín sợi xích không ngừng phát ra tiếng kim loại va chạm.

"Năm đó lão già kia, tìm được thi thể của ta, muốn luyện ta thành thân xác của hắn, kết quả khi mở quan tài ra, bị ta cắn nát đầu. Đừng tưởng ta không biết, đám người các ngươi tu luyện tà môn ngoại đạo, thèm muốn thân xác của Thần Vũ võ giả tam phẩm đến mức nào. Ngươi nói muốn thả ta ra, chẳng qua cũng chỉ là mục đích giống như lão già kia mà thôi."

Thiên Khôi không nói thêm gì, vung tay phải sang một bên, một sợi xích đã xuất hiện vết nứt liền đứt đoạn. Cùng lúc đó, hoa văn màu máu trên quan tài biến mất một đoạn.

"Ta đã nói rồi, ta không giống như lão sư phụ ngu ngốc kia, ta không có hứng thú với thân xác của ngươi."

"Ngươi muốn gì?" Giọng nói khàn đặc lại vang lên, trong giọng nói mang theo một tia nghi hoặc.

"Sinh thời ngươi sở dĩ tu vi tinh tiến thần tốc, sau khi chết thân xác không mục nát, thần hồn vẫn còn lưu lại, là bởi vì đã từng có được một mảnh vảy. Mảnh vảy đó đối với cương thi vô dụng, ngươi đưa mảnh vảy đó cho ta, ta có thể mỗi hai canh giờ giúp ngươi chặt đứt một sợi xích."

"Mỗi hai canh giờ?"

"Không phải là muốn kéo dài thời gian, chỉ là Cửu Luyện Quan này là bí thuật phong thi của Quỷ Thi Đạo, muốn phá giải không phải chuyện dễ dàng. Nếu không phải sáu mươi năm qua ngươi nỗ lực, cho dù mỗi hai canh giờ chặt đứt một sợi, ta cũng không làm

được." Thiên Khôi thành thật nói.

"Vũ Trùng Hoàng đế hiện nay ở đâu?" Giọng nói khàn đặc hỏi.

"Qua ngần ấy thời gian, hắn chỉ là phàm phu tục tử, e rằng đã sớm hóa thành nắm đất vàng, hiện nay là con trai hắn Minh Hoàng đang trị vì. Vậy, câu trả lời của ngươi là gì?"

Một lúc sau, trong quan tài truyền đến câu trả lời: "Được, ta đồng ý với ngươi."

...

A Mộc thúc ngựa phi nhanh trong rừng, hắn phải tranh thủ trước khi trời tối men theo đường mòn ra khỏi rừng.

Chuyện cương thi là chuyện lớn, một khi bùng phát, toàn bộ Thư Lương Thành sẽ gặp phải kiếp nạn. Đó là nơi sinh ra và nuôi dưỡng hắn, hắn tuyệt đối không cho phép chuyện như vậy xảy ra!

Đột nhiên, một đạo đao khí bổ xuống, chém đứt một cây đại thụ trên đường đi.

Âm thanh lớn khiến chim chóc trong rừng hoảng sợ bay tán loạn.

A Mộc giật mình, vội vàng ghìm cương ngựa, cùng với một tiếng hí vang, con ngựa dừng lại, may mắn tránh được một kiếp.

"Ai đó?!" Hắn quay người quát lớn.

Người hiện ra trước mắt là một người đàn ông trung niên vạm vỡ, A Mộc nhìn thấy đối phương, đồng tử mở to.

Bởi vì hắn nhận ra người này, là đồng liêu trong Trảm Yêu Ti, là tâm phúc của Tư Chính đại nhân, thực lực đạt đến lục phẩm, đao ý nhị trọng cảnh Thần Vũ võ giả!

Ban đầu đối với những lời Tần công tử nói, hắn còn bán tín bán nghi, dù sao đã cùng Tư Chính Lý đại nhân cộng sự nhiều năm, hắn vẫn nguyện ý tin tưởng vào nhân phẩm của đối phương, nhưng sự tình đã đến nước này, sự tin tưởng đó chỉ có thể hóa thành một nụ cười khổ trên mặt.

"Không ngờ, chuyện cương thi sau lưng Thư Lương Thành, thật sự có liên quan đến Tư Chính." A Mộc vẻ mặt phức tạp.

"Ngươi lại biết? Xem ra, chuyến đi đến Tấn Dương Thành này, quả nhiên không đơn giản như vậy. Bất quá ngươi có biết hay không, cũng không còn quan trọng nữa, bởi vì, hôm nay ngươi phải chết ở đây." Người đàn ông trung niên mặt không chút thay đổi, ngữ khí lạnh lùng.

A Mộc chỉ là thất phẩm Thần Vũ võ giả, không tu luyện khí đạo, đối mặt với người đàn ông trung niên cường tráng, căn bản không có sức chống cự.

Trận chiến này đã kết thúc từ trước khi bắt đầu, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra.

Người đàn ông trung niên chậm rãi bước tới, giống như mãnh thú đang trêu đùa con mồi của mình, hắn vốn có thể một đao giải quyết A Mộc, nhưng hắn thích thú hưởng thụ vẻ mặt gần như tuyệt vọng của người khác.

Tay phải chậm rãi nắm chặt lấy chuôi đao, hắn không nhìn thấy vẻ mặt mong đợi trên mặt đối phương, chỉ có một mảnh ngưng trọng và giãy giụa.

"Ngươi đang sờ cái gì vậy?" Người đàn ông trung niên tò mò hỏi.

A Mộc không trả lời, chỉ hít sâu một hơi, hắn chậm rãi từ trong ngực móc ra một tấm lệnh bài màu đen vàng, tiếng kiếm

minh theo đó vang lên.

Ba chữ Kiếm Đạo Minh trên đó, thật rõ ràng.

Người đàn ông trung niên trừng lớn hai mắt: "Lệnh bài này sao lại ở chỗ ngươi? Không đúng, lệnh bài này không có tác dụng triệu hoán Kiếm Đạo Minh!"

Vừa dứt lời, A Mộc cắn rách ngón tay, một giọt máu rơi xuống lệnh bài.

Một đạo kiếm khí, mang theo khí thế vô địch trực tiếp chém về phía người đàn ông trung niên.

Hắn ta muốn phản kháng, nhưng đối mặt với đạo kiếm khí của Nhạc Hạc Hiên này, tất cả những gì hắn làm chỉ là vô ích.

Chỉ trong nháy mắt, thân ảnh người đàn ông trung niên đã bị đạo kiếm khí kia tiêu diệt, không còn sót lại chút dấu vết.

A Mộc vẻ mặt kinh ngạc, hắn thật không ngờ, vật bảo mệnh mà Tần công tử đưa cho hắn lại lợi hại như vậy.

Trong lòng vừa cảm kích, nhưng cũng không dám tiếp tục trì hoãn.

Tay nắm chặt dây cương, vó ngựa giẫm đạp, A Mộc men theo con đường mòn, hướng về phía Tấn Dương Thành phi nhanh.

...

Trời đã tối, Tần Phong đẩy cửa sổ tửu lâu ra, nhìn lên bầu trời.

Màn đêm buông xuống, bao phủ toàn bộ Thư Lương Thành một màu đen kịt.

"Tính toán thời gian, nếu A Mộc còn sống, hẳn là sắp đến Tấn Dương Thành rồi." Tần Phong lẩm bẩm.

Trong lệnh bài Kiếm Đạo Minh có hai đạo kiếm khí, một đạo đến từ Vạn Kiếm Tông Tông chủ Nhạc Hạc Hiên, một đạo đến từ Kiếm Đế Bạch Ngạn.

Có hai đạo kiếm khí này hộ mệnh, kẻ truy sát chỉ cần thực lực dưới tứ phẩm, chắc chắn phải chết.

Vì vậy, so với A Mộc, hắn càng lo lắng cho sự an nguy của Thạch đại nhân và Trương Thiên Nam hơn.

"Thạch đại nhân bọn họ biến mất không thấy, rất có thể không phải là chuyện xảy ra trong Trảm Yêu Ti. Bởi vì như vậy, dấu vết sẽ quá rõ ràng. Nếu ta là kẻ chủ mưu, nhất định sẽ nghĩ cách điều bọn họ rời khỏi Trảm Yêu Ti rồi mới ra tay. Như vậy, nơi có khả năng nhất chính là phủ nha môn."

Tần Phong xoa cằm suy tư, địch trong tối ta ngoài sáng, cứ ngồi chờ đối phương ra tay, thật sự quá bị động, nhất định phải chủ động một chút.

Hắn lại nghĩ đến những ghi chép về nơi ở của những người dân bị nhiễm bệnh mà Bạch Nhật đã xem, càng đến gần một gian từ đường ở phía nam thành, thì độc thi càng nặng, nếu như có thể để Thương cô nương đi điều tra một phen, có lẽ sẽ có phát hiện.

Nhưng Thư Lương Thành hiện tại đối với bọn họ mà nói chẳng khác nào long đàm hổ huyệt, nếu như đi nhầm một bước, kết cục sẽ là chữ chết.

Hơn nữa, lúc này bọn họ nhất định vẫn đang bị người giám thị, làm sao có thể thần không biết quỷ không hay để Thương cô nương rời khỏi tửu lâu, mà không bị người khác phát hiện?

Tần Phong cúi đầu trầm tư hồi lâu, sắc trời dần tối, cũng không hề hay biết.

Cho đến khi từ phòng bên cạnh, truyền đến tiếng nam nữ ân

ái, hắn mới hoàn hồn.

Chương 310: Một thân hai vai

Dòng suy nghĩ bị cắt ngang, Tần Phong có chút bực mình, thầm chửi một tiếng. Chưởng quầy cứ luôn miệng nói cách âm trong tửu lâu tốt lắm, kết quả là thế này sao?

Hắn thậm chí còn có thể nghe thấy tiếng thở dốc nặng nề của người đàn ông ở phòng bên cạnh!

Cũng may là hắn và Thương cô nương không có gì, nếu không chẳng phải là để người khác biết hết sao?

Nghĩ đến đây, Tần Phong lặng lẽ quay đầu nhìn Thương cô nương phía sau. Nàng ta hiển nhiên cũng nghe thấy tiếng động, ánh mắt có chút né tránh và không tự nhiên.

Tần Phong ho khan một tiếng: "Gió đêm nay thật ồn ào, ta đóng cửa sổ lại vậy."

"Ừm." Dưới khăn vuông màu đen, Thương Phi Lan khẽ đáp.

Đóng cửa sổ lại, âm thanh ái muội kia nhỏ đi rất nhiều, như tiếng muỗi kêu ong vo ve. Xem ra chưởng quầy không lừa người, cách âm của tửu lâu quả thực không tệ nào.

Chỉ là hai người ở phòng bên cạnh, lúc hành sự chắc chắn là quên đóng cửa sổ.

Tần Phong vừa thở phào nhẹ nhõm, đột nhiên hai mắt sáng lên, trong lòng nảy ra một kế.

Hai người ở phòng bên cạnh ngược lại đã cho hắn một biện pháp. Nếu đã gây ra động tĩnh lớn như vậy, ai mà ngờ được trong phòng chỉ có một nam nhân?

Hắn đứng dậy, muốn nói ra ý nghĩ trong lòng, nhưng khi nhìn thấy Thương cô nương, lại thôi.

Thương cô nương dù sao cũng là một tiểu thư khuê các, tuy chỉ là làm cho có lệ, nhưng lời đồn truyền ra ngoài, khó tránh khỏi ảnh hưởng đến thanh danh của nàng.

Sau một hồi do dự, Tần Phong hít sâu một hơi, vẫn nói ra sự thật.

Thương Phi Lan nghe vậy, đôi mắt màu xanh nhạt mở to, vành tai thoáng chốc ửng đỏ.

Dưới khăn che màu đen, nàng mím môi, lại nghĩ đến âm thanh ái muội khó nghe lúc nãy.

Lát sau, nàng thở nhẹ một hơi: "Minh bạch rồi, ta cần làm gì?"

Tần Phong thở phào nhẹ nhõm, đáp: "Ngươi không cần làm gì cả, chỉ cần ngươi không ngại thanh danh có thể bị ảnh hưởng là được, còn lại cứ giao cho ta."

Thương Phi Lan: "???"

.....

Trên mái hiên tửu lâu, hai bóng đen hòa vào màn đêm.

Một người bực bội nói: "Cặp gian phu dâm phụ ở phòng bên cạnh kia, ồn ào đến mức ta ngứa ngáy trong lòng, thật muốn đến thanh lâu tìm cô nương nào đó để giải tỏa dục hỏa."

Người còn lại hiển nhiên bình tĩnh hơn nhiều: "Bên trong đã lâu không có động tĩnh, tốt nhất là phái người đi xem sao."

Vừa dứt lời, liền thấy trong phòng của Tần Phong và Thương cô nương, ngọn nến tắt ngúm.

Hai bóng đen lập tức lóe người bám vào cửa sổ. Vừa định phá cửa sổ xông vào, liền nghe thấy có người trong phòng cười nói: "Của ta lớn lắm, nàng nhịn chút."

Tiếp theo là một tiếng nũng nịu, cùng với âm thanh quần áo bị xé rách.

Chẳng mấy chốc, tiếng giường kêu vang lên bên tai, còn có tiếng thở dốc nặng nề của nam nhân.

Hai bóng đen nhìn nhau, đều lộ ra vẻ quái dị.

Họ lại bay lên nóc nhà, một người chế nhạo: "Lúc này rồi mà còn có tâm trạng làm chuyện đó."

"Cứ mặc kệ bọn chúng, bọn chúng cũng chẳng sung sướng được bao lâu đâu." Giọng nói mang theo vẻ khinh thường và sát ý.

Dưới ánh trăng mờ ảo, Tần Phong đang dùng hai tay lay giường, rõ ràng nhìn thấy bóng đen lóe lên ngoài cửa sổ.

Lúc này, Thương cô nương đã không còn trong phòng, tiếng nũng nịu vừa rồi cũng là do hắn nín thở phát ra, bây giờ cổ họng vẫn còn hơi khó chịu.

"Mọi việc coi như đã thành công một nửa, tiếp theo cần làm chính là tiếp tục lay giường." Tần Phong thở phào nhẹ nhõm, đồng thời may mắn là kiếp trước hắn có kiến thức lý luận phong phú, nếu không cũng không thể một mình đóng hai vai!

Có lẽ là động tác giường lắc có hơi lớn, đã kích thích dục vọng của nam nhân phòng bên cạnh.

Không lâu sau, từ phòng bên cạnh cũng truyền đến tiếng va chạm vào tường.

Tần Phong nhíu mày, hắn nhịn phòng bên cạnh đã lâu lắm rồi,

vậy mà còn dám cả gan đâm đầu vào chỗ chết sao?

Hắn muốn xem, rốt cuộc là eo của đối phương bền bỉ hơn, hay là hai tay của hắn bền bỉ hơn!

Một cuộc so tài âm thanh cứ thế bắt đầu.

.....

Sáng sớm ngày hôm sau, trời vừa hừng sáng, Tần Phong xoa hai cánh tay ê ẩm, đeo một cặp mắt thâm quầng đẩy cửa phòng ra.

Đúng lúc này, cửa phòng bên cạnh cũng được đẩy ra, một nam tử dáng người béo tốt bước ra. Hắn vừa khiếp sợ vừa ghen tị nhìn Tần Phong một cái, sau đó hừ lạnh bỏ đi.

Khoảnh khắc này, lòng hư vinh của Tần Phong được thỏa mãn tột độ.

Một lát sau, từ phòng bên cạnh lại bước ra một cô nương ăn mặc lộng lẫy. Nàng ta liếc nhìn Tần Phong, không khỏi kinh ngạc trước dung mạo tuấn tú của đối phương, cộng thêm động tĩnh đêm qua...

Nàng ta liếm môi, ném cho Tần Phong một cái nháy mắt, sau đó uốn éo thân thể, vung vẩy cặp mông cong vút, nghênh ngãng bỏ đi.

Ngay lúc này, một tiểu nhị lạ mặt, lấy cớ bưng trà xông vào phòng.

Tần Phong không kịp ngăn cản, sau đó liền nghe thấy một tiếng "xoảng".

Một thanh chủy thủ màu trắng bạc, cắm phập vào cửa gỗ, cách mũi tên tiểu nhị chưa đầy ba tấc.

Trong phòng, Thương Phi Lan ngồi trên giường, kéo chăn che

thân thể, giọng nói lạnh lùng từ dưới khăn che màu đen truyền ra: "Cút ra ngoài."

"Bẩm... Bẩm cô nương, tiểu nhân không biết, tiểu nhân xin cáo lui!" Tiểu nhị vội vàng bỏ chạy.

Tần Phong nhướng mày, trở lại phòng, tiện tay đóng cửa lại. Hắn nhìn nữ tử bịt mặt trên giường, trong lòng có chút xao xuyến.

Ho khan một tiếng, mở miệng nói: "Diễn cũng khá lắm, đêm qua có thu hoạch gì không?"

Thương Phi Lan vén chăn lên, một lọn tóc xanh trượt xuống, bên dưới đương nhiên là đã mặc quần áo, sau đó nàng thuật lại những gì nhìn thấy đêm qua.

"Hai nam tử khiêng một tên tù nhân, tiến vào từ đường?" Tần Phong trừng lớn mắt.

Hình ảnh này giống hệt với những gì hắn nhìn thấy trong mơ.

Hắn nghĩ đến khung cảnh tối đen như mực, nghĩ đến sợi xích đen trói buộc, hang động sâu hun hút, và cánh tay thò ra.

Nguồn gốc của đám thi quỷ ở Thư Lương Thành, rất có thể là đến từ từ đường đó!

"Từ đường đó tên là gì?" Tần Phong hỏi.

"Vĩnh Sinh Từ."

.....

Bên trong Trảm Yêu Ti, Tư Chính Lý đại nhân đang đi đi lại lại trong đại sảnh, sắc mặt âm trầm.

Người được phái đi chặn giết A Mộc đã đi một ngày một đêm chưa về. Lẽ ra, với thực lực của người nọ, giết A Mộc chẳng khác

nào trở bàn tay, căn bản không cần nhiều thời gian như vậy.

Lâu như vậy không về, chỉ có thể là đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Hắn suy nghĩ hồi lâu, vẫn là quyết định báo cáo tình hình này cho tri huyện Vương đại nhân.

Dù sao tương lai có thể bay cao bay xa, tiến vào Đế Đô Phụng Thiên Thành hay không, đều phải nhờ vào vị kia.

Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu khiến hắn bằng lòng giấu diếm tai họa thi quỷ, ngoan ngoãn nghe theo Vương Nghĩa!

Đến phủ tri huyện, sau khi báo cáo tình hình, tiếng tát tai giòn giã vang lên.

Vương Nghĩa lạnh giọng nói: "Chuyện nhỏ như vậy cũng làm không xong?"

Dấu tay đỏ rực in hằn trên mặt, họ Lý không dám lộ ra chút oán giận nào: "Vương đại nhân, thuộc hạ cũng không ngờ tới, việc chặn giết lại xảy ra ngoài ý muốn, dù sao thực lực của A Mộc cũng chỉ có thất phẩm."

"Hừ, chắc chắn là hai người kia đã cho A Mộc vật bảo mệnh, xem ra bọn chúng cũng không phải kẻ ngu dốt.

Ở lại Thư Lương Thành, chỉ là để che mắt chúng ta, để A Mộc ra ngoài cầu cứu, mới là mục đích thực sự."

Tư Chính Lý đại nhân sợ đến mức mặt mày tái nhợt: "Nếu vậy, thi quỷ trong thành bại lộ, chẳng phải chúng ta sẽ bị Trảm Yêu Ti truy cứu trách nhiệm sao?"

Vương Nghĩa không để tâm, bưng chén trà lên uống một ngụm: "Ngươi lập tức phái người đến Hoa Dung Đạo dịch trạm,

báo cáo tai họa thi quỷ ở Thư Lương Thành."

"Vương đại nhân, ý của ngài là?"

"Trước đây chúng ta lầm tưởng trong thành là tai họa dịch bệnh, bây giờ đã tận mắt nhìn thấy thi quỷ, chẳng lẽ còn giấu diếm sao?"

Họ Lý lập tức hiểu ra, kích động nói: "Đại nhân nói chí phải!"

"Còn nữa, bảo Bách Quỷ Đạo Giả không cần phải áp chế âm khí nữa, tiện thể ném thêm mấy người vào trong hang động cho thứ đó ăn."

Tư Chính họ Lý nghe vậy, sắc mặt trắng bệch, cả người run lên: "Thuộc hạ... Thuộc hạ minh bạch."

Chương 311: Đại nạn sắp đến

Đợi đến khi Lý Tư Chính rời đi, trong đại sảnh, Thiên Khôi hiện ra.

Vương Nghĩa cung kính nói: “Thiên Khôi đại nhân, đã làm theo yêu cầu của ngài, tin tức về tai họa thi quỷ ở Thư Lương Thành đã được lan truyền.

Nhưng ta không hiểu, tại sao ngài trước đó lại muốn che giấu, mà bây giờ lại muốn làm như vậy?”

“Ngươi chỉ cần làm tốt phận sự của mình.”

“Ta... ta hiểu rồi.”

Một lúc sau, Thiên Khôi lại lên tiếng: “Làm như vậy cũng có lợi cho ngươi, ngươi mượn tử khí trong Hắc Châu để nâng cao tu vi.

Tử khí càng nhiều, tốc độ tu vi của ngươi càng nhanh.

Mà Thư Lương Thành sắp tới, e rằng sẽ chết rất nhiều người.”

...

“Huynh có vẻ mệt mỏi?” Thương Phi Lan hỏi, nàng có chút tò mò không biết đêm qua đối phương đã làm gì.

“Nếu muội lắc giường cả đêm, muội cũng mệt.” Tần Phong giơ tay xoa xoa mi tâm, chỉ cảm thấy cánh tay ê mỏi.

“Lắc giường?” Thương Phi Lan chớp chớp mắt, giọng nói có chút khó hiểu, một lúc sau nàng mới phản ứng lại, tức giận trừng mắt liếc hắn một cái.

Khó trách lúc nãy ra ngoài dùng bữa sáng, rất nhiều người đều nhìn nàng với ánh mắt kỳ quái.

Đây chính là điều mà tối qua đã nói, ảnh hưởng đến danh tiết?

Nhưng đối tượng bị hiểu lầm là Tần Phong, hình như cũng không đến mức khó chấp nhận.

Trong đầu nảy ra suy nghĩ hoang đường như vậy, vành tai Thương Phi Lan hơi đỏ lên, sau đó nàng tìm đề tài hỏi: "Tiếp theo chúng ta phải làm gì?"

Tần Phong bưng chén trà lên, nhấp một ngụm, cố gắng xua đi cơn buồn ngủ: "Bây giờ chúng ta có thể làm rất hạn chế, nhất định phải đợi A Mộc mang viện binh về.

Hiện tại Thạch Tử Minh và Trương Thiên Nam sống chết chưa rõ, nơi chúng ta gặp hai người bọn họ lần cuối là Trảm Yêu Ti, ta cũng đã hỏi thăm một số người dân trong thành, có người nhìn thấy bọn họ rời khỏi Trảm Yêu Ti, đi về hướng bắc.

Mà phía bắc Trảm Yêu Ti, chính là vị trí phủ nha môn, ta nghĩ bọn họ rất có thể đã gặp bất trắc ở đó."

"Còn có Vĩnh Sinh Từ trong thành, nơi đó có nhiều điểm đáng ngờ nhất.

Đầu lĩnh hổ đầu man Dương Mãng có hóa thành thi quỷ hay không, đáp án có lẽ nằm ở đó.

Tuy nhiên, với thực lực của hai chúng ta, nếu mạo muội đi thăm dò, rất có thể sẽ có đi không có về.

Chuyện này, phải chờ thêm một thời gian nữa.

Nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là mượn cớ giải trừ phong tỏa, đến phủ nha môn thăm dò một phen là ổn thỏa nhất." Tần Phong phân tích.

“Khi nào thì đi?”

“Tối nay đi, ta phải chợp mắt một chút.” Tần Phong đứng dậy, đi đến bên giường, sau đó nặng nề nằm xuống.

Thương Phi Lan thấy vậy, đôi mắt màu xanh nhạt mở to, chiếc giường này nàng vừa mới nằm cách đây không lâu!

Tần Phong khẽ động mũi, trên gối vẫn còn lưu lại mùi thơm thoang thoảng của nữ tử, không bao lâu sau, hắn đã chìm vào giấc ngủ.

Hắc y mỹ nhân nhìn khuôn mặt say ngủ của Tần Phong, cứ như vậy yên lặng nhìn, không biết thời gian trôi qua.

.....

Tần Phong lại mơ, vẫn là nơi u ám đó, trong mũi tràn ngập mùi hôi thối rữa của xác chết và mùi máu tanh.

Sợi xích màu đen bên ngoài hang động không ngừng rung động, phát ra tiếng kim loại chói tai.

Vẫn là hai gã lực lưỡng khiêng người mặc áo tù, đi về phía hang động, sau đó ném người vào trong.

Nhưng điều khác biệt là, lần này Tần Phong có thể nhìn rõ mặt mũi của hai người đó.

Hắn đã từng gặp hai người này, ở trong Trảm Yêu Ti!

Lúc đầu dẫn bọn họ đi gặp Lý Tư Chính, chính là một trong hai người đó!

Hai gã lực lưỡng ném một người xuống, vội vàng rời đi, sau đó lại quay lại, khiêng thêm một người nữa.

Cứ như vậy lặp đi lặp lại.

Tiếng nhai rợp xương người khiến da đầu tê dại lại truyền ra từ trong hang động, máu tươi và những thứ vụn vỡ không thể gọi tên bắn ra tứ phía, khiến người ta không khỏi rùng mình.

Tần Phong trong giấc mơ cố lấy dũng khí, tiến về phía hang động.

Thò đầu nhìn vào trong, cánh tay xương mục nát lần trước không xuất hiện, ý thức của hắn như chìm vào trong vòng xoáy đen kịt.

Lại hoàn hồn, chỉ thấy trên không trung trước mặt treo một chiếc quan tài khổng lồ, trên đó đầy những đường vân màu đỏ như máu.

Chín sợi xích quấn quanh quan tài, nối liền với bốn bức tường xung quanh.

Điểm kết nối của những sợi xích này không phải là ngẫu nhiên, Tần Phong tinh thông trận pháp rất nhanh đã nhìn ra manh mối.

Cách bố trí chín sợi xích này giống hệt như tụ âm trận, đây hẳn là vì muốn dẫn động thứ gì đó, rót vào trong chiếc quan tài khổng lồ kia!

Chỉ nghe thấy một tiếng "rắc", một sợi xích đứt đoạn.

Đường vân màu máu trên bề mặt quan tài, trong nháy mắt biến mất một đoạn.

Tiếp theo lại là một tiếng "rắc", sợi xích thứ hai đứt đoạn, tiếp theo là sợi thứ ba, sợi thứ tư...

Tần Phong nuốt một ngụm nước bọt, căng thẳng nhìn chằm chằm vào chiếc quan tài, không cần đoán cũng biết, khi chín sợi xích đồng thời đứt đoạn, nhất định sẽ xảy ra chuyện gì đó khủng

khiếp.

Cuối cùng, chín sợi xích trong giấc mơ toàn bộ đứt đoạn.

Một cánh tay đột nhiên mở tung nắp quan tài khổng lồ, kèm theo một tiếng gầm rú, sát khí, oán khí, tử khí, nộ khí gần như hóa thành thực chất, như thủy triều lan tràn ra xung quanh!

Giấc mơ chuyển cảnh, Thư Lương Thành chìm trong khói lửa, máu chảy thành sông, một khung cảnh ngày tận thế.

Trong vô số thi hài đó, Tần Phong dường như nhìn thấy thi thể của mình và Thương cô nương.

Hắn đột nhiên bừng tỉnh, thở hổn hển.

“Huynh sao vậy?” Thương Phi Lan lo lắng hỏi.

Tần Phong vẫn còn đắm chìm trong khung cảnh giấc mơ, trên trán lấm tấm mồ hôi lạnh.

Sự tồn tại trong chiếc quan tài đó, nếu không lầm, nhất định là đầu lĩnh hổ đầu man Dương Mãng.

Tuyệt đối không thể để chín sợi xích đó đứt đoạn, nếu không mọi chuyện sẽ trở nên không thể thu dọn!

“Không thể chờ đợi thêm nữa, nhất định phải làm gì đó.”

...

Tần Phong và Thương Phi Lan đến phủ nha môn, gặp lại Vương Nghĩa.

Vương Nghĩa hỏi: “Tần công tử, tìm ta có chuyện gì? Cứ nói đừng ngại.”

“Những người dân nhiễm thi độc đã khỏi bệnh, muốn hỏi

Vương đại nhân, khi nào có thể để bọn họ đoàn tụ với gia đình.” Tần Phong đáp.

“Nếu Tần công tử đã phán đoán như vậy, ta có thể cho đi ngay.”

Lại dễ nói chuyện như vậy? Điều này thực sự nằm ngoài dự đoán của Tần Phong.

“Nếu không có Tần công tử đến, e rằng ta vẫn còn bị che mắt, tưởng rằng người dân trong thành nhiễm phải dịch bệnh.

May mà Tần công tử phát hiện kịp thời, nếu không Thư Lương Thành e rằng thật sự phải gặp phải tai họa diệt vong.

Nói ra, ta thân là tri huyện quả thực có chút thất trách.”

Giả bộ, tiếp tục giả bộ, lão hồ ly... Tần Phong cười nói: “Vương đại nhân nói quá lời rồi, nếu không có ngài, dịch bệnh sẽ càng thêm khó kiểm soát.

Thư Lương Thành có ngài trấn giữ, đó là phúc của bá tánh.”

Vương Nghĩa vốn không hay cười, nghe vậy trên mặt cũng lộ ra chút ý cười.

Thương Phi Lan ở bên cạnh chứng kiến cảnh tượng này, mặt không chút biểu cảm, nàng chỉ yên lặng nhìn Tần Phong ở đó nói dối trắng trợn.

Trò chuyện hồi lâu, Vương Nghĩa nhấp một ngụm trà nói: “Thạch đại nhân bọn họ ra ngoài cầu viện, đến nay vẫn chưa trở về, bất đắc dĩ, ta chỉ có thể thương nghị với Lý đại nhân của Trảm Yêu Ti.

Phái người đến trạm dịch Hoa Dung Đạo gần nhất, bẩm báo việc thi quỷ xuất hiện ở Thư Lương Thành.

Nghĩ đến, không bao lâu nữa, sẽ có tin tức truyền về.”

Lời này vừa nói ra, trong mắt Tần Phong xẹt qua một tia kinh ngạc.

“Lão hồ ly này lại chủ động ra ngoài cầu viện, sao hắn có thể? Sao hắn dám?!

Vậy thì việc hắn che giấu trước đó rốt cuộc là vì cái gì?”

Thương Phi Lan cũng nhíu mày.

Chương 312: Xâm nhập phủ tri huyện

“Có chuyện gì vậy? Tần công tử, nhìn sắc mặt huynh có vẻ không ổn?” Vương Nghĩa lặng lẽ đặt chén trà xuống.

Tần Phong giật mình nhận ra mình đã thất thố, tin tức quá mức chấn động, nhất thời không kịp phản ứng.

Hắn ta ho khan một tiếng đáp: “Lúc đến có lẽ là uống nhiều trà quá, hiện tại muốn đi tiểu tiện một chút, Vương đại nhân, không biết phòng vệ sinh ở đâu?”

“Người đâu.” Vương Nghĩa lên tiếng, một tên lính canh bên ngoài nhanh chóng bước vào.

Đi theo tên lính canh trong phủ tri huyện, Tần Phong luôn dùng Song Đồng Dị Năng quan sát bốn phía, ý đồ phát hiện manh mối.

Tuy nhiên, hắn cũng biết ý nghĩ này không thực tế, kẻ địch làm sao có thể để lại manh mối ở nơi dễ thấy?

Nhanh chóng, đến phòng vệ sinh, Tần Phong đẩy cửa bước vào, đang định đóng cửa gỗ, lại bị một bàn tay chặn lại.

“Hửm?”

Quay đầu nhìn lại, tên lính canh dẫn đường sắc mặt do dự, muốn nói lại thôi, hắn ta cẩn thận quan sát một vòng, sau đó cùng bước vào phòng vệ sinh, đóng cửa gỗ lại!

“Ngươi muốn làm gì?!” Tần Phong trừng lớn hai mắt, lùi về

sau một bước, Chính Khí trong cơ thể hội tụ, toàn thân đề phòng.

Đối phương bất quá chỉ là một tên võ phu Cửu Phẩm, nếu dám mạnh bạo, hắn không ngại để đối phương biết, cái gì gọi là người đọc sách không thể bắt nạt.

Tên lính canh cũng sững sờ, sau đó mở miệng nghiêm túc nói: "Tần công tử, ta biết Thạch đại nhân bọn họ ở đâu."

Tần Phong nhướng mày, đây là đang diễn trò gì?

Đối với người trong phủ tri huyện, hắn tự nhiên sẽ không tin tưởng, liền nói: "Thạch đại nhân bọn họ ra ngoài cầu viện, không phải đi Tề Nguyên Thành, thì là Tấn Dương Thành. Không cần ngươi nói, ta cũng biết bọn họ đi đâu."

Tên lính canh lắc đầu: "Tần công tử bị Vương đại nhân lừa rồi, hai người bọn họ căn bản chưa từng rời khỏi Thư Lương Thành."

"Ý ngươi là sao?" Tần Phong nhíu mày hỏi.

Tiếp đó, tên lính canh liền nói ngắn gọn, giải thích rõ ràng sự việc.

Theo lời đối phương, Thạch Tư Minh và Trương Thiên Nam hai người ngày hôm đó biến mất đúng là có đến phủ tri huyện, sau đó bị Vương Nghĩa nhốt trong địa lao.

Tần Phong vẫn không tin tưởng đối phương, chỉ cho rằng đây là Vương Nghĩa lão hồ ly kia đang thử dò xét, liền cười nhạt nói: "Vương đại nhân vì bách tính trong thành tận tâm tận lực, sao có thể làm ra loại chuyện như vậy?"

"Ta biết ngươi không tin tưởng ta, dù sao ta cũng là người của phủ tri huyện, kỳ thật ta cũng do dự có nên nói chuyện này cho ngươi hay không. Nói thật với ngươi, phụ thân ta nhiễm phải Thi Độc, cũng ở trong khu cách ly, nếu không phải Tần công tử ra tay

chữa trị, lão nhân gia chắc chắn không qua khỏi kiếp nạn này. Ta sở dĩ mạo hiểm nói chuyện này với ngươi, cũng là vì báo đáp ân cứu mạng của ngươi."

Dứt lời, tên lính canh từ trong ngực lấy ra một tấm vải trắng: "Tần công tử, đây là bản đồ đơn giản của phủ tri huyện và vị trí địa lao. Thời gian mỗi điểm tuần tra, ta đều đã đánh dấu rõ ràng, bất kể ngươi có tin hay không, ta chỉ có thể làm đến vậy."

Nói xong những lời này, tên lính canh chắp tay lui ra khỏi phòng vệ sinh, chỉ để lại Tần Phong nhìn tấm vải trắng trong tay, suy tư.

…

Rời khỏi phủ tri huyện, sau khi đưa lệnh bài của Vương Nghĩa, những người dân bị cách ly bấy lâu cuối cùng cũng có thể đoàn tụ với gia đình.

Họ ôm chầm lấy người thân, nước mắt lưng tròng, sau đó đồng loạt hướng về phía Tần Phong cúi đầu, bày tỏ lòng biết ơn.

Tần Phong cáo biệt mọi người, cùng Thương cô nương trở về quán trọ, sau đó lấy tấm vải trắng ra, đem những chuyện xảy ra trong phủ tri huyện kể lại.

"Huynh cảm thấy khả năng là bao nhiêu?" Thương Phi Lan thản nhiên hỏi.

"Ban đầu ta một câu cũng không tin, bất quá vừa rồi, ta đích thực nhìn thấy hắn và phụ thân hắn đoàn tụ."

Có lẽ là vì không muốn gây ra nghi ngờ, tên lính canh kia lúc đón phụ thân thậm chí không th nhìn Tần Phong một cái.

"Vậy có cần ta đến địa lao phủ tri huyện tìm kiếm một phen không?"

Tần Phong nghe vậy hít sâu một hơi, lần trước đi trộm… ừm khụ, đi lấy Long Mạch Linh Khí bộ y phục dạ hành kia, đến nay vẫn còn để trong Nhẫn Trữ Vật.

Nghĩ đến giấc mơ kia, hắn vẫn còn sợ hãi, không yên tâm để Thương cô nương đi một mình, liền mở miệng nói: "Lần này, ta đi cùng nàng."

Thương Phi Lan đôi mắt màu xanh nhạt liếc nhìn ra ngoài cửa sổ, nhẹ giọng nói: "Hai người cùng rời đi, không sợ bị bại lộ sao?"

"Vương Nghĩa hôm nay nói những lời đó là cố ý nói cho chúng ta nghe, ta suy nghĩ thật lâu, đoán được một khả năng. Bọn họ phái người đi ám sát A Mộc, kết quả thất bại, bất đắc dĩ, chỉ có thể lựa chọn chủ động bẩm báo chuyện Thi Quỷ. Nói cách khác, chúng ta sợ là đã sớm bại lộ rồi. Hiện tại đã sắp đến lúc xé rách mặt nạ, hơn nữa A Mộc rời đi lâu như vậy, chắc hẳn tin tức đã sớm truyền đến Tấn Dương Thành, chúng ta cũng không cần phải kiêng kị nhiều như vậy." Tần Phong nói.

Thương Phi Lan gật đầu, lại giống như nghĩ đến điều gì, lông mày hơi cau lại: "Nhưng mà cùng huynh hành động, rất có khả năng sẽ bại lộ vị trí của ta."

Tần Phong nghe vậy sắc mặt cứng đờ, lời này nghe sao giống như đang ghét bỏ hắn vậy?

"Ta dù sao cũng sắp bước vào Văn Thánh Đạo Giả Lục Phẩm Quái Mệnh Cảnh, sẽ không kéo chân nàng đâu." Tần Phong ho khan một tiếng, chỉ là lời này rõ ràng nói không được tự tin cho lắm.

Thương Phi Lan cũng là nhìn hắn với ánh mắt nghi ngờ.

"Ta sẽ cố gắng không kéo chân nàng." Bất đắc dĩ, Tần Phong yếu ớt bổ sung một câu.

“Ừm.”

…

Đêm xuống, trăng đen gió cao, âm thanh ái muội từ phòng bên cạnh lại vang lên.

Có lẽ là vì muốn báo thù đêm qua, đêm nay động tĩnh của bọn họ náo nhiệt khác thường, nữ nhân kia cổ họng sắp hét đến khàn cả giọng.

Hai người phụ trách giám thị khinh bỉ “từa” một tiếng, nhìn chằm chằm vào phòng trọ của Tần Phong hai người.

Cửa sổ đóng chặt, ánh nến lay động, ẩn ẩn hiện hiện hai bóng đen đang ôm lấy nhau.

“Hai người này, đêm nay sợ là lại muốn hoan lạc.” Một người nhổ một bãi nước bọt nói.

Người còn lại không cho là đúng, cười nhạo một tiếng.

Mà trên thực tế, bóng người trong phòng bất quá chỉ là Tần Phong bày ra mê hoặc người khác mà thôi.

Đó là hai bộ y phục dựng đứng, dưới ánh nến chiếu rọi, nhìn qua giống như hai người đang ôm nhau.

Bọn họ thật sự, đã sớm rời khỏi quán trọ, âm thầm đi đến phủ tri huyện.

Mặc dù những người dân nhiễm Thi Độc đã đều trở về nhà, nhưng Thư Lương Thành vẫn lấy lý do bệnh dịch chưa hoàn toàn tiêu trừ mà thực hiện lệnh giới nghiêm, cho nên trên đường vẫn vắng tanh, yên tĩnh lạ thường.

Thương Phi Lan nhìn Tần Phong đang men theo mép tường mà đi không xa.

Mặc một thân hắc y, trên mặt che khăn đen, rón rén cẩn thận.

Không khỏi tò mò hỏi: “Chúng ta đã thoát khỏi sự giám sát, huynh không cần phải như vậy.”

“Nàng không hiểu, cẩn thận chạy được mười năm vẫn hơn.” Tần Phong nhỏ giọng đáp.

Để phòng ngừa bất trắc, hắn luôn triển khai Song Đồng Dị Năng quan sát bốn phía, bỗng nhiên phát ra một tiếng kinh ngạc.

Cũng không biết vì sao, Âm Khí trong thành này so với lúc hắn mới đến, lại nồng đậm hơn rất nhiều.

Bất quá hiện tại việc cấp bách là đi tìm Thạch Tư Minh và Trương Thiên Nam trong địa lao phủ tri huyện, hắn cũng không quá mức để ý đến vấn đề Âm Khí này.

Đến bên ngoài phủ tri huyện, Tần Phong trong tay cầm tấm vải trắng, đối diện với một bức tường nói: “Nếu bản đồ này là thật, như vậy lúc này, từ nơi này đi vào là an toàn nhất.”

Nhưng vấn đề mấu chốt là, bức tường cao gần ba trượng, muốn làm sao mới có thể lặng yên không một tiếng động đi vào?

Ngay khi hắn đang do dự, chỉ nghe thấy bên cạnh truyền đến một tiếng “soạt”, ngẩng đầu nhìn lại, Thương Phi Lan đã vững vàng đứng trên tường, từ trên cao nhìn xuống hắn.

Hai người nhìn nhau giữa không trung, một trận gió đêm thổi qua, thổi tung mái tóc của hai người.

“Hay là, huynh quay về đi?”

Nàng nói lời này là nghiêm túc sao?

Lời nói ngắn gọn, nhưng tổn thương lại lớn như vậy… Tần Phong sắc mặt cứng đờ.

Chương 313: Lộ Nguyên Hình

Tần Phong dĩ nhiên không trở về, đánh chết cũng không thể trở về.

Không phải vì lòng tự tôn thấp hèn quấy phá, mà là lúc Ly khai tửu lâu, là Thương cô nương đưa hắn đi, muốn lặng lẽ quay về, không có Thương cô nương thì không được.

Dưới sự giúp đỡ của Thương Phi Lan, hai người thành công tiến vào phủ nha môn.

Đã là đêm khuya, ngọn nến trong nhiều căn phòng đã tắt, chỉ còn lại lác đác vài gian, ánh sáng le lói.

Bản đồ mà tên lính kia vẽ không có vấn đề, dựa theo chỉ dẫn, Tần Phong và Thương Phi Lan tránh được các đội tuần tra, cuối cùng cũng đến được vị trí nhà lao của phủ nha môn.

Lén lút quan sát bên trong nhà lao từ phía sau bức tường, sắc mặt Tần Phong ngưng trọng.

Lực lượng canh phòng trong nhà lao mạnh hơn nhiều so với trong phủ nha môn, chỉ cần liếc mắt qua, hắn đã nhìn thấy hai tên lính đang tuần tra.

"Theo chỉ dẫn trên bản đồ, Thạch đại nhân bọn họ rất có thể bị nhốt ở nơi sâu nhất của nhà lao.

Muốn tránh những tên lính này, lẻn vào trong một cách lặng lẽ e là không thực tế.

Thương cô nương, nàng thấy sao?" Tần Phong nghiêm túc hỏi.

Không ai trả lời.

"Hửm?" Tần Phong ngạc nhiên, ngoảnh đầu nhìn lại, làm gì còn thấy bóng dáng Thương cô nương đâu?

Bốp!

Bốp!

Hai tiếng động ngắn gọn, mạnh mẽ, vang lên từ trong nhà lao.

"Không thể nào." Tần Phong nuốt nước miếng, nhìn vào bên trong nhà lao lần nữa.

Hắn thấy Thương Phi Lan nhẹ nhàng đặt hai tên lính đã bất tỉnh xuống đất.

"Còn đứng ngây ra đó làm gì?" Giọng nói điềm tĩnh vang lên từ dưới lớp khăn che mặt, Thương Phi Lan sải bước đôi chân dài miên man tiến vào nhà lao.

Hình như ta thật sự dư thừa rồi... Tần Phong nghĩ thầm, sau đó lẽo đẽo đi theo.

Dưới sự tấn công bất ngờ của Thương Phi Lan, hành trình trong nhà lao có thể nói là thông suốt.

Đi dọc theo đường, các phòng giam đều trống không, cũng không có tình huống tù nhân la hét om sòm.

Hiện tượng này không khiến Tần Phong an tâm, ngược lại càng thêm lo lắng, bởi vì hắn nhớ rất rõ trong giấc mơ của Sở, những người bị ném vào hang động đều là tù nhân mặc áo tù.

Ước chừng một nén nhang, hai người đi đến nơi sâu nhất của nhà lao, hai bên là dãy phòng giam, giam giữ hơn mười tên tù nhân.

Mặc dù bọn họ đều mở to mắt, nhưng trong mắt đã không còn ánh sáng, dường như đã từ bỏ hy vọng sống.

Ngay cả khi nhìn thấy Tần Phong và Thương Phi Lan bước vào, bọn họ chỉ liếc nhìn một cái rồi thờ ơ.

Nhìn về phía trước, nơi sâu nhất của nhà lao bị ngăn cách bởi một khoảng trống, bên trong là một phòng giam rộng lớn, được xây dựng bằng đá cứng, trên mặt đất còn khắc những hoa văn kỳ dị, rõ ràng là một loại trận pháp nào đó.

Trong phòng giam này, giam giữ hai người, chính là Thạch Tử Minh và Trương Thiên Nam!

"Thạch đại nhân!"

Nghe thấy tiếng gọi, Thạch Tử Minh trong phòng giam ngẩng đầu lên, kinh ngạc nói: "Hai người các ngươi sao lại đến đây? Tên tri huyện kia có vấn đề, mau chóng rời khỏi Thư Lương thành, đi cầu cứu!"

"Yên tâm, đã có người đi cầu cứu rồi, bây giờ ta sẽ phá trận pháp, thả hai người ra ngoài, sau đó chúng ta cùng nhau rời đi." Tần Phong cúi đầu nhìn trận pháp, kim quang lóe lên trong mắt, bát quái phương vị của trận pháp hiện lên trong đầu hắn với tốc độ ánh sáng.

"Phá trận pháp? Ngươi đang nói nhăng gì vậy, trận pháp này có thể ngăn cách âm khí, áp chế chân khí trong cơ thể võ giả.

Ngay cả ta và Thiên Nam cũng không phá được, ngươi có thể làm thế nào?

Đi mau, nếu không đợi tên kia phát hiện ra các ngươi, muốn đi cũng không đi được nữa." Thạch Tử Minh lo lắng nói.

Vừa dứt lời, Tần Phong đã ngưng tụ bạch quang trên đầu ngón

tay, sau đó nhắm vào một chỗ trên trận pháp dưới đất, dùng lực vạch một đường.

Theo tiếng "rắc" vang lên, khí tức yếu ớt tiêu tán, trận pháp trên mặt đất biến mất không còn một mảnh.

Thạch Tử Minh trợn tròn mắt, ông ta rõ ràng có thể cảm nhận được sự tồn tại của âm khí một lần nữa.

Ở phía bên kia, Trương Thiên Nam đang ngồi trên mặt đất đứng dậy, nắm chặt hai tay, sau đó đi đến bên cạnh phòng giam, hai tay nắm lấy cột đá, dùng sức kéo sang hai bên.

Phòng giam lập tức bị mở ra một lỗ hổng!

"Trận pháp này cũng chỉ thường thường bậc trung thôi." Tần Phong thản nhiên nói, ra vẻ cao nhân.

"Nói ta nghe, Thạch đại nhân, tại sao hai người lại bị nhốt ở đây?"

Thạch Tử Minh nhướng mày, thuật lại ngắn gọn đầu đuôi câu chuyện.

Hôm đó, từ Tư Chính, ông ta biết được là tri huyện đã yêu cầu y che giấu chuyện thi quỷ.

Trong cơn tức giận, để làm rõ nguyên nhân, ông ta đã dẫn Trương Thiên Nam đến phủ nha môn.

Lão hồ ly kia nói rằng tất cả là do một tên tù nhân bị giam giữ trong nhà lao, trong lòng ông ta đoán có lừa gạt, nhưng để làm rõ sự thật, ông ta vẫn cảnh giác đi vào nhà lao, kết quả lại bị trận pháp nhốt lại.

"Nếu không phải trận pháp này phong ấn âm khí, ta tuyệt đối không thể bị nhốt ở đây." Để gỡ gạc lại chút mặt mũi, Thạch Tử

Minh bổ sung một câu.

Ép buộc giữ thể diện, không cần thiết... Tần Phong phụ họa: "Thực lực của Thạch đại nhân đương nhiên là như vậy, nhưng chúng ta không thể trì hoãn ở đây nữa.

Lão hồ ly Vương Nghĩa kia đã phái người truyền tin về chuyện thi quỷ đến trạm dịch, hắn dám làm như vậy, nhất định là có hậu chiêu.

Hơn nữa ta cũng đã phát hiện ra nguồn gốc thực sự của vùng đất thi quỷ, thứ tồn tại ở đó rất có thể vượt quá nhận thức của chúng ta, tuyệt đối không thể để nó thức tỉnh, nhất định phải ngăn chặn."

Thạch Tử Minh cau mày, sau đó gật đầu, ông ta vung tay phải, thi triển ra thủ đoạn khôi lỗi.

Những phòng giam giam giữ tù nhân chỉ trong nháy mắt đã bị xé toạc một lỗ hổng.

"Trước đây tình cờ nghe lính canh nói, những tù nhân này đều là thường dân, bọn họ bắt những người này đến đây, dường như là vì mục đích nào đó.

Buổi tối đều có lính canh đưa bọn họ đi.

Ta nghi ngờ những người đó đã gặp chuyện không may, để an toàn, vẫn nên thả bọn họ ra ngoài thì hơn."

Nghe vậy, Tần Phong nhíu mày, sau đó kể lại những gì Thương Phi Lan đã nhìn thấy bên ngoài Vĩnh Sinh từ, và cả những gì hắn nhìn thấy trong giấc mơ.

Ba người còn lại nghe xong, đều phẫn nộ.

Thạch Tử Minh nghiến răng nghiến lợi: "Tên họ Vương kia,

thật đáng chết!"

Những thường dân kia có lẽ là tinh thần bị dày vò quá mức nghiêm trọng, mặc dù có thể trốn thoát khỏi phòng giam, nhưng bọn họ vẫn ngồi im trên mặt đất không nhúc nhích.

"Bây giờ tạm thời không quản được bọn họ, chúng ta tốt nhất nên nhanh chóng rời khỏi đây." Tần Phong lại thúc giục.

Việc nào cần làm trước, việc nào cần làm sau, trước mắt điều quan trọng nhất là nhanh chóng ngăn chặn thứ trong quan tài kia xuất thế.

"Được!"

Một nhóm người vội vã đi về phía lối ra của nhà lao.

Trên đường đi, Tần Phong lại kể về thân phận thực sự của thi quỷ, và cả chuyện về Dương Mãng, thủ lĩnh man tộc đầu hổ.

"Thần Vũ võ giả tam phẩm lúc sinh thời?" Nghe đến đây, Thạch Tử Minh trợn tròn mắt.

Nếu tồn tại như vậy thực sự biến thành thi quỷ, thì chiến lực sẽ đạt đến cấp bậc khủng bố nào?

Đúng lúc này, sắc mặt Thạch Tử Minh sa sầm, che chắn cho ba người phía sau.

Bàn tay khổng lồ tạo thành từ bóng tối lập tức dựng lên, chặn đứng một vật đang lao tới với tốc độ kinh hoàng.

"Kẻ nào?" Thạch Tử Minh quát.

Ở lối ra nhà lao, bóng dáng Vương Nghĩa và những người khác dần dần hiện ra.

Vương Nghĩa dẫn đầu lạnh lùng nói: "Tấn Dương thành tốt

đẹp không ở, cứ thích đến đây khuấy nước đục.

Các ngươi thật sự là chán sống rồi!"

Tiếng tí tách vang lên.

Tần Phong nhìn theo tiếng động, vật bị Thạch Tử Minh dùng hắc thủ khôi lỗi chặn lại lúc nãy, vậy mà lại là đầu người!

Người này hắn nhận ra, chính là tên lính canh đã cung cấp thông tin về phủ nha môn cho hắn trước đó!

Nhìn thấy cảnh này, Tần Phong giận dữ, hét lớn: "Vương Nghĩa!"

Chương 314: Tai ương giáng xuống, thi quỷ hồi sinh

Gã trung niên mặc quan bào tri huyện nghe tiếng quát, mặt không chút biểu cảm: “Kẻ ăn cây táo, rào cây sung, có kết cục này cũng là đáng đời. Ngươi cũng không cần phải làm ra vẻ mặt như vậy, dù sao chẳng bao lâu nữa, các ngươi đều phải xuống đó chôn cùng hắn.”

Dứt lời, hắn vỗ tay một cái, mặt đất bắt đầu rung chuyển, vô số cánh tay xương xẩu mục nát thò ra.

Chính là thi quỷ!

Cửu Luyện Quan do Dương Mãng bày xuống phong ấn dần dần suy yếu, cộng thêm âm khí ở Thư Lương Thành không còn bị áp chế, đám thi quỷ này rốt cuộc có thể không kiêng nể gì mà đến nhân gian!

Mùi hôi thối của xác chết ập vào mặt, khiến người ta buồn nôn.

Vô số thi quỷ giương nanh múa vuốt, hướng Tần Phong và những người khác tấn công.

Thạch Tử Minh nổi giận, Đại Bảo Hồ Lô sau lưng rơi xuống đất, phát ra tiếng nổ vang trời. Âm khí tụ tập, rót vào trong cái bóng, bàn tay đen kịt của cái bóng lập tức dựng đứng, chỉ trong nháy mắt, đã ép vô số thi quỷ thành thịt nát.

Trương Thiên Nam bước chân phải về phía trước, hai nắm đấm va chạm vào nhau, tiếng gió rít gào, thi quỷ trúng phải quyền

phong căn bản không phải là đối thủ một chiêu.

Thương Phi Lan lướt đi trong trận chiến, đoản đao màu trắng bạc trong tay xoay chuyển, từng cái đầu lâu thi quỷ bay lên.

Những thi quỷ này lúc còn sống, thực lực cao nhất, nhiều nhất cũng chỉ là thất phẩm võ phu, cho dù sau khi chết thân thể biến dị, cũng không thể là đối thủ của Thạch Tử Minh và những người khác.

Thế trận gần như nghiêng về một phía, khi Thạch Tử Minh dùng bàn tay đen kịt của quỷ ảnh bóp nát con thi quỷ đứng thẳng cuối cùng, thì cũng chỉ mới qua chưa đầy một nén nhang!

"Vương Nghĩa, ngươi che giấu tai họa thi quỷ, dùng bá tánh nuôi dưỡng thi quỷ, giết hại quan viên, không màng đến sống chết của bá tánh trong thành. Bao nhiêu tội ác, kể sao cho hết. Hôm nay ta sẽ lấy đầu ngươi!" Thạch Tử Minh quát lớn, bàn tay đen kịt của quỷ ảnh lập tức thò ra, nhưng lại bị một nam tử mặt mày đờ đẫn, tiện tay cản lại.

Tần Phong thi triển Song Đồng Dị Năng, nhìn về phía nam tử kia, hắn vốn tưởng rằng đối phương có thể cản lại chiêu thức của Thạch đại nhân, ít nhất cũng phải là cao thủ ngũ phẩm cảnh giới. Thế nhưng hắn lại kinh ngạc phát hiện, trong cơ thể đối phương lại không có một chút âm khí và huyết khí nào, căn bản không phải người sống!

Lại nhìn bộ dạng của hắn, lại hoàn toàn khác với đám thi quỷ kia.

Hắn bỗng nhiên nghĩ đến trước đó ở Tấn Dương Thành, mấy tên hộ vệ ở Thành Chủ Phủ, tình huống giống hệt nam tử trước mắt, giống như xác chết di động.

"Khôi lỗi đạo?!" Thạch Tử Minh dù sao cũng là người kiến

thức uyên bác, thấp giọng quát.

“Lấy đầu ta? Ngươi còn chưa có tư cách đó. Những người đó chỉ là tù phạm, chết thì chết thôi, nói lui một bước, cho dù đó là bá tánh bình thường thì đã sao? Loại thế đạo này, ngày nào mà chẳng có người chết, ta chỉ là để bọn họ sớm được giải thoát, khỏi phải sống trong sợ hãi mỗi ngày thôi.” Vương Nghĩa cười lạnh một tiếng.

Cùng lúc đó, bên ngoài nhà lao, chỉ nghe thấy tiếng ồn ào vang lên.

Có người vội vàng đến đây bẩm báo: “Bẩm báo đại nhân, các lộ quan binh Trảm Yêu Ti từ các thị trấn lân cận đến cứu viện, đã đến Thư Lương Thành.”

Thạch Tử Minh nghe vậy, trầm giọng nói: “Vương Nghĩa, hôm nay ngươi khó thoát!”

Nghe được tin tức này, Vương Nghĩa vẫn không hề nao núng, ngược lại còn ý vị thâm trường nói: “Thư Lương Thành xuất hiện tai họa thi quỷ, tri huyện lập tức báo cáo ra ngoài. Nhưng mà số lượng thi quỷ quá nhiều, thực lực lại mạnh, khiến người ta nghe tin đã sợ mất mật, mặc dù Thư Lương Thành trên dưới một lòng, nhưng vẫn không địch nổi, toàn thành bị diệt vong. Chỉ có lác đác vài người trốn thoát, mang tin tức nơi này về Phụng Thiên Thành. Câu chuyện này, các ngươi thấy thế nào?”

Tần Phong và những người khác nghe vậy, đều khiếp sợ nhìn hắn.

“Sân khấu đã dựng xong, bây giờ chỉ còn thiếu đám người mà A Mộc tìm đến, chỉ mong cứu binh mà các ngươi tìm đến đừng quá yếu. Nếu không thì những lời ta vừa nói, e rằng khó có thể khiến người đời tin phục.” Vương Nghĩa sau khi để lại những lời này, liền xoay người rời đi.

“Đừng hòng chạy!” Thạch Tử Minh quát lớn, lòng bàn tay phải âm khí tụ tập, hung hăng ấn xuống.

Bóng đen quan tài rơi xuống, hiển nhiên là muốn ép đối phương quay lại.

Thế nhưng nam tử giống như xác chết di động kia lại lần nữa ra tay, lại dùng thân thể chống đỡ hắc quan!

“Tự lo liệu cho bản thân trước đi.” Vương Nghĩa cười khẩy một tiếng, nghênh ngang bỏ đi.

Cùng lúc đó, trong Thư Lương Thành, vô số thi quỷ phá đất chui ra, tiếng kêu khóc, tiếng hét của bá tánh vang lên không ngớt.

Không biết bao nhiêu người chết dưới móng vuốt xương xẩu của thi quỷ!

Máu me bắn tung tóe, nhuộm đỏ cả mặt đất, mùi máu tanh xộc vào mũi.

Binh lính đến cứu viện và người của Trảm Yêu Ti, hiển nhiên cũng không ngờ tới Thư Lương Thành lại th thảm như vậy.

“Sao lại có nhiều thi quỷ như vậy, nhanh, mọi người mau hành động, tiêu diệt thi quỷ trong thành!” Có người hô lớn.

Mọi người lập tức bắt đầu hành động.

Ở một nơi khác, trong động đất Vĩnh Sinh Từ, Thiên Khôi nhìn chiếc quan tài khổng lồ lơ lửng trên không trung, xiềng xích trên đó chỉ còn lại sợi cuối cùng. Hoa văn màu máu trên bề mặt quan tài gần như không còn, bên trong phát ra tiếng động ầm ầm, ầm ầm, giống như tiếng trống tim đập, lại giống như có người đang gõ trống trận.

Mà mỗi lần âm thanh này vang lên, trong Thư Lương Thành lại

có một lượng lớn thi quỷ phá đất chui ra.

Tuy rằng huyết nhục của chúng đã khô cạn, quần áo rách nát, nhưng hoa văn sau lưng và đồ án trên người vẫn có thể nhận ra, chúng chính là quân phỉ từng thiêu giết cướp bóc ở Nam Vực năm đó - Hổ Đầu Man!

Bá tánh trong thành thương vong vô số, lại có thêm viện binh từ các thị trấn khác lần lượt đến, số người chết càng lúc càng nhiều.

Khí tức tử vong màu đen mà người thường không nhìn thấy được, không ngừng chui vào lòng đất, tràn ngập trong động đất.

Thiên Khôi hít sâu một hơi, dường như đang say sưa trong hơi tử vong đó.

“Sắp có thể ra ngoài rồi, tâm trạng lúc này thế nào?” Giọng nói nhàn nhạt từ dưới mặt nạ quỷ truyền ra.

Đáp lại hắn, là sát ý lạnh lẽo gần như hóa thành thực chất từ trong quan tài.

.....

Trong nhà lao tri huyện phủ, Thạch Tử Minh và những người khác muốn đuổi theo Vương Nghĩa, nhưng lại bị nam tử giống như xác chết di động kia ngăn cản.

Mà điều khiến bọn họ kinh ngạc hơn chính là, đám thi quỷ vốn nên chết không thể chết hơn được nữa kia, thân thể nát vụn, lại lần nữa hợp lại với nhau.

Tần Phong nhíu mày, thi triển Song Đồng Dị Năng nhìn xung quanh, hắn phát hiện mỗi khi có khí tức màu đen chui vào trong những thi thể kia, thi quỷ liền sống lại!

Thạch Tử Minh liếc mắt nhìn, lại nhìn nam tử đang cản đường, trầm giọng nói: “Cứ tiếp tục như vậy không phải là cách, Thương cô nương, ngươi mang Tần Phong rời khỏi nơi này trước. Ta sẽ đối phó với tên kia, Trương Thiên Nam, đám rác rưởi chết tiệt này giao cho ngươi.”

Tuy rằng viện binh đã đến, nhưng những lời Vương Nghĩa nói trước đó, luôn khiến trong lòng Thạch Tử Minh cảm thấy bất an.

Thêm vào đó, vị thủ lĩnh Hổ Đầu Man mà Tần Phong nhắc tới, lúc còn sống có tu vi tam phẩm võ phu, nếu như biến thành thi quỷ, vậy ít nhất cũng cần chiến lực cấp Thập Nhị Thần Tướng mới có thể đối phó.

Thế nhưng Thạch Tử Minh lại rất rõ ràng, Tề Nguyên Thành và Tấn Dương Thành, căn bản không tồn tại chiến lực như vậy!

Giờ khắc này, hắn chỉ hy vọng vị Chu đại nhân kia, nhân mạch rộng rãi, có thể tìm được Thập Nhị Thần Tướng, đến đây giải trừ tai họa cho Thư Lương Thành.

Thương Phi Lan nghe Thạch Tử Minh nói, một tay xách cổ áo sau gáy Tần Phong, sau đó liền muốn rời khỏi nhà lao.

Nam tử cản đường thấy vậy, tay phải hung hăng thò về phía bên cạnh, nhưng lại bị bàn tay đen kịt của Thạch Tử Minh đánh bay.

“Thạch đại nhân, cẩn thận một chút.” Tần Phong kêu lên.

“Tự lo liệu cho bản thân trước đi.” Thạch Tử Minh nhướng mày đáp, sau đó thần sắc ngưng trọng nhìn nam tử đã đứng dậy kia.

Chương 315: Viện binh

Thiên Khôi từ Vĩnh Sinh Từ dưới lòng đất bay lên, lơ lửng trên không trung, phủ khắp Thư Lương Thành.

Hắn lần này có ba mục đích.

Thứ nhất, hoàn thành nhiệm vụ mà Táng Thiên Tổ chức giao phó, đoạt được miếng vảy trên người Dương Mãng.

Thứ hai, giải phóng Dương Mãng đã hóa thành thi quỷ khỏi phong ấn của Cửu Luyện Quan, gây chút rắc rối cho Nam Vực Trảm Yêu Ti, phân tán sự chú ý của bọn họ.

Thứ ba, chính là dung hợp thêm tử khí, để thực lực của bản thân càng tiến thêm một bước.

Tiếng kêu gào, tiếng khóc than, tiếng rên rỉ, tiếng gầm rú giận dữ trong thành, giống như một bản giao hưởng, vang vọng trên không trung.

Nhìn Thư Lương Thành, người càng ngày càng đông.

"Cũng sắp đến lúc rồi." Thiên Khôi lẩm bẩm, hai tay chắp lại.

Tử khí màu đen hóa thành một tấm màn chắn bao phủ toàn bộ Thư Lương Thành, viện binh tiến vào thành kinh ngạc phát hiện, bọn họ căn bản không cách nào vượt qua được tấm màn chắn màu đen này.

Một khi chạm vào, huyết nhục sẽ bị thối rữa với tốc độ mắt thường có thể thấy được!

Nhưng ngay lúc này, hắn bỗng nhiên cảm ứng được điều gì đó,

nhìn về phía nam.

"Có cao thủ đến."

.....

Trong núi sâu, một đội quân đang phi nước đại, chính là viện binh mà A Mộc điều động từ Tấn Dương Thành và Tề Nguyên Thành.

Người dẫn đầu chính là một trong Tam Thập Lục Tinh - Tư Chính Chu Khai!

Ban đầu, với khoảng cách từ Tấn Dương Thành đến Thư Lương Thành, Chu Khai bọn họ đã có thể đến cứu viện từ sớm.

Thế nhưng sau khi nghe A Mộc nói, sau lưng thi quỷ có khả năng có một Thi Vương sinh thời có tu vi Thần Vũ tam phẩm, Chu Khai liền rời khỏi Tấn Dương Thành, đi tìm một người giúp đỡ, cho nên mới trì hoãn mất nửa ngày.

"Có người triển khai Vực, tử khí rất nặng." Trên lưng một con tuấn mã bên cạnh Chu Khai, một người đàn ông trung niên tuấn lãng, mặc áo xanh, khoác áo choàng đen, cau mày nói.

Nhìn kỹ thắt lưng của hắn, một miếng ngọc bội màu trắng khắc chữ "tướng" được khảm vàng, cực kỳ bắt mắt, lệnh bài này chính là Thập Nhị Thần Tướng Lệnh.

Mà người đàn ông trung niên kia, chính là Thương Tiên Tư Mã Không trước đó đã ra tay cứu giúp Tề Nguyên Thành khỏi tai họa quỷ quái!

"Dương Mãng đã xuất thế?" Chu Khai trầm giọng hỏi.

A Mộc nghe vậy, sắc mặt biến đổi.

Tư Mã Không nhắm hai mắt lắc đầu: "Cụ thể còn chưa rõ,

nhưng tình hình Thư Lương Thành lúc này không thể lạc quan, ta đi trước một bước."

"Được." Chu Khai gật đầu đáp ứng.

Lời nói vừa dứt, Tư Mã Không điểm nhẹ mũi chân phải, theo một tiếng nổ vang, thân thể hắn từ trên lưng ngựa bay lên cao.

Sau đó chỉ trong nháy mắt, thân ảnh của hắn đã biến mất trong màn đêm, lao nhanh về hướng Thư Lương Thành.

Chu Khai thấy vậy, giơ cao dây cương trong tay, tiếng vó ngựa hí vang lên: "Mọi người, tình hình nguy cấp, không thể chậm trễ, toàn lực tiến lên!"

"Rõ!" Mọi người đồng thanh đáp.

.....

Cảnh tượng thê thảm trong Thư Lương Thành vượt xa dự đoán của Tần Phong.

Xác chết đầy đất, máu chảy thành sông.

Hắn thật không ngờ, chỉ là sau một chuyến đi xuống địa lao, lúc ra ngoài lại là cảnh tượng như thế này!

Viện binh từ ngoại thành đến giao chiến với thi quỷ trong thành, bọn họ không chỉ phải đề phòng bị thi quỷ cào trúng lây nhiễm, mà còn phải ứng phó với việc thi quỷ không ngừng hồi sinh.

Cứ như vậy, những viện binh kia đã lâm vào thế yếu.

Bản thân Thư Lương Thành phụ cận không có thành trấn lớn nào, viện binh đến đây, thực lực cũng có hạn.

Tần Phong lại nghĩ đến những lời Vương Nghĩa nói trong địa

lao, hắn luôn cảm thấy đối phương cố ý dẫn dụ những người này đến đây.

"Là vì hắc khí kia?" Tần Phong lẩm bẩm.

Hắn từng xem trong sách, người chết oan ức trong cơ thể sẽ sinh ra tử khí, đó là thứ mà thi quỷ và tà môn ngoại đạo thích nhất.

Lại nhìn những thi thể trên đường phố, tử khí màu đen từ trong cơ thể bọn họ bốc lên, không ngừng chui vào lòng đất.

Lại có tiếng kêu thét vang lên, nhìn theo tiếng kêu, là bách tính đang bị thi quỷ tập kích, Thương cô nương không nói hai lời, thân hình lóe lên, đoản chủy thủ màu bạc trong tay vũ động, đầu của những thi quỷ kia trong nháy mắt bay lên.

"Cảm... Cảm ơn." Một người phụ nữ ôm đứa bé trong lòng, run giọng nói.

Giải cứu hai người, Tần Phong lại nghe người phụ nữ kể sơ lược tình hình trong Thư Lương Thành.

Lúc này trong thành nơi nào cũng không an toàn, thi quỷ từ dưới lòng đất chui lên, có thể nói là ở khắp mọi nơi.

Nghĩ cũng đúng, năm đó Hổ Đầu Man cùng quân đội của Vũ Sùng Hoàng đế giao chiến, tám ngàn quân phỉ tử trận.

Thêm vào đó là đặc tính đồng hóa của thi quỷ, hiện tại số lượng thi quỷ trong thành này e rằng nhiều hơn tưởng tượng.

"Nhà ngươi cách cổng thành không xa, vì sao không trực tiếp chạy khỏi Thư Lương Thành?" Tần Phong hỏi.

Người phụ nữ bi thương nói: "Có quan binh và Trảm Yêu Ti đại nhân ở nơi khác giúp chúng ta ngăn chặn những thứ đáng sợ

kia, muốn cho chúng ta chạy trốn.

Thế nhưng bốn phía Thư Lương Thành không biết vì sao lại có màn chắn màu đen chặn đường, chỉ có thể vào mà không thể ra.

Một vị Trảm Yêu Ti đại nhân chỉ lỡ tay chạm vào, cánh tay phải liền bị ăn mòn, bộ dạng vô cùng đáng sợ."

Tần Phong ngẩng đầu nhìn lên, kim quang trong mắt lóe lên, trong màn đêm quả nhiên có một màn chắn màu đen bán trong suốt, bao phủ toàn bộ Thư Lương Thành.

"Là kết giới." Thương Phi Lan bên cạnh cau mày.

Sắc mặt Tần Phong khó coi, kết giới là thủ đoạn mà cường giả cảnh giới tam phẩm hoặc là người có tu vi bảy lần chuyển hóa trở lên mới có thể thi triển.

Nói cách khác, hoặc là Dương Mãng dưới Vĩnh Sinh Từ đã xuất thế.

Hoặc là trong Thư Lương Thành, còn có cường địch khác!

Hắn bỗng nhiên nghĩ đến nam tử quỷ dị ngăn cản Thạch đại nhân trong địa lao, lại liên tưởng đến mấy người ở Tấn Dương Thành lúc trước.

Chỉ cảm thấy khả năng thứ hai cao hơn một chút.

Tai họa thi quỷ ở Thư Lương Thành này, phía sau còn có kẻ đứng sau giật dây!

"Lúc này không thể rời khỏi Thư Lương Thành, hai người các ngươi định đến nơi nào lánh nạn?" Thương Phi Lan lên tiếng hỏi.

Người phụ nữ trả lời: "Phía trước có một tửu lâu, có Trảm Yêu Ti đại nhân canh giữ, so với những nơi khác an toàn hơn không ít, ta vốn định đến đó."

Thương Phi Lan nghiêng đầu nhìn thoáng qua.

Tần Phong cau mày suy tư, Vương Nghĩa hiện tại không biết tung tích, cỗ quan tài quỷ dị trong động quật dưới lòng đất Vĩnh Sinh Từ, tình hình hiện tại như thế nào cũng không ai biết.

Hắn và Thương cô nương hai người có thể làm được thật sự có hạn, liền đáp: "Chúng ta đưa ngươi qua đó."

"Đa tạ công tử, đa tạ cô nương." Người phụ nữ ôm đứa bé trong lòng liên tục cảm tạ.

Một đoàn người rất nhanh đã đến tửu lâu mà người phụ nữ nói, cửa sổ tửu lâu đóng chặt, ngay cả đèn lồng treo ở cửa cũng bị dập tắt.

Tần Phong tiến lên gõ cửa, cửa gỗ "két" một tiếng mở ra.

Một người đàn ông thò nửa mặt ra, vẻ mặt cảnh giác, mãi đến khi xác định bên ngoài đều là người sống, hắn mới mở cửa, nhường ra nửa người.

Vừa bước vào tửu lâu, đập vào mắt, chỉ cần là nơi có thể chứa người thì đã không còn bao nhiêu chỗ trống.

Nghe thấy tiếng cửa mở, bọn họ đồng loạt kinh hãi nhìn lại, mãi đến khi nhìn rõ mặt Tần Phong mấy người, mới hơi thu liễm lại cảm xúc căng thẳng.

Dưới tai họa quỷ quái, những bách tính bình thường này, chính là cá thịt trên thớt, chỉ có thể mặc cho yêu quỷ chém giết.

Tần Phong nhìn vẻ mặt của mọi người, bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

Trong góc, một người đàn ông đau đến sắc mặt trắng bệch, mồ hôi hột lớn bằng hạt đậu từ trên trán chảy xuống.

Đây là một Trảm Yêu Nhân, vì bảo vệ bách tính chạy trốn đến đây, trên đường bị yêu quỷ đánh bị thương.

Cũng may hắn mặc áo giáp sắt hộ thân bên trong, cho nên không bị nhiễm thi độc, chỉ là gãy mấy cái xương sườn.

"Để ta xem thử." Tần Phong tiến lên nói.

Chương 316: Thương Tiên giá lâm

Trong động quật, Thiên Khôi trở lại trước cỗ quan tài khổng lồ đang lơ lửng.

Phong ấn Cửu Luyện Quan chỉ còn lại sợi xích cuối cùng, thời khắc giải trừ phong ấn đã đến.

Hắn giơ tay phải ra, cách không vung về phía sợi xích to lớn kia.

Theo tiếng "Rắc" vang lên, sợi xích cuối cùng vỡ tan tành, cùng với đó là những đường vân màu máu cuối cùng trên bề mặt quan tài cũng đồng thời tiêu tán.

Ầm!

Ầm ầm!

Tiếng trống dồn dập, mạnh mẽ.

Khí tức đáng sợ từ trong quan tài tuôn ra, tiếp theo là một tiếng nổ vang trời.

Nắp quan tài bay lên trời, vỡ tan thành từng mảnh trên không trung, nhưng kỳ lạ là, chiếc quan tài rõ ràng đã mất đi điểm tựa cuối cùng, nhưng vẫn lơ lửng giữa không trung.

Một bàn tay không khác gì con người, chỉ là móng tay dài hơn, đặt lên một bên quan tài.

Sau đó, một bóng người chậm rãi ngồi dậy, mái tóc dài màu

xám bạc, khuôn mặt trắng bệch, đôi mắt đen kịt không có tròng trắng.

Y phục trên người hắn ta đã rách nát, để lộ ra những khối cơ bắp rắn chắc.

Rõ ràng đã biến thành thi quỷ, nhưng huyết nhục của hắn ta không hề khô héo, ngược lại còn đầy đặn như lúc còn sống.

Trên bộ ngực trần trụi, hình xăm đầu hổ sống động như thật vô cùng bắt mắt.

Hắn ta chính là Dương Mãng, thủ lĩnh của quân phỉ Đầu Hổ Man, lúc sinh thời là cao thủ Thần Vũ tam phẩm.

Giọng nói của Thiên Khôi có chút kinh ngạc: "Tuy rằng sư tôn của ta có chút ngu xuẩn, nhưng phong ấn Cửu Luyện Quan này, cộng thêm thuật luyện thi bằng tử khí, quả thực đã giúp ngươi khôi phục được thân thể cường tráng.

Tuy rằng hiện tại ngươi không thể thi triển kình khí, nhưng sau khi hóa thành thi quỷ, hẳn là đã thức tỉnh được bản mệnh thần thông, thực lực càng tiến thêm một bước."

Dương Mãng nghiêng đầu, nhìn Thiên Khôi, không đáp.

Trong đôi mắt đen kịt kia, một cỗ hung bạo đang dần dâng lên.

"Ta đã hoàn thành lời hứa trước đó, bây giờ đến lượt ngươi." Thiên Khôi đưa tay ra nói tiếp: "Giao vảy rồng cho ta."

Vừa dứt lời, Dương Mãng trong quan tài đã biến mất, thân ảnh trong nháy mắt xuất hiện trước mặt Thiên Khôi.

Bàn tay to lớn ấn lên mặt nạ quỷ, Thiên Khôi như diều đứt dây bay ngược ra sau, nặng nề đâm vào vách đá.

Giọng nói lạnh lùng từ trong miệng Dương Mãng truyền ra:

"Không ai có thể ra lệnh cho ta, sở dĩ ta không giết ngươi ngay lập tức, chỉ là cảm thấy ngươi còn chút tác dụng mà thôi."

Lực đạo trên tay không ngừng gia tăng, đầu lâu đeo mặt nạ quỷ cũng không ngừng biến dạng.

Chỉ cần hắn ta dùng thêm chút lực nữa, đầu của Thiên Khôi sẽ vỡ tan như quả dưa hấu!

Nhưng đúng lúc này, hắn ta lại xoay người, ở nơi lẽ ra phải trống rỗng, một bóng người từ vách đá hiện ra, lại là Thiên Khôi!

Nhìn lại người bị mình ấn chặt trong tay, chẳng mấy chốc đã biến thành một đống thịt thối rữa.

"Thuật thế thân của Khôi Lỗi đạo, trò hề nhàm chán."

"Tuy là trò hề, nhưng hữu dụng là được." Thiên Khôi vừa nói, vừa giơ vảy rồng trong tay lên.

Hóa ra vừa rồi hắn ta cố ý để bị tấn công, mục đích chính là để cướp lấy vảy rồng trên người Dương Mãng.

Bởi vì hắn ta biết, với tính cách của đối phương, tuyệt đối không thể nào làm theo giao hẹn, giao ra thứ này.

Dương Mãng phát hiện mình bị đùa giỡn, tử khí màu đen từ trong cơ thể bộc phát ra.

Tay phải giơ lên, ngón tay điểm một cái, tử khí ngưng tụ thành công kích, như sấm sét cuồn cuộn đánh tới.

Một kích này uy lực cực lớn, vách đá cứng rắn trong nháy mắt đã hóa thành hư vô, toàn bộ Thư Lương Thành chấn động!

Chờ đến khi bụi mù tan đi, Dương Mãng nhìn về phía trước, lại phát hiện bóng dáng đối phương đã không biết từ lúc nào đã biến mất.

Trong hư không, giọng nói của Thiên Khôi vang lên: "Ta đã nói rồi, vảy rồng này đối với ngươi vô dụng, trước khi đi không bằng nói cho ngươi biết một tin tức, có Thập Nhị Thần Tướng đang trên đường đến đây."

Giọng nói vừa dứt, bốn phía không còn chút khí tức nào của Thiên Khôi.

"Thần Tướng?" Dương Mãng nghe vậy, cười lạnh một tiếng.

Hắn ta còn muốn nhiều tử khí hơn nữa!

Hít sâu một hơi, trong Thư Lương Thành, nơi có sinh khí nồng đậm nhất lập tức bị hắn ta tìm thấy, chỉ trong nháy mắt, hắn ta đã biến mất trong màn đêm.

.....

"Các ngươi cố định thân thể của huynh ấy như vậy, có thể giảm bớt đau đớn rất nhiều." Tần Phong dặn dò.

"Đa tạ." Trảm Yêu nhân bị thương sau khi được chữa trị, cơn đau giảm đi rất nhiều, chân thành cảm kích.

"Không cần khách sáo."

Ầm!

Đúng lúc này, một trận chấn động mạnh truyền đến, toàn bộ tửu lâu rung chuyển.

"Cái... chuyện gì vậy?" Bá tánh trong tửu lâu hoảng sợ bất an, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Nhưng cửa sổ đều đóng chặt, trong tửu lâu cũng chỉ thắp sáng vài ngọn đèn, tối om, làm sao bọn họ biết được bên ngoài xảy ra chuyện gì?

Thương Phi Lan canh giữ ở cửa bỗng nhiên nhíu mày, tim Tần Phong không khỏi đập thình thịch.

Hắn có thể cảm nhận được, một cỗ áp bức đáng sợ đang không ngừng tới gần, có thứ gì đó sắp đến!

Ầm!

Bên tai vang lên tiếng nổ ầm ầm, tửu lâu bị một lực lượng vô danh nào đó đâm sập, đá vụn gỗ bay tứ tung, bá tánh la hét kinh hãi.

Tần Phong thấy vậy không dám chậm trễ, Chính Khí ngưng tụ, Hạo Thiên Kính hình thành.

Chiếc gương trắng noãn như bức tường chắn, thay bá tánh trong tửu lâu, cản trở phần lớn thương tổn.

Chờ đến khi sóng gió dần dần lắng xuống, Tần Phong ngẩng đầu nhìn lên.

Tửu lâu đã bị phá hủy ngang hông, hoàn toàn lộ ra bên ngoài, một bóng người đứng giữa không trung, nhìn xuống bọn họ.

Khuôn mặt trắng bệch, đôi mắt đen kịt, khí tức trên người khiến người ta không rét mà run.

Tần Phong nhìn thấy hình xăm đầu hổ trên ngực đối phương, hai mắt trợn to, thân phận của đối phương trong lòng hắn đã có suy đoán - Dương Mãng!

"Ngươi là ai?" Trảm Yêu nhân bảo vệ tửu lâu tuy trong lòng sợ hãi, nhưng vẫn cố gắng hỏi.

"Cẩn thận!" Tần Phong nhắc nhở.

Tiếp theo, từng giọt mưa rơi xuống mặt mọi người.

Bá tánh có chút mơ hồ đưa tay sờ những giọt mưa kia, mượn ánh sáng le lói, nhìn xuống lòng bàn tay, hiện ra trước mắt là một màu đỏ chói mắt!

Nhìn lại Trảm Yêu nhân vừa hỏi chuyện kia, nửa người trên đã không biết đi đâu.

Chỉ thấy bên khóe miệng Dương Mãng, không biết từ lúc nào đã có thêm một vệt đỏ tươi!

Có người sợ hãi đến ngây người, có người phát ra tiếng kêu thảm thiết, vang vọng khắp bầu trời đêm.

"Ồn ào quá." Giọng nói lạnh nhạt truyền ra, những tiếng kêu la của bá tánh lập tức im bặt.

Chỉ là, cơn mưa màu đỏ như máu, nhuộm đỏ cả tửu lâu.

Nhìn thấy cảnh tượng này, không còn ai dám phát ra tiếng động, cho dù sợ hãi đến cực điểm, bọn họ cũng chỉ có thể bịt chặt miệng, cố gắng kiềm chế nỗi sợ hãi trong lòng.

"Văn Thánh Đạo Giả?" Dương Mãng nhìn về phía Tần Phong.

Tần Phong cũng là vẻ mặt ngưng trọng nhìn đối phương, thực lực đáng sợ của đối phương, so với đám người xâm nhập Tấn Dương Thành lúc trước cũng không hề kém cạnh!

Thương Phi Lan lóe người chắn trước Tần Phong, toàn thân đề phòng.

Dương Mãng liếc mắt nhìn, hứng thú nói: "Mùi vị trên người ngươi có chút quen thuộc, khác với người thường.

Là bảo vật che giấu khí tức?

Ta đã từng ngửi thấy mùi vị này, đó là tồn tại cao cao tại thượng, du ngoạn cửu thiên, nhìn xuống chúng sinh.

Ngươi là rồng..."

Đôi mắt màu xanh nhạt của Thương Phi Lan đột nhiên mở to, Tần Phong có chút kinh ngạc nhìn nàng.

Lời còn chưa dứt.

Bên kia bầu trời đêm, một đạo hồng quang phá không mà đến, mang theo khí thế vô địch!

Kết giới mà Thiên Khôi bố trí dưới một thương này, như tấm gương vỡ tan từng tấc.

Mà hồng quang kia tốc độ không giảm, xé rách màn đêm, thế mà lại xuyên qua ngực Dương Mãng, đánh bay cả người hắn ta ra ngoài!

Gần như cùng lúc đó, một bóng người theo sát phía sau.

Một thân thanh y, khoác hắc bào.

Tần Phong nhìn thấy người tới, hai mắt trợn to, là Thương Tiên đại nhân!

Chương 317: Sống mới có hy vọng

Tư Mã Không tuy nhắm mắt nhưng lại như nhìn thấu mọi thứ.

Lão gật đầu về phía Tần Phong, nhận ra thiếu niên này. Hồi ở Tấn Dương thành, bá tánh trong thành từng được hắn giúp đỡ.

Hơn nữa, Tư Mệnh Viêm Chu đại nhân ở Nam Vực hình như cũng rất hứng thú với thiếu niên này.

Ở một bên khác, cây trường thương đóng chặt thân thể Dương Mãng xuống đất. Nhưng với Dương Mãng đã hóa thành thi quỷ thì đòn tấn công này chẳng khác nào gãi ngứa.

Không bao lâu sau, từ khe nứt sâu hun hút trên mặt đất, một bóng người lại nhảy ra.

Hắn rút cây trường thương xuyên qua ngực, vết thương trống hoác không hề chảy một giọt máu nào, chớp mắt đã lành lại như thường.

"Thương thì tốt, người thì kém cỏi." Dương Mãng mặt không cảm xúc, buông lời chế giễu.

Hắn giơ trường thương qua đỉnh đầu, sau đó dùng sức ném về phía Tư Mã Không.

Động tác đơn giản nhưng lại thể hiện sự bạo lực đến cực điểm.

Trường thương mang theo cuồng phong, uy lực kinh người khiến những ngôi nhà hai bên đường đổ sập như cát bụi.

Chỉ riêng dư uy của một kích này cũng đủ để biến bá tánh trong quán rượu thành vũng máu!

Tư Mã Không sắc mặt ngưng trọng, bạch khí ngưng tụ thành kết giới bảo vệ bá tánh và Tần Phong, giữ mạng sống cho mọi người.

Nhưng cao thủ giao đấu, chỉ cần lơ là một chút là có thể mất mạng.

Cây trường thương xé gió lao tới!

Tư Mã Không vốn định đưa tay phải ra chụp lấy trường thương, nhưng khi chạm vào, uy lực ẩn chứa trên đó lại kéo cả người lão bay ra xa trăm trượng mới miễn cưỡng ổn định thân hình.

Lúc này, một bóng người không biết từ lúc nào đã xuất hiện trên đỉnh đầu lão, chính là Dương Mãng!

Chân phải hắn giơ lên, bổ xuống như lưỡi rìu, khiến đất trời như muốn sụp đổ.

Dù Tư Mã Không kịp thời giơ trường thương lên đỡ, nhưng theo sau tiếng nổ vang trời, lão vẫn bị một cước đá từ trên không trung rơi xuống, nặng nề đập vào mặt đất.

Một khe nứt lan rộng ra từ chỗ lão rơi xuống với tốc độ mắt thường có thể thấy rõ, xuyên qua gần một phần hai Thư Lương thành.

Động tĩnh lớn như vậy tự nhiên thu hút sự chú ý của tất cả mọi người trong thành.

"Tiếng gì vậy?" Quân lính và Trảm Yêu ti đến ứng cứu đều kinh hãi lên tiếng.

Trên một đỉnh núi bên ngoài thành, Thiên Khôi nhìn trận chiến từ xa, lẩm bẩm: "Dương Mãng bây giờ, thực lực có thể sánh ngang Thập Nhị Thần Tướng rồi."

Hắn tự nhiên biết rõ, Thương Tiên không thể nào dễ dàng bị đánh bại như vậy.

Danh tiếng Thần Tướng vang dội khắp Đại Càn, chắc chắn là có thực lực vượt xa người thường.

Dứt lời, hắn lại nhìn về phía nam, viện quân của Chu Khai sắp đến rồi.

Vương Nghĩa và Lý Tư Chính đã sớm trốn đến nơi an toàn để xem kịch vui. Tai họa thi quỷ ở Thư Lương thành lần này có liên quan mật thiết đến bọn chúng.

Giờ phút này, bọn chúng chỉ hy vọng, đêm nay, toàn bộ Thư Lương thành sẽ bị hủy diệt.

Bởi vì chỉ có như vậy, bọn chúng mới có thể che giấu được tội ác tày trời này.

.....

Tư Mã Không bay ra khỏi khe nứt, phủi bụi trên người. Chỉ hai lần giao thủ ngắn ngủi cũng đủ để lão hiểu rõ, thực lực của đối phương không thể xem thường.

Vừa bảo vệ bá tánh trong thành, vừa giao chiến với hắn, quả thực là nằm mơ giữa ban ngày.

Vậy thì bây giờ, chỉ có thể triển khai kết giới, phân chia chiến trường!

Nghĩ đến đây, lão nắm chặt trường thương trong tay, thương ý như rồng gầm thét.

"Tự lo cho bản thân." Tư Mã Không dặn dò một câu, trường thương Thiên Vân trong tay hướng lên trời.

Thương kình mang theo khí thế vô địch, công kích Dương Mãng.

Thấy vậy, Dương Mãng khoanh tay trước ngực, định dùng thân thể đỡ đòn, kết quả bị đánh bay lên trời.

Tư Mã Không thấy vậy không nói hai lời, tay trái xòe ra, sau đó nắm chặt lại, thương kình như rồng ngẩng đầu, du ngoạn trên bầu trời đêm.

Cùng với tiếng rồng gầm, kết giới màu trắng trong nháy mắt phong tỏa Tư Mã Không và Dương Mãng bên trong.

"Kết giới?" Dương Mãng nhìn xung quanh, thản nhiên nói.

Đáp lại hắn là công kích mãnh liệt c□ủa Thương Tiên!

.....

Trên bầu trời như có sấm sét nổ vang, ánh sáng trắng chớp nhoáng, chiếu sáng màn đêm như ban ngày.

Tần Phong ngước nhìn bầu trời, dưới sự trợ giúp của dị năng Song Đồng, hắn mơ hồ nhìn thấy bóng dáng hai người đang giao đấu.

Nhìn lại bên trong quán rượu, số người chỉ còn lại hai phần ba, trên người nhiều người dính đầy máu.

Họ không hề vui mừng vì may mắn sống sót, ngược lại vẫn chìm đắm trong tuyệt vọng, sợ hãi run rẩy.

"Ở đây không an toàn, phải nhanh chóng di chuyển. Một kích vừa rồi của Thương Tiên đại nhân đã phá vỡ kết giới màu đen bên ngoài Thư Lương thành. Mọi người chạy ra khỏi thành sẽ an toàn."

Tần Phong hô lớn.

Bá tánh hoang mang nhìn sang, nhưng lại không ai nhúc nhích.

Cho đến khi một người phụ nữ vì quá sợ hãi, tay phải ôm đứa bé sơ ý buông lỏng, tiếng khóc trong trẻo vang lên mới khiến mọi người bừng tỉnh, khơi dậy khát vọng sống mãnh liệt trong lòng họ.

Có người run rẩy đứng dậy, có người hai chân vẫn run lẩy bẩy, phải dựa vào vật khác mới có thể miễn cưỡng đứng lên.

Nhưng họa vô đơn chí, hơi thở của người sống cùng với mùi máu tanh nồng nặc đã thu hút thi quỷ dưới lòng đất.

Vô số móng vuốt xương xẩu mục nát phá đất chui lên, những khuôn mặt dữ tợn đáng sợ lần lượt hiện ra.

Điều này giống như giọt nước tràn ly, đè bẹp hy vọng sống sót cuối cùng trong lòng mọi người.

Hai chân bá tánh như bị đổ chì, không thể nhúc nhích nổi nữa!

Dù những Trảm Yêu ti còn sống và Thương Phi Lan đang ra sức chém giết thi quỷ, cũng không thể lay động được những người đã từ bỏ hy vọng sống sót.

Cho đến khi một tiếng sấm vang lên bên tai mọi người.

Đó là một tia sét màu trắng, uy lực kinh người, chỉ trong nháy mắt đã tiêu diệt toàn bộ hơn mười con thi quỷ.

Tần Phong hạ tay xuống, trên đôi găng tay trắng của hắn vẫn còn tia chớp màu tím đang cuồn cuộn.

Tia sét màu trắng vừa rồi chính là do hắn thi triển trận pháp - Bạch Lôi!

Động tĩnh lớn như vậy, rất nhiều bá tánh đều nhìn sang.

Tần Phong hít sâu một hơi, hướng về phía mọi người nói: "Thế đạo này loạn lạc, chúng ta đều biết rõ. Tai ương bất ngờ có thể ập đến bất cứ lúc nào, không ai biết ngày mai sẽ ra sao. Nhưng nếu ngay cả bản thân các ngươi cũng từ bỏ chính mình, vậy thì còn ai quan tâm đến sống chết của các ngươi nữa?"

"Đứng lên, chạy mau! Đừng bao giờ từ bỏ cho đến giây phút cuối cùng, bởi vì sống mới có hy vọng. Lúc này ngay cả chết các ngươi cũng không sợ, vậy thì còn sợ gì nữa?" Tần Phong quát lớn.

Lời nói như sấm sét, khiến đầu óc mọi người ong ong.

Thương Phi Lan tay cầm đoản đao bay múa, mở ra một con đường cho mọi người, sau đó quay đầu lại, trong đôi mắt xanh biếc tràn ngập hình bóng của Tần Phong.

Người mẹ bế đứa bé nghe được những lời này, khó khăn đứng dậy. Chồng nàng vì bảo vệ hai mẹ con nàng mà chết trên đường chạy trốn.

Nàng vốn đã tuyệt vọng, thế đạo này, gia đình mất đi trụ cột, nàng còn sống sao nổi?

Nhưng Tần Phong nói đúng, sống mới có hy vọng, nàng nhìn đứa bé trong lòng.

Không chỉ là vì bản thân nàng, mà còn vì con nàng.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, người phụ nữ đầu tiên đứng dậy, chạy về phía con đường mà Thương Phi Lan mở ra.

Những người khác thấy vậy cũng bị ảnh hưởng, không còn sợ hãi nữa, lần lượt đứng dậy.

Tần Phong thở phào nhẹ nhõm, không ai có thể cứu vớt những người đã từ bỏ hy vọng sống sót, ngoại trừ chính bản thân họ.

Bá tánh Đại Càn luôn sống trong cảnh lầm than, vì vậy họ càng hiểu rõ, sống sót là một điều khó khăn đến nhường nào...

Chương 318: Tâm Nhãn

Cảm ơn bạn ngtrab đã đẩy kim phiếu.

Dưới sự bảo vệ của Tần Phong và những người khác, đám người sống sót trong quán rượu đã chạy thoát được nửa thành Thư Lương, vị trí cổng thành Ly ngày càng gần.

Trên đường đi, có binh lính và Trảm Yêu Nhân mở đường cho họ, nhưng dù vậy, vẫn có người bị đám thi quỷ đột ngột từ dưới đất chui lên cướp đi sinh mạng.

Do trong thành tử khí bao trùm, những thi quỷ bị chém giết, không lâu sau lại hồi sinh.

Cũng chính vì vậy, người chết trong thành ngày càng nhiều.

Trên bầu trời cao, trong kết giới màu trắng, trận chiến giữa Tư Mã Không và Dương Mãng đã bước vào giai đoạn ác liệt.

Nhưng điều bất ngờ là, cục diện không phải là nghiêng về phía Thương Tiên, mà ngược lại, Dương Mãng lại tỏ ra ung dung tự tại!

Áo choàng đen của Tư Mã Không đã rách nát, lộ ra bộ y phục màu xanh lam bên dưới và những thớ cơ bắp rắn chắc.

Ông nhắm chặt hai mắt, cau mày, tay nắm chặt trường thương Thiên Vân Xuyên lơ lửng giữa không trung.

Nhìn sang phía bên kia, Dương Mãng lại không hề hấn gì!

Điều này đương nhiên không phải là do chênh lệch thực lực

giữa hai bên quá lớn, mới tạo thành kết quả như vậy.

Chỉ là vì lúc trước khi thiết lập Cửu Luyện Quan phong ấn thi thể, sư phụ của Thiên Khôi cũng đã thiết lập ở Thư Lương thành một trận pháp ngưng tụ tử khí.

Mà thi quỷ vốn là sinh vật hấp thụ tử khí và oán khí mà thành, đối với chúng, tử khí chính là sinh mệnh lực.

Chỉ cần có nguồn tử khí cung cấp dồi dào, Dương Mãng dù có bị thương thế nào cũng có thể nhanh chóng hồi phục.

Trong tình thế thay đổi thất thường, việc Thương Tiên Tư Mã Không rơi vào thế bị động cũng là điều dễ hiểu.

Dương Mãng nhìn Thương Tiên đầy thương tích, chế giễu: "Thập Nhị Thần Tướng của Đại Càn bây giờ chỉ có thực lực như vậy thôi sao?

Lặn lội đường xa đến đây chịu chết, từ xưa đến nay ngươi là kẻ đầu tiên.

Bất quá dù sao cũng là võ phu tam phẩm, khí huyết quả thực sung mãn, chắc hẳn ăn vào sẽ rất ngon miệng."

Đối mặt với lời khiêu khích như vậy, Thương Tiên vẫn làm như không nghe thấy, chỉ lặng lẽ đứng trên không trung, tỏa ra khí thế, dường như đang cảm nhận điều gì đó.

...

Càng đến gần cổng thành, số lượng thi quỷ xuất hiện càng nhiều, việc tiến lên cũng ngày càng khó khăn.

Khi cả đoàn người đã đến mức bước đi khó khăn, Tần Phong nhìn về phía bốn phía, bọn họ đã bị thi quỷ bao vây.

Những Trảm Yêu Nhân đang bảo vệ đoàn người, còn có những

binh lính liều chết chém giết thi quỷ, từng đợt từng đợt ập đến.

Chỉ cần tử khí trong Thư Lương thành không dứt, những tên khốn kiếp mà Diêm Vương không thèm thu nhận này sẽ không bao giờ chết.

Mà sức lực của con người rốt cuộc cũng có lúc cạn kiệt.

Lại một đạo bạch lôi đánh ra, tiêu diệt mấy con thi quỷ phía trước, nhưng với thực lực hiện tại của Tần Phong, cho dù có thêm dải băng trên đầu giúp hắn khôi phục Chính Khí, thì lúc này, hắn cũng đã đến giới hạn.

Thương Phi Lan vẫn đang thu hoạch đầu lâu thi quỷ, nhưng nàng dù sao cũng chỉ có một mình, không thể nào chu toàn mọi mặt.

Tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên, tuyến phòng thủ của đoàn người cũng ngày càng thu hẹp.

Đúng vào lúc nguy cấp này, từ phía sau đám thi quỷ vang lên một giọng nói quen thuộc: "Tần công tử, ta mang cứu binh trở về rồi!"

Là A Mộc... Tần Phong kích động nhìn về phía cổng thành, một chiếc quan tài đen khổng lồ ầm ầm hạ xuống, nhấn chìm vô số thi quỷ!

Thủ đoạn kinh người như vậy, Bách Quỷ Đạo Giả bình thường chắc chắn không thể thi triển.

Tần Phong lập tức nghĩ đến một người, là Chu Khai đại nhân của Tam Thập Lục Tinh!

"Tất cả mọi người, tiến vào thành chém giết thi quỷ, hộ tống bá tánh trong thành rời đi!" Chu Khai ngưng tụ khí thế, hét lớn một tiếng.

"Tuân mệnh!" Tất cả binh lính và Trảm Yêu Nhân đồng thanh đáp.

Có Chu Khai ra tay, đám thi quỷ cản đường bá tánh và cổng thành nhanh chóng bị dọn sạch.

Chẳng mấy chốc, đám người chạy trốn từ quán rượu đã thuận lợi thoát ra khỏi cổng thành.

"Tần công tử, cái này trả ngươi." A Mộc đi đến bên cạnh Tần Phong, đưa trả lệnh bài Kiếm Đạo Minh.

Tần Phong đáp một tiếng, cất kỹ rồi nhìn sang một bên, Chu đại nhân sải bước tới, thi triển liên tiếp thủ đoạn khôi lỗi, tiêu diệt toàn bộ đám thi quỷ đang làm loạn.

"Hiện tại tình hình trong Thư Lương thành như thế nào?" Chu Khai hỏi.

Tần Phong lập tức thuật lại tình hình trong thành, còn có lai lịch của đám thi quỷ.

Khi Chu Khai nghe được những hành vi tàn ác của Vương Nghĩa, trên khuôn mặt nhăn nheo dường như có mây đen đang cuồn cuộn.

"Đại Càn luôn không thể thay đổi hiệu quả, chính là bởi vì những con sâu mọ đáng chết này, diệt không hết." Dứt lời, Chu Khai ngẩng đầu nhìn về phía kết giới trên không trung.

Uy thế bên trong, áp bức đến mức khiến người ta không thở nổi.

...

"Giao thủ với ta, mà còn dám phân tâm, muốn chết sao!" Theo sau tiếng quát lạnh của Dương Mãng, tử khí màu đen nhanh như

chớp, đánh úp về phía đối phương.

"Cuối cùng cũng đến rồi." Giọng nói ngắn gọn từ miệng Tư Mã Không truyền ra, lúc trước vì lo lắng thi triển toàn lực, uy lực tạo ra sẽ khiến Thư Lương thành bị san bằng, cho nên khi giao thủ với Dương Mãng, ông luôn ra tay dè dặt.

Bây giờ, Chu Khai đã đến Thư Lương thành, ông cũng rốt cuộc có thể hơi nghiêm túc một chút.

Tư Mã Không mở hai mắt đang nhắm chặt, con ngươi hiện lên màu xám trắng, tiếp đó lại có một tia đen nhánh hiện lên.

Công kích tử khí đã đến gần trán ông chỉ trong gang tấc, khoảng cách đó đã không thể né tránh.

Thế nhưng ông chỉ hơi nghiêng người, đạo tử khí kia liền giống như xuyên qua thân thể ông, căn bản không làm ông bị thương chút nào!

Cảnh tượng quỷ dị này, khiến hai mắt Dương Mãng hơi nheo lại: "Thần Vũ có câu, luyện thương trước luyện mắt, luyện kiếm trước luyện tâm.

Ta vốn tưởng rằng ngươi nhắm mắt là một kẻ mù, thì ra, ngươi là vì luyện thành Tâm Nhãn khó đạt đến nhất trong ngũ trọng vạn thần cảnh của thương ý, mới cố ý nhắm mắt, dùng tâm quan sát thế giới."

Thương Tiên Tư Mã Không nghe vậy, nghiêng đầu nhìn hắn, ông rõ ràng không làm gì cả, nhưng chỉ là đôi mắt kia, lại mang theo áp lực vô cùng lớn!

Cùng lúc đó, trên bầu trời đêm, hư ảnh một đôi mắt khổng lồ hiện lên, sau đó lóe lên rồi biến mất.

Tần Phong thấy vậy, vô cùng khiếp sợ, đôi đồng tử khổng lồ

kia, giống như thần minh đang quan sát nhân gian, khiến người ta không sinh nổi nửa điểm ý nghĩ phản kháng!

"Kia... kia rốt cuộc là cái gì?" A Mộc run giọng hỏi.

"Thi quỷ võ phu tam phẩm lúc còn sống quả nhiên khó đối phó, lại ép Thương Tiên phải thi triển Tâm Nhãn, nghiêm túc ứng phó." Chu Khai lẩm bẩm nói.

"Tâm Nhãn?" Tần Phong vẻ mặt tò mò.

"Võ phu thường nói, luyện thương trước luyện mắt, luyện kiếm trước luyện tâm, luyện đao trước luyện thế.

Khí đạo chia làm ngũ trọng cảnh giới, người đời cho rằng cảnh giới cao nhất chính là ngũ trọng vạn thần cảnh, đạt đến cảnh giới này, có thể hóa vạn vật trên trời đất thành khí.

Mà ngũ trọng vạn thần cảnh này, cũng có cao thấp, cảnh giới cao nhất của thương đạo, chính là luyện thành Tâm Nhãn.

Dùng tâm quan sát vạn vật, có thể dùng một điểm phá vỡ toàn diện, vô kiên bất tồi.

Bất kỳ điểm yếu nào của vạn vật, đều khó thoát khỏi sự khống chế của Tâm Nhãn."

Nói đến đây, Chu Khai thở dài một tiếng: "Ông ta muốn buông tay buông chân đánh một trận ra trò, lại làm khổ thân già này rồi."

Tần Phong không hiểu ra sao, dưới dị năng Song Đồng, chỉ thấy âm khí bốn phía bắt đầu cuồn cuộn dâng trào.

Chu Khai dang hai tay ra, âm khí chui vào bóng của ông dưới đất, không bao lâu, một cái bóng đen khổng lồ dựng đứng lên, hóa thành một con vượn khổng lồ đội trời đạp đất.

Bách Quỷ tứ phẩm, thông linh khiển tướng chi pháp, con vượn

khổng lồ này chính là âm linh Chu Yếm mà Chu đại nhân đã chiêu dụ ở Tấn Dương thành trước kia!

"Ta sẽ cố gắng hết sức cản dư ba!" Chu Khai hướng lên không trung hét lớn một tiếng.

Tư Mã Không trong kết giới màu trắng nghe vậy, cúi đầu nhìn xuống, khẽ gật đầu.

Dương Mãng sao có thể không nghe ra ý tứ trong lời nói này? Đối phương lúc trước căn bản không hề ra tay nghiêm túc!

Hắn ta đang định nổi giận, thì một ngón tay đã điểm lên trán hắn ta trong nháy mắt.

Thương kình từ đầu ngón tay bắn ra, trực tiếp xuyên thủng đầu lâu Dương Mãng, uy lực kia khuấy đảo trong cơ thể hắn ta.

Không bao lâu, thân thể cường tráng của Dương Mãng liền tan thành mây khói!

Chương 319: Thần thông bẩm sinh - Tử tế

Tần Phong nhìn thấy cảnh tượng này qua song đồng dị năng, kích động đến mức gần như muốn hét lên.

Quả nhiên Thập Nhị Thần Tướng danh bất hư truyền, Dương Mãng thực lực cường đại như vậy mà lại bị thương tiên một chiêu đánh cho tan nát!

Nhưng ngay lúc này, lại nghe thấy Chu Khai ở bên cạnh trầm giọng nói: "Không ổn rồi."

"Không ổn?" Tần Phong có chút kinh ngạc, rõ ràng là thương tiên đại nhân đã giành được thắng lợi, vì sao Chu đại nhân lại nói như vậy?

Ngẩng đầu nhìn lại vào kết giới màu trắng kia, trên trán thương tiên bỗng nhiên xuất hiện một lỗ máu.

Máu tươi từ trong lỗ máu phun ra, vết nứt càng ngày càng lớn, khuôn mặt thương tiên giống như một chiếc mặt nạ gốm sứ, đầy vết nứt!

Thương tiên Tư Mã Không hít sâu một hơi, huyết khí trong cơ thể cuồn cuộn, những vết nứt trên mặt ngừng lại xu hướng nứt ra, từ từ khôi phục.

Chỉ là lỗ máu trên trán kia, vẫn khiến người ta kinh hãi.

Ở phía bên kia, Dương Mãng vốn đã chết không thể chết thêm được nữa, tử khí màu đen bao trùm lấy thân thể bị chia cắt của hắn, sau đó chỉ trong nháy mắt, thân thể hắn lại dung hợp, trở nên

lành lặn như lúc ban đầu.

"Thịt ngon thật, một kích vừa rồi vậy mà không lấy được mạng ngươi, bất quá kết cục đã được định sẵn, đêm nay ngươi sẽ chết ở chỗ này.

Ta đã không thể chờ đợi được nữa, muốn nếm thử mùi vị huyết nhục của ngươi."

Dương Mãng khóe miệng nứt ra, lộ ra hàm răng sắc nhọn, sau đó hướng đối phương tấn công.

Tư Mã Không bị trọng thương, mặc dù mở tâm nhãn, có thể đoán trước được thế công của đối phương, nhưng vết thương trên trán lại khiến động tác của hắn bị hạn chế rất nhiều.

Cục diện trong nháy mắt bị đảo ngược.

"Đây là chuyện gì xảy ra?" Tần Phong trừng lớn hai mắt, kinh ngạc lên tiếng.

Chu Khai sắc mặt khó coi: "Đây là cao chuyển kiếp lực thi quỷ, mới có thể sinh ra thần thông bẩm sinh - Tử tế."

Cái gọi là Tử tế, là có thể đem một phần uy năng tạo thành thương tổn trí mạng cho bản thân, chuyển dời cho đối phương, một loại chiêu thức khủng bố.

Năm đó tai họa thi quỷ ở Bắc Vực, sở dĩ có thể khiến hai vị Tam Thập Lục Tinh chiến tử, một vị thần tướng đại nhân trọng thương tu vi đại giảm, chính là bởi vì thi vương kia sinh ra loại thần thông bẩm sinh này.

Mà chiêu này khó giải nhất chính là, do thi quỷ có năng lực chữa trị cường đại, chỉ cần có tử khí cung cấp liên tục, nó liền có thể làm được bất tử bất diệt.

Hai điều kết hợp, cao chuyển kiếp lực thi quỷ tự nhiên trở thành yêu quỷ khiến Đại Càn nghe tiếng đã sợ mất mật.

Đây cũng là lý do vì sao Đại Càn đối với tai họa thi quỷ đặc biệt coi trọng, nhất định phải bóp chết nó từ trong trứng nước!

Nếu không phải võ phu tứ phẩm cảnh giới Kim Cang Bất Hoại, có thể chữa trị thân thể, Tử tế vừa rồi đã đủ để lấy mạng thương tiên đại nhân!

Tần Phong nghe vậy, trong lòng kinh hãi không thôi: "Như vậy, chẳng phải thi quỷ này vô địch sao?

Mấy chục năm trước, thi vương ở Bắc Vực thức tỉnh thần thông bẩm sinh Tử tế kia, rốt cuộc là bị diệt trừ như thế nào?"

Chu Khai đáp: "Năm đó là do Hạo Văn Viện ở Đế Đô, Văn Thánh Đạo Giả tinh thông trận pháp ra tay, bố trí trận pháp ngăn cách tử khí.

Sau đó, vị thần tướng đại nhân kia đã dẫn dụ thi vương vào trong trận pháp, mới có thể tiêu diệt nó.

Nhưng hiện tại muốn chạy tới Phụng Thiên Thành cầu cứu, nhanh nhất cũng phải mất hai ngày hai đêm, căn bản không kịp.

Hơn nữa, Dương Mãng bị trọng thương như vậy, lại có thể nhanh chóng khôi phục như thế, Thư Lương Thành này rất có thể có trận pháp tụ tập tử khí."

Tần Phong nghe vậy, nhướng mày.

Trong cuộc mê hoặc, ngoại nhân sáng tỏ, ban đầu hắn vậy mà không nghĩ tới điểm này!

Đúng là dập lửa thì dễ, rút củi dưới đáy nồi mới khó, chỉ cần cắt đứt nguồn cung cấp tử khí của Dương Mãng, hắn liền không

thể nào bất tử bất diệt được nữa.

Như vậy, thương tiên đại nhân liền có thể ra tay triệt để tiêu diệt hắn!

"Trong số những trận pháp ta học được, có trận pháp ngăn cách âm khí, nguyên lý của nó chính là nghịch chuyển bát quái phương vị của tụ âm trận, đảo ngược âm dương.

Nghĩ đến trận pháp ngăn cách tử khí cũng có thể dựa theo cách này mà bố trí.

Nếu như theo lời Chu đại nhân, Thư Lương Thành quả thực có trận pháp tụ tập tử khí, vậy ta có lẽ có thể nghịch chuyển nó!"

Nghĩ đến đây, Tần Phong nói: "Chu đại nhân, có thể đưa ta lên cao không?"

"Ngươi muốn làm gì?" Chu đại nhân khó hiểu.

"Ta muốn nhìn một chút phân bố của Thư Lương Thành, có lẽ có cơ hội bố trí trận pháp ngăn cách tử khí!" Tần Phong nói chắc nịch.

Chu Khai nghe vậy, hai mắt híp lại, sau đó không nói hai lời, dùng khôi ảnh hắc thủ đưa hắn lên cao.

Song đồng dị năng mở ra, toàn bộ Thư Lương Thành đều thu vào đáy mắt.

Ngoài âm khí tràn ngập ra, trong thành còn có tử khí nồng đậm như vực sâu.

Những tử khí này men theo quỹ tích chảy trong lòng đất, nuôi dưỡng những thi quỷ bị tiêu diệt, cuối cùng hội tụ về một chỗ, mà địa điểm hội tụ kia chính là...

"Vĩnh Sinh Từ?" Tần Phong trừng lớn hai mắt.

Nghĩ đến Vĩnh Sinh Từ chính là trận pháp ngưng tụ tử khí, vị trí trung tâm của trận pháp!

Tần Phong ghi nhớ hình ảnh tử khí lưu chuyển trong đầu, sau đó hô to bảo Chu đại nhân thả hắn xuống.

"Thế nào?" Da mặt Chu đại nhân nhăn lại, mang theo mong đợi hỏi.

"Có chút manh mối, nhưng có thể thành công hay không, còn phải thử mới biết được." Tần Phong thành thật đáp.

"Có cần ta giúp..."

Lời còn chưa dứt, Chu Khai đột nhiên che chở Tần Phong ra sau lưng, toàn thân cơ bắp căng cứng, tay phải đẩy lên trên, âm linh Chu Yếm lập tức dang hai tay ra, nghênh đón dư ba chiến đấu phát ra từ kết giới trên cao.

Âm linh Chu Yếm phát ra một tiếng gầm rú, lực phá hoại do tam phẩm võ phu cùng thất chuyển kiếp lực thi quỷ giao phong, cho dù chỉ là dư ba, cũng cực kỳ kinh người!

Đây cũng là nguyên nhân thương tiên trước đó vẫn luôn không dám nghiêm túc ra tay, nếu không đối với toàn bộ Thư Lương Thành mà nói, sẽ là một hồi tai họa ngập đầu.

Bên trong kết giới màu trắng, thương tiên Tư Mã Không do trọng thương trên trán, lại thêm kiêng dè thần thông bẩm sinh Tử tế của đối phương, cho nên không ngừng bị áp chế, tình thế bất dung lạc quan.

"Chu đại nhân, thương tiên bên kia còn cần ngài hỗ trợ, chuyện trận pháp giao cho ta là được." Tần Phong nói xong, liền hướng cổng thành chạy tới.

Thương Phi Lan và A Mộc ở phía xa nhìn thấy, cũng vội vàng

đuổi theo.

Chu đại nhân thấy vậy thở phào nhẹ nhõm, A Mộc kia tuy thực lực bình thường, nhưng thực lực của Thương cô nương lại không thể khinh thường, cho nên cũng có thể để lão an tâm một chút.

Ngẩng đầu nhìn trận chiến trong kết giới, lão cau mày, sau đó mũi chân điểm nhẹ, đạp lên đầu âm linh Chu Yếm, bay lên không trung.

.....

"Tần công tử, ta đi cùng ngươi." A Mộc đuổi theo hô.

Tần Phong ngoái đầu nhìn lại, gật gật đầu, bên kia là bóng dáng Thương Phi Lan.

Tạm thời không còn lo lắng cho tính mạng, hắn bỗng nhiên nhớ tới câu nói lúc nãy ở tửu lâu của Dương Mãng - Thương cô nương là rồng?

Thân phận thần bí, giàu có khác thường, thực lực khó lường.

Mọi nghi vấn, lại hiện ra trước mắt.

Cộng thêm lúc đối mặt với câu nói kia của Dương Mãng, Thương cô nương căn bản không hề phản bác.

Chẳng lẽ Thương cô nương thật sự là rồng?

"Thương cô nương, ngươi..." Tần Phong há miệng, muốn nói lại thôi.

Thương Phi Lan nghe vậy nghiêng đầu nhìn sang: "Làm sao vậy?"

"Không... Không có gì." Tần Phong lắc lắc đầu, trước mắt bố trí trận pháp ngăn cách tử khí mới là việc cấp bách, những vấn đề

khác vẫn là chờ sau này rồi nói.

Chương 320: Thứ còn quan trọng hơn cả sinh mạng

Trên đường đi, Tần Phong, Thương Phi Lan và A Mộc đã nói rõ mục đích chuyến đi này.

“Kết giới tử khí? Tần công tử, ngươi còn hiểu cả những thứ này sao?” A Mộc vừa kinh hỉ vừa kinh ngạc.

Nếu trận pháp thật sự có thể bố trí thành công, như vậy thi quỷ trong Thư Lương thành có thể bị tiêu diệt hoàn toàn.

Như vậy, Thư Lương thành có lẽ có thể vượt qua tai họa thi quỷ lần này!

“Nếu muốn bố trí trận pháp, vì sao phải ra khỏi thành?” Thương Phi Lan thản nhiên hỏi.

“Thư Lương thành vốn đã có trận pháp tụ tập tử khí, cho nên những thi quỷ kia mới có thể mượn tử khí cuồn cuộn không dứt, chết đi sống lại.

Mà phần lớn trận pháp, cơ bản đều ở ngoài thành, ta cần nghịch chuyển tứ phương bát quái của nó.

Mới có thể đem trận pháp tụ tập tử khí, biến thành trận pháp ngăn cách tử khí!”

Ba người Tần Phong chạy ra khỏi Thư Lương thành, vừa nhìn liền thấy rất nhiều bá tánh chạy trốn ra khỏi thành, trong đó còn có không ít người may mắn sống sót trong tửu lâu lúc trước.

Xung quanh bọn họ, mấy chục vị Trảm Yêu Ti nghiêm nghị,

cẩn thận đề phòng bốn phía.

Hắn không trì hoãn thời gian, đi tới một khoảng đất trống, nhặt cành cây trên mặt đất, bắt đầu vẽ vời trên cát.

Muốn dùng thời gian ngắn nhất để nghịch chuyển trận pháp, chỉ dựa vào một mình hắn là không đủ.

Cho nên hắn dự định đem mấy chỗ vị trí hơi xa, không cần khắc hoạ trận đồ, chỉ cần đặt trận tài dương tính giao cho người khác làm.

Ước chừng một nén nhang, trận pháp liền khắc hoạ xong, Tần Phong tìm hơn mười vị Trảm Yêu Ti đang bảo vệ bá tánh ngoài thành, sau đó đem chuyện đặt trận tài nói ra hết.

Những Trảm Yêu Ti này không do dự nhiều, rất nhanh liền đáp ứng.

Tần Phong trịnh trọng nói: “Chuyến này nhất định sẽ có nguy hiểm, mấy chỗ này tuy rằng ở ngoài thành, nhưng lại là nơi tử khí lưu chuyển, xuất hiện thi quỷ là điều tất nhiên, các ngươi nhất định phải cẩn thận.”

Một vị Trảm Yêu Ti Nhị Tinh lên tiếng đáp: “Thanh Ngọc đại nhân yên tâm, trước khi đến đây cứu viện, chúng ta đã chuẩn bị tâm lý cho tình huống xấu nhất.”

Lời này vừa nói ra, những Trảm Yêu Ti khác cũng là gật đầu đồng ý.

Tần Phong nghe vậy có chút cảm động, cái gọi là tình huống xấu nhất, không cần nói rõ cũng có thể đoán được là gì.

Những người này tuy rằng thực lực không cao, thân phận không hiển hách, nhưng khi đối mặt với nguy hiểm của quỷ hoạn, lại không hề có nửa phần lùi bước.

Có lẽ Đại Càn cao phẩm chiến lực thiếu thốn, lại luôn có thể tồn tại dưới sự xâm hại của yêu quỷ, chính là bởi vì có những người này âm thầm cống hiến.

Tần Phong rất nhanh phân phó xong nhiệm vụ, một nhóm Trảm Yêu Ti đang muốn xuất phát.

Lúc này, A Mộc vẫn luôn im lặng quan sát trận đồ trên mặt đất hồi lâu, bỗng nhiên nhíu mày nói: "Tần công tử, ngươi để bọn họ đi những nơi này đặt trận tài, sợ là có chút khó khăn."

"Ý gì?" Tần Phong khó hiểu.

"Tần công tử có lẽ không biết, Thư Lương thành tam diện đều là núi, đường núi hiểm trở, rất nhiều nơi đều bị vách núi ngăn cách.

Đối với người không quen thuộc địa hình mà nói, sợ là tìm cả một đêm cũng không tìm được manh mối.

Nếu muốn đặt trận tài, tốt nhất là để người địa phương thường xuyên vào núi dẫn đường cho bọn họ." A Mộc giải thích.

Tần Phong nghe vậy nhíu mày: "Lúc này, đi đâu tìm người như vậy?"

A Mộc nhìn về phía bốn phía, bỗng nhiên hai mắt sáng lên, hắn chạy tới chỗ bá tánh đang lánh nạn, không bao lâu liền dẫn theo một người đàn ông trung niên trở về, giới thiệu: "Tần công tử, vị này là Ngô thúc, thường xuyên lên núi hái thuốc, hắn có thể dẫn đường!"

Bá tánh bình thường?

Tần Phong do dự một lát, đem mọi chuyện nói rõ ràng, đồng thời nói rõ nguy hiểm trong đó.

Người đàn ông trung niên nghe xong, ngẩng đầu hỏi: “Chỉ cần dẫn những người này đến những nơi ngươi nói là được?”

“Không sai.” Tần Phong gật đầu đáp.

“Nhưng mà sẽ gặp lại thứ quỷ quái kia sao?” Người đàn ông lại hỏi.

“Đúng vậy.” Tần Phong không có lựa chọn giấu diếm.

Người đàn ông trung niên nhìn chằm chằm Tần Phong một lát, sau đó không nói gì, trực tiếp xoay người trở về đội ngũ bá tánh đang lánh nạn.

“Ngô thúc...” A Mộc còn muốn nói gì đó, lại bị Tần Phong đưa tay ngăn lại.

Vừa mới chết đi sống lại, ai lại nguyện ý để bản thân rơi vào nguy hiểm lần nữa?

Kết quả như vậy, cũng nằm trong dự liệu của Tần Phong, dù sao người bình thường, đều sợ chết, ai cũng không ngoại lệ.

Trên không trung, Chu đại nhân gia nhập chiến đấu, cũng chỉ là chia sẻ một chút áp lực cho Thương tiên Tư Mã Không.

Theo tử khí trong thành càng ngày càng nồng đậm, chiến lực của Dương Mãng cũng đang không ngừng tăng lên, tình thế càng ngày càng nguy cấp.

Trong Thư Lương thành đã là lửa cháy ngút trời, tiếng khóc, tiếng kêu thảm thiết, tiếng gầm rú phẫn nộ chưa bao giờ ngừng nghỉ.

Tất cả những điều này đều khiến Tần Phong gấp gáp vạn phần!

Thương Phi Lan ở bên cạnh thấy vậy, đưa tay ra, muốn nói gì

đó.

Đúng lúc này, cách đó không xa truyền đến một trận động tĩnh.

Bọn người Tần Phong theo tiếng nhìn lại, sau đó hơi há hốc mồm, có chút không dám tin.

Người đàn ông trung niên rời đi đã quay trở lại, phía sau còn dẫn theo rất nhiều thanh niên, tráng niên.

“Mọi người?” Tần Phong dường như đoán được điều gì.

“Trong núi có quá nhiều nơi cần đến, một mình ta cũng không thể nào đi hết được.

Những người này đều là người quen thuộc đường núi, bọn họ có thể giúp đỡ, dẫn đường cho các vị đại nhân Trảm Yêu Ti.” Người đàn ông được gọi là Ngô thúc lên tiếng nói.

Hoá ra hắn không phải vì sợ hãi cái chết, cho nên mới rời đi.

Mà là vì tìm thêm người đến dẫn đường!

“Hắn có nói với mọi người, chuyến đi này nguy hiểm như thế nào không?” Tần Phong lần nữa xác nhận.

Một người đàn ông có dáng vẻ thật thà gãi đầu đáp: “Ngô thúc đều đã nói với chúng ta rồi, sẽ gặp lại thứ quỷ quái kia đúng không? Chúng ta đều biết.

Mẹ ta trước đó bị nhốt trong tửu lâu, nếu không có c�ông tử, sợ là đã chết rồi, ta đến đây là để báo ân.”

Một người khác tiếp lời: “Nương tử ta nhiễm phải thi độc, bị quan binh cách ly, nếu không có công tử ra tay cứu chữa, sợ là đã không còn đường sống.”

“Nhị thúc ta cũng vậy.”

“Nhi tử ta cũng được Tần công tử cứu.”

Mọi người ngươi một lời, ta một câu.

Hoá ra những người này, đều là bá tánh từng được Tần Phong ân huệ!

Ngô thúc lên tiếng cắt ngang lời những người này: “Chỉ cần chúng ta thành công dẫn các vị đại nhân Trảm Yêu Ti đến nơi cần đến, những thứ không phải người không phải quỷ trong thành kia có thể bị tiêu diệt, người nhà cũng có thể trở về thành sinh sống.

Có đúng hay không?”

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều nhìn về phía Tần Phong, mang theo ánh mắt hy vọng.

Tần Phong hít sâu một hơi, kiên định đáp: “Nhất định có thể.”

“Tốt, vậy chúng ta không có vấn đề gì nữa.” Ngô thúc dứt khoát nói.

Tần Phong vốn muốn nhấn mạnh lại một lần nữa chuyến đi này nguy hiểm như thế nào, nhưng lời đến bên miệng, lại bị hắn nuốt xuống.

Bởi vì hắn nhìn thấy thân thể hơi run rẩy của những bá tánh này, còn có bàn tay nắm chặt giấu dưới ống tay áo.

Những người này đã sớm biết, lần dẫn đường này, chín phần mười là chết, nhưng bọn họ vẫn lựa chọn hi sinh quên mình mà đến.

Trên đời này có ai không sợ chết?

Chỉ là có một số thứ còn quan trọng hơn cả sinh mạng mà thôi.

Tần Phong nghĩ đến Lý Dương tiền bối ở Tấn Dương thành, lại

lần nữa nhìn về phía nhóm Trảm Yêu Ti và bá tánh trước mặt.

Hắn vốn cho rằng anh hùng như Lý tiền bối, trên đời này rất ít.

Nhưng hiện tại, hắn mới phát hiện bản thân sai lầm lớn.

Người như vậy cũng không phải là số ít.

Chỉ là phần lớn trong số đó đều là những người vô danh tiểu tốt, đang dùng cách của chính mình, để bảo vệ những thứ còn quan trọng hơn cả sinh mạng.

Chương 321: Đêm nay, ngươi chắc chắn phải chết

Người dân địa phương và Trảm Yêu Nhân chia thành từng nhóm hai người, mang theo Kim Thạch mà Tần Phong đưa cho, rồi tiến vào sâu trong rừng.

Để đề phòng có người gặp bất trắc giữa đường, không thể an trí Kim Thạch thành công, mỗi một địa điểm đều được bố trí ít nhất hai đội ngũ.

Kim Thạch này chính là Hỏa Minh Thạch, là vật liệu dương tính thường được sử dụng nhất trong bố trận, dùng để làm trận cơ ngăn cách tử khí thì không còn gì tốt hơn.

Nhìn theo bóng lưng của mọi người khuất dần, Tần Phong hít sâu một hơi, trong lòng cầu nguyện, hy vọng những người này đều có thể bình an trở về.

Lúc này, A Mộc tự mình xin đi: "Tần công tử, ta xem trên trận đồ của ngươi, còn có mấy chỗ cần đặt Kim Thạch ở trong Thư Lương Thành.

Ngươi cần phải ở ngoài thành sửa đổi trận pháp, vậy những nơi trong thành kia không bằng để ta đi làm, cũng có thể tiết kiệm được không ít thời gian."

Tần Phong nhíu mày đáp: "Tình hình trong thành so với ngoài thành còn hung hiểm hơn nhiều, số lượng thi quỷ trong đó, cũng không phải là rừng núi có thể so sánh được, ngươi chắc chắn một mình có thể làm được?"

A Mộc vỗ ngực nói: “Tần công tử cứ yên tâm, tuy ta chỉ có cảnh giới Thất Phẩm, nhưng từ nhỏ đã lớn lên ở Thư Lương Thành, đối với những con đường ngõ hẻm kia không còn gì xa lạ nữa.

Ta có tự tin tránh được những thi quỷ đó, đến được địa điểm đặt Kim Thạch.”

Nhìn ánh mắt kiên định của đối phương, Tần Phong không nói gì thêm, đưa một túi Hỏa Minh Thạch cho hắn.

A Mộc nhận lấy, đang định xoay người chạy vào trong thành, bỗng nhiên nghĩ đến điều gì đó liền nói: “Tần công tử, lần này nếu như nguy cơ của Thư Lương Thành được bình an vượt qua, có thể giúp ta một việc không?”

“Việc gì?”

“Ta thiên tư ngu độn, lại không có người chỉ dạy, tự mình mò mẫm Thần Vũ Đạo Thống, e rằng cả đời này, cũng chỉ có thể dừng lại ở cảnh giới Thất Phẩm.

Tin tức Kiếm Đạo Minh thành lập truyền đến Thư Lương Thành, khiến ta kích động vạn phần, dù sao đối với những võ phu bình thường như chúng ta, tương đương với lại có thêm một phần hy vọng theo đuổi cảnh giới cao hơn.

Ngài có lệnh bài của Kiếm Đạo Minh, ở trong Kiếm Đạo Minh kia chắc chắn cũng là người có tiếng nói, đến lúc đó, giới thiệu ta vào Kiếm Đạo Minh thì như thế nào?” A Mộc gãi gãi đầu ngượng ngùng nói.

Tần Phong cười đáp: “Ngươi yên tâm, lần này sau khi tai họa thi quỷ được giải quyết, ta không chỉ đưa ngươi vào Kiếm Đạo Minh, mà có khi còn có thể để Vạn Kiếm Tông Tông Chủ chỉ dạy ngươi một hai.”

“Thật sao?” A Mộc vẻ mặt hưng phấn.

“Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy.”

“Vậy thì đa tạ Tần công tử.” A Mộc chắp tay, sau đó thở ra một hơi, xách theo túi Kim Thạch, hướng về phía Thư Lương Thành đang chìm trong biển lửa mà chạy tới.

“Chúng ta cũng đi thôi.” Tần Phong thần sắc ngưng trọng nói.

“Được.” Thương Phi Lan thản nhiên đáp.

Có sự giúp đỡ của Thương cô nương, Tần Phong ở ngoài Thư Lương Thành nhanh chóng di chuyển, thông qua sự lĩnh ngộ về trận đạo của mình, đem bát quái trận pháp vốn tụ tập tử khí nghịch hành, âm dương đảo ngược.

Sau khoảng thời gian hai nén nhang, trận đồ ngoài thành đã được sửa xong.

“Tiếp theo, chỉ còn lại Thư Lương Thành bên trong.”

…

Trong rừng núi, đi theo người dân địa phương của Thư Lương Thành, các Trảm Yêu Nhân bước qua con đường núi, lướt qua vách đá, hướng về phía mục tiêu mà tiến tới.

Mà càng đến gần mục tiêu, tần suất xuất hiện của thi quỷ càng cao.

Trảm Yêu Nhân mệt mỏi ứng phó, chỉ có thể giao Hỏa Minh Thạch cho bá tánh trong thành.

Cái chết là không thể tránh khỏi, bất quá may mắn là, những nơi Tần Phong xác định, cuối cùng đều đặt Hỏa Minh Thạch thành công.

Chỉ là Hỏa Minh Thạch kia nhuốm đầy máu tươi, gần đó còn có thi thể không còn nguyên vẹn.

…

Cùng với việc trận đồ trong thành được sửa đổi xong, một luồng khí tức bao trùm lấy toàn bộ thành trì, Tần Phong nhắm hai mắt lại, dùng thần thức cẩn thận cảm nhận.

Hiện tại tốc độ lưu chuyển tử khí trong thành đã giảm đi rất nhiều, không ít thi quỷ bởi vì không cách nào có được tử khí duy trì, sau khi chết không thể nào sống lại nữa.

Hiện tượng này, khiến cho quan binh và Trảm Yêu Nhân trong thành mừng như điên.

Giao thủ với yêu quỷ bất tử, chắc chắn sẽ khiến người ta nhụt chí, bởi vì đó là trận chiến không nhìn thấy hy vọng.

Nhưng nếu như có thể tiêu diệt thi quỷ, ngọn lửa hy vọng sẽ lại được thắp lên.

“Còn thiếu chỗ nào?” Thương Phi Lan hỏi.

Tần Phong đưa thần thức chìm vào trong trận pháp, sau đó đã có kết quả, còn có Vĩnh Sinh Từ là nơi chưa an trí trận tài cuối cùng.

Biết được điểm này, trong lòng hắn bỗng dâng lên một cỗ bất an.

Bởi vì trận tài trong thành đều là do A Mộc đi đặt, trận tài những nơi khác đều đã được an trí xong xuôi, duy chỉ có vị trí trận tâm Vĩnh Sinh Từ là còn thiếu.

Chẳng lẽ nói, A Mộc rất có thể đã gặp bất trắc ở đó?

“Nhanh, chúng ta đến Vĩnh Sinh Từ!” Tần Phong lo lắng nói.

Hai người rất nhanh đã đến Vĩnh Sinh Từ, do Dương Mãng trước đó triển khai công kích đối với Thiên Khôi, đường phố nơi đây đã bị phá hủy gần hết, một mảnh đổ nát hoang tàn.

Động quật dưới lòng đất lộ ra không sót chút gì, Tần Phong thậm chí có thể nhìn thấy xiềng xích và quan tài mà mình đã thấy trong mơ, còn có cả mặt đất đầy xương trắng.

Sau một hồi tìm kiếm, Tần Phong hai người ở trên đống đá vụn, nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, chính là A Mộc!

Bọn họ vội vàng tiến lên, đỡ đối phương dậy, sắc mặt hắn ta đã trắng bệch, một vết thương xuyên qua bụng vô cùng đáng sợ.

Tần Phong không nói hai lời, từ trong nhẫn trữ vật lấy ra thuốc cầm máu và thuốc trị thương khép miệng vết thương.

Thế nhưng vết thương ở bụng quá nghiêm trọng, máu tươi không ngừng chảy xuống.

A Mộc dường như cảm nhận được sự tồn tại của Tần Phong, thanh âm đứt quãng, nhỏ như muỗi kêu: "Tần công tử cẩn thận, Vương Nghĩa bọn họ, cũng ở chỗ này.

Bọn họ ép hỏi mục đích ta đến đây, nhưng ta không nói…"

Hắn dường như đang kể công, trên mặt còn mang theo ý cười nhàn nhạt, trong miệng lại có máu tươi ho ra.

"Đừng nói nữa." Tần Phong đỏ hoe đôi mắt, thanh âm nghẹn ngào.

Thương Phi Lan ở bên cạnh quay đầu đi, không nỡ nhìn thêm nữa.

Hơi thở của A Mộc càng ngày càng yếu ớt, cuối cùng hắn như tiếc nuối như bất đắc dĩ nói: "Kiếm Đạo Minh, đời này xem ra là

không đi được rồi.”

Nụ cười trên mặt cuối cùng cũng dừng lại ở khoảnh khắc này.

Tần Phong mở miệng, cổ họng như bị thứ gì đó chặn lại, muốn nói không nói ra được, muốn nuốt cũng không nuốt xuống được.

Hắn và A Mộc thời gian ở chung không nhiều, lại nhìn thấy bóng dáng của Lý Dương tiền bối trên người đối phương.

Hắn muốn chất vấn ông trời, vì sao thế đạo này, người tốt lại luôn không có kết cục tốt đẹp?!

Bộp!

Bộp!

Tiếng đá vụn bị giẫm đạp vang lên.

Vương Nghĩa một đoàn người xuất hiện, trong tay còn đang nghịch ngợm Hỏa Minh Thạch: “Tử khí trong thành lưu động giảm bớt, là bởi vì thứ này?

Hừ, trước đó ta ngược lại không nhìn ra, A Mộc tiểu tử này lại có cốt khí như vậy, chết đến nơi rồi cũng không chịu hé răng.

Ta đã nói rồi, ngươi không cần phải như vậy, bất kể là tên ăn cây táo rào cây sung kia, hay là A Mộc, chờ đó, ngươi sẽ sớm gặp lại bọn họ thôi…”

“Ở dưới đó.” Vương Nghĩa chỉ tay xuống mặt đất.

Lời còn chưa dứt, hai mắt hắn đột nhiên trợn to, sau đó một phát kéo Lý Tư Chính bên cạnh ra chắn trước người.

Lôi đình màu trắng cuồn cuộn lao tới, trong mắt Lý Tư Chính càng lúc càng lớn, sau đó trong nháy mắt xuyên thủng đầu hắn ta!

Vương Nghĩa mượn nhờ khoảnh khắc trống này, nghiêng người né tránh, mới miễn cưỡng tránh được công kích này.

Hắn kinh ngạc nói: “Ta từng ở Phụng Thiên Thành, nhìn thấy Văn Thánh Đạo Giả am hiểu trận pháp thi triển chiêu này, nếu ta nhớ không lầm, đây gọi là Bạch Lôi?

Ngươi vậy mà không cần khắc họa trận đồ, đã có thể thi triển chiêu này?”

“Không, không đúng.” Vương Nghĩa nhìn về phía bao tay trắng bên tay phải Tần Phong vẫn còn tản ra tia chớp Chính Khí, tán thưởng nói: “Thì ra là khắc họa trận đồ lên bao tay, khi chiến đấu, chỉ cần rót vào văn khí là được.

Lợi hại, lợi hại, ý nghĩ này của ngươi ngược lại là giải quyết một vấn đề lớn cho Văn Thánh Đạo Giả am hiểu trận pháp.”

Tần Phong không để ý đến những lời này, chỉ là từng chữ gằn từng chữ: “Đêm nay, ngươi chắc chắn phải chết.”

Chương 322: Thương Long nhất mạch

“Lời này trước đó ở trong địa lao, ta đã từng nghe qua một lần.” Vương Nghĩa mặt không chút thay đổi.

Thương Phi Lan đôi mắt màu xanh nhạt dâng lên lửa giận, nàng rút đoản đao bên hông ra, định ra tay với đối phương, nhưng một bóng đen lại lóe lên.

Nàng không dám lơ là, hai thanh đoản đao bắt chéo trước người, che chắn cho Tần Phong ở phía sau.

Bóng đen như hẹn mà đến, theo một tiếng kim loại va chạm vang lên, thế mà lại trực tiếp đánh bay Thương Phi Lan!

Tần Phong nhìn về phía không trung, người ra tay có phong thái rất giống với người đã ngăn cản Thạch Tử Minh trong địa lao, cũng giống như xác sống di động, thực lực kinh người.

“Khôi lỗi đạo?!” Tần Phong sắc mặt khó coi.

Ngay lúc này, hắn cảm nhận được một tia khí tức nguy hiểm, thân hình lui về phía sau một bước.

Nhưng tay phải lại bị người ta tóm lấy.

Không biết từ lúc nào, Vương Nghĩa đã đi tới trước mặt hắn.

Tần Phong nhíu mày, sở hữu tốc độ quỷ dị như vậy, đó là điều mà võ giả Thần Hành cảnh ngũ phẩm mới có thể làm được, nhưng cách đây không lâu, đối phương rõ ràng chỉ có tu vi Lục phẩm đỉnh phong!

Đương nhiên, giờ phút này xoắn xuýt thực lực của đối phương vì sao lại tăng tiến nhanh như vậy, đã không còn ý nghĩa gì nữa.

Bởi vì tình cảnh của hắn rất nguy hiểm, một Văn Thánh Đạo Giả thất phẩm, bị một võ giả ngũ phẩm áp sát, kết quả căn bản không cần nói cũng biết!

Thương Phi Lan thấy vậy, muốn thoát khỏi khôi lỗi, đến bảo vệ Tần Phong.

Nhưng thực lực của con khôi lỗi này lại mạnh hơn con ở trong địa lao, nếu thực sự so sánh, có lẽ đã đạt tới Lục chuyển kiếp lực.

Cho dù Thương Phi Lan che giấu thực lực kinh người, muốn trong thời gian ngắn thoát thân, cũng có chút không thực tế.

Vương Nghĩa không trực tiếp xuống tay giết người, mà là chậm rãi tháo găng tay trắng trên tay phải của Tần Phong xuống: "Bạch Lôi trận pháp uy lực kinh người, nhưng không thể qua loa sơ suất được."

Hắn lật găng tay trắng ra, nhướng mày nói: "Quả nhiên là khắc họa trận pháp ở bên trong găng tay trắng, vừa rồi ta thấy trên găng tay, không phải là văn khí màu trắng tinh khiết đang dâng trào, mà là khí thể màu tím nhạt.

Nếu ta đoán không lầm, ngươi hẳn là đã bước vào Chính Khí cảnh thất phẩm, hơn nữa là dựa vào quan sát Lôi Đình quán tưởng đồ, mới bước vào cảnh giới này.

Ngoài Phụng Thiên thành Hạo Văn viện, thế mà lại có Văn Thánh Đạo Giả, hơn nữa còn có thiên phú cao như vậy, thật sự là nằm ngoài dự đoán của ta."

"Ngươi hiện tại đã đạt đến cảnh giới gì rồi?"

Đối mặt với câu hỏi, Tần Phong tự nhiên không trả lời, hắn

muốn sờ vào lệnh bài Kiếm Đạo Minh trong ngực, sau đó dẫn động kiếm khí của Kiếm Đế, chém giết đối phương.

Nhưng trước mặt võ giả ngũ phẩm, động tác nhỏ này căn bản không thể che giấu được!

“Ngươi không nói ta cũng có thể đoán được, ngươi nhất định là chưa bước vào Quái Mệnh cảnh lục phẩm.

Văn Thánh Đạo Giả lúc ở hạ phẩm, tuy rằng chiến lực không có gì đặc biệt, nhưng thủ đoạn bảo mệnh lại là tầng tầng lớp lớp.

Đặc biệt là đến lục phẩm cảnh giới, trước không nói đến bói toán thủ đoạn có thể đạt tới cấp bậc nào, bản lĩnh tìm cát tránh hung lại khiến người ta hâm mộ không thôi.

Nếu ngươi đã đến Quái Mệnh cảnh, nhất định cũng sẽ không đến nơi này, nhúng tay vào vũng nước đục này.”

Vương Nghĩa nhìn về phía Tần Phong, thản nhiên nói: “Ta ngược lại có chút không muốn giết ngươi, chủ thượng của ta rất tiếc tài, ngươi dựa vào Lôi Đình Chính Khí hiếm thấy mà vào thất phẩm, tương lai cũng coi như là tiền đồ vô lượng.

Theo ta được biết, Văn Thánh Đạo Giả muốn bước vào Quái Mệnh cảnh lục phẩm, cần phải dẫn dắt mệnh tinh của mình.

Mà mệnh tinh cũng chia cao thấp, nếu ngươi có thể tiếp xúc với người có địa vị cao, xác suất dẫn dắt mệnh tinh cao phẩm cũng có thể tăng lên rất nhiều.

Chủ thượng của ta thân cư cao vị, cũng là người muốn làm đại sự, ngươi không bằng suy nghĩ một chút?”

Tần Phong lạnh lùng nhìn hắn, không hề dao động.

Vương Nghĩa cười khẩy một tiếng: “Đáng tiếc, vốn còn muốn

xem ngươi sau khi có hy vọng, lại rơi vào tuyệt vọng sẽ có thần sắc như thế nào."

Thì ra, những lời hắn vừa nói chẳng qua chỉ là đang đùa giỡn mà thôi!

Tay trái nâng lên, ngón trỏ chỉ vào mi tâm của Tần Phong, khoảng cách gần như vậy, chỉ cần một chiêu này đánh xuống, Tần Phong chắc chắn phải chết.

Bên kia Thương Phi Lan thấy vậy, đôi mắt màu xanh nhạt mở to, đuôi tóc, màu bạc trắng bám vào, trong nháy mắt, đã nhuộm trắng mái tóc xanh.

Hai bên khóe mắt, thế mà lại mọc ra vảy màu bạc trắng, dưới ánh trăng phản chiếu, lấp lánh sinh huy, tỏa ra ánh sáng chói mắt.

Khí tức trong cơ thể Thương Phi Lan không ngừng cuồn cuộn, lực lượng của nàng càng ngày càng mạnh.

Dưới khăn vuông màu đen, mơ hồ phát ra một tiếng long ngâm trầm thấp.

Âm thanh tuy không lớn, nhưng lại vang vọng bên tai mấy người!

Vương Nghĩa cảm nhận được dị biến, vội vàng tìm kiếm âm thanh nhìn lại.

Tiếp đó chỉ thấy, dưới đêm tối, hai thanh đoản đao phản chiếu ánh sáng lạnh lẽo, ngân quang ở phía sau thân ảnh thướt tha chợt lóe, chói mắt đến mức khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Chỉ trong nháy mắt, thân thể khôi lỗi cường đại đã bị xé thành bốn mảnh.

Vương Nghĩa nhìn thấy đôi mắt màu xanh nhạt kia, còn có vảy

màu bạc trắng ở khóe mắt.

Ánh sáng lạnh lẽo, càng ngày càng đến gần hắn.

Hắn vội vàng buông Tần Phong ra, thân hình lùi về phía sau.

Nhưng ngân quang kia bám sát không tha, dường như có khí thế bất tử bất hưu!

Vương Nghĩa kinh hãi, vội vàng hô to: “Thiên Khôi đại nhân, cứu ta!”

Lời vừa dứt, thân ảnh đầu đội quỷ diện, mặc trường bào đen trắng rơi xuống trước người hắn, khối thịt giống như thạch trụ dưới trường bào đánh ra, nghênh đón ngân quang kia.

Gần như là thế như chẻ tre, khối thịt vỡ vụn ra.

Nhưng sự ngăn cản trong nháy mắt này, cũng đã giúp Vương Nghĩa thành công thoát chết trong gang tấc.

Cảm nhận được sự cường đại của đối phương, Thương Phi Lan một kích không thành, lập tức lui về bên cạnh Tần Phong.

Tần Phong nhìn thấy Thương cô nương lúc này, trong lòng vừa hoang mang vừa khiếp sợ.

“Khó trách khí tức trên người ngươi lại cổ quái như vậy, thì ra ngươi không phải là nhân tộc, mà là Long tộc.” Thiên Khôi cúi đầu nhìn thoáng qua nhục thân đã bị đánh nát, tay phải khẽ vung lên, nhục thân vỡ vụn kia liền rời khỏi người hắn.

Thương Phi Lan liếc mắt nhìn Tần Phong phía sau, nhìn thấy thần sắc phức tạp của đối phương.

Dưới khăn vuông màu đen, nàng mím môi, không biết nên nói cái gì.

Bộ dạng này vốn dĩ nàng không định để đối phương nhìn thấy.

Nàng cũng không muốn để đối phương biết thân phận Long tộc của mình.

Bởi vì, nàng muốn ở bên cạnh hắn.

Thân phận Long tộc một khi đã bại lộ, đủ loại phiền phức sẽ ập đến, đó không phải là điều nàng mong muốn.

Nhưng sự tình đã đến nước này, nếu không giải phóng lực lượng trong cơ thể, chắc chắn không thể nào đánh chết khôi lỗi kia, trong thời gian ngắn nhất đến bên cạnh Tần Phong.

Nàng căn bản không có lựa chọn nào khác.

“Ngân long, ngươi là vương tộc trong long tộc - Thương Long nhất mạch!” Vương Nghĩa kinh hô thành tiếng.

“Thân phận như ngươi, thế mà lại không ở lại Thiên trì chi địa, chẳng lẽ không sợ yêu quỷ nào đó thèm muốn long châu trong cơ thể ngươi sao?!”

Thương Long nhất mạch, là vương tộc trong long tộc, bọn họ sinh ra đã có long châu trong cơ thể.

Năng lực kỳ diệu của long châu, có thể nói là khiến vạn vật trên thế gian đều thèm muốn.

Nó không chỉ có thể bảo vệ tâm mạch, giúp người ta chống đỡ thương thế trí mạng, còn có thể tẩy lễ nhục thân, khiến nhục thân siêu phàm nhập thánh.

Thậm chí còn có lời đồn, nếu yêu quỷ có được long châu, luyện hóa nó, thậm chí có thể phá vỡ trói buộc huyết mạch, đạt tới cảnh giới tam phẩm trở lên!

“Thương Long...” Tần Phong lẩm bẩm, ánh mắt phức tạp.

Lai lịch của Thương cô nương, còn lớn hơn hắn tưởng tượng rất nhiều.

Đều là Long tộc, nhưng Thương Long lại là vương giả trong đó.

Nếu đặt vào nhân tộc, Thương cô nương có lẽ tương đương với công chúa trong hoàng thất Phụng Thiên thành.

“Xin lỗi, ta vốn định chọn thời điểm thích hợp để nói rõ với ngươi, chỉ là vẫn chưa tìm được cơ hội thích hợp.” Mái tóc dài màu bạc trắng bay múa, mang theo vẻ đẹp vô song.

Thương Phi Lan đưa lưng về phía thân ảnh kia, lời nói nhẹ nhàng theo gió đêm truyền vào tai Tần Phong.

Chương 323: Không Quên Sơ Tâm

Tần Phong há lớn miệng, không biết nên đáp lại thế nào.

Thiên Khôi lại lên tiếng: "Không ngờ chuyến đi này lại có nhiều điều bất ngờ đến vậy. Nếu luyện hóa được long châu trong người ngươi, thuật khôi lỗi của ta có lẽ sẽ đạt đến cảnh giới chưa từng có."

Vừa dứt lời, Thiên Khôi giơ tay phải lên, rồi đập mạnh xuống đất.

Phần cánh tay phải dưới lớp trường bào, máu thịt không ngừng ngọ nguậy.

Tàn tích của Vĩnh Sinh Từ rung chuyển, mặt đất cũng bắt đầu chao đảo theo.

Thương Phi Lan khẽ động vành tai trắng nõn, dường như cảm nhận được điều gì đó, nàng lập tức đẩy Tần Phong ra.

Cùng lúc đó, ngay dưới chân hai người, mặt đất nứt toác, như một cái miệng vực sâu khổng lồ.

Một cánh tay cực kỳ thô ráp, dường như được kết hợp từ vô số thi thể khác nhau, thò ra. Bàn tay to lớn như miệng chậu máu của mãnh thú, hung hăng chụp về phía Thương Phi Lan.

Thương Phi Lan thấy vậy, thân hình uyển chuyển lướt lên không trung, cánh tay khổng lồ bám theo sau, vươn dài trăm trượng vẫn chưa thấy điểm dừng!

Thiên Khôi vừa thi triển thủ đoạn, vừa nói: “Khí tức tử vong trong Thư Lương Thành bị chặn đứng, chắc hẳn là do tên tiểu tử kia đã bố trí trận pháp ngăn cách. Giết hắn, trận pháp sẽ tự phá vỡ. Dương Mãng đã thức tỉnh thần thông bẩm sinh của Tế Tự, chỉ cần có nguồn cung cấp tử khí dồi dào, cho dù đối thủ là Thần Tướng và Tam Thập Lục Tinh, hắn cũng có thể bất bại. Mà chỉ cần giải quyết được hai người bọn họ, chuyện ở đây sẽ không ai biết được. Ngươi hiểu ý ta chứ?”

Vương Nghĩa vội vàng đáp: “Ta hiểu rồi.”

“Tốt, ta còn phải đi đoạt long châu, tên tiểu tử kia giao cho ngươi.” Thiên Khôi nói xong, thân hình liền chui xuống lòng đất.

Lại xuất hiện lần nữa, hắn ta dường như đã mọc trên cánh tay thông thiên kia, chỉ để lộ nửa thân trên, sau đó với tốc độ kinh người, lao vút lên không trung.

Thuật khôi lỗi, quả nhiên quỷ dị đến cực điểm!

…

Trong đống đổ nát của Vĩnh Sinh Từ, chỉ còn lại Tần Phong và Vương Nghĩa.

Lúc này, suy nghĩ trong lòng hai người họ lại giống nhau một cách kỳ lạ, đó là giết chết đối phương!

Vương Nghĩa thản nhiên, hắn ta có vốn liếng này.

Thông qua tà môn ngoại đạo, mượn nhờ lượng lớn tử khí đêm nay, hắn ta đã thành công bước vào Thần Hành Cảnh ngũ phẩm.

Với thực lực hiện tại của hắn ta, đối phó với một Văn Thánh Đạo Giả thất phẩm có thể nói là dễ như trở bàn tay.

Hắn ta thích tận hưởng cảm giác mọi thứ đều nằm trong tầm

kiểm soát.

Cũng thích thú thưởng thức sự phẫn nộ và tuyệt vọng của kẻ thù trước khi chết.

Hắn ta không vội giết Tần Phong, mà nhìn về phía bốn phía, khắp nơi đều là ánh lửa và tiếng kêu la thảm thiết: “Sau đêm nay, Đại Càn e là không còn Thư Lương Thành nữa.”

Tần Phong nghe vậy, ngực phập phồng, hắn thở ra một hơi, hỏi: “Vì những gì ngươi đã làm, khiến Thư Lương Thành trở nên như thế này, dân chúng thương vong vô số, ngươi có từng hối hận dù chỉ một chút không?”

Vương Nghĩa nghe vậy, cười lạnh một tiếng: “Con người sinh ra đã chia thành tam lục cửu đẳng, cửu đẳng là hoàng tộc, lục đẳng là quý tộc, tam đẳng là tiện dân. Kẻ làm đại sự, sao có thể quan tâm đến sống chết của đám tiện dân này? Ban đầu ta còn tưởng ngươi là nhân vật tầm cỡ, nếu ngay từ đầu đã đầu quân dưới trướng chủ thượng, có lẽ còn có thể dẫn dắt được mệnh tinh cao phẩm, tiền đồ vô lượng. Nhưng bây giờ xem ra, ta đã nghĩ nhiều rồi. Tầm nhìn của ngươi, so với đám tiện dân kia không khác gì nhau, cho dù có thể thành công dẫn dắt mệnh tinh, cũng chỉ là loại thấp kém nhất.”

“Thôi, nói với ngươi những điều này, cũng chỉ là phí lời. Loại sâu kiến như các ngươi, ưu điểm duy nhất trên người, chính là xương cốt cứng hơn một chút. Tên quan binh lén báo tin cho ngươi là vậy, A Mộc cũng vậy. Nhưng xương cốt có cứng đến đâu, cũng sẽ bị nghiền nát. Giống như tên quan binh kia, khi lão cha hắn sắp bị ta giết chết ngay trước mặt, vẻ mặt tuyệt vọng khóc lóc cầu xin tha thứ đó, đến nay vẫn còn in đậm trong tâm trí ta.”

Tần Phong nghe vậy, nghiến răng nghiến lợi, thân thể run lên vì tức giận.

“Đúng rồi, đúng rồi, đây mới là biểu cảm trước khi chết mà ta muốn thấy.” Vương Nghĩa vỗ tay, sau đó thân pháp quỷ dị triển khai, hắn ta lập tức biến mất tại chỗ.

Nhưng đi được nửa đường, thân thể hắn ta lại hiện ra, cảnh giác nhìn vật trong tay Tần Phong.

Đó là một tấm lệnh bài màu đen vàng, trên đó khắc ba chữ Kiếm Đạo Minh.

Quan trọng nhất là, võ phu đối với nguy hiểm có giác quan nhạy bén hơn người, hắn ta có thể ngửi thấy hơi thở tử vong toát ra từ tấm lệnh bài đó.

“Trong tay ngươi là cái gì?” Vương Nghĩa thần sắc đề phòng.

Tần Phong nắm chặt lệnh bài, sau đó thúc giục kiếm khí mà Kiếm Đế để lại trong lệnh bài, tiếng kiếm minh du dương vang lên!

Đại Càn gần như công nhận, Kiếm Đế Bạch Ngạn đã luyện kiếm thuật đến mức đăng phong tạo cực, một đạo kiếm khí này, tự nhiên cũng là bất phàm.

Ánh kiếm màu trắng tinh khiết, như sợi chỉ trắng lướt qua, khoảng cách giữa Tần Phong và Vương Nghĩa dường như không tồn tại.

Uy lực kinh người bùng nổ trong im lặng, nuốt chửng thân thể Vương Nghĩa, hắn ta thậm chí còn chưa kịp phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Vương Nghĩa chết rồi, nhưng trong lòng Tần Phong lại không hề gợn sóng.

Bởi vì những người bị hắn ta hại chết, đã không thể nào quay trở lại.

Ngẩng đầu nhìn lên, trong kết giới màu trắng, Thương tiên sinh và Chu đại nhân đã rơi vào thế yếu.

Ở một bên khác, thân ảnh Thương cô nương như sao băng màu trắng bạc xẹt qua màn đêm, xoay quanh Thiên Khôi.

Nhưng Tần Phong lại có thể mơ hồ nhìn thấy, trong ánh sáng trắng bạc, thỉnh thoảng lại có màu đỏ tươi bắn ra.

Thư Lương Thành đã chìm trong biển lửa, muốn giải quyết tai họa, phải giết chết Dương Mãng, mà mấu chốt để giết chết Dương Mãng chính là ngăn cách tử khí!

Tần Phong đi vào trong hang động, đặt Hỏa Minh Thạch xuống, hắn muốn lấy đây làm trận tâm, đảo ngược trận pháp tụ tập tử khí.

Tuy nhiên, khi mọi thứ đã sẵn sàng, hắn dẫn động trận pháp, Hỏa Minh Thạch chỉ phát ra một đạo bạch quang, rồi vỡ tan.

Tần Phong lập tức hiểu ra, với cường độ của Hỏa Minh Thạch, làm trận tâm, căn bản không thể dẫn động đại trận bao phủ toàn bộ Thư Lương Thành!

Nhưng sự tình đã đến nước này, hắn còn có thể đi đâu tìm kiếm trận tài có thể làm trận tâm?

Đột nhiên, trong lòng hắn nảy ra một ý nghĩ.

Sư phụ từng nói, Văn Thánh Đạo Giả bước vào Quẻ Mệnh Cảnh lục phẩm, thủ đoạn bói toán do tư chất và mạnh yếu của mệnh tinh mà có cao thấp khác nhau.

Nhưng nếu liên quan đến bản thân, luôn có thể nhìn thấy một số bóng dáng mơ hồ của tương lai.

Đây chính là bản lĩnh đặc thù của Văn Thánh Đạo Giả Quẻ

Mệnh Cảnh lục phẩm, xu cát tị hung.

Nếu như có thể nhân c﷿ơ hội này bước vào Văn Thánh lục phẩm, có lẽ có thể tìm được một tia hy vọng mong manh khởi động trận pháp, cứu vớt Thư Lương Thành.

Nhưng vấn đề cũng nối tiếp nhau mà đến, hiện tại hắn vẫn chưa quan sát được bất kỳ mệnh tinh cao phẩm nào.

Lúc này bước vào lục phẩm, hắn chỉ có thể dẫn dắt những mệnh tinh màu trắng bình thường nhất.

Điều này cũng có nghĩa là, con đường Văn Thánh sau này của hắn, nhất định sẽ rất đỗi bình phàm.

Tần Phong ngẩng đầu nhìn lên, trên thương khung, những mệnh tinh màu trắng dày đặc, tỏa ra ánh sáng yếu ớt.

Những mệnh tinh bình thường này, chẳng phải rất giống với những bách tính lê dân trong Đại Càn sao?

Hắn nghĩ đến những lời Vương Nghĩa vừa nói, đột nhiên cảm thấy có chút buồn cười.

Con người sinh ra đã chia thành tam lục cửu đẳng, là ai quy định?

Trước sinh mệnh, vốn không phân biệt cao thấp quý tiện!

Muốn dẫn dắt mệnh tinh cao phẩm, phải tiếp xúc với bậc quyền quý, lại là ai quy định?

Sống cùng dân chúng, mưu cầu phúc lợi cho bách tính, thì không thể có lối thoát sao?

Hắn thở ra một hơi, câu hỏi trên Vấn Tâm Đài của Minh Tâm Cảnh bát phẩm, đến nay vẫn còn văng vẳng bên tai.

“Ngươi cảm thấy người đọc sách nên làm gì?”

Câu trả lời của hắn vẫn không thay đổi -

“Vi thiên địa lập tâm, vi sinh dân lập mệnh, vi vãng thánh kế tuyệt học, vi vạn thế khai thái bình!”_**

Đúng vậy, chỉ cần sơ tâm này không đổi, dẫn dắt mệnh tinh màu trắng thì đã sao?

Hắn dường như đã hạ quyết tâm, hít sâu một hơi, sau đó dẫn dắt Chính Khí trong cơ thể lao về phía những mệnh tinh màu trắng kia!

Chương 324: Lấy Thân Mình Hóa Trận Tâm!

Lôi Đình Chính Khí lướt vào Thương Khung với tốc độ không thể nói là không nhanh, những tinh tú màu trắng ấy đối với Tần Phong lúc này mà nói, giống như là gần trong gang tấc.

Dựa theo lời sư phụ dặn dò, Tần Phong dẫn động Chính Khí, thử hấp dẫn những tinh tú màu trắng kia.

Cảnh tượng tiếp theo, lại khiến hắn chấn động vô cùng.

Những tinh tú màu trắng kia lại tỏa ra ánh sáng chói mắt vô cùng, sau đó giống như là được tiêm máu gà, hướng Lôi Đình Chính Khí của Tần Phong phóng thích khí cơ!

Mà càng khiến Tần Phong kinh ngạc chính là, hắn lại có thể thiết lập liên hệ với tất cả những tinh tú màu trắng này!

Nhưng điều này sao có thể?

Văn Thánh Đạo Giả, làm sao có thể dẫn động nhiều tinh tú như vậy?

Điều này hoàn toàn khác với những gì sư phụ đã nói trước đó!

Thần Hải bên trong, Chính Khí cuồn cuộn như biển mây, những tinh tú màu trắng kia nối tiếp nhau, lướt vào trong Thần Hải, điểm xuyết trên biển mây.

Tần Phong đắm chìm thần thức vào Thần Hải, ngồi ngay ngắn trên Vấn Tâm Đài.

Rất nhiều hình ảnh rời rạc, giống như những bức tranh chiếu, hiện lên trước mắt.

Có nam nhân đang cày cấy trên ruộng.

Có phụ nữ đang ở nhà trông con dệt vải.

Có Trảm Yêu Nhân đang trảm yêu trừ ma.

Có tiểu thương đang rao bán ở ven đường.

Những người này vừa quen thuộc lại vừa xa lạ, Tần Phong suy nghĩ kỹ càng, mới nhớ ra, đây đều là những người từng được hắn ban ơn.

Có người bị Thực Tâm Cổ ký sinh, có người bị nhiễm Bích Phương Hỏa Độc, có người bị Thi Độc xâm hại...

Hắn thậm chí còn nhìn thấy con trai của người đàn ông chất phác trung niên kia, đang cầm quyển sách hắn tặng, mượn ánh trăng lờ mờ ban đêm, miệt mài đọc sách.

Cùng lúc đó, trên trời ánh sáng trắng buông xuống, hướng đỉnh đầu Tần Phong hội tụ, màn đêm đen kịt này, trong nháy mắt sáng như ban ngày!

Quang cảnh kỳ dị này không kéo dài bao lâu, mười hơi thở sau liền khôi phục như thường.

Thương Phi Lan và Thiên Khôi đang giao chiến trên không trung đồng thời nhìn lại, đều kinh ngạc.

"Phá cảnh?"

Tần Phong rút thần thức ra khỏi Thần Hải, mở mắt, trong mắt ánh sáng trắng lóe lên rồi biến mất, khoảnh khắc ấy, dáng vẻ của hắn tựa như thần nhân.

Hắn nhìn thấy những bóng người đang giao chiến với thi quỷ trong thành.

Hắn nhìn thấy những bách tính đang co rúm người trong bóng tối, run rẩy sợ hãi.

Mặt đất đầy thi thể, tiếng khóc than tuyệt vọng, mặt đất bị nhuộm đỏ bởi máu tươi, tất cả đều thu vào trong mắt.

"Rốt cuộc ta phải khởi động trận pháp như thế nào?" Tần Phong dường như đang lẩm bẩm tự nói, lại dường như đang muốn tìm kiếm câu trả lời từ những tinh tú màu trắng trên bầu trời kia.

Một giọng nói mơ hồ vang lên trong đầu hắn - Hãy lấy chính bản thân ngươi hóa thành trận tâm!

Tần Phong bừng tỉnh đại ngộ, Văn Thánh Đạo Giả sau khi bước vào Thất Phẩm Chính Khí Cảnh, liền có thể trăm độc bất xâm, mà Chính Khí này chẳng phải là vật chí dương sao?

Nhưng hóa thành trận tâm nhất định phải gánh chịu sự gột rửa của toàn bộ đại trận, uy áp mà nó mang đến rốt cuộc sẽ như thế nào thì không ai biết được.

Thêm vào đó là sự xâm thực của tử khí, hắn rất có thể sẽ không chịu đựng nổi.

Nhưng sự tình đã đến nước này, hắn đã không còn lựa chọn nào khác.

Đứng ở vị trí trung tâm của hang động, Tần Phong hít sâu một hơi, Chính Khí trong cơ thể cuồn cuộn, bao phủ hắn một màn sáng màu tím nhạt, đưa hắn lên không trung Thư Lương Thành.

Dưới sự dẫn động của thần thức, đại trận được khắc hoạ trước đó bắt đầu vận chuyển, một đạo bạch quang lấy hắn làm trung tâm, giống như gợn sóng, lan ra toàn bộ Thư Lương Thành,

trong nháy mắt thanh tẩy tử khí đen kịt bẩn thỉu kia!

Bởi vì đại trận ngăn cách tử khí là do Tần Phong dẫn dắt, mà Lôi Đình Chính Khí có thể nói là khắc tinh của tà vật thiên hạ.

Với thực lực của hắn lúc này, Lôi Đình Chính Khí vốn không thể gây ra thương tổn trí mạng cho thi quỷ trong thành, nhưng có trận pháp gia trì, liền không giống.

Những thi quỷ kia bị Lôi Đình Chính Khí ăn mòn, thân thể giống như Mộc Than bị thiêu đốt bởi liệt hỏa, từng tấc hóa thành tro bụi.

Thêm vào đó tử khí bị trận pháp ngăn cách, đám thi quỷ giết không hết kia, chỉ trong nháy mắt, liền tan thành mây khói!

Cảnh tượng đột ngột xảy ra, khiến cho Trảm Yêu Nhân và quan binh vốn đang giao chiến với thi quỷ đều ngây người.

Bách tính đang run rẩy sợ hãi trong góc tối, nghe thấy động tĩnh bên ngoài, cẩn thận thò đầu ra.

Thi quỷ đáng sợ đã hóa thành tro bụi, bạch quang trên mặt đất giống như nước suối trong vắt, ngẩng đầu nhìn lên, bóng người được bao phủ bởi tử khí lơ lửng trên không trung kia, tựa như Thiên Thần giáng trần cứu rỗi bọn họ.

"Quỷ Phật tính sai rồi, lần này có biến số." Dưới mặt nạ quỷ của Thiên Khôi phát ra thanh âm như vậy.

Bên trong kết giới màu trắng, mất đi sự chống đỡ của tử khí, vết thương trên người Dương Mãng không cách nào khôi phục nhanh chóng được nữa, khiến hắn phát ra tiếng gầm gừ phẫn nộ.

Thương Phi Lan và Chu Khải cũng cảm nhận được dị biến, nhìn ra bên ngoài kết giới, sau đó, bọn họ liền nhìn thấy bóng dáng của Tần Phong.

Hắn rõ ràng đang phải chịu đựng đau đớn cực lớn, làn da trên người giống như đại địa nứt nẻ, chi chít vết rạn!

Chu Khải sống hơn nửa đời người, dù sao cũng là người từng trải, vừa khiếp sợ vừa lo lắng: "Hắn đang lấy thân mình làm trận tâm, thúc giục trận pháp ngăn cách tử khí. Thương tiên đại nhân, nhất định phải nhanh chóng giải quyết đối phương, tiểu tử kia không chống đỡ được bao lâu đâu!"

Tư Mã Không nhìn Tần Phong, thần sắc xúc động, quả nhiên là người được Tư Mệnh coi trọng, thật sự không tầm thường.

Hắn thở nhẹ một hơi, hai mắt trở nên giống như lưu ly.

Bởi vì bản mệnh thần thông mà Dương Mãng thi triển, hắn không thể thi triển sát chiêu chân chính, như vậy ngoại trừ mang đến cho hắn thương tổn trí mạng ra, căn bản không có tác dụng gì.

Nhưng hiện tại lại không giống, tử khí trong Thư Lương Thành đã bị ngăn cách, đối phương đã mất đi vốn liếng chết đi sống lại.

Hắn muốn thi triển một kích mạnh nhất, trong nháy mắt tiêu diệt Dương Mãng!

"Lui ra." Tư Mã Không thản nhiên nói.

"Được." Chu Khải không nói thêm gì, lướt lên đầu lâu của Chu Yếm âm linh, thoát khỏi kết giới màu trắng.

Dương Mãng còn đang tìm kiếm nguyên nhân tử khí biến mất, một cỗ sát khí đáng sợ bỗng nhiên khóa chặt hắn.

Hắn lần theo sát khí nhìn lại, nam tử cầm trường thương kia, đã giơ trường thương lên, không gian trên mũi thương thậm chí còn run rẩy đến mức có chút mơ hồ.

Dương Mãng biết rõ, uy lực của thương này vượt xa tưởng

tượng, mà hắn đã mất đi sự chống đỡ của tử khí, căn bản không có vốn liếng để chống đỡ chiêu này.

Hắn gầm lên giận dữ, muốn phá vỡ kết giới, đào thoát khỏi đây.

Nhưng ngay khoảnh khắc hắn xoay người, Tư Mã Không ra tay, một tay cầm thương, hung hăng đâm về phía trước.

Thương này trực tiếp bỏ qua không gian, xuyên qua khoảng cách trăm trượng, đóng đinh Dương Mãng trên không trung.

Hắn cúi đầu nhìn xuống, thân thể bị thần thương xuyên thủng, không gian nơi hắn đang đứng, giống như mặt gương, từng tấc vỡ vụn, ngay cả thân thể hắn cũng vậy.

"Rắc!"

Đó là âm thanh của không gian vỡ vụn.

Thiên Khôi đang giao chiến với Thương Phi Lan nhìn thấy cảnh này, từ bỏ ý định tiếp tục cướp đoạt Long Châu trong cơ thể đối phương.

Dương Mãng đã chết, nếu tiếp tục dây dưa, chỉ sẽ bị Tư Mã Không và những người khác cưỡng ép giữ lại, phá hỏng đại kế.

Hắn lại liếc nhìn bóng người trên không trung kia một cái, hắn có chút ấn tượng với tiểu tử này, lúc trước ở Tấn Dương Thành, hắn đã nhìn thấy đối phương chạy đến bên cạnh Lý Dương đang hấp hối.

Mới một thời gian ngắn không gặp, vậy mà đã trưởng thành đến mức này?

"Thiên phú không tệ, nhưng cũng chỉ đến đây là cùng, lấy thân mình làm trận tâm, gánh chịu uy áp của đại trận, còn có tử khí gột

rửa, chắc chắn phải chết." Thiên Khôi lạnh lùng nói một câu, sau đó liền lóe người biến mất trong màn đêm.

Chu Khải thấy Dương Mãng bị chém giết, rốt cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm, hắn vội vàng hô to về phía Tần Phong: "Dương Mãng đã chết, mau dừng đại trận lại!"

Âm thanh mang theo khí cơ, vang vọng khắp bầu trời đêm.

Nhưng Tần Phong lại không nghe thấy, tai hắn đang chảy máu, sinh cơ của hắn giống như ngọn nến trước gió, bất cứ lúc nào có thể tắt ngấm.

Điều duy nhất có thể khiến hắn tiếp tục duy trì đại trận, chỉ là một tia tín niệm trong lòng mà thôi.

Hắn không thể chống đỡ được nữa, đại trận ngừng vận chuyển, thân thể từ trên không trung rơi xuống.

Chu Khải thấy vậy, vừa định ra tay, nhưng một đạo thân ảnh yểu điệu lại càng nhanh hơn.

Thương Phi Lan đạp trên ngân quang, giống như sao băng, lướt về phía Tần Phong đang rơi xuống, nhẹ nhàng ôm hắn vào lòng.

Chương 325: Ta thích hắn

Rơi xuống mặt đất, Thương Phi Lan ôm chặt lấy Tần Phong, thậm chí không dám dùng sức quá mạnh.

Làn da của hắn lúc này chẳng khác nào cát bụi khô cằn, chỉ cần chạm nhẹ cũng có thể vỡ vụn.

Nàng đau lòng vạn phần, bất lực và không biết làm gì hơn, nước mắt lưng tròng. Đây là lần đầu tiên trong đời nàng rơi lệ.

Nàng muốn cứu Tần Phong, nhưng lại không biết phải làm thế nào.

Thương Phi Lan nhớ đến lời dặn dò của lão gia tử lúc còn sống. Long châu là bảo vật mà vạn người trên thế gian đều thèm muốn, có công hiệu hóa mục nát thành thần kỳ. Ly khai Thiên trì ra ngoài, nhất định phải che giấu thân phận, tuyệt đối không được để lộ.

“Nếu là long châu trong cơ thể ta, liệu có thể cứu sống tính mạng của hắn không?” Thương Phi Lan tự hỏi chính mình.

Nàng cúi đầu nhìn Tần Phong trong lòng, làn da trên mặt hắn như cát bụi, đang dần dần tiêu tán.

Nếu không hành động ngay, mọi chuyện sẽ muộn mất.

Nàng không do dự, quay lưng về phía Thương tiên và Chu Khải, chậm rãi tháo khăn che mặt màu đen của mình xuống.

Nữ tử Long tộc, đặc biệt là hoàng tộc Thương Long nhất mạch, không thể tùy tiện để lộ dung nhan thật sự cho người khác nhìn thấy, trừ phi đó là người trong lòng.

Mà người trong lòng của nàng, từ trước đến nay chưa từng thay đổi.

Khi khăn che mặt màu đen được tháo xuống, dường như có một luồng sáng phát ra.

Khuôn mặt hoàn mỹ, thanh tú, điểm xuyết những chiếc vảy màu bạc.

Đôi môi đỏ mọng khẽ hạ xuống, in lên môi Tần Phong.

Trong cơ thể Thương Phi Lan, một luồng ánh sáng vàng kim tròn trịa sáng lên, từ bụng nàng di chuyển lên trên, cuối cùng từ môi nàng tiến vào cơ thể Tần Phong.

Đối với Thương Long nhất mạch, tầm quan trọng của long châu là không gì sánh bằng, nó tương đương với trái tim.

Một khi mất đi long châu, tuổi thọ của Long tộc sẽ giảm đi rất nhiều, cơ thể cũng trở nên suy yếu vô cùng.

Nhưng chỉ cần có thể cứu sống Tần Phong, những thứ khác đối với Thương Phi Lan mà nói, đều không còn quan trọng nữa.

Cùng với việc long châu tiến vào cơ thể Tần Phong, một sự thay đổi kinh người đã xuất hiện.

Làn da của hắn không còn tiêu tán nữa, ngay cả những vết nứt cũng bắt đầu lành lại với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Chu Khải chứng kiến cảnh tượng này, hai mắt trợn tròn, kích động nói: “Thương tiên đại nhân, ngài xem kìa.”

Tư Mã Không khẽ giật mình, quay đầu nhìn Thương Phi Lan: “Thương Long nhất mạch, là long châu...”

Bởi vì chỉ có long châu mới có công hiệu khởi tử hồi sinh như

vậy!

Dưới sự gột rửa của long châu, cơ thể đầy thương tích của Tần Phong không ngừng hồi phục.

Hắn ngửi thấy mùi hương thơm ngát, trên môi còn có cảm giác mềm mại, ấm áp.

Trong cơn mê man, hắn mơ hồ nhìn thấy một khuôn mặt tuyệt mỹ, đường nét rõ ràng, còn tỏa ra ánh sáng bạc nhàn nhạt.

Nhưng vết thương của hắn quá nặng, không lâu sau liền hôn mê trở lại.

Nhìn nam tử trong lòng đã khôi phục sinh cơ, Thương Phi Lan dù sắc mặt trắng bệch, nhưng vẫn không khỏi nở nụ cười.

Chu Khải thở phào nhẹ nhõm.

Tư Mã Không cũng gật đầu hài lòng, nhưng đúng lúc này, ông bỗng cảm nhận được điều gì đó, ngẩng phắt đầu nhìn lên bầu trời.

Gió nổi mây phun!

Uy áp đáng sợ như trời sập, ngay cả một người là Thập Nhị Thần Tướng như ông cũng cảm thấy tim đập chân run!

Chu Khải vô cùng kinh hãi, thiên uy như vậy rốt cuộc là do tồn tại nào phát ra, ngay cả so với Tư Mệnh đại nhân cũng không hề kém cạnh!

Trên bầu trời đêm, mây đen kéo đến, sấm chớp đùng đoàng!

Một hư ảnh cự long, trong ánh chớp lóe lên, hiện ra trước mắt mọi người.

Giọng nói lạnh lùng, hờ hững vang lên, không giận tự uy: “Kẻ nào đã cướp đi long châu của con gái ta?”

Thương tiên và Chu Khải nghe vậy, lập tức hiểu ra, người đến là Long tộc, hơn nữa còn là phụ thân của Thương cô nương.

Thực lực như vậy, thật sự là phi phàm!

“Phụ thân.” Thương Phi Lan vội vàng đứng dậy, che chắn cho Tần Phong phía sau.

Nhưng hành động này, làm sao qua được mắt cự long trên cao?

“Là hắn?”

Thiên lôi đánh xuống, mục tiêu nhắm thẳng vào Tần Phong.

Thương tiên thấy vậy, trường thương vung lên, nghênh đón thiên lôi, vậy mà lại bị đánh bật lui!

Vết thương trên trán ông vẫn chưa lành, trận chiến với Dương Mãng trước đó lại tiêu hao quá nhiều tâm lực, tự nhiên không thể nào còn sức lực để giao chiến với đối phương.

Trên bầu trời cao, giọng nói lạnh lùng lại vang lên: “Thập Nhị Thần Tướng - Thương tiên, tuổi còn trẻ đã đạt đến thực lực như vậy, quả thực không tồi. Nếu ngươi đang ở trạng thái toàn thịnh, có lẽ có thể giao thủ với ta một phen, nhưng hiện tại, ngươi hãy đứng sang một bên mà xem.”

“Tiền bối, chuyện này có nhiều hiểu lầm...” Chu Khải dù sao cũng là lão giang hồ, vội vàng lên tiếng giảng hòa.

Quan hệ giữa Đại Càn và Long tộc rất vi diệu, năm đó cùng nhau tham gia trận chiến trấn thủ Linh Quan, đánh đuổi A Tu La nhất tộc, lẽ ra phải là chiến hữu.

Nhưng trên thực tế lại không phải như vậy, Long tộc bởi vì có huyết mạch thiên phú cường đại, cho nên rất kiêu ngạo, hầu như

không coi ai ra gì.

Chỉ có thực lực của ngươi đủ mạnh, mới đủ để bọn họ coi trọng.

Nhìn từ điểm này, Long tộc và A Tu La nhất tộc quả thực rất giống nhau.

“Ngươi không có tư cách nói chuyện với ta.”

Lời nói trực tiếp bị cắt ngang, lại một đạo thiên lôi đánh bật Chu Khải lui về sau.

Thấy đạo thiên lôi thứ ba sắp giáng xuống, Thương Phi Lan suy yếu vô lực dang hai tay ra, chắn trước mặt Tần Phong, ánh mắt kiên định.

Cự long thấy vậy, thiên lôi rốt cuộc cũng dừng lại.

“Ngươi có biết long châu đối với chúng ta mà nói, có ý nghĩa như thế nào không?”

“Ta biết.” Thương Phi Lan khẽ đáp.

“Vậy mà ngươi còn đem long châu cho hắn?”

“Ta không cho hắn, hắn sẽ chết.”

“Sinh tử của hắn thì có liên quan gì đến ngươi!” Giọng nói đột nhiên lớn hơn, chấn động đến mức trời đất rung chuyển.

“Có liên quan.”

“Liên quan thế nào?”

Thương Phi Lan nghe vậy hít sâu một hơi, những chuyện đã qua hiện lên trong đầu...

“Ta thích hắn.” Bốn chữ đơn giản thốt ra, chứa đựng quá nhiều dịu dàng, quá nhiều bất đắc dĩ, quá nhiều không nỡ, quá nhiều lưu luyến.

Nàng bỗng nhiên cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm, hóa ra đối mặt với nội tâm thật sự của mình, lại là cảm giác như vậy.

Nếu như lúc trước nàng thẳng thắn hơn một chút, có phải mọi chuyện sẽ khác đi hay không?

Tồn tại trên bầu trời cao im lặng, hồi lâu sau, chỉ nghe thấy một tiếng thở dài: “Ngươi và mẫu thân ngươi, quả nhiên là giống nhau.”

Thương tiên và Chu Khải nhìn nhau, đều thở phào nhẹ nhõm.

Sự tình đã đến nước này, Tần Phong hẳn là không còn nguy hiểm đến tính mạng nữa.

Thương Phi Lan xoay người, chậm rãi ngồi xổm xuống, nhìn nam tử vẫn đang hôn mê trên mặt đất.

Nàng đưa tay phải ra, vuốt ve mái tóc trên trán hắn, ánh mắt tràn đầy dịu dàng.

“Lúc trước có thể đến Tấn Dương thành, thật sự là quá tốt rồi.” Thương Phi Lan mỉm cười nói, khóe mắt có giọt lệ long lanh rơi xuống, lướt qua những chiếc vảy bạc, tỏa ra ánh sáng khiến người ta đau lòng.

Bởi vì ở nơi đó, nàng đã gặp được người mà cả đời này nàng yêu thương...

Chương 326: Tỉnh Lại (Hết Quyển 3: Kẻ Vô Danh)

Tai họa quỷ thi ở Thư Lương Thành cuối cùng cũng hạ màn.

Nhìn khắp nơi đổ nát, thi thể la liệt khắp thành trì, thật khó có thể dùng thắng bại để đánh giá trận chiến lần này.

Dưới sự lãnh đạo của Chu đại nhân, các binh lính và Trảm Yêu Nhân cùng nhau xử lý hậu sự cho Thư Lương Thành.

Tư Mã Không nhìn thoáng qua đám mây đen xa xa rồi thu hồi tầm mắt.

Thương Phi Lan đã bị hư ảnh cự long hùng mạnh và thần bí kia mang đi.

Thương Long nhất mạch mất đi long châu, thân thể chắc chắn sẽ rơi vào trạng thái cực độ suy yếu, chỉ có Thiên Trì - nơi cư ngụ của Long Tộc mới có thể làm chậm lại sự suy yếu này.

Có lẽ là thương xót cho nữ nhi của mình, cự long kia đã không lấy đi long châu trong cơ thể Tần Phong, nhưng khi rời đi, hắn ta lại để lại một câu: "Nếu sau này kẻ này dám phụ nữ nhi của ta, ta sẽ khiến Nam Vực không còn một ngọn cỏ."

Lời này nghe thật khó hiểu.

...

Ở một nơi khác, bên ngoài Thính Vũ Hiên, Tấn Dương Thành, lông mày Tần lão gia chậm rãi giãn ra.

Lão già rót một chén rượu, đưa cho ông: "Ông có thể bảo vệ nó một lúc, nhưng không thể bảo vệ nó cả đời. Con đường phía trước, cuối cùng vẫn phải để nó tự mình bước đi."

"Chuyện đó để sau này hãy nói, lần này Thư Lương Thành gặp nạn, ngươi ta đều biết rõ." Tần lão gia thần sắc bình thản, nhưng trong giọng nói khó giấu nổi sự oán giận.

Đối với điều này, lão già lại không cho là đúng: "Đặt vào chỗ chết rồi sau đó mới sinh, lần sinh tử này đối với nó mà nói, chẳng phải cũng là một lần lột xác sao? Nó bước vào Văn Thánh đạo thống quá muộn, nếu như tiếp tục đi con đường bình thường, tương lai gặp phải nguy hiểm thực sự, e rằng ngay cả năng lực tự bảo vệ mình cũng không có."

Nói đến đây, lão già lại đột nhiên cười nói: "Nhưng ta lại không ngờ, thằng nhóc kia lại đi một con đường mà chưa từng có ai đi qua."

Dẫn dắt vô số mệnh tinh màu trắng, từ xưa đến nay có vị Văn Thánh Đạo Giả nào có thể làm được?

Tần lão gia nghe vậy, trong lòng lo lắng nhiều hơn vui mừng, chưa từng có ai đi qua, cũng có nghĩa là con đường phía trước nhất định phải dựa vào bản thân mình để mò mẫm.

Con đường khai phá, xưa nay đều đầy chông gai.

Đối với điểm này, ông ta hiểu rõ hơn ai hết.

"Long Tộc bên kia nói như thế nào?" Tần Kiến An đột nhiên nghĩ đến điều gì, thần sắc lo lắng.

Cô nương dâng long châu, bảo vệ tính mạng Phong nhi, khiến ông cảm khái vạn phần.

Từ xưa đến nay, mỹ nhân ân khó trả nhất.

Ông ta thật sự không nhìn ra, nhi tử nhà mình, lại có mị lực đến vậy.

Nhưng ân tình như vậy, Tần gia phải báo đáp như thế nào?

"Chẳng lẽ ông không nghe thấy tên kia nói sao? Nếu như tiểu tử nhà ông dám phụ lòng cô nương nhà người ta, hắn ta sẽ khiến Nam Vực không còn một ngọn cỏ." Lão già vắt chéo chân, ung dung uống một ngụm rượu.

Hình như tất cả những điều này, đều nằm trong dự liệu của ông ta.

Nói theo lý mà nói, có thể kết thân với Long Tộc, kết hôn với Thương Long nhất mạch, đó là chuyện mà biết bao nam nhân hằng mơ ước.

Nhưng Tần Kiến An lại khó xử, con dâu nhà mình, đâu phải nữ tử tầm thường, nàng ấy sẽ đồng ý sao?

Lui một vạn bước mà nói, cho dù Liễu Kiếm Ly đồng ý, muốn kết hôn với Long Tộc, vậy thì sính lễ phải bỏ ra không phải là một con số nhỏ, dù sao thì sự giàu có của Long Tộc, ai ai cũng biết.

Mặc dù Phong nhi rất có đầu óc kinh doanh, cũng được xem là giàu có nhất phương, nhưng đối với Long Tộc mà nói, chút tài lực này chắc chắn là không đủ nhìn.

Mà ông ta đường đường là gia chủ, cũng là túi rỗng tuếch...

Có lẽ là nhìn ra được nỗi lo lắng trong lòng Tần Kiến An, lão già vuốt râu nhướng mày nói: "Sợ cái gì, sính lễ cho Long Tộc tự nhiên có người lo liệu, cần gì ông phải bận tâm?"

"Ai lo liệu?" Tần Kiến An ngẩn người.

Lão già không trả lời, mà nhìn về phía bắc.

Tần lão gia theo đó nhìn lại, nơi đó là phương hướng của Phụng Thiên Thành.

Hai người nhìn nhau, sau đó lộ ra nụ cười đầy ẩn ý.

...

Mặc dù long châu đã bảo vệ được tính mạng của Tần Phong, nhưng thương thế của hắn quá nặng, cho nên vẫn luôn hôn mê bất tỉnh.

Trong thần thức, những mệnh tinh màu trắng kia, tỏa ra ánh sáng rực rỡ, ôn dưỡng thần hồn bị thương của hắn.

Còn long châu lơ lửng trong đan điền, cũng không ngừng tỏa ra kim quang, gột rửa thân thể tàn phá của hắn, đồng thời cũng khiến cho huyết nhục của hắn trở nên cường đại hơn.

Trong quá trình không ngừng chữa trị này, những mệnh tinh màu trắng kia cũng xảy ra dị biến.

Chúng dung hợp thành một chỗ, tỏa ra ánh sáng màu bạch kim, sau đó lại tách ra, hóa thành muôn vàn vì sao.

Đương nhiên đối với điểm này, Tần Phong lại không hề hay biết.

Hắn mơ một giấc mơ, hắn mơ thấy một nữ tử, dung mạo tuyệt mỹ, đường nét rõ ràng, điểm xuyết vảy bạc lấp lánh, đôi môi anh đào khiến người ta mơ màng.

Hắn chưa từng gặp nữ tử này, chỉ là cảm thấy quen thuộc một cách khó hiểu.

Cho đến khi ánh mắt di chuyển lên trên, hắn nhìn thấy đôi mắt của đối phương, đôi mắt màu xanh nhạt, lóe lên tia lệ quang, khiến hắn vô cùng đau lòng.

Là Thương cô nương!

"Ta phải đi rồi." Nữ tử trong mơ lưu luyến không rời.

Tần Phong nghe vậy, muốn đưa tay bắt lấy nàng, nhưng ngay tại khoảnh khắc này, giấc mơ tỉnh lại.

Ánh nắng xuyên qua cửa sổ, chiếu vào trong phòng, mùi thuốc thoang thoảng.

Hắn có chút mơ màng không biết làm sao, chỉ cảm thấy như vừa trải qua một giấc mộng.

Bên ngoài có tiếng ồn ào, tiếng leng keng không dứt bên tai, giống như có người đang sửa chữa thứ gì đó.

Một nha hoàn bưng thuốc, kinh hỉ nói: "Công tử, cuối cùng ngài cũng tỉnh rồi!"

...

Tần Phong hôn mê suốt ba ngày ba đêm.

Nếu không phải tim hắn còn đập và hơi thở đều đặn, mọi người đều cho rằng hắn đã chết.

Nằm trên giường, thỉnh thoảng lại có người đến thăm, kể lại những chuyện đã xảy ra ở Thư Lương Thành.

Dương Mãng chết không thể chết lại, tai họa quỷ thi hoàn toàn biến mất.

Người dân trong thành cũng bắt đầu xây dựng lại nhà cửa, tiếng leng keng bên ngoài chính là từ đó mà ra.

Trương Thiên Nam mang theo trái cây đến, để lại một câu "chú ý nghỉ ngơi" rồi rời đi.

Thạch Tử Minh sau khi người trước rời đi không lâu, cũng đến thăm, chỉ là hắn ta không mang theo gì cả, còn tự ý cầm lấy trái cây bên giường, dùng tay áo lau lau, rồi cắn ăn.

"Quỷ thi quả thực rất khó đối phó, tử khí không ngừng, có thể chết đi sống lại. Nếu không phải ngươi đã bố trí trận pháp ngăn cách tử khí, cộng thêm Thương tiên tử đích thân đến, lần này chắc chắn sẽ lành ít dữ nhiều."

"Chu đại nhân sẽ báo cáo tai họa quỷ thi ở Thư Lương Thành lên Phụng Thiên Thành. Lần này quỷ thi có thể bị tiêu diệt hoàn toàn, tiểu tử ngươi có công lao không nhỏ, đến lúc đó nhất định sẽ có thưởng. Nói không chừng đến lúc đó, ngươi còn leo cao hơn cả ta."

Thạch Tử Minh vừa gặm trái cây, vừa thao thao bất tuyệt nói, giống như đang cố ý phân tán sự chú ý của Tần Phong.

"Những Trảm Yêu Nhân và bá tánh vào rừng núi bố trí trận kỳ có ai sống sót trở về không?" Tần Phong đột nhiên lên tiếng hỏi, ánh mắt sáng quắc.

Thạch Tử Minh khựng lại, sau đó thở dài một tiếng: "Chỉ có một người sống sót."

Tần Phong khẽ gật đầu, không nói gì thêm.

Thế đạo này, vốn dĩ chính là tàn khốc như vậy.

Hắn nhìn thoáng qua cơ thể mình, lại nhìn bốn phía xung quanh, Thương cô nương trong giấc mộng trước đó lại hiện lên.

"Tại sao ta không chết, còn... Thương cô nương đâu?"

Những gì nên hỏi cuối cùng cũng phải hỏi... Thạch Tử Minh gãi gãi đầu, hắn ta cũng là sau đó mới nghe Chu đại nhân kể lại mọi chuyện.

Kinh ngạc đồng thời, cũng là cảm khái vạn phần.

Hắn ta không lựa chọn giấu diếm, đem mọi chuyện kể lại, đây vừa là vì Tần Phong, cũng là vì Thương Phi Lan.

Nghe xong tất cả, đồng tử Tần Phong mở to: "Thương cô nương nàng ấy, đã đi đâu?"

"Theo như lời Chu đại nhân nói, hẳn là đã trở về Thiên Trì - nơi cư ngụ của Long Tộc."

Cái gọi là Thiên Trì, Tần Phong đã từng thấy trong sách, đó là một nơi bí ẩn, tương truyền là trôi nổi trên trời, tất cả long tộc trên thế gian, đều bắt nguồn từ nơi đó.

Hắn sờ sờ bụng mình, nơi đó vẫn còn hơi ấm không ngừng lan tỏa khắp toàn thân, chắc hẳn là long châu không thể nghi ngờ.

Ân tình như vậy, hắn phải báo đáp như thế nào?

...

Lại qua ba ngày, Tần Phong miễn cưỡng khôi phục khả năng di chuyển, theo như lời Chu đại nhân nói, hắn đến nơi chôn cất bá tánh trong thành.

Nhìn ra xa, gò đất và bia mộ san sát nhau, rất nhiều người đang khóc lóc trước mộ.

Hắn lướt tay qua bia mộ bên cạnh, nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc.

Là Ngô thúc đêm đó được A Mộc tìm đến, lúc này đối phương bị cụt một chân, chống gậy, đang dọn dẹp cỏ dại trước mộ.

Ngô thúc nghe thấy động tĩnh, nghiêng người nhìn lại, gật đầu chào hỏi.

"A Mộc thằng nhóc này, từ nhỏ đã không cha không mẹ, đều là người trong thành giúp đỡ, nuôi nó lớn. Cũng chính vì vậy, nó mới có tình cảm sâu đậm với Thư Lương Thành như vậy."

"... Cũng tốt, ít ra là chết ở nơi sinh ra và lớn lên."

"Ban đầu ta còn tưởng rằng mình sẽ cùng nó xuống dưới đó, không ngờ, Diêm Vương còn muốn thu ta muộn hơn một chút."

Ngô thúc lải nhải rất lâu, dường như đang cảm thán nhân sinh vô thường.

Ngẩng đầu nhìn lên, lại có bao nhiêu người, là tóc bạc tiễn kẻ đầu xanh?

"Chúng ta không muốn gì nhiều, chỉ muốn được sống yên ổn, nhưng tại sao lại khó khăn như vậy?" Ngô thúc thở dài.

"Sẽ có ngày đó." Tần Phong đáp.

Lời nói bay theo gió, vang vọng trong lòng.

Chỉ cần Đại Càn, còn có những người như A Mộc, như những Trảm Yêu Nhân không sợ chết, như những kẻ vô danh vì bảo vệ gia viên mà dám đối mặt với tất cả.

Vậy thì nhất định sẽ có ngày đó.

Tần Phong đối với điều này, tin tưởng không nghi ngờ.

Chương 327: Biến đổi của cơ thể

Cảm ơn bạn tieutiyeuvo đã đẩy Kim Phiếu.

Ly khai Thư Lương thành, Tần Phong không lập tức trở về Tấn Dương thành.

Dưới sự hộ tống của Thạch Tử Minh và Trương Thiên Nam, hắn đến Bách Hoa cốc, muốn gặp một người.

Trong khu vườn chim hót hoa thơm, trên chiếc ghế dài bằng gỗ hoàng hoa lê thượng hạng, Thương Mộc đang nằm nghiêng một cách lười biếng.

Dưới sự dẫn dắt của một cô nương xinh đẹp, Tần Phong đến đây.

Thấy vậy, Thương Mộc chậm rãi ngồi dậy, duỗi lưng một cái, những đường cong tinh tế hiện ra rõ nét.

“Trong cơ thể có long châu của Thương Long nhất mạch, mà cũng dám đi lung tung ở Nam Vực, chẳng phải là muốn chết sao?

Ngươi chết thì cũng chẳng sao, chỉ đáng thương cháu gái ta, sợ là ngày ngày phải lấy nước mắt rửa mặt.” Thương Mộc thở dài, sau đó đưa tay phải khẽ móc một cái.

Chiếc chén trà trên bàn đá tự nhiên bay lên, sau đó bay đến trước mặt Tần Phong, rót đầy trà.

Hương hoa trà lan tỏa, khiến lòng người sảng khoái.

Nhưng lúc này, Tần Phong lại chẳng để ý đến điều đó, trong đầu hắn lúc này chỉ có hình bóng của một người.

“Ta phải làm sao mới có thể gặp lại nàng?”

“Nha đầu kia đã mất đi long châu, cơ thể nhất định sẽ suy yếu rất lâu, chỉ có linh tuyền ở Thiên trì mới có thể khiến nàng hồi phục.

Nếu ngươi muốn gặp lại nàng, ít nhất cũng phải đợi nàng ra khỏi linh tuyền.

Ngắn thì ba, năm tháng...”

Tần Phong thở phào nhẹ nhõm, ba, năm tháng, cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt, cũng không tính là khó đợi.

Nhưng lại nghe đối phương bổ sung: “Dài thì ba, năm mươi năm... cũng có khả năng, dù sao tuổi thọ của Long tộc vốn nổi tiếng là trường thọ.”

Sắc mặt Tần Phong khó coi: “Mong tiền bối nói thật.”

“Ngươi yên tâm đi, nhiều nhất là nửa năm, ngươi sẽ có thể gặp lại nàng.” Thương Mộc cũng không trêu chọc nữa, trong mắt mang theo một tia ý cười, tiểu tử trước mặt này, trong lòng quả nhiên là có nha đầu kia.

Nghe vậy, Tần Phong hoàn toàn yên tâm: “Tiền bối, ta có một thứ, muốn nhờ ngươi chuyển giao cho Thương cô nương.”

“Thứ gì?” Thương Mộc tò mò hỏi, sau đó liền thấy đối phương lấy từ trong ngực ra giấy bút.

Giấy trắng được trải ra trên bàn đá, Tần Phong múa bút như rồng như rắn.

Một bài từ hiện ra trên giấy - “Đông phong dạ phóng hoa thiên thụ, cánh thổi rụng, sao như mưa. Bảo mã điêu xa hương đầy đường, tiếng phượng tiêu vang vọng, chén ngọc ánh sáng xoay chuyển, một đêm cá rồng múa.

Bướm đêm tuyết liễu vàng son lấp lánh, tiếng cười rộn ràng hương thơm thoang thoảng. Trong đám đông tìm kiếm nàng trăm ngàn lần, ngoảnh đầu lại, người kia lại ở, nơi ánh đèn lờ mờ.”

Thương Mộc nhìn bài từ, đôi mắt đẹp trừng lớn, bài từ ưu mỹ như vậy, so với bài mỹ nhân từ mà đối phương đã viết trước đó, cũng không hề kém cạnh.

Tiểu tử này lại có tài thơ như vậy!

“Thương cô nương vẫn luôn thích thơ từ, bài này coi như là ta viết riêng cho nàng, hy vọng có thể sớm ngày gặp lại nàng, cảm tạ ân cứu mạng của nàng.” Tần Phong nói với vẻ chân thành.

Ý cảnh trong bài thơ này, cùng với mong đợi chân thật nhất trong lòng hắn lúc này, không khác gì nhau.

Thương Mộc hoàn toàn chìm đắm trong bài từ, những lời Tần Phong nói, nàng căn bản không nghe lọt tai, mà chỉ vuốt ve tờ giấy trắng, yêu thích không buông tay.

Mãi đến khi Tần Phong đặt tay lên tờ giấy trắng, che đi nội dung bài từ, nàng mới hoàn hồn.

“Tiền bối, bài thơ này là ta tặng cho Thương cô nương.” Tần Phong nhấn mạnh.

Thương Mộc nghe ra ý tứ trong lời nói, lông mày hơi nhíu lại: “Ta tự nhiên là biết, chẳng lẽ ngươi cho rằng, ta sẽ chiếm nó làm của riêng?”

Tần Phong không nói gì thêm, chỉ khẽ gật đầu.

…

Sau khi xác nhận được nhiều chuyện ở Bách Hoa cốc, Tần Phong cuối cùng cũng có thể yên tâm trở về Tấn Dương thành.

Thời gian thoắt cái đã trôi qua bảy ngày.

“Hơi kỳ lạ.” Tần Phong nhìn vết lõm vừa bị hắn dùng tay không nắm chặt trên lan can hành lang, lẩm bẩm tự nói.

Văn Thánh đạo giả vốn nổi tiếng là tay trói gà không chặt, từ khi nào lại có lực lượng mạnh mẽ như vậy?

Hơn nữa đây còn chưa phải là kết quả khi hắn dốc toàn lực, chỉ là thuận tay bóp một cái!

Ngoài ra, còn rất nhiều điểm kỳ lạ khác.

Tai mắt của hắn trở nên linh mẫn hơn trước, sức bền cũng hơn xa trước kia.

Trước kia, tâm nguyện lớn nhất của hắn chính là đột phá nửa canh giờ, nhưng sau chuyến đi Thư Lương thành, kỷ lục này đã bị hắn dễ dàng phá vỡ!

Hắn thậm chí còn vượt qua cả một nén nhang!

Phân tích một chút, không khó để phán đoán, tất cả những thay đổi này, đều là bởi vì viên long châu trong cơ thể hắn!

“Theo như sư phụ nói, long châu không chỉ có công hiệu cải tử hoàn sinh, còn có thể tôi luyện thân thể.

Nếu có đủ cơ duyên, cho dù không tu luyện Thần Vũ đạo thống, cũng có thể có được thân thể kim cang bất hoại sánh ngang với võ phu tứ phẩm.”

Một Văn Thánh đạo giả lại có được thân thể sánh ngang với võ

phu, đó là chuyện đáng sợ đến mức nào?

Tần Phong chỉ cần nghĩ đến, đã cảm thấy nhiệt huyết sôi trào!

“Không biết hiện tại lực lượng của ta rốt cuộc lớn đến mức nào?”

Sau khi suy nghĩ một lúc, hắn tìm Hắc Than Đầu trong phủ.

“Cô gia muốn so tài vật tay với ta?” Hình Thịnh buông trường kích trong tay xuống, vẻ mặt kinh ngạc.

“Sao? Có vấn đề gì sao?”

“Ặc, cô gia là người đọc sách, so đấu lực lượng với ta, có phải là hơi...”

Bốn chữ “không biết tự lượng sức mình”, Hắc Than Đầu không nói ra khỏi miệng.

Nhưng Tần Phong lại nghe ra được, hắn nhướng mày, tự tin nói: “Có phải không biết tự lượng sức mình hay không, ngươi thử một lần là biết.”

Không còn lựa chọn nào khác, Hình Thịnh chỉ đành đáp ứng.

Kết quả so tài tự nhiên là không có gì bất ngờ, Tần Phong thua thảm hại, trong tay Hắc Than Đầu, hắn chỉ kiên trì được chưa đến ba hơi thở.

Cũng phải, nếu lực lượng thân thể dễ dàng tăng lên như vậy, vậy thì việc võ phu ngày đêm tôi luyện thân thể chẳng phải là trở thành trò cười sao?

Kết quả tuy là như vậy, nhưng Hắc Than Đầu vẫn vô cùng khiếp sợ, dự đoán ban đầu của hắn là cô gia ngay cả một hơi thở cũng không kiên trì được.

“Cô gia đừng nản lòng, sau khi ngài bố trí tụ linh trận trong Tần phủ, tu vi của ta cũng đột phi mãnh tiến, hiện tại đã đạt đến đỉnh phong tụ lực cảnh lục phẩm.

Ngài có thể kiên trì trong tay ta ba hơi thở, lực lượng thân thể sợ là đủ sánh ngang với võ phu cửu phẩm rồi.”

Phải nói, lời an ủi này của Hình Thịnh quả thực rất hữu dụng, trong lòng Tần Phong dễ chịu hơn rất nhiều.

Để giảm bớt ngại ngùng, hắn vỗ vai đối phương, đúng lúc chuyển chủ đề: “Cũng coi như không tệ, nỗ lực trước kia của ta cũng không uổng phí.

Đúng rồi, hôm nay sao ngươi không cùng nhị đệ ở trong sân luyện tập?”

Hắc Than Đầu đáp: “Cô gia không biết, nhị công tử quả thực là thiên phú dị bẩm về Thần Vũ đạo thống, sau khi có linh khí cho hắn hấp thu, hắn đã thành công bước vào thần hành cảnh ngũ phẩm trong khoảng thời gian ngài rời đi.

Hiện tại ta căn bản không phải là đối thủ của nhị công tử, làm sao có thể luyện tập cùng hắn được?”

“Hả?” Tần Phong trừng lớn hai mắt.

Đến sân, chỉ thấy nhị đệ đang ngồi xếp bằng trên mặt đất, ngẩng đầu nhìn đao ý mà Đao Cuồng tiền bối để lại, cẩn thận lĩnh ngộ.

Tần Phong triển khai dị năng Song Đồng, nhìn vào bên trong cơ thể hắn, chân khí màu vàng cuồn cuộn, quả thực là mạnh hơn trước gấp mấy lần!

Hắn vốn cho rằng lần này đi Thư Lương thành, bước vào quẻ mệnh cảnh lục phẩm, tu vi ngang bằng với nhị đệ, có thể một lần

nữa dựng nên hình tượng người anh trai gương mẫu.

Nhưng sự thật chứng minh, chỉ là hắn tự mình đa tình mà thôi…

Vừa vui mừng, Tần Phong vừa nhìn về phía đao ý đang lơ lửng trên không trung, nhớ lại lời Trấn Thiên Nhất tiền bối đã nói.

Nhị đệ đã thành công bước vào ngũ phẩm cảnh, không biết Đao Cuồng tiền bối khi nào sẽ quay lại nơi này, mang hắn rời đi.

Chương 328: Thiên Chiêm Quái Thuật, Tam Thiên Vọng Khí

Sau khi trò chuyện vài câu với Tần Hổ, Tần Phong liền cáo từ, rời khỏi Tần phủ, đi tới Thính Vũ Hiên.

Hắn đã thành công bước vào lục phẩm Quái Mệnh Cảnh, nhưng vẫn còn rất nhiều vấn đề cần được giải đáp.

Ví dụ như làm thế nào để dẫn động mệnh tinh trong Thần Hải, tiến hành bốc toán.

Hay là, con đường tiếp theo nên đi như thế nào.

"Truyền thừa của Văn Thánh Đạo Giả cơ bản là ở Hạo Văn Viện, Phụng Thiên Thành, hiện tại ta thậm chí còn không biết ngũ phẩm Văn Thánh Đạo Giả tên là gì."

Tần Phong có chút may mắn, nếu như lúc trước không phải Thương cô nương đưa hắn đến Thính Vũ Hiên, gặp được lão đầu tử.

E rằng hắn căn bản không thể nào tinh tiến trên con đường Văn Thánh đạo thống.

Nghĩ đến đây, hắn sờ sờ bụng mình, nhớ đến bóng hình bức người với khăn che mặt màu đen kia.

Cũng không biết lần gặp lại tiếp theo, sẽ là khi nào.

Bên ngoài Thính Vũ Hiên, lão đầu tử vẫn nằm trên ghế mây, bên cạnh là chén rượu, dáng vẻ nhàn nhã tự tại, khiến Tần Phong không khỏi hâm mộ.

Ước mơ trước đây của hắn cũng là được làm một con cá mặn, nằm dài hưởng thụ cả đời...

Sau khi cung kính chào hỏi, Tần Phong hỏi: "Sư phụ, con ở Thư Lương Thành đã bước vào lục phẩm Quái Mệnh Cảnh, nhưng cái gọi là thủ đoạn bốc toán lại vẫn không có manh mối."

Cái gọi là bốc toán, chính là mượn mệnh tinh dẫn dắt, quan sát thiên tượng, đoán biết việc thiên hạ.

Phạm vi việc thiên hạ này tự nhiên có liên quan đến năng lực của bốc toán Đạo Giả, có thể lớn có thể nhỏ.

Nói lớn, đó chính là hưng vong của quốc gia, giống như Thiên Giám Quốc Sư của Phụng Thiên Thành, cho dù không bước chân ra khỏi cửa, ngồi ngay ngắn trong Đăng Thiên Lâu, cũng có thể chỉ điểm giang sơn, hóa hiểm thành an.

Nói nhỏ, đó chính là liên quan đến bản thân, tìm cát tránh hung, ví dụ như hôm nay ra khỏi Tần phủ, nên đi đâu trước, đi đâu sau, mới có thể khiến vận thế thịnh nhất, rất có chú trọng.

Từ sau khi hắn trở thành Quái Mệnh Cảnh Văn Thánh Đạo Giả, cũng đã thử qua dẫn động mệnh tinh trong Thần Hải, làm một số việc bốc toán, nhưng những ngôi sao màu trắng kia lại căn bản không cho hắn bất kỳ hồi đáp nào.

Hắn còn tưởng rằng dẫn động nhiều ngôi sao màu trắng như vậy, có thể tích tiểu thành đại...

Lão đầu tử nghe vậy, mở miệng giải thích: "Khi Văn Thánh Đạo Giả tiếp xúc đến mệnh tinh, liền có được bản lĩnh bốc toán.

Mà bốc toán cũng chia làm hai loại, một loại giống như con lúc trước, liên quan đến cát hung của bản thân và người bên cạnh, có thể trong mơ mơ hồ hồ quan sát được hình ảnh tương lai.

Loại bốc toán này được gọi là Mộng Chiếu.

Mà loại còn lại, chính là Văn Thánh Đạo Giả tự mình chủ động dẫn động mệnh tinh, làm một số việc bốc toán trong khả năng.

Loại này được gọi là Thiên Chiêm."

"Mộng Chiếu, Thiên Chiêm?" Tần Phong lẩm bẩm, Mộng Chiếu là hắn tự mình trải qua, cho nên rất có thể hội.

Nói một cách đơn giản, loại trước là bị động bốc toán, mà loại sau là chủ động bốc toán.

"Nói chung, Mộng Chiếu cũng không nhiều gặp, nhóc này khi chưa bước vào lục phẩm Quái Mệnh Cảnh, liền có thể xuất hiện Mộng Chiếu.

Nói rõ con ở phương diện bốc toán rất có thiên phú, nếu như có thể học tập cho tốt một số thủ đoạn Thiên Chiêm, có lẽ có thể tỏa sáng rực rỡ."

Ngay cả vị sư phụ độc miệng cũng khen ngợi, chẳng lẽ ta thật sự là thiên phú dị bẩm?

Tần Phong nhướng mày, có chút tự đắc, nhịn không được hỏi: "Vậy sau này con có thể làm được giống như Thiên Giám Quốc Sư lợi hại hay không?"

Truyền thuyết trong Đại Càn, còn có kiến văn ở Tề Nguyên Thành, khiến hắn đối với vị Thiên Giám Quốc Sư thần long kiến đầu không kiến đuôi kia, vạn phần sùng kính hướng vãng.

Nếu như hắn cũng có thể đạt đến độ cao đó, sau này ở trước mặt người khác trang bức... Khụ khụ, người trước hiển thánh, chẳng phải là như cá gặp nước?

Tưởng tượng một chút cảnh tượng đó, trước khi giao chiến

với địch nhân, bấm ngón tay tính toán, sau đó tự tin cười nói: "Sau năm hơi thở, ngươi sẽ chết."

Thật sự là ngầu bá cháy!

Lão đầu tử nghe vậy, trên mặt lộ ra vẻ kỳ quái, sau đó cười nhạo nói: "Ban ngày ban mặt, cũng có thể nằm mơ đẹp như vậy?"

Tần Phong sắc mặt cứng đờ, ý nghĩ này quả thật có chút không thiết thực.

"Sư phụ, tình huống Mộng Chiếu con đã gặp qua rồi, vậy thủ đoạn Thiên Chiêm, nên thi triển như thế nào?"

So với Mộng Chiếu bị động ngẫu nhiên, hắn tự nhiên càng hy vọng có thể chủ động tiến hành bốc toán.

Lão đầu tử chậm rãi ngồi dậy, mở miệng nói: "Thủ đoạn Thiên Chiêm muôn hình muôn vẻ, mà thường dùng nhất chính là hai loại.

Một loại tên là Tam Thiên Vọng Khí, một loại tên là Quan Tinh Thuật.

Con người có thất tình lục dục, sinh lão bệnh tử, phú quý bần tiện, cái gọi là Tam Thiên Vọng Khí, liền có thể nhìn ra những thứ này trên người người khác.

Mà Quan Tinh Thuật, chính là có thể mượn thiên cơ, chủ động đoán biết một số việc sẽ xảy ra trong tương lai."

Tần Phong nghe vậy, hai mắt sáng lên: "Sư phụ, mau dạy con."

Lão đầu tử đã mở miệng nói ra những điều này, tự nhiên sẽ không giấu diếm, đem phương pháp thi triển từng cái giảng giải.

Tam Thiên Vọng Khí là dẫn động hình chiếu mệnh tinh trong Thần Hải, đem khí cơ dung nhập vào hai mắt, mượn đó liền có thể quan sát khí hiển lộ trên người người khác.

Mà Quan Tinh Thuật, chính là thông qua mệnh tinh dẫn dắt trên thương khung, quan sát hình ảnh lẻ tẻ sẽ xảy ra trong tương lai.

"Phương pháp thi triển Tam Thiên Vọng Khí và Quan Tinh Thuật tuy đơn giản, nhưng muốn thuần thục nắm giữ, lại không phải chuyện một sớm một chiều."

Lão đầu tử uống một ngụm rượu, ung dung nói: "Cho dù là Quái Mệnh Cảnh Văn Thánh Đạo Giả trong Hạo Văn Viện, muốn thi triển hai chiêu này, không có công phu vài năm, e rằng ngay cả cửa cũng không thể bước vào.

Con có thể tự mình thử Tam Thiên Vọng Khí trước, chờ khi nào con có thể thành công nhìn thấy khí hiển lộ trên người người khác, lúc đó coi như là nhập môn."

Tần Phong gật gật đầu, sư phụ dẫn vào cửa, tu hành ở cá nhân.

Chiêu thức ngưu bức như vậy, tự nhiên không thể học một lần liền biết, khẳng định cần phải không ngừng mò mẫm và thực tiễn.

Hắn đem thần thức chiếu vào trong Thần Hải, dẫn động những hình chiếu mệnh tinh kia, theo một trận bạch quang lóe lên, khí cơ màu trắng liền dung nhập vào trong hai mắt hắn.

Cùng lúc đó, ở sâu trong đồng tử hắn, kim quang lóe lên rồi biến mất, lại là trong lúc vô ý mở ra Song Đồng dị năng.

Nhìn về phía dòng người qua lại trên đường phố, Tần Phong nhịn không được phát ra một tiếng kinh ngạc.

Lão đầu tử thấy bộ dáng của hắn, nhướng mày nói: "Đừng có ở đây giả vờ giả vịt với ta, phương pháp thi triển Tam Thiên Vọng Khí tuy đơn giản, nhưng không có dễ dàng nắm giữ như vậy.

Con muốn mượn nó quan sát khí trên người người khác, còn kém xa lắm.

Ngày thường tăng cường luyện tập, có lẽ luyện một năm nửa năm, cũng có thể nhìn trộm được một hai."

"Nhưng mà, sư phụ, con nhìn thấy rồi." Tần Phong lên tiếng đáp.

Hắn không chỉ nhìn thấy, hơn nữa còn nhìn rất rõ ràng!

Lão đầu tử hiển nhiên không tin, cười nhạo một tiếng, giơ chén rượu lên.

Vì để chứng minh mình không nói dối, Tần Phong chỉ vào một người đàn ông trung niên bụng phệ nói: "Sư phụ, người kia trên người tản ra khí hiện ra màu vàng nhạt."

Lão đầu tử nghe vậy, chén rượu trong tay khựng lại, biểu cảm có chút kinh ngạc.

Tiếp đó lại thấy Tần Phong chỉ vào một người phụ nữ ăn mặc bình thường nói: "Người kia trên người hiện ra khí màu trắng."

Lão đầu tử trương miệng, dường như là muốn xác nhận điều gì, chỉ vào một người đàn ông ăn mặc quan phục hỏi: "Người kia trên người là màu gì?"

Tần Phong theo đó nhìn lại, sau đó kiên định đáp: "Là màu đỏ nhạt."

Lão đầu tử nghe vậy, lập tức hít vào một ngụm khí lạnh, có thể ở thất phẩm Chính Khí Cảnh, xuất hiện Mộng Chiếu, ông ta liền cảm thấy đứa nhỏ này ở phương diện bốc toán thiên phú hơn người.

Nhưng ông ta rốt cuộc vẫn là coi thường mức độ kinh người

của phần thiên phú này.

Lần đầu tiên thi triển Tam Thiên Vọng Khí, liền có thể rõ ràng nhìn thấy khí trên người người khác, Đại Càn trở về trước một nghìn năm, cũng không có một ai có thể làm được!

Nhưng với nhận thức của ông ta về Tần Phong, nếu như đem chuyện này như thực báo cho biết, đứa nhỏ này sẽ chỉ vểnh đuôi lên trời.

Sau khi đè nén sự kinh hãi trong lòng xuống, Bách Lý lão nhân khẽ ho một tiếng, nhướng mày nói: "Cũng coi như là tàm tàm, chỉ kém ta năm đó một chút."

Chương 329: Hạo Nhiên Cảnh ngũ phẩm

Biết được bản thân thực sự thi triển thành công Tam Thiên Vọng Khí, Tần Phong hưng phấn vô cùng, sau đó liền nghe sư phụ giảng giải về ý nghĩa mà những màu sắc kia đại diện.

Màu trắng biểu thị thân phận thấp kém, đa phần là thường dân.

Màu đỏ biểu thị có thân phận quan gia, màu sắc càng đậm, quan vị càng cao.

Màu vàng biểu thị gia đình giàu có, thường là thương nhân phú gia.

Còn nếu trên đầu những người này xuất hiện khí cơ màu xanh lá, liền biểu thị có bệnh tật quấn thân.

Về phần sắc mặt hiển hiện, thì biểu thị tâm tình của bọn họ lúc này.

“Mặt đỏ là giận, mặt trắng là vui, mặt xanh là ghen tị, mặt đen là tức giận.

Nếu một người sắc mặt biến ảo vô thường, liền biểu thị tâm tư bất định, phần lớn là đang nói dối.” Lão đầu tử nói như vậy.

“Thì ra là vậy.” Tần Phong gật gật đầu, được lợi không ít.

Tam Thiên Vọng Khí này, quả nhiên là vô cùng thiết thực!

Lão đầu tử lại nói: “Tam Thiên Vọng Khí cũng không phải đối

với ai cũng hữu dụng, nếu người mà ngươi quan sát có phẩm giai đạo thống cao hơn ngươi, vậy ngươi tốt nhất đừng nên dễ dàng dùng pháp này để quan sát khí trên người đối phương."

"Vì sao?" Tần Phong hiếu kỳ hỏi.

"Tai nghe là hư, mắt thấy là thật, ngươi không bằng dùng Tam Thiên Vọng Khí, đến xem ta thử xem." Lão đầu tử cười như không cười.

Sớm đã muốn làm như vậy, Tần Phong ho khan một tiếng nói: "Không tốt lắm đâu, sư phụ, như vậy nhìn trộm người, chẳng phải là có chút bất kính sư trọng đạo sao?"

"Để ngươi xem ngươi cứ xem."

"Vậy đệ tử cung kính không bằng tuân mệnh." Tần Phong lập tức đáp ứng, sau đó lại lần nữa thi triển Tam Thiên Vọng Khí.

Thế nhưng khi hắn nhìn về phía vị sư phụ rẻ tiền kia, chỉ thấy một đạo bạch quang mãnh liệt vô cùng đâm vào hai mắt, đau rát vô cùng!

Cảm giác này giống như lần trước, hắn dùng Song Đồng dị năng quan sát mệnh tinh trên trời!

"A, mắt, mắt của ta!" Tần Phong che hai mắt, đau đến nước mắt giàn giụa.

Qua một nén nhang, Tần Phong mới miễn cưỡng mở mắt ra được, chỉ là chỗ tròng trắng, vẫn đỏ bừng.

Lão đầu tử nói: "Thế nào, hiện tại đã hiểu rõ?"

Ngươi cái lão già thối tha này quả nhiên là xấu xa... Tần Phong xoa xoa hai mắt, trong lòng thầm mắng một tiếng, đồng thời cũng đang hiếu kỳ, tu vi của sư phụ rốt cuộc là cao bao nhiêu.

Cho dù hai người đã có danh phận sư đồ, nhưng hắn đối với lão đầu tử, cũng chỉ biết đối phương họ Bách Lý, hơn nữa rất lợi hại mà thôi.

“Sư phụ, Tam Thiên Vọng Khí ta đã thi triển được rồi, vậy Quan Tinh Thuật có chỗ nào cần đặc biệt chú ý hay không?” Tần Phong mở miệng hỏi.

Bách Lý lão nhân vốn muốn cười nhạo mỉa mai, Quan Tinh Thuật thi triển còn khó hơn cả Tam Thiên Vọng Khí, há là lần đầu tiên đã có thể thi triển ra?

Thế nhưng chính hắn suy nghĩ một phen, vẫn là không nói ra lời chế nhạo.

“Thuần thục sinh ra khéo léo mà thôi, chính ngươi thử xem liền biết.” Lão đầu tử ra vẻ tùy ý, lại giơ chén rượu lên, thế nhưng tâm tư đều đặt trên người đối phương.

Tần Phong gật gật đầu, dựa theo chỉ dẫn trước đó của vị sư phụ rẻ tiền, dẫn động Chính Khí trong cơ thể xông thẳng lên trời, cùng với mệnh tinh đã được liên kết chiếu rọi lẫn nhau.

Không bao lâu, trong hai mắt của hắn liền phản chiếu một mảnh tinh quang, những hình ảnh rời rạc hiện lên trong đầu.

Trong hình ảnh có một tòa thành trì phồn hoa, có cung điện nguy nga tráng lệ, có quần thần oai phong lẫm liệt.

Trên long ỷ, nam tử trung niên mặc long bào, không giận tự uy.

Tần Phong muốn nhìn rõ dung mạo của nam tử trung niên kia, hình ảnh lại vào lúc này đột nhiên dừng lại.

Trong mũi hắn có máu tươi chảy ra, hai mắt tối sầm, chỉ cảm thấy đầu óc vô cùng choáng váng.

Lão đầu tử thấy vậy, liền hiểu rõ, tiểu tử này là đã thi triển thành công Quan Tinh Thuật, kết quả là bị phản phệ.

Trong lòng không khỏi cảm khái, đứa nhỏ này quả nhiên là thiên phú dị bẩm.

Rất lâu sau, Tần Phong từ trạng thái choáng váng hồi phục lại một chút: "Sư phụ, vừa rồi là chuyện gì vậy?"

"Thiên cơ bất khả lộ, phàm nhân vọng tưởng dò xét thiên cơ, tự nhiên cũng phải gánh chịu nguy hiểm tương ứng.

Mà thiên cơ dò xét càng lớn, nguy hiểm gánh chịu tự nhiên cũng càng cao, nghiêm trọng thậm chí sẽ uy hiếp đến tính mạng.

Với thực lực hiện tại của ngươi, muốn gánh chịu phản phệ của việc dò xét thiên cơ vẫn là quá miễn cưỡng.

Trước khi ngươi thành công bước vào Văn Thánh đạo thống ngũ phẩm cảnh giới, liền không cần thi triển Quan Tinh Thuật nữa."

Trên thực tế, từ xưa đến nay, có thể ở lục phẩm cảnh giới liền thi triển thành công Quan Tinh Thuật, Văn Thánh Đạo Giả vốn là ít ỏi đến đáng thương.

Tần Phong biết lão đầu tử sẽ không nói vô nghĩa, liền gật đầu đáp ứng.

Lại nhớ lại hình ảnh vừa rồi, tòa thành trì phồn hoa kia hẳn là đế đô Phụng Thiên Thành, mà người ngồi trên long ỷ kia tự nhiên là Đại Càn Minh Hoàng.

Thế nhưng Tấn Dương Thành cách đế đô mười vạn tám nghìn dặm, vô duyên vô cớ, vì sao lại nhìn thấy hình ảnh như vậy?

Tần Phong trăm nghĩ không ra.

“Sư phụ, hiện tại ta đã thành công bước vào lục phẩm Quái Mệnh cảnh giới, muốn tấn thăng ngũ phẩm thì phải làm như thế nào?”

Lão đầu tử đáp: “Văn Thánh đạo thống ngũ phẩm cảnh giới, còn gọi là Hạo Nhiên Cảnh, quân tử dưỡng Hạo Nhiên Chính Khí, nên lấy thân làm gương, cảnh tỉnh thế nhân.

Dùng Hạo Nhiên Chính Khí gia trì cho bản thân, liền có thể dẫn động văn bảo, phát huy ra lực lượng vượt xa tưởng tượng.”

Nghe thấy hai chữ văn bảo, Tần Phong lại nghĩ đến lúc trước Thương cô nương và vị sư phụ rẻ tiền này tranh giành thơ từ của hắn, không khỏi khóe miệng giật giật.

Lão đầu tử dường như nhìn ra tâm tư của đối phương, ho khan một tiếng, lại bổ sung nói: “Hạo Nhiên Cảnh này lại tương ứng với bát phẩm Minh Tâm Cảnh, ngươi hẳn là còn nhớ rõ khảo nghiệm vấn tâm lúc bước vào Minh Tâm Cảnh.

Mà muốn thành công bước vào Hạo Nhiên Cảnh, liền xem ngươi có thể làm được việc vấn tâm lúc trước hay không.”

Tần Phong nghe vậy sắc mặt cứng đờ, lúc ấy hắn nghĩ đến rất nhiều chuyện bất bình, chỉ cảm thấy trong lòng có một cỗ phẫn uất chi khí, không nói ra không được.

Vì thiên địa lập tâm, vì sinh dân lập mệnh, vì bậc thánh hiền kế thừa tuyệt học, vì vạn thế mở ra thái bình.

Lời này nói ra thì rất sướng, thế nhưng muốn làm được, lại nói dễ hơn làm?

Tần Phong trong nháy mắt cảm thấy, lúc trước hắn tự đào cho mình một cái hố rất lớn.

“Sư phụ, nếu đệ tử làm không được việc vấn tâm lúc trước,

chẳng lẽ cả đời này cũng không thể bước vào ngũ phẩm Hạo Nhiên Cảnh?"

Lão đầu tử nhìn sâu Tần Phong một cái, không còn bộ dạng cười nhạo mỉa mai như ngày thường, ông ta đứng dậy chắp tay sau lưng: "Từ xưa đến nay, ở bát phẩm Minh Tâm Cảnh, nói khoác mà không biết ngượng, lập xuống chí hướng to lớn có bao nhiêu người, nhưng thực sự làm được thì có thể có mấy người?

Hạo Nhiên Cảnh tuy rằng có liên quan mật thiết với Minh Tâm Cảnh, nhưng cũng không phải là yêu cầu ngươi trước khi bước vào cảnh giới này, thực sự có thể hoàn thành lời thề lúc trước.

Mấu chốt ở chỗ..."

Lão đầu tử xoay người, dùng ngón tay điểm vào ngực Tần Phong: "Ngươi có hay không đem lời thề lúc trước, đặt ở trong lòng."

Tần Phong tâm thần chấn động, nghĩ đến Thư Lương Thành một đường đi qua, sau đó gật gật đầu.

"Đệ tử, ghi nhớ trong lòng."

Lão đầu tử vẻ mặt vui mừng: "Như vậy là tốt rồi."

Tiếp đó, Tần Phong nghe xong một phen dạy bảo của vị sư phụ rẻ tiền, liền lộ ra vẻ mặt trầm tư, hướng Tần phủ đi tới.

Lão đầu tử nhìn bóng lưng h□ắn dần dần đi xa, nhìn về phía bốn phía đường phố quen thuộc.

"Không biết từ lúc nào, đã đến Tấn Dương Thành gần hai mươi năm rồi."

Thiên hạ không có tiệc nào không tàn, đối với điểm này, lão đầu tử lại càng rõ ràng hơn ai hết.

Nếu như là trước kia, ông ta hoàn toàn có thể tiêu sái rời đi, thế nhưng hiện giờ, lại nhiều hơn một tia lưu luyến.

Dù sao ông ta cũng chưa từng ngờ tới, sẽ ở chỗ này, thu nhận một vị đồ đệ vô cùng hợp ý mình.

“Mặc dù rất muốn tận mắt chứng kiến ngươi sẽ đi đến bước nào, nhưng sợ là không có cơ hội như vậy.”

Đại Càn nội bộ sóng ngầm mãnh liệt, trong bóng tối Nam Vực, lại có tồn tại đáng sợ đang dòm ngó, ông ta còn rất nhiều chuyện phải làm.

Điều này cũng chú định, ông ta không thể nào luôn ở bên cạnh Tần Phong.

Bất quá cũng may, sẽ có người tiếp tục thay ông ta chăm sóc tiểu tử thối tha này.

Ở cái Phụng Thiên Thành kia...

Chương 330: Chu Khai trở về

Thời gian như nước chảy, một tháng trời lặng lẽ trôi qua kẽ tay.

Suốt khoảng thời gian này, ngoài việc tu luyện hàng ngày như thường lệ, Tần Phong còn dành thời gian luyện tập Tam Thiên Vọng Khí Thuật và suy nghĩ xem làm cách nào để thực hiện được việc hỏi tâm như lúc trước.

Bên trong Vọng Nguyệt Cư, Bàng Điếm Chủ vừa từ Tề Nguyên Thành trở về, bẩm báo tình hình hoạt động của phân hiệu.

Hắn ta vẻ mặt hưng phấn: "Đại thiếu gia, tuy phân hiệu ở Tề Nguyên Thành chỉ có ba gian, nhưng lợi nhuận thu được mỗi tháng lại có thể bằng một phần năm lợi nhuận của Tấn Dương Thành.

Trong đó lợi nhuận lớn nhất là từ tửu lâu tầng ba dành riêng cho khách quý, bảy tám phần lợi nhuận đều đến từ đây."

Tần Phong nhướng mày, trong lòng không khỏi cảm khái, Tề Nguyên Thành quả nhiên là Thiên Thành lâu đời, người giàu có trong thành vẫn nhiều hơn hẳn.

Nhìn những rương tiền chất đầy trong phòng của Bàng Điếm Chủ, Tần Phong không khỏi nhớ đến bóng hình bạch y giả nam trang kia.

Lợi nhuận của Vọng Nguyệt Cư này còn phải chia cho nàng ta một phần.

"Không biết giờ này nàng ta đang ở đâu? Có phải Ngọc Lâm Thành không?

Dù sao nàng ta cũng là thiếu Các chủ của Thiên Bảo Các Ngọc Lâm Thành." Tần Phong lẩm bẩm.

Không phải hắn muốn vội vàng đem phần chia cho người ta, rốt cuộc có thương nhân nào lại vội vàng đem tiền cho người khác?

Chỉ là nhìn thấy phân hiệu Tề Nguyên Thành thành công rực rỡ, hắn muốn nhân rộng mô hình kinh doanh của Vọng Nguyệt Cư như Thiên Bảo Các, lan rộng ra toàn bộ Đại Càn.

Mà muốn làm được điều này, kinh nghiệm và nhân mạch là không thể thiếu.

Vị thiếu Các chủ Thiên Bảo Các giả nam trang kia có thể giúp hắn rất nhiều trong việc này.

Nhưng Ngọc Lâm Thành cách Ly Tấn Dương Thành quá xa, hơn nữa hắn cũng không thể xác định nàng ta có nhất định ở Ngọc Lâm Thành hay không, cho nên ý nghĩ này vẫn luôn chưa thực hiện được.

Bàng Điếm Chủ vẫn còn đang hưng phấn thao thao bất tuyệt: "Quyết định đúng đắn nhất đời của tiểu nhân chính là đến Vọng Nguyệt Cư, đi theo Đại thiếu gia.

Chỉ tiếc Tấn Dương Thành này quá nhỏ, Đại thiếu gia không thể nào thi triển tài năng.

Nếu để Đại thiếu gia đến Đế Đô Phụng Thiên Thành, nhất định có thể làm nên đại sự!"

Bàng Điếm Chủ vô cùng tin tưởng điều này.

Tần Phong nhướng mày, lời nói của Bàng Điếm Chủ lại khiến hắn nhớ đến những hình ảnh rời rạc nhìn thấy khi thi triển Quan Tinh Thuật.

Từ sau khi lão cha dắt díu cả nhà từ Phụng Thiên Thành đến Tấn Dương Thành, đã không còn quay về Đế Đô nữa, chớp mắt một cái đã mười mấy năm trôi qua.

Cũng không biết lần sau trở lại Phụng Thiên Thành sẽ là khi nào.

“Nước Phụng Thiên Thành rất sâu, nếu thật sự đến đó, là rồng ngươi phải cuộn mình, là hổ ngươi phải nằm im, muốn làm nên đại sự, nào có dễ dàng như vậy?” Tần Phong cười lắc đầu.

...

Rời khỏi Vọng Nguyệt Cư, đi đến Trảm Yêu Ti, Chu đại nhân đến nay vẫn chưa trở về.

Tính ra thời gian, đã hơn một tháng trôi qua, cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì ở Phụng Thiên Thành.

Trước án thư, Thạch Tử Minh nhìn đống công văn chất cao như núi, mặt mày ủ rũ.

Tấn Dương Thành trở thành Long Mạch chi địa, tuy chưa chính thức được sắc phong là Thiên Thành, nhưng những việc vặt vãnh hàng ngày lại nhiều hơn trước rất nhiều.

Hắn đã lâu rồi chưa được nếm thử mùi vị thanh lâu.

“Trong thành đã dựng kết giới hộ thành, lực lượng canh phòng cũng mạnh hơn trước rất nhiều, cho nên dân số ngày càng đông.

Ta nghe nói thanh lâu mới tuyển thêm rất nhiều cô nương xinh đẹp, chỉ tiếc là vẫn chưa có thời gian đi.”

Tần Phong thần sắc cổ quái: “Thạch đại nhân, ngươi cũng không còn trẻ nữa, đừng suốt ngày lưu luyến chốn phong trần đó, sớm tìm một nhà tử tế mà sống cho yên ổn đi.”

“Hừ, ngươi còn nhỏ mà đã dạy đời ta rồi? Ngươi xem ta bận rộn nhiều việc như vậy, nào có thời gian rảnh rỗi mà yêu đương với nữ nhân.”

Đều là cái cớ, ngươi chỉ là thích đi xe buýt đủ loại, mà không thích xe riêng mà thôi..... Tần Phong khóe miệng giật giật.

“Nói đến Thư Lương Thành sau tai họa thi quỷ, Chu đại nhân liền động thân đi Phụng Thiên Thành, vì sao đến giờ vẫn chưa trở về?”

Thạch Tử Minh xem xong công văn, đặt sang một bên, đứng dậy rót cho mình một chén trà, vừa uống vừa nói: “Ai biết được? Có lẽ là do ngày thường hắn ta căng thẳng quá, muốn nhân cơ hội này thư giãn một chút cũng nên.”

“Chu đại nhân không phải loại người như vậy.” Tần Phong lắc đầu.

“Hừ, môi trường có thể thay đổi một con người.

Mức độ phồn hoa của Phụng Thiên Thành vượt xa tưởng tượng của ngươi đấy.

Ta đã từng đến đó một lần, cô nương trong thanh lâu ai nấy đều thủy linh linh, tùy tiện chọn một người cũng có thể làm hoa khôi ở đây.

Biết đâu, Chu đại nhân của chúng ta cũng đang chìm đắm trong chốn ôn nhu hương mà không thể tự thoát ra được.”

Chu đại nhân không phải là ngươi..... Tần Phong vừa định mở miệng, lại đột nhiên trừng lớn hai mắt, chỉ vì sau lưng Thạch Tử Minh, ở lối vào đại sảnh, lại xuất hiện bóng dáng của Chu Khai.

“Thạch đại nhân đừng nói bậy, Phụng Thiên Thành dù sao cũng là Đế Đô, nơi đó thủ tục rườm rà, chỉ riêng việc diện kiến

Minh Hoàng cũng phải trải qua rất nhiều cửa ải.

Chu đại nhân có lẽ là bị chuyện quan trọng trì hoãn cũng nên."

"Chuyện quan trọng gì mà phải trì hoãn lâu như vậy?" Thạch Tử Minh nhướng mày: "Chu đại nhân tuy ghi thù, nhưng lúc này người ta không có ở đây, ngươi nói chuyện sao còn dè dặt như vậy?

Theo ta thấy, hắn ta nhất định là đang hưởng lạc ở Phụng Thiên Thành rồi....."

Tần Phong nghe vậy, trong lòng giật thót, vội vàng dùng ánh mắt ra hiệu, nhưng Thạch Tử Minh hiển nhiên là do trước đó tích tụ oán hận đã lâu, hắc Chu đại nhân vừa mở miệng là không dừng lại được.

"Chu đại nhân cái gì cũng tốt, chỉ là quá mức nghiêm túc, nhiều công văn như vậy mỗi tờ đều xem xét tỉ mỉ, đến bao giờ mới làm xong đây?"

"Còn nữa, ngày thường hắn ta luôn mang vẻ mặt không chút biểu cảm, người không biết còn tưởng hắn ta bị liệt mặt."

"Ta còn chưa từng gặp qua người nào nhỏ nhen như hắn ta."

Nhìn sắc mặt Chu đại nhân càng ngày càng đen, Tần Phong im lặng cúi đầu, hắn không muốn quản nữa.

Khoảng nửa nén nhang trôi qua, Thạch Tử Minh sau khi trút hết lời oán trách, thở phào một hơi.

Sau khi phê duyệt công văn khô khan nhàm chán, nói ra những lời trong lòng, quả nhiên thoải mái hơn rất nhiều.

Uống cạn chén trà, nhìn về phía Tần Phong, hắn ta khó hiểu hỏi: "Ngươi sao lại có vẻ mặt như vậy?"

Tần Phong không trả lời, chỉ lộ ra thần sắc đồng tình.

Thạch Tử Minh bỗng cảm thấy không ổn, vội vàng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy sắc mặt Chu đại nhân đã đen như đáy nồi.

“Chu... Chu đại nhân, ngài lúc nào thì trở về?” Thạch Tử Minh lắp bắp.

“Lúc ngươi nói ta chìm đắm trong chốn ôn nhu hương không thể tự thoát ra được.” Chu Khai mặt không chút thay đổi, lướt qua người Thạch Tử Minh, ngồi xuống án thư, liếc mắt nhìn đống công văn chất cao như núi.

“Mới một tháng ngắn ngủi, đã chất thành đống công văn như vậy, xem ra, trước kia ta đối với ngươi vẫn còn quá nhân từ.”

Lời này vừa nói ra, Thạch Tử Minh thân thể loạng choạng, suýt chút nữa thì không đứng vững.

“Ta còn có chuyện muốn nói rõ ràng với Thạch đại nhân, Tần Phong, hôm nay ngươi về trước đi.

Chắc là không lâu nữa, thánh chỉ của Minh Hoàng sẽ được truyền đến Tần phủ.”

Tần Phong vốn còn muốn ở lại xem náo nhiệt thêm một lúc, nghe vậy liền lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

“Thánh chỉ? Chu đại nhân, thánh chỉ gì vậy?”

“Tối nay ngươi sẽ biết.”

Chương 331: Thiên hạ vô bất tán yến tịch

Nghe theo lời Chu đại nhân, Tần Phong nhanh chóng trở về Tần Phủ, hôm đó không có chuyện gì xảy ra.

Sáng sớm ngày hôm sau, một đạo thánh chỉ từ vạn dặm xa xôi đã đến Tấn Dương Thành.

Khi tiếng "Thánh chỉ đến, Tần Kiến An và Tần Phong ra tiếp chỉ" truyền vào Tần Phủ.

Mọi người trong phủ đều kinh ngạc không thôi.

Tần gia sa sút, chỉ là một Phụng quốc tướng quân tam phẩm nho nhỏ, làm sao có tư cách để Minh Hoàng nhớ đến, ban truyền thánh chỉ?

Trong lòng họ, điều đầu tiên nghĩ đến chính là chuyện chẳng lành.

Nhị phu nhân ở đại sảnh là người lo lắng nhất: "Lão gia, có phải lúc đi làm ăn xa, ngài đã chọc giận người không nên chọc, làm chuyện thương thiên hại lý gì không?

Nếu không, tại sao lại có thánh chỉ ban xuống vô duyên vô cớ?"

Tần lão gia nhướng mày, có lẽ đã đoán ra được điều gì, thần sắc phức tạp: "Phu nhân đừng nghĩ nhiều, bà không nghe thấy Phong nhi cũng phải tiếp chỉ sao?"

Nhị phu nhân nghe vậy, hơi thở phào nhẹ nhõm: "Đúng đúng,

Phong nhi từ trước đến nay luôn đáng tin cậy, thánh chỉ cũng đọc đến tên nó, chắc không phải chuyện xấu."

Tần Kiến An sắc mặt cứng đờ, ông ta luôn cảm thấy địa vị gia chủ của mình bị nghi ngờ rất nhiều.

Thở dài một tiếng, ông ta lên tiếng: "Mọi người ra tiếp chỉ đi, đừng để chậm trễ."

Mọi người Tần Phủ nhanh chóng đi ra cổng.

Tần Phong bước ra khỏi phủ, đội ngũ tuyên đọc thánh chỉ hùng hậu, vô số bá tánh hiếu kỳ, đứng từ xa trên đường để xem náo nhiệt.

Người dẫn đầu đội ngũ là một nam tử, đầu đội luân cân, mặc trường bào trắng rộng thùng thình, thắt lưng bằng đai lưng vân mây, đeo ngọc bội sáng bóng.

Trên ngực trường bào có thêu hình bút mực.

Tần Phong nhìn thấy, suy tư, hắn từng thấy hoa văn đó trong sách, đó là biểu tượng của Hạo Văn Viện ở Đế Đô.

Mà ở Đại Càn, người phụ trách tuyên đọc thánh chỉ chính là những thư sinh tự cho mình thanh cao, xuất thân từ Hạo Văn Viện.

Nam tử áo trắng dẫn đầu vẻ mặt kiêu ngạo, thấy mọi người Tần Phủ đã đến đông đủ, liền bắt đầu làm theo trình tự tuyên đọc thánh chỉ.

Khi hai chữ "Khâm thử" kết thúc, nội dung thánh chỉ được tuyên đọc xong, mọi người Tần gia đều kinh ngạc tột độ.

Lão gia được gia quan tiến tước, từ Phụng quốc tướng quân tam phẩm được thăng lên nhị phẩm!

Không chỉ vậy, Tần gia tổ trạch trước đây bị bán đi, vậy mà

cũng được ban thưởng trả lại.

Điều này cũng có nghĩa là, Tần gia có thể đường đường chính chính trở về Đế Đô Phụng Thiên Thành rồi!

Mà tất cả những điều này, đều là nhờ vào công lao của Đại thiếu gia ở Thư Lương Thành.

Tần Phong còn chưa kịp hoàn hồn, nam tử áo trắng mắt cao hơn đầu đã bước tới, đưa cho hắn một tấm lệnh bài.

"Đây là cái gì?" Tần Phong tò mò hỏi.

"Tự mình xem đi." Nam tử áo trắng ra vẻ khinh khỉnh.

Tần Phong khóe miệng giật giật, cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy trên lệnh bài bạch ngọc khắc một chữ.

"Chẳng lẽ đây là lệnh bài của Hạo Văn Viện?" Tần Phong kinh ngạc thốt lên, đối phương đưa cho hắn lệnh bài này, là có ý gì?

"Đến Phụng Thiên Thành, nhớ đến Hạo Văn Viện báo danh."

Nam tử áo trắng nói xong, liền xoay người lên ngựa, chỉ là lúc đi còn bổ sung một câu: "Càng nhanh càng tốt."

Vẫn là bộ dạng mắt cao hơn đầu, khinh thường người khác.

.....

Trong đại sảnh, nhị phu nhân cẩn thận cầm thánh chỉ trong tay, đối với những gì vừa xảy ra vẫn còn mơ mơ màng màng.

Lúc Tần gia rời khỏi Phụng Thiên Thành, bà đã nghĩ, cả đời này sợ là không còn cơ hội quay về nữa.

Nào ngờ, lại xảy ra chuyện như vậy.

"Không hổ là đại ca." Nhị đệ phát ra từ nội tâm khâm phục nói.

Mọi người Tần gia trên dưới, cũng đều hoan hô nhảy nhót, so với Tấn Dương Thành hẻo lánh, đương nhiên là Đế Đô Phụng Thiên Thành thích hợp để sinh sống hơn!

Thế nhưng lão gia ngồi ở vị trí chính giữa lại có vẻ không vui lắm.

Nhị phu nhân nhận ra điều bất thường liền hỏi: "Lão gia, ngài được thăng tước, Phong nhi có thể vào Hạo Văn Viện tu hành, tổ trạch cũng được ban thưởng trả lại, đây đều là chuyện tốt, sao ngài lại có thần sắc này?"

"Chỉ là cảm khái thôi, dù sao cũng đã ở Tấn Dương Thành này mười mấy năm.

Bây giờ lại phải rời đi, thật sự có chút không nỡ."

"Thì ra là vậy, thiếp còn tưởng là lão gia chê vật giá ở Đế Đô quá đắt đỏ, không muốn quay về." Nhị phu nhân nói.

Tần lão gia nghe vậy, sắc mặt cứng đờ: "Sao bà lại có suy nghĩ đó? Tần gia bây giờ đã khác xưa rồi, tài lực trong phủ sống ở Đế Đô là dư dả!"

"Nhưng điều đó cũng không liên quan gì đến cha, dù sao số tiền đó đều là do đại ca kiếm được." Nhị đệ nói.

"An nhi nói đúng, đó đều là Phong nhi có bản lĩnh, lão gia sao lại ra vẻ tự mãn như vậy?" Nhị phu nhân kịp thời bổ sung.

Tần lão gia há hốc mồm, không nói nên lời.

Đúng lúc mọi người đang cười nói vui vẻ, Tần Phong trong đại sảnh lại ngẩn ngơ nhìn lệnh bài bạch ngọc trong tay, không nói một lời.

Nhị đệ thấy vậy liền hỏi: "Đại ca, huynh đang nghĩ gì vậy?"

Nhị phu nhân cũng quan tâm hỏi: "Phong nhi, có tâm sự gì sao?"

Tần Phong lắc đầu, hỏi: "Cha, khi nào chúng ta khởi hành đến Phụng Thiên Thành?"

Tần Kiến An suy nghĩ một lát, liền đáp: "Đây là thánh chỉ Minh Hoàng ban xuống, tự nhiên không thể chậm trễ, nếu không có gì bất ngờ, trong vòng ba ngày, chúng ta sẽ lên đường."

"Con hiểu rồi." Tần Phong gật gật đầu, sau đó tự mình bước ra khỏi đại sảnh.

Nhị phu nhân lo lắng nói: "Lão gia, Phong nhi đây là..."

"Cứ để nó đi, Phong nhi cũng giống ta, đều là người trọng tình cảm, có lẽ là sống ở đây lâu rồi, đột nhiên phải rời đi, trong lòng không nỡ."

.....

Trên sườn núi ngoài thành, trước mộ Lý Dương tiền bối, Tần Phong vừa rót rượu, vừa hồi tưởng lại từng chút một sau khi xuyên không.

Nơi đây có quá nhiều người và việc khiến hắn lưu luyến.

Trở về Tấn Dương Thành, gặp gỡ rất nhiều người, Tần Phong đến Thính Vũ Hiên.

"Sư phụ, có lẽ con phải rời đi rồi."

Bách Lý lão nhân nằm trên ghế mây, ung dung đáp: "Rời đi thì rời đi, cần gì phải nói với ta.

Đến Hạo Văn Viện ở Phụng Thiên Thành, hãy ngẩng cao đầu

mà sống, đừng làm mất mặt ta."

"Sư phụ biết con phải đi đâu sao?"

"Chuyện tuyên đọc thánh chỉ đã sớm truyền khắp Tấn Dương Thành, ta làm sao không biết được?

Con cũng đừng quá đau buồn, thiên hạ vô bất tán yến tịch, đời người khó tránh khỏi những lúc phân phân hợp hợp, từ xưa đến nay đều như vậy.

Con có lòng nhớ đến ta như vậy, xem như ta không uổng công nhận con làm đồ đệ." Lão nhân tử lộ ra chút thần sắc an ủi.

Tần Phong đáp: "Sư phụ, người hiểu lầm rồi, đệ tử đến đây chỉ là hy vọng sư phụ thực hiện lời hứa năm xưa."

"Lời hứa gì?" Lão nhân tử vẻ mặt nghi hoặc.

"Người đã từng đáp ứng con, sẽ truyền thụ tiên pháp cho con."

Bách Lý lão nhân nghe vậy, tức giận thổi râu trừng mắt: "Ta còn tưởng con luyến tiếc ta, hóa ra là đang nhớ đến tiên pháp.

Cút sang một bên cho ta, đồ tiểu tử vong ân phụ nghĩa."

Tần Phong mỉm cười, không nói gì thêm, hắn vén trường bào lên, hai đầu gối quỳ xuống, hành lễ bái sư.

"Đệ tử bất hiếu, không thể ở bên cạnh hầu hạ sư phụ, cảm ơn người thời gian qua đã dạy bảo, để con được lợi ích rất nhiều."

Lão nhân tử há hốc mồm, tuy đã sống qua vô số năm tháng, chứng kiến vô số sinh ly tử biệt, nhưng lúc này cũng không khỏi xúc động.

Ông ta vươn tay phải ra, Thính Vũ Hiên phía sau sau một trận rung chuyển, liền biến thành một tiểu đình viện.

Tiếp đó chỉ thấy lão nhân tử đưa ngón tay điểm lên trán Tần Phong, Thính Vũ Hiên liền hóa thành một đạo lưu quang, chui vào mi tâm hắn.

Tần Phong kinh hãi: "Sư phụ, người đây là..."

"Lúc chia tay, Thính Vũ Hiên này coi như là quà chia tay của ta.

Tiểu tử, nhớ kỹ, nơi nào càng sáng sủa, thì bóng tối càng sâu thẳm.

Phụng Thiên Thành là nơi mà người đời ao ước, nhưng bên trong lại ẩn chứa những góc khuất vượt xa tưởng tượng của thế nhân.

Con đừng để đánh mất bản tâm của mình ở đó.

Nếu như ngày sau có lạc lối, hãy nhớ lại câu trả lời của chính mình khi tự vấn lòng mình.

Không quên mục đích ban đầu, mới có thể đi đến được kết quả cuối cùng.

Tần Phong chắp tay cúi đầu đáp: "Đệ tử, ghi nhớ trong lòng."

Chương 332: Bồi hồi quá khứ, ngậm ngùi xúc động

Rạng sáng hai ngày sau, mọi người trong Tần phủ đã thu dọn hành lý, chuẩn bị lên đường.

Tiểu Bạch ôm chặt lấy chân Tần Phong, vẻ mặt quyến luyến không nỡ.

“Mặc tỷ tỷ, ta đã chiêu mộ thêm một số hạ nhân cho tỷ, sau khi rời khỏi Tấn Dương thành, Tần phủ này sẽ giao cho tỷ. Sau này nếu có thời gian, ta sẽ quay lại thăm hai người.” Tần Phong mỉm cười nói.

Ban đầu hắn định đưa cả hai người họ cùng đến Phụng Thiên thành.

Nhưng theo ý của Mặc tỷ tỷ, kết giới hộ thành của Phụng Thiên thành không thể so sánh với Tấn Dương thành và Thiên thành.

Bất kỳ yêu ma quỷ quái nào cũng khó có thể đặt chân vào trong, nếu nàng ấy mang Tiểu Bạch đi theo, kết quả tốt nhất e rằng cũng sẽ bị nhốt vào Cửu Trọng ngục ở đế đô...

Nghe được lời này, bất đắc dĩ, Tần Phong chỉ đành bỏ ý định.

Mặc Tam di mặc áo choàng đen khoanh tay trước ngực, cố ý ưỡn người, khiến Lam Ngưng Sương đứng bên cạnh cảnh giác nhìn.

“Đệ đệ sắp đi rồi, ta là tỷ tỷ thật sự rất không nỡ, trên người tỷ tỷ cũng không có gì đáng giá để tặng đệ. Vật nhỏ này đệ hãy

cầm lấy.” Vừa nói, Mặc Tam di vừa đưa tay vào trong cổ áo, không biết từ đâu lấy ra một vật hình giọt nước, trong suốt như pha lê.

“Mặc tỷ tỷ, đây là vật gì?” Tần Phong tò mò hỏi.

“Đây là vật mà đại tỷ đã giao cho ta, chỉ cần ở Đại Càn Tây Vực, đệ có vật này trong tay, bất kể là người của thế lực nào cũng sẽ nể mặt đệ. Hơn nữa nếu ở Tây Vực gặp phải nguy hiểm, đệ hãy dẫn động thần thức vào trong đó, nếu gần đó có thuộc hạ của đại tỷ, bọn họ sẽ lập tức xuất hiện cứu đệ.”

Tần Phong nghe vậy, hai mắt sáng lên, đây quả là một thứ tốt, nhận lấy, nhận lấy.

Hắn dừng một chút, như chợt nhớ ra điều gì, bèn mở miệng hỏi: “Vậy nếu là ở bên ngoài Tây Vực thì sao?”

Mặc Tam di vuốt ve má, cười đáp: “Vậy thì không có tác dụng gì lớn.”

“Ặc...”

Sau khi chào hỏi thêm vài câu với Mặc tỷ tỷ và Tiểu Bạch, cuối cùng cũng đến lúc phải đi.

Vừa quay người định bước lên xe ngựa, hắn đã nhìn thấy từ xa một thiếu niên mặc áo vải thô, tay cầm một chồng sách.

Chỉ trong vòng hơn một tháng ngắn ngủi, đây đã là lần thứ mười đối phương đến đổi sách, tính ra trung bình mỗi ngày thiếu niên lang này có thể ghi nhớ được hai đến ba quyển sách, quả thật là thiên phú dị bẩm.

“Tần ca ca, huynh muốn đi rồi sao?” Đi đến trước mặt hắn, thiếu niên lang lưu luyến hỏi.

“Ừ, phải đi rồi, ta đã nói với người ở lại Tần phủ, sau này đệ

xem hết sách, cứ tiếp tục đến đây đổi sách là được.” Tần Phong vỗ vai đối phương.

“Ta còn có thể gặp lại huynh sao?” Thiếu niên mong chờ hỏi.

“Chỉ cần đệ có thể ghi nhớ thành công một vạn cuốn sách, bước vào Văn Thánh Đạo Giả, chúng ta nhất định sẽ có ngày gặp lại.”

Để lại câu nói này, Tần Phong bước lên xe ngựa.

Thiếu niên nhìn theo bóng dáng đội ngũ dần khuất xa, siết chặt nắm tay, ánh mắt vô cùng kiên định.

...

Khoảng cách từ Tấn Dương thành đến đế đô quả thật là mười vạn tám nghìn dặm.

Đoàn người Tần phủ, dù là di chuyển trên Hoa Dung đạo ở Nam Vực, cũng phải mất gần ba ngày đêm mới đến được nơi mà vô số người Đại Càn mơ ước - Phụng Thiên thành!

Hoa Dung đạo đã đủ rộng rãi, nhưng khi đến con đường chính tiến vào Phụng Thiên thành.

Sự rộng rãi đó lại có vẻ hơi nhỏ bé.

Cảm giác đó đối với Tần Phong, giống như dòng suối nhỏ, hồ nước chảy vào biển cả.

Xe ngựa qua lại tấp nập, trong đó kiệu hoa sang trọng càng nhiều vô số kể.

Trước đây, nếu có thể nhìn thấy một con tuấn mã, đã là rất hiếm có.

Nhưng ở đây, những con tuấn mã quý hiếm đó lại phổ biến

như hàng hóa ở chợ trời.

Tần Phong thậm chí còn nhìn thấy con tuấn mã trong truyền thuyết - Long câu, đó là tọa kỵ mà chỉ có hoàng thân quốc thích mới được trang bị!

“Không biết trong kiệu hoa kia là ai nhỉ?” Tần Phong lẩm bẩm.

Theo dòng người, tiếp tục tiến về phía cổng thành Phụng Thiên thành, sau khoảng một nén nhang, mới đến lượt đoàn người Tần Phong.

Lính canh ở cổng thành không thể nói là ít, nhìn xuống thắt lưng của những người đó, lính canh lại đeo toàn bộ lệnh bài bằng ngọc bích!

Song đồng dị năng mở ra, nhìn về phía những người đó, thực lực kém nhất cũng là lục phẩm đỉnh phong, trong đó thậm chí còn có hai cao thủ cảnh giới ngũ phẩm.

Sau khi trải qua một loạt xác nhận thân phận, bọn họ mới được phép đi vào trong Phụng Thiên thành.

Đế đô được chia thành nội thành và ngoại thành, tuy rằng Tần gia hiện tại đã sa sút, nhưng Tần gia của tổ tiên từng là tồn tại sánh ngang với Liễu gia.

Cũng chính vì vậy, Tần gia tổ trạch nằm ở nội thành, là một phủ đệ ba gian.

Không chỉ sở hữu một khu nhà lớn, mà còn có sáu khu nhà nhỏ, tám mươi gian phòng.

Trở về chốn cũ, Tần lão gia không khỏi cảm khái, nhị phu nhân dù sao cũng là nữ nhân, không kìm nén được xúc động, nước mắt tuôn rơi.

Sau một tiếng gọi, đám hạ nhân, nha hoàn vội vàng dỡ hàng hóa, khuân vác vào Tần phủ.

Dù sao cũng là Minh hoàng ban tặng nhà, đồ đạc bên trong đều đầy đủ mọi thứ, hơn nữa đã được dọn dẹp sạch sẽ.

Chắc hẳn không mất nhiều công sức, mọi người Tần gia có thể dọn vào ở ngay.

Tần lão gia nhìn cây đại thụ trước cửa, không khỏi cảm thán: "Năm đó khi cả nhà chúng ta chuyển đi, cây bạch quả này chỉ cao hơn một trượng, vậy mà mười mấy năm trôi qua, không ngờ nó đã cao đến ba trượng."

Tần Phong nghe vậy, nhìn về phía cây đại thụ, có lẽ là do khi rời khỏi đế đô, tuổi còn nhỏ, nên trong ký ức hắn không có ấn tượng gì về cây này.

Nhưng điều đó không ảnh hưởng đến việc hắn nhìn vật nhớ người, bồi hồi về quá khứ.

"Phong nhi, có lẽ con đã quên, năm đó ta còn cố ý khắc chiều cao của con lên cây này. Nhưng thời gian trôi qua đã lâu như vậy, chắc hẳn dấu vết đó đã bị mưa gió bào mòn, giống như tâm khí của cha con vậy." Tần lão gia thở dài.

"Phong nhi, An nhi, hai đứa mau lại đây, sờ thử cây này xem, Tần gia chúng ta đời này, long đong lận đận. Nhưng cây bạch quả này, lại chưa từng rời khỏi phủ đệ. Hiện tại ta dường như vẫn có thể cảm nhận được khoảng thời gian ở đây từ trên người nó."

Tần An làm theo, nhưng dù sao hắn cũng là võ phu, không biết nói lời hoa mỹ, chỉ biết gãi đầu nói: "Cha, con chẳng cảm nhận được gì cả."

Tần Phong lắc đầu, trách mắng: "Nhị đệ, đệ chỉ dùng tay sờ, thì có thể cảm nhận được gì, đệ phải dùng tâm để cảm nhận!"

Vừa nói, hắn nhắm mắt lại, gió lạnh thổi qua, thổi lá cây xào xạc.

Tần Phong lập tức cảm thán: “Cha, hình như con nghe thấy tiếng cả nhà năm đó đứng trước cây, cầu phúc cho năm mới.”

“Phong nhi, ta hình như cũng nghe thấy.”

Nhìn cảnh tượng hai cha con cùng sờ cây, Liễu Kiếm Ly và những người khác đứng cách đó không xa cũng có chút xúc động.

Nhưng ngay lúc hai cha con đang hồi tưởng lại quá khứ, nhị phu nhân lau nước mắt nơi khóe mắt, cau mày nói: “Lão gia, ông đang nói bậy bạ gì vậy, Tần phủ năm đó khi nào thì trồng cây bạch quả? Rõ ràng chúng ta trồng là hai cây hoa quế, ông còn nói, quế với quý đồng âm, có ý nghĩa trừ tà tụ tài. Ông xem này, còn có dấu vết cưa cây, chắc hẳn cây bạch quả này là do người khác trồng.”

Tần Phong và Tần lão gia nghe vậy, sắc mặt cứng đờ, bàn tay đang chạm vào cây đại thụ cũng từ từ buông xuống.

Có lẽ là để tránh ngại ngùng, Lam Ngưng Sương lên tiếng đúng lúc: “Tiểu thư, chúng ta vào trong đi dạo một chút nhé?”

Hắc Than Đầu lập tức nói: “Ta đi cùng các ngươi.”

Chờ đến khi mọi người đã giải tán gần hết, Tần lão gia nhìn cây bạch quả, hai má vẫn còn nóng ran.

Ông ta gọi quản gia đến, chỉ vào cây đại thụ nói: “Cây to như vậy chắn trước cửa, chẳng phải là cản trở tài lộc vào nhà sao? Khó trách chủ nhân trước của căn nhà này lại bị đuổi đi! Ngươi tìm mấy người đến cưa cây này đi, càng nhanh càng tốt.”

“Vâng, lão gia.” Quản gia cúi người đáp.

Giao phó xong việc này, Tần lão gia vội vàng rời đi.

Thấy quản gia nhìn mình, Tần Phong cũng che mặt chạy vào trong phủ.

Lần này, thật sự là mất mặt quá rồi...

Chương 333: Viếng thăm Liễu phủ

Sau khi hạ nhân và nha hoàn thu dọn đồ đạc của Trần phủ xong xuôi, cả nhà họ Trần an tọa tại đại sảnh.

Trần Kiến An nâng chén trà, vuốt ve mặt bàn, hồi tưởng lại quá khứ, nhưng lần này, lại không có ai tiếp lời.

Đặc biệt là Tần Phong, mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, coi như không nghe thấy gì.

Hơi lúng túng, Trần lão gia đặt chén trà xuống, ho khan một tiếng nói: "Phong nhi, đã trở về Phụng Thiên Thành rồi, về tình về lý, con nên dẫn Kiếm Ly về thăm nhà mẹ đẻ một chuyến."

Nhị nương cũng nói: "Đúng vậy, khi đi nhớ mang theo chút quà, đừng để thất lễ."

Tần Phong suy nghĩ một chút, cảm thấy cũng có lý, liền gật đầu đồng ý.

.....

Liễu phủ cũng nằm trong nội thành, là một tòa phủ đệ năm gian.

Dưới sự chỉ dẫn của Hắc Than Đầu, Tần Phong cùng mọi người rất nhanh đã đến Liễu phủ.

Sắp sửa gặp mẹ vợ và cha vợ, nói không căng thẳng là không thể nào.

Tần Phong hít sâu một hơi, người đầu tiên xuống xe ngựa, sau đó vén rèm xe, đưa tay về phía người con gái xinh đẹp trong xe.

Liễu Kiếm Ly khẽ giật mình, sau đó hai má ửng đỏ, đưa tay nắm lấy.

Lam Ngưng Sương ở một bên thấy vậy, che miệng cười trộm, cô gia và tiểu thư thật sự rất ân ái.

Hộ vệ canh cổng nghe thấy tiếng gõ cửa, mở cửa ra, trong lòng mừng rỡ.

Tiểu thư đã về, hơn nữa giống như lời đồn trước đó, thương thế trên người đã khỏi hẳn!

Trao đổi vài câu, hộ vệ để lại một câu "Ta đi bẩm báo gia chủ và phu nhân", liền vội vàng chạy vào phủ.

Nhìn thoáng qua Liễu phủ rộng lớn, Tần Phong quay sang hỏi nương tử bên cạnh: "Hay là nàng dẫn ta đi dạo một vòng?"

"Được." Liễu Kiếm Ly hé môi, mỉm cười.

Rõ ràng là Liễu phủ từ nhỏ đã lớn lên quen thuộc, nhưng cùng người trong lòng dạo chơi, đối với nàng mà nói, lại có một loại cảm giác hoàn toàn khác.

.....

"Lão gia, chàng nói Kiếm Ly và Tần gia con rể khi nào mới trở về Phụng Thiên Thành?" Trong đại sảnh Liễu gia, một người phụ nữ dung mạo đoan trang, quý phái, giữa hai hàng lông mày có chút thần thái giống Liễu Kiếm Ly lên tiếng hỏi.

Ngồi bên cạnh, một người đàn ông trung niên mặt mày kiên nghị bất đắc dĩ thở dài: "Từ sau khi Minh Hoàng ban thánh chỉ, vấn đề này, mỗi ngày nàng ít nhất phải hỏi ba bốn lần."

"Có hỏi nhiều như vậy sao? Ta sao lại không có ấn tượng?" Người phụ nữ nghiêng đầu, dường như đang hồi tưởng.

Qua một lúc, nàng ta lại lên tiếng: "Vậy trước đây chàng trả lời thế nào?"

Người đàn ông trung niên quay đầu nhìn sang, không nói gì.

Người phụ nữ thấy vậy, bỗng nhiên che mặt khóc nức nở: "Được lắm, bây giờ ta nhan sắc phai tàn, chàng cuối cùng cũng chán ghét ta rồi, ngay cả vấn đề của ta cũng không muốn trả lời.

Ta quan tâm con gái ruột và con rể thì có gì sai?

Cho dù mỗi ngày hỏi nhiều thêm vài lần, thì có gì sai?

Như vậy mà chàng đã không kiên nhẫn rồi, lúc trước cưới ta, những lời thề non hẹn biển kia đều bị chàng ném ra sau đầu hết rồi sao?"

Người đàn ông trung niên chỉ cảm thấy thái dương âm ỉ đau, bên tai ong ong, thân là Đại Càn Thần Hầu Quân thống soái uy chấn tứ phương, Liễu gia hiện nhiệm gia chủ.

Ông ta đã từng đối mặt với núi thây biển máu, đối mặt với công kích trên triều đình, vẫn có thể mặt không đổi sắc, ứng phó trôi chảy.

Thế nhưng đối mặt với sự giận dỗi vô cớ và cái miệng của phu nhân nhà mình, thật sự là bó tay.

Vì sao con gái dịu dàng, trầm tĩnh, mà người làm mẹ lại như vậy?

Người đàn ông trung niên trăm nghĩ không ra.

Thở nhẹ một hơi, người đàn ông trung niên chậm rãi nói: "Ta đã nói rồi, Minh Hoàng hạ chỉ, bên nhà thông gia không bao lâu

nữa sẽ trở về.

Nàng cho dù có sốt ruột, cũng là vô ích, chi bằng kiên nhẫn chờ đợi."

"Chàng sớm trả lời, chẳng phải là không có chuyện gì sao." Người phụ nữ buông bàn tay đang che mặt ra, nhìn bộ dạng của nàng ta, nào có giống như thật sự khóc, rõ ràng là giả vờ.

Người đàn ông trung niên vốn tưởng rằng sau khi trả lời, có thể có được một chút yên tĩnh.

Nhưng hộp thoại của người phụ nữ lại được mở ra, lải nhải không ngừng, nói mãi không thôi.

Nàng ta vừa lo lắng con gái ở Tấn Dương Thành ở không quen, lại lo lắng những nơi khác không giống Đế Đô an toàn như vậy, con gái và nhà thông gia sẽ gặp nguy hiểm.

Đương nhiên, nàng ta lo lắng nhất vẫn là con gái ruột và con rể, bề ngoài hòa hợp, kỳ thực bất hòa, dù sao con gái do mình sinh ra, không ai hiểu rõ hơn nàng ta.

"Kiếm Ly cái gì cũng tốt, chỉ là tâm tư đều đặt hết vào việc luyện kiếm, nam nhân nào chịu đựng nổi như vậy.

Lúc trước để con bé học võ ta vốn là không đồng ý, thế mà chàng và cha lại nói con bé thiên phú dị bẩm, không tu hành Thần Vũ thì đáng tiếc.

Kết quả thì sao? Con bé ngày đêm luyện kiếm tu hành, nữ công gia chánh, cái gì cũng không biết, nào có giống con gái nhà người ta?"

"Tần gia tiểu tử kia tuy ta chưa từng gặp mặt, nhưng nghĩ đến cũng là người không tệ, nếu không cũng không thể chữa khỏi thương thế cho con gái, được Minh Hoàng thưởng thức.

Nhưng với tính cách của Kiếm Ly, e là hai người ngay cả phu thê chi thực cũng chưa có, như vậy sao được."

Lải nhải hồi lâu, người phụ nữ càng nói càng lo lắng, nàng ta phảng phất như đã nhìn thấy trước nguy cơ tình cảm của con gái và con rể, thậm chí còn nhìn thấy tờ hưu thư đối phương đưa tới.

Nàng ta kinh hãi đứng dậy, đi qua đi lại trong đại sảnh: "Kiếm Ly và tên con rể kia vì sao còn chưa trở về?"

Người đàn ông trung niên lắc đầu, mạch não của phụ nữ, ông ta suy nghĩ nửa đời người, cũng không thể nào hiểu thấu.

Đúng lúc này, hộ vệ canh cổng vội vàng chạy tới: "Lão gia, phu nhân, tiểu thư và cô gia đến phủ thượng bái phỏng!"

"Thật sao?" Người phụ nữ trừng lớn đôi mắt đẹp, trên mặt tràn đầy kinh hỉ.

Người đàn ông trung niên ngược lại bình tĩnh hơn nhiều: "Bọn họ đâu?"

"Tiểu thư đang dẫn cô gia đi dạo Liễu phủ, có cần ta dẫn bọn họ đến đây không?"

Người đàn ông trung niên vừa định lên tiếng, đã bị người phụ nữ ngăn lại: "Chờ một chút, có vài chuyện ta muốn xác nhận trước."

.....

Tần Phong cùng Liễu Kiếm Ly tay trong tay dạo chơi, Lam Ngưng Sương theo sát phía sau.

Bọn họ đi qua đình hoa, đi qua cầu hồ, còn nhìn thấy nơi luyện võ thời thơ ấu của Liễu Kiếm Ly.

Đến một khuê phòng, Lam Ngưng Sương bỗng nhiên lên tiếng:

"Nơi này có một vị a bà, biết rất nhiều thứ.

Quy củ của nha hoàn trong phủ, cơ bản đều là a bà dạy, ngay cả chuyện nam nữ..."

Nói được một nửa, Liễu Kiếm Ly quay đầu nhìn sang, Lam Ngưng Sương cũng là ý thức được điều gì, vội vàng che miệng lại.

Tần Phong tuy có chút tò mò, nhưng cũng là thức thời không hỏi tiếp.

Đi về hướng đại sảnh Liễu gia, vừa vặn gặp một lão phụ nhân mặt mày hiền từ.

Lam Ngưng Sương mừng rỡ tiến lên ôm chầm lấy đối phương, Liễu Kiếm Ly cũng là khẽ gật đầu chào hỏi.

Từ cuộc trò chuyện của mấy người, Tần Phong cũng xác nhận được thân phận của đối phương, người này chính là a bà mà Ngưng Sương vừa rồi nhắc đến, đã sống ở Liễu phủ gần hết đời người, năm đó, Kiếm Ly cũng là do bà chăm sóc.

A bà nhìn thấy Liễu Kiếm Ly đi lại tự nhiên, đôi mắt đục ngầu, nghẹn ngào nói: "Khỏi rồi là tốt, khỏi rồi là tốt rồi, vị này chính là Tần gia cô gia chữa khỏi thương thế cho tiểu thư sao? Quả nhiên là nhất biểu nhân tài."

Tần Phong cười nói: "A bà khỏe."

A bà nhìn thoáng qua hai bàn tay nắm chặt của hai người, lại nhìn thoáng qua bộ dạng của tiểu thư, vui mừng nói: "Phu nhân vốn còn lo lắng quan hệ của tiểu thư và cô gia không được hòa thuận, bây giờ xem ra là lo lắng vô cớ rồi.

Nhìn bộ dạng của tiểu thư, e là đã cùng cô gia hành phòng sự rồi."

Lời này vừa nói ra, gương mặt trắng nõn của Liễu Kiếm Ly trong nháy mắt đỏ bừng.

Tần Phong có chút kinh ngạc, nhãn lực của a bà này lại lợi hại như vậy, chuyện này cũng có thể nhìn ra được?

Thông thường ở thời cổ đại, muốn xác nhận nữ tử có còn là xử nữ hay không, ngoại trừ lúc động phòng chân tướng rõ ràng, thì chính là do bà mối đích thân xác nhận nữ tử có còn nguyên vẹn hay không.

A bà này cũng không cần động tay động chân, chỉ cần liếc mắt một cái, là có thể nhìn ra manh mối, chỉ có thể nói kinh nghiệm lão luyện, quả là một lão si mê!

Chương 334: Khi nào định sinh con?

Mọi người lại trò chuyện thêm vài câu, Tần Phong giả vờ như tình cờ hỏi bà mối, làm cách nào có thể nhìn ra một người phụ nữ đã từng trải qua chuyện chăn gối hay chưa.

Hắn không có ý nghĩ gì xấu xa, chỉ là với tư cách là một người đọc sách, đơn thuần muốn mở mang kiến thức của bản thân mà thôi.

Bà mối mỉm cười: "Đều là kinh nghiệm cả thôi, chỉ có thể lĩnh hội, không thể nói rõ ra được.

Bất quá cô gia, ta thấy thân thể của ngươi có vẻ hơi hư nhược, có phải đôi khi cảm thấy lực bất tòng tâm hay không?

Ta có một phương thuốc cổ, lát nữa có thể lấy cho ngươi."

Ta không có, ta không có, bà đừng nói bậy..... Cảm nhận được ánh mắt của Ngưng Sương và nương tử, Tần Phong mặt mày cứng đờ, vội vàng biện giải: "Bà mối hẳn là nhìn nhầm rồi, thân thể ta cường tráng lắm."

Thấy đối phương còn muốn nói gì đó, hắn vội vàng ngắt lời: "Giờ cũng không còn sớm nữa, ta còn phải đi bái kiến cha mẹ của Kiếm Ly, xin phép đi trước."

"Vậy cô gia và tiểu thư đi thong thả." Bà mối cúi người nói.

Đợi đến khi ba người đi xa dần, bà mối hướng về một hướng nào đó làm một động tác tay kỳ lạ.

.....

Trên đường đi, Lam Ngưng Sương luôn có ý hay vô ý quay đầu nhìn lại.

Tần Phong có miệng mà không nói nên lời, chỉ cảm thấy là bà mối kia đã hại hắn thê thảm.

Trải qua một đoạn đường dày vò, cuối cùng cũng đến đại sảnh Liễu phủ.

Sau khi nha hoàn vào trong bẩm báo, Tần Phong rốt cuộc cũng được gặp mặt nhạc phụ và nhạc mẫu trong truyền thuyết.

Phải nói rằng, Liễu Kiếm Ly có dung mạo khuynh quốc khuynh thành như vậy, không thể tách rời khỏi gen tốt của cha mẹ.

Chỉ cần nhìn người phụ nữ trên sảnh đường một cái, Tần Phong liền có thể khẳng định, người đó chính là mẹ ruột của Liễu Kiếm Ly, dung mạo giống đến bảy tám phần không nói, thời gian dường như không hề để lại dấu vết gì trên người đối phương.

Nếu như để bà ấy và Liễu Kiếm Ly đứng cạnh nhau, cho dù nói là hai chị em, chắc hẳn cũng sẽ có rất nhiều người tin.

Nhìn sang vị trung niên còn lại, Tần Phong không khỏi kính nể.

Uy danh của Thần Hầu quân, trong Đại Càn, người nào mà không biết, người nào mà không hay?

Quỷ hoạn loạn thế, sơn tặc hoành hành, Thần Hầu quân xuất chinh, đến nay chưa từng một lần thất bại.

Rất nhiều người thời nay đều đem quân đội này so sánh với Thiên Chinh quân của Vũ Sùng hoàng đế năm xưa!

Mà nguyên nhân Thần Hầu quân có được thành tích đáng tự hào như vậy, cha của Liễu Kiếm Ly, cũng chính là Liễu gia gia chủ

hiện tại Liễu Thiên Lộc công lao không thể bỏ qua.

Thiên phú Thần Vũ của Liễu Thiên Lộc không có xuất chúng như Liễu Kiếm Ly, bất quá cũng đã đạt đến Thần Vũ tứ phẩm Kim Cang Bất Hoại cảnh giới.

Nhưng điều khiến ông ta nổi danh không phải là tu vi của ông ta, mà là thủ đoạn dẫn binh của ông ta, cho dù được xưng là Đại Càn Quân Thần cũng không hề quá lời!

Trận chiến nổi tiếng nhất của Thần Hầu quân, chính là trận chiến ở Bắc Vực Quỷ Sơn, có thể nói là điển hình cho việc lấy ít địch nhiều, lấy yếu thắng mạnh.

Ba ngàn tướng sĩ đại chiến năm ngàn yêu quỷ, có thể đại thắng trở về, chính là bởi vì vị nhạc phụ không hay nói cười này, đã vận dụng binh pháp, thiên thời địa lợi nhân hòa đến mức tận cùng!

Tần Phong trong đầu nghĩ đến những chiến tích kinh thiên động địa nghe đồn, trong lòng dâng lên cảm xúc sùng bái, hắn nhận lấy chén trà nha hoàn bưng tới, định kính trà vấn an vị nhạc phụ này.

Nhưng bước chân mới bước được vài bước, vị mỹ phụ nhân kia đã đi tới trước mặt, thích thú đánh giá hắn từ trên xuống dưới: "Ngươi chính là Tần Phong?"

"Vâng, mẫu thân đại nhân." Tần Phong cung kính nói.

Trên đường đến đây, hắn nghe nương tử nhắc tới, vị nhạc mẫu này tên là Hậu Phi Khanh.

"Không tệ, thật sự là không tệ, đã là ngươi và Kiếm Ly thành thân rồi, xưng hô mẫu thân đại nhân này có vẻ hơi khách sáo, ngươi cũng như Kiếm Ly, gọi ta là nương là được." Lúc này biểu hiện của Hậu Phi Khanh thật sự là ứng với câu nói kia - con rể càng nhìn càng vừa mắt.

Bà có phản ứng như vậy cũng là chuyện đương nhiên, dù sao con rể này dung mạo tuấn lãng không nói, còn chữa khỏi kinh mạch bị tổn thương cho Liễu Kiếm Ly.

Quan trọng nhất là, bà trước đó đã nhận được tín hiệu của Liễu gia a bà, con gái và đối phương đã có phu thê chi thực!

Đây chính là tin tức tốt, bà còn lo lắng với tính cách của Kiếm Ly, cả đời này sẽ không được ôm cháu trai hay cháu gái.

“Vâng, nương.” Tần Phong cười ngại ngùng.

“Ây.” Hậu Phi Khanh đáp lại một tiếng, kéo hắn sang một bên, liền bắt đầu trò chuyện rôm rả.

Điều này nằm ngoài dự đoán của Tần Phong, nương tử nếu như đặt vào kiếp trước, tuyệt đối là điển hình cho chứng sợ xã hội.

Hắn vốn tưởng rằng tính cách của nương tử là di truyền từ nhạc mẫu, nhưng nhìn vị nhạc mẫu trước mặt thao thao bất tuyệt này, rõ ràng là một người hướng ngoại!

May mắn là Tần Phong dù sao cũng đã sống hai đời, xem qua đủ loại chuyện cười, đối đáp lại, có thể nói là ứng đối trôi chảy.

Cho đến khi đối phương ném ra một quả bom tấn: “Vậy hai đứa khi nào định sinh con đây?”

Lời này vừa nói ra, cả đại sảnh lập tức yên tĩnh.

Liễu Kiếm Ly đỏ bừng mặt, vành tai nhỏ nhắn, hồng nhuận động lòng người, nàng nhìn mẫu thân, trong giọng nói mang theo chút hờn dỗi chưa từng có: “Nương.”

Lam Ngưng Sương yên lặng đứng một bên, nhưng lỗ tai đã sắp dựng đứng lên, tiểu thư và cô gia muốn sinh con, vừa khiến nàng mong chờ vạn phần, vừa khiến nàng hâm mộ không thôi.

Đúng lúc Tần Phong sững sờ tại chỗ, không biết nên trả lời như thế nào, vị nhạc phụ vẫn luôn im lặng lên tiếng: "Được rồi, hai người cũng trò chuyện đủ lâu rồi, ta còn có việc muốn gặp hắn, người ta dẫn đi trước."

Nói xong, cũng không để ý đến Hậu Phi Khanh trừng lớn hai mắt, Liễu Thiên Lộc bước ra khỏi đại sảnh trước, đồng thời ra hiệu cho Tần Phong đi theo.

Có cớ này, Tần Phong tự nhiên sẽ không bỏ lỡ, chắp tay cúi người cáo lui.

Trên đường đi tìm Liễu gia lão gia tử, Liễu Thiên Lộc đột nhiên mở miệng nói: "Kiếm Ly tuy là con gái ta, nhưng ta lại chưa từng làm tròn trách nhiệm của một người cha.

Năm đó lúc nương nó sinh nó ra, ta còn đang ở Bắc Vực Quỷ Sơn giải quyết quỷ hoạn.

Ngay cả lúc nó ở Vạn Kiếm Tông độ kiếp thất bại, kinh mạch bị tổn thương trở về, ta cũng đang ở bên ngoài chinh chiến, không thể ở bên cạnh nó."

Tần Phong nghe vậy sửng sốt, hắn không hiểu vì sao nhạc phụ lại nói những lời này.

Thần Hầu quân vì bảo vệ bách tính Đại Càn, quanh năm chinh chiến bên ngoài, có tình huống này, cũng là chuyện dễ hiểu.

"Nhạc phụ đại nhân vì bảo vệ thương sinh Đại Càn, bất đắc dĩ mới như vậy, ta tin tưởng Kiếm Ly sẽ hiểu cho người." Lời Tần Phong nói ra, đều là xuất phát từ đáy lòng.

"Có lẽ vậy."

Dừng một chút, Liễu Thiên Lộc lại nói: "Kỳ thực ta rất cảm kích ngươi, không chỉ bởi vì ngươi đã chữa khỏi thương thế cho

con gái ta, mà còn bởi vì ngươi đã thay đổi nó.

Nếu như là trước đây, ta tuyệt đối không thể tưởng tượng nổi, có thể nhìn thấy Kiếm Ly của ngày hôm nay.

Ngươi đã đem những gì ta nợ nó, đều bù đắp lại cho nó."

Cái mà ông ta nợ, chính là sự đồng hành, là sự yêu thương.

Dưới gầm trời này làm sao có người cha nào lại không muốn ở bên cạnh con gái?

Chỉ là thế đạo này, có quá nhiều điều bất đắc dĩ mà thôi.

Tần Phong có chút cảm khái, lập tức bày tỏ quyết tâm của mình: "Nhạc phụ đại nhân yên tâm, sau này ta sẽ luôn ở bên cạnh nàng."

Liễu Thiên Lộc an ủi gật gật đầu, sau đó nói: "Tâm ý của ngươi ta đã cảm nhận được, nhưng chỉ như vậy thôi thì còn lâu mới đủ."

Tần Phong không hiểu ra sao.

"Tu vi của ngươi hiện giờ là gì?"

"Cách đây không lâu đã bước vào Văn Thánh lục phẩm Quái Mệnh cảnh." Tần Phong thành thật trả lời.

Là lúc ở Thư Lương Thành..... Liễu Thiên Lộc như có điều suy nghĩ: "Tuổi thọ của nhân tộc có hạn, nhưng sau khi đạt đến một cảnh giới nhất định, tuổi thọ này cũng sẽ tăng lên rất nhiều.

Kiếm Ly đã bước vào tam phẩm, đạt đến Kiếm Thần cảnh giới, tuổi thọ tự nhiên là hơn xa người thường.

Nếu như ngươi muốn được lâu dài bên cạnh nó, tu vi hiện tại vẫn còn quá thấp."

Thì ra là ý này..... Tần Phong trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này, lại nghe nhạc phụ lần nữa mở miệng: “Hơn nữa, có lẽ ngươi không biết, người có tu vi cao, huyết mạch cũng sẽ phát sinh biến hóa, muốn sinh con nối dõi, cực kỳ không dễ dàng.

Với tu vi hiện tại của ngươi, muốn sinh con đẻ cái với Kiếm Ly, vẫn còn kém một chút.”

Chương 335: Cây trụ vàng của Liễu gia

Tần Phong há miệng, đứng hình tại chỗ, đạo lý này hắn vẫn là lần đầu tiên nghe nói.

“Nhưng mà ta thấy mẫu thân đại nhân cũng không có tu vi trong người, năm đó là làm sao sinh ra Kiếm Ly?”

Liễu Thiên Lộc giải thích: “Cái tu vi chênh lệch này, chỉ nhắm vào nam tính mà nói, giống như Long Tộc.

Cường đại như Long Tộc, nam tính trong tộc bất kể kết hợp với chủng tộc nào, đều cực kỳ dễ dàng sinh hạ con nối dõi, đó là bởi vì huyết mạch thiên phú trong cơ thể bọn họ là hiếm có trên thế gian.

Nhưng nếu là nữ tính Long Tộc kết hợp với ngoại tộc, lại cực kỳ khó sinh hạ con nối dõi, đó là bởi vì rất ít người có thể áp chế được huyết mạch Long Tộc của các nàng.”

Lại có chuyện như vậy!

Ở cái thế đạo này, còn phân biệt nam nữ, rốt cuộc nam nhân khi nào mới có thể ngẩng mặt lên được?!

Tần Phong tức giận đến toàn thân run rẩy, trách không được cùng nương tử cày cấy số lần không ít, lại thủy chung không thấy động tĩnh.

Không nghĩ tới là huyết mạch trong cơ thể đối phương, căn bản không coi trọng thứ đồ chơi của mình!

Tu vi của nam tử kém nữ tử quá nhiều, dẫn đến không mang thai được, đây có tính là nỗi khổ tâm khó nói của thời đại cũ hay không...

Có lẽ là nhìn ra tâm tư của hắn, Liễu Thiên Lộc an ủi: "Ngươi cũng không cần lo lắng, chỉ cần ngươi có thể tu hành đến cảnh giới Tứ phẩm, vấn đề này liền có thể dễ dàng giải quyết."

Tần Phong nghe vậy, hơi thở phào nhẹ nhõm, giữa Tứ phẩm và Tam phẩm có một con hào ngăn cách — Thiên Địa Bá Quyền Ấn Chứng!

Độ khó khi thăng cấp của hai bên, có thể nói là một trời một vực.

Bất quá cho dù như thế, muốn thăng cấp Tứ phẩm cũng không phải là một chuyện dễ dàng.

"Ta sẽ cố gắng nâng cao tu vi." Tần Phong cắn răng nói.

Hôm nay, lý do hắn liều mạng nâng cao tu vi lại thêm một cái — đó chính là vì để hài tử có thể sớm một chút mở mắt nhìn thế giới!

Không bao lâu sau, dưới sự dẫn dắt của nhạc phụ, Tần Phong đi tới một chỗ biệt viện.

"Cha, ta mang người tới rồi."

Lời nói vừa dứt, cửa viện không gió tự mở.

Một đạo thanh âm tang thương từ trong viện truyền ra: "Vào đi."

Bước qua cửa, trong sân vô cùng giản dị, ngoại trừ mấy cây Tùng Bách, chính là một bàn, bốn ghế.

Trên một ghế đang ngồi một vị lão giả tóc bạc phơ, nghĩ đến

chính là lão gia tử của Liễu gia, đương triều Phụ quốc công Liễu Nguyên.

Lão gia tử nghiêng mắt nhìn sang, trong mắt lộ ra thần sắc tán thưởng: "Ngươi chính là Tần Phong? Không tệ, vinh quang tổ tiên Tần gia, có lẽ có thể ở thế hệ của ngươi một lần nữa phát dương quang đại."

"Lão gia tử quá khen." Tần Phong khiêm tốn nói.

Lão gia tử ra hiệu hai người ngồi xuống, tiếp đó chỉ thấy chén rượu trên bàn vậy mà tự động rơi vào trước mặt ba người.

Đây là thủ đoạn kình khí ngoại phát, có thể khống chế kình khí đến mức độ như ý đến vậy, đủ thấy tu vi của lão gia tử cao thâm.

Mà sự thật cũng chính là như thế.

Là cây trụ vàng của Liễu gia, tu vi của Liễu Nguyên lão gia tử đã đến cảnh giới Tam phẩm đỉnh phong, cách cái Nhị phẩm cảnh giới trong truyền thuyết kia, chỉ còn thiếu bước cuối cùng.

Bất quá bước cuối cùng này, lại đã làm lão chần chừ hơn mười năm.

Tần Phong vừa định bưng bình rượu lên rót rượu cho lão gia tử, lại nghe đối phương mở miệng hỏi: "Có biết ta vì sao muốn gặp ngươi không?"

Động tác trên tay dừng lại, Tần Phong đáp: "Phụng Thiên thành nước sâu, lão gia tử có lẽ là muốn chỉ điểm vãn bối một hai, để tránh đi nhầm đường."

Liễu Nguyên nghe vậy, hài lòng gật gật đầu: "Năm đó trơ mắt nhìn Tần gia dời khỏi Phụng Thiên thành, kỳ thật ta cũng có nghĩ tới ngăn cản.

Nhưng mà Tần gia suy yếu, rời xa những mũi tên bắn lén kia, tránh né mũi nhọn lui đến nơi khác, cũng là một lựa chọn không tệ.

Liễu gia kỳ thật có lỗi với ngươi, nếu không phải là hôn ước của tổ tiên, đem Kiếm Ly gả cho ngươi, ngươi cũng sẽ không ở lúc còn nhỏ, gặp phải nhiều tai bay vạ gió như vậy, thậm chí liên lụy đến toàn bộ Tần gia.

Cho dù ngươi đối với Liễu gia sinh lòng oán hận, ta cũng có thể lý giải."

"Lão gia tử nghĩ nhiều rồi, cưới được Kiếm Ly là phúc phận ba đời của ta tu luyện mà có, làm sao có thể sinh lòng oán hận.

Chỉ là có một số việc, vãn bối vẫn là muốn biết, ở Phụng Thiên thành nhắm vào Tần gia rốt cuộc có những ai." Tần Phong tò mò hỏi.

Cũng không phải là hắn muốn trả thù sau, dù sao hiện tại hắn cũng không có năng lực đó.

Chỉ là muốn biết trước địch nhân có những ai, mới có thể càng tốt hơn đề phòng.

Lão gia tử chậm rãi mở miệng: "Vậy thì nhiều lắm."

Tiếp đó, Tần Phong liền nghe lão gia tử đọc ra mấy chục cái chức quan, những chức quan này còn không phải là nhàn tản, mà là nắm giữ thực quyền!

Tần Phong càng nghe càng kinh hãi, hắn vẫn là coi thường mị lực của nương tử nhà mình.

Những quan viên này phân bố ở các bộ môn khác nhau trong đế đô, nếu như muốn tiếp tục nhắm vào Tần gia, vậy Tần gia có thể nói là khó mà di chuyển.

Hắn đột nhiên có chút muốn trốn về Tấn Dương thành...

Có lẽ là nhìn ra tâm tư của hắn, Liễu Nguyên lão gia tử cười nói: "Ngươi cũng không cần quá lo lắng, đó đều là chuyện quá khứ, dù sao ngươi và Kiếm Ly đã có danh phận vợ chồng."

Tần Phong nhướng mày.

Đúng vậy!

Những người đó lúc trước sở dĩ muốn nhắm vào Tần gia, không gì khác hơn là không muốn để Tần gia và Liễu gia kết thân mà thôi.

Ai mà không muốn cưới nữ tử như Liễu Kiếm Ly?

Thứ nhất là bởi vì Minh Hoàng say rượu nói lỡ lời, cưới Liễu Kiếm Ly có thể bảo đảm gia tộc hưng thịnh trăm năm, một vị Thần Vũ cao thủ tiền đồ bất khả hạn lượng, lẽ ra phải có năng lực này.

Thứ hai cũng là có thể leo lên Liễu gia cái cây đại thụ này.

Nhưng mà theo mộc đã thành thuyền, danh phận vợ chồng đã được xác định, bọn họ lại nhắm vào Tần gia liền không còn có bất kỳ đạo lý gì, ngược lại sẽ tự dưng rước lấy kẻ địch.

Ngay tại lúc này, Tần Phong đột nhiên nghĩ đến cái gì, lên tiếng hỏi: "Kỳ thật vãn bối có một việc vẫn luôn không hiểu, lúc trước ngày thành thân, con trai của Binh bộ Thượng thư lang Đường Hiên tới đại náo hôn lễ, hắn muốn làm gì?"

Binh bộ Thượng thư lang tuy là đại thần nắm giữ thực quyền, nhưng đối với Đại Càn Phụ quốc công vẫn là có chút không đủ nhìn.

Cho dù Binh bộ và Thần Hầu quân vẫn luôn bất hòa, vậy cũng nên là ở trên triều đường lẫn nhau công kích, mà không phải là ở

ngày thành thân của hai nhà đại náo một trận.

Dù sao đây tương đương với là đang đánh vào mặt Phụ quốc công, một khi không tốt, có thể là cục diện bất tử bất hưu.

Binh bộ Thượng thư lang nếu có chút đầu óc, cũng không có khả năng làm ra cử chỉ như vậy.

Trừ phi người ra lệnh cho Đường Hiên kia cũng không phải là bản thân Binh bộ Thượng thư lang...

Lão gia tử đáp: "Đường Hiên là đang thay người phía trên nào đó thăm dò Liễu gia chúng ta."

"Người phía trên nào đó." Tần Phong đồng tử hơi co lại, việc này liền có chút đáng để suy nghĩ.

Ở Đại Càn dám thăm dò Phụ quốc công, tuyệt đối có thể đếm trên đầu ngón tay, mà trong đó phần lớn đều là hoàng thân quốc thích.

Nhìn Tần Phong thần sắc biến ảo, Liễu Nguyên lão gia tử nói: "Ngươi cũng không cần đoán mò, hôn sự của Liễu Tần hai nhà được Minh Hoàng cho phép.

Bất kể vị kia trước đó có ý đồ gì, hiện tại ngươi đã trở lại đế đô Phụng Thiên thành, hắn còn muốn động đến ngươi còn phải xem Liễu gia có đồng ý hay không."

Lão gia tử nói lời này lúc, ngữ khí tuy bình tĩnh, nhưng Tần Phong lại nghe ra được sóng ngầm mãnh liệt.

Nghĩ lại cũng phải, tôn nữ bảo bối nhà mình ở lúc thành thân, bị người ngăn cản khiêu khích, đổi lại là ai cũng phải tức giận.

Còn có lời nói bá khí cùng tính cách bênh vực con rể của lão gia tử, khiến Tần Phong khá là hài lòng, cái chỗ dựa này thật sự là

khiến người ta an tâm.

“Gia gia, không nói những chuyện mất hứng kia nữa, vãn bối kính ngài và cha một ly.”

Xưng hô thay đổi, khiến khóe miệng lão gia tử nhếch lên.

Tiểu tử này thật đúng là giảo hoạt, trách không được có thể có được phương tâm của Kiếm Ly... Liễu Thiên Lộc không thích nói cười trong lòng thầm nghĩ.

Chương 336: Chỉ điểm

Giây phút bình rượu được rót ra, hương rượu quen thuộc xộc vào mũi.

“Đây là?” Tần Phong trợn tròn mắt.

Liễu Nguyên cười nói: “Chắc hẳn là chưa từng ngửi thấy hương rượu nào như vậy phải không? Đây chính là rượu được ủ từ tửu phường mà Thần Công Phòng mới khai trương không lâu.

Hương vị đậm đà, dư vị kéo dài, cho dù so với Túy Sinh Mộng Tử của Trích Tinh Lâu cũng không hề kém cạnh.

Loại rượu này được chia thành nhiều phẩm cấp, hơn nữa mỗi tháng đều bán giới hạn, nếu không phải ta và Nguyên Trai của Thần Công Phòng có chút giao tình, thì loại rượu thượng hạng này, cho dù có tiền cũng không mua được.”

“Rượu này có phải là Tiên Nhân Túy không?” Tần Phong hỏi.

“Hửm? Ngươi biết loại rượu này?” Liễu lão gia tử thần sắc hiếu kỳ, Liễu Thiên Lộc ở bên cạnh cũng nghiêng đầu nhìn sang.

Tần Phong khóe miệng giật giật, có thể không biết sao, loại rượu này chính là do hắn bảo Thần Công Phòng ủ chế.

Hơn nữa, Nguyên Trai lão gia tử quả nhiên giữ đúng lời hứa, mỗi tháng bán giới hạn không nói, rượu nguyên chất chưa pha loãng cũng được kiểm soát nghiêm ngặt.

Loại rượu thượng hạng mà Liễu lão gia tử gọi là, Tần Phong chỉ cần ngửi một cái là có thể biết, đầy đủ cũng chỉ là loại ba mà thôi……

“Thật ra vãn bối có mang theo một ít lễ vật, chính là Tiên Nhân Túy này.” Tần Phong có chút ngại ngùng, sau đó từ trong nhẫn trữ vật lấy ra ba vò rượu nguyên chất.

Làm như vậy có thể sẽ khiến cho giao tình của Liễu lão gia tử và Nguyên Trai xuất hiện một số vấn đề, nhưng hắn cũng không mang theo lễ vật nào khác nên cũng không quản được nhiều như vậy.

Nhìn thấy vò rượu, Liễu Nguyên và Liễu Thiên Lộc nhướng mày, loại rượu ngon như Tiên Nhân Túy đều được bán theo bình, chưa từng có ai mua được rượu theo vò, hơn nữa còn là ba vò!

Thêm vào đó, Tần Phong trước đây chưa từng đến Phụng Thiên Thành, cho nên Liễu Nguyên và Liễu Thiên Lộc trong lòng đều có một suy đoán —— tên tiểu tử này bị người ta lừa rồi.

Nhưng dù sao đây cũng là lần đầu tiên Tần Phong đến Liễu phủ bái phỏng, vì để giữ thể diện cho đối phương, Liễu Nguyên và Liễu Thiên Lộc đều ngầm hiểu, giả vờ như không biết.

“Tâm ý của ngươi ta nhận, để vò rượu sang một bên đi.” Liễu lão gia tử vuốt râu cười nói.

“Đã lấy ra rồi, cha và gia gia không bằng nếm thử một chút.”

“Ờ……”

Tần Phong cũng không để ý đến thần sắc của hai người, trực tiếp nhấc một vò rượu đặt lên bàn đá.

Theo sau khi nắp vò rượu được mở ra, hương rượu nồng nàn lập tức tràn ngập trong tiểu viện, khiến người ta lưu luyến quên về.

Hương rượu này còn say lòng người hơn cả rượu trong bình!

“Đây thật sự là Tiên Nhân Túy?” Liễu lão gia tử kinh ngạc lên tiếng.

“Tự nhiên là thật.”

Hơn nữa còn là rượu nguyên chất chính hiệu, Tần Phong thầm bổ sung một câu trong lòng.

Liễu Nguyên và Liễu Thiên Lộc bưng chén rượu lên, chỉ một ngụm đã khiến bọn họ kinh ngạc như gặp tiên.

Phẩm chất của loại rượu này, cho dù là Túy Sinh Mộng Tử cũng không thể sánh bằng!

Đặt chén rượu xuống, Liễu Nguyên hứng thú nhìn về phía Tần Phong: “Tấn Dương Thành xuất hiện Long Mạch, Nguyên lão gia tử của Thần Công Phòng từng được lệnh, đi xây dựng Trấn Long Bia và kết giới bảo vệ thành.

Sau khi trở về, Thần Công Phòng liền xây dựng lại tửu phường, ủ ra loại Tiên Nhân Túy này.

Có tin tức nói rằng, người đứng sau Trích Tinh Lâu từng muốn có được phương pháp ủ chế Tiên Nhân Túy này, nhưng không thành công, liền lui mà cầu tiếp theo muốn tìm kiếm hợp tác, vẫn bị lão già Nguyên Trai kia từ chối.

Mà lý do từ chối lại khiến người ta phải suy ngẫm……”

Liễu Nguyên đưa ngón tay gõ nhẹ lên bàn đá, đầy ẩn ý nói: “Lão già kia nói, Thần Công Phòng bọn họ cũng chỉ là thay người khác ủ rượu mà thôi.”

Quả nhiên là lão hồ ly sống hơn nửa đời người, chỉ cần liên kết một số manh mối lại với nhau, liền tìm ra được chân tướng…… Tần Phong thành thật đáp: “Ngài đoán không sai, người bảo Thần Công Phòng ủ chế Tiên Nhân Túy chính là ta.”

Liễu lão gia tử cười ha hả: “Trong thư Ngưng Sương gửi về trước đó, đã nhiều lần nhắc đến, ngươi là một kỳ tài kinh doanh, ta ban đầu còn không tin, dù sao thì phụ thân ngươi.....”

Lời nói dừng một chút, lão gia tử chuyển chủ đề: “Xem ra, ngươi không giống phụ thân ngươi, quả thực có đầu óc kinh doanh.

Mà thương nhân thành công, thường là người gian xảo, xử sự khéo léo, ngươi có bản lĩnh này, ta rất vui mừng.”

Tần Phong sắc mặt cứng đờ, lão gia tử đây là đang khen hắn, hay là đang châm chọc hắn?

“Ngươi không cần phải như vậy, ta nói đều là lời thật lòng.

Lần này trở về Phụng Thiên Thành, ngươi sẽ bước vào Hạo Văn Viện, mà những văn thần trong triều, đa số đều xuất thân từ Hạo Văn Viện.”

Phải biết rằng, Thiên Giám Quốc Sư - vị văn thần lớn nhất hiện nay, chính là Viện trưởng của Hạo Văn Viện!

“Tương lai ngươi cũng sẽ vào triều làm quan, người làm quan, tự nhiên phải ngay thẳng chính trực, nhưng ở trong triều đình này, nếu không có chút tâm cơ và thủ đoạn, chỉ sẽ bị người khác chèn ép, trở nên tầm thường.

Chỉ có gian trá hơn những kẻ tiểu nhân kia, mới có thể đứng vững trong triều đình, ngươi hiểu chứ?”

Tần Phong gật đầu, lão gia tử đây là đang chỉ điểm cho hắn.

Sư phụ cũng từng nói với hắn những lời tương tự, người cổ hủ vào triều làm quan, đấu không lại đám gian thần đầy triều, người chính trực dẫn binh đánh giặc, cũng chỉ biết bó tay bó chân.

Thế đạo này, xưa nay vẫn vậy.

Thấy Tần Phong đã lĩnh hội được ý tứ trong lời nói, Liễu Nguyên lại nhắc đến chuyện ở Thư Lương Thành: “Chuyện nguy hiểm đêm hôm đó ta đã nghe nói, ngươi bố trí trận pháp ngăn cách tử khí, dùng Lôi Đình Chính Khí tiêu diệt hàng ngàn thi quỷ trong thành……”

Hàng ngàn thi quỷ, có nhiều như vậy sao?

Tần Phong kinh ngạc trong lòng, lúc đó hắn chỉ nghĩ đến việc bố trí trận pháp ngăn cách tử khí, giải cứu Thư Lương Thành, cho nên cũng không để ý đến những thứ này.

Lúc này nghe người khác kể lại trận chiến hôm đó, chỉ cảm thấy bản thân quả thực rất ngưu bức!

“Tin đồn và tình hình thực tế vẫn có chút sai lệch, kỳ thật đêm hôm đó thi quỷ trong thành…… e là phải lên đến hàng vạn.” Tần Phong mặt không đỏ tim không đập nói khoác.

Dù sao ở đây cũng chỉ có một mình hắn là người trong cuộc, thổi phồng một chút cũng không sao.

Nhưng Liễu Nguyên và Liễu Thiên Lộc là người như thế nào? Chút tâm tư này căn bản không thể nào qua mắt được bọn họ.

“Bản lĩnh nói khoác mà không biết ngượng của ngươi, quả thực rất thích hợp làm quan.”

“Ặc……”

Chờ đến khi Tần Phong rời đi, Liễu Thiên Lộc hỏi: “Trong Hạo Văn Viện có rất nhiều phe phái, vì sao phụ thân không nói rõ với hắn trước?”

“Ban đầu ta gọi hắn đến đây chính là vì mục đích này, nhưng

sau khi nhìn thấy tiểu tử này, ta lại không muốn lên kế hoạch cho tương lai của hắn nữa.

Với năng lực của hắn, hoàn toàn có thể tự mình bước đi trên con đường của riêng mình, không phải sao?"

Liễu Thiên Lộc gật đầu, lão gia tử đây là đang kỳ vọng rất nhiều vào tên tiểu tử kia.

Ngoảnh đầu nhìn ba vò Tiên Nhân Túy, Liễu Thiên Lộc nói: "Ở đây có ba vò rượu, ta lấy....."

Lời còn chưa dứt, Liễu Nguyên phất tay áo một cái, ba vò Tiên Nhân Túy đã không cánh mà bay.

"Ngươi muốn nói gì?"

Liễu Thiên Lộc trầm mặc một lát, chắp tay cáo lui.

.....

Sau khi dùng bữa tối xong ở Liễu phủ, Tần Phong rốt cuộc cũng có thể thoát khỏi sự hỏi han dồn dập của lão bà lắm chuyện.

Ở cổng Liễu phủ, lão ma ma A Bà ra tiễn, bà ta từ trong ngực lấy ra một tờ đơn thuốc, đưa cho Tần Phong với vẻ mặt nghiêm túc nói: "Cô gia, thân thể yếu đuối không phải là chuyện gì đáng xấu hổ.

Người đọc sách dù sao cũng không bằng võ phu, thân thể không được cường tráng, cho nên càng phải chú ý điều dưỡng.

Đây là phương thuốc gia truyền của nhà ta, chỉ cần đúng giờ uống thuốc, hiệu quả sẽ thấy rõ, ngài không bằng thử xem."

Nói xong, cũng không đợi Tần Phong phản bác, A Bà để lại đơn thuốc, liền nghênh ngang bỏ đi.

Tần Phong nhìn đơn thuốc trong tay, lần nữa cảm nhận được ác ý sâu sắc của thời đại này đối với người đọc sách.

Chương 337: Tướng công, chàng có muốn có con không?

Đêm khuya, trăng sáng như lưỡi câu.

Tần Phong triển khai thần thức, hướng về thương khung. Những ngôi sao mệnh màu trắng vẫn dày đặc như trước, phần lớn trong số đó đã được hắn kết nối khí cơ.

Mặc dù đã thành công bước vào cảnh giới Lục phẩm Quái Mệnh, nhưng sư phụ từng nói với hắn, thường xuyên quan sát sao mệnh có thể khiến Văn Thánh Đạo Giả lĩnh ngộ được nhiều điều hơn, khi thi triển thuật bói toán cũng sẽ thêm phần thuận buồm xuôi gió.

Chính vì vậy, Tần Phong chưa bao giờ lơ là việc tu luyện này.

Sau khi quan sát sao mệnh, hắn dẫn dắt thần thức tiến vào Thần Hải. Ngoài Lôi Đình Chính Khí và hình chiếu sao mệnh trắng xóa đầy trời, trên Vấn Tâm Đài còn lơ lửng một tòa lầu các, chính là Thính Vũ Hiên mà sư phụ ban tặng cho hắn.

Ý niệm vừa động, Tần Phong xòe bàn tay ra, lầu các trên Vấn Tâm Đài liền bay ra khỏi Thần Hải, lơ lửng trên lòng bàn tay hắn.

Lúc này, chỉ cần hắn muốn, Thính Vũ Hiên có thể hóa thành lầu các ba tầng, trở nên to lớn như lúc ở Tấn Dương Thành.

Hắn thậm chí có thể trực tiếp dẫn dắt thần thức tiến vào Thính Vũ Hiên, lật xem sách vở.

Điều này quả thực đã mang đến cho hắn không ít tiện lợi.

"Văn Thánh Đạo Giả ngũ phẩm cảnh giới gọi là Hạo Nhiên Cảnh, muốn bước vào cảnh giới này, cần phải tuân theo nội tâm, tuân theo lời thề lúc ở Minh Tâm Cảnh."

Tần Phong đặt cuốn sách lấy từ Thính Vũ Hiên xuống, bất giác thở dài.

Phương pháp này nói dễ cũng dễ, nói khó cũng khó.

Có Văn Thánh Đạo Giả trong vòng ba ngày bỗng nhiên giác ngộ, bừng tỉnh đại ngộ, bước vào ngũ phẩm cảnh giới.

Có Văn Thánh Đạo Giả cho dù luôn giữ vững bản tâm, cả đời lại vẫn dừng lại ở Lục phẩm Quái Mệnh Cảnh.

Tần Phong đoán, điều này rất có thể là do liên quan đến độ khó của lời thề lúc vấn tâm.

Vậy thử hỏi trên đời này, còn có lời thề nào khó thực hiện hơn lời thề mà hắn đã lập ra lúc trước?

Ngay khi hắn đang thở dài, cửa phòng bị người ta đẩy ra, Liễu Kiếm Ly một thân bạch y bước vào.

Nàng bưng trên tay bát thuốc, miệng bát còn bốc khói trắng nghi ngút, hiển nhiên là vừa mới sắc xong chưa lâu.

Chỉ cần khẽ ngửi, Tần Phong đã biết rõ tất cả dược liệu có trong bát thuốc.

Sắc mặt hắn cứng đờ, dược liệu trong bát thuốc phần lớn là những thứ bổ dương, hơn nữa còn giống hệt với phương thuốc mà lão yêu nữ Bạch Nhật của Liễu gia đưa cho.

"Chờ đã, đây là ý gì? Tại sao nương tử lại sắc bát thuốc này cho ta, chẳng lẽ nàng cũng cảm thấy ta thân thể yếu đuối?

Không, không thể nào, trong cơ thể ta có Long Châu, thể lực so

với trước kia không biết mạnh hơn bao nhiêu lần, hơn nữa với tính cách của nương tử, tuyệt đối không thể nào có suy nghĩ như vậy."

Đêm nay không có gió, nhưng cửa sổ lại truyền đến tiếng động nhẹ.

Ngó theo tiếng động, một cái đầu nhanh chóng rụt lại, mặc dù đối phương phản ứng rất nhanh, nhưng Tần Phong vẫn đoán được, người ngoài cửa sổ chắc chắn là Ngưng Sương.

Nhớ lại những biểu hiện khác thường của nương tử lúc ở Tấn Dương Thành, chính là do bị Ngưng Sương xem thoại bản làm hư.

"Đây là thuốc bổ thiếp vừa mới sắc cho chàng, uống lúc còn nóng đi." Liễu Kiếm Ly mặt hơi đỏ, lên tiếng nói.

Nàng hiển nhiên cũng biết tác dụng của bát thuốc này.

Khóe miệng Tần Phong giật giật, cảm giác Võ Đại Lang này là sao?

Thôi được rồi, đã sắc xong rồi, không thể phụ lòng tốt của nương tử... Tần Phong thở dài một tiếng, nhận lấy bát thuốc uống cạn.

Phải nói là, phương thuốc gia truyền của lão yêu nữ quả thực không tầm thường.

Vừa mới uống xong không lâu, Tần Phong đã cảm thấy trong cơ thể có một cỗ lực lượng cuồn cuộn như muốn bộc phát!

Điều quan trọng nhất là, không biết vì sao nương tử nhà hắn lại đảo mắt, mím môi, dường như đã hạ quyết tâm, hỏi một câu: "Tướng công, chàng có muốn có con không?"

Lời vừa dứt, Ngưng Sương ở ngoài cửa sổ thức thời rời đi.

Mà đêm nay, chú định là một đêm triền miên.

...

Sáng sớm hôm sau, Tần Phong sau một đêm cuồng nhiệt chỉ cảm thấy đau lưng mỏi gối.

Bát thuốc này thật sự quá đỉnh.

"Thỉnh thoảng một lần thì còn được, nếu thường xuyên như vậy, e là sống không được bao lâu." Tần Phong cảm thán một tiếng.

Dù sao trên đời này, không có đất cày xấu, chỉ có trâu cày chết.

Liễu Kiếm Ly dù sao cũng là Thần Vũ Võ Phu cao phẩm, sáng sớm đã thức dậy tu luyện.

Nghĩ đến câu hỏi của nương tử tối qua, Tần Phong cũng vén chăn ấm áp lên, mặc quần áo vào.

Để con cái có thể sớm ngày nhìn thấy thế giới, hắn cũng không thể lười biếng nữa!

...

"Nơi này chính là Hạo Văn Viện?" Tần Phong tay cầm lệnh bài, ngẩng đầu nhìn ba chữ dát vàng trên tấm biển.

Hôm qua vừa đến Phụng Thiên Thành, lại đến phủ tướng quân bái kiến nhạc phụ nhạc mẫu, cho nên việc đến báo danh tự nhiên cũng bị trì hoãn một ngày.

Hạo Văn Viện quả nhiên là thánh địa mà các học sĩ thiên hạ đều hướng tới, quy mô không thể nói là không lớn, cho dù nói là cung điện cũng không ngoa.

Bên trong ngoài đình đài lầu các nguy nga tráng lệ, còn có núi

non sông nước.

Nghe nói, núi non sông nước trong viện không phải là thật, mà là do văn bảo của Văn Thánh Đạo Giả hóa thành.

Nhìn thấy ngọn núi xanh biếc kia mây mù lượn lờ, Tần Phong càng thêm khao khát ngũ phẩm Hạo Nhiên Cảnh.

Dù sao Văn Thánh Đạo Giả chỉ khi nào đạt đến ngũ phẩm cảnh giới, mới có thể sử dụng văn bảo, phát huy ra sức mạnh thần dị.

"Không biết trong Hạo Văn Viện này, có cơ duyên nào giúp ta bước vào ngũ phẩm cảnh giới hay không."

Nghĩ như vậy, Tần Phong định bước vào trong viện, nhưng lại bị hai học trò mặc áo trắng đưa tay ngăn cản.

"Ngươi là ai, tại sao lại đến Hạo Văn Viện của chúng ta?" Một người hất cằm lên tiếng hỏi.

Vẻ mặt hai người này ngạo mạn, quả thực giống hệt tên nam tử ngày hôm đó đọc thánh chỉ.

Sắc mặt Tần Phong cứng đờ, chẳng lẽ học trò trong Hạo Văn Viện ở Phụng Thiên Thành đều như vậy sao?

Hắn giơ lệnh bài trong tay lên, cung kính nói: "Hai vị, đây là lệnh bài của ta, ta vâng mệnh đến đây nhập học."

Vừa dứt lời, lệnh bài trong tay hắn đã bị một người giật lấy.

Hai học trò canh cổng cẩn thận kiểm tra, sau khi xác nhận không có sai sót, mới lên tiếng: "Chưa đến mùa xuân mà đã chiêu mộ học trò mới, thật là kỳ lạ.

Ngươi tên là gì?"

"Tần gia, Tần Phong."

"Tần Phong... Chờ đã, chẳng phải ngươi chính là người đã bày trận pháp ở Thư Lương Thành, giải quyết tai họa thi quỷ cách đây không lâu sao?!" Hai người nhướng mày lên tiếng.

"Ừm? Hai vị quen biết ta?" Tần Phong đầu tiên là lộ ra vẻ mặt hơi tò mò, sau đó liền đoán được nguyên nhân.

Nhất định là chuyện hắn anh dũng ở Thư Lương Thành đã truyền đến tai hai người này.

"Nhìn xem bộ dạng kinh ngạc của hai người này kìa, bọn họ nhất định rất sùng bái ta..."

Ngay khi Tần Phong đang tự mãn, phản ứng tiếp theo của hai người lại nằm ngoài dự đoán của hắn.

"Hừ, không ngờ ngươi còn dám đến đây?" Một người cười khẩy.

"Ý gì?" Tần Phong nhíu mày, giọng điệu của đối phương khiến hắn rất không vui.

"Chuyện ở Thư Lương Thành, có thể lừa gạt người đời, nhưng không thể nào qua mắt được chúng ta.

Trận pháp nhất đạo, bác đại tinh thâm, ngay cả học trò trong Hạo Văn Viện chúng ta, nghiên cứu trận đạo mười mấy năm, cũng chưa chắc đã có thể nhập môn.

Một tên Văn Thánh Đạo Giả tự học ở nơi hoang dã như ngươi, làm sao có thể làm được?

Nếu ta đoán không lầm, nhất định là ngươi đã hứa hẹn với tên họ Chu kia rất nhiều chỗ tốt, mới khiến hắn nói tốt cho ngươi trước mặt Minh Hoàng.

Còn mục đích ngươi làm như vậy cũng không khó đoán, chẳng

phải là vì muốn lừa một tấm lệnh bài có thể vào Hạo Văn Viện học tập sao."

Chương 338: Hạo Văn Viện này, không ở cũng được

“Bọn ta thấy nhiều kẻ như ngươi lắm rồi, vì muốn vào được Hạo Văn Viện mà chẳng từ thủ đoạn nào.

Nhưng có nhiều chuyện, ngay từ khi sinh ra đã được định sẵn rồi.

Gà thì mãi là gà, cho dù có cố gắng chen chúc vào bầy phượng hoàng thì cũng vẫn chỉ là gà mà thôi.

Ta mà là ngươi, thì sẽ ngoan ngoãn cầm lấy miếng lệnh bài này, nhanh chóng trở về.

Ít nhất ngươi còn có thể dùng nó để ra oai với những kẻ không hiểu chuyện, như vậy còn hơn là ở Hạo Văn Viện để rồi mất mặt.”

Tên còn lại cười khẩy bổ sung một câu: “Hạo Văn Viện không phải là nơi mà hạng tiện dân như ngươi có thể bước vào, nên sớm từ bỏ ý định đó đi.”

Tần Phong nhíu mày: “Kẻ sĩ không phân biệt cao thấp sang hèn, cũng không có ai sinh ra đã hơn người.”

Hai tên gác cổng nghe vậy đều sững sờ, cứ như vừa nghe được chuyện nực cười nhất thiên hạ, một tên ôm bụng cười ha hả: “Tên nhóc thối, để ta nói cho ngươi biết, con người sinh ra đã được chia thành ba, sáu, chín đẳng! Cũng giống như đám đá kia vậy.

Đá tảng thì mãi mãi là đá tảng, có đẽo thế nào cũng không thể trở thành ngọc bích được.”

Nghe vậy, Tần Phong thở dài một hơi.

Hắn không tức giận, mà chỉ cảm thấy bi ai và nực cười.

Hạo Văn Viện, nơi được người đời xưng tụng là thánh địa của kẻ sĩ, vậy mà lại dạy ra những học trò như thế này.

Hai tên trước mặt, so với Vương Nghĩa ở Thư Lương Thành thì có gì khác biệt?

Trong mắt bọn chúng, con người cũng bị chia thành ba, sáu, chín đẳng, những kẻ tự xưng là tầng lớp thượng lưu như bọn chúng, làm sao có thể thấu hiểu được cuộc sống lầm than của bách tính?

Thật nực cười…

Trong mắt Tần Phong thoáng qua một tia bi thương, miếng lệnh bài Hạo Văn khiến vô số kẻ sĩ thèm muốn trong tay hắn lúc này lại khiến hắn cảm thấy nóng rát vô cùng!

Hắn tự giễu cười một tiếng: “Sư phụ, người muốn ta đến nơi này để trau dồi học vấn, nhưng có lẽ đệ tử sẽ khiến người thất vọng rồi.”

Hạo Văn Viện như thế này, không ở cũng được!

“Nếu ta muốn trả lại miếng lệnh bài này, thì nên giao cho ai?” Tần Phong lạnh lùng hỏi.

“Ngươi hỏi vậy là có ý gì?” Hai tên kia khó hiểu.

“Vật về với chủ cũ, ta và Hạo Văn Viện sẽ không còn liên quan gì nữa.” Tần Phong kiên quyết nói.

Nhưng hai tên học trò gác cổng hiển nhiên không tin, miếng lệnh bài Hạo Văn mà biết bao kẻ sĩ muốn có được, sao có thể có người lại chủ động trả lại?

Thực tế, hai tên bọn chúng chỉ muốn dằn mặt Tần Phong một chút mà thôi, dù sao với thân phận của bọn chúng cũng không có quyền ngăn cản người khác vào Hạo Văn Viện.

Dựa vào việc cha mình làm quan trong triều, bắt nạt những học trò không có thân phận đã trở thành thú vui thường ngày của bọn chúng.

Trước đây cũng có một học trò xuất thân bình dân cứng đầu giống như Tần Phong, nhưng kết quả thì sao?

Ngoan ngoãn chịu nhục sau đó, chẳng phải vẫn nghiến răng nghiến lợi vào Hạo Văn Viện học tập hay sao?

“Bớt giở trò với bọn ta đi, muốn vào Hạo Văn Viện cũng đơn giản thôi, chỉ cần ngươi chui qua háng bọn ta, bọn ta sẽ…”

Lời còn chưa dứt, bên tai đã vang lên tiếng sấm sét.

Một đạo bạch quang lướt qua háng tên vừa nói, khí thế đáng sợ để lại một đường rãnh sâu trên nền đất cứng!

Tên kia sợ đến mặt mày tái mét, thân thể loạng choạng ngã về phía sau, đạo bạch quang kia chỉ cần cao hơn một tấc nữa thôi là đã lấy mạng hắn rồi!

Điều khiến hai tên kia kinh hãi nhất chính là đạo bạch quang đó.

Bọn chúng nhận ra nó.

“Trận pháp… Bạch… Bạch Lôi?” Hai tên run rẩy nói.

Vậy mà có thể thi triển trận pháp mà không cần khắc họa trận đồ, đây là thủ đoạn ghê gớm cỡ nào?

Chẳng lẽ chuyện ở Thư Lương Thành đều là thật?

Bọn chúng kinh hãi tột độ.

“Ta hỏi lại lần cuối, nếu muốn trả lại lệnh bài Hạo Văn, thì nên giao cho ai?” Giọng Tần Phong vô cùng lạnh lùng.

Nếu như ban đầu hắn chỉ là thất vọng, thì khi nghe thấy lời sỉ nhục kia, hắn đã hoàn toàn chết tâm!

Trong Hạo Văn Viện không thiếu Văn Thánh Đạo Giả cao phẩm, có người làm ra chuyện như vậy, sao có thể không ai biết?

Chỉ có một lời giải thích duy nhất, đó là những người ở trên đang cố tình làm ngơ.

Nghĩ cũng đúng, học trò gác cổng còn dám khinh thường kẻ sĩ hàn môn như vậy, thì thái độ của những Văn Thánh Đạo Giả cao phẩm kia chắc chắn cũng không khác gì!

Một tên dè dặt đáp: “Là Dương sư huynh, đệ tử thứ tư của Viện trưởng, việc ban phát lệnh bài Hạo Văn đều do huynh ấy phụ trách.”

Vậy mà lại là đệ tử của Thiên Giám Quốc Sư?

Trước đây Tần Phong đã tìm hiểu qua, Thiên Giám Quốc Sư có tất cả bảy vị đệ tử, mỗi người đều tinh thông một lĩnh vực khác nhau.

Có người tinh thông nông học, có người tinh thông binh pháp, có người tinh thông trị quốc, không ai giống ai.

Nhưng có thể trở thành đệ tử của Thiên Giám Quốc Sư, không ngoại lệ, đều là những Văn Thánh Đạo Giả thiên phú dị bẩm.

Tần Phong giật mình, nhưng suy nghĩ của hắn không hề thay đổi vì thân phận của đối phương: “Huynh ấy ở đâu?”

Tên kia nuốt nước bọt, chỉ tay về phía một tòa lầu cao trên

Thanh Sơn, tòa lầu đó chính là Đăng Thiên Lâu, nơi được đồn đại là nơi ở của Thiên Giám Quốc Sư!

“Dương sư huynh đang ở tầng một Đăng Thiên Lâu, ngươi đến đó là có thể tìm thấy huynh ấy.”

Nghe vậy, Tần Phong lập tức rời đi.

Chỉ để lại hai tên học trò gác cổng, nhìn đường rãnh sâu trên nền đất, trong lòng vẫn còn sợ hãi.

…

Đăng Thiên Lâu không phải là nơi dễ vào, cho dù là hoàng thân quốc thích muốn vào Đăng Thiên Lâu, cũng phải có thánh chỉ của Minh Hoàng.

Dù sao thì trên đỉnh Đăng Thiên Lâu, vị lão thần tiên còn sống - Thiên Giám Quốc Sư, vẫn đang quan sát nhân gian.

Ban đầu Tần Phong cho rằng muốn vào Đăng Thiên Lâu, nhất định phải tốn một phen công phu.

Nhưng điều khiến hắn không ngờ là, hắn vừa đến trước Đăng Thiên Lâu, đã có một nam tử áo trắng xuất hiện.

Chính là người đã đến Tần gia tuyên đọc thánh chỉ ngày hôm qua.

Nam tử nhìn Tần Phong, cau mày nói: “Ngươi đến Phụng Thiên Thành từ hôm qua, tại sao hôm nay mới đến Hạo Văn Viện trình diện?”

Vẫn là giọng điệu cao cao tại thượng đó!

Tần Phong vừa định mở miệng phản bác, nhưng nam tử áo trắng đã trực tiếp xua tay nói: “Thôi, ta không có hứng thú với lý do của ngươi.

Ta tên là Phí Tuần, ngươi cũng có thể gọi ta là Phí sư huynh, mau đi theo ta, Dương sư huynh muốn gặp ngươi.”

Hoàn toàn không nghe người khác nói!

Tần Phong nhịn không được nữa, định trực tiếp nói rõ ràng, nhưng đột nhiên sững sờ, bởi vì Dương sư huynh trong miệng người này, không ngoài dự đoán, hẳn là Dương sư mà hai tên học trò gác cổng kia đã nói.

Nói cách khác, chẳng phải là nói rõ nam tử trước mặt này, cũng là đệ tử của Thiên Giám Quốc Sư sao?!

Nam tử áo trắng dường như nghĩ đến điều gì đó, lại quay người nói: “Phí sư huynh cái gì, tạm thời đừng gọi như vậy, ngươi còn chưa chắc đã vượt qua được khảo nghiệm của lão sư.”

“Gọi thế nào cũng được, dù sao sau hôm nay, chúng ta sẽ không gặp lại… Hả?

Chờ đã, khảo nghiệm? Khảo nghiệm gì?

Lão sư mà ngươi nói là ai? Chẳng lẽ là vị kia ở trên kia?” Tần Phong kinh ngạc hỏi.

“Ngoài Thiên Giám Quốc Sư ra, thì lão sư của ta còn có thể là ai?” Phí Tuần dùng ánh mắt nhìn kẻ ngốc nhìn hắn, kẻ ngu dốt như vậy sao có thể lọt vào mắt xanh của lão sư, còn để lão sư đích thân đến Tấn Dương Thành đưa lệnh bài Hạo Văn cho hắn ta chứ.

Tần Phong đứng ngây người tại chỗ, hắn cảm thấy lượng thông tin trong câu nói này thật sự quá lớn.

Có ý gì, Thiên Giám Quốc Sư coi trọng hắn, còn muốn thu hắn làm đồ đệ?

Nhưng hắn và Thiên Giám Quốc Sư hắn là không có bất kỳ

giao tình nào mới đúng.

Chẳng lẽ là vì chuyện ở Thư Lương Thành, khiến Thiên Giám Quốc Sư cảm thấy hắn là một nhân tài có thể bồi dưỡng?

Tần Phong có chút choáng váng, khi hoàn hồn lại, hắn đã đi theo Phí Tuần đến tầng một của Đăng Thiên Lâu.

Bên cạnh án thư chất đầy sách, một nam tử trung niên mặc áo xanh đang cầm quyển sách chăm chú đọc.

Chương 339: Đá Xám và Ngọc

Còn chưa đợi Tần Phong mở miệng, người đàn ông trung niên áo xanh đã lên tiếng: "Có thể bố trí trận pháp Bạch Lôi, còn có thể khắc trận pháp lên găng tay, để tiện thi triển mọi lúc mọi nơi.

Tài năng của ngươi trên con đường trận pháp quả thực khiến người khác phải ghen tị."

Người đàn ông trung niên áo xanh đặt cuốn sách trong tay xuống, tự giới thiệu: "Ta là Dương Khiêm, vâng sư mệnh, đến đây để tiếp dẫn ngươi, ngươi hãy chuẩn bị một chút, ta đưa ngươi lên."

Lời này đã quá rõ ràng, người muốn gặp Tần Phong chính là Thiên Giám Quốc Sư.

Nếu đổi lại là người đọc sách bình thường, nghe được tin tức này, e rằng sẽ kích động vô cùng, nhưng Tần Phong đã thất vọng về Hạo Văn Viện trong lòng lại không hề gợn sóng.

Hắn đặt lệnh bài Hạo Văn trong tay xuống, chắp tay nói: "Ta đến đây, chỉ là để trả lại lệnh bài này, từ nay ta và Hạo Văn Viện không còn liên quan gì nữa."

Phí Tuần quay đầu nhìn sang, Dương Khiêm tùy ý nói: "Là bởi vì chuyện bị hai tên học tử gây khó dễ ở cửa?"

Sắc mặt Tần Phong biến đổi, trong mắt xẹt qua sự thất vọng vô cùng: "Ngươi đều biết?"

"Tự nhiên." Dương Khiêm thản nhiên đáp, hắn đã bước vào Văn Thánh Đạo Giả tứ phẩm cảnh giới, Hạo Văn Viện rộng lớn

như vậy, chỉ cần hắn muốn, không có nơi nào mà thần thức không bao phủ được.

"Con đường học tập, vốn không phải là thuận buồm xuôi gió, nếu ngay cả chút khổ nạn này cũng không chịu đựng nổi, sớm rời đi cũng chưa chắc đã là một lựa chọn tồi.

Thực tế, trước ngươi, học tử bị nhà giàu quyền quý gây khó dễ không biết bao nhiêu mà kể, chúng ta đều ngầm đồng ý với hành vi này."

"Vì sao?" Tần Phong cảm thấy mình như nghe được một câu chuyện cười lớn.

"Người muốn làm việc lớn, tài năng xuất chúng và ý chí kiên cường, luôn phải chiếm một trong hai.

Sớm chịu đựng ma luyện, đối với những hàn môn học tử mà nói, mới có thể nhanh chóng trưởng thành hơn."

"Vậy vì sao chỉ nhằm vào hàn môn học tử?" Tần Phong lại hỏi.

"Bởi vì đá xám và ngọc, giá trị cuối cùng có thể thể hiện ra vốn đã khác nhau, sự tôi luyện phải trải qua tự nhiên cũng không thể giống nhau, dạy học theo năng lực là một trong những lý niệm của học viện.

Ngươi là một khối ngọc chưa được mài giũa, đừng vì để ý đến những viên đá xám đó mà hủy hoại tiền đồ sáng lạng của chính mình."

Tần Phong cười tự giễu: "Xem ra vãn bối, quả nhiên không thích hợp với Hạo Văn Viện."

"Thôi vậy, người ai nấy chí, không thể cưỡng cầu." Dương Khiêm thở dài một tiếng.

Đặt lệnh bài Hạo Văn trong tay lên án thư, trước khi rời đi, Tần Phong đột nhiên hỏi: "Tiên sinh cảm thấy, người đọc sách đọc sách là vì cái gì?"

"Tự nhiên là vì quân vương tận tâm tận lực, giải quyết nỗi lo về sau."

"Thì ra là vậy, quả nhiên như ngọc quý giá như vậy, thích hợp nhất là đeo bên hông đế vương tướng soái, thể hiện thân phận.

Còn đá xám thô kệch như vậy, làm sao có tư cách lọt vào mắt kẻ quyền quý."

"Ví von này cũng thú vị, xem ra, ngươi cũng hiểu rõ đạo lý trong đó." Dương Khiêm gật đầu.

Lời nói xoay chuyển, Tần Phong lại lên tiếng: "Nhưng văn bối muốn nói là, gốc rễ của một nước là vì dân, dân vi quý, xã tắc thứ chi, quân vi khinh.

Đối với dân chúng mà nói, ngọc quý giá là thứ bọn họ có thể nhìn mà không thể với tới, nhưng đá xám trừ tà giết độc lại là thứ bọn họ có thể chạm tay vào.

Nếu như dịch bệnh giáng xuống, đối mặt với tai họa sống chết, rốt cuộc là ngọc quý giá có giá trị hơn, hay là đá xám giết độc có tác dụng hơn?"

Phí Tuần cúi đầu trầm ngâm, Dương Khiêm suy tính lợi hại.

"Văn bối mạo muội, mượn giấy bút của tiên sinh dùng một chút."

"Xin cứ tự nhiên." Dương Khiêm đáp.

Trên nền trắng, mực đen cuồn cuộn.

Một bài thơ bất ngờ hiện ra trên giấy - "Thiên chùy vạn trác

xuất thâm sơn, Liệt hỏa phần thiêu nhược đẳng nhàn, Phấn cốt toái thân hồn bất phạ, Yếu lưu thanh bạch tại nhân gian."

Bút rơi thơ thành, một đạo thanh khí bay thẳng lên trời.

Trên đỉnh Đăng Thiên Lâu, một lão giả tóc bạc phơ, mặc áo trắng, đưa tay ra, thanh khí chui vào lòng bàn tay.

"Bài thơ hay." Giọng nói nhàn nhạt truyền ra, tiêu tán trong mây xanh.

Tần Phong nhẹ thở ra một hơi: "So với ngọc chỉ có thể để người ta thưởng thức, vãn bối vẫn muốn làm đá xám có ích hơn."

Để lại câu nói đó, hắn khẽ cười một tiếng, xoay người đi ra khỏi Đăng Thiên Lâu.

Hạo Văn Viện thì đã sao? Theo hắn thấy, vẫn là vị sư phụ rẻ tiền luộm thuộm kia hợp khẩu vị hơn một chút.

Đang nghĩ như vậy, trên đỉnh Đăng Thiên Lâu, một đạo bạch quang rơi xuống, bao phủ lấy hắn.

Không mất bao lâu, thân ảnh Tần Phong liền biến mất không thấy.

Trong lầu các, Phí Tuần nhìn bài thơ kia, mở miệng nói: "Dương sư huynh, cảm giác cố ý đóng vai kẻ xấu thế nào?"

"Cũng không tệ." Người đàn ông trung niên áo xanh cười đáp.

Dương Khiêm đưa tay vuốt ve tờ giấy trắng, vết mực trên đó chưa khô, còn mang theo cảm giác ẩm ướt, nhưng trong lòng hắn lại là một mảnh nóng bỏng.

Trên thực tế, hắn và Phí Tuần, đều xuất thân từ hàn môn ở Phụng Thiên thành, những gì Tần Phong gặp phải hôm nay, chính là những gì bọn họ đã từng trải qua.

.....

Tần Phong có chút mơ hồ, rõ ràng hắn vừa mới bước ra khỏi Đăng Thiên Lâu, chớp mắt đã đến nơi này.

Lầu các rộng lớn trống rỗng, chỉ có một quả cầu trong suốt khổng lồ dựng ở giữa.

Quả cầu được bốn cây cột vàng hình rồng chống đỡ, bên trong sao trời lấp lánh, giống như chứa cả bầu trời sao vào trong đó.

Mây mù bị gió thổi vào trong lầu các, Tần Phong nhìn theo, thấy được một bóng lưng áo trắng.

Mái tóc bạc phơ bay phất phơ trong gió, thanh khí vờn quanh thân, thoạt nhìn giống như tiên nhân.

Trong lòng Tần Phong đột nhiên run lên, quả cầu giống như bầu trời sao kia, lão giả tiên phong đạo cốt cách đó không xa.

Hắn lập tức hiểu ra, nơi này chính là tầng cao nhất của Đăng Thiên Lâu, quả cầu kia là Quan Tinh Nghi trong truyền thuyết, còn lão giả cách đó không xa chắc chắn là Thiên Giám Quốc Sư nổi danh Đại Càn!

"Văn bối Tần Phong, bái kiến Quốc Sư đại nhân!"

Tuy rằng đã không còn chút hảo cảm nào với Hạo Văn Viện, nhưng đối với vị Thiên Giám Quốc Sư này, Tần Phong vẫn rất kính trọng.

Dù sao đây cũng là lão thần tiên đứng trên đỉnh cao Văn Thánh Đạo Giả!

Quốc Sư tóc bạc áo trắng không đáp lại, bầu không khí yên tĩnh đến mức quỷ dị.

Dưới áp lực vô hình, Tần Phong nuốt nước miếng.

Hắn ngẩng đầu cẩn thận nhìn lên, Quốc Sư đại nhân, vẫn quay lưng về phía hắn, cũng không biết đang nhìn cái gì.

"Đều nói Thiên Giám Quốc Sư vẫn luôn ở trên đỉnh Đăng Thiên Lâu quan sát nhân gian, hôm nay được gặp, quả nhiên giống như trong truyền thuyết..... Ơ?"

Cũng không biết có phải ảo giác hay không, Tần Phong luôn cảm thấy bóng lưng của Quốc Sư đại nhân, không hiểu sao có chút quen thuộc.

Hình như hắn đã từng gặp ở đâu đó, nhưng lại không nhớ rõ cụ thể là ở đâu.

"Nói đi cũng phải nói lại, Thiên Giám Quốc Sư rốt cuộc trông như thế nào?" Tần Phong nảy sinh lòng hiếu kỳ, khiến hắn ngứa ngáy trong lòng.

Nhưng trực tiếp đi lên, nhìn thấy dung nhan của đối phương, hiển nhiên là không thực tế.

Đúng lúc này, hắn liếc thấy một mặt đồng hồ bên cạnh lão giả tóc bạc, liền nảy ra ý hay.

Theo nguyên lý phản xạ của ánh sáng, chỉ cần hắn bước sang trái vài bước, là có thể thông qua đồng hồ, nhìn thấy dung nhan thật của Thiên Giám Quốc Sư.

Cẩn thận từng li từng tí bước sang trái một bước, ngẩng đầu nhìn lên, lão giả tóc bạc vẫn quay lưng về phía hắn, không có phản ứng gì.

Tần Phong thở phào nhẹ nhõm, lại bước thêm một bước, ngẩng đầu xác nhận, vẫn an toàn.

Lặp đi lặp lại vài lần, hắn cũng to gan hơn, bước những bước chân không sợ giẫm phải trứng, trực tiếp đi đến vị trí thích hợp.

Háo hức nhìn vào đồng hồ, hắn nhịn không được kêu một tiếng "Ôi má ơi".

Bởi vì trong đồng hồ kia, hình ảnh phản chiếu, vậy mà vẫn là bóng lưng của Thiên Giám Quốc Sư!

Chương 340: Pháp Xuất Ngôn Tuỳ?

Điều này thật vô lý, cũng chẳng khoa học chút nào!

Nếu nhà vật lý Fresnel chứng kiến cảnh tượng này, có lẽ sẽ bật cả nắp quan tài.

Thế nhưng lúc này, Tần Phong nào còn hơi sức đâu mà bận tâm đến nắp quan tài của Fresnel nữa, bởi vì hắn tự biết bản thân đã lỡ lời, muốn rút lại câu "ôi má ơi" kia cũng đã muộn.

Nhưng Quốc sư dường như không nghe thấy gì, vẫn quay lưng về phía hắn, không có chút phản ứng nào.

Cứ đứng như vậy mãi cũng không phải là cách, Tần Phong hít sâu một hơi, hỏi: "Quốc sư đại nhân, ngài gọi văn bối đến đây, là có chuyện gì muốn phân phó sao?"

Quốc sư đại nhân rốt cuộc cũng có động tĩnh, chỉ thấy ông vung tay áo một cái, một vật lập tức bay đến.

Tần Phong đưa tay ra tiếp lấy, chính là miếng ngọc bội Hạo Văn mà hắn đã để lại trước đó.

"Quốc sư đại nhân..." Tần Phong định mở miệng từ chối, nhưng lại bị một giọng nói cắt ngang.

Giọng nói ấy nghe rất xa xôi mơ hồ, nhưng Tần Phong biết, đó là Thiên Giám quốc sư đang nói chuyện.

"Dân vi quý, xã tắc thứ chi, quân vi khinh, đó có phải là lời nói thật lòng của ngươi không?"

Tần Phong nghe vậy, đáp chắc nịch: "Nếu có nửa câu trái lòng, trời giáng thiên lôi!"

Vừa dứt lời, bỗng nghe thấy tiếng sấm rền vang, không lâu sau, mưa to trút xuống.

Khóe miệng Tần Phong giật giật, lão thiên gia này, sớm không mưa muộn không mưa, lại chọn đúng lúc này mưa xuống? Thật là không nể mặt chút nào.

Quốc sư cười lớn: "Hay cho câu trời giáng thiên lôi."

Tần Phong lập tức đỏ mặt tía tai.

Thiên Giám quốc sư đưa tay lấy chén trà bên cạnh, hướng lên bầu trời.

Một màn kinh người xuất hiện, màn mưa như dòng sông đổ về phía chén trà.

Chẳng mấy chốc, mưa tạnh mây tan.

Thủ đoạn thần kỳ diệu này khiến Tần Phong phải trầm trồ thán phục, Thiên Giám quốc sư quả nhiên danh bất hư truyền!

"Quân như thuyền, dân như nước, nước có thể chở thuyền cũng có thể lật thuyền, chỉ tiếc là người hiểu được đạo lý này trên đời này quá ít.

Hạo Văn viện, ngươi có thể không ở lại, nhưng miếng ngọc bội Hạo Văn này, ngươi cứ cầm lấy, khi nào có việc, có thể dùng nó đến tìm ta.

Hơn nữa, muốn bước vào ngũ phẩm Hạo Nhiên cảnh, sau này ngươi còn phải dùng đến nó."

Tần Phong cúi đầu trầm ngâm, Thiên Giám quốc sư đã nói đến mức này rồi, nếu còn không nhận miếng ngọc bội Hạo Văn, vậy thì

có chút không biết điều.

Cất miếng ngọc bội vào trong nhẫn trữ vật, Tần Phong tò mò hỏi: "Vãn bối có một điều không rõ, vãn bối và quốc sư đại nhân rõ ràng là lần đầu tiên gặp mặt, tại sao quốc sư đại nhân lại đối xử tốt với vãn bối như vậy?"

"Chỉ là nhờ vả của cố nhân mà thôi."

Cố nhân... Tần Phong sững sờ tại chỗ, trong số những người hắn quen biết, ai có thể có mặt mũi lớn như vậy?

Chẳng lẽ là vị sư phụ tốt bụng kia?

Tần Phong thăm dò hỏi: "Cố nhân mà quốc sư đại nhân nói đến, chẳng lẽ họ Bách Lý?"

Có lẽ là do gió lớn trên lầu cao, bóng dáng tóc bạc khẽ động đậy: "Không sai, chính là sư phụ của ngươi, Bách Lý lão nhân."

Quả nhiên là vậy, Tần Phong thở phào nhẹ nhõm, sẽ không ai chấp nhận nhận ơn huệ vô cớ, như vậy chỉ khiến người ta bất an.

Nhưng điều khiến hắn không ngờ là, nhân mạch của vị sư phụ tốt bụng kia lại rộng như vậy, ngay cả Thiên Giám quốc sư cũng có quen biết, khó trách lúc trước ở Tấn Dương thành, sư phụ lão nhân gia từng nói có cách để hắn vào Hạo Văn viện học tập.

Lúc này, sự kính trọng của Tần Phong dành cho vị sư phụ tốt bụng kia, giống như dòng sông cuồn cuộn chảy mãi không ngừng, như Hoàng Hà vỡ đê, không thể nào ngăn cản nổi.

"Lần sau trở về Tấn Dương thành, nhất định phải hảo hảo hiếu kính lão nhân gia." Tần Phong âm thầm thề trong lòng.

"Nếu quốc sư đại nhân không còn việc gì nữa, có thể cho vãn bối cáo lui được không?" Tần Phong cung kính hỏi.

Lão giả áo trắng chậm rãi đứng dậy, sau đó vung tay áo một cái, mây mù bên ngoài lầu Đăng Thiên cuồn cuộn kéo đến, bao phủ lấy Tần Phong.

Cảnh vật xung quanh dần trở nên mơ hồ, Tần Phong hiểu, hắn có thể rời đi rồi.

Trước khi rời đi, quốc sư lại dặn dò một câu: "Quân tử cẩn ngôn, sau này những lời như trời giáng thiên lôi, bớt nói thì hơn."

Tần Phong nóng mặt, đang định giải thích thì vừa nhìn lại, đã thấy mình đã đến dưới lầu Đăng Thiên.

Ngẩng đầu nhìn lên, đỉnh lầu nơi quốc sư đứng ẩn mình trong mây mù núi xanh, căn bản không thể nhìn thấy bằng mắt thường.

"Lão thiên gia này, thật sự là không nể mặt, rõ ràng lúc đến trời quang mây tạnh, sao vừa rồi ta vừa thề thốt xong, lại đúng lúc mưa xuống chứ?"

Vừa dứt lời, trên bầu trời lại có một tia sét xẹt qua, nhìn tư thế kia, dường như muốn đánh xuống người hắn.

May mà có một đạo bạch quang từ trên không trung bay vụt đến, nuốt chửng tia sét kia.

"Gặp quỷ rồi." Tần Phong như mèo xù lông nhảy dựng lên, hắn không dám nói bậy nữa, vội vàng bịt miệng, chạy như bay về phía cổng Hạo Văn viện.

Ở một nơi khác, trên đỉnh lầu Đăng Thiên, quốc sư đang cầm chén trà đựng sấm sét vừa rồi, trong nước trà, mơ hồ có thể nhìn thấy một bóng rồng sấm sét nhỏ như sợi tóc.

"Lão ngoan đồng, tính tình vẫn nóng nảy như xưa." Thiên Giám quốc sư lắc đầu, đặt chén trà xuống.

Chiếc gương đồng cách ông không xa, hình ảnh trong gương chợt lay động.

Nếu Tần Phong ở đây, nhất định sẽ vô cùng kinh ngạc, bởi vì hình ảnh phản chiếu trong gương, dung mạo của lão giả kia, so với vị sư phụ tốt bụng ở Tấn Dương thành của hắn, có thể nói là giống hệt nhau!

...

Mặc dù đã trở về Tần phủ, Tần Phong vẫn còn chút sợ hãi.

Ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, trời quang mây tạnh, căn bản không có chút dấu hiệu nào của việc sắp mưa, nhưng vừa rồi ở Hạo Văn viện là chuyện gì vậy?

"Chẳng lẽ đã đạt đến Văn Thánh lục phẩm Quẻ Mệnh cảnh, còn có bản lĩnh pháp xuất ngôn tuỳ? Nhưng sư phụ chưa từng nhắc đến những điều này với ta."

"Hay là thử xem sao?"

Tần Phong cẩn thận liếc mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy xung quanh không có ai, hắn ho khan một tiếng, sau đó nói: "Con chồn của ta có thể quấn quanh eo."

Chờ đợi hồi lâu, chẳng có chuyện gì xảy ra.

Hắn có chút thất vọng thở dài một tiếng: "Quả nhiên đều là ảo giác, nghĩ lại cũng đúng, nếu Văn Thánh Đạo giả lục phẩm có thể làm được pháp xuất ngôn tuỳ, vậy thì cũng sẽ không bị Thần Vũ và Bách Quỷ Đạo giả chế nhạo là chiến ngũ tra.

Hai lần trước, có lẽ chỉ là trùng hợp gặp lúc trời đánh sét mà thôi, chỉ có thể nói là vận khí quá kém."

Nhưng Tần Phong không biết rằng, khi hắn vừa nhắc đến chữ

"lôi", long châu trong đan điền liền phát ra một trận kim quang, lôi đình chính khí trong thần hải cũng cuồn cuộn dâng trào.

Cùng lúc đó, ở nơi sâu nhất trên bầu trời, lại có một tia sét xẹt qua, nhưng tia sét này còn chưa kịp rơi xuống, đã bị một cỗ lực lượng thần bí nào đó từ lầu Đăng Thiên dẫn dắt đi.

Trong chén trà bên cạnh Thiên Giám quốc sư, trong nháy mắt lại xuất hiện thêm một bóng rồng sấm sét nhỏ như sợi tóc...

Tần Phong không hề để ý đến những điều này, lấy miếng ngọc bội Hạo Văn từ trong nhẫn trữ vật ra, miếng ngọc bội Hạo Văn được làm bằng bạch ngọc, cầm trên tay trơn nhẵn mát lạnh.

Hắn lấy miếng ngọc bội ra, không phải là hối hận vì đã không mượn nó để vào Hạo Văn viện tu học, Hạo Văn viện với lý tưởng bất đồng có lẽ là thánh địa mà các học sĩ trên thiên hạ đều hướng đến, nhưng không phải là của hắn.

Hắn chỉ là nhớ đến lời Thiên Giám quốc sư đã nói với hắn——

"Tại sao Thiên Giám quốc sư lại nói, sau này muốn bước vào ngũ phẩm Hạo Nhiên cảnh, còn phải mượn miếng ngọc bội này?

Ngoài việc cho phép học tử vào Hạo Văn viện học tập, chẳng lẽ miếng ngọc bội này còn có tác dụng khác?"

Mới đến Phụng Thiên thành chưa được hai ngày, Tần Phong đối với mọi thứ ở đây, có thể nói là hoàn toàn xa lạ.

Tu vi tạm thời gặp phải bình cảnh, đế đô long xà hỗn tạp khiến hắn tràn đầy lo lắng cho tương lai.

Đặc biệt là lời Liễu gia lão gia tử đã nói, kẻ thù của Tần gia, thậm chí còn dám ra tay với Liễu gia, đến nay vẫn chưa biết là ai.

"Nước Phụng Thiên thành sâu, hiện tại Tần gia ở đây, người

duy nhất có thể dựa vào chỉ có nhà lão trượng nhân."

Nhưng Tần Phong biết rõ một đạo lý, cứ mãi dựa dẫm vào người khác, chỉ có thể khiến con đường càng đi càng hẹp, chỉ có bản thân Tần gia cường đại, mới có thể chân chính đứng vững gót chân ở Phụng Thiên thành.

Chương 341: Bạn cũ ở Đế Đô

Đây đã là ngày thứ ba kể từ khi Tần gia chuyển đến Phụng Thiên Thành, ngoại trừ việc Liễu gia phái người đến thăm và tặng quà vào ngày hôm qua, thì không còn ai đến nữa.

Tần Phong biết lão cha mình không đáng tin cậy, nhưng không ngờ lại không đáng tin cậy đến mức này.

Tần gia tổ tiên dù sao cũng từng huy hoàng, đến đời này, cho dù có sa sút, cũng không đến mức cửa nhà lạnh lẽo như vậy chứ?

Đặt bát đũa trong tay xuống, Tần Phong lên tiếng hỏi: "Cha, đã ba ngày rồi kể từ khi chúng ta trở về Phụng Thiên Thành, mấy ngày nay cha đều ở trong phủ không ra ngoài, chẳng lẽ cha không định đi thăm bạn bè ở Đế Đô sao?"

Lời vừa nói ra, nhị phu nhân và nhị đệ đồng loạt nhìn về phía lão cha, ngay cả phu nhân và Ngưng Sương cùng đến dùng bữa sáng cũng tò mò nhìn sang.

Lão cha dừng động tác gắp thức ăn, sau đó ho khan một tiếng đáp: "Ban đầu ta cũng muốn đi thăm, nhưng mà những người bạn đó hiện tại đều đang giữ chức vụ quan trọng trong triều, ngày thường rất bận rộn.

Chờ khi nào họ rảnh rỗi, cho dù ta không đi tìm họ, thì họ cũng sẽ đến thăm ta."

"Lão gia, sao người lại có bạn bè như vậy, sao ta chưa từng nghe người nhắc đến bao giờ?" Nhị phu nhân nghi ngờ hỏi.

"Ta quanh năm buôn bán bên ngoài, kết bạn rộng rãi, loại

chuyện bình thường này, căn bản không cần phải nói ra."

"Cha, vậy có thể nói rõ ràng một chút, những người bạn giữ chức vụ quan trọng đó là ai không?" Đối với lời nói của lão cha, Tần Phong hiển nhiên là không tin.

"Đúng vậy, lão gia, sắp đến năm mới rồi, chúng ta cũng nên chủ động đến nhà thăm hỏi, vun đắp mối quan hệ." Nhị phu nhân bổ sung.

Lão cha nghe vậy, ấp úng nói: "Ví dụ như vị đại nhân họ Lý kia, còn có Trương đại nhân nữa, ai da, bạn bè quen biết nhiều quá, các ngươi đột nhiên bảo ta nói, ta làm sao nhớ nổi?

Ăn cơm trước đi, ăn cơm trước đi, trời lạnh như vậy, không uống cháo nữa thì nguội mất."

Cách chuyển chủ đề vẫn cứng nhắc như vậy, lão cha này thật sự là một chút tiến bộ cũng không có a..... Tần Phong bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

Đúng lúc này, người gác cổng đến ngoài đại sảnh bẩm báo: "Lão gia, có người đến phủ bái phỏng."

Lão cha lập tức ngồi thẳng dậy, đứng dậy nói: "Ta vừa nói với các ngươi cái gì, Tần gia mới về Phụng Thiên Thành không lâu, những người bạn đó công việc bận rộn, nhất thời không biết ta trở về cũng là chuyện bình thường.

Này không phải, mới ngày thứ ba đã có người chủ động đến nhà bái phỏng.

Mau nói, là vị đại quan nào trong triều, muốn đến gặp ta?"

Có chuyện này sao? Chẳng lẽ lão cha ở Đế Đô thật sự có bạn bè..... Tần Phong nhướng mày.

Đương nhiên, cũng có khả năng là quan viên phe cánh của Liễu gia, đến để bày tỏ thiện chí.

Người gác cổng đáp: "Người đến là một nam tử, không phải ăn mặc như quan viên, trời lạnh như vậy mà lại mặc áo mỏng, hắn tự xưng là đến từ Thần Công Phòng của Đế Đô.

Hắn cũng không phải muốn tìm lão gia, mà là muốn tìm đại thiếu gia."

Mọi người trong đại sảnh đều nhìn về phía Tần Kiến An, bầu không khí nhất thời có chút ngại ngùng.

Lão cha tuy không phải người đọc sách nhiều, nhưng đi nhiều biết rộng, đầu óc cũng xoay chuyển không chậm: "Ta đã thấy lạ, lúc này những người bạn đó của ta hẳn là đang ở trên triều đường, làm sao có thể rảnh rỗi đến thăm ta được.

Hóa ra là nhầm rồi.

Khụ khụ, Thanh Nhi à, cháo nguội rồi, con đi vào bếp bưng thêm một bát nữa đi."

"Vâng, lão gia."

"Phong nhi, con nhìn ta chằm chằm làm gì? Không nghe thấy có người đến tìm con sao, còn không mau đi đi?" Lão cha thúc giục.

Ông ta sốt ruột rồi..... Tần Phong nhướng mày, đứng dậy: "Vậy con đi trước, mọi người cứ từ từ ăn."

Ngưng Sương hỏi: "Cô gia, có cần ta đi cùng người không?"

Tần Phong suy nghĩ một chút, đáp: "Cũng được, lát nữa ta còn định đi dạo trong Phụng Thiên Thành, xem có thể mua được mấy gian tửu lâu, mở chi nhánh của Vọng Nguyệt Cư hay không."

Lão cha hai mắt sáng lên, lên tiếng nói: "Có cần ta đi cùng con

không? Phụng Thiên Thành không giống Tấn Dương Thành, nơi này lòng người đen tối lắm, nhìn con còn trẻ tuổi, có khi bọn họ sẽ tăng giá lên gấp mấy lần.

Có ta ở bên cạnh, giúp con xem xét một chút, con cũng không đến nỗi bị người ta coi như con dê béo mà mổ."

"Cha, không cần đâu, cha cứ ở nhà, chờ những người bạn quyền quý kia đến bái phỏng đi."

Có người dẫn đường như ngươi, đối phương mới coi ta là con dê béo mà mổ..... Tần Phong thầm bổ sung một câu trong lòng.

Đi theo người gác cổng đến cổng lớn, Tần Phong vừa nhìn đã thấy Hỏa Viên với thân hình vạm vỡ.

Hắn ta vẻ mặt kích động, lập tức tiến lên nói: "Tối qua Công Lương từ Tấn Dương Thành trở về, nói là không tìm thấy Tần sư, chỉ nghe bằng hữu nói Tần sư cả nhà đã chuyển đến Phụng Thiên Thành.

Ban đầu ta không tin, không ngờ thật sự gặp được ngươi ở đây.

Tần sư, ngươi làm vậy là không đúng rồi, chuyển đến Đế Đô cũng không nói với chúng ta một tiếng.

Ngươi xem Tần phủ này, giản dị như vậy, nếu nói cho chúng ta biết, còn có thể giúp ngươi sửa sang lại một phen.

..... Đương nhiên, là phải trả tiền."

Tần Phong liếc mắt nhìn, thản nhiên đáp: "Đây là Minh Hoàng ban thưởng cho tổ trạch, Minh Hoàng đã phái người đến dọn dẹp rồi."

Hỏa Viên mí mắt giật giật, lập tức chuyển chủ đề: "Tần sư,

mau đi với ta thôi, huynh đệ Thần Công Phòng đều mong chờ được gặp ngươi, còn có rượu Thủy và phần chia của tháng này, Công Lương chỉ đưa cho bằng hữu một phần, còn lại đều mang về hết rồi."

"Dẫn đường đi, vừa lúc cũng có thể xem thử Thần Công Phòng của Phụng Thiên Thành có hình dạng ra sao." Tần Phong đáp ứng.

Ba người lập tức hướng về phía Thần Công Phòng mà đi.

Trên đường đi, Tần Phong bỗng nhiên nhìn thấy một lão giả, rõ ràng tóc đã bạc trắng hết, nhưng bộ râu dài đến ngực lại đen nhánh.

Thời gian để lại dấu ấn trên khuôn mặt ông ta, nhưng đường nét vẫn như đao khắc, rõ ràng.

Sự mâu thuẫn giữa già nua và trẻ trung, được thể hiện một cách cực đoan trên người ông ta.

Lão giả mặc một bộ trường bào màu đen, khoác áo choàng màu xám, tay cầm một cây gậy gỗ, hai mắt khép hờ.

Một nhóm người lướt qua nhau, lão giả khẽ nghiêng đầu, chỉ một cái liếc mắt, lại khiến Tần Phong vô cớ có chút tim đập nhanh.

Hắn dừng bước, quay đầu nhìn lại, lão giả chống gậy, đi thong dong, phương hướng kia hình như là Tần phủ?

"Làm sao vậy, cô gia, sao không đi nữa?" Lam Ngưng Sương tò mò hỏi.

Tần Phong nghiêng người đáp: "Không có gì."

Hắn muốn dùng tam thiên vọng khí để nhìn lão giả kia một chút, nhưng chỉ trong chốc lát, lão giả kỳ quái kia đã không thấy bóng dáng đâu.

Đúng lúc này, Hỏa Viên ở phía trước xa xa lại thúc giục: "Tần sư, các ngươi đứng ngây ra đó làm gì, mau theo kịp, Phụng Thiên Thành lớn lắm, đừng có lạc đường."

"Đi thôi." Tần Phong lắc đầu, cũng không còn để ý đến chuyện của lão giả vừa rồi nữa.

.....

Cốc cốc!

Cốc cốc!

Tiếng gõ cửa dồn dập vang lên, người gác cổng của Tần phủ lập tức đi về phía cổng lớn, miệng còn lẩm bẩm: "Hôm nay sao lại có nhiều người đến phủ như vậy, chẳng lẽ là đại thiếu gia đánh rơi đồ gì sao?"

Đẩy cửa ra, hiện ra trước mắt là bóng dáng một lão giả.

Đối phương khẽ mở mắt, chân người gác cổng lại vô thức run rẩy.

Nhưng cảm giác kỳ quái này, đến nhanh, đi cũng nhanh.

Người gác cổng nhìn lão giả trước mặt, chỉ cảm thấy là một lão già bình thường không có gì đặc biệt, trong lòng còn nghi hoặc: "Chẳng lẽ là trời lạnh, bệnh đau chân của ta lại tái phát?"

"Vị lão tiên sinh này, đến Tần phủ là muốn tìm ai?"

"Lão hủ đến tìm Kiến An."

Chương 342: Lại thăm viếng

Tần Kiến An nhìn thấy lão giả, thần sắc có phần phức tạp. Có tưởng nhớ, có cảm khái, có áy náy, nhưng cuối cùng tất cả đều hóa thành một nụ cười nhẹ nhõm.

"Sao hôm nay lại rảnh rỗi đến tìm ta vậy?"

"Lão già này sống một mình, thời gian nhiều đến mức không biết dùng vào việc gì."

"Trời lạnh thế này, hay là vào phủ uống chén rượu nóng?"

"Ta cũng đang có ý đó."

Hai người dọc theo hành lang, hướng nội phủ đi vào. Trên đường đi ngang qua đình viện, Tần An đang ở đó luyện tập Thiên Cương Nguyên Trảm.

Đao khí bá đạo, mỗi một đao vung ra, đều có tiếng phá phong vang lên.

Lão giả dừng bước, đứng lại quan sát.

Tần Kiến An ở một bên lên tiếng: "Đây là khuyển tử Tần An."

"Hổ phụ hồ tử, hậu sinh khả úy." Đây là lời nhận xét của lão giả.

Hai người không dừng lại quá lâu, chỉ nhìn vài lần rồi rời đi.

Tuy nhiên, Tần An đang luyện đao trong sân vẫn chú ý đến vị lão giả kia, bởi vì đối phương cho hắn một cảm giác kỳ quái.

Hắn rõ ràng có thể nhìn thấy đối phương ở đó, nhưng lại không cảm nhận được gì cả.

Hắn không cảm nhận được hơi thở của lão giả, cũng không cảm nhận được nhịp tim của lão giả.

Điều này đối với một ngũ phẩm Võ Phu có giác quan nhạy bén mà nói, là chuyện căn bản không thể tưởng tượng nổi.

Trên đỉnh Hồ Tâm Đình, Liễu Kiếm Ly đang nhắm mắt tĩnh tu, bỗng nhiên mở mắt ra.

Nàng hướng hành lang nhìn lại, phụ thân của tướng công đang cùng một vị lão giả sóng vai mà đi.

Nàng đối với vị lão giả kia mơ hồ có chút ấn tượng, lúc còn nhỏ, lão giả kia đã từng đến Liễu phủ, xoa đầu nàng nói một câu —— "Tương lai tất thành Kiếm Thần."

Lời này còn sớm hơn cả Nhạc Hạc Hiên.

Lão giả lúc đó đã là tóc bạc râu đen, không ngờ mười mấy năm trôi qua, dung mạo của lão giả không hề thay đổi.

Nàng từng nghe sư phụ nói qua, Thần Vũ Võ Phu nếu đã đến cảnh giới nhị phẩm trở lên, đối với sự khống chế huyết nhục đã vượt qua phạm trù của con người.

Bọn họ có thể khống chế nhịp tim và hơi thở của mình, số lần đập của tim và hơi thở trong một ngày, có thể giảm xuống dưới mười lần.

Mà lúc này, nàng cũng quả thực không cảm nhận được hơi thở và nhịp tim trên người lão giả.

Thậm chí, nếu nàng không nhìn chằm chằm vào lão giả, nàng sẽ không nhận ra sự tồn tại của lão giả.

Lão giả tóc bạc râu đen hiển nhiên chú ý tới Liễu Kiếm Ly, nghiêng đầu, khẽ gật đầu chào hỏi.

Liễu Kiếm Ly khẽ gật đầu đáp lễ.

Hai người rời đi, lão giả không khỏi cảm khái: "Kiếm Thần chưa đến hai mươi tuổi, bất kể là quá khứ hay tương lai, e rằng rất khó có người đạt đến thành tựu như vậy. Ta cảm nhận được trên người nàng có một loại khí tức quen thuộc, hình như là... Thượng Cổ Thần Tức?"

Tần Kiến An đáp: "Lúc trước ở Vạn Kiếm Tông mở Thiên Địa Bá Quyền Ấn Chứng, đã xảy ra chút ngoài ý muốn."

Tiếp đó, hắn liền đem chuyện Diễm Cổ, Diệt Sinh Lôi, Thượng Cổ Thần Tức từng chuyện kể ra.

Lão giả trầm mặc, ông ta không tiếp tục đề tài này nữa, dù sao chuyện như vậy cũng không cần ông ta phải bận tâm, tự nhiên có người lo lắng hơn ông ta.

Ví dụ như, lão già kia đang ngồi trên đỉnh Đăng Thiên Lâu.

Một lát sau, lão giả lại mở miệng hỏi: "Vì sao không tự mình chỉ đạo nhi tử và con dâu tu hành? Kinh nghiệm của người đi trước, đối với hậu bối mà nói, chính là tài phú vô cùng quý giá, có thể để bọn họ bớt đi rất nhiều đường vòng."

Tần Kiến An đáp: "Ta tuy tinh thông Thần Vũ, nhưng lại không am hiểu Khí Đạo, không cách nào cho bọn họ cung cấp quá nhiều chỉ đạo, hơn nữa bọn họ cũng đã có lão sư thích hợp hơn."

"Sư tôn của Liễu Kiếm Ly là Vạn Kiếm Tông Tông Chủ Nhạc Hạc Hiên, sư phụ của nhi tử ngươi là ai?"

"Nam Vực Đao Cuồng Trấn Thiên Nhất."

Lão giả lẩm bẩm nói: "Trải qua chuyện như vậy, hắn lại sinh ra ý định thu đồ đệ, đúng là có chút thú vị."

Lúc này, Tần Kiến An như là nghĩ đến cái gì, ý tứ sâu xa mở miệng nói: "Bất quá gia hỏa kia nói, chờ An nhi bước vào Thần Vũ ngũ phẩm Thần Hành cảnh giới, liền mang hắn xông pha Nam Vực tu hành. Hiện nay khuyển tử đã bước vào ngũ phẩm cảnh giới một thời gian, Trấn Thiên Nhất kia lại thủy chung không thấy bóng dáng."

Lão giả nghe ra ẩn ý trong lời nói, chắp tay sau lưng đáp: "Lão phu để hắn đến Phụng Thiên Thành một chuyến là được."

.....

Thần Công Phòng quả nhiên là nơi tụ tập của các bậc thầy, Tần Phong vừa bước vào cửa viện, hơi nóng phả vào mặt.

Nhìn qua, lò lớn lò nhỏ không dưới trăm cái, không có cái nào là không đang cháy lửa.

Tiếng leng keng đập rèn vang lên liên miên, trên mặt mỗi người đều ít nhiều có chút quầng thâm mắt.

Hơn nữa những người có quầng thâm mắt nhỏ, gặp người có quầng thâm mắt lớn, sẽ chủ động nhường đường.

Cứ như thể kích thước của quầng thâm mắt đại diện cho thân phận địa vị vậy!

"Mọi người dừng tay một chút, xem ta mang ai đến đây!" Hỏa Viên cao giọng hô.

Âm thanh rất lớn, khiến tai Tần Phong đau nhức, nhưng những người có mặt không ai dừng công việc trên tay, bọn họ cứ như không nghe thấy gì.

"Lũ chó chết này, tranh nhau làm việc, chẳng lẽ muốn cướp cả việc của ta sao!" Hỏa Viên vẻ mặt sốt ruột, sau đó nghĩ ra một kế, lại cao giọng hô: "Huynh đệ, ta lại từ trong hoàng cung tìm được việc mới, ai muốn cùng ta làm nào?"

Lời này vừa nói ra, phản ứng của mọi người lập tức khác hẳn.

"Hỏa sư huynh, lại nhận được việc mới rồi, tính ta một suất nhé? Một ngày ta chỉ c:ần ngủ hai canh giờ!"

"Ngủ hai canh giờ cũng đòi nhận việc? Ta chỉ cần ngủ một canh giờ thôi, Hỏa sư huynh!"

"Ta trước khi làm xong việc, không cần ngủ, chỉ cần cho một bữa no là được!"

"Ta chỉ cần nửa bữa no!"

Nhìn bộ dạng tranh nhau chen lấn của những người này, Tần Phong không khỏi cảm thán, nếu như kiếp trước hắn làm ông chủ, có thể chiêu mộ được đám nhân viên này, đừng nói top 500 thế giới, cho dù là bảng xếp hạng phú hào Forbes, hắn cũng có thể tranh giành ba vị trí đầu!

Chờ đến khi mọi người vây quanh Hỏa Viên, mới nhìn rõ dung mạo của Tần Phong.

Một đám người trừng lớn hai mắt, kích động nói: "Tần sư, sao ngài lại tới đây, chẳng lẽ là muốn giảng bài cho chúng ta?"

"Tần sư, những ngày không gặp ngài, ta thật sự là ăn không ngon ngủ không yên, ngay cả làm việc cũng không có tinh thần."

"Tần sư, dựa theo nội dung trong sách vật lý của ngài, ta đã phát minh ra một số món đồ chơi nhỏ, lát nữa xin ngài đánh giá giúp."

Nói những lời này đều là những người trước kia từng đến Tấn Dương Thành làm việc, còn có một số người không biết danh hiệu Tần sư, nhưng lại vô cùng quen thuộc với sách vật lý.

Dù sao từ ngày sách vật lý được mang về Phụng Thiên Thành, quyển sách này đã bị mọi người trong Thần Công Phòng coi như sách thánh.

Trong đó đủ loại kiến thức kỳ diệu, đã mở ra cho bọn họ một cánh cửa mới!

"Vị này chính là vị Tần sư truyền thụ sách vật lý sao? Quả nhiên là phong độ ngời ngời."

"Vừa hay có một số kiến thức khó hiểu trong sách, ta vẫn chỉ là hiểu sơ sơ, không biết lát nữa có thể xin thỉnh giáo ngài hay không."

Đối mặt với mọi người ba hoa chích chòe, Tần Phong cảm thấy mình sắp bị tấn công dồn dập rồi, lúc đến quên mang trà, cũng không biết cổ họng mình có chịu nổi hay không.

"Tần sư, thời gian cũng không còn sớm nữa, đại sảnh ba tầng phía trước đã được dọn dẹp sạch sẽ cho ngài, mau cùng chúng ta đi thôi." Hỏa Viên nôn nóng nói.

"Ừm." Tần Phong vừa định đồng ý, bỗng nhiên chuyển ý nghĩ —— "Không đúng, tại sao ta phải giảng bài miễn phí cho bọn họ, đây chẳng phải là bị bọn họ lợi dụng miễn phí sao? Phải nghĩ cách kiếm chút lợi ích mới được."

Nghĩ đến đây, Tần Phong ho khan một tiếng nói: "Muốn ta giảng bài cũng không phải là không được, nhưng các ngươi phải bỏ ra một chút gì đó..."

Chương 343: Xin chỉ giáo

“Công chúa sao đột nhiên lại muốn đến Thần Công Phòng?” Trên một cỗ xe ngựa trang trí hoa lệ, hai con tuấn mã kéo đầu, một người đàn ông mặc áo giáp lên tiếng hỏi.

Bên trong xe ngựa truyền ra một giọng nói trong trẻo: “Sắp đến năm mới rồi, theo lệ thường, phụ hoàng sẽ tổ chức đại điển mừng năm mới, để cho đại điển thêm phần long trọng và rực rỡ, muốn để các thợ cả của Thần Công Phòng, nghĩ ra một số thứ mới lạ.”

Người đàn ông gật đầu, không hỏi thêm nữa.

Xe ngựa nhanh chóng dừng lại trước sân của Thần Công Phòng, người đàn ông có vẻ mặt kiên nghị nhảy xuống xe ngựa, chậm rãi vén rèm lên.

Tiếp đó bước ra một người con gái mặc một chiếc váy dài, váy dài giản dị, nhưng chất liệu lại không hề tầm thường, đó là được may bằng tơ tằm trời, là tác phẩm đắc ý của Dục Tú phường ở Đế Đô.

Nữ tử dung mạo thanh tú, đường nét rõ ràng, dáng người thon dài, nhìn thoáng qua, quả nhiên là một tuyệt thế giai nhân.

Điểm trừ duy nhất, chính là bộ ngực của nàng, bằng phẳng như một tấm ván, cũng quá mức bình thường rồi…

Cỗ xe ngựa sang trọng rõ ràng là được người ta thiết kế tỉ mỉ, khi rèm được kéo ra, còn có thể mở rộng thêm một bậc thang gỗ nhỏ.

Người con gái hai tay nhấc váy, chậm rãi bước xuống từ bậc thang gỗ, khí chất quả nhiên là được toát ra một cách hoàn hảo.

Sau khi đặt xe ngựa vào chỗ, người đàn ông mặc áo giáp đi trước, hai người bước vào trong sân của Thần Công Phòng.

Thế nhưng, cái sân trống trơn trước mắt lại khiến người ta không khỏi bất ngờ, ngay cả người đàn ông mặc áo giáp vốn không hay cười đùa, trên mặt cũng xuất hiện một chút biến hóa.

“Chẳng lẽ là đến nhầm chỗ rồi?” Người đàn ông cau mày tự nói.

Hắn bước ra khỏi sân, ngẩng đầu nhìn lên, ba chữ Thần Công Phòng vô cùng nổi bật, không đến nhầm chỗ.

Thế nhưng người đâu?

Lúc trước đám người kia, luôn luôn hừng hực khí thế làm việc trong sân, không một ai lười biếng, hôm nay mặt trời mọc đằng tây rồi sao?

Người con gái mặc váy dài cũng lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Đúng lúc này, hai người nhìn thấy một người đàn ông ôm một chiếc ghế đẩu nhỏ, vội vàng chạy về phía lầu các.

Tu vi của người đàn ông mặc áo giáp trong Thần Vũ Đạo Thống hiển nhiên không thấp, chỉ trong nháy mắt đã chặn đối phương lại.

“Ngươi muốn đi đâu? Người trong sân đâu hết rồi?”

“Nhanh, nhanh thả ta ra, vừa rồi đau bụng đã bỏ lỡ không ít bài giảng của Tần sư, nếu không mau đi nghe giảng, thì hôm nay tổn thất lớn rồi.”

“Mở to mắt ra nhìn xem, người đứng sau ta là ai!” Người đàn

ông mặc áo giáp thấp giọng quát.

“Ta mặc kệ ngươi là ai, ai cũng không thể ngăn cản ta nghe giảng… Ặc, công chúa.” Người đàn ông chớp chớp mắt, rụt đầu lại.

Người con gái mặc váy dài bước lên nhẹ giọng hỏi: “Tần sư là ai?”

…

“Vật lý là khoa học tự nhiên nghiên cứu cấu trúc vật chất, tương tác vật chất và quy luật vận động!

Vật lý ở khắp mọi nơi, những thứ chúng ta gặp phải trong cuộc sống hàng ngày như ăn mặc ở đều có thể nhìn thấy bóng dáng của vật lý.

Ngay cả khi các ngươi đi đại tiện, cũng là như vậy.”

Tần Phong hắng giọng, chỉ cảm thấy khô cổ họng, Lam Ngưng Sương ở bên cạnh thấy vậy, vội vàng bưng lên một bình trà đã nguội.

“Đa tạ.” Ực ực ực uống hết trà, Tần Phong vẫn chưa đã ghiền, chậm rãi lau đi vết nước ở khóe miệng.

Lúc này, một người giơ tay hỏi: “Tần sư, lúc đi đại tiện, tại sao cũng liên quan đến vật lý?”

“Hừ, lật sách vật lý đến phần lực vạn vật hấp dẫn, sau đó chép tay định nghĩa của lực vạn vật hấp dẫn một trăm lần, trước khi trời tối nộp đến Tần phủ, nếu không lần sau ngươi không cần đến nghe ta giảng bài nữa.”

“A?” Người hỏi lộ vẻ mặt đau khổ: “Biết rồi, Tần sư.”

Những người còn lại nghe vậy, lắc đầu thở dài: “Đạo lý đơn

giản như vậy mà cũng không hiểu, còn phải hỏi Tần sư, thật là xấu hổ khi cùng chung một chỗ."

Tuy nói như vậy, nhưng trong lòng bọn họ đều thở phào nhẹ nhõm, may mà có người hỏi trước, nếu không người bị phạt chép sách có lẽ sẽ đổi thành người khác.

Tần Phong tiếp tục thao thao bất tuyệt: "Kỳ thật, mọi người cũng không cần phải thần thánh hóa vật lý, chỉ cần mỗi người đều dùng con mắt khám phá để nhìn nhận sự vật xung quanh, các ngươi cũng có thể phát hiện ra sự quyến rũ của vật lý.

Người đã tổng kết ra định luật vạn vật hấp dẫn, hẳn là rất lợi hại, nhưng ta có thể khẳng định với các ngươi, ông ta chẳng qua là lúc đang nghỉ ngơi dưới gốc cây, nhìn thấy quả táo chín rơi xuống đất, từ đó mà nảy sinh suy nghĩ mà thôi.

Thử nghĩ xem, nếu như khi các ngươi đi đại tiện, không phải chỉ vì khoái lạc nhất thời, mà là suy nghĩ nhiều hơn một chút tại sao, nói không chừng định luật này đã được các ngươi phát hiện ra rồi."

"Thì ra là vậy!"

"Một câu nói của Tần sư, thật sự là khiến ta bừng tỉnh ngộ!"

"Tần sư, vừa lúc nhân lúc này, ngài xem giúp ta một chút, một thời gian trước ta dựa theo định luật phản xạ ánh sáng, đã mày mò ra một món đồ chơi nhỏ, không biết có tác dụng gì không."

"Ồ? Lấy ra cho ta xem thử." Tần Phong đưa tay nói.

Không bao lâu, người đàn ông vừa nói đã từ trong ngực móc ra một chiếc hộp gỗ đen, trên hộp gỗ còn được khảm một viên ngọc lưu ly trong suốt xinh đẹp.

Tần Phong cầm nó trong tay nghiên cứu đi nghiên cứu lại,

cũng không hiểu rõ thứ đồ chơi này rốt cuộc sử dụng như thế nào, liền nói: “Tay nghề chế tác quả thật rất tinh xảo, ngươi nói thứ này là được làm ra dựa theo định luật phản xạ ánh sáng, vậy thì thể hiện cụ thể ở phương diện nào?”

“Tần sư, ngài cầm ngược rồi, mặt có viên ngọc lưu ly phải hướng ra ngoài.” Người đàn ông nhắc nhở.

Tần Phong sắc mặt cứng đờ, ho khan một tiếng nói: “Điều này ta đương nhiên là biết, ta chỉ là muốn xem kỹ cấu tạo của thứ này mà thôi.”

“Thứ này gọi là Ảo Hóa Hạp, cũng coi như là một kiện bảo khí, Tần sư có nhìn thấy ở dưới đáy hộp gỗ có một cái lỗ nhỏ không?

Cho ngón tay vào trong đó, là có thể khởi động bảo khí này.”

Tần Phong nghe vậy làm theo, sau đó liền nghe thấy một tiếng “cạch”, hộp gỗ đen mở sang hai bên, viên ngọc lưu ly phát ra một trận ánh sáng, sau đó, trên không trung bên ngoài lầu các, vậy mà lại hiện ra cảnh tượng mọi người trong đại sảnh đang tụ tập đông đủ!

Ảo ảnh?

Tần Phong trừng lớn hai mắt.

“Tác dụng của thứ này chính là như vậy, nó có thể hiện ra cảnh vật phía sau lên phía trước viên ngọc lưu ly, tạo thành ảo ảnh.

Đây cũng là do ta được Tần sư giảng giải mà có được linh cảm, mới tạo ra món đồ chơi nhỏ này.

Cũng hy vọng Tần sư xem qua một chút, xem có thể cải tiến thêm gì không?” Người đàn ông cung kính hỏi.

Đây chính là trí tuệ của thợ cả thời cổ đại sao? Chỉ cần chỉ điểm một chút, là có thể tạo ra thứ lợi hại như vậy?

Còn cải tiến? Với trình độ nửa vời của ta, có thể sử dụng chính xác đã là tốt lắm rồi… Nội tâm của Tần Phong, so với vẻ mặt điềm tĩnh của hắn còn đặc sắc hơn nhiều.

Nhìn ánh mắt nóng bỏng của mọi người trong Thần Công Phòng, Tần Phong cười nói: “Cũng coi như không tệ, sư phụ dẫn vào cửa, tu hành tại bản thân, những người còn lại cũng phải giống như hắn.

Nhìn nhiều học nhiều hỏi nhiều, quan trọng nhất là phải làm nhiều!

Ảo Hóa Hạp này trước tiên cứ để ở chỗ ta, ta mang về nghiên cứu kỹ một chút, xem có thể cải tiến nó hay không.

Cái đó, những người còn lại có ai giống như hắn, làm ra thứ gì, cần ta xem qua một chút, thì cùng nhau lấy ra đi.”

Lời này vừa nói ra, Công Lương lập tức nói: “Tần sư, ta có một cái Trọng Lực Bàn, cần ngài xem giúp một chút.”

Hỏa Viên cũng không chịu thua kém: “Tần sư, ta có một cái Đằng Không Dực, cần ngài xem qua một chút.”

Nhìn một đám người tranh nhau chen lấn, nôn nóng lấy ra những món đồ kỳ quái đã làm xong.

Tần Phong trên mặt mang theo nụ cười, trong lòng lại vui như nở hoa, thu hoạch chuyến này, nhất định sẽ không để hắn thất vọng.

Chương 344: Mọi người nên học tập vị học viên này

Thế nhưng, Tần Phong vẫn có chút thất vọng, ngoại trừ chiếc hộp biến hóa mà người nọ ban đầu lấy ra, những thứ còn lại có thể nói là vô dụng!

Trước tiên, hãy nói về chiếc đĩa trọng lực, nó thực sự có thể thay đổi trọng lực trong phạm vi một trượng vuông, nhưng biên độ thay đổi trọng lực này thật sự là quá nhỏ, nhiều nhất là có thể khiến lông vũ bay lên trời!

Phải biết rằng, chỉ cần một cơn gió thoảng qua, lông vũ cũng đã bay lên rồi.

Còn về Cánh Bay của Hỏa Viên, Tần Phong lúc đầu nghe đến cái tên này, có thể nói là tràn đầy mong đợi.

Thử hỏi có người đàn ông nào có thể từ chối sự lãng mạn được bay lượn trên bầu trời?

Nhưng sự mong đợi này lớn đến đâu, thì sự thất vọng khi nhìn thấy vật thật lại lớn đến đó.

Liếc nhìn xuống đất, hai cánh to lớn bằng cả người trưởng thành, Tần Phong giật giật mí mắt: "Thiết kế đúng là phù hợp với khí động lực học mà ta đã đề cập trước đó, nhưng ngươi làm cánh to như vậy, người thường đeo cũng không nổi, làm sao mà bay lên trời?"

"Tần sư không biết, thiết kế này của ta là tham khảo loài chim biết bay, ngay cả tỷ lệ cánh và cơ thể người cũng được lấy theo tỷ

lệ của loài chim."

Tần Phong cứng đờ mặt: "Vậy ngươi có biết cấu tạo cơ thể của chim khác với con người hay không, khung xương của chúng nhẹ hơn rất nhiều.

Chưa kể, bộ cánh này chính ngươi có đeo nổi không?"

Hỏa Viên biến sắc mặt, bình tĩnh đáp: "Ta tuy đeo không nổi, nhưng luôn có người đeo được."

"Ví dụ như?"

"Thần Vũ ngũ phẩm, cảnh giới Thần Hành." Hỏa Viên tự tin đáp.

Tần Phong hít một hơi lạnh, hắn cảm thấy trí thông minh của mình bị xúc phạm: "Ngũ phẩm Thần Hành đã có thể thân nhẹ như yến, bay lên trời, bọn họ tự gắn thêm một đôi cánh để làm gì?

Ngươi sẽ gắn thêm cho chim một đôi cánh nữa sao?"

Hỏa Viên dường như cảm thấy cũng có lý, trầm ngâm một lúc rồi lại nói: "Tần sư không cảm thấy đeo đôi cánh này lên người trông rất đẹp sao?"

Tần Phong muốn chửi thề, nhưng với tu dưỡng tốt, hắn hít một hơi thật sâu, bình tĩnh lại tâm trạng.

Hắn cầm lấy chiếc hộp biến hóa, trịnh trọng nói: "Ở đây, ta muốn nêu tên khen ngợi vị học viên này, yêu thích học tập, giỏi suy nghĩ, hơn nữa đồ vật làm ra rất thiết thực!

Còn những thứ khác, ta chỉ có thể nói ý tưởng không tồi, nhưng cần cải tiến rất nhiều, đợi các ngươi tự mình nghiên cứu thêm, cải tiến xong rồi mang đến cho ta đánh giá."

Người đàn ông được nêu tên khen ngợi ngẩng cao đầu, ưỡn

ngực, chắp tay nói: "Chẳng dám, chẳng dám."

Những người còn lại đều lộ ra vẻ mặt như ăn phải ruồi, khó chịu vô cùng.

Hơn nữa trong lòng bọn họ cũng âm thầm thề, lần sau nhất định phải làm ra được thứ mới mẻ khiến Tần Phong phải nêu tên khen ngợi!

Cất chiếc hộp biến hóa vào nhẫn trữ vật một cách không dấu vết, Tần Phong tiếp tục bài giảng của mình.

Tất cả mọi người đều tập trung tinh thần, chăm chú ghi chép, có người còn thỉnh thoảng đặt ra một số câu hỏi của riêng mình.

Nhưng không ai để ý, ở lối vào đại sảnh, xuất hiện thêm ba bóng người.

"Thì ra là như vậy, được lợi không ít, được lợi không ít!" Người đàn ông bưng chiếc ghế đẩu nhỏ đang vùi đầu viết lên tấm vải trắng, hắn đã bỏ lỡ một số bài giảng, tự nhiên không thể bỏ sót bất kỳ chi tiết nào khác!

Người đàn ông mặc chiến phục nhìn về phía chàng trai tuấn tú đang bị mọi người vây quanh, nghi hoặc hỏi: "Người này chính là vị Tần sư trong miệng ngươi sao? Hắn rốt cuộc là ai, lại có uy tín lớn như vậy ở Thần Công Phòng?"

Ở Thần Công Phòng, bởi vì trong lòng mỗi người đều có một lòng cầu tiến, cho nên cơ bản là không ai phục ai.

Chỉ có Nguyên Trai lão gia tử mới có thể khiến đám người này tâm phục khẩu phục.

Thế nhưng cảnh tượng trước mắt thật sự nằm ngoài dự liệu của người đàn ông, ngoài Nguyên lão gia tử ra, lại còn có người có thể khiến đám người Thần Công Phòng này cung kính như vậy?

"Hừ, sự vĩ đại của Tần sư há là thứ mà loại võ phu thô lỗ như ngươi có thể hiểu được, trong đầu hắn chứa đựng vạn vật, kiến thức trong đó, dù chỉ là một chút ít ỏi, cũng đủ cho ngươi nghiên cứu cả đời rồi."

Người đàn ông mặc chiến phục nghe vậy, nhíu mày, hắn vừa định nói gì đó, lại đột nhiên phát hiện ra sự khác thường của cô gái mặc váy dài.

Lúc này, cô gái đang nhìn chằm chằm vào giữa đại sảnh, đôi môi đỏ mọng hé mở, trong mắt có sự khó hiểu, kinh ngạc, thậm chí còn có một tia vui mừng!

"Sao hắn lại ở đây, chẳng phải hắn nên ở Tấn Dương Thành sao?" Cô gái lẩm bẩm.

"Công chúa, công chúa, người làm sao vậy?" Người đàn ông mặc chiến phục nhỏ giọng hỏi.

"A?" Cô gái có chút luống cuống.

Tần Phong đang bị mọi người vây quanh ngẩng đầu lên, nhìn về phía lối vào.

Chỉ thấy một người đàn ông đang ôm ghế đẩu, vùi đầu viết.

"Ơ, tên kia sao không ngồi nghe, lại ôm ghế đứng nghe?" Tần Phong không hiểu, lắc đầu tiếp tục giảng bài.

Ở trong sân Thần Công Phòng, người đàn ông mặc chiến phục khó hiểu hỏi: "Công chúa, chẳng phải người muốn để người của Thần Công Phòng làm ra một số thứ mới mẻ để dùng trong đại điển mừng thọ sao? Sao lại rời đi?"

Ánh mắt cô gái có chút lảng tránh: "Ta đột nhiên nhớ ra có việc cần xử lý, hơn nữa bọn họ vẫn đang nghe giảng, lúc này mà làm phiền thì thật thất lễ.

Chờ lát nữa, ta lại đến Thần Công Phòng một chuyến."

Nói xong, cô liền xách váy bước ra khỏi cổng Thần Công Phòng, đi về phía bên phải.

"Công chúa, xe ngựa của chúng ta ở bên trái."

Cô gái mặc váy dài nghe vậy khựng lại, sau đó im lặng đổi hướng.

...

"Được rồi, bài giảng hôm nay đến đây là kết thúc, lần sau nếu có thời gian, ta sẽ lại đến chia sẻ với mọi người những bí ẩn của vật lý.

À đúng rồi, trong khoảng thời gian này, các ngươi cũng có thể giống như vị học viên này, hãy suy nghĩ nhiều hơn, làm ra một số thành quả để kiểm chứng những gì đã học.

Chính như câu nói học mà không suy nghĩ thì uổng công, suy nghĩ mà không học thì nguy hiểm vậy." Tần Phong chắp hai tay sau lưng, ra dáng một người thầy.

Người đàn ông làm ra chiếc hộp biến hóa nghe vậy, lập tức phụ họa: "Tần sư nói rất hay, học mà không suy nghĩ thì uổng công, suy nghĩ mà không học thì nguy hiểm, mọi người nhất định phải khắc cốt ghi tâm!

Ta cũng sẽ không vì làm ra được một món đồ mà tự mãn, những ngày tiếp theo, ta muốn phát huy kiến thức vật lý của Tần sư, cố gắng làm ra nhiều thứ có giá trị hơn!"

Những người còn lại của Thần Công Phòng nghe vậy, đều khinh thường bĩu môi.

"Không tồi." Chỉ có Tần Phong là dành cho hắn ánh mắt tán

thưởng, giống như một vị trưởng bối hiền từ.

Nếu như mỗi người đều có thể giống như người này, làm ra được một số thứ hữu dụng, vậy thì hắn tha hồ mà kiếm chác.

"Nói đi cũng phải nói lại, có lẽ ta cũng nên tự mình mày mò làm ra một số thứ.

Thời đại này loạn lạc như vậy, thế nhưng thuốc súng dường như vẫn chưa được ai phát minh ra.

Nếu như ta có thể chế tạo ra thuốc súng, như vậy cho dù là thường dân khi đối mặt với yêu quỷ, cũng có khả năng tự vệ và chiến đấu, còn có thể giảm thiểu thương vong cho quân đội khi thảo phạt yêu quỷ.

Để ta nghĩ xem, thành phần của thuốc súng là gì nhỉ...

Hình như có diêm tiêu, lưu huỳnh và vật liệu chứa cacbon, tỷ lệ khoảng hai phần một phần một.

Bất quá muốn chế tạo thuốc súng, quá trình vẫn còn quá nguy hiểm, ta phải nhớ lại cho kỹ, lên kế hoạch cho cẩn thận."

Trong lòng Tần Phong, đã nảy sinh ý định chế tạo thuốc súng.

Chương 345: Người kể chuyện trong quán rượu

Trước lúc rời đi, Tần Phong nắm chặt tay Hỏa Viên mãi không nỡ buông ra.

“Tần sư, ta biết ngươi không nỡ rời xa chúng ta, nhưng mọi người đều có việc bận, hơn nữa ngươi hiện tại cũng đã định cư ở Phụng Thiên thành, muốn gặp lại lúc nào cũng được mà.” Hỏa Viên an ủi.

Ta không nỡ cái đầu ngươi..... Tần Phong trầm giọng nói: “Đã nói là ta sẽ giảng bài cho các ngươi, lát nữa ta sẽ thuê một quán rượu, các ngươi phải đến trang trí miễn phí cho ta.

Sao nào? Bài của ta đã giảng xong, các ngươi muốn coi như chuyện này chưa từng xảy ra sao?”

Hỏa Viên sắc mặt cứng đờ: “Sao có thể như thế được, Tần sư, chờ ngươi chọn được địa điểm quán rượu, ngươi đến tìm chúng ta là được.”

“Lời nói gió bay, ta muốn lập giấy tờ.”

“Với uy tín của Thần Công phòng, cộng thêm mối quan hệ trước đây của chúng ta, lập giấy tờ là không cần thiết.”

“Hừ, công việc hàng ngày của các ngươi nhiều như vậy, nhỡ đâu đến lúc đó quá bận không rút người ra được, vậy chẳng phải bài giảng hôm nay của ta uổng phí sao?

Nhất định phải lập giấy tờ!”

Hỏa Viên bất đắc dĩ, cuối cùng cũng đồng ý.

Tần Phong hài lòng cất giấy tờ vào trong ngực, tò mò hỏi: "Nguyên lão gia tử đâu rồi, sao hôm nay không thấy ông ấy?"

"Lão gia tử vẫn còn đang nghiên cứu thứ thành trì di động kia, chuyến đi Tấn Dương thành trước đó, khiến ông ấy ngộ ra được nhiều điều, sau khi trở về liền một mực ở lầu năm của toà nhà trước kia, chưa từng ra ngoài."

"Thì ra là vậy, Nguyên lão gia tử cũng thật là, lớn tuổi như vậy rồi, cũng không biết chú ý nghỉ ngơi, vậy các ngươi đi làm việc đi, ta đưa Ngưng Sương đi trước." Tần Phong phất tay chào tạm biệt Ly.

Lầu năm của toà nhà, lò lửa nóng hừng hực bốc khói trắng, rõ ràng là tiết trời giá rét, nơi này lại giống như lồng hấp vậy.

Nguyên Trai lão gia tử ngồi xếp bằng trên mặt đất, đặt cuốn sổ ghi chép bài giảng vừa viết xong sang một bên.

Mà bên tay trái ông, bản thiết kế to lớn chiếm gần một phần ba đại sảnh.

Trên bản thiết kế, một tòa thành trì di động đồ sộ hiện ra sống động như thật, mỗi chi tiết bên trong đều đã được chú thích rõ ràng, chỉ duy nhất hai chữ "động lực" bị đánh một dấu hỏi lớn.

"Ban đầu muốn dùng bảo khí để thúc đẩy thành trì này, vẫn là có chút không thực tế, vẫn phải suy nghĩ thêm, suy nghĩ thêm....."

.....

Giảng bài một buổi sáng, mặt trời lên cao, cũng đến giờ dùng bữa trưa.

Tần Phong dẫn Lam Ngưng Sương đi qua mấy con phố, tìm

được một quán rượu đông nghịt người.

Khẩu vị ăn uống của mỗi nơi mỗi khác, tuy Tần Phong rất tự tin vào món lẩu, nhưng tìm hiểu trước thói quen ăn uống của người dân địa phương cũng là điều rất cần thiết.

Chính là cái gọi là biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.

Ban đầu hắn muốn dẫn Lam Ngưng Sương đến Trích Tinh lâu nổi tiếng ở Phụng Thiên thành dùng bữa, nhưng suy nghĩ kỹ lại, hắn từ bỏ ý định này.

Dù sao Trích Tinh lâu chủ yếu nhắm đến khách hàng cao cấp, tiếp đãi không phải quyền quý thì cũng là hoàng thân quốc thích.

Mà Vọng Nguyệt cư hướng đến, phần lớn là dân chúng và thương nhân bình thường.

Đối tượng khách hàng khác nhau, giá trị tham khảo tự nhiên cũng khác nhau.

Chờ đợi một lúc, dưới sự tiếp đón của tiểu nhị quán rượu, hai người Tần Phong ngồi xuống.

Món ăn ở đây vô cùng phong phú, Tần Phong lần đầu tiên đến đây cũng không biết nên gọi món gì, liền bảo tiểu nhị mang tất cả các món đặc trưng lên.

Quán rượu này quả thật rất có đặc sắc, ở giữa có dựng một cái đài cao, một người kể chuyện đứng trên đài thao thao bất tuyệt.

Người dân vừa ăn cơm vừa có thể nghe kể chuyện, quả thật rất tuyệt.

“Tên nhóc này cũng được đấy.” Tần Phong khẽ gật đầu, thứ quán rượu cần nhất chẳng phải là nhân khí và sự náo nhiệt sao?

Hơn nữa sống thêm một đời, chuyện trong đầu hắn có thể nói

là muôn hình muôn vẻ, không lo không thu hút được khách.....

Đũa gắp xuống, ăn uống no nê, Tần Phong cũng đại khái nắm được khẩu vị của người dân Phụng Thiên thành.

Người kể chuyện có lẽ là mệt mỏi, uống một ngụm trà nhuận họng, cũng không tiếp tục kể chuyện nữa, mà là tùy ý nhắc đến một số đại sự xảy ra ở bốn vực Đại Càn.

Điều này không những không khiến người dân mất hứng, ngược lại còn khiến hứng thú của bọn họ càng thêm cao trào.

Dù sao đối với những người này mà nói, chuyện phiếm và tin đồn nhảm nhí là chủ đề bàn tán sau bữa ăn không bao giờ lỗi thời.

Phụng Thiên thành là trung tâm của Đại Càn, người đến người đi từ khắp nơi, tin tức truyền bá có thể nói là nhiều vô số kể.

Người kể chuyện nhắc đến A Tu La nhất tộc ở Đông vực, vẫn là chiến lực vô song, khiến người ta nghe tin đã sợ mất mật.

La Sát nhất tộc ở Bắc vực, nữ tử bên trong mỗi người đều nghiêng nước nghiêng thành, chỉ là đều mang theo gai nhọn, có thể lấy mạng người.

Ca Lâu La tộc ở Nam vực, sau trận chiến trấn thủ Linh Quan, an dưỡng sinh sức, gần đây lại có động tĩnh.

Yêu vương ở Tây vực, cường đại vô địch, mấy năm nay, liên tiếp chiếm được không ít địa vực, Trảm Yêu ti đã dần dần không thể áp chế nổi.

Hồ yêu mê hoặc lòng người, Côn bằng che trời, Long quy dời núi lấp biển.

Phượng hoàng lửa thiêu rừng nghìn dặm, Thương Long gầm thét sấm động chín tầng trời.

Yêu quỷ vẫn luôn là giai điệu chủ đạo của thời đại này, nhân tộc chỉ có thể cẩn thận sinh tồn trong khe hở của bọn chúng mà thôi.

“Nói đến Nam vực, gần đây xảy ra rất nhiều chuyện, từ sau khi Hoa Dung đạo thành lập, yêu quỷ ở Nam vực liền trở nên náo động, ba vị Thần tướng vì chém giết yêu quỷ cường đại gây rối, chưa từng ngừng nghỉ.

Mà chuyện Thư Lương thành bị tai họa thi quỷ náo loạn cách đây không lâu, chắc hẳn mọi người đều đã từng nghe qua.

Nếu không phải Thần Thương Thương Tiên đại nhân đích thân đến, hậu quả thật không thể tưởng tượng nổi!

Nhưng có lẽ các ngươi không biết, tai họa thi quỷ có thể giải quyết, còn có một người có công lao rất lớn.”

Người kể chuyện cố ý ngừng lại, mọi người đang ăn cơm phía dưới lập tức không vui: “Là ai, ngươi cứ nói rõ ràng đi!”

“Đừng vội đừng vội, nghe ta từ từ kể, Liễu gia thiên kiêu Liễu Kiếm Ly, chư vị chắc chắn đều biết.

Trước khi Kiếm đạo tam đại gia thành lập Kiếm Đạo minh, nàng ấy đã bước vào Thần Vũ tam phẩm, trở thành Kiếm Thần trẻ tuổi nhất trong lịch sử.

Mà tai họa thi quỷ ở Thư Lương thành có thể bình an vượt qua, chính là bởi vì……”

Có người chen ngang: “Chẳng lẽ Liễu Kiếm Ly cũng đi, cùng Thương Tiên đại nhân ra tay sao?”

Người kể chuyện lắc ngón tay nói: “Không phải không phải, người đi là phu quân của nàng ấy, Nhị đẳng Phong quốc tướng quân Tần gia chi tử!”

Tần Phong nhướng mày, động tác gắp thức ăn của Lam Ngưng Sương khựng lại.

“Nói đến công tử này quả thật là bất phàm, tuổi còn trẻ, tu vi trên Văn Thánh đạo thống đã không thấp.

Tài thơ ca càng là hơn người, hai tháng trước, một bài mỹ nhân thi từ Bách Hoa cốc Nam vực truyền đến Phụng Thiên thành, ở thanh lâu có thể nói là gây ra sóng gió không nhỏ.

Vô số văn nhân mặc khách, đều coi nó là kinh điển, và tuyên bố từ trước đến nay, khó có bài thơ nào ca ngợi người con gái có thể vượt qua được.”

Trong quán rượu có rất nhiều người, luôn có một số kẻ phong lưu lão luyện, một nam tử ăn mặc phú quý kích động nói: “Ta biết, ta biết, “Vân tưởng y thường hoa tưởng dung, Xuân phong phất hãm lộ hoa nồng”!

Ngay cả hoa khôi tài sắc vẹn toàn trong thanh lâu, mỗi khi nhắc đến bài thơ này, đều lộ ra thần sắc ngưỡng mộ.

Thậm chí có không ít hoa khôi công khai bày tỏ, nếu người viết ra bài thơ này, đến khuê phòng của các nàng, các nàng có thể không lấy một đồng, chỉ để cùng vị tài tử kia cộng độ đêm xuân!”

Có chuyện tốt như vậy sao?

Tần Phong hai mắt sáng lên, có thể trở th[illegible]ành hoa khôi trong thanh lâu ở Phụng Thiên thành, vậy nhất định đều là tuyệt sắc giai nhân.

Ngủ một đêm, rẻ nhất cũng phải gần trăm lượng bạc.

Nếu có thể “ăn không” được, vậy chẳng phải là quá hạnh phúc sao.

Đúng lúc hắn đang nghĩ vẩn vơ, bỗng nhiên cảm thấy một trận sát khí.

Ngoảnh đầu nhìn lại, Lam Ngưng Sương ánh mắt đẹp không chớp, yên lặng nhìn hắn.

Tần Phong lập tức nhíu mày, thở dài một tiếng: “Thế phong ngày hạ, lòng người bạc bẽo, những người này thật sự là tục không chịu nổi.”

Chương 346: Nha hành

Lũ khách làng chơi lâu năm bên dưới nghe lão khách làng chơi nói vậy, đều lộ ra nụ cười đầy ẩn ý.

Tuy nhiên, vẫn có vài người đứng đắn lên tiếng: "Không đúng, ta có bằng hữu làm việc ở Trảm Yêu Ti, chuyện tai họa thi quỷ ở Thư Lương Thành ta biết rõ hơn các ngươi.

Tên Quỷ Vương cầm đầu kia lúc còn sống là cường giả tam phẩm cảnh giới, Văn Thánh Đạo Giả làm sao có thể phát huy tác dụng trong loại tai họa thi quỷ này?"

Ngoại trừ Thiên Giám Quốc Sư ra, hình tượng Văn Thánh Đạo Giả yếu đuối đã ăn sâu vào lòng người...

Đối mặt với tai họa thi quỷ, từ trước đến nay đều phải dùng vũ lực giải quyết, đó là suy nghĩ cố hữu của tất cả mọi người.

Gã kể chuyện để hai cọng râu mép, lắc đầu nguầy nguậy nói: "Đó là do ngươi thiếu hiểu biết rồi, mấy chục năm trước, Bắc Vực cũng từng xuất hiện tai họa thi quỷ, khiến Đại Càn tổn thất nặng nề.

Điểm đáng sợ của thi quỷ chính là tử khí bất diệt, chúng có thể không ngừng tái sinh, chỉ có Văn Thánh Đạo Giả mới có thể bố trí trận pháp, ngăn cách tử khí.

Trong trận chiến ở Thư Lương Thành, chính là vị công tử Tần gia kia đã bố trí loại trận pháp này, mới khiến cho đại nhân Thương Tiên tìm được cơ hội, một thương tiêu diệt tên Quỷ Vương kia!"

“Hơn nữa, vị công tử Tần gia kia, tu luyện chính là Lôi Đình Chính Khí, trận pháp mang theo Chính Khí, bao phủ toàn thành, tiêu diệt vô số thi quỷ.”

Tần Phong nghe vậy, nhíu mày, chuyện tai họa thi quỷ ở Thư Lương Thành và việc bố trí trận pháp, gã kể chuyện này biết cũng không có gì lạ.

Dù sao chuyện lớn như vậy, nhất định sẽ có người truyền tin tức ra ngoài.

Nhưng hắn tu luyện chính là Lôi Đình Chính Khí, người này sao lại biết được?

Ngẩng đầu nhìn gã kể chuyện, đánh giá kỹ lưỡng, mặt chuột tai dơi, để hai cọng râu mép, dáng vẻ có chút bỉ ổi.

Tần Phong thi triển Tam Thiên Vọng Khí, nhìn sang, lại chỉ thấy một bóng người màu trắng?

“Chuyện gì vậy, chẳng lẽ Tam Thiên Vọng Khí ra vấn đề rồi?” Hắn liếc mắt nhìn sang chỗ khác, khí tức trên người những người dân khác đều nhìn thấy rõ ràng, chứng tỏ thuật xem tướng không có vấn đề.

Nhưng tại sao gã kể chuyện trên đài kia, lại chỉ nhìn thấy một bóng người màu trắng mờ ảo?

Nam tử trên đài am hiểu tinh túy của việc kể chuyện, chính là tương tác với mọi người bên dưới, bèn mở miệng hỏi: “Mọi người không bằng đoán xem, lúc đó vị công tử Tần gia kia đã tiêu diệt bao nhiêu thi quỷ?”

Có người đoán vài trăm, có người đoán cả ngàn, một số người bạo gan thì đoán vài nghìn.

Đúng lúc này, gã kể chuyện mặt chuột tai dơi nhìn về phía Tần

Phong hỏi: “Vị công tử này, không bằng ngươi cũng đoán xem?”

Dòng suy nghĩ bị cắt ngang, Tần Phong cảm nhận được ánh mắt của đông đảo người dân, bèn ho khan một tiếng đáp: “Tai họa thi quỷ ở Thư Lương Thành náo loạn lớn như vậy, thi quỷ gây rối trong thành nhất định không ít, e là phải lên đến hàng vạn con nhỉ?”

Lam Ngưng Sương hiển nhiên không ngờ cô gia lại vô sỉ như vậy, lộ ra thần sắc có chút kỳ quái.

Gã kể chuyện hiển nhiên cũng bị câu trả lời này làm cho ngây người, nhưng sau một lúc, hắn ta lại cười nói: “Rất gần rồi, rất gần rồi!”

“Hàng vạn con?”

“Nhiều như vậy sao?”

Đông đảo người dân đều kinh ngạc lên tiếng.

Nam tử trên đài xua tay nói: “Tin tức có thật có giả, cũng là chuyện thường tình, mọi người chớ nên tin hết, cứ coi như nghe cho vui là được rồi.

Ây da, không biết không hay, đã đến giờ rồi, ta nói nhiều quá miệng lưỡi khô khốc, thực sự không nói nổi nữa, xin phép cáo lui trước.”

Dứt lời, hắn ta chắp tay, tung người nhảy lên, chui vào hậu trường tửu lâu, dáng vẻ bỏ đi cũng thật là tinh tươm.

“Thật là một kẻ kỳ quái.” Tần Phong lắc đầu, lại nghe thấy Lam Ngưng Sương bên cạnh kêu lên.

“Cô gia, người xem kìa.”

Tần Phong cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy trên mặt bàn, vết

rượu đã hóa thành một hàng chữ nhỏ - “Kẻ tiểu nhân đáng hận, quân tử khó lòng phòng bị.”

Hai người bọn họ vẫn luôn ngồi bên bàn ăn cơm nghe ngóng tin tức, cũng chưa từng thấy ai đến gần.

Hàng chữ này rốt cuộc là lúc nào được để lại?

Tần Phong nhìn về hướng gã kể chuyện rời đi, chìm vào trầm tư, trong lòng vẫn còn đang lẩm nhẩm câu nói trên bàn.

.....

Nước ở Phụng Thiên Thành này quả nhiên rất sâu, tùy tiện gặp phải mấy người, đã khiến Tần Phong không thể nào hiểu nổi.

Cũng giống như sáng nay lúc rời khỏi nhà, lão giả chống gậy kia.

Còn có vừa rồi ở tửu lâu, gã kể chuyện mặt chuột tai dơi kia.

Kế hoạch ở Đế Đô thật là thâm sâu, ta muốn về nông thôn... Tần Phong thầm than thở một tiếng.

“Cô gia, tiếp theo chúng ta đi đâu?”

“Đi nha hành, xem thử có tửu lâu nào thích hợp để tiếp quản hay không.”

Nha hành tương đương với trung gian môi giới, ở đó có đủ loại hình mua bán, chỉ cần bên mua bên bán chốt được, là có thể một tay giao tiền một tay giao hàng.

Chỉ là phải bị tên gian thương độc ác kia ăn chênh lệch giá!

Tần Phong vốn không muốn để cho bọn tư bản kia được như ý, nhưng bất đắc dĩ hắn vừa mới đến Phụng Thiên Thành, chưa quen biết ai, muốn tìm được tửu lâu thích hợp, thì đến nha hành là

con đường nhanh nhất.

Nha hành ở Phụng Thiên Thành nhiều vô số kể, hai người rất nhanh đã tìm được một nha hành có mặt tiền trông cũng ra dáng ra hình.

Vừa bước vào trong, đã có người tiến lên tiếp đón.

Nói chuyện người với người, nói chuyện quỷ với quỷ, làm nha hành, điều quan trọng nhất chính là rèn luyện một đôi mắt nhìn người.

Dù sao tiền hoa hồng có thể kiếm được bao nhiêu, hoàn toàn dựa vào số tiền giao dịch lớn nhỏ của bên mua bên bán.

Nam tử tiếp đón đã làm việc nhiều năm, tự nhiên là tay lão luyện.

Chỉ cần liếc mắt một cái, đã nhìn ra Tần Phong không hề đơn giản, tướng mạo đường đường không nói, một thân hắc y tuy giản dị, nhưng lại không phải là vải vóc tầm thường.

Dây buộc tóc trên đầu, tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt, rất có thể là bảo khí.

Thêm vào đó là lệnh bài Thanh Ngọc Trảm Yêu bên hông, và nữ kiếm thị xinh đẹp bên cạnh, nam tử trong lòng đã có kết luận - Gia đình đối phương giàu có, hơn nữa còn là một tiểu quan, nhưng hẳn là mới đến đây.

Bởi vì nếu là người của Thanh Ngọc Trảm Yêu ở địa phương, chắc chắn sẽ không đến nha hành, bọn họ tự có cách riêng.

Đã là người nơi khác, vậy thì chính là con cừu béo rồi... Nam tử trong lòng đã có kết luận, trên mặt tràn đầy nhiệt tình cười hỏi: “Vị công tử này, đến nha hành là muốn hỏi thăm tin tức gì, mua thứ gì?”

“Muốn tìm một chỗ có địa thế tốt, mở một tửu lâu, kinh doanh buôn bán một chút.” Tần Phong liếc mắt nhìn vào trong hành, đánh giá xung quanh.

Là một khách hàng béo bở đây, hai mắt nam tử sáng rực, lập tức giới thiệu cho Tần Phong: “Nói ra thì công tử đến thật đúng lúc, mấy hôm trước vừa hay có người muốn rời khỏi Phụng Thiên Thành, đến nơi khác mưu sinh, có một gian cửa hàng muốn chuyển nhượng.

Địa thế của gian cửa hàng kia rất tốt, nằm ở Thiên Tuế Nhai, có thể nói là tứ thông bát đạt.

Mỗi ngày người qua lại tấp nập, còn thường xuyên có quan sai và Trảm Yêu Nhân đi ngang qua.

Nếu công tử mua lại gian cửa hàng kia, sửa sang thành tửu lâu, chắc chắn buôn bán sẽ ngày ngày náo nhiệt.”

“Nghe có vẻ cũng không tệ.” Tần Phong nhướng mày.

“Chắc chắn là không sai đâu, hơn nữa chủ nhân của gian cửa hàng kia đang vội vàng muốn đi, muốn bán nhanh, giá cả cũng đã hạ thấp hơn rất nhiều.

Nếu mua theo giá gốc, gian cửa hàng kia ít nhất cũng phải mười vạn lượng bạc, nhưng bây giờ, đã giảm gần một nửa giá, chỉ cần sáu vạn lượng bạc là có thể mua được.

Nếu công tử có hứng thú, ta có thể liên lạc với chủ nhân của gian cửa hàng kia.

Chỉ là theo quy củ của nha hành chúng ta, bên mua bên bán nếu muốn gặp mặt, phải trả trước một thành tiền hoa hồng, sau này có thành hay không, tiền hoa hồng này đều không hoàn trả, đây cũng là để đề phòng các ngươi bỏ qua nha hành, tự mình liên lạc, thực sự là bất đắc dĩ, công tử thấy thế nào?”

Tần Phong cúi đầu trầm ngâm, địa thế tốt ở Phụng Thiên Thành, sáu vạn lượng bạc mua lại một gian cửa hàng cũng nằm trong phạm vi có thể chấp nhận được.

Chỉ là cách nói đưa tiền hoa hồng trước này, hắn vẫn là lần đầu tiên nghe nói, luôn cảm thấy trong đó có gì đó mờ ám.

“Công tử, đừng do dự nữa! Bỏ lỡ cơ hội này, sẽ không còn cơ hội nào khác đâu, gian cửa hàng tốt như vậy rất được săn đón đấy.” Nam tử thúc giục.

Tần Phong vẫn còn đang suy nghĩ, đúng lúc này, phía sau truyền đến một giọng nói thanh thúy quen thuộc: “Đã được săn đón như vậy, vậy thì bán cho người khác đi, gian cửa hàng này chúng ta không cần nữa.”

Nam tử sốt ruột, quay người lại tức giận nói: “Kẻ nào không biết điều như vậy, phá hỏng quy củ của nha hành!”

Chương 347: Gặp lại Nhã An

Tần Phong và Lam Ngưng Sương cũng theo tiếng nhìn lại, sau đó trợn tròn mắt.

“Là ngươi?”

“Công tử Nhã An?”

Nhã An mặc một bộ đồ trắng nhẹ nhàng cười chào hỏi, trên trán nàng lấm tấm mồ hôi, ngực phập phồng.

Tên nam tử nha hành đe dọa: “Vị công tử này, nha hành chúng ta và ngươi vô oán vô cừu, ngươi làm như vậy là phá hỏng quy củ của nha hành, đoạn tuyệt đường tài lộc của chúng ta.”

Nhẹ nhàng hít vào vài hơi, nụ cười của Nhã An biến mất: “Nếu ngươi hỏi tâm không thẹn, sao lại sợ người khác phá hỏng quy củ của ngươi.

Gần đây trên Thiên Tuế Nhai chỉ có một gian hàng đang được chuyển nhượng, nhưng gian hàng đó đã bị Trích Tinh Lâu mua lại từ hôm trước, giá cả cũng vừa đúng sáu vạn lượng bạc.

Giới thiệu gian hàng căn bản không mua được, chẳng phải là vì muốn lừa gạt tiền hoa hồng sao?”

Tần Phong cau mày.

Tên nam tử nha hành nghe vậy, sắc mặt cũng đại biến, hắn ta hô lớn: “Tên đồng nghiệp ở đâu đến, dám vu khống nha hành của ta, mau đến đây đuổi hắn ta ra ngoài!”

“Ta xem ai dám!” Một giọng nói hùng hậu vang lên, từ cửa ra

vào nha hành lại có một nam tử vạm vỡ bước vào.

“Vương đại nhân của Thiên Bảo Các?” Tên nam tử nha hành nhìn thấy người tới, sợ đến mức hai chân mềm nhũn, trực tiếp ngã quỵ xuống đất.

“Tần công tử, đã lâu không gặp, biệt lai vô dạng.” Người tới chắp tay, cười chào hỏi.

Nam tử vạm vỡ này chính là Vương Tự!

Tần Phong gật đầu chào hỏi, sau đó liếc mắt nhìn tên nam tử nha hành đang ngồi tê liệt trên mặt đất.

Phụng Thiên Thành rồng cá lẫn lộn, ai cũng không thể dễ dàng trêu chọc, dù sao cho dù chỉ là một tên nha dịch bình thường, sau lưng chưa biết chừng cũng có bối cảnh không nhỏ.

Mà người có thể mở nha hành ở đế đô, càng không phải hạng tầm thường, quan hệ trắng đen, bọn họ đều phải lo liệu một chút.

Thế nhưng Tần Phong lại không ngờ tới, Vương Tự chỉ cần một cái liếc mắt, đã có thể dọa đối phương thành ra bộ dạng này.

Hắn lại liên tưởng đến chuyện ở Tề Nguyên Thành, Bàng Điểm Chủ đi mở phân điếm Vọng Nguyệt Cư.

Lúc đó Bàng Điểm Chủ cũng bị cường hào địa phương gây khó, nhưng Mạc Lâm Thiên vừa xuất hiện, liền dễ dàng dàn xếp.

Chỉ là hai tên thuộc hạ đã có uy thế lớn như vậy, rốt cuộc nữ giả nam trang này là thân phận gì?

Thiếu gia của Thiên Bảo Các Ngọc Lâm Thành, tuyệt đối không có năng lượng lớn như vậy.

Vương Tự quay người nói: “Công tử, nơi này giao cho ta xử lý là được.”

“Cũng được.” Nhã An gật đầu, sau đó nói với Tần Phong: “Đã lâu không gặp, cùng đi dạo một chút?”

“Được.”

…

Sự phồn hoa náo nhiệt của Phụng Thiên Thành khỏi phải nói, tiếng rao hàng của tiểu thương hai bên đường chưa bao giờ ngừng nghỉ.

Thỉnh thoảng còn có thể nhìn thấy người ta biểu diễn tài nghệ trên đường, nào là ngực vỡ đá lớn, kim thương khóa hầu, ở đây có thể nói là chuyện thường ngày.

“Phân điếm Vọng Nguyệt Cư ở Tề Nguyên Thành buôn bán rất phát đạt, đây là lợi nhuận chia cho ngươi từ khi mở cửa hàng đến nay, ngươi hãy nhận lấy.” Tần Phong đưa ra một khối ngọc bội không gian, bên trong chứa đầy bạc.

Điều đáng nói là, khối ngọc bội không gian này cũng là do Mạc Lâm Thiên đưa cho Bàng Điểm Chủ lúc trước, hiện tại coi như là vật về đúng chủ.

Nhã An đưa tay nhận lấy ngọc bội, mở miệng nói: “Ban đầu ta vốn định đích thân đến Tề Nguyên Thành một chuyến, xem xét tình hình phân điếm, nhưng mà Nam Vực quỷ hoạn liên miên, quá nguy hiểm, ta cũng không tiện tùy ý đi lại, cho nên chỉ có thể để Mạc thúc đi một chuyến.

Nói đi cũng phải nói lại, sao ngươi lại ở Phụng Thiên Thành?”

Tần Phong nghe vậy, liền kể lại đầu đuôi câu chuyện ở Thư Lương Thành.

Khi Nhã An nghe nói Tần Phong lấy thân hóa thành trận tâm, dẫn động trận pháp ngăn cách tử khí, không khỏi nhíu mày.

Nàng trách cứ: “Thật là hồ đồ.”

Lam Ngưng Sương ở bên cạnh cũng trợn lớn đôi mắt đẹp, trong mắt tràn đầy lo lắng.

Nàng và tiểu thư tuy rằng sau đó đã biết được sự hung hiểm của chuyến đi Thư Lương Thành, nhưng lại không ngờ tới những gì cô gia tự mình trải qua, còn nghiêm trọng hơn nhiều so với những gì đã nói lúc trước.

“Cô gia, những chuyện này sao lúc trước không nói cho chúng ta biết?”

Tần Phong đáp: “Dù sao ta cũng bình an vô sự, nói ra cũng chỉ khiến các ngươi lo lắng vô ích.

Hiện tại chuyện đã qua lâu như vậy, cũng không cần thiết phải tiếp tục giấu diếm nữa.”

Nhã An nghĩ đến điều gì, lại lên tiếng: “Không đúng, chuyện Thư Lương Thành ta từng nghe người ta nhắc tới, trận pháp ngăn cách tử khí kia bao phủ toàn thành, ngươi lấy thân mình làm trận tâm, tuyệt đối không thể thừa nhận cỗ lực lượng đó, sao có thể bình an vô sự?

Chắc chắn còn có chuyện gì đó, là ngươi chưa nói.”

Hỏng rồi, quên mất tên này cũng là Văn Thánh Đạo Giả, hơn nữa còn nghiên cứu trận đạo… Sắc mặt Tần Phong hơi biến đổi.

Chuyện Thương cô nương dùng long châu cứu mạng hắn, tự nhiên không phải là chuyện gì khó nói.

Mà nguyên nhân phải giấu diếm, cũng là bởi vì thân phận đặc thù của Thương cô nương, còn có viên long châu trong cơ thể hắn.

Lúc trước khi tỉnh lại, rời khỏi Thư Lương Thành, Chu Khai và

Thương tiên đại nhân từng dặn dò, long châu là chí bảo thiên hạ, chuyện mang long châu trong người, ngàn vạn lần không được tùy tiện tiết lộ, nếu không e rằng sẽ gặp nguy hiểm.

Chu đại nhân khi hồi đế đô báo cáo tai họa thi quỷ, cũng đã giấu diếm chuyện này.

Dù sao đạo lý người không có tội, tại ngọc bích có tội, mọi người đều rõ ràng.

Nhìn ánh mắt muốn truy hỏi đến cùng của Ngưng Sương và Nhã An, Tần Phong trong nháy mắt thi triển bí kỹ học được từ lão cha —— chuyển chủ đề.

“Trong đó tự nhiên là hung hiểm… Đúng rồi, cứ nói chuyện của ta mãi, sao ngươi lại ở Phụng Thiên Thành?

Lúc trước, ngươi rõ ràng đã nói, ngươi là thiếu gia của Thiên Bảo Các Ngọc Lâm Thành.

Hơn nữa, phản ứng vừa rồi của tên nha hành kia cũng rất đáng suy suy ngẫm, người nọ tuy rằng không quen biết ngươi, nhưng lại quen biết Vương Tự đại nhân, hơn nữa còn vô cùng e ngại.”

Nhã An ngẩn người, sau đó dời mắt đi, thản nhiên đáp: “Ngọc Lâm Thành là nơi sản xuất ngọc thạch và bảo khí, ta thường xuyên phải đến Thiên Bảo Các ở Phụng Thiên Thành để trao đổi buôn bán, mua một căn nhà ở đây, lúc rảnh rỗi thì ở lại một thời gian, có vấn đề gì sao?

Còn về phản ứng vừa rồi của người nọ…

Vương thúc thường xuyên làm việc cho ta, ra mặt ở Thiên Bảo Các, người quen biết tự nhiên không ít.

Mà danh tiếng của Thiên Bảo Các vang xa, người của nha hành

không thể không biết, đối với Vương thúc cung kính một chút, chẳng phải là hợp tình hợp lý sao?"

"Thì ra là vậy."

Tên nữ giả nam trang này nhất định đang che giấu điều gì đó, bất quá ta cũng đã thành công chuyển chủ đề, lười vạch trần nàng ta… Tần Phong nhướng mày.

Nhã An quay mặt đi âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Thế nhưng Lam Ngưng Sương lại nhíu mày, tiếp tục hỏi: "Cô gia, chuyện Thư Lương Thành đó, ngươi vẫn chưa nói rõ ràng."

"Không sai, đừng có đánh trống lảng." Nhã An liếc mắt nhìn sang.

Tần Phong cứng đờ mặt, lại lên tiếng: "Ta đang định nói đây… Đúng rồi, Nhã An huynh, lúc trước nhờ vào Ngũ Lôi Quan Tưởng Đồ của ngươi, ta đã thành công bước vào Văn Thánh lục phẩm Quái Mệnh Cảnh.

Hiện tại tu vi của ngươi đã đến cảnh giới nào rồi?"

Nhã An nghe vậy, ưỡn ngực, vẻ mặt kiêu ngạo nói: "Ta sao có thể kém ngươi quá xa, sau khi rời khỏi Tấn Dương Thành, ta đã tìm được Thủy Trạch Quan Tưởng Đồ.

Vốn dĩ ta đã có thể dẫn dắt mệnh tinh màu lam, bước vào lục phẩm Quái Mệnh Cảnh, bất quá vì muốn dẫn dắt mệnh tinh màu tím, cho nên vẫn luôn áp chế cảnh giới tu vi."

Mệnh tinh màu tím? Khí vận của tên này thật thịnh vượng, bối cảnh nhất định không tầm thường… Tần Phong âm thầm kinh hãi.

Thế nhưng khi liếc mắt nhìn thấy bộ ngực bằng phẳng của đối phương, sự kinh hãi này lại hóa thành một tiếng thở dài bất đắc

dĩ.

Đối phương có thể nữ giả nam trang, lâu nay không bị người khác phát hiện, là bởi vì có ưu thế trời sinh…

Chương 348: Lần sau là khi nào?

“Ngươi đang nhìn cái gì?” Nhã An có chút đắc ý chú ý tới tầm mắt của Tần Phong, trong mắt xẹt qua một tia thẹn thùng, hai tay khoanh trước ngực, che chắn trước ngực.

Tần Phong giả vờ không hiểu: “Ta thấy chất liệu y phục trên người ngươi không tệ, muốn hỏi một chút là xuất xứ từ đâu, sau này cũng tốt sắm sửa cho bản thân và người nhà vài bộ y phục mới.

Nếu không ngươi cho rằng ta đang nhìn cái gì?”

“Ta...” Nhã An muốn nói lại thôi, nàng luôn cảm thấy ánh mắt vừa rồi của Tần Phong có chút không đứng đắn, thế nhưng lúc này nhìn thấy bộ dạng vô tội của đối phương, chẳng lẽ là nàng suy nghĩ nhiều rồi?

“Y phục này là tìm Đế Đô Dục Tú Phường may đó, nơi đó đều dùng loại vải thượng hạng, hơn nữa làm công tinh xảo tỉ mỉ.

Gần đây bọn họ mới cho ra mắt một loại la quần màu nhạt, rất được nữ tử yêu thích, sắp đến năm mới rồi, ngươi có thể sắm sửa cho nữ quyến trong nhà một ít.” Nhã An nghiêm túc đáp.

Vừa nhắc tới la quần của nữ tử, Lam Ngưng Sương lại hứng thú, cùng Nhã An thảo luận.

Hai người bọn họ hồi tưởng lại những năm trước tác phẩm tinh mỹ của Dục Tú Phường, lộ ra thần sắc hướng về.

Điều này nằm ngoài dự đoán của Tần Phong, hắn vốn cho rằng

dựa theo tính cách của Ngưng Sương, hẳn là giống như nương tử, đối với những vật này của nữ tử không có hứng thú lắm.

Tần Phong nhìn hai người bộ dáng hứng trí bừng bừng, trêu ghẹo nói: "Nếu là người không biết, còn tưởng rằng hai người các ngươi là khuê mật tốt."

Nhã An nghe vậy, như con mèo xù lông: "Ngươi đang nói bậy bạ gì đó, ta thế nhưng là nam tử hán đỉnh thiên lập địa."

Giả bộ, tiếp tục giả bộ, ngươi dám đứng so với ta ai tè xa hơn không... Tần Phong nhướng mày.

Lam Ngưng Sương cũng là phản ứng lại: "Nhã An công tử đối với la quần của Dục Tú Phường hiểu biết như vậy, thật sự là nằm ngoài dự liệu của ta."

Cho nên nói đầu óc người đọc sách tốt sử dụng đây mà, Nhã An khẽ giật mình, liền nghĩ kỹ câu chữ: "Gia muội thường ở trong khuê phòng, không bước chân ra khỏi cửa, bình thường y phục đều là ta sắm sửa.

Cứ như vậy, liền đối với những thứ này có nhiều hiểu biết, vừa rồi cùng Ngưng Sương cô nương nhắc tới những thứ này, giống như đang cùng gia muội trò chuyện, cho nên nhất thời quên mất, thất lễ rồi."

"Thì ra là thế." Lam Ngưng Sương đơn thuần tin lời giải thích này.

Tần Phong cố ý nói: "Nhã An huynh đệ sinh tuấn tú như vậy, muội muội trong nhà nhất định cũng là một vị mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành, chỉ là không biết có thể nào may mắn được tận mắt chứng kiến một phen hay không."

Muội muội tự nhiên chỉ là lấy cớ, chẳng lẽ muốn mình đổi về thân nữ nhi... Nhã An nghe được lời này, khuôn mặt trắng nõn

bỗng chốc đỏ lên, nàng trừng mắt liếc Tần Phong một cái rồi khẽ mắng.

Mà Lam Ngưng Sương cũng là cười gượng nói: "Cô gia, những lời này không thể nói bậy, đừng để tiểu thư biết được."

"Đều là lời nói đùa thôi." Tần Phong nuốt nước miếng một cái, tại chỗ nhận thua.

Không phải địa vị gia đình hắn không được, chỉ là võ lực nương tử quá cao.

"Nhã An huynh, hiện tại ta muốn ở Phụng Thiên thành mở một gian phân điếm của Vọng Nguyệt Cư, ngươi sau lưng có Thiên Bảo Các, chắc hẳn là có rất nhiều mối quan hệ, có thể cho ta một vài lời khuyên được không?" Sau khi dạo chơi một hồi, Tần Phong mở miệng hỏi.

Nhã An một thân bạch y, tay phải chống cằm: "Ta và ngươi cũng coi như là quan hệ hợp tác, chuyện tửu lâu tự nhiên phải ra một phần lực, gần đây vừa vặn nhìn thấy một gian cửa hàng, vị trí cũng coi như không tệ, chủ tiệm cũng có ý muốn bán ra.

Nếu như các ngươi tiếp theo không có việc gì, có thể cùng ta đi xem một chút."

"Được, ngươi dẫn đường đi."

Một canh giờ sau, Tần Phong nhìn cửa ra vào từ nội thành thông ra ngoại thành phía bắc, sắc mặt cứng đờ, đây đã là lần thứ hai mươi mốt Nhã An dẫn sai đường.

Hắn bỗng nhiên nhớ tới trải nghiệm lúc ở Tấn Dương thành, tên gia hỏa giả trang nam tử này, chính là một người mù đường không phân biệt được đông tây nam bắc a!

Cũng chính bởi vì nguyên nhân này, rõ ràng thiên phú của đối

phương không tệ, lại không cách nào ở trên trận đạo có sở kiến thụ.

“Nhã An công tử, ngươi thật sự nhận biết đường sao?” Lam Ngưng Sương nhỏ giọng hỏi một câu, lúc ba người xuất phát, vẫn là ban ngày, hiện tại, mặt trời đều đã xuống núi.

Nhã An sắc mặt đỏ lên, nàng chỉ vào một hướng nào đó nói: “Hẳn là ngã tư đường vừa rồi chọn sai hướng, lúc đó đi về phía nam là được rồi, lần này nhất định sẽ không sai.”

“Chậm đã!” Tần Phong nhắc nhở: “Ngươi chỉ đó là hướng bắc.”

“A?” Nhã An lập tức lộ ra thần sắc kinh ngạc.

Cũng may không lâu sau, Vương Tự tìm được mấy người, Tần Phong ba người ở dưới sự dẫn dắt của hắn, rốt cục cũng tìm được đường đi chính xác, và với giá năm vạn lượng bạc, mua lại cửa hàng kia.

Với nhãn quang của hắn tự nhiên có thể nhìn ra, vị trí cửa hàng này bốn phương thông suốt, lượng người qua lại sẽ không quá kém, giá cả thấp như vậy thật sự là nằm ngoài dự liệu của hắn.

“Tửu lâu dự định khi nào thì khởi công?” Nhã An hỏi.

“Ta đã cùng người của Thần Công Phòng chào hỏi qua, ngày mai nói với bọn họ một tiếng, chắc hẳn không cần bao lâu nữa, phân điếm của Vọng Nguyệt Cư ở Phụng Thiên thành có thể khai trương.

Đương nhiên, mọi chuyện có thể thuận lợi như vậy, vẫn là nhờ có ngươi.” Tần Phong chân thành cảm kích.

“Thay vì nói những lời khách sáo này, chi bằng đến lúc đó lợi

nhuận của tửu lâu chia cho ta thêm một thành.” Nhã An liếc mắt nói.

Tần Phong giả vờ như không nghe thấy, ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời đêm: “Trời cũng đã muộn như vậy rồi, vốn còn muốn mời ngươi ăn bữa cơm, nhưng mà nương tử còn đang ở nhà chờ ta.

Lần sau nếu có cơ hội, lại mời Nhã An huynh uống một chén, hảo hảo tụ họp một chút.”

“Lần sau là khi nào, ngày mai hay là ngày kia?”

“Ặc...”

Ta chỉ là khách sáo một chút, muốn nhanh chóng thoát thân thôi, ngươi tên gia hỏa này sao lại coi là thật... Tần Phong sắc mặt cứng đờ: “Mấy ngày gần đây ta e là không rảnh, hay là năm ngày sau, lại xem xem có thời gian hay không?”

“Năm ngày sau.” Nhã An trầm ngâm một lát, lại nói: “Cũng được, vậy năm ngày sau là giờ ngọ hay là buổi tối.”

Tần Phong khóe mắt giật giật: “Ta cảm thấy buổi tối có thể.”

“Địa điểm ta định?” Nhã An lại hỏi.

“Ngươi định đi.” Tần Phong khóe miệng giật giật.

“Vậy thì năm ngày sau, Phụng Thiên thành Thiên Tuế Nhai Trích Tinh Lâu, đến lúc đó ngươi ta không gặp không về.”

Tần Phong hít vào một ngụm khí lạnh, mức tiêu phí của Trích Tinh Lâu, hắn cũng là có nghe nói qua, tên gia hỏa này rõ ràng là muốn hắn bỏ tiền ra a!

“Được rồi.”

Nợ đối phương một ân tình, Tần Phong cho dù có không muốn, cũng chỉ có thể nhịn đau đồng ý.

...

Chờ đến khi Tần Phong mang theo Ngưng Sương và A Ly rời đi, Nhã An nhớ lại biểu tình đau lòng của người trước, khóe miệng không tự chủ được nhếch lên.

Lúc này, chủ tiệm đi ra, đối với Nhã An chắp tay cung kính nói: "Đã dựa theo yêu cầu của ngài, bán rẻ cửa hàng cho Tần công tử."

"Làm tốt lắm."

"Thế nhưng công tử, ta không hiểu, vì sao phải làm loại mua bán lỗ vốn này.

Gian cửa hàng này vốn không phải là dự định dùng để mở phân điếm của Thiên Bảo Các sao?"

Nhã An cười nói: "Thần Công Phòng đoạn thời gian trước mở một gian tửu phường, ủ ra một loại rượu tên là Tiên Nhân Túy, ngươi có biết không?"

"Tiểu nhân tự nhiên là biết, nghe đồn Tiên Nhân Túy so với Túy Sinh Mộng Tử cũng là không kém cạnh, chưởng quầy của Trích Tinh Lâu đã nhiều lần muốn cùng Thần Công Phòng tìm kiếm hợp tác loại rượu này, nhưng đều bị Nguyên lão gia tử cự tuyệt."

"Nguyên lão gia tử luôn coi trọng quy củ, tự nhiên là phải cự tuyệt, loại rượu kia vốn là Thần Công Phòng thay người nào đó ủ, làm sao có thể lại cùng Trích Tinh Lâu hợp tác?"

"Lại có chuyện này?"

Nhã An tiếp tục mở miệng: "Ta lại hỏi ngươi, nếu như có tửu

lâu có thể độc chiếm Tiên Nhân Túy kia, có tư cách lay động địa vị của Trích Tinh Lâu ở Phụng Thiên thành hay không?"

Chủ tiệm sau khi suy nghĩ cẩn thận, đáp: "Chắc hẳn là có cơ hội, dù sao Tiên Nhân Túy ở Đế Đô đã sớm vang danh.

Chờ chút, chẳng lẽ tửu lâu mà công tử nói chính là..."

"Ngươi đoán không sai." Nhã An khẽ gật đầu, nàng sớm đã đối với lợi nhuận của Trích Tinh Lâu ở Phụng Thiên thành hâm mộ đến mức thèm nhỏ dãi, hiện tại rốt cục cũng có cơ hội cùng bọn họ chia một chén canh!

Chương 349: Chuyện này có lẽ phải xem vận may

Buổi chiều, khi dùng bữa tối, Tần Phong không thấy Liễu Kiếm Ly đâu.

Trên đường về phòng, đi ngang qua hồ đình trong phủ, hắn thấy một bóng hình trắng muốt như tuyết, đứng trên đỉnh đình. Xung quanh Liễu Kiếm Ly là hào quang màu vàng nhạt.

Tần Phong có chút ấn tượng với kim quang đó, lúc trước ở Vạn Kiếm Tông, khi nương tử mở Thiên Địa Bá Quyền Ấn Chứng, vượt qua Thiên Lôi Kiếp, đã có kim quang rơi xuống.

Theo lời sư phụ, đó là khí tức của Thượng Cổ lưu lại.

Gió đêm thổi nhẹ, lay động mái tóc người đẹp.

Dưới ánh trăng trắng nhạt, Liễu Kiếm Ly đẹp tựa tiên giáng trần.

Nàng hít thở, mặt hồ nổi lên gợn sóng, hơi nước bốc lên như những viên ngọc, trôi nổi phản chiếu ánh trăng, lấp lánh.

Một lúc lâu sau, những viên ngọc nước rơi xuống mặt hồ, kim quang quanh người Liễu Kiếm Ly cũng dần dần biến mất.

Nàng mở mắt ra, lập tức cảm nhận được sự hiện diện của Tần Phong, khóe môi khẽ nhếch lên, sau đó mũi chân điểm nhẹ, đáp xuống bên cạnh Tần Phong.

"Chàng về lúc nào vậy?"

"Ta về được một lúc rồi, thấy nàng đang tu luyện nên không lên tiếng, nàng ăn cơm chưa?" Tần Phong hỏi.

Liễu Kiếm Ly khẽ lắc đầu.

Tần Phong thấy vậy liền trách: "Người ta thường nói, có thực mới vực được đạo, tu luyện dù quan trọng nhưng cũng không thể quên ăn cơm, nàng muốn ăn gì, ta làm cho nàng ăn."

Nghe vậy, Liễu Kiếm Ly bỗng nhớ đến khoảng thời gian ở Tấn Dương Thành, bát mì nóng hổi ngày nào đến nay nàng vẫn chưa thể nào quên.

Có lẽ từ lúc đó, trong lòng nàng đã có thêm bóng hình của một người.

"Ta muốn ăn mì." Liễu Kiếm Ly nhẹ giọng nói.

Tần Phong ngẩn người: "Được, ta nấu mì cho nàng."

Trong phòng, Liễu Kiếm Ly bưng bát mì, động tác ăn vẫn tao nhã như cũ.

Đợi nàng ăn xong, Tần Phong từ trong ngực lấy ra mấy viên châu tròn trịa phát sáng, đặt lên bàn.

"Đây là gì vậy?" Liễu Kiếm Ly tò mò hỏi.

"Đây là linh châu, được ngưng tụ từ linh khí, trước đây nàng từng nói muốn bước vào Nhị phẩm cần phải không ngừng hấp thu linh khí. Thứ này đối với nàng rất có ích."

Bất tiện lớn nhất khi đến Phụng Thiên Thành chính là không có sự hỗ trợ của tụ linh trận, việc tu luyện của người nhà sẽ chậm hơn rất nhiều.

Trước khi đến đây, Tần Phong cũng đã từng nghĩ, có nên dựng một cái tụ linh trận ở Phụng Thiên Thành, chặn đứng linh khí chảy

vào Tần phủ hay không.

Dù sao Phụng Thiên Thành là nơi hội tụ long mạch nhiều nhất, linh khí có thể hấp thu được tự nhiên không phải Tấn Dương Thành có thể so sánh.

Nhưng sau khi suy nghĩ kỹ lưỡng, hắn đã từ bỏ ý định này.

Phụng Thiên Thành không giống Tấn Dương Thành, đây là chân long thiên tử, cao thủ ẩn mình nhiều vô số kể.

Lỡ như chuyện trộm cắp linh khí bị phát hiện, một khi không cẩn thận có thể mất mạng như chơi!

Hơn nữa, vì có Tiểu Bạch, hắn có thể định kỳ quay về Tấn Dương Thành lấy linh châu, mang về cho người nhà hấp thu, cũng không cần mạo hiểm như vậy.

Liễu Kiếm Ly nhận lấy linh châu, nắm trong tay, linh châu liền nhanh chóng tiêu tán với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy được.

Tần Phong giật mình, một viên linh châu đối với hắn mà nói có thể hấp thu trong khoảng một tháng, nhưng theo tốc độ của nương tử, e là một đêm sẽ bị hấp thu hết.

Nếu vậy, mấy viên linh châu vừa đưa cho nương tử hoàn toàn không đủ dùng.

Lấy toàn bộ số linh châu trong nhẫn trữ vật ra, cẩn thận đếm, tổng cộng có ba mươi tư viên.

"May mà trước khi đi, ta đã nhân lúc Mặc tỷ tỷ không để ý, âm thầm bóc lột sức lao động của Tiểu Bạch một phen." Tần Phong thầm may mắn, sau đó lại lấy ra hai mươi viên đưa cho Liễu Kiếm Ly.

Số còn lại, hắn còn phải chia cho nhị đệ, Hắc Than Đầu và Ngưng Sương, sau đó bản thân giữ lại mấy viên.

"Số này nàng cứ dùng trước đi, muộn một chút ta quay lại Tấn Dương Thành lấy thêm."

"Đa tạ chàng."

…

Ngày hôm sau, Tần Phong dẫn Ngưng Sương đến Thần Công Phòng một lần nữa, sau đó đưa địa chỉ quán rượu và bản thiết kế cho Hỏa Viên.

Hỏa Viên rõ ràng không ngờ quán rượu lại được quyết định nhanh như vậy, lúc nhận đồ vẻ mặt có chút cứng đờ, hắn còn đang định cải tiến Tàng Không Dực một chút!

"Ta đây có giấy tờ cam kết ngày hôm qua, ngươi muốn đổi ý sao?" Tần Phong nhướng mày.

"Làm sao có thể, Tần sư, ta lập tức dẫn người đi sửa sang quán rượu cho ngươi, đảm bảo sớm hoàn thành!" Hỏa Viên vỗ ngực cam đoan, sau đó xoay người chạy đi.

Nhìn hắn như thể không muốn trì hoãn một chút thời gian nào.

Chuyện quán rượu giao cho đám người Thần Công Phòng này, Tần Phong có thể yên tâm vạn phần.

Nhưng hắn không lập tức rời đi, mà được một người dẫn đường, đi gặp lão gia tử ở lầu các.

Vừa bước vào đại sảnh, một luồng nhiệt khí phả vào mặt.

Tần Phong thậm chí còn tưởng mình đã bước vào phòng xông hơi.

Mồ hôi trên trán không bao lâu đã chảy xuống, ngay cả Ngưng Sương có tu vi Thần Vũ lục phẩm cũng bị nhiệt khí hun đến mức mặt đỏ bừng.

Thế nhưng nhìn lão gia tử đang ngồi xếp bằng trên mặt đất, sắc mặt lại như thường, loay hoay với vật trong tay, không ngừng ghép nối, nung chảy.

"Nhiệt độ cao như vậy, lão gia tử vậy mà không hề chảy một giọt mồ hôi?" Tần Phong có chút kinh ngạc.

Chỉ có những võ giả cao phẩm mới có thể khống chế cơ thể đến mức này.

Mở song đồng dị năng nhìn vào bên trong cơ thể lão gia tử, chân khí màu vàng hùng hậu suýt chút nữa đã làm mù mắt chó của hắn.

Tần Phong phát hiện ra một điều kinh người, chân khí trong cơ thể lão gia tử vậy mà còn nồng nặc hơn cả nương tử nhà mình, chẳng lẽ nói, tu vi của Nguyên Trai lão gia tử rất có thể đã đạt đến tam phẩm đỉnh phong, thậm chí là nhị phẩm?

Quả nhiên, người có thể làm Các chủ Thần Công Phòng, sao có thể là kẻ tầm thường được…

Nguyên lão gia tử buông vật trong tay xuống, nghiêng đầu nhìn sang: "Tìm ta có chuyện gì?"

Tần Phong đáp: "Muốn mượn lão gia tử một gian luyện khí phòng, sau đó xin thêm một ít nguyên liệu."

Vừa nói, Tần Phong vừa đưa danh sách nguyên liệu trong ngực ra, những thứ trên đó đều là hắn dựa theo ấn tượng về công thức thuốc nổ mà viết ra.

Thời đại này, thuốc nổ còn chưa được phát minh ra, lão gia tử

liếc mắt nhìn nguyên liệu trên đó, cau mày: "Ngươi muốn những thứ này làm gì?"

"Văn bối có một ý tưởng, có thể dung hợp những thứ này lại với nhau, chế tạo ra vật sát thương có uy lực không tồi."

"Bảo khí?" Nguyên Trai liếc mắt nhìn.

Tần Phong lắc đầu: "Ta đặt tên cho thứ đó là thuốc nổ, nó không cần văn khí, âm khí hay chân khí thúc dục, người thường cũng có thể sử dụng."

Nghe vậy, Nguyên Trai lộ ra vẻ mặt kỳ quái, ông không hỏi thêm gì nữa, mà cúi đầu tiếp tục loay hoay với vật trong tay, đồng thời lên tiếng: "Lầu hai có rất nhiều luyện khí phòng trống, ngươi tùy ý tìm một gian là được, lát nữa ta sẽ cho người mang nguyên liệu ngươi cần đến đó."

"Vậy thì đa tạ Nguyên lão gia tử." Tần Phong chắp tay, đang định dẫn Ngưng Sương rời đi, nhưng hắn đột nhiên nhớ tới cái gì đó, lại hỏi: "Xin hỏi luyện khí phòng kia có đủ kiên cố hay không, bởi vì khi ta làm thí nghiệm, động tĩnh có thể sẽ hơi lớn."

Nguyên Trai ngẩng đầu lên: "Cụ thể là lớn đến mức nào?"

Tần Phong xoa cằm, đưa ra một câu trả lời kỳ quái: "Cụ thể lớn đến mức nào thì văn bối cũng không rõ, chuyện này có lẽ phải xem vận may."

Nguyên lão gia tử trầm ngâm một lát, đổi giọng: "Vậy thì đến lầu một, luyện khí phòng có biển hiệu hình ngọn lửa màu đỏ ở cửa, nơi đó đủ kiên cố, có thể chống đỡ được một kích toàn lực của Thần Hành võ giả ngũ phẩm."

Chống đỡ một kích toàn lực của võ giả ngũ phẩm, vậy hẳn là đủ rồi… Tần Phong gật gật đầu, cáo từ rời đi.

Chương 350: Thuốc súng ra đời

Tần Phong, dưới sự hướng dẫn của một người trong Thần Công Phòng, tiến vào phòng luyện khí mà lão gia tử đã nói.

Nhìn sơ qua, có thể nói là đồ vật gì cũng có.

Hắn hài lòng gật đầu, sau đó lấy ra những thứ mình đã chuẩn bị từ trước.

Đầu tiên là mặc một lớp giáp mỏng để phòng ngừa vạn nhất, sau đó là một lớp giáp sắt bên ngoài để đề phòng, mũ sắt tự nhiên không thể thiếu, hai bên giáp thêm lá chắn càng thêm chắc chắn.

Lam Ngưng Sương lộ ra thần sắc kinh ngạc: "Cô gia, bộ dạng này của chàng, rốt cuộc là muốn làm gì?"

Chỉ thấy Tần Phong đã bảo vệ mình nghiêm nghiêm thật thật, có thể nói là nước chảy không lọt.

Nhưng vấn đề cũng theo đó mà đến, hắn ăn mặc như vậy, căn bản không thể nào thi triển được, còn luyện chế thuốc súng cái gì nữa!

Bách mật nhất sơ... Tần Phong nhìn thoáng qua hai tay khó cử động, bất đắc dĩ thở dài một tiếng, cởi bỏ toàn bộ trang bị, chỉ để lại một lớp giáp mỏng.

Không lâu sau, liền có người mang những nguyên liệu hắn cần đến, bày trên bàn đá trong phòng luyện khí...

Thành phần chính của thuốc súng là lưu huỳnh, diêm tiêu và mộc than, trong đó có rất nhiều thứ liên quan, tỷ lệ cũng cực kỳ khắt khe.

Chỉ cần hơi sai sót, vậy thì nguy hiểm rồi.

Tần Phong hít sâu một hơi, điều động Chân Khí trong cơ thể hộ thân, nếu phản ứng của thuốc súng vượt khỏi tầm kiểm soát, hắn cũng có thể thi triển Hạo Thiên Kính ngay lập tức, chống đỡ một phần uy lực của nó.

Lam Ngưng Sương ở bên cạnh hỏi: "Cô gia, ta có thể giúp chàng làm gì không?"

Tần Phong suy nghĩ một hồi, nói: "Đứng sau ta, nếu ta kêu "cứu", nàng hãy lập tức kéo ta ra."

Đôi mắt to của Lam Ngưng Sương tràn đầy nghi hoặc, bất quá nàng vẫn trịnh trọng gật đầu.

Mà Tần Phong cũng nghiêm túc bắt tay vào nghiên cứu thí nghiệm thuốc súng.

...

Ba ngày thời gian trôi qua, trong đại sảnh Tần phủ, nhị nương tò mò hỏi: "Mấy ngày nay sao không thấy Phong nhi đâu?"

Tần Kiến An uống một ngụm cháo đáp: "Có lẽ là đang bận việc gì đó, con cái lớn rồi, làm việc tự có chừng mực, hơn nữa nơi này là Phụng Thiên Thành, có thể xảy ra nguy hiểm gì, nàng đừng lo lắng nữa."

"Nói sao được như vậy, Phụng Thiên Thành thì nhất định an toàn sao, vạn nhất Phong nhi chọc phải người không nên chọc thì làm sao? Lão gia ngươi chính là như vậy, cái gì cũng không quan tâm, cho nên Tần gia mới dần dần xuống dốc." Nhị nương trách móc.

"Không phải phu nhân, Tần gia xuống dốc thì có quan hệ gì với ta." Lão gia có miệng khó trả lời.

Nhị đệ ở bên cạnh, cầm lấy màn thầu, nhai ngấu nghiến, một bộ dáng xem náo nhiệt.

Lúc này, Liễu Kiếm Ly cùng dùng bữa nhẹ giọng nói: "Ngưng Sương nói tướng công đang ở Thần Công Phòng luyện chế một số thứ, không thể rời đi."

"Thì ra là vậy, ta còn tưởng là sao thỉnh thoảng lại thấy Ngưng Sương vội vàng trở về, mang theo mấy bộ y phục mới, sau đó lại vội vàng rời đi. Bất quá bọn họ rốt cuộc đang làm gì, tại sao lúc Ngưng Sương trở về, trên mặt đều đen thui?"

Liễu Kiếm Ly khẽ lắc đầu: "Chuyện này ta cũng không rõ."

...

Trong phòng luyện khí, hai mắt Tần Phong đầy tơ máu, sự thật chứng minh, biết công thức thuốc súng là một chuyện, muốn luyện chế ra nó lại là một chuyện khác.

Hắn đã ba ngày ba đêm không chợp mắt, không ngừng điều chỉnh tỷ lệ các loại nguyên liệu.

Bất quá nỗ lực luôn có hồi báo, từ ban đầu chỉ bốc lên một trận khói đặc, đến sau đó, đã có thể nhìn thấy những tia lửa nổ tung lác đác.

Hơn nữa uy lực của những tia lửa này còn đang không ngừng lớn mạnh, tin tưởng thử nghiệm thêm vài lần nữa, hắn có thể luyện chế ra thuốc súng có uy lực nhất định!

"Cô gia, uống ngụm trà nghỉ ngơi một chút." Lam Ngưng Sương quan tâm nói.

"Được." Tần Phong nhận lấy chén trà, cũng không để ý đến việc mình mặt mũi đen nhẻm, ngửa đầu uống cạn.

Nhân lúc này, Lam Ngưng Sương dùng khăn mặt thấm nước, tỉ mỉ lau mặt cho hắn, đau lòng nói: "Cô gia, rốt cuộc chàng muốn luyện chế thứ gì, sao phải vất vả như vậy. Ta nghe người của Thần Công Phòng nói, muốn luyện chế ra đồ vật mới, cần phải thăm dò lâu dài, không thể nóng vội."

Tần Phong nghe vậy sắc mặt cứng lại.

Vốn dĩ cũng không cần nhiều thời gian như vậy, dù sao cũng có kinh nghiệm của người xưa, chỉ trách hắn lúc trước lại chọn học văn, kiến thức lý luận thiếu hụt.

"Giáo viên vật lý nói không sai, học giỏi toán lý hóa, đi khắp thiên hạ không sợ gì, vẫn là trách bản thân lúc trước quá trẻ. Ai bảo con trai học văn, nhất định sẽ có bạn gái..." Tần Phong than trong lòng.

Lắc đầu, hắn giải thích: "Số lượng nhân tộc cũng không ít, nhưng mà Đại Càn các nhà đều giấu nghề, cho nên số người chân chính bước vào con đường tu hành, mười không còn một. Cho dù kiếm đạo tam đại gia thành lập Kiếm Đạo Minh, muốn tăng lên số lượng Thần Vũ võ phu của nhân tộc, cũng không phải là chuyện một sớm một chiều có thể làm được. Thứ ta muốn luyện chế gọi là thuốc súng, nếu như nghiên cứu thành công, cho dù là thường dân bách tính đối phó với yêu quỷ cũng có sức đánh một trận. Nếu thật sự đến lúc đó, nhân tộc có lẽ có thể thay đổi cục diện hiện tại."

Thì ra cô gia làm tất cả, đều là vì nhân tộc...

"Ta hiểu rồi, trước khi cô gia chế tạo ra thuốc súng đó, ta sẽ luôn ở bên cạnh chàng."

"Được."

.....

"Lưu huỳnh, bột than thô, vỏ cây dâu tằm, dầu cây tung... giã

nhuyễn thành bột, trộn dầu vào. Diêm tiêu, lưu huỳnh, than, hai phần một phần một phần." Tần Phong lẩm bẩm, sau đó không ngừng dung hợp những thứ này.

Hắn có thể cảm giác được, mình sắp thành công rồi.

Khi nguyên liệu cuối cùng được cho vào, lửa mạnh thiêu đốt, phản ứng mãnh liệt hơn so với trước đây!

Tinh thần của hắn trong nháy mắt xuất hiện trạng thái hoảng hốt, một hình ảnh lóe lên trong đầu, cảnh tượng trong hình ảnh đó chính là phòng luyện khí này.

Lửa cháy dữ dội, uy lực nổ tung mạnh mẽ nuốt chửng toàn bộ con người hắn!

Nhiệt lượng ập vào mặt, Lam Ngưng Sương cảm nhận được điều gì đó bất thường, đó là giác quan nhạy bén của võ phu đối với nguy hiểm.

Tần Phong bỗng bừng tỉnh, cảnh tượng vừa rồi, rất có thể là bản lĩnh tránh hung tìm cát của Văn Thánh Đạo Giả cảnh Giới Mệnh!

Hắn không kịp suy nghĩ nhiều, vội vàng hét lớn: "Cứu!"

Lam Ngưng Sương nghe thấy tiếng, lập tức túm lấy cổ áo sau của hắn nhảy về phía sau.

Cùng lúc đó, ánh lửa chói mắt lóe lên, tiếng nổ vang trời theo sát phía sau.

Uy lực này nằm ngoài dự đoán của Tần Phong, hắn không dám chậm trễ, điều động Chân Khí trong cơ thể, dựng lên Hạo Thiên Kính trước mặt hai người.

Uy lực của vụ nổ kèm theo ánh lửa nóng rực, Tần Phong giống

như một chiếc thuyền con giữa dòng nước xiết, bất cứ lúc nào cũng có thể bị nhấn chìm.

Nếu không có thân thể mềm mại phía sau che chở, e rằng hắn đã bị lực va chạm này, đập thẳng vào vách tường!

Ầm!

Trong Thần Công Phòng, một trận đất rung núi chuyển.

"Tiếng gì vậy?"

"Lại là tên ngốc nào cho nổ lò rồi?"

Tất cả mọi người trong sân đều dừng động tác trên tay, nhìn về phía phát ra tiếng nổ.

"Chờ đã, phòng luyện khí kia hình như là nơi Tần sư đang ở!"

Lời này vừa nói ra, mọi người đều kinh hãi biến sắc, vội vàng chạy về phía lầu các.

Mặt sàn cứng rắn của tầng một đã chi chít những vết nứt, còn cánh cửa phòng luyện khí kiên cố nhất, sớm đã vỡ vụn như tấm gương.

Khói đen cuồn cuộn bốc lên từ bên trong, không nhìn rõ tình hình bên trong.

Công Lương lo lắng nói: "Còn đứng ngây ra đó làm gì? Mau vào cứu Tần sư!"

Một tiếng xé gió vang lên, Nguyên Trai lão gia tử không biết từ lúc nào đã xuất hiện trong đại sảnh, nhìn về phía phòng luyện khí, cau mày.

Lão không nói hai lời, chân phải dậm đất, cánh cửa phòng luyện khí vỡ vụn trong nháy mắt sụp đổ hoàn toàn.

Nguyên lão gia tử vừa định đi vào, liền nghe thấy tiếng ho khan, tiếp đó chỉ thấy, hai bóng người đen thui từ bên trong đi ra, hoàn toàn không nhìn ra diện mạo ban đầu.

"Tần... Tần sư, Lam cô nương?" Công Lương thăm dò hỏi.

Tần Phong thoát chết trong gang tấc không đáp, hắn tham lam hít thở không khí trong lành, sau đó siết chặt hai nắm tay, kích động nói: "Thành công rồi, cuối cùng cũng thành công rồi!"

Chương 351: Kim Long mở mắt, quốc vận hưng thịnh

Thần Công Phòng mọi người khó hiểu, nhìn nhau không biết Tần Sư có ý gì.

Chỉ có Nguyên lão gia tử, dường như hiểu ra điều gì, bước vào phòng luyện khí đầy khói đen.

Tầm nhìn bị khói mù che khuất, không nhìn thấy gì cả. Nguyên Trai đại thủ vung lên, cuồng phong nổi dậy, khói đen cuồn cuộn thoát ra khỏi phòng luyện khí, ông ta cũng có thể nhìn rõ mọi thứ bên trong.

Cảnh tượng nơi đây chỉ có thể dùng hai từ "tan hoang" để hình dung, trên tường đầy vết nứt, mặt đất lõm xuống thành một hố sâu.

Nhìn sang lò luyện khí cứng rắn vô cùng kia, giờ chỉ còn lại chút cặn bã.

"Lại có uy lực lớn đến vậy sao?" Nguyên Trai lộ vẻ kinh ngạc, lẩm bẩm tự nói.

Trong đại sảnh, Lam Ngưng Sương vội vàng hỏi: "Cô gia, người không sao chứ?"

"Không sao, không sao." Tần Phong liên tục xua tay cười đáp, giọng nói khó giấu nổi sự kích động.

Sự ra đời của thuốc súng, đối với nhân tộc Đại Càn mà nói, có tác dụng không thể đo lường.

Hơn nữa, hiện tại đã nghiên cứu chế tạo thành công thuốc súng, vậy hỏa khí còn xa vời sao?

"Công thức thuốc súng mà nhóc nói còn chứ?" Nguyên Trai lão gia tử bước ra khỏi phòng luyện khí lên tiếng hỏi.

Thần Công Phòng mọi người đều nghe ra sự khác thường trong giọng nói của lão gia tử, giọng nói ấy vậy mà lại có chút run rẩy!

Lại nhìn sang phòng luyện khí tan hoang kia, chẳng lẽ vụ nổ này là do thuốc súng gây ra?

Chẳng lẽ Tần Sư đã chế tạo ra bảo khí có uy lực kinh người? Trong lòng mọi người đều nảy sinh suy nghĩ như vậy.

Tần Phong gật đầu, sau đó từ trong nhẫn trữ vật lấy ra một tờ giấy trắng.

Trước mỗi lần thử nghiệm, hắn đều ghi lại loại vật liệu và tỉ lệ của thuốc súng, đề phòng bất trắc.

Nguyên Trai nhận lấy tờ giấy trắng, cẩn thận xem xét, trong mắt dường như có ánh lửa dâng trào.

Ông ta không nói hai lời, từ trong không gian bảo khí của mình lấy ra một lò luyện khí, sau đó sai người tìm kiếm những vật liệu trên tờ giấy trắng.

Tiếp đó, chỉ thấy lão gia tử, tay phải vung lên, những vật liệu kia liền rơi vào trong lò luyện khí không lệch một ly.

Không lâu sau, bên trong lò luyện khí liền sinh ra phản ứng hóa học mãnh liệt, nhiệt khí bốc lên, ánh lửa bùng lên.

Tần Phong thấy vậy, trừng lớn hai mắt, vội vàng hô lên: "Nhanh cúi xuống, sắp nổ rồi!"

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, hắn ôm lấy đầu mình, áp

sát mặt đất.

Những người còn lại thấy vậy, lại liên tưởng đến tiếng nổ lớn trước đó, và phòng luyện khí tan hoang, cũng không dám chậm trễ, lần lượt làm theo.

Thế nhưng, tiếng nổ chấn động màng nhĩ như trong dự đoán lại không xuất hiện, chỉ có tiếng gió thổi vi vu.

"Chẳng lẽ là chế tạo thuốc súng thất bại?" Tần Phong có chút tò mò, ngẩng đầu nhìn lên, sau đó há to miệng, nửa ngày không nói nên lời.

Nguyên lão gia tử ra tay, tự nhiên là khác biệt, thuốc súng không hề thất bại, ngược lại còn thành công mỹ mãn.

Lý do không có động tĩnh gì, chỉ là vì Nguyên lão gia tử đã dùng nguyên khí, bao bọc uy lực của vụ nổ thuốc súng lại!

Chỉ thấy bên trong quả cầu màu vàng trong suốt kia, ánh lửa chói mắt, nhiệt lượng tỏa ra bốn phía.

Mọi người đều có thể cảm nhận được uy lực đó, mà Nguyên Trai cũng đang nhìn chằm chằm vào thuốc súng trong quả cầu màu vàng, ngẩn người xuất thần.

Một lát sau, Nguyên lão gia tử tay phải nắm chặt, quả cầu màu vàng trong nháy mắt đã cô đọng uy lực của thuốc súng lại thành một điểm nhỏ bằng móng tay, sau đó tiêu tán vào hư vô.

.....

Cùng lúc đó, một bên khác, hoàng cung Phụng Thiên Thành, Du Long Điện.

Một đám nam nữ mặc áo trắng, vây quanh một cây cột vàng khổng lồ.

Trên cột vàng có chín con rồng vàng, mỗi con đều sống động như thật, chỉ là có con nhắm mắt, có con há miệng múa vuốt.

Cây cột vàng này có tên là Bàn Long Trụ, cũng là bảo khí phản ánh quốc vận của Đại Càn.

Rồng vàng mở mắt càng nhiều, cũng biểu thị quốc vận của Đại Càn càng hưng thịnh.

Theo ghi chép trong sử sách, từ xưa đến nay, thời điểm quốc vận của Đại Càn mạnh nhất, rồng vàng mở mắt có tới tám con, lúc bấy giờ đang tại vị chính là Thiên Hiên hoàng đế.

Vị thánh nhân dựng nên Bàn Long Trụ từng nói, nếu có một ngày chín rồng cùng mở mắt, bay lượn chín tầng trời, vậy cũng có nghĩa là Đại Càn sẽ nghênh đón một cục diện hoàn toàn mới.

Nhưng đáng tiếc là, sau khi Thiên Hiên hoàng đế băng hà, quốc vận của Đại Càn liền một đời không bằng một đời.

Hiện tại đến Minh Hoàng đăng cơ, rồng vàng mở mắt chỉ còn lại bốn con.

Điều này cũng không phải là vì Minh Hoàng hôn quân, trị quốc vô phương, chỉ là những nhược điểm tích tụ lâu ngày của hoàng thất Đại Càn, vừa lúc bộc phát ra vào lúc này mà thôi.

Đột nhiên, Bàn Long Trụ rung chuyển dữ dội.

Mọi người trong điện kinh hãi, tình huống này chỉ khi nào quốc vận của Đại Càn xuất hiện biến động, mới hiện ra.

Chẳng lẽ quốc vận lại suy yếu?

Thế nhưng, nằm ngoài dự đoán của mọi người, lần này không phải là có rồng vàng nhắm mắt, mà là có một con rồng vàng cuộn tròn ở chân cột, mở mắt ra!

"Kim Long mở mắt, quốc vận hưng thịnh!" Mọi người hưng phấn hô lên.

Chỉ thấy con rồng vàng kia há miệng múa vuốt, bay lên, vậy mà trực tiếp vượt qua bốn con rồng vàng đang mở mắt phía trên.

Mà điều khiến mọi người kinh ngạc nhất chính là, con rồng vàng này cho dù đã bay lên đỉnh cột, vẫn không có dấu hiệu dừng lại, ngược lại còn phát ra một tiếng long ngâm cao vút, sau đó xuyên qua nóc nhà!

Ngao!

Tiếng long ngâm giống như sấm rền chín tầng trời, chấn động màng nhĩ.

Trong Phụng Thiên Thành, cho dù là người ở ngoại thành, cũng có thể nhìn thấy rõ ràng, một con rồng vàng khổng lồ, đang bay lượn trên bầu trời hoàng cung!

.....

Hậu cung hoàng thành, sủng phi được sủng ái nhất là Hân phi còn đang pha trà cho Minh Hoàng, lại bị tiếng long ngâm đột ngột dọa cho cả người run lên.

Tách trà rơi xuống, nước trà nóng hổi đổ ra ngoài.

Minh Hoàng mặt mày uy nghiêm dường như đã đoán được điều gì, vội vàng chạy ra khỏi cung điện, ngẩng đầu nhìn lên.

Chỉ thấy một con rồng vàng đầy khí thế đang bay lượn trên không trung!

Minh Hoàng đầu tiên là sững sờ, sau đó cười lớn: "Tốt! Kim Long mở mắt, quốc vận hưng thịnh, đây là trời cao phù hộ Đại Càn của trẫm!"

Lão thái giám bên cạnh thấy vậy, vội vàng nịnh nọt: "Nhất định là Hoàng thượng trị quốc có phương pháp, mới có kết quả như vậy, công đức của Hoàng thượng nhất định sẽ được ghi vào sử sách lưu truyền hậu thế."

Lúc này, Hân phi cũng xách váy đi ra, nàng ta trước tiên là ca ngợi một phen, sau đó mới đưa ra nghi hoặc của mình: "Nhưng mà Hoàng thượng, tương truyền chỉ có chín rồng cùng mở mắt, rồng vàng trên Bàn Long Trụ mới bay lên trời.

Hiện tại vì sao chỉ có một con rồng vàng xuất thế?"

Vừa dứt lời, liền thấy con rồng vàng kia nhìn về phía bắc Phụng Thiên Thành, đuôi rồng vung lên, đầu rồng ngẩng cao.

Thế này rõ ràng là muốn bỏ đi!

Lão thái giám thấy vậy sợ đến mức mặt mày trắng bệch, rồng vàng tượng trưng cho quốc vận mà bỏ đi, trời mới biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Minh Hoàng nhíu mày, hai tay đặt trên lan can, vì dùng sức quá mạnh mà hơi trắng bệch.

Bất quá may mắn là, tại Đăng Thiên Lâu, một đạo bạch quang bay tới, giống như bức tường chắn ngang con rồng vàng lại.

Con rồng vàng kia thử đột phá mấy lần không thành, chỉ có thể hướng về phía Đăng Thiên Lâu phát ra một tiếng gầm gừ bất cam, sau đó quay đầu, chui vào trong Du Long Điện, quấn quanh Bàn Long Trụ.

Lão thái giám thở phào nhẹ nhõm, nhưng lưng áo đã ướt đẫm mồ hôi vì quá căng thẳng.

Minh Hoàng như có điều suy nghĩ, phẩy tay áo, đi về phía Du Long Điện.

Đồng thời, ông ta lại phân phó: "Phái người đi tìm Thiên Giám quốc sư, hỏi xem là nguyên nhân gì, lại khiến Kim Long mở mắt."

.....

Trong Đăng Thiên Lâu, Thiên Giám quốc sư mặc áo trắng buông tay phải xuống.

Một đạo thanh khí quay trở lại, chui vào trong tay áo của ông ta.

Ông ta nhìn về phía Thần Công Phòng, lắc đầu: "Tên đồ đệ này, thật đúng là lúc nào cũng cho ta bất ngờ."

"Rất tốt."

Chương 352: Ý tưởng phổ biến thuốc súng

“Vừa rồi là cái gì vậy?” Tần Phong nhìn về hướng hoàng cung, lẩm bẩm tự nói.

Mặc dù kim long đã biến mất, hắn dường như vẫn có thể nghe thấy tiếng long ngâm kinh hãi kia gào thét bên tai, vẫn có thể nhìn thấy tư thế Trương Nha múa vuốt bay lượn trên không trung.

Hơn nữa hắn mơ hồ có một loại cảm giác, vào lúc kim long quay đầu lại, trong đôi long mục to lớn kia, phản chiếu chính là bóng dáng của hắn.

Nguyên lão gia tử dường như đoán được điều gì, nhìn Tần Phong với ánh mắt đầy ẩn ý.

Những người còn lại tuy cũng khiếp sợ trước kim long, nhưng so với kim long, bọn họ càng hứng thú với thuốc súng hơn!

“Lão gia tử, vừa rồi ngài chế tạo chính là thứ mà Tần Sư gọi là thuốc súng sao?”

“Ta không hiểu, vì sao những nguyên liệu kia dung hợp lại với nhau, lại có thể phát huy uy lực to lớn như vậy, chẳng lẽ đây cũng là sự ảo diệu của vật lý sao?”

Lúc này, tất cả mọi người đều nhìn về một người, ánh mắt vô cùng nóng bỏng!

Tần Phong ho khan một tiếng, đáp: “Chuyện này với vật lý vẫn có chút khác biệt, bất quá cho dù ta có giải thích với các ngươi, với trình độ kiến thức hiện tại của các ngươi, rất khó để hiểu được

đạo lý trong đó.

Ta chỉ có thể nói cho các ngươi biết, đây gọi là hóa học, các ngươi cũng có thể gọi nó là thuật luyện kim."

Nói thì nói vậy, sự thật là, bản thân hắn cũng không thể giải thích rõ ràng nguyên lý trong đó.....

"Hóa học, thuật luyện kim?" Mọi người đều hai mắt sáng lên, bọn họ phảng phất như nhìn thấy một cánh cửa mới!

"Chuyện biến thối rữa thành thần kỳ như vậy, e rằng chỉ có Tần Sư mới có thể làm ra!"

"Tần Sư, có thể truyền thụ thuật luyện kim này cho chúng ta được không?"

"Nguyên lý hình thành thuốc súng, nếu có thể cho biết một hai, chúng ta vô cùng cảm kích!"

Tần Phong lộ vẻ trầm tư, vất vả lắm mới chế tạo ra thuốc súng, khẳng định là phải sản xuất hàng loạt.

Dù sao thuốc súng mà thường dân cũng có thể sử dụng, có thể giúp nhân tộc chống lại yêu quỷ tốt hơn.

Nhưng phàm sự đều có hai mặt, thuốc súng không yêu cầu cao đối với người sử dụng, vừa là chuyện tốt, cũng là chuyện xấu.

Nếu bị kẻ có dụng tâm khác lợi dụng, ví dụ như đám sơn phỉ gây rối, thuốc súng ngược lại sẽ mang đến tai họa cho nhân tộc.

Ngay lúc Tần Phong đang suy nghĩ xem có nên dạy cách chế tạo thuốc súng hay không, Nguyên lão gia tử lại mở miệng nói: "Chuyện hôm nay, Thần Công Phòng bất luận kẻ nào cũng phải coi như chưa từng xảy ra.

Thuốc súng là chuyện hệ trọng, nếu để kẻ bất chính biết được,

e rằng sẽ sinh họa lớn.”

Nguyên lão gia tử dù sao cũng sống đã lâu, chuyện Tần Phong lo lắng, ông tự nhiên cũng có thể nhìn thấy trước.

Mọi người trong Thần Công Phòng nghe vậy, cũng lập tức hiểu được lợi hại trong đó.

Uy lực kinh người như vậy, nhưng lại không có yêu cầu quá cao đối với người sử dụng, thuốc súng nếu rơi vào tay kẻ có mưu đồ bất chính, vậy sẽ không còn là phúc của nhân tộc nữa, mà là căn nguyên của tai họa!

“Chúng ta hiểu rồi.” Mọi người đồng thanh đáp, tuyệt đối không nhắc đến chuyện thuốc súng nữa.

“Tiểu tử, ngươi đi theo ta.” Nguyên Trai nói như vậy, sau đó xoay người, chắp tay sau lưng đi về phía tầng trên của lầu các.

Tần Phong ngẩn người, sau đó đi theo.

Đến tầng bốn của lầu các, Nguyên lão gia tử hỏi: “Thuật luyện kim mà ngươi nói rốt cuộc là cái gì?

Các loại nguyên liệu khác nhau, dung hợp lại với nhau, vì sao lại phát sinh biến hóa kỳ dị như vậy, điều này hoàn toàn khác với thuộc tính ban đầu của nó.”

Trong tư duy cố hữu của Nguyên Trai lão gia tử, sắt chính là sắt, vàng chính là vàng, bất kể ngươi có đập, rèn thành hình dạng gì, cũng không thay đổi được bản chất của nó.

Thế nhưng sự ra đời của thuốc súng, lại hoàn toàn phá vỡ nhận thức của ông.

Ông muốn tìm hiểu, muốn biết sự ảo diệu trong đó.

Tần Phong vốn không muốn trả lời, bởi vì bản thân hắn cũng

chỉ biết sơ sơ, nhưng nhìn thấy ánh mắt cầu tri thức của lão gia tử, hắn vẫn suy nghĩ một chút, đại khái giải thích một phen.

“Kỳ thật đại đa số vật chất trên đời này không phải là thứ chúng ta nhìn thấy trên bề mặt, chúng còn có bản chất sâu xa và vi mô hơn, trong lĩnh vực thuật luyện kim, gọi chúng là nguyên tố.

Diêm tiêu, lưu huỳnh, mộc than các loại nguyên liệu kết hợp, sở dĩ có thể biến thành thuốc súng có uy lực kinh người, là bởi vì nguyên tố mà chúng chứa đựng kết hợp với nhau sau đó sinh ra phản ứng.

Ta nói như vậy, lão gia tử có thể hiểu được không?”

Lão gia tử ngẩng đầu lên, không nói gì.

Nhưng Tần Phong đã từ ánh mắt mờ mịt của đối phương nhìn ra, Nguyên lão gia tử căn bản không hiểu được nguyên lý trong đó.

Chuyện này cũng không có cách nào, khái niệm nguyên tố đối với người thời đại này thật sự là quá mức tiên tiến, hắn tổng không thể trước mặt lão gia tử, đọc thuộc lòng một đoạn bảng tuần hoàn các nguyên tố chứ?

“Thôi vậy.” Nguyên lão gia tử thở dài một tiếng: “Bây giờ vẫn nên nói trước chuyện thuốc súng này, vật này uy lực to lớn, hơn nữa đối với người sử dụng không có bất kỳ yêu cầu gì.

Điều này vô nghi là giúp nhân tộc chống lại yêu quỷ, thêm một phần bảo đảm.

Nhưng nếu không hạn chế nó, khiến thuốc súng tràn lan trong dân chúng, tất nhiên sẽ sinh ra hậu quả cực kỳ nghiêm trọng.”

Tần Phong nghe vậy, gật đầu đồng ý: “Nguyên lão nói cũng là chuyện ta vẫn luôn lo lắng, bất quá ta có một biện pháp giải quyết.”

“Biện pháp gì?” Nguyên Trai hỏi.

“Hợp tác với triều đình, quân đội, Trảm Yêu Ti, cung cấp cho bọn họ cách sử dụng thuốc súng, để bọn họ quản lý nguyên liệu thô của thuốc súng là diêm tiêu và lưu huỳnh, từ căn bản giải quyết vấn đề thuốc súng có khả năng bị người khác lạm dụng.”

Câu trả lời này có chút nằm ngoài dự liệu của lão gia tử: “Phương pháp này quả thực khả thi, nhưng muốn thực hiện e rằng có chút khó khăn.

Đạo lý người không có tội, tại ngọc bích có tội, ngươi hẳn là rõ ràng.

Nếu để bọn họ biết được nguồn gốc thuốc súng ở chỗ ngươi, đến lúc đó sẽ không phải là ngươi nói là được.”

Tần Phong mỉm cười, sau đó đáp: “Đạo lý này, ta tự nhiên là rõ ràng hơn ai hết, cho nên muốn thực hiện, còn cần Nguyên lão giúp đỡ.

Bên phía triều đình ta không có quen biết ai, hy vọng ngài có thể chiếu cố một hai.”

“Ý ngươi là, bên phía quân đội và Trảm Yêu Ti, tự ngươi có thể giải quyết?”

Tần Phong nhướng mày, đáp: “Không giấu Nguyên lão, nương tử nhà ta họ Liễu, tên Kiếm Ly.”

“Thì ra là vậy.” Nguyên Trai gật đầu.

Liễu gia nắm giữ Thần Hầu quân, quyền lên tiếng trong quân đội tự nhiên không cần phải nói nhiều.

“Còn về phần Trảm Yêu Ti bên kia……” Tần Phong nhìn thoáng qua thanh ngọc Trảm Yêu lệnh bên hông.

Thanh ngọc Trảm Yêu nhân ở nơi khác chính là tượng trưng cho thân phận, thế nhưng ở Phụng Thiên Thành này lại có chút không đủ xem, hắn duy nhất có thể dựa vào có lẽ chính là chút quan hệ với Đao Cuồng đại nhân và Thương Tiên tiền bối.

Hơn nữa lúc trước khi rời khỏi Tấn Dương Thành, Chu Khai đại nhân còn đưa cho hắn một phong thư giới thiệu của Trảm Yêu Ti, để hắn thuận tiện gia nhập Trảm Yêu Ti của Phụng Thiên Thành.

Chỉ bất quá bởi vì sau khi đến Phụng Thiên Thành, vẫn luôn bận rộn xử lý chuyện khác, cho nên hắn còn chưa có thời gian đi một chuyến.

“Tiếp theo nhất định phải tranh thủ thời gian, đi Trảm Yêu Ti nhận mặt một chuyến.” Tần Phong nghĩ như vậy, việc này vừa là vì thiết lập nhân mạch, cũng là vì phổ biến thuốc súng.

Tiếp theo, hắn lại cùng lão gia tử trình bày cách sử dụng thuốc súng chính xác——

“Nguyên lão, thuốc súng tuy uy lực lớn, nhưng không thể trực tiếp châm lửa sử dụng, nếu không nguy hiểm quá lớn.

Ta ở đây có một thiết kế, có thể dùng để chứa thuốc súng, sau đó dùng dây dẫn lửa để đốt cháy.

Như vậy không những có thể để người sử dụng có đủ thời gian chạy trốn, còn có thể khống chế thời gian nổ tung, càng có thể thông qua việc thay đổi số lượng thuốc súng, quyết định cường độ nổ tung.

Tiếp theo, cần ngài giúp ta chế tạo một ít thứ này, cũng tiện cho việc trong tương lai gần đây cho triều đình, quân đội và Trảm Yêu Ti xem thử.”

Nguyên lão gia tử không khỏi bị mạch suy nghĩ kỳ diệu này

hấp dẫn: “Có chút ý tứ, ta hiểu rồi.”

Chương 353: Tay Nấu Nướng Của Nương Tử

Ở bên ngoài vất vả nhiều ngày như vậy, Tần Phong rốt cuộc cũng trở về Tần phủ.

Tắm rửa thay y phục xong, hắn nặng nề nằm xuống giường, chìm vào giấc ngủ.

Lúc mở mắt ra lần nữa, trời đã tối đen, nương tử một thân bạch y đang ngồi bên giường, yên lặng chờ đợi.

“Ta ngủ bao lâu rồi?” Tần Phong xoa xoa mi tâm, mệt mỏi trước đó đã tiêu tan hơn phân nửa.

“Khoảng ba canh giờ.” Liễu Kiếm Ly nhẹ giọng đáp.

“Lâu như vậy rồi sao.” Tần Phong chậm rãi ngồi dậy, sau đó hỏi: “Nương tử, sao nàng lại ở đây?”

“Nghe Ngưng Sương nói, chàng đã lâu rồi không được ăn một bữa cơm tử tế, nên muốn làm chút gì đó cho chàng.” Liễu Kiếm Ly khẽ mở môi, lúc nói chuyện, còn có một tia đỏ ửng lan lên vành tai.

Lúc trước về Liễu phủ, Tần Phong bị cha gọi đi, nương liền kéo nàng lại nói rất nhiều chuyện vợ chồng nên ở chung như thế nào.

Trong đó có một điều là - muốn giữ được trái tim của người đàn ông, trước tiên phải giữ được dạ dày của hắn.

Lúc này Liễu Kiếm Ly vẫn còn nhớ rõ, dáng vẻ đắc ý dạt dào

của nương lúc hồi tưởng lại.

Nương nói, năm đó bà chính là dựa vào một tay nấu nướng, mới có thể nắm chặt cha trong lòng bàn tay.

Nghĩ đến đây, Liễu Kiếm Ly khẽ hít một hơi, bưng khay thức ăn trên bàn phía sau đến trước mặt Tần Phong.

“Những thứ này đều là do nàng tự tay làm sao?” Tần Phong hai mắt mở to, có chút kinh ngạc.

“Ừm.” Liễu Kiếm Ly khẽ gật đầu, giọng mũi nhẹ nhàng đáp lại một tiếng.

Thức ăn không nhiều, nhưng lại rất tinh tế, hình thức cũng không tệ.

Một bát mì, một bát thịt kho tàu, hai món rau, một phần canh, có thể nói là đầy đủ mọi thứ.

Quan trọng nhất là, Tần Phong vốn tưởng rằng nương tử là loại người mười ngón tay không dính nước suối, một lòng chỉ cầu Thần Vũ kiếm đạo.

Vậy mà không ngờ, nương tử lại vì hắn, mà vào bếp làm những thứ này.

“Nương tử.” Tần Phong có chút nghẹn ngào, hắn thật sự rất cảm động.

“Đây là lần đầu tiên ta làm những thứ này, chàng thử xem, mùi vị thế nào?” Liễu Kiếm Ly vén tóc mai, hai má ửng hồng, nhẹ giọng nói.

Tần Phong lập tức bưng bát cơm lên, vừa gắp thức ăn vừa nói: “Tay nghề của nương tử sao có thể kém được? Ta thử miếng thịt kho tàu màu sắc hồng hào này trước, ừm, quả nhiên là... ừm?”

Lúc nhai trong miệng, hắn phát hiện có gì đó không đúng, miếng thịt kho tàu này tuy hình thức đẹp, nhưng sao mùi vị lại kỳ lạ như vậy.

Nếu phải hình dung thì giống như cảm giác kẹo nổ tung trong khoang miệng.

Nhìn ánh mắt mong chờ sáng rực của nương tử, Tần Phong cố gắng nuốt miếng thịt kho tàu xuống, sau đó giơ ngón tay cái lên: "Ta chưa từng được nếm thử món thịt kho tàu nào khiến ta ấn tượng sâu sắc như vậy, quả nhiên là nhất tuyệt thiên hạ! Ta thử hai món rau này xem sao, nhìn thôi đã thấy rất ngon miệng rồi."

Rau củ, cho dù có kỳ lạ đến đâu, cũng không đến mức khó nuốt như vậy chứ?

Tần Phong thầm nghĩ trong lòng, sau đó cho rau vào miệng, tiếp đó cả người đều như đứng giữa gió.

Tại sao xào rau cũng phải cho thêm đường, đây là món ăn hắc ám gì vậy!

"Thế nào?" Liễu Kiếm Ly lại hỏi.

Tần Phong cười gượng gạo: "Mùi vị rất ngon!"

Liễu Kiếm Ly nghe vậy, cười tươi như hoa: "Chàng thử bát canh này xem, ta hầm rất lâu."

"Được." Tần Phong nuốt một ngụm nước, múc một muỗng canh cho vào miệng, sau đó chảy nước mắt.

Quả nhiên, trong canh cũng cho rất nhiều đường!

Nói đây là canh, chi bằng nói là nước đường.

Liễu Kiếm Ly thấy vậy, nhẹ giọng hỏi: "Sao vậy? Chẳng lẽ canh không ngon sao?"

Tần Phong lau nước mắt nơi khóe mắt: “Ta chỉ là chưa từng uống bát canh nào ngon như vậy, nên có chút cảm động thôi.”

Nói xong, hắn cũng không quản gì nữa, một hơi ăn hết toàn bộ thức ăn.

Ít nhất, mì sợi vẫn bình thường.

Chờ đến khi khay thức ăn trống không, Tần Phong uống một hơi trà, trong lòng cầu nguyện, ngàn vạn lần đừng bị tiểu đường...

Hắn nắm lấy bàn tay mềm mại của Kiếm Ly, ngữ trọng tâm trường nói: “Nương tử, sau này vẫn nên ít vào bếp thì hơn, khói dầu ở đó nặng quá. Hơn nữa, nếu sau này thường xuyên được ăn những món ngon như vậy, ta sẽ không ăn được những thứ khác mất.”

Liễu Kiếm Ly khẽ gật đầu: “Ta hiểu rồi, lần sau nếu chàng còn muốn ăn, nói với ta là được.”

“Ừm.” Tần Phong gật đầu lia lịa.

...

Đem khay thức ăn ra khỏi phòng, Lam Ngưng Sương vội vàng tiến lên, liếc mắt nhìn khay trống không, nàng cười toe toét: “Tiểu thư, tay nghề của người thật tốt, cô gia ăn hết rồi!”

Liễu Kiếm Ly từ trong ngực lấy ra một tờ giấy trắng, nhẹ giọng đáp: “Cũng nhờ sách dạy nấu ăn của nương đưa cho, ta đều làm theo công thức trên đó.”

Điều này khiến Lam Ngưng Sương có chút bất ngờ: “Phu nhân lại có bản lĩnh này sao? Tiểu thư, ta có thể xem sách dạy nấu ăn đó không?”

“Được.”

Lam Ngưng Sương nhận lấy sách dạy nấu ăn, liếc mắt nhìn, sau đó lộ ra vẻ mặt kỳ quái: “Tiểu thư, tại sao những món này lại phải cho thêm nhiều muỗng đường như vậy?”

“Nương nói với ta, đường có thể tăng thêm hương vị, cho nên phải nhiều vào, năm đó bà nấu ăn cho cha cũng vậy, mỗi lần cha ăn xong, đều khen không dứt miệng.”

Lam Ngưng Sương không biết nấu ăn, chỉ có thể gật đầu ngơ ngác: “Thì ra là vậy, vậy những món này còn nữa không? Ta cũng muốn nếm thử tay nghề gia truyền của phu nhân!”

Liễu Kiếm Ly nghe vậy lắc đầu: “Hết rồi.”

“A? Vậy thì tiếc quá.” Lam Ngưng Sương lộ vẻ mặt tiếc nuối.

...

Sáng sớm hôm sau tỉnh dậy, Tần Phong vẫn còn hơi buồn nôn, món ăn hắc ám ngày hôm qua, suýt chút nữa khiến phòng tuyến tâm lý của hắn sụp đổ.

May mắn thay, vì nương tử xinh đẹp, hắn cuối cùng vẫn kiên trì đến cùng.

Đến đại sảnh, trên bàn bày đầy thức ăn sáng, mọi người đều chưa động đũa, hiển nhiên là đang đợi hắn.

Hắn ngồi xuống bên cạnh Liễu Kiếm Ly, nàng ân cần múc cho hắn một bát cháo đầy.

Hai tay Tần Phong nhận lấy bát cháo rõ ràng run lên, bát cháo này sẽ không phải cũng là do nương tử làm chứ?

Liếc mắt nhìn nhị đệ cách đó không xa, đã bắt đầu ăn ngấu nghiến, không hề có biểu hiện gì khác thường.

Tần Phong thở phào nhẹ nhõm, lúc này mới động đũa.

Ừm, là mùi vị bình thường.

“Đúng rồi, hôm nay ta có việc phải đến Liễu phủ một chuyến, bữa trưa không về ăn đâu.”

“Chuyện gì vậy?” Lão gia tò mò hỏi.

Đối với người nhà, Tần Phong tự nhiên không thể giấu diếm, vì vậy liền đem chuyện thuốc nổ nói ra hết.

Lão gia buông bát đũa xuống, thần sắc nghiêm túc.

“Nếu thuốc nổ thật sự thần kỳ như con nói, vậy thì phải thật sự coi trọng. Con vừa nói muốn hợp tác với triều đình, quân đội, Trảm Yêu Ti, triều đình bên kia dựa vào Nguyên lão gia tử của Thần Công Phòng, quân đội bên kia có thể mượn Thần Hầu quân của Liễu gia. Trảm Yêu Ti, có đường nào không?”

Tần Phong thành thật đáp: “Trảm Yêu Ti bên kia con cũng không nắm chắc lắm, chỉ có thể dựa vào thư giới thiệu của Chu đại nhân, còn có chút quan hệ với Thương Tiên và Đao Cuồng tiền bối.”

Lão gia gật đầu, lại hỏi: “Khoảng bao giờ thì đi Trảm Yêu Ti?”

Tần Phong suy nghĩ một chút, ban ngày đi Liễu gia một chuyến, buổi tối còn phải bị tên giả nam trang kia “mổ” một bữa...

“Ngày mai đi, ngày mai thời gian sẽ thoải mái hơn một chút.”

Lão gia ừ một tiếng, không nói gì thêm.

Chương 354: Các con có phúc lớn rồi đấy!

Tần Phong đến phủ Liễu gia vốn là vì chuyện chính sự, nên chỉ mang Ngưng Sương đi theo làm hộ vệ, nào ngờ Liễu Kiếm Ly cũng lẽo đẽo theo sau.

Dùng lời của nàng ấy mà nói, là muốn học hỏi thêm từ vị phu nhân xã giao rộng rãi kia.

Còn học hỏi cái gì, nương tử nhà hắn lại không nói rõ.

Dưới sự hướng dẫn của hạ nhân trong phủ, Tần Phong cùng hai người đi đến đại sảnh Liễu phủ.

Vị nhạc phụ nghiêm nghị Liễu Thiên Lộc, cùng với vị nhạc mẫu Liễu phu nhân - Hậu Phi Khanh đều có mặt.

Lẽ ra, với thân phận là thống soái Thần Hầu Quân nổi tiếng nhất Đại Càn, vị nhạc phụ này phải rong ruổi khắp nơi, bận rộn trăm công nghìn việc mới phải.

Nhưng không biết vì sao, hai lần Tần Phong đến đây đều gặp được ông.

“Chẳng lẽ gần đây Đại Càn thái bình thịnh trị, nên Thần Hầu Quân ít phải xuất chinh?” Trong lòng Tần Phong nảy ra một suy đoán.

“Hôm nay sao lại rảnh rỗi đến đây, chẳng phải con nên đến Hạo Văn Viện sao?” Liễu Thiên Lộc tò mò hỏi.

Tần Phong thành thật đáp: “Tư tưởng của con và Hạo Văn

Viện không hợp nhau, nên đã từ chối lời mời của bọn họ."

"Từ chối?" Liễu Thiên Lộc có chút kinh ngạc: "Con có biết Hạo Văn Viện có ý nghĩa như thế nào đối với Văn Thánh Đạo Giả hay không? Nếu con muốn bước vào phẩm giai cao hơn, nơi đó là nơi thích hợp nhất.

Hơn nữa, Hạo Văn Viện cũng là con đường tốt nhất để các văn nhân bước vào triều đình, con..."

Lời còn chưa dứt, vị nhạc mẫu xã giao rộng rãi đã chen lời: "Con rể đến phủ bái kiến, ông không chào đón cũng coi như xong, sao còn bày ra bộ mặt khó coi mà chất vấn như vậy?

Đã chê Hạo Văn Viện không tốt, không đi là được rồi.

Làm quan triều đình thì có tác dụng gì, đều là lũ gian thần đương đạo, bách tính căn bản không có ngày nào sống yên ổn.

Ta còn sợ con rể vào đó, học theo lũ người kia thì hỏng bét."

Liễu Thiên Lộc quay đầu nhíu mày: "Đừng có nói xấu triều đình, hơn nữa, ta có bao giờ nói không chào đón nó đâu?"

"Ý ông là ta trách nhầm ông sao? Ông nói chuyện hung dữ như vậy, có phải là chán ghét ta rồi không?" Vị nhạc mẫu rút khăn tay ra, giả vờ khóc lóc.

"Ta..." Liễu Thiên Lộc lắc đầu, thở dài một hơi, cam chịu tất cả.

Cảnh tượng này khiến Tần Phong trợn mắt há mồm, vị nhạc mẫu này thật lợi hại, nắm vị nhạc phụ quân thần này trong lòng bàn tay.

Nhưng người bình thường, thật sự không chịu nổi người vợ như vậy, may mà Kiếm Ly không giống mẫu thân nàng... Tần

Phong âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

“Thật ra lần này con đến, là có việc muốn nhờ nhạc phụ giúp đỡ.”

“Nói nghe xem.” Liễu Thiên Lộc ra hiệu cho Tần Phong và hai người ngồi xuống, đồng thời sai nha hoàn bưng trà nước lên.

Tiếp đó, Tần Phong liền đem toàn bộ mục đích chuyến đi này nói ra...

“Không cần văn khí, kình khí, âm khí dẫn dắt, mà có thể phát huy uy lực sánh ngang bảo khí?” Liễu Thiên Lộc trừng lớn hai mắt.

“Đúng vậy.”

Nhạc phụ hít sâu một hơi, được bách tính Phụng Thiên Thành xưng là quân thần, ông tự nhiên trong nháy mắt đã hiểu được tầm quan trọng của thuốc nổ.

Nếu có thể lợi dụng thuốc nổ hợp lý, như vậy cho dù là một binh tốt bình thường, cũng có thể phát huy tác dụng vượt xa tưởng tượng!

“Thuốc nổ là do con nghiên chế ra?”

“Là con.”

“Có vật thật không?”

“Đã ủy thác cho Nguyên lão gia tử của Thần Công Phòng chế tạo thử nghiệm, tin rằng không cần mấy ngày, là có thể nhìn thấy vật thật.”

“Được, đến lúc đó nếu có vật thật, con lại đến tìm ta.

Nếu thuốc nổ kia thật sự thần kỳ như lời con nói, con chính là công thần của Thần Hầu Quân... không, là công thần của Đại Càn!”

Liễu Thiên Lộc hiển nhiên tâm tình rất tốt, cười nói: “Hạo Văn Viện không đi thì thôi, với tài trí của con, gia nhập quân đội làm quân sư cũng là quá đủ, bất quá những chuyện này cũng không vội, chờ sau này hãy nói.

Sắp đến giờ ngọ rồi, ở lại dùng cơm trưa cùng luôn.”

“Con cũng có ý đó.” Tần Phong cười đáp.

Ngoại trừ lúc đánh thắng trận, Hậu Phi Khanh còn chưa từng thấy Liễu Thiên Lộc cười vui vẻ như vậy, xem ra, thứ gọi là thuốc nổ kia, còn lợi hại hơn bà tưởng tượng rất nhiều.

“Tần gia tuy luôn sa sút, nhưng e là đến đời này sẽ quật khởi.” Bà thầm nghĩ trong lòng, càng nhìn con rể càng vừa lòng.

Lúc này, Liễu Kiếm Ly mở miệng: “Nương, quyển thực đơn người đưa cho con hôm trước, món ăn làm ra, phu quân rất thích.

Người còn thực đơn nào khác không, con muốn học thêm.”

Lời này vừa ra, động tác uống trà của Liễu Thiên Lộc và Tần Phong đều dừng lại.

Hóa ra món ăn hắc ám kia lại là kiệt tác của vị nhạc mẫu xã giao rộng rãi này... Sắc mặt Tần Phong vô cùng khó coi.

Hậu Phi Khanh nghe vậy, cười đến run rẩy cả người: “Nương đã nói với con rồi, muốn giữ được trái tim của một người đàn ông, trước tiên phải giữ được dạ dày của hắn ta.

Năm đó cha con, chính là khen ngợi tài nấu nướng của ta không ngớt lời.

Ban đầu ta muốn làm cho ông ấy ăn mãi, nhưng cha con nói khói dầu trong bếp quá nặng, ông ấy lại sợ ăn quen đồ ta nấu, sẽ kén chọn khẩu vị, nuốt không trôi cơm quân ngũ, nên không cho ta

xuống bếp nữa.”

Liễu Kiếm Ly đỏ mặt, cười nói: “Phu quân cũng từng nói với con những lời này.”

Tần Phong và nhạc phụ nhìn nhau, ánh mắt giao nhau giữa không trung, mặc dù bọn họ không nói gì, nhưng hai người lại trong khoảnh khắc này tâm linh tương thông.

Đó là một loại cảm giác đồng cảm sâu sắc.

Đàn ông, tự nhiên là hiểu rõ đàn ông nhất.

“Hôm nay khó được vui vẻ, con lại muốn học hỏi tài nấu nướng của nương, vậy ta sẽ xuống bếp một lần nữa.

Ngưng Sương, con cũng đi theo, con là thị nữ bên cạnh Kiếm Ly, sau này cũng phải hầu hạ cô gia, chuyện bếp núc tự nhiên không thể bỏ qua.” Nhạc mẫu quay đầu nói.

Lam Ngưng Sương nghe vậy, liếc mắt nhìn Tần Phong, trong lòng như nai con chạy loạn, nhỏ giọng đáp: “Vâng, phu nhân.”

Mí mắt Liễu Thiên Lộc và Tần Phong giật giật.

Nhạc phụ lập tức nghiêm mặt nói: “Trong bếp nhiều hạ nhân như vậy, nàng đi xuống bếp là có hơi thất thân phận.”

Tần Phong vội vàng tiếp lời: “Đúng vậy, nương, không cần phiền phức như vậy, để hạ nhân làm cơm trưa là được rồi.”

“Cũng chỉ là một lát thôi, có gì mà phiền phức, trưa nay, hai đứa có phúc lớn rồi đấy.” Vị nhạc mẫu xã giao rộng rãi nói xong, liền dẫn Liễu Kiếm Ly và Lam Ngưng Sương đi về phía nhà bếp.

Chờ ba người phụ nữ rời đi, Liễu Thiên Lộc bỗng nhiên mở miệng: “Chuyện thuốc nổ vô cùng quan trọng, tốt nhất là nên thương lượng với lão gia tử một chút, con thấy sao?”

Tần Phong gật đầu, tỏ vẻ đồng ý: “Nhạc phụ nói có lý, vừa hay còn một số chuyện, lúc nãy con chưa kịp nói rõ.”

“Vậy đi thôi, còn ngẩn người ra đó làm gì?” Liễu Thiên Lộc đứng dậy trước.

“Nhưng mà bọn họ đi làm cơm trưa, chúng ta cứ thế rời đi như vậy có ổn không?” Tần Phong tuy miệng nói vậy, nhưng mông đã sớm rời khỏi ghế.

“Chờ người ta đến báo với bọn họ một tiếng là được.”

“Cũng có lý.”

Hai người vội vàng rời đi.

...

“Người đâu?” Ba người Hậu Phi Khanh bưng thức ăn đã làm xong trở về, trong đại sảnh sớm không thấy bóng dáng Tần Phong và Liễu Thiên Lộc đâu.

Lúc này, một nha hoàn bước tới nói: “Bẩm phu nhân, lão gia và cô gia có chuyện quan trọng muốn thương lượng với lão gia tử, đã rời đi trước.”

Hậu Phi Khanh nhíu mày: “Chuyện gì, mà nhất định phải nói vào giờ cơm trưa?

Thôi được rồi, đã không có phúc phần, cũng không trách bọn họ được.

Kiếm Ly, Ngưng Sương, hai con mau ngồi xuống, nếm thử tài nghệ của ta nào!”

“Vâng, nương (Phu nhân).” Hai người đồng thanh đáp.

Không lâu sau, cả đại sảnh chìm vào im lặng.

Mùi vị của bàn ăn này, thật sự rất khó dùng ngôn ngữ để hình dung.

Ba người đều im lặng đặt bát đũa xuống.

Nhạc mẫu mặt không đỏ tim không đập biện hộ cho mình: "Xem ra là lâu quá không xuống bếp, tay nghề giảm sút, cơm nước làm ra có hơi không được ngon."

Lam Ngưng Sương không biết nên tiếp lời như thế nào, món ăn này đã không còn là mức độ "không được ngon" có thể dùng để lấp liếm nữa rồi.

Liễu Kiếm Ly không hiểu chuyện đời, nghĩ đến bộ dạng ăn ngấu nghiến của Tần Phong tối qua, có chút áy náy nói: "Phu quân, vậy mà lại ăn hết những thứ khó ăn như vậy."

Hậu Phi Khanh: "..."

Chương 355: Dùng tài thơ vào chính đạo

Từ phủ Liễu trở về, trời đã gần tối, Tần Phong còn chưa kịp xuất phát, Nhã An đã dẫn người đến Tần phủ bái phỏng.

Nhìn nụ cười vô hại của đối phương, khóe miệng Tần Phong giật giật: “Ta đã đáp ứng ngươi rồi, tự nhiên sẽ không nuốt lời, ngươi không cần phải đến Tần phủ chặn ta như vậy.”

Nhã An xua tay: “Tần huynh là lấy lòng tiểu nhân đo lòng quân tử, ta chỉ là lo lắng Tần huynh mới đến, không biết đường đến Trích Tinh Lâu nên mới cố ý đến đây dẫn đường mà thôi.”

Tần Phong liếc mắt nhìn Vương Tự bên cạnh đối phương, thần sắc cổ quái nói: “Ngươi dẫn đường? Nếu không phải Vương thúc dẫn đường, e là ngươi ngay cả cửa Tần phủ cũng không tìm thấy chứ?”

Lời này đâm trúng chỗ hiểm của Nhã An, nàng ta sắc mặt sa sầm, quay đầu đi về phía tây.

Lại bị Vương Tự gọi lại: “Công tử, đường đi Trích Tinh Lâu ở phía bên kia.”

Bầu không khí nhất thời có chút xấu hổ……

Dù sao cũng phải bị "chém" một bữa, Tần Phong vốn định gọi nương tử và Lam Ngưng Sương cùng đến Trích Tinh Lâu nếm thử.

Nhưng không biết vì sao, hai người này từ phủ Liễu trở ra, liền có chút không đúng, ánh mắt nhìn hắn cứ lấp lóe.

Ngay cả đề nghị cùng đi Trích Tinh Lâu cũng bị hai người họ từ chối.

Theo lời của họ, họ còn có việc quan trọng hơn phải làm.

Chẳng lẽ là tu luyện?

Tần Phong không hiểu ra sao, chỉ có thể mang theo Hắc Thán Đầu làm hộ vệ rời khỏi Tần phủ.

.....

“Tiểu thư, cô gia đi rồi.” Trong phòng bếp, Lam Ngưng Sương trong trẻo nói.

“Ừm.” Với thực lực của Liễu Kiếm Ly, tự nhiên biết Tần Phong đã rời đi.

Họ đã sớm sai người hầu trong bếp lui xuống, mục đích chính là để rèn luyện kỹ năng nấu nướng của mình.

Người nương không đáng tin cậy kia thì không thể trông cậy được, cho nên lúc ở phủ Liễu, họ đã cố ý đi tìm a bà, sau đó lấy được sách dạy nấu ăn gia truyền của a bà.

Phải nói là, sách dạy nấu ăn của a bà đưa cho so với nương đưa cho quả thực là một trời một vực.

Bên trong không chỉ đề cập đến cách xử lý rau và thịt như thế nào, mà ngay cả việc canh lửa, thời gian cho nguyên liệu vào, lượng dầu muối tương dấm nên cho vào cũng đều được ghi chú cẩn thận.

Trong lòng Lam Ngưng Sương, sự sùng bái đối với a bà lại càng được nâng lên một tầm cao mới.

.....

“Tiểu tử kia, tửu lâu thế nào rồi?” Trên đường đi, Nhã An lên tiếng hỏi.

“Đã cho người của Thần Công Phòng đi xây dựng rồi, nhiều nhất là ba ngày nữa là có thể khai trương.” Tần Phong vừa ngắm cảnh xung quanh vừa đáp.

Phụng Thiên Thành dù sao cũng là đế đô, cho dù đã vào đêm, vẫn đèn đuốc sáng trưng.

Người qua lại tấp nập, tiếng rao hàng của những người bán hàng rong còn ồn ào hơn cả ban ngày.

Nhã An gật đầu, đồng thời nhắc nhở: “Đế đô không giống Tề Nguyên thành, tửu lâu của ngươi muốn ở đây tạo dựng danh tiếng không phải là chuyện đơn giản.”

“Đạo lý này ta tự nhiên hiểu rõ, nhưng ta không phải còn có ngươi sao?” Tần Phong cười nói.

“Ngươi muốn ta giúp ngươi như thế nào?” Nhã An tò mò hỏi.

“Nếu ta nhớ không lầm, buổi đấu giá của Thiên Bảo Các hẳn là sắp đến rồi, lúc trước ở Tấn Dương thành, ngoài Tiên Nhân Túy ra, ta còn đưa cho ngươi một loại gia vị có thể tăng thêm hương vị món ăn, ngươi còn nhớ chứ?”

Nhã An bừng tỉnh gật đầu: “Ta hiểu ý ngươi rồi, ta sẽ nhờ quan hệ, để Thiên Bảo Các ở Phụng Thiên thành đem gia vị đó ra bán đấu giá, nhân cơ hội đó đánh bóng danh tiếng cho tửu lâu của ngươi.”

“Vậy thì đa tạ.” Tần Phong chắp tay nói.

“Nhưng ta giúp ngươi như vậy, ta có lợi ích gì?” Nhã An hỏi.

“Với mối quan hệ của chúng ta, nói đến lợi ích chẳng phải là

sinh phân sao, hơn nữa, phân hiệu của Vọng Nguyệt Cư, mỗi tháng ngươi cũng được chia lợi nhuận.

Tửu lâu kiếm được càng nhiều, ngươi tự nhiên cũng kiếm được càng nhiều."

"Hừ, đều là thương nhân cả, đừng có nói mấy lời đó với ta, muốn Thiên Bảo Các ở Phụng Thiên thành ra tay, ta cũng phải bỏ ra nhân tình và đánh đổi."

Không phải người ta thường nói phụ nữ là người sống tình cảm sao, đánh vào tình cảm vậy mà không có tác dụng, thật sự là thấy tiền là sáng mắt rồi..... Tần Phong sắc mặt cứng đờ: "Vậy ngươi muốn cái gì?"

"Lợi nhuận của tửu lâu sau này, ta muốn lấy thêm năm phần trăm.

Đương nhiên, ta cũng sẽ không để ngươi chịu thiệt, sau này ngươi muốn tiếp tục mở phân hiệu ở Phụng Thiên thành, ta cũng sẽ giúp ngươi chọn địa điểm và tuyên truyền.

Thậm chí có thể cung cấp nhân lực cho ngươi, để ngươi mượn danh tiếng của Thiên Bảo Các, ngươi thấy thế nào?" Nhã An nghiêng đầu nhìn.

Năm phần trăm đổi lấy những thứ này, thế nào cũng là có lời.

Muốn ở Phụng Thiên thành đứng vững gót chân, chắc chắn phải đối mặt với đủ loại người xấu.

Mà Thiên Bảo Các với lai lịch thần bí, chính là lá bùa hộ mệnh tốt nhất cho tửu lâu.

Tuy nhiên, mặc dù trong lòng đã chấp nhận đề nghị này, nhưng Tần Phong vẫn giả vờ khó xử nói: "Năm phần trăm có phải là nhiều quá rồi không, nể mặt tình nghĩa của hai chúng ta, ba

phần trăm thì sao?”

Là thương nhân, tự nhiên là có thể kiếm được nhiều hơn một chút thì tốt hơn.

Nhã An trầm ngâm một lát, nàng rất lạc quan về triển vọng của tửu lâu Tần Phong, dù sao thì Tiên Nhân Túy và lẩu, ngay cả nàng đã từng nếm qua sơn hào hải vị cũng cảm thấy trước mắt sáng ngời.

Tửu lâu này chỉ cần kinh doanh tốt, tuyệt đối có thể sánh ngang với Trích Tinh Lâu, đó sẽ là một khoản lợi nhuận khổng lồ.

Nghĩ thông suốt, Nhã An vừa định mở miệng đồng ý, lại phát hiện ánh mắt Tần Phong đã nhìn sang chỗ khác.

Nhìn theo, nơi đó là hướng thanh lâu……

Những cô nương xinh đẹp, e ấp núp sau cây đàn tỳ bà tự không cần phải nói, những tấm màn che bằng vải the mỏng, những chiếc đèn lồng đỏ càng làm tăng thêm phần mờ ảo.

Nhìn những mỹ nhân kia, trong lòng Tần Phong cảm khái, quả nhiên là thanh lâu ở Phụng Thiên thành, cho dù là cô nương đứng đường cũng có thể sánh bằng hoa khôi ở Tấn Dương thành.

Cũng khó trách lão già háo sắc Thạch đại nhân kia, mới đến Phụng Thiên thành vài lần, đã không tiếc lời khen ngợi các cô nương ở thanh lâu nơi đây.

Lại nhìn quy mô kiến trúc của thanh lâu, càng khiến Tần Phong mở mang tầm mắt.

Hắn từng xem trong sách, thanh lâu cũng chia làm tam lục cửu đẳng.

Mà những thanh lâu hạng nhất hạng hai, tên thường kết thúc

bằng viện, quán hoặc là các, nghe rất tao nhã.

Ví dụ như cái Phiêu Hương Viện cách đó không xa, lầu hai được thiết kế bán lộ thiên, mỗi gian phòng đều được thiết kế giống như một tiểu viện.

Bên trong có những cô nương uyển chuyển hoặc là đang gảy đàn tranh, hoặc là đang thổi sáo ngọc, thậm chí còn có người đang đu đưa trên xích đu!

Cùng với nhịp đung đưa của xích đu, dưới lớp váy áo mỏng manh, đôi chân ngọc hiện ra rồi lại biến mất, thật khiến người ta say đắm.

Cách này so với những cô nương đứng đường trực tiếp để lộ chân ra còn cao minh hơn nhiều!

Tần Phong xem đến hứng thú, nghĩ đến một bài thơ từ của kiếp trước, nhịn không được đọc to: "Xúc bãi thiên thu, khởi lai dong chỉnh tiêm tiêm thủ, lộ nùng hoa sấu, bạc hãn khinh y thấu."

Vương Tự cũng bị thanh lâu hấp dẫn, nghe vậy liền quay người lại tán thưởng: "Tần công tử quả nhiên có tài thơ, bài thơ từ này quả thực nói trúng tim ta."

"Nào có nào có, chỉ là có cảm xúc nhất thời mà thôi." Tần Phong xua tay.

"Không hổ là người đã viết ra bài thơ tuyệt thế giai nhân ở Bách Hoa cốc, Tần huynh, loại thơ từ này quả thực là tùy tay là có thể viết ra.

Chỉ là, vẫn mong Tần huynh dùng tài thơ vào chính đạo, đừng tự mình hủy hoại bản thân." Nhã An lạnh lùng nói.

Nói chuyện sao phải âm dương quái khí như vậy, chẳng lẽ là ăn phải thuốc súng sao..... Tần Phong khóe miệng giật giật,

chuyển chủ đề trở lại vấn đề chính: “Đúng rồi, vừa rồi đề nghị của ta……”

“Năm phần trăm, thiếu một chút cũng không được.”

“Ặc……”

Chương 356: Trích Tinh Lâu

Đến trước Trích Tinh Lâu, Tần Phong không khỏi bị chuồng ngựa bên cạnh thu hút sự chú ý.

Giống như bãi đậu xe của khách sạn cao cấp, nơi đây tập trung đủ loại ngựa quý, ngựa chiến.

Ô Đề, Long Câu Bạch Tuyết, Hãn Huyết, đủ loại danh mã đều có mặt.

Mà chủ nhân của những cỗ xe ngựa này, thân phận tự nhiên cũng không phải hạng tầm thường.

Tần Phong cùng mọi người vừa định bước vào Trích Tinh Lâu, liền bị một nam tử ăn mặc như võ phu chặn lại.

Hắn chỉ vào Hắc Than Đầu nói: "Mời để trường kích ở bên ngoài, hoặc là cất vào không gian bảo khí. Bên trong Trích Tinh Lâu, không cho phép xuất hiện bất kỳ binh khí nào."

Tần Phong liếc mắt nhìn, triển khai Song Đồng Dị Năng, chỉ thấy trong cơ thể đối phương kim sắc kình khí quấn quanh.

Nhìn thực lực, hắn đã đạt đến cảnh giới Tứ Phẩm Kim Cang Bất Hoại!

Phải biết rằng, võ phu có thực lực như vậy, nếu tiến vào Trảm Yêu Ti, lấy được Hồng Liên Trảm Yêu Lệnh là điều dễ như trở bàn tay, cho dù đảm nhiệm chức Tư Chính cũng không có vấn đề gì.

Thế mà đối phương lại cam tâm tình nguyện ở Trích Tinh Lâu, làm một tên gác cổng!

"Muốn thuê võ phu như vậy làm hộ vệ, chỉ có tiền thôi là không được, còn phải có bối cảnh rất lớn. Người đời đồn đại, chủ nhân đứng sau Trích Tinh Lâu thần thông quảng đại, xem ra không phải là lời đồn vô căn cứ." Tần Phong thầm nghĩ.

Hắc Than Đầu làm theo yêu cầu, cất trường kích vào trong không gian ngọc bội.

Võ giả hộ vệ thấy vậy, liền nghiêng người nhường đường.

Bên trong Trích Tinh Lâu, nguy nga lộng lẫy, tranh hoa điểu danh gia làm bình phong, xà nhà chạm trổ ngọc trụ, cỏ cây ở đây đều không phải là phàm vật.

Tần Phong vốn là y sư, đối với thảo mộc tự nhiên là quen thuộc vô cùng.

Hắn chỉ liếc mắt một cái, liền nhận ra rất nhiều loại hoa cỏ quý hiếm vô giá.

Ví dụ như Tứ Quý Nhan nở hoa vào đầu hạ, thu, đông, hay Nhất Thụ Xuân tỏa ra mùi thơm ngát.

Có thể nói không ngoa, những loại hoa cỏ này, tùy tiện chọn ra một loại, đều có thể mua được hai gian tửu lâu mà hắn đã mua trước đó, đủ thấy sự quý giá của chúng.

Nhã An giới thiệu: "Trích Tinh Lâu tổng cộng có sáu tầng, cũng khá giống với Vọng Nguyệt Cư của ngươi. Càng lên tầng cao, độ khó khi vào càng cao, số tiền tiêu cũng càng nhiều. Đặc biệt là tầng sáu, chỉ có hoàng thân quốc thích mới có thể vào. Trong Trích Tinh Lâu, tầng lầu mà ngươi có thể đạt tới, cũng đại diện cho thân phận cao thấp của ngươi."

"Vậy mà lại có chuyện như vậy." Tần Phong nhướng mày.

Hình Thịnh ở bên cạnh gật đầu: "Lão gia tử năm đó vì muốn

nếm thử Túy Sinh Mộng Tử, cũng đã từng đến Trích Tinh Lâu này, nhưng cho dù là thân phận Phụ Quốc Công như ông ấy, cũng chỉ có thể vào được lầu năm."

Tần Phong có chút kinh ngạc: "Trích Tinh Lâu này thật sự là uy phong a... Đúng rồi, Nhã An huynh, ngươi có thể vào được lầu mấy?"

"Công tử nhà ta tự nhiên là..." Vương Tự còn chưa nói xong, đã bị cắt ngang.

Nhã An khẽ nói: "Ta thân là Thiếu đương gia của Thiên Bảo Các Ngọc Lâm Thành, nhiều nhất cũng chỉ là một thương nhân giàu có, tối đa cũng chỉ có thể vào được lầu hai mà thôi."

"Vậy một người có thể vào được lầu mấy, là do ai quyết định?" Tần Phong tò mò hỏi.

Nhã An lập tức chỉ vào lối vào cầu thang tầng một, ở đó, có một lão giả ăn mặc khá lịch sự đang đứng.

Nàng giải thích: "Mỗi một lối vào tầng lầu, đều có một người như vậy đứng đó, ông ta sẽ xác minh thân phận của ngươi, sau đó phán đoán xem ngươi có thể vào tầng này hay không."

"Thân phận có thể khai man, nếu ta nói dối mình là hoàng thân quốc thích, bọn họ làm sao biết được thật giả?" Tần Phong cười đầy ẩn ý.

Nhã An cau mày nghiêm mặt nói: "Ta khuyên ngươi tốt nhất đừng làm bậy."

"Tại sao?"

"Trích Tinh Lâu tuy là tửu lâu, nhưng ở Phụng Thiên Thành lại có địa vị siêu nhiên, thậm chí có thể sánh ngang với Thần Công Phòng. Nếu không, những người có thân phận hiển quý đến đây

nhiều như vậy, cũng không thể nào đều làm theo quy củ ở đây. Ta không ngại nói cho ngươi biết thêm một chuyện, tin tức của Trích Tinh Lâu rất nhanh nhạy, có đôi khi, bọn họ thậm chí không cần hỏi tên của ngươi, chỉ cần nhìn ngươi một cái, liền có thể nói ra thân phận của ngươi, không có một chút sai sót nào. Đây cũng chính là điểm đáng sợ của chưởng quầy đứng sau Trích Tinh Lâu."

Lợi hại như vậy sao? Tần Phong hít một hơi lạnh.

Bất quá những thứ này cũng không liên quan đến hắn, dù sao hắn cũng chỉ là một đứa con trai nho nhỏ của Nhị đẳng Phong Quốc tướng quân, nhiều nhất cũng chỉ có thể lên được lầu hai của tửu lâu mà thôi.

"Thân phận thấp cũng có cái tốt, ít nhất như vậy, sẽ không bị tên này chém đẹp." Tần Phong thầm nghĩ.

Mọi người đi đến trước cầu thang, lão giả canh lầu nhìn Nhã An một cái, ánh mắt khẽ động, sau đó nói: "Thiếu đương gia của Thiên Bảo Các Ngọc Lâm Thành, có thể vào lầu hai."

"Đa tạ." Nhã An khẽ gật đầu.

Lão giả xác nhận xong thân phận của Nhã An, lại nhìn sang Tần Phong bên cạnh.

Sau một phen đánh giá, lão giả đầy ẩn ý nói: "Nhị đẳng Phong Quốc tướng quân chi tử Tần Phong, quả nhiên giống như lời đồn, phong thần tuấn lãng."

"Ngươi nhận ra ta?" Tần Phong kinh ngạc trong lòng, thật sự chỉ cần nhìn một cái là có thể nhận ra thân phận sao?

"Phò mã gia của Liễu gia, thần y có thể chữa khỏi kinh mạch bị tổn thương, ở Thư Lương Thành đã bày trận pháp giải quyết tai họa thi quỷ, đại phóng dị sắc. Nhân vật như vậy, nếu ta không nhận ra, vậy thì danh tiếng của Trích Tinh Lâu chẳng phải là bị

hủy trong tay ta sao. Kỳ thực từ ngày Tần gia dọn về Phụng Thiên Thành, chưởng quầy nhà ta đã muốn đi gặp ngươi một lần. Chỉ tiếc thân phận của hắn đặc thù, tâm tư này cũng chỉ có thể nghĩ mà thôi."

Lời này vừa nói ra, Nhã An lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, chưởng quầy thần long kiến thủ bất kiến vĩ của Trích Tinh Lâu vậy mà lại muốn gặp Tần Phong.

Tên này có đức hạnh gì?

"Lão tiên sinh quá khen, ta cũng chỉ là một thư sinh nho nhỏ, hôm nay dẫn bằng hữu đến đây ăn cơm, ngài xem ta có thể lên trên không? À, không lên lầu cũng được, ta thấy tầng một này cũng rất tốt."

Ừm, đồ ăn chắc là rẻ hơn so với trên lầu, Tần Phong thầm nghĩ.

"Tần công tử quá khiêm tốn rồi, với thân phận của ngài, đủ để lên lầu bốn." Lão giả cung kính nói.

Cái quái gì?

Tần Phong trợn tròn mắt, những người bên cạnh cũng lộ vẻ kinh ngạc.

Phải biết rằng, người có thể lên lầu bốn, đều là quan văn võ tam phẩm trở lên của Đại Càn, hoặc là nhân vật có cấp bậc từ Tam thập lục tinh trở lên của Trảm Yêu Ti!

"Lão tiên sinh đừng nói giỡn, người đã biết thân phận của ta, vậy thì nên hiểu rõ, ta nhiều nhất cũng chỉ có thể lên lầu hai."

Lão giả cười lắc đầu: "Trước không nói đến thân phận phò mã gia Liễu gia của Tần công tử, chỉ nói đến Trảm Yêu Lệnh do Nam Vực Tư Mệnh tự mình ban cho người đeo bên hông, còn có Hạo

Văn Lệnh mà Hạo Văn Viện ban cho người cách đây không lâu, cùng với một khối Kiếm Đạo Lệnh đầu tiên của Kiếm Đạo Minh. Người lên lầu bốn này là quá đủ. Nói thật cho người biết, nếu không phải chưởng quầy nhà ta sợ phá hỏng quy củ, hắn thậm chí muốn cho người trực tiếp lên lầu sáu."

Một lời nói ra, mọi người đều kinh hãi.

Tần Phong khó hiểu hỏi: "Ta hình như không quen biết chưởng quầy nhà các ngươi, tại sao hắn lại đối đãi với ta như vậy?"

Lão giả thành thật đáp: "Bởi vì chưởng quầy nhà ta cũng là người yêu thích thơ ca, hắn rất ngưỡng mộ tài hoa của công tử. Bài thơ Mỹ Nhân trong Bách Hoa Cốc kia, gần như ngày nào hắn cũng ngâm nga một lần."

Tần Phong nghe vậy, định hỏi thêm, nhưng bị lão giả cắt ngang: "Thời gian không còn sớm, mấy vị nên lên trên sớm một chút, đặc sản trong Trích Tinh Lâu đều được cung cấp theo thời gian, gọi món muộn sẽ hết."

Lão giả nhường đường, mọi người lên lầu.

Lúc rời đi, Tần Phong cố ý dùng Tam Thiên Vọng Khí Thuật nhìn lão giả, kim quang nhàn nhạt lóe lên.

Chương 357: Pháo hoa

Kim quang?

Tần Phong âm thầm kinh hãi, người sở hữu quang mang màu sắc như vậy, hẳn là có quan hệ mật thiết với hoàng thân quốc thích!

Trích Tinh Lâu, một lão giả trông coi cầu thang cũng có thân phận như vậy, vậy thì vị chưởng quầy bí ẩn sau lưng kia rốt cuộc là nhân vật gì?

Tần Phong không khỏi nuốt nước miếng ừng ực.

Lúc này, Nhã An lên tiếng: "Thế nào? Chúng ta dùng bữa ở tầng hai, hay là mượn phúc của Tần huynh, trực tiếp lên tầng bốn?"

"Ta thấy tầng hai..." Tần Phong vốn định tiết kiệm chút tiền cho bản thân, nhưng lời còn chưa dứt, đã bị Nhã An cắt ngang.

"Hay là lên tầng bốn đi, nơi đó ta còn chưa đi qua, hơn nữa càng lên tầng cao, thì càng có nhiều món ngon vật lạ có thể gọi. Hôm nay liền mượn phúc của Tần huynh, hảo hảo thưởng thức một phen món ăn trân quý của Trích Tinh Lâu." Hai chữ "trân quý", Nhã An cắn răng cực nặng.

Tần Phong sắc mặt cứng đờ: "Vậy nghe ngươi."

Quá trình lên lầu quả nhiên như lời lão giả nói, thuận buồm xuôi gió.

Không mất bao lâu, Tần Phong cùng đồng bọn đã lên tới tầng bốn của Trích Tinh Lâu.

Đại sảnh nơi này đã có vài bàn người ngồi, Tần Phong thi triển Tam Thiên Vọng Khí Thuật nhìn tới, toàn một màu đỏ rực chói mắt, có thể thấy đều là những đại quan quyền cao chức trọng.

Bên trong đại sảnh, còn có một dãy phòng riêng, những người dùng bữa ở đó có thân phận còn tôn quý hơn những người ở đại sảnh.

Tần Phong cùng đồng bọn ngồi xuống, những người ở mấy bàn khác nhao nhao hướng bọn họ nhìn sang dò xét.

Đến Trích Tinh Lâu dùng bữa, thưởng thức món ngon rượu ngon chỉ là phụ, mấu chốt là mở rộng nhân mạch, kết giao quan hệ.

Thế nhưng khi những người khác nhìn thấy tuổi tác và trang phục của bọn người Tần Phong, liền thu hồi ánh mắt, trong mắt còn xẹt qua một tia nghi hoặc, dường như đang suy nghĩ xem mấy vị công tử trẻ tuổi này là con cháu nhà nào.

Tần Phong tùy ý quét mắt nhìn bốn phía, bỗng nhiên bị một tấm bảng hiệu bằng vàng trên tường hấp dẫn.

Trên đó khắc chính là những món ngon rượu quý có thể gọi ở tầng bốn, mà giá cả phía sau mỗi món, khiến hắn không khỏi trợn mắt há hốc mồm.

Cứ như là một người dân bình thường quen ăn quán cơm bình dân, bỗng nhiên đến khách sạn năm sao dùng bữa, khi nhìn thấy giá cả trên thực đơn cũng giống như vậy, loại cảm giác mờ mịt, đáng thương, nhỏ bé và bất lực kia.

Không bao lâu, một nữ tử mặc trang phục hoa lệ, dung mạo xinh đẹp đi tới hỏi: "Xin hỏi quý khách cần dùng gì ạ?"

Tần Phong vốn định chọn vài món rẻ nhất, Nhã An lại trực tiếp mở miệng: "Đạp Tuyết Tầm Hùng, Lưu Ly Ngư, Cao Sơn Lưu

Thủy..."

Liền một hơi đọc ra bảy tám món ăn, hơn nữa đều là những món đắt nhất trên thực đơn!

Tên này thật đúng là không khách khí a... Tần Phong tức giận nghiến răng.

"Tần huynh, ta gọi xong rồi, huynh có cần thêm gì không?" Nhã An nghiêng đầu hỏi.

"Nơi này ngươi quen thuộc hơn ta, ngươi gọi món đi." Tần Phong cười gượng.

"Vậy những món này đi."

"Vâng, xin quý khách chờ một lát."

Chờ đến khi món ăn được dọn lên đầy đủ, Tần Phong gắp một miếng, sau đó trợn tròn mắt.

Không thể không nói, giá đắt cũng có lý do của nó. Nguyên liệu của những món ăn này vốn đã hiếm có, cách chế biến cũng vô cùng tinh tế, quả thực là đáng đồng tiền bát gạo.

Nhã An nhìn thấy thần sắc của Tần Phong, mở miệng nói: "Huynh cũng đã nhìn thấy cách bài trí ở đây, thưởng thức qua món ăn, hẳn là đã rõ ràng, tửu lâu của huynh muốn cạnh tranh với Trích Tinh Lâu vẫn còn có chút chênh lệch."

Tần Phong lắc đầu: "Ngươi nói như vậy có chút phiến diện, ta chưa từng nghĩ tới chuyện muốn cạnh tranh với Trích Tinh Lâu.

Vọng Nguyệt Cư và Trích Tinh Lâu vốn dĩ hướng đến đối tượng khách hàng khác nhau.

Khách hàng của Trích Tinh Lâu đa phần là những vị quan lại quyền quý, còn khách hàng của Vọng Nguyệt Cư lại chủ yếu là dân

chúng bình thường và thương nhân."

Gắp một miếng Lưu Ly Ngư, Tần Phong bỏ vào trong miệng, lộ ra thần sắc say mê, sau đó nói tiếp: "Trong Phụng Thiên Thành, thị trường cao cấp của tửu lâu sớm đã là Trích Tinh Lâu độc bá, chúng ta nhắm mục tiêu vào những nhóm người trung bình và thấp hơn là được."

"Cao cấp, trung bình và thấp hơn?" Nhã An lẩm bẩm: "Cách nói này của huynh ta đây là lần đầu tiên nghe được."

"Được rồi, hôm nay chỉ là đến đây dùng bữa, không bàn chuyện khác." Tần Phong nhìn về phía Hình Thịnh và Vương Tự đang đứng một bên, chỉ vào chỗ ngồi bên cạnh nói: "Hai người còn ngẩn ra đó làm gì, mau ngồi xuống ăn chút gì đi."

"Tần công tử, như vậy không ổn lắm." Hình Thịnh và Vương Tự đều lắc đầu từ chối.

Ở nơi như thế này, thân phận hộ vệ và chủ tử khác biệt rõ ràng, không thể ngồi chung một bàn, đây là quy củ.

"Chỉ là ăn cơm thôi mà, cần gì phải câu nệ nhiều quy củ như vậy." Tần Phong nhíu mày.

"Cái này..." Hình Thịnh bất đắc dĩ ngồi xuống.

Vương Tự nhìn về phía bạch y công tử, chờ người kia khẽ gật đầu mới ngồi xuống.

Bốn người cùng nhau dùng bữa, xem như cũng coi là hòa hợp.

Lúc này, chỉ nghe thấy người ở bàn cách đó không xa bàn tán về chuyện đại điển mừng năm mới.

"Sắp đến năm mới rồi, chư hầu vương của tứ vực đều phải đến Phụng Thiên Thành triều bái, không biết năm nay bọn họ sẽ

dâng lên lễ vật gì đây."

"Bọn họ là thân vương, lễ vật dâng lên tự nhiên sẽ không quá kém. Có thời gian quan tâm bọn họ, chi bằng ngẫm nghĩ xem bản thân định dâng lễ vật gì đi.

Phải biết rằng, hoàng thượng của chúng ta là người rất coi trọng lễ nghi đấy."

"Đại điển mừng năm mới." Tần Phong như có điều suy nghĩ.

Đây là thịnh sự được tổ chức mỗi dịp năm mới ở Phụng Thiên Thành, Tần Phong tự nhiên là đã từng nghe qua.

Mỗi khi đến lúc này, hoàng thất sẽ tiến vào tổ miếu tế tổ, các vị thân vương trấn giữ tứ vực cũng sẽ cùng nhau đến Phụng Thiên Thành triều bái.

Ngoài việc Phụng Thiên Thành cả thành hân hoan, đồng liêu Trảm Yêu Ti của tứ vực còn sẽ so tài tỷ thí với nhau, có thể nói là vô cùng náo nhiệt.

"Nếu ta nhớ không lầm, Thiên Bảo Các của các ngươi hình như cũng có tư cách dâng lễ vật cho hoàng thất?" Tần Phong nhìn về phía Nhã An hỏi.

Người sau gật đầu: "Năm ngoái Thiên Bảo Các chúng ta đã dâng lên bảo khí Ngọc Như Ý, có thể bồi dưỡng thần hồn, khiến người ta tĩnh tâm.

Tuy nói đồ vật không tệ, nhưng cũng chỉ có thể coi là bình thường, lễ vật năm nay còn chưa biết nên tặng gì."

"Nghe người vừa nãy nói, Minh Hoàng rất coi trọng lễ nghi, các ngươi có thể 'đánh' vào sở thích của ngài ấy." Tần Phong thản nhiên nói.

Nhã An thản nhiên liếc mắt nhìn hắn: "Nói thì dễ lắm, ngươi có biết Minh Hoàng đã từng thấy qua biết bao nhiêu kỳ trân dị bảo, còn nhiều hơn cả số cơm ngươi từng ăn không?

Muốn tặng quà mới lạ, 'đánh' vào sở thích của ngài ấy, nào phải là chuyện dễ dàng.

Nếu không phải như vậy, thì những người kia cũng sẽ không phải phiền não như thế."

Tần Phong gật đầu, điều này cũng đúng. Bất kể là thời đại nào, tặng quà cho bậc đế vương như thế nào, đều là chuyện cực kỳ cần phải chú ý, huống chi là bậc cửu ngũ chí tôn?

Tặng tốt thì thăng quan tiến chức, tặng không tốt thì bị giáng chức là chuyện nhỏ, chỉ sợ là muốn mất đầu.

"Cận quân như cận hổ", đâu phải chỉ là nói suông.

Lúc này, hắn chợt nhớ đến thuốc nổ được chế tạo cách đây không lâu, trong lòng lóe lên một ý nghĩ.

Thử hỏi thiên hạ, còn có thứ gì có thể phô trương hơn pháo hoa, thích hợp với đại điển mừng năm mới hơn?

Tần Phong ho khan một tiếng nói: "Ta đây có một lễ vật, tuyệt đối có thể khiến Minh Hoàng vui mừng."

Lời này vừa nói ra, Hình Thịnh và Vương Tự dừng đũa trong tay, nghiêng đầu nhìn sang.

Nhã An dường như đã đoán được điều gì, nói: "Thơ từ của huynh quả thực không tệ, nhưng Minh Hoàng đối với những thứ này cũng không có hứng thú lắm."

"Ngươi đoán sai rồi, lễ vật ta nói không phải là thơ từ, mà là pháo hoa!"

"Pháo hoa?" Ba người đều lộ ra vẻ nghi hoặc, thứ này bọn họ đều là lần đầu tiên nghe nói.

Chương 358: Tiếu diện hổ

“Cô gia, đó là thứ gì vậy?” Hắc Than Đầu hỏi.

Tần Phong sắp xếp lại lời lẽ: “Đó là thứ có thể phát nổ trên không trung, tạo ra những màn pháo hoa rực rỡ.

Hãy tưởng tượng, vào lúc lễ mừng thọ, pháo hoa rực rỡ bao phủ bầu trời đêm, sẽ là một cảnh tượng hùng vĩ đến nhường nào.

Cảnh tượng đó chắc chắn đủ hoành tráng, ta tin rằng Minh Hoàng sẽ thích.”

Nghe mô tả đơn giản như vậy, mấy người đại khái có thể tưởng tượng ra cảnh tượng đó, nhưng vẫn có chút mơ hồ.

Xét cho cùng, bọn họ chưa bao giờ được chứng kiến cảnh tượng như vậy.

Nhã An khẽ nhíu mày: “Trên đời lại có thứ như vậy sao, tại sao ta chưa từng nghe nói qua?”

Tần Phong lập tức lộ ra vẻ mặt đắc ý: “Nàng chưa từng nghe nói qua cũng là chuyện bình thường, bởi vì thứ này còn chưa xuất hiện.”

“Hả...” Hắc Than Đầu và Vương Tự nghe vậy, đều là sắc mặt cứng đờ.

Sắc mặt Nhã An trầm xuống, nàng cảm thấy mình bị đùa giỡn.

Tần Phong thấy vậy, vội vàng giải thích: “Tuy rằng hiện tại còn chưa xuất hiện, nhưng chẳng bao lâu nữa, pháo hoa sẽ được chế tạo ra, mọi người cứ tin ta.”

Nhã An dường như nghĩ đến điều gì, đôi mày nhíu lại từ từ giãn ra.

“Đến lúc đó ta sẽ đưa pháo hoa cho ngươi, ngươi hãy dâng lên cho Minh Hoàng, đảm bảo địa vị của ngươi ở Thiên Bảo Các sẽ được nâng cao.” Tần Phong bưng chén rượu lên cười nói.

Vương Tự ngồi bên cạnh nghe vậy, lộ ra thần sắc có chút kỳ quái, hắn cũng bưng chén rượu lên: “Tần công tử, vậy ta xin thay mặt công tử nhà ta cảm tạ ngươi trước.

“Nào, kính ngươi một ly!”

“Lời khách sáo.”

Hai người cụng ly, uống cạn rượu. Tần Phong nghiêng đầu hỏi: “Ta đã giúp ngươi một việc lớn như vậy, đến lúc đó ngươi định cảm tạ ta như thế nào?”

Nhã An cười lạnh một tiếng: “Chưa làm đã muốn đòi báo đáp, ngươi cũng thật là dám nghĩ.”

“Ta đã dám nói ra lời này, tự nhiên là có đủ tự tin.”

Thuốc súng đã được điều chế ra, pháo hoa muốn làm ra lại càng đơn giản hơn... Tần Phong thầm nghĩ.

“Vậy ngươi muốn báo đáp gì?” Nhã An lên tiếng hỏi.

Tần Phong trầm ngâm một lát: “Chuyện này để ta suy nghĩ đã, dù sao năm mới còn một khoảng thời gian nữa, đến lúc đó nói cũng không muộn.”

Món ăn trên bàn đã ăn hết phân nửa, rượu cũng đã uống gần hết, xem ra đã đến lúc tính tiền.

Ước chừng tính toán giá cả, Tần Phong thầm than một tiếng: “Đau lòng cũng không đến mức, chỉ là cảm thấy có chút không

đáng...” Liền định gọi nữ tử lúc trước bưng thức ăn cho bọn họ.

Đúng lúc này, ở lối vào cầu thang, ba vị công tử ăn mặc hoa lệ bước lên.

Hai vị công tử đi bên trái bên phải rõ ràng lấy vị công tử ở giữa làm đầu, cử chỉ lời nói đều thể hiện sự quan tâm đến phản ứng của vị Thanh Y Công Tử kia.

Ba vị công tử vừa nói vừa cười, lướt qua bàn của Tần Phong.

Vị Thanh Y Công Tử ở giữa chỉ liếc nhìn một cái không để lại dấu vết, ánh mắt hơi chếch.

Chỉ nghe vị công tử áo tím bên trái lên tiếng: “Đường huynh, huynh ở Hạo Văn Viện theo học dưới trướng Mặc sư, đọc thông tứ thư ngũ kinh, tinh thông binh pháp, tương lai nhất định có thể tỏa sáng trong triều.”

Vị công tử áo trắng bên phải lập tức tiếp lời: “Nào chỉ là tỏa sáng, với năng lực của Đường huynh, e rằng có thể lưu lại dấu ấn đậm nét trong sử sách, khiến hậu thế ca tụng.”

Hai người nịnh hót ầm ĩ, chẳng màng đến cảm nhận của những người khác trong đại sảnh.

Tần Phong có chút kinh ngạc, dù sao những người có thể lên tầng bốn đều là những nhân vật không tầm thường, ba người này chẳng lẽ không sợ đắc tội người khác sao?

Nhưng điều khiến hắn không ngờ tới chính là, thực khách ở mấy bàn khác chỉ liếc mắt nhìn rồi dời tầm mắt đi, giống như căn bản không nghe thấy gì.

Ba vị công tử này, thân phận không tầm thường!

Chờ đến khi ba người tiến vào bao sương, Tần Phong mới tò

mò hỏi: “Mọi người có biết ba người đó là ai không?”

Hắc Than Đầu nhìn thoáng qua, lắc đầu. Hắn trước kia ở trong Thần Hầu quân, quanh năm chinh chiến bên ngoài, sau lại theo tiểu thư đến Tấn Dương Thành, làm sao mà quen biết những công tử bột này.

Vương Tự buông chén rượu xuống, nhướng mày đáp: “Thì ra là bọn họ.”

“Vương thúc quen biết?”

Vương Tự gật đầu, nhỏ giọng nói: “Thiên Bảo Các thường xuyên phải tặng lễ lo lót, người quen biết trong số các quan viên tự nhiên là không ít.

Công tử áo tím là con trai của Hộ bộ Thị lang Chu Ngôn Lập, công tử áo trắng là con trai của Hình bộ Thị lang Thẩm Huy.

Hai người này là công tử bột nổi tiếng trong Phụng Thiên Thành, dựa vào thế lực của cha mình, tác oai tác quái trong thành, khiến dân chúng oán giận đã lâu.

Chỉ là người ở giữa, ta lại không có ấn tượng gì, trong Đại Càn triều ngoài Binh bộ Thượng thư lang họ Đường ra, chẳng lẽ còn có quan lớn họ Đường nào khác sao?”

Nhắc đến Binh bộ Thượng thư lang, thần sắc Tần Phong hơi biến, lúc trước vào ngày đại hôn, con trai của Binh bộ Thượng thư lang là Đường Hiên đến đại náo, đến nay vẫn khiến hắn ấn tượng sâu sắc.

Lúc này, Nhã An lên tiếng: “Người đó chính là con trai của Binh bộ Thượng thư lang, Đường Phi.”

Hình Thịnh nghe vậy, thần sắc kinh ngạc: “Sao có thể? Đường Hồng Vân chẳng phải chỉ có một đứa con trai tên là Đường Hiên

sao, hơn nữa hắn đã chết rồi.”

Liễu gia và Binh bộ Thượng thư lang là hai phe phái đối lập đã lâu, cho nên hắn vẫn tương đối hiểu biết.

Nhã An lắc đầu: “Các ngươi không biết cũng là chuyện bình thường. Đường Phi là con vợ lẽ, từ nhỏ đã bị chính thất nhà họ Đường chèn ép.

Sau này bởi vì thiên tư thông minh, được Mặc sư của Hạo Văn Viện xem trọng, thu làm đệ tử, quanh năm định cư ở Hạo Văn Viện, rất ít người biết đến.

Đường Hiên nam hạ bất ngờ chết đi, hắn mới trở lại Đường gia, địa vị cũng phát sinh biến hóa long trời lở đất.”

“Thì ra là vậy.” Mấy người gật đầu.

“Đừng nhìn hắn có dáng vẻ nho nhã, hắn hành sự tuyệt đối không nương tay.

Hạo Văn Viện luôn khinh thường con nhà hàn môn, con cháu quyền quý chèn ép con nhà hàn môn là chuyện thường tình.

Thế nhưng những kẻ đắc tội hắn, không phải bị Hạo Văn Viện trục xuất một cách khó hiểu, thì chính là gia tộc đột nhiên sa sút trong triều.

Hơn nữa Đường Hiên chết đi, hắn trở về Đường gia chưa đến hai tháng, nhất mạch chính thất kia đã răm rắp nghe theo hắn, không dám có nửa phần ý phản kháng.”

Tần Phong nhướng mày, ai ngờ được, vị công tử nụ cười ôn hòa khiến người ta như tắm gió xuân, sau lưng lại làm ra nhiều chuyện như vậy, chẳng phải là một tên cười như mếu sao!

Loại người này, còn khó đối phó hơn Đường Hiên nhiều.

Hắn bỗng nhớ tới lời nhắn của vị thuyết thư tiên sinh kỳ quái trong quán rượu, lẩm bẩm: “Tiểu nhân đáng hận, quân tử khó phòng.”

“Hửm? Cô gia, người nói gì vậy?”

“Không có gì... Đúng rồi, chuyện bí mật như vậy, ngươi làm sao biết được?” Tần Phong nghiêng đầu nhìn về phía Nhã An.

Nàng ta hơi sững sờ, sau đó bình tĩnh nói: “Ta chưa từng nói cho ngươi biết sao? Ta cũng là sư xuất Hạo Văn Viện, vừa rồi những điều đó đều là sư phụ ta nói cho ta biết.”

“Ngươi vậy mà lại học tập ở Hạo Văn Viện, sư phụ của ngươi là nhân vật nào vậy?” Tần Phong tò mò hỏi.

“Đó không phải là chuyện ngươi cần phải biết, mau trả tiền đi, trời đã tối rồi, ta cũng nên về rồi.” Nhã An nghiêm mặt nói.

“Cấp cái gì, cuộc sống về đêm tươi đẹp mới chỉ vừa bắt đầu. Hơn nữa, Đế Đô nội thành ngoại thành đều không có giới luật.” Tần Phong thuận miệng nói.

Ở Phụng Thiên Thành, ngoại trừ hoàng cung, không có lệnh giới nghiêm.

Tên nhóc trước mặt này cũng không thể nào là hoàng thân quốc thích.

Bởi vì lúc trước khi nghi ngờ thân phận của hắn, hắn đã từng dùng Tam Thiên Vọng Khí Thuật xem qua, chỉ là khí tức màu vàng bình thường mà thôi.

Nhã An ánh mắt có chút không được tự nhiên: “Quân tử thận ngôn, cái gì mà cuộc sống về đêm, quả thực giống như lời của kẻ võ phu thô tục.”

Hình Thịnh và Vương Tự ngồi bên cạnh nghe vậy, biểu cảm nhất thời vô cùng đặc sắc.

Chương 359: Bị theo dõi

Rời khỏi Trích Tinh Lâu, Tần Phong cùng người kia hướng về Tần phủ.

Trên đường đi, họ lại một lần nữa đi ngang qua thanh lâu mang tên Phiêu Hương Viện.

Trong lầu các hai tầng, cửa sổ hé mở, những cô nương kia tuy không cố ý uốn éo tạo dáng, nhưng vẫn khiến hồn phách của những người đàn ông đi đường bị câu đi mất.

Quả nhiên, cố ý khoe khoang chỉ khiến người ta cảm thấy rẻ tiền, loại phong tình vô tình kia mới càng có thể câu dẫn lòng người.

Chưởng quầy của Phiêu Hương Viện này, nhìn qua đã biết là người sành hưởng thụ!

Nhìn những cô nương như hoa như ngọc kia, trong lòng Tần Phong không khỏi cảm khái: "Thời tiết lạnh như vậy, mà vẫn phải mặc ít như thế, nữ tử bán cá mặn thật sự là không dễ dàng a."

Liếc mắt thêm vài lần, hắn cũng không lưu luyến nữa, cất bước, lại phát hiện bên cạnh thiếu đi một tiếng bước chân.

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Hình Thịnh đứng im tại chỗ, chậm chạp chưa theo kịp.

Tần Phong cười nói: "Được lắm Hắc Than Đầu, thân là quân trung tướng sĩ, chẳng lẽ không biết mỹ sắc là dao cạo xương? Thế mà lại bị nữ tử câu mất hồn!"

Theo dự đoán của hắn, Hắc Than Đầu nhất định sẽ luống

cuống biện giải, nhưng đối phương lại như không nghe thấy, thần sắc ngưng trọng, đảo mắt nhìn bốn phía.

Tần Phong lập tức hiểu ra, có lẽ đã xảy ra chuyện gì, hắn bước lên hỏi: "Làm sao vậy?"

Hình Thịnh đáp: "Hình như chúng ta bị người theo dõi."

"Theo dõi?" Tần Phong kinh ngạc, nhìn về hướng đường cũ, đèn đuốc sáng trưng, xe ngựa tấp nập, nhưng không thấy bất kỳ dị thường nào.

"Tìm được người theo dõi chưa?"

Hình Thịnh lắc đầu: "Thực lực của kẻ nọ hẳn là trên ta, nếu không phải ta quanh năm theo quân xuất chinh, đối với sát khí cảm giác đặc biệt nhạy bén, có lẽ còn không phát hiện ra hắn."

"Bây giờ làm sao?" Tần Phong hỏi, đồng thời hắn cũng đang suy nghĩ, rốt cuộc là ai lại theo dõi hắn, chẳng lẽ là những kẻ trước kia nhằm vào Tần gia?

Vào lúc này, Hình Thịnh khẽ hừ một tiếng: "Sát khí biến mất, người nọ có lẽ là tự biết bị phát hiện, đã rút lui.

Bất quá để phòng ngừa vạn nhất, cô gia tốt nhất đừng rời khỏi ta trong phạm vi một trượng."

"Được." Tần Phong nghiêm túc gật đầu.

Ngay khi hai người rời đi, nữ tử ở lầu hai Phiêu Hương Viện nhảy xuống, đi tới góc phòng.

Kéo ngăn kéo ra, bên trong có một tờ giấy trắng, trên đó đã viết sẵn tên Tần Phong.

Nàng cầm bút lông bên cạnh, viết lên giấy trắng một câu đánh giá: "Hai lần qua thanh lâu, lưu luyến quên về, háo sắc."

.....

Cẩn thận trở về Tần phủ, một đường bình an vô sự.

Tần Phong thở phào nhẹ nhõm, may mà lúc đi hắn mang theo Hắc Than Đầu, nếu không sợ là bị người theo dõi cũng không biết.

"Cô gia, về sau ra ngoài nhất định phải mang theo ta hoặc Lam Ngưng Sương." Hình Thịnh trịnh trọng dặn dò, đồng thời hắn cũng muốn quay về Liễu phủ một chuyến, đem chuyện này bẩm báo cho gia chủ.

"Được, ta biết rồi."

Tần Phong đáp ứng, sau đó hồi tưởng lại vẫn có chút sợ hãi.

Để phòng ngừa vạn nhất, hắn quyết định đem chuyện hôm nay nói với lão cha và nhị đệ, lý do không nói cho nhị nương là vì đề phòng nàng lo lắng.

Hai là bởi vì nhị nương cơ bản không rời khỏi Tần phủ, ngược lại, nàng không cần quá lo lắng về vấn đề an nguy.

Dù sao, nữ tử trong nhà, cơ bản đã chạm đến đỉnh kim tự tháp Thần Vũ Đạo Thống, có nàng tọa trấn, ai dám ở Tần phủ làm càn?

"Trước tiên đi nói với lão cha một tiếng, dù sao ông ấy không có tu vi trong người, so với nhị đệ, càng dễ gặp phải nguy hiểm." Nghĩ đến điểm này, Tần Phong hướng đại sảnh đi tới.

Đã qua thời gian dùng bữa tối, trong đại sảnh không thấy bóng dáng cha mẹ, cuối cùng hắn tìm được phòng nghỉ ngơi của cha mẹ, chỉ thấy nhị nương một mình.

"Nhị nương, cha đi đâu rồi?" Tần Phong tò mò hỏi.

Nhị nương nghe vậy, nhíu mày: "Dùng xong bữa trưa, hắn liền nói muốn ra ngoài, xem có cơ hội buôn bán gì không.

Kết quả đến giờ vẫn chưa về, Phong nhi, con nói xem hắn có phải ra ngoài tìm vui không?"

"Ặc..." Tần Phong ngẩn người, với hiểu biết của hắn về lão cha, người sau hắn là có ý đồ khác.

Nhưng hắn vẫn giả vờ trầm tư rồi nói: "Nhị nương, người nên tin tưởng cha, hắn không phải người như vậy.

Bất quá chờ cha trở về, người cẩn thận ngửi xem trên người hắn có mùi son phấn của nữ nhân hay không, phòng ngừa vạn nhất."

"Phong nhi nói có lý." Nhị nương nghiêm túc gật đầu.

"Chờ cha trở về, người nói với hắn một tiếng, ta có việc tìm hắn." Để lại câu nói này, Tần Phong định xoay người rời đi.

Thế nhưng vào lúc này, hắn như chợt nhớ ra điều gì, vỗ đầu bổ sung: "A, đúng rồi, nhị nương, ta nghe bằng hữu nói, mùi thanh quất có thể che giấu mùi son phấn của nữ tử.

Cha hắn, hắn là không thích ăn thanh quất đâu nhỉ?"

.....

Ngoài thành Phụng Thiên Trảm Yêu Ti, có một con sông đào bao quanh thành, chín vòng mười tám khúc, nên được người ta gọi là Cửu Khúc Hà.

Con sông này khá thần dị, có người từng nghe trong sông truyền ra tiếng long ngâm, có người lại thấy trong nước hiện ra dị tượng thần ma.

Lời đồn quái dị, muôn hình muôn vẻ, Cửu Khúc Hà cũng bị người ta truyền tai càng ngày càng thần bí.

Chỉ là người Phụng Thiên Thành công nhận, nếu không có việc

gì, ngàn vạn lần đừng đến gần Cửu Khúc Hà, con sông này rất tà môn!

Nhưng phàm sự đều có ngoại lệ, ví như, trời tối như vậy, còn có người dám ở bên Cửu Khúc Hà câu cá.

Mượn ánh trăng le lói xuyên qua màn mây, hắn mới nhìn rõ đó là một lão giả, tóc bạc râu đen.

Chính là vị từng đến bái phỏng Tần Kiến An!

Dây câu rơi xuống mặt hồ, mặt nước gợn sóng không lay động, yên tĩnh như một tấm gương.

Dưới ánh trăng lốm đốm, trong Cửu Khúc Hà như có đom đóm cuồn cuộn.

Đột nhiên, lão giả mở mắt, chỉ thấy dây câu khẽ động, hắn vừa định giơ cần lên thì bên cạnh liền truyền đến tiếng cành cây gãy "rắc" một tiếng.

Âm thanh không lớn, nhưng đã kinh động tồn tại trong nước sông, dây câu lại trở về yên tĩnh.

Lão giả tuy không quay đầu, nhưng biết người tới là ai, dám quấy rầy hắn câu cá, từ trước đến nay chỉ có tên đồ nhi kia —— Bắc Quỷ Thủ.

"Trên người ngươi có mùi máu nhàn nhạt, vừa giết người?"

"Ban đầu ta cho rằng nhiều ngày như vậy không có động tĩnh, những tên kia cũng nên thành thật, kết quả hôm nay còn có kẻ không biết điều." Tần Kiến An thản nhiên nói.

"Tìm ta có chuyện gì?"

"Ngày mai nhi tử ta sẽ đến Trảm Yêu Ti bái phỏng, hy vọng sư phụ có thể chiếu cố một hai." Tần Kiến An cung kính nói.

"Là tên thư sinh kia, hay là tên có tố chất luyện đao kia?"

"Kẻ trước."

Lão giả khẽ gật đầu, vị công tử tuấn lãng lướt qua ngoài Tần phủ kia, hắn cũng mơ hồ nhớ được.

"Hắn đến làm gì?"

Tần Kiến An nghe vậy, liền kể sơ lược về thuốc nổ.

Lão giả nghe xong, cần câu trong tay run lên, mặt hồ nổi sóng gợn: "Tần gia nhất môn song kiệt, chuyện này lão phu nhớ kỹ."

"Đa tạ sư phụ."

.....

Trời dần tối, Tần Kiến An rời khỏi Cửu Khúc Hà, chạy về Tần phủ.

Lúc trên đường, hắn gặp một tiểu thương đang rao bán thanh quất ven đường. Nhớ đến mùi máu tanh mà lão giả nói, hắn do dự một chút rồi mua mấy quả thanh quất, vắt lấy nước bôi lên người.

Thực ra, hắn biết rõ mùi máu tanh nhàn nhạt trên người mình, với cái mũi của phu nhân tuyệt đối không ngửi ra được. Nhưng phòng bị vẫn hơn.

Dù sao, hắn cũng không muốn để nữ nhân nhà mình lo lắng.

Chương 360: Gia đình lục đục vì quýt xanh

Ngày hôm sau, trời còn chưa sáng, tiếng gõ cửa đã vang lên.

Tần Phong ngồi dậy, nhìn sang bên cạnh, Liễu Kiếm Ly với mái tóc đen nhánh xõa tung, khẽ mở đôi mắt, hai gò má ửng hồng.

“Nàng ngủ thêm một lát nữa đi, ta ra xem ai đến.”

“Ừm.” Liễu Kiếm Ly ừm một tiếng trong cổ họng rồi kéo chăn lên, che đi thân hình yêu kiều.

Mặc quần áo xong, Tần Phong đẩy cửa ra, chỉ thấy Thanh Nhi vẻ mặt lo lắng.

“Có chuyện gì vậy?”

“Đại thiếu gia, người mau đi xem đi, phu nhân khóc cả đêm, mắt sưng cả lên rồi. Lão gia và nhị thiếu gia khuyên thế nào cũng không nghe.”

“Cái gì?” Tần Phong nghe vậy, vội vàng nói: “Nhanh, dẫn ta đi.”

Đến đại sảnh, cha mẹ và em trai đều ở đó, mẹ ngồi đó, hốc mắt đỏ hoe, bà nghẹn ngào nói: “Lão gia, ta cũng chưa từng nói là không cho chàng nạp thiếp, nếu chàng gặp được cô nương nào vừa ý, thì nói với ta một tiếng, để ta xem mặt một chút là được. Ta đồng ý cho chàng cưới về nhà, nhưng sao chàng phải lén lút ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt?”

“Phu nhân, người đang nói gì vậy, ta không có mà.” Tần Kiến

An chỉ cảm thấy đầu óc quay cuồng.

Tối qua vừa về đến nhà, đối phương thấy hắn tay xách quýt xanh, lại ngửi thấy mùi trên người hắn, liền khóc lóc om sòm, mặc cho hắn giải thích thế nào cũng vô ích.

“Đến lúc này rồi mà chàng còn chối cãi, lão gia xưa nay không ăn quýt xanh, sao tự dưng lại mua về một túi? Phong nhi còn cố ý nhắc nhở ta, mùi quýt xanh có thể át đi mùi son phấn trên người nữ nhân!” Mẹ chất vấn.

Người cha run lên, cuối cùng cũng hiểu ra nguyên nhân của tất cả chuyện này.

A, cái này... Tần Phong giật mình, hắn liếc mắt nhìn, quả nhiên thấy trên bàn bên cạnh cha có một túi quýt xanh.

Chẳng lẽ hắn đoán trúng rồi?

Lại nhìn sang cha, hai người bốn mắt nhìn nhau.

Tần Phong rõ ràng có thể nhìn thấy vẻ mặt xấu hổ và tức giận trong mắt đối phương, đầu hơi rụt lại.

Thấy mâu thuẫn gia đình sắp bùng nổ, Tần Phong lập tức đứng ra nói: “Mẹ, hiểu lầm, tất cả đều là hiểu lầm!”

“Hiểu lầm gì chứ, người đầy mùi quýt xanh như vậy sao có thể lừa được ta.” Mẹ nức nở nói.

Tần Phong suy nghĩ một lúc, liền nghĩ ra cách giúp cha thoát nạn: “Mẹ, thực ra số quýt xanh này là con bảo cha mua giúp. Gần đây trời hanh khô, cổ họng con hơi khó chịu, dạ dày cũng không được tốt. Quýt xanh có thể giải khát, điều hòa dạ dày, lần trước con có nhắc với cha chuyện này, mong cha rảnh rỗi tìm giúp con một ít quýt xanh, mua về, kết quả là cha quên mất. Tối qua con đi tìm cha, cũng là vì chuyện này. Còn chuyện dùng mùi quýt xanh để

át mùi son phấn của nữ nhân, đều là lời nói đùa lúc rảnh rỗi thôi. Hơn nữa, mẹ và cha ở bên nhau bao nhiêu năm rồi, cha là người như thế nào, chẳng lẽ mẹ không rõ sao?"

"Thật sao?" Tiếng nức nở của mẹ nhỏ dần.

"Thật không thể thật hơn được nữa! Còn nữa cha, không phải con nói cha, cha mua quýt xanh thì mua quýt xanh đi, sao phải tự mình nếm thử. Nước quýt xanh nhiều như vậy, bắn hết lên người, khiến mẹ hiểu lầm rồi đấy!" Tần Phong vừa nói vừa nháy mắt ra hiệu.

Người cha lập tức hiểu ý: "Đây không phải là do con đã từng nói, quýt xanh càng chua thì công hiệu càng tốt sao, quýt xanh này chua hay không, ta phải nếm thử mới biết được."

"Thì ra là vậy, nói như vậy, hiểu lầm đã được giải quyết rồi. Mẹ cũng đừng lo lắng nữa, cha có con và em trai trông chừng, sẽ không mắc sai lầm đâu. Cả đêm không ngủ, mẹ cũng mau về phòng nghỉ ngơi đi, con còn có việc muốn nói với cha và em trai."

Sau một hồi an ủi, dưới sự dìu dắt của Thanh Nhi, mẹ cuối cùng cũng trở về phòng.

Trong đại sảnh, Tần Phong và Tần An đều thở phào nhẹ nhõm, nguy cơ gia đình rốt cuộc cũng đã được giải quyết.

Một lúc sau, Tần Phong lên tiếng: "Để hai người ở lại, thực ra ta có chuyện muốn nói với hai người. Hôm nay lúc ta trở về Tần phủ, bị người ta theo dõi."

"Cái gì?" Em trai kinh ngạc thốt lên.

Người cha nhướng mày.

Tiếp đó, Tần Phong liền kể lại đầu đuôi câu chuyện...

“Nếu không phải Hắc Than Đầu thường xuyên chinh chiến bên ngoài, đối với sát khí cảm nhận cực kỳ nhạy bén, e rằng ta cũng không biết bị người ta theo dõi. Hiện tại vẫn chưa xác định được đối phương là ai, nhưng ta đoán, rất có thể là có liên quan đến những kẻ trước đây đã nhắm vào Tần gia.” Tần Phong phân tích.

“Vậy đại ca, chúng ta phải làm sao?” Em trai lo lắng hỏi.

“Ở nhà thì ta yên tâm, dù sao Kiếm Ly thường xuyên ở hồ đình tu luyện, sẽ không tùy tiện đi lại. Với thực lực của nàng ấy, bảo vệ an nguy cho Tần phủ là chuyện dễ như trở bàn tay, chỉ sợ bọn chúng ra tay với người rời khỏi phủ đệ. Hiện tại thân phận đối phương vẫn chưa rõ ràng, địch ở trong tối, ta ở ngoài sáng, khi ra ngoài, nhất định phải hết sức cẩn thận.”

“Nhị đệ, đệ hiện tại đã có tu vi ngũ phẩm, người thường đã không phải là đối thủ của đệ. Còn ta đã đạt đến Lục phẩm Quái Mệnh Cảnh, giết địch thì chưa đủ, nhưng tự bảo vệ mình thì vẫn có chút năng lực, bình thường Ngưng Sương cũng sẽ bảo vệ bên cạnh ta, cũng không cần quá lo lắng. Chủ yếu là cha...”

Lời này vừa nói ra, Tần Phong và Tần An đồng loạt nhìn về phía cha.

Sắc mặt người cha cứng đờ: “Hai đứa con bất hiếu này, nhìn ta như vậy làm gì.”

“Cha, không phải con nói cha, cha không có tu vi trong người, không có việc gì lại thích ra ngoài đi lung tung, rất dễ bị kẻ địch nắm bắt sơ hở. Sau này rời khỏi phủ đệ, liền cho Hình Thịnh hoặc nhị đệ bảo vệ bên cạnh cha, đề phòng bất trắc.” Tần Phong nghiêm túc dặn dò.

“Vâng, cha, sau này cha muốn ra ngoài, nhất định phải nói với chúng con một tiếng.” Em trai quan tâm nói.

Tần Kiến An mở miệng, định nói gì đó, cuối cùng vẫn bất đắc dĩ gật đầu.

“Còn nữa, cha, sau này đừng có ra ngoài lăng nhăng nữa, đừng để mẹ phải lo lắng.” Em trai bổ sung một câu.

“Ta đã nói rồi, đó đều là mẹ con vô cớ gây sự!”

“Nhưng đại ca nói quýt xanh đó...”

Nghe cha và em trai nói chuyện, Tần Phong nhìn ra ngoài cửa.

Bầu trời đã xuất hiện một tia sáng le lói, nhưng tâm trạng hắn vẫn nặng nề như màn đêm.

“Hôm nay phải đến Trảm Yêu Ti, nếu thuận lợi, có lẽ có thể nhờ họ phái người âm thầm bảo vệ gia quyến.”

Sát khí vô hình, đó mới là nguy hiểm nhất, cẩn thận thế nào cũng không thừa... Tần Phong thầm nghĩ.

...

Ở một nơi khác, trong Thần Công phòng, trong phòng luyện khí nóng hừng hực, lão gia tử cùng Công Lương, Hỏa Viên đang bận rộn.

Trên thạch đài trong phòng luyện khí chất đầy những quả cầu sắt hình tròn màu đen, rất nhiều quả cầu được dán giấy trắng, viết đầy chữ đỏ.

Những quả cầu sắt màu đen này chính là sản phẩm của bọn họ, được luyện chế dựa theo ý tưởng Tần Phong đưa ra trước đó, chứa thuốc súng và có tác dụng như thuốc nổ.

Còn những chữ đỏ kia ghi lại nguyên nhân khiến thuốc nổ thất bại:

Có những quả do lượng thuốc súng không đủ nên không thể kích nổ, có những quả do thành ngoài quả cầu sắt quá dày nên uy lực nổ không thể phá vỡ được thành sắt, gây sát thương.

“Lão gia tử, thử cái này nữa xem.” Hỏa Viên ném qua một quả cầu sắt nói.

Công Lương vội vàng tiếp lấy quả cầu sắt đưa cho lão gia tử, đồng thời trách mắng: “Cẩn thận một chút, lỡ nổ thì sao!”

Uy lực mà thuốc súng thể hiện ngày hôm đó, hắn vẫn còn nhớ rõ mồn một.

“Bận rộn cả ngày lẫn đêm, không có quả nào thành công, muốn nổ đâu có dễ như vậy.” Hỏa Viên thờ ơ nói.

Vừa dứt lời, một tiếng nổ vang trời.

Hai người theo đó nhìn lại, chỉ thấy bên trong quả cầu năng lượng màu vàng kim, ánh lửa lóe sáng, quả cầu sắt màu đen lúc nãy đã biến mất không còn tung tích.

“Thành... thành công rồi?!”

Chương 361: Lão nhân câu cá

Tần Phong đưa Ngưng Sương Ly đến Trảm Yêu Ti.

Theo lời nàng, Trảm Yêu Ti của Phụng Thiên Thành nằm bên bờ Cửu Khúc Hà. Chỉ cần tìm thấy Cửu Khúc Hà, men theo dòng sông mà đi, nhất định sẽ tìm được Trảm Yêu Ti.

“Nghe nói Trấn Thần Ti Ngự cũng ở Trảm Yêu Ti sao?” Tần Phong hỏi.

Lam Ngưng Sương cúi đầu trầm ngâm, sau đó đáp: “Đại Càn Đế Đô văn võ song toàn. Văn có Thiên Giám Quốc Sư, ngự tại Đăng Thiên Lâu, phô khán nhân gian. Võ có Trấn Thần Ti Ngự, Thần Vũ đạo thống đã đạt đến đỉnh phong, nhưng thế nhân chưa từng thấy chân dung của hắn, ngay cả hắn ở nơi nào cũng không ai biết. Từng có lời đồn, Trấn Thần Ti Ngự đã luyện thành cảnh giới Thiên Nhân, tâm sở chí, giai hữu thần vãng. Chỉ cần hắn muốn ở đâu, liền có thể xuất hiện ở đó. Tuy nhiên, lời đồn này quá mức huyền diệu, thật giả khó lòng biết được.”

Tần Phong nhớ lại lời Hắc Than Đầu từng nhắc đến cách đây không lâu, liền nói: “Trấn Thần Ti Ngự có hai đồ đệ, Nam Thiên Long và Bắc Quỷ Thủ. Có thể bồi dưỡng ra hai nhân vật như vậy, bản thân hắn đạt đến cảnh giới Thiên Nhân cũng là chuyện hợp tình hợp lý. Đúng rồi, Tư Chính của Trảm Yêu Ti ở Phụng Thiên Thành là ai?”

Lần này đến Trảm Yêu Ti, muốn gặp Trấn Thần Ti Ngự khẳng định là không thực tế, tốt nhất nên biết trước Tư Chính là ai, tìm hiểu một chút, tranh thủ để lại ấn tượng tốt.

“Nếu ta nhớ không lầm, hiện nhiệm Tư Chính của Trảm Yêu Ti

ở Phụng Thiên Thành hẳn là Đặng Mặc."

"Đặng Mặc?" Tần Phong lẩm bẩm, hắn luôn cảm thấy cái tên này hình như đã từng nghe qua.

Suy tư một lát sau, hắn trợn to hai mắt: "Chẳng lẽ là vị cựu Tư Mệnh Đông Vực được xưng là một người thành quân?"

Lam Ngưng Sương gật đầu.

Tần Phong hít một ngụm khí lạnh.

Cựu Tư Mệnh Đông Vực Đặng Mặc nổi danh sớm hơn Nam Thiên Long và Bắc Quỷ Thủ, ba mươi năm trước, chính là nhân vật vang danh Đại Càn, như sấm rền bên tai!

Ai cũng biết, hoàng thất Đại Càn Đế Đô phái tứ đại thân vương trấn thủ bốn vực Đông Nam Tây Bắc, chống đỡ ngoại tộc.

Trong mắt thế nhân, hai ngoại tộc khó đối phó nhất là Ca Lâu La ở Nam Vực và A Tu La ở Đông Vực.

Xét về thực lực, A Tu La tộc chiến lực vô song, còn mạnh hơn cả Ca Lâu La.

Đối mặt với ngoại tộc như vậy, Đông Vực sở dĩ có thể tránh khỏi bị xâm phạm, Đặng Mặc có công lao rất lớn.

Ba mươi năm trước, Thiên Giám Quốc Sư gửi một phong thư, Đặng Mặc lĩnh mệnh, cùng A Tu La Vương đánh cược, một mình trấn thủ biên thành, chiến đấu ba ngày ba đêm. Nếu thủ được biên thành, A Tu La tộc sẽ không được xâm phạm Đông Vực nữa.

A Tu La tộc vốn coi trọng cường giả, hơn nữa cực kỳ coi trọng lời hứa, lời thách đấu này, A Tu La Vương vui vẻ nhận lời.

Nói một cách dễ hiểu, với thực lực của A Tu La tộc, Đặng Mặc muốn dựa vào một mình thủ hạ biên thành, chẳng khác nào si tâm

vọng tưởng.

Bất quá tất cả đều nằm trong dự liệu của Thiên Giám Quốc Sư, hắn biết A Tu La tộc đều là hạng người kiêu ngạo, tuyệt đối sẽ không làm ra hành vi quần công, mà chỉ lựa chọn đơn đả độc đấu.

Sự thật cũng đúng như vậy, A Tu La Vương tự cho mình là hơn người, không tự mình ra tay, bốn đại chiến vương dưới trướng hắn, không biết tung tích, chỉ có vô số A Tu La nối tiếp nhau, dùng chiến thuật biển người công đánh biên thành.

Trận chiến đó, Đặng Mặc dùng pháp thuật thống ngự bách quỷ huyết chiến ba ngày ba đêm, thủ hạ biên thành, A Tu La Vương giữ lời hứa, dẫn toàn tộc rút lui.

Cũng chính là trận chiến đó, khiến Đặng Mặc vang danh toàn bộ Đại Càn, danh hiệu một người thành quân không giả đi!

"... Nghe nói trận chiến đó, tuy Đặng tiền bối đã thủ được biên thành, nhưng cũng là hiểm thắng, sau đó vì thương thế quá nặng, nên từ chức Tư Mệnh Đông Vực. Không ngờ hắn lại đến Phụng Thiên Thành, còn đảm nhiệm chức Tư Chính ở đây, xem như là thăng quan rồi."

Tuy nhìn bề ngoài, chức quyền của Tư Mệnh cao hơn Tư Chính, dù sao một người là thống lĩnh Trảm Yêu Ti của cả một vực, một người chỉ có thể thống lĩnh một nơi. Nhưng hàm lượng quyền lực của Tư Chính Trảm Yêu Ti ở Đế Đô, không thể xem nhẹ như vậy. Dù sao nước ở Phụng Thiên Thành rất sâu.

Vừa đi vừa nói chuyện, hai người đã đến bờ Cửu Khúc Hà. Men theo dòng sông, Trảm Yêu Ti rộng lớn hiện ra trước mắt.

Nhìn Trảm Yêu Ti khí thế hùng vĩ, Tần Phong không khỏi cảm thán, khó trách lúc trước Thạch đại nhân luôn tâm tâm niệm niệm muốn đến nơi này nhậm chức, quả thực rất oai phong.

Đột nhiên, hắn dừng bước, bởi vì nhìn thấy một bóng người đang câu cá bên sông.

Đến Phụng Thiên Thành cũng được một thời gian, những câu chuyện kỳ lạ ở đây, hắn cũng nghe nói qua.

Trong đó có một câu: Cửu Khúc Hà rất nguy hiểm, không có việc gì thì đừng đến gần.

Vậy mà lại có người không những đến gần, mà còn câu cá ở đó, chẳng phải là muốn chết sao?

Nhìn kỹ, bóng lưng người này có vẻ quen thuộc, tóc bạc râu đen, chẳng phải là lão nhân hắn đã thoáng nhìn thấy bên ngoài Tần phủ lần trước sao?

Tần Phong đọc nhiều truyện Kim Dung Cổ Long, xem qua đủ loại phim truyền hình, hiểu rõ một điều, lão nhân như vậy, không hề đơn giản.

Lần trước hắn muốn tìm hiểu thêm, đáng tiếc đã bỏ lỡ, lần này tự nhiên không thể bỏ qua.

Hắn vốn định dùng Tam Thiên Vọng Khí nhìn thử, nhưng khi nhìn sư phụ lúc trước, cảm giác đau nhức như bị kim châm vào mắt đến nay vẫn còn nhớ rõ.

Sợ hãi, hắn liền thi triển Song Đồng dị năng, trước tiên xem thử lão nhân này có lai lịch gì.

“Không biết lão nhân gia này tu hành đạo thống gì.”

Nhìn kỹ, Tần Phong khẽ ồ lên một tiếng, dụi dụi mắt nhìn lại, nhưng kết quả vẫn như cũ.

Lão nhân này lại là một người bình thường không có tu vi?!

Lần trước lướt qua nhau, cảm giác tim đập nhanh đó, sao có

thể là một lão nhân bình thường mang lại...

Không tin tà, Tần Phong triển khai Tam Thiên Vọng Khí thuật, nhưng chỉ nhìn thấy một mảng bạch quang.

Bạch quang đại diện cho thường dân, cũng chứng minh thân phận của lão nhân.

"Một người bình thường, dám câu cá bên bờ Cửu Khúc Hà?" Tần Phong lộ vẻ nghi hoặc.

"Chẳng lẽ là lão hồ đồ rồi, không biết nặng nhẹ..."

Nghĩ vậy, Tần Phong chậm rãi bước tới, Ngưng Sương không hiểu, nhưng vẫn theo sát phía sau.

Vốn là mùa đông, cành cây khô héo khắp nơi, tiếng gãy răng rắc không dứt bên tai.

Dây câu trên cần câu trong tay lão nhân vốn có chút động tĩnh, nhưng sau một trận động tĩnh, lại lần nữa trở nên yên tĩnh.

"Quả nhiên là cha con, thật sự giống nhau như đúc." Lão nhân tự mình thở dài một tiếng.

"Lão tiên sinh, dòng sông này nguy hiểm, nếu như ngài muốn câu cá, ta biết một chỗ rất tốt." Tần Phong nhỏ giọng nói.

Lão nhân liếc mắt nhìn, thu cần câu, đứng dậy: "Lão phu biết rồi."

Nhưng không ai chú ý, vào lúc ông ta đứng dậy, Cửu Khúc Hà vốn không có chút gợn sóng, lại dâng lên một trận gợn sóng nhẹ, bên trong ẩn ẩn hiện ra một số cảnh tượng kỳ quái.

Bất quá gợn sóng này đến nhanh, đi cũng nhanh, Cửu Khúc Hà trong nháy mắt khôi phục như thường.

Sau khi trò chuyện với lão nhân, Tần Phong chỉ rõ chỗ câu cá cho ông.

Lão nhân kỳ quái xách cần câu, nghênh ngang rời đi.

Lam Ngưng Sương bên cạnh tò mò hỏi: “Phu quân, chàng quen lão tiên sinh kia sao?”

Tần Phong nhìn bóng lưng lão nhân rời đi, trong lòng có một loại cảm giác nói không rõ, hắn lắc đầu: “Chỉ là lo lắng ông ấy câu cá ở đây, gặp nguy hiểm thôi, chúng ta đi Trảm Yêu Ti đi.”

“Vâng, phu quân.”

Chương 362: Thuận lợi ngoài dự kiến

Sau khi đưa lệnh bài Trảm Yêu Ti cùng thư giới thiệu của Chu đại nhân cho tên lính canh cổng, Tần Phong và Lam Ngưng Sương thuận lợi tiến vào bên trong Trảm Yêu Ti.

Tần Phong vốn nghĩ rằng Trảm Yêu Ti Tề Nguyên Thành đã đủ lớn rồi, thế nhưng so với nơi này, e là chưa bằng một phần ba.

Những Trảm Yêu nhân mặc trang phục màu đen xanh đi lại vội vã, ai nấy đều có vẻ rất bận rộn.

“Quả nhiên là Đế Đô, ngay cả trang phục cũng tinh xảo và cầu kỳ như vậy, đẹp hơn nhiều so với ở những nơi khác.” Tần Phong cảm thán.

Trảm Yêu Ti ở những nơi nhỏ bé sẽ không thống nhất trang phục.

Trảm Yêu Ti Thiên Thành sẽ dựa theo cấp bậc của Trảm Yêu nhân mà trang bị trang phục tương ứng.

Còn Phụng Thiên Thành này, tất cả đều là hắc y phục màu đen xanh, nghe nói những bộ trang phục này đều xuất ra từ Dục Tú Phường, chỉ riêng một bộ y phục đã tương đương với nửa năm bổng lộc của Thanh Y Trảm Yêu nhân ở những nơi khác...

Tần Phong đi theo một đồng liêu, len lỏi trong Trảm Yêu Ti.

Trong khoảng thời gian này, để tạo dựng mối quan hệ tốt đẹp nhằm tiện bề moi thông tin sau đó, Tần Phong không ngừng bắt chuyện, nhưng hắn đã tự rước lấy nhục.

Ngoài việc thỉnh thoảng ừ hử vài tiếng, đối phương không hề đáp lại, còn bày ra vẻ mặt cao ngạo.

Đặc biệt là khi hắn hỏi thăm về tình hình của Tư Chính - Đặng đại nhân, đối phương lại càng tỏ ra vẻ đã biết trước, phát ra một tiếng cười lạnh khinh thường, căn bản không thèm để ý.

"Haiz, vốn dĩ muốn dùng thân phận người bình thường để kết giao với ngươi, đổi lại chỉ nhận được sự lạnh nhạt, xem ra ta chỉ có thể lật bài ngửa với ngươi thôi..." Tần Phong thầm than trong lòng, sau đó từ trong ngực móc ra một túi tiền nặng trĩu.

“Vị huynh đài này, người mới đến nơi, không hiểu quy củ, chút lòng thành mong huynh đài nhận cho.”

Người dẫn đường nhìn thẳng, cảnh cáo: “Ta khuyên ngươi nên cất túi tiền đi, nếu không đừng trách ta không khách khí.”

“Huynh đài, chi bằng xem qua một chút rồi quyết định cũng không muộn?” Tần Phong nhướng mày nói.

Người đàn ông liếc mắt nhìn, sau đó trợn tròn mắt. Trong túi tiền nặng trĩu kia, ít nhất cũng phải có vài trăm lượng bạc.

Hắn ta không thể tin nổi. Đồng liêu đến từ Tấn Dương Thành, làm sao có thể có nhiều tiền như vậy?

Sắc mặt hắn biến đổi liên tục, sau đó với tốc độ nhanh như chớp, hắn vội vàng cất túi tiền vào trong ngực, thái độ đột nhiên thay đổi.

“Ngươi họ Tần phải không? Ta tên Triển Thanh Phong, Thanh Phong trong hai tay đầy gió.”

"Rõ ràng là cha mẹ ngươi đặt tên cho ngươi với hy vọng gió mát trăng thanh, nhưng xem ra đã thất bại rồi..." Tần Phong cười nói: “Thì ra là Triển huynh, thất lễ, thất lễ.”

“Ôi, gọi ta là Thanh Phong là được rồi, gọi Triển huynh thì khách sáo quá.”

“Được, Thanh Phong.”

Lam Ngưng Sương đi theo phía sau lộ ra vẻ mặt kỳ quái, nếu không phải nàng vẫn luôn đi theo, chắc chắn sẽ tưởng rằng cô gia và người này là người quen biết đã lâu, quan hệ rất tốt.

“Muốn hỏi chuyện của Đặng đại nhân, ngươi tìm đúng người rồi đấy, ta ở Trảm Yêu Ti Phụng Thiên Thành đã bảy năm rồi, chuyện lớn nhỏ gì ở đây, ít nhiều gì ta cũng biết một chút...”

Tiếp đó, hắn liền kể lại những chuyện đã qua của Đặng Mặc, còn chi tiết hơn những gì Tần Phong biết.

Trong đó, hắn còn nắm bắt được một điểm trọng yếu, đó chính là vị Đặng đại nhân này, tính tình không được tốt lắm!

Triển Thanh Phong than thở: “Có lẽ là vì không thể ra tiền tuyến tác chiến nữa, Đặng đại nhân cả ngày đều ủ rũ, nhìn ai cũng tỏ vẻ khó chịu.

Nếu ngươi muốn nhờ hắn ta làm việc, nhớ kỹ đừng giở trò mèo, mắt của Đặng đại nhân không thể chứa nổi một hạt cát nào đâu.

“Ngươi hiểu ý ta chứ?”

“Hiểu, hiểu.” Tần Phong gật đầu lia lịa.

Dưới sự dẫn dắt của Triển Thanh Phong, Tần Phong và Lam Ngưng Sương đến một gian đại sảnh trên lầu. Vừa nhìn, họ đã thấy một lão giả mặc trường bào màu xám.

Tóc của lão giả đã bạc trắng, trên mặt bên phải có một vết sẹo kéo dài đến tận cằm, khiến người ta nhìn thấy mà giật mình.

Lão giả này chính là Tư Mệnh Đông Vực tiền nhiệm, hiện là Tư Chính Trảm Yêu Ti Phụng Thiên Thành - Đặng Mặc!

“Ngươi chính là Tần Phong?” Lão giả lên tiếng hỏi.

“Hả? Đặng tiền bối biết ta?” Tần Phong kinh ngạc.

“Phu quân của Liễu Kiếm Ly, muốn người ta không biết cũng khó. Chuyện Thư Lương Thành, ta đã nghe nói, ngươi bố trí trận pháp ngăn cách tử khí, tranh thủ cho Thương Tiên Tư Mã Không một cơ hội giết chết yêu vật, làm rất tốt.” Đặng Mặc lộ ra nụ cười hài lòng, chỉ là dưới vết sẹo dữ tợn kia, có chút đáng sợ.

“Vãn bối chỉ làm những gì có thể, tai họa thi quỷ ở Thư Lương Thành có thể giải quyết, mỗi người đều có công lao.” Tần Phong thành tâm nói.

Những ngôi mộ sau trận tai họa kia nhiều vô số kể, đến nay hắn vẫn còn nhớ rõ.

Nghe vậy, trong mắt Đặng Mặc hiện lên một tia tán thưởng.

Lúc hai người trò chuyện, Triển Thanh Phong đứng bên cạnh chỉ cảm thấy đầu óc ong ong.

Hắn không thể ngờ rằng, tên nhóc này lại chính là phu quân của Liễu Kiếm Ly, ân nhân trong trận tai họa quỷ quái ở Thư Lương Thành!

“Xong rồi, xong rồi, lúc nãy ta còn tỏ thái độ với hắn, thậm chí còn nhận tiền của hắn, hắn ta sẽ không trả thù ta chứ?”

Cần biết rằng, nhạc gia của tên nhóc này chính là Liễu gia do Liễu Phụ Quốc Công tọa trấn, muốn đối phó với một tên Thanh Y Trảm Yêu nhân nho nhỏ như hắn chẳng phải là chuyện dễ như trở bàn tay sao?

Bên kia, Đặng Mặc nói: “Mục đích ngươi đến Trảm Yêu Ti ta đã biết, là vì chuyện thuốc nổ phải không.”

Tần Phong ngẩn người, biết thân phận của hắn cũng được đi, vậy mà ngay cả hắn đến đây làm gì cũng biết.

“Sao ta lại có cảm giác mình không có chút riêng tư nào vậy, chẳng lẽ bên cạnh có nội gián?” Tần Phong vừa nghĩ vừa tự giễu cười một tiếng, nhất định là kiếp trước xem phim điệp chiến nhiều quá, nên mới nảy sinh suy nghĩ hoang đường như vậy.

“Vãn bối đến đây, quả thực là vì muốn thương lượng chuyện thuốc nổ.”

Tiếp đó, hắn đưa ra ý tưởng và điều kiện của mình.

Hắn muốn giao thuốc nổ cho Trảm Yêu Ti, đồng thời thu lợi nhuận. Hắn yêu cầu Trảm Yêu Ti hỗ trợ hạn chế nguồn gốc nguyên liệu chế tạo thuốc nổ, đổi lại, ở một mức độ nhất định, Trảm Yêu Ti sẽ bảo vệ cho Tần gia.

Là một thương nhân khôn ngoan, Tần Phong rất am hiểu đạo lý mặc cả, cho nên điều kiện đưa ra đầu tiên đều có lợi cho mình nhiều hơn.

Thế nhưng điều khiến hắn không ngờ tới chính là, Đặng đại nhân lại không cần suy nghĩ, liền đồng ý tất cả!

“Ặc...” Tần Phong có chút ngây người, vốn dĩ hắn đã nghĩ kỹ lời lẽ, chuẩn bị trần thuật uy lực và tác dụng không thể thay thế của thuốc nổ.

Kết quả những lời này còn chưa kịp nói ra khỏi miệng, đã chết yểu trong bụng.

“Đặng đại nhân, chẳng lẽ không cần cân nhắc một chút, thương lượng với những người khác sao?” Tần Phong khó hiểu

hỏi.

Chuyện lớn như vậy, cho dù Đặng Mặc là Tư Chính, cũng không thể tự ý quyết định được chứ?

Tuy nhiên, Đặng lão tiền bối lại kiên quyết nói: “Không cần cân nhắc nữa, những điều kiện này của ngươi ta đều có thể chấp nhận.

Bất quá, thuốc nổ thành phẩm mà ngươi nói sau khi chế tạo ra, ta cần phải tận mắt chứng kiến uy lực và tính an toàn của nó.”

“Dù sao, ta không thể lấy tính mạng của Trảm Yêu nhân ra đùa được.”

“Điều này là đương nhiên.”

Mọi chuyện được quyết định suôn sẻ như vậy, thật sự nằm ngoài dự đoán của Tần Phong. Cho dù đã rời khỏi, hắn vẫn cảm thấy mình đang nằm mơ.

“Chẳng lẽ là đối phương nể mặt nhà nương tử, cho nên mới như vậy?”

Ý nghĩ này vừa mới xuất hiện, đã bị Tần Phong phủ định.

“Trảm Yêu Ti và quân đội vốn là hai thế lực riêng biệt, cho dù Đặng tiền bối có nể mặt Liễu lão gia tử, cũng không thể không quan tâm đến lợi ích của Trảm Yêu Ti mà nhượng bộ lớn như vậy.

Vậy rốt cuộc là vì nguyên nhân gì?”

Tần Phong trăm mối ngổn ngang.

Chương 363: Cửu Trọng Ngục và Ngục La Tư

Bước ra khỏi đại sảnh lầu các, Tần Phong cảm thấy tâm trạng thoải mái, ung dung nhìn ngắm Tứ Trụ xung quanh. Nghe đồn Cửu Trọng Ngục, nơi giam giữ những tội phạm nguy hiểm nhất, nằm ngay trong Trảm Yêu Ti Phụng Thiên Thành, nhưng hắn quan sát hồi lâu vẫn không thấy bất kỳ tòa kiến trúc nào giống như lời đồn.

"Thanh Phong huynh." Tần Phong lên tiếng gọi.

Triển Thanh Phong đang dẫn đường nghe vậy, toàn thân run lên, sau đó xoay người cười gượng gạo đáp: "Không cần gọi ta là Thanh Phong huynh, gọi ta là Tiểu Triển là được rồi. À phải rồi, đây là chút bạc lúc trước Tần huynh đưa, ta chưa động đến một đồng nào, xin gửi lại nguyên vẹn. Đây là ba mươi lượng của ta. Lúc nãy ta không hiểu quy củ, đã chậm trễ Tần huynh, mong huynh rộng lượng bỏ qua."

Phản ứng này nằm ngoài dự đoán của Tần Phong, nhưng sau khi suy nghĩ một chút, hắn cũng hiểu ra nguyên do. Bản thân là cô gia Liễu gia, dựa lưng vào Phụ quốc công, hơn nữa qua cuộc nói chuyện vừa rồi, rõ ràng đã lọt vào mắt xanh của Đặng đại nhân.

Tên này, là sợ ta trả thù đây mà... Tần Phong nhướng mày, quả nhiên kẻ có thể ở lại Đế Đô Trảm Yêu Ti bảy năm đều là cáo già.

"Ê, Tiểu Triển, số bạc này ngươi cứ giữ lấy, xem như là chứng minh cho tình bằng hữu của chúng ta! Ta đến Phụng Thiên Thành chưa lâu, sau này có gì không hiểu, hoặc là cần giúp đỡ, ngươi đừng khách sáo." Tần Phong mỉm cười nói.

Triển Thanh Phong nghe vậy, cẩn thận quan sát sắc mặt Tần Phong, xác định không có nguy hiểm mới cất túi tiền vào Trảm Yêu Lệnh, cảm động nói: "Tần huynh nói gì vậy, sau này nếu có gì cần đến ta, ta nhất định sẽ xông pha khói lửa, không chối từ!"

"Nói hay lắm! À đúng rồi, người ta đều nói Cửu Trọng Ngục nằm trong Đế Đô Phụng Thiên Thành, sao ta đi một đường mà không thấy?"

Triển Thanh Phong liền đáp: "Tần huynh chưa biết rồi, Cửu Trọng Ngục chia làm chín tầng, bên trong giam giữ đều là những tên tội phạm cực kỳ hung ác, hoặc là yêu quỷ sau khi chết sẽ bộc lộ bản mệnh thần thông đáng sợ. Những tồn tại như vậy, một khi được tự do, nhất định sẽ gây ra tổn hại khôn lường cho Đại Càn. Cho nên Cửu Trọng Ngục tự nhiên không thể giống như nhà tù bình thường, xây dựng lộ thiên, mà là ở..."

Hắn giơ tay chỉ xuống dưới.

"Dưới lòng đất?" Tần Phong kinh ngạc.

"Không sai, Cửu Trọng Ngục tuy xây dựng bên dưới Trảm Yêu Ti, nhưng lại không thuộc quyền quản lý của Trảm Yêu Ti, mà là do Ngục La Tư quản lý. Mỗi lần cần áp giải phạm nhân hoặc yêu quỷ, đều do người của Ngục La Tư tự mình dẫn đội, khởi động phong ấn Cửu Trọng Ngục để mở ra lối vào. Cảnh tượng đó ta từng có may mắn được chứng kiến một lần, chỉ có thể dùng hai chữ 'hùng vĩ' để hình dung. Hư ảnh Cửu Trọng Ngục hiện ra, đợi phạm nhân bị áp giải vào trong, hư ảnh lại chìm xuống lòng đất." Khi hồi tưởng lại, Triển Thanh Phong vẫn lộ ra vẻ mặt say mê.

"Nếu Cửu Trọng Ngục giam giữ đều là những tồn tại có thực lực thông thiên, các ngươi Trảm Yêu Ti không hỗ trợ áp giải, chẳng lẽ không sợ những tên phạm nhân hoặc yêu quỷ kia nhân cơ hội thoát khỏi trói buộc? Chỉ bằng Ngục La Tư, thật sự có thể làm được vạn vô nhất thất?" Tần Phong tò mò hỏi.

Lam Ngưng Sương ở bên cạnh cũng gật đầu đồng ý.

"Tần huynh mới đến đây chưa lâu, không biết cũng là bình thường. Ngục La Tư trực thuộc Minh Hoàng quản hạt. Những người có thể gia nhập Ngục La Tư đều không phải hạng tầm thường, thực lực của họ ít nhất cũng phải đạt đến cấp bậc Tam Thập Lục Tinh. Mà những kẻ tài giỏi trong đó, cho dù so với Thập Nhị Thần Tướng của Trảm Yêu Ti, cũng là ngang tài ngang sức. Thậm chí, một số người trong đó, có thể kiếp trước chính là Thần Tướng!"

"Vì sao lại nói là 'có thể'? Thập Nhị Thần Tướng Trảm Yêu Ti danh động Đại Càn, dung mạo của họ người quen biết hẳn là không ít, nhìn một cái là biết ngay."

Triển Thanh Phong lắc đầu: "Một khi đã lựa chọn gia nhập Ngục La Tư, phải từ bỏ thân phận và gia đình, chỉ vì thủ hộ Minh Hoàng và Cửu Trọng Ngục mà sống. Cũng chính bởi vì có quy củ này, cho nên những người bước chân vào Ngục La Tư, đều phải đeo mặt nạ trắng, dùng danh hiệu để xưng hô, đoạn tuyệt với quá khứ."

Tần Phong cau mày, ẩn danh cũng được đi, nhưng còn phải ruồng bỏ người thân. Nếu đổi lại là hắn, cho dù quyền lực Ngục La Tư cho lớn đến đâu, cũng không thể nào lựa chọn gia nhập. Đương nhiên, với thực lực cùi bắp của hắn, Ngục La Tư chắc chắn cũng chẳng thèm để ý.

...

Thời gian thấm thoát thoi đưa, ba ngày trôi qua trong nháy mắt.

Khoảng thời gian này, ngoài việc kiểm tra tiến độ tửu lâu, Tần Phong dành thời gian ở Thính Vũ Hiên đọc sách, tìm kiếm phương pháp đột phá đến ngũ phẩm Hạo Nhiên Cảnh.

Điều đáng nói là, ngày thứ hai sau khi từ Trảm Yêu Ti trở về, Công Lương của Thần Công Phòng đã đến phủ báo tin vui, nói rằng việc chế tạo thuốc súng đã có tiến triển thực chất. Tuy nhiên, để kiểm tra kỹ lưỡng uy lực và tính an toàn của nó, cần thêm vài ngày quan sát và sản xuất hàng loạt.

Đến ngày thứ tư, tửu lâu hoàn thành, đã có thể khai trương đón khách.

Nhưng Tần Phong không vội vàng mở cửa tửu lâu, muốn tửu lâu làm ăn phát đạt, trước tiên phải tuyên truyền rầm rộ. Phương pháp lan truyền tin đồn ở Tấn Dương Thành chắc chắn phải sử dụng lại chiêu cũ, còn muốn thu hút những khách hàng cao cấp, cần phải mượn đến một người, người đó chính là Nhã An.

Bởi vì hai ngày nay, chính là ngày Thiên Bảo Các tổ chức hội đấu giá!

Gần đến buổi trưa, Nhã An dưới sự dẫn dắt của Vương Tự, đúng hẹn mà đến.

"Lần này ngoài việc bán đấu giá gia vị tăng thêm hương vị món ăn, còn có một vò Tiên Nhân Túy nguyên chất, hơn nữa đều lấy danh nghĩa tửu lâu Vọng Nguyệt Cư của ngươi." Trên đường đi đến địa điểm đấu giá, Nhã An thản nhiên nói.

Tần Phong có chút cảm động: "Hội đấu giá của Thiên Bảo Các xưa nay đều là bán đấu giá ẩn danh, có thể treo danh hiệu Vọng Nguyệt Cư, ngươi chắc hẳn đã tốn không ít tâm tư? Đáng tiếc ta là nam nhi, nếu không ân tình lớn như vậy, chỉ có thể lấy thân báo đáp."

Lam Ngưng Sương nghe vậy lộ ra vẻ mặt kỳ quái, Vương Tự đang dẫn đường nghe vậy thì suýt nữa bước hụt chân.

Trong mắt Nhã An xẹt qua một tia xấu hổ, sau đó lạnh lùng

nói: "Bớt lời đi, ngươi biết ta không dễ dàng là được rồi. Vì để tửu lâu của ngươi có thể thuận lợi khai trương, ta cũng đã bỏ ra rất nhiều, cho dù mỗi tháng lợi nhuận nhiều hơn, lấy thêm của ngươi ba phần trăm cũng..."

Tần Phong lập tức cắt lời: "Thời gian cũng không còn sớm, hội đấu giá có phải đã bắt đầu rồi không, chúng ta mau chân lên thôi."

Đã lấy thêm năm phần trăm rồi còn chưa đủ, vậy mà còn muốn thêm ba phần trăm nữa?

Quả nhiên, nữ nhân chính là tham lam, vĩnh viễn không bao giờ biết đủ!

Tần Phong không quen chiều chuộng tên giả trang nam tử này, vội vàng bước nhanh chân rời đi.

.....

Tham gia hội đấu giá của Thiên Bảo Các, tự nhiên đều là những người giàu có hoặc quyền quý.

Xe ngựa dừng lại bên ngoài hội đấu giá, dựa theo cấp bậc, nếu đặt vào thời hiện đại, ít nhất cũng phải là Lamborghini.

Lần này tham gia hội đấu giá, ngoài việc xác nhận phản ứng của gia vị và Tiên Nhân Túy, Tần Phong cũng muốn mua một ít đồ. Là một y sư, dược liệu quý hiếm hữu dụng tự nhiên không cần phải nói, còn có những trận tài hiếm có.

Lúc trước ở Vạn Kiếm Tông, nếu không phải hắn lấy được Giao Mục từ chỗ Mộ Hữu Tiền, bố trí Thủy Trạch Thiên Long đại trận, nương tử e là dữ nhiều lành ít.

Mà ở Thư Lương Thành, nếu hắn có trận tâm thích hợp, cũng không cần phải mạo hiểm, để Thương cô nương hiến long châu cứu mạng.

Có thể thấy, phòng bệnh hơn chữa bệnh, quả là điều cần thiết!

Chương 364: Buổi đấu giá

Nhã An là ái nữ của Thiên Bảo Các ở Ngọc Lâm Thành nên Tần Phong cũng được hưởng ké, ngồi ở vị trí VIP ở hàng ghế đầu.

Ngoảnh đầu nhìn lại, đại sảnh của buổi đấu giá chật kín người trong nháy mắt.

Tần Phong cảm khái: "Danh tiếng của Thiên Bảo Các quả nhiên vang xa, một buổi đấu giá mà có nhiều người tham gia như vậy, chẳng phải là lần nào cũng kiếm được bộn tiền sao?"

Nhã An giải thích: "Cũng không phải lúc nào cũng vậy, lần này có nhiều người tham gia buổi đấu giá như vậy, chủ yếu là vì sắp đến năm mới, đại điển mừng năm mới sắp diễn ra.

Huynh mới bước vào lục phẩm Quái Mệnh Cảnh chưa lâu, nếu không, nếu học được Tam Thiên Vọng Khí Thuật, chắc chắn có thể nhìn ra phần lớn những người đó đều là quan viên trong triều.

Họ đến buổi đấu giá lần này cũng là để chọn lễ vật thích hợp dâng lên Minh Hoàng.

"Thật sao?" Tần Phong thi triển Tam Thiên Vọng Khí Thuật, quả nhiên phát hiện ra hơn một nửa số người đều có hồng quang quanh thân.

Hơn nữa, nhìn cường độ của những hồng quang đó, quan viên từ tứ phẩm trở lên không phải là ít.

"Quả nhiên như huynh nói." Tần Phong gật đầu.

"Ta lừa huynh bao giờ chưa, hửm?" Nhã An sững sờ: "Huynh nói vậy là sao? Huynh đã học được Tam Thiên Vọng Khí Thuật

rồi?”

“Cái đó khó lắm sao? Sư phụ dạy ta một lần là ta học được rồi. À, sư phụ là ta quen sau khi rời khỏi Tấn Dương Thành, ngươi không biết cũng bình thường.” Tần Phong bổ sung.

So với vị sư phụ kia, Nhã An càng kinh ngạc hơn chính là Tam Thiên Vọng Khí Thuật. Muốn nắm giữ loại quái thuật đó không phải là chuyện dễ dàng. Hơn nữa, đối phương học được Tam Thiên Vọng Khí Thuật, chẳng lẽ cũng nhìn ra sự khác thường của nàng?

“Không, không thể nào, ta có bảo khí che giấu khí tức, với tu vi của hắn, hắn là không thể nhìn thấu.” Nhã An nghĩ vậy, thở phào nhẹ nhõm.

Không lâu sau, một người phụ nữ yêu kiều mặc váy màu lam nhạt bước lên khán đài, chắc chắn là người chủ trì buổi đấu giá.

Chỉ thấy nàng khẽ hạ hai tay xuống, đại sảnh ồn ào náo nhiệt lập tức im lặng.

Sau một đoạn khai mạc ngắn gọn, vật phẩm đấu giá đầu tiên được đưa lên trên cây cột gỗ lim trên khán đài.

Mở tấm vải đỏ che phủ ra, thứ hiện ra trước mắt mọi người là một con rồng ngọc sống động như thật.

Dưới sự giới thiệu của người phụ nữ, mọi người đều có hiểu biết sơ bộ về rồng ngọc. Vật này là một bảo khí, có công dụng nuôi dưỡng thần hồn.

Sau khi giới thiệu xong, việc ra giá bắt đầu. Rất nhanh, rồng ngọc đã được nâng lên giá ba vạn lượng.

“Nếu ta nhớ không lầm, ngọc như ý mà Thiên Bảo Các các ngươi tặng năm ngoái cũng có công dụng tương tự?” Tần Phong

nghe tiếng ra giá rầm rộ phía sau, lên tiếng hỏi.

Nhã An gật đầu: “Rồng ngọc này vốn là vật bị loại bỏ khi Thiên Bảo Các chọn lễ vật cho Minh Hoàng trong năm nay, cho nên mới mang ra bán đấu giá.

Với nhãn quang của Minh Hoàng, thứ này chắc chắn sẽ không lọt vào mắt ngài ấy.”

Tần Phong há hốc mồm, nghe tiếng hô giá phía sau, chỉ cảm thấy những người này đều là kẻ ngốc có tiền.

Cuối cùng, món đồ bị Thiên Bảo Các loại bỏ lại được người ta mua với giá năm vạn lượng...

Buổi đấu giá vẫn tiếp tục, những món đồ được bày ra tiếp theo hầu hết là bảo khí và đồ sưu tầm đắt tiền.

Tần Phong không khỏi cảm khái: “Người đứng đầu Thiên Bảo Các thật sự rất giảo hoạt, biết đại điển mừng năm mới sắp đến, rất nhiều quyền quý đang chọn lễ vật, cho nên những thứ mang ra bán đấu giá cũng hầu hết là những thứ này.

Hắn nghi ngờ, rất nhiều vật phẩm đấu giá ở đây đều là đồ Thiên Bảo Các chọn xong không cần nữa.”

“Giảo hoạt là có ý gì?” Nhã An cau mày.

“Chính là gian xảo vô sỉ, à, đương nhiên ta không nói ngươi, ta nói đại đương gia của Thiên Bảo Các, ngươi đừng hiểu lầm.” Tần Phong bổ sung một câu.

Vương Tự đang ngồi uống trà bên cạnh nghe vậy, bị sặc nước trà, ho khan mấy tiếng liền.

“Vương thúc, người không sao chứ?”

“Không sao không sao.” Vương Tự liên tục xua tay.

Tần Phong quay đầu nhìn sang một bên, tò mò hỏi: “Sao sắc mặt ngươi lại khó coi như vậy?”

Nhã An lạnh lùng đáp: “Lúc đấu giá, xin huynh yên lặng một chút, ít nói chuyện với ta.”

“Ặc...”

Người phụ nữ này thật đúng là khó hiểu, không thể nói lý lẽ... Tần Phong thầm oán trách trong lòng.

Trong buổi đấu giá tiếp theo, hắn cũng ra tay, mua được mấy cây dược liệu quý hiếm và cả nguyên liệu có thể dùng làm trận bàn.

Mà tiết mục quan trọng cũng theo đó mà đến.

Chỉ nghe người phụ nữ yêu kiều trên đài nói: “Hai thứ tiếp theo là do tửu lâu Vọng Nguyệt Cư gửi tới, lần lượt là một vò Tiên Nhân Túy nguyên chất, và một hộp mì chính!

Tiên Nhân Túy thì không cần phải nói nhiều, chắc hẳn mọi người đều biết, loại rượu này là do Thần Công Phòng được người ủy thác, tỉ mỉ ủ thành, có thể sánh ngang với Túy Sinh Mộng Tử của Trích Tinh Lâu.

Còn mì chính này, thứ cho tiểu nữ tử kiến thức nông cạn, đây là lần đầu tiên nghe nói đến, chỉ là Vọng Nguyệt Cư bên kia nói, thứ này có công dụng tăng thêm hương vị, cho dù là món ăn gì, rắc một ít vào, đều có thể trở nên thơm ngon vô cùng.”

So với mì chính khó hiểu kia, sự chú ý của mọi người đều bị năm chữ "Tiên Nhân Túy nguyên chất" thu hút.

Loại rượu ngon do tửu phường Thần Công Phòng sản xuất đã sớm nổi tiếng trong giới quyền quý ở đế đô.

Hương rượu nồng nàn đậm đà, không hề kém cạnh Túy Sinh Mộng Tử.

Điều quan trọng nhất là, Tiên Nhân Túy bán trên thị trường hầu hết đều là rượu pha loãng, số lượng rất ít.

Vậy mà hôm nay Thiên Bảo Các lại mang ra một vò rượu nguyên chất để bán đấu giá!

Một đám người bắt đầu xì xào bàn tán: "Tiên Nhân Túy này cũng rất nổi tiếng trong hoàng thất, nhưng lão gia tử của Thần Công Phòng cực kỳ coi trọng quy củ, cho dù là thái tử đích thân đến, cũng không được một vò rượu nguyên chất."

"Nếu mua được Tiên Nhân Túy này, quả thật là một lễ vật rất tốt."

"Nhưng tửu lâu Vọng Nguyệt Cư này lai lịch gì, sao chưa từng nghe nói đến?

Hơn nữa Thiên Bảo Các vì để bảo vệ thông tin của người bán, trước giờ đều bán đấu giá ẩn danh, lần này lại chủ động nhắc đến, xem ra người đứng sau Vọng Nguyệt Cư thân phận không tầm thường."

Ngay lúc mọi người còn đang bàn tán, người phụ nữ trên đài lại lên tiếng: "Giá khởi điểm của Tiên Nhân Túy và mì chính là một vạn lượng."

Lam Ngưng Sương nghe vậy, đôi mắt đẹp mở to, khẽ há miệng. Là hộ vệ của cô gia, nàng tự nhiên biết rõ, Tiên Nhân Túy này rõ ràng là do cô gia nhờ Lý tiền bối ủ sớm nhất.

Nhưng nàng làm sao ngờ được, chỉ một vò rượu như vậy, lại có giá khởi điểm cao đến vậy.

Điều khiến nàng kinh ngạc hơn nữa là tốc độ tăng giá của thứ

này, vượt xa bất kỳ món đồ nào trước đó!

Chờ đến khi Tiên Nhân Túy được hô giá đến sáu vạn lượng, ngay cả Tần Phong cũng có chút kinh ngạc.

Một là vì giá cả, hai là vì sự giàu có của những người này.

Tuy rằng phần lớn bọn họ là quan viên ở đế đô, bổng lộc không thấp, nhưng muốn một lần lấy ra nhiều lượng bạc như vậy, chỉ dựa vào bổng lộc của họ là hoàn toàn không thể làm được.

Vậy thì tiền từ đâu ra? Không phải là bóc lột của dân chúng thì là gì?

Thật đúng là ứng với câu thơ kia: "Nhà giàu rượu thịt đầy, ngoài đường đầy xương người".

Ngay lúc này, một lão giả ở phía sau đại sảnh lên tiếng: “Trích Tinh Lâu ta ra mười vạn lượng bạc.”

Giá cả vừa hô lên, mọi người trong đại sảnh đều hít vào một ngụm khí lạnh.

Tần Phong cùng những người khác quay người nhìn lại, chỉ thấy lão giả hô giá kia chính là người canh giữ cầu thang mà họ đã gặp mặt một lần.

Chương 365: Vị tinh thần kỳ

Người sáng suốt đều nhận ra, lần này Thiên Bảo Các đang giúp tửu lâu Vọng Nguyệt Cư đánh bóng tên tuổi.

Tiên Nhân Túy cùng với thứ gọi là vị tinh được trả giá càng cao, danh tiếng của Vọng Nguyệt Cư càng vang xa.

Nhưng ai ngờ được, Trích Tinh Lâu vốn là đối thủ cạnh tranh, lại chủ động trả giá cao như vậy?

Chẳng lẽ sau lưng Vọng Nguyệt Cư chính là Trích Tinh Lâu... Ngoại trừ Tần Phong và đám người của hắn, trong lòng mỗi người đều nảy sinh suy đoán như vậy.

Mức giá mười vạn lượng đã vượt quá dự đoán của đa số người có mặt, Tiên Nhân Túy và vị tinh tự nhiên rơi vào tay lão giả.

Một tiếng gõ búa định âm, lão giả liếc mắt nhìn Tần Phong, khẽ mỉm cười, sau đó liền rời khỏi buổi đấu giá.

"Hắn biết ông chủ đứng sau tửu lâu Đế Đô Vọng Nguyệt Cư là ta, hắn đang thay mặt chưởng quầy Trích Tinh Lâu bày tỏ thiện chí với ta." Chỉ một cái liếc mắt, Tần Phong liền hiểu ra.

...

Buổi đấu giá kết thúc viên mãn, nghe những người rời đi bàn tán về việc mừng thọ, Nhã An quay đầu nhìn Tần Phong: "Pháo hoa mà huynh nói trước đó, khi nào có thể chế tạo ra?"

Tần Phong nghe vậy, suy nghĩ một chút. Thần Công Phòng bên kia đã nghiên cứu chế tạo thành công thuốc nổ, nhưng vẫn cần thời gian thử nghiệm và sản xuất hàng loạt. Chuyện pháo hoa phải

để sau...

"Còn cần thêm một thời gian nữa, sao vậy?"

"Trước khi dâng tặng pháo hoa cho Minh Hoàng, ta phải phái người thử nghiệm một phen." Nhã An khẽ nhíu mày, nàng luôn cảm thấy chuyện pháo hoa không được đáng tin cậy cho lắm.

"Gấp cái gì, hiện tại cách năm mới còn hơn một tháng, trước đó ta nhất định sẽ mang pháo hoa đến cho ngươi." Tần Phong tùy ý nói.

Sắc mặt Nhã An trầm xuống: "Lễ vật tặng cho Minh Hoàng, sao có thể giống như huynh đang đùa giỡn như vậy!"

"Ặc..." Tần Phong hoàn hồn, nghĩ lại cũng đúng, tặng quà cho hoàng thượng không giống như tặng quà cho bậc bề trên.

Tặng quà cho bậc bề trên mà tặng sai, cùng lắm là bị cho mang giày chật, không được thì lão tử không làm nữa, đất trời rộng lớn đều là nhà của thế hệ 9x!

Nhưng tặng quà cho hoàng thượng mà tặng sai, đó không phải là chuyện có thể cho qua bằng cách mang giày chật, làm không tốt đầu phải dọn nhà...

"Biết rồi, ta sẽ nhanh chóng đưa vật thật cho ngươi."

Nhận được câu trả lời, sắc mặt Nhã An mới hơi dịu lại: "Trải qua buổi đấu giá này, danh tiếng của Vọng Nguyệt Cư coi như đã truyền bá trong giới quan viên Đại Càn.

Hơn nữa, nhờ có Trích Tinh Lâu trợ giúp, tửu lâu Vọng Nguyệt Cư một khi khai trương, nhất định sẽ thu hút rất nhiều quyền quý.

"Huynh định khi nào để tửu lâu bắt đầu kinh doanh?"

Tần Phong đáp: "Ta đã phái người đi truyền bá tin tức của

Vọng Nguyệt Cư, hiện tại chỉ còn thiếu bước cuối cùng để khai trương chính thức."

"Bước nào?" Nhã An tò mò hỏi.

Tần Phong nở nụ cười đầy ẩn ý: "Ngày mai ngươi sẽ biết."

...

Lão giả mua được Tiên Nhân Túy và vị tinh, sau khi đi lòng vòng trong Phụng Thiên Thành, rẽ vào một con hẻm, liền biến mất như thể bốc hơi khỏi mặt đất.

Ở một nơi khác, trong một căn phòng riêng của thanh lâu, một nam tử mặc bạch y sang trọng đang ngồi, nhìn tờ giấy trắng trong tay, trên mặt mang theo ý cười: "Hai lần ghé thanh lâu, lưu luyến quên về, háo s:ắc... Không ngờ Tần huynh đệ với ta lại là người cùng chí hướng, khó trách có thể viết ra những bài thơ mỹ nhân lay động lòng người như vậy.

Bất quá lời đánh giá này có phần không thỏa đáng, quân tử yêu cái đẹp, là lẽ thường tình của con người, sao có thể dùng từ háo sắc để hình dung, đáng phạt."

Nam tử vừa nói vừa nâng cằm mỹ nhân bên cạnh lên.

Đúng lúc này, lão giả bỗng nhiên xuất hiện.

Nam tử khựng lại động tác, sau đó ra hiệu bằng ánh mắt, cô nương e lệ quyến luyến rời đi.

"Đồ đã mua hết chưa?"

"Đã mua hết rồi, công tử." Lão giả cung kính đáp, sau đó lấy Tiên Nhân Túy và lọ vị tinh ra.

Nắp vò rượu mở ra, hương rượu tỏa ra ngào ngạt.

Uống cạn một hơi, nam tử không khỏi cảm thán: "Người trong Phụng Thiên Thành đều đồn đại, Tiên Nhân Túy này có thể sánh ngang với Túy Sinh Mộng Tử của Trích Tinh Lâu, nhưng theo ta thấy, hai thứ này hoàn toàn không có gì để so sánh.

Rượu này chỉ nên có trên trời, người phàm có thể uống được mấy lần, Tần huynh đệ có thể ủ ra loại rượu này quả thật là nhân tài hiếm có.

Hửm? Trong lọ nhỏ này là thứ gì vậy?"

Lão giả đáp: "Theo lời người bán đấu giá giới thiệu, thứ này gọi là vị tinh, có công dụng tăng thêm hương vị. Cho dù là món ăn gì, chỉ cần rắc một chút thứ này vào, đều có thể trở nên thơm ngon vô cùng."

"Thứ này cũng là do Tần huynh đệ sáng chế ra sao?" Nam tử tò mò hỏi.

"Điều này ta không rõ, nhưng thứ này quả thật được bán đấu giá cùng với Tiên Nhân Túy, dưới danh nghĩa của Vọng Nguyệt Cư."

"Có chút thú vị, Lâm lão, ông đi dặn người trong bếp làm vài món ăn, đều phải rắc thứ này vào."

Lâm lão nghe vậy, trên mặt lộ vẻ khó xử: "Công tử đã ra ngoài quá lâu, nếu còn không quay về, sẽ xảy ra chuyện mất."

"Không sao, ăn vài món ăn, cũng không trì hoãn bao nhiêu thời gian."

Lâm lão bất đắc dĩ nói: "Vâng."

Không lâu sau, những món ăn tinh xảo được bưng vào phòng.

Nam tử cầm đũa gắp một miếng, sau đó trợn tròn mắt.

Thanh lâu này vốn là của hắn, những món ăn này hắn cũng đã ăn không biết bao nhiêu lần, nhưng hôm nay hương vị lại hoàn toàn khác so với thường ngày.

Hắn kinh hỉ cầm lấy lọ gia vị, kích động nói: "Mẫu thân ta có chứng biếng ăn, ăn gì cũng thấy không ngon, ngay cả Thố Lôi Thỏ lúc trước, bây giờ cũng chỉ ăn một miếng liền không động đũa nữa.

Nếu để ngự trù cho thêm thứ này vào thức ăn, có lẽ có thể khiến mẫu thân khôi phục lại khẩu vị."

"Công tử, thứ này thật sự thần kỳ như vậy sao?"

"Chính ông nếm thử là biết. Theo ta thấy, thứ gọi là vị tinh này, còn quý giá hơn cả Tiên Nhân Túy."

Lâm lão lập tức gắp một đũa, sau đó tấm tắc khen ngợi: "Quả thật là ngon hơn so với những món ăn ta từng nếm, nếu ai có được thứ này, e rằng đều có thể trở thành đầu bếp giỏi."

Nam tử lắc lắc lọ vị tinh trong tay, hứng thú nói: "Vọng Nguyệt Cư của Tần huynh khi nào khai trương?"

Lão giả trầm ngâm một lát rồi đáp: "Họ dùng buổi đấu giá của Thiên Bảo Các để tạo thanh thế cho Vọng Nguyệt Cư, theo ta thấy, cũng chỉ trong mấy ngày tới thôi."

Nam tử trầm ngâm: "Mấy ngày tới ta còn phải đến Hạo Văn Viện học tập cùng lão sư, xem ra tửu lâu của Tần huynh đệ, chỉ có thể đợi sau đó mới ghé thăm."

...

Rời khỏi Thiên Bảo Các, Tần Phong dẫn Ngưng Sương đến Thần Công Phòng.

Thần Công Phòng vốn không bao giờ hạn chế khách, nhưng hôm nay lại cấm người ngoài vào.

Tần Phong hiểu rõ, đây là biện pháp phòng ngừa của Nguyên lão gia tử vì sợ chuyện thuốc nổ bị tiết lộ.

Nam tử canh cổng Thần Công Phòng vừa nhìn thấy hắn, liền cung kính gọi "Tần sư", rồi dẫn hắn vào trong viện.

Hiện giờ, Tần Phong ở Thần Công Phòng, đã là người có địa vị chỉ sau Nguyên lão gia tử.

Thậm chí, khi Tần Phong chuẩn bị lên lớp, địa vị của Nguyên lão gia tử cũng phải nhường một bậc.

Mấy người vừa bước vào trong viện, liền cảm thấy mặt đất rung chuyển, chấn động liên tiếp không ngừng.

"Cô gia, hình như có động đất?" Lam Ngưng Sương kinh hãi nói.

Nam tử cười đáp: "Lam cô nương đừng lo lắng, đây là Nguyên lão gia tử đang thử nghiệm thuốc nổ mà Tần sư sáng chế ra trước đó.

Mấy ngày gần đây, Thần Công Phòng đều như vậy, chúng ta cũng đã sớm quen rồi."

Tần Phong nhướng mày: "Chế tạo thuốc nổ hiện tại đã tiến hành đến mức nào rồi?"

"Hiện tại tỷ lệ nổ thành công đã gần như đạt trăm phần trăm, chúng ta đã bắt đầu sản xuất hàng loạt.

Tình hình cụ thể, Tần sư vào xem là biết."

Chương 366: Nhận thành phẩm thuốc nổ

Theo sau người đàn ông bước vào lầu các, hơi nóng phả vào mặt. Phòng luyện khí bị Tần Phong cho nổ tung trước đó đã được tu sửa lại hoàn toàn, hơn nữa còn được cải tạo rõ ràng. Cánh cửa dày nặng nề nhìn qua vô cùng chắc chắn, ở vị trí cao ngang người còn có một cái lỗ nhỏ. Lúc này, Công Lương đang ném những quả cầu đen - thuốc nổ - vào trong phòng luyện khí qua một cánh cửa nhỏ bên cạnh.

Hỏa Viên đeo một vật hình dạng kỳ lạ giống như kính mắt, từ cái lỗ nhỏ trên đó, hắn cẩn thận quan sát động tĩnh bên trong phòng luyện khí.

Ầm!

Theo sau một tiếng vang trầm, cả lầu các rung lên.

Hỏa Viên kích động nói: “Quả thuốc nổ thứ ba trăm bốn mươi hai thử nghiệm nổ thành công, nhanh nhanh nhanh, quả tiếp theo, quả tiếp theo!”

Tần Phong ở cách đó không xa nghe vậy, vẻ mặt ngạc nhiên, thảo nào mấy ngày trước đã luyện chế thành công thuốc nổ, mấy ngày nay không thấy ai mang thành phẩm đến cho hắn.

Hóa ra, hắn vẫn luôn ở chỗ này làm thí nghiệm?

Ba trăm bốn mươi hai quả… Làm thí nghiệm cần phải lãng phí nhiều thuốc nổ như vậy sao?!

“Được, không thành vấn đề.” Công Lương ở bên cạnh cửa lớn

vẻ mặt hưng phấn, sau đó lại lấy ra một quả thuốc nổ mới tinh từ trong không gian bảo khí.

Thấy Công Lương sắp ném thuốc nổ vào phòng luyện khí, Tần Phong vội vàng ngăn cản: "Chậm đã!"

Hai người nghe vậy, vẻ mặt khó chịu nhìn về phía phát ra tiếng nói, muốn xem xem là ai to gan như vậy, dám trì hoãn thời khắc vui vẻ của bọn họ.

"Tần sư?" Nhìn rõ người nói chuyện, sắc mặt hai người lập tức từ tức giận chuyển sang vui mừng.

"Hai người đang làm gì vậy?" Tần Phong khó hiểu hỏi.

Hỏa Viên và Công Lương nhìn nhau: "Đang làm thí nghiệm cho thuốc nổ ạ."

"Làm thí nghiệm cần phải thử nghiệm mấy trăm quả? Nói đi, hai người lấy đâu ra nhiều thuốc nổ như vậy?"

"Ồ, những thứ này đều là do chúng ta chế tạo ra trong mấy ngày gần đây, đã thử nghiệm hết rồi, đều có thể kích nổ thành công!" Trong giọng nói của Hỏa Viên và Công Lương, khó giấu nổi vẻ đắc ý.

Đồng thời, bọn họ cũng vô cùng bội phục Tần sư, dù sao loại thuốc nổ này tuyệt đối có thể nói là phát minh vĩ đại chưa từng có!

"Tất cả đều thử nghiệm?" Khóe miệng Tần Phong giật giật, dự cảm không tốt chợt dâng lên: "Hai người sẽ không phải đã thử nghiệm nổ tung tất cả thuốc nổ chứ?"

Công Lương nghe vậy, lắc đầu nói: "Đó là đương nhiên không thể nào."

Tần Phong vừa định thở phào nhẹ nhõm, lại nghe đối phương

tiếp tục nói: “Ta đây còn hơn mười quả thuốc nổ chưa kịp thử nghiệm, Tần sư người đã tới rồi.”

Tần Phong chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng: “Hai người đem tất cả thuốc nổ đi thử nghiệm kích nổ, vậy đến lúc đó ta nên lấy gì để trưng bày cho Trảm Yêu Ti và quân đội xem?”

Công Lương phản bác: “Nhưng nếu chúng ta không thử nghiệm trước, làm sao có thể xác định được loại thuốc nổ này có chế tạo thành công hay không?”

Hỏa Viên lập tức bổ sung: “Đúng vậy, nếu làm ra một sản phẩm lỗi, lúc trưng bày cho người khác xem, kết quả không có phản ứng. Vậy chẳng những là đang tự vả vào mặt Thần Công Phòng, mà còn đang tự vả vào mặt Tần sư nữa.”

“Ặc…” Tần Phong cứng họng, mẹ kiếp, nói cũng thật có lý?

Suy tư một lát, hắn rốt cục cũng phản ứng lại, cướp lấy hơn mười quả thuốc nổ còn lại từ trong tay Công Lương, đồng thời trịnh trọng cảnh cáo: “Sau này hai người muốn làm thí nghiệm cũng được, nhưng mỗi mười quả chế tạo ra, chỉ được lấy một quả để thử nghiệm, cái này gọi là kiểm tra lấy mẫu.

Phương pháp kiểm tra này không những giúp khống chế số lượng sản phẩm lỗi của thuốc nổ, mà còn giúp bảo tồn thuốc nổ tốt nhất có thể.

“Hai người, hiểu ý ta chứ?”

Hỏa Viên và Công Lương có chút khó xử. Mấy ngày nay, bọn họ đã yêu thích cảm giác nổ tung kia rồi.

Nếu thật sự làm theo lời Tần sư nói, vậy sau này niềm vui hưởng thụ chẳng phải là ít đi rất nhiều sao?

Có lẽ nhìn ra tâm tư của hai người, Tần Phong uy hiếp: “Nếu

không làm theo lời ta nói, sau này ta sẽ không bao giờ đến đây giảng bài nữa.”

Hai người lập tức đồng thanh nói: “Tuân lệnh Tần sư.”

…

Sau khi chia tay hai người, Tần Phong đi lên tầng lầu của Nguyên Trai lão gia tử.

Nhìn vào, mấy cái rương gỗ, bên trong chi chít toàn là thuốc nổ đã chế tạo xong.

“Nguyên lão, những thứ này…”

Nguyên Trai mở miệng nói: “Trảm Yêu Ti và Thần Hầu quân bên kia đã sắp xếp ổn thỏa chưa?”

“Vâng.”

“Vậy lão phu cũng nên đi một chuyến hoàng cung. Hai tiểu tử kia làm việc không biết nặng nhẹ, xem ra thuốc nổ hẳn là chẳng còn lại bao nhiêu. Ngươi lấy đi hai rương thuốc nổ ở đây, mang đến cho Trảm Yêu Ti và Thần Hầu quân.

Mấy năm gần đây, tứ vực không được yên ổn. Có thuốc nổ trợ giúp, nhất định có thể giảm thiểu thương vong không cần thiết.”

Đây cũng chính là điều Tần Phong mong muốn nhìn thấy: “Nguyên lão gia tử, dự định khi nào thì vào cung?”

“Sớm nhất là hôm nay, muộn nhất là ngày mai.

Ngươi chế tạo ra thuốc nổ, cống hiến to lớn cho Đại Càn, Minh Hoàng nhất định sẽ ban thưởng cho ngươi.

Nhưng người tài giỏi thường bị người khác để mắt tới, có một số việc, không thể không phòng bị.” Nguyên Trai căn dặn.

“Vãn bối hiểu rõ.”

Nguyên lão gia tử gật gật đầu, sau đó hỏi: “Ngươi đến tìm lão phu, là có chuyện gì?”

“Là như thế này, năm mới sắp đến, đại điển mừng năm mới cũng sắp tới rồi, vãn bối được bằng hữu nhờ vả, muốn xin lão gia tử hỗ trợ chế tạo một ít đồ chơi nhỏ dùng cho đại điển.”

Nguyên Trai nhíu mày: “Mỗi lần đến lúc này, luôn có rất nhiều người dùng những chuyện không đâu vào đâu này đến tìm lão phu. Ngươi cảm thấy lão phu có thời gian để ý đến những thứ này sao?”

Tần Phong lập tức lấy ra một quyển sách từ trong ngực, trên đó viết ba chữ Giả kim thuật, mở trang đầu ra, rõ ràng viết bảng tuần hoàn nguyên tố, chỉ bất quá tạm thời chỉ có hai mươi nguyên tố đầu tiên…

“Buổi tối rảnh rỗi không có việc gì, ta tổng kết lại một ít kiến thức, không biết Nguyên lão có hứng thú hay không.”

Nguyên Trai cất quyển sách vào trong ngực, đổi giọng hỏi: “Ngươi muốn lão phu làm gì?”

“Thứ đó gọi là pháo hoa, cũng có thể gọi là pháo, không phải thứ gì khó làm. Thành phần chủ yếu là thuốc nổ, thêm một ít kim loại. Phương pháp đại khái ta sẽ nói với ngài…”

…

Mọi chuyện đã bàn giao xong, Tần Phong mang theo hai rương thuốc nổ, cùng Ngưng Sương rời khỏi Thần Công Phòng.

Hắn vốn định trực tiếp đến nhà nhạc phụ, thể hiện uy lực của thuốc nổ, nhưng ngẩng đầu nhìn trời, sắc trời dần dần tối xuống.

Đúng lúc này, Lam Ngưng Sương mở miệng nói: “Cô gia, hay là hôm nay chúng ta về phủ sớm một chút?”

“Hửm? Sao vậy, trong nhà có chuyện gì sao?” Tần Phong tò mò hỏi.

“Cũng không có chuyện gì lớn, chỉ là hôm nay lúc rời khỏi Tần phủ, tiểu thư có dặn dò ta một số việc muốn cho cô gia xem thử.” Lam Ngưng Sương nhỏ giọng nói.

“Kiếm Ly có thứ muốn cho ta xem?” Tần Phong nhướng mày, sau đó bắt đầu suy nghĩ miên man.

Qua một lúc, hắn lắc đầu, gạt bỏ những suy nghĩ lung tung trong đầu. Dù sao thời đại này cũng không có đồng phục và đồ lót ren!

“Thứ gì vậy?” Tần Phong lại hỏi.

Lam Ngưng Sương cố ý làm ra vẻ thần bí: “Cụ thể là cái gì, tiểu thư cũng không nói, chỉ bảo cô gia đến lúc đó ở trong phòng chờ là được.”

Lời này khiến Tần Phong có chút đứng ngồi không yên. Ngủ chay mấy ngày rồi, chẳng lẽ là nương tử muốn ăn mặn?

Nhưng hắn lại không ngờ rằng, nương tử không hiểu nhân tình thế thái lại còn biết cách tạo bất ngờ trước, từ lúc nào mà lại biết cách chơi như vậy?

“Ngưng Sương, gần đây lại mua thoại bản rồi?” Tần Phong nghiêm mặt hỏi.

“Không… Không có a.” Lam Ngưng Sương đỏ mặt, sao phu quân lại biết chuyện này.

“Hừ.” Tần Phong không vạch trần, chỉ âm thầm may mắn là

phương thuốc Liễu gia a bà cho còn chưa vứt.

Đêm nay, e là không được yên giấc.

Chương 367: Khai trương tửu lâu

Tắm rửa xong, uống cạn chén thuốc bổ của bà lão, Tần Phong tràn đầy mong đợi ngồi bên giường, không biết đêm nay nương tử sẽ mang đến bất ngờ gì.

Ngọn nến trong phòng lay động nhẹ nhàng trước gió đêm, cũng như tâm trạng hắn lúc này.

Tiếng bước chân nhẹ nhàng ngày càng gần, nương tử sắp đến rồi!

Tần Phong hít sâu một hơi, tự nhủ: "Không sao đâu, Trương, thân là lão Tư cơ sống thêm một đời, sóng gió gì chưa từng trải qua, bình tĩnh đối mặt, bình tĩnh đối mặt!"

Tự ám thị vài câu, hắn nhìn về phía cửa.

Một bóng hình trắng muốt bước vào phòng, nhìn thấy thứ nương tử bưng trên tay, Tần Phong không khỏi trợn tròn mắt, trong lòng thầm kêu một tiếng "ôi má ơi"!

Sự tình phát triển có chút nằm ngoài dự liệu của lão Tư cơ, Liễu Kiếm Ly bưng không phải thứ gì khác, mà là cơm canh!

Không phải chứ, ta mong đợi cả buổi, kết quả lại là cơm canh... Tần Phong cười gượng gạo: "Nương tử, sao nàng lại xuống bếp nữa rồi?"

Liễu Kiếm Ly đặt khay cơm xuống, vén tóc mai, nhẹ giọng nói: "Trước đây ta học nấu ăn với nàng, sau khi nếm thử, quả thực là khó nuốt.

Sau này lấy được sách dạy nấu ăn của Liễu gia, nàng cùng Ngưng Sương nghiên cứu qua, liền muốn làm cho chàng thử một lần nữa.

Tần Phong nhớ lại lần trước, vị ngọt trong khoang miệng dường như lại bắt đầu lên men.

Hắn vốn muốn mở miệng từ chối, nhưng lại không muốn khiến nương tử buồn lòng, chỉ đành im lặng nhận lấy khay cơm.

Cuối cùng, vẫn là hắn một mình gánh vác tất cả.

Trên khay cơm, vẫn là ba món mặn một món canh như lần trước, hắn gắp một miếng cơm, dù sao thì cơm là thứ duy nhất có thể nuốt trôi được.

Nuốt miếng cơm xuống, Tần Phong hít sâu một hơi, nhìn ba món mặn một món canh, giống hệt như phạm nhân sắp lên đoạn đầu đài.

Gắp một miếng thịt kho tàu, hắn nhắm chặt mắt bỏ vào miệng. Vị ngọt dự kiến không hề bùng nổ, ngược lại còn khá ngon?

"Hửm?" Tần Phong mở to mắt, nhai kỹ, kinh ngạc nói: "Ngon đấy!"

Liễu Kiếm Ly nghe vậy, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Tiếp tục nếm thử hai món mặn và món canh còn lại, Tần Phong thấy hương vị vẫn rất ngon, liền ăn hết sạch.

Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, tay nghề nấu nướng của nàng tiến bộ thần tốc như vậy, điều này khiến hắn vô cùng bất ngờ.

"Ngon không?" Liễu Kiếm Ly mấp máy môi.

"Ngon." Tần Phong gật đầu lia lịa.

Liễu Kiếm Ly mỉm cười mãn nguyện, khoảnh khắc này còn vui vẻ thỏa mãn hơn cả lúc nàng đột phá kiếm pháp.

Tần Phong cảm khái trong lòng, quả nhiên nữ tử thời đại này thật tốt, nếu tay nghề nấu nướng không tinh, sẽ chuyên tâm nghiên cứu.

Không giống như thời đại của hắn, tìm được một người vợ biết nấu ăn, chẳng khác nào tìm được báu vật.

Đương nhiên, hắn cũng biết rõ, tay nghề nấu nướng của nàng tiến bộ nhanh như vậy, chắc chắn là đã âm thầm luyện tập rất lâu.

Nghĩ đến việc một người được xưng là Kiếm Thần như nàng, lại nguyện ý vì hắn làm những việc mà nữ tử bình thường vẫn làm, trái tim Tần Phong như muốn tan chảy.

Hắn buông bát đũa xuống, nắm lấy bàn tay mềm mại của nàng, bốn mắt nhìn nhau, sự dịu dàng và vui mừng tràn ngập giữa hai người.

"Nương tử, Vọng Nguyệt Cư ở Phụng Thiên thành đã khai trương, ngày mai cần nàng giúp một việc."

"Cần ta làm gì?"

"Cũng không phiền phức, nàng chỉ cần từ trên trời đáp xuống nóc lầu Vọng Nguyệt Cư, đợi một lát là được."

"Được."

"Nương tử, trời đã khuya rồi, chúng ta nghỉ ngơi sớm đi." Tần Phong dịu dàng nói, dược lực của phương thuốc gia truyền đã phát tác.

"Ừm." Liễu Kiếm Ly đỏ mặt, vung tay áo lên, ngọn nến trong phòng lập tức tắt ngúm, cửa phòng cũng được đóng lại.

Đêm nay, xuân sắc ngập tràn.

...

Ngày hôm sau, chi nhánh Vọng Nguyệt Cư ở Phụng Thiên thành chính thức khai trương.

Bên ngoài tửu lâu, người người chen chúc, phần lớn đều là vì nghe tin tức mà đến.

Mà chuyện xảy ra ở hội đấu giá, cũng đã truyền đến tai một số quyền quý ở đế đô, trong đó có không ít người muốn đến nếm thử loại rượu Tiên Nhân Túy nguyên chất trong truyền thuyết.

Đến giữa trưa, một bóng hình trắng muốt từ trên trời đáp xuống, đứng trên nóc lầu Vọng Nguyệt Cư.

Trong số những người đang xếp hàng, không ít người tinh mắt, liếc mắt một cái đã nhận ra bóng hình trắng muốt kia chính là Liễu Kiếm Ly trong truyền thuyết!

Dung mạo khuynh quốc khuynh thành, Kiếm Thần tam phẩm trẻ tuổi nhất lịch sử, cháu gái của Liễu Phụ Quốc Công, bất kể là điều nào, đều khiến nàng trở thành tâm điểm chú ý.

"Nghe nói lúc trước, những kẻ quyền quý đến Liễu gia cầu hôn, có thể xếp hàng dài từ nội thành đến ngoại thành, trong đó không thiếu hoàng thân quốc thích.

Những lời ca ngợi nhan sắc tuyệt trần, ta đã nghe đến nhàm tai rồi."

Lúc đó ta vốn không tin, dù sao người thật sự nhìn thấy dung mạo của nàng ở kinh đô cũng rất ít.

Theo ta thấy, nàng cùng lắm cũng chỉ ngang ngửa với mấy vị hoa khôi mà thôi, chỉ là trên người có thêm vầng hào quang của

Liễu gia Phụ Quốc Công, cho nên mới bị người ta thổi phồng lên.

Nhưng hôm nay vừa nhìn thấy, quả nhiên giống như lời đồn, đẹp đến mức kinh người.

"Nữ tử như vậy nên giống như trăng sáng trên trời, chỉ có thể đứng xa mà ngắm nhìn, sao có thể rơi xuống phàm trần, trở thành thê tử của người khác chứ." Một nam tử phẫn nộ nói.

Bên cạnh cũng có người nói: "Nếu như gả cho người trong hoàng thất thì cũng đành, lại nghe theo mệnh lệnh của lão tổ tông, hạ mình gả cho một tên công tử bột nhà họ Tần sa sút."

"Thật sự là khiến người ta vừa hâm mộ vừa căm hận!" Một đám nam tử nghiến răng nghiến lợi nói.

"Nếu để ta biết nam nhân của nàng là ai, ta nhất định phải lén lút nhổ nước bọt vào lưng hắn."

"Ta thậm chí còn muốn đánh hắn bất tỉnh, thiến hắn luôn."

"Chủ ý này hay đấy." Rất nhiều nam tử hai mắt sáng lên.

Trong đám người, Tần Phong nghe được những lời này, trên mặt lộ vẻ kỳ quái. Tửu lâu khai trương ngày đầu tiên, hắn thân là chưởng quầy, tự nhiên phải đến xem một chút.

Lại không ngờ lòng ghen tị của mọi người lại mạnh mẽ như vậy, may mà không ai biết hắn chính là tướng công của Liễu Kiếm Ly, nếu không có khi còn xảy ra án mạng... Nghĩ đến đây, Tần Phong rụt cổ lại.

Trên nóc lầu, Liễu Kiếm Ly nhìn xuống hỏi ý kiến hắn.

Một đám nam tử bên ngoài tửu lâu lập tức bắt đầu suy nghĩ lung tung, trong lòng ảo tưởng nữ thần đang nhìn mình chăng?

Cho đến khi Tần Phong gật đầu ra hiệu, Liễu Kiếm Ly mới

nhón chân một cái, thân ảnh áo trắng biến mất giữa trời xanh.

Mỹ nhân áo trắng đến nhanh, đi cũng nhanh, rất nhiều người đều có chút tiếc nuối, chỉ hận lúc nãy giả vờ làm ra vẻ, không nhìn thêm vài lần.

Tần Phong nghe tiếng mọi người xung quanh bàn tán, hài lòng cười một tiếng. Không cần bao lâu nữa, tin tức Liễu Kiếm Ly đích thân đến Vọng Nguyệt Cư sẽ truyền khắp các con phố lớn ngõ nhỏ ở Phụng Thiên thành, và tửu lâu của hắn cũng sẽ chật ních khách.

...

Nhìn thấy việc buôn bán của tửu lâu vô cùng náo nhiệt, Tần Phong liền dẫn Ngưng Sương rời khỏi đám người.

"Tin tức đã truyền đến chỗ Trảm Yêu Ti và Liễu gia chưa?" Tần Phong hỏi.

Lam Ngưng Sương gật đầu: "Đã hẹn với bọn họ giờ Tỵ ba khắc, ở bãi tập của Thần Hầu quân Liễu gia để chứng kiến uy lực của thuốc nổ."

"Tốt, vậy chúng ta đến bãi tập ngay bây giờ."

...

Ở một nơi khác, bên ngoài hoàng cung, đại thái giám bên cạnh Minh Hoàng cười nói: "Nguyên lão, ngài đến rồi, chẳng lẽ là muốn đồng ý với những gì bệ hạ đã nói trước đó, tiếp quản Công bộ?"

Nguyên Trai lão gia tử lắc đầu đáp: "Phiền ngươi vào thông báo, ta có một vật muốn dâng lên cho bệ hạ xem."

"Vật mà Nguyên lão làm ra, chắc chắn sẽ không tệ, ta vào thông báo ngay, ngài ở đây đợi một lát." Đại thái giám vội vàng rời đi.

Chương 368: Chứng kiến uy lực

Phụng Thiên Thành, thao trường Thần Hầu quân.

Năm đó, Thần Hầu quân xuất chinh Bắc Vực Quỷ Sơn, đại chiến năm ngàn yêu quỷ, khải hoàn trở về. Minh Hoàng long nhan đại duyệt, liền cho Thần Công Phòng xây dựng nên thao trường này, quy mô tự nhiên không tầm thường.

Tần Phong theo chân Lam Ngưng Sương, bước vào thao trường, chỉ một cái liếc mắt đã bị khí thế của nó làm cho chấn động.

Hàng ngũ chỉnh tề, đội hình bố trận không cần phải nói nhiều, các loại trường luyện tập cưỡi ngựa bắn cung cũng đầy đủ mọi thứ.

Trung tâm thao trường là đài duyệt binh cao ngất và dãy nhà hợp viện. Bên cạnh hợp viện có bệ đá, trên cột cờ của bệ đá, quân kỳ Thần Hầu quân đang bay phấp phới trong gió.

Tiếng hô xung trận của quân đội đều tăm tắp, ngay cả tiếng vũ khí phá gió cũng dường như đồng loạt phát ra.

Trong đầu Tần Phong chợt vang lên một câu thơ của Tân Khí Tật: "Bát Bách Lý phân huân hạ chước, ngũ thập huyền phiên sách ngoại thanh, sa trường thu điểm binh!"

Cảnh tượng trước mắt quả thực giống hệt như trong thơ miêu tả!

"Quả nhiên là danh bất hư truyền." Tần Phong cảm khái từ tận đáy lòng.

Lam Ngưng Sương cười nói: "Thần Hầu quân uy danh lừng lẫy Đại Càn, quả nhiên danh bất hư truyền. Nhưng cô gia nhất định không thể tưởng tượng được, năm đó khi Liễu gia chủ tiếp nhận quân đội này, trong quân còn chưa đầy hai ngàn người, lại vô cùng lười nhác. Nếu không phải Liễu gia chủ biết cách huấn luyện quân đội, Thần Hầu quân cũng không thể nào thắng hết trận này đến trận khác, khiến quân đội trở thành quy mô như ngày hôm nay."

Thần Hầu quân hiện tại, trừ bỏ một bộ phận ra ngoài chinh chiến, còn có ba vạn người ở thao trường này!

Lam Ngưng Sương nhìn quanh bốn phía, sau đó chỉ vào một tòa kiến trúc nói: "Cô gia, người xem, tòa hợp viện kia chính là nơi huấn luyện tân binh. Hình Tham Lĩnh lúc trẻ tuổi, chính là từ nơi đó đi ra. Hơn nữa, cô gia không biết đâu, Hình Tham Lĩnh năm đó chính là người ưu tú nhất trong số các binh sĩ."

Ồ? Tên Đầu Than kia vậy mà còn có lịch sử huy hoàng như vậy... Tần Phong nhướn mày: "Biết sớm như vậy, hôm nay đã mang hắn cùng đến đây, chắc chắn hắn sẽ rất vui mừng. Đúng rồi, nơi hẹn gặp mặt là ở đâu?"

"Là đài duyệt binh phía trước." Lam Ngưng Sương đáp.

Tần Phong theo đó nhìn lại, quả nhiên thấy nhạc phụ đại nhân.

Lúc này nhạc phụ đại nhân không giống như ở Liễu phủ, mặc một thân trường sam thường phục, mà là khoác lên mình áo giáp, bên hông đeo trường kiếm, một bộ dáng oai phong lẫm liệt.

Hắn thậm chí còn mơ hồ nhìn thấy từ trên người nhạc phụ đại nhân một chút bóng dáng của phu nhân.

"Xem ra, dung mạo của phu nhân là thừa hưởng từ nhạc mẫu đại nhân, nhưng khí chất anh hùng kia lại là thừa hưởng từ vị

nhạc phụ quân thần này."

Ngoảnh đầu nhìn sang một bên, Phụng Thiên Thành Trảm Yêu Ti Tư Chính - Đặng Mặc cũng đã đến.

Tần Phong không chần chừ, tiến về phía đài duyệt binh.

...

Trên đài duyệt binh, Đặng Mặc nói: "Không ngờ năm đó chỉ là một đứa bé cao ngang hông, giờ đã trưởng thành thành quân thần của Đại Càn, lãnh đạo một đội quân dũng mãnh như vậy. Thời gian thấm thoát thoi đưa, thật khiến người ta cảm khái."

"Đặng đại nhân nói đùa rồi, quân thần chỉ là xưng hô của người đời mà thôi. Ta vẫn luôn kính nể Đặng đại nhân, năm đó nếu không phải một mình ngươi trấn giữ biên cương Nam Vực ba ngày ba đêm, e rằng A Tu La đã tàn phá toàn bộ Nam Vực rồi."

Đặng Mặc nghe vậy, trong mắt thoáng qua một tia hoài niệm: "Đều là chuyện quá khứ rồi, lão già này giờ chỉ cần động một chút là muốn tan giá. Nói đi cũng phải nói lại, thật sự là hâm mộ ngươi, không chỉ có một cô con gái tốt, còn có một người con rể tốt. Một người là Tam phẩm Kiếm Thần trẻ tuổi nhất thế gian, một người thiên tư thông minh, tương lai vô lượng."

Nghe được lời khen ngợi của Đặng Mặc, cho dù là người ít nói cười như Liễu Thiên Lộc cũng lộ ra một chút nụ cười.

Liễu Kiếm Ly luôn là niềm tự hào của ông, còn về con rể, ông cũng rất hài lòng.

Điều duy nhất khiến ông chưa vừa lòng chính là tu vi của con rể quá thấp, phu nhân muốn ôm cháu trai hay cháu gái, e rằng trong thời gian ngắn là không thể thực hiện được.

"Tần gia tiểu tử kia đã phát minh ra hỏa dược, nếu thật sự có

uy lực như lời hắn nói, vậy đối với những tướng sĩ và Trảm Yêu Nhân cấp thấp của Đại Càn quả là chuyện tốt trời cho. Ngươi đã tận mắt nhìn thấy hỏa dược đó chưa?" Đặng Mặc hỏi.

Liễu Thiên Lộc lắc đầu: "Hắn gọi chúng ta tụ họp ở đây, chính là vì muốn thể hiện uy lực của hỏa dược đó."

Trong thời loạn yêu ma hoành hành, những tướng sĩ và Trảm Yêu Nhân có tu vi thấp kém thường trở thành vật hy sinh, bia đỡ đạn.

Sự ra đời của hỏa dược hứa hẹn sẽ thay đổi cục diện, giúp những người này có thêm đất dụng võ, thậm chí phát huy tác dụng không ngờ.

Tuy nhiên, kỳ vọng này có thể thành hiện thực hay không còn phụ thuộc vào độ tin cậy của hỏa dược.

"Tên tiểu tử kia đến rồi." Đặng Mặc cười nói, vết sẹo dưới mắt phải cũng nhăn lại.

"Cha, Đặng đại nhân." Tần Phong chào hỏi, Lam Ngưng Sương ở bên cạnh cũng cung kính hành lễ.

Liễu Thiên Lộc gật đầu đáp lễ: "Đồ vật đều mang đến rồi chứ?"

Tần Phong ừ một tiếng, sau đó từ trong ngực móc ra một quả cầu sắt màu đen, phía trên còn có một sợi dây dẫn lửa.

"Vật này chính là thành phẩm mà ngươi đã nói trước đó?" Đặng Mặc tò mò hỏi.

Ông ta là cựu Đông Vực Tư Mệnh, đã từng thấy qua vô số thiên tài địa bảo và đủ loại bảo khí, nhưng thứ có hình dạng kỳ quái như vậy thì đây là lần đầu tiên nhìn thấy.

Liệu loại đồ vật này thật sự có thể phát huy ra uy lực sánh

ngang với một kích toàn lực của Thần Vũ ngũ phẩm võ phu?

Trong lòng ông ta không khỏi nghi ngờ.

"Vâng, Đặng đại nhân, ta gọi nó là bom, chỉ cần đốt cháy sợi dây dẫn lửa phía trên này, một khi phát nổ, nó sẽ có thể phát huy ra uy lực vô song." Tần Phong tự tin nói.

"Tai nghe là hư, mắt thấy là thật, vậy ta sẽ cho hai vị mở mang tầm mắt một phen."

Tần Phong nhìn xuống phía dưới đài, khắp nơi đều là tướng sĩ đang huấn luyện, hắn quay đầu nói: "Có thể nhường cho ta một khoảng đất trống được không? Ta sợ vật này khi phát nổ uy lực quá lớn, sẽ làm bị thương đến người khác."

Đặng Mặc nghe vậy nhướn mày.

Liễu Thiên Lộc trầm ngâm một lát, sau đó vận khí trong đan điền, hét lớn một tiếng: "Tất cả tướng sĩ, chỉnh đốn đội hình sang hai bên!"

Ở thao trường này, mệnh lệnh của Liễu Thiên Lộc chính là mệnh lệnh tối cao, tiếng nói truyền khắp bốn phương, tất cả tướng sĩ không cần một khắc, liền chỉnh tề đội hình sang hai bên, nhường ra khoảng trống ở giữa.

Đúng lúc những tướng sĩ này cho rằng Liễu tướng quân hạ lệnh như vậy là muốn cho hai quân đối đầu diễn tập thực chiến, thì lại nhìn thấy một vị công tử áo đen tuấn lãng, một đường chạy chậm đến giữa thao trường.

Dù trong lòng có muôn vàn tò mò, nhưng không một ai lên tiếng.

Tần Phong nhìn lướt qua bốn phía, xác định mọi người đã giữ khoảng cách an toàn đầy đủ, hắn hít sâu một hơi sau đó đặt quả

bom xuống đất.

Tần Phong rút từ nhẫn trữ vật ra một cái bật lửa, châm lửa vào dây dẫn của quả bom. Hắn chạy như bay về phía xa, hai tay bịt chặt tai.

Hành động kỳ quái của hắn khiến các tướng sĩ đang đứng xem xung quanh đều lộ vẻ nghi hoặc.

Nhưng ngay khoảnh khắc tia lửa chạm vào quả cầu sắt màu đen, đầu tiên là một trận ánh sáng chói mắt, tiếp theo là tiếng nổ long trời lở đất như sấm sét!

ẦM!

Tiếng nổ đến nhanh, đi cũng nhanh.

Các tướng sĩ hoàn hồn, nhìn về phía chỗ phát nổ. Mặt đất bị nổ ra một cái hố, vết nứt như mạng nhện lan rộng ra xung quanh.

Vô số mảnh sắt vỡ vụn bắn ra tứ phía, mảnh xa nhất thậm chí còn bay đến tận đài duyệt binh.

Liễu Thiên Lộc vươn tay phải ra, một mảnh sắt vỡ vụn bay vào trong tay ông, còn mang theo nhiệt độ nóng rực.

Ông nhìn dấu vết đen kịt trên mặt đất, trong lòng dâng lên nỗi lo âu.

Chương 369: Tranh chấp phân chia

Không cần văn khí, kình khí, âm khí dẫn động, vậy mà thứ đồ chơi này lại có thể bộc phát ra uy lực mạnh mẽ như thế!

Điều này khiến Liễu Thiên Lộc và Đặng Mặc kinh ngạc không thôi, mừng rỡ như điên.

Ngay cả những tướng sĩ Thần Hầu Quân được huấn luyện bài bản, cũng không nhịn được, bắt đầu xì xào bàn tán.

“Tên kia đốt là thứ gì vậy, sao lại khủng bố như thế?”

“Theo ta thấy, hẳn là một loại bảo khí có uy lực kinh người.”

“Bảo khí? Chẳng lẽ là loại dùng một lần, viên cầu sắt màu đen mà hắn lấy ra trước đó đã tan thành mây khói rồi.”

“Uy lực lớn như vậy, nếu có thể sử dụng nhiều lần, e là quá mức nghịch thiên.

Bất quá, hình như ta không thấy hắn rót bất kỳ loại khí nào vào trong viên cầu sắt đó, chỉ đơn thuần là đốt sợi dây dẫn lửa kia?” Có người nghi hoặc lên tiếng.

“Hắn hẳn là đã âm thầm rót khí vào, cho nên ngươi và ta đều không phát hiện ra mà thôi.”

“Bảo khí lợi hại như vậy, làm sao có thể chỉ dựa vào việc đốt một sợi dây dẫn lửa là có thể thúc động?”

“Cũng không biết võ phu có thể sử dụng thứ đồ chơi đó hay

không, nếu chúng ta có thể sở hữu nó, đối với yêu quỷ trên tam chuyển kiếp lực, cũng có thể tạo ra uy hiếp đầy đủ!" Một người hưng phấn nói.

Chúng tướng sĩ nghe vậy, cũng đều lộ ra thần sắc khao khát, bất quá bọn họ suy nghĩ kỹ càng, vẫn là dập tắt ý niệm này: "Thứ này hẳn là tên kia chuẩn bị dâng cho Liễu tướng quân hoặc là các vị thống soái, chúng ta vẫn là đừng có mơ mộng hão huyền nữa."

"Haiz." Tiếng thở dài vang lên.

Nổ thành công, Tần Phong chạy về phía đài duyệt binh, hưng phấn nói: "Thế nào?"

"Vượt xa mong đợi." Đặng Mặc cười lớn.

Liễu Thiên Lộc cũng hài lòng gật đầu, sau khi được chứng kiến uy lực của thứ này, trong đầu hắn đã hiện ra rất nhiều cách dụng binh!

Chỉ bất quá hai người vẫn có chút không xác định: "Thứ này khi sử dụng, thật sự chỉ cần đốt sợi dây dẫn lửa kia đơn giản như vậy sao?"

Tần Phong cười đáp: "Nếu hai người không tin, cứ việc tùy tiện tìm một tên binh sĩ, tự mình thao tác thử xem."

Liễu Thiên Lộc và Đặng Mặc nhìn nhau, sau đó người trước lên tiếng: "Được, vậy thì thử lại một lần nữa."

Tên binh sĩ được chọn ra một cách ngẫu nhiên, khi hắn bị Liễu tướng quân chỉ định, cả người đều ngây ngẩn.

Vị công tử có dung mạo tuấn lãng kia, mỉm cười đi tới trước mặt hắn, sau đó đưa cho hắn một viên cầu sắt màu đen giống hệt, và dặn dò: "Chờ chút nữa hãy đặt thứ này trên mặt đất, sau đó dùng châm vào sợi dây dẫn lửa phía trên, tiếp theo thì chạy xa xa

một chút, hiểu chưa?”

Tên binh sĩ nghe vậy ngẩn người: “Không cần ta rót kình khí vào trong sao?”

“Không cần bất cứ thứ gì, chỉ cần đốt sợi dây dẫn lửa phía trên là được, sau đó thì chạy đi!”

Tên binh sĩ nuốt một ngụm nước bọt: “Vâng, ta hiểu rồi.”

Chờ đến khi Tần Phong đi xa, hắn nhìn viên cầu sắt màu đen trong tay, lại liên tưởng đến uy lực của vụ nổ trước đó, lòng không khỏi thoáng chút nghi ngại.

Bất quá, thân là binh sĩ trong quân, quân lệnh như sơn, cho dù lúc này trong lòng hắn sợ hãi, vẫn làm theo lời Tần Phong đã nói.

Ầm!

Âm thanh chấn động màng nhĩ lại lần nữa vang lên, tiếng nổ này không chỉ vang vọng bên tai chúng tướng sĩ, mà còn vang vọng trong lòng bọn họ.

Uy lực lớn như vậy, lại không cần yêu cầu quá nhiều đối với người sử dụng, thứ này quả thực có thể cứu mạng người!

Ra ngoài chinh chiến yêu quỷ, lần nào chẳng có người chết?

Mạng ai mà chẳng phải do cha mẹ sinh ra, ai mà muốn chết một cách vô ích!

Trước kia bọn họ có lẽ không có cách nào, bởi vì quân lệnh như núi, bởi vì muốn tiêu diệt yêu quỷ, có hy sinh là điều khó tránh khỏi!

Thế nhưng sau khi có được thứ này, thương vong trong chiến đấu chắc chắn sẽ giảm đi rất nhiều, mà số lượng binh sĩ có thể sống sót trở về cũng sẽ tăng lên đáng kể!

Tên binh sĩ được chọn ngẫu nhiên kia, ngây ngốc nhìn vết nứt và hố sâu trên mặt đất phía trước, nước mắt không tự chủ được mà lăn dài trên má.

"Tốt!" Trên đài duyệt binh, Liễu Thiên Lộc và Đặng Mặc đều không nhịn được mà kích động hô lên.

Hai người như đã nhìn thấy tương lai tươi đẹp của nhân tộc.

.....

Tần Phong trở lại đài duyệt binh, Liễu Thiên Lộc trực tiếp mở miệng: "Thứ này còn bao nhiêu, Thần Hầu Quân ta muốn hết."

Đặng Mặc nghe vậy, nhíu mày: "Liễu gia tiểu tử, ngươi nói lời này là không để Trảm Yêu Ti của ta vào mắt sao?"

Liễu Thiên Lộc lúc này mới sực tỉnh, bên cạnh còn có người muốn tranh giành thứ đồ vật hiếm có này với hắn.

"Đặng đại nhân, xin lỗi, nhất thời kích động, suýt chút nữa đã quên mất chuyện này."

Tuy nói vậy, nhưng trong lòng Liễu Thiên Lộc lại nghĩ, sớm biết thật sự có hiệu quả ngoài dự đoán như vậy, nói gì cũng nên để hiền tế tử chuẩn bị thêm một ít cho Thần Hầu Quân.

Chỉ tiếc là, bây giờ đã muộn rồi.

Tần Phong đưa tay phải vào trong ngực, chỉ trong nháy mắt, hai thùng đã hiện ra trước mặt hai người.

Liễu Thiên Lộc và Đặng Mặc nhìn hai thùng, ánh mắt đều nóng rực, nhưng không ai lên tiếng trước.

Bầu không khí nhất thời trở nên căng thẳng.

Tần Phong mở miệng phá vỡ sự im lặng: "Hiện tại chỉ có hai

thùng này, hai vị định phân chia như thế nào?"

Liễu Thiên Lộc ho khan một tiếng nói: "Đặng đại nhân, ngài xem chúng ta chia bảy ba, như thế nào?

Thần Hầu Quân binh cường mã tráng, hơn nữa quanh năm chinh chiến bên ngoài, nhu cầu hẳn là cấp bách hơn so với Trảm Yêu Ti."

Lời này cũng có lý, Tần Phong âm thầm gật đầu, định chia đồ.

Lại nghe Đặng Mặc mở miệng: "Đúng là phải chia bảy ba, bất quá là ta bảy ngươi ba."

Động tác trên tay Tần Phong khựng lại.

Sắc mặt Liễu Thiên Lộc cũng trầm xuống: "Đặng đại nhân đừng có nói đùa với ta như vậy."

"Ta chưa từng có thói quen nói đùa với người khác, binh sĩ Thần Hầu Quân các ngươi cho dù có nhiều hơn nữa, chẳng lẽ còn có thể so sánh với bốn vực Trảm Yêu Ti của chúng ta?"

Đại Càn Trảm Yêu Ti mỗi năm có vô số trảm yêu nhân bỏ mạng vì quỷ hoạn, có thứ này, có thể giảm bớt thương vong rất nhiều.

Hơn nữa sau năm mới, Đế Đô Trảm Yêu Ti muốn vận chuyển vật tư đến bốn vực, thứ này chính là thứ ta đang cần gấp, mong Liễu tướng quân nhường bước, nể mặt lão phu." Đặng Mặc chắp tay nói.

"Nếu là lúc bình thường, mặt mũi của Đặng đại nhân ta nhất định sẽ nể, thế nhưng thứ này liên quan đến tính mạng của tướng sĩ trong quân, thật sự là khiến ta khó xử.

Hơn nữa Đặng đại nhân tuổi tác đã cao, rời khỏi chiến tuyến

đã lâu, chuyện ra ngoài thảo phạt yêu quỷ, vẫn nên để cho chúng ta những người trẻ tuổi lo lắng thì hơn.” Liễu Thiên Lộc híp mắt, cười nói.

“Hừ, lúc ta chém giết với yêu quỷ, ngươi còn chưa cai sữa đâu.”

“Chuyện tuổi tác, không cần ngươi phải bận tâm, thân thể này của ta, cho dù có canh giữ A Tu La tộc ba ngày ba đêm, cũng là chuyện dễ như trở bàn tay.” Đặng Mặc không chịu yếu thế.

“Lão gia tử, cái này thì ông có hơi khoác lác rồi đấy....." Tần Phong thầm oán thầm một câu, sau đó im lặng đứng một bên, nhìn chằm chằm vào mũi giày.

Hắn đứng giữa nhạc phụ và đại lão trong Trảm Yêu Ti, không thể đắc tội bên nào, am hiểu cách xử thế như hắn hiểu rõ, im lặng là câu trả lời duy nhất!

“Chờ hai người này cãi nhau thêm một lúc nữa, chắc là sẽ có kết quả, ta ở đây chờ là được.” Tần Phong thản nhiên như không.

Nhưng kế hoạch không theo kịp biến hóa, mũi dùi của hai người không biết từ lúc nào đã chĩa sang hắn.

Liễu Thiên Lộc lên tiếng trước: “Hiền tế, chính ngươi mang thứ này đến, vậy ngươi nói xem phân chia như thế nào là hợp lý nhất?”

Đặng Mặc cũng nói: “Tiểu tử, đừng quên Thanh Ngọc Trảm Yêu Lệnh trên eo của ngươi, trước khi nói chuyện, hãy suy nghĩ cho kỹ.”

Cái này..... Tần Phong nuốt một ngụm nước bọt, câu hỏi hóc búa này có thể thật sự sẽ lấy mạng hắn.

Chương 370: Phong Khởi Vân Dũng

Tình huống này chẳng khác nào bị bạn gái hỏi khó: "Em với mẹ chàng rơi xuống sông, chàng cứu ai trước?".

Đối mặt với câu hỏi như vậy, dù chọn bên nào cũng khó xử.

Nếu chọn bạn gái, sẽ bị mắng là bất hiếu.

Nếu chọn mẹ, bạn gái sẽ khóc lóc, trách móc chàng không yêu nàng.

Vì vậy, khi trả lời câu hỏi này, nhất định phải lảng tránh, không được đắc tội bên nào!

"Ta thấy lời của hai vị đều có lý. Thần Hầu Quân quanh năm chinh chiến sa trường, nếu có thêm hỏa dược, quả thực có thể khiến cho việc tác chiến thuận lợi hơn."

Liễu Thiên Lộc hài lòng gật đầu, Đặng Mặc lại nheo mắt, cười lạnh một tiếng.

Tần Phong tiếp lời: "Còn Trảm Yêu Ti, mỗi năm khi giải quyết tai họa do yêu quỷ gây ra, đều có rất nhiều đồng liêu hy sinh. Nếu có thêm hỏa dược, phân phối đến các nơi trong Trảm Yêu Ti, cho dù tu vi không cao, khi đối mặt với yêu quỷ đột ngột xâm phạm, cũng có thể có sức phản kháng."

Nụ cười của Liễu Thiên Lộc thu liễm, Đặng Mặc cũng gật đầu đồng ý.

"Vì hai bên đều rất cần thứ này, ta đề nghị chia đều? Hai vị

không cần phải tranh giành, ta đã sớm ủy thác cho Nguyên lão gia tử của Thần Công Phòng chế tạo hỏa dược với số lượng lớn. Tính toán thời gian, Nguyên lão gia tử chắc cũng đã đến hoàng cung, diện kiến Minh Hoàng. Một khi mọi chuyện được quyết định, số lượng hỏa dược phân phối cho triều đình, quân đội và Trảm Yêu Ti chắc chắn là đủ." Tần Phong nói chắc nịch.

"Ồ? Nguyên lão gia tử đã đến hoàng cung?" Liễu Thiên Lộc và Đặng Mặc suy tư.

"Đúng vậy, uy lực của hỏa dược hai vị cũng đã được chứng kiến. Nó vừa có thể giúp nhân tộc chống lại yêu quỷ tốt hơn, nhưng cũng có thể mang đến cho nhân tộc tai họa khó lường. Vì vậy, nguyên liệu chế tạo hỏa dược phải được kiểm soát nghiêm ngặt, mà trong cả Đại Càn, chỉ có Minh Hoàng mới có năng lực này." Tần Phong nói.

Nghe vậy, Liễu Thiên Lộc và Đặng Mặc đều gật đầu tán thành.

Hỏa dược là con dao hai lưỡi, nếu sử dụng không đúng cách, sẽ tự làm hại mình và người khác.

"Nếu đã vậy, cứ theo lời ngươi, trước tiên chia đều đã."

Tần Phong thở phào nhẹ nhõm, may mà không rước họa vào thân.

Ai ngờ, Liễu Thiên Lộc và Đặng Mặc liếc nhìn hai cái mộc đựng hỏa dược trên mặt đất, đồng thời chỉ vào cái mộc có vẻ nhiều hơn: "Ta muốn cái này."

Vừa dứt lời, hai người lại nhìn nhau, một cuộc đối đầu là điều khó tránh khỏi.

Ầm!

Trong hoàng cung, bỗng nhiên vang lên một tiếng sấm sét.

Chẳng mấy chốc, mấy bóng người đầu đội mũ trắng, mặc áo đỏ xuất hiện từ hư không.

Những người này chính là thân vệ trực thuộc Minh Hoàng, quản lý Cửu Trọng Ngục - Ngục La Ti.

Lúc này, bọn họ không phát hiện ra bất kỳ thích khách nào, chỉ thấy Minh Hoàng nhìn về một hướng, trên mặt lộ vẻ hưng phấn.

Theo ánh mắt của ông, trên phiến đá Thanh Cương cứng rắn đã chi chít vết nứt, dấu vết đen kịt không rõ nguồn gốc.

Xung quanh, còn có rất nhiều mảnh sắt vụn phân bố theo hình dạng tỏa ra.

Minh Đức hoàng đế kích động nói: "Đây chính là hỏa dược mà ngươi muốn trình bày cho trẫm xem sao?"

Nguyên Trai cung kính đáp: "Đúng vậy, bệ hạ."

"Thật không ngờ lại có uy lực như vậy! Tốt, rất tốt!"

Đại thái giám bên cạnh thấy long nhan đại hỉ, vội vàng tâng bốc: "Nguyên lão gia tử của Thần Công Phòng quả nhiên danh bất hư truyền, không chỉ rèn đúc ra được Vô Thượng Thập Nhị Binh, mà còn có thể chế tạo ra thứ kỳ lạ này. Không cần văn khí, kình khí, âm khí thúc dục, vậy mà lại có thể bộc phát ra uy lực như thế. Nếu có thể sản xuất hàng loạt, nhân tộc ta nhất định sẽ quét sạch yêu ma."

Tuy nói vậy, nhưng kỳ thực trong lòng mọi người đều hiểu rõ.

Thứ này dù lợi hại đến đâu, nhưng lực sát thương cũng có hạn, đối phó với yêu quỷ dưới ngũ chuyển kiếp lực có lẽ còn có tác dụng, nhưng đối mặt với yêu quỷ cường đại hơn, lại có vẻ hơi vô dụng.

Dù sao, khi thực lực của một người nào đó đạt đến một cảnh giới nhất định, thì đã vượt xa khỏi sức tưởng tượng của người thường, giống như Tam Thập Lục Tinh và Thập Nhị Thần Tướng của Trảm Yêu Ti.

Nguyên Trai lên tiếng: "Bệ hạ, hỏa dược là con dao hai lưỡi, để tránh lạm dụng, nhất định phải kiểm soát nguyên liệu."

Minh Hoàng trầm ngâm một lát, gật đầu nói: "Nói có lý, lát nữa ngươi hãy trình danh sách những thứ cần kiểm soát cho trẫm xem, trẫm sẽ sai người đi làm."

"Vậy thì đa tạ bệ hạ."

Minh Hoàng phất tay, cười nói: "Trẫm rất hài lòng với thứ này, ngươi có thể chế tạo ra nó, chính là cống hiến cho Đại Càn. Ngươi muốn gì cứ nói, trẫm nhất định đáp ứng!"

"Kỳ thực, thứ này không phải do lão phu chế tạo, mà là do một hậu bối."

Lời này vừa nói ra, mọi người đều có chút kinh ngạc. Thứ kỳ lạ như vậy, trên đời này ngoài Nguyên lão của Thần Công Phòng ra, còn ai có thể chế tạo ra được?

"Người đó là ai?" Minh Hoàng tò mò hỏi.

"Trưởng tử Tần gia, Tần Phong." Nguyên Trai thành thật trả lời.

"Thì ra là hắn." Minh Hoàng trầm ngâm.

Đại Càn lãnh thổ rộng lớn, vô số chuyện lớn nhỏ xảy ra mỗi ngày.

Là bậc cửu ngũ chí tôn, Minh Hoàng mỗi ngày phải phê duyệt vô số tấu chương, bởi vậy, ông rất khó nhớ kỹ một người không

quan trọng.

Sở dĩ biết đến Tần Phong, không ngoài hai nguyên nhân.

Thứ nhất, đương nhiên là Liễu Kiếm Ly, một Tam phẩm Kiếm Thần với tiền đồ vô lượng, là phu quân của nàng, Minh Hoàng tự nhiên có chút hiểu biết.

Ông thậm chí còn biết rõ ràng, thương thế của Liễu Kiếm Ly có thể hồi phục, đều là nhờ y thuật cao siêu của Tần Phong.

Thứ hai chính là tai họa thi quỷ ở Thư Lương Thành. Do ảnh hưởng của tai họa thi quỷ ở Bắc Vực trước đó, triều đình vô cùng coi trọng thi quỷ.

Chu Khải vừa mới mang tin tức về Phụng Thiên Thành, Minh Hoàng đã biết được.

Trong tai họa thi quỷ, tác dụng của Tần Phong không thể bỏ qua, điều này đã được nhiều bên xác nhận.

"Tổ tiên Tần gia cũng là khai quốc công thần, sánh ngang với Liễu gia. Chỉ là thời gian trôi qua, Tần gia dần trở nên tầm thường. Không ngờ đến đời này lại một lần nữa trỗi dậy. Tần Phong, tiểu tử này không chỉ tinh thông y thuật, mà còn biết cả những kỹ thuật tinh xảo. Trẫm chưa từng thấy Văn Thánh Đạo Giả nào học tập lẫn lộn như vậy, thật thú vị."

Minh Hoàng mỉm cười, rồi hỏi: "Hiện tại Tần gia là tước vị gì?"

Đại thái giám bên cạnh đáp: "Cách đây không lâu, để tưởng thưởng công lao của trưởng tử Tần gia - Tần Phong ở Thư Lương Thành, đã đặc cách phong cho gia chủ Tần gia - Tần Kiến An làm Nhị đẳng Phong Quốc tướng quân."

"Thì ra là vậy." Minh Hoàng gật đầu: "Vậy thì ban thêm cho Tần gia một bậc tước vị."

.....

Hạo Văn Viện, đỉnh Đăng Thiên Lâu.

Một trung niên tướng mạo gian xảo, miệng nhọn, vừa uống trà, vừa cảm khái: "Thiên tượng đã thay đổi, tiểu tử kia quả nhiên không tầm thường, mới đến Phụng Thiên Thành không lâu, đã gây ra nhiều náo động như vậy. Kim Long mở mắt, đã bao lâu rồi mới thấy cảnh tượng hiếm có này. Đáng tiếc, tiểu tử kia không biết khiêm tốn, không hiểu đạo lý "cây cao gió mạnh". Sư phụ, người có biết, lúc trước ở tửu lâu, ta thử dò hỏi hắn ở Thư Lương Thành đã tiêu diệt bao nhiêu thi quỷ, hắn lại không biết xấu hổ trả lời là "vô số kể". Tsk tsk tsk, còn vô sỉ hơn cả ta."

"Nể mặt hắn là tiểu sư đệ của ta, ta còn nhắc nhở hắn một câu, không biết hắn có đề phòng hay không. Bất quá, có vị đại phật Tần gia kia cùng với Liễu gia, những kẻ muốn ra tay với hắn, cũng phải cân nhắc kỹ càng."

"Sư phụ, người có nghe ta nói không vậy?"

Thiên Giám Quốc Sư mặc áo trắng vẫn không nhúc nhích, chỉ ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, lẩm bẩm: "Gió nổi mây bay."

Chương 371: Lời khuyên của Phí Tuần

Ba ngày sau, khi cả nhà họ Tần đang dùng bữa sáng ở đại sảnh, bỗng nghe thấy tiếng động từ ngoài phủ truyền đến. Có người đến Tần phủ tuyên đọc thánh chỉ!

Nhị phu nhân kinh ngạc nói: "Lại có thánh chỉ?"

Tần phủ đã xuống dốc từ lâu, lần trước ở Tấn Dương thành tiếp thánh chỉ đã khiến bà lo lắng không yên. Bây giờ mới đến Phụng Thiên thành chưa được bao lâu, lại có thánh chỉ đến, không khỏi khiến bà lo lắng.

Tần Kiến An đặt bát đũa xuống, liếc nhìn mọi người trên bàn rồi nói: "Thánh chỉ đã đến, không thể chậm trễ, tất cả cùng ta ra nghênh tiếp."

"Ừm." Tần Phong đáp lại.

Những người khác có lẽ không biết thánh chỉ này vì sao mà đến, nhưng hắn lại biết rõ ràng.

Ngày hôm đó, sau khi rời khỏi thao trường Thần Hầu quân, hắn đến thẳng Thần Công phòng, đợi đến tận giờ mùi, Nguyên lão gia tử mới từ hoàng cung trở về.

Chuyện thuốc nổ, có Nguyên lão gia tử ra mặt tự nhiên là vô cùng thuận lợi. Tần Phong còn nghe lão gia tử nói, Minh Hoàng sẽ ban thưởng.

Nghĩ đến thánh chỉ này là có liên quan đến phần thưởng kia.

Cả nhà ra đến cửa nghênh tiếp, Tần Phong nhìn thấy người tuyên đọc thánh chỉ, sắc mặt không khỏi cứng đờ.

Vẫn là tên kia, kẻ có đôi mắt lúc nào cũng như mọc trên đỉnh đầu, Phí Tuần của Hạo Văn viện!

Đối phương cũng thản nhiên liếc nhìn hắn một cái, sau đó bắt đầu tuyên đọc thánh chỉ.

Nội dung thánh chỉ vừa được đọc xong, cả nhà họ Tần đều vừa mừng vừa sợ. Tước vị của Tần gia chủ được thăng lên, hơn nữa còn nhảy hai bậc, trực tiếp từ Nhị đẳng Phong quốc tướng quân biến thành Tam đẳng Phụ quốc tướng quân!

Ngoài ra, còn có vô số gấm vóc lụa là, vàng bạc châu báu.

Điều đáng nói là, sau khi Minh Đức hoàng đế kế vị, tuy tình hình yêu ma hoành hành ở Đại Càn vẫn chưa được cải thiện, nhưng quốc khố lại ngày càng sung túc.

Cũng bởi vậy, Minh Đức hoàng đế ra tay luôn hào phóng, mỗi năm đại điển mừng năm mới lại càng long trọng hơn.

Từ nội dung thánh chỉ, mọi người trong Tần phủ cũng coi như hiểu rõ, sở dĩ có kết quả này, là do Tần Phong, đại thiếu gia Tần gia, lập công lớn cho Đại Càn, khiến long nhan đại duyệt ban xuống thưởng cho.

"Đại thiếu gia thật sự là lợi hại a." Mỗi người trong lòng đều sinh ra ý nghĩ như vậy.

Lại nhìn Tần gia chủ, ngoài việc phung phí tiền bạc của phủ, dường như chẳng có tác dụng gì khác.

Không có so sánh, sẽ không có đau thương...

Chờ sau khi thánh chỉ được tiếp nhận, Phí Tuần nhìn Tần

Phong nói: "Đi theo ta."

"Hả?" Tần Phong ngẩn người, chẳng lẽ còn có phần thưởng nào khác?

Hắn không hỏi nhiều, trực tiếp đi theo Phí Tuần ra khỏi cửa lớn Tần phủ, thong dong dạo bước trên đường phố.

"Ngũ phẩm Hạo Nhiên cảnh, có manh mối gì chưa?" Phí Tuần hỏi.

Câu hỏi khiến Tần Phong bất ngờ. Hắn thành thật đáp: "Hiện tại vẫn đang mò mẫm, chưa có đầu mối."

Phí Tuần nhíu mày: "Y thuật cùng những thứ khéo léo tuy có ích, nhưng chớ nên quên mất điều quan trọng nhất. Nếu như dồn hết tâm tư vào những thứ đó, ngươi ở trên con đường Văn Thánh đạo thống chỉ có thể dậm chân tại chỗ."

"Ngươi là cái thá gì của ta, dựa vào đâu mà mở miệng ra là mắng chửi ta..." Tần Phong lộ vẻ không vui, định phản bác, lại nghe đối phương tiếp tục nói.

"Muốn bước vào Ngũ phẩm Hạo Nhiên cảnh, nhất định phải tuân theo lời thề đã tuyên bố trên Vấn Tâm đài khi ở Bát phẩm Minh Tâm cảnh.

"Mỗi Văn Thánh đạo giả trong lòng đều có chí hướng khác nhau, cách thức bước vào Ngũ phẩm tự nhiên cũng là mỗi người một khác." Phí Tuần chậm rãi nói.

Tần Phong ngẩn người, lời muốn phản bác cũng nuốt ngược trở lại. Hắn nghe ra được, đây là đối phương muốn cung cấp cho hắn ý tưởng để bước vào Ngũ phẩm Hạo Nhiên cảnh.

"Lúc trước ta cùng Dương sư huynh bước vào Ngũ phẩm Hạo Nhiên cảnh, đều là thông qua việc mở lớp học, truyền đạo thụ

nghiệp, từ đó xác định chí hướng trong lòng. Nếu ngươi không biết con đường phía trước nên đi như thế nào, có lẽ cũng có thể thông qua phương pháp này."

Mở lớp học, truyền đạo thụ nghiệp?

Tần Phong nhướng mày, lại còn có cách này sao?

Hiện tại, ngoài việc mỗi ngày lật xem sách trong Thính Vũ hiên, cùng với việc quan sát bầu trời đêm, hắn quả thực cảm thấy vô cùng mờ mịt.

Bởi vì hắn luôn cảm thấy cảnh giới Ngũ phẩm Hạo Nhiên xa vời vợi, nhưng sau khi nghe đối phương nói xong, lại tìm được phương hướng.

"Nhưng mà muốn ở Phụng Thiên thành mở lớp dạy học, cũng không phải là chuyện dễ dàng như vậy?" Tần Phong hỏi.

Phí Tuần đáp: "Người thường muốn mở lớp dạy học tự nhiên không dễ dàng, bởi vì nếu bản thân không có trình độ, truyền đạo thụ nghiệp chỉ làm lỡ dở đệ tử.

Cho nên người mở lớp dạy học, nhất định phải được Hạo Văn viện Quốc Tử giám công nhận."

Tần Phong như có điều suy nghĩ gật đầu, hắn cũng từng nghe nói về Quốc Tử giám của Hạo Văn viện, đó là cơ quan quản lý giáo dục của quốc gia.

Rất nhiều hoàng thân quốc thích cùng với các gia tộc quyền quý, đều sẽ đưa con em nhà mình vào Quốc Tử giám để học tập.

Tuy Quốc Tử giám thuộc về Hạo Văn viện, nhưng quan hệ giữa hai bên lại có chút vi diệu.

Theo lý mà nói, Quốc Tử giám hẳn phải hoàn toàn nghe theo

Hạo Văn viện mới đúng, nhưng so với Hạo Văn viện, bọn họ lại càng nghe theo triều đình hơn, nói chính xác hơn là Minh Hoàng.

Tần Phong cũng có thể hiểu được, đây hẳn là một trong những cách thức để Minh Hoàng thâm nhập vào Hạo Văn viện.

Dù sao, bất kỳ hoàng đế nào cũng không thể trơ mắt nhìn một người nào đó nắm giữ quyền lực tuyệt đối, ví dụ như Thiên Giám quốc sư.

Phí Tuần lại nói tiếp: "Ngươi tuy chưa gia nhập Hạo Văn viện, nhưng lại có Hạo Văn lệnh trong người.

Muốn mở lớp dạy học, so với người bình thường còn đơn giản hơn nhiều, đến lúc đó chỉ cần đến Quốc Tử giám của Hạo Văn viện vượt qua khảo hạch, lấy được giấy chứng nhận là được.

Nhưng trước đó, ngươi phải đọc thuộc lòng tứ thư ngũ kinh, đồng thời ghi nhớ kỹ càng một số quốc thư của Đại Càn, nếu không, ngươi sẽ không vượt qua được khảo hạch của Quốc Tử giám."

Cái gọi là quốc thư, tương đương với sách giáo khoa của nhà xuất bản Giáo dục, là loại sách phải thi trong kỳ thi trung học và đại học.

Tần Phong lộ vẻ kỳ quái, hắn vạn vạn không ngờ tới, đã xuyên không rồi, vậy mà còn phải thi cử?!

Nhưng may mắn là, hắn có ngoại hạng đồng thuật trong người, mấy cuốn quốc thư nho nhỏ, cũng chỉ là việc quét mắt vài cái là xong.

"Xin hỏi quốc thư có bao nhiêu quyển?"

Phí Tuần không cần suy nghĩ đáp: "Một nghìn bảy trăm bốn mươi hai quyển, không phải là số ít."

Vẫn còn quá trẻ tuổi, hắn cho rằng chỉ cần liếc mắt vài cái là có thể xem hết quốc thư, nhiều quyển như vậy, muốn ghi nhớ trong lòng, chẳng phải cần rất nhiều thời gian sao?

Ừm, cũng không lâu lắm... Tần Phong tự mãn nghĩ.

Có ngoại hạng, chính là ngầu!

Phí Tuần liếc mắt nhìn Tần Phong, sau đó nói: "Ngươi hẳn là tự học để bước vào Văn Thánh đạo giả, quốc thư tuy có xem qua một ít, nhưng cũng rất hạn chế."

Tần Phong gật đầu. Trong Thính Vũ hiên tuy có vô số sách, nhưng tri thức bên trong lại quá mức rộng lớn, cái gọi là quốc thư lại rất ít.

"Trong thư khố của Hạo Văn viện, một nghìn bảy trăm bốn mươi hai quyển quốc thư đều có đầy đủ. Dựa vào Hạo Văn lệnh, ngươi có thể tự do ra vào thư khố để tra cứu học tập.

Thời gian tới, hãy dồn hết tâm tư vào việc tu hành, đừng có suốt ngày nghĩ đến tửu lâu, y đạo cùng với những thứ khéo léo kia nữa." Phí Tuần dặn dò.

Tần Phong kinh ngạc nghiêng đầu nhìn sang. Xem ra những gì hắn làm sau khi đến Phụng Thiên thành, đối phương đều biết?

Hắn khó hiểu hỏi: "Vì sao lại giúp ta như vậy?"

Phí Tuần thành thật đáp: "Ngươi là học trò được lão sư coi trọng, cho dù không vào Hạo Văn viện, vậy cũng là học trò của lão sư.

Là sư huynh của ngươi, ta quan tâm ngươi một chút, chẳng phải là chuyện hợp tình hợp lý sao?

Lời đã nói xong, ta đi trước."

Nói xong, hắn ngẩng đầu ưỡn ngực rời đi.

Tần Phong trong lòng ngũ vị tạp trần, hắn luôn cảm thấy có lẽ mình đã hiểu lầm người của Hạo Văn viện, tuy rằng đối phương có dáng vẻ rất đáng ghét, nhưng quả thực là người tốt.

Nghĩ đến đây, hắn im lặng chắp tay về phía bóng lưng đối phương, lẩm bẩm: "Đa tạ Phí sư huynh."

Phía xa xa, khóe miệng Phí Tuần khẽ nhếch lên.

Chương 372: Đến Quốc Tử Giám

Phí Tuần vốn cho rằng, sau khi mình dặn dò, thì Tần gia tiểu tử dù không đến Hạo Văn Viện ngay để đọc tàng thư, cũng nên đến trong vòng một hai ngày.

Thế nhưng hắn đợi đủ năm ngày, cũng không thấy bóng dáng Tần Phong ở thư khố Hạo Văn Viện.

"Củi mục không thể đẽo, thật sự là củi mục không thể đẽo!" Trên tầng một Đăng Thiên Lâu, Phí Tuần tức giận suýt giậm chân.

Dương Khiêm cầm quyển sách trong tay, lắc đầu cười nói: "Huynh gấp gáp như vậy làm gì, Tần sư đệ không đến ngay, tự nhiên là có việc bận.

Tiệm rượu của hắn mới khai trương không lâu, thêm chuyện thuốc nổ nữa, không thể rời khỏi cũng là chuyện thường tình.

"A, đúng rồi, bá tánh Đại Càn ai nấy đều khen ngợi lẩu của Vọng Nguyệt Cư, đợi mấy hôm nữa nghỉ ngơi, chúng ta cùng đến đó nếm thử thế nào?"

Dưới một loạt thao tác của Tần Phong, cộng thêm món ăn của Vọng Nguyệt Cư vốn đã ngon, danh tiếng tiệm rượu ở Phụng Thiên Thành đã lên như diều gặp gió, thậm chí còn có xu hướng đuổi kịp Trích Tinh Lâu.

Nghe đồn ngay cả đương kim Thái tử cũng khen ngợi món lẩu, nhưng tin tức này là thật hay giả còn cần kiểm chứng, dù sao Thái tử sao có thể tùy ý ra vào phố phường, có lẽ chỉ là mọi người thêm

mắm dặm muối mà thôi.

“Dương sư huynh, quân tử há có thể ham mê ăn uống? Kẻ đọc sách, nên vì nước vì vua vì dân! Không thể không lo việc chính.” Phí Tuần nghiêm nghị nói.

“Y thực ở, đều là dân sinh, phủ nhận ham mê ăn uống, chẳng phải cũng là phủ nhận dân sinh?

Hơn nữa người đọc sách cũng là người, cũng có hỉ nộ ái ố, sinh lão bệnh tử, vì nước vì vua vì dân tuy không sai, nhưng cũng phải hưởng thụ.

Nếu không lúc nào cũng sống vì người khác, chẳng phải quá mệt mỏi sao.”

Phí Tuần muốn phản bác, nhưng lại không đưa ra được luận cứ nào hay, chỉ có thể thốt ra một câu “Ngụy biện!”

Dương Khiêm bất đắc dĩ nói: “Hơn nữa có lẽ huynh không biết, thuốc nổ do Tần sư đệ phát minh, đã được đưa vào Trảm Yêu Ti và Thần Hầu Quân.

Bốn ngày trước, Thần Hầu Quân xuất chinh Bắc Vực, thảo phạt yêu vương Lục Chuyển Kiếp lực suất lĩnh ngàn vạn yêu quân.

Trước đây những trận chiến như vậy, cho dù Thần Hầu Quân có thể giành chiến thắng, cũng không thể tránh khỏi ít nhất hai đến ba phần thương vong.

Thế nhưng sau khi có thuốc nổ trợ giúp, trận chiến đó của Thần Hầu Quân, số người chết và bị thương không quá trăm người, có thể nói là đại thắng.

Minh Hoàng sau khi biết chuyện, vô cùng vui mừng, đã lệnh cho Thần Công Phòng dốc sức chế tạo thuốc nổ, muốn phổ biến đến tất cả quân đội Đại Càn.

Phí Tuần nghe vậy, trong lòng kinh ngạc, tỷ lệ tổn thất này quả thực là chưa từng nghe thấy. Phải biết rằng, trước đây quân đội Đại Càn muốn giải quyết tai họa yêu quái, đều phải dùng mạng người để lấp đầy!

“Cũng chính bởi vì chuyện này, gần đây Tần sư đệ thường đến Thần Công Phòng, cùng nguyên lão gia tử thảo luận cách thức cải tiến thuốc nổ.” Dương Khiêm thản nhiên nói.

Thì ra là vậy.... Sắc mặt Phí Tuần hơi dịu lại, nhưng vẫn cứng rắn: “Nhưng dù vậy, cũng không thể trì hoãn tu hành. Theo sư phụ nói, hắn gia nhập Văn Thánh đạo thống vốn đã muộn.

Muốn ghi nhớ hết tàng thư, ít nhất cũng phải một năm rưỡi.

Sau đó lại phải có được thủ bút của Quốc Tử Giám, mở lớp giảng bài, xác nhận tín niệm và chí hướng trong lòng, lại phải tốn không ít công phu.

Vậy muốn bước vào ngũ phẩm Hạo Nhiên cảnh phải đến lúc nào?”

Lúc này, Dương Khiêm nhướng mày, đưa tay ngắt lời: “Đừng cãi nữa, Tần sư đệ mà huynh ngày đêm mong nhớ đã đến Hạo Văn Viện, lúc này đang trên đường đến thư khố.”

“Thật sao?” Phí Tuần mừng rỡ, sau đó cau mày nói: “Ta khi nào thì ngày đêm mong nhớ hắn, hắn muốn đến hay không, liên quan gì đến ta.”

.....

Sau khi nghe được lời đề nghị của Phí Tuần, Tần Phong liền muốn đến Hạo Văn Viện đọc hết tàng thư, sau đó tiện thể đến Quốc Tử Giám vượt qua khảo nghiệm, lấy được giấy phép mở lớp giảng bài.

Nhưng giang hồ hiểm ác, hắn cũng bận đến sứt đầu mẻ trán.

Mãi đến hôm nay, hắn mới có thời gian đến đây một chuyến.

Hạo Văn Viện rất lớn, học tử bên trong đa số là loại người kiêu căng tự đại.

Hỏi đường, cũng không thèm để ý đến hắn.

Vất vả lắm mới tìm được một thiếu niên lang trông có vẻ nhút nhát thật thà, dưới sự dẫn đường của thiếu niên này, hắn tìm được vị trí thư khố.

“Xin hỏi, lát nữa ta muốn đến Quốc Tử Giám thì đi như thế nào?” Tần Phong mở miệng hỏi.

Thiếu niên có vẻ hơi lúng túng, chỉ về một hướng: “Đi thẳng về phía đó, sẽ thấy một cây tùng đón khách, đến lúc đó rẽ phải đi một đoạn đường, là có thể nhìn thấy đình viện của Quốc Tử Giám.”

“Thì ra là vậy.” Tần Phong muốn bày tỏ lòng cảm ơn, nhưng thiếu niên lại vội vàng rời đi, hình như có việc gấp.

Không còn cách nào khác, hắn chỉ có thể dựa vào Hạo Văn lệnh, trực tiếp dẫn Lam Ngưng Sương vào thư khố.

Phải nói rằng, Hạo Văn Viện quả nhiên là thánh địa mà người đọc sách thiên hạ hướng đến, chỉ riêng thư khố chứa đựng sách vở này đã khiến người ta hoa mắt.

Tần Phong dựa theo nhãn mác tìm được giá sách cất giữ tàng thư, sau đó liền mở từng cuốn ra đọc.

.....

Thời gian thoắt cái đã qua buổi trưa.

Trong Đăng Thiên Lâu, Phí Tuần hài lòng nói: “Cũng coi như không tệ, vì đọc sách mà quên ăn quên ngủ, ngay cả cơm trưa cũng không ăn.

Nếu như có thể luôn giữ vững thái độ này, cộng thêm một chút thông minh, có lẽ có thể trong vòng nửa năm ghi nhớ tất cả tàng thư, vượt qua khảo nghiệm của Quốc Tử Giám, lấy được thủ bút.”

Dương Khiêm tay cầm quyển sách, không tỏ rõ ý kiến, bỗng nhiên nhướng mày: “Tần sư đệ ra khỏi thư khố rồi.”

“Ừm, ra rồi?!” Phí Tuần khó hiểu: “Bây giờ mới qua buổi trưa, chẳng lẽ là muốn đi dùng cơm?”

Dương Khiêm lắc đầu, lộ ra vẻ mặt kỳ quái: “Hình như hắn đi về hướng Quốc Tử Giám.”

“Quốc Tử Giám..... Chẳng lẽ?” Phí Tuần trợn to hai mắt.

.....

Tần Phong dẫn Lam Ngưng Sương theo chỉ dẫn của thiếu niên lúc trước, men theo đường núi đi về phía tây, đi bộ chừng hai nén nhang, mới nhìn thấy cây tùng đón khách cao ngất.

Tiếp đó, bọn họ rẽ phải, leo lên dọc theo con đường núi. Đi thêm gần nửa canh giờ, họ mới nhìn thấy đình viện của Quốc Tử Giám.

Tần Phong thầm oán thán một câu, Hạo Văn Viện này thật sự là rộng lớn, chân hắn đã đi mỏi nhừ.

“Cô gia, chàng không sao chứ?” Lam Ngưng Sương nhìn Tần Phong có chút thở hổn hển, quan tâm hỏi.

“Ta có thể có chuyện gì? Lúc trước leo Vạn Kiếm Tông kiếm sơn, một hơi lên đến đỉnh, cũng không hề thở dốc! Chỉ là trời trở

lạnh, thân thể có chút không thích ứng mà thôi.” Cho dù bị vạch trần, miệng của Tần Phong vẫn cứng rắn.

Hắn nghỉ ngơi một lát, lấy lại hơi thở rồi mới tiếp tục nói: “Đi thôi, chúng ta vào trong.”

Quốc Tử Giám lầu cao đình các san sát, là cơ quan quyền lực cao nhất quản lý giáo dục của Đại Càn. Nơi đây không chỉ có học tử Hạo Văn Viện mà còn có rất nhiều quan viên do triều đình phái đến.

Rất nhiều hoàng thân quốc thích hoặc con cháu quyền quý thời trẻ đều từng học tập ở đây.

Tần Phong nhìn thấy một nam tử trung niên, bước lên cung kính hỏi: “Xin hỏi muốn có được thủ bút cho phép mở lớp giảng bài, thì cần đến nơi nào?”

Người trung niên nghe tiếng nhìn sang, đánh giá Tần Phong một lượt, sau đó lạnh lùng đáp: “Đi dọc theo bậc thang đá vào trong, có một chỗ cửa viện treo tấm biển màu vàng.

“Vào trong đó tìm Mạc đại nhân, muốn có được thủ bút, cần phải vượt qua khảo nghiệm của hắn.”

“Đa tạ.” Tần Phong chắp tay, sau đó rời đi.

Tên trung niên kia thấy Tần Phong đi xa, khinh thường cười một tiếng: “Từ khi nào mà bọn thô lỗ trong Trảm Yêu Ti, cũng muốn mở lớp giảng bài, thật là nực cười.

Mạc đại nhân làm sao có thể để ngươi vượt qua, uổng công vô ích mà thôi.”

Chương 373: Đúng là Xấu Hổ Cho Hai Chữ "Làm Thầy"

Trên đường đi trong Quốc Tử Giám, Tần Phong không nghe thấy tiếng đọc sách, cũng chẳng thấy bóng dáng học trò nào miệt mài bên đèn sách.

Một đám công tử bột ăn mặc lòe loẹt, đeo đủ loại trang sức đang đứng túm năm tụm ba trò chuyện rôm rả.

Tần Phong ghé tai lắng nghe, thì ra bọn họ chẳng bàn chuyện gì khác ngoài phong hoa tuyết nguyệt, kỹ nữ thanh lâu nào xinh đẹp, cô nương nào có lòng dạ rộng lượng, tuyệt nhiên không đả động gì đến chuyện đứng đắn.

Ngay cả trong những giảng đường có tiên sinh đang giảng bài, đám người ngồi phía dưới đều ủ rũ, thậm chí có kẻ còn ngang nhiên gục xuống bàn ngủ.

Cảnh tượng này khác xa với ấn tượng của Tần Phong về những người đọc sách.

Đại Càn chuộng võ khinh văn, quả nhiên là có nguyên nhân... Hắn không khỏi thở dài.

Đi ngang qua một gian học đường, Lam Ngưng Sương bỗng khẽ kêu lên: "Cô gia, người xem, thiếu niên kia chẳng phải là người trước đó dẫn đường cho chúng ta sao? Tại sao hắn lại đứng ngoài cửa vậy?"

Tần Phong nhìn theo hướng nàng chỉ, quả nhiên thấy một thiếu niên lang đang đứng ngoài cửa.

Y phục trên người hắn vốn đã mỏng manh, lại thêm thời tiết giá lạnh, khiến hắn không khỏi run cầm cập.

Những thiếu niên như hắn không chỉ có một, bên cạnh còn có bảy tám người khác, tất cả đều lạnh đến mức mặt mũi đỏ bừng, thân thể run lên bần bật.

Dù vậy, bọn họ vẫn chăm chú nhìn vào bên trong học đường, lắng nghe vị thanh niên trên đài giảng bài.

Nhìn vào trong phòng, đám công tử bột kia lại chẳng hề để tâm đến tiên sinh đang giảng bài, mà đổ dồn sự chú ý vào những thiếu niên đứng ngoài cửa.

Vẻ khinh thường và miệt thị trong mắt bọn chúng không hề che giấu, thậm chí còn cười nhạo, chỉ trỏ.

Tần Phong nhíu mày, hắn vốn biết Hạo Văn Viện đối xử với đám con em nhà nghèo không tốt, nhưng không ngờ lại quá đáng đến mức này.

Vị thanh niên trên đài kia phân biệt đối xử trắng trợn như vậy, đúng là xấu hổ cho hai chữ "làm thầy"!

Nhưng là người ngoài cuộc, Tần Phong không thể trực tiếp lên tiếng trách cứ vị thanh niên kia, nếu không sẽ chỉ phản tác dụng, khiến những thiếu niên này sau này bị đối xử bất công hơn.

Hắn suy nghĩ một lúc, rồi lấy từ trong nhẫn trữ vật ra rất nhiều y phục.

Lam Ngưng Sương hiểu ý, bưng số y phục đi tới, lần lượt khoác lên người cho những thiếu niên kia.

Hành động bất ngờ này khiến đám thiếu niên ngỡ ngàng. Bọn họ đều xuất thân nghèo khó, chỉ vì yêu thích đọc sách nên mới đến Hạo Văn Viện này.

Bọn họ đã quen với những lời nói lạnh nhạt, những đối xử bất công.

Chưa bao giờ được nhận sự đối đãi tử tế như vậy.

Sự chua xót và cảm động dâng trào khiến khóe mắt bọn họ đỏ hoe.

Trong đó, thiếu niên dẫn đường nhận ra Tần Phong, lí nhí nói: "Cảm ơn ca ca."

Tần Phong mỉm cười gật đầu đáp lễ. Hắn có thể giúp đỡ những thiếu niên này, nhưng chỉ có thể làm được đến vậy.

Tặng y phục xong, hắn định rời đi, đúng lúc này, một thiếu niên công tử kiêu ngạo chậm rãi bước tới, lớn tiếng nói: "Lý sư, Hàn Chí bọn họ không chịu nghe giảng!"

Lý sư đương nhiên là vị thanh niên đang giảng bài, còn Hàn Chí chính là thiếu niên lang đã dẫn đường cho Tần Phong.

Vị thanh niên giảng bài kia đã sớm nhìn thấy hành động của Tần Phong và Hàn Chí, hắn vốn định nhắm mắt làm ngơ, dù sao đám con em nhà nghèo kia có đến hay không, đang làm gì, hắn đều không quan tâm.

Nhưng đã có người lên tiếng, hắn không thể tiếp tục giả vờ như không thấy được nữa.

Bởi vì tên công tử kiêu ngạo đến muộn kia chính là con trai của một vị quan tam phẩm trong triều, sau này có thể thăng quan tiến chức hay không, còn phải dựa vào bối cảnh sau lưng tiểu tử này.

"Hàn Chí, các ngươi đang làm gì vậy? Nếu không muốn nghe ta giảng bài, có thể không cần đến. Còn ngươi nữa, là ai cho phép ngươi tự tiện hành động? Ta để bọn họ đứng ngoài nghe giảng là

hình phạt cho việc đến muộn, nếu chút khổ sở này cũng không chịu được, chi bằng sớm từ bỏ ý định đọc sách, về nhà sớm đi. Cũng đỡ cho ta mắt không thấy, lòng không phiền." Thanh niên quát.

Vừa dứt lời, thanh niên lại quay sang tên công tử kiêu ngạo kia, ôn hòa nói: "Phó thiếu gia, mau vào trong đi, bên ngoài lạnh lẽo, đừng để bị cảm lạnh."

Tên thiếu niên họ Phó kia vẻ mặt đắc ý, nghênh ngang bước vào học đường.

Đám thiếu niên đứng ngoài cửa lặng lẽ cúi đầu, hai tay không biết nên để đâu.

Sự phân biệt đối xử trắng trợn này khiến Tần Phong không khỏi cười lạnh. Hắn nhịn không được nữa, trực tiếp lên tiếng hỏi: "Đến muộn bị phạt, không có gì đáng nói. Nhưng ngươi thân là thầy giáo, nên đối xử công bằng, tại sao bọn họ phải đứng ngoài cửa nghe giảng chịu phạt, còn tên thiếu niên kia đến muộn như vậy lại có thể vào trong nghe giảng? Thiếu niên tâm tính vốn dĩ hiếu động, thân là thầy giáo, càng nên lấy mình làm gương. Ngay cả ngươi cũng phân biệt đối xử giữa con nhà quyền quý và con nhà nghèo như vậy, sau này bọn họ chẳng phải sẽ giống như ngươi sao?"

Nghe vậy, Lý sư quay đầu lại, cau mày nói: "Đây là học đường của ta, ta muốn làm gì, dạy học như thế nào, không đến lượt người ngoài nhúng tay. Hơn nữa, Phó thiếu gia là con trai của Tông chính, sao có thể so sánh với đám người thôn quê các ngươi? Bình thường hắn đều phải học lễ nghi ở nhà, đến muộn một chút cũng là điều dễ hiểu. Còn đám con em nhà nghèo các ngươi thì có chuyện gì quan trọng? Chẳng qua là ham chơi trên đường nên mới đến muộn thôi."

Lúc này, tên thiếu niên họ Phó kia giơ tay nói: "Lý sư, người

nói không đúng, ta chỉ là trời lạnh, ngủ quên mất thôi."

Lý sư ngay lập tức bị vả mặt, bầu không khí nhất thời trở nên gượng gạo.

Hắn không dám trút giận lên Phó thiếu gia, chỉ đành trút hết lên đầu đám con em nhà nghèo đứng ngoài cửa: "Biết ngay các ngươi là lũ ngốc, lúc trước đã không nên nhận các ngươi vào học đường. Nhìn khắp cả Quốc Tử Giám này, có bao nhiêu tiên sinh bằng lòng nhận các ngươi chứ, đúng là xui xẻo. Nếu còn muốn nghe ta giảng bài, thì cởi hết số y phục người kia tặng cho ra, sau đó ngoan ngoãn đứng ngoài kia mà nghe. Nếu không, sau này cũng đừng đến nữa."

Đám công tử bột trong phòng nghe vậy, lập tức hùa theo.

Hàn Chí cùng đám thiếu niên kia, dù sao tuổi còn nhỏ, mọi tủi nhục và ấm ức tích tụ bấy lâu nay trong lòng dồn nén vào khoảnh khắc này, hóa thành nước mắt tuôn rơi.

Lý sư kia thấy vậy, chẳng những không hề áy náy, ngược lại còn đắc ý liếc nhìn Tần Phong, nói: "Quốc Tử Giám không phải là nơi ai muốn đến thì đến, ảnh hưởng đến người khác giảng bài, chính là phá hoại quy củ, còn không mau cút xa cho ta?"

"Ngươi!" Lam Ngưng Sương chau mày, nàng vốn đã không thể chịu đựng nổi bộ mặt đáng ghét của đối phương, lúc này lại nghe hắn ta sỉ nhục Tần Phong, liền định tiến lên dạy cho hắn ta một bài học.

Thế nhưng có một bóng đen còn nhanh hơn nàng, ba bước gộp làm hai, xông vào trong học đường, tiếp đó chỉ nghe thấy tiếng bạt tai giòn giã vang lên.

Nhất thời, cả sảnh đường im phăng phắc.

Lý sư ôm mặt, vẻ mặt không thể tin nổi: "Ngươi dám đánh

ta?!"

Tần Phong xoa xoa cổ tay: "Đánh ngươi thì đã sao?"

"Ngươi có biết đây là đâu không? Đây là Quốc Tử Giám, ngươi dám ra tay ở đây, đúng là không biết sống chết! Người đâu, người đâu!" Thanh niên gào thét điên cuồng.

Chát!

Tần Phong lại giáng cho hắn một cái bạt tai nữa, thanh niên bị đánh choáng váng, đứng ngây ra đó, ngay cả kêu la cũng quên mất.

"Xin lỗi, ta có chút bệnh sạch sẽ, nhìn thấy một bên mặt ngươi sưng lên, còn bên kia lại bình an vô sự, trong lòng luôn cảm thấy không được thoải mái. Ngươi sẽ không trách ta chứ?"

Thanh niên không hiểu "bệnh sạch sẽ" là gì, chỉ biết mình bị làm nhục trước mặt mọi người đến hai lần.

Lập tức không còn gì để mất, hắn lao về phía Tần Phong như phát điên: "Ta muốn giết ngươi!"

Chương 374: Vương Hầu Tướng Tướng, Ninh Hữu Chủng Hú?

Thanh niên khí thế hùng hổ, nhưng kết quả đã được báo trước. Hắn chỉ là một Văn Thánh Đạo Giả bát phẩm Minh Tâm Cảnh, làm sao có thể là đối thủ của Tần Phong?

Nắm đấm mềm oặt giơ lên, liền bị Hạo Thiên Kính của Tần Phong chặn lại. Cú đấm đó giống như đánh vào tường, đau đến mức khiến thanh niên nước mắt giàn giụa.

Đám công tử bột trong học đường vẫn còn đang vỗ tay reo hò.

Chỗ này náo nhiệt như vậy, không bao lâu sau liền có người đến hỏi thăm chuyện gì đang xảy ra.

Lý công tử vừa nhìn thấy người tới, lập tức kêu lên: “Tên này to gan lớn mật, dám ra tay đánh người ngay trong Quốc Tử Giám, mau đi mời Tư Nghiệp Mạc đại nhân tới đây!”

Người nọ nghe vậy, liếc mắt nhìn Tần Phong, rồi chạy về phía khác.

“Cô gia.” Lam Ngưng Sương ở bên cạnh có chút lo lắng.

“Không sao.” Tần Phong thản nhiên nói, hắn quay người nhìn đám thiếu niên lang bên ngoài, khẽ mỉm cười.

Người mà Lý công tử sai đi rất nhanh đã dẫn theo một trung niên nam tử mặc quan bào màu đỏ tới, xem ra người này chính là vị Tư Nghiệp Mạc đại nhân kia.

Phía sau Mạc đại nhân, một vị Thanh Y Công Tử đi theo.

Tần Phong nhận ra người nọ, chính là Đường Phi, con trai của Binh Bộ Thượng Thư, từng gặp mặt ở Trích Tinh Lâu.

Đường Phi cũng nhận ra hắn, vẫn mỉm cười nho nhã như trước.

Mạc đại nhân mặc quan bào màu đỏ liếc mắt nhìn một vòng, cau mày trầm giọng hỏi: "Chuyện gì xảy ra ở đây?"

Lý công tử lập tức chạy vụt đến trước mặt Mạc đại nhân, khóc lóc nói: "Mạc đại nhân, xin ngài làm chủ cho ta."

Tiếp đó, hắn liền đem chuyện vừa rồi xảy ra, thêm mắm thêm muối kể lại một lượt...

"Mạc đại nhân, sự tình chính là như vậy, ta vốn đang dạy học trong học đường, sau đó tên này liền đến quấy rối.

Những học trò ngỗ nghịch này đến muộn, ta để chúng ở ngoài nghe giảng cũng là muốn răn dạy, trách phạt vài câu, cũng chỉ là rèn sắt không thành thép mà thôi.

Không biết tên này lên cơn điên gì, xông vào trong học đường, liền động thủ với ta.

Loại người như vậy, làm sao xứng đáng bước vào Hạo Văn Viện, làm sao có thể đặt chân vào thánh địa Quốc Tử Giám? Nên đuổi hắn ra ngoài, cả đời này không được bước vào đây nửa bước, lấy đó làm gương cho kẻ khác!"

Mạc Tư Nghiệp nghe vậy, nghiêng đầu nhìn sang: "Ngươi là người phương nào? Vì sao lại đến Quốc Tử Giám?"

"Tần gia, Tần Phong, đến đây là muốn xin giấy phép mở lớp dạy học." Tần Phong thản nhiên đáp.

Mạc Tư Nghiệp nheo mắt.

Thanh niên kích động hô lên: “Giấy phép? Loại người như ngươi, cũng xứng làm thầy giáo sao? Thật nực cười!”

Tần Phong lạnh lùng liếc mắt nhìn, thanh niên lập tức im bặt, hai gò má lúc này vẫn còn nóng rát. Nghĩ đến có Mạc Tư Nghiệp chống lưng, hắn ta lại có thêm dũng khí, trừng mắt nhìn lại.

“Cả con chó biết sủa cũng có thể dạy học, tại sao ta lại không thể dạy?”

“Ngươi!” Thanh niên tức giận.

“Ồn ào!” Mạc Tư Nghiệp quát lớn một tiếng, sau đó nhìn về phía Tần Phong: “Quốc Tử Giám là thánh địa mà học trò thiên hạ đều hướng tới, há có thể dung túng ngươi ở đây ăn nói hàm hồ. Nơi này không chào đón ngươi, cút ra ngoài cho ta.”

Tần Phong nhíu mày: “Mạc đại nhân thật sự muốn nghe theo lời hắn ta một phía, không phân biệt phải trái đuổi ta đi? Ngài sao không hỏi xem, vị Lý sư này rốt cuộc đã làm gì?”

Mạc Tư Nghiệp nhìn về phía thanh niên, ánh mắt đối phương có chút né tránh.

Tần Phong lên tiếng: “Làm thầy giáo, nên đối xử công bằng. Con cháu quyền quý đến muộn, có thể đường hoàng vào nghe giảng, con em nhà nghèo lại phải chịu phạt. Bị trách phạt cũng coi như xong, hắn ta còn sỉ nhục bằng lời nói. Đây chính là tu dưỡng của thầy giáo Quốc Tử Giám sao?”

“Lời này là thật?” Mạc Tư Nghiệp trầm giọng hỏi.

“Vu khống, thật là hoang đường!” Thanh niên gào lên.

“Rõ ràng là ngươi trước đó đã phân biệt đối xử, vậy mà còn không chịu thừa nhận?” Lam Ngưng Sương phẫn nộ nói.

Tần Phong thản nhiên đáp: “Là thật hay giả, Mạc đại nhân hỏi đám học trò này là biết.”

Mạc Tư Nghiệp lập tức nhìn về phía đám thiếu niên bên ngoài.

Có thiếu niên muốn lên tiếng, nhưng sau khi bị thanh niên trừng mắt, bọn họ lại sợ hãi rụt người lại, không dám lên tiếng.

Nhìn thấy cảnh này, thanh niên vênh váo nói: “Mạc đại nhân, ngài cũng thấy rồi đấy, không có ai đáp lại hắn ta, những lời hắn ta nói, rõ ràng là bịa đặt!”

Mạc Tư Nghiệp lạnh giọng hỏi: “Ngươi còn gì muốn biện giải?”

Lam Ngưng Sương sốt ruột như lửa đốt: “Các ngươi sao lại không nói gì?”

Tần Phong thở dài, tâm lý tự ti nhiều năm đã mài mòn hết khí phách của đám thiếu niên này rồi sao?

Hắn liếc mắt nhìn, không một thiếu niên nào dám nhìn thẳng vào hắn, khẽ nói: “Rất nhiều người cho rằng, người sinh ra đã được phân chia thành tam lục cửu đẳng, cửu đẳng là hoàng tộc, lục đẳng là quý tộc, tam đẳng là tiện dân. Con cháu quyền quý, tương lai nhất định vẫn là quyền quý. Con em nhà nghèo, cho dù có cố gắng thế nào cũng chỉ là nhà nghèo.”

Đám thiếu niên bên ngoài nghe vậy, đều cúi đầu tự ti.

Tần Phong thở ra một hơi, tiếp đó lớn tiếng quát: “Nhưng theo ta thấy, tất cả đều là đạo lý vớ vẩn! Ai quy định, con trai của người bán thịt, không thể trở thành vị tướng quân khiến người người khiếp sợ trên chiến trường! Lại có ai quy định, đứa trẻ xuất thân nông dân bình thường, không thể trở thành vị quan tốt được mọi người kính trọng? Người khác nói gì, nhìn nhận thế nào không quan trọng, quan trọng là bản thân ngươi nghĩ như thế nào, làm

như thế nào! Con đường tương lai, chưa bao giờ được quyết định ngay từ khi sinh ra, mà là từng bước một, chân thực địa đi ra. Vương Hầu Tướng Tướng, Ninh Hữu Chủng Hú?"

Một phen nói năng hùng hồn, thanh niên há hốc mồm, Mạc Tư Nghiệp nhíu mày, nụ cười của Đường Phi cũng dần thu liễm.

Trong mắt bọn họ, những lời này quả thực là đại nghịch bất đạo!

Thế nhưng, đám thiếu niên tự ti bên ngoài kia, lại chậm rãi ngẩng đầu lên, trong mắt toát ra vài phần thần thái mà trước nay chưa từng có.

"Cô gia..." Lam Ngưng Sương khẽ gọi một tiếng, sự bội phục trong lòng đã không thể dùng ngôn ngữ nào để hình dung được nữa.

Hàn Chí nuốt nước miếng, lấy hết can đảm nhỏ giọng nói: "Lý sư trước đó quả thực đã phân biệt đối xử với chúng ta. Hơn nữa... hơn nữa chúng ta cũng không hề đến muộn, chỉ là Lý sư chê chúng ta ăn mặc làm bẩn học đường của hắn, không chịu cho chúng ta vào mà thôi."

Những thiếu niên khác, cũng gật đầu phụ họa.

Lời này vừa nói ra, sắc mặt thanh niên trở nên khó coi đến cực điểm: "Mạc đại nhân, ngài... ngài nghe ta giải thích."

Mạc Tư Nghiệp sắc mặt âm trầm: "Không cần giải thích nữa, ngươi quả thực là đang làm mất mặt Quốc Tử Giám!"

Thanh niên sợ đến mức mặt mày trắng bệch.

Thế nhưng những lời tiếp theo, lại khiến Tần Phong không dám tin vào tai mình, khí huyết sôi trào, lửa giận tràn ngập lồng ngực.

Chỉ nghe Mạc Tư Nghiệp lên tiếng nói: “Đám thiếu niên này, biết sai mà không sửa cũng đã đành, vậy mà còn dám ăn nói hàm hồ, vô lễ với sư trưởng, ngươi chính là dạy dỗ học trò như vậy sao?!”

Thanh niên ngẩn người, vội vàng đáp: “Là do ta dạy dỗ vô phương, không kịp thời sửa chữa cho đám học trò ngỗ nghịch này, xin Mạc đại nhân trách phạt.”

Mạc Tư Nghiệp thản nhiên nói: “Trong vòng nửa năm tới, toàn bộ thời gian nghỉ ngơi của ngươi đều bị hủy bỏ, bổng lộc giảm một nửa. Còn đám học trò ngỗ nghịch này... Quốc Tử Giám sẽ đuổi học, vĩnh viễn không thu nhận!”

Đám thiếu niên đứng ngây người tại chỗ, chỉ cảm thấy đầu óc ong ong.

“Mạc đại nhân anh minh!” Lý công tử kích động hô lên.

“Còn ngươi.” Mạc Tư Nghiệp lại nhìn về phía Tần Phong, cau mày nói: “Thánh địa như Quốc Tử Giám, há có thể là nơi mà ai muốn đến thì đến. Từ nay về sau, trong phạm vi Quốc Tử Giám, không cho phép ngươi bước vào nửa bước, nếu không tự gánh lấy hậu quả.”

Dứt lời, hắn xoay người định rời đi.

Nhưng đúng lúc này, một tiếng xé gió vang lên, thanh niên lo lắng kêu lên: “Mạc đại nhân cẩn thận.”

Mạc Tư Nghiệp đã bước vào Văn Thánh Đạo Giả ngũ phẩm Hạo Nhiên Cảnh, hơi nghiêng người, xung quanh văn khí cuồn cuộn, dễ dàng chặn lại vật thể bay tới.

Nhìn kỹ lại, đó là một tấm Hạo Văn Lệnh.

Mạc Tư Nghiệp trầm giọng hỏi: “Ngươi đây là có ý gì?”

Tần Phong thản nhiên đáp: “Quốc Tử Giám không dạy lũ học trò này, vậy thì để ta dạy!”

Chương 375: Xông Pha Học Cung

“Ngươi dạy, ngươi lấy gì để dạy?” Mạc ti nghiệp xoay người lại, giọng điệu đầy khinh thường: “Muốn mở lớp giảng dạy, phải được Quốc Tử Giám phê chuẩn, có văn thư mới đủ tư cách. Ngươi có biết, văn thư này do ai thẩm tra không? Là ta! Ngươi cho rằng, ta sẽ để cho hạng người như ngươi lấy được văn thư rồi đi làm hại học trò sao?”

Tần Phong không để tâm, đáp lại một cách bình thản: “Theo ta được biết, muốn có được văn thư, cần phải thi Tứ thư ngũ kinh và Quốc thư Đại Càn. Nếu như thi không đậu, mới có thể từ chối cấp văn thư, chứ không phải do một lời nói của ngươi. Hay là, Mạc đại nhân cho rằng mình đã có thể một tay che trời ở Quốc Tử Giám rồi?”

“Vô lễ! Ngươi sao dám ăn nói với Mạc đại nhân như vậy.” Lý tính thanh niên lớn tiếng quát.

Đường Phi mỉm cười đứng một bên, giống như đang xem kịch hay.

Mạc ti nghiệp sắc mặt trầm xuống, cười lạnh: “Hay cho một tên tiểu tử miệng lưỡi sắc bén, đã ngươi muốn thi, vậy ta sẽ thành toàn cho ngươi.”

“Mạc đại nhân.” Thanh niên biến sắc.

“Nhưng cụ thể muốn thi ngươi cái gì, ta là người quyết định. Nếu là ngư[illegible]ời thường muốn có được văn thư, chỉ cần thi Tứ thư ngũ kinh và Quốc thư là được. Còn ngươi, muốn từ tay ta có được

văn thư… phải xông pha Học Cung, vượt qua khảo nghiệm tâm trí!" Mạc ti nghiệp quát khẽ.

Nghe vậy, thanh niên từ kinh ngạc chuyển sang vui mừng: "Thì ra là vậy, vẫn là Mạc đại nhân chu đáo."

Thần sắc biến hóa của đối phương khiến Tần Phong nhíu mày. Tứ thư ngũ kinh và Quốc thư hắn đã thuộc nằm lòng, hoàn toàn tự tin có thể vượt qua khảo hạch. Nhưng mà Học Cung này là chuyện gì?

Mạc ti nghiệp không nói nhiều, trực tiếp dẫn Đường Phi xoay người rời đi. Lý tính thanh niên vội vàng theo sau.

Tần Phong vừa định bước theo, thiếu niên Hàn Chí lại kéo tay áo hắn: "Đại ca ca hay là huynh đi đi, ta đến Quốc Tử Giám cũng được một thời gian rồi, từng nghe người ta nói Học Cung rất hung hiểm. Tương truyền Học Cung là do văn bảo hóa thành, Thiên Giám Quốc sư sáng lập Hạo Văn Viện trước, nó đã tồn tại. Nơi này có thể khảo nghiệm tâm trí người đọc sách, chỉ có người tâm trí kiên định mới có thể vượt qua, nếu như tâm trí không kiên định…"

Thiếu niên muốn nói lại thôi.

"Tâm trí không kiên định thì sẽ như thế nào?" Tần Phong tò mò hỏi.

"Nghe nói, sẽ không chịu nổi uy áp trong Học Cung, dẫn đến Vấn Tâm Đài vỡ vụn."

Tần Phong nghe vậy, sắc mặt khẽ biến. Là Văn Thánh Đạo Giả, hắn tự nhiên biết Vấn Tâm Đài vỡ vụn sẽ gây ra hậu quả gì. Nó sẽ khiến căn cơ bị hủy, cảnh giới tụt dốc, hơn nữa không có duyên chạm đến phẩm giai cao hơn.

Năm đó ngày thành thân, Đường Hiên lấy ra Sát Tâm Bút, chính là ôm tâm tư này, kết quả tự chuốc lấy họa.

Thanh niên đã đi được một đoạn, thấy Tần Phong chậm chạp chưa theo kịp, xoay người chế giễu: "Tiểu tử, nếu sợ rồi, thì cút về đi, đừng ở đây làm trò cười cho thiên hạ nữa. Đương nhiên, đám học trò ngỗ nghịch kia, cũng sẽ cùng ngươi rời đi."

Tần Phong trầm mặt, đây là uy hiếp trắng trợn. Hắn hít sâu một hơi, không nói gì, trực tiếp đi theo.

Hàn Chí cùng đám thiếu niên nhìn nhau, cũng hạ quyết tâm, chạy chậm theo sau Tần Phong.

…

"Quá đáng!" Trong Đăng Thiên Lâu, Phí Tuần nghe Dương Khiêm sư huynh thuật lại, tức giận đến mức lông mày dựng đứng.

Thanh niên kia cùng Mạc ti nghiệp đảo điên trắng đen, thật đáng khinh.

"Không được, ta phải đi ngăn cản Tần sư đệ, không thể để hắn đi xông pha Học Cung. Hắn căn bản không biết trong đó nguy hiểm, sơ sẩy một cái, Văn Thánh Đạo Giả chi lộ của hắn cũng sẽ dừng bước tại đây!"

Lần này, Dương Khiêm không phản bác. Hắn cũng rất thưởng thức vị tiểu sư đệ kia. Bài Thạch Hôi Ngâm năm đó, hắn đã sao chép lại, đặt ở đầu án, mỗi ngày đều đọc. Nếu vị tiểu sư đệ kia kiên định bản tâm, nhất định có thể khai sáng ra một vùng trời mới cho người đọc sách thiên hạ, không nên gãy cánh tại đây.

Nhưng ngay khi hai người định rời đi, một nam tử trung niên mặt nhọn mày nhỏ lại đột nhiên xuất hiện, chắn trước mặt họ.

"Hứa sư huynh?" Phí Tuần kinh ngạc: "Không phải huynh ra ngoài du lịch sao, khi nào thì trở về?"

Hứa sư huynh tên đầy đủ là Hứa Nhạc Hiền, là đệ tử thứ ba

của Thiên Giám Quốc sư.

“Trở về được một thời gian rồi, mấy ngày nay vẫn luôn ở cùng sư phụ, nhàm chán muốn chết. Vẫn là tiểu sư đệ thú vị a, mỗi lần đều có thể cho ta những bất ngờ khác nhau.” Hứa Nhạc Hiền cười nói, bộ dạng có chút thiếu đứng đắn, nào giống một người đọc sách.

“Tần sư đệ đang gặp nguy hiểm, Hứa sư huynh còn có tâm trạng nói những lời này. Nhanh, dùng tiên pháp của huynh, đưa chúng ta đến Học Cung!” Phí Tuần sốt ruột nói.

“Đừng vội, đừng vội, trong cái rủi có cái may, trong cái may có cái rủi. Hôm nay việc này, đối với tiểu sư đệ mà nói, là phúc hay là họa, cũng chưa biết chừng.” Hứa Nhạc Hiền vuốt ve bộ râu mép nhỏ của mình, cười đầy thâm ý.

Phí Tuần còn muốn nói gì đó, lại bị Dương Khiêm đưa tay ngăn lại: “Hứa sư huynh, đây là ý của sư phụ?”

“Sư phụ ông lão nhân gia không nói gì.” Hứa Nhạc Hiền lắc đầu.

“Thì ra là vậy.” Dương Khiêm đã hiểu.

Thiên Giám Quốc sư không nói gì, lại tương đương với nói tất cả. Với năng lực của Thiên Giám Quốc sư, toàn bộ Đại Càn đều có thể thu vào tầm mắt, huống chi là Hạo Văn Viện nho nhỏ này? Ông có thể yên tâm để Tần sư đệ đi xông pha Học Cung, vậy cũng chứng tỏ, đó là một cơ duyên tạo hóa của Tần sư đệ.

Phí Tuần hiển nhiên cũng ngộ ra điểm này, nhưng hắn vẫn có chút không yên tâm, quay đầu nhìn về phía Học Cung của Quốc Tử Giám.

…

“Nơi này chính là Học Cung?” Tần Phong nhìn tòa nhà giản dị trước mặt, có chút kinh ngạc.

Học Cung không có quy mô nguy nga tráng lệ, không có thần dị mỹ lệ vạn phần.

Nó giống như sân viện của một nhà bình thường, trên tường đầy rêu xanh, dây leo quấn quanh, đơn giản mộc mạc.

Nhưng Tần Phong cẩn thận suy nghĩ lại, phát hiện ra vấn đề. Tiết trời giá rét như vậy, dây leo và rêu xanh làm sao có thể tồn tại?

Hơn nữa, nhìn kỹ cảnh tượng trong Học Cung, căn bản không giống Quốc Tử Giám, ánh sáng mờ ảo.

Ngược lại, nơi này giống như ngày xuân tươi đẹp, ánh nắng ngập tràn, sinh cơ bừng bừng!

Trong Học Cung này tự thành một thế giới!

Mạc ti nghiệp đứng trước cửa nói: “Ta cũng không làm khó ngươi, chỉ cần ngươi có thể bước vào Học Cung, từ một cánh cửa khác đi ra, bản văn thư này chính là của ngươi.”

Vừa nói, hắn vừa rút từ trong ngực ra một quyển sách bọc vàng, giơ lên, chắc chắn là văn thư kia.

“Nhưng ta phải nhắc nhở ngươi trước, một khi đã bước vào Học Cung, bất luận như thế nào, hậu quả tự chịu. Ta cũng không muốn sau khi Vấn Tâm Đài của ngươi bị hỏng, lại bị Liễu gia làm khó.” Mạc ti nghiệp trầm giọng nói.

Người này biết thân phận của ta… Tần Phong nheo mắt, sau đó nhìn về phía Đường Phi, đối phương mỉm cười gật đầu với hắn.

“Lúc trước ở Trích Tinh Lâu, hai tên công tử bột kia đã từng

nói, lão sư của tên cười mặt hổ này họ Mạc. Thì ra là vậy, tiểu nhân đáng hận, quân tử khó phòng, hay cho một tên đạo đức giả. Xem ra Học Cung này, thật sự không phải là nơi tốt đẹp gì."

Tần Phong xoay người nhìn về phía đám học trò hàn môn, sau đó thở dài một hơi: "Việc này không cần Mạc đại nhân phải nhọc lòng, một mình làm việc một mình chịu. Nếu ta xông pha Học Cung thất bại, cũng là do bản thân ta."

"Hay cho câu một mình làm việc một mình chịu." Mạc ti nghiệp cười lạnh một tiếng, nhường đường.

"Cô gia."

"Đại ca ca."

Lam Ngưng Sương cùng đám thiếu niên đều lộ vẻ lo lắng.

Tần Phong mỉm cười đáp: "Không sao, ta đi rồi sẽ về."

Nói xong, hắn bước vào sân.

Chương 376: Trăm năm cô tịch

Cùng với một trận bạch quang chói lóa, Tần Phong mở mắt ra, thấy mình đã ở một nông gia tiểu viện.

Sân viện được quét dọn sạch sẽ, mộc mạc đơn sơ.

Ánh nắng rực rỡ, rải xuống sân, mang theo một mảnh xuân ý dạt dào, chẳng khác gì lúc trước.

Tần Phong quay người nhìn lại, ngoài cửa lớn sân viện, không còn là Quốc Tử Giám, mà là cánh đồng ruộng bát ngát.

Ruộng đồng vàng rực một màu hoa cải, thiếu niên cưỡi trâu cày đất.

Cây liễu đung đưa trong gió xuân, phát ra tiếng xào xạc, khiến lòng người thư thái.

Tần Phong nhíu mày, hắn đã chuẩn bị tâm lý trước khi bước vào tiểu viện, nhưng cảnh tượng trước mắt vẫn khiến hắn hoang mang.

Nơi này thật sự có nguy hiểm gì sao?

Cái gọi là khảo nghiệm tâm chí kia ở đâu?

Két~

Đúng lúc này, cửa gỗ gian nhà chính tự động mở ra, Tần Phong xoay người bước vào.

Giữa căn nhà là một chiếc bàn gỗ, trên bàn đặt một ngọn nến và một đạo hư ảnh màu trắng đang ngồi đọc sách.

Gần cửa sổ là một chiếc giường đá, trải chăn bông mỏng.

Bốn phía còn lại là giá sách chất đầy kinh thư.

Tần Phong chỉ liếc nhìn qua, số lượng sách trong nhà ít nhất cũng phải gần vạn quyển.

“Chẳng lẽ cái gọi là khảo nghiệm tâm chí, là muốn ta xem hết chỗ sách này?” Tần Phong không khỏi nghi ngờ.

Mà ý nghĩ này vừa lóe lên, thân thể hắn liền biến mất không dấu vết.

Lại xuất hiện lần nữa, đã thay thế hư ảnh màu trắng ban nãy, ngồi trước bàn gỗ, lật giở sách.

Đã đến thì an phận… Tần Phong khẽ nhướn mày, theo suy nghĩ ban đầu của hắn, với Song Đồng dị năng, muốn ghi nhớ hết chỗ sách này, cũng chỉ mất vài ngày mà thôi.

Nhưng khi hắn mở sách ra, lật xem, lại kinh ngạc phát hiện Song Đồng dị năng ở chỗ này lại vô dụng!

Nói cách khác, muốn ghi nhớ toàn bộ sách, hắn chỉ có thể dựa vào bản thân từng chút từng chút một đọc thuộc!

Nhưng phải biết, sách ở đây ít nhất cũng phải vạn quyển, cho dù hắn đã bước vào Lục Phẩm Quái Mệnh Cảnh, trí nhớ hơn xa người thường, muốn ghi nhớ nhiều sách như vậy, ít nhất cũng phải mất vài năm, điều này làm sao hắn có thể chấp nhận?

Bên ngoài còn rất nhiều việc phải làm, trong nhà còn có người thân đang chờ đợi, lãng phí vài năm, trong thời buổi yêu ma hoành hành ở Đại Càn, ai biết được sẽ xảy ra biến cố gì?

Có lẽ khi ra ngoài, cảnh vật đã thay đổi!

Tần Phong sợ hãi.

Hắn buông quyển sách trong tay, chạy như bay ra khỏi cửa lớn sân viện.

Cảnh tượng trước mắt không phải Quốc Tử Giám, cũng chẳng phải cánh đồng hoa cải và ruộng lúa lúc trước, mà là cảnh tượng trong nhà.

Hắn lại trở về rồi!

Kinh ngạc, sợ hãi, hoang mang qua đi, Tần Phong bình tĩnh lại sau một hồi lâu.

"Bình tĩnh nào, học cung này tự thành thiên địa, có lẽ thời gian bên trong và bên ngoài trôi qua không giống nhau.

Bây giờ muốn chạy trốn xem ra là không thể, chỉ có thể thử xem hết chỗ sách này."

Tần Phong không còn lựa chọn nào khác, hắn thở ra một hơi, lần nữa ngồi vào bàn gỗ. Hắn biết, lần ngồi này có thể kéo dài hàng trăm năm.

…

Người bên ngoài học cung, nhìn vào tiểu viện, chỉ có thể nhìn thấy cảnh tượng ban đầu. Thậm chí, họ còn không biết Tần Phong đang ở đâu.

Lý sư có chút lo lắng nói: "Mạc đại nhân, vạn nhất tiểu tử kia xông qua học cung thì phải làm sao?"

"Xông qua học cung?" Mạc đại nhân khịt mũi coi thường.

Đường Phi ở bên cạnh cười nói: "Trước đây từng có người bước vào, vọng tưởng xông qua học cung, kết quả cuối cùng không những Vấn Tâm Đài bị vỡ, mà ngay cả người cũng phát điên. Hơn nữa, điều khiến người ta kinh ngạc nhất chính là, hắn rõ ràng chỉ

vào trong thời gian một nén nhang, lúc vào còn là thanh niên, lúc ra đã tóc bạc phơ. Trong lời nói lảm nhảm của người nọ, người ngoài cũng đại khái đoán được hắn đã trải qua những gì."

Sự cô đơn kéo dài, thời gian trôi đi, cảnh vật xung quanh bất biến, chỉ có sách làm bạn. Ai có thể chịu đựng được những ngày tháng như vậy?

Lý sư tò mò hỏi: "Chỉ vậy thôi sao? Lúc trước để bước vào Văn Thánh Cửu Phẩm Trúc Căn Cảnh, ta phải ghi nhớ vạn quyển sách, lúc đó cũng là mười năm như một ngày."

"Đó cũng chỉ là mười năm mà thôi." Đường Phi cười có chút sâu ý: "Nếu là hai mươi năm, ba mươi năm, thậm chí là trăm năm thì sao?

Nỗi sợ hãi về thời gian, không phải ai cũng có thể chịu đựng được. Người có thể kiên trì dưới nỗi sợ hãi như vậy, ta cũng rất bội phục."

"Chẳng lẽ không có ai thành công vượt qua sao?" Lý sư lại hỏi.

Lúc này, Mạc đại nhân lên tiếng: "Có một người từng bình an vô sự bước ra từ học cung, đó là đệ tử đầu tiên của Thiên Giám Quốc Sư.

Người ta hỏi hắn đã trải qua những gì bên trong, hắn chỉ để lại hai chữ "Thần Ma", rồi rời đi.

Từ đó về sau, không ai ở Hạo Văn Viện nhìn thấy bóng dáng của hắn nữa.

Đệ tử đầu tiên của Thiên Giám Quốc Sư, là nhân vật kinh tài tuyệt diễm cỡ nào? Trên đời này, e rằng khó có ai sánh bằng.

Bây giờ ta chỉ muốn xem, tiểu tử kia lúc đi ra, là trở nên điên điên khùng khùng tóc bạc phơ, hay là Vấn Tâm Đài vỡ vụn thất

hồn lạc phách.”

Đường Phi bổ sung: “Mạc sư, có thể là cả hai.”

“Nói có lý.” Mạc đại nhân vuốt râu cười.

…

Bên trong học cung, Tần Phong mất ba năm ghi nhớ toàn bộ vạn quyển sách. Hắn thở phào nhẹ nhõm, tưởng rằng đã vượt qua được, thì sách trong nhà lại đột nhiên đổi mới!

Hắn nghiến răng kiên trì thêm ba năm, nhưng kết quả vẫn như cũ.

Ba năm sau, lại ba năm nữa, sách trong nhà này dường như vô tận, mỗi khi hắn xem xong, lại được thay mới.

Đó là một loại cảm giác tuyệt vọng đến nghẹt thở.

Hắn vô số lần muốn phá vỡ cái lồng giam này, nhưng lại vô số lần thất bại.

Hắn muốn dùng nến đốt hết sách trong nhà, nhưng ngọn nến trên bàn gỗ căn bản không thể di chuyển.

Ở trong này, đừng nói là Song Đồng dị năng, ngay cả không gian bảo khí và tu vi cũng không thể thi triển.

Chỉ có thể không ngừng đọc sách, đọc sách!

Lặp đi lặp lại đến phát điên!

Hắn soi gương đồng trong nhà, mượn ánh sáng phản chiếu, nhìn thấy bản thân đã ngoài năm mươi.

Hắn bắt đầu nghi ngờ, liệu có thật sự có thể thoát khỏi nơi này hay không.

Hắn thậm chí muốn tự mình phá vỡ Vấn Tâm Đài, chỉ để thoát khỏi cái lồng giam này.

Nhưng cuối cùng hắn vẫn không làm như vậy, bởi vì hắn nhớ đến lời thề trên Vấn Tâm Đài lúc trước, nhớ đến lý do vì sao mình muốn vào học cung này.

Một câu nói từ kiếp trước, bỗng nhiên vang vọng trong đầu - "Người xưa muốn làm nên đại sự, không chỉ cần tài năng hơn người, mà còn cần có ý chí kiên định, không khuất phục!"

Hắn dường như đã hiểu ra điều gì, tự giễu cười một tiếng, sau đó lại cầm lấy quyển sách trên giá, ngồi vào bàn gỗ.

Mấy chục năm trôi qua trong nháy mắt, hắn từ một thanh niên khi mới đến, biến thành một lão già tóc bạc phơ.

Nhưng cho dù như vậy, hắn cũng không hề hay biết, chỉ chuyên tâm lật giở quyển sách trong tay.

Một trăm năm trôi qua trong học cung, Tần Phong buông quyển sách cuối cùng trong tay, kỳ tích đã xảy ra.

Sách trong nhà không còn làm mới nữa, mái tóc bạc phơ của hắn lại đen mượt như xưa, nếp nhăn trên mặt biến mất, huyết nhục đầy đặn trở lại.

Hư ảnh màu trắng xuất hiện, hắn chậm rãi bước ra, đi vào sân, sau đó nhìn về phía cửa.

"Đến rồi."

Chương 377: Gánh Vác Ý Chí?

"Đến rồi?" Tần Phong hiếu kỳ, nhìn theo ánh mắt của hư ảnh màu trắng kia, chứng kiến trời đất biến sắc.

Cánh đồng hoa cải vàng rực rỡ bị thiêu rụi bởi ngọn lửa dữ dội, cánh đồng bát ngát giờ đây chỉ còn là một đống hoang tàn. Vô số người hoảng sợ, khóc lóc, bỏ chạy tán loạn.

Trên bầu trời, một con ngươi khổng lồ dựng đứng, lạnh lùng nhìn xuống nhân gian.

Bộ móng vuốt khổng lồ phủ đầy vảy xé toạc màn trời, mỗi bước đi của người khổng lồ cao ngất trời đất đều khiến đất rung núi chuyển.

Mặt đất cuồn cuộn, những con quỷ dữ với cơ thể đầy rẫy thịt thối rữa nuốt chửng sinh linh.

Gió mạnh như dao, những con quái thú với đôi cánh khổng lồ sau lưng ngửa mặt lên trời gầm rú.

Loài mãnh thú một sừng nhảy vọt vạn dặm, tiếp đất như sấm sét rung chuyển chín tầng trời.

Loài rồng một mắt, chỉ trong nháy mắt, khiến gió mây biến đổi, ngày đêm đảo lộn.

Đó là sức mạnh không thể cưỡng lại, là ngày tận thế khiến người ta tuyệt vọng.

Trong học cung, Tần Phong chỉ có thể ngơ ngác nhìn tất cả những điều này, cảm giác bất lực dâng lên trong lòng, cho đến khi...

Hư ảnh màu trắng kia bước ra khỏi học cung.

"Thế nhân đều nói đọc sách vô dụng, ta đọc sách trăm năm, chỉ vì thời khắc này."

Lời nói ấy dường như mang theo sức mạnh tĩnh lặng, khiến trời đất im bặt.

Hư ảnh màu trắng từng bước một bay lên trời, như đi trên mặt đất bằng phẳng.

Ánh sáng trắng trên người hắn ngày càng rực rỡ, lan tỏa ra xung quanh như gợn sóng.

Ánh sáng trắng đó nuốt chửng vô số yêu ma, thiêu cháy móng guốc của quái thú, làm mù mắt rồng.

Chứng kiến cảnh tượng này, Tần Phong dường như nghĩ đến điều gì đó, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc: "Thần ma, Thánh Nhân..."

Đó là những gì được ghi chép lại trong những văn bản cổ xưa về Đêm Thực Thần!

Thánh Nhân bước lên hư không, quỷ thần đều phải tránh né.

Tần Phong âm thầm khen ngợi, nghĩ rằng mọi chuyện đã được giải quyết. Nhưng ngay lúc đó, bầu trời bị một thế lực vô hình xé toạc, một khe hở hiện ra, bên trong ánh sáng vàng rực rỡ, tỏa ra uy áp khiến người ta khó lòng cưỡng lại.

Giọng nói đầy uy nghiêm vang lên: "Sự giãy giụa vô ích, ngươi còn có thể bảo vệ nhân tộc được bao lâu nữa? Trăm năm, ngàn năm, vạn năm? Kết cục đã được định sẵn, chỉ là vấn đề thời gian."

Hư ảnh màu trắng mỉm cười đáp: "Không có kết cục nào là đã được định sẵn, ta luôn tin rằng, người có thể định thắng thiên."

Lời nói vừa dứt, hư ảnh màu trắng bắt đầu tan rã, ánh sáng

trắng chói lọi dường như muốn nuốt chửng cả trời đất.

Thế lực từ khe nứt trên bầu trời kinh ngạc thốt lên: "Ngươi lại muốn dùng thân thể của mình để tái tạo phong ấn trời đất. Thú vị đấy, sau khi ngươi chết, sẽ không còn ai có thể bảo vệ nhân tộc nữa, còn chúng ta chỉ cần đợi đến ngày phong ấn một lần nữa nới lỏng. Ngươi tính toán mọi việc trên đời, hôm nay lại đi một nước cờ sai lầm."

"Ngươi sai rồi."

"Ta sai ở đâu?"

"Nhân tộc sẽ không ngồi yên chờ chết, trên đời này cũng không chỉ có một mình ta. Sẽ có một ngày, nhân tộc sẽ không còn phải sống trong sợ hãi dưới bóng tối của thần ma."

Nghe vậy, Tần Phong chấn động trong lòng, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời. Song Đồng bất ngờ khôi phục năng lực vào lúc này.

Nhìn xuyên qua ánh sáng trắng chói lọi, hắn thấy hư ảnh Thánh Nhân liếc nhìn sang. Mặc dù không nhìn rõ dung mạo của đối phương, nhưng Tần Phong luôn cảm thấy Thánh Nhân đang nhìn mình.

Ầm!

Cùng với một tiếng nổ chói tai, ánh sáng trắng nuốt chửng trời đất bên ngoài học cung.

Tần Phong hoàn hồn, nhìn ra ngoài lần nữa, không còn thấy bóng dáng của thần ma và Thánh Nhân đâu nữa.

Trời đất hoang tàn, vạn vật im lìm.

Nhưng Tần Phong lại nhìn thấy, có cỏ dại mọc lên từ trong đất, trên những cành cây khô héo bị thiêu rụi, có những chồi non

mọc lên.

Ngay khi hắn còn đang kinh ngạc, phía sau bỗng vang lên một giọng nói.

"Đợi lâu như vậy, cuối cùng cũng đợi được rồi."

Tần Phong giật mình quay đầu lại, chỉ thấy một hư ảnh màu trắng đang ngồi trên bàn đá trong sân, gật đầu chào hắn.

"Thánh Nhân?" Tần Phong không dám tin, khẽ thăm dò.

Lời nói vừa dứt, hư ảnh màu trắng hóa thành một luồng sáng trắng, chui vào mi tâm hắn.

Tần Phong giật mình, vội vàng dùng thần thức tiến vào Thần Hải, nhưng không thấy luồng sáng trắng kia đi đâu.

Tuy nhiên, hắn kinh ngạc phát hiện, trên đài vấn tâm trong Thần Hải của mình có ánh sáng vàng nhạt hiện ra, còn chính khí sấm sét và vô số hình chiếu tinh tú cũng rực rỡ hơn trước rất nhiều.

Rút thần thức khỏi Thần Hải, nhìn lại sân, cảnh tượng xung quanh như cát chảy bắt đầu tan biến...

...

Trăm năm trong học cung, đối với thế giới bên ngoài, cũng chỉ như thời gian hai nén nhang mà thôi.

Lý sư có chút hả hê: "Lúc trước tên kia sau một nén nhang, từ thanh niên biến thành một lão già sắp chết. Bây giờ tên tiểu tử kia, ở trong đó hai nén nhang, e rằng đã một chân bước vào quan tài rồi."

Mạc tư nghiệp cười lạnh một tiếng, định nói gì đó thì bỗng nhíu mày, chỉ vì học cung xảy ra biến cố!

Cảnh tượng trong sân hóa thành cát bụi tan biến, ngay cả cổng cũng dần dần biến mất trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người.

Sự thay đổi bất ngờ này khiến Lam Ngưng Sương bối rối: "Cô gia còn ở bên trong, chuyện gì đang xảy ra vậy?"

Nhóm thiếu niên bên cạnh cũng lộ vẻ lo lắng.

"Mạc sư, tình huống này trước đây đã từng xảy ra chưa?" Đường Phi thu lại nụ cười, hỏi.

Hắn không thích những chuyện nằm ngoài dự đoán như thế này.

Mạc tư nghiệp lắc đầu, vẻ mặt cũng trở nên nghiêm trọng.

"Không được, ta phải vào tìm cô gia." Ngay khi Lam Ngưng Sương lo lắng muốn xông vào học cung, một luồng sáng trắng lóe lên, một cánh tay chắn trước mặt nàng.

"Sao phải hoảng hốt như vậy? Ta đã nói rồi, đi rồi sẽ về." Tần Phong nhìn mọi người, mỉm cười nói.

"Là ngươi?!" Thanh niên họ Lý kinh ngạc thốt lên. Đối phương không những đã vào được học cung, mà còn bình an vô sự đi ra, làm sao hắn có thể không kinh ngạc?

Tần Phong đưa tay ra, thản nhiên nói: "Theo như thỏa thuận, ngươi nên đưa ta bức thư tay rồi."

Mạc tư nghiệp muốn mở miệng từ chối, nhưng lời nói của đối phương dường như mang theo một sức mạnh kỳ lạ nào đó, khiến những lời hắn định nói đều nghẹn lại trong cổ họng.

Trong lòng hắn kinh ngạc vô cùng, đường đường là cường giả Hạo Nhiên Cảnh ngũ phẩm, sao có thể bị một tên tiểu tử dùng lời nói trấn áp?

Sau khi kinh ngạc, hắn chỉ cảm thấy vô cùng nhục nhã!

Đường Phi cũng nhận ra sự khác thường của sư phụ, nhìn Tần Phong với vẻ mặt nghiêm trọng.

Hắn luôn cảm thấy Tần Phong lúc này đã khác với trước kia, nhưng cụ thể là khác ở đâu, hắn cũng không nói rõ được, chỉ mơ hồ cảm thấy có chút bất an.

Đúng lúc này, bỗng nhiên một cơn gió lớn nổi lên.

Mọi người đồng loạt nhìn về phía học cung. Nơi đây tồn tại từ thời xa xưa, thậm chí còn lâu đời hơn cả Thiên Giám Quốc Sư. Dưới cơn gió mạnh, học cung hoàn toàn tan biến như cát bụi, chỉ còn lại một mảnh đất hoang vu.

Chứng kiến cảnh tượng này, Tần Phong giật thót tim, chẳng lẽ mình gây họa rồi?

Đường Phi liếc mắt, thanh niên họ Lý hiểu ý, kinh hô: "Ngươi thật to gan, dám phá hủy học cung của Quốc Tử Giám!"

Thanh niên định tiếp tục vin vào cớ này để gây sự, nhưng nói chậm thì đã muộn. Tần Phong lập tức chắp tay về phía khoảng đất trống, cung kính nói: "Lời dạy bảo của tiền bối, vãn bối khắc cốt ghi tâm. Xin tiền bối yên tâm, vãn bối nhất định sẽ gánh vác ý chí của ngài, phát dương quang đại những gì đã học, để nhân tộc tái lập trời đất quang minh, xoay chuyển càn khôn!"

"Mạc đại nhân, chuyện này..." Thanh niên nuốt nước miếng, chỉ cảm thấy Tần Phong ở trong học cung có lẽ thật sự đã gặp kỳ ngộ gì đó, không dám nói năng lung tung nữa.

Mạc tư nghiệp nhìn qua nhìn lại giữa khoảng đất trống và Tần Phong, có chút khó hiểu.

Chương 378: Hàn Môn Thư Viện

Hù dọa được bọn họ sao?... Tần Phong liếc mắt nhìn, thấy sắc mặt Mạc Tư Nghiệp mấy người biến ảo, xem ra là có hiệu quả.

Hắn lại ủ ê một chút, rịn nước mắt, liên tục chắp tay, rồi mới xoay người.

“Cô gia, bên trong rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Lam Ngưng Sương tò mò hỏi.

Tần Phong đặt ngón tay lên môi, lắc đầu.

Bộ dạng này càng khiến Mạc Tư Nghiệp thêm bất an.

Chẳng lẽ tên tiểu tử này thật sự có được kỳ ngộ gì trong học cung?

“Ngươi...” Mạc Tư Nghiệp vừa định mở miệng, đã bị Tần Phong cắt ngang: “Còn xin Mạc đại nhân hãy làm theo ước định trước đó, đưa thẻ bài cho ta.

Ta còn cần phải kế thừa di chí của tiền bối, đem những gì tiền bối học được truyền lại cho hậu nhân!”

Vẻ mặt chính trực ấy, thật sự là ra vẻ đạo mạo.

Mạc Tư Nghiệp nhíu mày: “Ngươi hủy đi học cung, còn muốn có thẻ bài, quả thực là...”

Lời còn chưa dứt, từ phía Đăng Thiên Lâu, một đạo thanh khí lướt vào Quốc Tử Giám.

Một trung niên mặc thanh y, đột ngột xuất hiện trước mặt mọi người.

Mạc Tư Nghiệp kinh ngạc lên tiếng: “Là ngươi sao?”

Người tới chính là Dương Khiêm!

Dương Khiêm tức giận quay đầu nhìn về phía Đăng Thiên Lâu, tên Hứa sư huynh vô sỉ kia, vậy mà lại dùng thuật thuấn di đưa hắn đến đây, rồi đứng xem, thật đáng hận!

Nhưng tức giận thì tức giận, chính sự vẫn phải làm, dù sao cũng không thể để sư đệ nhà mình ở bên ngoài bị người ta ức hiếp.

Hắn thản nhiên nói: “Học cung tiêu tán, vốn là định số, không liên quan đến hắn.

Còn mong Mạc đại nhân giữ đúng lời hứa trước đó, ban thẻ bài cho hắn.”

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người có mặt đều kinh ngạc, Dương Khiêm vậy mà lại chủ động nói đỡ cho người này?

Mà Dương Khiêm thân là đệ tử của Thiên Giám Quốc Sư, điều này liệu có phải cũng đại diện cho ý tứ của bản thân Quốc Sư?

Mạc Tư Nghiệp nhíu mày, thanh niên kia suy nghĩ kỹ càng sau đó sợ đến mức mặt mày trắng bệch, còn Đường Phi thì gượng cười, nắm chặt nắm đấm phải giấu trong tay áo.

“Nếu đã là ý của Dương sư huynh, ta tự nhiên sẽ không nói thêm gì nữa.” Vừa nói, hắn liền ném thẻ bài trong ngực cho Tần Phong.

Bất quá dừng một chút, hắn lại lần nữa mở miệng: “Nhưng xin lỗi, trong Quốc Tử Giám đã không còn học đường nào khác, nếu

như ngươi muốn mở lớp dạy học, e là phải tìm nơi khác.”

Dương Khiêm nghe vậy, nhíu mày.

Chỉ nghe Tần Phong thản nhiên nói: “Không sao, Quốc Tử Giám này xây trên núi, mỗi lần đến đây dạy học, còn phải leo núi nửa ngày trời, ta cũng không muốn.

Mạc đại nhân, ta ở bên ngoài Hạo Văn Viện, tự mình xây một cái học đường, hẳn là không có vấn đề gì chứ?”

Mạc Tư Nghiệp thản nhiên đáp: “Đó tự nhiên là không có vấn đề, thế nhưng việc tìm kiếm địa điểm xây dựng học đường ngươi phải tự mình phụ trách, Quốc Tử Giám sẽ không cung cấp bất kỳ sự giúp đỡ nào.”

Đột nhiên, hắn phản ứng lại, không chắc chắn hỏi: “Chờ đã, ngươi nói tự mình xây một cái, mà không phải tìm một cái?”

“Đúng vậy, có vấn đề gì sao?”

Mạc Tư Nghiệp khinh thường cười, giá đất ở Phụng Thiên Thành, ai cũng biết, quan viên bình thường dù tay chân sạch sẽ, cho dù thân cư địa vị cao, không làm được mấy năm, cũng không kiếm đủ tiền mua đất.

Diện tích học đường cần có không nhỏ, số tiền cần thiết tự nhiên cũng không phải là một con số nhỏ, một tiểu tử choai choai như hắn làm sao có thể có gia sản như vậy?

Còn về việc tại sao Mạc Tư Nghiệp không cân nhắc đến Liễu gia?

Lý do cũng đơn giản.

Mọi người đều biết, quân đội là nơi tiêu hao bạc trắng nhiều nhất, quân bị lương thảo, chiêu mộ binh sĩ đều cần đến bạc trắng,

thêm vào đó tiền tuất cho binh sĩ tử trận lại là một khoản chi tiêu không nhỏ.

Tuy rằng những khoản chi tiêu này cơ bản đều do triều đình phụ trách, nhưng Liễu gia nhân nghĩa vô song, tiền tuất cho binh sĩ tử trận ngoài phần triều đình chi trả, bản thân họ cũng tự mình gánh vác không ít.

Qua lại như vậy, lấy đâu ra nhiều tiền nhàn rỗi như vậy?

Thanh niên họ Lý lập tức chế giễu n�ói: "Thật là hoang đường, cho dù ngươi tích cóp bổng lộc cả đời, cũng không xây nổi một góc của học đường."

Tần Phong nghe vậy liền lộ ra ánh mắt thương hại.

Thanh niên bị nhìn chằm chằm có chút không được tự nhiên: "Ngươi nhìn ta như vậy làm gì?"

"Ta chỉ là đáng thương, nghèo khó đã giới hạn trí tưởng tượng của ngươi."

"Ngươi nói vậy là có ý gì?"

"Nghĩa đen."

Dương Khiêm nghe được đoạn đối thoại này, khóe miệng nhếch lên, bất đắc dĩ lắc đầu.

Người khác có lẽ không biết, nhưng hắn làm sao có thể không biết?

Vị tiểu sư đệ này, ngoài việc học vấn uyên bác, còn là một tay kinh doanh lão luyện.

Tài sản tiểu sư đệ tích lũy được hiện tại, e là đã đến mức độ khiến người ta phải há hốc mồm, thậm chí có thể nói là giàu có bậc nhất, một cái học đường tự nhiên là không đáng nhắc tới.

Tần Phong cũng lười tiếp tục để ý tới những người này, xoay người hướng về phía đám thiếu niên hàn môn hỏi: “Các ngươi đều ở đâu?”

Đám thiếu niên ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, sau đó nhỏ giọng nói ra địa chỉ nhà mình.

Kết quả cũng nằm trong dự liệu của Tần Phong, những thiếu niên này cơ bản đều cư trú ở ngoại thành.

Nghĩ đến việc từ ngoại thành chạy đến Hạo Văn Viện ở nội thành, rồi lại phải leo núi vào Quốc Tử Giám nghe giảng bài, những đứa trẻ này mỗi ngày phải dậy sớm cỡ nào?

Tần Phong không khỏi có chút đau lòng.

Nhưng sau khi đau lòng, hắn lại vui mừng. Hắn nghĩ đến đứa con trai của người bán kẹo hồ lô ở Tấn Dương Thành, rồi lại nhìn những thiếu niên trước mắt.

Tương lai của Đại Càn, có lẽ đều đặt trên vai những đứa trẻ này.

“Ta đã biết, ba ngày sau, ta sẽ cho các ngươi biết vị trí học đường. Trong ba ngày này, làm phiền Dương sư huynh chăm sóc bọn họ.” Tần Phong chắp tay nói.

Dương Khiêm khẽ mỉm cười: “Có thể.”

“Ba ngày đã muốn xây xong một cái học đường? Thật là nực cười!” Thanh niên họ Lý lại lên tiếng chế giễu, hắn đã có thể khẳng định đối phương đang nói khoác lác.

Tần Phong liếc mắt nhìn, thở dài một tiếng, bộ dạng kia giống như đang nhìn một tên hề nhảy nhót.

Ba ngày thời gian đối với đám người của Thần Công Phòng mà

nói, có thể nói là quá đủ. Trên thực tế, nếu như người của Thần Công Phòng dốc toàn lực, một cái học đường mà thôi, một ngày là có thể xây xong.

Sở dĩ nói ba ngày, chẳng qua là vì Tần Phong muốn xây dựng học đường hoàn mỹ hơn một chút mà thôi.

...

Thời gian vội vã trôi qua, học đường mới đúng hẹn được xây dựng xong, vị trí nằm ngay giao giới giữa nội thành và ngoại thành.

Xây dựng ở đây có lợi ích chính là, những hàn môn học tử kia mỗi ngày không cần phải dậy sớm như vậy nữa.

Học đường rất lớn, đủ để chứa được trăm người, nhưng học sinh của Tần Phong lại chỉ có tám hàn môn tử đệ của Quốc Tử Giám.

Điều này nằm trong dự liệu của Tần Phong. Hắn xây dựng học đường này với mục đích mở ra một con đường tương lai cho những người con nhà nghèo muốn học hành.

Hắn đặt tên cho học đường là Hàn Môn Thư Viện.

Hàn Chí cùng đám thiếu niên nhìn học đường mới toanh, kích động đến mức tay chân luống cuống.

Bọn họ chưa từng nghĩ đến một ngày có thể học tập trong môi trường như vậy, huống chi người dạy dỗ bọn họ lại là vị huynh trưởng mà bọn họ kính trọng.

Dĩ nhiên, hiện tại bọn họ phải gọi Tần Phong là Tần sư.

Tần Phong đứng đầu hàng học sinh, nhìn đám thiếu niên, lòng đầy cảm khái.

Tuy đã từng vài lần giảng bài cho những người của Thần Công Phòng, nhưng dạy học cho đám trẻ con vẫn là lần đầu tiên, hắn thật sự không biết nên giảng gì.

Suy tư một lát, hai mắt Tần Phong sáng lên.

Hắn lấy ra một tờ giấy trắng, bút lông trên đó vung vẩy, chẳng mấy chốc, Mặc Bảo sinh ra.

Đám thiếu niên chỉ thấy - "Trời muốn giao phó trọng trách cho ai, ắt phải làm cho người ấy lao tâm khổ tứ, vất vả gân cốt, đói khát da thịt, thiếu thốn, hành động không như ý muốn, để rồi kích thích tâm can, tôi luyện ý chí, làm những việc chưa từng làm được."

"Đây chính là bài học đầu tiên ta muốn dạy cho các ngươi!" Tần Phong cười nói.

Chương 379: Tàn hồn Thánh Nhân

Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, danh tiếng của Hàn Môn Thư Viện đã lan truyền rộng rãi trong dân chúng. Đặc biệt, câu nói "Trời sinh ra người hiền tài ắt có lúc dùng đến..." đã khiến vô số người dân đồng cảm, rơi lệ.

Trước đây, họ không có lựa chọn nào khác, chỉ mong con em mình có thể học võ hoặc sớm học được nghề nghiệp mưu sinh để có thể tồn tại trong thế đạo này.

Suy cho cùng, Quốc Tử Giám đối với những hàn môn đệ tử muốn đọc sách, không phải là một nơi tốt đẹp gì.

Nhưng sau khi có Hàn Môn Thư Viện, suy nghĩ này đã thay đổi. Có lẽ con đường Văn Thánh Đạo Giả đối với hàn môn đệ tử cũng là một con đường khả thi.

Chính vì vậy, số học trò trong Hàn Môn Thư Viện ngày càng đông, đến mức một học đường không thể chứa hết.

Điều này khiến Tần Phong gần như phải giảng dạy từ sáng đến tối, chẳng có thời gian nghỉ ngơi.

Tuy mệt mỏi, nhưng Tần Phong vẫn rất vui. Nhìn thấy những học trò như miếng bọt biển không ngừng tiếp thu kiến thức, hắn cảm thấy mọi nỗ lực của mình đều đáng giá.

Dẫu vậy, có đôi khi, hắn thực sự không thể kiên trì được, đành phải để học trò tự mình đọc thuộc lòng những cuốn sách trên giá sách của thư viện.

…

Buổi tối, sau một ngày bận rộn, Tần Phong trở về Tần phủ.

Đẩy cửa sổ ra, hắn mở rộng thần thức nhìn về phía Thương Khung. Những ngôi sao mệnh màu trắng so với trước đây đã nhiều hơn hẳn.

Hơn nữa, bên trong còn có rất nhiều ngôi sao mệnh màu trắng khác, tỏa ra bạch quang chói mắt, khiến người ta khó có thể nhìn thẳng.

Điều khiến người ta kinh ngạc nhất là, những ngôi sao mệnh màu trắng này thậm chí không cần hắn dùng chính khí dẫn động, liền tự động kéo theo khí cơ, hội tụ vào trong Thần Hải, hình thành nên hình chiếu sao mệnh!

Mỗi khi đến lúc này, liền có những hình ảnh rời rạc như phim đèn chiếu, lướt qua trước mắt hắn.

Người phụ nữ ở nhà chờ đợi, trông thấy người đàn ông ra ngoài chinh chiến trở về liền mừng rỡ rơi lệ.

Trảm Yêu Nhân sống sót trở về từ trận chiến thảo phạt yêu quỷ, cùng đồng đội nâng chén chúc mừng trong tửu lâu.

Những người này đều là người được hưởng ân huệ của thuốc súng.

Ngoài ra, còn có hàn môn học tử sau khi về nhà liền kể cho cha mẹ nghe về những gì đã học được hôm nay.

Có thiếu niên lang đêm khuya chong đèn đọc sách mượn được từ Hàn Môn Thư Viện, trên mặt tràn đầy nụ cười hạnh phúc.

Đây đều là học trò của Hàn Môn Thư Viện.

Nhìn những hình ảnh này, Tần Phong mỉm cười an ủi, hắn biết

những gì mình đã làm đều không uổng phí.

Hắn dẫn động thần thức tiến vào Thần Hải, chính khí vân hải đã che khuất cả bầu trời.

Trong trăm năm ở học cung hư không, tuy thời gian trôi qua là giả, nhưng những cuốn sách hắn đã đọc lại là thật.

Văn khí trên những cuốn sách đó cũng tự nhiên hội tụ vào trong Thần Hải, chuyển hóa thành một phần của chính khí vân hải.

Chuyến đi học cung, tuy gian khổ, nhưng lại khiến tâm trí hắn thêm kiên định, kiến thức cũng thêm rộng rãi, nói chung là lợi nhiều hơn hại.

Chỉ là hư ảnh vị Thánh Nhân kia hóa thành bạch quang chui vào mi tâm hắn, lại luôn khiến trong lòng hắn bất an.

Bởi vì cho đến tận bây giờ, hắn vẫn chưa phát hiện ra bạch quang kia ở đâu.

Còn về cảnh tượng thần ma giáng thế nhìn thấy trong học cung, cùng với hình ảnh Thánh Nhân ngự lâm thiên hạ, cũng luôn khiến Tần Phong lo lắng không thôi.

Lời nói của tồn tại thần bí trong khe nứt bầu trời kia, đến nay vẫn còn văng vẳng bên tai hắn.

"Thánh Nhân lấy mạng sống của mình làm giá, trọng tố thiên địa phong ấn, ngăn cản kẻ thù từ trời giáng thế.

Nhưng thiên địa phong ấn này còn có thể duy trì được bao lâu, trăm năm, ngàn năm?

Nếu phong ấn bị phá vỡ, nhân gian hiện nay đã không còn Thánh Nhân, ai còn có thể ngăn cản thần ma, ai còn có thể chống

lại kẻ thù khủng bố kia?"

Có lẽ, đến ngày đó thật, chính là ngày tận thế của nhân tộc...

Tần Phong suy nghĩ thật lâu, bỗng nhiên tự giễu cười một tiếng: "Giang sơn đời nào cũng có nhân tài, mỗi người một vẻ, lưu danh muôn đời."

Cũng như lời Thánh Nhân đã nói, trên đời này đâu chỉ có một mình ngài.

Đại Càn hiện nay còn có Thiên Giám Quốc Sư, Trấn Thần Ti Ngự, Thập Nhị Thần Tướng cùng Tam Thập Lục Tinh, và những binh sĩ không sợ chết.

Có lẽ trong số đó không ai sánh vai cùng Thánh Nhân, nhưng nhân tộc cũng không phải là không có hy vọng.

"Hay cho câu 'Giang sơn đời nào cũng có nhân tài, mỗi người một vẻ vang muôn đời', rất hợp ý ta." Trong căn phòng trống không, bỗng nhiên có tiếng nói vang lên.

Tần Phong giật mình, vội vàng đứng dậy, đưa mắt nhìn quanh bốn phía: "Ai, ai đang nói chuyện?"

Không ai trả lời.

Hắn nuốt nước miếng, giọng nói kia nghe quen thuộc, cách xưng hô "ta" cũng giống hệt giọng nói của Thánh Nhân trong ảo cảnh học cung.

Tần Phong nghi ngờ, nhỏ giọng hỏi: "Thánh Nhân, là ngài sao?"

Vừa dứt lời, một đạo hư ảnh màu trắng mờ ảo hiện ra trên Vấn Tâm Đài trong Thần Hải của Tần Phong, kéo theo cả thần thức của hắn vào trong.

Hư ảnh màu trắng đưa tay điểm nhẹ, bề mặt Vấn Tâm Đài tỏa

ra ánh sáng vàng nhạt như mặt hồ nổi lên gợn sóng, từng chữ vàng hiện ra trong hư không.

"Vì trời đất lập tâm, vì sinh linh lập mệnh, vì thánh hiền kế thừa học thuật, vì muôn đời khai sáng thái bình.

Có chút ý tứ, khó trách với tư chất của ngươi, đến nay vẫn chưa bước vào ngũ phẩm Hạo Nhiên cảnh, thì ra chí hướng lại lớn lao như vậy."

Nhìn đạo hư ảnh màu trắng này, Tần Phong rốt cuộc cũng có thể xác định, Thánh Nhân quả nhiên đã ẩn vào trong cơ thể hắn!

"Thánh Nhân, ngài không chết?"

"Thánh Nhân? Đó là cách gọi của hậu nhân đối với ta sao? Trên đời này không có Thánh Nhân, ta cũng chỉ là một người đọc sách mà thôi.

"Thân thể ta đã hóa thành tro bụi, hiện tại ngươi nhìn thấy chỉ là một đạo tàn hồn, bất cứ lúc nào cũng có thể tiêu tán."

Tần Phong nghe vậy có chút xúc động. Trong cảnh tượng học cung kia, hắn cũng nhìn thấy rõ ràng, vì nhân tộc, Thánh Nhân tình nguyện hy sinh, chỉ để củng cố lại thiên địa phong ấn.

Loại đại nghĩa này khiến người ta bội phục vạn phần.

"Ta vốn tưởng rằng tàn hồn sẽ mãi mãi bị phong ấn trong học cung, cho đến khi ngươi xuất hiện, mang ta rời đi."

Thì ra cái gọi là văn bảo hiển hóa, đều là giả dối, học cung kia chỉ là nhà của Thánh Nhân mà thôi.

"Chẳng lẽ là bởi vì từ xưa đến nay, không có ai có thể vượt qua khảo nghiệm tâm trí của học cung, cho nên ngài vẫn luôn không thể nào đi ra từ nơi đó?" Tần Phong tò mò hỏi.

"Khảo nghiệm tâm trí?" Hư ảnh màu trắng khẽ giật mình, sau đó lắc đầu nói: "Ta quanh năm ở trong hàn xá đọc sách tự tỉnh, khí tức trên người bị hàn xá nhiễm phải, khiến cho nó hóa thành không gian bảo khí.

Ở nơi đó đọc sách, giống như giấc mộng Nam Kha, trăm năm trong đó, ở bên ngoài cũng chỉ là khoảnh khắc.

Đây cũng là vì muốn để cho hậu thế người đọc sách, có thể tiến vào hàn xá của ta, trong thời gian ngắn, ghi nhớ những gì ta học được trong một đời."

"Ặc..." Tần Phong mặt mày cứng đờ, thì ra là như vậy!

Tuy rằng lòng tốt của Thánh Nhân là tốt, nhưng trăm năm cô độc, chỉ có thể bầu bạn với sách, loại cảm giác ngột ngạt gần như tuyệt vọng này, há là người thường có thể chịu đựng được?

May mà, may mà ý chí của ta đủ kiên định, không có tự hủy Vấn Tâm Đài, nếu không thì xấu hổ chết mất... Tần Phong âm thầm may mắn.

"Còn về việc tại sao tàn hồn của ta có thể cùng ngươi rời khỏi hàn xá, chỉ là bởi vì trên người ngươi có khí tức quen thuộc." Hư ảnh màu trắng lại lên tiếng.

"Khí tức quen thuộc?" Tần Phong không hiểu gì cả.

"Là đôi mắt của ngươi đã mang tàn hồn của ta đi."

Chương 380: Tiên Thiên Nhất Khí

"Có chuyện này sao?"

Tần Phong trợn tròn mắt.

Song đồng dị năng đối với hắn chẳng khác nào hack game, hắn luôn muốn tìm hiểu rõ nguồn gốc kỳ lạ của đôi đồng tử này. Thế nhưng, hắn đã lục tìm vô số sách vở, nhưng trong đó không hề nhắc đến một lời nào về đôi đồng tử của mình.

Hư ảnh màu trắng chậm rãi kể lại.

Lúc hỗn độn mới khai thiên lập địa, chưa có trời đất, chưa có mặt trời mặt trăng, chỉ có vật hỗn thành, Tiên Thiên địa sinh, gọi là Nguyên Thủy Nhất Khí.

Đạo từ hư vô sinh ra Nhất Khí, từ Nhất Khí sinh ra Âm Dương, Âm Dương hợp lại hóa thành Tam thể, Tam thể tái sinh vạn vật.

“Nguyên Thủy Nhất Khí còn gọi là Tiên Thiên Nhất Khí, là cội nguồn của vạn vật, là căn bản của tu hành. Chỉ là trải qua thời gian dài đằng đẵng, Tiên Thiên Nhất Khí này cũng hóa thành những hình thái khác, phân tán khắp đất trời.

Nhưng một số người thiên phú dị bẩm, Tiên Thiên chi khí bẩm sinh, lưu chuyển giữa huyết nhục, hóa thành dị năng của một số bộ phận trên cơ thể.

Nếu ta không nhìn lầm, đôi mắt của ngươi, chính là do Tiên Thiên Nhất Khí ngưng tụ mà thành.”

Tần Phong bỗng nhiên đại ngộ, thì ra đôi đồng tử của hắn sở dĩ có được sự thần dị, đều là bởi vì cái gọi là Tiên Thiên Nhất Khí kia.

"Thế nhưng không đúng, theo như lời thánh nhân nói, Tiên Thiên Nhất Khí là thứ bẩm sinh đã ẩn giấu trong huyết nhục, vậy tại sao nguyên chủ sống vô vị mười mấy năm, cũng không hề để lộ ra manh mối.

Mãi cho đến khi ta xuyên không đến đây, mới bị ta phát hiện?" Tần Phong khá là không hiểu.

Hắn muốn mở miệng hỏi, nhưng lại sợ bí mật bản thân là người xuyên không bị bại lộ, cho nên mặc dù lòng hiếu kỳ ngứa ngáy, hắn vẫn cắn răng, nuốt câu hỏi này xuống.

"Đúng rồi tiền bối, vãn bối nên xưng hô với ngài như thế nào?"

Hư ảnh màu trắng hơi ngẩng đầu, dường như đang hồi tưởng điều gì đó: "Tên của ta bị thiên địa giam cầm, cho dù nói cho ngươi, ngươi cũng không thể nào đọc ra được. Ngươi cứ gọi ta là Hiên Nhất là được."

"Vậy vãn bối vẫn nên gọi ngài là Hiên tiền bối. Xin hỏi Hiên tiền bối thần hồn lưu luyến nơi trần thế, có phải là có tâm nguyện gì cần nhờ hậu nhân hoàn thành?

Vãn bối tuy năng lực có hạn, nhưng cũng nguyện ý góp một phần sức mọn cho tiền bối." Tần Phong thành khẩn nói.

Hư ảnh của Hiên Nhất khẽ lay động, nhạt đi vài phần.

Tần Phong thấy vậy, trong lòng dâng lên nỗi bi thương. Chắc chắn là tàn hồn của thánh nhân đã không còn bao nhiêu lực lượng, thời gian có thể lưu lại trên thế gian không còn nhiều nữa.

Nghĩ đến Hiên tiền bối hy sinh bản thân, phong ấn thiên địa, đánh lui thần ma thời cổ đại, kết quả là ngoài danh hiệu thánh nhân ra, ngay cả tên cũng không thể lưu lại, Tần Phong cảm thấy rất khó chịu.

Hư ảnh màu trắng thản nhiên lên tiếng: "Ngươi hãy nói cho ta biết, hiện nay nhân tộc đang ở trong tình cảnh như thế nào?"

Thần hồn sắp sửa tiêu tán khỏi thiên địa, thế nhưng trong lòng Hiên tiền bối vẫn luôn lo lắng cho sự tồn vong của nhân tộc. Tần Phong càng thêm kính trọng.

Hắn liền kể lại tình hình hiện tại của nhân tộc.

Nhìn thấy hư ảnh của Hiên tiền bối ngày càng mờ nhạt, hắn sợ nói được một nửa thì thần hồn của Hiên tiền bối sẽ tiêu tan.

May mắn thay, đối phương cuối cùng cũng kiên trì nghe xong tất cả những lời hắn nói.

"Tốt." Hiên Nhất nhẹ nhàng thốt ra một chữ, thanh khí quanh quẩn trong Thần Hải của Tần Phong.

Thời thượng cổ, nhân tộc yếu đuối, pháp môn tu hành không hoàn thiện.

Chỉ có lác đác vài người, sở hữu lực lượng giống như ông, chống lại quỷ thần cường đại.

Thế nhưng trong lời kể của Tần Phong, Hiên Nhất dường như đã nhìn thấy tương lai của nhân tộc. Cho dù phong ấn thiên địa có được giải trừ một lần nữa, cho dù thế gian này không còn ông và những người bạn già kia tồn tại, nhân tộc vẫn sẽ có sức mạnh chiến đấu!

Đây chẳng phải chính là cục diện mà ông hy vọng nhìn thấy trước khi lìa đời sao?

Cùng với chữ "tốt" kia rơi xuống, thân ảnh của Hiên Nhất cũng giống như đom đóm, từng chút từng chút tiêu tán.

Tần Phong thấy vậy, hai mắt đỏ hoe.

Hắn hiểu rõ, nhất định là tâm nguyện của Hiên tiền bối đã được thỏa mãn, lực lượng cuối cùng của thần hồn biến mất, cho nên không thể nào lưu lại trên thế gian này nữa.

Nhìn thấy hư ảnh màu trắng trên đài vấn tâm hoàn toàn biến mất, Tần Phong quỳ xuống, nghẹn ngào nói: "Hiên tiền bối xin hãy yên lòng, cho dù quỷ thần có một lần nữa giáng lâm thế gian, chúng ta nhất định cũng có cách vượt qua."

Lời vừa dứt, một giọng nói đột ngột vang lên: "Ra đi? Ra đi đâu?"

Tần Phong sửng sốt, không dám tin vào tai mình. Hắn chậm rãi ngẩng đầu lên, lại thấy Hiên tiền bối vốn nên tiêu tán, hư ảnh màu trắng lại ngưng tụ trở lại.

"Vãn bối còn tưởng là lực lượng thần hồn của Hiên tiền bối tiêu tán nên mới biến mất, dù sao... dù sao ngài lúc trước cũng nói như vậy."

"Tàn hồn của ta quả thực có thể tiêu tán bất cứ lúc nào, nhưng chỉ cần mượn Tiên Thiên Nhất Khí trong đôi mắt của ngươi, ta có thể lưu lại thêm trăm năm. Đó cũng là lý do ta cùng ngươi rời khỏi hàn xá."

Trăm năm, chẳng phải là có thể sống lâu hơn cả ta sao? Nhanh, trả lại cho ta sự cảm động lúc trước... Tần Phong giật giật khóe mắt.

"Thế nhưng lực lượng tàn hồn của ta quá mức mỏng manh, cho nên sẽ thỉnh thoảng rơi vào giấc ngủ say. Đó cũng là lý do ta trước giờ vẫn chưa hiện thân."

Lời vừa dứt, chỉ thấy hư ảnh màu trắng vươn ngón tay điểm một cái, trên đài vấn tâm, một viên châu sáng màu trắng trong suốt như ngọc hiện ra.

“Nếu ngươi muốn tìm ta, có thể chạm vào viên châu trắng này, đến lúc đó, ta tự nhiên sẽ hiện thân.”

Để lại câu nói ấy, hư ảnh của Hiên Nhất lại một lần nữa biến mất, chỉ còn lại một viên châu trắng lơ lửng tại chỗ.

Đúng lúc này, có người bước vào phòng. Thần thức của Tần Phong cũng từ Thần Hải lui ra ngoài, nghiêng người nhìn sang, Liễu Kiếm Ly một thân bạch y bưng khay trà đi đến.

“Nghe Ngưng Sương nói, mấy ngày nay ở học đường, chàng gần như giảng bài từ sáng đến tối, ta đặc biệt pha cho chàng ấm trà này.” Liễu Kiếm Ly vén tóc mai, khẽ mở môi son.

“Cảm ơn nàng.” Tần Phong nhận lấy chén trà, thổi nhẹ một hơi, chậm rãi uống.

Suy nghĩ của hắn cũng từ chỗ Hiên tiền bối trở về hiện tại: “Hiện tại học sinh của Hàn Môn thư viện ngày càng nhiều, một mình ta quả thực có chút lực bất tòng tâm.”

Có lẽ là vì giảng bài quá nhiều, giọng nói của Tần Phong hơi khàn.

Liễu Kiếm Ly nghe vậy, trong mắt thoáng qua một tia đau lòng.

“Sao chàng không tìm thêm vài người nữa giảng bài? Lúc ở Vạn Kiếm Tông, rất nhiều đệ tử trong tông môn, cũng không phải chỉ do một mình Phong chủ của mỗi ngọn núi giảng bài.”

“Hả?” Tần Phong hai mắt sáng lên, đúng vậy, người trong cuộc thường mê muội, sao hắn lại không nghĩ đến việc chiêu mộ thêm vài vị lão sư cho Hàn Môn thư viện chứ?

Hắn lập tức đứng dậy, ôm lấy Liễu Kiếm Ly bên cạnh, hưng phấn nói: “Nương tử, nàng thật sự là đã thức tỉnh ta.”

Liễu Kiếm Ly đỏ bừng mặt, dù đã thành thân từ lâu, dù đã có phu thê chi thực, nhưng mỗi khi đến lúc như thế này, nàng vẫn có chút luống cuống tay chân. Chỉ là sự dịu dàng trong mắt lại không thể nào che giấu được.

“Chỉ cần có thể giúp được chàng là tốt rồi.”

“Đương nhiên là giúp được ta rồi, hơn nữa còn giúp ta một việc lớn.”

Thế nhưng phương pháp thì đã có, tìm đâu ra người thầy dạy học lại khiến Tần Phong khó xử.

Đại Càn trọng võ, văn thánh đạo thống vốn đã suy yếu, người có thể dạy học tự nhiên càng ít hơn.

Đương nhiên, hắn có thể đến Hạo Văn Viện tìm kiếm vài người, nhưng chắc chắn việc đó không dễ dàng.

Dù sao thì người trong Hạo Văn Viện phần lớn đều là kẻ tự cao tự đại, hơn nữa phần lớn đều giống như Lý công tử kia, là hạng người a dua theo quyền quý.

Để cho loại người như vậy đến Hàn Môn thư viện dạy học, đó không phải là phúc của thư viện, mà là họa của thư viện.

“Có ai là người mà ta có thể yên tâm, hơn nữa còn có thể thành công đưa đến thư viện hay không?”

Vừa nghĩ như vậy, hai mắt Tần Phong sáng lên, trong đầu hiện lên hình ảnh của hai người.

Chương 381: Dời viện binh

Ngày hôm sau, tại lầu Đăng Thiên, vị tam sư huynh Hứa Lạc Hiên đã không còn tung tích, chỉ còn lại Dương Khiêm và Phí Tuần.

“Trời sinh ra người tài tất có lúc dùng đến... Tiểu sư đệ của chúng ta, luôn có thể nói ra những lời khiến người ta phải suy ngẫm.” Dương Khiêm vận thanh y, cảm khái nói.

Phí Tuần gật đầu, trong lòng vẫn còn đang lẩm nhẩm câu nói đó.

Xuất thân hàn vi, hắn vô cùng đồng cảm với những lời này.

“Hiện tại, Thư viện Hàn Môn đã chật kín người, tiểu sư đệ gần như ngày nào cũng phải giảng bài từ sáng đến tối.” Dương Khiêm bưng chén trà lên, nhẹ nhàng thổi.

Phí Tuần không đồng tình: “Muốn bước vào Văn Thánh đạo thống cao hơn, đây vốn là những gì hắn cần phải gánh chịu.

Hơn nữa, chỉ là giảng bài mà thôi, có vất vả đến đâu, lúc trước chúng ta cũng đã trải qua rồi.”

Dương Khiêm lắc đầu cười nói: “Sao có thể giống nhau được, hửm?”

“Sao vậy?” Phí Tuần tò mò hỏi.

Dương Khiêm nhìn lá trà đang nổi trong chén, thấy nó chìm nổi, đã bước vào Văn Thánh tứ phẩm, hắn đối với bói toán có thể nói là thành thạo, chỉ khẽ nhắm mắt lại, hắn liền lộ ra vẻ mặt kỳ quái nói: “Có chuyện phiền toái sắp đến rồi.”

“Chuyện phiền toái?” Phí Tuần ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, trong mắt phản chiếu một mảng tinh không, đây là thuật quan tinh.

Sau khi bói toán một chút, hắn nhìn thấy một chút bóng dáng mơ hồ của tương lai, trong hình ảnh, hắn lại bị Tần sư đệ mang rời khỏi Hạo Văn Viện, đi đến một nơi nào đó.

Nhìn kỹ lại, nơi đó lại là——

“Thư viện Hàn Môn?” Phí Tuần kinh ngạc thốt lên.

Dương Khiêm uống một ngụm trà, nói: “Xem ra, ngươi cũng đã nhìn thấy.

Nếu ta đoán không lầm, chắc là tiểu sư đệ một mình dạy học quá vất vả, muốn gọi người đến giúp rồi.”

“Hừ, xem ra thuật quan tinh của ta còn chưa luyện đến nơi đến chốn, nếu không sao ta có thể đồng ý với hắn, đến cái thư viện đó chứ.

Bản thân còn chưa tìm được cơ hội đột phá tứ phẩm, ta không rảnh rỗi như vậy.

Dương sư huynh chắc cũng vậy phải không?”

Nghe vậy, Dương Khiêm nhướng mày, không trả lời trực tiếp, chỉ nghiêng đầu nhìn về phía lối vào lầu Đăng Thiên, nói: “Hắn đến rồi.”

Vừa dứt lời, Tần Phong đã xuất hiện trước mặt hai người, vừa đến liền nhiệt tình chào hỏi: “Dương sư huynh, Phí sư huynh, lâu ngày không gặp, rất nhớ hai người.”

Quả nhiên là muốn nhờ vả, cách xưng hô thật là đáng suy ngẫm.

Dương Khiêm mỉm cười gật đầu, biết rõ ý đồ của đối phương, Phí Tuần cười lạnh một tiếng: “Lời khách sáo giả dối thì miễn đi, nói thẳng mục đích đến đây đi.”

Ặc, tên này bị sao vậy, ta nợ tiền hắn à? Thôi kệ, việc chính quan trọng hơn... Tần Phong ho khan một tiếng, cười nói: “Sư đệ lần này đến, chủ yếu là muốn nhờ hai vị sư huynh giúp một việc.

Lần trước, ta có lấy được từ Quốc Tử Giám một tờ giấy phép, mở một Thư viện Hàn Môn, khai giảng dạy học.

Nhưng gần đây, học trò trong viện ngày càng đông, một mình ta thật sự là lực bất tòng tâm, nên muốn mời hai vị sư huynh xuất sơn, giúp ta dạy dỗ đám học trò này.

Dù sao với thực lực của hai người, dạy học chắc chắn là chuyện nhỏ.

Nghe được lời khen, sắc mặt Phí Tuần hơi dịu lại, nhưng hắn vẫn nói: “Truyền đạo thụ nghiệp giải hoặc cho người khác đối với chúng ta mà nói, quả thực là chuyện dễ như trở bàn tay, nhưng tại sao chúng ta phải giúp ngươi?”

“Phí sư huynh nói gì vậy, chúng ta không phải là sư huynh đệ sao, giúp đỡ lẫn nhau chẳng phải là chuyện bình thường sao?” Tần Phong xoa xoa tay, nói.

“Hừ, ngay cả Hạo Văn Viện cũng không thèm ở, lúc này lại gọi sư huynh, nghe thật thân thiết.” Phí Tuần khịt mũi coi thường.

“Đó là hai chuyện khác nhau, tuy ta không ở đây, nhưng tâm của ta, vẫn luôn cùng một phe với hai vị sư huynh.” Tần Phong vỗ ngực, chính trực nói.

“Không cần phải nói nữa, không phải là ta không muốn giúp ngươi, mà là lực bất tòng tâm.

Tu hành như nghịch thủy hành chu, không tiến ắt lùi, bản thân ta còn chưa tìm được con đường tu hành cho mình, làm sao có thời gian rảnh rỗi đến thư viện của ngươi, thay ngươi dạy học.” Phí Tuần khoát tay áo.

“Dương sư huynh cũng vậy sao?” Tần Phong quay sang hỏi.

Dương Khiêm mỉm cười: “Văn Thánh tam phẩm không phải dễ dàng đột phá như vậy, lúc rảnh rỗi, ta có thể đến giúp ngươi dạy học trò.”

“Thật sao?” Tần Phong mừng rỡ, Phí sư huynh bên kia có thể từ từ tính toán, hiện tại có thể giải quyết được một người là một người.

“Nhưng điều kiện tiên quyết là, ngươi phải thuyết phục được Phí sư đệ.” Dương Khiêm đặt chén trà xuống, cười có chút ý vị thâm trường.

Nghe vậy, sắc mặt Tần Phong cứng đờ.

Kết quả vòng vo tam quốc lúc lâu, cuối cùng vẫn phải giải quyết tên khó chiều này trước.

Nhìn bộ dạng kiêu ngạo của hắn, Tần Phong luôn cảm thấy rất khó nắm bắt.

Đáng tiếc tên này vừa nhìn là biết không phải loại tham tài, cho dù ta có cả núi vàng núi bạc cũng vô dụng... Tần Phong sắc mặt khó coi, nếu như có thể giống như đối phó với đám người Thần Công Phòng kia, bắt được sở thích của hắn thì tốt rồi.

Ừm?

Nghĩ đến đây, Tần Phong chợt nảy ra một ý: “Phí sư huynh, mỗi một vị Văn Thánh đạo giả đều là từ một phương diện nào đó mà bước vào con đường tu hành, xin hỏi đạo của huynh là gì?”

“Binh pháp.” Phí Tuần thản nhiên đáp.

Lại là binh pháp, điều này khiến Tần Phong có chút ngoài dự đoán, nhưng nghĩ kỹ lại cũng đúng, với tính cách của Phí sư huynh, nếu như học tập trị quốc chi đạo, bước vào triều đường, e là ngày nào cũng bị người ta đàn hặc, sau đó u uất không được chí.

“Binh pháp thông thường, với năng lực của Phí sư huynh chắc chắn đã xem qua hết rồi, trong Thánh Nhân học cung, tuy ta đọc qua vô số sách vở, nhưng có lẽ là Thánh Nhân không muốn dồn tâm huyết vào mảng này, nên không thấy mấy quyển binh pháp nào ra hồn, điều này thật là khó xử!

Ơ? Ta suýt nữa thì quên mất, kiếp trước, bởi vì thi khối văn, nên cũng đọc qua không ít sử sách và binh pháp, nếu đã như vậy...”

Phí Tuần dường như nhìn thấu tâm tư của Tần Phong, khinh thường nói: “Sao? Muốn dùng binh pháp để ép ta khuất phục, đi giúp ngươi dạy học?

Tuy ta không biết ngươi đã trải qua những gì ở học cung, nhưng không phải ta tự phụ, binh pháp chi đạo, cho dù ta chưa lĩnh ngộ được mười phần, thì cũng đã lĩnh ngộ được bảy tám phần.

“Toàn bộ Đại Càn, người duy nhất có thể lọt vào mắt ta, có lẽ chỉ có vị tướng quân Thần Hầu quân - Liễu Thiên Lộc mà thôi.”

Nghe vậy, Dương Khiêm nhìn sang với ánh mắt kỳ quái, lý thuyết suông với thực chiến làm sao có thể giống nhau được. Danh tiếng Quân Thần của Liễu Thiên Lộc là do chiến công hiển hách tạo nên, còn vị Phí sư đệ này nhiều nhất cũng chỉ dừng lại ở giai đoạn lý thuyết. Hai người căn bản không có tính so sánh.

Tuy nhiên, Dương Khiêm là người hiểu chuyện đời, nên không

vạch trần trước mặt, mà nhìn Tần Phong với ánh mắt đầy ẩn ý.

Trong dự đoán của hắn, tiểu sư đệ chỉ nói một câu, vị Phí sư đệ cao ngạo kia liền biến sắc, sau đó cúi đầu khuất phục.

Chỉ là câu nói đó của tiểu sư đệ có lẽ đã bị Thiên Đạo che giấu, cho dù Dương Khiêm có muốn dò la, cũng không thể nghe rõ nội dung.

Tần Phong hồi tưởng lại, những sử sách và binh pháp đã đọc qua ở kiếp trước hiện lên trong đầu. Sau khi bước vào Văn Thánh lục phẩm - Quẻ Mệnh cảnh, trí nhớ của hắn tự nhiên cũng vượt xa người thường.

Không bao lâu, hắn lại mở mắt ra, nhẹ nhàng thở ra một hơi, nói: “Binh pháp là quốc sự trọng đại, là nơi quyết định sống chết, tồn vong của đất nước, không thể không tính toán kỹ càng.

Cần phải xem xét kỹ lưỡng năm yếu tố, gọi là kế sách, để tạo nên thế cục: một là đạo, hai là thiên, ba là địa, bốn là tướng, năm là pháp.”

Chương 382: Năm mới sắp đến

Ban đầu, Phí Tuần không để tâm, chỉ thấy đối phương bàn luận binh pháp trước mặt mình, quả thực là tự phụ.

Thế nhưng mới qua hai câu, hắn liền thay đổi suy nghĩ.

Lời lẽ tuy giản đơn, lại bao quát được toàn bộ tinh túy của binh pháp.

"Nhất viết đạo, nhị viết thiên, tam viết địa..." Phí Tuần lẩm bẩm, chợt như vớ được bảo bối, hít một hơi thật sâu hỏi: "Còn nữa, tiếp theo là gì?"

Dương Khiêm khẽ nhướn mày, phản ứng của đối phương quả nhiên giống hệt như trong dự liệu.

Hắn cũng nhấm nháp lại những lời vừa rồi, dù là người không am hiểu binh pháp, cũng mơ hồ ngộ ra được điều gì đó.

Phí Tuần sốt ruột, Dương Khiêm cũng bị khơi dậy hứng thú.

Thế nhưng, kẻ gây ra mọi chuyện - Tần Phong lại đột ngột dừng lại.

Tần Phong đưa mắt nhìn quanh, rồi giả vờ nói: "Hình như dạo này giảng bài nhiều quá, tự dưng thấy khát nước."

Phí Tuần không nói hai lời, lập tức đưa chén trà trên bàn cho hắn.

Dương Khiêm thấy vậy, vừa định lên tiếng, nhưng Tần Phong đã một hơi uống cạn chén trà.

Đó là chén trà ta vừa mới uống mà... Dương Khiêm lộ vẻ mặt kỳ quái, trong lòng có chút khó chịu, chén trà đó, hắn tuyệt đối không thể nào dùng lại.

Sao trà trong chén này ít vậy nhỉ... Tần Phong nhướng mày, đặt chén trà xuống, lần nữa mở miệng, nói ra những gì mình nhớ được về Tôn Tử binh pháp.

Phí Tuần tập trung tinh thần, nghiền ngẫm từng chút, khi thì trầm tư suy nghĩ, khi thì phấn chấn, khi nghe đến câu "Binh giả, quỷ đạo dã", hắn như quên hết hình tượng của bản thân, lớn tiếng kêu lên: "Hay! Tiếp theo, tiếp theo là gì?"

Tần Phong liếc mắt nhìn chén trà trống rỗng trên bàn, Phí Tuần hiểu ý, vội vàng rót đầy trà cho hắn.

Uống trà xong một cách thong thả, Tần Phong thản nhiên nói: "Hết rồi."

"Hết rồi?" Phí Tuần trợn tròn mắt: "Sao lại hết rồi? Binh pháp này rõ ràng mới chỉ đến đoạn hay, ngươi đừng có đùa ta!"

Tần Phong hắng giọng giải thích: "Thực ra là còn, nhưng ta phải đến Hàn Môn thư viện giảng bài, sợ là không đủ thời gian."

"Vậy khi nào ngươi giảng xong, ta có thể đợi."

Tiểu sư đệ, ngươi thật sự không hiểu hay là giả vờ không hiểu vậy... Tần Phong liếc xéo hắn: "Ít nhất cũng phải đến hoàng hôn mới xong."

"Vậy thì muộn thật, nhưng không sao, đến lúc đó ta sẽ đến tìm ngươi." Phí Tuần nhíu mày.

Xem ra ta không lật bài, ngươi còn định diễn tiếp với ta sao... Tần Phong mỉm cười nói: "Bận rộn cả ngày như vậy, làm sao ta còn sức mà giảng giải nốt phần binh pháp còn lại cho Phí sư

huynh.

Nhưng nếu có người có thể chia sẻ gánh nặng, thay ta dạy dỗ học trò, vậy thì khác.

Phí sư huynh, huynh hiểu ý ta chứ."

Phí Tuần nghe vậy, sắc mặt biến đổi, hồi lâu sau, hắn mới nghiến răng nghiến lợi nói: "Được, ta có thể đến thư viện của ngươi dạy thay, nhưng chỉ giới hạn trong hôm nay, sau đó, ngươi phải nói hết phần còn lại của binh pháp cho ta!"

"Được được được." Tần Phong cười đáp, tuy nói vậy, nhưng trong lòng lại nghĩ, không thể nào truyền dạy hết được binh pháp này nếu không vắt kiệt sức lao động của Phí sư huynh.

Trong mắt Tần Phong, Phí Tuần đã bị hắn nắm chắc.

Hắn nhìn sang phía bên kia, lần nữa lên tiếng: "Dương sư huynh, Phí sư huynh đã đồng ý rồi, còn huynh thì sao?"

Dương Khiêm đứng dậy cười nói: "Cũng lâu rồi ta chưa truyền đạo thụ nghiệp cho ai, dẫn đường đi."

"Vậy thì đa tạ hai vị sư huynh."

Ba người rời đi, trên đỉnh Đăng Thiên Lâu, Thiên Giám quốc sư tóc bạc phơ cúi đầu nhìn xuống, cung kính hành lễ.

.....

Thời gian trôi qua, Phí Tuần rốt cuộc vẫn không thoát khỏi cái bẫy của Tần Phong. Hắn vốn tưởng rằng chỉ cần học một lần là có thể nắm được toàn bộ nội dung của cuốn binh thư kia.

Nhưng kết quả là mỗi ngày chỉ có thể nhận được một phần nội dung mới, đối phương còn mỹ miều nói: "Ôn cố tri tân, dục tốc bất đạt."

Cứ như vậy, Dương Khiêm và Phí Tuần trở thành giáo viên thường trú của Hàn Môn thư viện.

Thậm chí dưới sự dụ dỗ của Tần Phong, cả hai còn rủ rê thêm một số bằng hữu thân thiết ở Hạo Văn viện đến Hàn Môn thư viện.

Sau đó, học trò của Hàn Môn thư viện ngày càng đông, giáo viên cũng ngày càng nhiều, danh tiếng cũng theo đó mà vang xa.

Nhưng đó là chuyện sau này.

.....

"Năm mới sắp đến rồi, không biết Phụng Thiên thành có giống Tấn Dương thành, lại có tuyết rơi hay không." Trong phòng, Tần Phong đẩy cửa sổ ra, nhìn lên bầu trời đêm, không khỏi cảm thán.

Sau khi thành lập Hàn Môn thư viện, mỗi ngày đối mặt với những học trò khao khát tiếp thu kiến thức, tuy mệt mỏi nhưng hắn cũng cảm thấy rất viên mãn.

Hơn nữa, nỗ lực của hắn cũng không phải là không có kết quả, đề nghị của Phí Tuần ngày trước quả nhiên hữu dụng.

Sau khi trở thành giáo viên, mỗi ngày truyền đạt lý tưởng của mình cho học trò, Thần Hải của hắn cũng không ngừng biến hóa.

Chưa nói đến chính khí màu tím cuồn cuộn như biển mây, hay những ngôi sao lấp lánh tỏa ra bạch quang chói lọi, chỉ riêng cái bục vấn tâm kia đã được bao phủ bởi một lớp kim quang nhàn nhạt.

Tần Phong có một cảm giác, chỉ cần kim quang bao phủ toàn bộ bục vấn tâm, hắn cách bước vào ngũ phẩm Hạo Nhiên cảnh cũng không còn xa.

"Nói đi cũng phải nói lại, dạo này bận rộn chuyện Hàn Môn

thư viện, chuyện pháo hoa kia vẫn chưa hỏi han gì, cũng không biết lão gia tử làm xong chưa.

Thôi vậy, ngày mai rảnh rỗi đi một chuyến đến Thần Công phòng, dù sao thư viện bên kia cũng có người trông nom.

Nếu không, lỡ như bên ta không có động tĩnh gì, lão già kia chắc sốt ruột lắm."

"Thật sự rất mong chờ lễ mừng năm mới năm nay."

.....

Cùng lúc đó, bốn vị thân vương của bốn vực Đại Càn cũng đã bắt đầu chuẩn bị lễ vật, lên đường đến Phụng Thiên thành.

Hàng năm cứ đến dịp này, việc triều bái dâng lễ, bẩm báo tình hình biên cương đã trở thành thông lệ.

Trảm Yêu ti bốn vực cũng sẽ phái thần tướng rảnh rỗi cùng Tam Thập Lục Tinh tú đến Phụng Thiên thành tỷ thí.

Mục đích là để mượn thực lực cường đại của các vị đại lão, củng cố niềm tin của bá tánh đối với Đại Càn, đồng thời giúp đồng liêu Trảm Yêu ti của vực mình có được nhiều tài nguyên hơn.

Cùng một thời điểm, từ bốn phương tám hướng, đủ loại người đang hướng về Phụng Thiên thành tụ tập.

.....

Mà ở một nơi khác, khu vực giao giới giữa Nam Vực và Bắc Vực, là núi Hỗn Tịch.

Nơi đây vốn có Bắc Lưu hà chảy qua, nối liền địa phận Nam Vực và Bắc Vực, thế nhưng hiện tại chỉ còn lại lòng sông khô cạn, như một con hào ngăn cách hai vùng đất.

Trong sông không thấy bóng dáng bất kỳ sinh vật nào, sinh cơ đoạn tuyệt, chỉ có thể nhìn thấy hai vệt dài ngoằn ngoèo như rắn, kéo dài đến tận chân núi Hỗn Tịch.

Một bóng người mặc áo đen, sau lưng đeo quan tài, cẩn thận ẩn nấp giữa rừng cây, miệng không ngừng oán thán: "Mỗi lần có việc bẩn thỉu mệt nhọc thế này đều giao cho ta làm, thật là đáng ghét."

Người này chính là Mộ Hữu Tiền của Quán Trủng Mộ gia.

Hắn nấp sau tán cây, nhìn về phía con quái vật khổng lồ đang nằm nghỉ ngơi trên sườn núi - con rắn quái dị một đầu hai thân, thấp giọng kinh hô: "Lại là Phì Di, con hung vật này sao lại xuất hiện ở đây, thảo nào Bắc Lưu hà lại khô cạn. Hơn nữa, con quái vật này căn bản còn chưa chết hẳn, lão gia tử sao lại nghĩ đến chuyện gọi ta đến đây?"

Phì Di sau khi chết, bản mệnh thần thông sẽ khiến hơi nước bốc hơi, gây ra hạn hán, nếu không xử lý thỏa đáng, sẽ dẫn đến tai họa khôn lường!

Chương 383: Khởi hành

Quan Trủng Mộ Gia tuy có thể thông qua Trấn Linh Quan, thu nạp thi thể và tàn hồn của yêu quỷ, ngăn chặn thần thông bẩm sinh của chúng sau khi chết gây hại cho nhân gian, nhưng điều kiện tiên quyết để thu nạp là yêu quỷ đó phải là vật chết hoặc không còn sức phản kháng!

Giờ phút này nhìn con Phì Di kia, khí tức hùng hậu, rõ ràng cách cái chết còn xa vạn dặm, hung vật như vậy đâu phải thứ mà Mộ Hữu Tiền có thể đối phó được!

"Chẳng lẽ Lão gia tử tính sót?" Dưới lớp áo choàng đen, sắc mặt Mộ Hữu Tiền khó coi.

Hắn muốn trực tiếp rời đi, nhưng nếu cứ mặc kệ Phì Di, ai biết được sẽ gây ra tai họa gì.

Ngay khi hắn đang do dự, một tiếng xé gió vang lên.

Ngẩng đầu nhìn lại, hắn thấy ba bóng người mặc áo đỏ, đầu đội mặt nạ trắng, đang vây quanh Phì Di theo thế gọng kìm.

Mộ Hữu Tiền vô cùng kinh ngạc: "Những người này là ai, lại dám trực tiếp đối mặt với Phì Di, kẻ có thực lực ít nhất là Lục Chuyển Kiếp Lực?"

Phì Di, một đầu hai thân, nghe thấy động tĩnh, ngẩng đầu lên, thè lưỡi rắn, đôi mắt đỏ tươi đảo một vòng với một góc độ kỳ quái, bao quát cả bốn phía, thu ba bóng người vào trong tầm mắt.

Chỉ thấy nó quật đuôi xuống đất, tiếng nổ vang lên, cả Hồn Tịch Sơn chấn động dữ dội.

Cơ hội mãnh liệt như lưỡi dao sắc bén, phá hủy núi non và cây cối trên đường đi với khí thế như chẻ tre, vết nứt lan ra bốn phía.

Mộ Hữu Tiền chấn động không thôi, thực lực của con Phì Di này còn cao hơn hắn tưởng tượng một bậc, e rằng đã đạt tới Thất Chuyển Kiếp Lực!

Sự tồn tại như vậy, trừ phi có Thập Nhị Thần Tướng ra tay, nếu không ai đến cũng khó mà chống lại!

Thế nhưng một màn tiếp theo lại khiến Mộ Hữu Tiền vạn vạn không ngờ tới, chỉ thấy người đeo mặt nạ trắng bí ẩn đối diện với Phì Di, hai tay khép lại, bóng đen dưới chân hắn ta trong nháy mắt dựng đứng lên, cản trở thế công của Phì Di.

"Ảnh Lưu Bích của Bách Quỷ Đạo Thống, người này là phẩm cấp gì, lại có thực lực như vậy?" Mộ Hữu Tiền thấp giọng thốt lên.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, sau khi công kích của Phì Di bị ngăn cản, người đeo mặt nạ trắng giơ tay phải lên, một chiếc quan tài đen khổng lồ bằng bóng tối đột nhiên rơi xuống, đập mạnh vào đầu Phì Di.

Tiếng kêu thảm thiết vang lên, tiếp theo là sự phẫn nộ của Phì Di. Cây cối héo úa với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy, núi đá hóa thành cát bụi. Mộ Hữu Tiền chỉ cảm thấy khó thở, máu trong cơ thể dường như sắp bị bốc hơi. Hắn hiểu, đây là Phì Di đang thi triển thần thông bẩm sinh, bốc hơi thủy khí trong thiên địa.

Với thực lực của hắn, đối mặt với chiêu thức như vậy, căn bản không thể phản kháng.

Tuy nhiên, ba bóng người kia lại như không có việc gì, lơ lửng trên không trung, điều khiển âm khí trong thiên địa.

Chẳng mấy chốc, âm khí hội tụ trên không trung, hóa thành một bàn tay khổng lồ màu đen.

Bàn tay che khuất bầu trời, hung hăng đè xuống Phì Di.

Ầm!

Hồn Tịch Sơn trong nháy mắt bị chia làm hai, thân thể Phì Di cũng bị đánh vào khe nứt khổng lồ, sống chết không rõ.

Thần thông bẩm sinh của Phì Di bị đánh gãy, Mộ Hữu Tiền cũng khôi phục khả năng hành động. Hắn nuốt vài ngụm nước, giấu thân thể mình trong đống cây cối đổ nát và bụi bay mù mịt.

"Những người này rốt cuộc là ai? Hung thú Phì Di ở trong tay bọn họ, vậy mà không chịu nổi một chiêu.

Cũng không biết bọn họ vì sao lại đến đây đối phó với Phì Di, nhìn bộ dạng, cũng không giống người của Trảm Yêu Ti.

Thôi vậy, ít chuyện thì yên thân, ta vẫn nên trốn ở đây, an tâm chờ bọn họ rời đi."

Sau khi trở về, hắn chỉ cần báo cáo chi tiết tình hình cho Lão gia tử là được.

Mộ Hữu Tiền đang suy nghĩ như vậy, ngẩng đầu nhìn lại, thì ba bóng người kia đã biến mất không thấy tăm hơi.

Hắn giật mình, biết rõ tình hình không ổn, vừa định bỏ chạy, một bàn tay đã đặt lên vai hắn, khiến hắn không thể động đậy.

"Ba vị hảo hán, ta chỉ là người qua đường, cái gì cũng không nhìn thấy, xin ba vị tha cho ta một mạng." Mộ Hữu Tiền vội vàng cầu xin.

Giọng nói khàn khàn truyền ra từ dưới lớp mặt nạ trắng: "Quan Trủng Mộ Gia?"

"Vâng, đại nhân, tiểu nhân chính là người của Quan Trủng Mộ Gia, ngày thường hành thiện tích đức, chưa từng làm chuyện hại

người."

"Ngươi ở đây cũng tốt." Một người đeo mặt nạ trắng lên tiếng.

Lời này là có ý gì..... Trong lòng Mộ Hữu Tiền thấp thỏm.

"Phì Di có thần thông bẩm sinh giả chết, muốn tiêu diệt nó không phải chuyện dễ, chúng ta muốn mang nó về Cửu Trọng Ngục ở Phụng Thiên Thành, nhưng lại thiếu một kiện không gian bảo khí có thể chứa nó, Trấn Linh Quan của Quan Trủng Mộ Gia các ngươi rất thích hợp."

Cửu Trọng Ngục?

Ngục La Ti?

Sự tình đã đến nước này, Mộ Hữu Tiền rốt cuộc cũng biết được thân phận của ba người.

Lão gia tử từng nói với hắn, ngoài Quan Trủng Mộ Gia ra, còn có một nơi cũng luôn xử lý những yêu quỷ sau khi chết sẽ gây hại cho một phương, đó chính là Cửu Trọng Ngục!

Nhưng điểm khác biệt giữa hai bên là, Quan Trủng Mộ Gia chỉ có thể phong ấn vật chết, còn Cửu Trọng Ngục lại giam giữ vật sống.

Ai cũng biết, yêu quỷ còn sống so với đã chết còn khó đối phó hơn, mà Ngục La Ti có thể làm được điều này, là bởi vì những người quản lý Cửu Trọng Ngục, mỗi người đều có thực lực cao thâm khó lường.

Hôm nay được chứng kiến, Mộ Hữu Tiền mới biết lời Lão gia tử nói không sai.

Hắn cười gượng nói: "Các vị đại nhân Ngục La Ti, Trấn Linh Quan này là do Mộ gia chế tạo, chỉ có người của Mộ gia mới có thể

sử dụng.

Cho dù ta muốn mượn nó để phong ấn Phì Di, các vị cũng không dùng được."

"Điều này chúng ta tự nhiên biết..... Cho nên, ngươi hãy cùng chúng ta trở về Phụng Thiên Thành."

"Cái này....." Mộ Hữu Tiền dè dặt hỏi: "Ta có thể từ chối không?"

Ba người đeo mặt nạ trắng không trả lời, chỉ cúi đầu nhìn hắn.

Mộ Hữu Tiền lập tức đổi giọng: "Có thể góp một phần sức lực nhỏ bé cho các vị đại nhân Ngục La Ti, là vinh hạnh của ta. Xin hỏi ba vị đại nhân, chúng ta khi nào thì xuất phát?"

"Ngay bây giờ!" Một người trong ba người trả lời.

Sau khi mấy người rời đi, Hồn Tịch Sơn hoang tàn đổ nát lại khôi phục sự yên tĩnh.

Một bóng đen bất ngờ xuất hiện trên không trung, hắn đeo mặt nạ quỷ, mặc trường bào đen đỏ xen kẽ, trên ngực thêu một chữ số bốn.

Sau khi xác nhận Phì Di đã bị bắt đi, bóng dáng liền biến mất trong màn đêm.

.....

Ở một nơi khác, Trấn Thiên Nhất nhìn hồ nước đã cạn khô, nhíu mày.

"Khí tức biến mất rồi." Ngu Mi khẽ lên tiếng.

"Ừm." Trấn Thiên Nhất đáp lại một tiếng. Từ một tháng trước, hắn đã nhận được truyền lệnh của Trảm Yêu Ti Phụng Thiên

Thành, nhưng vẫn luôn lấy lý do bận việc để trì hoãn.

Nguyên nhân là khi hắn tiêu diệt yêu quỷ ở Nam Vực, đã phát hiện ra bóng dáng của Lệ Bạt từng tấn công Tấn Dương Thành.

Hắn vẫn luôn truy đuổi Lệ Bạt, vì muốn tìm được người đàn ông đã bóp nát đao khí của hắn trên không trung.

Nhưng đến cuối cùng, cũng chỉ là công cốc.

"Thôi vậy, khí tức đã không thể tìm thấy, chúng ta lập tức khởi hành đi Phụng Thiên Thành." Trấn Thiên Nhất lên tiếng.

Ngu Mi khẽ gật đầu: "Sắp đến năm mới rồi, đại điển mừng năm mới sắp bắt đầu, đến lúc đó Trảm Yêu Ti bốn vực lại phải tỷ thí một phen. Lần này, ngươi có ra tay không?"

Trấn Thiên Nhất nghe vậy, nhướng mày: "Yêu quỷ hoành hành ở Nam Vực, khác xa so với ba vực còn lại. Năm ngoái, ta, Thương Tiên và Phong Quỷ đều bận rộn, không đến Phụng Thiên Thành. Kết quả dẫn đến tài nguyên mà Nam Vực có thể phân bổ trong năm nay ít hơn nhiều so với ba vực còn lại. Lần này, đã nhận được truyền lệnh từ Đế Đô, nhân tiện cũng hoạt động một chút."

Để tránh cho người của ba vực khác cho rằng Nam Vực chúng ta dễ bắt nạt.

Chương 384: Dám giận không dám nói

Phụng Thiên Thành, năm mới sắp đến, khắp nơi đều rộn ràng chuẩn bị đón Tết.

Trên đường phố, đèn lồng rực rỡ, hoa tươi rực rỡ, tiếng cười nói rộn ràng.

Các quan viên đều bận rộn, ngày nào cũng làm việc cần mẫn, bởi lẽ nếu sơ suất vào thời điểm nhạy cảm này, e rằng sẽ bị kẻ thù chính trị dèm pha, không may phải đón năm mới trong nhà lao.

Trong Tần phủ, Tần Phong đẩy cửa sổ ra, hít một hơi thật sâu, không khí mùa đông trong lành, xen lẫn hương thơm say đắm lòng người của nữ nhân.

Hương thơm này dĩ nhiên là từ nương tử của hắn.

Được Thanh Nhi hầu hạ, Tần Phong rửa mặt xong liền đi về phía đình giữa hồ.

Từ xa đã thấy Ngưng Sương một thân lam y đang cùng nương tử học tập kỹ thuật thổ nạp, luyện tập khống chế kình khí.

Hắn thậm chí còn kinh ngạc phát hiện, lúc này Ngưng Sương đã có thể lơ lửng trên không, đó là dấu hiệu cho thấy nàng đã đạt đến sự cân bằng tinh diệu trong việc khống chế kình khí.

Nương tử trước đây từng nói với hắn, nếu võ giả Tứ phẩm có thể lơ lửng trên không, cũng đồng nghĩa với việc nàng đã không còn xa bước vào cảnh giới Thần Hành của võ giả Ngũ phẩm.

Hai người đang luyện tập trong đình giữa hồ, bỗng nghe thấy tiếng động. Họ nhìn về phía hành lang, sau đó dừng lại.

Lam Ngưng Sương hỏi: "Cô gia, huynh muốn ra ngoài sao?"

Tần Phong gật đầu, năm mới sắp đến, Hàn Môn thư viện cho học tử nghỉ, thời gian của hắn cũng dư dả hơn.

"Hôm nay ta muốn đến Thần Công Phòng một chuyến, trên đường tiện thể ghé qua Dục Tú Phường nổi tiếng của Phụng Thiên Thành, mua thêm một ít trang sức và y phục cho nữ quyến trong nhà."

Lam Ngưng Sương nghe vậy, đôi mắt sáng lên. Gần Dục Tú Phường có rất nhiều hiệu sách, nàng cũng muốn nhân cơ hội này mua một ít thoại bản mới ra lò, lúc rảnh rỗi có thể xem cho khuây khỏa.

"Vâng, cô gia, nhưng nếu đã đi mua y phục, hay là dẫn tiểu thư đi cùng luôn, dù sao cũng phải đo kích thước." Lam Ngưng Sương đề nghị.

Đo kích thước sao? Tần Phong liếc nhìn Liễu Kiếm Ly - thiên tiên áo trắng bên cạnh. Kích thước của nàng, hắn sớm đã nắm rõ trong lòng bàn tay, nhắm mắt cũng có thể ước lượng được. Thật ra có đi hay không cũng không sao.

Nhưng từ khi đến Phụng Thiên Thành, ngoài việc cùng nhau đến bái kiến nhạc phụ nhạc mẫu, hắn thật sự chưa từng cùng nương tử đi dạo phố.

Một là vì Liễu Kiếm Ly bận rộn tu luyện, tìm kiếm cơ hội đột phá lên Nhị phẩm, hắn cũng thường xuyên bị đủ loại chuyện vặt vãnh quấn thân, hai người rất khó có thời gian rảnh rỗi.

Hai là vì danh tiếng của Liễu Kiếm Ly quá lớn. Với dung mạo của nàng, nếu đi trên đường phố Phụng Thiên Thành, e rằng sẽ bị

người ta vây xem đến mức nước chảy không lọt, khá là phiền phức.

Tần Phong suy nghĩ một chút rồi đáp: "Cũng được, nhưng trước khi đi, nương tử tốt nhất nên cải trang một chút."

Lam Ngưng Sương và Liễu Kiếm Ly nhìn nhau, trong mắt hiện lên vẻ nghi hoặc.

Đợi đến khi ba người bước ra khỏi Tần phủ, Liễu Kiếm Ly đã đeo lên một chiếc khăn lụa trắng, che đi dung nhan tuyệt mỹ, chỉ còn đôi mắt trong veo lộ ra ngoài.

...

Nói đến Đại Càn, nơi được nữ tử yêu thích nhất, phải kể đến ba nơi:

Bách Hoa Cốc ở Nam Vực, núi Đồ Sơn ở Tây Vực và Dục Tú Phường ở Phụng Thiên Thành là ba nơi nổi tiếng.

Dục Tú Phường không chỉ bày bán trang sức tinh xảo, son phấn thơm ngát mà còn có những bộ y phục được may vá tinh tế, hoàn mỹ.

Vì vậy, mỗi ngày, dòng người ra vào Dục Tú Phường tấp nập.

Tần Phong đã sớm dự đoán Dục Tú Phường sẽ rất đông người, nhưng hắn vẫn đánh giá thấp số lượng người ở đây.

Chỉ thấy bên trong phường đã chật kín người, bên ngoài còn có rất nhiều nữ tử với đủ loại hình dáng đang đứng chờ đợi.

Lam Ngưng Sương nhón chân lên nhìn, nói: "Xem tình hình này, muốn đến lượt chúng ta e rằng còn phải mất nửa canh giờ."

"Trước đây cũng như vậy sao?" Tần Phong tò mò hỏi.

Lam Ngưng Sương khẽ gật đầu: "Trước khi tiểu thư đến Vạn Kiếm Tông, ta cũng từng cùng Liễu phu nhân đến đây mua y phục. Gần Tết, vì các vị thân vương tứ vực sẽ đến triều bái, cộng thêm rất nhiều người muốn xem lễ hội mừng năm mới của Phụng Thiên Thành, nên đều tụ tập về đây. Dục Tú Phường nổi tiếng khắp nơi, nữ tử đến Phụng Thiên Thành tự nhiên đều muốn đến đây, mua sắm một ít trang sức hoặc son phấn, trong đó người đặt may y phục cũng không ít."

"Qua lại như vậy, tự nhiên sẽ có nhiều người như thế."

"Thì ra là vậy." Tần Phong thầm thở dài, quả nhiên nữ nhân vì mua sắm, chờ đợi bao lâu cũng cam tâm tình nguyện.

Nếu đổi lại là nam nhân, e rằng chỉ nghĩ, hay là ngày mai quay lại?

"Cô gia, hay là huynh dẫn tiểu thư đi dạo xung quanh trước, lát nữa quay lại? Ta ở đây chờ thay mọi người."

Tần Phong lắc đầu: "Chúng ta cùng chờ đi."

"Cũng được."

Ba người yên lặng chờ đợi trong hàng, thời gian trôi qua từng phút từng giây.

Vì có người duy trì trật tự, nên hàng người chờ đợi cũng đâu vào đấy. Sắp đến lượt Tần Phong ba người, phía sau bỗng nhiên truyền đến một trận ồn ào.

"Xếp hàng? Ta từ nhỏ đến lớn còn chưa biết xếp hàng là gì, cút hết cho ta!" Giọng nói ngang ngược, kèm theo đó là một tiếng bạt tai vang dội.

Tần Phong mấy người nhìn theo tiếng động, chỉ thấy một tên công tử áo tím đang ôm eo một mỹ nhân nóng bỏng, bên cạnh còn

có một gã nam tử cao lớn đóng vai trò hộ vệ.

Mỹ nhân kia tuy có thân hình bốc lửa, dung mạo cũng không tệ, nhưng vừa nhìn đã biết không phải con nhà lành, bởi vì người đàng hoàng ai lại mặc hở hang như vậy trong thời tiết lạnh giá thế này.

"Lại là hắn." Tần Phong nhướng mày, hắn nhận ra tên công tử áo tím kia.

Hồi ở Trích Tinh Lâu, hắn từng chạm mặt gã này cùng với Đường Phi, nếu hắn nhớ không lầm, đó là con trai của Hộ bộ thị lang - Chu Ngôn Lập!

Cô nương duy trì trật tự ôm mặt, uất ức đến đỏ hoe cả mắt. Nàng vốn chỉ có ý tốt nhắc nhở đối phương xếp hàng, ai ngờ lại nhận được kết quả như vậy?

Chuyện ồn ào phía sau thu hút sự chú ý của rất nhiều người.

Có người nhận ra thân phận của tên công tử áo tím, nhỏ giọng lẩm bẩm một câu "Con trai của Hộ bộ thị lang" rồi im lặng nhường đường.

Những người còn lại nghe được thân phận của hắn, cũng rụt cổ lại, lùi sang một bên.

Đúng là dân thường không đấu lại quan, bọn họ tự nhiên là nên tránh voi chẳng xấu mặt nào.

Hơn nữa, Chu Ngôn Lập nổi tiếng là kẻ ăn chơi trác táng ở Phụng Thiên Thành, ai lại vì một cô nương mà đi chọc giận hắn chứ?

Vì vậy, mặc dù trong lòng mọi người đều phẫn nộ, nhưng đa phần đều là dám giận không dám nói.

Chu Ngôn Lập cười lạnh một tiếng, dẫn theo mỹ nhân diễm lệ và tên hộ vệ, nghênh ngang tiến lên.

Trên đường đi, mỹ nhân kia nũng nịu nói: "Vẫn là Chu công tử có mặt mũi, trước đây nô gia đến đây, lần nào phải xếp hàng?

Chưa bao giờ giống như hôm nay, mọi người tự động nhường đường."

Chu Ngôn Lập nghe vậy, ôm eo nàng, bóp nhẹ một cái: "Chỉ cần tối nay nàng hầu hạ ta thoải mái, sau này đến đây cứ việc xưng tên ta."

Mỹ nhân kia che miệng cười: "Tối nay nô gia đảm bảo sẽ khiến Chu công tử sung sướng đến quên cả trời đất."

Thế phong ngày càng xuống cấp, thật là bại hoại phong tục... Mọi người cúi đầu, trong mắt đều là vẻ chán ghét.

Khi Chu Ngôn Lập cùng hai người đi đến cửa Dục Tú Phường, lại phát hiện vẫn còn mấy người chắn trước mặt.

Chu Ngôn Lập nhíu mày, khó chịu quát: "Cút ngay!"

Những người khác đều cho rằng vị công tử áo đen kia sẽ dẫn theo hai vị cô nương tránh đường, nào ngờ vị công tử kia không thèm quay đầu lại, lạnh lùng nói: "Thời tiết lạnh như vậy, sao lại có chó chạy rông sủa loạn ở đây?"

Chương 385: Dẫn các ngươi đi xem một thứ

Mọi người đều ngỡ ngàng, ngẩng đầu lên nhìn Tần Phong.

Tên hộ vệ lực lưỡng cau mày, nữ tử diễm lệ trợn tròn mắt, vẻ khó tin hiện rõ trên gương mặt.

Chu Ngôn Lập giận dữ quát: “Ngươi nói cái gì?!”

Tần Phong xoay người, thở dài: “Quả nhiên là chó, nghe không hiểu tiếng người sao.”

“Ngươi tìm chết!”

Lời còn chưa dứt, Chu Ngôn Lập đã giơ tay lên, định tát đối phương.

Thế nhưng bàn tay vừa giơ lên giữa không trung, đã bị một người khác giữ chặt, chính là Lam Ngưng Sương.

Có nàng ở bên cạnh, sao có thể để người khác động tay động chân với cô gia?

Vốn đã tức giận, Lam Ngưng Sương ra tay mạnh mẽ, khiến Chu Ngôn Lập đau đến mức kêu la: “Buông ra, mau buông ta ra!”

Nam tử lực lưỡng thấy vậy, tung một quyền, tiếng xé gió lập tức vang lên.

Tần Phong nhướng mày, hắn sớm đã nhìn ra người này chỉ là Thần Vũ lục phẩm, hơn nữa kình khí cũng không hùng hậu, hẳn là mới bước vào cảnh giới này chưa lâu.

Loại nhân vật này thậm chí không cần nương tử ra tay, một mình Lam Ngưng Sương cũng đủ để đối phó.

Sự thật cũng đúng như Tần Phong dự liệu.

Lam Ngưng Sương một cước đá văng Chu Ngôn Lập ra sau, động tác nhanh như chớp, rút trường kiếm bên hông, sau đó dùng vỏ kiếm đánh về phía nắm đấm đang vung tới của đối phương.

Chỉ nghe thấy một tiếng "bốp", nam tử hộ vệ sắc mặt trắng bệch, loạng choạng lùi về sau, ánh mắt nhìn nữ tử áo lam tràn đầy cảnh giác.

Chu Ngôn Lập ở một bên hiển nhiên không nhận ra sự chênh lệch thực lực của hai bên, vẫn đang xoa cổ tay không ngừng gào thét: "Còn đứng ngây ra đó làm gì, còn không mau dạy dỗ nàng ta cho ta?"

Nam tử lực lưỡng lộ vẻ do dự, nhưng chủ tử đã ra lệnh, cho dù biết rõ không địch lại, hắn cũng phải liều mạng xông lên.

Ngay lúc này, Liễu Kiếm Ly đeo khăn che mặt nghiêng đầu nhìn sang, chỉ một ánh mắt, nam tử hộ vệ như bị trọng kích, hai mắt trắng dã, quỳ rạp xuống đất, mất đi ý thức.

Mọi người có mặt đều không hiểu gì trước màn đột ngột này.

Chu Ngôn Lập tuy ăn chơi trác táng, nhưng cũng không phải kẻ ngu ngốc. Thấy tình hình trước mắt, hắn liền biết mình đã đụng phải đối thủ cứng cựa.

Hôm nay hắn không mang theo nhiều hộ vệ, nếu tiếp tục dây dưa, e rằng sẽ phải chịu thiệt. Chu Ngôn Lập liền nảy lòng muốn rút lui.

Đột nhiên, một tràng tiếng bước chân từ phía sau truyền đến.

Thì ra là quan binh phụ trách tuần tra trong Phụng Thiên thành nghe thấy động tĩnh ở đây, nên chạy tới.

“Hôn lễ sắp diễn ra, ai dám gây chuyện lúc này?” Tên quan binh dẫn đầu quát lớn một tiếng, thế nhưng khi nhìn rõ dung mạo của công tử áo tím, thái độ lập tức thay đổi: “Ta còn tưởng là ai, thì ra là Chu công tử?

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ có kẻ nào không biết điều, chọc giận Chu công tử?”

Chu Ngạo Bạch nghe vậy, trong lòng trầm xuống, chỉ cảm thấy hắc y công tử cùng hai vị cô nương kia e rằng sẽ gặp nạn.

Chu Ngôn Lập nhìn thấy mười mấy tên quan binh tuần tra, trái tim vốn đã thu lại lại lần nữa ngẩng cao đầu, hắn chỉ vào Tần Phong ba người quát lớn: “Bắt hết đám người này lại cho ta.”

Đội trưởng đội tuần tra lập tức quát: “Các ngươi không nghe thấy lời Chu công tử nói sao? Mau bao vây đám người này lại!”

Tần Phong cau mày, quả nhiên là quan quan tương hộ, đối phương cũng không hỏi rõ trắng đen, chỉ vì một câu nói của Chu Ngôn Lập, liền muốn trực tiếp động thủ?

Liễu Kiếm Ly nhíu mày, nhìn đám quan binh đang bao vây, nàng định ra tay thì từ trong Dục Tú phường, một nam tử mặc chiến phục, vẻ mặt nghiêm nghị bước ra.

Hắn không nói hai lời, đi tới giữa Tần Phong và Chu Ngôn Lập.

“Ngươi là ai?” Tên quan binh dẫn đầu không chắc chắn hỏi.

Nam tử mặc chiến phục không nói nhiều, mà là từ trong ngực móc ra một tấm lệnh bài.

Chu Ngôn Lập thấy vậy sắc mặt đại biến, tên quan binh dẫn

đầu càng kinh hãi đến mức thân thể run lên, đó là lệnh bài của đương triều công chúa!

“Hôn lễ sắp diễn ra, các ngươi ở đây hồ đồ, có mấy cái đầu để rụng?”

Lời nói đơn giản nhưng khiến tên quan binh dẫn đầu toát mồ hôi lạnh.

Chu Ngôn Lập sắc mặt biến đổi mấy lần, hắn trừng mắt nhìn Tần Phong một cái, sau đó liền mang theo nữ tử diễm lệ còn chưa hiểu chuyện gì rời đi, thậm chí cũng không thèm để ý đến tên hộ vệ đang hôn mê.

Mà đám quan binh tuần tra cũng như chim sợ cành cong, vội vàng rút lui.

Tần Phong có chút kinh ngạc, do đứng sau lưng nam tử mặc chiến phục, nên hắn không nhìn rõ đó là lệnh bài gì.

Thế nhưng có thể khiến cho con trai của hộ bộ thị lang cũng phải sợ hãi mà lui, chắc hẳn người đứng sau nam tử này thân phận hiển hách.

Vì lịch sự, Tần Phong định mở miệng cảm tạ, thế nhưng nam tử mặc chiến phục kia lại chẳng thèm nhìn lấy một cái, xoay người trực tiếp bước vào Dục Tú phường.

Sóng gió qua đi, có cô nương bắt đầu duy trì trật tự, dẫn Tần Phong và hai người bạn của hắn vào trong Dục Tú phường.

Nam tử mặc chiến phục trở lại lầu ba của Dục Tú phường, lại không tìm thấy bóng dáng thướt tha kia, lập tức cau mày hỏi nữ tử đang thu dọn y phục: “Công chúa đâu?”

Nữ tử nhỏ giọng đáp: “Công chúa có việc, đã rời đi trước, nàng ấy bảo ta chuyển lời cho Triển hộ vệ, bảo huynh ấy tự mình hồi

cung trước.”

Nam tử mặc chiến phục nghe vậy, sắc mặt vô cùng khó coi.

…

Sau khi mua xong trang sức và y phục trong Dục Tú phường, ba người họ ra khỏi phố, đã đến giờ dùng bữa trưa.

Tần Phong cùng hai người bạn đến Vọng Nguyệt cư, nơi này buôn bán vô cùng náo nhiệt, trong tửu lâu chật kín người.

Dưới sự dẫn dắt của tiểu nhị, bọn họ đến một gian phòng riêng.

Lam Ngưng Sương hỏi: “Cô gia, lát nữa có sắp xếp gì không, là trực tiếp đến Thần Công phòng sao?”

Tần Phong nhìn ra ngoài cửa sổ, liếc nhìn sắc trời, lắc đầu: “Tối muộn một chút, có một thứ muốn cho hai người xem.

Thế nhưng thứ đó chỉ có vào buổi tối mới có thể nhìn rõ, cho nên buổi chiều chúng ta cứ dạo chơi xung quanh, gần tối rồi hãy đến Thần Công phòng.”

Ba người rời khỏi Vọng Nguyệt cư, liền dạo chơi trong Phụng Thiên thành.

Phải nói rằng, sự náo nhiệt của Phụng Thiên thành vốn đã không phải Tấn Dương thành có thể so sánh, thêm vào đó hôn lễ sắp đến gần, sự náo nhiệt này còn hơn trước rất nhiều.

Trên đường phố, những gian hàng bán rong san sát nhau, người biểu diễn tài nghệ cũng là đếm không xuể.

Tần Phong nhìn thấy một gian hàng bán đặc sản Phụng Thiên thành, liền bước tới. Hắn vừa mở miệng hỏi giá cả, liền nghe thấy bên cạnh có tiếng thở hổn hển vang lên.

Liếc mắt nhìn sang, hắn thấy Nhã An ăn vận như công tử, sắc mặt ửng hồng, trên trán lấm tấm mồ hôi.

Tại sao mỗi lần gặp phải tên này, đều là bộ dạng này? Nàng ta rốt cuộc đã làm gì… Tần Phong nhướng mày, suy nghĩ miên man.

“Nhã An công tử.” Lam Ngưng Sương chào hỏi.

“Rất… rất trùng hợp.” Nhã An thở hổn hển, thản nhiên lên tiếng.

Vương Tự ở một bên nghe vậy, lộ ra vẻ mặt có chút kỳ quái, nhưng rất nhanh được hắn che giấu.

“Ngươi sao lại thế này?” Tần Phong nhịn không được tò mò, lên tiếng hỏi.

“Muội muội ta muốn mua đồ quá nhiều, chạy đông chạy tây, nên mới thành ra thế này.” Nhã An cau mày, giọng điệu trách móc. “Ta vừa lúc có việc tìm ngươi, pháo hoa mà ngươi nói trước đó rốt cuộc thế nào rồi? Ta đợi ngươi đã lâu, cũng không thấy ngươi chủ động đến tìm ta.”

“Ặc…” Sau khi thành lập thư viện cho người nghèo, hắn gần như dành hết thời gian cho đám học trò nghèo, nào còn tâm trí đâu mà quản những chuyện khác?

Nghĩ đến đây, hắn liền thuận miệng kiếm cớ: “Kỳ thật ta cũng có đến Thiên Bảo các tìm ngươi, nhưng có lẽ không trùng hợp, mỗi lần đến đều không gặp.”

Vương Tự lập tức lên tiếng: “Tần công tử đừng nói giỡn, khoảng thời gian này ta theo lệnh luôn ở Thiên Bảo các, chưa từng gặp mặt.”

Bầu không khí nhất thời có chút ngại ngùng.

Chương 386: Pháo hoa rực rỡ

“Ngươi cũng không cần phải nói lời khách sáo với ta, chuyện của Hàn Lâm thư viện ở Phụng Thiên thành, ai cũng biết, nhưng cũng không có gì đặc biệt.

Ta biết khoảng thời gian này ngươi rất bận, nhưng mà lễ mừng năm mới sắp đến rồi, pháo hoa kia, rốt cuộc có thể làm được không?” Nhã An nghiêm mặt nói.

Đàn ông, vĩnh viễn không thể nói mình không được… Trong lòng Tần Phong lẩm bẩm một câu, sau đó mở miệng nói: “Yên tâm đi, khoảng thời gian trước, Nguyên lão gia tử của Thần Công phòng đã nhờ người nhắn với ta.

Việc chế tạo pháo hoa rất thuận lợi, tối nay giờ Dậu, ngươi đến Thần Công phòng xem thử là biết.”

“Được.” Nhã An gật đầu đáp.

Mua xong đồ ăn vặt đặc sản, Tần Phong định sẽ chia tay Nhã An, dẫn theo vợ và Ngưng Sương đi dạo Phụng Thiên thành thêm một lát.

Thế nhưng Nhã An rõ ràng là không có ý rời đi, vẫn bám theo phía sau.

Tần Phong cứng đờ mặt, quay người hỏi: “Ngươi làm gì vậy?”

“Rảnh rỗi không có việc gì, đi dạo cùng các ngươi, dù sao bây giờ còn sớm mà.” Nhã An thành thật đáp.

“Ặc…”

Tên này chẳng lẽ không có tự giác là bóng đèn sao… Khóe miệng Tần Phong giật giật, muốn nói: “Sắp năm mới rồi, Thiên Bảo các chắc là rất bận. Ngươi không cần phải đến đó giúp một tay, xem xét một chút sao?”

“Chuyện đó tự nhiên có người dưới…”

“Khụ khụ.” Vương Tự ở bên cạnh bỗng nhiên ho khan.

“Vương thúc, người không sao chứ?” Tần Phong nghiêng đầu hỏi.

“Không sao, chỉ là hơi cảm lạnh một chút thôi.” Vương Tự xua tay.

“Vậy thì người phải chú ý giữ ấm. À, vừa nãy ngươi muốn nói gì nhỉ?”

Nhã An tự biết mình suýt nữa thì lỡ lời, liền chuyển chủ đề: “Ta thân là thiếu đương gia của Ngọc Lâm thành, Thiên Bảo các của Phụng Thiên thành bận hay không, cũng không liên quan gì đến ta.

Còn Thiên Bảo các bên Ngọc Lâm thành, tự nhiên có người dưới trướng phụ trách trông nom.”

“Cũng có lý.” Tần Phong khẽ gật đầu, lại hỏi: “Đúng rồi, đồ của muội muội ngươi đã mua xong hết chưa? Có còn sót gì không, đừng có quên đấy.”

Nhã An hơi nhíu mày: “Đồ của muội ấy đã mua xong hết rồi, nhưng mà ngươi quan tâm đến chuyện của xá muội ta làm gì?”

Ta quan tâm muội muội ngươi sao… Khóe miệng Tần Phong giật giật, chẳng lẽ là cách nói chuyện của hắn quá uyển chuyển, cho nên đối phương không nghe hiểu ý tứ trong lời nói của hắn?

Thế nhưng nếu đuổi người ta đi một cách quá trực tiếp, lại có vẻ rất là không nể mặt.

Ngay lúc hắn đang khó xử, Nhã An dường như đã hiểu ra: "Có phải là ta ở đây, làm phiền đến các ngươi rồi không?"

Hai mắt Tần Phong sáng lên, nhưng lại nghe thấy Lam Ngưng Sương ở bên cạnh khách sáo nói: "Sao có thể chứ, đã là đi dạo, tự nhiên là người đông mới vui."

Nhã An cười nói: "Nói đúng lắm, vậy chúng ta cùng nhau đi dạo."

…

Chuyến du lịch gia đình hiếm hoi, lại bị kẻ không biết điều phá hư.

Thời gian trôi qua, màn đêm buông xuống, Tần Phong cùng mọi người đến Thần Công phòng.

Sắp đến năm mới, công việc của Thần Công phòng bận rộn hơn trước rất nhiều. Vừa bước vào sân, Tần Phong đã thấy mọi người đều đang làm việc hăng say, quên cả trời đất.

Mặt đất thỉnh thoảng lại rung chuyển một chút. Hắn biết, đó là có người đang thử thuốc nổ.

Tuy nhiên, sau khi áp dụng phương pháp lấy mẫu kiểm tra mà hắn đã cung cấp, tần suất mặt đất rung chuyển đã giảm đi rất nhiều, gần như là mỗi một nén nhang mới rung một lần.

Có người nhìn thấy Tần Phong, dụi dụi mắt, xác nhận là hắn, lập tức kích động vô cùng, vội vàng bỏ công việc trong tay xuống, chạy đến hô lên: "Tần sư, ngài rốt cuộc cũng đã đến! Đã hơn một tháng rồi, ngài không giảng bài cho chúng ta."

Những người khác tuy rằng đang làm việc, nhưng vừa nghe thấy hai chữ "Tần sư", liền giống như là radar trong đầu bỗng nhiên thức tỉnh, đồng loạt nhìn về phía phát ra tiếng nói.

Sau đó, chẳng mấy chốc, Tần Phong đã bị mọi người vây quanh đến mức không thể nhúc nhích.

"Tần sư, đã nhiều ngày không gặp ngài, ta ăn không ngon, ngủ không yên."

"Ngươi vậy mà còn có thời gian để ngủ?" Một đám người khinh bỉ lên tiếng.

"Ta lại có rất nhiều vấn đề mới, mong Tần sư giải đáp." Lại có người hô lên.

Liễu Kiếm Ly thấy vậy, trong mắt lộ ra chút nghi hoặc.

Lam Ngưng Sương đã sớm quen với thái độ này, trong lòng những người thợ, phu quân nàng sớm đã là thần linh.

Nhã An dường như suy tư điều gì đó.

Vương Tự trợn tròn mắt, kinh ngạc. Hắn không thể ngờ được những người thợ giỏi nhất Đại Càn lại cung kính với một người như vậy.

Tần Phong giơ hai tay lên, nói: "Mọi người, hôm nay ta có việc quan trọng, không có thời gian giảng bài. Lần sau nhất định!"

Sau đó, dưới ánh mắt lưu luyến của mọi người, Tần Phong cùng họ đi vào trong lầu các, tìm được Nguyên Trai.

"Nguyên lão gia tử, pháo hoa đã chế tạo xong hết rồi chứ?"

Nguyên Trai vẫn ngồi ở đại sảnh, loay hoay với thứ đồ chơi trong tay, không ngẩng đầu lên, sau đó chỉ tay về phía một góc khác.

Tần Phong nhìn theo, chỉ thấy ở góc tường có một cái rương, bên trong chất đầy pháo.

Bên trong pháo chứa thuốc nổ và một ít mảnh kim loại, đây cũng là hình dạng sơ khai của pháo hoa thời cổ đại.

Tần Phong lục lọi, số lượng pháo trong rương chỉ có hai ba mươi cái, nếu như là để nhà mình chơi thì cũng được, nhưng mà dùng để ăn mừng đại điển, quy mô này rõ ràng là không đủ.

“Nguyên lão gia tử, chỉ có nhiêu đây thôi sao? Những cái khác để ở đâu rồi?”

Nguyên Trai đáp: “Bây giờ thuốc nổ cung không đủ cầu, chỉ riêng việc phân phối cho quân đội, triều đình và Trảm Yêu ti đã dùng hết phần lớn rồi, lấy đâu ra thuốc nổ dư mà chế tạo thứ gọi là pháo hoa của ngươi.

Hơn nữa, chỉ là một cái lễ mừng năm mới thôi, năm nào cũng tiêu tốn tiền của, mặc kệ nó đi.”

Tần Phong kính nể nói: “Vẫn là Nguyên lão gia tử sáng suốt, nếu như mỗi vị quan viên trong triều đều giống như ngài, khuyên nhủ Minh hoàng hủy bỏ loại hình thức ăn mừng lãng phí này, chắc chắn sẽ có chuyển biến tốt.”

Nguyên Trai nhướng mày, giả vờ như không nghe thấy, tiếp tục cúi đầu loay hoay.

Nhã An nhìn pháo hoa trong rương, hình dáng trông rất mới lạ, chưa từng thấy bao giờ: “Đây chính là thứ mà ngươi đã nói trước đó sao? Nó thật sự có thể nổ tung trên không trung, tạo ra những màn bắn pháo hoa rực rỡ sao?”

Nghe vậy, Tần Phong cười đáp: “Thật hay giả, ra ngoài thử một chút là biết ngay thôi?”

Mọi người đi ra sân của Thần Công phòng, đêm xuống hơi se lạnh.

Tần Phong gọi những người thợ đang bận rộn, dọn ra một khoảng đất trống, sau đó đặt pháo hoa xuống đất.

“Chỉ cần châm lửa vào sợi dây dẫn lửa này, thứ này sẽ bay lên trời, nổ tung.”

“Đến lúc đó, pháo hoa rực rỡ, e rằng toàn bộ bá tánh trong Phụng Thiên thành đều có thể nhìn thấy!” Tần Phong hào hứng nói.

“Mọi người tránh ra một chút, ta muốn châm lửa rồi.”

Những người khác lần lượt lui ra.

Lúc này, Tần Phong chợt nhớ ra điều gì, nói với Liễu Kiếm Ly: “Nương tử, thứ này gây ra động tĩnh rất lớn, nhưng mà trước đại điển, tốt nhất vẫn nên giữ bí mật, nàng có thể giúp ta che giấu động tĩnh được không?”

Liễu Kiếm Ly khẽ gật đầu, sau đó chân khí màu lam nhạt giống như gợn sóng lan ra, chẳng mấy chốc đã hóa thành kết giới, bao phủ lấy Thần Công phòng.

“Cảnh giới Tam phẩm, thủ đoạn kết giới.” Nhã An thản nhiên nói, nhưng trong lòng lại dậy sóng.

Kiếm thần Tam phẩm trẻ tuổi như vậy, tương lai sẽ đạt đến trình độ nào, không ai có thể đoán trước.

Cũng khó trách lúc trước phụ hoàng say rượu nói lỡ lời, rằng ai có thể cưới được Liễu Kiếm Ly, có thể giữ cho gia tộc hưng thịnh trăm năm.

Lời này không phải chỉ là nói suông.

Nghĩ đến đây, nàng lại nhìn về phía người đàn ông mặc áo đen đang hưng phấn châm lửa, không biết trong lòng hắn đang suy nghĩ điều gì.

Chương 387: Mọi chuyện ngã ngũ

Ầm!

Nhã An đang chìm trong dòng suy tư miên man thì một tiếng nổ vang trời, pháo hoa bay vút lên cao.

Mọi người trong Thần Công Phòng giật mình, vội vàng tìm kiếm nguồn gốc của âm thanh.

Họ nhìn thấy trên bầu trời Thần Công Phòng, bên dưới lớp kết giới màu lam nhạt, ngọn lửa màu xanh nhạt nở rộ, giống như một bông hoa xanh khổng lồ đang khoe sắc.

Cảnh tượng đó thực sự giống như tiên cảnh.

Tất cả mọi người đều chìm đắm trong khung cảnh tuyệt đẹp này, nhưng tiếc là cảnh đẹp đến nhanh, đi cũng nhanh, như hoa phù dung sớm nở tối tàn.

"Thế nào?", Tần Phong xoay người cười hỏi, nhưng không ai trả lời.

Rõ ràng là mọi người vẫn chưa hoàn hồn sau cảnh tượng vừa rồi.

Hỏa Viên và Công Lương là người đầu tiên lên tiếng, họ vội vàng chạy đến: "Tần sư, vật vừa rồi là pháo hoa mà ngài bảo chúng ta chế tạo sao?".

"Không sai."

"Kỳ lạ thật, sau khi chế tạo xong, chúng ta cũng đã thử nghiệm trong phòng luyện khí, nhưng không hề thấy cảnh tượng như vậy." Hỏa Viên gãi đầu nói.

Công Lương cũng lên tiếng: "Vật đó uy lực nổ quá nhỏ, chúng ta đều coi là phế phẩm xử lý, không ngờ lại có hiệu quả như vậy. Nhưng mà, Tần sư, tại sao ngọn lửa lại có màu xanh lục?".

Tần Phong đáp: "Còn nhớ lúc đầu ta bảo các ngươi cho thêm kim loại nhỏ vào bên trong không?

"Kim loại khác nhau ở nhiệt độ cao sẽ thể hiện màu sắc khác nhau, ta gọi hiện tượng này là phản ứng màu ngọn lửa, màu sắc các ngươi nhìn thấy cũng là do đó mà ra."

"Phản ứng màu ngọn lửa?", Hỏa Viên lộ vẻ phấn khích.

"Thụ ích không nhỏ, thụ ích không nhỏ a." Công Lương không biết từ đâu lấy ra một cuốn sổ, bên trên chi chít toàn là ghi chú.

Tần Phong liếc mắt nhìn qua, nội dung ghi chép bên trong đều là những thứ hắn đã giảng.

Kiếp trước nếu mình nghe giảng ghi chép có tâm như vậy, cũng không đến nỗi thi trượt đại học top... Tần Phong lộ vẻ mặt kỳ quái.

Hắn không để ý đến hai người kia nữa, nghiêng người hỏi vị công tử áo trắng đang cúi đầu trầm ngâm: "Thế nào, thứ này làm lễ vật dâng lên, hắn là dư sức chứ?".

Nhã An hoàn hồn: "Ngươi đốt thêm mấy cái nữa cho ta xem."

Tần Phong lập tức từ chối: "Thứ này là hàng hiếm, ngươi bây giờ đốt rồi, đến lúc đó còn lấy gì dâng lên Minh Hoàng?".

Nhã An suy nghĩ kỹ lại thấy cũng có lý, liền định bảo Vương

Tự cất pháo hoa đi, trong lòng còn đang tính toán có thể muộn một chút, lấy thân phận công chúa để Thần Công Phòng từ chỗ khác bớt ra một ít thuốc súng, chế tạo thêm một ít pháo hoa.

Nhưng đúng lúc này, Liễu Kiếm Ly một thân bạch y bỗng lên tiếng: "Ta còn muốn xem thêm một lần nữa."

Tần Phong không nói hai lời, lập tức lấy thêm mấy cây pháo từ trong hộp gỗ ra.

Nhã An há hốc mồm, vẻ mặt ngây dại.

Sự phân biệt đối xử này quá rõ ràng.

Nhìn hai người dưới ánh pháo hoa rực rỡ, tay trong tay, trên mặt tràn đầy nụ cười hạnh phúc, Nhã An lẻ loi một mình, giống hệt như một con chó bị bỏ rơi...

Một nén nhang sau, Tần Phong bất đắc dĩ nói: "Không phải là đốt cho ngươi thêm mấy cái sao, cần phải bày ra vẻ mặt đó không? Cùng lắm thì ta nghĩ cách để Nguyên lão gia tử làm thêm cho ngươi một ít là được."

Nhã An không để ý tới, chỉ liếc mắt nhìn hộp gỗ chỉ còn lại hơn mười cây pháo, cười lạnh một tiếng: "Sau khi thuốc súng ra đời, nhu cầu về thuốc súng của triều đình, quân đội, Trảm Yêu Ti ngày càng cao. Hơn nữa, mỏ diêm sinh vốn đã khan hiếm, nguyên liệu có hạn, cho dù có bớt ra một ít để chế tạo pháo hoa, cũng là cực kỳ hạn chế."

Sắc mặt Tần Phong cứng đờ, lời này không sai, dù sao vừa rồi Nguyên lão gia tử cũng nói như vậy. Hắn suy nghĩ một lát, bỗng nhiên nảy ra một ý, rồi từ trong lòng móc ra một vật, chính là hộp biến hóa mà trước đó hắn lấy được từ tay người của Thần Công Phòng.

"Đây là vật gì?", Nhã An khó hiểu hỏi.

"Vật này gọi là hộp biến hóa, công dụng cụ thể là..."

Sau một hồi giải thích, Tần Phong nói: "Thứ này coi như ta cho ngươi mượn. Đêm đại điển, ngươi có thể dùng hộp biến hóa để phản chiếu hình ảnh pháo hoa. Như vậy, có thể giải quyết vấn đề số lượng pháo hoa không đủ."

"Vậy cũng chỉ có thể như vậy."

...

Chờ đến khi bọn người Tần Phong rời khỏi Thần Công Phòng, Nhã An lại quay trở lại.

Hỏa Viên trong sân tò mò hỏi: "Sao ngươi lại quay lại?".

"Làm rơi một số thứ ở lầu các." Nhã An thản nhiên đáp.

"Lầu các của lão gia tử người thường không thể tùy tiện ra vào, ngươi làm rơi cái gì nói cho ta biết, ta đi lấy giúp ngươi." Hỏa Viên nhíu mày.

Ngoài người nhà ra, chỉ có Tần sư mới được phép tùy tiện vào lầu các.

Nếu đối phương đi cùng Tần sư thì không nói, nhưng chỉ có một mình đến đây, hiển nhiên là không đủ tư cách.

Nhưng đúng lúc Hỏa Viên đang nghĩ như vậy, từ trong lầu các lại truyền đến giọng nói của lão gia tử: "Để hắn vào đi."

Hỏa Viên có chút kinh ngạc, nhưng lão gia tử đã lên tiếng, hắn tự nhiên cũng không hỏi nhiều, nhường đường cho Nhã An đi lên lầu các.

Nhã An đi đến tầng lầu mà Nguyên lão gia tử đang ở, trực tiếp hỏi: "Cách đại điển mừng thọ còn năm ngày nữa, pháo hoa này có thể chế tạo được bao nhiêu?".

Nguyên Trai vừa đánh giá bản vẽ trong tay vừa hỏi ngược lại: "Ngươi hỏi câu này là với thân phận đương gia của Thiên Bảo Các, hay là với thân phận công chúa?".

Không sai, lão gia tử biết rõ thân phận thật sự của Nhã An, bởi vì bảo khí có thể che giấu khí tức, thay đổi dung mạo hình thể trên người Nhã An, vốn là xuất phát từ tay lão gia tử!

Nhã An thở dài một tiếng: "Nguyên lão gia tử hà tất minh tri cố vấn, nếu ta là với thân phận đương gia của Thiên Bảo Các, e là ngay cả lầu các của ngài cũng không vào được?".

Nguyên Trai buông bản vẽ xuống, nghiêng đầu nhìn sang: "Nếu như ngươi có thể được Minh Hoàng gật đầu, bớt ra một phần thuốc súng của triều đình, Thần Công Phòng ngược lại có thể chế tạo thêm cho công chúa gần trăm quả pháo hoa."

Nhã An nghe vậy, suy nghĩ một chút rồi đồng ý.

So với người anh trai bất tài, nàng, vốn là công chúa, lại càng được phụ hoàng yêu thích hơn. Muốn xin một ít thuốc súng, đối với nàng mà nói cũng không phải chuyện gì khó.

Mọi chuyện đã ngã ngũ, Nhã An định rời đi, lại đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, dừng bước hỏi: "Các ngươi tại sao lại cung kính với tên kia như vậy? Chẳng lẽ là bởi vì Tiên Nhân Túy và thuốc súng?

Lần trước ta đến đây, tình cờ nhìn thấy hắn đang giảng bài cho các ngươi. Hắn rốt cuộc đang dạy các ngươi cái gì?".

Nguyên Trai không trả lời, chỉ tiện tay ném quyển sách vật lý đã ghi chép trước đó ra ngoài.

Nhã An nhận lấy quyển sách, vẻ mặt tò mò, sau đó lật xem.

Nàng lập tức chìm đắm trong những kiến thức kỳ diệu trong sách, không thể tự kiềm chế.

"Ngươi học tập ở Hạo Văn Viện, là đệ tử của Thiên Giám Quốc Sư, hẳn là biết những kiến thức này có bao nhiêu hoang đường.

Đối với những người thợ chúng ta mà nói, nó giống như bảo vật."

Nhã An im lặng không nói, hồi lâu sau, mới lên tiếng hỏi: "Nội dung trong sách này, đều là do hắn giảng?".

"Theo lời tên tiểu tử kia, là phía sau còn có sư phụ, bất quá thật giả thì không thể biết được." Nguyên Trai thành thật đáp.

"Ngươi không hiếu kỳ sao? Người viết ra quyển sách này, tuyệt đối không phải hạng tầm thường." Nhã An có vẻ kích động.

"Vậy thì đã sao, nguồn gốc kiến thức không quan trọng, chỉ cần chúng ta học được là đủ rồi."

Nhã An á khẩu không trả lời được. Lời này nói cũng không sai, chỉ là nàng muốn biết rõ sư thừa của Sở Tần Phong mà thôi.

Dù sao, những ý tưởng kỳ lạ trong đầu hắn luôn khiến nàng tràn đầy tò mò.

"Quyển sách này, ta có thể mang về xem..."

Lời còn chưa dứt, quyển sách vật lý đã biến mất trong tay nàng.

Nguyên Trai lên tiếng: "Chuyện pháo hoa ta đã nhớ kỹ, không tiễn."

Nhã An im lặng.

Chương 388: Chỉ là một cây trâm ngọc mà thôi

Ngày đại điển sắc phong Thái tử, không khí náo nhiệt của năm mới tràn ngập khắp nơi.

Mọi nhà đều treo đèn kết, giăng đèn lồng đỏ, người người thay áo mới, trên mặt rạng rỡ nụ cười hạnh phúc.

Các thế lực từ bốn vực cũng bắt đầu tụ họp về Phụng Thiên thành. Trước cổng thành, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy đoàn xe ngựa nối đuôi nhau kéo vào.

Ngoài người của Trảm Yêu ti bốn vực, còn có các vị thân vương từ bốn phương.

Trên đường phố, người dân tụ tập xem náo nhiệt, Tần Phong cũng hòa mình vào dòng người. Vốn thích xem náo nhiệt, hắn tự nhiên không thể bỏ lỡ sự kiện trọng đại này.

Bỗng nhiên, có người kinh hô: "Mau nhìn, đó là đội ngũ của Lạc thân vương Nam Vực."

Tần Phong nhìn theo tiếng hô, những cỗ xe ngựa sang trọng nối tiếp nhau, binh lính hộ vệ chỉnh tề, người dẫn đầu càng thêm phi phàm.

Theo bước tiến của những con ngựa cao lớn, lệnh bài bên hông mấy người dẫn đầu lộ ra, tất cả đều là lệnh bài Trảm Yêu ti Tam Thập Lục Tinh điểm xuyết kim tinh màu trắng!

"Mỗi dịp đại điển sắc phong Thái tử, Trảm Yêu ti bốn vực đều sẽ tiến hành tỷ thí.

Điều này không chỉ để thể hiện thực lực của Trảm Yêu ti, mà còn để giành được nhiều tài nguyên hơn từ Phụng Thiên thành trong năm tới.

Tuy nhiên, thông thường, trong những dịp như vậy, ít nhất sẽ có một vị Thập Nhị Thần Tướng tọa trấn. Tần Phong tìm kiếm xung quanh, nhưng không thấy bóng dáng của bất kỳ vị Thập Nhị Thần Tướng nào.

Hắn đã gặp qua hai vị Thần tướng của Nam Vực, một là Thương Tiên Tư Mã Không, một là Đao Cuồng Trấn Thiên Nhất.

Còn có một vị nghe đồn là người tập hợp tất cả tinh hoa của Bách Quỷ đạo thống, biệt hiệu Phong Quỷ, nhưng vị thần tướng này quả thực là thần long, thấy đầu không thấy đuôi.

"Không biết lần này đến sẽ là ai..." Tần Phong âm thầm suy đoán.

Lúc này, trong đám đông, người ta xì xào bàn tán.

"Năm ngoái, khi các vị đại nhân của Trảm Yêu ti bốn vực giao thủ, cảnh tượng thật sự hùng vĩ."

"Đó là điều đương nhiên, thần tướng đại nhân của Đông Vực đã thủ đánh ba trận, chưa từng thất bại, giành được vị trí quán quân, phong thái bất kham kia đến nay ta vẫn còn nhớ rõ."

"Mọi người nói xem lần này, ai có thể giành được vị trí quán quân?"

"Theo ta, tự nhiên vẫn là Đông Vực, Vũ Thần đại nhân bất động như núi, ai có thể lay chuyển?"

"Chưa chắc đâu, vị thần tướng mới nhậm chức của Bắc Vực kế thừa Bách Quỷ đạo thống, nghe nói có phong thái của Đặng đại nhân năm xưa, một người có thể địch vạn quân!"

"Mọi người đừng quên, thần tướng đại nhân của Tây Vực, năm ngoái chỉ thua Vũ Thần đại nhân một chiêu, lần này chưa chắc không thể báo thù rửa hận."

Dân chúng xung quanh bàn tán sôi nổi, mỗi người đều có người mình ủng hộ.

Thế nhưng Tần Phong nghe hồi lâu, lại không có ai nhắc đến Nam Vực.

Điều này khiến hắn không khỏi khó hiểu, chưa nói đến Phong Quỷ, chỉ riêng Thương Tiên và Đao Cuồng, hắn đều đã từng chứng kiến thực lực, cho dù không thể đứng đầu, cũng không đến mức không ai xem trọng.

Hắn đã sống ở Tấn Dương thành, Nam Vực khá lâu, xuất phát từ tâm lý yêu nhà thương xóm, liền lên tiếng tò mò hỏi: "Mọi người, còn Nam Vực thì sao? Theo ta được biết, thực lực của các vị thần tướng đại nhân của Nam Vực cũng không yếu, chẳng lẽ không có cơ hội giành được vị trí quán quân?"

Lời này vừa nói ra, một đám người liền nhìn sang.

Trong đó có một người nói: "Huynh đệ, e là năm ngoái ngươi không đến xem tỷ võ đài rồi?"

Tần Phong gật đầu: "Không giấu gì lão ca, ta năm nay mới đến Phụng Thiên thành, thời gian này năm ngoái còn đang sống ở một thành nhỏ tại Nam Vực."

"Thì ra là vậy, thảo nào ngươi không biết, Nam Vực quả thực không yếu, các vị đại nhân Tam Thập Lục Tinh ra tay, thắng nhiều thua ít.

Nhưng tỷ võ đài chủ yếu là xem kết quả cuối cùng, cũng chính là so sánh thực lực của các vị thần tướng.

Nam Vực những năm trước cũng từng nhiều lần giành được vị trí quán quân, nhưng những năm gần đây, có lẽ là do quỷ hoạn hoành hành, thần tướng bận rộn, đã nhiều năm không đến Phụng Thiên thành tham gia tỷ võ.

Một người khác bổ sung: "Không sai, Nam Vực không có thần tướng, làm sao có thể chống lại ba vực còn lại?"

Tần Phong nghe vậy, gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Âm khí ở Nam Vực cực thịnh, thực lực của yêu quỷ trong đó đều không yếu.

Sau khi quan đạo Hoa Dung đạo được xây dựng, hắn từng suy nghĩ kỹ càng về lý do Hoa Dung đạo phải kết nối các đại Thiên thành.

Sau đó, trong lòng hắn nảy sinh suy đoán: có lẽ là có người muốn liên kết linh mạch của các Thiên thành, để trấn áp âm khí tràn lan ở Nam Vực.

Thần tướng đại nhân của Nam Vực bận rộn chinh phạt yêu quỷ, không thể đến Phụng Thiên thành tham gia tỷ võ, cũng là điều dễ hiểu.

Tần Phong vẫn cảm thấy có chút tiếc nuối, dù sao hắn cũng coi như là người Nam Vực.

Đúng lúc này, một chiếc xe ngựa trong đội ngũ của Lạc thân vương đi ngang qua. Tần Phong ngẩng đầu nhìn lên, gió lạnh thổi qua, vén rèm xe, thoáng chốc lộ ra một góc mặt tuấn lãng của một vị công tử.

Tần Phong trợn tròn mắt, muốn nhìn kỹ thêm chút nữa, nhưng chiếc xe ngựa đã đi khuất.

Khuôn mặt kia khiến hắn cảm thấy quen thuộc, ký ức cũng

theo đó ùa về Bách Hoa cốc.

Vị công tử mặc thanh y, thích chế giễu hắn "kinh tài tuyệt diễm" kia, dần dần trùng khớp với góc mặt vừa rồi.

"Lạc Ngọc?" Tần Phong lẩm bẩm, có chút không dám tin.

...

Xem xong cảnh náo nhiệt, Tần Phong mang theo chút nghi hoặc trở về phủ. Đến giờ dùng bữa trưa, Nhị phu nhân tò mò hỏi: "Phong nhi, con có vẻ như có tâm sự?"

Tần Phong hoàn hồn, lắc đầu, trong lòng vẫn đang suy đoán, rốt cuộc tên kia là ai, tại sao lại ngồi trong kiệu của Lạc thân vương.

Thanh Nhi cùng các nha hoàn bưng hết thức ăn lên, cả nhà đã an tọa. Tần Phong cũng không muốn nghĩ ngợi nữa, ho khan một tiếng, thu hút sự chú ý của mọi người.

"Đại ca, sao vậy?" Nhị đệ vừa bưng bát cơm vừa hỏi.

Tần Phong không nói hai lời, từ trong lòng móc ra một chiếc hộp tinh xảo, trên hộp khắc ba chữ Dục Tú phường. Hắn chậm chầm mở hộp gỗ ra, hiện ra trước mắt mọi người là một chiếc trâm ngọc được chế tác tinh xảo, chạm khắc hoa văn như mây bay, vô cùng đẹp mắt.

"Mấy hôm trước, ta cùng nương tử và Ngưng Sương đến Dục Tú phường mua sắm y phục, liền nhìn thấy chiếc trâm ngọc này. Nghĩ đến nhị nương đã lâu không đổi trang sức, hơn nữa chiếc trâm ngọc này cũng rất hợp với nhị nương, nên ta đã mua về."

Nhị phu nhân nhận lấy hộp gỗ, trên mặt lộ ra nụ cười: "Quả nhiên không uổng công ta thương Phong nhi, không giống như người nào đó, suốt ngày ở nhà không động tĩnh gì, cho dù ta có lắc

lư bộ trang sức cũ kỹ trước mặt hắn, hắn cũng giả vờ như không nhìn thấy."

Lão gia đang ăn cơm nghe vậy, suýt nữa thì sặc: "Mấy ngày nay nàng cứ lắc đầu trước mặt ta, thì ra là có ý này. Phu nhân, ta nói này, nàng muốn trang sức thì cứ nói thẳng với ta là được rồi, cần gì phải vòng vo như vậy?"

"Ý của lão gia là, cũng muốn mua cho ta một chiếc?" Nhị phu nhân liếc mắt hỏi.

"Chỉ là một cây trâm ngọc mà thôi, có thể tốn bao nhiêu tiền, đợi lát nữa rảnh rỗi, ta đến Dục Tú phường chọn cho phu nhân một chiếc đẹp hơn." Lão gia mạnh miệng nói.

Tần Phong bưng bát đũa lên, thản nhiên nói: "Đúng là không tốn bao nhiêu tiền, chỉ có một nghìn năm trăm lượng bạc mà thôi."

Lời vừa dứt, sắc mặt lão gia bỗng trở nên vô cùng đặc sắc.

Chương 389: Ta muốn ở bên cạnh ngươi

Một ngàn năm trăm lượng bạc với Tần Phong mà nói, bất quá chỉ là một khoản tiền nhỏ, nhưng đối với Tần lão gia, đó chính là muốn mạng.

Huống chi lão còn không tự lượng sức mình, buông lời hứa hẹn, nói muốn mua một cái tốt hơn.

"Phong nhi, không phải ta nói ngươi, trang sức thôi mà, có thể đeo là được rồi, cần gì phải mua đắt như vậy. Số bạc này ngươi làm gì chẳng được, hoàn toàn là lãng phí mà." Tần Kiến An định dùng uy nghiêm của một gia chủ, lấp liếm chuyện vừa rồi.

Nhị nương nhíu mày: "Ý ngươi là sao? Phong nhi mua trang sức cho ta là muốn tỏ lòng hiếu thảo, trong mắt ngươi, lại biến thành lãng phí?"

"Phu nhân, ta đương nhiên không phải có ý đó, chỉ là số bạc này dùng để bù vào chi tiêu trong nhà thì tốt biết mấy?"

Nhị đệ nuốt thức ăn trong miệng xuống, lên tiếng đúng lúc: "Số bạc này đối với đại ca mà nói, bất quá chỉ là chuyện nhỏ. Hơn nữa chi tiêu trong nhà cơ bản đều là đại ca gánh vác, mua một món trang sức cho nương cũng không có gì là quá đáng."

"An nhi nói đúng, đến đây, ăn thêm một chút." Nhị nương lập tức gắp cho nhị đệ một cái đùi gà, xem như khen thưởng.

"Vậy lão gia, chàng định khi nào thì tặng ta một món trang sức tốt hơn đây?" Nhị nương nghiêng đầu hỏi.

Tần lão gia nghẹn lời, ngay cả thức ăn trước mặt nhìn cũng không còn ngon miệng nữa.

Trên đường phố bên ngoài, vẫn có thể nghe thấy tiếng cười nói vui vẻ của mọi người, nhưng lúc này Tần lão gia lại như ngồi trên đống lửa, như có gai đâm sau lưng, như có xương mắc ở cổ họng.

"Mua thì nhất định là phải mua, chỉ là hôm nay là ngày đầu năm, cả nhà nên ở bên nhau, đoàn viên, vui vẻ hòa thuận mới phải. Qua mấy ngày nữa, qua mấy ngày nữa ta nhất định sẽ đến Dục Tú phường, chọn cho phu nhân một món trang sức thật đẹp!" Tần lão gia vỗ ngực cam đoan.

Nhị nương lộ ra vẻ mặt nửa tin nửa ngờ, Tần Phong càng trực tiếp hỏi: "Cha, vậy qua mấy ngày, cụ thể là mấy ngày? Cha phải cho nhị nương một ngày cụ thể chứ."

Tên tiểu tử thối này... Lão gia cứng đờ mặt: "Năm ngày sau, không, bảy ngày sau."

Nhị đệ tò mò hỏi: "Vì sao phải đợi lâu như vậy? Nói chung, ngày đầu năm chỉ có trước sau ba ngày là náo nhiệt, ba ngày sau, trong Dục Tú phường hẳn là sẽ không còn nhiều người như vậy chứ?"

"Nhị đệ nói đúng." Tần Phong gật đầu tán thành.

"Hai đứa tiểu tử các ngươi thì hiểu cái gì? Ta ở Phụng Thiên thành có nhiều bằng hữu, khoảng thời gian này nghỉ ngơi, bọn họ không cần vào triều tự nhiên sẽ đến thăm ta! Nhỡ đâu ta đến Dục Tú phường, vừa lúc lại bỏ lỡ bọn họ, chẳng phải là thất lễ sao?"

Thấy Tần Phong và Tần An còn muốn nói gì đó, lão gia ho khan một tiếng, chuyển chủ đề: "Đúng rồi, đây cũng coi như là cái Tết đầu tiên Tần gia trở về tổ trạch, tối nay các ngươi đều thu xếp

thời gian, chúng ta cùng nhau đi xem đại điển nghênh tân."

Cả nhà đều biết lão gia đang cố ý chuyển chủ đề, nhưng không ai vạch trần, dù sao đại điển nghênh tân long trọng như vậy tự nhiên là không thể bỏ lỡ, bèn đồng thanh đáp ứng.

Dùng xong bữa trưa, Tần Phong rời khỏi đại sảnh, phía sau là tiếng bước chân vội vàng.

Quả nhiên là đến rồi sao... Tần Phong khẽ nhếch môi, không cần nhìn cũng biết, chắc chắn là lão gia đang rỗng túi đến hỏi hắn xin tiền mua trang sức cho nhị nương.

Cả đời kiên cường như phụ thân, vì duy trì uy nghiêm của một gia chủ trước mặt người nhà, thật sự là không dễ dàng gì.

"Muốn bao nhiêu?" Tần Phong đi thẳng vào vấn đề.

Lão gia do dự một hồi, giơ ra hai ngón tay.

Tần Phong nhướng mày, không cần suy nghĩ liền lấy từ trong nhẫn trữ vật ra một cái rương, bên trong chứa hai vạn hai ngàn lượng bạc trắng như tuyết.

Điều này khiến lão gia giật mình, vốn dĩ lão chỉ muốn xin hai ngàn lượng thôi.

"Cha, chọn cho nhị nương một món trang sức đẹp một chút, số còn lại cha cứ giữ mà dùng, đừng đi buôn bán nữa." Tần Phong dặn dò, lắc đầu xoay người rời đi.

Tần lão gia nhìn bóng lưng hắn, trăm mối cảm xúc ngổn ngang: "Con cái rốt cuộc cũng đã trưởng thành, ta cũng già rồi."

Sau đó, lão lặng lẽ gọi nha hoàn Thanh Nhi đến, nhét cho nàng một ngàn lượng bạc, dặn dò tìm thời gian đến Dục Tú phường mua một món trang sức.

...

Chớp mắt, màn đêm buông xuống.

Rất nhiều bá tánh trong nội thành đã ăn cơm xong, ra khỏi nhà, hướng về trung tâm thành Phụng Thiên, con phố lớn nhất - Vĩnh An - mà đi.

Bởi vì những năm trước, đại điển nghênh tân đều được tổ chức ở đó.

Tuy thân phận của họ không thể bước vào Vĩnh An, nhưng đứng từ xa nhìn một cái thì vẫn không thành vấn đề.

Còn những bá tánh ở ngoại thành, hoặc là những người xuất phát muộn, tự nhiên là không kịp, chỉ có thể lui về, tìm một nơi nào đó cao ráo, thoáng đãng, nhìn về phía Vĩnh An từ xa.

Dù không nhìn rõ ràng, cũng có thể an ủi phần nào nỗi tiếc nuối trong lòng.

Thành Phụng Thiên, cửa thành.

Có người hô lên: "Lão Lý, còn chưa ăn cơm xong với vợ ngươi sao? Nhanh chóng tìm một chỗ đất cao chiếm lấy vị trí đi, nếu không đến muộn, e là đến chỗ đặt chân cũng không có đâu."

Lão Lý lập tức đáp: "Sắp xong rồi, sắp xong rồi. Vợ ơi, còn không mau đưa con ra đây?"

Không lâu sau, cả nhà ba người tập hợp ở ngoài cửa thành.

Người vợ sửa sang y phục mới cho con, lão Lý mặt đỏ bừng, xem ra đã uống không ít rượu.

Đúng lúc này, đứa con nhỏ chỉ tay về phía cửa thành nói: "Cha ơi, nương ơi, hai người xem kìa, mấy người kia kỳ lạ quá."

Mấy người theo đó nhìn lại, chỉ thấy bốn người bước vào cửa thành.

Ba người đầu đội mũ trắng, mặc áo đỏ, một người bị vây quanh ở giữa, áo choàng đen che mặt, sau lưng cõng một vật nặng trịch.

Nhìn kỹ, rõ ràng là một cỗ quan tài đen khắc hoa văn kỳ dị!

Bốn người này chính là Mộ Hữu Tiền cùng ba tên thuộc hạ.

Có người thấy vậy, buột miệng nói: "Ngày Tết ngày nhất, sao lại cõng quan tài đi đường?"

"Phì phì phì, xui xẻo tránh xa, trăm điều không cấm kỵ."

Lão Lý lộ ra vẻ mặt kỳ quái, người vợ lập tức che mắt con lại.

Bốn người Mộ Hữu Tiền bước chân vội vã, hướng Cửu Khúc hà mà đi, mục đích của bọn họ là Trảm Yêu ti thành Phụng Thiên.

...

Nhà Tần Phong ở nội thành, tổ trạch cách Vĩnh An cũng không tính là quá xa, coi như là một trong những người đầu tiên đến nơi, nên chọn được một vị trí khá tốt.

Lúc mới đến, bên ngoài Vĩnh An còn có vẻ trống trải, nhưng chỉ trong chớp mắt, xung quanh đã là người người lớp lớp.

Nhìn từ xa, con đường chính rộng rãi nhất phía trước, đã có người của Trảm Yêu ti và quan binh canh giữ.

Một lát sau, đội ngũ hoàng thân quốc thích sẽ từ con đường đó bước vào Vĩnh An, tế trời nghênh tân.

Tần Phong chợt nghĩ đến điều gì, lên tiếng hỏi: "Liễu lão gia tử là Đại Càn Phụ quốc công, Liễu gia hẳn cũng có tư cách vào Vĩnh

An phải không?"

Liễu Kiếm Ly gật đầu nhẹ.

Lam Ngưng Sương nói: "Mỗi năm đại điển nghênh tân, Liễu gia đều có mặt. Mấy ngày trước, gia chủ Liễu gia phái người đến hỏi tiểu thư, năm nay có muốn cùng tham gia đại điển nghênh tân hay không, nhưng tiểu thư đã từ chối. Cô gia, chàng đoán xem tiểu thư vì lý do gì mà từ chối?"

Tần Phong trầm ngâm một lát rồi đáp: "Nương tử tính tình lạnh nhạt, hẳn là không thích loại trường hợp náo nhiệt như vậy, cho nên mới từ chối phải không?"

Lam Ngưng Sương nghe vậy bật cười: "Sai rồi, cô gia đoán lại xem."

Tiếp đó, Tần Phong đưa ra đủ lý do, nhưng đều bị Ngưng Sương bác bỏ.

"Thôi vậy, ta không trêu chọc cô gia nữa, hay là để tiểu thư tự mình nói với ngươi đi."

Tần Phong nghiêng đầu nhìn sang, không biết có phải do ánh lửa hay không, mà gương mặt trắng nõn của Liễu Kiếm Ly hơi ửng hồng.

Nàng khẽ nói, giọng ngọt ngào như mật: "Nương từng nói, ngày đầu năm nếu ở bên cạnh người mình yêu thương, có thể bên nhau dài lâu. Cho nên... ta muốn ở bên cạnh ngươi."

Nguy rồi, là cảm giác rung động... Tần Phong ôm ngực, có chút khó thở.

Chương 390: Cửu Trọng Ngục mở ra

Cú tấn công bất ngờ khiến Tần Phong, một tay đua xe lão luyện, nhất thời quên cả đánh lái, đâm thẳng ra khỏi đường đua.

Hắn dịu dàng nhìn Liễu Kiếm Ly, nắm lấy bàn tay mềm mại của nàng.

Năm ngoái, hắn vẫn chỉ là một kẻ độc thân, ru rú trong nhà với mì gói và thế giới ảo.

Một chuyến xuyên không kỳ lạ đã đưa hắn đến đây, còn ban tặng cho hắn một người vợ xinh đẹp, đáng yêu và mạnh mẽ như vậy.

Thực ra, đôi lúc Tần Phong cũng nghĩ, liệu mình có cơ hội trở về thế giới cũ hay không.

Nhưng giờ phút này, hắn chỉ muốn ở lại đây, mãi mãi bên cạnh nàng.

Hai người mười ngón tay đan vào nhau, xung quanh ồn ào náo nhiệt dường như đều chìm vào tĩnh lặng.

Họ chỉ lặng lẽ cảm nhận hơi ấm từ lòng bàn tay đối phương, trong mắt không còn gì khác.

Cho đến khi tiếng chuông trầm hùng vang lên, vọng khắp đất trời, mọi người đều im lặng, nhất thời yên tĩnh đến lạ thường.

Tần Phong nhìn theo hướng tiếng trống, một đoàn người ngựa hùng hậu đang diễu hành dọc theo con đường chính hướng về phía

phố Vĩnh An. Khoảng cách quá xa, người thường căn bản không nhìn rõ tình hình, chỉ có võ giả cao phẩm mới có thể nhìn thấy. Tần Phong sở hữu dị năng Song Đồng, tự nhiên cũng có thể nhìn thấy mọi vật trên con đường chính.

Đoàn người gồm trăm người đi bộ, dẫn đầu là hoàng thất, sau đó là các vị thân vương tông sư, tiếp đến là quốc công và văn võ bá quan. Tần Phong nhìn thấy Liễu lão gia tử và nhạc phụ trong đoàn người, còn có Tư Chính của Trảm Yêu Ti - Đặng đại nhân.

Ánh mắt hắn vẫn hướng về phía trước, thân phận của những người đó càng lúc càng cao.

Tần Phong liếc mắt một cái liền nhìn thấy dàn hậu cung của hoàng đế, hoàng hậu cao quý sang trọng không cần phải nói, các vị phi tần xinh đẹp nghiêng nước nghiêng thành càng là nhiều vô số kể.

Xem ra vị Minh Hoàng này cũng thật là lão đương ích tráng... Tần Phong thầm cảm thán một tiếng, sau đó liếc mắt nhìn về phía đoàn người của các hoàng tử, công chúa.

Minh Hoàng có nhiều phi tần như vậy, con cái tự nhiên không ít, ngoài năm vị hoàng tử ra, còn có ba vị công chúa.

Tần Phong lần lượt nhìn qua, bỗng nhiên trợn tròn mắt, ánh mắt dừng lại trên người vị Trường công chúa.

Hắn không phải bị nhan sắc của đối phương hấp dẫn, tuy rằng nàng quả thật rất xinh đẹp, nhưng điều thực sự khiến hắn kinh ngạc, chính là dung mạo của vị Trường công chúa này khiến hắn có cảm giác quen thuộc.

Đôi lông mày, sống mũi, khuôn mặt, đều có vài phần giống với kẻ giả trang nam nhi kia.

Đặc biệt là bộ ngực phẳng lì dưới lớp trường bào, quả thực là

giống nhau như đúc!

Trên đời này thật sự có người giống nhau đến vậy sao?

Hay nói cách khác, kẻ giả trang nam nhi kia chính là vị Trường công chúa này?!

Tần Phong trợn tròn mắt, trong đầu suy nghĩ miên man. Hắn cẩn thận suy nghĩ lại, tự trấn an bản thân: "Chắc là ta suy nghĩ nhiều rồi, Trường công chúa sao có thể tùy ý ra vào hoàng cung, còn chạy đôn chạy đáo xử lý chuyện của Thiên Bảo Các.

Nhưng mà dung mạo này phải giải thích thế nào..."

"Chàng sao vậy?" Nhìn thấy sắc mặt Tần Phong có chút khác thường, Liễu Kiếm Ly khẽ hỏi.

Tần Phong hoàn hồn: "Không có gì, chỉ là nhìn thấy cảnh tượng hùng vĩ như vậy, cảm thấy chuyến đi này thật không uổng mà thôi."

"Đúng rồi, cô gia, lát nữa có phải sẽ có màn bắn pháo hoa không?" Lam Ngưng Sương mặt đầy mong đợi, lần trước đến Thần Công Phòng được chứng kiến cảnh tượng đó, nàng đến giờ vẫn còn nhớ mãi không quên.

Tần Phong gật đầu: "Nếu không có gì bất ngờ, sau khi Minh Hoàng băng hà, hẳn là có thể được chứng kiến."

.....

Ở một nơi khác, bên trong Phụng Thiên thành Trảm Yêu Ti, đã có vô số Trảm Yêu Nhân nghiêm nghị chờ đợi.

Triển Thanh Phong trong đội ngũ oán giận nói: "Mùng một Tết rồi, sao còn có yêu quái bị áp giải vào Cửu Trọng Ngục, đúng là không biết chọn thời gian. Ta vốn còn muốn đến phố Vĩnh An xem

lễ hội mừng năm mới."

Một người khác bên cạnh phụ họa: "Ngươi như vậy đã là gì, lần này ta vốn phụ trách bảo vệ cho lễ mừng năm mới, kết quả vì chuyện này, chỉ có thể ở lại đây."

Triển Thanh Phong có chút hả hê: "Vậy ta cảm thấy trong lòng dễ chịu hơn nhiều rồi."

Làm hộ vệ cho lễ mừng năm mới là một công việc béo bở, không chỉ được tận mắt chứng kiến đại lễ, còn có thể được nhìn thấy các vị Tam thập lục tinh và Thập Nhị Thần Tướng của tứ vực tỷ thí.

Giao đấu giữa những cường giả cao phẩm đó, ngày thường khó mà được thấy, đối với những Trảm Yêu Nhân như bọn họ mà nói, là kinh nghiệm quý báu không thể bỏ qua.

Nếu may mắn, ngộ ra được điều gì đó, nói không chừng có thể tiến bộ hơn.

Nam tử cố nén vẻ mặt đau khổ, không ngừng thở dài.

Đúng lúc này, Triển Thanh Phong nhắc nhở: "Đừng thở dài nữa, người của Ngục La Ti đến rồi."

Mọi người chỉ thấy, tám bóng người đầu đội mũ trắng, mình mặc áo đỏ, bước chân như bay, vội vã tiến vào Trảm Yêu Ti.

Tất cả mọi người đều thu lại sắc mặt, nghiêm nghị chờ đợi.

Trong lòng oán giận thì oán giận, nhưng chuyện áp giải yêu quỷ vào Cửu Trọng Ngục không thể qua loa được.

Dù sao, những kẻ có thể lọt vào mắt xanh của Ngục La Ti, được đích thân áp giải, đều là những kẻ có thực lực thông thiên, sau khi chết, bản mệnh thần thông sẽ gây hại cho nhân gian.

Nếu xảy ra sơ suất, ai cũng gánh không nổi.

Đặc biệt là đêm nay, Tư Chính của Trảm Yêu Ti - Đặng đại nhân đã đi tham gia lễ mừng năm mới, bọn họ càng phải cẩn thận gấp bội.

Triển Thanh Phong liếc mắt nhìn đội ngũ Ngục La Ti, bỗng nhiên kinh ngạc.

Bởi vì ở giữa tám vị đại nhân Ngục La Ti, lại có thêm một bóng người choàng áo choàng đen che mặt, sau lưng đeo quan tài đen.

Làm việc ở Phụng Thiên thành Trảm Yêu Ti, kiến thức tự nhiên uyên bác.

"Lại là Quan Trủng Mộ Gia?" Triển Thanh Phong hơi kinh ngạc.

Mộ Hữu Tiền nhìn thấy trận thế xung quanh, nuốt nước bọt. Dưới sự dẫn dắt của các vị đại nhân Ngục La Ti, hắn đi đến một khoảng đất trống. Bốn phía đều có một cây cột đá cao chọc trời, trông giống như một loại trận pháp nào đó.

Tám vị Ngục La Ti đứng phân biệt ở tám góc, tay kết ấn.

Không bao lâu, dưới chân bọn họ có một đạo bạch quang chui vào trong cột đá. Kéo theo đó, khoảng đất trống được bao quanh bởi những cột đá này cũng tỏa ra bạch quang chói mắt.

Cùng lúc đó, toàn bộ Cửu Khúc Hà đều xảy ra biến hóa.

Nếu có cường giả cao phẩm đứng ở ven sông, nhất định có thể phát hiện trong Cửu Khúc Hà phản chiếu hình ảnh một tòa tháp cao.

Mà tòa tháp kia chính là Cửu Trọng Ngục trong truyền thuyết!

"Phì Di, đánh vào mấy tầng?" Một vị Ngục La Ti lên tiếng hỏi.

Người áo trắng dẫn đầu trầm ngâm một lát, đáp: "Phì Di, hẳn là thuộc dịch, vào tầng thứ năm là được."

Cửu Trọng Ngục chia làm chín tầng, mỗi tầng giam giữ những kẻ phạm tội khác nhau. Càng xuống dưới, mức độ nguy hiểm của những kẻ bị giam giữ càng cao.

Ngay cả Phì Di, với thực lực như vậy, cũng chỉ bị giam giữ ở tầng thứ năm của Cửu Trọng Ngục. Điều đó đủ thấy những kẻ bị giam giữ ở bốn tầng dưới cùng đáng sợ đến mức nào.

Thậm chí, có người đồn đại, ở tầng dưới cùng của Cửu Trọng Ngục, trấn áp bộ hài cốt của một thượng cổ thần ma!

"Tốt!" Một đám người áo trắng lĩnh mệnh, hai tay biến hóa trên không trung.

Trong nháy mắt, cuồng phong nổi lên, giữa hư không, không gian mở ra một khe nứt. Bên trong khe nứt là một mảnh tĩnh mịch đen kịt.

Hơi thở đáng sợ từ trong khe nứt truyền ra, trong bóng tối đó, vô số con ngươi với màu sắc và hình dạng khác nhau sáng lên, mang theo ánh mắt âm độc, tàn nhẫn, giễu cợt, đánh giá thế giới bên ngoài.

Mộ Hữu Tiền sợ đến mức run rẩy, thân hình béo ú run lẩy bẩy.

"Mở Trấn Linh Quan ra, thả Phì Di ra!" Vị Ngục La Ti dẫn đầu ra lệnh.

"A? À, à." Mộ Hữu Tiền không dám chậm trễ, lập tức làm theo.

Chương 391: Trốn Xuất Sinh Thiên

Lễ mừng thọ trên phố Vĩnh An vẫn đang diễn ra.

Minh Hoàng sau khi tế trời xong, tiếng nhạc trang nghiêm vang lên, vọng lại bên tai mọi người.

Trong đội ngũ tế lễ, Nhã An liếc mắt nhìn sang, đại thái giám hiểu ý, gọi một tiểu thái giám lại gần nói nhỏ vài câu.

Tiểu thái giám lĩnh mệnh, vội vàng rời đi.

Khoảng một nén nhang sau, kèm theo vài tiếng nổ vang trời, pháo hoa được bố trí sẵn ở bốn phía phố Vĩnh An đồng loạt bay lên!

Dân chúng trong Phụng Thiên Thành còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, liền thấy trên đỉnh đầu, pháo hoa rực rỡ muôn màu đua nhau nở rộ.

Cảnh tượng tuyệt đẹp đó, căn bản không thể dùng lời nói mà hình dung!

Pháo hoa rực rỡ, chiếu sáng cả bầu trời phố Phụng Thiên, cho dù là những người dân không đến xem lễ cũng có thể nhìn thấy rõ ràng.

"Kia... kia là cái gì vậy?"

"Sao lại có pháo hoa nở rộ trên trời, chẳng lẽ là trời cao đang công nhận Minh Hoàng sao?"

Rất nhiều người dân xì xào bàn tán, trong lòng chấn động không thôi.

Trong đám đông, Tần Phong cùng mọi người cũng ngẩng đầu nhìn pháo hoa rực rỡ, trên mặt lộ ra nụ cười.

Trên đài tế lễ, Minh Hoàng long nhan đại duyệt: "Đây chính là kinh hỉ mà Nhã An muốn dành cho ta sao? Thật hợp ý ta!"

Hoàng hậu và các phi tần bên cạnh cũng đưa mắt nhìn nhau, cảnh tượng như vậy cho dù là ở trong cung đã nhìn thấy vô số kỳ trân dị bảo, thì đây cũng là lần đầu tiên họ được chứng kiến.

Đáng lẽ ra đây là khoảnh khắc đẹp nhất, cả nước cùng vui mừng, người dân Phụng Thiên Thành đều đang thưởng thức cảnh đẹp.

Nhưng đúng vào lúc này, dị biến đột nhiên xảy ra.

Trên bầu trời, tiếng sấm sét vang dội, vài tiếng gầm rú rợn người vang vọng bên tai mọi người, cả Phụng Thiên Thành như rung chuyển!

Vèo vèo vèo!

Chỉ trong nháy mắt, hơn mười tên Ngục La ti hiện thân, bảo vệ xung quanh đội ngũ hoàng thân quốc thích.

Những vị đại nhân đến từ bốn vực Đại Càn tham gia buổi lễ trên phố Vĩnh An đều đồng loạt nhìn về phía Trảm Yêu ti Phụng Thiên Thành.

Trên đỉnh lầu Đăng Thiên của Hạo Văn viện, Thiên Giám quốc sư mặc áo trắng vẫn thản nhiên như không.

Bên bờ sông Cửu Khúc, lão giả đang câu cá, lặng lẽ cất cần câu, đứng dậy.

...

"Cái... cái gì thế này?" Mộ Hữu Tiền loạng choạng suýt ngã, sợ hãi ngồi bệt xuống đất.

Hắn chỉ làm theo lệnh của đại nhân Ngục La ti, thả Phì Di ra khỏi Trấn Linh quan, làm sao ngờ tới lại xảy ra dị biến như vậy!

Chỉ thấy giữa không trung, Phì Di với thân hình khổng lồ đang uốn éo thân rắn, đôi đồng tử đỏ ngầu trừng lớn, phát ra tiếng gầm rú điên cuồng.

Nó thi triển thần thông bản mệnh, hơi nước xung quanh nhanh chóng bốc hơi, ngay cả mực nước sông Cửu Khúc cũng bắt đầu hạ xuống!

"Bị lừa rồi, con Phì Di này căn bản không hề bị thương nặng, giả chết thần thông cũng chưa kích hoạt." Vị đại nhân dẫn đầu Ngục La ti trầm giọng nói.

"Đinh Diện đại nhân, Phì Di muốn làm bốc hơi sông Cửu Khúc, làm suy yếu phong ấn Cửu Trọng ngục!" Một người khác kinh hô.

Trong khe nứt, những tồn tại bị giam cầm cũng nhận ra sự thay đổi của Cửu Trọng ngục.

Sóng gió mãnh liệt từ khe nứt ập ra, rung chuyển không gian, đủ loại tiếng gầm rú đồng loạt vang lên, khiến đám người Trảm Yêu choáng váng.

Những tồn tại bị giam cầm này đang muốn phá vỡ phong ấn, trốn thoát lên trời!

Đinh Diện, người đàn ông Ngục La ti, lập tức ra lệnh: "Tân Diện, cùng ta giết Phì Di.

Sau khi Phì Di chết, người của Quan Trủng mộ gia lập tức mở

Trấn Linh quan, phong ấn tàn hồn và thi thể, ngăn chặn thần thông bản mệnh của nó thức tỉnh."

"Những người còn lại, duy trì phong ấn, đóng cửa Cửu Trọng ngục!"

Từng mệnh lệnh được đưa ra, tất cả mọi người không dám chậm trễ, lập tức hành động.

Đinh Diện và Tân Diện điểm chân bay lên không trung, lao về phía Phì Di.

Chiếc quan tài đen khổng lồ từ trên trời giáng xuống, bàn tay màu vàng do chân khí hóa thành hung hăng vỗ về phía Phì Di.

Trong Ngục La ti, tất cả mọi người đều xưng hô bằng mật danh. Những người được đặt tên là Giáp Ất Bính Đinh Mậu Kỷ Canh Tân đều là những kẻ kiệt xuất trong Ngục La ti.

Thực lực của Đinh Diện và Tân Diện quả nhiên không phải dạng vừa!

Dưới sự hợp lực của hai người, Phì Di bị trọng thương, phát ra tiếng kêu đau đớn thê lương, mực nước sông Cửu Khúc cũng ngừng hạ xuống.

Triển Thanh Phong cùng các Trảm yêu nhân chứng kiến cảnh tượng này, thở phào nhẹ nhõm, bọn họ vốn tưởng rằng tình thế nguy cấp đã được khống chế.

Nhưng ai ngờ, sóng gió chưa kịp yên thì sóng gió khác lại nổi lên!

Trên không trung, đột nhiên xuất hiện một hư ảnh, là một người phụ nữ yểu điệu thướt tha mặc áo xanh, làn da trắng nõn, đôi mắt xanh biếc.

Nàng chỉ khẽ vung tay, mực nước sông Cửu Khúc hạ xuống với tốc độ mắt thường có thể thấy rõ.

Tân Diện kinh hô: "Lệ Bạt?!"

Cùng lúc đó, một cái miệng máu há to xuất hiện giữa không trung. Một bóng đen với tốc độ cực nhanh chui vào khe nứt Cửu Trọng ngục chưa kịp đóng lại.

Triển Thanh Phong kinh hãi. Vạn vật trên đời đều tránh Cửu Trọng ngục như tránh tà, chủ động xông vào trong đó, đây là lần đầu tiên hắn chứng kiến.

Quả nhiên sự bất thường tất có ẩn tình, hắn cảm thấy bóng đen vừa rồi nhất định không đơn giản!

Mà bóng đen đó, chính là Quỷ Phật đã từng xâm nhập Tấn Dương thành!

Quỷ Phật vừa bước vào Cửu Trọng ngục, hai cánh tay đen nhánh chắc khỏe đột nhiên khép lại, ánh sáng vàng kim hình chữ Vạn hiện ra, xua tan bóng tối vô tận.

Nhìn sang hai bên, lồng giam nối tiếp nhau, bên trong giam giữ đủ loại yêu ma quỷ quái.

Có thân hình to lớn màu đỏ, lộ cả xương trắng, miệng đầy răng nanh, đó là Ngạ quỷ.

Kẻ bịt mặt bằng băng vải nhuốm máu, tay cầm đại đao dính đầy máu tươi, tu luyện tà môn ngoại đạo Âm tứ môn, đó là Đao phủ.

Chỉ còn lại một lớp da, đó là Thỉ kết tượng.

Da có màu sắc khác nhau, ngũ quan trên mặt cũng khác biệt, đó là Khâu thi tượng.

Vân vân...

Tất cả mọi tồn tại vào khoảnh khắc này đều đồng loạt nhìn về phía Quỷ Phật.

Hắn hất mũ rơm trên đầu lên, ba khuôn mặt lộ ra, một mặt phẫn nộ, một mặt cười cợt, một mặt khóc than.

Hắn lên tiếng: "Các vị có muốn ra khỏi nơi quỷ quái này, cùng nhau quấy cho Phụng Thiên Thành long trời lở đất hay không?"

Lời vừa dứt, không ai đáp lại. Ánh mắt đám tồn tại nhìn Quỷ Phật mang theo vẻ khinh thường và chế giễu, thậm chí còn có chút mỉa mai.

Ngay lúc mọi người im lặng, một người đàn ông có dung mạo tuấn tú, trắng trẻo sạch sẽ, khuôn mặt giống hệt người thường, lên tiếng: "Cho dù phong ấn sông Cửu Khúc bị suy yếu, nhưng nếu không phá vỡ được cấm chế trong Cửu Trọng ngục, chúng ta vẫn không thể thoát khỏi lồng giam này. Ngươi nói những lời này với chúng ta, chẳng có ý nghĩa gì cả."

Thỉ kết tượng khinh thường nói: "Cửu Trọng ngục há muốn đến thì đến, muốn đi thì đi sao? Những kẻ đến đây, ta còn chưa thấy ai có thể ra ngoài lần nữa."

Quỷ Phật ba mặt nhìn xung quanh, chậm rãi nói: "Nếu ta có thể giúp các ngươi phá vỡ cấm chế thì sao?"

Lời vừa dứt, sắc mặt các tồn tại ở tầng thứ năm đều biến đổi.

Khâu thi tượng lên tiếng, giọng khàn đặc: "Nói khoác ai chẳng biết."

Vừa dứt lời, sáu cánh tay của Quỷ Phật đột nhiên khép lại, ánh sáng đen vàng kim tỏa ra từ hắn, lan ra xung quanh.

Nơi ánh sáng đi qua, tiếng tan chảy xèo xèo vang lên.

Trên lồng giam giam giữ đám tù nhân, những đường vân màu đỏ mờ dần rồi biến mất không còn dấu vết.

Đó chính là cấm chế trong Cửu Trọng ngục!

Đám tù nhân nhìn nhau, trong mắt tràn đầy kinh ngạc, nhưng không ai dám manh động.

Bọn họ đã thử phá vỡ cấm chế vô số lần, mùi vị bị phản phệ khi chạm vào cấm chế thật sự không dễ chịu chút nào.

Một lát sau, Ngạ quỷ có thân hình vạm vỡ, dung mạo dữ tợn là kẻ đầu tiên không nhịn được nữa.

Móng vuốt sắc bén bên tay phải hung hăng vung lên, tiếng nổ vang trời, lồng giam vỡ tan tành!

Chương 392: Đại Lão Ra Tay

Đây cũng là tín hiệu được truyền đến cho các tù nhân, cấm chế của Cửu Trọng Ngục đã bị phá vỡ!

Tất cả những kẻ bị giam cầm không thể kìm nén được sự kích động trong lòng, thi triển đủ mọi thủ đoạn, xé nát cái lồng giam giữ chúng bấy lâu nay.

Sát ý hung bạo tràn ngập tầng thứ năm, gần như hóa thành thực chất!

Nam tử tu luyện Âm Dương tà đạo với vẻ ngoài tuấn lãng tò mò hỏi: "Vì sao lại cứu chúng ta?"

Quỷ Phật cười nói: "Ta đã nói từ đầu rồi, để các ngươi thoát khỏi nơi đây, khuấy đảo Phụng Thiên Thành này một phen long trời lở đất."

Những kẻ bị giam cầm ở tầng thứ năm nào phải hạng vừa, sao có thể tin vào lời nói đó?

Nhưng rốt cuộc là vì lý do gì, đối với chúng cũng không còn quan trọng nữa. Chúng đã bị giam cầm quá lâu, bị áp bức quá lâu!

Nhìn thấy khe nứt không gian của Cửu Trọng Ngục sắp khép lại, đám tù nhân không dám chần chừ, thân hình lóe lên, biến mất tại chỗ.

Trát Chỉ Tượng lơ lửng, lúc rời đi quay đầu lại thì thấy Quỷ Phật vẫn đứng im tại chỗ, không khỏi tò mò hỏi: "Ngươi không đi? Cửa vào Cửu Trọng Ngục đóng lại, sẽ khó mà thoát ra được."

Quỷ Phật không trả lời, chỉ quay người lại, sáu lòng bàn tay

đột nhiên đánh xuống đất. Hắc khí cuồn cuộn, mặt đất tầng thứ năm vang lên tiếng răng rắc.

Không lâu sau, một cái miệng máu to như chậu máu xuất hiện trong hắc khí. Thân ảnh Quỷ Phật trong nháy mắt biến mất không thấy đâu, hiển nhiên là đã rơi xuống tầng dưới.

Khuôn mặt mỏng như da người của Trát Chỉ Tượng lộ ra vẻ kinh ngạc. Đến nước này, nó cũng coi như đã hiểu ra tất cả.

Con yêu quái Phật đen sì kia, mục tiêu lần này đến đây căn bản không phải là chúng, mà là tồn tại ở tầng sâu hơn của Cửu Trọng Ngục!

Mà lý do đối phương cứu chúng, chẳng qua là muốn cho những kẻ cao phẩm của Phụng Thiên Thành phân tâm mà thôi!

Cửa vào Cửu Trọng Ngục chỉ còn lại một khe hở nhỏ bằng bàn tay. Bên ngoài khe nứt, từng đợt dao động mãnh liệt truyền đến, hiển nhiên là đang giao chiến.

Trát Chỉ Tượng không dám chần chừ, da người cuộn lại, chui ra khỏi khe hở nhỏ.

.....

"Xảy ra chuyện rồi, xảy ra chuyện lớn rồi!" Triển Thanh Phong nhìn đám tù nhân thoát ra từ khe nứt, chỉ cảm thấy da đầu tê dại.

Con Ngạ Quỷ cao to như ngọn núi nhỏ kia, nhiều năm trước đã từng quấy phá ở Bắc Vực. Trong vòng bảy ngày, nó đã nuốt chửng toàn bộ sinh linh trong vòng hai mươi dặm!

Tên nam tử tuấn mỹ kia tu luyện Âm Dương đạo, ở Đông Vực, hắn thi triển tà thuật khiến bá tánh ba thành biến thành người không ra người, quỷ không ra quỷ, nổ tung thân thể mà chết, chỉ để thỏa mãn tâm lý vặn vẹo và khoái cảm giết chóc!

Đao phủ Âm Tứ Môn, Trát Chỉ Tượng, Phong Thi Tượng, tu luyện pháp môn âm u, năm đó để bắt được chúng, đã phải huy động ba vị đại nhân Ngục La Ty và bốn vị trong Tam Thập Lục Tinh!

Ngoài những kẻ này ra, còn có đủ loại Quỷ Vương, Yêu Vương, thực lực cao thâm khó lường.

Bất kỳ kẻ nào trong số này đều có thể khuấy đảo một phương thiên địa, huống chi là tụ tập cùng một chỗ!

"Đây tuyệt đối là tai nạn lớn nhất kể từ khi Cửu Trọng Ngục tồn tại!" Mỗi Trảm Yêu Nhân đều vô cùng khó coi, trong lòng đều nghĩ như vậy.

"Là mùi vị của sinh linh." Ngạ Quỷ hít sâu một hơi, nước miếng hôi thối chảy dài, nó đã đói quá lâu!

Ngoảnh đầu nhìn về phía Vĩnh An Nhai, nó có thể ngửi thấy mùi sinh linh nồng nặc nhất ở đó.

Lập tức, nó không thèm để ý đến mấy lạng thịt trước mặt, hai chân to khỏe dùng sức đạp một cái, mặt đất nứt ra, thân thể bay lên trời, lao về phía Vĩnh An Nhai.

Những yêu quái khác cũng bị giam cầm trong Cửu Trọng Ngục quá lâu, nay đã nhìn thấy ánh mặt trời, tự nhiên cũng muốn được một trận giết chóc thỏa thích.

Không lâu sau, vô số yêu quái tứ tán, lao về phía khắp nơi của Phụng Thiên Thành!

Đinh Diện quát lớn: "Phụng Thiên Thành xuất hiện tai họa cấp Giáp, bắn Hỏa Thiên Tinh, triệu tập người của Ngục La Ty, tiêu diệt yêu quái!"

Nói xong, hắn cùng Tân Diện lóe người, ngăn cản đám yêu

quái đang bỏ chạy, đề phòng chúng gây họa cho bá tánh Đế Đô.

Vị đại nhân Ngục La Ty ở lại không chần chừ, móc từ trong lòng ra một chiếc đèn lồng bảo khí, rạch tay, máu tươi nhỏ xuống.

Trong nháy mắt, một đạo hỏa quang màu đỏ bắn thẳng lên trời.

.....

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Ở Vĩnh An Nhai, Tần Phong nhìn hỏa quang vọt lên mà lòng bất an.

Vừa rồi mặt đất rung chuyển cùng với vô số tiếng gầm rú ghê rợn, khiến người ta không khỏi rùng mình.

Tất cả bá tánh đều tò mò nhìn về phía hỏa quang màu đỏ, nhỏ giọng bàn tán, vẻ mặt vô cùng lo lắng.

Đúng lúc này, một thân hình khổng lồ từ trên trời giáng xuống, chấn động khiến vô số bá tánh ngã lăn.

Cảm nhận được nguy hiểm, Tần lão gia vội vàng ôm nhị nương vào lòng, Liễu Kiếm Ly cũng lập tức che chở cho Tần Phong.

"Thức ăn, thật nhiều thức ăn." Tiếng gầm rú vang vọng bên tai mọi người.

Tần Phong lần theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy một thân hình cao to màu đỏ, há to miệng, răng nanh lộ ra, nước miếng màu xanh nhạt từ trong miệng nó chảy xuống, ăn mòn mặt đất, bốc khói trắng, phát ra tiếng xèo xèo.

Trong "Đại Càn Yêu Quái Phổ" có ghi chép về nó, Ngạ Quỷ, lúc còn sống ăn không đủ no, sau khi chết oán niệm chất chồng mà sinh ra, cảm giác đói khát vĩnh viễn không bao giờ biến mất.

Bá tánh nhìn thấy hình dạng của Ngạ Quỷ, sợ hãi kêu lên, hoảng loạn bỏ chạy.

Ngạ Quỷ vươn móng vuốt sắc nhọn chộp lấy bá tánh gần nhất, bộ dạng của nó rõ ràng là muốn ăn một bữa no nê.

Ngay trong thời khắc nguy cấp, một thân ảnh cường tráng từ trên trời giáng xuống.

Tiếp theo, chỉ nghe thấy một tiếng nổ vang trời!

Như thể có núi lớn sụp đổ, con Ngạ Quỷ vốn có thực lực không tầm thường kia trong nháy mắt đã bị ép cho nát bét!

Một người đàn ông trung niên mặc trường bào đen vàng, xoay xoay cổ tay, nhíu mày.

"Là Thần Tướng Đông Vực, Võ Thần Ninh Trạm đại nhân!" Bá tánh thoát chết trong gang tấc liền hưng phấn kêu lên.

Tần Phong nghe vậy, bừng tỉnh đại ngộ, trách không được hắn có thể một kích tiêu diệt Ngạ Quỷ, không ngờ người này chính là Võ Thần Đông Vực trong truyền thuyết.

Ngạ Quỷ đã chết không thể chết thêm được nữa, thế nhưng máu của nó lại như sống dậy, lan ra xung quanh.

Đó là thần thông bản mệnh của nó sau khi chết!

Một người của Ngục La Ty lóe lên bên cạnh Ninh Trạm nói: "Võ Thần đại nhân, không thể để cho máu này lan ra, nếu không huyết nhục của bá tánh đều sẽ bị nó ăn mòn, hơn nữa còn có khả năng sinh ra Ngạ Quỷ mới!"

Người đàn ông trung niên nghe vậy, không nói hai lời, tay phải đột nhiên vung lên, máu màu xanh đang cuồn cuộn trên mặt đất liền bị hất lên trời, sau đó ông ta nắm chặt tay, kim quang hiển lộ,

những giọt máu kia trong nháy mắt tan biến không còn một mảnh.

Nhìn thấy cảnh này, người của Ngục La Ty khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Thế nhưng sóng gió chưa kịp yên, sóng gió khác lại nổi lên. Ngạ Quỷ vừa mới bị tiêu diệt, trên bầu trời không xa, thân ảnh của đám yêu quái trốn thoát khỏi Cửu Trọng Ngục liền hiện ra.

Những yêu quái này vốn là ngửi thấy hơi thở của sinh linh nên mới đi theo Ngạ Quỷ đến đây. Thế nhưng khi chúng nhìn thấy Ngạ Quỷ bị dễ dàng nghiền nát, liền không dám nảy sinh ý đồ gì nữa, ngược lại còn hướng về bốn phía bỏ chạy.

Chúng đã bị giam cầm quá lâu, đến nỗi quên mất nơi này là Phụng Thiên Thành, nơi hội tụ của những chiến lực đỉnh cao nhất Đại Càn!

Nếu còn không chạy trốn, kết cục của chúng cũng sẽ như Ngạ Quỷ!

Chỉ tiếc là, chúng phát hiện ra quá muộn.

"Vô Tận Không Vực, khởi!" Giọng nói tuy không lớn, nhưng lại như vang vọng bên tai mọi người.

Bức tường màu xanh đen chỉ trong nháy mắt, đã bao phủ toàn bộ đám yêu quái định bỏ chạy.

Đây là thủ đoạn giới vực mà chỉ có tu sĩ cấp bậc Tam Phẩm mới có thể thi triển!

Chương 393: Thượng Cổ Hỗn Nguyên Bảo Khí - Phược Thần Cương

Bọn yêu quỷ phát hiện dị biến, vội vàng muốn vượt qua màn sáng màu xanh đen để chạy trốn.

Thế nhưng ranh giới màn sáng kia như thể có thể kéo dài vô tận, bất luận chúng thi triển thủ đoạn gì, mãi mãi vẫn cách ranh giới kia một khoảng cách ngắn ngủi.

Điều khiến đám yêu quỷ này kinh ngạc hơn nữa là, chúng quay đầu nhìn lại, phát hiện bản thân từ đầu đến cuối không hề di chuyển một phân, vẫn luôn đứng im tại chỗ!

Đây là kết giới đáng sợ cỡ nào, lại có thể bóp méo không gian!

Một bóng người áo trắng đạp không mà lên, phong độ thanh tao, khí chất bất phàm.

Không gian vô tận này chính là do người này thi triển, tân thần tướng Bắc Vực, kế thừa đạo thống Bách Quỷ, được người Bắc Vực xưng là Vô Cương - Khổng Khâu!

"Chư vị, cứ việc thi triển thủ đoạn, trong kết giới này, ta có lòng tin để bọn chúng sau khi chết cũng không thể thi triển thần thông bản mệnh." Khổng Khâu tự tin cười.

Người của Ngục La Ty không hề động tâm, từng bước bảo vệ đội ngũ hoàng thân quốc thích.

Người của Trảm Yêu Ti đến từ Đại Càn tứ vực sau khi nhìn

nhau, không nói hai lời, liền lao về phía đám yêu quỷ ở rìa kết giới.

Mặc dù những yêu quỷ này đều là tồn tại kinh khủng bị giam cầm ở tầng thứ năm của Cửu Trọng Ngục, nhưng đối mặt với những chiến lực tối cao của Trảm Yêu Ti, vẫn có chút không đủ sức.

Thế cục có thể nói là nghiêng về một phía!

Gần như tất cả mọi người của Trảm Yêu Ti có mặt đều đã ra tay, chỉ còn lại vài người vẫn đang quan sát.

Ví dụ như Tư Chính của Trảm Yêu Ti - Đặng Mặc, Võ Thần Ninh Trạm, và một người đàn ông trung niên bên hông đeo một đao một kiếm.

Còn có một người đàn ông tóc đỏ đứng ở góc tường, vai vác trường đao.

Họ không muốn đứng ngoài xem náo nhiệt, chỉ là đám yêu quỷ trước mắt chưa đủ để khiến họ hứng thú, Tam Thập Lục Tinh đã ra tay là đủ để giải quyết.

Đặng Mặc chắp tay cáo từ Minh Hoàng, rồi hướng về Trảm Yêu Ti Phụng Thiên Thành.

Khổng Khâu định mở một lối đi trong không gian vô tận để Đặng Mặc dễ dàng rời đi.

Nhưng hắn thấy kết giới mà mình tự hào, trước mặt Đặng Mặc lại như hư vô!

Khổng Khâu kinh hãi, tự an ủi bản thân: "Quả nhiên là Đặng lão tiền bối năm đó thủ thành ba ngày ba đêm đánh lui A Tu La tộc, dù đã già yếu, thực lực vẫn khiến ta khó lòng với tới."

Vừa dứt lời, Võ Thần Ninh Trạm cũng bắt đầu động thân, kim quang quanh thân hiển hiện, hóa thành kết giới bao bọc lấy hắn. Hắn giẫm chân một cái, liền vượt ra khỏi kết giới màu xanh đen.

Sắc mặt Khổng Khâu cứng đờ, thần tướng Đông Vực thành danh đã lâu, quả nhiên không phải tân thần tướng như hắn có thể so sánh.

Ngay lúc này, người đàn ông tóc đỏ ở góc tường dường như cảm nhận được điều gì, ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời Phụng Thiên Thành.

"Có hơi thở của Lệ Bạt." Ngu Mi bên cạnh khẽ nói.

"Chẳng lẽ hắn cũng tới?" Trấn Thiên Nhất nhíu mày, thân hình hóa thành một đạo lưu quang hướng về phía rìa kết giới lao đi.

Khoảnh khắc Trấn Thiên Nhất xuyên qua kết giới, toàn bộ kết giới chấn động dữ dội.

Đặc biệt là mặt kết giới nơi hắn rời đi, trông như tấm gương vỡ vụn, nứt toác ra.

May mắn là Khổng Khâu kịp thời phản ứng, dẫn dắt âm khí duy trì Vô Tận Không Vực, ngăn cản đám yêu quỷ nhân cơ hội chạy trốn.

"Đao Cuồng Trấn Thiên Nhất." Hắn vẻ mặt ngưng trọng lẩm bẩm một tiếng, lần này đến Phụng Thiên Thành, vốn là theo mệnh lệnh của Tư Mệnh Bắc Vực, đến để dương oai Bắc Vực, để Trảm Yêu Ti Bắc Vực năm sau có được nhiều tài nguyên hơn.

Nhưng hiện tại hắn mới hiểu được, bản thân bị lão già Tư Mệnh Bắc Vực kia lừa một vố, hắn nhiều khả năng ai cũng đánh không lại.

"Khó trách hai người kia ai cũng không muốn tới, hóa ra là tới

để mất mặt, thật đáng hận." Khổng Khâu nghiến răng nghiến lợi.

"Đại ca, người kia hình như là sư phụ." Nhị đệ liếc thấy bóng người tóc đỏ, kích động kêu lên.

"Ừm." Tần Phong gật đầu, hắn cũng không ngờ tới, lần này Nam Vực lại có thần tướng đến, hơn nữa người đến lại là Trấn Thiên Nhất!

Ngay lúc này, con Yêu Vương dường như biết mình chắc chắn phải chết, không còn ý đồ chạy trốn khỏi kết giới nữa, mà quay người lao về phía Vĩnh An Nhai.

Bách tính thấy vậy, sợ đến mức mặt mày trắng bệch.

Yêu Vương mở ra đôi cánh, cuồng phong mãnh liệt như lưỡi dao cạo xương.

Khổng Khâu vừa định ra tay, lại có người nhanh hơn hắn.

Một đạo kiếm khí mang theo khí thế vô địch, chém thẳng lên trời.

Yêu Vương bị đóng đinh trên không trung, không đến một lúc, thân thể nó nứt làm đôi dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người!

Đạo kiếm khí kia không hề dừng lại, ngược lại còn lướt qua kết giới, xé rách một lỗ hổng!

"Là ai?" Khổng Khâu vội vàng nhìn về phía nguồn gốc của kiếm khí. Người có thể chém vỡ kết giới của hắn, tuyệt đối không phải hạng tầm thường.

Nhưng lần này người của Trảm Yêu Ti tứ vực đến Phụng Thiên Thành, hắn là không ai sở hữu kiếm thuật kinh người như vậy.

Cho đến khi hắn nhìn rõ người ra tay, là một nữ tử mặc áo

trắng, dung mạo khuynh thành.

"Thiên kiêu Liễu gia, Liễu Kiếm Ly." Khổng Khâu lẩm bẩm.

Tiếng tăm lừng lẫy, thân là thần tướng Bắc Vực, làm sao hắn có thể không biết Liễu Kiếm Ly.

Hắn không ngờ Liễu Kiếm Ly, tuổi mới hai mươi, lại có thực lực đáng sợ như vậy.

Kiếm vừa rồi, dù hắn trực diện, cũng phải dốc toàn lực mới chống đỡ được.

Kiếm khí mãnh liệt, thu hút sự chú ý của rất nhiều người.

Minh Hoàng ngẩng đầu nhìn thấy cảnh này, vẻ mặt trầm tư.

Trong đám người phía sau, một vị hoàng tử siết chặt nắm đấm dưới tay áo, ánh mắt lóe lên tia ghen tị, nhưng rất nhanh đã bị hắn che giấu.

Trong đội ngũ nhà họ Liễu, Liễu lão gia tử và Liễu Thiên Lộc liếc mắt nhìn xung quanh một cách kín đáo.

Ở một bên khác trong đám người, Lạc Ngọc mặc áo xanh tán thưởng: "Danh bất hư truyền."

"Cô gia, người không sao chứ?" Lam Ngưng Sương lo lắng hỏi.

Tần Phong lắc đầu, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy một trận chấn động.

Hắn ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, chỉ thấy bên ngoài màn sáng màu xanh đen kia, vốn dĩ là bầu trời đêm đen kịt, lại tỏa ra ánh sáng đỏ nhàn nhạt.

.....

Bên bờ Cửu Khúc Hà, cách lão giả tóc bạc râu đen không xa, đứng sừng sững một bóng người.

Mặt nạ quỷ che mặt, trường bào đen đỏ bao phủ, trước ngực thêu một con số hai thật to.

"Ngươi muốn đối phó lão phu?" Lão giả thản nhiên lên tiếng.

"Nếu ta chán sống, có lẽ sẽ nảy sinh ý nghĩ hoang đường như vậy."

"Lần này đến đây, chỉ muốn ngăn cản ngài một chút thời gian mà thôi." Người đeo mặt nạ quỷ thẳng thắn nói.

"Là lão phu đã lâu không ra tay sao?" Lão giả thở dài.

Vừa dứt lời, người đeo mặt nạ quỷ vội vàng lùi về phía sau, nhưng vẫn chậm một bước.

Tí tách tí tách, máu tươi rơi xuống đất, chỉ trong nháy mắt, cánh tay trái của hắn đã bị chặt đứt!

"Là ta đường đột." Người đeo mặt nạ quỷ bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó từ trong lòng móc ra một vật.

Đó là một chiếc hộp đen nhỏ hình vuông vức, lớn cỡ bàn tay, theo gió mà phình to, chẳng mấy chốc đã bao trùm lấy lão giả và người đeo mặt nạ quỷ.

Lão giả tóc bạc râu đen nhìn xung quanh, có chút kinh ngạc nói: "Lại có thể tìm được thứ này?"

"Thượng Cổ Hỗn Nguyên Bảo Khí - Phược Thần Cương, nếu không có thứ này, ta làm sao dám nói ra những lời ngăn cản Trấn Thần Ti Ngự ngu xuẩn như vậy.

Chỉ trách bản thân có chút tự lượng sức mình, lại vọng tưởng giao thủ với ngài một phen, thử xem mình nặng nhẹ ra sao, kết

quả lại mất trắng một cánh tay."

"Không sao." Lão giả mở hai mắt, trong mắt lạnh lẽo vô quang.

"Mạng của ngươi, sẽ phải bỏ lại ở đây."

Chương 394: Thần bí nhân

Quỷ Phật thi triển không gian chi thuật, từ tầng năm Cửu Trọng Ngục rơi xuống tầng sáu. Hắn nhìn quanh một lượt, vẫn là bóng tối vô tận.

Trong bóng tối, một giọng cười khẩy vang lên: "Ở đây lâu như vậy, đây là lần đầu tiên ta thấy có người chủ động tiến vào Cửu Trọng Ngục."

Quỷ Phật chắp hai tay, kim quang chữ Vạn hiện ra, xua tan bóng tối.

Tù phạm bị giam giữ ở tầng sáu rõ ràng ít hơn tầng năm, nhưng khí tức ẩn hiện lại càng thêm cường đại!

"Ta đến đây là muốn tìm một người. Nếu ai cung cấp tin tức, ta có thể giúp hắn chạy trốn khỏi nơi này.

Tên của người đó là..."

Tất cả tù phạm nghe vậy đều không chút động lòng, dường như không mặn mà với cám dỗ được tự do.

Chỉ có nam tử lên tiếng lúc đầu, lần nữa cất lời: "Kẻ ngươi muốn tìm không ở tầng này, mà là ở tầng dưới."

Quỷ Phật nhìn theo tiếng nói, người nói chuyện là một nam tử mặt chuột, dáng vẻ tuy có chút bỉ ổi, nhưng không giống kẻ gian ác.

"Ngươi vì sao bị giam giữ ở đây?"

"Tu luyện tà môn ngoại đạo, không giữ nổi bản thân, dám cả

gan mơ tưởng đến Hoàng hậu nương nương." Nam tử thản nhiên đáp.

Ba đầu sáu mắt của Quỷ Phật đều lộ vẻ quái dị, dám động vào nữ nhân của Minh Hoàng mà vẫn chưa chết? Quả thực có chút bản lĩnh.

"Theo như giao ước, ta có thể giúp ngươi xóa bỏ cấm chế của Cửu Trọng Ngục, thả ngươi ra ngoài."

Nam tử xua tay: "Không cần đâu, ở lại đây ta ít nhất còn giữ được mạng sống, ra ngoài sợ là sẽ bị Ngục La Ty truy sát đến tận chân trời góc bể.

"Ngươi cứ lo chuyện của ngươi, không cần để ý đến ta."

Quỷ Phật trầm ngâm một lát, sau đó cũng không nói thêm gì nữa, sáu chưởng vỗ mạnh xuống đất, thi triển lại chiêu cũ, rơi xuống tầng bảy Cửu Trọng Ngục.

Sau khi Quỷ Phật rời đi, không gian tầng sáu Cửu Trọng Ngục lại như mây mù bắt đầu cuồn cuộn, rồi biến mất không thấy.

…

Đến tầng bảy, bên tai Quỷ Phật bỗng vang lên tiếng nói: "Nhanh lên, Phược Thần Cương không thể trói lão già đó bao lâu nữa đâu."

"Nơi cử hành đại điển đã có vài cao thủ đang đến, ngươi chậm trễ thì không đi được."

"Ta biết." Quỷ Phật đáp, sau đó truyền âm cho Lệ Bạt ở bên ngoài kết giới.

Giữa không trung, Lệ Bạt một thân áo xanh vẫn đang dùng hơi thở của mình để làm suy yếu phong ấn của Cửu Khúc Hà.

Tân Diện của Ngục La Ty muốn ngăn cản, nhưng mỗi lần đều bị Lệ Bạt dùng thân pháp quỷ dị né tránh.

Bỗng nhiên, Lệ Bạt dừng lại, nàng mở to đôi mắt, trong đôi đồng tử màu xanh, ánh sáng đỏ nhạt lóe lên, phủ lên màn đêm của Phụng Thiên Thành một lớp sa đỏ.

Theo ánh sáng đỏ lan tỏa, mỗi người đều biến hóa khác thường. Máu của bọn họ chảy nhanh hơn, thủy phần trong cơ thể nhanh chóng mất đi, trông héo hon như xác chết.

“Kết giới? Không, là bản mệnh thần thông!” Tân Diện trầm giọng quát.

Đặng Mặc cùng những người khác đang trên đường đến đây, thấy dị tượng này, đều nhíu mày. Nhìn những bá tánh đang đau đớn rên rỉ, những Trảm Yêu Nhân và quan binh có thực lực thấp kém, bọn họ chỉ có thể dừng lại, triển khai kết giới để chống lại ánh sáng đỏ đang lan tỏa.

Nhưng cách đối phó này chẳng có hiệu quả gì, triệu chứng của mọi người vẫn ngày càng trầm trọng.

Làn da của mỗi người đều đỏ bừng, môi khô nứt như đất nẻ, co rúm lại rên rỉ đau đớn.

Đặng Mặc dù sao cũng kiến thức uyên bác, lập tức nhận ra manh mối, thần sắc ngưng trọng nói: “Đây là dịch bệnh?”

Hắn ngẩng đầu nhìn ánh sáng đỏ ngập trời, đã lan đến tận khu vực Vĩnh An Nhai…

Màn đêm bị sắc đỏ bao phủ, mang theo hơi thở ghê rợn và quỷ dị.

Bá tánh ở Vĩnh An Nhai vừa mới chứng kiến trận chiến của Trảm Yêu Ti đại nhân và đám yêu ma quỷ quái, chưa kịp vui mừng

thì nguy hiểm lại ập đến.

“Cái gì đây?” Khổng Khâu nhìn ánh sáng đỏ nhạt hình dạng như sương mù đỏ ở phía xa, nhíu mày.

Kết giới của hắn có thể làm mờ không gian, nhưng lại không thể ngăn cản ánh sáng đỏ đó!

Mà những người đầu tiên xuất hiện dị biến là đám bá tánh bình thường, da dẻ đỏ ửng, ngã xuống đất rên rỉ đau đớn.

Tần Phong thấy vậy, sắc mặt khó coi, triệu chứng của những người này giống hệt với độc Bích Phương Hỏa từng xuất hiện ở Tấn Dương Thành.

Nhưng khi hắn dùng Song Đồng dị năng nhìn vào cơ thể của bá tánh, lại không phát hiện bất kỳ điều gì bất thường.

Phải biết rằng, hỏa độc và dịch bệnh lây lan đều thông qua một loại vật trung gian nào đó, tiêu diệt vật trung gian, hỏa độc và dịch bệnh cũng sẽ tự động biến mất.

Nhưng trong cơ thể những người này rõ ràng không có bất kỳ vật trung gian nào, vậy mà lại nhiễm phải dịch bệnh, chẳng lẽ nói, dịch bệnh này căn bản không thể loại bỏ?

Sau bá tánh bình thường, quan binh và Trảm Yêu Nhân có thực lực thấp kém cũng xuất hiện triệu chứng.

Tần Phong vì phòng ngừa vạn nhất, triệu tập người nhà lại một chỗ, sau đó phóng thích Lôi Đình Chính Khí trong cơ thể ra ngoài, chống đỡ ánh sáng đỏ quỷ dị kia.

Văn Thánh Đạo Giả thất phẩm vốn có thể dựa vào Chính Khí để bách độc bất xâm, thêm vào đó Lôi Đình Chính Khí chí dương chí cương, đối với âm tà chi khí và độc vật đều có thể khắc chế rất tốt.

Vì vậy, những tia sáng đỏ đó quả thực không thể xuyên qua được màn phòng ngự của Lôi Đình Chính Khí.

Nhưng tu vi của Tần Phong dù sao cũng chỉ là Lục phẩm Quái Mệnh Cảnh, triển khai Lôi Đình Chính Khí trong phạm vi một trượng đã là cực hạn.

Cho dù hắn muốn bảo vệ những bá tánh khác, cũng là lực bất tòng tâm.

Trong đội ngũ hoàng thân quốc thích, Trưởng công chúa cũng muốn dùng Chính Khí bảo vệ an nguy cho người xung quanh, nhưng không ngờ ánh sáng đỏ căn bản không sợ Thủy Trạch Chính Khí của nàng.

Ngược lại, sau khi ăn mòn Chính Khí của nàng, nó còn xâm nhập vào cơ thể nàng!

Minh Hoàng và Hoàng hậu thấy vậy, đều hoảng sợ biến sắc, Thái tử cũng lo lắng chạy đến đỡ, lớn tiếng hô: “Người đâu, mau đưa Trưởng công chúa hồi cung, mau phái người đi mời ngự y!”

…

Trên đỉnh Đăng Thiên Lâu của Hạo Văn Viện, ngoài Thiên Giám Quốc Sư một thân áo trắng, còn có thêm một bóng người.

Không nhìn rõ dung mạo và hình thái, chỉ có thể nhìn thấy một mảng đen mờ ảo.

Có tiếng nói từ trong làn khói đen truyền ra: “Đã lâu không gặp.”

Thiên Giám Quốc Sư thản nhiên đáp: “Tốt nhất là đừng bao giờ gặp lại.”

“Sao phải nói những lời xa lạ như vậy, ta rất nhớ ngươi đấy.

Dù sao cũng còn chút thời gian, không bằng đánh cờ một ván?" Vừa dứt lời, giữa hư không liền xuất hiện một bàn cờ.

Trên bàn cờ đã được bày sẵn một số quân cờ đen trắng, hẳn là do người xưa để lại.

Bóng đen lay động, lên tiếng: "Nếu ta nhớ không lầm, đến lượt ta đi."

Vút!

Hư không chấn động, quân đen rơi xuống một góc.

Đối mặt với thế cờ này, Thiên Giám Quốc Sư lại chần chừ chưa đi: "Ván cờ này khó phân thắng bại, hà tất phải lãng phí thời gian."

"Cũng có lý." Bóng đen đáp một tiếng, xoay người đi đến bên lan can, cúi đầu nhìn xuống: "Người ta nói trên đỉnh Đăng Thiên Lâu có thể nhìn bao quát muôn dân thiên hạ, hôm nay xem ra, cũng chỉ có vậy."

Tầm nhìn ở đây quá hạn hẹp, chỉ thấy được một góc, làm sao có thể thấy được cả thiên địa?

Ngươi vì bảo vệ thương sinh, một mình ngồi đây nửa đời người, kết quả nhận lại được gì?

Yêu ma vẫn hoành hành, triều đình rối ren.

Cho nên ta vẫn luôn tin tưởng, chỉ có để thiên địa này tái tạo, mới là đáp án duy nhất.

"Đó là lý do ngươi muốn đánh thức Thượng Cổ Thần Ma?" Thiên Giám Quốc Sư lắc đầu.

"Không sai, chữa ngọn không bằng chữa gốc." Bóng đen kiên định nói.

Ầm!

Khí tức đáng sợ ập đến, quét sạch tầng mây trên bầu trời. Đó là dấu hiệu Phược Thần Cương sắp đến giới hạn.

“Cũng sắp đến lúc rồi.” Bóng đen xoay người, lại nhìn bàn cờ giữa hư không: “Ngươi luôn nói ván cờ này không phân thắng bại.

“Nhưng ngươi đừng quên, ván cờ này có thể quyết định sinh tử.”

Nói xong, bóng đen biến mất vào không trung.

Thiên Giám Quốc Sư nhìn bàn cờ, những quân cờ trên đó lại xuất hiện dị biến, lúc thì đen sì, lúc thì trắng xóa, rồi cuối cùng biến mất.

Một tiếng thở dài vang vọng trên đỉnh Đăng Thiên Lâu cao ngất.

Chương 395: Trung niên bị giam cầm ở tầng thứ bảy

Quỷ Phật cuối cùng cũng tìm thấy người hắn muốn tìm ở tầng thứ bảy của Cửu Trọng Ngục.

Một trung niên mặc bộ đồ vải thô màu xám xịt, râu ria xồm xoàm. Dưới chân ông ta là vô số cuộn giấy trắng trải ra, trên đó chi chít bốn chữ - Vô Lực Hồi Thiên!

"Ch□ủ thượng nói không sai, ngươi quả nhiên bị giam cầm ở Cửu Trọng Ngục. Đi theo ta, nơi này không phải là nơi ngươi nên ở." Quỷ Phật lên tiếng.

Nghe vậy, người trung niên ngẩng đầu lên, ánh mắt ngơ ngác và trống rỗng: "Ra ngoài thì đã sao, bên ngoài bất quá cũng chỉ là một cái lồng giam lớn hơn mà thôi. Đã vô lực thay đổi bất cứ điều gì, chi bằng cứ ngoan ngoãn ở lại đây, chờ đợi ngày đó đến. Ơ, bút của ta đâu rồi?"

Người trung niên muốn tiếp tục viết, nhưng không thấy bút đâu, bèn cúi đầu tìm kiếm xung quanh.

"Chủ thượng nói người này có thuật bói toán thông thiên, thậm chí mơ hồ đạt đến trình độ của Thiên Giám Quốc Sư. Muốn tìm được yêu quỷ tham gia vào đêm Thần Thực, cần phải có sự trợ giúp của người này." Ba con mắt của Quỷ Phật lộ ra vẻ nghi ngờ và khinh thường.

Hắn cũng tinh thông thuật bói toán, chỉ là những lần giao thủ trước đây, đều thảm bại dưới tay Thiên Giám Quốc Sư.

Người đàn ông trước mặt này, e rằng ngay cả một phần vạn của hắn cũng không bằng, nếu không thì làm sao có thể bị nhốt trong Cửu Trọng Ngục.

"Chủ thượng lại nói người này thủ đoạn thông thiên, thật là nực cười."

Tuy trong lòng nghĩ vậy, nhưng Quỷ Phật vẫn phải cứu người trung niên này ra, dù sao đó cũng là mệnh lệnh của chủ thượng.

Hắn bước chân phải về phía trước, bỗng nghe thấy một tiếng "rắc".

Cúi đầu nhìn xuống, dưới bàn chân dày cộp là một cây bút lông bị gãy.

Quỷ Phật không để ý, nhưng ngay lúc này, người trung niên lôi thôi vốn nên bị giam cầm trong lồng giam, vậy mà đã xuất hiện bên cạnh hắn, sau đó đưa tay phải nắm lấy cổ chân hắn, nhẹ nhàng nhấc lên, lấy cây bút lông bị gãy ra.

Khuôn mặt người trung niên lộ vẻ đau lòng: "Cây bút lông này là do sư phụ tặng ta năm xưa, ngươi vậy mà lại giẫm gãy nó."

Dứt lời, người trung niên đưa tay phải vuốt ve cây bút lông, theo một trận bạch quang chói lọi, cây bút lông bị gãy vậy mà khôi phục như lúc ban đầu!

"May quá, may quá." Người đàn ông vỗ vỗ ngực, sau đó lại quay trở lại lồng giam.

Cấm chế trên lồng giam kia, đối với người đàn ông lôi thôi mà nói, chẳng khác nào hư vô.

Quỷ Phật thấy cảnh này, trong lòng kinh hãi vô cùng, vừa rồi thủ đoạn kia cho dù là hắn, cũng chưa chắc đã làm được.

Sự tình đã đến nước này, hắn rốt cuộc cũng hiểu vì sao chủ thượng không tiếc mạo hiểm lớn như vậy, cũng muốn đưa người này về. Đối phương quả thực có bản lĩnh!

Hắn còn muốn mở miệng nói gì đó, lại bị người trung niên trực tiếp cắt ngang: "Đừng có phí lời, ngươi nếu còn không đi, sẽ không đi được nữa đâu."

Quỷ Phật nghe vậy, ba đầu sáu mắt đồng thời nhắm lại, bắt đầu suy tính.

Trong mơ hồ, hắn nhìn thấy rất nhiều hình ảnh và kết cục, nhưng bất luận là kết cục nào cũng đều là đường chết!

Ngay lúc này, hư không một trận vặn vẹo, một bóng đen mơ hồ chậm rãi bước ra.

Người trung niên trước đó thờ ơ với mọi chuyện, giờ đây kinh ngạc nhìn về phía bóng đen, ánh mắt đầy dò xét và đánh giá.

"Đi theo ta." Bóng đen lay động, lên tiếng.

"Ta không đi." Người trung niên lắc đầu, kiên quyết.

"Đừng vội kết luận, ngươi hãy xem đây là cái gì?" Bóng đen lấy ra một chiếc hộp, bên trong là một con ngươi.

Khoảnh khắc chiếc hộp mở ra, con ngươi vốn nhắm nghiền cũng mở to.

Trong nháy mắt, ánh sáng bừng lên, xua tan bóng tối của tầng thứ bảy, bốn phía sáng như ban ngày.

"Ngươi vậy mà lại lấy được thứ này, ngươi muốn làm gì?" Người trung niên lôi thôi tò mò hỏi.

Bóng đen không trả lời câu hỏi: "Năm đó ngươi bói toán đủ loại kết cục, vì để cho nhân tộc có thể sống thêm trăm năm, không

tiếc xông vào hoàng cung giết vua, kết quả bị Thiên Giám Quốc Sư trấn áp ở đây."

Người trung niên lôi thôi cười thảm một tiếng: "Sư phụ làm vậy là đúng, chi bằng đau khổ giãy dụa, còn không bằng sớm ngày giải thoát. Dù sao thì đến lúc phong ấn thiên địa bị phá vỡ, ai cũng không thể thay đổi được kết cục. Thêm một trăm năm, bớt một trăm năm cũng như nhau thôi."

"Chưa hẳn, còn một con đường có lẽ ngươi chưa nhìn thấy." Bóng đen thản nhiên nói.

"Con đường gì?" Người trung niên lôi thôi tò mò, nghiêng đầu nhìn sang.

"Chủ động đánh thức Thượng Cổ Thần Ma!" Lời nói dứt khoát, hùng hồn.

Thần sắc người đàn ông lôi thôi khựng lại, miệng lẩm bẩm câu nói này, sau đó bắt đầu suy diễn.

Một lát sau, ông ta như phát điên hưng phấn nói: "Không nhìn thấy kết cục!"

Không có kết cục, vậy thì có nghĩa là có thêm một khả năng.

Cho dù con đường này nhất định phải nhuốm đầy máu tươi, dùng xương trắng chất thành núi!

Nhưng so với việc nhân tộc diệt vong, chút hy sinh này có đáng là bao?

"Ta đi với các ngươi."

"Tốt."

.....

Thần thông của Lệ Bạt khó lòng ngăn cản, chỉ có thể thông qua việc chém giết hắn, để đối phương không thể tiếp tục thi triển thần thông.

Nghĩ thông điểm này, Tư Chính - Đặng Mặc, Võ Thần - Ninh Trạm, Đao Cuồng - Trấn Thiên Nhất đồng thời xuất hiện trên không trung Trảm Yêu Đài.

Đặng Mặc nhìn thoáng qua thiên địa đen kịt bên bờ Cửu Khúc Hà, nhíu mày.

Đao Cuồng - Trấn Thiên Nhất nhìn quanh bốn phía, dường như đang tìm kiếm bóng dáng nào đó.

Người ra tay trước là Võ Thần - Ninh Trạm, không gian trước tốc độ của hắn như thể không tồn tại, trong nháy mắt đã xuất hiện trước mặt Lệ Bạt.

Nắm đấm được bao phủ bởi chân khí màu vàng kim, mang theo uy lực hủy thiên diệt địa, đánh về phía Lệ Bạt. Nếu trúng phải, hư ảnh thân thể của đối phương cho dù không chết cũng phải trọng thương.

Nhưng ngay lúc này, một tấm chắn ánh sáng màu đen xuất hiện trước mặt Lệ Bạt, nắm đấm của Ninh Trạm rõ ràng chỉ cách Lệ Bạt một tấc.

Một tấc ấy lại giống như vực sâu không đáy!

"Là ai?" Ninh Trạm đột ngột xoay người nhìn về phía hư không sau lưng.

Ba bóng người bước ra từ một trận hắc ảnh.

Bóng đen mơ hồ dẫn đầu không để ý tới, thản nhiên lên tiếng: "Đi thôi."

Đặng Mặc và Trấn Thiên Nhất đồng thời nhìn về phía bóng đen, thần sắc vô cùng ngưng trọng. Hai người có thể cảm nhận được khí tức cường đại tỏa ra từ trên người đối phương, khiến người ta lạnh sống lưng!

"Coi ta như không khí sao?" Ninh Trạm bị xem thường, tức giận quát lớn.

Hắn tung một quyền hung hăng về phía bóng đen, chân khí phát ra ngoài, quyền cương đánh về phía bóng đen.

Tuy không dùng hết toàn lực, nhưng điều khiến hắn khiếp sợ là, quyền cương bay đến một nửa, vậy mà lại trong nháy mắt hóa thành hư vô!

Ở một bên khác, Phược Thần Giáng không thể duy trì hình dạng, trong tiếng vỡ vụn "rắc rắc" từng tấc từng tấc biến mất.

Một bóng người đột ngột bay vụt ra, lao về phía Trảm Yêu Đài.

Nhưng chỉ trong nháy mắt, bên cạnh bóng đen, Quỷ Phật và người trung niên lôi thôi lại có thêm một bóng người.

Chính là người đeo mặt nạ quỷ số hai, kẻ đã dùng Phược Thần Giáng ngăn cản Trấn Thần Ti Ngự trước đó!

Lúc này, bộ dạng của hắn so với trước kia khác biệt một trời một vực. Cánh tay trái trống rỗng, trên mặt nạ quỷ vết nứt chi chít, trên người vết máu loang lổ khiến người ta không khỏi rùng mình.

"Vất vả cho ngươi rồi." Bóng đen thản nhiên nói.

"Bớt nói nhảm, Phược Thần Giáng đã vỡ, mau đi thôi!" Người đeo mặt nạ quỷ số hai gào lên.

Nếu có cơ hội lựa chọn, hắn tuyệt đối sẽ không tiếp nhận

nhiệm vụ ngăn cản Trấn Thần Ti Ngự, đó chẳng khác nào tự tìm chết!

Dứt lời, lão giả tóc bạc râu đen đã xuất hiện trên Trảm Yêu Đài.

Quỷ Phật nhìn thấy lão giả, thân hình to lớn vậy mà lại không tự chủ được khẽ run lên.

Đó là nỗi sợ hãi của cái chết!

Chương 396: Trốn Thoát

Dù Đại Càn yêu quỷ hoành hành, nhưng từ xưa đến nay, chẳng mấy yêu quỷ dám xâm nhập Phụng Thiên thành.

Thứ nhất, bởi vì có Thiên Giám Quốc Sư liệu sự như thần, thường hay bóp chết nguy hiểm từ trong trứng nước.

Thứ hai, chính là có Trấn Thần Ti Ngự thực lực thâm sâu khó lường tọa trấn Đế Đô, không yêu quỷ nào dám cả gan liều lĩnh, chạm vào mũi nhọn của ông, cho dù vị Trấn Thần Ti Ngự này đã gần đất xa trời, cho dù ông đã lâu rồi không ra tay!

Nhị hiệu Quỷ Diện Nhân bị thương nặng, nhìn lão giả trầm giọng nói: "Chúng ta cùng nhau ra tay, chưa chắc không thể chống lại hắn!"

Lão giả tóc bạc râu đen không hề lay động, chỉ ngẩng đầu yên lặng nhìn.

Bóng đen mờ ảo bên cạnh lại lắc đầu: "Nếu không phải hắn sợ ra tay thật sự sẽ hủy đi Phụng Thiên thành này, thì ngươi căn bản không thể sống sót trở về."

Nhị hiệu Quỷ Diện Nhân nghe vậy, trong lòng chấn động. Vừa rồi ở trước mặt lão già này, hắn có thể nói là không có chút sức lực nào để hoàn thủ, lúc này lại biết được đối phương còn chưa toàn lực ra tay?

Đùa gì thế!

Bóng đen mờ ảo khẽ lay động, tiếp tục mở miệng nói: "Năm đó, Thượng Cổ Thần Ma xâm nhập Đế Đô Phụng Thiên thành,

đụng phải Trấn Thần Ti Ngự. Nếu không phải Thần Ma kia chạy đủ nhanh, thì máu tươi đã sớm nhuộm đỏ Đế Đô này rồi.

"Ngươi cho rằng hai chữ Trấn Thần là có ý nghĩa gì? Chính là ý tứ trấn sát Thần Ma."

Thực lực của Thần Ma là không cần phải bàn cãi. Mục đích của Táng Thiên tổ chức chính là mượn sức mạnh của Thần Ma, lật đổ sự thống trị của Đại Càn, một lần nữa tẩy sạch mảnh đất này.

Thế nhưng, ngay cả khi đối mặt với Thần Ma cường đại, lão giả phía dưới vẫn có năng lực tru sát!

Đại Càn võ đạo đỉnh phong, danh hiệu thực lực tuyệt đỉnh, không phải chỉ là truyền thuyết mà thôi...

"Lão phu tuổi đã cao, mấy vị đứng ở đó, nói chuyện có chút bất tiện, chi bằng xuống dưới trò chuyện một chút." Trấn Thần Ti Ngự nhẹ nhàng phất tay phải.

Cơ thể Quỷ Phật cùng những người khác như không bị khống chế, lao xuống như sao băng, ngay cả hư ảnh của Lệ Bạt cũng không ngoại lệ.

Dù bọn họ dốc hết toàn lực, vẫn không thể ngăn cản bản thân rơi xuống.

Trước chênh lệch thực lực tuyệt đối, mọi giãy giụa đều vô ích!

Ngay lúc này, một bóng đen mờ ảo ra tay, sương mù màu đen xuất hiện giữa không trung nơi mọi người đang rơi xuống. Bọn họ thuận thế rơi vào làn sương mù, sau đó thân hình biến mất không thấy.

Đặng Mặc cùng những người khác thấy vậy, vội vàng tìm kiếm khắp nơi.

Lão giả tóc bạc râu đen khẽ liếc mắt, thân hình liền biến mất tại chỗ.

Lại xuất hiện lần nữa, ông đã đến trên không trung khu rừng núi cách đó ngàn dặm, nhẹ nhàng ấn tay phải xuống.

Rừng núi bị hủy diệt, thân ảnh Quỷ Phật và những người khác biến mất cũng lại hiện ra.

Một kích vừa rồi của lão giả đã đánh nát thân thể Quỷ Phật và những người khác!

Trấn Thần Ti Ngự nhìn mấy người đang hấp hối trong khu rừng đổ nát phía dưới, nhíu mày: "Quả nhiên là tuổi già sức yếu, vậy mà lại nhìn lầm."

Lời nói vừa dứt, thân thể vỡ vụn của Quỷ Phật cùng những người khác sau một hồi lay động, liền tan biến như khói.

Những người này rõ ràng không phải là bản tôn, mà chỉ là một loại ảo thuật nào đó!

"Tiên pháp, Hoàng Lương Nhất Mộng... Phá!" Theo âm cuối trong miệng lão giả rơi xuống, lão lần nữa mở mắt, cảnh tượng xung quanh lại biến trở về Trảm Yêu ti.

Thì ra, tất cả những gì vừa xảy ra, chẳng qua chỉ là giấc mộng.

Đặng Mặc và những người khác cũng bị tiếng "Phá" kia kéo về hiện thực, bọn họ vội vàng nhìn xung quanh, làm gì còn thấy bóng dáng của Quỷ Phật và những người khác?

"Rốt cuộc là trúng ảo thuật từ lúc nào?" Vũ Thần Ninh Trạm nhíu mày.

Đao Cuồng Trấn Thiên Nhất bên cạnh cũng lộ vẻ trầm tư.

Họ đều là Thần Vũ võ phu, không giỏi tu hành thần hồn, đối

mặt với loại công kích ảo thuật này, quả thực không có biện pháp ứng phó nào tốt hơn.

Tư Chính Đặng Mặc tiền bối, quả nhiên là người tập hợp tất cả tinh hoa của Bách Quỷ đạo thống, sau khi cẩn thận hồi tưởng lại, nói ra một suy đoán: "E rằng chúng ta vừa đến Trảm Yêu ti, nhìn thấy mấy người kia bước ra từ hư không, thì đã trúng ảo thuật rồi."

"Là bóng đen mờ ảo kia?" Ninh Trạm và Trấn Thiên Nhất cũng phản ứng kịp.

Ảo thuật có thể khiến cả Trấn Thần Ti Ngự trúng chiêu, đủ thấy thực lực của bóng đen mờ ảo kia!

Nếu không phải có Trấn Thần Ti Ngự nhìn thấu hư ảo, bọn họ rất có thể đã chết trong ảo thuật.

"Ti Ngự đại nhân, giặc đã chạy thoát, có nên tiếp tục truy kích hay không?" Đặng Mặc đáp xuống bên cạnh lão giả tóc bạc râu đen, cung kính hỏi.

Trấn Thần Ti Ngự ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, theo Lệ Bạt rời đi, màn sương đỏ bao trùm màn đêm cũng đồng thời tiêu tán, nhưng ảnh hưởng mà nó mang đến lại chưa hề biến mất.

Ông lắc đầu nói: "Đuổi không kịp nữa rồi, đem đám tiểu nhân bỏ trốn khỏi Cửu Trọng Ngục bắt hết về.

"Kẻ nào không bắt được thì giết tại chỗ, chú ý đừng để chúng dùng thần thông đầu độc bách tính trong thành."

"Nhưng mà người ở tầng thứ bảy..." Đặng Mặc muốn nói lại thôi.

"Đây là chuyện mà Thiên Giám Quốc Sư nên lo lắng, ngươi chỉ cần mang tin tức này đến Đăng Thiên Lâu là được." Trấn Thần Ti

Ngự nói xong, liền chắp tay sau lưng xoay người rời đi.

Mà lão già khác trong miệng ông, tự nhiên chính là Thiên Giám Quốc Sư.

"Ta hiểu rồi." Đặng Mặc chắp tay, tiễn biệt bóng lưng lão giả rời đi.

...

Trên đỉnh Đăng Thiên Lâu, Hứa Lạc Hiền, Phí Tuần và Dương Khiêm bất ngờ xuất hiện ở đại sảnh.

Hứa Lạc Hiền mở miệng nói: "Bọn giặc đã bắt Đại sư huynh đi rồi."

"Ừm." Thiên Giám Quốc Sư mặc áo trắng khẽ gật đầu, sau đó nhìn về hướng nam.

Trong Phụng Thiên thành xảy ra chuyện lớn như vậy, mấy người Hạo Văn Viện không ra tay, hiển nhiên là có nhiệm vụ riêng.

Cảnh tượng mà Quỷ Phật nhìn thấy ở tầng thứ sáu Cửu Trọng Ngục vốn là ảo ảnh do ba người sư huynh đệ hợp lực tạo ra, mục đích chính là dẫn dụ Quỷ Phật đến một không gian khác ở tầng thứ bảy, mang Đại sư huynh bị giam cầm bấy lâu nay đi.

"Nhưng mà, sư phụ, năm đó sau khi Đại sư huynh tiến vào học cung không lâu, liền trở nên điên cuồng.

Thậm chí còn phát điên muốn xông vào hoàng cung ám sát hoàng đế, liên tục nói là muốn vì nhân tộc mà kéo dài thêm trăm năm nữa, sau đó bị người trấn áp ở một không gian khác tại tầng thứ bảy Cửu Trọng Ngục.

Hiện tại, Đại sư huynh ra ngoài, lại bị giặc mang đi, chẳng lẽ sẽ không xảy ra chuyện gì sao?" Hứa Lạc Hiền vuốt ve bộ ria mép,

lên tiếng hỏi.

"Hắn tự bước vào ngõ cụt, muốn đi ra ngoài chỉ có thể tìm con đường khác.

"Lần này ra ngoài một phen, chưa chắc đã là chuyện xấu." Thiên Giám Quốc Sư thản nhiên đáp.

"Nhưng nếu Minh Hoàng muốn chúng ta cho một lời giải thích thì phải làm sao?" Dương Khiêm tò mò hỏi.

"Người áp giải yêu quỷ vào Cửu Trọng Ngục xảy ra chuyện ngoài ý muốn là Ngục La ti, người không ngăn cản được giặc để chúng chạy thoát là lão già kia của Trảm Yêu ti, liên quan gì đến chúng ta? Cho dù muốn cho một lời giải thích, cũng không phải là do chúng ta."

Ba vị đồ đệ bừng tỉnh đại ngộ.

Hứa Lạc Hiền gật đầu, có chút kinh ngạc nói: "Nhưng ta lại không ngờ, Trấn Thần Ti Ngự vậy mà cũng sẽ thất thủ, đám giặc đến Phụng Thiên thành cướp ngục kia thật sự lợi hại như vậy sao?"

Thiên Giám Quốc Sư không trả lời, chỉ là thần sắc có chút khó đoán.

Lúc này, Phí Tuần lại lo lắng nói: "Dịch bệnh mà Lệ Bạt gieo rắc ở Phụng Thiên thành, cực kỳ lợi hại, e rằng ngự y trong hoàng cung cũng phải bó tay. Chúng ta có nên..."

Hứa Lạc Hiền lên tiếng cắt ngang: "Ngự y có lẽ không có cách nào, nhưng nhất định sẽ có người có cách."

"Sư huynh nói là ai?" Phí Tuần vẻ mặt tò mò.

"Phí sư đệ chẳng lẽ quên rồi sao, tiểu sư đệ của chúng ta dựa

vào cái gì để vấn đạo Văn Thánh Đạo Giả? Chính là y thuật..."

Chương 397: Lời nguyền của Nữ Bạt

“Cô gia, hồng quang kia hình như đã tan rồi.” Lam Ngưng Sương ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, bên ngoài kết giới của Khổng Khâu, màn đêm đã trở lại vẻ sâu thẳm vốn có.

Tần Phong cũng nhìn theo, quả nhiên đúng như lời Lam Ngưng Sương nói.

Hắn thu hồi Lôi Đình Chính Khí, sau đó nhìn về phía bốn phía. Mặc dù dịch bệnh do Lệ Bạt giải phóng đã rút đi, nhưng những người dân bị nhiễm bệnh vẫn đang đau đớn vật lộn.

“Cô gia, những người này...” Lam Ngưng Sương lộ vẻ lo lắng.

Tần Phong không nói hai lời, tiến đến gần một người dân. Song đồng dị năng không phát hiện ra bất kỳ vật mang mầm bệnh nào, hắn chỉ có thể dùng Lôi Đình Chính Khí bao bọc lấy tay, cẩn thận kiểm tra tình trạng cơ thể của người dân, nhưng tiếc là không thu hoạch được gì.

Hồng quang do Lệ Bạt giải phóng gần như bao phủ hơn nửa thành Phụng Thiên, lúc này, những người dân trong thành gặp nạn chắc chắn không phải là số ít.

Tần Phong thử đưa Lôi Đình Chính Khí của mình vào cơ thể người dân, kết quả vẫn không có gì thay đổi.

Đúng lúc này, một đám lão giả sắc mặt nghiêm trọng từ hướng hoàng thành vội vã chạy tới. Nhìn trang phục của họ, có thể nhận ra, những người đó chính là ngự y.

Các ngự y vội vã chạy đến, dường như không nhìn thấy những người dân đang rên rỉ đau đớn, đi thẳng đến nơi ở của những người quyền quý, sau đó đeo dụng cụ bảo hộ bắt đầu kiểm tra cơ thể của họ.

Nhưng hồng vụ do Lệ Bạt giải phóng, há lại là bệnh tật thông thường?

Dù cho những ngự y này có y thuật cao siêu đến đâu, cũng không có cách nào giải quyết hiệu quả, chỉ có thể thực hiện một số biện pháp cấp cứu đơn giản, chữa ngọn không chữa gốc.

Một số người dân ở gần các ngự y, không đành lòng nhìn người thân đau đớn, liền chạy đến cầu xin họ chữa trị, nhưng đổi lại chỉ có sự phớt lờ và lạnh nhạt.

Những ngự y này, ngay cả triệu chứng trên người những người quyền quý còn chưa chữa khỏi, lấy đâu ra thời gian để quản sống chết của thường dân?

Nói một cách khác, cho dù họ có năng lực, cũng chưa chắc đã bằng lòng bỏ thời gian cho thường dân.

“Xin ngài hãy đi xem một chút, mẫu thân của ta sắp không xong rồi.” Một nam tử trẻ tuổi vì muốn cứu mẹ, bất chấp sự ngăn cản của quan binh, quỳ xuống trước mặt một lão y sư, ôm lấy chân đối phương cầu xin.

Lão y sư lạnh lùng liếc mắt nhìn, sau đó lạnh giọng quát mắng quan binh đang bảo vệ: “Các ngươi còn đứng ngây ra đó làm gì, còn không mau lôi người này đi?

Nếu trì hoãn việc cứu chữa cho văn võ bá quan, các ngươi gánh vác nổi sao?”

Phần lớn quan binh cũng xuất thân từ thường dân, nhìn thấy dáng vẻ khóc lóc thảm thiết của nam tử, tự nhiên là không đành

lòng.

Nhưng trước uy quyền, cho dù bọn họ có đồng cảm với nam tử này đến đâu, cũng chỉ có thể làm theo mệnh lệnh, lôi hắn đi.

Lão ngự y nghe tiếng khóc lóc của nam tử bị lôi đi mà không hề động lòng, thậm chí còn liếc nhìn vết bẩn vừa mới dính vào ống quần với vẻ ghét bỏ.

Những từ ngữ như y đức, ở trên người bọn họ hoàn toàn không thể hiện ra chút nào.

Đây chính là thời đại này, mạng sống của thường dân, hèn mọn như cỏ rác.

Nam tử bị quan binh lôi về, nhìn mẫu thân nằm trên đất thở ra nhiều hơn hít vào, khóc đến đỏ cả mắt, không ngừng tự trách bản thân.

Nếu không phải hắn muốn đến xem lễ mừng năm mới, mẫu thân cũng chưa chắc đã gặp phải tình cảnh này.

Những người dân tự trách bản thân như hắn, trên đường Vĩnh An đâu đâu cũng có. Ngày đáng lẽ phải vui vẻ nhất trong năm, lúc này đối với họ lại trở thành ngày tuyệt vọng nhất.

Đúng lúc này, bên cạnh nam tử đang quỳ khóc vang lên một giọng nói: “Để ta xem tình hình của mẫu thân ngươi.”

Nam tử nghe vậy liền nhìn sang, người nói chuyện là một công tử tuấn tú mặc áo đen, bên cạnh còn có hai nữ tử xinh đẹp đi theo. Đó chính là Tần Phong cùng hai người hầu.

Nam tử có chút không chắc chắn hỏi: “Công tử là y sư?”

“Không sai.”

Nam tử nghe vậy vội vàng nhường đường: “Vậy xin công tử

hãy cứu chữa cho mẫu thân ta, đại ân đại đức, suốt đời khó quên."

Tần Phong thành thật nói: "Ta sẽ cố gắng hết sức."

Hắn đã xem qua rất nhiều người dân có triệu chứng nhiễm bệnh, cũng chỉ có thể giống như những ngự y kia thực hiện một số biện pháp cấp cứu, giảm bớt đau đớn cho người dân.

Hiện tại, hắn vẫn chưa tìm ra cách chữa trị.

Tình trạng của mẫu thân nam tử nghiêm trọng hơn nhiều so với những bệnh nhân hắn đã khám trước đó.

Dù đã thực hiện các biện pháp cấp cứu, nhưng tình trạng của bà vẫn không có dấu hiệu thuyên giảm.

Máu và nước trong cơ thể bà không ngừng bốc hơi, cứ tiếp tục như vậy, chắc chắn bà sẽ chết!

"Rốt cuộc phải làm sao mới tốt đây?" Tần Phong nhíu chặt mày.

Đúng lúc này, trên Thần Hải Vấn Tâm Đài, quang châu do tàn hồn Thánh Nhân để lại phát ra một đạo bạch quang.

Không lâu sau, đạo bạch quang kia hóa thành hư ảnh của Hiên Nhất, hiện ra bên cạnh Tần Phong.

"Khó trách ta cảm nhận được hơi thở quen thuộc, thì ra là lời nguyền của Nữ Bạt." Hiên Nhất thản nhiên lên tiếng.

Lời nói đột ngột khiến Tần Phong giật mình, hắn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một đạo hư ảnh màu trắng.

Là Hiên tiền bối, sao ông ấy lại tự mình ra ngoài được... Tần Phong kinh ngạc trong lòng.

Lam Ngưng Sương tò mò hỏi: "Cô gia, chàng sao vậy? Chẳng lẽ

đã tìm được cách chữa trị?”

Liễu Kiếm Ly cũng nhìn sang với ánh mắt nghi hoặc.

“Nương tử và Ngưng Sương không nhìn thấy tàn hồn Thánh Nhân sao?”

Hiên Nhất giải thích: “Tàn hồn của ta, ngoại trừ nàng ra, không ai có thể nhìn thấy.

Nhưng rốt cuộc ở đây đã xảy ra chuyện gì, tại sao lời nguyền của Nữ Bạt lại xuất hiện khắp nơi như vậy?”

“Nữ Bạt, lời nguyền? Hiên tiền bối, ý của người là sao? Những người dân này nhiễm phải chẳng lẽ không phải là dịch bệnh sao?” Tần Phong thắc mắc trong lòng.

“Tự nhiên là không phải, đây là lời nguyền do nước mắt oán hận của Nữ Bạt hóa thành.” Hiên Nhất liền kể về lai lịch của Nữ Bạt.

Thời thượng cổ, có thần ma giáng thế, giỏi điều khiển mưa gió, khiến hồng thủy trên thiên hạ bùng phát, dân chúng lầm than.

Ở phía bắc Xích Thủy có một nữ thần mặc áo xanh, tên là Bạt. Nơi nàng ở, trời không mưa.

Nữ Bạt thấy nhân tộc bị mưa bão xâm hại, trong lòng thương xót, bèn ra khỏi Xích Thủy, thi triển thần uy, mưa gió ngừng bặt, hồng thủy không còn nữa.

Tuy nhiên, sau khi thần ma giỏi điều khiển mưa gió rút lui, uy thế của Nữ Bạt vẫn chưa tan, khiến thiên hạ đại hạn, mấy tháng liền không một giọt mưa.

Nhân tộc không muốn chịu cảnh hạn hán, bèn hướng về phía Nữ Bạt mắng chửi, vung vẩy binh khí.

Nữ Bạt đau lòng hơn cả chết tâm, quay về phương bắc. Khi rời đi, nàng đã rơi xuống một giọt nước mắt, hóa thành hình người.

“Tên là Lệ Bạt, là một loại lời nguyền, đối với nhân tộc sinh lòng oán hận, có thể ngăn mưa gió, khiến thiên hạ đại hạn.

Hơn nữa còn có thể khiến nước trong cơ thể sinh linh bốc hơi, sống không bằng chết.” Hiên Nhất thở dài một tiếng.

Nữ Bạt vốn dĩ xuất thế để cứu vớt chúng sinh, nhưng kết quả lại bị người đời khinh miệt.

Sự ra đời của Lệ Bạt nằm ngoài dự đoán, nhưng cũng là điều dễ hiểu.

Tần Phong nghe những lời này, lòng cũng không khỏi động lòng, nhưng lúc này hắn cũng không rảnh rỗi thương xót cho Nữ Bạt, dù sao trước mắt còn có rất nhiều người dân cần cứu chữa, nếu không hậu quả khó mà lường được!

“Hiên tiền bối, người đã biết đây là lời nguyền của Nữ Bạt, vậy có cách nào giải quyết không?”

“Cách giải quyết tự nhiên là có, ta sẽ dạy cho ngươi một môn trận pháp, một khi thi triển, có thể hóa giải lời nguyền này, ngươi xem cho kỹ.”

Dứt lời, hư ảnh màu trắng của Hiên Nhất liền bắt đầu phác họa trên không trung, hiển nhiên là đang chỉ dẫn Tần Phong cách bố trí trận pháp.

...

Ở một nơi khác, trong hoàng cung, sau khi kiểm tra tình hình của Trường công chúa, các ngự y đều bó tay.

Minh Hoàng nghe tin liền nổi giận, các ngự y run sợ không

thôi.

Trong phòng, Hoàng hậu ngồi bên giường, đau lòng nhìn con gái.

Thái tử đi qua đi lại trong đại sảnh, vẻ mặt lo lắng. Bỗng nhiên, hắn nhớ đến một người, một y sư có thể chữa trị kinh mạch bị tổn thương.

Chương 398: Thanh Huyền Trận

Đại điện, Minh Hoàng nhíu mày, lắng nghe các ngự y báo cáo.

“Bẩm bệ hạ, chứng bệnh này thần chưa từng gặp qua, muốn cứu chữa, e rằng cần thêm thời gian.”

“Thần đẳng đã dốc hết toàn lực, tạm thời chỉ có thể làm chậm triệu chứng của các vị văn võ bá quan, còn công chúa thì bệnh tình nặng hơn nhiều, cho nên……”

Lời còn chưa dứt, Minh Hoàng giận dữ quát: “Bất tài, đều là một lũ bất tài, trẫm nuôi các ngươi để làm gì?”

Lẽ ra ngày đầu năm mới, đại điển chúc mừng, cả nước cùng vui mừng, thể hiện uy nghiêm quốc gia mới là trình tự nên có, kết quả lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn này, Minh Hoàng làm sao không tức giận?

Mà đám ngự y này, đối với chứng bệnh đến bất ngờ đều bó tay, tự nhiên trở thành nơi trút giận của Minh Hoàng.

“Năm xưa, chứng thương tổn kinh mạch của Liễu Kiếm Ly - nữ nhi Liễu gia, các ngươi bất lực, trăm phương ngàn kế thoái thác.

Hôm nay, chứng bệnh mà tên giặc kia mang đến, các ngươi cũng chẳng làm nên trò trống gì, chẳng lẽ muốn ta chém đầu các ngươi, các ngươi mới có thể nghĩ ra đối sách?”

“Thần đáng chết cũng không tiếc, xin bệ hạ bớt giận.” Chúng ngự y tuy không phải người quan trường, nhưng cũng là cáo già, vội vàng quỳ xuống nhận tội.

Minh Hoàng nghe vậy, chỉ tay về phía đám người, định tiếp tục nổi giận thì bỗng nhiên nghĩ đến điều gì đó.

Chứng thương tổn kinh mạch của Liễu Kiếm Ly, chẳng phải đã được một người chữa khỏi sao? Người đó chính là Tần Phong - trưởng tử Tần gia, vậy chứng bệnh lần này, Tần Phong có còn cách nào không?

Suy nghĩ một hồi, hắn lập tức ra lệnh: "Truyền Tần Phong - Trưởng tử Tần gia đến gặp ta!"

Lão thái giám lập tức lĩnh mệnh, khom người lui ra.

Lúc này, Minh Hoàng lại nói: "Truyền Trảm Yêu Ti Tư Chính - Đặng Mặc cùng đến, sau đó phái người đến Hạo Văn Viện - Đăng Thiên Lâu bẩm báo chuyện hôm nay cho Thiên Giám Quốc Sư!"

"Tuân mệnh."

Lão thái giám rời đi, các ngự y vẫn cúi đầu quỳ trên mặt đất, ra vẻ nhận tội.

Minh Hoàng cũng lười để ý đến bọn họ, trực tiếp hỏi: "Có người bẩm báo với trẫm, tai họa hôm nay đ□ều bắt nguồn từ việc áp giải yêu quỷ vào Cửu Trọng Ngục, các ngươi có phải nên cho trẫm một lời giải thích?"

Lời vừa dứt, mấy bóng người đầu đội mũ trắng, mặc áo đỏ hiện ra, chính là người của Ngục La Ti.

.....

"Vị đại nhân này, tình hình thế nào rồi?" Tại Vĩnh An Giải, có thị vệ của văn võ bá quan nhìn thấy bộ dạng đau đớn của đại nhân nhà mình, liền lên tiếng hỏi ngự y.

Chúng ngự y đối mặt với chứng trạng này bất lực, đang rối

bời, lúc này nghe thấy có người giục giã, tự nhiên càng thêm bực bội.

Lão ngự y lớn tuổi lập tức quát: “Ngươi là ngự y hay ta là ngự y? Ta còn đang suy nghĩ cách chữa bệnh, ngươi nếu rảnh rỗi, không bằng bảo đám bình dân bên ngoài im miệng. Ồn ào như vậy, làm sao chúng ta có thể tĩnh tâm, thương lượng đối sách!”

“Chuyện này……” Các thị vệ nghe vậy, sắc mặt khó coi.

Bệnh dịch bùng phát bất ngờ, người người đau đớn, rên rỉ không ngớt.

Lời nói của đối phương, rõ ràng là đang tìm cớ thoái thác.

Lão ngự y quát nạt thị vệ xong, liền triệu tập các ngự y khác lại, nhỏ giọng hỏi: “Các ngươi đã tìm ra nguyên nhân gì chưa?”

Mọi người đều lắc đầu: “Chứng bệnh này quá kỳ lạ, ta chưa từng gặp phải.”

Các ngự y khác cũng đồng tình.

“Cứ tiếp tục như vậy cũng không phải là cách, nhiều văn võ bá quan nhiễm bệnh như vậy, nếu chúng ta không thể giải quyết, chẳng phải là sẽ bị người ta chê trách sao?”

“Bị chê trách còn là chuyện nhỏ, chỉ sợ bị bệ hạ trách tội.”

“Chúng ta còn may, được phái đi cứu chữa cho đám văn võ bá quan này, nghe nói, Trường công chúa cũng nhiễm chứng bệnh này, hơn nữa triệu chứng còn nghiêm trọng hơn nhiều. Những ngự y phụ trách chữa trị cho Trường công chúa, e rằng đầu treo trên cổ cũng run run.”

Lão ngự y nhíu mày nói: “Đừng nói mấy lời gió thoảng bên tai này nữa, chờ đến khi đầu họ rơi xuống, tiếp theo tự nhiên là đến

chúng ta.”

“Tranh thủ lúc này còn thời gian, mau nghĩ cách đối phó đi!”

Nghe lão tiên sinh nói vậy, sắc mặt những người khác đều trầm xuống. Lời lão tiên sinh nói không sai.

Ngự y trong hoàng thành cũng chỉ có bấy nhiêu, nhất định sẽ có lúc đến lượt bọn họ.

Đúng lúc này, tại một nơi nào đó trên Vĩnh An Giải, một đạo bạch quang phóng lên trời, chiếu sáng một vùng trời đêm.

Động tĩnh quá lớn, rất nhiều người đều nhìn về phía đó.

Tiếp đó, chỉ thấy trên đỉnh đầu một vị công tử mặc áo đen tuấn lãng, một trận pháp hình tròn đường kính khoảng ba trượng sáng lên. Bạch quang phóng lên trời kia chính là từ trận pháp này phát ra!

Khổng Khâu nhìn trận pháp với vẻ mặt kinh ngạc, bên cạnh, người đàn ông trung niên đeo một đao một kiếm bên hông liếc mắt nhìn rồi thu hồi tầm mắt.

Liễu lão gia tử và Liễu Thiên Lộc cũng nhìn sang. Sau khi nhìn rõ dung mạo vị công tử áo đen kia, bọn họ nhìn nhau, đại khái đoán được điều gì đó.

“Thành công rồi!” Tần Phong siết chặt nắm tay, thấp giọng nói.

Phía sau hắn, hư ảnh màu trắng - Hiên Nhất kinh ngạc nói: “Chỉ mới quan sát một lần, vậy mà đã có thể nắm giữ trận pháp của ta, thiên phú trận đạo của ngươi quả thực không tầm thường.”

Tần Phong nóng lòng muốn cứu người, trong lòng trực tiếp hỏi: “Hiên tiền bối, trận pháp đã thành, tiếp theo phải làm sao?”

“Ngươi chỉ cần đưa những người bị nhiễm Nữ Bạt chú vào bên dưới trận pháp này, sau đó truyền Chính Khí vào trong trận pháp là được, Nữ Bạt chú tự nhiên sẽ bị loại bỏ.”

“Chỉ đơn giản vậy thôi sao?” Tần Phong có chút kinh ngạc.

“Không sai, trận pháp này là Thanh Huyền Trận mà ta đã nghiên cứu rất lâu mới lĩnh ngộ được, là khắc tinh của tà khí và nguyền rủa.”

Trận pháp lợi hại như vậy, muốn lĩnh hội và bố trí tự nhiên không phải chuyện đơn giản. Cho nên, dù Hiên Nhất đã trải qua vô số năm tháng, nhìn thấy Tần Phong bố trí trận pháp thành công chỉ sau một lần quan sát, cũng cảm thấy chấn động.

Lam Ngưng Sương và Liễu Kiếm Ly đứng bên cạnh Tần Phong, nhìn nhau khó hiểu. Lam Ngưng Sương tò mò hỏi: “Cô gia, chàng đang làm gì vậy?”

Trong mắt nàng, nàng chỉ thấy cô gia quay đầu lại một lát, liền bắt đầu khắc họa trận đồ, bố trí trận pháp.

“Chờ chút nữa các nàng sẽ biết.” Tần Phong vừa nói, vừa bảo nam tử kia cẩn thận đưa mẫu thân của hắn đến ngay bên dưới trận pháp.

Tiếp đó, hắn thở ra một hơi, truyền Lôi Đình Chính Khí trong cơ thể vào Thanh Huyền Trận.

Chính Khí lưu chuyển trong trận pháp, khiến bạch quang của Thanh Huyền Trận nhuộm màu tím nhạt.

Nam tử và những người dân xung quanh đều khó hiểu, rõ ràng là muốn chữa bệnh cứu người, vị công tử này đang làm gì vậy?

Thế nhưng, màn tiếp theo khiến tất cả vừa kinh ngạc, vừa mừng rỡ!

Chỉ thấy mẫu thân của nam tử vốn đang nguy kịch, dưới sự thanh tẩy của hào quang trận pháp, màu đỏ trên da dần biến mất, nhịp tim và hơi thở cũng dần ổn định trở lại.

Lại qua một lúc lâu, người phụ nữ khẽ mở mắt, gọi tên nam tử.

“Nương, cuối cùng người cũng tỉnh rồi!” Nam tử mừng rỡ đến rơi lệ.

“Vị công tử này, vậy mà lại chữa khỏi được chứng bệnh mà ngay cả ngự y cũng bó tay.”

“Vậy người nhà của chúng ta có phải là cũng có cứu rồi không?”

Cùng lúc đó, những người xung quanh đều phát ra tiếng reo hò kích động.

Tần Phong nói: “Trong cơ thể mẫu thân ngươi mất quá nhiều nước và máu, ngươi hãy cho bà ấy uống chút nước, sau đó đến hiệu thuốc mua chút dược liệu bổ máu, giúp bà ấy hồi phục.”

Nam tử nghe vậy, quỳ xuống dập đầu tạ ơn: “Đa tạ công tử cứu mạng.”

Tần Phong đỡ nam tử dậy, lại nghe thấy những người dân xung quanh lo lắng nói: “Công tử, xin ngài cũng cứu lấy người nhà của chúng tôi.”

“Mọi người đừng vội, cứ đưa người bệnh đến đây là được.”

Chương 399: Ngươi nói nhiều quá

“Chữa khỏi bệnh? Thật nực cười!” Lão ngự y cùng đám người nghe thấy động tĩnh, khinh miệt cười khẩy.

Chứng bệnh kỳ quái này ngay cả bọn họ cũng bó tay, một tên nhóc con thì có thể chữa khỏi sao?

Nhưng theo thời gian trôi qua, những lời nghi ngờ và khinh thường dần nhỏ đi, bởi vì những bá tánh được đưa đến dưới quang trận, không lâu sau đã khôi phục khả năng vận động, thậm chí tình trạng cơ thể còn tốt hơn không ít!

“Chuyện này...” Lão ngự y và đám người nhìn nhau, đều không dám tin vào mắt mình.

Từ khi nào trận pháp lại có thể chữa bệnh? Điều này hoàn toàn lật đổ nhận thức của bọn họ!

Nhưng sự thật trước mắt khiến bọn họ không thể không tin!

“Làm sao bây giờ?” Một ngự y lên tiếng hỏi.

Mọi người đều lúng túng, đồng loạt nhìn về phía lão ngự y lớn tuổi nhất.

Lão ngự y trầm ngâm một lát, cười lạnh nói: “Nếu nơi đó có thể chữa trị bệnh này, vậy chúng ta cứ đưa các vị văn võ bá quan đến đó là được.”

“Nhưng như vậy, chẳng phải là chúng ta kém cỏi hơn người sao?” Một nam tử sắc mặt khó coi.

“Kém cỏi hơn người? Ai nói? Các vị đại nhân có thể khỏi bệnh, công lao chữa trị của chúng ta không thể bỏ qua. Nếu các vị đại nhân không khỏi, thậm chí bệnh tình nặng thêm, cứ đổ hết trách nhiệm cho bọn họ là được.” Lão ngự y thản nhiên nói.

Lời vừa dứt, đám ngự y đều lộ ra nụ cười hiểu ý.

Sự thật rốt cuộc như thế nào, chẳng phải đều do một lời của bọn họ quyết định sao? Còn lời nói của đám bá tánh kia, ai thèm để ý?

...

Ở một bên khác, bá tánh được chữa trị ngày càng nhiều, tiếng cảm kích, tiếng hoan hô vang lên không ngớt.

Tuy nhiên, việc liên tục truyền Chính Khí vào Thanh Huyền Trận, cho dù có bảo khí trâu tóc khôi phục, Tần Phong cũng có chút không chịu nổi, sắc mặt ngày càng trắng bệch, những giọt mồ hôi to như hạt đậu lăn dài trên trán.

“Tiểu tử, nghỉ ngơi một chút đi, ngươi dù sao cũng chỉ có tu vi Lục Phẩm Quá Mệnh Cảnh, cứ tiếp tục tiêu hao như vậy, cơ thể chắc chắn không chịu nổi.” một người lên tiếng nói.

Đạo lý này, Tần Phong sao có thể không biết?

Nhưng nhìn những bá tánh ở Vĩnh An Nhai còn chưa được cứu chữa, hắn căn bản không thể dừng lại.

Phải biết rằng, lời nguyền của nữ thần gần như bao trùm hơn nửa Phong Thiên Thành, ngoài Vĩnh An Nhai ra, còn rất nhiều người dân cần được cứu chữa, một phút một giây cũng không thể trì hoãn!

“Tiền bối, không sao, chờ nàng và Ngưng Sương đến Hạo Văn Viện đưa Dương sư huynh và Phỉ sư huynh trở về, ta sẽ nghỉ

ngơi.” Tần Phong thầm nghĩ.

Đúng lúc này, đám đông bên ngoài bắt đầu xôn xao.

Tần Phong nhìn theo tiếng động, chỉ thấy đám ngự y đang dẫn theo các vị quan lại đi về phía này, dọc đường xua đuổi vô số người dân.

Lão ngự y đi đến trước mặt, dùng giọng điệu kiêu ngạo nói: “Bảo đám người kia lui ra, chữa trị cho các vị đại nhân trước.”

Tần Phong nhíu mày, giọng điệu của đối phương khiến hắn không vui. Nhưng xuất phát từ tấm lòng từ bi của người thầy thuốc, hắn vẫn liếc mắt nhìn các vị văn võ bá quan phía sau đám ngự y. Tình trạng của bọn họ tốt hơn nhiều so với bá tánh, căn bản không cần phải vội vàng chữa trị.

“Bảo bọn họ chờ bên ngoài trước, chờ những bá tánh nguy kịch này được chữa trị xong, rồi sẽ xử lý cho bọn họ.” Tần Phong day day mi tâm, sau đó lệnh cho người ta khiêng nhóm bệnh nhân nặng tiếp theo đến dưới trận pháp.

Lão ngự y lộ vẻ không vui: “Sinh mạng của thường dân sao có thể so với các vị đại nhân? Chớ tự chuốc lấy thất bại!”

Lời vừa dứt, các bá tánh xung quanh đều nhìn về phía này. Nhưng khi nhìn thấy những hộ vệ, cùng với các vị văn võ bá quan mặc quan phục, bọn họ đều dám giận nhưng không dám nói.

Những bá tánh này cơ bản đều là người bản địa của Phong Thiên Thành, quanh năm sống dưới sự áp bức của quan lại, làm sao dám sinh lòng phản kháng?

Bọn họ dè dặt nhìn về phía Tần Phong, hy vọng hắn sẽ không nhượng bộ đối phương, nhưng lại cảm thấy hy vọng mong manh.

Dù sao dân thường, làm sao có thể đấu lại quan lại?

Thế nhưng câu trả lời tiếp theo của Tần Phong, lại khiến bọn họ vừa bất ngờ vừa vô cùng cảm động.

“Trước sinh mạng, không phân biệt cao thấp quý tiện.” Tần Phong thần sắc không chút gợn sóng, ngữ khí kiên định.

Lão ngự y khinh miệt cười khẩy: “Nực cười, vàng và đá sao có thể so sánh? Người đâu, xua đuổi đám người này, trước tiên khiêng các vị đại nhân qua đây!”

Lời vừa dứt, đám hộ vệ do dự một chút, liền muốn động thủ.

Bỗng nhiên nghe thấy vị công tử áo đen tuấn lãng kia gọi một tiếng “Nương tử”.

Lời nói kỳ lạ này khiến mọi người ngẩn ra.

Lão ngự y cười lạnh: “Kẻ khóc cha gọi mẹ ta thấy nhiều rồi, gọi nương tử thì đây là lần đầu tiên gặp.”

Đúng lúc này, trên bầu trời truyền đến một tiếng kiếm minh thanh, không lệch không nghiêng rơi xuống ngay trước chân đám hộ vệ.

Trong rãnh sâu hoắm, tiếng kiếm ngân vang khiến người ta kinh hãi.

Tiếp đó, một bóng trắng như ảnh chắn trước người Tần Phong, mặt lạnh như băng.

“Liễu... Liễu Kiếm Ly?” Lão ngự y kinh hãi biến sắc, đám ngự y phía sau càng thêm chấn động.

Trước kia khi Liễu Kiếm Ly bị tổn thương kinh mạch, bọn họ từng được phái đi chữa trị, tự nhiên là nhận ra nàng.

Nhưng bọn họ làm sao ngờ được, thiên chi kiêu nữ Liễu Kiếm Ly lại là vợ của vị công tử áo đen này!

Lúc này, lão ngự y chợt nhớ ra, Liễu Kiếm Ly bị tổn thương kinh mạch, tìm kiếm thầy thuốc khắp nơi nhưng không có kết quả. Sau đó, Liễu gia nghe theo lời hứa hôn của tổ tiên, gả nàng đến nơi xa xôi hẻo lánh.

Sau đó lại có tin đồn, kinh mạch của Liễu Kiếm Ly đã được người ta chữa khỏi.

Bây giờ xem ra, người chữa khỏi kinh mạch cho nàng, e rằng chính là vị công tử áo đen trước mắt này!

“Ngươi là Tần gia Tần Phong?” Lão ngự y nói ra thân phận của hắn, trong lòng đã có chút hối hận, đây chính là con rể của Liễu gia, không dễ chọc vào.

Tần Phong không để ý tới ông ta, lên tiếng nói: “Nương tử, nếu có kẻ dám quấy rối, không cần khách khí.”

“Được.” Liễu Kiếm Ly đáp, rồi nhìn về phía lão ngự y cùng đám người.

Đôi mắt đẹp tuyệt luân mang theo hàn ý, nhân lúc nàng không có ở đây, dám bắt nạt phu quân của nàng, nàng tự nhiên sẽ không nương tay!

Lão ngự y giật mình, nhưng vẫn cố gắng thay đổi thái độ ban đầu, nhỏ giọng nói: “Những người phía sau chúng tôi, đều là trọng thần của triều đình, nếu trì hoãn việc chữa trị, Minh Hoàng trách tội xuống, chúng tôi không gánh vác nổi. Mong Liễu tiểu thư và Tần công tử lấy đại cục làm trọng, đừng làm khó chúng tôi.”

Một đạo kiếm khí lập tức lướt qua bên tai lão ngự y, cắt đứt một lọn tóc mai, còn lưu lại một vệt máu nhàn nhạt.

“Ngươi nói nhiều quá.” Liễu Kiếm Ly thản nhiên lên tiếng.

Mọi người sợ hãi đứng im tại chỗ, ngay cả Tần Phong cũng

ngẩn người.

Hắn cười nói: “Một lời không hợp liền rút kiếm, nương tử của ngươi tính cách thật thú vị.”

“Đương nhiên, Đại Càn ta nương tử, người đẹp lời ít...” Tần Phong nhướng mày, trong lòng đắc ý.

“Ngươi ngươi ngươi...” Lão ngự y sờ sờ sợi tóc mai dính máu, kinh hãi nói không nên lời.

Nhưng khi thấy Liễu Kiếm Ly hơi nhíu mày, ông ta vội vàng che miệng, sau đó chậm rãi lui về phía sau, nhường đường.

Tần Phong cuối cùng cũng có thể tiếp tục giúp đỡ những người dân đang gặp nguy hiểm, xua đuổi lời nguyền của Nữ Bạt.

Nhìn Tần Phong vất vả như vậy, Liễu Kiếm Ly lộ vẻ đau lòng, khuyên hắn nghỉ ngơi một chút.

“Nương tử đừng lo lắng, chờ Dương sư huynh và Phí sư huynh đến, ta sẽ dừng tay.” Tần Phong cười đáp.

Liễu Kiếm Ly nghe vậy, không nói gì, nhắm mắt lại giải phóng khí tức trong cơ thể, sau đó đưa tay phải chộp về phía hư không.

Đúng lúc Tần Phong đang tò mò nương tử đang làm gì, thì trên bầu trời có hai bóng người bay nhanh đến, kèm theo một trận kinh hô.

Tần Phong mở to mắt nhìn kỹ, hai người đến chính là Dương Khiêm và Phí Tuần!

Chương 400: Diện Thánh

Dương Khiêm và Phí Tuần nghe tin chuyện ở Vĩnh An nhai, liền cùng Liễu Kiếm Ly và Ngưng Sương chạy đến.

Trên đường đi, Liễu Kiếm Ly một thân bạch y bỗng nhiên biến sắc, tiếp đó thân hình lóe lên, biến mất.

Hai người đoán chừng tiểu sư đệ gặp chuyện ngoài ý muốn, nên Liễu Kiếm Ly phải đi trước một bước, liền thúc ngựa đuổi theo.

Kết quả đi được hơn nửa đường, một cỗ lực đạo đánh úp lại, trực tiếp kéo bọn họ đi!

Nhìn bốn phía cảnh sắc, trước mặt là một bóng người mặc bạch y.

Dương Khiêm và người kia làm sao không rõ, cỗ lực đạo kia đến từ đâu?

Phí Tuần chỉnh lại tóc tai và y phục bị cuồng phong thổi loạn, thấp giọng lẩm bẩm: "Thật là thất lễ."

Tần Phong mở miệng, trong lòng không khỏi cảm khái: "Nàng quả nhiên hiệu quả cao."

Tiếp đó, hắn tiến lên, kể lại tình trạng bệnh của mọi người trong thành, cùng với công hiệu của Thanh Huyền Trận.

Ngẩng đầu nhìn về phía Thanh Huyền Trận, Dương Khiêm kinh ngạc nói: "Không ngờ lại có trận pháp có thể khu trừ tà chú cùng tà khí, người sáng tạo ra trận pháp này thật sự lợi hại.

Trận pháp này, ngươi học được từ đâu?"

Tần Phong khóe mắt liếc nhìn bạch y hư ảnh của Hiên tiền bối, đáp: "Đây là ta ở trong học cung, ngẫu nhiên học được, không ngờ hôm nay lại có đất dụng võ."

Hiên tiền bối là được ta mang ra từ học cung, ta giải thích như vậy hẳn là cũng không có gì sai..... Tần Phong trong lòng thầm nghĩ.

Dương Khiêm nghe vậy, tiếc nuối thở dài một hơi: "Không nghĩ tới trong học cung lại có nhiều học vấn như vậy, chỉ tiếc năm đó sau khi đại sư huynh xảy ra chuyện, lão sư không cho phép chúng ta tiến vào."

Mà nay học cung lại biến mất không thấy, cho dù muốn vào trong học tập cũng là không thực tế.

Phí Tuần ở một bên càng thêm cảm khái, quyển binh pháp mà tiểu sư đệ truyền thụ, nghĩ đến cũng là có được trong học cung, đáng hận hắn đến nay vẫn chưa nghe được toàn bộ nội dung.

Nếu học cung còn ở đó, hắn há phải mỗi ngày đều chịu đựng dày vò như vậy, sớm đã tự mình vào học cung xem rồi!

Dương Khiêm nhìn những bá tánh dưới trận pháp vẫn đang được cứu chữa, lại nhìn thoáng qua Tần Phong mệt mỏi, lên tiếng: "Chỉ cần đưa Chính Khí vào trong trận, là có thể loại bỏ tà chú?"

"Không sai." Tần Phong gật đầu.

"Vậy ngươi hãy nghỉ ngơi đi, chuyện còn lại giao cho chúng ta." Phí Tuần lên tiếng.

"Vậy thì có lao Dương sư huynh và Phí sư huynh rồi." Tần Phong chắp tay cung kính nói.

Phí Tuần là ngũ phẩm Hạo Nhiên Cảnh, còn Dương Khiêm lại đạt tới Văn Thánh Đạo Giả tứ phẩm cảnh giới, Chính Khí trong cơ thể tự nhiên không phải Tần Phong có thể so sánh.

Sau khi hai người đưa Chính Khí vào Thanh Huyền Trận, trận pháp quả nhiên mở rộng ra rất nhiều, từ ban đầu phương viên ba trượng, biến thành phương viên mười trượng.

Trận pháp một khi mở rộng, số người có thể đồng thời cứu chữa tự nhiên cũng tăng lên rất nhiều.

Mọi chuyện đang diễn ra thuận lợi.

Trong lúc đó, lão ngự y nảy sinh ý đồ, muốn cho văn võ bá quan vào trong trận pháp trước để được cứu chữa.

Tuy nhiên, sau khi bị Liễu Kiếm Ly liếc mắt một cái, hắn liền run rẩy, cẩn thận lui xuống.

Lúc này, vết máu trên mặt hắn vẫn còn hơi đau, mà đối phương lại là người không nói hai lời liền rút kiếm, hắn nào dám lỗ mãng.

Không bao lâu sau, từ hướng hoàng cung, một đội nhân mã chạy tới.

Rất nhiều người nghe thấy động tĩnh, liền quay đầu nhìn về phía đó.

Liễu Thiên Lộc nghi hoặc nói: "Đại nội tổng quản bên cạnh Minh Hoàng? Hắn sao lại tới đây?"

"Có lẽ là trong hoàng cung cũng có người nhiễm bệnh, hơn nữa thân phận người nhiễm bệnh kia còn không thấp." Liễu lão gia tử phỏng đoán.

Dù sao nếu không có chuyện gì gấp, đại nội tổng quản bên

cạnh hoàng đế sao có thể bị phái ra ngoài?

Đội ngũ dừng lại ở bên ngoài đám người, lão giả âm nhu dẫn đầu lên tiếng, giọng nói the thé: "Tần Phong ở đâu?"

"Tìm ta?" Tần Phong giơ tay lên, "Là ta."

Lý tổng quản liếc mắt nhìn xung quanh, thấy bá tánh dưới trận pháp bệnh tình ngày càng chuyển biến tốt đẹp, trong lòng chấn động.

Trưởng tử Tần gia này quả thật có chút bản lĩnh, chứng bệnh mà đám ngự y bó tay hết cách, hắn lại có biện pháp chữa trị.

Nghĩ đến đây, hắn khẽ gật đầu, ôn hòa nói: "Ta họ Lý, là đại nội tổng quản trong hoàng cung. Bệ hạ muốn gặp ngươi, mau chóng đi cùng ta."

Hoàng đế muốn gặp ta, chuyện gì xảy ra vậy..... Tần Phong ngẩn người.

"Lão gia." Nhị phu nhân ở phía xa vẫn luôn nhìn Tần Phong, vẻ mặt lo lắng.

"Phu nhân không cần lo lắng, Phong nhi có chừng mực." Tần lão gia vỗ vỗ mu bàn tay nhị phu nhân, an ủi.

"Còn ngẩn người ra đó làm gì?" Lý tổng quản thấy Tần Phong chậm chạp không có động tĩnh, lên tiếng hỏi.

"Ồ ồ." Tần Phong hoàn hồn, vội vàng đáp lời.

"Ta đi cùng ngươi." Lúc này, Liễu Kiếm Ly ở một bên khẽ mở miệng.

"Cái này..." Lý tổng quản lộ vẻ khó xử.

Với thân phận của hắn, tự nhiên nhận ra Liễu Kiếm Ly, thiên

chi kiêu nữ, Tam phẩm Kiếm Thần trẻ tuổi nhất Đại Càn lịch sử, tương lai có lẽ có thể sánh vai với Trấn Thần Ti Ngự. Nhân vật như vậy, hắn tự nhiên không dám đắc tội.

Nhưng bệ hạ chỉ nói muốn gặp Tần Phong, nếu như lại mang theo Liễu Kiếm Ly, sẽ phá hỏng quy củ.

Tần Phong nhìn ra tâm tư của Lý tổng quản, quay sang nương tử khuyên nhủ: "Ta biết nàng lo lắng cho an nguy của ta bởi vì yêu quỷ trước đó, nhưng ta một mình vào cung là được rồi."

"Trong hoàng cung cao thủ đông đảo, sẽ không có nguy hiểm gì."

"Tần công tử nói không sai." Lý tổng quản lập tức phụ họa.

"Ta không yên tâm." Liễu Kiếm Ly lắc đầu, thái độ kiên quyết.

Tần Phong bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó nhẹ nhàng vuốt ve mu bàn tay nàng, nói: "Ngoan, nghe lời, ta đi một chút sẽ về."

Liễu Kiếm Ly vành tai hơi đỏ lên, trầm ngâm một lát sau, mới gật đầu: "Vậy chàng cẩn thận một chút."

Điều này khiến Lý tổng quản vạn phần bất ngờ, Liễu Kiếm Ly loại nữ tử này, lại có thể đối với một tam đẳng Phụ Quốc tướng quân chi tử như vậy nghe lời răm rắp?

Chuyện Liễu Tần hai nhà kết thân, hắn thân là đại nội tổng quản tự nhiên là biết rõ ngọn ngành.

Nhưng bao gồm cả hắn, đại đa số mọi người đều cho rằng hôn sự này, chỉ là hình thức!

Dù sao người thường ai có thể khống chế được Liễu Kiếm Ly?

Thế nhưng hiện tại xem ra, suy đoán của bọn họ hoàn toàn sai lầm!

Thần thái e lệ của Liễu Kiếm Ly không thể giả vờ được, hôn sự của hai người so với lời đồn đoán của người ngoài còn hạnh phúc hơn nhiều.

Trưởng tử Tần gia, Tần Phong, quả nhiên không đơn giản. Lý tổng quản âm thầm ghi nhớ chuyện này trong lòng.

"Lý đại nhân, chúng ta đi thôi." Tần Phong khuyên nhủ nương tử xong, lên tiếng nói.

"A? À, được được." Lý tổng quản hoàn hồn, sau đó cả đoàn người liền hướng hoàng cung xuất phát.

.....

Dưới sự dẫn đường của Lý tổng quản, Tần Phong đi qua hoàng cung nguy nga tráng lệ, đến ngự thư phòng nơi Minh Hoàng ở.

"Tần công tử chờ một lát, ta vào bẩm báo một tiếng." Lý tổng quản xoay người nói, thái độ có chút cung kính.

Tần Phong đáp "Được" rồi cẩn thận đánh giá bốn phía.

Lát nữa là phải gặp quân vương một nước, nói không căng thẳng là không thể.

Dù sao, vua chúa như hổ dữ, lỡ lời một câu, hậu quả khó lường.

Lúc này, hắn đột nhiên nhớ tới một câu nói đùa ở kiếp trước - "Ta là người không giỏi ăn nói, nếu có chỗ nào đắc tội bệ hạ, ngài cứ việc đánh ta."

Nghĩ đến đây, hắn rùng mình. Ta mà dám nói như vậy thật, đầu là phải dọn nhà..... Tần Phong vội vàng gạt bỏ những suy nghĩ lung tung này, cẩn thận liếc mắt nhìn thị vệ bên ngoài ngự thư phòng, chỉnh đốn lại thần sắc.

Ở một bên khác, Lý tổng quản sau khi vào ngự thư phòng liền cung kính bẩm báo: "Bẩm bệ hạ, Tần công tử đã đến, đang ở bên ngoài."

"Hơn nữa y thuật của Tần công tử quả thật cao minh, bá tánh ở Vĩnh An nhai nhiễm bệnh, đều đã được hắn chữa trị."

Minh Hoàng nghe vậy, hai mắt sáng lên: "Mang hắn vào đây cho trẫm!"

Chương 401: Nhã An? An Nhã!

Đi theo Lưu tổng quản tiến vào ngự thư phòng, Tần Phong giống như Lưu Lão Lão vào Đại Quan Viên, chỉ cảm thấy chuyến đi này thật sự không uổng công.

Lúc trước ở Trích Tinh Lâu, hắn đã biết thế nào là xa xỉ.

Thế nhưng sau khi vào hoàng cung chứng kiến, hắn lại hiểu được thế nào gọi là ếch ngồi đáy giếng.

Đúng là hoàng đế, ngay cả bộ ấm trà cũng là bảo khí có thể tu dưỡng tinh khí thần!

Minh Hoàng rời khỏi Vĩnh An nhai trở về hoàng cung, liền cởi bỏ long bào dùng cho tế lễ, thay long bào thường ngày, lúc này toát lên vẻ uy nghiêm của bậc đế vương.

"Trẫm nghe nói, ngươi đã chữa khỏi bệnh lạ kia?"

Tần Phong chắp tay cung kính đáp: "Vâng, bệ hạ."

"Tốt, trẫm ở đây cũng có một người muốn ngươi chữa trị."

Quả nhiên là vậy sao... Tần Phong trong lòng trầm xuống, suy nghĩ một chút, đoán ra nguyên nhân lão hoàng đế gọi hắn đến đây cũng không khó.

Chỉ là không biết, người cần hắn chữa trị là ai.

Là vị hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ, hay là vị quý phi kiều mỵ kia?

Không phải Tần Phong có ý nghĩ xấu xa gì, chỉ là nam nhân

trong hoàng cung phần lớn đều có tu vi, có nhất định năng lực có thể chống đỡ sự xâm thực của chú, đây cũng là lý do vì sao nhiễm chú đa số là dân chúng bình thường, và quan viên không có tu vi.

Mà phi tần trong hoàng cung, cơ bản đều là nữ tử bình thường, xác suất nhiễm chú tự nhiên lớn hơn một chút.

Hắn suy đoán như vậy, cũng là hợp tình hợp lý.

Tiếp đó chỉ nghe Minh Hoàng lần nữa mở miệng: "Người đó chính là An Nhã công chúa của trẫm."

Tần Phong nghe vậy, đột nhiên ngẩng đầu lên.

...

Ngoài đại điện, thái tử vẫn đang đi qua đi lại, lo lắng chờ đợi.

Lúc này, một nam tử ăn mặc như thị vệ vội vàng chạy tới.

"Thế nào, tìm được người chưa?" Thái tử vội vàng hỏi.

Thị vệ cung kính đáp: "Bẩm điện hạ, Tần công tử không có ở phủ, mà là đi tới Vĩnh An nhai xem đại điển nghênh tân."

"Vậy ngươi không biết đi Vĩnh An nhai tìm người sao!" Thái tử lên tiếng quát lớn, chuyện liên quan đến an nguy của muội muội, hắn sao có thể không gấp?

"Thuộc hạ đã đi, chỉ là lúc chạy tới, Tần công tử đã bị người ta đón đi rồi."

Thái tử nhíu mày: "Kẻ nào dám cướp người với ta, quả thực là không muốn sống nữa."

Thị vệ lập tức nhỏ giọng nhắc nhở: "Người đón Tần công tử đi, là Lý công công."

Thái tử lộ ra vẻ mặt kỳ quái, có thể sai khiến Lý công công, trong hoàng cung chỉ có một người, đó chính là Minh Hoàng.

Nói cách khác, kẻ không muốn sống kia chính là phụ hoàng của hắn.

May mà người ở đây đều là tâm phúc của hắn hoặc mẫu hậu, nếu không lời nói vừa rồi lọt vào tai người khác, tuyệt đối là lời nói đại nghịch bất đạo.

Rất có thể trở thành nhược điểm để các hoàng tử khác công kích hắn.

Phải biết rằng, mặc dù hắn được lập làm trữ quân, là người kế nhiệm hoàng vị tiếp theo, nhưng trước khi ngồi lên hoàng vị, chuyện gì cũng có thể xảy ra.

"Vậy ta yên tâm rồi, phụ hoàng tìm Tần Phong, nhất định cũng là vì bệnh tình của An Nhã. Đợi đến khi Tần Phong tới, An Nhã có lẽ sẽ có cứu." Thái tử thở phào nhẹ nhõm.

Ngay lúc này, một giọng nói không hòa hợp vang lên: "Chỉ là một tên con trai của tam đẳng Phụ quốc tướng quân, có thể có bản lĩnh gì, điện hạ có phải quá tin tưởng hắn rồi không."

Thái tử nghe vậy nhìn lại, sau đó nhíu mày: "Sao ngươi lại tới đây?"

Người tới là một nam tử mặc thường phục cổ tròn thêu bốn con rồng màu đỏ, giữa hai đầu lông mày có chút giống với thái tử, mà hắn chính là Tam hoàng tử!

"An Nhã nhiễm bệnh, ta tự nhiên cũng rất lo lắng, cho nên đặc biệt đến đây thăm hỏi một chút."

"Không cần thăm hỏi đâu, hiện tại An Nhã không tiện gặp người khác, tâm ý này của ngươi ta thay An Nhã nhận lấy vậy."

Ánh mắt hai người giao nhau giữa không trung, va chạm ra tia lửa kỳ lạ.

Mặc dù đối ngoại, tất cả hoàng tử đều biểu hiện ra dáng vẻ anh em hòa thuận, nhưng người sáng suốt đều có thể nhìn ra, quan hệ giữa các hoàng tử không hề hòa hợp.

Mà trong đó, phải kể đến thái tử và Tam hoàng tử là gay gắt nhất.

Nếu nói trong số các hoàng tử, ai là người muốn đoạt lấy ngôi vị trữ quân nhất, Tam hoàng tử xưng thứ hai, không ai dám xưng thứ nhất.

Mà hắn cũng xác thực có tư bản này, tuổi còn trẻ, đã văn võ song toàn, trong triều đại thần ủng hộ hắn cũng không ít.

Đương nhiên, hắn có thể có ảnh hưởng như vậy, cũng là bởi vì danh tiếng của thái tử không tốt.

"Xem ra điện hạ không hoan nghênh ta." Tam hoàng tử cười nói.

"Lúc này An Nhã bệnh nặng, nếu ta là ngươi, ta sẽ không cười nổi đâu." Thái tử lạnh lùng đáp trả.

Tam hoàng tử nghe vậy, nụ cười dần thu liễm: "Điện hạ nói có lý, là ta đường đột."

Ngay lúc hai người đang giương cung bạt kiếm, có thị vệ đến đây bẩm báo: "Bẩm điện hạ, Lý công công mang người tới."

"Mang ai tới?" Thái tử dường như đã đoán được điều gì, lên tiếng hỏi.

"Là một vị công tử tuấn tú mặc áo đen, nghe Lý công công nói, xưng hô người nọ là Tần công tử."

Thái tử hai mắt sáng lên, mà Tam hoàng tử hai mắt hơi nheo lại.

...

"Nhã An, An Nhã, thật là, thân là công chúa một nước, cải nam trang ra ngoài kinh doanh cũng coi như xong, ngay cả lấy tên giả cũng qua loa như vậy, tâm thật lớn sao?"

Trên đường đi tới An Nhã cung, Tần Phong trong lòng vẫn luôn lẩm bẩm.

Bây giờ nhớ lại trước kia, những điểm không hợp lý kia, đều có thể giải thích hoàn mỹ.

Không trách Vương Tự và Mạc Lâm Thiên có thể có năng lượng lớn như vậy, không trách nàng ta luôn luôn mang dáng vẻ kiêu ngạo.

Quý vi công chúa một nước, sao có thể không kiêu ngạo?

Hắn cảm thấy mình bị lừa rồi, hơn nữa còn bị lừa rất thảm.

"Cái gì mà thiếu Các chủ Ngọc Lâm thành Thiên Bảo Các, e là cả Thiên Bảo Các đều là của nàng ta. Nói đi cũng phải nói lại, Đại Càn ngoài yêu quỷ hoành hành, còn có các nơi sơn tặc quấy phá, nàng ta đường đường là công chúa, sao dám chạy loạn khắp nơi? Chẳng lẽ không sợ bị sơn tặc bắt cóc, làm áp trại phu nhân sao?"

Phải biết rằng, loại tình tiết có chút màu sắc này, kiếp trước trong tiểu thuyết hắn từng đọc, cũng không ít gặp.

Cái nào mà không phải là tiểu nương tử kiều diễm, bị sơn tặc đầu lĩnh nhìn trúng, cướp về sơn trại, sau đó sống cuộc sống kêu gào khản cổ họng cũng không ai để ý... Khụ khụ, ngày tháng thống khổ.

"Ồ, không đúng, nàng ta là cải nam trang..." Tần Phong đột nhiên nghĩ đến điểm này.

Trừ phi tên sơn tặc kia có long dương chi hảo, nếu không hẳn là sẽ không bắt cóc một vị công tử tuấn tú.

"Vừa là công chúa một nước, vừa là thiếu Các chủ Thiên Bảo Các, còn muốn ở trên lợi nhuận mấy điểm của tửu lâu, cùng ta kì kèo, thật đáng ghét! Nếu như đặt ở kiếp trước, nàng ta tuyệt đối là nhà tư bản máu lạnh, điên cuồng bóc lột tầng lớp lao động nhân dân."

"Không được, lần này thay nàng ta khu trừ chú xong, lần sau gặp lại, nhất định phải đòi cả vốn lẫn lời. Lợi nhuận của tửu lâu đánh chết cũng không thể chia nữa, còn có pháo hoa đã đáp ứng, ta cũng phải về suy nghĩ kỹ càng một phen. Đúng rồi, lúc trước ta còn cứu nàng ta một mạng nữa..."

Tần Phong trong đầu tính toán đủ điều, quyết định trở về sẽ suy nghĩ kỹ càng về việc đòi thù lao.

Mà phía trước Lý công công dẫn đường đột nhiên xoay người nói: "Tần công tử, chúng ta đến rồi."

Tần Phong dừng bước, ngẩng đầu nhìn lên, rõ ràng nhìn thấy ba chữ "An Nhã cung".

Ngoài cung điện, còn có hai nam tử đang đứng, từ trang phục trên người bọn họ, Tần Phong cũng đại khái đoán được thân phận của hai người, sắc mặt nghiêm lại.

Chương 402: Cứu chữa An Nhã

Lý tổng quản nhìn thấy hai người đàn ông bên ngoài cung điện, bước lên cung kính hành lễ: "Thái tử điện hạ, Tam hoàng tử điện hạ."

Tần Phong không hiểu những nghi lễ rườm rà này, chỉ có thể bắt chước làm theo.

Tiếp đó, Lý công công liền nói ra mục đích chuyến đi này...

"Tuân theo mệnh lệnh của Bệ hạ, đặc biệt đưa Tần gia trưởng tử Tần Phong đến để chữa trị bệnh tình cho An Nhã công chúa."

Tam hoàng tử nghe vậy, liếc mắt nhìn Tần Phong: "Ngự y còn không có cách nào chữa trị, giao cho người này thật sự không có vấn đề gì sao? An Nhã là đường đường công chúa, nếu có gì sơ suất, cho dù có dùng cả Tần gia chôn cùng, cũng khó mà chuộc tội."

Tần Phong trong lòng trầm xuống, hắn có thể cảm nhận được địch ý trong lời nói của đối phương.

Vấn đề là, hắn rõ ràng là lần đầu tiên gặp Tam hoàng tử, địch ý này từ đâu mà đến?

Lý công công lập tức nói: "Tam hoàng tử điện hạ không biết, Tần công tử ở Vĩnh An nhai, đã thành công cứu chữa cho bá tánh nhiễm bệnh dịch. Nếu không, Bệ hạ cũng không thể yên tâm phái hắn đến đây."

Thái tử nghe vậy, thần sắc kích động: "Thật sao?"

Tần Phong gật đầu.

"Vậy còn chờ gì nữa, mau đưa hắn vào trong!"

Bước vào bên trong cung điện, mùi hương thoang thoảng phả vào mặt, một đám nha hoàn đứng sang một bên, còn có rất nhiều ngự y ở đó vò đầu bứt tai.

Tần Phong không để ý đến những người này, ánh mắt hướng về phía trước.

Bên cạnh giường ngủ buông màn che bằng vải sa mỏng, ngồi một phu nhân dung mạo đoan trang quý phái, mặc dù đã có tuổi, nhưng vẫn có thể mơ hồ nhìn ra phong thái kiều diễm năm xưa của bà. Trang phục tinh tế, vừa vặn tôn lên vóc dáng cân đối của bà.

Tần Phong khẽ liếc mắt rồi thu hồi tầm mắt, hắn biết người này là đương kim Hoàng hậu, cũng là mẫu thân của An Nhã. Nhìn nhiều sợ là bất kính!

Thái tử tiến lên nói: "Mẫu hậu không cần lo lắng, phụ hoàng đã tìm được một người, có lẽ có thể chữa khỏi bệnh cho An Nhã."

Hoàng hậu nghe vậy, nghiêng đầu nhìn sang, ánh mắt dừng lại trên người Tần Phong, trong mắt thoáng qua vẻ thất vọng: "Vị y sư trẻ tuổi như vậy..."

Lời tuy nói một nửa, nhưng lại thể hiện rõ sự không tin tưởng.

Nghĩ cũng phải, một đám lão ngự y lớn tuổi đối với bệnh tình của An Nhã đều bó tay, huống chi là một công tử trẻ tuổi?

Thái tử tiến đến gần, nhỏ giọng nói: "Mẫu hậu không biết, người này tuy tuổi còn trẻ, nhưng y thuật lại rất cao siêu. Mẫu hậu còn nhớ Liễu gia Liễu Kiếm Ly chứ?"

"Đứa bé gái xuất sắc như vậy, ta sao có thể quên, năm đó lúc con còn nhỏ, còn từng bảo Bệ hạ đến Liễu gia cầu hôn cho con."

Biểu cảm của Tần Phong nhất thời trở nên vô cùng đặc sắc, lời này nói trước mặt hắn, thật sự không có vấn đề gì sao?

Thái tử vội vàng nói: "Mẫu hậu, chuyện cũ năm xưa nhắc lại làm gì, người này chính là phu quân của Liễu Kiếm Ly, Tần gia Tần Phong. Năm đó kinh mạch của Liễu Kiếm Ly bị tổn thương, các ngự y đều bó tay, chính là hắn ra tay chữa trị kinh mạch bị tổn thương cho nàng ấy. Hơn nữa, Lý công công vừa rồi ở bên ngoài đã nói với con, người này đã thành công cứu chữa cho bá tánh nhiễm bệnh dịch."

Hoàng hậu nghe vậy, chậm rãi đứng dậy: "Ngươi có thể chữa khỏi cho An Nhã?"

"Tại hạ nhất định dốc hết toàn lực." Tần Phong chắp tay nói.

.....

Hoàng hậu nhường chỗ, tất cả ngự y cũng không còn vò đầu bứt tai nữa, đồng loạt đứng ở giữa điện, nhìn về phía Tần Phong đánh giá.

Bọn họ vừa hy vọng Tần Phong có thể chữa khỏi cho An Nhã công chúa, bảo toàn tính mạng cho bọn họ.

Nhưng lại lo lắng như vậy sẽ khiến bọn họ có vẻ vô dụng.

Trong lòng vô cùng mâu thuẫn.

Mà Tần Phong cũng đang nhìn nữ tử sắc mặt đỏ ửng bất thường trên giường, thần sắc phức tạp.

Lúc này Nhã An, không, nói chính xác là An Nhã công chúa, dung mạo đã khôi phục như cũ. Gương mặt thanh tú, sống mũi cao thẳng, đôi môi nhỏ nhắn hồng nhuận, giống hệt mẫu thân nàng, đúng là một mỹ nhân.

Điểm trừ duy nhất là, phần ngực áo trắng tinh xảo phẳng lì như sân bay.

Rõ ràng, nàng không được thừa hưởng thân hình đầy đặn từ người mẹ của mình.

Nếu như trước đó trong lòng Tần Phong còn có chút nghi ngờ về thân phận của An Nhã công chúa, thì khi nhìn thấy đóa sen hộ mệnh trong cơ thể nàng, chút nghi ngờ đó liền tan biến.

Nhã An chính là An Nhã, An Nhã chính là Nhã An, hai người quả nhiên là cùng một người!

Sau một phen kiểm tra, Tần Phong nhíu mày.

Thái tử đứng bên cạnh thấy Tần Phong mãi không có động tĩnh gì, lo lắng hỏi: "Thế nào?"

Tần Phong chỉnh đốn lại thần sắc, đáp: "Trong cơ thể An Nhã công chúa có sen hộ mệnh bảo vệ tính mạng, tạm thời không nguy hiểm đến tính mạng. Chỉ là triệu chứng của nàng ấy, so với những bá tánh kia còn nghiêm trọng hơn nhiều."

Kỳ thật có một câu, Tần Phong sợ mọi người quá lo lắng nên không nói ra, nếu không phải trong cơ thể An Nhã có sen hộ mệnh, e rằng lúc này nàng đã nguy kịch rồi.

Nhưng không nên như vậy mới phải, dù sao hắn đã sớm biết, An Nhã đã bước vào Chính Khí Cảnh thất phẩm, có thể làm được trăm độc bất xâm, đối với chú thuật hẳn là cũng có lực chống đỡ, vì sao triệu chứng lại nghiêm trọng như vậy?

Tần Phong lắc đầu, không có thời gian suy nghĩ nhiều, hắn lui về sau một bước, đầu ngón tay Chính Khí hội tụ, vẽ trên không trung, giống như đang khắc họa trận đồ Thanh Huyền Trận.

Cảnh tượng kỳ quái này khiến mọi người có mặt vô cùng khó

hiểu.

Tam hoàng tử thản nhiên lên tiếng: "Bảo ngươi đến cứu chữa An Nhã công chúa, ngươi đang làm cái gì vậy?"

Tần Phong đang tập trung tinh thần khắc họa trận đồ, không có thời gian để ý đến hắn.

Thấy Tam hoàng tử chau mày, Lý công công vội vàng giải thích: "Tam hoàng tử điện hạ không biết, ở Vĩnh An nhai, Tần công tử chính là dùng trận pháp chữa khỏi cho những bá tánh kia."

Các ngự y nghe vậy, nhìn nhau, trận pháp có thể chữa bệnh? Thật là chuyện nực cười!

Bọn họ đều không nói gì, đều đang chờ xem trò cười.

Không lâu sau, Thanh Huyền Trận hiện ra trên không trung, tỏa ra ánh sáng trắng.

Tần Phong đưa Chính Khí vào trong đó, một màn khiến mọi người kinh ngạc đã xảy ra, chỉ thấy sắc đỏ trên mặt An Nhã công chúa biến mất với tốc độ mắt thường có thể thấy được, ngay cả hơi thở cũng bắt đầu ổn định trở lại.

"Không ngờ lại có chuyện như vậy?"

"Mở mang tầm mắt, thật sự là mở mang tầm mắt."

Các ngự y không khỏi thấp giọng hô lên.

Thái tử lộ vẻ vui mừng, Hoàng hậu cũng tiến lên một bước, nhìn con gái mình.

Ở một bên khác, trong mắt Tam hoàng tử lóe lên vẻ âm trầm.

Tuy nhiên, khi sắc mặt An Nhã công chúa khôi phục như thường, nàng vẫn hôn mê bất tỉnh.

Thái tử lo lắng hỏi: "Đây là chuyện gì?"

"Thái tử chờ chút." Tần Phong cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra, bèn hỏi thăm Hiên tiền bối trong Thần Hải.

Ảo ảnh của Hiên Nhất hiện ra, lão liếc mắt nhìn An Nhã trên giường, lập tức nhìn ra nguyên nhân: "Thì ra là vậy. Ngươi là dựa vào Lôi Trạch quán tưởng để bước vào thất phẩm, còn nàng ta lại là dựa vào Thủy Trạch quán tưởng để bước vào thất phẩm. Chú thuật của nữ quỷ khắc chế thủy khí, nguyên nhân nàng ta thành ra thế này, là do chú thuật của nữ quỷ đã làm ô uế Thần Hải của nàng ta."

"Vậy ta phải làm sao để nàng ta tỉnh lại?" Tần Phong lo lắng hỏi.

Hiên Nhất suy tư một lát, sau đó đưa ra câu trả lời: "Cũng không khó, Thanh Huyền Trận đã loại bỏ chú thuật trong cơ thể nàng ta. Muốn nàng ta tỉnh lại, chỉ cần khôi phục Thần Hải của nàng ta là được. Mà Lôi Đình Chính Khí của ngươi vừa hay có công hiệu này, chỉ cần ngươi đưa Lôi Đình Chính Khí vào trong Thần Hải của nàng ta, gột rửa Thần Hải của nàng ta, không bao lâu nữa, nàng ta sẽ tỉnh lại."

Tần Phong nghe vậy, thở phào nhẹ nhõm, đưa Chính Khí vào cơ thể người khác, hắn đã làm qua không biết bao nhiêu lần, quả thực là dễ như trở bàn tay.

Chỉ cần đặt tay lên người đối phương, truyền Chính Khí vào là được.

Đột nhiên, Tần Phong nghĩ đến điều gì đó, sắc mặt cứng đờ.

"Nếu đối phương vẫn là thân phận Nhã An, ta sờ mó cũng đã sờ mó rồi, nhưng lúc này đối phương là đường đường công chúa. Ta lại làm như vậy, có phải là quá mức đại nghịch bất đạo hay

không?"

Chương 403: Nhất định là đang lừa ta

Tần Phong liếc mắt nhìn Thái tử và Tam hoàng tử, lại dùng đuôi mắt liếc nhìn Hoàng hậu.

Thái tử thấy vậy, thần sắc biến đổi: "Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn?"

Tần Phong lắc đầu: "Ta đã biết lý do công chúa An Nhã hôn mê bất tỉnh, cũng tìm được biện pháp để nàng tỉnh lại, chỉ là..."

"Chỉ là cái gì, ngươi mau nói!" Thái tử sốt ruột nói.

"Chỉ là có thể sẽ có chút thất lễ với An Nhã công chúa, ta cần nắm lấy tay nàng, truyền Chính Khí vào người, giúp nàng tỉnh lại."

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều nhìn về phía Tần Phong.

Ngự y trị bệnh cũng cần phải xem xét kỹ lưỡng, bắt mạch chẩn đoán là điều không thể tránh khỏi, nhưng nữ nhi trong hoàng cung, há có thể tùy tiện đụng chạm?

Cho nên bọn họ đều luyện được một tay thuật bắt mạch bằng chỉ tơ.

Tuy nhiên, bắt mạch có thể dùng chỉ tơ, truyền Chính Khí thì làm sao có thể dùng chỉ tơ được?

Nhưng không thể dùng chỉ tơ, chẳng phải là có nghĩa là hai người phải có tiếp xúc da thịt?

“Lớn mật!” Hoàng hậu và Thái tử còn chưa lên tiếng, Tam hoàng tử lại là người lên tiếng trước: “An Nhã thân phận tôn quý, há lại để cho loại người như ngươi có thể tùy tiện đụng chạm!”

Tên này đang sủa bậy gì vậy, lúc trước ở Tấn Dương Thành, đừng nói là đụng chạm thân thể, nhìn cũng đã nhìn khắp rồi... Tần Phong nhíu mày, đương nhiên, những lời này hắn cũng chỉ dám nói thầm trong lòng mà thôi.

“Chỉ cần chạm tay?” Thái tử nhìn An Nhã đang hôn mê bất tỉnh, lên tiếng hỏi.

Tần Phong trả lời: “Chỉ cần đặt tay lên cổ tay An Nhã công chúa là được.”

Thái tử không lập tức đưa ra đáp án, mà nhìn về phía mẫu hậu của mình, người sau khẽ gật đầu.

Thấy vậy, Thái tử mới thở phào nhẹ nhõm nói: “Được, ngươi hãy ra tay chữa trị đi.”

Tần Phong lĩnh mệnh, đưa tay đặt nhẹ lên cổ tay An Nhã công chúa, sau đó đem Lôi Đình Chính Khí trong cơ thể truyền vào trong cơ thể nàng, men theo kinh mạch tiến vào Thần Hải.

Muốn tẩy rửa Thần Hải, Chính Khí cần thiết tự nhiên không ít.

Tần Phong vốn đã tiêu hao một lượng lớn Chính Khí ở Vĩnh An Nhai, lúc này thật sự có chút không chịu nổi, sắc mặt trắng bệch.

Bất quá niệm tình giao tình của hai người, hắn vẫn luôn dốc hết toàn lực.

Theo thời gian trôi qua, lông mi của An Nhã đang hôn mê khẽ động.

Thái tử và Hoàng hậu vẫn luôn quan sát tình huống, thấy vậy,

đều sáng mắt lên.

Nhưng ngay sau đó, một tiếng rên rỉ lại khiến cho tất cả mọi người đều sững sờ tại chỗ, bao gồm cả bản thân Tần Phong.

Trong nháy mắt, mọi người đều hướng ánh mắt về phía Tần Phong, có kỳ quái, có khiếp sợ, có kinh ngạc...

“Không phải, ta trị bệnh cho nàng đàng hoàng, nàng phát ra loại âm thanh này làm gì, đây không phải là muốn mạng của ta sao.” Ánh mắt của mọi người xung quanh khiến Tần Phong kinh hãi.

Nơi này nếu xử lý không tốt, hậu quả khó mà lường được.

May mắn thay, ưu thế của người đọc sách vào lúc này thể hiện một cách sống động, Tần Phong không cần suy nghĩ, thân thể loạng choạng một cái, ngã ngửa ra đất, sau đó giả vờ hôn mê.

Cùng lúc đó, An Nhã công chúa nằm trên giường cũng từ từ mở mắt ra, tỉnh lại, nàng nghiêng đầu nhìn sang một bên, nhìn thấy mọi người, liền mở miệng hỏi: “Hoàng huynh, mẫu hậu, ta, làm sao vậy?”

Nàng chậm rãi ngồi dậy, bỗng nhiên liếc thấy một bóng dáng quen thuộc trên mặt đất, dung mạo tuấn lãng, một thân hắc y, cả người đều như chết lặng, sững sờ tại chỗ.

“Hắn... Hắn sao lại ở đây, bộ dạng này của ta lại bị hắn nhìn thấy?!”

Cảm xúc căng thẳng, bối rối, hoang mang, trong lòng nàng bùng nổ.

Thái tử sai người đỡ Tần Phong sang một bên chăm sóc cẩn thận, sau đó đi tới, kể lại đầu đuôi câu chuyện cho An Nhã.

Hoàng hậu thì gọi cung nữ pha trà, hầu hạ An Nhã.

Nghe xong mọi chuyện, An Nhã nhìn Tần Phong đang hôn mê, ánh mắt lưu chuyển, trong lòng nghĩ: "Lại được hắn cứu một mạng..."

"Hoàng huynh, vì sao hắn lại hôn mê?" An Nhã quan tâm hỏi.

"Nghe Lý công công nói, trước khi đến đây hắn đã chữa trị cho rất nhiều bá tánh ở Vĩnh An Nhai.

Có lẽ là vì tiêu hao quá độ, lao tâm lao lực." Thái tử phỏng đoán.

An Nhã mím môi, nàng nghiêng đầu nhìn sườn mặt Tần Phong đang hôn mê, chỉ cảm thấy trong lòng mềm nhũn.

Nào biết, đây đều là Tần Phong nghe thấy tiếng rên rỉ kia sợ bị truy cứu trách nhiệm, cố ý giả vờ ngất xỉu, muốn lừa gạt cho qua chuyện.

Tất cả mọi người đối với tiếng rên rỉ kia, đều giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, cố ý không nhắc tới.

Nhưng lúc này, Tam hoàng tử lại mở miệng nói: "Mặc dù người này đã chữa khỏi cho An Nhã, nhưng hành động vượt quá giới hạn trước đó không thể không nghiêm trị, nếu không uy nghiêm hoàng thất còn đâu?"

Tần Phong đang giả vờ hôn mê nghe vậy, hận không thể nhảy dựng lên xé nát miệng tên này, sao hắn ta lại lắm chuyện như vậy.

Bất quá đối phương hết lần này tới lần khác nhắm vào hắn, cũng khiến Tần Phong nghĩ đến một chuyện.

Lúc trước khi đến nhà nhạc phụ bái phỏng, nhạc phụ đã từng nói, vô duyên vô cớ Đường Hiên không thể nào dám gây rối trong

ngày đại hôn, Binh bộ Thượng thư Đường Hồng Vân cho dù có là kẻ thù với Liễu gia, cũng sẽ không để cho con trai mình làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy.

Cho nên sau lưng Đường Hiên, nhất định còn có người khác, hơn nữa thân phận của người nọ còn không thấp, cho nên Đường Hiên mới dám hành động như vậy.

Tam hoàng tử rất khả nghi!

Đương nhiên, Thái tử cũng có hiềm nghi, dù sao tên này lúc nhỏ đã từng thèm muốn nương tử của hắn!

Yêu mà không được, bởi yêu sinh hận loại tình tiết này, thật sự là quá bình thường.

Đúng lúc Tần Phong đang phân tích như vậy, Thái tử nhíu mày phản bác: "Là y sư trị bệnh cứu người, có chút tiếp xúc thân thể cũng là chuyện thường tình.

Huống chi hắn vì cứu tỉnh An Nhã, không tiếc hao phí tâm thần, lao lực đến mức hôn mê, coi như là công tội bù trừ, cần gì phải truy cứu trách nhiệm?"

Xin lỗi, là ta đã trách lầm ngươi, ngươi là người tốt... Tần Phong thầm bổ sung một câu trong lòng, ấn tượng về Thái tử được nâng cao thêm một bậc.

Tam hoàng tử còn muốn nói gì đó, An Nhã liền thản nhiên lên tiếng: "Tam hoàng tử điện hạ, ta có chút mệt mỏi."

Nếu như là lúc bình thường, cho dù không phải là cùng một mẫu thân sinh ra, cho dù khoảng cách giữa Thái tử và Tam hoàng tử ai cũng biết, nhưng xuất phát từ lễ nghi, An Nhã vẫn sẽ gọi là Tam hoàng huynh.

Hiện tại lại gọi là điện hạ, thậm chí còn hạ lệnh đuổi khách, có

thể thấy nàng thật sự tức giận.

Đối với điều này, Tam hoàng tử chỉ khẽ mỉm cười: “Vậy ta không quấy rầy nữa.”

Nói xong, hắn trực tiếp xoay người, rời khỏi An Nhã cung.

Chờ Tam hoàng tử rời đi, Thái tử lại cho lui hết đám ngự y và cung nữ.

Lý công công nhìn Tần Phong một cái, hỏi: “Có cần nô tài đưa hắn đi không?”

Thái tử lắc đầu: “Để hắn nghỉ ngơi ở đây một lát là được, muộn một chút ta sẽ sai người đưa hắn đi.”

Nói chung, để nam tử bên ngoài ở lại trong cung của công chúa, khẳng định là không hợp lễ số, huống chi nơi này còn có Hoàng hậu nương nương.

Bất quá có Thái tử ở đây, còn có ám vệ bảo vệ, chắc cũng sẽ không xảy ra chuyện gì quá lớn.

Lý công công lại liếc mắt nhìn, thấy Tần Phong vẫn hôn mê bất tỉnh, do dự một lúc lâu, vẫn cung kính lui xuống.

Không bao lâu, trong đại điện rộng lớn, chỉ còn lại Thái tử, Hoàng hậu, An Nhã và Tần Phong đang giả vờ hôn mê.

Lúc này, Hoàng hậu vẫn luôn điềm tĩnh ung dung lên tiếng: “Người cũng đã đi rồi, ngươi còn muốn giả vờ hôn mê đến khi nào?”

Tần Phong đang nằm nghiêng trên trường kỷ, trong lòng run lên.

Bị phát hiện rồi? Không nên a, kỹ năng diễn xuất của ta hẳn là hoàn mỹ mới đúng, nhất định là đang lừa ta!

Trong lòng Tần Phong khẳng định, vẫn không có động tĩnh gì.

“Tuổi còn trẻ, tâm nhãn lại nhiều như đám quan viên trên triều đình.

Ngươi cứ yên tâm đi, bổn cung sẽ không truy cứu trách nhiệm của ngươi, chút thủ đoạn nhỏ nhoi này của ngươi, bổn cung ở trong hậu cung đã chứng kiến quá nhiều rồi.”

Lời nói vừa dứt, không thấy động tĩnh gì.

Hoàng hậu nương nương mặt không chút thay đổi, thản nhiên bổ sung một câu: “Xem ra, ngươi muốn ở trong thiên lao sống quãng đời còn lại, bổn cung thành toàn cho ngươi.”

Vèo một tiếng, Tần Phong từ trên trường kỷ bật dậy, nhanh thật!

Chương 404: Hậu cung chi chủ

“Còn xin Hoàng hậu nương nương thứ tội, vì cứu công chúa có điều thất lễ cũng là bất đắc dĩ.

Ta cũng không ngờ An Nhã công chúa lại……”

Thái tử khẽ ho một tiếng, Tần Phong giật mình vội vàng đổi lời: “Lúc nãy ta quả thực là hôn mê, cái gì cũng không biết, cũng cái gì cũng không nghe thấy.

Cũng là vừa rồi nghỉ ngơi một lát, mới tỉnh lại.”

Lúc nói lời này, hắn còn cẩn thận quan sát phản ứng của mấy người.

Thái tử lắc đầu.

Hoàng hậu nương nương vẫn là bộ dáng thản nhiên ung dung như cũ.

Hắn ngàn tính vạn tính thiếu chút nữa đã quên, hai vị trước mặt này, một vị đường đường là Hoàng hậu, chủ nhân hậu cung, người nắm giữ cung tâm kế đại thành!

Vị còn lại là đương triều trữ quân, nhất quốc Thái tử, từ nhỏ đã phải đấu đá tâm cơ với các vị hoàng tử khác và văn võ bá quan, cao thủ trong số những cao thủ.

Giả vờ ngất xỉu qua ải loại tiểu kỹ xảo này, trước mặt hai người này, có thể nói là múa rìu qua mắt thợ...

“Xem ra hai vị này cùng với Tam hoàng tử sớm đã nhìn thấu được kỹ xảo của ta, buồn cười ta còn tưởng rằng diễn xuất của

mình hoàn mỹ không chút sơ hở.”

Hắn lén nhìn An Nhã công chúa một cái, người sau cũng nhìn về phía hắn, giả vờ ra vẻ người xa lạ không quen biết.

Không thể không nói diễn xuất của đối phương là đáng giá được công nhận, chỉ tiếc Tần Phong đã xác nhận được thân phận của nàng, diễn xuất này dù cao siêu hơn nữa cũng là vô dụng.

Hoàng hậu mở miệng nói: “Ngươi cứu trị An Nhã công chúa, lao tâm khổ tứ đến mức hôn mê, quả thực vất vả.

Bản cung vốn muốn để ngươi uống một chén trà rồi hãy đi, bất quá trà này có chút nóng miệng, muốn để nguội không biết còn phải bao lâu, ngươi mau chóng quay về nghỉ ngơi đi.”

Hai chữ nóng miệng, hơi gia tăng một chút trọng âm.

Tần Phong nghe ra được ý tứ trong lời nói, Hoàng hậu đây là muốn hắn quản tốt cái miệng của mình, chi tiết cứu trị công chúa đừng có truyền ra ngoài.

Về phần những cung nữ cùng ngự y có mặt ở đó, với thủ đoạn của Hoàng hậu cùng Thái tử, tự nhiên là tùy ý nắm trong tay.

“Thuộc hạ minh bạch.” Tần Phong đáp lại một tiếng, trong lòng chỉ muốn mau chóng rời khỏi cái nơi thị phi này.

Hắn cũng không đợi lâu, Thái tử rất nhanh liền triệu hoán thị vệ, đưa hắn rời khỏi An Nhã cung.

…

Bên kia, Lý công công rời khỏi cung điện của An Nhã công chúa, liền lập tức chạy tới ngự thư phòng, đem tất cả những gì xảy ra trong An Nhã cung bẩm báo lại.

Minh Hoàng nhìn tấu chương trong tay, đó là Ngục La ty thuật

lại tất cả những gì xảy ra đêm nay, bao gồm kết quả xử lý yêu quỷ chạy thoát khỏi Cửu Trọng ngục, sự việc không sót một chi tiết nào, đầy đủ mọi thứ.

Hắn vừa xem tấu chương, vừa hỏi Lý công công rất nhiều vấn đề, ví dụ như An Nhã công chúa sau khi tỉnh lại, nhìn thấy Tần Phong là phản ứng như thế nào.

Lại ví dụ như Thái tử đối với Tần Phong thái độ ra sao, Tam hoàng tử đối với Tần Phong thái độ lại như thế nào.

Những thứ này, Lý công công tự nhiên không thể nào bẩm báo sai, nhất nhất đều nói ra.

Từ đầu đến cuối, Minh Hoàng đều là thần sắc không chút gợn sóng, hoàn toàn nhìn không ra trong lòng đang suy nghĩ điều gì.

Nghe xong Lý công công bẩm báo, Minh Hoàng buông tấu chương trong tay xuống, cảm khái nói: “Giải cứu Thư Lương thành khỏi tai họa thi quỷ, phát minh ra thuốc nổ dương oai Đại Càn, mở ra Hàn Môn thư viện dạy dỗ con em, lại có y thuật cao siêu.

Tần Phong này thật đúng là không tầm thường, coi như là ứng với câu nói kia, hổ phụ vô khuyển tử.”

Lý công công có chút kinh ngạc, năng lực của Tần Phong hắn là công nhận, dù sao đều là tận tai nghe thấy tận mắt nhìn thấy, nhưng hai chữ hổ phụ lại từ đâu mà ra?

Năm đó Tần gia dọn nhà rời khỏi Phụng Thiên thành một chuyện, náo động ầm ĩ.

Các thế lực quyền quý trong đế đô, đều là chê cười Tần gia gia chủ Tần Kiến An là một tên phá gia chi tử, vậy mà lại dám bán đi tổ trạch, rời khỏi đế đô!

Gia chủ như vậy, sao có thể dính dáng gì tới hai chữ hổ phụ

chứ.

Nhưng hắn dù sao cũng chỉ là một gã tổng quản nội vụ, những vấn đề này hắn cũng không dám nói, cũng không dám hỏi.

Chỉ là âm thầm ghi nhớ trong lòng, Tần gia sa sút kia, chưa hẳn đã đơn giản như bề ngoài.

“Lần này Tần gia tiểu tử chữa khỏi bệnh cho An Nhã công chúa của trẫm, lại giải quyết bệnh tình do bọn thích khách xông vào đế đô gây ra, ngươi nói, trẫm nên ban thưởng cho hắn như thế nào?

Là tiếp tục ban cho Tần gia thăng tước vị, hay là ban thưởng một ít kim ngân châu báu, hoặc là ban cho tiểu tử kia một chức quan?”

Lý công công suy tư một chút, nhỏ giọng đáp: “Tần gia gia chủ trong thời gian ngắn, đã liên tiếp nhảy ba bậc tước vị, nếu như tiếp tục ban cho hắn thăng tước vị, e là có chút không ổn.

Nô tài cho rằng, Bệ hạ không bằng ban thưởng cho Tần gia tiểu tử một ít kim ngân châu báu.

Về phần chức quan, nô tài không hiểu những thứ này, không thể cho Bệ hạ kiến nghị gì.”

Minh Hoàng khẽ gật đầu, như có điều suy nghĩ nói: “Vậy ngày mai ngươi truyền chỉ ý của trẫm, để Tần gia trưởng tử Tần Phong đến bảo khố hoàng cung, tùy ý lựa chọn một món bảo vật mang đi.”

“Nô tài tuân chỉ.” Lý công công khom người nói.

“Đúng rồi, chuyện đêm nay, Thiên Giám quốc sư bên kia là đáp lại như thế nào?”

“Bẩm báo lại, Thiên Giám quốc sư chỉ nói tám chữ —— Tiêu tiểu chi bối, bất túc đạo tai.” (chỉ là tiểu bối, không cần lo)

Minh Hoàng nghe vậy, lại lần nữa liếc mắt nhìn tấu chương Ngục La ty trình lên, phía trên rõ ràng viết, phạm nhân bị bọn thích khách mang đi chính là đại đệ tử của Thiên Giám quốc sư —— Thẩm Lê.

“Trẫm biết rồi.”

…

Tần Phong rời khỏi hoàng cung, cũng không để thị vệ phụ trách hộ tống đưa hắn trực tiếp về Tần phủ.

Mà là dự định trước tiên đi Vĩnh An nhai một chuyến, dù sao tuy đã chữa khỏi cho An Nhã công chúa, nhưng bá tánh trong Phụng Thiên thành vẫn chưa thoát khỏi bể khổ.

Thế nhưng ngay lúc hắn sắp đến nơi, phương hướng Đăng Thiên lâu của Hạo Văn vi&#xFFFD;ện bỗng nhiên sáng lên một đạo bạch quang, tiến vào trong Thanh Huyền trận giữa không trung Vĩnh An nhai.

Tiếp đó Thanh Huyền trận dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, không ngừng biến lớn, cho đến khi biến thành đại trận che trời gần như bao phủ toàn bộ Phụng Thiên thành!

Theo Thanh Huyền trận khổng lồ phát ra một trận bạch quang chói mắt, những bá tánh bị nhiễm Nữ Bạt chú, tình trạng cơ thể nhao nhao chuyển biến tốt đẹp.

Tần Phong thấy vậy khóe miệng giật giật, không cần nghĩ cũng biết, có thể có thủ bút lớn như vậy, ngoại trừ Thiên Giám quốc sư ra, không còn tìm ra người thứ hai.

Chỉ là hắn không hiểu, Thiên Giám quốc sư đã có năng lực như

vậy, vì sao không sớm một chút ra tay, hại hắn uổng phí nhiều tâm huyết như vậy!

“Đại ca!”

“Phong nhi!”

Tần gia mọi người từ đầu đến cuối đều ở Vĩnh An nhai, nhìn về phía hoàng cung, Tần Phong vừa đến bọn họ liền nhìn thấy.

Ngoại trừ người nhà ra, nhạc phụ cùng Liễu lão gia tử cũng có mặt.

Tần lão gia hỏi: “Bệ hạ triệu kiến ngươi có chuyện gì?”

Tần Phong liếc mắt nhìn thị vệ bên cạnh, mấy tên thị vệ cũng không dài dòng, trực tiếp quay đầu ngựa, chạy về hoàng cung.

Chờ đến khi tiếng vó ngựa biến mất trong màn đêm, Tần Phong mới đem mọi chuyện từ đầu đến cuối ở hoàng cung nói ra.

“Thì ra là An Nhã công chúa cũng nhiễm bệnh, để Phong nhi đi chữa bệnh cho nàng.” Nhị nương vỗ vỗ ngực thở phào nhẹ nhõm, may mà không phải chuyện gì lớn.

Lúc này, Liễu lão gia tử bỗng nhiên mở miệng: “Đừng bỏ qua bất kỳ chi tiết nào, sau khi tiến vào hoàng cung, những gì ngươi nhìn thấy, bao gồm tất cả những lời nghe được, đều thuật lại cho ta nghe một lần.”

Tần Phong không hiểu ý tứ, bất quá vẫn làm theo.

Nghe xong tất cả chi tiết, Liễu Thiên Lộc hỏi: “Hoàng hậu nương nương chủ động nói với ngươi, Thái tử lúc trẻ từng đến Liễu gia cầu hôn?”

Tần Phong khẽ giật mình, hắn liếc mắt nhìn Liễu Kiếm Ly bên cạnh, đáp: “Không sai, lúc ấy Thái tử có nhắc tới Kiếm Ly, Hoàng

hậu còn chưa nhận ra thân phận của ta, liền đem chuyện này coi như lời nói đùa nói ra."

Liễu Thiên Lộc lắc đầu: "Ngươi thân là phu quân của Liễu Kiếm Ly, Hoàng hậu làm sao có thể không nhận ra?

Mà Hoàng hậu thân là chủ nhân hậu cung, sao có thể tùy tiện nói ra những lời đùa cợt này?

Bà ta chỉ là cố ý trước mặt Tam hoàng tử và ngươi nói ra chuyện này, để bày tỏ thiện ý với ngươi mà thôi."

Tần Phong ngây người, hắn mơ hồ nhớ rõ lúc Hoàng hậu nhìn thấy hắn, câu nói đầu tiên chính là —— "Vị y sư trẻ tuổi như vậy…"

Ánh mắt thất vọng kia, ngữ khí bất đắc dĩ kia, chẳng lẽ đều là diễn kịch?

Không thể nào…

Chương 405: Tâm tư của Hoàng hậu

Tuy nhiên, lúc đó không phát hiện ra điều gì bất thường, giờ phút này được nhạc phụ nhắc nhở, sau khi nhớ lại, quả thực có rất nhiều điểm không hợp lý.

Nói gì thì nói, nếu Hoàng hậu nương nương thật sự không quen biết mình, trong tình huống không hề tin tưởng, sao có thể yên tâm nhường chỗ, để mình chữa trị cho An Nhã?

Mặc dù điều này cũng không loại trừ khả năng là do Thái tử đã nói giúp hắn vài lời tốt đẹp, nhưng vẫn có chút quá dứt khoát...

Hơn nữa, dưới tình huống Tam hoàng tử không ngừng gây khó dễ, Hoàng hậu cũng thật sự không hề "đổ thêm dầu vào lửa".

Rõ ràng biết hắn đang giả vờ hôn mê, nhưng cũng không vạch trần, mà là sau khi cho lui hết mọi người, mới gọi hắn dậy.

Tất cả những dấu hiệu này kết hợp lại với nhau, Tần Phong càng nghĩ càng kinh hãi, hắn lên tiếng hỏi: "Nhưng tại sao Hoàng hậu lại muốn bày tỏ thiện ý với con, trước đó, con rõ ràng chưa từng gặp bà ấy."

"Là bởi vì Thái tử." Im lặng hồi lâu, Liễu lão gia tử mới lên tiếng.

"Thái tử?" Tần Phong lẩm bẩm, bỗng nhiên hiểu ra điều gì đó: "Tranh giành ngôi vị Thái tử! Hoàng hậu muốn thông qua con, giúp Thái tử bắt được sợi dây Liễu gia này?"

Liễu Thiên Lộc liếc mắt nhìn sang, gật đầu, trong mắt mang

theo một tia vui mừng.

Tần Phong nhận được lời khẳng định, liền biết mình đoán không sai, trong nháy mắt đã hiểu rõ rất nhiều chuyện.

Tranh giành ngôi vị Thái tử, chính là cuộc chiến giữa các vị hoàng tử vì muốn có được tư cách kế vị hoàng đế tiếp theo, tranh giành ngôi vị Thái tử.

Dù sao, trước khi ngồi lên ngai vàng kia, cái gọi là Thái tử, cũng chỉ là một cái danh hão mà thôi!

Mà ai cũng biết, muốn có tư cách ngang hàng với các vị hoàng tử khác, có thế lực của riêng mình là điều quan trọng nhất.

Ai nhận được nhiều sự ủng hộ hơn, người đó tự nhiên có xác suất kế thừa ngôi vị hoàng đế lớn hơn.

Đương nhiên, trong lúc lôi kéo thế lực của mình, cũng không thể chọc giận Hoàng thượng, nếu không mọi việc làm đều trở nên vô ích...

Mà Liễu gia thân là trọng thần trong triều, đến nay vẫn chưa hề đứng về phía bất kỳ vị hoàng tử nào, tự nhiên trở thành mục tiêu mà rất nhiều hoàng tử muốn tranh giành.

Ai có thể tranh thủ được sự ủng hộ của Liễu gia, không chỉ tiếng nói trong quân đội trở nên vô hạn lớn mạnh, mà còn có thể đồng thời có được một thiên chi kiêu nữ Liễu Kiếm Ly, vị Kiếm Thần có tiền đồ vô lượng trong tương lai!

Đó sẽ là một thanh kiếm sắc bén treo trên đầu rất nhiều người, có tác dụng chấn động cực mạnh.

Nếu có vị hoàng tử nào muốn “đánh bài liều”, không đi con đường bình thường để đoạt lấy ngôi vị Thái tử, đều phải cân nhắc kỹ lưỡng xem thủ hạ của mình có đủ năng lực hay không!

“Thái tử lúc trẻ từng đến Liễu gia cầu hôn, e rằng ngoài việc bởi vì con gái ta là nữ trung hào kiệt ra, chắc chắn cũng có ý nghĩ này trong đó.

Mà Hoàng hậu chủ động nhắc lại chuyện này, chính là muốn bày tỏ với con một thái độ, Kiếm Ly đã trở thành nương tử của con, chuyện cũ coi như bỏ qua, đừng vì thế mà canh cánh trong lòng.

Ôi má ơi, nghĩ như vậy, Hoàng hậu thật đáng sợ, quả nhiên là bậc thầy “cung tâm kế”, là chủ nhân của hậu cung...” Tần Phong thầm kinh hãi.

Nhạc phụ dừng một chút, lại nói: “Đương nhiên, ngoài việc lôi kéo Liễu gia ra, Hoàng hậu có lẽ cũng muốn lôi kéo con.”

“Lôi kéo con?” Tần Phong vẻ mặt kinh ngạc.

Phụ thân, nhị nương và nhị đệ ở bên cạnh liếc mắt nhìn sang.

“Không sai, có lẽ bà ấy đã nhìn trúng tiềm lực của con, y thuật siêu phàm không nói, còn nghiên cứu ra thuốc nổ, tạo nghệ trên Văn Thánh đạo thống cũng không thấp.

Bất kỳ ai muốn làm nên đại sự, tự nhiên không thể câu nệ trước mắt, mà còn phải hướng đến tương lai, bà ấy đã nhìn trúng tương lai của con.”

“(Cô gia) Đại ca, thật lợi hại!” Lam Ngưng Sương và nhị đệ phát ra từ nội tâm khâm phục nói.

“Xem ra, Tần gia cuối cùng cũng phải “nở mày nở mặt” trong tay Phong nhi rồi.” Nhị nương vui mừng khôn xiết.

Lão gia trương trương miệng, một lúc lâu sau mới nói một câu: “Không hổ là con trai của Tần Kiến An ta.”

Đây là đang cố tình "vơ vào" cho bản thân...

Đối với những lời này, Tần Phong cũng không hề tự mãn, dù sao nói đều là sự thật.

Nhạc phụ nói: "Chuyện này cứ như vậy đi, đêm nay Phụng Thiên thành náo loạn lớn như vậy.

E rằng rất nhiều người phải bị khiển trách, con cũng bận rộn cả đêm rồi, mau trở về nghỉ ngơi đi."

Tần Phong ngẩng đầu nhìn trời, trời đã khuya.

Nhìn những bá tánh đã khỏi bệnh, hắn không khỏi thở dài một tiếng.

Lẽ ra là ngày đáng để vui mừng nhất trong năm, ai ngờ lại xảy ra biến cố như vậy?

Nhưng may mắn là, đều đã tai qua nạn khỏi.

Cao thủ trong Phụng Thiên thành vô số, lại đúng lúc người của Tứ vực Trảm Yêu ti đến Đế đô triều thánh, đám yêu quái kia không đáng lo ngại.

Mà lời nguyền do Nữ Bạt mang đến, sau khi Thiên Giám Quốc sư ra tay, chắc hẳn đều đã được giải quyết.

Chuyện xảy ra đêm nay quá nhiều, Tần Phong thả lỏng người, chỉ cảm thấy một trận mệt mỏi ùa đến.

Hắn đã tiêu hao quá nhiều Chính Khí và tâm thần, lúc này cả người có chút lảo đảo muốn ngã.

Cùng với một trận hương thơm thanh mát bay vào cánh mũi, Liễu Kiếm Ly một thân bạch y nhẹ nhàng đỡ lấy Tần Phong, khẽ mở môi: "Chúng ta về thôi."

“Được.” Tần Phong khẽ gật đầu.

Muốn trở về Tần phủ, tự nhiên phải đi qua Vĩnh An nhai.

Nhóm người Tần gia quay về phủ, chúng bá tánh thấy vậy, nhao nhao nhường đường.

Sau đó hướng về phía bọn họ khom người, không, nói chính xác hơn, hẳn là hướng về phía Tần Phong khom người.

Đêm nay nếu không phải Tần Phong ra tay, người nhà của bọn họ e rằng dữ nhiều lành ít, phần cảm kích này tự nhiên là không cần phải nói.

Cho đến khi bọn người Tần Phong rời đi, chúng bá tánh vẫn ở đó nhìn theo, không một ai rời đi.

Đêm nay, hai chữ “Tần Phong” nhanh chóng lan truyền khắp Phụng Thiên thành.

...

Ngày hôm sau, giờ Thìn ba khắc.

Tần Phong lười biếng tỉnh dậy, duỗi lưng một cái.

Hắn nghiêng đầu nhìn sang, chỉ thấy Liễu Kiếm Ly một thân bạch y đang ngồi ngay ngắn bên giường, yên lặng nhìn hắn.

“Sao vậy?” Tần Phong tò mò hỏi.

“Lý công công tối qua sáng nay đã đến tìm chàng.” Liễu Kiếm Ly nhẹ giọng lên tiếng.

Tần Phong nghe vậy, lập tức ngồi bật dậy, Lý công công đến tìm hắn, liền biểu thị Minh Hoàng đến tìm hắn, có lẽ là muốn truyền đạt thánh chỉ.

Hắn vừa xuống giường mặc y phục, vừa vội vàng hỏi: “Lý công công là vừa mới đến sao?”

Liễu Kiếm Ly lắc đầu: “Đã đến được khoảng hai khắc rồi.”

“Hả?” Tần Phong vô cùng kinh ngạc: “Nương tử sao nàng không gọi ta dậy?”

“Thấy chàng ngủ say, nên không lên tiếng quấy rầy.” Liễu Kiếm Ly nhẹ nhàng đáp.

Lý do này khiến trong lòng Tần Phong ấm áp, nhưng cũng có chút dở khóc dở cười: “Nương tử, chậm trễ thánh chỉ của Hoàng thượng, là đại bất kính.”

“Không sao, cứ để ông ta đợi là được.” Liễu Kiếm Ly thản nhiên lên tiếng, như thể đang nói một chuyện nhỏ nhặt không đáng kể.

Tần Phong há miệng, cũng không biết nên nói gì, nương tử cái gì cũng tốt, chỉ là không hiểu nhân tình thế thái, đế vương uy nghiêm.

Nương tử như vậy tuy đáng yêu, nhưng cũng rất có thể đắc tội với người khác.

“Lý công công đang ở đâu?”

“Ở đại sảnh.”

Tần Phong nghe vậy, mặc xong y phục, vội vàng đẩy cửa phòng, hướng đại sảnh Tần phủ chạy tới.

Lúc chạy trên hành lang, hắn bỗng nhiên phát hiện chỗ đất trống ban đầu của Tần phủ, xuất hiện rất nhiều đồ vật.

Những đồ vật kia cũng không phải là phần thưởng do Minh Hoàng ban cho, bởi vì đều là những thứ của bá tánh bình thường.

Có từng chồng trứng gà, có bánh gạo do bá tánh tự tay làm, có thịt gà thịt vịt thịt cá, còn có đủ loại hoa quả.

Mà ở hướng cổng lớn Tần phủ, vẫn có nha hoàn đang không ngừng chuyển những thứ này vào trong Tần phủ.

Chương 406: Bình bình vô kỳ

Tần Phong nhìn thấy Hình Thịnh đang chuyển đồ, lên tiếng hỏi: “Hắc Than Đầu, những thứ này đều là từ đâu đến vậy?”

“Cô gia, đây đều là quà của những người dân được ngài cứu trị đêm qua gửi tới. Chúng ta đã nói là không nhận nữa, nhưng họ không nghe, hiện tại bên ngoài Tần phủ vẫn còn chất đống rất nhiều.” Hắc Than Đầu bất đắc dĩ nói, trong lòng lại vô cùng bội phục vị cô gia này.

Lúc trước Liễu gia chủ dẫn Thần Hầu quân xuất chinh thảo phạt yêu quỷ, sau khi giải cứu một tòa thành trì, bách tính trong thành cũng đều như thế này, gửi rất nhiều đồ đến để tỏ lòng cảm tạ Thần Hầu quân.

Không ngờ cô gia tuổi còn trẻ, đã nhận được sự yêu mến như thế này từ bách tính Phụng Thiên thành.

“Cô gia, nhiều đồ như vậy, nếu bảo quản cẩn thận, sợ là nửa năm nữa Tần phủ chúng ta cũng không cần phải mua thêm lương thực.” Hắc Than Đầu nói đùa.

Tần Phong nghe vậy, nhìn đống quà chất đầy đất, trên mặt lộ ra nụ cười an ủi: “Ừ.”

Ai đối tốt với bách tính, trong lòng mọi người đều rõ ràng.

Tuy trong lòng Tần Phong cảm khái, nhưng cũng không nán lại đây lâu, dù sao thì Tần lão gia đã chờ hắn ở đại sảnh Tần phủ rất lâu rồi.

Vừa bước vào đại sảnh, hắn đã nhìn thấy Tần lão gia đang

ngồi ngay ngắn ở đó, nhẹ nhàng thổi ly trà nóng bốc hơi nghi ngút, thỉnh thoảng lại trò chuyện vài câu với Tần lão gia.

Nhị phu nhân nhìn thấy Tần Phong, vội vàng nháy mắt ra hiệu.

Tần Phong bước lên chắp tay tạ lỗi: "Ta tới muộn, mong Lý công công thứ lỗi."

Lý công công thấy thế, đặt ly trà xuống cười nói: "Không sao, đêm qua ngươi đã vất vả chữa trị cho bách tính trong thành, lại còn vào cung cứu trị cho An Nhã công chúa, hao tổn tâm thần, ngủ thêm một chút cũng là chuyện bình thường."

Lại khách khí như vậy… Điều này nằm ngoài dự đoán của Tần Phong.

Hắn vốn tưởng rằng Lý công công thường xuyên ở bên cạnh Minh Hoàng, chắc chắn là người khó gần gũi.

"Không biết Lý công công đến tìm văn bối là có chuyện gì?" Tần Phong tò mò hỏi.

"Ta theo lệnh đến đây, truyền ngươi vào cung, ban thưởng cho ngươi, nếu không còn chuyện gì nữa, ngươi hãy cùng ta lên đường thôi." Lý công công đứng dậy.

"Vâng." Tần Phong lập tức đồng ý.

Chỉ là lúc rời đi, Lý công công còn cố ý liếc mắt, cẩn thận đánh giá Tần Kiến An một lượt.

Câu nói "Hổ phụ vô khuyển tử" của bệ hạ tối qua, đến giờ ông ta vẫn còn nhớ rõ.

Thế nhưng, sau khi tiếp xúc với Tần Kiến An ở đại sảnh một lúc, cảm nhận duy nhất của Lý công công chính là, ngoài dung mạo có thể coi là ưa nhìn ra, thì người này quả thực là bình bình vô kỳ.

Là tổng quản đại nội, thường xuyên hầu hạ bên cạnh Minh Hoàng, nhân vật nào mà ông ta chưa từng gặp qua?

Quan lớn thường xuyên nắm giữ chức vị cao, tướng quân phong vân, Bách Quỷ Đạo Giả và Thần Vũ võ giả với võ công thâm sâu khó lường.

Cho dù những người đó không nói một lời nào, ông ta cũng có thể nhìn ra sự khác thường của đối phương.

Đây là bản lĩnh nhìn người mà ông ta đã tôi luyện được trong suốt những năm qua!

Thế nhưng Tần Kiến An này…

Lời nói không sắc bén, khí thế bình thường, cũng không có loại cảm giác áp bức khiến người ta như có gai sau lưng.

Hoàn toàn chính là một người bình thường, sao có thể xứng với hai chữ "hổ phụ"?

Lý công công lắc đầu, không nghĩ ngợi gì thêm nữa, trực tiếp rời khỏi đại sảnh.

Đợi đến khi Lý công công rời đi, nhị phu nhân mới kỳ quái nói: "Lão gia, Lý công công kia cứ nhìn chằm chằm vào ông làm gì vậy, thiếp cứ cảm thấy hắn ta có ý đồ xấu."

"Nói bậy bạ gì đó, Lý công công là tổng quản đại nội, cho dù là quan tam phẩm, nhìn thấy ông ta cũng phải cung kính." Tần lão gia nhắc nhở.

"Nhưng mà thiếp cứ cảm thấy ánh mắt của hắn ta kỳ quái… Thiếp từng nghe người ta nói, tâm lý của thái giám đều có chút không bình thường, lão gia, hắn ta sẽ không phải là… nhìn trúng ông rồi chứ." Nhị phu nhân lo lắng nói.

“Phụt!” Tần lão gia vừa mới uống một ngụm trà, lập tức phun hết ra ngoài.

…

Lúc Tần Phong đến hoàng cung, buổi chầu sớm đã kết thúc, hắn đi theo Lý công công đến ngự thư phòng tối qua.

Minh Hoàng mặc long bào, đang phê duyệt tấu chương, tức giận giữa hai hàng lông mày vẫn chưa tan.

Phụng Thiên thành rốt cuộc đã an ổn quá lâu rồi, một đám tiểu tặc lại có thể ngang nhiên cướp người từ tầng thứ bảy của Cửu Trọng ngục vào đêm đại điển đăng cơ.

Còn đám văn võ bá quan trên triều đình kia, ngoài việc đùn đẩy trách nhiệm cho nhau ra, thì quả thực là vô dụng!

Như vậy, Minh Hoàng làm sao có thể không tức giận?

Lý công công tinh ý nhìn thấy, cẩn thận nói: “Bệ hạ, Tần gia công tử Tần Phong đã được đưa đến.”

Minh Hoàng đặt tấu chương trong tay xuống: “Cho hắn vào.”

Tuy chỉ mới qua một đêm, nhưng đối với Tần Phong mà nói, đây coi như là lần thứ hai hắn được “vào cung” theo đúng nghĩa.

Người ta thường nói đế vương hỉ nộ vô thường, mặc dù đã gặp qua một lần, nhưng trong lòng Tần Phong vẫn có chút căng thẳng.

Minh Hoàng nhìn thiếu niên mặc hắc y đang dè dặt trước mặt, không biết vì sao, tức giận giữa hai hàng lông mày lại giảm đi vài phần.

“Ngươi không cần phải căng thẳng như vậy, trẫm gọi ngươi đến đây, không phải là muốn trách phạt ngươi, mà là muốn

thưởng cho ngươi. Trong bảo khố hoàng cung, trân bảo cổ kim vô số kể, lát nữa, để Lý công công dẫn ngươi đi, ngươi có thể tùy ý lựa chọn một món đồ mang về."

Còn có chuyện tốt như vậy? Tần Phong trừng lớn hai mắt, trong lòng mừng rỡ không thôi.

Trên đời này, nếu nói nơi nào có nhiều bảo vật nhất, ngoài Long tộc ra, thì bảo khố hoàng cung Đại Càn tuyệt đối là nơi đứng đầu!

Dù sao thì bảo khố này đã được xây dựng từ khi Đại Càn kiến quốc, bảo vật bên trong có thể nói là ngũ hoa bát môn, cái gì cũng có.

Trong Tứ vực Trảm Yêu ti, có thể dùng chiến công để đổi lấy bảo vật, mà phần lớn trong số đó đều là những món đồ bị đào thải từ bảo khố hoàng cung, có thể thấy được bảo khố hoàng cung đồ sộ đến mức nào!

Tần Phong hưng phấn nói: "Đa tạ long ân của bệ hạ!"

Minh Hoàng ừ một tiếng, lại nói tiếp: "Ngươi có tài, lại tinh thông chuyện chế tạo, phát minh ra hỏa dược, dương oai cho Đại Càn ta. Trẫm rất thưởng thức tài năng của ngươi, muốn triệu ngươi vào Công bộ nhậm chức Công bộ lang trung, phụ trách chuyện kinh doanh xây dựng, ngươi thấy thế nào?"

Tần Phong nghe vậy, sắc mặt lập tức cứng đờ, Công bộ lang trung, quan ngũ phẩm!

Một thường dân muốn trực tiếp nhậm chức quan lớn như vậy, quả thực là chuyện tốt từ trên trời rơi xuống, đủ để thấy hoàng đế coi trọng hắn như thế nào.

Nhưng mà hắn không muốn làm!

Quan lại triều đình và Trảm Yêu nhân không giống nhau, người trước phải đúng giờ giấc đến nha môn làm việc, hoàn toàn không được tự do tự tại như người sau.

Hơn nữa, trong triều đình, các quan lại đấu đá lẫn nhau, còn phải đề phòng bị người ta nắm thóp, sơ sẩy một chút là có thể khiến gia đình tan cửa nát nhà, mệt mỏi biết bao.

Hơn nữa, hắn còn phải nâng cao tu vi Văn Thánh Đạo Giả, còn phải đến Hàn Môn thư viện dạy học, lấy đâu ra thời gian…

Lý công công thấy Tần Phong mãi không trả lời, nhỏ giọng nhắc nhở: "Tần Phong, bệ hạ đang hỏi ngươi đấy!"

Tần Phong lúc này mới hoàn hồn, cân nhắc lựa lời, sau đó bắt đầu nói năng khéo léo.

Đầu tiên, hắn cảm tạ long ân của bệ hạ, sau đó nói rõ bản thân tuổi còn nhỏ, tư lịch còn thấp, năng lực có hạn, cho dù muốn đảm nhiệm chức quan này, thì vẫn còn kém cỏi.

Tóm lại, ý tứ trong lời nói chính là — không làm được.

Minh Hoàng nghe xong những lời này, nhìn Tần Phong với ánh mắt đầy ẩn ý.

Chỉ một ánh mắt này, đã khiến cho Tần Phong toát mồ hôi lạnh, hormone adrenaline tăng vọt.

"Mình nói sai gì sao?"

Lý công công đứng bên cạnh thấy thế, trong lòng "lộp bộp" một tiếng, cảm thấy sắp xảy ra chuyện chẳng lành.

Thế nhưng tiếp theo, lại nghe thấy Minh Hoàng nói: "Những gì ngươi nói cũng có lý, thôi vậy, chuyện Công bộ lang trung, tạm thời gác lại. Lý công công, ngươi hãy dẫn hắn đến bảo khố hoàng

cung đi.”

“Tuân mệnh, bệ hạ.”

Chương 407: Bản cung chưa từng nghĩ sẽ lừa ngươi

Ly khai ngự thư phòng, Tần Phong mới chậm rãi thở phào nhẹ nhõm, không khí vừa rồi thật sự quá mức ngột ngạt.

Đế Hoàng chỉ cần một ánh mắt, cũng đủ khiến người ta kinh hồn bạt vía như thể vạn quân uy hiếp trước mặt.

“Lý công công, vừa rồi ta có nói gì sai không?” Tần Phong dè dặt hỏi.

“Nô tài không rõ.” Lý công công ra vẻ phủi sạch quan hệ, hoàn toàn không còn vẻ thân thiện như trước.

Tần Phong chùng lòng, nhân lúc rẽ vào một góc khuất, thấy bốn bề vắng vẻ, liền chặn Lý công công lại, sau đó từ trong ngực móc ra một túi tiền nặng trĩu.

Quy củ, hắn đều hiểu!

Lý công công tùy ý liếc mắt nhìn, thản nhiên nói: “Tần công tử đây là làm gì, nô tài không nhận loại lễ này đâu.”

Quả nhiên là đại thái giám thường xuyên hầu hạ bên cạnh quân vương, hành sự cẩn thận như vậy... Tần Phong âm thầm thở dài.

Đột nhiên, hắn nhớ tới những bộ phim truyền hình về việc hối lộ giữa các quan chức mà hắn đã xem ở kiếp trước, hối lộ cũng rất chú trọng phương pháp và chiến lược.

Nếu ngươi trắng trợn đưa lễ vật, sẽ chỉ để lại nhược điểm,

khiến người nhận vạn kiếp bất phục.

Loại lễ này, người dám nhận đều là kẻ ngu ngốc không muốn sống.

Mà Lý công công hiển nhiên không phải loại người ngu ngốc này.

Nghĩ đến đây, Tần Phong liền nghĩ ra một kế, hắn cất túi tiền vào trong nhẫn trữ vật, sau đó lại lấy ra một miếng ngọc bội nhỏ nhắn tinh xảo.

Trên đường đi tiếp, hắn nhân lúc không ai để ý, liền vứt miếng ngọc bội vào bãi cỏ bên cạnh.

Tiếp đó, Tần Phong chỉ vào bãi cỏ nói: "Lý công công, người đánh rơi đồ rồi."

Lý công công theo đó nhìn lại, lại liếc mắt nhìn Tần Phong, sau đó liền ngồi xổm xuống nhặt miếng ngọc bội lên, cất vào trong ngực, một loạt động tác thật sự là như nước chảy mây trôi.

Trên khuôn mặt không chút biểu cảm, cũng lộ ra nụ cười: "Miếng ngọc bội này nô tài đeo đã lâu, vậy mà không phát hiện ra lúc nào đánh rơi, may nhờ Tần công tử nhắc nhở."

Ngươi đeo đã lâu cái rắm... Tần Phong ngoài mặt cười hề hề, trong lòng lại đang mắng thầm: "Ta cũng chỉ là vừa hay nhìn thấy thôi."

Tiếp đó chỉ nghe Lý công công nói: "Vừa rồi nô tài thật sự là toát mồ hôi thay cho ngươi, bệ hạ là cửu ngũ chí tôn, kim khẩu ngọc ngôn, sao có thể để ngươi từ chối?

May mà bệ hạ có lẽ là thấy ngươi còn có thể bồi dưỡng, nên không so đo với ngươi.

Lần sau, ngàn vạn lần đừng như vậy nữa.”

“Đa tạ Lý công công chỉ điểm.” Tần Phong cười khổ một tiếng, hắn không từ chối thì phải nhận chức Công bộ lang trung, như vậy sẽ mất đi tự do, hơn nữa sau này gặp phải loại chuyện này chỉ có nhiều hơn chứ không ít.

Cho nên tuy có chút sợ hãi, nhưng hắn không hề hối hận.

Chỉ là trong lòng vẫn có chút cảm khái, ở thời đại này, hoàng đế thật sự có thể dễ dàng quyết định sinh tử của hắn, nghĩ như vậy, vẫn là xã hội hiện đại tốt đẹp hơn a!

...

Hoàng cung rất lớn, đi đã lâu, vẫn chưa tới nơi.

Đột nhiên, chỉ thấy từ xa đi tới một đội nhân mã, người dẫn đầu là một nữ tử mặc bộ váy dài màu trắng ngà sang trọng, bên ngoài khoác một lớp sa mỏng màu hồng anh, tóc búi cao, đoan trang tao nhã.

Chính là Trường công chúa!

Đối phương hiển nhiên cũng nhìn thấy Tần Phong, mặt không chút thay đổi, đi thẳng tới.

Lý công công lập tức hành lễ: “Tham kiến An Nhã điện hạ.”

Mặc dù Tần Phong đã biết Nhã An chính là An Nhã công chúa, nhưng hắn vẫn chưa hoàn toàn thoát khỏi mối quan hệ với Nhã An, cho nên trong lúc ngẩn người, đã quên mất hành lễ.

Thấy vậy, hộ vệ mặc quân phục bên cạnh An Nhã nhíu mày, quát lạnh: “Gặp công chúa, còn không mau hành lễ!”

Lý công công cũng ở bên cạnh nhỏ giọng nhắc nhở: “Tần công tử, đừng ngẩn người nữa.”

Tần Phong hoàn hồn, lập tức chắp tay nói: “Tham kiến An Nhã điện hạ.”

An Nhã khẽ gật đầu: “Nếu bản cung nhớ không lầm, người chữa khỏi bệnh cho bản cung đêm qua chính là ngươi?”

“Ặc...”

Còn giả vờ nghiện rồi hả... Tần Phong cúi đầu, khóe miệng giật giật, sau đó đáp: “Quả thật là tại hạ.”

An Nhã khẽ “ừm” một tiếng, nghiêng đầu hỏi Lý công công: “Các ngươi đây là muốn đi đâu?”

“Bẩm An Nhã điện hạ, vâng mệnh bệ hạ, đưa Tần công tử đến bảo khố lựa chọn một kiện bảo khí làm ban thưởng.”

“Thì ra là vậy, vừa lúc bản cung cũng muốn trở về, liền cùng các ngươi đi một đoạn đường. Nghe nói, ngươi là Tần gia trưởng tử Tần Phong? Ngươi đi theo, bản cung có lời muốn nói với ngươi.” An Nhã khẽ nâng cằm trắng nõn, xách váy bước ra khỏi hàng ngũ hộ vệ.

Lý công công ngẩn người, An Nhã cung và hoàng cung bảo khố là hai hướng khác nhau a.

Nghĩ đến điểm này, hắn mới phản ứng lại - An Nhã công chúa sao lại xuất hiện ở đây, cho dù là tản bộ, cũng sẽ không đi đường xa như vậy chứ...

Tần Phong vội vàng đuổi theo bước chân của An Nhã.

Lý công công và nam tử mặc quân phục kia vốn cũng muốn đuổi theo, lại bị An Nhã lên tiếng ngăn cản: “Bản cung có vài lời muốn nói riêng với người này, các ngươi theo sau là được.”

...

Hai người đi được một khoảng cách, ai cũng không lên tiếng trước.

Tần Phong len lén đánh giá, góc nghiêng tinh xảo quả thật không tồi, chỉ là nhìn từ bên cạnh, bộ ngực bằng phẳng kia càng thêm rõ ràng.

Hắn không khỏi thở dài một tiếng.

An Nhã nghe thấy động tĩnh, nghiêng đầu nhìn sang, lông mày thanh tú hơi nhíu lại: "Ở cùng bản cung, khiến ngươi thất vọng như vậy sao?"

Còn giả vờ nghiện rồi hả... Tần Phong quay đầu nhìn lại, xác nhận đã giữ một khoảng cách nhất định với Lý công công bọn họ, mới nhỏ giọng nói: "An Nhã công chúa hiểu lầm rồi, chỉ là nhìn thấy ngươi, khiến ta nhớ tới một người bạn. Nói ra cũng trùng hợp, người đó tên là Nhã An, tên của An Nhã công chúa chỉ là đảo ngược thứ tự trước sau mà thôi. Hơn nữa An Nhã công chúa và người bạn kia của ta dung mạo cực kỳ giống nhau, người bạn kia từng nói với ta, nàng ấy có một muội muội, nếu ngươi không phải là công chúa, có lẽ ta đã nhận nhầm ngươi là muội muội của người bạn kia rồi."

An Nhã nghe vậy, thân hình khựng lại, một lúc sau nàng rốt cuộc cũng bỏ lớp ngụy trang, thở dài một tiếng: "Bản cung... Ta vốn cũng không muốn lừa ngươi, chỉ là thân bất do kỷ mà thôi."

"Ngươi rốt cuộc cũng chịu thừa nhận rồi sao?" Tần Phong nhướng mày.

"Ngươi đã sớm nhìn thấu, tiếp tục giả vờ còn có ý nghĩa gì nữa? Đêm qua... Đa tạ ngươi đã đến cứu ta." An Nhã nói nhỏ như muỗi kêu, dáng vẻ tiểu nữ nhi này thật khác xa với ngày thường.

"Minh Hoàng triệu ta vào cung, ta cũng không ngờ, người hắn

muốn ta chữa trị lại là ngươi. Bất quá nói đi cũng phải nói lại, dung mạo thật của ngươi so với dáng vẻ nam nhi kia đẹp hơn không ít.” Tần Phong nói xong lời này, liền có chút hối hận.

Người trước mắt hiện tại không phải Nhã An, mà là An Nhã công chúa a.

Thảo dân như hắn, dám trêu chọc công chúa của một nước, đó là tội chém đầu!

Hắn cẩn thận liếc mắt nhìn phản ứng của đối phương, chỉ thấy An Nhã sắc mặt như thường, dường như căn bản không nghe thấy gì.

Nhưng nếu cẩn thận quan sát, liền có thể phát hiện, hai tay nàng xách váy so với lúc trước nắm chặt hơn.

Tần Phong thở phào nhẹ nhõm, vội vàng chuyển chủ đề: “Ta không hiểu, ngươi đường đường là công chúa của một nước, ngồi trên vinh hoa phú quý, vì sao phải tạo ra Thiên Bảo Các, mạo hiểm đi khắp nơi?”

“Ai nói cho ngươi, Thiên Bảo Các là do ta sáng lập?” An Nhã lên tiếng đáp.

“Hả?” Tần Phong ngẩn người, sau đó trừng lớn hai mắt, một suy đoán không thể tin nổi hình thành trong đầu!

Chương 408: Kim Long dị động

Thiên Bảo Các không phải do công chúa xây dựng, vậy thì chứng tỏ công chúa cũng chỉ là người làm công!

Vậy thử hỏi thiên hạ, có mấy ai có thể khiến cho đường đường một vị công chúa phải đi làm công?

Sự thật chỉ có một, Thiên Bảo Các là do hoàng đế xây dựng!

“Khó trách đường đường là công chúa của một nước, có thể tự do ra vào hoàng cung, còn có thể cải trang nam tử, du ngoạn khắp nơi.

Ban đầu ta còn tưởng là đám thị vệ trong cung đều là kẻ bất tài, không ngờ chỉ là có người cố ý nhắm mắt làm ngơ mà thôi.”

“Khoan đã, nghĩ như vậy, Minh Hoàng trị vì Đại Càn quốc khố lại sung túc như vậy, chẳng lẽ cũng là bởi vì Thiên Bảo Các?

Đúng rồi, đúng rồi, trong Thiên Bảo Các dị bảo vô số kể, rất có thể một phần số vật phẩm giao dịch trong đó là đến từ bảo khố hoàng cung!

Xét cho cùng, chỉ có hoàng gia mới có thể thu thập được nhiều bảo vật như vậy trên đời.”

Tần Phong bỗng chốc hiểu ra rất nhiều điều, chỉ cảm thấy trong lòng run sợ.

Hắn nhớ lại vẻ uy nghiêm, khó đoán của đế vương trong hoàng cung, chỉ cảm thấy tâm tư của đế vương thật sự là khó lường.

An Nhã ở bên cạnh liếc mắt thấy sắc mặt Tần Phong biến hóa, liền biết hắn đã đoán ra được điều gì, thản nhiên lên tiếng: “Chuyện này chớ có tùy tiện nói ra ngoài, nếu không thì ai cũng không bảo vệ được ngươi đâu.”

Tần Phong cười khổ một tiếng: “Vậy thì sau này những chuyện như vậy, ngươi cứ trực tiếp đừng nói nữa là được.”

Tuy nói như vậy, nhưng hắn cũng hiểu, nguyên nhân An Nhã tiết lộ tin tức này, cũng là muốn thể hiện sự tín nhiệm đối với hắn, cũng là muốn bỏ qua chuyện lừa gạt trước đây, kéo gần quan hệ của hai người mà thôi.

Bất quá, An Nhã rõ ràng là đã nghĩ nhiều rồi, bởi vì Tần Phong căn bản không để ý chuyện bị lừa gạt, điều hắn để ý là——

“Khụ khụ, ngươi đường đường là công chúa của một nước, chắc chắn là sẽ không để ý tới mấy đồng lợi nhuận ít ỏi hàng tháng của tửu lâu ta, chi bằng...”

An Nhã lập tức nhíu mày, lạnh lùng nói: “Lợi nhuận đã nói rõ ràng trước đó, một đồng cũng không thể thiếu.

Nếu ngươi dám qua mặt ta, tự gánh lấy hậu quả.”

Tần Phong há hốc mồm, có chút không dám tin.

Thật là, đường đường là công chúa của một nước, vậy mà còn muốn bóc lột ta, một tên tiểu dân áo vải này, thật sự là không có đạo lý mà, nàng ta tham tiền như vậy sao?

“Vậy thì trả lại đồ cho ta.”

“Đồ gì?” An Nhã khó hiểu hỏi.

“Lần trước mượn hộp Huyễn Hóa của ngươi, ngươi đừng giả vờ như không biết.”

“Chờ ta ra khỏi cung, tự nhiên sẽ trả lại cho ngươi.”

“Còn có chuyện bắn pháo hoa trước đó đã nói là sẽ đáp tạ, cùng với thù lao chữa trị cho ngươi tối hôm qua, ngươi cũng phải tính toán rõ ràng cho ta.” Tần Phong nói.

An Nhã dừng bước, nghiêng đầu nhìn sang, đôi mắt đẹp trừng lên: “Chuyện này cũng chờ sau này rồi nói.”

Tần Phong nghe vậy, khóe miệng khẽ nhếch lên: “Được thôi, bất quá ta nói trước.

Thù lao ngươi đưa không thể qua loa được, phải biết rằng, ta đã cứu ngươi hai lần rồi đấy.”

Nếu như dựa theo tình tiết thông thường mà nói, trong trường hợp này, nữ phương đều phải lấy thân báo đáp... Đương nhiên, lời này Tần Phong cũng chỉ dám nói thầm trong lòng mà thôi.

Lúc này, Tần Phong bỗng nhiên cảm thấy có gì đó khác thường, nghiêng đầu nhìn về phía bên kia.

Ở cuối tầm mắt, là một tòa lầu nguy nga, tráng lệ, trên đỉnh lầu, đầu rồng ngẩng cao, sống động như thật, khiến người ta nhìn mà sinh lòng kính sợ.

Tần Phong tò mò hỏi: “Nơi đó là nơi nào vậy?”

An Nhã cũng nhìn theo, thản nhiên đáp: “Nơi đó là Du Long Điện, trấn quốc thần vật Bàn Long Trụ nằm ở trên đó.”

Tần Phong lập tức nhớ tới lần trước khi đi Thần Công Phòng, lần đầu tiên thuốc nổ ra đời, trên không trung hoàng cung liền xuất hiện một con rồng vàng, há miệng múa vuốt, khí thế kinh người.

Sau đó hắn cũng đã hỏi qua Nguyên lão gia tử, biết được một

số chuyện bên trong.

“Thì ra nơi đó chính là Du Long Điện cất giữ Bàn Long Trụ, ta nghe nói, trên Bàn Long Trụ có tổng cộng chín con rồng vàng.

Mà số lượng rồng vàng mở mắt càng nhiều, thì đại biểu cho quốc vận càng hưng thịnh, có chuyện này sao?” Tần Phong tò mò hỏi.

An Nhã khẽ gật đầu: “Không sai.”

“Vậy hiện tại trên Bàn Long Trụ có mấy con rồng vàng mở mắt?”

An Nhã đáp: “Cộng thêm con rồng mở mắt lần trước, hiện tại có tổng cộng năm con rồng vàng mở mắt.”

“Nếu kim long đại diện cho quốc vận của một triều đại, nếu như chín con rồng vàng đều mở mắt, sẽ xảy ra chuyện gì?” Tần Phong lại hỏi.

“Tương truyền Bàn Long Trụ là do vị thánh nhân thời cổ đại dựng nên, nếu như chín rồng mở mắt, nhân tộc sẽ nghênh đón một cục diện hoàn toàn mới.

Tuy nhiên từ xưa đến nay, ngoại trừ Thiên Huyên hoàng đế từng khiến cho tám con rồng vàng mở mắt ra, thì hậu nhân không ai có thể đạt tới được độ cao đó.

Cho dù phụ hoàng có tinh thông đồ trị, cũng chỉ có thể miễn cưỡng khôi phục lại một chút quốc vận mà thôi.” An Nhã có chút tiếc nuối nói.

Thánh nhân?

Tần Phong hơi sững sờ, chẳng lẽ Bàn Long Trụ này là do Hiên tiền bối dựng nên?

Bất quá thánh nhân thời thượng cổ, cũng không phải chỉ có một mình Hiên tiền bối, chuyện này thật sự là khó mà nói trước được.

“Còn bao xa nữa mới tới bảo khố hoàng cung?”

“Sắp rồi.” An Nhã thản nhiên nói.

Tần Phong nghe vậy, trong lòng không khỏi cảm thán, hoàng cung này thật sự là rộng lớn, đi nửa ngày trời mà vẫn chưa thấy đích đến.

Mà Lý công công vẫn luôn đi theo sau hai người lại sinh lòng nghi hoặc, vì sao An Nhã công chúa lại đi đường vòng?

...

Bên trong Du Long Điện, một đám nam nữ mặc áo trắng ngồi vây quanh Bàn Long Trụ.

Nhiệm vụ của bọn họ chính là canh giữ Bàn Long Trụ, ghi chép lại mọi biến hóa của kim long.

Đột nhiên, Bàn Long Trụ vốn đang yên tĩnh, con rồng vàng mở mắt trên đỉnh bỗng nhiên há miệng múa vuốt, phát ra một tiếng long ngâm.

Bọn họ đều có ấn tượng với con rồng vàng này, chính là con rồng vàng đã mở mắt vào một thời gian trước.

Lúc đó, con rồng vàng này còn muốn xông thẳng lên trời, rời khỏi Du Long Điện, không biết là muốn bay đi đâu.

Kết quả, lại bị một trận bạch quang chặn lại.

“Chuyện gì vậy? Chẳng lẽ con rồng vàng này lại muốn rời khỏi Du Long Điện?!” Đám người mặc áo trắng đều hoảng sợ biến sắc.

Kim long đại diện cho quốc vận, sao có thể rời khỏi Du Long Điện được?

Bất quá may mắn là sau khi con rồng vàng kia phát ra một tiếng long ngâm, liền dừng lại.

Tuy nhiên vẫn có người phát hiện ra điểm khác thường, bởi vì hai mắt của con rồng vàng kia vẫn luôn chuyển động, giống như là đang nhìn chằm chằm vào thứ gì đó.

Cuối cùng, hai mắt của nó dừng lại, phương hướng nhìn tới rõ ràng chính là hướng bảo khố hoàng cung!

...

"Bản cung còn có việc, đi trước một bước." Đến nơi, An Nhã để lại một câu nói, liền xoay người rời đi.

Tần Phong cũng không để ý nhiều, mà là nhìn về phía kho báu nguy nga, tráng lệ trước mắt.

Bên ngoài bảo khố hoàng cung, tự nhiên là có trọng binh canh giữ.

Tần Phong thậm chí còn nhìn thấy một bóng người mặc áo bào đỏ, đeo mặt nạ trắng.

Hắn biết, người này đến từ Ngục La Ty, mà có thể đảm nhiệm chức vụ trong Ngục La Ty, thực lực nhất định là không yếu.

Lý công công tiến lên, từ trong ngực lấy ra một tấm lệnh bài, cung kính dâng lên: "Bính Diện đại nhân, phụng mệnh bệ hạ, mang hắn tới bảo khố lựa chọn một kiện bảo khí mang đi, đây là lệnh bài của bệ hạ."

Người đeo mặt nạ trắng được gọi là Bính Diện, liếc mắt nhìn lệnh bài, sau đó nhường đường.

Tần Phong chỉ thấy hắn vươn tay phải ra, hư không điểm một cái, trên cửa lớn bảo khố liền có kim quang lưu chuyển, hiển nhiên là một loại phong ấn nào đó.

Chờ đến khi kim quang lưu chuyển vài vòng, cánh cửa lớn cũng theo tiếng mà mở ra.

“Có thể vào rồi.” Giọng nói khàn khàn từ dưới lớp mặt nạ trắng truyền ra.

Lý công công nói một tiếng “Đa tạ”, liền dẫn Tần Phong đi vào bảo khố hoàng cung.

Vừa nhìn, kim quang chói lọi, ngũ quang thập sắc, bảo khí nhiều vô số kể.

Tần Phong trừng lớn hai mắt, chỉ cảm thấy trong lòng nóng như lửa đốt.

Chương 409: Không hiểu phòng ngự, sao có thể tấn công?

Những bảo khí có thể được cất giữ trong kho báu hoàng cung, tự nhiên đều không phải là phàm phẩm, nhưng số lượng nhiều như vậy, bản thân rốt cuộc nên chọn món nào đây?

Tần Phong nhìn những bảo khí sáng chói mắt, có chút khó xử.

Hiện tại trên người hắn, ngoại trừ bảo khí dây cột tóc mà Thương cô nương cho, chính là Kỳ Môn Bát Quái Ngọc có được ở Trảm Yêu Ti tại Tề Nguyên Thành lúc trước.

Chỉ là với năng lực của hắn, Kỳ Môn Bát Quái Ngọc đến nay vẫn chưa phát huy được tác dụng gì.

"Bản mệnh chân giải của Mặc tỷ tỷ đã dùng rồi, kiếm khí của Nhạc Hạc Hiên và Kiếm Đế đại nhân cũng tiêu hao hết.

Cho nên với ta mà nói, tìm một kiện bảo khí có thể bảo mệnh mới là trọng yếu nhất."

Nghĩ đến đây, hắn nghiêng đầu hỏi: "Lý công công, ta muốn chọn một kiện bảo khí có thể phòng thân, không biết ngài có thể cho chút ý kiến được không?"

Ăn của người ta miệng ngắn, lấy của người ta tay ngắn, Lý công công tự nhiên không tiện từ chối, liền nói: "Nhà ta đối với những thứ này cũng không hiểu lắm, chỉ có thể dẫn ngươi đi xem một chút."

Tiếp đó, Lý công công vừa đi trước dẫn đường, vừa giảng giải những thứ mà ông ta biết.

Tần Phong cũng không rảnh rỗi, vừa đi vừa nhìn, thỉnh thoảng còn đưa tay lên, ước lượng thành sắc của bảo khí.

“Kho báu hoàng cung này, từ ngoài vào trong, tổng cộng có ba tầng.

Càng vào trong, đồ vật tự nhiên là càng tốt, trước kia Minh Hoàng ban thưởng bảo khí cho các vị Thần tướng đại nhân, những vị Thần tướng đại nhân đó cũng đều đến tầng trong cùng để lựa chọn.”

Tần Phong nghe vậy, thu hồi tầm mắt đang đánh giá khắp nơi, có chút chê bai liếc nhìn bảo khí trên tay, đặt nó về chỗ cũ.

Lý tưởng của hắn là không cầu thiết thực nhất, chỉ cầu tốt nhất!

Bảo khí hai tầng bên ngoài này, hắn đã không còn để mắt tới nữa rồi!

Bám theo Lý công công đến tầng trong cùng, số lượng bảo khí rõ ràng ít hơn rất nhiều.

Hơn nữa bảo khí ở đây không còn giống như những thứ bên ngoài, nhìn lóng lánh, chói mắt, ngược lại rất bình thường.

Tuy ngoại hình rất bình thường, nhưng Tần Phong có thể cảm nhận được, dao động mà bảo khí ở đây phát ra, còn cao hơn xa những thứ bên ngoài!

“Bảo khí ở đây đều không phải phàm phẩm, Tần công tử ngươi tu hành chính là Văn Thánh đạo thống, tự nhiên là lựa chọn bảo khí thúc dục bằng văn khí là tốt nhất.

Ví dụ như cái này, tên là Thanh Liên Đăng, văn khí truyền vào trong đó, có thể hình thành quang tráo, bảo vệ người.

Đao thương bất nhập, thủy hỏa bất xâm, là lựa chọn hàng đầu để bảo mệnh."

Tần Phong nhìn chiếc đèn bảo màu xanh, lắc đầu, Văn Thánh Đạo Giả vốn đã giỏi phòng ngự không giỏi tấn công.

Lại phối thêm một kiện bảo khí phòng ngự, chẳng khác nào cho rùa thêm một lớp giáp sắt, vẽ vời thêm chuyện!

"Lý công công có thể đề cử một số bảo khí có thủ đoạn công kích không?"

Lý công công khó hiểu nói: "Không phải lúc nãy ngươi nói muốn đồ vật phòng thân sao?"

Tần Phong nghe vậy, nghiêm mặt nói: "Lý công công không biết, đối với nam nhân mà nói, tấn công chính là phòng thủ tốt nhất!"

Lý công công biến sắc, trừng mắt liếc hắn một cái.

"Ặc… Lý công công, ta không có ý đó." Tần Phong vội vàng xua tay.

Hắn suýt chút nữa quên mất vị trước mặt này xét cho cùng, đã không thể coi là nam nhân chân chính nữa rồi, tuyệt đối không thể nói những lời vô nghĩa đó, để tránh chọc trúng chỗ đau của đối phương.

Ừm, cái gọi là lời vô nghĩa này, ý tứ ở các phương diện đều có.

"Nhà ta lười so đo với ngươi." Lý công công hừ một tiếng, sau đó quay đầu nhìn về phía những bảo khí khác.

"Nói đến bảo khí công kích, trên đời này phải kể đến đao kiếm là nhất, trên Đại Càn Thần Kiếm Bảng có mười thanh thần kiếm, trong hoàng cung, cất giấu hai thanh.

Chỉ là ngươi tu hành Văn Thánh đạo thống, đao kiếm này đối với ngươi cũng không có tác dụng gì lớn."

Tần Phong hai mắt sáng lên, sau đó nói: "Ngài cứ giới thiệu cho ta một chút cũng không sao, bảo khí này ta cũng chưa chắc đã tự mình dùng, chọn cho nương tử một thanh cũng được."

Lý công công liếc mắt nhìn: "Nhà ta thiếu chút nữa quên mất, nương tử của ngươi chính là Kiếm Thần trẻ tuổi nhất từ trước đến nay của Đại Càn, vậy ngươi đi theo nhà ta."

Đến trước bảo khí cất giữ đao kiếm, Lý công công chỉ vào một thanh trường kiếm nói: "Đây chính là Thanh Vân Kiếm xếp hạng thứ mười trên Đại Càn Thần Kiếm Bảng."

Tần Phong nhìn theo, trường kiếm toàn thân màu xanh, bề mặt khắc hoa văn mây, lưỡi kiếm sắc bén, tỏa ra hàn quang.

Quả thực là một thanh hảo kiếm.

Nhưng nương tử đã có hai thanh thần kiếm, một thanh là Hàn Thủy Kiếm xếp hạng thứ bảy, một thanh là Tử Điện Thần Quân xếp hạng thứ ba, lại thêm một thanh thần kiếm đứng chót bảng, có vẻ hơi thừa thãi.

"Thanh kiếm này còn không bằng hai thanh nương tử ta hiện có, thanh thần kiếm còn lại trong kho báu ở đâu?" Tần Phong đánh giá bốn phía.

Lý công công lại lắc đầu: "Nhà ta chỉ nói trong hoàng cung có hai thanh thần kiếm, nhưng không nói hai thanh đều ở trong kho báu này.

Thanh còn lại ngươi đừng nghĩ nữa, thanh kiếm đó không phải người thường có thể sử dụng, mà là thần kiếm chỉ có hoàng đế đương triều mới có thể vung lên, Hiên Viên Trảm Thần Kiếm xếp hạng thứ nhất Đại Càn!"

“Hiên Viên Trảm Thần Kiếm?” Tần Phong sững sờ, Đại Càn Thần Kiếm Bảng tuy nổi tiếng thiên hạ, nhưng về thanh thần kiếm xếp hạng thứ nhất vẫn luôn là lời đồn đãi, hôm nay hắn mới biết được toàn danh của thần kiếm.

“Tương truyền kiếm này có thể chém quỷ thần, Đại Càn khai quốc hoàng đế, chính là dựa vào thanh kiếm này khai sáng ra giang sơn đế quốc.” Lý công công cảm khái nói.

Kiếm chém quỷ thần, từ khi nào, nhân tộc đế vương cũng có thể tiêu sái như vậy… Tần Phong nhướng mày, vô cùng hiếu kỳ với thanh thần kiếm kia.

Nhưng thứ thần vật đó, cũng không phải thứ hắn có thể dòm ngó, liền thu hồi tâm tư, đánh giá những bảo khí khác trong kho báu.

Đúng lúc này, hắn tâm sinh cảm ứng, bị một cái hộp gỗ bẩn thỉu to bằng bàn tay hấp dẫn sự chú ý.

Tần Phong đi đến trước hộp gỗ hỏi: “Thứ này là cái gì?”

Lý công công liếc mắt nhìn, mở miệng nói: “Thứ này không biết đã được đặt trong kho báu này bao nhiêu năm rồi, công hiệu cụ thể nhà ta cũng không biết, nhưng lại được đặt cùng một hàng với Thanh Liên Đăng, có lẽ tác dụng cũng gần giống nhau.”

Lại là bảo khí phòng ngự?

Tần Phong có chút thất vọng, liền định đi chỗ khác xem.

Nhưng không biết vì sao, vào khoảnh khắc hắn xoay người, cái hộp gỗ kia trong bóng tối như có ma lực hấp dẫn hắn.

Tần Phong do dự, liền dẫn động thần thức vào Thần Hải, muốn để cho vị tiền bối kia xem giúp.

Hạt châu ánh sáng trên Vấn Tâm Đài phát ra một trận bạch quang, hư ảnh của Hiên Nhất lại hiện ra.

Hắn nhìn cái hộp gỗ được đặt trong Lưu Ly Trản, mở miệng nói: "Không ngờ lại còn có thể nhìn thấy thứ này, ngươi không bằng mang nó về đi, đối với việc tu hành của ngươi có ích lợi rất lớn."

Quả nhiên là bảo vật?

Tần Phong lộ ra vẻ kinh ngạc, hỏi trong lòng: "Hiên Nhất tiền bối, ngài nhận ra cái hộp này?"

"Không phải nhận ra cái hộp này, mà là nhận ra thứ được đựng trong hộp, cụ thể chờ ngươi về mở hộp ra rồi, ta sẽ nói cho ngươi biết."

Nói xong, thân ảnh của Hiên Nhất lại chìm vào trong Thần Hải.

Tần Phong hiểu rõ, sau đó chỉ vào cái hộp gỗ này nói: "Lý công công, ta muốn thứ này!"

Hắn tin tưởng, thân là Thánh Nhân, Hiên Nhất tiền bối sẽ không lừa gạt hắn.

Lý công công nghe vậy, vẻ mặt kinh ngạc: "Không phải lúc nãy ngươi còn nói với nhà ta, đối với nam nhân mà nói, tấn công chính là phòng thủ tốt nhất sao, sao lúc này lại muốn một kiện bảo khí phòng ngự?"

Tần Phong bình tĩnh đáp: "Lý công công không biết, có đôi khi, không hiểu phòng ngự, sao có thể tấn công!"

Lý công công: "…"

Chương 410: Khách đến thăm

Trong ngự thư phòng, sau khi Tần Phong và Lý công công rời đi không lâu, lại có bốn người nữa tiến vào.

Họ đều mặc trang phục sang trọng, khí thế bất phàm, nhất cử nhất động đều toát lên vẻ uy nghiêm.

Bốn người này chính là tứ đại Thân vương, người trấn giữ bốn phương Đại Càn.

Minh Hoàng nhìn thấy bốn người, mỉm cười nói: "Đêm qua để bọn tiểu nhân quấy rầy hứng thú, trẫm còn nhiều điều muốn cùng các khanh bàn bạc."

Tứ đại Thân vương cung kính hành lễ, sau đó lần lượt báo cáo tình hình của bốn vực trong năm nay.

Đông Vực, A Tu La tộc cường đại vô song, chấn nhiếp mọi yêu ma quỷ quái, mà từ sau khi Đặng Mặc đánh cược thắng A Tu La, tình hình Đông Vực có thể nói là ổn định nhất trong bốn vực.

Tây Vực, Bạch Hổ Yêu Vương một nhà độc đại, chiếm cứ nhiều long mạch chi địa, nhưng nàng ta đối với địa bàn nhân tộc cũng không có hành vi xâm phạm quá đáng, chỉ là thỉnh thoảng sẽ tìm Tây Vực Tư Mệnh, so tài một phen.

Bắc Vực, La Sát tộc quanh năm xâm lược, chiến sự không ngừng, việc này đã là chuyện thường ngày, Bắc Vực cũng đã sớm quen với việc giao chiến với chúng, vấn đề cũng không tính là quá lớn.

Mối lo ngại lớn nhất vẫn là ở Nam Vực...

Phụ trách trấn thủ Nam Vực là Lạc Thân vương, một người đàn ông trung niên ít nói cười, vẻ mặt nghiêm nghị.

Ông ta lên tiếng nói: "Nam Vực âm dương thất điều, yêu ma hoành hành, Trảm Yêu ti cùng binh sĩ mệt mỏi ứng phó, mặc dù có Hoa Dung Đạo kết nối các long mạch chi địa, áp chế âm khí cuồng bạo, nhưng tình hình vẫn không thấy chuyển biến tốt.

Mà điều quan trọng nhất là, Ca Lâu La Vương đã thức tỉnh..."

Minh Hoàng và ba vị Thân vương khác nghe vậy, sắc mặt đều trầm xuống.

Ca Lâu La tộc, lấy rồng làm thức ăn, thực lực dù không bằng A Tu La tộc, nhưng cũng không kém là bao, điều quan trọng là Ca Lâu La tộc hung bạo thành tính, hoàn toàn không coi trọng quy củ như A Tu La tộc.

Năm đó trận chiến Trấn Linh Quan, nếu không có Long tộc tương trợ, cho dù mười vạn tướng sĩ cộng thêm cao tầng chiến lực của Trảm Yêu ti, cũng chưa chắc có thể đánh lui được chúng.

Giờ đây Ca Lâu La Vương thức tỉnh, chúng nhất định sẽ cuốn gói trở lại.

Bắc Vực Thân vương lên tiếng: "Nhưng ta nhớ năm đó trận chiến Trấn Linh Quan, Thiên Giám Quốc Sư dùng kế, phong ấn trái tim của Ca Lâu La Vương."

Lạc Thân vương lắc đầu: "Trong trận quỷ hoạn Tấn Dương Thành, trái tim của Ca Lâu La Vương đã bị Thần Công Phường dùng Thần Công Hỏa thiêu hủy.

Có lẽ là sau ngần ấy năm trôi qua, nó đã tôi luyện ra trái tim thứ hai."

Yêu ma cường đại sẽ sinh ra thần thông nhiều mạng, việc này

cũng không phải là chuyện hiếm gặp, đây cũng là nguyên nhân khiến yêu ma cường đại khó tiêu diệt.

Minh Hoàng trầm giọng nói: "Trẫm đã biết, việc phòng thủ Trấn Linh Quan giao cho ngươi, nếu cần bất kỳ sự hỗ trợ nào, cứ nói với trẫm."

Lạc Thân vương chắp tay: "Thần minh bạch."

Lúc này, Đông Vực Thân vương lại hỏi: "Đêm qua yêu ma hoành hành là do nguyên nhân gì?"

"Chỉ là bọn tiểu nhân mà thôi, không cần lo lắng, nhưng... Đế đô uy nghiêm không dung tha thứ, tỷ thí lôi đài đêm qua chưa tổ chức, sẽ được tổ chức vào tối mai." Minh Hoàng dứt khoát nói.

Tứ đại Thân vương nghe vậy, đều hiểu ý.

Đêm qua mới xảy ra chuyện như vậy, sở dĩ còn muốn tổ chức tỷ thí, một là để trấn an yêu ma và những kẻ có ý đồ xấu, hai là để thể hiện võ lực của Đại Càn, để bá tánh duy trì niềm tin vào Đại Càn.

Nếu không như vậy, Minh Hoàng cũng sẽ không để danh hiệu Trảm Yêu ti Thập Nhị Thần Tướng, truyền khắp Đại Càn.

...

Rời khỏi hoàng cung, Tần Phong trở về Tần phủ, lúc này hắn đang nóng lòng muốn biết trong hộp gỗ Sở gia là thứ gì, thì lại phát hiện bên ngoài Tần phủ có ba người đang đứng.

Chính là Trấn Thiên Nhất, Ngu Mi và Mộ Hữu Tiền của Quán Trủng Mộ gia.

Trấn Thiên Nhất cười chào hỏi: "Tiểu tử, lâu không gặp."

Tần Phong sững người một lúc, sau đó vui mừng nói: "Trấn

tiền bối, Ngu tiền bối."

Lời còn chưa dứt, hắn ngoảnh đầu nhìn Mộ Hữu Tiền đang cõng quan tài, người sau vừa định chào hỏi, liền nghe thấy Tần Phong nói với giọng bất mãn: "Sao ngươi lại ở đây?"

Cánh tay phải đang giơ lên của Mộ Hữu Tiền khựng lại.

Việc này cũng không trách Tần Phong phân biệt đối xử, ngày Tết mà nhìn thấy một người cõng quan tài đến phủ thăm hỏi, ai mà cho sắc mặt tốt được...

"Ngươi đừng có cõng quan tài đứng trước cửa nhà ta, mau vào trong cho ta." Tần Phong bực bội nói.

Sau đó lại niềm nở nói với hai người còn lại: "Trấn tiền bối, Ngu tiền bối, mau mời vào."

Mấy người đến một gian phòng khách, Tần Phong sai Thanh Nhi rót trà, Trấn Thiên Nhất bưng chén trà lắc lắc: "Trà này nhạt nhẽo quá, có rượu không?"

"Có, có." Tần Phong lập tức lấy từ trong nhẫn trữ vật ra một vò Tiên Nhân Túy.

Mộ Hữu Tiền ở bên cạnh thấy vậy, lên tiếng hỏi: "Cho ta một..."

Lời còn chưa dứt, Tần Phong ngoảnh đầu liếc xéo: "Hửm?"

Mộ Hữu Tiền bèn nói: "Uống trà cũng tốt, mùa đông uống trà ấm người."

"Trấn tiền bối, sao hai vị lại đi cùng hắn ta?"

Trấn Thiên Nhất uống một ngụm rượu, liền đem sự tình từ đầu chí cuối kể lại.

Tần Phong nghe vậy, coi như là đã biết ngọn ngành.

Thì ra Trấn tiền bối hai người tối qua đã nhìn thấy hắn và nhị đệ, vốn định trực tiếp đến chào hỏi, nhưng Phụng Thiên Thành đột nhiên xảy ra biến cố.

Trấn tiền bối và Ngu tiền bối, một người là Thần Tướng, một người là Tam Thập Lục Tinh, tự nhiên không thể khoanh tay đứng nhìn, liền đi tiêu diệt yêu ma trong thành.

Sáng nay đến Trảm Yêu ti Đế đô báo lại, Trấn tiền bối hai người hỏi thăm vị trí Tần phủ, vừa hay bị Mộ Hữu Tiền nghe được.

Hắn ta liền mặt dày mày dạn, lẽo đẽo theo cùng đến đây.

"Vậy thì, sao ngươi lại ở Phụng Thiên Thành?" Tần Phong nghiêng đầu hỏi.

Mộ Hữu Tiền lộ vẻ mặt đau khổ: "Ngươi nghĩ ta muốn đến sao?"

Tiếp đó, hắn ta liền đem những gì mình gặp phải kể lại một cách chi tiết.

"Phì Di, Ngục La ti, Cửu Trọng Ngục, cướp ngục..." Tần Phong càng nghe càng kinh hãi.

Không ngờ lần quỷ hoạn Phụng Thiên Thành này, lại phức tạp hơn nhiều so với những gì thể hiện ra bên ngoài.

"Những yêu ma đó đều là từ Cửu Trọng Ngục chạy thoát, thảo nào lại xuất hiện cùng lúc nhiều yêu ma như vậy, thực lực lại không tầm thường.

May mà đúng dịp lễ mừng thọ, cao thủ bốn vực đều tụ tập ở Phụng Thiên Thành, nếu không hậu quả thật khó lường."

Tần Phong vừa khiếp sợ, vừa có chút ghét bỏ nhìn Mộ Hữu Tiền: "Sao mỗi lần ngươi đến đâu, nơi đó lại không có chuyện tốt xảy ra vậy?"

Lúc trước là Tấn Dương Thành dịch bệnh Bích Phương Hỏa hoành hành, bây giờ là Phụng Thiên Thành, có người cướp ngục, còn có lời nguyền của Nữ Bạt gây họa cho bá tánh.

Quả nhiên là người ngày nào cũng cõng quan tài, đúng là xui xẻo đeo bám.

Chết rồi, mình có bị lây xui xẻo của hắn ta không... Sắc mặt Tần Phong khó coi.

Mộ Hữu Tiền mở miệng định thanh minh, nhưng hắn ta cẩn thận nhớ lại, cảm thấy đối phương nói cũng không sai, cuối cùng chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài.

Tuy ngoài mặt ghét bỏ, nhưng Tần Phong vẫn quan tâm hỏi han như một người bạn: "Tiếp theo ngươi định làm gì? Trực tiếp về Quán Trủng Mộ gia?"

Mộ Hữu Tiền lắc đầu: "Mộ gia mỗi khi đến khoảng thời gian này, đều sẽ bế quan, ta muốn về cũng không về được."

"Vậy ngươi cứ ở lại đây trước, ta cho người chuẩn bị một gian phòng cho ngươi." Tần Phong bất đắc dĩ nói.

Mộ Hữu Tiền nghe vậy, vẻ mặt cảm kích.

Ngừng một chút, Tần Phong lại hỏi: "Đúng rồi, Trấn tiền bối, những tên tù nhân chạy trốn từ Cửu Trọng Ngục, có phải đều đã bị tiêu diệt?"

Trấn Thiên Nhất đặt chén rượu xuống, lắc đầu: "Vẫn còn một số chưa tìm thấy tung tích, kết giới Phụng Thiên Thành đã được gia cố, những tên đó rất có thể vẫn còn ẩn náu trong thành.

Bản thân chúng không phải là yêu ma, mà là nhân tộc tu luyện tà môn ngoại đạo, nếu một lòng muốn trốn tránh, muốn tìm cũng không dễ."

Tần Phong nghe vậy, trong lòng trầm xuống, chỉ mong Trảm Yêu ti có thể nhanh chóng tóm gọn những tên đó, tránh để chúng gây họa cho bá tánh Phụng Thiên Thành.

Chương 411: Hồng Mông Tiên Khí

Sau khi an trí Mộ Hữu Tiền xong, Trấn Thiên Nhất tiền bối liền đến Tàn Phủ viện tìm nhị đệ, dường như là muốn xem xét tiến triển tu vi của hắn.

Tần Phong nhìn theo bóng lưng hai người rời đi, lẩm bẩm: "Nhị đệ đã bước vào Thần Vũ ngũ phẩm Thần Hành cảnh, lần này Trấn tiền bối rời khỏi Phụng Thiên thành, chắc hẳn nhị đệ cũng sẽ đi cùng."

Ngẫm nghĩ một hồi, Tần Phong liền trở về phòng, đóng chặt cửa sổ, lấy ra chiếc hộp lấy được từ kho báu hoàng cung.

Thế nhưng sau khi loay hoay hồi lâu, dù hắn có thi triển thủ đoạn gì cũng không tìm thấy cơ quan mở hộp.

Không còn lựa chọn nào khác, Tần Phong đành đánh thức Hiên tiền bối.

Bóng trắng Hiên Nhất hiện ra, liếc nhìn chiếc hộp: "Chiếc hộp này bị phong ấn, ngươi không thể mở ra cũng là chuyện bình thường."

Dứt lời, chỉ thấy ngón tay hư ảnh màu trắng điểm lên chiếc hộp.

Theo tiếng "cạch cạch" vang lên, trên bề mặt chiếc hộp, những đường vân trắng như tuyết lưu chuyển.

Không lâu sau, chiếc hộp vuông vức như đóa hoa nở rộ, khí thể bảy màu từ trong đó tỏa ra.

Tần Phong mở to hai mắt, trong lòng tràn đầy mong đợi, cho rằng thứ được cất giấu kỹ lưỡng như vậy nhất định là bảo bối hiếm có.

Thế nhưng khi hắn nhìn kỹ, lại kinh ngạc phát hiện, trong hộp chỉ có những luồng sáng bảy màu này!

"Hiên tiền bối, thứ mà người nói trước đây rất có ích cho việc tu hành của ta, chính là thứ này sao?" Tần Phong cứng đờ mặt.

"Không sai, tiểu tử ngươi nhặt được bảo bối rồi." Giọng Hiên Nhất mang theo ý cười.

Tần Phong ngẩn người, thứ này dù nhìn thế nào cũng chỉ là một luồng khí mà thôi?

Có lẽ nhìn ra sự nghi hoặc của hắn, Hiên Nhất lại nói: "Trong Thần Hải của ngươi, ta phát hiện ra một kiện không gian bảo khí, bên trong cất giấu không biết bao nhiêu sách.

Khoảng thời gian này, ta vẫn luôn ở bên trong đó đọc sách, coi như là hiểu được một chút về đạo thống của nhân tộc hiện nay.

Ngươi tu luyện chính là Văn Thánh đạo thống, văn khí quán đỉnh nhập Thần Hải, lưu chuyển toàn thân, sau đó tôi luyện thành Chính Khí, cường hóa bản thân.

So với pháp môn tu hành của ta lúc trước, quả thực có chỗ tương đồng.

Chỉ là lúc đó ta không gọi đạo thống này là Văn Thánh đạo thống, mà là... Tiên Đạo."

"Tiên Đạo?" Tần Phong vô cùng kinh ngạc, cái tên này nghe thật ngầu!

Nhưng mà không đúng, Văn Thánh đạo thống trước khi bước

vào tứ phẩm, đều là tồn tại yếu đuối, lẽ nào lại xứng với cái tên cao siêu như vậy?

Thế nhưng Tần Phong suy nghĩ kỹ càng, bỗng nhiên lại nghĩ đến tiên pháp của vị sư phụ tốt bụng kia.

Tiên pháp, Tiên Đạo, hai thứ này làm sao có thể không liên quan?

"Chẳng lẽ Văn Thánh Đạo Giả sở dĩ biết tiên pháp, là bởi vì ở thời kỳ Thượng Cổ, bản thân ông ta chính là Tiên Đạo?" Tần Phong nảy sinh suy đoán như vậy.

"Văn Thánh đạo thống và Tiên Đạo trước khi bước vào tứ phẩm, tu hành không có quá nhiều khác biệt, nhưng sau tứ phẩm lại khác nhau.

Ta đọc được trong sách vở tầng thứ bảy của không gian bảo khí kia, các ngươi muốn bước vào Văn Thánh tứ phẩm, cần phải hấp thu linh khí trong thiên địa cùng nguồn gốc với Chính Khí của bản thân.

Cũng như ngươi, cần phải hấp dẫn lôi linh, mới có thể từ Hạo Nhiên cảnh bước vào tứ phẩm cảnh giới."

Tần Phong nghe vậy sững sờ, tốc độ đọc sách của Hiên tiền bối nhanh như vậy sao, mới có một lúc mà đã đọc đến tầng thứ bảy rồi?

Tiếp đó, hắn chỉ nghe Hiên tiền bối tiếp tục nói: "... Tiên Đạo muốn bước vào tứ phẩm cảnh giới, không phải hấp thu linh khí trong thiên địa, mà là mượn nhờ mệnh tinh để hấp dẫn Hồng Mông Tiên Khí từ trên chín tầng trời.

Chỉ là, giống như Tiên Thiên Nhất Khí, theo thời gian trôi qua, nhân tộc càng ngày càng khó cảm ứng được Hồng Mông Tiên Khí, cho nên chỉ có thể bất đắc dĩ lựa chọn linh khí cùng nguồn gốc với

Chính Khí để tăng cường tu vi."

Tần Phong cảm khái, thế giới này sao lại mong manh như vậy.

Tiên Thiên Nhất Khí không còn, Hồng Mông Tiên Khí không còn, linh khí cũng vô cùng khan hiếm.

Lúc này, hắn nhìn về phía luồng sáng bảy màu trong hộp, bỗng nhiên giác ngộ, vừa kinh ngạc vừa vui mừng nói: "Vậy nên Hiên tiền bối, thứ này chính là Hồng Mông Tiên Khí?"

"Không sai, dùng Hồng Mông Tiên Khí bước vào tứ phẩm cảnh giới, có thể dẫn động thiên địa huyền kỳ, diệu dụng vô cùng, vượt xa linh khí của trời đất.

Chỉ là với tu vi hiện tại của ngươi, còn chưa thể hấp thu Hồng Mông Tiên Khí này.

Nhưng vừa vặn trong cơ thể ngươi có Long Châu, có thể mượn nhờ uy năng của nó, tạm thời phong ấn Hồng Mông Tiên Khí trong Thần Hải.

Ta dạy cho ngươi một pháp môn, ngươi hãy nghe kỹ."

Tiếp đó, Tần Phong làm theo lời Hiên tiền bối, điều động Long Châu trong đan điền, đưa luồng sáng bảy màu kia vào trong Thần Hải.

Hồng Mông Tiên Khí vừa tiến vào Văn Hải, liền bay lượn trên Vấn Tâm Đài.

Vấn Tâm Đài vốn tỏa ra ánh sáng vàng nhạt, trong nháy mắt lại tỏa ra hào quang bảy màu, vô cùng đẹp mắt.

Lúc này, Hiên tiền bối lại lên tiếng: "Mặc dù ngươi không thể hấp thu tiên khí này, nhưng có thể mượn nó để tôi luyện Chính Khí trong Thần Hải, củng cố căn cơ.

Phương pháp cũng rất đơn giản, chỉ cần dẫn dắt Chính Khí xuyên qua Hồng Mông Tiên Khí là được."

Tần Phong lập tức làm theo, muốn dẫn dắt Chính Khí màu tím nhạt trên biển mây kia xuyên qua Hồng Mông Tiên Khí.

Thế nhưng khi Chính Khí vừa chạm vào tiên khí, lại như bị một cỗ lực lớn ngăn cách, mặc cho Tần Phong có cố gắng thế nào cũng không thể khống chế Chính Khí xuyên qua.

Mãi không thành công, hắn liền có chút nóng vội.

Lúc này, Hiên tiền bối lại lên tiếng: "Tâm giữ bản ngã, mới có thể vượt mọi bất lợi."

Tần Phong nghe vậy, nghĩ đến trăm năm cô tịch trong học cung, tâm thái trong nháy mắt thay đổi, cả người hắn như lão tăng nhập định, tĩnh tâm lại.

Sau một hồi nỗ lực không ngừng, rốt cuộc cũng có một tia Chính Khí xuyên qua Hồng Mông Tiên Khí.

Mà tia Chính Khí kia cũng trở nên thuần túy hơn, tỏa ra ánh sáng tím rực rỡ.

Tiếp theo là tia thứ hai, tia thứ ba...

Hiên Nhất nhìn Tần Phong, hài lòng gật đầu, sau đó hư ảnh màu trắng chui vào viên ngọc trắng trên Vấn Tâm Đài.

Mỗi khi Tần Phong tôi luyện thành công một tia Chính Khí, toàn thân hắn liền tỏa ra một luồng sáng, thanh khí tỏa ra xung quanh.

Thời gian trôi qua nhanh chóng, Tần Phong không hề hay biết.

...

Phụng Thiên thành, trong con hẻm u ám, từ trong bóng tối lại vang lên tiếng nói: "Không thể ra khỏi Phụng Thiên thành được nữa rồi, Trảm Yêu Ti và Ngục La ty đang lùng bắt khắp nơi, chúng ta phải làm sao đây?"

Giọng nói khó phân biệt nam nữ, the thé chói tai.

"Dù sao cũng không thoát được, chi bằng tìm một chỗ nào đó, giết cho thống khoái, Trảm Thủ Đao của ta đang muốn uống máu." Một giọng nói thô kệch vang lên.

"Hắc hắc, ta có thể tìm một cỗ thi thể, thay hình đổi dạng, nói không chừng có thể trà trộn qua cửa."

"Mơ giữa ban ngày." Một giọng nói khác cười nhạo.

"Sao vậy, Phong Thi Tượng, nghe ngữ khí của ngươi, chẳng lẽ có cách hay?" Họa Bì Tượng lạnh lùng nói.

Phong Thi Tượng vừa định lên tiếng, bỗng nhiên hít hít mũi về một hướng: "Các ngươi có ngửi thấy mùi thơm gì không?"

"Khí tức thần hồn thuần túy, đối với chúng ta mà nói chính là đại bổ." Giọng nói nam nữ lẫn lộn vang lên.

"Hiện tại toàn thành giới nghiêm, cứ trốn tránh như vậy cũng không phải là cách, ta có một kế."

"Kế gì?"

"Giết một nhà, cướp lấy thân phận của bọn họ! Còn về việc chọn nhà nào..."

Bốn bóng đen lướt ra khỏi con hẻm, len lỏi trong bóng tối, lao về phía nguồn gốc của khí tức thần hồn kia.

Mà mục tiêu của bọn chúng, không ngờ lại là Tần Phủ!

Chương 412: Chủ động đưa mình tới cửa?

Đêm buông xuống, ánh trăng lạnh lẽo.

Tần Phong vẫn đắm chìm trong Thần Hải, dùng Hồng Mông tiên khí tôi luyện Chính Khí lôi đình của bản thân.

Đây không phải là một việc dễ dàng, cho dù hắn đã dành trọn cả buổi chiều, Chính Khí được tôi luyện thành công cũng chưa đến một phần trăm trong Thần Hải của hắn.

Tập trung tinh thần trong thời gian dài tự nhiên rất tốn sức, bụng Tần Phong đói đến kêu ùng ục, tính toán thời gian, cũng đã đến giờ dùng bữa tối.

Hắn chậm rãi mở mắt, đẩy cửa phòng, đi về phía đại sảnh dùng bữa.

Vào lúc này, không biết có phải đêm đông quá lạnh hay không, một cơn gió đêm thổi qua, khiến hắn không khỏi rùng mình.

Trong lòng khẽ động, hắn ngoảnh đầu nhìn về phía bức tường bên ngoài Tần phủ, lá cây xào xạc, bóng cây loang lổ.

Hình dạng của cái bóng đó có chút kỳ quái, thoạt nhìn giống như hình người.

Thế nhưng khi Tần Phong dụi dụi mắt nhìn lại, thì cái bóng trên tường rõ ràng là bóng cây.

Hắn nhéo nhéo mi tâm, lẩm bẩm: "Chẳng lẽ là do làm việc mệt mỏi cả buổi chiều, nên mắt bị hoa mắt?"

Tần Phong lắc đầu không để ý nhiều, tiếp tục đi dọc theo hành lang.

Mà trong bóng tối của Tần phủ, tiếng thì thầm kỳ quái lại vang lên.

"Lớp da thật đẹp, ta muốn lớp da của người này, đừng ai tranh giành với ta." Họa bì tượng nói.

Âm dương đồng thể lập tức nói: "Trước khi ngươi lột da hắn, hãy để ta hưởng thụ trước."

Phùng thi tượng cũng lên tiếng: "Ta muốn hồn phách của hắn, dùng hồn phách của hắn để khâu vá thi thể của ta, thực lực nhất định có thể tăng lên một bậc."

Tần Phong có lẽ nằm mơ cũng không ngờ, trong bóng tối lại có kẻ đã chia cắt hắn thành từng phần.

"Đao phủ, ngươi nói sao? Đầu lâu và máu tươi để lại cho ngươi?"

Đao phủ trầm giọng nói: "Ta ngửi thấy mùi máu tươi nồng nặc hơn trong phủ này, hắn là có Thần Vũ võ giả bước vào lục phẩm và ngũ phẩm, tên tiểu tử này ta không cần, nhưng những người khác các ngươi đừng tranh giành với ta, ta muốn giết cho thống khoái!"

"Có thể, nhưng ngươi nhớ chừa lại một ít hạ nhân và nha hoàn, đến lúc đó ta sẽ lột da chủ nhân nơi này, mặc lên cho các ngươi.

Sau này, chúng ta chính là chủ nhân của tòa nhà này."

Tiếng cười âm trầm truyền ra, họa bì tượng bắt đầu thi pháp, chỉ thấy một da người từ khe đá bay ra, quỷ hỏa màu xanh lục u ám bập bùng, biến thành sương mù màu xanh nhạt, như gợn sóng

lan tỏa khắp Tần phủ.

Hắn ta đang thi triển quỷ mị huyễn trận, dù sao lột da giết người động tĩnh quá lớn, nếu không chuẩn bị trước, khó đảm bảo sẽ không để Trảm Yêu ti và Ngục La ty phát hiện.

Hô~

Âm phong gào thét, quỷ mị huyễn trận lập tức hình thành.

Bốn người bọn họ cũng chuẩn bị hành động.

Nhưng bọn họ không ngờ rằng, khoảnh khắc huyễn trận triển khai, rất nhiều người trong Tần phủ đã cảm ứng được.

Trong phòng khách, Ngư Mi đứng dậy: "Có kẻ đang thi triển huyễn trận, ta cảm ứng được bốn đạo khí tức kỳ quái, hẳn là bốn tên tù phạm trong Cửu Trọng ngục chưa bị tìm thấy."

Trấn Thiên Nhất nhướng mày, nắm lấy trường đao bên cạnh bàn: "Ta chém giết yêu quỷ nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên gặp phải yêu quỷ chủ động muốn chết."

Ở Hồ đình, Lam Ngưng Sương kinh ngạc nói: "Ơ, tiểu thư, sao lại có sương mù? Nhưng mà màu sắc của sương mù này hình như có chút kỳ quái."

Liễu Kiếm Ly trong lòng khẽ động, lông mày hơi cau lại.

Ở một bên khác, trong đại sảnh, nhị phu nhân nhìn sương mù màu xanh lục bên ngoài, tò mò hỏi: "Lão gia, sao tự dưng lại có sương mù vậy?"

Vừa hỏi, nhị phu nhân liền thấy hạ nhân và nha hoàn bên ngoài đều đờ đẫn, thần sắc hoảng hốt, thân thể lảo đảo: "Bọn họ... bọn họ làm sao vậy?"

Tần Kiến An đang ngồi uống trà bên cạnh không đáp lời, chỉ

đưa tay khẽ điểm lên mặt bàn, nhị phu nhân lập tức tối sầm mặt mũi, ngất đi.

Tần lão gia nhoáng lên một cái đã đến bên cạnh nhị phu nhân, nhẹ nhàng đặt bà lên ghế, sau đó đi ra cửa đại sảnh, liếc mắt nhìn về một hướng nào đó của Tần phủ, mặt không chút biểu cảm.

.....

Tần Phong cúi đầu đi trên đường, trong lòng vẫn đang tưởng tượng sau khi bước vào ngũ phẩm, hấp thu Hồng Mông tiên khí trong Thần Hải, sẽ sinh ra năng lực thần dị gì.

Nhưng vào lúc này, bên tai lại vang lên tiếng cười.

Tiếng cười đó nghe như rất xa, lại dường như rất gần, khiến người ta không rét mà run.

Tần Phong tò mò, tìm kiếm theo tiếng động, sau đó giật mình kinh hãi, không biết từ lúc nào, trong Tần phủ đã tràn ngập sương mù màu xanh lục, trông vô cùng quỷ dị.

Đột nhiên, một da người từ trên trời rơi xuống, rơi xuống trước mặt Tần Phong cười quái dị: "Nhìn gần một chút, quả nhiên là một lớp da đẹp, đẹp hơn nhiều so với những gì ta từng lột.

Ngươi yên tâm, lát nữa lột da ngươi, ta nhất định sẽ hết sức cẩn thận, tuyệt đối sẽ không để lại bất kỳ vết rách nào."

Tần Phong chấn động trong lòng, bộ dạng của đối phương, nhất định là lai giả bất thiện, hắn lập tức nghĩ đến những tên tù phạm Cửu Trọng ngục đang bỏ trốn mà Trấn tiền bối đã nói trước đó, không cần nghĩ cũng biết, da người này tuyệt đối là một trong số đó!

Nhưng mà, là ai cho bọn chúng lá gan, dám xông vào Tần phủ?

Lúc này, lại có một nam tử tuấn mỹ mặt mày tái nhợt xuất hiện, âm dương đồng thể nói: "Hắn đã trúng huyễn trận của ngươi, làm sao còn có thể nghe thấy ngươi nói chuyện.

Theo như thỏa thuận trước đó, để ta hưởng thụ trước, sau đó ngươi hãy lột da hắn."

"Vậy ngươi đừng có làm hỏng lớp da của hắn." Họa bì tượng nhắc nhở.

"Yên tâm, ta có chừng mực." Nam tử tu luyện Âm Dương đạo lộ ra nụ cười tà mị, chậm rãi bước về phía Tần Phong.

Tần Phong lắc đầu đột nhiên lên tiếng: "Các ngươi, thật sự là không biết sống chết sao."

Lời vừa nói ra, nam tử Âm Dương đạo lập tức dừng bước, cau mày nói: "Ngươi không trúng huyễn trận?"

Họa bì tượng cũng lập tức cảnh giác.

"Huyễn trận?" Tần Phong liếc mắt nhìn xung quanh, thì ra sương mù màu xanh lục quỷ dị này là trận pháp...

"Hừ, kỹ xảo nhỏ nhoi, cũng dám múa rìu qua mắt thợ, lúc ta bố trí trận pháp tiêu diệt mười vạn thi quỷ ở Thư Lương thành, ngươi còn đang ở trong Cửu Trọng ngục ăn tro kìa." Tần Phong cười nói, toát lên phong thái bá vương.

"Mười vạn thi quỷ?" Nam tử Âm Dương đạo ngữ khí ngưng trọng.

Họa bì tượng sau khi quan sát Tần Phong kỹ lưỡng, cười nhạo nói: "Nhìn dao động mà ngươi tỏa ra, hẳn là tu luyện Văn Thánh đạo thống, hơn nữa phẩm giai không cao, nhiều nhất cũng sẽ không vượt quá ngũ phẩm cảnh giới, vậy mà dám trước mặt ta khoác lác?

Này, ta đổi ý rồi, ngươi có thể tùy ý chà đạp tên tiểu tử này, chỉ cần đừng làm hỏng khuôn mặt đó là được."

Nam tử Âm Dương đạo sau khi biến đổi sắc mặt, lại lùi về sau một bước: "Ta đột nhiên không còn hứng thú nữa, ngươi trực tiếp lột da đi."

Họa bì tượng khinh thường nói: "Thật đúng là nhát gan như chuột, lát nữa ngươi đừng có hối hận."

Dứt lời, da người đón gió phồng lên, một móng vuốt sắc bén đánh úp về phía Tần Phong, tiếng xé gió vang lên.

Kẻ có thể bị giam giữ trong Cửu Trọng ngục, há lại là hạng tầm thường?

Thực lực lục phẩm Quái Mệnh cảnh của Tần Phong, căn bản không phải là đối thủ.

Tuy nhiên, đối mặt với tình huống nguy hiểm này, hắn lại tự tin cười, sau đó giơ tay chỉ lên trời hô to: "Nương tử!"

Đây là chiêu thức gì?

Họa bì tượng và nam tử Âm Dương đạo đều sửng sốt.

Đúng lúc này, trên bầu trời, một đạo kiếm khí chém xuống, chỉ trong nháy mắt, đã chém đôi da người!

Chương 413: Căn phủ đệ này rốt cuộc là như thế nào?

Nào đó kiếm quang quá mức nhanh mạnh, lại mang theo uy thế bất khả địch nghị.

Nam tử Âm Dương Đạo thậm chí còn chưa kịp phản ứng, tên Hoạ Bì Tượng đi cùng đã thân tử đạo tiêu!

“Kiếm..... Kiếm Thần chi cảnh?” Nam tử Âm Dương Đạo đại kinh thất sắc, hắn dù sao cũng là kẻ tác ác đa đoan, tự nhiên có thể nhìn ra uy lực của một kiếm này.

Lời còn chưa dứt, lại là một đạo bạch y thiến ảnh chậm rãi hạ xuống, chắn trước người vị công tử tuấn tú áo đen kia.

Liễu Kiếm Ly nhẹ giọng hỏi: “Huynh có sao không?”

Tần Phong lắc đầu, có nương tử bảo vệ, hắn nhất thời càng thêm tự tin, lớn tiếng quát: “Thật sự là thiên đường có lối ngươi không đi, địa ngục không cửa ngươi lại xông vào!

Biết điều thì khai ra vị trí những tên tẩu phạm còn lại, ta có thể bảo nương tử cho ngươi chết thống khoái một chút.”

“Thiên đường?” Liễu Kiếm Ly trong mắt xẹt qua một tia nghi hoặc, đây là từ ngữ nàng chưa từng nghe qua.

Nhìn Liễu Kiếm Ly toàn thân tràn đầy khí thế lăng lệ, nam tử kinh hãi vô cùng, từ khi nào, Đại Càn lại xuất hiện Tam phẩm Kiếm Thần trẻ tuổi như vậy?

Hơn nữa nữ tử tuyệt sắc, thực lực bất phàm như vậy, vì sao

lại gả cho tên phế vật này?!

“Núp sau lưng nữ nhân thì tính là bản lĩnh gì?” Nam tử Âm Dương Đạo nghiến răng nghiến lợi nói, hắn đây là đang cố ý chọc giận đối phương, tranh thủ thời gian thi triển chiêu thức.

Nhưng sự vô sỉ của Tần Phong đã vượt quá sức tưởng tượng của hắn.

“Sao? Ngươi ghen tị à? Nương tử, nếu hắn không nói, nàng cứ việc ra tay đi.” Tần Phong trương miệng nói.

“Được.” Liễu Kiếm Ly khẽ gật đầu, tay phải giơ lên, hai ngón tay khép lại như kiếm, trong nháy mắt ngưng tụ kình khí, khí thế cường đại trong nháy mắt khuếch tán khắp Tần phủ, trực tiếp chấn tán ảo trận của Hoạ Bì Tượng!

Nam tử Âm Dương Đạo thấy vậy, không dám chần chừ nữa, hắn có thể cảm nhận được uy lực của một kiếm này, nếu để đối phương thi triển, chắc chắn phải chết.

Hai luồng khí đen trắng hiện ra quanh thân hắn, sau đó dưới ánh mắt kinh ngạc của Tần Phong.

Nam tử vậy mà lại phân thành hai người, một bên là nam tử tuấn lãng, một bên là nữ tử yêu kiều.

Đây chính là chiêu số của Âm Dương Đạo, quả nhiên quỷ dị vô cùng!

“Chạy!” Nam nữ đồng thời hét lớn một tiếng, chạy về hai hướng khác nhau.

Nhìn dáng vẻ của bọn họ, rõ ràng là định hy sinh một người, để người còn lại tìm đường sống.

Liễu Kiếm Ly không nói hai lời, ngón tay điểm về hướng nam

tử bỏ chạy, lại là một đạo kiếm quang xé rách màn đêm, kèm theo một tiếng kêu thảm thiết, nam tử bỏ chạy trong nháy mắt bị kiếm quang nhấn chìm.

Nhưng cũng chỉ trong nháy mắt, nữ tử kia đã không thấy bóng dáng.

Tần Phong lo lắng nói: "Bọn chúng đều là tù phạm chạy trốn từ Cửu Trọng Ngục, nương tử, không thể để nàng ta chạy thoát."

Liễu Kiếm Ly liếc mắt nhìn, liền thu hồi tầm mắt: "Không sao, đã có người đuổi giết nàng ta rồi."

.....

Bên kia, trong sân, nhị đệ cùng Hắc Thán Đầu cảnh giác nhìn chằm chằm về phía xa, tên đại hán tay cầm đại đao chính là Đao Phủ.

"Một tên Lục phẩm võ phu, một tên Ngũ phẩm võ phu, không tệ, đêm nay thanh Trảm Thủ Đao của ta có thể hút máu no nê rồi." Đao Phủ cười lạnh một tiếng.

Đúng lúc này, một đạo kiếm quang thu hút sự chú ý của hắn, mà không lâu sau, màn sương mù màu xanh bao phủ Tần phủ cũng bị một cỗ khí thế đánh tan.

"Có cao thủ?!" Đao Phủ trong lòng chấn động, vừa rồi kiếm khí cùng khí thế kia ngay cả hắn cũng cảm thấy kinh hãi.

Lại một tiếng kêu thảm thiết vang lên, Đao Phủ hiểu rõ, nhất định đã có người gặp chuyện không may.

Hắn lập tức cũng không để ý tới hai người trước mặt nữa, hai chân hung hăng đạp đất, mặt đất trong nháy mắt nứt toác, mà thân thể hắn cũng mượn lực phản chấn bay lên trời, muốn chạy trốn ra khỏi phủ.

Tuy nhiên, chỉ trong nháy mắt, Đao Phủ lại từ trên trời rơi xuống, rơi về chỗ cũ.

Điều này đương nhiên không phải hắn không biết sống chết, muốn quay lại giết hai người, mà là thân bất do kỷ!

Bởi vì trên vai hắn, đang bị một bàn tay đè lại, mà chủ nhân của bàn tay kia chính là Trấn Thiên Nhất.

"Thần..... Thần Tướng." Đao Phủ lẩm bẩm nói, mồ hôi lạnh túa ra.

Hắn làm sao có thể ngờ tới, trong một căn phủ đệ nho nhỏ, vậy mà lại có Thần Tướng tọa trấn?

Chẳng lẽ ngay từ đầu, đây chính là một cái bẫy?

"Sư phụ." Nhị đệ gọi một tiếng.

Đao Phủ nghe vậy, trừng lớn hai mắt, bọn họ vậy mà lại không biết sống chết xông vào phủ đệ của đệ tử Thần Tướng?!

Trấn Thiên Nhất giơ trường đao trong tay lên, chỉ riêng cỗ kình áp lộ ra kia, cũng đủ khiến Đao Phủ mất đi dũng khí phản kháng, hắn cắn chặt răng, gầm lên một tiếng, xua tan sợ hãi trong lòng, tay phải nắm chặt Trảm Thủ Đao hung hăng vung về phía bên cạnh.

Sau đó, cánh tay phải của hắn liền hóa thành một đoàn huyết vụ.....

Đao Phủ đau đến mức nghiến răng nghiến lợi, gầm lên: "Có bản lĩnh thì giết ta luôn đi."

Nhưng chuyện tiếp theo, lại nằm ngoài dự đoán của tất cả mọi người ở đây.

Trấn Thiên Nhất trực tiếp buông Đao Phủ ra, sau đó nhìn Tần

An nói: “Tư chất Thần Vũ cùng đao đạo của con quả thực trăm năm khó gặp, nhưng kinh nghiệm thực chiến vẫn còn quá ít.

Hiện tại vừa lúc có cơ hội tốt như vậy, con hãy giao thủ với hắn ta một chút, xem xem bản thân còn kém ở điểm nào.”

Hắc Thán Đầu nghe vậy, vội vàng nói: “Trấn đại nhân, người này thực lực bất phàm, cho dù mất đi một cánh tay, nhị công tử cũng chưa chắc đã là đối thủ.”

“Võ phu không trải qua sinh tử, làm sao trưởng thành, nếu con sợ hãi, quan hệ sư đồ của chúng ta cũng đến đây là kết thúc.” Trấn Thiên Nhất thản nhiên nói.

Nhị đệ nhìn Đao Phủ toàn thân sát khí, hít sâu một hơi nói: “Sư phụ, con muốn thử một chút.”

“Tốt.”

Đao Phủ từ khi tự học thành công pháp môn tu hành, liền giết người như ma, người người kiêng kỵ, làm sao có thể giống như hôm nay, trở thành đối tượng luyện tập của người khác?

Thật là sỉ nhục!

Tay trái hắn vung lên, thanh Trảm Thủ Đao cắm trên mặt đất trong nháy mắt bay tới, sau đó chém về phía Tần An cùng Hắc Thán Đầu.

Dù sao đêm nay cũng khó thoát khỏi cái chết, giết một tên không lỗ, giết hai tên lời to!

Đao Phủ vốn cho rằng, với thực lực Lục chuyển Kiếp Lực đỉnh phong của hắn, đối phó với một tên tiểu tử Ngũ phẩm mà thôi, một chiêu là phân định sống chết.

Nhưng hắn nằm mơ cũng không ngờ tới, một đao chắc chắn

như vậy của hắn, vậy mà lại bị đối phương dùng một thanh trường đao màu đen ngăn cản?

Nhìn ra xung quanh, không gian kỳ dị bao phủ nơi này.

“Vực?!” Đao Phủ vẻ mặt kinh hãi.

Trấn Thiên Nhất tự nhiên không thể để thực lực song phương chênh lệch quá lớn, liền dùng thủ đoạn giới vực áp chế thực lực của Đao Phủ xuống Ngũ chuyển Kiếp Lực, tương đương với Thần Vũ Ngũ phẩm võ phu.

Chỉ bất quá, Đao Phủ trước khi bị nhốt vào Cửu Trọng Ngục, thường xuyên giao thủ với Trảm Yêu Ti, người cùng cảnh giới, hiếm có ai là đối thủ của hắn.

Tần An vẫn như cũ rơi vào thế yếu.

“Vạn Giải, Thiên Tỏa Trảm Nguyệt!” Nhị đệ tay cầm trường đao màu đen, đánh bật Trảm Thủ Đao, hắn nhớ lại pháp môn mà đại ca đã dạy, quát lớn một tiếng.

Sau đó, hung hăng lao về phía Đao Phủ, tiếng kim loại va chạm vang vọng khắp bầu trời Tần phủ.

Trấn Thiên Nhất rơi xuống bên cạnh Hắc Thán Đầu, tò mò hỏi: “Lời hắn vừa hô lên, là chiêu thức gì vậy?”

Hình Thịnh lắc đầu: “Không phải chiêu thức gì cả, mà là nghi thức thụ đao mà lúc trước cô gia dạy cho nhị công tử.

Nhị công tử lúc này hô lên câu đó, chắc là muốn tự cổ vũ bản thân.”

“Thì ra là vậy.”

……

Bên kia, trong bốn người, tên Phong Thi Tượng hành sự cẩn thận nhất, vẫn luôn trốn trong bóng tối, chưa từng lộ diện.

Hắn vốn định xác nhận an toàn sau, mới hiện thân chia một chén canh.

Nhưng mà sự tình phát triển hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của hắn.

Tam phẩm Kiếm Thần trẻ tuổi không nói, còn có Tam thập lục tinh cùng Thập Nhị Thần Tướng……

"Căn phủ đệ này rốt cuộc là như thế nào?" Phong Thi Tượng sắc mặt âm trầm vô cùng.

Nơi này tự nhiên không thể ở lâu, nhưng hắn cũng không dám phát ra động tĩnh quá lớn, miễn cho kinh động đến người khác, liền muốn mượn bóng đen lặng lẽ rời đi.

Đột nhiên, hắn chỉ cảm thấy một cỗ sát khí cường đại bao phủ lấy mình.

Đó là uy hiếp tử vong, là thực lực cường đại không thể phản kháng!

Thực lực này, thậm chí còn vượt qua cả vị Thần Tướng kia trong phủ!

"Là……"

Chữ "ai" còn chưa kịp nói ra, nhục thân của Phong Thi Tượng đã hóa thành tro bụi biến mất.

Trong đại sảnh, Tần Kiến An nhìn về phía sân, thở dài một tiếng, cũng không biết đang suy nghĩ điều gì.

Chương 414: Trước thềm tỷ võ

Nguy hiểm được giải trừ, Tần Phong liền nghĩ đến sự an nguy của người nhà.

Lúc này, chỉ nghe thấy từ phía sân viện truyền đến động tĩnh, tiếng kim loại va chạm vang lên rõ mồn một giữa màn đêm yên tĩnh.

“Không ổn, là nhị đệ!” Tần Phong thốt lên.

Lời còn chưa dứt, Liễu Kiếm Ly đã nắm lấy cánh tay hắn, trong nháy mắt xuất hiện ở trong sân Tần phủ.

Cảnh tượng trong sân khiến Tần Phong trừng lớn hai mắt.

Hắn thấy một nam tử cao lớn vạm vỡ, cả người đầy sát khí, tay phải bị cụt, đang cầm một thanh đao lớn nhuốm đầy máu tươi giao chiến cùng nhị đệ.

Sát khí tỏa ra từ người đối phương, rõ ràng không phải hạng tầm thường.

Mỗi lần đại đao kia vung lên, đều mang theo một luồng gió rít, nhắm thẳng vào chỗ hiểm yếu của nhị đệ.

Nhị đệ liên tục gặp nguy hiểm, nhưng đều may mắn né tránh được.

Thế nhưng trong tình huống nguy hiểm như vậy, Trấn tiền bối và Hắc Than Đầu lại đứng xem ở một bên, là có ý gì?

“Ngươi đến rồi?” Trấn Thiên Nhất nghiêng đầu lên tiếng chào hỏi, sau đó gật đầu với Liễu Kiếm Ly.

Tần Phong lên tiếng hỏi: “Chuyện gì đang xảy ra vậy?”

Hắc Than Đầu nghe vậy, liền đem mọi chuyện kể lại.

“Luyện tập?” Tần Phong kinh ngạc, tên đại hán kia rõ ràng là phạm nhân vượt ngục từ Cửu Trọng Ngục, giết người như ngóe, thực lực không tầm thường, vậy mà giờ lại trở thành đối tượng luyện tập cho nhị đệ…

Hắn có chút lo lắng nói: “Nhưng dù sao đối phương cũng chỉ mất một cánh tay, lại bị áp chế tu vi, nhị đệ vẫn không phải là đối thủ a.”

“Giao chiến với người khác, tự nhiên phải chọn đối thủ mạnh, không trải qua sinh tử, làm sao trưởng thành?” Trấn Thiên Nhất nói, sau đó nhìn về phía cuộc chiến trong sân, ánh mắt lộ vẻ hài lòng.

Tần Phong nghe vậy, cũng không nói thêm gì nữa, dù sao có Trấn tiền bối và nương tử ở đây, cho dù có biến cố gì, cũng nhất định có thể hóa giải nguy hiểm trong gang tấc.

Nghĩ đến đây, hắn cũng nhìn về phía cuộc chiến trong sân.

Theo thời gian trôi qua, sự tiến bộ của nhị đệ có thể nói là nhìn thấy rõ ràng.

Lúc đầu, hắn chỉ có thể miễn cưỡng bảo vệ mạng sống dưới sự tấn công của tên đao phủ.

Tiếp đó, hắn đã có thể nắm bắt cơ hội, phản công lại tên đao phủ, tuy không gây thương tích gì đáng kể.

Mà đến bây giờ, hắn thậm chí có thể dùng Hắc Kim trường đao để lại vết thương trên người tên đao phủ!

Không lâu sau, Ngu Mi cũng đáp xuống sân, nhìn về phía cuộc

chiến không xa, gật đầu tán thưởng.

“Giải quyết xong rồi?” Trấn Thiên Nhất hỏi.

“Ngoại trừ tên này, ba tên còn lại đều đã bị giết.” Ngu Mi nhẹ giọng đáp.

Nhiều người như vậy? Tần Phong giật mình, đám người này rốt cuộc là tình huống gì, nhất định phải chạy đến Tần phủ chịu chết sao?

Nơi này có Trấn tiền bối, Ngu tiền bối, còn có nương tử tọa trấn a…

“Nhưng không ngờ hiệu suất của Ngu tiền bối lại cao như vậy, nương tử ta giết được một tên rưỡi, nàng ấy trong nháy mắt cũng giết được một tên rưỡi?

Cũng không biết tên còn lại kia, rốt cuộc là bộ dạng gì.” Tần Phong âm thầm suy nghĩ.

Tên đao phủ vẫn đang chiến đấu trong sân, cũng kinh hãi trước tốc độ tiến bộ của đối phương, mà khi hắn phân tâm nghe thấy ba tên đồng hành còn lại đều đã chết, trái tim lập tức chìm xuống đáy vực.

Ban đầu hắn còn nghĩ có thể có vài tên sống sót, hội hợp với hắn, cùng nhau liều mạng, chưa chắc đã không có khả năng chạy thoát.

Nhưng hiện tại, khả năng mong manh đó đã trở thành một loại hy vọng xa vời.

Sự tình đã đến nước này, tên đao phủ cũng không còn giữ lại chút khí lực nào nữa, hét lớn một tiếng, huyết khí toàn thân cuồn cuộn, dung nhập vào trong thanh đao.

Tần Phong kinh hãi nói: “Hắn muốn làm gì vậy?”

Trấn Thiên Nhất tùy ý nói: “Tự biết không có khả năng chạy thoát, chắc là muốn dốc toàn lực, khống chế nhị đệ ngươi, đổi lấy cơ hội sống sót.”

“Thì ra là vậy.” Tần Phong gật đầu, sau đó sững người: “Vậy Trấn tiền bối, người không ra tay giúp đỡ sao?”

“Cần gì phải giúp? Nhị đệ ngươi trước đó chỉ là đang thích ứng với chiến đấu sinh tử, chưa thi triển ra thực lực chân chính.” Dừng một chút, Trấn Thiên Nhất cao giọng nói: “Để ta xem thử Thiên Cương Nguyên Trảm của ngươi, hiện giờ đã luyện đến cảnh giới nào rồi.”

“Vâng, sư phụ.” Tần An trong sân nghe vậy, liền trình diễn, chân khí trong cơ thể lưu chuyển, hội tụ vào trong Hắc Kim trường đao.

Mái tóc đen không gió tự bay, mặt đất dưới chân hắn cũng xuất hiện vô số vết nứt nhỏ.

Bộ dạng này, quả nhiên có chút phong thái thần thánh!

Tần Phong khá là hâm mộ, trong lòng cảm khái một tiếng: “Quả nhiên vẫn là võ phu, càng thích hợp giả bộ ngầu a.”

Tên đao phủ thấy vậy, trong lòng chấn động, hắn vậy mà lại cảm nhận được nguy cơ sinh tử từ trên người tiểu oa nhi kia!

Lập tức cũng không dám chậm trễ, thanh đao nhuốm đầy huyết khí điên cuồng vung lên.

Vô số đầu lâu màu máu do oán khí, sát khí, hung khí ngưng tụ mà thành, gào thét lao về phía nhị đệ.

Đây chính là tuyệt học gia truyền của tên đao phủ - Sát Sinh

Đao!

Đối mặt với thế công kinh người này, nhị đệ không hề tỏ ra sợ hãi, Hắc Kim trường đao được chân khí hội tụ, kim quang chói lọi, hắn không chút do dự, vung động trường đao chém về phía trước.

Đao mang màu vàng hiện ra, mang theo khí thế phá quân, khí phách phá hoại nuốt chửng tất cả đầu lâu màu máu, sau đó lướt qua thân thể tên đao phủ.

Tên đao phủ trừng lớn hai mắt, mang theo ánh mắt không dám tin, thân thể cứng đờ bước về phía trước hai bước, sau đó trên trán chậm rãi xuất hiện một đường máu.

Không đến một lát sau, thân thể cao lớn kia liền tách làm hai trước mắt mọi người.

Trấn Thiên Nhất ra tay, vung tay phải lên, thi thể kia lập tức hóa thành tro bụi.

“Cũng coi như không tệ.” Hắn cười khẽ một tiếng, coi như là sự công nhận đối với nhị đệ.

Tần Phong thở phào nhẹ nhõm, trái tim treo lơ lửng rốt cuộc cũng được thả xuống.

…

Chuyến nguy hiểm của Tần phủ này đến đột ngột, Tần Phong còn tưởng rằng là đối phương xui xẻo, chọn nhầm nơi.

Ai ngờ, chính là thần hồn ba động do hắn tỏa ra, mới thu hút những kẻ xui xẻo này đến.

Sau đó, có người của Trảm Yêu Ti và Ngục La Ty đến phủ tìm hiểu tình hình.

Vị đại nhân Ngục La Ty đeo mặt nạ trắng, sau khi xác nhận

bốn người đều đã bị giết, liền chắp tay thi lễ với Trấn Thiên Nhất.

Theo hắn thấy, có thể tóm gọn đám phạm nhân vượt ngục còn sót lại của Cửu Trọng Ngục, tự nhiên là công lao của Thần tướng đại nhân.

Sau khi hoàn thành một loạt trình tự, người của Ngục La Ty liền trở về phục mệnh.

Mà người của Trảm Yêu Ti lại không rời đi cùng, mà là để lại một tin tức.

“Trấn đại nhân, Ngu đại nhân, vâng mệnh Minh Hoàng, tỷ võ vốn diễn ra tối qua, sẽ được dời lại vào giờ Dậu ngày mai, tại Huyền Vũ đài.

Đến lúc đó, mong hai vị đến đúng giờ.”

Trấn Thiên Nhất nghe vậy nhướng mày: “Ta biết rồi.”

Nhị đệ tò mò hỏi: “Tối qua mới xảy ra chuyện lớn như vậy, vì sao Minh Hoàng còn muốn tổ chức tỷ võ?”

Tần Phong suy nghĩ một chút, liền đoán được nguyên do: “Chắc là Minh Hoàng bệ hạ muốn mượn danh nghĩa tỷ võ, thể hiện thực lực của Thần tướng Trảm Yêu Ti Đại Càn và Tam thập lục tinh.

Bằng cách này, để cho bá tánh trong đế đô yên tâm, cũng như khôi phục niềm tin đối với Đại Càn.”

Ngu Mi gật đầu, coi như là đồng ý với lời giải thích này.

“Lần này ba vực còn lại đều có Thần tướng đến, hơn nữa thực lực đều không tầm thường.

Võ Thần Đông Vực - Ninh Trạm, Vô Cương Bắc Vực - Khổng Khâu, Trấn tiền bối, người có tự tin thắng bọn họ không?” Tần

Phong lên tiếng hỏi.

Với quan hệ giữa hắn và Trấn Thiên Nhất, Tần Phong tự nhiên hy vọng Trấn tiền bối có thể giành được vị trí đầu bảng.

Nhưng ban đầu hắn còn khá tự tin, sau khi nhìn thấy Ninh Trạm và Khổng Khâu ra tay, ngược lại có chút lo lắng, dù sao thực lực của hai người kia cũng không yếu!

Hơn nữa, vị Thần tướng của Tây Vực kia, vẫn chưa ra tay…

Đối mặt với câu hỏi này, Trấn Thiên Nhất nhếch mép cười: "Trước khi đến đây, ta đã nhận được truyền thư của Tư Mệnh đại nhân, hắn đã hạ tử lệnh cho ta."

"Tử lệnh gì?" Mọi người đều tò mò.

"Lần tỷ võ này, chỉ được thắng không được bại."

Lời nói tuy đơn giản, nhưng lại thể hiện sự tự tin mạnh mẽ!

Chương 415: Huyền Vũ Đài

Minh Hoàng tổ chức tỷ võ là vì muốn thể hiện uy thế của Đại Càn, vậy nên chuyện tỷ võ này, tự nhiên phải rầm rộ tuyên dương.

Sáng sớm ngày thứ hai, liền có người của quan phủ đi khắp nơi Trương dán cáo thị.

Chuyện tỷ võ bất quá chỉ trong một canh giờ ngắn ngủi, liền ở trong Phụng Thiên Thành, khiến cho người người nhà nhà đều biết.

Một vị thư đồng nhìn cáo thị, không hiểu hỏi: "Đêm trước mới xảy ra quỷ hoạn, không biết bao nhiêu bá tánh chịu tội.

Lúc này, còn muốn tổ chức tỷ võ này, công tử, sẽ có người xem sao?"

Lạc Ngọc một thân thanh y cười nói: "Tự nhiên là sẽ có người xem, hơn nữa người xem còn không ít."

"A? Chẳng lẽ bá tánh Phụng Thiên Thành đều không sợ chết sao? Nếu ta gặp phải quỷ hoạn suýt nữa mất mạng, nhất định một khi đến tối, liền trốn trong nhà mình, đánh chết cũng không ra ngoài." Tiểu Bạch có chút sợ hãi nói.

Hình ảnh đêm đó Bách Quỷ Dạ Hành, bệnh dịch quái lạ giáng xuống, hắn đến nay vẫn còn nhớ rõ, trong lòng hoảng sợ bất an.

"Ai nói ở nhà, liền không thể xem tỷ võ không tiền này?"

Tiểu Bạch ngẩn người: "Công tử, lời này của ngươi là ý gì?"

Lời còn chưa dứt, hắn liền cảm giác được Phụng Thiên Thành

một trận rung chuyển, lập tức kinh hô: "Động đất!"

Thế nhưng, đối mặt với động tĩnh này, những bá tánh khác lại như là sớm biết trước, nhao nhao nhìn về phía hoàng thành trên không.

Tiểu Bạch tò mò, cũng theo đó mà nhìn lại, chỉ thấy một tòa đài cao lơ lửng giữa không trung, che khuất cả bầu trời!

Hắn trợn to hai mắt kinh ngạc nói: "Công tử, đó là cái gì?"

Lạc Ngọc cười đáp: "Đó chính là Huyền Vũ Đài được nhắc đến trong cáo thị, cũng chính là lôi đài tỷ võ của Trảm Yêu Ti tứ vực Đại Càn.

Những đêm tân đại điển trước đây, địa điểm tỷ võ đều ở trên đó.

Chỉ cần ngươi ở trong Phụng Thiên Thành, bất luận ở nơi nào, đều có thể nhìn thấy."

Tiểu Bạch há to miệng: "Thì ra là vậy..."

"Được rồi, chúng ta đi thôi." Lạc Ngọc xoay người nói.

"Công tử, chúng ta đi đâu?"

Lạc Ngọc đáp: "Tuy nói Huyền Vũ Đài này ở đâu cũng có thể nhìn thấy, nhưng nếu tìm một nơi gần đó, có rượu có thịt, vừa ăn vừa xem, chẳng phải là tuyệt vời sao?"

Tiểu Bạch nghe vậy, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng: "Công tử là muốn dẫn ta đi Trích Tinh Lâu sao?"

Lạc Ngọc hiếu kỳ nói: "Ngươi lần đầu tiên đến Phụng Thiên Thành, vậy mà còn biết đến danh hào của Trích Tinh Lâu?"

Tiểu Bạch vẻ mặt đắc ý nói: "Đó là tự nhiên, ta sớm đã nghe

người ta nói, Trích Tinh Lâu là tửu lâu đệ nhất Đại Càn, người thường muốn vào còn không được đâu."

"Nói không sai, chỉ tiếc, lần này chúng ta muốn đi không phải Trích Tinh Lâu, mà là tửu lâu mới mở của một vị bằng hữu cũ.

Chỉ là không biết, vị bằng hữu cũ kia, còn nhớ rõ ta hay không." Lạc Ngọc ý vị thâm trường.

...

Đêm đông vốn dĩ đã đến sớm hơn so với bình thường, giờ Dậu chưa đến, sắc trời đã tối sầm.

Các đại tửu lâu ở Phụng Thiên Thành sớm đã chật kín người, quả nhiên là độc nhạc nhạc bất như chúng nhạc nhạc, ở nhà thưởng thức lôi đài tỷ võ, tự nhiên không bằng ở trong tửu lâu, vừa ăn vừa uống, cùng người khác cùng xem náo nhiệt thoải mái hơn.

Tửu lâu bình thường còn như vậy, càng không cần phải nói đến Vọng Nguyệt Cư gần kề Huyền Vũ Đài, danh tiếng ở đế đô có thể sánh ngang với Trích Tinh Lâu.

Có người vì muốn chiếm một chỗ, thậm chí giờ Ngọ đã đến, mấy canh giờ trôi qua, mông cũng không thấy nhúc nhích một chút.

Nếu không phải những người này vẫn luôn gọi thêm rượu Thủy, gọi thêm món ăn, chưởng quầy và tiểu nhị trong tửu lâu chỉ sợ là phải đuổi người rồi.

Mà giờ Thân ba khắc, Tần Phong cũng mang theo người nhà đến Vọng Nguyệt Cư, hắn thân là ông chủ đứng sau, tự nhiên sớm đã cho người ta giữ chỗ, lầu ba dựa vào cửa sổ, là nơi tuyệt hảo để quan chiến.

Đi trong tửu lâu, bên tai tràn ngập tiếng nghị luận của bá tánh.

Không gì khác hơn là lần tỷ võ này, bọn họ càng xem trọng Trảm Yêu Ti đại nhân của vực nào.

Kết quả cũng không khác gì so với lần trước Tần Phong nghe được, ngoại trừ Nam Vực ra, ba vực còn lại đều có người xem trọng.

Điều này cũng nằm trong dự liệu của hắn, dù sao đêm đó ở Vĩnh An Nhai, Trấn Thiên Nhất cũng không giống như Ninh Trạm và Khổng Khâu ra tay trước mặt mọi người.

Nói không chừng lúc này trong Phụng Thiên Thành, thậm chí không có mấy người biết, lần này Nam Vực cũng phái đến Thần Tướng.

Đúng lúc bá tánh trong tửu lâu đang thảo luận sôi nổi, một người bỗng nhiên phát hiện ra điều gì đó, lớn tiếng hô lên: "Mọi người mau nhìn, là Tần y sư!"

"Cái gì, Tần y sư? Hắn ở đâu?" Một người khác tìm kiếm xung quanh.

"Tần y sư? Người đó là ai?" Có người không hiểu hỏi.

Một nam tử lập tức giải thích: "Tần y sư, ngươi cũng không biết?

Đêm trước quỷ hoạn xâm nhập Phụng Thiên Thành, mang đến ác dịch, chúng ngự y trong hoàng thành không quan tâm bá tánh sống chết không nói, đối mặt với ác dịch này cũng bó tay hết cách.

Đúng lúc đó, Tần y sư ra tay, bố trí một phương trận ánh sáng, phàm là bá tánh đến dưới trận pháp đó, ác dịch đều khỏi hẳn, thật sự là thần kỳ!

Những người khác nghe vậy, bừng tỉnh đại ngộ nói: "Thì ra trận pháp ánh sáng khổng lồ trên không Phụng Thiên Thành kia, là kiệt tác của Tần y sư?

Khó trách trận pháp đó vừa xuất hiện, chứng bệnh của lão cha ta liền khỏi."

"Nói như vậy, hài tử nhà ta cũng nhận được ân huệ của Tần y sư?"

"Tần y sư là vị nào, ta muốn đích thân cảm tạ hắn một phen."

Những lời này Tần Phong tự nhiên là nghe được, bất quá hắn lại cảm thấy hổ thẹn, Thanh Huyền Trận ở Vĩnh An Nhai là do hắn bày ra không giả, nhưng Thanh Huyền Trận kia sở dĩ có thể mở rộng bao phủ toàn bộ Phụng Thiên Thành, rõ ràng là thủ đoạn của Thiên Giám Quốc Sư.....

Không đến một lúc sau, mọi người liền nhao nhao nhìn về phía cầu thang, nhìn thấy Tần Phong, ai nấy đều lộ ra vẻ mặt cảm kích, bày tỏ lòng biết ơn.

Tần Phong vừa đáp lại, vừa muốn rút lui, chủ yếu là có chút chột dạ.

Nhưng bá tánh quá mức nhiệt tình, chen chúc cầu thang chật như nêm cối, nếu không phải tửu lâu này là do Thần Công Phòng xây dựng, chất lượng tốt, chỉ sợ là đã xảy ra tai nạn giẫm đạp.

Hơn nữa, trong đám người vây quanh hắn, cũng không thiếu những cô nương xinh đẹp, miệng thì nói lời cảm kích, tay lại không an phận, sờ soạng trên người hắn.

Ngay lúc này, Liễu Kiếm Ly ra tay, thân thể khí cơ khuếch tán, thân thể bá tánh trong tửu lâu giống như bị định trụ, tay không thể động, miệng không thể nói.

"Chúng ta đi." Nương tử môi khẽ mở, còn thản nhiên liếc mắt nhìn những cô nương xinh đẹp kia, dường như đang tuyên bố chủ quyền.

Chỉ một ánh mắt này, liền khiến cho các cô nương toát mồ hôi lạnh.

Tần Phong chắp tay xin lỗi một tiếng, sau đó liền mang theo người nhà lên tầng ba của tửu lâu.

Tầng lầu này phần lớn là những người quyền quý, tự nhiên không thể nào nhiệt tình như bá tánh, bên tai lập tức yên tĩnh hơn rất nhiều.

Nhị đệ bội phục nói: "Hiện giờ, đại ca vậy mà đã được bá tánh yêu mến như vậy rồi."

Hắc Than Đầu và Lam Ngưng Sương ở một bên nghe vậy, cũng là lộ ra ánh mắt sùng bái.

Lần này lão cha và nhị nương không đến, chủ yếu là biến cố đêm đó, nhị nương đến nay vẫn còn sợ hãi, không dám tùy tiện ra ngoài.

Lão cha cũng không có hứng thú gì với chuyện tỷ võ, liền ở nhà bồi nhị nương.

"Đừng nói những thứ linh tinh đó nữa, không bao lâu nữa tỷ võ liền bắt đầu, tỷ đấu cấp bậc tam thập lục tinh, cực kỳ hiếm thấy.

Nhị đệ ngươi phải xem cho kỹ, nếu như có thể lĩnh ngộ được một chút, đối với tu hành của ngươi sẽ có ích lợi rất lớn." Tần Phong dặn dò.

"Ta biết rồi, đại ca." Tần An nghiêm túc gật đầu.

Ngay khi một đoàn người vừa mới ngồi xuống không lâu, sau lưng Tần Phong bỗng nhiên vang lên một đạo thanh âm quen thuộc: "Không ngờ lại có thể gặp được Tần huynh kinh tài tuyệt diễm ở chỗ này, thật sự là khiến ta vui mừng khôn xiết."

Chương 416: Trận đấu bắt đầu

“Ặc……” Tần Phong giật khóe miệng, hắn không cần quay đầu lại cũng có thể đoán được người đến là ai.

Dù sao trên đời này cũng chỉ có một người có thể thêm bốn chữ “kinh tài tuyệt diễm” trước danh xưng của hắn - Lạc Ngọc mà hắn gặp ở Bách Hoa Cốc!

Quay đầu lại nhìn, quả nhiên là vậy.

Liễu Kiếm Ly và Lam Ngưng Sương liếc mắt nhìn sang, chỉ thấy một vị công tử mặc áo xanh, nụ cười ôn hòa.

Lúc đó bọn họ không đến Bách Hoa Cốc, cho nên không quen biết Lạc Ngọc.

Mà Hắc Than Đầu tự nhiên là nhớ rõ, lúc ấy hắn thậm chí còn so tài với thư đồng của đối phương...

“Lạc huynh, sao huynh lại ở đây?” Tần Phong tò mò hỏi.

“Tứ vực Trảm Yêu Ti tỷ võ đại sự như vậy, thiên hạ hiếm thấy, ta tự nhiên phải tìm một nơi có rượu có thịt, góp vui một chút.” Lạc Ngọc cười trả lời.

Hắn nghiêng đầu nhìn sang, nhìn thấy Liễu Kiếm Ly, không khỏi tán thưởng: “Vân tưởng y thường hoa tưởng dung, xuân phong phất hãm lộ hoa nồng, quả nhiên là người đẹp như thơ.

Cũng chỉ có Tần huynh kinh tài tuyệt diễm, mới có thể đem dung mạo của Đại Càn đệ nhất kiêu nữ Liễu Kiếm Ly, miêu tả được tinh tế tao nhã như vậy.”

Tần Phong mặt mày cứng đờ: “Huynh đừng nói nữa, lúc trước ta cũng là bất đắc dĩ, cũng không phải là cố ý lừa huynh.”

Lạc Ngọc cố ý ra vẻ mờ mịt: “Tần huynh lời này là có ý gì? Ta đối với sự sùng bái của huynh, nhưng là từng câu từng chữ đều phát ra từ đáy lòng!”

“Huynh còn như vậy, ta chỉ có thể cùng huynh đồng quy vu tận, huynh đừng tưởng rằng ta không biết thân phận thật sự của huynh.” Tần Phong nghiến răng, ghé sát vào tai thấp giọng nói.

Lạc Ngọc kéo dài khoảng cách, không để ý: “Lạc mỗ hành sự quang minh lỗi lạc, Tần huynh kinh tài tuyệt diễm có gì muốn nói, cứ việc nói trước mặt mọi người.”

“Được, đây chính là huynh ép ta...” Tần Phong khẽ thở ra một hơi, bắt đầu miêu tả ngoại hình một chiếc xe ngựa.

Những người khác còn chưa hiểu được ý đồ của Tần Phong khi nói lời này là gì, sắc mặt Tiểu Bạch và Lạc Ngọc lại xuất hiện biến hóa.

“Công tử, chiếc xe ngựa trong miệng hắn, chẳng phải là người từ...”

Tiểu Bạch còn chưa nói hết lời, Lạc Ngọc liền ngắt lời, sau đó khoác vai Tần Phong cười nói: “Tần huynh hà tất như vậy, trước kia ta cũng chỉ là nói đùa với huynh mà thôi.

Chờ ta tự phạt ba chén, bồi tội với huynh.”

Nhìn thấy phản ứng của đối phương, Tần Phong cũng có thể xác định, đêm giao thừa, trong đội ngũ của Nam Vực Lạc thân vương, kẻ ngồi trong kiệu hoa lệ kia, chính là người trước mắt này!

Mà nghe đồn Lạc thân vương có một người con trai, tuổi tác

tương đương với Lạc Ngọc, như vậy thân phận của Lạc Ngọc tự nhiên là không cần nói cũng biết.

“Lúc trước thấy người này nói năng tao nhã, liền cảm thấy hắn không phải người thường, không nghĩ tới lại là thân vương thế tử.

Xem ra lần này hắn cũng là cùng Lạc thân vương đến Phụng Thiên Thành...” Tần Phong thầm nghĩ trong lòng.

Lạc Ngọc cùng Tần Phong ngồi chung một bàn, sau đó quả nhiên theo như đã hẹn, tự phạt ba chén.

Tiếp theo mấy người liền nói nói cười cười, chờ đợi tỷ võ bắt đầu.

Cùng với pháo hoa rực rỡ nở rộ trên bầu trời, trên đài Huyền Vũ, mấy đạo thân ảnh hiện ra.

Tần Phong ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy người đứng ở chính giữa chính là Tư Chính đại nhân của Phụng Thiên Thành Trảm Yêu Ti - Đặng Mặc.

Nghĩ đến lần tỷ võ này, hẳn là do ông ấy chủ trì.

Trên đài Huyền Vũ, tam thập lục tinh của tứ vực đã vào vị trí, đương nhiên trong đó được chú ý nhất tự nhiên vẫn là bốn vị Thần tướng đại nhân của tứ vực.

Mà lực chú ý của Lạc Ngọc lại không đặt ở trên người những người đó, chỉ là nhìn pháo hoa cảm khái nói: “Đêm qua đại điển mừng năm mới, nhìn thấy pháo hoa này, liền cảm thấy kinh diễm tuyệt luân.

Nếu ta đoán không lầm, pháo hoa này hẳn là do thuốc nổ được cải tiến nổi danh trong quân đội và Trảm Yêu Ti một thời gian trước chế tạo.

Thuốc nổ đó quả nhiên là thứ tốt, uy lực bất phàm, lại không có yêu cầu quá cao đối với người sử dụng, không biết đã cứu sống bao nhiêu binh lính và Trảm Yêu nhân trong quỷ hoạn và nạn phỉ.

Nguyên lão gia tử của Phụng Thiên Thành Thần Công Phòng, quả nhiên danh bất hư truyền."

Theo hắn thấy, người có thể chế tạo thuốc nổ, ngoại trừ Nguyên Trai ra, không còn ai khác.

Mà tất cả những người hiểu biết về thuốc nổ, cũng đều cho là như vậy.

Lúc này, Lam Ngưng Sương mở miệng nói: "Công tử nói sai rồi, không chỉ có pháo hoa trên trời kia, còn có bom thuốc nổ của quân đội tạo phản và Trảm Yêu Ti, đều là kiệt tác của cô gia nhà ta."

Lúc nói lời này, nàng nâng cằm trắng nõn lên, vẻ mặt tự hào, mà Hắc Than Đầu ở bên cạnh cũng là gật đầu.

Lời này vừa nói ra, thần sắc Lạc Ngọc hơi có chút kinh ngạc, qua một lúc lâu, hắn mới cảm khái nói: "Ngoại trừ tài thơ, nghệ thuật cắm hoa, y thuật ra, không nghĩ tới Tần huynh lại còn am hiểu những thứ kỳ kỹ này, quả nhiên là kinh tài tuyệt diễm."

Tần Phong mặt mày cứng đờ, vừa mới tự phạt ba chén, nhanh như vậy đã lộ nguyên hình, hình thành thói quen rồi sao?

Hắn vừa định mở miệng nói, chỉ nghe thấy từ hướng đài Huyền Vũ, Đặng Mặc lão gia tử quát lớn một tiếng, Trảm Yêu Ti tứ vực tỷ võ chính thức khai mạc.

Sự chú ý của tất cả mọi người đều bị hấp dẫn, người ra tay trước tiên là tam thập lục tinh của tứ vực, mà đối thủ giữa bọn họ đều là thông qua phương thức bốc thăm quyết định.

Có thể trở thành Trảm Yêu nhân tam thập lục tinh, đều là người xuất sắc trong Hồng Liên Trảm Yêu nhân, thực lực tự nhiên là không tầm thường.

Cho dù bọn họ không có chém giết sinh tử, chỉ là điểm đến là dừng, nhưng mà ba động do trận chiến kia gây ra, vẫn khiến Phụng Thiên Thành rung chuyển.

Cơ hội cường đại hóa thành cuồng phong, hướng bốn phía cuồn cuộn.

Trên đài Huyền Vũ, dị tượng hiển hóa tầng tầng lớp lớp, đao kiếm chi khí tung hoành, âm khí cùng kình khí va chạm lẫn nhau, không gian đều đang run rẩy.

Mà đây, cũng chỉ là tam thập lục tinh đang ra tay!

Phụng Thiên Thành bên trong mọi người đang quan chiến, nhìn thấy cảnh tượng này, hoàn toàn quên đi sự hoang mang lo lắng khi yêu quỷ xâm nhập Phụng Thiên Thành vào đêm qua, chỉ cảm thấy Đại Càn có những người này, yêu quỷ hung tàn kia căn bản là không đáng lo ngại!

Đây cũng chính là mục đích Minh Hoàng lựa chọn lúc này triển khai tỷ võ.

Ở một bên khác, bên trong hoàng cung Phụng Thiên Thành, Minh Hoàng cùng bốn vị thân vương tự nhiên cũng đang quan chiến.

Đài Huyền Vũ ngay trên không trung hoàng thành, không có ai so với bọn họ càng có thể nhìn rõ ràng thực lực của Trảm Yêu nhân Đại Càn tứ vực hơn.

Nếu không có người của Ngục La ty, ở đây thủ hộ hoàng cung, triệt tiêu những dư ba chiến đấu kia.

E rằng hoàng cung không cần bao lâu, liền sẽ tan hoang.

Minh Hoàng nhìn tỷ đấu trên đài Huyền Vũ, long nhan đại duyệt: "Lần này tứ vực các phái phái tới ba vị tam thập lục tinh, một vị Thần tướng.

Chỉ là tam thập lục tinh liền có thực lực như vậy, vậy thì uy thế của Thần tướng lại càng không tầm thường?

Các ngươi cảm thấy, lần tỷ võ này, vực nào có thể giành chiến thắng?"

Minh Hoàng đây là đang hỏi bốn vị thân vương.

"Chỉ nhìn tỷ đấu giữa tam thập lục tinh, có thể nói là bất phân thắng bại, cho dù có chênh lệch, cũng sẽ không chênh lệch quá nhiều."

"Bất quá Nam Vực dù sao cũng là quanh năm bị yêu quỷ xâm hại, thực lực tổng thể, vẫn là muốn mạnh hơn ba vực khác một chút."

"Không nói những cái khác, Ngu Mi kia trong tam thập lục tinh, tuyệt đối có thể xếp vào top ba, hiện tại giao thủ với người ta ba lần, chưa từng bại trận."

Mấy vị thân vương nói thật.

Minh Hoàng như có điều suy nghĩ gật gật đầu: "Nhưng lần tỷ võ này cuối cùng vẫn là phải xem thực lực giữa các Thần tướng, trước kia Thần tướng Nam Vực luôn là không thể phân thân, không cách nào đến Phụng Thiên Thành tham gia tỷ võ.

Không biết lần này, có phái người tới hay không?"

Trấn Thiên Nhất không có đi theo đội ngũ của Nam Vực Lạc thân vương, thêm vào đó chuyện Cửu Trọng Ngục, Minh Hoàng

cũng không có công phu đi quan tâm quá nhiều, cho nên cũng không biết.

Nam Vực Lạc thân vương hồi đáp: “Lần này Nam Vực, có Đao Cuồng Trấn Thiên Nhất tọa trấn.”

Lời này vừa nói ra, ba vị thân vương khác, đều là sắc mặt biến đổi.

Chương 417: Một chiêu định thắng phụ

Người có danh tiếng như cây có bóng râm. Ba vị thần tướng Nam Vực đều là những nhân vật hiển hách tại Đại Càn, sánh ngang với Tư Mệnh đại nhân của bọn họ.

Đao Cuồng Trấn Thiên Nhất, Thương Tiên Tư Mã Không, Phong Quỷ Bách Vô Ưu.

Người ta đồn rằng Trấn Thiên Nhất đã đạt đến cảnh giới xuất thần nhập hóa trong đao đạo, từng một đao chém chết yêu quỷ thất chuyển kiếp lực, chiến lực vô song.

Nghe nói lần này Nam Vực có Trấn Thiên Nhất tọa trấn, ba vị thân vương của ba vực còn lại đều chùng lòng.

Kết quả của cuộc tỷ võ này sẽ quyết định việc phân chia tài nguyên của Phụng Thiên Thành cho Trảm Yêu Ti của bốn vực trong năm tới. Những năm trước, do không có thần tướng tọa trấn, Nam Vực luôn nhận được ít tài nguyên nhất.

Nhưng lần này, kết quả e rằng sẽ rất khác.

Là thân vương của một vực, họ đương nhiên hy vọng Trảm Yêu Ti dưới quyền quản lý của mình có thể nhận được nhiều tài nguyên nhất...

"Danh tiếng của Trấn Thiên Nhất, trẫm cũng từng nghe qua, thực lực của hắn không hề yếu. Sư phụ truyền dạy đao pháp cho hắn được người đời gọi là Đao si, thậm chí còn từng tranh giành vị trí Tư Mệnh với Bắc Quỷ Thủ, vị Tư Mệnh tiền nhiệm của Bắc

Vực, chỉ tiếc là kém một chiêu. Sau đó, không ai biết tung tích của người nọ. Nghe người trong Trảm Yêu Ti đồn đại, với thực lực của người nọ, nếu không giao đấu với Nam Thiên Long Bắc Quỷ Thủ, đoạt lấy vị trí Tư Mệnh của Đông Vực hay Tây Vực đều không phải chuyện khó."

Thân vương Bắc Vực nghe vậy liền đáp: "Đúng là có chuyện này, sau khi Bắc Quỷ Thủ, vị Tư Mệnh tiền nhiệm, mất tích một cách bí ẩn, ta cũng từng phái người tìm kiếm tung tích của Đao si, hy vọng ông ta kế nhiệm vị trí Tư Mệnh. Chỉ là, sau khi tìm kiếm rất lâu, vẫn không có thu hoạch gì."

"Trẫm lại nghe được một số lời đồn không hay, nói rằng Đao si đã sa vào ma đạo, nhưng thật giả thế nào thì không ai biết được. Thôi, lúc này không nên nói những lời mất hứng như vậy, trận tỷ võ giữa các vị thần tướng sắp bắt đầu rồi." Minh Hoàng nói vậy rồi ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Trận đấu của Tam thập lục tinh đã kết thúc, Ngu Mi của Nam Vực đã toàn thắng, độc chiếm ngôi đầu bảng, hai vị Tam thập lục tinh còn lại của Nam Vực cũng thắng nhiều thua ít.

Thực lực của Nam Vực lần này được thể hiện rõ ràng.

Trong tửu lâu Vọng Nguyệt Cư, tầng ba, một số quý tộc quen biết bắt đầu trò chuyện: "Mỗi lần tỷ võ, Tam thập lục tinh của Nam Vực đều khiến người ta phải mở rộng tầm mắt."

"Nam Vực yêu ma hoành hành, những Tam thập lục tinh này quanh năm chinh phạt yêu ma, lấy chiến dưỡng chiến, thực lực tự nhiên không tầm thường. Chỉ là, Tam thập lục tinh của Nam Vực dù có mạnh đến đâu cũng vô ích, lần tỷ võ này, điều quan trọng nhất vẫn là thực lực của các vị thần tướng. Mà những năm trước, ba vị thần tướng của Nam Vực đều bận việc, không thể đến Phụng Thiên Thành tham gia tỷ võ." Người nói lắc đầu, có chút tiếc nuối.

Lúc này, một người khác kinh ng□ạc nói: "Không đúng, ngươi mau nhìn lên đài Huyền Vũ, tại sao lại có bốn người, người đàn ông tóc đỏ cầm trường đao kia... chẳng lẽ là Đao Cuồng Trấn Thiên Nhất, thần tướng của Nam Vực?"

"Lần này Nam Vực lại có thần tướng đến?" Các quý tộc đều ngạc nhiên.

Nhị đệ nhìn về phía đài Huyền Vũ, thần sắc kích động: "Đại ca, huynh mau nhìn, các vị thần tướng đại nhân đều đã xuất hiện."

Tần Phong bên cạnh khẽ gật đầu, sau đó quay sang hỏi Lạc Ngọc: "Ngọc công tử, ngươi cảm thấy lần tỷ võ này, thần tướng của vực nào có khả năng giành được vị trí đầu bảng cao nhất?"

Lạc Ngọc là thế tử của Lạc thân vương Nam Vực, biết nhiều hơn người thường một chút, liền chậm rãi nói: "Vị thần tướng mới của Bắc Vực, Vô Cương Khổng Khâu, có thiên phú dị bẩm trong Bách Quỷ đạo thống, thậm chí có người còn so sánh hắn với Đặng Mặc đại nhân năm xưa. Nhưng hắn dù sao cũng còn quá trẻ, tích lũy chưa đủ, kinh nghiệm chiến đấu thiếu kém chính là nhược điểm của hắn."

"Võ Thần Ninh Trạm của Đông Vực, từ lâu đã luyện thành Thần Vũ Kim Cang Bát Nhã Công đến cảnh giới cao nhất - Bất Hóa Cốt, kết hợp với tuyệt học Ngưng Thần Quyền của hắn, phá núi đoạn hải đều chỉ trong nháy mắt, năm ngoái chính là hắn giành được vị trí đầu bảng. Chỉ là lần này, hai vị thần tướng của Tây Vực và Nam Vực lại khắc chế hắn. Võ phu đại thành trong Chưởng Khí Đạo, đối với võ phu chỉ biết quyền cước vốn đã có ưu thế tự nhiên. Huống chi là hai vị thần tướng của Nam Vực và Tây Vực, đều là những người sử dụng khí đạo xuất sắc?"

Phân tích này rất có lý, khiến cho những người xem khác trên tầng ba cũng phải chú ý.

"Đao Cuồng Trấn Thiên Nhất của Nam Vực, Tần huynh trước đây từng ở Nam Vực, chắc hẳn có chút hiểu biết, vậy ta sẽ nói với huynh về vị thần tướng của Tây Vực - Đao Kiếm Song Tuyệt, Cung Thương. Ai cũng biết, võ phu muốn nắm giữ một môn khí đạo, cần phải khổ luyện cả đời mới có thể chạm đến cảnh giới cao nhất - Vạn Thần Cảnh. Thế nhưng, Cung đại nhân lại có thiên phú về Thần Vũ khí đạo có một không hai, ông ta đồng thời nghiên cứu cả đao đạo và kiếm đạo, đều đã bước vào Tứ Ý Tàng Khí Cảnh, chỉ còn một bước nữa là đến Vạn Thần Cảnh. Thêm vào đó, ông ta còn tự sáng tạo ra tuyệt học Đao Kiếm Hợp Bích, Phong Quyển Tàn Vân, quả thực là một điểm nhấn lớn trong lần tỷ võ này."

Tần Phong nhướng mày, lên tiếng hỏi: "Vậy ý của ngươi là, lần này là xem Trấn đại nhân và Cung đại nhân ai cao tay hơn?"

Lạc Ngọc lắc đầu, không đưa ra câu trả lời, chỉ cười nói: "Tình huống thực chiến luôn biến hóa khôn lường, cho dù ta có phân tích như vậy, nhưng khi đánh nhau, kết quả ra sao thì không ai biết được. Biết đâu, vị thần tướng trẻ tuổi nhất của Bắc Vực, Khổng đại nhân, lại tạo nên kỳ tích, giành được vị trí đầu bảng cũng nên. Chúng ta cứ ngồi đây, vừa ăn vừa uống vừa xem, chờ đợi kết quả là được."

Quả nhiên là thế tử, nói chuyện thật khéo léo, không đắc tội ai... Tần Phong bĩu môi, ngẩng đầu nhìn lên đài Huyền Vũ.

Giao đấu giữa các vị thần tướng, dư ba của trận chiến không thể so sánh với lúc trước.

Vì vậy, trước khi tỷ võ, Đặng Mặc đại nhân cùng một đám người Ngục La ty đeo mặt nạ trắng đã gia cố kết giới xung quanh đài Huyền Vũ.

Nếu không, cho dù bốn vị thần tướng không ra toàn lực, dư ba của trận chiến cũng đủ để biến Phụng Thiên Thành thành một thảm họa.

Sau khi mọi thứ đã sẵn sàng, Đặng Mặc tuyên bố bắt đầu trận đấu cuối cùng.

Hình thức tỷ võ vẫn là bốc thăm, chia thành hai cặp đấu.

Nhưng điều bất ngờ là, bốn vị thần tướng đại nhân, không ai rời khỏi đài Huyền Vũ.

Những người xem trận đấu đều ngạc nhiên: "Chuyện gì đang xảy ra vậy? Chẳng lẽ quy tắc tỷ võ đã thay đổi, bốn vị thần tướng đại nhân muốn hỗn chiến trên đài Huyền Vũ?"

Trong Vọng Nguyệt Cư, Tần Phong và những người khác cũng khó hiểu.

"Lạc huynh, ngươi có biết tình hình hiện tại là như thế nào không?"

Lạc Ngọc lắc đầu: "Ta cũng đã chứng kiến nhiều lần tỷ võ, nhưng tình huống như hôm nay là lần đầu tiên gặp phải."

Lúc này, Liễu Kiếm Ly vẫn luôn im lặng, bỗng nhiên vành tai trắng nõn khẽ động, sau đó nhỏ giọng nói: "Bọn họ muốn dùng một chiêu để phân định thắng bại."

"Một chiêu phân định thắng bại?" Tần Phong kinh ngạc thốt lên.

Lạc Ngọc nghe vậy, suy tư một lát, sau đó phản ứng lại: "Ta hiểu rồi, thực lực đã đạt đến cấp bậc thần tướng, nếu không phải là sinh tử quyết đấu, toàn lực ứng phó, e rằng đánh nhau cả ngày cũng khó phân thắng bại. Những lần tỷ võ của các vị thần tướng trước đây đều là như vậy. Lần này, bốn vị thần tướng có lẽ đã đạt được nhất trí, muốn dùng một chiêu để quyết định người chiến thắng cuối cùng."

Và sự thật đúng là như vậy!

Trên đài Huyền Vũ, Khổng Khâu nhếch miệng: "Ba vị đều là võ phu, chỉ có một mình ta tu luyện Bách Quỷ đạo thống, một chiêu phân định thắng bại, đối với ta có phải là hơi bất công hay không?"

Võ Thần Ninh Trạm lạnh lùng lên tiếng: "Nếu ngươi sợ hãi, có thể rút lui trước."

"Ta sợ?" Khổng Khâu nhíu mày, âm khí quanh người ngưng tụ: "Vậy ta muốn lãnh giáo một phen, thủ đoạn của các vị tiền bối."

Chương 418: Đệ tử của Trấn Thiên Nhất

Lời vừa dứt, bốn vị Thần Tướng đồng loạt ra tay.

Từ bóng tối dưới chân Khổng Khâu, một tiếng Phượng Đề the thé vang lên, vọng khắp không trung Phụng Thiên Thành.

Mọi người nhìn thấy, một hư ảnh Phượng Hoàng màu lam băng hiện ra, hơi nước trong không khí chỉ trong nháy mắt đã hóa thành băng tinh.

Đây chính là Âm Linh mà Khổng Khâu khống chế - Băng Phượng!

Ninh Trạm thấy vậy, mặt không chút thay đổi, nắm chặt tay phải, kéo đến ngang vai, chân khí quanh thân cuồn cuộn, không cần một lúc, cánh tay phải của hắn đã được kim quang bao phủ.

Không gian chấn động, Huyền Vũ Đài rung lắc dữ dội.

Đây chính là võ học tự sáng tạo của hắn - Ngưng Thần Quyền!

Tây Vực Cung Thương, lông mày hơi nhướng lên, rút đao kiếm bên hông, chân khí rót vào trong đao kiếm, tiếng kim loại va chạm không dứt bên tai, thậm chí át cả tiếng Phượng Đề the thé.

Trong nháy mắt, cuồng phong nổi lên ở Phụng Thiên Thành, đao cương kiếm khí hóa thành long quyển hình thành trên Huyền Vũ Đài, mang theo uy thế không thể địch nổi.

Ba vị Thần Tướng tuy không ra tay hết sức, nhưng cũng đã thể hiện một chút bản lĩnh của mình.

Dù sao có thể trở thành Thần Tướng, tự nhiên đều là hạng người kiêu ngạo, sao có thể thừa nhận bản thân kém cỏi hơn người?

Tuy nhiên, đối mặt với trận thế như vậy, Trấn Thiên Nhất chỉ đơn giản giơ đao lên, vung mạnh một cái, một đòn nhìn có vẻ bình thường, lại khiến ba vị Thần Tướng khác giật mình.

Đại Đạo Chí Giản, một đao này, uy lực kinh người!

Ba vị Thần Tướng không dám lơ là, đồng loạt ra tay.

Chiêu thức của bốn người va chạm trên không trung Huyền Vũ Thành, bạch quang chói lòa, đất trời như sáng rực.

Khí tức đáng sợ dường như nuốt chửng cả âm thanh, rõ ràng là những đợt sóng uy thế kinh người, nhưng những người quan chiến lại như bị ù tai, không nghe thấy gì cả.

Chỉ có thể nhìn thấy bạch quang kia, càng lúc càng chói mắt.

Cho đến khi kết giới bao phủ Huyền Vũ Đài dưới sự công kích của bốn vị Thần Tướng, từng chút từng chút vỡ vụn.

Mọi người mới có thể nghe thấy tiếng răng rắc răng rắc đó.

"Không ổn." Đặng Mặc nhíu mày, những Ngục La Sứ khác cùng duy trì kết giới dưới lớp mặt nạ trắng cũng phát ra tiếng rên khẽ.

Uy lực va chạm chiêu thức của bốn vị Thần Tướng vượt xa tưởng tượng của bọn họ!

Ngay khi kết giới không chịu nổi nữa, sắp sửa vỡ tan, bên ngoài Trảm Yêu Ti Phụng Thiên Thành, bên bờ Cửu Khúc Hà, Trấn Thần Ti Ngự tóc bạc râu đen khẽ phẩy tay phải.

Kết giới đã vỡ vụn kia lại một lần nữa ổn định, nhốt chặt những cơn sóng dữ dội kia trong kết giới.

"Là ai, ai sẽ là người đầu tiên thất bại?" Sau khi đã thích ứng với ánh sáng trắng chói mắt, tất cả mọi người đều nheo mắt, nghi hoặc nhìn về phía diễn võ đài.

Tần Phong sở hữu dị năng Song Đồng, vẫn luôn chăm chú theo dõi động tĩnh trên diễn võ đài.

Người đầu tiên không chịu nổi uy áp, chính là Bắc Vực Thần Tướng Khổng Khâu có căn cơ nông cạn nhất.

Băng Phượng Âm Linh của hắn ta dưới công kích của ba vị Thần Tướng khác, rất nhanh đã tan rã, mang theo tiếng kêu bi thương không cam lòng, chui trở lại bóng tối.

Khổng Khâu sắc mặt khó coi, trong lòng thầm mắng Bắc Vực Tư Mệnh mười mấy lần, rồi bất đắc dĩ bay xuống khỏi Huyền Vũ Đài.

Người thứ hai không chịu nổi là Ninh Trạm, người từng là quán quân Võ Đấu, nhưng không phải là do thực lực của hắn không bằng hai người còn lại.

Chỉ là tỷ võ luận bàn, chú trọng điểm đến là dừng, không phải là chém giết sinh tử.

Cảnh giới Kim Cang Bất Hoại Bất Tử Thần Công của hắn, trong cuộc tỷ thí này không chiếm ưu thế.

Quyền cương của Ngưng Thần Quyền bị đao mang và kiếm khí triệt tiêu đi, hắn tự nhiên được tính là thất bại.

Đối với điều này, Ninh Trạm cũng không có quá nhiều bất mãn, chỉ là liếc nhìn Trấn Thiên Nhất một cái đầy ẩn ý, sau đó trực tiếp bay xuống khỏi Huyền Vũ Đài.

Tình hình tỷ võ, quả nhiên giống như Lạc Ngọc dự đoán trước đó, tuy hắn không nói rõ, nhưng lời nói ra đều ám chỉ, Trấn Thiên

Nhất và Cung Thương sẽ là hai người cuối cùng giao đấu.

Trong Vọng Nguyệt Cư, nhìn long quyển hùng vĩ do đao mang và kiếm khí hợp nhất tạo thành, Lạc Ngọc cảm thán: "Cung tiền bối đao kiếm song tuyệt, quả nhiên danh bất hư truyền."

"Bây giờ, ngươi cảm thấy ai có khả năng chiến thắng hơn?" Tần Phong hỏi.

"Vấn đề này ngươi không nên hỏi ta, mà nên hỏi nương tử nhà ngươi." Lạc Ngọc cười đáp: "Dù sao, thực lực của nàng ấy cũng đủ để lên Huyền Vũ Đài kia, so tài cao thấp với các vị Thần Tướng đại nhân."

Tần Phong nghe vậy, quay đầu nhìn về phía Liễu Kiếm Ly đang mặc áo trắng, chỉ nghe nàng khẽ nói: "Đao kiếm chi khí, hợp nhất chi uy, chỉ là hư danh. Trấn Thiên Nhất, tất thắng."

Nói một vị Thần Tướng đại nhân như vậy, thật là đại bất kính... Tần Phong sợ hãi vội vàng kéo nương tử lại, sau đó cẩn thận nhìn xung quanh, may mà những người khác trên cùng tầng đều bị Huyền Vũ Đài thu hút sự chú ý, không ai nghe thấy.

Tần Phong thở phào nhẹ nhõm, một lần nữa nhìn về phía Huyền Vũ Đài.

Mà thắng bại, cũng vào lúc này được phân định, đao mang của Trấn đại nhân sau một phen giằng co với long quyển đao kiếm, đã chém nát long quyển kia!

Ầm!

Bạch quang tan đi, màn đêm lại trở về.

"Là ta thua." Cung Thương thở dài.

"Thừa nhượng." Trấn Thiên Nhất thản nhiên nói, sau đó thu

đao lại, đeo lên vai.

Dưới Huyền Vũ Đài, trong hoàng cung, Tam hoàng tử cũng tu luyện Thần Vũ Đạo Thống, nghiên cứu đao đạo, chứng kiến cảnh này, trong lòng bừng bừng khí thế.

Hộ vệ bên cạnh cảm thán: "Nam Vực Đao Cuồng Trấn đại nhân, thực lực quả nhiên bất phàm."

Tam hoàng tử như có điều suy nghĩ, cười nói: "Nếu ta nhớ không lầm, vị Trấn đại nhân này hình như còn chưa thu đồ đệ?"

Hộ vệ nghe vậy sửng sốt, sau đó đáp: "Bẩm điện ha, thuộc hạ từng nghe đồn, Trấn đại nhân từng công khai tuyên bố, cả đời này sẽ không thu đồ đệ, hình như là có liên quan đến vị sư phụ đã mất tích bí ẩn của hắn. Tương truyền, vết thương trên vai Trấn đại nhân, chính là do sư phụ hắn để lại."

Tam hoàng tử không cho là vậy: "Trước kia hắn không thu đồ đệ, là bởi vì còn chưa gặp được ta, không liên quan gì đến lý do của bản thân hắn. Chút nữa, đi điều tra cho ta vị Trấn đại nhân này hiện đang nghỉ ngơi ở đâu trong Phụng Thiên Thành. Ta muốn đi bái phỏng hắn một chuyến, sau đó bái hắn làm sư phụ."

Giọng điệu nói chuyện này, giống như thu nhận hắn làm đồ đệ, đối với Trấn Thiên Nhất mà nói, là vinh hạnh to lớn lắm vậy.

Hộ vệ không dám phản bác, chỉ có thể gật đầu đồng ý: "Thuộc hạ minh bạch."

...

Trận tỷ võ của bốn vị Thần Tướng, tuy chỉ ra một chiêu, nhưng chấn động mang lại lại vượt xa so với trận chiến của Tam Thập Lục Tinh tú.

Cho dù Võ Đấu đã kết thúc, Huyền Vũ Đài đã hạ xuống, trong

Phụng Thiên Thành, những người kích động thảo luận vẫn còn rất nhiều.

Đặc biệt là một đao kia của Trấn Thiên Nhất, rõ ràng không hề có chút ba động khí thế vạn năng nào, lại khiến những người chứng kiến phải sợ hãi từ tận đáy lòng.

Một đao kia, như thiên uy!

Trong Vọng Nguyệt Cư, Lạc Ngọc cảm thán: "Trấn đại nhân trên con đường đao đạo, đã đạt đến đỉnh phong, e là hậu nhân khó có ai có thể sánh bằng."

Tần Phong gật đầu đồng ý, sau đó nói với Tần An bên cạnh: "Nhị đệ, có thể trở thành đồ đệ của Trấn đại nhân, là đại ca vất vả lắm mới tranh thủ được cho đệ, sau này cùng Trấn đại nhân tung hoành Nam Vực, thảo phạt yêu quỷ thì phải chú tâm một chút. Đừng để tâm huyết của đại ca uổng phí."

Ừm, đương nhiên, còn có cả tâm huyết của Ngu tiền bối nữa... Tần Phong thầm bổ sung một câu trong lòng.

"Vâng, đại ca, đệ biết rồi." Nhị đệ kiên định nói.

Cuộc đối thoại đơn giản, lại khiến Lạc Ngọc bên cạnh sững sờ: "Tần huynh, vừa rồi huynh nói gì, vị Tần gia Nhị công tử này là đồ đệ của Trấn đại nhân?"

"Ừm, có vấn đề gì sao?"

Chương 419: Vị khách không mời mà đến

Thư đồng Tiểu Bạch khịt mũi cười khẩy: “Nói khoác mà cũng không biết ngó trước ngó sau, lời gì cũng dám nói.”

“Tiểu Bạch!” Lạc Ngọc quát lớn một tiếng, sau đó giải thích: “Tần huynh không biết, Trấn đại nhân trên con đường đao đạo tạo nghệ cực sâu, người muốn bái sư học nghệ nhiều vô số kể.

Thế nhưng Trấn đại nhân năm đó đã nói rõ, cả đời này sẽ không thu nhận đồ đệ.”

Tần An nghe vậy gật gù: “Đúng là như vậy, đại ca năm đó vì muốn sư phụ đồng ý thu nhận ta làm đồ đệ, đã phải tốn rất nhiều công sức.

Sư phụ đặt ra khảo nghiệm, yêu cầu đại ca phải để Nguyên lão gia tử rèn thêm một thanh đao khí nữa, đại ca bận rộn trước sau, hao tâm tổn trí, vất vả lắm mới có thể thành công.”

Lạc Ngọc lắc đầu cười khổ: “Tần huynh, nhị đệ nhà ngươi thật biết nói đùa, Nguyên Trai lão gia tử đã từng lập quy củ rồi.

Cùng một loại binh khí tuyệt đối không thể rèn đúc lần thứ hai, trong mười hai món binh khí vô thượng đã có một thanh Trảm Thiên Nha, làm sao có thể xuất hiện thanh đao khí thứ hai được?”

Nhị đệ thấy có người không tin mình, định bụng lấy Thiên Tỏa Trảm Nguyệt ra, cho đối phương xem thử.

Thế nhưng lại bị Tần Phong đưa tay ngăn cản, năm đó hắn đã từng đáp ứng Nguyên lão gia tử, chuyện rèn đao không thể tùy

tiện truyền ra ngoài, nếu không chắc chắn sẽ có rất nhiều người tìm đến cửa cầu xin binh khí, phá hỏng quy củ của Nguyên lão gia tử.

"Lạc huynh, đừng nói đến những chuyện không đâu nữa, uống rượu, uống rượu.

Tiên Nhân Túy của Vọng Nguyệt Cư này, thế nhưng là nổi tiếng xa gần đấy." Tần Phong giục giã.

Lạc Ngọc nhìn Tần Phong với ánh mắt đầy ẩn ý, trong mắt xẹt qua một tia kinh ngạc, người thông minh với nhau, không cần phải nói quá nhiều.

Biểu hiện của đối phương, đã chứng minh những lời vừa rồi, không phải là giả!

Chỉ là hắn thật không ngờ, Tần huynh lại có bản lĩnh như vậy, không chỉ khiến Nguyên lão gia tử phá lệ, mà còn khiến Đao Cuồng phá lệ thu nhận đồ đệ?

Hắn khẽ lắc đầu, sau đó nâng chén rượu lên đáp lễ: "Không sai, vừa rồi mới được chứng kiến màn tỷ võ đặc sắc như vậy, may mắn thay, đáng để uống cạn một chén lớn!"

Rượu quá ba tuần, uống đến nỗi cao hứng, lời nói tự nhiên cũng nhiều hơn.

Tần Phong mang theo chút men say nói: "Hiện giờ đã được chứng kiến thực lực của tứ vực tam thập lục tinh cùng Thập Nhị Thần Tướng, lòng tin của bá tánh đối với Đại Càn chắc chắn sẽ càng thêm vững chắc.

Cũng không biết đến khi nào, nhân tộc mới có thể vĩnh viễn thoát khỏi sự uy hiếp của yêu quỷ, được sống yên ổn."

Lạc Ngọc xua tay: "Yêu quỷ tuy là lưỡi đao treo trên đầu mọi

người, nhưng có đôi khi, con người còn đáng sợ hơn cả yêu quỷ.

Quan lại trong triều tham nhũng, trên không ngay thẳng thì dưới cong vẹo, ngươi lại ở tầng lớp dưới cùng tự nhiên cũng chẳng tốt đẹp gì.

Ta từng thấy một thị trấn nghèo khổ, người trong đó lại ăn thịt người.

Cũng từng biết một số quan lại quản lý thành trấn, vì tính mạng của bản thân, chủ động dâng bá tánh trong thành cho yêu quỷ.

Tuy rằng những Trảm Yêu Ti cùng tướng sĩ Đại Càn, vì nhân tộc, nối tiếp nhau, xả thân vì nghĩa, nhưng những con sâu mọt này còn một ngày chưa trừ bỏ, nhân tộc sẽ vĩnh viễn không có ngày ngóc đầu lên được."

Tần Phong nghe vậy, nghĩ đến vị tri huyện đại nhân ở Thư Lương Thành kia, vì lợi ích của bản thân, chủ động gây ra tai họa thi quỷ, khiến bá tánh trong thành sống chết mặc bay, liền biết lời Lạc Ngọc nói không phải là không có căn cứ.

Đại Càn đất rộng người đông, chia làm đông tây nam bắc tứ vực, không thể nào quản lý đâu ra đấy từng nơi một được.

Có lẽ, ở những nơi không ai nhìn thấy, những kẻ cặn bã trong miệng Lạc Ngọc, chỗ nào cũng có.

Tần Phong thở dài một tiếng: "Chu môn tửu nhục thú, lộ hữu đông tử cốt, những tình huống mà Lạc huynh nói đến e là khó tránh khỏi."

Lạc Ngọc kinh ngạc ngẩng đầu: "Tần huynh quả nhiên là kinh tài tuyệt diễm, một câu nói đã nói ra sự lạnh lẽo của thế thái, bất quá..."

“Cũng chưa chắc đã hoàn toàn không có cách nào.” Lạc Ngọc rót cho mình một chén rượu, chậm rãi lên tiếng.

“Cách nào?” Tần Phong tò mò hỏi.

Lạc Ngọc dừng chén rượu trong tay, không trả lời, mà cười nói: “Tần huynh, đừng nói đến những chuyện mất hứng này nữa, đến, tại hạ kính huynh một chén vì sự kinh tài tuyệt diễm của huynh!”

Có lẽ là vì trò chuyện hợp ý, tối nay Tần Phong uống rất nhiều, lúc đi còn loạng choạng, thậm chí cần Lam Ngưng Sương dìu mới có thể lên đường.

Lạc Ngọc lại không rời đi ngay lập tức, mà lắc nhẹ chén rượu trong tay, nhìn rượu thủy trong veo bên trong, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Lúc này, Tiểu Bạch hỏi: “Công tử, cách mà ngươi nói lúc trước rốt cuộc là gì vậy?”

Lạc Ngọc nghe vậy, đổ rượu thủy trong chén lên bàn, sau đó phất tay áo một cái, rượu thủy trên bàn vậy mà trong nháy mắt đã bốc hơi hết sạch.

“Cũng giống như chén rượu này, nếu rượu không ngon, đổ đi rót lại một chén khác là được.”

…

Ngày hôm sau, khi ánh mặt trời chiếu vào trong phòng, Tần Phong mới từ từ tỉnh lại, đầu óc vẫn còn hơi choáng váng.

Thanh Nhi đang quét dọn phòng, nhỏ giọng nói: “Đại thiếu gia, ngươi tỉnh rồi.”

“Ừm, bây giờ là giờ gì rồi?”

“Đã là giờ Thìn ba khắc rồi.” Thanh Nhi vừa trả lời, vừa bỏ khăn mặt vào chậu nước nóng đã chuẩn bị từ trước, lau mặt cho Tần Phong.

“Để ta tự làm.” Tần Phong sau khi lau mặt xong, tinh thần rốt cuộc cũng khôi phục được đôi chút, hắn bóp trán nhớ lại tối hôm qua, từ khi xuyên không đến nay, đây là lần đầu tiên hắn uống nhiều rượu như vậy.

Nguyên nhân chủ yếu cũng là vì quan điểm giá trị của hắn và Lạc huynh gần giống nhau, trò chuyện hợp ý, tự nhiên là uống nhiều hơn vài chén.

Thanh Nhi hỏi: “Lão gia phu nhân bọn họ đã dùng xong bữa sáng rồi, đại thiếu gia có cần Thanh Nhi đi nhà bếp bưng chút đồ ăn đến không?”

“Không cần đâu, hiện tại ta không có khẩu vị.” Tần Phong bóp trán, đang định ra ngoài phơi nắng một chút, lại nghe thấy bên ngoài Tần phủ truyền đến động tĩnh.

“Có người đến phủ bái phỏng?”

…

Người gác cổng Tần phủ vào lúc đẩy cửa lớn ra, không khỏi bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc.

Một nam tử mặc y phục màu vàng hoa lệ đứng ở vị trí đầu tiên, mặt không chút thay đổi.

Bên cạnh hắn là một người trung niên ăn mặc như hộ vệ, chỉ cần đứng ở đó thôi, cũng giống như núi cao đè xuống, khiến người ta không thở nổi.

Mà phía sau còn có một đám người đi theo, hùng hổ, tùy ý liếc mắt nhìn qua, ít nhất cũng không dưới hai mươi người.

Rốt cuộc là ai ra ngoài, mà lại phải có trận lớn như vậy… Người gác cổng âm thầm kinh hãi, không dám chậm trễ: “Xin hỏi các vị đến Tần phủ, là muốn tìm ai?”

Nam tử dẫn đầu không trả lời, người lên tiếng là người trung niên khí thế bất phàm bên cạnh: “Tam hoàng tử điện hạ giá lâm, các ngươi còn không mau ra ngoài nghênh đón?”

Giọng nói giống như sấm sét, nổ vang bên tai mọi người trong Tần phủ.

Trong đại sảnh, nhị nương kinh ngạc nói: “Tam… Tam hoàng tử? Hắn đến Tần phủ chúng ta làm gì?”

Tần lão gia đứng dậy, mặt không chút thay đổi: “Đã là Tam hoàng tử giá lâm, chúng ta ra ngoài nghênh đón một chút vậy.”

Không bao lâu sau, mọi người trong Tần phủ đã đến trước cổng Tần phủ.

Tần lão gia thân là gia chủ, lập tức tiến lên hành lễ cung kính: “Tam đẳng Phụ quốc tướng quân Tần Kiến An bái kiến Tam hoàng tử điện hạ.”

Tam hoàng tử nghe vậy, chỉ thản nhiên ừ một tiếng, căn bản không để ý đến.

Thái độ này, khiến Tần Phong vô cùng tức giận, trước đó ở trong hoàng cung, lúc chữa trị nguyền rủa cho An Nhã, tên này luôn luôn cố ý gây khó dễ.

Hiện giờ đến Tần phủ, vẫn là bộ dạng gợi đòn như vậy.

Tần lão gia lại hỏi: “Không biết Tam hoàng tử điện hạ đại giá quang lâm, là có chuyện gì?”

“Ta đến đây là vì tìm Nam Vực Thần Tướng đại nhân - Đao

Cuồng Trấn Thiên Nhất.

Ông ta đâu, dẫn ta đi gặp ông ta.” Tam hoàng tử thản nhiên nói.

Chương 420: Tranh đồ đệ

Lại là tìm Trấn tiền bối..... Tần Phong nhíu mày, không rõ lai lịch đối phương.

Lúc này, nhị đệ lên tiếng: "Sư phụ sáng sớm đã đi Trảm Yêu Ti phục mệnh, chắc phải muộn một chút mới có thể trở về."

Lời vừa dứt, sắc mặt Tam hoàng tử bỗng chốc âm trầm: "Sư phụ?"

Hắn nhìn về phía Tần An, nhíu mày: "Là ai cho phép ngươi gọi Trấn Thiên Nhất là sư phụ?"

Lời vừa dứt, một cỗ kình khí mạnh mẽ hướng nhị đệ đánh tới, Tần Phong kinh ngạc, hắn không ngờ Tam hoàng tử tuổi còn trẻ, vậy mà đã là võ giả Thần Vũ ngũ phẩm!

Đối mặt với thế công bất ngờ, Tần An lộ vẻ không vui, cũng là phóng xuất khí thế trong cơ thể ra chống lại.

Hai người nhất thời bất phân thắng bại.

Kình khí va chạm, trong Tần phủ bỗng nổi lên cuồng phong, lưu lại trên mặt đất từng vết nứt.

Hộ vệ đi theo thấy Tam hoàng tử mãi không chiếm được thượng phong, lạnh giọng quát: "Dám đối với Tam hoàng tử điện hạ động thủ, thật to gan!"

Lời vừa dứt, hắn bước mạnh chân phải xuống đất, kình khí mạnh mẽ như mũi tên nhọn trong nháy mắt đánh úp về phía nhị đệ.

"Nhị công tử cẩn thận!" Hắc Than Đầu vội vàng nhắc nhở.

Tần phủ những người khác thấy vậy, đều là giật mình biến sắc, ai có thể ngờ tới, đối phương không nói không rằng, trực tiếp liền muốn động thủ?!

Dưới con mắt quan sát của dị năng, Tần Phong phát hiện trung niên nhân này rõ ràng là cao thủ Thần Vũ tứ phẩm, nếu nhị đệ trúng chiêu, chắc chắn sẽ bị trọng thương!

Ngay trong thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, một đạo kiếm khí từ phía hồ đình Tần phủ bay tới, không chỉ chém nát kình khí của trung niên nhân, còn thừa thế chém về phía hắn.

Trung niên hộ vệ giật mình biến sắc, hắn có thể cảm nhận được uy năng cường đại từ kiếm khí truyền đến, lập tức không dám chậm trễ, vận chuyển toàn thân kình khí, hóa thành một tấm chắn màu vàng trước người.

Thế nhưng, lớp phòng ngự nhìn qua cứng rắn vô cùng này, chỉ trong nháy mắt, đã bị kiếm khí chém đến vỡ vụn.

Trung niên nhân vội vàng giơ hai tay bảo vệ yếu hại, chỉ nghe "ầm" một tiếng, thân thể hắn bay ngược ra ngoài, lướt qua cổng lớn Tần phủ, nặng nề rơi vào bức tường bên đường, bức tường trong nháy mắt sụp đổ.

Xoạt!

Trung niên nhân từ trong đống đổ nát nhảy ra, chắn trước người Tam hoàng tử, một kích vừa rồi tuy không tạo thành thương tổn trí mạng cho hắn, nhưng cũng khiến hắn bị thương không nhẹ.

Trên hai cánh tay, vết máu hung dữ, y phục rách nát.

"Là ai?!" Trung niên nhân hướng về phía kiếm khí đánh tới quát lớn, thần sắc ngưng trọng.

Không bao lâu, một thân ảnh áo trắng từ trên trời giáng xuống, chậm rãi đáp xuống bên cạnh Tần Phong, không phải Liễu Kiếm Ly thì còn có thể là ai?

"Liễu Kiếm Ly." Trung niên nhân lẩm bẩm một tiếng, sắc mặt vô cùng khó coi.

Kiếm thần trẻ tuổi nhất lịch sử Đại Càn, ai mà không biết, ai mà không hay?

Lúc này, hắn mới nhớ tới, Liễu Kiếm Ly danh chấn thiên hạ chính là nương tử của Tần gia trưởng tử Tần Phong!

Tam hoàng tử liếc mắt nhìn Liễu Kiếm Ly, tia tham lam trong mắt lóe lên rồi biến mất.

Trung niên nhân tự biết không địch lại, liền lên tiếng uy hiếp: "Cho dù ngươi là Liễu Quốc Công chi nữ, dám đối với Tam hoàng tử điện hạ động thủ, cũng chỉ có một con đường chết..."

Thế nhưng hắn còn chưa nói hết, tiếng bạt tai thanh thúy trong nháy mắt vang lên.

Không chỉ đánh cho trung niên nhân ngây người, mà còn đánh cho tất cả mọi người có mặt đều ngây người.

Tam hoàng tử xoa xoa cổ tay, lạnh giọng nói: "Ta cùng Tần gia nhị công tử bất quá chỉ muốn luận bàn một chút, khi nào đến lượt ngươi tùy tiện ra tay.

Chờ lát nữa về hoàng cung, tự mình đi lĩnh một ngàn trượng."

Trung niên nhân không dám cãi lời, lui về sau một bước nói: "Thuộc hạ lĩnh mệnh."

Tiếp đó Tam hoàng tử cười nói: "Vừa rồi là hiểu lầm, ta bất quá là thấy Tần gia nhị công tử tuổi tác tương đương với ta, thực

lực cũng tương đương, cho nên muốn luận bàn một chút mà thôi, không có ác ý.

Đã Đao Cuồng Trấn đại nhân còn chưa hồi phủ, nếu không ngại, ta muốn ở Tần phủ quấy rầy một lát."

Tần lão gia tự nhiên không thể nào công khai đuổi Tam hoàng tử đi, chỉ có thể mời hắn vào Tần phủ.

Mà Tần Phong lại nhìn chằm chằm bóng lưng Tam hoàng tử, rơi vào trầm tư, lúc đầu đối phương ra tay, rõ ràng không giống như là có ý định luận bàn.

Thái độ của Tam hoàng tử thay đổi, hoàn toàn là sau khi nương tử nhà hắn xuất hiện.

"Chẳng lẽ là hắn tự biết không ai là đối thủ của nương tử ta, cho nên mới chịu thua?"

Tần Phong suy nghĩ một lát, lại phủ định ý nghĩ này, trực giác của nam nhân, khiến hắn cảm thấy Tam hoàng tử tuyệt đối là đang che giấu tâm tư xấu xa nào đó.

.....

"Không biết Tam hoàng tử điện hạ đến tìm Trấn đại nhân, là vì chuyện gì?" Trong đại sảnh, Tần lão gia lên tiếng hỏi.

Tam hoàng tử liếc mắt nhìn Tần An, lại nhìn những người khác trong phủ: "Võ đấu đại bỉ hôm qua, khiến ta đối với Trấn đại nhân sinh lòng kính ngưỡng.

Bản thân ta cũng là võ giả tu luyện Thần Vũ, hơn nữa cũng là nghiên tập đao đạo, cho nên muốn bái Trấn đại nhân làm sư phụ, mong được tiến thêm một bước trên con đường đao đạo."

Lời vừa dứt, sắc mặt Tần Phong cùng những người khác đều

biến đổi.

Tam hoàng tử tiếp tục nói: "Ta từng nghe người ta nói, Trấn đại nhân chưa từng thu đồ đệ, cho nên lần này cũng là mang theo thành ý mà đến.

Bất quá vừa rồi ở cửa Tần phủ, ta hình như có nghe nhị công tử xưng hô Trấn đại nhân là sư phụ?"

Nhị đệ vừa định trả lời, đã bị Tần Phong đưa tay ngăn lại: "Không sai, nhị đệ nhà ta đúng là đã bái Trấn đại nhân làm sư phụ."

"Thì ra là vậy." Tam hoàng tử dùng ngón tay gõ nhẹ lên bàn, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Qua hồi lâu, hắn mới lên tiếng lần nữa: "Vậy ta phải nói lời xin lỗi trước với mọi người, ta cũng hy vọng có thể bái Trấn đại nhân làm sư phụ, nhưng ta lại không thích cùng người khác chung một sư phụ.

Cho nên, lát nữa, nếu Trấn đại nhân thu ta làm đồ đệ, mà hủy bỏ quan hệ sư đồ với nhị công tử, mong mọi người đừng trách tội."

Lời nói tràn đầy tự tin, giống như đang trần thuật một sự thật, mà hắn cũng có tư cách để nói như vậy.

Dù sao hắn chính là hoàng tử có nhiều người ủng hộ nhất trong hoàng cung, ngoại trừ Thái tử ra.

Nếu có thể kết giao quan hệ tốt với hắn, nhỡ đâu ngôi vị Thái tử có thay đổi, tương lai chưa chắc đã không thể bay lên cành cao.

Nhị nương len lén nắm lấy tay áo lão gia, thần sắc lo lắng.

Lão gia đưa tay đặt lên mu bàn tay nhị nương, khẽ vỗ về an ủi.

Nhị đệ nghe vậy, nắm chặt tay phải, quay đầu nhìn đại ca.

Tần Phong nghe vậy, lại là sắc mặt như thường: "Sư phụ thu đồ đệ, vốn là giảng cứu chữ duyên.

Nếu Trấn đại nhân lựa chọn Tam hoàng tử điện hạ, mà không lựa chọn nhị đệ nhà ta, vậy chỉ có thể nói nhị đệ nhà ta cùng Trấn đại nhân không có duyên phận."

Tuy nói như vậy, nhưng Tần Phong tự nhiên không hy vọng chuyện này thật sự xảy ra.

Hắn sở dĩ nói ra lời này, cũng chỉ là bởi vì tin tưởng nhân phẩm của Trấn Thiên Nhất mà thôi.

Trấn đại nhân tuyệt đối không phải là loại người tham lam quyền thế, a dua theo kẻ mạnh!

"Có lời này của ngươi, ta liền yên tâm." Tam hoàng tử khẽ cười.

Đại sảnh nhất thời rơi vào yên tĩnh, tất cả mọi người đều đang chờ đợi Trấn Thiên Nhất trở về.

Khoảng hai nén nhang sau, theo hai tiếng đáp đất nhẹ nhàng.

Thân ảnh Trấn Thiên Nhất cùng Ngu Mi xuất hiện trước mặt mọi người.

"Sư phụ..." Nhị đệ yếu ớt gọi một tiếng, bởi vì lời nói vừa rồi của Tam hoàng tử, hắn gọi tiếng sư phụ này không được dõng dạc cho lắm.

"Ta còn đang tò mò vì sao trong sân không thấy người luyện đao, còn tưởng là ngươi đang lười biếng, không ngờ lại ở chỗ này." Trấn Thiên Nhất nhướng mày, sau đó nhìn về phía nam tử ngồi ở vị trí chủ vị.

Chương 421: Trang nam nhi, chí ở bốn phương

Tam hoàng tử lập tức đứng dậy, chắp tay cung kính nói: "Bái kiến Trấn đại nhân."

"Tam hoàng tử điện hạ." Trấn Thiên Nhất đáp lễ đơn giản rồi nói: "Nhìn các vị thế này hẳn là có việc cần thương nghị, vậy ta không quấy rầy nữa."

Trong lòng ông, Tam hoàng tử đến phủ thượng bái phỏng, tự nhiên là vì muốn tìm Tần gia.

Nhưng ngay lúc ông xoay người, lại nghe Tam hoàng tử nói: "Ta đến đây, là vì muốn tìm Trấn đại nhân."

"Tìm ta?" Trấn Thiên Nhất dừng bước.

"Hôm qua xem Huyền Vũ Đài tỷ đấu, khiến ta đối với Trấn đại nhân sinh lòng kính ngưỡng, ta hy vọng có thể bái Trấn đại nhân làm sư phụ, học tập đao đạo, mong cầu tiến thêm một bước." Tam hoàng tử trực tiếp nói ra mục đích chuyến này, rồi nghiêng đầu ra hiệu cho người đi theo.

Người đi theo lập tức lấy ra rất nhiều đồ vật từ trong không gian bảo khí.

Ngoài kim ngân ngọc khí ra, còn có đan dược giúp Thần Vũ võ phu tăng cao tu vi, cùng với vô số thánh dược trị thương.

Trong đó thứ khiến người ta chú ý nhất là một thanh đao khí, toàn thân tỏa ánh sáng đỏ rực, giống như ngọn lửa, vừa nhìn đã biết không phải là phàm phẩm.

Trấn Thiên Nhất hiển nhiên nhận ra thanh đao này, có chút kinh ngạc nói: "Thiên Lưu Viêm Nhận? Không ngờ, ngươi lại có thể tìm được thanh đao này."

"Đại ca, Thiên Lưu Viêm Nhận là gì vậy?" Nhị đệ nhỏ giọng hỏi.

Tần Phong nhíu mày: "Ta từng đọc trong sách, Hỏa Phụng trước khi chết, sẽ tìm đến một nơi núi lửa ẩn nấp.

Chôn thân thể vào trong dung nham, hóa thành một phần của nó.

Nhưng xương sống của nó lại không bị viêm hỏa nung chảy, mà sẽ được giữ lại.

Có nghệ nhân ngàn cay vạn đắng tìm được xương sống Hỏa Phụng đó, mượn thiên lôi, rèn thành một thanh thần đao, đao khí có thể hóa thành ngọn lửa nung chảy vạn vật, đó chính là Thiên Lưu Viêm Nhận.

Uy lực của thanh đao này, có lẽ còn hơn cả Trảm Thiên Nha."

Một thanh thần binh lợi khí như vậy, đối với mỗi một võ phu dùng đao mà nói, đều có sức hấp dẫn vô cùng lớn.

Tần Phong mơ hồ có chút lo lắng.

"Thanh đao này cũng là ta hao phí rất nhiều tâm lực tìm kiếm, chỉ để làm lễ bái sư, bái Trấn đại nhân làm sư phụ." Tam hoàng tử tự tin cười nói.

Trấn Thiên Nhất đi đến trước Viêm Nhận, từ đầu đến cuối đánh giá một lượt, tán thưởng nói: "Quả thực là một thanh hảo đao."

Tần gia mọi người nghe vậy, đều là trong lòng trầm xuống.

Tam hoàng tử nụ cười càng sâu: "Vậy chuyện bái sư..."

"Chỉ tiếc, đao là hảo đao, nhưng lại không có duyên với ta.

Cảm tạ Tam hoàng tử coi trọng, muốn bái ta làm sư phụ, nhưng ta đã phá lệ thu nhận người này làm đồ đệ, cả đời này cũng chỉ có một đồ đệ này mà thôi." Trấn Thiên Nhất nhìn về phía Tần An, đáp lời.

"Sư phụ." Nhị đệ nghe vậy, kích động gọi một tiếng.

Tần Phong cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm, nói thật, nhìn thấy Thiên Lưu Viêm Nhận kia, hắn thật sự lo lắng sẽ có biến cố phát sinh.

May mắn thay, con người của Trấn đại nhân quả nhiên không để hắn thất vọng.

Nụ cười trên mặt Tam hoàng tử dần dần biến mất: "Trấn đại nhân, không cần phải suy nghĩ thêm sao?

Ngài thân là Thần tướng Nam Vực, thường xuyên phải đi khắp nơi, thảo phạt yêu quỷ, chắc chắn là rất vất vả.

Ta có cách điều ngài từ Trảm Yêu Ti Nam Vực đến Trảm Yêu Ti Phụng Thiên Thành, như vậy, ngài sẽ có đủ thời gian để theo đuổi cảnh giới Nhị phẩm trong truyền thuyết."

"Đa tạ Tam hoàng tử điện hạ hảo ý, nhưng không cần đâu.

Ta ở Nam Vực rất thoải mái, Tư Mệnh đại nhân khiến ta vô cùng bội phục, số lượng yêu quỷ ở đó cũng đủ nhiều, giết thế nào cũng không hết.

Hơn nữa Thần Vũ võ phu muốn theo đuổi cảnh giới cao hơn, đều là phải liều mạng trong sinh tử mà đến, nếu như cứ ở mãi một chỗ, tu vi sẽ chỉ dậm chân tại chỗ."

Bị từ chối liên tiếp, sắc mặt Tam hoàng tử đã âm trầm đến cực điểm.

Nếu không phải Trấn Thiên Nhất là Thần tướng một vực, hắn nhất định sẽ nổi giận tại chỗ.

Tam hoàng tử lạnh lùng liếc nhìn Tần An, chỉ cảm thấy có kết quả này, đều là bởi vì người này đã trở thành đồ đệ của Trấn Thiên Nhất trước.

Hắn hít sâu một hơi, đè nén lửa giận trong lòng nói: "Là ta đường đột, đã Trấn đại nhân kiên quyết như vậy, vậy ta cũng không miễn cưỡng nữa.

Ta còn có việc, xin phép đi trước."

Nói xong, hắn cũng không quay đầu lại, dẫn đầu bước ra khỏi đại sảnh Tần phủ, hướng ra ngoài phủ đi đến.

Những hộ vệ đi theo thấy vậy, cũng không dám nán lại, thu dọn hết lễ vật trên mặt đất, vội vàng đuổi theo.

Chờ đến khi Tam hoàng tử rời khỏi Tần phủ, Trấn Thiên Nhất mới nói với Tần An: "Ba ngày sau, ta sẽ rời khỏi Phụng Thiên Thành, đến lúc đó ngươi đi cùng ta, tung hoành Nam Vực thảo phạt yêu quỷ, mài giũa bản thân trong sinh tử."

"Ba ngày, đột ngột như vậy sao?" Nhị nương nghe vậy, lập tức lo lắng lên tiếng.

Nuôi đứa con trai gần hai mươi năm, chưa từng xa cách, đột nhiên phải rời đi, bà làm sao nỡ?

Hơn nữa lần này An nhi rời đi, không phải là đến một nơi an toàn, mà là phải đi khắp nơi, thảo phạt những yêu quỷ quấy phá Nam Vực.

Tuy đây là hành động bất đắc dĩ để nâng cao thực lực, nhưng cũng thật sự nguy hiểm vô cùng.

Cho dù có Thần tướng đại nhân che chở, cũng chưa chắc sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, vạn nhất có chuyện gì bất trắc...

Nhị nương không dám nghĩ tiếp, mà là quay đầu gọi một tiếng: "Lão gia."

Bà không phải là muốn cản trở con đường tu hành của Tần An, chỉ là hy vọng có thể ở bên cạnh thêm một thời gian nữa.

Tần lão gia thở dài nói: "Lúc trước ta và nàng đã sớm liệu đến sẽ có ngày hôm nay, chỉ là vấn đề sớm hay muộn mà thôi.

Con cái lớn rồi, tự nhiên có dự định của riêng mình, chúng ta cũng không cần phải cưỡng cầu.

Hơn nữa, yêu quỷ Nam Vực hoành hành, Thần tướng đại nhân có thể ở lại thêm ba ngày, đã cho chúng ta đủ thời gian rồi."

Trấn Thiên Nhất nhìn Tần lão gia một cách đầy ẩn ý, lần nữa lên tiếng: "Vậy ba ngày này, mọi người hãy sum họp cho tốt.

Ba ngày sau, chúng ta đúng giờ xuất phát."

...

Ba ngày thời gian, đối với Tần gia mọi người mà nói, giống như chỉ trong nháy mắt.

Mấy ngày nay, Nhị nương cả ngày đều đỏ hoe đôi mắt, đó là vì không nỡ để Nhị đệ rời đi.

Nhưng trên đời này làm gì có bữa tiệc nào không tàn, trang nam nhi, luôn phải ra ngoài một phen, ai cũng không ngoại lệ.

Mặt trời vừa ló dạng, ánh nắng chan hòa, chiếu sáng cổng lớn Tần phủ.

Ngoài cửa, ba con tuấn mã đã được chuẩn bị sẵn sàng.

Nhị đệ thay một bộ y phục mới, đó là do Nhị nương ngày đêm may cho hắn.

Sắp đến lúc chia tay, cho dù là Nhị đệ, cũng trở nên đa sầu đa cảm, lần lượt chào tạm biệt người nhà.

Nhị nương dù sao cũng là nữ nhi gia, càng gần đến lúc chia tay, lời càng nhiều.

"Lần này đi xa, cũng không biết khi nào mới có thể trở về, nếu có thời gian rảnh rỗi nhất định phải nhớ viết thư về nhà, Hoa Dung Đạo Nam Vực đã được xây dựng, khắp nơi đều có dịch trạm.

Chỉ là một phong thư thôi, cũng không tốn bao nhiêu công sức."

"Con lần đầu tiên đi xa nhà, chắc chắn có rất nhiều điều không hiểu, hãy học hỏi Trấn đại nhân cho tốt, đừng sợ khổ cực.

Thời tiết lạnh rồi, thì mặc thêm mấy bộ y phục, trong bọc hành lý đó, mẹ đã để cho con ba bộ y phục, nhớ thay ra thay vào."

"Ban đầu còn định tìm cho con một cô nương ở Phụng Thiên Thành, không ngờ con lại đi nhanh như vậy.

Ra ngoài nếu gặp được cô nương nào vừa ý, nhất định phải mạnh dạn lên, chủ động lên, lúc trước cha con cũng là như vậy mới cưới được mẹ con.

Con cũng đừng lo lắng mẹ và lão gia không đồng ý, chỉ cần con thích cô nương đó, chúng ta đều bằng lòng."

Tần Phong nghe vậy, nhìn về phía lão gia, lộ ra thần sắc kỳ

quái.

Tần lão gia sắc mặt cứng đờ, ho khan một tiếng nói: "Phu nhân, được rồi, An nhi còn phải lên đường."

Nhị nương mấp máy môi, cuối cùng vẫn là kìm nén tâm tư đầy bụng.

Lão gia dặn dò một phen, cũng không nói thêm gì nữa.

Nhị đệ quay người nhìn về phía đại ca kính yêu, lộ ra thần sắc không nỡ.

Tần Phong vỗ vỗ vai hắn, cười nói: "Lần này đi, hãy học hỏi Trấn đại nhân cho tốt.

Ta hy vọng có một ngày, đại danh của nhị đệ ta có thể giống như Tam thập lục tinh, Thập Nhị Thần Tướng, ai ai cũng biết!"

Tần An được khích lệ, gật đầu thật mạnh đáp: "Ta sẽ làm được, đại ca!"

Tiếng vó ngựa vang lên, phi nhanh về phía xa.

Trang nam nhi, chí ở bốn phương.

Chương 422: Biến cố của học viện

Nhân sinh có lúc vui lúc buồn, trăng có lúc tròn lúc khuyết, từ xưa đến nay vốn dĩ khó toàn vẹn.

Hai tháng sau khi nhị đệ rời Phụng Thiên thành, người nhà họ Tần cũng dần quen với việc không có hắn, không còn như lúc đầu, suốt ngày lo lắng.

Trong khoảng thời gian này, nhị đệ có gửi về nhà hai phong thư, báo tin bình an, kể về những trải nghiệm trên đường đi và những yêu quỷ đã bị hắn tiêu diệt.

Nạn quỷ ở Nam Vực vẫn còn rất nghiêm trọng, đi lại trong rừng núi, thỉnh thoảng vẫn có thể gặp phải yêu quỷ quấy phá.

Trên đường đi, Trấn Thiên Nhất hầu như không ra tay, tất cả yêu quỷ gặp được đều để nhị đệ tự mình đối phó.

Trong quá trình không ngừng chém giết sinh tử, tu vi của nhị đệ đương nhiên là tiến bộ thần tốc, thậm chí trong thư còn đề cập, hắn mơ hồ chạm đến ngưỡng cửa Tàng Khí Cảnh tầng thứ tư đao ý.

Tần Phong thấy vậy, tự nhiên là vô cùng vui mừng.

Trong thư, nhị đệ còn kể lại một số câu chuyện kỳ quái.

Ví dụ như con rùa khổng lồ đi ngược núi, con hạc tiên ngắm nhìn thiên khung trên đỉnh núi vào đêm trăng sáng, ngôi chùa có thể nhổ rễ rời đi.

Hắn còn nghe Trấn đại nhân nói, trên đời này không phải tất cả yêu quỷ đều là ác, có những yêu quỷ chỉ cầu tự bảo vệ mình, có những yêu quỷ thậm chí còn thiện lương với con người.

Ít nhất là con rùa khổng lồ, con hạc tiên và ngôi chùa kia, Trấn Thiên Nhất đều không để nhị đệ ra tay giải quyết.

Trong số những câu chuyện kỳ quái này, nhị đệ đặc biệt đề cập đến một chuyện.

Không biết vì sao, tất cả các sông hồ ở Nam Vực gần đây đều bắt đầu dậy sóng một cách khó giải thích.

Mỗi khi như vậy, trên bầu trời sẽ xuất hiện mây đen dày đặc, trong những đám mây đen đó, thậm chí còn có thể mơ hồ nhìn thấy bóng đen của những con rồng khổng lồ.

Trấn đại nhân nói, đó là Long tộc...

Tần Phong lẩm bẩm: "Long tộc?"

Hắn đưa tay sờ lên bụng, trong đầu hiện lên hình bóng của một người.

Trong đan điền vẫn còn yên tĩnh nằm viên Long châu mà Thương cô nương đã cho hắn uống để cứu mạng khi ở Thư Lương thành.

Thời gian trôi qua thật nhanh, đã lâu như vậy kể từ trận tai họa thi quỷ ở Thư Lương thành.

"Không biết Thương cô nương bây giờ thế nào..."

Nói không nhớ nàng là không thể nào, dù sao Thương cô nương cũng là ân nhân cứu mạng của hắn.

Hơn nữa, mối quan hệ giữa hai người có thể coi là trên mức bạn bè, chưa đến mức tình nhân, tự nhiên không phải là mối quan

hệ bình thường có thể so sánh được.

Đôi khi Tần Phong cũng suy nghĩ về một vấn đề, nếu như Tần gia và Liễu gia không có hôn ước từ đời trước.

Hắn và Liễu Kiếm Ly không có bất kỳ giao thoa nào, vậy liệu hắn và Thương cô nương có thể tiến thêm một bước hay không?

Đương nhiên, trên đời này không có nhiều chữ "nếu" như vậy...

"Tuy nhiên, quan hệ giữa nhân tộc và Long tộc vẫn luôn tốt đẹp, tại sao vùng nước ở Nam Vực lại dậy sóng, rồng lại xuất hiện?" Tần Phong cất bức thư đi, không nghĩ nhiều nữa mà tập trung thần thức vào Thần Hải.

Nhị đệ ra ngoài tiêu diệt yêu quỷ, rèn luyện tu vi, hắn là đại ca tự nhiên không thể dậm chân tại chỗ.

Trong một tháng qua, hắn cũng không hề nhàn rỗi.

Ngoài việc đến Hàn Môn thư viện dạy học, hắn còn dành thời gian ở Thính Vũ hiên đọc sách tích lũy văn khí, đồng thời dùng tiên khí Hồng Mông để tôi luyện chính khí trong Thần Hải.

Hiệu quả rất rõ ràng, hiện tại chính khí trong Thần Hải của hắn đã được tôi luyện hơn một phần ba, màu sắc so với trước đây càng đậm hơn, khi hắn dùng chính khí đã được tôi luyện này để hiển hóa Hạo Thiên Kính và Bạch Thốn, rõ ràng có thể cảm nhận được uy lực vượt xa trước kia.

Hơn nữa, trong khoảng thời gian này, thông qua việc truyền thụ kiến thức cho các học trò Hàn Môn, số lượng mệnh tinh được phản chiếu trong Thần Hải của hắn cũng ngày càng nhiều, kim quang trên bề mặt Vấn Tâm đài cũng ngày càng rực rỡ.

Tin rằng không lâu nữa, hắn có thể bước vào Hạo Nhiên cảnh

ngũ phẩm Văn Thánh Đạo Giả!

...

Trong cung điện của Tam hoàng tử, tiếng tát tai vang lên giòn giã.

"Ta bảo ngươi đi đánh đổ Tần Phong, một tháng nay ngươi làm cái gì vậy? Đại ca ngươi là kẻ vô dụng, ngươi cũng là kẻ vô dụng, Đường gia các ngươi, quả nhiên đều là lũ vô dụng." Tam hoàng tử lạnh lùng quát.

Nữ nhân hắn ta để ý bị cướp, sư phụ hắn ta để ý cũng bị cướp, hắn ta tự nhiên là hận thấu xương Tần gia và Tần Phong.

Trên mặt Đường Phi, dấu tay đỏ tươi hiện rõ, nhưng hắn ta vẫn giữ nụ cười ôn hòa, không hề thay đổi.

"Điện hạ bớt giận, Tần gia bây giờ đã khác xưa rồi.

Tần Kiến An liên tục được thăng chức, hiện đã là Tam đẳng Phụ quốc tướng quân.

Tần Phong, con trai của Tần gia, sau khi đến Phụng Thiên thành, những việc làm của hắn ta đã được Minh Hoàng tán thưởng.

Thêm vào đó, Liễu Kiếm Ly, thê tử của hắn ta, lại có Liễu Quốc Công chống lưng, muốn động vào Tần gia, nhất định phải suy nghĩ kỹ càng.

Nếu không, nếu xảy ra chuyện gì, chỉ mình ta gánh chịu thì không sao, chỉ sợ sẽ liên lụy đến cả điện hạ.

Điện hạ hẳn là không muốn Liễu gia vì Tần gia mà ghi hận, đứng về phía Thái tử, đúng không?"

Tam hoàng tử nghe vậy, hai mắt híp lại, nghiêng đầu nhìn

Đường Phi, dường như muốn nhìn ra điều gì đó từ khuôn mặt hắn ta.

Nhưng ngoại trừ nụ cười không đổi, hắn ta không hề lộ ra bất kỳ biểu cảm bất thường nào.

"Nhưng nhìn hắn ta sống thoải mái như vậy, ta lại thấy không vui, ngươi nói xem nên làm gì đây?" Tam hoàng tử lạnh lùng nói.

"Điện hạ yên tâm, tuy hiện tại còn chưa thể trực tiếp nhắm vào Tần Phong, nhưng muốn cho hắn ta sống không thoải mái, thuộc hạ vẫn có cách."

"Ví dụ như?"

"Ví dụ như Hàn Môn thư viện của hắn ta, là tâm huyết mà hắn ta bỏ ra xây dựng.

Nếu có thể khiến Hàn Môn thư viện sụp đổ, chắc chắn Tần Phong sẽ mất hết tinh thần và suy sụp."

Tam hoàng tử khịt mũi coi thường: "Nói thì dễ, phụ hoàng cũng đã nghe nói về Hàn Môn thư viện, còn hết lời khen ngợi, nói Đại Càn nhân kiệt địa linh, lẽ ra ai ai cũng nên đọc sách thánh hiền.

Có phụ hoàng ủng hộ, ngươi muốn nhắm vào Hàn Môn thư viện, chẳng phải là tự tìm đường chết sao?"

"Điện hạ đã nhầm một chuyện." Đường Phi lắc đầu.

"Chuyện gì?"

"Muốn đánh sập Hàn Môn thư viện, không phải là nhắm vào bản thân thư viện."

Tam hoàng tử nhướng mày: "Ý ngươi là những học trò trong thư viện đó?"

"Không sai, những học trò đó đều là con em nhà nghèo, bản thân không có gia thế gì.

Nếu một thư viện lớn như vậy, lại không có lấy một học trò, điện hạ, ngài nói xem, thư viện đó còn mở cửa được nữa hay không?" Đường Phi cười hỏi.

Tam hoàng tử đi tới đi lui trong đại điện, khóe miệng hơi nhếch lên: "Xem ra, ngươi còn hữu dụng hơn cả đại ca đã chết của ngươi, vậy chuyện này, giao cho ngươi đi làm."

"Thuộc hạ tuân mệnh." Nói xong, Đường Phi cúi người rời đi.

...

"Bài học hôm nay đến đây là kết thúc, các ngươi sau khi về nhà, nhất định phải chăm chỉ suy nghĩ những gì đã học hôm nay, chớ có lười biếng." Phí Tuân nghiêm nghị nói.

"Tuân lệnh Phí sư." Các học trò đồng thanh đáp.

Phí Tuân nhìn các học trò, trong mắt hiện lên ý cười.

Hắn như nhìn thấy hình bóng của chính mình khi xưa đi cầu học trong những đứa trẻ con nhà nghèo này.

Đó là khoảng thời gian vất vả, nhưng cũng là ký ức đáng nhớ nhất.

Khi tất cả học trò đã rời khỏi Hàn Môn thư viện, bên cạnh Phí Tuân vang lên một giọng nói: "Xem ra, Phí sư huynh đã quen với việc dạy học ở đây rồi."

Nghe vậy, nụ cười trên mặt Phí Tuân biến mất, hắn quay đầu sang, trầm giọng nói: "Binh pháp kia rốt cuộc còn bao nhiêu thiên nữa, ngươi còn cần bao lâu mới giảng giải xong cho ta!"

Tần Phong cười đáp: "Phí sư huynh đừng nóng vội, tham thì

thâm, cho dù ta có giảng giải hết cho ngươi một lần, ngươi cũng không thể nào lĩnh ngộ hết được.

Chuyện này, không thể nóng vội được."

"Bớt giở trò đi, ngươi rõ ràng là sợ ta học xong binh pháp rồi sẽ rời khỏi Hàn Môn thư viện." Phí Tuân trừng mắt nói.

Đúng lúc hai người đang nói chuyện, một học trò lại bước vào Hàn Môn thư viện: "Phí sư, Tần sư..."

"Hửm?" Tần Phong tò mò, quay người lại hỏi: "Sao vậy? Có phải là có chỗ nào trong bài hôm nay chưa hiểu?"

Học trò lắc đầu, cúi gằm mặt, hai tay nắm chặt lấy tay áo, do dự một lúc lâu mới ngẩng đầu lên nói: "Phí sư, Tần sư, xin lỗi, sau này ta không thể đến học viện học nữa."

Nói xong, cậu bé vừa khóc vừa chạy biến đi.

Chỉ còn lại Tần Phong và Phí Tuân nhìn nhau, khó hiểu.

Chương 423: Đọc sách vô môn

“Phí sư huynh, đây đã là học trò thứ mấy chủ động xin rời khỏi Hàn Môn thư viện rồi?” Tần Phong nhíu mày hỏi.

“Thứ mười bốn rồi, từ bảy ngày trước, sau khi học trò đầu tiên rời đi, những ngày sau đó, gần như mỗi ngày đều có một hai học trò xin rời đi.” Phí Tuân lắc đầu.

Tần Phong đại cảm nghi hoặc, những học trò này ngày thường đối với việc học hành vô cùng khao khát, vì sao hiện giờ lại lần lượt xin rời đi, chẳng lẽ là nhà có biến cố gì sao?

Nhưng nếu chỉ có một hai người như vậy thì cũng được, làm sao có thể trong một lúc có nhiều nhà như vậy xảy ra chuyện được?

“Dương sư huynh bên kia có nói gì không?”

Dương sư huynh tự nhiên là chỉ Dương Khiêm, khi rảnh rỗi, hắn đều đến đây dạy học.

Mà Dương Khiêm thân là Văn Thánh tứ phẩm Đạo giả, năng lực bói toán tự nhiên vượt xa Tần Phong hai người.

Phí Tuân đáp: “Dương sư huynh có từng nói với ta một câu, người ta có chí riêng, không thể cưỡng cầu, cứ để bọn họ đi.”

Tần Phong rơi vào trầm tư, câu nói này chứng tỏ Dương Khiêm nhất định là biết chuyện gì đó, chỉ là hắn cũng không có cách nào ngăn cản.

……

Thời gian vội vã trôi qua, những ngày tiếp theo, trong Hàn Môn thư viện đều có học trò xin rời đi.

Lúc đầu chỉ có một hai người, đến sau lại càng ngày càng nhiều, có khi, một ngày thậm chí có hơn mười vị học trò rời đi.

Tần Phong cũng thử hỏi lý do của bọn họ, nhưng lại không ai trả lời.

Tuy nhiên, hắn cũng từ ánh mắt và vẻ mặt không nỡ của những học trò đó nhìn ra, những người này rời khỏi thư viện không phải là bản ý của bọn họ.

Hàn Môn thư viện vốn dĩ đông đúc, đến nay, khi vào lớp, lại không đến một nửa…...

Hôm nay, Dương sư huynh đến thư viện dạy học, sau khi dạy xong, lại có học trò ở lại bày tỏ ý định rời đi.

Dương Khiêm cũng không hỏi nhiều, chỉ thở dài một tiếng, nói một câu "Được".

Đợi đến khi học trò đã đi hết, Tần Phong lên tiếng hỏi: "Dương sư huynh, huynh có biết vì sao những người này lại rời đi không?"

Dương Khiêm liếc mắt nhìn sang, khẽ đáp: "Ta biết đệ muốn giữ bọn họ lại, nhưng có những chuyện không phải đệ có thể thay đổi được.

Bọn họ dù sao cũng là Hàn Môn tử đệ, tuy thích đọc sách học hành, nhưng cũng phải gánh vác trọng trách cuộc sống.

Đối với bọn họ mà nói, bản thân sống tốt, để người nhà sống tốt, mới là chuyện quan trọng nhất, làm sao có thể dồn hết tâm tư vào việc đọc sách học hành được?

Cũng giống như ta và Phí Tuân, nếu như lúc trước chúng ta

không phải đều là người cô độc, cũng không thể hạ quyết tâm bước vào Hạo Văn Viện học tập."

"Ý của Dương sư huynh là, bọn họ rời đi đều là vì cuộc sống ép buộc?

Nhưng trước đây cũng không có ai vì vậy mà rời đi, vì sao gần đây lại có nhiều người như vậy?" Tần Phong vẫn không hiểu.

Dương Khiêm lắc đầu nói: "Vấn đề này nhất định sẽ xuất hiện, chỉ là vấn đề sớm hay muộn.

Tần sư đệ, ta hỏi đệ, nếu như có một người đọc sách đói đến mức bụng réo ầm ĩ, trước mặt hắn đặt một quyển sách và một miếng lương khô, mà người đọc sách đó chỉ có thể chọn một trong hai, hắn sẽ chọn cái gì?"

Dương Khiêm không đợi Tần Phong trả lời, mà trực tiếp nói: "Nhất định là miếng lương khô, Tần sư đệ có từng nghĩ qua, Đại Càn dân số cũng không ít, vì sao phong trào sùng võ lại thịnh hành, lại hiếm thấy người đọc sách?"

Tần Phong nghe vậy, suy nghĩ nhất thời quay trở lại Tấn Dương thành, quay trở lại trước khi Vấn Tâm đài vấn tâm, hắn tự nhiên vô cùng rõ ràng lý do này, bởi vì lúc trước hắn từng cùng Lam Ngưng Sương phân tích qua, đó chính là —— "Đọc sách vô môn".

"Không sai, Đại Càn phần lớn là thường dân bách tính, Hàn Môn tử đệ, đối với bọn họ mà nói, đọc sách là không có đường ra.

Nếu muốn bước vào Văn Thánh Đạo giả, cần phải thuộc lòng vạn quyển sách, cho dù là người có thiên tư cực kỳ thông minh, cũng ít nhất cần đến mấy năm.

Nhưng dùng mấy năm này, cho dù bước vào Văn Thánh cửu phẩm thì đã sao?

Đối mặt với yêu quỷ vẫn không có sức phản kháng, đối với cuộc sống cũng không thể cải thiện được.

Nhưng nếu dùng mấy năm này, đi tu hành Thần Vũ hoặc là Bách Quỷ, không còn cách nào khác cũng có thể có được năng lực tự bảo vệ mình nhất định trong thời loạn thế này."

Dương Khiêm nghiêng người nói tiếp: "Nếu như có thể dựa vào việc đọc sách bước vào triều đường, mưu phúc cho bách tính, cũng coi như là một biện pháp tốt.

Nhưng đệ cũng nên biết, có thể dựa vào việc đọc sách bước vào triều đường, chỉ có những người của Quốc Tử Giám.

Mà trong Quốc Tử Giám, cơ bản đều là quyền quý tử đệ, Hàn Môn học trò muốn ở trong đó nổi bật, chẳng khác nào nằm mơ giữa ban ngày.

Cho dù năng lực của đệ có mạnh hơn nữa, kiến thức có uyên bác hơn nữa, cũng không có cơ hội thi triển hoài bão.

Đã như vậy, trong tình huống biết rõ đọc sách không có đường ra, cộng thêm gánh nặng cuộc sống, còn có bao nhiêu Hàn Môn tử đệ sẽ kiên trì tiếp tục đọc sách?"

Tần Phong hít nhẹ một hơi, sau đó đáp: "Liệu có mấy người."

"Đúng vậy, liệu có mấy người, trên người những Hàn Môn học trò này, ta như nhìn thấy chính mình lúc trước, cho nên ta cũng có thể hiểu được nỗi khổ tâm của bọn họ, hiểu được suy nghĩ trong lòng bọn họ.

Người sống trên đời, rất nhiều chuyện đều là thân bất do kỷ.

Cầu mà không được, được mà không thuận, thật sự là chuyện quá đỗi bình thường.

Đối với chuyện này, đừng nói là chúng ta, cho dù là lão sư, cũng không có cách nào thay đổi.

Cho nên lão sư mới sáng lập ra Hạo Văn Viện, bảo lưu cho Đại Càn một mảnh đất thánh của người đọc sách, chỉ tiếc là, mảnh đất thánh đọc sách này, cũng bị Quốc Tử Giám kia xâm nhập, không còn được thuần túy như lúc ban đầu nữa."

……

Tần Phong tâm tình nặng nề, rời khỏi Hàn Môn thư viện.

Mục đích ban đầu hắn xây dựng Hàn Môn thư viện, là vì để cho thường dân bách tính và Hàn Môn tử đệ có nơi đọc sách học hành.

Nhưng hắn lại quên mất, nếu như cục diện đọc sách vô môn của Đại Càn không bị phá vỡ, thì việc xây dựng Hàn Môn thư viện bản thân chính là một trò cười.

Bầu trời đã tối sầm, màn đêm buông xuống, ánh sao lờ mờ, cũng giống như tâm trạng của Tần Phong lúc này.

Hắn không trực tiếp trở về Tần phủ, mà đi dạo trên khắp các con phố lớn ngõ nhỏ của Phụng Thiên thành.

Rất nhiều bá tánh vì sinh kế, vẫn còn đang rao bán trên đường phố lạnh lẽo, tất cả đều là bị cuộc sống ép buộc.

Hắn nhìn thấy lại lại quan lại từ trong quán lấy đồ ăn, không những không đưa một đồng nào, mà chủ quán còn phải tươi cười nịnh nọt, sau khi quan lại rời đi mới đau lòng thở dài một tiếng.

Hắn nhìn thấy có quan viên ra ngoài, bốn người khiêng kiệu không nói, dọc đường còn phải xua đuổi bá tánh chắn đường, thậm chí giẫm nát hàng hóa của người bán hàng rong, vị quan viên kia không hề có chút áy náy nào, ngược lại còn vén rèm xe lên

vênh váo tự đắc, phát ra một tiếng cười khinh miệt.

Hắn nhìn thấy sự ngang ngược của quan viên Đại Càn, cũng nhìn thấy sự bất lực thê lương của bá tánh.

Nghĩ lại cũng đúng, quan viên Đại Càn cơ bản đều là do quyền quý bổ nhiệm, hoặc là tuyển chọn từ Quốc Tử Giám.

Mà phần lớn học trò trong Quốc Tử Giám đều là quyền quý tử đệ, bọn họ từ nhỏ đã được sống trong nhung lụa, cho dù trở thành quan viên, thì làm sao biết được nỗi khổ của bá tánh?

Cũng chính vì vậy, quan viên Đại Càn thối nát vô dụng, dân chúng lầm than.

Hắn nghĩ đến cuộc trò chuyện với Lạc Ngọc trong tửu lâu, yêu quỷ tuy là lưỡi hái treo trên đầu bá tánh, nhưng có đôi khi, con người còn đáng sợ hơn cả yêu quỷ.

Muốn thay đổi cục diện này, trừ phi có thể thay đổi chế độ tuyển chọn quan lại của Đại Càn.

Nhưng điều này, nói dễ hơn làm?

Để Hàn Môn tử đệ bước vào quan trường, đó chính là động đến lợi ích của một đám người, nhất định sẽ phải chịu sự phản đối của rất nhiều người.

Tần Phong nhớ lại lời thề của mình ở Vấn Tâm đài, chỉ cảm thấy vô cùng nực cười.

Chương 424: Lực bất tòng tâm

Phụng Thiên Thành, Lục Viên nhai, khu dân cư của thường dân, bên trong một căn nhà đơn sơ, vang lên tiếng mắng chửi giận dữ của một người đàn ông: "Hôm nay sao lại không đến thư viện?"

Một thiếu niên nhỏ giọng đáp: "Con không muốn đi học nữa, muốn ở nhà phụ giúp cha bán hàng."

Tiếng bạt tai giòn giã vang lên, người đàn ông rèn sắt không thành thép nói: "Tần sư là ai chứ, được học với ông ấy là phúc phận mấy đời nhà ngươi mới có được, ngươi còn dám trốn học?

Chuyện buôn bán, cần ngươi phải nhúng tay vào sao? Ngươi có thể học hành tử tế với Tần sư, bước chân vào Văn Thánh đạo thống, còn hơn cái gì trên đời này!

Ngày mai đến xin lỗi Tần sư, sau đó ngoan ngoãn đi học cho ta, nghe rõ chưa?"

"Con không đi." Thiếu niên bướng bỉnh đáp.

Người đàn ông nghe vậy, lửa giận bùng lên, ông ta nhìn quanh bốn phía, từ góc nhà nhặt lên một chiếc chổi lông gà, chỉ vào thiếu niên quát: "Ngươi nói lại lần nữa xem, có đi hay không?"

Thiếu niên quỳ sụp xuống đất, cúi đầu, hai tay ôm chặt lấy đùi, thân thể run lên nhè nhẹ.

Đó không phải là sợ hãi trước cơn thịnh nộ của cha, mà là tủi thân muốn khóc.

"Không đi." Thiếu niên vẫn kiên quyết.

Bốp!

Chổi lông gà giáng xuống người thiếu niên, chỉ nghe tiếng động cũng biết chắc chắn rất đau.

Thế nhưng thiếu niên lại nghiến răng nghiến lợi, không nói một lời, chỉ âm thầm chịu đựng.

Người đàn ông thấy vậy, tay cầm chổi lông gà đánh xuống hết lần này đến lần khác, miệng còn mắng: "Ở ngoài không thuận lợi cũng đành, về nhà ngươi còn không nên thân như vậy.

Năm đó bán nhà bán cửa cho ngươi đi học võ ngươi không muốn, nói là muốn đi học.

Được, ngươi muốn đi học, ta cho ngươi đi học, lũ chó má ở Quốc Tử Giám kia không coi thường dân ra gì, ngươi vẫn có thể nhịn nhục mỗi đêm canh ba lên đường đến đó học tập.

Bây giờ Tần sư sáng lập Hàn Môn thư viện, cho các ngươi một nơi an tâm đọc sách, ngươi lại hay rồi, không muốn đi nữa?"

Có lẽ là vì trong lòng có oán khí, có lẽ là vì tâm đã nguội lạnh, người đàn ông ra tay không hề nương nhẹ.

Trên người thiếu niên vết thương chồng chất, vết máu thậm chí còn thấm qua lớp áo.

Người phụ nữ bên cạnh không đành lòng nhìn thêm nữa, vội vàng ngăn cản người đàn ông, sau đó đau lòng che chở cho thiếu niên: "Đừng đánh nữa, đừng đánh nữa!"

"Nàng tránh ra, hôm nay ta không đánh chết thằng nhóc này không được!" Người đàn ông tức giận không thôi.

Người phụ nữ một bên dùng thân thể che chở cho thiếu niên, một bên đỏ hoe đôi mắt hỏi: "Chí Nhi, chẳng phải con thích Tần sư

và Hàn Môn thư viện nhất sao? Tại sao đột nhiên lại không muốn đi nữa, có phải có nỗi khổ tâm gì không?"

Thiếu niên này chính là Hàn Chí, năm đó rời khỏi Quốc Tử Giám, là một trong những học trò đầu tiên bước chân vào Hàn Môn thư viện, cũng là người có tình cảm sâu đậm nhất với thư viện.

Người đàn ông thở hổn hển mắng: "Thằng nhóc này có nỗi khổ tâm gì chứ, rõ ràng là sợ khổ, ta thấy nó muốn đi học, cũng chỉ là nói suông mà thôi."

Lời này, đâm thẳng vào trái tim Hàn Chí, cậu ngẩng đầu lên, đôi mắt đỏ hoe, dường như là để trút bỏ sự tủi thân trong lòng, cậu gần như hét lên: "Bởi vì con không muốn nhìn thấy những người đó đến quấy phá quán của cha nữa, chẳng phải bọn họ không muốn con đến Hàn Môn thư viện sao?

Những chuyện này, con đều biết..."

Người đàn ông nghe vậy sững sờ, chổi lông gà từ trong tay tuột xuống, vẻ tức giận trên mặt ông ta dần dần biến mất, thần sắc trở nên phức tạp: "Là mẹ con nói cho con biết?"

Người phụ nữ lắc đầu, nghi hoặc nhìn thiếu niên.

Hàn Chí đáp: "Là Trụ Tử nói cho con biết, lúc trước khi rời khỏi Hàn Môn thư viện, con đã hỏi hắn lý do.

Sau đó con đến quán của cha, nhìn thấy những tên quan lại kia đang gây khó dễ cho cha.

Trụ Tử nói, chỉ cần rời khỏi Hàn Môn thư viện, những tên quan lại đó sẽ không đến nữa."

Người đàn ông nghe vậy, không biết nên nói gì, ông ta giấu diếm những chuyện này, là hy vọng con trai có thể học hành tử tế,

sớm ngày bước chân vào Văn Thánh đạo thống, có một chỗ đứng vững chắc trong thế đạo này.

Nhưng rốt cuộc, giấy không gói được lửa.

"Là cha vô dụng." Người đàn ông giơ tay đấm mạnh vào bức tường bên cạnh, bức tường đương nhiên không hề hấn gì, nhưng mu bàn tay phải của ông ta lại rỉ máu.

Hàn Chí vội vàng đứng dậy an ủi: "Cha, kỳ thực con rời khỏi Hàn Môn thư viện cũng không phải hoàn toàn vì lý do này.

Con cũng đã suy nghĩ kỹ rồi, cho dù con có thể thông qua con đường học hành bước vào Văn Thánh cửu phẩm, nhưng Văn Thánh Đạo Giả phẩm cấp thấp rốt cuộc cũng chỉ là một tên thư sinh yếu đuối mà thôi.

Mà con tương lai có thể tu luyện đến cảnh giới nào, căn bản không thể đoán trước được.

Đã như vậy, chi bằng ở nhà phụ giúp cha, kiếm thêm thu nhập, còn có thể sớm học được một nghề để kiếm sống."

"Chí Nhi, con thật sự nghĩ như vậy sao?" Người phụ nữ hỏi.

Hàn Chí gật đầu, cắn chặt môi, đó là vì sợ nước mắt rơi xuống.

.....

"Dương sư huynh đã biết nguyên nhân từ lâu, tại sao không nói cho ta biết sớm?" Bên ngoài căn nhà, cạnh cửa sổ, Tần Phong siết chặt nắm đấm, kìm nén lửa giận ngập tràn trong lòng.

Dương Khiêm bên cạnh đáp: "Nói cho ngươi biết thì có thể làm được gì? Xử lý những tên quan lại gây khó dễ kia? Để cho các học trò quay trở lại Hàn Môn thư viện?"

"Đương nhiên phải như vậy!"

Dương Khiêm phủ nhận: "Cho dù ngươi giải quyết được đám quan lại này, thì vẫn sẽ có những tên quan lại khác."

"Vậy thì lôi kẻ đứng sau ra ánh sáng, giải quyết vấn đề từ gốc rễ." Tần Phong trầm giọng nói.

Dương Khiêm lắc đầu: "Ta không ngại nói thẳng, kẻ sai khiến đám quan lại gây khó dễ cho các học trò, chính là tri huyện ở đây, mà tên tri huyện đó xuất thân từ Hạo Văn Viện, Quốc Tử Giám.

Trong Quốc Tử Giám, người không ưa Hàn Môn thư viện nhiều vô số kể, chẳng lẽ ngươi còn muốn đối đầu với cả Quốc Tử Giám hay sao?"

Tần Phong nghe vậy, trong lòng chùng xuống, đối đầu với Quốc Tử Giám, cũng đồng nghĩa với việc đối đầu với gần nửa triều đình.

Xét cho cùng, phần lớn quan lại trong triều đều leo lên từ Quốc Tử Giám.

"Lùi một vạn bước mà nói, cho dù không còn ai gây khó dễ cho những học trò này nữa, thì liệu bọn họ có nhất định tiếp tục học hành hay không?

Ngươi cũng nghe Hàn Chí nói rồi đấy, từ chuyện lần này, nó đã nhìn thấy tương lai của Hàn Môn thư sinh.

Lần trước ta đã nói với ngươi rồi, chỉ cần vấn đề không có sách để đọc chưa được giải quyết, thì việc các học trò lần lượt rời đi chỉ là vấn đề thời gian."

Tần Phong há miệng muốn nói, nhưng lửa giận ngập tràn bị dập tắt bởi cảm giác bất lực sâu sắc, đạo lý này chẳng lẽ hắn không hiểu sao?

Để cho thường dân có sách để đọc, để cho Văn Thánh Đạo Giả

phổ biến thiên hạ, rốt cuộc cũng chỉ là lý tưởng mà thôi.

Nhưng lý tưởng và hiện thực, lại có một khoảng cách không thể vượt qua.

Đối với thường dân mà nói, sống sót mới là chuyện quan trọng nhất, nếu như chuyện mà bản thân đang nỗ lực, không nhìn thấy chút hy vọng nào, thì còn cần thiết phải kiên trì nữa hay không?

Chỉ là lãng phí thời gian mà thôi.

"Dương sư huynh, chẳng lẽ Hàn Môn thư sinh thật sự không có ngày ngẩng mặt lên được sao?" Tần Phong hỏi ra nghi vấn trong lòng.

Dương Khiêm thở dài một tiếng: "Vấn đề này ta và Phí sư đệ cũng đã suy nghĩ rất lâu rồi, nhưng cuối cùng ta trở thành một kẻ cả ngày chỉ biết ngồi trong Đăng Thiên Lâu đọc sách thánh hiền.

Còn Phỉ sư đệ cũng hoàn toàn buông bỏ, không còn nghĩ đến chuyện bước chân vào triều đường thay đổi thế đạo này nữa.

Không phải hai ta không muốn, mà là lực bất tòng tâm.

Trừ phi chế độ tuyển chọn quan lại của Đại Càn được thay đổi, nếu không Hàn Môn thư sinh chắc chắn sẽ không có tương lai.

Nhưng mà tư tưởng bổ nhiệm người thân quen, quan lại đều là quý tộc đã ăn sâu bén rễ từ lâu, muốn thay đổi há chuyện dễ dàng gì?"

"Chế độ tuyển chọn quan lại..." Tần Phong chìm vào trầm tư.

Chương 425: Hôn sự này, bản cung không đồng ý!

Tần Phong nghĩ đến chế độ khoa cử của thời cổ đại, đó là con đường duy nhất để những người con Hàn Môn thay đổi vận mệnh, bước lên con đường quan trường.

Nếu Đại Càn có thể thi hành chế độ khoa cử, tình cảnh đọc sách không lối thoát này tự nhiên có thể thay đổi.

Nhưng trước không nói đến việc các quan lại quyền quý trong triều có để cho chế độ này được thông qua hay không, bản thân hắn thậm chí còn không có tư cách dâng tấu chương về chế độ khoa cử này lên cho Minh Hoàng.

Xét cho cùng, ngoài thân phận Thanh Ngọc Trảm Yêu Nhân, Tần Phong không có chức quan nào, muốn gặp mặt Minh Hoàng một lần cũng không có cửa.

Đột nhiên, hắn như nghĩ đến điều gì: "Khoan đã, ai nói chế độ khoa cử này nhất định phải do ta đề nghị với Minh Hoàng, chỉ cần có người nói chuyện này với Minh Hoàng là được."

Trong đầu Tần Phong lóe lên hình ảnh một người nam giả nữ trang, đó chính là Nhã An, nói chính xác hơn là An Nhã công chúa!

"Tuy rằng cho dù đề nghị chế độ khoa cử với Minh Hoàng, người chưa chắc đã đồng ý, nhưng chuyện gì cũng phải cố gắng hết sức mới biết được thành công hay không.

Vạn nhất Minh Hoàng bị kẹt cửa, vừa ý với chế độ khoa cử, muốn phá vỡ thế độc quyền của tầng lớp quyền quý trong triều,

biết đâu con đường mới cho người đọc sách Hàn Môn cũng sẽ được mở ra!"

Nghĩ đến đây, Tần Phong lại tràn đầy tự tin, hắn liếc nhìn Hàn Chí đang cố kìm nén nước mắt trong phòng, quyết định nhanh chóng trở về viết ra chi tiết về chế độ khoa cử, sau đó ngày mai sẽ tìm An Nhã, để nàng đề nghị với Minh Hoàng.

"Dương sư huynh, ngày mai ta có việc bận, Hàn Môn thư viện giao cho huynh và Phí sư huynh lo liệu."

"Được." Dương Khiêm gật đầu, sau đó nhắc nhở: "Nhưng ngươi nhớ kỹ đừng hành động thiếu suy nghĩ."

"Dương sư huynh yên tâm, ta tự biết chừng mực."

…

Ngày hôm sau, Tần Phong rời khỏi Tần phủ từ sớm, mang theo bản thảo về chế độ khoa cử đã viết đêm qua, đến Thiên Bảo Các ở Phụng Thiên thành.

Do có quan hệ tốt với Vương Tự, vừa đến Thiên Bảo Các đã có người dẫn Tần Phong vào phòng trong, gặp An Nhã công chúa đang mặc nam trang, một thân bạch y.

Nàng vừa nhìn thấy Tần Phong, tú mi khẽ nhướn lên, trên mặt vẫn là vẻ ung dung như gió thoảng mây bay: "Hôm nay sao lại rảnh rỗi đến chỗ ta vậy?"

"Tự nhiên là vì muốn gặp ngươi." Tần Phong liếc nhìn Vương Tự đang đứng cách đó không xa, thuận miệng nói.

Lời vừa dứt, An Nhã liền đỏ mặt, trong mắt lóe lên vẻ thẹn quá hóa giận: "Ngươi đang nói bậy bạ gì đó?!"

Vương thúc cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

Lúc này Tần Phong mới phản ứng lại lời nói vừa rồi của mình có chút mơ hồ, vội vàng sửa lời: “Chủ yếu là có vài lời muốn nói với ngươi, cho nên mới cố ý đến tìm ngươi.”

An Nhã hít sâu một hơi, cố gắng kìm nén cảm xúc trong lòng, thản nhiên nói: “Nói đi.”

Tần Phong nhìn Vương Tự, muốn nói lại thôi: “Vương thúc, những lời tiếp theo, ta muốn nói chuyện riêng với hắn, có thể mời ngài tránh mặt một chút được không?”

Hắn vẫn chưa chắc chắn Vương thúc có biết thân phận thật sự của An Nhã hay không, nếu trực tiếp nói ra chế độ khoa cử, khó tránh khỏi gây ra phiền phức không cần thiết, cho nên mới nói ra những lời này.

“Cái này…”

“Có chuyện gì không thể nói trước mặt Vương thúc, ngươi cứ nói thẳng là được.” An Nhã khẽ nhíu mày.

“Ngươi chắc chắn chứ?” Tần Phong nhướng mày hỏi.

“Tự nhiên là chắc chắn.”

“Vậy ta muốn nói một số chuyện liên quan đến An Nhã công chúa.”

An Nhã biến sắc, trừng mắt nhìn Tần Phong, sau đó nhỏ giọng nói: “Vương thúc, ta vừa nhớ ra Thiên Bảo Các còn một số sổ sách cần ngươi xử lý, ngươi lui xuống trước đi.”

“Vâng, công tử, ta đi ngay.” Vương Tự liếc nhìn Tần Phong và công tử, ánh mắt có chút kỳ quái, sau đó cáo lui.

Đợi Vương Tự rời đi, An Nhã bưng chén trà trên bàn lên nhấp một ngụm, thần sắc bình tĩnh nói: “Vương thúc đã rời đi rồi, ngươi

rốt cuộc muốn nói gì với ta?”

Tần Phong cẩn thận quan sát xung quanh, sau đó đi sang một bên, xác định không có ai nghe lén mới đi đến trước mặt Nhã An, hít sâu một hơi nói: “Thứ mà ta sắp cho ngươi xem, có thể sẽ khiến ngươi phải thay đổi toàn bộ nhận thức trước đây, tốt nhất ngươi nên chuẩn bị tâm lý trước.”

Nhìn thấy dáng vẻ nghiêm túc của đối phương, lại liên tưởng đến hành động cố ý đuổi Vương thúc đi, một suy đoán khó tin nảy ra trong đầu An Nhã.

Nàng cũng từng lén xem qua thoại bản mà các cung nữ giấu, cảnh tượng này rõ ràng là lúc nam nhân muốn bày tỏ tình ý với nữ nhân mới có, chẳng trách đối phương lại nói rõ là có liên quan đến An Nhã công chúa!

Nhưng sao hắn có thể, sao hắn dám chứ?

Mình đường đường là công chúa một nước đấy!

Nghĩ như vậy không phải là chán ghét Tần Phong, tuy rằng đôi lúc hắn đúng là không đáng tin cậy, lại còn hay so đo từng đồng tiền, nhưng phần lớn thời gian, đối phương lại khiến người ta yên tâm một cách khó hiểu, dù sao mình cũng đã được hắn cứu hai lần.

Càng nhớ lại, nội tâm An Nhã càng thêm dao động.

“Nghĩ kỹ lại, hắn cũng coi như là không tệ.

Dung mạo tuấn tú, rất có đầu óc kinh doanh, kiến thức uyên bác, lại thường xuyên nảy ra những ý tưởng kỳ lạ, khiến người ta mở rộng tầm mắt.

Trong những thoại bản ta từng xem, đa số nam chính hình như đều là hình tượng như vậy…

Không đúng, không đúng, mình đang nghĩ gì thế này, hai chúng ta căn bản là không có khả năng.

Hơn nữa hắn đã cưới Liễu Kiếm Ly làm vợ, chẳng lẽ còn muốn ta chịu thiệt thòi, làm một tiểu thiếp sao?"

An Nhã nhíu chặt mày, thần sắc biến ảo, nàng đang suy nghĩ xem nên cự tuyệt đối phương như thế nào cho khéo léo, vừa không làm tổn thương Tần Phong, vừa có thể duy trì tình bạn giữa hai người.

Nhìn thấy Tần Phong lấy đồ từ trong ngực ra, An Nhã mở to mắt, chẳng lẽ đối phương còn chuẩn bị cả tín vật đính ước, việc này phải làm sao đây?

Tiếp đó, nàng thấy Tần Phong trải một xấp giấy trắng lên bàn.

"Chẳng lẽ là thư tình, sao lại dày như vậy?" An Nhã vô cùng bối rối, nàng căn bản không dám nhìn nội dung trên đó.

Thấy An Nhã cứ né tránh ánh mắt của mình, Tần Phong tò mò hỏi: "Sao ngươi lại như vậy, mau xem thứ ta viết đi, nếu thứ này có thể được Minh Hoàng phê chuẩn, nhất định sẽ khiến cả Đại Càn phải chấn động!"

"Ngươi… ngươi còn muốn ta mang thứ này cho phụ hoàng xem?" An Nhã há hốc mồm, hoàn toàn không dám tin.

"Không thì sao? Ta muốn nhờ ngươi mang thứ này cho Minh Hoàng xem, cho nên mới cố ý đến tìm ngươi.

Tuy rằng ta biết việc này rất khó được thông qua, nhưng ta muốn thử một lần." Tần Phong nghĩ đến những học trò Hàn Môn mà mình từng dạy, hắn muốn tạo cơ hội cho những người đó!

Nghe vậy, An Nhã đại khái cũng đoán được nội dung trong xấp giấy trắng, bên trong chắc chắn là lời cầu hôn của Tần Phong với

phụ hoàng!

Nhưng tại sao hắn chỉ quan tâm đến thái độ của phụ hoàng, mà không quan tâm đến mình?

Nghĩ đến đây, An Nhã lộ vẻ không vui, lạnh lùng nói: “Ngươi từ bỏ đi, cho dù phụ hoàng có đồng ý, bản cung cũng sẽ không đồng ý hôn sự này.”

“Hôn sự?” Tần Phong ngơ ngác: “Ngươi đang nói bậy bạ gì vậy? Bên trong là một số kiến nghị của ta về việc cải cách chế độ tuyển chọn quan lại của Đại Càn, nhưng ta không có chức vị gì, muốn dâng tấu chương cũng là điều không thể.

Cho nên mới đến nhờ ngươi, ngươi cũng đừng ngẩn người ra nữa, mau xem đi, tiện thể cho ta vài lời khuyên.”

“Cải cách chế độ tuyển chọn quan lại?!” An Nhã nhìn xấp giấy trắng trên bàn, nhìn kỹ, chỉ thấy bốn chữ to đập vào mắt - Chế độ khoa cử!

Thì ra là mình hiểu lầm rồi!

Nghĩ đến đây, An Nhã đỏ bừng mặt.

Chương 426: Ngươi nên gọi ta một tiếng sư tỷ

“Sao mặt ngươi lại đỏ như vậy? Còn nữa chuyện ngươi nói lúc nãy về việc kết hôn là sao? Ai muốn thành thân?” Tần Phong hiếu kỳ hỏi.

An Nhã vội vàng cầm lấy Bạch Tuyên trên bàn, lảng sang chuyện khác: “Bản cung không biết ngươi đang nói gì...”

Do trong lòng quá hoảng loạn, An Nhã thậm chí còn không nhận ra xưng hô của mình đã thay đổi.

Nàng cố gắng trấn định lại, nhìn về phía Bạch Tuyên, cố gắng để bản thân thoát khỏi sự bối rối vừa rồi.

Nhưng vừa nghĩ đến dáng vẻ mất mặt của mình bị Tần Phong nhìn thấy, trong lòng nàng lại dâng lên một ngọn lửa giận vô danh.

Nếu không phải tên này nói những lời mập mờ nước đôi, nàng làm sao có thể hiểu lầm, lại càng không thể nào mất mặt như vậy?

Nghĩ đến đây, An Nhã chỉ nhìn bốn chữ Khoa cử chế độ, liền thẳng thừng phê bình: “Tuy rằng chữ viết rõ ràng đã luyện tập, không còn như trước kia khó coi, nhưng vẫn khó mà lên được đại sảnh.

Chưa nói đến cái gọi là khoa cử chế độ này rốt cuộc như thế nào, chỉ riêng chữ viết này, phụ hoàng cũng chưa chắc đã muốn nhìn một cái.”

“Không đến mức đó chứ, phụ thân ngươi... à không, Minh Hoàng chẳng lẽ lại giống ngươi, so đo như vậy?” Tần Phong vẻ

mặt kỳ quái nói.

“Ngươi nói ai so đo?” An Nhã nhíu mày, trừng mắt nhìn.

Tần Phong trong lòng giật thót, vội vàng xua tay: “Ta không có ý đó, chuyện chữ viết để sang một bên, ngươi trước tiên xem nội dung bên trong.

Chế độ tuyển quan của Đại Càn hiện nay thật sự có quá nhiều nhược điểm, nếu không thay đổi, chỉ khiến triều đình trở thành nơi độc tôn của quyền quý, căn bản không có ai lên tiếng thay cho bá tánh.

Cứ tiếp tục như vậy, đối với bá tánh Đại Càn mà nói, không phải là chuyện tốt.

Mà khoa cử chế độ của ta, không những có thể phá vỡ thế độc quyền của quyền quý trên triều đình, còn có thể giúp Minh Hoàng chiêu mộ anh tài thiên hạ, có rất nhiều chỗ tốt.”

An Nhã nghe vậy, thu liễm cảm xúc, nghiêm túc nhìn về phía Bạch Tuyên: “Nhược điểm của chế độ tuyển quan hiện nay, phụ hoàng sao có thể không biết, chỉ là muốn thay đổi nói dễ hơn làm, sẽ bị một nửa văn võ bá quan phản đối.

Hơn nữa, ngươi lại chưa từng bước chân vào triều đình, không hiểu rõ những điều trong đó, làm sao có thể đưa ra những kiến nghị hữu ích?

Những điều ngươi nói chẳng qua chỉ là suy nghĩ viển vông, nói suông trên giấy mà thôi, khoa cử chế độ này... hả?”

Nói được một nửa, giọng An Nhã đột nhiên dừng lại, bởi vì nàng đã bị nội dung trong Bạch Tuyên hấp dẫn sâu sắc.

Bên trong phân chia khoa để thi, tầng tầng sàng lọc, ý tưởng chiêu mộ nhân tài đặc biệt cho triều đình khiến nàng sáng mắt ra.

“Tự do báo danh, công khai khảo thí, bình đẳng cạnh tranh, chọn người tài giỏi...” An Nhã thầm đọc những lời này trong lòng, đôi mắt đẹp sáng lên.

Đặc biệt là câu nói, anh hùng thiên hạ đều quy tụ về đây, khiến An Nhã không khỏi cảm thấy xúc động.

Nếu chế độ này thật sự có thể được thi hành ở Đại Càn, vậy đối với Đại Càn mà nói nhất định là lợi nhiều hơn hại.

“Khoa cử chế độ này là do ngươi nghĩ ra?” An Nhã thần sắc kinh ngạc.

Là một người vận chuyển văn hóa, Tần Phong mặt không đỏ tim không đập đáp: “Đương nhiên, ngươi thấy chế độ này như thế nào?”

“Không tệ, bất kể là từ phương thức thực hiện hay tính khả thi, đều không nhìn ra vấn đề gì quá lớn.” An Nhã khóe môi hơi nhếch lên, từ nhỏ đã đọc nhiều sách thánh hiền, nàng tự nhiên có thể nhìn ra được khoa cử chính sách này có bao nhiêu lợi hại.

Nếu không phải nàng chưa từng nghe nói qua chế độ này, e rằng sẽ cho rằng Tần Phong sao chép từ đâu đó.

Nếu không tại sao lại miêu tả chi tiết như vậy, thậm chí ngay cả khảo quan tương ứng nên do bộ phận nào, chức quan nào thực hiện cũng nghĩ đến?

Thế nhưng qua một lúc, nụ cười trên mặt nàng lại dần dần thu liễm, sau đó thở dài một tiếng: “Chỉ là chế độ này, sẽ động chạm đến lợi ích của đại đa số quyền quý trong triều, cho dù phụ hoàng đồng ý, cũng nhất định sẽ bị quần thần phản đối kịch liệt.”

“Con đường cải cách không có gì là thuận buồm xuôi gió, chỉ có tự mình dọn đường mở lối, mới có thể nhìn thấy trời mới.” Tần Phong trầm giọng nói.

“Lời này của ngươi nghe như có điều cảm xúc, thôi được, ngươi yên tâm, ta sẽ bẩm báo chuyện này với phụ hoàng.

Hơn nữa, ta cũng sẽ nói với sư phụ một tiếng, nếu sư phụ cũng đồng ý với khoa cử chế độ này, phụ hoàng đối mặt với văn võ bá quan, cũng sẽ có thêm chút tự tin.” An Nhã suy nghĩ một hồi, nói.

“Hửm? Sư phụ của ngươi là ai?” Tần Phong hiếu kỳ hỏi.

Rốt cuộc là ai mà lại có bài diện lớn như vậy, lại có thể cùng với văn võ bá quan trong triều đối đầu?

An Nhã nhìn Tần Phong, cười như có như không: “Sự tình đã đến nước này, ta cũng không cần thiết phải tiếp tục giấu diếm ngươi nữa, kỳ thật ta là đệ tử thứ bảy của Thiên Giám Quốc Sư, từng học tập dưới trướng lão nhân gia ông ấy.

Chỉ là sau khi tiếp quản Thiên Bảo Các, ngày thường quá bận rộn, cho nên Hạo Văn Viện liền ít đến.

Nói một cách nghiêm khắc, ngươi nên gọi ta là sư tỷ, Tần sư đệ.”

Ba chữ Tần sư đệ, An Nhã cố ý nhấn mạnh.

Tần Phong nghe vậy, trừng lớn hai mắt, vẻ mặt không dám tin: “Sư... sư tỷ?”

“Gọi không tệ.” An Nhã nhướng mày, đứng dậy vỗ vai Tần Phong, một bộ dáng trưởng bối.

“Chuyện khoa cử chế độ, ngươi cứ yên tâm giao cho sư tỷ đi, ta sẽ nhanh chóng cho ngươi một câu trả lời.”

Bỗng dưng thành công chúa cũng không sao, lại còn là đồ đệ của Thiên Giám Quốc Sư.

Tần Phong vô duyên vô cớ, thân phận lại thấp hơn một bậc.

...

Hạo Văn Viện, Đăng Thiên Lâu, An Nhã thay một thân nữ trang.

Dương Khiêm ở tầng một thấy vậy, hình như đã hiểu ra điều gì: "Xem ra ngươi đã cùng Tần sư đệ nói rõ thân phận, nếu không cũng sẽ không mặc bộ đồ này, đến nơi này.

Ngươi trực tiếp lên đi, sư phụ biết ngươi muốn đến."

"Được, đa tạ Dương sư huynh."

An Nhã nâng váy, ung dung thong thả bước lên đỉnh Đăng Thiên Lâu, gió đêm thổi qua, thổi bay lọn tóc trên trán nàng, ngẩng mắt nhìn lên, Thiên Giám Quốc Sư tóc trắng áo trắng đang đứng bên lan can.

"Sư phụ, đồ nhi có một vật muốn cho người xem." Nói xong, nàng liền đem Bạch Tuyên mà Tần Phong viết đặt nhẹ nhàng lên án thư.

Thiên Giám Quốc Sư không nhúc nhích, chỉ có một trận gió nhẹ thổi qua, lật từng trang Bạch Tuyên.

Quốc Sư xoay người, nhìn về phía Bạch Tuyên dày cộp, trong mắt dường như có ánh sáng lóe lên.

"Tốt."

Chỉ một chữ, An Nhã liền hiểu, sư phụ cũng tán thành khoa cử chế độ mà Tần Phong soạn thảo.

"Đồ nhi muốn dâng vật này lên cho phụ hoàng xem, chắc hẳn phụ hoàng cũng sẽ thích, chỉ là chế độ này nhất định sẽ bị đại đa số các quan viên phản đối.

Cho nên đồ nhi hy vọng sư phụ, có thể trợ giúp một chút."

Thiên Giám Quốc Sư xoay người, ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời đêm.

Ánh sao đêm đông tuy mờ nhạt, nhưng trong mắt Quốc Sư lại phản chiếu một bầu trời sao khác, lấp lánh.

Thiên Giám Quốc Sư giơ tay lên, hướng về phía bầu trời đêm, giữa hai ngón tay, một trận quang mang chớp động, giống như là ông hái xuống một ngôi sao.

An Nhã thấy vậy không phát ra bất kỳ động tĩnh gì, bởi vì nàng biết, đây là sư phụ đang bói toán.

Một lát sau, mọi thứ khôi phục như thường, Thiên Giám Quốc Sư thản nhiên lên tiếng: "Ngươi trở về sau, trực tiếp đem thứ này trình cho phụ hoàng ngươi xem là được."

An Nhã nghe vậy trên mặt lộ vẻ vui mừng: "Ý của sư phụ là, khoa cử chế độ này có thể thuận lợi thông qua?"

Thiên Giám Quốc Sư lắc đầu: "Còn cần chờ người, đưa tới một cái cơ duyên."

Chương 427: Cơ hội

An Nhã trở về hoàng cung, tự nhiên việc đầu tiên là đi bái kiến phụ hoàng.

Ngoài ngự thư phòng, chỉ nghe thấy bên trong truyền ra tiếng phụ hoàng đang phẫn nộ.

An Nhã lo lắng hỏi: "Phụ hoàng làm sao vậy?"

Lý Công Công đáp: "Đêm Hạ Tân đại điển, đám giặc cướp ngục Cửu Trọng Ngục đến nay vẫn bặt vô âm tín.

Ngục La Ty và Trảm Yêu Ti đã phái người truy tìm, còn Đại Lý Tự, Hình Bộ và Đô Sát Viện lại không nắm được chút manh mối nào, thậm chí tấu chương dâng lên cũng chỉ là đùn đẩy trách nhiệm cho nhau, cho nên bệ hạ mới như vậy.

An Nhã điện hạ chờ ở đây một lát, để ta vào bẩm báo."

Không lâu sau, Lý Công Công trở ra, dẫn An Nhã vào ngự thư phòng.

Minh Hoàng nặng nề ném tấu chương trong tay xuống, trầm giọng nói: "Lũ vô dụng, đến lúc cần làm việc thì chẳng ai làm nên trò trống gì!"

"Phụ hoàng bớt giận, đừng làm tổn hại đến long thể." An Nhã khuyên nhủ.

Minh Hoàng nhìn thấy nữ nhi bảo bối của mình, xoa xoa mi tâm, từ từ kìm nén cơn giận: "Để An Nhã nhìn thấy trẫm thất thố rồi."

An Nhã lắc đầu, nói tiếp: "Kẻ có thể tránh được Thiên Giám Quốc Sư, lại còn có thể chạy thoát khỏi tay Trấn Thần Ti Ngự, chắc chắn không phải người thường.

Ba ty cần thời gian thu thập manh mối cũng là chuyện thường tình, phụ hoàng có lo lắng cũng vô ích."

Minh Hoàng nghe vậy, hừ lạnh một tiếng: "Nếu chỉ là thời gian không đủ thì thôi đi, vấn đề là đám người này ngay cả truy tìm theo hướng nào cũng không biết.

Trong ba ty có biết bao nhiêu người, trên triều đình, đề bạt người của mình thì nhanh lắm, tiếng chửi rủa lẫn nhau thì vang dội hơn ai hết, đến lúc cần dùng thì lại chẳng ai dùng được!

Trẫm muốn đám phế vật này để làm gì?!"

An Nhã lặng lẽ đứng một bên, không nói gì.

Qua một lúc lâu, Minh Hoàng nguôi giận một chút mới mở miệng hỏi: "An Nhã đến tìm trẫm có chuyện gì?"

An Nhã lấy từ trong ngực ra bạch tuyên do Tần Phong viết, nhẹ nhàng đưa lên: "Nơi này có một vật, muốn để phụ hoàng xem qua."

"Đây là cái gì?" Minh Hoàng tò mò, nhận lấy bạch tuyên, chỉ thấy trang bìa viết bốn chữ “khoa cử chế độ”.

Ông chậm rãi mở bạch tuyên ra, nhìn lướt qua, sau đó nhướng mày, lẩm bẩm: "Phân khoa thi tuyển, công bằng cạnh tranh, chọn người tài đức... có chút ý tứ."

Lúc này Minh Hoàng cũng giống như An Nhã lần đầu tiên biết đến khoa cử chế độ, càng xem càng say mê, càng xem càng nhập tâm.

Mà khi Minh Hoàng nhìn thấy câu "phá vỡ thế độc quyền của quyền quý trên triều đình, anh hùng thiên hạ đều quy về ta" thì không khỏi khen một tiếng "hay".

"Đại Càn của trẫm, nhân kiệt địa linh, chiêu hiền đãi sĩ, lẽ ra phải như vậy!

An Nhã, khoa cử chế độ này, là con nghĩ ra sao?" Minh Hoàng ngẩng đầu hỏi.

An Nhã lắc đầu: "Là một người bạn quen biết, hôm nay đưa vật này cho con, nhờ con trình lên cho phụ hoàng xem."

"Bạn bè?" Minh Hoàng suy nghĩ hồi lâu, cũng không biết trong số những người quen biết, ai có tài kinh thiên vĩ địa như vậy.

"Người đó giữ chức quan gì?"

"Không có chức quan gì."

"Chẳng lẽ là người con quen biết ở Hạo Văn Viện?" Minh Hoàng lại hỏi.

"Nói chính xác, hắn ta nên coi là sư đệ của con." An Nhã thành thật đáp.

"Con trai nhà họ Tần, Tần Phong?"

"Bẩm phụ hoàng, chính là hắn."

Minh Hoàng bừng tỉnh đại ngộ.

Là hoàng đế đương triều của Đại Càn, thông tin ông nắm giữ chắc chắn không phải tầm thường.

Thiên Giám Quốc Sư là trụ cột của Đại Càn, đệ tử mà ông ta thu nhận làm sao có thể không quan tâm?

Hơn nữa, sau khi Tần Phong đến Phụng Thiên thành, những việc làm kinh thiên động địa không phải là ít - phát minh ra thuốc súng, thể hiện y thuật cao siêu, sáng lập Hàn Môn thư viện.

Ông phái người thu thập tất cả thông tin của đối phương cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Cũng chính vì vậy, Minh Hoàng biết, Tần Phong chính là đệ tử thứ tám mà Thiên Giám Quốc Sư thu nhận, chỉ là, danh phận sư đồ của hai người có chút gượng ép và kỳ quái mà thôi.

"Là một nhân tài." Minh Hoàng cảm khái một câu.

"Phụ hoàng thấy khoa cử chế độ này có khả thi không?"

Minh Hoàng gật đầu: "Nếu có thể thi hành trên toàn bộ Đại Càn, anh hùng thiên hạ đều quy về ta không phải là lời nói suông, chỉ là..."

Lời còn lại, Minh Hoàng không nói, nhưng An Nhã lại hiểu rõ vô cùng, muốn thi hành độ khó thực sự quá lớn, trở ngại gặp phải chắc chắn sẽ không nhỏ.

"Đã cho Thiên Giám Quốc Sư xem qua vật này chưa?" Minh Hoàng hỏi.

"Sư phụ chỉ đáp lại một chữ 'thiện'."

Minh Hoàng hiểu rõ, đứng dậy, trong lòng không ngừng suy tư, đưa ra chính sách này, chắc chắn sẽ vấp phải sự phản đối của rất nhiều quan lại.

Ép buộc thi hành, chỉ tổ hao tổn nguyên khí, khó mà tiến bước.

Tốt nhất là sau khi đưa ra chính sách này, tìm một cái cớ, trước tiên thi hành ở trong Phụng Thiên thành, sau đó không ngừng mở rộng ra toàn bộ Đại Càn.

Nhưng mà, cái cớ này đâu phải dễ tìm?

...

Ở một nơi khác, trong cung điện của Tam hoàng tử, Đường Phi đang báo cáo những thay đổi của Hàn Môn thư viện trong khoảng thời gian này.

"... Sau khi bị quan lại gây áp lực, cùng với những lời cảnh cáo, đã có gần một nửa học trò của Hàn Môn thư viện rời đi.

Tin rằng không bao lâu nữa, trong Hàn Môn thư viện sẽ không còn một học trò nào."

"Không tệ." Tam hoàng tử tán thành gật đầu: "Nhưng kế hoạch của ngươi, sẽ không chỉ là những trò trẻ con này chứ?"

"Tự nhiên là không." Đường Phi mỉm cười, nói tiếp: "Đuổi học trò của Hàn Môn thư viện đi, chẳng qua là bước đệm cho những việc tiếp theo.

Mục đích cuối cùng của ta, là chọc giận Tần Phong, khiến hắn ta tiếp nhận cuộc tranh luận học thuật với Quốc Tử Giám."

Tam hoàng tử nhíu mày, không hiểu ý tứ: "Chỉ là một cuộc tranh luận học thuật mà thôi, có thể coi là chiêu gì chứ?

Cho dù Tần Phong thua Quốc Tử Giám, cũng sẽ không có bất kỳ tổn thất nào."

"Tam hoàng tử không biết, tranh luận học thuật của Quốc Tử Giám, xưa nay đều được tổ chức ở Thiên Tâm đài.

Trên đó tranh tài học thuật với người khác, sẽ không ngừng tiêu hao văn khí, cực kỳ hao phí tinh lực.

Mà nếu như thua người khác, người có ý chí không kiên định, thậm chí sẽ bị Vấn Tâm đài vỡ vụn, từ nay về sau không còn duyên

với con đường Văn Thánh Đạo Giả."

Tam hoàng tử nghe vậy, bừng tỉnh đại ngộ: "Ý của ngươi là, ngươi muốn mượn cuộc tranh luận học thuật này, làm vỡ vụn Vấn Tâm đài của Tần Phong?

Nhưng ta từng nghe ngươi nói, Tần Phong đã vượt qua học cung của Hạo Văn Viện, ý chí kiên định hơn người thường rất nhiều.

Hắn ta làm sao có thể để kế hoạch của ngươi được như ý muốn?"

"Tần Phong quả thực không tầm thường, muốn thông qua một lần thất bại để làm vỡ vụn Vấn Tâm đài của hắn ta không phải chuyện dễ, nhưng nếu như liên tiếp thất bại thì sao?

Văn Thánh Đạo Giả có tâm chí kiên định đến đâu, cũng không chịu nổi đả kích như vậy."

Dừng một chút, Đường Phi lại cười nói: "Nếu Tần Phong thật sự tiếp nhận cuộc tranh luận học thuật, điện hạ thậm chí có thể phái người âm thầm tuyên truyền, khiến cho người người nhà nhà ở Phụng Thiên thành đều biết.

Dưới con mắt của mọi người, bị người của Quốc Tử Giám đánh bại bằng học thuật, việc Vấn Tâm đài của Tần Phong vỡ vụn, có thể nói là nắm chắc mười phần!"

Tam hoàng tử đi đi lại lại trong đại điện, sau đó lại hỏi: "Vạn nhất người của Quốc Tử Giám các ngươi, về mặt học thuật không phải là đối thủ của Tần Phong, thì phải làm sao?"

Đường Phi lắc đầu cười: "Điện hạ quá coi trọng hắn ta rồi, hắn ta bất quá chỉ là Văn Thánh Đạo Giả dựa vào y thuật để tu hành, cho dù có chút tài nghệ, thì có thể làm được gì?

Lui một vạn bước mà nói, cho dù những người khác của Quốc Tử Giám thua, ta cũng có lòng tin nhất định có thể thắng hắn ta."

"Ồ?" Tam hoàng tử nghiêng đầu nhìn sang.

Đường Phi tự tin nói: "Điện hạ không biết, ta theo Mặc sư học tập binh pháp, đã không biết bao nhiêu năm tháng.

Trong số các học trò của Hạo Văn Viện, e rằng chỉ có đệ tử của Thiên Giám Quốc Sư là Phí Tuân, mới có thể cùng ta so tài cao thấp.

Mà Tần Phong muốn thắng ta về mặt binh pháp, chẳng khác nào nằm mơ giữa ban ngày.

Hiện tại, chỉ cần chờ hắn ta mắc câu, đồng ý cuộc tranh luận học thuật, ta sẽ dưới con mắt của mọi người, đánh bại hắn ta, khiến hắn ta nhục nhã không chịu nổi, dẫn đến Vấn Tâm đài vỡ vụn!"

"Tốt!" Hai mắt Tam hoàng tử sáng lên.

Chương 428: Mộng Chiếu

Đêm đã khuya, trở về Tần phủ, Tần Phong nằm trên giường, suy nghĩ về khả năng Minh Hoàng xem trọng chế độ khoa cử.

Chế độ khoa cử tự nhiên không thể trăm lợi mà không một hại, lợi ích của nó là phá vỡ thế độc quyền của tầng lớp quyền quý, cho con em hàn môn có ngày ngẩng mặt, từ đó thay đổi cục diện trọng võ khinh văn của Đại Càn, chiêu mộ nhân tài có năng lực cho triều đình.

Nhược điểm của nó cũng rất rõ ràng, đó là ở một mức độ nhất định sẽ giam cầm tư tưởng của người đọc sách, trở thành một phương tiện để những kẻ nắm quyền kiểm soát người đọc sách.

Tuy nhiên, nhược điểm này là ảnh hưởng đến thế hệ sau, ít nhất là ở thời điểm hiện tại, ưu và nhược điểm của chế độ khoa cử đối với Minh Hoàng đều là lợi ích.

Nói cách khác, chỉ cần đầu óc Minh Hoàng không bị kẹp cửa, rất có thể ông ta sẽ coi trọng chế độ khoa cử.

"Vậy thì vấn đề duy nhất là, Minh Hoàng sẽ thực hiện chính sách này như thế nào." Tần Phong lộ vẻ trầm ngâm.

Ai cũng biết, cải cách từ xưa đến nay đều phải trải qua máu tanh gió bụi, rất ít khi thuận buồm xuôi gió.

Mà các vị đế vương khi thi hành chính sách mới, gặp phải trở ngại, thủ đoạn thường dùng chính là thay máu triều đình, đàn áp những tiếng nói phản đối.

Hoặc là trừng phạt mấy kẻ phản đối hung hăng nhất, giết gà

dọa khỉ.

Nhưng dù là hoàng đế, cũng không thể vô duyên vô cớ gài bẫy người khác, nhất định phải tìm một lý do có vẻ hợp tình hợp lý.

Chính là lý do này không dễ tìm a.

Tần Phong nghĩ ngợi hồi lâu, cũng không nghĩ ra được một điểm đột phá nào tốt, không khỏi thở dài một tiếng, cảm khái nói: "Đặt mình vào vị trí của hắn, hoàng đế cũng không phải là dễ làm.

Nếu tâm nhãn không đủ, thật sự không trị được cả triều văn võ bá quan.

Thôi vậy, những gì ta có thể làm đều đã làm rồi, chế độ khoa cử rốt cuộc có thành hay không, chỉ có thể xem thiên mệnh và thủ đoạn của Minh Hoàng."

Tần Phong nghĩ như vậy, tiến vào mộng đẹp, trong Thần Hải, tinh tú được phản chiếu phát ra ánh sáng rực rỡ.

Cùng lúc đó, Tần Phong mơ một giấc mơ vô cùng chân thật.

Trong mơ, trên đường đến Hàn Môn Thư Viện, hắn nhìn thấy có quan lại và người của Quốc Tử Giám đang gây khó dễ cho học trò của mình và người nhà của họ.

Tận mắt chứng kiến cảnh tượng này, hắn tự nhiên sẽ không khoanh tay đứng nhìn, tiến lên đánh lui đám quan lại.

Người của Quốc Tử Giám kia lại không trực tiếp ra tay, chỉ một mực dùng lời lẽ mỉa mai hắn, Hàn Môn Thư Viện và những học trò hàn môn kia.

Miệng nói thiên hạ phân chia tam lục cửu đẳng, tiện dân đọc sách bất quá chỉ là chuyện nực cười.

Bách tính vây xem không ít, mỗi người nghe vậy đều dám giận

nhưng không dám nói, còn học trò Hàn Môn Thư Viện càng thêm tiều tụy cúi đầu.

Tần Phong trong mơ rõ ràng có thể cảm nhận được, đối phương đang cố ý chọc giận hắn.

Quả nhiên, sau khi mỉa mai xong, đối phương lại trực tiếp hỏi hắn có dám cùng Quốc Tử Giám luận bàn học thuật hay không.

Âm mưu rõ ràng như vậy, Tần Phong tự nhiên phải hoài nghi mục đích thực sự của đối phương, nhưng vì học trò Hàn Môn Thư Viện, trận luận bàn học thuật này, hắn lại không thể lựa chọn trốn tránh.

Ngay khi Tần Phong trong mơ đang suy tư, một giọng nói vang lên trong đầu hắn - Đồng ý với hắn ta.

Tiếp theo, là càng nhiều hình ảnh rời rạc.

Văn Tâm Đài rộng lớn, dưới đài là đông đảo bá tánh.

Người của Quốc Tử Giám lần lượt lên đài so tài cao thấp với hắn.

Hắn nhìn thấy ánh mắt hy vọng của học trò Hàn Môn Thư Viện, cũng nhìn thấy vẻ mặt chế giễu và kiêu ngạo của những người của Quốc Tử Giám kia.

"Ai nói học trò Hàn Môn Thư Viện không đọc ra được trời đất?"

Tần Phong lẩm bẩm, theo một tia nắng chiếu vào trong phòng, hắn tỉnh giấc.

Mở mắt ra, chỉ thấy Thanh Nhi đang quét dọn phòng, nàng có chút kinh ngạc nói: "Đại thiếu gia, người gặp ác mộng sao?"

Tần Phong lắc đầu, đưa tay xoa xoa mi tâm, trong lòng thầm

nghĩ: "Giấc mơ vừa rồi, chẳng lẽ là Mộng Chiếu?"

Lúc ở Tấn Dương thành, lão gia tử đã từng nói với hắn, bói toán của Văn Thánh Đạo Giả được chia làm hai loại, một loại là Thiên Chiêm, một loại là Mộng Chiếu.

Loại trước là chủ động thi triển, giống như thuật xem sao và Tam Thiên Vọng Khí.

Còn loại sau đến lúc nào, luôn là trong lúc vô ý.

Tần Phong nhớ lại nội dung trong giấc mơ, lặp lại giọng nói vang lên trong đầu: "Đồng ý với hắn ta."

.....

Sau khi dùng xong bữa sáng ở Tần phủ, Tần Phong liền lên đường đến Hàn Môn Thư Viện.

Đi được một lúc, hắn bỗng lộ vẻ mặt kỳ quái, tiểu thương bên đường đang rao hàng, quán mì hôm nay không mở cửa, một phụ nhân đang trả giá với người bán hàng rong.

Hắn nhìn thấy một tửu lâu cách đó không xa, theo bản năng dừng bước, không bao lâu sau, trên không có rượu đổ xuống, đó là tên say rượu trên lầu sáng sớm đã say mèm, đang giở trò say xỉn.

Người đi đường bị rượu hắt vào mắng chửi, chậc lưỡi một tiếng xui xẻo.

Tần Phong nhướng mày, nếu như hắn không dừng bước, bản thân cũng sẽ bị rượu kia văng vào tay áo, giống hệt như trong mơ!

"Không thể nào." Hắn co rút khóe miệng, tiếp tục đi về phía Hàn Môn Thư Viện, phía trước là một ngã tư, nếu như chuyện hôm nay xảy ra, thật sự giống hệt như nội dung trong mơ đêm qua, như vậy sau khi rẽ qua ngã tư, hắn liền có thể nhìn thấy bộ

mặt xấu xí của đám quan lại và người của Quốc Tử Giám kia.

Sự thật quả nhiên là như vậy!

Vừa mới rẽ qua ngã tư, Tần Phong liền nghe thấy có chủ quán nịnh nọt nói: "Các vị đại nhân làm ơn, giơ cao đánh khẽ, bữa sáng hôm nay coi như tiểu nhân mời các vị đại nhân."

Ba tên quan lại tuần tra cắn một miếng bánh mì trong miệng, chê một tiếng khó ăn, sau đó nhổ hết vào mặt chủ quán.

Những thực khách khác đang ăn sáng nhìn thấy cảnh này, nào dám nán lại, tản ra như chim như thú.

Chủ quán bị vũ nhục như vậy, lại vẫn phải cố gắng tươi cười, còn thiếu niên bên cạnh phụ giúp, chỉ có thể nắm chặt lấy tay áo phụ thân, sợ hãi nhìn ba người trước mặt.

Thiếu niên này chính là học trò của Hàn Môn Thư Viện, mỗi ngày trời chưa sáng đã phải phụ giúp phụ thân bán quán điểm tâm, sau đó trước khi vào lớp mới chạy đến Hàn Môn Thư Viện.

Lão phụ thân không dám lau đi vết bẩn trên mặt, liên tục xin lỗi: "Là tiểu nhân tay nghề không tinh, chậm trễ các vị đại nhân, đây là một ít đồng tiền, là tiểu nhân kiếm được sáng nay, kính biếu các vị, xin đừng trách tội."

Ba tên quan lại nhìn chùm đồng tiền đối phương đưa tới, lập tức quát: "Đuổi ăn mày đấy à?"

Một tên trong đó đứng gần nhất, giơ tay lên, chuẩn bị động thủ.

Chỉ nghe một tiếng sấm sét giữa trời quang, một tia sét trắng xẹt qua trước trán hắn ta, thiêu cháy vài sợi tóc.

Cảnh tượng này khiến mọi người có mặt đều ngây người, tên

quan lại giơ tay lên kia sững sờ tại chỗ, sợ hãi đến mức không biết làm sao.

Tia sét trắng kia chỉ cần lệch thêm hai ba tấc nữa, e rằng đã lấy mạng hắn ta rồi!

"Ai đó?!" Hai tên quan lại còn lại hoàn hồn, vội vàng nhìn về phía tia sét trắng bắn tới.

Chỉ thấy một vị công tử tuấn tú mặc y phục màu đen từng bước tiến đến, thiếu niên nhìn rõ dung mạo người tới, vừa kích động vừa lo lắng nói: "Tần sư?"

Tần Phong đáp lại bằng nụ cười ôn hòa, sau đó lạnh lùng nhìn ba tên quan lại.

"Ban ngày ban mặt, ngươi dám động thủ với bọn ta, chán sống rồi sao?!" Một tên quan lại lên tiếng quát.

Lại bị một tên khác kéo tay áo lặng lẽ nhắc nhở.

"Ngươi làm gì vậy?"

"Nhìn... Nhìn bên hông hắn ta."

Tên quan lại kia theo đó nhìn sang, chỉ thấy một miếng ngọc bội Trảm Yêu lệnh màu xanh vô cùng bắt mắt, lập tức sợ đến mức im như ve sầu mùa đông.

Chương 429: Lấy kế hoạch của ngươi, trị ngươi

Mọi người đều biết, Trảm Yêu Ti phân Mộc Lệnh, Thanh Ngọc Lệnh và Hồng Liên Lệnh.

Mà Thanh Ngọc trảm yêu nhân, đối phó với một tên quan lại bình thường, chẳng phải là dễ như trở bàn tay sao?

Huống chi chỉ có ba tên quan lại, cho dù có thêm bảy tên nữa, đủ mười tên, cũng chưa chắc đã đủ cho một tên Thanh Ngọc trảm yêu nhân đánh.

Tên quan lại nhỏ giọng hỏi: "Vị Thanh Ngọc đại nhân này vì sao lại muốn động thủ với chúng ta?"

Tần Phong không trả lời, mà nghiêng đầu nhìn về phía bên kia, bởi vì hắn biết mấy người này bất quá chỉ là quân tốt thí mạng mà thôi.

Trong tầm mắt của hắn, một nam tử mặc trang phục màu tím, dáng vẻ văn nhân nho nhã, nhìn thấy ánh mắt của hắn, thần sắc có chút kinh ngạc.

Bất quá, theo như kịch bản, thì lúc này tên nam tử áo tím kia nhất định phải lên sàn rồi...

"Quả nhiên là Tần sư của Hàn Môn Thư Viện, thật là có khí phách lớn lao!" Nam tử áo tím vừa lên tiếng giễu cợt, vừa bước những bước chân chậm rãi, ung dung tiến lại gần.

Những người vây xem đều bị nam tử kia thu hút sự chú ý, ba tên quan lại đã hoàn thành nhiệm vụ, cũng vội vàng nhường

đường.

Tần Phong cười lạnh một tiếng, yên lặng xem kịch.

Nam tử áo tím thấy hắn như vậy, cũng không biết vì sao, trong lòng lại có chút bất an. Hắn luôn cảm thấy có gì đó không đúng.

Nhưng nhiệm vụ trên người, hắn vẫn phải tiếp tục diễn theo kịch bản, đem những lời giễu cợt đã chuẩn bị sẵn nói ra.

"... Con người sinh ra đã được phân chia thành ba, sáu, chín đẳng cấp, những kẻ như các ngươi an phận thủ thường sống hết một đời là đủ rồi, hà tất phải mơ mộng hão huyền?

Đọc sách? Các ngươi cũng xứng sao, thật sự là kiến càng muốn lay cây, tự lượng sức mình.

Những kẻ như các ngươi, cho dù có cố gắng cả đời, những gì ghi nhớ và học được, cũng không bằng một cái liếc mắt của bất kỳ ai trong Quốc Tử Giám.

Thay vì lãng phí thời gian, chi bằng hãy nhận thức rõ thân phận của mình đi."

Lời này khiến cho thiếu niên bất mãn cúi đầu xuống, cũng khiến cho những người dân vây xem, từng người một phẫn nộ.

Im lặng hồi lâu, Tần Phong mở miệng hỏi: "Vậy ngươi cho rằng, người của Quốc Tử Giám, nhất định sẽ mạnh hơn chúng ta sao?"

Cắn câu rồi... Nam tử áo tím trong lòng vui mừng, nhưng trên mặt lại không chút thay đổi, hắn ta lại tiếp tục giễu cợt thêm vài câu, sau đó liền giống như trong giấc mơ đã thấy, đưa ra lời thách đấu luận bàn học thuật.

Để tránh Tần Phong kiêng dè không dám nhận lời, nam tử áo

tím có thể nói là đã phải hao tâm tổn trí, nghĩ ra rất nhiều lời lẽ, để bức bách Tần Phong phải đồng ý.

Thế nhưng, hắn ta nằm mơ cũng không ngờ tới...

"Được, ta đồng ý." Tần Phong thản nhiên nói.

"Ta đã biết ngươi sẽ nói như vậy, cũng phải thôi, ngươi chỉ là một tên Văn Thánh Đạo Giả dựa vào y thuật để tu hành, làm sao có thể... Hả? Ngươi nói cái gì?" Nam tử áo tím phản ứng lại, thần sắc kinh ngạc.

"Ta đồng ý lời thách đấu luận bàn học thuật của ngươi, ngày nào, giờ nào, địa điểm nào?"

"Ặc." Nam tử áo tím mặt mày cứng đờ, sự việc diễn ra quá mức suôn sẻ, hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của hắn ta.

Những lời lẽ đã dày công chuẩn bị, còn chưa kịp dùng tới, đã chết yểu trong bụng?

Hơn nữa, hắn ta luôn có một cảm giác kỳ quái, nhưng cụ thể là kỳ quái ở đâu, lại không nói rõ được.

"Quả nhiên là người không biết thì không sợ, ngươi..."

Nam tử áo tím còn chưa nói hết lời, đã bị Tần Phong cắt ngang: "Nói nhảm ít thôi, ngày nào, giờ nào, địa điểm nào, bắt đầu luận bàn học thuật!"

"..."

Nam tử áo tím không hiểu sao lại cảm thấy uất ức, bất quá nhiệm vụ coi như đã hoàn thành, hắn ta liền trực tiếp nói: "Ba ngày sau, giờ Thìn khắc thứ ba, bên ngoài Hạo Văn Viện, trên Văn Tâm Đài!"

Nói xong, nam tử áo tím còn muốn buông thêm vài câu ngoan

độc.

Tần Phong lại mở miệng nói: "Ba ngày sau, ta sẽ đến đúng hẹn, bất quá trước đó, hãy nói với người đứng sau ngươi, trong khoảng thời gian này đừng phái người đến gây khó dễ cho học sinh của ta nữa.

Nếu không, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi đâu."

Người phái người đến gây khó dễ cho học sinh của ngươi đâu phải là ta, ngươi không bỏ qua cho ta là có ý gì... Nam tử áo tím bị khí thế của Tần Phong dọa sợ, cũng không dám nói thêm lời nào ngoan độc nữa, chỉ hừ lạnh một tiếng, rồi phẩy tay áo bỏ đi.

"Tần sư, vậy còn luận bàn học thuật..." Thiếu niên lộ vẻ lo lắng, cho dù là hắn cũng có thể nhìn ra, đối phương rõ ràng là không có ý tốt.

Tần Phong xoay người, xoa đầu thiếu niên nói: "Luận bàn học thuật không cần ngươi phải lo lắng, ngươi cứ việc đọc sách cho tốt là được."

"Ba ngày sau sao." Hắn nghiêng đầu nhìn về phía Hạo Văn Viện, thần sắc kiên định.

...

Người phái nam tử áo tím kia đến không ai khác chính là Mạc Tế Tửu của Quốc Tử Giám, cũng chính là sư phụ của Đường Phi.

Lần trước Tần Phong xông vào học cung, mở Hàn Môn Thư Viện, khiến hắn mất mặt, hắn ta đương nhiên là ghi hận trong lòng.

Lần này nghe được kế hoạch của Đường Phi, cộng thêm nguyên nhân từ Tam hoàng tử, hắn ta liền ra tay giúp đỡ.

Trong Hạo Văn Viện, Quốc Tử Giám, biết được Tần Phong đã nhận lời thách đấu luận bàn học thuật, Đường Phi khẽ mỉm cười, dáng vẻ kia dường như mọi chuyện đều nằm trong lòng bàn tay.

Nam tử áo tím nói: "Chỉ là tên kia đồng ý có vẻ hơi quá dứt khoát, hắn ta dường như rất tự tin vào bản thân..."

Lời nói ra, lộ rõ sự lo lắng của nam tử.

"Chỉ là một tên dựa vào y thuật để tu hành, may mắn vượt qua được học cung, thì có thể có bao nhiêu bản lĩnh chứ.

Quốc Tử Giám chúng ta nhân tài lớp lớp, những người có học vấn uyên thâm nhiều vô số kể, thắng một tên tiểu tử mà thôi, căn bản chẳng tốn chút sức lực nào." Mạc Tế Tửu thản nhiên nói.

Theo hắn ta thấy, Tần Phong có thể vượt qua học cung, phần lớn là do học cung xuất hiện biến cố, đột nhiên biến mất.

Đường Phi cũng không cho là đúng: "Sự tự tin thường được xây dựng trên cơ sở thực lực của bản thân, nhưng cũng có một khả năng khác, đó chính là người không biết thì không sợ."

Nghe được lời của hai người, nam tử áo tím cũng dần dần thở phào nhẹ nhõm.

Đường Phi tiếp tục nói: "Chuyện này đệ tử còn phải đi bẩm báo với Tam hoàng tử điện hạ, để ngài ấy phái người âm thầm lan truyền tin tức về cuộc luận bàn học thuật này, khiến cho cả Phụng Thiên Thành đều biết.

Như vậy, bị đánh bại trước mặt mọi người, Tần Phong tâm chí nhất định sẽ bị tổn hại, Văn Tâm Đài vỡ vụn cũng chỉ là vấn đề thời gian."

"Cũng tốt, không những có thể dạy dỗ tên tiểu tử không biết trời cao đất dày kia, mà còn có thể khiến cho thế nhân và phụ

hoàng nhìn rõ thực lực của Quốc Tử Giám chúng ta." Mạc Tế Tửu vuốt râu cười nói.

"Sư phụ yên tâm, những gì người mong muốn nhìn thấy, ba ngày sau nhất định sẽ thành hiện thực." Đường Phi tràn đầy tự tin.

...

Minh Hoàng trên triều đường, đưa ra chế độ khoa cử, không ngoài dự đoán đã vấp phải sự phản đối của gần như tất cả các vị văn quan.

Nếu để cho chính sách này được thực hiện, trên triều đường nhất định sẽ xuất hiện rất nhiều Hàn Môn sĩ tử, gây tổn hại đến lợi ích của các thế gia quyền quý, làm sao bọn họ có thể đồng ý?

Lý do phản đối của các vị văn quan này cũng là muôn hình vạn trạng, trong đó có hai lý do được nhiều người ủng hộ nhất.

Thứ nhất chính là - "Hàn Môn sĩ tử thô tục không chịu nổi, làm sao có thể bước vào nơi tao nhã như vậy."

Thứ hai chính là - "Chế độ tuyển chọn quan lại hiện nay không có vấn đề gì, phần lớn các vị văn quan đều xuất thân từ Quốc Tử Giám, đều là người có tài học chân chính.

Mà nếu như mở rộng chế độ khoa cử, nhất định sẽ khiến cho cả triều đình lẫn lộn vàng thau, đối với Đại Càn không phải là chuyện tốt."

Minh Hoàng nghe những lời này, cũng không hề tức giận, dù sao thì cục diện này hắn đã sớm dự đoán được, muốn thi hành chính sách mới nào có dễ dàng như vậy, hôm nay hắn đưa chuyện này ra, cũng chỉ là muốn cho mọi người chuẩn bị tâm lý trước mà thôi.

Nhìn xuống bá quan văn võ phía dưới, Minh Hoàng thản nhiên

nói: "Nghe những lời các ái khanh nói, các ngươi cho rằng người đọc sách trong Quốc Tử Giám đều tài giỏi hơn người đọc sách thiên hạ này.

Cho nên căn bản không cần phải hạ mình, thi hành chế độ khoa cử, chiêu mộ anh hùng thiên hạ?"

Hơn phân nửa văn quan đồng thanh đáp: "Hoàng thượng thánh minh, anh hùng thiên hạ đều ở trong Quốc Tử Giám."

Minh Hoàng cười lạnh một tiếng, không tỏ rõ ý kiến: "Lui triều!"

Chương 430: Đạo Vấn Quốc Tử Giám

Tan triều, Minh Hoàng đến ngự thư phòng, nhìn tấu chương trong tay, thản nhiên nói: "Bọn họ ngày thường công kích lẫn nhau thì giỏi, lúc đối ngoại lại đồng lòng đến vậy."

Lý Công Công đứng bên cạnh, cung kính đáp: "Khoa cử ảnh hưởng đến quyền quý rất lớn, bọn họ tất nhiên phải dốc toàn lực ngăn cản."

"Hai ngày nay trong Phụng Thiên thành có chuyện gì lớn xảy ra không?" Minh Hoàng vừa xem tấu chương vừa hỏi.

Hắn muốn tìm một đột phá khẩu, giết gà dọa khỉ, tốt nhất là mấy tên quan lại phản đối kịch liệt nhất kia, để lộ sơ hở gì đó cho hắn mượn gió bẻ măng.

Lý Công Công suy nghĩ một lát rồi đáp: "Gần đây trong Phụng Thiên thành có một chuyện náo động ồn ào, hơn nữa còn liên quan đến trưởng tử Tần gia, Tần Phong."

"Ồ? Nói ta nghe thử." Minh Hoàng hứng thú, đặt tấu chương xuống.

Sau khi biết khoa cử cũng là do Tần Phong đề xuất, hắn đối với tiểu tử Tần Phong này càng ngày càng hứng thú.

Lý Công Công sắp xếp ngôn ngữ, liền đem chuyện Tần Phong và Quốc Tử Giám luận bàn học thuật kể lại.

"Lời này là thật?" Minh Hoàng nghe xong bỗng đứng bật dậy.

Lý Công Công không rõ sở dĩ bệ hạ kích động như vậy, vội vàng đáp: "Tin tức này khắp đường phố ngõ hẻm đều biết, hình như có người cố ý truyền bá. Hơn nữa, Quốc Tử Giám bên kia cũng không phủ nhận chuyện này, thậm chí còn đem bảo khí Văn Tâm Đài ra, tế lễ bên ngoài Hạo Văn Viện, chắc là thật rồi."

"Haha, tốt! Tiểu tử Tần Phong này, luôn có thể cho trẫm kinh hỉ!" Minh Hoàng long nhan đại duyệt.

"Bệ hạ cớ gì vui mừng như vậy?" Lý Công Công khó hiểu.

"Nếu là người không ở Quốc Tử Giám, trong lúc luận bàn học thuật lại chiến thắng Quốc Tử Giám, vậy chẳng phải là tự vả mặt vào lời nói của bọn họ trên triều hôm nay sao? Trẫm lại tiếp tục thi hành khoa cử, xem ai còn dám phản đối?"

Lý Công Công trong nháy mắt hiểu ra, Tần Phong và Quốc Tử Giám luận bàn học thuật, vừa vặn để bệ hạ tìm được đột phá khẩu để thi hành khoa cử.

Nhưng suy nghĩ một lát, Lý Công Công lại lo lắng nói: "Nhưng bệ hạ, ý nguyện của ngài đều dựa trên việc Tần Phong có thể chiến thắng những người của Quốc Tử Giám trong lúc luận bàn học thuật. Nếu Tần Phong thất bại thì sao? Phải biết rằng, người trong Quốc Tử Giám dù sao cũng có chút tài học thật sự."

Minh Hoàng nghe vậy, cũng đi tới đi lui trong ngự thư phòng, hắn nhìn ra ngoài cửa sổ, nói: "Tiểu tử kia chưa bao giờ để trẫm thất vọng, hy vọng lần này cũng sẽ không."

...

Trong cung điện hoàng hậu, hoàng hậu nhìn An Nhã, hiếu kỳ hỏi: "Nhìn ngươi mấy ngày nay luôn hồn bay phách lạc, có tâm sự gì sao?"

An Nhã trong đầu vẫn đang nghĩ đến chuyện luận bàn học

thuật, trong lòng trách Tần Phong hành sự lỗ mãng, kế hoạch rõ ràng như vậy, sao hắn lại mắc bẫy, cho nên căn bản không nghe thấy lời mẫu hậu.

"An Nhã, An Nhã?" Hoàng hậu liên tục gọi vài tiếng.

"A? Mẫu hậu gọi con?" An Nhã hoàn hồn.

"Gọi ngươi mấy tiếng mới trả lời, là đang lo lắng cho tiểu tử Tần gia kia sao?" Hoàng hậu thản nhiên hỏi.

"Vô duyên vô cớ, sao con phải lo lắng cho hắn?" An Nhã bưng chén trà trên bàn lên, giả vờ thản nhiên.

"Gần đây chuyện luận bàn học thuật kia náo động ồn ào, ngươi còn giả vờ không biết sao? Nói đến đây, bản cung ngược lại muốn đi xem thử, chỉ là không biết chuyện luận bàn học thuật này, cụ thể là tổ chức vào lúc nào, ở đâu."

"Giờ Thìn ba khắc, bên ngoài Hạo Văn Viện, trên Văn Tâm Đài." An Nhã gần như buột miệng nói ra, nhưng sau khi nói ra, nàng liền biết không ổn, quay đầu nhìn, quả nhiên thấy ánh mắt đầy ẩn ý của mẫu hậu.

Hoàng hậu không nói gì thêm, ngược lại hỏi: "Hôm nay trà này thế nào?"

"Trà mẫu hậu pha, tự nhiên là cực phẩm."

"Pha trà có rất nhiều kỹ thuật, chỉ có lá trà tốt là không được, nước cũng rất quan trọng. Cái gọi là trà ngon phải đi kèm với nước tốt, chính là đạo lý này." Hoàng hậu ẩn ý nói.

An Nhã thần sắc như thường, nhấp một ngụm trà nói: "Khó trách mỗi lần mẫu hậu pha trà, đều ngon như vậy."

"Ngươi thích là tốt rồi." Hoàng hậu khẽ cười.

...

Ba ngày thời gian trôi qua rất nhanh, trong Phụng Thiên thành, tin tức về cuộc tranh luận học thuật có thể nói là ai ai cũng biết, rất nhiều người đều thảo luận sôi nổi về chuyện này.

"Giờ Thìn ba khắc hôm nay, Tần sư sẽ cùng đám người Quốc Tử Giám kia triển khai luận bàn học thuật."

"Đám người Quốc Tử Giám kia tuy đáng ghét, nhưng ngày ngày đọc sách, trong bụng cũng có chút chữ nghĩa. Hơn nữa ta nghe nói, Tần sư phải đối phó không phải chỉ một người, mà là rất nhiều người, hắn có thể làm được sao?"

"Đúng vậy, Tần sư tuy lợi hại, nhưng ít người chống lại được cả đám đông a, sao hắn lại nhận lời luận bàn học thuật này?"

Lúc này, một nam tử lên tiếng: "Tần sư là bất mãn với thái độ của đám người Quốc Tử Giám kia, cho rằng con em hàn môn cũng có thể trở thành người đọc sách tài giỏi, cho nên mới nhận lời bọn họ."

"Cái gì? Cụ thể là chuyện gì, mau nói cho chúng ta nghe!"

Tiếp theo, nam tử liền đem đầu đuôi câu chuyện mà hắn chứng kiến kể lại một cách rõ ràng.

Đặc biệt là miêu tả bộ mặt xấu xí của ba tên quan lại kia khi gây khó dễ cho dân chúng, cùng với thái độ kiêu ngạo của người Quốc Tử Giám khi khinh thường con em hàn môn.

"Quá đáng!" Mọi người nghe vậy, đều phẫn nộ.

Mà khi bọn họ nghe nói Tần Phong một chiêu dọa lui quan lại, đối mặt với khiêu khích và giễu cợt của người Quốc Tử Giám, không chút do dự nhận lời luận bàn học thuật, đều trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

"Ta trước giờ vẫn cho rằng, ngoại trừ Thiên Giám quốc sư ra, thì tất cả những người đọc sách trên đời này đều giống như đám người Quốc Tử Giám kia, tự cao tự đại. Hôm nay mới biết được, trong số những người đọc sách cũng có người như Tần sư."

"Cũng chỉ có người như Tần sư, mới vì chúng ta lên tiếng."

"Mọi người còn chờ gì nữa, chúng ta mau đi cổ vũ cho Tần sư."

"Đi!"

Một lời kêu gọi trăm người hưởng ứng!

...

Bên ngoài Hạo Văn Viện, Văn Tâm Đài tỏa ra bạch quang đã sớm lơ lửng trên không.

Người xem dưới đài, vây quanh nơi này chật như nêm cối, trong đó phần lớn đều là dân chúng đến cổ vũ cho Tần Phong.

Mà trong đám người, những học tử của Hàn Môn thư viện, không một ai vắng mặt.

Bọn họ đều cầu nguyện trong lòng, hy vọng Tần sư có thể chiến thắng trong cuộc tranh luận học thuật hôm nay.

Mà ở một bên Hạo Văn Viện, mọi người của Quốc Tử Giám đã chuẩn bị sẵn sàng, bọn họ nghe thấy tiếng hô của dân chúng bên ngoài, đều lộ ra nụ cười khinh thường.

"Chỉ là một tên tam đẳng Phong Quốc tướng quân chi tử, cũng dám vọng tưởng chiến thắng chúng ta, quả thực là si tâm vọng tưởng."

"Chờ chút, ai lên trước, để cho đám tiện dân này biết sự lợi hại của chúng ta?"

"Tại hạ bất tài, xin được lên trước, cùng tên tự bất lượng lực kia so tài một phen."

Lời nói vừa dứt, người nói chuyện kia, thân thể bỗng nhiên tỏa ra bạch quang, bay lên Văn Tâm Đài.

Có hiện tượng này, là bởi vì Văn Tâm Đài vốn là bảo khí, có thể cảm ứng được văn khí của Văn Thánh Đạo Giả, dẫn hắn lên đài.

Nhưng đám đông không rõ chân tướng, đều bị một màn này làm cho kinh ngạc.

"Hừ." Bên cạnh đám người, có một chiếc xe ngựa sang trọng dừng lại, bên trong xe, bên cạnh nam tử tuấn lãng, có ba nữ tử xinh đẹp đang hầu hạ.

Nếu Tần Phong nhìn thấy người này, nhất định sẽ giật mình, bởi vì người này chính là Thái Tử!

Thấy giờ Thìn ba khắc sắp đến, bên phía Quốc Tử Giám đã chuẩn bị xong xuôi, nhưng lại không thấy bóng dáng Tần Phong đâu, Thái Tử có chút sốt ruột.

Nam tử trên Văn Tâm Đài, thẳng thắn lên tiếng giễu cợt: "Xem ra tên kia, tự biết không địch lại, cho nên lựa chọn trốn tránh, thật sự là lãng phí công sức của chúng ta!"

Dân chúng dưới đài nghe vậy, đều sốt ruột, chẳng lẽ Tần sư thật sự lâm trận bỏ chạy?

Nhưng đúng lúc này, một người bỗng nhiên phát hiện ra điều gì đó, chỉ tay lên trời cao kinh hô: "Mọi người mau nhìn, kia là cái gì?!"

Mọi người nhìn theo hướng tay, chỉ thấy trên bầu trời, một bóng người tuấn lãng mặc y phục màu đen chậm rãi đáp xuống,

tựa như thần nhân.

Không phải Tần Phong, thì còn có thể là ai?

Nam tử Quốc Tử Giám hoảng sợ biến sắc, hắn làm sao cũng không ngờ tới đối phương lại xuất hiện theo cách này!

Mà Tần Phong đáp xuống Văn Tâm Đài, quay đầu nhìn thoáng qua đồng hồ mặt trời bên ngoài Hạo Văn Viện, khẽ mở miệng: "Giờ Thìn ba khắc, vừa đúng lúc."

Sau đó, hắn nhìn về phía nam tử cách đó không xa, lớn tiếng quát: "Hàn Môn thư viện Tần Phong, đạo vấn Quốc Tử Giám!"

Chương 431: Quyển sách nào, trang nào, dòng nào?

Giọng nói cất lên từ lồng ngực Chính Khí, vang dội như sấm rền.

Tiếng hô lớn này không chỉ khiến người của Quốc Tử Giám chùn bước mà còn khiến đám đông hiếu kỳ bên dưới phấn khích reo hò.

Thậm chí có người còn nói: "Quả nhiên là Tần Sư, cách thức xuất hiện cũng thật khác biệt."

"Đúng vậy, người của Quốc Tử Giám thì bay lên đài cao, còn Tần Sư lại trực tiếp giáng xuống từ trên trời, chẳng phải là áp đảo đối phương một bậc sao!"

"Tần Sư nhất định là cố ý dùng cách này để thể hiện sự tự tin áp đảo tất cả mọi người của Quốc Tử Giám!" Có người suy đoán như vậy.

Không, mọi người nghĩ nhiều rồi... Trên Văn Tâm Đài, Tần Phong nghe thấy những lời này, bề ngoài tỏ ra bình tĩnh, nhưng nội tâm lại phong phú hơn nhiều so với vẻ ngoài.

Ba ngày nay, hắn đều ở trong Tần phủ, đọc sách trong Thính Vũ Hiên, trau dồi bản thân.

Sáng nay, sau khi dùng xong bữa sáng, hắn liền vội vàng đến Hạo Văn Viện.

Nhưng hắn không ngờ rằng, người đến đây xem lại đông đến vậy, dù là năm con phố bên ngoài cũng bị chen chúc đến mức nước

chảy không lọt.

Không còn lựa chọn nào khác, hắn đành phải quay về Tần phủ, nhờ nương tử đưa đi một đoạn...

Đang nghĩ ngợi, Liễu Kiếm Ly cũng từ trên cao đáp xuống dưới Văn Tâm Đài.

Bóng hình thiếu nữ áo trắng thu hút sự chú ý của tất cả mọi người có mặt.

"Liễu Kiếm Ly..." Mọi người ở Quốc Tử Giám trầm giọng nói.

Thái tử trong xe ngựa không khỏi cảm thán: "Vân tưởng y thường hoa tưởng dung, xuân phong phất hãm lộ hoa nùng, dùng câu này để hình dung Liễu Kiếm Ly, thật sự là không còn gì thích hợp hơn."

Ba vị cô nương trong kiệu nghe vậy, trong lòng đều có chút khó chịu.

Bài thơ người đẹp này, khi xưa được truyền vào Phụng Thiên Thành, đã từng gây xôn xao chốn thanh lâu.

Rất nhiều hoa khôi đều đoán xem là vị tài tử nào, mới có thể có được tài thơ như vậy.

Đương nhiên, họ cũng đang suy nghĩ, trên đời này có người con gái nào, xứng đáng với bài thơ như vậy.

Lúc này nghe Thái tử nói vậy, tuy trong lòng không vui, dù sao cũng là một nam nhân, sao có thể trước mặt nữ nhân khác mà khen ngợi nữ nhân khác, nhưng Thái tử khen Liễu Kiếm Ly, họ lại cảm thấy là lẽ đương nhiên.

Ở chốn thanh lâu, họ cũng được coi là hoa khôi nổi tiếng, nhưng so với Liễu Kiếm Ly, thì có phần kém sắc hơn.

Ánh sáng của hạt gạo, sao có thể sánh với hào quang của vầng trăng.

Họ đồng loạt nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn về phía vị công tử áo đen trên đài cao, người đó chính là phu quân của Liễu Kiếm Ly?

Hắn rốt cuộc có bản lĩnh gì, mà có thể cưới được Liễu Kiếm Ly làm vợ?

Trên Văn Tâm Đài, sắc mặt người của Quốc Tử Giám khó coi, cách thức xuất hiện bị lép vế, lại bị đối phương khiêu khích, hắn muốn nói vài lời cay nghiệt để gỡ gạc lại chút mặt mũi, nhưng liếc mắt nhìn bóng hình thiếu nữ áo trắng dưới đài.

Lời nói đến cổ họng lại bị hắn nuốt xuống, toàn bộ Quốc Tử Giám cộng lại, e rằng cũng không bằng một mình Liễu Kiếm Ly.

Trong lòng hắn cũng đang oán thầm: "Tranh luận học thuật thì cứ tranh luận học thuật, mang cả nương tử đến giám sát, được coi là anh hùng hảo hán gì chứ?"

"Vòng đầu tiên thi cái gì?" Tần Phong thản nhiên hỏi.

Nam tử hoàn hồn, tự tin nói: "Mượn chuyện xưa soi sáng hiện tại, lấy sử làm gương, ta nghiên cứu sử sách Đại Càn hơn mười năm, đối với nội dung trong đó có thể nói là thuộc nằm lòng, hôm nay, sẽ so tài với ngươi về lịch sử Đại Càn!"

So lịch sử?

Mọi người dưới đài nghe vậy, đều nhìn nhau.

Tần Phong cũng lộ ra vẻ kỳ quái.

Trong xe ngựa, một cô nương tò mò hỏi: "Công tử, chuyện này rất khó sao?"

Thái tử trầm ngâm: "Chỉ là đọc thuộc lòng sách thôi, đối với

Văn Thánh Đạo Giả mà nói, cũng không có gì khó khăn, bởi vì muốn bước vào Văn Thánh Đạo Giả, điều kiện tiên quyết chính là phải thuộc lòng một vạn quyển sách.

Cái gọi là thuộc lòng, tự nhiên bao gồm việc nắm rõ nội dung trong sách.

Nhưng tinh lực của con người luôn có hạn, thời gian để thuộc lòng một vạn quyển sách cũng không phải là ngắn.

Mà mỗi Văn Thánh Đạo Giả đều có hướng nghiên cứu khác nhau, sách đọc tự nhiên cũng khác nhau, xem ra là đối phương muốn dùng lịch sử để hỏi Văn Thánh Đạo Giả, cho nên muốn lấy sở trường của mình, công kích vào điểm yếu của người khác."

Một cô nương khác lại hỏi: "Vậy vị công tử áo đen trên đài, là lấy gì để hỏi Văn Thánh Đạo Giả?"

Thái tử thở dài một tiếng: "Hướng nghiên cứu của Tần huynh càng thêm đặc biệt, là lấy y thuật vấn đạo, đương nhiên cũng có thể có một số sách về kỹ thuật kỳ lạ."

Cô nương kiều mỵ nghe vậy, che miệng cười nói: "Như vậy, chẳng phải là hắn nhất định sẽ thua sao?"

Cô nương bên cạnh cũng bổ sung: "Đúng vậy, hơn nữa người hắn phải đối phó còn không chỉ có một mình đối phương, Quốc Tử Giám có nhiều người như vậy, hướng nghiên cứu nhất định là muôn hình muôn vẻ.

Nếu như mỗi người đều lấy sở trường của mình, để so tài với Tần công tử, chẳng phải là hắn một trận cũng không thắng nổi sao?"

Thái tử không trả lời, nguyên nhân cuộc tranh luận học thuật này được khởi xướng, hắn cũng đã sớm dò la được.

Trong lòng vừa khâm phục Tần Phong, vừa cảm thấy đối phương quá mức lỗ mãng, không suy nghĩ thấu đáo.

“Dù sao thì, cứ xem đã rồi hãy nói,” Thái tử thản nhiên nói, biết đâu lại có kỳ tích xảy ra cũng nên?

Trên Văn Tâm Đài, nam tử đắc ý nhìn đối phương, người của Quốc Tử Giám tuy tự đại, nhưng cũng không phải là loại người thô lỗ.

Họ đã sớm dò la được hướng nghiên cứu của Tần Phong, một là y thuật, hai là kỹ thuật.

Nếu đã như vậy, chỉ cần so tài với đối phương về học thức khác, cuộc tranh luận học thuật lần này, nhất định có thể khiến đối phương thảm bại.

Hắn vốn tưởng rằng sẽ nhìn thấy dáng vẻ hoảng hốt của Tần Phong, nhưng đối phương vẫn ung dung như thường, thậm chí còn thản nhiên hỏi một câu: “Cụ thể là so tài như thế nào?”

Còn giả vờ nữa... Nam tử đáp: “Cũng đơn giản thôi, Đại Càn trở về trước hai ngàn bốn trăm năm, lấy thời điểm Đại Càn mới thành lập làm mốc, bất kỳ sự kiện lịch sử nào, đều có thể dùng để đặt câu hỏi.

Chúng ta mỗi người hỏi đối phương mười câu hỏi, ai trả lời đúng nhiều hơn, người đó sẽ là người chiến thắng, như thế nào?”

Tần Phong trầm ngâm một lát, gật đầu nói: “Có thể.”

“Tốt, ta hỏi trước!” Nam tử cũng không khách sáo, trực tiếp đưa ra một sự kiện lịch sử khá hiếm gặp, hắn muốn vả mặt, khiến Tần Phong mất mặt ngay từ đầu!

Bên phía Quốc Tử Giám, mọi người nghe được câu hỏi này, đều trầm tư suy nghĩ.

Mạc Tế Tửu vuốt râu cười, nói ra đáp án: "... Câu hỏi này quả thực hiếm thấy, không hổ là người lấy lịch sử làm hướng nghiên cứu, có chí muốn trở thành sử quan, nếu không phải ta tình cờ đọc qua quyển sử sách kia, cũng không thể nào trả lời được."

"Mạc đại nhân tài cao bát đấu, có câu hỏi nào có thể làm khó được ngài, bất quá câu hỏi này, cho dù tên kia có vắt óc suy nghĩ e rằng cũng không tìm ra được đáp án." Mọi người vừa nịnh nọt, vừa nhân cơ hội dìm Tần Phong.

Đường Phi nghe vậy, mỉm cười gật đầu.

Nhưng ngay sau đó, Tần Phong lại trực tiếp mở miệng, nói ra đáp án, so với lời Mạc Tế Tửu nói, vậy mà không khác một chữ!

Nam tử trên Văn Tâm Đài giật mình, chẳng phải đối phương am hiểu y thuật và kỹ thuật sao? Tại sao lịch sử hiếm gặp như vậy cũng biết?

"Không, nhất định là hắn tình cờ đọc qua quyển sử sách này, ta căn bản không cần phải hoảng sợ." Nam tử trong lòng tự an ủi mình như vậy.

Nhưng mà diễn biến tiếp theo, lại khiến cho tất cả mọi người của Quốc Tử Giám đều không ngờ tới, nam tử và Tần Phong hỏi lẫn nhau mười câu hỏi, vậy mà đều trả lời đúng hết.

Trong đó có một số kiến thức hiếm gặp, ngay cả Mạc Tế Tửu cũng không biết.

"Cái này... Sao có thể như vậy? Chẳng lẽ người này đối với lịch sử, cũng vô cùng am hiểu?"

"Vốn định vòng đầu tiên sẽ khiến hắn mất mặt, không ngờ tới lại chỉ đánh ngang tay."

Dưới đài, những người dân vốn còn đang lo lắng, từng người

một đều reo hò vui mừng.

Trong xe ngựa, một cô nương kinh ngạc nói: “Công tử, chẳng lẽ người này cũng tinh thông lịch sử?”

Thái tử cười nói: “Tần huynh, luôn có thể khiến người khác bất ngờ như vậy.”

Nam tử trên đài nghiến răng nghiến lợi, nhưng sự đã đến nước này, cho dù hắn có không cam lòng, cũng chỉ có thể lui xuống, dù sao lúc trước đã nói rõ là mười câu hỏi.

Nhưng đúng lúc này, Tần Phong lại lên tiếng: “Kết thúc với kết quả hòa, có phần hơi nhàm chán, chi bằng chúng ta mỗi người lại hỏi đối phương một câu hỏi nữa?”

Còn có chuyện tốt như vậy sao?

Nam tử trong lòng mừng rỡ, nhưng bề ngoài lại không lộ ra chút nào: “Chính có ý đó, ta cũng không bắt nạt ngươi, lần này đổi lại ngươi hỏi trước.”

“Có thể.” Tần Phong suy nghĩ một lát, sau đó hỏi: “Câu hỏi đầu tiên ngươi vừa hỏi, là ở trong quyển sử sách nào, trang nào, dòng nào?”

“Cái gì?” Nam tử trừng lớn hai mắt, vẻ mặt ngơ ngác.

Chương 432: Chấn động bốn phía

Văn Thánh Đạo Giả có thể nhớ kĩ mười vạn quyển sách không phải là giả, thế nhưng nhớ kĩ chắc chắn là nhớ kĩ nội dung trong sách, ai rảnh rỗi sinh nông nổi mà đi nhớ nội dung đó ở trang nào dòng nào?

Cho dù là mọi người ở Quốc Tử Giám, hay là bách tính vây xem phía dưới đài, cũng không ngờ Tần Phong lại có chiêu này.

"Ngươi… Ngươi hỏi như vậy là sao?!" Nam tử kia lo lắng nói.

"Chẳng phải ngươi tự xưng là đối với sử sách nhớ như lòng bàn tay sao, vấn đề này cũng có liên quan đến sử sách, nếu ngươi không đáp được, vậy thì nhận thua đi." Tần Phong thản nhiên nói.

Nam tử kia vắt óc suy nghĩ, cũng chỉ mơ hồ nhớ được nội dung đó ở nửa quyển sách đầu, đừng nói là dòng nào, cho dù là trang nào hắn ta cũng không đáp được.

Tức giận đến mức nghiến răng nghiến lợi nói: "Được, đã ngươi muốn chơi như vậy, ta đây cũng sẽ chơi cùng ngươi.

Vấn đề đầu tiên ngươi hỏi ta, ở trong…"

Lời còn chưa dứt, khóe miệng Tần Phong hơi nhếch lên, trực tiếp đáp: "《Bắc Thông Dã Sử》 trang bảy mươi ba, dòng thứ tám."

"Cái gì?!" Nam tử kia lại một lần nữa ngây người.

Bên phía Quốc Tử Giám, sắc mặt Mạc Tế Tửu âm trầm vô

cùng: “Giả vờ giả vịt.”

Hắn ta làm sao có thể tin tưởng, một người ngay cả nội dung trong sách trang nào dòng nào cũng nhớ rõ không sai một chữ?

Nam tử kia tự nhiên cũng không tin, vội vàng lấy 《Bắc Thông Dã Sử》 từ trong không gian bảo khí ra, sau đó lật đến trang sách mà Tần Phong vừa nói.

Nhìn kĩ một cái, quyển sách rơi xuống đất, cả người hắn ta cũng ngây ra tại chỗ: “Không… Không sai.”

Sao có thể như vậy?!

Tất cả mọi người đều vô cùng kinh ngạc.

Nam tử kia vẫn không tin, chỉ cho rằng đối phương đã sớm ghi nhớ trang và dòng của câu hỏi mà mình đưa ra, mục đích là để đánh úp hắn ta một cái.

Vì vậy liền không biết xấu hổ nói: “Vừa rồi không tính, ta còn chưa hỏi xong, ngươi đã trả lời, sao ngươi biết ta muốn hỏi trang nào, dòng nào?”

Các bách tính nghe vậy, phía dưới đài vang lên tiếng la ó không ngớt.

Sắc mặt nam tử kia đỏ bừng, nhưng vẫn nghiến răng nghiến lợi nói: “Nếu ngươi có thể nói ra câu hỏi thứ sáu của ta, ở trong quyển sách nào trang nào dòng nào, ta liền tâm phục khẩu phục!”

Tần Phong trầm ngâm một lát, sau đó tự tin đáp: “《Thiên Nguyên Thông Giám》 trang chín trăm mười tám, dòng thứ mười bảy.”

Nam tử kia đã sớm lấy sử sách ra, sau đó lại lật đến trang sách mà Tần Phong vừa nói, quyển sách lần nữa rơi xuống đất, cả

người hắn ta loạng choạng lui về phía sau, vẻ mặt không dám tin.

“Là… Là ta thua.”

Lời vừa dứt, tiếng hoan hô của bách tính vang lên không dứt.

Mà đối lập với điều đó, là một đám người Quốc Tử Giám với sắc mặt vô cùng khó coi.

Nam tử kia ủ rũ quay về hàng ngũ, xấu hổ nói: “Tại hạ bất tài, làm mất mặt Quốc Tử Giám.”

Mạc Tế Tửu tuy trong lòng tức giận, nhưng vì không muốn mất nhuệ khí, vẫn an ủi: “Không sao, ai cũng không ngờ, hắn ta ngoài y thuật và kỹ thuật ra, đối với lịch sử cũng am hiểu như vậy.

Tiếp theo ai lên, nhất định không được chủ quan.”

Trận đầu tiên đã thất bại, hơn nữa là thua triệt để.

Mọi người ở Quốc Tử Giám không còn tự tin như lúc ban đầu, ngược lại có chút sợ hãi rụt rè.

Nhỡ đâu đối phương ngoài lịch sử ra, lại vừa khéo am hiểu sở học của mình thì sao?

Chuyện ngày hôm nay chắc chắn sẽ khiến người Phụng Thiên Thành đều biết, ai cũng không muốn mất mặt như vậy.

“Lâm huynh, hay là huynh lên đi?”

“Tiêu huynh nói đùa, tại hạ học thức nông cạn, kém xa Lưu huynh.”

“Ta còn muốn chuẩn bị thêm một chút, trận sau sẽ lên.”

Mạc Tế Tửu nghe vậy, tức giận quát: “Chưa đánh đã sợ, cũng xứng là học sinh Quốc Tử Giám sao?”

Hắn ta liếc nhìn mấy người, chỉ vào người họ Lâm nói: “Ngươi lên!”

“Tuân mệnh, Mạc đại nhân.” Nam tử họ Lâm bất đắc dĩ đáp.

Một trận tỷ thí kết thúc, kết quả tự nhiên không nằm ngoài dự đoán, Tần Phong lại một lần nữa giành chiến thắng.

Tiếng hoan hô của bách tính vang dội, sắc mặt mọi người ở Quốc Tử Giám vô cùng khó coi.

Tiếp theo là trận thứ ba, trận thứ tư… Tần Phong không ngoại lệ, toàn bộ đều giành chiến thắng, hơn nữa là với khí thế áp đảo!

Tất cả mọi người đều khiếp sợ không thôi, tinh thông lịch sử cũng thôi đi, đối với trị quốc luận đạo, lục nghệ, thủy lợi địa chất các loại tạp học cũng am hiểu như vậy?

Chẳng lẽ không có thứ gì mà Tần sư không biết sao?

Các học tử Hàn Môn Thư Viện đều trừng lớn hai mắt, trong mắt lộ ra vẻ sùng bái, cùng với tự hào.

Tần sư của bọn họ quả nhiên là vô sở bất năng!

Trong xe ngựa, mỹ nhân kinh ngạc nói: “Công tử, người kia còn trẻ như vậy, sao cái gì cũng biết?”

Thái tử cũng không đáp được, chỉ có thể cảm khái một câu: “Tần huynh đúng là không thể dùng lẽ thường để suy đoán.”

Ở một nơi khác, trong Đăng Thiên Lâu, Dương Khiêm và Phí Tuân tự nhiên cũng đang chú ý đến trận luận học này.

Ban đầu bọn họ cũng khá lo lắng, sợ Tần sư đệ mất mặt trước mặt mọi người.

Thế nhưng theo diễn biến của trận tỷ thí, sự lo lắng này lại

biến thành đồng tình với người của Quốc Tử Giám.

Bên phía Quốc Tử Giám, đúng là không có một ai có thể đánh được.

“Bất quá ta thật không ngờ, Tần sư đệ học tập lung tung như vậy?” Phí Tuân hiếu kỳ nói.

Dương Khiêm suy nghĩ một chút rồi đáp: “Ngươi chẳng lẽ quên, Tần sư đệ từng xông qua học cung, thời gian trong đó trôi qua khác với bên ngoài.

Ai biết được hắn ta rốt cuộc đã đọc qua bao nhiêu quyển sách, Quốc Tử Giám lần này, đúng là tự mình hại mình.”

“Hửm? Học trò của Mạc Tế Tửu hình như muốn đích thân lên sân, ta nhớ người đó tên là Đường Phi, con trai của binh bộ thượng thư lang, am hiểu…”

“Binh pháp.” Phí Tuân lộ ra vẻ đồng tình, tiếc nuối lắc đầu.

…

“Thật là vô lý, các ngươi đúng là làm mất mặt Quốc Tử Giám!

Đường đường là người của Quốc Tử Giám, vậy mà ngay cả một người ngoài cũng không bằng?” Mạc Tế Tửu rốt cuộc cũng không nhịn được nữa, lên tiếng quát.

Mọi người nghe vậy, đều cúi đầu xuống.

Lúc này, Đường Phi cười nói: “Ân sư đừng tức giận, hắn ta đã liên tiếp chiến đấu hơn mười trận, mà trên Văn Tâm Đài lại khá hao phí văn khí, lúc này hắn ta nhất định đã sức cùng lực kiệt.

Đệ tử lên đó, đả kích nhuệ khí của hắn ta, khiến hắn ta mất mặt.

Mà vào lúc hắn ta đang kiêu ngạo nhất, trước mắt bao người, cho hắn ta một trận thua, có lẽ có thể một đòn đánh tan Văn Tâm Đài của hắn ta."

Câu nói cuối cùng, Đường Phi nói rất nhỏ, đây cũng chính là mục đích cuối cùng của việc triển khai luận học!

"Tốt, ta tin tưởng ngươi sẽ không để vi sư thất vọng."

Dưới sự dẫn dắt của Văn Tâm Đài, Đường Phi bay lên đài cao, trên mặt vẫn treo nụ cười hiền lành vô hại đó.

Tần Phong chau mày, hắn biết người này không giống những đối thủ trước đó, không dễ đối phó.

Chỉ nghe Đường Phi nói: "Tần huynh quả thực rất lợi hại, ta còn chưa từng thấy ai có thể am hiểu nhiều lĩnh vực học thuật như vậy.

Nhưng… Chiến thắng của ngươi cũng nên dừng lại ở đây rồi."

Dừng một chút, Đường Phi nhìn lướt qua mọi người phía dưới đài, sau đó nói tiếp: "So tài học thức, dẫn kinh điển, nói cho cùng cũng chỉ là trên lý thuyết, ta muốn so với Tần huynh một thứ khác biệt một chút."

Lời vừa dứt, hắn ta vung tay phải lên, một bàn cờ đen nghịch gió phất phới.

Phụng Thiên Thành, Liễu quốc công phủ, Liễu Thiên Lộc vẫn luôn dùng nhãn lực hơn người để quan sát trận luận học kinh ngạc nói: "Bách binh diễn võ bàn?"

Chương 433: Tôn Tử quả nhiên vẫn ngầu lòi!

Bên ngoài Hạo Văn Viện, trong cỗ xe ngựa sang trọng, Thái Tử cũng kinh ngạc thốt lên: “Bách Binh Diễn Võ Bàn?”

“Công tử, thứ này dùng để làm gì vậy?”

Thái Tử giải thích: “Binh pháp là một môn học rất coi trọng thực chiến, nhưng việc dẫn binh đánh trận há có thể xem thường, để người mới học bày binh bố trận trong quân trướng chẳng khác nào đẩy binh sĩ vào chỗ chết.

Vì vậy, Văn Thánh Đạo Giả Phí đã dốc hết tâm huyết, sáng tạo ra Văn Bảo có thể mô phỏng hai quân giao chiến - Bách Binh Diễn Võ Bàn.

Chỉ cần rót văn khí vào trong đó, sau đó đưa sự hiểu biết về binh pháp của mình vào trong bàn, hai đội quân ảo sẽ giao chiến.

Cuối cùng, dựa vào việc bên nào giành chiến thắng để phán đoán binh pháp của ai cao hơn.”

Dừng một chút, Thái Tử lại nói: “Thần Hầu Quân thống lĩnh Liễu Thiên Lộc cũng từng sử dụng bàn này, so tài với rất nhiều người giỏi về binh pháp trong Quốc Tử Giám, kết quả là chưa từng thất bại, điều này cũng tạo nên danh tiếng quân thần của ông ấy ở Đại Càn.

Cuộc so tài này càng coi trọng sự hiểu biết về binh pháp, tuyệt đối không phải chỉ dựa vào lý thuyết suông là có thể giành chiến thắng.

Mà Đường Phi là con trai của Binh bộ Thượng thư Đường Hồng Vân, lại được Mạc Tế Tửu dạy dỗ, từ nhỏ đã đọc thông binh pháp, thậm chí còn tận mắt chứng kiến cảnh tượng hai quân giao chiến.

Sự hiểu biết về binh pháp của hắn ta nhất định vượt xa người thường, Tần huynh lần này e rằng nguy hiểm rồi."

Trên Văn Tâm Đài, Đường Phi đầy tự tin cũng đang giảng giải cách sử dụng Bách Binh Diễn Võ Bàn, nội dung nói ra cũng không khác Thái Tử là bao.

Tần Phong nhướng mày, nhìn Bách Binh Diễn Võ Bàn to lớn trước mặt, lên tiếng hỏi: "Chỉ cần rót văn khí vào trong đó, cùng với sự hiểu biết về binh pháp là được sao?"

"Không sai, sau đó dựa vào kết quả cuối cùng của hai quân giao chiến để phán đoán binh pháp của ai cao hơn.

N�ếu Tần huynh chưa từng thấy qua vật này, ta có thể làm mẫu trước." Đường Phi vừa nói vừa nhắm mắt lại.

Chưa đầy một lát, mọi người xung quanh chỉ nghe thấy bên tai truyền đến tiếng vó ngựa xe pháo, trống trận vang trời, sát khí ngút trời.

Họ vội vàng nhìn theo tiếng động, chỉ thấy một bên bàn cờ to lớn, một đội quân hùng vĩ hiện ra, ở đó gào thét xung trận, sống động như thật!

Những thường dân ở gần đó thậm chí còn bị khí thế đó dọa cho lảo đảo lùi lại.

Tần Phong thấy vậy, nhướng mày.

Liễu Quốc Công phủ đệ, Liễu lão gia tử cũng đang theo dõi trận đấu, thấy vậy liền lên tiếng hỏi: "Ta nhớ ngươi cũng từng

dùng vật này so tài với đám lão già trong Quốc Tử Giám, cảm nhận thế nào?"

Liễu Thiên Lộc trầm ngâm một lát, sau đó đáp: "Cũng khá giống với thực chiến, nhưng chung quy vẫn là vật trên giấy.

Lúc thực chiến, chiến trường biến hóa khôn lường, phải chú ý thiên thời địa lợi nhân hòa, há là một Văn Bảo có thể mô phỏng ra được?

Tuy nhiên, vật này quả thực có thể đánh giá số lượng binh thư mà một người đã đọc, cũng như trình độ về binh pháp của người đó."

Nói cách khác, Bách Binh Diễn Võ Bàn chính là xem ai đọc nhiều binh thư hơn, hiểu biết về binh pháp sâu sắc hơn!

"Lần này, ngươi có nghĩ hắn ta vẫn có thể thắng không?" Liễu Nguyên lên tiếng hỏi.

"Ta cũng hy vọng hắn ta thắng, nhưng rất khó." Liễu Thiên Lộc lắc đầu.

.....

Trong hoàng cung, Minh Hoàng cũng đang thông qua một tấm gương pháp bảo để theo dõi trận đấu học thuật.

Nói thật, màn thể hiện trước đó của Tần Phong có thể nói là vượt xa mong đợi của ông.

Trong ngự thư phòng, thỉnh thoảng có thể nghe thấy tiếng cười sảng khoái của ông.

Lý Công Công lo lắng nói: "Lão nô từng nghe qua danh tiếng của Đường Phi, Tần gia tiểu tử lần này e rằng thua chắc rồi."

Minh Hoàng ừ một tiếng, không nói gì thêm, yên lặng nhìn

hình ảnh trong gương.

.....

“Tần huynh, mời.” Đường Phi mỉm cười, giang tay ra hiệu.

Nói thật, lần này Tần Phong thật sự không nắm chắc, tuy rằng sau khi bước vào Văn Thánh Đạo Giả, đối với những binh thư đời trước như "Tôn Tử binh pháp", "Tam thập lục kế", hắn có thể nói là nhớ như in, nhưng Bách Binh Diễn Võ Bàn này quá mức thần kỳ, hắn cũng không biết dựa vào những kiến thức đó có thể thắng hay không.

Nhưng sự đã đến nước này, Tần Phong cũng không còn lựa chọn nào khác, hắn nhắm mắt lại, rót văn khí vào Bách Binh Diễn Võ Bàn, bao gồm cả những binh thư đã học và sự hiểu biết về binh pháp, cũng đều rót vào trong đó.

Ngay lúc này, phong vân biến sắc!

Không, nói chính xác hơn là trên bầu trời ảo trong Bách Binh Diễn Võ Bàn, phong vân biến sắc!

Quân đội của Tần Phong hiện ra, không giống như bên Đường Phi, hò hét vang trời, trống trận rền vang, mà là từng hàng từng hàng chỉnh tề như một.

Nhưng chính sự im lặng đến chết chóc này lại khiến những người xung quanh có cảm giác nghẹt thở.

Đây là một đội quân bách chiến bách thắng, mỗi người đều nảy sinh suy nghĩ như vậy!

Đường Phi nhìn thấy quân đội do Tần Phong tạo ra, trong lòng không khỏi run lên, nụ cười trên mặt từ từ thu liễm, một cảm giác không thể địch nổi quanh quẩn trong đầu.

Đột nhiên, theo một tiếng sấm sét vang lên trên Bách Binh Diễn Võ Bàn, hai quân bắt đầu giao chiến.

Hình ảnh đó quả thực giống như chiến tranh thực sự, đao kiếm nhuốm máu, chém giết không ngừng.

Thời gian dần trôi, ai cũng có thể nhìn ra quân đội do Đường Phi tạo ra đã rơi vào thế yếu.

Đến cuối cùng, quân đội của Tần Phong càng như chẻ tre, đánh tan tác toàn bộ quân đội của Đường Phi!

Mà quân đội của Tần Phong tổn thất chưa đến ba phần!

Tần Phong thấy vậy, trong lòng thở phào nhẹ nhõm: “Tôn Tử quả nhiên vẫn ngầu lòi... Ơ, câu này nghe sao giống chửi người quá vậy.”

Kết quả này nằm ngoài dự đoán của rất nhiều người!

Kinh ngạc nhất chính là Đường Phi, chỉ thấy hắn trừng lớn hai mắt, vẻ mặt không dám tin, hắn vậy mà lại thua ở lĩnh vực mình am hiểu nhất?

“Không, không thể nào!” Hắn gào thét, nụ cười trên mặt cũng không còn nữa.

Cùng lúc đó, quân đội do Tần Phong tạo ra tiêu tan, hóa thành khói trắng, hội tụ trên không trung Bách Binh Diễn Võ Bàn, cuối cùng hóa thành chữ vàng.

Mọi người nhìn thấy - "Binh giả, quốc chi đại sự, tử sinh chi địa, tồn vong chi đạo, bất khả bất trắc dã..."

Từng hàng chữ hiện ra, chữ nào chữ nấy đều là trân bảo, chính là Tôn Tử binh pháp!

Trận đấu học thuật giữa Tần Phong và Quốc Tử Giám, dưới sự

thúc đẩy của Tam hoàng tử điện hạ, đã khiến ai ai cũng biết.

Những người theo dõi bằng nhiều cách khác nhau tự nhiên không ít, trong đó không thiếu những võ tướng, còn có những người am hiểu binh pháp.

Việc Tần Phong có thể đánh bại Đường Phi trên Bách Binh Diễn Võ Bàn vốn đã nằm ngoài dự đoán của họ.

Mà khi những người này nhìn thấy nội dung binh pháp, không còn ai có thể bình tĩnh được nữa!

“Đây... Đây là binh pháp gì vậy?”

“Chưa từng nghe thấy, chưa từng nhìn thấy, chẳng lẽ là do tiểu tử này tự mình lĩnh ngộ ra sao?”

“Binh giả, quỷ đạo dã... Hay, binh pháp này quả thực là diệu không thể tả.”

Tần Phong trừng lớn hai mắt, hắn thật không ngờ, sau khi giành chiến thắng trên Bách Binh Diễn Võ Bàn, Tôn Tử binh pháp trong đầu hắn cũng hiện ra.

Việc này phải làm sao đây, hắn còn có một số chương cố ý chưa giảng cho Phí sư huynh nghe, chính là vì muốn bóc lột sức lao động của đối phương...

Liễu Quốc Công phủ đệ, cho dù là Liễu Nguyên lão gia tử không giỏi về binh pháp cũng có thể nhìn ra sự huyền diệu của binh pháp này, nhưng ông quay đầu nhìn sang, lại thấy Liễu Thiên Lộc cau mày.

“Sao vậy? Chẳng lẽ binh pháp này có vấn đề gì sao?”

Liễu Thiên Lộc lắc đầu: “Binh pháp này gần như đã giải thích việc dụng binh đến mức tận cùng, nhưng vấn đề cũng nằm ở chỗ

này.

Nếu để những kẻ có ý đồ khác trong Phụng Thiên Thành lĩnh ngộ được binh pháp này, đối với Đại Càn mà nói, không phải là chuyện tốt."

Cùng lúc đó, trong Đăng Thiên Lâu, Phí Tuân tập trung tinh thần, nhìn chằm chằm vào những chữ vàng đó, sợ bỏ lỡ bất kỳ chi tiết nào.

Nội dung binh pháp hiện ra lúc này gần bằng một phần ba những gì hắn đã học trước đây, theo đà này, hôm nay hắn có thể học được toàn bộ binh pháp.

Nhưng ngay lúc hắn đang tràn đầy mong đợi, trên đỉnh Đăng Thiên Lâu, một đạo thanh khí đánh úp về phía Bách Binh Diễn Võ Bàn, đánh tan những chữ vàng đó!

Tự nhiên là Thiên Giám Quốc Sư ra tay!

"Sư phụ..." Phí Tuân sững sờ, ngẩng đầu nhìn lên đỉnh Đăng Thiên Lâu, vẻ mặt như muốn chết đi sống lại.

Thứ không có được vĩnh viễn là thứ khiến người ta day dứt nhất.

Chương 434: Đọc ra một thời thái bình thịnh thế (Hết quyển 4)

Người khó chịu đương nhiên không chỉ có mình Phí Tuân, những binh sĩ đang theo dõi trận tranh luận học thuật, còn có những người chuyên tâm nghiên cứu binh pháp, ai nấy đều hận không thể mắng chửi một trận.

Cảm giác này giống như một tiểu nương tử kiều diễm, y phục hờ hững nằm nghiêng trên giường, hướng về phía bạn vẫy tay mời gọi, bạn đang chuẩn bị lên ngựa xông pha thì nàng ta lại nói một câu xin lỗi, hôm nay không tiện, bởi vì... đến kỳ!

Trên không được, dưới không xong, ai mà chịu nổi chứ?

"Rốt cuộc là kẻ nào, phá hỏng chuyện tốt của chúng ta." Trong một tướng quân phủ, một người đàn ông trung niên lớn tiếng chửi rủa.

Mà những người giống như ông ta, tuyệt đối không phải là ít.

Thậm chí bên phía Quốc Tử Giám, Mạc Tế Tửu cũng đang nghiên cứu binh pháp, nhìn những chữ vàng kia tiêu tán, trong lòng cũng có chút hụt hẫng.

"Xem ra là Thiên Giám Quốc Sư đã ra tay rồi." Liễu Thiên Lộc thở phào nhẹ nhõm, nhưng trong giọng nói lại có chút tiếc nuối.

Là thống lĩnh của Thần Hầu Quân, chiến thần trong lòng bách tính Đại Càn, ông ta đương nhiên cũng rất khao khát bộ binh pháp kia.

Liễu lão gia tử nhìn ra tâm tư của ông, cười nói: "Sao phải như vậy, bộ binh pháp kia là do hiền tế của chúng ta viết ra, nếu ngươi muốn biết toàn bộ nội dung, lát nữa gọi nó đến là được."

Liễu Thiên Lộc ngẫm nghĩ một lúc rồi cười nói: "Cũng có lý."

Trên Văn Tâm Đài, nhìn thấy những chữ vàng tiêu tán, Tần Phong cũng thở phào nhẹ nhõm, hơn nữa nếu hắn không nhìn lầm thì luồng thanh khí vừa rồi bay tới hình như là từ hướng Đăng Thiên Lâu?

Vậy thì người ra tay đã quá rõ ràng, chính là Thiên Giám Quốc Sư!

Đường Phi ngơ ngác nhìn bộ Tôn Tử binh pháp tiêu tán, trên mặt đầy vẻ không dám tin, từ nhỏ đã nghiên cứu binh pháp, hắn ta tự nhiên biết được sự huyền diệu của bộ binh pháp kia, căn bản không phải là thứ mà hắn có thể lĩnh ngộ được, có thể nói là một trời một vực!

Thế nhưng đối phương rõ ràng là Văn Thánh Đạo Giả, đắc đạo bằng y thuật, làm sao có thể am hiểu binh pháp đến vậy?

Sự chênh lệch này khiến hắn ta không thể nào chịu đựng nổi!

"Phụt!" Bị người ta đánh bại ngay trước mắt bao người trong lĩnh vực sở trường của mình, tâm khí bị tổn thương, Đường Phi phun ra một ngụm máu tươi.

Trong Thần Hải của hắn ta, Văn Tâm Đài cũng xuất hiện vết nứt vào lúc này!

Bên phía Quốc Tử Giám, Mạc Tế Tửu nhìn thấy vậy, lông mày nhíu lại, sau đó vung tay áo lên, gọi Đường Phi trên đài xuống.

Trận này, Tần Phong lại giành chiến thắng!

Như vậy, Tần Phong ứng phó với mọi người bên phía Quốc Tử Giám, liên tiếp hơn mười trận, chưa từng thất bại!

Bên phía Quốc Tử Giám, mỗi người đều hận không thể tìm một cái lỗ để chui đầu xuống.

Mà đúng lúc này, Tần Phong nhìn về phía Quốc Tử Giám, thản nhiên hỏi một câu: "Còn ai nữa không?"

Ba chữ đơn giản, nhưng lại giống như núi lở, đè nén đến mức mọi người bên phía Quốc Tử Giám không thở nổi.

Không còn một ai dám nhìn thẳng vào Tần Phong!

Mạc Tế Tửu nghe vậy, sắc mặt trở nên méo mó vì tức giận, nhưng ông ta cũng hiểu rõ thế cục đã định, tiếp tục phái người lên đài tỷ thí, cũng chỉ là tự rước lấy nhục mà thôi.

Còn bản thân ông ta đích thân ra trận?

Một người sắp bước sang tuổi ngũ tuần, cho dù có thắng được một tên tiểu tử thì có gì đáng tự hào?

Đây cũng là lý do tại sao những người tỷ thí với Tần Phong đều là người trẻ tuổi.

Quan trọng nhất là, ông ta cũng không có đủ tự tin để có thể đánh bại đối phương, dù sao thì bộ binh pháp vừa rồi, ngay cả ông ta cũng phải tự than thở không bằng.

Nếu không phải vì lập trường của hai bên, ông ta hận không thể bái Tần Phong làm thầy để học hỏi toàn bộ bộ binh pháp kia!

"Chúng ta đi!" Mạc Tế Tửu hừ lạnh một tiếng, sau đó phất tay áo bỏ đi.

Mọi người bên phía Quốc Tử Giám nghe vậy, như được đại xá, vội vàng đuổi theo.

Bách tính dưới đài, không biết là ai hô vang danh hiệu Tần Sư trước.

Tiếp theo, hai chữ Tần Sư giống như làn sóng, lan rộng ra xung quanh.

Trong Đăng Thiên Lâu, Dương Khiêm cười nói: "Xem ra lần này, tiểu sư đệ của chúng ta coi như là danh động Phụng Thiên thành rồi."

"Hừ, cũng tạm được." Phí Tuân nói, nhưng khóe miệng lại vô thức nhếch lên.

Hắn ta như nhìn thấy con đường phía trước của các hàn môn thư sinh trên người Tần Phong.

Con đường mà hắn ta và Dương sư huynh đều chưa tìm thấy.

Cùng lúc đó, trên đỉnh Đăng Thiên Lâu, Thiên Giám Quốc Sư với mái tóc trắng như tuyết, đứng bên lan can, nhìn về phía hoàng cung.

Nói chính xác hơn là nhìn về phía Du Long Điện!

"Ơ? Mọi người mau nhìn xem, lại có một con kim long động đậy kìa!" Những người canh giữ trụ rồng nhìn thấy vậy, đều kích động hô lên.

Nhưng ngay khi bọn họ tưởng rằng kim long sắp mở mắt ra thì con kim long kia lại dừng lại.

Tất cả mọi người đều ngẩn người, hiện tượng kỳ quái này là lần đầu tiên bọn họ gặp phải.

"Vẫn còn kém một chút." Thiên Giám Quốc Sư nói với vẻ đầy ẩn ý.

...

Trời đã tối, Tần Phong không trở về Tần phủ, mà đến trước cổng Hàn Môn Thư Viện, nhìn đại sảnh trống rỗng, trong lòng không khỏi cảm khái.

Hàn Môn Thư Viện bây giờ chỉ còn lại lác đác vài học trò, cho dù hắn có chiến thắng Quốc Tử Giám thì đã sao?

Hắn hiểu rõ một đạo lý, nếu như chế độ khoa cử không được thi hành rộng rãi thì tương lai của các hàn môn thư sinh cũng chỉ là một trò cười.

Đúng lúc này, hắn nghe thấy tiếng bước chân.

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy tất cả học trò của Hàn Môn Thư Viện đều đang đứng trước mặt hắn.

"Mọi người...?" Tần Phong ngạc nhiên hỏi.

Hàn Chí bước ra khỏi đám đông, mắt đỏ hoe nói: "Tần sư, chúng ta vẫn muốn trở về Hàn Môn Thư Viện học tập."

"Chúng ta cũng vậy."

"Chúng ta cũng vậy!"

Tần Phong nhìn những gương mặt non nớt này, trong mắt lộ ra vẻ an ủi.

Nhưng hắn lại lắc đầu nói: "Từ nay về sau, sẽ không còn Hàn Môn Thư Viện nữa."

Lời vừa nói ra, đám thiếu niên đều biến sắc.

"Chẳng lẽ việc chúng ta rời đi trước đó đã khiến Tần sư lạnh lòng?" Các thiếu niên xấu hổ nói.

Tần Phong không trả lời, mà xoay người ngẩng đầu nhìn tấm biển hiệu của thư viện, tự giễu cười.

Thư sinh sao có thể phân biệt hàn môn hay quyền quý?

Cái tên thư viện này cũng nên đổi rồi.

"Nương tử, giúp ta một việc."

Giọng nói vừa dứt, Liễu Kiếm Ly đã đáp xuống bên cạnh hắn: "Chuyện gì vậy?"

"Giúp ta xóa bỏ những chữ trên tấm biển hiệu kia."

Liễu Kiếm Ly nghe vậy, khẽ gật đầu, sau đó đưa tay phải ra, khẽ vung lên, bốn chữ Hàn Môn Thư Viện liền biến mất không còn dấu vết.

"Có thể đưa ta lên đó được không?" Tần Phong lại nói.

"Được!"

Liễu Kiếm Ly đưa tay lên, thân hình bay lên cao, đưa Tần Phong đến bên cạnh tấm biển hiệu.

Tần Phong ngưng tụ bạch quang trên đầu ngón tay, viết lên tấm biển hiệu một cách uyển chuyển, không bao lâu sau, các học trò đã thấy bốn chữ "Thái Bình Thư Viện" hiện lên trên đó.

Sau đó, Tần Phong đáp xuống đất, trên hai cột trụ hai bên cổng viện, hắn lại vung tay viết lên đó.

Liễu Kiếm Ly đảo mắt, thầm đọc: "Trường phong phá lãng hội hữu thời, trực quải vân phàm tế thương hải."

Khoảnh khắc viết xong, Tần Phong mỉm cười nói: "Từ nay về sau, nơi này chính là Thái Bình Thư Viện!"

Chương 435: Bước vào Hạo Nhiên Cảnh ngũ phẩm

Lời vừa dứt, một luồng thanh khí phóng lên trời cao, chiếu rọi cả bầu trời Thái Bình Thư Viện sáng như ban ngày!

Cùng lúc đó, bốn chữ "Thái Bình Thư Viện" cũng trở nên sáng chói lạ thường.

Trên bầu trời, vô số mệnh tinh màu trắng sáng lên, ngay cả người thường cũng có thể nhìn thấy khung cảnh tráng lệ của bầu trời đầy sao!

Mọi người đều kinh ngạc, không hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Bên trong Đăng Thiên Lâu, Dương Khiêm nhìn thấy dị tượng này liền nhướng mày nói: "Xem ra tiểu Sư Đệ sắp đột phá rồi, nhưng mà dị tượng hoành tráng như vậy thật sự là lần đầu tiên gặp, tiểu Sư Đệ của chúng ta quả nhiên không tầm thường."

Phí Tuân ở một bên gật đầu, nhìn về phía nơi ánh sao hội tụ.

Thanh khí phóng lên trời cao, thắp sáng vô số mệnh tinh tương ứng với Tần Phong.

Tuy nhiên, dị tượng này đến nhanh, đi cũng nhanh, những mệnh tinh kia lại hóa thành lưu quang, cùng thanh khí dung nhập vào thiên linh cái của Tần Phong.

Cùng với sự gột rửa của khí tức mênh mông, Vấn Tâm Đài trong Thần Hải của Tần Phong, cuối cùng vào lúc này đã hoàn toàn biến thành màu vàng.

Mà hắn cũng rốt cuộc bước ra bước cuối cùng, tiến vào Văn Thánh Đạo Giả ngũ phẩm Hạo Nhiên Cảnh!

Hắn nhắm mắt lại, yên lặng cảm nhận sự thay đổi trong cơ thể, lúc này nhìn lại hai câu thơ trên cột cổng, một cảm giác kỳ lạ dâng lên trong lòng.

Các học trò chỉ thấy Tần Sư đi đến gần cột cổng, đưa tay đặt lên trên câu thơ.

Trong nháy mắt, trên câu thơ lóe lên kim quang, toàn bộ Thái Bình Thư Viện cũng trở nên khác lạ.

Nhưng cụ thể là khác biệt ở đâu, Tần Phong cũng không nói rõ được, hắn quay đầu nhìn Hàn Chí nói: "Ngươi vào thử xem?"

"A? Ồ." Hàn Chí cẩn thận từng li từng tí bước vào Thái Bình Thư Viện, sau đó trợn tròn mắt.

Cũng không biết tại sao, vừa bước vào thư viện, đầu óc hắn liền trở nên đặc biệt tỉnh táo, những cuốn sách đã từng thuộc lòng trong đầu lần lượt hiện lên, trở nên vô cùng rõ ràng!

Hàn Chí nuốt một ngụm nước bọt, dường như muốn kiểm chứng điều gì đó, vội vàng chạy đến bên giá sách trong thư viện, cầm một cuốn sách lên, lật xem.

Một màn kỳ quái này khiến mọi người bên ngoài thư viện vô cùng khó hiểu.

Một người quen biết hỏi: "Hàn Chí, ngươi đang làm gì vậy?"

Hàn Chí không đáp, vẫn đang tập trung tinh thần lật xem cuốn sách trong tay.

Chờ đến khi hắn xem xong một quyển sách, thời gian đã trôi qua hai nén nhang, nhưng hắn lại kinh ngạc nói: "Tần Sư, ta đã

nhớ hết cuốn sách này rồi! Thư viện này... Thư viện này dường như đã trở nên khác biệt rồi."

Lời nói khiến mọi người kinh ngạc.

Rất nhiều học trò bán tín bán nghi, nhao nhao bước vào Thái Bình Thư Viện.

Mà vào khoảnh khắc bước vào thư viện, mỗi người đều sinh ra cảm giác kỳ quái giống như Hàn Chí.

Họ cầm lấy sách lướt xem, nội dung trong sách giống như có sinh mệnh, dung nhập vào trong đầu óc của bọn họ.

Tiếng kinh hỉ, tiếng kinh ngạc vang lên không ngớt.

Tần Phong nhìn hai câu thơ trên cột cổng Thái Bình Thư Viện, trầm tư suy nghĩ.

Sau khi bước vào Hạo Nhiên Cảnh ngũ phẩm, liền có thể sử dụng Văn Bảo.

Mà cái gọi là Văn Bảo, lúc trước ở Tấn Dương Thành tại Thính Vũ Hiên lật sách, hắn đã biết, thơ ca, tranh chữ, văn chương sách vở do Văn Thánh Đạo Giả sáng tác, đều có thể là Văn Bảo.

Nếu đã như vậy, hai câu thơ trên cột cổng, tự nhiên cũng coi như là Văn Bảo!

Thái Bình Thư Viện sở dĩ sinh ra biến hóa kỳ dị như vậy, có lẽ là do hắn vô ý thức thúc giục Văn Bảo mà ra.

Chỉ là Tần Phong làm sao cũng không nghĩ tới, Văn Bảo lại thần kỳ như vậy?

Lúc này, hắn lại đột nhiên nghĩ tới một điểm khác——

"Chờ đã, ta đã bước vào Hạo Nhiên Cảnh ngũ phẩm, có phải

cũng có thể thử hấp thu Hồng Mông Tiên Khí, hướng tới tứ phẩm rồi hay không?"

Cho đến bây giờ, Tần Phong vẫn chưa biết Văn Thánh Đạo Giả tứ phẩm cảnh giới gọi là gì, có chỗ thần kỳ gì.

Nhưng hắn lại nhớ rõ một điểm, lúc trước nhạc phụ từng nói với hắn, nam nữ tu vi chênh lệch quá lớn, không dễ dàng sinh hạ con nối dõi, đó là do chênh lệch huyết mạch.

Mà hắn muốn cùng nương tử sinh hạ kết tinh tình yêu, để hài tử sớm ngày mở mắt nhìn thế giới, ít nhất cũng phải đạt tới tứ phẩm cảnh giới.

Hiện tại, chỉ còn thiếu bước cuối cùng!

Nói đi cũng phải nói lại, đã nhiều ngày rồi chưa được thân thiết với nương tử.

Nghĩ đến đây, Tần Phong quay đầu nhìn về phía Liễu Kiếm Ly một thân bạch y.

Nàng như cảm nhận được điều gì, khẽ mấp máy môi: "Làm sao vậy?"

"Tối nay, nàng không cần tu luyện sao?" Tần Phong gãi đầu hỏi.

Liễu Kiếm Ly nghe vậy, hai má ửng đỏ, khẽ "ừm" một tiếng.

.....

Kết quả của trận luận học như một cơn cuồng phong, quét qua toàn bộ Phụng Thiên Thành.

Đặc biệt là câu nói của Tần Phong "Ai quy định, Hàn Môn thư sinh không thể đọc ra một bầu trời quang đãng" trở thành lời nói được nhiều người dân bàn tán xôn xao.

Những kẻ quyền quý ở Quốc Tử Giám ngày thường cao cao tại thượng, giờ đây lại trở thành chó nhà có tang.

Cũng chính là Tần Phong, đã khiến bọn họ mơ hồ nhìn thấy tương lai của Hàn Môn thư sinh.

Đương nhiên, tin tức này ngoài việc gây ra sóng gió ngập trời trong dân chúng, còn nhanh chóng lan truyền trong hoàng cung, rất nhiều văn quan sau khi biết được kết quả, vừa tức giận Quốc Tử Giám bất tài, vừa âm thầm kêu lên một tiếng "hỏng rồi".

Tuy rằng Đế Hoàng hỉ nộ vô thường, tâm tư khó lường, nhưng bọn họ đều hiểu, vị bệ hạ này trước đó không lâu mới đề xuất chế độ khoa cử, lần này nhất định là muốn mượn chuyện này để làm lớn chuyện.

Sự thật cũng đúng như bọn họ dự đoán.

Sáng sớm hôm sau, văn võ bá quan tập trung đầy đủ ở triều đường, chỉ thấy sắc mặt bệ hạ âm trầm vô cùng.

Minh Hoàng cười lạnh một tiếng, sau đó nói: "Chuyện ngày hôm qua, không biết các vị ái khanh có nghe nói qua hay chưa?"

Tới rồi..... Các vị văn quan mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, không hề động đậy.

Các vị võ tướng thì trong lòng chỉ nghĩ đến binh pháp, suy nghĩ làm thế nào mới có thể biết được toàn bộ.

Minh Hoàng chỉ vào một vị văn quan, cũng là người phản đối chế độ khoa cử mạnh mẽ nhất, người sau giả vờ hồ đồ hỏi ngược lại: "Không biết bệ hạ muốn nói chuyện gì? Thần ngày hôm qua vẫn luôn ở trong phủ, không hề ra ngoài, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì."

Minh Hoàng cũng không vạch trần, lại lần lượt gọi ra nhiều vị

quan viên.

Những vị quan viên này đều không ngoại lệ, đều là những người phản đối chế độ khoa cử dữ dội nhất, cũng đều xuất thân từ Quốc Tử Giám!

Thấy mọi người đều giả ngu, Minh Hoàng tức giận đập bàn đứng dậy, hắn không giả vờ nữa, trực tiếp lật bài ngửa.

"Trẫm rất đau lòng, đường đường là Quốc Tử Giám hơn mười người, luận bàn học thuật, vậy mà lại bị một tên ngoại lai đánh bại.

Nghĩ đến bá quan văn võ trong triều, hơn phân nửa xuất thân từ Quốc Tử Giám, làm sao trẫm có thể yên tâm giao giang sơn Đại Càn cho các ngươi cai trị!"

Các vị văn quan tự biết đuối lý đều cúi đầu xuống, trong lòng lại mắng chửi đám người đương nhiệm ở Quốc Tử Giám một trận.

Đường đường là Quốc Tử Giám, lại đi so tài học thuật với người khác, đã vậy còn thua, thật sự là mất mặt đến tận nhà.

Minh Hoàng nắm lấy chuyện này, trước long ỷ, trách mắng suốt hai nén nhang.

Thấy đã dọn đường xong xuôi, hắn liền trở lại long ỷ, ra vẻ mệt mỏi.

Tuy nhiên, người sáng suốt đều có thể nhìn ra, bệ hạ sắp nói đến chuyện chính rồi.

"Trước đó trẫm đề xuất chế độ khoa cử, muốn chiêu mộ anh hùng thiên hạ, các ngươi lại nói, anh hùng thiên hạ đều ở Quốc Tử Giám, không cần thiết phải làm vậy.

Sự tình đã đến nước này, các ngươi còn muốn nói gì nữa?"

Vừa nghe đến chế độ khoa cử, lập tức có văn quan muốn lên tiếng phản đối, nhưng bị Minh Hoàng liếc mắt nhìn một cái, liền lại rụt rè trở về.

Lý do phản đối vững chắc nhất ngày hôm qua đã bị vả mặt, hiện tại bọn họ không còn bao nhiêu dũng khí để phản đối nữa.

Minh Hoàng thu hồi tầm mắt, sau đó dựa theo kế hoạch chế độ khoa cử của Tần Phong, hạ chỉ cho Lại Bộ và Lễ Bộ.

Trong lúc đó, tự nhiên vẫn có không ít văn quan lên tiếng phản đối, nhưng đều bị Minh Hoàng cường thế áp chế.

Nhưng Minh Hoàng cũng hiểu rõ một điều, dục tốc bất đạt, chế độ khoa cử ảnh hưởng quá lớn, muốn một lần thực hiện trên toàn bộ Đại Càn là không thực tế.

Cũng bởi vậy, hắn cũng nói rõ trước tiên sẽ thử nghiệm ở Phụng Thiên Thành, sau đó mới xem xét hiệu quả.

Các vị văn quan nghe vậy, còn muốn tìm lý do phản đối.

Đúng lúc này, một tiếng long ngâm từ phương hướng Du Long Điện truyền đến, vang vọng bên tai mọi người.

Chương 436: Đại học sĩ nội các

Mọi người đều ngây người, chấn động không thôi, còn Minh Hoàng thì trực tiếp đứng bật dậy, ánh mắt lộ vẻ hưng phấn.

Không bao lâu sau, quả nhiên có một bóng người mặc áo trắng vội vã chạy vào triều đường, kích động bẩm báo: "Bẩm Hoàng thượng, trên trụ Bàn Long, lại có thêm một con Kim Long mở mắt!"

Kim Long mở mắt, quốc vận hưng thịnh!

Đây là chuyện ai ai cũng biết, nhưng cách đây không lâu mới có một con Kim Long mở mắt, tại sao nhanh như vậy lại có thêm một con nữa?

Mọi người đều không khỏi liên tưởng đến chế độ khoa cử.

Xét cho cùng, sự thay đổi bất ngờ này xuất hiện ngay sau khi Hoàng thượng ban bố chế độ khoa cử.

Chẳng lẽ chế độ khoa cử thật sự có thể chấn hưng Đại Càn?

"Hahaha, tốt!" Minh Hoàng trên long ỷ vô cùng vui mừng.

Lúc trước chỉ có bốn con Kim Long mở mắt, tuy không ai dám nói thẳng, nhưng Minh Hoàng biết, chắc chắn có người trong lòng cho rằng, là do ông trị quốc vô phương, khiến quốc vận suy thoái.

Nhưng hiện tại thì sao?

Dưới sự cai trị của ông, đã có thêm hai con Kim Long mở mắt!

Minh Hoàng phấn chấn, nhìn xuống bá quan hỏi: "Hiện tại, còn ai phản đối việc trẫm thi hành chế độ khoa cử nữa không?"

Chế độ khoa cử đối với việc tuyển chọn võ tướng không có bao nhiêu ảnh hưởng, võ tướng phản đối vốn đã ít, bọn họ đương nhiên là đứng ngoài xem, không tham gia vào chuyện này.

Còn các quan văn có lợi ích liên quan lớn nhất, sau khi nhìn thấy Kim Long mở mắt, làm sao còn dám tiếp tục đưa ra ý kiến phản đối, chỉ có thể sau khi nhìn nhau, bất đắc dĩ cung kính nói: "Hoàng thượng thánh minh, chúng thần không có ý kiến."

"Nếu đã như vậy, theo như lời trẫm đã nói trước đó, Lễ bộ và Lại bộ lập tức thi hành, ngày này năm sau, trẫm muốn nhìn thấy trên triều đường này những gương mặt khác biệt!"

"Tuân chỉ!" Lại bộ và Lễ bộ đồng thanh đáp.

"Lui triều!"

.....

Trở về ngự thư phòng, Minh Hoàng vẫn không giấu nổi vẻ vui mừng.

Lý Công Công cũng đã lâu chưa từng nhìn thấy Hoàng thượng như vậy.

Minh Hoàng vừa phê duyệt tấu chương, vừa hỏi: "Tần gia hiện tại là quan tước gì?"

Hoàng thượng lại muốn thăng quan tước cho Tần gia rồi..... Lý Công Công thầm kinh ngạc.

Nhưng nghĩ lại cũng đúng, chế độ khoa cử là do con trai của Tần gia - Tần Phong đề xuất, mà hôm nay Hoàng thượng vừa thi hành trên triều đường, liền có Kim Long mở mắt.

Nói cách khác, Tần Phong công lao rất lớn, ban thưởng, thăng quan tước cũng là lẽ thường.

Tần Kiến An này, thật đúng là nhờ phúc của con trai.

"Bẩm Hoàng thượng, hiện tại gia chủ Tần gia - Tần Kiến An là Tam đẳng Phụ quốc tướng quân."

"Ừm, vậy thì thăng cho ông ta lên một chút, còn về phần thưởng cho tiểu tử Tần Phong, trẫm phải suy nghĩ kỹ càng."

Lý Công Công hỏi: "Nhân tài như vậy, Hoàng thượng chưa từng nghĩ đến việc chiêu mộ sao? Lúc trước khi hắn phát minh ra thuốc súng, Hoàng thượng còn định đưa hắn vào Hộ bộ."

Minh Hoàng trầm ngâm một lát, ông nhớ đến cảnh Tần Phong ngày hôm qua ở ngoài Hạo Văn Viện một mình đấu với mấy người Quốc Tử Giám mà không hề lép vế.

Ông nhớ đến các học trò của Thái Bình thư viện, cũng là tương lai của Đại Càn.

"Tiểu tử Tần gia là người thú vị như vậy, nếu ở độ tuổi này đã bước chân vào triều đường, e là sẽ bị chốn quan trường này mài mòn mất linh khí.

Tuy nhiên, không thể cho chức quan, nhưng một tầng thân phận bảo vệ thì vẫn có thể cho được.

Xét cho cùng, trẫm nghe nói, luôn có một số người âm thầm ngáng chân hắn."

Là bậc đế vương, làm sao có thể không biết người đứng sau giật dây cuộc tranh luận học thuật này là ai?

Ông đặt tấu chương trong tay xuống, mặt không chút biểu cảm nói: "Binh bộ Thượng thư lang Đường Hồng Vân, trước đó có người dâng tấu chương tố cáo, lén lút nhận hối lộ, bóc lột dân chúng, phái Tam ty đi điều tra một chút.

Còn Tam hoàng tử, gần đây khá là lơ là, giam hắn vào học các một tháng, tự kiểm điểm bản thân."

"Tuân chỉ."

.....

Sau cuộc tranh luận học thuật, cuộc sống của Tần Phong lại trở về như trước.

Trong khoảng thời gian này, hắn muốn đánh thức Hiên Nhất tiền bối trong Thần Hải, hỏi cách hấp thụ Hồng Mông tiên khí để bước vào cảnh giới Tứ phẩm.

Xét cho cùng, thứ như Hồng Mông tiên khí chỉ tồn tại ở thời Thượng Cổ.

Mà Văn Thánh Đạo Giả thời nay, cơ bản đều là thông qua việc hấp thụ linh năng cùng nguồn gốc với Chính Khí, để bước vào Tứ phẩm, cho nên dù Tần Phong có đi hỏi Dương sư huynh hay những người khác, cũng không có giá trị tham khảo.

Còn về phía Thiên Giám Quốc Sư, tuy hai người có danh thầy trò, nhưng nói thật thì mối quan hệ thầy trò này có chút kỳ quái.

Hơn nữa, trong lòng Tần Phong, người thầy mà hắn luôn ghi nhớ, chỉ có vị sư phụ hờ ở Tấn Dương thành kia.....

Nhưng kỳ lạ là, lúc trước Hiên tiền bối rõ ràng đã nói, chỉ cần thông qua quang châu trên Vấn Tâm đài là có thể đánh thức ông ấy.

Thế nhưng, mấy ngày nay, dù Tần Phong có thử thế nào, cũng không nhận được bất kỳ hồi âm nào của Hiên tiền bối.

Không còn cách nào khác, ý định hấp thụ Hồng Mông tiên khí chỉ có thể tạm thời gác lại.

Đương nhiên, Tần Phong cũng không hề nhàn rỗi, thời gian này hắn vẫn luôn dùng Hồng Mông tiên khí tôi luyện Chính Khí trong cơ thể.

Mà hắn đã bước vào Ngũ phẩm Hạo Nhiên cảnh, tốc độ tôi luyện cũng không còn như trước, chỉ trong vòng vài ngày ngắn ngủi, đã tôi luyện xong lôi đình Chính Khí trong Thần Hải, những tia Chính Khí màu tím kia cũng trở nên ngưng thực hơn.

.....

Lại năm ngày trôi qua, một tin tức đã khuấy đảo Phụng Thiên thành, đó chính là việc ban bố chế độ khoa cử!

Tất cả bá tánh, đều không dám tin vào nội dung trên bảng cáo thị, học trò Hàn môn vậy mà cũng có thể thông qua việc đọc sách để bước chân vào triều đường, thay đổi vận mệnh?

Biết được tin tức này, bá tánh đều kích động truyền tai nhau.

Kết quả này, cũng nằm trong dự liệu của Tần Phong, xét cho cùng lúc trước hắn nhận lời tham gia tranh luận học thuật, là bởi vì trong giấc mộng hắn mơ hồ nhìn thấy hình ảnh chế độ khoa cử được ban bố.

Với kiến thức của hắn, đương nhiên không khó để đoán ra, mối liên hệ tất yếu nào đó giữa hai việc này.

Tuy nhiên, trên bảng cáo thị cũng nói rõ, chế độ khoa cử tuy đã được ban bố, nhưng sẽ không lập tức thi hành, mà sẽ dời đến nửa năm sau.

Tần Phong hiểu, đây là Minh Hoàng lo lắng, đối với những người quyền quý mà nói, học trò Hàn môn thiếu thốn quá nhiều, cho dù chế độ khoa cử có được thi hành ngay lập tức.

Thì con em Hàn môn cũng không có bao nhiêu khả năng cạnh

tranh với những học sinh Quốc Tử Giám kia.

Nửa năm thời gian này, tương đương với một khoảng thời gian đệm, cũng là cho các sĩ tử Hàn môn một cơ hội.

.....

Một buổi sáng nọ, Tần gia đang dùng bữa sáng ở đại sảnh.

Bên ngoài Tần phủ, âm thanh quen thuộc của thánh chỉ lại vang lên.

Tần gia trên dưới đương nhiên không dám chậm trễ, vội vàng ra phủ nghênh tiếp.

Tần Phong nhìn thấy người tuyên đọc thánh chỉ lại là Tổng quản nội vụ Lý Công Công, người sau khi nhìn thấy hắn, mỉm cười gật đầu chào hỏi, sau đó bắt đầu tuyên đọc thánh chỉ.

Nội dung thánh chỉ không ít, ngoài vàng bạc châu báu ban thưởng, còn có chuyện thăng quan tước cho Tần lão gia.

Mọi người nghe xong, đều kinh ngạc không thôi.

Mới bao lâu, quan tước của gia chủ Tần gia đã liên tục được thăng tiến, bây giờ đã là Nhị đẳng Phụ quốc tướng quân rồi!

Mà tước vị được nâng lên, đương nhiên cũng đồng nghĩa với việc địa vị của Tần phủ cũng được nâng lên.

Nhưng điều thú vị là, lý do được đưa ra trong thánh chỉ lại khiến người ta không hiểu đầu đuôi ra sao.

Mọi người chắt lọc ý chính trong đó, chỉ cần bốn chữ là có thể tóm gọn - Dạy con có phương?

Đây là lý do gì chứ?

Tần Phong thì biết rõ, tất cả những điều này đều là do chế độ khoa cử mà hắn đề xuất, đã được Minh Hoàng thưởng thức.

Hắn vốn tưởng rằng Minh Hoàng ban thưởng vàng bạc châu báu, thăng quan tước cho lão cha, chuyện này coi như xong.

Nhưng hắn vạn vạn không ngờ, bản thân cũng được ban thưởng một thân phận.

"Đại học sĩ nội các?" Tần Phong ngơ ngác.

Chương 437: Nhà ta có một tiểu nữ, đến nay vẫn chưa gả đi

Hình như là nhìn ra Tần Phong nghi hoặc, Lý Công Công mở miệng giải thích: "Nội các Đại học sĩ cũng không có thực quyền, chỉ là bệ hạ thưởng thức tài năng của ngươi, ban cho ngươi một danh hiệu.

Bất quá nó tuy không có thực quyền, lại ở một mức độ nào đó, có thể cùng với quan viên Chính Tam Phẩm bình khởi bình tọa.

Có thân phận này, ngày sau ngươi ra vào hoàng cung cũng có thể thuận tiện hơn một chút."

Tần Phong bừng tỉnh đại ngộ, đây là Minh Hoàng ban cho hắn một tấm lá chắn bảo vệ.

Có thân phận này, sau này ai còn muốn đối với hắn hoặc là Tần Phủ hạ độc thủ, thì phải suy nghĩ cho kỹ.

Dù sao, ở một mức độ nào đó, hắn cũng coi như là được dán nhãn mác của hoàng đế!

"Không nghĩ tới, ta đề xuất khoa cử chế độ, không những cho Hàn Môn người đọc sách mở ra một con đường, còn ôm lấy cái đùi to nhất thế giới này....."

Tần Phong trong lòng âm thầm vui mừng, đồng thời hỏi: "Lý Công Công, vậy ta cần phải làm gì sao?"

Chính như câu nói có được tất có mất, có được thân phận này,

tất nhiên cũng phải tương ứng bỏ ra một số thứ.

Lý Công Công lại lắc đầu: “Ngày thường, ngươi nên làm gì thì làm, bệ hạ muốn triệu kiến ngươi, nhà ta tự nhiên sẽ đến tìm ngươi.”

Điều này ngược lại nằm ngoài dự liệu của Tần Phong, hắn vốn tưởng rằng mình ít nhất cũng phải mỗi ngày vào triều, điểm danh làm việc.

Bất quá như vậy cũng tốt, sẽ không làm lỡ việc tu luyện ngày thường, cũng có thể tiếp tục ở Thái Bình Thư Viện dạy học trò.

Chờ đến khi thánh chỉ ban bố xong, Lý Công Công cùng đoàn người rời đi.

Tần gia trên dưới y như cũ đắm chìm trong niềm vui sướng của thánh chỉ.

Tần lão gia cảm khái: “Không nghĩ tới, ta Tần gia còn có thể lần nữa leo về tước vị Nhị Đẳng Phụ Quốc Tướng Quân, may mà ta không có để liệt tổ liệt tông thất vọng.”

Nhị phu nhân nghe vậy, bĩu môi hỏi: “Chuyện này thì có quan hệ gì đến lão gia, người ngày thường cơ bản đều ở trong phủ, cho dù có ra ngoài, cũng chỉ là đi thua bạc.

Tần gia có thể có ngày hôm nay, rõ ràng là công lao của Phong nhi.”

Một đám hạ nhân nha hoàn nghe vậy, tuy không nói rõ ra, nhưng trong lòng đều nghĩ như vậy.

Còn Hắc Thạch Đầu và Lam Ngưng Sương, cũng là hướng Tần Phong đầu đi ánh mắt bội phục, miệng nói: “Cô gia quả nhiên là lợi hại.”

Tần lão gia sắc mặt đỏ lên, ho khan một tiếng nói: “Sao lại không liên quan gì đến ta, phu nhân chẳng lẽ không nghe thấy, trong thánh chỉ đều nói, tất cả những thứ này đều là bởi vì ta dạy con có phương pháp!”

Lời này vừa nói ra, không ai đáp lại, nhị phu nhân trực tiếp đưa tới ánh mắt ghét bỏ.

Lúc này, Tần Phong lên tiếng: “Cha nói đúng, hài nhi có thể có ngày hôm nay, đều là dựa vào cha một tay vun trồng.”

“Các ngươi nghe thấy chưa!” Tần lão gia ngẩng đầu ưỡn ngực.

“Bất quá cha, mấy ngày trước, hình như ta nhìn thấy người vào Phong Đình Nhã Tự, nơi đó không phải……” Tần Phong nhìn về phía nhị phu nhân, tiếng nói đột nhiên im bặt: “Chắc là hài nhi nhìn lầm rồi, nhị nương đừng suy nghĩ nhiều.”

Nói xong, Tần Phong liền vội vàng rời đi.

Tần lão gia còn chưa kịp phản ứng, nhị phu nhân lại là trừng lớn đôi mắt đẹp, nhíu mày nói: “Phong Đình Nhã Tự, nơi đó không phải là thanh lâu sao? Lão gia, người đến đó làm gì?”

“Cái gì Phong Đình Nhã Tự, ta chưa từng đến loại địa phương đó, thằng nhóc thối tha kia đang vu oan ta!” Lão gia vội vàng biện giải.

“Phong nhi làm sao có thể là loại người như vậy, hôm nay người nếu không giải thích rõ ràng với ta, buổi tối liền đi ngủ phòng khách!” Nhị phu nhân nũng nịu nói.

Loại tình cảnh này, Tần gia mọi người sớm đã là thấy nhưng không trách, nhao nhao giải tán, bận rộn chuyện của mình.

Còn Thanh Nhi thì là đi về phía một gian phòng khách, dự định trước tiên thu dọn nơi ở tối nay của lão gia.

……

Chuyện thánh chỉ ban bố, vốn dĩ không nhỏ.

Hơn nữa danh tiếng của Tần Phong sớm đã ở trận luận chiến học thuật sau, khiến người người đều biết.

Chuyện liên quan đến hắn, tự nhiên sẽ nhận được nhiều người chú ý hơn.

“Tần gia gia chủ tước vị lần nữa được nâng lên, đây mới qua bao lâu?”

“Nội các Đại học sĩ?”

“Tuy không có thực quyền, lại có thể cùng quan viên Tam Phẩm bình khởi bình tọa.”

“Tự do ra vào hoàng cung……”

Nội các Đại học sĩ, là chức quan Đại Càn chưa từng có, không, nghiêm khắc mà nói, không tính là chức quan, mà là Minh Hoàng cố ý vì Tần Phong sáng tạo ra thân phận.

Là những lão làng trong quan trường, thường thường đều có thể từ một số động tĩnh nhỏ nhặt, ngửi ra mùi vị không bình thường.

Minh Hoàng thánh chỉ một loạt thao tác này, chắc chắn là đang bày tỏ một thái độ, Tần gia được sủng ái!

Cũng có người biết được tin tức nhiều hơn —— khiến Kim Long mở mắt khoa cử chế độ là do Tần Phong hiến kế cho Minh Hoàng!

Trong nháy mắt, Phụng Thiên thành rất nhiều người đều nảy sinh ý nghĩ khác.

Sáng sớm ngày hôm sau, đến Tần Phủ bái phỏng người nhiều vô số kể.

Tần gia mọi người còn chưa từng gặp qua tình cảnh như vậy, trước sau bận rộn.

Chỉ riêng việc vận chuyển những lễ vật mà các nhân vật lớn mang đến, đã tốn không ít sức lực của Tần Phủ trên dưới.

Tần Phong thấy vậy, lông mày hơi nhíu, quả nhiên là một người đắc đạo, gà chó lên trời, hôm nay hắn mới coi như là chân chính hiểu được hàm nghĩa của câu nói này.

Mà Tần Phủ người đắc ý nhất chính là Tần lão gia, ông hướng nhị phu nhân khoe khoang: "Ta đã nói với nàng cái gì, ta ở đế đô bằng hữu nhiều vô số kể.

Bọn họ sở dĩ vẫn luôn không đến bái phỏng ta, chỉ là bởi vì công việc bề bộn.

Không tin nàng xem, hôm nay bọn họ rảnh rỗi, không phải đều đến rồi sao?"

Nhị phu nhân thấy vậy, thần sắc kinh ngạc nói: "Những người này đều là đến bái phỏng lão gia?"

"Còn có giả sao?" Tần lão gia nhìn thấy một người, đang muốn tiến lên chào hỏi.

Ai ngờ người nọ lại là cùng ông lướt qua nhau, đi tới trước mặt Tần Phong tán dương: "Vị này chính là Tần công tử sao? Quả nhiên là nhất biểu nhân tài, ta là Lễ Bộ Viên Ngoại Lang, đặc biệt đến đây chúc mừng Tần công tử nhậm chức Nội các Đại học sĩ."

Tần Phong cung kính đáp lễ, tuy biết đối phương là kẻ xu nịnh, nhưng công phu bề ngoài tự nhiên phải làm đủ, tổng không thể vô duyên vô cớ kết thù.

Tần lão gia hai tay giơ lên nhất thời không biết để đâu, nhìn về phía thần sắc cổ quái của nhị phu nhân, ông ho khan một tiếng nói: “Ta cùng người này không quen, hắn ngưỡng mộ danh tiếng mà đến, bái phỏng Phong nhi cũng là chuyện hợp tình lý.

Ơ, người kia ta nhận ra, là Lại Bộ Lang Trung, năm đó phụ thân hắn tổ chức thọ yến, ta còn mang theo lễ vật đến, lâu ngày không gặp, thật sự là nhớ nhung a.”

Nói xong liền muốn tiến lên, vãn hồi mặt mũi.

Tuy nhiên, chuyện xấu hổ lại một lần nữa xảy ra, vị trung niên kia giống như là không nhìn thấy Tần Kiến An, trực tiếp đi qua, sau đó cười nói: “Vị này là Tần công tử sao? Đúng là anh hùng xuất thiếu niên.

Tuổi còn trẻ, đã được bệ hạ thưởng thức, nhậm chức Nội các Đại học sĩ, tiền đồ vô lượng a, hahaha.”

Tần lão gia sững sờ tại chỗ.

Nhị phu nhân ở bên cạnh nói: “Hay là lão gia tránh đường một chút đi, đừng chắn đường người khác.”

“Trở về đại sảnh đi, ta đột nhiên có chút mệt mỏi.” Tần lão gia thở dài một tiếng xoay người rời đi, bóng lưng kia nhìn thế nào, thế nào cũng lộ ra vẻ cô đơn.

Niềm vui của người này không giống với nỗi buồn của người kia, Tần Phủ trên dưới bận rộn và vui vẻ, Tần Kiến An lại ở trong đại sảnh một mình uống trà.

Con cái có bản lĩnh, theo lý mà nói, ông là cha nên cao hứng nhất, nhưng không biết vì sao, trong lòng ông luôn cảm thấy trống rỗng.

Đúng lúc này, ngoài cửa có người bẩm báo: “Lão gia, những

người kia sau khi bái phỏng Tần thiếu gia xong, đều đến chỗ ngài, nói là có chuyện quan trọng muốn thương lượng."

Động tác bưng chén trà của nhị phu nhân khựng lại.

Tần lão gia hưng phấn nói: "Ta đã nói cái gì, những người này đều là bạn cũ của ta ở đế đô, bọn họ đi chúc mừng Phong nhi, cũng là nể mặt ta!"

Một đám người hùng hổ đi vào đại sảnh, nhưng chỗ ngồi trong đại sảnh dù sao cũng có hạn, người chức quan nhỏ, tự nhiên chỉ có thể đứng.

Những người này vốn không quen biết Tần Kiến An, chỉ là thấy ông ngồi ở vị trí chính giữa, mà giữa hai hàng lông mày lại có nét tương tự với Tần Phong, lúc này mới nhận ra thân phận gia chủ của ông.

Một đám người ở đó nói lời khách sáo, hàn huyên thật lâu.

Thấy hỏi han cũng gần đủ rồi, vị Lễ Bộ Viên Ngoại Lang kia ho khan một tiếng, người đầu tiên mở miệng nói: "... Nói đến, trong phủ ta còn có một tiểu nữ tuổi tác tương đương với lệnh lang, biết thư đạt lễ không nói, dung mạo cũng rất xinh đẹp.

Đến nay vẫn chưa gả đi."

Lời này vừa nói ra, nhị phu nhân trừng lớn đôi mắt đẹp, vẻ mặt kinh ngạc.

Nụ cười của Tần lão gia cũng cứng đờ trên mặt.

Chương 438: Ông có biết dạy con trai không?

Vị Viên ngoại lang của Lễ bộ vừa mở lời, những người còn lại tự nhiên cũng không chịu kém cạnh.

"Nhà ta cũng có một tiểu nữ, vừa tròn mười tám, dung mạo xinh đẹp, tâm hồn thanh tao."

"Con gái nhà ta, nhan sắc như hoa như ngọc, cầm kỳ thi họa đều tinh thông."

"Trai tài gái sắc, nam văn nữ võ, mới thật sự là trời sinh một cặp. Con gái nhà ta từ nhỏ đã khỏe mạnh phi thường, cưỡi ngựa bắn cung đều là sở trường."

Mọi người thi nhau nói, ra sức tâng bốc con gái nhà mình.

Tần Kiến An và Tú Mi nhìn mà hiểu rõ, đây rõ ràng là đến cửa cầu hôn!

Không ngờ, Phong nhi ở Phụng Thiên thành đã được hoan nghênh đến vậy?

Chỉ là...

"Mọi vị khoan đã, mọi vị khoan đã." Tần lão gia vội vàng ngắt lời mọi người.

Chờ đến khi tất cả mọi người đều nhìn về phía ông, Tần Kiến An mới nói tiếp: "Chư vị đại nhân hẳn là không quên, Phong nhi nhà ta đã cưới Liễu gia tiểu thư làm vợ, những lời tốt đẹp này, ta xin thay Phong nhi cảm tạ."

Vị Viên ngoại lang của Lễ bộ nghe vậy, cười ha hả xua tay nói: "Ta còn tưởng ngươi muốn nói gì, lệnh lang tài hoa hơn người, cùng Liễu Kiếm Ly đúng là trời sinh một đôi, chúng ta tự nhiên đều biết."

"Vậy mà các ngươi còn?"

"Ấy, nam tử hán đại trượng phu tam thê tứ thiếp chẳng phải là chuyện thường tình hay sao, giống như chúng ta đây, ai mà chẳng như vậy. Lệnh lang ưu tú như thế, cưới thêm mấy người cũng là chuyện bình thường mà."

Tần lão gia nghe vậy sững sờ, Tú Mi khẽ nhíu mày, đưa tay nhéo một cái, lão gia đau điếng ở eo, lập tức hoàn hồn: "Nhưng các vị đều là bậc quyền cao vọng trọng, trân bảo trong lòng bàn tay gả vào Tần phủ chỉ có thể làm thiếp thất, trong lòng các vị thật sự cam tâm sao?"

"Lệnh lang tiền đồ vô lượng, tiểu nữ có thể gả vào đây tự nhiên là có phúc. Hơn nữa ở dưới trướng Liễu Kiếm Ly, cũng không phải là chuyện gì khó coi. Trên đời này, nữ tử có thể sánh vai cùng Liễu Kiếm Ly, đó chính là phượng mao lân giác, ngàn năm khó gặp."

Lời này không sai, quốc sắc thiên hương, tuyệt thế giai nhân, kiếm thần tam phẩm trẻ tuổi nhất từ cổ chí kim, cho dù là danh hiệu nào, cũng đủ để Liễu Kiếm Ly vượt qua đại đa số nữ tử trên đời.

Nếu không phải Liễu Kiếm Ly đã gả cho Tần Phong làm vợ, đội ngũ đến cửa cầu hôn sẽ chỉ nối liền không dứt.

Tần lão gia và Tú Mi nhìn nhau, không biết nên trả lời như thế nào.

Đúng lúc này, lại có người đến Tần phủ bái phỏng.

Mà lần này lại là một nhân vật tầm cỡ, Võ Minh hầu Liệt Anh!

Các vị quan viên trong đại sảnh nghe vậy, đều biến sắc, đó chính là võ quan chính nhị phẩm, chỉ đứng sau Liễu Thiên Lộc, Liễu Thần hầu!

"Hắn... hắn sao lại đến đây?" Vị Viên ngoại lang của Lễ bộ nuốt nước miếng, vội vàng đứng dậy nói: "Hôm nay quấy rầy đã lâu, tại hạ xin phép cáo lui trước. Còn chuyện tiểu nữ nhà ta, Tần gia chủ không bằng suy nghĩ thêm."

Các vị quan viên khác cũng khom người cáo từ, dáng vẻ này rõ ràng là đang sợ hãi vị Võ Minh hầu kia!

Một đám quan viên vội vã rời khỏi đại sảnh, chạy về phía cổng lớn Tần phủ, nghênh đón một người đàn ông dáng người cao lớn, uy vũ bất phàm, râu quai nón đen, chính là Võ Minh Hầu Liệt Anh.

"Liệt tướng quân." Mọi người gượng gạo chào hỏi, sau đó chạy trối chết.

Liệt Anh nhướng mày, cũng không để ý nhiều, dưới sự dẫn dắt của gia đinh Tần gia, đi về phía đại sảnh.

"Vị này chính là Liệt tướng quân phải không, không biết đến đây có chuyện gì?" Tần lão gia chắp tay cung kính hỏi.

Liệt Anh đảo mắt nhìn xung quanh một lượt, trực tiếp hỏi: "Tên nhóc nhà ngươi đâu?"

Lại là tìm Phong nhi... Tần lão gia và Tú Mi nhìn nhau, chẳng lẽ đối phương cũng là đến cầu hôn?

Tiếp đó chỉ nghe Liệt Anh lại nói: "Lần trước ra ngoài thảo phạt yêu quỷ, sau khi trở về nghe người ta nhắc đến trận luận võ. Những tên thư sinh yếu đuối vô dụng trong Quốc Tử Giám kia, xảy ra chuyện gì ta vốn không để ý. Nhưng binh pháp hiển lộ trên Bách

Binh Diễn Võ Bàn kia, ta lại rất ngứa ngáy, hôm nay đến đây, chính là muốn hỏi tên nhóc nhà ngươi đòi phần nội dung binh pháp còn lại."

May mà không phải đến cầu hôn... Tú Mi thở phào nhẹ nhõm, Tần lão gia nói: "Lúc này, Phong nhi hẳn là đã đến Thái Bình thư viện dạy học rồi, ước chừng phải đến lúc mặt trời lặn mới về."

"Thái Bình thư viện? Dạy học?" Liệt Anh mắng: "Kỳ tài binh pháp như vậy, lẽ ra nên thống lĩnh quân đội đánh giặc, giết chết đám yêu quỷ và sơn tặc kia, sao có thể đến cái thư viện chó má gì đó, làm cái việc nhàm chán đó? Ta nói ngươi nghe, rốt cuộc có biết dạy con trai không?"

Tần lão gia tức đến mức gân xanh trên trán giật giật, đứa con trai ưu tú như vậy không phải lão tử dạy dỗ, chẳng lẽ là ngươi dạy?

"Cách giáo dục là chuyện của Tần gia ta, không cần tướng quân phải nhọc lòng." Tần Kiến An trầm giọng nói.

Tú Mi cũng là lộ ra vẻ mặt kỳ quái, đến nhà người ta bái phỏng, không biết lễ nghĩa thì thôi, nói chuyện còn thô tục như vậy, thật sự là... thật sự là võ phu thô lỗ!

Liệt Anh sực tỉnh, gãi gãi đầu nói: "Ta đây nghĩ gì nói nấy, xưa nay vẫn vậy, ngươi cũng đừng trách."

Lời này vừa nói ra, Tần lão gia mới nguôi giận phần nào, tướng quân chinh chiến sa trường, quen nhìn cảnh chém giết, tính tình thẳng thắn một chút, cũng là điều dễ hiểu.

Dù sao ở một mức độ nào đó, hắn cũng là người từng trải.

Nhưng tiếp theo lời nói của Võ Minh hầu, lại khiến Tần Kiến An tức giận đến đỉnh điểm.

"Dù sao nhìn ngươi như vậy, kỳ tài ưu tú như thế, cũng không giống như ngươi có thể dạy dỗ ra được."

"Ngươi!"

"Lão gia, bớt giận, uống ngụm trà." Tú Mi vội vàng nói.

"Đã nói con trai ngươi phải đến tối mới về, vậy ta ở đây chờ vậy, dù sao trở về phủ cũng không có việc gì." Liệt Anh nói như vậy, tùy ý tìm một chỗ ngồi xuống.

Hắn nhìn thấy chén trà trống trên bàn, đưa tay cầm lấy, lắc lắc hỏi: "Có rượu không?"

...

Bầu không khí trong đại sảnh vô cùng ngượng ngập, nhìn Liệt Anh cách đó không xa vừa uống rượu vừa ăn thịt, hoàn toàn không coi mình là người ngoài.

Tần lão gia và Tú Mi cũng coi như hiểu được, tại sao những vị quan viên kia vừa nghe thấy danh hiệu Võ Minh hầu, liền phải vội vã rời đi.

Rượu no nê xong, Liệt Anh lau vết rượu ở khóe miệng hỏi: "Vừa rồi những người kia đến phủ đệ của ngươi, cũng là vì binh pháp kia?"

Tần Kiến An vốn không muốn trả lời, nhưng vì lễ phép, ông vẫn nói sơ lược một chút.

"Cầu hôn?" Võ Minh hầu kích động đứng bật dậy vỗ đầu: "Sao ta lại không nghĩ ra, nếu hai nhà kết thân, để tên nhóc kia đến Võ Hầu quân ta làm quân sư, chẳng phải là dễ như trở bàn tay. Nói đi, con gái ta cũng sắp sáu tuổi rồi, vừa lúc có thể định cho nó một mối hôn sự từ bé."

Tần lão gia và Tú Mi đều há hốc mồm, vẻ mặt không dám tin.

Người này thật sự là cái gì cũng dám nói ra.

Tần lão gia tự nhiên là từ chối.

Liệt Anh hừ lạnh một tiếng: "Ngươi là đang coi thường Liệt gia ta?"

Lời vừa dứt, khí thế chém giết nhiều năm trên chiến trường vô tình lộ ra, ép về phía Tần Kiến An.

Liệt Anh thấy vậy, thầm kêu không ổn, sát khí của hắn, người thường sao có thể chịu nổi?

Nhưng kết quả tiếp theo lại nằm ngoài dự đoán của hắn, đối mặt với khí thế kinh người của hắn, gia chủ Tần gia trông có vẻ bình thường kia, lại ung dung bưng chén trà lên!

"Ngươi rốt cuộc..." Võ Minh hầu trừng lớn hai mắt.

Lúc này, gia đinh lại đến bẩm báo: "Bẩm lão gia, Liễu gia gia chủ đến bái phỏng."

"Thông gia đến rồi?" Tú Mi kinh ngạc nói.

Chương 439: Vị mãnh tướng dũng cảm vô song

Tần Phong từ Thái Bình thư viện trở về, vừa đến Tần phủ đã thấy vài chiếc xe ngựa dừng ở bên ngoài.

Sáng nay, đối mặt với những lời tâng bốc giả tạo, hắn thực sự không thể chịu đựng được nữa, bèn lấy cớ dạy học để chuồn êm.

Không ngờ, khi trở về, những kẻ đó vẫn chưa rời đi?

Lam Ngưng Sương, người phụ trách hộ vệ, nhìn thấy một trong những chiếc xe ngựa, kinh ngạc nói: "Cô gia, hình như là người nhà tiểu thư đến."

Bởi vì trên chiếc xe ngựa đó, khắc một biểu tượng, chính là cờ hiệu trên quân kỳ của Thần Hầu Quân!

Tần Phong nghe vậy nhướng mày, cùng Ngưng Sương bước vào phủ.

Sau khi nghe người gác cổng báo tin, Tần Phong và Ngưng Sương vội vàng chạy đến đại sảnh. Lúc này đang là giờ cơm, bầu không khí trong đại sảnh có chút kỳ quái.

Lão thái gia Liễu Thiên Lộc ngồi ngay ngắn một bên, thần sắc điềm nhiên.

Mà đối diện với ông, một người đàn ông trung niên râu đen quai nón, dáng người cao lớn, khí thế bất phàm, mặc quân phục, đang trừng mắt nhìn ông.

Tần Phong không quen biết người này, nhưng Lam Ngưng

Sương lại nhận ra, kinh hô một tiếng: "Võ Minh Hầu Liệt tướng quân."

Nghe vậy, Tần Phong nhướng mày.

Võ Minh Hầu Liệt Anh!

Tuy không quen biết, nhưng không có nghĩa là chưa từng nghe qua.

Quân đội Đại Càn nhiều vô số kể, danh tiếng lẫy lừng nhất tự nhiên là Thần Hầu Quân do lão thái gia thống lĩnh.

Mà phàm sự đều có nhất nhì, người đời công nhận, quân đội chỉ đứng sau Thần Hầu Quân chính là Võ Hầu quân do Võ Minh Hầu nắm giữ!

Bản thân thực lực Thần Vũ tam phẩm không cần phải nói nhiều, phong cách hành quân cũng cực kỳ dũng mãnh, gặp trận tất thân chinh.

Điều khiến người ta kinh thán nhất chính là một trận chiến, Võ Hầu quân xuất chinh thảo phạt quỷ hoạn ở Đông Vực, Quỷ Vương đối phương là cường giả thất chuyển kiếp lực, thực lực không thể khinh thường.

Thông thường mà nói, đối mặt với Quỷ Vương có bản mệnh thần thông chưa biết, cẩn thận thăm dò mới là cách làm đúng đắn.

Thế nhưng Võ Minh Hầu không nói hai lời, xách Thanh Long đao, tung người nhảy lên, thế mà trực tiếp giao chiến với Quỷ Vương, đánh một trận một ngày một đêm, cho đến khi chém chết đối phương.

Mà tướng sĩ dưới trướng ông ta, có lẽ là quanh năm suốt tháng bị vị tướng quân này ảnh hưởng, từng người một đều là kẻ dũng cảm vô song.

Với nguyên tắc giết một tên không lỗ, giết hai tên có lời, thảo phạt quỷ vật, bọn họ đều không hề nhíu mày.

Cũng chính vì vậy, Thần Hầu Quân được xưng là quân đội mạnh nhất Đại Càn, còn Võ Hầu quân được xưng là quân đội dũng mãnh nhất Đại Càn.

Còn về cái danh xưng dũng mãnh nhất này, là tán dương thật lòng, hay là nói bọn họ có dũng vô mưu, thì phải xem xét theo từng góc độ...

Nhị phu nhân thấy Tần Phong trở về, liền kéo hắn ra ngoài đại sảnh, đem đầu đuôi câu chuyện kể lại một lượt.

Tần Phong nghe xong, lộ ra vẻ mặt kỳ quái: "Vị Liệt tướng quân này, thật sự là... thật sự là người trọng tình cảm."

Nếu không phải là người trọng tình cảm, sao có thể nói ra những lời không suy nghĩ, còn muốn gả nữ nhi sáu tuổi của mình đến đây?

Lam Ngưng Sương đứng bên cạnh nghe vậy, bất đắc dĩ cười nói: "Liệt tướng quân làm người xưa nay vẫn vậy."

"Ngưng Sương, nghe ngữ khí của muội, hình như rất quen thuộc với vị Liệt tướng quân này?" Tần Phong hiếu kỳ hỏi.

Lam Ngưng Sương gật đầu đáp: "Lúc muội và tiểu thư còn chưa đến Vạn Kiếm Tông, vị Liệt tướng quân này hễ rảnh rỗi, chỉ cần Liễu gia chủ chưa xuất chinh, ông ấy liền đến cửa thỉnh giáo binh pháp.

Mà Liễu gia chủ kính trọng nhân phẩm của Liệt tướng quân, cũng chưa từng giấu diếm."

Tần Phong nghe vậy, đối với khí độ của lão thái gia, lại có thêm một tầng hiểu biết mới.

"Võ Hầu quân vốn đã dũng mãnh như vậy, nếu Liệt tướng quân lại học được binh pháp, nhất định là như hổ mọc thêm cánh." Tần Phong như có điều suy nghĩ nói.

Ai ngờ, Lam Ngưng Sương lại lắc đầu: "Nếu thật sự là như vậy thì tốt rồi.

Vị Liệt tướng quân kia tuy dũng mãnh vô song, nhưng... nhưng lại là người cố chấp.

Liễu gia chủ giảng giải binh pháp cho ông ấy, lại lấy những trận chiến bản thân từng đánh, hỏi ông ấy nếu gặp phải trận chiến này, sẽ đánh như thế nào?

Kết quả Liệt tướng quân không một ngoại lệ, đều trả lời -- xách đao xông lên, chém chết kẻ cầm đầu trước."

"Ặc..." Tần Phong há hốc mồm, không biết nên đánh giá như thế nào.

Nói ông ta là kẻ lỗ mãng, bắt giặc bắt vua cũng không sai.

Nói ông ta không phải kẻ lỗ mãng, vị tướng quân nào bình thường lại làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy?

Vạn nhất trúng mai phục, rơi vào vòng vây mà chết, Võ Hầu quân nhất định sẽ tan rã, đại bại!

"Cứ như vậy, Liễu gia chủ dần dần hiểu ra, có một số người cho dù ông ấy có nói thế nào cũng vô dụng.

Bèn từ bỏ việc dốc lòng truyền dạy, chỉ bảo binh pháp cho Liệt tướng quân.

Kết quả, Liệt tướng quân lại cho rằng Liễu gia chủ giấu nghề không muốn dạy ông ta, qua lại vài lần, hai người vốn là bạn bè lại trở nên bất hòa.

Mỗi lần gặp nhau trên triều đình, vị Liệt tướng quân kia luôn phải nói xấu Liễu gia chủ vài câu."

Ghê gớm... Tần Phong vô cùng kinh ngạc, chuyện lão thái gia gặp phải khiến hắn nghĩ đến một câu, quả nhiên là chó cắn Lã Động Tân, không biết lòng người tốt!

"Xong rồi, tên lỗ mãng này đến đây, là muốn thỉnh giáo binh pháp của ta, nhưng với trí thông minh này, ông ta học được sao?"

...

Trở lại đại sảnh, nhà bếp đã chuẩn bị xong bữa tối thịnh soạn.

Thế nhưng nhìn bộ dạng ăn như hùm như hổ của Liệt tướng quân, nào giống như người vừa mới ăn uống no say?

Này, chẳng phải ông đến để thỉnh giáo binh pháp của ta sao, sao lại tự tiện ăn uống thế này... Tần Phong co khóe miệng, sau đó lịch sự kính rượu lão thái gia một ly.

"Rót đầy cho ta." Liệt Anh uống cạn rượu trong ly, đưa ly về phía Tần Phong.

Tần Phong: "..."

Một ly rượu vào bụng, lại gắp một miếng thịt nhúng nước lẩu, Liệt Anh cảm khái nói: "Ẩm thực ở phủ các ngươi thật sự rất ngon, sau này rảnh rỗi ta sẽ thường xuyên ghé thăm."

Vừa dứt lời, sắc mặt mọi người trong Tần gia đều trở nên khó coi đến cực điểm, thật sự không coi mình là người ngoài sao?

Lúc này, Liệt Anh vỗ trán nói: "Nhìn trí nhớ của ta này, ăn ngon uống say, suýt chút nữa quên mất chuyện chính.

Tiểu tử, nghe nói trước kia ngươi từng so tài học thuật với đám người Quốc Tử Giám, còn diễn hóa một bộ binh pháp trên

Bách Binh Diễn Võ Bàn.

Lần này ta đến đây, chính là muốn xin ngươi toàn bộ nội dung bộ binh pháp đó, về nhà từ từ nghiên cứu."

"Cái này..." Võ Minh Hầu dù sao cũng không phải người nhà, tầm quan trọng của binh pháp của tôn tử, Tần Phong tự nhiên rõ ràng, cho nên cũng không dám tùy tiện truyền ra ngoài, bèn cầu cứu nhìn về phía lão thái gia.

Liễu Thiên Lộc khẽ lắc ly rượu, thản nhiên nói: "Cho dù nó nói ra binh pháp, với năng lực của ngươi, làm sao có thể lĩnh hội?"

Tần Phong nghe vậy, có chút kinh ngạc nhìn sang, trong ấn tượng vị quân thần lão thái gia ôn văn nho nhã, sao lại nói ra những lời châm chọc như vậy?

Liên tưởng đến những lời Ngưng Sương nói trước đó, Tần Phong cũng coi như đoán được đại khái, ngay cả lão thái gia có khí độ như vậy, cũng không thể chịu đựng nổi tên lỗ mãng như Liệt tướng quân.

Liệt Anh đập bàn đứng dậy: "Họ Liễu, ngươi nói lời này là có ý gì, bản thân giấu nghề không nói, còn xúi giục con rể giấu nghề, thật sự cho rằng lão tử dễ bắt nạt sao?

Có bản lĩnh, ra ngoài đánh nhau với ta một trận, nếu ngươi thắng, sau này ta gặp ngươi, sẽ đi đường vòng!"

Liễu Thiên Lộc không hề bị lay động, giơ ly rượu lên, uống cạn một hơi, sau đó nói: "Nó đã muốn nghe, ngươi nói cho nó nghe là được, ta đến đây cũng là vì bộ binh pháp đó mà đến."

Lão thái gia đã lên tiếng, Tần Phong cũng không do dự nữa.

Liệt Anh nghe vậy, nhe răng cười nói: "Ta còn tưởng Đại Càn quân thần cái gì cũng biết, đến đầu đến cuối vẫn phải giống như

ta, thỉnh giáo binh pháp từ một tiểu tử.

Đại Càn quân thần này, cũng chỉ là hư danh... ưm, hư danh?"

Là hư danh thôi, đồ lỗ mãng... Tần Phong thầm mắng một câu.

Chương 440: Cảnh cáo?

Giảng giải toàn bộ nội dung Tôn Tử Binh Pháp xong, Liễu Thiên Lộc nhắm mắt trầm ngâm, dường như đang hồi tưởng lại những điều tinh túy trong đó.

Ở một bên, Liệt Anh cũng vuốt cằm, ra vẻ trầm tư suy nghĩ.

Tần Phong thấy vậy, khẽ gật đầu, tuy rằng vị Liệt tướng quân này là kẻ thô lỗ, nhưng dù sao cũng là vị tướng quân chinh chiến sa trường nhiều năm, quả nhiên vẫn có thể cảm nhận được phần nào sự tinh diệu của Tôn Tử Binh Pháp.

Ai ngờ, chưa được bao lâu, Liệt Anh đã lộ nguyên hình: "Mẹ kiếp, sao ngươi giảng binh pháp tối nghĩa khó hiểu thế.

Không thể nói thẳng ra, lúc nào có thể xông lên đánh được sao?"

Ta kỳ vọng vào ngươi, là ta sai rồi… Tần Phong cứng đờ mặt.

Lúc này, lão trượng mở mắt, thở nhẹ một hơi nói: "Binh pháp loại này, nếu không phải chinh chiến nhiều năm, suy diễn binh pháp đến mức tận cùng, tuyệt đối không thể nào lĩnh ngộ được, ngươi lấy nó từ đâu ra?"

Liễu Thiên Lộc thân là quân thần Đại Càn, tự nhiên có thể hiểu được giá trị của bộ binh pháp này, hơn nữa ông cũng tin rằng, với tuổi tác và trải nghiệm của Tần Phong, không thể nào lĩnh ngộ được binh pháp như vậy.

Tần Phong đã sớm nghĩ ra lý do, bèn thẳng thắn đáp: "Trong Quốc Tử Giám có một học cung, sách vở trong đó muôn hình muôn

vẻ.

Mà bộ binh pháp này chính là một trong số đó, lúc đó ta nhìn thấy bộ binh pháp này, cũng cảm thấy kinh diễm vô cùng."

"Thì ra là vậy." Liễu Thiên Lộc khẽ gật đầu, chấp nhận lời giải thích này.

"Bộ binh pháp này quá mức huyền diệu, ta cũng chỉ là học thuộc lòng nội dung trong đó, đối với nó cũng chỉ hiểu sơ sơ mà thôi.

Lát nữa, ta có thể sao chép lại bộ binh pháp này, tin rằng với năng lực của ngài, bộ binh pháp này nhất định có thể phát dương quang đại trong tay ngài." Tần Phong nói.

"Tốt." Liễu Thiên Lộc gật đầu đồng ý, bộ binh pháp này quả thực rất có ích với ông.

Liệt Anh nghe vậy, sốt ruột gãi tai, vừa trở về Phụng Thiên thành đã nghe đám võ tướng quan lại nói bộ binh pháp này lợi hại đến mức nào.

Bây giờ đã nghe được toàn bộ nội dung binh pháp, nhưng lại không biết cách sử dụng, chẳng phải là uổng phí sao?

Khoan đã, câu đầu tiên của bộ binh pháp đó là gì nhỉ?

Ông ta liếc nhìn Liễu Thiên Lộc và Tần Phong, lúc trước sau khi cãi nhau với người trước, bây giờ lại mặt dày mày dạn đi xin chỉ giáo binh pháp chắc chắn là không thực tế, như vậy, chi bằng nghĩ cách thu nạp người sau vào dưới trướng, làm quân sư trong quân có vẻ đáng tin cậy hơn một chút.

Nhưng nhìn Liễu Kiếm Ly bên cạnh Tần Phong, trong lòng Liệt Anh bực bội, chỉ trách cái bụng của bà vợ không chịu khó, không thể sớm sinh cho mình một đứa con gái xinh đẹp như hoa như

ngọc.

Đứa con gái sáu tuổi ở nhà, làm sao có thể cạnh tranh với con gái nhà họ Liễu chứ?

Đang lúc Liệt Anh suy nghĩ miên man, Liễu Thiên Lộc đột nhiên lên tiếng hỏi: “Khoảng thời gian trước, Nam Vực có Thủy Giao xuất thế, dẫn theo một đám yêu xà quấy phá khắp nơi, chính là ngươi dẫn Võ Hầu quân xuất binh thảo phạt, có phát hiện ra điều gì bất thường không?”

Dòng suy nghĩ của Liệt Anh bị cắt ngang, bực bội nói: “Có thể có gì bất thường chứ, con Thủy Giao đó chẳng qua chỉ có tu vi Lục chuyển, chịu không nổi mấy đao của ta.

Còn đám yêu xà kia, cũng chỉ là lũ vô dụng mà thôi, sao có thể là đối thủ của Võ Hầu quân.

Khoan đã, ngươi hỏi vậy là có ý gì, coi thường ta sao?”

Liễu Thiên Lộc lắc đầu thở dài, giao tiếp với kẻ thô lỗ quả thực không phải là chuyện dễ dàng: “Trước đó ta đến Nam Vực giải quyết quỷ hoạn, phát hiện nơi đó thường xuyên xảy ra lụt lội.

Trên đường trở về, tình cờ gặp gió mây biến sắc, bầu trời u ám, có bóng đen che khuất cả bầu trời lướt qua, nếu ta đoán không lầm, đó là Long tộc.”

Tần Phong nghe vậy, động tác gắp thức ăn khựng lại.

Trước đó trong thư nhị đệ gửi về, rõ ràng cũng có nhắc đến chuyện này.

Liệt Anh cau mày: “Ngươi nói như vậy, ta chợt nhớ ra một chuyện, con Thủy Giao kia khi bị ta chém giết, đã từng ngửa mặt lên trời gầm rú, sau đó dẫn tới thiên lôi đánh xuống.

Nhưng mà tia sét đó đánh lệch quá, cách ta đến mười vạn tám ngàn dặm.

Lúc đó, trên tầng mây, hình như cũng có một bóng đen lướt qua.

Ban đầu ta còn tưởng rằng tia sét đó là thần thông bản mệnh của Thủy Giao trước khi chết, nên cũng không để ý lắm."

Thấy sắc mặt Liễu Thiên Lộc hơi trầm xuống, Liệt Anh trầm giọng nói: "Sao vậy? Lúc trước khi đánh Ca Lâu La, Long tộc và chúng ta còn là đồng minh, lần này bọn họ hành động như vậy, chẳng lẽ là muốn tuyên chiến với nhân tộc?"

Tần Phong giật mình, bởi vì hắn nghĩ đến Thương cô nương, nếu Long tộc và nhân tộc trở thành kẻ thù, sau này hắn phải đối mặt với Thương cô nương như thế nào?

Phải biết rằng, trong cơ thể hắn còn có một viên Long Châu, vẫn chưa trả lại.

Nghe được lời này, Tần lão gia lộ ra vẻ mặt kỳ quái.

Nhị nương thì lộ vẻ lo lắng.

Thực lực của Long tộc mạnh đến mức nào, ai ai cũng biết, hiện tại tứ vực Đại Càn phải đề phòng bốn đại tộc hùng mạnh bên ngoài xâm lược.

Nếu Long tộc cũng từ đồng minh biến thành kẻ thù, tình cảnh của nhân tộc sẽ càng thêm khó khăn.

Tuy nhiên, quân thần lão trượng lại lắc đầu: "Nếu Long tộc thật sự muốn tuyên chiến với nhân tộc, thì tia sét kia đã đánh thẳng vào đầu ngươi, chứ không phải nơi khác.

Chuyện lũ lụt ở Nam Vực, và chuyện Long tộc xuất hiện, sau

khi trở về ta cũng đã nhiều lần tìm hiểu.

Nhưng cũng không nghe nói gây ra tai họa gì lớn, hành động lần này của bọn họ, nói là dấu hiệu tấn công, chi bằng nói là một loại cảnh cáo nào đó thì đúng hơn?"

"Cảnh cáo?" Liệt Anh hùng hùng hổ hổ nói: "Lão tử làm gì có chuyện gì trái với luân thường đạo lý, cần bọn họ cảnh cáo?

Chẳng lẽ con Thủy Giao bị chém giết kia, là người tình nào đó của Thương Long nhất mạch?

Nếu thật sự là như vậy, thì tên đánh sét kia cũng quá kém cỏi rồi, người tình bị người ta chém chết, mà chỉ dám ở trên trời đánh vài tia sét vô dụng.

Nếu đổi lại là ta, ít nhất cũng phải quậy cho long trời lở đất."

Lời nói thô tục như vậy, khiến người ta không biết phải tiếp lời như thế nào.

Khóe miệng Tần Phong giật giật: "Liệt tướng quân, lời cảnh cáo này là nhắm vào nhân tộc, hoặc là dành cho một người nào đó cụ thể, không phải là nhắm vào ngài."

Còn về người nào đó cụ thể này, theo suy đoán của Tần Phong, không phải là Tư Mệnh Nam Thiên Long đại nhân ở Nam Vực, thì chính là đương kim thánh thượng.

Dù sao làm ra động tĩnh lớn như vậy ở Nam Vực, nhưng lại chỉ là sấm to gió bé, chắc chắn là đang uy hiếp những người nắm quyền.

Tuy nhiên, mục đích thực sự của Long tộc là gì?

…

Ở một nơi khác, Bách Hoa cốc Nam Vực, mỹ nhân váy đen

đang nằm nghiêng người trên ghế dài một cách uể oải, đưa tay véo véo mi tâm trên khăn che mặt.

Ngẩng đầu nhìn ra ngoài cốc, đôi mắt dị sắc kia, dường như có thể xuyên qua ngàn dặm, nhìn thấy nơi khác.

Mây đen che kín bầu trời, sấm chớp rền vang.

Thương Mộc Tú Mi khẽ cau mày, giọng nói có chút oán trách: "Mấy tên kia trong tộc rảnh rỗi không có việc gì làm hay sao, suốt ngày ở đó đánh điện chớp, làm phiền giấc ngủ của ta, lão gia tử cũng không biết quản lý gì cả."

"Nói đi cũng phải nói lại, ở Thiên Trì tu dưỡng lâu như vậy, con bé đó cũng nên tỉnh lại rồi chứ nhỉ?"

"Nhưng mà ta thật không ngờ, tên nhóc nhà họ Tần kia ở Phụng Thiên thành gây ra động tĩnh lớn như vậy, vậy mà lại quên mất ân tình của mỹ nhân, cũng không nghĩ đến chuyện đi tìm con bé đó, chẳng lẽ còn muốn nữ nhân chủ động hay sao?"

Đột nhiên, Thương Mộc dường như nghĩ đến điều gì đó, đứng dậy khỏi ghế dài: "Lúc trước phụ thân của con bé đó bảo ta nói cho tên nhóc nhà họ Tần kia biết cách tìm Thiên Trì, ta đã nói… hay là chưa nói nhỉ?"

Nàng mơ hồ nhớ được mình bị bài thơ của tên nhóc nhà họ Tần kia thu hút sự chú ý, kết quả quá mức nhập tâm, quên mất dặn dò chuyện gì đó.

Lúc này nhớ lại, hình như chuyện đó chính là cách tìm kiếm Thiên Trì?

Đúng lúc này, trên bầu trời Bách Hoa cốc, một tia sét đánh xuống, không lệch không nghiêng rơi trúng đỉnh đầu nàng.

Thương Mộc vươn tay phải ra, một luồng tin tức tiến vào

trong đầu.

Đôi môi đỏ mọng dưới khăn che mặt của nàng khẽ mở: “E là thật sự quên mất… thôi vậy, cũng lâu rồi chưa đến Phụng Thiên thành, vừa hay nhân dịp này đi xem một chút.

Lão gia tử nổi giận, chuyện này khó mà giải quyết ổn thỏa.

Nhưng mà, chuyện này cũng không thể trách ta, sống quá lâu, trí nhớ kém một chút, chẳng phải là chuyện thường tình hay sao.”

Chương 441: Long Tộc sắp đến

Rượu quá ba tuần, Liệt tướng quân thản nhiên nói: "Cứ mặc kệ Long Tộc muốn cảnh cáo ai thì cảnh cáo, nếu dám xâm phạm nhân tộc, đánh lui là được. Vừa hay ta có thể nhân cơ hội bắt một con rồng về làm tọa kỵ, sau này mang binh đánh trận. Binh lính ở dưới gióng trống khua chiêng, ta ở trên trời gào thét, còn gì oai phong bằng!"

Kỵ sĩ rồng? Tần Phong khóe miệng giật giật, cũng không biết cái kiểu cưỡi rồng này có đứng đắn hay không.

May mà Võ Minh Hầu họ Liệt, không họ Doãn...

Suy nghĩ hơi bị lệch lạc một chút, Tần Phong lại lo lắng về việc Long Tộc xuất hiện ở Nam Vực, hy vọng hành động của Long Tộc sẽ không gây ra hậu quả quá lớn.

Hắn đối với việc Long Tộc sẽ như thế nào, ngược lại không quan tâm, chủ yếu là lo lắng cho Thương cô nương bên kia.

Lão nhạc phụ cũng không tiếp tục đề tài này nữa, hôm nay ông đến đây vốn là để thăm con gái, sau đó thảo luận về binh pháp.

Giờ mục đích đã đạt được, cơm tối cũng ăn gần xong, tự nhiên phải về.

Lúc này, Liệt Anh nhớ tới chuyện quân sư, vỗ trán nói: "Đúng rồi, tiểu tử, có hứng thú đến Võ Hầu quân của ta, làm một quân sư, dẫn binh đánh trận không? Nếu ngươi đồng ý, từ nay về sau, trong Võ Hầu quân, ta là nhất, ngươi là nhì."

Nhị phu nhân nghe vậy, thần sắc giật mình, tay phải kéo kéo

vạt áo Tần lão gia.

Tần lão gia nháy mắt ra hiệu cho phu nhân yên tâm.

Tần Phong vội vàng từ chối: "Đa tạ Liệt tướng quân hảo ý, bất quá vừa rồi vãn bối cũng đã nói, đối với binh pháp chỉ là biết sơ sơ. Giấy trên bàn, nhớ kỹ nội dung trong đó thì được, thật sự muốn lên chiến trường, e là nhìn thấy Thi Sơn Huyết Hải kia cũng đứng không vững."

"Hừ, đừng có qua mặt ta, có thể chiến thắng người khác trên Bách Binh Diễn Võ Bàn, chẳng lẽ lại không có chút bản lĩnh thật sự? Ngươi nói lời này, rõ ràng là sợ tên kia trách tội, có phải hay không?"

Tên kia này tự nhiên là chỉ Liễu Thiên Lộc.

"Hắn không phải là gả con gái cho ngươi sao? Thật sự không được, ta cũng gả con gái trong nhà cho ngươi!" Liệt Anh lớn tiếng nói.

Lời này vừa ra, Lam Ngưng Sương mở to mắt đẹp, trên bàn cơm luôn luôn yên tĩnh Liễu Kiếm Ly cũng là nghiêng đầu nhìn về phía Võ Minh Hầu.

Tần Phong lắc đầu cười khổ: "Võ tướng quân, con gái sáu tuổi của ngươi, hay là tự mình nuôi cho tốt đi. Ta đối với nương tử của ta một lòng một dạ, chưa từng nghĩ tới chuyện nạp thiếp."

Ừm, ít nhất là hôm nay không nghĩ...

Câu trả lời này lão nhạc phụ rất hài lòng, vốn định tiễn Liệt Anh đi, lại ra hiệu cho Tần Phong rót thêm một ly rượu, sau đó nói: "Liệt tướng quân, ngươi chinh chiến trở về, chẳng lẽ không cần phải về phủ xem sao. Nếu để tôn phu nhân biết ngươi không phải là người đầu tiên trở về tướng quân phủ, ngược lại ở chỗ khác uống rượu, thậm chí còn tuyên bố muốn gả con gái sáu tuổi

ra ngoài, không biết bà ấy sẽ nghĩ như thế nào?"

Liệt Anh nghe vậy, thân hình cao lớn lại hơi run lên.

Cảnh tượng này tự nhiên không thể thoát khỏi tầm mắt của Tần Phong, trong lòng hắn kinh ngạc, mãnh phu oai phong như vậy, vậy mà lại sợ vợ? Thật là mất mặt nam nhân.

Ngẩng đầu nhìn lão nhạc phụ, à, quên mất nhà mình cũng có một người, vậy thì không sao...

Liệt Anh uống cạn rượu trong ly, sau đó vội vàng đứng dậy, chỉ là trước khi đi ông ta vẫn không quên chà xát đối phương một chút: "Họ Liễu kia, ngươi cũng đừng có nhặt được con rể tốt mà đắc ý. Hiện tại tiểu tử này chính là miếng bánh ngon, trong đế đô người muốn giới thiệu khuê nữ cho hắn không ít. Nói không chừng ngày nào đó, hắn sẽ thích người khác."

Nói xong những lời này, ông ta vội vàng rời đi.

Bất quá bầu không khí trên bàn cơm, ngược lại bởi vì những lời này của Liệt Anh, trở nên kỳ quái.

Liễu Thiên Lộc nhìn về phía Tần Kiến An hỏi: "Thân gia, hắn nói lời này là ý gì?"

Tần lão gia bất đắc dĩ, chỉ có thể đem chuyện ban ngày hôm nay nói ra.

"Thì ra là như vậy." Liễu Thiên Lộc gật gật đầu, liếc mắt nhìn con gái mình, sau đó lại nhìn Tần Phong với vẻ mặt đầy ẩn ý.

Lam Ngưng Sương cùng Liễu Kiếm Ly vậy mà cũng là ăn ý nhìn qua.

Xong rồi, đây rõ ràng là muốn ta bày tỏ lập trường... Tần Phong nuốt một ngụm nước bọt, lúc này, hắn cũng không còn lựa

chọn nào khác, chỉ có thể giơ ba ngón tay lên trời, nói: "Mọi người yên tâm, ta đời này kiếp này chỉ cưới nương tử một mình, nếu vi phạm, trời đánh..."

Chữ "xuống" còn chưa nói xong, trên bầu trời đêm mênh mông, một đạo lôi điện khổng lồ như rồng bay ngang qua, chiếu sáng màn đêm như ban ngày.

Có cần phải trùng hợp như vậy không... Tần Phong trái tim nhỏ run lên, sau đó có chút chột dạ nhìn lên bầu trời, những người còn lại ở đây cũng lộ ra thần sắc kỳ quái.

Hạo Văn Viện, đỉnh Đăng Thiên Lâu, Thiên Giám Quốc Sư nhìn về phía lôi điện khổng lồ kia, lại nhìn thoáng qua chén trà đã vỡ vụn bên cạnh, lắc đầu: "Tính tình vẫn còn nóng nảy như vậy, thôi được rồi, nên đến vẫn là phải đến."

...

Vài ngày sau, nạn lụt dị thường hoành hành ở Nam Vực bỗng nhiên dừng lại, nhưng ngay sau đó là gió mây cuồn cuộn, mây đen như mực kéo dài ngàn dặm!

Trong mây đen có sấm sét cuồn cuộn, có móng vuốt khổng lồ ẩn hiện.

Vạn yêu ẩn nấp, chim muông không dám kêu.

Uy thế như trời sập, ép cho vạn vật trên đời không thở nổi.

Bách tính Nam Vực thấy vậy, chỉ cảm thấy như ngày tận thế sắp đến, lo sợ bất an.

"Sư phụ, đó là cái gì?" Theo Viêm Chu đến Nam Vực lịch lãm, Ly Lạc ngẩng đầu nhìn trời, thần sắc kinh ngạc, áp lực từ trong đám mây đen kia, ngay cả hắn cũng cảm thấy sợ hãi, không sinh nổi ý nghĩ phản kháng.

"Long Tộc." Viêm Chu thản nhiên nói.

"Long Tộc? Chẳng phải bọn họ ẩn cư ở Thiên Trì chi địa, cơ bản không đặt chân đến nhân gian sao, bây giờ lại làm ra trận thế này, rốt cuộc là muốn làm gì?" Ly Lạc nhíu mày hỏi.

Long Tộc chính là tồn tại trong truyền thuyết, nếu như đối với nhân tộc có ý xấu, vậy thì không phải chuyện tốt!

Viêm Chu híp mắt, sau đó mũi chân điểm nhẹ, trong nháy mắt biến mất tại chỗ.

Không lâu sau, trong đám mây đen kia liền vang lên tiếng long ngâm, lôi điện cuồn cuộn!

Bất quá cảnh tượng này cũng không duy trì được bao lâu, ước chừng thời gian một nén nhang, Viêm Chu đã trở về, ống tay áo bên phải bị rách một góc.

Ly Lạc vội vàng hỏi: "Sư phụ, người không sao chứ?"

Trong mắt Viêm Chu xẹt qua một tia kinh ngạc: "Không sao, đám gia hỏa này là muốn đến Phụng Thiên Thành hưng sư vấn tội."

"Vấn tội?" Ly Lạc khó hiểu: "Chẳng lẽ là có kẻ nào không biết sống chết, đắc tội với Long Tộc?"

"Nói theo một ý nghĩa nào đó, có thể nói như vậy."

"Sư phụ, chúng ta phải nhanh chóng truyền tin cho Phụng Thiên Thành mới được!"

Viêm Chu lắc đầu: "Làm ra động tĩnh lớn như vậy, Phụng Thiên Thành bên kia làm sao có thể không biết? Hơn nữa... chuyện này, người ngoài tốt nhất là không nên nhúng tay vào."

...

Không lâu sau, tin tức Nam Vực phong vân biến sắc, mây đen ngàn dặm di chuyển về phía bắc truyền đến Phụng Thiên Thành, trong nháy mắt khiến lòng người hoang mang.

Trên đường phố, quán rượu, quán trà, chỉ cần là nơi có nhiều người, đều có người đang bàn tán về chuyện này.

"Các ngươi có biết không? Nam Vực gần đây xảy ra không ít chuyện kỳ quái, không nói đến nạn lụt không rõ nguyên do, còn có mây đen kéo dài ngàn dặm đang di chuyển về phía chúng ta."

"Có người nói trong đám mây đen kia ẩn giấu một con hung thú ngập trời, đám mây đen kia chính là do thần thông bẩm sinh của hung thú biến thành!"

"Thật hay giả vậy? Con hung thú ngập trời kia, chạy về phía Phụng Thiên Thành chúng ta là có ý gì? Tìm đường chết sao?!"

Đúng lúc mọi người đang thảo luận sôi nổi về con hung thú không có thật kia, một người lên tiếng: "Bên trong đám mây đen kia ẩn giấu căn bản không phải là con hung thú ngập trời gì cả."

Mấy người tìm kiếm theo tiếng nói: "Ngươi lại biết rồi? Vậy ngươi nói cho chúng ta biết, đám mây đen kia rốt cuộc là cái gì?"

Nam nhân đang nói chuyện đặt chén trà trong tay xuống, sắc mặt ngưng trọng: "Là rồng, là vô số rồng!"

Chương 442: Hay là để Phi Lan gả cho hắn ta luôn đi

Mọi người nhìn nhau, sau đó là một tràng cười vang dội.

"Huynh đệ, nói khoác cũng được, nhưng cũng đừng nên nói dễ bị người ta vạch trần như vậy.

Ai cũng biết Long Tộc ẩn cư ở Thiên Trì, cơ bản không đặt chân đến nhân gian."

Một người khác bổ sung: "Đúng vậy, lần trước Long Tộc xuất thế, là cùng tướng sĩ Đại Càn hợp sức chống lại tộc Ca Lâu La.

Nay Ca Lâu La đã án binh bất động, Long Tộc vì sao phải xuất thế?"

"Ngươi cho rằng ta nói đùa với các ngươi sao!" Nam tử gầm nhẹ một tiếng: "Nhị cữu của ta hôm qua mới từ Nam Vực trở về sau chuyến buôn bán, đó đều là những gì ông ấy tận mắt chứng kiến!"

Nói xong, nam tử liền đem lời kể của nhị cữu mình, thuật lại một cách chi tiết.

Mọi người nghe xong, đều ngây người ra: "Lời này là thật sao?"

"Nếu có nửa câu giả dối, trời giáng thiên lôi!" Nam tử chỉ trời thề.

Ực!

Cũng không biết là ai nuốt nước miếng trước, quán trà vốn ồn

ào náo nhiệt bỗng chốc im lặng như tờ.

Nếu lời nam tử nói là thật, vậy nhiều Long Tộc rời khỏi Thiên Trì như vậy, đi đến Phụng Thiên Thành là vì chuyện gì?

Chẳng lẽ Long Tộc muốn khai chiến với nhân tộc sao?

Cảm xúc căng thẳng, lo lắng lan tràn trong lòng mọi người.

Mà người biết được trong đám mây đen di chuyển từ Nam Vực ẩn giấu Long Tộc không chỉ có một mình nam tử kia, lâu dần, tin tức Long Tộc đại cử tiến đánh Phụng Thiên Thành truyền đi khắp nơi!

...

Buổi tối, đại sảnh Tần phủ, cả nhà đang dùng bữa tối.

Tần Phong bỗng nhiên nhớ tới tin tức nghe được trên đường ra ngoài hôm nay, liền nói ra.

Nhị nương lo lắng nói: "Mấy ngày trước, nhà thông gia và Liệt tướng quân mới bàn luận chuyện này, ta còn đang mừng chúng ta đã từ Nam Vực dọn về Phụng Thiên Thành.

Vậy mà mới mấy ngày, đã có người nói Long Tộc muốn công đánh Phụng Thiên Thành?"

Tần lão gia không để tâm: "Chẳng qua là lời đồn đãi vô căn cứ thôi, Long Tộc rốt cuộc muốn làm gì, ai mà biết được."

Nhị nương trách cứ: "Chuyện lớn như vậy, những người đó sao dám nói bậy? Lão gia, ông chính là vậy, cái gì cũng không để tâm!"

Tần Phong thấy nhị nương bắt đầu trách móc lão gia, vừa định thêm dầu vào lửa.

Đúng lúc này, thiên địa rung chuyển.

Một tiếng long ngâm vang lên, chấn động đến mức đầu óc mọi người ở Phụng Thiên Thành ong ong tác hưởng!

Liễu Kiếm Ly linh cảm được điều gì, liền lóe người ra khỏi đại sảnh.

Tần Phong cùng mọi người cũng vội vàng chạy ra ngoài.

Tiếp đó chỉ thấy, bầu trời phía nam Phụng Thiên Thành, mây đen u ám kéo đến, sâu thẳm hơn cả màn đêm, trải dài đến tận chân trời.

Trong đám mây đen, lôi xà cuồn cuộn, Lôi Long gầm rú, tựa như ngày tận thế giáng lâm.

Không bao lâu, một tia sét khổng lồ tựa như có thể xuyên thủng trời cao từ trong đám mây đen lao ra, hóa thành hư ảnh Kim Long ngang trời, giương nanh múa vuốt.

Uy thế tỏa ra từ toàn thân nó, khiến cho tất cả mọi người trong Phụng Thiên Thành đều không thở nổi, giống như có một tảng đá lớn đè nặng lên tim gan.

Nhị nương nắm chặt lấy tay áo lão gia, lo lắng nói: "Lão gia, Long Tộc thật sự muốn công đánh Phụng Thiên Thành rồi!"

Tần lão gia khẽ nhíu mày, vỗ nhẹ lên mu bàn tay nhị nương, an ủi bà.

Tần Phong vẻ mặt vô cùng kinh hãi, hắn cũng không hiểu, Long Tộc rốt cuộc vì sao lại làm như vậy?

Đột nhiên, hắn chỉ cảm thấy bụng mình có chút khác thường, dẫn động thần thức nhìn vào đan điền trong cơ thể, viên Long Châu tỏa ra kim quang, tỏa ra nhiệt độ nóng rực.

Mà nhiệt độ này càng ngày càng cao, dần dần đến mức không thể chịu đựng nổi.

Trong Thần Hải, viên châu sáng lơ lửng trên Vấn Tâm Đài lóe lên một tia bạch quang, bao bọc lấy Long Châu.

Kim quang dần dần rút đi, nhiệt độ nóng rực kia cũng không còn nữa.

Tần Phong thở phào nhẹ nhõm, trong lòng thầm nói: "Đa tạ tiền bối ra tay tương trợ."

Nhưng không có ai đáp lại.

Ở một bên khác, hư ảnh Kim Long khổng lồ trên bầu trời, hai mắt trừng lớn, trên không Phụng Thiên Thành, mây đen trong nháy mắt lan tràn, hóa thành biển sấm sét, giống như một lưỡi hái tử thần treo trên đầu mọi người!

Chuyện này gây ra động tĩnh quá lớn, trong hoàng cung, Minh Hoàng nhíu mày.

Đường đường là đế đô, dưới chân thiên tử, sao có thể dung túng ngoại tộc ở đây làm càn?

Tuy nhiên, hắn cũng có chút nghi hoặc, quan hệ giữa nhân tộc và Long Tộc tương đối vi diệu, tuy không tính là đồng minh, nhưng tuyệt đối cũng không phải là quan hệ thù địch.

Lão Long này rốt cuộc vì sao lại làm như vậy, chẳng lẽ thật sự muốn khai chiến với nhân tộc?

Nhìn biển sấm sét càng lúc càng dữ dội, trên đỉnh Đăng Thiên Lâu ở Hạo Văn Viện, một đạo thanh khí bay ra, chui vào trong biển sấm sét.

Biển sấm sét dần dần bình ổn trở lại.

Hư ảnh Kim Long thấy vậy, vung đuôi một cái, lao về phía Đăng Thiên Lâu, biến thành một đạo kim quang trên đường đi.

Khi kim quang này rơi xuống đỉnh Đăng Thiên Lâu, cự long biến mất, thay vào đó là một lão giả tóc bạc mặc hoàng bào, hai mắt trừng lớn, khí thế bất phàm, chính là cự long biến thành!

Mà hắn cũng chính là lão gia tử trong miệng Thương Mộc, lão tổ tông của Thương Long nhất mạch - Thương Huyền!

Thương Huyền vô cùng tức giận, chất vấn: "Lão già, ngươi che giấu khí tức của Long Châu thì đã sao?

Ta biết tiểu tử phụ bạc cháu gái ta đang ở trong Phụng Thiên Thành này, ngươi có thể bảo vệ hắn đến bao giờ!"

"Là ngươi tình ta nguyện, sao lại nói là phụ bạc người khác." Thiên Giám Quốc Sư thản nhiên đáp.

"Phóng rắm! Lấy được Long Châu của cháu gái ta, bảo vệ tính mạng, thời gian dài như vậy trôi qua, cũng chưa từng đến Thiên Trì tìm nó, rõ ràng là muốn chiếm Long Châu làm của riêng.

Mau giao hắn ra đây, ta muốn rút Long Châu về, sau đó băm thây hắn ra trăm mảnh!" Thương Huyền tức giận nói.

"Thiên Trì là nơi bí mật của thế gian, cho dù hắn muốn tìm, thì biết tìm ở đâu?"

"Đừng có lấy những lời bào chữa đó ra, lúc trước ta đã cho người nói cho hắn biết cách tìm Thiên Trì!"

"Ngươi chắc chắn?" Thiên Giám Quốc Sư thản nhiên hỏi.

"Ngươi già rồi, ngay cả chuyện này cũng không tính ra được sao? Thương Mộc, lại đây!" Thương Huyền gầm lên một tiếng.

Trong đám mây đen, lại một đạo kim quang bay ra, dân chúng

trong Phụng Thiên Thành mơ hồ nhìn thấy một bóng hình thướt tha trong kim quang đó.

Mà kim quang này cũng rơi xuống đỉnh Đăng Thiên Lâu, hóa thành mỹ nhân váy đen, chính là Thương Mộc!

"Nói cho lão già này biết, lúc trước ngươi có phải đã nói cho tiểu tử kia biết cách tìm Thiên Trì hay không!" Thương Huyền lạnh lùng nói.

Thương Mộc liếc nhìn lão gia tử, sau đó nhìn về phía Thiên Giám Quốc Sư không xa, chớp chớp mắt nói: "Lão gia tử, lúc đó ta vội vàng mang lễ vật đính ước của tiểu tử kia cho nương tử, nên quên mất chuyện này."

Thương Huyền nghe vậy, nếp nhăn trên mặt nhăn lại thành một đoàn.

Bầu không khí nhất thời có chút ngại ngùng.

Nhưng Thương Huyền dù sao cũng là lão Long sống không biết bao nhiêu năm, lại mở miệng nói: "Nếu hắn thật lòng, cho dù không biết Thiên Trì ở đâu, cũng có thể tìm được! Chẳng lẽ hắn không lo lắng cho an nguy của cháu gái ta sao?!

Lão già, mau giao hắn ra đây, ta muốn..."

Lời còn chưa dứt, Thương Mộc lại chen ngang một câu không đúng lúc: "Lão gia tử, quên nói với người, ta đã nói với tiểu tử kia, Phi Lan không có gì đáng ngại.

Chỉ là Long Châu rời khỏi cơ thể, cần phải ở Thiên Trì tu dưỡng một thời gian, để hắn kiên nhẫn chờ đợi là được."

Cảm giác của Thương Huyền lúc này, giống như ngọn lửa đang bùng cháy dữ dội, bị một chậu nước lạnh dội tắt, lửa giận không có chỗ phát tiết.

Biết trước như vậy, chi bằng không gọi Thương Mộc đến đây.

"Ngươi có thể trở về rồi." Thương Huyền quay đầu nói.

Thương Mộc không đáp, giả vờ như không nghe thấy, môi dưới khẽ động đậy sau lớp khăn che mặt: "Tiểu tử kia đang ở Phụng Thiên Thành, lão gia tử, chi bằng nhân cơ hội này, để Phi Lan gả cho hắn ta luôn đi.

Dù sao hai người bọn họ cũng là lưỡng tình tương duyệt, hơn nữa dung mạo thật của Phi Lan cũng đã bị đối phương nhìn thấy, Long Châu cũng bị đối phương dung nạp vào cơ thể.

Phi Lan ngoại trừ hắn ta ra, cũng không gả được cho ai khác."

"Cũng là một biện pháp hay." Thiên Giám Quốc Sư lên tiếng đáp.

Chương 443: Bày võ đài kén rể?

Thương Huyền nghe vậy, tức giận thổi râu trừng mắt: "Bảo bối tôn nữ của ta, làm sao có thể gả cho nhân tộc làm vợ, hắn cũng xứng sao?!"

Phản ứng này cũng nằm trong dự liệu của Thương Mộc, nàng hiểu rõ, lão gia tử đây là muốn tìm một bậc thang để xuống, liền nói: "Tính tình của Phi Lan, lão gia tử ngài cũng không phải không rõ, giống hệt đại tỷ đã khuất của ta, cố chấp vô cùng.

Chuyện đã nhận định, thì ai khuyên cũng không được.

Lúc trước, con bé kia sống chết không chịu rời khỏi Phụng Thiên Thành, chính là trong lòng vẫn còn vương vấn tiểu tử kia.

Hơn nữa lão gia tử cũng đã thấy, những thứ tiểu tử kia tặng cho Phi Lan, nó đều xem như bảo bối, dù cho để ta nhìn một cái, cũng là không tình nguyện, ngài còn trông mong nó có thể động lòng với ai? Chẳng lẽ giống ta, cô độc cả đời sao?"

Nói đến câu cuối cùng, trong giọng nói của Thương Mộc mang theo một tia u oán.

Lúc trước ở Bách Hoa Cốc, Tần Phong viết xuống bài thơ "Chúng lý tầm tha thiên bách độ, mạc nhiên hồi thủ, na nhân khước tại, đăng hỏa lan san xứ", nàng rất vui mừng.

Thế nhưng nàng vì cháu gái làm nhiều như vậy, cháu gái lại không muốn để nàng nhìn nhiều bài thơ kia một cái, thật sự là làm nàng lạnh lòng.

Lúc này, nàng là cô cô còn đang vì hạnh phúc của cháu gái, liều mạng tranh thủ đây.

Trong đầu suy nghĩ miên man, Thương Mộc điều chỉnh lại tâm tình buồn bực, lần nữa mở miệng: "Hơn nữa nhân tộc cũng không phải đều là kẻ vô dụng, tiểu tử kia ta cũng gặp qua vài lần, ngược lại cũng coi như là nhân trung long phượng.

Tuy rằng so với Long Tộc chi nhân còn kém một chút, nhưng cũng không kém bao nhiêu, miễn cưỡng coi như là xứng với Phi Lan.

Lão gia tử ngài thương yêu Phi Lan nhất, tổng không muốn nhìn thấy nó sau này cả đời, cả ngày đều lấy lệ rửa mặt chứ?"

Thương Huyền nhíu mày, kỳ thật lúc trước cha Phi Lan không cướp được Long Châu, trở về đem mọi chuyện kể rõ ràng, hắn vốn muốn trực tiếp ra Thiên Trì, đem Long Châu kia rút ra.

Về phần sống chết của đối phương, thì có liên quan gì đến hắn?

Chỉ là khi hắn nghe thấy Thương Phi Lan bị thương nặng hôn mê, trong miệng vẫn không ngừng gọi tên tiểu tử kia, liền mềm lòng.

Sau đó, Phi Lan ở Thiên Trì dưỡng thương, hắn vẫn luôn chờ đợi tiểu tử kia đến cửa thỉnh tội hoặc là cầu hôn.

Nhưng chờ mãi không thấy, tức giận, hắn liền thi triển thuật pháp, mượn hơi thở trên người Phi Lan, dùng lôi đình dẫn dắt Long Châu.

Đây vừa là cảnh cáo, cũng là nhắc nhở.

Thế nhưng, uy lực của lôi đình, lại luôn biến mất một cách khó hiểu, lúc đó, hắn liền biết, có đại năng đang bảo vệ tiểu tử kia

chu toàn.

Mà toàn bộ Đại Càn chi địa, tồn tại như vậy có thể nói là đếm trên đầu ngón tay, cơ bản đều ở Đế Đô.

Thêm vào đó khí cơ hư vô mờ mịt kia, Thương Huyền cũng đủ để xác định, tiểu tử kia ngay tại Phụng Thiên Thành!

Tiếp tục chờ đợi thêm một thời gian dài, tiểu tử kia vẫn không có động tĩnh.

Hắn liền cho rằng đối phương không muốn trả lại Long Châu, muốn chiếm Long Châu làm của riêng, nổi trận lôi đình, mới có một màn ngày hôm nay.

Bất quá tất cả hiểu lầm, cũng đã được giải trừ, tất cả đều là do tộc nhân không đáng tin cậy mang đến.....

Nhưng cho dù là hiểu lầm, cho dù Thương Mộc không ngừng khuyên nhủ, nếu trực tiếp đồng ý hôn sự này, thì mặt mũi lão long như hắn để vào đâu? Uy nghiêm của Long Tộc lại đặt ở nơi nào?

Nghĩ tới nghĩ lui, hắn nghĩ ra một biện pháp, vừa có thể thể hiện uy nghiêm của Long Tộc, lại có thể để tiểu tử kia trước khi cưới được bảo bối tôn nữ, phải chịu đủ mọi khổ sở.

Thương Huyền trầm mặt, tiếp tục nói: "Nữ nhi Long Tộc, há là ai muốn cưới cũng được, tiểu tử kia muốn cưới Phi Lan cũng được, nhưng phải tiếp nhận khảo nghiệm!"

"Khảo nghiệm gì?" Thương Mộc lên tiếng hỏi, trong lòng có chút bất an.

"Ngày mai, ta sẽ phái tộc nhân ở Phụng Thiên Thành bày ra võ đài, ai có thể xông qua võ đài, người đó mới có tư cách cưới Phi Lan!" Thương Huyền kiên quyết nói.

Lời này vừa nói ra, Thiên Giám Quốc Sư khẽ nhíu mày.

Thương Mộc càng là trực tiếp nói: "Vạn vạn lần không thể, tiểu tử kia năm nay còn nhỏ tuổi, tu vi không cao, làm sao có thể là đối thủ của tộc nhân?"

"Hừ, Long Tộc ta há là kẻ ỷ lớn hiếp nhỏ, ỷ mạnh hiếp yếu sao? Ta sẽ để tộc nhân áp chế thực lực bản thân xuống cùng cảnh giới với hắn."

Tuy nói như vậy, nhưng Thương Mộc cũng hiểu rõ, Long Tộc bởi vì huyết mạch nhục thân cường đại cùng với bản mệnh thần thông, cùng cảnh giới, có bao nhiêu người là đối thủ của bọn họ?

"Lão gia tử, ngài có từng nghĩ tới, Phụng Thiên Thành thiên tài vô số kể, vạn nhất có người trước tiểu tử kia xông qua võ đài.

Chẳng lẽ ngài còn muốn Phi Lan gả cho người khác sao? Con bé kia thà chết cũng sẽ không đồng ý." Thương Mộc nhíu mày.

Thương Huyền nghe vậy, lạnh giọng đáp: "Người của Long Tộc ta, há là ai cũng có thể dễ dàng đánh bại?

Hơn nữa, nếu thật sự xuất hiện tình huống này, cũng là do tiểu tử kia ra tay quá chậm, đến lúc đó, bất luận các ngươi nói gì, ta đều sẽ cưỡng ép rút Long Châu trong cơ thể hắn!"

.....

Trong mây đen hai đạo kim quang lướt vào Hạo Văn Viện Đăng Thiên Lâu, động tĩnh lớn như vậy, phần lớn mọi người ở Phụng Thiên Thành tự nhiên đều nhìn thấy.

Các loại nghi ngờ, phỏng đoán, bất an lan tràn trong thành.

Lần này Long Tộc đến thế hung hãn, vừa đến liền đi Đăng Thiên Lâu, rốt cuộc là vì sao?

Phải biết rằng, trong Đăng Thiên Lâu thế nhưng có Thiên Giám Quốc Sư tọa trấn!

Tâm tư của Tần Phong ngược lại không giống với đa số mọi người, bởi vì hắn rõ ràng nghe thấy thanh âm già nua kia gọi một người tên - Thương Mộc.

Mà Thương Mộc, chính là cô cô của Thương Phi Lan!

"Chẳng lẽ Thương cô nương cũng ở trong đám mây đen kia?" Trong lòng Tần Phong vừa kinh vừa hỉ, hắn triển khai dị năng Song Đồng nhìn về phía đám mây đen kéo dài kia, hy vọng nhìn thấy đôi chân dài khỏe khoắn quen thuộc kia.

Thế nhưng, dị năng Song Đồng vô vãng bất lợi, lại căn bản không thể nhìn xuyên qua sự che lấp của mây đen.

Ngoại trừ lôi đình cuồn cuộn, và tầng mây đen kịt như mực, Tần Phong không còn nhìn thấy gì khác.

Chỉ là không biết vì sao, từ sau khi kim quang kia tiến vào Đăng Thiên Lâu, mí mắt trái của hắn cứ giật liên tục.

Đột nhiên, trong Đăng Thiên Lâu, hai đạo kim quang lần nữa lướt ra, lần nữa chui vào trong mây đen.

Tầng mây cuồn cuộn, lôi đình ngừng lại.

Vô số thân hình to lớn ẩn giấu trong mây đen, chậm rãi thu liễm, ngay cả đám mây đen ngàn dặm kia cũng với tốc độ mắt thường có thể thấy được nhanh chóng thu nhỏ lại.

Chờ đến khi mây đen tiêu tán, bầu trời đêm trở lại quang đãng, cái gì cũng không còn, tất cả những gì vừa xảy ra giống như một giấc mộng.

.....

Người của Ngục La Ty sau khi chạy tới Đăng Thiên Lâu, gặp được Thiên Giám Quốc Sư, sau đó lại nhanh chóng trở về hoàng cung, đem mục đích Long Tộc đến đây bẩm báo lại.

Nghe xong tất cả, cho dù là Minh Hoàng thân là vua một nước, cũng nhất thời kinh ngạc đến mức nói không ra lời: "Long Tộc lớn chuyện như vậy, đến Phụng Thiên Thành này, chỉ là vì bày võ đài kén rể?"

Người của Ngục La Ty gật đầu đáp: "Quốc Sư đại nhân, chính là trả lời như vậy."

Lý do này, cho dù ai có nghĩ nát óc, cũng không đoán ra được.

Lý công công thần sắc kinh ngạc: "Bệ hạ, Long Tộc cử động như vậy chẳng lẽ có thâm ý gì?"

Minh Hoàng tự nhiên cũng không tin lý do đơn giản như vậy, hắn suy nghĩ kỹ lưỡng, nghĩ đến rất nhiều khả năng.

Có lẽ là Long Tộc sinh con nối dõi không dễ, cho nên đến Phụng Thiên Thành tìm kiếm cường giả để kéo dài huyết mạch.

Hoặc là Nam Vực Ca Lâu La Vương thức tỉnh, Long Tộc mượn việc liên hôn với nhân tộc, xác nhận quan hệ đồng minh, để sau này cùng nhau chống lại cường địch.....

Nhưng nghĩ kỹ lại, Minh Hoàng vẫn phủ định những suy đoán này, Long Tộc vừa cường đại vừa tự cao tự đại, làm sao có thể vì lợi ích của bản thân, mà làm ra chuyện hoang đường như vậy?

Không đoán ra được nguyên do, Minh Hoàng nhéo nhéo mi tâm nói: "Bất kể phía sau là lý do gì, đối với nhân tộc ta mà nói, đều là chuyện tốt."

Lý công công gật gật đầu, cũng có thể hiểu được đạo lý trong đó.

Nếu có người có thể xông lên võ đài thành công, kết hôn với Long Tộc, vậy tương đương với việc tranh thủ được cho nhân tộc một đồng minh cường đại như Long Tộc.

Thế nhưng, Long Tộc nào có dễ dàng bị đánh bại như vậy?

Chương 444: Bắt đầu tỷ võ chiêu thân

Đêm đó, rất nhiều người ở Phụng Thiên Thành trằn trọc trở mình, cả đêm không ngủ.

Họ vừa lo lắng Long Tộc lại đột nhiên tấn công, bản thân sẽ chết một cách oan uổng, khó hiểu.

Cũng vừa là vì được chứng kiến Long Tộc trong truyền thuyết, có chút kích động khó lòng chợp mắt.

Thậm chí đến tận ngày hôm sau, trên đường phố ngõ hẻm, vẫn còn rất nhiều người dân với quầng thâm mắt trò chuyện về cảnh tượng mây đen vần vũ đêm qua, và cả hư ảnh Kim Long lướt về phía Đăng Thiên Lâu.

Cũng bởi vì đêm qua Long Tộc đến phạm, lực lượng canh giữ trong Phụng Thiên Thành cũng được tăng cường không ít.

Bốn cửa thành Phụng Thiên Thành đều được bố trí rất nhiều Trảm Yêu Ti, thậm chí còn có cả người của ngục La Ty âm thầm bảo vệ.

Tại cửa thành phía Đông, Triển Thanh Phong ngáp một cái, có chút buồn chán, nhìn sang người mới vào nghề chưa lâu bên cạnh vẫn đang chăm chỉ đề phòng, hắn cười nói: "Tiểu tử, thả lỏng một chút đi, không cần phải căng thẳng như vậy."

Nghe vậy, nam tử nhíu mày đáp: "Tiền bối, đó là Long Tộc trong truyền thuyết đó! Mỗi một tộc nhân đều có thực lực cường hãn, chúng ta gánh vác trọng trách, canh giữ cửa thành, tự nhiên

không thể lơ là sơ suất."

Triển Thanh Phong nhướng mày: “Phụng Thiên Thành có bốn cửa thành Đông Tây Nam Bắc, làm gì có chuyện trùng hợp như vậy, lại vừa đúng lúc đi qua chỗ chúng ta?

Hơn nữa, cấp trên bảo chúng ta canh giữ cửa thành bất quá cũng chỉ là làm cho có lệ, thật sự xảy ra chuyện, thế nào cũng không đến lượt chúng ta nhúng tay vào.

Ngươi cũng không nghĩ xem, chỉ với thực lực của ngươi, Long Tộc nếu thật sự muốn xông vào trong Phụng Thiên Thành, ngươi cản được sao?”

Sắc mặt nam tử cứng đờ, suy nghĩ một lát sau nghiêm túc đáp: “Cho dù không cản được, ta cũng phải nghĩ hết biện pháp ngăn cản!”

Haiz, nghé con mới đẻ không sợ cọp, đúng là cứng đầu… Triển Thanh Phong lắc đầu, đang định truyền thụ kinh nghiệm nhiều năm làm người lọc lõi của mình.

Đúng lúc này, sét đánh ngang tai!

Cùng với một tiếng sấm nổ vang bên tai, một cây thạch trụ khổng lồ rơi xuống con phố rộng lớn.

Những người dân đang di chuyển trên đường chỉ cảm thấy một trận cuồng phong ập đến, thổi bay cả người bọn họ ra xa mấy trượng.

Ầm!

Thạch trụ chạm đất, mọi người miễn cưỡng giữ vững thân hình, kinh ngạc nhìn lại, chỉ thấy thạch trụ có đường kính khoảng ba mươi trượng, cao không biết bao nhiêu, toàn thân đen kịt, bề mặt có hoa văn hình rồng.

Trời mưa, trời tuyết, trời mưa đá, người dân trong thành đều đã từng chứng kiến, nhưng chuyện kỳ lạ như trời rơi thạch trụ này quả thật là lần đầu tiên gặp phải, không khỏi đều liên tưởng đến Long Tộc xuất hiện đêm qua.

“Tiền bối, người mau nhìn xem!” Nam tử run rẩy chỉ tay về phía xa ngoài cửa thành.

Triển Thanh Phong nhìn theo, chỉ thấy một đám người hùng hổ tiến đến, người dẫn đầu là một lão giả tóc bạc mặc hoàng bào, vẻ mặt uy nghiêm.

Phía sau ông ta, nam thanh nữ tú vô số kể, nam thì oai phong lẫm liệt, nữ thì thướt tha yêu kiều, tất cả đều dùng khăn che mặt, không nhìn rõ dung mạo.

Không thể trùng hợp như vậy chứ… Triển Thanh Phong nuốt nước bọt, là một lão làng đã làm việc nhiều năm ở Trảm Yêu Ti Phụng Thiên Thành, hắn tự nhiên biết nhiều chuyện hơn người khác.

Ví dụ như, nữ tử Long Tộc trước khi lấy chồng, đều phải dùng khăn vuông che mặt, bởi vì chân dung của họ chỉ có thể để cho vị hôn phu tương lai nhìn thấy.

Nếu có người nào đó vô ý vén khăn che mặt, nhìn thấy chân dung, vậy thì hoặc là cưới nữ tử Long Tộc, hoặc là chết!

Mà nhìn đám người kia, bộ dạng này, rõ ràng là Long Tộc…

Triển Thanh Phong hít sâu một hơi, cố gắng đè nén cơ thể run rẩy và sự bất an trong lòng, vì muốn làm gương cho một tiền bối, hắn cố gắng giữ bình tĩnh hạ lệnh: “Tiểu Lý, ta ở đây câu giờ, ngươi mau chóng mang tin tức Long Tộc đến đây về báo cho Trảm Yêu Ti!”

Lời vừa dứt, lại không có ai đáp lại.

Triển Thanh Phong nghiêng đầu nhìn lại, làm gì còn thấy bóng dáng Tiểu Lý đâu?

Quay đầu nhìn lại, thanh niên nhiệt huyết vừa rồi còn thề son thề sắt nói phải nghĩ hết biện pháp ngăn cản, lúc này đã chạy đi đâu mất, vừa chạy vừa lớn tiếng hô: "Tiền bối, ta đi Trảm Yêu Ti cầu cứu, người nhất định phải kiên trì!"

Triển Thanh Phong: "…"

Tiểu tử này, có tiền đồ.

Người của Long Tộc càng lúc càng gần, hai chân Triển Thanh Phong không ngừng run run, với thực lực của hắn, e là chỉ cần một chiêu là sẽ bị đối phương đánh cho máu thịt be bét.

Lúc này, trên vai hắn có một bàn tay đặt lên.

Triển Thanh Phong đang căng thẳng sợ hãi kêu lên một tiếng, nghiêng đầu nhìn lại, chỉ thấy một vị đại nhân ngục La Ty đầu đội khăn trắng, mặc áo bào đỏ, mà trên ngực áo bào đỏ còn thêu một chữ "Bính".

"Bính diện đại nhân!" Triển Thanh Phong kích động nói.

"Ở đây không cần canh giữ nữa, ngươi về đi." Bính diện nói.

"Vậy còn Long Tộc bọn họ?"

"Tuân theo mệnh lệnh của bệ hạ, cho phép người của Long Tộc tiến vào Phụng Thiên Thành."

…

Cây thạch trụ cao ngất tự nhiên thu hút sự chú ý của vô số người dân trong thành, mà hoa văn trên bề mặt thạch trụ cũng khiến người ta hiểu rõ, cây thạch trụ này là do Long Tộc xuất hiện đêm qua mang đến.

Nhưng điều khiến bọn họ chấn động nhất lại không phải là Long Tộc quay trở lại, mà là thánh chỉ được ban xuống từ trong hoàng cung.

Người dân trong thành đều không dám tin, lẩm bẩm lặp đi lặp lại nội dung trên thánh chỉ: "Long Tộc, muốn tỷ võ chiêu thân?"

Như một giọt nước rơi vào chảo dầu, cả Phụng Thiên Thành lập tức sôi trào.

Thì ra cây thạch trụ xuyên trời này lại chính là đài tỷ võ chiêu thân!

Kinh ngạc xong, thở phào nhẹ nhõm, tất cả mọi người đều trở nên hưng phấn.

Tỷ võ chiêu thân vốn dĩ đã là chuyện hiếm có, nếu chủ nhân tỷ võ chiêu thân lại là Long Tộc, vậy càng là chuyện chưa từng có.

Rất nhiều người đều đang phỏng đoán, rốt cuộc ai mới có bản lĩnh lớn như vậy, có thể vượt qua đài tỷ võ chiêu thân mà Long Tộc bày ra, cưới được nữ nhi Long Tộc, dương oai cho nhân tộc!

…

"Lại thua rồi, lại thua rồi!" Trên tầng cao nhất của một tửu lâu, mọi người thấy nam tử dự thi bị người của Long Tộc một chưởng đánh bay, đều thở dài một tiếng.

Tính cả những người trước đó, đây đã là người thứ hai mươi bảy thất bại.

Mà những người này đều là thảm bại, ngay cả một chiêu của người Long Tộc cũng không đỡ nổi!

"Còn nói muốn tỷ võ chiêu thân, đến lúc này, ngay cả người trấn thủ đầu tiên cũng không đánh bại được."

“Nghe nói lần này đài tỷ võ chiêu thân mà Long Tộc bày ra có tổng cộng ba cửa ải, chỉ có vượt qua toàn bộ, mới có tư cách cưới nữ nhi Long Tộc.”

“Ta thấy hơi khó, người của Long Tộc đã nương tay, áp chế thực lực bản thân xuống ngang bằng với người dự thi.

Thế nhưng nhục thân và thần thông bản mệnh của bọn họ thật sự quá mức cường hãn, nhiều người lên tỷ võ như vậy, ngay cả thần thông bản mệnh của đối phương cũng chưa ép ra được, đã thua rồi, như vậy thì đánh thế nào?”

“Tam Thập Lục Tinh, Thập Nhị Thần Tướng tuy danh tiếng vang dội, nhưng ngoài bọn họ ra, quả thật cũng không còn ai xuất sắc nữa.”

Nghe vậy, mọi người không khỏi thở dài một tiếng, bọn họ vừa cảm thán sự cường đại của Long Tộc, cũng vừa nhìn thấy sự yếu đuối của nhân tộc.

Lúc này, có người lạc quan lên tiếng: "Mọi người không cần phải bi quan như vậy, đây mới chỉ là ngày đầu tiên, Đại Càn chúng ta nhân tài lớp lớp, nhất định sẽ có người có thể tỷ võ thành công.

Nói đi cũng phải nói lại, các ngươi không hiếu kỳ, nếu tỷ võ thành công, có thể cưới được vị nữ nhi nào của Long Tộc sao?”

Chủ đề này được đưa ra, mọi người cũng trở nên hứng thú, bắt đầu phỏng đoán, nữ nhi Long Tộc ai nấy đều là tuyệt sắc giai nhân!

Ở một góc gần cửa sổ tửu lâu, Lam Ngưng Sương nhìn về phía đài tỷ võ, hiếu kỳ hỏi: “Phu quân, chàng nói xem lần này Long Tộc tỷ võ chiêu thân rốt cuộc là vì cái gì?”

Lời vừa dứt, lại không có ai đáp lại.

Nghiêng đầu nhìn sang, Lam Ngưng Sương chỉ thấy Tần Phong nhìn đài tỷ võ phía dưới, ánh mắt liếc nhìn xung quanh, giống như đang tìm kiếm thứ gì đó.

“Phu quân?!”

Chương 445: Trực giác của phụ nữ thật đáng sợ

“A? Chuyện gì vậy?” Tần Phong hoàn hồn.

“Cô gia, huynh đang nhìn gì mà chăm chú vậy?”

“Tự nhiên là đang xem tỷ võ.” Tần Phong chột dạ đáp, kỳ thực hắn đang tìm kiếm bóng dáng Thương Phi Lan.

Thế nhưng sau khi dùng dị năng tìm kiếm hồi lâu, mỹ nữ uyển chuyển thướt tha thì có rất nhiều, nhưng lại không thấy đôi chân dài quen thuộc kia.

Trong lòng thất vọng, Tần Phong cũng thở phào nhẹ nhõm.

Thất vọng tự nhiên là vì không gặp được Thương cô nương.

Thở phào nhẹ nhõm là vì Thương cô nương không có trong số này, vậy thì chuyện tỷ võ chiêu thân tự nhiên cũng không liên quan gì đến nàng.

Nghĩ đến đây, Tần Phong khẽ giật mình, thì ra trong lòng hắn lại để ý Thương cô nương đến vậy…

Vươn tay sờ lên bụng, cảm nhận hơi ấm của Long Châu trong đan điền lan tỏa khắp toàn thân, Tần Phong dường như đã hạ quyết tâm, hắn phải tìm cơ hội gặp Thương Mộc một chuyến, hỏi thăm tình hình Thương cô nương hiện giờ.

…

Một ngày trôi qua, mặt trời lặn, tỷ võ hôm nay cũng đến đây là

kết thúc.

Sức hấp dẫn của việc chiêu thân Long Tộc quá lớn, người muốn cá chép hóa rồng tự nhiên không ít, cho nên hôm nay người lên đài tỷ võ, tuy không đến trăm người, nhưng cũng không sai biệt lắm.

Hơn nữa người ra tay, hoặc là thiên tài trẻ tuổi, hoặc là cao thủ đã thành danh từ lâu.

Thế nhưng kết quả đều giống nhau, đừng nói là vượt qua cửa ải đầu tiên, ngay cả người có thể đỡ được một chiêu của Long Tộc cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Bách tính trong Phụng Thiên Thành cũng từ tâm trạng xem náo nhiệt ban đầu, biến thành kính sợ trước sự cường đại của Long Tộc, cho đến cuối cùng hóa thành bất lực và thất vọng sâu sắc.

Long Tộc cường đại như vậy, không phải là thứ mà nhân tộc có thể chống lại…

Chuyện tỷ võ chiêu thân lớn như vậy, mọi người trong Tần phủ cũng đều đang bàn tán.

Nhị nương vui mừng nói: “May mà Long Tộc đến đây là vì chiêu thân, nếu là muốn khai chiến với nhân tộc, e là nguy hiểm.

Ta nghe Thanh Nhi nói, hôm nay người lên đài tỷ võ, đều bị đánh bại trong một chiêu, căn bản không phải là đối thủ của Long Tộc.”

Tần lão gia không cho là vậy: “Phu nhân nói gì vậy, cao thủ Đại Càn nhiều vô số kể, những kẻ lên đài hôm nay, bất quá chỉ là đám thanh niên mặt hoa da phấn, vọng tưởng bám víu Long Tộc, một bước lên mây.

Bị đối phương đánh bại trong một chiêu, cũng là chuyện hợp

tình hợp lý.”

Nhị nương nghe vậy, khẽ nhướn mày lên: “Lão gia hôm nay đi xem tỷ võ sao?”

Lão gia không biết nguy hiểm đang đến gần, gật đầu đáp: “Ban đầu định đi dạo xung quanh, xem có cơ hội làm ăn nào không, tiện thể xem thử vài lần.”

Nhị nương liếc mắt, giả vờ bâng quơ nói: “Nghe nói, nữ tử Long Tộc đều cao ráo, che mặt bằng khăn vuông, đôi đồng tử dị sắc khiến người ta say đắm, ngay cả nữ tử nhân tộc nhìn thấy, cũng sẽ sinh lòng ngưỡng mộ, không biết có phải hay không?”

Tần lão gia hồi tưởng một phen, vuốt cằm nói: “Quả thực không tệ.”

Vừa dứt lời, nhị nương liền nũng nịu nói: "Hay cho lão gia, quả nhiên là chú ý đến nữ tử Long Tộc, ta thấy huynh đi xem tỷ võ là giả, gặp gỡ nữ tử Long Tộc mới là thật.

Sao vậy lão gia, có phải hận bản thân lúc trước không chịu tập võ, bây giờ cho dù muốn lên đài tỷ võ, cũng là lực bất tòng tâm?”

“Phu nhân, nàng đang nói gì vậy, ta căn bản chưa từng nghĩ như vậy.” Tần lão gia vội vàng biện giải.

“Nếu chưa từng nghĩ như vậy, sao huynh lại biết nữ tử Long Tộc trông như thế nào?”

Cảnh tượng ấm áp này, Tần Phong đã chứng kiến quá nhiều, hắn vừa xem náo nhiệt, vừa nghĩ xem khi nào thì ra tay, cho lão gia một đòn chí mạng, đối với ánh mắt cầu cứu của lão gia, cũng là coi như không thấy.

Thế nhưng đúng lúc này, lão gia bỗng nhiên vươn tay nói: “Khoan đã, phu nhân, vừa rồi nàng nói nữ tử Long Tộc đều trông

như thế nào?”

Nhị nương tức giận bật cười: “Lão gia, đến lúc này rồi, huynh còn muốn giấu diếm ta sao? Cao ráo, che mặt bằng khăn vuông, đôi đồng tử dị sắc!”

“Phu nhân, nàng không cảm thấy hình dáng này rất giống Thương cô nương mà chúng ta gặp ở Tấn Dương Thành sao?”

“Thương cô nương…” Nhị nương dường như nghĩ đến điều gì đó, sau đó trợn to hai mắt: “Đúng rồi, đúng rồi, lúc trước Thương cô nương hình như cũng ăn mặc như vậy, chẳng lẽ nói, Thương cô nương cũng là người Long Tộc?”

Lời này vừa nói ra, Lam Ngưng Sương nghiêng đầu nhìn sang, thần sắc kinh ngạc, bởi vì nàng cũng đã nghĩ thông suốt điểm này!

Liễu Kiếm Ly cũng chậm rãi ngẩng đầu lên.

Còn Tần Phong, lại là trong lòng “lộp bộp” một tiếng, chủ đề này sao lại vô duyên vô cớ kéo đến Thương cô nương vậy?

“Nói đến, lúc trước Thương cô nương còn giúp đỡ Tần gia chúng ta nhiều lần, Phong nhi đi Thư Lương Thành trở về sau, liền không gặp nàng ấy nữa.

Phong nhi, con có biết nàng ấy đi đâu không?” Tần lão gia bưng bát đũa, nghiêng đầu hỏi.

Lời chất vấn của nhị nương trước đó không những bị lão gia thành công lái sang chuyện khác, mà ngọn lửa chiến tranh này còn vô duyên vô cớ thiêu rụi đến người Tần Phong.

Tần Phong vốn dĩ chột dạ, liếc mắt nhìn thê tử bên cạnh, giả vờ bâng quơ nói: “Chuyến đi Thư Lương Thành, nguy hiểm vô cùng, sau khi tai họa thi quỷ được giải quyết, ta liền rơi vào hôn mê, lúc tỉnh lại, Thương cô nương đã không biết đi đâu.

Ta cũng không biết, nàng ấy đi đâu.”

“Không thể nào, Phong nhi, con và Thương cô nương quan hệ không tệ, nàng ấy trước khi đi, cho dù không chào hỏi con một tiếng, cũng sẽ nhờ người để lại tin tức cho con, sao có thể không từ mà biệt?” Tần lão gia gắp một miếng thịt kho tàu, ăn ngon lành.

Gần được rồi… Tần Phong hận đến nghiến răng, liếc mắt nhìn lão gia một cái.

Người sau coi như không thấy.

Lam Ngưng Sương cũng ngửi thấy mùi vị khác thường, lúc trước ở Tấn Dương Thành, nàng đã nhìn ra, trong lòng Thương cô nương có cô gia, đây là trực giác đặc biệt của nữ nhân.

Nếu đã như vậy, Thương cô nương trước khi rời đi, sao có thể không nói với cô gia?

Tình huống này, không ngoài hai khả năng.

Một là Thương cô nương có lý do bất đắc dĩ phải làm như vậy.

Hai là cô gia, nói dối!

Nếu là khả năng thứ nhất thì còn đỡ, nếu là khả năng thứ hai…

Đã xem qua rất nhiều thoại bản, chứng kiến đủ loại tình tiết, Lam Ngưng Sương, hiểu rõ một điều, nếu một nam nhân vì một nữ nhân mà nói dối, vậy hiển nhiên là giữa hai người này, đã xảy ra một số bí mật không thể cho ai biết!

Mà bí mật xảy ra giữa nam nữ, có thể là gì? Không phải là chuyện mà Liễu gia a bà đã nói sao?

Nghĩ đến đây, Lam Ngưng Sương vì tiểu thư nhà mình, cũng vì chút tâm tư nhỏ bé trong lòng, cười hỏi: “Cô gia, trước đây huynh

nói với chúng ta chuyến đi Thư Lương Thành nguy hiểm như thế nào, Thạch đại nhân và Chu đại nhân đều có nhắc đến, lại không nhắc đến Thương cô nương.

Đây là vì sao? Thương cô nương chính là cùng huynh đi Thư Lương Thành.

Chẳng lẽ… Ở Thư Lương Thành, Thương cô nương và cô gia đã xảy ra chuyện gì, cô gia không tiện nói?"

A, trực giác của phụ nữ thật đáng sợ?

Tần Phong nghe vậy, bề ngoài vẫn là dáng vẻ gió thoảng mây bay, nhưng một giọt mồ hôi lạnh trên trán đã thể hiện tâm trạng lúc này của hắn - căng thẳng!

Liễu Kiếm Ly nghiêng đầu nhìn sang, trong mắt mang theo chút nghi hoặc.

Nhị nương muốn nói lại thôi, sau đó dùng khuỷu tay huých nhẹ người bên cạnh.

Tần lão gia gắp thức ăn nhanh hơn, hình như là nhìn thấy chuyện gì đó ngon miệng.

Tần Phong cẩn thận từng li từng tí, không ngừng suy nghĩ tìm từ ngữ thích hợp, đem những chuyện không liên quan gì đến Thương Phi Lan trong chuyến đi Thư Lương Thành nói ra hết.

Còn chuyện ở chung một phòng, phát ra âm thanh mờ ám, đối phương đem Long Châu đút vào trong cơ thể hắn, là tuyệt đối không dám nhắc đến…

Chương 446: Liên quan gì đến lão già này?

“Thật sự chỉ có vậy thôi sao, cô gia?” Lam Ngưng Sương nghe xong, phản ứng đầu tiên chính là quá đỗi bình thường, căn bản không có gì kỳ lạ.

Nhưng càng như vậy, nàng lại càng hoài nghi.

Nếu cô gia và Thương cô nương thật sự không có gì, vì sao phải cố tình giấu giếm?

“Tự nhiên chỉ có vậy.” Tần Phong thản nhiên đáp, sau đó vội vàng đổi chủ đề: “Nói nhiều như vậy, đồ ăn trên bàn đều nguội hết rồi, mau ăn đi, nếu không còn phải phiền bếp hâm nóng lại.”

Cái cớ này, là thủ đoạn thường dùng của lão già để lảng tránh đề tài, không ngờ cả đời anh minh như ta, vậy mà cũng phải làm ra loại chuyện thấp hèn này… Tần Phong thầm than thở trong lòng.

…

Đêm đã khuya, Tần Kiến An đeo lên mặt nạ Bắc Quỷ Thủ, đi tới Đăng Thiên Lâu ở Hạo Văn Viện.

Thiên Giám Quốc Sư tóc trắng áo trắng chắp tay mà đứng, trên bàn đã sớm bày sẵn hai chén rượu, một bình rượu.

Tần Kiến An cũng không khách khí, khoanh chân ngồi xuống, tự rót cho mình một chén rượu, sau đó tháo mặt nạ xuống, nhấp một ngụm rượu, rồi kinh ngạc nói: “Tiên Nhân Tuý?”

Đây là rượu do Tần Phong tự tay ủ, lão già này tự nhiên là rõ ràng nhất.

Thấy Thiên Giám Quốc Sư không hề lay động, Tần Kiến An nhướn mày nói: "Ta vẫn thích dáng vẻ của ngươi khi ở Tấn Dương Thành hơn, không cần phải cứ giả vờ như vậy."

Thiên Giám Quốc Sư nghe vậy, xoay người lại, thản nhiên nói: "Ta cũng hâm mộ chính mình lúc đó."

Nếu không phải lo lắng cho thiên hạ, ai lại muốn bất kể xuân hạ thu đông, đều ngồi yên một chỗ, quan sát nhân gian?

Sống như vậy, quá mệt mỏi.

Hai người hàn huyên vài câu, Tần Kiến An đặt chén rượu xuống, nhắc tới chuyện Long Tộc đến đế đô: "Ban đầu ta còn đang nghĩ, thằng nhóc kia gặp lại Long Tộc cô nương kia sẽ là cảnh tượng gì, không ngờ lại bày ra trò này.

Thiết lập võ đài kén rể, nếu ta trẻ lại hai mươi tuổi, có lẽ…"

Những lời tiếp theo, Tần Kiến An không dám nói, chỉ lặng lẽ nhấp một ngụm rượu.

Nhưng nam nhi trẻ tuổi huyết khí phương cương, cũng là chuyện thường tình, ai mà không muốn thể hiện bản thân trước mặt mọi người, ai mà không yêu thích mỹ nhân?

Nữ tử Long Tộc, đều là tuyệt sắc nhân gian.

Lắc nhẹ chén rượu trong tay, Tần Kiến An trầm giọng nói: "Thương Huyền bày ra trận kén rể này, xem ra là không muốn gả cháu gái của mình đi? Vậy có nên để thằng nhóc nhà ta sớm ngày trả lại Long Châu, tránh sinh ra họa đoan gì không?"

Đêm đó ở Thư Lương Thành, ông vốn tưởng rằng Thương Phi

Lan cô nương kia trở thành con dâu nhà mình là chuyện chắc như đinh đóng cột.

Nhưng mà bây giờ, ông lại không nghĩ như vậy.

Long Tộc là chủng tộc cường đại cỡ nào, cùng cảnh giới, người trẻ tuổi nào có thể là đối thủ của bọn họ?

Mà thằng nhóc nhà mình tu hành Văn Thánh đạo thống, cho dù đã bước vào Ngũ phẩm cảnh giới, trong mắt lão già này, vẫn chỉ là kẻ gà mờ, căn bản không có khả năng khiêu chiến thành công.

Chỉ tiếc cho Long Tộc cô nương kia, đối với thằng nhóc kia nhất kiến chung tình.

Nghĩ đến đây, Tần lão gia tử thở dài một hơi.

Nếu có thể, ông thật sự muốn thay Tần Phong, lên đài khiêu chiến, nhưng điều này không thực tế.

Thiên Giám Quốc Sư bưng chén rượu lên đáp: "Nếu lão già đó không muốn gả cháu gái, lúc trước đã trực tiếp ra tay đoạt lại Long Châu rồi.

Ông ta bày ra trận kén rể này, chẳng qua là muốn giữ thể diện mà thôi."

Tần Kiến An nhíu mày: "Nhưng chuyện kén rể, ai ai cũng biết, nếu Phong nhi không thể vượt qua võ đài, làm sao cưới được đối phương?

Thương Huyền lão già đó, tuyệt đối sẽ không tự mình tát vào mặt mình."

Ai ngờ, Thiên Giám Quốc Sư lại đầy ẩn ý nói: "Chuyện khiêu chiến, ngươi không cần phải lo lắng.

Hiện tại ngươi nên suy nghĩ nhiều hơn, làm sao để Liễu Kiếm

Ly bên kia đồng ý để thằng nhóc nhà ngươi cưới thêm một người vợ nữa."

Tần Kiến An lộ vẻ mặt kỳ quái, ý của đối phương là, Tần Phong khiêu chiến không có gì khó khăn?

Biết con không ai bằng cha, hôm nay tận mắt chứng kiến thực lực của Long Tộc, ông trăm phần trăm tin tưởng, cho dù Phong nhi có dốc hết toàn lực, cũng không thể nào vượt qua người đầu tiên.

Nhưng đối phương là Thiên Giám Quốc Sư, đoán trước thiên hạ đối với ông ta mà nói, chẳng qua chỉ là chuyện nhỏ.

Chẳng lẽ, thật sự có biến số gì sao?

Tần Kiến An suy nghĩ miên man, lại nghĩ tới câu nói sau của Thiên Giám Quốc Sư, nhướn mày nói: "Thuyết phục Liễu Kiếm Ly là chuyện của thằng nhóc kia, liên quan gì đến lão già này?"

Bản thân ông ta nếu có bản lĩnh này, cũng sẽ không sau khi cưới nhị phu nhân, lại không nạp thêm thiếp thất nào nữa.

…

Kết quả tỷ thí hôm nay tự nhiên cũng truyền đến hoàng cung, đường đường Đại Càn đế đô, nơi tụ tập nhân tài, vậy mà ngay cả một người có thể đỡ được một chiêu của Long Tộc cũng không có?

Minh Hoàng thậm chí bắt đầu hoài nghi, Long Tộc bày ra trận kén rể là giả, mục đích chính là để phô trương thanh thế của Long Tộc.

"Truyền ý chỉ của trẫm cho Đặng Tư Chính của Trảm Yêu Ti, nếu như trước giờ Mùi ngày mai, vẫn không có ai có thể vượt qua võ đài, liền phái Tam thập lục tinh xuất chiến."

"Tuân mệnh." Lý công công cung kính đáp.

Mà ở một bên khác, Tam hoàng tử đã được giải trừ cấm túc, trở về cung điện của mình.

Lúc tranh luận học thuật, Vấn Tâm Đài của Đường Phi bị phá, Văn Thánh đạo thống khó mà tiến thêm, đã trở thành phế nhân.

Sau đó, Đường Hồng Vân - Thượng thư bộ Binh lại bị người ta đàn hặc, tước đoạt chức quan.

Thêm vào đó bản thân bị phụ hoàng cấm túc, hai chuyện liên kết với nhau, không khó để nhìn ra, đây là lời cảnh cáo của phụ hoàng đối với hắn.

Lần này kế hoạch nhắm vào Tần Phong, không những không thành công, ngược lại còn mất đi một trợ lực lớn ở bộ Binh, thậm chí còn khiến phụ hoàng bất mãn với hắn, có thể nói là thua ê chề.

Nghĩ đến đây, Tam hoàng tử tức giận, hất tung tất cả đồ đạc trên bàn xuống đất, trong nháy mắt, tiếng đồ vật vỡ vụn vang lên không dứt bên tai.

Thủ vệ tâm phúc đứng một bên, không dám phát ra tiếng động.

Cho đến khi Tam hoàng tử trút giận xong, lạnh lùng hỏi: “Đêm qua lúc ta bị cấm túc, nghe nói có tiếng sấm sét và tiếng rồng gầm vang lên, sáng sớm nay, cũng cảm thấy đế đô rung chuyển một trận, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Thủ vệ nghe vậy, liền đem chuyện Long Tộc đến và thiết lập võ đài kén rể nói ra hết.

Tam hoàng tử nghe xong, không hiểu sao lại kích động: “Long Tộc sẽ áp chế thực lực bản thân xuống ngang bằng với đối thủ?”

Thủ vệ gật đầu đáp: “Đúng vậy, bất kể đối thủ là cảnh giới gì, Long Tộc đều làm như vậy.

Nhưng huyết mạch thiên phú của Long Tộc là vậy, cường độ nhục thân sánh ngang với võ phu Kim Cương Bất Hoại cảnh giới, cho dù có áp chế thực lực, cũng không phải người thường có thể chống lại.

Cũng giống như những người khiêu chiến hôm nay, không một ai có thể bức Long Tộc thủ đài thi triển ra bản mệnh thần thông, đều bị đánh bại trong một chiêu."

Tam hoàng tử không để ý, ngược lại hỏi: "Ngươi thấy, nếu bản cung đi khiêu chiến, có mấy phần thắng?"

"Cái này…" Thủ vệ á khẩu, vắt óc suy nghĩ, mới đưa ra câu trả lời: "Thiên phú của điện hạ là vạn người không có, nếu cho ngài thêm thời gian trưởng thành, đánh bại Long Tộc căn bản không thành vấn đề.

Nhưng mà bây giờ…"

Những lời còn lại thủ vệ không nói, nhưng ý tứ đã không cần nói cũng hiểu.

Tam hoàng tử cười lạnh một tiếng: "Ngươi thật sự cho rằng Long Tộc bày ra trận kén rể này là vì muốn chọn ra một nhân tộc cường đại sao?"

"Ý của điện hạ là?"

"Long Tộc đều là hạng người tự cao tự đại, bọn họ sớm biết trừ phi là cao phẩm cường giả, nếu không không ai có thể đánh bại bọn họ.

Mà cao phẩm cường giả, sao có thể thèm muốn cái gọi là Long Tộc kén rể này?

Nếu ta đoán không lầm, trong lòng bọn họ đã sớm có mục tiêu chọn rể, đó chính là hoàng thất!

Bọn họ muốn liên hôn với hoàng thất nhân tộc, để đối kháng với một mối nguy hiểm nào đó mà chúng ta không biết.” Tam hoàng tử nhếch mép, phân tích.

Thủ vệ bừng tỉnh đại ngộ: “Cho nên, nếu Tam hoàng tử đi khiêu chiến, Long Tộc bên kia rất có thể sẽ nhường, để ngài thành công vượt qua?”

“Không sai, chờ đến lúc bản cung cưới được nữ nhi Long Tộc, sau này khi tranh đoạt ngôi vị Thái tử, cũng có Long Tộc làm chỗ dựa!

Đến lúc đó, Thái tử lấy gì để đấu với ta?”

Chương 447: Là tên tiểu tử đó, ngươi cũng không gả?

“Nha đầu ngốc, còn giận Lão gia tử nữa sao?” Trong một căn phòng, Thương Mộc một tay chống cằm, uể oải hỏi.

Bên cạnh giường, Thương Phi Lan không đáp, chỉ nhìn chằm chằm vào tờ giấy trắng trong tay, tay phải khẽ lướt qua những bài thơ trên đó, ngẩn ngơ.

Thấy vậy, Thương Mộc bất đắc dĩ nói: “Tính tình Lão gia tử ngươi cũng biết, ưa sĩ diện.

Hơn nữa, dựng đài chiêu thân cũng chỉ là làm cho có lệ mà thôi, nếu không Lão gia tử đã không để ta và cha ngươi canh giữ hai cửa ải sau.

Chưa nói đến chuyện khác, chỉ cần có ta ở đây, ngoại trừ tên tiểu tử kia, tuyệt đối không ai có thể vượt qua cửa ải của ta, ngươi cứ yên tâm.”

Động tác trên tay Thương Phi Lan khựng lại, sau đó lạnh lùng đáp: "Ta tức giận chỉ vì Lão gia tử chưa được ta đồng ý, đã tự ý dựng đài chiêu thân.

Bất kể là ai xông lên đài thành công, ta đều thà chết chứ không khuất phục."

Thương Mộc nghe vậy, đứng dậy, cười như không cười: "Nếu tên tiểu tử đó xông lên đài thành công, ngươi cũng không gả?

Trước khi trả lời, ngươi nên suy nghĩ cho kỹ, cơ hội kết hôn với Long Tộc, có thể nói là ngàn năm có một.”

“Ta...” Thương Phi Lan ngập ngừng, đã lâu không gặp, hình bóng áo đen kia trong đầu vẫn chưa hề phai nhạt, ngược lại theo thời gian, càng thêm rõ ràng.

Nàng đương nhiên là muốn gả, nhưng lại có chút sợ hãi không rõ nguyên do.

Nàng biết rõ thực lực của Tần Phong, cho dù hắn có thể vượt qua cửa ải thứ nhất, cho dù cô cô có nhường hắn, nhưng dù thế nào, Tần Phong cũng không thể nào vượt qua cửa ải của cha nàng.

Hơn nữa, Tần Phong nhất định sẽ vì nàng mà xông lên đài sao?

Dù sao trong nhà hắn, cũng đã có Liễu Kiếm Ly rồi.

Nhỡ đâu từ đầu đến cuối, tất cả chỉ là đơn phương từ phía nàng, vậy phải làm sao?

Tính tình nàng ương bướng, cho dù lo được lo mất như vậy, cũng chỉ có thể âm thầm che giấu mọi cảm xúc trong lòng.

Nghĩ đến đêm chia tay ở Thư Lương Thành, nghĩ đến nụ hôn đó, nàng đau lòng đến mức nước mắt đảo quanh hốc mắt cũng không hề hay biết.

Thương Mộc thấy vậy, đau lòng ôm nàng vào lòng, nhẹ nhàng vỗ về lưng nàng, thở dài một tiếng: “Sao lại giống như đúc thế này?”

…

Rời khỏi phòng Thương Phi Lan, Thương Mộc tìm đến một người, chính là nam tử Long Tộc phụ trách canh giữ cửa ải thứ nhất, Thương Mân.

"Hôm nay canh giữ đài, cảm thấy thế nào?" Thương Mộc tùy ý hỏi.

Thương Mân thân hình vạm vỡ, khoanh tay trước ngực, tự tin cười nói: “Chỉ là đám nhân tộc tép riu, cho dù ta áp chế thực lực bản thân, bọn chúng cũng hoàn toàn không phải đối thủ!

Đừng nói là ép ta dùng ra bản mệnh thần thông, ngay cả người có thể đỡ được một chiêu của ta cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Tuy ta không biết Lão gia tử dựng đài tuyển rể, rốt cuộc là vì cái gì, nhưng chỉ cần có ta ở đây, nhân tộc đừng hòng xông lên đài thành công.

Muốn cưới nữ tử Long Tộc, hừ, bọn chúng cũng xứng sao?!”

“Ngươi nói như vậy, ta liền yên tâm, người này, ngươi hãy nhìn cho kỹ.” Thương Mộc vừa nói, vừa từ trong lòng lấy ra một bức tranh cuộn.

Mở ra xem, bên trong chính là chân dung của Tần Phong!

Thương Mân cẩn thận nhìn một cái, sau đó như hiểu ra điều gì: “Mộc tỷ, người này chính là tên nhân tộc cướp đi Long Châu của Phi Lan sao?

Ta hiểu ý của tỷ rồi, tên bội bạc hắn này, nếu ta gặp trên đài, nhất định cho hắn đẹp mặt!

Tỷ nói ta đánh gãy hai chân hắn, hay là đập nát cằm hắn thì tốt hơn?”

“Nếu ngươi gặp hắn, giả vờ một chút rồi để hắn đi qua.”

"Ra là vậy, vẫn là Mộc tỷ chu đáo, ta sẽ giả vờ một chút, để hắn... Hả?" Thương Mân ngẩn người: "Để hắn đi qua, dựa vào cái gì?!"

“Bằng việc ta biết, lúc nhỏ ngươi từng lén lút nấp sau thác nước, nhìn trộm nữ tử đồng tộc tắm rửa.

Nếu để những nữ tử đó và Lão gia tử biết chuyện này, ngươi đoán xem sẽ xảy ra chuyện gì?" Thương Mộc uy hiếp.

Thương Mân chột dạ, mặc dù trong lòng vạn phần không muốn, nhưng cũng chỉ có thể đồng ý.

"Nhớ kỹ, người đó tên Tần Phong." Thương Mộc suy nghĩ một chút, lại bổ sung một câu.

…

Ngày hôm sau, việc xông lên đài vẫn tiếp tục, nhưng sau ngày hôm qua, số lượng người xông lên đài đã giảm đi rất nhiều.

Dù sao đối mặt với Long Tộc cường đại, nếu không có đủ tự tin, xông lên cũng chỉ là tự rước lấy nhục mà thôi.

Hôm nay Tần Phong không đến Thái Bình thư viện dạy học, mà lại đến tửu lâu, hắn thậm chí còn cố ý cho Lam Ngưng Sương ra ngoài, chỉ để tiện cho mình tìm cơ hội gặp Thương Mộc, hỏi thăm tình hình của Thương Phi Lan.

Trong tửu lâu vẫn đông nghịt người, ồn ào náo nhiệt.

Mọi người đều đang bàn tán về chuyện xông lên đài, vừa cảm thán Long Tộc cường đại, vừa thở dài cho sự yếu đuối của nhân tộc.

"Hôm qua tuy không một ai vượt qua cửa ải thứ nhất, nhưng ít ra người xông lên đài vẫn nối tiếp không ngừng."

Có người bất đắc dĩ nói: "Có lẽ là bị đánh sợ rồi, bây giờ ngay cả dũng khí khiêu chiến Long Tộc cũng không còn."

"Haiz, nếu có Tứ Vực Thần Tướng đại nhân ở đây thì tốt rồi, ít nhất sẽ không để Long Tộc cứ như vậy mà thắng mãi."

"Đừng nói đùa, cho dù Thần Tướng đại nhân có ở đây, với thân

phận của bọn họ, làm sao có thể đi làm chuyện xông lên đài tuyển rể mất mặt như vậy?"

Mọi người nghĩ thông suốt điểm này, cũng lắc đầu thở dài.

Ngày thường nghe nhiều tin tức về Trảm Yêu Ti tam thập lục tinh và Thập Nhị Thần Tướng, khiến bọn họ cảm thấy nhân tộc vô cùng cường đại.

Nhưng đến khi thực sự gặp chuyện, bọn họ mới phát hiện, ngoại trừ tam thập lục tinh và Thập Nhị Thần Tướng, nhân tộc có thể đánh đấm thực sự quá ít.

Nào giống như Long Tộc, tùy tiện lôi ra một người, đều là chiến lực vô song.

Đúng lúc này, có người kinh hô: "Mọi người mau nhìn, có người muốn xông lên đài kìa!"

Tần Phong nghe vậy, đặt chén trà xuống, nhìn theo tiếng kêu, sau đó trợn tròn mắt, tuy đối phương dùng khăn che mặt, nhưng hắn vẫn nhìn ra manh mối từ đôi mắt của người đó.

Không phải là Tam hoàng tử suốt ngày đối đầu với hắn sao?

Lúc này Tam hoàng tử có lẽ là không muốn để quá nhiều người nhận ra thân phận, mặc một bộ võ phục màu xanh lam, bên hông đeo một thanh trường đao.

Hắn đã là ngũ phẩm Thần Hành cảnh, thân nhẹ như yến, leo lên đài cao, chẳng khác nào lấy đồ trong túi.

Sau khi lên đài, hắn lập tức rút trường đao bên hông, đao khí hóa hình, giống như liệt diễm, vô cùng bắt mắt.

Bách tính xem đài thấy vậy, hô vang, vừa lên đã có khí thế như vậy, bọn họ đương nhiên cảm thấy người xông lên đài này có lẽ có

hy vọng, có thể dương uy phong cho nhân tộc!

Còn Tần Phong lại lộ ra vẻ mặt cổ quái, thanh trường đao kia chẳng phải là Thiên Lưu Viêm Nhận mà trước đây Tam hoàng tử muốn dâng tặng cho Trấn Thiên Nhất, nhưng bị Trấn Thiên Nhất từ chối sao?

Thần binh như vậy cũng mang ra, xem ra Tam hoàng tử rất muốn thắng.

Suy nghĩ một chút, Tần Phong cũng có thể hiểu được dụng ý của đối phương, nếu có thể xông lên đài thành công, cưới được nữ tử Long Tộc, như vậy coi như có Long Tộc làm chỗ dựa.

Như vậy, Tam hoàng tử tranh đoạt ngôi vị Thái Tử với Thái Tử, cũng có thể tăng thêm một phần nắm chắc.

"Nhưng với thực lực của hắn, cho dù có thần binh hỗ trợ, muốn đánh bại nam tử Long Tộc, cũng là si tâm vọng tưởng, lấy đâu ra dũng khí leo lên đài." Tần Phong nhướng mày, sau đó gọi tiểu nhị, bảo bưng rượu ngon thịt ngon lên.

Trên đời này, còn gì hả giận hơn việc nhìn kẻ thù của mình ăn hành?

Tần Phong đã chuẩn bị xong xuôi, chỉ chờ xem Tam hoàng tử kia, sẽ bị đánh bại trong bao nhiêu chiêu.

Chương 448: Lấy thêm một người thì có là gì

Thương Mân nhìn thấy kẻ xông lên đài, lông mày nhíu lại.

Tối hôm qua mới bị Thương Mộc đe dọa, hắn đương nhiên phải cẩn thận một chút, nếu không nếu chuyện lúc nhỏ trộm nhìn Long nữ tắm rửa bị bại lộ, không chết cũng phải lột da.

Nhưng tên trước mắt này là chuyện gì xảy ra, tại sao phải dùng khăn che mặt, chẳng lẽ người này chính là tên tiểu tử gọi là Tần Phong kia, bởi vì lo lắng bị những người cùng tộc khác nhận ra thân phận, cho nên mới che giấu như vậy?

Vì để đề phòng vạn nhất, Thương Mân không lập tức ra tay, ngược lại hỏi: "Ngươi là ai? Tại sao phải che mặt, xưng tên ra!"

Tam hoàng tử nắm chặt Thiên Lưu viêm nhận trong tay nghe vậy, càng thêm tin tưởng suy đoán trong lòng: "Xem ra Long tộc thật sự muốn tìm một người tộc Nhân tộc có quyền có thế liên hôn, cho nên mới xác nhận thân phận đối phương trước khi ra tay."

Nghĩ đến đây, Tam hoàng tử tự tin tăng gấp bội, từng bước một đi đến trước mặt đối phương.

Mọi người đang xem tỷ võ thấy vậy, đều hít vào một ngụm khí lạnh.

"Từ khi xem tỷ võ ngày hôm qua đến nay, chưa từng có bất kỳ một kẻ xông lên đài nào, dám đường hoàng đi đến gần nam tử Long tộc như vậy, không ngờ nam tử áo lam này lại có khí phách

như thế!"

Vừa ăn thịt bò, vừa nhìn lên đài tỷ võ, Tần Phong cũng âm thầm kinh ngạc: "Tam hoàng tử này lại có gan như vậy, chẳng lẽ thật sự có chỗ dựa gì hay sao?"

Trên đài cao, Tam hoàng tử đã đi đến trước mặt Thương Mân, quay lưng về phía mọi người, chậm rãi tháo khăn che mặt xuống.

Thương Mân nhìn rõ dung mạo đối phương, lông mày nhíu lại, người này và người trong bức họa tối hôm qua hoàn toàn khác biệt, hành động này là có ý gì?

Tiếp đó chỉ nghe đối phương nhỏ giọng nói: "Ta là đương kim Tam hoàng tử!"

Giọng nói tuy nhỏ, nhưng lại thể hiện sự tự tin mãnh liệt.

Thương Mân nghe vậy, lộ ra thần sắc kỳ quái.

"Nói xong chưa?" Thương Mân thản nhiên hỏi, nắm chặt tay phải, phát ra tiếng "cạch cạch".

Tam hoàng tử thấy thế không ổn, vừa định nói thêm gì đó.

Bùm!

Thương Mân dậm chân phải xuống đất, một quyền hung hăng đánh ra, lực lượng thân thể kia, lại khiến không khí bị nén lại, hình thành tiếng nổ.

Tam hoàng tử trừng lớn hai mắt, phản ứng của đối phương hoàn toàn khác với dự đoán của hắn, lúc này cũng không dám chậm trễ, vội vàng dùng Thiên Lưu viêm nhận che trước người, ngưng tụ kình khí vào trong đó, ý đồ ngăn cản thế công của đối phương.

Đao quyền va chạm, lại phát ra tiếng kim loại va chạm.

Tam hoàng tử phát ra một tiếng hừ, thân thể loạng choạng lùi về sau, cố gắng lắm mới ổn định được thân hình.

Mà chỉ một chiêu, hổ khẩu của hắn đã bị chấn nứt, máu tươi nhỏ xuống.

Thương Mân xoay xoay cổ tay, lạnh giọng nói: "Đao là đao tốt, người thì kém xa."

Tam hoàng tử nghe vậy, tức giận trừng mắt: "Ngươi không nghe rõ sao? Ta là đương kim Tam hoàng tử!"

"Tam hoàng tử thì sao?" Thế công của Thương Mân lại ập đến, chỉ trong nháy mắt, đã đến trước mặt Tam hoàng tử.

Cơ bắp trên cánh tay trái nổi lên, sau đó hung hăng vung ra.

Keng!

Thiên Lưu viêm nhận cùng với Tam hoàng tử, cùng bị đánh bay ra ngoài, sau đó từ trên đài cao ngã xuống.

May mà có hộ vệ kịp thời ra tay cứu giúp.

Mà khi Tam hoàng tử bị đánh bay khỏi đài tỷ võ, thắng bại đã phân.

Bách tính đang xem tỷ võ thấy vậy, đều không khỏi phát ra tiếng thở dài, bọn họ vốn tưởng rằng người này ra sân khí thế bất phàm, ít nhất cũng có thể vượt qua cửa ải đầu tiên, kết quả cũng chỉ chống đỡ được một chiêu đầu tiên mà thôi.

Nhưng ngay khi mọi người đang ủ rũ, lại có một người vỗ án khen hay: "Hay!"

"Hả?" Mọi người trong tửu lâu nghe tiếng nhìn lại, chỉ thấy một vị công tử tuấn lãng bên cửa sổ thần sắc kích động, trong miệng còn ngậm một miếng thịt bò.

Tần Phong hiện tại ở Phụng Thiên thành có thể nói là tiếng tăm lừng lẫy, bách tính tự nhiên cũng nhận ra, nghi ngờ hỏi: "Tần công tử, ngài đây là?"

Tần Phong thấy vậy, có chút xấu hổ, nuốt miếng thịt bò xuống, bởi vì kích động mà tay phải giơ lên thuận thế hạ xuống, lắc đầu nói: "Hay... đáng tiếc!"

Mọi người phản ứng lại, phụ họa nói: "Quả thực đáng tiếc, Nhân tộc lại thua rồi."

"Cái gọi là tỷ võ chiêu thân này, chẳng qua là đang đánh vào mặt chúng ta mà thôi."

Tần Phong an ủi: "Mọi người cũng không cần phải đau lòng như vậy, chẳng lẽ mọi người không phát hiện ra, cao thủ chân chính trong Nhân tộc chúng ta đến nay vẫn chưa có ai ra tay, những người lên đài cơ bản đều là thiên tài trẻ tuổi.

Nhưng Long tộc huyết mạch thiên phú kinh người, sinh ra đã cao hơn vạn vật, nếu không có đủ tích lũy, đối kháng với bọn họ, thua kém cũng là lẽ thường tình."

"Tần công tử nói cực kỳ đúng, những Long tộc kia nhìn qua còn nhỏ tuổi, còn không biết bao nhiêu tuổi, xét về mặt nào đó, đây coi như là ỷ lớn hiếp nhỏ!" Một người phản ứng lại, phẫn nộ nói.

"Lời này cũng không thể nói như vậy, Long tộc tuổi thọ dài, hơn xa loài người, nam tử Long tộc trấn giữ đài tỷ võ kia, trong tộc bọn họ, e rằng chính là thế hệ trẻ tuổi.

Nói cho cùng, vẫn là thế hệ trẻ tuổi của Nhân tộc chúng ta, kỹ thuật không bằng người mà thôi."

Lời này vừa nói ra, mọi người đều lộ ra thần sắc ủ rũ.

Lần này, Tần Phong cũng không phản bác gì, Nhân tộc yếu đuối, vốn là sự thật không thể chối cãi.

Đây là vấn đề về căn cơ huyết mạch, cũng là vấn đề về truyền thừa.

Nhưng hắn tin tưởng, tương lai tình huống này nhất định sẽ thay đổi.

Bởi vì Kiếm Đạo Minh thành lập, cường giả cao phẩm của Đại Càn nhất định sẽ ngày càng nhiều.

Mà theo việc khoa cử được ban bố, số lượng Văn Thánh, Đạo Giả của Đại Càn cũng sẽ tăng lên với tốc độ kinh người.

Đến lúc đó, thiên tài của Nhân tộc chưa chắc đã kém hơn những chủng tộc khác.

Bọn họ cần, chẳng qua chỉ là thời gian mà thôi...

Ngay lúc này, ánh mắt của một người bỗng nhiên rơi vào người Tần Phong: "Nói đến đây, Tần công tử chưa từng nghĩ đến chuyện xông lên đài sao?"

Chu vi bách tính nghe vậy, hai mắt sáng lên, nhao nhao nhìn sang.

Các ngươi quá đề cao ta rồi... Tần Phong khóe miệng giật giật, bưng chén rượu lên, giả vờ uống rượu, cố ý không tiếp lời.

Hắn rất tự biết mình, rõ ràng hiểu rõ, cho dù hắn có xông lên đài, cũng chỉ là uổng công mà thôi.

Nhưng mọi người lại bắt đầu thảo luận sôi nổi về chủ đề này.

"Đúng vậy, Tần công tử lúc trước một mình đấu với mấy người Quốc Tử Giám, chưa từng thua trận nào, phong thái ngông nghênh kia ta đến nay vẫn còn nhớ rõ."

"Đúng rồi, đúng rồi, ta còn nghe người ta kể chuyện, Tần công tử ở Thư Lương thành, bố trí trận pháp, một mình tiêu diệt hơn mười vạn thi quỷ.

Nhiều thi quỷ như vậy, Tần công tử còn có thể tiêu diệt, đối phó với Long tộc chẳng phải là dễ như trở bàn tay sao?"

Tần Phong nghe vậy, rượu trong miệng phun ra ngoài.

Hơn mười vạn, là tên khốn kiếp nào phao tin đồn vậy? Lúc trước cho dù ta có khoác lác, cũng chỉ nói gần vạn thi quỷ mà thôi, vậy mà lại bị phóng đại lên gấp mười lần?

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, khoác lác nhiều rồi, rốt cuộc đã tiêu diệt bao nhiêu thi quỷ ở Thư Lương thành, bản thân hắn cũng sắp không nhớ rõ nữa.

"Tần công tử, đã đến lúc ngài ra tay, dập tắt uy phong của Long tộc rồi!"

"Đúng vậy, đều nói Long tộc chi nữ, cao không thể với, chẳng lẽ Tần công tử chưa từng nghĩ đến chuyện cưới một người về nhà chơi đùa sao?"

Kỵ sĩ rồng cao quý sao?

Lúc này trong đầu Tần Phong, lại hiện lên hình bóng Thương cô nương.

"Tự nhiên là muốn..." Nói được một nửa, hắn phản ứng lại, vội vàng đổi giọng: "Trong lòng ta đã có nương tử, không thể chứa thêm nữ tử nào khác nữa."

Mọi người nghe được lời này, cũng nhớ ra, nương tử của Tần công tử chính là Liễu Kiếm Ly danh tiếng lẫy lừng, cho dù so với nữ tử Long tộc, cũng là có hơn chứ không kém.

Huống chi, Thiên chi kiêu nữ như Liễu Kiếm Ly, làm sao có thể cho phép nam nhân của mình nạp thiếp?

Kiếm thần trẻ tuổi nhất từ xưa đến nay, cũng không phải là nói suông...

"Vậy thì thật đáng tiếc." Mọi người đều lắc đầu thở dài.

Tần Phong thở phào nhẹ nhõm, vốn tưởng rằng chủ đề này coi như bỏ qua, một giọng nói ngọt ngào lười biếng lại đột nhiên vang lên sau lưng: "Nếu ta không nhớ lầm, nam tử Nhân tộc, tam thê tứ thiếp chẳng phải là chuyện thường tình sao?

Đã như vậy, lấy thêm một người thì có là gì."

Chương 449: Nữ tử Long Tộc cũng không dễ chọc đâu

Nói thì dễ lắm, ai ở đó nói năng bừa bãi thế kia... Tần Phong xoay người nhìn lại, rồi trừng lớn hai mắt.

Những người dân khác nghe tiếng nhìn lại cũng đều lộ vẻ kinh ngạc, chỉ tay về phía nữ tử lên tiếng run rẩy nói: "Long... Nữ tử Long Tộc!"

Nàng mặc hắc y, tóc đen như thác nước, khăn che mặt, nhưng không gi�ấu được dung nhan xinh đẹp, đặc biệt là đôi mắt màu lam nhạt, khiến người ta mê mẩn.

Người tới chính là người mà Tần Phong định hôm nay sẽ gặp, cô cô của Thương Phi Lan - Thương Mộc!

"Lâu rồi không gặp, biệt lai vô dạng." Thương Mộc nhấc váy lên, chiếc mông đầy đặn đặt xuống trường kỷ.

Nàng duỗi người một cái, thân hình lồi lõm hiện ra rõ ràng.

"Cô... Sao cô lại tới đây?" Tần Phong kinh ngạc hỏi.

"Nếu ta mà không tới, chẳng phải con bé đó sẽ đau lòng chết sao?"

Tần Phong trừng lớn hai mắt: "Thương cô nương cũng tới sao?"

"Nếu không thì ngươi cho rằng tỷ võ chiêu thân này là chiêu thân cho ai?"

Tần Phong nghe vậy, lập tức đứng bật dậy khỏi chỗ ngồi, trong lòng kinh hãi vô cùng, người chiến thắng tỷ võ, sẽ được kết hôn với nữ tử Long Tộc, là Thương cô nương?

Đầu óc như bị đình trệ, trống rỗng.

Hắn còn đang mừng thầm vì không nhìn thấy bóng dáng Thương cô nương trong đám người Long Tộc, cho rằng chuyện chiêu thân này nhất định không liên quan đến Thương cô nương.

Nhưng có đôi khi, sợ cái gì thì cái đó lại đến.

Trong đầu hiện lên hình bóng Thương Phi Lan, nhớ lại từng chút từng chút một đã xảy ra với nàng, sắc mặt Tần Phong biến đổi, trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Hắn đương nhiên không hy vọng Thương cô nương sẽ gả cho người khác, trong lòng hắn thậm chí còn dâng lên một cỗ xúc động, muốn lên đài tỷ võ, vượt qua ba cửa ải!

Tuy nhiên, chưa nói đến việc với thực lực của hắn có thể đánh bại người thủ đài của Long Tộc hay không, chỉ nói đến việc hắn muốn lấy thêm một người vợ nữa, thì các nàng ở nhà có đồng ý hay không?

"Thì ra, ta cũng là một kẻ sợ vợ..."

Tần Phong lại ngồi xuống ghế, không nói một lời, trong lòng rối bời.

Thương Mộc thấy vậy, cũng không lên tiếng, chỉ khẽ phẩy tay áo, dùng khí cơ bao phủ không gian hai người đang ở.

Những người dân vốn còn đang kinh ngạc tò mò, bỗng chốc ngẩn người, nhưng chỉ trong nháy mắt, làm gì còn nhìn thấy bóng dáng Tần công tử và nữ tử Long Tộc kia nữa?

Thậm chí một lúc sau, bọn họ đều quên mất chuyện này, lại hướng về phía võ đài.

Tam hoàng tử sau khi thất bại, lại có vài người lần lượt lên đài, đều không ngoại lệ bị đánh bay khỏi đài.

Thời gian trôi qua nhanh chóng, sau giờ ngọ, người dám lên đài tỷ võ không đến ba người, đều bị một chiêu đánh bay khỏi đài.

Lâu sau, Thương Mộc mới lên tiếng: "Suy nghĩ lâu như vậy, vẫn chưa quyết định được, có phải là lo lắng nương tử ở nhà khó tính, không đồng ý cho ngươi lấy thêm một người nữa?"

Tần Phong hoàn hồn, cứng miệng nói: "Nói bậy, nam nhân Tần gia chúng ta ở nhà, ai cũng được đối xử như hoàng đế, nói một là một, nói hai là hai!"

Chỉ là nương tử đều là rèm sau nghe chính sự... Tần Phong thầm bổ sung một câu trong lòng.

Thương Mộc không đáp, dưới lớp khăn che mặt truyền đến một tiếng cười khinh miệt.

Đúng lúc này, người dân trong tửu lâu xôn xao: "Mọi người mau nhìn xem, người kia chẳng phải là một trong Tam Thập Lục Tinh trấn thủ Phụng Thiên Thành, Tiền đại nhân sao!"

"Thật sự là Tiền đại nhân, nhất định là ông ấy thấy Long Tộc quá mức ng arrogant ngạo mạn ở Đế Đô, nhịn không được muốn ra tay rồi."

Tiền đại nhân bước lên võ đài, thản nhiên nói: "Bản quan vốn không hứng thú gì với tỷ võ chiêu thân, nhưng phụng mệnh tại thân, chỉ đành tới đây tỷ võ một phen."

Thương Mân nhíu mày, nghiêm trận đối đãi: "Đánh nhau thì đánh nhau, nói nhảm nhiều như vậy làm gì."

Dứt lời, hắn bước ra một bước, nắm đấm phải đột nhiên vung lên, không gian như bị xé rách, mà Tiền đại nhân lại không né không tránh, một quyền nghênh đón.

Hai quyền va chạm, kình khí khủng bố quét ngang bốn phía.

Đại chiến bùng nổ.

Có thể trở thành một trong Tam Thập Lục Tinh, tự nhiên đều không phải hạng tầm thường.

Tiền đại nhân trấn thủ Đế Đô, Tần Phong cũng từng nghe nói, ông ta tu luyện Thần Vũ Đạo Thống, chủ yếu rèn luyện thân thể, võ phu Tứ Phẩm cảnh giới Kim Cang Bất Hoại có thể chia làm ba tầng, Bất Tử Bì, Bất Hủ Nhục, Bất Hóa Cốt.

Nói chung, Thần Vũ tu luyện khí đạo giả, chỉ đột phá đến cảnh giới Bất Tử Bì, bởi vì bọn họ phải dành nhiều thời gian hơn để lĩnh ngộ ngũ trọng ý cảnh của khí đạo.

Mà chỉ có võ phu thuần túy, mới chuyên tâm rèn luyện thân thể.

Vị Tiền đại nhân này chính là như vậy, Kim Cang Bất Hoại tu luyện đến cảnh giới Bất Hủ Nhục, thân thể so với Long Tộc cũng không hề thua kém.

Thương Mân trên võ đài, đơn thuần so đấu thân thể với Tiền đại nhân không chiếm được chút lợi thế nào, ngược lại còn bị áp chế.

Không còn cách nào khác, hắn lần đầu tiên thi triển bản mệnh thần thông, trong nháy mắt, trên không trung thạch trụ cao ngất, thiên lôi cuồn cuộn.

Thiên lôi khổng lồ ầm ầm bổ xuống, đánh thẳng về phía Tiền đại nhân.

Mọi người đều kinh hãi biến sắc, lo lắng Tiền đại nhân sẽ bị thiên lôi nhấn chìm.

Tuy nhiên, sau khi thiên lôi biến mất, Thương Mân trừng lớn hai mắt, bởi vì đối phương ngoại trừ quần áo bị cháy đen một chút ra, căn bản không hề hấn gì.

Sự tình đã đến nước này, Thương Mân cũng không giả bộ nữa, trực tiếp chắp tay nhận thua, tu vi đối phương cao hơn hắn, thân thể cũng cường hãn hơn hắn, tiếp tục đánh nữa, kết quả cũng đã rõ ràng.

Người dân trong thành thấy vậy, hô vang.

Nhưng Tần Phong nhìn võ đài, lại lộ ra vẻ mặt căng thẳng, nếu Tiền đại nhân liên tiếp phá giải ba cửa ải, chẳng lẽ Thương cô nương phải gả cho ông ta sao?

"Trận sau, nhất định phải thua..." Tần Phong lẩm bẩm.

Đúng lúc mọi người đang chờ đợi, người thủ đài thứ hai của Long Tộc sẽ là ai, thì Thương Mộc chậm rãi đứng dậy, đi về phía cửa sổ.

Tần Phong ngẩn người: "Nàng muốn làm gì?"

"Tự nhiên là như ngươi mong muốn."

"Mong muốn, mong muốn gì?"

Tần Phong còn chưa kịp phản ứng, Thương Mộc đã điểm mũi chân, thân hình lướt về phía thạch trụ cao ngất trên võ đài.

Hắn trừng lớn hai mắt, sự tình đã đến nước này, làm sao hắn có thể không hiểu, người thủ đài cửa ải thứ hai chính là Thương Mộc!

Mà cái gọi là như ngươi mong muốn, tự nhiên là Thương Mộc

đã nghe được lời hắn vừa nói.

"Người thủ đài cửa ải thứ hai, lại là nữ tử Long Tộc?" Người dân trong tửu lâu không nhìn thấy Thương Mộc từ tửu lâu bay ra, chỉ thấy đối phương như từ trên trời rơi xuống.

Có người mừng rỡ nói: "Cho dù Long Tộc có mạnh hơn nữa, nhưng đối phương dù sao cũng chỉ là nữ tử, cửa ải này Tiền đại nhân nhất định có thể vượt qua."

Trong Phụng Thiên Thành, gần như tất cả mọi người xem tỷ võ đều nghĩ như vậy.

"Có lẽ, ngay hôm nay, võ đài của Long Tộc sẽ bị công phá." Một người hưng phấn nói.

Thương Mân vì bị đánh bại, đã trở về đội ngũ Long Tộc.

Nghe thấy tiếng reo hò của đám đông, hắn lộ ra vẻ mặt kỳ quái, thực lực của Thương Mộc tỷ tỷ, trong toàn bộ Long Tộc đều có thể xếp vào hàng ngũ đầu.

Một tên Tam Thập Lục Tinh nho nhỏ, làm sao có thể là đối thủ của tỷ tỷ?

Lúc này nhân tộc vui mừng bao nhiêu, lát nữa bọn họ sẽ tuyệt vọng bấy nhiêu.

Sự thật đúng là như vậy!

Nhận ra thực lực của Thương Mộc không tầm thường, Tiền đại nhân lựa chọn ra tay trước, vừa lên đã vận chuyển toàn bộ kình khí vào lòng bàn tay phải, đánh về phía đối phương.

Tuy nhiên, một kích mạnh mẽ này, lại bị Thương Mộc dùng một ngón tay dễ dàng chặn lại!

Ngay sau đó, chỉ trong nháy mắt, Tiền đại nhân đã bị đánh bay

khỏi võ đài, mọi người thậm chí còn không nhìn rõ chuyện gì đã xảy ra.

Toàn bộ Phụng Thiên Thành, im lặng như tờ, dường như có thể nghe thấy tiếng kim rơi.

Mà người gây ra tất cả chuyện này, lại lóe người một cái, trở lại tửu lâu, đến trước mặt Tần Phong, thản nhiên nói: "Nương tử nhà ngươi không dễ chọc, nữ tử Long Tộc cũng không dễ chọc.

Ta cho ngươi thêm một đêm nữa, hãy về nói rõ mọi chuyện với Liễu Kiếm Ly.

Ngày mai nếu vẫn không thấy ngươi lên đài tỷ võ..."

Lời còn chưa dứt, chén rượu trước mặt Tần Phong đã vỡ thành bột mịn, hắn sợ tới mức toàn thân run lên.

Chương 450: Ta có một huynh đệ tốt

Đêm xuống, đại sảnh Tần phủ. Giữa bữa ăn, nhị phu nhân bỗng nhiên hỏi: “Phong nhi, đã nửa ngày rồi, con chẳng động đũa, cứ ngẩn ngơ như vậy, có tâm sự gì sao?”

Mọi người đều nhìn về phía Tần Phong.

Tần Phong nhớ đến chuyện ban ngày, nhớ đến bóng hình Thương cô nương, nhớ đến những lời Thương Mộc đã nói.

Là một nam nhân, tự nhiên nên có trách nhiệm, Thương cô nương đối với hắn tình thâm nghĩa trọng, nếu lúc này còn lùi bước, chẳng khác nào kẻ bất tài?

Nghĩ đến đây, hắn hít sâu một hơi, quay đầu nhìn nương tử, dường như đã hạ quyết tâm.

“Thực ra là thế này, ta có một huynh đệ tốt…”

Tiếp đó Tần Phong liền đem câu chuyện về “huynh đệ tốt” kể lại một cách sinh động, khéo léo gạt mình ra.

“…Ta tâm thần không yên, chính là bởi vì không biết nên trả lời hắn thế nào, có nên cưới nữ tử kia hay không.”

Tần lão gia nghe xong, lộ ra thần sắc cổ quái, nhị phu nhân thì cảm khái nói: “Không ngờ, bên cạnh Phong nhi lại xảy ra chuyện như vậy. Vấn đề này quả thực nan giải, cô nương kia đối với bằng hữu của con ân cứu mạng, hơn nữa đủ loại dấu hiệu đều cho thấy, cô nương kia có tình cảm với bằng hữu của con.

Bất quá, bằng hữu của con trong nhà đã có thê tử ân ái, chẳng lẽ cô nương kia không biết sao? Cho dù có gả vào, cũng chỉ có thể làm thiếp thất mà thôi. Ta nghe nói thân phận cô nương kia không tầm thường, người nhà nàng ta có thể đồng ý sao?"

Tần Phong đáp: "Người nhà nàng ấy nói, nam nhân tam thê tứ thiếp là chuyện thường tình, điểm này không thành vấn đề."

"Thì ra là vậy." Nhị phu nhân gật đầu, bắt đầu suy nghĩ vấn đề có nên cưới hay không.

Hắc Than Đầu ở một bên hỏi: "Cô gia làm sao biết, người nhà cô nương kia đã nói gì?"

"Đúng vậy, Phong nhi, sao con biết được?"

Tần Phong cười gượng: "Vị bằng hữu kia đã đến hỏi ý kiến ta, một số tình huống tự nhiên đều nói với ta, có gì kỳ lạ sao?"

"Cũng có lý."

Nguy hiểm thật, suýt chút nữa thì lộ tẩy rồi… Tần Phong thầm nghĩ.

Mọi người trong sảnh lại hỏi thêm nhiều chi tiết, nhị phu nhân và Lam Ngưng Sương trầm ngâm suy nghĩ.

Lúc này, Hắc Than Đầu lại đưa ra một câu hỏi cuối cùng: "Cô gia, bằng hữu của ngài, đối với cô nương kia rốt cuộc là có ý gì?"

Mọi người nghe vậy, đều nhìn về phía Tần Phong.

Tần Phong nhất thời cũng bị câu hỏi này làm cho nghẹn họng, hắn trương miệng, lại nhìn sang nương tử bên cạnh, muốn nói lại thôi.

Trong đầu nhớ lại những gì đã trải qua với Thương cô nương, một ý nghĩ trong lòng càng thêm kiên định.

“Chắc là, thích.” Nói xong câu đó, Tần Phong cảm thấy cả người nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

“Nếu đã vậy, ta thấy cô gia có thể khuyên bằng hữu cưới cô nương kia. Ân cứu mạng vốn đã khó trả, huống chi hai người còn có tình cảm với nhau.” Hình Thịnh đưa ra ý kiến của mình.

Huynh đệ tốt… Tần Phong gật đầu: “Ta thấy ngươi nói có lý.”

Tần lão gia cũng lên tiếng: “Nam tử hán đại trượng phu, chỉ cần một bát nước đoan bằng, cưới thêm mấy người cũng không sao. Huống chi Hình hộ vệ cũng đã nói, ân cứu mạng vốn đã khó trả, đã khó trả, tự nhiên chỉ có thể lấy thân báo đáp.”

Cha, về sau ta sẽ không bao giờ ngỗ nghịch với người nữa… Tần Phong thầm nghĩ.

Tần lão gia vừa dứt lời, liền nhìn thấy ánh mắt cười như không cười của nhị phu nhân bên cạnh, vội vàng bổ sung: “Đương nhiên, ta chỉ là nói về trường hợp của bằng hữu Phong nhi thôi, bản thân ta vẫn cho rằng, nam nhân nên chung tình, như vậy mới là có trách nhiệm.”

Nhị phu nhân rất hài lòng với những lời này, bèn thu hồi tầm mắt, lên tiếng: “Lời tuy nói như vậy, nhưng ta thấy, Phong nhi vẫn nên để bằng hữu của con nói chuyện này với thê tử nhà mình trước. Nếu thê tử hắn đồng ý, vấn đề này tự nhiên là dễ như trở bàn tay, nhưng nếu không đồng ý, thì khó xử rồi.”

Nói như vậy cũng coi như đã chạm đến vấn đề khiến Tần Phong đau đầu nhất, hắn liếc mắt nhìn nương tử, chột dạ nói: “Thực ra, bằng hữu của ta cũng muốn cưới cô nương kia, nhưng hắn lo lắng thê tử nhà mình sẽ không đồng ý. Mà hắn và thê tử rất ân ái, tự nhiên không muốn vì chuyện này mà nảy sinh mâu thuẫn. Mọi người xem, có cách nào hay không?”

Mọi người nghe vậy, người một câu ta một lời bắt đầu phát biểu ý kiến.

Bất quá Tần Phong căn bản không nghe, mà là đang quan sát phản ứng của nương tử.

Từ đầu đến cuối, Liễu Kiếm Ly vẫn là bộ dáng điềm tĩnh ung dung như vậy, yên lặng bưng bát cơm trong tay, đoan trang tao nhã, dường như đối với chuyện của "bằng hữu" Tần Phong căn bản không quan tâm.

Thấy đã đủ rồi, Tần Phong cố ý hỏi: "Nương tử, nàng thấy thế nào?"

Liễu Kiếm Ly nghiêng đầu nhìn lại, ánh mắt kia dường như có thể nhìn thấu lòng người, khiến Tần Phong không khỏi căng thẳng.

Nàng chậm rãi đứng dậy, nhẹ giọng nói: "Nếu chàng thật lòng thích nàng ấy, ta đồng ý cho chàng cưới."

Nói xong, nàng liền xoay người rời khỏi đại sảnh.

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người trong đại sảnh đều ngây người.

Mà người ngớ người nhất chính là Tần Phong, hắn phát hiện mình đã phạm phải một sai lầm lớn, tuy nương tử không hiểu nhân tình thế thái, nhưng không có nghĩa là nàng cái gì cũng không hiểu.

Có thể trở thành Tam phẩm Kiếm Thần trẻ tuổi nhất thế gian, tự nhiên là thiên tư thông minh.

Có lẽ ngay từ đầu, nương tử đã hiểu, vị bằng hữu kia bất quá chính là hắn.

Nghĩ đến đây, Tần Phong cũng không còn tâm trạng ăn cơm

nữa, vội vàng chạy ra khỏi đại sảnh.

Nhị phu nhân khó hiểu nói: “Lão gia, sao ta lại không hiểu? Đây không phải đang nói chuyện của bằng hữu Phong nhi sao?”

Tần lão gia thở dài: “Bằng hữu gì chứ, Phong nhi rõ ràng là đang nói chuyện của chính mình.”

Hắc Than Đầu cũng phản ứng lại, vẻ mặt ngẩn ngơ.

Nghĩ đến câu trả lời của mình vừa rồi, hắn hận không thể tìm cái lỗ nào chui xuống.

Hắn vậy mà lại trước mặt tiểu thư, bảo cô gia đi cưới thêm người khác?!

Nhị phu nhân che miệng kinh hô: “Chuyện của Phong nhi, vậy cô nương kia là ai?”

Lam Ngưng Sương nhìn theo bóng lưng rời đi của cô gia, ngẩng đầu nhìn thạch trụ lôi đài cao ngất, thở dài: “Là Thương cô nương.”

Điều nàng lo lắng nhất rốt cuộc cũng đã xảy ra, ở Thư Lương Thành, cô gia và Thương cô nương nhất định đã xảy ra chuyện gì đó.

…

Hồ đình Tần phủ, Liễu Kiếm Ly đứng trên đỉnh đình, bóng lưng có chút cô đơn.

Khí cơ quanh người nàng không thể khống chế, như cuồng phong quét qua bốn phía, mặt hồ nổi lên sóng lớn, cành cây gãy lá bay tứ tung, trên vách tường hiện lên từng đường nứt.

Liễu Kiếm Ly đưa tay phải đặt nhẹ lên ngực, trái tim nàng như bị ai đó bóp nghẹt, khó chịu vô cùng.

Đây là cảm giác mà nàng chưa từng có.

Trong đại sảnh, khi Tần Phong kể chuyện của bằng hữu, nàng cũng không để ý lắm.

Nhưng khi nàng nghe được câu "Chắc là, thích", nàng liền lập tức hiểu ra, vị bằng hữu kia chính là phu quân của nàng.

Đây là một loại trực giác, càng giống như là tâm linh tương thông với người mình yêu.

Mặc Tam Di ở Tấn Dương Thành từng hỏi nàng, chẳng lẽ nàng bằng lòng chia sẻ người mình yêu với nữ nhân khác?

Lúc đó nàng còn chưa thể đưa ra câu trả lời, bởi vì nàng chưa từng nghĩ đến những vấn đề này, nhưng khi tình huống này xuất hiện trước mặt, nàng mới hiểu, tự nhiên là không muốn.

Nàng chỉ hy vọng, phu quân là của riêng nàng.

Tiếng bước chân vội vàng truyền đến từ phía hành lang, đó là Tần Phong đang chạy tới.

Liễu Kiếm Ly vội vàng đè nén khí cơ đang cuồng bạo xuống, nàng sợ luồng khí cơ hỗn loạn kia sẽ làm bị thương hắn.

"Nương tử." Tần Phong nhìn bóng dáng cô đơn kia, nhẹ giọng gọi, trong lòng vô cùng áy náy.

Chương 451: Tên tiểu tử này đến góp vui gì đây?

Tần Phong hiện tại chỉ hận mình tự cho là thông minh, tưởng rằng có thể dùng một người bạn tốt không tồn tại để chuyển hướng sự chú ý, từ từ thăm dò ý tứ của nương tử, kết quả lại "lợn lành chữa thành lợn què"!

Biết trước như vậy, còn không bằng thẳng thắn với nương tử, còn tốt hơn một chút.

Lúc này, nương tử, so với lúc trước khi độ kiếp thất bại, một mình ngồi ở trung tâm hồ đình, trông còn khiến người ta đau lòng hơn, mà tất cả những điều này đều là lỗi của hắn!

Tần Phong thở dài một tiếng, chậm rãi bước vào hồ đình, đầu óc nhanh chóng xoay chuyển, suy nghĩ cách nói.

Nhưng mà sự đã đến nước này, tất cả những lời giải thích đều chỉ là ngụy biện mà thôi.

Hắn đi tới bên dưới hồ đình, chậm rãi ngồi xuống, sau đó tự mình kể lại mọi chuyện đã xảy ra với Thương Phi Lan.

Trong đó tự nhiên cũng bao gồm cả chuyến đi Thư Lương Thành, chân tướng việc Thương Phi Lan không từ mà biệt.

...

Ở góc khuất hành lang, lão gia và những người khác lo lắng trong lòng, nấp sau bức tường nghe lén.

Khi bọn họ nghe nói Thương Phi Lan vì cứu Tần Phong, đem

Long Châu quan trọng như tim cho hắn nuốt vào, ngay cả Lam Ngưng Sương cũng không khỏi động lòng.

Long Châu là vật đặc hữu của Thương Long nhất mạch, có công hiệu hóa mục nát thành thần kỳ.

Mà Long Châu một khi ly thể, đối với Long Tộc mà nói, hậu quả khó mà lường được.

"Thương cô nương nàng, quả nhiên đối với cô gia tình nghĩa sâu nặng." Lam Ngưng Sương không khỏi thở dài một tiếng.

Nhị nương thật không ngờ, Phong nhi đi Thư Lương Thành một chuyến lại hung hiểm như vậy, suýt chút nữa không thể trở về.

Bà vừa sợ hãi vừa cảm kích Thương cô nương, người mà bà đã từng gặp mặt vài lần, nếu không có nàng ấy, Phong nhi chẳng phải là lành ít dữ nhiều sao?

Lúc trước, khi Liễu Kiếm Ly gả đến Tấn Dương Thành, bà vốn đã có ý định để Thương cô nương làm con dâu, chỉ là ý nghĩ này theo sự xuất hiện của Liễu Kiếm Ly mà dần dần bị gạt bỏ.

Mà hiện tại, biết được nhiều trải nghiệm của Phong nhi và Thương cô nương, nàng ấy thậm chí nguyện ý vì Phong nhi mà hy sinh bản thân.

Đối với chuyện tình cảm luôn kiên trì nguyên tắc một vợ một chồng, nhị nương cũng không khỏi động lòng, cảm thấy Phong nhi lấy thêm một người nữa cũng không sao.

Tuy nhiên, chuyện này không phải do bà quyết định, mà phải xem Liễu gia tiểu thư kia nghĩ như thế nào.

...

Câu chuyện rất dài, nhưng cũng có lúc kể xong.

Tần Phong thở phào nhẹ nhõm, sau đó nhẹ giọng nói: "Nương tử, xin lỗi, ta nên nói chuyện này với nàng sớm hơn, nhưng ta vẫn luôn không biết nên mở lời với nàng như thế nào, ta..."

Lời còn chưa dứt, Liễu Kiếm Ly một thân bạch y đã nhẹ nhàng đáp xuống, nàng không nói gì, chỉ đưa tay đặt lên ngực Tần Phong.

Dẫn động khí cơ tiến vào trong cơ thể đối phương, Liễu Kiếm Ly cảm nhận được Long Châu ở đan điền, biết được những gì Tần Phong nói trước đó không phải là giả, sự khó chịu trong lòng nàng cũng tiêu tan đi rất nhiều.

Tần Phong cẩn thận nắm lấy nhu di của Liễu Kiếm Ly, sau đó nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng, vừa nói xin lỗi, vừa nhẹ nhàng vuốt ve lưng nàng.

Thời gian trôi qua trong tĩnh lặng.

Cho đến khi Liễu Kiếm Ly lên tiếng lần nữa: "Vậy, Long Tộc bày lôi đài kén rể, là vì Thương cô nương mà thiết lập?"

Tần Phong sửng sốt, sau đó đáp: "Đúng vậy."

"Sư phụ từng nói với ta, thực lực của Long Tộc đều không tầm thường, cho dù áp chế tu vi, cũng không phải người thường có thể sánh bằng, chàng có tự tin vượt qua lôi đài không?" Liễu Kiếm Ly ngẩng đầu hỏi.

"Bất kể có thể vượt qua hay không, cũng phải thử một lần, cha từng nói với ta, làm việc gì cũng phải hỏi lòng mình cho thỏa đáng.

... Hửm? Nương tử, nàng đồng ý để ta đi xông pha lôi đài sao?" Tần Phong kinh hỉ nói.

"Ừm." Liễu Kiếm Ly khẽ gật đầu.

Trong lúc kích động, Tần Phong ôm chặt Liễu Kiếm Ly vào lòng, chỉ nghĩ lấy được người vợ như vậy, phu còn cầu gì nữa?

Ở một bên khác, mọi người trốn ở góc khuất hành lang nghe đến đây, cũng coi như thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ cần Liễu Kiếm Ly đã đồng ý, vậy vấn đề lo lắng trước đó coi như được giải quyết.

Nhưng tiếp theo còn một nan đề, Hắc Than Đầu nói: "Cho dù tiểu thư đồng ý để cô gia cưới Thương cô nương, nhưng điều kiện tiên quyết để cưới được nàng ấy là cô gia có thể vượt qua lôi đài mà Long Tộc bày ra.

Cô gia tu hành Văn Thánh đạo thống, không giỏi chiến đấu, hắn có thể làm được sao?"

Nhị nương nghe vậy, cũng lộ ra vẻ lo lắng, một người đọc sách thì biết gì đến đánh đấm chém giết chứ?

Tần lão gia nghĩ đến lời Thiên Giám Quốc Sư từng nói, trầm tư suy nghĩ.

...

Việc Tam Thập Lục Tinh thất bại khi xông pha lôi đài, đối với mọi người ở Phụng Thiên Thành mà nói là một đả kích rất lớn.

Dù sao Tam Thập Lục Tinh và Thập Nhị Thần Tướng trong lòng bá tánh Đế Đô, đều là tồn tại bất bại.

Nhưng ai có thể ngờ được, đường đường là Tam Thập Lục Tinh đại nhân, đối mặt với nữ tử Long Tộc kia, lại ngay cả một chiêu cũng không đỡ nổi?

Ngày hôm sau, người của Long Tộc đúng giờ đến, người canh giữ cửa ải đầu tiên vẫn là Thương Mân.

Mà bá tánh đến xem cũng từ hưng phấn ngày đầu tiên, đến nay đã trở nên thất vọng tràn trề.

Bọn họ không còn quan tâm ai có thể cưới nữ tử Long Tộc kia nữa, chỉ hy vọng có người có thể đánh bại Long Tộc đang canh giữ lôi đài, bảo vệ tôn nghiêm của nhân tộc.

Trên một đài cao ở Trảm Yêu Ti, sắc mặt Đặng đại nhân âm trầm, phụng mệnh Minh Hoàng, phái Tam Thập Lục Tinh ra, kết quả cũng chỉ miễn cưỡng vượt qua cửa ải đầu tiên mà thôi.

Hắn tự nhiên không thể tránh khỏi bị Minh Hoàng trách mắng một trận, mà lửa giận này cuối cùng cũng trút lên người Tiền đại nhân của Tam Thập Lục Tinh.

Tiền đại nhân bị trách mắng, cũng không tức giận, dù sao đúng là hắn kỹ thuật không bằng người: "Thực lực nữ tử Long Tộc kia không yếu, cho dù không bằng Thần tướng đại nhân, cũng chênh lệch không nhiều.

Mà nàng ta chỉ là người thứ hai canh giữ lôi đài, thực lực của người thứ ba chỉ càng thêm khủng bố.

Đặng đại nhân, ta hoài nghi Long Tộc lần này bày lôi đài kén rể là giả, muốn quét sạch mặt mũi nhân tộc mới là thật."

Đặng Mặc nghe vậy, lông mày nhíu chặt, hôm qua hắn xem người ta xông pha lôi đài, cũng rõ ràng lời này không phải là giả.

Dừng một chút, Tiền đại nhân lại nói tiếp: "Hiện tại trong Trảm Yêu Ti, e rằng người có thực lực vượt qua lôi đài chỉ có Đặng đại nhân ngài.

Liên tục hai ngày xông pha lôi đài đều thất bại thảm hại, Minh Hoàng nổi trận lôi đình, nếu thật sự không được, hay là Đặng đại nhân ngài..."

"Nói bậy!" Lời còn chưa dứt, đã bị Đặng đại nhân cắt ngang.

"Ta lớn tuổi như vậy rồi, ngươi để ta đi tham gia xông pha lôi đài kén rể, cho dù có thể vượt qua ba cửa ải, lão mặt này của ta còn giấu vào đâu?" Đặng Mặc tức giận thổi râu trừng mắt.

"Nhưng mà Minh Hoàng bên kia."

"Là ngươi không có bản lĩnh, không vượt qua được lôi đài, liên quan gì đến ta."

...

Thương Mân đứng trên lôi đài Thạch trụ cao ngất nửa canh giờ, nhưng không một ai dám bước lên lôi đài.

Mà tình huống này, từ sau khi Tam Thập Lục Tinh bị đánh bại hôm qua, vẫn luôn như vậy.

Nghĩ cũng phải, ngay cả Tam Thập Lục Tinh uy chấn Đại Càn cũng không thể vượt qua lôi đài, người khác làm sao có thể làm được?

Cho dù lên lôi đài xông pha, cũng chỉ là tự rước lấy nhục mà thôi.

Trong hoàng cung, sắc mặt Minh Hoàng âm trầm vô cùng: "Đại Càn của trẫm chẳng lẽ không còn ai nữa sao? Chỉ là Long Tộc mà thôi, ngay cả người dám lên đài xông pha cũng chỉ có lác đác vài người.

Như vậy, còn nói gì đến tiêu diệt tứ phương yêu quỷ, trả lại cho nhân tộc trời đất sáng sủa?"

Lý công công đứng một bên, run rẩy không dám đáp lời.

Đúng lúc này, hắn bỗng nhiên chú ý tới, đám người trong bảo kính bắt đầu náo động, bá tánh vây quanh lôi đài Thạch trụ từng

người nhường đường.

"Bệ hạ, ngài xem, lại có người xông pha lôi đài rồi! Ơ..." Lý công công trợn to hai mắt.

Minh Hoàng theo đó nhìn lại, cũng lộ ra vẻ mặt kỳ quái: "Tên tiểu tử này đến góp vui gì đây?"

Chỉ thấy trong kính, người chậm rãi đi đến Thạch trụ, chính là Tần Phong một thân hắc y!

Chương 452: Tần Sư, ghê gớm!

“Là Tần công tử (Tần Sư), hắn đến phá đài rồi!” Những người dân đang dạt ra nhường đường reo lên kinh ngạc.

Thế nhưng cũng có người lo lắng nói: “Tần Sư học vấn uyên thâm thì có, nhưng phá đài tỷ thí chính là võ lực, Tần Sư có làm được không?”

“Đúng vậy, ta cũng nghe người ta nói, Văn Thánh Đạo Giả đều là những kẻ thư sinh yếu đuối, tay trói gà không chặt, trừ phi tu luyện đến cảnh giới Thiên Giám Quốc Sư, nếu không chỉ là hạng mồm mép tép riu.

Nhưng phá đài dựa vào chính là nắm đấm, Tần công tử này...”

Đối mặt với những lời nghi ngờ, một số người phản bác: “Các ngươi biết cái gì, Tần công tử lúc trước ở Thư Lương Thành, đã bày ra trận pháp, trong nháy mắt tiêu diệt hàng triệu thi quỷ.

Khu khu Long tộc mà thôi, căn bản không đáng nhắc tới!”

“Cái gì, hàng triệu thi quỷ, có chuyện này sao?” Những người không biết chuyện kinh hãi kêu lên.

“Chuyện đó còn có thể là giả sao, Phụng Thiên Thành sớm đã truyền khắp rồi, các ngươi cứ chờ xem, xem Tần công tử làm sao diệt uy phong Long tộc!”

Hàng triệu thi quỷ?

Tần Phong nghe vậy, suýt nữa thì ngã nhào.

Mới chỉ qua một ngày thôi, mười vạn đã biến thành hàng triệu

rồi?

Mà nghe được lời này, đám người Long tộc đều lộ ra thần sắc kỳ quái, hung danh của thi quỷ bọn họ tự nhiên cũng từng nghe nói.

Một lần tiêu diệt hàng triệu? Cho dù là Lão gia tử ra tay, cũng chưa chắc đã làm được, một tên nhân tộc nho nhỏ làm sao có thể có thực lực này?

Mà theo Tần Phong đến gần, Thương Huyền bỗng nhiên mở mắt, nhìn sang, bởi vì ông ta cảm nhận được hơi thở của Long Châu cháu gái.

“Thương Tông, Thương Mộc, tên này chính là tên tiểu tử phụ bạc cháu gái ta sao?” Lão gia tử trừng mắt quát.

Thương Tông chính là phụ thân của Thương Phi Lan, lúc trước ở Thư Lương Thành chính là con rồng khổng lồ đã đón nàng ta đi.

Hắn ta nhìn về phía bóng người áo đen, nhớ lại đêm hôm đó, gật gật đ□ầu.

Thương Mộc đáp một tiếng, trong lòng thầm nghĩ: “Tên tiểu tử này rốt cuộc cũng đến rồi.”

Có lời uy hiếp Thương Mân trước đó, cộng thêm người thủ lôi ở cửa thứ hai là nàng, Tần Phong muốn vượt qua hai cửa ải đầu tiên chắc chắn là dễ như trở bàn tay.

Mấu chốt vẫn là ở cửa ải thứ ba này.

Nghĩ đến đây, Thương Mộc liếc mắt nhìn sang Thương Tông đang mặt không chút thay đổi.

...

Nghe tiếng ồn ào xung quanh, Tần Phong hít sâu một hơi, lập

tức phải lên đài tỷ võ, nói không căng thẳng là không thể nào, dù sao đối thủ hắn phải đối mặt chính là Long tộc!

Tuy rằng đối phương sẽ áp chế tu vi cảnh giới xuống ngang bằng với hắn, nhưng dưới cùng cảnh giới, có được bao nhiêu người là đối thủ của Long tộc?

Huống chi Văn Thánh Đạo Giả vốn thiếu thốn thủ đoạn tấn công, chiêu thức duy nhất hắn có thể chủ động xuất kích hiện tại cũng chỉ có Bạch Lôi mà thôi.

Bất quá đã dám đến, Tần Phong tự nhiên cũng có chút tự tin.

Tối hôm qua sau khi được nương tử đồng ý, hắn liền len lén đến đây, bố trí trước một số trận pháp, chính là vì lúc tỷ võ, đánh Long tộc một cách bất ngờ!

Nghĩ đến đây, Tần Phong nắm chặt tay, đè nén cảm xúc căng thẳng trong lòng.

Hắn ngẩng đầu nhìn thạch trụ cao chọc trời, bỗng nhiên sững người tại chỗ.

Bởi vì hắn nghĩ đến một vấn đề, thạch trụ cao như vậy, hắn phải leo lên bằng cách nào?

Những người phá đài trước đó, hoặc là tu luyện Bách Quỷ Đạo Thống, hoặc là Thần Vũ võ phu.

Mà Bách Quỷ Đạo Thống có thể sử dụng thủ đoạn khôi lỗi, đưa bản thân lên đài cao.

Thần Vũ võ phu sau khi bước vào ngũ phẩm Thần Hành, liền có thể thân nhẹ như yến, leo lên thạch trụ dễ như trở bàn tay.

Nhưng hắn thì không được, hắn chỉ là một thư sinh, làm sao biết những thủ đoạn đó?

Bách tính xung quanh vẫn đang hò reo cổ vũ cho Tần Phong, nào biết lúc này Tần Phong, bởi vì căng thẳng mà lòng bàn tay toàn là mồ hôi.

Trước mặt bao nhiêu người như vậy, nếu như ngay cả đài tỷ võ cũng không leo lên được, chẳng phải là mất mặt lớn sao?

Một người nhìn ra manh mối, hồ nghi nói: “Tần Sư vì sao đứng im bất động, chẳng lẽ là sợ rồi sao?”

"Ngươi biết cái gì? Tần Sư am hiểu binh pháp, hắn cố ý không lên đài, rõ ràng là muốn cho tên Long tộc thủ lôi kia một cái uy hiếp, đây gọi là trước trận lập uy!

Các ngươi cứ chờ xem, cách Tần công tử lên đài, tuyệt đối không tầm thường, trong binh pháp, đó gọi là tiên thanh đoạt nhân!”

"Thì ra Tần Sư làm như vậy, còn có những lý do này, huynh đài thật là lợi hại, vậy mà đối với binh pháp cũng có tạo nghệ?"

“Nào có nào có, ta cũng chỉ là lúc trước ở bên ngoài Hạo Văn Viện, xem Tần Sư cùng người của Quốc Tử Giám diễn luyện binh pháp mà ngộ ra được một chút mà thôi.”

“Huynh đài quá khiêm tốn rồi.”

Thương Huyền nhíu mày nói: “Tên tiểu tử kia vì sao đứng im tại chỗ, chẳng lẽ là sợ chiến đấu sao!

Đây chính là tên tiểu tử nhân tộc mà Phi Lan coi trọng, vậy mà lại không chịu nổi như vậy, cũng xứng với cháu gái của ta sao?”

Thương Mộc không phản bác, bởi vì nàng đoán được một khả năng nào đó, tên tiểu tử kia, có lẽ là không biết leo lên đài tỷ võ như thế nào...

Ngay lúc nàng muốn âm thầm ra tay, giúp Tần Phong leo lên đài cao thì.

Bách tính đang vây xem bỗng nhiên phát ra một trận hỗn loạn, chỉ vì một đạo thiến ảnh bạch y chậm rãi đi đến bên cạnh Tần Phong.

"Liễu... Liễu Kiếm Ly!" Một người kinh hô.

“Nàng ta sao lại tới đây?”

Một người nhớ ra điều gì, nuốt nước miếng nói: “Ta đột nhiên nhớ ra rồi, nương tử của Tần Sư chính là Liễu Kiếm Ly.

Hắn đến đây phá đài, muốn cưới nữ nhi Long tộc, Liễu Kiếm Ly có biết không?

Nếu ta sau lưng nương tử, lén lút muốn nạp thiếp, e là sẽ bị đánh gãy chân.”

“Ặc...” Những người còn lại cũng là phản ứng lại.

Mọi người nhìn qua nhìn lại giữa Tần Phong và Liễu Kiếm Ly, nếu như phá đài còn chưa bắt đầu, Tần Sư đã bị nương tử túm về nhà, vậy thì cũng quá là...

Thế nhưng một màn tiếp theo, lại khiến mọi người vạn vạn không ngờ tới.

Chỉ thấy Liễu Kiếm Ly một tay nắm lấy cánh tay Tần Phong, mũi chân điểm nhẹ, chỉ trong nháy mắt, liền leo lên đài cao.

Mọi người đều trợn mắt há hốc mồm, một người càng là kinh ngạc nói: “Huynh đài nói không sai, cách Tần Sư lên đài quả nhiên khác biệt.”

Để nương tử giúp đỡ leo lên đài tỷ võ, người tham gia phá đài chiêu thân, cho dù không phải là hậu vô lai giả, cũng tuyệt đối là

tiền vô cổ nhân.

Huống chi nương tử này còn không phải người thường, mà là Liễu Kiếm Ly nổi danh khắp Đại Càn, Tam phẩm Kiếm Thần trẻ tuổi nhất thế gian!

Trong lòng mỗi người đều nảy sinh ý nghĩ như vậy - "Tần Sư, ghê gớm!"

Trên đài tỷ võ, Thương Mân cũng không khỏi sững sờ tại chỗ.

Kinh ngạc một nam một nữ cùng lúc lên đài là một chuyện, chủ yếu nhất là hắn vậy mà lại cảm nhận được một cỗ áp lực từ trên người nữ tử kia.

Cảm giác tim đập chân run không thể địch nổi này cho dù là tỷ tỷ Thương Mộc, cũng chưa chắc đã mang đến cho hắn.

Mà từ những lời bàn tán của mọi người dưới đài, hắn cũng coi như là nhận ra thân phận của đối phương - Thiên chi kiêu nữ, Liễu Kiếm Ly!

Lại nhìn sang nam tử áo đen, Thương Mân trừng lớn hai mắt: "Chờ đã, tên này chẳng phải là nam tử trong bức họa sao, Phu nhân của hắn vậy mà lại là Liễu Kiếm Ly?"

Liễu Kiếm Ly sau khi đưa Tần Phong lên đài tỷ võ, khẽ mấp máy môi: "Cẩn thận một chút."

Sau đó nàng thản nhiên liếc mắt nhìn Thương Mân một cái, liền như tiên tử giáng trần từ trên đài tỷ võ đáp xuống.

Bất quá Thương Mân lại từ trong ánh mắt liếc nhìn lúc chia tay kia, nhìn ra ý tứ không tầm thường.

Đó là uy hiếp, uy hiếp trần trụi!

Thương Mân thậm chí còn sinh ra một loại ảo giác, nếu như

hắn dám ra tay quá nặng với Tần Phong, rất có thể không thể sống sót rời khỏi Phụng Thiên Thành, cho dù là Lão gia tử cũng không bảo vệ được hắn!

Đây là chuyện gì, bị người nhà mình uy hiếp cũng coi như xong, còn phải bị nương tử của người phá đài uy hiếp?

Hơn nữa, đây chính là phá đài chiêu thân, ngươi mang theo nương tử đến đây, có ra thể thống gì không?!

Thương Mân không hiểu sao lại có chút ủy khuất, đây vẫn là lần đầu tiên trong đời hắn sinh ra cảm giác như vậy.

Tần Phong hít sâu một hơi, lớn tiếng hô: “Tại hạ Tần Phong, đến đây phá đài!”

Chương 453: Ta hiểu rõ con người của tiểu tử này

Thương Mân hoàn hồn, liếc nhìn Thương Mộc tỷ tỷ trong đám người Long Tộc, rồi lại liếc nhìn Liễu Kiếm Ly ở dưới lôi đài.

Trận này chỉ được thua, không được thắng, hắn áp lực rất lớn.

Đối phương là Văn Thánh Đạo Giả chưa bước vào cao phẩm, muốn thua một cách hợp tình hợp lý cũng không phải chuyện dễ dàng.

Mà Tần Phong cũng không lựa chọn ra tay trước, suy nghĩ của hắn cũng đơn giản.

Mấy đạo trận pháp đã bố trí trước đó, có thể nói là sát chiêu, tự nhiên phải coi như thủ đoạn cuối cùng.

Văn Thánh Đạo Giả thủ đoạn công kích thiếu thốn, nhưng lại giỏi về phòng ngự, nếu như có thể tiêu hao đối phương vài lần, sau đó thừa lúc đối phương mệt mỏi, thi triển thủ đoạn Bạch Lôi, có lẽ có thể đánh úp, một kích chế thắng.

Như vậy, có thể tiết kiệm được trận pháp, để dành cho hai cửa ải sau.

Hai người mỗi người một tâm tư, cục diện nhất thời lại lâm vào thế giằng co.

Đám người vây xem dưới đài thấy vậy, đều là không hiểu đầu đuôi ra sao.

Từ khi lôi đài được dựng lên, có lần nào tỷ đấu không phải

trong nháy mắt đã phân thắng bại, lại chưa từng có cục diện song phương đều không ra tay.

“Bọn họ vì sao đều không ra tay?”

Có người nghĩ nửa ngày, bỗng nhiên đại ngộ nói: “Ta hiểu rồi.”

“Ngươi hiểu cái gì rồi?”

“Tần Sư đây là lấy bất biến ứng vạn biến, mà Long Tộc kia nhất định là nhìn ra Tần Sư không dễ đối phó, cho nên không dám manh động ra tay!”

“Thì ra là thế.” Đa số mọi người không hiểu, nhưng không ngại bọn họ hò reo cổ vũ cho Tần Sư.

Tiếng hò reo vang lên không ngớt, khiến Tần Phong trên lôi đài có chút ngượng ngùng, ta còn chưa ra tay, sao không khí lại đột nhiên nhiệt liệt như vậy.

Nhìn Long Tộc nam tử cách đó không xa vẫn chưa động thủ, trong lòng Tần Phong sinh ra nghi hoặc: “Chẳng lẽ hắn biết Văn Thánh Đạo Giả giỏi phòng thủ không giỏi công kích, nhìn thấu kế sách của ta?

Cứ tiếp tục như vậy, không phải là cách.”

Tần Phong suy tư một lát, kế sách hiện ra trong đầu, hắn bước chân phải về phía trước, đưa tay phải ra.

“Mọi người mau nhìn, Tần Sư muốn ra tay rồi!” Có bá tánh kinh hô.

Thương Mân nhướng mày, làm ra tư thế phòng ngự, hắn cũng muốn thử xem thực lực của Tần Phong thế nào, rồi mới quyết định xem nên ra tay bao nhiêu phần.

Thế nhưng một màn tiếp theo, lại nằm ngoài dự đoán của tất cả mọi người ở đây.

Chỉ thấy Tần Phong ngoắc ngoắc ngón trỏ tay phải, chậm rãi nói: "Nhân tộc Đế Đô, há lại để ngươi ở đây làm càn, ta để ngươi ba chiêu, xuất chiêu đi."

Đây là khiêu khích, là khiêu khích trắng trợn!

Ba ngày nay, người dám khiêu khích uy nghiêm của Long Tộc như vậy, Tần Phong là người đầu tiên.

Nếu không phải có tự tin tuyệt đối, ai lại đi làm chuyện tìm chết như vậy?

Thế yếu hai ngày trước đã biến mất, bá tánh tự tin tăng cao, tiếng hò reo chấn động màng nhĩ.

Mà bên phía Long Tộc, Thương Mộc lại lộ ra thần sắc cổ quái, tiểu tử này lấy đâu ra dũng khí?

"Không ổn, Thương Mân nổi giận rồi!"

Trên lôi đài, Thương Mân siết chặt nắm đấm, cười lạnh một tiếng: "Không tệ, rất có gan, hợp khẩu vị của ta.

Từ nhỏ đến lớn, ngươi là người thứ hai dám nói với ta câu, để ta ba chiêu."

Xong rồi, ta có phải khiêu khích quá rồi không… Tần Phong nuốt nước miếng hỏi: "Người trước nói câu này với ngươi, cuối cùng thế nào rồi?"

"Chờ chút nữa ngươi sẽ biết."

Dứt lời, thân hình Thương Mân biến mất tại chỗ, tiếng xé gió vang lên.

Tần Phong không dám chậm trễ, lập tức dẫn động Chính Khí trong cơ thể, hóa ra Hạo Thiên Kính trước mặt.

Thương Mộc dưới lôi đài vội vàng truyền âm: “Đừng quên chuyện ngươi đã đáp ứng ta!”

“Ta có chừng mực.” Thương Mân truyền âm đáp lại, sau đó cơ bắp trên cánh tay phải nổi lên, lôi điện quấn quanh.

Tuy rằng trận này hắn phải nhường để đối phương chiến thắng, nhưng trước đó, để Tần Phong nếm thử chút đau khổ cũng không thành vấn đề.

Đây cũng là cái giá mà đối phương phải trả cho sự ngông cuồng của mình!

Một quyền hung hãn đánh lên Hạo Thiên Kính, sau tiếng nổ vang trời, khí lãng ập đến.

Gió lớn nổi lên, thổi đến mức bá tánh trong thành không mở mắt ra được.

Long Tộc quả nhiên là Long Tộc, vừa ra tay đã khí thế kinh người.

Chờ đến khi cuồng phong tan đi, mọi người vội vàng nhìn về phía lôi đài, bọn họ rất sợ Tần Sư cũng sẽ giống như những người khiêu chiến trước đó, bị một chiêu đánh bay khỏi lôi đài.

Thế nhưng, bọn họ lại kinh hỉ phát hiện, trên lôi đài, Tần Sư lại bất động, ngay cả quang kính màu trắng kia cũng không xuất hiện bất kỳ vết nứt nào!

Tiếng hoan hô lại vang lên.

“Sao có thể như vậy?!” Thương Mân trừng lớn hai mắt, không dám tin.

Tuy rằng một quyền này hắn đã áp chế thực lực, nhưng cũng không phải người thường có thể cản được, huống chi là sau khi chịu một kích, lại không lùi bước nào!

Tiểu tử trước mắt này, không hề đơn giản như vẻ bề ngoài!

“Bệ hạ, Tần gia công tử dễ dàng cản được một chiêu kia!” Trong ngự thư phòng, Lý Công Công kích động nói.

Minh Hoàng có chút kinh ngạc, hắn biết tự nhiên nhiều hơn Lý Công Công: “Đây là văn kỹ do Thiên Giám Quốc Sư sáng tạo ra - Hạo Thiên Kính, không ngờ tiểu tử này lại có thể thi triển đến mức độ này.

Chẳng lẽ tiểu tử này, còn có thể mang đến kinh hỉ cho trẫm hay sao?”

Nhìn Hạo Thiên Kính trước mặt không chút tổn hại, Tần Phong thở phào nhẹ nhõm.

Hắn còn thật sự sợ đối phương một chiêu đã phá vỡ phòng ngự của hắn.

Dù sao sau khi bước vào ngũ phẩm Hạo Nhiên Cảnh, hắn còn chưa từng giao thủ với ai, tự nhiên cũng không rõ thực lực hiện tại của mình như thế nào.

Nhưng mà một kích vừa rồi, khiến hắn tự tin tăng mạnh.

“Còn hai chiêu.” Tần Phong vừa duy trì Hạo Thiên Kính, vừa hướng đối phương ngoắc tay.

Vẻ mặt không coi ai ra gì này, khiến bá tánh xem náo nhiệt vô cùng.

“Tần Sư chính là Tần Sư, quả nhiên lợi hại!”

“Long Tộc ra một chiêu, mà vẫn có thể đứng vững vàng, cũng

chỉ có Tần công tử mới làm được!”

Tiếng hoan hô, một đợt cao hơn một đợt.

Thương Mân nghe vậy, không tiếp tục nổi giận, mà nhìn chằm chằm nắm đấm phải của mình, bởi vì va chạm với Hạo Thiên Kính mà cảm giác đau nhức vẫn chưa hoàn toàn biến mất.

“Ta thừa nhận, vừa rồi là ta đã xem thường ngươi.”

Thương Mân xoay cổ tay, phát ra tiếng "rắc rắc".

Cơ bắp toàn thân hắn giống như có lôi điện chạy qua, hiện lên ánh sáng màu tím nhạt.

Trên bầu trời cao, mây đen kéo đến, lôi đình cuồn cuộn.

Tất cả mọi người đều hiểu, đối phương sắp thi triển bản mệnh thần thông, giống như ngày hôm qua đối kháng với Tiền đại nhân của Tam Thập Lục Tinh.

Tần Phong ngẩng đầu nhìn lên, một mảng đen kịt, bầu trời như muốn sập xuống, khiến người ta không thở nổi.

“Trong cuộc mê hoặc, ngoại nhân sáng tỏ, khi tự mình đối mặt mới biết lực lượng của Long Tộc đáng sợ đến mức nào.

Nếu để hắn thi triển thành công bản mệnh thần thông, Hạo Thiên Kính chưa chắc đã chịu đựng nổi.”

Nghĩ đến đây, Tần Phong nảy ra một ý, đưa tay phải vào trong ngực, đeo chiếc găng tay được thêu trận đồ Bạch Lôi.

Mọi người đều tập trung tinh thần, nín thở ngưng thần.

Tỷ đấu đến nước này, đã trở thành cuộc đối đầu giữa công và thủ của hai bên.

Ai lùi bước trước, khí thế sẽ yếu đi một phần.

Ở Trảm Yêu Ti, Đặng Mặc trầm giọng nói: "Ngươi cảm thấy tiểu tử kia có thể chịu đựng được bản mệnh thần thông của Long Tộc hay không?"

Tiền đại nhân trầm ngâm một lúc rồi đáp: "E là rất khó, nếu không phải ta đã tu luyện Kim Cang Bất Hoại đến cảnh giới bất hoại nhục thân, một chiêu ngày hôm qua, ta nhất định thua.

Chỉ tiếc tiểu tử này tu luyện Văn Thánh đạo thống, không có thủ đoạn công kích nào.

Nếu không, nếu như nhân cơ hội này tấn công, đánh úp Long Tộc một cái, có lẽ có thể đánh hắn bay khỏi lôi đài."

Đặng Mặc lắc đầu: "Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy, ta hiểu rõ con người của tiểu tử này.

Hắn đã nói sẽ để đối phương ba chiêu, thì nhất định sẽ để đối phương ba chiêu, tuyệt đối không thể nào…"

Lời còn chưa dứt, trên lôi đài, một đạo bạch lôi xé toạc bầu trời.

Thương Mân không kịp phòng bị, trừng lớn hai mắt nhìn bạch lôi, vội vàng giơ hai tay lên che trước người.

Thế nhưng uy lực của Bạch Lôi vượt xa tưởng tượng của hắn, lại trực tiếp đánh bay hắn ra khỏi lôi đài!

Thắng bại đã phân, toàn trường lại im phăng phắc…

Chương 454: Có tính là đánh lén không?

Mọi người đều nghe rõ ràng, Tần công tử muốn Long Tộc nam tử ra tay trước ba chiêu.

Thế nhưng đối phương vừa rồi chuẩn bị xuất chiêu thứ hai, còn đang trong giai đoạn vận sức, Tần công tử sao lại đột nhiên động thủ rồi...

"Có tính là đánh lén không?" một người nhỏ giọng hỏi.

Những người còn lại nghe vậy đều không biết nên trả lời như thế nào.

Dù sao thì đây chắc chắn là đánh lén rồi!

Rõ ràng đã thắng, lại không thể thoải mái hoan hô, loại cảm giác này quả thực khó chịu vô cùng.

"Vô sỉ!" Trong Long Tộc có người phẫn nộ quát.

"Nhân tộc chính là như vậy âm hiểm xảo trá, ước hẹn ba chiêu rõ ràng là ngươi đề nghị trước!"

Thương Mộc trong mắt cũng lộ ra thần sắc cổ quái.

Nàng từng nghĩ tới rất nhiều cách Thường Mân sẽ cố ý thua, nhưng loại này hiển nhiên nằm ngoài dự liệu của nàng.

Bất quá nàng cũng nhìn ra được nhiều thứ hơn, cho dù là trong tình huống không phòng bị, bị đối phương đánh lén, với thực lực của Thường Mân cũng không đến mức bị một chiêu đánh bay khỏi

đài tỷ võ.

"Uy lực của tia sét trắng kia, tuyệt đối không phải tầm thường, tên tiểu tử này thật đúng là thích mang đến cho người khác kinh hỉ." Thường Mộc thầm nghĩ.

"Lão gia, Phong nhi không phải là thắng rồi sao?" Nhị phu nhân Hào Kỳ đến xem tỷ võ hỏi.

Tần lão gia chắp tay che mặt, không trả lời, chỉ khẽ gật đầu, nghĩ thầm Bắc Quỷ Thủ một đời anh danh, sao lại có đứa con trai vô sỉ như vậy.

"Vì sao Phong nhi thắng rồi, lại không nghe thấy người ta hoan hô?" Nhị phu nhân vẻ mặt khó hiểu, rõ ràng lúc nãy tỷ võ cũng không phải như vậy.

Hắc Than Đầu vẻ mặt kỳ quái nói: "Phu nhân, cô gia là thắng rồi, chỉ là..."

"Thắng không được vẻ vang cho lắm." Lam Ngưng Sương nhỏ giọng bổ sung một câu, hình tượng cô gia vĩ ngạn trong lòng nàng, có thêm một chút tỳ vết, tuy có, nhưng không nhiều.

Bên kia, cung điện của Hoàng hậu, Thái tử, An Nhã... đều đang theo dõi tình hình tỷ võ trên đài.

Thái tử nhìn thấy kết quả, cũng không biết nên nói gì, chỉ có thể cảm khái một câu: "Tần công tử, quả nhiên là thần nhân."

An Nhã tâm tình phức tạp, lúc đầu nhìn thấy Tần Phong lên đài, nàng vốn là vô cùng căng thẳng.

Thế nhưng nhìn thấy đối phương giành chiến thắng, lại không có cảm giác vui mừng như trong dự đoán, ngược lại có chút hụt hẫng.

Nếu Tần Phong thật sự có thể vượt qua ba cửa ải, chẳng phải là sẽ cưới nữ tử Long Tộc kia sao?

Trong ngự thư phòng, Lý công công sắc mặt cứng đờ: "Tần công tử thắng như vậy, có phải là có chút..."

Hai chữ mất mặt, hắn không nói ra miệng.

Minh Hoàng cười nói: "Ngươi chỉ thấy tiểu tử kia đánh lén, đánh lui Long Tộc, lại không phát hiện ra thứ sâu xa hơn.

Ngươi cho rằng có bao nhiêu người cùng tuổi, có thể giống như hắn trong nháy mắt thi triển ra chiêu thức mạnh mẽ như vậy?

Hơn nữa binh bất yếm trá, tiểu tử này rất hợp ý ta."

"Bệ hạ nói chí phải."

.....

Cảm nhận được bầu không khí kỳ quái, nghe tiếng chỉ trích của Long Tộc, Tần Phong ho khan một tiếng, có chút xấu hổ.

Chính như câu nói binh giả, quỷ đạo dã, ta đây cũng coi như là hợp lý lợi dụng binh pháp... Tần Phong tự an ủi mình như vậy.

Bất kể nói thế nào, thắng chính là thắng.

Sau một hồi im lặng, vẫn có người thay Tần Phong reo hò cổ vũ, mà một khi có người dẫn đầu, tiếng hoan hô lại vang lên, chấn động màng nhĩ.

Thậm chí có người thay Tần Phong biện giải: "Binh bất yếm trá mà thôi, Long Tộc ngay cả đạo lý này cũng không hiểu."

"Không sai, Long Tộc đều sống bao nhiêu năm rồi, trận tỷ võ này rõ ràng là áp chế tu vi, cũng là không công bằng.

Tần sư thi triển chút mưu kế, cũng là hợp tình hợp lý!"

Đừng, đừng nói nữa... Tần Phong quay đầu đi, không dám nhìn những người Long Tộc đang giận dữ nhìn mình.

Rơi xuống đài tỷ võ, Thường Mân nhìn Tần Phong trên đài cao với ánh mắt đầy ẩn ý, tự mình trở về đội ngũ Long Tộc.

Tộc nhân vẫn còn ở đó không ngừng an ủi hắn, nói nhân tộc xảo trá, nếu còn có lần sau, Thường Mân nhất định sẽ thắng...

Thế nhưng trong lòng Thường Mân, khiếp sợ còn nhiều hơn khinh thường.

Hắn giấu cánh tay phải ra sau lưng, không ai chú ý, trên cánh tay phải kia có một vết thương cháy đen như ngón tay út, vết máu nhàn nhạt chảy ra.

Có thể phá vỡ lớp phòng ngự thân thể của Long Tộc, đủ thấy uy lực của Bạch Lôi!

"Làm tốt lắm." Thường Mộc vỗ vai Thường Mân.

Những người Long Tộc khác đều cho rằng Thường Mộc đang an ủi, chỉ có Thường Mân trong lòng rõ ràng, kết quả này chính là điều Thường Mộc tỷ muốn nhìn thấy...

"Mộc di, ra tay dạy dỗ tên nhân tộc vô sỉ kia!"

"Loại người như vậy, sao xứng cưới Phi Lan của chúng ta, để hắn cút khỏi đài tỷ võ!"

Long Tộc phẫn nộ, Thường Mộc quay người lại cười nói: "Giao cho ta là được."

Dứt lời, nàng liền nhón chân, leo lên đài tỷ võ cao ngất.

"Tay không sao chứ?" Thường Tông đi tới bên cạnh Thường

Mân, thản nhiên hỏi.

"Tộc trưởng." Thường Mân trong lòng giật mình, vội vàng giấu cánh tay phải đi.

"Tên tiểu tử kia cũng có chút bản lĩnh, bất quá chỉ dựa vào vậy, muốn cưới Phi Lan, vẫn còn kém xa.

Tối nay, để ta thử hắn một chút."

Thường Mân sắc mặt khẽ biến, cười gượng nói: "Tên tiểu tử kia chỉ biết chút thủ đoạn cơ hội, sao có thể là đối thủ của Mộc tỷ, căn bản không cần tộc trưởng ra tay."

"Ngươi thật sự cho là như vậy?" Thường Tông nghiêng đầu nhìn sang, ánh mắt lạnh nhạt.

Trong lòng có quỷ, Thường Mân không dám nhìn thẳng, ngẩng đầu nhìn về phía đài tỷ võ: "Chắc là như vậy."

Vào khoảnh khắc Thường Mộc bước lên đài tỷ võ, đám người vốn còn đang hoan hô lập tức im lặng.

Hôm qua, hình ảnh đối phương một chiêu đánh bay Tam thập lục tinh đại nhân khỏi đài tỷ võ, bọn họ đến nay vẫn còn nhớ rõ.

Đối thủ như vậy, Tần sư còn có thể dùng thủ đoạn gian trá để giành chiến thắng sao?

Chắc là không thể...

Có người nuốt nước mắt nói: "Cũng không biết Tần sư còn có mưu kế gì không, có thể đánh đối phương một cách bất ngờ."

"Trước mặt thực lực tuyệt đối, mưu kế gì có tác dụng? Ta chỉ hy vọng Tần sư thua một cách đường đường chính chính."

"Ngươi nói vậy là có ý gì? Ngươi cho rằng trận này Tần sư

không thể thắng?"

"Ngay cả Tam thập lục tinh cũng không phải là đối thủ của nữ tử Long Tộc này, Tần sư tuy lợi hại, nhưng cũng không thể lợi hại hơn Tam thập lục tinh đại nhân chứ."

"Ừm..."

Trên đài tỷ võ, Thường Mộc tỷ cười nói: "Trận đầu tiên thắng rất đẹp mắt."

"Ngươi đừng chế giễu ta nữa." Tần Phong sắc mặt cứng đờ.

Thường Mộc cúi đầu nhìn Liễu Kiếm Ly phía dưới đài, ý vị thâm trường nói: "Xem ra mọi chuyện ngươi đều đã nói với nương tử nhà ngươi, nàng ấy đồng ý để ngươi cưới Phi Lan nhà ta rồi?"

Tần Phong nghe vậy, vốn còn muốn giả bộ, thể hiện một chút địa vị của nam nhân Tần gia trong nhà.

Tuy nhiên, nương tử đã bước vào Tam phẩm cảnh, thính lực sớm đã hơn người, độ cao này, nương tử nhất định có thể nghe rõ ràng.

Vì vậy, hắn chỉ có thể đáp: "Nương tử ta hiền lương thục đức, hiểu chuyện, ôn nhu chu đáo, đoan trang đại phương.

Yêu cầu nhỏ nhoi này, nàng ấy tự nhiên là đồng ý ta."

Thường Mộc ánh mắt mang theo ý cười: "Vậy cũng được, bất quá ngươi có tự tin có thể thắng ta không?"

"Bất kể có tự tin hay không, cũng phải thử một lần." Tần Phong nhẹ thở ra một hơi.

Uy lực của Bạch Lôi tuy rằng nằm ngoài dự đoán của Tần Phong, nhưng hắn cũng hiểu, sau khi chiêu thức thi triển, đối phương đã có phòng bị, muốn lặp lại chiêu cũ chắc chắn là không

thực tế.

Hiện tại chỉ có thể khởi động trận pháp đã bố trí trước!

Tuy nhiên, Tần Phong vừa mới nghĩ đến, liền nghe Thường Mộc nói: "Tối hôm qua lén lút ở đây làm gì đó cả buổi, hẳn là đã bố trí trận pháp từ trước rồi nhỉ?"

"Ngươi?!" Tần Phong trừng lớn hai mắt, vẻ mặt không dám tin.

"Tiết kiệm sức lực đi, trận pháp đó để dành đối phó cửa ải cuối cùng."

Dứt lời, chỉ thấy Thường Mộc đưa tay điểm nhẹ vào hư không.

Hồ quang màu tím nhạt như sợi tơ kéo dài ra, sau đó lan rộng sang hai bên.

Không đến một lát, toàn bộ đài tỷ võ đã bị lôi đình kết giới bao phủ!

Chương 455: Diễn xuất của Thương Mộc

Cả đám người đang theo dõi tỷ võ đều bị một màn trước mắt dọa cho giật mình.

"Thủ đoạn gì đây?" Có người kinh ngạc hỏi.

"Chẳng lẽ là... Vực?!" Tần Phong nhìn màn chắn sấm sét bốn phía, kinh hô thành tiếng.

"Đã nói là áp chế tu vi xuống ngang bằng đối thủ, ta bất quá cũng chỉ là Ngũ phẩm Hạo Nhiên Cảnh mà thôi, ngươi thi triển Vực là có ý gì, chẳng lẽ là muốn chơi xấu sao?

Khoan đã, cái gì mà trận pháp để dành đối phó cửa ải cuối cùng?"

Thương Mộc bước đến, nói: "Tên tiểu tử trấn thủ lôi đài vừa rồi ta đã đánh tiếng trước, nếu không ngươi cũng không thể nào thắng dễ dàng như vậy.

Còn cửa ải của ta, ngươi cứ yên tâm, nếu để cho nha đầu kia biết ta cố ý chặn đường ngươi, e là sau này Dư Sinh sẽ không thèm để ý đến ta nữa.

Cho nên, cửa ải ngươi thật sự phải đối mặt chính là cửa ải cuối cùng."

Thảo nào lúc nãy giao đấu, ta đã cảm thấy có gì đó kỳ lạ, thì ra là đối phương cố ý nhường... Tần Phong nhìn Thương Mộc cách đó không xa, cảm động nói: "Mộc tỷ, không cần nói gì nữa, ngày thành thân, nhớ đến uống nhiều thêm mấy chén.

Về phần cửa ải cuối cùng, với địa vị của tỷ trong Long Tộc, hẳn là cũng nên giúp ta đánh tiếng một chút chứ?"

"Ta cũng muốn giúp ngươi đánh tiếng, nhưng lại là lực bất tòng tâm.

Người trấn thủ cửa ải cuối cùng, chính là cha ruột của nha đầu kia, cũng là tộc trưởng đương nhiệm của Long Tộc - Thương Tông.

Phi Lan chính là cục cưng của ông ấy, làm sao ông ấy có thể trơ mắt nhìn nha đầu kia gả cho nhân tộc, đến lúc đó, lão gia hỏa kia nhất định sẽ nghiêm túc đối đãi."

Thì ra là nhạc phụ tương lai... Tần Phong nhướng mày: "Vị Thương tộc trưởng này, nếu không áp chế tu vi, đại khái có thực lực gì?"

"Đối đầu với Tứ Vực Tư Mệnh, cũng có thể dư sức mà làm." Thương Mộc thành thật đáp.

"Ặc, vậy ta còn cần thiết phải xông cửa ải thứ ba nữa hay không?" Tần Phong mặt mày cứng đờ.

Tư Mệnh là nhân vật nào chứ? Là tồn tại trấn áp một vực, thực lực còn hơn cả Thập Nhị Thần Tướng.

Nhạc phụ tương lai có thể sánh ngang với Tứ Vực Tư Mệnh, cho dù có áp chế tu vi trấn thủ lôi đài, hắn cũng tuyệt đối không thể nào là đối thủ!

Còn trận pháp mà hắn đã sớm bố trí, trước thực lực chênh lệch tuyệt đối này, thật sự có thể phát huy tác dụng sao?

"Muốn đánh bay ông ấy khỏi lôi đài tự nhiên là không thể nào, nhưng ngươi cứ yên tâm, ông ấy xưa nay không thích ỷ mạnh hiếp yếu, lấy lớn hiếp nhỏ, nhất định sẽ dùng cách khác để tỷ đấu với

ngươi.

Ngươi vẫn còn có cơ hội thắng..."

Dừng một chút, Thương Mộc lại bổ sung: "Tuy rằng không nhiều.

Hơn nữa sự tình đã đến nước này, ngươi muốn rút lui cũng không thể nào, dốc toàn lực ứng phó là được."

"Điều này ta tự nhiên hiểu rõ." Tần Phong cắn răng nói.

...

Màn chắn sấm sét che khuất lôi đài, đám người vây xem chỉ có thể từ trong những tia điện lóe lên, nhìn thấy hình ảnh ẩn hiện bên trong lôi đài.

Nữ tử Long Tộc và Tần sư đối mặt nhau, sắc mặt người sau vô cùng khó coi, hiển nhiên là đang ở trong tình thế nguy hiểm.

"Thủ đoạn kinh người như vậy, đối phương thật sự đã áp chế tu vi sao?" Có người nghi hoặc nói.

Trong đám người ngoài dân chúng bình thường ra, tự nhiên cũng có người là tu hành đạo thống, một người trầm giọng nói: "Nếu ta đoán không lầm, đối phương hẳn là đã thi triển thủ đoạn Vực."

"Vực, đó là cái gì?"

"Ta từng nhìn thấy trong một quyển cổ tịch, đó là thứ mà chỉ có tồn tại Tam phẩm hoặc là Thất chuyển kiếp lực trở lên, mới có thể thi triển ra chiêu thức cường đại.

Bên trong Vực tự thành thiên địa, người thi triển Vực, ở bên trong đó liền tương đương với là chủ đạo, có thể lập nên thế bất bại!"

Mọi người nghe vậy đều kinh hãi: "Sao có thể như vậy, vậy đối phương chẳng phải là chơi xấu sao? Rõ ràng là không có áp chế tu vi, nếu không thì làm sao có thể thi triển Vực!"

"Xong rồi, như vậy, Tần sư chẳng phải là nguy hiểm sao?"

"Long Tộc hèn hạ, nuốt lời, chẳng lẽ là thua không nổi sao?!"

"Đúng vậy, mau mở màn chắn ra, thả Tần sư của chúng ta ra!"

Tiếng mắng chửi của bá tánh vang lên không dứt.

Dì hai nghe vậy, lo lắng nói: "Lão gia, Phong nhi ở trong đó có nguy hiểm gì không?"

Hắc Than Đầu và Lam Ngưng Sương cũng là lo lắng không thôi.

Tần lão gia sắc mặt ngược lại là bình tĩnh hơn nhiều, ông an ủi: "Phu nhân yên tâm, Kiếm Ly đang ở ngay dưới lôi đài.

Nếu Phong nhi thật sự gặp nguy hiểm, nàng ấy làm sao có thể ngồi yên không để ý tới?

Phải biết rằng, Kiếm Ly chính là Tam phẩm Kiếm Thần trẻ tuổi nhất từ trước đến nay của Đại Càn."

"Như vậy thì tốt, như vậy thì tốt." Dì hai tuy nói vậy, nhưng hai tay lại nắm chặt lấy tay áo lão gia, vẻ lo lắng giữa hai hàng lông mày cũng không hề giảm bớt.

Chỗ Trảm Yêu Ti, Tiền đại nhân nghi hoặc nói: "Đây là Vực? Cảm giác không giống lắm."

Đặng Mặc kiến thức uyên bác, lắc đầu nói: "Đây không phải là Vực, mà là bản mệnh thần thông hiếm thấy của Thương Long nhất mạch - Lôi Uyên.

Ngươi thua dưới tay nữ tử Long Tộc kia, cũng không oan uổng, Long Tộc có thể lĩnh ngộ được Lôi Uyên, nhất định là nhân vật kiệt xuất trong tộc."

"Thì ra là vậy, nhưng như vậy, tiểu tử kia chẳng phải là nguy hiểm sao?"

Đặng Mặc như có điều suy nghĩ nói: "Ta cảm thấy có chút kỳ quái, nữ tử Long Tộc kia lúc đối phó với ngươi, cũng chưa từng thi triển thủ đoạn này.

Đối phó với tiểu tử Tần gia, hà tất phải phô trương như vậy?

Hoặc là nàng ta cảm thấy sau khi áp chế tu vi, tiểu tử Tần gia khó đối phó, không thể không thi triển bản mệnh thần thông.

Hoặc là, là vì che giấu tai mắt người khác."

Bên cạnh lôi đài, lão giả Long Tộc Thương Huyền trầm giọng nói: "Người của Long Tộc ta không phải là hạng người vô sỉ như các ngươi, đây là bản mệnh thần thông Lôi Uyên, không phải là Vực!

Nếu thật sự thi triển Vực, tiểu tử kia còn mạng mà sống sao!"

Âm thanh như sấm rền, nổ vang bên tai mọi người, một mình át đi cả tiếng ồn ào náo động.

Mà âm thanh này, tự nhiên cũng truyền đến tai Tần Phong hai người trên lôi đài.

"Những gì cần nói cũng đã nói với ngươi rồi, đến lúc phân định thắng bại." Thương Mộc khẽ mở miệng, trong mắt xẹt qua một tia ý cười.

Tiếp đó, sấm sét bốn phía Lôi Uyên cuồn cuộn, đồng loạt lao về phía Tần Phong.

Điều này khiến Tần Phong giật mình: "Ngươi muốn làm gì? Không phải đã nói là sẽ cho ta qua ải sao?"

"Cho ngươi qua ải, tự nhiên cũng phải làm cho giống một chút, nếu không lát nữa ta trở về, làm sao đối mặt với lão gia tử?"

Nhìn bộ dạng căng thẳng của Tần Phong, Thương Mộc lại bổ sung một câu: "Ngươi cứ thả lỏng là được, còn lại giao cho ta."

Lời này nghe sao mà kỳ quái, giống như lão ti cơ đang dụ dỗ... Tần Phong lộ ra vẻ mặt kỳ quặc.

Mà ngay lúc hắn đang suy nghĩ miên man, những tia điện kia đã bao trùm toàn thân hắn, tiếp đó thân thể hắn, liền không tự chủ được mà động đậy!

Chỉ trong nháy mắt, hắn liền biến mất tại chỗ, xuất hiện trước mặt Thương Mộc.

Đây là lần đầu tiên Tần Phong cảm nhận được cảm giác bay lượn như vậy.

Không chỉ như thế, dưới sự điều khiển của tia điện, Tần Phong thậm chí còn chủ động tấn công đối phương!

Đám người vây xem chỉ nhìn thấy, bên trong màn chắn sấm sét, bóng người đan xen.

Nữ tử Long Tộc và Tần sư, đều đang với tốc độ mắt thường khó lòng nắm bắt, giao chiến qua lại.

Tiếng sấm sét va chạm vang lên không dứt bên tai, điện quang không ngừng lóe lên.

Trận chiến kịch liệt như vậy, hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của tất cả mọi người.

"Tần sư, thì ra là lợi hại như vậy sao?"

Ầm!

Cùng với một tiếng vang thật lớn, màn chắn sấm sét vỡ tan tành.

Một bóng người từ trong khe nứt đó bay ngược ra ngoài, mọi người nhìn kỹ, lại là nữ tử Long Tộc kia!

Bên kia Tần sư đứng trên lôi đài, miệng hơi há hốc, trên tay áo, còn có một tia điện còn sót lại chưa tan.

Mà nữ tử Long Tộc kia miễn cưỡng ổn định thân hình, che ngực, một lọn tóc xanh rủ xuống, hiển nhiên là trong lúc giao chiến vừa rồi, đã bị thua thiệt!

Thương Mộc đứt quãng nói: "Kỹ không bằng người, trận này là ta thua."

Tần Phong trừng lớn hai mắt, vẻ mặt không dám tin.

Đời người như một vở kịch, tất cả đều dựa vào diễn xuất, Mộc tỷ diễn xuất như vậy, nếu là ở kiếp trước, giải Ảnh hậu cũng phải dễ dàng có được chứ?

Cùng lúc đó, đám người bá tánh sau khi phản ứng lại, tiếng hoan hô bỗng nhiên vang lên, vang vọng cả một vùng trời!

Chương 456: Ứng chiến nhạc phụ tương lai

“Tần Sư..... Tần Sư lại thắng rồi?!”

“Ngay cả đối thủ mà Tam Thập Lục Tinh đại nhân không thể chiến thắng, Tần Sư lại có thực lực như vậy?”

“Ta hiểu rồi, Long Tộc đã áp chế tu vi, cùng Tần Sư ở cùng một cảnh giới.

Mà Tần Sư thiên phú kinh người, ở cùng cảnh giới gần như vô địch, cho nên Long Tộc nữ tử kia cũng không phải là đối thủ!”

“Vậy chẳng phải nói, nếu như Tần Sư tu hành đến cảnh giới cao hơn, ngay cả Tam Thập Lục Tinh đại nhân cũng không phải là đối thủ, thậm chí có thể sánh ngang Thập Nhị Thần Tướng?”

“Đó là điều hiển nhiên!”

Tiếng tán thưởng, tiếng hoan hô vang lên không ngớt, tiếng sóng từng đợt cao hơn từng đợt.

Tiền đại nhân thấy vậy, thần sắc cổ quái nói: “Vị Long Tộc nữ tử kia căn bản không có bị thương.”

Đặng Mặc gật gật đầu, với thực lực của bọn họ, tự nhiên có thể nhìn ra được manh mối: “Nàng ta là cố ý nhận thua.”

Tiền đại nhân khó hiểu hỏi: “Long Tộc vô duyên vô cớ rời khỏi Thiên Trì, đến Phụng Thiên Thành bày đài chiêu thân, vốn đã khiến người ta khó hiểu, lúc này lại cố ý nhận thua?

Bọn họ làm như vậy, rốt cuộc là vì sao?”

“Có lẽ, vị Long Tộc nữ tử kia và Tần gia tiểu tử vốn đã quen biết.

Mà đối tượng Long Tộc bày đài chiêu thân, ngay từ đầu đã được xác định.” Đặng Mặc thản nhiên nói.

Ngự thư phòng, Lý Công Công vẻ mặt không dám tin: “Bệ hạ, Tần công tử lại thắng rồi.”

“Ừm.” Minh Hoàng thản nhiên đáp lại một tiếng, trong ánh mắt có chút ánh sáng khác thường lóe lên.

.....

Trên đài, Thương Mộc che ngực truyền âm nói: “Nếu ta nhớ không lầm, các ngươi nhân tộc gọi trường hợp này là gì nhỉ, à đúng rồi, là ?

Những gì nên làm ta đều đã làm rồi, tiếp theo liền xem chính ngươi.

À đúng rồi, ta cũng không phải giúp ngươi không công, trước đó ngươi viết cho nha đầu kia bài thơ, nàng ta thế nào cũng không chịu cho ta xem.

Chờ khi kết thúc khiêu chiến, ngươi nhớ sao chép thêm một bản cho ta.”

Tần Phong không trả lời, nhưng ánh mắt cảm động đã nói lên tất cả.

Đừng nói một bản, cho dù mười bản trăm bản hắn cũng phải sao chép.

Mộc tỷ này, có thể kết giao, lúc có việc là thật sự ra tay giúp đỡ a!

Thương Mộc trở về đội ngũ Long Tộc, bầu không khí yên tĩnh đến mức khác thường.

Lão gia tử Thương Huyền sắc mặt vô cùng khó coi: “Ngươi vì sao cố ý thua cho tên tiểu tử kia?”

Thương Mộc ngáp một cái, thản nhiên đáp: “Ta bị thương.”

“Buồn cười, ngươi bị thương chỗ nào!” Thương Huyền tức giận đến mức râu tóc dựng ngược.

“Có lẽ là tuổi tác đã cao, hơi động thủ một chút, tim liền đập mạnh, đánh tiếp nữa thì thật sự bị thương.” Thương Mộc tùy ý đáp.

Thương Huyền còn muốn nói chuyện, trong đám người Long Tộc, một người đi ra, chính là người trấn giữ cửa ải cuối cùng Thương Tông.

Thương Mộc thấy vậy, lên tiếng nhắc nhở: “Nếu ngươi không muốn nha đầu kia sau này không nhận ngươi, lát nữa lên đài tốt nhất nên chú ý chừng mực.”

Thương Tông nghe vậy, nghiêng đầu liếc mắt nhìn, không nói gì, liền lóe lên xuất hiện trên đài.

Tần Phong đây là lần đầu tiên nhìn thấy chân thân của nhạc phụ tương lai, dung mạo kiên nghị, không cười nói, toàn thân tản mát ra khí thế áp bức mạnh mẽ, khiến người ta không khỏi kinh hãi.

Mà vào khoảnh khắc Thương Tông xuất hiện, tất cả mọi người lại không tự chủ được đồng thời im lặng.

Uy nghiêm vô hình kia, nặng nề đến mức khiến người ta khó thở.

Liễu Kiếm Ly khẽ nhíu mày.

Tần lão gia nhìn Thương Tông, trong mắt xẹt qua một tia ngưng trọng.

Chỗ Trảm Yêu Ti, Tiền đại nhân nhíu mày: “Người này, rất mạnh.”

Đặng Mặc trầm giọng nói: “Có thể làm tộc trưởng Long Tộc, làm sao có thể yếu? Không ngờ, cửa ải cuối cùng này, lại là hắn trấn giữ.”

Trên đài, Tần Phong đối mặt với nhạc phụ tương lai, căng thẳng đến mức không gì sánh bằng.

Thương Tông không nói, im lặng giơ ra ba ngón tay.

Đây là ý gì?

Tất cả mọi người thấy vậy, đều là nghi hoặc khó hiểu.

“Ba chiêu.”

“Cái gì?” Tần Phong ngây người.

“Ta để ngươi ba chiêu, bất kể ngươi thi triển thủ đoạn gì, trong vòng ba chiêu, nếu như có thể khiến vị trí của ta di chuyển nửa phần, trận chiến này liền tính ngươi thắng.” Thương Tông thản nhiên nói.

Mọi người nghe vậy, đều là chấn động, đối phương lại cuồng vọng như vậy!

Để ba chiêu cũng coi như xong, lại còn không yêu cầu Tần Sư đánh bay hắn ra khỏi đài, chỉ cần có thể đánh lui liền tính là thắng lợi?

Trong Phụng Thiên Thành, bá tánh sôi trào.

Đây là đối với nhân tộc, đối với Tần Sư trần trụi khinh thường.

Đương nhiên, cũng có người nhắc nhở: "Tần Sư chớ có mắc lừa, đối phương ước hẹn ba chiêu, có lẽ cũng là muốn đánh lén..... Khụ khụ, đánh ngươi một cái bất ngờ!"

Lời này vừa nói ra, bầu không khí căng thẳng trở nên có chút kỳ quái.

Mọi người nhìn nhau, Long Tộc hẳn là không có vô sỉ như vậy..... Không đúng, không có nhiều tâm cơ như vậy chứ?

Thương Tông nghe được những lời này, thần sắc không chút thay đổi, mà là giơ tay phải lên, chỉ về phía không trung.

Theo đầu ngón tay hắn, một đạo thanh quang bắn thẳng lên trời, bầu trời biến đổi!

Trong yên tĩnh, uy năng đáng sợ quét qua bốn phía, trên không trung kia mà phàm nhân khó có thể chạm tới, giống như bị người ta xé ra một đường.

Tùy ý một kích, lại có thể bóp méo cả không gian!

Mọi người thấy vậy, thần sắc ngây dại, thủ đoạn như vậy, quả nhiên giống như thần ma chi lực.

Tần Phong hiểu rõ, đây là đối phương cho hắn một tin tức —— Nếu ta nghiêm túc ra tay, ngươi không có may mắn nào đâu, muốn chiến thắng, chỉ có đáp ứng ước hẹn ba chiêu.

Hiểu rõ điểm này, Tần Phong hít sâu một hơi nói: "Bất kể như thế nào, chỉ cần trong vòng ba chiêu, có thể khiến tiền bối rời khỏi vị trí ban đầu, liền tính ta thắng lợi?"

"Không tồi." Thương Tông khẽ gật đầu, sau đó thân thể trầm

xuống.

Mọi người chỉ nghe thấy một tiếng ầm vang, thạch trụ đài cao không biết bao nhiêu trượng kia lại lún xuống một trượng!

Mà hai chân Thương Tông cũng đã lún vào thạch trụ đài một tấc!

“Tối hôm qua ngươi đi đến nơi này, hẳn là đã sớm bố trí trận pháp, thi triển đi, ta chờ.” Thương Tông vẫy vẫy tay.

Không phải, trời lạnh như vậy, nửa đêm cũng không ngủ sao, chuyện ta lén lút bố trí trận pháp, sao các ngươi đều biết..... Tần Phong sắc mặt cứng đờ, sau đó nói: “Nếu đã như vậy, vãn bối xin ra tay.”

Lời vừa dứt, Tần Phong liền đem Chính Khí hội tụ vào lòng bàn tay phải, sau đó vỗ vào thạch trụ đài.

Trong nháy mắt, bá tánh đang quan sát kinh ngạc phát hiện, dưới chân bọn họ lại có bạch quang sáng lên, bốn phương tám hướng, lại đều hội tụ vào vị trí thạch trụ.

Gần như cùng một lúc, cuồng phong nổi lên, sắc trời bỗng nhiên tối sầm.

Trên không trung đài, bốn đạo long quyển chỉ trong nháy mắt đột nhiên hình thành, khuấy đảo Phụng Thiên Thành rung chuyển.

Đặng Mặc thấy vậy, nhướng mày, sau đó vung tay phải, âm khí liên miên không dứt nhập vào trong bóng Phụng Thiên Thành, giữ vững cả đế đô.

Mà bốn đạo long quyển kia, đã hình thành thế bao vây, bao vây Thương Tông, sau đó hung hăng đánh tới.

Long quyển va chạm vào nhau, uy năng bộc phát ra vượt xa

tưởng tượng, nếu không phải Tần Phong đang ở trung tâm trận pháp, e rằng chính hắn cũng phải chịu ảnh hưởng nặng nề.

Thân ảnh Thương Tông đã bị cuồng phong nhấn chìm.

“Dùng trận pháp Tứ Phương Quyển Long này, dù thế nào, hắn cũng không thể nào không lùi một bước chứ?” Tần Phong nhìn cuồng phong gào thét, thầm nghĩ.

Không chỉ có hắn, bá tánh đang quan sát khiếp sợ trước thủ đoạn của Tần Sư, cũng cho rằng thắng bại đã phân, trận chiến này nắm chắc phần thắng!

Thế nhưng, trong cuồng phong bạo ngược kia, một đạo thanh âm bỗng nhiên vang lên: “Cũng coi như không tệ, nhưng vẫn là kém một chút.”

Lời vừa dứt, một đạo thanh quang phá tan phong bích, bốn đạo long quyển trong nháy mắt, tan biến như chưa từng tồn tại!

Tất cả mọi người khiếp sợ nhìn về phía vị trí Thương Tông.

Không chút tổn thương cũng coi như xong, đối phương lại còn không lùi một bước!

Điều này sao có thể?

Chương 457: Trận Phong Cương Tuyệt Tức

Nhân tộc bên này đều là giật mình biến sắc, Long Tộc bên này lại sớm đã tập mãi thành quen.

Thực lực của Thương tộc trưởng, bọn họ tự nhiên là rõ ràng hơn ai hết.

Khu khu loại công kích này mà thôi, Thương tộc trưởng muốn ngăn cản, căn bản không phí chút sức lực nào.

Hạo Văn Viện, Đăng Thiên Lâu, Dương Khiêm cảm khái nói: "Lại là Tứ Phương Quyển Long Bích, Tần sư đệ ở trên phương diện trận pháp quả nhiên là phi phàm."

"Tạo nghệ cao hơn nữa cũng vô dụng, Dương sư huynh không nhìn thấy đối phương không hề lay động sao?" Một bên, Phí Tuân sắc mặt khó coi.

"Trên đời này có bao nhiêu người, có thể trong giao phong trực diện, thắng được Long Tộc tộc trưởng đương thời?

Hơn nữa ngươi không cần lo lắng, nếu ta nhớ không lầm, Tứ Phương Quyển Long Bích chính là tiền trí trận pháp của một môn đại trận khác, Tần sư đệ lần này là có chuẩn bị mà đến."

Phí Tuân nghe vậy sững sờ: "Tiền trí trận pháp? Dương sư huynh, lời này của ngươi là có ý gì?"

Dương Khiêm không đáp: "Chờ một chút ngươi sẽ biết."

Cuồng phong bình ổn lại, Thương Tông nhìn về phía Tần

Phong, trong mắt xẹt qua một tia tán thưởng: "Một chiêu đã qua."

Tần Phong hít sâu một hơi, trận thế lớn như vậy, vậy mà lão ta một bước cũng không lùi, đây còn là người sao?

Ồ, là rồng, vậy thì không sao.

Đúng như Dương Khiêm đã nói, Tứ Phương Quyển Long Bích là tiền trí trận pháp của một sát trận khác.

Ban đầu Tần Phong vốn không muốn thi triển, dù sao trận pháp kia uy lực quá lớn, hắn cũng không nhất định có thể khống chế tốt.

Bất quá sự tình đã đến nước này, không thi triển là không được.

Huống chi vị nhạc phụ tương lai này thực lực biến thái như vậy, coi như thi triển môn trận pháp kia, hẳn là cũng sẽ không có trở ngại lớn.

Nghĩ đến đây, Tần Phong ngưng trọng nói: "Chiêu tiếp theo, tiền bối cẩn thận."

Thương Tông thản nhiên nói: "Lần trước nghe được lời này, vẫn là vào mười mấy năm trước, một tiểu bối trong tộc cùng ta nói.

Lúc đó, ta cũng là để hắn ba chiêu, chỉ là một trận chiến kia cũng không được tận hứng, hy vọng trận chiến này, ngươi đừng để ta thất vọng."

Hửm? Lời này nghe thế nào có chút quen tai.....

"Tiền bối trong miệng nói, hẳn là người thủ lôi đài cửa thứ nhất kia chứ?"

"Không sai."

"Ặc." Nhận được đáp án khẳng định, Tần Phong khóe miệng giật giật, náo loạn nửa ngày, lần trước tên kia cũng thua a.

Dưới lôi đài, Thương Mân, sắc mặt cứng đờ, lặng lẽ dời đi ánh mắt, không để ý tới ánh mắt của những tộc nhân khác.

Tần Phong không nói thêm gì nữa, từ trong ngực móc ra một vật.

Đó là một mảnh vảy màu xanh biếc to bằng móng tay, mà khi mảnh vảy kia được lấy ra, long quyển vốn đã tiêu tán, vậy mà lại lần nữa sinh ra, thậm chí so với trước đó còn hùng vĩ hơn!

Đăng Thiên Lâu, Phí Tuân thấy vật này kinh ngạc nói: "Lân giáp của Túng Vân Quy?"

Túng Vân Quy, yêu thú thực lực cường đại, có thể ngự phong mà đi, một ngày vạn dặm.

Loại yêu thú này, thực lực cơ bản đều ở trên Thất Chuyển Kiếp Lực, đồ vật trên người, đều là bảo bối khó có thể gặp được.

"Đồ vật hiếm có như vậy, Tần sư đệ từ đâu có được?"

Tần Phong nắm vảy trong tay, trong lòng có chút may mắn.

Tên Quan Trủng Mộ Gia kia tuy là sao chổi, nhưng đồ tốt trên người thật sự là nhiều.

Lần trước khi hắn rời đi, Tần Phong liền lại từ trong tay hắn lừa... đổi lấy vật này.

Nếu không, trận pháp tiếp theo, nếu như không có mảnh vảy này làm trận tâm, thật đúng là không nhất định có thể thi triển ra được.

Ném mảnh vảy trong tay lên không trung, mảnh vảy kia lại ngự phong bay lên.

Mà càng khiến người ta kinh ngạc chính là, trên không trung lôi đài, cuồng phong tứ tán kia vậy mà lại tản mát ra hào quang yếu ớt, lẫn nhau kết nối, cho đến khi tiếp xúc đến mảnh vảy tản ra lam quang kia.

Có người nhìn ra manh mối, kinh hô: "Là trận pháp, Tần sư lại muốn thi triển loại trận pháp nào đó!"

Long quyển sau khi lần nữa sinh ra, rất nhanh liền dung nhập vào trong vảy của Túng Vân Quy.

Gió dần dần bình ổn lại, quang trận trên không trung vẫn còn.

Trận pháp này tuy uy thế kém xa Tứ Phương Quyển Long Bích hùng vĩ, nhưng áp bách vô hình, lại như một bàn tay khổng lồ, nắm lấy trái tim của đám người đang quan chiến.

"Gió, hoàn toàn dừng lại." Có người lẩm bẩm nói.

Không chỉ là gió dừng, ngay cả không khí dường như cũng không còn lưu động, chúng bá tánh chỉ cảm thấy hô hấp không thông.

"Tuổi còn trẻ, liền có thể thi triển ra thủ đoạn như vậy, Kiến An thật đúng là sinh ra một đứa con trai tốt." Bên Cửu Khúc Hà, Trấn Thần Ti Ngự tóc bạc râu đen, nhìn cần câu không nhúc nhích, cảm khái một tiếng.

"Đặng đại nhân, ngươi có cảm nhận được gì không?" Tam Thập Lục Tinh Tiền đại nhân sắc mặt ngưng trọng.

Đặng Mặc nhắm hai mắt, thân là Bách Quỷ Đạo Giả, hắn đối với cảm giác bên ngoài tự nhiên nhạy bén hơn: "Trước khi bão tố ập đến, luôn luôn yên tĩnh."

Bên trong cung điện hoàng hậu, Thái Tử hiếu kỳ nói: "Tần công tử đây là muốn làm gì? Chẳng lẽ lại là trận pháp nào đó?"

An Nhã công chúa thấy vậy, bỗng nhiên đứng dậy, đôi mắt đẹp mở to.

"An Nhã, muội làm sao vậy?" Hoàng hậu không hiểu.

"Muội nhớ ra rồi, Tứ Phương Quyển Long Bích là vì đem khí lưu giữa thiên địa hội tụ đến một chỗ, đây là vì thi triển loại trận pháp nào đó uy lực càng lớn hơn!"

"Trận pháp gì?" Thái Tử nghiêng đầu nhìn sang.

"Phong Cương Tuyệt Tức Trận! Trận pháp hắn muốn thi triển là Phong Cương Tuyệt Tức Trận!" An Nhã trong lòng kinh hãi không thôi.

Hạo Văn Viện, đỉnh Đăng Thiên Lâu, Hứa Lạc Hiền vuốt ve hai hàng ria mép kinh ngạc nói: "Sư phụ, tiểu sư đệ này cũng quá lợi hại rồi, hắn mới bao nhiêu tuổi, vậy mà ngay cả Phong Cương Tuyệt Tức Trận cũng có thể bố trí?

Trận pháp kia, cho dù là Dương Khiêm cũng chỉ có thể miễn cưỡng bố trí."

Thiên Giám Quốc Sư áo trắng tóc trắng thản nhiên nói: "Lúc trước ở Vạn Kiếm Tông, hắn từng bố trí qua Thủy Trạch Thiên Long Trận."

Hứa Lạc Hiền sững sờ, trong lòng kinh hãi không để đâu cho hết: "Sư phụ, người đừng nói giỡn."

Lại nhìn về phía lôi đài, vảy Túng Vân Quy lơ lửng kia, hào quang càng ngày càng thịnh.

Đột nhiên, chỉ nghe thấy một tiếng "Rắc"!

"Cái... cái gì vậy?" Có người run giọng nói.

Lời còn chưa dứt, một góc lôi đài Thạch Trụ cao ngất kia, vậy

mà lại bị cắt đứt, khối đá khổng lồ ầm ầm rơi xuống.

Một màn đột như kỳ lai, dọa sợ đám người phía dưới.

Thương Mộc thấy vậy, vừa định ra tay đánh nát cự thạch, nhưng có người ra tay còn nhanh hơn bà.

Liễu Kiếm Ly trong tay cốt kiếm hóa hình, sau đó hướng lên trên vung lên, cự thạch rơi xuống trong nháy mắt đã bị kiếm khí chém thành bột mịn.

Mọi người lộ ra vẻ cảm kích, đồng thời cũng là nghi hoặc trong lòng, vô duyên vô cớ, lôi đài vì sao lại đứt gãy một góc?

Bọn họ đồng loạt nhìn về phía chỗ đứt gãy, chỉ thấy vết cắt kia bằng phẳng đến mức khiến người ta kinh hãi.

"Sao lại như vậy?" Phí Tuân nhíu mày.

"Là Phong Cương." Dương Khiêm giải thích: "Là đem cuồng phong nén đến mức tận cùng, Phong Cương mà mắt thường khó có thể nhìn thấy, đây là, Phong Cương Tuyệt Tức Trận!"

Cùng lúc đó, trên lôi đài Tần Phong hít sâu một hơi, quát lớn: "Trảm!"

Trên vảy Túng Vân Quy, lam quang chói mắt, vô số Phong Cương cường đại không nhìn thấy, hung hăng chém về phía Thương Tông!

Trong nháy mắt, trên lôi đài vết nứt dày đặc, cát bụi mù mịt.

Khối đá vỡ vụn, không ngừng rơi xuống.

May mắn có Liễu Kiếm Ly ra tay, trước khi khối đá rơi xuống, liền đem nó chém nát.

Đám người quan chiến đều là không dám tin, ba ngày nay, lôi

đài vẫn là lần đầu tiên gặp phải phá hư như vậy, đủ thấy chiêu này của Tần sư uy lực có bao nhiêu kinh người!

Trạng huống nguy hiểm như vậy, lại không một ai lùi bước, bọn họ đều kích động nhìn về phía lôi đài, chờ đợi kết quả cuối cùng.

Loại công kích này, cho dù là Long Tộc cường đại kia, cũng không có khả năng một bước cũng không lùi, toàn bộ tiếp được chứ?

Mà Tần Phong suy nghĩ tự nhiên nhiều hơn, coi như nhạc phụ tương lai thực lực nghịch thiên, có thể tiếp được toàn bộ Phong Cương thì như thế nào?

Dù sao đối phương cũng đã nói, bất luận là thủ đoạn gì, chỉ cần di chuyển vị trí một chút, liền tính hắn thua.

Nếu đã như vậy, chỉ cần đem Phong Cương chém về phía lôi đài, đem chỗ đứng của nhạc phụ tương lai chém nát, trận chiến này chẳng phải là nắm chắc phần thắng sao?

"Mình thật mẹ nó là thiên tài." Tần Phong trong lòng tự mãn.

Mà Phong Cương kia, cũng theo tâm ý của hắn, hung hăng chém lên trên lôi đài!

Chương 458: Chấp nhận

Phong cương không ngừng bổ xuống, âm thanh lôi đài bị chém nát vang lên không dứt bên tai.

Cùng với trận pháp bình ổn, cát bụi che khuất tầm nhìn, ánh mắt Tần Phong càng thêm sáng rực.

Hắn không tin, dưới thế công như vậy, vị nhạc phụ tương lai ngay cả chỗ đứng cũng sắp không còn, vậy mà vẫn có thể đứng vững một bước không lùi!

Chờ đến khi cát bụi cuồn cuộn dần dần tan đi, mọi người dần dần khôi phục tầm nhìn, nhìn về phía lôi đài cao ngất, lúc này lôi đài đã sớm đổ nát không chịu nổi, cơ bản không còn mấy chỗ nguyên vẹn.

Có người thấy vậy, kích động nói: "Nếu ta nhớ không lầm, vị Long tộc kia đã nói, trận chiến này chỉ cần trong vòng ba chiêu, Tần sư có thể đánh lui hắn nửa bước, liền coi như Tần sư thắng.

Hiện giờ, ngay cả chỗ đứng cũng không còn mấy, ta không tin hắn còn có thể đứng vững một tấc!"

"Không sai, trận chiến này, chung quy vẫn là Tần sư thắng!"

"Ta đã sớm nóng lòng muốn xem cảnh tượng Tần sư nghênh nữ nhi Long tộc rồi."

Ngay khi mọi người kích động, một người đột nhiên co rút đồng tử: "Không đúng, các ngươi xem."

Bách tính vây xem theo đó nhìn lại, chỉ thấy cát bụi hoàn toàn tan đi, nam tử Long tộc kia vẫn đứng đó, không hề nao núng.

Lại nhìn vị trí hắn đang đứng, trong vòng ba trượng, lại hoàn toàn nguyên vẹn!

Tần Phong trừng lớn hai mắt, không chỉ đỡ được toàn bộ phong cương, còn bảo vệ cả lôi đài, thế này còn đánh đấm gì nữa?

Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Thương Tông duỗi ra một ngón tay, thản nhiên nói: "Còn lại một chiêu cuối cùng."

Tần Phong nghe vậy, sắc mặt cứng đờ.

Phong Cương Tuyệt Tức Trận đã là sát chiêu lớn nhất của hắn, ngay cả chiêu này cũng không thể đánh lui đối phương, hắn còn có thể dùng thủ đoạn gì?

Chẳng lẽ, đến đây là kết thúc?

Lúc này, Tần Phong bỗng nhiên lóe lên linh quang, hắn đưa tay sờ vào trong ngực, chạm vào một miếng ngọc bội trơn nhẵn tinh tế.

Chính là bảo khí thần bí có được khi ở Tề Nguyên thành lúc trước —— Kỳ Môn Bát Quái ngọc!

"Ta suýt chút nữa quên mất thứ này, với năng lực dịch chuyển tức thời của ngọc bội này, muốn đối phương di chuyển vị trí chẳng phải là dễ như trở bàn tay sao?"

"Bất quá sau khi ta bước vào ngũ phẩm, vẫn chưa thử qua ngọc bội này.

Cũng không biết với thực lực hiện tại, trong phạm vi bao nhiêu, ta có thể thi triển dịch chuyển tức thời."

Thương Tông thấy Tần Phong nửa ngày không có động tĩnh, nhíu mày: "Ngươi muốn bỏ cuộc sao? Ta vốn tưởng rằng người có thể khiến nữ nhi Thương Tông ta si mê, sẽ là nhân vật lợi hại cỡ

nào, không ngờ, cũng chỉ là kẻ không có chí khí.

Uổng công nàng ta lúc trước thề son sắt, khi nhắc đến ngươi với ta, nói ngươi là người lợi hại như thế nào.

Hóa ra, nàng ta căn bản không hiểu rõ ngươi, cũng giống như ngươi không hiểu rõ nàng ta vậy.

Người như ngươi, ta làm sao có thể yên tâm giao nữ nhi cho ngươi!"

Mọi người đang căng thẳng quan sát lôi đài nghe vậy, nhìn nhau, lộ ra vẻ mặt hóng hớt.

Lời này có chút nhiều thông tin nha.

Có người nhỏ giọng nói: "Có ý gì, chẳng lẽ Long tộc lần này bày ra lôi đài chiêu thân chỉ là làm cho có lệ, mục tiêu chiêu rể của bọn họ đã sớm xác định, chính là Tần sư?"

"Mị lực của Tần sư lại lớn đến vậy sao, cưới được thiên chi kiêu nữ Liễu Kiếm Ly cũng đã đành, vậy mà còn có thể khiến nữ tử Long tộc một lòng hướng về?"

"Ta thật hâm mộ."

"Ta cũng vậy."

"Nhưng lão trượng Long tộc này không đồng ý, cho dù Tần sư và nữ tử kia lưỡng tình tương duyệt, cũng vô dụng thôi."

"Hình như, cũng có lý..."

Tần Phong nghe được lời Thương Tông, ngẩng đầu lên: "Ai nói ta muốn bỏ cuộc? Nữ nhi của ngươi xem người rất chu[illegible]ẩn, đáng tiếc nhãn lực của ngươi lại quá kém."

"Ngươi nói cái gì?" Thương Tông lạnh giọng quát, uy áp cường

đại như núi, ép về phía Tần Phong.

Người sau hừ một tiếng, lại không kiêu ngạo không siểm nịnh, chậm rãi đi về phía Thương Tông, vừa đi vừa nói.

"Nàng ấy thích thơ từ, thích văn khí trong sách."

"Ra tay hào phóng, chưa bao giờ keo kiệt."

"Mặc dù ngày thường là bộ dạng người lạ chớ gần, nhưng nội tâm lại mềm yếu hơn bất kỳ ai."

"Gặp người khác gặp nạn, luôn ra tay giúp đỡ."

"Cho dù là bạn bè mới quen biết chưa lâu, cũng nguyện ý mạo hiểm vì bạn."

"Phần lớn thời gian, nàng ấy đều lạnh lùng, lúc uất ức, cũng sẽ giống như một cô gái nhỏ, mắt đỏ hoe, khóc nhè..."

Trong miệng Tần Phong, là ấn tượng về Thương Phi Lan, cũng là hồi ức về những chuyện đã qua.

"Tiền bối, ngài thật sự đã hiểu rõ Phi Lan muốn gì chưa?" Tần Phong đi đến trước mặt Thương Tông, từng chữ từng chữ nói: "Nàng ấy muốn, có lẽ chỉ là sự bầu bạn."

Thương Mộc dưới lôi đài nghe vậy, đưa tay phải đỡ trán, lắc đầu: "Tên tiểu tử này, thật sự là cái gì cũng dám nói."

"Ngươi nói đủ chưa, nếu cho rằng dùng những lời ngon tiếng ngọt này, liền có thể khiến ta cho ngươi qua cửa, e là quá mức si tâm vọng tưởng rồi." Thương Tông lạnh giọng nói.

"Đủ rồi, chẳng qua là đủ khoảng cách rồi."

"Có ý gì?" Thương Tông nhíu mày.

Lại thấy Tần Phong khẽ mỉm cười.

Lúc này, khoảng cách giữa hai người không đến một trượng.

Mà trong phạm vi này, Tần Phong có trăm phần trăm tự tin, có thể thi triển năng lực dịch chuyển tức thời của Kỳ Môn Bát Quái ngọc!

Dưới chân, trận pháp màu trắng trong nháy mắt sáng lên, bao phủ cả Tần Phong và Thương Tông trong đó.

Phát hiện tình huống không ổn, Thương Tông vừa định phản ứng, nhưng chỉ trong nháy mắt, hắn đã hoán đổi vị trí với Tần Phong!

Tần Phong mở miệng hỏi: "Không biết ta như vậy, có tính là thắng không?"

Dưới lôi đài, bách tính đang quan chiến sau một hồi im lặng ngắn ngủi, liền bùng nổ tiếng hoan hô kinh người.

"Đây là thủ đoạn gì, ta còn chưa nhìn rõ, hai người bọn họ đã hoán đổi vị trí rồi."

"Người Long tộc di chuyển vị trí, Tần sư thắng rồi!"

"Nâng mày nín thở, thật sự là nâng mày nín thở!"

"Tần sư ra tay, quả nhiên khiến người ta yên tâm."

Thương Tông nhìn sâu Tần Phong một cái, bước chân đi về phía Long tộc.

Lúc hai người lướt qua nhau, hắn dừng bước, thản nhiên nói một câu: "Nhớ kỹ những lời ngươi vừa nói, nếu có một ngày để ta biết được, ngươi phụ Phi Lan..."

Những lời còn lại Thương Tông không nói, chỉ nhẹ nhàng vỗ

vai Tần Phong.

Rõ ràng nhìn như không dùng bao nhiêu lực, nhưng mặt đất dưới chân Tần Phong, lại trong nháy mắt nứt thành bột phấn.

Đây là uy hiếp, uy hiếp trắng trợn!

Tần Phong nuốt một ngụm nước bọt, trịnh trọng gật đầu.

Những lời vừa rồi, vừa là lời cảnh cáo của nhạc phụ tương lai đối với hắn, cũng là một loại phương thức chấp nhận khác.

Đối phương, cuối cùng đã thừa nhận hắn là con rể này.

"Cái kia... nhạc phụ, khi nào ta mới có thể gặp Phi Lan?" Tần Phong nhỏ giọng hỏi.

Thương Tông nghe được hai chữ nhạc phụ, nhíu mày, tên tiểu tử này, thật đúng là biết leo lên theo cây gậy.

"Chờ đã!"

...

Thương Tông trở lại đội ngũ Long tộc, sắc mặt lão gia tử không được tốt lắm.

Lão gia tử trừng mắt nhìn Thương Tông một cái, liền dẫn theo mọi người Long tộc rời đi.

Chỉ có Thương Mộc ở lại, đầy thâm ý nói: "Ta vốn tưởng rằng ngươi sẽ nghĩ hết mọi cách gây khó dễ cho tên tiểu tử kia, không ngờ, ngươi lại để hắn ta qua cửa."

"Ta không hiểu ngươi đang nói gì, thủ đoạn của tên tiểu tử kia không tầm thường, chiêu cuối cùng, ngay cả ta cũng không ngờ tới." Thương Tông thản nhiên đáp.

"Chiêu thức dịch chuyển tức thời của tên tiểu tử kia quả thực kỳ quái, nếu đổi lại là ta, nhất định không đỡ được.

Nhưng tộc trưởng đại nhân của chúng ta lại không giống, ngươi đã thức tỉnh không gian bản mệnh thần thông, làm sao có thể trúng loại thủ đoạn nhỏ nhoi này?

Ta chỉ có thể nghĩ đến một khả năng, đó là —— ngươi cũng đã chấp nhận tên tiểu tử kia, cho nên cố ý trúng chiêu."

Thương Tông không trả lời, mà đi theo đội ngũ Long tộc: "Suy đoán vô căn cứ thì không cần thiết, tiếp theo, ngươi bận rộn rồi đấy."

Thương Long nhất mạch thành thân, đối với Long tộc mà nói chính là đại sự, tự nhiên là bận rộn rồi.

Thương Mộc nghe vậy, trong mắt xẹt qua một tia ý cười.

Nam nhân Long tộc quả nhiên đều là một dạng, chết vì sĩ diện.

Lão gia tử là vậy, tộc trưởng đại nhân cũng vậy.

Rõ ràng người mong muốn Phi Lan hạnh phúc nhất, chính là hai người này...

Chương 459: Chết vì sĩ diện

“Hoang đường!” Trong hoàng cung, bên trong một cung điện, Tam hoàng tử giận dữ đập phá đồ đạc.

Hôm qua bị Long Tộc làm nhục, bị đánh bay khỏi đài tỷ võ cũng đành.

Không vượt qua được đài tỷ võ, không cưới được nữ tử Long Tộc, cũng đành.

Điều khiến hắn không thể chịu đựng nhất là, tại sao Tần Phong có thể có được tất cả mọi thứ mà hắn muốn có được?

Ghen tị khiến khuôn mặt hắn trở nên méo mó!

Tên hộ vệ thân tín nói: “Điện hạ, sau khi liên hôn với Long Tộc, ảnh hưởng của Tần Phong càng lớn hơn.

Thay vì tiếp tục đối đầu, chi bằng nên cải thiện quan hệ với hắn.

Điều này đối với việc tranh giành ngôi vị Thái tử của ngài sau này, cũng là một trợ lực lớn.”

Vừa dứt lời, tiếng tát giòn tan vang lên.

“Bản cung làm việc, khi nào đến lượt một tên nô tài chỉ tay múa chân?”

Tên hộ vệ cúi đầu: “Là thuộc hạ lỡ lời.”

Tam hoàng tử nhìn vào bảo khí kính, thấy hình ảnh Tần Phong phi thân xuống đài tỷ võ, sánh vai cùng Liễu Kiếm Ly, lại nhìn thấy

dáng vẻ dân chúng hân hoan, tay phải hung hăng đập vào bàn gỗ đàn mộc, đập cho nát bét.

…

Trong ngự thư phòng, so với khiếp sợ, Lý công công trong lòng càng thêm kinh ngạc.

Lời nói của Thương Tông trên đài tỷ võ, khiến ông ta hiểu được nguyên nhân Long Tộc lại vô cớ đến Phụng Thiên thành bày ra đài tỷ võ chiêu thân.

Tất cả những điều này lại là vì Tần Phong!

Minh Hoàng đứng dậy, cười nói: "Tên tiểu tử này thật sự là ghê gớm, cưới được Liễu Kiếm Ly cũng thôi đi, lại còn trở thành con rể của Long Tộc.

Nữ tử Long Tộc trẫm cũng từng gặp qua, đều là những người vô cùng kiêu ngạo, muốn khiến nữ tử Long Tộc động lòng, tuyệt đối không phải là chuyện dễ dàng."

Lý công công tiếp lời: "Tần gia tiểu tử coi như là đã dâng cho bệ hạ một đại lễ, nhân tộc và Long Tộc liên hôn, quả thật là lần đầu tiên trong lịch sử.

Bệ hạ vừa lúc có thể nhân cơ hội này, xác lập quan hệ đồng minh với Long Tộc.

Nam Vực Ca Lâu La Vương đã thức tỉnh, cũng không biết khi nào sẽ lại xâm lược Nam Vực.

Có được sự ủng hộ của Long Tộc, đến lúc đó đối mặt với Ca Lâu La tộc, Đại Càn cũng có thể dễ dàng ứng phó hơn."

Điểm này, Minh Hoàng tự nhiên cũng đã nghĩ đến, nếu không cũng sẽ không cao hứng như vậy.

“Tên tiểu tử kia đã dâng cho trẫm một đại lễ như vậy, trẫm tự nhiên cũng phải ban thưởng cho hắn mới được.

Vì hôn sự với Long Tộc cơ bản đã là chuyện chắc chắn, vậy thì… Truyền chỉ của trẫm, hôn sự của Tần Phong và Long Tộc do Lễ bộ toàn quyền phụ trách!”

…

Trở về Vân cung, Thương Mộc đi đến nơi nghỉ ngơi của Thương Phi Lan.

Nàng căn bản không hề quan tâm đến tỷ võ trên đài, chỉ là vẫn luôn yên lặng nhìn bài thơ mà Tần Phong nhờ cô cô mang đến cho nàng.

Trong mắt có hoài niệm, có tiếc nuối.

Cho dù nghe thấy động tĩnh có người đến, nàng cũng không hề dịch chuyển tầm mắt.

Thương Mộc thấy vậy, liền muốn trêu chọc cô cháu gái này một chút, cố ý thở dài một tiếng, mở miệng nói: “Hôm nay có người đã vượt qua đài tỷ võ.”

Thương Phi Lan nghe vậy, đồng tử đột nhiên co rút lại, nhưng miệng lại không hề đáp lại.

“Ta vốn muốn giúp ngươi ngăn hắn lại, nhưng người nọ quả thật có thể coi là thiên phú dị bẩm.

Tuổi còn trẻ, tu vi tạo nghệ đã không thấp, ta áp chế tu vi, căn bản không phải là đối thủ của hắn.

Giao chiến với hắn trăm hiệp, vẫn bị hắn đánh bại chỉ bằng một chiêu.”

“Còn lão gia tử nhà ngươi, đúng là bị đối phương chèn ép,

nhưng ngươi cũng rõ tính tình của lão gia tử nhà ngươi, không thích ỷ mạnh hiếp yếu, liền tự mình định ra ước hẹn ba chiêu.

Tên tiểu tử nhân tộc kia cũng không phải là kẻ dễ đối phó, liên tiếp thi triển hai đạo trận pháp, khiến người ta mở rộng tầm mắt.

Cuối cùng lại càng dùng một chiêu thuật pháp không gian hoán đổi vị trí, đổi chỗ cho lão gia tử nhà ngươi, giành chiến thắng trong ước hẹn."

"Haiz, Long Tộc từ trước đến nay không gả con gái ra ngoài, cho dù người nọ vượt qua đài tỷ võ, ta cũng không hy vọng ngươi gả cho nhân tộc.

Nhưng lão gia tử xưa nay nói một không hai, lúc trước đã thề son sắt lập ra đài tỷ võ chiêu thân, trước mặt nhiều người như vậy, ông ấy cũng không thể nào nuốt lời.

Thực sự không được, ngươi cứ thuận theo đi.

Hơn nữa, ngươi cũng không thiệt thòi.

Nam tử nhân tộc kia, dung mạo cũng coi như là tuấn tú, thiên phú cũng cực tốt, tương lai chưa chắc không thể trở thành một phương cự phách, nhân vật sánh ngang thần tướng.

Gả cho hắn, cũng không tính là ủy khuất ngươi."

Nói đến đây, Thương Phi Lan rốt cuộc cũng có phản ứng, ngẩng đầu lên lạnh lùng nhìn Thương Mộc, đáp: "Muốn gả thì người gả đi, chuyện này có liên quan gì đến ta?"

"Để ta gả, chuyện này sao được?" Thương Mộc lộ ra thần sắc khó xử.

"Ta và hắn chênh lệch tuổi tác quá lớn, hơn nữa ta thích những võ phu dũng mãnh, làm sao có thể để ý đến một tên thư

sinh.”

Thương Phi Lan nghe vậy, bỗng chốc ngẩn người, nghiêng đầu sang một bên.

“Hơn nữa, với thân phận của ta dù sao cũng nên làm chính thất, làm sao có thể chịu thiệt thòi làm thiếp.

Ngươi không biết đâu, tên kia trong nhà rõ ràng đã có thê tử, vậy mà còn muốn đến vượt đài tỷ võ.

Loại đàn ông ăn trong bát nhìn trong nồi này, là không thể chấp nhận được.”

Sự tình đã đến nước này, Thương Phi Lan làm sao có thể không nghe ra, nam tử vượt qua đài tỷ võ, chính là người mà nàng ngày đêm mong nhớ?

“Hắn… Hắn vượt qua đài tỷ võ rồi sao? Nhưng… Nhưng làm sao có thể?” Giọng nói của Thương Phi Lan có chút run rẩy.

“Ngươi nói hắn là ai? Sao ta nghe không hiểu.

Thôi vậy, dù sao lúc trước ngươi cũng đã nói, bất luận là ai vượt qua đài tỷ võ, ngươi cũng không gả.

Hay là như vậy đi, lúc trước nói với thế nhân là bày ra đài tỷ võ chiêu thân, nhưng lại không nói rõ nữ tử Long Tộc muốn gả là ai.

Vì ngươi không muốn như vậy, ta sẽ nói với lão gia tử một tiếng, tùy tiện đổi một nữ tử Long Tộc khác là được.

Thực sự không được, cô cô cũng không nỡ lòng nào nhìn ngươi chịu ủy khuất, liền hy sinh bản thân vậy, dù sao với dung mạo của ta, xứng với Tần gia tiểu tử kia cũng là quá đủ.”

Bốn chữ “Tần gia tiểu tử”, Thương Mộc cố ý nhấn mạnh ngữ

khí.

Trong đôi mắt màu xanh nhạt của Thương Phi Lan, có hơi nước dâng lên, nàng có chút không dám tin, lại có sự kích động và vui mừng không thể che giấu.

Thương Mộc thấy vậy, liền nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng, nói: "Muốn khóc thì cứ khóc đi, đó là quyền lợi của nữ nhân, lúc trước sau khi mẫu thân ngươi ly thế, liền chưa từng thấy ngươi bộ dạng này nữa.

Bất quá, chỉ giới hạn trong đêm nay thôi.

Nga nhi tuyết liễu hoàng kim, tiếu ngữ oanh oanh ám hương khứ, đây là bài thơ mà tên tiểu tử kia tặng cho ngươi.

Lần sau gặp lại hắn, tự nhiên là phải cười mới được."

"Ừm." Thương Phi Lan úp mặt vào lòng Thương Mộc, nhẹ nhàng đáp lại, cơ thể khẽ run rẩy.

Thương Mộc nhẹ nhàng vuốt ve lưng nàng, ánh mắt liếc nhìn ra ngoài cửa, hai bóng đen vụt qua.

"Thật đúng là, chết vì sĩ diện." Thương Mộc lắc đầu, khẽ lẩm bẩm một tiếng.

…

"Thể diện của Long Tộc đều bị ngươi làm mất hết rồi, vậy mà lại để một tên tiểu tử nhân tộc vượt qua đài tỷ võ!" Thương Huyền chắp tay sau lưng, đứng trên đám mây lạnh lùng nói.

"Người bảo ta trấn giữ cửa ải cuối cùng, chẳng phải là muốn ta quyết định, có nên gả Phi Lan cho hắn hay không sao." Thương Tông thản nhiên nói.

"Xem ra, ngươi đã chấp nhận tên tiểu tử kia rồi." Thương

Huyền nghiêng đầu, liếc mắt nhìn Thương Tông.

Thương Tông hồi tưởng lại những lời Tần Phong nói trên đài tỷ võ, gật gật đầu, trong mắt hiện lên một tia an ủi.

“Nhưng mà, tên tiểu tử kia nói ngươi như vậy, ngươi cũng không tức giận sao?

Phi Lan thích cái gì, muốn cái gì, ngươi là phụ thân chẳng lẽ không rõ ràng nhất sao.”

“Không sao, chỉ cần Phi Lan sống vui vẻ là được.”

Lão gia tử nghe vậy, bất đắc dĩ lắc đầu.

Hai người đứng trên đám mây, trầm mặc hồi lâu, lão gia tử hình như nghĩ đến điều gì, bỗng nhiên mở miệng: “Tên tiểu tử kia đã có thê tử, theo quan niệm của nhân tộc, Phi Lan gả qua chỉ có thể làm thiếp.

Nếu là nữ tử bình thường thì cũng thôi, Phi Lan tự nhiên có thể áp chế.

Nhưng nữ tử kia lại là Liễu Kiếm Ly, ngay cả ta và ngươi cũng từng nghe danh thiên chi kiêu nữ, vạn nhất Phi Lan chịu ủy khuất thì phải làm sao?”

Thương Tông nghe vậy, trong mắt cũng hiện lên một tia lo lắng: “Ngày mai, đến Tần phủ bái phỏng một chuyến.”

“Cũng tốt.”

Chương 460: Gia đình hai bên cùng tụ họp một đường

Tần Phong vượt qua lôi đài Long Tộc, tin tức tự nhiên rất nhanh đã truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ, khiến ai ai cũng đều biết.

Nhiều người đang suy đoán, Tần Sư sẽ cưới nữ tử Long Tộc nào.

Trong đại sảnh Liễu phủ, vị phu nhân nghe nha hoàn nói đến chuyện này, bỗng nhiên đứng bật dậy: "Kẻ vượt qua lôi đài Long Tộc là Tần gia Tần Phong?"

"Vâng, phu nhân, chuyện này toàn bộ Phụng Thiên Thành gần như đều biết.

Tần cô gia một mình liên tiếp vượt qua ba cửa ải của Long Tộc, mọi người đều đang bàn tán xôn xao."

"Lão gia, ông còn tâm trạng ở đây uống trà sao? Ông không nghe thấy gì à?" Hậu Phi Khanh nghiêng người gọi, thần sắc lo lắng.

Liễu Thiên Lộc đặt chén trà trong tay xuống, thản nhiên đáp: "Đúng là không ngờ tới, hắn lại có thể vượt qua lôi đài của Long Tộc.

Ta và cha con cũng từng giao thiệp với Long Tộc, biết thực lực của bọn họ đều không yếu, kết quả này cũng nằm ngoài dự liệu."

Vị phu nhân trợn tròn mắt: "Trọng điểm câu nói vừa rồi là ở đây sao? Tần con rể có Kiếm Ly còn chưa đủ, vậy mà còn muốn tham gia kén rể của Long Tộc?!

Chờ đã, nghe lão gia nói vậy, ông đã sớm biết con rể muốn xông pha lôi đài?"

Liễu Thiên Lộc khẽ gật đầu.

"Biết mà ông không ngăn cản? Ông làm cha kiểu gì vậy, ông có từng nghĩ đến cảm nhận của Kiếm Ly chưa?" Vị phu nhân kinh ngạc nói.

"Chuyện này Kiếm Ly cũng biết, hôm nay lúc Tần Phong đi xông pha lôi đài, chính là Kiếm Ly đưa hắn lên lôi đài."

Hậu Phi Khanh nghe vậy, trừng lớn đôi mắt đẹp, vẻ mặt không dám tin.

Chồng mình muốn cưới nữ nhân khác, con gái không ngăn cản cũng đành, còn tiễn một đoạn đường, đây là đạo lý gì?

Càng nghĩ càng tức giận, bà ta lên tiếng: "Đi theo ta!"

"Đi đâu?" Liễu Thiên Lộc hỏi.

"Còn có thể đi đâu? Đương nhiên là đến Tần gia! Kiếm Ly là bảo bối của ta, chịu uất ức lớn như vậy, ta là mẹ nó đương nhiên phải đến thăm.

Thuận tiện hỏi bên nhà thông gia dạy con kiểu gì, ăn trong bát mà còn nhìn nồi.

Cưới Kiếm Ly nhà ta còn chưa đủ, vậy mà còn muốn cưới nữ tử Long Tộc?" Vị phu nhân tức giận đến mức cau mày.

"Trời đã tối, giờ này đi bái phỏng có thất lễ, hơn nữa, sự việc cũng không đơn giản như ngươi nghĩ..." Liễu Thiên Lộc lắc đầu, sau đó đem đầu đuôi câu chuyện kể lại một cách chân thực.

Nghe xong mọi nguyên do, Hậu Phi Khanh ngồi xuống lại, thần sắc phức tạp.

Không ngờ nữ tử Long Tộc kia, lại có tình cảm sâu nặng với con rể như vậy.

Liễu Thiên Lộc lại lên tiếng: “Chuyện của con cái, để chúng tự lo liệu là được rồi, huống chi chỉ là cưới thêm một người nữa thôi.

Thời gian trước, bệ hạ ban thưởng cho con rể thân phận đại học sĩ nội các, người đến cầu hôn nối liền không dứt, bên nhà thông gia đều không đồng ý.

Tần gia coi Kiếm Ly như con ruột, cho dù lần này xông pha lôi đài, thân gia công cũng đã báo trước cho ta biết.

Chỉ cần Kiếm Ly không có ý kiến, ta tự nhiên cũng sẽ không nói gì thêm.”

“Đạo lý này ta nào có không biết.” Hậu Phi Khanh thở dài một tiếng, đại sảnh chìm vào yên tĩnh.

Rất lâu sau, bà ta dường như nghĩ đến điều gì đó, lại đứng dậy: “Không được, ngày mai vẫn phải đến Tần phủ một chuyến.”

“Lại làm sao nữa?”

"Chuyện hôn sự này đã là chuyện đã rồi, ta tự nhiên sẽ không nói gì thêm.

Nhưng Kiếm Ly từ nhỏ luyện kiếm, tâm tư đơn thuần, chưa chắc đã đấu lại nữ tử Long Tộc kia.

Ta phải đi một chuyến, một là để dằn mặt thân gia mẫu, để bà ta đừng có phân biệt đối xử, bạc đãi Kiếm Ly nhà ta.

Hai là dạy cho Kiếm Ly vài chiêu, để sau này không bị thua thiệt trong tay nữ tử Long Tộc kia.”

Liễu Thiên Lộc nhíu mày: “Có cần thiết không?”

“Tự nhiên là có cần thiết, hơn nữa, ông phải đi cùng ta! Cho Kiếm Ly thêm thanh thế!”

Trong phòng, Tần Phong đột nhiên rùng mình một cái, rõ ràng sắp sang xuân rồi, sao vẫn cảm thấy một trận lạnh lẽo?

“Luôn có một loại dự cảm chẳng lành.”

…

Ngày hôm sau, trong đại sảnh, nhị nương hiếu kỳ nói: “Nói lý ra, Phong nhi đã vượt qua lôi đài Long Tộc, hôn sự coi như đã định.

Thế nhưng đến bây giờ, đừng nói là Long Tộc tìm đến cửa, chúng ta thậm chí còn chưa gặp mặt Thương cô nương, đây là chuyện gì vậy?”

Tần Phong lắc đầu, cũng không hiểu lắm.

Hôm qua hắn vốn định đi tìm Thương Mộc hỏi cho rõ ràng, nhưng người của Long Tộc luôn đến vô ảnh đi vô tung, sau khi xông pha lôi đài xong, liền không còn tìm thấy bóng dáng người của Long Tộc nữa.

Hắn vốn tưởng rằng có thể đợi được Long Tộc đến bái phỏng, kết quả người đến bái phỏng chúc mừng thì không ít, Long Tộc lại chẳng thấy bóng dáng đâu.

Đây là chuyện gì vậy?

Đúng lúc Tần Phong đang nghi hoặc không hiểu, người gác cổng đến ngoài đại sảnh bẩm báo, giọng nói run rẩy: “Lão… Lão gia, có người đến phủ bái phỏng, là… là người của Long Tộc.”

Mọi người nghe vậy, đồng loạt ngẩng đầu lên.

Tần lão gia đáp: “Mau mời bọn họ vào.”

…

“Đều tại lão gia lề mề, làm chậm trễ mất bao nhiêu thời gian.” Vị phu nhân trách móc.

Liễu Thiên Lộc nghe vậy, nhíu mày: “Nói bậy, rõ ràng là ngươi tự chải đầu trang điểm, làm chậm trễ thời gian.”

Nói xong, Liễu Thiên Lộc liền gõ cửa Tần phủ.

Người gác cổng mở cửa, nhìn thấy Liễu gia mọi người, thần sắc kinh ngạc, nhà thông gia sao giờ này lại đến?

Liễu Thiên Lộc cảm nhận được hơi thở của Long Tộc, thản nhiên nói: “Xem ra chúng ta đến không đúng lúc rồi.”

“Ý ông là sao?” Hậu Phi Khanh khó hiểu hỏi.

“Tần phủ đã có người đến bái phỏng, nếu ta đoán không lầm, hẳn là Long Tộc đến đây bàn chuyện hôn sự.”

Dừng một chút, Liễu Thiên Lộc suy nghĩ rồi nói: “Hôm nay không tiện, chúng ta hãy quay về phủ trước, ngày khác lại đến bái phỏng.”

Lúc này mà vào bái phỏng, chắc chắn sẽ chạm mặt người của Long Tộc, thân phận của hai bên đặt ở đó, khó tránh khỏi lạnh nhạt ngại ngùng, Liễu Thiên Lộc là người biết lễ nghĩa tự nhiên phải chủ động tránh đi.

Tuy nhiên, Hậu Phi Khanh nghe vậy, lại sáng mắt lên: “Người của Long Tộc cũng ở đây, chẳng phải càng tốt sao? Vừa hay có thể xem thử thủ đoạn của chủ mẫu bên đó!”

Nói xong, còn chưa kịp để Liễu Thiên Lộc ngăn cản.

Hậu Phi Khanh đã xách váy đi về phía đại sảnh Tần phủ.

Liễu Thiên Lộc bất đắc dĩ lắc đầu.

…

Tần Phong từng tưởng tượng, nếu như nương tử và Thương cô nương gặp lại, sẽ là một bức tranh như thế nào.

Liệu có phải sẽ diễn ra cảnh tượng Tu La Tràng đầy bi thảm hay không?

Tuy nhiên, hắn lại không ngờ rằng, Tu La Tràng trường giữa các nương tử còn chưa xuất hiện, Tu La Tràng trường của người nhà hai bên lại đến trước.

Bầu không khí trong đại sảnh yên tĩnh khác thường, dường như có thể nghe thấy tiếng kim rơi.

Nhị nương không dám lên tiếng, chỉ có thể lặng lẽ dùng khuỷu tay huých huých Tần Kiến An.

Thế nhưng dù là Tần Kiến An thân kinh bách chiến cũng không biết ứng phó với tình huống này như thế nào, liền trực tiếp nhìn về phía Tần Phong, ra hiệu bằng ánh mắt.

Vẻ mặt đó như muốn nói — Nhóc con, tự ngươi chọc đào hoa nợ, tự mình giải quyết đi.

Tần Phong thấy vậy, dù có vạn phần không muốn, vẫn phải cứng rắn lên tiếng phá vỡ bầu không khí gượng gạo này.

“Cha, nương, hôm nay sao lại rảnh rỗi đến đây?”

Vị phu nhân không trả lời, trong lòng hiển nhiên vẫn còn giận Tần Phong.

Bà ta trực tiếp nhìn về phía Long Tộc, mỉm cười nói: “Chúng ta ở đây, không quấy rầy mọi người bàn chuyện chứ?

Chủ yếu là nhớ Kiếm Ly, sợ nó ở đây chịu uất ức.”

Liễu Kiếm Ly nghe vậy, khó hiểu ngẩng đầu lên: “Nương, con không…”

“Kiếm Ly, nương hơi khát, con đi rót cho nương chén trà đi?”

Chương 461: Bà thông gia lợi hại

“Phu nhân, hay là để ta đi?”, Lam Ngưng Sương vội vàng lên tiếng. Học hỏi Liễu gia được nhiều điều như vậy, nàng luôn có một loại dự cảm, nếu tiểu thư rời đi vào lúc này, trong đại sảnh này không biết sẽ xảy ra chuyện gì!

Dù sao, nàng đã ngửi thấy một số điều bất thường.

“Không sao, ngươi cùng Kiếm Ly đi là được rồi. Hôm nay nhà thông gia đến đây nhiều khách như vậy, Kiếm Ly là chính thất, tự nhiên không thể thất lễ, nếu không người khác lại tưởng ta là mẹ chồng không biết dạy con”, Hậu Phi Khanh cười nói, sắc mặt hiền hoà, nhưng rõ ràng là lời nói có ý khác.

Bà ta đây là đang ra oai phủ đầu người Long tộc, cũng là đang nhắc nhở Kiếm Ly về địa vị ở Tần phủ - chính thê!

"Bà thông gia lợi hại thật...", nhị nương thầm kinh ngạc. Bà và Hậu Phi Khanh gặp nhau không nhiều, ấn tượng trước đây cũng chỉ dừng lại ở dung mạo, cảm khái Kiếm Ly sinh ra xinh đẹp như vậy, phần lớn là được thừa hưởng từ mẹ.

Thế nhưng bà vạn lần không ngờ tới, Kiếm Ly, một cô nương điềm tĩnh dịu dàng như vậy, lại có một người mẹ ăn nói sắc bén như thế.

Thật đúng là khác biệt một trời một vực.

Đồng thời bà cũng đang vui mừng, may mà tính cách của Kiếm Ly không giống mẹ, nếu không địa vị trong gia đình của nàng, có

thể sẽ bị đe dọa...

Tần Phong nghe vậy, tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Bà xã giao tiếp xã hội kém, mẹ vợ lại vừa vào đã khai hỏa toàn lực sao?

Hắn liếc mắt nhìn nương tử, muốn cầu cứu một chút, chỉ mong nương tử ở lại hoà giải, để bầu không khí đừng căng thẳng như vậy.

Thế nhưng Liễu Kiếm Ly hiển nhiên không hiểu ánh mắt của hắn, ngược lại còn hỏi: “Phu quân, chàng cũng muốn uống trà sao?”

Lời vừa dứt, mọi người đều nhìn tới.

“A? Ừm...” Cảm nhận được ánh mắt của mọi người, Tần Phong cười gượng gật đầu, đồng thời cố ý nhấn mạnh một câu: “Mau trở lại nhé.”

“Ừm.” Liễu Kiếm Ly cũng không nghĩ nhiều, cùng Lam Ngưng Sương rời khỏi đại sảnh.

Mẹ vợ thấy vậy, lại nói: “Con rể ta và Kiếm Ly chính là ân ái như vậy, một phút một giây cũng không muốn rời xa nhau, khiến cho mọi người cười chê rồi. Không giống như một số người đàn ông, thích ăn trong bát còn ngó nghiêng trong nồi. Nói đi, con rể tốt, hôn sự của con với Long tộc định khi nào tổ chức, có cần Liễu gia giúp đỡ hay không?”

"Đừng, đừng châm chọc con nữa..." Tần Phong nhìn về phía cha, người sau cúi đầu uống trà, né tránh ánh mắt của hắn.

Hắn lại nhìn về phía nhị nương luôn yêu thương mình, nhị nương há miệng muốn nói lại thôi.

Không phải nhị nương không muốn giúp, mà là trong nhà luôn

thiếu đối thủ, nhị nương thiếu kinh nghiệm thực chiến, thật sự là lực bất tòng tâm.

Không còn lựa chọn nào khác, Tần Phong chỉ có thể cầu cứu quân thần nhạc phụ.

Liễu Thiên Lộc thấy vậy, cố ý ho khan vài tiếng, sau đó liếc mắt nhìn Hậu Phi Khanh một cái.

Đây là muốn nhắc nhở bà ta, Liễu gia là khách, hống hách như vậy có chút thất lễ.

Hậu Phi Khanh giả vờ không nhìn thấy, ngược lại còn quan tâm nói: "Lão gia, có phải cổ họng không thoải mái? Đừng vội, Kiếm Ly đi bưng trà rồi, lát nữa sẽ quay lại."

Dứt lời, bà ta liền nhìn về phía mấy người Long tộc, mở miệng nói: "Nữ tử Long tộc quả nhiên danh bất hư truyền, thiên tư tuyệt sắc, không biết là vị cô nương nào, muốn gả vào Tần phủ?"

"Nữ tử Long tộc trước khi xuất giá, không thể gặp người ngoài. Hôm nay chúng ta đến đây, cũng chỉ là vì muốn cùng Tần gia thương nghị việc hôn nhân. Bất quá, nếu sớm biết Liễu gia tới, chúng ta nhất định sẽ chọn ngày khác đến bái phỏng, nếu không, chẳng phải là thất lễ, để người khác chê cười sao?"

Giọng nói nhẹ nhàng vang lên, Hậu Phi Khanh nheo mắt, nhìn theo tiếng nói.

Lọt vào trong mắt là một nữ tử váy đen, đang một tay chống cằm, tựa vào bàn trà, dáng vẻ lười biếng, chính là Thương Mộc.

"Người này không đơn giản..." Hậu Phi Khanh như lâm đại địch.

Lời này thoạt nhìn có vẻ tùy ý, nhưng lại có hai tầng ý nghĩa.

Một là thể hiện sự đại độ, biết điều của Long tộc, hai là đang ám chỉ bà ta, không biết lễ nghĩa, nhìn thấy Long tộc đến đây bàn chuyện quan trọng, cũng không biết chủ động tránh đi.

“Không sao, ta đến trước cũng không biết các ngươi muốn đến, nếu không cũng không thể đến quấy rầy.” Hậu Phi Khanh cười nói.

Người gác cổng bên ngoài đại sảnh nghe vậy, lộ ra vẻ mặt kỳ quái.

Sự phát triển tiếp theo, khiến cho Tần Phong biết được thế nào là chiến tranh không tiếng súng, cũng biết được thế nào là khẩu chiến.

Mẹ vợ xã giao kém và Thương Mộc, ngươi một câu ta một câu, thoạt nhìn ôn nhu lễ độ, thực chất là chỗ nào cũng giấu đầy sát khí.

Điều này khiến Tần Phong không khỏi nghĩ đến những bộ phim cung đấu đã xem ở kiếp trước, tình cảnh trước mắt quả thực là giống hệt.

Đồng thời hắn cũng đang may mắn, may mà tính cách của nương tử không giống mẹ vợ, nếu không cuộc sống này, e là phải sống trong lo sợ.

Trong đại sảnh, chỉ có thể nghe thấy giọng nói của hai nữ tử, những nam nhân còn lại, đều im lặng ngồi, không dám xen vào một câu.

Cho đến khi Liễu Kiếm Ly bưng khay trà, dẫn theo Ngưng Sương trở lại, trận chiến này mới hạ màn.

"Nương tử, nàng rốt cuộc cũng đã trở lại..." Tần Phong thầm thở phào nhẹ nhõm.

“Nữ tử Long tộc này không đơn giản, nếu như nữ tử Long tộc

muốn gả vào Tần phủ mà có một nửa... không, dù chỉ có một phần mười công lực của người này, Kiếm Ly liền có nguy cơ bị soán ngôi. Không được, nhân hôm nay, ta phải dạy dỗ Kiếm Ly thật tốt, tránh cho nàng ấy bị kẻ đến sau vượt mặt."

Nghĩ như vậy, Hậu Phi Khanh nhìn về phía con gái mình, chỉ thấy nàng ta đang thong thả pha trà cho nữ tử váy đen kia, nhất thời tức giận không thôi. Đây chẳng phải là rõ ràng dễ bắt nạt sao!

Đúng lúc này, bên ngoài Tần phủ truyền đến một trận tiếng vó ngựa, âm thanh thánh chỉ đến truyền vào tai mỗi người trong Tần phủ.

Tần Phong đi ra ngoài tiếp chỉ, người ban bố thánh chỉ vẫn là Lý công công.

Nói chung, thánh chỉ bình thường đều do người của Hàn Lâm viện ban bố, chỉ có thánh chỉ mà Minh Hoàng coi trọng, mới để cho tâm phúc bên cạnh là Lý công công tuyên đọc, giống như lần trước.

Mọi người đều đang tò mò, lần này thánh chỉ lại là nội dung gì.

Chờ đến khi Lý công công tuyên đọc xong, không chỉ Tần gia bọn họ, mà ngay cả người của Long tộc và Liễu gia đều vô cùng kinh ngạc.

Lần này hôn ước của Tần Phong và Long tộc, Minh Hoàng lại để cho Lễ bộ phụ trách, thậm chí ngay cả sính lễ cho Long tộc, Minh Hoàng cũng nói muốn bao hết!

"Còn không mau tiếp chỉ?" Lý công công cười nói.

Tần Phong hoàn hồn, vội vàng tiến lên tiếp chỉ: "Tạ ơn Hoàng thượng long ân."

Sau khi giao tiếp thánh chỉ xong, Lý công công lại hỏi: “Ngày thành thân, đã định ra chưa?”

Tần Phong lắc đầu, vốn dĩ Long tộc đến đây, chính là muốn thương lượng chuyện hôn sự, nhưng lại bị mẹ vợ phá đám...

Lúc này, Thương Tông ở phía xa thản nhiên nói: “Nữ tử Long tộc trước khi xuất giá, cần phải thanh tâm ba ngày, ba ngày sau bất cứ lúc nào cũng có thể thành thân. Bất quá, các ngươi nhân tộc luôn coi trọng ngày lành tháng tốt, cụ thể là ngày nào, liền do các ngươi quyết định.”

Lý công công nghe vậy, liền nói: “Nếu nô tài nhớ không lầm, năm ngày sau, là ngày tốt, vừa vặn thích hợp để cưới hỏi. Hay là định vào ngày đó, ý các ngươi như thế nào?”

“Có thể.” Thương Tông đáp.

Tần Phong quay đầu nhìn cha mẹ một cái, thấy bọn họ gật đầu, liền đáp: “Tất cả đều nghe theo Lý công công an bài.”

“Tốt, vậy chuyện này liền quyết định như vậy, nô tài xin phép cáo lui về bẩm báo Hoàng thượng.”

Nói xong, Lý công công liền dẫn người rời đi.

Chương 462: Thuật trị phu của mẫu hậu

Vốn đã không yên tâm về con gái, sau khi nghe Minh Hoàng để Lễ bộ tổ chức hôn sự, trong lòng Hậu Phi Khanh càng thêm bất an.

Long tộc và Tần gia sau khi thương nghị xong mọi việc, liền cáo từ rời đi.

Hậu Phi Khanh lại không lập tức rời đi, mà kéo Liễu Kiếm Ly vào trong phòng.

"Sao vậy, nương?" Liễu Kiếm Ly khẽ hỏi.

"Nghĩ ta cả đời anh minh, sao lại sinh ra đứa con gái ngốc nghếch như ngươi, hậu viện bốc cháy mà không tự biết, còn hỏi sao vậy?

Cũng trách phụ thân ngươi, để ngươi tu hành Thần Vũ đạo thống, học tập kiếm đạo, kết quả căn bản không hiểu sự đời.

Trở thành Tam phẩm Kiếm Thần trẻ tuổi nhất lịch sử thì đã sao, ngay cả nam nhân của mình cũng giữ không nổi!"

Lam Ngưng Sương bưng trà mới pha tới, thần sắc lo lắng: "Không đến mức đó chứ, phu nhân, cô gia hẳn không phải loại người như vậy."

"Dù có phải hay không, nguy cơ trước mắt, chúng ta phải đồng tâm hiệp lực.

Long tộc nữ tử gả vào Tần phủ đã là chuyện chắc chắn, đã không thể thay đổi, chỉ có thể để nương truyền thụ cho ngươi vài

chiêu, để cho Tần gia tiểu tử kia, đối với ngươi si mê không rời!" Hậu Phi Khanh tự tin tràn đầy, bà cảm thấy mình có thực lực này.

Liễu Kiếm Ly nghe vậy, trầm ngâm một lát sau, khẽ gật đầu.

Lam Ngưng Sương cũng nói: "Phu nhân, vậy người mau dạy tiểu thư đi."

"Việc này đương nhiên." Hậu Phi Khanh tiếp lời: "Điều đầu tiên, trước đây đã từng nói với các ngươi, muốn nắm giữ trái tim của một người đàn ông, nhất định phải nắm giữ dạ dày của hắn ta trước.

Về khoản này, chúng ta nhất định có ưu thế, dù sao khẩu vị của Long tộc và nhân tộc không giống nhau, bọn họ nhất định không thể nắm giữ được tinh túy trong việc nấu nướng.

Cũng trách hai người các ngươi nóng vội, lần trước đến Liễu phủ, thực đơn của ta các ngươi mới học được sáu phần đã không học nữa.

Hôm nay vừa hay có thời gian, đợi lát nữa mượn Tần phủ phòng bếp một chút, để các ngươi học nốt bốn phần còn lại."

Lam Ngưng Sương nghe vậy, sắc mặt biến đổi, lúc này nhớ lại những gì đã học lúc trước, trong miệng lại dâng lên một cổ vị ngọt đến phát ngấy.

Tinh túy nấu nướng của phu nhân, nàng đã sớm nắm vững, đó chính là bất kể nấu món gì, trước tiên cho thêm vài thìa đường...

"Phu nhân, việc nấu nướng, không bằng để sau hẵng nói, hiện tại thời gian có hạn, có thể dạy tiểu thư mấy chiêu sau trước." Lam Ngưng Sương uyển chuyển nói, đây là đang giữ thể diện cho Hậu Phi Khanh.

Nhưng Liễu Kiếm Ly lại không hiểu những điều này, thẳng

thắn nói: "Nương, đồ người nấu quá khó ăn, phụ thân và tướng công đều không thích, con và Ngưng Sương đã học hỏi Liễu gia a bà về ẩm thực rồi, không cần phải dạy nữa."

"Tiểu thư." Lam Ngưng Sương xấu hổ gọi một tiếng.

Hậu Phi Khanh há miệng, nửa ngày nói không nên lời.

Lát sau, bầu không khí ngượng ngùng này mới hơi dịu đi.

"Ngưng Sương nói đúng, nấu nướng khá tốn thời gian, hôm nay tạm thời không đề cập đến.

Tiếp theo ta muốn nói với các ngươi yếu lĩnh, các ngươi cũng đừng ngại ngùng, đó chính là chuyện phòng the!"

Hậu Phi Khanh hóa thân thành một lão bà tâm cơ, đem tầm quan trọng của chuyện nam nữ chậm rãi nói ra, nói việc này không chỉ là vì cuộc sống vợ chồng hòa hợp, mà còn là vì sinh con đẻ cái.

"...Tuy nhiên nếu chuyện phòng the cứ lặp đi lặp lại, tự nhiên sẽ khiến người ta nhàm chán, nếu không có chút mới mẻ, nam nhân sẽ mất hứng thú.

Nương ở đây có vài chiêu, có thể nói là bí truyền, đêm nay nếu có cơ hội, không ngại thi triển một phen, đảm bảo khiến tên tiểu tử kia mê mẩn."

Nói đến đây, Hậu Phi Khanh đi đến bên cửa sổ, xác nhận không có ai, mới đem mấy chiêu bí truyền kia miêu tả ra.

Bà vốn tưởng rằng Kiếm Ly và Ngưng Sương nghe xong những điều này, sẽ đỏ mặt, ngượng ngùng, không ngờ hai người thần sắc như thường.

Chỉ vậy thôi sao? So với những gì Liễu gia a bà đã dạy, hoàn toàn không có gì đáng nói, thậm chí còn không bằng những tư thế

trong thoại bản... Lam Ngưng Sương nghĩ như vậy, miễn cưỡng phụ họa vài câu.

Thấy chén trà của phu nhân đã cạn, Lam Ngưng Sương liền cúi người châm trà, kết quả vô tình làm rơi quyển thoại bản trong lòng ra, bức tranh không thể miêu tả hiện ra trước mặt ba người.

Liễu Kiếm Ly và Lam Ngưng Sương đã sớm thấy nhưng không trách, Hậu Phi Khanh thần sắc khiếp sợ, nhìn chằm chằm bức tranh hỏi: "Đây... Đây là cái gì?"

"Nương, đây là Quan Âm tọa liên." Liễu Kiếm Ly thản nhiên đáp.

Lam Ngưng Sương vội vàng nhặt quyển thoại bản lên, nhét vào trong lòng, theo nàng thấy, kiến thức của phu nhân hẳn là ngang bằng với Liễu gia a bà, cho dù nhìn thấy những thứ này, cũng không thể nào giống như nàng và tiểu thư lúc trước mà luống cuống.

Nhưng nào ngờ, Lam Ngưng Sương lại nhìn về phía Hậu Phi Khanh, chỉ thấy ánh mắt bà né tránh, sắc mặt dưới ánh nến, lại đỏ ửng.

Chẳng lẽ phu nhân không biết những thứ này? Không thể nào...

"Phu nhân?" Lam Ngưng Sương gọi một tiếng.

"Hả?" Hậu Phi Khanh hoàn hồn, sau đó ấp úng nói: "Các ngươi ngày thường đều xem những thứ này sao?"

Lam Ngưng Sương thành thật đáp: "Lúc trước ở Tấn Dương thành, tình cảm của tiểu thư và cô gia còn chưa được như bây giờ.

Thấy tiểu thư phiền lòng không biết nên ở chung với cô gia như thế nào, ta liền nghe lời khuyên của nha hoàn trong phủ, mua

về một ít thoại bản.

Tiểu thư học theo nữ tử trong đó, tình cảm với cô gia quả nhiên ngày càng sâu đậm."

"Ngưng Sương, ngươi lấy thoại bản ra cho ta xem lại." Hậu Phi Khanh đỏ mặt nói.

Nhận lấy thoại bản, Hậu Phi Khanh lật từng trang, lúc thì trừng lớn mắt, lúc thì không nhịn được quay đầu đi: "Tư thế trong này, làm sao nữ tử có thể làm được?"

"Việc này ta cũng không rõ, phải hỏi tiểu thư." Lam Ngưng Sương che miệng cười trộm.

Mặt Liễu Kiếm Ly cũng đỏ ửng, khẽ mở môi: "Ban đầu ta cũng nghĩ, người không luyện võ không thể làm ra những động tác đó.

Nhưng trên thực tế, cũng không có gì khó."

Nghe vậy, Hậu Phi Khanh vẻ mặt không thể tin được, nếu không phải đã thực hành qua, làm sao có thể có cảm nhận như vậy?

"Như vậy... Như vậy thì tốt, xem ra chuyện phòng the này, nương không có gì có thể dạy ngươi.

Vậy tiếp theo, ngươi phải nghĩ cách, trước khi Long tộc nữ tử kia vào cửa, mang thai đứa bé.

Ta đã hỏi phụ thân ngươi rồi, tuy tu vi của ngươi quá cao, rất khó mang thai, nhưng Long tộc do huyết mạch thiên phú cường đại, sinh con cũng không dễ.

Nhân lúc Long tộc nữ tử kia còn chưa gả đến, ngươi phải tranh thủ!" Hậu Phi Khanh nghiêm túc dặn dò.

Liễu Kiếm Ly nghe vậy, khẽ gật đầu.

Tiếp theo, Hậu Phi Khanh lại đem một số cách nghe nói có thể tăng tỷ lệ mang thai nói ra.

Liễu Kiếm Ly và Lam Ngưng Sương đều chăm chú lắng nghe, ghi nhớ trong lòng.

Do mải mê trò chuyện, bọn họ thậm chí còn không đi dùng bữa tối.

Đợi đến khi màn đêm buông xuống, Hậu Phi Khanh nhìn ra ngoài cửa sổ: "Nương cũng nên đi rồi, những gì vừa nói, ngươi nhất định phải ghi nhớ trong lòng, chớ quên."

"Con biết rồi, nương." Liễu Kiếm Ly đáp.

Lúc đẩy cửa phòng ra, Hậu Phi Khanh như nhớ ra điều gì, quay đầu lại nói: "Ngưng Sương, thoại bản của ngươi còn dư không?"

...

Nằm trên giường, Tần Phong nhớ lại lời ban ngày Lý công công nói, trong lòng cảm khái: "Nữa tháng nữa là đến ngày nghênh cưới Thương cô nương, lúc trước gặp mặt, làm sao ngờ được có ngày hôm nay.

Cũng không biết Thương cô nương gả vào Tần phủ, có thể ở chung hòa thuận với nương tử hay không.

Ừm, mùi gì vậy, sao quen thuộc thế nhỉ?"

Tần Phong từ trên giường ngồi dậy, lần theo mùi thuốc nhìn lại, Liễu Kiếm Ly một thân bạch y bưng bát thuốc bước vào phòng.

"Nương tử, bát thuốc này..."

"Là Liễu gia a bà lúc trước đưa cho, tướng công, uống xong chúng ta nghỉ ngơi sớm nhé?" Liễu Kiếm Ly vén tóc mai, trên mặt mang theo một tầng đỏ ửng nhàn nhạt.

Tần Phong sắc mặt cứng đờ, xem ra đêm nay lại phải vất vả rồi.

Chương 463: Như vậy dễ thụ thai hơn

“Nương tử, gần đây nàng không tu luyện sao?” Tần Phong vừa xoa xoa eo, vừa hỏi.

Kể từ khi Long Tộc và nhạc phụ nhạc mẫu đến, đã mấy đêm liền, Liễu Kiếm Ly đều không tu luyện vào ban đêm, không cảm ngộ được cơ hội đột phá nhị phẩm.

Tục ngữ nói, không có đất cày hư, chỉ có trâu cày chết, huống chi hắn cũng không phải là võ phu, chỉ là một thư sinh yếu đuối.

Cứ như vậy mà cày cấy, sao chịu nổi?

“Chẳng lẽ linh châu không đủ dùng sao, có cần ta bảo Hình Tham Lĩnh đến Tấn Dương Thành lấy thêm một ít không?” Thấy nương tử không đáp, Tần Phong ân cần hỏi.

Liễu Kiếm Ly nghe vậy, nhỏ giọng nói: “Cơ hội đột phá nhị phẩm không dễ tìm, sư phụ khổ tu mười mấy năm, cũng vẫn dừng lại ở cảnh giới tam phẩm đỉnh phong.

Tuy rằng mượn linh châu của tướng công, lúc đầu còn có thể có chút tinh tiến, nhưng về sau, trong cơ thể đã không còn cảm nhận được chút biến hóa nào nữa.

Bất quá, cũng không biết có phải là ảo giác của ta hay không, từ một khoảng thời gian trước, mỗi lần sau khi hành phòng với tướng công, luôn có thể có một số lĩnh ngộ mới, hình như nhị phẩm cảnh giới của ta càng gần hơn một chút.”

Nói đến cuối cùng, thanh âm của Liễu Kiếm Ly nhỏ hơn rất

nhiều, hai má ửng hồng.

Tần Phong lập tức lộ ra thần sắc cổ quái, bất quá trong lòng lại âm thầm mừng thầm, muốn ân ái với ta thì cứ nói thẳng, còn tìm cớ này!

“Chờ chút, không đúng, với tính cách của nương tử, làm sao có thể nói ra loại lời nói trắng trợn này, chẳng lẽ sau khi hành phòng với ta, thật sự có chỗ tốt cho việc tu hành của nàng?”

Tần Phong đột nhiên nghĩ đến Hồng Mông tiên khí trong cơ thể mình, bởi vì mặc kệ lão già kia kêu gọi thế nào cũng không có phản ứng, cho nên Hồng Mông tiên khí vẫn trôi nổi trên Thần Hải Vấn Tâm Đài.

Nếu nói có thứ gì có thể thúc đẩy tu vi của nương tử, hắn duy nhất có thể nghĩ đến chính là Hồng Mông tiên khí.

Dù sao nương tử cũng đã nói, cảm giác này của nàng là bắt đầu từ một khoảng thời gian trước.

Mà khoảng thời gian này, trên người hắn cũng xảy ra hai thay đổi, một là từ trong bảo khố hoàng cung thu được Hồng Mông tiên khí, một là bước vào ngũ phẩm Hạo Nhiên Cảnh.

Về phần cái sau, nếu như Văn Thánh Đạo Giả bước vào ngũ phẩm Hạo Nhiên Cảnh, sau khi hành phòng với nữ tử, có thể giúp nữ tử bước vào cảnh giới cao hơn.

Vậy thì Văn Thánh Đạo Giả đã sớm trở thành bảo bối trong mắt mọi người, cũng không thể nào bị ghẻ lạnh như vậy……

“Chỉ tiếc lão già kia không biết vì sao, gọi thế nào cũng không phản ứng, nếu không ngược lại có thể hỏi hắn một chút.”

Lại lần nữa nhìn về phía nương tử, Tần Phong nhướng mày: “Nương tử, kỳ thật ta sớm đã muốn hỏi, vì sao mấy ngày nay sáng

sớm, nàng đều phải treo ngược người lên, chẳng lẽ là một loại phương pháp tu luyện mới?"

Lúc này Liễu Kiếm Ly chính là một đầu tóc đen như mực buông xuống, treo ngược người trong phòng.

Theo suy đoán của Tần Phong, đây có thể là một loại Thần Vũ tu hành pháp vận dụng kình khí.

Lại nghe nương tử sắc mặt đỏ ửng, nhỏ giọng đáp: "Nương nói với ta, như vậy có thể dễ dàng thụ thai hơn."

"Ặc." Tần Phong sắc mặt cứng đờ: "Nương tử, nàng vẫn nên xuống đi."

"Vì sao?" Liễu Kiếm Ly khó hiểu.

"Phương pháp này không có hiệu quả, ta là y sư, nàng phải tin tưởng ta." Tần Phong bất đắc dĩ nói.

Dừng một chút, hắn lại lần nữa mở miệng: "Nhạc phụ đã nói với ta, chúng ta muốn sinh con, cần tu vi của ta ít nhất phải bước vào tứ phẩm cảnh giới mới được, hiện tại ta đã là ngũ phẩm Hạo Nhiên Cảnh, tứ phẩm cũng sắp rồi.

Bất quá, vì sao nương tử đột nhiên muốn có hài tử, nếu như mang thai, có thể sẽ ảnh hưởng đến tu vi của nàng.

Có phải nhạc phụ nhạc mẫu bên kia đã nhắc nhở nàng? Nàng không cần phải để ý, chúng ta cứ từ từ là được."

Liễu Kiếm Ly nhẹ nhàng đáp xuống đất, lắc đầu: "Không liên quan đến cha mẹ, là ta tự mình muốn....."

Tần Phong thấy vậy, trong nháy mắt liền phản ứng lại, chẳng lẽ là bởi vì ngày mai ta muốn thành thân với Thương cô nương, cho nên nương tử trong lòng bất an, mới muốn có một đứa bé để

duy trì tình cảm của hai người?

Nghĩ đến đây, Tần Phong áy náy đứng dậy, đi đến trước mặt Liễu Kiếm Ly, nhẹ nhàng ôm nương tử vào lòng.

“Còn nhớ rõ lúc ở Tấn Dương Thành, ta đã nói với nàng những lời gì không, không ly không bỏ, sống chết có nhau.

Ngàn sai vạn sai đều là lỗi của ta, nhưng nương tử yên tâm, ta có thể thề với trời, đời này trừ nàng và Thương cô nương ra, tuyệt đối sẽ không cưới thêm người nào khác.

Nếu như vi phạm, trời đánh……”

Chữ sét còn chưa dứt lời, bầu trời trong xanh, đột nhiên vang lên một tiếng sấm sét.

Tần Phong sắc mặt cứng đờ, ngây ngốc đứng tại chỗ, ông trời già này cũng thật là không nể mặt!

“Nương tử, nàng nghe ta giải thích.”

……

Ở một bên khác, Thương Huyền trong Vân cung tâm huyết dâng trào, nhướng mày, tiếng sấm sét kia liền tự động tiêu tán.

Hắn thiếu chút nữa đã quên mất, thuật pháp thi triển lên người tiểu tử Tần gia kia còn chưa thu hồi.

Ngày mai tiểu tử kia liền muốn thành thân với cháu gái yêu quý của mình, thuật pháp mang ý nghĩa cảnh cáo này tự nhiên cũng không cần thiết phải thi triển tiếp.

Trong Vân cung, mọi người Long Tộc bận rộn.

Long Tộc sinh con đẻ cái cực kỳ không dễ dàng, cho nên số lượng không nhiều.

Đối với người Long Tộc mà nói, mỗi lần thành thân đều là chuyện lớn, huống chi là Thương Long nhất mạch giống như hoàng tộc?

Phô trương khi thành thân nhất định phải lớn, sính lễ này tự nhiên cũng không thể ít!

Hơn nữa Thương Huyền cũng nghe nói qua một số quy củ của nhân tộc, nếu như nữ nhi xuất giá, nhà mẹ đẻ cho càng nhiều của hồi môn, như vậy nữ nhi ở nhà chồng cũng có thể có địa vị hơn.

Long Tộc ngoại trừ thực lực cường hãn ra, còn có sở thích thu thập bảo vật, đồ tốt trong tộc tự nhiên không ít.

Chưa nói đến những thứ khác, Thương Huyền đã quyết định, sính lễ bọn họ cho nhất định phải quý hiếm hơn so với lễ vật mà nam phương cho!

Đây vừa là cách Lão gia tử thể hiện tình cảm với cháu gái, cũng là vì để biểu dương uy nghiêm của Long Tộc!

Liếc mắt nhìn sính lễ chất đầy ắp, Thương Tông hỏi: “Còn cần chuẩn bị gì nữa không?”

Thương Huyền đáp: “Số lượng sính lễ tăng thêm gấp đôi, đúng rồi, ngày mai là thành thân, Phi Lan đã chuẩn bị xong chưa?”

“Thương Mộc đã cho người đến Dục Tú Phường của nhân tộc chuẩn bị cho Phi Lan một bộ y phục, những thứ này ta cũng không hiểu, giao cho nó là được.”

“Ừm.”

……

“Nha đầu, quy củ thành thân của nhân tộc rất nhiều, vừa rồi đã nói với con những điều đó, con hãy ghi nhớ trong lòng, còn

nữa, cây quạt giấy này con cầm lấy.” Thương Mộc dặn dò.

“Cô cô, cây quạt giấy này để làm gì ạ?”

“Cây quạt giấy này còn gọi là quạt che mặt, nữ tử nhân tộc trước khi gả cho lang quân, phải nhất bái thiên địa, nhị bái cao đường, phu thê giao bái.

Trong khoảng thời gian đó, nữ tử đều phải dùng quạt này che mặt, chỉ có lúc động phòng, nghe được thơ gỡ quạt của lang quân mới có thể mở ra.” Thương Mộc cười nói.

“Thì ra là vậy.”

“Ngày mai là gả cho người trong lòng mong nhớ, lúc này tâm tình thế nào?” Thương Mộc trêu ghẹo.

“Cũng không khác ngày thường là bao.” Thương Phi Lan thản nhiên đáp, chỉ là trong mắt có sự dịu dàng và vui mừng không giấu được.

Đây là chuyện nàng hằng mong ước, sao nàng có thể không vui cho được?

“Lúc này rồi mà còn cứng miệng, quả nhiên là cùng một khuôn mẫu với nương con.

Bất quá, nha đầu thật sự rất xinh đẹp, so với ta cũng không kém là bao.”

Thương Mộc nhìn Thương Phi Lan mặc áo đỏ, nhớ lại ngày tỷ tỷ xuất giá, không khỏi cảm khái.

“Tỷ tỷ, nếu như tỷ nhìn thấy Phi Lan có thể gả cho người mình yêu, chắc hẳn cũng sẽ vui mừng từ tận đáy lòng cho nó phải không?”

Chương 464: Mùng Tám Tháng Hai, Ngày Tốt Cưới Hỏi

Hoàng cung, ngự thư phòng, Minh Hoàng phê duyệt tấu chương, hỏi: “Tần gia tiểu tử và Long Tộc hôn sự là vào ngày mai phải không?”

“Dạ phải, bệ hạ.” Lý Công Công cung kính hồi đáp.

"Lễ Bộ bên kia đã sắp xếp ổn thỏa chưa?"

“Bệ hạ xin yên tâm, lão nô vẫn luôn theo dõi.”

“Ừm.” Minh Hoàng gật đầu, đặt tấu chương trong tay xuống: “Thay Tần gia đưa cho Long Tộc lễ vật chuẩn bị thế nào rồi?”

“Đây là lễ đơn, mời bệ hạ xem qua.” Lý Công Công đem quyển sổ trong tay dâng lên.

Minh Hoàng xem qua một lượt, cúi đầu trầm ngâm, sau đó nói: “Lần hôn sự này nếu đã là do trẫm tổ chức, tự nhiên không thể kém cỏi được.

Long Tộc giàu có, ai cũng biết, lễ vật đưa đến chắc chắn sẽ không tệ.

Trẫm cũng không thể bị bọn họ so sánh, số lượng trên lễ đơn này, ngươi hãy thêm một lần nữa, nhất định phải thể hiện uy nghiêm của hoàng thất!”

“Tuân mệnh, bệ hạ.” Lý Công Công khom người lui ra.

……

Minh Đức năm thứ mười một, mùng tám tháng hai, ngày tốt cưới hỏi.

Tần phủ giăng đèn kết hoa, khắp nơi đều là màu đỏ, một mảnh hỉ khí.

"Tần công tử, phiền ngài giơ tay lên." Nha hoàn do Lễ Bộ phái đến nhỏ giọng nói.

Bên trong là áo đơn vải trắng, bên ngoài khoác lễ phục màu đỏ thắm, thắt lưng bằng vải đen viền chỉ vàng, bộ tân lang bào này cũng do Dục Tú Phường may đo, vừa sang trọng vừa thanh lịch.

Tần Phong bỗng nhớ tới lúc trước thành thân với nương tử, hình như cũng là khung cảnh như vậy.

Không ngờ, hai lần thành thân, Tần gia đều không cần tốn sức, đều do người ngoài lo liệu.

Bên ngoài Tần phủ đã sớm chật kín người, ngoài những thường dân đứng xem náo nhiệt từ xa, còn có những quan lại muốn nhân cơ hội này đến tặng lễ bám víu quan hệ.

Tần Phong hiện giờ ở Phụng Thiên Thành đang trên đà phát triển, lại thêm hôm nay kết thông gia với Long Tộc, tương lai nhất định tiền đồ vô lượng, bọn họ tự nhiên phải ân cần một chút.

Đồng thời cũng có một số quan viên đang hối hận, sớm biết như vậy, lúc trước khi Tần Phong trở thành nội các đại học sĩ, bọn họ nên tích cực hơn một chút, nghĩ cách đưa nữ nhi trong nhà vào Tần phủ, cũng có thể theo đó mà được thơm lây.

Hiện giờ, Tần Phong đã cưới hai người vợ, một người là thiên chi kiêu nữ Liễu Kiếm Ly, một người là nữ tử Long Tộc.

Vậy nên những son phấn bình thường tự nhiên không thể lọt vào mắt xanh của hắn.

Hơn nữa đối mặt với hai nữ tử như vậy, những nữ tử khác cho dù có ý gì với Tần Phong, cũng phải tự mình cân nhắc xem có đủ thực lực hay không, nếu không cũng chỉ tự ti mặc cảm mà thôi.

Dân chúng vây xem xì xào bàn tán: "Các ngươi mau nhìn xem, những người đến Tần Sư phủ chúc mừng đều là những ai kìa? Cơ bản đều là quan lại triều đình!"

"Người kia ta nhận ra, hình như là Binh bộ thị lang, quan tam phẩm!"

"Ê, người kia hình như là đồ đệ của Hạo Văn Viện Thiên Giám Quốc Sư."

"Thần Công Phòng cũng đến rồi, loại trường hợp này bọn họ không phải chưa từng xuất hiện sao?"

"Tần Sư sao có thể so sánh với người thường được!"

"Nhưng mà những người này, vì sao đều không vào phủ?"

"Ngươi hiểu gì chứ, Long Tộc bên kia còn chưa tới, bọn họ lúc này vào phủ là thất lễ đấy."

"Nói đến, người của Long Tộc khi nào mới đến, ta từ lúc trời chưa sáng đã ở đây chờ, chính là muốn xem thử Long Tộc trong truyền thuyết, lúc gả nữ nhi thì có cảnh tượng gì."

Người này vừa dứt lời, trên bầu trời bỗng truyền đến một tiếng long ngâm vang dội.

Mọi người ngẩng đầu nhìn lên, sau đó đều trợn tròn mắt.

Chỉ thấy từ phía chân trời xa xôi, một con cự long màu đen dài không biết bao nhiêu thước, giương nanh múa vuốt, lao về phía này.

Mà trên đầu rồng, lại có một chiếc kiệu hoa màu đỏ rực, tân

nương hiển nhiên đang ở bên trong.

Trên lưng rồng, ngoài những người của Long Tộc, còn có vô số sính lễ lớn nhỏ.

Những sính lễ ấy châu báu lấp lánh, ngũ quang thập sắc, nhìn từ xa, giống như những vì sao lấp lánh, vừa nhìn đã biết không phải là phàm vật!

Quan trọng là số lượng, khiến người ta phải há hốc mồm!

Đúng lúc mọi người còn đang kinh ngạc, chỉ trong chớp mắt, con cự long màu đen kia đã bay đến phía trên Tần phủ, che khuất cả bầu trời.

Lại một tiếng long ngâm cao vút vang lên.

Cự long đen đáp xuống, thân thể không ngừng thu nhỏ lại, cho đến khi hóa thành hình người, vậy mà lại là Thương Mân!

Chiếc kiệu hoa màu đỏ to lớn, hắn một mình gánh trên vai, vững vàng đặt xuống đất.

Những người của Long Tộc phía sau, cũng nhẹ nhàng mang vô số sính lễ đặt xuống đất.

Bách tính Phụng Thiên Thành từng tưởng tượng ra cảnh tượng Long Tộc gả nữ nhi, Long Tộc trong truyền thuyết, quy mô tự nhiên sẽ không nhỏ.

Nhưng kinh nghiệm của bọn họ rốt cuộc vẫn hạn chế trí tưởng tượng của bọn họ, cự long rước kiệu, từ trên trời giáng xuống, cho dù là công chúa hoàng tộc thành thân, cũng chưa chắc đã có thể khí phái như vậy?

Tần Phong và những người khác khi nghe thấy tiếng long ngâm, liền biết Long Tộc đã đến.

Bước ra khỏi Tần phủ nghênh đón, vừa lúc nhìn thấy cảnh tượng cự long đáp xuống, bao gồm cả Tần Phong, tất cả mọi người đều há hốc mồm.

Ở ngoài phủ chờ đợi, vị nhạc mẫu chứng kiến cảnh tượng này, tuy trên mặt vẫn treo nụ cười, nhưng trong lòng lại lo lắng vạn phần, Long Tộc thành hôn lại làm lớn như vậy, chẳng phải là đang dìm hàng nữ nhi nhà mình sao!

Lại nhìn số sính lễ gần như trải dài nửa con đường, trái tim của Hậu Phi Khanh càng thêm run rẩy.

Bà ta âm thầm véo Liễu Thiên Lộc một cái, tức giận nói: "Lúc trước chuẩn bị của hồi môn cho Kiếm Ly, vì sao không chuẩn bị nhiều hơn một chút!"

Liễu Thiên Lộc thản nhiên đáp: "Cho dù dọn sạch Liễu gia, cũng không gom đủ nhiều sính lễ như vậy."

Hậu Phi Khanh nghe vậy nhất thời cứng họng, lời này không sai.

Tuy Liễu lão gia tử là Phụ quốc công, Liễu Thiên Lộc là Thần Hầu Quân thống soái, nhưng Liễu gia cũng không tính là giàu có, dù sao tiền tài trong nhà cơ bản đều dùng để nuôi dưỡng Thần Hầu Quân, hoặc là an ủi gia quyến tướng sĩ, nào còn tiền dư giả…

Tần Phong đứng ở cửa lớn Tần phủ, nhìn chiếc kiệu hoa màu đỏ rực, trong lòng cảm khái vạn phần.

Người ngồi bên trong chắc chắn là Thương cô nương rồi, từ biệt ở Thư Lương Thành đến nay, đã hơn nửa năm không gặp.

Lần gặp lại này, lại sắp thành thân, thế sự vô thường, ai có thể ngờ được.

Hắn hít sâu một hơi, định tiến lên đỡ tân nương tử ra khỏi

kiệu.

Đột nhiên, một trận tiếng vó ngựa dồn dập vang lên, Lý Công Công dẫn theo một đám người khiêng theo từng rương sính lễ đến.

"Tần công tử, lão nô vâng mệnh bệ hạ, đưa sính lễ đến, những sính lễ này đều là vật phẩm tinh xảo, cũng coi như là một chút tâm ý của bệ hạ, ngươi…"

Lý Công Công cố ý lên giọng, chính là vì muốn thu hút sự chú ý của mọi người, thể hiện sự hào phóng của bệ hạ và uy nghiêm của hoàng thất.

Nhưng khi ông ta nhìn thấy số sính lễ mà Long Tộc đưa đến, lại trợn tròn mắt, lời nói đến bên miệng cũng phải dừng lại.

Sính lễ của Long Tộc này, có phải là quá mức xa hoa rồi không, nằm ngoài dự liệu của Lý Công Công!

Bên cạnh kiệu hoa, Long Tộc lão gia tử Thương Huyền liếc nhìn sính lễ mà Lý Công Công mang đến, trên mặt lộ ra nụ cười khinh miệt.

Tần Phong chắp tay cung kính nói: “Đa tạ long ân của bệ hạ, cũng đa tạ Lý Công Công.”

“Không cần đa tạ.” Lý Công Công cười gượng đáp, giọng nói rõ ràng không còn đ□ủ tự tin như lúc trước.

Bên cạnh cửa lớn Tần phủ, Tần lão gia nhìn số sính lễ và của hồi môn gần như chiếm đầy cả con đường, trong lòng âm thầm may mắn.

May mà chuyện sính lễ này là do Minh Hoàng phụ trách, nếu không hắn đường đường là gia chủ chẳng phải là mất mặt lớn rồi sao.

Mà hiện tại, người mất mặt là Minh Hoàng, không liên quan gì đến hắn…

Sau khi dọn dẹp xong sính lễ và của hồi môn, con đường lại trở nên thông thoáng.

Thương Mộc không còn mặc váy đen như mọi khi, mà là mặc một bộ váy dài màu xanh lam tươi sáng, đi đến bên cạnh kiệu hoa, vén rèm lên.

Mọi người đều nín thở ngưng thần, muốn xem thử nữ tử Long Tộc có dung mạo như thế nào.

Một bàn tay phải trắng nõn thò ra từ trong rèm, tân nương tử cũng lọt vào tầm mắt mọi người.

Phượng quan hà phi, cẩm tú hồng y.

Khăn vuông màu đỏ che mặt, tay kia cầm quạt.

Tuy không nhìn rõ dung mạo, nhưng đôi mắt màu xanh nhạt kia, cùng với đường nét ẩn hiện dưới lớp khăn che, cũng khiến người ta hiểu rõ, tân nương tử tuyệt đối là tuyệt sắc giai nhân.

Dù sao là nữ tử Long Tộc, sao có thể kém được?

Tần Phong nhìn Thương Phi Lan mặc một thân hồng y, nhất thời ngây người.

“Tần gia tiểu tử, còn ngẩn người ra đó làm gì? Chẳng lẽ muốn ta thay ngươi đỡ tân nương tử vào phủ?!” Thương Mộc quát khẽ.

“A? À.” Tần Phong hoàn hồn, chạy chậm đến, nắm lấy bàn tay mềm mại của Thương Phi Lan, da thịt mịn màng, mềm mại như không xương.

Hai người vốn nên có ngàn lời muốn nói, lúc này lại không biết nên nói gì.

Vui mừng và dịu dàng, đang lan tỏa trong lòng bàn tay hai người.

“Cùng ta vào trong nhé?”

“Ừm.”

Chương 465: Vẫn còn nhớ bài thơ năm xưa?

Tần Phong nắm tay Thương Phi Lan bước vào Tần phủ, nghi thức thành hôn chính thức bắt đầu.

Lần này không có kẻ nào vô ý đến quấy rầy hôn lễ, không khí tự nhiên là vui mừng rộn ràng.

Hạ nhân trong phủ tiếp đãi khách khứa, người gác cổng vừa báo tên khách đến, vừa ghi chép lễ vật mà họ mang đến.

"Thị lang Bộ Binh Bao đại nhân, Như Ý Ngọc một đôi."

"Thượng thư Bộ Lễ Tưởng đại nhân, tượng Ngọc Quan Âm một pho."

"Phiêu Hương Viện Minh công tử, hoàng kim vạn lượng, ừm..." Người gác cổng đọc đến đây, sắc mặt cứng đờ, nếu hắn nhớ không lầm, Phiêu Hương Viện hình như là một thanh lâu, Đại thiếu gia sao lại có giao thiệp với nơi như vậy?

Chẳng lẽ...

Ngẩng đầu nhìn lên, quả nhiên là một vị công tử tuấn tú, bên cạnh còn có hai vị giai nhân xinh đẹp.

Nếu Tần Phong ở đây, chắc chắn sẽ kinh ngạc vạn phần, bởi vì hắn đã từng gặp người này một lần, vị Minh công tử này chính là Thái tử đương triều!

Nhìn thấy vẻ mặt kỳ quái của người gác cổng, một vị giai nhân nhỏ giọng hỏi: "Công tử vì sao lại muốn xưng danh thanh lâu, hoàn

toàn có thể dùng danh nghĩa Trích Tinh Lâu."

Thái tử cười đáp: "Trích Tinh Lâu tuy là của ta, nhưng cũng không thể hoàn toàn tính là của ta, hơn nữa, Tần huynh là người thú vị, chắc chắn sẽ không để ý những điều này."

Nói xong, liền muốn dẫn hai vị giai nhân bước vào Tần phủ.

Ngay lúc này, chỉ nghe người gác cổng hô lên: "Thiên Bảo Các, Nhã công tử, bảo khí Dưỡng Ý một kiện."

"Nhã công tử?" Thái tử nghe vậy khựng lại, quay đầu nhìn.

Nhã công tử này tự nhiên là An Nhã giả trang nam tử.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, nhất thời có chút lúng túng.

Một vị giai nhân tò mò hỏi: "Công tử, ngài quen biết vị này sao?"

"Không quen." Thái tử lập tức lắc đầu, sau đó ôm eo hai vị giai nhân bước vào Tần phủ.

Hai người bọn họ thân phận đặc thù, ra khỏi hoàng cung, tự nhiên là phải giả vờ không quen biết, tránh bị kẻ có tâm phát hiện.

An Nhã tự nhiên cũng là tâm linh tương thông, nàng không vội vàng đi theo, mà là nhìn thoáng qua Tần phủ tràn ngập không khí vui mừng, trên mặt lộ ra một tia thần sắc phức tạp.

Trong tiếng cười vui của mọi người, Tần Phong cùng Thương Phi Lan bước vào đại sảnh.

Một bái thiên địa, nhị bái cao đường, phu thê giao bái.

Lễ xong, hôn thành.

Thương Phi Lan được nha hoàn dìu vào phòng trong.

Còn tân lang Tần Phong, thì ở lại đại sảnh, tiếp đãi quan khách.

Mọi người cười nói vui vẻ, nâng chén chúc tụng.

Thời gian cũng trong bầu không khí vui mừng này, từng giây từng phút trôi qua.

Không biết từ lúc nào, trời đã tối.

...

Đợi đến khi đa số mọi người rời đi, Tần phủ đã là một mảnh hỗn độn.

Hạ nhân bận rộn dọn dẹp, Tần lão gia hôm nay uống nhiều rượu mừng, nhân lúc rảnh rỗi, rời khỏi đại sảnh, đi đến trong sân, hóng mát, ngắm nhìn bầu trời đêm.

Ông nghĩ đến người vợ đã khuất của Tần Phong, tự nhủ cười nói: "Chắc hẳn bà cũng không ngờ tới, Phong nhi nhà chúng ta lại có bản lĩnh như vậy.

Cưới Liễu Kiếm Ly không nói, còn có nữ tử Long tộc làm vợ, không biết khiến bao nhiêu nam tử Đại Càn phải ghen tị.

Chỉ tiếc là bà đi sớm, không thể tận mắt chứng kiến cảnh tượng này."

Nghĩ đến đây, nụ cười của Tần Kiến An dần dần thu liễm, tất cả những điều này đều là bởi vì thần ma xâm nhập Phụng Thiên Thành năm đó.

Ngày thường, ông luôn nhân lúc ra ngoài làm ăn, đi tìm kiếm manh mối của thần ma đó.

Thế nhưng cho đến nay, ông cũng chỉ biết, thần ma đó sau khi chạy trốn vào Nam Vực thì biến mất không dấu vết.

Ông cũng từng cầu cứu Thiên Giám Quốc sư, thế nhưng thần ma kia dường như đã mượn thủ đoạn che giấu thiên cơ nào đó, ngay cả Thiên Giám Quốc sư cũng không thể bói toán được tung tích của hắn.

Tâm tình Tần lão gia bỗng chốc dậy sóng, khiến cho khí cơ trong cơ thể cũng xuất hiện chút dao động.

Cỏ dại bên chân giống như bị cự thạch đè nặng, nằm rạp trên mặt đất.

Tiếng động nhẹ vang lên bên tai, Tần Kiến An vội vàng thu hồi khí cơ, nghiêng đầu nhìn lại, người tới chính là Long tộc Thương Tông.

"Thân gia, sao lại không ở trong đó, cũng ra ngoài hóng gió sao?" Tần lão gia cười nói.

"Không cần phải giả vờ, lần trước gặp ông, ta đã nhận ra thân phận của ông rồi.

Năm đó ông cùng Nam Thiên Long xông vào Long tộc Thiên Trì, tự chứng minh thực lực, khí tức trên người hai người các ông ta đến nay vẫn còn nhớ rõ.

Chỉ là ai có thể ngờ được, Bắc Quỷ Thủ được người đời đồn đại đã chết, nay lại quy ẩn giang hồ." Thương Tông thản nhiên nói.

Tần Kiến An cười tự giễu: "Ở cái thế đạo này, muốn bình bình an an cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Nói đi cũng phải nói lại, Long tộc các người tự cổ chí kim đều không gả con gái ra ngoài, lần này sao lại nghĩ đến chuyện gả con gái bảo bối cho tiểu tử nhà ta."

"Phi Lan nương mất sớm, từ nhỏ đã khép kín tâm hồn, có thể để con bé tìm được một người mình thích cũng không dễ dàng."

Tần Kiến An nhớ đến lúc trước khi cùng Nam Thiên Long xông vào Thiên Trì, người phụ nữ Long tộc tính tình nóng nảy kia, chính là đứng bên cạnh Thương Tông, chắc hẳn chính là mẫu thân của Phi Lan.

"Thọ mệnh Long tộc rất dài, hơn xa người thường, hơn nữa ta nhớ không lầm, nàng ấy hẳn là thuộc Thương Long nhất mạch, chỉ cần Long Châu trong cơ thể không tắt, liền có thể mượn Long Châu khôi phục sinh cơ."

Thương Tông đáp: "Năm đó khi chúng ta tìm thấy Phi Lan nương, Long Châu trong cơ thể nàng ấy đã bị người ta cướp đi, sinh cơ hoàn toàn biến mất.

Mười dặm xung quanh tan hoang, khí tức còn sót lại, ngay cả lão gia tử cũng cảm thấy kinh hãi.

Long tộc những năm qua vẫn luôn truy tìm kẻ đã giết Phi Lan nương, cuối cùng phát hiện, kẻ đó có lẽ đã đi tới Thiên Sơn, Nam Vực."

Sắc mặt Tần Kiến An trầm xuống, Thiên Sơn, Nam Vực, đó chính là nơi cư ngụ của Ca Lâu La tộc!

"Trái tim của Ca Lâu La Vương bị Thiên Giám Quốc sư dùng kế cướp đi, sau đó ở Tấn Dương Thành bị Thần Công Hỏa Kỳ thiêu rụi.

Đây vốn là đòn đánh nặng nề đối với Ca Lâu La tộc, kết quả Viêm Chu lại nói, Ca Lâu La Vương đã thức tỉnh một lần nữa.

Tất cả những điều này chẳng lẽ có liên quan đến kẻ đó?" Tần Kiến An suy đoán.

Thương Tông lắc đầu, tất cả những điều này không ai biết rõ.

Lúc này, Tần Kiến An đột nhiên nghĩ đến điều gì, hỏi: "Khoan

đã, phu nhân của ngươi là khi nào thì mất?"

"Mười tám năm trước, vào mùa thu."

Tần Kiến An nghe vậy, trong lòng chấn động, mười tám năm trước vào mùa thu, chính là lúc ông đi Bắc Vực đại chiến với yêu quỷ của Thực Thần, cũng là lúc thần ma kia xâm nhập Phụng Thiên Thành giết hại mẫu thân của Phong nhi!

Chẳng lẽ, kẻ mà Thương Tông nói đến chính là thần ma năm đó bị sư phụ Trấn Thần Ti Ngự đánh trọng thương, chạy trốn đến Nam Vực?

"Hắn ở Thiên Sơn..." Tần lão gia thần sắc phức tạp.

...

Tần Phong mang theo chút men say, trở về phòng ngủ.

Đẩy cửa bước vào, chữ hỷ to đập vào mắt.

Nến đỏ thắp sáng, hương thơm ngào ngạt.

Thương Phi Lan một thân hồng y, tay cầm quạt lông, yên tĩnh ngồi bên giường.

Bên cạnh nàng, còn có một chiếc khăn vuông màu đỏ, chính là chiếc khăn mà Thương Phi Lan dùng để che khuất dung nhan!

Nhìn thân hình yểu điệu của mỹ nhân, nhớ lại những lần hai người gặp gỡ, quen biết, Tần Phong cảm khái vạn phần.

Hắn chậm rãi bước đến bên giường, dịu dàng nói: "Phi Lan."

Tần Phong chậm rãi đưa tay phải ra, muốn vén chiếc quạt lông kia lên, lại bị một bàn tay trắng nõn ngọc ngà chặn lại.

"Phi Lan, đây là vì sao?"

Sau chiếc quạt lông, Thương Phi Lan sắc mặt hơi đỏ, thanh âm lạnh lùng: "Cô cô đã nói với ta, tân lang muốn vén quạt lông, cần phải làm một bài thơ quạt."

"Thì ra là vậy." Tần Phong bất đắc dĩ cười, hắn nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, lẩm bẩm một câu: "Cũng sắp rồi."

Vừa dứt lời, theo sau mấy tiếng nổ vang, trên bầu trời đêm sáng lên pháo hoa rực rỡ.

Đó là người của Thần Công Phòng đến chúc mừng, theo yêu cầu của Tần Phong, đã chuẩn bị kỹ càng!

"Còn nhớ bài thơ ta từng viết tặng nàng chứ?"

Đông phong dạ phóng hoa thiên thụ, cánh hoa rơi tựa sao sa...

Chương 466: Thương Phi Lan độ kiếp

Thương Phi Lan làm sao có thể quên bài thơ đó?

Đó là thơ Tần Phong tặng nàng, là bài thơ thuộc về nàng, nàng xem nó như báu vật.

Lúc này nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy pháo hoa rơi xuống như sao băng, nàng mới hiểu được ý nghĩa của hai câu thơ đầu.

“Nếu ta nói, lúc trước làm bài thơ đó là vì ta đã sớm nghĩ đến cảnh tượng ngày hôm nay, nàng có tin không?” Tần Phong khẽ hỏi.

“Trong đám đông tìm kiếm nàng ngàn vạn lần, ngoảnh đầu lại, người đó lại ở nơi ánh đèn lờ mờ.”

Nghe Tần Phong nói vậy, tim Thương Phi Lan như muốn tan chảy.

Hôm nay khách khứa đông đúc, trong nhà đèn đuốc sáng trưng, chẳng phải là rất hợp với bài thơ đó sao.

“Phi Lan, ta rất nhớ nàng.” Tần Phong vừa nói vừa nắm lấy cổ tay trắng nõn của Thương Phi Lan, chậm rãi gỡ bỏ chiếc quạt che mặt.

Làn da trắng nõn như ngọc, đôi mắt như trăng sáng, đôi mắt màu xanh nhạt, yêu kiều động lòng người.

Ngũ quan thanh tú, vừa vặn, một chút son môi đỏ thắm, trên gương mặt ngọc ngà toát lên vẻ đẹp khuynh thành.

Không biết có phải vì ánh nến trong nhà lung linh hay không mà hai má Thương Phi Lan ửng hồng nhàn nhạt, trong đôi mắt đẹp tràn đầy nhu tình.

Quả nhiên giống hệt như Thư Lương Thành đã thấy trong mơ ngày hôm đó, là một mỹ nhân tuyệt sắc… Tần Phong không khỏi cảm thán trong lòng.

Sau khi pháo hoa ngừng lại, màn đêm trở lại sự tĩnh lặng vốn có.

Gió đêm thổi nhẹ ngoài cửa sổ, phát ra tiếng xào xạc trên giấy dán cửa sổ.

Tuy nhiên, đối với hai người trong phòng, tai họ đã không còn nghe thấy âm thanh nào khác.

Chỉ có tiếng tim đập thình thịch của đối phương, và cả tiếng hít thở đều đều.

“Nương tử.” Tần Phong khẽ gọi.

Thương Phi Lan nghe thấy cách gọi này thì sững sờ, sau đó nước mắt không kìm được mà lăn dài trên khóe mi, đây là giọt nước mắt hạnh phúc.

Khoảnh khắc này, nàng đã chờ đợi quá lâu.

“Căn phòng này nóng quá, để ta cởi áo cho nương tử.”

“Ừm.” Giọng nói nhỏ như muỗi kêu.

Cửa sổ đột nhiên đóng sập lại, chỉ nghe thấy tiếng xào xạc trong phòng.

Đêm nay, thật ấm áp và dài đằng đẵng.

…

Sáng sớm hôm sau, ánh nắng chiếu vào trong nhà, Tần Phong khẽ mở mắt.

Ngoảnh đầu nhìn lại, Thương Phi Lan đang áp mái tóc xanh vào người, nhìn hắn chằm chằm không chớp mắt.

Trong mắt có ngại ngùng, có vui mừng, có dịu dàng.

Sau đêm qua ân ái, Long Châu trong cơ thể Tần Phong cũng đã trở lại cơ thể Thương Phi Lan.

Long Châu đối với Thương Long nhất mạch mà nói, quan trọng không kém gì trái tim.

Sau khi trả lại đồ vật về vị trí cũ, Tần Phong cũng coi như thở phào nhẹ nhõm.

Hắn muốn đứng dậy mặc quần áo rửa mặt, sau đó dẫn Phi Lan đi gặp cha mẹ.

Nhưng đôi chân dài miên man như bạch mãng xà lại quấn lấy người hắn, khiến hắn không thể động đậy.

“Sao vậy?” Tần Phong tò mò hỏi.

Thương Phi Lan khẽ đáp: “Ta muốn ở bên chàng thêm một lát nữa.”

Vẻ e thẹn này khiến Tần Phong không khỏi động lòng.

“Vậy thì nằm thêm một lát nữa.”

…

Nửa canh giờ sau, hai người đứng dậy mặc quần áo.

Đột nhiên, Thương Phi Lan dường như cảm nhận được điều gì đó, lông mày hơi nhíu lại.

Phát hiện ra điều bất thường, Tần Phong lo lắng hỏi: “Sao vậy?”

Thương Phi Lan xoa xoa bụng nói: “Hình như… không ổn.”

Tần Phong giật mình kinh hãi, nàng nói vậy là có ý gì, chẳng lẽ mới ngủ với nhau một đêm mà đã trúng thưởng rồi?

“Không, không thể nào, Phi Lan là Long Tộc Thương Long nhất mạch, muốn có con e là còn khó hơn cả Kiếm Ly.

Ta và Kiếm Ly thử nhiều lần như vậy mà không có phản ứng, Phi Lan sao có thể nhanh như vậy?

Hơn nữa, cho dù nàng có thai, cũng không thể nào một đêm đã cảm nhận được.”

Tần Phong kinh nghi bất định, liền thi triển dị năng Song Đồng, nhìn về phía đối phương.

Tiếp đó chỉ thấy, một viên châu tròn trịa trong cơ thể Thương Phi Lan phát ra một trận kim quang, quét qua toàn thân nàng, hiển nhiên là Long Châu không thể nghi ngờ!

Khí cơ cường đại như cuồng phong, thổi bay đồ trang trí trong phòng bay tán loạn.

Đôi mắt xanh của Thương Phi Lan lóe sáng, mái tóc xanh phần phật theo gió, dần dần hóa thành màu trắng bạc.

Không chỉ như vậy, trên da nàng, vảy rồng màu bạc hiện ra, khiến nàng trông rực rỡ, đẹp không giống phàm vật!

Nhưng nàng dường như đang phải chịu đựng nỗi đau đớn to lớn, cắn chặt môi, trên trán lấm tấm mồ hôi lạnh, miệng khó khăn nói: “Nhanh, nhanh tránh xa ta ra.”

Tần Phong lo lắng vạn phần: “Nương tử, nàng làm sao vậy?

Đừng làm ta sợ!”

“Ta… hình như ta sắp đột phá rồi.”

“Cái gì?” Tần Phong kinh ngạc vạn phần, sao lại đột ngột như vậy?

Cùng lúc đó, trên không Tần phủ, mây đen kéo đến, đen kịt một mảng, như muốn nhấn chìm cả Phụng Thiên Thành.

Trong đám mây đen, sấm chớp đan xen, chỉ trong nháy mắt đã biến thành biển sét.

Cảnh tượng đột ngột này, không chỉ khiến cho tất cả mọi người trong Tần phủ kinh ngạc, càng khiến cho bá tánh trong Phụng Thiên Thành kinh hồn bạt vía!

“Cái… cái gì vậy?”

“Chẳng lẽ lại có yêu quỷ muốn xâm lược Đế Đô?”

Trong đại sảnh, nhị nương nhìn lên bầu trời, cảm giác áp bức đến nghẹt thở, giống như trời sập vậy.

“Lão gia, đây là tình huống gì?”

Tần lão gia nhướng mày, nhìn về phía căn phòng của Tần Phong.

Ở Hồ đình, Lam Ngưng Sương ngẩng đầu nhìn trời, vẻ mặt kinh ngạc: “Tiểu thư!”

“Có người sắp đột phá rồi.” Liễu Kiếm Ly khẽ đáp, sau đó thân hình lóe lên, biến mất tại chỗ.

…

Thương Phi Lan thân là Thương Long nhất mạch, huyết mạch

cường đại, thiên phú kinh người.

Lúc ở Tấn Dương Thành, để che giấu tai mắt người đời, đề phòng thân phận bại lộ, bị người ta dòm ngó Long Châu, nàng đã cố ý áp chế tu vi.

Tuy nhiên trên thực tế, nàng đã bước vào cảnh giới đỉnh phong của Lục chuyển kiếp lực, cách Thất chuyển cảnh cũng chỉ còn một bước chân!

Nhưng đối với vạn vật trên đời, có một chân lý bất biến từ xưa đến nay.

Đó chính là cảnh giới càng cao, cho dù sắp đột phá chỉ còn cách một gang tấc, cũng không phải một sớm một chiều có thể hoàn thành, cần phải tích lũy lâu dài, hoặc là có một loại cơ duyên nào đó.

Đối với biến hóa đột ngột này, kỳ thực bản thân Thương Phi Lan cũng không hiểu lắm, bởi vì trước đó hoàn toàn không có dấu hiệu gì!

Một đạo lôi đình trên không Tần phủ bổ xuống, mang theo uy thế kinh người.

Lục chuyển bước vào Thất chuyển, thứ cần phải đối mặt không phải là Thiên kiếp bình thường, mà là Thiên Địa Bá Quyền Ấn Chứng, uy lực tự nhiên không tầm thường!

“Nhanh tránh ra!” Thương Phi Lan trong lúc nguy cấp, một phen đẩy Tần Phong ra ngoài cửa sổ.

Theo sau một tiếng “ầm”.

Thiên lôi to lớn như rồng, đánh nát mái nhà, tân phòng của hai người, trong nháy mắt đã biến thành một đống đổ nát, bụi bay mù mịt.

Tần Phong thấy vậy, lo lắng gọi: “Phi Lan!”

Hắn muốn xông vào đống đổ nát, một bóng hình bạch y lại từ trên trời rơi xuống chắn trước người hắn, chính là Liễu Kiếm Ly.

“Nương tử, Phi Lan nàng…”

Liễu Kiếm Ly cảm nhận một chút, khẽ nói: “Không sao.”

Vừa dứt lời, trong đống ngói gạch vỡ vụn, một bóng hình thướt tha bay lên trời.

Trên trán mọc ra hai chiếc sừng rồng, mái tóc bạc phần phật theo gió, vẩy màu bạc trên người, trong trời đất u ám, tỏa sáng rực rỡ.

Đạo thiên lôi đầu tiên, cũng không tạo thành bao nhiêu tổn thương cho nàng.

Nhưng Tần Phong hiểu rõ, đây mới chỉ là bắt đầu, lúc trước Liễu Kiếm Ly ở Vạn Kiếm Tông ứng phó Thiên Địa Bá Quyền Ấn Chứng, thiên uy không thể địch nổi đó, hắn đến nay vẫn còn nhớ rõ.

Quả nhiên, mây đen lại cuồn cuộn, biển sét sôi trào.

Đạo thiên lôi thứ hai, đã tích tụ đủ uy lực, đánh xuống.

Có lẽ là không muốn Thiên kiếp làm hỏng Tần phủ, uy hiếp đến người mình coi trọng nhất, Thương Phi Lan kiên quyết bay lên không trung.

Thân ảnh nhỏ bé kia va chạm cùng với thiên lôi khổng lồ, bộc phát ra hào quang chói lọi.

Chương 467: Thiên Tỏa U Minh

Những biến động tại Phụng Thiên Thành, tự nhiên cũng thu hút sự chú ý của những người Long Tộc chưa rời đi.

Trong Vân cung, lão gia tử Thương Huyền kinh ngạc nói: "Phi Lan, muốn đột phá rồi sao?"

"Con bé này thật là lỗ mãng, Thương Long nhất mạch bước vào thất chuyển kiếp lực chi cảnh, phải đối mặt với Thiên Địa Bá Quyền Ấn Chứng uy lực bất phàm. Tại sao nó không áp chế một chút, đến Long Tộc Thiên Trì chuẩn bị chu toàn rồi hãy đột phá?" Thương Mộc nhìn thân ảnh màu bạc đang va chạm với lôi đình trên không trung, thần sắc lo lắng.

Thương Tông trầm giọng nói: "Với tình hình của Phi Lan, muốn khai mở Thiên Địa Bá Quyền Ấn Chứng, còn kém xa lắm. Hôm qua lúc thành thân, khí tức trong cơ thể nó vẫn ổn định, tại sao một đêm không gặp, lại sinh ra biến hóa này?"

"Chẳng lẽ là bởi vì Long Châu đã trở lại trong cơ thể nó?" Thương Mộc phỏng đoán.

Thương Tông lắc đầu: "Không liên quan đến Long Châu, ta có thể cảm nhận được, lúc này trong cơ thể Phi Lan có thêm một tia khí tức huyền diệu. Có lẽ là đạo khí tức đó, đã khiến nó lĩnh ngộ được cơ hội đột phá."

"Tia sét thứ ba sắp đến rồi." Lão gia tử Thương Huyền thần sắc ngưng trọng.

Lôi đình của Thiên Kiếp tự nhiên là một đạo mạnh hơn một đạo, bất quá Thương Phi Lan thân là Thương Long nhất mạch,

nhục thân cường hãn, đối mặt với mấy đạo lôi đình đầu tiên, ngược lại là ứng phó dễ dàng.

Nhưng chỉ cần lôi đình trên bầu trời chưa dứt, mây đen chưa tan, trái tim Tần Phong vẫn luôn treo lơ lửng, không thể nào buông xuống được.

Dù sao năm đó Liễu Kiếm Ly cũng là ở dưới Vạn Kiếm Kiếm Trận của Vạn Kiếm Tông, dễ dàng ứng phó với chín đạo thiên lôi kiếp, thế nhưng đạo cuối cùng, mới là sát chiêu thực sự!

Theo số lượng lôi đình không ngừng tăng lên, trên người Thương Phi Lan cũng hiện ra những vết máu nhàn nhạt. Tần Phong thấy vậy, lo lắng vạn phần: "Nương tử, nàng có thể giúp nàng ấy một tay, chống lại Thiên Địa Bá Quyền Ấn Chứng không?"

Liễu Kiếm Ly lắc đầu, nhẹ giọng đáp: "Uy lực của Thiên Địa Bá Quyền Ấn Chứng, cùng thực lực của người ứng kiếp có liên quan mật thiết, nếu ta ra tay giúp nàng ấy, uy lực của Thiên Kiếp cũng sẽ theo đó mà tăng lên. Đây cũng là nguyên nhân lúc trước sư tôn bọn họ không ra tay. Thiên Địa Bá Quyền Ấn Chứng này, chỉ có thể dựa vào chính nàng ấy vượt qua."

Tần Phong nghe vậy, lòng nóng như lửa đốt, Thiên Kiếp của Thương Phi Lan đến đột ngột, nàng ấy không hề có chút chuẩn bị nào, theo uy lực Thiên Kiếp tăng lên, nàng ấy rất có thể sẽ phải đối mặt với nguy cơ sinh tử bất cứ lúc nào!

Trên đỉnh Đăng Thiên Lâu của Hạo Văn Viện, Hứa Lạc Hiền nhìn mây đen đầy trời, nhướng mày: "Quả nhiên là Thương Long nhất mạch, Thiên Địa Bá Quyền Ấn Chứng phải đối mặt thật sự không tầm thường. Nếu ta đoán không lầm, đây hẳn là Cửu Trọng Thiên Lôi Kiếp. Bất quá, tại sao nàng ấy lại chọn đột phá ở chỗ này, không có sự che chở của Long Tộc Thiên Trì, muốn an toàn vượt qua kiếp nạn này không phải chuyện dễ dàng. Sư phụ, nương tử của tiểu sư đệ sẽ không gặp nguy hiểm chứ?"

Thiên Giám Quốc Sư tóc trắng áo trắng nghe vậy, không đáp lời, chỉ là ông ta nhìn về phía sâu trong mây đen, trong mắt xẹt qua một tia ngưng trọng.

Khi lôi đình đến đạo thứ bảy, trên lớp vảy bạc mịn màng của Thương Phi Lan đã đầy vết máu. Tần Phong nhìn thấy, cả trái tim đều nhắc đến cổ họng.

Ngay lúc này, trong Long Châu trong cơ thể Thương Phi Lan, một đạo khí tức mờ ảo tràn ra, lưu chuyển quanh thân, không chỉ chữa lành vết thương trên người nàng, mà còn khiến khí cơ của nàng khôi phục lại trạng thái đỉnh phong.

Không chỉ như thế, ngay cả những chiếc vảy bạc đang tỏa ra ánh sáng bạc trên bề mặt cơ thể nàng, cũng bắt đầu lưu chuyển ánh sáng bảy màu.

"Chuyện gì vậy?" Thương Mộc trừng lớn đôi mắt đẹp.

"Là khí tức kỳ dị trong cơ thể Phi Lan đã động." Thương Tông nói như vậy, hơi thở phào nhẹ nhõm.

Hứa Lạc Hiền vẻ mặt kinh ngạc: "Lại là Hồng Mông Tiên Khí! Tại sao trên người nàng ấy lại có thứ này?"

Là cao phẩm Văn Thánh Đạo Giả, tự nhiên biết được nhiều hơn người khác. Hồng Mông Tiên Khí đã sớm biến mất trong dòng sông lịch sử cổ xưa, Hồng Mông Tiên Khí còn sót lại trên thế gian ít đến thương cảm, sao có thể xuất hiện lần nữa?

Có sự trợ giúp của Hồng Mông Tiên Khí, Thương Phi Lan khôi phục đỉnh phong, có thể tiếp tục chống lại thiên uy.

Tần Phong nhìn thấy khí tức bảy màu kia, cũng chấn động không thôi, bởi vì hắn đối với khí tức kia không thể quen thuộc hơn, chính là Hồng Mông Tiên Khí trong Thần Hải của hắn.

"Nhưng tại sao trên người Phi Lan lại có thứ này?" Tần Phong trong lòng nghi hoặc không thôi.

Lúc này, một đạo âm thanh quen thuộc vang lên trong đầu: "Lúc trước ngươi mượn Long Châu bảo tồn Hồng Mông Tiên Khí trong cơ thể, hiện giờ Long Châu vật quy nguyên chủ, Hồng Mông Tiên Khí kia liền có một chút bám vào trên Long Châu. Nữ tử này sở dĩ bỗng nhiên có thể khai mở Thiên Địa Bá Quyền Ấn Chứng, cũng chính là nguyên nhân này."

"Hiên tiền bối?!" Tần Phong kinh ngạc nói: "Trước đó tiền bối đi đâu, tại sao ta kêu gọi quang châu, tiền bối cũng không đáp?"

"Trong Long Tộc có cao phẩm tồn tại không ngừng dò xét Long Châu trong cơ thể ngươi, trước đó cách xa, còn chưa phát hiện ra sự tồn tại của ta. Bất quá sau khi hắn đến Phụng Thiên Thành, thần thức vượt xa trước kia, nếu ta lúc đó đáp lại ngươi, khó tránh khỏi bị hắn phát hiện, cho nên liền che giấu khí tức." Trong Thần Hải, Hiên Nhất hiển hóa, nhàn nhạt đáp.

Nếu không phải Long Châu trở về trong cơ thể Thương Phi Lan, lúc này hắn cũng sẽ không hiển hóa.

"Thì ra là vậy." Tần Phong bừng tỉnh đại ngộ, tiếp tục hỏi: "Vậy Hiên tiền bối, có sự trợ giúp của Hồng Mông Tiên Khí, nàng ấy hẳn là có thể an toàn vượt qua Thiên Địa Bá Quyền Ấn Chứng chứ?"

"Hoàn toàn ngược lại." Hiên Nhất trầm giọng nói: "Phúc hề họa sở ỷ, họa hề phúc sở phục, Hồng Mông Tiên Khí trợ giúp nàng ấy, đồng thời cũng sẽ khiến uy lực của Thiên Kiếp tăng lên một tầm cao mới. Cửu Trọng Thiên Lôi Kiếp cũng không phải là toàn bộ Thiên Kiếp, nguy hiểm chân chính mới chỉ vừa mới bắt đầu."

"Cái gì?" Tần Phong vội vàng ngẩng đầu nhìn lên.

Trong lúc hai người nói chuyện, đạo thiên lôi thứ chín cũng bổ xuống.

Thương Phi Lan dốc hết toàn lực, thân ảnh thướt tha trên không trung lưu lại một đạo tàn ảnh dài.

Trong tay nàng, đoản nhận tỏa ánh sáng bạc bay múa, cuối cùng sau một phen dây dưa, đã đánh tan đạo lôi đình có thanh thế lớn nhất!

Thương Mộc thấy vậy, chậm rãi thở phào nhẹ nhõm: "Tuổi còn trẻ như vậy đã bước vào thất chuyển kiếp lực chi cảnh, con bé này sau này e là muốn vượt qua cả ngươi, người làm cha này. Này, sao ngươi lại có biểu cảm này, nó đã vượt qua Thiên Kiếp, chẳng lẽ không nên vui mừng sao?"

"Thiên Kiếp chưa kết thúc." Thương Tông thần sắc ngưng trọng vô cùng.

"Sao có thể?" Thương Mộc nghe vậy, lần nữa nhìn lên bầu trời, sau đó trừng lớn hai mắt.

Trên Phụng Thiên Thành, mây đen dày đặc quả nhiên không tiêu tan, ngược lại càng thêm sâu thẳm nồng đậm.

Không bao lâu sau, một đạo tử quang xé toạc mây đen, sau đó dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, hóa thành hình dạng xiềng xích.

"Thiên Tỏa U Minh..." Trong đầu Tần Phong, Hiên tiền bối nói như vậy: "Thiên Kiếp này lấy không gian chi lực, có thể giam cầm thân thể thần hồn của người độ kiếp. Không thể tránh né, không thể chống đỡ, bị trói buộc, sẽ bị U Minh chi hỏa thiêu hủy."

Tần Phong vẻ mặt kinh hãi: "Theo lời tiền bối, nàng ấy chẳng phải là chắc chắn phải chết sao?"

"Kiếp này là Thượng Cổ chi kiếp, vốn không nên xuất hiện ở hiện tại, đều là bởi vì cảm nhận được Hồng Mông Tiên Khí mà đến." Hiên Nhất thở dài một tiếng, dường như đã nhìn thấy kết cục của Thương Phi Lan.

"Sao có thể? Hiên tiền bối nhất định có biện pháp đúng không?" Tần Phong lo lắng nói.

Hai người vừa mới thành thân, làm sao hắn có thể chấp nhận hiện thực này!

Xiềng xích trong mây đen không ngừng lan rộng, uy áp cường đại thậm chí khiến không gian bắt đầu vặn vẹo.

Trong Phụng Thiên Thành, tiếng vang răng rắc không dứt bên tai, đó là kết giới hộ thành không chịu nổi gánh nặng, không ngừng vỡ vụn!

Trầm ngâm một lát, Hiên Nhất đáp: "Biện pháp cũng không phải là không có, Thiên Tỏa U Minh lấy không gian chi lực giam cầm người độ kiếp. Nếu như có thể đảo ngược âm dương, khiến bát quái dịch chuyển, có thể làm hỗn loạn không gian, cho nữ tử kia tìm được một đường sinh cơ. Nhưng mà, điều này không dễ dàng."

Chương 468: Âm dương nghịch chuyển, bát quái dịch vị

Trên Vân cung, Thương Huyền cũng nhận ra Thiên Lôi U Minh kiếp, sắc mặt ngưng trọng.

Nghe Lão gia tử nói ra cách hóa giải, Thương Mộc quay đầu nhìn Thương Tông kích động nói: "Không phải ngươi đã thức tỉnh bản mệnh thần thông về lực lượng không gian sao? Nhanh nghĩ cách cứu con bé đi!"

Thương Tông nắm chặt hai tay, lắc đầu: "Muốn làm cho bát quái dịch vị, âm dương đảo ngược, không phải là điều ta có thể làm được."

Việc vận dụng lực lượng không gian tự nhiên cũng có sự phân chia mạnh yếu, Thương Tông tuy thực lực cường đại, nhưng hiển nhiên vẫn chưa đạt đến cảnh giới này.

Đương nhiên, hắn cũng không thể trơ mắt nhìn con gái yêu quý của mình chết dưới Thiên Kiếp.

Chỉ trong giây lát do dự, hắn liền hạ quyết tâm: "Lão gia tử, vị trí tộc trưởng Long Tộc, ngươi hãy tìm người khác đi."

Lời này vừa nói ra, Thương Huyền và Thương Mộc đều hiểu ý của hắn.

Hắn muốn hy sinh bản thân, cứu Phi Lan!

.....

Âm dương đảo ngược, bát quái dịch vị, những lời này sao nghe

quen tai đến vậy?

Tần Phong đang ngẩn người, bỗng nhiên nhớ tới Kỳ Môn Bát Quái ngọc của Hoài Trung, lúc trước ở Tề Nguyên Thành, khi có được bảo khí này, trên dòng chữ vàng hiển hiện cũng có miêu tả như vậy.

"Chẳng lẽ, Kỳ Môn Bát Quái ngọc có thể cứu Phi Lan?"

Hắn kích động xong, sắc mặt lại cứng đờ.

Kỳ Môn Bát Quái ngọc tuy có năng lực thông thiên như vậy, nhưng yêu cầu đối với thực lực của người sử dụng cũng không thấp.

Với thực lực Ngũ phẩm Hạo Nhiên cảnh của hắn, làm sao có thể mượn ngọc này thi triển thủ đoạn bát quái dịch vị?

Trên không trung, Thương Phi Lan nhìn những sợi xích tử quang không ngừng lan ra, cảm giác bất lực dâng lên trong lòng.

Đó là uy nghiêm của trời đất, không thể chống lại.

Rõ ràng mới đạt được điều mình hằng mong ước, tại sao lại gặp phải kiếp nạn này?

Thương Phi Lan cúi đầu nhìn Tần Phong, nước mắt lưng tròng, nàng dường như muốn nhìn người mình yêu thương thêm một lần trước khi chết.

Ít nhất, nàng kiếp này đã không còn gì hối tiếc.

Cảm nhận được sự kiên quyết của Thương Phi Lan, trong lòng Tần Phong càng thêm lo lắng, hắn vội vàng đem chuyện Kỳ Môn Bát Quái ngọc nói với Hiên Nhất.

"Hiên tiền bối, có thể giúp ta một tay được không?"

"Kỳ Môn Bát Quái ngọc? Trên đời lại có bảo khí như vậy." Giọng Hiên Nhất dừng lại, sau đó đáp: "Tuy thực lực của ta không còn bao nhiêu, nhưng mượn Hồng Mông Tiên Khí trong cơ thể ngươi, hẳn là có thể giúp ngươi thúc dục bảo vật này, ngươi hãy lấy ngọc bội đó ra."

.....

Những sợi xích tử quang xé toạc mây đen hiện ra, mọi người được dịp nhìn thấy toàn cảnh, giống như đàn rắn quấn lấy nhau, khiến người ta tê dại da đầu.

Dân chúng trong thành chỉ cảm thấy hô hấp khó khăn, thân thể không tự chủ được mà quỳ rạp xuống đất, sinh tử lúc này đã không còn do bản thân nắm giữ.

Thiên địa chìm vào tĩnh lặng.

"Đây là kiếp gì? Tại sao lại có uy năng như vậy?" Hứa Lạc Hiền kinh hãi biến sắc.

Dương Khiêm và Phí Tuân cũng vội vàng chạy lên lầu cao nhất: "Sư phụ, nương tử của tiểu sư đệ..."

Vào thời khắc nguy cấp như vậy, Thiên Giám Quốc Sư nhíu mày lại từ từ giãn ra: "Thiên Lôi U Minh kiếp, xem như là vạn hạnh trong bất hạnh."

Lời này vừa nói ra, ba người còn lại đều sững sờ, chẳng lẽ Thiên Giám Quốc Sư có cách ứng phó?

.....

Những sợi xích quấn quanh tản ra, giống như một tấm lưới lớn chụp về phía Thương Phi Lan.

Phạm vi tản ra không lớn, nhưng lại không thể tránh né.

Dùng lực lượng không gian, giam cầm thân thể và thần hồn, cho dù ngươi có trốn đến chân trời góc bể thì đã sao?

Liễu Kiếm Ly chau mày, với thực lực của nàng tự nhiên có thể cảm nhận được uy năng của Thiên Kiếp này.

Lúc này, một bóng người lướt qua bên cạnh nàng.

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Tần Phong bước ra một bước, nhìn lên không trung, thần sắc kiên định.

"Ngươi muốn làm gì? Kiếp này không phải là thứ ngươi có thể chống đỡ." Liễu Kiếm Ly nhắc nhở.

"Ta biết, nhưng ta phải làm gì đó."

Lời vừa dứt, dưới chân Tần Phong lập tức xuất hiện một trận pháp bạch quang, tỏa ra ánh sáng chói mắt.

Trên Vân cung, thấy tình hình không có gì thay đổi, Thương Tông thở dài một hơi nói với Thương Mộc và Lão gia tử bên cạnh: "Sau này, Phi Lan liền giao cho các ngươi chăm sóc, nếu tên tiểu tử kia dám phụ nó, hãy thay ta ra tay dạy dỗ."

Thương Mộc nghe vậy, lộ ra thần sắc phức tạp.

Đúng lúc này, một đạo bạch quang phóng lên trời.

Mấy người nhìn theo, chỉ thấy bạch quang kia hóa thành một trận pháp khổng lồ trên không trung, gần như chiếm cứ một phần tư Phụng Thiên Thành.

Điều khiến bọn họ kinh ngạc hơn nữa là, chính giữa bạch trận, một bóng người lơ lửng giữa không trung, lại chính là tên tiểu tử nhà họ Tần kia!

"Tần Phong? Hắn đang làm gì vậy, muốn chết hay sao!" Thương Mộc lo lắng vạn phần.

.....

Thương Phi Lan cũng trợn tròn mắt đẹp, sợ hãi đến mức mặt mày trắng bệch.

"Nhanh tránh ra!"

Những sợi xích giống như tấm lưới đã ở ngay trước mắt, khoảng cách này, Tần Phong cũng sẽ bị bao phủ vào trong!

Tuy hành động của đối phương khiến nàng cảm động vạn phần, nhưng nàng càng hy vọng Tần Phong có thể sống tốt.

Tuy nhiên, lúc này Tần Phong đã không thể nghe thấy những lời này nữa.

Dưới sự giúp đỡ của Hiên tiền bối, hắn sinh ra một loại cảm giác huyền diệu, cảm thấy bản thân mình ngầu bá cháy, có thể lật tay thành mây, úp tay thành mưa!

Hắn nhìn Kỳ Môn Bát Quái ngọc trong tay, sau đó nắm chặt lấy.

Hình dạng bát quái trên bạch trận hiển hiện, theo tiếng quát nhẹ của Tần Phong, trận pháp bộc phát ra bạch quang mãnh liệt, xua tan cả ánh sáng mặt trời bị mây đen che phủ - âm dương nghịch chuyển, bát quái dịch vị!

"Đây là?!" Nhìn thấy cảnh tượng này, tất cả mọi người đều kinh hãi biến sắc.

"Tần sư đệ sao lại có thủ đoạn này? Dương sư huynh, huynh có biết đây là trận pháp gì không?" Phí Tuân kinh ngạc hỏi.

Dương Khiêm lắc đầu, trận pháp liên quan đến không gian chi đạo vốn đã hiếm hoi, mà trận pháp có thể nghịch chuyển âm dương lại càng chưa từng nghe nói đến.

"Tên tiểu tử này?! Không gian bị Thiên Lôi U Minh giam cầm đã bị đảo ngược, Phi Lan có cơ hội vượt qua kiếp nạn này!" Đối với không gian chi đạo vốn có nghiên cứu, Thương Tông trợn tròn mắt.

Ở Cửu Khúc Hà, nước hồ cuồn cuộn.

Không gian Phụng Thiên Thành hỗn loạn, ngay cả đám tù nhân trong Cửu Trọng Ngục cũng bắt đầu bồn chồn không yên.

Trấn Thần Ti Ngự tóc bạc râu đen nhướng mày, trong tay vung cần câu, nước hồ cuồn cuộn lập tức khôi phục lại sự yên tĩnh.

"Đứa con trai này của ta quả nhiên đã sinh ra một đứa con trai không tệ."

.....

Trong nháy mắt bạch quang lóe lên, Thương Phi Lan liền phát hiện mình đã khôi phục lại quyền kiểm soát thân thể và thần hồn.

Chỉ cần khôi phục được khả năng hành động, liền có cơ hội vùng vẫy!

Nàng quay đầu nhìn Tần Phong ở trung tâm bạch trận, nàng biết, tất cả những thay đổi này đều là do hắn tạo ra.

Trong mắt lóe lên tia nhu tình, đồng thời cũng vô cùng kiên định.

Duy trì trận pháp như vậy, tiêu hao nhất định không ít, nàng phải dùng tốc độ nhanh nhất, chém nát những sợi xích tử quang kia, tìm kiếm một tia sinh cơ!

Trên đoản chủy thủ màu trắng bạc trong tay, lóe lên hàn quang.

Mái tóc dài màu trắng bạc của Thương Phi Lan tung bay, nàng

kiên quyết lao về phía những sợi xích đang quấn lấy nhau do không gian hỗn loạn.

Thân ảnh thướt tha lướt qua một bóng đen dài trên không trung, những sợi xích tử quang cũng không ngừng bị chém đứt trong ngân quang.

Tốc độ của nàng càng lúc càng nhanh, ngân quang giống như dải ngân hà chắn ngang Thiên Kiếp.

Điều này đã vượt qua thực lực vốn có của nàng!

"Con bé này chẳng lẽ đã lĩnh ngộ được gì sao?" Thương Mộc trợn tròn mắt đẹp, có chút không dám tin.

Thương Tông an ủi: "Thiên Địa Bá Quyền Ấn Chứng, vừa là nguy hiểm, cũng là cơ hội, đó là con đường mà kẻ mạnh phải trải qua.

Bản mệnh thần thông về không gian của ta cũng là lúc vượt qua kiếp nạn này mà sinh ra, xem ra Phi Lan cũng đã lĩnh ngộ được bản mệnh thần thông mới."

Tần Phong đang khó khăn duy trì trận pháp nhìn thấy những sợi xích trên trời càng ngày càng ít, hơi thở phào nhẹ nhõm.

Tuy nhiên, giọng nói của Hiên Nhất lại vang lên trong đầu: "Với thực lực của ngươi, nếu còn không thu hồi trận pháp này, e là sẽ gặp nguy hiểm."

"Tiền bối, đợi thêm chút nữa, sắp xong rồi."

Đồng thời khi đáp lại, trên Thần Hải Vấn Tâm Đài của Tần Phong, một vết nứt xuất hiện...

Chương 469: Vấn Tâm Đài Bị Phá Hủy?

Dưới màn mây đen, xiềng xích ngày càng ít đi, thân thể Tần Phong cũng bắt đầu chao đảo. Trên Thần Hải Vấn Tâm Đài xuất hiện ngày càng nhiều vết nứt, sắc mặt hắn trắng bệch đến cực điểm.

Liễu Kiếm Ly ở phía dưới nhận ra điều bất thường, nhưng nàng cũng hiểu, lúc này làm gì cũng không thể ngăn cản được hắn.

Cũng như lúc trước ở Vạn Kiếm Tông, đối mặt với uy lực sấm sét khó lòng chống đỡ, chỉ có Tần Phong, không chút do dự xông lên.

"Thiên Lôi chỉ còn lại đoạn cuối cùng..."

Thương Phi Lan hóa thành một tàn ảnh, lao về phía sợi xích cuối cùng.

Cảnh tượng hùng vĩ như vậy, tự nhiên có rất nhiều người đang chú ý.

Họ như nhìn thấy một con rồng dài màu trắng bạc, với vẻ mặt kiêu ngạo tranh đấu cùng thiên uy!

Ầm ầm!

Sợi xích cuối cùng, dưới ánh mắt kinh ngạc của thế nhân, sụp đổ tan tành.

Trong màn mây đen, một tia sáng vàng lóe lên, một tiếng hừ lạnh khẽ khàng biến mất trong tiếng nổ vang trời.

Thương Phi Lan đứng lơ lửng trên không trung, khí cơ trong cơ thể nàng càng thêm nồng đậm, đó là cảnh giới Thất Chuyển Kiếp Lực!

Chờ đến khi màn mây đen bao phủ Phụng Thiên Thành tan đi, bầu trời lại trở nên quang đãng, nàng kích động nhìn về phía vị trí của Tần Phong.

Hắn thu hồi trận pháp ánh sáng trắng, nở một nụ cười nhạt nhòa với nàng, sau đó hai mắt tối sầm, ngã xuống từ không trung.

Cảnh tượng bất ngờ này khiến tất cả mọi người đang chú ý đến đây đều hoảng sợ, một bóng trắng xinh đẹp, thoắt cái đã đến, vững vàng ôm lấy Tần Phong trong lòng, chính là Liễu Kiếm Ly.

Thương Phi Lan lập tức đáp xuống, nhìn Tần Phong đang hôn mê, thần sắc lo lắng, niềm vui đột phá lúc này đã sớm bị thay thế bằng sự lo âu.

...

Tần Phong hôn mê suốt một ngày một đêm.

Tần phủ trên dưới đều lo lắng vạn phần, tìm kiếm khắp các danh y trong thành đều vô dụng, Liễu gia thậm chí còn vào hoàng cung mời ngự y đến, nhưng vẫn không có manh mối.

Dương Khiêm của Hạo Văn Viện và Phí Tuân đến thăm, người trước là Bách Quỷ Đạo Giả phẩm cấp cao, ngược lại đã nhìn ra được một chút manh mối.

Chỉ nghe Dương Khiêm trầm giọng nói: "Thần hồn bị tổn thương nghiêm trọng, cho nên mới hôn mê bất tỉnh, may mà chưa tổn hại đến căn cơ.

Nhưng mà..."

Nói được một nửa, đột nhiên dừng lại, Dương Khiêm dường như không biết nên nói tiếp như thế nào.

Nhưng dáng vẻ này lại khiến những người khác trong Tần phủ càng thêm lo lắng, Phí Tuân cũng sốt ruột nói: "Nhưng mà cái gì, Sư huynh cứ nói rõ ràng đi."

Liếc mắt nhìn mọi người trong phòng, Dương Khiêm cuối cùng thở dài một tiếng nói: "Nếu ta không nhìn lầm, Vấn Tâm Đài của Tần sư đệ đã bị phá hủy."

"Cái gì?!" Phí Tuân nghe vậy, trừng lớn hai mắt.

Những người khác cũng lộ ra thần sắc phức tạp, mặc dù bọn họ không tu luyện Văn Thánh đạo thống, nhưng cũng biết Vấn Tâm Đài đối với Văn Thánh Đạo Giả có ý nghĩa như thế nào.

Nhị phu nhân là người phụ nữ bình thường, thấy bầu không khí có chút không đúng, liền hỏi: "Sao mọi người đều im lặng vậy? Vấn Tâm Đài là cái gì? Nó bị phá hủy thì sẽ ảnh hưởng gì đến Phong nhi?"

Lam Ngưng Sương đỏ hoe đôi mắt nói: "Nếu Vấn Tâm Đài bị phá hủy, cô gia... cô gia hắn sẽ không thể tu luyện Văn Thánh đạo thống nữa."

Nhị phu nhân nghe vậy, thân thể mềm nhũn, suýt chút nữa ngã quỵ xuống đất, may mà có Tần lão gia kịp thời đỡ lấy bà.

Bà nhìn Tần Phong đang hôn mê bất tỉnh trên giường, nghẹn ngào nói: "Phong nhi vất vả lắm mới bước chân vào con đường Văn Thánh Đạo Giả, có được thành tựu như ngày hôm nay, sao lại biến thành thế này."

"Đều là lỗi của ta." Thương Phi Lan vô cùng tự trách.

Thương Mộc lập tức nói: "Không ai muốn chuyện như vậy xảy

ra cả."

Sau đó, nàng quay đầu nhìn về phía Dương Khiêm và Phí Tuân hỏi: "Thiên Giám Quốc Sư có cách nào để khôi phục Vấn Tâm Đài không?"

Câu nói này giống như cọng rơm cứu mạng cuối cùng mà mọi người nắm lấy, tất cả đều đồng loạt nhìn về phía hai người.

Dương Khiêm trầm ngâm một lúc rồi đáp: "Chỉ có thể đi cầu cứu sư phụ thôi, nhưng... mọi người cũng đừng nên quá hy vọng, việc khôi phục Vấn Tâm Đài chưa từng có tiền lệ."

Liễu Kiếm Ly vẫn luôn im lặng đứng bên cạnh Tần Phong, khẽ mấp máy môi: "Trước ta, cũng chưa từng có ai có thể chữa khỏi kinh mạch bị đứt đoạn.

Ta tin tưởng hắn, sẽ không sao đâu."

...

Sau khi rời khỏi Tần phủ, Dương Khiêm và Phí Tuân lập tức chạy thẳng đến Hạo Văn Viện, đi lên đỉnh Đăng Thiên Lâu, sau đó đem tình hình của Tần Phong kể lại cho Thiên Giám Quốc Sư nghe.

Hứa Lạc Hiền sắc mặt phức tạp, nhưng kết quả này cũng nằm trong dự liệu của hắn.

Tiểu sư đệ thi triển trận pháp vượt xa khả năng của bản thân, phản phệ nhận lấy tự nhiên là cực lớn.

Nhưng mà tiểu sư đệ này hắn cũng rất thưởng thức, liền quay đầu nhìn về phía Thiên Giám Quốc Sư đang đứng bên lan can, hy vọng sư phụ có thể có đối sách.

Một cơn gió đêm thổi qua, thổi bay mái tóc bạc của Quốc Sư, cũng thổi tan đám mây đen che khuất ánh trăng.

Thiên Giám Quốc Sư ngẩng đầu nhìn trời, lông mày dần dần giãn ra: "Trong cái rủi có cái may, trong cái họa có cái phúc, đối với nó mà nói, có lẽ đây cũng là một cơ hội."

"Sư phụ, ý của người là sao?"

Thiên Giám Quốc Sư không trả lời.

...

Tần Phong khôi phục ý thức, biết mọi người trong phòng đều đang lo lắng chờ đợi.

Nhưng hắn lại không thể điều khiển được cơ thể, thậm chí ngay cả nói chuyện cũng không làm được.

Lúc nghe thấy Dương sư huynh nói Vấn Tâm Đài của mình bị phá hủy, Tần Phong chấn động vạn phần.

May mắn là, hắn vẫn có thể khống chế tâm thần, đi vào Thần Hải, xem xét tình hình.

Sự thật cũng đúng như lời Dương sư huynh nói, bề mặt Vấn Tâm Đài vốn được bao phủ bởi kim quang của hắn, giờ đây đã chi chít vết nứt.

Kinh ngạc, thất vọng, hoang mang, bất lực, xoay vòng trong lòng Tần Phong.

Trong cái thế đạo này, nếu mất đi tư cách trở nên mạnh mẽ, có nghĩa là gì, hắn không ai rõ hơn.

Nhưng hắn không hối hận, thậm chí nếu ông trời cho hắn một cơ hội nữa, hắn vẫn sẽ lựa chọn đi cứu Phi Lan.

Dù sao một người đàn ông, nếu có năng lực cứu người phụ nữ mình yêu, lại làm ngơ, đó mới là bi ai thực sự.

Ảo ảnh của Hiên Nhất tiền bối hiện ra, nhìn về phía Vấn Tâm Đài, sau đó lại ngẩng đầu nhìn về phía Chính Khí Lôi Đình, cùng với vô số tinh tú chiếu rọi, rồi phát ra một tiếng kinh ngạc.

"Hiên Nhất tiền bối, e là từ nay về sau, ta sẽ trở thành một người bình thường." Tần Phong tự giễu cười.

"Chưa chắc."

"Hả?" Tần Phong nghe vậy, kích động hỏi: "Chẳng lẽ tiền bối có cách, có thể khôi phục Vấn Tâm Đài của ta?"

"Vấn Tâm Đài bị phá hủy, có nghĩa là căn cơ của Văn Thánh Đạo Giả đã bị tổn hại, ta sao có thể khôi phục được."

"Ặc... Tiền bối đừng trêu chọc ta chứ?" Tần Phong lộ ra vẻ mặt kỳ quái.

Hiên Nhất giải thích: "Ta không thể khôi phục, nhưng không có nghĩa là chính ngươi không thể."

"Tiền bối có ý gì?" Tần Phong kinh ngạc hỏi.

"Thông thường mà nói, căn cơ của Văn Thánh Đạo Giả bị hủy hoại, Chính Khí không tụ, văn khí tiêu tán, ngay cả mệnh tinh cũng sẽ mất đi cảm ứng với ngươi.

Nhưng ngươi hãy nhìn Chính Khí Vân Hải trên đỉnh đầu, cùng với tinh tú đầy trời kia xem."

Tần Phong ngẩng đầu nhìn lên, quả nhiên phát hiện, Chính Khí và mệnh tinh trong Thần Hải của hắn, không hề vì Vấn Tâm Đài bị phá hủy mà tiêu tan, thậm chí cảm ứng giữa những mệnh tinh kia với hắn còn mãnh liệt hơn bình thường!

"Hiên Nhất tiền bối, đây là chuyện gì vậy?"

Hiện tượng kỳ quái này cũng vượt quá nhận thức của Hiên

Nhất, hắn trầm ngâm một lát rồi nói: "Lấy văn nhập đạo, dẫn dắt mệnh tinh, từ xưa đến nay, đều là một người ứng với một sao.

Xuất hiện tình huống như vậy, có lẽ là bởi vì ngươi không hiểu sao lại dẫn dắt được vô số mệnh tinh.

Ta có một suy nghĩ, ngươi có thể thử xem..."

"Tiền bối, là cách gì?" Tần Phong kích động hỏi.

Đối với hắn lúc này, bất kỳ một tia hy vọng nào cũng đều là cọng rơm cứu mạng!

"Dẫn dắt mệnh tinh, liên kết Hồng Mông Tiên Khí, đưa vào Vấn Tâm Đài!

Dùng Thượng Cổ Hồng Mông Tiên Khí, tái tạo Vấn Tâm Đài!"

Chương 470: Yêu hơn bất kỳ ai

Dùng Hồng Mông tiên khí để tái tạo Vấn Tâm Đài, Tần Phong ngẩn người, sau đó hỏi: "Chuyện như vậy thật sự có thể làm được sao?"

Hiên Nhất đáp: "Ta lúc trước đã từng thử qua phương pháp này."

Tần Phong mừng rỡ, kích động nói: "Chẳng lẽ tiền bối lợi hại như vậy, đều là bởi vì dùng Hồng Mông tiên khí tái tạo Vấn Tâm Đài?"

"... Đáng tiếc là thất bại." Bóng trắng của Hiên Nhất tiếc nuối lắc đầu.

Ngươi thất bại rồi còn ở đây nói nhảm với ta làm gì... Tần Phong lập tức mặt mày cứng đờ.

Nhìn ra tâm tư của Tần Phong, Hiên Nhất giải thích: "Vấn Tâm Đài của ta hoàn hảo vô tổn, mà muốn tái tạo, nhất định phải có quyết tâm liều chết một phen.

Lúc đó thần ma loạn thế, nếu ta tự hủy Vấn Tâm Đài, tái tạo thất bại, làm sao còn dư lực chống lại thần ma giáng thế?"

"Nhưng mà ngay cả tiền bối cũng không thể thành công, vãn bối làm sao có thể làm được?" Tần Phong lo lắng nói.

Bóng trắng an ủi: "Không sao, ta tin tưởng ngươi có thể thành công."

Tần Phong cảm động, tiền bối lại xem trọng ta như vậy, chẳng lẽ hắn nhìn ra ta là kỳ tài tu luyện ngàn năm khó gặp?

Ai ngờ Hiên Nhất lại nói: "Dù sao thì Vấn Tâm Đài của ngươi cũng đã bị hư hại, cho dù thất bại, cũng sẽ không có gì tổn thất."

"Ừm."

Hình như cũng có lý... Tần Phong hít sâu một hơi, sự tình đã đến nước này, còn gì phải do dự?

Hắn tĩnh tâm lại, cẩn thận cảm nhận những hình chiếu mệnh tinh đầy trời.

Mà những mệnh tinh màu trắng kia, như là đang đáp lại hắn, phát ra ánh sáng trắng chói mắt.

"Dẫn động khí cơ, thử kéo Hồng Mông tiên khí." Hiên Nhất nói.

Tần Phong khẽ gật đầu, tâm niệm vừa động, tiếp đó ánh sáng trắng của những mệnh tinh kia liền lan ra, hướng về phía Hồng Mông tiên khí trên Vấn Tâm Đài lao đi.

Tuy nhiên Hồng Mông tiên khí là vật của Thượng Cổ, làm sao có thể dễ dàng khống chế như vậy?

Những tia sáng trắng vừa tiếp xúc với Hồng Mông tiên khí, liền tan biến.

Thần hồn của Tần Phong giống như bị thiêu đốt, đau đớn không chịu nổi.

Mệnh tinh màu trắng đã sớm kết nối với Thần Hải của hắn, bị phản phệ, tự nhiên sẽ ảnh hưởng đến hắn.

Tần Phong tiếp tục nghiến răng kiên trì, con đường trở nên mạnh mẽ nào có thể thuận buồm xuôi gió?

Lúc trước Bích Phương hỏa độc hoành hành trong cơ thể, hắn quan tưởng Lôi Đình Chính Khí Đồ, nỗi đau khổ phải chịu đựng còn hơn cả hiện tại.

Hơn nữa trăm năm cô độc trong học cung, cũng khiến tâm tính của hắn vượt xa người thường.

Hiên Nhất thấy vậy, không khỏi gật đầu.

Khí cơ của mệnh tinh không ngừng bị tan biến, nhưng Hồng Mông tiên khí kia lại không hề có động tĩnh.

Nếu không phải số lượng mệnh tinh trong Thần Hải của Tần Phong nhiều như vậy, dưới sự tiêu hao như thế này, hắn đã sớm mất đi tư cách tiếp tục kéo Hồng Mông tiên khí.

Mà theo thời gian trôi qua, dưới sự dẫn dắt của khí cơ mệnh tinh không ngừng, Hồng Mông tiên khí bất động kia, rốt cục cũng có một tia bị rút ra.

Tần Phong kích động vạn phần, nhưng không dám lơ là, hắn cẩn thận dẫn dắt tiên khí dung nhập vào Vấn Tâm Đài.

Nếu Vấn Tâm Đài hoàn hảo vô tổn, muốn dẫn dắt tiên khí đi vào trong đó, chắc chắn là vô cùng khó khăn.

Tuy nhiên Vấn Tâm Đài bị hư hại lại cho Hồng Mông tiên khí một lối vào cực tốt.

Tia tiên khí kia, từ khe nứt kia chui vào, tiếp đó trong ánh mắt kinh hỉ của Tần Phong, chậm rãi chữa trị khe nứt kia.

Không chỉ như thế, chỗ vết nứt được chữa trị kia, còn tỏa ra ánh sáng bảy màu!

"Tiền bối!" Tần Phong kích động gọi.

"Không tệ, chờ ngươi dẫn dắt tiên khí lấp đầy vết nứt của Vấn Tâm Đài, Vấn Tâm Đài liền có thể tái tạo xong." Bóng trắng của Hiên Nhất vuốt cằm lẩm bẩm.

"Ừm." Tần Phong gật đầu thật mạnh.

Quả nhiên vạn sự khởi đầu nan, mà một khi đã có kinh nghiệm thành công, tự nhiên là thuận buồm xuôi gió.

Tốc độ dẫn dắt Hồng Mông tiên khí của Tần Phong càng lúc càng nhanh, Vấn Tâm Đài bị hư hại cũng đang không ngừng được chữa trị.

Chỉ là trước mặt số lượng vết nứt khổng lồ kia, đây vẫn là một công trình hạo hãn, không phải trong thời gian ngắn có thể hoàn thành.

...

Thời gian ngày ngày trôi qua, Tần Phong nằm trên giường vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại.

Khoảng thời gian này, Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan luôn ở bên cạnh hắn, chưa từng rời đi.

"Tiểu thư, người đã ba ngày ba đêm không nghỉ ngơi rồi, chi bằng đi ngủ một lát, cô gia cứ giao cho ta trông là được." Lam Ngưng Sương quan tâm nói.

Thương Mộc đến thăm cũng nói: "Nha đầu, đi ăn chút gì đi, con mới vừa bước vào cảnh giới Thất Chuyển Kiếp Lực, tu vi cần phải củng cố, sao có thể hao tâm tổn trí như vậy?"

Hai người dường như không nghe thấy, vẫn ở nguyên chỗ bất động.

Thấy vậy, Lam Ngưng Sương và Thương Mộc nhìn nhau, đều là bất đắc dĩ lắc đầu, lặng lẽ lui ra khỏi phòng.

Ngoài cửa, Phí Tuân hỏi: "Tần sư đệ thế nào rồi?"

Lam Ngưng Sương thở dài: "Cô gia vẫn chưa tỉnh lại, Thiên Giám Quốc Sư bên kia, có nói gì không?"

Mọi người Tần phủ nhìn về phía Phí Tuân, người sau thành thật đáp: "Sư phụ chỉ nói, không cần lo lắng, cứ yên lặng chờ đợi là được."

"Còn phải chờ đợi." Nhị nương lo lắng, đã ba ngày ba đêm trôi qua rồi, rốt cuộc phải chờ đến khi nào?

"Lão gia, Phong nhi có khi nào sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa không?" Nhị nương đỏ hoe mắt hỏi.

Tần lão gia an ủi: "Phong nhi cát nhân tự có thiên tướng, sẽ không sao đâu.

Hơn nữa, Thiên Giám Quốc Sư cũng đã nói, không cần lo lắng."

...

Trong phòng yên tĩnh, Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan không nói một lời.

Rất lâu sau, Thương Phi Lan áy náy nói: "Đều là lỗi của ta, nếu không phải ta mở Thiên Địa Bá Quyền Ấn Chứng, hắn cũng không đến mức gặp phải kiếp nạn này."

Nghe vậy, Liễu Kiếm Ly nghiêng người nhẹ giọng đáp: "Không liên quan đến ngươi, đây đều là lựa chọn của chính hắn.

Giống như lúc trước ta ở Vạn Kiếm Tông độ kiếp, có lôi đình màu đỏ giáng thế, cũng là hắn, không chút do dự xông lên.

Bản thân hắn, chính là người như vậy."

Có lẽ chính bởi vì như vậy, mình mới yêu hắn sâu đậm... Liễu Kiếm Ly thầm bổ sung một câu trong lòng, trong mắt vừa có lo lắng vừa có dịu dàng.

Thương Phi Lan nghe vậy, nhẹ giọng hỏi: "Có thể kể cho ta nghe, chuyện xảy ra ở Vạn Kiếm Tông sao?"

Liễu Kiếm Ly liếc mắt nhìn Tần Phong đang hôn mê bất tỉnh, chậm rãi kể lại.

...

Nghe những gì xảy ra lúc độ kiếp, dù là Thương Phi Lan người nghe chuyện, cũng cảm thấy tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Cũng may, đó chỉ là chuyện đã qua, mà không phải xảy ra ở hiện tại.

Từ trong trải nghiệm kinh tâm động phách kia, Thương Phi Lan cũng hiểu được, giữa Tần Phong và Liễu Kiếm Ly, có tình cảm rất sâu đậm.

"Xem ra, ngươi rất yêu hắn." Thương Phi Lan tâm tình phức tạp.

"Ừm, yêu hơn bất kỳ ai." Liễu Kiếm Ly thành thật nói: "Nghe nói hắn muốn xông lên lôi đài cưới ngươi, kỳ thật ta không muốn đồng ý.

Nhưng ta rất cảm kích ngươi, lúc ở Thư Lương Thành, đã dùng Long Châu cứu mạng hắn.

Ta biết, ngươi cũng rất quan tâm hắn, như vậy là đủ rồi."

Dứt lời, Liễu Kiếm Ly nhẹ nhàng vuốt ve tóc mai trên trán Tần Phong, chỉ mong đối phương có thể sớm ngày tỉnh lại.

Thương Phi Lan nghe xong, cũng bắt đầu tự thuật lại chuyện nàng và Tần Phong gặp gỡ, quen biết, yêu nhau, bao gồm cả những lần cùng trải qua nguy hiểm sinh tử.

Liễu Kiếm Ly ở bên cạnh yên lặng lắng nghe, không chen lời.

Cho đến cuối cùng, Thương Phi Lan do dự một chút, mở miệng

nói: "Cho nên có một chút, ta cảm thấy ngươi nói không đúng."

"Nơi nào không đúng?"

"Ngươi nói, ngươi yêu hắn hơn bất kỳ ai, nhưng ta... hắn là yêu hắn nhiều hơn ngươi một chút."

Chương 471: Lấy sở trường của mình, công kích sở đoản của địch

Bầu không khí trong phòng lại một lần nữa rơi vào trầm lặng.

Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan nhìn nhau, trong cuộc trò chuyện trước đó, cả hai đều thừa nhận đối phương.

Nhưng mà, cả hai đều không muốn chịu thua.

Ở một bên khác, Tần Phong nằm trên giường thực chất đã tỉnh lại, sau khi trải qua ba ngày ba đêm dẫn dắt, cuối cùng hắn đã dùng Hồng Mông tiên khí tu bổ toàn bộ vết nứt trên Vấn Tâm Đài.

Lúc này, bề mặt Vấn Tâm Đài trong Thần Hải tỏa ra ánh sáng bảy màu.

Hơn nữa, Tần Phong mơ hồ cảm thấy, mặc dù tu vi của hắn vẫn là Ngũ phẩm Hạo Nhiên cảnh, nhưng thực lực so với trước kia lại càng mạnh hơn!

Ban đầu hắn muốn trực tiếp đứng dậy, chia sẻ niềm vui tìm lại được Vấn Tâm Đài cho hai nàng nghe.

Thế nhưng câu nói cuối cùng của Thương Phi Lan lại như một chậu nước lạnh, dập tắt tâm trạng kích động của hắn, khiến toàn thân hắn run rẩy.

“Cái… cái gì? Hình như ta ngửi thấy mùi thuốc súng nhạt nhạt.

Trong lúc ta đang bận tu bổ Vấn Tâm Đài, rốt cuộc hai người họ đã nói gì với nhau vậy?

Tại sao Phi Lan lại nói nàng ấy thích ta hơn?"

Tu La Tràng, chắc chắn là Tu La Tràng rồi!

Điều Tần Phong lo lắng nhất, cuối cùng vẫn xảy ra.

Lúc này, hắn chỉ cảm thấy như có gai sau lưng, như có xương cá mắc ở cổ họng!

Hắn chỉ hy vọng hai người họ không phát hiện ra hắn đã tỉnh, nếu không, ngọn lửa chiến tranh rất có thể sẽ thiêu rụi đến người hắn.

Đến lúc đó, hắn nên đứng về phía nào đây?

Tay nào cũng là tay mình, chọn bên nào cũng không ổn…

"Tại sao phụ nữ luôn chỉ cho đàn ông câu hỏi lựa chọn một, mà không cho câu hỏi lựa chọn nhiều?"

Đừng bắt ta phải lựa chọn, ta muốn tất cả… Tần Phong thầm nghĩ trong lòng, sau đó lựa chọn con đường chạy trốn duy nhất - giả chết.

Hắn đã quyết định, chỉ cần hai người này chưa rời đi, hắn sẽ tiếp tục giả vờ hôn mê bất tỉnh, cho đến khi có người rời đi trước.

Đây chắc chắn sẽ là một trận chiến lâu dài, nhưng hắn đã chuẩn bị tâm lý kỹ càng.

Tuy nhiên, đúng lúc này, Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan lại đồng thời nhìn về phía hắn.

"Tỷ phát hiện ra rồi sao?" Thương Phi Lan hỏi.

“Ừm.” Liễu Kiếm Ly khẽ gật đầu.

Có ý gì, hai người này phát hiện ra cái gì?

Tần Phong giật thót tim, hắn có một dự cảm chẳng lành.

“Đã tỉnh rồi, sao còn không mở mắt ra?” Thương Phi Lan khó hiểu hỏi.

Liễu Kiếm Ly cũng nói: “Nhịp tim và hơi thở của huynh đều loạn cả rồi, phu quân.”

Hỏng rồi, trăm đường tính toán, sơ suất một ly!

Tần Phong suýt chút nữa quên mất, hai người này, một người là Tam Phẩm Kiếm Thần, một người là Thương Long cảnh giới Thất chuyển kiếp lực.

Với tu vi cao như vậy, việc cảm nhận khí cơ của người khác đối với họ là điều dễ dàng, thật nực cười khi hắn còn muốn qua mặt họ.

Từ từ mở mắt ra, Tần Phong ngồi dậy cười gượng: “Hai vị phu nhân đều ở đây à.”

Bề ngoài thì như vậy, nhưng trong lòng lại hoảng sợ vô cùng, cho dù là uy lực của Diệt Sinh Lôi, Tần Phong cũng có thể bình tĩnh đối mặt.

Nhưng đối mặt với Tu La Tràng giữa các nàng, hắn thật sự không có chút tự tin nào.

Hắn nhanh chóng mô phỏng trong đầu những tình huống có thể xảy ra, đồng thời suy nghĩ biện pháp ứng phó.

Thế nhưng diễn biến tiếp theo lại nằm ngoài dự đoán của hắn.

Cả Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan đều lao đến, nép vào lòng

hắn.

Chờ đợi ba ngày ba đêm, nỗi lo lắng và bất an đó, cuối cùng lúc này đã được giải tỏa.

Tần Phong sững người một lúc, trên mặt lộ ra vẻ an ủi.

Hắn vỗ nhẹ vào lưng hai người, nhẹ giọng nói: “Xin lỗi, đã để hai vị phu nhân lo lắng rồi.”

…

Tin tức Tần Phong tỉnh lại nhanh chóng truyền khắp Tần phủ, mọi người lần lượt đến thăm.

Nhị nương dụi dụi đôi mắt đỏ hoe cười nói: “Tỉnh là tốt rồi, tỉnh là tốt rồi.”

“Phong nhi, lâu như vậy không ăn gì, có cần ta bảo nhà bếp nấu chút cháo cho con không?” Tần lão gia ở bên cạnh quan tâm hỏi.

Vừa dứt lời, Liễu Kiếm Ly và Lam Ngưng Sương bước vào phòng, trên tay đã bưng bát cháo, hiển nhiên là đã sớm nghĩ đến điều này.

Mà Thương Phi Lan cũng theo sát phía sau hai người, có chút không cam lòng nhìn bát cháo trắng bốc hơi nghi ngút cùng đĩa thức ăn nhỏ.

Làm sao nàng có thể ngờ được, Liễu Kiếm Ly nổi tiếng Đại Càn, không chỉ thiên phú dị bẩm, kiếm thuật thông thần, mà còn biết cả những việc nữ công gia chánh này?

Ban đầu nàng cho rằng bát cháo kia chỉ là hư danh, hương vị nhất định không ngon, nhưng sau khi lén nếm thử một miếng, nàng kinh ngạc phát hiện, hương vị thật sự không tệ.

Thương Mộc thấy vậy, lén lôi Thương Phi Lan sang một bên, nhỏ giọng hỏi: “Chuyện gì vậy?”

“Cô cô, cô có biết nấu ăn không? Con muốn học.” Giọng điệu của Thương Phi Lan có chút uất ức, nàng đương nhiên không muốn thua kém người khác.

Thương Mộc nghe vậy sửng sốt: “Cô cô của con sống nhiều năm như vậy, ngoài việc sở hữu nhan sắc khuynh quốc khuynh thành ra, còn am hiểu cả thiên văn địa lý, chẳng lẽ lại có thứ gì không biết sao?”

Thương Phi Lan sáng mắt lên: “Vậy nữ công…”

“Đến tận hôm nay được con nhắc nhở, cô mới chợt nhận ra, thì ra những thứ nữ công gia chánh tầm thường kia, cô đều không biết.” Thương Mộc nháy mắt tinh nghịch, ý tứ không thể rõ ràng hơn - muốn học nấu ăn? Con tìm nhầm người rồi!

Nhìn thấy dáng vẻ ủ rũ của cháu gái, nàng lại quay đầu nhìn vào trong phòng, Liễu Kiếm Ly đang đút cháo cho Tần Phong, khung cảnh ấm áp lại an nhàn.

Điều này thật sự nằm ngoài dự đoán của Thương Mộc, trước đây khi Long tộc đến Tần phủ bàn chuyện hôn sự, nàng đã từng lén quan sát Liễu Kiếm Ly.

Tuy rằng thiên phú tuyệt luân, kiếm thuật thông thần, nhưng rõ ràng không giỏi giao tiếp, cháu gái gả vào Tần phủ, nhất định sẽ không chịu thiệt thòi gì trong tay nàng ta.

Nhưng nàng vạn vạn không ngờ tới, vị Tam Phẩm Kiếm Thần trẻ tuổi như vậy, lại còn có thời gian đi học những thứ nữ công gia chánh này, quả nhiên là một đối thủ không thể xem thường…

Chẳng lẽ đây đều là học từ người phụ nữ xinh đẹp của Liễu gia kia?

Suy nghĩ một lát, Thương Mộc an ủi: “Giao chiến với người khác, nên lấy sở trường của mình, công kích sở đoản của địch.

Đã không bằng người ta về khoản nữ công gia chánh, con hoàn toàn có thể dùng sở trường khác để vượt qua đối phương!

Nha đầu, con hãy suy nghĩ kỹ xem, có thứ gì là con giỏi nhất?”

Thương Phi Lan chìm vào suy tư.

…

Trong phòng vui vẻ hòa thuận, mọi người đều cố ý không nhắc đến chuyện liên quan đến Vấn Tâm Đài, chỉ sợ Tần Phong sau khi tỉnh lại sẽ bị kích động.

Sợ cái gì thì cái đó đến, Dương Khiêm và Phí Tuân vừa nghe tin Tần Phong tỉnh lại, lập tức chạy đến Tần phủ.

Người sau càng trực tiếp hỏi: “Tần sư đệ, Vấn Tâm Đài trong Thần Hải của đệ thế nào rồi, có thể tiếp tục tu luyện Văn Thánh đạo thống nữa không?”

Vừa dứt lời, tất cả mọi người trong phòng đều hướng ánh mắt ghét bỏ về phía hắn.

Chút nhãn lực cũng không có, đúng là nói cái gì không nói lại nói cái đấy!

“Mọi người, đây là biểu cảm gì vậy?” Phí Tuân khó hiểu.

“Cô gia, cho dù không thể tu luyện, cũng không có gì to tát, huynh đừng để trong lòng.” Lam Ngưng Sương vội vàng nói.

“Hả? Mọi người lo lắng quá rồi, Vấn Tâm Đài của ta không sao cả, thậm chí còn nhờ họa được phúc, tu vi có chút tinh tiến.” Tần Phong cười nói.

“Thật sao?” Mọi người nghe vậy, đều lộ ra vẻ mặt kích động.

“Để ta xem nào.” Dương Khiêm bước nhanh đến trước mặt Tần Phong, dẫn động khí cơ dò xét một phen, sau đó thở phào nhẹ nhõm: “Vấn Tâm Đài quả thực không sao, sẽ không ảnh hưởng đến việc tu luyện sau này.

Chỉ là thần hồn của Tần sư đệ vẫn chưa ổn định lắm, cần tĩnh dưỡng một thời gian mới có thể khôi phục như ban đầu.

Nếu có thể tìm được đan dược bổ dưỡng thần hồn, sẽ có thể khôi phục nhanh hơn một chút.

Chỉ là, đan dược liên quan đến thần hồn tương đối hiếm, e là không dễ tìm.”

Vừa dứt lời, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến giọng nói có chút vui mừng của Thương Phi Lan: “Ngươi nói chính là thứ này sao?”

Mọi người lần theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy trong tay nàng cầm một viên thuốc màu xanh biếc, tỏa ra mùi hương thơm ngát, khiến lòng người sảng khoái.

Chương 472: Cô cô dạy quả nhiên không sai

“Chẳng lẽ đây là hạt sen của Thiên Hồ Thanh Liên sao?!”

“Ừm.” Thương Phi Lan khẽ gật đầu.

Dương Khiêm trợn tròn mắt, có chút không dám tin.

Thiên Hồ Thanh Liên là thiên tài địa bảo, có công hiệu dưỡng thần kỳ diệu.

Trăm năm nở hoa, ngàn năm kết quả, thế gian khó cầu!

Lúc trước khi Hoàng hậu chán ăn, mệt mỏi, Minh Hoàng cũng từng phái người bỏ giá cao tìm kiếm thứ này, nhưng cuối cùng vẫn không có kết quả.

Tương truyền nếu ăn một hạt, không chỉ có thể nuôi dưỡng thần hồn, còn có thể khiến thần hồn cường đại gấp mấy lần.

Đối với Văn Thánh Đạo Giả và Bách Quỷ Đạo Giả mà nói, thứ này chính là vô giá chi bảo!

Tuy rằng Dương Khiêm trước đó có nói, thần hồn của Tần Phong bị tổn thương, nếu có thể ăn đan dược chữa trị thần hồn thì có thể tốt lên nhanh hơn một chút, nhưng nói thật, mức độ tổn thương thần hồn của Tần Phong, hoàn toàn không cần dùng đến chí bảo như vậy...

“Thứ này, ngươi từ đâu tìm được vậy?” Dương Khiêm hiếu kỳ hỏi.

Thương Phi Lan suy tư một lát, thản nhiên đáp: “Cụ thể từ đâu tìm được, ta cũng không rõ, lúc trước khi rời khỏi Thiên Trì, Lão gia tử và cha ta bảo ta đến Long Tộc bảo khố chọn một ít bảo vật mang theo bên người, phòng ngừa vạn nhất, đây cũng là ta tùy tay lấy.”

Lời này vừa nói ra, bầu không khí trong phòng nhất thời yên tĩnh đến mức có chút kỳ quái.

Người đời đều biết Long Tộc giàu có, nhưng cụ thể giàu có đến mức nào, thì không ai có khái niệm chính xác.

Bởi vì nghèo đói đã giới hạn trí tưởng tượng của bọn họ...

Tần Phong bỗng nhiên nhớ tới lúc ở Tấn Dương Thành, chiếc nhẫn trữ vật vô giá kia, đối phương cũng nói tặng là tặng, không chớp mắt một cái.

Hắn không khỏi cảm thán trong lòng, không ngờ kiếp trước mong muốn cưới được bạch phú mỹ, ăn bám không thành, kiếp này lại thành hiện thực.

Đúng là đời người khó liệu!

Nhìn mọi người xung quanh rơi vào trầm mặc, Thương Phi Lan nhíu mày: “Chẳng lẽ thứ này, không thể giúp... tướng... tướng công khôi phục thần hồn sao?”

Hai chữ tướng công, nàng vẫn là lần đầu tiên nói ra, với tính cách mạnh mẽ của nàng, thật sự có một loại cảm giác kỳ quái.

Nhưng vừa nghĩ đến Liễu Kiếm Ly ngày thường đều gọi đối phương là tướng công, nàng tự nhiên cũng không thể lùi bước!

“Tự nhiên là có thể, bảo vật như vậy chữa trị tổn thương thần hồn của Tần sư đệ, có thể nói là dễ như trở bàn tay.” Dương Khiêm thành thật nói.

“Như vậy thì tốt rồi.” Thương Phi Lan cong môi, sau đó liếc mắt nhìn Liễu Kiếm Ly một cái không chút dấu vết.

Cô cô nói quả nhiên không sai, lấy sở trường của mình, công kích sở đoản của đối phương!

Nghĩ đến đây, nàng lại từ trong ngực móc ra hai hạt sen: “Vừa hay ta còn hai hạt, tướng công mỗi ngày ăn một hạt, thần hồn hẳn là có thể nhanh chóng khôi phục.”

“Ặc.” Sắc mặt mọi người cứng đờ.

Dương Khiêm vội vàng nói: “Không cần như vậy.”

Thương Phi Lan nghe vậy, nhướng mày: “Chẳng lẽ ba hạt không đủ? Ta nhớ Thiên Trì, có nuôi dưỡng Thanh Liên này, nếu như còn cần hạt sen, ta có thể nhờ cô cô về lấy thêm.”

“Ta không phải ý này, Thiên Hồ Thanh Liên tuy là chí bảo nuôi dưỡng thần hồn, nhưng ăn nhiều quá, ngược lại sẽ khiến thần hồn hỗn loạn, xuất hiện nguy hiểm. Tần sư đệ tình huống này, một hạt là quá đủ rồi.” Dương Khiêm giải thích.

“Thì ra là vậy.” Thương Phi Lan nghe vậy, có chút tiếc nuối cất hạt sen trở về.

Dù sao, trận chiến này, hẳn là đã đánh ngang tay với Liễu Kiếm Ly rồi nhỉ?

...

Tần Phong vừa mới tỉnh lại, tự nhiên cần nghỉ ngơi nhiều hơn.

Mọi người sau khi thăm hỏi xong, liền lần lượt rời đi.

Thương Phi Lan vui vẻ nói: “Cô cô dạy quả nhiên không sai.”

Thương Mộc nghe vậy, xoa trán thở dài, bà tự nhiên nhìn thấy

hết thảy những gì vừa xảy ra trong phòng, nha đầu này hiển nhiên là hiểu lầm ý của bà rồi.

Lấy sở trường của mình, công kích sở đoản của đối phương, là dùng như vậy sao?

Bà rõ ràng là hy vọng nha đầu có thể ở phương diện nữ nhi gia, chiến thắng Liễu Kiếm Ly.

Ví dụ như, Liễu Kiếm Ly không hiểu nhân tình thế thái, nha đầu hoàn toàn có thể dùng tư thái ôn nhu của nữ nhi gia, nắm chặt lấy trái tim của tiểu tử kia, ừm...

Nghĩ đến đây, Thương Mộc hoàn hồn, hình như nha đầu nhà mình ở phương diện nhân tình thế thái này, cũng không có vẻ gì là cao minh hơn Liễu Kiếm Ly?

Như vậy, biện pháp phô trương tài phú, cũng không phải là không khả thi?

Nhìn nụ cười trong mắt nha đầu bên cạnh, Thương Mộc vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy đối phương vui vẻ như vậy.

Thôi được rồi, mặc kệ nàng đi... Thương Mộc thở dài trong lòng, thân là cô cô, bà đã coi như là tận tình tận nghĩa rồi.

“Thấy ngươi và tiểu tử kia không sao, ta cũng yên tâm rồi. Long Tộc không thể rời khỏi Thiên Trì quá lâu, đoán chừng tối mai, Lão gia tử bọn họ sẽ phải quay về. Ta cũng phải về Bách Hoa Cốc, nghỉ ngơi dưỡng nhan mấy ngày.”

“Vâng.” Thương Phi Lan khẽ gật đầu, trong mắt lộ ra vài phần không nỡ.

“Đúng rồi, nghe cha ngươi nói, ngươi vốn còn lâu mới đến lúc khai mở Thiên Địa Bá Quyền Ấn Chứng, sao lại vô duyên vô cớ nghênh đón lôi kiếp? Đặc biệt là đạo Thiên Kiếp cuối cùng kia, Lão

gia tử nói là Thượng Cổ chi kiếp, căn bản không thể xuất hiện ở thời đại này. Khoảng thời gian này, trên người ngươi có phải đã xảy ra biến cố gì hay không?"

Thương Mộc hỏi câu này, một là xuất phát từ việc quan tâm cháu gái.

Hai là bởi vì bản thân bà ở cảnh giới thất chuyển đã dừng lại rất nhiều năm, cũng muốn tìm một cơ hội, bước vào cảnh giới cao hơn.

Việc nha đầu đột phá không rõ nguyên do, nói không chừng có thể mang đến cho bà chút manh mối nào đó.

Thương Phi Lan nghe vậy, cúi đầu trầm ngâm một lát, chậm rãi nói: "Khoảng thời gian này, thân thể không có gì khác thường. Thay đổi duy nhất chính là, đêm tân hôn, cùng tướng công... ừm, sau đó, Long Châu trở về trong cơ thể, sau đó ngủ một giấc, liền cảm thấy trong cơ thể nhiều thêm một luồng khí tức huyền diệu. Trước kia bình cảnh đột phá, cũng giống như nước chảy thành sông, mở ra."

Thương Mộc trầm ngâm: "Xem ra mọi nguyên do, đều là ở đêm tân hôn đó, cũng có liên quan đến việc ngươi thu hồi Long Châu. Nhưng mà ngươi nói sau đó, cụ thể là chỉ chuyện gì, sao lại ấp a ấp úng?"

Thương Phi Lan đỏ mặt, trên vành tai trắng nõn hiện lên một mảng hồng phấn, sau đó nhỏ giọng nói: "Là... là chuyện phòng the."

Thương Mộc lập tức phản ứng lại, trong mắt cũng xẹt qua một tia luống cuống, bà bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện, bản thân vẫn là một nữ tử chưa kinh nghiệm, cháu gái lại đã đi trước một bước.

Lúc này, tâm tình của bà vô cùng phức tạp!

Nhưng nghe nha đầu nói như vậy, mọi biến hóa đều là sau khi nàng và tiểu tử kia hành phòng sự, chẳng lẽ loại chuyện này còn có thể giúp nữ tử Long Tộc đột phá hay sao?

“Không, không thể nào, chuyện này chưa từng nghe nói qua.” Thương Mộc nhíu mày.

Nhưng những gì xảy ra trên người nha đầu, lại khiến bà không khỏi suy nghĩ nhiều hơn.

“Trừ phi, căn nguyên của mọi vấn đề đều là xuất phát từ trên người tiểu tử kia. Nghĩ kỹ lại, với năng lực của tiểu tử kia, làm sao có thể bố trí ra trận pháp khiến âm dương đảo ngược, bát quái dịch chuyển? Hơn nữa tiểu tử kia bản thân đã cực kỳ cổ quái, chỉ trong vòng một năm ngắn ngủi, đã từ một người bình thường, bước vào Văn Thánh Đạo Giả ngũ phẩm Hạo Nhiên cảnh. Tốc độ tu luyện như vậy, quả thực là nghe rợn cả người.”

“Có thể nói, thiên phú tu luyện của Tần gia tiểu tử còn khủng bố hơn cả Liễu Kiếm Ly. Tiểu tử kia, tuyệt đối có gì đó mờ ám!”

Thương Mộc càng nghĩ càng thấy có lý, bà muốn tìm hiểu chân tướng, nhưng lại không biết nên làm như thế nào.

Tổng không thể, bà cũng cùng tiểu tử kia...

Thương Mộc lắc đầu, gạt bỏ suy nghĩ hoang đường này ra sau đầu.

“Cô cô, người làm sao vậy?” Thương Phi Lan hiếu kỳ hỏi.

“Không có gì.” Thương Mộc thản nhiên đáp.

Chương 473: Thế gian tam giới

Trải qua chuyện đời người, tiểu nha đầu cũng coi như là thật sự trưởng thành rồi..... Nghĩ đến đây, Thương Mộc có chút an ủi, cũng có chút không nỡ.

Nhìn thấy niềm vui và sự e thẹn trong mắt tiểu nha đầu, khóe miệng Thương Mộc khẽ nhếch lên, liền muốn trêu chọc đối phương một chút: "Tiểu nha đầu, đêm động phòng hoa chúc có tư vị như thế nào?"

"Ngươi hỏi cái này làm gì?" Thương Phi Lan ánh mắt né tránh.

"Haiz, cô cô sống đến ngần này tuổi, e là không có cơ hội được trải nghiệm.

Liền muốn nghe thử lời ngươi nói, cũng tốt tưởng tượng một phen, ngươi sẽ không đến cả chút nguyện vọng nhỏ này cũng không thỏa mãn cô cô chứ?" Thương Mộc trêu chọc nói.

"Cô cô chẳng phải vẫn luôn tự xưng dung mạo vô song sao, đã như vậy, ngươi muốn tìm lại sao có thể không tìm được? Rõ ràng là đang cười nhạo ta." Thương Phi Lan phản ứng lại, lạnh lùng đáp.

"Tiểu nha đầu trở nên thông minh rồi." Thương Mộc dừng một chút, tiếp đó vuốt ve tóc mai của đối phương, giúp nàng chỉnh trang lại dung nhan.

Thương Phi Lan sau khi thành thân, đã không cần phải dùng khăn che mặt nữa, dung nhan xinh đẹp hiển lộ không sót chút nào.

Trên người nàng, Thương Mộc phảng phất nhìn thấy bóng

dáng của người tỷ tỷ đã khuất.

"Tiểu nha đầu ngươi tính tình quá mức cứng đầu, có đôi khi nhận định là chết lý, nếu gặp phải nữ tử lợi hại, e là sẽ chịu thiệt thòi.

Bất quá may mắn là, Liễu Kiếm Ly không có bản lĩnh như vậy.

Xét về một khía cạnh nào đó, ngươi và nàng ta tính cách cũng coi như tương tự, hẳn là có thể chung sống hòa thuận, chỉ là xem ai có thể hạ thấp mình trước mà thôi."

"Nếu ở Tần gia chịu uất ức, hoặc là bị tên tiểu tử kia bắt nạt, nhất định phải nhớ nói với cô cô.

Đến lúc đó, bất kể cô cô đang ở nơi nào, cũng sẽ chạy đến giúp ngươi xả giận."

"Còn nữa, tính tình của lão gia tử và cha ngươi chính là như vậy, đừng nhìn bọn họ mấy ngày nay đều không đến thăm ngươi, kỳ thật bọn họ vẫn luôn quan tâm đến ngươi.

Bọn họ lại sao không hy vọng ngươi có thể có được cuộc sống mà mình muốn?

Nếu không phải như thế, chuyện hoang đường như Long Tộc bày lôi đài kén rể, lão gia tử cũng không thể nào làm ra được.

Huống chi là người có tính cách như cha ngươi, lại đồng ý trấn thủ cửa ải cuối cùng."

Thương Mộc thở dài một tiếng, chậm rãi nói: "Bọn họ chính là người như vậy, cố giữ thể diện mà tự làm khổ mình.

Tất cả những gì làm, cũng chẳng qua là muốn cho người đời biết, Long Tộc không phải dễ chêu chọc, đồng thời cũng là vì răn đe tiểu tử Tần gia kia, để hắn càng thêm trân trọng ngươi."

Có lẽ là tuổi tác đã lớn, trải qua quá nhiều chuyện, sắp đến lúc chia ly, lời muốn nói liền đặc biệt nhiều.....

Nhìn thấy hốc mắt Phi Lan đỏ lên, Thương Mộc cười nói: "Sao lại có thần sắc này? Cũng trách ta, nói với ngươi nhiều quá.

Đừng khóc, như vậy sẽ không đẹp đâu, bài thơ mà tiểu tử kia viết, hiện tại ta vẫn còn nhớ, hắn ta thế nhưng hy vọng ngươi mãi mãi vui vẻ."

"Nói đến đây, ta đã giúp tiểu tử kia một việc lớn như vậy, hắn ta đáp ứng sao chép thơ từ cho ta, lại vẫn luôn không thấy động tĩnh.

Thôi vậy, lần sau hắn ta bắt nạt ngươi, ta sẽ thay ngươi dạy dỗ hắn ta, đến lúc đó, cả vốn lẫn lời đều đòi lại."

Nghe đến đây, Thương Phi Lan bỗng nhiên tiến lên ôm lấy Thương Mộc, khoảng thời gian này đối phương vì nàng làm tất cả mọi chuyện, nàng đều nhìn thấy, ghi nhớ trong lòng.

Năm đó lúc nhỏ, mẫu thân bất ngờ qua đời, đối với nàng mà nói, cô cô giống như mẫu thân, không ngừng chăm sóc nàng.

Trên Vân Hải, Thương Huyền và Thương Tông thấy vậy, nhìn nhau, im lặng rời đi.

Long Tộc không thể rời khỏi Thiên Trì quá lâu, đây là quy củ mà người đời không biết, hôm nay nhìn thấy Phi Lan hạnh phúc như vậy, bọn họ cũng nên trở về rồi.

.....

Tần Phong nhìn đóa sen trong tay, hương thơm tỏa ra, chỉ cần ngửi một chút, liền khiến hắn thoải mái vô cùng.

"Cũng không biết kỳ trân dị bảo như vậy, có thật sự có công

hiệu thần kỳ như trong truyền thuyết hay không?"

Đưa hạt sen vào trong miệng, cảm giác mát lạnh dễ chịu lan tỏa khắp toàn thân.

Thần hồn bị tổn thương do thi triển Kỳ Môn Bát Quái ngọc, chỉ trong nháy mắt, liền được chữa trị hoàn toàn!

Tần Phong kích động không thôi: "Quả nhiên là bảo vật, chỉ là, nghe Dương sư huynh nói, hạt sen này còn có thể giúp Văn Thánh Đạo Giả cường hóa thần hồn.

Vì sao sau khi chữa trị xong tổn thương thần hồn của ta, ta lại không cảm nhận được gì nữa?"

Lúc này, hư ảnh màu trắng của Hiên Nhất chậm chậm hiện ra, cảm thán nói: "Thiên Hồ Liên Tử, quả nhiên là bảo vật khó gặp trên đời."

Nhìn thấy hư ảnh màu trắng của Hiên tiền bối so với trước kia ngưng thực hơn rất nhiều, Tần Phong trừng lớn hai mắt, một ý nghĩ hình thành trong đầu, hắn kinh ngạc nói: "Tiền bối, hạt sen kia chẳng lẽ bị ngài..."

"Khụ khụ, ta thấy thần hồn của ngươi đã được chữa trị hoàn toàn, liền nếm thử một chút."

Ngài đó là nếm thử sao, ngài rõ ràng đã hấp thu hết rồi còn gì..... Tần Phong khóe miệng giật giật, bất quá hắn cũng không có ý trách cứ Hiên tiền bối, dù sao thì đối phương cũng đã giúp hắn rất nhiều.

Lần này Phi Lan độ kiếp, nếu không có Hiên tiền bối ra tay tương trợ, nương tử e là hung nhiều cát ít.

Nghĩ đến đây, Tần Phong hỏi: "Ta còn hai hạt sen, tiền bối có cần không?"

Hiên Nhất lắc đầu: "Tuy vật này có thể giúp ta ổn định thần hồn, nhưng cũng chỉ là cốc nước đổ vào hồ mà thôi, tác dụng không lớn, ngươi cứ giữ lấy đi.

Lần này ta ra ngoài, chẳng qua là thấy ngươi đã bước vào Hạo Nhiên cảnh ngũ phẩm, muốn dạy ngươi phương pháp hấp thu Hồng Mông tiên khí."

Tần Phong nghe vậy, lập tức hứng thú, nghiêm chỉnh ngồi xuống, chăm chú lắng nghe: "Tiền bối, xin mời."

"Muốn hấp thu Hồng Mông tiên khí không phải chuyện dễ dàng, bởi vì vật này vốn không thuộc về phương trời đất này.

Thượng Cổ tương truyền, thế gian có tam giới, thần ma siêu phàm cư ngụ ở Tiên giới, cô hồn dã quỷ cư ngụ ở U Minh, còn phương trời đất của chúng ta chính là Nhân gian.

Hồng Mông tiên khí này chính là vật từ Tiên giới lưu lại đến Nhân gian, không phải phàm tục có thể hấp thu.

Nói chung, muốn hấp thu Hồng Mông tiên khí, cần phải tẩy tủy phạt mạch, lột xác thoát thai hoán cốt, nhưng hiện nay thiên địa biến đổi, phương pháp lúc trước của ta cũng không còn sử dụng được nữa.

Bất quá may mắn là, tình huống của ngươi tương đối đặc thù, bởi vì... Ừ? Tần Phong, ngươi có đang nghe ta nói không vậy?"

Tần Phong bị lời nói về tam giới kia hấp dẫn, cảnh tượng nhìn thấy ở học cung năm đó đến nay vẫn còn in đậm trong tâm trí.

Thần ma giáng thế, sinh linh đồ thán, cái gọi là Tiên giới kia tự nhiên là thật.

Nhưng U Minh kia lại là nơi nào? Nhỡ đâu nơi đó cũng có tồn tại gây họa cho nhân gian, vậy nhân tộc phải làm sao?

Tần Phong thần sắc lo lắng, ngẩn ngơ xuất thần, mãi đến khi Hiên Nhất gọi vài tiếng, hắn mới hoàn hồn: "A? Tiền bối, vừa rồi ngài nói gì vậy?"

Nhìn ra tâm tư của hắn, Hiên Nhất an ủi: "Ngươi cũng không cần lo lắng như vậy, giữa tam giới tự có kết giới, không thể tùy ý qua lại.

Nhân gian có thiên địa phong ấn, trên có thể ngăn cản tiên ma, dưới có thể loại bỏ cô hồn dã quỷ của U Minh.

Nếu không có hạn chế, nhân gian này e là đã sớm biến thành luyện ngục rồi."

"Nhưng tiền bối, chẳng phải phong ấn của nhân gian đã từng bị phá vỡ sao? Nếu không phải ngài hy sinh, trọng tố thiên địa phong ấn, nhân gian này đã sớm sinh linh đồ thán rồi.

Nhỡ đâu, chuyện như vậy lại xảy ra lần nữa, thì phải làm sao?"

Dừng một chút, Tần Phong bỗng nhiên nghĩ đến điều gì đó: "Nói đến đây, Hiên tiền bối, vì sao năm đó thiên địa phong ấn lại thất hiệu?"

Hiên Nhất nghe vậy, hư ảnh màu trắng khẽ lay động, hồi lâu sau, hắn mới thở dài nói: "Ta không nhớ rõ nữa, thân thể của ta đã bị hủy, chỉ còn tàn hồn, ký ức trước kia cũng đã trở nên chắp vá.

Nhưng ta nhớ rõ một chuyện, trong thời gian ngắn, bọn chúng muốn phá vỡ thiên địa phong ấn không phải chuyện dễ dàng như vậy.

Thiên địa vạn vật, còn có đủ thời gian."

Tần Phong khẽ giật mình, vì sao lại là thiên địa vạn vật, mà không phải là nhân tộc?

Còn chưa kịp mở miệng hỏi, Hiên Nhất lại nói: "Thôi, ta vẫn là nói cho ngươi biết phương pháp hấp thu Hồng Mông tiên khí đi.

Như ta đã nói trước đó, hấp thu tiên khí không phải chuyện dễ dàng, bởi vì thời nay khác xưa, rất nhiều tu hành chi pháp, đều đã mai một trong dòng chảy lịch sử.

May mắn là, ngươi đã thành công dùng tiên khí trọng tố Vấn Tâm Đài, hơn nữa... Ngươi sở hữu vô số mệnh tinh!"

Chương 474: Vận Dụng Mệnh Tinh

Tiếp đó chỉ nghe Hiên Nhất chậm lời kể lại...

Nhân tộc tuy có thể tu hành đạo thống, siêu phàm nhập thánh, nhưng vẫn không thể tránh khỏi hiện thực nhục thân phàm thai.

Hồng Mông tiên khí là vật của tiên giới, tự nhiên không hợp với sự tồn tại của giới này.

Muốn hấp thu Hồng Mông tiên khí, cần phải tẩy kinh phạt tủy, lột bỏ phàm thai, đây cũng là để cung cấp một lò luyện cho tiên khí.

"Lúc trước nếu không phải trong cơ thể ngươi có Long Châu của Thương Long nhất mạch, ngươi cũng không thể giữ lại Hồng Mông tiên khí trong Thần Hải.

Tuy nhiên, lần trước giúp nữ tử kia độ kiếp, Vấn Tâm Đài của ngươi vỡ vụn, lại mượn tiên khí trùng tạo Vấn Tâm Đài, coi như là trong cái rủi có cái may, cung cấp cho ngươi một cơ hội hấp thu Hồng Mông tiên khí."

Tần Phong nghe vậy, cũng coi như là đã hiểu rõ, theo lời Hiên tiền bối, thân thể hắn lúc này đã có đủ điều kiện luyện hóa Hồng Mông tiên khí.

"Nhưng mà Hiên tiền bối, hấp thu Hồng Mông tiên khí, có liên quan gì đến mệnh tinh trong Thần Hải của ta?"

Hiên Nhất hỏi ngược lại: "Ngươi có biết người đọc sách vì sao phải dẫn dắt mệnh tinh?"

Tần Phong suy tư một lát, lập tức đáp: "Lúc trước sư phụ có nói với ta, muốn bước vào Lục phẩm Quái Mệnh cảnh, cần phải dẫn dắt khí cơ mệnh tinh, dung nạp vào trong Thần Hải.

Đây là vì để tăng cao tu vi, cũng là vì để có được thuật bói toán quái mệnh."

Bóng trắng của Hiên Nhất gật đầu: "Ta đã xem qua sách trong Thính Vũ Hiên ở Thần Hải của ngươi, hiện nay Văn Thánh đạo thống mà ngươi tu hành, đối với việc sử dụng mệnh tinh quả thực chỉ giới hạn ở đó.

Nhưng mà ở thời đại của ta, tu hành tiên đạo chi pháp, tác dụng lớn nhất của mệnh tinh là khi ở Ngũ phẩm bước vào Tứ phẩm, cảm ứng hấp thu Hồng Mông tiên khí của một giới khác!"

Tần Phong nghe vậy, trừng lớn hai mắt, vẻ mặt không dám tin.

Sách trong Thính Vũ Hiên, hắn tự nhiên chưa từng bỏ sót, về phương pháp tu hành của Văn Thánh đạo thống, cơ bản cũng đã có hiểu biết.

Mệnh tinh phân phẩm cấp, phẩm cấp càng cao, quái thuật có thể thi triển càng mạnh, đây cũng là tác dụng duy nhất của mệnh tinh, cũng là chuyện mà Văn Thánh Đạo Giả đều biết.

Nhưng Tần Phong vạn vạn không ngờ tới, mệnh tinh lại còn có thể dẫn dắt hấp thu Hồng Mông tiên khí trong truyền thuyết ở tiên giới?

"Không nên như vậy, chuyện quan trọng như thế, vì sao trong sách một chút ghi chép cũng không có?"

Đột nhiên, Tần Phong đã hiểu ra, bởi vì V ăn Thánh Đạo Giả hiện nay, từ Ngũ phẩm bước vào Tứ phẩm cảnh giới, là hấp thu linh khí cùng nguồn gốc với Chính Khí, mà không phải là tiên khí!

Huống chi theo lời Hiên tiền bối, thiên địa hiện nay, đã cơ bản không thể cảm ứng được tiên khí của tiên giới nữa rồi.

Nếu đã như vậy, tác dụng này của mệnh tinh căn bản là vô dụng!

Nghĩ đến đây, Tần Phong không khỏi có chút tiếc nuối, trải qua một loạt chuyện, hắn đối với tác dụng thần kỳ của tiên khí, đã có hiểu biết đại khái.

Không hề khoa trương mà nói, lấy tiên khí trợ giúp tu hành, và không dùng tiên khí trợ giúp tu hành, kết quả cuối cùng tạo ra, tuyệt đối có thể dùng cách biệt một trời một vực để hình dung!

Nhưng cho dù Tần Phong tiếc nuối, hắn cũng không thể không thừa nhận một hiện thực, thiên địa này ngay cả linh khí cũng đã cực kỳ hiếm hoi, chứ đừng nói đến Hồng Mông tiên khí chỉ có ở Thượng Cổ.

Cảnh còn người mất, không gì khác hơn là thế.

Thượng Cổ đại năng có thể dùng linh khí tu hành, có thể hấp thu Hồng Mông tiên khí, nhưng trong lúc đối kháng với thần ma, vẫn thân tử đạo tiêu.

Thiên địa hiện nay, còn có thể sinh ra bao nhiêu tồn tại đỉnh cao?

Mộng tưởng hão huyền mà thôi.

Tần Phong thở dài một tiếng: "Hiên tiền bối, cho dù mệnh tinh có tác dụng như vậy, nhưng thiên địa hiện nay, đã sớm không cảm ứng được Hồng Mông tiên khí, vậy thì có tác dụng gì?"

"Ai nói vô dụng?"

"Hả?" Tần Phong hiếu kỳ nói: "Tiền bối, ý của ngài là sao?"

"Thiên địa hiện nay quả thực không thể cảm ứng được Hồng Mông tiên khí, nhưng không đại biểu nó đã không còn tồn tại.

Thông thường mà nói, bất kể là tu hành tiên đạo hay là Văn Thánh Đạo Giả, đều chỉ có một ngôi mệnh tinh, bọn họ muốn trong tình huống hiện nay, mượn mệnh tinh cảm ứng dẫn dắt tiên khí, chẳng khác nào mò kim đáy biển.

Nhưng ngươi thì khác, ta đã nói, ngươi có vô số mệnh tinh, là chuyện chưa từng nghe thấy, đây chính là ưu thế của ngươi."

Nói đến đây, Tần Phong đã hiểu ra, chuyện này giống như đạo lý chàng trai độc thân rải lưới tình rộng rãi.

Chỉ nhắn tin cho một cô gái, đối phương rất có thể sẽ không để ý đến ngươi.

Nhưng nếu ngươi nhắn tin cho hai, ba, thậm chí là một nhóm con gái thì sao?

Nhất định sẽ có một người mù quáng, sẽ để ý đến ngươi!

Ví von này tuy không được thích hợp, nhưng đại khái là ý này...

Hắn có nhiều mệnh tinh như vậy, nếu như toàn bộ đều dùng để cảm ứng dẫn dắt Hồng Mông tiên khí của một giới khác, ngày tháng trôi qua, nhất định sẽ có kết quả!

Nhìn thấy thần sắc hưng phấn của Tần Phong, Hiên Nhất lại nói: "Trùng tạo Vấn Tâm Đài, đã dùng hết phần lớn tiên khí của ngươi, tiên khí còn lại không thể giúp ngươi bước vào Tứ phẩm cảnh giới.

Tuy tu hành Văn Thánh đạo thống, ngươi vẫn có thể hấp thu Lôi Đình chi linh, nhưng vì tương lai của ngươi, ta kiến nghị ngươi vẫn nên lấy Hồng Mông tiên khí làm cơ sở, bước vào Tứ phẩm

Tiêu Dao cảnh."

Không sai, Văn Thánh Tứ phẩm chính là Tiêu Dao cảnh, trong sách có ghi chép, người bước vào cảnh giới này, có thể chưởng ngự linh khí cùng nguồn gốc với Chính Khí của bản thân, biến hóa vô cùng!

Nếu nói Văn Thánh Đạo Giả trước Ngũ phẩm, là chiến ngũ tra được công nhận, vậy thì sau khi đến Tứ phẩm, coi như là lật người hát bài ca chủ, ai cũng không thể xem thường!

Tần Phong thân là người xuyên việt, tự nhiên không hy vọng mỗi lần giao thủ với người khác, đều phải lén lút bố trí trận pháp trước, để làm kế sách đối địch.

Hắn cũng muốn giơ tay hô to, một tiếng "Lôi Lạc", trước mặt người hiển thánh a.

Hơn nữa hắn tin tưởng, nếu như thật sự dựa vào hấp thu Hồng Mông tiên khí bước vào Tứ phẩm cảnh giới, đến lúc đó, thực lực của hắn tuyệt đối có thể trở thành người nổi bật trong cùng cảnh giới!

"Tiền bối, xin yên tâm, đạo lý này vãn bối biết!"

Bóng trắng khẽ gật đầu: "Nếu đã như vậy, ta sẽ truyền thụ cho ngươi pháp môn hấp thu vận chuyển tiên khí."

Hồng Mông tiên khí là vật của Thượng Cổ, pháp môn hấp thu tự nhiên là ảo diệu vô cùng.

Học tập và luyện tập như vậy, đã tốn mất mấy ngày công phu, Tần Phong cũng chỉ mới bước vào ngưỡng cửa.

Dẫn dắt tiên khí vận chuyển quanh thân, cực kỳ hao phí tâm thần, hơn nữa trong lúc đó giống như kiến tha lửa đốt.

Nhưng vì để trở nên mạnh mẽ, tất cả những đau khổ này đều đáng giá.

Năm ngày sau, Tần Phong rốt cục cũng đã hấp thu thành công tia Hồng Mông tiên khí đầu tiên, tốc độ này so với việc dẫn dắt tiên khí trùng tạo Vấn Tâm Đài còn chậm hơn rất nhiều.

Lại nghĩ đến việc hắn còn phải dùng mệnh tinh để cảm ứng dẫn dắt tiên khí mờ mịt kia, chỉ cảm thấy Tứ phẩm chi cảnh, xa vời vợi.

Trong lúc dựa theo pháp môn hấp thu vận chuyển tiên khí của Hiên tiền bối, Tần Phong cũng phát hiện ra một chuyện khiến hắn chấn động.

Đó chính là pháp môn vận chuyển này, lại cần chính nghịch đồng thời tiến hành.

Ai cũng biết, bất kể là kình khí, âm khí, hay là văn khí, một lần vận chuyển chu thiên, chỉ có thể vận hành theo một hướng, nếu không chính nghịch tương xung, nhất định sẽ vô cùng nguy hiểm.

Lúc trước ở Tấn Dương thành Tần phủ, hắn đã từng chỉ ra tệ đoan của Hắc Than Đầu Ngự Binh Quyết, nếu như pháp môn chính nghịch vận chuyển này, có thể mượn dùng đến những nơi khác.

Vậy thì không chỉ là phúc âm của Đại Càn tướng sĩ, đối với những pháp môn tu hành khác, cũng có tác dụng vượt xa tưởng tượng.

Ngay lúc Tần Phong đang suy nghĩ về vấn đề này, cửa phòng bị đẩy ra, hai vị nương tử lại cùng nhau bước vào, trong tay đồng thời bưng thức ăn nóng hổi!

Hắn lúc trước tu hành quá mức tập trung, bỏ lỡ thời gian dùng bữa trưa, cho nên hai vị nương tử cùng nhau đến thăm.

Chỉ là bầu không khí này, ngột ngạt đến mức khiến người ta không thở nổi...

Chương 475: Tu La Tràng

Tần Phong cười khan một tiếng, cố truy hỏi: “Hai vị nương tử sao lại tới đây?”

Liễu Kiếm Ly khẽ mở môi: “Giờ ngọ đã qua, thấy chàng mãi chưa ra khỏi phòng, thiếp liền nghĩ tới việc làm chút thức ăn mang đến cho chàng.”

Vừa nói, nàng vừa bưng thức ăn đến bên cạnh Tần Phong.

“Làm phiền nương tử rồi.” Tần Phong đáp, sau đó nhìn về phía Phi Lan.

Nàng cũng thản nhiên lên tiếng: “Mấy ngày nay chàng đều không chịu ăn uống đúng giờ, rõ ràng trước đó không lâu mới bị trọng thương tỉnh lại.

Ta cũng mang đến một ít thức ăn, chàng không bằng nhân lúc còn nóng mà ăn đi.”

“Nàng cũng vậy?” Tần Phong sững người, sự tiến bộ trong tài nghệ nấu nướng của Liễu Kiếm Ly, hắn từng bước chứng kiến, nhưng hắn vạn lần không ngờ, Phi Lan thân là Long Tộc, vậy mà cũng biết nấu nướng của nhân loại?

Nhìn kỹ một cái, hắn càng thêm kinh ngạc không thôi.

Chao ôi, những nguyên liệu này đều không rẻ a, hơn nữa cực kỳ khó chế biến, Phi Lan làm sao có thể có trình độ này, làm ra món ăn sắc hương vị đều tuyệt vời như vậy?

Suy nghĩ một lát, Tần Phong liền có đáp án, hắn nhếch mép hỏi: “Phi Lan, những thứ này không phải tự tay nàng làm chứ?”

Thương Phi Lan nghe vậy, ánh mắt liếc sang chỗ khác, thản nhiên đáp: “Đây là ta nhờ người mua từ Trích Tinh Lâu, tự mình nếm thử qua, hương vị đều không tệ, hẳn là hợp khẩu vị của chàng.”

Quả nhiên là vậy… Tần Phong mặt mày cứng đờ, Trích Tinh Lâu hắn từng đi một lần, biết rõ vật giá trong đó, những món ăn này nhìn thì không nhiều, nhưng chỉ riêng nguyên liệu thôi, e là đã gần trăm lượng bạc, suýt soát bằng cả tháng chi tiêu ăn uống của Tần Phủ rồi!

Ánh mắt cẩn thận đánh giá hai vị nương tử, Tần Phong tự nhiên hiểu rõ, các nàng không phải tình cờ gặp nhau.

Thương Phi Lan cũng không thể vô duyên vô cớ đến Trích Tinh Lâu mua thức ăn, dù sao trong nhà cũng có đầu bếp!

Nguyên nhân bất quá chỉ có một, hai người này đang âm thầm so tài.

Đây đều là chuyện gì a…

Tần Phong nuốt nước miếng, cẩn thận lựa lời: “Hai vị nương tử vất vả rồi, lần sau không cần như vậy, trong phủ có phòng bếp, có đầu bếp phụ trách ăn uống.

Nếu ta đói, tự nhiên sẽ bảo Thanh Nhi dặn dò bọn họ làm.

Hai người các nàng vẫn nên dồn nhiều tâm sức vào việc tu hành thì hơn.”

Hai người nghe vậy, lại giống như không nghe thấy, cùng nhau bưng bát đũa đưa đến trước mặt Tần Phong, rõ ràng là muốn hắn đưa ra lựa chọn - lại là một câu hỏi chết người!

Chân đạp hai thuyền, ắt sẽ rách trứng, Tần Phong bây giờ mới coi như hiểu được hàm nghĩa của câu nói này.

Lựa chọn nào cũng sai, đáp án chỉ còn lại một.

Tần Phong lộ ra nụ cười khổ sở, sau đó đồng thời đưa tay trái phải ra, mỗi bên gắp một đũa bỏ vào miệng, nhai nuốt.

“Hương vị thế nào?” Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan đồng thanh hỏi.

“Hương vị đều rất ngon.” Tần Phong nuốt thức ăn xuống mới đáp.

“Đã ngon như vậy, vậy thì ăn thêm chút nữa, không đủ còn có.” Liễu Kiếm Ly bưng bát đựng đầy thức ăn đến trước mặt.

Thương Phi Lan ở bên cạnh tự nhiên là không cam lòng yếu thế, cũng làm ra hành động tương tự.

Tần Phong nhìn những đĩa thức ăn được bày biện ngay ngắn bên cạnh hai người, chỉ muốn khóc mà không ra nước mắt.

Hắn bất quá chỉ là một Văn Thánh Đạo Giả, sao có thể có dung lượng dạ dày kinh người như vậy?

Nhưng hai vị nương tử đều ở đây, hắn cũng không thể quá thiên vị bên nào, nếu không trời mới biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Không còn lựa chọn nào khác, cho dù bụng đã no căng, Tần Phong vẫn cắn răng ăn hết sạch thức ăn.

Tệ rồi, buồn nôn, muốn ói… Tần Phong hít sâu một hơi, cố gắng đè nén cảm giác muốn nôn xuống.

Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan thấy đĩa thức ăn đã hết, cuối cùng cũng thôi.

“Đã ăn xong rồi, vậy chàng nghỉ ngơi cho khỏe, ta không làm phiền nữa.” Liễu Kiếm Ly nói.

“Ừm.” Thương Phi Lan ở bên cạnh cũng gật đầu phụ họa.

Nhưng ngay khi hai người sắp rời đi, dường như nghĩ đến điều gì đó, đồng thời dừng bước, xoay người lại, đỏ mặt hỏi: “Thân thể của chàng, hẳn là không sao chứ?”

Lời này vừa nói ra, hai người nhìn nhau, vẻ ngại ngùng trên mặt dần dần biến mất.

Tần Phong đáp: “Đa tạ hai vị nương tử quan tâm, đã không còn gì đáng ngại.”

“Vậy thì tốt rồi.” Liễu Kiếm Ly khẽ gật đầu, người đầu tiên rời khỏi phòng, Thương Phi Lan theo sát phía sau.

Tần Phong thấy vậy, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, sau đó bưng chén trà bên cạnh lên, uống một ngụm.

Điều này không chỉ là để trấn an, mà còn là để ngăn chặn việc nôn ra những gì vừa ăn.

“May mà các nàng không ở lại đây quá lâu, nếu không ta thật sự không biết nên ứng phó như thế nào.”

Lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt, không thể phân biệt đối xử, hắn cũng rất đau đầu!

May mắn là, tính cách của hai vị nương tử đều tương đối lạnh lùng, bề ngoài có vẻ vẫn hòa thuận.

Nếu gặp phải người nóng tính, không chừng sẽ xảy ra xung đột gì đó, đánh nhau cũng là điều có thể!

Nghĩ đến hai vị nương tử, một người là Tam Phẩm Kiếm Thần, một người là Long Tộc cảnh giới thất chuyển, nếu thật sự đánh nhau…

Tần Phong rùng mình một cái, cảnh tượng đó hắn có chút

không dám tưởng tượng.

…

Buổi tối, cả nhà cùng nhau ăn cơm ở đại sảnh, bầu không khí yên tĩnh đến kỳ lạ.

Kể từ khi Tần Phong cưới Thương Phi Lan, đây là lần đầu tiên bọn họ cùng nhau ăn cơm.

Sau bài học đau thương khi mang cơm trưa, Tần Phong đã thề trong lòng, sau này tuyệt đối không thể bỏ lỡ giờ ăn cơm, nếu không dạ dày của hắn lại phải chịu đựng rồi.

Nhưng hắn rốt cuộc vẫn còn quá trẻ, nhìn hai vị nương tử bên cạnh liên tục gắp thức ăn cho mình.

Bát cơm chất cao như núi, khiến hắn không khỏi lại thấy buồn nôn.

“Nương tử, đủ rồi, nhiều hơn nữa ta cũng không ăn nổi.” Tần Phong cười khan nói.

Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan nghe vậy, giống như không nghe thấy, vẫn như cũ làm theo ý mình, động tác gắp thức ăn không ngừng.

“Lão gia.” Nhị nương dùng khuỷu tay huých huých Tần lão gia bên cạnh, sau đó dùng ánh mắt ra hiệu.

Tần Phong cũng hướng ánh mắt cầu cứu về phía lão gia.

Tần lão gia nheo mắt lại, sau đó nói: “Ta còn chưa ăn được bao nhiêu, thức ăn đã sắp gắp hết rồi, Thanh Nhi, bảo nhà bếp làm thêm mang lên.”

“A?” Thanh Nhi ngẩn người, nhìn bộ dạng thống khổ của Đại thiếu gia, nàng vẫn nghe theo lời của Lão gia, bước nhanh về phía

nhà bếp.

Tần Phong nhìn lão gia, vẻ mặt không dám tin, lại thấy lão gia nở nụ cười đầy ẩn ý.

Vẻ mặt đó như muốn nói - Thằng nhóc thối, ra ngoài gây chuyện, sớm muộn gì cũng phải trả, đã quên trước kia đã chơi khăm ta như thế nào rồi sao?

Hai vị nương tử bên cạnh so tài, phía trước còn có một lão gia không phải người.

Tần Phong thầm nghĩ, chọc không nổi chẳng lẽ ta còn trốn không xong?

Hắn buông bát đũa xuống, đột nhiên đứng dậy: "Hình như ta có chút đốn ngộ trong tu luyện, mọi người cứ ăn tiếp đi, ta về phòng trước."

Nói xong, liền chạy biến đi.

Liễu Kiếm Ly thấy vậy, đứng dậy rời khỏi đại sảnh, Thương Phi Lan cũng đi theo.

"Tối nay, muội có dự định gì không?" Do dự một lát, Thương Phi Lan lên tiếng hỏi.

"Tu luyện gặp phải chút bình cảnh, định nghỉ ngơi một thời gian." Liễu Kiếm Ly thản nhiên đáp: "Còn tỷ?"

"Ta mới vừa bước vào cảnh giới thất chuyển, muốn điều chỉnh một thời gian, cô cô cũng đã nói với ta, dục tốc bất đạt."

Lời nói vừa dứt, hai người đều im lặng.

Lam Ngưng Sương đi theo tiểu thư, dường như ngửi thấy hơi thở khác thường, luôn cảm thấy sắp có chuyện lớn xảy ra.

Quả nhiên, chỉ thấy Thương Phi Lan mím môi nói: “Tối nay, ta ngủ cùng hắn.”

“Ta không đồng ý.” Liễu Kiếm Ly kiên quyết nói.

Chương 476: Không bằng hai người các nàng……

Lam Ngưng Sương vẫn là lần đầu tiên thấy tiểu thư như vậy, ngữ khí cường ngạnh, không cho phép phản bác.

Đương nhiên, nàng cũng hiểu, đây đều là xuất phát từ sự yêu thích của tiểu thư đối với cô gia.

Cô gia chỉ có một, tự nhiên không thể phân thân, cưới hai vị nương tử, tình huống thiên vị tất nhiên sẽ xảy ra.

Tổng không thể, Thương cô nương cùng tiểu thư cùng hầu hạ cô gia ngủ chứ? Vậy cũng quá xấu hổ.

Cho dù Lam Ngưng Sương trong thoại bản thường thấy loại tình tiết này, nhưng đặt vào hiện thực, chỉ cần nghĩ đến, cũng đủ khiến nàng mặt đỏ tai hồng.

Bầu không khí bởi vì lời nói của Liễu Kiếm Ly, nhất thời trở nên kỳ quái.

Tình huống này, cũng nằm trong dự liệu của Thương Phi Lan, chỉ là nàng không ngờ, đối phương sẽ cự tuyệt dứt khoát như vậy.

Lam Ngưng Sương qua lại đánh giá hai người, sợ sự tình trở nên nghiêm trọng, lập tức đứng ra khuyên nhủ: “Thương cô nương, tuy rằng ngươi và cô gia mới thành thân không lâu, nhưng tiểu thư mới là chính thê, xét về tình hay lý, ngươi đều nên ở phía sau tiểu thư.”

Lời này tự nhiên là thiên vị Liễu Kiếm Ly, dù sao nàng ấy thế nhưng là kiếm thị của tiểu thư.

Hơn nữa Liễu gia a bà cũng đã nói, chính thê tương đương với chủ mẫu, đối với thê thiếp sau này nên có quyền chỉ thị, giống như hoàng hậu trong hậu cung.

Đây đều là quy định bất thành văn!

Lam Ngưng Sương nói lời này, vốn là muốn Thương Phi Lan biết khó mà lui, nhưng nàng lại quên mất, đối phương là Long Tộc, căn bản không cần để ý đến những quy củ này của nhân tộc.

“Xin lỗi, ta chưa từng biết những điều này, cũng không định tuân theo.” Thương Phi Lan thản nhiên nói.

Trong không khí bắt đầu tràn ngập mùi thuốc súng.

“Trong Long Tộc chúng ta, từ trước đến nay chỉ có một quy củ.”

“Quy củ gì?” Liễu Kiếm Ly nhìn đối phương, đôi mắt như thu thủy, không chút gợn sóng.

“Kẻ mạnh làm chủ.”

Lời vừa dứt, khí thế nhàn nhạt từ trên người Thương Phi Lan lộ ra, đêm nay không gió, mái tóc xanh của nàng lại nhẹ nhàng bay lên, phần đuôi tóc nhiễm một màu bạc.

“Thế nhân đều nói ngươi thiên phú vô song, là Tam Phẩm Kiếm Thần trẻ tuổi nhất trong lịch sử, tương lai thậm chí có thể sánh vai với Trấn Thần Ti Ngự trong Phụng Thiên Thành.

Nếu đã như vậy, nếu ta đề nghị cùng ngươi luận bàn một chút, ngươi hẳn là sẽ không từ chối.”

Trước kia, Thương Phi Lan tự nhiên biết rõ thực lực của mình có chút chênh lệch với Liễu Kiếm Ly, dù sao lục chuyển kiếp lực tương đương với Tứ phẩm cảnh giới của nhân tộc, đó chính là

chênh lệch một đại cảnh giới!

Nhưng mà, nàng đã thành công vượt qua Thiên Địa Bá Quyền Ấn Chứng, bước vào Thất chuyển kiếp lực, có thể coi là ngang hàng với Tam phẩm cảnh giới.

Tuy rằng Liễu Kiếm Ly bước vào Tam phẩm đã lâu, tu vi chắc chắn tinh tiến hơn nàng, nhưng huyết mạch thiên phú và nhục thân cường đại của Long Tộc, còn có bản mệnh thần thông thức tỉnh của Thương Long nhất mạch, có thể bù đắp khoảng cách nhỏ này, để nàng có thể đánh một trận với đối phương!

Trận chiến này, có thể đánh, hơn nữa tỷ lệ thắng rất lớn..... Thương Phi Lan nhẹ nhàng thở ra, thầm nghĩ.

Nàng hy vọng có thể ở bên cạnh Tần Phong nhiều hơn, cho nên, nàng tuyệt đối sẽ không nhường nhịn.

Hơn nữa nàng hiểu rõ, sau này tình huống như vậy nhất định sẽ còn xảy ra, nếu đã như vậy, chi bằng sớm một chút xác định rốt cuộc ai là người quyết định!

Trong Long Tộc, nàng đã sớm quen với cách quyết định như vậy.

Lam Ngưng Sương nghe vậy, sợ tới mức luống cuống tay chân, nàng làm sao có thể nghe không hiểu, Thương cô nương muốn cùng tiểu thư động thủ, vì tranh giành cơ hội ở cùng cô gia đêm nay!

Nàng chỉ hy vọng tiểu thư đừng hành động theo cảm tính, dù sao rõ ràng có thể dùng những phương pháp ôn hòa hơn để giải quyết vấn đề này.

Thế nhưng, chỉ nghe Liễu Kiếm Ly nhẹ giọng nói: “Cũng được.”

“Tiểu thư!” Lam Ngưng Sương suýt nữa thì khóc.

.....

Tần Phong lặng lẽ chạy trốn khỏi đại sảnh, âm thầm may mắn, may mà hắn cơ trí hơn người, bằng không bao tử không chừng lại phải chịu giày vò lần nữa.

Ba mươi sáu kế chuồn là thượng sách, Thượng Cổ binh pháp quả nhiên không gạt ta.

“Bây giờ không có việc gì, vừa lúc có thể dựa theo phương pháp của Hiên tiền bối, thử dẫn động mệnh tinh đi cảm ứng Hồng Mông tiên khí kia.”

Tần Phong hít sâu một hơi, tĩnh tâm ngưng thần, điều động khí cơ trong cơ thể.

Bỗng nhiên, Tần phủ chấn động một trận.

“Hả? Động đất?”

Đúng lúc này, Lam Ngưng Sương đẩy cửa phòng ra, vội vàng nói: “Cô gia, không xong rồi, tiểu thư và Thương cô nương muốn động thủ.”

“Cái gì?” Tần Phong giật mình biến sắc, vội vàng chạy ra khỏi phòng.

Ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy giữa không trung, Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan đứng đối diện nhau.

Khí thế của hai người va chạm giữa không trung, tạo thành cuồng phong, thổi đến cát bụi trong phủ bay mù mịt, cây cối không ngừng lay động.

Mà chấn động vừa rồi, hiển nhiên là do hai người gây ra.

“Vô duyên vô cớ, sao lại muốn động thủ?” Tần Phong vội vàng hỏi.

Lam Ngưng Sương do dự một chút, vẫn là đem đầu đuôi câu chuyện kể lại.

Tần Phong nghe vậy, trên mặt lộ ra vẻ cổ quái.

Chỉ vì tranh giành cơ hội ở chung một đêm? Mà muốn đại đánh một trận?

Hồ đồ!

Chuyện nhỏ này có gì đáng tranh, hai người các nàng cùng lên chẳng phải là.....

“Ặc.” Tần Phong suy xét một chút chiến lực của mình, hai người cùng lên quả thực có chút không chịu nổi.

Không phải thực lực của hắn không được, nếu đổi lại là nữ tử bình thường, với tố chất thân thể hiện tại của hắn, đánh mười người cũng được.

Nhưng mà hai vị nương tử nào phải người thường, ngươi đã thấy nữ tử nào sau lần đầu tiên, ngày hôm sau thức dậy còn có thể coi như không có việc gì mà đi tu luyện chưa?

Hơn nữa, Thương Phi Lan sau lần đầu tiên còn trực tiếp độ kiếp, vượt qua Thiên Địa Bá Quyền Ấn Chứng, tuy rằng nàng là rồng.....

“Cô gia, chàng mau ngăn các nàng lại đi, nếu không đừng nói là Tần phủ, Phụng Thiên Thành sợ là cũng sẽ gặp nạn.” Lam Ngưng Sương vẻ mặt lo lắng.

Tần Phong hoàn hồn, hướng về phía không trung hô lớn: “Hai vị nương tử đừng xúc động, mau xuống đây!”

Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan nghe vậy, nghiêng đầu nhìn lại, đồng thanh hỏi: “Vậy đêm nay, chàng cùng ai?”

Đừng có ra loại câu hỏi mất mạng này nữa, van xin hai người.

Tần Phong sắc mặt biến hóa, do dự hồi lâu, rốt cục hạ quyết tâm.

Cho dù bị thương gân động cốt, mất đi nửa cái mạng, vì hòa khí gia đình, cũng không thể lùi bước nữa..... Hắn cắn răng, có chút hưng phấn nói: “Không bằng hai người các nàng.....”

Lời còn chưa dứt, hai đạo khí thế đồng thời ập tới, cắt đứt vài sợi tóc mai của hắn.

Tần Phong sợ hãi nhảy dựng, lập tức im bặt, trên trán lấm tấm mồ hôi lạnh.

Lam Ngưng Sương đỏ mặt, thầm mắng một tiếng, lúc này rồi, cô gia còn có tâm tư nói bậy, với tính cách của tiểu thư và Thương cô nương, làm sao có thể đồng ý?

Trong mắt Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan cũng xẹt qua một tia xấu hổ, hai người nhìn nhau, thần sắc khôi phục như thường.

“Phu quân đã không biết nên chọn như thế nào.”

“Vậy để chúng ta giúp chàng chọn.”

Đây là tuyên chiến, trần trụi tuyên chiến!

Liễu Kiếm Ly vươn tay phải ra, vỏ kiếm sau lưng Lam Ngưng Sương chấn động, không bao lâu, tiếng nước chảy rót, Hàn Thủy Kiếm bay vào tay nàng, Tử Điện Thần Quân còn lại trong vỏ kiếm, phát ra tiếng kiếm minh không cam lòng.

Tần Phong thấy vậy, thần sắc kinh hãi, đã lâu rồi hắn chưa từng thấy nương tử tế kiếm, đây là muốn nghiêm túc sao?

Cùng lúc đó, trong Phụng Thiên Thành, hơi nước bắt đầu cuồn cuộn, vô số kiếm nhận như mất khống chế, phát ra tiếng chấn động, dường như đang run rẩy sợ hãi……

Rất nhiều người không hiểu chuyện gì xảy ra, vô duyên vô cớ, vì sao kiếm nhận lại xuất hiện biến hóa như vậy?

“Đặng đại nhân, ngài xem.”

Đặng Mặc nhìn đám người trong Trảm Yêu Ti kinh hoàng thất thố, cảm khái nói: “Tam Phẩm Kiếm Thần, vạn kiếm thần phục.”

Chương 477: Đêm nay ta không tranh với ngươi, nhưng chỉ giới hạn đêm nay!

Tiền đại nhân nghe vậy, kinh ngạc nói: "Tam Phẩm Kiếm Thần? Hiện nay trong Phụng Thiên Thành, Tam Phẩm Kiếm Thần chẳng phải chỉ có Liễu Kiếm Ly của Tần gia sao."

"Ngoài nàng ấy ra, còn có thể là ai?" Đặng đại nhân nhìn về phía Tần phủ, sau đó nhướng mày.

Trên bầu trời nơi đó, mây đen ùn ùn kéo đến, sấm chớp lóe lên, ẩn ẩn hóa thành hình rồng.

Không chỉ như vậy, một màn chắn màu lam nhạt không ngừng lan rộng, cho đến khi bao phủ toàn bộ bầu trời Tần phủ.

Đó là kết giới!

Mà trong kết giới, Đặng Mặc Thanh sở dĩ nhìn thấy hai nữ tử đối mặt nhau, chu vi cơ khí cuồn cuộn.

Chuyện gì thế này?!

"Kết giới?" Thương Phi Lan nhíu mày: "Không phải chỉ có ngươi mới có."

Lời vừa dứt, màu bạc ở đuôi tóc nàng nhuộm đen cả mái tóc, trên làn da trắng như ngọc, vảy cá màu bạc hiện ra, dưới ánh sáng của sấm chớp, lấp lánh rực rỡ.

Ngay cả Lam Ngưng Sương cũng phải thừa nhận, Thương cô

nương lúc này thật sự có một vẻ đẹp khiến người ta nghẹt thở.

Thương Phi Lan ánh mắt xanh nhạt lóe lên, trong đám mây đen, tiếng sấm như rồng ngâm.

Chỉ trong nháy mắt, một màn chắn màu tím xuất hiện xung quanh nàng, đẩy lùi màn chắn màu lam nhạt.

Đây là kết giới đối kháng!

Tần Phong từng xem trong sách, người thi triển kết giới, trong kết giới, như là người chủ đạo.

Nếu giao chiến trong kết giới của người khác, ngay từ đầu đã rơi vào thế hạ phong.

Cũng chính vì vậy, nếu song phương đều là cao thủ biết thi triển kết giới, bọn họ nhất định sẽ thi triển kết giới lẫn nhau, cố gắng đẩy lùi hoặc áp chế kết giới của đối phương!

Mà nhìn tình hình hiện tại, kết giới của Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan rõ ràng là ngang tài ngang sức!

Điều này khiến Tần Phong bất ngờ, hắn vốn tưởng rằng Thương Phi Lan mới bước vào Thất chuyển kiếp lực không lâu, đối với việc khống chế kết giới chắc chắn sẽ không như Kiếm Ly, thuần thục như vậy.

Nhưng thiên phú của Long tộc, quả thật mạnh mẽ và thuần túy khiến người ta phải ghen tị.

Trận chiến này, ai thắng ai thua, thật khó nói.

Theo thân hình Thương Phi Lan lóe lên, một tia sáng bạc xẹt qua màn đêm, trận chiến khó hiểu này cũng chính thức bắt đầu.

May mắn là trận chiến của họ có kết giới bảo vệ, nếu không với thực lực của hai nàng, dư ba chiến đấu nhất định sẽ gây ra

không ít phiền phức cho Phụng Thiên Thành.

"Cô gia, việc này phải làm sao?" Lam Ngưng Sương lộ vẻ lo lắng.

Tần Phong cũng không biết nên đối mặt với tình huống hiện tại như thế nào, hắn muốn ngăn cản hai nàng, nhưng hắn cũng không có thực lực này.

Hiện tại điều duy nhất có thể làm, chính là cầu nguyện trong lòng, hy vọng hai người trên không trung sớm phân thắng bại, đừng gây ra động tĩnh quá lớn.

Nhưng hắn cũng hiểu, nhìn kết giới đối kháng lúc trước, thực lực của hai nàng hẳn là ngang tài ngang sức, trong thời gian ngắn muốn phân thắng bại e rằng không dễ.

"Không cần lo lắng, họ có chừng mực, cho dù động thủ, cũng chỉ là điểm đến là dừng." Tần Phong tự an ủi mình như vậy.

Lời vừa dứt, một bóng người màu bạc liền ngã xuống đất trước mặt hắn, cuộn lên bụi mù mịt.

Nhìn kỹ, chẳng phải là Thương Phi Lan sao!

Chỉ trong chớp mắt, đã phân thắng bại rồi?

Tần Phong kinh ngạc ngẩng đầu nhìn, kết giới đã biến mất, mây đen trên bầu trời không còn nữa.

Chỉ còn Liễu Kiếm Ly một thân bạch y, tay cầm Hàn Thủy kiếm, thản nhiên nhìn xuống phía dưới, như tiên tử giáng trần, khinh thị thiên hạ.

"Có thể trở thành Tam Phẩm Kiếm Thần trẻ tuổi nhất lịch sử, tự nhiên là có lý do của nó.

Phi Lan muốn đối kháng với Kiếm Ly, quả nhiên vẫn còn kém

một chút."

Tần Phong nghĩ như vậy, sau đó vội vàng đỡ Thương Phi Lan đang nằm trên mặt đất dậy, ân cần hỏi: "Nương tử, nàng không sao chứ?"

Thương Phi Lan liếc nhìn Tần Phong, lại nhìn Liễu Kiếm Ly trên không trung.

Vảy bạc đã biến mất, mái tóc xanh biêng biếc trở lại như cũ.

Nàng mím môi, hốc mắt đỏ hoe, vẻ mặt vừa không cam lòng vừa tủi thân, trận này là nàng thua.

Không thực sự giao thủ, căn bản không thể nào biết được sự lợi hại của Liễu Kiếm Ly.

"Là ta thua, đêm nay, ta không tranh với ngươi.

Nhưng, chỉ giới hạn đêm nay!" Thương Phi Lan để lại câu nói đó, liền im lặng đứng dậy rời đi.

Câu nói này là sự ngoan cường cuối cùng của nàng, chỉ là bóng lưng kia, trông thật cô độc và bất lực.

Tần Phong há miệng, muốn nói lại thôi.

Cho đến khi Liễu Kiếm Ly đáp xuống bên cạnh hắn, hắn mới có chút trách móc nói: "Nương tử, nàng quá đáng rồi, sao có thể ra tay nặng như vậy?"

Lam Ngưng Sương cũng có chút đau lòng cho Thương cô nương: "Tiểu thư, người làm như vậy thật sự không ổn."

Liễu Kiếm Ly khẽ mở môi: "Ta cũng không muốn như vậy, chỉ là nếu không nghiêm túc, ta không tự tin có thể chiến thắng nàng ấy."

.....

Với thực lực của hai người họ, động tĩnh gây ra tự nhiên không nhỏ.

Tuy nhiên, có kết giới che chắn, người có thể nhìn rõ tình hình, có thể nói là phượng mao lân giác.

Đa số mọi người chỉ nhìn thấy hơi nước cuồn cuộn, còn có sấm sét đánh xuống, sợ hãi run rẩy.

Trong Hạo Văn Viện, Dương Khiêm hiếu kỳ nói: "Hai người bọn họ vì sao lại đánh nhau?"

Phí Tuân đưa ra suy đoán của mình: "Chẳng lẽ là Liễu Kiếm Ly cảm thấy Tần sư đệ bị thương, đều là vì giúp Long tộc nữ tử kia độ kiếp, cho nên giận chó đánh mèo lên người nàng ta?

Không đúng, không nên như vậy, thương thế của Tần sư đệ đã khỏi, lúc này mà vì vậy mà mâu thuẫn thì hoàn toàn không hợp lý."

Lúc này, Hứa Lạc Hiền với dáng vẻ bỉ ổi, vuốt ve hai hàng ria mép, vừa đi xuống lầu vừa cười nói: "Hai vị sư đệ vừa nhìn là biết còn non nớt, nữ nhân tranh giành tình cảm với nam nhân chẳng phải là chuyện thường tình hay sao?"

"Hứa sư huynh chẳng lẽ rất có kinh nghiệm?" Phí Tuân hỏi.

"Ặc..." Hứa Lạc Hiền nghe vậy, sắc mặt cứng đờ, với dung mạo này của hắn, muốn nữ nhân vì hắn mà tranh giành tình cảm, e rằng có chút khó khăn.

Hắn trừng mắt nhìn Phí Tuân, sau đó phẫn nộ hất tay áo bỏ đi.

"Ta nói sai gì sao?" Phí Tuân vẻ mặt khó hiểu.

Dương Khiêm nhấp một ngụm trà, không trả lời.

.....

Tần Phong vốn tưởng rằng, trò cười như vậy một lần là đủ rồi.

Nhưng hắn vạn vạn không ngờ, ngày hôm sau sau khi dùng bữa tối, Thương Phi Lan trực tiếp đứng dậy nói: "Ta mới bước vào Thất chuyển cảnh giới không lâu, đối với thực lực của bản thân còn chưa hoàn toàn nắm vững.

Nhưng hôm nay thì khác, có dám cùng ta so tài một lần nữa không?"

"Khụ khụ!" Tần Phong nghe vậy, cơm trong miệng còn chưa nuốt xuống liền trực tiếp ho ra ngoài.

Đêm qua động tĩnh lớn như vậy, Tần lão gia và nhị phu nhân tự nhiên cũng đã nhìn thấy rõ ràng.

Nhị phu nhân vội vàng dùng khuỷu tay huých huých vào người bên cạnh.

Tần lão gia cũng buông bát đũa xuống, ho khan một tiếng, ra hiệu cho Tần Phong!

Tần Phong thấy vậy, lập tức dẫn hai nàng ra khỏi đại sảnh, ôn hòa nói: "Kiếm Ly, đêm qua là nàng cùng ta, hôm nay chi bằng nghỉ ngơi một chút?"

"Vì sao?" Liễu Kiếm Ly nghiêng đầu hỏi.

Thương Phi Lan càng nhíu mày: "Ngươi nói vậy là có ý gì? Cho rằng ta không thể thắng nàng ấy?"

"Ặc..."

Tần Phong sắc mặt cứng đờ, có thể thắng hay không, trong lòng nàng không tự biết sao?

Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan nhìn nhau, sau đó không để ý đến Tần Phong nữa.

Tiếp đó mũi chân điểm nhẹ, hai người đồng thời bay lên không trung.

Đại chiến, nhất xúc tức phát!

.....

Đại chiến đến nhanh, đi cũng nhanh.

Thương Phi Lan từ trên mặt đất bò dậy, phủi phủi bụi đất trên người, trong mắt dường như có nước mắt đang lăn.

"Là ta thua, đêm nay ta không tranh với ngươi.

Nhưng, chỉ giới hạn đêm nay!" Giọng nói dường như mang theo tiếng nức nở.

Tần Phong rõ ràng có thể nhìn ra, bóng lưng rời đi của Thương Phi Lan đang khẽ run rẩy.

Xem ra, thất bại liên tiếp đối với nàng thật sự là đả kích rất lớn!

Hơn nữa, câu nói này, đêm qua nàng đã nói rồi mà...

"Kiếm Ly!" Tần Phong lên tiếng: "Nàng cũng không biết nhường nàng ấy một chút!"

Chương 478: Lợi Ích Của Việc Ngủ

Liễu Kiếm Ly nghe vậy, nghiêng đầu nhìn sang, đôi mắt đẹp phản chiếu bóng hình Tần Phong.

"Huynh muốn đêm nay ở cùng nàng?"

Giọng nói nhàn nhạt không mang theo chút cảm xúc nào, lại khiến Tần Phong căng thẳng không thôi.

"Nương tử nói gì vậy! Nàng hiểu lầm rồi!

Chỉ là... Phi Lan mới gả vào Tần phủ không lâu, hơn nữa người nhà cũng đã rời đi.

Nếu nàng cứ như vậy với nàng ấy, chẳng phải là khiến nàng ấy quá đáng thương sao?"

Tần Phong thấy Liễu Kiếm Ly không hề lay chuyển, bèn tiếp tục thuyết phục: "Ý ta là, nàng là chính thê, lại hiểu biết lễ nghĩa, thấu tình đạt lý.

Tối qua dạy dỗ một chút là được rồi, không cần mỗi lần đều phải nghiêm túc như vậy.

Hơn nữa, với thực lực của nương tử, đối đầu với Thần Tướng đại nhân cũng có thể giao thủ, Phi Lan sao có thể địch lại?

Nương tử, nàng thấy sao?"

Liễu Kiếm Ly trầm ngâm một lát, sau đó đáp: "Thật ra ta cũng không muốn như vậy, chỉ là nương đã nói với ta.

Muốn giữ vững địa vị chính thê, việc dạy dỗ là không thể thiếu, nếu không sau này sẽ khó mà quản giáo."

"Hả, thì ra nguồn cơn của mọi chuyện đều là do nhạc mẫu đại nhân à!

Người đó quả thực sẽ nói ra những lời như vậy..." Tần Phong suy nghĩ một chút: "Vậy nên, chỉ cần Phi Lan khuất phục trước nàng là được?"

Liễu Kiếm Ly khẽ gật đầu.

Như vậy, cách giải quyết nói đơn giản cũng đơn giản, nói không dễ cũng không dễ.

Khuất phục, chỉ là một câu nói, cúi đầu một cái là xong.

Nhưng vấn đề mấu chốt nằm ở bản thân Thương Phi Lan, với tính cách kiên cường như vậy, nàng ấy có thật sự chịu khuất phục sao?

E là sẽ chiến đấu đến cùng...

Ngày hôm sau, Tần Phong lén lút nói chuyện này cho Phi Lan, kết quả cũng nằm trong dự đoán của hắn.

Thương Phi Lan khẽ nhíu mày, giọng nói lạnh lùng: "Ý huynh là gì? Cho rằng ta không thắng nổi nàng ta?"

Nhìn đôi mắt nàng hơi đỏ lên, còn có vệt nước mắt nơi khóe mắt, hẳn là vị Thương cô nương kiêu ngạo cả đời, đêm qua đã phải một mình lặng lẽ khóc thầm...

Long tộc vốn kiêu ngạo, ai ai cũng biết.

Thương Phi Lan tuổi còn trẻ đã bước vào cảnh giới Thất Chuyển Kiếp Lực, tự nhiên cũng có vốn liếng để kiêu ngạo.

Đáng tiếc là, nàng đã chọn nhầm đối thủ.

Liễu Kiếm Ly là ai? Tam Phẩm Kiếm Thần trẻ nhất trong lịch sử Đại Càn, cho dù là giao thủ với Thần Tướng đại nhân, có lẽ cũng có thể ung dung ứng phó.

Thế nhân thậm chí còn đồn đại, Liễu Kiếm Ly tương lai có thể sánh ngang với Trấn Thần Ti Ngự!

Đối đầu với Liễu Kiếm Ly, chẳng phải là tự tìm khổ sao?

Tần Phong thở dài trong lòng, vội vàng giải thích: "Ta tự nhiên không phải có ý đó, chỉ là Kiếm Ly nàng ấy bước vào Tam Phẩm cảnh giới đã được một thời gian, còn nàng trước đó không lâu mới vượt qua Thiên Địa Bá Quyền Ấn Chứng, hơi kém một chút cũng là điều dễ hiểu.

Hơn nữa, nhẫn nhịn một lúc sóng yên biển lặng, lùi một bước biển rộng trời cao.

Các nàng đều là nương tử của ta, ta tự nhiên không muốn các nàng suốt ngày tranh đấu.

Không bằng cùng ngồi xuống nói chuyện phải trái?"

Thương Phi Lan nghe vậy, cúi đầu trầm ngâm, sau hai ngày giao thủ, nàng làm sao không rõ mình không phải là đối thủ của Liễu Kiếm Ly?

Tuy rằng giao thủ chỉ là điểm đến là dừng, nàng căn bản chưa thi triển toàn lực, nhưng trên phương diện này, Liễu Kiếm Ly chẳng lẽ không phải như vậy?

Nghĩ đến đây, nàng vừa không cam lòng lại vừa tủi thân.

Nếu như không thể đánh thắng Liễu Kiếm Ly, chẳng phải là vĩnh viễn không thể cùng Tần Phong...

Đôi tai nhỏ nhắn của Thương Phi Lan khẽ đỏ lên, nàng lắc đầu.

Chẳng lẽ, thật sự chỉ có con đường khuất phục?

Không, lòng tự tôn của Long tộc, sao có thể bị nàng làm hoen ố, ánh mắt Thương Phi Lan kiên định, đêm nay nàng còn muốn khiêu chiến Liễu Kiếm Ly.

Không chỉ đêm nay, mà mỗi đêm sau này đều như vậy, cho đến ngày nàng chiến thắng!

Chỉ là...

Bảy ngày sau, khi không ai chú ý, Thương Phi Lan mím môi cúi đầu, run rẩy bước vào phòng Liễu Kiếm Ly.

Đêm đó, màn đêm trở lại sự yên tĩnh vốn có.

Cũng chính đêm đó, Thương Phi Lan sau bao ngày, mặt đỏ bừng bước vào phòng Tần Phong.

Không ai biết, trong phòng Liễu Kiếm Ly, hai nữ tử rốt cuộc đã nói chuyện gì.

Chỉ là từ đó về sau, cách xưng hô của Thương Phi Lan đối với Liễu Kiếm Ly đã thay đổi - đổi thành Kiếm Ly tỷ.

...

Long tộc tôn sùng kẻ mạnh, Liễu Kiếm Ly đã dùng thực lực để chứng minh thế nào là kẻ mạnh.

Tu La tràng thảm liệt cũng đến hồi hạ màn.

Tần Phong vốn tưởng rằng hắn cuối cùng có thể sống yên ổn, nhưng hắn vẫn là nghĩ quá đơn giản.

Sáng sớm hôm sau, Thương Phi Lan đẩy cửa phòng, duỗi lưng một cái, dịu dàng quay đầu nhìn lại, sau đó lặng lẽ rời đi.

Thương Phi Lan của hiện tại càng thêm xinh đẹp rạng rỡ, hiển nhiên là đã được tình yêu tưới mát.

Đương nhiên, nàng cũng sẽ không chìm đắm trong tình yêu nam nữ mà không thể tự thoát ra được, bởi vì nàng còn phải nghĩ cách nâng cao tu vi.

Tuy rằng hiện tại nàng còn chưa phải là đối thủ của Liễu Kiếm Ly, nhưng nếu như chăm chỉ tu luyện, chưa chắc đã không thể sau lên trước, nhường nhịn chỉ là nhất thời, ai có thể cười đến cuối cùng còn chưa biết được.

Hơn nữa điều khiến nàng kinh hỉ chính là, mỗi lần sau khi hoan ái với Tần Phong xong, Long Châu trong cơ thể nàng đều sẽ sinh ra một chút biến hóa.

Cỗ khí tức huyền diệu kia lưu chuyển khắp người, khiến nàng cảm thấy thoải mái, đồng thời tu vi cũng trở nên vững chắc hơn.

Nàng không muốn bỏ lỡ loại cảm giác này, cho nên vừa sáng sớm thức dậy, liền từ bỏ việc nũng nịu, tranh thủ thời gian đi tu luyện.

Chỉ để lại Tần Phong nằm trên giường, vẻ mặt như đưa đám.

Tình huống nhất long hí nhị phụng tuy rằng không xuất hiện, nhưng thay vào đó là trận chiến luân phiên.

Hai vị nương tử dường như đã đạt thành một loại ăn ý nào đó, đêm nay ta đến, đêm mai đến lượt nàng.

Chỉ đáng thương cho Tần Phong, con trâu già này, vất vả cày cấy, lại ngay cả một ngày cũng không được nghỉ ngơi.

Cứ tiếp tục như vậy, thân thể yếu đuối làm sao chịu nổi?

Hắn bất đắc dĩ thở dài một tiếng, chuẩn bị đứng dậy mặc quần áo, kết quả không chú ý, tấm gỗ bên giường lại bị hắn trực tiếp bóp nát?

"Chuyện gì thế này?" Tần Phong trợn tròn mắt.

Trước kia có Long Châu trong cơ thể ôn dưỡng thân thể, bồi bổ huyết nhục, khiến cho nhục thể của hắn hơn xa người thường, thậm chí có thể sánh ngang với Hắc Than Đầu lúc đó.

Thế nhưng Long Châu đã sớm trở về cơ thể Phi Lan, vì sao nhục thân của hắn ngược lại càng mạnh hơn?

Chẳng lẽ, là bởi vì đã làm chuyện đó với Phi Lan?

"Chẳng lẽ lúc đó, Long Châu trong cơ thể Phi Lan cũng có thể tôi luyện nhục thân của ta?"

Ngủ cũng có thể tăng cường thực lực, trên đời còn có chuyện tốt như vậy... Vẻ mặt Tần Phong có chút phức tạp.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, có lẽ nhục thân của hắn có thể sánh ngang với võ phu Kim Cang Bất Hoại cảnh giới?

Súng ống bất lão, đây chính là chuyện mà tất cả nam nhân đều mơ ước!

Đương nhiên, đây cũng chỉ là suy nghĩ viển vông của Tần Phong mà thôi, Thần Vũ võ phu Tứ Phẩm cảnh giới, mới có thể đạt đến Kim Cang Bất Hoại, đồng da sắt cốt, độ khó có thể nghĩ.

Làm sao có thể dễ dàng thực hiện như vậy?

Mà điểm quan trọng nhất chính là--

Tần Phong đứng dậy, xoa xoa eo, cứ tiếp tục như vậy, có lẽ

trước khi ngủ đến Kim Cang Bất Hoại, chính hắn đã toi đời rồi.

...

Nơi hồ nước, Liễu Kiếm Ly trương bàn tay ra, nhìn về phía lòng bàn tay.

Ngoại trừ kình khí xoay tròn ra, còn có thêm kim sắc khí thể tinh khiết hơn, đó chính là Thượng Cổ Thần Tức.

Lúc trước khi vượt qua Thiên Địa Bá Quyền Ấn Chứng, Diệt Sinh Lôi biến mất, nàng liền được Thượng Cổ Thần Tức tẩy lễ.

Lúc đó nàng liền mơ hồ có một loại cảm giác, muốn bước vào Nhị Phẩm cảnh giới, có lẽ vẫn phải dựa vào thứ này.

Chương 479: Quyết tâm của Hình Thịnh

Lúc Vạn Kiếm Tông bước vào cảnh giới Tam phẩm, Liễu Kiếm Ly từng hỏi sư phụ Nhạc Hạc Hiên về cách thức theo đuổi cảnh giới Nhị phẩm.

Lưu lại đỉnh phong Tam phẩm đã lâu, Nhạc Hạc Hiên đáp rằng muốn bước vào Nhị phẩm thì phương pháp tu luyện thông thường đã vô dụng. Thiên địa dường như có một tầng xiềng xích, khiến phần lớn mọi người không thể bước vào đẳng cấp cao hơn.

Nhạc Hạc Hiên từng cho rằng có lẽ có thể mượn linh khí mỏng manh trong thiên địa để phá vỡ xiềng xích này.

Thế nhưng dưới sự giúp đỡ của phu quân, cho dù nàng vẫn luôn dùng linh châu cũng không cảm thấy tu vi có chút nào dao động.

Cho đến một ngày, sau khi cùng tướng công ân ái, nàng bỗng nhiên phát hiện tu vi của mình dường như đã tăng lên.

Nàng không rõ hai việc này có liên quan gì đến nhau, mãi đến mấy ngày gần đây, nàng rốt cuộc đã phát hiện ra điều gì đó.

Mỗi lần sau khi hành phòng, những luồng khí màu vàng kim ký gửi trong cơ thể nàng sẽ có chút ít lay động, khiến nàng có thể hấp thu.

Tu vi của nàng có thể tăng lên cũng chính là vì hấp thu những Thượng Cổ Thần tức này!

Nhìn về phía luồng khí màu vàng kim trong tay, bề mặt nó ẩn

ẩn có khí thể màu sắc sặc sỡ lưu chuyển.

Không bao lâu sau, luồng khí màu vàng kim này giống như bị hòa tan, hóa thành kim sa chậm rãi chui vào cơ thể nàng.

Khí cơ cường đại từ trong cơ thể Liễu Kiếm Ly tràn ra, nàng nhắm hai mắt lại, cẩn thận cảm nhận biến hóa trong cơ thể, tiến vào trạng thái tu hành.

…

Tần Phong xoa xoa eo, đi đến hậu hoa viên của Tần phủ.

Hắn chỉ thấy một mình Hình Thịnh ở đó, tay cầm trường kích, nín thở ngưng thần, rõ ràng là đang tu luyện.

Điều này khiến Tần Phong không khỏi nhớ lại khoảng thời gian ở Tấn Dương thành, khi đó Hình Thịnh vẫn là sư phụ của Tần An.

Thế nhưng không lâu sau, thực lực của Tần An đã vượt qua đối phương, hai người từ quan hệ thầy trò biến thành tỷ thí lẫn nhau.

Rồi sau đó, Hình Thịnh hoàn toàn không phải là đối thủ của Tần An, mà lúc ấy Tần An cũng đã có Trấn Thiên Nhất đại nhân làm sư phụ.

Nhìn khoảng sân có chút trống trải, Tần Phong không khỏi nhớ Tần An, không biết hắn ở Nam Vực tu hành thế nào, có được tiếp tục trưởng thành dưới trướng Thần Tướng đại nhân hay không.

Nghe thấy động tĩnh, Hình Thịnh mở mắt ra, nghiêng đầu nhìn sang: “Cô gia.”

Tần Phong gật đầu chào hỏi, dưới dị năng Song Đồng của hắn, có thể thấy rõ ràng Hình Thịnh vẫn dừng lại ở cảnh giới Thần Vũ

Lục phẩm, chưa từng tinh tiến.

Lẽ ra không nên như vậy mới đúng, có thể trở thành Tiền Phong Tham lĩnh, thiên phú tự nhiên sẽ không quá kém.

Hơn nữa trước khi trở thành hộ vệ của Tần gia, Hình Thịnh vẫn luôn xông pha trận mạc trong Thần Hầu Quân, kinh nghiệm thực chiến đầy đủ, cộng thêm việc được cung cấp linh châu định kỳ, sao có thể giậm chân tại chỗ ở cảnh giới Lục phẩm, chẳng lẽ sau khi Tần An rời đi thì hắn đã lười biếng?

Nghĩ đến đây, Tần Phong nói: "Ngưng Sương không lâu trước đây đã bước vào Ngũ phẩm Thần Hành cảnh dưới sự chỉ dạy của Kiếm Ly.

Nhưng ta thấy ngươi dường như không có biến hóa gì về tu vi, chẳng lẽ đã xảy ra vấn đề gì?"

Nghe vậy, Hình Thịnh thở dài một hơi: "Cô gia còn nhớ nhược điểm của Ngự Binh Quyết không?"

Tần Phong gật đầu.

"Khi Ngự Binh Quyết vận hành, chân khí sẽ có một khoảnh khắc ngưng trệ, trên chiến trường nếu không chú ý sẽ rất dễ mất mạng.

Chính vì vấn đề này, cũng khiến cho các tướng sĩ trong quân đội tu luyện Ngự Binh Quyết cực kỳ khó bước vào cảnh giới cao hơn.

Dù sao, ngay cả chân khí cũng không thể lưu chuyển thông suốt, thì làm sao có thể làm được việc khống chế chân khí một cách tự nhiên?"

Tần Phong nhíu mày, lời này không sai.

Võ giả Thần Vũ từ Cửu phẩm đến Thất phẩm, mục đích chủ yếu là ngưng tụ huyết khí trong cơ thể thành chân khí.

Mà đến Lục phẩm Tụ Lực, thì cần phải bắt đầu học cách khống chế chân khí.

Đặc biệt là Ngũ phẩm Thần Hành cảnh, có thể nói là một đường phân thủy.

Tần Phong mơ hồ nhớ được, lúc nương tử dẫn Ngưng Sương đi tu luyện, chính là để nàng ấy khống chế chân khí đứng trên mặt nước.

Thế nhưng, Hình Thịnh tu luyện Ngự Binh Quyết, làm sao có thể khống chế chân khí đến mức tinh tế như vậy? Dù sao ngay cả việc vận chuyển chân khí một chu thiên một cách thuận lợi hắn cũng rất khó làm được!

Cũng khó trách, sau khi bước vào Lục phẩm, tu vi của Hình Thịnh vẫn luôn dậm chân tại chỗ.

Đột nhiên, Tần Phong nghĩ đến phương pháp hấp thu tiên khí mà Hiên tiền bối đã dạy cho mình, hai mắt sáng lên.

Lúc đó hắn đã cảm thấy có lẽ có thể mượn gió bẻ măng, giải quyết vấn đề chân khí, văn khí, âm khí không thể cùng lúc chính phản nghịch chuyển trong một chu thiên, chỉ là bị hai nàng cắt ngang dòng suy nghĩ, vẫn luôn không có cơ hội suy nghĩ kỹ…

Hiện tại, ngược lại có thể suy nghĩ lại chuyện này.

Dù sao, lúc trước ở Tấn Dương thành, hắn đã phát hiện, nếu như trong nháy mắt Ngự Binh Quyết vận chuyển không thông, nghịch chuyển chân khí, là có thể giải quyết hoàn mỹ nhược điểm!

Thế nhưng, Tần Phong cũng hiểu rõ, chính nghịch vận chuyển chân khí là một việc rất nguy hiểm, hơi bất cẩn một chút sẽ khiến

kinh mạch bị tổn thương dẫn đến trọng thương.

Nghiêm trọng hơn, sẽ khiến huyết khí nghịch hành, nổ tung tim, mất mạng!

Khi chưa có nắm chắc tuyệt đối, Tần Phong không dám thử.

Nhưng nếu không có ai thực hành, thì làm sao biết được phương pháp này rốt cuộc có khả thi hay không?

Tần Phong nhìn Hình Thịnh trước mặt, thần sắc giãy giụa, muốn nói lại thôi.

Hắn không thích cho người khác hy vọng một cách vô cớ, cũng không hy vọng Hình Thịnh mạo hiểm.

Dù sao tu vi giậm chân tại chỗ còn tốt hơn là chết.

Hình Thịnh dường như đã nhìn ra điều gì đó, hỏi: "Cô gia, ngài có chuyện gì muốn nói với ta sao?"

"Ta…" Tần Phong há miệng.

"Cô gia cứ nói đừng ngại, trước mặt ta, không có gì phải kiêng dè." Hình Thịnh cười nói, giơ trường kích lên.

Nhìn dáng vẻ tin tưởng của đối phương, Tần Phong rốt cuộc vẫn nói ra suy nghĩ trong lòng…

Sau khi nghe xong, Hình Thịnh trừng lớn hai mắt, thần sắc kích động: "Cô gia đã nghĩ ra được phương pháp chính nghịch vận chuyển chân khí?"

"Tuy là đã nghĩ ra, nhưng cũng không có nắm chắc tuyệt đối, nếu hơi bất cẩn một chút, hậu quả khó mà lường được.

Chính vì vậy, ta không muốn ngươi thử." Tần Phong nghiêm túc nói.

Nghe vậy, Hình Thịnh trầm tư, hắn tự nhiên có thể nghe ra cô gia đang lo lắng cho an nguy của mình.

Thế nhưng chỉ chốc lát sau, hắn dường như đã hạ quyết tâm, thành khẩn nói: "Giải quyết nhược điểm của Ngự Binh Quyết là mơ ước của tất cả tướng sĩ Đại Càn.

Thế nhưng từ khi Ngự Binh Quyết ra đời đến nay, vẫn luôn không có ai có thể làm được.

Liễu gia chủ cũng từng vì tướng sĩ Thần Hầu Quân, hy vọng có thể cải thiện Ngự Binh Quyết, nhưng cũng không có kết quả."

Tần Phong ngẩng đầu lên, không hiểu đối phương nói vậy là có ý gì.

Tiếp đó chỉ nghe thấy Hình Thịnh thở ra một hơi: "Độ khó khi cải thiện Ngự Binh Quyết ai cũng biết, nhưng nếu thành công, đó chính là tạo phúc cho tất cả tướng sĩ Đại Càn.

Họ có thể càng thêm thoải mái trên chiến trường, cũng có cơ hội đột phá đến cảnh giới cao hơn.

Nếu đã như vậy, hy sinh tất yếu là điều khó tránh khỏi!

Cô gia, hãy dạy ta phương pháp đó đi, ta nguyện ý làm người đầu tiên thử nghiệm!"

Tần Phong lộ ra thần sắc phức tạp: "Ngươi có biết, nếu thất bại, sẽ có hậu quả gì không?"

"Cùng lắm là chết mà thôi, tướng sĩ Thần Hầu Quân, không có kẻ hèn nhát!" Hình Thịnh kiên định nói.

Nhìn dáng vẻ không chút do dự của đối phương, Tần Phong hít sâu một hơi: "Được, ta sẽ nói cho ngươi phương pháp.

Nhưng nói trước, nếu ta phát hiện tình hình không ổn, nhất

định sẽ lập tức ngăn cản ngươi.”

Khóe miệng Hình Thịnh nhếch lên: “Ta vĩnh viễn tin tưởng cô gia.”

Chương 480: Cải tiến Ngự Binh Quyết thành công

Để phòng ngừa bất trắc, Tần Phong còn cố ý tiến vào Thần Hải, triệu hồi hư ảnh của Hiên Nhất tiền bối, đem ý nghĩ của mình nói ra.

Hiên Nhất đáp: "Giữa các đạo thống khác nhau, pháp môn tu hành tuy khác biệt, nhưng vạn biến bất ly kỳ tông, ý nghĩ của ngươi có thể thử một lần."

"Vậy Hiên Nhất tiền bối, đợi lát nữa khi hắn vận chuyển kình khí, phiền ngài ở một bên xem giúp, nếu có gì không ổn, cũng tốt lên tiếng nhắc nhở vãn bối."

Tuy Tần Phong có Song Đồng dị năng, có thể nhìn thấu nhục thân, thấy rõ tình huống vận chuyển kình khí trong cơ thể Hình Thịnh, nhưng thêm một người bảo đảm luôn tốt hơn.

Dù sao chính nghịch hấp thu tiên khí chi pháp, vốn là do Hiên Nhất tiền bối dạy cho hắn, tự nhiên là hiểu rõ hơn hắn.

"Có thể."

Nhận được câu trả lời khẳng định, Tần Phong khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Hắn nhặt một cành cây từ trên mặt đất, sau đó bắt đầu khắc hoạ trên nền đất.

Đầu tiên là lộ tuyến vận chuyển của Ngự Binh Quyết, tiếp đó khoanh vùng những nơi cần cải tiến.

Chỉ trong thời gian một nén nhang, trong sân đã đầy rẫy những bức tranh vận hành kình khí sống động như thật.

Hiện tại vạn sự đã sẵn sàng, Tần Phong ngẩng đầu nhìn Hình Thịnh, nói: "Đợi lát nữa ngươi cứ theo bức tranh này vận hành Ngự Binh Quyết, xem có thể thành công hay không."

Hắc Than Đầu hiểu ý, cúi đầu quan sát kỹ lưỡng bức tranh vận công, kình khí chính nghịch vận chuyển, hung hiểm trong đó, hắn vô cùng rõ ràng.

Nhưng nếu như phương pháp của cô gia có thể thành công, vậy đối với Thần Hầu Quân, đối với tướng sĩ Đại Càn mà nói, chính là tin tức tốt động trời!

Sau khi quan sát nhiều lần, Hình Thịnh đã ghi nhớ kỹ bức tranh vận hành mới trong lòng, hắn gật đầu với Tần Phong, sau đó hít sâu một hơi, giơ trường kích lên, bắt đầu múa may trong sân, từng tiếng xé gió vang lên không dứt bên tai.

Tần Phong tập trung tinh thần, chăm chú nhìn chằm chằm, sợ bỏ sót bất kỳ chi tiết nào.

Phần đầu của Ngự Binh Quyết không có vấn đề gì, kình khí trong cơ thể Hắc Than Đầu vận chuyển thông suốt, chỗ thực sự cần chú ý -

Chính là lúc này!

Tần Phong mở to hai mắt, cải tiến có thể thành công hay không, điểm trì trệ đầu tiên này cực kỳ quan trọng.

Hình Thịnh cũng biết nhược điểm của Ngự Binh Quyết nằm ở đâu, lòng bàn tay nắm trường kích hơi toát mồ hôi, hắn nhớ lại bức tranh vận công mà cô gia đã khắc hoạ, hai mắt đột nhiên trợn to, miệng phát ra một tiếng quát khẽ!

Trong nháy mắt kình khí trì trệ, nghịch chuyển vận hành, tình huống đáng lo ngại không hề xuất hiện, trường kích trong tay vung lên nhẹ nhàng, khí lãng như cuồng phong cuốn qua sân, bụi đất bay mù mịt.

Thành công rồi!

Hình Thịnh lộ ra vẻ vui mừng, Tần Phong thấy vậy, hai nắm tay siết chặt cũng dần dần buông lỏng.

Mặc dù đây mới chỉ là điểm trì trệ đầu tiên, nhưng khởi đầu tốt đẹp, khiến cho hai người càng thêm tự tin.

Trường kích trong tay Hắc Than Đầu múa càng lúc càng nhanh, từng đạo tàn ảnh hiện ra giữa không trung.

Tần Phong vừa nhìn chằm chằm, vừa kinh ngạc phát hiện, kình khí trong cơ thể đối phương càng lúc càng sung mãn, tu vi dường như cũng đang dần dần tăng lên.

Điểm trì trệ thứ hai, điểm trì trệ thứ ba, điểm trì trệ thứ tư...

từng nhược điểm một bị loại bỏ, vẻ vui mừng trên mặt Hình Thịnh càng ngày càng rõ ràng.

Cho đến cuối cùng, Ngự Binh Quyết thi triển xong, từng đợt khí lãng xông thẳng lên mây xanh.

Cùng với một tiếng gầm rú sảng khoái của Hình Thịnh, hắn rốt cuộc vào giờ khắc này đã phá vỡ bình cảnh Thần Vũ lục phẩm, bước chân vào cảnh giới Thần Vũ ngũ phẩm!

Điều này nằm ngoài dự liệu của Tần Phong, nhược điểm của Ngự Binh Quyết được giải quyết, tu vi của đối phương tăng lên là điều tất nhiên, nhưng đột phá trực tiếp như vậy quả thực có chút kinh người.

Nghĩ tới nghĩ lui, có lẽ là do tích lũy của Hắc Than Đầu đã đủ, cho nên mới có thể nước chảy thành sông như vậy!

"Cô gia!" Hình Thịnh quay đầu nhìn lại, thần sắc vô cùng kích động.

"Thành công là tốt rồi." Tần Phong cười nói.

"Phương pháp này ta muốn nhanh chóng báo cho Liễu gia chủ, để hắn truyền bá trong quân Đại Càn."

Hắn đã có chút nôn nóng!

"Được, ta đi cùng ngươi."

...

Ở một nơi khác, phủ Liễu Quốc Công, trong sân của Liễu lão gia tử, Liễu Thiên Lộc nhìn binh lính thương vong trong trận chiến lần này, lông mày nhíu chặt.

Cho dù đã có hỏa dược trợ giúp, khi thảo phạt yêu quỷ và sơn tặc, thương vong đã giảm đi rất nhiều.

Nhưng đã là đánh giặc, làm sao có thể không có người chết? Hy sinh là điều khó tránh khỏi.

Hơn nữa, không biết vì sao, cùng với việc Nam Vực quỷ hoạn bùng phát thường xuyên, yêu quỷ ở ba vực còn lại cũng bắt đầu náo động.

Những Quỷ Vương, Thú Vương cường đại rời khỏi lãnh địa của mình, bắt đầu xâm chiếm nơi khác, khắp nơi ở Đại Càn đều hoang mang lo lắng.

Liễu lão gia tử nhìn sắc mặt ngưng trọng của Liễu Thiên Lộc, hỏi: "Trận này tổn thất thế nào?"

"Hai thành." Liễu Thiên Lộc đáp.

"Tốt hơn nhiều so với trước đây, sao ngươi vẫn mang vẻ mặt này?"

"Gần đây quỷ hoạn xuất hiện, thực lực của yêu quỷ ngày càng mạnh, mấy lần xuất chinh thảo phạt Quỷ Vương, thực lực đều đã đạt đến Lục Chuyển kiếp lực đỉnh phong, thậm chí có một con đã đạt đến Thất Chuyển kiếp lực chi cảnh."

Liễu lão gia tử nghe vậy, sắc mặt trầm xuống.

Thần Hầu Quân không phải chưa từng đối đầu với cường địch, nhưng xuất hiện thường xuyên như vậy, luôn khiến người ta bất an.

Phải biết rằng, trước đây những tồn tại có Lục Chuyển kiếp lực đỉnh phong hoặc là Thất Chuyển kiếp lực trở lên, cơ bản đều do Tư Mệnh của một vực hoặc là Thập Nhị Thần Tướng đi giải quyết.

Hiện nay lại cần Thần Hầu Quân đi thảo phạt, chỉ có thể nói rõ một điều, Trảm Yêu Ti cao phẩm chiến lực đã không thể phân thân!

"Không chỉ như vậy, do quỷ hoạn nổi lên bốn phía, Trảm Yêu Ti và các lộ quân đội đối với nhu cầu hỏa dược ngày càng tăng.

Thần Công Phòng bên kia cho dù ngày đêm gấp rút, vẫn là có chút cung không đủ cầu.

Nếu như tiếp tế hỏa dược không theo kịp, thương vong quy mô lớn là điều khó tránh khỏi." Đây cũng là điểm mà Liễu Thiên Lộc lo lắng nhất.

Hắn được xưng là Đại Càn Quân Thần, làm việc gì cũng phải suy nghĩ trước sau, tự nhiên phải cân nhắc đến mọi mặt.

Hỏa dược tuy tốt, nhưng dù sao cũng chỉ là ngoại vật, không thể ỷ lại hoàn toàn.

Nghĩ cách nâng cao thực lực của tướng sĩ trong quân, mới là căn bản, nhưng điều này nói dễ hơn làm?

Liễu Thiên Lộc lấy ra Ngự Binh Quyết từ trong ngực, lật từng trang một, những nơi kình khí vận chuyển sẽ bị trì trệ, hắn đều cố ý đánh dấu.

Chỉ là hắn nghiên cứu mười mấy năm, cũng không nghĩ ra cách giải quyết.

Còn về việc để tướng sĩ tu luyện lại võ học khác?

Liễu Thiên Lộc lắc đầu, hắn tự nhiên có thể truyền ra ngoài Liễu gia võ học, cái gọi là giấu nghề đối với hắn mà nói căn bản không tồn tại.

Lý do hắn không làm như vậy, chỉ là bởi vì không thực tế.

Tài nguyên mà Liễu gia võ học cần tiêu hao, đối với tướng sĩ bình thường mà nói, căn bản là không có khả năng gánh vác.

Mà điểm quan trọng nhất chính là, Liễu gia võ học không thể giống như Ngự Binh Quyết, để cho tướng sĩ sử dụng vũ khí khác nhau cùng tu luyện.

Đây mới là vấn đề lớn nhất!

Liễu lão gia tử liếc mắt nhìn, khuyên nhủ: "Ngự Binh Quyết từ ngày sáng tạo ra, đã có vô số người muốn cải tiến, kết quả đều thất bại, ngươi cũng đừng lãng phí tâm tư vào việc này nữa."

Liễu Thiên Lộc thở dài một tiếng, điểm này hắn sao có thể không biết?

Đúng lúc này, có người gác cổng đến bẩm báo - Võ Minh Hầu

Liệt Anh đến bái phỏng.

"Hắn đến làm gì?" Liễu Thiên Lộc lộ ra vẻ nghi hoặc, từ sau khi hắn từ bỏ việc chỉ đạo binh pháp cho đối phương, tên kia đã lâu rồi không đến Liễu phủ.

Lần gặp mặt trước, vẫn là ở Tần gia phủ đệ, đối phương muốn từ chỗ con rể của mình moi ra được huyền diệu binh pháp.

Suy nghĩ không quá một lúc, giọng nói thô kệch đã vang lên bên tai.

Thân ảnh cao lớn của Liệt Anh xuất hiện trong sân, vừa đến đã tự tiện tìm một chiếc ghế đá ngồi xuống.

Nói chung, khách đến nhà bái phỏng, phải thông báo cho gia chủ trước, sau đó được người gác cổng dẫn vào, mới coi như là lễ nghi cơ bản.

Tuy nhiên, đối với Liệt Anh mà nói, hiển nhiên là không quan tâm đến những điều này.

Liễu Thiên Lộc phất tay, ra hiệu cho người gác cổng lui xuống, sau đó hỏi: "Sao lại nghĩ đến chỗ ta vậy?"

Chương 481: Toàn quân phấn khởi

Liệt Anh sau khi chào hỏi Liễu lão gia tử và Liễu Thiên Lộc, liền đáp: “Ta vừa mới chinh chiến trở về, ở nhà cũng buồn chán, nên muốn đến chỗ ngươi xem sao, thế nào, không chào đón ta?”

“Quả thực không chào đón.” Liễu Thiên Lộc thành thật đáp.

“Ngươi dù không chào đón, ta cũng sẽ không đi.”

Liễu Thiên Lộc nghe vậy, bất đắc dĩ lắc đầu: “Lần xuất chinh này, kết quả thế nào?”

Nhắc tới việc này, Liệt Anh nhướng mày: “Võ Hầu quân ta xuất mã, tự nhiên là chiến vô bất thắng! Đánh tan đám yêu quỷ kia, giống như bổ dưa chém rau vậy.

Không phải, ngươi hỏi vậy là có ý gì?”

“Tò mò thôi, tổn thất thế nào?” Liễu Thiên Lộc lại hỏi.

“Ba thành... hơn một chút.” Liệt Anh thở dài, lần này thảo phạt yêu quỷ thực lực không yếu, nếu không có hỏa dược tương trợ, e là tổn thất lần này sẽ lên tới năm thành.

Tuy nhiên, trải qua trận chiến này, hỏa dược của Võ Hầu quân bọn họ đã gần như cạn kiệt.

Liệt Anh tuy nói là từ phủ thượng tới, nhưng trên thực tế, hắn trước đó đã đi một chuyến Thần Công Phòng, mục đích chính là để mua thêm một ít hỏa dược.

Thế nhưng hiện tại, khắp nơi ở Đại Càn đều đang cần vật này, hơn nữa Minh Hoàng đối với tỉ lệ phối chế hỏa dược sớm đã lệnh cho Công bộ sắp xếp ổn thỏa, làm gì có dư thừa mà cung cấp cho Võ Hầu quân?

Vì vậy, hắn liền nghĩ hay là có thể lấy từ Liễu gia một ít, dù sao người trước mặt này chính là chiến thần của Đại Càn.

Nhu cầu về hỏa dược hẳn là không cấp bách như hắn chứ?

Nghĩ đến đây, Liệt Anh ho khan một tiếng nói: "Gần đây tứ vực Đại Càn quỷ hoạn liên miên, Võ Hầu quân liên tiếp chinh chiến, hao tổn nghiêm trọng.

Đặc biệt là hỏa dược, trong kho quân nhu đã không còn bao nhiêu, không biết Thần Hầu quân các ngươi có dư hay không, có thể chia cho ta một ít?

Ngươi yên tâm, ta sẽ mua với giá cao hơn hai thành!"

Liễu Thiên Lộc lắc đầu: "Hiện tại hỏa dược cung không đủ cầu, Thần Hầu quân cũng chỉ đủ dùng mà thôi."

"Một chút cũng không chia được?" Liệt Anh nhướng mày hỏi.

"Một chút cũng không được." Liễu Thiên Lộc kiên quyết nói.

Hai người nhìn nhau, Liệt Anh bất đắc dĩ cúi đầu, kết quả này cũng nằm trong dự liệu của hắn.

Ai mà không thiếu thứ này chứ?

Nói ra cũng thú vị, lúc trước khi các đại quân đều đang tranh giành hỏa dược, hắn còn khịt mũi coi thường.

Kết quả sau khi nếm trải lợi ích của hỏa dược, vừa nghĩ tới hỏa dược trong quân sắp dùng hết, hắn liền lo lắng không thôi.

Dù sao thứ này, có thể coi như là mạng sống của tướng sĩ.

Hắn làm sao có thể ngờ tới, thứ kỳ quái như vậy, lại gián tiếp thay đổi phong cách tác chiến của toàn bộ quân đội Đại Càn.

Trước kia đối mặt với quỷ hoạn, đều phải dùng mạng sống của tướng sĩ để lấp đầy, hiện giờ, chỉ cần hỏa dược đủ, liền cho nó nổ tung trời!

Đối với người chế tạo ra hỏa dược, Liệt Anh cũng vô cùng bội phục, chỉ tiếc cho đến tận bây giờ, hắn cũng không biết người đó là ai.

“Nếu ngươi thật sự thiếu thứ này, ta ngược lại biết một người có lẽ có.” Liễu Thiên Lộc đột nhiên nghĩ tới điều gì.

“Ngươi nói chẳng lẽ là Nguyên lão đầu tử? Ta vừa mới từ chỗ đó trở về, lão già đó cứng đầu lắm, căn bản không thể nào bán.” Liệt Anh khinh bỉ nói.

Liễu Thiên Lộc lắc đầu: “Ta nói không phải Nguyên lão, mà là Tần Phong.”

“Tần gia tiểu tử kia?” Liệt Anh lộ ra vẻ mặt kỳ quái: “Ta tuy biết hắn là Thanh Ngọc Trảm Yêu Nhân, nhưng với địa vị của hắn, hẳn là không có tư cách lấy được hỏa dược chứ?”

Dưới đề nghị của Nguyên lão lúc trước, Minh Hoàng đối với việc kiểm soát hỏa dược của Đại Càn vô cùng nghiêm ngặt.

Huống chi là Thanh Ngọc Trảm Yêu Nhân, cho dù là Hồng Liên Trảm Yêu Nhân cũng không có tư cách mua hỏa dược.

“Hắn có hỏa dược, tự nhiên không phải vì cái này, mà là bởi vì - hỏa dược chính là do hắn phát minh.”

Lời này vừa nói ra, Liệt Anh trừng lớn hai mắt, hắn làm sao có

thể ngờ tới, Tần gia tiểu tử kia không những tinh thông binh pháp, mà còn khéo tay như vậy.

Hỏa dược tạo phúc cho vạn quân, lại là do tiểu tử kia phát minh?

Sớm biết như vậy, lúc trước khi đến Tần phủ bái phỏng, dù thế nào cũng phải lôi kéo tiểu tử kia đến Võ Hầu quân làm quân sư, hối hận không kịp!

"Vậy bây giờ ta liền đi tìm tiểu tử kia!" Liệt Anh biết được tin tức này, vội vàng đứng dậy.

Đúng lúc này, người gác cổng Liễu phủ lại đến bẩm báo: "Bẩm báo gia chủ, cô gia mang theo Hình Tham Lĩnh đến phủ thượng bái phỏng, nói là có việc muốn thương lượng."

"Tần gia tiểu tử kia đến rồi? Vừa hay đỡ cho ta phải chạy một chuyến." Liệt Anh cười lớn.

Liễu Thiên Lộc nói: "Dẫn bọn họ vào đi."

Dưới sự dẫn dắt của người gác cổng, Tần Phong hai người rất nhanh đã đến đình viện.

Hình Thịnh nhìn thấy Liễu Thiên Lộc, lập tức kích động bước lên phía trước nói: "Tướng quân, tướng sĩ Đại Càn có phúc rồi, cô gia đã thành công giải quyết được nhược điểm của Ngự Binh Quyết!"

Lời này vừa nói ra, Liễu lão gia tử cùng những người khác đều hơi sững sờ.

"Lời này là thật?"

...

Toàn thể tướng sĩ Thần Hầu quân tập trung tại thao trường,

chia làm hai hàng, chỉnh tề như một.

Không một ai xì xào bàn tán, nhưng trong lòng bọn họ đều đang phỏng đoán, lần này Liễu tướng quân lại có chuyện gì muốn tuyên bố?

Mọi người nhìn về phía đài duyệt binh, ngoại trừ Liễu tướng quân, ngay cả Liễu lão gia tử và Võ Minh Hầu cũng có mặt.

Thế nhưng người thu hút nhất đối với các tướng sĩ lại là vị công tử tuấn lãng mặc hắc y kia, bọn họ biết người đó là Liễu gia cô gia - Tần Phong.

Lần trước khi hắn đến, đã mang đến cho Thần Hầu quân hỏa dược, cũng là mang đến hy vọng sống sót.

Không biết lần này lại mang đến cho bọn họ kinh hỉ gì đây?

Liễu Thiên Lộc đứng trên đài cao, nhìn xuống toàn thể tướng sĩ, sau đó vận chuyển nội lực, nói rõ nguyên do đến đây.

Toàn thể tướng sĩ Thần Hầu quân nghe xong, đều chấn động không thôi.

Nhược điểm của Ngự Binh Quyết đã được giải quyết, vận chuyển nội lực sẽ không còn bị đình trệ?

Hình Tham Lĩnh thậm chí đã học được, tu vi được nâng cao?

Tất cả mọi người đều kích động, nóng lòng muốn thử.

Hình Tham Lĩnh có thể tu luyện Ngự Binh Quyết mới, đột phá bình cảnh tu vi, bọn họ tự nhiên cũng có thể!

Mà những tướng sĩ thường xuyên chinh chiến bên ngoài càng thêm rõ ràng một điều, khi giao chiến bên ngoài, thực lực càng cao, xác suất sống sót càng lớn, cũng chẳng trách bọn họ lại kích động như vậy.

Liễu Thiên Lộc thấy vậy, lại nói: “Tuy rằng Hình Tham Lĩnh đã nắm giữ được Ngự Binh Quyết mới, và việc tu luyện cũng không gặp vấn đề gì, nhưng không có nghĩa là các ngươi cũng vậy.

Ngộ tính của mỗi người mỗi khác, nếu như sơ suất một chút, khí huyết nghịch hành, hậu quả khó mà lường được.

Vì vậy, ta sẽ chọn ra một số tướng sĩ có tu vi tương đối cao, cho đến khi những người này đều học được, sau đó sẽ do bọn họ dẫn dắt toàn thể tướng sĩ, tu luyện lại Ngự Binh Quyết!”

Tiếp đó Liễu Thiên Lộc điểm ra mấy người có thực lực không tệ, lần lượt bước ra.

Bọn họ nhìn nhau, trên mặt không giấu được sự kích động, sau đó liền thấy vị công tử hắc y kia dẫn theo Hình Tham Lĩnh đi xuống đài cao.

Tần Phong đi tới bức tường rộng lớn nhất của thao trường, đầu ngón tay bạch quang hội tụ, khắc ra phương pháp vận chuyển nội lực mới của Ngự Binh Quyết, đồng thời nói với những tướng sĩ được chọn: “Ghi nhớ kỹ lộ tuyến vận chuyển nội lực trong lòng, sau khi nắm chắc, hãy bắt đầu tu luyện.”

Mười mấy vị tướng sĩ gật đầu, chăm chú nhìn bức tranh trên tường.

Những người này thực lực tương đương, thiên phú cũng không tệ, khoảng nửa canh giờ sau, đã ghi nhớ Ngự Binh Quyết đã được cải tiến.

Các tướng sĩ đang quan sát đều nín thở, nhìn những người kia thi triển Ngự Binh Quyết mới, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Chờ đến khi những người này thi triển Ngự Binh Quyết đến điểm nội lực sẽ bị đình trệ đầu tiên, trái tim của mỗi người đều như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, lo lắng sẽ xảy ra chuyện ngoài

ý muốn.

Thế nhưng một màn tiếp theo, lại khiến cho tất cả mọi người đều kinh hỉ vạn phần.

Bọn họ thành công, điểm đình trệ đầu tiên, nội lực vận chuyển thông suốt, căn bản không nhìn ra chút nào tắc nghẽn hay gượng gạo!

“Lại có chuyện này?!” Trên đài cao, Liệt Anh trừng lớn hai mắt, trong mắt tràn đầy hưng phấn.

Chương 482: Vận mệnh sao trời trải rộng như bàn cờ

Ngự Binh Quyết được Ngự Bình Quân cải tiến đã vượt ngoài dự đoán của tất cả mọi người. Cùng với việc những khuyết điểm trước đây lần lượt được giải quyết, khí cơ trong cơ thể của các binh sĩ được chọn lựa ngày càng hùng hồn và thông suốt.

Cho đến khi bọn họ thi triển xong toàn bộ Ngự Binh Quyết, những binh sĩ vốn gặp phải bình cảnh tu vi, giống như Hình Thịnh, trực tiếp bước vào cảnh giới cao hơn.

Còn những người còn lại, tu vi cũng được nâng cao rất nhiều, có lẽ không bao lâu nữa sẽ có thể đột phá!

Sau một thoáng yên lặng ngắn ngủi, tiếng hoan hô chấn động màng nhĩ vang lên.

Trên cao đài, Liễu lão gia tử, Liễu Thiên Lộc và Liệt Anh nhìn nhau, vẻ mặt chấn động và kích động không thể che giấu.

Những gì xảy ra ngày hôm nay cho dù được ghi vào sử sách cũng không hề phóng đại, mà tất cả những điều này đều là bởi vì Tần Phong!

Lại có ai có thể ngờ rằng, chuyện mà các vị tướng lĩnh Thần Vũ cao phẩm của Đại Càn cả đời cũng không thể làm được, vậy mà lại bị một Văn Thánh Đạo Giả làm được?

Đây là phúc âm của binh sĩ, cũng là phúc âm của cả Đại Càn!

"Liễu tướng quân, hiện tại chúng ta đã dung hội quán thông Ngự Binh Quyết mới, có thể dạy cho các binh sĩ khác hay không?"

Một người trong số những người được chọn lựa phấn khích hỏi.

Nghe vậy, những binh sĩ khác cũng hướng ánh mắt mong đợi về phía Liễu Thiên Lộc.

Liễu Thiên Lộc khẽ thở ra một hơi, nhìn về phía con rể Tần Phong, nhận được sự đáp lại chắc chắn của hắn, ông ta cao giọng nói: "Thần Hầu Quân chúng tướng sĩ nghe lệnh, tất cả các cuộc diễn tập đều bị hủy bỏ.

Chúng tướng sĩ chia thành mười nhóm, thay phiên nhau học tập Ngự Binh Quyết đã được cải tiến!"

Lời vừa dứt, tiếng hoan hô vang dội cả bầu trời!

Võ Minh Hầu Liệt Anh nhìn chúng tướng sĩ Thần Hầu Quân đang nóng lòng muốn thử phía dưới, gãi đầu gãi tai, hắn muốn mang Ngự Binh Quyết mới về cho Võ Hầu quân tu luyện.

Tuy nhiên, với trí nhớ của hắn, làm sao có thể nhớ được nhiều nội dung như vậy?

Liễu Thiên Lộc dường như nhìn ra sự sốt ruột của hắn, thản nhiên nói: "Nơi diễn luyện này đủ lớn, Liệt tướng quân cứ việc mang Võ Hầu quân đến đây cùng nhau nghiên cứu Ngự Binh Quyết."

"Ta cũng có ý này!" Liệt Anh cười ha hả.

Hắn không muốn trì hoãn thêm một khắc nào nữa, đang định lập tức hành động, thì vừa lúc nhìn thấy Tần Phong trở về, liền vội vàng nói: "Tiểu tử, trước khi ta mang Võ Hầu quân trở về, ngươi không được phép rời đi!"

Liệt Anh cũng có suy tính của riêng mình, dù sao thì Ngự Binh Quyết này là do Tần Phong cải tiến thành công, chắc chắn là hiểu rõ hơn so với những người khác.

Nếu có Tần Phong tọa trấn, Võ Hầu quân tu luyện Ngự Binh Quyết đã được cải tiến, cũng sẽ an toàn hơn rất nhiều.

Dù sao thân là chủ tướng một quân, tự nhiên không hy vọng thuộc hạ của mình gặp phải nguy hiểm.

Tần Phong ngẩn người, sau đó gật đầu đáp: "Liệt tướng quân cứ yên tâm, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, mấy ngày tới ta đều sẽ ở lại đây."

"Tiểu tử tốt, có câu nói này của ngươi ta liền yên tâm rồi." Nói xong, Liệt Anh đột nhiên đạp mạnh hai chân xuống đất, thân thể như đạn pháo, lao ra khỏi bãi diễn tập, hướng địa bàn của Võ Hầu quân lao đi.

Liễu Thiên Lộc nghiêng đầu nhìn sang: "Nếu ta nhớ không lầm, ngươi và nữ tử Long Tộc kia mới thành thân không lâu, không về Tần phủ thật sự không có vấn đề gì sao?"

Nghe vậy, sắc mặt Tần Phong cứng đờ, lúc này eo của hắn vẫn còn đau nhức vô cùng.

Hắn nheo mắt lại, chính trực nói: "Giờ phút này, binh sĩ Đại Càn cần ta, chuyện nam nữ tình trường tự nhiên phải gác sang một bên.

Nhạc phụ đại nhân không cần lo lắng, ta tự biết chừng mực!"

Liễu Nguyên và Liễu Thiên Lộc liếc nhìn Tần Phong, bọn họ luôn cảm thấy tiểu tử này dường như đang che giấu chuyện gì đó.

...

Vài ngày sau, tin tức Ngự Binh Quyết được giải quyết khuyết điểm, giống như cơn bão càn quét qua tất cả các quân đội của Đại Càn.

Mỗi một võ quan hay tướng lĩnh, khi nghe được tin tức này, phản ứng đầu tiên đều là không tin.

"Hoang đường, khuyết điểm của Ngự Binh Quyết nếu dễ dàng giải quyết như vậy, sao có thể đợi đến bây giờ."

"Rốt cuộc là ai tung tin đồn nhảm, làm loạn quân tâm, nếu để ta bắt được, nhất định phải đánh chết hắn!"

Tuy nhiên, theo dòng tin tức ngày càng lan rộng, bọn họ từng người một trừng lớn hai mắt, vô cùng chấn động.

"Ngươi nói cái gì? Thần Hầu Quân và Võ Hầu Quân chúng tướng sĩ, đã nghiên cứu Ngự Binh Quyết mới, thực lực tăng vọt, lời này là thật sao?"

"Quân thần Liễu đại nhân và Liệt Anh tên kia, thậm chí còn dâng tấu chương lên Minh Hoàng, để cho tất cả binh sĩ Đại Càn tu luyện lại Ngự Binh Quyết?"

"Bệ hạ long nhan đại duyệt, trực tiếp đồng ý?"

Chuyện đã truyền đến tai Minh Hoàng, thậm chí còn hạ thánh chỉ, chuyện này tự nhiên không thể nào là giả được.

Bọn họ kinh ngạc, đồng thời cũng là vô cùng hưng phấn, nếu Ngự Binh Quyết thật sự được cải tiến thành công, vậy đối với tướng sĩ trong quân bọn họ mà nói, cũng là chuyện tốt trời ban!

"Nhanh nói cho ta biết, rốt cuộc là ai có bản lĩnh lớn như vậy?

Chờ đã, để ta đoán xem, có phải là quân thần Liễu đại nhân không?"

"Đúng đúng, nhất định là Liễu Thiên Lộc đại nhân, nếu không ông ta cũng không thể nào dâng tấu chương lên Minh Hoàng."

Mặc dù Liệt Anh cũng dâng tấu chương về chuyện này, nhưng

lại không ai cho rằng tên thô lỗ kia có đầu óc như vậy, có thể cải tiến Ngự Binh Quyết...

Tuy nhiên, sự thật lại nằm ngoài dự đoán của tất cả mọi người.

"Người cải tiến Ngự Binh Quyết, là con rể của Liễu gia, Tần gia Tần Phong?"

"Vị Đại học sĩ Nội các kia?!"

...

Tần Phong ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đêm, vạn dặm không mây, sao trời trải rộng như bàn cờ.

Ngự Binh Quyết đã được cải tiến đã được lan truyền trong Đại Càn, tất cả binh sĩ trong Phụng Thiên Thành cơ bản đều đã bắt đầu nghiên cứu.

Những binh sĩ có ngộ tính cao, thực lực mạnh, cơ bản đều đã nắm giữ được trong thời gian ngắn.

Còn những người có ngộ tính kém, muốn nắm giữ nó cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Tần Phong tin tưởng, trải qua chuyện này, thực lực tổng thể của binh sĩ Đại Càn nhất định sẽ được nâng lên một tầm cao mới.

Như vậy, bọn họ khi ra ngoài thảo phạt yêu quỷ, đối mặt với sơn phỉ, xác suất sống sót cũng có thể tăng lên rất nhiều.

Đương nhiên, Tần Phong cũng nhận được lợi ích cực lớn từ trong đó.

Hắn dẫn động thần thức nhìn về phía thương khung, những ngôi mệnh tinh màu trắng dày đặc liên kết với Thần Hải của hắn, số lượng đã đạt đến mức độ kinh người.

Ngự Binh Quyết được cải tiến đã mang đến phúc lợi cho chúng tướng sĩ Đại Càn, mà tướng sĩ trong Đại Càn nhiều như vậy?

Số lượng mệnh tinh tăng lên đến mức này cũng là điều dễ hiểu.

Hơn nữa Tần Phong tin tưởng, đây chỉ mới là bắt đầu, dù sao Minh Hoàng đã hạ thánh chỉ, phái binh sĩ mang Ngự Binh Quyết mới đến tay tứ vực Thân Vương, nhất định phải để cho tất cả binh sĩ học được.

Theo thời gian trôi qua, số lượng mệnh tinh mà Tần Phong có thể dẫn dắt sẽ chỉ ngày càng nhiều.

Hắn hít sâu một hơi, nhắm hai mắt lại, tiếp đó cùng những ngôi mệnh tinh trên bầu trời kia hỗ tương cảm ứng.

Mấy ngày nay không về Tần phủ, mỗi đêm Tần Phong đều thử dùng mệnh tinh để cảm ứng Hồng Mông tiên khí.

Kết quả lại là không thu hoạch được gì.

Điều này cũng nằm trong dự liệu của hắn, dù sao Hiên tiền bối đã sớm nói qua, hiện nay thiên địa biến đổi, Hồng Mông tiên khí gần như đã biến mất không còn tăm hơi, muốn cảm ứng hấp thu, khó như lên trời.

Nhưng Tần Phong sẽ không từ bỏ, bởi vì hắn biết rõ, những tồn tại cao phẩm, cho dù cùng một cảnh giới, thực lực cũng có thể khác nhau một trời một vực.

Nếu hắn có thể thành công dùng Hồng Mông tiên khí bước vào Tứ phẩm Tiêu Dao Cảnh, có thể đặt cho hắn một nền móng vững chắc, sau này đối mặt với cường địch, cũng có thể thêm một phần tự tin.

Hơn nữa, hắn cũng có một ưu thế rõ ràng, đó chính là số

lượng mệnh tinh, điều này có thể nâng cao xác suất cảm ứng được Hồng Mông tiên khí của hắn!

Tâm thần dần dần bình tĩnh, những ngôi mệnh tinh nơi sâu thẳm kia, dưới sự dẫn dắt của Tần Phong, cũng tản mát ra khí cơ.

Chúng tạo thành một tấm lưới lớn, bao phủ lấy dải ngân hà đầy sao.

Để tìm kiếm Hồng Mông tiên khí hư vô mờ mịt kia...

Chương 483: Tinh Quang Nghi biến động

Thời gian thấm thoát thoi đưa, Tần Phong bỗng chốc giật mình. Phương pháp mà Hiên Nhất tiền bối truyền thụ, hắn đã khắc cốt ghi tâm. Ý thức của hắn như thể đi theo khí cơ của những vì tinh tú, du đãng ngoài chín tầng trời. Dường như chỉ cần hắn muốn, đưa tay là có thể chạm tới dải ngân hà.

Loại tu luyện này, không chỉ có thể cảm ứng hấp thu Hồng Mông tiên khí, mà đối với thần hồn của Tần Phong cũng có lợi ích cực lớn. Dù sao, việc đồng thời dẫn dắt nhiều tinh tú như vậy, không phải người thường có thể làm được, cần phải có thần hồn cường đại làm căn cơ. Mà thần hồn của Tần Phong, sớm đã trải qua quá trình tu luyện lâu dài, cường đại đến mức khiến người ta phải kinh hãi.

“Xem ra, đêm nay lại là một đêm trắng tay.”

Cảm ứng hồi lâu, Tần Phong thở dài một hơi. Cho dù số lượng tinh tú vượt xa trước kia, nhưng dường như cũng không có thay đổi gì lớn. Muốn tìm kiếm Hồng Mông tiên khí trong thiên địa hiện nay, quả thật quá khó khăn.

Tần Phong thậm chí còn nảy sinh một loại nghi hoặc, liệu hắn thật sự có thể dựa vào Hồng Mông tiên khí để bước vào Tứ phẩm Tiêu Dao cảnh hay không?

Ngay khi hắn đang nghĩ như vậy, trong tinh không sâu thẳm mà thần thức của hắn nhìn thấy, nơi mà những vì sao tụ tập như dải ngân hà, một luồng khí tức bảy màu ẩn ẩn hiện hiện!

Tần Phong nhìn thấy, đầu tiên là sững sờ, sau đó là mừng như điên. Hắn vội vàng dẫn dắt khí cơ của tinh tú, thu nạp luồng tiên khí kia!

Không lâu sau, một luồng Hồng Mông tiên khí mỏng như sợi tóc đã lướt vào trong Thần Hải, dung hợp cùng với tiên khí còn sót lại trước đó.

Lúc này, Tần Phong kích động không thôi. Mặc dù luồng tiên khí này không nhiều, so với lượng mà hắn cần để bước vào Tứ phẩm chỉ như muối bỏ bể, nhưng nó lại truyền đạt một tín hiệu - đó là thiên địa hiện nay vẫn có thể cảm ứng được Hồng Mông tiên khí!

Điều đáng sợ nhất trong cuộc đời không phải là sự truy tìm và chờ đợi khổ sở, mà là sợ rằng tất cả những gì mình làm đều không nhìn thấy hy vọng. Mà luồng tiên khí này, đã cho Tần Phong nhìn thấy hy vọng, cũng khiến hắn có thêm động lực!

Tiếp tục dẫn dắt khí cơ của tinh tú, tìm kiếm trong tinh không mênh mông.

Có được khởi đầu thuận lợi này, Tần Phong càng thêm tự tin, ảo tưởng rằng đêm nay có lẽ còn có thể tìm thêm được vài luồng tiên khí nữa.

“Hử? Kia là cái gì?”

Dưới sự quan sát của thần thức, Tần Phong bỗng nhiên nhìn thấy một mảng màu đỏ. Ánh đỏ này giống như màu đỏ sẫm, hình dạng hình bầu dục, chính giữa ánh đỏ còn tỏa ra ánh sáng vàng nhạt.

Hơn nữa, không biết có phải là ảo giác của Tần Phong hay không, ánh đỏ kia thỉnh thoảng lại lóe lên, giống như đang chớp mắt vậy.

Để nhìn rõ hơn một chút, Tần Phong dẫn động thần thức tới gần ánh đỏ kia.

Càng ngày càng gần, ánh đỏ kia cũng càng ngày càng lớn.

Đột nhiên, Tần Phong trợn tròn mắt, thân thể run lên vì sợ hãi.

Đó vậy mà là một con mắt, một con mắt cực kỳ to lớn!

Phần màu đỏ là lòng trắng, phần màu vàng là con ngươi!

Con mắt khổng lồ này dường như cũng phát hiện ra Tần Phong, ánh mắt quét tới.

Nó dường như đang cười, mang theo ánh mắt giễu cợt, tàn nhẫn, đầy ác ý.

Trong nháy mắt, Tần Phong phát hiện thần thức của mình không còn được khống chế nữa, thậm chí ngay cả cơ thể cũng mất đi cảm giác.

Giống như có một bàn tay vô hình khổng lồ, bóp chặt lấy hắn, không thể động đậy!

Ngay lúc này, bên tai hắn vang lên tiếng gọi của nương tử, trong mắt hắn lóe lên kim quang.

Xoạt!

Thần thức trở về Thần Hải, Tần Phong giống như chết đi sống lại, thở hổn hển.

“Chàng sao vậy?” Liễu Kiếm Ly lo lắng hỏi.

“Không sao.” Cơ thể Tần Phong vẫn còn hơi run rẩy, hít sâu vài hơi, hắn mới dần dần bình tĩnh lại, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đêm, những vì sao lấp lánh, giống như trước đó, không có gì khác thường.

Nhưng vừa rồi rốt cuộc là nhìn thấy cái gì?

Hiên tiền bối từng nói thế gian có tam giới, chẳng lẽ con mắt khổng lồ kia, là vật đến từ giới vực khác?

Hay là nói, phong ấn của thiên địa đã xuất hiện khe hở, cho nên tồn tại khủng bố kia mới có thể dòm ngó nhân gian?

Trong lòng Tần Phong, không khỏi lo lắng.

Lắc đầu, nhìn sang một bên, Liễu Kiếm Ly yên lặng nhìn hắn, trong đôi mắt sáng ngời mang theo vài phần lo lắng.

Để nương tử không phải lo lắng, Tần Phong điều chỉnh cảm xúc cười hỏi: "Nương tử sao lại tới đây?"

"Chàng đã nhiều ngày không về Tần phủ, cha mẹ lo lắng cho chàng, nên bảo ta tới xem sao."

"Mấy ngày nay, ở trong quân doanh bận hướng dẫn cho tướng sĩ Ngự Binh Quyết mới, nên luôn bận rộn. Bất quá những gì ta có thể làm đều đã làm xong rồi, cũng nên về nhà thôi. Đi thôi, nương tử."

"Ừm."

Hai người rời khỏi thao trường, Tần Phong ngẩng đầu nhìn lên bầu trời thêm lần nữa, rồi thu hồi tầm mắt.

Nhưng lại không ai nghe thấy, từ sâu thẳm trong tinh không, một tiếng gầm rú vang lên, chấn vỡ vô số tinh tú.

…

Trên đỉnh Đăng Thiên Lâu, Hạo Văn Viện, Thiên Giám Quốc sư tóc bạc áo trắng nhìn lên bầu trời đêm, lông mày nhíu lại.

Cùng lúc đó, Tinh Quang Nghi phía sau ông ta cũng xuất hiện

dị động.

Thiên Giám Quốc sư phất tay phải, một đạo thanh khí bay thẳng lên trời.

Những vì sao trên trời dường như ảm đạm đi một phần.

Hứa Lạc Hiền đi lên đỉnh lầu, nhìn Tinh Quang Nghi đang biến động, vẻ mặt kinh ngạc.

Mỗi lần Tinh Quang Nghi xuất hiện biến hóa như vậy, đều là dự báo có đại sự sắp xảy ra, không biết lần này lại là nơi nào muốn gặp nạn.

“Sư phụ, đây là có chuyện gì vậy?”

Trong mắt Thiên Giám Quốc sư lóe lên bạch quang, sau đó nói: “Ta muốn con đi một chuyến tới…”

…

“Hiền tế, chỉ cần ngươi chịu gia nhập Võ Hầu quân của ta làm quân sư, địa vị của ngươi trong quân đội còn cao hơn ta một bậc, ngươi thấy thế nào?” Liệt Anh vỗ ngực cam đoan, đây đã là lần thứ tư hắn đến Tần phủ thuyết phục.

Từ sau khi được chứng kiến tài năng về binh pháp của Tần Phong, biết được hắn đã phát minh ra thuốc súng, thậm chí tận mắt nhìn thấy hắn cải tiến Ngự Binh Quyết, mang lại phúc lợi cho tướng sĩ Đại Càn.

Trong lòng Liệt Anh đã nhận định, Tần Phong chính là nhân tài mà hắn cần!

Kỳ thật Liệt Anh vẫn luôn có một giấc mộng, đó là biến Võ Hầu quân thành đội quân số một Đại Càn.

Tuy nhiên bản thân hắn cũng tự biết, chỉ cần Thần Hầu Quân

còn có tên Liễu Thiên Lộc kia, Võ Hầu quân vĩnh viễn không thể nào đứng đầu.

Quân đội của hắn tuy dũng mãnh vô song, nhưng khi đánh trận lại không có bài bản.

Nếu như có thể thu nạp được Tần Phong, vạch ra sách lược, Võ Hầu quân chẳng phải là như hổ mọc thêm cánh, đánh đâu thắng đó sao?

Chính vì nghĩ đến điểm này, Liệt Anh mới hết lần này tới lần khác đến đây khuyên nhủ.

“Xin lỗi Liệt tướng quân, chí hướng của ta không phải ở đây, ngài vẫn nên tìm người khác tài giỏi hơn đi.” Tần Phong cung kính đáp.

“Ấy, hứng thú là do bản thân mình bồi dưỡng mà, biết đâu sau khi ngươi tự mình dẫn binh đánh trận, sẽ thay đổi suy nghĩ cũng nên. Võ Hầu quân gần đây vừa hay phải đi Tây Vực Quỳnh Vũ thành một chuyến, trấn thủ ở đó nói yêu quái gần đấy dường như có dị động. Lần này không bằng ngươi cùng ta đi một chuyến, một là có thể thi triển binh pháp của mình, hai là, cũng có thể cùng Võ Hầu quân tôi luyện một phen. Sau này chỉ huy cũng sẽ càng thêm thuận tay, ngươi thấy thế nào?” Liệt Anh âm thầm tính toán.

Tuy Tần Phong nhiều lần từ chối, nhưng hắn đã tự ý coi Tần Phong là người của Võ Hầu quân rồi!

“Liệt tướng quân, ta đối với binh pháp bất quá chỉ là lý thuyết suông, nếu ngài thật sự giao Võ Hầu quân cho ta, nhất định sẽ hối hận.” Tần Phong bất đắc dĩ nói, trên đời sao lại có người mặt dày như vậy chứ!

“Không hối hận, không hối hận, ngươi đến Võ Hầu quân của ta, ta tuyệt đối không hối hận.”

Tần Phong còn chưa kịp đáp lời, người gác cổng bỗng nhiên đến báo: “Đại thiếu gia, có người tìm ngài, là Tiểu Bạch cô nương ở Tấn Dương thành.”

Tiểu Bạch? Sao nàng ấy lại tới đây… Tần Phong vẻ mặt kinh ngạc.

Chương 484: Tiểu Bạch một mình đến

Gặp lại Tiểu Bạch, vẫn là cô nương phấn điêu ngọc trác ấy, chỉ là lúc này đối phương hai mắt đỏ hoe, khóc nức nở.

Tần Phong thấy vậy, không biết đã xảy ra chuyện gì, liền bước lên hỏi: "Tiểu Bạch, sao muội không ở Tấn Dương Thành mà lại đến đây?

Mặc tỷ đâu, tỷ ấy không đến cùng muội sao?"

Nhìn về phía sau, người gác cổng lắc đầu, đến Tần phủ bái phỏng chỉ có một mình tiểu Bạch cô nương, người mỹ phụ mặc váy đen, dáng người đầy đặn kia không đi cùng.

Tiểu Bạch dụi dụi mắt, nức nở nói: "Mặc Di không thấy đâu nữa, hu hu a..."

Nghe Tiểu Bạch kể chuyện đứt quãng, Tần Phong cũng đại khái hiểu được ngọn nguồn sự việc.

Khoảng năm ngày trước, Mặc tỷ dường như cảm ứng được điều gì đó, biết được đại tỷ ở Tây Vực gặp nguy hiểm.

Nàng muốn một mình đi Tây Vực hỗ trợ, nhưng lại lo lắng để Tiểu Bạch ở lại Tấn Dương Thành sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Vì vậy, Mặc tỷ định dẫn Tiểu Bạch cùng đi Tây Vực.

Với thực lực cường đại của Mặc tỷ, cho dù ở Nam Vực quỷ hoạn thường xuyên, vẫn có thể đến đi tự nhiên.

Thế nhưng hai ngày trước, hai người đi trên con đường bắt buộc phải đi qua để đến Tây Vực, Mặc tỷ dường như phát hiện ra điều gì đó, để lại cho Tiểu Bạch một vật, dặn dò vài câu rồi bỏ đi.

Sau đó, không còn tin tức gì nữa.

Tần Phong biến sắc, Tiểu Bạch đối với Mặc tỷ mà nói vô cùng quan trọng, không thể để xảy ra chuyện gì, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, mới khiến Mặc tỷ bỏ mặc Tiểu Bạch?

“Muội tìm đến đây bằng cách nào?” Tần Phong hiếu kỳ hỏi.

Theo như lời Tiểu Bạch, nơi muội ấy và Mặc tỷ tách ra, cách Phụng Thiên Thành ít nhất sáu trăm dặm.

Tiểu Bạch tuy là yêu thú, nhưng thần trí cũng giống như hài đồng nhân tộc, làm sao có thể vượt núi băng rừng, đến được Phụng Thiên Thành?

Hơn nữa, trong Sơn Lâm khắp nơi đều là nguy hiểm, huyết mạch thiên phú của Tiểu Bạch tuy mạnh, nhưng đối với những yêu thú quỷ vương kia mà nói, chính là đại bổ chi vật.

Tiểu Bạch khóc lóc đáp: “Mặc Di bảo muội ở yên tại chỗ đừng đi đâu, đợi tỷ ấy quay lại, nhưng muội đợi một ngày một đêm, Mặc Di cũng không quay lại.

Muội đói bụng, muốn tìm đồ ăn.

Sau đó... sau đó muội gặp một thúc thúc trông giống con chuột, thúc ấy nói dẫn muội đến đây tìm ca ca, muội liền đi theo.”

Tiểu Bạch vừa trả lời vừa khoa tay múa chân, hai ngón tay nhỏ đặt hai bên môi.

Tần Phong cũng coi như hiểu ra, vị thúc thúc trông giống con chuột kia, có lẽ là người đàn ông trung niên để hai hàng ria mép.

Nhưng rốt cuộc là trông khó coi đến mức nào, mới khiến Tiểu Bạch miêu tả như vậy.

Hơn nữa Tiểu Bạch cũng quá cả tin, người lạ nói một câu, muội ấy liền đi theo, nhỡ đâu gặp phải kẻ biến thái trong truyện tranh Nhật Bản thì sao?

“Vị thúc thúc trông giống con chuột kia đâu? Không đi cùng muội sao?” Tần Phong hỏi.

Tiểu Bạch lắc đầu: “Thúc ấy dẫn muội đến đây, gõ cửa xong thì biến mất.”

Tần Phong nhìn về phía người gác cổng, người sau lập tức đáp: “Ngoài cửa Tần phủ quả thực chỉ có một mình tiểu Bạch cô nương.”

Bất kể người nọ là ai, ít nhất hắn không có ác ý, hơn nữa xem tình hình này, hắn rất có thể quen biết ta... Tần Phong nhíu mày suy tư.

Lúc này, Tần Phong lại nghĩ đến một điều quan trọng: “Mặc tỷ để lại cho muội thứ gì, lấy cho ta xem.”

Thứ đó có lẽ là manh mối Mặc tỷ đột ngột rời đi để lại.

Tiểu Bạch gật đầu, từ trong ngực móc ra một vật, đó là một miếng vảy, nhưng không phải là bản mệnh chân giải mà Mặc tỷ từng tặng cho Tần Phong.

Miếng vảy này mang theo ánh sáng vàng nhạt, cho dù đã rời khỏi bản thể, vẫn tỏa ra khí tức huyền diệu.

Tần Phong không biết vật này có tác dụng gì, liền nghĩ đến nương tử Phi Lan, nàng ấy là Long tộc, hẳn là biết rõ về vật này, liền bảo Thanh Nhi đi tìm Phi Lan đến.

...

Thương Phi Lan được Thanh Nhi dẫn đường, đi đến bên ngoài, vừa nhìn đã thấy một tiểu cô nương phấn điêu ngọc trác, ngồi trong lòng tướng công, khóc nức nở.

Nàng run người, trong mắt tràn đầy vẻ không dám tin.

Để nhanh chóng hòa nhập với nhân tộc, Thương Phi Lan thời gian này cũng đang thỉnh giáo Kiếm Ly tỷ.

Nhưng tỷ ấy không rành thế sự, thứ có thể dạy cũng có hạn, chỉ có thể đưa ra những quyển thoại bản mà Ngưng Sương cất giữ.

Lúc Thương Phi Lan xem nội dung những quyển thoại bản kia, không khỏi đỏ mặt tía tai, những tư thế kỳ quái kia đã mở ra cho nàng một cánh cửa thế giới mới.

Nội dung trong thoại bản, quả thực khiến nàng say mê một thời gian.

Nàng nhớ rõ ràng, nam chính trong một quyển thoại bản chính là nảy sinh tình cảm với nữ tử khác bên ngoài, không kìm lòng được mà sinh hạ hài tử.

Sau đó hài tử kia nhiều năm sau đến nhận thân, lúc nhìn thấy phụ thân, nước mắt không ngừng tuôn rơi.

Chẳng phải là giống hệt tình huống trước mắt sao?

Thương Phi Lan nhìn Tiểu Bạch và Tần Phong, thần sắc vạn phần phức tạp, nàng không biết nên đối mặt với sự thật này như thế nào, chỉ muốn có nên đi gọi Kiếm Ly tỷ đến cùng thương nghị hay không.

Tần Phong thấy Phi Lan đứng ngây người ngoài cửa, mãi

không nhúc nhích, hiếu kỳ hỏi: “Nương tử, sao nàng không vào, ta có một vật cần nàng xem giúp.”

Tiểu Bạch trong lòng ngẩng đầu nhìn sang, Thương Phi Lan giật mình, có chút do dự, cuối cùng vẫn chậm rãi bước lên.

“Đây là vảy Mặc tỷ để lại cho Tiểu Bạch, nàng có thể nhìn ra gì không?”

“Mặc tỷ? Chính là người sinh hạ tiểu cô nương này với chàng?” Thương Phi Lan buột miệng nói.

Nàng đang nói bậy bạ gì vậy, loại chuyện này không thể nói lung tung, làm tổn hại hình tượng chính nhân quân tử của ta... Tần Phong cứng đờ mặt, vội vàng giải thích thân phận của Tiểu Bạch và Mặc tỷ.

“... Thì ra là vậy.” Thương Phi Lan thở phào nhẹ nhõm, biết được nguyên nhân sự việc, tảng đá trong lòng nàng từ từ hạ xuống.

Chỉ cần không phải tình huống nàng nghĩ là tốt rồi.

Lúc trước Mặc tỷ dẫn Tiểu Bạch đến Tần phủ ở Tấn Dương Thành, nàng không có ở Tấn Dương Thành, không biết cũng là chuyện thường tình.

Nhưng nàng vạn vạn không ngờ, Mặc tỷ kia lại chính là xà yêu trong Hắc Vụ Lâm, còn Tiểu Bạch này lại là mãnh thú trong rừng biến thành?

Lại nhìn miếng vảy trong tay tướng công, Thương Phi Lan khẽ nhíu mày: “Đây hẳn là nghịch lân, xem ra nàng ấy cách hóa rồng không xa.”

“Nghịch lân?” Tần Phong nhướng mày.

Thương Phi Lan khẽ gật đầu.

Rồng có nghịch lân, chạm vào ắt chết, câu này Tần Phong không còn xa lạ gì nữa.

Nghe Phi Lan miêu tả, Tần Phong cũng coi như đại khái hiểu được tác dụng của nó.

Nghịch lân có thể tỏa ra uy áp cường đại, cũng có thể sản sinh cảm ứng với chủ nhân của nó.

Mặc tỷ để lại vật này cho Tiểu Bạch, hẳn là muốn dùng nó để trấn áp yêu quỷ, đồng thời cũng là để cảm ứng vị trí của Tiểu Bạch, tiện cho việc tìm kiếm bất cứ lúc nào.

"... Khí tức nhàn nhạt phát ra từ miếng vảy này, chính là cảm ứng với chủ nhân của nó.

Hai bên càng gần nhau, khí tức này càng mãnh liệt." Thương Phi Lan thản nhiên nói.

Tần Phong nghe vậy, xoa đầu Tiểu Bạch an ủi: "Mặc tỷ hẳn là có việc gấp phải xử lý, không tiện mang muội theo bên người, muội cứ ở lại đây, đợi tỷ ấy bận xong sẽ đến đón muội.

Đúng rồi, nương tử, ánh sáng vàng trên miếng vảy này không biến mất, thì có nghĩa là Mặc tỷ an toàn, đúng không?"

Vừa dứt lời, Tần Phong liền phát hiện miếng vảy trong tay tối đi một phần, trong lòng lập tức cả kinh.

Chương 485: Biến cố Tây Vực

“Phi Lan, đây là tình huống gì vậy?” Tần Phong ngẩng đầu hỏi.

Thương Phi Lan nhìn thoáng qua, trầm giọng đáp: “Ta nghĩ, Mặc tỷ trong miệng ngươi có thể đã gặp nguy hiểm. Nếu chủ nhân của Nghịch Lân bị trọng thương, thì sự cảm ứng giữa Nghịch Lân và chủ nhân cũng sẽ yếu đi, giống như kim quang trên vảy này. Nếu kim quang trên vảy hoàn toàn biến mất...”

“Vậy có nghĩa là Mặc tỷ rất có thể đã chết?” Tần Phong nhíu mày.

“Ừm.” Thương Phi Lan gật đầu khẳng định.

Tiểu Bạch nghe vậy, kéo tay áo Tần Phong lo lắng hỏi: “Ca ca, Mặc Di rốt cuộc đang ở đâu, muội muốn gặp tỷ ấy.”

Tần Phong thở dài, nhẹ giọng đáp: “Yên tâm, Mặc Di của muội không sao đâu, với thực lực của tỷ ấy, cho dù là toàn bộ Đại Càn, cũng không có mấy người có thể uy hiếp được tỷ ấy. Hơn nữa, nếu ta đoán không lầm, Mặc tỷ hẳn là đi tìm nương của muội rồi. Đến Tây Vực, có nương của muội che chở, ai có thể làm hại Mặc Di của muội chứ?”

Tiểu Bạch suy nghĩ một chút, nức nở nói: “Ừm, nương của muội rất lợi hại.”

“Đúng vậy, nương của muội rất lợi hại, cho nên muội không cần lo lắng cho Mặc tỷ. Đúng rồi, hai ngày nay không ăn cơm, bụng đói rồi chứ? Thanh Nhi, ngươi dẫn Tiểu Bạch đến phòng khách, bảo nhà bếp làm chút đồ ăn ngon cho muội ấy đi.” Tần Phong phân phó.

Nhắc đến ăn, Tiểu Bạch liền hứng thú, cảm xúc căng thẳng cũng dịu đi đôi chút, tiếng bụng đói kêu vang như sấm rền: “Muội muốn ăn thịt thịt!”

“Vậy sẽ làm cho muội thật nhiều thịt thịt.” Tần Phong cười nói.

“Ừm ừm.”

“Thanh Nhi, dẫn muội ấy đi đi.” Tần Phong lại nói.

“Vâng, Đại thiếu gia.” Thanh Nhi lập tức dẫn Tiểu Bạch rời đi.

Chờ đến khi hai người đi xa, trên mặt Tần Phong mới lộ ra vẻ lo lắng.

Tính theo thời gian và địa điểm Mặc tỷ và Tiểu Bạch tách ra, với thực lực của Mặc tỷ, không còn Tiểu Bạch vướng víu, e rằng đã sớm đến Tây Vực. Mà đúng lúc này, kim quang trên Nghịch Lân lại ảm đạm, chẳng phải là nói Mặc tỷ gặp nguy hiểm ở Tây Vực sao?

Tần Phong biết, Bạch Hổ Yêu Vương ở Tây Vực chính là nương của Tiểu Bạch, đó là sự tồn tại khiến cho cả Trảm Yêu Ti ở Tây Vực cũng phải đau đầu. Rốt cuộc là ai dám cả gan, đi đối đầu với Hổ Vương kia, chẳng lẽ không biết mông hổ không được sờ sao? Cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng.

Hắn luôn cảm thấy, Tây Vực dường như sắp xảy ra chuyện lớn.

“Ngươi đang nghĩ gì vậy?” Phi Lan ở bên cạnh lên tiếng hỏi, trong đôi mắt màu xanh nhạt, dường như đã nhận ra điều gì đó.

“Chỉ là có chút lo lắng cho Mặc tỷ thôi, nhưng với thực lực của tỷ ấy, cho dù gặp nguy hiểm, hẳn là cũng có thể hóa hiểm thành an.”

Tuy nói vậy, nhưng trong lòng Tần Phong lại càng ngày càng bất an.

“Có nên đi Tây Vực xem thử không, Mặc tỷ đã giúp ta nhiều như vậy, không thể trơ mắt nhìn tỷ ấy gặp chuyện được. Nhưng Tây Vực rộng lớn như vậy, tỷ ấy sẽ ở đâu chứ? Hơn nữa với thực lực của ta, đến Tây Vực cũng chẳng có tác dụng gì, nhỡ đâu Tây Vực thật sự có tai họa gì xảy ra, ta đi chẳng qua là mua một tặng một mà thôi...” Tần Phong tâm tình phức tạp.

Đúng lúc này, lại có hạ nhân đến bẩm báo: “Đại thiếu gia, Liệt tướng quân đợi không được, đã tự mình rời đi, ngài ấy nói nếu ngài đổi ý, bất cứ lúc nào cũng có thể đến phủ tìm ngài ấy. Trước sáng sớm mai, ngài ấy sẽ ở trong tướng quân phủ.”

Tần Phong nghe vậy, nhướng mày, nếu hắn nhớ không lầm, Liệt tướng quân trước đó có nói, Võ Hầu quân tiếp theo muốn xuất chinh, chính là Quỳnh Vũ thành ở Tây Vực. Có Võ Hầu quân che chở, cộng thêm thực lực của Liệt tướng quân, cho dù Tây Vực có biến cố, hẳn là cũng có thể toàn thân trở ra.

Nếu đã như vậy, mình có nên đi cùng hay không, nhân cơ hội này đến Tây Vực dò la tin tức.

Nghĩ đến đây, hắn nhìn về phía Phi Lan bên cạnh, suy nghĩ xem có nên dẫn theo hai nàng đi cùng hay không.

Dù sao nếu lần này, có hai nàng bảo vệ, Tây Vực rộng lớn tuy nói không thể đi ngang, nhưng đi dạo khắp nơi hẳn là không thành vấn đề chứ?

.....

Buổi tối, Tần Phong ngẩng đầu nhìn Thương Khung, trong tay nắm chặt Nghịch Lân của Mặc tỷ.

Sau khi kim quang ban ngày ảm đạm, Nghịch Lân liền không

còn biến hóa gì nữa. Tâm tình căng thẳng của Tần Phong cũng hơi dịu đi, bởi vì điều này chứng minh một điểm, Mặc tỷ sau khi gặp nguy hiểm, hoặc là đã hóa hiểm thành an, hoặc là đã bình an rút lui.

Nhưng kim quang vẫn chưa khôi phục lại trạng thái ban đầu, cũng chứng tỏ, trạng thái của Mặc tỷ lúc này vẫn không tốt.

Giơ tay phải lên, vươn về phía bầu trời, Tần Phong dường như muốn nắm lấy những ngôi sao lấp lánh kia trong lòng bàn tay.

Lúc ở Tấn Dương Thành, sư phụ đã từng nói thiên chiêm quái thuật thường thấy là hai loại, một loại là Tam Thiên Vọng Khí, một loại là Quan Tinh Thuật.

Tam Thiên Vọng Khí Tần Phong đã sớm luyện thành thạo, chỉ cần tu vi đối phương không cao hơn hắn quá nhiều, bản thân không có bảo khí che giấu thiên cơ, hắn đều có thể nhìn ra được tin tức của đối phương.

Tuy nhiên Quan Tinh Thuật này, từ sau khi thử một lần ở Tấn Dương Thành, hắn liền không thi triển nữa.

Dù sao sư phụ đã từng trịnh trọng cảnh cáo hắn, phàm nhân dòm ngó thiên cơ, nhất định sẽ phải chịu phản phệ, nếu tu vi không đủ, rất có thể sẽ thân tử đạo tiêu.

“Nhưng mà, ta hiện tại đã bước vào Ngũ phẩm Hạo Nhiên Cảnh, hắn là có thể thi triển Quan Tinh Thuật một chút rồi chứ?” Tần Phong lẩm bẩm, sau đó hít sâu một hơi.

Hắn muốn biết phương hướng đại khái của Mặc tỷ, muốn xem thử đối phương có bình an vô sự hay không.

Mà phương pháp nhanh nhất mà hắn có thể nghĩ đến, cũng chỉ có cái này.

Dẫn động Chính Khí trong cơ thể lao thẳng lên trời cao, giao hòa với muôn ngàn tinh tú.

Trong đôi mắt Tần Phong lóe lên một đạo lam quang, không bao lâu, liền phản chiếu ra cả dải ngân hà.

Muôn hình muôn vẻ, như những thước phim lần lượt hiện lên trước mắt hắn.

Hắn nhìn thấy núi non trùng điệp, trên đỉnh núi các loại yêu thú cường đại gầm rú rung trời.

Hắn nhìn thấy tướng sĩ thần sắc căng thẳng, còn có những Trảm Yêu Nhân thực lực cao cường trong Trảm Yêu Ti đang nghiêm trận đối đãi.

Sông ngòi khô cạn, núi non sụp đổ.

Khí tức màu đen, bao trùm lấy Tây Vực, tựa như một vùng đất chết.

Quan Tinh Thuật thi triển thành công, phản phệ cũng nối gót mà đến.

Cơ thể bắt đầu co giật, máu mũi, máu miệng không ngừng chảy ra, Tần Phong biết tiếp tục như vậy nhất định sẽ nguy hiểm, nhưng hắn vẫn không ngừng thi triển Quan Tinh Thuật.

Bởi vì hắn vẫn chưa nhìn thấy tin tức quan trọng!

Hình ảnh tiếp tục hiện lên, một tòa thành trì in vào tầm mắt.

Một bóng người lướt vào trong thành trì giữa màn đêm.

Bóng người kia, Tần Phong có ấn tượng, thân hình cao lớn, đầu đội mũ rơm, ba đầu sáu tay, toàn thân đen kịt.

Tên này, lúc trước đã từng xâm nhập Tấn Dương Thành, chính

là Quỷ Phật!

Mà khi Tần Phong còn đang khiếp sợ, điều khiến hắn vạn vạn không ngờ tới chính là, Quỷ Phật trong hình ảnh kia lại quay đầu nhìn về phía hắn, ba cái đầu Phật lộ ra nụ cười giễu cợt.

Sáu cánh tay Quỷ Phật dang rộng, dường như muốn xuyên qua không gian, khiến Tần Phong bỏ mạng.

Nhịp tim đập càng ngày càng yếu ớt, hô hấp cũng trở thành một loại xa xỉ.

Ngay trong thời khắc nguy cấp này, một đạo thanh khí tiến vào cơ thể Tần Phong, hình ảnh đột ngột dừng lại.

Tần Phong thở hổn hển, miệng lẩm bẩm: “Quỳnh Vũ thành.”

Đó là tên của tòa thành trì trong hình ảnh hắn nhìn thấy.

……

“Sao vậy? Quỷ Phật.” Trên ngực xăm chữ số 4, Cung Độc thản nhiên hỏi.

“Có chuột nhắt đang dòm ngó chúng ta.” Quỷ Phật cười khẩy.

“Chuột nhắt, chết rồi?”

“Dám dùng thiên chiêm quái thuật bói toán ta, làm sao còn sống được. Đi thôi, đừng để lỡ chính sự của chủ thượng.”

Chương 486: Ta muốn dẫn theo hai người cùng đi

Danh tiếng của Tần Phong ở Phụng Thiên Thành dù không phải là người người nhà nhà đều biết, thì cũng chẳng khác là bao.

Mà hắn cùng Quốc Tử Giám tranh luận học thuật, thể hiện tài năng quân sự siêu việt.

Thêm vào đó, hắn đã phát minh ra thuốc súng, lại cải tiến Ngự Binh Quyết, quân lính trong quân càng thêm bội phục hắn.

Chỉ tiếc rất nhiều binh sĩ mặc dù đối với Tần Phong vạn phần ngưỡng mộ, lại chỉ nghe danh tiếng, chưa từng gặp mặt.

Cho nên khi chúng tướng sĩ Võ Hầu quân từ miệng Liệt tướng quân biết được, lần xuất chinh Tây Vực này, Tần Phong cũng sẽ cùng đi.

Dù cho đám người thô kệch này, mỗi người đều kích động không thôi.

"Tần công tử vậy mà muốn cùng chúng ta xuất chinh, chẳng lẽ là tướng quân đã thuyết phục hắn, đến làm quân sư cho chúng ta?"

"Quân sư cái gì, bách tính Phụng Thiên Thành, đều gọi hắn là Tần sư, ngươi cho ta tôn trọng một chút!"

"Ta nào có ý gì đâu, lão Vương, ngươi kích động như vậy làm gì?"

"Ngươi còn không biết sao? Con của lão Vương hiện đang ở Thái Bình Thư Viện đọc sách.

Đó là nhân tài sẽ nổi danh trong kỳ thi khoa cử mùa thu năm nay.

Bảo ngươi tôn trọng Tần sư một chút, thì đã sao?" Một binh sĩ khác cười nói.

"Hóa ra là vậy."

Thái Bình Thư Viện chính là con đường thăng tiến của Hàn Môn đệ tử, thêm vào đó chế độ khoa cử mùa thu năm nay sẽ được thực thi, rất nhiều Hàn Môn đệ tử đều đang ráo riết chuẩn bị, nóng lòng muốn thử.

Bọn họ muốn chứng minh cho thế nhân thấy, Hàn Môn thư sinh không hề thua kém con cháu quyền quý.

Mà nguồn gốc tự tin của bọn họ tự nhiên chính là Tần Phong cùng Thái Bình Thư Viện.

Lúc trước bài giảng đầu tiên Tần Phong dạy, "Thiên tương hàng đại nhậm vu tư nhân dã", đến nay vẫn là câu nói nhiều Hàn Môn đệ tử tin chắc không nghi ngờ.

Chủ đề một khi đã được mở ra, về Tần Phong càng nói càng nhiều.

"Tần sư thật sự là lợi hại, nếu không phải tướng quân nói cho chúng ta, ta còn không biết thuốc súng là do Tần sư phát minh.

Haiz, nếu không có thuốc súng hỗ trợ, gần đây quỷ hoạn càng ngày càng nhiều, còn không biết phải chết bao nhiêu huynh đệ.

Có thể phát minh ra vật thần kỳ như vậy, rất nhiều người đều đang đồn đại, Tần sư không phải người thường mà là tiên sư xuống trần gian cứu vớt thế nhân."

"Thuốc súng tự nhiên lợi hại, nhưng các ngươi cũng đừng quên

tạo nghệ của Tần sư trên binh pháp, đó chính là thứ mà ngay cả Liễu quân thần Đại Càn cũng phải thừa nhận.

Võ Hầu quân chúng ta vốn đã dũng mãnh, nếu có Tần sư chỉ huy, chẳng phải là như hổ thêm cánh, ngày sau vượt qua Thần Hầu Quân cũng không phải là không có khả năng."

Đương nhiên, ngoại trừ những lời tán thưởng bội phục, cũng có người lo ngại cho an nguy của Tần Phong.

"Tần sư dù sao cũng chỉ là một Văn Thánh Đạo Giả, cũng không biết tu vi hiện giờ như thế nào.

Vạn nhất xuất chinh thảo phạt yêu quỷ, tình huống quá nguy cấp, chúng ta không rảnh rỗi lo lắng cho hắn thì phải làm sao?"

Văn Thánh Đạo Giả dù sao cũng không bằng Thần Vũ cùng Bách Quỷ, được lưu truyền rộng rãi trong Đại Càn.

Rất nhiều người thậm chí còn không biết, mỗi cảnh giới của Văn Thánh Đạo Giả được gọi là gì.

Có binh sĩ hiển nhiên biết nhiều hơn một chút, cười một tiếng nói: "Các ngươi đây là lo bò trắng răng, ta từng nghe nói, lúc trước Tần sư ở Thư Lương Thành, chính là một mình tiêu diệt vạn con thi quỷ."

"Hả? Sao ta nhớ là mười vạn?"

"Ta cũng từng nghe qua chuyện này sao, hình như là trăm vạn?"

"Ừm..."

Mấy người còn đang thảo luận con số cụ thể là bao nhiêu, một người bỗng nhiên chỉ về một hướng kích động nói: "Tần sư đến rồi."

Mọi người nhao nhao nhìn theo, Liệt Anh càng là cưỡi chiến mã, dẫn đầu: "Tần quân sư, ngươi đến rồi?"

Quân sư... Tần Phong sắc mặt cứng đờ, sau đó cung kính nói: "Xin lỗi Liệt tướng quân, ở nhà có chút việc cần phải dặn dò, cho nên trì hoãn một chút thời gian."

Liệt Anh cười to khoát tay: "Ta hiểu, lần đầu tiên xuất chinh khó tránh khỏi căng thẳng, nói với người nhà một tiếng cũng là chuyện bình thường.

Năm đó ta lần đầu tiên xuất chinh, cũng cùng phụ thân nói chuyện cả một đêm."

"Haha, Liệt tướng quân nói phải, kỳ thật lần xuất chinh này, ta muốn dẫn theo hai người cùng đi." Tần Phong gãi đầu nói.

"Cái này..." Liệt Anh lộ vẻ mặt khó xử, sau đó thành thật nói: "Xuất chinh bên ngoài, xảy ra chuyện gì nguy hiểm cũng không có gì lạ, Tần quân sư lại dẫn theo hai người.

Vạn nhất gặp phải yêu quỷ cường đại, ta lo lắng Võ Hầu quân chưa chắc đã có thể bảo vệ an toàn cho bọn họ."

Tần Phong cười nói: "Điểm này Liệt tướng quân không cần lo lắng, các nàng có thể tự lo liệu cho bản thân.

Ta mang các nàng theo bên người, cũng là để phòng ngừa vạn nhất, có chuẩn bị vẫn tốt hơn."

Lời này vừa nói ra, Liệt Anh nhíu mày: "Theo ý tứ trong lời nói của Tần quân sư, là mang theo hai hộ vệ bên người?

Ngươi cảm thấy Liệt Anh ta, cộng thêm cả Võ Hầu quân, đều không bảo vệ được an nguy của ngươi sao?"

Giọng nói của Liệt Anh vốn đã không nhỏ, lúc này trong lòng

có oán khí, liền cũng không muốn thu liễm.

Binh sĩ đứng gần cơ bản đều nghe thấy rõ ràng, cho dù bọn họ đối với Tần Phong có ngưỡng mộ đến đâu, thì biểu cảm bất mãn vẫn hiện rõ trên mặt.

Đây là tự tôn cùng kiêu ngạo của bọn họ với tư cách là một thành viên của Võ Hầu quân.

"Liệt tướng quân ngươi hiểu lầm rồi, ta không có ý đó." Tần Phong có chút lúng túng.

"Vậy ngươi là có ý gì, ngươi gọi hai người kia ra đây, ta muốn xem xem bọn họ có bản lĩnh lớn đến mức nào, ngay cả Võ Hầu quân của ta cũng không bằng!" Liệt Anh hừ lạnh một tiếng.

Các binh sĩ khác cũng nhao nhao nhìn về phía đó.

Tần Phong nuốt một ngụm nước, quay đầu nhìn lại, hai vị nương tử sao còn chưa tới?

Đúng lúc này, trên bầu trời, hai đạo thân ảnh lướt đến.

Mọi người ngẩng đầu nhìn, sau đó trợn mắt, vậy mà lại là hai nữ tử, hơn nữa trong đó có một người hình như có chút quen mắt.

"Liễu... Liễu Kiếm Ly!" Một người nhận ra thân phận, kinh hô.

Tam Phẩm Kiếm Thần trẻ tuổi nhất Đại Càn, ai mà không biết, ai mà không rõ?

Bọn họ làm sao có thể ngờ tới, trong hai người mà Tần sư nói, vậy mà lại có một người là Liễu Kiếm Ly!

Vậy người còn lại là ai?

Một người nhỏ giọng nói: "Không phải là Tần sư cách đây không lâu, mới cưới một vị Long Tộc nữ tử sao, chẳng lẽ người kia

chính là..."

Ực.

Tiếng nuốt nước miếng vang lên liên tục.

Vị nương tử thứ hai của Tần Phong ở Phụng Thiên Thành mở ra Thiên Địa Bá Quyền Ấn Chứng, chuyện này náo loạn cả thành.

Nói cách khác, đây chính là tồn tại có thể sánh ngang với tam phẩm cao thủ.

Bất mãn trong lòng mọi người tan thành mây khói, thay vào đó là hâm mộ và bội phục.

Bọn họ có ai thử qua, ra ngoài chinh chiến, còn mang theo hai vị mỹ kiều nương, hơn nữa hai vị này đều là cao thủ có tiếng tăm lừng lẫy, gần như đứng trên đỉnh cao võ lực mà thế nhân biết đến.

Liệt Anh đảo mắt, ho khan một tiếng nói: "Tần quân sư, hai vị này chính là người mà ngươi nói lúc trước?"

"Đúng vậy, các nàng đều là nương tử của ta." Tần Phong cười khan một tiếng, sau đó nghiêng người nhìn sang, ngữ khí mang theo vài phần trách cứ: "Sao các nàng giờ mới đến?"

Thương Phi Lan nghe vậy, tay phải nhấc lên, một tiểu cô nương phấn điêu ngọc trác hiện ra trước mắt mọi người.

"Tiểu Bạch? Sao nàng lại mang cả con bé theo?" Tần Phong kinh ngạc nói.

Chuyến đi này nguy hiểm trùng trùng, hắn cố ý giấu diếm Tiểu Bạch, định bụng lén đi.

Thương Phi Lan đáp: "Tiểu nha đầu này thực lực không yếu, những lời ngươi nói với chúng ta ở trong phủ, đều bị nó nghe lén hết rồi.

Nó ở trong phủ quậy phá, muốn đi theo, cho nên ta và Kiếm Ly tỷ mới trì hoãn một chút thời gian."

Tần Phong nghe vậy trợn mắt, tuổi còn nhỏ đã không học được cái tốt, lại đi học lén lút, cũng không biết học thói xấu này từ ai.

Hắn nhìn về phía Tiểu Bạch, ngữ khí nghiêm khắc: "Nghe lời ca ca, về nhà đi!"

Tiểu Bạch vung tay múa chân, khóc lóc nói: "Ta cũng muốn đi gặp nương và Mặc Di, ta không về!"

Tần Phong sắc mặt cứng đờ.

Chương 487: Xuất chinh

Giao tiếp với trẻ con là một việc rất không dễ dàng, Tần Phong và Tiểu Bạch giằng co không dứt.

Cuối cùng, vẫn là Liễu Kiếm Ly lên tiếng, nói một câu: "Phu quân, thực lực của Tiểu Bạch còn hơn cả huynh, không được thì cứ mang theo nàng ấy đi."

Lời vừa nói ra, một trận gió mát thổi qua, bốn phía yên tĩnh lại, dường như có thể nghe thấy tiếng kim rơi.

Tần Phong mặt mày ngơ ngác, há to miệng, không biết nên nói cái gì.

Tiểu Bạch bĩu môi nói: "Ta lợi hại hơn ca ca nhiều, ca ca có thể đi, tại sao ta lại không thể đi."

Đầu tiên là một nhát đâm sau lưng từ nương tử, sau đó là sát thương chí mạng từ sự ngây thơ vô tội của Tiểu Bạch.

Tần Phong cả người đều cảm thấy không ổn.

Ngay lúc bầu không khí vô cùng ngượng ngùng, Liệt Anh lên tiếng nói: "Tần quân sư, mang theo nàng ấy cũng không sao, dù sao hai vị nương tử của ngươi cũng cùng đi, chuyến này cũng sẽ không xảy ra chuyện gì lớn."

Ngươi trước kia không phải nói như vậy..... Tần Phong thở dài một tiếng, trịnh trọng dặn dò: "Tiểu Bạch, muội muốn đi theo cũng được, nhưng nhớ kỹ không được chạy loạn.

Nếu như giữa đường dám rời khỏi hai vị tỷ tỷ ba trượng, ta lập tức phái người đưa muội về, nghe rõ chưa?"

“Ừm ừm.” Tiểu Bạch gật gật đầu.

Mọi việc đã định, cũng đến lúc xuất phát.

Liệt Anh lệnh người d□ắt tới hai con chiến mã, Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan không nói hai lời, thân hình bay lên, liền lên lưng ngựa, sau đó cùng nhau nhìn về phía Tần Phong.

Vẻ mặt đó dường như đang để hắn lựa chọn ngồi chung một con với ai.

Lại là một câu hỏi lấy mạng! Bất quá lần này không làm khó được ta..... Tần Phong nhìn về phía Tiểu Bạch, nhẹ giọng hỏi: “Muội muốn ngồi chung một con với tỷ tỷ nào?”

Tần Phong sớm đã nghĩ tới, đem câu hỏi lấy mạng này trực tiếp ném cho Tiểu Bạch, khi Tiểu Bạch lựa chọn xong, hắn tự nhiên chỉ có thể ngồi con còn lại.

Như vậy, liền có thể làm cho hai bên đều không mất lòng.

Dù sao, đây đều là do Tiểu Bạch lựa chọn, mà một đứa nhỏ, thì có thể có tâm tư xấu gì chứ?

Tiểu Bạch lại quan sát Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan, suy nghĩ một lát sau liền nói: “Ca ca ngồi con nào, ta liền ngồi con đó.”

Ngươi cái tên nhóc này..... Khóe miệng Tần Phong giật giật, cười khan nói: “Tiểu Bạch ngoan, trên lưng ngựa vị trí có hạn, không thể cùng lúc ngồi ba người.”

“Ta có thể cưỡi trên lưng ca ca.” Tiểu Bạch cười hì hì nói.

Sự tình phát triển vượt xa dự liệu của Tần Phong, cảm nhận được ánh mắt của hai vị nương tử, hắn minh bạch, áp lực một lần nữa lại đến trên người mình.

Ngay lúc nguy cấp này, Tần Phong nhìn về phía Liệt Anh, trong

lòng nảy ra một kế: “Chờ đã, Liệt tướng quân, con chiến mã này của ngươi chẳng lẽ chính là con ngựa trong truyền thuyết……”

“Ồ? Tần quân sư nhận ra con "Đạp Vân Phi" này của ta?

Đây chính là thần câu vạn người chọn một, nếu không phải năm đó ta lập được chiến công hiển hách, Minh Hoàng cũng không thể nào đem thần câu này ban thưởng cho ta.

Phải biết rằng, năm đó Liễu Thiên Lộc tên kia cũng nhìn trúng con thần câu này, cũng không cướp được với ta.” Liệt Anh đắc ý cười ha hả.

Tần Phong bừng tỉnh đại ngộ: “Quả nhiên là thần câu Đạp Vân Phi, quả nhiên là trăm nghe không bằng một thấy.

Bộ lông này, bốn vó khỏe mạnh này, quả nhiên là vạn người không có một con ngựa tốt.

Ta vẫn luôn muốn tự mình ngồi một lần trên Đạp Vân Phi cảm nhận một chút, không biết Liệt tướng quân có thể thành toàn hay không?”

“Chuyện nhỏ này, có gì khó?” Liệt Anh không nói hai lời, tay phải vươn ra, liền đem Tần Phong đưa lên lưng ngựa, mà Tiểu Bạch cũng là theo sát phía sau, gắt gao dính lấy lưng Tần Phong.

“Cảm giác thế nào?” Liệt Anh cười lớn hỏi.

“Cảm giác, nhẹ nhõm hơn nhiều……” Tần Phong thở phào nhẹ nhõm.

Nhẹ nhõm? Đây là hình dung gì…… Liệt Anh lắc lắc đầu cũng không nghĩ nhiều, chỉ là hét lớn một tiếng: “Toàn quân nghe lệnh, Võ Hầu quân, xuất chinh!”

“Võ Hầu quân, xuất chinh!” Mọi người cùng hô ứng, tiếng

vang chấn động muốn điếc tai.

Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan nhìn nhau, thúc ngựa đuổi theo Tần Phong.

.....

Tần Phong làm sao cũng không nghĩ tới, Liệt Anh không chỉ là một kẻ lỗ mãng, mà còn là một kẻ lắm lời, trên đường đi miệng liền không ngừng nghỉ.

Hắn ta vừa giới thiệu chiến tích trước kia của Võ Hầu quân, ca ngợi Võ Hầu quân có bao nhiêu oai hùng, vừa lại ra sức khuyên nhủ hắn trở thành quân sư chân chính của Võ Hầu quân.

Ngay cả Tiểu Bạch nằm nhoài trên lưng cũng nghe đến mức mơ màng sắp ngủ, ngáy o o.

Tần Phong dùng vải buộc Tiểu Bạch trên người, chủ động chuyển chủ đề hỏi: “Liệt tướng quân không bằng kể cho ta nghe về tình hình Tây Vực đi.”

Liệt Anh vuốt vuốt râu, bất đắc dĩ bắt đầu kể.

Trong bốn vực của Đại Càn, nếu nói vực nào an ổn nhất, ngoại trừ Đông Vực ra, thì chính là Tây Vực.

Điều này khiến Tần Phong có chút bất ngờ, bởi vì theo như hắn biết, mẫu thân của Tiểu Bạch vì tranh đoạt Long Mạch chi địa, thường xuyên cùng yêu quỷ khác đánh nhau, vậy Tây Vực làm sao có thể coi là an ổn?

Bất quá sau khi nghe Liệt tướng quân thuật lại, hắn cũng coi như hiểu được nguyên do.

Tây Vực có Bạch Hổ Yêu Vương, thực lực cường đại, thủ đoạn thông thiên, sự hung mãnh của nàng ta đều là dùng nắm đấm từng

cái một đánh ra.

Mà những yêu quỷ sùng bái thực lực cường đại của nàng ta, tự nhiên cũng lần lượt đầu nhập vào dưới trướng, hình thành nên một thế lực không thể khinh thường ở Tây Vực.

Nói theo lý mà nói, Tây Vực có một tồn tại khổng lồ như vậy, Trảm Yêu Ti lẽ ra phải đứng ngồi không yên mới đúng.

Thế nhưng vị Bạch Hổ Yêu Vương này lại rất biết giữ quy củ, nàng ta chưa bao giờ ra tay với Thiên Trì chi địa của nhân tộc, cũng sẽ không dung túng cho đám yêu quỷ dưới trướng hoành hành ở nhân gian.

Có nàng ta kiềm chế, cộng thêm sự tồn tại của Trảm Yêu Ti, bá tánh Tây Vực ngược lại sống những ngày tháng an ổn khiến người khác phải hâm mộ.

Tần Phong như có điều suy nghĩ gật gật đầu, sau đó hiếu kỳ hỏi: "Nếu đã như vậy, vậy chuyện ở Quỳnh Vũ thành là như thế nào?"

"Chuyện này cũng kỳ quái, Hồng Liên Trảm Yêu Nhân trấn thủ Quỳnh Vũ thành phái người đến cầu viện, nói có một lượng lớn yêu quỷ bao vây thành trì mà không tấn công.

Cụ thể là tình huống như thế nào, cũng chỉ có tự mình đến xem mới biết được."

Bao vây mà không tấn công?

Tần Phong cúi đầu trầm ngâm, hắn nhớ tới hình ảnh nhìn thấy khi thi triển quan tinh thuật trước đó, luôn cảm thấy chuyện này có gì đó kỳ quái.

Lúc trước đám người xâm nhập Tấn Dương thành kia, rõ ràng là đang âm mưu điều gì đó ở Tây Vực.

Liệt Anh thấy vậy, còn tưởng rằng đối phương lo lắng chuyến đi này nguy hiểm, liền cười lớn nói: “Tần quân sư không cần phải như vậy, danh tiếng của Võ Hầu quân ta không phải chỉ là nói suông, đám yêu quỷ bao vây Quỳnh Vũ thành kia, căn bản không đủ gây sợ!

Chỉ tiếc là khi Võ Hầu quân xuất chinh, yêu quỷ đều không dám lộ diện ngăn cản, nếu không ta ngược lại muốn để quân sư được chứng kiến sự dũng mãnh của tướng sĩ trong quân ta!”

“Đó là đương nhiên, với uy danh của Võ Hầu quân, yêu quỷ tự nhiên phải tránh né.” Tần Phong nịnh nọt một câu, nghe Liệt Anh vuốt râu cười lớn.

Thế nhưng đúng lúc này, bốn phía cuồng phong nổi lên, cây cối đổ rạp, cát bụi bay mù mịt, vó ngựa hoảng sợ.

“Chuyện gì vậy?”

“Bị tập kích!”

Theo một tiếng kinh hô, chúng tướng sĩ Võ Hầu quân nhanh chóng điều chỉnh đội hình, hướng mặt về bốn phía, nghiêm trận chờ đợi.

Sát khí trong nháy mắt tràn ngập toàn bộ quân đội.

Tần Phong thấy vậy, trong lòng cảm khái, có thể trở thành quân đội chỉ đứng sau Thần Hầu Quân, quả nhiên không phải là không có lý do.

Chỉ riêng khí thế bình tĩnh trước nguy hiểm này, đã vượt xa quân đội bình thường.

Liệt Anh nhìn về phía sau lớp cát bụi, đỏ mặt tức giận quát: “Kẻ nào không biết điều, dám cản đường lão tử?!”

Vừa mới tự khen mình một trận, kết quả ngay lập tức bị vả mặt, Liệt tướng quân người tốt như vậy làm sao có thể không tức giận?

Mọi người thấy, trong lớp cát bụi kia, từng đôi mắt màu đỏ lộ ra, rõ ràng là không có ý tốt.

Chương 488: Yêu Vương tấn công?

Bất ngờ gặp phải biến cố, Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan không nói hai lời, lập tức đứng chắn trước mặt Tần Phong.

Chờ đến khi cát bụi dần tan đi, Tần Phong và mọi người mới có thể nhìn rõ ràng, kẻ tấn công rốt cuộc là loại tồn tại gì.

Đó là một bầy yêu thú với hình dạng khác nhau, thực lực không đồng đều!

Chúng nhe nanh múa vuốt, bao vây xung quanh sườn núi, kẻ cầm đầu là một con yêu thú hình hổ với bộ lông trắng muốt.

Dài khoảng bốn trượng, cao khoảng hai trượng, trong mắt ánh lên hung quang.

Con mãnh thú hình hổ liếc nhìn đội quân hùng hậu, hung quang trong mắt giảm bớt vài phần, dường như không ngờ lại có nhiều người như vậy.

Nó lùi móng về phía sau một bước, nhưng khi nhìn thấy lương thảo trên xe ngựa phía sau Võ Hầu quân, bụng liền kêu lên ùng ục.

"Đại Vương, là đồ ăn!" Một con yêu thú kêu lên đầy phấn khích.

"Cuối cùng cũng có đồ ăn rồi!" Lại có một con yêu thú khác gầm lên.

Trong nháy mắt, tiếng gầm rú vang lên không ngớt.

Vậy mà có thể nói tiếng người!

Mọi người đều kinh hãi, yêu thú có thể nói tiếng người chứng tỏ huyết mạch thiên phú và thực lực đều không tầm thường.

Mà Yêu Vương có thể thống lĩnh những yêu thú này, thực lực lại càng khủng bố đến mức nào?

Nhìn dáng vẻ hung hăng của đám yêu thú này, rõ ràng là muốn xem tất cả mọi người như lương thực, nuốt vào bụng.

Trận chiến này, nhất định sẽ là một trận chiến khó khăn!

Ngay cả Liệt Anh khi nhìn thấy cảnh tượng này, cũng nhíu mày, vẻ mặt ngưng trọng, hắn ta nhanh như chớp rút trường đao bên hông ngựa ra, chân khí trong cơ thể lưu chuyển.

Hắn ta dẫn dắt Võ Hầu quân chinh phạt yêu ma quỷ quái không biết bao nhiêu trận chiến, đây cũng là lần đầu tiên gặp được nhiều yêu thú có thể nói tiếng người như vậy.

Ai cũng biết, có thể nói tiếng người không chỉ đại diện cho thực lực của yêu thú, mà còn thể hiện yêu thú đã khai mở trí tuệ.

Mà yêu thú có trí tuệ, độ khó khi đối phó có thể tưởng tượng được.

"Tần quân sư, lát nữa ngươi cứ ở trên lưng ngựa, đừng tùy tiện hành động." Liệt Anh căn dặn.

Tần Phong ừ một tiếng, nhưng lại lộ ra vẻ mặt có chút kỳ quái, bởi vì hắn đã dùng Song Đồng dị năng quét qua đám yêu thú.

Luôn cảm thấy thực lực của đám yêu thú này hình như cũng không phải là rất mạnh, bản thân hắn có lẽ có thể đánh mười con...

"Yêu thú bình thường, sao dám chặn đường Võ Hầu quân, lại

còn có thể nói tiếng người, chẳng lẽ Song Đồng chi thuật của ta, chỉ có tác dụng với nhân tộc?" Tần Phong trăm mối ngổn ngang.

Điều khiến hắn nghi hoặc nhất chính là, yêu thú thật sự cường đại, đều có thể hóa thành hình người.

Giống như Tiểu Bạch, Mặc tỷ, còn có Long Tộc.

Yêu Vương có thể thống lĩnh nhiều yêu thú cường đại như vậy, tại sao vẫn giữ hình dạng mãnh thú, chẳng lẽ là không thích hóa thành hình người?

Đúng lúc các tướng sĩ đang nghiêm trận chờ đợi, con Yêu Vương hình hổ dẫn đầu rốt cuộc cũng lên tiếng: "Để lương thảo của các ngươi lại, ta có thể tha cho các ngươi một mạng, nếu không... Meo!"

Meo?!

Từ cái miệng rộng ngoác đầy răng nanh kia, lại phát ra tiếng kêu như vậy, khiến người ta không khỏi há hốc mồm, bầu không khí căng thẳng thậm chí còn có chút biến chất.

Những con yêu thú khác vội vàng nhắc nhở: "Đại Vương, gầm sai rồi!"

Yêu Vương phản ứng lại, vội vàng gầm thêm một tiếng nữa.

Gào!

Lần này, khí thế coi như là đúng rồi.

Chỉ là đã có một màn vừa rồi, tiếng gầm này cũng không còn chút uy hiếp nào nữa.

Hơn nữa điều khiến các tướng sĩ vạn vạn không ngờ tới chính là, đám yêu thú này vậy mà không phải muốn ăn thịt người, mà là muốn cướp lương thảo của bọn họ.

Thật sự là giơ dao chém vào chỗ hiểm, khiến bọn họ được mở mang tầm mắt.

Liệt Anh nhíu mày, quát lớn: "Dám cướp lương thảo của Võ Hầu quân ta, thật sự là không biết sống chết."

"Võ... Võ Hầu quân?" Yêu thú hình hổ ngẩn người, những con yêu thú khác cũng run lên bần bật.

"Đại... Đại Vương, Võ Hầu quân chẳng phải là quân đội mà đại tỷ đầu từng nói sao?"

Đại Càn có hai đại quân đội, bách chiến bách thắng, công vô bất khắc, một là Thần Hầu Quân do Liễu Thiên Lộc thống lĩnh, hai là Võ Hầu quân anh dũng thiện chiến.

Hai đại quân đội chém giết vô số yêu ma quỷ quái, hung danh lừng lẫy!

Đám yêu thú lập tức hiểu ra, lần cướp bóc này, là đá phải thiết bản rồi.

Yêu Vương lộ ra vẻ kiêng kỵ, thân thể nghiêng về phía trước, lông dựng đứng lên.

Mọi người đều cho rằng, đây là dấu hiệu đối phương sắp tấn công.

Ai ngờ, chỉ nghe thấy Yêu Vương hình hổ quát lớn một tiếng: "Chạy!"

Cả đám yêu thú, vậy mà tứ tán chạy trốn.

"Muốn đến thì đến, muốn đi thì đi, nào có chuyện dễ dàng như vậy?!" Liệt Anh bay người lên, trường đao trong tay vung mạnh một cái.

Cương khí trực tiếp chém về phía Yêu Vương đang dẫn đầu!

Yêu Vương quay đầu lại nhìn, hoảng sợ biến sắc, hai chân trước dùng sức, thân thể đột nhiên đổi hướng, chạy về phía khác.

"Tốc độ cũng khá nhanh." Liệt Anh hừ lạnh một tiếng, lại vung thêm một đao.

Yêu thú hình hổ liên tục biến đổi phương hướng, miễn cưỡng né tránh được mấy đạo công kích, cuối cùng cũng nhịn không được nữa, dừng lại, trừng mắt nhìn Liệt Anh đầy hung dữ.

Bùn nhão còn nặn được tượng, huống chi là Yêu Vương thống lĩnh yêu thú?

"Muốn động thủ rồi sao?" Tần Phong nghĩ như vậy, nhỏ giọng nói: "Nương tử, lát nữa nếu tình hình không ổn, giúp Liệt tướng quân một tay."

Quy tắc giang hồ kiểu đơn đấu, đối với Tần Phong mà nói, chẳng khác nào rắm thối.

Có thể chiếm ưu thế về số lượng, tự nhiên là phải đánh hội đồng rồi.

Hơn nữa con Yêu Vương hình hổ này luôn cho hắn một cảm giác nhìn không thấu, vẫn nên cẩn thận là hơn!

Liễu Kiếm Ly khẽ đáp một tiếng.

Thương Phi Lan lại nhìn Yêu Vương, lông mày hơi nhíu lại, dường như đang suy nghĩ điều gì đó.

Nhưng mà diễn biến tiếp theo, lại khiến Tần Phong trợn tròn mắt.

"Nhiều yêu thú như vậy ngươi không đuổi, cứ nhìn chằm chằm vào ta chém là có ý gì?" Giọng điệu của Yêu Vương có chút uất ức.

"Binh đối binh, tướng đối tướng, ta là thống soái Võ Hầu quân,

đương nhiên là chém ngươi!

Yêu nghiệt, nhận lấy cái chết!" Liệt Anh quát lớn một tiếng, lại vung thêm một đao, rõ ràng là không có ý định nói nhảm.

Yêu thú hình hổ thấy vậy, sau khi né tránh công kích, ánh mắt trở nên hung ác, vậy mà lại lao về phía các tướng sĩ.

"Không ổn, nó tự biết không địch lại Liệt tướng quân, muốn ra tay với các tướng sĩ, nương tử, mau ngăn cản... Hả?" Tần Phong trừng lớn hai mắt.

Con Yêu Vương kia sau khi lóe người mấy cái, vậy mà lại trực tiếp lao về phía bọn họ.

Trong mắt Yêu Vương hình hổ phản chiếu hình ảnh của Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan, trong lòng tràn đầy tự tin.

"Trong đội ngũ hành quân, vậy mà lại có cả nữ nhân.

Chờ ta bắt được hai người các nàng, nhất định sẽ khiến tên thô lỗ kia kiêng kỵ, sau đó thả ta rời đi."

Nhưng mà ngay khi nó chỉ cách Thương Phi Lan không đến mười trượng, chỉ thấy nàng ta nhìn sang với vẻ mặt lãnh đạm.

Bản năng của yêu thú, trong đầu nó cứ vang lên một giọng nói lặp đi lặp lại, đó là tín hiệu nguy hiểm, nguy hiểm, nguy hiểm!

Đó là một loại áp chế đến từ huyết mạch, một loại sợ hãi từ sâu thẳm linh hồn!

Dừng cương trước bờ vực, vẫn chưa muộn.

Yêu Vương quyết định tin tưởng trực giác của mình, vội vàng chuyển mục tiêu sang nữ tử áo trắng còn lại.

Ngay sau đó, trước mắt nó xẹt qua một đạo bạch quang.

Đạo bạch quang này là lúc nào xuất hiện, nó thậm chí hoàn toàn không có ấn tượng.

Nó chỉ biết, một kích này không thể né tránh, cuộc đời oanh liệt của nó có thể sẽ kết thúc tại đây.

Ngay trong thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, một giọng nam tử đột nhiên vang lên: "Nương tử, tha cho nó một mạng."

Giọng nói vừa dứt, đạo bạch quang kia liền xẹt qua trước mắt nó.

Cắt phăng một đoạn bộ lông trắng muốt mà nó tự hào nhất.

Mát quá... Trước khi ngất xỉu, đây là cảm nhận cuối cùng của nó.

Chương 489: Yêu Miêu Bạch Tiểu Mao

Trước khi chết, con người thường nhớ lại rất nhiều chuyện lúc sinh thời.

Yêu cũng vậy.

Nó, Bạch Tiểu Mao, là một con Thấn Miêu cao quý, sinh ra đã có tu vi tam chuyển kiếp lực, nổi tiếng khắp thiên hạ với tốc độ nhanh như chớp.

Mà tốc độ này, theo cảnh giới tăng lên, sẽ càng lúc càng nhanh.

Bạch Tiểu Mao vốn tưởng rằng mình sẽ có một đời yêu oanh oanh liệt liệt, điều này càng thêm chắc chắn sau khi nó thức tỉnh được thiên phú biến hóa.

Thế nhưng điều khiến nó vạn vạn không ngờ tới chính là, cho dù nó đã tu luyện đến cảnh giới ngũ chuyển kiếp lực, tốc độ đã đạt đến mức độ khiến người ta phải lắc đầu thán phục.

Thế nhưng thực lực và hình thể của nó, lại gần như không có chút tăng trưởng nào.

Tiền bối của Thấn Mãnh nhất tộc từng nói với nó, đã là mèo, thì phải có giác ngộ của mèo, có thể ăn no là tốt rồi.

Ục ục!

"Ơ, lại đói bụng rồi sao?" Bạch Tiểu Mao đang hôn mê lẩm bẩm tự nói.

"Ca ca, thứ này có thể ăn được không?" Giọng nói ngây thơ trong trẻo vang lên.

Có thứ để ăn?

Lông mi của Bạch Tiểu Mao khẽ động đậy.

"Tiểu Bạch ngoan, thịt mèo chua lắm, không ăn được đâu."

Thịt mèo? Thịt mèo gì, thịt mèo ở đâu ra!

"Nhưng mà ca ca, bụng nó mềm mềm, cảm giác ăn rất ngon."

Bạch Tiểu Mao cảm thấy bụng mình như đang bị người ta xoa nắn, lại liên tưởng đến những lời vừa nghe được...

Meo!

Sau một tiếng kêu kinh hãi, nó lập tức đứng bật dậy, xù lông phòng bị nhìn xung quanh.

Khắp nơi đều là lửa trại, còn có mùi cơm thơm phức.

Cách đó không xa, một bé gái xinh xắn như búp bê đang chảy nước miếng nhìn nó, rõ ràng chính là nguồn gốc của giọng nói đáng ghét vừa rồi!

Liếc mắt nhìn đám tướng sĩ xung quanh, Bạch Tiểu Mao cả giận, móng vuốt sắc bén thò ra.

Nó muốn bắt cóc bé gái này, sau đó bình an rời khỏi nơi này!

Thế nhưng ý nghĩ vừa mới nảy sinh, nó bỗng nhiên cảm thấy lông tơ dựng đứng, đó là một loại sợ hãi từ sâu trong linh hồn.

Ngoảnh đầu nhìn sang một bên khác, hai người phụ nữ xinh đẹp giống hệt đại tỷ tỷ, nhưng thực lực lại mạnh mẽ đến mức không thể tưởng tượng nổi cũng đang ở đó, hơn nữa còn thản

nhiên nhìn nó.

Kế hoạch chắc chắn là không thể thực hiện được, xem ra chỉ có thể nghĩ cách khác.

Bạch Tiểu Mao điều chỉnh lại khí thế, lớn tiếng quát: "Biết điều thì thả ta rời đi, nếu không một đám thủ hạ của ta nhất định sẽ khiến các ngươi chết không toàn thây!"

Tần Phong nghe vậy, thổi một hơi vào bát canh thịt rồi đáp: "Đa số đều chạy mất rồi, những con còn lại đều ở trong nồi cả rồi, có muốn múc cho ngươi một bát nếm thử không?"

Súc sinh... Bạch Tiểu Mao nhìn những nồi canh thịt thơm phức kia, nước mắt từ khóe miệng chảy xuống, những thứ này đều là huynh đệ của nó a!

Nó nghiến răng nghiến lợi, lại gầm lên một tiếng: "Các ngươi có biết ta là ai không?"

"Ồ, ngươi là ai?" Tần Phong hứng thú hỏi.

"Ta chính là Tây Vực Bạch Hổ Yêu Vương, vạn thú chi chủ! Trước khi ta nổi giận, mau chóng cút đi!"

Lời này vừa nói ra, bốn phía vốn đang ồn ào náo nhiệt trong nháy mắt liền yên tĩnh trở lại.

Bạch Tiểu Mao ngây người một lúc, những người này tại sao đều không nói gì, chẳng lẽ là bị ta dọa sợ rồi?

Không bao lâu sau, tiếng cười vang trời nối tiếp nhau vang lên.

"Ha ha ha, con vật nhỏ này thật biết nói đùa, chết tiệt, làm ta suýt sặc."

"Nếu ngươi là Bạch Hổ Yêu Vương, ta chính là Tây Vực Tư Mệnh."

"Không khoác lác thì ngươi không chịu được à? Nó cũng có thể làm Bạch Hổ Yêu Vương, vậy ta chính là Trấn Thần Ti Ngự đại nhân!"

Nhìn phản ứng kỳ quái của mọi người, Bạch Tiểu Mao xấu hổ và giận dữ.

Gầm!

"Không cho cười!"

Tiếng gầm của Bạch Tiểu Mao vừa dứt, một tiếng gầm khác lại vang lên, chấn động đến mức Bạch Tiểu Mao sợ hãi ngồi phịch xuống đất.

Tiểu Bạch xoa xoa bụng, xoay người đi đến chỗ thịt nướng, trực tiếp lấy một miếng, xé cắn.

Vừa rồi là tiếng kêu đói bụng sao?

Bạch Tiểu Mao có chút hoài nghi miêu sinh.

Ngay khi nó đang hoang mang không biết làm sao, chỉ thấy vị công tử áo đen kia ném tới một chiếc gương đồng.

"Tự mình xem đi."

Bạch Tiểu Mao không hiểu ý tứ, cúi đầu nhìn xuống, sau đó trừng lớn hai mắt.

Hình tượng hổ thú cao lớn uy mãnh trước kia đã biến mất, thay vào đó là một con thú nhỏ xinh xắn.

Thì ra lúc nó hôn mê, thiên phú biến hóa đã sớm biến mất.

Lúc này nó đã khôi phục lại hình dáng ban đầu, trên đầu còn bị hói một mảng, hiển nhiên là trước khi hôn mê, do đạo bạch quang kia ban tặng...

Bạch Tiểu Mao nuốt nước miếng, cẩn thận đứng dậy.

Tần Phong nói: "Bây giờ, thành thật khai báo thân phận của ngươi đi.

À, ngàn vạn lần đừng có ý định bỏ trốn, thực lực của nương tử ta ngươi cũng đã được chứng kiến rồi đấy.

Nếu ngươi không muốn đầu lìa khỏi cổ, tốt nhất là nên thành thật một chút."

Bạch Tiểu Mao lại liếc mắt nhìn hai người phụ nữ xinh đẹp kia, toàn thân run lên, bốn chân đều mềm nhũn ra.

Nó tự biết bỏ trốn chỉ có một con đường chết, liền đem lai lịch của mình kể rõ ràng rành mạch, không dám giấu diếm chút nào.

"Ta tên là Bạch Tiểu Mao, là một con Thấn Miêu, mười sáu năm trước sinh ra ở Thúy Xà Sơn, Tây Vực.

Ta vừa mới sinh ra không lâu, nương đã cùng với con Thấn Miêu khác bỏ đi, phụ thân tức giận bỏ nhà ra ngoài bôn ba, kết quả chết trong miệng một con Lang Vương, là gia gia đã nuôi ta khôn lớn."

Sắc mặt Tần Phong cứng đờ, những người khác cũng lộ ra vẻ mặt kỳ quái.

Trong "Đại Càn Bách Yêu Chí" có ghi chép về Thấn Miêu, thực lực không hiện rõ, nhưng tốc độ kinh người, trong đó cá thể giống cái có bản tính phóng đãng.

Hôm nay nghe nói, quả nhiên là danh bất hư truyền.

"... Ta và gia gia nương tựa lẫn nhau ở Thúy Xà Sơn, ngày ngày ăn không đủ no.

Năm ta năm tuổi, tuyết rơi liên miên, trong núi không có gì ăn,

gia gia ra ngoài tìm kiếm thức ăn, kết quả là không bao giờ quay trở lại nữa."

Sắc mặt mọi người khẽ biến, trong mắt Tần Phong lộ ra một tia thương cảm.

"Sau đó ta tìm được gia gia, đã không còn hơi thở, bên cạnh nó, còn có một thi thể Yêu Lang."

Đám tướng sĩ không khỏi thở dài một tiếng, Tần Phong an ủi: "Chắc hẳn là gia gia ngươi vì muốn tìm đồ ăn cho ngươi, vô tình gặp phải Yêu Lang, liều mạng đánh nhau đến mức lưỡng bại câu thương.

Ngươi có một người gia gia như vậy, đủ để tự hào rồi."

Bạch Tiểu Mao lắc đầu: "Con Yêu Lang kia là bị chết rét, gia gia ta là vì đói quá lâu, cộng thêm tuổi tác đã cao, một lần ăn quá nhiều, nên bị chết no."

Một trận gió đêm thổi qua, mọi người đều im lặng.

Mí mắt Tần Phong giật giật: "Ngươi nói tiếp đi."

Miêu sinh của Bạch Tiểu Mao có thể nói là một bộ phim đầy nước mắt, chỉ có thể dùng một chữ "thảm" để hình dung.

Không được ăn no là chuyện thường ngày, còn phải ngày ngày bị yêu thú khác bắt nạt, trốn đông trốn tây.

Tuy nhiên, cuộc sống như vậy đã thay đổi vào năm nó mười hai tuổi.

"... Năm đó, ở Thúy Xà Sơn xuất hiện Long Mạch, đại tỷ tỷ dẫn đầu chúng yêu đến núi, tiêu diệt Lang Vương không chịu phục tùng, sau đó thu nhận toàn bộ tiểu yêu trong núi bao gồm cả ta.

Có đại tỷ tỷ quản thúc, chúng ta những yêu thú thực lực yếu

kém cũng đã có cuộc sống tốt đẹp ở Tây Vực, không cần phải ngày ngày lo lắng đề phòng, thậm chí tu vi còn tiến bộ vượt bậc!"

Long Mạch chi địa?

Tần Phong ngắt lời: "Đại tỷ tỷ mà ngươi nói, chẳng lẽ chính là..."

"Đương nhiên là Bạch Hổ Yêu Vương nổi danh Tây Vực - Bạch Vô Địch rồi!

Tên ban đầu của ta là Tiểu Mao, chính là vì sùng bái đại tỷ tỷ, cho nên mới đổi tên thành Bạch Tiểu Mao."

Bạch Vô Địch? Trên đời này thật sự có cái tên "trung nhị" như vậy sao... Tần Phong tỏ vẻ nghi ngờ.

Cho đến khi Tiểu Bạch nhai xong miếng thịt trong miệng, nghiêng đầu nói: "Ơ? Ngươi quen nương ta sao?"

Được rồi, thật sự có... Sắc mặt Tần Phong cứng đờ.

Chương 490: Thiếu chủ giả mạo

Tiểu Bạch vừa dứt lời, tất cả mọi người đều nhìn sang.

Liệt Anh uống một ngụm rượu mạnh, hỏi: "Vừa rồi tiểu oa nhi này nói Hổ Vương Tây Vực là gì của nó?"

"Ta suýt chút nữa quên giới thiệu với Liệt tướng quân, mẫu thân của Tiểu Bạch chính là Bạch Hổ Yêu Vương đại danh đỉnh đỉnh của Tây Vực. Do duyên cớ, nàng ấy tạm thời cư ngụ tại phủ của ta." Tần Phong giải thích.

Lời này vừa nói ra, mọi người đều kinh ngạc.

Bạch Hổ Yêu Vương Tây Vực, ngay cả Tư Mệnh Tây Vực cũng phải kiêng dè vài phần, thực lực thông thiên. Chỉ bằng một mình, nàng ta đã thống lĩnh gần nửa Tây Vực, chiếm được Long Mạch chi địa, gần bằng Đại Càn sở hữu Thiên Thành ở Tây Vực.

Nói là khiến người nghe tin đã sợ mất mật cũng không ngoa.

Thế nhưng ai có thể ngờ được, cô bé phấn điêu ngọc trác này, lại chính là nữ nhi của hung thú kia?

"Chờ đã, Bạch Hổ Yêu Vương là giống cái sao?" Một tướng sĩ kinh ngạc nói: "Ta vẫn luôn cho rằng tồn tại khủng bố như vậy, nhất định là giống đực."

"Trước đây từng nghe người ta nói về giới tính của Bạch Hổ Yêu Vương, nhưng dưới trướng nó có rất nhiều yêu thú cấp bậc Yêu Vương, về sau cơ bản rất ít khi tự mình ra tay, cho nên thảo luận về nó cũng ngày càng ít."

"Vạn vạn không ngờ, Tần Sư vậy mà có thể thu phục được cả nữ nhi của Bạch Hổ Yêu Vương, thật sự là lợi hại."

Nghĩ đến đây, chúng tướng sĩ lần lượt lộ ra ánh mắt kính phục.

Chú ý lời lẽ của các ngươi, đừng để nương tử ta hiểu lầm... Tần Phong ho khan một tiếng, cẩn thận liếc mắt nhìn phản ứng của hai vị nương tử, may mà thần sắc như thường.

Ngay lúc này, Bạch Tiểu Mao toàn thân lông mao dựng đứng, lần nữa nhe răng trợn mắt, nhìn chằm chằm Tiểu Bạch, trong mắt hung quang lộ rõ.

Phản ứng này nằm ngoài dự liệu của Tần Phong, con mèo nhỏ này lại phát điên cái gì vậy?

Tần Phong cau mày: "Ngươi muốn làm gì? Tiểu Bạch là nữ nhi của đại tỷ của ngươi."

"Thì ra các ngươi và tên kia lúc trước là một bọn! Đến nước này rồi, còn muốn dùng thiếu chủ giả mạo để lừa gạt ta sao?! Các ngươi đừng mơ tưởng nữa, ta sẽ không nói cho các ngươi biết đại tỷ ở đâu đâu!"

"Ngươi có ý gì?"

"Còn giả vờ giả vịt? Hôm nay cho dù có chết ở đây, ta cũng phải cắn xuống một miếng thịt của ngươi, để báo đáp ân tình của đại tỷ!"

Bạch Tiểu Mao buông lời hung ác, tung người nhảy lên, với tốc độ như chớp, hung hăng lao về phía Tiểu Bạch.

Ý nghĩ của nó cũng đơn giản, những người khác nó đoán chừng đều đánh không lại, vậy chi bằng hung hăng dạy dỗ tên giả mạo thiếu chủ đáng ghét này một trận, như vậy chết cũng đáng.

Tiểu Bạch đang gặm xương thịt chậm rãi ngẩng đầu lên, mà móng vuốt sắc bén của Bạch Tiểu Mao đầy sát ý đã cận kề.

Ngay khi Bạch Tiểu Mao cho rằng mình đã thành công, cô bé thoạt nhìn vô hại này, miệng Trương mở ra, tiếp theo âm thanh chấn động màng nhĩ vang lên.

Không khí như bị nén lại, áp lực gió mạnh trực tiếp thổi bay Bạch Tiểu Mao, hung hăng đập vào một tảng đá khổng lồ, một dấu mèo in hằn rõ ràng.

Sau đó chỉ nghe thấy tiếng răng rắc răng rắc, trong nháy mắt, tảng đá khổng lồ liền vỡ vụn.

Chúng tướng sĩ trợn mắt há hốc mồm, chỉ cảm thấy trong tai ong ong tác hưởng, nhìn về phía cô bé kia, người sau lại như không có chuyện gì xảy ra, tự mình gặm lấy khúc xương thịt lớn.

Chỉ gầm lên một tiếng đã có uy lực như vậy, quả nhiên là nữ nhi của Bạch Hổ Yêu Vương, vậy mà khủng bố như thế!

Tần Phong ngây người một lúc, vội vàng chạy về phía đống đá vụn, không phải lo lắng đến sống chết của con mèo nhỏ kia, chỉ là hắn còn rất nhiều chuyện muốn hỏi đối phương.

Tây Vực rõ ràng đang xảy ra biến cố, hơn nữa vừa rồi đối phương nói thiếu chủ giả mạo là có ý gì?

Vội vàng lật tung đống đá vụn, thân ảnh của Bạch Tiểu Mao xuất hiện.

Đồng tử dị năng quét qua, Tần Phong thở phào nhẹ nhõm, may mà không nguy hiểm đến tính mạng.

Lúc này, Bạch Tiểu Mao cũng mở mắt ra, thần sắc trước là mơ màng, tiếp theo là khiếp sợ, sau đó là mừng rỡ như điên.

Nó nhảy ra khỏi đống đá vụn, sau đó chạy về phía Tiểu Bạch, trong miệng kích động gọi: "Thiếu chủ, ngài nhất định là thiếu chủ thật!"

Lại một tiếng gầm vang lên, trên đống đá vụn, lại thêm một dấu mèo.

...

"Vậy là, ngươi từ chiêu thức của Tiểu Bạch, xác nhận thân phận của nó?" Tần Phong nhướng mày.

Bạch Tiểu Mao vẻ mặt sùng bái: "Chỉ bằng tiếng gầm đã có uy lực như vậy, quả thực giống hệt đại tỷ, nó nhất định là thiếu chủ của chúng ta!"

"Đã không còn nghi ngờ gì nữa, vậy thì nói cho chúng ta biết rốt cuộc Tây Vực đã xảy ra chuyện gì. Ngươi rõ ràng là thuộc hạ của Bạch Hổ Yêu Vương, tại sao lại chặn đường cướp bóc. Còn nữa, thiếu chủ giả mạo mà ngươi nói lúc trước là có ý gì? Nương của Tiểu Bạch, hiện giờ đang ở đâu?"

Đối mặt với một loạt câu hỏi của Tần Phong, Bạch Tiểu Mao trầm mặc một lát, sau đó bắt đầu kể lại.

Tây Vực ngoại trừ Trảm Yêu Ti, Bạch Hổ Yêu Vương Bạch Vô Địch có thể nói là độc bá một phương.

Trên toàn cõi Tây Vực, ngoại trừ Đồ Sơn Hồ tộc dám đối đầu với Bạch Vô Địch, còn lại yêu quỷ gặp phải, đều phải tránh xa ba thước.

Nhưng chuyện gì cũng không có tuyệt đối, chỉ một tháng trước, địa bàn của Bạch Vô Địch đã nghênh đón một đám khách không mời mà đến.

Đám người kia khoác áo choàng dài đen đỏ xen kẽ, đầu đội

mặt nạ quỷ, thực lực kinh người, vậy mà đánh cho một đám Yêu Vương liên tiếp bại lui.

Kẻ cầm đầu, thậm chí có thể sánh ngang với Bạch Vô Địch.

Tần Phong nghe đến đây, thần sắc biến đổi, cách ăn mặc của đám người này, chẳng phải giống hệt đám người bí ẩn xâm nhập Tề Nguyên Thành và Tấn Dương Thành lúc trước sao?

Xem ra, hình ảnh mà thuật quan tinh nhìn thấy không sai.

"Vậy nương của Tiểu Bạch thế nào rồi?" Tần Phong lo lắng hỏi.

"đại tỷ thực lực vô song, thi triển kết giới lại thi triển bản mệnh thần thông, đánh lui toàn bộ đám người không biết tự lượng sức mình kia!"

Tần Phong nghe vậy giật mình, thực lực của đám người kia, hắn tận mắt nhìn thấy, Thần Tướng đại nhân cùng Tam Thập Lục Tinh liên thủ, cộng thêm Bắc Quỷ Thủ ra mặt, mới đánh lui được đám người kia khỏi Tấn Dương Thành.

Không ngờ, vị nương kia, vậy mà lại có thực lực khủng bố như vậy, quả nhiên xứng danh vô địch...

"Sau đó thì sao?"

"đại tỷ cảm thấy đám người này không đơn giản, liền phái chúng ta đi khắp nơi tìm kiếm tin tức của bọn chúng. Sau đó, một người toàn thân bị hắc vụ bao phủ đến sào huyệt của đại tỷ, nói là mang theo thiếu chủ, lấy đó uy hiếp. Kết quả hắc vụ kia thừa lúc đại tỷ không đề phòng, đánh trọng thương đại tỷ, sau đó rất nhiều Yêu Vương đều bị giết, chúng ta cũng tứ tán chạy trốn."

"... Không còn sự ràng buộc của đại tỷ, rất nhiều yêu quỷ bắt đầu tấn công thành trì của nhân tộc. Chỉ có một bộ phận nhỏ vẫn

kiên trì tuân thủ quy củ của đại tỷ, ta chính là một trong số đó. Vì thực lực yếu kém, cho nên mới tụ tập cùng nhau cướp bóc thương nhân của nhân tộc, sau đó thì gặp được các ngươi."

Tần Phong sắc mặt ngưng trọng, có lẽ lúc trước Mặc tỷ đột nhiên muốn chạy đến Tây Vực, chính là biết được biến cố của Tây Vực.

Nhưng mục đích làm như vậy của đám người kia rốt cuộc là gì?

Liên tưởng đến những gì mà người đeo mặt nạ quỷ đã làm trước đây, Tần Phong đột nhiên có một suy đoán - chẳng lẽ là nhắm vào Long Mạch mà Bạch Vô Địch chiếm giữ?

"Ta tin tưởng với thực lực của đại tỷ, nhất định vẫn còn sống, hiện tại thiếu chủ thật sự cũng đã trở về! Chỉ cần mượn danh nghĩa của thiếu chủ, tập hợp huynh đệ tứ tán, chúng ta nhất định có thể tìm được đại tỷ, sau đó tiêu diệt đám người kia!" Bạch Tiểu Mao tràn đầy tự tin.

Chương 491: Đổi cái bát to hơn đi

Tần Phong đối với việc này lại chẳng hề xem trọng, yêu quỷ vốn dĩ chính là ô hợp chi chúng, trước đó có thể ngưng tụ một đoàn, bất quá là nhìn trúng Long Mạch mê hoặc, cùng với sợ hãi Bạch Hổ Yêu Vương thực lực mà thôi.

Điểm rõ ràng nhất chính là, Tiểu Bạch nương một khi sinh tử không rõ, những yêu quỷ kia liền nguyên hình tất lộ.

Đương nhiên, những yêu quỷ này sẽ như thế nào hắn căn bản không để ý, hắn đến Tây Vực này chẳng qua là lo lắng Mạc tỷ an nguy mà thôi.

Nghĩ đến đây, Tần Phong hỏi: "Vậy ngươi trước đó có từng nhìn thấy một vị thân mặc hắc bào nữ tử, nàng tự xưng Mặc Tam Di?"

Bạch Tiểu Mao nghe vậy, suy tư một lát sau, lắc đầu: "Như ta loại thực lực nhỏ yếu yêu thú này, là không có tư cách ở bên cạnh đại tỷ tỷ.

Có lẽ chờ sau này tìm được những yêu thú khác, bọn họ có thể biết cũng không nhất định."

"Cũng chỉ có thể như vậy." Tần Phong thở dài một tiếng.

"Vậy tiếp theo ngươi liền cùng chúng ta ở cùng một chỗ, đến lúc đó gặp phải những yêu thú khác, cũng có thể bớt đi công phu giải thích.

Đúng rồi, ngươi nói rất nhiều ngày chưa ăn gì, có muốn ăn

chút canh thịt không?" Tần Phong bưng đến một cái bát nhỏ, chỉ vào nồi canh đang sôi hỏi.

Bạch Tiểu Mao nhìn canh thịt thơm phức kia, thần sắc do dự, dù sao bên trong đều là đồng bọn cùng nó kề vai chiến đấu!

Mới vừa rồi, trong nồi sắt những miếng thịt thơm ngon béo ngậy đang sôi sùng sục, còn từng miếng từng miếng gọi nó là đại vương.

Tần Phong nhìn ra sự do dự của nó, ngược lại có chút ngoài ý muốn, yêu thú thế mà cũng có loại có tình cảm như vậy.

Hắn trong sách từng xem qua, yêu thú thật sự đói khát, đừng nói đồng loại, thậm chí ngay cả con nối dõi cũng sẽ nuốt chửng.

"Nếu ngươi không nỡ lòng thì thôi vậy, ta chỗ này vừa vặn còn có một ít..."

Lời còn chưa dứt, đã bị Bạch Tiểu Mao cắt ngang: "Có thể đổi cho ta một cái bát to hơn được không?"

Tần Phong há hốc mồm, không biết nên nói cái gì.

Không bao lâu, Bạch Tiểu Mao liền bắt đầu ăn ngấu nghiến, e rằng nó nằm mơ cũng không nghĩ tới, hảo huynh đệ của mình ăn ngon như vậy.

.....

Ăn xong, Võ Hầu quân an doanh, tại chỗ nghỉ ngơi.

Cân nhắc đến Tây Vực dị biến, liên tưởng đến đám người thần bí kia, Tần Phong cảm thấy vẫn nên sớm chào hỏi Liệt tướng quân cùng chúng tướng sĩ một tiếng.

Dù sao trong bức tranh quan tinh thuật của hắn, tên Quỷ Phật thực lực cường đại kia chính là tiến vào Quỳnh Vũ thành, không

biết có ý đồ gì.

Võ Hầu quân cùng Liệt tướng quân tuy lợi hại, nhưng ở trước mặt chênh lệch thực lực tuyệt đối, nếu không có phòng bị, y nguyên có khả năng chịu thiệt thòi lớn.

Nghĩ đến đây, Tần Phong liền đem lo lắng của mình nói với Liệt Anh.

"Thật sự có chuyện này?" Ngay cả người thô kệch như Liệt Anh, nghe được những chuyện đám người thần bí kia làm trước đó, thần sắc cũng ngưng trọng lên.

Có thể xâm nhập Thiên Thành, còn có thể bình an vô sự dưới tay Thần tướng đại nhân, thực lực này, thật sự là kinh hãi.

Điều khiến hắn lo lắng nhất chính là, địch nhân có thực lực cường hãn như vậy, còn không chỉ một người.

"Đối mặt với địch nhân như vậy, nhân số chiếm cứ ưu thế đã vô dụng, thậm chí ngay cả thuốc nổ có thể mang đến hiệu quả cũng cực kỳ hữu hạn.

Tình huống này tốt nhất là liên lạc Tây Vực Trảm Yêu Ti, như vậy, cũng có thể để Trảm Yêu Ti phái đến chi viện cường lực, đối kháng cường địch." Tần Phong đề nghị.

"Theo lời con tiểu yêu kia nói, Đại Càn Tây Vực lúc này chắc chắn hỗn loạn vô cùng, Quỳnh Vũ thành Hồng Liên Trảm Yêu Ti hướng Phụng Thiên Thành cầu viện, e rằng chính là bởi vì Tây Vực Trảm Yêu Ti phân thân thiếu thốn.

Huống chi, cường địch mà ngươi nói, chưa chắc đã ở trong Quỳnh Vũ thành, nếu không đám yêu quỷ kia vì sao lại vây mà không công?

Nếu là yêu quỷ bình thường, Võ Hầu quân ta đủ để đối phó."

Liệt Anh tuy rằng luôn cho người ta một loại hình tượng thô lỗ, nhưng cũng là thô trung hữu tế.

Phân tích như vậy, đâu ra đấy.

Tần Phong thở dài một tiếng, sau đó nói: "Thực ra, Liệt tướng quân, ta trước khi từ Phụng Thiên Thành xuất phát, liền thử dùng quan tinh thuật bói toán một quẻ.

Ta tuy không biết những kẻ đó đang âm mưu cái gì, nhưng ta có thể xác định một chút, một trong số những kẻ địch cường đại kia, hiện tại đã ở trong Quỳnh Vũ thành."

Liệt Anh nhíu mày, sau đó có chút kinh ngạc nghiêng đầu nhìn Tần Phong một cái.

Bốc toán chi thuật, đó chính là sở trường của Thiên Giám Quốc Sư, Đại Càn tứ vực rung chuyển, yêu quỷ hoành hành, lại thủy chung chưa từng động đến căn bản.

Nguyên nhân chính là có Thiên Giám Quốc Sư tọa trấn.

Liệt Anh tin tưởng đối phương không có lý do gì lừa hắn, cho nên mới càng thêm khiếp sợ.

Tần Phong mới bao nhiêu tuổi, vậy mà cũng có thủ đoạn như vậy? Tương lai tiền đồ bất khả hạn lượng a.

Thử nghĩ xem, nếu có một quân sư có thể liệu sự như thần đến thống lĩnh Võ Hầu quân, Võ Hầu quân trở thành Đại Càn đệ nhất quân đội chẳng phải là chuyện sớm muộn?

Đương nhiên, Liệt Anh trong lòng cũng minh bạch, chuyện này không thể nóng vội, hiện tại cần xử lý nhất vẫn là biến cố Quỳnh Vũ thành.

"Theo như ngươi nói, quả thực cần phải nói với Tây Vực Trảm

Yêu Ti một tiếng.

Ta sẽ phái người đem tin tức này truyền đến Thiên Thành gần nhất, Thiên Thành chi địa thường thường đều có bảo khí truyền tin.

Có thể đem sự tồn tại của cường địch, nhanh chóng thông tri đến Tam Thập Lục Tinh cùng Thập Nhị Thần Tướng bên kia." Liệt Anh vuốt cằm nói.

Tần Phong nghe vậy gật gật đầu, hiện tại cũng chỉ có thể như vậy.

Sau khi cùng Liệt Anh nói chuyện xong, Tần Phong liền trở về chỗ nghỉ ngơi.

Liễu Kiếm Ly trong lòng ôm Tiểu Bạch đã ngủ say, nhìn từ xa, thật sự giống một đôi mẫu tử.

Tần Phong trong lòng cảm khái, có lẽ tương lai có con, chính là hình ảnh như vậy đi.

"Phi Lan đâu?"

"Đang canh gác."

"Nơi này có Võ Hầu quân thủ vệ, nàng không cần phải làm những thứ này."

"Cẩn thận một chút tổng không sai, chờ ta đi đổi nàng." Liễu Kiếm Ly nhỏ giọng nói, dường như là sợ đánh thức Tiểu Bạch.

"Để ta ôm nó đi, nàng cũng có thể nghỉ ngơi một chút." Tần Phong tiếp nhận Tiểu Bạch, nó còn đang mút mát miệng, dường như là đang hồi tưởng mỹ vị tối nay.

Thế nhưng không bao lâu, Tần Phong liền nghe Tiểu Bạch trong miệng lẩm bẩm: "Nương, Mặc Di."

Hắn từ trong ngực móc ra miếng nghịch lân kia, phía trên còn tản ra kim quang yếu ớt cùng khí tức hư vô mờ mịt, không biết dẫn đến nơi nào.

.....

Quỳnh Vũ thành, đêm đã khuya, vạn nhà đèn đuốc tắt ngấm, chỉ có đèn lồng treo trên đường phố, còn tản ra ánh lửa yếu ớt, chiếu con đường tối đen, lúc sáng lúc tối.

Thời gian đã muộn như vậy, theo lý mà nói, phần lớn mọi người sớm nên tiến vào mộng đẹp.

Thế nhưng, trên đường phố, lại có lác đác bách tính, như thi khôi đi về một hướng, cho đến khi hình thành dòng người.

Mục đích của bọn họ là một gian từ đường.

Cửa lớn sơn đen treo đầy dây leo, tường đỏ dưới ánh lửa, phản chiếu ánh sáng đỏ tươi.

Mọi người trật tự, lần lượt tiến vào từ đường, quỳ lạy tồn tại được thờ phụng bên trong.

Đó là một pho tượng kỳ dị, hình dạng giống trâu, trên đầu mọc bốn cái sừng, khoác trên mình bộ lông trắng như cước.

Rõ ràng là tượng, lại giống như sinh vật sống, con ngươi đỏ tươi dường như đang quan sát mọi người đang quỳ lạy, mang theo ánh mắt giễu cợt.

Mà những bách tính này mỗi người đều là hai mắt vô thần, chỉ là lặp đi lặp lại động tác quỳ lạy, chu hoàn phục thị, như thể con rối bị điều khiển.

Khí thể màu đen từ trên đầu bách tính thoát ra, dày đặc, xoay quanh trên không từ đường.

Cuối cùng lại hóa thành một cỗ dòng thác, chui vào trong cơ thể pho tượng kỳ dị.

"Bộp!"

Một trận gió đêm thổi qua, đầu của một người rơi xuống.

Nhưng hắn lại giống như không có việc gì, đem đầu đặt trở về, tiếp tục quỳ lạy, không biết mệt mỏi.....

Chương 492: Xem Âm Dương, Đoán Ngũ Hành, Nhìn Nhật Nguyệt Trong Lòng Bàn Tay

Giờ Tí ngày hôm sau, Trần Phong cùng mọi người đến ngoại thành Quỳnh Vũ.

Đại quân Võ Hầu hùng hậu không đi theo cùng mà phân tán ẩn nấp trong Mộc Lâm ở dãy núi gần đó.

Theo ý của Tần Phong, đây gọi là hóa chỉnh thể thành lẻ loi, có thể tránh được sự chú ý của kẻ địch.

Xét cho cùng, nếu như thuật xem sao của hắn dự đoán không sai, thì hắc sắc đại phật quỷ dị kia e là đã sớm vào trong thành Quỳnh Vũ rồi.

Hiện giờ địch ở trong tối, ta ở ngoài sáng.

Đại quân kéo vào thành rất có thể sẽ bị mai phục, bị kẻ địch nhất võng tóm gọn.

Nếu đã như vậy, biện pháp ổn thỏa nhất chính là trước tiên giấu quân đội đi, sau khi thăm dò được động tĩnh của kẻ địch, lại cho chúng một chiêu đánh úp.

Lúc này, Thương Phi Lan và Liễu Kiếm Ly đều đã thay đổi cách ăn mặc, mặc áo vải thô thông thường, trên mặt che khăn che đi dung nhan xinh đẹp.

Liệt Anh cũng cởi bỏ khôi giáp, ăn mặc như một tiều phu bình thường, chỉ là thể trạng của hắn rõ ràng là quá mức hùng tráng.

Bọn họ làm như vậy cũng là do Tần Phong chỉ thị, hai nàng dung mạo quá mức xuất chúng, mà Liệt Anh mặc quân phục cũng rất dễ thấy.

Chỉ có cải trang mới không thu hút sự chú ý của người khác.

Sau khi một đoàn người bước vào cổng thành, Tần Phong nhìn quanh bốn phía, lông mày hơi nhíu lại.

Thành Quỳnh Vũ không phải Thiên Thành, mà là một tòa thành trì cỡ trung bình, số lượng dân cư trong vòng hai trăm dặm xung quanh cũng coi như là đứng đầu.

Trên đường phố người đến người đi, khói bếp trong thành mù mịt, rõ ràng là một cảnh tượng yên bình.

Thế nhưng cảnh tượng này sao lại giống một tòa thành trì bị yêu quỷ bao vây?

“Liệt tướng quân, trong dãy núi ngoài thành, tướng sĩ Võ Hầu quân có phát hiện ra tung tích yêu quỷ không?”, Tần Phong thấp giọng hỏi.

Liệt Anh lắc đầu: “Nếu có tình huống phát sinh, bộ hạ của ta sẽ đốt khói báo hiệu mà chỉ Võ Hầu quân mới hiểu được.”

“Hai nàng, hai người có cảm nhận được khí tức gì kỳ quái không?”, Tần Phong nghiêng đầu hỏi.

Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan sau khi cảm nhận một phen, đều lắc đầu.

“Thật kỳ lạ, dân chúng trong thành không có gì bất thường, ngoài thành cũng không tìm thấy tung tích yêu quỷ, chẳng lẽ là đám người Hồng Liên Trảm Yêu Ti của thành này đang đùa bỡn lão tử?”, Liệt Anh bực bội nói.

“Sự việc bất thường tất có yêu quái, Liệt tướng quân, ngươi đi phủ nha môn và Trảm Yêu Ti xem thử, có lẽ có thể hỏi thăm được chút gì đó.

Ta mang theo hai nàng đi dạo trong thành một vòng, nghe ngóng xem dân chúng trong thành nói như thế nào.

Lúc chạng vạng tối, chúng ta tập hợp ở tửu lâu trước mặt này.”, Tần Phong đề nghị.

“Cũng được, vậy các ngươi tự cẩn thận một chút.”, Nói xong, Liệt Anh liền dẫn theo mấy tên lính cải trang rời đi.

Tần Phong cùng mọi người cũng bắt đầu hành động.

…

Tửu lâu, trà quán, chợ búa, phàm là nơi nào có nhiều người, Tần Phong đều đi qua một lượt.

Dân chúng trong thành an cư lạc nghiệp, căn bản không có một chút nào là lo lắng sợ hãi.

Ngay cả những thứ mà bọn họ nói chuyện phiếm, cũng đều là một số chuyện vặt vãnh.

Ví dụ như là nhà lão gia nào đó lại nạp thiếp, hay là quả phụ nhà ai nửa đêm không nhịn được tịch mịch, ra ngoài vụng trộm với đàn ông, không gì hơn cái này.

Nhưng càng là như vậy, Tần Phong càng cảm thấy kỳ quái.

Là một người nghe lén lão luyện, Tần Phong biết rõ ràng, trong thời buổi loạn lạc như vậy, cho dù là Tấn Dương Thành nho nhỏ, đề tài bàn tán lúc trà dư tửu hậu của mọi người về cơ bản đều không thể tách rời yêu quỷ và Trảm Yêu Ti.

Thế nhưng ở thành Quỳnh Vũ này, vậy mà lại không có một ai

bàn tán về những nội dung đó.

Điều này sao có thể?

Hơn nữa hắn luôn có một loại cảm giác, những người qua lại này, những bách tính nói chuyện phiếm trong trà quán tửu lâu này.

Mặc dù nhìn qua không khác gì với những người hắn từng gặp ngày thường, nhưng luôn cảm thấy trên người bọn họ thiếu đi thứ gì đó.

Nhưng cụ thể là thiếu thứ gì, Tần Phong lại không nói ra được.

Thi triển song đồng dị năng và Tam Thiên Vọng Khí Thuật, quét qua từng người một, những người này cũng không có gì khác biệt so với bách tính bình thường.

Tần Phong lắc đầu, gạt bỏ suy nghĩ kỳ quái trong đầu đi.

Hắn lại lấy nghịch lân của Mặc tỷ ra xem, không có gì thay đổi, xem ra Mặc tỷ không có ở thành Quỳnh Vũ.

Nghiêng đầu nhìn sang, hai nàng yên lặng ngồi ở một bên, Tiểu Bạch và tiểu miêu yêu kia vẫn còn đang ăn uống ngon lành.

Tần Phong đưa tay véo lấy cổ Tiểu Bạch Mao, xách đến trước mặt hỏi: “Trong thành có cảm nhận được khí tức quen thuộc nào không?”

Tiểu Bạch Mao vội vàng lắc đầu, nói: “Sau khi tách ra với đại tỷ đầu, yêu thú biết điều không thể nào xâm nhập vào thành trì của nhân tộc.

Mà yêu thú không biết điều, nhất định sẽ gây ra động tĩnh rất lớn.

Trong thành này, hẳn là không có kẻ nào ta quen biết.”

Tần Phong nhíu mày, hắn luôn cảm thấy tiểu miêu yêu này ngoại trừ ăn ra, hình như chẳng có tác dụng gì.

“Các ngươi không có phương thức liên lạc đặc biệt nào sao? Ví dụ như làm dấu hiệu, lưu lại mùi gì đó?

Trước kia lúc các ngươi ở dưới trướng nương Tiểu Bạch, giữa các ngươi đều liên lạc như thế nào?”

Tiểu Bạch Mao suy nghĩ một lát rồi đáp: “Yêu thú có thực lực cường đại, sẽ có Tinh Thủy Thạch do đại tỷ đầu ban cho, chỉ cần rót khí cơ vào trong đó hoặc là dẫn động thần thức, là có thể thông báo cho đồng bạn gần đó.

Bất quá ta chỉ là một tiểu yêu, không có tư cách sở hữu thứ đó.”

Tinh Thủy Thạch, thứ này sao nghe quen tai thế nhỉ.

Đột nhiên, Tần Phong vỗ trán: “Sao ta lại quên mất chuyện này chứ.”

Mò mẫm trong túi không gian một hồi, không bao lâu, Tần Phong liền lấy ra một vật giống như giọt nước.

Tiểu Bạch trừng lớn hai mắt: “Tinh Thủy Thạch!”

Không sai, vật này chính là Tinh Thủy Thạch, lúc trước khi Tần Phong rời khỏi Tấn Dương Thành, Mặc tỷ đã tặng cho hắn.

“Thứ này có hiệu quả trong phạm vi bao nhiêu?”, Tần Phong lại hỏi.

Tiểu Bạch thành thật trả lời: “Ta nghe những kẻ khác nói, trong vòng ba mươi dặm, chỉ cần rót khí cơ vào, đều có thể cảm ứng lẫn nhau.”

Tần Phong bừng tỉnh đại ngộ, sau đó dẫn động thần thức chui

vào trong đó, tiếp đó chỉ thấy một mảnh thiên địa đen kịt, dưới chân giống như vực sâu không thấy đáy.

Lấy hắn làm trung tâm, một vòng gợn sóng nổi lên, khuếch tán ra xung quanh, không có bất kỳ dị động nào khác.

Đột nhiên, trong thiên địa yên tĩnh vang lên tiếng nước chảy.

Tần Phong phát hiện, ở hướng tây bắc của hắn, lại có một vòng gợn sóng ập tới, va chạm với gợn sóng của hắn, sau đó chậm rãi tiêu tán.

Toàn bộ thiên địa, vào lúc này, cũng khôi phục lại sự yên tĩnh.

Tần Phong mở mắt ra, đem những gì vừa nhìn thấy nói cho Tiểu Bạch Mao.

Tiểu Bạch Mao đáp: "Đó là kẻ khác có Tinh Thủy Thạch cảm nhận được khí tức của ngươi, đang đáp lại ngươi.

Nếu ta đoán không lầm, nó hẳn là sẽ đến nơi này tìm ngươi, chúng ta chỉ cần ở yên trong thành chờ là được, bất quá…"

"Bất quá cái gì?", Tần Phong tò mò hỏi.

"Từ sau khi đại tỷ đầu không biết tung tích, rất nhiều kẻ cường đại đã phản bội, luôn truy sát những yêu thú trung thành và tận tâm.

Cho nên tồn tại mà ngươi chiêu dụ đến, chưa chắc đã đáng tin, ngươi tốt nhất nên cẩn thận một chút.", Tiểu Bạch nhắc nhở.

Tần Phong nghe vậy, gật gật đầu, đạo lý này hắn tự nhiên là hiểu.

Chỉ là có hai nàng ở bên cạnh, nếu như kẻ đến không phải người tốt, người cần cẩn thận cũng chỉ có đối phương mà thôi.

Đúng lúc này, bên tai Tần Phong bỗng nhiên vang lên một đạo âm thanh: “Phê Âm Dương đoán Ngũ Hành, xem Nhật Nguyệt trong lòng bàn tay, đo Phong Thủy xem Lục Hợp, nắm Càn Khôn trong tay áo.

Vị công tử này, có cần bần đạo tính cho ngươi một quẻ hay không?”

Chương 493: Nếu bần đạo không tính sai, ngươi có hai trai hai gái

"Khẩu khí lớn như vậy? Nhai kẹo cao su à..." Tần Phong tìm kiếm xung quanh, chỉ thấy một người đàn ông trung niên gầy gò, râu dài, khoác áo dài màu xám, tay cầm cờ trắng, trên cờ trắng còn viết ba chữ lớn - Tái Bán Tiên!

Một luồng khí tức gian xảo phả vào mặt.

Không biết vì sao, Tần Phong luôn cảm thấy người này có chút quen mắt.

"Chúng ta đã gặp nhau trước đây sao?" Tần Phong nghi ngờ hỏi.

"Bần đạo thường xuyên đi khắp nơi, chỉ đường cho người khác, công tử đã gặp bần đạo cũng không có gì lạ." Người đàn ông trung niên cười nói.

Tần Phong nhớ lại một chút, những người đã gặp trước đây, không có ai có thể trùng khớp với người này.

Thi triển Song Đồng dị năng quan sát kỹ lưỡng một lượt, cũng không nhìn ra điểm gì đặc biệt, hẳn là một kẻ lừa đảo mà thôi.

Hừ, ở trước mặt Văn Thánh Đạo Giả mà múa rìu qua mắt thợ, khác nào múa kiếm trước mặt Quan Công.

Xác định người này không có gì đặc biệt, Tần Phong cũng lười để ý, phẩy tay nói: "Không cần, ngươi đi nơi khác đi."

Bị từ chối, người đàn ông trung niên không rời đi, ngược lại tiếp tục nói: "Bần đạo tính toán không sót một việc, quẻ không ra vô ích, hôm nay gặp công tử cũng coi như là duyên phận, chi bằng để công tử miễn phí xem tướng một chút."

Nói xong, người đàn ông trung niên liền đánh giá Tần Phong, sau đó cảm thán nói: "Ngọc thụ lâm phong, nhân trung long phượng, công tử tuy tuổi còn trẻ, nhưng danh lợi song thu chỉ là chuyện sớm muộn, tương lai nhất định danh chấn thiên hạ, ai ai cũng biết."

Lời nói sáo rỗng, quả nhiên là kẻ lừa đảo... Tần Phong nhướng mày: "Vậy thì đa tạ đại sư cát ngôn."

"Dễ nói, dễ nói." Người đàn ông trung niên cười vuốt râu, sau đó nhìn về phía Kiều Trang đang cải trang là Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan, kinh ngạc nói: "Hai vị này... Không được rồi, không được rồi, chỉ riêng khí chất này đã giống như tiên tử hạ phàm, nhìn dáng người và căn cốt, rõ ràng là tướng mạo vượng phu ích tử."

Người đàn ông trung niên vừa bấm đốt ngón tay lắc đầu, vừa nói với Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan:

"Nếu bần đạo bói toán không sai, tương lai ngươi có thể sinh một đứa con trai."

"Còn ngươi, tương lai có thể sinh một đứa con gái."

Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan vẫn luôn im lặng, nghe vậy liền liếc mắt nhìn sang.

Tần Phong cười thầm trong lòng, ta không để ý đến ngươi, ngươi còn chưa chịu buông tha sao? Lừa người dám lừa đến trên đầu nương tử của ta...

"Đại sư thật lợi hại, ngay cả việc sinh con trai hay con gái cũng

có thể nhìn ra. Không giấu gì đại sư, lần này ta mang theo đường tỷ và đường muội đến Tây Vực thăm người thân, vậy đại sư không bằng cũng xem giúp ta, tương lai ta có thể có mấy trai mấy gái?"

Lời nói dối đường tỷ đường muội, tự nhiên là để thả bom khói cho cái gọi là Tái Bán Tiên này, chờ xem nếu đối phương nói sai, cũng có thể vạch mặt hắn ta ngay tại chỗ!

Quả nhiên người đàn ông trung niên mắc bẫy, lại bấm đốt ngón tay ra vẻ đạo mạo nói: "Chúc mừng công tử, nếu bần đạo không tính sai, tương lai ngươi có thể có hai trai hai gái."

Kẻ lừa đảo tự vạch trần... Tần Phong lại hỏi một câu: "Đại sư chắc chắn không nhìn nhầm chứ, không bằng nhìn kỹ thêm hai lần nữa?"

Người đàn ông trung niên xua tay: "Một lần định quẻ, nhìn lại sẽ không còn chính xác nữa."

"Vậy đại sư e là hôm nay đã nhìn nhầm rồi, sự tình đã đến nước này, cũng không giấu gì đại sư nữa, kỳ thực hai vị này không phải là đường tỷ đường muội của ta."

"Bần đạo biết, hai vị này đều là nương tử của ngươi." Người đàn ông trung niên cười nói.

Tần Phong có chút kinh ngạc: "Vậy mà đại sư biết, vậy ta muốn hỏi đại sư, hai vị nương tử của ta chỉ có một trai một gái, sao tính lên đầu ta, lại thành hai trai hai gái? Chẳng lẽ ta đường đường là nam tử hán, lại có thể tự mình sinh con hay sao? Mong đại sư giải thích cho ta."

"Chuyện này có gì kỳ lạ, công tử mệnh phạm đào hoa, nhân duyên chưa dứt, một trai một gái còn lại, tự nhiên sẽ có nữ tử khác sinh cho ngươi." Người đàn ông trung niên vuốt râu, hùng hồn nói.

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Tần Phong cứng đờ, Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan đồng loạt nhìn sang, ánh mắt kia vô cùng ý vị sâu xa.

Nguy hiểm, nguy hiểm, nguy hiểm!

Trong lòng cảnh giác, Tần Phong quát lớn: "Thật là hoang đường! Trong lòng ta ngoài hai vị nương tử ra, không thể chứa thêm nữ nhân nào khác, ngươi muốn bôi nhọ ta là có ý đồ gì?! Ta không muốn nhìn thấy ngươi nữa, mau đi đi."

Người đàn ông trung niên lắc đầu, xách cờ trắng xoay người rời đi, chỉ là khi đi còn để lại một câu nói như vậy: "Ta biết công tử đến Tây Vực là vì tìm người, nếu không tìm được manh mối, không bằng đến Mẫu Đơn Lâu uống một chén, có lẽ sẽ có thu hoạch."

"Mẫu Đơn Lâu gì chứ? Thật kỳ quái, nghe đã không phải là nơi đứng đắn gì rồi. Hai vị nương tử, người kia vừa nhìn đã biết là lang băm, lời nói đều là bịa đặt, các nàng ngàn vạn lần đừng tin là thật. Hơn nữa, ta là người như thế nào, các nàng còn không rõ sao?" Tần Phong vội vàng biện minh cho mình.

Liễu Kiếm Ly khẽ nói: "Người kia có để lại đồ cho ngươi."

"Nhìn trên bàn." Thương Phi Lan bổ sung một câu.

Tần Phong cúi đầu nhìn, chỉ thấy trên bàn rượu còn đọng lại tám chữ lớn - Tai nghe là hư, mắt thấy là thật.

Hình ảnh này sao lại quen thuộc như vậy?

Tần Phong nhớ lại, lúc trước vừa vào Phụng Thiên Thành không lâu, một người kể chuyện trong quán rượu cũng từng để lại cho hắn tin tức tương tự.

Dáng người gầy gò, khí chất gian xảo, chẳng lẽ tên thầy bói

này chính là người kể chuyện lúc trước?

Nghĩ đến đây, Tần Phong vội vàng chạy đến bên cửa sổ, nhìn ra ngoài quán rượu, bóng người cầm cờ trắng kia chỉ trong nháy mắt đã biến mất trong dòng người.

"Nương tử, người vừa rồi..."

"Là cao thủ, không nhìn thấu." Liễu Kiếm Ly khẳng định nói.

Thương Phi Lan cũng bổ sung: "Văn Thánh Đạo Giả cao phẩm, có thể che giấu thiên cơ, che giấu khí tức trên người mình."

"Ý của nương tử là, hắn ta là Văn Thánh Đạo Giả cao phẩm?"

Thương Phi Lan gật đầu, sau đó yên lặng nhìn Tần Phong, ánh mắt tuy bình tĩnh, nhưng lại như có dòng chảy ngầm cuồn cuộn.

Liễu Kiếm Ly cũng vào lúc này nhìn sang.

"Sao các nàng lại nhìn ta như vậy?" Tần Phong chỉ cảm thấy lông tơ sau lưng dựng đứng.

"Văn Thánh Đạo Giả cao phẩm, thủ đoạn bói toán sẽ không yếu." Thương Phi Lan thản nhiên nói một câu.

Tần Phong nghe vậy, sắc mặt cứng đờ.

...

Theo mặt trời lặn về tây, màn đêm buông xuống.

Trong dòng người qua lại, có người dừng bước, đổi hướng.

Một số người bán hàng rong đang rao hàng bên đường, lời còn chưa nói hết, bỗng nhiên bắt đầu dọn hàng.

Mà trên một số quầy hàng, thậm chí còn có khách hàng đang

mặc cả, bọn họ cũng hoàn toàn không để ý, cứ như không nghe thấy gì, đeo túi lên lưng xoay người rời đi.

Khách hàng bất mãn mắng chửi, những người bán hàng rong này cũng không có phản ứng.

Tất cả bọn họ đều mặt vô biểu tình, hai mắt vô thần, cả người toát ra vẻ quỷ dị.

Cánh cửa từ đường ban ngày không ai hỏi han, lúc này cũng hé mở một khe hở, sợi tơ màu đen lan ra, chui vào bóng tối của đại địa, lan ra khắp Quỳnh Vũ thành.

Âm thanh sột soạt vang lên liên tục, dường như có thứ gì đó muốn chui ra khỏi mặt đất.

Nếu có người ghé sát mặt đất từ đường lắng nghe kỹ, có lẽ còn có thể nghe thấy tiếng động bùm bùm như trống lớn đang được đánh.

Hô~

Một trận gió đêm thổi qua, thổi cánh cửa từ đường kêu lên ken két.

Trên bức tượng đầu bò quỷ dị kia, con ngươi lóe lên tia sáng đỏ...

Chương 494: Nương tử, xử nó!

Trong tửu lâu đã hẹn trước, Liệt tướng quân vẫn chưa trở về, Tần Phong mân mê viên tinh thủy thạch trong tay, theo bản năng xoa đầu Bạch Tiểu Mao, hỏi: "Đã qua lâu như vậy rồi, cũng không thấy động tĩnh gì, ngươi chắc chắn tên kia sẽ đến chứ?"

Bạch Tiểu Mao nheo mắt, lộ ra vẻ mặt hưởng thụ, nó không hiểu, vị công tử áo đen này rõ ràng không làm gì, tại sao nó lại có cảm giác lâng lâng như vậy?

"Này, hỏi ngươi đó." Tần Phong tăng thêm lực đạo trên tay, bóp lấy cổ Bạch Tiểu Mao.

Tiểu miêu kêu lên một tiếng, quay đầu đi, vẻ mặt u oán nói: "Nói chung, chỉ cần đã đáp lại tinh thủy thạch, thì nó nhất định sẽ đến.

Tuy nhiên, đây đều là quy củ khi đại tỷ đầu còn ở đây, bây giờ đại tỷ đầu không rõ tung tích, chúng nó chưa chắc đã tuân thủ."

Nói xong, Bạch Tiểu Mao lại quay đầu lại, sau đó vươn đầu lắc lư nhẹ nhàng.

Vẻ mặt đó như muốn nói, tiếp tục gãi cho ta.

Thế nhưng Tiểu Bạch bên cạnh lại không vui, nàng buông xương cốt lớn trong tay xuống, sau đó chen Bạch Tiểu Mao ra, ngồi vào trong lòng Tần Phong, miệng lẩm bẩm: "Ca ca, xoa đầu."

"Được." Tần Phong lại làm như cũ, Tiểu Bạch nheo hai mắt lại, lộ ra vẻ mặt hưởng thụ, khiến tiểu miêu yêu bên cạnh hâm mộ không thôi.

Mười tám thức vuốt mèo, uy lực kinh người!

"Ca ca, khi nào chúng ta có thể gặp nương và Mặc Di?" Tiểu Bạch hiếu kỳ hỏi.

Tần Phong dừng động tác trên tay: "Nhanh thôi, kiên nhẫn chờ đợi là được."

...

Chờ đến khi Liệt Anh trở về, mọi người tụ tập một chỗ.

Tần Phong nhìn đối phương đang phẫn nộ, hiếu kỳ hỏi: "Liệt tướng quân sao lại có vẻ mặt này, hôm nay có thu hoạch gì không?"

"Đừng nhắc nữa, hôm nay đi một chuyến, ta thiếu chút nữa đã lật tung Trảm Yêu Ti lên rồi!" Liệt Anh uống cạn ly rượu trên bàn, sau đó bực tức kể lại chuyện đã xảy ra.

"... Tên Triệu Tư Chính kia, lại dám đùa giỡn lão tử, nói chưa từng gửi thư cầu cứu đến Phụng Thiên Thành!

Ta lấy thư cùng với chữ viết trước đây của hắn ra đối chiếu, xác nhận không sai, nhưng tên kia lại cười híp mắt nói với ta, là ta nhầm rồi.

Điều đáng giận nhất là, cho dù nói gì với tên Tư Chính kia, hắn đều là vẻ mặt cười híp mắt đáng đánh, căn bản không coi ta ra gì!"

"Sau đó, ta không để ý đến hắn nữa, mà hỏi thăm tất cả mọi người trong Trảm Yêu Ti, nhưng lời nói của bọn họ đều giống hệt nhau.

Quỳnh Vũ thành không có yêu quỷ xâm nhập, bá tánh đều an cư lạc nghiệp, khiến ta cũng mơ hồ, nghĩ hay là có người bắt chước bút tích của tên họ Triệu kia, gửi thư cầu cứu giả?"

"Nếu để ta tóm được tên kia, ta nhất định sẽ cho hắn đẹp mặt!"

Tần Phong nghe vậy, nhíu mày.

Ở Đại Càn, báo cáo quân tình giả là trọng tội.

Nhưng nếu Quỳnh Vũ thành không có gì bất thường, vậy thì ai là người gửi thư cầu cứu kia?

Hơn nữa, hắn rõ ràng đã nhìn thấy Quỳnh Vũ thành trong thuật quan tinh, cũng nhìn thấy pho tượng Phật đen quỷ dị kia.

Thêm vào đó, sau khi vào thành, chứng kiến rất nhiều bá tánh, trong lòng hắn luôn có một loại cảm giác kỳ quái quanh quẩn.

Quỳnh Vũ thành này, tuyệt đối có vấn đề.

Mà Trảm Yêu Ti, có lẽ cũng có vấn đề!

Trầm ngâm một lát, Tần Phong hỏi: "Vậy phía tri huyện thì sao?"

Liệt Anh đáp: "Ta đã gặp tri huyện của Quỳnh Vũ thành, đối phương nhìn thấy ta thì cung kính.

Nhưng lời nói cũng không khác gì đám người Trảm Yêu Ti, hơn nữa đến bây giờ, đám huynh đệ của ta cũng không đốt khói báo hiệu, chứng tỏ bốn phía cũng không có yêu quỷ xâm hại."

Vừa dứt lời, phương hướng Tây Bắc Quỳnh Vũ thành, một cột lửa mang theo khói trắng bốc lên trời.

Cùng lúc đó, Tần Phong như cảm nhận được điều gì, đưa tay sờ vào trong lòng, lấy ra viên tinh thủy thạch kia.

Bề mặt tinh thủy thạch, lại nổi lên gợn sóng như nước.

Bạch Tiểu Mao thấy vậy, vội vàng nói: "Là tên kia đáp lại

ngươi đến rồi!"

...

Ầm!

Trong rừng núi, một tên binh sĩ bay ngược ra ngoài, đập vào vách đá.

Xương ngực của hắn đã bị lõm xuống, máu tươi chảy ra từ thất khiếu, hít vào nhiều thở ra ít, rõ ràng là sống không được bao lâu nữa.

Tất cả binh sĩ đều nghiến răng nghiến lợi, sau đó nhìn về phía kẻ gây ra tất cả chuyện này.

Đó là một con Tọa Sơn Điêu khổng lồ, trên người mọc đầy lông vũ cứng như thép, trên lông vũ còn lưu chuyển áp lực gió mạnh mẽ.

Mỗi lần nó vỗ cánh, đều sẽ cuốn lên một trận cuồng phong, thổi bay đám binh sĩ.

Đá núi vỡ vụn, cây cối hóa thành mùn cưa, từng khe rãnh chằng chịt.

Thuốc nổ mà binh sĩ chôn giấu từ trước, đối với con yêu thú khổng lồ này cũng vô dụng.

Cho dù có người lấy mạng ra làm mồi nhử, dẫn nó đến phía trên thuốc nổ, sau vụ nổ mãnh liệt, cũng chỉ có thể nổ tung lông vũ cứng rắn của nó ra một chút cháy đen.

Điều này cũng khiến cho tất cả binh sĩ hiểu rõ một chuyện, thực lực con yêu thú này ít nhất cũng là cấp bậc ngũ chuyển kiếp lực trở lên!

"Thuốc nổ vô dụng với nó, đừng lãng phí nữa!"

"Tản đội hình ra, đừng tụ tập một chỗ!"

"Đã bắn tín hiệu chưa? Viện binh có đến chưa?"

"Đã đốt lửa hiệu rồi, chúng ta kiên trì thêm chút nữa, a!"

"Hán tử!"

Tiếng la hét, tiếng gầm rú vang lên không ngớt.

Gió lớn gào thét, máu tươi bắn tung tóe.

Tọa Sơn Điêu đảo mắt xanh biếc qua mọi người, phát ra tiếng vang trầm đục: "Ban đầu là muốn tìm tên kia đã phát ra tin tức, sau khi lấy đầu lâu của nó, mang về nâng cao địa vị của mình, không ngờ lại có niềm vui bất ngờ."

Hai cánh vỗ, cự điêu từ từ hạ xuống, nhìn xuống đám binh sĩ bị thương nặng: "Dưới công kích của ta mà không chết ngay... Các ngươi là quân đội nào của nhân tộc, lại có thực lực như vậy."

Trên thực tế, đối mặt với Tọa Sơn Điêu thực lực cường đại, binh sĩ căn bản không phải là đối thủ một chiêu.

Lý do bọn họ có thể miễn cưỡng chống đỡ áp lực gió mạnh mẽ kia, đều là bởi vì Ngự Binh Quyết mà Tần Phong cải tiến trước đó, khiến cho thực lực của bọn họ có chút tăng tiến.

Nhưng cho dù là vậy, thì cũng chỉ có thể để bọn họ chống đỡ thêm một lúc mà thôi.

"Ta là gia gia Võ Hầu quân của ngươi!" Một người tức giận mắng.

Vút!

Tiếng xé gió lập tức vang lên, một cái đầu người lăn lông lốc rơi xuống, máu tươi nóng hổi nhuộm đỏ mặt đất.

"Súc sinh chó má."

"Huynh đệ, liều mạng với nó, chết cũng phải lột da nó!"

Tọa Sơn Điêu nhìn đám binh sĩ xông lên, trong mắt lộ ra tia máu, lạnh lùng nói: "Đã lâu rồi không được ăn thịt người."

Vừa dứt lời, thân hình nó biến mất tại chỗ, móng vuốt sắc bén xẹt qua một tia sáng trắng trong đêm, chộp về phía đầu đám binh sĩ.

Nếu một kích này đánh trúng, đám binh sĩ sẽ không ai thoát khỏi.

Ngay trong thời khắc nguy cấp này, một đạo kiếm quang xé rách màn đêm, với tốc độ sét đánh không kịp bưng tai chém về phía Tọa Sơn Điêu.

Tọa Sơn Điêu không kịp phản ứng lập tức bị chém đứt một móng vuốt, nó kêu thảm một tiếng vội vàng vỗ cánh, mới hiểm hóc tránh được chỗ hiểm.

"Là ai?!" Nó gầm lên giận dữ, quay đầu nhìn về phía kiếm khí đánh tới.

Một nam tử mặc áo đen sắc mặt âm trầm, men theo con đường núi đổ nát từng bước đi tới.

Tần Phong liếc mắt nhìn đám binh sĩ bị thương, lại nhìn về phía Tọa Sơn Điêu khổng lồ kia, chậm rãi nói: "Nương tử, xử nó!"

Chương 495: Mẫu Đơn Lâu

Giọng nói vừa dứt, thân ảnh Thương Phi Lan đã xuất hiện trước mặt Tọa Sơn Điêu, thanh quang lượn lờ trên tay phải, chỉ một chiêu đã dễ dàng xuyên thủng lớp phòng ngự cứng rắn mà nó luôn tự hào!

Chờ đến khi cơn đau thấu xương truyền đến, Tọa Sơn Điêu mới kịp phản ứng.

Nó cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy trong đôi mắt màu xanh nhạt của nữ tử kia, tỏa ra hàn ý kinh người.

Nữ nhân này không thể địch lại.

Không chạy ngay, chắc chắn phải chết.

Động đậy!

Động đậy!!

Động đậy!!!

Trong lòng Tọa Sơn Điêu gào thét điên cuồng.

Ý chí sinh tồn mãnh liệt khiến nó khôi phục khả năng hành động, nó rú lên một tiếng chói tai, thi triển thần thông bản mệnh.

Bộ lông trên người dựng đứng, tạo thành từng cơn cuồng phong.

Sức ép của cuồng phong giống như lưỡi dao sắc bén, vậy mà lại đẩy lui thân thể Thương Phi Lan về phía sau một trượng.

Tọa Sơn Điêu nắm lấy cơ hội này, dùng sức ép chặn vết thương đang rỉ máu, vội vàng vỗ cánh!

Với tốc độ bay của nó, chỉ cần vài cái chớp mắt là có thể rời khỏi vùng đất nguy hiểm này, rời xa nữ nhân đáng sợ kia.

Thế nhưng, khi nó vừa bay lên không trung, chuẩn bị vỗ cánh bỏ chạy, thì phía dưới vang lên một giọng nói: "Nương tử, chừa cho nó một mạng!"

Giọng nói vừa dứt, Tọa Sơn Điêu chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, cảnh vật xung quanh nhanh chóng lùi lại.

Nó nghiêng đầu nhìn sang một bên, đôi cánh khổng lồ vậy mà đã bị chém đứt ngang vai, máu tươi phun ra như mưa.

Nhìn lên bầu trời, một bóng hình bạch y như tiên giáng trần, ánh mắt bình tĩnh không gợn sóng.

Tọa Sơn Điêu không thể ngờ rằng, Quỳnh Vũ thành nho nhỏ lại xuất hiện nhiều cao thủ như vậy, cho dù nó có thực lực lục chuyển đỉnh phong, vậy mà lại không phải là đối thủ một chiêu của hai người!

Chờ đến khi con chim khổng lồ bị chế ngự, Tần Phong lấy từ trong ngực ra một viên Thủy Tinh Thạch, hỏi: "Kẻ lúc trước đáp lại ta, có phải ngươi không?"

Tọa Sơn Điêu nhìn chằm chằm vào viên Thủy Tinh Thạch trong suốt như giọt nước, trong mắt lóe lên hung quang: "Thì ra là ngươi bày mưu, dụ ta tới đây!

Là tên khốn kiếp nào, lại đem Thủy Tinh Thạch cho loài người, thật là mất mặt yêu tộc!"

"Nhìn ngươi hùng hổ dọa người như vậy, cũng không giống như đang tìm kiếm đồng bạn, lại còn cầm trong tay Thủy Tinh

Thạch, chứng tỏ ngươi cũng là yêu thú dưới trướng Bạch Vô Địch, vì sao lại muốn giết đồng loại?

Những Yêu Vương khác đâu, Bạch Vô Địch hiện đang ở đâu?" Tần Phong thản nhiên hỏi.

"Loài người nhỏ bé, cũng xứng hỏi chuyện ta sao? Ta nhất định phải nuốt sống ngươi, nghiền nát toàn thân gân cốt, rút xương hút tủy, sau đó lại..." Tọa Sơn Điêu vốn định nói thêm vài câu tàn nhẫn, nhưng đột nhiên im bặt.

Bởi vì nó nhìn thấy, hai nữ tử đã đánh nó trọng thương lúc trước, đang đứng bên cạnh công tử áo đen, trong mắt mang theo sát ý lạnh lẽo.

Vẻ mặt ấy như muốn nói, chỉ cần nó dám nói thêm một câu tàn nhẫn nào nữa, đảm bảo đầu lìa khỏi cổ.

Tần Phong cười nói: "Quả nhiên là Yêu Vương thực lực cường đại, xương cốt cứng rắn, tại hạ bội phục.

Hai vị nương tử, xem ra cái miệng của tên này không cạy ra được gì đâu, hai người ra tay đi.

À, đúng rồi, đừng để nó chết quá dễ dàng."

"Vâng."

Tọa Sơn Điêu nhìn Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan với vẻ mặt không chút biểu cảm, khí thế toàn thân dâng trào, không còn chút cứng rắn nào nữa, vội vàng nói: "Đừng giết ta, ta nói, ta nói hết."

Tiếp đó, nó kể lại mọi chuyện đã xảy ra trong khoảng thời gian này.

Mẫu thân của Tiểu Bạch bị trọng thương, cũng không khác mấy so với những gì Bạch Tiểu Mao kể.

Quan trọng là sau khi Bạch Vô Địch bị trọng thương, đã đánh nhau với kẻ địch đến tận chân trời góc bể, biến mất không dấu vết, từ đó không thấy quay về.

Khu rừng có Long Mạch bị người mặt nạ chiếm giữ, các Yêu Vương vốn đã có mưu đồ riêng, lập tức chia thành hai phe.

Một phe nhớ đến ân tình của Bạch Hổ Yêu Vương, muốn tập hợp lực lượng, tìm kiếm Bạch Vô Địch, đuổi kẻ địch ra khỏi khu rừng.

Còn một phe khác giống như Tọa Sơn Điêu, đầu hàng người mặt nạ, ra tay với chính đồng loại của mình, để đổi lấy địa vị cao hơn.

Tần Phong cũng biết được từ miệng Tọa Sơn Điêu, cho đến hiện tại, vẫn chưa có ai biết tung tích của Bạch Vô Địch.

Thậm chí còn có nhiều lời đồn đại rằng, Bạch Vô Địch đã chết.

Nhưng Tần Phong không cho là vậy, bởi vì tổ chức người mặt nạ bí ẩn kia vẫn phái những tên phản bội này truy sát đồng bạn trước đây, điều đó cũng gián tiếp chứng minh một điều, Bạch Vô Địch căn bản không chết.

Nếu Bạch Vô Địch đã chết, những Yêu Vương còn lại kia tuyệt đối không phải là đối thủ của người mặt nạ, bọn chúng hoàn toàn không cần phải tốn công vô ích như vậy.

"Vốn còn muốn moi thêm chút tin tức từ miệng tên này, tiếc thật.

Thôi vậy, biết được mẫu thân của Tiểu Bạch chưa chết, cũng không tính là không thu hoạch được gì." Tần Phong bất đắc dĩ lắc đầu.

Sau khi Tọa Sơn Điêu nói xong, vội vàng nói: "Những gì ta biết

đều đã nói cho các ngươi rồi, ta còn có thể dẫn các ngươi đi tìm những Yêu Vương phản bội khác, có thể tha cho ta một mạng không?"

Tần Phong đứng dậy, lạnh lùng liếc nhìn Tọa Sơn Điêu, sau đó nói: "Nương tử, phiền nàng rồi."

Giọng nói vừa dứt, Tọa Sơn Điêu trợn trừng hai mắt, trong mắt tràn đầy vẻ không dám tin.

Đầu của nó rơi xuống đất, trong đồng tử phản chiếu thi thể của chính mình, vết cắt bằng phẳng đến mức khiến người ta kinh hãi.

Nó thậm chí còn không nhìn thấy, rốt cuộc là ai, ra tay lúc nào.

Thương Phi Lan không hiểu hỏi: "Vì sao không chừa cho nó một mạng, sau đó đi bắt hết những Yêu Vương khác, rồi moi thêm thông tin?"

Tần Phong giơ viên Thủy Tinh Thạch trong tay lên, đáp: "Nếu những Yêu Vương kia cũng giống như nó, thì sẽ không có bao nhiêu thông tin hữu ích.

Hơn nữa, chỉ cần ta còn cầm thứ này trong tay, những tên kia sẽ lần lượt tự mình tìm đến."

Đương nhiên, nguyên nhân chủ yếu là, phải cho những binh lính đã hy sinh một lời giải thích.

Tần Phong đi sang một bên, hỏi: "Liệt tướng quân, thương vong thế nào?"

Liệt Anh trầm giọng nói: "Mười hai huynh đệ đã hy sinh, một trăm hai mươi ba huynh đệ bị thương nặng, những người khác đều ổn, các ngươi có hỏi được tin tức gì không?"

Tần Phong lắc đầu, sau đó lần lượt chữa thương cho những binh lính bị thương.

Với y thuật hiện tại của hắn, chỉ cần không phải là kinh mạch bị tổn thương hoặc là vết thương chí mạng, thì hầu hết các vết thương đều có thể dễ dàng chữa khỏi.

Bận rộn gần một canh giờ, sau khi sắp xếp ổn thỏa cho những binh lính bị thương, Tần Phong và những người khác quay trở lại quán rượu.

Tần Phong cũng biết được từ miệng Bạch Tiểu Mao, con Tọa Sơn Điêu kia là một trong Thất Yêu Thủ Sơn dưới trướng Bạch Vô Địch.

Cái gọi là Thất Yêu Thủ Sơn, chính là những Yêu Vương có thực lực cường đại bị Bạch Vô Địch thu phục, phụ trách canh giữ vùng đất có Long Mạch.

Thực lực của Tọa Sơn Điêu, trong số bảy đại Yêu Vương chỉ thuộc hàng cuối.

Theo như lời Bạch Tiểu Mao, thực lực của những Yêu Vương đứng đầu, thậm chí đã đạt đến thất chuyển kiếp lực đỉnh phong.

Điều này cũng khiến Tần Phong càng thêm hiểu rõ về thực lực của Bạch Vô Địch, muốn thống lĩnh những Yêu Vương có thực lực như vậy, bản thân ít nhất cũng phải đạt đến bát chuyển kiếp lực trong truyền thuyết, mới có tư cách.

"Trảm Yêu Ti và nha môn có động tĩnh gì không?" Tần Phong lên tiếng hỏi.

Liệt Anh lắc đầu.

Tần Phong nhíu mày, sau đó nói: "Không nói đến nha môn, chỉ nói riêng Trảm Yêu Ti.

Nơi Tọa Sơn Điêu gây náo loạn cách Quỳnh Vũ thành không xa, bọn họ chắc chắn có thể nghe thấy, vậy mà lại không có chút phản ứng nào?

Hơn nữa, những bá tánh trong thành này, cũng cho ta một cảm giác kỳ quái khó tả."

"Cảm giác kỳ quái?"

"Cụ thể ta cũng không nói rõ được, chỉ là luôn cảm thấy trên người bọn họ thiếu đi thứ gì đó."

Liệt Anh cũng không xoắn xuýt vấn đề này nữa, mà hỏi: "Bây giờ không còn manh mối, chúng ta nên làm gì tiếp theo?"

Tần Phong cúi đầu trầm ngâm một lát, sau đó nghĩ đến Mẫu Đơn Lâu mà vị tiên sinh xem tướng kia đã nhắc đến...

Chương 496: Thanh lâu?

Sau một hồi suy nghĩ, Tần Phong quyết định kể lại chuyện gặp thầy bói ban ngày cho Liệt Anh nghe.

Liệt Anh nghe xong, nhíu mày: "Kẻ không rõ lai lịch đó, có đáng tin không?"

"Có đáng tin hay không thì chưa thể nói, nhưng hắn ta chắc chắn không phải là kẻ thù của chúng ta. Tuy rằng hắn ta đã thay đổi dung mạo, nhưng khí chất và cử chỉ lại rất giống một người mà ta từng gặp ở Phụng Thiên Thành. Ta nghi ngờ hai người này rất có thể là cùng một người. Lần đó chính hắn ta đã nhắc nhở ta, bảo ta đề phòng kẻ tiểu nhân ngáng đường sau lưng. Hơn nữa, nương tử của ta khẳng định, hắn ta là một Văn Thánh Đạo Giả cao phẩm, cảnh giới còn cao hơn ta, thủ đoạn bói toán chắc chắn cũng lợi hại hơn ta." Tần Phong nghiêm túc nói.

Thực ra trong lòng Tần Phong vẫn còn rất nhiều nghi hoặc về vị thầy bói kia. Ví dụ như tại sao hắn ta lại luôn giúp đỡ mình, thân phận thật sự của hắn ta là gì?

Tuy nhiên, đối với những biến cố đang xảy ra ở Tây Vực, những nghi hoặc này không cần phải giải đáp ngay lập tức.

"Nếu Tần quân sư đã tin tưởng người đó, ta tự nhiên không có vấn đề gì. Chỉ là Mẫu Đơn Lâu đó là nơi nào, cụ thể ở đâu?" Liệt Anh hiếu kỳ hỏi.

Tần Phong đưa mắt nhìn quanh, hai vị nương tử không có trong phòng, mà đang tuần tra và tiện thể tu luyện ở gần quán rượu.

Hắn ghé sát Liệt Anh, nhỏ giọng nói: "Ban ngày ta có hỏi tiểu nhị, Mẫu Đơn Lâu là thanh lâu nổi tiếng nhất Quỳnh Vũ thành."

"Thanh lâu?!" Liệt Anh lộ ra vẻ mặt kỳ quái: "Nơi đó thì có thể có tin tức gì chứ?"

Tần Phong không đồng ý với quan điểm này, mở miệng giải thích: "Nơi phong nguyệt, cá rồng lẫn lộn, bất kể ngươi là ai, đều có khả năng bước chân vào. So với quán rượu, quán trà, thanh lâu mới là nơi hội tụ nhiều thông tin nhất. Hơn nữa, Tây Vực và Quỳnh Vũ thành rõ ràng đang xảy ra biến cố, địch ở trong tối, ta ở ngoài sáng, nếu không chủ động xuất kích, thật sự quá bị động. Ta cảm thấy, bất kể trong Mẫu Đơn Lâu có hay không thứ chúng ta muốn biết, đều nên đến đó xem thử."

Liệt Anh vuốt cằm suy nghĩ một hồi, sau đó gật đầu đồng ý: "Tần quân sư nói có lý, vậy ta chờ tin tốt của ngươi."

"Ừm... Ừm?" Tần Phong ngẩn người, kinh ngạc nói: "Liệt tướng quân, ý ngươi là sao, chẳng lẽ ngươi không đi?"

Liệt Anh xua tay: "Ta, Liệt mỗ, tung hoành sa trường gần ba mươi năm, chưa từng bước chân vào chốn phong trần đó, nếu để tướng sĩ biết được, ta còn mặt mũi nào nữa?"

Tần Phong khổ tâm khuyên nhủ: "Tất cả đều là vì muốn làm rõ chân tướng sự việc, Võ Hầu quân chúng tướng sĩ sẽ hiểu cho ngài."

"Bọn họ có hiểu hay không cũng không sao, ta chủ yếu là sợ bọn họ truyền tin ta đến thanh lâu cho bà xã ở nhà biết được. Đến lúc đó..."

Có lẽ là nghĩ đến cảnh tượng đó, Liệt Anh cao lớn thô kệch lại rùng mình một cái.

Tần Phong liếc xéo, trong lòng khinh bỉ, đường đường là tướng quân Võ Hầu quân, võ phu tam phẩm cảnh giới, nam tử hán

đỉnh thiên lập địa, vậy mà lại sợ vợ, thật mất mặt đàn ông!

"Cho nên, Tần quân sư, nhiệm vụ gian khổ này chỉ có thể giao cho ngươi hoàn thành." Liệt Anh thành khẩn nói.

Tần Phong, người có khí phách hiên ngang, lời nói như đinh đóng cột, lập tức chùn bước, ho khan một tiếng: "Phu nhân của tướng quân ở tận Phụng Thiên Thành còn không dám đến thanh lâu, ta, người luôn mang theo nương tử bên cạnh, làm sao dám đi?"

Hơn nữa, còn không phải một nương tử, mà là hai, hơn nữa người nào cũng khó chọc...

"Ngươi cũng không đi được, ta cũng không đi được, vậy chi bằng để huynh đệ Võ Hầu quân đi?"

"Không được, thực lực của bọn họ không mạnh, hơn nữa cũng không có thủ đoạn bảo mệnh nào, vạn nhất trong Mẫu Đơn Lâu xảy ra chuyện ngoài ý muốn, làm sao toàn thân trở ra? Thật sự không được, chúng ta chỉ có thể tạm thời từ bỏ con đường này." Tần Phong thở dài.

"Cũng chỉ có thể như vậy."

...

Đêm khuya thanh vắng, Tần Phong ngồi bên cửa sổ, vừa vận hành phương pháp mà Hiên tiền bối đã dạy, hấp thu Hồng Mông tiên khí trong cơ thể, vừa dẫn động thần thức, kéo theo vô số tinh tú trắng trên bầu trời cao.

Rất lâu sau, Tần Phong mở mắt, thở dài, đêm nay không thu hoạch được gì.

"Quả nhiên, cho dù đã có tiền lệ thành công, Hồng Mông tiên khí cũng không phải dễ dàng có thể lấy được lần nữa."

Tần Phong lại nghĩ đến con ngươi khổng lồ ẩn sâu trong tinh không, uy áp đáng sợ đó, cho dù chỉ là hồi ức, cũng khiến hắn sởn gai ốc.

"Chỉ một con ngươi đã to lớn như tinh tú, không biết bản thể của nó rốt cuộc to lớn đến mức nào."

Theo thực lực tăng trưởng, kiến thức tăng lên, Tần Phong lại càng cảm thấy bản thân nhỏ bé.

Nhận thức trước kia, đối với thế giới này mà nói, chẳng khác nào kiến thức hạn hẹp.

Mà muốn bảo vệ người mình quan tâm trong biến cố có thể xảy ra tiếp theo, chỉ có thể không ngừng nâng cao thực lực của bản thân.

"Nói đi cũng phải nói lại, ngũ phẩm Hạo Nhiên cảnh có thể sử dụng Văn Bảo, từ trước đến nay, ta cũng chỉ khắc một câu đối ở ngoài Thái Bình Thư Viện mà thôi. Không biết năng lực này, có thể dùng ở nơi khác hay không."

Tần Phong vuốt cằm, lẩm bẩm: "Theo như những gì ghi chép trong sách vở ta từng đọc, bất kỳ thơ ca từ phú nào cũng có thể hóa thành Văn Bảo, thể hiện ra sức mạnh kỳ diệu. Giống như câu đối ở ngoài Thái Bình Thư Viện, khiến Thái Bình Thư Viện xảy ra biến hóa, khiến tinh thần của các đọc sách tập trung hơn, năng lực ghi nhớ cũng trở nên siêu quần. Vậy theo cách này, ta có thể viết ra một số thơ ca của người xưa, dùng để ban tặng cho tướng sĩ xuất chinh năng lực cường đại hay không?"

Nghĩ kỹ một chút, Thần Hầu Quân dũng mãnh thiện chiến, kỷ luật nghiêm minh, hay là Võ Hầu Quân, nếu như có thể thông qua Văn Bảo, tăng cường thực lực cho mỗi tướng sĩ, như vậy hồi báo nhận được, chắc chắn vượt xa tưởng tượng.

"Trước thực lực chênh lệch quá lớn, số lượng quân đội cũng không thể phát huy tác dụng quá lớn. Nhưng nếu ý tưởng của ta có thể thành công, có lẽ có thể thay đổi cục diện này!"

Nghĩ đến đây, Tần Phong thần sắc kích động, muốn thử một phen.

"Chỉ là, quỷ hoạn mà trong thư Quỳnh Vũ thành nhắc đến vẫn chưa xuất hiện, những tên quỷ diện nhân thần bí kia cũng không lộ diện. Võ Hầu quân đều đang đóng quân ở ngoài thành, cho dù ta muốn thử, cũng không có cách nào..."

Tần Phong trầm ngâm một lúc, vẫn quyết định thi triển quan tinh thuật trước, xem có thể nhìn thấy được gì hay không.

Dẫn động thần thức bay lên không trung, kéo theo khí cơ của tinh tú.

Có kinh nghiệm lần trước, hiện tại Tần Phong thi triển quan tinh thuật, có thể nói là dễ như trở bàn tay.

Những hình ảnh rời rạc lại xuất hiện, lần lượt lóe lên trong đầu hắn.

Tuy nhiên, tất cả đều là những thông tin vô dụng.

Dòng người qua lại trên đường phố.

Mọi người bận rộn trong Trảm Yêu Ti.

Giữa những hình ảnh bình thường, đột nhiên có một ngôi miếu nhỏ đơn sơ, lóe lên rồi biến mất.

Đúng lúc này, Quỷ Phật ẩn nấp trong góc tối của Quỳnh Vũ thành cảm nhận được điều gì đó, liền đứng dậy.

"Dưới mí mắt của ta, lại dám ngang nhiên thi triển quan tinh thuật? Ta muốn xem thử, là tên nào không biết sống chết."

Quỷ Phật vén nón lá lên, ba cái đầu Phật lộ ra, sáu con mắt đều là vẻ giễu cợt.

Sáu cánh tay đột nhiên chắp lại, chữ Vạn màu đen hiện ra sau lưng hắn, khí tức màu đen phóng lên trời!

Chương 497: Công tử đây là muốn tuyển phi sao?

“Ể, vừa rồi hình như ta nhìn thấy gì đó?” Tần Phong lẩm bẩm một tiếng, muốn truy tìm lại khung cảnh vừa rồi.

Thế nhưng, theo một luồng hắc khí chui vào trong khung cảnh, tất cả hình ảnh liền biến mất trong chớp mắt.

Đầu Tần Phong như bị kim châm, đau đớn không chịu nổi, ngay cả thuật quan tinh cũng bị buộc phải dừng lại.

“Chuyện gì thế này, đầu đau quá!”

Tần Phong ôm đầu, cuộn người lại, dường như làm vậy có thể khiến hắn dễ chịu hơn một chút, nhưng sự thật là vô dụng, cơn đau kia càng lúc càng dữ dội.

Phía bên kia, Quỷ Phật mơ hồ nắm bắt được khí cơ của Tần Phong, một cánh tay như bị gãy, duỗi ra sau lưng với một góc độ kỳ lạ, hướng về phía chữ Vạn màu đen.

Chỉ cần hắn đưa cánh tay vào trong đó, liền có thể dùng thần thông bẩm sinh khủng bố, cách không bó nát đầu lâu Tần Phong!

Ngay thời khắc nguy cấp này, trên đường phố Quỳnh Vũ thành, người đàn ông trung niên đang ngồi bói toán bỗng nhiên cảm ứng được điều gì đó.

Ông ta cất lá cờ trắng, thân hình chui vào con hẻm tối đen.

Hai tay kết ấn giữa không trung, hai chân cũng không nhàn rỗi, vẽ trận đồ trên mặt đất.

Những thủ pháp có vẻ phức tạp, trong tay người đàn ông trung niên, chỉ trong chốc lát đã thi triển xong.

“Tiên pháp, di hoa tiếp mộc!”

Giọng nói vừa dứt, bàn tay phải của người đàn ông trung niên vỗ mạnh xuống đất.

Lấy ông ta làm trung tâm, một trận pháp ánh sáng màu trắng sáng lên, chỉ trong nháy mắt, giữa vòng tròn trắng mọc lên một cây đại thụ trắng như tuyết cao chọc trời.

Khí cơ của người đàn ông trung niên chui vào trong đại thụ, hội tụ ở đỉnh cây, một đóa bạch liên nở rộ.

Cùng lúc đó, cánh tay Quỷ Phật cũng thò vào trong chữ Vạn màu đen, xuất hiện phía trên bạch liên, sau đó nắm chặt lấy!

Cánh hoa bạch liên từng mảnh từng mảnh vỡ vụn, nhưng trong khoảnh khắc tiêu tan, lại chiếu ra một đạo bạch quang rơi vào trên cánh tay Quỷ Phật.

Âm thanh xèo xèo ăn mòn vang lên!

Quỷ Phật trong bóng tối phát ra một tiếng kêu đau đớn, vội vàng dừng thần thông bẩm sinh, chữ Vạn màu đen lập tức sụp đổ.

“Chuyện gì vậy?” Cung Độc nhìn cánh tay của Quỷ Phật, trên đó đã không còn huyết nhục, chỉ còn lại xương trắng.

Trên xương trắng, còn có một đạo bạch quang, không ngừng lan về phía đầu lâu Quỷ Phật.

Quỷ Phật cũng không do dự, trực tiếp hóa bàn tay thành đao, một đao chém đứt cánh tay kia.

Bạch quang trong nháy mắt tan biến.

Ba con mắt của Quỷ Phật lộ ra hung quang: “Trong thành có Văn Thánh Đạo Giả phẩm cấp cao có thể thi triển tiên pháp, vừa rồi ông ta đã dùng thủ đoạn di hoa tiếp mộc, ngăn cản Quỷ Thủ Ấn của ta, còn làm ta bị thương.”

“Với thủ đoạn của ngươi, đoạn chi trọng sinh cũng chỉ là chuyện dễ dàng.”

“Vô dụng, nơi bị tiên pháp làm bị thương, căn cơ đã hủy, cho dù có mọc lại cánh tay, cũng sẽ lập tức hóa thành xương trắng.” Quỷ Phật lạnh giọng nói.

“Có cần lôi tên kia ra không?”

“Không cần, ta không thể dò la được hơi thở của người nọ, cũng không tính được mệnh cách của hắn, hắn nhất định là che giấu thiên cơ, vẫn là nhiệm vụ quan trọng hơn.”

“Tùy ngươi.”

Trong con hẻm, người đàn ông trung niên bói toán thở phào nhẹ nhõm, oán giận nói: “Sư phụ chẳng lẽ chưa từng dạy tiểu sư đệ, không được thi triển thuật quan tinh trước mặt cao thủ thuật số sao, suýt chút nữa thì mất mạng rồi.”

“Bất quá... tiểu sư đệ quả thật là lợi hại, mới ngũ phẩm Hạo Nhiên cảnh, đã có thể tính toán được hơi thở của đối phương.

Nếu như sau này tiếp tục tăng lên cảnh giới, về thuật số so sánh với đại sư huynh và sư phụ, cũng chưa chắc không có khả năng.”

Nhắc tới đại sư huynh, người đàn ông trung niên khẽ giật mình, sau đó thở dài một tiếng, thân hình hòa vào bóng tối.

Trong phòng của tửu lâu, Tần Phong thở phào nhẹ nhõm.

Cơn đau dữ dội đã rút đi, cảm giác linh hồn bị xé rách vừa rồi cũng tan biến.

Hắn lắc lắc đầu, vẻ mặt đầy sợ hãi: "Vừa rồi rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, chẳng lẽ là do mấy ngày nay liên tục thi triển thuật quan tinh, dẫn đến phản phệ?"

Hồi tưởng lại khung cảnh vừa rồi, hắn hình như mơ hồ nhìn thấy một từ đường.

Nhưng khi hắn muốn nhìn kỹ xem đó là nơi nào, một tia đau đớn lại ập đến.

"Di chứng lại nghiêm trọng như vậy, xem ra sau này, thuật quan tinh không thể sử dụng quá thường xuyên."

Tần Phong cảm khái một tiếng, sau đó lại nghĩ đến Mẫu Đơn Lâu mà ông thầy bói nói.

Hiện tại, phương pháp có thể tiếp tục truy tìm manh mối, dường như chỉ còn lại một cái này.

"Sự tình đã đến nước này, cũng chỉ có thể hy sinh bản thân một chút, lén hai nàng dâu đi một chuyến vậy."

...

Giữa trưa ngày hôm sau, sau khi dùng xong bữa trưa, Tần Phong mượn cớ đi nhà xí, lén lút chuồn ra khỏi tửu lâu, sau đó dọc đường hỏi thăm, tìm đến Mẫu Đơn Lâu nổi tiếng Quỳnh Vũ thành.

Thời tiết dần dần ấm áp, trang phục của các kỹ nữ ở thanh lâu cũng ngày càng mát mẻ.

Các nàng vung tay áo mỏng, uốn éo vòng eo không có bao nhiêu vải vóc che chắn, khiến cho nhiệt độ của cả con phố lại tăng cao.

Khách bộ hành trên đường, đặc biệt là đàn ông, khi đi qua nơi này, đều sẽ vô thức liếc mắt nhìn.

Đương nhiên, Tần Phong cũng phát hiện ra một số người đàn ông giả vờ đứng đắn, đối với những tiểu tỷ tỷ kia đang uốn éo tạo dáng, lại coi như không thấy!

Đối với điều này, hắn không khỏi cảm khái: "Không ngờ ngoài ta ra, ở Quỳnh Vũ thành, còn có nhiều chính nhân quân tử như vậy."

Có lẽ là Tần Phong nhìn lâu quá, tú bà phong vận vẫn còn đó ở cửa, lắc lư vòng eo nhỏ nhắn như rắn nước, chậm rãi đi đến trước mặt hắn, sau đó hai mắt sáng lên.

Dù là tú bà đã quen nhìn thấy đủ loại khách làng chơi, cũng rất ít khi gặp được công tử tuấn tú như Tần Phong, các cô nương trong Mẫu Đơn Lâu hôm nay e rằng phải tranh nhau tiếp khách rồi.

"Vị công tử này, có phải là lần đầu tiên đến đây, trông mặt lạ lắm nha."

Tú bà còn muốn khách sáo thêm vài câu, lại nghe đối phương trực tiếp nói: "Ta thời gian có hạn, những lời khách sáo này bỏ đi, mau dẫn ta vào xem."

Điều này khiến tú bà ngẩn người, công tử dung mạo đường đường như vậy, sao lại vội vàng như thế? Chẳng lẽ là nhịn lâu quá rồi?

Bà ta lập tức che miệng cười: "Công tử đừng vội, đi theo tỷ tỷ vào trong, tỷ tỷ cam đoan sẽ khiến công tử mở rộng tầm mắt, lưu luyến quên cả lối về."

Lúc đi ngang qua, bà ta còn dùng tay phải vuốt ve lồng ngực Tần Phong, nhẹ nhàng trêu ghẹo một cái, quả nhiên là kinh nghiệm lão luyện!

Bước vào trong Mẫu Đơn Lâu, đủ loại hương thơm say lòng người xộc vào mũi.

Nhìn một cái, khắp nơi đều là những cô gái xinh đẹp, dáng người thướt tha ẩn hiện sau lớp vải mỏng manh, khiến người ta khô khan cả cổ họng.

Tần Phong triển khai Tam Thiên Vọng Khí Thuật quan sát bốn phía, tiểu tỷ tỷ xinh đẹp thì có rất nhiều, nhưng đều là người thường.

Điều này khiến hắn không khỏi hoài nghi, nơi này thật sự có manh mối để tìm sao?

Tú bà vừa giới thiệu nghiệp vụ một cách thuần thục, vừa chào hàng cho Tần Phong những cô nương nổi tiếng trong Mẫu Đơn Lâu.

Còn những cô nương chưa tiếp khách, khi nhìn thấy Tần Phong, ánh mắt liền như dính chặt vào người hắn, không dời đi được nữa.

“Chị em mau nhìn xem, công tử ca thật tuấn tú.”

“Cũng không biết muội muội nào tam sinh hữu hạnh, có thể được hắn chọn trúng.”

“Nếu như hắn chọn trúng ta, đảm bảo sẽ khiến hắn ăn một lần nhớ mãi, ngày mai không xuống giường được.”

“Tiểu yêu tinh nhà ngươi, loại lời này cũng nói ra được.

Nhưng mà nếu như hắn chọn trúng ta, ta có thể không lấy bạc của hắn.”

“Phì phì phì, không biết xấu, buôn bán lỗ vốn cũng làm được.

Ta thì khác, ta có thể bù lỗ.”

Tiếng cười như chuông bạc, vang lên liên tiếp.

Tần Phong hoàn toàn không để ý đến những điều này, bởi vì hắn phải nhanh chóng tìm được manh mối trước khi hai nàng dâu phát hiện, nếu không có thể sẽ gặp nguy hiểm đến tính mạng...

Vì vậy, hắn nói thẳng với tú bà: “Ngươi giới thiệu từng người một, quá lãng phí thời gian, chi bằng gọi hết những cô nương còn lại vào phòng, để ta tự mình lựa chọn.”

Tú bà nghe vậy, cười duyên nói: “Công tử đây là muốn tuyển phi sao? Thật đúng là biết chơi.”

Chương 498: Đồ Sơn Hồ tộc

“Vậy công tử cứ việc đi theo ta.” Lão mụ nũng nịu eo thon, dẫn đường phía trước, đưa Tần Phong đến lầu hai.

Lầu hai phần nhiều là phòng riêng, ngay cả dung mạo và khí chất của các cô nương cũng hơn xa lầu một.

Hơn nữa, không biết có phải ảo giác của Tần Phong hay không, hắn luôn cảm thấy ánh mắt của những cô nương này có gì đó không đúng.

Trong đôi mắt đẹp như hoa đào kia, dường như có khí tức hồng phấn lưu chuyển, khiến hắn mơ mơ màng màng.

Thi triển Song Đồng dị năng quan sát những cô nương này, Tần Phong không khỏi trợn tròn mắt, bởi vì hắn nhìn rõ ràng, những cô nương này không phải là con người, mà là... từng con hồ ly hóa thành hình người!

Đôi tai nhỏ xinh xắn, cái đuôi lông xù lắc lư, làn da trắng như tuyết, cùng bộ ngực đầy đặn và vòng eo thon gọn...

Được rồi, Tần Phong phải thừa nhận, hai điều sau không liên quan gì đến hồ ly, chủ yếu là mắt hắn không nhịn được mà liếc nhìn hai lần.

“Ban đầu còn tưởng rằng đây chỉ là một thanh lâu bình thường, không ngờ lại xông vào ổ hồ ly, những con hồ ly tinh này vì sao lại đến thành trì của nhân tộc?

Chờ đã, những con hồ ly này sẽ không phải là đến từ Đồ Sơn Hồ tộc chứ?”

Ở Đại Càn Tây Vực, ngoại trừ Bạch Hổ Yêu Vương vang danh khắp nơi, thì chính là Đồ Sơn Hồ tộc khiến người ta bàn tán xôn xao nhất.

Lão già háo sắc ở Đại Càn đều biết một chút, hồ ly Đồ Sơn, thân hình mềm mại, có thể làm ra đủ loại động tác khoa trương.

Giọng nói của các nàng ngọt ngào, khi kêu lên, như nước suối chảy róc rách, du dương trầm bổng.

Các nàng còn am hiểu thuật mê hoặc thần hồn, có thể khiến nam tử hưởng thụ cả về thể xác lẫn tinh thần, tương đương với siêu cấp bội tăng.

Thử hỏi yêu nữ như vậy, có bao nhiêu nam tử có thể kiềm chế được?

Trước đây đã từng có quyền quý phú thương, vì muốn có được một hồ nữ Đồ Sơn, thậm chí không tiếc khuynh gia bại sản.

Lướt qua một đám hồ nữ yêu kiều, nghe lời nói nhỏ nhẹ của các nàng, cảm nhận hơi thở như hoa lan thoang thoảng từ cánh mũi các nàng.

Ý thức của Tần Phong hơi dao động, hắn thậm chí còn có một loại xúc động muốn hét lớn —— Ăn lão Tôn ta một gậy.

May mắn thay, Chính Khí trong Thần Hải cuồn cuộn, khiến ý thức của hắn khôi phục lại.

Tần Phong thở phào nhẹ nhõm, giống như lão tăng nhập định, tiến vào trạng thái hiền giả.

“Vừa rồi là tình huống gì, tại sao ta lại có xúc động muốn xin lỗi các cô nương, chẳng lẽ là mê thuật?

Nhất định là vậy, nghe đồn mê thuật và huyễn thuật của Đồ

Sơn Hồ tộc, thủ đoạn thông thiên, nếu không chính nhân quân tử như ta làm sao lại suy nghĩ lung tung.

Những yêu tinh đáng chết này, nếu không phải ta có việc quan trọng, nhất định phải cho các nàng hiện nguyên hình!”

Lắc đầu, Tần Phong thầm niệm phi lễ chớ nhìn, tiếp tục đi theo lão mụ.

Chờ hai người bọn họ đi xa, đám hồ nữ khẽ kêu lên.

“Vị công tử tuấn tú kia dường như không bị ảnh hưởng bởi mê thuật của chúng ta?”

“Ý chí kiên định như vậy, công tử như vậy chinh phục mới có cảm giác thành tựu.”

“Ôi chao, không biết có phải vì trong lầu quá nóng bức, hay là vị công tử kia quá tuấn tú, trên người đều đổ mồ hôi, có chút ẩm ướt.”

“Nhanh nói cho tỷ tỷ nghe, cụ thể là chỗ nào ướt, tỷ tỷ giúp muội thổi khô.”

“Ghét quá ~ Cần gì phải cố truy hỏi.”

"Ta vừa nghe thấy tiểu tử kia muốn vào phòng riêng tuyển phi, chờ chút nữa tỷ muội chúng ta dùng bản sự của mình?"

“Sợ muội không thành.”

Ngay lúc đám hồ nữ đang cười đùa, lại có một cô nương từ một bên khác đi tới.

Chúng hồ nữ thấy vậy, thu liễm nụ cười yêu mị, nghiêm mặt nói: “Hiểu Nguyệt tỷ tỷ.”

“Các muội đến đây không phải để tìm đàn ông, đừng quên

chính sự!”

Đám nữ tử yêu kiều, lần lượt cúi đầu.

Bọn họ thân là Đồ Sơn Hồ tộc, tự nhiên không có khả năng cố ý đến thành trì nhân tộc, vào thanh lâu, chỉ để câu dẫn đàn ông.

Sự thật là, bọn họ đang gánh vác nhiệm vụ quan trọng!

Tộc trưởng đã nói, khi nữ nhân Bạch Hổ kia bị người ta ám toán, Tây Vực cũng sẽ gặp phải đại biến, nếu xử lý không tốt, Đồ Sơn Hồ tộc rất có thể sẽ bị diệt vong trong trận tai kiếp đó.

Tuy nhiên, tộc trưởng có một kiện hỗn nguyên bảo khí tàn phá, có thể mộng thấy một số thiên cơ hư vô mờ mịt.

Trong giấc mộng, tộc trưởng nhìn thấy, có một người có thể ngăn cản tai họa diệt vong của Tây Vực, mà người đó sẽ xuất hiện ở Quỳnh Vũ thành.

“Theo như giấc mộng của tộc trưởng, người đó háo sắc, hơn nữa không bị ảnh hưởng bởi mê thuật.

Vì vậy, chúng ta mới trà trộn vào Mẫu Đơn Lâu này, các muội hãy tinh mắt một chút, nếu gặp được người như vậy, nhớ báo cho ta ngay lập tức.”

Sau khi được Hiểu Nguyệt tỷ tỷ nhắc nhở, đám hồ nữ mới chợt hiểu ra, vị công tử áo đen tuấn tú vừa rồi, chẳng phải là giống hệt với miêu tả này sao?

...

Đưa Tần Phong vào phòng riêng, lão mụ cười nói: “Cô nương ở chỗ ta đều là quốc sắc thiên hương, chờ chút nữa ta sẽ gọi hết đến đây cho công tử.

Trước đó, có cần dâng cho công tử chút rượu ngon món ngon

không?”

Tần Phong xua tay: "Trực tiếp gọi các nàng đến là được, ăn uống thì không cần."

“Cái này... Công tử, tửu lâu của ta cũng phải kiếm bạc, công tử không ăn không uống, lại muốn gọi các nàng đến, e là có chút không ổn.” Lão mụ lộ vẻ khó xử.

Tần Phong cũng không nói nhảm, trực tiếp móc từ trong ngực ra một trăm lượng bạc, đặt hết lên bàn: “Tiền bạc ta không thiếu, ngươi cứ làm theo lời ta nói là được.”

“Ôi chao, công tử, thật là nóng lòng a, được được được, theo ý ngươi vậy, ta đi gọi các cô nương đến ngay.” Lão mụ vừa nói, vừa nhét bạc vào trong ngực, sau đó cúi người lui ra khỏi phòng.

Tần Phong quả thực rất gấp.

Mượn cớ đi nhà xí để chuồn ra ngoài, tính cả thời gian đi đi về về cũng mất gần hai nén nhang rồi.

Nếu còn không thể tìm được manh mối hữu ích nào để quay về, hai vị nương tử sợ là sẽ phát hiện ra chuyện hắn lén lút rời đi.

Đến lúc đó...

Tần Phong rùng mình một cái, không dám nghĩ tiếp nữa.

Đúng lúc này, bên ngoài phòng riêng, truyền đến một trận tiếng bước chân và tiếng cười duyên.

Không bao lâu, dưới sự dẫn dắt của lão mụ, từng cô nương với dáng người khác nhau lần lượt bước vào.

Các nàng nhìn Tần Phong, cũng không để ý việc để lộ ra đường cong ẩn hiện dưới làn váy và trước ngực, ra sức thể hiện tư thế quyến rũ nhất của mình.

Dù sao trước khi đến Mai Di đã nói rồi, vị này là khách sộp, hơn nữa quan trọng là, dung mạo còn rất tuấn tú.

“Công tử, ta đã gọi hết những cô nương chưa tiếp khách trong lầu đến rồi, công tử có vừa ý ai không?”

Tần Phong đứng dậy, thi triển Song Đồng dị năng, lần lượt quét qua những cô nương đang tạo dáng trước mặt.

Phần lớn đều là nữ tử bình thường, mà có một bộ phận, chính là hồ tộc!

Trong đó có mấy người, chính là những người vừa gặp ở hành lang!

Tần Phong suy nghĩ trong lòng: “Nếu lão già xem tướng kia không lừa ta, có lẽ tin tức mà ta muốn biết nằm ở trên người mấy nữ tử hồ tộc này.

Bọn họ che giấu thân phận đến thành trì của nhân tộc, nhất định là có bí mật không thể cho ai biết, nếu đã như vậy...”

Tần Phong quyết định trong lòng, chỉ vào gần mười nữ tử hồ tộc nói: “Những người này đều giữ lại cho ta, những người còn lại có thể ra ngoài.”

Lão mụ có chút kinh ngạc, một lần muốn nhiều cô nương như vậy, vị công tử này ăn ngủ nổi sao?

Bất quá nhìn số bạc kia, bà ta vẫn cười híp mắt đẩy những cô nương không được chọn đang ủ rũ ra khỏi phòng.

Trước khi đi, còn không quên dặn dò một câu: “Mấy người các ngươi, phải hầu hạ vị công tử này cho tốt.”

“Mai Di yên tâm, chúng ta đảm bảo sẽ khiến hắn lưu luyến quên cả lối về.” Chúng hồ nữ cười duyên nói.

Chương 499: Ta liếc mắt một cái đã nhìn ra các ngươi không phải người

Chờ đến khi cửa phòng bị đóng lại, đám hồ nữ liếc mắt ra hiệu cho nhau.

Sau đó, bọn họ tạo thành thế bao vây, chậm rãi áp sát Tần Phong, hơi thở thơm phức như hoa lan.

“Nhìn công tử tuổi còn trẻ, đối với thân thể của mình ngược lại rất tự tin, nhiều cô nương như vậy cộng lại, cho dù là Thần Vũ võ phu long tinh hổ mãnh cũng chưa chắc đã chịu đựng nổi đâu.”

“Bất quá công tử cứ yên tâm, hoa dạng của chúng ta rất nhiều, nhất định có thể khiến cho công tử muốn tiên muốn tử.”

Lời nói vừa dứt, trong mắt chúng hồ nữ, khí tức màu hồng nhạt lưu chuyển, sau đó chậm rãi bay về phía Tần Phong.

Bọn họ đang thăm dò, xem thử vị công tử áo đen này có thật sự không bị mê thuật ảnh hưởng hay không.

Tần Phong thấy vậy hai mắt híp lại, ngay khi khí tức màu hồng sắp sửa dung nhập vào cơ thể, hắn lập tức quát lớn: “Giảo trùng tiểu kỹ, cũng dám múa rìu qua mắt thợ!

Đại uy Thiên Long, Thế Tôn Địa Tạng, Bát Nhã chư Phật, Bát Nhã... Ừm, ma ni ma ni hồng?”

Mẹ kiếp, quên lời rồi.

Lần này đọc không hết lời thoại, uy lực phải giảm đi một nửa.

Thôi kệ...

Chính Khí lôi đình trong cơ thể cuồn cuộn tuôn ra, đánh tan toàn bộ khí tức màu hồng nhạt kia.

Nhìn đám hồ nữ mặt đầy vẻ mờ mịt không biết làm sao, Tần Phong vẻ mặt nghiêm nghị, trong lòng âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

"Bị bất cẩn rồi, một lúc giữ lại nhiều yêu nữ như vậy, vạn nhất bọn họ đồng loạt ra tay, ta chưa chắc đã đỡ nổi.

May mà ta thông minh, ra tay một chiêu này, hẳn là có thể tạm thời dọa bọn họ."

Bầu không khí ngượng ngùng kéo dài một lúc, một hồ nữ có dung nhan xinh đẹp cười gượng nói: "Công tử, đây là làm gì? Thiếp thân nhìn không hiểu."

Một hồ nữ khác cười quyến rũ nói: "Đúng vậy, công tử, chàng đột nhiên làm như vậy, dọa cho tiểu tâm can của ta đập thình thịch, không tin chàng lại đây nghe thử."

Thời gian có hạn, Tần Phong quyết định lật bài ngửa: "Yêu nghiệt to gan, còn giả vờ giả vịt, ta liếc mắt một cái đã nhìn ra các ngươi không phải người!"

Lời này vừa nói ra, nụ cười trên mặt đám hồ nữ dần dần biến mất.

Bọn họ nhìn nhau một cái, sau đó khí cơ trong cơ thể lưu chuyển, bao phủ toàn bộ căn phòng, điều này rõ ràng là sợ động tĩnh tiếp theo bị người bên ngoài nghe thấy.

Tiếp đó, bọn họ liền cởi bỏ lớp ngụy trang của nhân tộc, lộ ra

dung mạo vốn có.

Đôi tai và đuôi lông xù xù lộ ra, thân hình càng thêm yêu kiều, dung mạo cũng càng thêm yêu mị trên khí chất vốn có.

“Vốn tưởng rằng chàng giữ chúng ta lại chỉ là trùng hợp, hóa ra chàng đã sớm nhìn thấu thân phận thật sự của chúng ta.”

Tần Phong sắc mặt ngưng trọng, Chính Khí trong cơ thể cuồn cuộn, toàn thân đề phòng, để ứng phó với nguy hiểm có thể gặp phải tiếp theo.

“Nếu ta đoán không lầm, các ngươi hẳn là Tây Vực Đồ Sơn Hồ tộc, Đồ Sơn tốt đẹp không ở, vì sao lại đến thành trì của nhân tộc, còn hóa thành bộ dạng nữ tử bình thường.

Mau nói, các ngươi đến đây rốt cuộc có mục đích gì?”

“Mục đích?” Một hồ nữ che miệng cười nói: “Chuyện này còn cần phải hỏi sao, chúng ta hóa thân đến thanh lâu, tự nhiên là vì nam nhân.”

“Đúng vậy, nô gia một ngày không có nam nhân tưới tắm, liền toàn thân khó chịu.”

“Ta thấy công tử da dẻ trắng đẹp, chi bằng để tỷ muội chúng ta, hảo hảo hưởng thụ một phen?”

Vừa nói, cái đuôi sau mông bọn họ bắt đầu ngoe nguẩy, khí tức màu hồng nồng đậm hơn trước rất nhiều, chỉ trong nháy mắt đã tràn ngập cả căn phòng.

Không còn kiêng dè, bọn họ tự nhiên có thể thi triển mê thuật mê hoặc mạnh mẽ hơn!

"Nhập thần - Kiếm huyễn mộng!" Một hồ nữ kiều mỵ hô lên.

Cùng lúc đó, khí tức màu hồng hóa thành bươm bướm, cuồn

cuộn lao ra.

Tần Phong thấy vậy, không dám chậm trễ, vội vàng thi triển Hạo Thiên Kính, ý đồ ngăn cản thế công của những con bướm màu hồng này.

Tuy nhiên chiêu này là mê thuật, nhắm vào thần hồn, Hạo Thiên Kính làm sao có thể ngăn cản?

Theo bươm bướm chui vào cơ thể, hai mắt Tần Phong cũng dần dần mất đi thần thái, trên mặt lộ ra nụ cười ngây ngốc.

“Dính chiêu rồi?” Một hồ nữ đi đến trước mặt Tần Phong, phất phất tay, người sau chỉ ngây ngốc nhìn nàng, không có bất kỳ phản ứng nào.

“Xem ra là dính chiêu rồi, vậy hắn rốt cuộc có phải là người chúng ta đang đợi hay không?” Hồ nữ có dung nhan xinh đẹp hỏi.

“Cái này... Không dễ nói a, dù sao Nhập Thần Kiến Huyễn Mộng có thể nói là bản mệnh thần thông mạnh nhất của chúng ta, không phải ai cũng có thể chống đỡ được.

Ít nhất là vừa rồi, hắn còn chưa bị mê thuật của chúng ta ảnh hưởng.”

“Hay là, gọi Hiểu Nguyệt tỷ tỷ đến, để tỷ ấy phán đoán?”

“Chỉ có thể như vậy.”

Hồ nữ kia gật đầu, thân hình lướt đi trong không trung.

Mà Tần Phong vốn nên ngốc nghếch, trong mắt lại lóe lên tinh quang, bước vào ngũ phẩm Hạo Nhiên cảnh Văn Thánh Đạo Giả, tuy không nói là có thể chống đỡ tất cả công kích nhắm vào thần hồn, nhưng ứng phó với mê thuật của đám hồ ly tu vi không cao trước mắt này, vẫn là dư sức.

Sở dĩ hắn giả vờ trúng chiêu, chẳng qua là vì muốn dẫn người đứng sau lưng ra, dò hỏi tình báo mà hắn muốn biết.

“May mà người đến thanh lâu là ta, nếu không với tính cách lỗ mãng của Liệt tướng quân, e rằng chỉ sẽ đánh rắn động cỏ.” Tần Phong âm thầm may mắn.

“Nghe ngữ khí của bọn họ, vị Hiểu Nguyệt tỷ tỷ kia hẳn là chủ tâm cốt của bọn họ, hy vọng lát nữa có thể nghe được một ít tin tức hữu dụng.

Ôi chao, đám hồ ly dâm đãng này đang sờ mó cái gì vậy? Thân thể còn cứ dựa vào người ta.

Hít, thật thoải mái... Không đúng, thật kinh tởm!

Trong lòng ta chỉ có nương tử, bất luận đám hồ ly mê hoặc này làm gì, cũng đừng hòng lay động tâm thần của ta!”

Tần Phong trong lòng không ngừng tự nhủ, trên mặt lại lộ ra vẻ mặt hưởng thụ.

Không lâu sau, khí tức màu hồng trong phòng khẽ lay động, ngoại trừ hồ nữ rời đi trước đó, lại có thêm một nữ tử dung mạo xinh đẹp, dáng người đầy đặn.

Chúng hồ nữ nhìn thấy nàng, vội vàng thu tay lại.

Trong mắt Tần Phong lóe lên một tia thất vọng nhỏ: “Xem ra người này hẳn là Hiểu Nguyệt tỷ tỷ trong miệng bọn họ.”

Hữu Tô Hiểu Nguyệt đánh giá Tần Phong một lượt, sau đó vung tay phải lên, khí tức màu hồng nhanh chóng tiêu tan.

Đám hồ nữ đều biến sắc, không hiểu vì sao Hiểu Nguyệt tỷ tỷ lại đột nhiên giải trừ mê thuật, cho đến khi bọn họ nhìn thấy Tần Phong vẫn là bộ dạng ngây ngốc, lúc này mới phản ứng lại.

Hóa ra tên này căn bản không trúng mê thuật, từ đầu đến cuối đều là giả vờ, lúc này trên mặt đều lộ ra thần sắc quái dị.

Hữu Tô Hiểu Nguyệt từ trong trữ vật lấy ra một khối đá đen có hình trăng khuyết, sau đó dùng lực bóp nát, bột phấn lướt qua người Tần Phong, lại phát ra bạch quang nhàn nhạt.

Chúng hồ nữ thấy vậy, ánh mắt sáng rực.

Nguyệt Nha Thạch này là vật phái sinh từ bảo vật tàn khuyết Hỗn Nguyên của tộc trưởng, số lượng cực kỳ ít ỏi.

Sau khi bóp nát nó, nếu bột phấn gặp người mà phát sáng, thì chứng tỏ đối phương chính là người mà bọn họ đang tìm kiếm!

Hữu Tô Hiểu Nguyệt thở phào nhẹ nhõm: "Không sai, người mà tộc trưởng muốn chúng ta đợi, chính là hắn."

Người muốn đợi, có ý gì, chẳng lẽ là đang lừa ta... Tần Phong trong lòng trầm xuống, bất động thanh sắc, vẫn giả vờ bộ dạng ngây ngốc.

"Ngươi không cần giả vờ nữa, ta biết ngươi căn bản không trúng mê thuật." Hữu Tô Hiểu Nguyệt hơi nhíu mày.

Tần Phong không để ý tới, thậm chí vì muốn cho giống thật, còn diễn xuất khoa trương hơn một chút.

Hữu Tô Hiểu Nguyệt thấy vậy, cũng không nói nhảm, tay phải nâng lên, một cây kéo bay vào trong tay nàng.

"Đã công tử này chìm đắm trong huyễn cảnh không thể tự thoát ra được, tỷ muội chúng ta hẳn là nên giúp hắn một tay mới đúng.

Các ngươi giữ hắn lại cho ta, ta phụ trách giúp hắn tỉnh táo."

Chúng hồ nữ lần lượt động thân, giữ chặt tứ chi của Tần

Phong.

Mà Hữu Tô Hiểu Nguyệt lại xoay xoay cây kéo trong tay, chậm rãi ngồi xổm xuống.

Vạch trần không được diễn xuất của ta, liền sử dụng thủ đoạn vật lý? Có phải là không chơi đẹp hay không... Nhìn cây kéo sắc bén càng đến gần, Tần Phong thậm chí còn cảm nhận được một tia lạnh lẽo.

Hắn không thể giả vờ được nữa, lập tức lớn tiếng ngăn cản: “Dừng tay, dao hạ lưu tình!”

Chương 500: Nương tử nhà ngươi đang tìm ngươi khắp nơi

“Không giả vờ nữa?” Hữu Tô Hiểu Nguyệt vuốt ve tóc mai, hỏi.

“Không giả vờ nữa.” Tần Phong ngồi ngay ngắn, hai chân khép chặt, đề phòng đối phương bất ngờ ra chiêu.

“Vậy thì nghiêm túc nói chuyện đi.” Hữu Tô Hiểu Nguyệt nhấc làn váy, ung dung ngồi xuống.

Có lẽ vì động tác quá lớn, Tần Phong dường như nhìn thấy một chút màu đỏ.

Váy của nàng ta rõ ràng là màu tím, màu đỏ ở đâu ra, chẳng lẽ là màu yếm?

Năm tuổi sao... Tần Phong suy nghĩ miên man, chẳng lẽ yêu thú cũng tin vào những điều này.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Tần Phong lại không khỏi liếc xuống hai lần, chủ yếu là muốn thỏa mãn sự tò mò trong lòng, tuyệt đối không có ý nghĩ xấu xa nào khác.

Đột nhiên, hắn cảm nhận được một số ánh mắt kỳ lạ.

Chậm rãi ngẩng đầu lên, quả nhiên phát hiện tất cả hồ nữ đều đang ngạc nhiên nhìn hắn.

Thật ngại quá, các nàng ấy sẽ không nghĩ ta là lão già háo sắc chứ?

“Đều trùng khớp.” Hữu Tô Hiểu Nguyệt đột nhiên lên tiếng.

“Cái gì trùng khớp?” Tần Phong vẻ mặt khó hiểu.

“Giấc mơ của tộc trưởng cho thấy, người có thể giải cứu Tây Vực, giải cứu Đồ Sơn Hồ tộc, sẽ không bị ảnh hưởng bởi mê thuật, hơn nữa còn rất háo sắc.

Ngươi muốn nhìn cảnh xuân dưới váy ta, lát nữa cho ngươi nhìn thỏa thích, hiện tại, hãy nói chuyện chính sự.” Hữu Tô Hiểu Nguyệt liếc mắt khinh thường, trong mắt lộ rõ sự khinh bỉ không che giấu.

Tần Phong vội vàng thanh minh: “Ngươi hiểu lầm rồi, ta không phải loại người như ngươi nghĩ đâu.

Chờ đã, giải cứu Tây Vực, giải cứu Đồ Sơn Hồ tộc, ngươi có ý gì?”

“Chính là nghĩa đen trên mặt chữ, chúng ta ẩn giấu thân phận, ở lại đây, chính là vì chờ ngươi đến.”

Tiếp đó, Hữu Tô Hiểu Nguyệt liền đem những gì tộc trưởng nhìn thấy trong mơ kể ra.

Tần Phong có chút chấn động, không ngờ yêu thú cũng có thể mộng báo, tuy là mượn uy năng của bảo khí.

Nhưng hắc khí bao phủ Tây Vực, vạn vật héo úa, thần hồn tan rã, rốt cuộc là chuyện gì, chẳng lẽ có liên quan đến những người đeo mặt nạ quỷ bí ẩn kia?

“Tộc trưởng nói, muốn vượt qua tai kiếp này, cần có người dẫn đầu, kết hợp sức mạnh của tất cả mọi người ở Tây Vực, tiêu diệt tà ác.

Mà căn cứ vào những hình ảnh rời rạc mà tộc trưởng nhìn

thấy, ngươi chính là người dẫn đầu đó." Hữu Tô Hiểu Nguyệt nhấn mạnh từng chữ.

Tần Phong cau mày, sau đó thở dài nói: "Tuy ta không biết tộc trưởng nhà ngươi rốt cuộc đã nhìn thấy gì, nhưng các ngươi có phần quá đề cao ta rồi.

Ta chỉ là một Văn Thánh Đạo Giả cảnh giới ngũ phẩm, căn bản không thể gánh vác trọng trách như vậy.

Hơn nữa, ta đến Tây Vực cũng hoàn toàn là do cơ duyên xảo hợp, nếu không phải vì tìm người, ta căn bản không thể xuất hiện ở đây."

"Quả nhiên là vậy."

"Lời này của ngươi là có ý gì?" Tần Phong vẻ mặt khó hiểu.

Hữu Tô Hiểu Nguyệt ngẩng đầu, ngữ khí chắc chắn: "Ngươi đến Tây Vực là vì tìm kiếm một xà yêu cao phẩm, nếu ta đoán không lầm, nàng ta tên Mặc Tam Di, là thủ hạ của Bạch Hổ Yêu Vương, tình như tỷ muội."

Tần Phong thần sắc chấn động, đứng bật dậy: "Ngươi biết Mặc tỷ ở đâu?"

"Ta không chỉ biết Mặc tỷ trong miệng ngươi ở đâu, mà còn biết tung tích của Bạch Hổ Yêu Vương."

Hữu Tô Hiểu Nguyệt chậm rãi đứng dậy, trước ngực nổi lên một trận sóng gió, nàng chậm rãi mở miệng nói: "Bọn họ gặp phải những kẻ đeo mặt nạ quỷ rất mạnh, bị đánh úp, nếu không phải tộc trưởng ra tay tương trợ, e rằng đã sớm bỏ mạng."

"Hai người bọn họ chẳng lẽ đang ở chỗ các ngươi?"

"Ngươi đoán không sai, hiện tại bọn họ đang ở Đồ Sơn của

chúng ta.”

Tần Phong vẻ mặt không dám tin.

Mâu thuẫn giữa Bạch Hổ Yêu Vương và Đồ Sơn Hồ tộc ở Tây Vực có thể nói là ai ai cũng biết, ai có thể ngờ được, Bạch Hổ Yêu Vương lại ẩn náu trong đại bản doanh của Đồ Sơn Hồ tộc.

Biết được tin tức này, Tần Phong cũng coi như là thở phào nhẹ nhõm: “Bây giờ bọn họ thế nào?”

“Bạch Vô Địch bị người ta đánh lén, lại bị cường địch vây công, thân thể bị trọng thương, Mặc Tam Di vì cứu nàng ta, cũng bị thương không nhẹ.

Lúc này hai người bọn họ tuy không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng cũng không khá hơn là bao.”

Tần Phong nghe vậy, cau mày: “Khi nào ta có thể gặp bọn họ?”

“Nếu ngươi muốn, hôm nay chúng ta có thể đưa ngươi về Đồ Sơn.”

Đúng lúc này, bên ngoài phòng, một giọng nói quen thuộc thô kệch vang lên: “Ta đã nói rồi, ta muốn xem qua tất cả các cô nương ở đây, ngươi cứ che che giấu giấu như vậy là có ý gì?”

"Vị khách quan này, nơi này là phòng riêng, cô nương bên trong đang tiếp khách, hay là ta giới thiệu cho ngươi mấy cô nương khác?"

“Bọn họ tiếp khách của bọn họ, ta chỉ nhìn một cái, lại không ăn thịt bọn họ, ngươi gấp gáp như vậy làm gì?

Chẳng lẽ ở đây, còn có gì mờ ám hay sao?”

Lời còn chưa dứt, chỉ nghe thấy một tiếng ‘rắc’, cửa phòng bị một cỗ lực mạnh đẩy ra, sau đó một gã đại hán đen sì, lực lưỡng

bước vào.

May mà các hồ tộc nữ tử kịp thời biến hóa dung mạo, nếu không thân phận thật sự sẽ bị bại lộ.

Tú bà áy náy nói: “Vị công tử này, không phải ta không muốn ngăn cản, mà là lực bất tòng tâm.”

Nàng ta không ngờ rằng, trong phòng, tất cả mọi người đều ăn mặc chỉnh tề, cảnh tượng ái muội trong tưởng tượng căn bản không xuất hiện.

Một nam tử ở chung với nhiều cô nương diễm lệ như vậy, chẳng lẽ không làm gì sao?

Chẳng lẽ vị công tử này không được?

Tú bà liếc mắt nhìn về phía vị công tử áo đen, chỉ thấy hắn đứng ở đó, sau đó ngây người nhìn tên thô lỗ ở cửa.

Mà tên thô lỗ vốn còn đang hùng hổ, lại giống như cà tím bị sương đánh, hoàn toàn ủ rũ, cái miệng rộng dường như muốn nói gì đó, nhưng nửa ngày cũng không thốt ra được một chữ.

Liệt tướng quân không phải là chinh chiến sa trường ba mươi năm, chưa từng đến chốn thanh lâu sao, tối hôm qua còn ra vẻ sợ vợ, chết sống không chịu đến, kết quả hôm nay liền lộ nguyên hình rồi... Trong mắt Tần Phong xẹt qua một tia khinh thường.

Tần quân sư không phải trong lòng chỉ có nương tử, trong mắt không chứa được người khác sao, một phòng đầy cô nương này là sao? Bất quá Tần quân sư thật lợi hại, hai vị nương tử đi theo, mà còn dám vào thanh lâu, còn chơi lớn như vậy, quả nhiên là cao nhân gan lớn... Liệt Anh trong lòng sinh ra kính nể, cảm thấy chỉ có nam nhi hào sảng như Tần Phong, mới có thể làm quân sư của Võ Hầu quân!

“Thật trùng hợp.” Tần Phong cười gượng.

“Thật trùng hợp.” Ánh mắt Liệt Anh có chút lảng tránh.

Tú bà đánh giá qua lại một lượt, tò mò nói: “Công tử, chẳng lẽ ngươi quen biết vị này?”

Tần Phong hoàn hồn, cười khan một tiếng: “Từng có vài lần giao dịch, không coi là quen thân lắm.

Bất quá lâu ngày gặp lại, cứ để hắn ở lại đây đi, vừa lúc có thể ôn chuyện với hắn.”

“Ở lại đây?” Tú bà lộ vẻ kỳ quái, muốn nói lại thôi.

“Sao vậy, không tiện?” Tần Phong tò mò hỏi.

“Không phải không tiện, chỉ là các cô nương một lần tiếp đãi hai vị khách quan, theo quy củ của Mẫu Đơn Lâu chúng ta, là phải thêm tiền.”

……

Tú bà cầm một túi bạc nặng trĩu, hài lòng lui ra khỏi phòng, đóng cửa lại.

“Quả nhiên là công tử vừa có tiền vừa tuấn tú, thật biết chơi a.”

“Vị này là?” Trong phòng, Hữu Tô Hiểu Nguyệt thần sắc cảnh giác, những hồ tộc nữ tử khác cũng đều là vẻ mặt đề phòng.

“Không sao, vị này là thống lĩnh Võ Hầu quân, Liệt Anh, Liệt tướng quân, lần này ta chính là đi theo hắn cùng đến Tây Vực.” Tần Phong khoát tay áo.

Võ Hầu quân, Liệt Anh?!

Các hồ tộc nữ tử, nhìn nhau, trong mắt đều là sự khiếp sợ không gì sánh bằng.

Võ Hầu quân danh tiếng lẫy lừng, vậy mà cũng đến Tây Vực.

“Đúng rồi, Liệt tướng quân, tối hôm qua ngươi còn nói không đến, sao hôm nay lại đến đây?”

Liệt Anh ho khan một tiếng: “Đương nhiên là vì tìm kiếm manh mối, bất quá sớm biết Tần quân sư sẽ đến, ta liền không phí công sức này.

A, đúng rồi, lúc ta rời khỏi tửu lâu, hình như có nhìn thấy hai vị nương tử nhà ngươi đang tìm ngươi khắp nơi.

Sao vậy, ngươi đến đây mà không báo cho bọn họ một tiếng sao?”

Tần Phong liếc mắt, nói với nương tử là mình đi dạo thanh lâu? Não ngươi bị kẹp cửa rồi sao.

Chờ đã, nương tử đang tìm ta khắp nơi...

Tần Phong phát hiện ra trọng điểm trong lời nói, trên trán toát mồ hôi lạnh.

Hắn suýt nữa thì quên mất, hắn là lấy cớ đi nhà xí, lén lút chuồn ra ngoài.

Mà thời gian, đã trôi qua rất lâu!

“Chúng ta phải nhanh chóng quay về!” Tần Phong lo lắng nói.

Lời còn chưa dứt, cửa sổ phòng ‘ầm’ một tiếng vỡ tan, hai bóng hình xinh đẹp lướt vào, ánh mắt kia, lạnh lẽo thấu xương!

Chương 501: Nương tử, ta sai rồi

Người tới ngoài Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan ra còn có thể là ai chứ?!

"Sao ngươi lại ở đây?" Liễu Kiếm Ly khẽ nhíu mày, thanh âm lạnh lùng.

Thương Phi Lan đưa mắt nhìn lướt qua đám nữ tử trong phòng, lạnh giọng nói: "Khó trách vừa bước vào đã ngửi thấy một mùi khó ngửi, thì ra là mùi tanh của hồ ly."

"Ngươi nói cái gì?" Nữ tử Hồ tộc có dung mạo xinh đẹp phẫn nộ lên tiếng.

Thế nhưng lời vừa dứt, một cỗ kình áp cường đại như núi Thái Sơn đè xuống người nàng ta.

Nàng ta thậm chí không có chút năng lực phản kháng, thân thể bị ép quỳ rạp xuống đất, bộ ngực đầy đặn cũng bị ép thành hình dạng kỳ quái.

Các nữ tử Hồ tộc khác thấy vậy, muốn tiến lên hỗ trợ.

Thế nhưng Thương Phi Lan chỉ liếc mắt, trong đôi mắt xanh lóe lên một tia sáng xanh, uy áp vô hình như hóa thành một bàn tay khổng lồ, bóp chặt lấy cổ họng của tất cả nữ tử Hồ tộc, khiến các nàng không thể động đậy.

Hồ Hiểu Nguyệt có thực lực mạnh nhất, chịu ảnh hưởng tự nhiên cũng là nhỏ nhất.

Chưa nói đến nữ tử áo trắng thực lực cường hãn kia, chỉ riêng nữ tử có đôi mắt xanh trước mắt, khí tức tỏa ra lúc nãy, rõ ràng là...

"Long tộc, Thương Long nhất mạch?"

Lời vừa dứt, đám nữ tử Hồ tộc đều là hoảng sợ biến sắc, thân thể mềm mại run rẩy.

Long tộc vốn là tồn tại gần như đứng trên đỉnh cao chúng sinh, mà Thương Long nhất mạch càng là kẻ dẫn đầu trong đó, giống như hoàng tộc vậy!

Trong Quỳnh Vũ thành này, sao có thể có người của Thương Long nhất mạch đến đây?

Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan cũng không để ý đến đám nữ tử Hồ tộc nữa, mà đồng loạt nhìn về phía Tần Phong.

Ánh mắt lạnh lùng như muốn nói - Chúng ta cần một lời giải thích hợp lý, không đánh chết ngươi!

Nguy hiểm, nguy hiểm, nguy hiểm!

Trong đầu Tần Phong không ngừng vang lên tiếng cảnh báo, sát khí thoang thoảng trên người hai vị nương tử, khiến hắn hiểu rõ một điều.

Nếu như ở đây không thể đưa ra một câu trả lời vừa ý, hôm nay hắn không chết cũng phải lột da.

Đầu óc xoay chuyển với tốc độ chóng mặt, sự thông minh tài trí của người đọc sách lúc này được Tần Phong phát huy đến mức tận cùng.

Hắn liếc mắt sang phải, nhìn thấy Liệt Anh đang mang dáng vẻ việc không liên quan đến mình, trong lòng nảy ra một kế.

Đúng là chết bạn còn hơn chết mình, Liệt tướng quân, vì sự an toàn tính mạng của ta, chỉ có thể hy sinh ngươi, để chuyển hướng mâu thuẫn vậy.

Nghĩ đến đây, Tần Phong cũng không thèm nhìn sắc mặt của hai vị nương tử nữa, mà nghiêng người cao giọng nói: "Liệt tướng quân, ngươi thật khiến ta thất vọng!"

Liệt Anh trợn tròn mắt, vẻ mặt ngơ ngác, đây là đang diễn trò gì vậy?

"Ta đã sớm nói rồi, vị tiên tri thần bí kia tuy nói Mẫu Đơn Lâu có manh mối, nhưng nơi này dù sao cũng là thanh lâu.

Ngươi và ta đều là người có nương tử, sao có thể ra vào chốn phong trần này được!

Ta cũng nhiều lần nhấn mạnh với ngươi, cho dù thật sự muốn đến đây hỏi thăm điều gì, cũng phải dẫn theo nương tử của ta cùng đi, để chứng minh trong sạch.

Thế mà ngươi lại tốt, dám lén lút đến đây.

Ta ngược lại muốn hỏi, ngươi đang có ý đồ gì?!"

"Tần quân sư, ta..."

Liệt Anh vừa định mở miệng, đã bị Tần Phong cắt ngang: "Ta không muốn nghe ngươi biện giải, tất cả mọi chuyện ở đây, đã nói rõ vấn đề rồi!

Nếu không phải ta đi nhà xí xong, tình cờ nghe được tin tức ngươi đến đây từ miệng Võ Hầu quân tướng sĩ, sau đó kịp thời chạy đến, e là ngươi đã phạm sai lầm lớn rồi!

Chữ sắc trên đầu một con dao, sắc đẹp càng là dao cạo xương.

Ngươi làm ra loại chuyện này, đến lúc trở về Phụng Thiên

thành, ta phải đối mặt với phu nhân của ngươi thế nào, phải giải thích với nàng ấy ra sao?"

Nhắc đến hai chữ phu nhân, sắc mặt Liệt Anh đại biến.

Tần Phong thấy vậy, âm thầm đắc ý, nắm thóp loại đàn ông sợ vợ, hắn đã sớm thành thạo!

Thở dài một tiếng đầy vẻ rèn sắt không thành thép, Tần Phong đi đến trước mặt Liệt Anh, vỗ vỗ vai đối phương, ngữ khí chân thành nói: "Liệt tướng quân, ngươi cũng không muốn chuyện mình đi dạo kỹ viện bị phu nhân của ngươi biết chứ?

Vậy thì hãy thành thật nhận lỗi, ta, có thể mở một mắt nhắm một mắt, giúp ngươi che giấu.

Nhưng ngươi phải hứa với ta, sau này không được tái phạm lỗi lầm tương tự.

Dù sao, phu nhân của ngươi còn đang ở phủ, ngày đêm mong nhớ ngươi khải hoàn trở về."

Một phen uy hiếp cộng thêm dùng lý lẽ và tình cảm khuyên nhủ, Liệt Anh triệt để nhận thức được sai lầm của mình, cúi đầu xuống.

"Vậy, ngươi là vì tìm Liệt tướng quân, mới đến nơi này?" Thương Phi Lan nhướng mày, ngữ khí vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng.

"Tự nhiên là vậy, con người của ta, nương tử còn không tin tưởng sao?" Tần Phong ra vẻ thề son sắt.

Hồ Hiểu Nguyệt thấy vậy, trong mắt xẹt qua một tia khinh thường.

Các nữ tử Hồ tộc khác, cũng lộ ra thần sắc kỳ quái.

Trong giấc mơ của tộc trưởng, người có thể cứu vớt Tây Vực và Hồ tộc, thật sự là vị công tử háo sắc trước mắt này sao?

Các nàng luôn cảm thấy, tiền đồ đáng lo, vận mệnh trắc trở...

Thương Phi Lan bán tín bán nghi, nhìn về phía Liễu Kiếm Ly, dường như đang chờ quyết định của người sau.

Liễu Kiếm Ly liếc mắt nhìn đám nữ tử Hồ tộc, sau đó cúi đầu nhìn nữ tử bị nàng dùng kình áp áp chế, thu liễm khí tức.

Nữ tử Hồ tộc có dung mạo xinh đẹp run rẩy đứng dậy, trong mắt tràn đầy vẻ kiêng dè.

Liễu Kiếm Ly khẽ mím môi, mở miệng hỏi: "Tất cả mọi chuyện xảy ra ở đây, các ngươi cứ nói ra, nếu để ta biết các ngươi có điều gì giấu giếm..."

Lời còn chưa dứt, tóc mai của đám nữ tử Hồ tộc đồng loạt bị cắt đứt, các nàng thậm chí còn không nhìn thấy, nữ tử áo trắng rốt cuộc ra tay lúc nào!

Đây là thực lực đáng sợ đến mức nào?

Hồ Hiểu Nguyệt chấn động trong lòng, nàng nhìn về phía Liễu Kiếm Ly, dung mạo khuynh quốc khuynh thành, kiếm thuật thông thần.

Nàng dường như nghĩ đến điều gì, đôi mắt đẹp mở to, run giọng nói: "Ngươi là Liễu Kiếm Ly?!"

Liễu Kiếm Ly nghe vậy, nghiêng đầu nhìn sang, tuy không trả lời, nhưng dáng vẻ kia đã nói rõ tất cả!

Đám nữ tử Hồ tộc kinh hãi tột độ, ngoài nữ tử Long tộc ra, ngay cả Liễu Kiếm Ly danh tiếng lẫy lừng của Đại Càn cũng đến đây?

Nếu như đối phương muốn, chỉ cần một hơi thở, là có thể lấy mạng tất cả các nàng!

Nữ tử Hồ tộc có dung mạo xinh đẹp nhìn Tần Phong, muốn nói lại thôi.

Xong đời rồi!

Tần Phong thấy vậy, biết đám hồ ly này sắp không chịu nổi áp lực nữa rồi, nếu như các nàng khai ra, hậu quả khó mà lường được.

"Nương tử, không cần thiết đâu, nàng muốn biết gì, ta về nhà sẽ nói cho các nàng nghe." Tần Phong cười gượng nói.

Liễu Kiếm Ly nghe vậy, nghiêng đầu nhìn sang, ánh mắt như một đầm nước mùa thu: "Yên tĩnh một chút."

"Được... được." Tần Phong lập tức im như thóc.

Dưới áp lực của Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan, đám nữ tử Hồ tộc rốt cuộc cũng mở miệng, bán đứng Tần Phong...

Các nàng kể lại mục đích hóa thành nhân tộc ở lại nơi này, cũng đem nhất cử nhất động của Tần Phong sau khi đến Mẫu Đơn Lâu miêu tả lại một cách sinh động.

Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan nghe xong, sắc mặt lạnh như băng, lạnh lẽo dị thường.

Đặc biệt là khi các nàng nghe thấy, ánh mắt Tần Phong luôn nhìn chằm chằm vào tà váy của Hiểu Nguyệt tỷ tỷ, hàn ý kia gần như hóa thành thực chất, khiến nhiệt độ trong phòng giảm xuống một đoạn lớn.

Hai người nghiêng đầu nhìn Tần Phong, người sau nuốt nước bọt.

Tiếp theo chỉ nghe thấy một tiếng "bịch", Tần Phong - người có khí phách hiên ngang, ở nhà nói một là một, nói hai là hai - quỳ xuống!

Đều nói nam nhi đầu gối có hoàng kim, chỉ là chưa đến lúc phải quỳ.

"Hai vị nương tử, ta sai rồi."

Đám nữ tử Hồ tộc nghe vậy, kinh ngạc đến mức trố mắt nhìn nhau, trong lòng các nàng cũng đang phỏng đoán hai người này có quan hệ gì với tên công tử háo sắc này.

Nhưng các nàng làm sao có thể ngờ được, Liễu Kiếm Ly danh tiếng lẫy lừng, còn có cả người của Thương Long nhất mạch thuộc Long tộc, vậy mà đều là phu nhân của tên công tử háo sắc này?

Hắn, dựa vào cái gì chứ?

Chương 502: Bạch Hổ Yêu Vương đã chết

Sau màn hỏi han đầy "yêu thương" của hai vị nương tử, Tần Phong cảm giác như xương cốt toàn thân sắp rã rời.

Đối với những tồn tại cao phẩm như Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan, có cả vạn cách để khiến một người sống không bằng chết, mà lại không chịu bất kỳ tổn thương thực chất nào.

Tần Phong "may mắn" được trải nghiệm hai trong số đó...

Một là bị luồng kình khí đánh vào trong cơ thể, du tẩu khắp nơi. Tần Phong chỉ cảm thấy giữa các khớp xương như có hàng vạn con kiến đang gặm nhấm, cảm giác chua xót ấy thật khó diễn tả.

Loại thứ hai là luồng long tức lạnh buốt thấu xương, tiếp đó lại là sức nóng như thiêu đốt từ Long Châu xuyên qua cơ thể. Nóng lạnh đan xen vốn là một trong những dịch vụ tắm rửa được nam nhân yêu thích nhất, có thể khiến người ta lâng lâng như bay bổng trên mây, nhưng với Tần Phong, chỉ còn lại cảm giác sống không bằng chết.

Trải qua trận roi vọt yêu thương, Tần Phong nằm thoi thóp.

Liệt Anh chứng kiến cảnh tượng này, dường như nghĩ đến Phu nhân ở phủ, thân thể không khỏi run lên.

Đương nhiên, Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan cũng đã nương tay, dù sao lúc trước khi vị tiên sinh kia nói nơi này có manh mối, họ cũng có mặt.

Hơn nữa, đám hồ nữ cũng khẳng định, Tần Phong đến đây chủ yếu là để hỏi thăm tin tức.

Nếu không, nếu để họ biết Tần Phong đến thanh lâu là vì muốn tìm hoa hỏi liễu, có lẽ sẽ không chỉ đơn giản là nằm thoi thóp như vậy...

Nằm bẹp trên mặt đất nửa canh giờ, Tần Phong mới miễn cưỡng khôi phục được khả năng di chuyển, run rẩy đứng dậy.

Lúc này, Hữu Tô Hiểu Nguyệt lên tiếng: "Tình hình Tây Vực cấp bách, không ai biết kẻ đứng sau sẽ ra tay lúc nào. Tần công tử, ngươi cần nhanh chóng cùng chúng ta đến Đồ Sơn, gặp tộc trưởng."

Lời vừa dứt, mọi người đồng loạt nhìn về phía Tần Phong.

Tần Phong xoa cằm, trầm ngâm suy nghĩ, sau đó gật đầu: "Ta về chuẩn bị một chút, nửa canh giờ sau, tập hợp ở cổng thành Quỳnh Vũ."

Biết được ngọn ngành câu chuyện, Liệt Anh hỏi: "Có cần ta dẫn theo một bộ phận Võ Hầu quân cùng ngươi đi không?"

Tần Phong lắc đầu: "Ban đầu ta dùng thuật quan tinh thấy được, hắc sắc đại phật bên cạnh tên thần bí đeo mặt nạ kia đã tiến vào thành Quỳnh Vũ, tuy đến nay vẫn chưa phát hiện ra tung tích của chúng, nhưng ta luôn cảm thấy nơi đây sẽ có chuyện xảy ra. Liệt tướng quân, ngươi cứ dẫn Võ Hầu quân đóng quân ở đây là được, ta sẽ nhanh chóng từ Đồ Sơn trở về. Hơn nữa, có hai vị nương tử bảo vệ, chuyến đi này hẳn là sẽ không có quá nhiều nguy hiểm."

"Vậy nghe theo ngươi."

Nửa canh giờ sau, tại cổng thành Quỳnh Vũ, đoàn người Tần Phong chia tay Liệt Anh, hướng Đồ Sơn tiến phát.

...

Cùng lúc đó, trong góc tối u ám của thành, Cung Độc lên tiếng: "Chủ thượng từng nói, muốn đảm bảo nhiệm vụ Tây Vực lần này thành công, nhất định phải giết chết Bạch Hổ Yêu Vương - Bạch Vô Địch. Nếu không, sẽ gặp phải trở ngại khó lường. Thế nhưng người của chúng ta cộng thêm đám yêu thú phản bội kia tìm kiếm lâu như vậy, lại vẫn luôn không tìm thấy tung tích của Bạch Vô Địch. Ngươi có biện pháp nào, bói toán ra tung tích của Bạch Vô Địch hay không?"

Nghe vậy, ba cái đầu của Quỷ Phật nhíu mày, chậm rãi mở mắt: "Sau khi Bạch Vô Địch mất tích, ta cũng từng thử bói toán, nhưng phát hiện dường như có người che giấu thiên cơ của hắn."

Cung Độc trầm mặc một lát, sau đó nói: "Vậy có nên liên lạc với họ Thẩm kia không, trong Táng Thiên, năng lực bói toán của hắn chỉ đứng sau chủ thượng. Trong khoảng thời gian này, chúng ta có thể tìm được những yêu quỷ tham gia Đêm Thần Thực, thu thập vật phẩm của thần quỷ, hắn ta công lao rất lớn."

Lời vừa dứt, bàn tay đen khổng lồ đột nhiên vỗ về phía Cung Độc, hắn ta vung tay trái lên, dễ dàng cản lại công kích.

"Ngươi làm gì vậy?" Cung Độc lạnh giọng quát hỏi.

Quỷ Phật tức giận đáp: "Trước mặt ta, đừng nhắc đến tên đó."

"Sao vậy? Chủ thượng so với ngươi, càng tin tưởng hắn ta, khiến ngươi khó chịu sao?" Cung Độc cười khẩy.

Sự thật là, sau khi chủ thượng mang Thẩm Lê từ Phụng Thiên thành trở về, những việc bốc quái vốn do Quỷ Phật phụ trách, cơ bản đều giao cho Thẩm Lê, điều này khiến cho hận ý của Quỷ Phật đối với Thẩm Lê ngày càng tăng.

Trong Táng Thiên, việc Quỷ Phật và Thẩm Lê bất hòa, là

chuyện ai cũng biết.

Nhưng ngại vì uy nghiêm của chủ thượng, Quỷ Phật vẫn luôn đè nén bất mãn trong lòng.

"Kỳ thật ta lại rất hiếu kỳ, thủ đoạn bói toán của chủ thượng thông thiên, hắn ta rõ ràng có thể tự mình tính toán ra tung tích của những yêu quỷ tham gia Đêm Thần Thực, vì sao còn phải nhiều chuyện như vậy, từ Cửu Trọng ngục mang tên kia về. Hơn nữa, trước khi tên kia đến, mỗi lần chúng ta đi truy tìm yêu quỷ tham gia Đêm Thần Thực, luôn gặp phải đủ loại cản trở. Nhưng sau khi tên kia đến, mọi chuyện lại trở nên thuận lợi hơn." Cung Độc thản nhiên nói.

"Chủ thượng tự có suy tính của ngài ấy, những điều này không phải là thứ ngươi và ta cần quan tâm." Quỷ Phật lạnh lùng đáp.

Đúng lúc này, không gian u ám đột nhiên chấn động, một giọng nói khàn khàn vang lên.

"Thần hồn, ta muốn càng nhiều thần hồn..."

Văn lộ màu máu sáng lên, chiếu ra một cái bóng mơ hồ hình dạng giống đầu trâu.

"Xem ra, nó sắp thức tỉnh, cũng đến lúc hành động rồi, dẫn hồn trận đã chuẩn bị xong chưa?" Cung Độc hỏi.

"Bất cứ lúc nào cũng có thể ra tay."

"Nếu đã như vậy..." Cung Độc từ trong ngực lấy ra một khối kim thạch màu đen, sau đó dùng sức nắm chặt, bóp nát nó.

Mà đây, cũng là tín hiệu bắt đầu hành động.

Trong các dãy núi Tây Vực, các phân thân của Thiên Khôi nhìn khối hắc thạch vỡ vụn trong tay, thân thể chui vào lòng đất.

Trên một ngọn núi cao chót vót, Tần Vân Ngạo nuốt khối hắc thạch vào bụng, nhìn dãy núi vô tận phía xa, chảy nước miếng nói: "Bây giờ, có thể ăn tùy ý rồi chứ?"

Cùng lúc đó, một tin tức cũng lan truyền trong đám yêu quỷ Tây Vực.

Bạch Hổ Yêu Vương đã chết, các đại yêu vương dưới trướng phân rã, vì tranh giành long mạch mà đánh nhau, chết vô số kể.

Lúc này, chính là thời cơ tốt nhất để đoạt lấy long mạch!

Tin tức nhanh chóng lan truyền, một hòn đá khuấy động ngàn cơn sóng.

Tầm quan trọng của long mạch không cần phải nói, sở dĩ Bạch Hổ Yêu Vương có thực lực kinh người, đám yêu thú dưới trướng dù tu vi thấp kém, vẫn có thể nói tiếng người, mở linh trí, đều là bởi vì sự tồn tại của long mạch!

Nói cách khác, chiếm lĩnh long mạch, cũng tương đương với nắm giữ tư bản để trở nên mạnh mẽ!

Trước kia, đám yêu quỷ Tây Vực e ngại thực lực của Bạch Hổ Yêu Vương, chỉ dám nảy sinh một tia tham lam trong lòng.

Thế nhưng hiện tại Bạch Hổ đã chết, long mạch của gần nửa Tây Vực này, cũng nên đổi người thống trị rồi!

Đỉnh núi cao chót vót, khe núi độc khí mù mịt, biển lửa ngút trời, hồ nước sóng to gió lớn...

Từng yêu quỷ có thực lực cường hãn lần lượt xuất thế, mục đích của chúng chỉ có một, tranh đoạt long mạch vô chủ!

Mà tranh đoạt, nhất định sẽ mang đến chém giết.

Sự yên bình trước kia của Tây Vực, sẽ không bao giờ trở lại.

...

Đồ Sơn, trong cung điện chim hót hoa thơm.

Một nữ tử có dung mạo tuyệt mỹ, dáng người khiến người ta huyết mạch phun trào, lắc lư chín cái đuôi, chậm rãi mở mắt.

Nàng đứng dậy, nhìn về phía thạch kính bị vỡ một góc, cau mày.

"Tai họa sắp ập đến sao... Người đâu!"

"Tộc trưởng có gì phân phó?" Một hồ nữ hiện thân cung kính hỏi.

"Hiểu Nguyệt bên kia, có tin tức gì chưa?"

"Họ đang trên đường trở về."

"Đã tìm được rồi sao? Vậy có lẽ, còn kịp."

Chương 503: Nguy Cơ Từ Sau Lưng

Khi huyết tinh và giết chóc giáng xuống Tây Vực, hầu hết các Trảm Yêu Ti có Hồng Liên trấn giữ đều phát hiện ra dị biến.

Khí tức mạnh mẽ như sóng triều quét qua hơn nửa Tây Vực, tiếng gầm rú kinh khủng vang vọng trên không trung.

Tên khổng lồ núi đá khổng lồ giơ chân giẫm lên dãy núi Long Mạch, đất rung núi chuyển.

Xương khô Quỷ Vương bao bọc trong ngọn lửa xanh lục, giơ tay nhấc chân, độc khí lan tràn, vạn vật tan chảy.

Nơi Viêm Ma bị bao phủ bởi hắc viêm bất diệt đi qua, liệt hỏa thiêu đốt trăm dặm, không còn một ngọn cỏ.

Chim yêu thú khổng lồ, vỗ cánh che trời, cuồng phong mãnh liệt như lưỡi dao sắc bén, chém nứt mặt đất, núi non!

Đối với vạn vật Tây Vực, ngày này như ngày tận thế giáng lâm.

Các tuần sát sứ của Trảm Yêu Ti Tây Vực, bao gồm Thập Nhị Thần Tướng, Tam Thập Lục Tinh rất nhanh đã nhận được tin tức, từng người một sắc mặt ngưng trọng, vẻ mặt không dám tin.

"Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra?"

"Cự Lĩnh Yêu Vương, U Minh Quỷ Vương, Viêm Ma, Liệt Phong Đại Bằng, những thứ này đều là yêu quỷ thất chuyển, tại sao lại cùng lúc xuất thế?"

"Không chỉ những thứ này, còn có rất nhiều Yêu Vương, Quỷ Vương khác cũng đang gây rối khắp nơi, rục rịch."

"Chúng dường như đang hội tụ về một vài nơi, đó là... Long Mạch chi địa do Bạch Vô Địch chiếm giữ?"

"Chúng muốn cướp Long Mạch với Bạch Vô Địch, muốn chết sao?"

"Chờ đã, Yêu Vương dưới trướng Bạch Vô Địch cũng đang tham gia tranh đấu?"

"Tên Bạch Vô Địch kia đâu, tại sao lại không ra mặt, rốt cuộc đang làm gì?"

Mãi cho đến khi Tư Mệnh Tây Vực ban bố thông báo tai họa quỷ cấp cao nhất của Trảm Yêu Ti, bọn họ mới biết được —— Bạch Vô Địch đã chết! Long Mạch chi địa mà hắn ta sở hữu đều trở thành vật vô chủ!

Mà vì tranh giành Long Mạch chi địa, các đại Quỷ Vương, Yêu Vương đồng thời xuất thế, nơi đi qua, tang thương khắp nơi.

Tư Mệnh Tây Vực hạ lệnh, Trảm Yêu Ti lâm nguy thụ mệnh, phái ra lực lượng mạnh nhất, chặn giết yêu quỷ gây rối dọc đường!

Cùng lúc đó, thân vương trấn giữ Tây Vực cũng nhận được tin tức, vô cùng chấn động, lập tức ra lệnh cho thuộc hạ tập kết lực lượng, quyết tâm ngăn chặn tai họa này.

.....

Lưu Huỳnh Sơn, một trong những Long Mạch chi địa do Bạch Vô Địch chiếm giữ.

Nhìn về phía bắc một trăm ba mươi dặm, chỉ thấy tuyết trắng

xóa, băng giá mười dặm.

Rõ ràng là tiết trời mùa xuân, nhưng ở đây lại đang có tuyết rơi dày đặc!

Trên đỉnh núi phủ đầy tuyết, một nữ tử toàn thân trắng như tuyết, dáng người yêu kiều, lăng không bước đi, như giẫm trên đất bằng.

Mà trận tuyết lớn này, chính là do nàng ta mang đến!

Trong "Đại Càn Bách Yêu Chí" có ghi chép, Thiên Băng Sơn Tây Vực có Tuyết Yêu, bề ngoài giống mỹ nhân, thực lực thông thiên, nơi đi qua, băng tuyết bao phủ, vạn vật không sinh.

Nàng ta chính là Tuyết Yêu, thực lực đạt tới thất chuyển đỉnh phong!

Lần này đến Lưu Huỳnh Sơn, tự nhiên là vì tranh giành Long Mạch chi địa.

Bỗng nhiên, nàng ta dường như cảm nhận được điều gì đó, dừng bước, ngoảnh đầu nhìn về phía nam.

Ở đó, một bóng đen đang lao tới.

Hai người cách nhau trăm trượng, Tuyết Yêu cũng nhìn rõ tướng mạo của người tới.

Một nam tử trung niên tướng mạo bình thường, chỉ là bên hông hắn ta đeo một đao một kiếm, còn có Thần Tướng Lệnh vô cùng bắt mắt, lại khiến Tuyết Yêu nhíu mày.

"Thần Tướng Tây Vực, đao kiếm song tuyệt, Cung Thương?" Tuyết Yêu lạnh giọng nói.

"Thiên Băng Sơn tốt đẹp không ở, tại sao phải ra ngoài giẫm nước đục này, nếu ngươi bây giờ quay về, ta có thể coi như chưa

từng thấy gì." Cung Thương đặt hai tay lên eo, thản nhiên nói.

"Nực cười, lúc trước Bạch Vô Địch chiếm giữ nhiều Long Mạch chi địa như vậy, sao không thấy Trảm Yêu Ti các ngươi có động tĩnh gì.

Bây giờ tên đó đã chết, ta chỉ muốn đến chia chác một chút, ngươi lại muốn ngăn cản ta?"

Cung Thương không chút biểu cảm, chỉ liếc mắt nhìn xung quanh, thi thể bị tuyết lớn bao phủ nhiều vô số kể, còn có những yêu thú bị đóng băng, trên ngực đều có một lỗ máu, trái tim đã sớm không biết đi đâu.

Tuy nhiên, một chút đỏ tươi nơi khóe miệng Tuyết Yêu dường như đã nói lên nơi trái tim đi về.

"Bạch Vô Địch trấn giữ Long Mạch chi địa, sẽ không gây ra nhiều giết chóc như vậy."

Tuyết Yêu nghe vậy, dường như nghe được chuyện cười gì đó, cười đến hoa dung thất sắc, sau đó dữ tợn nói: "Đó là do hắn ta ngu ngốc, nếu ta có nhiều Long Mạch như vậy để nâng cao thực lực, Tây Vực này còn đâu là chỗ cho nhân tộc và Trảm Yêu Ti các ngươi?!"

Một tiếng thét chói tai vang lên, tuyết lớn hóa thành băng châm, lao về phía Cung Thương.

Tuyết Yêu vậy mà lại trực tiếp chọn ra tay!

"Ta muốn xem thử, Thập Nhị Thần Tướng có thật sự lợi hại như trong truyền thuyết hay không!"

Hai nén nhang sau, tuyết lớn ngừng rơi, thân thể Tuyết Yêu hóa thành băng điêu, vỡ vụn từng tấc, sau đó tan thành băng tinh, tan vào đất trời.

Cung Thương liếc mắt nhìn bàn tay trái của mình, ngón cái và ngón út đã mất đi cảm giác.

Tuyết Yêu vốn là yêu quỷ thất chuyển, thực lực không tầm thường, cho dù đánh bại được đối phương, hắn cũng phải trả một cái giá nhất định.

Soạt soạt!

Cung Thương xoay người nhìn lại, một lão giả tóc bạc giẫm lên tuyết trắng đi tới.

"Khương lão?" Người tới chính là một trong Tam Thập Lục Tinh của Tây Vực, Khương Nham!

"Có thể gây ra động tĩnh lớn như vậy, e rằng chỉ có Tuyết Yêu của Thiên Băng Sơn, không ngờ nàng ta cũng muốn tranh giành Long Mạch chi địa."

"Sự cám dỗ của Long Mạch chi địa, ngươi ta đều biết rõ."

"Tay trái của ngươi không sao chứ?" Khương Nham quan tâm hỏi.

"Ngón cái và ngón út bị hàn khí đóng băng, kinh mạch bị tổn thương, không thể sử dụng được nữa." Cung Thương thản nhiên đáp.

"Nếu chỉ là bị đông cứng, ta có thể dùng âm linh giúp ngươi khôi phục, nhưng kinh mạch bị tổn thương thì đành bó tay." Khương Nham tiếc nuối lắc đầu.

"Không sao."

Hai người gặp nhau ở đây, mục đích tự nhiên đều là Lưu Huỳnh Sơn, liền kết bạn mà đi.

Trên đường đi, Khương Nham bỗng nhiên lên tiếng: "Ngươi

không cảm thấy tai họa Tây Vực lần này, đến quá mức kỳ quặc sao?

Thực lực của Bạch Vô Địch, ngươi ta đều rõ ràng, cho dù đối đầu với Tư Mệnh Tây Vực, cũng có thể bất phân thắng bại, rốt cuộc là tồn tại phương nào, có thể tiêu diệt hắn ta.

Ngoài ra, Bạch Vô Địch chết, tin tức mà ngay cả Trảm Yêu Ti cũng chưa biết, yêu quỷ Tây Vực làm sao biết được?"

Cung Thương nghe vậy, sắc mặt ngưng trọng, hắn tuần tra Tây Vực, khi nhận được tin tức từ Tư Minh, cũng vô cùng chấn động.

Sau đó, bởi vì hắn cách Lưu Huỳnh Sơn tương đối gần, lại cảm nhận được khí tức của Tuyết Yêu, liền chạy tới ngăn cản, cho nên còn chưa có thời gian suy nghĩ kỹ.

Lúc này, được Khương lão nhắc nhở, tai họa Tây Vực lần này, quả nhiên là nghi điểm trùng trùng.

"Mà điều thú vị nhất chính là, yêu quỷ xưa nay vốn đa nghi, tồn tại có thực lực cường đại càng là như vậy.

Chúng thậm chí còn chưa tận mắt nhìn thấy thi thể của Bạch Vô Địch, đã dám xuất thế, tranh giành Long Mạch chi địa, sau lưng nhất định có người đang thúc đẩy tất cả."

Cung Thương nghe vậy, thân hình khựng lại, cúi đầu dường như đang trầm tư.

Mà hắn lại không chú ý, Khương lão phía sau, trong mắt xẹt qua một tia âm lãnh.

Âm khí trong cơ thể hắn ta điên cuồng vận chuyển, dưới bóng râm, một tia lửa lóe lên.

Anh linh mà Khương Nham khống chế là một con chim lửa,

trong cơ thể có huyết mạch Phượng Hoàng, đây cũng là nguyên nhân hắn ta có thể trở thành một trong Tam Thập Lục Tinh.

Lợi dụng lúc Cung Thương không đề phòng, chim lửa bay vụt lên, móng vuốt bốc cháy, hung hăng đâm về phía sau lưng đối phương!

Một kích này nếu trúng, Cung Thương không chết cũng trọng thương!

Tuy nhiên, ngay khi Khương Nham cho rằng mình đã nắm chắc phần thắng, đồng tử của hắn ta đột nhiên co rút lại.

Cúi đầu nhìn xuống, một thanh trường đao đâm xuyên qua âm linh chim lửa, đâm thẳng vào tim hắn ta.

"Ngươi... Làm sao biết?" Khương Nham vẻ mặt không dám tin.

Cung Thương nghiêng đầu, lạnh giọng đáp: "Thứ nhất, ngươi là tuần sát sứ, khu vực phụ trách tuần tra cách nơi này ít nhất sáu ngàn dặm.

Thứ hai, làm sao ngươi biết, những yêu quỷ kia không nhìn thấy thi thể của Bạch Vô Địch?"

Chương 504: Hắc Khí

Khương Nham nghe vậy, há mồm muốn nói gì đó.

Nhưng Cung Thương lại không để ý tới, nội lực trong cơ thể hội tụ vào trường đao, sau đó đột nhiên phát lực.

Đao cương kéo dài trăm trượng, chém đôi vùng đất tuyết.

Mà hỏa điểu âm linh cùng Khương Nham cũng dưới đao cương này, hóa thành hai nửa.

Cung Thương nhìn thi thể trên mặt đất, lông mày nhíu chặt.

Hắn và Khương Nham cũng coi như là chỗ quen biết cũ, trước khi mình trở thành Thập Nhị Thần Tướng, đối phương đã là một trong Tam Thập Lục Tinh.

Trong ấn tượng của hắn, Khương Nham không có khả năng phản bội Trảm Yêu Ti.

Nhưng sự thật, thường tàn khốc như vậy.

Thế lực đen tối trong bóng tối không chỉ nhắm vào Tây Vực, mà còn len lỏi vào cả Trảm Yêu Ti.

Sắc mặt Cung Thương vô cùng khó coi, kẻ địch trong bóng tối có thể lôi kéo được Khương Nham, vậy những người khác trong Trảm Yêu Ti, có phải cũng đã phản bội?

Nghĩ đến tai họa Tây Vực lần này, Bạch Vô Địch mất tích, chuyện lớn như vậy, bên trong Trảm Yêu Ti lại không hề có động tĩnh gì?

Chỉ có một khả năng, những người biết chuyện, đều đã bị diệt khẩu.

Ngẩng đầu nhìn về phía Lưu Hỳnh Sơn không xa, Cung Thương nắm chặt trường đao trong tay, vung mạnh một cái, máu tươi chưa kịp đông lại trên mặt tuyết vẽ nên một đường dài.

Đao kiếm của hắn đã chém giết vô số yêu ma quỷ quái, nhưng tiếp theo, e rằng cũng sẽ nhuốm máu của chính người mình.

Thật là bi ai biết nhường nào...

Ở một nơi khác, Quỳnh Vũ thành.

"Khương Nham chết rồi? Xem ra kế hoạch tập kích Cung Thương thất bại rồi." Cung Độc nhìn hồn thạch đã mất đi ánh sáng trong tay, thản nhiên nói.

"Thập Nhị Thần Tướng nếu dễ giết như vậy, cũng sẽ không khiến chúng ta phải đau đầu như thế." Quỷ Phật không cho là vậy.

"Cũng đúng." Cung Độc nói như vậy, chậm rãi bước ra khỏi bóng tối, sau đó thân hình lại tách làm hai!

"Vì sao phải phân thân?"

"Tây Vực Tư Mệnh đã hạ lệnh, ta tự nhiên cũng phải làm ra vẻ, nếu không chẳng phải sẽ bị người khác nghi ngờ sao?"

Phật đầu của Quỷ Phật cười khẩy nói: "Thần tướng đại nhân của chúng ta, thật đúng là bận rộn."

...

Xoẹt!

Liễu Kiếm Ly vung tay phải, một đạo kiếm khí bay thẳng lên trời, yêu vương khổng lồ có ba đầu sư tử, đầu trong nháy mắt bị

chém rơi, máu tươi bắn tung tóe.

Tần Phong ôm Tiểu Bạch, vẻ mặt ngưng trọng nhìn cảnh tượng này, tuy thực lực đối phương cao đạt lục chuyển Kiếp Lực, nhưng đối mặt với hai nàng vẫn có chút không đủ nhìn.

Nhưng vấn đề mấu chốt là, những yêu vương cường đại này, xuất hiện với tần suất có chút quá thường xuyên rồi.

Từ sau khi rời khỏi Quỳnh Vũ thành, trên đường đi, đây đã là con yêu vương cường đại thứ ba mà bọn họ gặp phải!

Một đám hồ nữ nhìn sư vương đã chết không thể chết thêm, sợ hãi vỗ vỗ ngực.

Thương Phi Lan từ trên cao nhảy xuống, lắc đầu, ra hiệu phụ cận không còn nguy hiểm.

Tần Phong nhìn về phía Hữu Tô Hiểu Nguyệt, lên tiếng hỏi: "Tây Vực các ngươi ngày thường đều nguy hiểm như vậy sao?"

Nói đến Đại Càn tứ vực, Nam Vực âm khí thịnh nhất, yêu ma quỷ quái cường đại xuất hiện lớp lớp.

Nhưng dù ở Nam Vực, Tần Phong cũng chưa từng giống như hôm nay, liên tục bị yêu thú công kích.

Hữu Tô Hiểu Nguyệt cũng lộ ra vẻ mặt nghi hoặc: "Con đường này ta đã đi qua rất nhiều lần, hẳn là an toàn nhất, yêu vương có thực lực như vừa rồi, trước kia chưa từng gặp qua, có lẽ..."

"Có lẽ cái gì?"

"Có lẽ tai họa Tây Vực mà tộc trưởng từng nhắc đến, đã bắt đầu rồi." Hữu Tô Hiểu Nguyệt vẻ mặt lo lắng: "Chúng ta phải nhanh chóng trở về Đồ Sơn mới được!"

"Tai họa Tây Vực." Tần Phong lẩm bẩm, lần nữa nhìn thi thể

sư vương bên cạnh.

Đột nhiên, hắn như nghĩ đến điều gì, lên tiếng hỏi: "Chờ đã, yêu ma có Kiếp Lực cao chuyển, sau khi chết, phần lớn đều sẽ xuất hiện bản mệnh thần thông.

Nhưng hai con trước đó chúng ta gặp phải, còn có con này, sau khi chết lại không có gì xảy ra, điều này có bình thường không?"

Lời này vừa nói ra, mọi người đều sững sờ.

Bạch Tiểu Mao nằm trên vai Tần Phong nói: "Có lẽ ba con yêu vương này, vừa vặn không có năng lực sau khi chết hiển hóa bản mệnh thần thông thôi?"

Tần Phong lắc đầu: "Thực lực ngươi quá yếu, không biết cũng bình thường."

Bạch Tiểu Mao nghe vậy, thần sắc ngẩn ngơ.

"Ta từng xem trong sách, yêu thú có thể bước vào cảnh giới lục chuyển Kiếp Lực, hơn chín phần mười sau khi chết đều sẽ xuất hiện dị biến.

Bởi vì một khi bước vào lục chuyển Kiếp Lực, thần hồn của chúng cũng sẽ xuất hiện biến hóa long trời lở đất, mà bản mệnh thần thông sau khi chết, thường là do thần hồn dẫn phát."

Nói đến đây, Tần Phong linh quang lóe lên, hắn mở ra song đồng dị năng nhìn về phía thi thể sư vương, chỉ thấy hắc khí không ngừng chui vào lòng đất.

Mà tàn hồn của sư vương, đã sớm không thấy bóng dáng!

"Sao có thể như vậy, yêu vương lục chuyển Kiếp Lực, cho dù thân tử, thần hồn cũng không thể nào tiêu tán nhanh như vậy.

Nhìn thế này, giống như có tồn tại gì đó đang hấp thu tàn hồn

của nó." Tần Phong lẩm bẩm tự nói.

Hắn đột nhiên nghĩ đến hình ảnh nhìn thấy khi sử dụng quan tinh thuật trước đó, cùng với tai họa mà tộc trưởng Đồ Sơn Hồ tộc trong miệng Hữu Tô Hiểu Nguyệt mơ thấy.

Hắc khí vô tận bao phủ Tây Vực...

Tần Phong đặt tay lên mặt đất, đưa Chính Khí vào lòng đất cẩn thận cảm nhận: "Có dao động của trận pháp?"

Hắn đứng dậy, nhìn về phía Thương Phi Lan bên cạnh nói: "Nương tử, đưa ta lên cao nhìn xem!"

"Được." Thương Phi Lan cũng không hỏi nhiều, trực tiếp ôm lấy Tần Phong, mũi chân điểm nhẹ, bay lên không trung: "Nơi này đủ chưa?"

"Cao hơn nữa!"

Vân hải ở ngay bên cạnh, dãy núi trùng điệp thu hết vào tầm mắt, Tần Phong lúc này mới bảo Thương Phi Lan dừng lại.

Kim quang lóe lên trong song đồng, quét mắt nhìn đại địa.

Hắn rõ ràng nhìn thấy phương hướng hắc khí di chuyển, đều là men theo con đường bọn họ đi tới mà cuộn trào?

Mà hoa văn tròn trịa do hắc khí lưu chuyển kia, hẳn là một loại trận pháp nào đó.

Mắt nhìn xa xăm, tuy khoảng cách quá xa, nhưng Tần Phong vẫn có thể mơ hồ nhìn thấy, có mấy nơi hắc khí nồng đậm nhất.

Liên tưởng đến tình huống thi thể sư vương, chỉ có thể nói rõ một điểm, nơi hắc khí hội tụ kia, đã xuất hiện rất nhiều sinh mạng chết đi.

Hắn ghi nhớ những nơi đó, sau đó để Thương Phi Lan đưa mình trở lại mặt đất, thuận tay nhặt một cành cây trên đất, Tần Phong vẽ ra cảnh tượng vừa nhìn thấy lên mặt đất.

Mọi người không hiểu ý tứ, nhưng vẫn yên lặng đứng xem, không lên tiếng.

Không bao lâu, bản đồ dãy núi trùng điệp, xuất hiện trước mắt mọi người.

Tần Phong khoanh tròn mấy ngọn núi, hỏi đám hồ nữ: "Những nơi này, các ngươi có biết là nơi nào không?"

Một đám hồ nữ thò đầu nhìn, Hữu Tô Hiểu Nguyệt chỉ vào một chỗ nói: "Nơi này có chút giống Phong Liên Sơn mà Bạch Vô Địch trước kia quản lý."

Bạch Tiểu Mao nghe vậy, nhảy lên ngực Hiểu Nguyệt, sau đó mượn lực phản hồi, nhảy lên vai Tần Phong.

Nó liếc mắt nhìn bản đồ, kinh ngạc nói: "Ơ, ngươi từng đến địa bàn của đại tỷ tỷ sao, những nơi này đều là long mạch do đại tỷ tỷ quản lý.

Nơi đó là Phong Liên Sơn, nơi đó là Thôi Trạch Sơn, còn có nơi đó..."

Tần Phong nhíu mày, chìm vào trầm tư.

Nơi hắc khí nồng đậm nhất, đều là những ngọn núi có long mạch? Hơn nữa còn đều là nơi Bạch Vô Địch trước kia quản lý.

Nếu hắn đoán không lầm, hắc khí nồng đậm kia, rất có thể chính là tàn hồn của yêu thú sau khi chết hiển hóa.

Nói cách khác, long mạch vô chủ ở Tây Vực, đang đi kèm với lượng lớn sát lục.

Chương 505: Ngăn Cản

Ban đầu, hắn cho rằng những kẻ đeo mặt nạ quỷ bí ẩn kia ra tay với Bạch Vô Địch có lẽ chỉ vì thèm muốn Long Mạch chi địa mà nàng sở hữu.

Thế nhưng khi nhìn thấy luồng hắc khí này, cùng với tàn hồn của yêu thú bị dẫn đi một cách khó hiểu sau khi chết, Tần Phong lại cảm thấy mục đích của đối phương tuyệt đối không chỉ đơn giản là mấy chỗ Long Mạch chi địa.

“Nếu có thể biết được nguồn gốc của luồng hắc khí kia, có lẽ có thể tìm được manh mối. Tuy nhiên, việc cấp bách hiện tại là phải nhanh chóng tìm được Mặc tỷ và mẫu thân của Tiểu Bạch.”

Nghĩ đến đây, Tần Phong liền hỏi: “Chúng ta còn cách Đồ Sơn bao xa?”

Hữu Tô Hiểu Nguyệt âm thầm tính toán khoảng cách trong lòng, đáp: “Khoảng một canh giờ nữa.”

“Vậy chúng ta nhanh lên.”

Vừa dứt lời, Tần Phong bỗng cảm thấy có gì đó, hắn đưa tay sờ vào trong ngực, lấy ra khối Thủy Tinh Thạch, bề mặt nó đang lóe lên những gợn sóng.

Bạch Tiểu Mao thấy vậy, kinh ngạc nói: “Gần đây có Yêu Vương thuộc hạ của đại tỷ, nó đang xác nhận vị trí của huynh!”

Tần Phong nhíu mày, lúc này lại phát ra tín hiệu bằng Thủy Tinh Thạch? Khả năng lớn là kẻ địch!

Hơn nữa, từ thông tin phản hồi của Thủy Tinh Thạch, Yêu

Vương phát ra tín hiệu đang ở ngay trên con đường mà bọn họ phải đi.

“Sao vậy?” Liễu Kiếm Ly khẽ hỏi.

“Con đường tiếp theo có thể sẽ gặp nguy hiểm, mọi người cẩn thận một chút.” Tần Phong thở nhẹ một hơi, lặng lẽ đeo lên tay chiếc găng tay được khắc trận đồ Bạch Lôi.

Nghe vậy, sắc mặt của đám người Hồ nữ đều trở nên ngưng trọng, tập trung đề phòng.

Bạch Tiểu Mao từ trên vai Tần Phong nhảy xuống, đi đến bên cạnh Tiểu Bạch, vỗ ngực nói: “Thiếu chủ yên tâm, bất kể gặp phải nguy hiểm gì tiếp theo, ta đều sẽ bảo vệ bên cạnh người. Bọn chúng muốn bất lợi với người, trừ phi bước qua xác ta!”

Tiểu Bạch cúi đầu ôm lấy Bạch Tiểu Mao, lúc này, nó còn tưởng rằng thiếu chủ muốn khen ngợi mình, lại nghe thấy đối phương nói: “Người được ca ca xoa đầu chỉ có thể là ta, lần sau ngươi còn dám đứng trên vai huynh ấy, ta sẽ cho ngươi đẹp mặt.”

Bạch Tiểu Mao đứng hình tại chỗ, điều này hoàn toàn khác với những gì nó tưởng tượng.

Mọi người lại lên đường, cảnh vật xung quanh nhanh chóng lùi lại phía sau.

Vì đã được Tần Phong nhắc nhở, ai nấy đều căng thẳng thần kinh, đề phòng nguy hiểm bất ngờ xảy ra.

Xung quanh yên tĩnh đến lạ thường, chỉ có thể nghe thấy tiếng vó ngựa chạy, tiếng côn trùng kêu, tiếng chim hót đều không nghe thấy, bầu không khí có phần quỷ dị.

Những người thường xuyên ra vào sơn lâm đều biết một điều, nơi nào tiếng chim hót côn trùng kêu càng lớn thì càng an toàn.

Còn nếu như không nghe thấy động tĩnh gì, thì có nghĩa là nơi này là một vùng đất chết, những sinh vật yếu ớt không thể tồn tại.

Hoặc là… có một con quái vật khủng bố nào đó đang hiện diện, khiến cho những sinh vật nhỏ bé kia phải sợ hãi mà bỏ chạy.

Mà theo tình hình hiện tại, khả năng cao là về sau.

Ngay khi mọi người đang đề phòng cẩn thận, mặt đất đột nhiên rung chuyển dữ dội.

Dưới lớp đất phía trước, một cây lớn đột ngột nhô lên, lao thẳng về phía mọi người.

Liễu Kiếm Ly đi đầu vẫn thản nhiên, thi triển kiếm kỹ Kiếm Chú Ngô Cốt, thanh cốt kiếm trong tay hình thành, vung kiếm chém ra, kiếm khí như cầu vồng, chém nát cây lớn kia trong nháy mắt.

Tuy nhiên, sóng gió chưa kịp lắng xuống thì sóng gió khác lại nổi lên, cây kia chỉ là đòn tấn công đầu tiên mà thôi.

Tiếp theo, ba cây khác xuất hiện, tạo thành thế bao vây, lần lượt đánh tới, mọi người không thể tránh né.

Liễu Kiếm Ly thấy vậy, tay phải khẽ lật, vạn kiếm đồng loạt rơi xuống, những cây mang theo uy lực kinh người kia chỉ trong nháy mắt đã vỡ vụn thành từng mảnh.

Bụi đất bay mù mịt, những mảnh đá vỡ vụn bắn tung tóe, tầm nhìn bị che khuất.

Tần Phong bung Hạo Thiên Kính ra, che chắn cho mọi người xung quanh, chỉ nghe thấy tiếng đá va chạm liên tục vang lên bên tai.

Thương Phi Lan vẫn luôn ở bên cạnh Tần Phong, cho dù cây

trước đó chỉ cách nàng một trượng, nàng cũng không hề nhúc nhích.

Việc nàng cần làm chỉ là bảo vệ sự an toàn của Tần Phong, hơn nữa nàng tin rằng, với thực lực của Kiếm Ly tỷ, việc chống đỡ loại công kích này căn bản không thành vấn đề.

Sự thật cũng đúng như nàng dự đoán.

Tuy nhiên, khói bụi còn chưa tan, năm cây gai nhỏ sắc nhọn làm bằng chất liệu không rõ đã từ trên không trung đánh úp xuống.

Thương Phi Lan nhíu mày, nhanh chóng rút con dao găm bên hông ra, vung về phía những cây gai đó.

Cảnh tượng những cây gai bị chém đứt như trong dự đoán đã không xảy ra, cây gai va chạm với dao găm, phát ra âm thanh kim loại va chạm.

Mặc dù không chém đứt được, nhưng cũng đã đánh bật chúng trở lại.

Cảm nhận được lực đạo khổng lồ truyền đến từ con dao găm, Thương Phi Lan hiểu rõ một điều, kẻ địch đến rất mạnh.

Lại có thêm mấy tiếng xé gió vang lên, năm cây gai từ bên hông đánh úp tới.

Thương Phi Lan dùng dao găm đỡ được, đồng thời khẽ mở miệng, phát ra một tiếng long ngâm.

Hơi thở như cuồng phong, trong nháy mắt đã thổi bay khói bụi, mọi người cũng nhìn rõ được dung mạo của kẻ địch.

Người chặn đường phía trước là một người đàn ông trung niên mặc áo giáp đá màu đen, dáng người cao lớn, cao gần một trượng,

như một ngọn núi nhỏ đứng sừng sững giữa đường núi.

Trên ngọn cây đại thụ bên đường núi, có một người phụ nữ ăn mặc hở hang, dung mạo tuyệt mỹ, nhưng nếu nhìn kỹ một lúc, bạn sẽ phát hiện ra dung mạo của ả ta lại không ngừng biến hóa!

Ả ta nhìn lướt qua những nữ tử bên dưới, cuối cùng dừng lại trên người Liễu Kiếm Ly, Thương Phi Lan và Hữu Tô Hiểu Nguyệt, liếm môi cười nói: "Quái Nham, lát nữa ra tay nhớ cẩn thận một chút, đừng có làm hỏng mặt mũi của mấy nữ nhân kia, ta muốn lột da mặt của bọn họ đắp lên mặt mình. Mỹ nhân tinh xảo như vậy, trên đời này không nhiều đâu."

"Quỷ Phi, đừng khinh địch, nhìn phương hướng bọn chúng đến, Tọa Sơn Điêu rất có thể đã chết trong tay bọn chúng." Quái Nham trầm giọng nói.

"Tọa Sơn Điêu đứng bét bảng, chết cũng chẳng có gì lạ, nếu đem ta ra so với hắn ta, ta sẽ tức giận đấy." Quỷ Phi cười lạnh một tiếng, trên bàn tay ngọc ngà thon dài, năm móng vuốt sắc nhọn lộ ra, khiến người ta không khỏi rùng mình.

Tần Phong nghe được cuộc trò chuyện, nhíu mày.

Đối phương quen biết Tọa Sơn Điêu, thân phận đã không cần phải nói cũng biết.

Bạch Tiểu Mao bên cạnh kinh hãi kêu lên: "Quái Nham và Quỷ Phi, hai người trong Thất Yêu Thủ Sơn, thực lực có thể xếp vào hàng ngũ đầu, là… là cảnh giới Thất Chuyển Kiếp Lực!"

"Thất Yêu Thủ Sơn?" Quỷ Phi nhìn theo tiếng nói: "Ta tưởng là ai cơ chứ, hóa ra là một con mèo yêu nhỏ bé. Năm đó ta đã khuyên Bạch Vô Địch đừng có thu nhận đám phế vật các ngươi, ả ta không nghe, kết quả tốt đẹp gì, lúc xảy ra chuyện chẳng có tên nào phái ra được, cuối cùng tự làm tự chịu. Chỉ tiếc là không tìm thấy thi

thể của ả ta, lớp da của ả ta, ta thèm muốn đã lâu rồi."

Bạch Tiểu Mao tức giận nói: "Đại tỷ đối xử với các ngươi tốt như vậy, tại sao các ngươi lại phản bội tỷ ấy?!"

"Cá lớn nuốt cá bé, người thích nghi mới có thể tồn tại, chỉ vậy thôi." Quái Nham thản nhiên nói, như thể đang nói một chuyện nhỏ nhặt không đáng kể.

Lúc này, Tiểu Bạch được Tần Phong che chở phía sau mở miệng hỏi: "Bạch Vô Địch… Các ngươi quen biết mẫu thân của ta? Vậy các ngươi có biết mẫu thân ta ở đâu không?"

Lời vừa nói ra, Bạch Tiểu Mao lập tức xù lông.

Sắc mặt Tần Phong cũng biến đổi.

"Mẫu thân?" Quái Nham và Quỷ Phi đồng thanh, cùng lúc nhìn về phía Tiểu Bạch.

Quái Nham hít sâu một hơi, sau đó trừng to mắt: "Giống hệt khí tức trên người Bạch Vô Địch, con nhóc này là thật!"

"Mấy tên ngu xuẩn kia, bây giờ còn đang canh giữ một chỗ Long Mạch chi địa, nằm mơ chờ Bạch Vô Địch quay về, nếu chúng ta bắt được thiếu chủ của bọn chúng, dùng nó để uy hiếp. Vậy Long Mạch chi địa kia, chẳng phải là của chúng ta sao?" Quỷ Phi hưng phấn nói.

Hai người nhìn nhau, sau đó chỉ thấy Quái Nham đột nhiên đấm mạnh vào ngực, tiếng vang như sấm rền, vang vọng đất trời.

Không bao lâu sau, tiếng gầm rú vang lên từ bốn phương tám hướng, dường như đang đáp lại.

Hữu Tô Hiểu Nguyệt ngẩng đầu nhìn, sắc mặt khó xem nói: "Mọi người nhìn xung quanh kìa."

Vô số yêu thú với hình dạng khác nhau đã bao vây nơi này!

Chương 506: Không cần lo lắng, ta sẽ ra tay

Thương Phi Lan lạnh lùng liếc nhìn bốn phía Chu yêu thú, thực lực chúng yêu thú tham chí không đều.

Mạnh nhất gần tiếp cận ngũ chuyển kiếp lực đỉnh phong, yếu nhất bất quá mới tam chuyển kiếp lực, nhưng đáng sợ là số lượng quá nhiều.

Nếu nàng cùng Kiếm Ly tỷ có thể rảnh tay, tiêu diệt những yêu thú này, cũng bất quá chỉ tốn chút công phu mà thôi.

Nhưng vấn đề mấu chốt là, hai tên kia không thể nào cho các nàng cơ hội như vậy.

Nghĩ đến đây, Thương Phi Lan nhìn về phía Quỷ Bì cùng Quái Nham, lông mày nhíu chặt.

Hai tên Yêu Vương này thực lực đạt đến thất chuyển kiếp lực, tuy rằng đơn độc đối đầu với bất kỳ kẻ nào trong số chúng, nàng đều có tự tin có thể thắng, nhưng khẳng định không thể trong thời gian ngắn phân ra thắng bại.

Mà một khi nàng cùng Kiếm Ly tỷ bị kéo chân, như vậy bọn người Tần Phong có lẽ sẽ gặp nguy hiểm.

Ngay lúc nàng đang nghĩ như vậy, Liễu Kiếm Ly bỗng nhiên mở miệng: “Phi Lan, hai tên có thực lực mạnh nhất giao cho ta, những yêu thú còn lại liền nhờ cậy ngươi.”

Thương Phi Lan nghe vậy đôi mắt đẹp mở to, bọn người Tần Phong cũng là lộ ra thần sắc khiếp sợ.

Tuy rằng Liễu Kiếm Ly rất mạnh, nhưng đồng thời đối phó hai tên tồn tại cùng cảnh giới, chẳng phải là quá mức khó khăn sao!

“Nương tử……” Tần Phong muốn nói lại thôi.

“Ngươi xác định?” Thương Phi Lan trịnh trọng hỏi.

Liễu Kiếm Ly không có trả lời, chỉ khẽ gật đầu.

Thương Phi Lan thấy vậy, hít sâu một hơi, sau đó đối với Hồ nữ xung quanh nói: “Các ngươi bảo vệ nơi này, không cần tùy ý đi lại, nếu là tướng công ta có chuyện gì bất trắc, đến lúc đó đừng trách ta.”

Hữu Tô Hiểu Nguyệt nhíu mày, ngữ khí của đối phương khiến nàng không vui: “Không cần ngươi nói, chúng ta cũng sẽ bảo vệ an nguy của hắn.”

Tần Phong nghe được đối thoại, sắc mặt cứng đờ, những người này nói chuyện, sao lại giống như xem hắn thành gánh nặng vậy?

Hắn đối với chúng Hồ nữ, ngữ khí nghiêm túc nói: “Các ngươi không cần bảo vệ bên cạnh ta, dù sao, ta cũng là ngũ phẩm Văn Thánh Đạo giả, tự bảo vệ mình là đủ rồi.

Chờ các ngươi cùng nhau đi đối kháng những yêu thú kia là được!”

Chúng Hồ nữ liếc mắt nhìn, không có đáp lời, mà là rất ăn ý vây thành một vòng tròn, đem Tần Phong bảo vệ ở giữa.

Bộ dáng này, khiến tự tôn tâm của Tần Phong bị đả kích nghiêm trọng.

Một bên khác, trên ngọn cây Quỷ Bì dường như nghe được chuyện cười buồn cười nhất thiên hạ: “Dựa vào ngươi một người,

cũng muốn đồng thời đối phó chúng ta hai người?

Quái Nham, ta đổi ý rồi, ta muốn xé nát người đàn bà này."

Vừa dứt lời, nàng ta bỗng nhiên trừng lớn hai mắt.

Một đạo bạch y thiến ảnh, bất quá trong nháy mắt liền xuất hiện ở trước mặt nàng ta, chính là Liễu Kiếm Ly!

Chân phải đột nhiên đá một cái, đạp vào bụng Quỷ Bì, người sau biểu tình thống khổ, sau đó liền như diều đứt dây, bay ngược lên không trung.

Một màn này phát sinh trong điện quang hỏa thạch, mọi người thậm chí hoàn toàn chưa kịp phản ứng.

Mà đây chỉ mới là bắt đầu.

Liễu Kiếm Ly đá bay Quỷ Bì sau, thân ảnh lóe lên lần nữa biến mất.

Nhưng nàng không có đuổi theo Quỷ Bì trên không trung, mà là đến trước mặt Quái Nham phía dưới.

Đã có phòng bị, Quái Nham toàn thân thạch giáp bao phủ, tản ra quang trạch màu đen vàng.

Liễu Kiếm Ly tay phải mở ra, sau lưng trong kiếm hộp, tiếng sấm vang lên.

Kiếm khí kèm theo lôi quang, đem Quái Nham như ngọn núi nhỏ dễ dàng chém bay, bổ về phía không trung.

Thân hình nàng bám sát theo, Tử Điện Thần Quân trên không trung nhẹ nhàng vung lên, kiếm khí màu tím như một sợi dây, đem thiên địa phân chia.

Giới vực trong nháy mắt hình thành, đem ba người bao phủ

trong đó.

Mà Liễu Kiếm Ly làm hết thảy, trước sau bất quá chỉ dùng mấy cái hô hấp mà thôi!

Tần Phong há hốc mồm, dường như có thể nhét vừa một quả trứng gà, đại khái là: Vợ ta, người tàn nhẫn lời ít.

Hắn biết rõ ràng, Kiếm Ly càng mạnh hơn!

Thương Phi Lan nhìn thấy một màn này, lộ ra thần sắc phức tạp, nàng vốn cho rằng những ngày khổ tu, có thể đuổi kịp chênh lệch với đối phương, nhưng chênh lệch này dường như không có giảm bớt, ngược lại càng kéo càng lớn.

Chẳng lẽ cả đời mình cũng không thể vượt qua đối phương, không thể để cho đối phương cũng gọi mình một tiếng Phi Lan tỷ?

Long tộc có kiêu ngạo của mình, hiện giờ khuất phục người khác, bất quá là kế tạm thời, trong lòng Thương Phi Lan kỳ thật vẫn luôn muốn lật người làm chủ.

Nhìn giới vực trên không trung, nàng mím môi nói một câu: "Không hổ là Kiếm Ly tỷ, bất quá nếu là ta ra tay, hẳn là cũng có thể kiềm chế hai tên kia."

Tần Phong nghe vậy, liếc mắt nhìn sang, không biết nên nói cái gì cho phải.

Cả đời kiêu ngạo Thương cô nương, nói ra những lời này là cố chấp trong lòng nàng, cố ý thêm vào hai chữ "hẳn là", là nàng đối với thực lực bản thân nhận thức rõ ràng.....

Chúng yêu thú vây quanh bốn phía phản ứng lại, gào thét lao về phía bọn người Tần Phong.

Thương Phi Lan hai mắt híp lại, một đầu tóc xanh hóa thành

màu bạc, toàn thân điểm xuyết vảy bạc.

Tiếp theo thân thể nàng hóa thành một đạo ngân quang, trong hư không liên tiếp thành một bức tranh cuộn tàn ảnh.

Máu tươi bắn tung tóe, tiếng kêu thảm thiết đau đớn vang lên liên tiếp.

Nàng cũng là dốc hết toàn lực, muốn ở trước khi Liễu Kiếm Ly giải quyết hai tên Yêu Vương kia, tiêu diệt toàn bộ yêu thú bốn phía!

Đây là cố chấp cuối cùng của nàng!

Hữu Tô Hiểu Nguyệt ngẩng đầu nhìn thoáng qua không trung, giới vực che khuất tầm mắt, cái gì cũng không nhìn thấy.

Nàng lại nhìn thoáng qua ngân quang lóe lên, cảm khái Thương Phi Lan cường đại đồng thời, trầm giọng nói: “Mọi người đều chú ý một chút, số lượng địch nhân nhiều như vậy, khẳng định sẽ có cá lọt lưới.”

Vừa dứt lời, liền có yêu thú lấy tốc độ kiến trưởng, tránh được chém giết của Thương Phi Lan, lao thẳng đến trong phạm vi mười trượng của bọn người Tần Phong.

Sự việc xảy ra đột ngột, mọi người đều không kịp trở tay.

Tần Phong không dám chậm trễ, vội vàng muốn triển khai Hạo Thiên Kính.

Nhưng mà tốc độ ra tay của một người còn nhanh hơn hắn!

Tần Phong cùng Bạch Tiểu Mao chỉ thấy, Tiểu Bạch vốn còn trốn ở phía sau bọn họ, dẫn đầu xông lên, sau đó hung hăng hít một hơi.

Bụng nhỏ bằng phẳng trong nháy mắt phồng lên, như một quả

bóng da, tiếp theo là một tiếng hét lớn!

Hổ khiếu chấn thiên!

Cường kình cương phong, mang theo uy năng đáng sợ.

Yêu thú lao đến, chính diện nghênh đón phong cương này, bất quá mấy hơi thở công phu, nhục thân liền hóa thành huyết vụ, tiêu tán trong thiên địa!

Tần Phong trợn mắt há hốc mồm, vẻ mặt không dám tin.

Kỳ thật hắn sớm nên nghĩ đến, nữ nhi của Bạch Vô Địch, thực lực sao có thể yếu?

Chỉ là Tiểu Bạch ngày thường đều là một bộ dáng ngoan ngoãn đáng yêu, cho hắn một loại ảo giác yếu đuối mà thôi!

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Tiểu Bạch xoay người, ưỡn bộ ngực nhỏ học theo khẩu khí kiêu ngạo của Tần Phong trước đó: “Ca ca đừng sợ, ta sẽ bảo vệ huynh!”

“Ặc……”

Chương 507: Đạt đến Đồ Sơn

Giả vờ ra tay, giống như Tần Phong, chỉ là lời nói suông, đến lúc nguy cấp, thậm chí còn chưa kịp phản ứng.

Còn ra tay thật sự, giống như Tiểu Bạch, thân lực thân vi, dùng hành động chứng minh tất cả!

Bạch Tiểu Mao lộ ra ánh mắt sùng bái: "Không hổ là Thiếu chủ, tùy ý ra tay đã có uy lực như vậy."

Tiểu Bạch ngẩng đầu nhìn Tần Phong, ra vẻ mau khen ta đi.

Tần Phong bất giác nhếch mép, đưa tay xoa xoa cái đầu nhỏ nhắn của đối phương, Tiểu Bạch lập tức lộ ra biểu tình hưởng thụ.

Lại nhìn về phía bốn phía chiến trường, tuy số lượng kẻ địch nhiều hơn tưởng tượng, nhưng trước thực lực chênh lệch tuyệt đối, lượng biến chưa chắc đã sinh ra chất biến.

Hóa thành hình người nửa rồng, Thương Phi Lan mỗi một đạo ngân quang lóe lên, liền có một lượng lớn yêu thú tử vong.

Tần Phong thậm chí còn nhìn thấy, đám yêu thú vốn liều chết không lùi bước, giờ đã có ý rút lui, trong mắt lộ vẻ sợ hãi.

Mà nguyên nhân đám yêu thú này vẫn chưa chạy trốn, hẳn là bởi vì hai đại yêu vương kia vẫn chưa rời đi.

Nghĩ đến đây, Tần Phong ngẩng đầu nhìn về phía vực giới trên không trung, Liễu Kiếm Ly vẫn còn đang giao chiến với Quỷ Bì và Quái Nham.

Kết quả trận chiến đó mới có thể quyết định cục diện trận

chiến này, nếu nương tử không địch lại hai người bọn chúng, hậu quả khó mà lường được.

Bất quá, Tần Phong tin chắc, Kiếm Ly nhất định sẽ thắng!

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, chỉ trong thời gian một nén nhang, mọi người ở đây lại cảm thấy như đã qua rất lâu.

Bốn phía đã chất đầy thi thể yêu thú, máu tươi nhuộm đỏ đại địa.

Tiếng kêu thảm thiết lúc trước còn vang lên liên miên, đến lúc này, đã trở nên lác đác.

Tiểu Bạch tha đến một cỗ thi thể yêu thú bị hồ hỏa thiêu cháy, cùng Bạch Tiểu Mao ăn uống ngon lành.

Đối với chúng mà nói, ăn thịt yêu thú khác, không chỉ có thể lấp đầy bụng, còn có thể tăng cường cường độ huyết nhục.

Mà yêu thú huyết mạch cường đại, càng có thể thông qua hấp thu năng lượng bên trong thi thể yêu thú khác, tăng lên thực lực của bản thân.

Tần Phong vẫn luôn quan sát đám yêu thú đã chết kia, kết quả không ngoại lệ, tàn hồn của chúng đều hóa thành hắc khí, chui vào trong lòng đất, cuồn cuộn hướng về phương hướng lúc đến.

"Rốt cuộc là trận pháp lớn đến mức nào, mới có thể bao phủ phạm vi rộng lớn như vậy, triệu hoán tàn hồn của yêu thú đã chết?" Tần Phong nhíu mày.

Dù sao muốn bố trí trận pháp lớn như vậy, cũng không phải một sớm một chiều là có thể hoàn thành.

"Chẳng lẽ đám người đeo mặt nạ quỷ dị kia đã sớm chuẩn bị?"

Đang lúc suy nghĩ, trên bầu trời, bỗng nhiên xẹt qua một đạo

bạch quang.

Tần Phong cảm nhận được động tĩnh, vội vàng ngẩng đầu nhìn lên, vực giới bị xé ra một đường, mà bạch quang kia, chính là kiếm khí!

Một cái đầu lâu to lớn từ trên cao rơi xuống, tia điện hồ quang quanh quẩn, cho dù đã chết, trong mắt nó vẫn lộ ra vẻ không dám tin.

Mà cái đầu lâu này chính là của Quái Nham!

"Nương tử thắng rồi?!" Tần Phong kích động nói.

Tất cả hồ nữ nhao nhao nhìn lại, kinh ngạc vạn phần.

Mới qua bao lâu? Trong tình huống một địch hai, lại có thể trong thời gian ngắn như vậy, chém giết một trong hai yêu vương, đây là thực lực khủng bố đến mức nào?!

"Yêu vương còn lại thì sao?" Có hồ nữ hiếu kỳ hỏi.

Tần Phong nhìn về phía khe hở bị kiếm quang chém ra, Quỷ Bì toàn thân đẫm máu chạy trốn ra ngoài, thần sắc hoảng sợ vạn phần, bà ta gào thét: "Ngươi rốt cuộc là ai?"

Có thể một địch hai, còn có thể chiếm thượng phong, thực lực này tuyệt đối đã đạt đến cấp bậc Thập Nhị Thần Tướng.

Nhưng Tây Vực rộng lớn, làm gì có nữ thần tướng nào trẻ tuổi như vậy?

Vực giới hóa thành bụi trần tiêu tán, thân ảnh Liễu Kiếm Ly hiện ra, mặt không chút thay đổi, nàng không trả lời, mà giơ Tử Điện Thần Quân trong tay lên, một kiếm vung ra.

Cơ thể Quỷ Bì, ngay trước mắt mọi người, bị chém thành hai nửa!

"Kết thúc rồi." Hữu Tô Hiểu Nguyệt thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng Tần Phong nhìn thi thể bị chém thành hai nửa kia, nhíu mày: "Không đúng."

Vừa dứt lời, một nửa thân thể Quỷ Bì, một bên đánh về phía Liễu Kiếm Ly trên không trung để câu giờ, một bên hung hăng rơi xuống, hướng về phía Tiểu Bạch duỗi ra móng vuốt sắc nhọn.

Đây là bản mệnh thần thông của bà ta, phân bì chi pháp, có thể trong lúc nguy cấp, thoát xác bỏ chạy!

Bà ta muốn bắt Bạch Vô Địch chi nữ, giao cho đám người đeo mặt nạ quỷ dị kia, để bọn chúng giúp bà ta tái tạo thân thể.

Khoảng cách giữa hai bên, chỉ trong nháy mắt, đã biến mất.

Cơ thể và trạng thái thần hồn của Quỷ Bì đã là nỏ mạnh hết đà, Tiểu Bạch chỉ cần thi triển một lần hổ khiếu lúc trước nữa, là có thể dễ dàng giết chết bà ta.

Tuy nhiên, lúc này Tiểu Bạch, trong miệng nhét đầy ắp đồ ăn, bụng cũng tròn vo, căn bản không có khả năng thi triển chiêu thức lúc trước nữa.

Mà hồ hỏa của đám hồ nữ, cũng bị dư lực của Quỷ Bì ngăn cản.

"Thiếu... Thiếu chủ!" Bạch Tiểu Mao vội vàng nuốt thức ăn trong miệng xuống.

Tiếp đó con ngươi mèo của nó trợn to, bởi vì một bóng người đã xông ra, chắn trước mặt chúng.

Chính khí trong cơ thể Tần Phong cuồn cuộn, trên đôi găng tay trắng, bạch lôi trận pháp tỏa sáng, tiếp đó một đạo bạch lôi, với xu thế phá quân đánh về phía Quỷ Bì.

Khoảng cách gần như vậy, bà ta không thể tránh né.

Tiếng kêu thảm thiết lập tức vang lên, đến nhanh mà đi cũng nhanh.

Lúc mọi người kịp phản ứng, Quỷ Bì đã hồn phi phách tán.

Chính khí được tiên khí tôi luyện qua, bạch lôi thi triển ra, uy lực không thể so sánh với lúc trước.

Tần Phong mơ hồ cảm thấy, nếu đánh lén, hắn thậm chí có thể gây ra thương tổn không nhỏ cho yêu thú Lục chuyển kiếp lực ở trạng thái toàn thịnh!

"Ngươi ngươi ngươi..." Bạch Tiểu Mao kinh ngạc đến mức nói năng lộn xộn.

Tần Phong xoay người nhìn lại, nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của đám hồ nữ và tiểu miêu yêu, rất hưởng thụ: "Ta đã nói rồi, đến lúc nguy cấp, ta sẽ ra tay."

Vừa dứt lời, Liễu Kiếm Ly đáp xuống, liếc mắt nhìn tro tàn của Quỷ Bì, trong mắt lộ ra vẻ hài lòng.

"Nương tử, nàng vất vả rồi."

Liễu Kiếm Ly lắc đầu: "Bước vào Tam phẩm cảnh giới đã được một khoảng thời gian, ta cũng muốn kiểm tra thực lực của bản thân một chút."

Lúc nói câu này, thân ảnh Thương Phi Lan xuất hiện bên cạnh Tần Phong, một đầu tóc bạc biến mất, vảy bạc trên người cũng chậm rãi tiêu tán.

Do Quỷ Bì và Quái Nham đã chết, đám yêu thú còn lại tự nhiên là chạy tán loạn, trận nguy cơ này coi như bình an vượt qua.

Thương Phi Lan liếc mắt nhìn đầu lâu Quái Nham trên mặt đất

cách đó không xa, lộ ra chút thần sắc phức tạp.

Thực lực hai tên yêu vương kia không yếu, nhưng Kiếm Ly muội muội lại có thể trong thời gian ngắn như vậy chém giết.

Xem ra, muốn để Kiếm Ly muội muội gọi mình là Phi Lan tỷ tỷ, còn cần một quá trình rất dài a...

"Ở chỗ này trì hoãn thời gian quá lâu rồi, chúng ta vẫn nên nhanh chóng lên đường thôi, tránh cho bị mùi máu tanh kia dẫn dụ yêu thú đến chặn đường nữa." Hữu Tô Hiểu Nguyệt đề nghị.

Tần Phong gật đầu, mọi người lại lên đường.

...

Gần đến giờ Thân ba khắc, sau khi vượt núi băng rừng, dãy núi trùng điệp xanh um tươi tốt đập vào mắt.

Hữu Tô Hiểu Nguyệt thở phào nhẹ nhõm, may mà đã đến nơi an toàn.

"Phía trước chính là Đồ Sơn, mọi người đi theo ta."

Mọi người đi theo Hữu Tô Hiểu Nguyệt, không hướng về phía chân núi, mà bước về phía hồ nước bên cạnh.

Tiếp đó nàng ta ngay trước ánh mắt kinh ngạc của Tần Phong, từng bước một bước vào sâu trong lòng hồ, cho đến khi thân ảnh hoàn toàn biến mất không thấy.

Tần Phong và những người khác theo sát phía sau, mới phát hiện ra có động thiên khác.

Hồ nước kia rõ ràng không phải hồ nước thật, mà là thuật che mắt.

Bọn họ bước vào trong hồ nước, vậy mà trong nháy mắt đã

tiến vào trong lòng núi!

Chương 508: Cửu Vĩ Yêu Hồ Hữu Tô Thiên Duyệt

Đồ Sơn Hồ tộc nổi tiếng với thuật huyễn, nghe đồn rằng, để che mắt người đời, Hồ tộc đã giấu Đồ Sơn trong ảo cảnh, người thường căn bản không tìm được lối vào.

Hôm nay được chứng kiến tận mắt, quả nhiên danh bất hư truyền.

Hữu Tô Hiểu Nguyệt vừa dẫn đường phía trước, vừa nói: "Kết giới của Đồ Sơn là do tộc trưởng tự tay bố trí, gọi là Tu Di Huyễn Giới, cũng là một loại kết giới.

Lúc này, cảnh tượng mà các ngươi nhìn thấy, cũng chỉ là ảo giác, Đồ Sơn thật sự còn phải đi về phía trước một đoạn nữa."

Tần Phong ngạc nhiên, trong không khí thoang thoảng mùi đất và cỏ xanh, xung quanh còn có tiếng chim hót côn trùng kêu, chân thật không thể chân thật hơn.

Thế mà đối phương lại nói, đây đều là ảo giác?

Mở đồng tử dị năng quét qua bốn phía, đồng thuật chưa từng thất thủ của hắn, vậy mà không thể nhìn thấu hư ảo trước mắt?

Tần Phong suy nghĩ một lát, đại khái đoán được nguyên nhân.

Kết giới là thứ mà cường giả tam phẩm trở lên hoặc là người có thất chuyển kiếp lực trở lên mới có thể thi triển, bản chất của ảo cảnh này là kết giới, cho nên đồng tử của hắn không có tác dụng gì.

Chỉ vào đám chim bay thú chạy trong rừng cây bên cạnh, còn có những con bướm bay lượn trong bụi hoa, Tần Phong hỏi: "Ngươi chắc chắn đây đều là ảo thuật?"

Hữu Tô Hiểu Nguyệt gật đầu: "Không chỉ những thứ ngươi chỉ, còn có gió đang thổi, nước hồ đang chảy, đều là ảo giác.

Nhớ kỹ, các ngươi nhất định phải đi sát theo sau ta, nếu không rất có thể sẽ lạc trong ảo cảnh.

Đến lúc đó, Tu Di Giới Vực của tộc trưởng có thể sẽ khiến các ngươi nhìn thấy những thứ đáng sợ nhất trong lòng, hoặc là dùng ảo cảnh đẹp đẽ mê hoặc các ngươi."

"Vậy mà còn có năng lực này, thuật huyễn của Đồ Sơn Hồ tộc quả nhiên lợi hại.

Nếu như thực lực không bằng đối phương, e là chết như thế nào cũng không biết..." Tần Phong cảm thán trong lòng.

Vì khá tò mò về ảo cảnh này, bước chân của Tần Phong cũng chậm lại, đánh giá xung quanh, bất tri bất giác đã bị bỏ xa một khoảng.

Nhưng nhớ kỹ lời Hữu Tô Hiểu Nguyệt, hắn vẫn luôn đi theo sau nàng, không rời khỏi tầm mắt.

Đột nhiên, hư không trước mặt rung động, sau đó một nữ tử bước ra.

Tần Phong trừng lớn hai mắt, đây lại là một hồ nữ, hơn nữa còn là một hồ nữ không tầm thường!

Đôi tai lông mềm mại không cần phải nói, dưới lớp sa y đỏ rực, là vòng một đầy đặn, đôi chân dài trắng nõn như ngọc, khiến người ta mơ màng.

Quan trọng nhất là, hồ nữ này vậy mà có chín cái đuôi đang lay động trong gió!

Lại là một Cửu Vĩ Hồ?!

Liên tưởng đến lời nói của Hữu Tô Hiểu Nguyệt lúc trước, Tần Phong nhướng mày, chẳng lẽ đây cũng là ảo giác?

"Chẳng lẽ ta vô tình đi lệch đường, cho nên ảo cảnh này tạo ra ảo ảnh xinh đẹp để mê hoặc ta?" Tần Phong lẩm bẩm.

Tai hồ ly, chín đuôi, vòng một đầy đặn, dung nhan tuyệt mỹ.

Đôi mắt dài hẹp, đôi môi đỏ mọng.

Lúc thì giống như em gái nhà bên mang đến cảm giác thanh thuần đáng yêu, lúc thì lại giống như nữ vương quán bar quyến rũ yêu kiều, lúc thì lại giống như nữ tổng tài bá đạo khí thế bức người...

Hồ nữ này thật tuyệt, gần như thỏa mãn mọi ảo tưởng của đàn ông!

Tần Phong đánh giá một lượt, sau đó nhận xét: "Tu Di Huyễn Giới này quả nhiên lợi hại, đã nắm bắt được điểm yếu của ta.

Nếu như ta chưa có nương tử, e là đã trúng chiêu rồi.

Haiz, quả nhiên, đàn ông tốt như ta, thật sự không còn nhiều nữa."

Cửu Vĩ Hồ nghe vậy, lộ ra thần sắc cổ quái.

Tần Phong không chú ý tới thần sắc của nàng, mà là đi vòng quanh một vòng, có chút tiếc nuối nói: "Bất quá, đã là nữ tử được tạo ra dựa theo suy nghĩ trong lòng ta, vì sao không mặc vớ đen, có chút thiếu sót a."

Ai cũng biết, mười người đàn ông, chín người thích vớ đen, còn một người là gay.

"Vớ đen là cái gì?" Giọng nói như chị đại vang lên, mang theo chút nghi hoặc.

"Vớ đen sao, chính là tất da chân, mặc trên chân, nói với ngươi ngươi cũng không hiểu... Ặc." Tần Phong biến sắc, ngơ ngác nhìn đối phương: "Ngươi không phải ảo ảnh?"

Nghe thấy động tĩnh, Hữu Tô Hiểu Nguyệt quay đầu lại nhìn, sau đó kinh ngạc nói: "Tộc trưởng Thiên Duyệt, sao người lại tới đây?"

Tần Phong giật mình, Cửu Vĩ Hồ này vậy mà không phải ảo giác, mà là tộc trưởng của Đồ Sơn Hồ tộc?

Vậy thì ngại quá...

"Vớ đen mặc trên chân? Loại y phục này đúng là lần đầu tiên nghe nói." Hữu Tô Thiên Duyệt nhìn Tần Phong, vừa cười vừa không cười, sau đó tay phải búng một cái.

Tần Phong chỉ thấy trên đôi chân dài của nàng, không gian rung động, không bao lâu, vớ đen trong ký ức liền in vào mắt.

Hữu Tô Thiên Duyệt cúi đầu nhìn thoáng qua: "Đây chính là vớ đen sao, có chút ý tứ, hiện tại nam tử nhân tộc, đều thích cái này?

Ta còn tưởng rằng, các ngươi thích không mặc gì cơ đấy."

Yêu nghiệt to gan, vậy mà dám phá đạo tâm của ta... Tần Phong mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, bất động thanh sắc, nhưng bản năng vẫn khiến hắn nhịn không được mà liếc trộm vớ đen trên chân nàng.

Cảm giác rất mềm mại a.

Ngay lúc này, một bóng người chắn ngang giữa hai người, Thương Phi Lan nhìn Cửu Vĩ Hồ, nhíu mày.

Hữu Tô Thiên Duyệt cười nói: "Không cần phải có địch ý với ta như vậy, ta chỉ là nói giỡn với hắn một chút thôi."

Dừng một chút, nàng nhìn về phía Tần Phong, nụ cười trên mặt dần thu liễm, nghiêm mặt nói: "Hiện tại Tây Vực đang chìm trong biển lửa, ta đã đợi ngươi rất lâu rồi.

Bất quá việc cấp bách hiện tại, là phải dẫn ngươi đi gặp Bạch Vô Địch và Mặc Tam Di.

Tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng muốn ứng phó với tai họa lần này của Tây Vực, sức mạnh của con hổ cái kia là không thể thiếu."

Dứt lời, chỉ thấy Hữu Tô Thiên Duyệt vung tay áo, cảnh vật xung quanh như đèn quay tăm trôi qua nhanh chóng.

Chờ đến khi Tần Phong hoàn hồn, bọn họ đã đến một tiểu viện.

Suối nước trong veo chảy róc rách, trên giường đá bạch ngọc, nằm hai nữ tử, một người chính là Mặc Tam Di mặc hắc y, người còn lại mặc trang phục trắng muốt, giữa hai hàng lông mày khá giống Tiểu Bạch.

Chắc hẳn chính là mẫu thân của Tiểu Bạch - Bạch Vô Địch!

Tần Phong cảm nhận được điều gì đó, lấy Nghịch Lân từ trong Tu Di Giới ra, Nghịch Lân cảm nhận được hơi thở của chủ nhân, bay thẳng về phía Mặc Tam Di.

Mà Tiểu Bạch nhìn thấy Bạch Vô Địch và Mặc Tam Di, cũng kích động chạy tới: "Nương! Mặc Di! Ưm? Sao hai người không mở mắt ra vậy?"

Tần Phong nhíu mày, quay đầu hỏi: "Bọn họ làm sao vậy?"

Hữu Tô Thiên Duyệt trầm giọng nói: "Bị cường địch vây công, suýt nữa bỏ mạng, nếu không phải ta thi triển huyễn thuật mê hoặc địch nhân, thừa cơ mang bọn họ đi, e là trên đời này, đã không còn Bạch Vô Địch.

Tuy rằng đã dùng linh tuyền thủy, chữa khỏi phần lớn thương thế cho bọn họ, nhưng thần hồn bị trọng thương, còn có kinh mạch bị tổn hại, ta lực bất tòng tâm, đây cũng là nguyên nhân bọn họ không tỉnh lại."

Tần Phong mặt mày ngưng trọng, hắn không nói nhiều, mà là đi tới bên giường đá bạch ngọc, thi triển đồng tử dị năng quét qua cơ thể hai người.

Kinh mạch bị tổn hại chủ yếu ở tứ chi, với năng lực hiện tại của hắn, muốn chữa trị thương thế này cũng không tốn bao nhiêu công sức.

Quan trọng là thần hồn bị trọng thương, hắn còn chưa từng đặt chân vào lĩnh vực này...

Chương 509: Màn đoàn tụ mẹ con đầy cảm động?

Tần Phong hít sâu một hơi, ý thức tiến vào Thần Hải, sau đó đánh thức Hiên Nhất tiền bối.

“Hiên tiền bối, người có biết cách nào chữa trị thương thế thần hồn không?”

Bóng trắng của Hiên Nhất khẽ lay động, sau đó đáp: “Y thuật không phải sở trường của ta, nhưng trong thư các ở Thần Hải của ngươi, ta từng thấy qua vài quyển sách liên quan đến vấn đề này.”

Sách trong Thính Vũ Hiên rất nhiều, cho dù Tần Phong mỗi ngày đều nghiên cứu, nhưng đến nay cũng mới chỉ đọc đến tầng thứ sáu mà thôi.

Dù sao ngoài việc đọc sách, hắn còn cần phải nâng cao tu vi, thời gian mỗi ngày đều rất hạn hẹp.

“Hiên tiền bối, người có biết vị trí cụ thể của những quyển sách đó không?” Tần Phong sốt ruột hỏi.

“Thính Vũ Hiên là bảo khí, nay đã nhận ngươi làm chủ, ngoại trừ tầng thứ chín chưa được giải khai cấm chế, những tầng còn lại, chỉ cần ngươi muốn, tâm niệm vừa động, nó sẽ tự động bay đến cho ngươi.” Hiên Nhất nói.

Tần Phong nghe vậy, trong lòng kinh ngạc, lúc trước khi sư phụ tặng Thính Vũ Hiên cho hắn, cũng không hề nói đến công năng này.

Sau đó, hắn liền làm theo lời Hiên Nhất tiền bối, thần hồn tiến

vào Thính Vũ Hiên, tâm niệm vừa động, không lâu sau, hơn mười quyển sách về chữa trị thương thế thần hồn từ tầng cao bay xuống, rơi vào tay hắn.

Hắn cũng không trì hoãn, vội vàng lật giở xem.

Mọi người nhìn Tần Phong nhắm mắt, bất động, đều nhìn nhau, khó hiểu.

Thương Phi Lan muốn tiến lên hỏi, nhưng lại bị Hữu Tô Thiên Duyệt đưa tay ngăn lại: "Lúc này hắn hẳn là đang suy nghĩ biện pháp cứu chữa cho hai người bọn họ, chúng ta cứ kiên nhẫn chờ đợi là được."

Khoảng một nén nhang sau, Tần Phong lần nữa mở mắt, thở ra một hơi nói: "Ta có lẽ có thể đánh thức họ, nhưng ta cần một ít dược liệu, không biết ở đây có hay không?"

Tiếp đó, hắn liền nói ra từng loại dược liệu cần thiết để chữa trị thần hồn.

Hữu Tô Thiên Duyệt đáp: "Thiên tài địa bảo trong Đồ Sơn nhiều vô số kể, những thứ ngươi cần, ta đây đều có, Hiểu Nguyệt, đi giúp hắn lấy đến đây."

"Vâng, tộc trưởng."

Tiểu Bạch xoay người, hỏi: "Ca ca, huynh có thể khiến mẫu thân và Mặc Di tỷ tỷ tỉnh lại sao?"

Bạch Tiểu Mao cũng nhìn qua, trong mắt vừa có lo lắng, vừa có kỳ vọng.

Tần Phong xoa đầu Tiểu Bạch, cười nói: "Yên tâm đi, ta sẽ khiến họ tỉnh lại."

Dược liệu chữa trị thần hồn còn chưa được đưa tới, vậy thì

trước mắt, tự nhiên là chữa trị kinh mạch bị tổn thương cho hai người trước.

“Chữa trị kinh mạch bị tổn thương cần phải tập trung tinh thần, rất hao tâm tổn trí. Các ngươi tránh ra một chút, tiếp theo đừng quấy rầy ta.” Tần Phong dặn dò, sau đó lấy ra dược dịch từ trong nhẫn trữ vật.

Hữu Tô Thiên Duyệt gật đầu, ra hiệu cho đám nữ tử hồ tộc lui ra.

Trong nháy mắt, khoảng sân rộng lớn trở nên trống trải.

Tần Phong thi triển Song Đồng dị năng, đầu ngón tay ngưng tụ bạch quang, sau đó dính lấy dược dịch, bắt đầu chữa trị kinh mạch bị tổn thương cho Bạch Vô Địch và Mặc Tam Di.

Với thực lực và kinh nghiệm hiện tại của hắn, chữa trị kinh mạch cũng không phải là chuyện khó.

Nhưng kinh mạch tứ chi của hai người đều bị tổn thương, cho dù hắn đã rất thành thạo, cũng không thể nào hoàn thành trong thời gian ngắn được.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, hai canh giờ sau, Tần Phong mới thở phào nhẹ nhõm.

Liễu Kiếm Ly lấy từ trong không gian bảo khí ra một chiếc khăn tay, lau mồ hôi trên trán hắn.

Thương Phi Lan thấy vậy, âm thầm cất chiếc khăn tay trong tay mình vào nhẫn trữ vật, chỉ hận mình ra tay chậm một bước...

Hữu Tô Hiểu Nguyệt đã mang tất cả dược liệu chữa trị thần hồn đến, Tần Phong nghỉ ngơi một lát, liền bắt đầu luyện hóa dược liệu.

Lấy Chính Khí làm dẫn, dung nhập vào trong lò luyện đan, theo thứ tự bỏ dược liệu vào, tiến hành luyện hóa.

Nửa canh giờ sau, theo một đạo thanh quang lóe lên, mùi thuốc nồng đậm tràn ngập cả sân, khiến người ta thư giãn tâm thần.

“Dược dịch đã luyện xong, các ngươi đỡ họ dậy, ta cho họ uống thuốc!” Tần Phong kích động nói.

Dưới sự giúp đỡ của Cửu Vĩ Hồ và Hiểu Nguyệt, Tần Phong cẩn thận đổ dược dịch vào miệng hai người.

Dược dịch đi vào cơ thể, hiệu quả có thể nói là thấy rõ ngay lập tức, lông mày của Bạch Vô Địch và Mặc Tam Di chậm rãi giãn ra.

Không lâu sau, Bạch Vô Địch hôn mê mười mấy ngày rốt cuộc cũng chậm rãi mở mắt.

“Các ngươi cứ việc xông lên đây, Bạch Vô Địch ta hôm nay sẽ vặn đứt đầu tất cả các ngươi!” Bạch Vô Địch đột nhiên ngồi bật dậy, tiếng nói như sấm rền.

Tiếng gào thét đột như xuất hiện khiến tất cả mọi người đều giật mình.

Tần Phong vẻ mặt kinh ngạc, thân là y sư, hắn tự nhiên biết rõ thương thế của đối phương nghiêm trọng đến mức nào.

Cho dù đã được chữa trị, Bạch Vô Địch lúc này hẳn là đang ở trong trạng thái vô cùng suy yếu, làm sao có khí lực phát ra tiếng gầm rú như vậy.

“Hửm?” Bạch Vô Địch sững sờ, sau đó nhìn quanh bốn phía, những tên quỷ diện nhân mạnh mẽ kia đã biến mất không còn tung tích.

“Hoá ra là ngươi con hồ ly tinh này, năm xưa câu dẫn trượng phu của ta, may mắn trốn thoát được, không ra tay đánh chết ngươi, hôm nay còn dám xuất hiện trước mặt ta, muốn chết sao?!” Bạch Vô Địch gầm lên giận dữ, một quyền hung hăng đánh ra, không gian đều chấn động!

“Tộc trưởng cẩn thận!” Hữu Tô Hiểu Nguyệt vội vàng nhắc nhở.

Cửu Vĩ Hồ Hữu Tô Thiên Duyệt thấy vậy, cười khẩy, chín cái đuôi lập tức duỗi dài ra, giống như một bức tường chắn trước người.

Một quyền đánh tới, nhưng đánh vào bức tường do chín cái đuôi tạo thành, căn bản không thể tiến thêm phân nào.

Cơ thể Bạch Vô Địch hơi lảo đảo, ngã xuống.

Quả nhiên là nỏ mạnh hết đà... Tần Phong vội vàng tiến lên kiểm tra, sợ đối phương bởi vì hành động vừa rồi mà khiến thương thế thêm nặng.

Ai ngờ Bạch Vô Địch chỉ xoa xoa bụng, yếu ớt nói: “Đói bụng.”

Giọng nói vang lên như sấm.

Tần Phong bịt hai tai, chỉ cảm thấy đầu óc ong ong, quả nhiên là hổ dữ không ăn thịt con.

“Mẫu thân!” Tiểu Bạch thấy Bạch Vô Địch tỉnh lại, lập tức nhào tới, nước mắt lưng tròng.

“Ngươi là... Tiểu Bạch?” Bạch Vô Địch không dám tin.

Từ khi Mặc Di mang theo nàng rời khỏi Tây Vực, hai người đã mười mấy năm không gặp.

Hơn nữa lúc trước khi mẫu nữ chia tay, Tiểu Bạch còn chưa

hóa hình, Bạch Vô Địch tự nhiên không biết rõ bộ dáng của nàng bây giờ.

Cũng chính bởi vì như thế, lúc trước nàng mới bị đám quỷ diện nhân kia lừa gạt, bị Tiểu Bạch giả mạo thừa cơ tập kích, bị thương nặng.

Hai người trừng mắt nhìn nhau, tình thân dường như đang truyền qua trong ánh mắt.

Hình ảnh mẹ con đoàn tụ, quả nhiên là cảm động đến rơi nước mắt... Tần Phong lộ ra vẻ mặt vui vẻ.

Nhưng mà một màn tiếp theo, lại khiến hắn há hốc mồm.

Bạch Vô Địch sau khi nheo mắt lại, lại trực tiếp vung tay tát bay Tiểu Bạch!

"Ôi má ơi?" Tần Phong không hiểu gì cả.

"Thiếu chủ?!" Bạch Tiểu Mao kêu lên kinh ngạc.

Tiểu Bạch va vào đất, ngược lại không bị thương gì, chỉ là đả kích từ hiện thực, tàn phá trái tim nhỏ bé của nàng, khiến nàng không nhịn được oà khóc.

...

Một nén nhang sau, Bạch Vô Địch ôm Tiểu Bạch vẫn còn đang khóc nức nở, cười ha hả nói: "Bị ta đánh một cái mà không sao, xem ra ngươi quả nhiên là con gái của ta. Không giống như kẻ giả mạo lúc trước, chỉ cần đánh một cái là gãy mất mười mấy cái xương sườn."

Tần Phong nghe vậy, mặt cứng đờ.

Lại dùng cách này để giám định con gái có phải là con ruột hay không, khó trách trong sách có ghi chép, Bạch Hổ nhất tộc số

lượng cực kỳ thưa thớt.

E là đại đa số Bạch Hổ ấu thú, đều chết trong tay mẫu thân của mình...

Chương 510: Trên cả cấp Giáp Thượng, chính là Thiên tai

Sau khi an ủi Tiểu Bạch một hồi, Bạch Vô Địch nhìn Tần Phong từ trên xuống dưới, rồi nói: “Tam di lúc truyền tin bình an cho ta, thường xuyên nhắc đến một tiểu tử nhân tộc, chắc hẳn người đó chính là ngươi?

Quả nhiên như nàng ấy nói, một vẻ ngoài tuấn tú, nữ nhi của ta được ngươi chăm sóc rồi.”

“Bạch tiền bối khách sáo rồi, Mặc tỷ và Tiểu Bạch cũng ở Tấn Dương Thành giúp ta rất nhiều, đó đều là những gì ta nên làm.” Tần Phong cung kính đáp.

Hai người trò chuyện, bụng Bạch Vô Địch lại kêu lên ầm ĩ.

Nàng ta ho khan một tiếng: “Gọi cái gì mà tiền bối, ngươi gọi Mặc Tam Di là Mặc tỷ, vậy gọi ta một tiếng Vô Địch tỷ là được.

Đúng rồi, ta nghe nói, tiểu tử ngươi tài nấu nướng rất tuyệt vời, ngay cả thịt yêu thú bình thường cũng có thể làm thành mỹ vị nhân gian, không biết có thật không?”

Tiểu Bạch ở bên cạnh lập tức bổ sung: “Ca ca làm đồ ăn, còn ngon hơn cả Mặc Di làm nhiều!”

Bạch Vô Địch xua tay: “Tam di biết làm cái gì, cùng lắm là dùng lửa nướng cháy lớp da bên ngoài mà thôi.

Vừa hay ta có một ít thịt yêu thú, giao cho ngươi xử lý đi, nếu không bụng không no, thật sự không đánh lại con hồ ly tinh ranh mãnh kia.”

Hồ Thiên Duyệt thân là Cửu Vĩ Thiên Hồ, là tồn tại mạnh nhất trong Hồ tộc.

Mà nàng ta có thể thống lĩnh toàn bộ Đồ Sơn Hồ tộc, thực lực bản thân tự nhiên không yếu.

Thậm chí có người đồn đại, cảnh giới của Hồ Thiên Duyệt và Bạch Vô Địch ngang ngửa, chỉ là một người am hiểu đạo pháp ảo thuật, một người am hiểu vũ lực nhục thân mà thôi.

Tuy rằng trên đời cơ bản không ai từng thấy Hồ Thiên Duyệt ra tay, nhưng Bạch Vô Địch là người kiêu ngạo như vậy, lại chủ động thừa nhận trạng thái không tốt, không phải là đối thủ của nàng ta.

Có thể thấy, những lời đồn đại về thực lực của Hồ Thiên Duyệt không phải là lời đồn vô căn cứ.

Hồ Hiểu Nguyệt nhíu mày: "Đối với tộc trưởng của chúng ta tôn kính một chút, lúc đó nếu không phải tộc trưởng ra tay cứu giúp, ngươi đã sớm chết trong tay người đeo mặt nạ, làm sao có thể sống đến ngày hôm nay mà nói những lời này!"

Bạch Vô Địch nghe vậy lộ ra vẻ mặt kỳ quái: "Ta cũng lạ, sao ngủ một giấc dậy, lại nằm trong ổ cáo, không ngờ là ngươi cứu ta.

Ta không thích nợ nhân tình, đã ngươi cứu ta một mạng, tương lai ta nhất định sẽ trả lại ngươi một mạng.

Này, tiểu tử, còn đứng ngây ra đó làm gì, mau xử lý thịt thú đi.

Ăn no rồi, ta còn phải đi tìm đám người đeo mặt nạ kia tính sổ, bọn chúng đánh lén ta, chắc chắn là vì Long Mạch chi địa ở Tây Vực, ta phải đoạt lại địa bàn của mình."

Tần Phong nhíu mày: "Tuy rằng kinh mạch bị tổn thương và thần hồn bị thương của ngươi ta đều đã chữa khỏi, nhưng muốn

khôi phục trạng thái đỉnh phong, vẫn cần thêm một khoảng thời gian.

Ta có một hạt sen Thiên Hồ Thanh Liên, có thể giúp ngươi nuôi dưỡng thần hồn, nhanh chóng hồi phục, ngươi ăn đi."

Thương Phi Lan ở bên cạnh thấy vậy, liếc nhìn Tần Phong đầy ẩn ý.

Lúc trước cho phu quân ba hạt sen, bản thân hắn chỉ ăn một hạt, bây giờ lại muốn đưa hạt sen cho nữ nhân khác.

Trong lòng tự nhiên có chút không vui.

Thấy Bạch Vô Địch ăn hạt sen xong, Tần Phong cũng bắt đầu xử lý thịt thú, thuận tiện hỏi nàng ta về mọi chuyện đã xảy ra.

.....

Đồ Sơn vẫn là một mảnh tường hòa, toàn bộ Tây Vực lúc này lại đang trong tình trạng nước sôi lửa bỏng.

Các thành trì lớn, Trảm Yêu Ti và quan phủ đều hạ lệnh giới nghiêm, để cho bá tánh ở yên trong thành, không được ra ngoài.

Dù sao bên ngoài đã sớm là yêu thú chạy tán loạn, bách quỷ dạ hành.

Yêu quỷ Tây Vực, đều đang tranh đoạt những Long Mạch chi địa vô chủ!

Liệt Anh dẫn theo các tướng sĩ Võ Hầu quân, cũng đang giao chiến với yêu quỷ đi ngang qua Quỳnh Vũ thành.

May mắn là trong số những kẻ địch mà bọn họ gặp phải, không xuất hiện tồn tại của Yêu Vương và Quỷ Vương, số lượng thương vong trong quân đội cực kỳ ít.

Nhìn xác yêu quỷ đầy núi đầy đồi, máu nhuộm đỏ cả mặt đất, mùi máu tanh nồng nặc khiến người ta buồn nôn.

Liệt Anh nhìn về phía chân trời, chỉ thấy mặt trời lặn về tây.

“Mẹ kiếp, Tần quân sư vừa đi, sao lại xảy ra chuyện lớn như vậy, cũng không biết Tần quân sư bên kia thế nào rồi.”

……

Dưới sự điều động của Tư Mệnh ở Tây Vực, ngoại trừ Mộc Lệnh Trảm Yêu Nhân trấn thủ thành trì của nhân tộc.

Trảm Yêu Nhân cấp bậc Thanh Ngọc trở lên, đều ra ngoài thảo phạt yêu quỷ.

Thân vương đại nhân quản lý Tây Vực, ra lệnh cho thuộc hạ, dẫn binh xuất chinh.

Mà lần quỷ tai này của Tây Vực, nhiều nơi đồng thời bùng phát, số lượng kinh người, rõ ràng đã vượt qua cấp Giáp Thượng, có thể gọi là Thiên tai!

Việc cầu viện Phụng Thiên Thành, tự nhiên là việc cấp bách.

Vì vậy, có hai vị Tam Thập Lục Tinh, cùng với một đám tướng sĩ, phi nhanh về phía Phụng Thiên Thành.

Ầm!

Bóng gậy kim quang khổng lồ ầm ầm giáng xuống, trong chớp mắt đất rung núi chuyển, khe nứt dài ngoằn ngoèo kéo dài gần một dặm, lúc này mới hơi dừng lại.

Các tướng sĩ nhìn nam tử cầm gậy vàng, lộ ra vẻ mặt ngưỡng mộ.

Một trong Tam Thập Lục Tinh của Tây Vực, Côn Thánh Lữ

Vinh, võ giả Thần Vũ cảnh tứ phẩm đỉnh phong, một tay côn pháp xuất thần nhập hóa.

Một kích vừa rồi rung trời chuyển đất, chỉ trong nháy mắt, đã tiêu diệt vô số yêu quỷ, thực lực cao thâm khó lường.

Một lão giả mặc áo bào vàng khác dựa vào Lữ Vinh, nhìn xác yêu quỷ đầy đất, nhíu mày.

Mà hắn cũng là một trong Tam Thập Lục Tinh, kế thừa Bách Quỷ đạo thống, được người Tây Vực gọi là Quỷ Lão Cổ Phong!

Nhóm người bọn họ, chính là nhận lệnh lúc nguy cấp, đội ngũ đi đến Phụng Thiên Thành cầu viện.

Trên đường đi, đã không biết gặp bao nhiêu đợt yêu quỷ chặn đường.

“Quỷ Lão, làm sao vậy?” Lữ Vinh nghiêng đầu hỏi.

“Lần thiên tai này của Tây Vực đến quá đột ngột, trong số những yêu quỷ này, có một số thực lực không yếu, hơn nữa rõ ràng đã mở linh trí.

Nói chung, nhìn thấy chúng ta, nhất định sẽ tứ tán bỏ chạy, nhưng bọn chúng lại giống như không muốn sống, liều chết xung phong, thật sự rất kỳ quái.

Hơn nữa……”

Âm khí hội tụ trong mắt, Cổ Phong quét mắt nhìn xung quanh, lại mở miệng: “Bách Quỷ đạo thống đối với thần hồn cực kỳ mẫn cảm, nhiều yêu quỷ như vậy chết đi, chỉ trong chốc lát.

Ta vậy mà một chút tàn hồn cũng không cảm nhận được, giống như có tồn tại gì đó, hút hết bọn chúng đi vậy.”

“Vậy mà lại có chuyện này?” Lữ Vinh cũng lộ ra vẻ mặt ngưng

trọng: “Chuyện này chúng ta có thể phái người đi báo cho Tư Mệnh, nhưng trước mắt, vẫn là phải nhanh chóng chạy đến Phụng Thiên Thành.”

“Điểm này, ta tự nhiên hiểu rõ.” Cổ Phong gật đầu.

Hai người trở lại trước đội ngũ, chuẩn bị tiếp tục lên đường.

Nhưng bọn họ đột nhiên cảm thấy trong lòng bất an, đồng loạt trợn to hai mắt, hô to: “Lui lại!”

Vừa nói, Lữ Vinh dùng gậy chọc xuống đất, vách đá khổng lồ lập tức dựng lên.

Mà Cổ Phong cũng thi triển thủ đoạn khôi lỗi, bóng dáng như sóng biển, cuốn lấy một đám tướng sĩ lui về phía sau.

Đúng lúc các tướng sĩ còn đang khó hiểu, chỉ nghe bên tai truyền đến một tiếng nổ vang trời.

Ngẩng đầu nhìn lại, vách đá khổng lồ mà Tam Thập Lục Tinh đại nhân dựng lên, vậy mà trong nháy mắt, đã bị phá vỡ một lỗ lớn.

Hơn nữa hình dạng của cái lỗ lớn kia vô cùng kỳ quái, nếu phải hình dung, thì giống như bị thứ gì đó cắn một cái!

Nhưng mà, chỗ vách đá kia rõ ràng không có tồn tại nào khác, hơn nữa, lại là ai, có thể có cái miệng lớn như vậy?

Lữ Vinh và Cổ Phong trong lòng trầm xuống, vẻ mặt cảnh giác, nhìn về phía xung quanh.

“Là ai? Lăn ra đây!”

Đáp lại bọn họ là một giọng nói trầm đục: "Bụng, đói quá."

Chương 511: Trường Cung Truy Mệnh

Hai người tìm theo tiếng động, một bóng đen đạp trên ánh sáng lốm đốm của đêm, hiện ra trong tầm mắt mọi người.

Người tới có thân hình to lớn tròn trịa, mặc trường bào đen đỏ xen kẽ, đầu đội mặt nạ quỷ, mà trên ngực còn xăm một hình vẽ số năm.

Một trong những Táng Thiên - Tần Vân ngạ!

“Ngươi là ai?” Cổ Phong trầm giọng quát hỏi.

Hắn và Lữ Vinh đều có thể cảm nhận được từ trên người đối phương một cỗ khí tức cường đại, thực lực của đối phương e rằng còn hơn xa bọn họ!

Tần Vân ngạ xoa xoa bụng, không trả lời, chỉ lặp lại một lần nữa: “Bụng đói quá.”

Âm thanh bịch bịch vang lên theo đó.

Mọi người trừng lớn hai mắt, vẻ mặt kinh hãi.

Bởi vì bọn họ nhìn thấy, trên bụng của người đeo mặt nạ quỷ bí ẩn kia lại xuất hiện một Trương Huyết Bồn Đại Khẩu, không ngừng chảy nước miếng.

Nước miếng rơi xuống mặt đất, đại địa trong nháy mắt bị ăn mòn, tiếng xèo xèo không dứt bên tai.

“Quỷ Phật đã nói với ta, sẽ có người từ con đường này đi đến

Phụng Thiên Thành, bảo ta canh giữ.

Nếu gặp được, có thể một lần ăn no nê.” Tần Vân ngạ lẩm bẩm nói.

Lời nói vừa dứt, cái miệng lớn trên bụng hắn đột nhiên khép lại, ba động kỳ dị khiến không gian chấn động.

“Không ổn!” Cổ Phong cả kinh biến sắc, hai chưởng vỗ một cái, Tam Điệp Ảnh Lưu Bích trong nháy mắt thành hình.

Thế nhưng là chiêu thức phòng ngự mạnh nhất của Bách Quỷ Đạo Giả, lại một lần nữa bị thứ tồn tại vô hình kia phá vỡ một lỗ lớn.

Cùng lúc đó, trong bụng tên đeo mặt nạ quỷ kia, lại truyền đến tiếng nhai nuốt khiến da đầu tê dại!

Lữ Vinh và Cổ Phong thấy vậy, trong nháy mắt đã hiểu ra, cái miệng lớn trên bụng đối phương, có thể không nhìn không gian, nuốt vạn vật vào trong bụng, đây là thủ đoạn đáng sợ cỡ nào?!

Hai người kinh ngạc cũng chỉ trong chốc lát, liền lập tức hành động.

Bọn họ thân là Tam Thập Lục Tinh, tự nhiên là thân kinh bách chiến, thiên hạ rộng lớn, yêu quỷ có bản mệnh thần thông kỳ dị đâu phải là ít?

Hiện giờ, bất quá chỉ là gặp phải thêm một tên mà thôi.

Đối phương có thể không nhìn không gian, triển khai thế công, vậy chỉ cần tiếp cận đối phương, hủy diệt bản thể của hắn, công kích của Hư Vô Đại Khẩu tự nhiên có thể bỏ qua không tính!

Lữ Vinh thân hình lóe lên cao cao nhảy lên, trong nháy mắt đã đến đỉnh đầu Tần Vân ngạ, trường côn trong tay bộc phát ra một

trận kim quang, đó là chiêu thức cường đại đã dung nhập kình khí vào trong.

Theo một tiếng quát lớn, côn cương hung hãn rơi xuống, giống như trời long đất lở.

Mà bên kia, Cổ Phong tự nhiên cũng đang ấp ủ sát chiêu, hắc ảnh trên mặt đất như sống lại, trong nháy mắt dựng đứng lên, sau đó hóa thành gai nhọn, hướng Tần Vân ngạ đánh tới.

Đây là chiêu thức có lực sát thương cực mạnh của Bách Quỷ Đạo Giả, Ảnh Ngục Sát!

Hai vị Tam Thập Lục Tinh liên thủ, lại còn đồng thời thi triển chiêu thức cường đại như vậy, cho dù địch nhân có mạnh hơn nữa, cũng tuyệt đối không phải là đối thủ.

Ít nhất các tướng sĩ đang quan chiến, trong lòng mỗi người đều nghĩ như vậy.

Côn cương và Ảnh Ngục Sát trong nháy mắt đã đến, nuốt chửng người đeo mặt nạ quỷ bí ẩn.

Thế nhưng Lữ Vinh và Cổ Phong cũng không hề lơ là cảnh giác, vẻ mặt càng thêm ngưng trọng, bởi vì bọn họ có thể cảm nhận được, khí tức của đối phương cũng không tiêu tán, thậm chí ngay cả dấu hiệu suy yếu cũng không có!

Thế nhưng, sao có thể như vậy?

Vừa rồi hai người liên thủ hợp kích, cho dù là Thập Nhị Thần Tướng cũng chưa chắc có thể bình an tiếp nhận!

Ngay sau đó, một màn khiến mọi người không thể ngờ tới đã xảy ra, nửa người bên phải của Quỷ Lão Cổ Phong, bất quá chỉ trong nháy mắt, liền tan biến không còn gì.

Máu tươi bắn tung tóe, nhuộm đỏ màn đêm.

“Quỷ Lão!” Lữ Vinh lo lắng hô lên.

“Nhanh tránh ra!” Cổ Phong quát lớn một tiếng, cho dù thân thể bị thương nặng, cũng thi triển thủ đoạn khôi lỗi, dùng hắc thủ của cái bóng đẩy hắn ra.

Cũng chính là khoảnh khắc này, khiến Lữ Vinh tránh được sát cơ trí mạng.

Cổ Phong dùng âm khí phong bế vết thương, ngăn cản máu tươi tiếp tục chảy ra, mất đi năng lực hành động.

Âm thanh răng rắc răng rắc lại vang lên, khiến da đầu tê dại.

Cường giả như Tam Thập Lục Tinh, vậy mà chỉ trong một chiêu, suýt nữa mất mạng?

Kẻ địch rốt cuộc mạnh đến mức nào?!

“Lữ Vinh! Nhanh chóng mang theo những người còn lại chạy trốn, người này giao cho ta trì hoãn!” Suy nghĩ chỉ trong chốc lát, Cổ Phong liền hạ quyết tâm.

Sự cường đại của đối phương, tuyệt đối có thể sánh ngang với Thập Nhị Thần Tướng, thậm chí còn đáng sợ hơn!

Chính diện ngạnh kháng, bất quá chỉ là lấy trứng chọi đá, uổng mạng, trước mắt nhất định phải có người hy sinh, tranh thủ thời gian chạy trốn cho những người khác!

Lữ Vinh muốn nói lại thôi, hắn quay đầu nhìn thoáng qua các tướng sĩ đã bị dọa đến mức mặt mày trắng bệch, trước mặt chênh lệch thực lực tuyệt đối, bọn họ đã từ bỏ chống cự.

Cắn răng một cái, không nói nhảm nhiều lời, Lữ Vinh quát lớn một tiếng: “Đi theo ta!”

Mọi người hoàn hồn, không chút do dự, đi theo Lữ Vinh tránh khỏi Tần Vân ngạ, tiến sâu vào trong sơn lâm.

Đại địa chấn động, tiếng nổ vang lên không dứt bên tai.

Lữ Vinh đang chạy trốn liếc mắt nhìn lại, Quỷ Lão đã tế ra Âm Linh của mình, đó là một đầu Quỷ Vương có thực lực cường đại lúc sinh thời, cao lớn như núi.

Rắc!

Chỉ trong nháy mắt, nửa người trên của Âm Linh Quỷ Vương liền biến mất không thấy.

Lữ Vinh nắm chặt hai nắm tay, hắn biết rõ, Quỷ Lão đã chắc chắn phải chết.

Mà hắn không hề dừng lại, ngược lại còn tăng nhanh tốc độ.

Phía sau thiên tai Tây Vực, tuyệt đối có kẻ đứng sau lưng cường đại, tên đeo mặt nạ quỷ kia chính là một trong số đó.

Hắn nhất định phải sống sót đến Phụng Thiên Thành, dời cứu binh, ít nhất cũng phải tìm thêm một ít cường giả.

Tốc độ chạy trốn của các tướng sĩ không đều, Hư Vô Đại Khẩu bám sát phía sau, giống như lời nguyền đoạt mạng, tùy ý cướp đi tính mạng của bọn họ.

Nghe tiếng kêu thảm thiết liên tiếp không dứt, mặc dù trong lòng Lữ Vinh không đành lòng, vẫn là nhẫn tâm, không quay đầu đi cứu những tướng sĩ kia.

Đột nhiên, cuối sơn lâm phía trước, xuất hiện một bóng người quen thuộc.

Lữ Vinh trừng lớn hai mắt, lộ ra thần sắc kinh hỉ, người tới lại là một trong những vị Thần Tướng của Tây Vực!

Bọn họ có lẽ được cứu rồi!

…

“Vô Địch tỷ, tỷ xác định trong đám người vây công tỷ, có người của Trảm Yêu Ti tồn tại?” Tần Phong vẻ mặt không dám tin.

Những người còn lại cũng nhíu mày, lộ ra thần sắc ngưng trọng.

Đối với thế nhân mà nói, Trảm Yêu Ti chính là tồn tại chinh phạt yêu quỷ, thủ hộ nhân tộc, sao có thể liên thủ với yêu quỷ?

Bạch Vô Địch gặm thịt yêu thú nướng chín trong tay, gật đầu nói: “Ta và đám người Trảm Yêu Ti kia đã giao thủ rất nhiều lần, khí tức trên người một số người, sớm đã nhớ kỹ.

Trong đám người đeo mặt nạ kia, tuyệt đối có người của Trảm Yêu Ti, hơn nữa thực lực không thấp, hẳn là đã đạt đến cảnh giới Tam Thập Lục Tinh gì đó rồi!

Chỉ là, ngoại trừ Tây Vực Tư Mệnh ra, những người khác ta đều không cố ý ghi nhớ, cho nên cũng không gọi ra tên được.

Hừ, nếu không phải ta bị giả Tiểu Bạch tập kích, bị thương nặng, cho dù bị bọn họ vây công, cũng chưa chắc đã thua.”

Tần Phong nhíu mày, sự phát triển của sự tình đã vượt quá dự liệu của hắn.

Hữu Tô Thiên Duyệt khẽ cau mày, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

Đúng lúc này, trên giường bạch ngọc truyền đến một tiếng rên rỉ, mấy người tìm theo tiếng động nhìn lại, thì ra là Mặc Tam Di hôn mê bấy lâu cũng đã tỉnh lại.

“Đại tỷ, Thiếu chủ!” Nàng như là nghĩ đến cái gì, đột nhiên

ngồi dậy.

“Mặc Di!” Tiểu Bạch thấy nàng tỉnh lại, nhào vào lòng nàng.

“Thiếu chủ?” Mặc Tam Di ngẩn người, quét mắt nhìn bốn phía, không chỉ nhìn thấy đại tỷ đã tỉnh lại, thậm chí còn nhìn thấy kẻ thù không đội trời chung của đại tỷ - con hồ ly tinh kia, còn có Tần Phong và nương tử của hắn.

Mặc dù nàng không biết trong lúc hôn mê đã xảy ra chuyện gì, nhưng nàng vẫn thở phào nhẹ nhõm, ôm chặt Tiểu Bạch lẩm bẩm: “Ngươi không sao là tốt rồi.”

Tiểu Bạch cọ cọ bộ ngực nặng trĩu của đối phương, có chút uất ức nói: “Mặc Di, lúc trước sao ngươi lại bỏ ta một mình trong rừng?”

Vấn đề này, cũng là điều Tần Phong muốn biết.

Mặc Tam Di thở dài một tiếng: “Ta cũng là bất đắc dĩ, bởi vì lúc đó, có người đang truy sát ta, ta sợ hắn bất lợi cho Thiếu chủ.”

“Là ai?” Bạch Vô Địch nhai thức ăn trong miệng, tức giận nói: “Hắn không biết ngươi là người của ta sao?”

“Người nọ ăn mặc giống hệt đám người đeo mặt nạ kia, bất quá trên ngực xăm hình vẽ số bốn.

Mặc dù ta không nhìn thấy chân dung của hắn, bất quá, ta đại khái đoán được thân phận của hắn.”

Mặc Tam Di dừng một chút, trầm giọng nói: “Là một trong Thập Nhị Thần Tướng của Tây Vực, Trường Cung Truy Mệnh - Cung Độc.”

Chương 512: Thượng Cổ Hỗn Nguyên Bảo Khí - Chiếu Thiên Thạch

Tần Phong nghe đến cái tên này, không khỏi hít sâu một hơi.

Người có danh, cây có bóng, Đại Càn Thập Nhị Thần Tướng, mỗi người đều là những nhân vật tiếng tăm lừng lẫy.

Tây Vực Thập Nhị Thần Tướng chi nhất, Cung Độc, được thế nhân xưng là Trường Cung Truy Mệnh.

Là một Thần Vũ võ phu, thực lực của hắn đã đạt đến tam phẩm cảnh giới, hơn nữa còn nghiên cứu khí đạo là cung tiễn, thậm chí lĩnh ngộ cung ý ngũ trọng Vạn Thần Cảnh.

Trận chiến khiến người ta bàn tán xôn xao nhất của hắn, là ở khoảng cách mười dặm, lấy cuồng phong làm cung, lấy núi non làm tên, một kích bắn chết một vị Quỷ Vương thất chuyển kiếp lực, chấn động thế nhân.

Tuy Thập Nhị Thần Tướng chưa bao giờ phân cao thấp, nhưng phần lớn mọi người ở Tây Vực đều biết, Cung Độc chính là người mạnh nhất trong ba vị thần tướng Tây Vực.

Tần Phong vẻ mặt ngưng trọng nói: "Mặc tỷ, nếu tỷ chưa nhìn rõ chân dung đối phương, vậy làm sao có thể xác định hắn chính là Cung Độc?"

Nếu như tai họa Tây Vực lần này, ngay cả Thập Nhị Thần Tướng cũng là kẻ đứng sau giật dây, vậy đối với bọn họ mà nói, tuyệt đối không phải là tin tốt.

Mặc Tam Di đáp: "Kỳ thực ta cũng hiếu kỳ, vì sao lại gặp hắn ở Nam Vực.

Nhưng ta từng giao thủ với hắn ta, quen thuộc với khí tức trên người hắn, cho nên tuyệt đối sẽ không nhận nhầm.

Ta đã để lại cho thiếu chủ một miếng nghịch lân, đồng thời bố trí kết giới, chính là để đề phòng vạn nhất.

Nếu không phải bản mệnh thần thông của ta, vừa vặn có thể tránh được cung tiễn của hắn, e là căn bản không thể sống sót trở về gặp đại tỷ."

"Ngay cả thần tướng đại nhân cũng phản chiến, tình hình Trảm Yêu Ti Tây Vực bị địch nhân xâm nhập, có khả năng còn vượt xa tưởng tượng.

Chuyện này, chúng ta nhất định phải nghĩ cách báo cho Tư Mệnh Tây Vực mới được." Tần Phong suy tính lợi hại.

Thấy sắc mặt Mặc tỷ vẫn còn hơi tái nhợt, Tần Phong lập tức lấy ra từ trong nhẫn trữ vật viên liên tử cuối cùng, nói: "Đây là liên tử của Thiên Hồ Thanh Liên, có công hiệu thần kỳ trong việc chữa trị thần hồn.

Tỷ ăn vào, hẳn là sẽ nhanh khỏi hơn."

"Vậy muội không khách khí nữa." Mặc Tam Di nhận lấy liên tử nuốt xuống, khí sắc rõ ràng đã khá hơn.

Thương Phi Lan thấy vậy, lại liếc mắt nhìn Tần Phong.

Hắn chỉ cảm thấy sống lưng lạnh toát, nghiêng người nhìn sang, Thương Phi Lan đã dời tầm mắt, như thể chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Là ảo giác của mình sao... Tần Phong thầm nghĩ.

"Bây giờ thương thế của hai người các ngươi đã hồi phục, vậy tiếp theo cũng nên nói chuyện chính với các ngươi, ta dẫn các ngươi đi một nơi." Hữu Tô Thiên Duyệt vừa nói, vừa vung tay áo, cảnh vật xung quanh như giấc mộng bắt đầu biến hóa.

Bạch Vô Địch vừa định đưa tay chụp lấy thịt nướng đã chín, nhưng chỉ trong nháy mắt, những miếng thịt nướng đó đã biến mất không thấy đâu, nàng tức giận nói: "Con hồ ly tinh kia, mau biến thịt nướng của ta trở lại!"

Hữu Tô Thiên Duyệt không để ý tới nàng.

"Trước đây đã cảm thấy thuật pháp này kỳ lạ rồi, vậy mà có thể mang người dịch chuyển không gian, chẳng lẽ đây là thuật pháp thuấn di?"

Tần Phong trong lòng hiếu kỳ, nhìn về phía xung quanh, khắp nơi đều là những viên tinh thạch lấp lánh, ngập tràn hương thơm say lòng người của nữ tử.

Nhìn về phía trước, trong màn lụa mỏng manh, có một chiếc giường lớn.

Nếu Tần Phong đoán không lầm, nơi này hẳn là khuê phòng của nữ tử, hơn nữa rất có thể là khuê phòng của Cửu Vĩ Hồ nữ!

Đột nhiên, Tần Phong linh cảm có gì đó, nhìn về phía chiếc gương bên cạnh giường.

Chiếc gương cao bằng người, rộng bằng nửa người, toàn thân trong suốt, bên hông khắc hoa văn kỳ dị, tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt, vừa nhìn đã biết không phải là phàm vật.

Nhưng mỹ trung bất túc chính là, một góc của chiếc gương, đã bị mất.

Tần Phong nhớ tới lúc ở Quỳnh Vũ thành, Hữu Tô Hiểu Nguyệt

từng nói, lý do bọn họ đợi hắn ở thanh lâu, là bởi vì tộc trưởng của bọn họ có một kiện Hỗn Nguyên Bảo Khí tàn phá, có thể nằm mơ thấy trước tương lai.

Nếu hắn đoán không lầm, chiếc gương kia rất có thể chính là Hỗn Nguyên Bảo Khí trong lời nói của bọn họ.

Tần Phong muốn đến gần hơn, quan sát kỹ lưỡng, Hiên Nhất tiền bối trong Thần Hải hiện ra hư ảnh, nhìn chiếc gương kinh ngạc nói: "Không ngờ lại có thể nhìn thấy thứ này ở đây."

"Hiên tiền bối nhận ra chiếc gương này?"

"Nói chính xác, đây không phải là gương, mà là một khối đá, đây là Thượng Cổ Hỗn Nguyên Bảo Khí - Chiếu Thiên Thạch.

Có thể dẫn thiên cơ vào giấc mộng, nhìn trộm chuyện tương lai, cũng có thể ôn dưỡng thần hồn.

Nếu ngươi có thể mượn được vật này, không những có thể tăng cao thuật bói toán của bản thân, đi dẫn dắt mệnh tinh tìm kiếm Hồng Mông tiên khí, mà còn có thể đạt được hiệu quả hơn mong đợi, tăng tỷ lệ thành công lên rất nhiều." Hiên Nhất khẳng định nói.

Vậy mà lại có chuyện tốt như vậy?

Tần Phong trong lòng vui mừng, nhưng chỉ chốc lát sau, hắn lại lộ ra vẻ mặt khó xử.

Bảo khí cũng có mạnh yếu khác nhau, mà Hỗn Nguyên Bảo Khí là vật ứng vận trời đất mà sinh ra, là di vật Thượng Cổ, có thể nói là thiên địa chí bảo.

Bất kỳ một kiện Hỗn Nguyên Bảo Khí nào, cũng đủ khiến vô số cường giả tranh giành bằng được.

Cửu Vĩ Hồ nữ lại đặt bảo vật này ở đầu giường trong khuê phòng, đủ thấy nàng coi trọng Chiếu Thiên Thạch như thế nào, sao có thể tùy tiện cho người khác mượn dùng?

Lúc Tần Phong đang nghĩ như vậy, Hữu Tô Thiên Duyệt lên tiếng nói: "Tai họa Tây Vực lần này, hoàn toàn không đơn giản như chúng ta thấy, những người mặt quỷ kia muốn giết Bạch Vô Địch, cũng không chỉ đơn thuần là muốn những vùng đất Long Mạch kia.

Tai nghe là giả, mắt thấy là thật, ta mang các ngươi đến đây, cũng là vì muốn mượn vật này phản chiếu những cảnh tượng ta thấy trong mơ cho các ngươi xem."

Dứt lời, chỉ thấy Hữu Tô Thiên Duyệt đưa tay vuốt ve Chiếu Thiên Thạch.

Bề mặt gương lập tức lóe lên một tia sáng trắng, hình ảnh mơ hồ hiện ra trước mắt mọi người.

Yêu quỷ hoành hành, xác chết đầy đồng.

Khí đen cuồn cuộn, hội tụ vào đại địa, bóng đen khổng lồ nhìn xuống Tây Vực.

Con ngươi màu xanh lục u ám của nó, ánh mắt lướt qua, vạn vật trong nháy mắt mất đi sinh cơ.

Long linh Long Mạch hiển hóa, phát ra tiếng gầm rú đầy oán hận, đại địa nứt toác, quỷ hỏa màu xanh lục thiêu đốt ngàn dặm.

Trong biển lửa vô tận kia, dường như có một cánh cửa đang từ từ mở ra.

Tần Phong vừa khiếp sợ vừa cảm thấy bóng đen khổng lồ kia có chút quen mắt, hình như đã từng thấy trong một cuốn sách nào đó.

Mà Hiên Nhất tiền bối nhìn quỷ hỏa trong hình ảnh, cùng với cánh cửa mơ hồ lộ ra, trầm giọng nói: "U Minh?"

...

Bên rìa khu rừng, gió đêm thổi qua, tiếng lá cây xào xạc, còn có thể nghe thấy tiếng tí tách nhỏ giọt.

Đó là tiếng những giọt nước rơi xuống.

Dưới ánh sao mờ nhạt, mới có thể nhìn rõ, những giọt nước kia phản chiếu màu đỏ sẫm ghê người.

Lữ Vinh vẻ mặt kinh hãi cúi đầu nhìn xuống, một bàn tay đã xuyên thủng ngực hắn.

Mà người ra tay không ai khác chính là vị cứu tinh mà hắn vẫn tưởng, một trong ba vị thần tướng Tây Vực, Trường Cung Truy Mệnh được người người kính nể - Cung Độc!

Tiếng kêu thảm thiết của các tướng sĩ phía sau đã im bặt, có lẽ bọn họ đã sớm rơi vào cái miệng khổng lồ hư vô của những kẻ mặt quỷ kia, xương cốt không còn.

Sao lại xảy ra chuyện này?

Lữ Vinh không hiểu, ngẩng đầu nhìn đối phương, gương mặt quen thuộc ngày nào, giờ phút này nhìn lại, lại trở nên xa lạ đến vậy.

Xoẹt!

Cung Độc rút tay phải về, tùy ý vung lên, máu tươi bắn tung tóe.

Một cái miệng khổng lồ hư vô hiện ra bên cạnh hắn, không bao lâu sau, liền "nhổ" ra một thân hình tròn vo, chính là Tần Vân Ngạo.

"Những người khác đã giải quyết xong?" Cung Độc thản nhiên hỏi.

Tần Vân Ngạo không trả lời, mà xoa xoa bụng, bụng không ngừng nhúc nhích, tiếng ken két vang lên không dứt.

Ai có thể ngờ được, vị thần tướng mạnh nhất Tây Vực, vậy mà lại là đồng bọn với những kẻ mặt quỷ kia chứ?!

"Tại sao?" Lữ Vinh loạng choạng lùi về sau mấy bước, vẻ mặt không dám tin.

Cung Độc nhìn hắn, mặt không chút biểu cảm.

"Tại sao!" Lữ Vinh dùng kình khí chặn vết thương, gầm lên đầy phẫn uất, hỏi lại lần nữa.

Một lúc lâu sau, Cung Độc mới chịu mở miệng: "Ngươi có từng trải qua cảm giác tuyệt vọng khi cận kề cái chết hay chưa?"

Chương 513: U Minh Quỷ Giới

Lữ Vinh vốn tưởng rằng đối phương đang chế giễu mình, nhưng tiếp theo đó Cung Độc lại tự thuật lại những trải nghiệm trước đây của hắn.

Hắn từng cận kề cái chết, vô số lần đối mặt với hiểm nguy, nhờ đó mà lĩnh ngộ về cung đạo càng thêm sâu sắc, thực lực cũng ngày càng mạnh.

Nhưng nguy hiểm ẩn giấu đằng sau vinh quang đó, có được mấy ai thấu hiểu?

Thế nhân chỉ thấy được phong quang vô tận của Thập Nhị Thần Tướng, nhưng muốn có được thực lực hơn người như vậy, những gì họ phải trải qua còn hơn cả tưởng tượng.

Muốn đột phá được bình cảnh tu vi, đạt đến cực hạn của bản thân, chỉ có thể thông qua những lần cận kề sinh tử mà tôi luyện, lột xác.

Nhưng có được bao nhiêu người có thể sống sót để trở thành huyền thoại?

Cung Độc, bất quá cũng chỉ là một trong số ít những kẻ may mắn mà thôi.

Lữ Vinh không hiểu những lời Cung Độc nói có liên quan gì đến việc hắn phản bội Trảm Yêu Ti, bèn lên tiếng quát: "Ngươi có biết Tây Vực có bao nhiêu bách tính coi ngươi là niềm tự hào, trong Trảm Yêu Ti có bao nhiêu đồng liêu lấy ngươi làm mục tiêu để theo đuổi hay không? Ngươi làm vậy, có xứng với họ không?"

Cung Độc lạnh lùng đáp: "Vì sao ta phải xứng với bọn họ? Trường Thiên Hà, Thủy Giao tác loạn, là ta một mũi tên bắn chết. Hắc Phong động có Quỷ Vương bắt người dân làm thức ăn, là ta ra tay giải quyết. Bách Quỷ dạ hành ở Phú Nguyên Sơn Mạch, tai họa cấp Giáp ở Phong Tuyên thành... lần nào không phải ta ra tay xoay chuyển càn khôn?"

Lữ Vinh bịt vết thương, định nói gì đó nhưng lại thôi. Có thể trở thành Thần Tướng một vực, tự nhiên là phải lập được nhiều chiến công hiển hách. Tất cả những gì đối phương nói đều là những chiến tích vang dội trong quá khứ, cũng là lý do khiến Cung Độc được người người kính ngưỡng.

"Nếu đã vậy, vì sao ngươi lại đi đến bước đường này?" Lữ Vinh vẻ mặt phức tạp, không khỏi hỏi.

"Tuyệt vọng khi đối mặt với cái chết có thể khơi dậy tiềm năng của con người, nhưng cũng có thể khiến người ta nhìn thấu rất nhiều điều. Ta khổ sở theo đuổi thực lực, rốt cuộc là vì cái gì? Vì thay bách tính nhân tộc chinh phạt yêu quỷ, mang đến thái bình thịnh thế cho Đại Càn sao?"

"Chuyện này có gì không đúng?"

"Thế nhân kính trọng Tam Thập Lục Tinh và Thập Nhị Thần Tướng, nhưng lại cho rằng việc chúng ta bảo vệ bọn họ là lẽ đương nhiên. Ta từng đại diện Tây Vực đến Phụng Thiên thành tham gia Hạ Tân đại điển, đám quan lại quý tộc nơi đó cao gối ngủ ngon, suốt ngày túy sinh mộng tử, còn chúng ta lại phải quanh năm chinh chiến với yêu quỷ, cùng nhảy múa với tử thần, chỉ để bảo vệ an nguy cho bọn họ. Khi đó, ta đã bắt đầu hoài nghi lựa chọn ban đầu của mình có đúng hay không, cho đến khi có người cho ta câu trả lời."

Cung Độc dừng một chút, rồi lại nói tiếp: "Thế đạo này đã mục ruỗng đến tận xương tủy, sự thối nát của Phụng Thiên thành đã ăn

sâu vào gốc rễ, ta không muốn vì những kẻ đó mà liều mạng nữa. Chỉ có khiến thiên địa trở về thời kỳ trong sạch, quang minh chính đại mới là con đường đúng đắn. Lữ Vinh, giờ phút này ngươi cũng nên trải qua cảm giác tuyệt vọng khi đối mặt với cái chết rồi, ta có thể cho ngươi một cơ hội, gia nhập vào chúng ta, phản bội Trảm Yêu Ti."

Đây cũng chính là lý do Cung Độc lại nói nhiều lời với Lữ Vinh như vậy!

"Mơ tưởng hão huyền!" Lữ Vinh phun một ngụm máu vào mặt Cung Độc, phẫn nộ nói: "Vì sao lại là kẻ như ngươi có thể trở thành Thập Nhị Thần Tướng?"

Cung Độc lau đi vết máu trên mặt, không hề tức giận mà chỉ thản nhiên nói: "Lựa chọn sai lầm, thật sự... quá đáng tiếc."

Dứt lời, một luồng sáng lóe lên, xuyên qua đầu Lữ Vinh. Đôi mắt hắn tràn đầy phẫn nộ, dần dần mất đi tiêu cự.

Tần Vân Ngạ nhìn thi thể đổ gục xuống đất, lên tiếng hỏi: "Ta có thể ăn hắn ta không?"

"Ăn sạch sẽ một chút."

Cái miệng lớn hư không lại mở ra, chỉ trong nháy mắt, thi thể Lữ Vinh cùng với lớp đất bên dưới đã bị nuốt chửng.

Cung Độc cúi đầu nhìn xuống, cẩn thận cảm nhận: "Xem ra dẫn hồn trận đã được bố trí xong, ngay cả nơi này cũng có thể phát huy tác dụng, việc nó thức tỉnh đã là điều tất yếu. Theo lời chủ thượng căn dặn, tiếp theo cần phải luyện hóa long linh ở long mạch... Tần Vân Ngạ, theo như Quỷ Phật đã nói, ngươi tiếp tục canh giữ ở đây, nếu có ai muốn đến Phụng Thiên thành cầu cứu, ngươi biết nên làm gì rồi đấy."

"Bụng đói quá, mấy thứ này ăn không no."

"Bị ảnh hưởng bởi U Minh chi khí, yêu quỷ cấp thấp ở Tây Vực đã mất khống chế, ngươi muốn ăn bao nhiêu cũng được. Nhưng nhớ kỹ, đừng nuốt thần hồn của chúng."

Nói xong, bóng dáng Cung Độc biến mất trong màn đêm.

...

"U Minh?" Vì quá kinh ngạc, Tần Phong buột miệng thốt ra, khiến những người khác nhìn về phía hắn với ánh mắt khó hiểu.

Theo như Hiên tiền bối từng nói, ngoài nhân giới ra còn có hai giới khác, mà U Minh chính là một trong số đó.

Cánh cửa hiện ra dưới ngọn lửa quỷ màu xanh lục kia, nếu là U Minh thì quả thật quá mức kinh khủng.

Chẳng lẽ những kẻ kia đến Tây Vực làm ra đủ chuyện, chính là vì mở ra U Minh trong truyền thuyết?

Hữu Tô Thiên Duyệt nghe vậy nhìn sang, có chút kinh ngạc: "Không ngờ ngươi lại biết đến U Minh Quỷ Giới."

Tần Phong gật đầu, hắn tự nhiên sẽ không để lộ sự tồn tại của Hiên tiền bối, bèn nói: "Trước đây ta từng đọc được trong sách, truyền thuyết kể rằng thế gian có tam giới, Thượng Cổ thần ma đến từ tiên giới, cô hồn dã quỷ sẽ rơi vào U Minh, còn nơi chúng ta đang sống chính là nhân gian."

"Ngươi nói không sai, Đồ Sơn Hồ tộc từ thuở khai thiên lập địa đã tồn tại trên thế gian này, trong lịch sử của tộc ta cũng có ghi chép về tiên giới và U Minh. Nhưng có một điều có thể khẳng định, tiên giới và U Minh là có thật, không phải chỉ là truyền thuyết. Thời Thượng Cổ từng có thần ma giáng thế, tàn sát nhân loại, bọn chúng chính là đến từ tiên giới. Nếu không có các vị thánh nhân tu hành tiên đạo ra tay ngăn cản, đánh lui chúng, sau đó hi sinh thân thể, thần hồn để củng cố phong ấn thiên địa, thì

nhân gian này đã sớm biến thành địa ngục rồi."

Hửm? Vị thánh nhân kia chẳng phải là đang nói đến Hiên Nhất tiền bối sao?

Tần Phong liếc mắt nhìn về phía hư ảnh màu trắng, không để lộ quá nhiều cảm xúc: "Trong sách có nhắc đến, thiên địa nhân gian có phong ấn ngăn cách tiên giới và U Minh, lẽ ra phong ấn này không dễ gì bị phá vỡ, nếu không thì Thượng Cổ thần ma đã sớm có thể quay lại nhân gian rồi. Nhưng mà cảnh tượng vừa rồi trong gương, cánh cửa mở ra từ khe nứt lửa quỷ kia, rất giống với U Minh được ghi chép trong sách."

Hữu Tô Thiên Duyệt nghiêm mặt nói: "Thánh nhân năm xưa hi sinh bản thân, củng cố phong ấn thiên địa, chính là vì đề phòng thần ma xâm nhập nhân gian. Tuy nhiên, phong ấn dù có kiên cố đến đâu cũng không thể chống đỡ nổi sự sụp đổ từ bên trong. Hơn nữa, U Minh tuy là một giới khác bên ngoài nhân gian, nhưng lại không thể tách rời khỏi nhân gian, cho nên phong ấn giữa hai bên không kiên cố như phong ấn giữa nhân gian và tiên giới."

"Khoan đã, ý ngươi là sao?" Tần Phong ngạc nhiên hỏi.

"Trong lịch sử của Hồ tộc có ghi chép về U Minh như thế này, vạn vật trên thế gian đều có luân hồi, con người sau khi chết đi, tàn hồn không thể lưu lại nhân gian quá lâu, sẽ bị dẫn độ đến U Minh."

Tần Phong lộ vẻ kinh ngạc, lời miêu tả này chẳng phải rất giống với âm tào địa phủ trong truyền thuyết ở kiếp trước của hắn sao?

Chẳng lẽ thế giới này cũng có luân hồi chuyển thế?

"Khoan đã, không đúng, ngươi nói tàn hồn của vạn vật sẽ bị dẫn độ đến U Minh Quỷ Giới. Vậy tàn hồn của những yêu quỷ

cường đại sau khi chết ngưng tụ thành bản mệnh thần thông là sao? Hơn nữa, âm khí mà Bách Quỷ Đạo Giả cần để tu luyện vốn là tử khí được hình thành từ tàn hồn của vạn vật, lịch sử của tộc ngươi hình như có gì đó không đúng." Tần Phong lên tiếng hỏi.

Hữu Tô Thiên Duyệt trầm mặc một lát, sau đó nói ra một câu khiến mọi người chấn động: "Về điểm này, trong lịch sử của tộc ta cũng có ghi chép sơ lược - U Minh Quỷ Giới, có lẽ đã không còn tồn tại nữa."

Chương 514: Đêm Thần Thực - Ngao Nhân

“Không còn tồn tại?” Tần Phong trừng lớn hai mắt, tin tức này quá mức kinh người, hắn nhất thời có chút không tiêu hóa nổi.

Mà một bên, hư ảnh của Hiên Nhất tiền bối, khi nghe được lời này, thân thể cũng bắt đầu lay động.

Hắn dường như là nghĩ tới điều gì, thế nhưng mỗi khi ký ức sắp sửa nhớ lại được điều gì đó, lại bị một cỗ lực lượng vô danh nào đó cắt đứt.

“Không thể nào!”

Vẫn luôn trầm mặc, Thương Phi Lan bỗng nhiên lên tiếng: “Trong tộc sử Long Tộc, cũng có ghi chép về Tiên giới và U Minh.

Mà hai nơi thiên địa đó, thiên địa pháp tắc còn mạnh mẽ hơn cả nhân gian mà chúng ta đang ở rất nhiều.

Thời Thượng Cổ, thần ma giáng thế, cũng chưa thể xóa bỏ nhân gian.

Lại có tồn tại gì, có thể xóa bỏ U Minh quỷ giới?”

Hữu Tô Thiên Duyệt không có phản bác, mà là hỏi: “Trong tộc sử Long Tộc của ngươi, hẳn là cũng có miêu tả liên quan đến U Minh quỷ giới.

Vạn vật nhân gian sau khi chết đi, tàn hồn bị dẫn vào U Minh, có vấn đề gì sao?”

Thương Phi Lan suy tư một lát, thản nhiên đáp: “Quả thật có việc này.”

“Vậy ngươi có biết U Minh quỷ giới không còn dẫn dắt tàn hồn thế gian, là từ khi nào bắt đầu?”

Thương Phi Lan trầm ngâm một lát, sau đó lắc đầu, trong tộc sử Long Tộc cũng không có ghi chép liên quan đến việc này.

“Là trước khi thần ma Thượng Cổ giáng lâm mảnh thiên địa này, nói chính xác hơn, ước chừng là vào năm ngàn năm trước.”

Tần Phong nghe vậy, rơi vào trầm tư.

Lúc trước khi tiến vào Quốc Tử Giám học cung, hắn đã từng dùng góc nhìn của Hiên tiền bối xem qua cảnh tượng thần ma giáng thế.

Mà từ ghi chép trong sách vở học cung, mơ hồ có thể suy đoán, thời gian thần ma giáng thế, là ba ngàn năm trước.

Trước là U Minh xuất hiện biến cố, sau đó thần ma xâm nhập nhân gian, chẳng lẽ giữa hai việc này, có liên hệ tất yếu nào đó?

Hữu Tô Thiên Duyệt dừng một chút, lần nữa lên tiếng: “Lời nói U Minh không còn tồn tại có lẽ có chút võ đoán, nhưng có một điểm có thể khẳng định.

Dường như là có tồn tại cường đại nào đó, thay đổi pháp tắc của U Minh chi địa, khiến nó không thể tiếp tục chiêu dẫn tàn hồn nhân gian.”

Mọi người nghe vậy, đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Mà lúc này, thân thể Hiên Nhất lay động càng thêm rõ ràng.

Tần Phong giật mình, vội vàng dùng thần thức hỏi: “Hiên tiền bối, người không sao chứ?”

Hiên Nhất khoát tay: “Không sao, nghe nàng ấy nói vậy, ký ức ta đánh mất dường như khôi phục được một chút.

Chỉ là mỗi khi đến thời khắc mấu chốt, đều sẽ bị một cỗ lực lượng vô danh nào đó cắt đứt, dường như có tồn tại nào đó không muốn ta nhớ lại.”

Thương Phi Lan nhíu mày: “Ngươi có biết, độ khó của việc thay đổi thiên địa pháp tắc của một giới, so với việc xóa bỏ một vực cũng không thấp hơn bao nhiêu.”

“Điều này ta tự nhiên biết, nhưng sự thật chính là như vậy.

Kỳ thật trong lòng ta cũng luôn có một nghi hoặc, Tiên giới chi địa, thiên địa pháp tắc hẳn là mạnh mẽ nhất trong tam giới.

Dù sao những tồn tại cường đại nhất Thượng Cổ nhân gian, muốn tăng lên tu vi, đột phá thiên địa gông cùm, phương pháp duy nhất chính là từ Tiên giới chiêu dẫn khí tức hấp thu vào bản thân.

Nếu đã như vậy, vì sao những thần ma kia lại lui mà cầu việc khác, xâm nhập nhân gian?

Bọn chúng lẽ ra không coi trọng mảnh thiên địa của chúng ta mới đúng...”

Một lời thức tỉnh người trong mộng, Tần Phong bừng tỉnh đại ngộ.

Thời gian một vạn năm Trường Hà, đã sớm đem quá khứ thần ma xâm nhập nhân gian, hư hóa thành tồn tại giống như truyền thuyết.

Số ít người biết chuyện đối với ấn tượng về nó, có lẽ cũng chỉ dừng lại ở tầng lớp sợ hãi.

Lại dường như chưa từng có ai nghĩ tới, vì sao thần ma lại

dòm ngó mảnh thiên địa này.

“Nhìn chung lịch sử mà nói, đại đa số tình huống xâm nhập, đều là bởi vì tài nguyên bản địa không đủ, hoặc là hoàn cảnh sinh tồn ác liệt, bức bách bọn họ bất đắc dĩ phải giương nanh vuốt với những địa vực khác.

Nhưng lý do này, dường như ở điểm này thần ma Tiên giới xâm nhập nhân gian cũng không thể nói thông.

Chẳng lẽ giống như U Minh quỷ giới, Tiên giới chi địa cũng xảy ra biến cố gì đó?” Trong lòng Tần Phong suy đoán như vậy.

Hắn nghiêng đầu nhìn Hiên tiền bối một cái, người sau dường như đang hồi tưởng điều gì, không có bất kỳ phản ứng nào.

Hữu Tô Thiên Duyệt liếc mắt nhìn thần sắc mọi người, chậm rãi nói: “Hồ tộc tiên tổ trong tộc sử đã ghi chép lại suy đoán của bà ấy - căn nguyên của tất cả những điều này, dường như là bắt đầu từ sự thay đổi của U Minh.

Có lẽ trong U Minh và Tiên giới, đang xảy ra tai biến khủng khiếp nào đó, chỉ là chúng ta không biết mà thôi.”

Bạch Vô Địch không cho là đúng: “Quan tâm nó thần ma U Minh gì đó làm gì, nếu dám xuất hiện trước mặt ta, vặn đầu bọn chúng xuống là được.”

Ặc, mẫu thân của Tiểu Bạch này thật sự có chút hổ a, vặn đầu thần ma, loại lời này cũng dám nói ra... Tần Phong không tiếp lời, mà là nói: “Bất kể trong U Minh và Tiên giới xảy ra chuyện gì, với năng lực của chúng ta, đều không thể nào bận tâm.

Điều chúng ta nên cân nhắc nhất chính là, làm sao ngăn cản thông đạo U Minh mở ra ở nhân gian.

Dù sao bất kể U Minh hiện tại rốt cuộc là tình huống gì, sự

xuất hiện của nó đối với chúng ta mà nói, cũng không phải chuyện tốt."

Kỳ thật trong lòng Tần Phong còn có một vấn đề, theo như Thiên Duyệt tộc trưởng nói, U Minh và nhân gian có quan hệ ngàn vạn sợi, cho nên phong ấn không giống Tiên giới kiên cố như vậy, có thể mở ra từ bên trong.

Nhưng từ sau khi Thánh Nhân lần nữa gia cố thiên địa phong ấn, đã qua lâu như vậy.

Những quỷ diện nhân thần bí kia vì sao vẫn chưa động thủ, ngược lại hiện tại mới có động tĩnh?

Chẳng lẽ nói, bọn chúng ở Tây Vực đã tìm được cơ hội mở ra U Minh?

Tần Phong liên tưởng đến trong hình ảnh Chiếu Thiên Thạch, cái bóng đen to lớn kia, trong đầu bỗng nhiên lóe sáng: "Ta nhớ ra rồi!"

Hành động đột ngột, hấp dẫn sự chú ý của tất cả mọi người.

Chỉ nghe Tần Phong trầm giọng nói: "Ngao Nhân, vừa rồi trong hình ảnh tấm gương, cái bóng đen to lớn kia là Ngao Nhân!

Lúc trước vào đêm Thần Thực, một trong số những yêu quỷ cường đại.

Nó lấy tàn hồn thần ma làm thức ăn, khiến thần hồn bản thân dị biến, sở hữu năng lực đáng sợ.

Trong số những yêu quỷ đêm Thần Thực, thực lực của nó đủ để xếp vào top 3.

Tây Vực đột nhiên xảy ra dị biến, yêu quỷ chết đi tàn hồn không thấy tung tích, rất có thể là bị nó hấp thu."

Hữu Tô Thiên Duyệt nhíu mày, năm đó một đám Thánh Nhân đánh chết vô số thần ma, vì phòng ngừa bản mệnh thần thông của bọn chúng sau khi chết làm hại nhân gian.

Liền sử dụng cường đại binh giải chi pháp, tiêu tan thi thể tàn hồn của bọn chúng.

Nhưng số lượng thần ma nhiều như vậy, luôn có tồn tại mà Thánh Nhân không thể nào bận tâm tới, thần ma bị chúng yêu quỷ thôn phệ trong đêm Thần Thực chính là một trong số đó.

"Hồ tộc tiên tổ đối với yêu quỷ đêm Thần Thực cũng có ghi chép, yêu quỷ có được năng lực cường đại, vọng tưởng trở thành thần ma mới, liền muốn thôn phệ những tồn tại khác.

Giữa bọn chúng bùng nổ một trận đại chiến, trong đó kẻ chết, người bị thương, kẻ bỏ chạy.

Sau trận chiến đó, Ngao Nhân liền biến mất không còn tung tích, tương truyền là bị trọng thương, rơi vào trạng thái ngủ say.

Lại không ngờ rằng, Ngao Nhân kia lại ở Tây Vực này." Hữu Tô Thiên Duyệt hồi tưởng nói.

Tần Phong tiếp tục bổ sung: "Trong sách ta từng xem qua có ghi chép, Ngao Nhân bởi vì thôn phệ tàn hồn thần ma, sở hữu bản mệnh thần thông chiêu dẫn U Minh quỷ hỏa.

Điều này cực kỳ giống với quỷ hỏa màu xanh lục trong hình ảnh, có lẽ, những quỷ diện nhân thần bí kia chính là bởi vì tìm được Ngao Nhân, mới có tư cách mở ra U Minh chi địa.

Nói cách khác, nếu muốn ngăn cản thông đạo U Minh chi địa mở ra ở nhân gian, nhất định phải ngăn cản Ngao Nhân thức tỉnh."

Nhắc tới đây, Tần Phong lại đem những hắc khí nhìn thấy trên đường đi kể lại một cách chân thật, và nói: "Nếu ta không đoán

sai, chỉ cần tìm được nguồn gốc hắc khí hội tụ, là có thể tìm được nơi Ngao Nhân ở.

Bất quá thực lực Ngao Nhân quá mức cường đại, hơn nữa những cường giả trong số những quỷ diện nhân kia, nhất định sẽ bảo vệ nó.

Chúng ta nhất định phải tìm được Tư Mệnh Tây Vực, nói rõ việc này với hắn.

Nếu có thể, tốt nhất phái người đến Phụng Thiên Thành, thỉnh cầu chi viện."

Chương 515: Ta lại nghĩ ra một cách kiếm tiền

“Hử? Thiên tượng biến đổi.” Ngồi xếp bằng trên thạch đài, một thân bố y màu xám, râu ria xồm xoàm, Thẩm Lê ngẩng đầu nhìn trời, lẩm bẩm nói.

Đôi mắt lão xuyên qua bầu trời đầy sao, dường như nhìn thấy một cảnh tượng khác.

Một ngôi sao sáng chói, không ngừng lặn về phía tây, kết cục Tây Vực phân ly tan rã, dường như đã xuất hiện chuyển cơ.

Nhưng khi lão muốn tính toán xem người đứng sau ngôi sao sáng chói kia là ai, thì một cỗ lực lượng cường đại lại che lấp thiên cơ.

Thẩm Lê chậm rãi đứng dậy, nghiêng người nhìn về phía Phụng Thiên Thành, cảm khái nói: “Sư phụ, đây lại là hậu chiêu mà người để lại sao?”

Hư không chấn động, một bóng đen xuất hiện từ trong hư vô, sau đó hỏi: “Kế hoạch Tây Vực sẽ có biến động?”

Thẩm Lê lắc đầu: “Chỉ là kết cục của Tây Vực có chút thay đổi, đối với chúng ta mà nói, cũng không có bao nhiêu quan hệ.

Bất quá, chúng ta sợ là phải hy sinh một số người của mình.”

“Không sao, vì đại nghiệp, hy sinh là điều khó tránh khỏi.” Bóng đen lạnh lùng nói.

“Như vậy thì tốt.” Dừng một chút, Thẩm Lê lại mở miệng, hiếu

kỳ hỏi: “Kỳ thật ta vẫn luôn có một nghi hoặc, thuật bói toán của ngươi rõ ràng ở trên ta, vì sao còn phải đặc biệt đem ta từ Cửu Trọng Ngục cứu ra?”

“Lúc trước ở Phụng Thiên Thành, ngươi nhìn thấy ta, trong lòng đã có suy đoán, lại còn cố truy hỏi?”

“Quả nhiên là như thế, khó trách ta cảm nhận được hơi thở quen thuộc trên người ngươi.

Ngươi cùng sư phụ cách không đấu pháp, che giấu thiên cơ, lại để ta giúp ngươi bói toán tung tích của yêu quỷ trong đêm Thần Thực.

Hiện nay ngoại trừ tàn hồn thần quỷ bị Ngao Nhân thôn phệ, các ngươi hẳn là chỉ còn thiếu một vật chưa tìm được?”

“Chính xác mà nói, là xương sống của thần quỷ, hơn nữa, ta đã biết được tung tích của nó, chỉ là, còn chưa tới lúc đi lấy nó.”

Trong mắt Thẩm Lê lộ ra vẻ khao khát: “Hy vọng ngày ngươi thành công thức tỉnh Thần Ma, có thể để ta nhìn thấy một kết cục khác.”

“Đây chính là mục đích ta tìm ngươi gia nhập chúng ta.” Bóng đen lại hỏi: “Chuẩn bị bố trí luyện hóa Long Mạch thế nào rồi?”

“Còn cần thêm một chút thời gian, bất quá... có một điểm ta không rõ, đánh thức Ngao Nhân, đoạt lấy thần hồn của nó, mới là mục đích ban đầu của chúng ta.

Vì sao còn phải mượn Long Mạch long linh cùng U Minh chi hỏa của Ngao Nhân, mở ra U Minh chi địa.

Đa sự vô ích, chỉ sẽ mang đến phiền phức không cần thiết.”

“Chỉ là có một số việc, muốn xác nhận trước mà thôi.

Còn nữa, hôm nay ngươi hỏi hơi nhiều rồi đấy, đừng quên ước định ban đầu với ta.” Bóng đen lạnh giọng nói.

“Trong tổ chức, chỉ cần làm tốt phận sự của mình.” Thẩm Lê lẩm bẩm nói.

“Biết là tốt rồi.” Dứt lời, bóng đen bước một bước vào hư không, sau đó biến mất không thấy.

Chỉ còn lại Thẩm Lê, nhìn chằm chằm vị trí đối phương rời đi, ngẩn người xuất thần.

Lão gãi gãi mái tóc rối bù của mình, tự nhủ: “Haiz, sư phụ, rốt cuộc người đang mưu đồ điều gì?”

.....

Tấn Dương Thành, Tần phủ, trong đại sảnh, nhị phu nhân đang dùng bữa tối thì buông bát đũa xuống, thần sắc lo lắng nói: “An nhi theo thần tướng đại nhân ra ngoài lịch lãm cũng coi như xong, Phong nhi sao cũng chạy loạn khắp nơi.

Liệt tướng quân là đi Tây Vực chinh phạt yêu quỷ, lão gia, người nói xem, Phong nhi đi góp vui làm gì?”

“Nam nhi chí tại bốn phương, hai đứa nó tổng không thể cả ngày ở trong phủ, vậy chẳng phải giống hệt khuê nữ sao?

Hơn nữa, tài năng của Phong nhi trong Phụng Thiên Thành ai mà không biết, ai mà không hay?

Liệt tướng quân coi trọng tài năng của nó, muốn để nó đến Võ Hầu quân đảm nhiệm quân sư, là chuyện rất đỗi bình thường.

Có lẽ, huy hoàng của Tần gia tổ tiên, sẽ do hai đứa nhỏ này tái hiện cũng nên.” Tần lão gia thần sắc vui mừng.

"Tần gia suy tàn bao nhiêu năm rồi, cũng chưa từng thấy lão

gia vì nó mà nỗ lực gì, dựa vào gì lại bắt An nhi và Phong nhi mạo hiểm như vậy."

Tần lão gia nghe vậy, sắc mặt cứng đờ, đôi đũa trên tay khựng lại giữa không trung, buông xuống cũng không được, nhấc lên cũng không xong, ông ta ho khan một tiếng nói: “Phu nhân, sao tự dưng lại nhắc đến ta?”

Nhị phu nhân rưng rưng nước mắt nói: “Lão gia, ta chỉ là một nữ nhân tầm thường, cũng chưa từng mong cầu xa vời gì, cho dù là những ngày tháng cơ cực ở Tấn Dương Thành, chỉ cần cả nhà ở bên nhau, vậy là đủ rồi.

Đối với ta mà nói, Tần gia có thể khôi phục huy hoàng hay không căn bản không quan trọng, có thể tận mắt nhìn thấy An nhi và Phong nhi thành gia lập thất, bình bình an an sống hết một đời, ta dù có chết cũng không tiếc nuối.

Nhưng người thử nói xem, Tần gia vất vả lắm mới dọn về Phụng Thiên Thành, hai đứa nó, sao cứ không chịu ở yên một chỗ?

An nhi mấy hôm trước lại gửi thư về, từng câu chữ trong thư đều khiến ta lo lắng không yên.

Ngoài kia loạn lạc như vậy, ai biết được ngày nào đó, sẽ phải chứng kiến cảnh người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh.”

Nhìn thấy phu nhân rơi lệ, Tần Kiến An an ủi: “Bên cạnh An nhi có thần tướng đại nhân bảo vệ, sẽ không có việc gì đâu.

Còn Phong nhi bên kia, Võ Hầu quân cùng Liệt tướng quân không cần phải nói, Kiếm Ly và Phi Lan cũng cùng đi theo.

Bản lĩnh của hai đứa con dâu đó, phu nhân cũng biết, có hai đứa nó ở đó, Phong nhi có thể gặp nguy hiểm gì chứ? Nàng cứ yên tâm đi.”

Nhị phu nhân nghe vậy, ừm một tiếng, vẻ lo lắng giữa hai hàng lông mày cũng vơi đi phần nào, chỉ là hốc mắt vẫn còn đỏ hoe.

Tần lão gia thấy vậy thở dài một hơi.

Đột nhiên, chén trà bên cạnh ông ta, nước trà bắn ra, lại hiện lên một hàng chữ nhỏ trên mặt bàn.

Tần lão gia nhíu mày, nhưng rất nhanh liền thu liễm lại.

Tay phải khẽ vung lên, vết nước trên bàn bỗng chốc biến mất không còn tăm hơi.

Đợi đến khi bữa tối gần dùng xong, Tần lão gia lên tiếng nói: "Đúng rồi, phu nhân, gần đây ta lại nghĩ ra một cách kiếm tiền, mấy ngày tới có thể không ở trong phủ, báo cho nàng biết trước một tiếng."

Nhị phu nhân chau mày, quát khẽ: "Ta thấy An nhi và Phong nhi chính là giống người, luôn không chịu an phận, cho nên mới chạy loạn khắp nơi.

Công việc làm ăn của Phong nhi ngày càng lớn, mỗi tháng Bàng điểm chủ cùng Thần Công Phòng đưa tới bạc, đủ cho Tần phủ ăn sung mặc sướng nhiều năm, người còn phải vất vả bôn ba làm gì?

Hơn nữa, ngần ấy năm trôi qua, lão gia người chẳng lẽ còn chưa nhận ra, bản thân không có thiên phú kinh doanh sao?"

"Phu nhân, lần này khác, lần này, ta nhất định có thể ngẩng cao đầu!" Tần lão gia muốn tiến lên nắm lấy tay nhị phu nhân, nói thêm vài câu ngon ngọt, lại bị nàng hất ra.

Nhị phu nhân nghẹn ngào nói: "Đừng động vào ta, đêm nay, người ngủ phòng khách."

Tần lão gia, đứng chôn chân tại chỗ.

.....

Ngọn nến trong phòng khách của Tần phủ tắt ngấm, chìm vào bóng tối.

Nhưng lại không ai biết, trong phòng khách, sớm đã không còn một ai.

Trên đỉnh Hạo Văn Viện Đăng Thiên Lâu, Thiên Giám quốc sư tóc bạc phơ nhìn sợi tóc đen trong tay, ánh mắt vô cùng sâu xa.

Một cơn gió đêm thổi qua, thân ảnh Tần lão gia xuất hiện bên cạnh Thiên Giám quốc sư.

“Lão già, trước khi Phong nhi rời khỏi Phụng Thiên Thành, ta từng đến hỏi ngươi, lần Tây hành này có nguy hiểm gì không, lúc đó ngươi trả lời thế nào?” Giọng điệu này, rõ ràng là đang muốn hỏi tội.

“Lần này có kinh nhưng không có hiểm, không sao.” Thiên Giám quốc sư nhẹ giọng đáp.

“Đã nói là có kinh nhưng không có hiểm, vì sao lại nói e là có nguy hiểm đến tính mạng?” Tần Kiến An gầm lên.

Thiên Giám quốc sư nghiêng đầu nhìn sang, thản nhiên nói: “Chính vì như thế, ta mới gọi ngươi tới đây.”

Tần Kiến An hít sâu một hơi, cố gắng đè nén lửa giận trong lòng, ông ta hiểu, mình đã bị lão già này tính kế.

“Phong nhi, hiện tại đang ở đâu?”

“Tây Vực, Đồ Sơn.”

Tần lão gia nghe vậy, đang định lập tức khởi hành, lại nghe

Thiên Giám quốc sư lần nữa mở miệng: “Hiện tại nó tạm thời không có nguy hiểm, nếu muốn nó hóa hiểm thành an, ngươi hãy đến một nơi chờ đợi...”

Chương 516: Đừng để dục vọng đánh gục ý chí

Đồ Sơn, trong khuê phòng của Hữu Tô Thiên Duyệt, Tần Phong cùng mọi người bàn bạc hồi lâu, cuối cùng cũng quyết định được phương án cuối cùng.

Bọn họ quyết định chia làm ba đường, để ứng phó với cơn khủng hoảng lần này của Tây Vực.

Thứ nhất, Tần Phong cùng hai vị nương tử men theo hướng hắc khí, tiện thể đi tìm Tư Mệnh của Tây Vực, đem chân tướng tai họa lần này nói rõ.

Thứ hai, vì để tránh yêu quỷ Tây Vực tiếp tục tranh đoạt Long Mạch vô chủ, gây nên những cuộc chém giết không cần thiết, Bạch Vô Địch cần phải trở về, tập hợp lại đám Yêu Vương năm xưa.

Mà sự xuất hiện của Bạch Vô Địch, cũng có thể phá vỡ lời đồn nàng đã chết trước đó, khiến cho những kẻ lòng mang ý đồ xấu xa, phải kiêng dè.

Thứ ba, Hữu Tô Thiên Duyệt sẽ thay mặt Đồ Sơn Hồ tộc, tham gia vào cuộc chinh chiến lần này, chỉ là còn cần phải chuẩn bị thêm một chút.

Dù sao môi hở răng lạnh, nếu Tây Vực không thể vượt qua cơn nguy cơ lần này, Đồ Sơn Hồ tộc cũng rất có thể bị diệt vong.

Bạch Vô Địch xoa tay, nóng lòng muốn thử, định lập tức lên đường.

Lại bị Tần Phong ngăn cản: "Thương thế của ngươi và Mặc tỷ

mới vừa khỏi, cho dù lực hồi phục của các ngươi kinh người, tốt nhất cũng nên nghỉ ngơi một đêm rồi hãy đi."

Mặc Tam Di lo lắng nói: "Theo như lời ngươi nói lúc trước, tai biến của Tây Vực đã bắt đầu rồi, kéo dài thời gian càng lâu, chẳng phải càng nguy hiểm sao?"

Lúc này, Hữu Tô Thiên Duyệt lên tiếng: "Tần công tử nói không sai, cẩn thận lái thuyền vạn năm, các ngươi tốt nhất vẫn nên khởi hành vào sáng mai.

Về phần chuyện ngươi lo lắng, ít nhất thì theo như ta nhìn thấy trong mộng trước đó, Tây Vực tạm thời vẫn chưa nghênh đón nguy cơ lớn nhất.

Kế hoạch của đám người đeo mặt nạ kia, hình như còn cần phải chuẩn bị thêm một chút."

Bạch Vô Địch theo bản năng muốn cãi lại, một bàn tay nhỏ bé lại nắm lấy cánh tay nàng, cúi đầu nhìn xuống, chính là Tiểu Bạch đáng thương.

"Nương, Mặc Di, ca ca nói hai người cần phải nghỉ ngơi, hai người có thể muộn một chút rồi hãy xuất phát được không?" Trong mắt to của Tiểu Bạch, mang theo thần sắc cầu xin.

Bạch Vô Địch rốt cuộc cũng mềm lòng, đáp ứng, xoa đầu Tiểu Bạch đáp: "Được, nương hứa với con."

Tần Phong thấy vậy thở phào nhẹ nhõm.

"Nếu đã như vậy, ta đưa các ngươi đến nơi nghỉ ngơi." Hữu Tô Thiên Duyệt vung tay áo, tất cả mọi người lập tức biến mất không thấy.

Trong khuê phòng rộng lớn, chỉ còn lại một mình Tần Phong ngơ ngác.

Hắn nhìn xung quanh, lại chỉ vào mình nói: "Thiên Duyệt tộc trưởng, hình như ngươi quên đưa ta đi rồi."

Hữu Tô Thiên Duyệt nghiêng người nhìn sang, bộ La Quần phác họa ra đường cong tuyệt mỹ của nàng, khiến người ta nghĩ ngợi liên miên.

Nàng từng bước đi đến gần, trên mặt mang theo ý cười mị hoặc, chín cái đuôi trên không trung tùy ý đung đưa.

Cho đến khi hai người chỉ cách nhau một thước, nàng thò đầu ra, bên tai Tần Phong thở ra lời nói như hoa lan: "Ta cố ý giữ ngươi lại đấy."

Tần Phong nuốt một ngụm nước bọt, vô thức lùi về sau một bước.

Trai đơn gái chiếc ở chung một phòng, hơn nữa đối phương còn chủ động giữ mình lại, chẳng lẽ...

Nhìn dung nhan đối phương, liếc mắt nhìn thân hình tinh tế có lồi có lõm, cùng với chín cái đuôi lông xù kia.

Quan trọng nhất là, trên đôi chân dài kia, còn chưa kịp cởi bỏ đôi tất đen!

Tần Phong nghĩ đến hai vị nương tử xinh đẹp của mình, bản thân làm sao có thể có lỗi với bọn họ?

Trong đầu hắn, một giọng nói vang lên - Đừng để dục vọng đánh gục ý chí của ngươi!

Ý niệm thông suốt trong khoảnh khắc, Tần Phong tiến vào trạng thái hiền giả, nghiến răng nghiến lợi nói: "Thiên Duyệt tộc trưởng, ta thế nhưng là người có nương tử rồi, xin ngươi tự trọng!"

Phụt!

Hữu Tô Thiên Duyệt nghe vậy, lập tức cười đến run rẩy cả người, nàng vỗ vỗ vai Tần Phong, chu môi nói: "Tiểu đệ đệ, thật đúng là không hiểu phong tình, bất quá như vậy cũng có một phen thú vị khác.

Ngươi yên tâm, ta đối với ngươi không có hứng thú, so với thư sinh yếu đuối, ta càng thích Thần Vũ võ phu của nhân tộc, có thể khiến người ta cả đêm không ngủ được loại kia~

Cứ thân thể ngươi như vậy, sợ là còn kém xa lắm."

Lời này, giống như đòn tấn công chí mạng, lời nói đơn giản, nhưng tổn thương lại lớn như vậy.

Cứ như là có người trước mặt ngươi chế giễu ngươi - Ngươi được không đấy, tên yếu sinh lý~

"Nói đùa, dù sao ta cũng là nam nhân có thể kiên trì được nửa canh giờ." Tần Phong rất muốn gào lên câu này, bất quá cuối cùng vẫn nuốt xuống.

Nếu có thể làm lại, hắn muốn làm võ phu.

Không vì cái gì khác, chỉ vì người xuyên việt tranh một hơi này!

Tâm tình phức tạp, Tần Phong lắc đầu nghiêm túc hỏi: "Vậy, Thiên Duyệt tộc trưởng, ngươi giữ ta lại rốt cuộc là vì chuyện gì?"

Hữu Tô Thiên Duyệt thu liễm ý cười mị hoặc, nhìn về phía Chiếu Thiên Thạch bên cạnh, nghiêm mặt nói: "Theo như tổ tiên Hồ tộc nói, Hỗn Nguyên bảo khí này tên là Chiếu Thiên Thạch.

Thời Thượng Cổ, nhân tộc có Tiên đạo đạo thống, có thể mượn Thạch này, khiến tu vi đột nhiên tăng mạnh.

Tuy nhiên, theo dòng thời gian, truyền thuyết về Tiên đạo đạo thống lại biến mất trong dòng chảy lịch sử."

Tần Phong biến sắc, bởi vì hắn biết, Tiên đạo đạo thống cũng không phải hoàn toàn biến mất, chỉ là bởi vì Tiên khí thiếu hụt, cho nên hiện tại biến thành Văn Thánh đạo thống mà thôi.

Tiếp đó hắn chỉ nghe Hữu Tô Thiên Duyệt tiếp tục nói: "Ta đã từng mượn Chiếu Thiên Thạch nhìn thấy một màn, thú vị là, trong màn hình, ngươi ngồi bên cạnh Chiếu Thiên Thạch ngộ đạo.

Hơn nữa lúc ngươi vừa đến đây, ta dường như cũng phát hiện ngươi đối với Chiếu Thiên Thạch này đặc biệt cảm thấy hứng thú, cho nên..."

Lời còn chưa dứt, Tần Phong đầu tiên là ngẩn ra, sau đó trên mặt lộ ra vẻ kinh hỉ nói: "Chẳng lẽ Thiên Duyệt tộc trưởng muốn đem Chiếu Thiên Thạch tặng cho ta? Không, không được, vật này là Hỗn Nguyên bảo khí, quá quý giá.

Nhưng nếu như ngươi kiên trì muốn tặng, ta chỉ có thể lòng mang cảm kích tiếp nhận."

Đối mặt với lời nói vô sỉ này, Hữu Tô Thiên Duyệt chỉ là yên lặng nhìn Tần Phong, ý cười khó hiểu: "Chiếu Thiên Thạch là chí bảo của Đồ Sơn Hồ tộc, thời gian trôi qua, biến thành nương dâu, Đồ Sơn Hồ tộc có thể tồn tại đến ngày nay, đều là bởi vì dùng Chiếu Thiên Thạch để tránh hung.

Vật như vậy, chỉ có tộc trưởng đời trước, mới có thể có được, sao có thể tặng người khác được?"

"Ta cũng chỉ là thuận miệng nói như vậy thôi." Tần Phong dời tầm mắt, muốn đem lời nói trong lòng coi như lời nói đùa giỡn cho qua.

"Bất quá, cũng không phải là hoàn toàn không có khả năng

này." Hữu Tô Thiên Duyệt dùng tay phải chống cằm, giống như là nghĩ tới điều gì đó.

Tần Phong trong lòng vui mừng, lần nữa nhìn về phía đối phương, chờ đợi lời tiếp theo.

"Nếu như có người cưới tộc trưởng Hồ tộc, Chiếu Thiên Thạch này tự nhiên cũng phải làm đồ cưới tặng ra ngoài, Tần công tử, ngươi thấy thế nào?" Hữu Tô Thiên Duyệt ánh mắt lưu chuyển, giống như có thể câu đi hồn người ta.

Thế nhân đều truyền, Đồ Sơn Hồ nữ là yêu tinh mê hoặc lòng người, hôm nay gặp mặt, quả nhiên là danh bất hư truyền.

Tần Phong vội vàng nhớ lại dung mạo của hai vị nương tử trong đầu, ý chí kiên định như bàn thạch!

Hắn lần nữa lui về sau một bước, chắp tay thi lễ nói: "Còn xin Thiên Duyệt tộc trưởng đừng nên trêu chọc ta nữa."

"Haiz, vốn tưởng rằng Tần công tử là người từng trải bụi hoa, không nghĩ tới lại không hiểu phong tình như vậy, thôi vậy.

Ta muốn nói chính là, tuy rằng Chiếu Thiên Thạch không thể tặng cho Tần công tử, nhưng nếu lần này Đồ Sơn Hồ tộc có thể bình an vượt qua nguy cơ, về sau Tần công tử bất cứ lúc nào cũng có thể đến đây, mượn Chiếu Thiên Thạch ngộ đạo."

Tần Phong nghe vậy, trầm ngâm một lát, sau đó nói: "Thiên Duyệt tộc trưởng yên tâm, bất kể ngươi có cho ta mượn Chiếu Thiên Thạch hay không, ta đều sẽ dốc hết toàn lực, cống hiến một phần sức lực nhỏ bé của mình.

Việc này không chỉ là vì Đồ Sơn Hồ tộc, cũng là vì sinh linh Tây Vực."

Chương 517: Còn Xin Tộc Trưởng Thiên Duyệt Chỉ Giáo

Cửu Vĩ Yêu Hồ, vì cầu đạo pháp tự nhiên, sẽ dùng hồ vĩ hóa thành cửu thân, du lịch nhân gian.

Khi cửu thân đều tu hành đến đại thành, lại hóa cửu về một, khiến tu vi càng tiến thêm một bước.

Không ngoa khi nói, Hữu Tô Thiên Duyệt từng gặp qua vô số nam nhân, nghe quen thề non hẹn biển, nghe hết lời đường mật.

Đối với nàng mà nói, nam nhân không có ai là không háo sắc, chẳng qua chỉ là khác biệt giữa kẻ tiểu nhân và quân tử giả tạo mà thôi.

Về điểm này, nàng đối với Tần Phong cũng có cảm nhận như vậy.

Tuy nhiên, những lời vừa rồi của hắn lại khiến nàng không khỏi có chút đánh giá cao hơn.

Bởi vì nàng có thể nghe ra được, Tần Phong nói lời phát ra từ đáy lòng, không hề có nửa điểm giả dối.

Tuy là một tên tiểu tử háo sắc không hiểu chuyện, nhưng dường như lại không giống với những nam nhân từng gặp trước đây, có sắc tâm nhưng không có sắc đảm cũng coi như xong, vậy mà lại còn chính trực như vậy.

Hữu Tô Thiên Duyệt nhớ tới lúc phân thân du lịch nhân gian, từng nghe một câu nói của thư sinh nghèo khó, quân tử háo sắc, điểm đến là dừng.

Câu nói này, trên người Tần Phong đã được thể hiện một cách chân thật nhất.

Nàng khẽ nhếch mép, thu hồi ý cười mị hoặc, cũng không sử dụng mị thuật nữa.

Đại Càn đỉnh đỉnh đại danh Liễu Kiếm Ly, cùng Thương Long nhất mạch của Long Tộc, sẽ để ý tên tiểu tử trước mắt này, nàng dường như có thể hiểu được phần nào.

“Tối nay ngươi hãy ở lại đây đi.” Hữu Tô Thiên Duyệt nhẹ giọng lên tiếng.

Tần Phong nghe vậy giật mình: “Thiên Duyệt tộc trưởng, đừng nên nói đùa với ta như vậy nữa.”

“Đừng suy nghĩ nhiều, chỉ là để ngươi mượn Chiếu Thiên Thạch ở đây ngộ đạo mà thôi.

Ta cũng không muốn Đồ Sơn tốt đẹp bị hai vị nương tử của ngươi lật tung lên.

Hơn nữa, nếu ta thật sự có ý đồ gì với ngươi, ngươi có thể chống cự được sao?”

Tần Phong sắc mặt cứng đờ, lời này hắn không thích nghe chút nào, cái gì gọi là không thể chống cự.

Cho dù nàng dùng vũ lực, có được thân thể của ta, cũng đừng hòng có được trái tim của ta...

“Thì ra là vậy.” Tần Phong thở phào nhẹ nhõm, bỗng nhiên lại nghĩ tới điều gì: “Vẫn nên thôi đi, dù sao nơi này là khuê phòng của tộc trưởng, ta một nam nhân, ở đây cả đêm, nói thế nào cũng không ổn.”

Đương nhiên chủ yếu nhất là, nếu cả đêm không về, lại bị hai

vị nương tử biết được chuyện này, sợ là không chết cũng phải lột da.

“Ngươi cứ yên tâm, tối nay ta sẽ không ở lại đây.

Còn về phía nương tử của ngươi, ta tự sẽ giải thích rõ ràng với các nàng.

Đương nhiên, nếu ngươi nhất quyết muốn rời đi, ta cũng sẽ không nói gì thêm.” Hữu Tô Thiên Duyệt đưa quyền lựa chọn cho hắn.

“Cái này...” Tần Phong lộ vẻ khó xử, sau đó hướng về phía Hiên tiền bối trong Thần Hải hỏi: “Tiền bối, Chiếu Thiên Thạch thật sự có ích lợi lớn đối với việc tu hành của ta sao?”

Hiên Nhất cho ra câu trả lời khẳng định: “Hỗn Nguyên bảo khí ứng vận trời đất mà sinh, thậm chí có thể siêu thoát tam giới.

Nếu ngươi có thể mượn Chiếu Thiên Thạch để dẫn dắt mệnh tinh, có lẽ tối nay có thể hấp thu được Hồng Mông tiên khí cũng không chừng.

Quan trọng nhất là, nó có thể giúp ích cho quẻ thuật của ngươi, để ngươi tiến thêm một bước.”

Nghe được những lời này, Tần Phong không do dự nữa: “Vậy thì đa tạ hảo ý của Thiên Duyệt tộc trưởng.”

Hữu Tô Thiên Duyệt khẽ gật đầu, chín cái đuôi không ngừng lay động, thân thể cũng trở nên hư ảo.

Đến lúc sắp rời đi, nàng bỗng chớp mắt, nói một câu: “Kỳ thật, những lời lúc trước đều là lừa ngươi.”

“Hửm? Thiên Duyệt tộc trưởng cụ thể là chỉ điều gì?” Tần Phong hiếu kỳ hỏi.

“Ta đối với Thần Vũ võ phu không có hứng thú lắm, chỉ đơn thuần là thích công tử tuấn tú mà thôi, ví dụ như... giống như Tần công tử vậy.” Dứt lời, thân ảnh của nàng liền biến mất không thấy.

Chỉ còn lại hương thơm động lòng người, vẫn còn vương vấn trong mũi.

Tần Phong lộ vẻ cổ quái, hắn tự nhiên sẽ không tin là thật.

Nếu nói lúc đầu, hắn còn bị đối phương trêu chọc đến mức tâm ngứa khó nhịn, đến sau đó, hắn đã sinh ra kháng thể rồi.

Hơn nữa, hắn dường như cũng nhìn thấu con người của Thiên Duyệt tộc trưởng, nếu ở hiện thế, chắc chắn là Hải Vương chính hiệu.

Thích trêu chọc trái tim của những thiếu niên ngây thơ, am hiểu nuôi cá dự bị và liếm cẩu.

Nhưng nếu ngươi muốn tiến thêm một bước với nàng, xin lỗi, đừng có mơ tưởng.

“Nàng ta dường như có hứng thú với ngươi?” Hư ảnh của Hiên Nhất tiền bối bỗng nhiên lên tiếng.

Tần Phong xua tay: “Đều là giả tượng do nàng ta tạo ra mà thôi.”

“Lại như vậy sao? Ta đọc sách cả đời, hiểu biết hết thảy bí mật trên đời, duy chỉ có tâm tư nữ nhân là mãi mãi không thể nào nắm bắt được.

Từng có một thời niên thiếu, có một cô nương thích trêu chọc ta lúc ta đọc sách.

Hỏi nàng nguyên nhân, nàng cũng không chịu nói.

Cho đến tận bây giờ, ta cũng không hiểu, rốt cuộc là lúc nào đã đắc tội với nàng ấy.” Hiên Nhất lắc đầu, bất đắc dĩ nói.

Hửm?

Lòng bát quái của Tần Phong bùng cháy, đây rõ ràng là cô nương kia có ý với Hiên tiền bối rồi!

“Tiền bối, sau này cô nương kia thế nào rồi?”

“Vì muốn tránh mặt nàng ấy, ta đã đổi chỗ khác, từ đó về sau, không còn gặp lại nữa.”

Tần Phong nghe vậy, sắc mặt cứng đờ.

Tsundere hủy hoại cả đời, anime Nhật Bản quả nhiên không lừa ta.

...

Ở một bên khác, Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan bị Hữu Tô Thiên Duyệt đưa ra ngoài, tìm kiếm khắp nơi, cũng không thấy bóng dáng của Tần Phong, không khỏi nhíu mày.

Mà Cửu Vĩ Yêu Hồ kia, cũng không cùng đi ra!

Một lát sau, Hữu Tô Hiểu Nguyệt hướng về phía hai người nói: “Tối nay trời đã muộn, ta đưa hai vị đến nơi nghỉ ngơi.”

Thương Phi Lan lạnh lùng hỏi: “Tướng công của ta đang ở đâu?”

“Có lẽ là tộc trưởng có chuyện muốn nói với Tần công tử, cho nên tạm thời giữ hắn lại.”

“Chuyện gì mà không thể nói trước mặt chúng ta, ngược lại còn muốn giữ tướng công ta lại một mình?” Thương Phi Lan nhíu mày.

“Chuyện này ta cũng không rõ.” Hữu Tô Hiểu Nguyệt lắc đầu.

Liễu Kiếm Ly không nói nhảm nhiều lời, chỉ thản nhiên nói một câu: “Dẫn ta đi gặp hắn.”

Lời nói đơn giản, lại mang đến cho người ta một loại lực lượng không thể phản bác.

Áp lực vô hình bao trùm lấy Hữu Tô Hiểu Nguyệt, khiến nàng đem lời oán giận trong lòng nuốt trở về.

Ngay lúc kiếm bạt nỗ trương này, hư không chấn động, thân ảnh Hữu Tô Thiên Duyệt chậm rãi bước ra.

Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan theo đó nhìn sang, vẫn không thấy bóng dáng Tần Phong.

“Tướng công của ta đâu.” Thương Phi Lan ngữ khí không tốt.

Liễu Kiếm Ly im lặng nhìn đối phương, dường như đang chờ đợi câu trả lời.

“Hai vị không cần phải có địch ý với ta như vậy, Tần công tử chỉ là đang mượn Hỗn Nguyên bảo khí của Hồ tộc ngộ đạo mà thôi.” Hữu Tô Thiên Duyệt cười nói.

Năm đó một tia phân thân vô ý câu dẫn nam nhân của Bạch Vô Địch, nữ nhân bạo lực kia đến nay vẫn còn ghi hận trong lòng, gây ra không ít phiền phức không cần thiết, nàng không hy vọng chuyện như vậy lại xảy ra lần nữa.

Dù sao, hai vị trước mặt này cũng không phải là người dễ chọc.

Tam Phẩm Kiếm Thần tuổi còn trẻ, cùng với Thương Long nhất mạch thất chuyển kiếp lực.

Tương lai có thể đạt đến trình độ nào, ai cũng không thể dự

đoán.

Mà điều càng khiến Hữu Tô Thiên Duyệt kinh ngạc chính là, trên người nữ tử mặc bạch y kia, nàng dường như mơ hồ cảm nhận được một cỗ áp lực.

Phải biết rằng, thực lực của nàng, thế nhưng còn cao hơn đối phương một đại cảnh giới!

"Thiên kiêu Đại Càn Liễu Kiếm Ly, quả nhiên là danh bất hư truyền." Hữu Tô Thiên Duyệt cảm thán trong lòng.

Thương Phi Lan bán tín bán nghi, sau đó khẽ động cánh mũi, nhíu mày nói: "Nếu tướng công chỉ là đang mượn cái gương kia ngộ đạo, tại sao trên người ngươi lại có mùi của hắn?"

Hữu Tô Thiên Duyệt khẽ giật mình, nàng cúi đầu ngửi thử, thầm kêu một tiếng nguy rồi.

Lúc trước trêu chọc tên tiểu tử kia, kết quả là lại gần quá, dính phải chút hơi thở của hắn sao?

Nàng đang định mở miệng giải thích, khí tức sắc bén lại giống như cuồng phong, thổi tung mái tóc của nàng.

Ngẩng đầu nhìn lên, Liễu Kiếm Ly khẽ mở môi: "Sư phụ từng nói với ta, tu hành như nghịch thủy hành chu, không tiến ắt sẽ lùi.

Hôm nay cơ hội khó có được, hy vọng Thiên Duyệt tộc trưởng, không tiếc lời chỉ giáo."

Thương Phi Lan cũng lên tiếng: "Bước vào thất chuyển kiếp lực, cũng chưa từng giao thủ với người có thực lực cao hơn mình, ta cũng hy vọng, có thể mượn cơ hội này học hỏi một phen."

Hai người tuy nói như vậy, nhưng khí tức lưu chuyển trên người, rõ ràng không giống như là đơn thuần muốn thỉnh giáo.

“Hai vị, thức khuya đối với nữ tử mà nói, chính là đại kỵ.

Hơn nữa, ngày mai chúng ta còn phải lên đường, tỷ thí cũng không cần thiết...”

Hữu Tô Thiên Duyệt còn chưa dứt lời, một đạo kiếm quang đánh úp tới, bị nàng dùng hai ngón tay kẹp nát.

Nhìn hai người chiến ý hừng hực, nàng không khỏi thở dài một hơi, xem ra trận chiến này là không thể tránh khỏi.

Chương 518: Sự Thần Dị của Chiếu Thiên Thạch

Mặt đất rung chuyển, Tần Phong kinh ngạc lẩm bẩm: "Hửm? Chuyện gì vậy, động đất sao?"

Cơn rung chấn đến nhanh mà đi cũng nhanh, Tần Phong cũng không để ý lắm.

Hữu Tô Thiên Duyệt đã rời đi, hắn nhìn Chiếu Thiên Thạch trước mặt, không giấu nổi sự kích động trong lòng.

Theo như Hiên tiền bối đã nói, chỉ cần đặt tay lên Chiếu Thiên Thạch, dẫn động thần hồn, kết nối với nó, tu hành có thể đạt được hiệu quả gấp đôi.

"Kể từ khi biết được phương pháp hấp thu Hồng Mông tiên khí, Hồng Mông tiên khí còn sót lại trong Thần Hải của ta đã không còn bao nhiêu.

Nếu không thể tìm kiếm và hấp thu Hồng Mông tiên khí mới thông qua mệnh tinh, muốn tiếp tục nâng cao tu vi cũng là điều không thể."

Cùng với sự giáng lâm đột ngột của thiên tai Tây Vực, và sự hiểu biết sâu sắc hơn về Tiên giới và U Minh Quỷ giới.

Tần Phong càng cảm thấy thế đạo này quá nguy hiểm, nhất định phải nhanh chóng nâng cao thực lực của bản thân mới có thể đứng vững.

Hắn muốn bảo vệ cha mẹ, bảo vệ người thân, bảo vệ các nàng.

À, đương nhiên, các nàng hiện tại không cần hắn bảo vệ, nhưng một nam tử hán đại trượng phu, sao có thể mãi trốn sau lưng nữ nhân?

Sẽ có một ngày, hắn sẽ đứng trước mặt các nàng, che mưa chắn gió cho các nàng!

Chỉ là ngày này đến, có lẽ sẽ còn rất dài...

Tần Phong hít sâu một hơi, tĩnh tâm ngưng thần, sau đó chậm rãi đặt tay lên Chiếu Thiên Thạch.

Khoảnh khắc hai bên tiếp xúc, Song Đồng Dị Năng của Tần Phong vô thức mở ra, mà trên bề mặt Chiếu Thiên Thạch cũng lóe lên một đạo kim quang.

Ầm!

Kim quang thẳng tắp bay lên trời, thần thức của Tần Phong cũng theo đó bước vào dải ngân hà đầy sao.

Đây là cảm giác mà hắn chưa từng có, như thể dải ngân hà đầy sao này chính là Thần Hải của hắn, có thể tùy tâm sở dục!

Ảo ảnh Hiên Nhất hiện ra, nhìn thấy cảnh này cũng có chút kinh ngạc, hỗn nguyên bảo khí là thiên địa chí bảo không sai, công hiệu tự nhiên thần dị.

Nhưng cũng giống như bảo khí phẩm cấp cao, muốn sử dụng, nhất định phải được nó công nhận mới được.

Lão vốn cho rằng, Tần Phong dựa vào Hồng Mông tiên khí trong cơ thể, bỏ ra một chút công sức, hẳn là có thể được Chiếu Thiên Thạch công nhận.

Nào ngờ, chỉ một cái chạm tay, đã dẫn động Chiếu Thiên Thạch!

"Là bởi vì Tiên Thiên Nhất Khí trong hai mắt sao?" Hiên Nhất lẩm bẩm.

Thần thức Tần Phong phóng tầm mắt nhìn lên bầu trời đầy sao, không sót một chút nào, đạo kim quang phát ra từ Chiếu Thiên Thạch, sau khi chui vào bầu trời đầy sao, lại tản ra rất nhiều sợi kim tuyến nhỏ như sợi tóc.

"Hiên tiền bối, kim quang này rốt cuộc là chỉ về đâu?"

Hiên Nhất như có điều suy nghĩ: "Trước đây đã từng nói với ngươi, hỗn nguyên bảo khí, siêu thoát tam giới, do thiên địa phong ấn, cộng thêm thời gian trôi qua, phiến thiên địa này đã rất khó cảm nhận được Hồng Mông tiên khí.

Nhưng đối với Chiếu Thiên Thạch mà nói, muốn cảm nhận được những Hồng Mông tiên khí của Tiên giới, cũng không phải là chuyện khó."

Tần Phong nghe vậy, hai mắt trợn to, có chút run giọng nói: "Ý của tiền bối là, chẳng lẽ điểm cuối của những kim tuyến này, đều là Hồng Mông tiên khí?"

Ảo ảnh màu trắng của Hiên Nhất khẽ gật đầu: "Khả năng này rất cao."

Tần Phong nuốt một ngụm nước bọt, trong lòng kích động không gì sánh bằng.

Nhìn kim tuyến ít nhất cũng phải gần trăm sợi, nếu điểm cuối của chúng đều là Hồng Mông tiên khí, vậy lần này thật sự là phát tài rồi!

Hắn lập tức không trì hoãn thêm nữa, bắt đầu dẫn động thần thức, kéo theo mệnh tinh.

Khi hắn nhìn thấy điểm cuối của kim tuyến, một đám hào

quang bảy màu nhỏ bé, trong lòng lập tức tràn đầy hạnh phúc.

"Tiền bối, quả nhiên là Hồng Mông tiên khí!" Tần Phong kích động nói.

"Thời gian có hạn, nhanh chóng hấp thu." Hiên Nhất lên tiếng nhắc nhở.

Tần Phong đáp một tiếng, sau đó bắt đầu tập trung tinh thần thu nạp Hồng Mông tiên khí vào trong Thần Hải.

Tiếp đó lại dẫn động thần thức, kéo theo mệnh tinh, hướng về phía điểm cuối của những kim tuyến khác hội tụ.

Nhìn thấy quang đoàn bảy màu trong Thần Hải ngày càng lớn, Tần Phong không khỏi cảm thán sự thần dị của Chiếu Thiên Thạch.

Nếu không có vật này hỗ trợ, hắn muốn gom góp đủ nhiều Hồng Mông tiên khí như vậy, không biết phải đến năm nào tháng nào.

"Theo tốc độ này, chỉ cần có Chiếu Thiên Thạch phụ trợ, ta hấp thu đủ Hồng Mông tiên khí để bước vào Tứ Phẩm Tiêu Dao Cảnh, nhiều nhất chỉ cần một tháng thời gian.

Ơ, đây là cái gì?"

Tần Phong dẫn động thần thức đến điểm cuối của một kim tuyến, thứ nhìn thấy không còn là Hồng Mông tiên khí, mà là một đoàn khí kim quang lấp lánh.

Tuy không biết đây là vật gì, nhưng chỉ cần nhìn qua, đã cảm thấy vô cùng thần dị.

"Chờ đã, lúc trước nương tử ở Vạn Kiếm Tông, sau khi vượt qua Thiên Địa Bá Quyền Ấn Chứng, hình như trên bầu trời cũng

từng rơi xuống loại kim quang này?" Tần Phong trợn to hai mắt.

Hắn cũng từng hỏi qua sư phụ, kim quang là vật gì, nhưng sư phụ hình như đang kiêng kỵ điều gì, cố ý không đề cập tới.

Lúc này, Hiên Nhất tiền bối lên tiếng nói: "Lại là vật này, có chút thú vị."

"Tiền bối biết đây là vật gì?"

"Vật này tên là Thượng Cổ Thần Tức, vào thời đại của ta, đã là cực kỳ hiếm có, là chìa khóa để Thần Vũ võ phu và yêu thú đột phá xiềng xích thiên địa.

Tuy nhiên, đối với ngươi tu hành tiên đạo pháp, lại không có tác dụng gì lớn."

Tần Phong nghe vậy sững sờ, sau đó mừng như điên, thứ này đối với hắn tuy không có tác dụng, nhưng đối với hai nàng, lại là bảo vật khó cầu!

Không ngờ lại có loại niềm vui bất ngờ này!

"Tiền bối, ta có thể giống như thu nạp Hồng Mông tiên khí, thu nạp Thượng Cổ Thần Tức này hay không?" Tần Phong kích động hỏi.

Nhìn ra tâm tư của hắn, Hiên Nhất trầm ngâm một lát, sau đó đáp: "Hồng Mông tiên khí là thu nạp vào Thần Hải, còn Thượng Cổ Thần Tức thì cần phải đưa vào trong đan điền.

Ngươi không tu luyện Thần Vũ đạo thống, không cách nào nắm giữ được kỹ xảo trong đó."

Tần Phong thất vọng tràn trề, chẳng lẽ thần vật như vậy, lại phải bỏ lỡ cho hai nàng sao?

"Tuy nhiên... Ta có một biện pháp, đó là dùng Hồng Mông tiên

khí bao bọc Thượng Cổ Thần Tức, tạm thời đưa vào trong Thần Hải của ngươi.

Còn về việc làm thế nào để chuyển giao Thượng Cổ Thần Tức cho nương tử của ngươi, quả thực là một vấn đề."

Sắc mặt Tần Phong vui mừng, chuyện sau này tự nhiên là để sau hãy tính, hiện tại điều quan trọng nhất, chính là trước tiên thu nạp Thượng Cổ Thần Tức!

Theo chỉ dẫn của Hiên tiền bối, Tần Phong đã thành công bao bọc Thượng Cổ Thần Tức trong Hồng Mông tiên khí, đưa vào trong Thần Hải.

Mà thời gian tiếp theo, không gì khác chính là men theo kim quang của Chiếu Thiên Thạch, tiếp tục tìm kiếm Hồng Mông tiên khí và Thượng Cổ Thần Tức!

Thời gian vội vã trôi qua, đợi đến khi Tần Phong thu nạp xong tất cả, thì trên trời cũng xuất hiện một tia sáng trắng như bụng cá.

"Theo như Hiên tiền bối đã nói, Chiếu Thiên Thạch còn có thể giúp ta nâng cao thuật bói toán.

Không biết, lúc này mượn Chiếu Thiên Thạch, thi triển Quan Tinh Thuật, có thể tìm được Tư Mệnh của Tây Vực đang ở đâu hay không?"

Nghĩ đến đây, Tần Phong nhẹ nhàng thở ra một hơi, dẫn động khí cơ trong cơ thể, thi triển Quan Tinh Thuật.

Mệnh tinh trên bầu trời đầy sao tỏa sáng rực rỡ, phát ra ánh sáng chói mắt, trong ánh sáng đó, lại ẩn ẩn nhìn thấy một số kim quang.

Thần thức của Tần Phong dường như bắt đầu du ngoạn trên bầu trời, Tây Vực rộng lớn trước mặt hắn, tựa như trở thành một

tấm bản đồ.

Trên tấm bản đồ đó, một đạo bạch quang lúc ẩn lúc hiện.

Tần Phong men theo đạo bạch quang đó không ngừng truy tìm, sâu trong dãy núi liền mạch, một ngọn núi khổng lồ hiện lên vô cùng đột ngột.

Lại gần nhìn kỹ, đó rõ ràng không phải là dãy núi, mà là sơn lĩnh cự yêu, thực lực cao ngất ngưởng đạt tới Thất Chuyển Kiếp Lực đỉnh phong!

Thế nhưng lúc này, sơn lĩnh cự yêu kia đã không còn nửa điểm hơi thở.

Tầm mắt di chuyển lên trên, trên lưng sơn lĩnh cự yêu, đang có một nữ tử hào phóng ngửa đầu uống rượu, mà bên hông nàng, lệnh bài kia đặc biệt dễ thấy.

Nữ tử này, lại chính là Tư Mệnh của Tây Vực!

Chương 519: Các ngươi tối qua không nghỉ ngơi sao? Trông mệt mỏi như vậy?

“Tây Vực Tư Mệnh, được thế nhân xưng là Tửu Thần, ta vốn tưởng là một hán tử to lớn thô kệch, tu hành Thần Vũ, không ngờ lại là một nữ tử?” Tần Phong kinh ngạc trong lòng.

Tây Vực Tửu Thần Tư Mệnh, đó là nhân vật cùng thời với Nam Thiên Long Bắc Quỷ Thủ, tuổi ít nhất cũng phải bốn mươi.

Nhưng nữ tử hào sảng trước mắt, phong tư đoan trang, tựa như một mỹ phụ ba mươi tuổi.

Xác định được vị trí của Tây Vực Tư Mệnh, Tần Phong thu hồi thuật quan tinh, thần thức trở về thân thể.

Gió mát thổi qua, lay động mái tóc của nữ tử hào sảng, nàng đặt bầu rượu xuống, nhìn về phía chân trời, lẩm bẩm: “Là ảo giác sao?”

Từ trên lưng yêu quái núi non nhảy xuống, nữ tử lắc lắc cánh tay, phát ra tiếng "rắc rắc".

Bên tai thỉnh thoảng vẫn có thể nghe thấy tiếng gào thét phẫn nộ của yêu quỷ.

Tin tức Bạch Vô Địch đã chết tự nhiên truyền vào tai nàng, nhưng từng giao thủ với đối phương nhiều lần, nàng rõ ràng một điều - Bạch Vô Địch không dễ chết như vậy.

Lần này tai biến Tây Vực đến đột ngột, thân là Tây Vực Tư

Mệnh, sớm đã quen với âm mưu quỷ kế, tự nhiên nhìn ra sự khác thường trong đó.

“Tuy không biết rốt cuộc là ai đang nhòm ngó Tây Vực, nhưng... các ngươi đã chọn sai mục tiêu.” Nữ tử hào sảng chống một tay lên người yêu quái núi non, cũng không thấy động tác gì.

Nhưng theo một trận khí lãng cuồn cuộn tứ phía, yêu quái núi non to lớn như núi non kia, chỉ trong nháy mắt đã hóa thành tro bụi, theo gió bay đi!

Ngẩng đầu nhìn lên, đó là Thôi Trạch Sơn, nơi Long Mạch mà Bạch Vô Địch cai quản trước đây, cũng chính là nơi nàng muốn đến.

Trên đường đi, nàng đã không biết tiêu diệt bao nhiêu yêu quỷ cường đại.

Nhưng cho dù như vậy, yêu quỷ chạy đến nơi đó vẫn nối liền không dứt.

...

Tần Phong mở mắt ra, chậm rãi thở ra một hơi.

Hắn nhớ lại cảnh tượng vừa nhìn thấy trong thuật quan tinh, lẩm bẩm: “Nếu ta đoán không lầm, Tửu Thần đại nhân, hẳn là đang tiêu diệt yêu quỷ trên đường đi.

Mà theo phương hướng hắc khí hội tụ vừa rồi nhìn thấy, nàng rất có thể là muốn đi Thôi Trạch Sơn nơi Long Mạch tọa lạc, nếu đã như vậy...”

Tần Phong đã có ý tưởng, nhiệm vụ của hắn là điều tra nguồn gốc hắc khí hội tụ, đồng thời báo cho Tư Mệnh nguyên nhân tai biến Tây Vực.

Vậy đi Thôi Trạch Sơn, chính là đáp án tốt nhất.

Trời đã sáng, cũng đến lúc phải xuất phát.

Tần Phong nhìn quanh bốn phía, cũng không thấy có lối ra, liên tưởng đến Đồ Sơn Hồ tộc giỏi huyễn thuật, hẳn là lối ra nơi này cũng bị che giấu.

“Thiên Duyệt tộc trưởng vì sao còn chưa hiện thân, đưa ta rời khỏi nơi này?”

Vừa dứt lời, hư không chấn động, thân hình yểu điệu của Hữu Tô Thiên Duyệt lắc lư chín cái đuôi chậm rãi bước ra.

Chỉ là, lúc này đối phương, trông có vẻ khá mệt mỏi, trên người La Quần còn dính không ít bụi đất.

Tần Phong lộ vẻ cổ quái, trong lòng không khỏi hiếu kỳ, đối phương tối qua rốt cuộc đang làm gì.

“Thiên Duyệt tộc trưởng, ngươi trông trạng thái không tốt lắm, tối qua không nghỉ ngơi cho tốt sao?”

Chờ đã, cũng không đúng, với cảnh giới hiện tại của đối phương, đừng nói là một đêm không ngủ, cho dù là một tháng không nhắm mắt, cũng không nên mệt mỏi như vậy.

Hữu Tô Thiên Duyệt vốn dĩ bởi vì bị Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan thay phiên khiêu chiến một đêm, tâm tình buồn bực.

Lúc này nghe được lời của Tần Phong, càng là tức giận.

Chẳng lẽ là bởi vì trên người dính phải mùi của tên tiểu tử này, hai nữ nhân kia mới truy đuổi đánh đập một đêm?

Nhưng nàng cẩn thận ngẫm lại, hình như cũng không thể trách đối phương, dù sao tất cả căn nguyên đều là do nàng trêu chọc đối phương trước.

Chẳng lẽ đều là tự làm tự chịu?

Buồn bực phiền muộn, có khí không chỗ phát tiết, ngực Hữu Tô Thiên Duyệt không ngừng phập phồng.

Nàng rõ ràng cái gì cũng chưa làm, thậm chí còn cho tên tiểu tử này mượn hỗn nguyên bảo khí để lĩnh ngộ, dựa vào cái gì mà phải bị hành hạ cả một đêm?

Tần Phong nhìn Cửu Vĩ Hồ nữ, khi thì nhíu mày, khi thì lộ vẻ khổ sở, khi thì nghiến răng nghiến lợi, theo bản năng lui về phía sau một bước.

Cho đến khi nghe thấy đối phương khẽ thở dài một hơi, mở miệng nói: "Lúc trời chưa sáng, Bạch Vô Địch đã mang theo Mặc Tam Di đi Phong Linh Sơn, đó là sơn đầu thứ nhất của hắn, nếu còn có Yêu Vương trung thành thủ hộ, nhất định là tập trung ở đó.

Hôm nay các ngươi, định đi đâu?"

Tần Phong nghe vậy, đem những gì nhìn thấy trong thuật quan tinh, thành thật nói ra.

"Thôi Trạch Sơn sao..." Hữu Tô Thiên Duyệt có chút kinh ngạc nhìn đối phương, lúc trước nàng vì muốn có được sự công nhận của Chiếu Thiên Thạch, thế nhưng đã nỗ lực thật lâu.

Vậy mà không ngờ tên tiểu tử trước mắt này, chỉ trong một đêm đã thành công sử dụng Chiếu Thiên Thạch, thi triển thuật bói toán?

Hơn nữa nhìn từ vẻ vui mừng giữa hai hàng lông mày của đối phương có thể thấy được, thu hoạch một đêm của tên tiểu tử này, nhất định vượt xa tưởng tượng.

Liên tưởng đến giấc mơ trước đó, nhìn thấy cảnh tượng đối phương ngộ đạo bên cạnh Chiếu Thiên Thạch, Hữu Tô Thiên

Duyệt cảm khái: “Có lẽ, khối Chiếu Thiên Thạch này, vẫn luôn chờ đợi hắn đến cũng nên.”

Lắc lắc đầu, ném suy nghĩ kỳ quái này ra sau đầu, Hữu Tô Thiên Duyệt vung tay áo phải: “Hai vị nương tử kia của ngươi đã đợi ngươi một đêm, ta đưa ngươi ra ngoài, các ngươi lập tức xuất phát.”

Đợi một đêm? Chẳng lẽ hai vị nương tử không nghỉ ngơi, vẫn luôn tu hành?

Tần Phong có chút hiếu kỳ, nhưng cũng không hỏi nhiều.

Cảnh tượng xung quanh như ảo ảnh, trong nháy mắt, Tần Phong lại đến tiểu viện đêm qua.

Nhưng lúc này nhìn tiểu viện này, đã không còn vẻ tao nhã như đêm trăng hoa gió mát, ngược lại là đầy thương tích.

“Đây là tình huống gì? Thiên Duyệt tộc trưởng, chẳng lẽ những kẻ địch kia đêm qua tập kích Đồ Sơn?” Tần Phong kinh hô.

“Câm miệng!” Hữu Tô Thiên Duyệt quát khẽ một tiếng.

“Ặc.” Tần Phong rụt cổ lại, không hiểu đối phương vì sao lại nổi giận.

Hữu Tô Thiên Duyệt cố nén buồn bực trong lòng, nhìn về phía hai vị mỹ nhân cách đó không xa, nhéo nhéo mi tâm.

Tiểu viện này, nàng vốn rất thích, nhưng chỉ vì hai người đối diện, biến thành bộ dạng như bây giờ.

Muốn khôi phục nguyên trạng, còn không biết phải tốn bao nhiêu công sức.

Tần Phong nhìn thấy hai vị nương tử, chạy chậm đến, kết quả phát hiện trạng thái của hai vị nương tử, hình như cũng có chút

không đúng.

Vẻ mệt mỏi kia, so với Thiên Duyệt tộc trưởng, chỉ có hơn chứ không kém.

Tóc tai rối bời không nói, khí tức quanh thân cũng cực kỳ hỗn loạn.

“Nương tử, hai người làm sao vậy, tối qua xảy ra chuyện gì sao?” Tần Phong quan tâm hỏi.

“Không liên quan đến ngươi.” Thương Phi Lan dời tầm mắt, nắm chặt tay phải.

Liễu Kiếm Ly trực tiếp im lặng không nói.

Hai người tự tôn cường đại, làm sao có thể thừa nhận, các nàng khiêu chiến Hữu Tô Thiên Duyệt cả một đêm, lại chưa từng thắng một lần?

Ngay khi Tần Phong đang trăm mối suy nghĩ không rõ, Bạch Tiểu Mao cùng Tiểu Bạch bị bỏ lại nói: “Ta biết, tối qua các nàng thấy ngươi không trở về, đột nhiên muốn khiêu chiến Hồ tộc tộc trưởng bên kia, kết quả...”

Lời còn chưa dứt, bản năng cảm nhận được nguy hiểm, khiến Bạch Tiểu Mao ngậm miệng lại.

Nó run rẩy quay đầu nhìn, Thương Phi Lan mặt mày âm trầm, Liễu Kiếm Ly bên kia, thần sắc lạnh nhạt.

“Ta đều là nói bậy, kỳ thật ta cái gì cũng không nhìn thấy.” Bạch Tiểu Mao run giọng nói.

Tần Phong mặt mày cứng đờ, liên tưởng đến tình huống của Hữu Tô Thiên Duyệt và hai vị nương tử, hắn đại khái đoán được chuyện gì.

Cũng giống như lúc trước Mặc tỷ cùng hắn nói giỡn, nương tử đưa ra yêu cầu quyết đấu.

Chắc là hai vị nương tử hiểu lầm, cho nên mới khiêu chiến Hữu Tô Thiên Duyệt cả một đêm.

Kết quả tự nhiên có thể dự đoán, nếu như chênh lệch một đại cảnh giới, còn có thể chiến thắng, vậy thì thật là chuyện hoang đường.

Tần Phong thức thời, tự nhiên sẽ không truy hỏi nữa, mà là ho khan một tiếng nói: "Tây Vực đang ở trong tình thế nước sôi lửa bỏng, ta đã biết được hành tung của Tây Vực Tư Mệnh Tửu Thần đại nhân, chúng ta nhanh chóng xuất phát thôi."

"Được." Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan liếc nhìn nhau, đáp ứng một tiếng.

Mọi người chuẩn bị xong, chỉnh đốn xuất phát.

Chỉ là lúc sắp đi, Thương Phi Lan còn cố ý truyền âm cho Hữu Tô Thiên Duyệt một câu: "Thiết đấu tối qua, khiến ta được lợi rất nhiều, lần sau đến đây, hy vọng Thiên Duyệt tộc trưởng có thể không tiếc chỉ giáo.

Đương nhiên, Kiếm Ly tỷ cũng nghĩ như vậy."

Hữu Tô Thiên Duyệt: "..."

Chương 520: Kim Sí Đại Bằng

Hữu Tô Thiên Duyệt thầm hối hận, lúc trước không nên trêu chọc Tần Phong, chọc giận hai nữ tử này.

Đáng tiếc trên đời này không có thuốc hối hận mà mua.

Nàng thở dài nói với Hữu Tô Hiểu Nguyệt bên cạnh: "Sau này nếu muốn thi triển mị thuật với nam nhân khác, nhất định phải tìm hiểu trước một phen, xem nương tử nhà hắn có dễ chọc hay không, kẻo rước thêm phiền phức không cần thiết."

Hữu Tô Hiểu Nguyệt há miệng, không biết nên tiếp lời thế nào.

Bỗng nhiên nàng phát hiện ra điều gì đó, kinh ngạc nói: "Tộc trưởng, tay áo La Quần của người!"

Hữu Tô Thiên Duyệt cúi đầu nhìn, trong mắt thoáng hiện vẻ kinh ngạc, lúc trước chưa phát hiện ra, phía dưới tay áo của nàng thế mà lại bị rách hai chỗ.

Một chỗ là một vết rách nhỏ bằng ngón tay út, hiển nhiên là bị kiếm khí cứa rách.

Một chỗ khác là một dấu vết cháy đen nhỏ, hẳn là bị lôi điện đánh trúng.

"Là lúc giao thủ tối qua để lại sao?" Hữu Tô Thiên Duyệt lẩm bẩm.

Ánh mắt nàng xuyên qua tầng tầng ảo cảnh của Đồ Sơn, rơi vào bóng lưng hai nữ tử đang bảo vệ Tần Phong, không khỏi hiếu kỳ: "Tương lai các nàng rốt cuộc có thể đạt đến cảnh giới nào?

Thật sự rất đáng mong chờ."

.....

Thời gian thấm thoát thoi đưa, Tần Phong cùng mọi người vì muốn nhanh chóng đến Thôi Trạch Sơn, một đường thúc ngựa phi nhanh.

Hành trình vượt núi băng rừng không hề yên bình, yêu quỷ tập kích bất ngờ, liên miên bất tuyệt, chỉ là trước mặt Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan, chúng thậm chí còn không có cơ hội đến gần mười trượng.

Một đường tuy nguy hiểm nhưng cũng không đến nỗi nào, dưới sự dẫn đường của Bạch Tiểu Mao, bọn họ rất nhanh đã đến chân dãy núi trùng điệp.

Nơi này cũng chính là mục tiêu của bọn họ - Thôi Trạch Sơn!

Nhìn ra xa, cây cối đổ rạp, khắp nơi đều là tàn tích đổ nát.

Xác yêu quỷ vô số kể, đại địa đã bị máu tươi nhuộm đỏ, không còn nhìn thấy màu sắc ban đầu.

Tần Phong nhíu mày, mức độ thảm khốc của cuộc tranh đoạt Long Mạch chi địa, vượt xa tưởng tượng của hắn.

Đúng lúc này, đại địa đột nhiên rung chuyển.

Tiếng gầm rú kinh người, vang vọng khắp đất trời.

Tần Phong cùng mọi người lần theo tiếng nhìn lại, một con chim khổng lồ lướt qua đỉnh núi, vỗ cánh bay cao.

Đôi cánh rộng lớn kia hoàn toàn mở ra, dài không biết bao nhiêu, gần như che khuất cả bầu trời, sắc trời trong nháy mắt tối sầm lại.

Tần Phong nhíu mày, đây là Kim Sí Đại Bằng, vỗ cánh một cái, có thể xuyên qua trời đất, một ngày đi được vạn dặm.

Trong "Đại Càn Bách Yêu Chí" cũng có ghi chép, Tây Vực cuồng phong nhai, có chim khổng lồ, toàn thân Kim Vũ, vỗ cánh một cái thì nổi gió lớn, vỗ cánh hai cái thì đất rung núi chuyển, vỗ cánh ba cái có thể khiến vạn vật sụp đổ.

Thần tướng đao kiếm song tuyệt Cung Thương từng giao thủ với Kim Sí Đại Bằng, tuy chiếm thượng phong, nhưng cũng không thể chém giết nó, để nó chạy thoát.

"Không ngờ, yêu thú này lại muốn tranh đoạt Long Mạch chi địa, chẳng lẽ là muốn mượn linh khí trong Long Mạch, đột phá phong ấn của thất chuyển kiếp lực?" Tần Phong lẩm bẩm.

Dưới con ngươi dị năng của hắn, có thể nhìn ra rõ ràng, thực lực của Kim Sí Đại Bằng đã đạt đến đỉnh phong thất chuyển kiếp lực!

Nhưng mà trạng thái của đại bàng lúc này lại không tốt lắm, trên đôi cánh phủ đầy Kim Vũ toàn là vết máu, một vết thương trên ngực, sâu hoắm, rõ ràng là bị thương nặng.

Mà có thể khiến nó bị thương nặng như vậy, ngoại trừ Tây Vực Tư Mệnh Tửu Thần đại nhân, còn có thể là ai?

Quả nhiên, không lâu sau khi Kim Sí Đại Bằng lơ lửng trên không trung, một bóng người bay lên trời.

Người này mặc trang phục màu đỏ trắng, mái tóc đen dài buộc sau đầu, bên hông trái phải mỗi bên đều có một bầu rượu, liếc mắt một cái là biết không phải là vật phàm.

Bạch Tiểu Mao kinh hô: "Ta nhận ra nàng ta, đại tỷ đầu lúc rảnh rỗi, sẽ tìm nàng ta đánh nhau, nàng ta hình như là lão đại của Trảm Yêu Ti!"

Tần Phong khẳng định nói: "Không khác gì so với những gì ta thấy trong thuật quan tinh, nàng ta chính là Tây Vực Tư Mệnh, Tửu Thần đại nhân."

"Người này rất mạnh." Thương Phi Lan trầm giọng nói.

Liễu Kiếm Ly khẽ gật đầu, trong mắt phản chiếu bóng dáng màu đỏ trắng kia.

Tụ lực vào nắm tay phải, nữ tử hào sảng trên không trung cách không đánh ra một đòn, rõ ràng còn cách xa trăm trượng, nhưng bụng của Kim Sí Đại Bằng lại lõm xuống.

Máu tươi từ trong miệng nó phun ra, giống như mưa rơi xuống đất.

"Nhìn thì chỉ là kỹ thuật tụ lực đơn giản, nhưng lại có uy lực đáng sợ như vậy." Tần Phong kinh ngạc nói.

Liễu Kiếm Ly khẽ nói: "Sư phụ từng nói với ta, võ phu Thần Vũ đỉnh cao chân chính, cho dù chỉ là một sợi tóc, cũng có thể bổ núi chẻ biển.

Đó là trạng thái bọn họ ngưng tụ kình khí đến cảnh giới cực hạn, gọi là cực ý.

Chiêu thức đơn giản, nhưng lại có uy lực hủy thiên diệt địa."

Tần Phong bừng tỉnh đại ngộ, cái gọi là đại đạo chí giản, quả nhiên là như thế.

Lời còn chưa dứt, thân hình Tửu Thần biến mất trên không trung, khi xuất hiện trở lại, nàng ta đã đến trên đỉnh đầu Kim Sí Đại Bằng.

Chân phải giơ cao, giống như rìu chiến, với tốc độ cực nhanh, hung hăng bổ xuống.

Khí thế cường đại như lưỡi dao sắc bén, bổ ra một khe rãnh sâu hoắm trên dãy núi khổng lồ.

Đại địa như nứt toác, bị chia làm hai!

Tiếng kêu thảm thiết vang lên, con chim đại bàng khổng lồ bị đánh trúng, thân thể như thiên thạch rơi xuống.

Thân thể to lớn va chạm với núi non, trong nháy mắt đã bị san bằng.

Đá vụn bắn tung tóe, đất rung núi chuyển.

Trùng hợp là, phương hướng Kim Sí Đại Bằng ngã xuống, chính là nơi Tần Phong cùng mọi người đang đứng.

Bụi đất và đá vụn mù mịt ập đến, đầu lâu to lớn của Kim Sí Đại Bằng cũng ở ngay trước mắt.

Liễu Kiếm Ly không nói hai lời, chân phải bước lên trước một bước, dùng kình khí hóa thành kết giới, dễ dàng ngăn cản vạn vật bên ngoài.

Nhân cơ hội này, Tần Phong cũng có thể nhìn rõ ràng bộ dạng của Kim Sí Đại Bằng, sau đó nhíu mày.

Hắn lại nhìn thấy trong đôi mắt to lớn của nó, có một tia hắc khí quấn quanh.

Mà lúc này đại bàng bị thương nặng, hắc khí kia cũng rõ ràng mờ nhạt đi một chút.

Trong đôi đồng tử kia, lộ ra thần sắc cầu xin, dường như đang cầu xin người khác cứu nó.

Tiểu Bạch tò mò muốn tiến lên, lại bị Thương Phi Lan đưa tay ngăn lại.

Bạch Tiểu Mao kỳ quái nói: "Đại tỷ đầu từng giao thủ với tên này, nếu ta nhớ không lầm, con chim lớn này hẳn là không thích chạy loạn, chỉ thích ở lại cuồng phong nhai.

Không ngờ lần này, nó cũng ra ngoài."

Tần Phong nghĩ đến những yêu quỷ kia liều chết xông lên, lại liên hệ với tia hắc khí trong mắt đại bàng lúc này, kinh hô: "Chẳng lẽ những yêu quỷ này, đều bị người khác khống chế?"

Yêu quỷ Ác Nhân trong đêm thần thực, nuốt chửng tàn hồn của thần ma, dẫn đến thần hồn biến dị, có lẽ, điều này cũng khiến nó có được thần thông khống chế thần hồn của người khác cũng nên.

Tần Phong muốn kiểm chứng suy đoán của mình, tiến lại gần Kim Sí Đại Bằng, nhưng lại sợ nó đột nhiên nổi điên.

Lúc này, trong bụi đất cuồn cuộn, truyền đến một giọng nói vang dội: "Này, chim lông vàng, lúc trước bảo ngươi làm tọa kỵ của ta ngươi không chịu, cứ muốn ở lại cuồng phong nhai kia.

Bây giờ, tại sao lại ra ngoài, tự rước lấy nhục.

Hỏi ngươi đó, ngươi cũng không trả lời, là muốn giả chết sao? Ta cố ý chừa cho ngươi một mạng đấy.

Hửm? Kết giới kình khí?"

Lời còn chưa dứt, một trận cuồng phong đột nhiên thổi qua, thổi bay bụi đất che khuất bầu trời.

Nữ tử hào sảng nhìn về phía Liễu Kiếm Ly bên cạnh kết giới kình khí, nhướng mày: "Tam phẩm Kiếm Thần trẻ tuổi như vậy, theo ta được biết, Đại Càn chỉ có một người.

Ngươi chẳng lẽ là Liễu Kiếm Ly của Phụng Thiên thành Liễu

gia?"

Ánh mắt lướt qua những người còn lại, nữ tử đột nhiên trừng lớn hai mắt, sau đó lóe người xuất hiện trước mặt Tần Phong, không dám tin nói: "Sao có thể giống như vậy..."

Chương 521: Thân phận của Bắc Quỷ Thủ

Hình ảnh như vậy, giống ai chứ?

Tần Phong nghi hoặc không thôi.

"Ngươi là ai?" Phó Nhược Vân lên tiếng hỏi.

"Vãn bối là Tần Phong, đến đây tìm gặp Tửu Thần đại nhân, có việc quan trọng muốn bẩm báo."

Phó Nhược Vân không đáp lời, chỉ nhìn Tần Phong từ trên xuống dưới, ánh mắt dần sáng lên. Gương mặt này, hàng lông mày này, thần thái này, đều giống hệt người năm đó.

"Nhìn qua chỉ khoảng hai mươi tuổi, cũng trùng với thời gian người kia biến mất. Chẳng lẽ... hắn thật sự là con trai của người đó?" Phó Nhược Vân thầm nghĩ.

Thấy Tư Mệnh đại nhân lộ vẻ mặt phức tạp, Tần Phong lại gọi một tiếng: "Tửu Thần đại nhân?"

"Đừng gọi ta là Tửu Thần đại nhân, ta tên là Phó Nhược Vân, ngươi có thể gọi ta là Phó tiền bối. Ta hỏi ngươi, cha ngươi là ai?" Phó Nhược Vân nhìn chằm chằm Tần Phong, trong mắt mang theo vài phần mong đợi, vài phần hồi hộp.

Tần Phong lộ vẻ hiếu kỳ, nhưng vẫn thành thật đáp: "Cha ta tên là Tần Kiến An, là tam đẳng Phụ Quốc tướng quân, hiện cư ngụ tại Phụng Thiên thành. Phó tiền bối, người hỏi điều này làm gì?"

"Tần Kiến An, tam đẳng Phụ Quốc tướng quân..." Phó Nhược Vân khựng lại, bà cũng không biết người này có phải Bắc Quỷ Thủ năm xưa hay không.

Lúc bà mới nhậm chức Tây Vực Tư Mệnh, từng được Bắc Quỷ Thủ ân huệ chỉ điểm, nhìn thấy dung nhan thật dưới lớp mặt nạ của hắn, nhưng lại không biết tên thật của hắn.

Năm đó, sau khi Bắc Quỷ Thủ thảo phạt yêu quỷ cường đại gây loạn Bắc Vực, liền bặt vô âm tín. Người đời đều đồn rằng Bắc Quỷ Thủ đã chết, chỉ có bà kiên trì tin, Bắc Quỷ Thủ cường đại vô song, không thể nào chết dễ dàng như vậy.

Cho dù Bắc Vực Tư Mệnh thay đổi, bà vẫn cảm thấy, có lẽ Bắc Quỷ Thủ chỉ là chán ghét những ngày tháng chém giết, muốn ẩn cư mà thôi.

Thế nhưng, thời gian sau đó, bà phái người dò la tin tức khắp Bắc Vực, cũng không nghe được bất kỳ tin tức gì về Bắc Quỷ Thủ. Ngay cả Nam Thiên Long Viêm Chu, người có giao tình sâu đậm với Bắc Quỷ Thủ, cũng nói rằng chưa từng gặp lại hắn.

Từ đó về sau, may mắn trong lòng bà dần tan biến, chỉ còn lại sự tiếc nuối và đau buồn.

Cho đến hôm nay, nhìn thấy thiếu niên có dung mạo giống Bắc Quỷ Thủ như vậy, ngọn lửa hy vọng trong lòng bà lại bùng cháy.

"Vậy... ngươi có quen biết Bắc Quỷ Thủ không?" Phó Nhược Vân lại hỏi.

"Nam Thiên Long Bắc Quỷ Thủ danh tiếng lừng lẫy Đại Càn, văn bối tự nhiên là biết, nhưng nói quen biết thì còn xa. Chỉ là lúc trước khi còn ở Nam Vực Tấn Dương thành, từng được Bắc Quỷ Thủ ra tay cứu giúp, đối với Quỷ Thủ đại nhân vô cùng cảm kích." Tần Phong nghiêm túc nói.

Lời này là hắn nói thật lòng, chuyến đi Tề Nguyên thành, tai họa quỷ dữ ở Tấn Dương thành, nếu không có Bắc Quỷ Thủ đại nhân ra tay, e rằng hắn đã cửu tử nhất sinh.

Câu trả lời theo bản năng của Tần Phong lọt vào tai Phó Nhược Vân, khiến bà chấn động trong lòng.

Bắc Quỷ Thủ quả nhiên chưa chết! Mà nguyên nhân Bắc Vực không có tin tức gì về hắn, chỉ đơn giản là vì hắn đã đến Nam Vực!

Nhìn thiếu niên áo đen trước mặt, dung mạo Bắc Quỷ Thủ năm xưa dường như trùng khớp với hắn.

Hai người giống nhau như vậy, cộng thêm việc Bắc Quỷ Thủ và thiếu niên này đều xuất hiện ở cùng một nơi, đáp án dường như đã rõ ràng.

Phó Nhược Vân kích động muốn hỏi thêm gì đó, nhưng đúng lúc này, Kim Sí Đại Bằng bị thương nặng phát ra một tiếng gầm rú. Kim Vũ bị hư hại, đôi cánh đầy vết máu đập mạnh xuống đất, dường như muốn bay lên trở lại!

Một luồng kình phong mãnh liệt, mang theo Kim Vũ sắc bén như lưỡi dao ập tới.

Phó Nhược Vân thuận tay vung tay phải, thế công của Kim Sí Đại Bằng lập tức tan biến.

Bà nhíu mày, quay đầu nhìn sang: "Kim Mao Điểu, vốn dĩ ngươi lui xuống, không tranh đoạt Long Mạch nữa, niệm tình ngươi trước giờ chưa từng hãm hại nhân tộc, ta còn có thể tha cho ngươi một mạng. Nhưng ngươi đã chấp mê bất ngộ, cũng đừng trách ta."

Dứt lời, Phó Nhược Vân nắm chặt tay phải, dường như muốn một kích kết liễu Kim Sí Đại Bằng.

Nhưng đúng lúc này, Tần Phong lại chú ý đến ánh mắt cầu xin và bi thương của Kim Sí Đại Bằng, vội vàng lên tiếng: "Phó tiền bối chậm đã, ta cảm thấy tất cả những chuyện này không phải là bản ý của Đại Bằng, có lẽ nó là thân bất do kỷ cũng nên."

"Vì sao ngươi lại nói vậy?" Phó Nhược Vân hiếu kỳ hỏi.

Tần Phong nghe vậy, liền đem những gì mình gặp phải trên đường đến đây cùng với suy đoán của mình nói ra...

"... Kim Sí Đại Bằng biến thành bộ dạng này, rất có thể là do luồng hắc khí trong mắt nó. Nếu có thể, ta muốn đến gần xem thử, có lẽ có cách giúp nó khôi phục nguyên trạng." Tần Phong suy nghĩ một hồi, nói.

"Không được, quá nguy hiểm." Ba người phụ nữ có mặt gần như đồng thanh lên tiếng.

Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan hiếu kỳ nhìn Phó Nhược Vân, bọn họ lo lắng cho sự an toàn của Tần Phong là lẽ đương nhiên, nhưng tại sao người phụ nữ này lại lo lắng như vậy?

Tần Phong nghiêm mặt nói: "Lần thiên tai Tây Vực này, kẻ địch âm mưu rất lớn. Hiện tại, rất nhiều yêu quỷ ở Tây Vực bắt đầu nổi loạn, nhìn bề ngoài, chúng dường như là vì Long Mạch vô chủ. Nhưng Phó tiền bối không ngại thử nghĩ xem, cho dù có một số Yêu Vương, Quỷ Vương thèm muốn Long Mạch, nhưng những yêu quỷ yếu hơn, chẳng lẽ không biết tự lượng sức mình, không có tư cách tranh giành sao? Tại sao chúng cũng liều chết lao vào, như thể cố ý muốn chết vậy? Hơn nữa, nghe tiền bối nói, con Đại Bằng này trước đây không phải là ác thú, nếu không tiền bối cũng không thể muốn thu nó làm tọa kỵ. Nếu có thể điều tra rõ nguyên nhân khiến tính tình nó thay đổi lớn như vậy, có lẽ có thể ngăn chặn được sự nổi loạn của những yêu quỷ khác ở Tây Vực."

Kim Sí Đại Bằng đang đau đớn giãy giụa nghe vậy, liền phát ra

một tiếng kêu bi thương. Với thực lực của nó, kỳ thật đã sớm thông linh, có thể nói tiếng người, chỉ là hiện tại, thần trí của nó vô cùng hỗn loạn, căn bản không cách nào biểu đạt suy nghĩ của mình, chỉ còn lại bản năng tàn bạo và chút lý trí sót lại.

Tần Phong nhìn Liễu Kiếm Ly, lên tiếng: "Nương tử, thu hồi kình khí bình chướng đi. Ở đây có các ngươi và Phó tiền bối, cho dù Đại Bằng đột nhiên nổi điên, cũng rất khó làm ta bị thương."

Liễu Kiếm Ly trầm ngâm một lát, lặng lẽ thu hồi kình khí bình chướng.

Tần Phong chậm rãi đi về phía Kim Sí Đại Bằng, hai vị nương tử bảo vệ bên cạnh.

Phó Nhược Vân không yên tâm, búng tay một cái, kình khí hóa thành một tấm lưới lớn, bao phủ toàn bộ Kim Sí Đại Bằng, khiến nó không thể động đậy.

Đây chính là cảnh giới lĩnh ngộ kình khí đến mức tùy tâm sở dục sao?

Sau khi kinh ngạc, Tần Phong nhìn đầu chim khổng lồ trước mặt, hít sâu một hơi, sau đó chậm rãi đặt tay lên trán Kim Sí Đại Bằng.

Khoảnh khắc hai bên tiếp xúc, hắc khí trong mắt Kim Sí Đại Bằng bắt đầu cuồn cuộn, phát ra tiếng kêu chói tai.

Tuy nhiên, do bị kình khí của Tư Mệnh Phó Nhược Vân trói buộc, Kim Sí Đại Bằng căn bản không thể động đậy.

Cùng lúc đó, hắc khí kia lại men theo tay Tần Phong, bắt đầu tràn vào cơ thể hắn.

Những người khác thấy vậy, đều kinh hãi biến sắc.

Liễu Kiếm Ly vội vàng ra tay, kéo Tần Phong ra.

Tuy nhiên, hắc khí kia đã bao trùm lấy người Tần Phong.

Trong đầu Tần Phong, đột nhiên hiện lên một bóng đen, nhìn kỹ lại, chính là Ngạo Nhân!

Hắc khí che khuất tầm nhìn.

Bên tai dường như có một giọng nói không ngừng mê hoặc - đi cướp đoạt, đi giết chóc.

Đây là thủ đoạn nhắm vào thần hồn, có thể hủy hoại ý chí, khống chế người khác.

Tần Phong đến lúc này có thể khẳng định, sự thay đổi của đa số yêu quỷ ở Tây Vực và Kim Sí Đại Bằng, đều là do Ngạo Nhân giở trò quỷ!

Chương 522: Đại Bằng nhất tộc tuyệt không chịu thua kém

Những người khác thấy bộ dạng của Tần Phong, đều ở một bên lo lắng lên tiếng.

Thế nhưng Tần Phong chỉ có thể nghe thấy chút ít tiếng vọng lại, căn bản nghe không rõ bọn họ đang nói gì.

Bởi vì giờ khắc này, hắn đang liều mạng chống lại hắc khí xâm nhập vào cơ thể.

"Đi tranh đoạt, đi giết chóc!" Thanh âm mê hoặc của Ngạo Nhân vẫn còn quanh quẩn trong đầu, không xua đuổi được.

Tần Phong cắn chặt răng, kiên thủ bản tâm.

"Vẫn là quá nóng vội, yêu quỷ có thể tham dự Đêm Thần Thực, sao có thể đơn giản.

Đừng nghe thanh âm đó, mau nghĩ đến những chuyện khác.

Ví dụ như thân thể mềm mại của Kiếm Ly, đôi chân dài của Phi Lan…"

Tần Phong thậm chí còn nhớ tới đêm đầu tiên thành thân với Kiếm Ly, vầng trăng sáng trước ngực Ngưng Sương.

Tưởng tượng đến thân thể mỹ diệu của hai vị nương tử, hồi tưởng lại đêm hôm đó vất vả như trâu, lý trí của Tần Phong rốt cuộc cũng chiếm thế thượng phong!

Bản sắc nam nhi, quả nhiên là chí lý danh ngôn.

Nhưng hắn cũng hiểu rõ, nếu không thể khu trừ hắc khí ra khỏi cơ thể, bị Ngạo Nhân nuốt chửng ý chí chỉ là vấn đề thời gian.

Ngay tại lúc này, thanh âm của Hiên Nhất tiền bối vang lên: "Thần thức kiên thủ Vấn Tâm Đài, dùng Hồng Mông tiên khí bao bọc Chính Khí lưu chuyển quanh thân!"

Tần Phong nghe vậy làm theo, trong Thần Hải, Chính Khí lôi đình màu tím cuồn cuộn, dưới sự phối hợp của Hồng Mông tiên khí, những hắc khí kia lại tan rã!

Có hiệu quả!

Theo thời gian trôi qua, mọi người đang lo lắng bỗng nhiên phát hiện, hắc khí bao phủ quanh thân Tần Phong bắt đầu chậm rãi rút lui.

Lại qua một hồi lâu sau, Tần Phong lần nữa mở mắt, thở ra một hơi thật dài.

Những hắc khí xâm nhập vào cơ thể kia, rốt cuộc đã bị hắn khu trừ toàn bộ!

"Không ngờ, Hồng Mông tiên khí bao bọc Chính Khí, lại có thể tiêu diệt cả hắc khí của Ngạo Nhân!" Tần Phong âm thầm may mắn.

Hiên Nhất giải thích: "Chính Khí của ngươi thuộc tính lôi linh, bản thân chính là khắc tinh của tà vật, hơn nữa Hồng Mông tiên khí cường hóa Chính Khí của ngươi, cho nên mới có thể đạt được hiệu quả như vậy."

"Nếu đã như vậy, vậy ta đem Chính Khí rót vào trong cơ thể Kim Sí Đại Bằng, có phải cũng có thể có tác dụng hay không?"

"Có thể thử xem."

Thương Phi Lan thấy Tần Phong khôi phục ý thức, quan tâm hỏi: “Ngươi không sao chứ?”

Tần Phong lắc đầu: “Ta đại khái đã biết nguyên nhân khiến những yêu quỷ kia tính tình đại biến, quả nhiên là bởi vì hắc khí quỷ dị kia.

Lúc hắc khí xâm nhập vào cơ thể ta, ta nhìn thấy hư ảnh của Ngạo Nhân, trong đầu cũng toàn là thanh âm mê hoặc của nó.

Nhưng chỉ cần khu trừ hắc khí, liền có thể khôi phục lý trí.”

Nói xong, hắn một lần nữa đặt tay lên trán Kim Sí Đại Bằng.

Hắc khí cuồn cuộn, muốn dùng lại chiêu cũ, thế nhưng lần này, lại bị Chính Khí lôi đình bao bọc bởi Hồng Mông tiên khí của Tần Phong tiêu diệt toàn bộ!

Tiếng xì xì không dứt bên tai.

Đại Bằng phát ra tiếng kêu thảm thiết, nhưng ánh mắt lại dần dần sáng tỏ.

Kim Sí Đại Bằng thân là yêu thú cường đại có tu vi thất chuyển kiếp lực, hắc khí xâm nhập vào cơ thể nó tự nhiên không ít.

Thế nhưng đối với Tần Phong đã nắm được bí quyết mà nói, khu trừ toàn bộ hắc khí chẳng qua chỉ là vấn đề thời gian.

Mà khi tia hắc khí cuối cùng trong cơ thể Kim Sí Đại Bằng tiêu tán, nó rốt cuộc cũng mở miệng nói tiếng người, phát ra thanh âm khàn khàn: “Cám ơn ngươi, tiểu tử nhân tộc.”

“Hả? Kim Mao Điểu, ngươi có thể nói chuyện rồi? Chẳng lẽ lúc trước thật sự là thân bất do kỷ?” Phó Nhược Vân kinh ngạc nói, sau đó lại nhìn Tần Phong với vẻ đầy ẩn ý.

Thủ đoạn có thể ăn mòn yêu thú thất chuyển kiếp lực, nhất

định không phải tầm thường, nhưng trên người tiểu tử này lại không cảm nhận được chút nào ba động của cường giả, vậy mà thật sự có thể khu trừ hắc khí kia?

Trong lòng Phó Nhược Vân, ý nghĩ Tần Phong là con trai của Bắc Quỷ Thủ càng thêm kiên định.

Dù sao tục ngữ nói rất hay, hổ phụ không sinh khuyển tử.

Tần Phong gật đầu, trực tiếp hỏi: "Có thể nói cho ta biết trước khi ngươi bị ăn mòn, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không?"

Kim Sí Đại Bằng trầm ngâm một lát, sau đó đem đầu đuôi câu chuyện kể lại một cách chân thật.

Nó thân là yêu thú cường đại nhất của Cuồng Phong Nhai, tự nhiên cũng phải giống như Bạch Vô Địch che chở một phương.

Kết quả đám người đeo mặt quỷ kia chính là mượn điểm này, thông qua việc biến thành yêu thú thủ hạ của nó, thừa cơ tiếp cận nó, đánh hắc khí vào trong cơ thể nó.

Sau đó, nó liền mất đi ý thức, bị bản năng bạo ngược khống chế.

"Chẳng lẽ ngươi không nhìn thấu ảo ảnh của nó?" Phó Nhược Vân hiếu kỳ nói.

"Kỳ thật nói là ảo ảnh cũng không chính xác, bởi vì khí tức huyết nhục của đối phương so với ta quen biết trước kia cũng không khác biệt.

Nhưng hiện tại nhớ lại, mới phát hiện, tên kia dường như thiếu đi một ít sinh cơ, giống như là xác chết di động.

Có lẽ, trong đám địch nhân, có người tồn tại có thể thao túng thi thể."

Thao túng thi thể, chẳng lẽ là Thi Khôi Đạo?

Tần Phong nghĩ đến Tấn Dương thành thành chủ phủ lúc trước, người bên trong sau khi bị người đeo mặt quỷ giết chết, vẫn như thường ngày mà hành động.

Bất quá hiện tại nắm giữ tin tức quá ít, hắn cũng chỉ có thể đưa ra một ít suy đoán mà thôi.

"Ta đã khôi phục bình thường, còn không mau giải trừ kình khí của ngươi?" Kim Sí Đại Bằng nhìn về phía Phó Nhược Vân, trầm giọng nói.

Nó bị đối phương đánh trọng thương, hiện tại lại bị kình khí của nàng áp chế, trên người giống như đè nặng một ngọn núi, đừng nói có bao nhiêu khó chịu.

Phó Nhược Vân nhướng mày, tay phải khẽ vung, kình áp trong nháy mắt tiêu tán: "Thế nào, có muốn suy nghĩ lại chuyện làm tọa kỵ của ta không?

Đừng trở về Cuồng Phong Nhai nữa, dù sao ở đó ngươi cũng không tìm được cơ hội đột phá.

Ở lại bên ta, có lẽ còn có cơ hội."

Tọa kỵ sao… Tần Phong nhìn Kim Sí Đại Bằng oai hùng trước mặt, tưởng tượng đến cảnh tượng đứng trên đỉnh đầu nó, du ngoạn thương khung, một cỗ hào khí dâng lên.

Tu tiên thế giới, ai mà không muốn có một con tọa kỵ ngầu lòi chứ?

Hắn đã từng cũng ảo tưởng, có lẽ có một ngày, sau khi thực lực cường đại, có thể thu phục một con rồng, trở thành long kỵ sĩ, một ngày đi ngàn dặm.

Nói theo một cách nào đó, mục tiêu này quả thật đã thực hiện, chỉ là, không giống với ý định ban đầu của hắn… Tần Phong nghiêng người, liếc nhìn Thương Phi Lan.

“Sao vậy?” Thương Phi Lan cảm nhận được ánh mắt, hiếu kỳ hỏi.

“Không… Không có gì.” Tần Phong lúng túng dời ánh mắt đi.

Kim Sí Đại Bằng đáp: “Chúng ta Đại Bằng nhất tộc, trời sinh đã là vương giả trên không trung, bá chủ trong yêu thú, khát vọng tự do, sao có thể chịu thua kém người khác?

Hơn nữa, chuyện đột phá cảnh giới ta so với ai khác đều rõ ràng hơn.

Không thể tiến thêm bước nữa, chỉ là bởi vì gông cùm của thiên địa này.

Ta vẫn luôn ở trên đỉnh Cuồng Phong Nhai, mỗi ngày đều bay thẳng lên, xông thẳng lên trời cao, chính là vì tìm kiếm cơ hội đột phá mong manh bên ngoài thiên địa.”

Nói đến đây, Kim Sí Đại Bằng bỗng nhiên phát ra một tiếng kinh nghi.

Theo mặt đất chấn động, nó trực tiếp đứng thẳng người, xem xét bản thân.

Mọi người kinh ngạc phát hiện, Kim Sí Đại Bằng vốn vết thương chồng chất, vậy mà lại đang khôi phục với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Tuy yêu thú thực lực cường đại, năng lực khôi phục kinh người, nhưng cũng không thể nào khoa trương như vậy.

Sở dĩ có chuyện như vậy xảy ra, nhất định là thân thể Đại

Bằng, đang phát sinh biến hóa nào đó.

Mọi người chỉ thấy, khí tức quanh thân Kim Sí Đại Bằng cuồn cuộn, cuồng phong nổi lên, lông chim màu vàng kim óng ánh.

Phó Nhược Vân dường như đoán được điều gì, thần sắc cổ quái nói: “Đây là dấu hiệu đột phá?”

Nhưng nàng ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, không có dị biến nào phát sinh, liền bỏ đi suy nghĩ hoang đường này.

Dù sao tam phẩm cùng thất chuyển kiếp lực về sau, mỗi lần đột phá, đều sẽ nghênh đón Thiên Kiếp khủng bố.

Hơn nữa, một lần so với một lần mãnh liệt hơn.

Không có Thiên Kiếp xuất hiện, liền chứng minh tuyệt đối không có khả năng đột phá.

Chương 523: Bất đắc dĩ, ai nguyện khuất phục người khác

Sự thật cũng đúng như Phó Nhược Vân dự đoán, sự biến đổi cơ thể của Kim Sí Đại Bằng không kéo dài bao lâu, rất nhanh đã trở lại bình thường.

Chỉ là thương thế của nó đã hồi phục được phần lớn, hơn nữa Kim Vũ trên người cũng trở nên rực rỡ hơn.

"Sao có thể như vậy? Vừa rồi ta lại cảm nhận được một tia khí tức kỳ dị trong cơ thể.

Mà tia khí tức đó, khiến cho bình cảnh mấy chục năm không động của ta, có một tia động tĩnh!"

Tổ tiên Đại Bằng từng bước vào cảnh giới bát chuyển kiếp lực đã để lại lời dặn, muốn đột phá xiềng xích thiên địa, không gì khác ngoài hai cách, một là hấp thu lượng lớn linh khí giữa trời đất, phá vỡ bình cảnh của bản thân.

Thứ hai, chính là tìm kiếm siêu việt bên ngoài thiên địa, kim quang hư vô mờ mịt kia.

Cách thứ nhất, Kim Sí Đại Bằng cũng đã từng thử qua, có thể mượn nhờ linh khí đạt tới đỉnh phong thất chuyển kiếp lực đã là cực hạn, muốn tiến thêm một bước, lại không còn khả năng.

Còn về cách thứ hai này, chính là nó như ngày hôm nay, ngày qua ngày, năm này qua năm khác không ngừng thử nghiệm.

Thế nhưng kim quang thần dị kia, nó lại từ đầu đến cuối đều chưa từng thấy qua.

Nó thậm chí có lúc hoài nghi lời dặn dò của tổ tiên là thật hay giả, cho đến hôm nay, khí tức kỳ dị trong cơ thể, lại khiến cho bình cảnh của nó xuất hiện

"Là kim quang đó, tia khí tức kỳ dị này, nhất định là kim quang mà tổ tiên đã từng nhắc tới!" Kim Sí Đại Bằng vỗ cánh cao giọng nói.

Thế nhưng sau khi hưng phấn, nó lại rơi vào nghi hoặc, vô duyên vô cớ, tia khí tức kỳ dị này từ đâu mà đến?

Đột nhiên, nó giống như nghĩ tới điều gì, thẳng thừng nhìn về phía Tần Phong: "Tiểu tử nhân tộc, ngươi có phải biết điều gì đó không?"

Nếu nói lúc đầu Tần Phong còn là sờ không được đầu óc, nhưng sau khi nghe được hai chữ kim quang, hắn liền đủ để xác định, thứ mà đối phương nói tới nhất định là Thượng Cổ Thần Tức!

Dù sao, Hiên tiền bối trước đó đã nói, Thượng Cổ Thần Tức này có thể giúp Thần Vũ võ phu cùng yêu thú, đột phá xiềng xích tam phẩm cùng thất chuyển kiếp lực.

"Nếu ta đoán không lầm, ngươi nói hẳn là cái này." Tần Phong sau một phen suy tư cẩn thận, vẫn là đem một tia Thượng Cổ Thần Tức dẫn dắt ra ngoài.

Liễu Kiếm Ly nhìn thấy kim quang chói mắt kia, như có điều suy nghĩ.

Thương Phi Lan cũng theo bản năng muốn tiếp cận kim quang kia, nàng phảng phất ở trên kim quang đó, cảm nhận được một cỗ lực lượng cuồn cuộn.

Kim Sí Đại Bằng nhìn thấy kim quang kia, liền không thể dời mắt.

Phó Nhược Vân thần sắc kinh ngạc, nàng vạn vạn không ngờ, trên người Tần Phong lại có thứ hiếm có như vậy.

Còn về phía Tiểu Bạch cùng Bạch Tiểu Mao, cũng theo bản năng bị kim quang kia hấp dẫn.

"Đưa nó cho ta!" Kim Sí Đại Bằng khí thế dâng trào, muốn đem Thư�ợng Cổ Thần Tức chiếm làm của riêng.

Thế nhưng khiến cho nó thất vọng chính là, một tia kim quang kia phảng phất mọc trên người Tần Phong, căn bản không hề lay động!

Tần Phong lộ vẻ không vui: "Ta đã giúp ngươi khu trừ hắc khí trong cơ thể, ngươi chính là dùng cách này để báo đáp ta sao?"

Đại Bằng nghe vậy, đầu rụt lại, nó đã sống thật lâu năm tháng, cũng dừng lại ở đỉnh phong thất chuyển kiếp lực quá lâu thời gian, cho nên nhìn thấy hy vọng đột phá, mới có thể như vậy thất thố.

Bình tĩnh lại sau, nó cũng chủ động thừa nhận sai lầm của mình, đồng thời khẩn cầu Tần Phong đem Thượng Cổ Thần Tức cho nó, nó nguyện ý trả bất cứ giá nào.

Tần Phong lắc đầu: "Xin lỗi, Thượng Cổ Thần Tức này cùng Thần Hải của ta dung hợp làm một thể, ta tạm thời còn chưa biết cách nào đem nó chuyển cho người khác.

Khí tức còn sót lại trong cơ thể ngươi, có lẽ là ta dùng Chính Khí giúp ngươi khu trừ hắc khí lúc lưu lại, số lượng đó có thể nói là vi hồ kỳ vi.

Đương nhiên, quan trọng nhất chính là, Thượng Cổ Thần Tức đối với hai vị nương tử của ta cũng có tác dụng rất lớn, ta không thể nào đem nó cho người khác."

Liễu Kiếm Ly cùng Thương Phi Lan nghe vậy, đồng thời nhìn

lại, trong mắt tràn đầy nhu tình.

Kim Sí Đại Bằng tâm tư trăm chuyển, chẳng qua chỉ là một chút khí tức còn sót lại, liền khiến cho bình cảnh của nó nhúc nhích nếu như mỗi ngày đều để tiểu tử nhân tộc này, dùng khí tức tẩy lễ toàn thân, có phải hay không liền có thể nghênh đón ngày đột phá kia?

Nghĩ đến đây, Kim Sí Đại Bằng do dự sau một lúc lâu, trong mắt xẹt qua một tia quả quyết, nó ho khan một tiếng hỏi: "Tiểu tử nhân tộc, không biết ngươi có nguyện ý hay không thu nhận ta vì ngươi hiệu lực?"

Lời này vừa nói ra, mọi người đều lộ ra thần sắc kinh ngạc, Đại Bằng nhất tộc kiêu ngạo cỡ nào, hôm nay lại muốn chủ động khuất phục người khác?

Tần Phong sắc mặt cứng đờ, vừa rồi mới nói mình là Vương tộc trên không, bá chủ trong yêu thú, cả đời phóng đãng không kiềm chế yêu tự do, kết quả vừa nhìn thấy cơ hội đột phá, ngay cả mặt mũi cũng không cần?

Thật mẹ nó hiện thực a.....

Tần Phong khó xử nói: "Xin lỗi, cho dù như vậy, ta cũng không thể đem Thượng Cổ Thần Tức cho ngươi."

Kim Sí Đại Bằng vội vàng nói: "Không phải là trực tiếp muốn Thượng Cổ Thần Tức của ngươi, huống chi chính ngươi cũng đã nói, không biết cách nào đem nó chuyển cho người khác.

Ta chỉ hy vọng, ngươi về sau mỗi ngày, đều có thể dùng Chính Khí giúp ta dẫn dắt toàn thân một lần.

Có lẽ tích tiểu thành đại, ta cũng có thể đột phá xiềng xích thất chuyển kiếp lực."

"Cái này..." Tần Phong do dự, nói không động tâm là không có khả năng.

Điều này giống như mỗi ngày ngươi chỉ cần bỏ ra mười đồng, là có thể mua được một chiếc Lamborghini, đúng chuẩn chỉ có lời chứ không lỗ a.

Nếu như ra ngoài, có thể dùng một đầu Kim Sí Đại Bằng làm tọa kỵ, vậy sẽ là cỡ nào oai phong?

"Thế nhưng nhà ta ở Phụng Thiên Thành, ngươi nguyện ý rời khỏi Tây Vực sao?"

"Đại Bằng nhất tộc, xưa nay không có chỗ ở cố định, tùy phong mà bay, ta sở dĩ ở lại Cuồng Phong Nhai, cũng bất quá là bởi vì nơi đó địa thế cao mà thôi." Kim Sí Đại Bằng không để ý.

"Nhưng mà ngươi lớn như vậy, nếu như đến Phụng Thiên Thành, nhất định sẽ gây ra khủng hoảng.

Hơn nữa, đến Phụng Thiên Thành, ngươi muốn cư trú ở đâu?"

"Điểm này ngươi không cần lo lắng."

Lời nói rơi xuống, Kim Sí Đại Bằng toàn thân run lên, thân hình to lớn, bất quá trong nháy mắt, liền biến thành lớn nhỏ giống như chim ưng mà kiếp trước đã từng thấy.

Chỉ là con chim ưng này, toàn thân Kim Vũ, thoa nhìn uy phong lẫm liệt.

Tần Phong trừng lớn hai mắt, chỉ nghe Kim Sí Đại Bằng nói: "Thực lực đến cảnh giới như ta, cho dù không thể hóa thành hình người, cũng có thể tùy ý thay đổi lớn nhỏ của bản thân.

Ta bộ dạng này, đến Phụng Thiên Thành, hẳn là sẽ không gây ra rối loạn."

Vì đột phá bình cảnh thất chuyển kiếp lực, ngươi thật sự là rất cố gắng a..... Giờ khắc này Tần Phong, dường như có chút hiểu được những thanh niên trai tráng vì muốn ít phấn đấu hai mươi năm, mà thử thách quả cầu thép.

Bất đắc dĩ, ai nguyện khuất phục người khác.

Tần Phong tự nhiên cũng không còn giả vờ, mừng rỡ đồng ý đề nghị của Kim Sí Đại Bằng.

Phó Nhược Vân ở một bên thấy cảnh này, thần sắc vô cùng phức tạp, tọa kỵ mà nàng ngày đêm mong nhớ, bất quá trong nháy mắt, liền trở thành vật của người khác.

Đương nhiên, Kim Sí Đại Bằng tuy rằng nguyện ý vì Tần Phong hiệu lực, nhưng nó cũng có kiêu ngạo của chính mình, nó không thể nào vẫn luôn ở bên cạnh Tần Phong, giống như sủng vật.

Chính bởi vì như thế, nó liền từ trên người mình nhổ xuống một cái lông vũ, đồng thời nói: "Lông vũ này là lông đuôi trên người ta, cùng tâm ý của ta tương thông.

Lúc ngươi cần ta, chỉ cần đem khí thế rót vào trong đó, ta liền sẽ với tốc độ nhanh nhất xuất hiện bên cạnh ngươi.

Bất quá, trước khi đi theo ngươi, ta còn cần phải về Cuồng Phong Nhai xử lý một ít chuyện."

Tần Phong gật đầu, đáp ứng.

Kim Sí Đại Bằng không nói thêm gì nữa, hai cánh vỗ một cái, xông vào tầng mây.

Thân hình của nó cũng đột nhiên biến lớn, che khuất bầu trời, hướng phương hướng đông bắc bay đi.

Tần Phong nhìn lông đuôi màu vàng trong tay, trong lòng cảm

khái.

Ai có thể ngờ được, chuyến Tây Vực hành này, lại còn có thể có thu hoạch như vậy?

Chỉ tiếc, Kim Sí Đại Bằng cần phải tạm thời rời đi, nếu không hắn thật sự muốn đứng ở trên đỉnh đầu của nó, du ngoạn Thương khung.

Cảnh tượng đó, nhất định bức người vô cùng.....

Chương 524: Phó tiền bối, người và phụ thân ta...

Kim Sí Đại Bằng hóa thành một chấm đen trên nền trời, rồi biến mất khỏi tầm mắt.

Tần Phong tiếc nuối lắc đầu, nhưng cũng không quên mục đích chính khi đến Thôi Trạch Sơn lần này. Hắn nhìn sang nữ tử hào sảng bên cạnh, trầm giọng nói: "Phó tiền bối, tai ương Tây Vực lần này, e rằng còn vượt xa tưởng tượng của người."

Tiếp đó, hắn đem tất cả những gì mình biết chậm rãi kể ra.

Vị cường giả thần bí mang mặt nạ quỷ, yêu quỷ Ngao Nhân đáng sợ trong đêm Thần Thực, tàn hồn của những kẻ đã chết bỗng nhiên biến mất không dấu vết, còn có cả U Minh Quỷ Giới cùng sự phản bội của người Trảm Yêu Ti.

Phó Nhược Vân nghe vậy, sắc mặt càng lúc càng khó coi, nhất là khi nàng biết được Cung Độc, một trong ba vị Thần Tướng Tây Vực, cũng là kẻ đứng sau giật dây tất cả, đôi lông mày thanh tú nhíu chặt lại.

So với những âm mưu quỷ kế của kẻ địch, điều khiến nàng - người đã làm Tư Mệnh Tây Vực bao lâu nay - khó chấp nhận nhất chính là sự phản bội của bằng hữu năm xưa.

Đối với người Trảm Yêu Ti mà nói, thứ bọn họ không muốn dính máu nhất chính là máu của chiến hữu.

Nhưng sự đã đến nước này, cục diện như vậy đã không thể tránh khỏi.

"Cung Độc thân là Thần Tướng, vậy mà cũng đầu vào dưới trướng kẻ địch, sự xâm nhập nội bộ Trảm Yêu Ti, e rằng đã vượt ngoài tưởng tượng của ta. Nhưng chuyện này còn chưa thể công khai, nếu như khi tai ương Tây Vực bùng nổ, nội bộ Trảm Yêu Ti lại còn nghi kỵ lẫn nhau, chỉ thêm phần bất lợi." Phó Nhược Vân trầm giọng nói.

Tần Phong tán đồng gật đầu, tục ngữ có câu, muốn đánh kẻ khác trước tiên phải dẹp yên nội bộ, đại địch trước mắt, nội bộ tuyệt đối không thể dao động. Hơn nữa hắn tin tưởng, với thủ đoạn của Tư Mệnh, hẳn là biết nên xử lý tình huống trước mắt như thế nào.

Phó Nhược Vân thở ra một hơi: "Ít nhất những gì ngươi mang đến cũng không phải toàn là tin xấu, ta đã biết Bạch Vô Địch kia sẽ không dễ dàng bỏ mạng như vậy. Nàng ấy đến Phong Linh Sơn, triệu tập đám Yêu Vương dưới trướng, chắc chắn sẽ đoạt lại Long Mạch chi địa của mình. Mà Đồ Sơn Hồ tộc thân là một trong những yêu thú cường đại nhất Tây Vực, cũng bằng lòng góp một phần sức lực cho tai ương lần này, đối với Trảm Yêu Ti mà nói, cũng là chuyện tốt. Ta cần phải đến Thiên Thành gần nhất, bố trí lại phương án ứng phó tai ương. Các ngươi thì sao? Có muốn cùng ta đi không?"

Tần Phong lắc đầu: "Động tĩnh của hắc khí vẫn chưa rõ ràng, nếu như có thể xác định được nguồn gốc của hắc khí, nói không chừng có thể ngăn cản Ngao Nhân thức tỉnh. Hơn nữa Võ Hầu quân cùng Liệt tướng quân còn đang ở Quỳnh Vũ thành chờ ta, ta phải nhanh chóng tập hợp với bọn họ, báo cho bọn họ biết về tai ương Tây Vực lần này."

"Võ Hầu quân cùng Liệt Anh cũng đến Tây Vực?" Phó Nhược Vân nhướng mày.

Hai đội quân hùng mạnh nhất Phụng Thiên thành Đại Càn, thứ nhất chính là Thần Hầu Quân danh bất hư truyền, do Liễu Thiên

Lộc được xưng tụng là Quân Thần thống lĩnh, xuất chinh chưa từng một lần thất bại.

Thứ hai chính là Võ Hầu quân dũng mãnh vô song, mỗi một tướng sĩ đều thiện chiến dũng cảm.

Tuy rằng rất nhiều người sau lưng đều trêu chọc, nói Liệt Anh là kẻ thô lỗ không hiểu binh pháp, nhưng có lẽ ứng với câu nói, đường cùng gặp nhau kẻ dũng cảm thắng, sự dũng mãnh gặp trận tất thân chinh của Liệt Anh, cũng mang về cho hắn trận thắng này đến trận thắng khác.

Lần thiên tai này có Võ Hầu quân trợ trận, Phó Nhược Vân không khỏi thêm phần tự tin.

"Nếu như vậy, ta cũng không nói nhiều lời nữa, bản thân các ngươi cẩn thận."

Lúc sắp chia tay, Phó Nhược Vân lại nghĩ đến chuyện Bắc Quỷ Thủ, liền đem suy đoán của mình nói ra.

Tần Phong nghe vậy, trừng lớn hai mắt, Phó tiền bối đang nói hươu nói vượn cái gì vậy, lão cha hắn sao có thể là Bắc Quỷ Thủ trong truyền thuyết được?

Cho dù muốn nói đùa, cũng phải nói đùa cho giống một chút chứ.

Tên kia chuyên môn đào hố con trai như vậy, sao có thể là Quỷ Thủ đại nhân tiếng tăm lừng lẫy được?

Tuy rằng trước đây hắn cũng từng có suy đoán hoang đường như vậy, nhưng khi hắn tận mắt nhìn thấy lão cha và Bắc Quỷ Thủ cùng xuất hiện, thì nghi ngờ này liền tan thành mây khói.

Hắn thậm chí còn áy náy hồi lâu vì đã đem Bắc Quỷ Thủ so sánh với lão cha.

Dù sao hắn cảm thấy, đây là sự khinh nhờn sâu sắc đối với Quỷ Thủ đại nhân...

Liễu Kiếm Ly bên cạnh khẽ giật mình, Thương Phi Lan cũng không khỏi lộ ra vẻ mặt kỳ quái.

Danh tiếng Bắc Quỷ Thủ Nam Thiên Long, đối với người Đại Càn mà nói, có thể nói là như sấm bên tai.

Dựa vào những ngày tháng ở Tần phủ và tiếp xúc với lão cha phu quân, hai người bọn họ thật sự rất khó liên hệ hai người lại với nhau.

"Phó tiền bối chắc là suy nghĩ nhiều rồi, lão cha ta tuyệt đối không thể nào là Bắc Quỷ Thủ đại nhân trong truyền thuyết được. Trên người hắn, thậm chí ngay cả một chút kình khí lưu chuyển cũng không có, điểm này, nương tử có thể làm chứng." Tần Phong thề son sắt.

Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan đồng thời gật đầu, thực lực đến cảnh giới của bọn họ, muốn cảm nhận hơi thở trên người người khác, có thể nói là dễ như trở bàn tay.

Thế nhưng, Phó Nhược Vân lại lắc đầu nói: "Một gã Thần Vũ võ phu, nếu như đã đạt đến cảnh giới cực ý trong việc khống chế kình khí, hoàn toàn có thể làm đến mức thu phóng tự nhiên. Cho dù ngày thường giả trang thành người bình thường, cũng không ai có thể phát hiện ra."

Lời vừa dứt, Tần Phong ba người biến sắc, bởi vì cỗ kình khí cường đại trên người Phó Nhược Vân, chỉ trong nháy mắt, liền biến mất không còn một mảnh.

Đối phương lúc này, thoạt nhìn không khác gì một mỹ phụ bình thường!

Thậm chí ngay cả Song Đồng dị năng của Tần Phong, cũng

không cách nào nhìn thấy Chính Khí màu vàng bên trong cơ thể nàng.

Phó Nhược Vân không dây dưa thêm về vấn đề này, hiện tại Tây Vực đang ở trong tình thế nước sôi lửa bỏng, nàng cần phải nhanh chóng hạ lệnh cho mọi người trong Trảm Yêu Ti.

"Chuyện Bắc Quỷ Thủ, để sau hãy nói, sau khi giải quyết xong tai ương Tây Vực lần này, nếu có cơ hội, ta sẽ cùng ngươi trở về Phụng Thiên thành, tự mình xem thử lão cha ngươi một chút."

Sắc mặt Tần Phong có chút kỳ quái, lui một vạn bước mà nói, cho dù lão cha không đáng tin cậy kia, có một phần vạn khả năng thật sự là Bắc Quỷ Thủ trong truyền thuyết.

Chẳng lẽ Tửu Thần đại nhân thân là Tư Mệnh Tây Vực, lại muốn gặp lại hắn như vậy sao?

"Phó tiền bối, mạo muội hỏi một câu, người và phụ thân ta... không đúng, hắn là nên nói là và Quỷ Thủ đại nhân, trước kia đã xảy ra chuyện gì sao?"

Phó Nhược Vân nghe vậy, cũng không trả lời câu hỏi này, mà chỉ nhìn Tần Phong một cái đầy ẩn ý, sau đó thân hình lóe lên, biến mất khỏi tầm mắt mọi người.

Chỉ để lại cho Tần Phong một trận thanh phong và không gian tưởng tượng vô hạn...

Mấy người lại lên đường, men theo hắc khí hướng về phía Quỳnh Vũ thành mà đi.

Trên đường đi, tất cả mọi người đều im lặng một cách khó hiểu.

Suy đoán của Phó tiền bối về thân phận Bắc Quỷ Thủ, đối với nhóm người Tần Phong mà nói, thật sự là quá mức chấn động, bọn

họ cần phải có thời gian để tiêu hóa.

Tần Phong lại nhớ đến lúc trước, hình ảnh lão cha và Bắc Quỷ Thủ cùng xuất hiện.

Lúc đó hắn còn chưa cảm thấy có gì khác thường, nhưng khi hạt giống nghi ngờ một lần nữa nảy mầm trong lòng, lại vô cớ cảm thấy có chút kỳ quái.

Thứ nhất, Bắc Quỷ Thủ rời khỏi Bắc Vực đi đến Nam Vực, vốn là vì muốn ẩn danh.

Mỗi lần Quỷ Thủ xuất hiện, đều là vì ứng phó với nguy cơ, có thể nói là bất đắc dĩ mới phải ra tay.

Mà trong ngày thường, căn bản không có ai phát hiện ra tung tích của Quỷ Thủ đại nhân.

Thế nhưng, khoảnh khắc lão cha và Bắc Quỷ Thủ cùng xuất hiện, Tấn Dương thành rõ ràng là một mảnh tường hòa.

Quỷ Thủ đại nhân lại phô trương như vậy, hiện thân trên không trung là vì nguyên nhân gì?

Bộ dạng kia, giống như là cố ý làm cho hắn xem vậy.

Thứ hai, Quỷ Thủ đại nhân xưa nay đều dùng mặt nạ che mặt, không ai từng nhìn thấy dung nhan thật của hắn.

Nói cách khác, hoàn toàn có thể có người đeo mặt nạ giả mạo Quỷ Thủ, ai có thể phát hiện ra?

Thêm nữa, Phó tiền bối đã nói, nàng từng nhìn thấy dung mạo dưới lớp mặt nạ của Quỷ Thủ, và rất giống với lão cha hắn.

Tất cả những dấu hiệu này kết hợp lại với nhau... một đáp án hoang đường, dường như đã sắp sửa hiện ra.

"Tên kia chuyên môn đào hố con trai như vậy, chẳng lẽ thật sự là Bắc Quỷ Thủ?!"

Chương 525: Thi Sơn Đi Qua, Vạn Vật Không Còn

Tần Phong thần sắc phức tạp, loại cảm giác này giống như là, ngươi vốn tưởng rằng mình là một tên nhà nghèo, nhìn người khác dựa hơi cha mà một bước lên mây, bản thân chỉ có thể âm thầm phấn đấu.

Mà khi ngươi vừa mới có chút khởi sắc, lão cha lại đột nhiên đi đến trước mặt ngươi, nói cho ngươi biết, kỳ thật ngươi cũng là một tên phú nhị đại, hai mươi năm qua, bất quá đều là đang mài giũa ngươi mà thôi.

Đây là loại chuyện chó má gì chứ?

Nhưng Tần Phong cũng có chút nghi hoặc, nếu lão cha thật sự là Bắc Quỷ Thủ, thân là Thần Vũ võ phu tập đại thành giả.

Vì sao không sớm một chút đối với hắn và nhị đệ tiến hành dạy dỗ?

Như vậy, hắn và nhị đệ chẳng phải sớm có thể hóa rồng bay lên trời sao?

Ngoài việc không lý giải được ra, càng làm cho Tần Phong tâm ngứa ngáy khó nhịn, chính là Phó Nhược Vân không nói một lời rời đi, khiến cho bát quái chi tâm của hắn bùng cháy.

Hóng hớt hít drama lại hít trúng lão cha của mình, quả thực là một loại trải nghiệm kỳ diệu.

Đặc biệt đối phương còn là Đại Càn nhất vực Tư Mệnh, thực lực kinh người, thân cư cao vị, tướng mạo dáng người cũng cực kỳ

xuất chúng.

Đổi vị trí suy nghĩ một chút, nếu như mình và Tửu Thần đại nhân cùng chung một thời đại, không động tâm là không có khả năng.

Nếu lão cha thật sự là Bắc Quỷ Thủ, lúc trước có phải là đã phạm sai lầm rồi hay không... Tần Phong thần sắc biến ảo, sau đó lắc lắc đầu, đem những suy nghĩ này tạm thời gạt sang một bên.

Thân phận thật sự của lão cha, có thể trở về Phụng Thiên Thành sau đó lại đi thăm dò.

Dù sao hiện tại việc cấp bách, vẫn là giải quyết tai họa Tây Vực.

Hắn cũng không hy vọng, hình ảnh nhìn thấy trong Chiếu Thiên Thạch, thật sự xuất hiện trong hiện thực.

Cái kia đối với nhân tộc, đối với Tây Vực bách tính mà nói, có lẽ sẽ trở thành tai họa ngập đầu.

Ai có thể biết được, trong U Minh Quỷ Giới, rốt cuộc sẽ có tồn tại như thế nào xuất hiện?

...

Hai ngày thời gian vội vàng trôi qua, các phương thế lực đều đang tranh thủ từng giây từng phút.

Tây Vực Tư Mệnh Phó Nhược Vân tìm được Thiên Thành gần nhất, đem tin tức Cung Độc phản bội âm thầm truyền cho người mà nàng tin tưởng nhất.

Mà những nơi Long Mạch bị Cung Độc đoạt lại, cũng phái đi Tam Thập Lục Tinh và một đám người Hồng Liên Trảm Yêu Ti canh giữ, để đề phòng Tây Vực yêu quỷ xâm chiếm.

Bạch Vô Địch mang theo Mặc Tam Di trở về Phong Linh sơn, một lần nữa tập hợp thủ hạ yêu vương trung thành.

Sau đó dẫn dắt bọn chúng quét sạch đám yêu thú phản bội, nhanh chóng đem một số nơi Long Mạch đoạt lại.

Tin tức Bạch Vô Địch chưa chết, cũng ở dưới sự thúc đẩy của Trảm Yêu Ti, nhanh chóng truyền bá khắp Tây Vực.

Nàng ở Tây Vực uy danh hiển hách, thực lực càng là có thể so sánh với Tây Vực Tư Mệnh.

Yêu quỷ chưa bị hắc khí xâm chiếm ý thức, tự biết không địch lại, liền từ bỏ ý định tiếp tục tranh đoạt Long Mạch.

Mà có Bạch Vô Địch tồn tại, bằng vào thực lực tuyệt đối trấn áp, càng làm cho đại đa số yêu quỷ kiêng kỵ.

Giết chóc không cần thiết giảm bớt, tàn hồn có thể dung nhập vào đại địa tự nhiên cũng là số lượng giảm mạnh...

Ở một bên khác, nam tử trung niên mặc áo đen, nhìn bốn phía đại địa bị hắc viêm thiêu đốt, không khỏi thở dài một tiếng.

Hắn chính là một trong ba vị thần tướng Tây Vực, được thế nhân xưng là Quỷ Ảnh - An Minh Tri.

Trăm dặm đất, không một ngọn cỏ, khắp nơi hoang tàn, đều là bởi vì viêm ma thực lực cường đại ra tay tạo thành.

Đối phương thực lực cường đại, An Minh Tri cũng phải hao phí nửa ngày công phu, mới có thể đem nó chém giết.

Cường đại như viêm ma xuất thế, lẽ ra phải có thần tướng phụ trách khu vực này lập tức đi tiêu diệt.

Thế nhưng Cung Độc phụ trách khu vực này lại thủy chung không xuất hiện, ngược lại vẫn luôn chờ đến khi hắn tự mình đến,

mới có thể giải quyết.

An Minh Tri nghĩ đến hai ngày trước, tin tức từ Tây Vực Tư Mệnh đại nhân nơi đó nhận được, lông mày nhíu lại.

Cung Độc phản bội tựa hồ đã là chuyện chắc chắn, trong ánh mắt của hắn vừa có phẫn nộ, lại có bi thương.

Cùng là thần tướng, bọn họ cũng từng cùng nhau uống rượu ngắm trăng, thỏa thích trò chuyện về nhân sinh.

Nhưng lần sau gặp lại, có lẽ sẽ phải binh đao tương hướng.

An Minh Tri đi đến trước thi thể viêm ma, hắc viêm trên người đối phương vẫn chưa dập tắt.

Tay phải bao trùm âm khí, ấn lên thi thể của nó, hắc ảnh trên mặt đất bắt đầu dâng trào.

Như sóng lớn cuồn cuộn, đem hắc viêm trên trăm dặm đất thôn phệ gần hết.

Làm xong tất cả, An Minh Tri cảm nhận được cái gì đó, xoay người nhìn lại, in vào trong mắt chính là bóng dáng Cung Độc.

"Xin lỗi, viêm ma xuất hiện ở khu vực ta phụ trách, đáng lẽ phải do ta đi thảo phạt.

Nhưng mà những nơi khác, cũng có yêu quỷ cường đại quấy phá, ta vẫn luôn không thể phân thân." Cung Độc áy náy nói.

An Minh Tri im lặng không nói, một lúc lâu sau mới lạnh lùng đáp lại: "Ngươi hẳn là biết ta tu hành chính là Bách Quỷ đạo thống."

Cung Độc khẽ giật mình, nhíu mày: "Ta tự nhiên là biết, ngươi nói lời này là có ý gì?"

"Võ phu không am hiểu tu hành thần hồn, mà Bách Quỷ cùng Văn Thánh Đạo Giả lại là cao thủ trong số đó.

Ngươi chẳng lẽ cho rằng, một cỗ kình khí ngưng tụ thành phân thân, có thể gạt được cảm giác của ta sao?"

Lời nói rơi xuống, hắc ảnh trên mặt đất, đột nhiên lao ra một cái lợi trảo, đem thân thể Cung Độc xuyên thủng.

Cung Độc cúi đầu nhìn thoáng qua, mặt không chút thay đổi nói: "Bị bại lộ sớm hơn so với dự kiến, thôi vậy."

Nhìn thân thể đối phương chậm rãi tiêu tán, An Minh Tri lưu lại một câu nói như vậy: "Lần sau gặp lại, ta sẽ lấy mạng ngươi."

"Vậy ta... Chờ mong."

...

Quỳnh Vũ thành, đại địa bỗng nhiên chấn động.

Có chút bách tính còn đang hiếu kỳ xảy ra chuyện gì, đại đa số bách tính lại là thần sắc như thường, tự mình bận rộn.

Cho dù có người bởi vì động đất mà ngã xuống, cũng giống như không có việc gì, lần nữa đứng lên, tiếp tục đi đường.

Bộ dáng kia thật sự là quỷ dị đến cực điểm.

Trong bóng tối, Cung Độc chậm rãi bước ra: "Xem ra, Tây Vực Tư Mệnh bên kia đã biết chuyện ta phản bội, sớm hơn so với dự kiến rất nhiều.

Bên ngươi là chuyện gì xảy ra, tên kia vì sao đột nhiên nổi giận?"

Hắn trong miệng nói, tự nhiên chính là Ngao Nhân.

Vẫn còn duy trì dẫn hồn trận Quỷ Phật, trầm giọng nói: "Mấy ngày nay dẫn hồn trận thu nạp tàn hồn số lượng giảm mạnh, vốn dĩ Ngao Nhân có thể trong vòng ba ngày thức tỉnh, như vậy, lại phải phí thêm một ít thời gian."

"Bạch Vô Địch lần nữa trở về, thân phận của ta bị bại lộ, yêu quỷ chém giết giảm bớt, tàn hồn số lượng giảm mạnh.

Tựa hồ là có người, đã nhận ra kế hoạch của chúng ta, đang ứng phó.

Hơn nữa Long Mạch chi địa đã bị Bạch Vô Địch và Trảm Yêu Ti thu hồi toàn bộ, may mắn chính là, tên họ Thẩm kia đã âm thầm bố trí xong trận pháp dung luyện long linh, chỉ cần chờ đến ngày Ngao Nhân thức tỉnh." Cung Độc nói.

Ba cái đầu của Quỷ Phật lộ ra vẻ giận dữ, nghiến răng nghiến lợi: "Đáng tiếc ta cần phải duy trì dẫn hồn trận, nếu không ta nhất định phải tính toán xem là ai phá hỏng kế hoạch, sau đó đem nó bắt lấy, lột da rút gân!"

"Lời vô ích không cần phải nói, may mà chúng ta còn có hậu chiêu, cũng đến lúc để Thiên Khôi ra tay rồi."

...

Trong dãy núi đổ nát, thi thể yêu quỷ phát ra mùi hôi thối và mùi máu tanh nồng nặc, một mảnh tĩnh mịch.

Phân thân của Thiên Khôi hiện ra khắp nơi, nhìn khắp nơi thi thể, trong con ngươi dưới mặt nạ quỷ, xẹt qua một tia tinh quang.

Hắn đem hai tay ấn trên mặt đất, huyết nhục toàn thân tựa hồ sống lại, không ngừng dung nhập vào trong lòng đất.

Mà một màn khủng bố cũng theo đó xuất hiện, những yêu quỷ kia đã sớm chết không thể chết thêm, vậy mà lại lắc lư thân thể

tàn phế, nhao nhao đứng lên!

"Đi thôn phệ huyết nhục đi, nơi nào người nhiều, liền đi nơi đó."

Vô số Thiên Khôi, đều nói ra những lời giống nhau.

Thi Sơn đi qua, vạn vật không còn...

Chương 526: Thi Sơn xâm thành

Tần Phong đã tìm thấy nhiều tuyến đường của hắc khí. Trên đường đi, hắn cùng hai nàng cũng đã giải quyết nhiều tai họa do quỷ quái gây ra, cứu sống vô số mạng người.

Ghi lại những tuyến đường đó, hắn cũng nắm rõ sơ bộ trận pháp mà hắc khí vận chuyển.

Dùng cành cây vẽ vài đường trên mặt đất, dựa theo hướng kéo dài của những luồng hắc khí, có thể tìm ra điểm giao nhau của chúng.

Mà nơi đó chắc chắn là nguồn gốc tụ tập của hắc khí!

Nhưng khi Tần Phong đối chiếu với bản đồ Tây Vực trong đầu, hắn bỗng nhiên phát hiện, nơi hắc khí tụ tập, lại chính là Quỳnh Vũ thành mà mọi người từng ở lúc đầu!

Trong nháy mắt, Tần Phong nghĩ đến rất nhiều chuyện.

Vì sao trong quan tinh thuật lại thấy Quỷ Phật xuất hiện trong Quỳnh Vũ thành, vì sao hắn lại cảm thấy bách tính trong thành vô cùng kỳ quái.

Lúc này nhớ lại, chẳng phải dáng vẻ của những bách tính đó giống như rối gỗ bị điều khiển sao?

Nếu Ngao Nhân thật sự ở trong Quỳnh Vũ thành, vậy bách tính trong thành, sợ là đã sớm bị người ta khống chế, hoặc là hồn phi phách tán...

“Phải nói chuyện này cho Tư Mệnh Phó tiền bối mới được, hy vọng trước khi quay về, Võ Hầu quân và Liệt tướng quân bên kia sẽ không xảy ra chuyện gì.” Tần Phong chau mày, lẩm bẩm tự nói.

Đúng lúc này, Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan dường như cảm nhận được điều gì đó, đồng thời nhìn về hướng bắc, lông mày hơi nhíu lại.

Tần Phong thấy vậy, hiếu kỳ hỏi: “Sao vậy?”

Liễu Kiếm Ly nhẹ giọng nói: “Nơi đó có dao động mạnh mẽ.”

Thương Phi Lan cũng nói: “Có mùi máu tanh và xác chết ghê tởm.”

Tần Phong sửng sốt, nhìn theo hướng hai nàng đang nhìn.

Theo bản đồ Tây Vực trong đầu hắn, hướng đó, hẳn là thành trì của nhân tộc, Huệ Lâm thành.

...

Trảm yêu nhân và binh sĩ trấn giữ Huệ Lâm thành, chưa từng thấy cảnh tượng ngày tận thế nào như vậy.

Đứng trên cổng thành, nhìn ra xa, vô số yêu quỷ đang bao vây phía dưới.

Không có tiếng gầm rú rung trời, cũng không có tiếng gào thét phẫn nộ.

Cơ thể của những yêu quỷ đó đều đã mục nát, máu trên người đã khô cạn từ lâu.

Dáng vẻ của chúng, rõ ràng là đã chết từ rất lâu rồi.

Nhưng chính là một đám thi thể như vậy, lúc này lại đang tấn công Huệ Lâm thành.

Đám yêu quỷ này không sợ chết, nói chính xác hơn, là căn bản không thể giết chết, bởi vì chúng vốn dĩ là thi thể.

Đao kiếm lướt qua người chúng, cho dù là chém bay đầu của chúng, chúng vẫn có thể vung móng vuốt, xuyên thủng thân thể của nhân tộc, hoặc là dùng thân thể to lớn của mình, trực tiếp đụng cho binh sĩ tan xương nát thịt!

Đây là một cuộc chiến chắc chắn không thể chiến thắng, nhưng vì bách tính trong thành, vì người thân của mình.

Không một trảm yêu nhân hay binh sĩ nào lùi bước, tất cả đều kiên trì trấn giữ cổng thành, dùng ý chí và thân thể chặn đứng cổng thành.

Dùng sự hy sinh của bản thân, ngăn cản bước tiến của yêu quỷ.

Cho dù tan xương nát thịt!

Cho dù chỉ có thể trì hoãn thêm một chút thời gian!

Ầm ầm!

Tiếng va chạm vào cổng thành và tường thành vang lên không ngớt, vết nứt giống như mạng nhện lan tràn khắp nơi.

Lực lượng trấn giữ, trước sự chênh lệch tuyệt đối về thực lực, rất nhanh đã hy sinh một nửa.

Mỗi người bọn họ đều rất rõ ràng, cho dù phòng ngự kiên cố đến đâu, cũng không thể chống đỡ nổi thế công như vậy.

Nếu như không có ai đến tiếp viện, thành phá người vong, sẽ là kết cục đã định.

Phụ nữ và trẻ em trong thành nghe thấy động tĩnh bên ngoài, nghe thấy tiếng gầm rú của trảm yêu nhân và binh sĩ, ôm con cái

của mình co r�úm trong góc, run rẩy không thôi.

Binh sĩ chống đỡ cổng thành gào thét đến khản cả giọng: “Tiếp viện đâu? Tiếp viện khi nào mới đến!”

“Từ đây đến Thiên Thành gần nhất, một đi một về ít nhất cũng phải mất nửa canh giờ!” Một người gằn giọng nói, tiếp theo đó là một tiếng kêu thảm thiết.

Móng vuốt sắc nhọn đâm thủng cổng thành, bóp nát đầu hắn.

Máu não bắn tung tóe lên người những người xung quanh, mỗi người đều run lên.

Họ nhìn ra bên ngoài từ lỗ thủng trên cổng thành, con yêu thú khổng lồ với khuôn mặt đã mục nát, dùng đôi mắt trống rỗng quét qua bên trong.

Nỗi sợ hãi và tuyệt vọng giống như bệnh dịch, lan tràn trong lòng mỗi người.

Ầm!

Cổng thành vỡ vụn, một mảnh hỗn độn.

Vô số thi thể yêu quỷ tràn vào, cánh cổng thành cao lớn ngày xưa, lúc này nhìn lại, lại có vẻ vô cùng chật chội!

Tiếng kêu thảm thiết vang lên liên tục.

Trảm yêu nhân trên cổng thành thấy cảnh này, vội vàng kêu lên: “Tư Chính đại nhân đâu rồi? Cổng thành không giữ được nữa!”

Đối với bọn họ, Tư Chính là Hồng Liên trảm yêu nhân, là chiến lực cao nhất trong thành, cũng là cọng rơm cứu mạng cuối cùng của bọn họ.

Tuy nhiên, khi Thi Sơn tụ tập bên ngoài thành, Tư Chính đã xông ra giết địch, đến nay vẫn chưa thấy bóng đâu.

Đột nhiên, có một vật từ trên cao rơi xuống, rơi xuống bên chân mọi người.

Một đám người nhìn theo tiếng động, đầu óc như ngừng hoạt động, chút hy vọng duy nhất trong mắt cũng dần tan biến, mất đi tia sáng cuối cùng.

Đó là… đầu của Tư Chính đại nhân.

Họ mơ hồ nhìn thấy, trong mắt Tư Chính đại nhân, là nỗi sợ hãi và tuyệt vọng không thể tin được.

Ngẩng đầu nhìn lên cao, một bóng người lơ lửng giữa không trung.

Đeo mặt nạ quỷ, khoác áo choàng dài màu đen đỏ xen kẽ, người đến không ai khác chính là Thiên Khôi!

Hắn cúi đầu nhìn xuống, thu trọn cả Huệ Lâm thành vào trong mắt, lẩm bẩm: “Nếu sớm để ta làm như vậy, thì cũng không cần lãng phí nhiều thời gian như vậy.”

Binh sĩ và trảm yêu nhân trong thành thấy cảnh này, sợ hãi đến mức ngã ngồi trên mặt đất, hồn bay phách lạc.

Bọn họ biết, bọn họ không thể ngăn cản cho đến khi tiếp viện đến.

Nhưng đúng lúc này, một đạo kiếm quang, mang theo uy thế vô địch, từ chân trời bay tới.

Thiên Khôi cảm nhận được điều gì đó, vội vàng quay đầu nhìn lại, nhưng tốc độ của đạo kiếm quang kia quá nhanh, chỉ trong nháy mắt, đã chém thân thể hắn thành hai nửa, hóa thành bùn đen

tiêu tán!

Đây rõ ràng là một phân thân!

Biến cố bất ngờ khiến mọi người trên tường thành đều ngây người.

Có người dường như nghĩ đến điều gì đó, kích động nói: "Chẳng lẽ là tiếp viện đến rồi?"

Vừa dứt lời, hai bóng người đáp xuống tường thành.

Họ quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một nữ tử xinh đẹp mặc trang phục màu xanh đen, và một công tử tuấn tú mặc y phục màu đen.

Mà sau lưng công tử tuấn tú, còn có một tiểu cô nương phấn điêu ngọc trác đang nằm úp sấp, trên vai tiểu cô nương có một con mèo nhỏ đang ngồi?

Khi các trảm yêu nhân và binh sĩ còn đang kinh ngạc, bên tai lại vang lên tiếng kiếm minh thanh thúy.

Mọi người nhìn theo tiếng động, sau đó trừng lớn hai mắt.

Trên bầu trời cao, một bóng hình trắng như tuyết, tay cầm trường kiếm như nước chảy, tùy ý vung lên.

Trên mặt đất bên ngoài tường thành, liền bị chém ra một khe rãnh rộng ít nhất mười trượng, chặn đứng vô số yêu quỷ bên ngoài.

Nơi khe rãnh, vô số thi thể yêu quỷ bị kiếm khí chém thành hai nửa, áp lực ở cổng thành lập tức giảm bớt.

Dù sao những yêu quỷ này đã chết từ lâu, không còn linh trí, chỉ còn lại bản năng giết chóc, chúng căn bản không biết nhảy qua khe rãnh như thế nào.

Nhưng cảnh tượng tiếp theo, lại khiến Tần Phong cau mày.

Chỉ thấy những thi thể yêu quỷ kia nối tiếp nhau, chỉ trong chốc lát, chúng đã dùng thi thể lấp đầy một nửa khe rãnh rộng lớn!

Nhìn sang những nơi khác, thậm chí có yêu thú khổng lồ ngã xuống, dùng thân thể làm cầu nối!

“Phi Lan.” Tần Phong gọi.

Thương Phi Lan hiểu ý, bay người nhảy xuống tường thành, long tức cuồn cuộn, với tốc độ sét đánh không kịp bịt tai, đánh nát những thân thể to lớn kia.

“Đây là uy lực gì vậy?” Mọi người thấy vậy, đều kinh ngạc đến mức há hốc mồm.

Lúc này, Tần Phong quát: “Bây giờ không có thời gian để các ngươi ngây người đâu, tuy rằng nương tử ta thực lực cao cường, nhưng số lượng thi thể quá nhiều, khó tránh khỏi sơ hở.

Hơn nữa những thi thể này trừ khi thiêu thành tro bụi, nếu không vẫn có thể hành động.

Ta cần các ngươi tranh thủ thời gian cho ta, bố trí trận pháp!”

Chương 527: Liệt Diệm Phần Thi Hải

Mọi người nghe vậy, nghĩ đến người thân trong thành, cắn răng nói: “Chúng ta thực lực thấp kém, không biết có thể làm được đến đâu.

Nhưng chúng ta có thể lấy tính mạng ra đảm bảo, trừ phi bỏ mạng, bằng không tuyệt đối sẽ không để những thi thể kia cản trở thiếu hiệp!”

“Trong thành người chết đã đủ nhiều rồi, các ngươi không cần phải hy sinh vô ích.” Tần Phong vận dụng dị năng Song Đồng quét qua, chỉ thấy vô số hắc khí không ngừng chui vào lòng đất.

Tư Mệnh và Bạch Vô Địch ra tay, khiến tốc độ tử vong của Tây Vực yêu quỷ giảm đi rất nhiều.

Hiện giờ, đám người đeo mặt nạ kia, lại muốn dùng tàn hồn của nhân tộc, để tăng tốc thời gian thức tỉnh của Ngao Nhân.

Thật đáng giận!

“Nhưng thiếu hiệp...” một người muốn nói lại thôi.

Tần Phong trực tiếp cắt lời: “Thứ này biết dùng không?”

Mọi người theo ánh mắt nhìn lại, chỉ thấy vị công tử áo đen tay phải khẽ động, trên mặt đất liền xuất hiện rất nhiều vật hình vuông, quấn dây đai cổ quái.

Một người nhìn một lúc, hình như nghĩ đến điều gì đó kinh ngạc nói: “Thiếu hiệp, thứ này chẳng lẽ chính là hỏa dược trong

truyền thuyết?”

“Ừm.”

Nhận được câu trả lời khẳng định, tiếng hít thở dồn dập vang lên.

Uy danh của hỏa dược sớm đã truyền khắp Đại Càn tứ vực, có thể khiến cho binh sĩ bình thường, có được năng lực tiêu diệt yêu quỷ dưới Tứ Chuyển Kiếp Lực, hơn nữa còn không có yêu cầu quá cao đối với người sử dụng.

Đây là thứ mà biết bao người mơ ước?

Đối với bọn họ mà nói, có được hỏa dược, ở một mức độ nào đó, tương đương với có thêm một mạng.

Thế nhưng hoàng thất Đại Càn đối với hỏa dược khống chế cực kỳ nghiêm ngặt, cho dù là Thiên Thành chi địa, số lượng hỏa dược có thể phân phối cũng cực kỳ hữu hạn.

Thế nhưng vị công tử trước mắt này lại là nhân vật nào, vậy mà có thể đồng thời sở hữu nhiều hỏa dược như vậy?

Thấy một đám người không trả lời, Tần Phong trực tiếp nói: “Bên trên có một sợi dây dẫn lửa, sau khi đốt, ước chừng ba giây sau, sẽ phát nổ, cần phải nhanh chóng ném đi.

Ta muốn các ngươi phân phối số hỏa dược này xuống, nếu có yêu quỷ vượt qua khe núi dưới thành, các ngươi liền đốt hỏa dược ném về phía chúng, có thể làm được không?”

Mọi người ngẩn người chỉ trong chốc lát, sau đó đồng loạt đáp ứng, bưng hỏa dược tản ra.

Hiên Nhất hư ảnh hiển hóa, nhìn cảnh tượng thảm khốc bên ngoài tường thành, cũng trầm giọng nói: “Nếu ta nhớ không lầm,

đây hẳn là thủ đoạn của Khôi Lỗi đạo.

Trừ phi tiêu diệt kẻ thi thuật, bằng không những thi thể này cho dù chỉ còn lại một tay một chân, vẫn có thể hành động."

Tần Phong gật gật đầu, điểm này hắn sao có thể không biết?

Liễu Kiếm Ly trực tiếp ra tay, tiêu diệt tên đeo mặt nạ kia, cũng là do hắn ra ý.

Thế nhưng Khôi Lỗi đạo, thuật pháp quỷ dị, người tu luyện loại Đạo này, có thể dung hợp thần hồn vào trong thi thể của người khác, căn bản không cách nào phân biệt được bản thể.

Cũng giống như lúc trước Liễu Kiếm Ly chém giết, bất quá cũng chỉ là một cỗ phân thân mà thôi.

Nhìn thi hài vô tận bên ngoài thành, Tần Phong thở ra một hơi nói: "Còn một biện pháp —— đó chính là thiêu hủy toàn bộ số thi thể này!"

...

Với thực lực của Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan, đối phó với biển thi quả thực dễ như trở bàn tay.

Thế nhưng phân thân của Thiên Khôi, không chỉ có một cỗ, cho dù những phân thân này không phải là đối thủ của hai người, nhưng ở một mức độ nhất định, cũng làm chậm tốc độ của hai người.

Hơn nữa, những phân thân này còn có thể vô hạn phục sinh.

Bên ngoài Huệ Lâm thành, tiếng nổ của hỏa dược không dứt bên tai.

Làn khí nóng, phả vào mặt Tần Phong, hắn lại hồn nhiên không hay biết.

Trên bức tường thành rộng lớn, đã được hắn khắc họa vô số trận đồ, cách hoàn thành cuối cùng, chỉ còn một chút nữa.

Ngay lúc này, có binh sĩ kinh hô lên tiếng, chỉ vì có vô số thi thể chim chóc yêu thú, vậy mà vượt qua tường cao, đến trên tường thành.

“Thiếu hiệp, cẩn thận!”

Tần Phong nghiêng đầu liếc mắt nhìn, không để ý, tiếp tục động tác trên tay.

Mà Tiểu Bạch vẫn luôn ở bên cạnh hắn ra tay, hai tay chống nạnh, bụng phình lên, sau đó phun ra.

Tiếng gầm rú chấn động màng nhĩ, ép không khí, bắn ra như đạn pháo.

Chim chóc yêu thú, trong nháy mắt tan thành mây khói.

Mọi người há to miệng, không biết nên nói cái gì, bọn họ chỉ là không ngờ, nữ nhi của thiếu hiệp vậy mà cũng có thực lực khủng bố như vậy!

Mà Bạch Tiểu Mao ở bên cạnh càng là trực tiếp nói với Tần Phong: “Ngươi yên tâm đi, có ta ở bên cạnh ngươi, bảo đảm bảo vệ ngươi chu toàn.

Có chuyện gì cần ta làm, ngươi cũng có thể nói bất cứ lúc nào.”

“Vậy ta có thể nhờ ngươi ngậm miệng lại được không?” Tần Phong thản nhiên nói.

Bạch Tiểu Mao rụt cổ lại, lui sang một bên.

Không lâu sau, có binh sĩ đến chỗ tường thành, hoảng hốt nói: “Thiếu hiệp, hỏa dược đều dùng hết rồi!”

Tần Phong hạ xuống nét bút cuối cùng của trận pháp, thở phào nhẹ nhõm: “Không sao, ngươi cứ bảo mọi người, đều lui vào trong thành.”

Binh sĩ không hiểu, nhưng vẫn vội vàng làm theo.

Không biết vì sao, hắn đứng ở chỗ này, cứ như đứng bên cạnh lò lửa, nóng bức vô cùng.

Tần Phong thấy mọi người lui đi, đưa tay vào trong ngực, từ trong trữ vật giới lấy ra một trái tim đang bốc cháy.

Thứ này là trái tim của một con Hỏa Thiềm Thừ Lục Chuyển Kiếp Lực, trên đường chạy tới, do nương tử tiện tay chém giết, vừa vặn có thể dùng làm trận tâm.

Chính Khí trong cơ thể cuồn cuộn, hội tụ vào trong trái tim Hỏa Thiềm Thừ.

Trận pháp trên tường thành, trong nháy mắt hiện lên hồng quang chói mắt.

“Đừng rời khỏi phạm vi ba trượng xung quanh ta.”

Tần Phong dặn dò Tiểu Bạch và Bạch Tiểu Mao, sau đó đột nhiên ném trái tim về phía trung tâm trận pháp.

Cùng với một đạo hỏa diễm nóng bỏng phóng lên trời, tiếng trống trận vang dội vang vọng trên không trung Huệ Lâm thành.

Vô số người chỉ thấy, một con Hỏa Thiềm Thừ khổng lồ, nằm trên hư không, há to miệng, phun ra liệt hỏa.

“Trận pháp —— Phần Viêm Bát Phương.” Hiên Nhất thấy vậy, tán thưởng gật gật đầu.

Liệt hỏa như thác nước từ trên tường thành đổ xuống, sau đó hóa thành biển lửa.

Làn sóng lửa cuồn cuộn tràn ra bốn phía, nhiệt độ nóng bỏng, ngay cả đại địa cũng có thể tan chảy, thi thể của những yêu quỷ kia tự nhiên cũng không ngoại lệ!

Mọi người trong thành xuyên qua cổng thành bị phá hủy và tường thành đổ nát nhìn ra ngoài, đập vào mắt, là liệt diễm ngập trời.

Trong biển lửa, thi thể yêu quỷ bị thiêu thành tro bụi, thi cốt vô tồn!

Phân thân của Thiên Khôi thấy cảnh này, không còn dây dưa với Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan nữa, trực tiếp hóa thành bùn đen, biến mất không thấy.

Trận đại hỏa này cũng thiêu đốt suốt một nén nhang mới dừng lại.

Chờ đến khi Tần Phong thu hồi trận pháp, yêu quỷ vốn bao vây thành trì đã sớm không còn tung tích.

Khắp nơi đều là tro tàn màu đen.

Lúc này những người ở gần tường thành, sớm đã bởi vì làn khí nóng, mà bị mồ hôi thấm ướt y sam, nhưng bọn họ lại hồn nhiên không hay biết.

Sau sự im lặng và hoang mang ngắn ngủi, niềm vui sống sót sau tai nạn bùng nổ, tiếng hoan hô vang vọng trên không trung Huệ Lâm thành, kéo dài không dứt.

Lúc này, có người hỏi: “Thiếu hiệp đâu? Thiếu hiệp không sao chứ?”

“Ngọn lửa lớn kia là từ trên tường thành trút xuống, thiếu hiệp vốn dĩ đang đứng ở đó.” Một binh sĩ khác nghĩ đến điều gì, sắc mặt vô cùng khó coi.

Phải biết rằng, Huệ Lâm thành có thể thoát khỏi lưỡi hái tử thần, công lao của vị công tử áo đen kia là không thể bỏ qua.

Nếu ân nhân cứu mạng vì cứu bọn họ mà chết, cho dù may mắn sống sót, trong lòng sao có thể không áy náy?

Bọn họ vội vàng ngẩng đầu nhìn về phía tường thành, Hỏa Thiềm Thừ khổng lồ đã biến mất, ngọn lửa ngập trời cũng không còn nữa.

Một bóng người chậm rãi đi đến bên tường thành, mọi người thở phào nhẹ nhõm, đồng thời kích động vô cùng.

Bởi vì người kia, chính là vị công tử áo đen đã cứu bọn họ thoát khỏi cơn nguy nan!

Chương 528: Sở Vương Quân

Tiếng hoan hô như sấm dậy, vang vọng không ngớt.

Những cư dân trốn trong nhà nghe thấy động tĩnh, run rẩy thò người ra ngoài, cẩn thận quan sát. Họ chỉ nhìn thấy một đám binh lính và Trảm Yêu Nhân đang rưng rưng nước mắt.

Một người phụ nữ nhìn thấy cảnh tượng này, biết rằng Huệ Lâm thành đã thoát khỏi kiếp nạn diệt vong. Giây phút căng thẳng tột độ qua đi, nàng ngã ngồi xuống đất, nước mắt tuôn rơi như mưa.

Đứa trẻ Hoài Trung thấy vậy, hiếu kỳ hỏi: "Mẹ, sao mẹ lại khóc?"

"Mẹ đang vui mừng đấy con ạ." Người phụ nữ đáp, ôm chặt đứa con trong lòng hơn.

Các binh sĩ nghênh đón Tần Phong trên tường thành, ai nấy đều lộ vẻ biết ơn.

Nhưng khi họ nhìn thấy lệnh bài bằng ngọc bích trên eo Tần Phong, trong mắt lại thoáng qua một tia kinh ngạc.

Hỏa thiêu vô số yêu quỷ, làm sao một Thanh Ngọc Trảm Yêu Nhân có thể làm được?

Hơn nữa, bên cạnh hắn còn có hai cô nương xinh đẹp và mạnh mẽ, vị công tử này rốt cuộc là người phương nào?

Tần Phong xoay người nhìn về phía tro tàn bên ngoài thành, nghĩ đến tên Quỷ Diện Nhân trước đó, lông mày cau lại.

Khôi lỗi đạo, có thể điều khiển thi thể, mà người thi triển thuật pháp càng mạnh, thi thể có thể điều khiển càng nhiều.

Tây Vực trước đó mới bùng phát quỷ tai, khắp nơi đều là tàn hài thi thể của yêu quỷ...

Nếu hắn đoán không nhầm, Thi Sơn công thành tuyệt đối không chỉ có một mình Huệ Lâm thành.

Đúng lúc này, tiếng vó ngựa dồn dập bên ngoài thành, Tần Phong ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy từng đội kỵ binh đang cấp tốc tiến về phía này.

Chắc chắn là viện binh rồi.

Tần Phong nhìn về phía quân kỳ, lộ vẻ trầm tư, lúc trước ở Phụng Thiên Thành tham dự Hạ Tân đại điển, các vị Thân Vương tứ vực vào triều bái kiến Thánh Thượng, hắn đã từng nhìn thấy lá cờ này.

Quân đội đến cứu viện, không phải quân đội bình thường, mà là quân sĩ của Tây Vực Sở Vương!

Nghĩ lại cũng đúng, lần này Tây Vực đại loạn, Sở Vương sao có thể ngồi yên không để ý tới?

...

Quân sĩ Sở Vương Quân nhìn thấy cổng thành và tường thành đổ nát của Huệ Lâm thành, cũng nhìn thấy tro tàn đầy đất, đều lộ vẻ kinh ngạc.

Mà nhiệt độ ở đây rõ ràng cao hơn những nơi khác, chiến mã cao lớn thậm chí còn vì dư ôn trên mặt đất chưa tan mà bồn chồn lo lắng đạp móng.

Một binh sĩ hỏi nam tử hốt hoảng trong quân: "Không phải

ngươi nói có vô số yêu quỷ vây công Huệ Lâm thành sao? Chuyện gì đã xảy ra ở đây vậy?"

Nam tử trừng lớn hai mắt, hắn chính là người được phái đi cầu cứu, vốn muốn chạy tới Thiên Thành, lại tình cờ gặp được Sở Vương Quân đang xuất chinh trên đường, liền vội vàng đem tình hình nguy cấp của Huệ Lâm thành nói rõ.

Nhưng ai có thể ngờ được, khi mang viện binh chạy về, Huệ Lâm thành vốn dĩ vãng trong gang tấc, lúc này lại không còn nhìn thấy một con yêu quỷ nào?

"Tiểu nhân... Tiểu nhân cũng không rõ, lúc đi rõ ràng không phải như vậy."

Binh sĩ dẫn đầu nheo mắt, hắn nhìn thấy những khe rãnh sâu hoắm bên ngoài Huệ Lâm thành, xuyên qua cổng thành đổ nát nhìn vào bên trong, chỉ thấy người đông nghịt.

Hắn đưa tay cắt ngang cuộc trò chuyện của hai người: "Nơi này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tìm một người hỏi là biết ngay."

Sở Vương Quân vốn định thúc ngựa tiến vào Huệ Lâm thành, kết quả lại bị khe rãnh sâu hoắm bên ngoài thành chặn lại.

Có binh sĩ kinh ngạc nói: "Rốt cuộc là công kích gì, mới có thể tạo thành vết tích như vậy?"

"Kiếm ngân." Nam tử dẫn đầu trầm giọng nói, thân là võ phu thực lực không tầm thường, hắn liếc mắt một cái liền nhìn ra manh mối trong đó.

Đây là cao phẩm võ phu tu luyện kiếm đạo, dùng kiếm khí chém ra khe rãnh!

Mà trong toàn bộ Tây Vực, hắn biết người có thực lực như vậy chỉ có một, Thần Tướng đao kiếm song tuyệt Cung Thương!

Nhưng hắn lại rõ ràng một điều, người chém ra kiếm ngân này, tuyệt đối không phải Cung Thương, bởi vì khu vực Huệ Lâm thành tọa lạc, không phải phạm vi phụ trách của đối phương.

"Các ngươi ở đây chờ, ta đi một lát sẽ quay lại." Nam tử nói xong, xuống ngựa tung người nhảy lên.

Khoảng cách mười trượng đối với hắn mà nói, chẳng qua chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay.

Đúng lúc này, có người từ trong thành chạy tới, sau khi biết được lai lịch của nam tử và quân đội phía sau, liền đem những chuyện xảy ra ở Huệ Lâm thành kể lại một cách rõ ràng.

Cho dù là nam tử từng trải qua sóng gió, nghe xong những điều này, cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

Thi Sơn binh lâm thành hạ, Trảm Yêu Ti Tư Chính tử trận, thành phá người vong chỉ trong nháy mắt.

Kết quả có viện binh chạy tới, không những ngăn cản vô số yêu quỷ, thậm chí còn dùng ngọn lửa ngập trời thiêu rụi toàn bộ?

Chẳng trách vừa vào mắt đã thấy tro tàn đầy đất, nhiệt độ nơi này giống như lò lửa.

Mà điều khiến hắn kinh ngạc nhất chính là, người tạo ra chiến quả như vậy, không phải là một đội quân thiện chiến dũng mãnh, mà chỉ là mấy người!

"Chẳng lẽ thật sự là Thần Tướng Cung Thương đại nhân?" Nam tử hiếu kỳ nói.

Người tới lắc đầu: "Vị thiếu hiệp kia bất quá chỉ đeo Thanh Ngọc Trảm Yêu Lệnh, còn hai vị cô nương cùng đi với hắn, ta lại không biết là thân phận gì, chỉ biết là lợi hại vô cùng."

"Dẫn ta đi gặp bọn họ."

"Tướng quân mời đi theo ta."

Tiếp cận cổng thành, chỉ thấy tường thành lỗ chỗ vết tích.

Mọi người trong thành vây thành một vòng, vây quanh một nhóm người ở giữa, tự nhiên là Tần Phong cùng những người khác.

Nam tử liếc mắt nhìn, vị công tử áo đen dẫn đầu kia, khí tức bình thường đến mức hiếm thấy.

Tuy nhiên, mấy người bên cạnh hắn, rõ ràng đều không phải là hạng người tầm thường.

Tiểu cô nương phấn điêu ngọc trác, dung mạo đáng yêu, lại cho người ta cảm giác như mãnh hổ xuống núi.

Nữ tử thanh lệ bức người kia, không cười nói, nhưng thực lực lại là thâm sâu khó lường, nếu muốn hình dung, thì giống như cự long ẩn mình trong mây mù.

Đặc biệt là nữ tử áo trắng kia, ngoại trừ dung mạo khuynh quốc khuynh thành ra, khí thế quanh thân giống như một thanh lợi kiếm, kề sát cổ họng hắn, khiến tâm thần hắn run rẩy.

Nam tử có thể khẳng định, khe rãnh kiếm ngân bên ngoài thành, nhất định là do nữ tử áo trắng này tạo ra!

Tây Vực từ khi nào, lại xuất hiện nhân vật lợi hại như vậy?

Người dẫn đường chỉ vào Tần Phong nói: "Tướng quân đại nhân, vị kia chính là Tần thiếu hiệp đã cứu Huệ Lâm thành."

"Ngươi chắc chắn không nhầm chứ?" Nam tử nhíu mày, trong mắt hắn, vị công tử áo đen họ Tần kia căn bản không có thực lực như vậy.

"Sao có thể nhầm được? Đại nhân không biết, nếu không phải Tần thiếu hiệp cho chúng ta đại lượng hỏa dược ngăn cản yêu quỷ, lại một mình bố trí trận pháp uy lực kinh người, thiêu rụi thi thể yêu quỷ, Huệ Lâm thành nhất định sẽ rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục!

Chính vì vậy, chúng ta mới vô cùng cảm kích Tần thiếu hiệp."

"Ngươi nói cái gì?" Nam tử nhíu mày, hỏa dược nhưng là vật phẩm khan hiếm, chỉ có quân đội Đại Càn và Trảm Yêu Ti mới có thể trang bị.

Một cá nhân tuyệt đối không thể nào có đại lượng hỏa dược, dù sao tàng trữ hỏa dược là trọng tội!

Mà thân là một trong những tướng lĩnh của Sở Vương Quân, hắn càng rõ ràng hơn ý nghĩa quan trọng của hỏa dược đối với binh sĩ, đó chính là bảo đảm tăng tỷ lệ sống sót!

Nghĩ đến đây, sắc mặt hắn ngưng trọng, sải bước đi về phía Tần Phong đang bị mọi người vây quanh.

Đương nhiên, cân nhắc đến việc đối phương dù sao cũng là vì cứu Huệ Lâm thành, hắn cũng sẽ không trực tiếp định tội đối phương với tội danh tàng trữ hỏa dược.

Chỉ là chuyện hỏa dược quan trọng đại sự, nhất định phải mang hắn đến trước mặt Sở Vương, làm rõ nguồn gốc hỏa dược mới được.

Nam tử trong lòng đã nghĩ kỹ câu chữ, đưa tay muốn chạm vào Tần Phong.

Nhưng có lẽ là do chinh chiến quanh năm, trên người hắn mang theo sát khí lăn lộn sa trường, cộng thêm sắc mặt hắn không tốt, trong nháy mắt đã khiến Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan chú ý.

Tiếp đó còn chưa kịp phản ứng, chỉ cảm thấy một trận trời đất quay cuồng, khi hồi thần lại, hắn đã ngã nhào xuống đất.

Thương Phi Lan nắm trong tay đoản chủy thủ, kề lên cổ nam tử lạnh giọng nói: "Ngươi là ai, muốn làm gì?"

Nam tử kinh hãi không thôi, tốc độ thật nhanh, hắn vậy mà không kịp phản ứng!

Hắn vừa định mở miệng giải thích, lại nghe nữ tử thanh lệ bức người kia mở miệng: "Thôi đi, ta không muốn nghe ngươi biện giải."

Lời nói vừa dứt, chủy thủ trong tay Thương Phi Lan liền muốn hạ xuống.

May mà vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, bị Tần Phong vội vàng hô ngừng.

Chương 529: Không ngại nói cho ngươi biết, thuốc nổ là do ta phát minh

Sau khi tha cho Liêu Viễn một mạng, Tần Phong cung kính nói: "Thì ra là Liêu Viễn tướng quân dưới trướng Sở Vương, đã lâu ngưỡng mộ đại danh."

Thương Phi Lan thu hồi chủy thủ, hiếu kỳ hỏi: "Tướng công quen biết hắn?"

Làm sao có thể quen biết, chỉ là lời khách sáo xã giao thôi, dù sao nàng vừa rồi thiếu chút nữa lấy mạng người ta, ta phải nghĩ cách hòa hoãn một chút... Tần Phong ho khan một tiếng, chột dạ nói: "Đại danh của Liêu Viễn tướng quân, ai mà không biết ai mà không hay, ta đương nhiên là từng nghe qua."

Liêu Viễn sờ sờ cổ, chỗ vừa rồi bị kề dao vẫn còn thấy một vệt máu nhàn nhạt, hắn nhìn về phía nữ tử bức người kia, hai mắt nheo lại, đối phương vừa rồi là thật sự muốn giết hắn!

"Lời khách sáo thì không cần thiết, tướng sĩ dưới trướng Sở Vương cho dù ở Tây Vực cũng không có bao nhiêu danh tiếng, điểm này ta tự biết rõ." Liêu Viễn trầm giọng nói.

Tướng quân, ngày thường ngươi nói chuyện với người khác như vậy, hắn là không có bao nhiêu bằng hữu đâu... Tần Phong sắc mặt cứng đờ, cười gượng nói: "Tướng quân quá khiêm tốn rồi."

Liêu Viễn cũng không nói nhảm nhiều lời, trực tiếp nói: "Tuy rằng ngươi đã cứu Huệ Lâm thành, nhưng vẫn không che giấu

được sự thật ngươi tàng trữ thuốc nổ.

Mà tàng trữ thuốc nổ chính là trọng tội, ta muốn đưa ngươi đi gặp Sở Vương.

Đương nhiên, chuyện ở đây ta cũng sẽ bẩm báo với Sở Vương, có lẽ có thể để ngươi công tội bù trừ."

Thương Phi Lan nghe vậy, lông mày nhíu lại, tay phải sờ lên chuôi chủy thủ bên hông.

Tiểu Bạch nghe vậy, cũng hướng Liêu Viễn tức giận nói: "Không cho ngươi mang ca ca đi."

Liễu Kiếm Ly thì im lặng nhìn, thần sắc như thường.

Nhưng người mang đến cho Liêu Viễn cảm giác nguy hiểm lớn nhất, lại chính là vị bạch y nữ tử không vui không giận này, hắn có một loại cảm giác, đầu mình có chút hư vô mờ mịt, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể rơi xuống.

Trên trán một giọt mồ hôi lạnh chảy xuống, Liêu Viễn đã quen nhìn thấy cảnh sống chết, lòng bàn tay đã bị mồ hôi lạnh thấm ướt.

Bách tính Huệ Lâm thành nghe vậy, không hiểu gì cả, cũng lên tiếng phản đối, thậm chí có người còn ném rau dưa và trứng thối về phía Liêu Viễn.

"Lúc trong thành gặp nguy nan, không thấy bóng dáng các ngươi đâu, giờ phút này nguy cơ đã qua, các ngươi lại muốn bắt ân công của chúng ta đi, là đạo lý gì?"

"Đúng vậy, cút khỏi Huệ Lâm thành của chúng ta đi, chúng ta không chào đón ngươi!"

"Sở Vương Quân cái gì chứ, chỉ biết ở trong Sở Vương thành,

khi nào thấy các ngươi làm việc vì dân chúng?"

"Chúng ta không cho ngươi mang ân công đi!"

"Đúng vậy, ngươi cút đi!"

Dân chúng phẫn nộ, càng ngày càng không thể vãn hồi.

Cho đến khi có người lên tiếng: "Tất cả dừng tay!"

Mọi người nhìn rõ người nói chuyện, lần lượt hạ đồ trong tay xuống.

Tần Phong phủi rau dưa trên người, lại lấy từ trong ngực ra một chiếc khăn mặt sạch sẽ, lau đi lòng trắng trứng trên mặt.

Không sai, hắn bị thương oan.

"Ân công, ngươi không sao chứ?" Có người chột dạ hỏi, còn âm thầm ném quả trứng thối trong tay ra phía sau, hiển nhiên lòng trắng trứng trên mặt Tần Phong là do hắn ban tặng.

Tần Phong lắc đầu, sau đó nhìn về phía Liêu Viễn thản nhiên nói: "Ta đi cùng ngươi gặp Sở Vương."

"Cái gì?!" Mọi người hoàn toàn không dám tin vào tai mình.

Nếu tàng trữ thuốc nổ thật sự là trọng tội, ân công chẳng phải là tự chui đầu vào lưới sao?

"Bất quá... Sở Vương Quân các ngươi phải phái người ở lại đây, đề phòng yêu quỷ lại xâm nhập thành." Tần Phong nghiêm mặt nói.

Liêu Viễn híp mắt, nhìn chằm chằm Tần Phong, một lát sau, hắn gật đầu nói: "Có thể."

.....

Vị trí Sở Vương hiện tại, chính là Thiên Thành mà Huệ Lâm thành vốn định cầu cứu.

Cũng chính bởi vì như thế, Sở Vương Quân mới ở phụ cận chinh phạt tuần tra.

Tiếng vó ngựa dồn dập, Liêu Viễn liếc mắt nhìn Tần Phong, thản nhiên hỏi: "Tuy rằng ta đã nói, tàng trữ thuốc nổ và cứu Huệ Lâm thành có thể công tội bù trừ.

Nhưng cũng có khả năng, ngươi tội chết có thể thoát, tội sống khó tha, rõ ràng như thế, vì sao còn muốn cùng ta đi gặp Sở Vương?

Huống chi, với thực lực của hai vị nương tử kia của ngươi, nếu muốn mang ngươi đi, ta cũng bất lực.

Dù sao... Ta không thể lấy tính mạng của tướng sĩ ra đùa giỡn."

Tần Phong sắc mặt cứng đờ: "Liêu tướng quân lời này thật sự có chút dọa người, chúng ta nhìn giống như sát thần sao?"

Dừng một chút, hắn lại nhỏ giọng nói với Thương Phi Lan đang đánh xe: "Nương tử, sát khí trên người nàng thu liễm một chút.

Còn nữa, đừng đặt tay lên chuôi chủy thủ nữa, xe ngựa này chạy hơi xóc nảy..."

Thương Phi Lan lông mày nhíu lại, nhưng vẫn làm theo lời Tần Phong.

Tần Phong thở phào nhẹ nhõm, cười hỏi: "Với thực lực của Liêu tướng quân, hoàn toàn có thể dùng kình khí ngăn cản những thứ kia.

Vì sao lại không nhúc nhích, im lặng chịu đựng?"

Liêu Viễn trầm mặc, không trả lời vấn đề này, một lát sau mới như là hạ quyết tâm, kéo chặt dây cương nói: "Ngươi đi đi, từ con đường núi này rời đi, ta coi như hôm nay chưa từng gặp qua ngươi."

Điều này nằm ngoài dự đoán của Tần Phong, hắn vốn tưởng rằng vị tướng quân này là người cố chấp, không ngờ còn có chút nhân tình.

Nhưng hắn vẫn lắc đầu nói: "Ta cùng ngươi gặp Sở Vương, là có chuyện muốn bẩm báo với hắn.

Hơn nữa, ta có thể nói rõ với ngươi một điểm, ta mang theo thuốc nổ, không hề vi phạm pháp lệnh lúc trước của Minh Hoàng."

"Lời này của ngươi là có ý gì?" Liêu Viễn nhíu mày.

Tần Phong cười nói: "Không ngại nói cho ngươi một chuyện, thuốc nổ này vốn là do ta phát minh.

Ta mang theo một ít đồ vật do chính mình phát minh, chẳng lẽ không phải là hợp tình hợp lý sao?"

Chúng tướng sĩ nghe vậy, đều là lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Liêu Viễn yên lặng nhìn Tần Phong, nhìn bộ dáng thề son sắt của hắn, hồi lâu sau, mới nói một câu: "Có thể thi triển trận pháp, hẳn là Văn Thánh Đạo Giả không thể nghi ngờ.

Chẳng lẽ người đọc sách đều giống như ngươi, có thể nói năng hàm hồ?

Thôi vậy, dù sao cơ hội ta đã cho ngươi rồi, lựa chọn như thế nào, đều là chuyện của chính ngươi."

Tần Phong sắc mặt cứng đờ.

Lại không tin ta?

Lòng tin cơ bản nhất giữa người với người đâu?

.....

Ngựa nhanh như bay, một đường bình an vô sự.

Mọi người rất nhanh đã đến Thiên Thành nơi Sở Vương tọa trấn —— Minh Khải thành.

Do tai biến Tây Vực, các Thiên Thành đều giới nghiêm, Minh Khải thành này tự nhiên cũng không ngoại lệ, càng không cần phải nói, hiện tại Sở Vương chưởng quản Tây Vực cũng đang ở trong Minh Khải thành.

Liêu Viễn nhìn thành môn cách đó không xa phòng thủ sâm nghiêm, lần cuối cùng nhắc nhở: "Sở Vương coi trọng quy củ, nhất định sẽ không dung thứ cho ngươi tàng trữ thuốc nổ, hiện tại rời đi là cơ hội cuối cùng của ngươi."

Tần Phong liếc mắt nhìn, ý vị thâm trường nói: "Ta đối với ngươi đã có thêm một phần nhìn nhận, ngươi là người không tệ, dẫn đường đi."

Liêu Viễn nhíu mày, nhưng cũng không nói thêm gì nữa, thúc ngựa đi ở phía trước đội ngũ.

Có hắn dẫn đường, một đoàn người có thể nói là thông suốt, không bao lâu, đã đến đình viện nơi Sở Vương ở.

Tần Phong chỉ thấy, trên thạch ghế bên cạnh thạch đài ngồi một người đàn ông trung niên mặc áo giáp, không giận tự uy.

Chính là Tây Vực Sở Vương mà lúc trước ở Phụng Thiên thành, lúc Hạ Tân đại điển đã gặp qua!

Hắn ngẩng đầu, nhìn về phía Tần Phong cùng những người khác, đặc biệt là khi nhìn thấy Tần Phong, trong mắt lộ ra ánh mắt

đầy ẩn ý.

Liêu Viễn liếc mắt nhìn Tần Phong bên cạnh, hơi do dự một chút, sau đó tiến lên bẩm báo mọi chuyện đã xảy ra.

Đối với chuyện Tần Phong cứu Huệ Lâm thành, hắn nói rất nhiều, còn chuyện tàng trữ thuốc nổ thì được lướt qua một cách nhẹ nhàng...

"... Sở Vương đại nhân, tuy rằng người này tàng trữ thuốc nổ, nhưng những thuốc nổ đó đều là do hắn dùng để cứu bá tánh Huệ Lâm thành, có lẽ có thể công tội bù trừ, mong đại nhân rộng lượng."

Sở Vương nhìn Liêu Viễn, ánh mắt nửa cười nửa không: "Từ khi nào thì Trấn Tây tướng quân của ta lại mở miệng cầu tình cho người khác, thật thú vị.

Bất quá, ngươi có biết những người này là ai không?"

Liêu Viễn sửng sốt, lắc đầu: "Thuộc hạ chỉ biết, người này họ Tần, còn lại thì không biết gì cả."

Chương 530: Tiến quân vào thành Quỳnh Vũ

Sở Vương ngừng một chút, rồi lên tiếng: "Liễu Quốc Công chi nữ Liễu Kiếm Ly, Tam Phẩm Kiếm Thần trẻ tuổi nhất lịch sử.

Long Tộc Thương Long nhất mạch, nữ tử quả nhiên đều là tuyệt sắc giai nhân, ta từng gặp qua phụ thân nàng một lần, nhưng mà chắc hẳn, ông ấy cũng không nhớ rõ ta."

Liêu Viễn nghe vậy trong lòng chấn động, danh hào Liễu Kiếm Ly, trong Đại Càn ai mà không biết ai mà không hay?

Kiếm đạo thiên phú tuyệt luân, sau khi độ kiếp Thiên Địa Bá Quyền Ấn Chứng thất bại, nửa thân tàn phế, kết quả lần nữa xuất hiện trong mắt thế nhân, đã bước chân vào Tam Phẩm Kiếm Thần chi cảnh.

Về phần uy danh Long Tộc, tự nhiên như sấm bên tai, đặc biệt là Thương Long nhất mạch, càng tương đương với hoàng tộc trong đó.

Chờ chút... Liêu Viễn bỗng nhiên nghĩ đến điều gì, kinh ngạc nhìn về phía hắc y công tử, nếu hắn nhớ không lầm, hai vị nữ tử này đều là nương tử của đối phương?

Nhìn thấy vẻ mặt khiếp sợ của Liêu Viễn, Sở Vương nói: "Lúc trước Phụng Thiên Thành Long Tộc bày đài chiêu thân, náo nhiệt huyên náo, ngươi hẳn là cũng nghe qua một ít."

Liêu Viễn ngẩn người, sau đó gật đầu: "Sau đó nghe nói có một vị Văn Thánh Đạo Giả xông qua ba tràng đài do Long Tộc bày ra,

cưới Long Tộc chi nữ, dương oai cho nhân tộc chúng ta, chờ chút."

Nói đến đây, Liêu Viễn thẳng thừng nhìn về phía Tần Phong, chẳng phải đều trùng khớp sao?

"Không sai, người kia chính là Tần gia Tần Phong, Minh Hoàng đích thân phong làm nội các đại học sĩ, học thức uyên bác, từng ở bên ngoài Hạo Văn Viện cùng Quốc Tử Giám mọi người tỷ thí, chưa từng một lần thất bại.

Trên binh pháp tạo nghệ, càng làm cho người ta phải thán phục, trong miệng Tây Vực chúng tướng sĩ truyền tai nhau về quỷ đạo của binh gia, cũng là xuất phát từ sự lý giải của hắn đối với binh pháp." Sở Vương cười nói.

Liêu Viễn lộ ra vẻ kinh ngạc, hắn vốn tưởng rằng binh pháp này là xuất phát từ quân thần Liễu Thiên Lộc, không nghĩ tới lại là tiểu tử này?

Không biết từ lúc nào ta đã nổi tiếng như vậy rồi... Tần Phong ưỡn thẳng lưng, giả vờ khiêm tốn nói: "Sở Vương đại nhân quá khen rồi."

Sở Vương tiếp tục đem những chiến tích mà Tần Phong đã làm ra nói ra hết, như kể bảo vật gia truyền.

Y thuật siêu phàm, chế tạo thuốc nổ, mở Thái Bình Thư Viện thu nhận con em nhà nghèo, giải quyết tai họa thi quỷ ở Thư Lương Thành, cải tiến Ngự Binh Quyết bổ sung chỗ thiếu sót, thậm chí ngay cả chế độ khoa cử mà bệ hạ đang thi hành cũng được nhắc đến.

"Nếu thuốc nổ vốn là do hắn phát minh, như vậy mang theo bên người cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Cho dù Minh Hoàng biết được, cũng sẽ không nói gì thêm." Sở Vương bưng chén trà trên bàn đá lên, nhẹ nhàng thổi một hơi.

Sự khiếp sợ trước đây của Liêu Viễn đều không bằng một ngày hôm nay, hắn vạn vạn không ngờ tới, thuốc nổ lại thật sự là do Tần Phong phát minh.

Nói đi cũng phải nói lại, đối phương tuổi còn trẻ như vậy, làm sao có thể làm được đến mức này? Phạm vi am hiểu rộng lớn như vậy!

Mà thần sắc của Tần Phong lại hơi biến đổi, một chút khoe khoang trước mặt mọi người, khiến cho tâm tình vui vẻ.

Nhưng Sở Vương lại quá hiểu rõ hắn, giống như đã bí mật điều tra qua, khiến cho hắn có chút không được tự nhiên!

Đặc biệt là chế độ khoa cử, lúc trước hắn gặp An Nhã công chúa, nhờ nàng dâng lên cho Minh Hoàng, từ đầu đến cuối đều không nhúng tay vào.

Lẽ ra, trừ Minh Hoàng và An Nhã ra, hẳn là không ai biết chế độ khoa cử có liên quan đến hắn mới đúng, nhưng Sở Vương này là từ đâu mà biết được?

Tần Phong ngẩng đầu nhìn về phía Sở Vương, hai người ánh mắt giao nhau.

Về phần Sở Vương, Tần Phong đọc nhiều sách vở tự nhiên cũng hiểu biết hơn người thường một chút.

Lúc trước tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, kỳ thật ngoại trừ Minh Hoàng hiện nay ra, Tây Vực Sở Vương cũng là một ứng cử viên sáng giá, trong triều tiếng tăm rất cao.

Nhưng khiến người ta vạn vạn không ngờ tới chính là, Sở Vương lại chủ động rút lui khỏi cuộc chiến tranh đoạt vương vị, mà lý do đưa ra, chỉ là bởi vì Minh Hoàng là Đại Càn trữ quân, chính thống của quân vương!

Người như vậy, vì sao lại quan tâm đến ta như vậy?

Tần Phong thần sắc phức tạp, lặng lẽ dựa vào hai vị nương tử, để tìm kiếm cảm giác an toàn.

Trong sân nhỏ này, còn có mấy tên hộ tống, vừa nhìn liền biết là cao thủ lợi hại.

Tuy rằng đơn đả độc đấu thực lực không bằng nương tử, nhưng mà không chịu nổi người đông thế mạnh.

Sở Vương đoán được suy nghĩ của hắn, buông chén trà trong tay xuống: "Ngươi không cần phải đề phòng ta như vậy, ta sở dĩ hiểu rõ ngươi như thế, không gì khác chính là từng cùng Minh Hoàng truyền tin, trong thư hắn có nhắc đến ngươi vài lần.

Từ khi sinh ra đến nay, quen biết hắn nhiều năm như vậy, còn chưa từng thấy hắn đối với một người nào đó để tâm như vậy.

Xem ra, hắn đối với ngươi cũng là rất thưởng thức.

Nghĩ lại cũng đúng, chế độ khoa cử được thi hành, khiến cho Kim Long mở mắt, quốc vận hưng thịnh, hắn sợ là hưng phấn đến mấy đêm không ngủ được."

Tần Phong vạn vạn không ngờ tới, tất cả những điều này lại là do Minh Hoàng truyền tin mà nói.

Ở trong Phụng Thiên Thành, những chuyện hắn làm tự nhiên không thể nào giấu diếm được Minh Hoàng, biết rõ ràng như vậy cũng là lẽ thường.

Mà càng khiến cho Tần Phong không ngờ tới chính là, quan hệ của Minh Hoàng và Sở Vương lại tốt như vậy, ngày thường còn có truyền tin liên lạc?

"Có lẽ là năm đó Sở Vương chủ động rút lui khỏi cuộc chiến

tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, cho nên mới có được sự tín nhiệm của Minh Hoàng?" Tần Phong suy đoán như vậy.

Sự đề phòng trong lòng hắn hơi giảm bớt, nhưng thân thể lại vẫn ở bên cạnh hai vị nương tử.

Thế đạo quá xấu, lòng người quá hiểm ác, không thể nào bởi vì một câu nói của người khác, liền dễ dàng tin tưởng đối phương.

"Sở Vương nói gì vậy, vãn bối sao có thể đề phòng ngài, chẳng qua là tuân theo lễ pháp, giữ khoảng cách mà thôi."

Sở Vương thấy vậy, cười như không cười: "Làm người quả nhiên là viên dung, khó trách có thể có được mỹ nhân tâm.

Vừa cưới Đại Càn thiên kiêu Liễu Kiếm Ly, lại cưới Thương Long nhất mạch thần long kiến thủ bất kiến vĩ, không biết bao nhiêu nam tử trên đời đang hâm mộ ngươi.

Nếu như lại cưới thêm một vị công chúa đương triều, cả đời này sợ là không còn gì tiếc nuối."

Lời này vừa nói ra, Tần Phong chỉ cảm thấy sau lưng lạnh toát: "Sở Vương nói đùa rồi, vãn bối thân phận như vậy sao có thể xứng với công chúa."

"Có xứng hay không, còn không phải là một câu nói của Minh Hoàng.

Huống chi, theo như ta được biết trong thư, chế độ khoa cử sở dĩ có thể truyền vào tai Minh Hoàng, là do ngươi nhờ đến quan hệ của An Nhã công chúa."

Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan nghe vậy, đồng thời nhìn về phía Tần Phong.

Tướng công nhà mình, từ lúc nào lại có dây mơ rễ má với công

chúa đương triều?

Sở Vương này thật là không có mắt nhìn, chuyện gì không nói lại đi nói chuyện này... Tần Phong cảm nhận được sát khí, lập tức chuyển chủ đề: "Hiện tại Tây Vực nước sôi lửa bỏng, kỳ thật vãn bối lần này đến gặp Sở Vương, là có chuyện quan trọng muốn bẩm báo."

...

Nghe xong Tần Phong thuật lại, Sở Vương nhíu mày: "Tây Vực Tư Mệnh Phó Nhược Vân trước đó đã truyền tin cho ta, ta ở Minh Khải thành này, kỳ thật cũng là vì chờ ngươi.

Chỉ là không nghĩ tới, tình hình hiện nay, so với dự đoán còn nguy cấp hơn."

Thi Sơn đi qua, yêu quỷ Ngạo Nhân trong đêm thần thực đang ở trong thành Quỳnh Vũ, còn về phần U Minh quỷ giới trong truyền thuyết... Sở Vương không dám nghĩ tiếp nữa.

Hắn nghiêng đầu nhìn về một bên: "Người được phái đi Phụng Thiên Thành cầu viện, hiện tại có tin tức gì chưa?"

Một tên hộ tống lắc đầu: "Cho đến nay vẫn bặt vô âm tín."

Sở Vương sắc mặt trầm xuống: "Người được phái đi cầu viện là Thần Vũ tứ phẩm đỉnh phong, với tốc độ của hắn không lý nào đã lâu như vậy trôi qua, mà vẫn chưa có tin tức...

Xem ra là có địch nhân, chặn đường Tây Vực đi đến Phụng Thiên Thành."

Tần Phong nhíu mày, theo như lời này, chẳng phải là không còn viện binh sao?

Hiện tại thi quỷ khẳng định đang tàn phá Tây Vực, mà theo sát

lục càng ngày càng nhiều, Ngạo Nhân cũng sẽ càng sớm thức tỉnh, tình thế đã cấp bách.

Sở Vương lập tức đứng dậy, truyền đạt một loạt mệnh lệnh.

Đầu tiên là phái người liên lạc với Tây Vực Tư Mệnh Phó Nhược Vân, tiếp theo là chia Sở Vương Quân thành mấy lộ nhân mã, chống lại những thi quỷ đang hoành hành kia.

Cuối cùng, chính là tập kết tướng sĩ thiện chiến trong tay, xuất phát đến thành Quỳnh Vũ.

Dù sao nơi đó, mới là căn nguyên của tai họa Tây Vực!

Chương 531: Một Xúc Tức Phát

Bóng đen khổng lồ như cơn sóng thần, nuốt chửng vô số thi hài yêu quái trải dài hơn mười dặm.

Thiên Khôi phân thân đã sớm bị móng vuốt sắc bén trong bóng đen xuyên thủng, dưới lớp mặt nạ quỷ phát ra âm thanh đứt quãng: "Tây Vực Thần Tướng, Quỷ Ảnh An Minh Tri, thực lực quả nhiên không yếu. Nếu dùng để luyện thành thi khôi, hẳn là tốt nhất."

"Nếu đã muốn thi thể của ta, chi bằng tự mình đến lấy, cũng đỡ cho ta phải tìm đến bản thể của ngươi." An Minh Tri lạnh giọng nói.

"Sẽ có cơ hội, nhưng không phải bây giờ. Hơn nữa, so với thi thể của ngươi, ta càng muốn Tây Vực Tư Mệnh hơn."

"Ngươi nói vậy là có ý gì?" An Minh Tri nhíu mày.

Thiên Khôi tự nhiên sẽ không trả lời, mà hóa thành bùn đen tiêu tán.

Cùng lúc đó, lệnh bài Thần Tướng của An Minh Tri phát ra một đạo kim quang, ba chữ Quỳnh Vũ thành hiện ra giữa không trung.

Hắn nhớ tới lời nói của đối phương, không chút chần chừ, thân hình lóe lên, hướng Quỳnh Vũ thành lao vút đi.

.....

Cùng lúc đó, các đại Thiên Thành ở Tây Vực đều bị vô tận thi hải tấn công.

Trảm Yêu Ti Tư Chính của Thiên Thành, thực lực ít nhất cũng là nhân vật kiệt xuất trong Hồng Liên Trảm Yêu Nhân, trong đó cũng có không ít kẻ Tam Thập Lục Tinh.

Bọn họ vốn nhận được Tư Mệnh chỉ thị, phải nhanh chóng chạy tới Quỳnh Vũ thành.

Thế nhưng đối mặt với thi hải xô thành, lại là không thể phân thân.

Dù sao, bọn họ không thể nào bỏ mặc Thiên Thành rộng lớn như vậy được.

.....

Bên trong Quỳnh Vũ thành, đại địa lại một lần nữa rung chuyển, Cung Độc dường như cảm nhận được điều gì, mở miệng nói: "Khí tức của Ngao Nhân càng mạnh hơn, xem ra Thiên Khôi bên kia tiến triển thuận lợi?"

Quỷ Phật đang duy trì dẫn hồn trận trầm giọng nói: "Không đúng, tốc độ chậm lại rồi, hửm?"

Lời còn chưa dứt, trận tâm dẫn hồn trận mà Quỷ Phật ngồi xuống, quang văn màu đen sáng lên bạch quang chói mắt.

Sau đó không đến một lát, trận pháp dẫn hồn trận bị phá vỡ, hiệu quả dẫn hồn hoàn toàn biến mất.

Ba đầu của Quỷ Phật lộ ra vẻ tức giận: "Kẻ nào, dám phá hỏng dẫn hồn trận!"

Cung Độc nhíu mày: "Dẫn hồn trận của Tây Vực bố trí trong bóng tối, dùng thời gian rất lâu, muốn phá hủy nó, không hề đơn giản. Ta chỉ có thể nghĩ đến, ngoài Thiên Giám Quốc Sư ra, thì chỉ có mấy đệ tử của ông ta mà thôi."

Vừa nói, Cung Độc bỗng nhiên nhìn về phía ngoài Quỳnh Vũ thành, thở dài một tiếng: "Xem ra kế hoạch của chúng ta đã bại lộ, có cao thủ đang chạy tới đây. Ta đi gặp lão bằng hữu một chút, ngươi thấy sao?"

Quỷ Phật đứng dậy, tức giận nói: "Dám phá hỏng dẫn hồn trận, cản trở kế hoạch của chủ thượng, ta nhất định phải nghiền xương thành tro."

"Nếu như không đoán sai, Tây Vực Tư Mệnh Tửu Thần đại nhân cũng đang trên đường tới, ta không có tự tin đối phó với bà ta."

"Ngươi đối phó không được, tự nhiên sẽ có người đi đối phó, đại kế Tây Vực, chủ thượng mưu tính đã lâu, tự nhiên không cho phép thất bại."

"Vậy thì tốt."

.....

Hứa Lạc Hiền phủi phủi bụi đất trên người, lau đi mồ hôi trên trán, oán giận nói: "Sư phụ lão nhân gia ông ấy, mỗi lần có việc bẩn việc mệt là lại biết sai khiến ta. Nhưng không ngờ, lần này đám người kia, lại dám to gan như vậy. May mà có tiểu sư đệ đi quấy rối tầm mắt địch nhân, ta mới có thời gian phá hủy trận pháp này."

"Hửm?" Hứa Lạc Hiền dường như cảm nhận được điều gì, tay phải liên tục bấm đốt ngón tay, đó là hắn đang tự bói toán cho mình.

Ba hơi thở sau, hắn dựng râu, kinh hô một tiếng: "Cửu tử nhất sinh?"

Lời còn chưa dứt, có một vật từ trên trời giáng xuống, giống như núi non ép đỉnh, mang theo uy thế không thể địch nổi.

Dưới chân Hứa Lạc Hiền bạch quang lóe lên, trong nháy mắt lui ra trăm trượng.

Lại nhìn về phía vị trí ban đầu, mặt đất sụp đổ, một thân hình màu đen khổng lồ hiện ra trước mắt.

Ba đầu sáu tay không nói, trên thân hình màu đen, khí tức cường đại tùy ý tung hoành, tự nhiên là Quỷ Phật!

Hứa Lạc Hiền cười khổ một tiếng: "Sư phụ, trước khi đến người đâu có nói với ta, chuyến này sẽ có nguy hiểm đến tính mạng."

.....

Mười dặm về phía tây Quỳnh Vũ thành, hai người tình cờ gặp nhau.

Cung Thương đao kiếm song tuyệt nhìn về phía đối phương, mặt không chút thay đổi: "Ta rất hy vọng sẽ không gặp ngươi ở đây."

Cung Độc không cho là đúng: "Bất quá là khác chủ nhân."

"Lúc trước ngươi, ta, An Minh Tri cùng nhau uống rượu nói chuyện phiếm, trước mặt ngàn vạn thi hài yêu quái, lời nói hào hùng chẳng lẽ chỉ là lời nói suông?"

Cung Độc trầm ngâm một lát, thản nhiên đáp: "Một lòng nhiệt huyết lúc đó, chỉ là bởi vì kiến thức còn ít. Chúng ta vì Tây Vực tận tâm tận lực, chết rồi thì thôi, đổi lại được cái gì? Là Phụng Thiên Thành quyền quý cao sang, hay là nấm mồ trên đỉnh núi kia?"

Cung Thương từ bên hông lấy ra đao kiếm, khí thế quanh thân cuồn cuộn, y phục không gió mà bay.

"Kinh Hồng kiếm, Đoạn Sơn đao." Cung Độc lẩm bẩm nói: "Lúc trước tên đao kiếm này vẫn là ta và An Minh Tri đặt."

"Vậy hôm nay chết dưới đao kiếm này, cũng coi như là kết thúc cho quá khứ của chúng ta, ngươi yên tâm, ngày giỗ năm sau, ta và An Minh Tri sẽ mang theo một bình rượu đi thăm ngươi. Dù sao người đã chết, tội lỗi gây ra, cũng nên tan biến theo." Cung Thương lạnh giọng nói.

"Lời này có chút thú vị, bất quá, có lẽ ta phải mang theo hai bình rượu." Cung Độc híp mắt.

Một đạo trường phong lợi tiễn, xé rách màn trời.

Liệt Anh đang ở trong thành, đột nhiên đứng dậy, nhìn ra ngoài cửa sổ.

"Có dao động khí tức cường đại."

Cùng lúc đó, Võ Hầu quân tướng sĩ đến báo: "Liệt tướng quân, bá tánh trong thành phát điên, thấy người liền cắn!"

"Liệt tướng quân, bên ngoài Quỳnh Vũ thành, xuất hiện lượng lớn yêu quái, tình thế nguy cấp."

"Hoảng cái gì!" Liệt Anh nhấc trường đao bên cạnh bàn lên, hét lớn một tiếng: "Võ Hầu quân, xuất chinh!"

"Giết!"

Tiếng hét vang dội, vang vọng khắp bầu trời Quỳnh Vũ thành.

.....

Ở một nơi khác, ba trăm dặm về phía bắc Quỳnh Vũ thành, không gian rung chuyển.

Thi hài yêu quái khắp núi đồi, chỉ trong nháy mắt hóa thành

tro bụi tiêu tán.

Phó Nhược Vân lắc lắc cổ tay phải, định tiếp tục lên đường, nhưng bước chân lại đột nhiên dừng lại.

Nàng ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy mấy đạo nhân ảnh đeo mặt nạ quỷ đạp không mà đứng, tạo thành thế bao vây nàng.

"Đã đến rồi, hà tất phải che đầu che mặt, chỉ bằng mấy người các ngươi, không thể làm Bạch Vô Địch bị thương." Phó Nhược Vân nhíu mày.

Lời còn chưa dứt, mặt đất dưới chân rung chuyển, vô số phân thân của Thiên Khôi hiện ra, sau đó như dòng sông hội tụ về biển cả, lại hóa thành một người.

Cùng lúc đó, trên bầu trời xẹt qua một đạo lưu quang.

Nhìn kỹ lại, người tới cũng là người đeo mặt nạ quỷ, khoác trường bào đen đỏ, chỉ là trên ngực hắn, còn có một con số ba rất dễ thấy, chính là Đao Quỷ lúc trước!

Sắc mặt Phó Nhược Vân vô cùng ngưng trọng, thực lực của Thiên Khôi không cần phải nói nhiều, nhưng uy hiếp thực sự lại đến từ người đàn ông trên đỉnh đầu.

Hơn nữa không biết vì sao, nàng lại cảm nhận được từ trên người đối phương một cỗ khí tức quen thuộc.

Kẻ địch vây quanh, Phó Nhược Vân cố tỏ ra thoải mái nói: "Nếu chỉ có mấy người các ngươi, e rằng không đối phó được ta."

Vừa nói, chiêu thức cường đại đã được ngưng tụ, một đạo quyền cương chỉ trong một phần ngàn cái chớp mắt, đã đánh úp về phía Đao Quỷ.

Một kích này quá nhanh, lại nằm ngoài dự đoán của tất cả mọi

người.

Dù sao ai có thể ngờ được, đường đường Tây Vực Tư Mệnh lại đi đánh lén?

Tuy nhiên, một kích này cuối cùng vẫn không trúng, mà bị một đạo đao quang chặn lại.

"Cực Ý, Nộ Thần Quyền, quả nhiên cương mãnh bá đạo." Đao Quỷ thản nhiên lên tiếng.

"Lại là ngươi?!" Phó Nhược Vân trừng lớn hai mắt, toàn thân đề phòng.

Chương 532: Kim Sí Đại Bằng trở về

“Đao si……” Phó Nhược Vân miệng lẩm bẩm, thần sắc vô cùng phức tạp.

Thiên hạ đều biết Thập Nhị Thần Tướng Trấn Thiên Nhất, đao pháp quán tuyệt đương thế, một đao vô địch.

Nhưng lại không ai biết, đao pháp hung mãnh bá đạo của hắn là sư thừa một người, người đó chính là Đao si.

Đối với thế hệ hiện nay mà nói, Đao si là một cái tên xa lạ.

Nhưng nếu đặt cái tên này vào mấy chục năm trước, đặt tại Bắc Vực, vậy có thể nói là danh tiếng lừng lẫy, như sấm bên tai.

Dù sao người có thể sánh ngang với Bắc Quỷ Thủ, sao có thể là người tầm thường?

Thế nhưng một người như vậy, lại dần dần biến mất khỏi tầm mắt của mọi người, giống như chưa từng xuất hiện.

“Đao si sao, đúng là một cái tên xa xưa, xa xưa đến nỗi ta suýt nữa thì quên mất.” Dưới mặt nạ quỷ, thanh âm lãnh đạm vang lên.

Phó Nhược Vân trầm giọng nói: “Ta vốn tưởng ngươi đã chết, không ngờ lại xuất hiện trở lại với thân phận như vậy.”

“Ta của trước kia đã chết, ngươi nhìn thấy bất quá chỉ là một hồn ma báo thù mang tên Đao Quỷ mà thôi.”

Phó Nhược Vân hình như nghĩ đến điều gì, đang muốn mở

miệng.

Lại bị Đao Quỷ trực tiếp cắt ngang: “Hôm nay gặp mặt, không phải là để ôn chuyện cũ.

Ngươi nên hiểu rõ, đối phó với ta, nếu không dốc toàn lực, chắc chắn phải chết.”

Phó Nhược Vân trong lòng trầm xuống, hai nắm tay siết chặt, Chân khí trong cơ thể bắt đầu vận chuyển.

Thực lực của đối phương mạnh bao nhiêu, nàng tự nhiên biết rõ, nói thật, đơn đả độc đấu nàng cũng không nắm chắc phần thắng, huống chi còn phải ứng phó với những tên mặt nạ quỷ khác.

Nhưng sự tình đã đến nước này, nàng đã không còn lựa chọn nào khác.

Chân khí hiển hóa, bao phủ toàn thân, tỏa ra kim quang.

Mặt đất dường như không chịu nổi sức mạnh của nàng, vậy mà trong nháy mắt nứt toác.

Nàng, cứ như vậy lơ lửng giữa không trung.

“Có thể lĩnh ngộ Cực Ý đến mức độ này, thật sự khiến ta phải nhìn bằng con mắt khác.” Đao Quỷ rút trường đao bên hông ra, đỏ như máu, vô cùng chói mắt.

.....

Tần Phong cùng đám người Sở Vương, đi theo sau các binh sĩ thiện chiến dũng mãnh dưới trướng Sở Vương, hướng Quỳnh Vũ thành tấn công.

Bởi vì biết chuyến này nguy hiểm, hắn thậm chí còn không mang theo Tiểu Bạch và Bạch Tiểu Mao, mà để bọn chúng ở lại

Minh Khải thành.

Trên đường đi, liên tục gặp phải ngăn cản, may mắn đều hóa hiểm thành an.

Điều này càng khiến Tần Phong tin chắc rằng, nguồn gốc của hắc khí chính là Quỳnh Vũ thành kia, mà Ngao Nhân, đang ở trong Quỳnh Vũ thành.

Nghìn dặm, trăm dặm, càng ngày càng đến gần đích.

Màn đêm buông xuống, ánh sao lờ mờ, những dãy núi trùng điệp như những con mãnh thú đang ngủ say.

Sườn núi, vách núi, những bóng đen với hình thù kỳ dị ngọ nguậy, mang theo sát khí lạnh lẽo.

Thiên địa đột nhiên chấn động, một đạo kim quang xé toạc màn đêm, chiếu sáng cả một vùng trời.

Tiếp nối là một đường đao mang, cùng kim quang kia chia đôi thiên địa.

Ngựa bị kinh hãi, bồn chồn không yên.

Tần Phong nhìn theo, trong lòng bỗng dưng dâng lên một trận kinh hãi.

Uy thế kia, dường như có thể khai thiên tích địa.

Rốt cuộc là ai đang giao thủ?

Sở Vương cau mày: “Nếu ta không nhìn lầm, kim quang kia hẳn là Nộ Thần Quyền của Tửu Thần Phó Nhược Vân.

Nhưng đao mang kia là do ai chém ra, vậy mà có thể sánh ngang với Nộ Thần Quyền?”

Là cường giả đỉnh cao Tây Vực, thực lực của Phó Nhược Vân tự nhiên là kinh người, đã vượt qua Tam phẩm, bước vào nhị phẩm trong truyền thuyết.

Nói cách khác, người chém ra đao mang kia, thực lực chắc chắn cũng ở nhị phẩm.

“Những tên mặt nạ quỷ kia rốt cuộc là ai, sao lại có chiến lực khủng bố như vậy.” Sở Vương thần sắc ngưng trọng.

Tần Phong nhìn đao mang kia, nghĩ đến ngày Lý tiền bối ở Tấn Dương thành chết đi, người đàn ông tóc xám nhìn về phía Bắc Quỷ Thủ từ xa.

Hắn đến nay vẫn còn nhớ rõ danh hiệu mà đối phương tự xưng - Đao Quỷ!

Nếu hắn đoán không lầm, người tới chính là người đàn ông trung niên tóc xám kia.

“Người có thể chống lại Bắc Quỷ Thủ, sao có thể là người thường, không biết Tửu Thần Phó tiền bối có thể đối phó được hay không.”

Trong lòng suy nghĩ, Tần Phong triển khai Song Đồng Dị Năng nhìn về phía chiến trường xa xa kia.

Ngoài kim quang và đao mang ra, còn có hơi thở của những người khác.

“Phó tiền bối không phải đang đơn đả độc đấu, mà là bị những tên mặt nạ quỷ kia vây công!” Tần Phong kinh hô: “Liễu cô nương, Thương cô nương, hai người mau đi hỗ trợ nàng ấy.”

Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan liếc nhìn nhau, không ai động thân.

Không phải là bọn họ không nghe lời Tần Phong nữa, mà là lần này bọn họ đi theo, đến Tây Vực vốn là vì bảo vệ an nguy của Tần Phong.

Nếu rời khỏi bên cạnh hắn, dẫn đến bị địch nhân thừa cơ lẻn vào, đó là kết quả mà bọn họ tuyệt đối không muốn nhìn thấy.

Mà hiện tại bọn họ cách Quỳnh Vũ thành, nhiều nhất cũng chỉ trăm dặm đường, nguy hiểm phía trước có thể nghĩ.

Bọn họ tự nhiên phải bám sát không rời, canh giữ bên cạnh Tần Phong.

Thấy hai người không hề động tâm, Tần Phong tự nhiên biết rõ suy nghĩ trong lòng bọn họ, vội vàng nói: "Tửu Thần đại nhân bên kia không thể xảy ra sơ suất, hai người mau chóng đi hỗ trợ nàng ấy.

An nguy của ta không cần lo lắng, chẳng lẽ trong mắt hai người, ta ngay cả năng lực tự bảo vệ mình cũng không có?"

Liễu Kiếm Ly khẽ gật đầu.

Thương Phi Lan cười lạnh một tiếng: "Ngươi cảm thấy thế nào?"

Tần Phong sắc mặt cứng đờ, kỳ thật với thực lực hiện tại của hắn, cho dù đối mặt với cao thủ Tứ phẩm, cùng yêu quỷ Lục chuyển, không nói đến việc tiêu diệt đối phương, tự bảo vệ mình vẫn là quá đủ.

Nhưng nhìn tình hình hiện tại, thực lực của địch nhân e rằng còn xa hơn thế.

Ngay lúc này, Tần Phong trong lòng khẽ động, đưa tay sờ vào trong ngực, sau đó lấy ra một vật, vậy mà lại là lông đuôi của Kim Sí Đại Bằng, tỏa ra kim quang!

“Chẳng lẽ là con đại bàng kia xử lý xong chuyện đã trở về?”

Tần Phong trên mặt lộ ra vẻ vui mừng, dẫn động thần niệm vào trong lông đuôi, không bao lâu sau, ngay cả ánh trăng ảm đạm trên đỉnh đầu cũng bị che khuất.

Đám người Sở Vương trong lòng cả kinh, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một con Kim Vũ Đại Bằng che khuất cả bầu trời.

“Kim Sí Đại Bằng của Cuồng Phong Nhai.” Có người kinh hô thành tiếng.

Hộ vệ xung quanh chân khí lưu chuyển, giơ vũ khí lên, nghiêm trận đối đãi.

Tần Phong vội vàng ngăn cản: “Đừng ra tay, là người một nhà!”

“Người một nhà?” Mọi người đều sửng sốt.

Lại nhìn lên không trung, đại bàng lao xuống, thân hình theo gió biến mất.

Khi nó đáp xuống vai Tần Phong, đã chỉ còn lại kích thước như một con chim ưng.

“Chuyện đã xử lý xong, con đường tiếp theo ta sẽ cùng ngươi đồng hành, nhưng ngươi đừng quên lời hứa trước đó.” Kim Sí Đại Bằng há miệng nói tiếng người.

“Mỗi ngày dùng Chính Khí tẩy lễ toàn thân cho ngươi, ta tự nhiên là biết.” Tần Phong gật đầu đáp.

Cuộc đối thoại này, lọt vào tai đám người Sở Vương Quân, trong nháy mắt đã tạo nên sóng to gió lớn trong lòng bọn họ.

Nghe ý này, chẳng lẽ tiểu tử này đã thu phục được Kim Sí Đại Bằng nổi tiếng Tây Vực?

Nhưng điều này sao có thể? Phải biết rằng, Tư Mệnh Tây Vực đã nhiều lần muốn thu phục con yêu thú cường đại này, biến nó thành tọa kỵ của mình, kết quả đều là thất bại thảm hại!

Tần Phong cũng không để ý đến thần sắc của mọi người, mà quay đầu lại nói với hai nàng: "Hiện tại đã có đại bàng bảo vệ an nguy cho ta, hai người có thể yên tâm đi."

Nhìn ánh mắt kiên định của Tần Phong, Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan do dự một chút, cuối cùng vẫn gật đầu đồng ý.

Tướng công của bọn họ luôn như vậy, điều này bọn họ đã sớm biết.

Chỉ là trước khi rời đi, Thương Phi Lan dặn dò Kim Sí Đại Bằng một câu: "Nếu hắn có bất kỳ sơ xuất gì, ngươi cũng không cần phải sống sót trở về."

Kim Sí Đại Bằng lộ ra vẻ mặt bất mãn, nó đã sống lâu như vậy, sao có thể bị một tiểu cô nương uy hiếp?

Vừa định nói gì đó, nó lại cảm nhận được một cỗ uy áp cường đại.

Đó là uy áp đến từ huyết mạch, đó là uy hiếp của Long Tộc!

Lời muốn nói, trong nháy mắt nuốt ngược vào bụng.

Ở bên kia, Liễu Kiếm Ly bình tĩnh liếc nhìn Kim Sí Đại Bằng, nó trong lòng run lên, theo bản năng dời tầm mắt đi.

"Vạn sự cẩn thận." Liễu Kiếm Ly nhẹ giọng nói với Tần Phong, sau đó cùng Thương Phi Lan hướng về phía chiến đấu lao đi.

Tần Phong thần sắc ngưng trọng, âm mưu của địch nhân đã bại lộ, đại chiến đã bùng nổ, bọn họ cần phải nhanh chóng chạy đến Quỳnh Vũ thành mới được.

Liếc nhìn các binh sĩ xung quanh, Tần Phong hỏi Kim Sí Đại Bằng: “Ngươi đã có thể thu nhỏ hình dạng, không biết có thể biến lớn ra hay không?”

Kim Sí Đại Bằng đáp: “Chuyện này đối với ta mà nói, bất quá chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay.”

Qua một lúc lâu, nó mới phản ứng lại, cảnh giác hỏi: “Chờ chút, ngươi hỏi cái này để làm gì?”

Chương 533: Đại bàng một ngày cùng gió lên

Lúc này đây, trong ngoài Quỳnh Vũ thành tựa như một mảnh luyện ngục trần gian.

Khắp nơi trong thành đều là tiếng gào thét của bá tánh phát cuồng.

Bên ngoài thành, biển thi quỷ yêu ma mênh mông vô tận, không thấy đâu là bến bờ.

Tiếng gầm rú của binh sĩ Võ Hầu quân vang lên không ngớt.

Thế nhưng đối mặt với đám địch nhân căn bản không thể giết chết này, cho dù Võ Hầu quân dũng mãnh vô úy, cũng là lực bất tòng tâm, thương vong liên tục khó tránh khỏi.

Liệt Anh vung mạnh trường đao trong tay, đao mang bá đạo, mang theo khí thế phá quân.

Vô số thi thể yêu ma trước mắt, chỉ trong nháy mắt đã bị một đao chém làm đôi.

Thế nhưng, chẳng mấy chốc, những thi thể này lại lần nữa bò dậy, cho dù chỉ còn nửa người, chúng vẫn có thể động đậy.

"Mẹ kiếp, lão tử chưa từng đánh trận nào uất ức như vậy!" Liệt Anh chửi thề một tiếng, lại vung trường đao lên.

"Tên khốn nào ở phía sau giật dây đám phế vật mà Diêm Vương cũng chẳng thèm này, có gan thì hiện thân, cùng lão tử đánh một trận sòng phẳng."

Tuy là kẻ thô lỗ, nhưng cũng có chút tinh tế, Liệt Anh muốn dùng phép khích tướng để dụ kẻ đứng sau màn ra mặt, nhưng không ngờ, nắm đấm này lại đánh vào bông.

Bởi vì, Thiên Khôi của Khôi Lỗi đạo không có ở đây.

Thế nhưng trong khung cảnh hỗn loạn vô tận này, lại có tiếng cười âm trầm vang lên, toàn bộ Quỳnh Vũ thành lại một lần nữa rung chuyển.

Liệt Anh không nghe thấy tiếng cười đó, chỉ là bỗng nhiên trong lòng dâng lên một trận bất an, luôn cảm thấy có chuyện lớn sắp xảy ra.

Tên không sợ trời không sợ đất này nhổ một bãi nước bọt: "Mẹ kiếp, chẳng lẽ dưới lòng đất thành này chôn thuốc nổ hay sao mà cứ rung lắc thế này."

Tiếp đó, hắn vận khí đan điền, gầm lên: "Toàn quân Võ Hầu quân nghe lệnh, nếu đám phế vật này không thể giết chết, vậy thì thu hẹp vòng vây, chống địch!"

"Tuân lệnh!" Cho dù đã khổ chiến từ lâu, nhưng tiếng hô đáp lệnh của Võ Hầu quân vẫn át đi cả tiếng ồn ào của Quỳnh Vũ thành.

"Haiz, nếu Tần quân sư ở đây thì tốt rồi, có lẽ sẽ nghĩ ra được cách đối phó."

.....

Hứa Lạc Hiền đang giao chiến với Quỷ Phật, bỗng nhiên nhíu mày.

Tu hành Văn Thánh Đạo Giả, hơn nữa đã bước vào cảnh giới tam phẩm, thần thức của hắn tự nhiên hơn xa Thần Vũ võ phu.

Vừa rồi hắn rõ ràng nghe thấy, có tiếng cười âm trầm vang lên, mà nếu hắn đoán không lầm, nguồn gốc tiếng cười đó chính là Ngao Nhân!

"Trận pháp dẫn hồn rõ ràng đã bị phá hủy, vì sao Ngao Nhân vẫn còn đang thức tỉnh?" Hứa Lạc Hiền nhìn Quỷ Phật đang bị vô số cành cây dây leo mộc quấn chặt, quát khẽ.

Chính Khí của hắn thuộc tính Mộc linh, bởi vậy có thể thi triển Mộc đạo thuật pháp.

Quỷ Phật nghe vậy cười lạnh một tiếng, sau lưng kim quang chữ Vạn hiện lên, dây leo mộc quấn quanh người lập tức tan biến.

"Ai nói với ngươi, dẫn hồn chỉ có một con đường là trận pháp?"

Sắc mặt Hứa Lạc Hiền đại biến, vội vàng lùi ra xa, ngẩng đầu nhìn Thương khung, thi triển quan tinh thuật.

Một bức tranh lóe lên rồi biến mất, trong tranh, chỉ thấy một người đeo mặt nạ quỷ với thân hình tròn trịa, bụng lại há to miệng đầy máu, đang dùng sức mạnh tàn bạo, thôn phệ vạn vật.

Ai có thể ngờ được, Tần Vân Ngạo lại có hậu chiêu, một bên thôn phệ sinh linh, một bên lại dùng không gian chi đạo, truyền tàn hồn đến Quỳnh Vũ thành!

Bạch khí quanh người Hứa Lạc Hiền cuồn cuộn, hắn muốn thi triển tiên pháp thuấn di, đi ngăn cản Tần Vân Ngạo.

"Muốn đi? Hôm nay, ngươi phải chết ở đây." Quỷ Phật thấy vậy hừ lạnh một tiếng, sáu tay đột nhiên chắp lại.

"Đang!"

Âm thanh như tiếng chuông vàng va chạm vang lên, bốn pho

tượng Phật đen sì từ dưới đất mọc lên, trừng mắt nhìn.

Đây chính là thần thông của Quỷ Phật, Tứ Phật Vô Cương!

Một trong số đó, trên cây gậy Kim Cang trong tay pho tượng Phật đen có một đạo hắc kim quang rơi xuống, nhắm thẳng vào Hứa Lạc Hiền.

Hứa Lạc Hiền thấy vậy, chỉ có thể dừng tiên pháp, miệng hô một tiếng: "Lớn lên!"

Tiếng nói vừa dứt, mặt đất, tường thành, hư không, lại có vô số đại thụ mọc lên, chồng chất lên nhau như bức tường, cản trở thế công.

Mộc đạo thuật pháp —— Vạn Mộc Phùng Xuân!

Cảnh tượng đột ngột này khiến cho tất cả binh sĩ Võ Hầu quân đều kinh hãi.

Liệt Anh nhíu chặt mày, hắn có thể cảm nhận được uy năng cường đại của bốn pho tượng Phật quỷ dị này: "Trong thành có người đang giao chiến..."

Mà trong ánh mắt kinh ngạc của hắn, bốn pho tượng Phật này lại nhấc chân lên.

Một trong số đó, đang ở ngay trên đỉnh đầu bọn họ.

Các binh sĩ thậm chí có thể nhìn thấy, những đường vân trên bàn chân đen kịt kia.

Không ai dám tưởng tượng, nếu một kích này rơi xuống, bọn họ sẽ biến thành hình dạng gì!

Kình khí Liệt Anh cuồn cuộn, phẫn nộ ngút trời, làm sao hắn có thể trơ mắt nhìn đám thuộc hạ chết ở chỗ này?

Phóng người nhảy lên, kim quang quấn quanh lưỡi đao, sau đó vung lên.

Pho tượng Phật đen khổng lồ kia, lại bị một đao đánh lui!

Cùng lúc đó, ba pho tượng Phật còn lại, cũng bị vô số cành cây mộc quấn chặt, không thể động đậy, hiển nhiên là do Hứa Lạc Hiền ra tay.

"Giao chiến với ta, còn dám phân tâm, tìm chết!" Ba đầu của Quỷ Phật trừng mắt, hai tay đánh mạnh xuống đất, luồng khí đen như sao băng lao về phía đối phương.

Hứa Lạc Hiền không dám lơ là, ngưng tụ Chính Khí, hóa thành Hạo Thiên Kính chắn trước người.

Chỉ nghe thấy một tiếng nổ vang trời, nhà cửa sụp đổ, đường phố nứt toác.

Mộc đạo thuật pháp không thể duy trì, ba pho tượng Phật đen lại khôi phục khả năng hành động, bàn chân khổng lồ kia lại một lần nữa nhấc lên!

Quỳnh Vũ thành tuy đã là luyện ngục trần gian, nhưng bên trong vẫn còn một số bá tánh sống sót, ba pho tượng Phật này nếu một cước giáng xuống, nửa thành trì sẽ bị san bằng, những bá tánh kia cũng mất đi khả năng sống sót.

Ngay trong thời khắc ngàn cân treo sợi tóc này, trên không trung bỗng nhiên truyền đến một tiếng vang: "Đại bàng một ngày cùng gió lên, Phù Dao thẳng lên chín vạn dặm!"

Tiếng nói vừa dứt, cuồng phong mãnh liệt quấn quanh thanh khí như lưỡi dao sắc bén, chém về phía ba pho tượng Phật.

Gần như cùng lúc đó, chỉ nghe thấy tiếng "rắc rắc" không dứt bên tai, ba pho tượng Phật kia lại bị phong nhận chém thành bốn

năm mảnh!

Tất cả mọi người trong Võ Hầu quân đều kinh ngạc, rốt cuộc là ai ra tay, lại có uy lực kinh khủng như vậy?

Liệt Anh lại nghĩ tới điều gì đó, cười lớn nói: "Chẳng lẽ các ngươi không nghe ra, đây là giọng của Tần quân sư sao? Là Tần quân sư đã trở về."

"Tần quân sư?" Mọi người nhìn nhau, trong mắt đều là vẻ không dám tin.

Từ khi nào Tần quân sư lại có thực lực này?

Ngay lúc này, một bóng đen che khuất bầu trời, che lấp cả ánh sao le lói.

Mọi người ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một con Kim Vũ Đại Bằng dang rộng đôi cánh, dài không biết bao nhiêu trượng.

Dưới ánh sáng của Kim Vũ, mọi người đều kinh ngạc vạn phần, bởi vì bọn họ nhìn thấy trên lưng và hai cánh của con chim khổng lồ kia, lại chỉnh tề xếp hàng một đội quân hùng hậu!

Mà càng khiến bọn họ kinh ngạc hơn chính là, người đang đứng trên đỉnh đầu con vật khổng lồ kia, chính là Tần Phong một thân hắc y!

Lúc này Tần Phong chắp tay sau lưng, nghênh gió mà đứng, tóc dài bay phất phới, phiêu dật như tiên.

"Là ai?!" Quỷ Phật gầm lên.

Hứa Lạc Hiền nghe tiếng nhìn lại, mừng rỡ nói: "Ta đã cảm thấy giọng nói này quen thuộc, thì ra là tiểu sư đệ."

"Cho bọn họ xuống đi." Tần Phong thản nhiên nói.

Kim Sí Đại Bằng nghe vậy vỗ cánh một cái, cuồng phong hình thành, lại cuốn lấy toàn bộ Sở Vương quân, từ trên trời giáng xuống, an ổn đáp đất.

Sở Vương liếc nhìn Tần Phong, nội tâm không hề bình tĩnh như vẻ ngoài.

Bài thơ vừa rồi rõ ràng là Văn Bảo, khoảnh khắc bài thơ thành hình, thanh khí đã dung nhập vào phong nhận của Kim Sí Đại Bằng, một kích kia thậm chí có thể lay động cả cao thủ nhị phẩm, chém nát hắc phật tự nhiên không thành vấn đề!

"Minh Hoàng, đây chính là nguyên nhân ngươi coi trọng người này như vậy sao?" Sở Vương nghĩ vậy, trong lòng không khỏi cảm thán anh hùng xuất thiếu niên.

Nhìn Quỳnh Vũ thành bị yêu ma bao vây, Sở Vương ngửa mặt lên trời hét lớn: "Sở Vương quân, bày trận xuất chinh!"

"Giết!" Tiếng hô vang trời.

Chương 534: Gió lớn nổi lên, mây bay cuồn cuộn

Có sự trợ giúp của Sở Vương Quân, áp lực của Võ Hầu quân giảm đi rất nhiều.

Liệt Anh đại hống một tiếng: "Tần quân sư đã mang viện binh trở về, chúng ta không thể bị so sánh, hãy để thế nhân thấy được, Võ Hầu quân dũng mãnh!"

"Giết!"

Mọi người đồng thanh gầm lên, tiếng vang vọng khắp Quỳnh Vũ thành.

Liệt Anh đại đao vung lên, đao khí mãnh liệt đánh bật Quỷ Phật, mở đường cho chúng tướng sĩ.

Thế cục nguy ngập trong nháy mắt đảo ngược, tất cả mọi người đều thổi bùng lên tiếng kèn phản công.

Kim Sí Đại Bằng vẫn còn đang chìm đắm trong uy lực của Phong Cương vừa rồi, nó dường như từ đó mơ hồ chạm đến ngưỡng cửa Nhị phẩm, mà tất cả những điều này đều là bởi vì thiếu niên áo đen trên đỉnh đầu.

"Vừa rồi ngươi rốt cuộc đã làm gì?!" Kim Sí Đại Bằng hưng phấn hỏi.

Tuy nhiên Tần Phong lại không đáp lời, y vẫn như cũ đứng thẳng giữa gió, một bộ dáng cao nhân.

"Này, tiểu tử họ Tần, đừng giả bộ nữa." Kim Sí Đại Bằng thân

thể to lớn run lên.

Tần Phong khom người xuống, che bụng.

Sở Vương thấy tình hình không ổn, lo lắng hỏi: “Ngươi làm sao vậy?”

“Có chút khó chịu, muốn nôn, vốn định nhịn, nhưng mà nó vừa run một cái, ta sắp không nhịn được nữa.” Tần Phong nói đứt quãng.

Biết sớm Kim Sí Đại Bằng tốc độ nhanh như vậy, đã không vì muốn ra vẻ mà đứng ở vị trí đầu tiên rồi..... Tần Phong nghĩ như vậy.

Kim Sí Đại Bằng nghe vậy, lo lắng nói: “Tiểu tử, ta hiện tại liền thả ngươi xuống, ngàn vạn lần đừng nôn lên đầu ta.”

“Không kịp nữa rồi..... Ọe!”

Trên không trung, tiếng chim kêu thảm thiết vang lên.

.....

Hứa Lạc Hiền liếc nhìn tình hình Quỳnh Vũ thành, thở phào nhẹ nhõm nói: “Hiện giờ tình thế của chúng ta đang rất tốt, ngươi không mau chóng chạy trốn khỏi nơi này, chẳng lẽ là muốn chờ những người khác rảnh tay, ngồi chờ chết?”

Quỷ Phật không để ý, cười lạnh một tiếng: “Chủ thượng mưu đồ Tây Vực đã lâu, ngươi cho rằng dựa vào đám người các ngươi, là có thể ngăn cản kế hoạch của hắn?

Một đám tướng sĩ cấp thấp, cho dù tập hợp thêm bao nhiêu người, cũng chỉ là ô hợp chi chúng.

Bất quá, ta vẫn phải cảm tạ người đã mang tướng sĩ đến.”

“Ngươi có ý gì?” Hứa Lạc Hiền nhíu mày.

“Hắn đưa đến nhiều thần hồn tươi mới như vậy, để trợ giúp Ngạo Nhân thức tỉnh, ta sao có thể không cảm tạ?” Quỷ Phật hai tay chắp lại, hư không chấn động, một đường hắc tuyến xẹt qua không trung, mở ra một không gian đen kịt.

Trong hắc động đó, lóe lên vô số ánh mắt đỏ tươi, còn có tiếng nuốt nước miếng.

“Phật nói, chúng sinh đều khổ, chi bằng sớm ngày lên Tây Phương Cực Lạc.”

Lời nói vừa dứt, một thân hình màu đỏ khổng lồ từ trong hắc động lao ra, đứng trên nóc nhà, phát ra tiếng gầm rú rung trời.

Tướng sĩ ở gần đó nghe tiếng nhìn lại, đều không khỏi trợn to hai mắt.

Thân hình khôi ngô, huyết nhục mục nát, có thể nhìn thấy rõ ràng xương trắng.

Khuôn mặt kia đã sớm thối rữa, dưới cái miệng rộng ngoác, nước miếng màu xanh nhạt nhỏ xuống từ hàm răng sắc nhọn, trong nháy mắt đã ăn mòn mái ngói.

“Ngạ quỷ?!” Hứa Lạc Hiền kinh hãi kêu lên.

Loại yêu quỷ này thực lực kinh người, hơn nữa tính tình hung tàn, thích ăn thịt người!

Hơn nữa, đây chỉ là mới bắt đầu.

Không gian hắc động không ngừng vặn vẹo, từng con ngạ quỷ một lao ra, chúng ngửi thấy mùi người sống, điên cuồng lao về phía chúng tướng sĩ.

Tiếng kêu kinh hãi, tiếng kêu thảm thiết vang lên không dứt.

Đây là thần thông của Quỷ Phật, Ngạ Quỷ Đạo trong Lục Đạo Luân Hồi!

“Ngươi cảm thấy, chúng ăn hết người trong thành cần bao lâu?” Quỷ Phật cười lạnh nói.

……

Một đao hung hăng chém ra, chém một con ngạ quỷ thành hai đoạn, Liệt Anh tức giận quát: “Mẹ kiếp, thứ này sao lại nhiều như vậy?!”

Quay đầu nhìn lại, một Võ Hầu quân tướng sĩ đã bị cắn nát nửa người, trong miệng không ngừng phun ra bọt máu.

Liệt Anh há miệng, cũng không biết nên nói cái gì, mặc dù đã trải qua vô số lần sinh ly tử biệt, nhưng mỗi khi đến lúc này, trong lòng vẫn không dễ chịu chút nào.

Nam tử biết mình sống không được bao lâu, cố nặn ra một nụ cười, dùng chút sức lực cuối cùng nói đứt quãng: “Tướng quân, không cần như vậy, Võ Hầu quân, chưa từng sợ chết!”

Câu nói này dường như đã dùng hết sức lực cuối cùng của hắn, nam tử cúi đầu xuống, không còn thở nữa.

Chúng tướng sĩ thấy vậy, bi phẫn hóa thành sức mạnh: “Võ Hầu quân, giết!”

Nhưng chênh lệch thực lực giữa địch và ta thật sự quá lớn, nếu như ngạ quỷ chỉ có một con thì còn tốt, số lượng nhiều như vậy, căn bản không phải võ giả cấp thấp có thể chống lại.

……

Tiếng nổ vang của thuốc súng, chấn động ngạ quỷ, chúng tướng sĩ cùng nhau xông lên, chém giết nó.

Nhưng số lượng thuốc súng có hạn, tình cảnh này chỉ có số ít.

Kim Sí Đại Bằng cũng đang nghe theo mệnh lệnh của Tần Phong, dùng phong nhận thu hoạch ngạ quỷ, tuy nhiên số lượng ngạ quỷ quá nhiều, còn có thi thể yêu quỷ cần xử lý, nhất định sẽ xuất hiện tình huống lọt luới.

Sở Vương nhìn tướng sĩ không ngừng hy sinh, nhíu chặt mày, nhưng cũng bất lực.

Đối với loại chiến dịch chênh lệch thực lực như vậy, từ trước đến nay đều là dùng tính mạng của tướng sĩ để lấp đầy.

Tần Phong lau đi vết bẩn ở khóe miệng, cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều, chỉ là Kim Vũ trên đầu Kim Sí Đại Bằng lại không còn sáng bóng như lúc trước nữa……

Hắn cúi đầu nhìn xuống toàn bộ chiến trường, cảnh tượng chém giết có thể nhìn thấy ở khắp mọi nơi.

Cho dù mười mấy vị tướng sĩ liên thủ, đối phó với một con ngạ quỷ, vẫn như lấy trứng chọi đá.

Nhưng cho dù như vậy, cũng không có một ai lùi bước!

Bọn họ dũng cảm chiến đấu, bọn họ gào thét phẫn nộ.

Đây chính là tướng sĩ Đại Càn!

Tần Phong hít sâu một hơi, lấy ra giấy bút từ Hoài Trung, mặc dù hắn không biết những thứ viết tiếp theo có thể trở thành Văn Bảo hay không, có tác dụng đối với trận chiến của chúng tướng sĩ hay không, nhưng hắn muốn thử một lần.

“Bay ổn định một chút.” Tần Phong dặn dò.

Kim Sí Đại Bằng không rõ nguyên do, nhưng vẫn làm theo.

Trong lòng nhiệt huyết sôi trào, những bài thơ từ trước đến nay hiện lên trong đầu, Lôi Đình Chính Khí trong Thần Hải dường như cảm nhận được điều gì đó, bắt đầu cuồn cuộn, ngay cả tiên khí trên Vấn Tâm Đài cũng xuất hiện dị tượng.

Chính Khí xen lẫn tiên khí hội tụ vào đầu bút lông rồng mà Thương Phi Lan đã tặng cho hắn trước đó, chữ vàng hiện lên trên giấy Tuyên Thành.

Đột nhiên có gió lớn nổi lên, Sở Vương cảm nhận được dị biến, nghiêng đầu nhìn lại, lại thấy Tần Phong toàn thân tỏa ra hào quang màu trắng vàng.

Ánh mắt dời xuống, rơi vào trên giấy Tuyên Thành, Sở Vương không khỏi trợn to hai mắt, chỉ thấy——

“Đại phong khởi hề vân phi dương!

Uy gia hải nội hề quy cố hương!

An đắc mãnh sĩ hề thủ tứ phương!”

(Gió lớn nổi lên, mây bay cuồn cuộn!

Uy vũ bốn bể, trở về cố hương!

Lấy đâu ra người mạnh mẽ, trấn giữ tứ phương!)

Giây phút bút rơi xuống, cây bút lông rồng như bảo khí lại vỡ vụn từng chút một, chữ vàng rời khỏi giấy Tuyên Thành, bay lượn giữa không trung, cuồng phong nổi lên!

Thanh khí dung nhập vào cuồng phong, bao phủ lấy tướng sĩ Đại Càn đang dũng cảm chiến đấu trong Quỳnh Vũ thành phía dưới.

Mà một màn khiến người ta khiếp sợ cũng theo đó xuất hiện!

Tướng sĩ bị thương, vết thương với tốc độ mắt thường có thể thấy được khôi phục.

Bạch quang bao phủ trên bề mặt cơ thể tướng sĩ, móng vuốt của ngạ quỷ vốn có thể giết chết người, vậy mà chỉ để lại một vết xước trên người bọn họ!

Điều khiến chúng tướng sĩ khó hiểu hơn, nhưng lại hưng phấn vô cùng chính là, một đội bọn họ tụ tập một chỗ, vậy mà có thể lẫn nhau cảm ứng.

Và mượn đó tập hợp sức mạnh của mọi người, phát huy ra sức mạnh vượt xa thực lực cá nhân của bọn họ.

Loại lực lượng này, thậm chí có thể chống lại ngạ quỷ!

Chúng tướng sĩ nhìn nhau, tuy rằng không biết vì sao lại xuất hiện biến hóa như vậy, nhưng bọn họ đến lúc báo thù cho những chiến hữu đã chết rồi!

“Giết!”

Tiếng gầm mang theo uy thế khó tả, vậy mà lại trấn áp được đám ngạ quỷ hung tàn.

Lại có vô số tiếng kêu thảm thiết vang lên, nhưng lần này, âm thanh lại không phải từ phía tướng sĩ nhân tộc, mà là từ đám ngạ quỷ!

Chương 535: Là ngươi sao?!

Sở Vương không dám tin nhìn chiến cuộc phía dưới, trong lòng dâng lên sóng to gió lớn.

Tướng sĩ bình thường vậy mà có thể lay động yêu quỷ thực lực cường đại, thậm chí còn có thể tiêu diệt chúng, trước đây, đây tuyệt đối là chuyện hắn không dám nghĩ tới.

Thế nhưng hiện giờ, một màn này lại sống sờ sờ xuất hiện trước mắt hắn.

Mà tất cả nguyên nhân, đều là bởi vì Tần Phong viết ra!

Sở Vương thân là Vương một vực, trong nháy mắt nghĩ đến rất nhiều chuyện——

“ là vật phẩm do cao phẩm ngưng tụ tín niệm ra đời từ trong bút, có thể phát huy ra lực lượng thần dị.

Nhưng bởi vì Đại Càn chuộng võ, lại khó mà nhập môn, cho nên rất ít người có thể bước vào cảnh giới xuất bút hóa bảo.

Thế nhưng nếu như có nhiều người như Tần Phong tiểu tử này, sau này xuất chinh bên ngoài, phát huy uy năng của , chẳng phải có thể cứu được tính mạng của càng nhiều tướng sĩ, bảo vệ càng nhiều lãnh thổ của nhân tộc sao?”

Hắn thậm chí có thể dự kiến, nếu như tin tức lần này ở Tây Vực truyền về Phụng Thiên Thành, truyền khắp Đại Càn.

Minh Hoàng nhất định sẽ càng coi trọng , mà ngày thi cử chế độ chính thức được thi hành cũng sẽ đến nhanh hơn.

Hơn nữa, thế nhân cũng sẽ không còn giống như trước kia, trọng võ khinh văn, ngược lại sẽ có càng nhiều người gia nhập , điều này đối với toàn bộ Đại Càn mà nói đều là chuyện tốt!

Tần Phong có chút mệt mỏi thở ra một hơi, tiêu hao khi luyện chế còn lớn hơn hắn tưởng tượng rất nhiều, thế nhưng nhìn thấy kết quả này, tất cả đều đáng giá.

“Nếu như có thể giữ vững Quỳnh Vũ thành, là có thể ngăn cản Ngạo Nhân thức tỉnh.”

.....

Võ Hầu quân cùng Sở Vương quân bên này khí thế tăng vọt, Quỷ Phật bên kia tự nhiên là tức giận đến mức nhảy dựng lên, ba cái đầu đều biến thành vẻ mặt phẫn nộ.

Hắn ngẩng đầu nhìn Kim Sí Đại Bằng trên không trung, muốn biết rốt cuộc là ai ở Sở quốc thi triển , dẫn đến cục diện như thế này.

Cho đến khi nhìn thấy bộ dạng của Tần Phong.

“Vậy mà lại là tên tiểu tử nhân tộc kia!”

“Tiểu sư đệ này của ta, luôn có thể tạo ra những bất ngờ không thể tưởng tượng nổi.

Lần này sau khi hồi kinh, nếu như có thể truyền bá này ra ngoài, vậy sẽ là phúc của tất cả tướng sĩ Đại Càn.” Hứa Lạc Hiền mỉm cười tự nói.

Đột nhiên, Quỷ Phật trong lòng khẽ động, sáu mắt trừng lớn, chỉ vì tàn hồn vốn nên được Tần Vân Ngạ dẫn dắt đến nơi này, vậy mà lại đột nhiên dừng lại.

Hứa Lạc Hiền cũng nhận ra sự thay đổi, bấm ngón tay tính

toán, sau đó hai hàng ria mép nhếch lên: “Quả nhiên là song hỷ lâm môn.”

Hóa ra là An Chí Minh đang trên đường đến Quỳnh Vũ thành, giữa đường cảm nhận được ba động kỳ dị, liền đi giao chiến với Tần Vân Ngạ, ngăn cản đối phương tiếp tục thôn phệ sinh linh!

……

Sau khi không gian chấn động, Cung Thương và Cung Độc tách ra, bốn phía đại địa đều là cảnh tượng đổ nát sau khi hai người giao thủ.

Mặc dù Cung Độc là người có thực lực mạnh nhất trong ba vị đại tướng quân Tây Vực, nhưng đến cảnh giới này, muốn trong thời gian ngắn phân thắng bại cũng không phải chuyện dễ dàng.

Dù sao bọn họ đều là cao phẩm võ phu tam phẩm, nhục thể cường hãn, thực lực kinh người.

Cung Độc nhíu mày, liếc mắt nhìn về phía Quỳnh Vũ thành, đao kiếm hợp nhất khí thế mãnh liệt đánh tới.

Hắn thân hình lóe lên, suýt chút nữa thì tránh được.

Cung Thương nói: “Giao thủ với ta, còn dám phân tâm đến nơi khác, sao vậy, kế hoạch âm thầm thực hiện không được thuận lợi sao?”

“Cũng chỉ là tốn thêm chút công phu mà thôi.”

……

Ở một bên khác, do có Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan trợ giúp, áp lực của Phó Nhược Vân giảm đi rất nhiều.

Liễu Kiếm Ly một mình ngăn cản Quỷ Diện Thiên Khôi, còn Thương Phi Lan thì xuyên qua giữa các Quỷ Diện nhân, rất nhanh

đã chém giết những Quỷ Diện nhân có thực lực kém.

Bọn họ còn phải nhanh chóng giải quyết nơi này, đi đến Quỳnh Vũ thành hội hợp với Tần Phong, tự nhiên không muốn trì hoãn quá nhiều thời gian.

Ầm!

Đao quyền va chạm, ba động cuốn khắp bốn phía, lực phá hoại kinh người.

Đao Quỷ lơ lửng trên không trung giơ cánh tay phải lên, nhìn ống tay áo bị chấn nát, lại nhìn Phó Nhược Vân sắc mặt đỏ bừng phía dưới, kinh ngạc nói: "Sau khi uống rượu, vậy mà uy lực của quyền cương lại tăng lên, có chút ý tứ, khó trách được thế nhân xưng là Tửu Thần Tư Mệnh.

Nếu ta đoán không lầm, vừa rồi một quyền kia chính là Thiên Cực Quyền trong truyền thuyết—— Nộ Quyền Bát Phương phải không?"

Phó Nhược Vân nhướng mày: "Ngươi không phải đến đây để ôn chuyện cũ, có chiêu thức gì thì mau thi triển ra đi, giải quyết xong ngươi, ta còn phải đến Quỳnh Vũ thành thu dọn tàn cuộc cho các ngươi.

Hay là nói, sau nhiều năm không gặp, ngươi vẫn giống như lúc trước, không có chút tiến bộ nào?"

"Kích tướng pháp nhàm chán, bất quá cũng đến lúc nên nghiêm túc một chút rồi, kế hoạch bên phía Quỷ Phật hình như có chút trục trặc." Đao Quỷ nói xong, trường đao màu đỏ như máu trong tay đặt ngang trước người.

Những Quỷ Diện nhân khác thấy vậy, vậy mà lại lựa chọn tránh né, lập tức lùi ra xa.

Ngay cả Thiên Khôi nhìn thấy, cũng đẩy Liễu Kiếm Ly ra, nửa người dung nhập vào lòng đất.

Hắn nói: “Thi triển chiêu này ở đây, chẳng lẽ muốn giết cả bọn ta luôn sao?”

Đao Quỷ không trả lời, chỉ là trường đao màu đỏ như máu trong tay hắn phát ra trận trận kim minh.

Cùng lúc đó, Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan chỉ cảm thấy một trận tim đập nhanh.

Phó Nhược Vân trừng lớn hai mắt, quát: “Hai người các ngươi, mau đến bên cạnh ta!”

Hai người không dám chậm trễ, lập tức làm theo.

Mà đao trong tay Đao Quỷ đã vung lên, động tác rất nhỏ, rất nhẹ, nhìn qua dường như không đáng kể, nhưng lại ẩn chứa lực lượng cuồn cuộn.

Không khí dường như ngừng lưu động, ngay cả ánh sáng cũng dừng lại trong khoảnh khắc này.

Một đao này, vượt qua cả thời gian và không gian.

Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan căn bản không kịp phản ứng, Phó Nhược Vân siết chặt hai nắm tay, bắt chéo trước người.

Vút!

Lưỡi đao vô hình cắt vỡ phòng ngự của Phó Nhược Vân, Kim Cang Bất Hoại chí cường cảnh giới bất hóa cốt dưới một chiêu này chẳng khác nào hư ảo.

Máu tươi bắn tung tóe, dưới lớp da thịt, có thể nhìn thấy xương trắng!

Phó Nhược Vân vẫn đang nghiến răng kiên trì, nàng không thể né tránh, nếu không Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan hai người không chết cũng bị thương nặng.

Thời gian kiên trì chỉ có một khoảnh khắc, đối với Phó Nhược Vân mà nói, lại như cách một mùa thu.

Cực ý thi triển, cùng với một tiếng quát lớn, toàn thân Phó Nhược Vân tỏa ra kim quang, hai tay đột nhiên hất lên.

Lưỡi đao vô hình kia lướt qua ba người, chui vào ngọn núi phía sau bọn họ.

Sau một hồi yên tĩnh, dãy núi liền mạch như tấm gương bị cắt vỡ lệch vị trí, tiếng nổ vang trời lập tức vang lên.

Chỉ một chiêu, đã khiến Phó Nhược Vân trọng thương!

“Nhất Đao Thiên Lưu, vẫn là đáng sợ như vậy.”

Thân ảnh Thiên Khôi lại lần nữa từ trong lòng đất chui ra, lẩm bẩm tự nói: “Thế nhân đều xưng võ phu khí đạo có ngũ trọng ý cảnh, mạnh nhất là đệ ngũ trọng Vạn Thần Cảnh.

Thế nhưng nếu nhìn thấy chiêu thức này, cho dù là phía trên đệ ngũ trọng, còn có một tầng trời mới, cũng chưa chắc không có khả năng.”

Với thực lực của Phó Nhược Vân, tự nhiên nhìn ra được một số manh mối, một đao quỷ dị này, dung hợp với giới vực chi lực, giống như bị cô lập bên ngoài thiên địa này.

Liễu Kiếm Ly khẽ ngẩn người, vừa rồi một đao kia tuy rằng hung hiểm vô cùng, nhưng nàng lại dường như mơ hồ lĩnh ngộ được điều gì đó.

Nếu như có thể từ từ nghiền ngẫm, có lẽ sẽ có thu hoạch, chỉ

là tình hình hiện tại…

“Hai người các ngươi mau đi.” Phó Nhược Vân biết rõ, nếu như Đao Quỷ lại tung ra một đao giống như vậy, đừng nói là bảo vệ Liễu Kiếm Ly hai người, ngay cả bản thân nàng cũng chưa chắc đã chống đỡ nổi.

Nhưng chỉ nghe Đao Quỷ lạnh lùng nói: “Lúc này mới muốn đi, e là đã muộn rồi.”

Lời vừa dứt, không gian nơi bọn họ đang đứng, giống như bị lưỡi dao sắc bén chia cắt, cảnh tượng bốn phía chìm trong một màu đỏ như máu.

Đây chính là giới vực của Đao Quỷ!

Hắn lại giơ trường đao màu đỏ như máu trong tay lên, mà trong giới vực, uy lực của một đao này càng thêm khó có thể tưởng tượng!

Thế nhưng đúng lúc Đao Quỷ định vung đao, âm thanh không gian vỡ vụn khiến hắn khẽ giật mình.

Một bóng người mặc áo choàng đen, đeo mặt nạ trắng, vậy mà lại đánh xuyên qua giới vực, chắn trước mặt ba người Phó Nhược Vân.

“Là ngươi?” Đao Quỷ trầm giọng nói.

Người tới, chính là Bắc Quỷ Thủ!

Chương 536: Quỷ Thủ chiến Đao Quỷ

Phó Nhược Vân nhìn bóng người trước mặt, tâm trí dường như trở về hai mươi năm trước.

Vẫn là hắc bào màu đen, vẫn là mặt nạ trắng, vẫn là thực lực cường đại như vậy.

Chỉ là dung nhan dưới lớp mặt nạ kia, chắc chắn sẽ không còn trẻ trung như lần trước nhìn thấy nữa.

Tần lão gia đầu đội mặt nạ trắng, quay đầu nhìn thoáng qua, lướt qua hai nàng con dâu, may mắn là họ không bị thương tích gì.

Nhưng khi nhìn thấy Phó Nhược Vân đứng trước hai người, thần sắc ông hơi sững sờ, dường như nhớ ra điều gì đó.

Ánh mắt dừng lại không lâu, dù sao địch mạnh ta yếu, không thể lơ là chút nào.

Tần Kiến An một lần nữa cùng Đao Quỷ nhìn nhau từ xa, sát khí giữa hai người lan tỏa.

Đao Quỷ liếc nhìn kết giới bị đánh vỡ, trầm giọng nói: "Kình khí vẫn bá đạo như vậy, lại có thể trực tiếp xông vào kết giới của ta."

Tần lão gia nhìn thoáng qua bốn phía, dưới lớp mặt nạ trắng, phát ra giọng nói khàn khàn: "Kết giới này, kém cỏi."

Lời vừa dứt, ông giơ tay phải lên, lòng bàn tay mở ra, sau đó nắm chặt lại.

Vòng sáng màu đen lấy ông làm trung tâm, trong nháy mắt khuếch tán ra bốn phía, chỉ trong chớp mắt, kết giới của Tần lão gia đã trực tiếp thay thế kết giới của Đao Quỷ!

Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan thấy vậy, vô cùng kinh ngạc.

Thực lực của Đao Quỷ, các nàng đều đã chứng kiến, ngay cả Tửu Thần Phó Nhược Vân cũng không phải là đối thủ.

Thế mà kết giới của kẻ địch như vậy, lại bị Quỷ Thủ đại nhân dễ dàng phá vỡ?

Liên tưởng đến những lời Phó Nhược Vân từng nói trước đây, người này thật sự là cha của phu quân sao?

Trong lúc hai người còn đang ngơ ngác, thì trong vòng bán kính một dặm đã bị kết giới màu đen bao phủ.

Có Quỷ Diện Nhân thấy vậy, muốn chạy trốn khỏi nơi này, nhưng chỉ trong nháy mắt, thân thể bọn chúng đã bị một cỗ lực lượng cường đại ép thành kích thước ngón tay cái, chết không thể chết thêm!

Thiên Khôi thấy vậy, vội vàng điều động lực lượng trong cơ thể, chống cự lại áp lực của kết giới.

Nhưng trước thực lực tuyệt đối, hắn chỉ cần chống đỡ thôi cũng đã phải hao phí toàn bộ khí lực.

Bắc Quỷ Thủ trong truyền thuyết, lại khủng bố đến vậy sao...

Tần Kiến An bước chân đạp không như đi trên đất bằng, ông chậm rãi đi về phía Đao Quỷ, vừa đi vừa nói: "Kết giới của mỗi người đều có đặc tính riêng, mà muốn phát huy uy năng của kết giới đến mức tối đa, thì phải hiểu rõ đặc tính này.

Cũng giống như kết giới của ta, trong thiên địa này, ta có thể

tùy ý khống chế lực lượng, khiến núi non nhẹ như lông hồng, cũng có thể khiến sợi tóc nặng ngàn cân.

Ngay cả không khí, cũng có thể nghiền nát vạn vật.

Các ngươi hãy nhìn cho kỹ, có thể lĩnh ngộ được bao nhiêu, thì phải xem tạo hóa của các ngươi."

Mặc dù lời này của ông không nói rõ là nói với ai, nhưng Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan đều biết, đây là Quỷ Thủ đại nhân đang dạy bảo các nàng.

Đao Quỷ nghe vậy, dưới lớp mặt nạ, thần sắc ngưng trọng: "Vạn Cấm Lực Uyên..."

Kết giới vô thượng từng khiến một phương yêu quỷ Bắc Vực khiếp sợ!

Lực lượng cường đại ép tới, dường như muốn nghiền nát Đao Quỷ.

Hắn lạnh lùng hừ một tiếng, không khí hóa thành đao cương bảo vệ xung quanh: "Quỷ Thủ, tuy kết giới của ta không bằng ngươi, nhưng nếu ngươi cho rằng chỉ dựa vào chiêu này là có thể đánh bại ta, thì e là..."

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy Quỷ Thủ tay phải chộp một cái, thân thể Đao Quỷ như diều đứt dây, lại bị cỗ lực lượng khủng bố kia kéo tới!

Cảnh này xảy ra trong điện quang hỏa thạch, khi Đao Quỷ kịp phản ứng, đầu đã bị đối phương nắm chặt.

"Ngươi nói nhảm, quá nhiều." Giọng nói lạnh nhạt vang lên, Quỷ Thủ tay phải kim quang dâng trào, hung hăng nện xuống.

Ầm!

Núi non đại địa căn bản không thể chịu nổi cỗ lực lượng này, lại trong nháy mắt hóa thành bột mịn!

Dãy núi trùng điệp ban đầu, lúc này nhìn lại, như một vùng bình nguyên.

Chỉ một chiêu đơn giản, đã thay đổi địa mạo, đây là uy lực kinh người đến mức nào?

Tuy nhiên Đao Quỷ há lại dễ dàng bị đánh bại như vậy, từ trong khe nứt, một tia đao mang chém ra.

Quỷ Thủ đang ở giữa không trung, tùy ý vung tay lên, đã đánh tan đao mang.

Vút!

Thân hình Đao Quỷ lao ra khỏi mặt đất, hung mãnh lao lên không trung, trường đao màu đỏ máu trong tay nhanh như ảo ảnh, vô số đao khí dường như muốn nhấn chìm đối phương.

Nhưng trong kết giới của Tần lão gia, những đao khí này căn bản không tạo thành uy hiếp, chỉ trong nháy mắt, đã tiêu tan!

Đao Quỷ thấy vậy, thân hình lao lên được một nửa, đột nhiên dừng lại, hắn nhìn về phía kết giới bốn phía, thở dài nói: "Ta sớm nên biết, ở chỗ này giao đấu với ngươi, đao pháp bình thường căn bản vô dụng.

Nhưng trải qua nhiều năm như vậy, ta cũng không còn là ta của ngày xưa, tiếp theo hãy để ngươi xem thử - đao pháp ta hóa quỷ mà sinh."

Lời vừa dứt, Đao Quỷ lại dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, đâm trường đao màu đỏ máu vào ngực mình!

Tiếng tim đập vang lên, như sấm rền.

Tần lão gia nhíu mày dưới lớp mặt nạ, tuy không biết đối phương rốt cuộc đang làm gì, nhưng ông có thể cảm nhận được một cỗ lực lượng đáng sợ.

Kinh nghiệm chinh chiến nhiều năm mách bảo ông, tuyệt đối không thể để Đao Quỷ thi triển chiêu thức thành công!

Thân hình ông lóe lên, khi xuất hiện trở lại, đã đến trước mặt Đao Quỷ, kình khí sau lưng hiển hóa, như ác quỷ, một quyền đánh ra.

Quyền phong phá không, nhưng đao của Đao Quỷ còn nhanh hơn.

Phó Nhược Vân ba người chỉ thấy, một thanh đao ảnh màu đỏ khổng lồ hư ảo, chém lên quyền phong của Quỷ Thủ, ba động kinh người, quét qua bốn phía, sau đó lại đánh lui Quỷ Thủ!

Tần Kiến An ổn định thân hình, nhìn về phía trước, đối phương rốt cuộc làm cách nào, lại hoàn toàn không bị Vạn Cấm Lực Uyên của ông ảnh hưởng?

Cho đến khi ông nhìn thấy, thân thể Đao Quỷ đã dung nhập vào hư ảnh màu đỏ máu khổng lồ, mà hư ảnh kia như quỷ thần, tay cầm trường đao!

Đây là kỹ pháp của Đao Quỷ - Toái Tâm Đao, Loạn Quỷ Thần!

Hư ảnh quỷ thần kia, ngăn cách thiên địa, tự nhiên cũng có thể phớt lờ Vạn Cấm Lực Uyên này.

"Quỷ Thủ!" Đao Quỷ quát lớn một tiếng, hư ảnh quỷ thần lập tức lao tới.

Tần Kiến An toàn thân cơ bắp căng cứng, cực ý bao phủ toàn thân, không lùi mà tiến.

Ầm!

Đao quyền va chạm, như trời sập.

...

Ở một nơi khác, Bạch Vô Địch sau khi thu phục Long Mạch, xử lý xong việc ở dãy núi, liền dẫn theo đám yêu vương hướng Quỳnh Vũ thành tiến phát.

Theo lời con hồ ly tinh kia để lại, trận chiến cuối cùng của Tây Vực, sẽ diễn ra ở đó.

Mà Đồ Sơn Hồ tộc, dưới sự dẫn dắt của Hữu Tô Thiên Duyệt, cũng hùng hổ tiến về Quỳnh Vũ thành.

Ngoài Hồ tộc ra, trong đội ngũ của họ còn có một số yêu thú cường đại khác của Tây Vực, bọn chúng tin tưởng lời Hữu Tô Thiên Duyệt, vì bảo vệ Tây Vực mà mình sinh sống, quyết định liên thủ với nhân tộc, cùng nhau chống lại kẻ địch nhòm ngó Tây Vực.

...

Thẩm Lê ngồi trên bầu trời đầy sao, đứng dậy lẩm bẩm: "Sự việc rốt cuộc vẫn đi đến bước này."

Bóng đen bước ra khỏi hư không hỏi: "Ngạo Nhân không thể thức tỉnh theo kế hoạch?"

"Trong vòng một nén nhang nữa, những cường giả của Tây Vực sẽ tụ tập tại Quỳnh Vũ thành, đến lúc đó, Ngạo Nhân sẽ không còn khả năng thức tỉnh.

Mà không có thần hồn và U Minh Quỷ Hỏa của Ngạo Nhân, kế hoạch tiếp theo sẽ bị cản trở." Thẩm Lê thành thật đáp.

Bóng đen trầm ngâm một lát, sau đó nói: "Nếu đã như vậy, tàn hồn còn thiếu để Ngạo Nhân thức tỉnh, liền để người của chúng ta

bổ sung."

"Ngươi chắc chắn chứ?"

"Ta đã nói rồi, vì đại kế cuối cùng, hy sinh cần thiết, là điều khó tránh khỏi."

Chương 537: Ngao Nhân Tỉnh Giấc

Quỳnh Vũ thành nội, nhận được Văn Bảo tẩy lễ, chúng tướng sĩ như được thần trợ.

Lũ ngạ quỷ trong thành không ngừng bị tiêu diệt, mà những thi thể yêu quỷ kia sớm đã không còn tạo thành uy hiếp.

Tiếng hô hào phấn khích, tiếng chém giết dũng mãnh không dứt bên tai.

Những tướng sĩ này, chưa từng đánh một trận nào hăng hái đến vậy!

Thế cục đại hảo, cán cân thắng lợi nghiêng hẳn về phía nhân tộc.

Trên đỉnh Kim Sí Đại Bằng, Tần Phong triển khai dị năng Song Đồng, phủ khán toàn bộ thành trì.

Hắc khí nơi đây cực kỳ nồng đậm, gần như hóa thành thực chất, mà tất cả hắc khí đều hướng về một phương hướng.

Nơi đó, là một gian từ đường của Quỳnh Vũ thành!

Tần Phong muốn Kim Sí Đại Bằng tới gần xem thử, nhưng ngay lúc này, trên bầu trời đầy sao, mệnh tinh đầu xuống khí cơ, hắn mơ hồ nhìn thấy một vài hình ảnh.

Ngọn lửa quỷ màu lục u ám hóa thành bàn tay khổng lồ, vươn lên bầu trời, một phát kéo rơi Kim Sí Đại Bằng.

Mặt đất nứt toác, như mở ra một cánh cửa, trong làn lửa quỷ màu lục u ám, bước ra một thân hình khổng lồ, đôi mắt lóe lên ánh sáng đỏ rực.

Chính là Ngao Nhân!

Hình ảnh xuất hiện, chỉ trong nháy mắt, lại khiến Tần Phong toát mồ hôi lạnh.

"Sao có thể như vậy, chẳng lẽ sự tỉnh giấc của Ngao Nhân không thể ngăn cản?"

.....

Cuộc đối đầu giữa Quỷ Thủ và Đao Quỷ đã đến hồi gay cấn.

Thân ảnh của bọn họ nhanh như quỷ mị, cho dù là Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan với thực lực như vậy, cũng chỉ có thể nắm bắt được một chút bóng dáng mơ hồ.

Đột nhiên, Đao Quỷ đánh hụt một chiêu, lùi người về phía sau, hắn quay đầu nhìn về phía Quỳnh Vũ thành, rồi cúi đầu nhìn Thiên Khôi đang chật vật trong Vạn Cấm Lực Uyên.

"Cứ đánh như vậy cũng vô nghĩa, Quỷ Thủ, năm đó ta kém cỏi hơn người, hôm nay, ta muốn ngươi chết dưới lưỡi đao này."

Vừa dứt lời, hư ảnh Quỷ Thần đã giơ thanh trường đao hư ảo lên trước người.

Phó Nhược Vân nhìn thấy vậy, lòng thầm nhíu mày, khởi thế của chiêu thức này, chẳng phải giống hệt với một đao khủng bố lúc trước sao?

Mà các nàng càng thêm rõ ràng, đối phương đã tiến vào trạng thái quỷ dị, uy lực của một đao này sẽ càng thêm khủng bố!

Tần Kiến An tự nhiên cũng nhìn ra manh mối, toàn thân kình

khí cuồn cuộn, hội tụ vào trong tim.

Phù!

Phù phù!

Tiếng tim đập mạnh mẽ, vang vọng bên tai mọi người.

Dưới lớp áo choàng đen, trên bề mặt trái tim, hoa văn màu đen xuất hiện, sau đó lan ra toàn thân, ở phía sau lưng hóa thành hình dạng đầu lâu ác quỷ.

Xung quanh thân thể hắn, không gian đã không thể chịu đựng nổi lực lượng của hắn, bắt đầu vặn vẹo biến dạng.

Mọi người chỉ thấy, lúc này Quỷ Thủ, dường như đang bước đi ngoài thiên địa.

Đây cũng chính là nguyên nhân Tần Kiến An được xưng là Quỷ Thủ, trạng thái cực hạn của Cực Ý - Kinh Thần.

Ở một bên khác, Đao Quỷ đã chuẩn bị xong, hư ảnh Quỷ Thần nâng thanh trường đao hư ảo lên, nhẹ nhàng vung một cái.

Không gian như một mặt gương, lại bị phân chia thành trên dưới!

Đây là một đao mạnh nhất của Đao Quỷ - Nhất Đao Thiên Lưu, Quỷ Trảm!

Va chạm của lực lượng mạnh mẽ, khiến vạn vật trở nên yên tĩnh.

Phó Nhược Vân ba người như mất đi khái niệm về thời gian, mà khi các nàng hoàn hồn, Quỷ Thủ và Đao Quỷ đã tách ra, đứng đối diện nhau.

Rắc.

Mặt nạ của Quỷ Thủ bị chém vỡ, lộ ra dung nhan, trên má phải chậm rãi xuất hiện một vết máu nhàn nhạt.

Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan nhìn thấy dung nhan của hắn, cho dù là Liễu Kiếm Ly vốn bình tĩnh trước mọi chuyện, trong đôi mắt đẹp cũng tràn đầy vẻ kinh ngạc.

Bắc Quỷ Thủ trong truyền thuyết lại thật sự là cha của phu quân các nàng, gia chủ Tần gia Tần Kiến An!

Ở một bên khác, trạng thái Quỷ Thần của Đao Quỷ đã biến mất, hắn nhìn thanh trường đao màu máu trong tay, thở dài một tiếng: "Cuối cùng vẫn là thua sao?"

Vừa dứt lời, thanh trường đao màu máu kia liền vỡ thành bụi phấn, mà cánh tay phải của hắn cũng nổ tung thành sương máu!

Trận chiến đã phân thắng bại, nhưng điều khiến mọi người không ngờ là, sương máu đột nhiên hóa thành lưỡi đao.

Một đao này lại không phải chém về phía Quỷ Thủ, mà là Thiên Khôi ở phía dưới!

Hắn ta dường như cũng không ngờ sẽ xảy ra chuyện như vậy, chưa kịp phản ứng, thân thể cùng thần hồn của hắn đã bị chém thành hai nửa.

Một màn đột ngột này, khiến mọi người không hiểu.

Tần Kiến An nhíu chặt lông mày, trong lòng bất an, hắn có thể cảm nhận được, tàn hồn của kẻ đeo mặt nạ đã chết, dường như mạnh mẽ bất thường?

Cùng lúc đó, Tần Vân Ngạ đang giao chiến với An Chí Minh bỗng dừng lại, hắn đánh mạnh vào bụng mình, một cái miệng lớn xuất hiện nuốt hắn vào trong.

Khi xuất hiện trở lại, Tần Vân Ngạ đã vượt qua trăm dặm, đến trước người Thiên Khôi đã chết.

Không gian thuật pháp thi triển, tàn hồn của Thiên Khôi bị hắn trong nháy mắt chuyển vào từ đường của Quỳnh Vũ thành.

"Không ổn rồi." Cảm nhận được biến cố, Hứa Lạc Hiền nhíu mày.

Tần Phong càng thêm toát mồ hôi lạnh, kinh hô một tiếng: "Nhanh tránh ra!"

Kim Sí Đại Bằng nghe vậy, bản năng cảm nhận được nguy hiểm khiến toàn thân nó run rẩy, nó không nghĩ ngợi dừng thân hình, đôi cánh khổng lồ vỗ mạnh, vội vàng lùi về phía sau.

Chỉ trong khoảnh khắc này, một bàn tay khổng lồ hiện ra từ lửa quỷ màu lục u ám dưới lòng đất, lướt qua trước mặt Kim Sí Đại Bằng.

Tần Phong thậm chí có thể nhìn rõ, đường vân trên bàn tay kia, nếu Kim Sí Đại Bằng tránh muộn một chút, bọn họ chắc chắn sẽ chết!

Ầm!

Mặt đất bỗng chốc rung chuyển, một vết nứt xuất hiện từ mặt đất Quỳnh Vũ thành, sau đó chia toàn bộ thành trì thành hai nửa.

Vết nứt thậm chí còn kéo dài hơn mười dặm!

"Chuyện gì đang xảy ra?" Chúng tướng sĩ vừa rồi còn đang chìm đắm trong trận chiến bỗng hoàn hồn.

Bọn họ vội vàng tránh xa vết nứt, vô số thi thể yêu quỷ và ngạ quỷ rơi xuống dưới.

Tiếp theo, mỗi người đều thầm run sợ.

Áp lực khổng lồ như trời sập, những tướng sĩ yếu thế, bị ép cong xương sống, thậm chí nằm rạp xuống mặt đất.

Kim Sí Đại Bằng không thể tiếp tục bay trên cao, hạ xuống mặt đất, thân hình cũng thu nhỏ lại như một con đại bàng.

Ầm!

Ầm ầm!

Một thân hình khổng lồ, tách mặt đất ra, toàn thân bao phủ ngọn lửa màu xanh, cứ như vậy xuất hiện trước mặt mọi người.

Trên đầu như sừng xương trắng, hình dạng đầu trâu, mọc bộ lông dài, chính là Ngao Nhân!

Nó liếc nhìn toàn bộ thành trì, sau đó phát ra một tiếng gầm rú.

Mọi người mất đi thần sắc, thần hồn của bọn họ dường như sắp bị kéo ra khỏi cơ thể!

Tần Phong vội vàng điều động Chính Khí trong cơ thể, ổn định thần hồn, Sở Vương ở bên cạnh cũng đang cắn răng kiên trì.

Liệt Anh đâm xuống đất, Hứa Lạc Hiền dẫn khí bảo vệ cơ thể.

Tiếng gầm rú kinh thiên này, tự nhiên thu hút sự chú ý của rất nhiều cường giả.

Cung Thương nhíu chặt lông mày, chỉ nghe Cung Độc cười khẽ: "Cuối cùng, đã tỉnh giấc rồi sao?"

Cách Quỳnh Vũ thành ba mươi dặm về phía đông, Bạch Vô Địch và Hữu Tô Thiên Duyệt đang hội hợp cùng một nhóm người, dừng bước.

Có yêu quỷ run rẩy nói: "Tiếng gì vậy?"

Hữu Tô Hiểu Nguyệt dường như phát hiện ra điều gì đó, chỉ về phía Quỳnh Vũ thành, bầu trời đêm ở đó, dường như được phủ một lớp ánh sáng xanh: "Tộc trưởng, người xem kia."

Cửu Vĩ Hồ liền nhìn theo, lông mày nhíu chặt: "Chúng ta, phải nhanh chóng rời khỏi đây thôi."

.....

Tần Kiến An sắc mặt ngưng trọng: "Ngươi đã làm gì vậy?"

Mà Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan, vô cùng lo lắng, bởi vì Tần Phong lúc này đang ở trong Quỳnh Vũ thành!

Đao Quỷ thản nhiên nói: "Thiên Khôi tu luyện Khôi Lỗi Đạo, hơn nữa còn luyện thành thuật pháp mạnh nhất của Khôi Lỗi Đạo - Vạn Hồn Dẫn.

Thần hồn của một mình hắn, cũng đủ để so sánh với vô số sinh linh."

Lời này vừa nói ra, mọi người có mặt đều hiểu ra.

Nhóm kẻ đeo mặt nạ này vì muốn hoàn thành kế hoạch, đánh thức Ngao Nhân, lại nỡ ra tay với chính người của mình!

Chương 538: Những binh sĩ này, không nên chết ở đây

Thiên Khôi đã chết, thi thể yêu quỷ tự nhiên không người khống chế.

Tây Vực các nơi thành trì, yêu quỷ xâm chiếm như con rối gỗ đứt dây, thi thể lả xuống.

“Chẳng lẽ, kết thúc rồi sao?” Có Trảm Yêu Nhân ngẩn người một lúc, hiếu kỳ hỏi.

Thiên Thành Trảm Yêu Ti Tư Chính, một trong ba mươi sáu tinh tú, nhìn về phía Quỳnh Vũ thành, bầu trời đêm nơi đó đã biến sắc.

Mà nơi này cách Quỳnh Vũ thành gần sáu ngàn dặm, khoảng cách xa như vậy, vẫn có thể nhìn thấy dị biến.

Có thể thấy được, nơi đó đang xảy ra biến cố kinh người cỡ nào!

“Không, tai họa thực sự, có lẽ mới chỉ là bắt đầu...”

Sắc mặt Tần Kiến An vô cùng khó coi, tiếp đó hắn chỉ nhìn thấy Tần Vân Ngạ đến sau, đánh mạnh vào bụng, các nơi quỷ diện nhân đang ở, hư không mở ra cái miệng máu to như chậu máu.

Quỷ Đao từng bước bước vào trong đó, trước khi rời đi, hắn quay đầu lại nói: “Cũng không biết thực lực bây giờ của ngươi, có thể đối phó với Ngao Nhân không?”

Lời nói rơi xuống, hắn liền biến mất cùng Tần Vân Ngạ trong

cái miệng hư vô.

Những nơi khác, Cung Độc, Quỷ Phật cũng lần lượt rời đi.

Cung Thương thấy Cung Độc bỏ chạy, thi triển Phong Quyển Tàn Vân, muốn giữ đối phương lại, nhưng chỉ là uổng công.

Mà hiện tại, truy sát những kẻ gây ra tai họa Tây Vực này đã không còn là chuyện cấp bách nữa.

Bởi vì, trên bầu trời Quỳnh Vũ thành, U Minh chi hỏa bắt đầu lan rộng, nơi nào đi qua, tất cả sinh linh đều như bị ma nhập, hai mắt đờ đẫn, không nhúc nhích.

Đó là bản mệnh thần thông của Ngao Nhân sau khi thôn phệ thần hồn thần ma, có thể hấp thu sinh hồn vạn vật!

Phó Nhược Vân ngẩng đầu hỏi: “Bây giờ, phải làm sao?”

Tần Kiến An không quay đầu lại: “Mọi người cứ ở lại đây, ta đi giải quyết.”

Phó Nhược Vân nhíu mày, ngữ khí bất mãn: “Khẩu khí thật lớn, nơi này là Tây Vực chứ không phải Bắc Vực, ta là Tư Mệnh nơi này, không cần phải nghe lệnh của ngươi.

Tên kia xuất hiện trên địa bàn của ta, ta tự nhiên phải đi.”

Tần Kiến An nhíu mày, lại nghe hai nàng con dâu đồng thanh lên tiếng: “Chúng ta cũng muốn đi.”

Tần lão gia chỉ cảm thấy một đầu hai lớn, hắn xoay người, quát khẽ: “Thực lực của Ngao Nhân còn hơn cả Quỷ Đao, ngay cả ta cũng không nắm chắc phần thắng, hai người các ngươi đi thì có thể làm được gì?”

Liễu Kiếm Ly hai người nhìn Tần lão gia vừa quen thuộc vừa xa lạ này, nhất thời im lặng.

Thương Phi Lan mím môi nói: “Cha, Tần Phong ở đó, con muốn đi bảo vệ an nguy cho huynh ấy!”

Ngữ khí kiên định không dời.

Liễu Kiếm Ly càng trực tiếp nói: “Cho dù quỷ thần giáng thế, Tần Phong ở đâu, ta liền đi đó.”

Nhìn hai nàng con dâu bướng bỉnh, Tần lão gia rốt cuộc cũng chịu thua.

Hắn sớm đã biết, hai người này đều không để người khác bớt lo.

Nhưng Phong nhi có thể cưới được hai nữ tử như vậy, lại khiến hắn vô cùng an ủi.

Ít nhất nếu như ngày sau có một ngày, hắn không còn nữa, cũng có người có thể bảo vệ Tần gia.

Lấy từ trong trữ vật ra một tấm mặt nạ trắng mới, đeo lên mặt, Tần lão gia thản nhiên lên tiếng: “Tìm được Phong nhi, đưa nó đến nơi an toàn.”

“Vâng.” Liễu Kiếm Ly hai người gật đầu đáp ứng.

“Còn nữa… Thân phận của ta, tạm thời đừng nói cho nó biết.”

Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan nhìn nhau, tuy không hiểu, nhưng vẫn đồng ý.

“Đi theo ta.” Tần Kiến An điểm chân xuống đất, thân hình như tia chớp, lao về phía Quỳnh Vũ thành.

Phó Nhược Vân ba người, theo sát phía sau.

Ngoài bọn họ ra, những người khác đến Quỳnh Vũ thành chi viện, cũng tăng nhanh bước chân.

Một trận đại chiến, đã không thể tránh khỏi.

…

Cơn đau bị rút hồn càng ngày càng mãnh liệt, Tần Phong chỉ cảm thấy toàn thân như đang không ngừng rơi xuống đáy biển sâu.

Hắn đã đạt đến ngũ phẩm Hạo Nhiên Cảnh còn như vậy, huống chi là những binh sĩ tu luyện Thần Vũ Đạo Thống cấp thấp kia!

Hắn thậm chí có thể nhìn thấy, có hắc khí từ trong cơ thể những binh sĩ kia thoát ra, cuốn về phía Ngao Nhân.

Một khi thần hồn binh sĩ bị Ngao Nhân thôn phệ, những binh sĩ kia cũng không còn khả năng sống sót!

Ngay lúc này, Hiên Nhất tiền bối cảm nhận được biến hóa liền hiện thân, lão nhìn lướt qua tình hình bốn phía, nhíu mày.

Tần Phong khó khăn hỏi: “Tiền bối, người có cách nào không?”

Hiên Nhất trầm giọng nói: “Ta có thể cảm nhận được sự cường đại của yêu quỷ này, với thực lực của ngươi, muốn đối kháng với nó, chẳng khác nào lấy trứng chọi đá.

Nhưng ngươi yên tâm, ta có thể bảo vệ thần hồn của ngươi, còn những người khác…”

Lời còn lại Hiên Nhất không nói, nhưng Tần Phong đã nghe ra, chỉ có thể để mặc cho bọn họ tự sinh tự diệt.

Nhìn những binh sĩ đã như tượng đá kia, cách đây không lâu, bọn họ còn đang vì Tây Vực mà dũng cảm chiến đấu.

Chẳng lẽ lúc này, chỉ có thể trơ mắt nhìn bọn họ chết đi?

Nghĩ cách, cố gắng nghĩ cách, cho dù chỉ có một tia sinh cơ!

Đột nhiên, Tần Phong linh quang lóe lên, hắn lại nhìn về phía những hắc khí kia, trong lòng đã có tính toán.

Nếu như sử dụng Kỳ Môn Bát Quái ngọc đấu chuyển tinh di chi pháp, để những hắc khí kia lần nữa chui vào cơ thể binh sĩ, có phải là có thể giải quyết nguy cơ trước mắt hay không?

Tuy không nắm chắc tuyệt đối, nhưng đáng để thử một lần!

Nhưng Tần Phong cũng biết rõ, với thực lực của hắn, muốn dùng trận pháp Kỳ Môn Bát Quái ngọc bao phủ toàn bộ Quỳnh Vũ thành, chẳng khác nào nằm mơ giữa ban ngày, chỉ có thể mượn nhờ lực lượng của Hiên tiền bối, giống như lúc trước cứu Phi Lan vậy.

Hiên Nhất nghe vậy, lập tức từ chối: "Ta tạm thời không nói phương pháp này có khả thi hay không, chẳng lẽ ngươi chưa từng nghĩ tới một điểm, làm như vậy nhất định sẽ dẫn tới sự chú ý của yêu quỷ cường đại kia.

Đến lúc đó, ta cũng không thể bảo vệ ngươi."

Đối với điểm này, Tần Phong tự nhiên vô cùng rõ ràng, nhưng hắn vẫn hít sâu một hơi, thần sắc vô cùng kiên định: "Người vì mọi người ôm củi đốt lửa, không thể để người đó chết rét trong gió tuyết, người vì tự do mở đường, không thể để người đó mắc kẹt trong bụi gai.

Những binh sĩ này, không nên chết ở đây như vậy."

Hiên Nhất nghe vậy, hư ảnh màu trắng khẽ lay động, rốt cuộc lão cũng bị đại nghĩa của Tần Phong làm cảm động, thở dài nói: "Ngươi xác định muốn làm như vậy?"

"Tiền bối, xin hãy giúp ta." Tần Phong lấy từ trong Hoài Trung ra Kỳ Môn Bát Quái ngọc, ngữ khí không một chút do dự.

“Tốt!”

Hư ảnh của Hiên Nhất chui vào cơ thể Tần Phong, cho đến khi hòa làm một thể với hắn.

Sở Vương ở bên cạnh kinh ngạc phát hiện, không biết vì sao, cơ thể thiếu niên áo đen lại tỏa ra bạch quang chói mắt.

Hứa Lạc Hiền cảm nhận được điều gì đó, kinh ngạc nhìn về phía Tần Phong: “Đây là tiểu sư đệ? Hắn muốn làm gì vậy.”

Một lát sau, Tần Phong đột nhiên mở mắt, trong con ngươi, bạch kim sắc quang mang lưu chuyển.

Dưới chân hắn, bạch quang dâng lên, tiếp đó lấy hắn làm trung tâm, trận pháp Kỳ Môn Bát Quái ngọc khuếch tán, cho đến khi bao phủ toàn bộ Quỳnh Vũ thành!

“Đấu chuyển tinh di.”

Giọng nói lạnh nhạt vang lên, trận pháp dưới chân b&#xF;ộc phát ra bạch quang chói mắt.

Ngao Nhân trong đôi mắt đỏ ngầu tràn đầy trêu tức, nó vốn muốn thưởng thức hương vị sinh hồn, nhưng khi bạch quang dâng lên.

Những sinh hồn kia lại chuyển hướng, lần nữa chui vào cơ thể mọi người.

Các binh sĩ được hoàn hồn hít sâu một hơi, cảm giác sống sót sau tai nạn kia, thật sự khó có thể dùng lời nói mà hình dung.

Nhưng bọn họ cũng hiếu kỳ, rốt cuộc là ai, đã kéo bọn họ trở về từ quỷ môn quan?

Rống!

Tiếng gầm giận dữ, chấn động đất trời.

Tất cả mọi người nhìn theo, chỉ thấy Ngao Nhân khổng lồ đáng sợ nhìn về phía nào đó.

Ánh mắt hội tụ một chỗ, có người mơ hồ nhìn thấy một bóng trắng phát sáng.

Liệt Anh kinh hô: “Là Tần quân sư!”

Các binh sĩ nghe vậy, cũng coi như hiểu ra, nếu như không đoán sai, là Tần quân sư đã cứu bọn họ, cho nên Ngao Nhân mới tức giận như vậy!

Theo sau một tiếng gầm giận, khí thế khủng bố mang theo uy thế không gì sánh kịp, ập về phía Tần Phong.

Tần Phong dùng hết chút khí lực cuối cùng, sử dụng di hình hoán ảnh chi pháp, nhưng hắn không tự cứu mình, mà là dịch chuyển Sở Vương bên cạnh đi.

Lời nói của lão cha không đáng tin cậy năm xưa vẫn còn văng vẳng bên tai - làm việc gì cũng phải hỏi tâm không hổ thẹn là được.

Không quên mục đích ban đầu, mới có thể đi đến được kết quả cuối cùng.

Chương 539: Có Thể Quây Đánh Thì Đừng Đơn Đấu

“Mau chạy đi, ta không còn sức để đưa ngươi đi nữa.” Tần Phong dùng ý niệm truyền đạt thông tin cho Kim Sí Đại Bằng.

Ngoài dự liệu của hắn, Kim Sí Đại Bằng không hề chạy trốn, mà ngược lại còn bay đến đậu trên vai Tần Phong.

Đại Bằng nhất tộc có sự kiêu ngạo của riêng mình, đã từng lập lời thề, há có thể vì cái chết cận kề mà bỏ mặc ân nhân?

Sát khí ập đến, phong tỏa không gian.

Để trận pháp Kỳ Môn Bát Quái ngọc bao phủ toàn thành, Hiên Nhất đã dùng hết sức lực, hắn không còn cách nào cứu Tần Phong được nữa.

Kim Sí Đại Bằng vận toàn thân nội lực, muốn chống đỡ công kích, nhưng trước thực lực chênh lệch tuyệt đối, sự giãy giụa cuối cùng này cũng chẳng có tác dụng gì.

“Không ngờ, ta lại chết cùng một tiểu tử nhân tộc.”

“Thế sự vô thường mà.” Tần Phong cười khổ.

Chỉ nghe một tiếng nổ vang trời, mọi người đều nheo mắt, luồng khí thế hung hãn kia đã nuốt chửng thân ảnh của Tần Phong và Kim Sí Đại Bằng.

Bọn họ đều hiểu rõ một điều, không ai có thể sống sót dưới công kích như vậy.

Thế nhưng, nỗi đau đớn và cái chết như dự đoán lại không hề ập đến, Tần Phong chỉ cảm thấy luồng khí mạnh mẽ thổi tung mái tóc và y phục của mình.

Hắn chậm rãi mở mắt.

Một bóng người áo đen không biết từ lúc nào đã xuất hiện trước mặt, chỉ bằng một bàn tay, đã cản lại công kích của Ngạo Nhân!

Ánh mắt hơi dời lên trên, là chiếc mặt nạ trắng quen thuộc.

"Là Quỷ Thủ đại nhân! Sao ngài ấy lại xuất hiện ở đây?"

Nhìn bóng lưng đối phương, cũng không biết vì sao, Tần Phong lại cảm thấy yên tâm một cách khó hiểu.

Hắn lại nhớ đến lời Phó tiền bối từng nói, càng thêm hiếu kỳ về thân phận thật sự của Quỷ Thủ.

Dưới lớp mặt nạ trắng, Tần Kiến An, hai mắt tràn đầy lửa giận, nếu như hắn đến muộn một khắc, hậu quả thật khó mà lường được.

Nắm tay trái đột nhiên vung lên, lập tức đánh tan khí thế của Ngạo Nhân.

Chuyển biến bất ngờ khiến mọi người kinh hãi.

Tiếp đó bọn họ chỉ thấy, từ nơi Tần quân sư đang đứng, một bóng người mặc áo đen đầu đội mặt nạ trắng, trong nháy mắt đã lướt đến trước mặt Ngạo Nhân.

"Bắc Quỷ Thủ?" Đối với nhân vật vang danh này, Sở Vương tự nhiên có chút hiểu biết, nhưng người này chẳng phải đã mất tích nhiều năm rồi sao?

"Loài người nhỏ bé." Ngạo Nhân há miệng nói tiếng người,

định tiếp tục triển khai công kích.

Nhưng chuyện xảy ra tiếp theo, lại hoàn toàn lật đổ nhận thức của nó.

Tần lão cha nội thể kình khí cuồn cuộn, hội tụ vào tim, trực tiếp thi triển ra hình thái cuối cùng của Cực Ý - Kinh Thần!

Nhìn Hắc bào nhân cơ thể không gian vặn vẹo, Ngạo Nhân dường như cảm nhận được nguy hiểm chết người, nó kinh hãi nói: "Đây là lực lượng gì?"

Lời còn chưa dứt, cơn đau dữ dội từ bụng truyền đến.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người trong Quỳnh Vũ thành, thân thể khổng lồ của Ngạo Nhân vậy mà lại bị đánh bay lên không trung!

Không ai nhìn thấy thân ảnh của Hắc bào nhân, nhưng tất cả đều biết, người nọ vẫn còn đó.

Bởi vì trên người Ngạo Nhân, các vết thương do bị đánh không ngừng xuất hiện.

Tiếng va chạm của da thịt và tiếng kêu đau đớn của Ngạo Nhân, vang lên liên tiếp.

"Liệt tướng quân, người nọ rốt cuộc là ai?" Có võ hầu quân tướng sĩ nuốt nước miếng, nhỏ giọng hỏi.

Yêu quỷ có thực lực khủng bố như vậy, vậy mà trước mặt người nọ lại không có sức đánh trả?

Liệt Anh trừng lớn hai mắt: "Bắc Quỷ Thủ? Hắn vậy mà không chết."

"Bắc Quỷ Thủ?!"

Tiếng lành đồn xa.

Mặc dù các tướng sĩ chưa từng tận mắt nhìn thấy vị truyền kỳ này, nhưng đều đã từng nghe danh.

Cùng Nam Thiên Long được xưng là hai vị Tư Mệnh mạnh nhất Đại Càn từ trước đến nay, hôm nay được chứng kiến, quả nhiên danh bất hư truyền!

Có lẽ, bọn họ đã được cứu rồi, mà Tây Vực cũng sẽ vượt qua cơn nguy cơ này.

Tần Phong nhìn lên bầu trời đêm, thần sắc vô cùng phức tạp.

Đúng lúc này, hai bóng người nhẹ nhàng đáp xuống, rơi xuống bên cạnh hắn, chẳng phải là Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan sao?

"Nương tử, hai người không sao là tốt rồi." Vừa thoát chết, Tần Phong nhìn thấy hai người, liền muốn dang rộng vòng tay.

Nhưng cảnh tượng cảm động đến rơi nước mắt lại không xuất hiện, chào đón hắn là hai cái tát tai giòn tan.

Dấu tay đỏ ửng từ từ hiện lên, không chỉ đánh cho Tần Phong choáng váng, mà còn khiến Kim Sí Đại Bằng đứng bên cạnh ngơ ngác.

Liễu Kiếm Ly chau mày: "Vì sao lại làm chuyện nguy hiểm như vậy?"

Thương Phi Lan cũng lạnh giọng nói: "Chuyến đi Thư Lương thành, xem ra cũng không khiến ngươi tiến bộ chút nào, không biết quý trọng tính mạng của mình.

Chẳng lẽ ngươi cũng muốn hai ta giống như ngươi, không màng sống chết hay sao?!"

Với thực lực của họ, trên đường đến đây, đã nhìn thấy cảnh

Tần Phong giải cứu các tướng sĩ trong thành.

Hai cái tát này của họ không mang ý trách mắng, chi bằng nói là lo lắng và sợ hãi.

Họ sợ mất đi...

Tần Phong xoa xoa mặt, há miệng, không biết nên nói gì.

Lúc này, hai người lao vào lòng Tần Phong, dường như chỉ có cảm nhận được hơi ấm của đối phương, mới có thể khiến trái tim bất an của họ bình tĩnh lại.

Nhìn hai mỹ nhân trong lòng đang lo lắng sợ hãi, Tần Phong lộ ra vẻ áy náy: "Ta không sao, đừng lo lắng, lần sau sẽ không như vậy nữa."

"Ừm." Tiếng mũi nhẹ nhàng vang lên.

Cảnh tượng cảm động như vậy, lại khiến Kim Sí Đại Bằng độc thân bấy lâu nay cảm thấy không được tự nhiên.

"Hay là ta cũng nên tìm một con chim mái nhỉ." Nó thầm nghĩ.

Vút!

Phó Nhược Vân do trên người có vết thương, nên đến muộn một bước.

Nàng nhìn thấy cảnh tượng ba người ôm nhau, lộ ra thần sắc kỳ quái và hâm mộ.

Ba người Tần Phong nghe thấy động tĩnh, lặng lẽ tách ra.

Trên mặt Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan thoáng qua một tia đỏ ửng.

Tần Phong ngẩng đầu nhìn lên, trận chiến gần như đang diễn

ra theo chiều hướng một chiều.

Ngạo Nhân với thân thể to lớn, bị liên tiếp đánh trúng, lơ lửng giữa không trung.

Nhưng yêu quỷ có thể thôn phệ thần hồn của thần ma, há có thể dễ dàng bị đánh bại như vậy?

Nó chẳng qua là vừa mới thức tỉnh không lâu, còn chưa thể hoàn toàn khống chế được lực lượng của bản thân mà thôi.

Gào!

Tiếng gầm rung trời lở đất vang lên, U Minh quỷ hỏa từ người nó bùng phát, đánh bật Tần lão cha đang thi triển Kinh Thần.

Tần Phong thi triển Song Đồng dị năng quét qua, sắc mặt ngưng trọng nói: "Khí thế của Quỷ Thủ đại nhân đang không ngừng suy yếu."

Phó Nhược Vân giải thích: "Kinh Thần là hình thái mạnh nhất của Cực Ý, tiêu hao nội lực rất lớn.

Nhưng trước khi đến đây, ngài ấy đã giao chiến với kẻ địch khác một trận, lúc này không phải trạng thái tốt nhất."

Thực lực của Quỷ Đao, đảm nhiệm Tư Mệnh một vực cũng quá đủ, tự nhiên không yếu.

Cho dù Quỷ Thủ chiến thắng đối phương, cũng bị tiêu hao rất nhiều.

Hơn nữa khí tức u lục trên bầu trời đêm vẫn đang không ngừng lan ra bốn phía, những sinh linh có thực lực thấp kém đang bị Ngạo Nhân hấp thụ sinh hồn, tăng cường lực lượng.

Một bên suy yếu, một bên lớn mạnh, tình thế chỉ có thể ngày càng bất lợi.

Đúng lúc này, U Minh hỏa diễm hóa thành xiềng xích trói buộc Quỷ Thủ, tiếp theo một bàn tay khổng lồ bằng lửa xanh từ trên trời giáng xuống.

Nếu như một kích này đánh trúng, Quỷ Thủ chắc chắn sẽ bị trọng thương.

Phó Nhược Vân muốn ra tay hỗ trợ, nhưng cơn đau trên hai cánh tay khiến động tác ngưng tụ kình khí của nàng khựng lại.

Ngay thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, một bóng người, nhanh như chớp, không chỉ cản lại công kích của Ngạo Nhân, mà còn thuận tay xé tan xiềng xích trói buộc Quỷ Thủ.

Mọi người Tần Phong nhìn kỹ, người đến chính là Bạch Vô Địch!

Ngạo Nhân phẫn nộ gầm lên, định tiếp tục phát động công kích.

Nhưng chín đạo hồ hỏa màu xanh, trong nháy mắt đã đến.

Trên bầu trời đêm, giọng nói yêu kiều vang lên: “Cửu Vĩ Viêm, Thanh Đăng Tra Hồn.”

Lời vừa dứt, chín đạo hồ hỏa bùng nổ dữ dội, vậy mà lại đánh bật thân thể khổng lồ của Ngạo Nhân!

Tiếp đó, thanh viêm hóa thành xiềng xích, trói chặt Ngạo Nhân!

Người đến, tự nhiên là tộc trưởng Đồ Sơn Hồ tộc, Hữu Tô Thiên Duyệt.

Bạch Vô Địch liếc mắt nhìn, bĩu môi: “Ta xưa nay không thích lấy nhiều hiếp ít, càng không cần phải liên thủ với con hồ ly tinh nhà ngươi.”

Hữu Tô Thiên Duyệt mỉm cười: “Ta cũng vậy.”

Tần Phong nghe vậy, lập tức trở nên căng thẳng, địch mạnh ta yếu, hai người này đừng có làm loạn a.

Lúc này, đừng có giống như những tình tiết cẩu huyết kia, nói cái gì mà đạo nghĩa, rồi đòi đơn đấu.

Có thể đánh hội đồng cho chết thì tuyệt đối đừng nương tay!

May mắn là lo lắng của Tần Phong là thừa thãi.

Bởi vì Bạch Vô Địch và Hữu Tô Thiên Duyệt vô cùng ăn ý nhìn nhau cười: “Bất quá... Hôm nay ngoại lệ.”

Chương 540: Luyện Hóa Long Linh

Ngao Nhân phát ra tiếng gầm gừ giận dữ, nó dùng thân thể cường hãn của mình để chống đỡ lại thần thông bản mệnh của Hữu Tô Thiên Duyệt - Thanh Đăng Tỏa Mệnh.

Ánh mắt đỏ ngầu của nó quét qua mọi người, U Minh hỏa diễm bùng cháy từ cơ thể.

Ngọn lửa màu lục lam có thể thiêu đốt thần hồn, ngay cả những cường giả như Quỷ Thủ, thân thể cũng hơi run rẩy dưới chiêu thức này.

Bọn họ cố gắng ổn định tâm thần, nhìn Ngao Nhân với vẻ mặt nghiêm trọng.

Đối phương đã bị U Minh hỏa diễm bao phủ, nếu tấn công liều lĩnh, rất có thể sẽ bị nó cướp đi thần hồn.

Nhưng nếu mặc kệ, theo sự lan rộng của U Minh giới vực của Ngao Nhân, sẽ ngày càng có nhiều sinh linh ở Tây Vực bị ảnh hưởng.

Ngay lúc này, Hứa Lạc Hiền bay lên không trung, lấy ra một vật từ trong ngực: "May mà sư tôn có tiên kiến chi minh, đã giao thứ này cho ta."

Tần Phong nhìn thấy Hứa Lạc Hiền, trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc, bởi vì người này chính là người kể chuyện mà hắn đã gặp trong quán rượu ở Phụng Thiên Thành!

Hơn nữa, khí tức dâm tà mà người này tỏa ra gần như giống

hệt với ông thầy bói trước đó, điều này cho thấy, hai người bọn họ là cùng một người!

Ánh mắt hắn hướng xuống phía dưới, nhìn vào vật trong tay đối phương, đó là một cái thạch đài màu đen to bằng bàn tay?

Đây là thứ gì... Tần Phong trong lòng hiếu kỳ.

"Phóng to!" Hứa Lạc Hiền chỉ vào thạch đài, hét lớn một tiếng.

Thạch đài bay lên không trung, bạch quang dâng trào, đón gió mà lớn, không bao lâu đã bao phủ trên đỉnh đầu Ngao Nhân.

Một màn khó tin xuất hiện, U Minh hỏa diễm vốn khiến người ta bất lực, vậy mà lại bị áp chế trở về!

Tần lão cha nhìn thấy vậy, trầm giọng nói: "Thượng Cổ Hỗn Nguyên bảo khí - Trấn Thần Đài."

Hứa Lạc Hiền chắp tay cung kính nói: "Vâng mệnh Thiên Giám Quốc Sư, đặc biệt đến trợ giúp chư vị một tay, dùng vật này áp chế U Minh hỏa diễm, chư vị có thể hợp lực tiêu diệt Ngao Nhân."

Mọi người nghe vậy, nhìn nhau một cái, sau đó ngầm hiểu.

Hữu Tô Thiên Duyệt là người ra tay trước, chín đuôi vung lên, đầu đuôi sáng lên ngọn lửa, đỏ rực chói mắt, sau đó chín đuôi quất một cái, hồ hỏa tràn ra.

Đây chính là Cửu Vĩ Viêm - Xích Viêm Phần Thiên!

Ngao Nhân bị hồ hỏa thiêu đốt, đau đớn không chịu nổi.

Bạch Vô Địch gầm lên một tiếng chấn động, hóa thành hình dạng nửa người nửa thú, hai tay ngưng tụ phong cương, sau đó vung mạnh một cái, không gian bị xé toạc.

Một kích này, trực tiếp chém đứt sừng trên đầu Ngao Nhân!

Tim Tần lão cha đập mạnh, một lần nữa thi triển Kinh Thần, sau lưng ông xuất hiện hư ảnh Quỷ Thủ màu đen, sau đó hư ảnh dung nhập vào nắm đấm phải của ông.

Không gian vang lên tiếng vỡ vụn, đợi đến lúc tích tụ lực lượng đến cực hạn, Tần lão cha tung ra một quyền.

Thiên địa tĩnh lặng, bề mặt Thượng Cổ Hỗn Nguyên bảo khí - Trấn Thần Đài, thậm chí còn xuất hiện một vết nứt nhỏ, khiến Hứa Lạc Hiền lộ ra vẻ mặt đau lòng.

Mà quyền phong lướt qua Ngao Nhân, thân thể to lớn của nó khựng lại, tiếng gầm rú biến mất, ánh sáng đỏ trong mắt cũng dần tiêu tan.

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, trong sự tĩnh lặng đến đáng sợ, thân thể Ngao Nhân hóa thành tro bụi, không ngừng tiêu tán!

Uy lực của một quyền này, đủ để hủy thiên diệt địa.

"Thắng... Thắng rồi sao?" Một tên tướng sĩ không dám tin hỏi.

Phó Nhược Vân thở ra một hơi, người đàn ông đó vẫn mạnh mẽ như trong ký ức của nàng.

Lẽ thường mà nói, Ngao Nhân đã chết, tai họa Tây Vực lần này coi như là kết thúc triệt để.

Thế nhưng Tần Phong lại đột nhiên nhíu mày, bởi vì hắn phát hiện, mặt đất bắt đầu rung chuyển không ngừng, hơn nữa càng lúc càng dữ dội!

"Chuyện gì vậy?" Liệt Anh nhìn mặt đất dưới chân, vậy mà lại nhìn thấy vô số vết nứt.

Các tướng sĩ cũng phát hiện ra điều bất thường, hoảng sợ vô

cùng.

Các vết nứt trên mặt đất ngày càng nhiều, khe nứt ngày càng lớn.

Không chỉ như vậy, trong khe nứt còn có U Minh hỏa diễm màu xanh lục phun ra!

"Sao lại... như vậy?" Hữu Tô Thiên Duyệt nhíu mày, cảnh tượng này chẳng phải là giống hệt với hình ảnh nhìn thấy trong Chiếu Thiên Thạch sao.

Thế nhưng, Ngao Nhân rõ ràng đã bị bọn họ tiêu diệt rồi mà!

Tần Phong lập tức ra lệnh cho Kim Sí Đại Bằng biến thành hình dạng lớn, sau đó cuồng phong gào thét, đại bàng chở theo các tướng sĩ và bá tánh còn sống sót trong Quỳnh Vũ thành, bay lên không trung, tránh né sát khí.

Nhìn U Minh hỏa diễm cuồn cuộn phun ra phía dưới, nỗi bất an trong lòng Tần Phong càng thêm mãnh liệt.

Lúc trước nguy hiểm trùng trùng, hắn còn chưa có thời gian suy nghĩ.

Lúc này nhớ lại, một nghi vấn hiện lên trong đầu, không thể xua tan.

Nhóm người đeo mặt nạ quỷ kia hao hết tâm huyết, hồi sinh Ngao Nhân, tại sao lại không ra tay giúp đỡ nó?

Với thực lực của những người đeo mặt nạ quỷ kia, cộng thêm Ngao Nhân với thực lực kinh người, thắng bại trận chiến này khó mà đoán trước được.

Đột nhiên, Tần Phong đoán được một khả năng, trừng lớn hai mắt lẩm bẩm: "Trừ phi... những người đó thúc đẩy Ngao Nhân

thức tỉnh, vốn dĩ đã không muốn để nó sống.

Bọn họ cố ý để Ngao Nhân chết đi.

Bọn họ, muốn kích hoạt thần thông bản mệnh sau khi Ngao Nhân chết?!"

...

Bạch Vô Địch dẫn đầu các Yêu Vương đến Quỳnh Vũ thành chi viện, Long Mạch chi địa của nàng đương nhiên mất đi lực lượng phòng thủ mạnh mẽ.

Quỷ Đao bị mất một cánh tay, cùng với Cung Độc, Quỷ Phật, Tần Vân Ngạo, v.v. bước ra khỏi cái miệng khổng lồ hư ảo, xuất hiện ở sâu trong dãy núi.

Cùng lúc xuất hiện, còn có một nam tử mặc áo bào xám, lôi thôi lếch thếch, chính là

Quỷ Đao quay đầu nhìn về phía Quỳnh Vũ thành, lẩm bẩm nói: "Sau khi giao thủ với ta, vậy mà vẫn còn dư lực như vậy."

"Thượng Cổ Hỗn Nguyên bảo khí Trấn Thần Đài cũng được tế ra, cộng thêm Bắc Quỷ Thủ đột nhiên xuất hiện, Ngao Nhân chết cũng không oan." Quỷ Phật trầm giọng nói: "Chỉ là, đối phương có chuẩn bị mà đến, xem ra kế hoạch Tây Vực lần này, cũng không hoàn toàn qua mắt được Thiên Giám Quốc Sư."

Nghĩ đến đây, Quỷ Phật liếc mắt nhìn người đang khắc họa trận pháp, tức giận nói: "Có phải là ngươi không?!"

Bầu không khí nhất thời trở nên căng thẳng.

Quỷ Phật vốn đã không tin tưởng người này, nay đại kế Tây Vực, mọi chuyện đều gặp trở ngại, thậm chí còn phải hy sinh Thiên Khôi, là điều bọn họ không ngờ tới.

Hắn đương nhiên là người đầu tiên nghi ngờ Thẩm Lê.

Người kia vẫn cúi đầu khắc họa trên mặt đất, giống như không nghe thấy gì, căn bản không trả lời.

Đúng lúc này, hư không chấn động, một bóng đen chậm rãi bước ra, thản nhiên nói: "Thủ đoạn bói toán của Thiên Giám Quốc Sư đã đạt đến mức thông thiên, cho dù ta có che giấu thiên cơ như thế nào, cũng sẽ để lộ ra một chút sơ hở.

Hơn nữa, vì đại kế Tây Vực, chúng ta đã hy sinh Thiên Khôi, làm sao có thể tiếp tục giảm bớt nhân lực.

Quỷ Phật, ngươi hiểu ý ta chưa?"

Quỷ Phật nghe vậy, lập tức im lặng, mồ hôi lạnh trên trán túa ra.

Bóng đen lại nhìn về phía Quỷ Đao, nhìn thấy cánh tay phải đã biến mất của hắn, thản nhiên nói: "Chuyến đi này, ngươi công lao rất lớn, vất vả rồi."

Giọng nói vừa dứt, cánh tay phải bị chấn nát thành huyết vụ của Quỷ Đao, vậy mà lại mọc ra xương trắng và huyết nhục, cho đến khi khôi phục như lúc ban đầu!

Thẩm Lê nhìn thấy vậy, có chút kinh ngạc nói: "Thuật pháp này có chút thú vị, là thời không hồi tố, hay là tiên pháp tương tự như Khô Mộc Phùng Xuân?"

Bóng đen lắc đầu: "Chỉ là thuật pháp kết nối nhàm chán mà thôi, chuyển thương thế trên người Quỷ Đao sang cho người khác gánh chịu.

Cái giá phải trả chỉ là cánh tay phải của trăm người dân thường mà thôi."

"Ra là vậy." gật đầu, trong mắt tràn đầy hứng thú.

"Trận pháp luyện hóa Long Linh thế nào rồi?"

Hắn trả lời: "Trận pháp đã hoàn thành từ lâu, chỉ là đang chờ thời cơ."

Đột nhiên hắn ngẩng đầu lên, lẩm bẩm nói: "Chính là lúc này."

Hai tay khép lại, đột nhiên vỗ mạnh xuống đất, trận đồ trên mặt đất bộc phát ra lam quang chói mắt, sau đó bắn thẳng lên trời.

Chương 541: U Minh Quỷ Giới

Lam Quang hướng bốn phía khuếch tán, sau đó kết nối toàn bộ Long Mạch chi địa của Bạch Vô Địch.

Tiếp đó, Lam Quang của trận pháp hóa thành màu đỏ thẫm, cùng lúc đó, từ sâu trong lòng các Long Mạch chi địa, truyền ra tiếng long ngâm gầm rú.

Vài luồng Long Linh bị trận pháp rút ra, sau đó cưỡng ép dung hợp vào một chỗ.

Mất đi Long Linh, Long Mạch chi địa cây cối khô héo, sông ngòi cạn kiệt, đại địa nứt nẻ, vạn vật mất đi sinh cơ.

Thẩm Lê không mảy may quan tâm, chỉ khẽ động ngón tay, luyện hóa toàn bộ Long Linh thành một đoàn thanh quang như nước chảy.

"Tần Vân Ngạ!" Hắc ảnh lên tiếng gọi.

Tần Vân Ngạ nghe vậy, thi triển không gian chi thuật, một cái miệng khổng lồ hư không xuất hiện, đầu kia kết nối với... Quỳnh Vũ thành!

Thẩm Lê khẽ xoay cổ tay, Long Linh đã được luyện hóa liền bị cuốn vào trong cái miệng khổng lồ kia.

...

Kim Sí Đại Bằng vỗ cánh bay cao, mang theo mọi người Quỳnh Vũ thành bay lên không trung.

Lúc này, thành trì đã biến thành biển lửa U Minh, trông chẳng

khác nào địa ngục.

"Đây là bản mệnh thần thông sau khi Ngao Nhân chết sao?" Phó Nhược Vân cau mày nói.

Ầm!

Cùng với một tiếng nổ vang trời, đại địa nứt toác, một khe nứt sâu hoắm hiện ra.

Tần Phong trông thấy, sắc mặt vô cùng ngưng trọng.

Bởi vì cảnh tượng này giống hệt với những gì hắn đã thấy trên Đồ Sơn Chiếu Thiên Thạch năm xưa.

Vẻ mặt Hữu Tô Thiên Duyệt đại biến, lên tiếng quát: "Không thể để U Minh chi hỏa tiếp tục thiêu đốt, mau nghĩ cách ngăn cản!"

Lời còn chưa dứt, hư không bỗng xuất hiện một cái miệng khổng lồ, tiếp đó một luồng thanh quang như nước chảy chui vào khe nứt trên mặt đất.

"Kia là cái gì?" Bạch Vô Địch hiếu kỳ hỏi.

Không ai có thể trả lời, chỉ là tất cả mọi người đều kinh ngạc phát hiện, U Minh chi hỏa của Quỳnh Vũ thành đều đổ dồn vào khe nứt sâu hoắm kia, sau đó biến mất không còn tăm hơi.

Hô~

Hình như có tiếng gió rít gào, xa xăm mà trống trải.

Bầu không khí quỷ dị khó tả, tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm vào khe nứt, nín thở ngưng thần.

Không khí xung quanh bỗng trở nên lạnh lẽo, hơi thở phả ra đều hiện lên sương trắng.

Trên bề mặt tàn tích đổ nát của Quỳnh Vũ thành đổ nát, vậy mà lại kết một lớp sương trắng!

"Cẩn thận một chút." Tần lão cha bay lên không trung, nhìn chằm chằm vào khe nứt, toàn thân đề phòng.

Bạch Vô Địch và Hữu Tô Thiên Duyệt cũng không dám lơ lỏng.

Đúng lúc này, U Minh chi hỏa lại bùng lên từ khe nứt, thiêu đốt mãnh liệt hơn.

Hàn khí kinh người phun trào, trong ngọn lửa màu xanh lục kia, không gian nứt toác, giống như một cánh cửa!

Khi Hữu Tô Thiên Duyệt nhìn thấy không gian nứt toác, tia may mắn cuối cùng trong lòng bà cũng tan biến.

Khe nứt U Minh Quỷ Giới đã được mở ra, không ai biết sẽ có thứ gì chui ra từ đó.

Thình thịch!

Thình thịch!

Cái lạnh thấu xương khiến tất cả mọi người đều tập trung cao độ, bọn họ thậm chí còn có thể nghe thấy nhịp tim của chính mình.

Áp lực vô hình, giống như một bàn tay khổng lồ, bóp nghẹt trái tim của mỗi người.

Đúng lúc này, chỉ nghe thấy một tiếng nổ vang trời.

Một cánh tay xương khổng lồ, giống như được tạc từ băng giá, thò ra từ khe nứt U Minh Quỷ Giới, hung hăng đập xuống mặt đất.

Cả Quỳnh Vũ thành rộng lớn, chỉ với một đòn, đã sụp đổ hoàn toàn!

Luồng khí mạnh mẽ xen lẫn hàn khí kinh người ập mặt, Kim Sí Đại Bằng không dám chậm trễ, vỗ cánh bay lùi về phía sau.

Còn Quỷ Thủ Tam Nhân, cũng thi triển thủ đoạn, ngăn cản dư ba mạnh mẽ do cánh tay xương kia tạo ra.

Tiếng gào thét chói tai vang lên, cánh tay xương kia chống xuống đất, chủ nhân của nó dường như muốn chui ra từ khe nứt không gian chật hẹp kia.

Nhưng cho dù nó có cố gắng thế nào, cũng không thể giáng lâm đến nhân gian.

Có lẽ là không cam lòng, hoặc là vì muốn trút giận, móng vuốt bằng băng giá lại hung hăng đập xuống mặt đất.

Một cái, lại một cái.

Một cái, lại một cái.

Uy lực kia khiến cho vùng đất mười dặm xung quanh sụp đổ, tiếng nổ vang trời liên tiếp không dứt.

Giữa những tiếng nổ ầm ầm kia, một tiếng "rắc" vang lên, âm thanh tuy không lớn, nhưng lại giống như vang lên bên tai mỗi người.

Cánh tay xương dừng động tác, tất cả mọi người đều trợn tròn mắt, ánh mắt kinh hãi tột độ.

Bởi vì khe nứt không gian chật hẹp kia, vậy mà lại bị chống đỡ thêm một chút!

Cánh tay xương thu về, hai móng vuốt khổng lồ thò ra, mỗi bên một cái.

Nó muốn cưỡng ép chống đỡ khe nứt không gian!

Tiếng "rắc rắc" không dứt bên tai, khe nứt cũng không ngừng mở rộng, từ ban đầu chỉ rộng ba trượng, đã tăng lên năm trượng, mười trượng!

Không ai dám tưởng tượng, nếu cứ tiếp tục như vậy, tồn tại bên trong giáng lâm đến nhân gian, sẽ mang đến tai họa khủng khiếp đến mức nào!

Tần Kiến An cau mày, đang định ra tay ngăn cản.

Nhưng đúng lúc này, dị biến đột nhiên xảy ra!

Chủ nhân của móng vuốt kia vậy mà lại bị một luồng lực lượng mạnh mẽ kéo ngược trở về!

Tiếp đó, từ trong khe nứt không gian, truyền ra tiếng nhai nuốt khiến da đầu người ta tê dại.

Ực.

Tiếng nuốt nước bọt, vào lúc này lại trở nên chói tai vô cùng.

Tất cả mọi người đều kinh hãi tột độ.

Chủ nhân của cánh tay xương kia chắc chắn không yếu, nhưng rốt cuộc là ai, chỉ trong nháy mắt, đã giết chết nó, nuốt chửng vào bụng?

Bên trong U Minh Quỷ Giới đều là những quái vật gì... Tần Phong sắc mặt vô cùng khó coi, hai tay nắm chặt lấy hai người vợ bên cạnh, mắt không chớp, nhìn chằm chằm vào khe nứt không gian kia.

Rất lâu sau, tiếng nhai nuốt mới dừng lại.

Nhưng không ai vì thế mà yên tâm, ngược lại càng thêm lo lắng bất an.

Bởi vì tiếng nhai nuốt dừng lại, chứng tỏ tồn tại đáng sợ kia đã ăn xong chủ nhân của cánh tay xương, vậy tiếp theo nó sẽ làm gì?

Nhưng điều khiến mọi người không ngờ tới là, từ trong khe nứt, một con ngươi màu trắng bạc khổng lồ xuất hiện, một giọng nói trẻ con trong trẻo của nữ tử vang lên: "Ta có thể sang bên kia không?"

Một nam tử đáp: "Thiếu chủ, U Minh Quỷ Giới đang lúc nước sôi lửa bỏng, bốn phương Quỷ Vương còn cần người. Hơn nữa, tồn tại như người, Thiên Địa Pháp Tắc của nhân gian không thể nào chịu đựng nổi, người vừa bước vào đó, sẽ khiến cho một giới kia sụp đổ."

"Ừm, thật là nhàm chán, vậy khe nứt không gian này còn giữ lại làm gì, hủy đi là được." Nữ tử trẻ con bất mãn nói.

"Nơi này giao cho ta xử lý, Thiếu chủ người mau trở về đi."

Cuộc đối thoại khó hiểu, khiến cho những người nghe thấy đều ngây người tại chỗ.

Chẳng lẽ điều này có nghĩa là, tồn tại đáng sợ của một giới khác sẽ không giáng lâm đến nhân gian?

Nhưng người khiếp sợ nhất chính là Tần Phong.

Bởi vì giọng nói của nam tử kia, hắn vô cùng quen thuộc.

Đó rõ ràng là giọng nói của Lý Dương tiền bối ở Tấn Dương thành!

Nhưng, Lý tiền bối không phải đã chết từ lâu rồi sao?

Kinh ngạc, hoang mang, lo lắng bất an, đan xen trong lòng Tần Phong.

Nhìn thấy khe nứt không gian lóe lên một tia sáng đỏ, sau đó

càng ngày càng nhỏ.

Tần Phong nuốt nước bọt, lẩm bẩm tự nhủ: "Lý tiền bối, là người sao?"

Giọng nói rất nhỏ, chỉ có Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan bên cạnh mới có thể nghe rõ.

"Tướng công, chàng đang nói gì vậy?" Thương Phi Lan kinh ngạc hỏi.

Liễu Kiếm Ly cũng nhìn hắn với ánh mắt khó hiểu.

"Không có gì, có lẽ là ta suy nghĩ nhiều rồi." Tần Phong cười tự giễu.

Nhưng đúng lúc này, từ khe nứt đang không ngừng thu nhỏ kia, vậy mà lại truyền ra tiếng kinh ngạc của nam tử.

Tiếp đó, một điểm sáng đỏ giống như tàn lửa, bay ra khỏi khe nứt, theo gió lay động, cuối cùng rơi xuống trước mặt Tần Phong.

Tần Phong đưa tay bắt lấy điểm sáng đỏ kia, sau đó xòe lòng bàn tay ra xem, vẻ mặt ngạc nhiên.

Tàn lửa sắp xếp lại, chỉ thấy bốn chữ to — Đến mộ ta!

Cùng lúc đó, thiên địa bỗng chấn động.

Khe nứt không gian U Minh Quỷ Giới, cuối cùng cũng hóa thành một chấm đen biến mất, giống như chưa từng xuất hiện.

Mà trận đại họa Tây Vực lần này, cũng chính thức hạ màn.

Chương 542: Nhận Thức

Hắc ảnh vung tay phải lên, dãy núi dưới chân nứt toác, một luồng sáng xanh u ám hóa thành thủy đoàn hội tụ vào lòng bàn tay hắn, sau đó biến mất không thấy đâu.

“Đây chính là tàn hồn của thần ma kia sao?” Thẩm Lê nghiêng đầu hỏi.

Hắc ảnh gật đầu, hiện giờ, Táng Thiên cơ bản đã thu thập đủ những thứ mà yêu quỷ đã nuốt chửng trong đêm Thần Thực năm xưa.

Chỉ còn thiếu vật cuối cùng, cột sống của thần ma!

Hắn đã biết được tung tích của vật ấy, chỉ là muốn lấy thứ đó, còn cần phải chờ đợi thêm một khoảng thời gian.

Mà tâm tư của Quỷ Đao và những người khác, vẫn còn đặt trên U Minh Quỷ Giới.

Vừa rồi, từng cảnh tượng xảy ra ở Quỳnh Vũ thành, bọn họ đều thông qua tiên pháp của Thẩm Lê mà nhìn thấy được.

Chưa nói đến cánh tay xương lạnh lẽo đáng sợ kia, đoạn đối thoại kỳ quái kia rốt cuộc là chuyện gì?

“Chủ thượng, bên trong U Minh Quỷ Giới kia...” Quỷ Phật muốn nói lại thôi.

Hắc ảnh khẽ động, một lúc sau, mới thản nhiên lên tiếng: “Thượng Cổ từng có lời đồn, thế gian chia làm tam giới, mỗi giới đều có chủ nhân của mình.

Nếu ta đoán không lầm, chủ nhân của giọng nói trẻ con kia, hẳn là Quỷ Chủ của U Minh Quỷ Giới.

Mà U Minh Quỷ Giới từ lâu đã không còn pháp tắc như xưa, có thể triệu hoán tàn hồn của nhân gian, dẫn dắt bọn họ tiến vào luân hồi.

Chắc hẳn là bên trong Quỷ Giới, đang xảy ra biến cố gì đó, đây cũng là nguyên nhân ta muốn mở ra U Minh Quỷ Giới, để tự mình tìm hiểu."

"Trong tam giới, Thiên Địa Pháp Tắc của nhân gian là yếu nhất.

Tiếp đến là U Minh Quỷ Giới, cuối cùng mới là Tiên Giới.

Thế nhưng thời Thượng Cổ, vì sao thần ma trong Tiên Giới lại thèm muốn vùng đất cằn cỗi này của nhân gian.

Nhất định là có biến cố gì đó khiến bọn họ bất đắc dĩ phải làm như vậy, mà từ tình cảnh của U Minh Quỷ Giới cũng có thể nhìn ra được một số manh mối."

"Cánh tay xương lạnh lẽo khổng lồ kia... Biến cố của U Minh Quỷ Giới, có lẽ chính là do tồn tại kia gây ra." Thẩm Lê vuốt cằm, suy tư.

Là đại đệ tử đứng đầu của Thiên Giám Quốc Sư, đọc đủ loại sách vở, nhưng hắn vẫn không có chút ấn tượng nào về cánh tay xương kia.

Chỉ có thể nói, tồn tại kia đã vượt ra khỏi nhận thức của hắn.

Trong lúc mọi người trầm ngâm, hắc ảnh lên tiếng: "Được rồi, chư vị, kế hoạch Tây Vực lần này tuy đã hy sinh một vị chí đồng đạo hợp, nhưng mục đích coi như cũng đã đạt được.

Những ngày tiếp theo, chư vị hãy tĩnh tâm chờ đợi, triệu hoán thần ma giáng thế, ngày thanh tẩy mảnh đất này sẽ không còn xa nữa."

Nghe vậy, Thẩm Lê ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời đầy sao, lẩm bẩm tự nhủ: "Hy vọng ngày đó đến, có thể mang đến cho nhân gian một chút chuyển biến tốt đẹp hơn."

Trong lúc nói, cảnh tượng nhật nguyệt lu mờ, trời đất nứt toác, xác chết đầy đồng lóe lên trong đầu hắn.

Đó là cảnh tượng thảm khốc mà hắn đã nhìn thấy trước đây.

...

Nam Vực, bên ngoài Trấn Linh Quan, trong Thiên Sơn.

Có một cỗ quan tài băng khổng lồ, bên trong quan tài băng, nằm một thân thể to lớn, có thể nhìn thấy lỗ máu ở ngực, bên trong không có tim, nhưng lại có thịt non không ngừng ngọ nguậy kết nối vào một chỗ, chính là Ca Lâu La Vương!

Mà bên cạnh quan tài băng, còn có một bóng người đứng đó, đầu đội mặt nạ quỷ, khoác trường bào đen đỏ xen kẽ, trước ngực còn có hình xăm số hai.

Người này chính là người đeo mặt nạ quỷ đã ngăn cản Trấn Thần Ti Ngự ở Phụng Thiên Thành!

"Hơi thở của U Minh?" Âm thanh trầm đục truyền ra từ trong quan tài băng.

"Xem ra, chuyến đi Tây Vực coi như thuận lợi." Người đeo mặt nạ quỷ vừa nói, đột nhiên hít một hơi lạnh, che cánh tay trái.

Mà ở bả vai trái của hắn, lại vô duyên vô cớ phun ra máu tươi!

"Chết tiệt, rõ ràng đã chữa khỏi cánh tay trái, vậy mà vết

thương vẫn luôn tồn tại.”

Lúc trước, một chiêu tùy ý của Trấn Thần Ti Ngự đã nghiền nát cánh tay trái của hắn, sau chuyến đi Phụng Thiên Thành, hắc ảnh đã giúp hắn mọc lại cánh tay trái.

Thế nhưng cho dù là vậy, tình huống như vừa rồi, vẫn thường xuyên xảy ra.

Ca Lâu La Vương trong quan tài băng dường như cảm nhận được điều gì, cười khẩy nói: “Nên nói ngươi gan dạ, hay là không biết gì mà không sợ, lại dám đến Phụng Thiên Thành động vào lão già kia.

Ngươi có biết, lão già đó ở Phụng Thiên Thành gần như là tồn tại bất bại, nếu không phải hắn không thể tùy ý rời khỏi Đế Đô, một mình hắn có thể quét sạch gần hết yêu quỷ của bốn vực.”

Người đeo mặt nạ quỷ lạnh lùng đáp trả: “Những lời vô nghĩa này không cần phải nói nữa, giao dịch đã đạt thành, đừng quên lời hứa của ngươi.”

“Nhiều nhất là một năm.” Bên trong quan tài băng, thản nhiên đáp.

“Tốt, vậy chúng ta chờ ngươi một năm.”

Giọng nói rơi xuống, người đeo mặt nạ quỷ biến mất trong không khí.

...

Việc U Minh Quỷ Giới mở ra, tuy chỉ trong nháy mắt, nhưng những tồn tại đỉnh cao trong Đại Càn tứ vực, vẫn cảm nhận được U Minh chi khí kia.

Dù sao, thứ này vốn dĩ không thuộc về nhân gian.

Cực Đông Vực, lãnh địa của A Tu La, A Tu La Vương với thân hình cao lớn, toàn thân màu lam chàm đột nhiên đứng dậy khỏi chỗ ngồi, nhìn về hướng Tây.

Thiên Cực La, một trong tứ đại chiến vương của A Tu La tộc bên cạnh hắn tò mò hỏi: "Vương, có chuyện gì mà kinh động như vậy?"

"Cảm nhận được U Minh chi khí, có chút kinh ngạc mà thôi, dù sao hơi thở kia đã hơn ngàn năm chưa từng cảm nhận được, rốt cuộc là vì sao?"

"U Minh Quỷ Giới?" Trong mắt Thiên Cực La cũng xẹt qua một tia ngưng trọng.

"Lão già Đặng Mặc kia còn sống khỏe chứ?"

Thiên Cực La hừ lạnh một tiếng: "Tạm thời còn chưa chết được."

"Vậy thì thật đáng tiếc." Trên mặt A Tu La Vương lộ ra nụ cười dữ tợn: "Dù sao lời đánh cược của ta là thực hiện với một mình Đặng Mặc, nếu lão già đó chết rồi, chuyện đã hẹn ước lúc trước tự nhiên cũng phải hủy bỏ.

Tộc nhân suốt ngày nội đấu, bản vương nhìn cũng thấy chán rồi.

Đương nhiên, điều quan trọng nhất là, bản vương cũng muốn giao đấu với lão già trấn giữ Phụng Thiên Thành kia một lần nữa.

Vết thương mà hắn để lại cho ta năm đó, đến nay vẫn còn âm ỉ đau."

...

Cực Bắc Vực, băng giá vạn dặm, bên trong tẩm cung của La

Sát chi vương, cảnh tượng diễm lệ có thể thấy ở khắp mọi nơi.

Chỉ là đồ trang sức bằng đầu lâu, rượu vang đỏ sền sệt trong ly, đều khiến cho sự diễm lệ này mang theo hơi lạnh ghê người.

Trên chiếc giường lớn với màn lụa đỏ, đang nằm bốn nam một nữ.

Nam đều là nam tử tuấn tú của nhân tộc, đang ra sức lấy lòng nữ tử kia, nụ cười trên mặt mỗi người đều rất miễn cưỡng, trong mắt cũng có sự sợ hãi và hoảng sợ không thể che giấu.

Mà nữ tử kia tự nhiên là La Sát nữ vương, tư thế yêu kiều, dung mạo tuyệt mỹ, chỉ là làn da không phải màu sắc của người thường, mà hiện lên màu xanh nhạt.

Tộc La Sát ai cũng biết, nam tộc nhân đều có dung mạo xấu xí, nữ tộc nhân thì có nhan sắc tuyệt trần.

Tuy nhiên, bọn họ đều có một điểm chung - thích ăn thịt người, uống máu người!

La Sát nữ vương đang nhắm mắt hưởng thụ dường như cảm nhận được điều gì, đột nhiên mở mắt ra, trong mắt có một tia đỏ như máu chảy xuôi.

Bốn nam tử còn chưa kịp phản ứng, đã thân thủ dị xứ.

Có nữ La Sát hầu hạ tiến lên run rẩy nói: “Vương, chẳng lẽ mấy nam tử nhân tộc này chọc giận người sao?”

La Sát nữ vương liếm máu tươi bắn lên khóe miệng, xua tay: “Bọn họ chỉ là lương thực mà thôi, ai lại đi nổi giận với thức ăn chứ, vừa rồi cảm nhận được một tia hơi thở bất thường, chỉ vậy thôi.”

Trong mắt nàng lóe lên một tia nghi hoặc, lẩm bẩm: “Lại là U

Minh chi khí.”

...

Ngoài A Tu La Vương và La Sát nữ vương, ở khắp nơi trong tứ vực, những tồn tại tối cường ẩn giấu kia, cũng từ từ thức tỉnh khỏi giấc ngủ say.

Bọn họ ngẩng đầu nhìn trời, không thấy ngày tận thế đến.

Có tồn tại lựa chọn tiếp tục nhắm mắt nghỉ ngơi, coi như không có chuyện gì xảy ra.

Có tồn tại trong mắt xẹt qua một tia ngưng trọng, rời khỏi nơi cư trú ban đầu.

Trên bầu trời đêm của Nam Vực, một con bạch lộc với cặp sừng bảy màu nhìn thoáng qua hướng Tây, sau đó thu hồi tầm mắt.

Nó giẫm lên màn đêm, như sao băng xẹt qua, lao về hướng Tấn Dương Thành.

Chương 543: Chia Tay

Đại chiến qua đi, khắp nơi hoang tàn.

Sở Vương nhìn đại địa đổ nát, thở dài một tiếng: "Tây Vực từ nay về sau không còn Quỳnh Vũ thành nữa."

Tần Phong ở một bên lên tiếng: "Ít ra, mọi người vẫn còn sống."

Sở Vương nghe vậy khẽ giật mình, sau đó nhìn về phía bốn phía.

Các tướng sĩ sống sót thu dọn di vật của đồng đội đã khuất, chăm sóc những người bị thương.

Một tia nắng ban mai xé toạc màn đêm, khiến cho đại địa u ám này khôi phục lại một chút sinh khí.

Chư vị tướng sĩ ngẩng đầu nhìn về phía ánh mặt trời, trong mắt lại lóe lên ánh sáng.

"Nói đúng, ít ra mọi người vẫn còn sống. Mà chỉ cần còn sống, thì còn có hi vọng."

Hắn ngoảnh đầu nhìn về phía Tần Phong, thần sắc nghiêm nghị: "Lần này Tây Vực gặp thiên tai mà có thể bình an vượt qua, ngươi công lao rất lớn, ta sẽ bẩm báo toàn bộ sự việc cho Phụng Thiên Thành Minh Hoàng."

"Ta bất quá chỉ làm chút việc trong khả năng, cuối cùng vẫn là Quỷ Thủ đại nhân xuất hiện, mới có thể xoay chuyển càn khôn." Tần Phong nói xong, liền đảo mắt tìm kiếm tung tích Bắc Quỷ Thủ.

Cuối cùng ở dưới một gốc cây cổ thụ, nhìn thấy Tây Vực Tư Mệnh và Quỷ Thủ đại nhân đứng cạnh nhau, hình như đang nói gì đó.

Tần Phong híp mắt, tâm tư bát quái bùng cháy.

Dù sao, vị Quỷ Thủ đại nhân này, rất có thể chính là lão cha không đáng tin cậy của hắn!

Có gian tình... Tần Phong nhướng mày, lặng lẽ tiến về phía gốc cây.

Thế nhưng động tác nhỏ này của hắn, làm sao qua mắt được hai vị Thần Vũ võ giả cao phẩm?

Dưới gốc cây, hai người ngừng trò chuyện, đồng thời nhìn về phía hắn.

Tần lão cha dưới lớp mặt nạ trắng, lộ ra vẻ cổ quái, sau đó cố ý trầm giọng nói: "Ngươi làm gì vậy?"

Trong trường hợp không thể xác định chắc chắn thân phận đối phương, Tần Phong run lên, sau đó cười gượng nói: "Vãn bối đến để cảm tạ Quỷ Thủ tiền bối, dù sao lúc trước nếu không có tiền bối ra tay, ta sợ là đã cửu tử nhất sinh."

"Không cần khách sáo, ta chỉ là vừa lúc đến mà thôi."

Tần Phong ngập ngừng, muốn tiếp tục mở miệng thăm dò.

Lúc này, Sở Vương lại đi tới, nói vài câu cảm kích, cùng với sự lo lắng đối với thiên tai Tây Vực lần này.

Hai vị đại lão đang nói chuyện chính sự, Tần Phong tự nhiên không tiện tiếp tục quấy rầy, chỉ có thể lui sang một bên.

Hắn đi tới bên cạnh hai nàng, mở miệng hỏi thăm tình huống gặp gỡ Quỷ Thủ đại nhân.

Nghe xong, Tần Phong trầm ngâm: “Xem ra, Quỷ Thủ tiền bối chính là đến Tây Vực để cứu nguy, rất có thể là hậu chiêu của Thiên Giám Quốc Sư. Trước đó Phó tiền bối nói Quỷ Thủ tiền bối có lẽ chính là lão cha không đáng tin cậy của ta, hiện tại ta cũng bắt đầu có chút hoài nghi. Chỉ là hắn đeo mặt nạ trắng, không nhìn thấy dung mạo thật, vạn nhất nhận nhầm, chẳng phải là ngại ngùng sao. Hai vị phu nhân, các nàng thấy thế nào?”

Trong mắt Thương Phi Lan xẹt qua một tia mất tự nhiên.

Liễu Kiếm Ly muốn nói lại thôi.

Là thê tử của Tần Phong, các nàng tự nhiên không muốn lừa gạt phu quân.

Thế nhưng lời đến bên miệng, hai người lại cảm thấy áy náy.

Nghiêng đầu nhìn về phía bên kia, Tần lão cha cứ nhìn chằm chằm các nàng như vậy.

“Chúng ta... cũng không rõ.” Hai người có chút áy náy, dù sao cũng đã nói lời trái lòng, lừa gạt phu quân của mình.

Tần Phong vuốt cằm, trầm ngâm nói: “Xem ra, chỉ có thể đợi lát nữa xác nhận lại với Phó tiền bối.”

.....

“Ta thấy ngươi vẫn luôn nhìn về phía bên kia, chẳng lẽ có chuyện gì quan trọng sao?” Sở Vương hiếu kỳ hỏi.

Tần lão cha hoàn hồn: “Chỉ là nhìn thấy từ trên người bọn họ, bóng dáng của bản thân năm xưa. Tam Phẩm Kiếm Thần trẻ tuổi nhất lịch sử, quả nhiên là bất phàm, giả lấy thời gian, nàng ta có lẽ có thể đạt đến siêu việt cảnh giới trong truyền thuyết. Còn nữ tử Thương Long kia, tương lai cũng vô cùng xán lạn.”

Sở Vương tán thành: “Hai vị nữ tử kia tự nhiên không tệ, bất quá Tần công tử cưới được các nàng cũng không phải hạng tầm thường. Ta ngược lại có chút hiếu kỳ, vị Tần gia chủ kia rốt cuộc là nhân vật như thế nào, có thể bồi dưỡng ra một công tử như vậy.”

Tần lão cha nghe vậy, nghiêm mặt nói: “Hổ phụ sinh hổ tử, con trai đã lợi hại như vậy, người làm cha tự nhiên càng hơn một bậc.”

Sở Vương nghe vậy khẽ giật mình, sau đó phụ họa: “Đúng là... có lý.”

Dừng một chút, hắn lại lên tiếng: “Lần này Tây Vực gặp thiên tai, may mắn có Quỷ Thủ đại nhân ra tay, mới có thể hóa hiểm thành an, ta nhất định sẽ nói rõ việc này với Minh Hoàng.”

Tần lão cha lập tức đáp: “Nếu có thể, hi vọng có thể gạt bỏ ta ra khỏi thiên tai Tây Vực.”

“Việc này...” Sở Vương lộ vẻ khó xử.

“Ta đã không còn là Bắc Vực Tư Mệnh, hơn nữa đã có thứ để lưu luyến, lần này xuất hiện ở Tây Vực, cũng chỉ là nhận mệnh Thiên Giám Quốc Sư mà thôi.”

Nghe đối phương nói năng kiên quyết, Sở Vương rốt cuộc gật đầu thở dài: “Nếu đã như vậy, ta hiểu rồi.”

Chờ Sở Vương rời đi, Phó Nhược Vân tiến lên, nhướng mày hỏi: “Ngươi không nói thân phận thật sự của mình cho tiểu tử kia sao?”

“Chưa đến lúc.” Tần lão cha cũng có suy tính của riêng mình.

“Ra là vậy, nhưng mà phải làm sao bây giờ, ta đã nói suy đoán của mình cho hắn, tuy rằng hắn còn chưa thể xác định, nhưng

chắc hẳn đã hoài nghi ngươi rồi.” Phó Nhược Vân có chút áy náy nói.

Tần lão cha nghe vậy, sắc mặt cứng đờ.

.....

Trên thế gian này, luôn có đủ loại thiên tai nhân họa, sinh ly tử biệt.

Người đã khuất đã khuất, người sống còn có con đường của riêng mình.

Mọi người tụ họp ở Quỳnh Vũ thành, cũng rốt cuộc đến lúc phải chia tay.

Bạch Vô Địch hỏi thăm Tần Phong về tung tích Tiểu Bạch, liền dự định mang theo Mặc Tam Di đi tìm kiếm.

Nàng đã nghe được từ miệng yêu thú chạy tới, Long Mạch chi địa của mình đã mất đi Long Linh, phẫn nộ sau đó, cũng bất đắc dĩ tiếp nhận hiện thực.

Mà không cần phải tranh đoạt Long Mạch chi địa với những Yêu Vương khác, nàng cũng quyết định sẽ tiếp Tiểu Bạch về bên cạnh mình, cùng nhau sinh sống.

Tây Vực xuất hiện biến cố lớn như vậy, Sở Vương và Tư Mệnh Phó Nhược Vân tự nhiên là có việc bận.

Hơn nữa sự xuất hiện của U Minh Quỷ Giới, cùng với tồn tại đáng sợ kia, cũng là một tầng bóng ma, bao phủ trong lòng bọn họ, không xua tan được.

Bọn họ có quá nhiều chuyện cần phải xác nhận, liền vội vàng cáo từ.

Chỉ là lúc Phó Nhược Vân rời đi, Tần Phong còn gặng hỏi một

phen, nhận được lại là câu trả lời như vậy - về suy đoán thân phận Quỷ Thủ trước đó, nàng đã nhầm!

Nhưng Tần Phong vẫn từ trong ánh mắt không được tự nhiên của đối phương, ngửi được một chút mùi vị khác thường...

Võ Hầu quân xuất chinh Tây Vực, hiểm tượng hoàn sinh, cũng đến lúc phải trở về.

Đối mặt với những kẻ địch cường đại, chỉ tổn thất ba thành tướng sĩ, Võ Hầu quân có thể nói là chết đi sống lại, mà thương vong thấp như vậy đều là bởi vì Tần Phong ra tay!

Mỗi một vị tướng sĩ khi nhìn về phía hắn, đều tràn đầy cảm kích.

Ngoài phế tích Quỳnh Vũ thành, Võ Hầu quân các tướng sĩ đã chỉnh đốn đội ngũ, chuẩn bị xuất phát.

Liệt Anh hỏi: “Tần quân sư thật sự không cùng chúng ta trở về sao?”

Tần Phong lắc đầu: “Trước khi trở về Phụng Thiên Thành, ta còn có chút chuyện cần phải xử lý.”

Sự xuất hiện của khe nứt U Minh Quỷ Giới, giáng lâm của tồn tại đáng sợ, khiến Tần Phong càng cảm thấy việc nâng cao thực lực là chuyện cấp bách.

Cho nên, hắn muốn trước khi rời khỏi Tây Vực, mượn Chiếu Thiên Thạch của Đồ Sơn Hồ tộc, tích lũy đủ Hồng Mông tiên khí để bước vào Tứ Phẩm Tiêu Dao Cảnh!

Đương nhiên, Thượng Cổ Thần Tức có thể giúp các nàng nâng cao tu vi, hắn cũng phải cố gắng thu thập một ít.

Ngoài ra, bốn chữ kia mà tàn hỏa hiển lộ, vẫn luôn hiện lên

trong đầu, không xua tan được.

Sau khi rời khỏi Tây Vực, hắn còn phải đi Nam Vực Tấn Dương Thành, đến mộ phần của Lý Dương tiền bối để tìm hiểu ngọn ngành...

Chương 544: Kim quang trên người hắn thật kỳ quái

Tây Vực, Đồ Sơn Hồ tộc. Một tháng đã trôi qua kể từ sau khi thiên tai kết thúc.

Ầm! Ầm! Ầm!

Tiếng va chạm liên tiếp vang lên từ khu vườn yêu thích của Hữu Tô Thiên Duyệt. Nơi đây giờ chỉ còn là đống đổ nát, hoang tàn.

Mà tất cả, đều là bởi vì hai nữ tử cách đó không xa!

"Các ngươi đã cùng ta luận bàn gần một tháng rồi, cũng đủ rồi chứ?" Hữu Tô Thiên Duyệt nhíu mày.

Nhưng lời vừa dứt, một đạo kiếm quang với uy lực kinh người lại ập đến, nàng bất đắc dĩ phải nghiêm túc ứng phó.

Chín đuôi lay động, thanh quang bình chướng chắn trước người.

Kiếm quang ập tới, tiếng "xoảng" giòn tan vang lên.

Hữu Tô Thiên Duyệt thoáng kinh ngạc, rõ ràng lúc trước kiếm khí của đối phương còn chưa thể phá vỡ bình chướng của nàng!

Đây là yêu nghiệt phương nào?

Kiếm khí như sóng triều, liên miên bất tuyệt. Hữu Tô Thiên Duyệt nổi giận, thi triển Thanh Đăng đoạt mệnh, trực tiếp đánh Liễu Kiếm Ly bay ra ngoài, phân định thắng bại!

Đúng lúc nàng cho rằng có thể thở phào nhẹ nhõm, Thương Phi Lan lại đứng ra: "Kiếm Ly tỷ đã thua, ta cũng nghỉ ngơi đủ rồi, chúng ta tiếp tục đi."

"Các ngươi đừng có quá đáng!" Nàng đường đường là tộc trưởng Đồ Sơn Hồ tộc, sống đã lâu như vậy, vạn yêu kính sợ, khi nào lại phải chịu ấm ức như thế này!

Cho dù là con hổ cái kia, cũng chưa từng dây dưa như vậy!

Thương Phi Lan nghe vậy, cười lạnh: "Ngày thứ ba đến đây, ngươi đối với phu quân của chúng ta làm chuyện gì, đừng nói là quên rồi."

"Ta..." Hữu Tô Thiên Duyệt cứng họng, có khổ khó nói.

Sau kinh nghiệm lần trước, nàng đối với Tần Phong đến mượn Chiếu Thiên Thạch tu luyện, có thể nói là tránh còn không kịp.

Nhưng sáng sớm ngày thứ ba, khi nàng đến tìm Tần Phong dùng bữa, lại thấy quanh thân hắn lóe lên kim quang.

Nàng trong nháy mắt bị kim quang kia hấp dẫn, chỉ cảm thấy trong cơ thể có thứ gì đó đang cuộn trào.

Gần như là bản năng, hoặc là một loại hấp dẫn nào đó, nàng như mất hồn mà tiến lại gần.

Nhưng nàng có thể thề, nàng đối với Tần Phong tuyệt đối không có ý đồ gì khác, chỉ là bởi vì kim quang kia mà thôi.

Nhưng thật trùng hợp, cảnh tượng này lại bị Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan nhìn thấy...

Tiếp theo chính là luận bàn không ngừng nghỉ, đêm nào cũng không tha.

Chuyện cũ không muốn nhắc lại, một đạo lôi đình đánh úp về

phía Hữu Tô Thiên Duyệt, kéo nàng trở về hiện thực.

Nhìn La Quần trên người có thêm một điểm cháy đen, nàng tức giận không thôi, đây đã là bộ váy thứ bảy bị hủy trong tháng này, thật là tức chết mà!

...

Bên cạnh Chiếu Thiên Thạch, Tần Phong thở ra một hơi, tuy rằng đã tu luyện một tháng, nhưng hắn lại cảm thấy thần thanh khí sảng!

Nhờ bảo vật hỗn nguyên tàn phá này, mấy ngày trước hắn đã hấp thu đủ lượng Hồng Mông tiên khí trong Thần Hải.

Chỉ là bảo vật như Chiếu Thiên Thạch có muốn gặp lại cũng khó, rời khỏi Tây Vực, sẽ không còn cơ hội sử dụng nữa.

Cho nên mặc dù Hồng Mông tiên khí đã đủ, hơn nữa Thượng Cổ Thần Tức cũng tích lũy không ít, hắn vẫn lựa chọn tiếp tục ở lại nơi này.

Cho đến hôm nay, cảm nhận được khí tức đã gần như không còn, hắn mới có chút tiếc nuối: "Cũng nên rời đi thôi."

Hiên Nhất tiền bối hiện ra, hiếu kỳ hỏi: "Vì sao không trực tiếp hấp thu hết Hồng Mông tiên khí ở đây, đột phá đến cảnh giới Tứ phẩm?"

"Ta đã ở đây quá lâu, chắc nhị nương bọn họ cũng lo lắng rồi. Tiếp theo còn phải đi Nam Vực Tấn Dương Thành, thời gian gấp rút. Dù sao Hồng Mông tiên khí cần thiết đã đủ, hấp thu đột phá ở đâu cũng như nhau."

"Cũng có lý." Hiên Nhất gật đầu.

"Đúng rồi, tiền bối, về U Minh Quỷ Giới mà ta đã nói với người

trước đó, ngươi có nhớ ra điều gì không?" Tần Phong hiếu kỳ hỏi.

Hiên Nhất trầm ngâm một lát, sau đó đáp: "Tam giới chi địa, mỗi nơi đều có chủ, mà kẻ có thể thống lĩnh tứ phương Quỷ Vương, ta chỉ có thể nghĩ đến Quỷ Chủ của U Minh Quỷ Giới. Chỉ là về U Minh Quỷ Giới, từ thời đại của ta, đã phong bế nhiều năm tháng, ghi chép trong điển tịch cũng chỉ có vài lời ít ỏi."

"Còn về cánh tay xương băng giá kia..." Hiên Nhất lắc đầu: "Trong ký ức không đầy đủ không có miêu tả liên quan, có lẽ đợi ngươi đến Nam Vực, đến mộ phần của Lý tiền bối kia, có thể biết thêm tin tức về U Minh Quỷ Giới."

Tần Phong gật đầu: "Cũng chỉ có thể như vậy."

Vừa dứt lời, toàn bộ Đồ Sơn đột nhiên chấn động.

Tần Phong nhướng mày, trên mặt lộ ra vẻ cổ quái.

"Hai vị phu nhân của ta, vẫn còn đang luận bàn với Tô tộc trưởng sao..."

...

Sáng sớm hôm sau, dưới chân núi Đồ Sơn, bên ngoài kết giới ảo thuật.

Tần Phong nghĩ đến khu vườn đã trở thành đống đổ nát, vẻ mặt ngượng ngùng nói: "Khoảng thời gian này, đã quấy rầy rồi, cảm tạ Thiên Duyệt tộc trưởng cho mượn Chiếu Thiên Thạch tu luyện. Về khu vườn đổ nát kia, nếu muốn xây dựng lại, ta có quen biết một nhóm thợ thủ công giỏi, có thể giúp ngươi trong thời gian ngắn khôi phục, ngươi xem..."

Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan nghe vậy, sắc mặt không đổi.

Hữu Tô Thiên Duyệt lại cười lạnh, đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch

lên.

Mặc dù không phát ra âm thanh, nhưng Tần Phong lại hiểu rõ, đối phương đang bảo hắn cút.

"... Nếu không cần ta giúp đỡ, vậy chúng ta cáo từ." Tần Phong ho khan một tiếng, sau đó từ trong ngực lấy ra lông đuôi Kim Sí Đại Bằng, thần niệm rót vào trong đó.

Không lâu sau, trên bầu trời bị bóng đen bao phủ, chính là Kim Sí Đại Bằng!

Nó từ trên cao đáp xuống, thân hình không ngừng thu nhỏ, cho đến khi biến thành chim ưng, đậu trên vai Tần Phong, ngữ khí bất thiện: "Nói rồi sau khi đi theo ngươi, mỗi ngày đều phải dùng Chính Khí tẩy lễ cho ta, vì sao nuốt lời?"

Tần Phong cứng họng, một mực mượn Chiếu Thiên Thạch hấp thu Hồng Mông tiên khí và Thượng Cổ Thần Tức, vậy mà lại quên mất chuyện này.

"Ta bận tu luyện, quên mất chuyện này, sao ngươi không nói sớm với ta?" Tần Phong thuận thế đổ lỗi.

Kim Sí Đại Bằng tức giận nói: "Kết giới ảo thuật của Đồ Sơn, ta làm sao phá giải được, một tháng nay, ta vẫn luôn muốn vào Đồ Sơn, nhưng tìm không thấy lối vào!"

Tần Phong có chút ngượng ngùng: "Đừng giận, bây giờ giúp ngươi tẩy lễ, cũng như nhau thôi."

Vừa dứt lời, hắn liền đưa tay chạm vào Kim Sí Đại Bằng, Chính Khí trong tay ngưng tụ, lưu chuyển qua thân thể Đại Bằng.

Chỉ trong nháy mắt, Kim Sí Đại Bằng đã lộ ra vẻ hưởng thụ.

Cho dù chỉ là một chút xíu Thượng Cổ Thần Tức, đối với nó

mà nói, cũng là vô giá chi bảo!

Hữu Tô Thiên Duyệt thấy vậy, khẽ giật mình, cảm giác quen thuộc kia lại ập đến, trong lòng dâng lên một cỗ chấn động khó tả, muốn nàng đến gần Tần Phong.

Nàng thậm chí còn sinh ra ảo giác, hi vọng mình có thể thay thế Kim Sí Đại Bằng, được Tần Phong vuốt ve!

Ta nhất định là điên rồi... Hữu Tô Thiên Duyệt lắc đầu, gạt bỏ suy nghĩ trong đầu.

Mà Kim Sí Đại Bằng đã được thỏa mãn, bay lên không trung, thân hình biến lớn, chở Tần Phong cùng mọi người bay về hướng Nam Vực.

Tần Phong rốt cục cũng đến lúc rời khỏi Tây Vực.

Hữu Tô Thiên Duyệt nhìn chấm đen nhỏ dần trên bầu trời, trên mặt mơ hồ có chút hụt hẫng.

Hữu Tô Hiểu Nguyệt ở bên cạnh thấy vậy, kinh ngạc nói: "Tộc trưởng, chẳng lẽ tỷ đối với tên háo sắc kia..."

Lời còn chưa dứt, Hữu Tô Thiên Duyệt đã gõ lên đầu nàng ta: "Đừng nói bậy, nhất định là kim quang trên người hắn có gì đó kỳ quái. Không được, ta phải về xem lại tộc sử, làm rõ nguyên nhân."

Chương 545: Mộ phần của Lý Dương

Kim Sí Đại Bằng với tốc độ phi hành cực nhanh, chỉ trong vòng một ngày, Tần Phong cùng mọi người đã quay trở lại Tấn Dương thành ở Nam Vực.

Tấn Dương thành giờ đây đã chính thức trở thành Thiên thành, từ quy mô thành trì cho đến lực lượng phòng thủ đều không thể so sánh với trước đây.

Mà trước đó, Tần Phong đã biết, Thạch Tử Minh, kẻ ham mê kỹ viện, dưới sự dạy dỗ nghiêm khắc của Chu đại nhân, đã bước vào cảnh giới Bách Quỷ Tứ phẩm, trở thành Trảm Yêu Ti Tư Chính nơi đây, xem như là một bước lên mây.

Hắn đến Trảm Yêu Ti, hỏi thăm vài vị Trảm Yêu Nhân, muốn chào hỏi Dương Hạo và Trương Thiên Nam, ôn lại chuyện cũ, nhưng được biết hai người đang ra ngoài làm nhiệm vụ, không có ở trong Trảm Yêu Ti.

Liếc nhìn Thạch Tử Minh đang bị văn thư chất đầy bàn, Tần Phong mỉm cười lặng lẽ rời đi.

Chỉ là trước khi đi, hắn còn cố ý để lại vài vò Tiên Nhân Túy.

Nhà cũ của Tần phủ có người dọn dẹp, nhưng Mặc tỷ và Tiểu Bạch đã không còn ở đó.

Việc kinh doanh của Vọng Nguyệt Cư vẫn rất thịnh vượng, kế hoạch tiếp tục mở thêm chi nhánh ở Nam Vực Thiên thành, Tần Phong cũng giao toàn quyền cho Bàng chưởng quầy phụ trách.

Bàng chưởng quầy hiện tại, ở Tấn Dương thành này cũng coi như là nhân vật có máu mặt.

Đến con phố từng là nơi tọa lạc của Thính Vũ Hiên, vị sư phụ tốt bụng thích nằm trên ghế mây, bên cạnh là một bình rượu đã không còn thấy bóng dáng.

Còn con trai của người bán kẹo hồ lô trung niên, vẫn ngồi bên quầy hàng, cầm quyển sách trên tay, miệt mài đọc.

Tần Phong lộ vẻ an ủi, lại không khỏi thở dài một tiếng, chỉ cảm thấy nhân sinh chính là như vậy - "Tuế nguyệt như dòng nước chảy, trôi đi không ngừng".

Cuối cùng, hắn dẫn hai nàng đến trước mộ phần của Lý Dương tiền bối.

Bia mộ do hạ nhân của Tần phủ định kỳ phụ trách quét dọn, không có cỏ dại, sạch sẽ gọn gàng, văn bia phía trên cũng rõ ràng có thể thấy được.

Hắn bỗng nhiên chú ý tới, bên cạnh bia mộ, lại có thêm một bình rượu.

Bình rượu này cực kỳ quen thuộc, đó rõ ràng là bình rượu của sư phụ tốt bụng!

Trên mặt đất trước mộ, còn có vết rượu nhàn nhạt, chưa khô hẳn, có thể thấy được, sư phụ tốt bụng mới đến đây không lâu!

Tần Phong vội vàng nhìn về bốn phía, nhưng ngoại trừ dãy núi trùng điệp, còn có Thanh Phong thổi qua xào xạc cây Mộc, không thấy một bóng người.

"Chắc là bỏ lỡ rồi." Hắn lắc đầu, trong lòng có chút tiếc nuối, sau đó đi đến trước mộ phần, lẩm bẩm: "Lý tiền bối, người bảo ta đến nơi này, rốt cuộc là có chuyện gì muốn nói cho ta biết?"

Tay phải vuốt ve thạch bia, văn bia trên bia mộ lại phát ra một trận kim quang, tiếp đó một đạo thanh khí từ trên trời giáng xuống, rót vào đỉnh đầu Tần Phong.

Tất cả những điều này đến quá đột ngột, Tần Phong chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, đầu óc như muốn nổ tung.

Ngay trong lúc mê man và hỗn loạn, những hình ảnh rời rạc lại hiện lên trong đầu, trong đó có một giọng nói vô cùng quen thuộc, chính là Lý Dương tiền bối!

Lời nói đứt quãng vang vọng bên tai, đó là Lý Dương đang truyền đạt một thông tin nào đó cho Tần Phong.

"Năm ngàn năm trước... U Minh Quỷ giới bị xâm lược..."

"Cái đó... tồn tại đã phá hủy pháp tắc của Quỷ giới, U Minh Quỷ giới... không thể nào chiêu dẫn linh hồn đã chết nữa."

"Luân hồi chuyển thế... không thể phục hồi, Quỷ chủ năm xưa tử trận... tứ phương Quỷ Vương, khổ sở chống đỡ."

"Quỷ chủ để lại một hạt giống hồn... ngàn năm hoàn hồn, ngàn năm sinh khu, ngàn năm khai trí, ngàn năm giáng thế."

"Hiện tại U Minh Quỷ giới... nghênh đón tân Quỷ chủ, chỉ là cái đó... tồn tại, vẫn đang hoành hành."

"Khe nứt Quỷ giới mở ra... tuy ta đã đóng nó lại, nhưng nước vỡ khó hốt, bọn chúng nhất định sẽ nghĩ cách mở ra lần nữa."

"Cẩn thận, cẩn thận..."

"Tiên giới, đã..."

Cơn đau dữ dội xé rách từng dây thần kinh của Tần Phong, thiên địa này dường như đang cản trở Lý Dương truyền tin từ U Minh Quỷ giới đến nhân gian.

Liễu Kiếm Ly và Thường Phi Lan lo lắng không thôi, vội vàng tiến lên xem xét tình hình của Tần Phong.

Cảnh tượng này đến quá đột ngột, hai nàng rõ ràng chỉ thấy phu quân sờ vào bia mộ, sau đó liền biến thành bộ dạng này.

Thông tin hỗn loạn vẫn đang khuấy đảo trong đầu, dường như muốn phá vỡ đại não của Tần Phong.

Tần Phong vốn có thể lựa chọn vững vàng tâm thần, không để ý đến những tin tức này.

Nhưng hắn lại có một loại cảm giác, nếu không liều mạng ghi nhớ, những tin tức này sẽ giống như hoa trong gương, trăng dưới nước, trong nháy mắt bị hắn lãng quên.

Vì vậy, hắn cắn chặt răng, cố gắng chống đỡ.

Cho đến khi qua một nén nhang, cơn bão trong đầu mới dần dần lắng xuống.

Tần Phong hai gối quỳ xuống, nằm sấp trên mặt đất, gân xanh trên trán nổi lên, thở hổn hển.

Từ những thông tin hỗn loạn đó, hắn cũng coi như đã sắp xếp được một số manh mối.

Hữu Tô Thiên Duyệt phỏng đoán không sai, U Minh Quỷ giới quả thực đã xảy ra biến cố, có tồn tại đáng sợ giáng lâm, không chỉ giết chết Quỷ chủ đời trước, thậm chí còn phá hủy pháp tắc của U Minh.

Chỉ là mỗi khi Lý Dương tiền bối nhắc đến tồn tại đó, âm thanh liền giống như bị xóa bỏ, căn bản không nghe thấy gì!

Hiên Nhất tiền bối vẫn luôn ở trong Thần Hải của Tần Phong, những hình ảnh rời rạc đó, hắn cũng đều chứng kiến.

Chờ đến khi Tần Phong hồi phục tinh thần, hắn mới trầm giọng nói: "Tồn tại siêu việt, đứng trên Thiên Địa Pháp Tắc.

Trừ phi có thể đạt đến cùng cảnh giới với bọn chúng, nếu không không ai có thể nhận biết sự tồn tại của bọn chúng, cũng không ai có thể kiêng kỵ danh hiệu của bọn chúng.

Ngươi sở dĩ không nghe thấy tên của bọn chúng, chính là bởi vì như thế."

"Bọn chúng, siêu việt chi cảnh..."

Có thể xâm chiếm U Minh Quỷ giới, thực lực của tồn tại đó nhất định kinh khủng.

Nhưng điều khiến Hiên Nhất và Tần Phong lo lắng nhất chính là, rốt cuộc Lý Dương tiền bối muốn nói gì, Tiên giới rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Chẳng lẽ ở Tiên giới, cũng xảy ra biến cố giống như U Minh Quỷ giới, hay là còn tồi tệ hơn?!

"Phu quân, phu quân... chàng không sao chứ?"

Bên tai truyền đến tiếng gọi lo lắng của thê tử, Tần Phong chậm rãi mở mắt, sau đó lắc đầu: "Ta không sao, chỉ là hơi choáng đầu."

"Vừa rồi chàng làm sao vậy?" Liễu Kiếm Ly thần sắc lo lắng.

Tần Phong được Thường Phi Lan dìu, chậm rãi đứng dậy, hắn nhìn bia mộ của Lý tiền bối, nghiêm mặt nói: "Chúng ta bây giờ trở về Phụng Thiên thành, trên đường ta sẽ nói rõ với các nàng."

Tin tức quan trọng như vậy, hắn nhất định phải báo cho Thiên Giám Quốc Sư!

.....

Kim Sí Đại Bằng nghênh gió bay lên, mang theo Tần Phong cùng hai nàng hướng Phụng Thiên thành bay đi.

Sau khi cát bụi cuộn lên, bình rượu đặt bên cạnh bia mộ, lại nứt toác, hóa thành tro bụi.

Không lâu sau, một lão giả chậm rãi đi đến trước bia mộ, vuốt ve văn bia.

Nếu Tần Phong ở đây, nhất định sẽ kích động vạn phần, bởi vì lão giả chính là vị sư phụ tốt bụng của hắn - Bách Lý lão nhân!

"Năm đó tiểu tử kia khắc cho ngươi bài văn bia này, hóa thành Văn Bảo.

Ta liền ôm tâm lý thử xem, thúc giục nó, không ngờ, lại mở ra một khe hở giữa U Minh và nhân gian.

Mà ngươi cùng mười vạn oan hồn tướng sĩ, cũng có thể bước vào U Minh Quỷ giới bị phong ấn năm ngàn năm."

"Ngay cả Quỷ chủ cũng có thể đánh chết... xem ra biến cố của Tiên giới và U Minh, còn vượt xa dự đoán của ta.

Nhân gian, liệu có thể tiếp tục tồn tại sau kiếp nạn này?"

Trong đôi mắt đục ngầu của Bách Lý lão nhân, tràn đầy tang thương.

Đột nhiên, chỉ nghe thấy một tiếng "cạch", một góc bia mộ lại nứt ra một đường.

Cùng lúc đó, bụi đất trên mặt đất tụ tập lại, tạo thành một dòng chữ - "Bảo vệ tốt, tiểu tử kia."

Một trận cuồng phong thổi qua, thổi bay bụi đất.

Bách Lý lão nhân nhướng mày, cười nói: "Đồ nhi của ta, ta tự

nhiên sẽ bảo vệ tốt, cần gì ngươi phải nói? Huống chi...

Tiểu tử kia, có lẽ là biến số của kiếp nạn này cũng nên."

Chương 546: Trở về

Biến cố Tây Vực truyền đến Phụng Thiên Thành vào lúc ấy, có thể nói là dấy lên làn sóng ngập trời.

Thiên tai quỷ họa cấp bậc trên cả cấp A, toàn bộ Đại Càn đã không biết bao lâu chưa từng gặp phải, vậy mà giờ lại xuất hiện!

Về phần tên quỷ diện nhân thần bí kia, làn sóng yêu quỷ Tây Vực nổi loạn, còn có cả con yêu quỷ Ngạo Nhân đáng sợ, càng khiến cho mỗi người đều hoang mang lo sợ.

Bất quá may mắn là, mọi chuyện đều đã qua.

Mà lần này có thể giải quyết thiên tai Tây Vực, ngoại trừ nỗ lực của Võ Hầu quân cùng Sở Vương Quân, cùng với lực chiến đấu cường đại của Trảm Yêu Ti, còn phải kể đến người đàn ông kia —— Tần Phong!

“Các ngươi có nghe nói chưa, nếu không phải lần này Tần sư cùng Võ Hầu quân cùng nhau đi Tây Vực, thì Tây Vực nguy rồi.”

“Tin tức lớn như vậy tự nhiên là nghe nói rồi, lúc trước Tần sư ở bên ngoài Hạo Văn Viện thể hiện binh pháp, ta đã cảm thấy Tần sư không phải người thường, lần này càng chứng thực quan điểm của ta.

Quỳnh Vũ thành, Tần sư lơ lửng giữa không trung, đứng trên đỉnh tinh thần, vận dụng binh pháp như thần, chém giết yêu quỷ không có chút sức phản kháng!”

“Chuyện này có gì, các ngươi căn bản không biết, lần này Tây Vực có thể vượt qua cơn nguy cơ này, còn phải nhờ vào tài ăn nói

của Tần sư, thuyết phục Bạch Hổ cùng Đồ Sơn Hồ tộc, cùng nhau thảo phạt kẻ địch xâm lược Tây Vực!

Nếu không có trợ giúp của những yêu quỷ đó, chỉ bằng vào nhân tộc chúng ta, chưa chắc đã có thể chiến thắng!"

"Ta nghe được nội dung, có chút khác với cách nói của ngươi a....."

"Khác chỗ nào?"

Nam tử cười khà khà một tiếng, vẫy vẫy tay, ý bảo mọi người ghé tai lại gần: "Mọi người đều biết, Tây Vực Bạch Hổ đại yêu, còn có tộc trưởng Đồ Sơn Hồ tộc đều là mỹ nhân.

Có tin đồn rằng, Tần sư vì thuyết phục các nàng gia nhập đại quân thảo phạt, thậm chí không tiếc hy sinh sắc tướng!"

Mọi người nghe vậy, lòng hiếu kỳ bùng cháy: "Có chuyện này sao? Nhưng hai vị nương tử của Tần sư, không phải cùng đi Tây Vực sao?

Lần thiên tai Tây Vực này, hai người các nàng cũng là công lao không thể bỏ qua!

Không nói những cái khác, Liễu Kiếm Ly có thể đồng ý để Tần sư, hy sinh lớn như vậy sao?"

"Chuyện này còn giả sao? Thực lực của Tây Vực Bạch Hổ cùng tộc trưởng Đồ Sơn Hồ tộc còn hơn cả hai vị nương tử của Tần sư, cho dù các nàng không đồng ý, cũng không có cách nào a.

Hơn nữa các ngươi không hiếu kỳ sao, vì sao tai họa Tây Vực đã qua hơn một tháng rồi, Tần sư bọn họ còn chưa trở về?"

"Vì sao?"

"Hắc, hình như là Tần sư lại đi Đồ Sơn một chuyến, còn nợ

nần gì đó.

Các ngươi phải biết một chút, Đồ Sơn Hồ tộc đó đều là yêu tinh biết cách hành hạ người khác a, Tần sư lần này vì Tây Vực, hy sinh thật sự là quá lớn."

"Thật sự là như thế, thật sự là khiến người ta hâm mộ..... Ừm khụ, ý của ta là, thật sự là khó cho Tần sư."

"Đúng vậy, khó cho Tần sư."

Đương nhiên, ngoại trừ những tin đồn bát quái này, đáng chú ý nhất vẫn là Tần Phong bằng vào thủ đoạn Văn Bảo kia, liên kết lực lượng của chúng tướng sĩ, phát huy ra lực chiến đấu vượt xa tưởng tượng.

Chúng tướng sĩ Đế Đô, bao gồm cả Minh Hoàng, khi nghe được chuyện này, đều là trong lòng chấn động và vui mừng.

Dù sao phương pháp như vậy nếu có thể lưu truyền ra ngoài, đối với toàn bộ Đại Càn mà nói, đều là một chuyện tốt trời ban!

.....

Hoàng cung, Ngự Thư Phòng, Minh Hoàng đang phê duyệt tấu chương trong tay, mà Lý Tổng Quản bên cạnh thì đang bẩm báo tin tức.

"Thưởng cho Tần gia, đã soạn thảo xong, chỉ chờ bệ hạ xem qua.

Về phần thiên tai Tây Vực, U Minh Quỷ giới xuất hiện vết nứt, nô tài đã cùng Liệt tướng quân và Sở Vương truyền tin, không cho phép tướng sĩ tùy ý truyền bá, nếu không nhất luật xử lý theo quân pháp.

Hiện giờ, điểm chú ý của mọi người ở Phụng Thiên Thành đều

dồn vào Tần công tử, không ai bàn luận về U Minh Quỷ giới."

Nghe được bốn chữ U Minh Quỷ giới, Minh Hoàng nhíu mày.

Tin tức về U Minh Quỷ giới thật sự là quá mức chấn động, nếu để cho dân chúng biết được, nhất định sẽ gây ra khủng hoảng không cần thiết, tự nhiên không thể để cho người ta truyền bá ra ngoài.

"Thiên Giám Quốc Sư bên kia có hồi âm gì không?"

"Quốc Sư đại nhân chỉ hồi âm bốn chữ —— Đều là số mệnh."

Trong mắt Minh Hoàng xẹt qua một tia trầm tư, sau đó gật gật đầu, khép tấu chương trong tay lại hỏi: "Tần gia tiểu tử kia, vẫn chưa trở về sao?"

Lý Tổng Quản cung kính đáp: "Hồi bẩm bệ hạ, theo như người của Ngục La Ty truyền báo, Quỳnh Vũ thành bị diệt, Ngạo Nhân bị chém giết sau, Tần công tử liền đi tới Đồ Sơn, hơn nữa vừa ở lại đó một tháng.

Hiện giờ trong Phụng Thiên Thành có không ít tin đồn, nói Tần công tử vì giải quyết thiên tai Tây Vực, không tiếc hy sinh sắc tướng....."

Minh Hoàng bật cười: "Tam nhân thành hổ, lời đồn đãi vô căn cứ, cũng có người tin sao?

Không nói Tần gia tiểu tử kia có lá gan đó hay không, cho dù thật sự có, Liễu Kiếm Ly hoặc là Long Tộc nữ tử cũng sẽ lật tung Đồ Sơn lên mất."

"Bệ hạ nói chí phải." Lý Công Công cười nhẹ một tiếng, sau đó lại đưa lên một phần tấu chương: "Bệ hạ, đây là mật báo khác mà Ngục La Ty truyền về."

Minh Hoàng tiếp nhận mật báo, mở ra xem, nội dung bên trong là thuật lại kỹ càng về tình hình chiến đấu ở Quỳnh Vũ thành.

Trong đó có mấy chữ, lại trong nháy mắt hấp dẫn sự chú ý của Minh Hoàng —— Kinh thần chi kỹ, chiến lực vô song, nghi ngờ là Bắc Vực Tư Mệnh Quỷ Thủ đại nhân trước kia……

Minh Hoàng nhướng mày, im lặng đặt mật báo xuống, nếu hắn nhớ không lầm, lúc trước trong báo cáo của Lý Công Công, có nhắc tới, Tần gia gia chủ Tần Kiến An đã từng rời khỏi Tần phủ một khoảng thời gian.

Mà khoảng thời gian đó, vừa đúng lúc là lúc thiên tai Tây Vực bùng nổ.

“Có chút thú vị, thật đúng là ứng với câu nói kia, hổ phụ vô khuyển tử.” Minh Hoàng cười nói.

Lý Công Công nghe vậy, khẽ giật mình, trong lòng thầm oán trách —— Tần gia gia chủ kia, cũng xứng với hai chữ hổ phụ sao?

……

Phụng Thiên Thành, Đông Môn, hôm nay Triển Thanh Phong phụ trách canh giữ thành như cũ là trăm nhàm chán.

Mà tên Trảm Yêu Ti tân nhân hắn dẫn theo, trong khoảng thời gian này, cũng coi như có chút trưởng thành, chỉ là đầu óc vẫn còn thiếu căn cơ.

“Tiền bối, ta không hiểu, Phụng Thiên Thành có Trấn Thần Ti Ngự tọa trấn, căn bản không có yêu quỷ nào dám xâm nhập nơi này.

Nếu đã như vậy, vậy thì chúng ta ở đây canh giữ cửa thành có ý nghĩa gì?

Phải biết rằng, ban đầu ta gia nhập Trảm Yêu Ti chính là vì chém yêu trừ ma, bảo vệ bình an cho bá tánh!"

"Ngươi canh giữ cửa thành cũng giống như bảo vệ bình an cho bá tánh, hơn nữa, nếu nơi này không cần người, bổng lộc của ngươi và ta từ đâu mà có?

Nghe ta khuyên một câu, đừng nên nghĩ những thứ không thực tế, thế đạo này, sống tốt còn hơn cái gì hết."

Lời còn chưa dứt, đột nhiên có cuồng phong nổi lên, bầu trời trên đỉnh đầu trong nháy mắt tối sầm lại.

Hai người ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một con Kim Vũ điểu thú to lớn che khuất cả bầu trời, hai cánh dang ra, không biết bao nhiêu trượng.

"Yêu thú, là yêu thú! Vậy mà lại có yêu thú muốn xâm nhập Phụng Thiên Thành!" Ngữ khí của nam tử không biết là hoảng sợ hay là hưng phấn.

Triển Thanh Phong biến sắc, Phụng Thiên Thành vốn an ổn vô cùng, tại sao nửa năm nay lại xảy ra nhiều chuyện như vậy?

Hắn vội vàng muốn đốt pháo hiệu, báo động cho đồng đội Trảm Yêu Ti.

Nhưng mà đúng lúc này, hắn lại nhìn thấy mấy đạo thân ảnh sau lưng Kim Vũ Đại bằng kia, động tác trên tay nhất thời dừng lại.

"Tiền bối, sao không đốt nữa?" Nam tử nghiêng đầu nhìn Triển Thanh Phong, chỉ thấy đối phương ngây ngốc nhìn lên không trung.

Ánh mắt theo đó nhìn sang, mấy đạo thân ảnh càng ngày càng rõ ràng.

Đi đầu là một vị công tử mặc hắc y tuấn lãng, hai tay chắp sau lưng, một đầu tóc đen bay phất phơ trong gió, quả nhiên là khí vũ hiên ngang!

Chương 547: Cha, chẳng lẽ người muốn chuyện của người và Phó tiền bối...

“Tiền bối, Kim Sí Đại Bằng này vừa nhìn đã biết không phải yêu thú tầm thường, khí thế thật kinh người.

Nhưng kẻ kia là ai? Sao có thể đứng trên lưng đại điểu như vậy?” Nam tử kinh ngạc hỏi.

Phải biết rằng, yêu thú đều có sự kiêu ngạo của riêng mình, hơn nữa không thích cùng nhân tộc làm bạn.

Xuất hiện tình huống trước mắt này chỉ có một khả năng, đó chính là nam tử kia đã thu phục được Kim Sí Đại Bằng này!

Triển Thanh Phong cất tia lửa đi, nhướn mày nói: “Kẻ đó ngươi cũng không biết? Hiện giờ trong Phụng Thiên thành, mười người thì hết chín người đang bàn tán về hắn.”

“Tiền bối nói… chẳng lẽ là Tần sư?” Nam tử trợn to hai mắt, vẻ mặt kinh hỉ.

Hắn đến Phụng Thiên thành tuy rằng đã được một thời gian, nhưng với Tần Phong cũng không có giao tình gì.

Ngày thường chỉ nghe rất nhiều người bàn tán về đối phương, có thể nói là gặp mặt chính thức, đây là lần đầu tiên.

“Tự nhiên là hắn, không giấu gì ngươi, ta và hắn quan hệ rất thân thiết, trước đây mỗi lần gặp mặt, đều là cùng nhau uống rượu tâm sự, nói chuyện phiếm.

Chỉ là ta ngày thường công việc bận rộn, thời gian rảnh rỗi của ta và hắn thường không trùng khớp, lâu dần, tình cảm này liền phai nhạt."

Cảm nhận được ánh mắt sùng bái của hậu bối, Triển Thanh Phong ho khan một tiếng, hướng lên không trung hô lớn: "Tần huynh, Kim Sí Đại Bằng này chính là con mà ngươi đã thu phục ở Tây Vực trong truyền thuyết sao?

Cõng vạn quân, chạy đến Quỳnh Vũ thành, thật sự là lợi hại!

Chỉ là Phụng Thiên thành này là đế đô, ngươi để Kim Sí Đại Bằng tiến vào thành như vậy, sẽ gây chuyện đấy!"

Lời vừa dứt, hai người liền thấy đại bàng vỗ cánh, lao xuống, thân hình cũng đang thu nhỏ lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Chờ đến khi Tần Phong cùng mọi người đáp xuống đất một cách ổn định, Kim Sí Đại Bằng che trời lấp đất ban nãy, đã hóa thành kích thước như chim ưng.

Có thể tùy ý thay đổi kích thước cơ thể, ít nhất cũng phải đạt đến cảnh giới Lục chuyển, thực lực của Kim Sí Đại Bằng này còn vượt xa dự đoán của Triển Thanh Phong và nam tử kia!

Mà Tần Phong lại có thể thu phục được yêu thú như vậy, tự nhiên khiến bọn họ vô cùng hâm mộ.

Nhìn Tần Phong đã nổi tiếng lẫy lừng trong Phụng Thiên thành, trong lòng Triển Thanh Phong, người từng có vài lần gặp mặt Tần Phong, không khỏi có chút căng thẳng.

Vừa rồi vì muốn thể hiện trước mặt hậu bối, còn cố ý giả vờ thân thiết với đối phương, nếu như lúc này đối phương lạnh nhạt, vậy chẳng phải là mất mặt sao?

Nhưng điều khiến Triển Thanh Phong vạn vạn không ngờ tới chính là, Tần Phong không chỉ gọi hắn một tiếng Thanh Phong huynh, thậm chí còn tiến lên vài bước, khom người, ra vẻ muốn ôm chào hỏi!

Cơ hội như vậy, Triển Thanh Phong tự nhiên sẽ không bỏ qua, liền cười tiến lên, giang hai tay ra.

Tiếp đó chỉ nghe thấy "Ọe~", dịch nôn ào ạt tuôn ra, bộ y phục chém yêu sạch sẽ của Triển Thanh Phong trong nháy mắt đã biến dạng, cả người hắn cũng đứng ngây ra tại chỗ.

Mà Kim Sí Đại Bằng ở bên cạnh chứng kiến cảnh này, lộ ra thần sắc may mắn.

Lúc trước ở Quỳnh Vũ thành bị nôn một trận, nó phải xuống hồ Thủy, ngâm mình suốt nửa canh giờ mới hơi dễ chịu hơn một chút.

"Thanh Phong huynh, xin lỗi, đại bàng bay quá nhanh, ta vẫn chưa thích ứng được." Tần Phong lau lau khóe miệng, vẻ mặt áy náy.

Sắc mặt Triển Thanh Phong cứng đờ, sau đó cười chữa ngượng: "Không sao, không sao, chỉ là một bộ y phục chém yêu thôi, ta đi thay là được, may mà ngươi không nôn lên giày của ta.

Đôi giày này là ta mới mua, rất quý giá, hahaha."

Lời vừa dứt, Tần Phong lại cảm thấy trong bụng cuồn cuộn.

Mà đôi giày mới tinh của Triển Thanh Phong, cuối cùng cũng bị vạ lây…

Một nén nhang sau, Tần Phong nhận được thư tay của Đặng Mặc Tư Chính, Trảm Yêu ti Phụng Thiên thành, đó là công văn cho phép Kim Sí Đại Bằng vào thành.

Còn Triển Thanh Phong thì cất một trăm lượng bạc Tần Phong đưa, vui mừng hớn hở về nhà thay quần áo.

Hắn chỉ hận lúc đầu không nói quần áo cũng là mới mua, như vậy, nói không chừng còn có thể kiếm thêm được chút bạc.

…

Trở lại Phụng Thiên thành, nhìn Tần gia phủ đệ quen thuộc, Tần Phong chỉ cảm thấy trong lòng an tâm.

Gõ cửa lớn, người gác cổng nhìn thấy Đại thiếu gia cùng mọi người trở về, vội vàng bẩm báo chuyện này cho Lão gia và Phu nhân.

Không lâu sau, Tần lão gia liền dẫn theo Nhị phu nhân vội vàng chạy tới.

Khoảng thời gian Tần Phong rời đi, Nhị phu nhân có thể nói là ngày đêm lo lắng, cho dù nghe được tin tức từ Tây Vực, biết được tai họa đã qua, bà cũng sợ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

May mà, Phong nhi cuối cùng cũng đã trở về.

Tần lão gia với giọng điệu trách móc trầm giọng nói: “Chuyện Tây Vực một tháng trước đã kết thúc rồi, sao giờ mới về, không biết người nhà còn đang lo lắng sao?”

Ngoài dự đoán của Tần lão gia, Tần Phong không cầu cứu Nhị phu nhân, cũng không chuyển chủ đề, mà cung kính nghiêm túc nói: “Cha, con biết lỗi rồi, lần sau nếu có việc không thể kịp thời trở về, nhất định sẽ gửi thư về nhà báo tin.”

Hả? Tên tiểu tử này là thế nào… Tần Kiến An có chút mơ hồ, ông nói những lời này tự nhiên không phải là trách móc thật, dù sao ông cũng là sau khi xác nhận Phong nhi sẽ không gặp nguy hiểm, mới từ Tây Vực trở về.

Lý do nói những lời này, chẳng qua là làm bộ làm tịch cho Phu nhân ở bên cạnh xem, để bà an tâm mà thôi.

Ai ngờ được, đứa con trai trước giờ luôn khiến người ta đau đầu nhất, bây giờ lại nghe lời như vậy, chủ động nhận lỗi?

Nhị phu nhân nghe vậy, liễu mi dựng đứng, oán trách nói: "Phong nhi và con dâu vất vả lắm mới trở về, còn nói những lời xui xẻo này, có ngươi làm cha như vậy sao?

Phong nhi, lại đây, chúng ta mặc kệ hắn, ở bên ngoài bôn ba nhiều ngày như vậy, nhất định là chưa được ăn uống đàng hoàng, chờ ta bảo nhà bếp làm chút món con thích ăn."

"Đa tạ Nhị nương." Tần Phong cười đáp, sau đó liền dẫn theo hai vị nương tử và Nhị nương cùng bước vào phủ.

Chỉ còn lại một mình Tần lão gia đứng tại chỗ, vuốt vuốt cằm, như có điều suy nghĩ.

Lúc dùng bữa, Nhị phu nhân vẫn đang gắp thức ăn cho Tần Phong, nhưng điều bất ngờ là, Tần Phong lại gắp một cái đùi gà cho Tần lão gia, và nói: "Biết cha ngày thường thích ăn cái này."

Hành động này vừa ra, tất cả mọi người trong đại sảnh đều nhìn tới.

Đũa trong tay Tần lão gia khựng lại giữa không trung, Lam Ngưng Sương thần sắc kinh ngạc.

Nhị phu nhân cũng là vẻ mặt không dám tin: "Phong nhi, con đừng dọa nương, chẳng lẽ lần này đi Tây Vực, bị thương ở đâu sao?"

Tần Phong lắc đầu: "Chỉ là trải qua nhiều chuyện, càng thêm cảm thấy gia đình là quan trọng."

Tần lão gia hai mắt híp lại, dường như đã đoán ra điều gì đó, ông lập tức nhìn về phía hai nàng con dâu của mình.

Trong mắt Liễu Kiếm Ly xẹt qua một tia không được tự nhiên, Thương Phi Lan thì cúi đầu ăn cơm, giả vờ như không nhìn thấy.

Bị nhìn chằm chằm quá lâu, hai người không chịu nổi áp lực.

Liễu Kiếm Ly buông bát đũa xuống trước, nói: "Lần này đi Tây Vực, cảm ngộ được rất nhiều điều, ta muốn nắm bắt cơ hội, nâng cao tu vi."

Thương Phi Lan nghe vậy, vội vàng nói: "Kiếm Ly tỷ nói đúng, muội cũng cảm thấy thực lực của mình có chút tinh tiến.

Nếu đã có cơ hội tốt như vậy, Kiếm Ly tỷ, không bằng tỷ muội chúng ta tỷ thí một phen?"

"Cũng được."

Nói xong, hai người như chạy trốn vội vàng rời đi.

Chỉ còn lại Tần Phong, cười tủm tỉm nhìn Tần lão gia, trong mắt tràn đầy vẻ không có ý tốt.

Sau khi dùng bữa xong, Tần Phong chủ động tìm đến Tần lão gia, hỏi han ân cần.

"Cha, một tháng không gặp, người gầy đi nhiều quá, có phải là vì nhớ con, ăn không ngon ngủ không yên?"

"Cha, số tiền trên người còn đủ dùng không, có cần con cho người thêm chút nữa không?"

"Hay là như vậy đi, sản nghiệp của Phụng Thiên thành, con giao cho cha quản lý, sau này lợi nhuận thu được, đều thuộc về cha."

Tần Kiến An nghe vậy, cả người không được tự nhiên: “Phong nhi, con có lời gì thì nói thẳng, như vậy làm ta sợ hãi.”

Tần Phong nghe vậy, thần sắc nghiêm túc: “Thật sự muốn như vậy?”

“Thật sự muốn như vậy!”

“Nếu đã như vậy…” Tần Phong ho khan một tiếng nói: “Cha, chẳng lẽ người muốn chuyện của người và Phó tiền bối, bị Nhị nương biết sao?”

“???”

Chương 548: Đêm nay hẳn là đến lượt ta rồi

Tần lão gia nghe vậy, vội vàng bịt miệng Tần Phong, kéo hắn sang một bên, sau đó lại cẩn thận liếc mắt nhìn về phía đại sảnh.

Xác định nhị phu nhân không đi ra, ông mới nhỏ giọng quát: "Tên tiểu tử thối, con đang nói bậy bạ gì đó, ta và Tây Vực Tư Mệnh bất quá chỉ là bạn bè, có chuyện gì mà không thể để người khác biết?"

"Nếu đã là chuyện có thể đưa lên mặt bàn, vậy sao cha phải khẩn trương như vậy?

Hơn nữa, con chỉ nói một chữ họ thôi, từ đầu đến cuối đều không nói người đó là Tây Vực Tư Mệnh Tửu Thần đại nhân a, sao cha lại biết được?" Tần Phong chớp chớp mắt, giả vờ nghi hoặc.

Tần lão gia hừ lạnh một tiếng: "Sự đã đến nước này, tiểu tử thối con cũng đừng giả bộ nữa, thân phận thật sự của ta, Kiếm Ly và Phi Lan đã lén nói cho con rồi chứ gì."

"Vậy cha, cha thật sự là cựu Bắc Vực Tư Mệnh - Quỷ Thủ đại nhân sao?" Tần Phong kích động hỏi.

Giấy rốt cuộc không gói được lửa... Tần lão gia thở dài một tiếng, bất đắc dĩ gật đầu.

Được khẳng định, Tần Phong trừng lớn hai mắt, trong lòng mừng rỡ vạn phần.

Cảm giác này giống như một người bình thường, bỗng chốc biến thành công tử bột đỉnh cấp!

Chỉ là sau khi kích động, Tần Phong lại có chút buồn bực, hắn vốn có thể bớt đi hai mươi năm vòng vo!

Có chút buồn bực nhìn lão cha, Tần Phong lên tiếng hỏi: "Vì sao phải cố ý che giấu thân phận?"

Tần lão gia không lập tức trả lời, mà là chắp tay đi về phía nội viện Tần phủ: "Đi dạo với ta một chút."

"Vâng."

Trên đường đi dạo, Tần Phong cũng biết được nỗi khổ tâm của lão cha, không khỏi cảm khái.

Lúc trước lần đầu tiên hoài nghi thân phận của lão cha, là ở trong thư phòng biết được chân tướng cái chết của mẫu thân.

Yêu quỷ cường đại như thần ma xâm lấn Phụng Thiên thành, tàn sát dân lành vô tội, mẫu thân chính là một trong số đó.

Lão cha sở dĩ rời khỏi Bắc Vực, từ bỏ thân phận Tư Mệnh, lựa chọn ẩn danh, chính là bởi vì tự trách sâu sắc.

"... Lúc đó con mới sinh ra không lâu, mà ta và nhị nương con cũng đã thành thân.

Ta không hy vọng chuyện tương tự, lại xảy ra trên người các con, cho nên mới có lựa chọn này."

Dừng một chút, lão cha lại lần nữa mở miệng: "Nửa đời trước của ta đều dùng để bảo vệ Đại Càn, bảo vệ bách tính một phương.

Mà phần đời còn lại của ta, chỉ muốn thủ hộ bên cạnh người nhà, không để các con phải chịu bất kỳ tổn thương nào nữa."

Xin lỗi, cha, là con vẫn luôn trách lầm cha rồi, cha không phải là người cha lừa gạt con cái, cha là một người cha vĩ đại, là trụ cột của gia đình... Tần Phong có chút nghẹn ngào, chỉ là nam nhi có

nước mắt không dễ rơi.

“Đương nhiên, có đôi khi, ta cũng sẽ đến nơi yêu quỷ quấy phá, góp một phần sức mọn của mình.”

Tần Phong hít sâu một hơi, bình phục lại cảm xúc: “Cho nên cha, cha biết rõ bản thân không giỏi kinh doanh, còn muốn thường xuyên ra ngoài làm ăn.

Kỳ thật lúc đó, đều là đang vì bách tính chém yêu trừ ma sao?”

Tần lão gia nghe vậy sắc mặt cứng đờ, sau đó nhíu mày: “Cái gì gọi là không giỏi kinh doanh? Trước kia ta đã từng nói với con, làm ăn phải có tầm nhìn xa, đừng quá thiển cận!

Những cái đó của ta chỉ là tạm thời thua lỗ thôi, sau này đều có thể kiếm lại được.

Huống chi, tiểu tử thối nhà con, nếu không phải di truyền thiên phú của ta, thì làm sao có thể khiến Vọng Nguyệt cư làm ăn phát đạt như vậy?”

Tần Phong lộ ra vẻ mặt cổ quái, vội vàng nói: “Đúng đúng, cha nói đều đúng.”

Hai cha con lại hàn huyên vài câu, Tần Phong lại hỏi: “Nhưng mà cha, cha thân là Bắc Quỷ Thủ, là một trong những người có Thần Vũ võ đạo cường đại nhất hiện nay.

Vì sao lúc con và nhị đệ còn nhỏ, không dạy bảo một chút?

Cho dù muốn che giấu thân phận Bắc Quỷ Thủ, cha cũng hoàn toàn có thể đeo mặt nạ, lấy thân phận người khác, làm sư phụ của chúng con.”

Nói đến đây, Tần Phong liền có chút u oán.

Quyền đánh Nam Sơn, chân đá Bắc Hải, một đao một kiếm,

khai thiên lập địa, chuyên trị các loại không phục, thế mà là giấc mơ của mỗi nam nhi xuyên không!

Mà hắn, vốn dĩ là có cơ hội như vậy...

Tần lão gia nghiêm mặt nói: "Thần Vũ võ đạo của ta, lấy rèn luyện thân thể và khống chế kình khí làm chủ, con đường tu hành thập phần cực đoan, cần phải mài giũa giữa sống chết, mới có thể bước vào cảnh giới cao hơn."

"Cho nên cha là không hy vọng con và nhị đệ bước vào hiểm địa đó sao?" Tần Phong bừng tỉnh đại ngộ.

"Đó chỉ là một trong những nguyên nhân, nguyên nhân khác là vì ta từ nhỏ đã nhìn ra An nhi có thiên phú về đao đạo, nó nên đi con đường khí đạo, mà không phải là con đường luyện thể.

Vì vậy ta còn cố ý tìm Thiên Giám quốc sư, để ông ấy giúp bói toán một quẻ.

Thiên Giám quốc sư sau khi bói toán thì nói, An nhi khi mười tám tuổi, sẽ gặp được sư phụ thích hợp nhất với nó.

Hiện giờ xem ra, Trấn Thiên Nhất quả thật là một sư phụ không tệ."

"Thì ra là như vậy." Tần Phong khẽ gật đầu, bỗng nhiên sắc mặt cứng đờ, chỉ vào mình nói: "Vậy còn con?"

Tần Kiến An quay đầu nhìn sang, muốn nói lại thôi, suy nghĩ một phen lựa chọn từ ngữ sau đó mới ho khan một tiếng nói: "Ta hy vọng con có thể bình bình an an sống hết một đời, đây cũng là mong muốn của mẫu thân con đã khuất."

Cái quái gì mà bình bình an an sống hết một đời, lời này nói trắng ra chính là nói ta căn bản không phải là lương tài luyện võ a... Tần Phong trầm giọng nói: "Xem ra cha tuy bản thân võ công

cái thế, nhưng nhãn lực lại là kém cỏi.”

Tần lão gia nghe vậy, nhướng mày: “Con cảm thấy mình rất có thiên phú?”

“Hừ, cũng coi là tạm được, không thể nói là trăm năm khó gặp, nhưng cũng nên là vạn người chọn một.” Tần Phong tự tin nói.

Là người xuyên việt, hắn cũng nên có tự tin này, nếu không thì sao Văn Thánh Đạo Giả tu hành thuận lợi như vậy?

Tần lão gia không nói gì thêm, mà là chỉ vào mặt đất.

“Ý gì?” Tần Phong khó hiểu nói.

“Nếu con đã nói con có thiên phú, chi bằng thử giữ tư thế ngồi xổm xem?”

Tần Phong rơi vào trầm tư.

Gió đêm thổi qua, thổi bay tóc mai hai cha con, bầu không khí nhất thời có chút ngượng ngùng.

Một lát sau, Tần Phong mới nghiêm túc đáp: “Tần gia nhất môn song tuyệt, tự nhiên là một văn một võ.

Nhị đệ không phải là lương tài đọc sách, ta là đại ca, tự nhiên chỉ có thể bù đắp cho Tần gia.

Nếu không, Tần gia lớn như vậy, nếu đều là võ phu thô lỗ, làm sao có thể trường tồn?”

Nói xong những lời này, Tần Phong liền lắc đầu, chỉ để lại cho Tần Kiến An một bóng lưng tiêu sái.

Tần lão gia nhướng mày, lẩm bẩm một câu: “Miệng lưỡi lanh lợi như vậy, quả thật là trời sinh đã là lương tài đọc sách.”

...

Trong sân, Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan nhìn nhau, đều thở phào.

Hai người vốn là vì muốn tránh Tần lão gia, mới mượn cớ chạy ra ngoài, tự nhiên sẽ không thật sự luyện tập.

Hơn nữa, theo thời gian ở chung của hai người càng nhiều, cộng thêm trải qua gian khổ ở Tây Vực, tình cảm giữa hai người cũng càng thêm sâu đậm.

Có đôi khi, Liễu Kiếm Ly sẽ chủ động chỉ điểm những chỗ thiếu sót của Thương Phi Lan.

Mà Thương Phi Lan cũng sẽ cung cấp một số thiên tài địa bảo có thể tăng cường huyết khí, giúp Liễu Kiếm Ly củng cố tu vi.

Ngẩng đầu nhìn sắc trời, Thương Phi Lan nhẹ giọng nói: "Chuyến đi Tây Vực lần này, đều không thể nghỉ ngơi cho tốt, bây giờ trở về đây, rốt cuộc có thể ngủ một giấc an ổn rồi."

Liễu Kiếm Ly khẽ gật đầu, sau đó tự mình đi về phía phòng của Tần Phong.

Thế nhưng đúng lúc này, tay áo lại đột nhiên bị người ta kéo lại.

"Sao vậy?" Quay đầu nhìn lại, nàng tò mò hỏi.

"Kiếm Ly tỷ, đêm nay - hẳn là đến lượt ta rồi." Thương Phi Lan nghiêm túc nói.

Chương 549: Phương pháp chuyển giao Thần Tức Thượng Cổ

Kể từ khi Thương Phi Lan gọi Liễu Kiếm Ly là Kiếm Ly tỷ, thì họ cứ theo thứ tự một ngày một đêm, cùng Tần Phong vui vẻ ân ái.

Tuy nhiên, chuyến đi Tây Vực đã hơn một tháng trôi qua, rất nhiều chuyện đã xảy ra, đến nỗi không ai còn nhớ đêm cuối cùng trước khi rời khỏi Tần Phủ là ai ở cùng Tần Phong.

Liễu Kiếm Ly trầm ngâm một lát, lông mày hơi nhíu lại: "Sao ta nhớ, lẽ ra phải đến lượt ta?"

"Vậy chắc là Kiếm Ly tỷ nhớ nhầm rồi, Long Tộc có trí nhớ hơn người là điều ai cũng biết, muội muội sao có thể lừa tỷ tỷ được." Thương Phi Lan quả quyết nói.

Liễu Kiếm Ly ngẩng đầu nhìn lên, sau đó khẽ hỏi: "Vậy ta hỏi ngươi, ngày hôm đó lúc mặt trời lặn, cụ thể là mấy giờ mấy khắc?"

Thương Phi Lan nghe vậy, sững người tại chỗ, loại chuyện này làm sao nàng có thể nhớ rõ?

"Xem ra, lời đồn đại trên đời cũng không phải đều là thật, bây giờ cả ngươi và ta đều không thể xác định đêm cuối cùng cụ thể là ai, chi bằng dùng quy củ cũ để quyết định." Liễu Kiếm Ly khẽ nói.

"Quy củ cũ, chẳng lẽ là?" Thương Phi Lan mở to đôi mắt đẹp.

.....

Tắm rửa thay quần áo xong, Tần Phong thắp hương thơm, nặng nề nằm xuống giường.

Một khi con người ở trong một môi trường an nhàn, liền sẽ suy nghĩ đến rất nhiều chuyện.

Mặc dù tai họa quỷ Tây Vực đã an toàn vượt qua, nhưng sự xuất hiện của U Minh Quỷ Giới, cùng với mục đích cuối cùng của người đeo mặt nạ quỷ, đều khiến Tần Phong lo lắng không yên.

Ai có thể biết được, nguy cơ lần sau sẽ xuất hiện lúc nào, ở đâu?

Dù sao thì ngay cả Phụng Thiên Thành nơi Trấn Thần Ti Ngự tọa trấn, cũng không phải là tuyệt đối an toàn.

Hồi tưởng lại nguyên nhân cái chết của mẹ, cùng với những lời cha nói, trong đầu nghĩ đến cha mẹ, đệ đệ, hai vị nương tử xinh đẹp, còn có những bằng hữu kia.

Tần Phong nắm chặt tay phải: "Thực lực... chỉ có nâng cao thực lực của bản thân, mới có thể bảo vệ tốt những người mình quan tâm!"

Nghĩ đến đây, hắn dẫn động thần thức tiến vào Thần Hải.

Do ở Đồ Sơn mượn Chiếu Thiên Thạch tu luyện suốt mấy ngày đêm, Hồng Mông tiên khí tụ tập trên Vấn Tâm Đài của hắn đã sớm không còn như xưa.

Chỉ cần hấp thu toàn bộ số Hồng Mông tiên khí này, hắn liền có thể một bước bước vào Văn Thánh Đạo Giả tứ phẩm Tiêu Dao Cảnh.

Hơn nữa, với việc lấy tiên khí làm căn cơ, một khi bước vào Tiêu Dao Cảnh, thực lực của hắn cũng sẽ vượt xa những người cùng cảnh giới khác!

Lúc này, hắn lại chú ý tới luồng khí tức màu vàng kim được Hồng Mông tiên khí bao bọc, đó đều là Thượng Cổ Thần Tức, cũng là thứ mấu chốt có thể giúp hai vị nương tử tăng tiến thực lực.

Hiện tại, số lượng Thượng Cổ Thần Tức trong Thần Hải của hắn cũng cực kỳ kinh người, chỉ là hắn hiện tại vẫn chưa biết, rốt cuộc phải làm thế nào để chuyển giao những Thượng Cổ Thần Tức này cho hai vị nương tử.

"Chẳng lẽ, chỉ có thể giống như với Kim Sí Đại Bằng, thông qua Chính Khí tẩy lễ toàn thân, để một phần Thượng Cổ Thần Tức lưu lại trong cơ thể nương tử, sau đó tích lũy từng ngày?

Nhưng như vậy, hiệu suất thật sự là quá chậm." Tần Phong thở dài.

Đúng lúc này, cửa phòng bị đẩy ra, một đạo thiển ảnh bạch y bước vào.

Mà ở chỗ đình viện, Thương Phi Lan cắn cắn môi, cũng không có lựa chọn trở về phòng nghỉ ngơi, mà là tiếp tục bắt đầu tu luyện.

Rõ ràng, lần tỷ thí này, nàng lại thua.

Tần Phong nhìn trên gương mặt như ngọc của Liễu Kiếm Ly, một mạt phi sắc được ánh nến chiếu sáng, trong nháy mắt liền minh bạch đối phương muốn làm cái gì.

Thanh phong thổi qua, cửa sổ ứng thanh đóng lại, ngọn nến tắt ngúm, trong phòng truyền đến tiếng sột soạt.

Bất quá chỉ trong nháy mắt, một thân thể mềm mại màu trắng, liền đem Tần Phong đè ép trên giường.

Trên môi truyền đến xúc cảm ôn nhuận.

Đối với Tần Phong mà nói, đây lại là một đêm lao lực.

.....

Sáng sớm hôm sau, ánh nắng chiếu vào trong phòng, hai người trên giường vẫn ôm nhau như cũ.

Liễu Kiếm Ly khẽ mở mắt, nhìn Tần Phong đang nhắm chặt hai mắt bên cạnh, trong mắt nàng xẹt qua một tia nhu tình.

Vươn tay muốn vuốt ve mái tóc lộn xộn trên trán hắn, đúng lúc này, một trận tiếng đập vang lên.

Tần Phong tựa như bị quấy rầy giấc mộng đẹp, lông mày nhíu lại.

Ánh mắt Liễu Kiếm Ly lạnh xuống, tầm mắt theo đó nhìn lại, đó cũng không phải là tiếng gõ cửa, mà là có thứ gì đó đang đập vào cửa sổ.

Loáng thoáng nhìn qua lớp vải thấu quang, có thể nhìn thấy, thứ đang đập vào cửa sổ, hình như là một con chim?

Không sai, đó chính là Kim Sí Đại Bằng.

Nó đã không thể chờ đợi được nữa, muốn để Tần Phong dùng Chính Khí giúp nó tẩy lễ toàn thân.

Hương vị của Thượng Cổ Thần Tức đối với nó mà nói, thật sự là quá mỹ diệu, khiến nó mơ hồ nhìn thấy được cơ hội đột phá!

Đúng lúc nó định gia tăng lực đạo gõ cửa sổ, thậm chí muốn phá cửa sổ xông vào, thì một cỗ khí cơ đã khóa chặt nó.

Bản năng cảm nhận được nguy hiểm, khiến Kim Sí Đại Bằng trong nháy mắt vỗ cánh lui về phía sau.

Nhưng nó vẫn chậm một bước, một đạo kiếm quang từ trước

trán nó lướt qua, chém xuống một sợi lông vàng của nó.

Cùng lúc đó, cửa phòng bị nhẹ nhàng đẩy ra, Liễu Kiếm Ly đi ra.

Hình như muốn xui xẻo... Kim Sí Đại Bằng nhìn ánh mắt của đối phương, chỉ cảm thấy toàn thân lông tơ dựng đứng.

Nó biết rõ, nữ nhân này không dễ chọc, cho dù bản thân cùng đối phương cùng một cảnh giới, nhưng vẫn không phải là đối thủ của nàng.

Mà điều khiến nó kinh hãi nhất chính là, tuy không biết là vì nguyên nhân gì, nhưng bản thân hình như vô ý chọc giận đối phương?

"Yên tĩnh một chút." Liễu Kiếm Ly nhàn nhạt nói.

"Ừm." Tồn tại vô số năm tháng, khiến cho đại đa số yêu quỷ ở Tây Vực phải kiêng dè, Kim Sí Đại Bằng vào lúc này, lại ngoan ngoãn như một con vẹt.

Đột nhiên, nó tựa hồ cảm nhận được cái gì, ngẩng đầu nhìn về phía Liễu Kiếm Ly.

Chỉ thấy trong đôi mắt của đối phương, còn có trên bề mặt toàn thân, có một đạo kim quang nhàn nhạt lưu chuyển, đó rõ ràng là Thượng Cổ Thần Tức!

Kim Sí Đại Bằng kích động nói: "Sao ngươi..."

Lời còn chưa dứt, lại là một đạo kiếm quang lướt qua, một sợi lông vàng trên trán lần nữa bị chém rụng, Kim Sí Đại Bằng im như ve sầu mùa đông.

"Lời tương tự, ta không muốn nói hai lần.

Bất luận ngươi có chuyện gì tìm tướng công, tất cả đều chờ

hắn tỉnh lại rồi nói sau." Liễu Kiếm Ly nhíu mày.

"Tốt... tốt."

.....

Mệt mỏi vì chuyến đi Tây Vực, cộng thêm việc tối qua không được nghỉ ngơi đàng hoàng, mãi đến khi mặt trời lên cao ba sào, Tần Phong mới chậm rãi mở mắt.

Bên ngoài truyền đến tiếng cười nói trong trẻo của đám nha hoàn, trong đó có một giọng nói rõ ràng là của Thanh Nhi: "Tiểu điểu, ngươi từ đâu đến, sao lại rơi vào Tần Phủ của chúng ta?

Mau tránh ra, ta còn phải vào dọn dẹp phòng cho Đại thiếu gia."

"Yên tĩnh một chút." Kim Sí Đại Bằng quát khẽ.

Lời này vừa nói ra, đám nha hoàn sợ tới mức kêu lên thành tiếng.

"Con chim này biết nói chuyện, là yêu thú!"

"Nhanh đi tìm Hình Hộ Vệ và Ngưng Sương Cô Nương, không, vẫn là mời Thiếu phu nhân đến cho ổn thỏa!"

Kim Sí Đại Bằng nghe được tiếng ồn ào như vậy, sợ hết hồn, thân hình nó đột nhiên biến lớn, giống như ngọn núi giả trong viện: "Ta đã nói rồi, bảo các ngươi yên tĩnh một chút! Nếu không để cho nữ nhân kia biết được..."

Lời còn chưa nói hết, nha hoàn nhát gan trực tiếp bị dọa đến mức ngồi phịch xuống đất, run giọng nói: "Đừng, đừng ăn ta!"

Tần Phong nghe thấy động tĩnh như vậy, thầm kêu không ổn, vội vàng mặc thêm vài lớp áo ngoài, đẩy cửa phòng ra.

Kịp thời ngăn cản và giải thích một phen, đám nha hoàn mới dè dặt rời đi, chỉ là lúc đi, vẫn sẽ hiếu kỳ liếc mắt nhìn hai cái, trong lòng nghĩ, Đại thiếu gia thật lợi hại, ngay cả yêu thú cũng có thể thuần phục.

"Ngươi tại sao phải chắn cửa, còn không cho các nàng nói chuyện?" Tần Phong hiếu kỳ nói.

Kim Sí Đại Bằng không có trả lời, ngược lại trầm giọng hỏi: "Ngươi trước kia không phải nói, căn bản không biết phương pháp chuyển giao Thượng Cổ Thần Tức sao?"

Chương 550: Phương pháp này, không thích hợp với ngươi

Tần Phong nghe vậy thì sửng sốt, sau đó đáp: "Đúng vậy, có vấn đề gì sao?"

"Tiểu tử, sự tình đã đến nước này, ngươi còn muốn lừa ta sao? Nếu ngươi không biết phương pháp chuyển giao, vậy tại sao trên người nữ tử áo trắng lại có Thượng Cổ Thần tức lưu chuyển!

Nhất định là ngươi, đã lén lút chuyển giao Thượng Cổ Thần tức cho nàng!" Kim Sí Đại Bằng tức giận nói.

"Hửm? Ngươi nói chẳng lẽ là nương tử Liễu Kiếm Ly của ta?" Tần Phong kinh ngạc nói.

"Ngoại trừ nàng ta ra, chẳng lẽ trong phòng ngươi còn có nữ nhân khác?" Kim Sí Đại Bằng quát.

Thanh Nhi cùng một đám nha hoàn chưa đi xa nghe vậy, bước chân khựng lại, sau đó chậm rãi hơn rất nhiều.

Hành lang vốn chỉ cần mười mấy bước là đi hết, bọn họ lại đi mất mười mấy hơi thở, cũng không bước ra được mấy bước.

Tần Phong vội vàng nói: "Đừng có nói bậy, ta sao có thể là loại người như vậy!"

"Ta mặc kệ tiểu tử ngươi là loại người gì, ta chỉ muốn biết, Thượng Cổ Thần tức kia ngươi giải thích thế nào?

Chẳng lẽ ngươi sợ ta đột phá cảnh giới sau, sẽ rời khỏi ngươi, cho nên muốn dùng phương pháp này để giữ ta lại?

Nếu thật là như thế, ngươi quá coi thường Đại Bằng nhất tộc ta rồi!"

Tần Phong đương nhiên không có ý nghĩ này, trên thực tế, trong trận chiến ở Quỳnh Vũ thành kia, Kim Sí Đại Bằng không hề bỏ rơi hắn vào lúc nguy nan, mà lựa chọn cùng hắn đối địch, hắn đã xem Kim Sí Đại Bằng như người nhà.

Mà đối với người nhà, Tần Phong luôn hào phóng.

"Ngươi đừng vội, để ta suy nghĩ kỹ một chút." Tần Phong khuyên nhủ, sau đó nhớ lại từng màn đêm qua.

Thân hình mềm mại của nương tử, hơi thở ấm áp, tiếng thì thầm khe khẽ... đều là những chuyện không quan trọng, hắn bị nương tử hành hạ gần nửa đêm, lấy đâu ra thời gian chuyển giao Thượng Cổ Thần tức?

Chờ đã... Tần Phong dường như nghĩ đến điều gì đó, không khỏi trợn to hai mắt.

Lúc trước Thương Phi Lan sở dĩ có thể mở ra Thiên Địa Bá Quyền Ấn Chứng, hình như cũng là bởi vì sau khi động phòng với hắn, trong cơ thể xuất hiện thêm một số khí tức khác biệt?

"Chẳng lẽ, chỉ cần ta và nương tử ân ái, là có thể chuyển giao Thượng Cổ Thần tức trong Thần Hải cho đối phương?"

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, Tần Phong vì muốn xác nhận, vội vàng dẫn động thần thức tiến vào Thần Hải.

Sau đó, hắn kinh ngạc phát hiện, ở Vấn Tâm Đài, Thượng Cổ Thần tức được Hồng Mông tiên khí bao bọc, quả nhiên đã ít đi một chút!

Thật sự là mò kim đáy biển, không ngờ lại dễ dàng như vậy.

Không ngờ, phương pháp chuyển giao Thượng Cổ Thần tức, lại đơn giản như vậy!

“Ta biết rồi, phương pháp chính là...” Tần Phong kích động vạn phần, hắn muốn nói cho Kim Sí Đại Bằng biết, nhưng lời đến bên miệng, lại đột nhiên dừng lại.

Phương pháp này đối với hắn và nương tử mà nói, quả thực rất đơn giản, nhưng đối với hắn và Kim Sí Đại Bằng, độ khó có phải quá cao hay không?

Nhìn thoáng qua thân chim cường tráng của Kim Sí Đại Bằng, bộ lông vàng óng đầy đặn, cùng đôi mắt nhỏ sáng ngời có thần... Tần Phong đột nhiên lắc đầu, sau đó hít sâu một hơi.

Kim Sí Đại Bằng không để ý đến bộ dạng kỳ quái của Tần Phong, mà sốt ruột hỏi: “Tiểu tử, mau nói cho ta biết, rốt cuộc là phương pháp gì!”

Tần Phong ấp úng, muốn nói lại thôi: “Phương pháp này, đối với ngươi và ta, đều không quá thích hợp.

Ta cảm thấy, trước kia dùng Chính Khí tẩy lễ thân thể cho ngươi tuy rằng hiệu quả chậm một chút, nhưng vẫn rất tốt.”

Kim Sí Đại Bằng lạnh giọng nói: “Đại Bằng nhất tộc ta khi còn nhỏ, đều phải mượn cuồng phong mãnh liệt, tôi luyện thể phách, rơi vào hàn đàm ngàn năm, tôi luyện Kim Vũ.

Phương pháp tu hành thống khổ nào, chưa từng thử qua?

Ngươi đừng có ở đây vòng vo tam quốc với ta, ta chỉ muốn biết, rốt cuộc phương pháp đó là gì!

Còn thích hợp hay không, ta tự có định luận.”

“Ngươi chắc chắn?” Tần Phong nhìn xung quanh, nhỏ giọng

hỏi.

“Tiểu tử nhân tộc, đừng có nói nhảm với ta! Đại Bằng nhất tộc, nói một là một, nói hai là hai!”

Nhận được câu trả lời khẳng định, Tần Phong chậm rãi ghé sát Kim Sí Đại Bằng, ghé tai nhỏ giọng kể về phương pháp chuyển giao.

Mà thần sắc của Kim Sí Đại Bằng, cũng từ tức giận lúc đầu, đến khiếp sợ sau đó, tiếp theo là một tia giãy giụa.

Cuối cùng những cảm xúc này, đều hóa thành tiếng thở dài bất đắc dĩ: “Tiểu tử, vẫn là dùng biện pháp trước kia đi.”

Tần Phong thở phào nhẹ nhõm, hắn thật sự sợ đối phương muốn cá chết lưới rách.

Thật sự đến lúc đó, hắn chỉ có thể cầu cứu nương tử...

Đặt tay lên lưng Kim Sí Đại Bằng, đang chuẩn bị vận chuyển Chính Khí, đối phương đột nhiên run lên, sau đó nghiêng người nói: “Vẫn là đặt tay lên đầu ta đi.”

Có gì khác biệt sao?

Tần Phong lộ ra vẻ mặt kỳ quái, nhưng vẫn làm theo.

“Vừa rồi muốn hỏi, Kim Vũ trên trán ngươi, sao ta cảm thấy thiếu đi mấy cọng, có phải gần đây rụng lông không?”

“Câm miệng!” Kim Sí Đại Bằng gầm nhẹ.

“Không nói thì thôi, kỳ lạ, nổi giận cái gì.” Tần Phong nhỏ giọng lẩm bẩm.

...

Rõ ràng chỉ mới qua một đêm, đối với Liễu Kiếm Ly mà nói, lại giống như đã tu luyện mấy tháng, đây là một loại trải nghiệm cực kỳ kỳ diệu!

Nàng tâm niệm vừa động, lòng bàn tay mở ra, Thượng Cổ Thần tức màu vàng lưu chuyển, tùy tâm sở dục.

Trong đôi mắt bình tĩnh của Liễu Kiếm Ly, lóe lên một tia nghi hoặc, Thượng Cổ Thần tức lúc trước khi độ kiếp, rõ ràng đã bị nàng hoàn toàn hấp thu mới đúng, những thứ này lại đến từ đâu?

Nàng nghĩ đến những gì Kim Sí Đại Bằng nói bên ngoài phòng phu quân, lại nghĩ đến tất cả những gì đã xảy ra đêm qua, mơ hồ có suy đoán.

Để nhanh chóng hấp thu Thượng Cổ Thần tức, tăng cao tu vi, Liễu Kiếm Ly không trì hoãn, đi đến sân viện, lại phát hiện Thương Phi Lan vẫn còn ở đây tu luyện.

“Đêm qua muội không nghỉ ngơi sao?” Liễu Kiếm Ly khẽ mấp máy môi, hỏi.

Thương Phi Lan gật đầu, sau đó nàng dường như cảm nhận được điều gì, kinh ngạc nói: “Kiếm Ly tỷ, khí tức trong cơ thể tỷ sao lại...”

Lời còn chưa dứt, hai người đều nhíu mày.

Một cỗ khí cơ cường đại khóa định bọn họ, sau đó còn chưa kịp phản ứng, chỉ trong nháy mắt, bọn họ đã đến Sơn Lâm bên ngoài Phụng Thiên Thành.

Phải biết, nơi này cách Tần phủ ít nhất mấy chục dặm!

Tuy nhiên, với thực lực của Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan, cho dù không phải đối thủ, cũng không đến mức đối mặt với nguy cơ, không có chút sức phản kháng nào.

Lý do bọn họ không có hành động, chỉ là bởi vì biết người động thủ là ai!

Lúc này Tần Kiến An đã thay bộ dạng Quỷ Thủ, lơ lửng trên không, hai tay chắp sau lưng.

“Phụ thân.” Hai người ngẩng đầu nhìn trời, đồng thanh gọi, thần sắc có chút lúng túng, dù sao bọn họ đều đã làm chuyện có lỗi, để lộ thân phận thật sự của đối phương.

“Biết ta vì sao tìm các ngươi không?” Tần lão cha trầm giọng hỏi.

“Là ta đã nói cho phu quân biết thân phận của phụ thân, không liên quan đến Phi Lan, nếu muốn trách phạt, trách phạt ta là được.” Liễu Kiếm Ly bước lên một bước.

Thương Phi Lan nghe vậy, trong lòng cảm động, cũng vội vàng nhận lỗi về mình.

Tần lão cha nghe vậy, thần sắc dưới mặt nạ cứng đờ: “Trong lòng các ngươi, ta là người so tính toán như vậy sao?”

Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan nghe vậy, nhìn nhau, không có bất kỳ phản ứng nào.

Bộ dạng này, rõ ràng là ngầm thừa nhận...

“Hồ đồ! Ta mang các ngươi đến đây, chẳng qua là từ chuyến Tây Vực chi hành, nhìn ra được khuyết điểm của các ngươi, muốn chỉ điểm các ngươi về việc sử dụng giới vực, và khống chế lực lượng!”

Lời này vừa nói ra, Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan đều có chút không dám tin, có thể nhận được chỉ điểm của Bắc Quỷ Thủ, đó là chuyện bao nhiêu người mơ ước?

Tần lão cha nhìn về phía Phụng Thiên Thành, lại lên tiếng: “Ta là lén lút ra ngoài, thời gian có hạn.

Bây giờ, các ngươi đều triển khai giới vực của mình, ta đến chỉ điểm cho các ngươi!”

Chương 551: Thiên Giám Quốc Sư? Lão già thối tha!

Tần Phong rời khỏi Tần phủ, hướng Hạo Văn Viện đi tới.

Ban đầu, hắn định bụng vừa về tới Phụng Thiên thành sẽ lập tức kể chuyện U Minh quỷ giới cho Thiên Giám Quốc Sư nghe.

Nhưng chuyến đi Tây Vực quá mệt mỏi, lại thêm chuyện thân phận Bắc Quỷ Thủ của lão cha, nên hắn đành trì hoãn một ngày.

Đến dưới Đăng Thiên Lâu của Hạo Văn Viện, Tần Phong lại gặp Dương Khiêm và Phí Tuân sư huynh, cung kính chào hỏi: "Khoảng thời gian ta vắng mặt, Thái Bình thư viện phải nhờ hai vị sư huynh chiếu cố rồi."

Phí Tuân lạnh lùng nói: "Ngươi còn biết đường trở về sao? Thái Bình thư viện vất vả lắm mới gây dựng nên, chẳng lẽ ngươi muốn mặc kệ?"

Tần Phong biết mình đuối lý, bèn lấy từ trong ngực ra một quyển sách, đưa đến trước mặt đối phương: "Làm phiền Phí sư huynh rồi, đây là toàn bộ nội dung binh pháp ta đã tổng hợp, giờ xin giao hết cho sư huynh."

Nghe vậy, Phí Tuân vội vàng nhận lấy quyển sách, lật xem nội dung bên trong, mừng rỡ như bắt được bảo bối, nhưng miệng vẫn nói: "Hừ, kỳ thật cho ta thêm chút thời gian, ta cũng có thể suy luận ra phần binh pháp còn lại, nhưng đã có lòng như vậy, ta liền nhận lấy."

Nghe vậy, khóe miệng Tần Phong giật giật: "Vậy thì đa tạ Phí

sư huynh.”

Dương Khiêm ở bên cạnh mỉm cười: “Được rồi, Tần sư đệ, lão sư biết ngươi muốn đến, đã chờ ngươi ở trên đó rồi, mau lên đi.”

“Vậy hai vị sư huynh, ta xin phép.”

Bước lên lầu, trong lòng Tần Phong vẫn đang suy nghĩ, xét về mặt nào đó, thân phận đệ tử Thiên Giám Quốc Sư của hắn có chút danh không chính ngôn không thuận.

Bởi vì từ đầu đến cuối, Thiên Giám Quốc Sư chưa từng dạy bảo hắn điều gì.

Sao bằng lão già kia, đã giúp đỡ hắn rất nhiều.

Nghĩ đến đây, Tần Phong không khỏi nhớ đến lão già thối tha kia.

Lần trước trở về Tấn Dương thành, không gặp được lão nhân gia, cũng không biết lúc này lão đầu kia đang ở nơi nào?

Trong đầu nghĩ đến chuyện phiền lòng, bất tri bất giác đã lên đến lầu cao nhất.

Gió thổi qua, mái tóc bay bay.

Tần Phong ngẩng đầu nhìn lên, ngoại trừ Thiên Giám Quốc Sư tóc bạc áo trắng bên cạnh lan can, nơi đây còn có một người nữa.

Nhìn kỹ, Tần Phong trợn tròn mắt, chỉ thấy đối phương mặt mày gầy gò, đôi mắt nhỏ, trên miệng còn có hai hàng ria mép, trông giống hệt một con chuột, bỉ ổi đến cực điểm.

“Sao lại là ngươi?!”

Hứa Lạc Hiền cười nói: “Tần sư đệ, đã một tháng không gặp, biệt lai vô dạng, ta tên Hứa Lạc Hiền, là tam sư huynh của ngươi.”

Khó trách người này tinh thông thuật bói toán, khó trách hắn lại cầm bảo khí hỗn nguyên xuất hiện ở Quỳnh Vũ thành, thì ra hắn cũng là đệ tử của Thiên Giám Quốc Sư… Trong lòng Tần Phong cả kinh.

“Chuyện ta giao phó, ngươi có thể đi làm trước.” Thiên Giám Quốc Sư nhẹ giọng nói.

“Vâng, lão sư.” Hứa Lạc Hiền nghe vậy, chắp tay cung kính rời đi.

Đợi Hứa Lạc Hiền đi rồi, Thiên Giám Quốc Sư lên tiếng: “Ngươi đến đây, là vì chuyện U Minh quỷ giới?”

“Vâng, lão sư, ta từ một vị tiền bối kia biết được một số tin tức về U Minh quỷ giới, bởi vì sự tình trọng đại, nên muốn bẩm báo với ngài.”

Tần Phong cung kính đáp, sau đó ngẩng đầu nhìn bóng lưng đối phương.

Cho đến tận bây giờ, hắn vẫn không biết Thiên Giám Quốc Sư rốt cuộc trông như thế nào.

Nghiêng đầu nhìn chiếc gương bên cạnh, lúc trước dù hắn đã điều chỉnh góc độ, nhưng trong gương cũng chỉ nhìn thấy bóng lưng Thiên Giám Quốc Sư, thật sự là quỷ dị đến cực điểm.

“Không cần, chuyện Lý Dương nói với ngươi, ta đã biết.”

Tần Phong nghe vậy sửng sốt, chẳng lẽ Quốc Sư quen biết Lý Dương tiền bối?

Hắn muốn hỏi gì đó, nhưng lại trợn tròn mắt.

Bởi vì Thiên Giám Quốc Sư chậm rãi xoay người lại, mà dung mạo của đối phương lại giống hệt lão già kia!

Tần Phong kinh hãi tột độ: “Chẳng lẽ lão già kia và Thiên Giám Quốc Sư vốn là cùng một người?”

Nhưng điều này sao có thể!

Nhìn dáng vẻ tiên phong đạo cốt của đối phương, lại liên tưởng đến lão già thối tha kia, hắn căn bản không thể nào liên hệ hai người lại với nhau.

Nhưng nếu không phải cùng một người, thì sao có thể giống nhau như đúc như vậy!

Thiên Giám Quốc Sư nhìn ra tâm tư của Tần Phong, thản nhiên lên tiếng: “Có một môn tiên pháp tên là Nhất Khí Hóa Tam Thanh, có thể phân chia bản thân thành ba người.

Mà sư phụ ngươi bái ở Tấn Dương thành, chính là phân thân của ta.

Xét về mặt nào đó, Bách Lý lão nhân chính là ta, ta chính là Bách Lý lão nhân.”

Thế mà lại có chuyện này… Tần Phong nuốt nước miếng, hắn sớm biết tiên pháp phi phàm, nhưng không ngờ lại có thể làm được cả chuyện nghịch thiên như vậy!

Bây giờ nghĩ lại, khó trách Thiên Giám Quốc Sư thần long kiến thủ bất kiến vĩ, vừa gặp mặt đã muốn thu hắn làm đồ đệ.

Thì ra là có quan hệ này ở trong đó!

“Chờ đã, nếu đã như vậy, chẳng phải ta cũng có thể cầu Thiên Giám Quốc Sư chỉ dạy tiên pháp sao? Dù sao đây cũng là chuyện lão già kia đã từng đáp ứng ta…”

Nghĩ đến đây, Tần Phong mừng rỡ trong lòng, thăm dò nói: “Vậy sư phụ còn nhớ, lúc trước ở Tấn Dương thành, đã từng đáp

ứng đồ nhi chuyện gì không?"

"Ngươi nói là, tiên pháp?" Thiên Giám Quốc Sư như có điều suy nghĩ.

"Đúng đúng đúng, sư phụ còn nhớ là được." Tần Phong vội vàng gật đầu đáp.

Thiên Giám Quốc Sư trầm ngâm một lát, lại nhìn Tần Phong, trong mắt lóe lên tia sáng, sau đó lộ ra vẻ mặt có chút kinh ngạc: "Ngươi bây giờ là ngũ phẩm Hạo Nhiên cảnh, mà muốn học tiên pháp, ít nhất cũng phải bước vào tứ phẩm Tiêu Dao cảnh mới được.

Ta có thể nhìn ra, nội tình của ngươi đã đủ, cách đột phá cũng chỉ còn thiếu một bước nữa.

Đợi đến khi nào ngươi bước vào tứ phẩm cảnh giới, hãy suy nghĩ đến chuyện tiên pháp."

Tần Phong mừng rỡ nói: "Nhưng đến lúc đó, sư phụ sẽ truyền thụ tiên pháp cho ta?"

"Đến lúc đó, tự nhiên sẽ có người truyền thụ."

Rời khỏi Đăng Thiên Lâu của Hạo Văn Viện, Tần Phong vẫn đang suy nghĩ, người mà Thiên Giám Quốc Sư nói đến rốt cuộc là ai.

Nhưng hắn không phát hiện ra, trên đỉnh Đăng Thiên Lâu, Thiên Giám Quốc Sư nhìn theo bóng lưng hắn, khom người hành lễ.

…

Ở một nơi khác, trong rừng núi ngoại ô Phụng Thiên thành, Tần lão cha đã rời đi, chỉ còn Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan vẫn

đang dựa theo chỉ dẫn của ông, chuyên tâm tu luyện.

Tần lão cha dù sao cũng là Tư Mệnh mạnh nhất Đại Càn từ trước đến nay, chỉ điểm tu hành, có thể nói là gãi đúng chỗ ngứa.

Cả hai đều có những lĩnh ngộ mới.

Liễu Kiếm Ly đối với việc khống chế kình khí đã có hiểu biết sâu sắc hơn, nàng nhớ lại Tư Mệnh Tửu Thần đại nhân ở Tây Vực, chiêu thức cực ý cường đại kia, chỉ mong có một ngày mình cũng có thể đạt đến cảnh giới đó.

Mà Thương Phi Lan tu luyện không phải Thần Vũ đạo thống, nên dồn nhiều tâm sức hơn vào lĩnh vực.

Lĩnh vực cường đại mà Tần lão cha thể hiện ở Tây Vực, nàng đến nay vẫn còn nhớ rõ, lời đối phương nói, cũng văng vẳng bên tai.

“Nếu muốn thi triển lĩnh vực đến mức tận cùng, thì phải hiểu rõ đặc tính lĩnh vực của bản thân, vậy đặc tính của ta rốt cuộc là gì?”

Thương Phi Lan nhìn lĩnh vực màu tím nhạt quanh người, như có điều suy nghĩ.

Thời gian trôi qua nhanh chóng, bất tri bất giác, mặt trời đã lặn về tây, sắc trời đã tối.

Thương Phi Lan nghiêng đầu nhìn Liễu Kiếm Ly, thu hồi lĩnh vực hỏi: “Kiếm Ly tỷ, tỷ khi nào thì về?”

“Tối nay là đêm của muội và phu quân, muội cứ ở lại đây đi, tỷ về sau.”

Thương Phi Lan nghe vậy, vành tai hiện lên một mảng hồng phấn, nàng lại nhớ tới chuyện ban ngày, lên tiếng hỏi: “Hôm nay

khí tức trong cơ thể tỷ, rốt cuộc là chuyện gì vậy?”

Liễu Kiếm Ly nghe vậy nhìn sang, dường như đang suy nghĩ cách dùng từ, một lúc sau, nàng mới đáp: “Sau đêm nay, muội sẽ biết.”

Chương 552: Y phục ta có thể tự cởi

Trở về Tần phủ, Tần Phong vẫn còn đang suy nghĩ về chuyện tiên pháp.

Từ lần đầu tiên hắn biết đến tiên pháp, những loại tiên pháp kỳ dị kia đều thi triển thần thông, khiến người ta phải trầm trồ khen ngợi.

Chưa nói đến Sương Lý Khán Hoa mà vị sư phụ tiện nghi ở Tấn Dương thành thi triển, chỉ riêng cái Nhất Khí Hóa Tam Thanh này thôi hắn cũng đã thấy rất lợi hại rồi.

Dù sao nếu một người có thể phân thành ba, ít nhất là về mặt thời gian sẽ rất dư dả, có thể làm được nhiều việc hơn trước kia.

“Chỉ là, tiên pháp thần dị như vậy, chẳng lẽ không có chút nhược điểm nào sao?

Sau khi phân thành ba, những tồn tại kia có còn là chính mình nữa hay không?” Tần Phong suy tính lợi hại.

Phải biết rằng, vị sư phụ tiện nghi ở Tấn Dương thành kia, khí chất so với Thiên Giám Quốc Sư quả thực là một trời một vực!

Nói một câu khó nghe, cho dù vị sư phụ tiện nghi kia có thay y phục của Thiên Giám Quốc Sư, có lẽ trông cũng sẽ giống như một tên lang băm giang hồ...

“Rõ ràng là cùng một người, vì sao tính cách lại chênh lệch nhiều như vậy.

Chẳng lẽ Nhất Khí Hóa Tam Thanh, là đem một mặt khác trong lòng người ta thể hiện ra?

Nói đi cũng phải nói lại, Nhất Khí Hóa Tam Thanh, có thể đem bản thân tồn tại chia làm ba, vậy chẳng phải là nói trên đời này còn có một đạo phân thân của Thiên Giám Quốc Sư sao?"

"Cũng không biết khi ta bước vào cảnh giới Tứ phẩm, sẽ là ai đến dạy ta tiên pháp.

Nhất Khí Hóa Tam Thanh tuy rất thần dị, nhưng đối với ta mà nói, cũng không phải là một lựa chọn tốt.

Nếu như có thể lựa chọn, ta nhất định phải chọn một môn tiên pháp có thể chủ động tấn công.

Như vậy, sẽ không đến lúc gặp nguy hiểm, lại phải trốn sau lưng hai vị nương tử nữa." Tần Phong ho khan một tiếng, thầm nghĩ.

Dùng xong bữa tối, trở về phòng, Tần Phong liền tranh thủ thời gian, bắt đầu hấp thu Hồng Mông tiên khí trong Thần Hải.

Hắn có thể cảm nhận được rõ ràng, thần hồn của mình đang không ngừng lớn mạnh, đồng thời đối với Chính Khí cũng càng thêm dễ dàng khống chế.

Nhìn Hồng Mông tiên khí trên Vấn Tâm Đài không ngừng giảm bớt, Tần Phong đại khái ước tính, nhiều nhất là một tháng thời gian, hắn liền có thể hấp thu hết số Hồng Mông tiên khí này, chính thức bước vào Tứ phẩm Tiêu Dao cảnh!

Két~

Cánh cửa phòng bị đẩy ra, một mùi hương nữ tử xộc vào mũi.

Sắc mặt Tần Phong cứng đờ, thời gian quen thuộc, kịch bản

quen thuộc?

Hắn ngẩng đầu nhìn lên, đêm nay lại đổi nữ chính rồi...

Thương Phi Lan ánh mắt có chút lảng tránh, thản nhiên nói: "Ta vốn là không muốn tới, chỉ là Kiếm Ly tỷ bận rộn tu luyện, không có thời gian đến đây."

Cả đời kiêu ngạo như Phi Lan a, lời này nói ra, chính nàng có tin không... Tần Phong không vạch trần đối phương, mà là nghĩ đến những đêm lao lực liên miên kia, eo dường như lại bắt đầu âm ỉ đau.

Nữ nhân không biết thương tiếc nam nhân, nam nhân thì nên tự yêu thương bản thân mình một chút.

Vì sức khỏe của bản thân, Tần Phong cười gượng nói: "Nếu như nàng cũng muốn tu luyện, kỳ thật có thể không cần đến, ta không ngại."

Thương Phi Lan nghe vậy, lông mày nhíu lại, thần sắc trong nháy mắt lạnh xuống: "Lời này của chàng là có ý gì, Kiếm Ly tỷ có thể đến, ta không thể đến?"

Tần Phong vẻ mặt ngơ ngác, lời hắn vừa nói, có ý tứ này sao?

"Không phải, Phi Lan, nàng hiểu lầm ta rồi."

Thương Phi Lan không để ý tới, mà là vung tay phải lên, cửa phòng cùng cửa sổ đồng thời đóng lại, ngọn nến cũng trong nháy mắt bị dập tắt.

Trong căn phòng tối om, chỉ còn lại chút ánh sáng le lói xuyên qua lớp vải màn che.

Quả nhiên là công thức quen thuộc, hương vị quen thuộc mà... Trong lòng Tần Phong còn đang cảm khái, một cỗ lực lớn đã trực

tiếp đẩy hắn ngã xuống giường.

Âm thanh sột soạt vang lên, Tần Phong vội vàng nói: “Phi Lan, y phục ta có thể tự cởi.”

Lời còn chưa dứt, chỉ nghe thấy một tiếng xé rách, bộ trường bào Dục Tú Phường tốt đẹp đã bị xé thành vải vụn.

Một người đàn ông sao có thể bị nữ nhân ức hiếp đến mức này?

Tần Phong cắn răng, tâm nhất hoành, muốn lật người làm chủ.

Nhưng mà vực sâu ngăn cách giữa lý tưởng và hiện thực đã triệt để đánh bại tôn nghiêm làm nam nhân của hắn, hắn chỉ có thể từ bỏ chống cự, yên lặng hưởng... Khụ khụ, yên lặng thừa nhận.

...

Sáng sớm hôm sau, Thương Phi Lan mặt mày hồng hào bước ra khỏi phòng.

Nàng xòe tay phải ra, tâm niệm vừa động, Thượng Cổ Thần Tức ngưng tụ, ngay cả trong đôi mắt màu xanh nhạt, cũng xẹt qua một đạo kim quang.

“Thì ra Kiếm Ly tỷ, tối hôm qua nói chính là ý tứ này.

Chỉ cần cùng tướng công đồng phòng, hắn liền có thể đem Thượng Cổ Thần Tức trong cơ thể chuyển sang cho chúng ta.”

Nghĩ đến bản thân tối hôm qua có chút thất thố, Thương Phi Lan vành tai trắng nõn hiện lên một mảng đỏ ửng, tự mình biện giải: “Đều là hắn tự làm tự chịu, không liên quan gì đến ta.”

Quay đầu lại nhìn Tần Phong còn đang ngủ say, khóe miệng Thương Phi Lan khẽ nhếch lên, sau đó liền lóe người biến mất tại

chỗ, hướng về phía sơn lâm ngày hôm qua mà đi.

Kim Sí Đại Bằng đang bay lượn trên không trung thấy vậy, trên mặt lộ ra vẻ hâm mộ.

Nó tự nhiên cảm nhận được khí tức trên người Thương Phi Lan, đó rõ ràng chính là Thượng Cổ Thần Tức!

Chỉ tiếc, phương pháp này nó không dùng được a!

Những ngày tiếp theo, quả nhiên là lặp đi lặp lại.

Ban ngày, Tần Phong đến Thái Bình thư viện dạy học, sau đó cố gắng tu luyện, hấp thu Hồng Mông tiên khí trong Thần Hải.

Đến buổi tối, thời gian tự nhiên không phải do hắn quyết định, mà là phân phối cho hai vị nương tử.

Thời gian ngày qua ngày, khí tức trong cơ thể Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan càng ngày càng hùng hậu, chỉ đáng thương cho Tần Phong, mỗi ngày sáng sớm thức dậy, đều là eo đau lưng mỏi.

Nhưng theo Hồng Mông tiên khí trong Thần Hải ngày càng ít, Tần Phong cũng càng ngày càng cảm nhận rõ ràng, bản thân cách cánh cửa Tứ phẩm Tiêu Dao cảnh càng ngày càng gần.

...

Trong nháy mắt, lại một tháng trôi qua.

Gần đây, dân chúng trong Phụng Thiên thành lại phát hiện ra một hiện tượng kỳ quái.

Trên bầu trời Phụng Thiên thành, thỉnh thoảng lại xuất hiện mây đen dày đặc, lôi điện cuồn cuộn.

Vừa có một phụ nhân nhìn sắc trời, vội vàng thu quần áo đang phơi, kết quả lúc hoàn hồn lại, đã thấy trời quang mây tạnh, một

mảnh trời xanh.

Trời không có gió, cũng không mưa, thời tiết như vậy thật sự là khiến người ta khó hiểu.

Trên đường phố, các tiểu thương đều than phiền không ngớt.

Một số người dân có trí nhớ tốt, mắt tinh thì đưa ra kết luận, mỗi lần mây đen cuồn cuộn đều là ở vị trí nội thành Phụng Thiên thành!

Người ngoài nghề xem náo nhiệt, người trong nghề xem kỹ thuật.

Bách tính bình thường chỉ cho rằng là ông trời nổi giận, cho nên thời tiết thay đổi thất thường, nhưng những người có thực lực cao cường trong thành, lại có thể cảm nhận rõ ràng, đây rõ ràng là có người sắp đột phá, sắp nghênh đón Thiên kiếp!

Bên trong Trảm Yêu ti, Tư Chính Đặng lão tiên sinh nhìn mây đen trên bầu trời, cảm khái nói: "Trước đó mới có Long tộc nữ tử ở trong Phụng Thiên thành mở ra Thiên Địa Bá Quyền Ấn Chứng, bây giờ lại sắp có thêm một người nữa rồi."

Tiền đại nhân đứng bên cạnh lại nhíu mày nói: "Phụng Thiên thành, há có thể để người khác tùy ý độ kiếp?

Lần trước, nếu không phải vị kia là Long tộc nữ tử, hơn nữa còn là nương tử của Tần công tử, Minh Hoàng tất nhiên sẽ trách tội.

Đặng đại nhân, có cần ta phái người, đi điều tra rõ ràng động tĩnh này là do ai tạo thành hay không?"

Đặng Mặc nghe vậy, lại lắc đầu: "Không cần, nếu ta không cảm ứng sai, vị trí mây đen cuồn cuộn kia, hẳn là phương hướng Tần phủ."

“Cái gì?!” Tiền đại nhân nghe vậy, không khỏi trừng lớn hai mắt.

Chương 553: Thiên Kiếp giáng lâm

Chúng sở Chu tri, ngoại trừ yêu quỷ, muốn nghênh đón Thiên Kiếp, chỉ có thể là khi bước vào cảnh giới Tam phẩm, lúc khai mở Thiên Địa Bá Quyền Ấn Chứng!

Mà về sau mỗi lần tăng lên một cảnh giới, đều sẽ nghênh đón một lần Thiên Kiếp, một lần so với một lần hung mãnh hơn!

Nay bởi vì sự tồn tại của Tần Phong, Tần phủ mọi người cũng là ở Phụng Thiên thành có chút danh tiếng.

Cho nên Tiền đại nhân rõ ràng biết, toàn bộ Tần phủ trên dưới, có tư cách nghênh đón Thiên Kiếp chỉ có hai người.

Đó chính là hai vị nương tử của Tần Phong!

Nhưng chính là biết điểm này, Tiền đại nhân mới càng thêm kinh ngạc, bởi vì hai người này nếu như lại tiến thêm một bước, chính là cảnh giới Bát chuyển kiếp lực, hoặc là Nhị phẩm cảnh giới!

Còn trẻ như vậy, đã đạt đến nông nỗi này, đừng nói nhìn khắp thiên hạ, coi như nhìn khắp cổ kim cũng không người nào có thể làm được!

“Đặng đại nhân, ngài có phải là cảm ứng sai rồi?” Tiền đại nhân không dám tin tưởng nói.

“Ta biết ngươi đang nghĩ gì, nhưng sự tình cũng không phải như ngươi nghĩ.

Nếu thật là hai vị nương tử của Tần gia tiểu tử kia muốn độ kiếp, Thiên Kiếp này cũng sẽ không ôn hòa như vậy." Đặng Mặc khẽ mỉm cười, chỉ là bởi vì trên mặt có đạo vết sẹo kia, nụ cười này nhìn có chút hung dữ.

"Ừm? Ngoại trừ hai người bọn họ, Tần phủ bên trong, còn có ai có năng lực này?"

Đặng Mặc trầm ngâm một lát, sau đó mở miệng: "Có lẽ chính là Tần gia tiểu tử kia cũng không nhất định."

"Không thể nào!" Tiền đại nhân chém đinh chặt sắt nói: "Tần công tử bất quá mới Ngũ phẩm cảnh giới, coi như tăng lên tu vi, cũng bất quá mới Tứ phẩm cảnh giới.

Mà từ Ngũ phẩm bước vào Tứ phẩm, làm sao có thể dẫn phát Thiên Kiếp?"

Đặng Mặc nghe vậy, chậm rãi giải thích: "Ngươi đối với Thiên Kiếp dường như có chút hiểu lầm, Thiên Kiếp sinh ra, vốn là phương thiên địa này vì hạn chế tồn tại siêu việt Thiên Địa Pháp Tắc xuất hiện, mà giáng xuống thiên phạt.

Trước kia Thiên Kiếp sở dĩ đều là ở Tam phẩm hoặc là Thất chuyển kiếp lực sau khi xuất hiện, chỉ là bởi vì những tồn tại kia càng dễ dàng siêu việt thiên địa gông cùm xiềng xích.

Nhưng nếu như có người, có thể ở trước đó, liền để phương thiên địa này cảm nhận được nguy cơ, Thiên Kiếp trước thời hạn giáng lâm, lại có gì không thể?"

Tiền đại nhân ngẩn người: "Đặng đại nhân ý tứ, chẳng lẽ là..."

"Không sai, có lẽ là Tần gia tiểu tử kia, trước thời hạn để lão thiên gia cảm nhận được nguy cơ cũng không nhất định."

Đặng Mặc lời nói vừa dứt, lại bỗng nhiên ho khan, một ngụm

máu tươi đột nhiên ho ra, ở trước mặt trên đại địa, lưu lại đạo đạo ấn ký đỏ tươi.

“Đặng đại nhân, ngài không sao chứ?” Tiền Tinh vẻ mặt lo lắng.

Đặng Mặc khoát tay: “Bất quá là bệnh cũ, chờ chút nữa ngươi đi hoàng cung tìm ngự y, sau đó lấy cho ta một thang thuốc là được.”

Tiền Tinh gật gật đầu, y nguyên thần sắc lo lắng.

Hắn tự nhiên biết Đặng đại nhân vì sao lại như vậy, một người tức quân đoàn, cựu Đông Vực Tư Mệnh, đối mặt với A Tu La tộc cường hãn, thủ thành ba ngày ba đêm.

Trong trận chiến ấy, thương thế lưu lại trong cơ thể không thể đếm hết!

Lúc Đặng Mặc giải giáp về điền, trở lại Phụng Thiên thành, ngay cả ngự y xem bệnh cho hắn đều là vạn phần kinh ngạc.

Thương thế như vậy, đổi lại người thường sớm đã bỏ mạng, nhưng Đặng lão tiên sinh, lại vẫn luôn chống đỡ, sống đến bây giờ, có thể nói là thần tích!

Tiền Tinh không dám chậm trễ, vội vàng hướng hoàng cung chạy tới.

Mà Đặng Mặc thì là nhìn về phía đông phương hướng, lộ ra thần sắc hoài niệm cùng hướng tới.

“Không biết thân thể này của ta còn có thể chống đỡ bao lâu.” Lời nói thì thào, theo gió mà tán.

...

Tần phủ bên trong, Tần lão gia nhìn đám mây đen trên đỉnh

đầu, thần sắc vạn phần phức tạp.

Liễu Kiếm Ly cùng Thương Phi Lan ở một bên cũng là vẻ mặt lo lắng.

Từ ngày đầu tiên đám mây đen xuất hiện, hai người các nàng liền không còn đi Sơn Lâm tu luyện, cũng không có lại bước vào phòng Tần Phong, mà là yên lặng thủ hộ ở bên ngoài phòng.

Từng vượt qua Thiên Địa Bá Quyền Ấn Chứng, các nàng tự nhiên biết, khí tức đám mây đen trên đỉnh đầu này, rõ ràng chính là khí tức của Thiên Kiếp!

Nhưng các nàng cũng là vạn phần khó hiểu, bởi vì Tần Phong chỉ có Ngũ phẩm cảnh giới, coi như tiến thêm một bước, cũng bất quá là Tứ phẩm cảnh giới mà thôi, làm sao có thể chiêu dẫn Thiên Kiếp?

Phải biết, đối với nhân tộc mà nói, Thiên Kiếp chỉ có lúc bước vào Tam phẩm, khai mở Thiên Địa Bá Quyền Ấn Chứng mới có thể gặp phải!

Cho đến khi Tần lão gia cùng các nàng thuật lại lời nói tương tự như Đặng Mặc, các nàng mới có chút hiểu ra.

“Ý của cha là, sự tồn tại của tướng công, đã dẫn đến sự cảnh giác của phương thiên địa này, cho nên trước thời hạn giáng xuống thiên phạt?” Thương Phi Lan đôi mi thanh tú nhíu chặt.

Tần lão gia gật gật đầu, sau đó nghiêng đầu nhìn về phía trong phòng.

Tần Phong lúc này đã tiến vào một loại trạng thái huyền diệu, toàn thân bị quang mang bảy màu bao quanh, hai mắt nhắm chặt.

Bất luận là ai nói chuyện với hắn, cũng không cách nào gọi hắn tỉnh lại.

Tần lão gia ba người trong lòng ẩn ẩn có chút suy đoán, lúc Tần Phong mở mắt ra, cũng là lúc hắn bước vào Tứ phẩm cảnh giới.

Mà khoảnh khắc này sẽ không quá xa.

...

Cùng lúc đó, thần thức Tần Phong sớm đã dung nhập vào Thần Hải, khoanh chân ngồi trên Vấn Tâm đài, tiếp nhận Hồng Mông tiên khí tẩy lễ.

Đây là phương pháp Hiên Nhất tiền bối dạy bảo hắn, cũng là trước khi bước vào Tứ phẩm cảnh giới, bước chuẩn bị cuối cùng.

Kỳ thật Tần Phong sớm đã có thể xung kích Tứ phẩm Tiêu Dao cảnh.

Chỉ là dựa theo Hiên tiền bối nói, nhục thân hấp thu xong Hồng Mông tiên khí, thần hồn tiếp nhận Hồng Mông tiên khí tẩy lễ thời gian càng dài, như vậy chỗ tốt được đến càng nhiều, bước vào Tứ phẩm cảnh giới sau, tu vi cũng càng vững chắc.

Cho nên Tần Phong mới vẫn luôn áp chế đột phá khí cơ, cắn răng kiên trì.

Điều này làm cho Hiên Nhất vẫn luôn quan sát, khá là kinh ngạc.

Bởi vì cho dù là ở thời đại thượng cổ, có thể dùng phương pháp này kiên trì một ngày trở lên, chính là phượng mao lân giác.

Huống chi như Tần Phong, vậy mà kiên trì đủ năm ngày!

Hiên Nhất nhìn về phía hai mắt Tần Phong, ở nơi đó, Hồng Mông tiên khí hội tụ nồng đậm nhất.

Hắn nhịn không được lẩm bẩm: “Chẳng lẽ là bởi vì trong hai

mắt của hắn, tự mang Tiên Thiên Nhất Khí, cho nên vượt xa người thường?"

Đột nhiên, Tần Phong vẫn luôn nhắm chặt hai mắt, mí mắt khẽ run, Chính Khí trong Thần Hải, cũng bắt đầu cuồn cuộn.

Ngoài phòng, Tần lão gia ba người đồng thời ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời.

Mây đen như mực cuồn cuộn, nặng nề đến mức khiến người ta không thở nổi.

Mà ở trong biển mây đen cuồn cuộn kia, từng đạo lôi đình giống như du long, giương nanh múa vuốt, mang theo uy năng khủng bố!

Hạo Văn viện Đăng Thiên lầu, Hứa Lạc Hiền nhìn mây đen liền kề kinh ngạc nói: "Vậy mà thật sự ở Tứ phẩm, dẫn động Thiên Kiếp giáng lâm? Tần sư đệ thiên phú này, đến tột cùng là yêu nghiệt đến mức nào?"

Kinh hãi qua đi, lo lắng dâng lên trong lòng: "Sư tôn, với thực lực tiểu sư đệ hiện tại, có thể chống đỡ thiên uy đáng sợ này sao?"

Thiên Giám quốc sư không có trả lời, mà là nhìn về phía chỗ sâu trong mây đen, hai mắt híp lại.

Cửu Khúc hà bên cạnh, lão giả tóc trắng râu đen, nắm cần câu trong tay, vui mừng nói một câu: "Hậu sinh khả uý."

Đột nhiên, hắn tựa hồ cảm nhận được cái gì, đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời, thần sắc dần lạnh lẽo.

Ở một bên khác, động tĩnh lớn như vậy, tự nhiên cũng hấp dẫn sự chú ý của mọi người trong hoàng cung.

Ngục La ty đem tình huống báo cáo Minh Hoàng, ngay cả Minh

Hoàng vốn quen nghe chuyện lạ trên đời, lúc này cũng nhịn không được lộ ra thần sắc kinh ngạc.

Ngay tại lúc này, Ngự thư phòng một trận lay động.

Minh Hoàng tâm sinh cảm ứng, vội vàng chạy vào nội thất, chỉ thấy trong một bức tranh cuộn, một thanh bảo kiếm vậy mà đang không ngừng chấn động, giống như vật sống.

“Làm sao có thể... như vậy?”

Chương 554: Dùng thêm chút sức mạnh nữa đi, ta vẫn còn chịu được

Đại Càn Thần Kiếm Bảng có mười đại thần kiếm, nhưng lại cực ít người biết được thanh kiếm đứng đầu bảng là vật gì.

Bởi vì thanh kiếm này được đặt trong hoàng cung, bên trong Ngự Thư Phòng, chỉ có các đời hoàng đế mới có tư cách sở hữu.

Đó chính là thanh kiếm trong bức họa cuộn, tên của nó là -- Hiên Viên Trảm Thần Kiếm!

Thanh kiếm này có uy lực chém thần, đối với khí tức thần ma cực kỳ mẫn cảm.

Mà lúc này, Hiên Viên Trảm Thần Kiếm run rẩy chỉ có thể chứng minh một điểm, trong Thiên Kiếp kia, nó đã cảm nhận được khí tức của thần ma!

"Bính Diện nghe lệnh, triệu tập toàn bộ người của Phụng Thiên Thành nội ngục La ty, nghiêm trận chờ lệnh!" Minh Hoàng lập tức ra lệnh.

Bính Diện đại nhân đeo mặt nạ nghe vậy, cung kính lui ra.

Minh Hoàng không rời khỏi vị trí bức họa cuộn, mà nhìn qua cửa sổ về phía đám mây đen trên bầu trời, toàn thân đề phòng.

Cùng lúc đó, tất cả mọi người ở Phụng Thiên Thành đều bị cảnh tượng kỳ dị trên bầu trời thu hút sự chú ý.

"Tiền bối, người xem trong thành kìa!"

Ở cửa Đông Môn, Triển Thanh Phong nghe vậy liền nhìn theo, sau đó sắc mặt đại biến: "Lại có người muốn độ kiếp?!"

Mây đen giăng kín, sấm sét cuồn cuộn.

Dân chúng hoảng sợ.

Cùng lúc đó, nơi sâu thẳm của Thương Khung, trong tinh hải, một con mắt khổng lồ mở ra, lòng trắng màu đỏ, con ngươi màu vàng.

Giọng nói trầm hùng vang vọng, khiến cho các vì sao xung quanh trong nháy mắt bị chấn vỡ: "Tiên Thiên Nhất Khí... Nếu có thể có được, nhất định có thể giúp ta khôi phục thần cách, tái tạo nhục thân."

Con mắt khổng lồ xuyên qua tinh không vô tận, tìm kiếm khắp đất trời, cuối cùng khóa chặt mục tiêu vào bên dưới Thiên Kiếp của Phụng Thiên Thành.

Nó nhìn thấy thành trì hùng vĩ, nhìn thấy rất nhiều dân chúng, cũng nhìn thấy hắc y nam tử được Hồng Mông tiên khí bao bọc.

Chính là trên người đối phương, nó cảm nhận được Tiên Thiên Nhất Khí mà nó hằng mong ước!

Lực lượng kỳ dị hóa thành một bàn tay hư ảo khổng lồ, xuyên qua tầng tầng hư không.

Luật lệ của phương thiên địa này bây giờ đã loang lổ, nó tin chắc rằng không còn ai có thể giống như vị Thánh Nhân trước kia, sở hữu sức mạnh đánh bại thần ma, cho dù lúc này nó đã vô cùng suy yếu.

"Chỉ cần có thể khôi phục thần cách, tái tạo nhục thân, ta liền

có thể đoạt được phương thiên địa này!"

Trong mắt con ngươi khổng lồ tràn đầy hưng phấn, nhưng mà khi bàn tay hư ảo kia còn cách Phụng Thiên Thành khoảng một ngàn dặm.

Một tầng chắn vô hình lại ngăn cản bàn tay hư ảo của nó ở bên ngoài.

"Đây... Đây là lực lượng gì?" Con ngươi khổng lồ cảm nhận được điều gì đó, nhìn về một hướng.

Nơi đó có một dòng sông uốn lượn, bên cạnh dòng sông có một lão giả tóc bạc râu đen, vậy mà lại xuyên qua hư không, nhìn nó từ xa!

Con ngươi khổng lồ cảm nhận được lực lượng đáng sợ trên người lão giả, giống như mấy ngàn năm trước, thần ma Tiên giới giáng lâm nhân gian, gặp phải những vị Thánh Nhân kia!

Nó không dám dòm ngó Tiên Thiên Nhất Khí nữa, chỉ muốn nhanh chóng trốn về hư không.

Dù sao sống tạm bợ cũng tốt hơn là hồn phi phách tán gấp trăm lần!

Tuy nhiên, lão giả tóc bạc râu đen lại giơ tay phải lên nắm chặt từ xa.

Con ngươi khổng lồ không biết lớn bao nhiêu kia, xung quanh trong nháy mắt phát ra tiếng "rắc rắc", sau đó giống như tấm gương vỡ vụn, vỡ thành từng mảnh, cho đến khi hóa thành hư vô.

Trên đỉnh Hạo Văn Viện Đăng Thiên Lâu, Thiên Giám Quốc Sư hỏi từ xa: "Vì sao phải dồn ép nó đến chết, có lẽ có thể từ trong miệng nó biết được tình hình của Tiên giới."

Bên cạnh Cửu Khúc Hà, Trấn Thần Ti Ngự chắp tay sau lưng, thản nhiên đáp: "Có ý nghĩa gì? Ký ức của bọn chúng về Tiên giới đã sớm bị một loại pháp tắc cường đại khác xóa bỏ, ngươi và ta đều biết rõ.

Hơn nữa, năm đó lão phu không bảo vệ được thê tử của đồ đệ, bây giờ, tự nhiên không thể giẫm lên vết xe đổ."

Nói xong, ông ta nhìn về phía biển mây cuồn cuộn kia.

Thiên Giám Quốc Sư không nói gì nữa, cũng nhìn về phía Tần Phong.

.....

Trong Tần phủ, Tần lão gia cùng hai người vợ nhìn tầng mây, hai mắt híp lại.

Vừa rồi bọn họ rõ ràng cảm nhận được một cỗ uy áp đáng sợ, bây giờ lại biến mất không còn tăm hơi.

Đúng lúc ba người đang nghi hoặc, một giọng nói quen thuộc vang lên sau lưng bọn họ: "Cha, hai vị mẫu thân, phiền tránh ra một chút, con đi độ kiếp."

Ba người vội vàng quay đầu lại, không phải Tần Phong đã tỉnh sao!

Lúc này, thất thải quang trên người Tần Phong đã biến mất, nhưng khí tức tỏa ra rõ ràng mạnh hơn trước rất nhiều, thậm chí khiến ba người mơ hồ có chút không nắm bắt được.

Mà điều khiến ba người kinh ngạc nhất chính là, trong đôi đồng tử của Tần Phong dường như có lưu quang tràn ra, vô cùng chói mắt.

Tần lão gia lo lắng nói: "Con có biết Thiên Kiếp này có ý nghĩa

gì không?"

"Tự nhiên là biết." Tần Phong thở nhẹ một hơi: "Trong điển tịch, từ xưa đến nay hiếm có người nào khi bước vào Tứ phẩm lại có thể dẫn động Thiên Kiếp giáng xuống.

Thiên Kiếp này không tầm thường, nếu sơ suất một chút, e rằng sẽ có nguy hiểm đến tính mạng.

Nhưng mọi người không cần lo lắng, con đã có đối sách."

Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan nghe vậy còn muốn nói gì đó, Tần Phong ngắt lời: "Còn nhớ lúc ở Quỳnh Vũ thành, con đã hứa với hai người điều gì không?"

Hai người khẽ giật mình, chỉ nghe Tần Phong cười nói: "Con sẽ không lấy mạng sống của mình ra đùa giỡn nữa, con nói có nắm chắc, thì nhất định là có nắm chắc!"

Vừa dứt lời, một đạo lôi đình đột nhiên đánh xuống.

Không biết từ lúc nào Tần Phong đã lấy Kỳ Môn Bát Quái ngọc trong lòng ra, bạch trận dưới chân hiện lên, chỉ trong nháy mắt, hắn đã xuất hiện giữa không trung.

Đây là năng lực di hình hoán ảnh của Kỳ Môn Bát Quái ngọc!

Dân chúng nhìn thấy cảnh này, cũng kinh ngạc không thôi.

Bọn họ làm sao có thể ngờ tới, thiên uy đáng sợ này, vậy mà lại là do Tần Sư dẫn tới!

Tần Phong đứng giữa hư không, nhìn về phía đỉnh đầu, lôi đình đánh xuống cực nhanh, đã đến gần trong gang tấc, hắn lập tức dẫn dắt Chính Khí trong cơ thể, thi triển Hạo Thiên Kính trong nháy mắt.

Với thực lực hiện tại của hắn, khoảnh khắc Hạo Thiên Kính

được thi triển, vậy mà lại bao phủ toàn bộ bầu trời phía trên Tần phủ!

Mà mục đích của Tần Phong cũng rất đơn giản, hắn muốn dùng Hạo Thiên Kính để chống đỡ uy lực của mấy đạo Thiên Lôi đầu tiên!

Tuy nhiên, vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc này, Hiên Nhất tiền bối lại truyền âm cho hắn: "Thu hồi Hạo Thiên Kính lại, dùng lôi đình tôi luyện thân thể, dùng Thần Hải dung nạp Thiên Lôi!"

Thời gian phản ứng chỉ có một cái chớp mắt, Tần Phong không suy nghĩ nhiều, trải qua nhiều chuyện như vậy, hắn đối với Hiên Nhất tiền bối đã sớm tin tưởng vô điều kiện.

Cho nên, vô số người kinh ngạc phát hiện, Tần Sư vậy mà lại thu hồi bạch quang bình chướng kia lại!

Việc này chẳng khác nào muốn tìm chết!

Ầm!

Lôi đình đánh mạnh vào người Tần Phong, thân ảnh của hắn trong nháy mắt bị Lôi Long thôn phệ.

Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan ở phía dưới trừng lớn đôi mắt đẹp, trong lòng run lên, Lam Ngưng Sương cùng những người khác cũng bị dọa đến mức mặt mày tái nhợt.

Tần lão gia nhíu chặt mày, sự tình đã đến nước này, ông đã tính toán bất chấp tất cả, trực tiếp thi triển kết giới, hủy diệt Thiên Kiếp, cứu Tần Phong.

Nhưng vào lúc này, trong lôi đình bùng nổ, lại truyền ra tiếng kêu sảng khoái của Tần Phong!

Mọi người vội vàng nhìn theo tiếng kêu, chỉ thấy lôi đình

chậm rãi tiêu tán, thân ảnh của Tần Phong lại lần nữa xuất hiện.

Mà lúc này, xung quanh người hắn đều có hồ quang điện lưu chuyển, giống như thần nhân!

Tần Phong chỉ cảm thấy lỗ chân lông toàn thân dường như đều giãn ra, không ngừng hấp thu lực lượng của lôi đình.

Mà trong Thần Hải của hắn, những tia lôi đình Chính Khí kia càng thêm vui sướng nhảy nhót, màu sắc càng thêm sâu thẳm, giống như lôi đình thật sự!

"Hiên tiền bối, sao lại như vậy?"

Hiên Nhất lập tức giải thích: "Thân thể của ngươi đã từng tiếp nhận Long Châu tẩy lễ, đã sớm khác với người thường.

Thêm vào đó, Chính Khí của ngươi thuộc tính lôi linh, lại được Hồng Mông tiên khí tôi luyện qua.

Tất cả những điều này cộng lại, khiến cho Thiên Lôi mà người khác tránh còn không kịp, đối với ngươi mà nói, lại là năng lượng tinh thuần có thể nâng cao căn cơ, tự nhiên là càng nhiều càng tốt."

Tần Phong nghe vậy, hai mắt sáng lên, hắn ngẩng đầu nhìn về phía đám mây đen trên cao, nơi đó vẫn còn lôi đình cuồn cuộn.

Sau đó, tất cả mọi người đang chú ý đến nơi này đều trừng lớn hai mắt, trên mặt lộ vẻ không thể tin được.

Chỉ vì Tần Phong vậy mà lại giơ ngón tay về phía bầu trời, sau đó mỉm cười: "Dùng thêm chút sức mạnh nữa đi, ta vẫn còn chịu được."

Chương 555: Nương tử, hay là nàng bớt phóng túng một chút đi

Thiên Kiếp, đó là Thiên Địa Pháp Tắc giáng xuống hình phạt dành cho những tồn tại mạnh nhất thế gian.

Từ xưa đến nay, có biết bao thiên chi kiêu tử, kẻ có thực lực cường hoành, đều ngã xuống dưới Thiên Kiếp, không thể nào chạm đến cảnh giới cao hơn?

Có thể nói không ngoa, không có bất kỳ ai là không sợ hãi Thiên Kiếp!

Nhưng hiện giờ, Tần Sư lại dám khiêu khích Thiên Kiếp, thứ mà vô số người hận không thể tránh xa?

Điều này quả thực lật đổ nhận thức của người đời!

Tần lão gia tam nhân nhất thời lộ ra thần sắc cổ quái.

Bên Cửu Khúc Hà, Trấn Thần Ti Ngự vuốt râu cười ha hả: “Lão phu đã lâu lắm rồi chưa từng thấy, một người thú vị như vậy.

Không tệ, chẳng qua chỉ là Thiên Kiếp mà thôi, có gì đáng sợ chứ!”

Hạo Văn Viện Đăng Thiên Lâu đỉnh, Hứa Lạc Hiền nuốt một ngụm nước bọt: “Vị tiểu sư đệ này thật sự là thần nhân, lúc trước khi đối mặt với Thiên Kiếp, ta nào có được ung dung tự tại như vậy.”

Thiên Giám Quốc Sư nghe vậy, bất đắc dĩ lắc đầu.

Trong Ngự Thư Phòng hoàng cung, thanh kiếm chém thần trong bức tranh Huyên Viên đã hạ xuống, Minh Hoàng thở phào nhẹ nhõm, quay đầu nhìn về phía bầu trời Phụng Thiên Thành, nhìn bóng người áo đen bị bao phủ bởi lôi hồ, lộ ra thần sắc có chút phức tạp.

Ở một bên khác, trong cung điện Thái Tử, Thái Tử nhướng mày nói: "Tần công tử, quả nhiên là một người thú vị.

Tuổi còn trẻ như vậy đã dẫn động Thiên Kiếp cũng đã đành, đối với Thiên Kiếp cũng dám buông lời cuồng ngôn, diệu cực, diệu cực!

An Nhã, nàng cũng nghĩ như vậy phải không?"

Lời này vừa nói ra, lại không có ai đáp lại.

Hắn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy An Nhã một thân cung phục hoa lệ, hai tay siết chặt một bên, toàn tâm toàn ý nhìn chằm chằm vào hình ảnh trong bảo khí kính.

Thái Tử hình như nghĩ tới điều gì, đang muốn lên tiếng nhắc nhở.

Nhưng Hoàng hậu bên cạnh lại đưa tay ngăn cản, sau đó nhìn An Nhã với ánh mắt lo lắng, khẽ lắc đầu thở dài một tiếng.

Thiên Kiếp đại diện cho ý chí của trời đất, há có thể để một phàm nhân khiêu khích?

Giây phút Tần Phong nói ra lời kia, đám mây đen trên đỉnh đầu, vậy mà trong nháy mắt, đã lan rộng ra hơn mười dặm!

Ngay cả lôi đình cuồn cuộn bên trong, cũng lớn hơn trước gấp đôi!

Ầm ầm!

Tiếng sấm vang dội bên tai, đất trời trong nháy mắt dường như hóa thành một màu trắng bạc.

Thiên uy khủng bố kia, khiến vô số bá tánh trong Phụng Thiên Thành không khỏi kinh hãi.

Lại một đạo lôi đình hung hãn đánh xuống, uy lực còn hơn cả trước.

Tần Phong không né không tránh, thậm chí còn trực tiếp dang hai tay ra, mở rộng vòng tay, chủ động nghênh đón!

Ầm!

Cơ thể va chạm với lôi đình, điện hồ cuồn cuộn, lôi xà tứ tán, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, hắn ngửa mặt lên trời cười lớn: “Tới nữa đi!”

Tiếp theo là đạo thứ hai, đạo thứ ba...

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, mọi người trong thành đã không còn nhớ rõ Tần Sư đã tiếp nhận bao nhiêu đạo lôi đình.

Bọn họ chỉ thấy đám mây đen trên bầu trời Phụng Thiên Thành càng ngày càng nhỏ, ngay cả lôi đình cũng bắt đầu thu lại.

Mà khi đạo lôi đình cuối cùng dừng lại, một đạo bạch quang xé toạc tầng mây, chiếu xuống người Tần Phong, khí cơ trong cơ thể hắn theo đó không ngừng tăng lên.

Chờ đến khi bạch quang hoàn toàn dung nhập vào cơ thể Tần Phong, khí cơ cường đại lấy hắn làm trung tâm, khuếch tán ra bốn phía.

Đến đây, Tần Phong rốt cuộc đã bước vào Văn Thánh Đạo Giả tứ phẩm Tiêu Dao Cảnh!

Hắn nắm chặt tay mình, lôi đình chính khí trong Thần Hải cuồn cuộn.

Lúc này hắn mơ hồ có một loại cảm giác, chỉ cần hắn muốn, liền có thể khống chế lôi đình.

Ngẩng đầu nhìn đám mây đen còn chưa tan hết, Tần Phong nhẹ nhàng vung tay phải, một đạo lôi đình màu tím từ chân trời đánh tới, dễ dàng đánh tan đám mây đen!

Trong Hạo Văn Viện, Hứa Lạc Hiền thấy cảnh này, hâm mộ nói: "Văn Thánh Đạo Giả Tiêu Dao Cảnh tứ phẩm, có thể nắm giữ linh lực cùng bản nguyên với bản thân.

Tiểu sư đệ có lôi đình chính khí, lại mượn lôi đình tôi luyện thần hồn và nhục thân, năng lực khống chế lôi linh nhất định không yếu.

Chỉ là tùy ý vung tay một cái, đã có thể có uy lực như vậy, thật sự là khiến người ta hâm mộ."

Thiên Giám Quốc Sư lộ ra vẻ mặt vui mừng, chờ đến khi Tần Phong biến mất khỏi tầm mắt, ông mới mở miệng hỏi: "Bên Đông Vực thế nào rồi?"

Hứa Lạc Hiền nghe vậy, sắc mặt nghiêm lại: "Bên A Tu La tộc, quả thực có dị động, bất quá bọn họ vẫn đang giữ lời hứa, chưa vượt qua biên giới."

"Vấn đề thời gian mà thôi."

Hứa Lạc Hiền biết rõ, thời gian mà lão sư nói, chính là chỉ thọ mệnh của Đặng Mặc Tư Chính, nhưng hắn vẫn hỏi: "Kỳ thật đệ tử có một việc không rõ, A Tu La tộc không giỏi bói toán.

Cho dù Đặng đại nhân qua đời, bọn họ cũng chưa chắc đã biết, vậy lão sư ngài đang lo lắng điều gì?"

Thiên Giám Quốc Sư thản nhiên đáp: “Nếu bọn họ không biết, vậy tại sao vào thời điểm Đặng đại nhân bệnh tình nguy kịch, lại xuất hiện dị động?”

“Chẳng lẽ... là có người đang thông báo cho bọn họ?” Hứa Lạc Hiền nghe ra manh mối, không khỏi nhíu mày.

Hòa bình của Đông Vực đến không dễ dàng, rốt cuộc là ai, muốn phá vỡ sự yên bình này, khiến toàn bộ Đại Càn lâm vào cảnh nước sôi lửa bỏng?

Thiên Giám Quốc Sư nhìn về phía nam, lại cúi đầu nhìn toàn bộ Phụng Thiên Thành, khẽ thở dài nói: “Cây lớn muốn đổ, thường bắt đầu từ sự mục nát bên trong.

Nhân tộc muốn đối mặt, chưa bao giờ chỉ có uy hiếp từ yêu quỷ và ngoại tộc.”

...

Tần Phong đáp xuống Tần phủ, cảm nhận được lực lượng cuồn cuộn trong cơ thể, kích động không thôi.

Văn Thánh Đạo Giả trước tứ phẩm, lực chiến đấu có thể thể hiện ra cực kỳ hữu hạn, cũng bởi vậy bị người đời xem là tồn tại phế vật.

Nhưng sau khi bước vào tứ phẩm, Văn Thánh Đạo Giả có thể tùy tâm khống chế bản nguyên chi linh, rốt cuộc có thể lật ngược thế cờ!

Mà trong trường hợp bình thường, võ phu cùng cấp bậc, đối đầu với Văn Thánh Đạo Giả Tiêu Dao Cảnh, cực kỳ khó có khả năng chiến thắng.

Dù sao, võ phu không có thủ đoạn thần dị, làm sao có thể địch nổi Văn Thánh Đạo Giả có lực phòng ngự kinh người như mai rùa,

lại còn có chiêu thức công kích cường đại?

“Cảm giác thế nào?” Tần lão gia cười hỏi.

“Cảm giác rất tuyệt, hiện tại ta có chút nóng lòng muốn tìm một người thử xem bản lĩnh.”

“Ồ?” Tần lão gia nhướng mày.

Nhìn cái gì mà nhìn, ta lại không nói là ngươi... Tần Phong dời tầm mắt, chút tự biết mình này hắn vẫn có, giao thủ với Bắc Quỷ Thủ, chênh lệch thực lực quá lớn, không có giá trị tham khảo.

Mà Hắc Than Đầu và Lam Ngưng Sương hiện tại thực lực vẫn còn ở ngũ phẩm cảnh giới, cũng không có cần thiết phải tỷ thí.

Nghĩ tới nghĩ lui, cả Tần phủ trên dưới, có thể để hắn thử xem bản lĩnh, hình như chỉ còn hai vị nương tử?

Nghĩ đến đây, Tần Phong đi tới trước mặt Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan, nói ra ý nghĩ của mình.

Hai người nhìn nhau có chút do dự, bất quá cuối cùng vẫn đồng ý.

Nhìn Liễu Kiếm Ly cách đó không xa, Tần Phong hít sâu một hơi, nói không khẩn trương là không thể nào, dù sao đối phương chính là Tam Phẩm Kiếm Thần trẻ tuổi nhất lịch sử, thiên chi kiêu nữ của Thần Vũ võ đạo!

“Nghĩ đến trước kia đều là nương tử chắn trước người bảo vệ ta, hiện tại ta rốt cuộc cũng có thể thể hiện một phen, để nương tử kiến thức một chút phong thái của ta.

Tuy rằng với thực lực hiện tại của ta, khẳng định vẫn không phải là đối thủ của nương tử, nhưng giao thủ với nàng vài chiêu chắc chắn không thành vấn đề!”

Tần Phong tràn đầy tự tin lập tức lên tiếng nói: “Nương tử, tỷ thí tiếp theo, còn xin toàn lực ứng phó, đừng nương tay!”

Liễu Kiếm Ly nghe vậy, trầm ngâm một lát, sau đó đáp lại một tiếng “Được!”

Chỉ thấy nàng vung tay phải lên, vỏ kiếm sau lưng Lam Ngưng Sương bắt đầu run rẩy.

Không bao lâu, tiếng nước chảy róc rách vang lên bốn phía, một trong mười đại thần kiếm Hàn Thủy Kiếm trong nháy mắt bay vào tay nàng.

Liễu Kiếm Ly nắm Hàn Thủy Kiếm, nhẹ nhàng vung lên, một đạo kiếm khí phóng lên trời.

Cùng lúc đó, tất cả binh khí trong Phụng Thiên Thành vậy mà bắt đầu run rẩy, bay lên không trung, tiếng kiếm minh thanh thúy vang vọng khắp bầu trời!

Thần kiếm xuất hiện, vạn kiếm thần phục.

Một kiếm dẫn nước, vạn kiếm minh!

Kiếm đạo lĩnh ngộ của Liễu Kiếm Ly, dường như lại tiến thêm một bước!

Tần Phong nhìn vạn kiếm trên bầu trời, nuốt một ngụm nước bọt, cười gượng nói: “Hay là nương tử, nàng bớt phóng túng một chút đi...”

Chương 556: Cảnh giới Kiếm Thần, quả nhiên đáng sợ như thế

Liễu Kiếm Ly nhìn Hàn Thủy Kiếm trong tay, lại thốt lên một tiếng "Tốt".

Tay phải nàng khẽ động, Hàn Thủy Kiếm hóa thành một đạo lưu quang, bay thẳng về phía vỏ kiếm.

Tiếp đó nàng nhìn cành cây trên mặt đất bên cạnh, năm ngón tay khẽ nắm, cành cây lập tức rơi vào tay nàng.

Tần Phong thấy vậy, lộ ra vẻ mặt kỳ quái, một trong mười đại thần kiếm Hàn Thủy Kiếm, trong nháy mắt biến thành một cành cây mục nát, sự chênh lệch này thật sự có chút lớn.

"Nương tử, ta tuy nói là để nàng thả chút Thủy, nhưng nàng cũng không cần phải thả thành như vậy.

Cành cây tầm thường thì có thể làm gì, ta bây giờ, thế nhưng rất mạnh..."

Lời còn chưa dứt, Liễu Kiếm Ly tùy ý vung tay lên, một đạo kiếm khí với tốc độ cực nhanh, lướt qua bên phải Tần Phong.

Chỉ riêng cuồng phong do kiếm khí kia tạo ra, cũng khiến hai má hắn ẩn ẩn có chút đau rát.

Lam Ngưng Sương mỉm cười nói: "Cô gia chẳng lẽ đã quên, tiểu thư sớm đã bước vào Kiếm Ý ngũ trọng Vạn Thần Cảnh.

Đối với tiểu thư mà nói, vạn vật đều có thể là kiếm, không có gì khác biệt.

Cho nên cô gia vẫn nên dốc toàn lực ứng phó thì hơn, chớ nên chủ quan."

Kiếm Thần chi cảnh, quả nhiên đáng sợ như thế... Tần Phong thở ra một hơi, Chính Khí trong Thần Hải cuồn cuộn, trực tiếp bao phủ toàn thân hắn.

Ngoài ra, hắn còn thi triển Hạo Thiên Kính, tạo thành tư thế phòng ngự tuyệt đối, nghiêm trận đối đãi!

"Nương tử, ta đã chuẩn bị xong, nàng ra tay đi."

Liễu Kiếm Ly hiếu kỳ nói: "Chàng như vậy thì làm sao phản công?"

Tần Phong tự tin nói: "Không hiểu phòng thủ, làm sao có thể tấn công?

Năng lực phòng ngự cường hãn là ưu thế Tiên Thiên của Văn Thánh Đạo Giả, ta trước tiên tiêu hao thể lực của nàng, sau đó nhân lúc nàng mệt mỏi, thi triển thế công, nhất định có thể đạt được hiệu quả!"

Liễu Kiếm Ly trầm ngâm một lát: "Cũng có lý, vậy tướng công, chàng cẩn thận."

Vừa dứt lời, một đạo kiếm khí đột nhiên đánh tới, va chạm vào Hạo Thiên Kính, phát ra tiếng kim loại va chạm chói tai.

"Nặng quá, nếu là trước kia, Hạo Thiên Kính của ta tuyệt đối không thể đỡ nổi một kích này, nhưng hiện tại, lại có thể hoàn toàn chống đỡ.

Tiếp theo, chỉ cần đợi đến lúc nương tử chém xuống dừng lại,

nhân cơ hội dẫn động lôi pháp, nhất định có thể đánh nàng bất ngờ!"

Nghĩ thì hay, nhưng hiện thực lại phũ phàng.

Kiếm khí của Liễu Kiếm Ly giống như cuồng phong bão tố, không hề ngừng nghỉ, hơn nữa từ đầu đến cuối đều không có xu hướng yếu đi.

Một nén nhang sau, Tần Phong không thể chống đỡ nổi nữa, vội vàng hô: "Được rồi, nương tử, được rồi!"

Liễu Kiếm Ly buông cành cây trong tay xuống, nghi ngờ hỏi: "Chàng không phản kháng?"

Bị nàng đánh cho không có cơ hội ra tay, loại chuyện này ta làm sao có thể thừa nhận?

Tần Phong ho khan một tiếng: "Kỳ thật cùng nương tử quyết đấu, ta chủ yếu là muốn xem thử năng lực phòng ngự của mình hiện giờ kinh người đến mức nào.

Có thể ở dưới kiếm khí của nàng, kiên trì một nén nhang, ta đã rất hài lòng rồi."

"Thì ra là thế." Liễu Kiếm Ly khẽ gật đầu.

Xem ra muốn cùng Kiếm Ly giao thủ, vẫn còn kém một chút hỏa hầu, bất quá nàng dù sao cũng là Tam Phẩm Kiếm Thần, thế công lăng lệ, ta không có cơ hội ra tay cũng là chuyện hợp tình lý... Hiểu rõ điểm này, Tần Phong lại gọi Thương Phi Lan đến.

Trong ấn tượng của hắn, thực lực của Phi Lan nhất định là không bằng Kiếm Ly, hẳn là có thể làm đối tượng luyện tập, giao thủ một phen.

Hai người đứng đối diện nhau, Thương Phi Lan nhíu mày:

"Chàng không triển khai phòng ngự như lúc nãy?"

Tần Phong đáp: "Trận chiến vừa rồi, khiến ta hiểu ra một điều, tấn công chính là cách phòng thủ tốt nhất.

Nếu không nếu gặp phải kẻ địch mạnh hơn mình, cứ bị áp chế mãi, sẽ quá bị động.

Phi Lan, tiếp theo nàng phải cẩn thận, với lôi pháp của ta hiện giờ, có lẽ có thể làm nàng bị thương."

Vừa dứt lời, Tần Phong tâm niệm vừa động, liền dẫn động thiên lôi từ trên trời giáng xuống, giống như Lôi Long, khí thế kinh người!

Tuy chiêu này không phải là toàn lực nhất kích của hắn, nhưng uy lực cũng rất đáng hài lòng, Phi Lan muốn ứng phó chiêu này, hẳn là không dễ dàng.

Thế nhưng một màn tiếp theo, lại khiến hắn trợn mắt há hốc mồm.

Chỉ thấy Thương Phi Lan há miệng ra, lôi đình to lớn kia, lại bị nàng trực tiếp nuốt vào bụng!

Thứ này cũng có thể ăn sao?!

Thương Phi Lan nhìn Tần Phong, vén tóc mai lên: "Làm ta bị thương? Thi triển lôi pháp với Long Tộc, tướng công đang nghĩ gì vậy? Còn muốn tiếp tục nữa không?"

Tần Phong có chút chán nản khoát tay: "Các nàng đi trước đi, ta muốn yên tĩnh một mình."

Chờ đến khi người đi viện trống, Tần Phong nhìn Thương khung, có chút hoài nghi nhân sinh.

Lúc này, bên cạnh xuất hiện một bóng người, quay đầu nhìn

lại, lại là lão cha.

Ông an ủi: "Đừng nản chí, hai người bọn họ vốn dĩ không tầm thường, cho dù là ở trong cùng cảnh giới cũng là tồn tại kiệt xuất, con mới vừa bước vào Tứ Phẩm cảnh giới, làm sao có thể giao thủ với bọn họ?

Bất quá với thực lực hiện tại của con, đối phó với cao thủ Tam Phẩm bình thường hoặc là yêu quỷ thất chuyển kiếp lực, tự bảo vệ mình trong thời gian ngắn vẫn là quá đủ."

"Cha, cha nói thật sao?" Trong mắt Tần Phong lại lóe lên ánh sáng.

Tần lão cha vuốt cằm, bỗng nhiên nói: "Muốn nghiệm chứng cũng đơn giản, chẳng phải con còn có một con Kim Sí Đại Bằng sao? Để nó tiếp con một chiêu thử uy lực, tự nhiên là rõ ràng."

Lão cha không nói, Tần Phong thiếu chút nữa đã quên, bởi vì trong cơ thể Kim Sí Đại Bằng tích lũy một ít Thượng Cổ thần tức, cho nên nhân lúc hắn đắm chìm trong tu luyện khoảng thời gian này, đã rời khỏi Phụng Thiên Thành, đến thế giới bên ngoài củng cố tu vi.

Nghe được đề nghị này, Tần Phong kích động vô cùng, lập tức lấy lông đuôi ra, triệu hồi Kim Sí Đại Bằng trở về...

Kim Sí Đại Bằng nghe được ngọn nguồn, lộ ra vẻ mặt kỳ quái: "Cho nên ngươi muốn ta đứng im bất động, toàn lực phòng ngự một kích tiếp theo của ngươi?"

"Không sai."

Kim Sí Đại Bằng đánh giá hắn từ trên xuống dưới, bình tĩnh đáp: "Có thể, ngươi ra tay đi."

Trong mắt nó, cho dù đối phương bước vào Tứ Phẩm cảnh

giới thì đã sao? Căn bản không thể tạo thành bất kỳ uy hiếp nào đối với nó!

Một lát sau, Tần Phong hài lòng rời đi.

Chỉ còn lại một mình Kim Sí Đại Bằng, trên đầu đen nhẻm, trọc lóc một mảng, đứng đó hoài nghi chim sinh.

...

Sáng sớm hôm sau, Tần Phong mở mắt ra, giai nhân bên cạnh đã không thấy bóng dáng, chỉ còn lại dư ôn và mùi hương thoang thoảng.

Hắn đứng dậy mặc quần áo, nhìn mình trong gương đồng, khẽ mỉm cười.

Đối với bản thân đêm qua, hắn rất hài lòng!

Phải nói là, thân thể trải qua lôi đình tôi luyện, quả thật là không thể so sánh với trước kia.

Hắn bây giờ, thậm chí còn tự tin bừng bừng, cảm thấy có thể một mình đánh hai!

Đương nhiên, đó cũng chỉ là suy nghĩ mà thôi...

Cạch một tiếng, cửa phòng bị đẩy ra, Thanh Nhi khẽ khom người, sau đó bắt đầu dọn dẹp phòng.

Ánh nắng mặt trời xuyên qua cửa sổ chiếu vào trong phòng, Tần Phong hiện tại đã bước vào Tứ Phẩm cảnh giới, thính lực cũng vượt xa trước kia.

"Thanh Nhi, phủ có khách đến sao?"

Thanh Nhi dừng động tác trên tay, đáp: "Vâng, Đại thiếu gia, sáng sớm nay, đã có rất nhiều quan to quý nhân đến phủ bái

phỏng, khiến Lão gia vui mừng khôn xiết.

Bất quá những người đó hình như không phải là vì Lão gia mà đến, mà là vì Đại thiếu gia ngài."

"Vì ta?" Tần Phong hiếu kỳ nói: "Có ý gì?"

"Ta cũng là vô tình nghe được, đêm qua Đại thiếu gia ở trong thành gây ra động tĩnh lớn như vậy, những quý nhân kia đều nói Đại thiếu gia ngài, tiền đồ vô lượng.

Lần này bọn họ đến đây, hình như đều là vì việc kết thân?"

"Cái gì?!"

Chương 557: Nàng ta sao lại đến đây?!

Lúc Tần Phong đỗ đạt làm đại học sĩ nội các, những kẻ quyền quý nhạy bén đã ngửi thấy mùi tiền tài, biết rằng Tần gia sắp sửa phất lên nhờ Tần Phong.

Bởi vậy, thời điểm đó, rất nhiều người đến cửa cầu hôn, muốn trèo cao bám quyền thế.

Kết quả, Long Tộc hùng hổ kéo đến, cùng với màn kén rể khó hiểu của Long Tộc, đã thu hút sự chú ý của toàn bộ Phụng Thiên Thành.

Sau khi Thương Long chi nữ trở thành nương tử của Tần Phong, những kẻ quyền quý kia cũng tự động rút lui.

Dù sao, một mình Liễu Kiếm Ly đã đủ khiến nữ tử thiên hạ lu mờ.

Thêm một nữ tử đến từ Thương Long nhất mạch của Long Tộc, ai còn dám gả vào Tần gia? Ai có tư cách đó?

Tuy nhiên, chuyến đi Tây Vực đã khiến danh tiếng của Tần Phong vang xa, mọi người lại bắt đầu động tâm tư, chỉ là chưa hành động.

Cho đến ngày hôm qua, khi Thiên Kiếp giáng xuống, cùng với phong thái tiêu sái, phóng khoáng của Tần Phong khi vượt Thiên Kiếp, khiến cho những kẻ quyền quý kia không thể ngồi yên được nữa...

Trong đại sảnh, Tần lão gia xua tay: "Phong nhi nhà ta hiện đã

có hai vị nương tử, làm sao có thể lấy thêm? Đa tạ ý tốt của chư vị, chỉ là Phong nhi không có phúc phận đó."

Lời từ chối thẳng thừng khiến đám người kia muốn nói lại thôi.

Lam Ngưng Sương đang bưng trà bên cạnh chứng kiến cảnh này, thầm thở phào nhẹ nhõm, nếu như cô gia lấy thêm người khác, chẳng phải nàng sẽ không còn cơ hội nào sao?

Vừa nghĩ đến đây, nàng liền đỏ mặt, vội vàng lắc đầu, điều chỉnh lại tâm trạng.

Mọi người trong sảnh nhìn nhau, nhưng không ai chịu rời đi.

Bởi vì ngoài những chiến tích hiển hách của Tần Phong, thân là những người thuộc tầng lớp thượng lưu của Đế Đô, bọn họ còn biết một bí mật.

Đó chính là người có thể dẫn động Thiên Kiếp giáng xuống ở cảnh giới Tứ phẩm, đều là thiên tài trong thiên tài, huống chi Tần Phong còn trẻ tuổi như vậy, tiền đồ chắc chắn bất khả hạn lượng!

Nếu có thể dựa vào cơ hội này bám víu vào Tần gia, ít nhất có thể bảo đảm cho gia tộc hưng thịnh trăm năm, bọn họ làm sao có thể rút lui?

Dù thế nào cũng phải cố gắng hết sức, nỗ lực một phen!

Bầu không khí im lặng một lúc, Lễ Bộ Thượng thư dẫn đầu lên tiếng: "Tần lão gia nói vậy là sai rồi, lệnh lang ưu tú như vậy, cưới thêm mấy vị nữa thì có sao?

Hơn nữa, những nữ nhi bảo bối của chúng ta, tuy không bằng hai vị nương tử hiện tại của lệnh lang, nhưng lại có một ưu thế vô cùng rõ ràng."

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều ngẩn người.

Bọn họ dù có tự đại, có khoác lác thế nào, cũng không dám đem nữ nhi nhà mình ra so sánh với Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan, càng không cần nói đến việc có điểm nào hơn hai người kia.

Những người đến cầu hôn, tuy miệng không nói, nhưng trên mặt đều thể hiện rõ suy nghĩ trong lòng - "Dù ngươi là Lễ Bộ Thượng thư, là người có chức quan lớn nhất ở đây, nhưng nói ra lời ngông cuồng như vậy, chúng ta cũng khó mà phụ họa..."

Lễ Bộ Thượng thư mỉm cười: "Chư vị không cần phải như vậy, ưu thế mà ta muốn nói, chính là truyền tông tiếp đại!"

Mọi người nghe vậy, đầu tiên là ngẩn người, sau đó bừng tỉnh đại ngộ, trong mắt lóe lên tia sáng.

Những người có mặt ở đây đều là cáo già, lập tức hiểu ra nguyên do trong đó.

Liễu Kiếm Ly và nữ tử Long Tộc, cho dù là gia thế hay dung mạo, đều là vạn người có một, thế gian hiếm có.

Hơn nữa, bọn họ còn thiên phú dị bẩm, thực lực kinh người, một người là Tam Phẩm Kiếm Thần, một người là cường giả thất chuyển Niết Bàn.

Tuy nhiên, đây lại chính là vấn đề!

Hai nữ tử cường đại như vậy, huyết mạch vượt xa người thường, nam tử bình thường làm sao có thể sinh con nối dõi với bọn họ?

Mà đối với thế gia, không có gì quan trọng hơn việc truyền tông tiếp đại!

Đây chính là đột phá khẩu của những người có mặt ở đây!

Ngay cả nhị phu nhân vốn ủng hộ ý kiến của Tần lão gia, sau khi nghe thấy chuyện này, trong mắt cũng lóe lên vẻ do dự.

Lam Ngưng Sương thấy vậy, vội vàng nói: "Cô gia ngày hôm qua đã bước vào cảnh giới Tứ phẩm, theo như Liễu gia chủ nói, cô gia đã có thể sinh con nối dõi với tiểu thư và Thương cô nương rồi!"

"Vị cô nương này chẳng lẽ là kiếm thị của Liễu gia?"

"Đúng vậy, ta là kiếm thị của tiểu thư."

Lễ Bộ Thượng thư trầm ngâm, mỉm cười nói tiếp: "Lời Liễu Quân Thần nói, tự nhiên không thể sai, nhưng... đây chẳng qua là từ không thể thành có thể mà thôi.

Liễu Kiếm Ly tiểu thư nhà ngươi, tuổi còn trẻ đã đạt đến Tam Phẩm Kiếm Thần, có bao nhiêu nam tử có huyết mạch có thể sánh ngang với nàng?

Cảnh giới Tứ phẩm tuy không thấp, nhưng so với Tam phẩm, vẫn còn kém xa lắm.

Còn nữ tử Long Tộc kia, Long Tộc khó sinh con nối dõi, là chuyện ai cũng biết, chẳng lẽ bởi vì cảnh giới của Tần công tử tăng lên, mà thay đổi được sự thật này?"

Dừng một chút, Lễ Bộ Thượng thư nhấp một ngụm trà, mới tiếp tục nói: "Ha ha, Tần lão gia và Tần phu nhân không bằng suy nghĩ kỹ lại, nạp thêm một thiếp cho Tần công tử, cũng chưa chắc là không thể.

Dù sao, đây đều là vì kéo dài hương hỏa cho Tần gia."

Lam Ngưng Sương nghe vậy, nhất thời cứng họng, tình huống này đã không phải là chuyện mà một kiếm thị như nàng có thể xen vào.

Nàng muốn đi gọi tiểu thư và Thương cô nương trở về, nhưng lại lo lắng lúc mình rời đi, sẽ xảy ra chuyện gì đó.

Đúng lúc này, người gác cổng bỗng nhiên đến báo: "Thiên Bảo Các, Nhã An công tử, đến đây tặng lễ mừng."

Nhã An công tử... Lam Ngưng Sương ngẩn người, sau đó lộ ra vẻ vui mừng, vị này là bằng hữu của cô gia, có lẽ có thể trì hoãn những vị đại nhân này một chút cũng nên!

Những người còn lại nhìn nhau, xì xào bàn tán.

"Trương đại nhân, ngài thường xuyên qua lại với Thiên Bảo Các, người này là ai, ngài có từng nghe qua không?" Một người nhỏ giọng hỏi.

Lễ Bộ Thượng thư nhíu mày: "Tổng quản của Thiên Bảo Các ở Phụng Thiên Thành, ta thường xuyên tiếp xúc, những vị quản sự có địa vị cao hơn một chút, ta cũng quen biết không ít, nhưng chưa từng nghe nói qua nhân vật nào như vậy.

Chắc là kẻ muốn bám víu quyền thế...

Chờ lát nữa các ngươi cố ý xưng tên ta trước mặt hắn, hắn sẽ tự biết điều rời đi, đừng để lỡ việc chính."

"Vâng, Trương đại nhân."

Không lâu sau, một thân ảnh bạch y của Nhã An được người gác cổng dẫn đường, đi đến bên ngoài đại sảnh, sau đó chắp tay nói: "Tần lão gia, Tần phu nhân, Ngưng Sương cô nương, lâu rồi không gặp.

Nghe nói Tần huynh đã thành công bước vào cảnh giới Tứ phẩm, nên đặc biệt đến đây tặng lễ mừng."

Lễ Bộ Thượng thư Trương đại nhân nhìn thấy người đến, luôn

cảm thấy quen mắt, hình như đã gặp ở đâu đó.

Khi ông ta nhìn kỹ, bốn mắt chạm nhau với Nhã An, trong lòng lập tức dâng lên sóng to gió lớn: "An Nhã công chúa, vậy mà lại là An Nhã công chúa, sao nàng ta lại cải trang nam tử, đến nơi này?!

Chờ đã, nàng ta vậy mà quen biết với mấy người Tần gia, hơn nữa còn gọi Tần công tử là Tần huynh, chẳng lẽ..."

Một ý nghĩ lóe lên trong đầu, Trương đại nhân toàn thân run rẩy, mồ hôi lạnh túa ra.

An Nhã cười nói: "Thì ra Trương đại nhân cũng ở đây, thật là lâu rồi không gặp."

Lễ Bộ Viên ngoại lang bên cạnh nghe vậy, nhíu mày: "Lớn mật, ngươi chỉ là một..."

Lời còn chưa dứt, tiếng tát giòn giã vang lên, không chỉ khiến Viên ngoại lang choáng váng, mà còn khiến mọi người có mặt đều ngây người.

"Trương đại nhân, đây là vì sao?"

Thân phận ngươi thấp kém, không có cơ hội nhìn thấy dung nhan thật của An Nhã công chúa, ta đây là đang cứu ngươi... Trương đại nhân vừa nghĩ như vậy, vừa quát lớn: "Hỗn xược, sao có thể nói chuyện với Nhã An công tử như vậy?"

Những vị quan viên khác đều lộ vẻ kinh ngạc, chẳng lẽ thân phận người này rất cao quý?

An Nhã mỉm cười: "Trương đại nhân không cần như vậy, đúng rồi, Thiên Bảo Các và Lễ Bộ trước đây có chút chuyện, không biết có thể mượn bước nói chuyện riêng được không?"

"Được... được." Trương đại nhân lập tức đồng ý.

Chương 558: An Nhã âm dương quái khí

Tần Phong sau khi nghe Thanh Nhi kể lại chuyện cầu thân liền vội vàng chạy đến đại sảnh, vừa hay nhìn thấy An Nhã dẫn theo Lễ Bộ Thượng thư đi về phía góc khuất.

“Sao ngươi lại tới đây?” Tần Phong kinh ngạc hỏi.

An Nhã cười gượng gạo: “Tần huynh nói vậy là quá khách sáo rồi, ngươi đã bước vào Văn Thánh Đạo Giả tứ phẩm Tiêu Dao cảnh. Là bằng hữu, ta tới chúc mừng là chuyện nên làm. Chẳng lẽ giống như ngươi, trong nhà có hai vị nương tử xinh đẹp liền quên mất bằng hữu này, mấy ngày nay cũng chẳng thấy chủ động đến tìm ta một lần.”

Sao ta lại cảm thấy ngươi đang nói móc ta vậy nhỉ… Tần Phong liếc mắt nhìn trung niên nam tử bên cạnh, trong lòng cân nhắc lời nói, dù sao hắn cũng không thể xác định người này có biết thân phận thật sự của An Nhã hay không.

Lễ Bộ Thượng thư thì cúi đầu, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim. Nếu là trước đây, gặp được Tần Phong, hắn nhất định phải ân cần một phen, giới thiệu nữ nhi nhà mình. Nhưng tình huống trước mắt lại khiến hắn như ngồi trên đống lửa, như có gai sau lưng. Hắn muốn rời khỏi đây, nhưng lại sợ đắc tội với An Nhã công chúa, thật không biết khổ sở đến mức nào.

Hơn nữa, trải qua đoạn đối thoại vừa rồi, hắn càng thêm tin chắc, giữa An Nhã công chúa và Tần Phong nhất định tồn tại một số bí mật không muốn người khác biết. Bởi vì giọng điệu nói chuyện của An Nhã công chúa vừa rồi, giống hệt như buổi tối hắn

đến phòng thiếp thất ngủ, ngày hôm sau chính thê nói chuyện vậy!

“Chờ đã, ta ở đây nghe những lời này, có khi nào chuốc họa vào thân hay không?!” Trương đại nhân trong lòng run lên, hai chân cũng bắt đầu run rẩy.

Suy nghĩ một hồi, Tần Phong thành thật đáp: “Ngươi cũng biết, sau khi Thái Bình Thư Viện thành lập, ta có quá nhiều việc phải làm, ngay cả việc kinh doanh trong Phụng Thiên Thành cũng giao hết cho người khác xử lý, căn bản không có thời gian rảnh rỗi.”

An Nhã cầm cây quạt trong tay, gõ gõ lên đầu mình: “Nhìn trí nhớ của ta này, thật là có chút thất lễ rồi, Tần huynh. Suýt chút nữa quên mất, ngươi bây giờ đã khác xưa, nào còn thời gian để ý đến những người bạn cũ như chúng ta.”

Sắc mặt Tần Phong cứng lại: “Ngươi có thể nói chuyện tử tế được không?”

“Tần huynh đây là ý gì? Ta ngày thường vẫn nói chuyện như vậy, có lẽ là chúng ta lâu ngày không gặp, nên ngươi quên mất cách nói chuyện của ta.” An Nhã trên mặt vẫn treo nụ cười nhàn nhạt.

Vẫn còn âm dương quái khí à… Khóe miệng Tần Phong giật giật: “Không nói với ngươi nữa, lát nữa nếu rảnh thì ở lại cùng dùng bữa trưa, ta còn có việc, đi trước đây.”

Đi ngang qua Trương đại nhân, Tần Phong dừng lại, quan tâm nói: “Vị đại nhân này, nhìn ngươi run rẩy dữ vậy, có phải nhiễm phong hàn rồi không? Ta vừa hay là một y sư, có thể xem qua cho ngươi.”

“Không, không cần đâu… Trong nhà đã sắc thuốc rồi, ta về uống, ngủ một giấc là khỏi. Lần này đến đây cũng là để chúc mừng

Tần công tử thành công độ kiếp, bước vào tứ phẩm chi cảnh." Trương đại nhân lau mồ hôi lạnh trên trán, cười gượng đáp.

"Đại nhân khách sáo rồi." Tần Phong khom người hành lễ, cáo từ rời đi.

Đợi đến khi bóng dáng hắn hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt, Trương đại nhân bịch một tiếng quỳ xuống: "Hạ quan bái kiến An Nhã điện hạ."

Lúc này An Nhã cũng hoàn hồn, nghĩ đến những lời nói vừa rồi hoàn toàn khác với ngày thường, không khỏi đỏ mặt, nàng điều chỉnh lại cảm xúc, thản nhiên nói: "Ngươi vừa rồi đã nhìn thấy gì?"

Trương đại nhân vội vàng lắc đầu: "Hạ quan thật sự bị nhiễm phong hàn, vừa rồi gió lạnh thổi qua, bệnh tình có chút nặng thêm, đầu óc choáng váng, cái gì cũng không nhớ rõ, khụ khụ, khụ khụ…"

Lúc này hắn chỉ hận không thể ho ra máu, để cho giống thật hơn.

"Được rồi, ta hỏi ngươi, vì sao hôm nay có nhiều quan viên đến đây tặng lễ như vậy, chẳng lẽ đều là muốn bám víu vào Tần gia sao?"

"Chuyện này…" Trương đại nhân nhất thời nghẹn lời, không biết có nên nói thật hay không.

…

Bên kia, Tần Phong đến đại sảnh, luôn cảm thấy bầu không khí có chút kỳ lạ.

Mọi người đều im lặng không nói, nhìn về phía ngoài đại sảnh, dường như đang chờ đợi điều gì đó.

Nhị nương lên tiếng hỏi: “Phong nhi, sao con lại tới đây?”

Tần Phong đáp: “Nhị nương, mục đích những vị đại nhân này đến Tần phủ con đều biết, con đến đây cũng là muốn bày tỏ thái độ của mình.”

Hắn nhìn về phía mọi người, chắp tay cung kính nói: “Cảm tạ các vị đại nhân đã nể mặt tại hạ, chỉ là hiện tại tại hạ đã có hai vị nương tử, thật sự không có ý định nạp thiếp.”

Lam Ngưng Sương nghe vậy, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Các vị quan viên trong đại sảnh nhìn nhau, chủ tâm cốt Trương đại nhân và vị công tử thần bí kia rời đi sau đó vẫn chưa trở lại, mà người trong cuộc lại nói thẳng không muốn nạp thiếp, chuyện cầu thân xem ra chỉ có thể bỏ dở.

Có người lắc đầu thở dài, đứng dậy trước tiên, chắp tay nói: “Là chúng ta đường đột rồi, chúc mừng Tần công tử tu vi tiến thêm một bước, tại hạ xin cáo lui trước.”

Một người lên tiếng, những người khác cũng lần lượt phụ họa, với thân phận của bọn họ, tiếp tục dây dưa chỉ khiến người khác cười chê.

Nhưng đúng lúc này, Tần Phong lại lên tiếng: “Các vị đại nhân xin dừng bước!”

Lam Ngưng Sương trong lòng thắt lại.

Tần lão gia và Nhị nương ngồi trên ghế chủ vị cũng lộ vẻ nghi hoặc.

“Tần công tử, còn có chuyện gì sao?”

Tần Phong mỉm cười: “Tuy ta và các vị tiểu thư khuê các không có duyên phận, nhưng nhị đệ nhà ta đến nay vẫn còn độc

thân. Hắn tướng mạo đường đường, thiên phú võ đạo kinh người, lại được Nam Vực Thần tướng Đao Cuồng Trấn Thiên Nhất thu nhận làm đồ đệ, tiền đồ vô lượng. Không biết các vị đại nhân có suy nghĩ gì về phương diện này không?"

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều sửng sốt, sau đó mừng rỡ như điên.

Nhị công tử nhà họ Tần bọn họ tự nhiên cũng từng nghe nói, đối phương đã rời khỏi Tần phủ, cùng Trấn Thiên Nhất đại nhân bôn ba lịch lãm ở Nam Vực. Mà người có thể được Trấn đại nhân xem trọng, sao có thể tầm thường? Thêm nữa còn có một người ca ca như Tần Phong…

"Không giấu Tần công tử, tiểu nữ nhà ta dung mạo khuynh thành, cầm kỳ thi họa đều tinh thông, cùng nhị công tử nhà ngài thật sự là trời sinh một cặp!"

"Tiểu nữ nhà ta thiên phú võ đạo hơn người, hơn nữa đã gia nhập Kiếm Đạo Minh, giả với thời gian, nhất định có thể vang danh thiên hạ! Nam nữ, đao kiếm, chẳng phải là tuyệt phối sao?"

Mọi người như được tiêm máu gà, bắt đầu ra sức giới thiệu nữ nhi nhà mình.

Tần lão gia ngây người, Nhị nương nhất thời cũng không phản ứng kịp.

Cho đến khi Tần Phong lên tiếng nhắc nhở: "Nhị nương, người vẫn luôn muốn tìm cho nhị đệ Trương La một mối hôn sự tốt, hiện tại chẳng phải là cơ hội tốt sao?"

"Đúng vậy, Phong nhi nói đúng!" Nhị nương vội vàng hô: "Thanh Nhi, mau lấy cho ta giấy bút!"

Tần Phong nhìn bầu không khí vui vẻ trong đại sảnh, chỉ cảm thấy bản thân làm đại ca thật sự quá chu đáo.

“Nhị đệ có nằm mơ cũng không ngờ tới, lúc hắn lịch lãm trở về, đại ca như ta đã tìm sẵn tức phụ cho hắn rồi. Bất quá, ta nhớ hình như quan hệ giữa hắn và Bạch Thu cũng khá là… Thôi vậy, Nam Vực rộng lớn như vậy, bọn họ làm sao có thể gặp lại, có lẽ đối phương chỉ là khách qua đường trong cuộc đời nhau mà thôi.”

…

Khách khứa vẫn chưa rời đi, Thanh Nhi lại đang bận rộn, Lam Ngưng Sương bèn đi đến phòng bếp hâm nóng trà.

Trên đường trở về, vừa hay nghe thấy phía sau cây đại thụ truyền đến giọng nói run rẩy của Lễ Bộ Thượng thư Trương đại nhân: “An Nhã công chúa, sự tình chính là như vậy.”

An Nhã công chúa?

Lam Ngưng Sương giật mình, lặng lẽ thò đầu ra, sau đó liền nhìn thấy An Nhã công tử mặc bạch y, thản nhiên nói: “Các ngươi đường đường là mệnh quan triều đình, sao có thể cả ngày nghĩ đến chuyện bám víu như vậy? Chuyện hôm nay, ta có thể coi như không biết, nhưng về sau…”

“Công chúa xin yên tâm, tuyệt đối sẽ không có lần sau!” Trương đại nhân dứt khoát nói.

Lam Ngưng Sương thấy vậy, vội vàng rụt đầu lại, vẻ mặt không dám tin.

Nàng làm sao có thể ngờ tới, An Nhã công tử mà nàng quen biết, không chỉ giả nam trang, mà còn là đương triều công chúa?!

“Chờ đã, thân phận nàng tôn quý như vậy, vì sao còn thường xuyên ở cùng với cô gia, chẳng lẽ…”

Chương 559: Trí nhớ khiếm khuyết của Hiên tiền bối

Lam Ngưng Sương trở lại đại sảnh, pha trà xong, liếc nhìn Tần Phong, muốn nói lại thôi.

Thân phận thật sự của Nhã An công tử, không biết cô gia có biết hay không?

Nàng muốn mở miệng hỏi, nhưng lại cảm thấy có chút không ổn, dù sao chuyện này cũng rất quan trọng.

Nghĩ đi nghĩ lại, Lam Ngưng Sương vẫn quyết định đợi tiểu thư trở về rồi mới nói rõ chuyện này với nàng.

"Sao vậy? Ngưng Sương." Tần Phong cảm nhận được ánh mắt, hiếu kỳ hỏi.

"Không có gì, cô gia uống trà."

Không lâu sau, Lễ Bộ Thượng thư Trương đại nhân liền cùng An Nhã công chúa trở về.

Nghe một đám quan viên ở đó giới thiệu ngọc trong lòng bàn tay nhà mình, Trương đại nhân liếc mắt nhìn An Nhã đang mỉm cười bên cạnh, chỉ cảm thấy trong lòng run sợ.

Hành vi của những người này chẳng khác nào tìm chết?

Trương đại nhân lập tức quát lớn: "Ta cùng các ngươi đến đây, chẳng qua là vì chúc mừng Tần công tử bước vào cảnh giới Tứ phẩm.

Các ngươi xem các ngươi đang làm gì? Là mệnh quan triều đình, không biết vì bệ hạ phân ưu, vì bá tánh mà lo lắng, sao có thể cả ngày nghĩ đến những chuyện trèo cao bám quyền quý này!

Hơn nữa, Tần công tử đã có thê thiếp, các ngươi sao có thể không biết xấu hổ, còn muốn đem nữ nhi nhà mình đưa vào Tần phủ!"

Lời này vừa nói ra, cả đại sảnh lập tức yên tĩnh lại.

Rất nhiều quan viên lộ ra vẻ mặt kỳ quái, chuyện cầu thân này, chẳng phải là do ngươi dẫn đầu sao?

Đương nhiên những lão cáo già quan trường này cũng không phải là kẻ dễ chọc, chỉ cần suy nghĩ một chút, liền hiểu rõ, Trương đại nhân trước sau thay đổi lớn như vậy, nhất định là có liên quan đến vị công tử áo trắng bên cạnh!

Đây là đang diễn trò gì... Tần Phong đánh giá An Nhã và Trương đại nhân một lượt, mở miệng giải thích: "Vị đại nhân này hiểu lầm rồi, ta đã bày tỏ thái độ của mình, không có ý định tái thú.

Hiện tại chẳng qua là vì nhị đệ nhà mình, cầu một mối lương duyên mà thôi."

Nhị đệ?

Trương đại nhân khẽ giật mình, Tần gia nhất môn song tuyệt, ông ta tự nhiên đã từng nghe nói qua.

Đó chính là người được sư phụ Trấn Thiên Nhất truyền thụ, là Thần Vũ võ phu có thiên phú hơn người, tương lai tiền đồ cũng là bất khả hạn lượng a!

"Sao ta lại không nghĩ đến, gả tiểu nữ cho Tần gia nhị công tử, cũng có thể bám víu vào Tần gia."

Trương đại nhân hối hận không kịp!

Lại lặng lẽ đánh giá sang một bên, An Nhã đã tìm được một chỗ trống ngồi xuống, nhẹ nhàng thổi chén trà trong tay.

Có thể ngồi lên được chức vị Thượng thư một bộ, bản năng quan sát sắc mặt tự nhiên đã luyện đến đỉnh phong.

Trương đại nhân liếc mắt một cái là có thể nhìn ra, An Nhã công chúa lúc này, dường như là thật sự đã buông lỏng, tâm trạng cũng bình tĩnh lại.

"Xem ra chỉ cần đối tượng cầu thân không phải là Tần công tử, công chúa sẽ không để ý nhiều lắm?"

Điều này càng khiến ông ta thêm kiên định với một suy đoán trong lòng.

Trương đại nhân quét mắt nhìn đám quan viên trong đại sảnh, lại nhìn về phía Tần lão gia và Tần phu nhân đang ngồi ở vị trí chủ tọa, ho khan một tiếng.

Ngay khi những người khác cho rằng, Lễ Bộ Thượng thư lại muốn trách mắng, lại nghe ông ta mở miệng nói: "Không giấu gì Tần gia chủ, kỳ thật tiểu nữ nhà ta, từ nhỏ đã tinh thông cầm kỳ thi họa, hơn nữa dung mạo đoan trang, tri thư đạt lễ.

Ngài xem một văn một võ, chẳng phải là trời sinh một cặp sao?"

Lời này vừa nói ra, mọi người đều ngây người tại chỗ.

Vẻ mặt thay đổi trước sau như vậy có phải là quá nhanh rồi không, làm người vô sỉ đến mức độ này, thảo nào có thể leo lên được chức vị Lễ Bộ Thượng thư...

Trong đại sảnh, nói chuyện kết thân rất lâu, chớp mắt đã đến

giờ cơm trưa, mọi người trong sảnh lần lượt cáo từ.

Lúc sắp đi, Trương đại nhân còn cố ý liếc nhìn An Nhã công chúa đang lặng lẽ uống trà, thấy nàng không có ý định đứng dậy, liền không dám nhìn nhiều, vội vàng rời đi.

Ra khỏi Tần phủ, đi được một đoạn, trên đường trở về Lễ Bộ, Trương đại nhân đột nhiên lên tiếng: "Ngươi còn ghi hận ta vì cái tát lúc nãy không?"

Lễ Bộ Viên ngoại lang vội vàng lắc đầu: "Nhất định là hạ quan đã nói sai, cho nên Trương đại nhân mới điểm tỉnh cho hạ quan."

"Ừm, người kia thân phận không tầm thường, ngươi hãy nhớ kỹ dung mạo của đối phương, sau này gặp được, có thể cung kính bao nhiêu thì hãy cung kính bấy nhiêu.

Ta thấy ngươi ngộ tính không tệ, còn muốn bồi dưỡng ngươi một phen, không hy vọng con đường làm quan của ngươi dừng lại ở đây."

Nam tử nghe vậy, trong lòng run lên, hắn đường đường là Lễ Bộ Viên ngoại lang, chức quan chẳng lẽ nói cách chức là có thể cách chức sao?

Trừ phi vị công tử áo trắng kia, sau lưng có thân phận không tầm thường, thậm chí có khả năng là người trong hoàng thất!

"Đa tạ Trương đại nhân cảnh tỉnh!"

.....

Trước mặt Tần lão gia và nhị nương, An Nhã ngược lại thu liễm rất nhiều, nói năng cũng có dáng vẻ mà một vị công chúa hoàng thất nên có.

Chỉ là An Nhã bình thường rồi, Lam Ngưng Sương lại trở nên

có chút kỳ quái.

Cố ý chắn giữa Tần Phong và An Nhã không nói, mỗi lần An Nhã muốn nói chuyện với Tần Phong, nàng luôn cố ý ngắt lời, hoặc là dọn thức ăn, hoặc là hỏi đối phương có muốn thêm cơm hay không.

Mãi cho đến khi cơm trưa kết thúc, An Nhã cáo từ rời đi, Lam Ngưng Sương mới thở phào nhẹ nhõm, thu lại vẻ cảnh giác.

"Ngưng Sương, hôm nay muội làm sao vậy, sao ta cảm thấy muội hình như có chút đề phòng Nhã An?" Ngoài đại sảnh, Tần Phong hiếu kỳ hỏi.

Lam Ngưng Sương nhìn chằm chằm Tần Phong, đánh giá từ trên xuống dưới, dường như muốn nhìn thấu nội tâm của hắn, khiến Tần Phong khá là không được tự nhiên.

Một lát sau, Lam Ngưng Sương mới mở miệng đáp: "Ta chỉ là sợ Nhã An công tử ở Tần phủ ăn không quen, cho nên mới hỏi nhiều một chút, cô gia sao lại nghĩ như vậy?"

"Thật sao? Vậy có thể là ta đã nhầm."

"Nhất định là cô gia đã suy nghĩ nhiều rồi, Ngưng Sương còn có việc, xin phép cáo lui trước."

Nhìn bóng lưng đối phương rời đi, trong lòng Tần Phong vẫn còn có chút nghi hoặc, nhưng cũng không quá để tâm.

Hiện tại hắn đã bước vào Tứ phẩm Tiêu Dao Cảnh, củng cố tu vi, tìm được phương pháp bước vào Tam phẩm cảnh giới mới là việc cấp bách.

Trở về phòng, Tần Phong khoanh chân ngồi trên giường, dẫn động thần thức tiến vào Thần Hải.

Sau khi trải qua lễ rửa tội bằng lôi đình ngày hôm qua, Lôi Đình Chính Khí của hắn cũng càng ngày càng sâu sắc.

Hồng Mông tiên khí trên Vấn Tâm Đài đã bị hấp thu toàn bộ, nhưng Thượng Cổ Thần Tức màu vàng kim vẫn còn dư lại, chưa thể chuyển giao hoàn toàn cho hai vị nương tử.

Hắn vốn tưởng rằng đã mất đi sự bao bọc của Hồng Mông tiên khí, những Thượng Cổ Thần Tức này cũng sẽ tiêu tán.

Tuy nhiên sau khi bước vào Tứ phẩm cảnh giới, Vấn Tâm Đài cũng xảy ra biến hóa, tỏa ra hào quang bảy màu, vậy mà có thể bảo tồn Thượng Cổ Thần Tức.

Điều này cũng khiến Tần Phong thở phào nhẹ nhõm, dù sao thứ này cũng khá là trân quý, hơn nữa đối với hai vị nương tử và Kim Sí Đại Bằng đều có ý nghĩa quan trọng, hắn tự nhiên không hy vọng sẽ bị mất trắng.

Nhìn quang đoàn của Hiên Nhất tiền bối trên Vấn Tâm Đài, Tần Phong đột nhiên nghĩ đến điều gì: "Chờ đã, Thiên Giám Quốc Sư đã từng nói, đợi ta bước vào Tứ phẩm cảnh giới, tự nhiên sẽ có người đến truyền thụ tiên pháp cho ta, chẳng lẽ người đó chính là Hiên Nhất tiền bối?

Đúng rồi, Hiên tiền bối là Thượng Cổ Thánh Nhân, tiên đạo đạo thống mà ngài tu luyện, làm sao có thể không biết tiên pháp?"

Nghĩ đến đây, Tần Phong liền đánh thức Hiên tiền bối, sau đó mặt dày nói ra chuyện muốn học tiên pháp.

Hiên tiền bối trầm ngâm một lát, sau đó lắc đầu: "Không phải là ta không muốn truyền thụ tiên pháp cho ngươi, mà là ký ức của ta về tiên pháp, đã bị khiếm khuyết.

Nếu tùy ý chỉ dạy, e rằng sẽ bất lợi cho ngươi."

"Thì ra là vậy." Tần Phong thở dài một tiếng, xem ra người mà Thiên Giám Quốc Sư nói không phải là Hiên tiền bối.

"Vậy tiền bối, có cách nào giúp ngài khôi phục lại ký ức trước kia hay không?" Tần Phong lên tiếng hỏi, Hiên tiền bối đã giúp hắn rất nhiều, hắn tự nhiên cũng muốn làm một chút việc gì đó trong khả năng của mình.

"Ta vốn là tàn hồn, ký ức bị thiếu sót cũng là chuyện đương nhiên.

Nhưng điều khiến ta có chút nghi hoặc chính là, từ khi tiến vào thư các trong Thần Hải của ngươi, một số ký ức cũng ẩn ẩn có dấu hiệu khôi phục."

"Cái gì?"

Chương 560: Kẻ Thần Ma dám giẫm đạp thế giới này, giết!

Điều này nằm ngoài dự đoán của Tần Phong, Thính Vũ Hiên là thứ mà vị sư phụ kia tặng cho hắn, nói chính xác hơn là phân thân của Thiên Giám Quốc Sư đã tặng cho hắn lúc chia tay ở Tấn Dương Thành.

Sách bên trong quả thực là bao la bát ngát, cũng là căn bản để hắn có thể tu hành thuận buồm xuôi gió trên con đường tu hành của mình.

Nhưng tại sao thứ này có thể giúp Hiên tiền bối khôi phục trí nhớ, chẳng phải đây chỉ là một kiện không gian bảo khí sao?

"Hay là để vãn bối triệu Thính Vũ Hiên ra, để tiền bối xem thoả thích, có lẽ có thể giúp người khôi phục trí nhớ nhanh hơn?"

Bóng trắng lắc đầu: "Ta lúc rảnh rỗi đã xem hết sách ở sáu tầng đầu của thư các rồi.

Từ đó về sau, dù có tiếp tục xem thế nào, trí nhớ cũng không thay đổi gì.

Mà trên tầng sáu, thư các có cấm chế, dù ta muốn lên cũng không phá được."

Lời này không sai, từ khi có được Thính Vũ Hiên, lúc rảnh rỗi, Tần Phong cũng sẽ vào thư các đọc sách.

Hiện tại hắn cũng đã đọc đến tầng sáu, hơn nữa còn ghi nhớ được phần lớn nội dung sách.

Tuy nhiên, khi hắn muốn lên lầu, đi đến tầng bảy, lại bị một bức tường bạch quang ngăn cản.

"Có lẽ chỉ cần mở cấm chế, mở được các tầng lầu từ tầng bảy trở lên, trí nhớ của Hiên tiền bối cũng có thể tiếp tục khôi phục? Nhưng rốt cuộc phải làm thế nào?"

Nghĩ tới nghĩ lui, hình như cũng chỉ có cách đến Hạo Văn Viện, tìm Thiên Giám Quốc Sư.

Dù sao, xét về một khía cạnh nào đó, Thính Vũ Hiên vốn là không gian bảo khí của Thiên Giám Quốc Sư.

Nhưng đúng lúc này, Thính Vũ Hiên trong Thần Hải dường như cảm ứng được điều gì, thế mà lại trực tiếp bay đến trước mặt Tần Phong và Hiên Nhất.

Bề mặt Vấn Tâm Đài, thất thải quang luân chuyển, một đạo hồng mông tiên khí bay vào trong thư các, tiếng tan chảy xèo xèo vang lên.

Tần Phong ngạc nhiên nhìn, sau đó cùng Hiên Nhất tiền bối đi vào trong thư các.

Sau đó chỉ thấy, bức tường bạch quang phong tỏa tầng bảy của thư các, vậy mà lại như mây mù lưu động!

"Cấm chế, được mở ra rồi?"

Tần Phong liếc nhìn Hiên tiền bối bên cạnh, sau đó đi về phía tầng bảy của thư các.

Xuyên qua lớp mây mù, bước vào trong, không thấy đầy tường sách, ngược lại là một mảng trắng xóa.

Lúc này hai người bọn họ, giống như đang ở trong biển mây, cái gì cũng không nhìn thấy.

Đột nhiên, một tiếng gầm rú chấn động vang lên, chỉ riêng tiếng gầm cũng đủ khiến tâm hồn người ta rung động.

Tần Phong vội vàng ngẩng đầu nhìn lên, mây mù tan đi, một bóng người được bao bọc bởi kim quang, đứng trên đỉnh đầu một con cự thú ngập trời, nhìn xuống tất cả.

Hắn cúi đầu nhìn xuống, tay phải giơ lên, một tia hắc quang bắn ra từ đầu ngón tay, trên đường đi vậy mà khiến không gian sụp đổ, đây là sức mạnh đáng sợ cỡ nào?

Trước sức mạnh này, cơ thể Tần Phong giống như bị khống chế, hô hấp và nhịp tim đều trở thành một loại xa xỉ.

Hắn cứ như vậy trơ mắt nhìn hắc quang xuyên qua lồng ngực!

Nhưng cơn đau dự kiến không hề ập đến, bởi vì tất cả chỉ là ảo giác.

Nhưng dù vậy, Tần Phong cũng toát mồ hôi lạnh, sức mạnh này, ai có thể đỡ nổi?

"Hiên tiền bối, đây rốt cuộc là..."

Bóng trắng bên cạnh không trả lời, mà nhìn cảnh tượng này, im lặng không nói.

Nhưng Tần Phong lại kinh ngạc phát hiện, bóng trắng của Hiên tiền bối dường như ngưng tụ hơn một chút.

Theo thời gian trôi qua, sương mù xung quanh cũng dần tan đi, tầm nhìn trở nên rộng hơn.

Tần Phong bỗng nhiên phát hiện, cảnh tượng trước mắt và những gì hắn nhìn thấy ở học cung ngày xưa sao mà giống nhau đến thế?

Đây rõ ràng là ngày Thần Ma từ Tiên giới giáng lâm nhân gian,

tàn sát chúng sinh!

Tiếng gào thét, tiếng gầm rú, tiếng kêu gào thảm thiết, trời đất rung chuyển!

Không gian sụp đổ, ngày đêm luân chuyển trong nháy mắt.

Chỉ riêng dư ba do sự ra tay của tồn tại Tiên giới mang đến, cũng đủ khiến phiến thiên địa này chao đảo!

Bóng người kim quang lại ra tay, một tia hắc quang lại bắn ra.

Mà một kích vừa rồi của đối phương, thế mà trực tiếp khiến một vùng biển rộng bốc hơi!

Nhưng lần này, trong nhân tộc, có người ra tay.

Không nhìn rõ được diện mạo thật sự của đối phương, chỉ có thể nhìn thấy một cái bóng mờ nhạt.

Tuy nhiên, Tần Phong có thể khẳng định một điều, người này nhất định là một Thần Vũ võ phu, hơn nữa cảnh giới tu vi đã đạt đến mức hắn không thể tưởng tượng nổi.

Bởi vì người này chỉ phẩy nhẹ tay phải một cái, không gian liền vỡ vụn, hắc quang bị đánh tan, tan biến không còn gì!

Thủ đoạn như vậy, quả thực là kinh thế hãi tục!

"Cũng không biết Trấn Thần Ti Ngự toàn lực ra tay, liệu có thể có được thực lực như vậy hay không." Tần Phong thầm nghĩ.

Bóng người mờ nhạt đánh tan hắc quang, ngay sau đó tay phải nắm về phía bầu trời, con thú cưỡi khổng lồ của bóng người kim quang, chỉ trong nháy mắt, đã bị bóp thành một cục!

Bóng người kim quang lơ lửng trên không, nhìn xuống phía dưới, lạnh lùng nói: "Nơi pháp tắc đổ nát, vậy mà cũng có thể sinh

ra những kẻ siêu việt như các ngươi.

Nhưng các ngươi đừng tưởng rằng, sâu kiến có thể đấu với trời?

Nếu không phải... hạn chế, chúng ta có thể khiến các ngươi lập tức tan thành mây khói."

Tần Phong giật mình, nhưng lại cảm thấy đối phương có lẽ chỉ đang phóng đại.

Tồn tại siêu việt, chính là cường giả siêu việt khỏi gông cùm của trời đất, đứng trên vạn vật, sao có thể dễ dàng bị đánh bại như vậy?

"Nhưng rốt cuộc thứ mà đối phương muốn nói là thứ gì, tại sao ta lại không nghe rõ." Tần Phong nhíu mày.

Tình huống này trước đây cũng từng gặp qua, chỉ có thể nói rõ thứ đó đã vượt qua pháp tắc của phiến Thiên Địa này, cho nên không thể nào nhận thức được.

Bóng người mờ nhạt phía dưới nghe vậy, thản nhiên đáp: "Hưởng phúc của Tiên giới, tại sao lại muốn dòm ngó phiến thiên địa này."

"Sâu kiến ngu muội, còn chưa biết đại nạn sắp đến, chúng ta giáng lâm thế giới này, đối với các ngươi mà nói, chính là thần tích!"

Bóng người mờ nhạt không để ý tới nữa, khí tức quanh người dâng trào, vậy mà khiến không gian cũng trở nên mơ hồ.

Thần Ma giáng thế xung quanh, cảm nhận được nguy hiểm, trong nháy mắt đều lùi lại.

"Sức mạnh này, sao có thể?!" Bóng người kim quang kinh hãi

kêu lên, thân hình vậy mà không tự chủ được lùi lại một bước, mà một bước này, đối với hắn mà nói, chính là sỉ nhục lớn!

Hai người đứng nhìn nhau từ xa, không gian trời đất nứt toác, bọn họ đều đang ấp ủ sát chiêu của mình!

Xoẹt!

Khoảnh khắc đó, khiến trời đất hóa thành đen trắng, vạn vật im tiếng, thời gian ngừng trôi.

Khoảnh khắc này dường như dài đằng đẵng như xuân thu, lại dường như chỉ là một cái chớp mắt.

Thời gian đã không còn ý nghĩa.

Tần Phong ngây người nhìn cảnh tượng này, đợi đến khi trời đất khôi phục màu sắc, hắn chỉ thấy bóng người cao ngạo trên bầu trời kia đã tan biến như bụi trần.

"Kẻ Thần Ma dám giẫm đạp thế giới này, giết!" Bóng người mờ nhạt ngửa mặt lên trời gầm lên.

Thần Ma thực lực không đủ, vậy mà bị tiếng gầm trực tiếp chấn động đến chết!

"Đây... Đây là sức mạnh đáng sợ cỡ nào?" Tần Phong tràn đầy vẻ khiếp sợ.

Hiên Nhất tiền bối bên cạnh đột nhiên lên tiếng: "Sự tồn tại của..., hạn chế Thần Ma Tiên giới, chẳng phải cũng đang hạn chế chúng ta sao.

Mỗi một phương thiên địa đều có pháp tắc riêng, không ai có thể vượt qua."

Lời nói vừa dứt, cảnh vật xung quanh lại bị mây trắng bao phủ, cảnh tượng vừa rồi không còn nữa.

"Tiền bối, rốt cuộc nơi này là chuyện gì, tại sao lại có thể nhìn thấy cảnh tượng của mấy ngàn năm trước?"

"Ta cũng không biết, bất quá, hiện tại ta, đã khôi phục được một ít trí nhớ, có thể truyền thụ tiên pháp cho ngươi." Hiên Nhất nói như vậy.

Chương 561: Thuật pháp này tên là Thần Uy

Đêm buông xuống, Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan cũng từ Sơn Lâm ngoài Phụng Thiên Thành trở về, mà Lam Ngưng Sương sớm đã ở trong phủ chờ đợi.

Nhìn dáng vẻ muốn nói lại thôi của nàng, Liễu Kiếm Ly nghi hoặc hỏi: "Ngưng Sương, làm sao vậy?"

Lam Ngưng Sương hít sâu một hơi, sau đó đem chuyện hôm nay xảy ra, chậm rãi kể ra...

Rắc.

Thương Phi Lan nghe xong, mặt đất dưới chân tự dưng nứt ra, nàng nhíu mày, trong mắt xanh biếc có sát khí lưu chuyển.

Lợi dụng lúc nàng và Kiếm Ly tỷ không có ở đây, lại dám đến cửa cầu hôn, đã khiến nàng tức giận, vậy mà còn dám nói hai người bọn họ không thể sinh con nối dõi cho tướng công!

Mà điều đáng giận nhất chính là, nàng lại không thể phản bác!

Không nói đến Kiếm Ly tỷ bên kia như thế nào, Long Tộc vốn sinh con khó khăn, thế gian đều biết.

Tức giận qua đi, Thương Phi Lan lại có chút lo lắng, nhân tộc xưa nay coi trọng việc truyền tông tiếp đại, vạn nhất tướng công thật sự muốn cưới thêm thê thiếp thì phải làm sao?

Nàng tuyệt đối không muốn chia sẻ tướng công với nữ nhân khác...

“Bất quá, cô gia cũng nói rõ, hắn không có ý định cưới thêm thê thiếp, chỉ là muốn tìm một mối nhân duyên tốt cho nhị công tử mà thôi.”

Nghe được Ngưng Sương nói những lời này, Thương Phi Lan mới hơi thở phào nhẹ nhõm.

Mà từ nhỏ đã cùng Lam Ngưng Sương lớn lên, Liễu Kiếm Ly lại lên tiếng: “Ngưng Sương, muội có phải còn chuyện gì muốn nói không?”

“Chuyện này...” Bị nhìn thấu tâm tư, Lam Ngưng Sương do dự hồi lâu, cuối cùng vẫn đem thân phận thật sự của Nhã An nói ra.

“An Nhã công chúa?”

Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan nhìn nhau, ký ức trong nháy mắt trở về quãng thời gian Tây Vực chi hành.

Lúc trước vị thần toán kia từng nói, tướng công sẽ có hai trai hai gái, trong đó một trai một gái không liên quan gì đến bọn họ.

Mà Tây Vực Sở Vương càng thẳng thắn, tướng công và An Nhã công chúa dường như vốn đã quen biết, thậm chí còn nhắc đến chuyện cưới hỏi công chúa.

Cảm giác nguy cơ mãnh liệt, trong nháy mắt bao phủ lấy hai nữ.

“Hắn có biết thân phận thật sự của Nhã An công chúa trong lời muội nói không?” Thương Phi Lan nhíu mày hỏi.

Lam Ngưng Sương trầm ngâm một lát: “Chuyện này muội cũng không rõ, bất quá, cô gia từng vào hoàng cung, trị bệnh cho công chúa.

Mà hiện nay nữ nhi của bệ hạ, tổng cộng cũng chỉ có mấy

người, cho nên..."

Ý tứ trong lời nói, đã rất rõ ràng.

"Khó trách lúc trước ở trước mặt Sở Vương, hắn cố ý đánh trống lảng, thì ra là chột dạ." Thương Phi Lan híp mắt, trong mắt lóe lên hàn quang.

"Hắn hiện tại đang ở đâu?" Liễu Kiếm Ly khẽ mấp máy môi.

"Cô gia sau khi vào phòng ngủ, liền không ra ngoài nữa." Lam Ngưng Sương thành thật đáp.

...

Nghe Hiên Nhất tiền bối giảng thuật, sự thần dị của tiên pháp còn vượt xa khỏi nhận thức của Tần Phong.

Thuật pháp lấy tiên làm danh, quả nhiên là vượt qua cả Thiên Địa Pháp Tắc của phiến thiên địa này.

Lúc trước khi sư phụ ở Tấn Dương Thành thi triển Sương Lý Khán Hoa, nương tử đã từng nói, tiên pháp không liên quan đến đạo thống, mà là tuyệt học lưu truyền từ thời Thượng Cổ.

Hiện tại Tần Phong cũng từ trong miệng Hiên Nhất tiền bối xác nhận điểm này.

Tiên pháp lấy Hồng Mông tiên khí làm trụ cột, phàm là người đã độ Thiên Kiếp, bản thân nắm giữ Hồng Mông tiên khí, đều có tư cách học tập và thi triển tiên pháp!

Chỉ là do thiên địa dị biến, Hồng Mông tiên khí đã không còn dễ dàng cảm nhận được nữa, chỉ có Văn Thánh Đạo Giả có thể mượn dùng mệnh tinh, trong lúc cơ duyên xảo hợp mới có thể tiếp dẫn được một chút ít Hồng Mông tiên khí.

Cũng chính vì vậy, tiên pháp dần dần trở thành thứ độc quyền

của Văn Thánh Đạo Giả.

“Bất quá, Hiên tiền bối, vãn bối còn có một điều muốn hỏi, vì sao nhất định phải là người đã độ Thiên Kiếp?” Tần Phong hiếu kỳ hỏi.

“Thiên Kiếp là trói buộc và thiên phạt của Thiên Địa Pháp Tắc đối với những tồn tại chí cường trên thế gian, mà người độ Thiên Kiếp, cũng là đã được thiên địa công nhận.

Vạn vật đều có khí số, mà khí số có điểm tận cùng.

Chỉ có được thiên địa công nhận, mới có thể có được đại khí vận, bước vào cảnh giới cao hơn.

Tiên pháp vốn không thuộc về phiến thiên địa này, thi triển tiên pháp cần phải thay đổi Thiên Địa Pháp Tắc, lại cần đại khí vận gia thân, tự nhiên phải được phiến thiên địa này cho phép.” Hiên Nhất nhẹ giọng giải thích.

“Nghe tiền bối nói vậy, chẳng lẽ phiến thiên địa này còn có ý thức của riêng mình hay sao?”

“Có lẽ vậy.” Bóng trắng ngẩng đầu, dường như xuyên qua Thần Hải của Tần Phong, nhìn về phía thiên địa rộng lớn vô ngần kia.

Qua một lúc lâu, Hiên Nhất mới lại lên tiếng: “Nói với ngươi nhiều như vậy, ngươi đã nghĩ kỹ, muốn học môn tiên pháp nào chưa?”

Lời này vừa nói ra, Tần Phong lại lâm vào khó khăn.

Nếu như từ góc độ bảo mệnh mà nói, tự nhiên là Thuất Dịch thành thốn thích hợp nhất, chỉ cần luyện thành thạo, liền có thể di chuyển ngàn dặm, có thể nói là thần kỹ chạy trốn.

Nhưng gặp người không địch lại liền chạy trốn, luôn cảm thấy có chút mất mặt mũi.

Còn về phần Sương Lý Khán Hoa, sớm ở Tấn Dương Thành, Tần Phong đã cảm nhận được uy năng của nó, có thể đem vạn vật chuyển di đến một không gian khác.

Nếu như đại chiến sắp xảy ra, yêu quỷ vây thành, ngược lại có thể dùng chiêu này bảo vệ bá tính và người mình quan tâm.

Nhưng theo nghĩa hẹp mà nói, đây cũng là một loại tiên pháp phòng ngự.

Ngoài ra, còn có Kính Hoa Thủy Nguyệt, có thể quay ngược thời gian, tái hiện lại hình ảnh quá khứ, tuy thần dị, nhưng lại có chút vô dụng.

Hoàng Lương Nhất Mộng, có thể khiến người ta rơi vào mộng cảnh chân thật, đối với yêu quỷ có thần hồn bất thiện và võ phu thô tục ngược lại là một đại sát chiêu.

Bất quá so với những thứ này, Tần Phong vẫn thiên về những loại tiên pháp công kích hơn.

Ví dụ như Phượng Tiên Hỏa, Thiên Môn Chuyển Luân Phong Ấn...

Càng nghĩ, Tần Phong càng rối rắm, qua hồi lâu, hắn mới hạ quyết tâm, ho khan một tiếng, thăm dò nói: “Hiên tiền bối, vãn bối có thể học hết được không?”

Trẻ con mới phải lựa chọn, người lớn là muốn tất cả!

Bầu không khí nhất thời rơi vào trầm mặc, hư ảnh của Hiên Nhất cứ như vậy yên lặng nhìn Tần Phong, sau đó chậm rãi nói: “Nếu như ngươi không sợ bị Thiên Địa Pháp Tắc của phiến thiên địa này xóa bỏ, ngược lại có thể thử học hết một lượt.”

Ta chỉ là tham lam một chút, không đến mức nghiêm trọng như vậy chứ... Tần Phong nuốt một ngụm nước bọt.

Hiên Nhất nhìn ra tâm tư của hắn, mở miệng giải thích: "Ta trước đó đã từng nói với ngươi, tiên pháp vượt qua cả Thiên Địa Pháp Tắc của phiến thiên địa này.

Nếu như chỉ tu luyện một hai môn, ngươi còn có thể dùng đại khí vận bảo vệ bản thân.

Nhưng nếu như muốn học hết toàn bộ, trừ phi ngươi có thể bước vào cảnh giới siêu thoát, không nhìn Thiên Địa Pháp Tắc, nếu không nhất định sẽ bị thiên địa xóa bỏ, chẳng khác nào tự tìm đường chết."

"Thì ra là vậy, vãn bối đã hiểu, xin cho vãn bối suy nghĩ thêm." Tần Phong nghiêm mặt nói, sau đó lại rơi vào trầm tư vô hạn.

Đàn ông, xưa nay ghét nhất là làm bài tập lựa chọn!

Lúc này, Hiên Nhất nhìn vào hai mắt Tần Phong, đột nhiên nghĩ đến cái gì đó: "Ta thiếu chút nữa quên mất, sự tồn tại của ngươi bản thân đã có chút đặc thù.

Song mục ẩn chứa Tiên Thiên Nhất Khí như ngươi, xét theo một khía cạnh nào đó, vốn đã siêu thoát khỏi phiến thiên địa này.

Nếu đã như vậy, ta ngược lại nghĩ đến một môn thuật pháp thú vị, có lẽ rất thích hợp với ngươi.

Nếu như có thể học được nó, cho dù chưa bước vào cảnh giới siêu thoát, ngươi cũng có thể nắm giữ tất cả tiên pháp mà ta biết, mà không cần lo lắng bị Thiên Địa Pháp Tắc xóa bỏ."

Tần Phong vừa mừng vừa sợ, lại nghi hoặc hỏi: "Thuật pháp? Không phải tiên pháp sao?"

“Theo nghĩa hẹp mà nói, thuật pháp này cũng coi như là một loại tiên pháp, chỉ là ta trước kia không thể dung hội quán thông nó, cho nên cũng không cách nào định tính cho nó.

Bây giờ nghĩ lại, sở dĩ lúc trước nhiều lần thất bại, luôn cảm thấy thiếu thiếu cái gì đó, có lẽ chính là thiếu Tiên Thiên Nhất Khí cũng nên.”

Dừng một chút, Hiên Nhất trịnh trọng nói: “Ngươi hãy nhớ kỹ, thuật pháp này tên là —— Thần Uy.”

Chương 562: Ân cứu mạng, phải lấy thân báo đáp?

Theo như Hiên Nhất tiền bối từng nói, thần uy chi pháp này có vài phần giống với kết giới.

Lúc thi triển, không gian xung quanh người thi thuật sẽ bị bóp méo, thoát ly khỏi thiên địa.

Mà sau khi thần uy được triển khai, người thi thuật cũng sẽ tiến vào một trạng thái huyền diệu, cường độ nhục thể và thần hồn trong nháy mắt được nâng lên một tầm cao mới.

Ở trạng thái này, hắn có thể không chút kiêng kỵ, tùy ý thi triển tiên pháp.

Nhưng một chiêu thức bá đạo như vậy, tự nhiên không thể không có hạn chế.

Khó nắm bắt là điều quan trọng nhất, dù sao cường đại như thánh nhân Hiên tiền bối, lúc trước cũng không thể nào nhập môn.

Tiếp theo, nếu thi triển chiêu thức này quá lâu, sẽ khiến nhục thể sụp đổ, thần hồn vỡ vụn.

"Có chút nguy hiểm a..." Tần Phong suy tính lợi hại.

Tuy nhiên, nghĩ đến vô số nguy cơ gặp phải sau khi xuyên không, có thể tự mình kiểm soát nguy hiểm, còn hơn là loại nguy hiểm không thể nắm giữ sinh tử của bản thân.

Nghĩ đến đây, Tần Phong nhẹ thở ra một hơi, thần sắc vô cùng kiên định: "Hiên tiền bối, xin hãy dạy ta thuật pháp này."

Hiên Nhất nghe vậy, khẽ gật đầu, sau đó liền nói ra từng điểm mấu chốt.

"... Ta từng cho rằng, hạch tâm của thuật pháp này là lấy Hồng Mông tiên khí làm cơ sở, cho nên nhiều lần đụng phải bức tường.

Ngươi nếu muốn nắm giữ thần uy, nhất định phải nghĩ biện pháp dựa theo những gì ta nói lúc trước, cảm nhận Tiên Thiên Nhất Khí trong hai mắt, dẫn nó vào tim, có lẽ có thể mượn đó tiến vào trạng thái huyền diệu của thần uy.

Bất quá ta phải nhắc nhở ngươi một tiếng, thuật pháp này cực kỳ khó nắm giữ, hơn nữa quá trình cũng vô cùng thống khổ."

Tinh thông y thuật như Tần Phong tự nhiên hiểu rõ, tim là nguồn gốc của huyết khí, là căn bản của sinh mệnh.

Trong Thần Vũ đạo thống, phàm là công pháp liên quan đến tim, đều cực kỳ nguy hiểm.

Nhưng con đường tu hành, làm sao có thể thuận buồm xuôi gió?

Tần Phong do dự trong chốc lát, liền dẫn động thần thức hội tụ vào trong mắt, ý đồ tìm kiếm Tiên Thiên Nhất Khí mà Hiên Nhất tiền bối đã nói.

Hồng Mông tiên khí lưu chuyển trong đồng tử, tỏa ra hào quang bảy màu, mà ở sâu trong đồng tử, lại có một điểm hắc quang, còn sâu thẳm hơn cả vực sâu vô tận.

Có lẽ điểm hắc quang kia, chính là Tiên Thiên Nhất Khí từ thuở khai thiên lập địa, vạn vật sơ khai!

Mọi chuyện diễn ra suôn sẻ ngoài dự đoán, Tần Phong kích động muốn dẫn động Tiên Thiên Nhất Khí kia.

Thế nhưng dù hắn dùng Chính Khí hay Hồng Mông tiên khí để dẫn dắt, mỗi khi đến gần Tiên Thiên Nhất Khí, đều bị nó chấn tán.

Cố gắng hồi lâu, thần hồn bản thân tiêu hao nghiêm trọng, lại không thu hoạch được gì!

Ngay khi Tần Phong định thử lại một lần nữa, lại bị Hiên Nhất ngăn cản: "Dục tốc bất đạt, hôm nay đến đây thôi.

Ta đã nói rồi, thuật pháp này cực kỳ khó nắm giữ, cần phải tuần tự tiệm tiến, không phải chuyện ngày một ngày hai.

Tần Phong hít sâu một hơi, có chút tiếc nuối nói: "Ta hiểu rồi, Hiên tiền bối."

...

Thần thức trở về, Tần Phong chậm rãi mở mắt, ngọn nến trong phòng đã được thắp sáng, ánh trăng bên ngoài cửa sổ lạnh lẽo, đã là đêm khuya.

Cánh mũi khẽ động, một mùi hương thoang thoảng bay tới, ngẩng đầu nhìn lên, hắn lập tức giật mình.

Thương Phi Lan với vẻ ngoài anh khí bức người đang dựa vào tường.

Liễu Kiếm Ly mặc một bộ váy trắng ngồi trước bàn.

Còn Lam Ngưng Sương thì đứng bên cạnh cửa, hai tay ôm trước ngực, thần sắc căng thẳng.

"Chuyện gì thế này, đêm nay sao Kiếm Ly và Phi Lan đều đến đây, chẳng lẽ..." Tần Phong mừng rỡ.

Không đúng không đúng, nếu thật sự như ta nghĩ, Ngưng Sương sao lại ở đây.

Hai người thì còn được, ba người thì có chút... Tần Phong lắc đầu nguầy nguậy, gạt bỏ suy nghĩ hoang đường trong đầu.

Nhìn lại thần sắc của các nàng, hình như là muốn hỏi tội a?

Tần Phong bất an, cẩn thận lên tiếng: "Vừa rồi ta còn đang tu luyện, không phát hiện ra các nàng đến, nhưng đêm đã khuya rồi, sao các nàng lại ở đây?"

Thương Phi Lan với ánh mắt lạnh lùng trực tiếp hỏi: "Lúc trước Phụng Thiên thành đại biến, bá tánh trong thành nhiễm phải triệu chứng kỳ quái, ngay cả một vị công chúa hoàng thất cũng không ngoại lệ.

Lúc đó chính là phu quân ngươi tiến cung, chữa trị cho vị công chúa kia.

Bây giờ ta muốn hỏi một chút, vị công chúa kia danh hiệu là gì?"

A, chuyện này... Tần Phong thầm kêu không ổn, liếc mắt nhìn Liễu Kiếm Ly trước bàn, lại liếc mắt nhìn Lam Ngưng Sương bên cạnh cửa.

Lời đã nói đến mức này, hắn làm sao có thể không rõ, thân phận của Nhã An đã bại lộ?

Đầu óc nhanh chóng xoay chuyển, Tần Phong bắt đầu suy nghĩ cách dùng từ.

Phụ nữ đều rất nhạy cảm, chỗ này hơi bất cẩn một chút, rất có thể sẽ vạn kiếp bất phục.

Ví dụ như tại sao hắn biết thân phận của Nhã An, lại muốn giấu diếm?

Lại ví dụ như quan hệ giữa hắn và An Nhã công chúa rốt cuộc

là như thế nào?

Hai vấn đề này, nếu giải thích không tốt, sau này độc thủ không phòng còn là nhẹ, chỉ sợ hai vị nương tử trong lòng sinh nghi, ảnh hưởng đến tình cảm vợ chồng hòa thuận!

Suy nghĩ trong chốc lát, Tần Phong liền có kế sách, phải nói người đọc sách đầu óc nhanh nhẹn.

Hắn trực tiếp thở dài một tiếng nói: "Sự tình đã đến nước này, ta cũng không muốn giấu diếm các nàng nữa, nhưng các nàng nhất định phải giữ bí mật, tuyệt đối không thể để người khác biết!"

Vừa nói, Tần Phong vừa đóng cửa sổ lại, sau đó đi tới cửa ra vào, xác định bên ngoài không có ai, mới cẩn thận đóng cửa lại.

"Kỳ thật vị công chúa mà ta chữa trị lúc đó danh hiệu là An Nhã, mà các nàng nhất định không ngờ tới, người đó chính là Nhã An!" Tần Phong cố ý kinh hô.

Ba nữ tử trong phòng nhìn nhau, hiển nhiên cũng không ngờ tới, đối phương lại tự mình thừa nhận.

Chỉ nghe Tần Phong thao thao bất tuyệt: "Còn nhớ lúc đi Tây Vực, Sở vương từng nói gì không?

Chế độ khoa cử là do ta mượn tay An Nhã công chúa, giao cho Minh hoàng.

Cũng chính bởi vì An Nhã chính là Nhã An, từng được ta cứu mạng, cho nên lúc đó đối phương mới không từ chối.

Nói ra ta cũng không ngờ tới, đường đường là công chúa hoàng thất, lại cải trang nam, du lịch khắp nơi."

"Nếu cô gia đã sớm biết thân phận thật sự của Nhã An công tử, tại sao không nói cho chúng ta biết?" Lam Ngưng Sương hỏi ra

nghi hoặc này.

Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan đồng loạt nhìn tới, cũng đang chờ đợi câu trả lời.

"Ta không muốn nói sao? Ta đó là không dám nói! Các nàng cũng đừng quên, công chúa một nước là thân phận gì?

Là bảo bối trên tay Minh hoàng, vạn người phía trên!

Nếu thân phận của nàng ấy bại lộ, rơi vào tình cảnh nguy hiểm, vậy ta là người biết được thân phận của nàng ấy, chẳng phải là kẻ tình nghi lớn nhất sao?

Đến lúc đó, bệ hạ trách tội xuống, toàn bộ Tần phủ đều phải chịu liên lụy.

Bất quá hai vị nương tử và Ngưng Sương ta tự nhiên là yên tâm, cho nên đêm nay mới chủ động nói ra bí mật này." Nói đến đây, Tần Phong lập tức lộ ra vẻ như trút được gánh nặng, giống như cả người nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Ba người còn lại cảm thấy có lý, nhưng lại luôn cảm thấy có gì đó không đúng.

"Vậy nên, quan hệ giữa ngươi và An Nhã công chúa chỉ giới hạn ở mức này?" Liễu Kiếm Ly vẫn luôn im lặng bỗng nhiên lên tiếng.

"Đương nhiên là như vậy." Tần Phong kiên quyết nói.

"Nàng ấy có ân cứu mạng với ngươi?" Liễu Kiếm Ly lại hỏi, sau đó ánh mắt không chút gợn sóng nhìn về phía Thương Phi Lan.

Thương Phi Lan thấy vậy, lập tức có chút không được tự nhiên, sau đó ánh mắt né tránh, cuối cùng nghiêng người sang, né tránh tầm mắt.

Tuy Liễu Kiếm Ly tính tình lạnh lùng, không hiểu chuyện đời, nhưng hiển nhiên, chuyện của Phi Lan, đã khiến nàng thêm một phần cảnh giác.

Khó trách rất nhiều người nói, con người khi sinh ra, đều là một tờ giấy trắng, là trải nghiệm của thế tục nhuộm màu cho bọn họ...

Tần Phong sắc mặt cứng đờ, tự nhiên nghe ra ý tứ trong lời nói, vội vàng xua tay nói: "Tuyệt đối không có chuyện đó, nàng ấy làm sao có thể có ân cứu mạng với ta?

Ngược lại, ta còn có hai lần ân cứu mạng với nàng ấy."

Lời này vừa nói ra, Liễu Kiếm Ly khẽ gật đầu, Thương Phi Lan đang vểnh tai nghe lén cũng thở phào nhẹ nhõm.

Thế nhưng vào lúc này, Lam Ngưng Sương lại không đúng lúc lên tiếng, thần sắc lo lắng nói: "Nhưng mà trong những quyển thoại bản mà ta xem, những nữ chính kia vì báo đáp ân cứu mạng, đều phải lấy thân báo đáp."

Vừa dứt lời, bầu không khí trong nháy mắt lại trở nên căng thẳng.

Chương 563: Nương tử cũng có thể tu hành tiên pháp!

Tần Phong nuốt từng ngụm nước, trên trán lấm tấm mồ hôi lạnh.

Ánh mắt của hai nàng tuy lạnh lùng nhưng lại như xuyên thấu tâm can hắn.

"Ta đã sớm cảm thấy nên để Ngưng Sương ít xem thoại bản một chút, quả nhiên là bị đầu độc không nhẹ. Còn cả tình tiết ân cứu mạng, lấy thân báo đáp thật sự quá cũ rích, những kẻ viết thoại bản kia chẳng lẽ không biết cập nhật theo thời đại sao?!"

Tần Phong nghiến răng nghiến lợi, hắn hận không thể tự mình ra tay, viết cho bọn họ mở mang tầm mắt, chỉ tiếc là hắn không có thời gian đó.

Ánh mắt hai nàng càng thêm sắc bén, Tần Phong nhướng mày, vội vàng tìm cách thoát thân: "Nội dung trong thoại bản sao có thể so sánh với hiện thực? Những thoại bản mà Ngưng Sương xem, hẳn là cũng không có nữ chính nào là công chúa hoàng thất đúng không?"

Lam Ngưng Sương nghe vậy, khẽ giật mình, sau đó gật đầu.

Nàng cũng coi như là một “lão ti cơ” rồi, đọc vô số thoại bản, nhưng quả thực chưa từng thấy nội dung nào liên quan đến công chúa.

Tần Phong thấy vậy, lộ ra vẻ mặt quả nhiên như ta đã liệu.

Những thoại bản ngôn tình thời cổ đại kia, đều là loại có màu

sắc xen lẫn hình ảnh minh họa.

Có kẻ nào to gan như vậy, dám đưa công chúa hoàng thất vào trong đó, chẳng phải là chán sống sao?

"Công chúa một nước thân phận tôn quý, sao có thể giống như nữ tử bình thường? An Nhã hôm nay đến đây chúc mừng ta, chẳng qua là vì ta đã cứu mạng nàng ấy mà thôi, tuyệt đối không có ý nghĩ nào khác, hai người cũng đừng suy nghĩ lung tung."

"Cô gia nói, hình như cũng có lý." Lam Ngưng Sương gật đầu phụ họa.

Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan cũng bị những lời này thuyết phục.

Nhưng bọn họ lại không nghĩ kỹ, hai người bọn họ, một người là con gái của Liễu Quốc Công, một người là dòng dõi Thương Long của Long Tộc.

So với thân phận công chúa hoàng thất, cũng không hề kém cạnh, chẳng phải cũng đều động lòng với Tần Phong sao?

Có câu nói, “Trong cuộc mê hoặc, ngoại nhân sáng tỏ”, quả nhiên không sai.

Chuyện đã nói rõ, lo lắng trong lòng ba người Liễu Kiếm Ly cũng dần tan biến.

Đêm đã khuya, Thương Phi Lan nhìn thoáng qua giường, vành tai hiện lên một mảng hồng phấn, dù sao đêm nay cũng đến lượt nàng.

"Thời gian không còn sớm, chúng ta cũng nên nghỉ ngơi thôi."

Hai chữ "nghỉ ngơi", nàng cắn răng cực nặng, hiển nhiên là xuân tiêu khổ đoản, không muốn lãng phí thời gian, đang hạ lệnh

đuổi khách.

Liễu Kiếm Ly và Lam Ngưng Sương hiểu ý, liền muốn rời đi.

Chỉ là lúc sắp đi, Liễu Kiếm Ly dường như nhớ ra điều gì, đi đến bên cạnh Thương Phi Lan, ghé tai nói nhỏ vài câu.

Nội dung lời nói, Tần Phong tự nhiên không biết được, chỉ thấy Thương Phi Lan sau khi nghe xong, hai má bị ánh nến chiếu rọi đỏ bừng.

"Sao ta phải làm như vậy chứ?!" Thương Phi Lan nghiến răng nói.

"Phương pháp này là mẫu thân truyền cho ta, còn như thế nào để quyết định, là chuyện của ngươi." Liễu Kiếm Ly không nói thêm nữa, xoay người dẫn Lam Ngưng Sương rời khỏi phòng.

"Cạch!"

Ngọn nến vụt tắt, cửa sổ đóng sập lại, lại là một kịch bản quen thuộc.

Cảm nhận được Phi Lan càng ngày càng gần, Tần Phong tu luyện đã lâu có chút mệt mỏi, bèn thương lượng: "Nương tử, đêm nay có thể để ta nghỉ ngơi sớm một chút được không?"

Đáp lại hắn là hơi thở ấm áp, thân thể mềm mại, và câu nói không lạnh không nhạt kia: "Muốn nghỉ ngơi? Chờ đến đêm mai đi."

.....

Ngày hôm sau, trời vừa hửng sáng.

Tần Phong mở mắt, phải nói là, tu vi cao quả thực có lợi.

Sự mệt mỏi như dự đoán không hề xuất hiện, ngược lại cảm

thấy tinh thần sảng khoái.

Thân thể mềm mại bên cạnh đã không thấy đâu, Tần Phong còn tưởng rằng Thương Phi Lan đã sớm rời đi, ra ngoài tu luyện.

Thế nhưng khi nghiêng đầu nhìn, sắc mặt hắn liền cứng đờ.

Bởi vì Thương Phi Lan không những không rời đi, ngược lại còn giống như Kiếm Ly trước đó, đang dựa tường trồng cây chuối?!

Nhớ lại những gì đã xảy ra ngày hôm qua, còn có lời nói nhỏ mà Kiếm Ly nói với nàng, hắn lập tức hiểu được nguyên nhân trong đó - nhất định là do bà mẹ vợ "xã giao" kia dạy cho phương pháp mang thai!

Thấy Tần Phong tỉnh lại, trong đôi mắt màu xanh nhạt của Thương Phi Lan thoáng qua một tia lúng túng, sau đó tự bào chữa: "Phương pháp tu luyện này là bí truyền của Long Tộc, có thể củng cố tu vi."

Tần Phong lắc đầu, không khỏi bật cười: "Vậy Kiếm Ly nhất định cũng là nữ tử Long Tộc, nếu không sao nàng ấy trước đó lại dùng chiêu này?"

"Kiếm Ly tỷ đã dùng rồi? Vậy bụng của nàng ấy..." Thương Phi Lan phản ứng lại, lời nói đột nhiên dừng lại, nhất thời xấu hổ không thôi.

Lòng bàn tay chống đất, đôi chân dài khẽ dùng sức, nàng liền lật người lại, ánh mắt né tránh, căn bản không dám nhìn thẳng vào Tần Phong.

Tần Phong thấy vậy liền bước tới, nhẹ nhàng ôm lấy nàng, hiếu kỳ hỏi: "Sao lại muốn có con như vậy?"

Thương Phi Lan mím môi, nhỏ giọng đáp: "Nhân tộc luôn coi

trọng con cái, mà ta là Long Tộc, sinh con vốn đã không dễ dàng, huống chi tu vi còn cao hơn chàng nhiều như vậy, ta lo lắng..."

Tần Phong khẽ cười: "Cha của Kiếm Ly đã từng nói, chỉ cần ta bước vào cảnh giới Tứ phẩm, là có thể bù đắp chênh lệch về tu vi và huyết thống. Nay ta đã là Tứ phẩm Tiêu Dao Cảnh, sinh con chỉ là vấn đề thời gian, nàng căn bản không cần phải lo lắng chuyện này."

Đôi mắt màu xanh nhạt của Thương Phi Lan sáng lên, nhưng lại lo lắng nói: "Nhưng ta nghe tỷ tỷ nói, nữ tử nhân tộc mười mấy tuổi đã có thể sinh con đẻ cái, chẳng lẽ phu quân không để ý đến những điều này sao?"

"Đối với ta, có thể ở bên cạnh các nàng là đã đủ rồi, còn những người khác làm như thế nào, nghĩ như thế nào, đều không liên quan đến ta."

Nghe được những lời này, trong mắt Thương Phi Lan tràn đầy nhu tình, thân thể càng thêm nép chặt vào lòng Tần Phong.

Tần Phong bất đắc dĩ cười, nhẹ nhàng vỗ về lưng nàng.

Lúc này, hắn đột nhiên nhớ tới lời Hiên tiền bối đã nói, chỉ cần vượt qua Thiên Kiếp, trong cơ thể có Hồng Mông tiên khí, là có thể sử dụng tiên pháp.

Mà hắn và nương tử ân ái, sẽ vô tình chuyển giao Thượng Cổ Thần Tức sang, vậy Hồng Mông tiên khí có phải cũng như vậy không?

"Nếu trong cơ thể nương tử cũng lưu lại một chút Hồng Mông tiên khí, cộng thêm việc các nàng đều đã vượt qua Thiên Địa Bá Quyền Ấn Chứng, chẳng phải là nói, các nàng cũng có thể tu luyện tiên pháp, để thực lực tiến thêm một bước sao?"

Nghĩ đến điều này, Tần Phong liền không nhịn được đưa tay

vuốt ve tấm lưng mịn màng của Thương Phi Lan, dẫn động thần thức cẩn thận cảm nhận.

Chỉ trong chốc lát, trong mắt hắn liền lóe lên tinh quang, bởi vì sự thật quả nhiên như hắn suy nghĩ, trong cơ thể Phi Lan, quả thực cảm nhận được sự tồn tại của Hồng Mông tiên khí!

Hắn muốn nói tin tốt này cho Thương Phi Lan trước mặt, nhưng khi buông nàng ra, lại nhìn thấy...

Trong đôi mắt màu xanh nhạt của nàng tràn đầy tình ý, hai má ửng hồng, ngay cả hơi thở cũng trở nên dồn dập.

"Chết tiệt, chẳng lẽ là do hành động cảm nhận tiên khí vừa rồi của ta, khiến nàng hiểu lầm?" Tần Phong cứng đờ mặt, cười gượng gạo: "Nương tử, nàng nghe ta nói..."

Thương Phi Lan liếc nhìn ra ngoài cửa sổ, trời còn sớm, nàng liền nắm lấy cổ áo Tần Phong, ném hắn xuống giường, hơi thở như hoa lan nói: "Có chuyện gì, lát nữa hẵng nói..."

Lại qua một canh giờ, Thanh Nhi đúng giờ đến dọn dẹp phòng, vừa đi đến cửa liền kêu lên kinh ngạc.

Bởi vì ở hành lang cạnh cửa, nơi mà gần đây thường xuyên có thể nhìn thấy Kim Vũ Đại Bằng, lúc này đang nằm im thin thít trên mặt đất, giống như đã chết.

Thanh Nhi sợ hãi cực độ, dù sao con chim này là của Đại thiếu gia.

Nàng lấy hết can đảm duỗi một ngón tay ra, muốn xem thử đối phương còn sống hay không.

Nhưng đúng lúc này, Kim Sí Đại Bằng đang hấp hối lại lên tiếng: "Bây giờ ngươi có thể vào phòng rồi, còn nữa, đừng động vào ta, đau..."

Thanh Nhi ngơ ngác đáp một tiếng, sau đó cẩn thận đẩy cửa phòng ra.

Trên giường chỉ còn lại một mình Tần Phong với tư thế hỗn độn, xem ra hắn vẫn chưa kịp nói tin tốt cho Thương Phi Lan.

Chương 564: Thỉnh giáo lão gia

Những ngày tiếp theo trôi qua trong yên bình, thoắt cái đã một tháng trôi qua, thời gian của Tần Phong từ sáng đến tối đều được sắp xếp rất chặt chẽ.

Hắn tạm thời vẫn chưa nói chuyện tiên pháp cho hai nàng thê tử, chỉ muốn đợi đến khi mình nắm giữ được thần uy, học được tiên pháp rồi mới tính tiếp.

Trong phòng, thần thức trở về, Tần Phong thở hổn hển, sắc mặt hắn trắng bệch, trên trán lấm tấm mồ hôi.

Không sai, hắn lại thất bại, tuy rằng đã sớm phát hiện ra sự tồn tại của Tiên Thiên Nhất Khí trong đôi mắt, nhưng cho dù hắn có cố gắng thế nào cũng không cách nào dẫn động được.

Bước đầu tiên đã không thuận lợi, độ khó của việc tu luyện thần uy còn vượt xa dự liệu của hắn.

"Vì sao không thể dẫn động? Rõ ràng trước kia tu hành dẫn dắt Chính Khí và Hồng Mông tiên khí, đều là chuyện nước chảy thành sông." Tần Phong cau mày, trăm mối ngổn ngang.

Lúc này, hư ảnh của Hiên Nhất tiền bối hiện ra, như có điều suy nghĩ nói: "Tiên Thiên Nhất Khí là hỗn nguyên chi sơ, vạn vật chi bổn, tự nhiên không thể dùng lẽ thường để đo lường.

Bất quá, Hồng Mông tiên khí cũng không phải vật phàm tục, ngươi dùng Hồng Mông tiên khí dẫn độ, lẽ ra phải thành công mới đúng.

Theo ta phỏng đoán, có lẽ là bản thân ngươi đối với Hồng

Mông tiên khí chưởng khống chưa đủ, cho nên mới khiến Hồng Mông tiên khí vừa tiếp cận Tiên Thiên Nhất Khí, đã bị nó chấn tán."

Nghe được lời này, Tần Phong cũng trầm tư suy nghĩ: "Vậy tiền bối có biện pháp nào, có thể giúp ta tăng cường chưởng khống đối với Hồng Mông tiên khí?"

Hiên Nhất lắc đầu: "Phương pháp của ta đối với ngươi không thích hợp, trừ phi thiên địa trở về hoàn cảnh ban đầu, có Hồng Mông tiên khí dùng mãi không hết."

Tần Phong nghe vậy thở dài một tiếng, chuyện này làm sao có thể? Chẳng lẽ hắn thật sự không thể học được thần uy?

Đột nhiên, hắn như nghĩ tới điều gì, lên tiếng hỏi: "Hiên Nhất tiền bối, trên đời này, lấy Bách Quỷ, Thần Vũ, Văn Thánh đạo thống làm chủ lưu.

Mà luận về năng lực khống chế bản thân, lại lấy Thần Vũ võ phu là nhất.

Nếu ta có thể lĩnh ngộ được phương pháp khống chế kình khí của Thần Vũ võ phu, liệu có thể vận dụng lên Hồng Mông tiên khí hay không?"

Hiên Nhất trầm ngâm một lát, sau đó đáp: "Cái gọi là vạn biến bất ly kỳ tông, ý nghĩ này của ngươi có thể thực hiện được.

Nhưng nếu chỉ dựa vào kỹ xảo tụ lực của Thần Vũ võ phu, có lẽ vẫn không thể khống chế được Hồng Mông tiên khí.

Ngươi cần phải thỉnh giáo cao phẩm võ phu, học tập phương pháp khống chế tinh diệu hơn mới được."

Khóe miệng Tần Phong nhếch lên, cười nói: "Tiền bối yên tâm, vãn bối trong lòng đã có nhân tuyển."

Ở một nơi khác, trong đại sảnh Tần phủ, Tần lão gia bưng chén trà, nhẹ nhàng thổi, nhưng lại thấy lá trà thượng hạng mãi không chìm xuống, cứ thế nổi bồng bềnh trên mặt nước, không khỏi nhíu mày.

Nhị phu nhân thấy vậy, nghi hoặc hỏi: "Lão gia làm sao vậy, sao lại lộ ra vẻ mặt này?"

"Cũng không biết vì sao, trong lòng ta đột nhiên bất an, luôn cảm thấy có chuyện không hay sắp xảy ra, gần đây trong phủ có chuyện gì xảy ra sao?" Tần lão gia hỏi.

Nhị phu nhân nghe vậy nhíu mày: "Ông đừng nói bậy, Tần gia hiện giờ đang trên đà phát triển, sao có thể có chuyện xui xẻo?"

"Chẳng lẽ là An nhi ở Nam Vực xảy ra chuyện gì?" Tần lão gia lo lắng nói.

"Phì phì phì! An nhi cách đây không lâu còn gửi thư về, nói bản thân tu vi càng tiến thêm một bước, mọi chuyện đều tốt, còn dặn dò chúng ta đừng lo lắng, lão gia chẳng lẽ đã quên rồi sao?"

"Xì~ vậy thì kỳ lạ." Tần lão gia không hay biết gì, vẫn chưa biết tai họa sắp ập đến.

.....

Giờ cơm trưa, Tần Phong cùng mọi người tụ tập một chỗ.

Thanh Nhi dọn cơm nước xong, Tần lão gia nói vài câu đơn giản, liền muốn động đũa.

Đúng lúc này, Tần Phong gắp một cái đùi gà, đặt vào bát của lão gia, cười nói: "Cha, biết cha thích ăn cái này, con cố ý bảo nhà bếp làm nhiều hơn một chút."

Bầu không khí trên bàn ăn bỗng chốc trở nên yên tĩnh, cảnh

tượng này sao lại có chút quen thuộc.

Tần lão gia chậm rãi buông bát đũa xuống, ngẩng đầu nhìn Tần Phong, trong mắt tràn đầy cảnh giác.

Ông ta dường như đã đoán được, cảm giác nguy cơ vừa rồi là từ đâu mà đến.

"Phong nhi, có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không?" Tần lão gia trầm giọng hỏi.

"Nào có chuyện gì, chẳng qua là nghĩ đến cha vì cái nhà này, cả ngày vất vả, cho nên cảm thấy cha không dễ dàng mà thôi."

Sao ta lại cảm thấy thằng nhóc này nói năng ẩn ý, chẳng lẽ muốn khiêu chiến địa vị gia chủ của ta... Tần lão gia hừ nhẹ một tiếng, đề phòng có trá, không trả lời, một lần nữa động đũa.

Bữa cơm trưa tiếp theo, Tần lão gia ăn uống không ngon miệng, chỉ vì có một người cư xử khác thường, chọc tức ông ta.

"Cha, canh của cha nguội rồi, uống bát của con đi, con vừa mới thử, còn nóng."

"Cơm còn đủ không, có cần con đi nhà bếp lấy thêm cho cha một bát không?"

"Thanh Nhi, không thấy đùi gà trong đĩa kia đều ăn hết rồi sao? Mau đi nhà bếp bảo bọn họ nướng thêm một con gà nữa."

Tần lão gia nhịn không được, một lần nữa buông bát đũa xuống, quát khẽ: "Thằng nhóc thối, đừng có giở trò nữa, ta không ăn nói xạo đâu, có chuyện gì thì nói thẳng ra!"

Tần Phong vẻ mặt kính nể: "Quả nhiên vẫn là không giấu được cha, kỳ thật gần đây hài nhi đúng là gặp phải một vấn đề, muốn thỉnh giáo cha giải đáp."

Quả nhiên là có chuyện muốn nhờ... Tần Kiến An liếc mắt nhìn, thản nhiên nói: "Mọi chuyện đợi sau khi dùng xong bữa rồi hãy nói."

"Cũng được."

Sau bữa cơm, hai cha con đi đến đình viện Tần phủ, Tần lão gia đứng thẳng người hỏi: "Có phải trên đường đời gặp phải nan đề, muốn để cha giúp con giải đáp, cứ nói đừng ngại."

Tần Phong mỉm cười, trực tiếp nói thẳng vào vấn đề.

"... Chuyện là như thế này, trong chuyến đi Tây Vực, thủ đoạn cực ý của cha, thật sự khiến con hâm mộ không thôi.

Cho nên muốn thỉnh giáo một phen, để giải quyết nan đề tu hành của bản thân."

Tần lão gia nghe vậy, sắc mặt cứng đờ, không nói hai lời, xoay người muốn bỏ đi, nhưng lại nghe thấy phía sau truyền đến giọng nói nhàn nhạt: "Cũng không biết nếu để nhị nương biết được, quan hệ giữa cha và Tư Mệnh đại nhân ở Tây Vực, nhị nương sẽ nghĩ như thế nào."

"Thằng nhóc thối, rốt cuộc con muốn thế nào?"

Tần Phong cười mà không nói.

Tần lão gia nhìn chằm chằm một lát, cuối cùng thở dài một tiếng, thành thật nói: "Không phải ta không muốn dạy con, từ xưa đến nay, võ phu có thể lĩnh hội được cực ý chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Thiên phú kinh người như Kiếm Ly, tu hành hơn một tháng, cũng chỉ mới sờ đến ngưỡng cửa, con là một Văn Thánh Đạo Giả, làm sao có thể nắm giữ được tinh túy trong đó?

Thay vì lãng phí thời gian ở chỗ ta, con còn không bằng đến Hạo Văn Viện, tìm lão già kia, có lẽ ông ta có thể giải đáp cho con."

Tần Phong lắc đầu: "Vấn đề con gặp phải tương đối đặc thù, Quốc Sư đại nhân cũng chưa chắc đã giải đáp được.

Hơn nữa cha chỉ cần giảng giải rõ ràng kỹ xảo phát lực của cực ý, chuyện tiếp theo, bản thân con tự mình tìm hiểu là được."

Nhìn thấy vẻ mặt kiên định của đối phương, Tần lão gia đành chịu thua, tâm niệm cảm ứng bốn phía, xác định không có ai sau, ông ta liền bắt đầu giảng giải cho Tần Phong kỹ xảo tụ lực và cực ý.

Tần lão gia biết rõ Thần Vũ võ phu, muốn lĩnh hội một số thứ, nhất định phải dùng tai để nghe, dùng mắt để nhìn, dùng tâm để ngẫm nghĩ.

Cho nên cũng không chỉ dựa vào lời nói, mà là trực tiếp biểu diễn một phen.

Đến một góc hẻo lánh trong đình viện, Tần Kiến An duỗi tay phải ra, ấn xuống mặt đất, cũng không thấy ông ta có động tác phát lực, lúc bàn tay rời đi, trên bề mặt đá hoa cương cứng rắn, liền xuất hiện thêm một dấu tay.

"Đây là kết quả của tụ lực chi pháp."

Lời còn chưa dứt, cũng là bàn tay ấn xuống mặt đất, đình viện bỗng nhiên rung chuyển nhẹ, lúc dời đi, Tần Phong không khỏi trợn to hai mắt.

Bởi vì lúc này hiện ra không phải là dấu tay, mà là ở trung tâm lòng bàn tay, một cái lỗ đen nhỏ như đầu kim!

Chương 565: Quỷ Độc Môn tái lâm

“Đây chính là cực ý?” Tần Phong kinh ngạc thốt lên.

Tần lão gia đứng dậy, vỗ vai hắn: “Băng đông tam xích phi nhất nhật chi hàn, con nhìn thì đơn giản, nhưng từ xưa đến nay, biết bao nhiêu võ phu hao phí cả đời công phu, cũng chưa chắc đã bước vào được ngưỡng cửa cực ý. Cha khuyên con một câu, nếu lực bất tòng tâm, thì nên sớm từ bỏ, đừng lãng phí thời gian vô ích.”

Nói xong, Tần lão gia liền chắp tay sau lưng rời đi, chỉ để lại cho Tần Phong một bóng lưng tiêu sái.

Tần Phong nhìn lỗ đen nhỏ như đầu kim, đầu ngón tay bạch tốn hội tụ, hóa thành ngân châm nhỏ như sợi tóc. Bạch tốn chui vào lỗ đen, Tần Phong không ngừng kéo dài bạch tốn, hắn muốn xem thử, cái lỗ này rốt cuộc sâu bao nhiêu!

Với thực lực hiện tại của hắn, bạch tốn sợ là có thể kéo dài trăm trượng, nhưng dù vậy, vẫn không thể nào chạm tới đáy lỗ đen.

Tần Phong thu hồi bạch tốn, cảm khái: “Chỉ là tiện tay đánh một cái, đã có thể đạt tới trình độ này, cực ý thủ đoạn của võ phu quả nhiên kinh người. Nếu có thể nắm giữ kỹ xảo này, không những có cơ hội học được thần uy, thực lực của ta cũng có thể tăng tiến rất nhiều, nhưng đây chắc chắn không phải là chuyện dễ dàng.”

Suy nghĩ một hồi, Tần Phong tĩnh tâm lại, cẩn thận nhớ lại tất

cả chi tiết lão gia vừa giảng giải. Hắn dẫn động Hồng Mông tiên khí trong cơ thể, hội tụ vào lòng bàn tay, sau đó nhẹ nhàng ấn xuống mặt đất, một dấu tay hiện rõ ràng.

Tần Phong ngẩn người, nhìn lòng bàn tay mình, lại nhìn dấu tay. Muốn học cực ý, tự nhiên phải lĩnh ngộ tụ lực trước, hắn vốn tưởng rằng sẽ mất một khoảng thời gian, không ngờ lại thành công dễ dàng như vậy?

"Hình như, cũng không khó lắm?" Tần Phong gãi đầu, lẩm bẩm.

Ở góc khuất hành lang, Tần lão gia chưa rời đi, chứng kiến cảnh này, há hốc mồm, không biết nên nói gì.

Lâu sau, ông mới tự giải thích: "Quả nhiên là con trai ta, đúng là có chút thiên phú, nhưng độ khó của tụ lực và cực ý khác nhau một trời một vực, hy vọng nó có thể sớm biết khó mà lui."

Tuy nói vậy, nhưng Tần lão gia không lập tức rời đi, mà quan sát thêm một lúc, xác định Tần Phong không thể thi triển cực ý, mới thở phào nhẹ nhõm, lặng lẽ bỏ đi.

Còn Tần Phong ở trong sân, luyện tập đến tận lúc mặt trời lặn.

Nhìn vô số dấu tay trên mặt đất, Tần Phong lắc đầu thở dài: "Quả nhiên không dễ dàng như vậy, xem ra chỉ có thể từng bước một."

Tần Phong xoay người rời khỏi sân, lại không phát hiện, dấu tay cuối cùng hắn để lại, mơ hồ nhỏ hơn những cái trước một chút, cũng sâu hơn một chút.

…

Trăng bạc như móc câu, gió đêm se lạnh.

Một chiếc xe ngựa từ trong hoàng cung đi ra, trên con đường lát đá rộng thênh thang, hướng về phía tây.

Trong xe ngựa có hai người, một người là lão giả tóc bạc phơ mặc áo bào trắng, bên hông đeo hộp thuốc bằng gỗ. Người còn lại là một người trung niên thần sắc cung kính, đang khiêm tốn hỏi han về vấn đề dược lý.

Mà vị lão giả này chính là Bàng Thái Y danh tiếng lừng lẫy trong hoàng cung, cũng là một trong số ít người có y thuật cao siêu nhất trong cung.

Bàng Thái Y hiển nhiên rất hưởng thụ sự tâng bốc của người trung niên, híp mắt, vuốt râu.

Chờ đến khi giải đáp xong vấn đề, người trung niên kính nể nói: "Thụ giáo, thụ giáo, nghe Bàng Thái Y một lời, hơn mười năm hành y."

Bàng Thái Y lắc đầu cười nói: "Quá khen, Trần Thái Y, lão phu cũng chỉ là quen tay hay việc mà thôi. Với tư chất của Trần Thái Y, tương lai y thuật nhất định sẽ vượt qua lão phu."

"Bàng Thái Y quá khiêm tốn rồi, y thuật của ta sau này có thể đạt được một phần mười của ngài, cũng đã là vạn hạnh." Người trung niên dừng một chút, lại nói tiếp: "Nói đến đây, ta còn có một chuyện muốn thỉnh giáo."

Bàng Thái Y cười nói: "Cứ nói đừng ngại."

"Ta từng nghe người ta nhắc tới, Trảm Yêu Ti Tư Chính Đặng Mặc của Phụng Thiên Thành hiện nay chính là Đông Vực Tư Mệnh đời trước. Năm đó khi đối địch với A Tu La tộc, trấn thủ biên quan ba ngày ba đêm không rời khỏi chiến trường, còn cùng A Tu La tộc đạt thành hiệp ước, đối phương không được xâm phạm Đại Càn nữa. Nhân vật lợi hại như vậy, lại bị trọng thương trong trận

chiến đó, chỉ có thể trở về đế đô dưỡng lão, dựa vào y thuật của chúng thái y trong cung, mới giữ được mạng sống, không biết có phải hay không?"

Lời này vừa nói ra, nụ cười trên mặt Bàng Thái Y lập tức biến mất, nếp nhăn nhúm lại thành một khối: "Những lời này, là ai nói cho ngươi biết?!"

"Nhìn bộ dạng của Bàng Thái Y, chuyện này tám chín phần mười là thật, chỉ là không biết, trong số những thái y đang cố gắng duy trì mạng sống cho Đặng đại nhân, ngoài Bàng Thái Y ra, còn có ai khác?" Người trung niên trên mặt vẫn treo nụ cười khiêm tốn, nhưng trong mắt, rõ ràng là sát khí đằng đằng!

"Ngươi… Ngươi không phải Trần Thái Y, ngươi rốt cuộc là ai?" Vừa dứt lời, Bàng Thái Y đột nhiên trợn to hai mắt, tay phải ôm chặt ngực, hô hấp trở nên vô cùng khó khăn.

Ông ta nhìn người trung niên, khó khăn nói: "Ngươi… ngươi đã làm gì lão phu?"

Người trung niên chậm rãi đứng dậy, lắc đầu thở dài: "Thái y trong cung hiện nay, chỉ có chút y thuật cỏn con này, ngay cả bản thân trúng độc cũng không biết? Bất quá, thấy ngươi tuổi đã cao, ta cho ngươi một cơ hội tự cứu, nói cho ngươi biết ngươi trúng độc gì."

Người trung niên ghé sát vào tai lão giả, nói nhỏ: "Là Hồi Thiên Hương!"

Bàng Thái Y nghe vậy, sắc mặt kinh hãi, loại độc dược này ông ta tự nhiên đã từng nghe qua, có thể khiến cơ tim hoại tử không thể hô hấp, dẫn đến ngạt thở mà chết, nhưng lại không thể khiến người ta nhận ra là do trúng độc.

Mà điều khiến ông ta kinh ngạc nhất chính là, loại độc dược

này rõ ràng đã sớm biến mất cùng với môn phái đó trong dòng chảy lịch sử.

“Ngươi… Quỷ Độc Môn!”

Người trung niên không đáp, chỉ cười lạnh một tiếng, sau đó cứ như vậy trơ mắt nhìn lão giả, chậm rãi mất đi sinh cơ.

Giá!

Người đánh xe ngựa giơ roi dài lên quất, lướt qua người của Ngục La ti đang canh giữ đường phố.

Hai bên nhìn nhau trong đêm, một vụ ám sát liền biến mất trong màn đêm.

…

Ngày hôm sau, sau khi bãi triều, Minh Hoàng trở về Ngự Thư phòng, tiếp tục phê duyệt tấu chương.

“Tên tiểu tử Tần gia kia, sau khi bước vào cảnh giới Tứ phẩm thì đang làm gì?”

Lý công công cung kính đáp: “Bẩm bệ hạ, ngoài việc đến Thái Bình thư viện dạy học ra, thì là ở trong phủ tu luyện, không đi đâu cả. Chỉ có điều hai vị phu nhân của hắn, ngày nào cũng ra ngoài Phụng Thiên Thành tu luyện, hình như thực lực lại có tiến bộ.”

Minh Hoàng nghe vậy, nhướng mày: “Tên tiểu tử kia thật là có phúc khí… Nhắc đến Thái Bình thư viện, trẫm chợt nhớ tới, kỳ thi khoa cử sẽ được tổ chức vào tháng Tám, các bộ đã chuẩn bị như thế nào rồi?”

“Bệ hạ yên tâm, đã sắp xếp thỏa đáng.”

“Ừm.” Minh Hoàng gật đầu, tiếp tục xem tấu chương trong tay, đồng thời hỏi: “Còn chuyện gì khẩn cấp cần phải xem xét

không?”

Lý công công vội vàng nói: “Lần trước Tây Vực gặp thiên tai, Tây Vực quân sĩ và Trảm Yêu Ti tổn thất nặng nề. Chết mất hai vị Tam thập lục tinh, còn có một vị Thập Nhị Thần Tướng đào ngũ, thực lực tổng thể giảm sút nghiêm trọng. Sở Vương bên kia khẩn cầu vào Phụng Thiên Thành, chọn một cao thủ Tam phẩm trở lên, bổ sung vào vị trí Thần Tướng khuyết.”

Minh Hoàng dừng động tác trên tay, trầm ngâm suy nghĩ, một lúc sau mới đáp: “Chuẩn.”

“Đúng rồi, bệ hạ, đêm qua Bàng Thái Y qua đời tại phủ, cần bổ sung thêm một vị thái y để chữa trị cho Đặng đại nhân.”

“Nguyên nhân cái chết là gì?”

“Theo các thái y khác xem xét, hẳn là thọ chung chính tẩm.”

“Thọ chung chính tẩm?” Minh Hoàng dùng ngón tay gõ nhẹ lên bàn, cau mày: “Bảo Ngục La ti điều tra một chút, xem có gì khả nghi hay không. Còn về việc lựa chọn thái y bổ sung, tạm thời không cần gấp, trẫm tự có sắp xếp.”

“Tuân mệnh, bệ hạ.”

Chương 566: Kiếm Ly chỉ điểm

Ngục La Ty rốt cuộc cũng không điều tra được tin tức gì.

Người gác cổng phủ Thái y cùng một đám hạ nhân đều tận mắt nhìn thấy lão thái y xuống xe ngựa, dùng bữa tối xong thì ở trong thư phòng lật xem y thư đến tận đêm khuya rồi mới vào phòng nghỉ ngơi.

Kết quả sáng sớm hôm sau, nha hoàn quét dọn vừa vào phòng, gọi vài tiếng không thấy đáp lại, đưa tay dò xét hơi thở, lúc này mới kinh ngạc phát hiện lão thái y đã tắt thở, vội vàng đi gọi người trong phủ đến.

Mọi người đương nhiên là đau buồn, chỉ là nhìn sắc mặt lão thái y, lúc đi xem ra cũng coi như an tường.

Con cháu của ông ta rất nhanh đã tìm đến bằng hữu thân thiết của lão thái y, kiểm tra cho ông một phen.

Vài vị thái y nói một tiếng "chia buồn", đồng thời xác định là chết già.

Từ đầu đến cuối, cũng không có gì đáng ngờ.

Minh Hoàng nghe Ngục La Ty bẩm báo, cũng không nói gì thêm, chỉ đáp lại một tiếng, tỏ vẻ đã biết.

Ở một nơi khác, trong một tửu lâu, mượn ánh lửa trong phòng, chỉ thấy một bóng người hơi khòm lưng, nhưng trong nháy mắt, thân hình đã trở nên thẳng tắp.

Rõ ràng là gian phòng chỉ có một người, trống không chẳng có ai, vậy mà lại có một giọng nói trầm thấp vang lên: "Tên kia có nói

ra là ai đã chữa trị cho Đặng Mặc cùng những thái y khác hay không?"

Nam tử tự rót cho mình một chén rượu, tùy ý nói: "Lão già kia xương cốt cứng thật đấy, trước khi chết miệng vẫn nghiến chặt."

"Là lão già kia cứng miệng, hay là ngươi ra tay quá nhanh, không kịp hỏi?"

"Quả nhiên là không gạt được ngươi, nhưng cũng không sao, trong cung ngự y y thuật cao siêu cũng chỉ có vài người, ngày thường cơ bản rất ít khi ra tay, chỉ chữa bệnh cho lão hoàng đế kia thôi.

Ta tin rằng, người âm thầm kéo dài hơi tàn cho Đặng Mặc, nhất định nằm trong số đó, nếu thực sự không được, thà giết nhầm còn hơn bỏ sót!" Giọng nói lộ rõ sát khí.

"Ngươi coi Phụng Thiên Thành là nơi nào? Muốn chết nhiều thái y như vậy, Ngục La Ty làm sao có thể không cảnh giác, ta khuyên ngươi nên kiềm chế một chút, đừng phá hỏng đại kế của thiếu chủ."

Nam tử xua xua tay, ra hiệu cho hắn ta biết rồi.

Tiếp đó, hắn ta lại hỏi: "Đúng rồi, lúc trước ở Tấn Dương Thành, kẻ đã giết đệ đệ của ta, đã điều tra rõ là ai chưa? Đừng nói với ta là các ngươi vẫn chưa biết!"

Căn phòng nhất thời chìm vào yên lặng, giọng nói trầm thấp thật lâu sau mới lại vang lên: "Tần gia, Tần Phong."

"Lại là hắn." Nam tử cười lạnh một tiếng.

.....

Trước ngọn nến trong phòng, Tần Phong nhìn bàn tay mình,

không khỏi thở dài một tiếng.

Việc tu luyện cực ý không được thuận lợi, hiện tại tuy rằng hắn có thể nén Hồng Mông tiên khí đến kích thước nửa bàn tay, nhưng muốn tiếp tục đề thăng, lại vấp phải bình cảnh, khó mà tinh tiến thêm được nữa.

Nghĩ lại cũng phải, kỹ pháp khiến vô số võ phu chùn bước, nếu hắn trong thời gian ngắn ngủi đã có thể lĩnh ngộ, vậy thì những võ phu khác biết sống sao đây?

Hắn cũng ôm tâm lý may mắn, cho rằng với sự khống chế Hồng Mông tiên khí hiện tại, có lẽ có thể dẫn dắt Tiên Thiên Nhất Khí cũng không chừng.

Kết quả đương nhiên là thất vọng tràn trề.

Đương nhiên chuyện không như ý tuy nhiều, nhưng cũng không phải là không có một chuyện tốt.

Ví dụ như hiện tại, hư ảnh của Hiên Nhất lại hiện ra.

Tần Phong mừng rỡ, lập tức dẫn động thần thức dung nhập vào Thần Hải.

Khoảng thời gian qua, cứ đến tối, Hiên tiền bối đều sẽ ở trong Thần Hải diễn luyện cho hắn pháp môn vận chuyển tiên pháp.

Tối nay, hắn là muốn biểu diễn tiên pháp kia - Thất Bộ Thiên Cương!

Trong Thần Hải, Tần Phong chỉ thấy hư ảnh màu trắng của Hiên tiền bối lơ lửng giữa không trung, trong cơ thể vẫn còn khí tức lưu chuyển, tỏa ra bạch quang chói mắt.

Mà theo mỗi bước chân của Hiên tiền bối, sự vận chuyển của khí tức kia liền xuất hiện biến hóa.

Tần Phong tập trung tinh thần, không dám bỏ lỡ bất kỳ chi tiết nào, mãi cho đến khi Thất Bộ Thiên Cương được thi triển toàn bộ, hắn mới hơi thả lỏng tinh thần, hồi tưởng lại từng màn vừa rồi.

Đây đã là tiên pháp thứ bảy mà Hiên tiền bối biểu diễn cho hắn xem!

Cũng thật kỳ lạ, tuy rằng vì đề phòng bị thiên đạo xóa bỏ, hắn chỉ nhớ chứ không luyện, nhưng những tiên pháp kia lại giống như khắc sâu trong đầu, không xua tan được, ngay cả thân thể của hắn dường như cũng đã ghi nhớ pháp môn vận chuyển kia.

Tần Phong thậm chí còn nảy sinh một loại ảo giác, chỉ cần hắn muốn thi triển những tiên pháp kia, nhất định có thể như mây trôi nước chảy, không chút trở ngại!

"Chẳng lẽ là bởi vì đôi đồng tử kỳ dị này của ta, hay nói cách khác... là Tiên Thiên Nhất Khí trong đôi đồng tử?" Tần Phong suy tư lợi hại.

Ngay khi hắn đang trầm ngâm, Hiên Nhất lại nhắc nhở: "Nhớ kỹ, trước khi nắm giữ thần uy, chớ nên tùy tiện dẫn động Hồng Mông tiên khí, tu luyện tiên pháp.

Tiên pháp siêu việt khỏi Thiên Địa Pháp Tắc của vùng đất này, ngươi mỗi lần nắm giữ một đạo, trên người liền nhiễm thêm một phần khí tức, mà với thực lực hiện tại của ngươi, nhiều nhất là ba đạo, liền có khả năng bị Thiên Địa Pháp Tắc của nơi này xóa bỏ."

Tần Phong gật gật đầu, chuyện liên quan đến tính mạng, hắn tự nhiên sẽ không lơ là.

Chỉ có học được thần uy, tiến vào trạng thái huyền diệu không bị thiên địa phản kháng, hắn mới có thể tùy tâm sở dục sử dụng tiên pháp!

Thần thức rút khỏi Thần Hải, Tần Phong mở mắt ra.

Đẩy cửa phòng, một trận gió đêm thổi tới.

Hắn đi ra sân viện, lại tìm một khoảng đất trống, bắt đầu nghiên cứu cực ý kia.

Bàn tay đặt trên mặt đất, dẫn động Hồng Mông tiên khí, khi dời đi, nửa dấu bàn tay hiện ra rõ ràng, ước chừng dày ba tấc.

Mà đây, đã là cực hạn mà hắn có thể làm được.

Bất đắc dĩ thở dài một tiếng, bên cạnh bỗng truyền đến một trận hương thơm.

Ngoảnh đầu nhìn lại, một thân bạch y, như tiên tử xuất trần, Liễu Kiếm Ly lướt đến.

Tối nay là Kiếm Ly à... Tần Phong thầm nghĩ.

"Tướng công, huynh đang làm gì vậy?" Liễu Kiếm Ly cúi đầu nhìn xuống, nhìn thấy vô số dấu bàn tay ở góc sân, không khỏi lộ ra vẻ hiếu kỳ.

Tần Phong cũng không giấu diếm, đem chuyện tu luyện gặp phải bình cảnh, thành thật nói ra.

"Thì ra là vậy." Liễu Kiếm Ly chu môi, khẽ gật đầu.

Sau đó nàng đi đến một bên, tay phải hóa chưởng, hướng mặt đất nhẹ nhàng vung lên.

Theo mặt đất rung chuyển, Tần Phong kinh ngạc nhìn, chỉ vì trên mặt đất, lại xuất hiện thêm một cái lỗ đen nhỏ như đầu kim, chẳng phải là giống hệt cực ý mà lão cha đã thi triển sao?!

"Nương tử, nàng đã lĩnh ngộ rồi?" Tần Phong kinh hô.

Mới qua bao lâu, hơn một tháng?

Cực ý khiến vô số võ phu chùn bước, thậm chí cả đời cũng không thể nắm giữ, nương tử lại có thể dễ dàng thi triển ra?

Đây là yêu nghiệt cỡ nào!

Liễu Kiếm Ly lắc đầu: "Còn kém xa mới có thể thực chiến, chỉ là mơ hồ chạm đến một chút ngưỡng cửa.

Tuy nhiên, ta có thể chỉ điểm cho tướng công một chút."

Tần Phong nghe vậy, trên mặt lộ vẻ vui mừng.

Lão cha không đáng tin cậy kia, quả nhiên là dạy qua một lần, sau đó liền không lộ diện nữa, để hắn tự mình lĩnh ngộ, vất vả mò mẫm.

May mà hiện tại có nương tử chỉ bảo, có lẽ hắn có thể tiến thêm một bước.

"Tướng công, đưa tay ra đây." Liễu Kiếm Ly dịu dàng nói.

Tần Phong lập tức làm theo, sau đó liền thấy nương tử cũng đưa tay ra, mười ngón tay đan vào nhau.

Cảm giác thon dài, trơn nhẵn, ấm áp, từ lòng bàn tay truyền thẳng đến tận đáy lòng Tần Phong.

Gió đêm nhẹ nhàng thổi, Liễu Kiếm Ly vén sợi tóc bên tai, lại nói: "Tiếp theo ta sẽ vận chuyển kình khí trong lòng bàn tay, tướng công hãy cẩn thận cảm nhận, có lẽ sẽ có chút lĩnh ngộ."

Lời vừa dứt, Tần Phong liền cảm thấy bàn tay mình như được đặt vào trong dòng suối.

Dòng nước mát lạnh, luồn lách qua kẽ ngón tay và lòng bàn tay, sau đó lại hội tụ tại một điểm nào đó, mang đến lực xung kích mạnh mẽ hơn.

Tần Phong sáng mắt lên, trong nháy mắt đã có chút minh ngộ, bình cảnh chậm chạp không thể đột phá kia, dường như cũng bị mở ra một khe hở.

Hắn toàn tâm toàn ý đầu nhập, tỉ mỉ cảm nhận.

Đêm dài đằng đẵng, cứ thế lặng lẽ trôi qua trong mười ngón tay đan vào nhau của hai người.

Chương 567: Nô gia muốn mở một thanh lâu

Mây đen che khuất ánh trăng, phủ lên mái nhà họ Tần một vùng bóng tối.

Tần lão gia đứng trên mái nhà, nhìn hai người trong sân, không khỏi cảm thán.

Tây Vực Tư Mệnh Phó Nhược Vân, thiên tư trác tuyệt, năm đó tu luyện cực ý, chỉ trong vòng ba tháng đã ngưng tụ kình khí đến độ nhỏ như đầu kim, được sư phụ của lão gia khen ngợi là kỳ tài Thần Vũ trăm năm khó gặp.

Mà Liễu Kiếm Ly, tuổi còn chưa đến hai mươi, chỉ mất hơn một tháng đã lĩnh ngộ đến cảnh giới này, chỉ có thể nói, thiên phú còn hơn cả Phó Nhược Vân!

Hơn nữa, nàng còn tu luyện cả kiếm đạo!

“Với thiên phú như nàng ấy, việc vượt qua ta trong tương lai chỉ là vấn đề thời gian.” Tần lão gia ánh mắt lộ vẻ hài lòng, không ngờ hôn ước do tổ tiên lập ra, lại mang đến cho Tần gia một người con dâu ưu tú như vậy.

Đương nhiên, điều này cũng không thể tách rời sự dạy dỗ của lão.

Nếu không, với cái tính cách của tên tiểu tử Phong nhi kia, làm sao có thể có được trái tim của Kiếm Ly?

“Kình khí của Kiếm Ly như nước chảy, có thể nhu có thể cương, dùng để chỉ bảo Phong nhi là tốt nhất.

Chỉ mong sự chỉ bảo tận tình của nàng ấy, có thể khiến cho tên tiểu tử kia có chút lĩnh ngộ, nếu không ta phải sớm để nó từ bỏ ý định lĩnh ngộ cực ý, miễn cho đi nhầm đường." Tần Kiến An lẩm bẩm.

Không sai, Liễu Kiếm Ly đêm nay xuất hiện, chỉ bảo Tần Phong, nhìn như trùng hợp, thực chất là do Tần lão gia đứng sau sắp xếp.

Lẽ ra việc truyền thụ vận khí pháp môn nên do lão tự mình làm.

Nhưng thân là Bắc Quỷ Thủ, kình khí của lão quá mức bá đạo, cho dù có thu liễm, cũng rất có thể làm Tần Phong bị thương.

Cũng chính vì vậy, Tần lão gia mới đợi đến khi Liễu Kiếm Ly có thể nén kình khí đến độ nhỏ như đầu kim, mới nhân đêm nay nhắc nhở nàng một câu, để nàng sớm quay về.

Sau đó mới có màn này.

Chỉ là sự chỉ bảo này theo thời gian, dường như có chút thay đổi mùi vị.

Nhìn con trai và con dâu mười ngón tay đan vào nhau, tình ý dạt dào, Tần lão gia cũng không tiện tiếp tục ở lại, liền lắc mình biến mất trong màn đêm.

.....

Ánh nắng ban mai chiếu rọi vào sân, phản chiếu trên những giọt sương sớm long lanh.

Tần Phong nhìn dấu vết chỉ rộng hai ngón tay trên mặt đất, hài lòng gật đầu.

Câu nói "Nam nữ phối hợp, làm việc không mệt" quả nhiên

không sai, dưới sự chỉ bảo tận tình của Kiếm Ly đêm qua, quả thực có hiệu quả rõ rệt!

Mà điều khiến hắn kinh hỉ hơn chính là, hắn thử dùng Hồng Mông tiên khí dẫn động Tiên Thiên Nhất Khí trong mắt, tuy rằng vẫn bị đánh tan, nhưng khoảng cách giữa hai bên đã gần trong gang tấc!

Điều này chứng tỏ, phương hướng nỗ lực của hắn không sai!

"Xem ra, ta không cần phải lĩnh ngộ đến mức độ như nương tử, hắn là có thể thử dẫn động Tiên Thiên Nhất Khí rồi."

Đúng lúc này, Tần lão gia đi vào sân, nói: "Lý công công đến phủ tìm ngươi, hiện đang ở đại sảnh chờ, ngươi mau đi gặp hắn đi."

"Lý công công?" Tần Phong có chút kinh ngạc: "Sao ông ấy lại đến đây?"

Lần cuối cùng gặp Lý công công, đã là chuyện của mấy tháng trước.

Tần lão gia lắc đầu: "Cụ thể ta cũng không rõ, nhưng ông ta có nhắc đến, là Minh Hoàng muốn triệu ngươi vào cung."

Tần Phong lập tức nghiêm mặt: "Vâng, hài nhi biết rồi, cha."

Minh Hoàng triệu kiến, tự nhiên không thể trì hoãn, Tần Phong cùng Lý công công ở đại sảnh trò chuyện vài câu, liền rời khỏi Tần phủ, hướng hoàng cung mà đi.

Trong kiệu, Tần Phong tò mò hỏi: "Lý công công, không biết bệ hạ triệu kiến ta, là vì chuyện gì?"

Theo lý mà nói, chuyện của Đặng Mặc đại nhân, là cơ mật, tùy tiện nói với người khác, nhẹ thì chém đầu, nặng thì tru di cửu tộc.

Nhưng có lẽ là vì Minh Hoàng đối với Tần Phong khá là tín nhiệm, nên trước khi phái Lý công công xuất phát, đã nói rõ, có thể nhân lúc trên đường đến, nói rõ nguyên do.

Cũng chính vì vậy, Lý công công cũng không giấu giếm, đem mọi chuyện kể lại một cách rõ ràng.

Nghe xong, Tần Phong kinh ngạc thốt lên: "Vị thái y kia vì chữa bệnh cho Đặng đại nhân mà qua đời, cho nên bệ hạ muốn ta bổ sung vào vị trí thái y đó?"

"Có thể hiểu như vậy, nhưng bệ hạ biết công tử ngày thường bận rộn, cho nên yêu cầu đối với công tử, cũng chỉ là chữa trị cho Đặng đại nhân mà thôi."

Tần Phong gật đầu.

Đối với Đặng Mặc, hắn tự nhiên là ấn tượng sâu sắc.

Vì chuyện thuốc nổ, hắn còn có chút giao tình với vị đại nhân này.

Một người địch vạn quân, trấn thủ biên cương Đông Vực ba ngày ba đêm, đạt thành hiệp ước với A Tu La tộc, không được xâm phạm Đại Càn nữa.

Dù nhìn từ góc độ nào, thì những chiến tích này đều là của một vị anh hùng chân chính.

Cho nên khi biết được Đặng đại nhân tuy bề ngoài không có việc gì, nhưng thực chất vẫn luôn bị thương tích hành hạ, trong lòng Tần Phong cũng không khỏi cảm thấy khó chịu.

Chỉ mong có thể dựa vào y thuật của mình, giúp vị đại nhân này giảm bớt đau đớn.

"Còn có một chuyện, ta phải đặc biệt dặn dò Tần công tử,

chuyện Đặng đại nhân bị trọng thương, tuyệt đối không được truyền ra ngoài.

Nếu không, không chỉ mang đến tai họa cho Tần gia, mà còn khiến cho cả Đại Càn rơi vào hỗn loạn." Xe ngựa đến gần hoàng cung, Lý công công thấp giọng nhắc nhở.

Nghiêm trọng như vậy sao?

Tần Phong hơi sững sờ, sau đó suy nghĩ kỹ càng, liền hiểu được nguyên do trong đó: "Là bởi vì A Tu La tộc?"

Lý công công trừng lớn hai mắt, vội vàng làm động tác im lặng.

Quả nhiên là vậy sao..... Tần Phong sắc mặt ngưng trọng, tuy rằng chi tiết trận chiến năm đó không ai biết rõ, nhưng gần như ai cũng biết, A Tu La tộc là giao ước với Đặng đại nhân.

Nhiều năm trôi qua, A Tu La tộc luôn giữ lời hứa, quả thực chưa từng bước chân vào lãnh thổ Đông Vực.

Nhưng nếu như Đặng đại nhân, người đã giao ước với bọn chúng qua đời, thì sẽ gây ra hậu quả gì, ai dám đoán?

Xét cho cùng, con người còn thường xuyên nuốt lời, huống chi là A Tu La tộc vốn nổi tiếng hung tàn.

Tần Phong thở dài, nếu như nhân tộc đủ cường đại, thì cần gì phải lo lắng trước sau như vậy?

Quãng đường tiếp theo, trong xe ngựa im lặng đến đáng sợ.

.....

Ở một nơi khác, Sở Vương thành, Tây Vực, sau khi nhận được thư hồi âm từ Phụng Thiên thành, Sở Vương đã liên lạc với Trảm Yêu ti Tư Mệnh Phó Nhược Vân, mời nàng cùng đến Đế đô, lựa

chọn người thay thế Thần tướng.

Tuy rằng thiên tai ở Tây Vực vừa mới qua chưa lâu, trăm việc đợi làm, nhưng Phó Nhược Vân cũng không do dự nhiều, liền đồng ý.

Hôm nay chính là ngày xuất phát, lại có một người không mời mà đến.

Chỉ thấy nàng ta mặc một bộ trang phục sang trọng, dáng người thướt tha, nhất cử nhất động đều toát lên vẻ quyến rũ, đặc biệt là chín cái đuôi dài đung đưa trong gió, càng khiến nàng ta thêm phần xinh đẹp khác lạ.

Người này không ai khác chính là tộc trưởng Đồ Sơn Hồ tộc, Hữu Tô Thiên Duyệt.

Sở Vương Quân nhìn thấy nàng ta, lập tức cảnh giác, nhưng bị Sở Vương đưa tay ngăn lại.

Thiên tai ở Tây Vực có thể bình an vượt qua, Bạch Vô Địch dẫn đầu một đám Yêu vương và Đồ Sơn Hồ tộc do Hữu Tô Thiên Duyệt dẫn dắt có công lao rất lớn.

Tự nhiên là không cần thiết phải trở mặt thành thù.

Phó Nhược Vân nhướng mày hỏi: “Sao ngươi lại đến đây?”

Hữu Tô Thiên Duyệt khom người mỉm cười: “Chư vị đây là muốn đến Phụng Thiên thành sao?”

“Không sai.” Sở Vương đáp.

“Vậy thì tốt quá, ta cùng một số nữ tử trong tộc cũng muốn đến Phụng Thiên thành, không biết có thể đi cùng được không?”

Lời này vừa nói ra, Sở Vương và Phó Nhược Vân đều lộ ra vẻ mặt kỳ quái.

Phụng Thiên thành là nơi nào?

Đế đô Đại Càn, dưới chân thiên tử, không nói đến kết giới bảo hộ, chỉ riêng danh tiếng của Trấn Thần ti Ngự và Thiên Giám quốc sư, cũng đủ khiến cho yêu ma quỷ quái phải e dè.

Thế mà con hồ ly tinh chín đuôi trước mắt này, lại dám chủ động muốn đến đó chịu chết?

Hữu Tô Thiên Duyệt nhìn thấu suy nghĩ của mọi người, lại nói: "Chính vì cân nhắc đến an nguy, cho nên tiểu nữ tử mới muốn cùng chư vị cùng đi.

Lần thiên tai này, Đồ Sơn Hồ tộc ta đã dốc hết sức giúp đỡ, chư vị sẽ không đến cả yêu cầu nhỏ nhoi này cũng không đồng ý chứ?"

Sở Vương trầm ngâm một lát, nếu có hắn và Phó Tư Mệnh bảo lãnh, lại nhận được thông báo của Trảm Yêu ti Phụng Thiên thành, thì việc để cho Hồ tộc tiến vào Phụng Thiên thành cũng không phải là chuyện khó.

Xét cho cùng, Đồ Sơn Hồ tộc tuy nổi tiếng xinh đẹp, nhưng lại gần như không có tiếng xấu.

"Có thể thì có thể, nhưng tại sao các ngươi nhất định phải đến Phụng Thiên thành?" Sở Vương tò mò hỏi.

Ai ngờ Hữu Tô Thiên Duyệt nghe vậy, lại cười duyên: "Hồ tộc ta những năm gần đây tài chính eo hẹp, nô gia muốn đến đó mở một thanh lâu, kiếm thêm thu nhập."

Lời này vừa nói ra, mọi người đều sững sờ, trên mặt lộ vẻ kinh ngạc.....

Chương 568: Trẫm, rất là thất vọng a!

Quen thuộc hoàng cung, quen thuộc Ngự Thư Phòng.

Tần Phong thần sắc bình tĩnh, yên lặng chờ đợi được triệu kiến.

Với thực lực và cường độ thần hồn hiện tại, hắn rất nhanh đã phát hiện ra có ánh mắt lướt qua người hắn.

Dùng khóe mắt quan sát một chỗ, một bóng người ẩn hiện, khuôn mặt bị mặt nạ trắng che khuất.

"Là Ngục La ty sao?" Trong lòng Tần Phong có suy đoán.

Phải biết rằng, Ngục La ty không chỉ chịu trách nhiệm canh giữ trọng phạm và yêu quỷ cường đại của Cửu Trọng Ngục, mà còn là lực lượng bí mật mạnh nhất bảo vệ Phụng Thiên thành và Minh Hoàng.

Vậy nên, Ngục La ty canh giữ nghiêm ngặt bên ngoài Ngự Thư Phòng cũng là điều dễ hiểu.

Suy nghĩ một lát, Lý Công Công rời đi đã trở lại: "Tần công tử, bệ hạ triệu kiến ngươi vào trong."

"Tốt." Tần Phong khẽ gật đầu, theo sát Lý Công Công bước vào Ngự Thư Phòng.

Sau khi hai người rời đi, trong bóng râm ở góc sân, một người kinh ngạc lên tiếng: "Ất Diện đại nhân, tên tiểu tử kia hình như vừa rồi đã phát hiện ra sự tồn tại của ngài."

"Có thể ở cảnh giới Tứ phẩm, lại có thể thu hút Thiên kiếp, tự nhiên là không giống người thường, cũng khó trách bệ hạ lại thưởng thức hắn như vậy." Từ hư không, một giọng nói lãnh đạm đáp lại.

Bên trong Ngự Thư Phòng, do Lý Công Công trên đường đã nói rõ nguyên do, việc chữa trị thương thế cho Đặng Mặc đại nhân rất nhanh đã có kết luận.

Minh Hoàng đặt tấu chương trong tay xuống, trịnh trọng nói: "Cơ thể của Đặng Tư Chính, trẫm vẫn luôn rất quan tâm, hơn nữa với sự thông minh của ngươi, hẳn là có thể hiểu được Đặng Tư Chính đối với Đại Càn mà nói, là có bao nhiêu quan trọng."

Tần Phong nghe vậy, vội vàng đáp: "Bệ hạ xin yên tâm, ta nhất định sẽ dốc hết toàn lực."

"Ừm." Minh Hoàng thản nhiên đáp một tiếng, thân thể hơi dựa vào lưng ghế, thần thái cũng thả lỏng xuống.

Hắn cùng Tần Phong tùy ý trò chuyện một số chủ đề, trong đó phần lớn là về một số chi tiết nhỏ trong chuyến đi Tây Vực.

"... Có thể tập hợp lực lượng của binh sĩ bình thường lại với nhau, từ đó chống lại yêu quỷ cường đại, loại Văn Bảo này, trẫm còn chưa từng nghe nói qua.

Văn Bảo đó, hiện giờ có ở trên người ngươi không?"

Tần Phong lập tức lấy ra từ trong ngực một tờ bạch tuyên, chính là bài 《Đại Phong Ca》 được viết ở Quỳnh Vũ thành lúc trước, cho dù là đến bây giờ, nét chữ trên đó vẫn tỏa ra ánh sáng vàng nhàn nhạt.

Khoảnh khắc Văn Bảo được lấy ra, bên trong Ngự Thư Phòng vốn yên tĩnh, trong nháy mắt vang lên tiếng kim qua thiết mã, một trận cuồng phong nổi lên từ hư không, cuốn lấy long bào của Minh

Hoàng, thổi trang sách trên án kêu xào xạc.

Lý Công Công vẻ mặt kinh ngạc, Minh Hoàng cũng là ánh mắt lộ vẻ kinh ngạc.

Bọn họ như thể đang ở trong chiến trường, bên tai tràn ngập tiếng chiến sĩ chém giết gào thét.

Một chữ "Giết" vang lên, chấn động màng nhĩ.

Hai người kinh hãi, đồng thời nhìn về phía bạch tuyên.

Minh Hoàng trừng lớn hai mắt, lại không nhịn được mà đọc thành tiếng: "Đại phong khởi hề vân phi dương, uy gia hải nội hề quy cố hương, an đắc mãnh sĩ hề thủ tứ phương!"

Lời nói rơi xuống, một cỗ khí khái hào hùng dâng lên trong lòng.

Trong lòng Minh Hoàng dâng lên một loại cảm giác sai lầm, nếu như binh sĩ Đại Càn đều là anh dũng không sợ chết như vậy, yêu quỷ còn có gì đáng sợ?!

"Hay!" Một chữ đơn giản, đã đủ để nói lên tâm tình của Minh Hoàng lúc này.

Hắn đem bạch tuyên trải phẳng trên án, tay phải vuốt ve, yêu thích không buông tay.

"Không hổ là nội các đại học sĩ do trẫm tự mình bổ nhiệm, lại có văn tài như vậy.

Nếu như đem Văn Bảo này sao chép, có thể hay không để cho những Văn Thánh Đạo Giả ngũ phẩm khác, phát huy ra công năng của nó?

Tiếp đó mượn nó cổ vũ sĩ khí binh sĩ Đại Càn cùng Trảm Yêu ti, thảo phạt yêu quỷ tứ phương!" Minh Hoàng nghiêng đầu hỏi.

Bài 《Đại Phong Ca》 này là do Tần Phong tự tay sáng tạo, là nguyên bảo, uy lực vô cùng.

Mà nguyên bảo cũng có thể do những Văn Thánh Đạo Giả cao phẩm khác tiến hành sao chép, tiếp đó để cho những Văn Thánh Đạo Giả khác sử dụng, phát huy uy lực của nó.

Đương nhiên, Văn Bảo sao chép so với nguyên bảo, về mặt uy lực, nhất định sẽ giảm đi rất nhiều...

Tuy rằng Tần Phong sớm ở Tấn Dương thành, đã biết được loại đạo lý này của Văn Bảo, nhưng lại chưa từng tự mình thử nghiệm qua, cho nên chỉ có thể thành thật trả lời: "Xin lỗi bệ hạ, về điểm này, ta cũng không rõ lắm."

Minh Hoàng trầm ngâm một lát, sau đó nói: "Không sao, lát nữa, trẫm phái người đi Hạo Văn viện tìm Thiên Giám quốc sư một chuyến là được."

Tần Phong gật gật đầu, đưa tay muốn thu hồi 《Đại Phong Ca》, kết quả lại phát hiện thân thể Minh Hoàng không biết là cố ý hay vô ý, vừa vặn chắn trước án.

"Bệ hạ..."

Minh Hoàng cười to, lên tiếng cắt ngang: "Tần gia mãn môn trung liệt, tổ tiên từng vì Đại Càn khai cương thác thổ, thảo phạt yêu quỷ.

Hiện giờ, Tần gia lại sinh ra ngươi, một người đọc sách như vậy, có thể nói là trời cao phù hộ Đại Càn ta."

"Bệ hạ quá khen, ta bất quá chỉ là làm một chút việc trong khả năng, Văn Bảo kia..." Tần Phong liếc mắt nhìn án thư.

Minh Hoàng thuận thế kéo Tần Phong sang một bên: "Tần ái khanh, trẫm nghe nói ngươi ở Phụng Thiên thành thanh danh vang

dội, người đến phủ thượng cầu thân nối liền không dứt, có người nào vừa ý hay không?

Nếu là có người vừa mắt, cứ việc nói, hôn sự của ngươi trẫm có thể an bài Lễ bộ lo liệu."

"Bệ hạ nói đùa, trong nhà ta có hai vị nương tử đã là đủ rồi, nào dám xa cầu gì khác." Mặc dù nương tử không có ở bên cạnh, nhưng Tần Phong chỉ cảm thấy sau lưng phát lạnh, vội vàng xua tay giải thích.

"Nam tử hán đại trượng phu, tam thê tứ thiếp vốn là chuyện thường tình, bất quá hai vị nương tử trong nhà ái khanh, quả thật là không giống người thường, cũng khó trách Tần ái khanh lại không vừa mắt những người đến cửa cầu thân kia." Minh Hoàng như có điều suy nghĩ nói.

Tần Phong khẽ giật mình, chủ đề này hình như có chút xa vời rồi?

Nhìn bộ dáng muốn nói lại thôi của Tần Phong, Minh Hoàng lần nữa mở miệng: "Kỳ thật hôm nay triệu ngươi tiến cung, ngoại trừ chuyện của Đặng Tư Chính ra, còn có một chuyện khác."

"Bệ hạ xin cứ nói." Tần Phong sắc mặt nghiêm lại.

"Đó chính là trân bảo trong lòng bàn tay của trẫm, An Nhã, nàng cùng ngươi giống nhau, cũng là sư thừa Thiên Giám quốc sư, tu hành Văn Thánh đạo thống.

Nói ra, ngươi nên gọi nàng một tiếng sư tỷ."

Tần Phong sắc mặt cứng đờ, không đáp lời, chỉ là im lặng lắng nghe.

"Quốc sư từng nói với trẫm, An Nhã thiên phú không thấp, là một khối ngọc thô, hảo hảo mài giũa, nhất định có thể bước vào

Văn Thánh Đạo Giả cao phẩm cảnh giới.

Đến lúc đó, nàng cũng có thể vì Đại Càn ra một phần lực, vì trẫm phân ưu... ...

Nhưng mà tâm tư của nàng lại không hoàn toàn đặt ở trên việc tu hành!

Rõ ràng nhập môn sớm hơn ngươi, các loại tài nguyên trẫm cũng đều thỏa mãn nàng, nhưng tu luyện đến nay, cũng bất quá chỉ mới đạt tới Lục phẩm Quái Mệnh cảnh, ngay cả cánh cửa Ngũ phẩm Hạo Nhiên cảnh cũng chưa đụng tới.

Trẫm, rất là thất vọng a."

Tần Phong nghe vậy, nghĩ đến lúc trước ở Tấn Dương thành lần đầu tiên gặp An Nhã, lúc ấy tu vi của đối phương còn cao hơn hắn, hiện giờ lại đã bị hắn bỏ xa ở phía sau.

Bất quá hắn cũng đại khái có thể đoán được một chút nguyên do, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, Thiên Bảo các nổi danh Đại Càn, vẫn luôn là do An Nhã phụ trách quản lý.

Nhiều tâm tư như vậy đặt ở trên việc vặt, tu vi có chút lơ là tự nhiên là tình có thể hiểu.

Chỉ bất quá để cho hắn cảm thấy kỳ quái chính là, hắn vốn cho rằng BOSS sau lưng Thiên Bảo các chính là Minh Hoàng trước mắt, cho nên Minh Hoàng hẳn là biết nguyên nhân tu vi của An Nhã chậm chạp.

Nhưng mà vừa rồi những lời này, lại làm cho hắn cảm thấy không giống... ...

Tần Phong không rõ đầu đuôi, chỉ có thể chắp tay nói một ít lời an ủi: "Ta từng ở trong sách nhìn thấy, tu hành của mỗi người, đều có duyên pháp riêng.

An Nhã điện hạ, có lẽ là thuộc về loại hình tích lũy mỏng manh, một khi ngộ đạo, bệ hạ cũng không cần quá mức lo lắng."

"Lời này ngược lại có chút đạo lý." Minh Hoàng khẽ gật đầu.

"Bất quá, bệ hạ, những điều ngài nói, hình như cùng ta cũng không có bao nhiêu quan hệ?" Tần Phong lộ ra vẻ hiếu kỳ.

Minh Hoàng nghe vậy, nghiêng đầu nhìn lại, tiếp đó từng chữ từng chữ một: "Trẫm hy vọng, Tần ái khanh lúc rảnh rỗi, có thể chỉ đạo một chút tu hành của Nhã An."

"???"

Chương 569: Lão nô sợ là không có cơ hội này

Tần Phong vạn vạn không ngờ, sự việc lại phát triển đến mức này!

Trước đó, vất vả lắm mới xua tan được nghi ngờ trong lòng hai nàng, làm rõ mối quan hệ của mình với An Nhã.

Thế nhưng nếu để họ biết được, lúc rảnh rỗi, hắn còn lén lút chỉ đạo An Nhã công chúa tu hành, vậy chẳng phải là tự mình bê đá đập vào chân mình sao?

Từ chối, nhất định phải từ chối!

Tần Phong đầu tiên là lộ ra vẻ mặt thụ sủng nhược kinh, sau đó cố ý làm ra vẻ khó xử: "Bệ hạ coi trọng ta như vậy, ta tự nhiên không thể phụ lòng bệ hạ.

Chỉ là ngày thường, ta đến Thái Bình Thư Viện dạy học, còn phải kiêm nhiệm tu hành của bản thân, ta sợ sẽ bởi vậy mà chậm trễ An Nhã điện hạ.

Hơn nữa, nói đến việc chỉ đạo Văn Thánh Đạo Giả tu hành, chẳng phải Quốc Sư đại nhân thích hợp hơn ta sao?"

Minh Hoàng lạnh hừ một tiếng: "Nếu như thích hợp hơn, tu vi của An Nhã sao lại dậm chân tại chỗ.

Hơn nữa, trẫm đưa ra yêu cầu này, cũng là bởi vì nhìn trúng ngươi tuổi còn trẻ, đã bước vào Tứ phẩm cảnh giới, càng là người được Thiên Kiếp giáng lâm.

Trẫm tin tưởng, với năng lực của ngươi, có thể khiến An Nhã trong quá trình tu hành có thêm cảm ngộ."

Tần Phong sắc mặt cứng lại, cây cao tất đón gió lớn, người xưa quả nhiên không lừa ta!

Mọi tai họa, đều là bởi vì bản thân quá mức ưu tú..... Tần Phong vẫn muốn cố gắng thêm một chút: "Bệ hạ, ta tư lịch còn thấp, sợ rằng sẽ làm lỡ An Nhã điện hạ, không bằng để ta tiến cử cho bệ hạ vài người, ví dụ như Hạo Văn Viện Dương Khiêm sư huynh....."

Minh Hoàng nghe vậy, hai mắt híp lại.

Tần Phong lập tức im thin thít.

"Chỉ đạo An Nhã công chúa của trẫm tu hành, lại khiến ngươi không tình nguyện như vậy sao?"

"Bệ hạ hiểu lầm rồi, ta chỉ là sợ bản thân lực bất tòng tâm." Tần Phong vội vàng đáp.

"Đủ rồi, chuyện này trẫm đã có quyết định, hôm nay ngươi không cần phải đến Thái Bình Thư Viện, lát nữa trẫm sẽ phái người dẫn ngươi đến cung điện của An Nhã.

Ngươi hãy làm quen trước một chút, xem thử An Nhã công chúa của trẫm trong quá trình tu hành có những điểm nào còn thiếu."

Tần Phong há miệng, cuối cùng vẫn là nuốt lời muốn nói vào trong bụng.

Sự tình đã đến nước này, bất kỳ sự gi struggle nào của hắn cũng đều là vô ích, hắn cũng càng thêm thấu hiểu, cái gì gọi là bạn quân như bạn hổ.

Nhất ngôn cửu đỉnh, quả nhiên là hỉ nộ vô thường!

"Lý Công Công, còn không mau phái người đưa Tần ái khanh rời đi?" Minh Hoàng thản nhiên nói.

"Lão nô, tuân mệnh."

Sắp xếp xong hộ vệ dẫn Tần Phong đi tới An Nhã cung điện, Lý Công Công liền trở về thư phòng, nhìn Minh Hoàng đang phê duyệt tấu chương, hắn muốn nói lại thôi.

"Ngươi có phải muốn hỏi, trẫm rõ ràng biết nguyên nhân tu vi của An Nhã tiến triển chậm chạp, vì sao còn muốn làm ra hành động này?"

Lý Công Công đáp: "Bệ hạ làm việc tự nhiên là đã qua một phen suy nghĩ thấu đáo, lão nô không dám vọng đoán."

Minh Hoàng không để ý, lên tiếng hỏi: "Ngươi cảm thấy Tần Phong người này như thế nào?"

Lý Công Công nhớ lại những gì Tần Phong đã làm, thành thật nói: "Lão nô cảm thấy, nếu như cho Tần công tử đủ thời gian, Đại Càn chưa chắc không thể xuất hiện thêm một vị Thiên Giám Quốc Sư."

Lời đánh giá này, có thể nói là rất cao!

Mà Lý Công Công thân là tâm phúc bên cạnh Minh Hoàng, thiên tài nhìn thấy nhiều vô số kể, lời đánh giá của hắn tự nhiên cũng cực kỳ có sức thuyết phục!

Minh Hoàng cười nói: "Xuất hiện thêm một vị Thiên Giám Quốc Sư..... Không tệ, hợp ý trẫm.

Nói đến, bất tri bất giác, An Nhã của trẫm cũng đã đến tuổi xuất giá rồi."

Lời này vừa nói ra, trong mắt Lý Công Công lóe lên vẻ kinh ngạc.

Có thể trở thành tâm phúc của hoàng đế, hắn tự nhiên không phải kẻ ngu dốt, cho nên trong nháy mắt đã hiểu rõ mọi nguyên do.

Bệ hạ đây rõ ràng là muốn tác hợp Tần công tử và An Nhã điện hạ a!

Nghĩ kỹ một chút, quả thật cũng là hợp tình hợp lý.

Tần công tử ngoại trừ gia thế thân phận bình thường ra, bản thân có thể nói là cực kỳ xuất chúng, cho dù là xứng với An Nhã công chúa cũng là quá đủ.

Chỉ là còn một vấn đề——

"Bệ hạ, Tần công tử trong nhà đã có hai vị nương tử, hơn nữa thân phận đều không tầm thường, nếu như An Nhã điện hạ thật sự gả vào Tần phủ, chẳng phải là sẽ trở thành một thiếp thất?"

"Tam Phượng Trục Long, tự nhiên là dựa bằng bản lĩnh, trẫm tin tưởng An Nhã có năng lực này, có thể hậu lai cư thượng.

Đương nhiên, nếu như lực bất tòng tâm, cho dù khuất phục dưới hai người kia, cũng không tính là làm nhục uy nghiêm hoàng thất."

Lời này cũng có lý, Đại Càn nổi danh Liễu Kiếm Ly, Long Tộc chi nữ Thương Phi Lan, trên đời còn có bao nhiêu nữ tử, có thể sánh vai cùng các nàng?

Liệt kê ra cũng chẳng được bao nhiêu!

Lý Công Công vẫn còn lo lắng: "Nhưng Tần công tử cũng đã nói, không có dự định cưới thêm, trước kia những người đến Tần

phủ cầu thân, đều là thất bại mà về.

Hơn nữa, An Nhã điện hạ bên kia, chưa chắc đã có ý với Tần công tử, điện hạ từ nhỏ đã có chủ kiến, tính tình kiêu ngạo, nhỡ đâu phản tác dụng....."

Minh Hoàng nghiêng người nhìn sang, ánh mắt đầy ẩn ý.

Lý Công Công lập tức run giọng nói: "Chẳng lẽ lão nô nói sai chỗ nào? Xin bệ hạ trách phạt."

Minh Hoàng lắc đầu: "Chờ ngươi có con gái, sẽ hiểu được dụng ý của trẫm."

Lý Công Công nghe vậy, sắc mặt cứng lại, sau đó cười khan nói: "Lão nô đời này, sợ là không có cơ hội này."

.....

Liễu rủ bay phấp phới, trăm hoa đua nở.

Giữa hồ nước sóng gợn lăn tăn, An Nhã công chúa mặc một bộ váy áo lộng lẫy đang lặng lẽ ngồi trong đình giữa hồ, nhìn mặt hồ xanh biếc.

Nàng dường như nghĩ đến điều gì đó, bỗng nhiên nhíu mày.

Hai thị nữ bên hồ thấy vậy, không khỏi khẽ nói: "Điện hạ mấy ngày nay, hình như vẫn luôn là bộ dáng này."

"Điện hạ thân là công chúa của một nước, còn tu hành Văn Thánh đạo thống, chuyện cần suy nghĩ tự nhiên phải nhiều hơn chúng ta rất nhiều.

Chắc là đã chứng kiến gian khổ của dân chúng, nghĩ đến tai họa yêu ma của Đại Càn, đang lo lắng cho đất nước, lo lắng cho dân chúng đấy."

Thị nữ váy xanh nghe vậy, lại ngẩng đầu nhìn lên, dường như thật sự nhìn thấy vẻ lo lắng trong mắt điện hạ, không khỏi thở dài nói: "Khổ cho điện hạ rồi."

Tâm trạng của An Nhã lúc này không tốt chút nào, lần trước đến Tần phủ, tuy rằng không nói rõ, nhưng ám chỉ đã đủ rõ ràng.

Thế nhưng nhiều ngày trôi qua như vậy, vẫn không thấy bóng dáng áo đen kia xuất hiện trước mắt.

Nàng cũng đã từng nghĩ đến, có lẽ là đối phương kiêng kị thân phận hai người cách biệt, cho dù có đặc quyền của Đại học sĩ nội các, cũng không dám tùy ý vào hoàng cung gặp nàng.

Cho nên mấy ngày nay, nàng thường xuyên đến Thiên Bảo Các và Vọng Nguyệt Cư xem thử, mong chờ một cuộc gặp gỡ tình cờ.

Nhưng kết quả thì sao?

Vẫn là thất vọng tràn trề!

Mà để nàng chủ động đến Thái Bình Thư Viện và Tần phủ gặp đối phương, đó là điều không thể nào.

Đây là kiêu ngạo cuối cùng trong lòng nàng.

Nghĩ đến đây, An Nhã bỗng nhiên sững sờ——tại sao mình lại muốn đối phương chủ động đến gặp mình?

Nàng vốn là người có chủ kiến, bỗng nhiên cảm thấy bản thân có chút vô cớ gây rối.

Dù sao cũng là gặp mặt, ai gặp ai chẳng phải là giống nhau?

Tâm trạng khó hiểu khiến nàng bực bội, suy nghĩ thật lâu, cuối cùng nàng cũng tìm được cho mình một vài lý do hợp tình hợp lý.

"Lợi nhuận của Vọng Nguyệt Cư rõ ràng có một phần của ta,

hắn định kỳ nói cho ta biết tình hình kinh doanh, chẳng phải là lẽ đương nhiên sao?

Ta phải quản lý đủ thứ chuyện lớn nhỏ của Thiên Bảo Các, còn phải tranh thủ thời gian tu luyện, nào có thời gian rảnh rỗi chủ động đi gặp hắn."

"Lui một vạn bước mà nói, lần trước hắn bước vào Tứ phẩm cảnh giới, ta đã chủ động đến chúc mừng.

Lẽ thường, hắn chẳng phải cũng nên đáp lễ một chút, bày tỏ chút tâm ý sao?"

"Không tệ!" An Nhã bỗng nhiên đứng dậy, lời lẽ hùng hồn: "Lai nhi bất vãng phi lễ dã, không chủ động đến gặp ta, xem thế nào cũng là lỗi của hắn!"

Tiếng bước chân nhẹ nhàng đến gần, thị nữ bị hành động đột ngột của An Nhã dọa giật mình.

"Có chuyện gì vậy?"

"Điện hạ, bên ngoài có người đến bái kiến."

An Nhã lúc này tâm tình không tốt, tự nhiên không muốn gặp khách, liền nhẹ giọng nói: "Truyền lời ta, hôm nay ai cũng không gặp."

Điện hạ chắc là vẫn đang lo lắng cho đất nước, lo lắng cho dân chúng đây..... Thị nữ nghĩ như vậy, liền đáp: "Vâng, điện hạ, nô tỳ lập tức đi khuyên Tần công tử quay về."

An Nhã mở to mắt đẹp, trong mắt không tự chủ được lóe lên một tia vui mừng: "Chờ đã!"

"Sao vậy, điện hạ?" Thị nữ thần sắc nghi hoặc.

"Khách đến nhà không mời cũng là khách, vẫn nên để hắn vào

đi, miễn cho thất lễ."

Thị nữ tuy rằng nghi ngờ sự thay đổi trước sau của công chúa, nhưng cũng không dám hỏi nhiều, mà cung kính đáp: "Tuân mệnh, điện hạ."

Chương 570: Huynh đệ, đừng giỡn nữa

Lần trước đêm hôm đến hoàng cung, trị thương cho An Nhã, dọc đường vội vã, cũng chưa kịp nhìn kỹ.

Lúc này ban ngày ban mặt, cũng không gấp gáp, cẩn thận đánh giá bốn phía, trong lòng không khỏi cảm khái: "Hoàng thất quả nhiên giàu có, một cái cung điện lớn nhỏ cũng đủ sánh bằng cả Tần phủ."

Chờ một lát sau, thị nữ rời đi trở lại, khẽ khom người nói nhỏ: "Tần công tử, điện hạ có lời mời."

Đi theo đối phương vào sâu trong cung điện, dọc theo hành lang, đi qua vườn hoa, nghe tiếng nước chảy róc rách.

Dưới làn mưa liễu bay bay, mặt hồ lấp lánh, An Nhã mặc một bộ trang phục màu hồng nhạt đứng ở ven hồ, yên lặng nhìn mặt nước.

Hoàng đế là bậc cửu ngũ chí tôn, nữ nhân kết hôn cùng tự nhiên đều là tuyệt sắc giai nhân.

Mà An Nhã thân là nữ nhi của Hoàng hậu, dung mạo xinh đẹp cùng khí chất đoan trang của Hoàng hậu, quả thật có bảy tám phần tương tự.

Nếu nói khác biệt, chính là ít đi hai phần thành thục, nhiều hơn một phần xinh đẹp.

Cho dù ấn tượng về An Nhã nhiều hơn là dừng lại ở vẻ ngoài thư sinh ngạo mạn giả nam trang, Tần Phong cũng không thể

không thừa nhận, nàng là một mỹ nhân vô cùng xuất sắc.

Theo ánh sáng phản chiếu, ánh mắt khẽ hạ xuống, Tần Phong không khỏi thở dài một tiếng.

Chỉ là ở phương diện nào đó, đối phương không được thừa hưởng huyết thống của mẫu thân cho lắm.

Tương lai nếu sinh con đẻ cái, chẳng phải là khổ cho hài tử sao?

"Nàng không nên gọi là An Nhã, nên gọi là Thái Bình..." Tần Phong thầm nói một câu.

Tiếng bước chân đến gần, An Nhã cố ý nhịn không nhìn, cũng theo bản năng ưỡn thẳng lưng, ưỡn ngực, tuy rằng cũng chẳng có tác dụng gì.

"Điện hạ, Tần công tử đã đưa đến." Thị nữ nhỏ giọng nói.

"Bản cung biết rồi, ngươi lui xuống đi."

Thị nữ khom người rời đi, trong đình chỉ còn lại hai người, An Nhã xoay người nhìn lại, che giấu ý cười trong mắt, thản nhiên nói: "Gió nào lại đưa Tần công tử đến đây vậy?

Ta còn tưởng rằng, Tần công tử còn bận hơn cả phụ hoàng, ngày ngày bận rộn chính sự, căn bản không nhớ đến ta - bằng hữu này."

Tần Phong sắc mặt cứng đờ: "Có thể nói chuyện đàng hoàng được không?"

An Nhã thấy hắn như ăn phải ruồi bọ, khóe miệng khẽ nhếch lên, nhưng rất nhanh liền thu liễm lại.

Tâm tình nàng đang tốt, lời nói cũng khôi phục lại dáng vẻ ngày xưa: "Nói đi, sao lại muốn đến gặp ta?"

Nam tử bình thường, lúc này tự nhiên sẽ nói một ít lời ngon tiếng ngọt, lấy lòng nữ tử.

Mà Tần Phong vẫn luôn coi An Nhã như huynh đệ thân thiết, chưa từng nghĩ đến chuyện nam nữ, cũng sẽ không cân nhắc đến những điều này.

Liền buột miệng nói: "Ngươi cho rằng ta muốn đến sao?"

Lời này vừa nói ra, mí mắt An Nhã giật giật, dưới ống tay áo rộng thùng thình, hai nắm tay siết chặt.

Tuy rằng trên mặt vẫn treo nụ cười đoan trang, nhưng hàm răng trong miệng lại có chút không chịu nổi.

Tần Phong tự nhiên không chú ý tới mình đã nói sai, ngược lại tự mình nói rõ nguyên do —— "Còn không phải là ngươi... Khụ khụ, chủ yếu là bệ hạ, có việc nhờ ta."

Sau một hồi thuật lại, An Nhã cũng hiểu rõ ngọn nguồn câu chuyện, không khỏi nhíu mày.

Phụ hoàng sao lại tự ý chủ trương, để hắn đến chỉ đạo ta tu hành Văn Thánh Đạo Giả, ta nhập môn sớm hơn hắn, nếu còn muốn hắn đến dạy, chẳng phải là tự rước lấy tiếng cười cho người khác sao.

Đây là tính cách kiêu ngạo của nàng, tuyệt đối không thể nào chịu đựng được.

Thêm vào đó câu nói vừa rồi của đối phương, An Nhã đang tức giận liền nói: "Không cần đâu, ta chẳng qua là vì việc vặt quấn thân, không có cách nào dồn hết tâm tư vào tu hành.

Nếu không, tiến độ tu vi của ta, làm sao có thể chậm hơn ngươi?

Lời phụ hoàng nói, ngươi cũng không cần để ý, sau này ta sẽ tự mình giải thích với người."

Tần Phong nghe vậy lập tức thở phào nhẹ nhõm, vẻ mặt như trút được gánh nặng.

An Nhã thấy vậy, lửa giận trong lòng bùng lên.

Mà lời nói tiếp theo của Tần Phong, càng khiến nàng nghiến răng nghiến lợi.

"Tốt quá, ta còn đang lo lắng ngươi muốn ta lúc rảnh rỗi, lại đây thay ngươi chỉ đạo tu hành, ta nào có thời gian rảnh rỗi đó?

Hơn nữa, nếu để hai vị nương tử của ta biết được, ta và ngươi ở cùng nhau, vậy thì không phải là ba lời hai ngôn ngữ có thể giải thích rõ ràng."

Tần Phong nhìn sắc trời, sau đó cười nói: "Thời gian không còn sớm, ta xin phép cáo từ trước, lần sau có thời gian, lại mời ngươi đến Vọng Nguyệt Cư uống rượu."

Nói xong, hắn liền chắp tay cáo từ rời đi.

Ai ngờ, An Nhã lại lạnh lùng nói: "Phụ hoàng an bài ngươi đến đây xem xét chỗ thiếu sót trong quá trình tu hành của ta, chỉ đạo tu vi cho ta, ngươi cứ như vậy rời đi, chẳng lẽ là muốn phạm tội khi quân sao?"

"Hả?" Tần Phong sửng sốt, kinh ngạc nói: "Nhưng mà ngươi vừa rồi không phải nói..."

An Nhã trực tiếp lên tiếng cắt ngang: "Vừa rồi là vừa rồi, bây giờ là bây giờ.

Bản cung đột nhiên nghĩ thông suốt, ngươi ở Văn Thánh đạo thống quả thật thiên phú dị bẩm, tuy rằng nhập môn muộn, lại

đuổi kịp Phí Tuân sư huynh, thậm chí cùng Dương Khiêm sư huynh ngang tài ngang sức.

Hơn nữa, cảnh giới Tứ phẩm lại dẫn động Thiên kiếp giáng lâm, từ xưa đến nay có thể làm được như vậy, cũng là rất ít.

Để ngươi chỉ đạo tu hành, bản cung miễn cưỡng có thể tiếp nhận."

Sự thay đổi trước sau quá nhanh, Tần Phong nhất thời không phản ứng kịp, qua một lúc lâu, hắn mới cười nói: "Huynh đệ, đừng giỡn nữa!"

Huynh đệ... An Nhã tức giận đến mí mắt giật giật, lập tức lạnh lùng nói: "Tần công tử, chú ý cách xưng hô của ngươi, bản cung dù sao cũng là đương triều công chúa!"

Nữ nhân này chẳng lẽ mỗi tháng đến ngày đó, sao đột nhiên lại giống như ăn phải thuốc súng vậy?

Nhưng bất luận là nguyên nhân gì, Tần Phong đều nhìn ra, đối phương hình như thật sự đang tức giận.

"Vậy điện hạ, ngươi hy vọng ta khi nào thì chỉ đạo tu hành cho ngươi?" Tần Phong cũng có chút bực mình, cố ý dùng xưng hô điện hạ.

An Nhã cười lạnh một tiếng: "Bây giờ, lập tức, ngay lập tức!

Vừa lúc bản cung đã bước vào Lục phẩm Quái Mệnh Cảnh, ngươi liền dạy bản cung lĩnh hội Tam Thiên Vọng Khí Thuật.

Dù sao Tần công tử đã từng nói, Tam Thiên Vọng Khí Thuật nho nhỏ, chỉ cần một lần là có thể lĩnh hội, vậy dạy bản cung, cũng là chuyện dễ dàng.

Tần công tử nghĩ sao?"

Coi như ngươi lợi hại... Tần Phong nghiến răng nói: "Tuân mệnh, điện hạ."

Thời gian vội vã trôi qua, An Nhã lại thủy chung không tìm được đường đi.

Tam Thiên Vọng Khí Thuật này đối với Tần Phong mà nói, dễ như trở bàn tay.

Đó là bởi vì song đồng của hắn ẩn chứa Tiên Thiên Nhất Khí, vốn đã bất phàm.

Nhưng An Nhã cho dù có thiên phú dị bẩm, thì làm sao có thể trong thời gian ngắn ngủi lĩnh ngộ được?

Một canh giờ trôi qua, mặc dù Tần Phong nhiều lần giảng giải yếu lĩnh, An Nhã vẫn thủy chung không cách nào nắm giữ được tinh túy trong đó.

Tần Phong sốt ruột đến mức gãi đầu gãi tai, kéo dài thêm nữa, trời cũng sắp tối rồi!

"Ta còn tưởng rằng nàng tu vi tiến triển chậm chạp, là bị chuyện vụn vặt của Thiên Bảo Các làm chậm trễ, không nghĩ tới thật sự là bởi vì quá mức ngu ngốc.

Chuyện đơn giản như vậy, sao lại không hiểu chứ!

Cái gọi là Tam Thiên Vọng Khí, chẳng phải là dẫn động khí cơ trong cơ thể, dẫn dắt mệnh tinh trên trời, mở đồng tử quan khí sao?"

Lại một phen chỉ đạo, An Nhã thử thi triển Tam Thiên Vọng Khí.

Tần Phong tràn đầy mong đợi: "Thế nào rồi, điện hạ, có nhìn thấy khí trên người ta không?"

An Nhã mở hai mắt, ánh mắt xinh đẹp nhìn tới, ngữ khí không mặn không nhạt: "Bản cung chỉ nhìn thấy oán khí, không nhìn thấy gì khác."

Tần Phong nghe vậy sắc mặt cứng đờ: "Điện hạ nói đùa, có thể chỉ dạy cho ngài là phúc phận của ta, sao có thể có oán khí.

Bất quá sự tình đã đến nước này, xem ra chỉ có thể sử dụng chiêu kia, điện hạ, xin hãy giơ lòng bàn tay lên."

An Nhã không hiểu ý tứ, bất quá vẫn làm theo.

Tiếp đó, nàng liền mở to hai mắt, chỉ vì Tần Phong lại dám đưa lòng bàn tay mình áp vào, hai lòng bàn tay chạm nhau!

"Điện hạ, ta sẽ đưa một đạo Chính Khí vào trong cơ thể ngươi, ngươi hãy cẩn thận cảm ngộ, có lẽ sẽ có thu hoạch."

An Nhã khẽ cúi đầu, che giấu một tia đỏ ửng trên má.

Dưới cánh mũi, khẽ đáp một tiếng, như muỗi kêu.

"Ừm."

Chương 571: Thái tử Cảnh Giác

Ngoài điện An Nhã Cung, Thái tử đến thăm.

Hắn vừa trở về sau chuyến đi, nghe thị vệ bẩm báo Tần Phong - vị kỳ nhân kia đã đến hoàng cung, thậm chí còn vào tận An Nhã điện, liền vội vàng chạy đến ngay.

Thị nữ trông thấy Thái tử, lập tức cung kính nói: "Nô tỳ xin vào bẩm báo điện hạ."

Thái tử vừa định gật đầu, bỗng nhớ ra điều gì, liền nói: "Không cần, ta tự vào là được."

Nói xong cũng không để ý thị nữ, cứ thế bước thẳng vào An Nhã Cung.

Đi qua con đường mà Tần Phong đã đi, Thái tử rất nhanh đã đến bờ hồ.

Nhìn từ xa, cảnh xuân ấm áp, mặt hồ lấp lánh, hai người đang ngồi đối diện nhau trong đình giữa hồ, không biết đang nói gì.

Chỉ là khung cảnh trai tài gái sắc ấy, khiến người ta không khỏi liên tưởng đến chuyện nam nữ.

Nhưng sao có thể như vậy được!

Trước đó, tin tức từ thanh lâu cho biết hắn là kẻ háo sắc, lại thêm hai vị phu nhân không tầm thường kia...

Thái tử như lâm đại địch, sắc mặt biến đổi, vội vàng chạy về phía đình giữa hồ.

Hắn vốn không muốn che giấu tiếng bước chân, chỉ hy vọng có thể trấn áp được tên háo sắc kia, tự nhiên đã kinh động đến hai người trong đình.

Tần Phong nghe tiếng nhìn lại, sắc mặt vui mừng, cứu tinh đã đến rồi, nếu không với sự ngây thơ của An Nhã, hắn biết đến bao giờ mới thoát ra được?

An Nhã nhìn thấy hoàng huynh, thần sắc không giống như thường ngày, theo bản năng nhíu mày, nhưng rất nhanh đã che giấu, sau đó tiến lên dịu dàng nói: "Thái tử ca ca, việc phụ hoàng giao phó đã xử lý xong xuôi rồi sao? Sao lại rảnh rỗi đến chỗ muội?"

Rõ ràng là giọng điệu như mọi ngày, nhưng lại khiến Thái tử nghe mà toàn thân không được tự nhiên.

Nhưng hắn cũng không suy nghĩ nhiều, mà chắn giữa hai người, dùng nửa người che khuất An Nhã, sau đó cười nói: "Sự tích của Tần công tử vang danh thiên hạ, ta cũng rất ngưỡng mộ.

Ngày thường không có cơ hội gặp mặt, hôm nay nghe nói Tần công tử đến thăm, tự nhiên không muốn bỏ lỡ.

Chỉ là Tần công tử, sao lại ở chỗ này?"

Ngươi như vậy cũng gọi là ngưỡng mộ sao, sao ta lại cảm thấy ngươi đang đề phòng ta... Tần Phong nhìn thấu nhưng không nói ra, sau đó giải thích lý do.

Vốn cũng không phải chuyện gì không thể nói, hắn vừa hay có thể nhân cơ hội này thoát khỏi bể khổ.

"Mệnh lệnh của phụ hoàng?" Thái tử nghe vậy hơi sửng sốt, dường như đã đoán ra điều gì, quay đầu nhìn An Nhã, nhưng lại cảm thấy suy đoán này quá hoang đường.

Không phải nói Tần Phong không xứng với An Nhã, chỉ là hai vị phu nhân trong nhà hắn, đều không phải là người dễ dàng gì, An Nhã nếu gả vào Tần phủ, làm sao có chỗ đứng?

Là Thái tử, hắn tự nhiên hiểu rõ việc trong nhà có nhiều mỹ nhân là chuyện đau khổ đến nhường nào, ngày ngày tranh đấu gay gắt, thật sự khiến người ta đau đầu.

Hắn tự nhiên không muốn muội muội cũng rơi vào cảnh ngộ đó.

Mà An Nhã là công chúa của một nước, vốn dĩ không cần phải chung chồng với nữ nhân khác!

"Thì ra là vậy." Thái tử khẽ gật đầu, sau đó cười nói: "Vậy là ta đường đột quấy rầy rồi, không biết hôm nay việc chỉ dạy đã kết thúc chưa, ta thấy trời cũng không còn sớm nữa."

Hoàng huynh hôm nay sao lại nhiều lời như vậy... An Nhã cắn răng, nhưng cũng không lên tiếng.

Tần Phong chỉ cảm thấy như nghe được tiếng trời, vội vàng nói: "Gần xong rồi, gần xong rồi, dục tốc bất đạt, một lần giảng giải quá nhiều, ngược lại không dễ tiêu hóa."

Tự mình dạy dỗ vận khí chi pháp, vị Thái Bình công chúa ngốc nghếch kia còn chưa học được Tam Thiên Vọng Khí.

Như vậy có thể thấy, muốn để nàng ta học được, căn bản không phải là chuyện một sớm một chiều, hiện tại chạy thoát thân mới là thượng sách.

Tần Phong chỉ sợ, đối phương lại lấy tội danh lừa dối quân vương, chụp mũ hắn, không cho hắn đi...

Nhưng may mắn thay, An Nhã nhẹ giọng nói: "Hôm nay đến đây thôi, chỉ là, ngươi đừng quên lời phụ hoàng nói, lúc rảnh rỗi,

phải đến chỉ dạy ta tu luyện.

Hôm nay được ngươi chỉ dạy, quả thực có chút lĩnh ngộ."

Lĩnh ngộ cái rắm, Tam Thiên Vọng Khí còn chưa học được? Còn như lúc rảnh rỗi, chẳng phải là do ta quyết định sao... Tần Phong gật đầu đáp: "Đó là điều đương nhiên, điện hạ cứ yên tâm."

Thái tử nghe vậy, lập tức nói: "Nếu vậy, để ta tiễn Tần huynh ra ngoài, dù sao hoàng cung cũng khá phức tạp, người thường rất khó tìm được đường ra.

Nếu lỡ xông nhầm vào tẩm cung của phụ hoàng hay các vị phi tần, thì thật là bất kính."

"Vậy làm phiền Thái tử điện hạ."

"Tần huynh khách sáo."

Hai người tuy suy nghĩ khác nhau, nhưng lại vô cùng ăn ý, bước chân nhanh chóng.

Không bao lâu, đã biến mất khỏi tầm mắt của An Nhã.

An Nhã đứng ở đình giữa hồ hồi lâu, nhớ lại chuyện hôm nay, nhìn bàn tay mình, không khỏi nhếch mép, nụ cười rạng rỡ.

Nàng dường như nghĩ đến điều gì, gọi thị nữ đến, nghiêm mặt nói: "Sau này nếu có ai đến thăm, bất kể là ai, nhớ phải bẩm báo với ta một tiếng."

Thị nữ nghe ra ẩn ý trong lời nói, run giọng nói: "Nô tỳ vốn định bẩm báo, nhưng Thái tử điện hạ không cho phép, nô tỳ cũng không dám cãi lời."

"Vậy nếu sau này hoàng huynh đến, ngươi cứ nói ta không có ở đây."

"A?" Thị nữ ngẩn người, cũng không hiểu vì sao, chỉ đành gật đầu: "Nô tỳ đã hiểu."

Đợi thị nữ rời đi, An Nhã nhìn theo bóng lưng nàng ta, thi triển Tam Thiên Vọng Khí, nhìn khí tức trên người nàng ta khá rõ ràng.

Nàng mỉm cười, tự nhủ: "Không thể không nói, bản lĩnh dạy người của tên kia quả thực không tồi."

...

Rời khỏi An Nhã Cung, bước chân Thái tử bỗng chậm lại.

Hai người tùy ý trò chuyện, nội dung chủ yếu là những câu chuyện được người đời ca tụng về Tần Phong.

Nhắc đến chuyến đi Tây Vực, Thái tử cảm thán: "Văn Thánh Đạo Giả thất truyền đã lâu, ngoại trừ Thiên Giám Quốc Sư, đã sớm bị người đời lãng quên, không ngờ Tần huynh lại đưa nó trở lại tầm mắt của mọi người.

Khiến thế nhân hiểu rõ, thì ra Văn Thánh Đạo Giả cũng có tác dụng như vậy.

Ta rất ngưỡng mộ Văn Bảo có thể tập hợp sức mạnh của các tướng sĩ, không biết Tần huynh có thể lấy ra cho ta chiêm ngưỡng một chút được không?"

Lời này vừa nói ra, Tần Phong hai mắt trợn tròn.

Hắn luôn cảm thấy hình như đã quên mất điều gì, được nhắc nhở như vậy, mới nhớ ra, bản 《Đại Phong Ca》 kia còn để quên ở Ngự Thư Phòng, chưa lấy về!

Nói rõ sự tình, Thái tử lộ ra thần sắc cổ quái, thay phụ hoàng giải thích: "Có lẽ là yêu thích không muốn rời tay, nên muốn giữ lại xem thêm vài ngày.

Tần huynh cũng không cần phải lo lắng, đợi phụ hoàng vừa lòng, tự nhiên sẽ trả lại."

Lời này nói ra, chính ngươi có tin không... Tần Phong giật giật khóe miệng: "Vậy thì tốt."

Đúng lúc này, Tần Phong bỗng nhíu mày, hắn có linh cảm, nhìn về phía trước, một nhóm người đang đi ngược chiều lại.

Tất cả đều là nam nhân, tuổi tác đã cao, phần lớn là người già.

Tần Phong nhận ra trang phục trên người bọn họ, hẳn là những ngự y tự cho mình thanh cao nhưng không có bao nhiêu y thuật y đức trong cung.

Hắn cảnh giác, tự nhiên không phải vì lý do này.

Mà là vừa rồi, hắn rõ ràng cảm nhận được một tia sát ý!

"Rốt cuộc là ai?" Tần Phong liếc nhìn mọi người.

Các ngự y nhìn thấy Thái tử, tự nhiên phải cúi người hành lễ, sau khi hành lễ xong, liền đi lướt qua hai người.

Tần Phong không nhìn ra điểm bất thường: "Chẳng lẽ là cảm giác sai lầm? Sát ý kia không phải đến từ những người này?"

Đợi đến khi mọi người đi xa, trong mắt một nam tử trung niên lóe lên vẻ âm hiểm, khóe miệng còn mang theo nụ cười ghê rợn.

Chương 572: Hừ, chỉ vậy thôi sao?

Tần Phong theo Thái tử rời khỏi hoàng cung lúc trời đã ngả về tây, ráng chiều đỏ rực cả một vùng trời.

Nguyên bản hắn còn muốn đến Trầm Yêu Ti thăm Đặng đại nhân, xem xét tình hình của đối phương một chút.

Nhưng giờ đã muộn thế này, e là không còn thích hợp nữa.

Sau khi cáo biệt Thái tử, nói vài câu khách sáo, hắn liền tìm một người đánh xe ngựa, hướng về Tần phủ.

Chỉ là, trong lòng hắn vẫn luôn canh cánh về sát ý trong cung.

“Bước vào Tiêu Dao Cảnh Tứ Phẩm, thần hồn nhạy bén hơn trước rất nhiều, sát ý đó tuyệt đối không phải là tự nhiên mà có.

Trên con đường dài đó, ta chỉ gặp đám người ngự y.

Nếu sát ý đó không phải ẩn giấu trong đám ngự y, chẳng lẽ có cao thủ trà trộn vào hoàng cung?”

“Chỉ là, đến nước này, rốt cuộc là ai lại lộ ra sát ý với ta?”

Tần Phong chìm vào trầm tư.

Trước đây, Tần gia bị nhắm vào khắp nơi, đó là bởi vì Liễu Kiếm Ly muốn gả vào Tần phủ.

Nương tử ưu tú như vậy, trong Phụng Thiên thành, kẻ nhìn mà không vừa mắt tự nhiên không ít.

Nhưng sau khi hai người đã có phu thê chi thực, loại kẻ thù này cơ bản là không còn thấy nữa.

Huống chi hiện tại hắn đang nổi tiếng trong Phụng Thiên thành, lại còn là nội các đại học sĩ được hoàng đế coi trọng, còn ai dám to gan, động đến Tần gia nữa?

Nghĩ mãi không ra, Tần Phong nhíu mày.

Rầm!

Xe ngựa xóc nảy, kéo Tần Phong trở về thực tại.

Người đánh xe áy náy nói: “Xin lỗi công tử, trời tối dần, không để ý trên đường có ổ gà, ngài không sao chứ?”

Tần Phong nheo mắt, thản nhiên đáp: “Không sao, đoạn đường tiếp theo chú ý một chút là được.”

“Công tử yên tâm, đó là điều đương nhiên.”

Chính khí trong cơ thể cuồn cuộn, Tần Phong đề cao cảnh giác.

Mặt đường nội thành đều do Công bộ và Thần Công phòng phụ trách xây dựng, sao có thể xuất hiện ổ gà?

Vểnh tai lắng nghe, bên ngoài xe ngựa yên tĩnh lạ thường, chỉ có thể nghe thấy tiếng bánh xe lăn và tiếng roi ngựa quất.

Mà từ hoàng cung đến Tần phủ, rõ ràng phải đi qua khu chợ sầm uất.

Cho dù trời đã về đêm, sao có thể không nghe thấy một chút tiếng người và tiếng rao bán hàng rong?

Điều này chỉ có thể chứng minh một khả năng, trong lúc hắn trầm tư, xe ngựa đã đi chệch đường, đưa hắn đến một nơi khác!

Kẻ địch trong tối, ta ngoài sáng, Tần Phong không dám manh động, hơn nữa hắn tin rằng nơi này vẫn còn trong Phụng Thiên thành.

Cho dù những kẻ đó có to gan đến đâu, cũng không dám ra tay ở đây.

Chỉ sợ, kẻ địch biết kế hoạch bại lộ, sẽ liều mạng.

Đưa tay vào trong ngực, Tần Phong lấy ra Đại Bằng Kim Vũ, thần thức tiến vào trong đó, triệu hồi.

Với tốc độ của Kim Sí Đại Bằng, chỉ cần ở trong Phụng Thiên thành, chỉ trong nháy mắt, nó có thể đến bên cạnh hắn.

Nhưng điều khiến Tần Phong kinh ngạc là, thời gian trôi qua mấy hơi thở, bên ngoài xe ngựa vẫn không có động tĩnh gì!

“Con chim Kim Mao chết tiệt kia, chẳng lẽ là tìm được bạn tình, nên không để ý đến ta?”

Đúng lúc này, trong lòng Tần Phong dâng lên cảnh giác, Hạo Thiên Kính được thi triển, bảo vệ xung quanh.

Ánh đao kiếm xé toạc xe ngựa, tiếng kim loại va chạm vang lên bên tai!

Lại dám ngang nhiên ra tay giết người trong Phụng Thiên thành, rốt cuộc là kẻ nào có gan lớn như vậy?

Tần Phong vội vàng nhìn xung quanh, sau đó trợn tròn mắt.

Nơi này căn bản không phải Phụng Thiên thành!

Huyết nguyệt treo cao, xung quanh núi non trùng điệp, tối đen như mực.

Bốn bóng người đứng ở bốn góc, bao vây hắn.

Trên đỉnh đầu còn có một người lơ lửng giữa không trung, khí tức trên người đối phương cũng là mạnh nhất trong số những người này, ít nhất cũng là kẻ mạnh trong Tiêu Dao Cảnh Tứ Phẩm!

“Từ lúc lên xe ngựa đến giờ, nhiều nhất là một nén nhang.

Cho dù có bay, cũng không thể nào rời khỏi Phụng Thiên thành, sao ta lại xuất hiện ở đây?

Chờ đã, huyết nguyệt treo cao?”

Tần Phong đột nhiên ngẩng đầu, bỗng nhiên hiểu ra điều gì đó.

Nơi này căn bản không phải là hiện thực!

Hoặc là hắn đã rơi vào ảo cảnh, hoặc là hắn đã tiến vào một loại không gian bảo khí nào đó.

Lúc trước ở Tấn Dương thành, hắn và Thương Phi Lan đã từng gặp qua!

“Là lúc xe ngựa xóc nảy đó...” Tần Phong nhíu mày, lẩm bẩm.

Nam tử trên đỉnh đầu nghe vậy, lạnh lùng nói: “Tuổi còn trẻ đã có thể bước vào Tiêu Dao Cảnh Tứ Phẩm, còn có thể dẫn động Thiên kiếp giáng lâm, quả thực không tầm thường, vậy mà đã nhanh chóng nhìn ra manh mối.

Ban đầu còn tưởng rằng đối phó với một tên tiểu tử, phải dùng đến Huyết Nguyệt đồ này có chút lãng phí, bây giờ xem ra, cẩn thận một chút vẫn hơn.”

“Các ngươi là ai, tại sao lại muốn giết ta?” Tần Phong đề phòng nhìn xung quanh, lên tiếng hỏi.

“Không cần phải thăm dò vô nghĩa, sự tồn tại của ngươi đã cản trở đến một vị đại nhân nào đó, chỉ vậy thôi.”

Nam tử vừa dứt lời, bốn bóng đen đồng loạt phát động công kích.

Đao cương bá đạo, kiếm khí hung mãnh, nhìn uy lực đao kiếm của bọn chúng, e rằng tất cả đều là cao thủ đã lĩnh ngộ được Kiếm đạo tam trọng ý cảnh - Tâm thông minh!

Ầm!

Công kích hội tụ một chỗ, khí lãng cuồn cuộn, cuốn tung bụi đất, che khuất tầm nhìn.

Nam tử lơ lửng trên không trung vốn tưởng rằng một kích này cho dù không thể giết chết Tần Phong, cũng có thể khiến hắn trọng thương.

Nhưng chờ đến khi bụi mù tan đi, tất cả mọi người đều sững sờ.

Chỉ thấy xung quanh Tần Phong, được Hạo Thiên Kính bảo vệ kín mít, không một góc chết.

Mà công kích vừa rồi của bọn chúng, trước mặt phòng ngự tuyệt đối này, căn bản không có chút tác dụng nào!

Tần Phong thấy vậy, âm thầm thở phào nhẹ nhõm, căng thẳng trong lòng cũng vơi đi vài phần.

“Công kích của những người này, so với hai vị nương tử, không đáng nhắc tới, điều duy nhất cần chú ý, chính là tên kia trên đầu.

Tuy nhiên, so với việc phòng ngự, hiện tại tìm cách rời khỏi đây mới là trọng yếu nhất.”

Tần Phong thi triển Song đồng dị năng, quan sát xung quanh, nhưng căn bản không nhìn ra sơ hở.

Không gian bảo khí khác với trận pháp, muốn tìm sinh môn, nói dễ hơn làm?

Đúng lúc này, hư ảnh Hiên Nhất tiền bối hiện ra, quan sát tình hình một chút, thản nhiên nói: “Ta còn đang hiếu kỳ vì sao không gian ba động có chút kỳ quái, thì ra là đã tiến vào không gian bảo khí.”

Tần Phong vội vàng hỏi: “Tiền bối có biết cách nào rời khỏi đây không?”

Hiên Nhất vừa định trả lời, lại đột nhiên ngẩng đầu lên tiếng nhắc nhở: “Cẩn thận, tên kia muốn ra tay rồi.”

Tần Phong theo đó nhìn lại, chỉ thấy nam tử áo đen khí thế cuồn cuộn, mà trong lòng bàn tay phải của hắn, một thanh cốt đao chậm rãi hiện ra.

“Đao ý tứ trọng, Khí chú ngô cốt?”

“Phòng ngự của Văn Thánh đạo thống quả nhiên danh bất hư truyền.

Đáng tiếc... chỉ biết phòng ngự thì không thể giết người.

Đêm nay, mạng của ngươi, phải bỏ lại ở đây.” Nam tử trên đỉnh đầu ngữ khí lạnh lẽo, sát khí bộc lộ, mà hắn cũng quả thực có tư cách này!

Cốt đao như ngọc, dưới ánh trăng máu, tỏa ra hàn quang.

Một đao chém xuống, chẻ đôi cả ánh trăng!

Tần Phong không dám lơ là, điều động Hồng Mông tiên khí trong cơ thể, rót vào Hạo Thiên Kính trước mặt.

Nhất định đây là sát chiêu của đối phương, phải dốc toàn lực đối phó!

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh.

Đao mang mang theo khí thế phá quân, chỉ trong một phần nghìn nháy mắt, đã chém lên Hạo Thiên Kính đang tỏa ra hào quang.

Tiếp theo chỉ nghe thấy một tiếng "rắc".

Nam tử lơ lửng trên không trung, phát ra một tiếng cười lạnh, trong mắt hắn, Tần Phong phía dưới đã là người chết.

Âm thanh đó chắc chắn là âm thanh của phòng ngự bị đao mang chém vỡ!

Nhưng diễn biến tiếp theo, lại nằm ngoài dự liệu của tất cả những tên áo đen có mặt.

Bởi vì phòng ngự của đối phương vẫn còn, thứ bị nghiền nát rõ ràng là đao cương của nam tử lơ lửng trên không trung!

“Sao có thể như vậy?” Nam tử kinh hãi thốt lên.

Tần Phong nhìn Hạo Thiên Kính trước mặt không hề hấn gì, sững sờ một lúc, bỗng nhiên ngẩng cao đầu: “Hừ, chỉ vậy thôi sao?”

Chương 573: Ai bảo ba tấc bút lông, không thể nhuốm máu

Thần Vũ Võ phu công thế bá đạo thế nhân đều biết, nhưng lại thiếu thần dị.

Đối phương công kích mạnh nhất bị dễ dàng hóa giải, lúc này Tần Phong tự nhiên là an tâm không ít.

Bất quá hắn cũng không nghĩ đến, dung hợp Hồng Mông tiên khí, Hạo Thiên Kính phòng ngự lực lại kinh người như vậy, ngay cả Tứ phẩm Đao Chú Ngô Cốt cảnh giới Võ phu cũng không thể làm gì!

"Ngươi!" Nam tử lơ lửng trên không trung giết người vô số, khi nào phải chịu đựng khuất nhục như thế?

Hắn ra lệnh cho bốn người còn lại tiếp tục phát động công kích, bản thân cũng chém ra một đao toàn lực.

Thế nhưng Tần Phong lại giống như con rùa rụt đầu vào trong mai, căn bản không hề sợ hãi!

Kim minh thanh không ngừng vang lên, đao mang kiếm khí đánh lên Hạo Thiên Kính, trong nháy mắt liền sụp đổ.

Không có thủ đoạn phá địch, khốn cảnh Huyết Nguyệt Đồ này, ngược lại trở thành trò cười.

Mà tình cảnh đã không còn nguy hiểm đến tính mạng, Tần Phong cũng một lần nữa hỏi thăm phương pháp rời khỏi nơi này.

Hiên Nhất không cần suy nghĩ nói: "Muốn rời khỏi không gian

bảo khí này, phương pháp cũng không ít.

Tỷ như triển khai giới vực, đánh nát không gian bảo khí này.

Hoặc là dùng không gian thuật pháp, xé rách không gian, đều có thể bình an rời đi."

Tần Phong sắc mặt cứng đờ: "Tiền bối, có thể nói một số phương pháp mà ta có thể làm được hay không?"

Hiên Nhất cười khẽ: "Phương pháp thứ nhất xác thực có chút khó khăn, phương pháp thứ hai đối với ngươi mà nói, ngược lại rất dễ dàng.

Ngươi không phải có không gian ngọc bội sao? Chỉ cần thi triển không gian chi thuật trong đó, rời khỏi nơi này cũng không khó."

Sao ta lại không nghĩ đến... Tần Phong bừng tỉnh đại ngộ, đang muốn thao tác, lại nghe tiền bối lần nữa nói: "Bất quá, ta không đề nghị ngươi làm như vậy."

"Vì sao?"

"Tu vi của ngươi vừa mới bước vào Tứ phẩm Tiêu Dao cảnh, chính là thời điểm cần thực chiến, mài giũa bản thân.

Nhưng mà hai vị nương tử của ngươi thực lực quá cao, Kim Sí Đại Bằng kia cũng sẽ không thật sự muốn giết ngươi, giao thủ cùng bọn họ, nhiều nhất cũng chỉ có thể coi là luận bàn.

Thế nhưng trước mắt chính là cơ hội tốt, dù sao những người này... là thật sự muốn giết ngươi!"

Tần Phong nghe vậy sững sờ, mà ngữ khí của Hiên Nhất cũng nghiêm túc lên: "Chúng ta là người đọc sách, lấy Hạo Nhiên Chính Khí dưỡng thân, lấy Hồng Mông tiên khí cầu đạo vấn thiên.

Không phải là không thể giết người, mà là không muốn.

Có câu nói, phu tử nhất nộ, huyết tiễn ngũ bộ.

Ai bảo ba tấc bút lông, không thể nhuốm máu?

Cái gọi là Tứ phẩm Tiêu Dao cảnh, chính là cầu một cái tiêu dao tự tại, người khác đã muốn giết đến tận cửa, há có thể không chiến mà chạy?"

Nghe được lời này, Tần Phong bỗng nhiên nhớ tới lúc ở học cung, hình ảnh Hiên tiền bối một phu đương quan vạn phu mạc khai, đại chiến với đám thần ma đầy trời, một lòng nhiệt huyết trong lòng bỗng nhiên dâng lên.

"Bảo khí cũng cần người thúc dục, nếu như bảo khí người nắm giữ vẫn lạc..."

"Khốn cảnh trước mắt, tự nhiên có thể thoát khỏi." Tần Phong bổ sung nói, thần sắc kiên định.

Mấy tên hắc y nhân vẫn còn đang tìm kiếm phương pháp phá giải phòng ngự của Tần Phong, lại không nghĩ rằng, người sau lại tự mình giải khai cái loại phòng ngự cổ quái kia?

Nam tử lơ lửng trên không trung trước tiên là sững sờ, sau đó bừng tỉnh đại ngộ: "Thì ra là thế, loại phòng ngự cường đại kia đối với bản thân hắn tiêu hao cũng không thấp, hắn đã không cách nào tiếp tục duy trì.

Thừa lúc hắn bệnh, muốn mạng của hắn, giết!"

Lời nói vừa dứt, bốn người còn lại đã có động tác.

Ba bước hợp làm hai bước, sau đó hóa thành một đạo tàn ảnh.

Thần Vũ Võ phu Ngũ phẩm cảnh giới chính là Thần Hành, tốc độ này tự nhiên kinh người!

"Thành công!" Một người lướt đến sau lưng Tần Phong, quát lớn một tiếng, trường đao trong tay đao phong chấn động, như muốn uống máu!

Thế nhưng đao phong nhanh, phản kích của Tần Phong lại càng nhanh hơn!

Một đạo bạch lôi giống như pháo hoa ngày đông, lại trực tiếp xuyên thủng đầu lâu hắc y nhân, thế như chẻ tre, xuyên thủng lồng ngực hắc y nhân bên cạnh!

Chỉ là trong nháy mắt điện quang hỏa thạch, liền có hai tên hắc y nhân đồng thời bỏ mạng!

Hai người còn lại thấy vậy, trực tiếp rút lui, ánh mắt kinh nghi bất định.

Danh tiếng của Văn Thánh đạo thống phần lớn đều tập trung ở trên người Thiên Giám Quốc Sư, mà càng nhiều người đối với Văn Thánh Đạo Giả đánh giá —— tay trói gà không chặt, thư sinh yếu đuối!

Bọn họ làm sao có thể nghĩ đến, Tần Phong chẳng những không có linh khí hao hết, ngược lại còn có sát chiêu cường đại lăng lệ như vậy?

Nhìn huyệt máu trên đầu và ngực đồng bọn, không khó để tưởng tượng, đạo bạch lôi kia nếu như rơi vào trên người mình, sợ là cũng là kết quả giống nhau!

Hai tên hắc y nhân liếc mắt nhìn nhau, liền có ý lui, bước chân không ngừng lui về phía sau, sát chiêu không phá được phòng ngự, lại còn có nguy cơ đến tính mạng, trận chiến này đã không còn cần thiết phải tiếp tục.

Nam tử lơ lửng trên không trung cũng là hai mắt híp lại, muốn tế ra Huyết Nguyệt Đồ, rời khỏi phương thiên địa này.

Lần ám sát này, quả thực là khinh địch, ai cũng không ngờ tới, một tên thư sinh đơn đả độc đấu lại có chiến lực kinh người như vậy.

Cho dù tiếp tục đánh tiếp, hắn cũng không có nắm chắc tất sát, ngược lại còn có khả năng tự chuốc lấy thất bại...

Nghĩ đến đây, sát khí vốn có không đánh mà tan.

"Đi!" Nam tử quát lớn một tiếng.

Ba đạo thân ảnh, đồng loạt bạo lui.

"Hửm?" Tần Phong khẽ giật mình, kết quả như vậy quả thực là hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới.

Nhưng hắn lại không muốn thả ba người rời đi, nói chính xác hơn, là tên cầm đầu kia!

Vô duyên vô cớ bị người ám sát, tự nhiên trong lòng căm phẫn, mà hắn càng sợ chính là, những người này sẽ ra tay với người nhà của hắn.

Chính bởi vì cân nhắc đến điểm này, cho nên hắn nhất định phải từ trên người đối phương tìm được manh mối.

Mà tên cầm đầu kia, trên người có manh mối xác suất nhất định là lớn nhất!

Trong Thần Hải, Lôi Đình Chính Khí cuồn cuộn.

Rõ ràng là thiên địa hư ảo, trên không trung, lại là mây đen dày đặc, lôi đình cuồn cuộn!

Tần Phong lấy Ngũ Lôi Quan Tưởng Đồ, diễn hóa Lôi Đình Chính Khí, lại lấy Thiên Kiếp chi lôi tôi luyện nhục thân thần hồn.

Hắn đối với lôi đình chưởng khống tự nhiên là thuần thục.

Mà Tứ phẩm Tiêu Dao cảnh Văn Thánh Đạo Giả, chính là có thể lấy bản nguyên chi linh, hiển hóa thiên địa chi uy!

Ba người thoáng nhìn thấy biển lôi đầy trời, đại kinh thất sắc.

Đúng lúc này, Tần Phong duỗi tay phải ra, hướng về phía ba người, khẽ nói: "Rơi xuống!"

Thiên lôi đánh xuống!

Lôi long khổng lồ trong nháy mắt nuốt chửng ba người!

Chờ đến khi mây đen tản đi, lôi đình ngừng lại, nơi lôi long gào thét, một mảnh hoang tàn.

Hai tên hắc y nhân thực lực yếu hơn, sớm đã hóa thành tro bụi.

Nam tử cầm đầu cũng là toàn thân cháy đen, miệng phun máu tươi, bộ dáng thoi thóp.

"Ai phái các ngươi đến giết ta?" Tần Phong thản nhiên hỏi.

Nam tử không đáp, bỗng nhiên hai mắt trừng lên, máu tươi phun trào.

Không đến một lát, thi thể của hắn liền hóa thành huyết hắc, bốc lên khói xanh, tản mát ra mùi vị gay mũi.

Tần Phong tuy rằng đã sớm liệu được nam tử sẽ không nói ra người sau lưng, lại không nghĩ rằng đối phương lại dứt khoát như vậy.

Nhưng cho dù cái gì cũng không có để lại, cũng không phải là không có manh mối.

Bởi vì Tần Phong nhận ra nam tử vì sao mà chết —— là độc.

"Hóa Cốt Tán."

...

Trên đường phố ồn ào náo nhiệt bỗng nhiên có người kinh hô: "Nhanh nhìn xem, nơi đó sao lại bốc cháy rồi!"

"Không cần phải hoảng hốt, không cần phải hoảng hốt, phỏng chừng là công tử ca nhà ai, rảnh rỗi không có việc gì đốt tranh chơi thôi."

Mọi người nghe tiếng nhìn lại, chỉ thấy một chỗ trên đường phố, quả nhiên là có một bức tranh đang cháy.

Nội dung trên tranh đã mơ hồ, chỉ có một vòng huyết nguyệt còn ẩn ẩn có thể thấy được.

Có người từ trong nhà lấy ra một chậu nước sạch, dội xuống, lửa thế không giảm, cho đến khi bức tranh cháy thành tro.

Người đàn ông bán quất xanh thò đầu nhìn ra xa, cũng muốn xem náo nhiệt, lại bị một vị công tử áo đen cắt ngang: "Quất xanh bao nhiêu tiền một cân?"

"Ba văn tiền một cân, công tử muốn mua bao nhiêu?"

Tần Phong trầm ngâm một lát, hắn mua quất xanh bất quá là sợ trận chiến vừa rồi, trên người dính phải mùi vị, muốn đem nó loại bỏ, tránh để cho người nhà lo lắng.

Liền nói: "Một cân là đủ rồi."

Chương 574: Công dụng đặc biệt của thanh quất

Tại Phủ Hồ đình, Liễu Kiếm Ly hỏi: “Tần Phong, hôm nay chàng không ở phủ sao?”

Lam Ngưng Sương gật đầu đáp: “Hôm nay Lý công công đến phủ bái kiến, hình như là bệ hạ có việc triệu kiến cô gia, sau đó cô gia liền cùng Lý công công cùng nhau tiến cung.”

Liễu Kiếm Ly khẽ gật đầu, nàng hôm nay cố ý trở về sớm, chính là muốn tiếp tục chỉ điểm cho Tần Phong về bí quyết của cực ý, nếu chàng không có ở đây, vậy thì thôi vậy.

“Đúng rồi, tiểu thư, dạo này tu luyện thế nào rồi?”

“Cũng coi như không tệ, đối với khống chế kình khí đã sâu hơn một chút.”

“Vậy tiểu thư khi nào rảnh rỗi, có thể chỉ điểm thêm cho ta về việc tu hành được không?” Lam Ngưng Sương mong đợi hỏi, dù sao nàng đã bị kẹt ở cảnh giới Ngũ phẩm Thần Hành một khoảng thời gian, hơn nữa kiếm đạo cũng vẫn luôn không thể tiến thêm bước nào.

“Bây giờ cũng được, ngươi thi triển kiếm thuật cho ta xem thử.” Liễu Kiếm Ly nhẹ giọng nói.

“Vâng, tiểu thư!” Lam Ngưng Sương vẻ mặt vui mừng, trường kiếm trong tay múa lên uyển chuyển.

Với thực lực hiện tại của Liễu Kiếm Ly, tự nhiên có thể nhìn ra những thiếu sót của Lam Ngưng Sương, rất nhanh liền chỉ điểm ra.

Mà Lam Ngưng Sương được chỉ điểm, cũng là có chỗ lĩnh ngộ, cải thiện những thiếu sót của bản thân.

Thời gian vội vã trôi qua, cho đến khi màn đêm buông xuống, một tiếng xé gió vang lên, đó là Thương Phi Lan tu luyện trở về.

Lam Ngưng Sương nghe thấy động tĩnh, biết thời gian dùng bữa tối sắp đến, liền ngừng múa kiếm.

Có lẽ là do động tác quá lớn, một cuốn thoại bản theo tiếng động rơi ra khỏi người, những bức tranh minh họa đầy xấu hổ hiện ra rõ ràng.

Thương Phi Lan thấy vậy, đôi mắt đẹp mở to kinh ngạc nói: "Đây là cái gì?"

Lam Ngưng Sương thản nhiên nhặt cuốn thoại bản lên, là một lão ti cơ đã đọc vô số sách, tâm tính của nàng sớm đã khác xưa, ho khan một tiếng thản nhiên đáp: "Đây là một loại sách đọc trong khuê phòng của nữ tử, có đôi khi, cũng có thể điều tiết một chút tình thú giữa hai vợ chồng.

Ừm, chính là như vậy."

"Sách đọc trong khuê phòng, nhưng mà bức tranh vừa rồi rõ ràng..." Thương Phi Lan muốn nói lại thôi, nàng quay đầu nhìn về phía Kiếm Ly tỷ, vốn tưởng rằng đối phương cũng sẽ giống như mình, kết quả lại bình tĩnh một cách khác thường?

Liễu Kiếm Ly nhẹ giọng nói: "Cuốn này hình như trước đây chưa từng thấy?"

"Tiểu thư, đây là mới nhất, nhưng mà câu chuyện bên trong lại khiến người ta thất vọng tràn trề.

Nam chính là một kẻ lãng tử, rõ ràng trong nhà đã có thê tử xinh đẹp, lại thích lui tới chốn phong nguyệt, mỗi lần đều phải

mua một túi thanh quất, dùng nước cốt bôi lên người để che giấu mùi son phấn, muốn che giấu cũng không được.

Nhìn thấy nữ chính bên trong lần nào cũng bị nam chính lừa gạt, ta thật sự hận không thể một kiếm chém chết tên bội bạc kia."

"Câu chuyện này, quả thật có chút kém." Liễu Kiếm Ly trầm ngâm một lát, đưa ra lời nhận xét xác đáng.

Thương Phi Lan nghe vậy, vẻ mặt không dám tin: "Kiếm Ly tỷ, tỷ ngày thường cũng xem những thứ này sao?"

Liễu Kiếm Ly khẽ gật đầu, thành thật đáp: "Thỉnh thoảng thôi, tư thế bên trong đều là na ná nhau, cho nên xem ít đi."

"Tư... tư thế?!" Thương Phi Lan há hốc mồm, không biết nên nói gì, vừa rồi chỉ liếc mắt một cái, động tác của nam nữ kia quả thật khiến người ta không dám tưởng tượng, những thứ đó thật sự có thể làm được sao?

Lam Ngưng Sương nhìn vẻ mặt của nàng, không khỏi bật cười, điều này với bản thân lúc trước và tiểu thư có gì khác biệt chứ?

Nàng bước lên phía trước, ghé vào tai Thương Phi Lan nói nhỏ vài câu, vành tai trắng nõn của người sau, trong nháy mắt đỏ bừng.

"Không nói những thứ này nữa, tiểu thư và Thương cô nương vẫn nên sớm đến đại sảnh đi, ta đi nhà bếp chuẩn bị một chút."

Lam Ngưng Sương vừa định rời đi, lại bị Thương Phi Lan gọi lại: "Chờ một chút!"

"Làm sao vậy?"

"Cuốn thoại bản kia, có thể cho ta mượn xem thử không..." Thương Phi Lan liếc mắt nhìn Kiếm Ly tỷ, mím môi nhẹ giọng nói.

Là người cả đời kiêu ngạo, nàng tuyệt đối không chịu thua kém người khác!

“Có thể thì có thể, nhưng mà cuốn này có chút nhàm chán rồi, ta cho ngươi một cuốn khác, coi như để nhập môn cũng coi như không tệ.”

Vậy mà còn có cuốn khác?

Thương Phi Lan nhận lấy cuốn thoại bản, thân thể khẽ run lên, nàng vội vàng liếc mắt nhìn xung quanh, xác nhận không có ai sau đó, mới nhanh chóng cất cuốn thoại bản vào trong nhẫn trữ vật.

...

“Cô gia, chuyện trong hoàng cung đã xử lý xong rồi sao?” Tại cổng lớn Tần phủ, Hình Thịnh vừa đi tới vừa chào hỏi.

Tần Phong gật gật đầu nói: “Đúng rồi, ta có mua một túi thanh quất, ngươi có muốn thử một chút không, chua lắm đấy.”

“Khó trách trên người cô gia có mùi hơi chua, nhưng mà ta vẫn là thôi đi, ta sợ nhất là những thứ chua.” Hắc Than Đầu liên tục xua tay.

“Vậy thì đáng tiếc quá.” Tần Phong tiếc nuối nói, một túi thanh quất lớn như vậy, chàng cũng không ăn hết được.

Cầm túi thanh quất đi vào đại sảnh Tần phủ, mọi người trong nhà đã an vị chỉnh tề.

Lam Ngưng Sương đang giúp Thanh Nhi bày biện thức ăn, nghe thấy động tĩnh, quay đầu nhìn lại, thấy là cô gia, vừa định lên tiếng chào hỏi, nhưng nàng lại nhìn thấy gì đó, thần sắc chợt sững lại.

Tần Phong giơ túi thanh quất trong tay lên, cười nói: “Lúc về

tiện đường mua một ít, thanh quất có thể sinh tân chỉ khát, điều hòa dạ dày, lâu lâu ăn một chút, cũng coi như không tệ.”

Thanh quất?

Lời này vừa nói ra, mọi người trong đại sảnh, ngoại trừ Thanh Nhi, đều đồng loạt nhìn về phía chàng.

Thế trận này, không khỏi khiến Tần Phong giật mình.

Đặc biệt là ánh mắt của hai vị nương tử, luôn cảm thấy có chút dò xét, chuyện gì đây?

Bầu không khí trong đại sảnh có phần kỳ quái, Thanh Nhi ngẩng đầu lên, tò mò đánh giá mọi người, trong lòng nghi hoặc, sao thiếu gia nói xong, mọi người đều im lặng, rõ ràng vừa rồi còn chưa phải như vậy.

“Phong nhi, con...” Nhị nương muốn nói lại thôi, dù sao công dụng đặc biệt của thanh quất, lúc trước vẫn là Tần Phong nói cho nàng biết.

Tần lão gia nhướng mày, đúng lúc lên tiếng: “Phong nhi, ta nhớ rõ lần trước con ăn thanh quất xong, chê quá chua, sao hôm nay lại muốn mua thứ này?

Nói trước, nếu như ăn không hết, đừng có mong người trong phủ giúp con giải quyết.”

Lão gia sao lại nói những thứ kỳ quái này chứ...

Tần Phong còn chưa kịp phản ứng, Thương Phi Lan bên cạnh ghé sát người ngửi ngửi, sau đó nhíu mày: “Trên người chàng có mùi gì vậy?”

Chẳng lẽ nương tử ngửi thấy mùi máu tanh?

Tần Phong trong lòng run lên, vội vàng giải thích: “Trên đường

về có ăn một quả, có lẽ là nước cốt vô tình dính vào người, cho nên có chút chua.

Vừa rồi Hắc Than Đầu cũng nói với ta như vậy, chờ ta về tắm rửa, thay một bộ y phục là được."

Liễu Kiếm Ly ba người nghe vậy, nhìn nhau một cái, tâm linh tương thông, lời giải thích này với tên bội bạc trong cuốn thoại bản kia, chẳng phải là giống nhau sao?

Không thích ăn thanh quất, vậy mà lại cố ý mua, tối nay về muộn, cộng thêm mùi trên người, đáp án đã rõ ràng.

Ánh mắt Liễu Kiếm Ly ba người dần lạnh lẽo, nhưng mà trước mặt Tần lão gia và nhị nương, các nàng cũng không tiện chất vấn trực tiếp, vì vậy Liễu Kiếm Ly lạnh nhạt nói: "Tần Phong, chờ lát nữa đến phòng, ta có chuyện muốn nói với chàng."

Tần Phong không biết nguy hiểm đang đến gần, gật đầu đồng ý, trong lòng thậm chí còn cho rằng, đây là nương tử muốn tiếp tục chỉ đạo chàng tu hành.

...

Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan tối nay dùng bữa đặc biệt nhanh, ngay cả Lam Ngưng Sương cũng viện cớ rời khỏi đại sảnh trước.

Tần Phong tuy có chút nghi hoặc, nhưng cũng không để ý quá nhiều.

Chỉ là lúc hai vị nương tử và Ngưng Sương rời đi, ánh mắt nhìn chàng, khiến chàng trong lòng có chút phát mao.

Rời khỏi đại sảnh, một trận gió đêm thổi qua, Tần Phong chỉ cảm thấy sống lưng lạnh toát.

Xuân về hoa nở, lẽ ra không nên lạnh như vậy, chàng không khỏi lẩm bẩm: “Chẳng lẽ là gió lạnh đầu xuân?”

Cũng may là nương tử không ngửi thấy mùi máu tanh trên người, nếu không thì phải lo lắng cho sự an toàn của chàng rồi.

Chương 575: Tam Đường Hội Thẩm

Đến phòng, đẩy cửa bước vào, Tần Phong ngây người tại chỗ.

Hắn vốn tưởng rằng trong phòng chỉ có Liễu Kiếm Ly một mình, nhưng sự thật là, lại có ba người!

Cả ba người đều nhìn về phía hắn, ánh mắt mang theo ý tứ dò xét.

“Sao mọi người đều ở đây?” Tần Phong hiếu kỳ hỏi.

Lam Ngưng Sương đứng bên cạnh cửa, liếc mắt nhìn quả thanh yên trong tay Tần Phong, cười như không cười, bước lên nói: “Tự nhiên là có chuyện muốn nói với cô gia, cô gia đừng đứng ngây ra đó nữa, mau vào nhà đi.”

Vừa đẩy Tần Phong vào trong phòng, nàng vừa đưa tay đóng cửa lại, sau đó nụ cười tắt hẳn, ánh mắt dần lạnh lùng.

Tần Phong đi vào trong phòng, bỗng nhiên phát hiện, ba người dường như đang đứng theo thế chân vạc, bao vây lấy hắn, sao lại có cảm giác quen thuộc như Tam Đường Hội Thẩm vậy?

Đúng rồi, lần trước bọn họ biết được thân phận của An Nhã, cũng là như thế này!

“Ừm?” Tần Phong phản ứng lại, nuốt một ngụm nước bọt, cảm giác nguy hiểm dâng lên trong lòng.

“Tướng công, ngồi.” Thương Phi Lan lạnh lùng nói.

“Không cần đâu, ta đứng là được rồi, lát nữa còn phải tu luyện.” Tần Phong cười gượng nói.

“Ngồi.” Im lặng hồi lâu, Liễu Kiếm Ly khẽ mở môi, sau đó Tần Phong liền cảm thấy một lực đạo mạnh mẽ, lại trực tiếp ấn hắn xuống ghế!

Nương tử đối với khống chế kình khí càng ngày càng tinh diệu rồi... Tần Phong có chút vui mừng, cũng có chút sợ hãi.

Hiện tại hắn, giống như bị cáo đang chờ xét xử, yếu đuối đáng thương lại bất lực.

“Nói đi, mùi hương trên người là chuyện gì vậy?” Thương Phi Lan trực tiếp hỏi.

“Trước đó không phải đã nói rồi sao, trên đường trở về, ta có nếm thử một quả thanh yên, vì quá chua, nước vô tình bắn lên người, lát nữa tu luyện xong, ta thay một bộ y phục khác là được.” Tần Phong nhỏ giọng đáp.

“Tiểu thư, Thương cô nương, cô gia hình như vẫn chưa định nói thật?” Lam Ngưng Sương nhíu mày.

“Ngưng Sương, muội nói vậy là có ý gì, ta nói câu nào cũng là sự thật!”

“Vậy mùi son phấn trên người huynh, là từ đâu mà có?” Thương Phi Lan cười lạnh một tiếng: “Chớ có nói là từ trên người chúng ta mà dính vào đấy.”

Nàng là Long Tộc, khứu giác tự nhiên khác với người thường, cho dù mùi son phấn dưới mùi thanh yên rất nhạt, nhưng vẫn không thể nào qua mắt nàng được!

Lam Ngưng Sương càng thẳng thắn nói: “Vốn tưởng rằng dùng thanh yên che giấu mùi son phấn loại chuyện này, chỉ có hạng

người lêu lổng chốn phong trần trong thoại bản mới làm ra.

Không ngờ, cô gia cũng là loại người này!

Trong phủ có tiểu thư và Thương cô nương còn chưa đủ sao? Tại sao còn phải đến nơi đó!

Nếu cô gia thực sự nhịn không được, cho dù là ta cũng..."

Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan nghiêng đầu nhìn sang, Lam Ngưng Sương ho khan một tiếng, chuyển chủ đề: "Cô gia, huynh vẫn nên thành thật khai báo đi, rốt cuộc đã đi thanh lâu nào, có làm chuyện gì có lỗi với tiểu thư và Thương cô nương hay không!"

Tần Phong nghe vậy, cả người sững sờ tại chỗ.

Hắn cũng rốt cuộc phản ứng lại, trách không được vừa vào đại đường tất cả mọi người đều thần sắc kỳ quái, trách không được lúc này ba người lại bức bách hắn như vậy, hóa ra đều là hiểu lầm!

Chờ đã, hình như cũng không phải hoàn toàn hiểu lầm, bởi vì trên người hắn quả thực có mùi son phấn!

Trong hoàng cung, lúc dạy Thái Bình công chúa tu luyện Tam Thiên Vọng Khí, hai người song chưởng tương ấn, mùi son phấn trên người chắc chắn là lúc đó dính vào.

Hối hận không kịp rồi!

Tần Phong trong lòng đều là mồ hôi, nhìn ánh mắt nóng bỏng của ba người, hắn vội vàng giải thích mùi son phấn từ đâu mà có.

"Minh Hoàng ra lệnh, chỉ dạy An Nhã công chúa tu luyện?"

Ba người nghe vậy, nhìn nhau, bán tín bán nghi.

"Nếu các nàng không tin, ta có thể đưa nàng ấy đến trước mặt

các nàng, nói rõ trực tiếp!" Tần Phong chính trực nói.

"Nếu thực sự là như vậy, cô gia tại sao còn phải dùng nước thanh yên dính lên người, che giấu mùi hương, chẳng phải là giấu đầu hở đuôi sao?" Lam Ngưng Sương lại hỏi.

Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan nghiêng đầu nhìn sang, cũng đang chờ đợi câu trả lời.

Tần Phong sắc mặt cứng đờ, rốt cuộc thở dài một hơi.

Sự tình đã đến nước này, vì chứng minh trong sạch, hắn chỉ có thể đem nguy cơ gặp phải trên đường trở về nói ra hết.

Ba người nghe xong, đều là sắc mặt biến đổi.

Liễu Kiếm Ly ánh mắt lạnh lùng, như một đầm nước mùa thu.

Thương Phi Lan nhíu mày.

Lam Ngưng Sương thì là vẻ mặt lo lắng nói: "Vậy cô gia không sao chứ."

Tần Phong khoát tay: "Thực lực của những thích khách đó, căn bản không thể so sánh với hai vị nương tử, không phải là đối thủ của ta.

Ta vốn muốn giữ lại một tên sống, hỏi ra kẻ đứng sau là ai.

Nhưng tên thích khách đó rõ ràng là tử sĩ, biết rõ không thể chạy thoát, lại nuốt thuốc độc tự sát.

Tuy nhiên ta cũng không phải hoàn toàn không có manh mối, ngày mai ta sẽ đi Trảm Yêu Ti một chuyến, đem chuyện này nói rõ với Đặng đại nhân, tin tưởng có thể tìm được manh mối."

Nhìn ra ba người vẫn đang lo lắng cho mình, Tần Phong an ủi: "Mọi người yên tâm đi, với thực lực hiện tại của ta, cho dù đối

đầu với cao thủ Tam phẩm cảnh, cho dù không địch lại, cũng đủ để tự bảo vệ mình."

.....

Phủ đệ của Trần Thái Y, căn phòng u ám không thắp nến, tối đen như mực.

Cùng với tiếng kẽo kẹt.

Một nam tử trung niên đẩy cửa phòng, bước vào trong.

Cửa gỗ đóng lại, trong bóng tối vang lên một giọng nói: "Ai cho ngươi đi đối phó với Tần Phong?"

Nam tử lạnh lùng đáp: "Đệ đệ ta chết trong tay hắn, ta tự nhiên muốn hắn nợ máu trả bằng máu."

"May mà hắn không chết, nếu không ngươi sẽ phá hỏng đại kế!"

"Không chết?" Nam tử đứng dậy, nhíu mày.

Sát thủ phái đi đều là năm tên Thần Vũ võ phu, hơn nữa đều không phải hạng xoàng, trong đó có một người thậm chí là Tứ phẩm đỉnh phong cảnh giới.

Với lực chiến đấu như vậy cộng thêm sự hỗ trợ của Huyết Nguyệt Đồ, Tần Phong lẽ ra phải khó thoát thân mới đúng!

"Huyết Nguyệt Đồ đã bị hủy, thích khách ngươi phái đi không một ai sống sót.

Có thể vang danh ở Phụng Thiên Thành, còn có thể ở Tứ phẩm cảnh giới dẫn động Thiên Kiếp giáng lâm, hắn tự nhiên không phải là Văn Thánh Đạo Giả tầm thường, nếu không thiếu chủ cũng sẽ không có hứng thú với hắn như vậy.

Ngươi lần này tự ý hành động, ta có thể bỏ qua, nhưng đừng có gây thêm rắc rối nữa, nếu không cho dù ta không giết ngươi, thiếu chủ cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi."

Nam tử nghiến răng: "Chẳng lẽ muốn đệ đệ ta chết oan sao?"

"Tần Phong đã cấu thành uy hiếp đối với thiếu chủ, thiếu chủ tự nhiên sẽ không bỏ qua cho hắn.

Thiếu chủ đã sớm có kế hoạch, không chỉ có thể diệt trừ Tần Phong, thậm chí có thể khiến Tần gia nhà tan cửa nát, ngươi cứ kiên nhẫn chờ đợi chỉ thị là được."

"Lời này là thật?" Nam tử hai mắt sáng lên.

"Thiếu chủ mưu đồ thiên hạ, khi nào ra sai lầm?

Chờ đến lúc Đại Càn bốn phương loạn lạc, chính là lúc thiếu chủ nắm quyền hành.

Hiện tại ngươi cần làm, chính là tìm ra tất cả thái y từng chữa trị cho Đặng Mặc, sau đó nghĩ cách tiễn những lão già đó một đoạn đường!"

Nam tử cười tự tin: "Ngươi cho rằng đêm nay, tại sao ta lại về muộn như vậy?"

.....

Trong Ngự Thư Phòng, Lý công công ra ngoài trở về.

Minh Hoàng hỏi: "Thiên Giám Quốc Sư phản hồi như thế nào, Nguyên Bảo của tiểu tử đó có thể sao chép, ứng dụng rộng rãi hay không?"

Lý công công cười đáp: "Bệ hạ xin yên tâm, Quốc Sư đại nhân đã cho đáp án khẳng định.

Chỉ là Quốc Sư cũng nói, hiện nay Đại Càn Văn Thánh Đạo Giả ngũ phẩm trở lên quá ít, mà muốn sử dụng Văn Bảo, nhất định phải đạt tới Ngũ phẩm Hạo Nhiên cảnh mới được."

"Chờ đến khi khoa cử chế độ của trẫm thịnh hành thiên hạ, còn lo chuyện này sao?" Minh Hoàng long nhan đại duyệt, sau đó đưa tay ra: "Đem tới đây."

Lý công công hiếu kỳ nói: "Bệ hạ, ngài đây là ý gì?"

"Ta bảo ngươi đem Nguyên Bảo của tiểu tử đó tới đây!" Minh Hoàng nhíu mày.

"Nhưng mà bệ hạ, Nguyên Bảo đó không phải là muốn dùng để sao chép sao, tự nhiên phải để bên cạnh Thiên Giám Quốc Sư, lúc đó Quốc Sư đại nhân cũng nói với nô tài như vậy." Lý công công vẻ mặt kinh ngạc.

Minh Hoàng sửng sốt, miệng nói một tiếng "lão già này", hắn tự nhiên rõ ràng, 《Đại Phong Ca》 kia đã bị Thiên Giám Quốc Sư tham lam nuốt mất rồi...

Ngay lúc này, Ngục La Ty Bính Diện đột ngột xuất hiện trong Ngự Thư Phòng, khom người bẩm báo: "Bẩm báo bệ hạ, Tiền thái y một nén nhang trước, chết tại phủ đệ, nguyên nhân cái chết là... bạo tẩu."

Sắc mặt Minh Hoàng, trong nháy mắt âm trầm xuống.

Chương 576: Lợi cho lão già kia rồi

Minh Hoàng đương nhiên tin tưởng, tất cả những chuyện này tuyệt đối không phải trùng hợp!

“Ngục La ty canh giữ Tiền thái y, có phát hiện điều gì bất thường không?”, Minh Hoàng trầm giọng hỏi.

Tình trạng của Đặng Mặc càng ngày càng nghiêm trọng, sau khi Bàng thái y xảy ra chuyện, cho dù không tìm thấy bất kỳ manh mối khả nghi nào, Minh Hoàng cẩn thận vẫn phái người âm thầm bảo vệ sự an toàn của những thái y còn lại.

Nếu cái chết của Tiền thái y thật sự có uẩn khúc, vậy thì Ngục La ty nhất định phải có phát hiện.

Thế nhưng kết quả lại khiến hắn vô cùng thất vọng.

Bính Diện lắc đầu: “Từ hoàng cung đến phủ đệ của Tiền thái y, Ngục La ty vẫn luôn âm thầm bảo vệ.

Thậm chí khi Tiền thái y và phu nhân hành phòng, cũng có người canh giữ trên mái nhà.

Nguyên nhân cái chết xác thực là do dương sự quá độ, không có bất kỳ điểm nào đáng ngờ.”

“Hoang đường!”, Minh Hoàng đập bàn đứng dậy, tức giận đến mức lông mày dựng đứng: “Liên tiếp chết hai vị thái y, lại đều là người thường xuyên khám bệnh cho Đặng Tư Chính, ngươi nói với trẫm đây là trùng hợp?

Lời này nói ra, chính ngươi có tin không?!

Trẫm nuôi các ngươi Ngục La ty để làm gì?!

Hay là ngày nào đó, trẫm chết trong tẩm cung của phi tần nào đó, sử sách cũng phải ghi chép một câu, trẫm chết vì dương sự quá độ?"

"Bệ hạ bớt giận." Bính Diện quỳ một gối xuống.

Minh Hoàng đi qua đi lại trong Ngự thư phòng, đồng thời hỏi: "Những thái y khám nghiệm tử thi cũng không phát hiện ra điều gì bất thường?"

Bính Diện cúi đầu đáp: "Nguyên nhân cái chết của Tiền thái y là do một đám thái y kia kết luận."

"Phế vật, đều là phế vật!", Minh Hoàng phẩy tay phải, tấu chương trên án thư rơi đầy đất.

Lúc này, Lý công công lên tiếng: "Bệ hạ, lão nô có một suy nghĩ."

"Nói!"

"Thi thể của Bàng thái y và Tiền thái y vẫn còn, nếu đám ngự y đều không nhìn ra điểm bất thường, chi bằng để người khác xem thử, biết đâu lại có phát hiện cũng nên."

"Ngươi đang đề nghị cái gì vậy, trong Phụng Thiên thành y thuật cao siêu nhất chính là đám ngự y kia, bọn họ đều không nhìn ra manh mối, người khác thì có thể làm được cái gì..."

Nói đến đây, Minh Hoàng đột nhiên dừng lại, vừa rồi đang tức giận, nhất thời không phản ứng kịp, bây giờ mới hiểu được ý của Lý công công: "Ngươi muốn tiểu tử kia kiểm tra lại thi thể một lần nữa?"

“Chính là ý này, bệ hạ.”

Minh Hoàng suy tư, một lúc sau mới nói: “Được, chuyện này giao cho ngươi đi làm.

Còn Bính Diện, ngươi từ ngày mai, phụ trách bảo vệ an toàn cho Tần Phong của Tần gia.

Nếu hắn có bất kỳ sơ suất gì, trẫm sẽ lấy đầu ngươi!”

“Tuân mệnh.”

…

Sáng sớm hôm sau, Tần Phong rời khỏi Tần phủ, đi đến Trảm Yêu ti của Phụng Thiên thành.

Kiểm tra tình trạng cơ thể của Đặng đại nhân là một chuyện, muốn nhanh chóng báo cáo việc bị tập kích tối qua lại là chuyện khác.

Nhưng hắn không phát hiện ra, một bóng hình mảnh mai đang bám theo sau lưng hắn.

Trảm Yêu ti nằm ngay bên cạnh Cửu Khúc hà, Tần Phong đã sớm quen đường.

Đi dọc theo Cửu Khúc hà, hắn bỗng nhiên dừng bước, bởi vì nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc ở ven sông.

Tóc bạc râu đen, tay cầm cần câu, lão giả kia vậy mà vẫn còn câu cá ở chỗ này, chẳng lẽ ông ta chưa từng rời đi?

Lần này Tần Phong không lựa chọn tiến lên quấy rầy, mà trực tiếp đi về phía Trảm Yêu ti.

Chỉ là khi hai người lướt qua nhau, hắn vẫn không nhịn được mà liếc mắt nhìn thêm một cái: “Xác thực là người bình thường có

bạch khí, không có tu vi trong người, nhưng tại sao ông ta lại dám câu cá ở chỗ này…”

Tần Phong lắc đầu, không nghĩ ngợi gì nữa.

Cần câu trong tay lão giả khẽ động, tạo nên những gợn sóng trên mặt sông, ông ta cảm thán một tiếng: “Vậy mà đã lĩnh ngộ được ba phần cực ý, quả thực là hạt giống tốt để luyện võ.

Đáng tiếc lại đi theo Văn Thánh đạo thống, lợi cho lão già kia của Đăng Thiên Lâu rồi, Kiến An lần này, đúng là nhìn lầm rồi.”

Dứt lời, lão giả khẽ nghiêng đầu, cành liễu ven sông lay động, bông liễu bay lượn.

Một bóng hình áo trắng lướt qua trong gió xuân, còn có một tiếng kinh ngạc nhẹ nhàng theo gió bay đi.

Lão giả vuốt râu cười nói: “Hậu sinh khả úy, hà cụ quỷ thần.”

…

Hôm nay Triển Thanh Phong không trực ca ở Đông môn, nhìn thấy Tần Phong đến liền ân cần làm người dẫn đường.

Dù sao đối với hắn mà nói, vị này chính là đại gia, bạc tùy tay cho, cũng đủ để hắn đến kỹ viện nghe hát cả tháng, tự nhiên phải tiếp đãi tử tế.

Trảm Yêu ti của Phụng Thiên thành rất lớn, Tần Phong được Triển Thanh Phong dẫn đường, rất nhanh đã gặp được Đặng Mặc Tư Chính trên một tòa lầu cao.

Lúc này, Đặng Mặc đang nhìn về phía đông, như đang hồi tưởng điều gì đó.

Tần Phong nhìn từ xa, hiếu kỳ hỏi: “Đặng đại nhân đang nhìn gì vậy?”

Triển Thanh Phong thở dài: “Tư Chính đại nhân đang nhìn Đông Vực, còn nhớ trước kia ta đã nói với ngươi Đặng đại nhân tính tình không tốt lắm sao?

Đó là bởi vì tâm tư của ngài ấy vẫn luôn đặt ở chiến trường Đông Vực, mà không đặt ở Phụng Thiên thành.

Nhưng mà Tần huynh, ta cũng thật sự không hiểu, Đông Vực bây giờ cơ bản rất ít khi xuất hiện quỷ tai cấp Giáp, hơn nữa thân thể Đặng đại nhân cũng không còn cường tráng như mấy chục năm trước, tại sao ngài ấy không thể an tâm tĩnh dưỡng?”

Tần Phong không đáp, bỗng nhiên ho khan vài tiếng.

Bởi vì Đặng Mặc vốn đang nhìn về phía xa, đột nhiên cúi đầu nhìn xuống, vết sẹo trên mặt khiến cho khuôn mặt vốn đã nghiêm nghị của ông ta càng thêm đáng sợ.

Tần Phong lúc này mới nhớ ra, với thực lực của Đặng đại nhân, khoảng cách này đối với ông ta mà nói, chẳng khác gì không có.

Lời nói vừa rồi của Triển Thanh Phong, chắc chắn là đã lọt vào tai Đặng đại nhân rồi!

“Tần huynh, ngươi làm sao vậy, chẳng lẽ bông liễu bay vào mũi rồi?”

Tần Phong liếc xéo, tiếp tục ra hiệu cảnh báo.

Triển Thanh Phong bừng tỉnh đại ngộ: “Không phải mũi, là bay vào mắt rồi! Nhưng mà sao ngươi không nói gì, cổ họng không thoải mái sao?

Xì, bị ngươi làm gián đoạn như vậy, quên mất vừa rồi nói đến đâu rồi.

À đúng rồi, nếu ta là Đặng đại nhân, lui khỏi tiền tuyến, đến Phụng Thiên thành an hưởng tuổi già, e là nằm mơ cũng cười tỉnh.

Thật sự không biết trong đầu Đặng đại nhân đang nghĩ gì, chiến trường có gì vui mà lưu luyến?"

"Tần huynh, ngươi nói có phải là do Đặng đại nhân cô độc một mình, cho nên sớm đã xem nhẹ sinh tử rồi không?

Không được, xem ra ta phải nhanh chóng tích cóp đủ tiền, cưới một nàng dâu xinh đẹp, tuyệt đối không thể trở thành Đặng đại nhân như vậy."

"Trở thành ta như vậy?", giọng nói lạnh nhạt vang lên từ phía sau.

Triển Thanh Phong quay người lại nói: "Tự nhiên là không thể giống như ngài… Ặc."

Nhìn Đặng đại nhân trước mặt, Triển Thanh Phong toàn thân run lên, trước sau bất quá chỉ mấy hơi thở, Đặng đại nhân đã đến đây từ lúc nào? Chẳng lẽ những lời vừa rồi, Đặng đại nhân đều nghe thấy hết rồi?

Tần Phong lắc đầu, hắn đã nhắc nhở rồi, coi như là đã tận tình tận nghĩa.

"Ta nhớ ngươi mỗi tháng phải canh giữ Đông môn mười ngày? Cách đây không lâu còn dâng tấu thỉnh cầu, hy vọng giảm bớt một chút thời gian?", Đặng Mặc nhìn Triển Thanh Phong hỏi.

"Vâng, Đặng đại nhân."

"Vậy từ hôm nay trở đi, ngươi mỗi tháng canh giữ Đông môn hai mươi ngày, ngày đêm thay phiên, có dị nghị gì không?", Đặng Mặc thản nhiên nói, trong giọng nói không chứa một tia cảm xúc nào.

“Thuộc hạ… Minh bạch.” Triển Thanh Phong lộ vẻ mặt đau khổ, khom người cáo lui.

Đặng Mặc quay đầu nhìn về phía Tần Phong, cười hỏi: “Hôm nay sao lại rảnh rỗi đến đây? Chẳng lẽ là có dư thuốc nổ, muốn hỗ trợ Trảm Yêu ti?”

Tần Phong chắp tay nói thẳng: “Vâng mệnh Minh Hoàng, đến để chữa thương cho Đặng đại nhân.”

Chương 577: Hoạt huyết hóa ứ

Đặng Mặc nghe vậy, đầu tiên là ngẩn người, sau đó mới hiểu ra. Tin tức về cái chết của Bàng Thái Y, hắn đương nhiên đã biết từ lâu, Minh Hoàng có lẽ là muốn phòng ngừa chu đáo.

Hơn nữa, chỉ xét riêng về y thuật, năng lực của Tần Phong có lẽ còn hơn cả đám ngự y kia. Xét cho cùng, từ xưa đến nay, Tần Phong là người đầu tiên có thể chữa khỏi vết thương kinh mạch, chưa kể đến việc khi dịch bệnh hoành hành Phụng Thiên Thành, chính hắn trai trẻ này đã xoay chuyển càn khôn, cứu vớt người dân.

Đặng Mặc khẽ thở dài: "Nếu đã vậy, ngươi theo ta."

Tần Phong đi theo Đặng Mặc lên lầu, hai người ngồi xuống, sau đó hắn liền thi triển Song Đồng Dị Năng quan sát tình trạng cơ thể của đối phương.

Không nhìn thì thôi, vừa nhìn đã thấy vô cùng kinh hãi.

Ngũ tạng lục phủ của Đặng đại nhân đều có tổn thương, thậm chí xương cốt và cơ bắp đều đã bị hoại tử.

Nếu là người thường, với thương thế như vậy đã sớm mất mạng, đối phương sở dĩ còn sống được là vì thực lực cao cường, dùng âm khí vận chuyển trong cơ thể, thúc đẩy hoạt động của máu và nội tạng!

"Nhưng dù vậy, Đặng đại nhân cũng không thể hành động như người bình thường được, bởi vì cơ thể của ông ấy căn bản không thể chống đỡ nổi… Chờ đã, đây là?!"

Tần Phong trợn tròn mắt, dưới Song Đồng Dị Năng, hắn nhìn thấy rõ ràng, trên bề mặt cơ thể Đặng đại nhân cũng có âm khí bao phủ.

hắn lập tức hiểu ra, Đặng đại nhân bây giờ giống như một con rối gỗ, căn bản không phải dựa vào máu thịt để chống đỡ hành động, mà là dựa vào âm khí!

Đối với Đặng đại nhân, tình trạng này có thể nói là sống không bằng chết, nhưng vì duy trì hòa bình cho Đông Vực, ông ấy đã gắng gượng như vậy, suốt mấy chục năm trời sao?!

Nghĩ đến đây, Tần Phong vô cùng cảm động.

Đặng Mặc thấy sắc mặt hắn khó coi, liền cười nói: "Ngươi không cần phải như vậy, tình trạng cơ thể của ta, ta còn rõ hơn ai hết. Có thể sống thêm được ngần ấy năm, đã là quá đủ rồi, không có gì phải tiếc nuối, ngươi cứ cố gắng hết sức là được."

Tần Phong nghe vậy hít sâu một hơi, sau đó thành thật nói: "Đặng đại nhân, trong cơ thể ngài ứ huyết đè nén nội tạng, xương cốt gãy vỡ, máu thịt hoại tử. Những tổn thương này muốn loại bỏ hoàn toàn, không phải là chuyện dễ dàng, hơn nữa cần một quá trình lâu dài."

Đặng Mặc nghe vậy, lại sững sờ tại chỗ: "Ý của ngươi là, thương thế của ta còn có cơ hội chữa khỏi hoàn toàn sao?"

Phải biết rằng, từ khi ông đến Phụng Thiên Thành, ngự y chẩn đoán cho ông có thể nói là đếm không xuể.

Nhưng vô lệ, sau khi chẩn đoán, ai nấy đều bó tay, chỉ có thể cố gắng kéo dài hơi tàn cho ông.

Chưa từng có ai dám nói ra những lời giống như Tần Phong!

Tần Phong gật đầu: "Tuy rất khó, nhưng có thể thử, tuy nhiên

vãn bối cũng không muốn lừa gạt Đặng đại nhân, tỷ lệ chữa khỏi nhiều nhất chỉ có hai đến ba phần."

Đặng Mặc nghe vậy, thần sắc hơi sững sờ, sau đó hai mắt sáng lên, vốn dĩ không còn hy vọng, giờ lại nhìn thấy tia sáng le lói, làm sao ông không kích động cho được?

Có lẽ trong tương lai, ông vẫn còn cơ hội trở lại chiến trường, cùng yêu quỷ chém giết, bảo vệ mảnh đất bình yên cho nhân tộc cũng không chừng!

"Hai đến ba phần đã là đủ rồi, ngươi cứ yên tâm chữa trị, bất kể kết quả như thế nào, ân tình này ta nhất định ghi nhớ." Đặng Mặc lập tức nói.

"Chuyện chữa trị cần phải bàn bạc kỹ lưỡng, không thể nóng vội, trước mắt ta có thể giúp Đặng đại nhân hoạt huyết hóa ứ, giảm bớt đau đớn." Tần Phong nghiêm túc nói.

"Cần ta làm gì?"

"Đặng đại nhân cứ ngồi yên là được, còn lại cứ giao cho vãn bối."

Trong mắt Tần Phong lóe lên kim quang, tình trạng bên trong cơ thể Đặng đại nhân đều hiện rõ trong mắt hắn.

Thực ra, hoạt huyết hóa ứ cũng không phải là chuyện dễ dàng, bởi vì cơ thể của Đặng đại nhân đã suy yếu từ lâu, tích lũy theo thời gian, cơ thể suy yếu này ngược lại đã đạt đến một sự cân bằng vi diệu.

Nếu xử lý không đúng cách, ngược lại có thể khiến thương thế nặng thêm, thậm chí nguy hiểm đến tính mạng.

Cũng chính vì vậy, những ngự y đã chẩn đoán, dù biết hoạt huyết hóa ứ có thể khiến Đặng đại nhân dễ chịu hơn một chút,

nhưng cũng không ai dám ra tay châm cứu, đều chỉ dám kê đơn thuốc kéo dài sự sống.

Tần Phong thở ra một hơi, đầu ngón tay ngưng tụ bạch tốn, hắn nhắm ngay một chỗ trên ngực Đặng đại nhân, sau đó trực tiếp đâm bạch tốn vào!

Cơn đau dự kiến không ập đến, Đặng Mặc có chút ngạc nhiên, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy Tần Phong đang tập trung cao độ.

Bạch tốn đã rời khỏi đầu ngón tay Tần Phong, men theo mạch máu nhỏ hẹp, di chuyển khắp cơ thể.

Tần Phong có chút mừng thầm, nếu như hắn không cùng lão cha học tập Cực Ý, không có sự chỉ bảo của nương tử mà tiến bộ, thì việc sử dụng bạch tốn từ xa đối với hắn mà nói, quả thực không dễ dàng.

Nhưng hắn bây giờ, lại có thể điều khiển như ý muốn, dễ dàng làm được điều này!

Bạch tốn bao bọc lấy văn khí, vừa thông kinh hoạt lạc trong cơ thể Đặng đại nhân, vừa hóa giải ứ huyết.

Thời gian trôi qua, đồng tử Đặng Mặc hơi mở to, ông có thể cảm nhận rõ ràng sự thay đổi trong cơ thể, vì vậy càng thêm kinh ngạc về y thuật của Tần Phong.

Đúng lúc này, trong mắt Tần Phong lóe lên tinh quang, ngón tay đặt trên ngực Đặng đại nhân đột nhiên rút về.

Đầu tiên là một cây kim trắng bay ra, sau đó máu phun ra thành dòng!

Mà dòng máu này, chính là ứ huyết tích tụ lâu ngày trong ngũ tạng lục phủ của Đặng đại nhân!

Tần Phong tập trung tinh thần cao độ, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm: “Đặng đại nhân bây giờ cảm thấy thế nào?”

Đặng Mặc mỉm cười đáp: “Thoải mái chưa từng có, xem ra đêm nay ta có thể ngủ ngon rồi.”

“Vậy thì tốt.”

Chữa trị xong, Tần Phong lại kê thêm vài vị thuốc, dặn dò một hồi, sau đó sắc mặt nghiêm nghị, nhắc đến chuyện bị tập kích đêm qua.

Đặng Mặc nghe vậy, cau mày: “… Năm tên Thần Vũ võ phu cao phẩm, ngươi có bị thương không?”

Tần Phong ưỡn ngực, thẳng lưng: “Lũ chuột nhắt đó, có đáng gì, căn bản không phải là đối thủ một chiêu của ta! Ta vốn định giữ lại một tên sống, hỏi xem kẻ đứng sau là ai, nhưng bọn chúng đều là tử sĩ, cuối cùng đều tự sát bằng thuốc độc. Nhưng ta vẫn tìm được một manh mối, đó chính là thuốc độc mà thích khách sử dụng. Đó là một loại thuốc độc cực kỳ hiếm gặp, đã thất truyền từ lâu - Hóa Cốt Tán! Mà loại thuốc độc này cũng khiến ta nghĩ đến một tông môn cực kỳ âm độc - Quỷ Độc Môn đã biến mất mười mấy năm trước.”

Sắc mặt Đặng Mặc hơi thay đổi: “Ngươi có chắc chắn về suy đoán này không?”

“Tám chín phần mười.” Tần Phong thành thật nói.

Lúc trước ở Tấn Dương Thành, sau khi giao thủ với bạch y thanh niên của Quỷ Độc Môn, khi lật xem sách của Thính Vũ Hiên, hắn cũng đặc biệt chú ý đến thông tin liên quan đến Quỷ Độc Môn.

Mà trong số những cuốn sách có ghi chép về loại thuốc độc Hóa Cốt Tán này, có nhắc đến tông môn này.

Đặng Mặc khẽ gật đầu, sau đó cúi đầu trầm ngâm, với thân phận của ông, đương nhiên biết nhiều tin tức hơn người thường.

Năm đó, Lạc Thân Vương của Nam Vực dốc toàn lực tiêu diệt môn phái này, vậy mà vẫn còn tàn dư sống sót sao?

“Tại sao bọn chúng lại muốn giết ngươi?” Đặng Mặc hiếu kỳ hỏi.

Tần Phong lắc đầu: “Điều này ta cũng không biết, lúc trước ở Tấn Dương Thành, ta đã từng giao thủ với bọn chúng, chỉ biết những kẻ này ra tay rất tàn nhẫn. Để đạt được mục đích, ngay cả dân thường cũng không tha. Đúng rồi, hôm qua ở trong hoàng cung, khi ta đi ngang qua một đám ngự y, đã cảm nhận được sát khí. Ta nghi ngờ, những kẻ đó có lẽ đã trà trộn vào hoàng cung, thậm chí có khả năng đã cải trang thành ngự y. Xét cho cùng, Quỷ Độc Môn ngoài độc thuật xuất quỷ nhập thần, thì thuật dịch dung cũng là sở trường của bọn chúng.”

Ngay khi hai người đang trò chuyện suy nghĩ, có người của Trảm Yêu ti đến báo: “Tư Chính đại nhân, Lý Công Công đến cầu kiến.”

Chương 578: Phiền tránh ra, kẻ bất tài dễ lây bệnh

Đặng Mặc lộ ra thần sắc nghi hoặc, đối với Trảm Yêu Ti mà nói, Lý Công Công có thể xem là vị khách hiếm hoi.

Dù sao trước kia nếu bệ hạ muốn truyền đạt chỉ ý cho Trảm Yêu Ti, cơ bản đều do người của Ngục La ty phụ trách.

Còn Tần Phong lại rụt cổ lại, trong lòng thầm nghĩ, chẳng lẽ Lý Công Công đến bắt hắn đi chỉ đạo tu hành cho Thái Bình công chúa đó sao?

Việc này không ổn, đêm qua mới gây ra một hồi khủng hoảng tín nhiệm, kết quả ngày hôm sau lại đi gặp ả ta.

Nếu bị nương tử biết được chuyện này, thật sự là bùn đất rơi vào trong đũng quần, không phải cái đó cũng là cái đó...

Lý Công Công được người của Trảm Yêu Ti dẫn lên lầu, vừa vào cửa đã nói: "Tần công tử, ngươi thật đúng là khiến gia tìm ngươi vất vả."

Ôi má ơi... Tần Phong biến sắc: "Lý Công Công tìm ta, có chuyện gì?"

Lý Công Công liếc mắt nhìn Đặng Mặc bên cạnh, muốn nói lại thôi.

Đặng đại nhân tâm lĩnh thần hội: "Ta đi tránh đi, có chuyện gì hai người cứ nói chuyện."

Vừa định rời đi, lại bị Lý Công Công lên tiếng ngăn cản:

"Chuyện này kỳ thật cũng có liên quan đến Đặng đại nhân, Đặng đại nhân không cần phải rời đi."

Dừng một chút, Lý Công Công lại mở miệng: "Chính là tối hôm qua, Tiền thái y phụ trách chữa trị cho Đặng đại nhân, đã chết tại phủ đệ, nguyên nhân cái chết được chuẩn đoán là... bạo bệnh."

Đặng Mặc thần sắc trầm xuống, Tần Phong cũng nhíu mày.

Một lần có lẽ chỉ là trùng hợp, nhưng nếu là hai lần, liền đáng để suy ngẫm.

Lại liên tưởng đến lời nói trước đó, sát ý trong đội ngũ ngự y, hai người đều có suy đoán.

Đặng Mặc lên tiếng hỏi: "Có phát hiện dị thường gì không?"

Lý Công Công lắc đầu: "Có bài học của Bàng thái y, Minh Hoàng tự nhiên đặc biệt coi trọng, cho nên phái người của Ngục La ty bảo vệ an nguy cho chúng ngự y.

Tối hôm qua cho dù là lúc Tiền thái y và phu nhân hành phòng, bên ngoài cũng có người canh giữ, không phát hiện bất kỳ điều gì bất thường."

Ngục La ty thật sự là tận tâm với công việc... Tần Phong lộ ra ánh mắt bội phục, cả một đêm dài đằng đẵng, nghe loại âm thanh ám muội đó, đổi lại là nam nhân bình thường, làm sao có thể chịu đựng nổi?

Bất quá nói đi cũng phải nói lại, tuổi tác của các thái y đều không nhỏ, vị Tiền thái y này thật đúng là lão đương ích tráng, vậy mà còn có năng lực hành phòng sự.

Tần Phong lại hỏi: "Thái y kiểm tra thi thể cũng không phát hiện vấn đề?"

"Không có, chính vì như thế, gia mới cố ý đến tìm Tần công tử, hy vọng Tần công tử có thể thay hai vị thái y đã chết, kiểm tra lại một lần."

Tần Phong suy nghĩ một chút, liền đáp ứng: "Nếu đã như vậy, làm phiền Lý Công Công dẫn đường."

Đặng Mặc bên cạnh cũng nói: "Dù sao cũng nhàn rỗi không có việc gì, ta cũng đi cùng các ngươi xem một chút, có lẽ là có Bách Quỷ Đạo Giả phẩm cấp cao nào đó, dùng loại thủ đoạn mà các ngươi không biết cũng không nhất định."

Lý Công Công lộ vẻ khó xử: "Nhưng mà Đặng đại nhân, thân thể của ngươi..."

Đặng Mặc khoát tay: "Không sao, có tiểu tử này vừa rồi trị liệu một phen, thân thể của ta đã khôi phục rất nhiều, trạng thái tốt hơn trước rất nhiều."

Lý Công Công sửng sốt, sau đó cẩn thận đánh giá một phen, trong lòng chấn động, khí sắc của Đặng đại nhân lúc này so với trước đó, quả thực là khác biệt một trời một vực.

Nhưng Tần Phong hôm qua mới nhận được mệnh lệnh của Minh Hoàng, hôm nay mới đến Trảm Yêu Ti, đầy đủ cũng chỉ có nửa canh giờ có thể chữa trị, vậy mà đã có thể đạt được hiệu quả như vậy?

"Y thuật của Tần gia tiểu tử, sợ là đã sớm đăng phong tạo cực, khó trách bệ hạ chỉ định muốn hắn thay thế vị trí của thái y đã chết.

Nếu hắn thật sự có thể chữa khỏi cho Đặng đại nhân, như vậy tai họa của A Tu La tộc Đông Vực, tạm thời không cần lo lắng." Lý Công Công thầm cảm khái một tiếng, càng thêm mong đợi việc kiểm tra thi thể tiếp theo, có thể có thu hoạch.

...

Dưới sự dẫn đường của Lý Công Công, Tần Phong rất nhanh đã đến nhà xác nơi đặt thi thể của hai vị thái y.

Thi thể của hai vị thái y được bảo quản cẩn thận, xung quanh còn có đá lạnh cung cấp khí lạnh, bảo đảm thi thể trong thời gian ngắn sẽ không nhanh chóng bị phân hủy.

Ngoài ra, còn có ba nam tử ăn mặc như ngự y, đang dùng ngân châm kiểm tra khắp nơi trên thi thể.

Lý Công Công chỉ vào ba người giải thích: "Bệ hạ luôn cảm thấy cái chết của hai vị thái y có điều kỳ quái, cho nên để ngự y luôn kiểm tra thi thể.

Chỉ tiếc, đến nay vẫn chưa thu hoạch được gì."

Tần Phong khẽ gật đầu, có thể làm hoàng đế, đều là người tâm tư kín đáo, đối với việc này hắn cũng không cảm thấy bất ngờ.

Ba vị ngự y nhìn thấy Lý Công Công lập tức cung kính hành lễ, trong đó người lớn tuổi nhất càng tiến lên nịnh nọt nói: "Chúng ta ở đây vẫn chưa tra ra dị thường, xin Lý Công Công về bẩm báo với bệ hạ, cho chúng ta thêm vài ngày nữa."

Rõ ràng nơi này lạnh lẽo, nhiệt độ thấp hơn bên ngoài rất nhiều, nhưng trên trán lão giả lại lấm tấm mồ hôi, không biết là do kiểm tra thi thể lao lực quá độ, hay là sợ Minh Hoàng trách tội mất mạng.

Hay là cả hai đều có?

Tần Phong đánh giá ba người, hai lão giả, một trung niên, đội ngũ ngự y gặp ở hoàng cung hôm qua, những người này hiển nhiên nằm trong đó.

Chắc hẳn lúc đó, những người này chính là bị Minh Hoàng gọi đi, hạ lệnh kiểm tra lại thi thể.

Lý Công Công đáp: "Gia đến đây không phải là phụng chỉ, mà là các ngươi chậm chạp không đưa ra được kết quả khiến bệ hạ hài lòng, cho nên bệ hạ phái Tần công tử đến đây, kiểm tra lại thi thể."

Ba vị ngự y nghe vậy, đồng loạt nhìn sang.

Tần Phong hiện giờ ở Phụng Thiên thành danh tiếng hiển hách, bọn họ tự nhiên nhận ra.

Hơn nữa chứng bệnh tổn thương kinh mạch khiến ngự y trong cung bó tay, cùng với dịch bệnh kỳ quái đêm Bách Quỷ dạ hành ở Phụng Thiên thành, đều là do vị công tử trẻ tuổi trước mắt này giải quyết.

Có thể nói không ngoa, y thuật của người này muốn vượt qua đại đa số ngự y trong cung, thậm chí ngay cả thái y già cũng chưa chắc đã sánh bằng.

Ngự y trung niên nghe vậy kích động nói: "Thì ra ngài chính là Tần sư đại danh đỉnh đỉnh, hôm nay ta rốt cuộc đã được gặp người thật!"

Tần Phong hiếu kỳ nói: "Ngài là?"

"Tần sư không quen biết tại hạ cũng bình thường, ta tên Trần Niệm, cũng là thái y trong cung, ngày thường chữa bệnh cho hoàng thân quốc thích, thường xuyên nghe được sự tích vẻ vang của Tần sư.

Lấy y thuật để cầu Văn Thánh Đạo Giả, khó có thể có thành tựu, là điều người đời đều biết.

Nhưng Tần sư lại từng bước một đạt đến cảnh giới như ngày

hôm nay, thậm chí lúc tứ phẩm còn dẫn động Thiên Kiếp giáng lâm, thật sự là kinh tài diễm diễm!"

Dừng một chút, Trần Niệm lại mở miệng: "Ban đầu tại hạ còn lo lắng năng lực có hạn, phụ lòng tin tưởng của bệ hạ, không cách nào kiểm tra ra vấn đề từ thi thể.

Nhưng Tần sư vừa đến, ngược lại không cần lo lắng nữa.

Dù sao với y thuật của ngài, nhất định có thể tìm ra manh mối!"

Những người có mặt đều là người từng trải, lập tức nghe ra ý tứ trong lời nói này.

Đặng Mặc và Lý Công Công nhíu mày.

Hai lão ngự y ánh mắt lóe lên tia vui mừng, lập tức lên tiếng phụ họa.

Lời này thoạt nhìn là đang bày tỏ sự khâm phục, trên thực tế lại là đang tâng bốc Tần Phong.

Nếu như có thể kiểm tra ra vấn đề, bệ hạ sẽ không trách tội, như vậy mọi người đều vui vẻ.

Nếu như kiểm tra không ra, bệ hạ trách tội, như vậy cũng là Tần Phong gánh chịu trước tiên, dù sao trong mấy người, y thuật của hắn là cao nhất!

Hoặc là nói, ngay cả Tần Phong y thuật tinh diệu cũng kiểm tra không ra vấn đề, như vậy chứng minh cái chết của hai vị thái y, vốn dĩ không có gì đáng ngờ!

Ba trường hợp này, bất kể là trường hợp nào, ba vị ngự y đều có thể tiếp nhận.

Tần Phong nhìn Trần Niệm mặt mày tươi cười, nhướng mày.

Còn tưởng rằng là fan hâm mộ của mình, không ngờ là một con cáo già... Hắn không tiếp lời, mà trực tiếp đi đến trước hai cỗ thi thể.

Trần Niệm thấy vậy vội vàng đứng sang một bên, đồng thời hỏi: "Tần sư không ngại ta đứng ở đây, học hỏi một hai chứ?"

Tần Phong nghiêng đầu nhìn sang, cười đáp: "Ngại, phiền tránh ra, kẻ bất tài dễ lây bệnh."

Chương 579: Dụ rắn ra khỏi hang

Tần Phong hướng đến một nguyên tắc, người kính hắn một thước, hắn kính người một trượng.

Gặp loại người cười giấu dao, lời nói ẩn ý như thế này, tự nhiên không cần phải cho sắc mặt tốt, trực tiếp phản bác là xong chuyện.

Mọi người có mặt hiển nhiên cũng không ngờ Tần Phong lại thẳng thắn như vậy.

Hai vị lão ngự y sắc mặt không được tốt lắm, hừ lạnh một tiếng, động tác định bước lên phía trước khựng lại, đứng im tại chỗ.

Mà Trần Niệm lại không hề tức giận, ngược lại có chút tự trách: "Là tại hạ suy nghĩ không chu toàn, mong Tần sư đừng trách tội, ta lui ra là được."

Vị lão ngự y còn lại lên tiếng: "Trần thái y vẫn nên đến chỗ chúng ta đi, bằng không nếu như trì hoãn Tần sư kiểm tra thi thể, bệ hạ trách tội, trách nhiệm này chúng ta gánh vác không nổi."

Tần Phong không để ý đến lời nói âm dương quái khí của lão ngự y, mà là nhìn Trần Niệm với ánh mắt đầy ẩn ý, sau đó liền tập trung vào chiếc bàn dài trước mặt.

Hai cỗ thi thể được bảo quản nguyên vẹn, lúc này vẫn có thể nhìn ra hình dạng của hai người trước khi chết.

Bụng, cổ họng, ngũ tạng lục phủ đều được cắm ngân châm,

hiển nhiên là mấy vị ngự y muốn kiểm tra xem trong thi thể có độc vật hay không, chưa kịp rút ra.

Tần Phong cũng không nghĩ nhiều, hai tay đặt lên ngực hai cỗ thi thể, Chính Khí trong cơ thể tuôn trào, sau đó chỉ trong nháy mắt, tất cả ngân châm đồng loạt bay ra, bị hắn nắm gọn trong tay.

Những người còn lại thấy vậy, không khỏi trợn tròn mắt, thủ đoạn thật là cao siêu!

Đặng Mặc thân là Bách Quỷ Đạo Giả cao phẩm, tự nhiên nhìn ra được nhiều thứ hơn, có thể vận dụng Chính Khí đến mức độ này, tiểu tử này đối với việc khống chế Chính Khí quả là không tầm thường!

Nhưng điều khiến hắn kỳ quái là, Văn Thánh Đạo Giả tu hành không phải theo hướng này mới đúng, chẳng lẽ là tiểu tử này tự mình lĩnh ngộ?

Tần Phong xòe tay, liếc nhìn mũi kim, hơn mười cây ngân châm đều trắng như tuyết, không hề có dấu hiệu chuyển sang màu đen.

Điều này chứng tỏ, trong thi thể hai người không hề phát hiện ra bất kỳ độc vật nào!

Kết quả này cũng nằm trong dự liệu của hắn, nếu như đơn giản như vậy đã có thể phát hiện ra điểm bất thường, thì những ngự y trước đó cũng không đến nỗi bó tay.

Trong đôi đồng tử lóe lên kim quang, Tần Phong lần nữa nhìn về phía thi thể.

Cơ thịt, xương cốt, nội tạng đều hiện rõ mồn một, cơ thể hoàn toàn bình thường, quả thực không có bất kỳ điểm nào đáng ngờ.

"Chẳng lẽ cái chết của hai vị thái y, thật sự không có gì kỳ lạ?"

Tần Phong nhíu mày, trong lòng thầm nghĩ.

Mà những người còn lại thấy vẻ mặt của hắn, cũng là nhìn ra manh mối, tâm trạng mỗi người một khác.

Hai vị lão ngự y vừa mừng vừa lo, mừng là Tần Phong cũng giống như bọn họ không phát hiện ra điều gì, lo là sợ bệ hạ trách tội, bị trừng phạt.

Đặng đại nhân im lặng không nói, Lý công công sắc mặt nặng nề, bọn họ tự nhiên không tin cái chết của hai vị thái y lại đơn giản như bề ngoài, chỉ cảm thấy thủ đoạn của kẻ chủ mưu sau lưng vô cùng quỷ dị.

Trần Niệm đứng ở phía xa yên lặng quan sát, trong mắt lóe lên một tia khinh thường.

Đúng lúc này, Tần Phong dường như phát hiện ra điều gì đó, đột nhiên nhìn chằm chằm vào chóp mũi của hai cỗ thi thể.

Dưới con ngươi đặc biệt của hắn, lại nhìn thấy chóp mũi của hai người có một luồng khí xanh nhàn nhạt bám vào, mắt thường căn bản không thể nhìn thấy.

Hai người này, quả nhiên là trúng độc mà chết... Tần Phong nheo mắt, trong lòng suy nghĩ.

"Chóp mũi có độc vật còn sót lại, chứng tỏ độc này lây lan qua đường hô hấp.

Nhưng trong cơ thể không thấy độc vật, chứng tỏ độc này sẽ hòa tan vào máu, khiến người ta khó lòng phát hiện.

Nguyên nhân cái chết của hai vị thái y, nói cho cùng, là chết vì suy tim, tim ngừng đập.

Tất cả những dấu hiệu này cộng lại..."

Tần Phong nhớ lại những cuốn y thư đã từng xem qua, một đáp án hiện lên trong đầu - độc vật giết chết hai người chính là Hồi Thiên Hương trong truyền thuyết!

"Loại độc dược này không màu không mùi, sau khi xâm nhập vào cơ thể con người, sẽ khiến tim người ta ngừng đập, nhưng lại không nhìn ra điểm khác thường.

Bàng thái y và Tiền thái y đều đã lớn tuổi, kiểu chết này thoạt nhìn quả thực rất hợp lý, cũng khó trách không ai nhìn ra manh mối."

Trong lòng đã có khẳng định, nhưng hắn không hề lên tiếng, mà là lắc đầu thở dài: "E là phải để Đặng đại nhân và Lý công công thất vọng rồi, tại hạ cũng không nhìn ra điểm bất thường nào từ thi thể của hai vị thái y."

Hai vị lão ngự y nghe vậy, vội vàng lên tiếng: "Tần công tử đã nói như vậy, xem ra cái chết của Bàng thái y và Tiền thái y, bản thân nó không có gì kỳ lạ."

"Rất đúng, rất đúng! Khó trách chúng ta vẫn luôn không thu hoạch được gì, ngươi nói xem có đúng không, Trần thái y?"

Trần Niệm nghe vậy, liếc mắt nhìn Tần Phong, gật đầu không nói gì thêm, chỉ là trong ánh mắt, vẫn còn một tia nghi hoặc.

Bởi vì hắn rõ ràng nhìn thấy, ánh mắt của Tần Phong đã từng dừng lại trên đầu của hai cỗ thi thể trong chốc lát.

Lý công công bất đắc dĩ thở dài: "Tạp gia đã rõ, tạp gia trở về sau, sẽ bẩm báo lại với bệ hạ như thật."

"Vậy thì làm phiền Lý công công." Ba vị ngự y đồng thanh lên tiếng.

Chờ đến khi Tần Phong mấy người rời đi, lão ngự y thở phào

nhẹ nhõm: "Có Tần công tử gánh vác, cho dù bệ hạ muốn trách tội, cũng sẽ không trách phạt quá nặng, chúng ta coi như nhặt được một mạng."

"Vậy tiếp theo nên làm gì, tiếp tục ở lại đây sao?" Vị lão giả còn lại lên tiếng hỏi.

"Đương nhiên là vậy, bề ngoài vẫn phải làm cho xong, ngươi nói xem có đúng không, Trần thái y?"

Nghe thấy tiếng gọi, Trần Niệm xoay người cười đáp lại một câu, sau đó lại nhìn về phía bóng lưng của ba người đã rời đi, trong đó có hận ý đối với Tần Phong, cũng có kinh ngạc đối với Đặng Mặc.

Vì sao khí sắc của người sau so với trước đó, lại tốt hơn nhiều như vậy, thương thế trong cơ thể hắn rõ ràng là nên ngày càng tích tụ, sắp đến cực hạn mới đúng!

Trong mắt Trần Niệm, lóe lên một tia hung ác, vì để cho Đông Vực đại loạn, Đặng Mặc nhất định phải chết!

...

Trên đường rời đi, Lý công công vẻ mặt đầy ưu tư: "Ngay cả Tần công tử cũng không phát hiện ra điểm bất thường, vậy thì tạp gia trở về sau, biết ăn nói thế nào với bệ hạ đây?"

"Đặng đại nhân." Tần Phong đột nhiên lên tiếng gọi.

Đặng Mặc hiểu ý, âm khí quanh người tuôn trào, trong nháy mắt bao phủ ba người, lúc này cho dù có người đi ngang qua bên cạnh bọn họ, cũng không thể nghe thấy bất kỳ âm thanh nào.

Hành động bất ngờ này, khiến Lý công công khó hiểu: "Các ngươi đây là muốn làm gì?"

Tiếp đó Tần Phong liền đem tất cả những gì gặp phải ngày hôm qua, cùng với phát hiện vừa rồi kể lại một cách chi tiết.

Lý công công sắc mặt kinh hãi, sau đó phẫn nộ nói: "Lũ khốn kiếp này thật to gan, dám ra tay ngay trong Phụng Thiên thành! Ngươi có bị thương không?"

Tần Phong lắc đầu, sau đó lại nói: "Nếu ta đoán không lầm, những kẻ đó đã sớm trà trộn vào hoàng cung, hai người bị ám sát liên tiếp, đều là những thái y ngày thường chữa trị cho Đặng đại nhân, hơn nữa thông tin này lại cực kỳ bí mật.

Từ đó có thể thấy được, khả năng những kẻ đó ẩn nấp trong số các ngự y là rất lớn."

Bằng không, bọn chúng làm sao xác định được thân phận thái y?

Lý công công bừng tỉnh đại ngộ: "Khó trách ngươi vừa rồi lại nói mình không phát hiện ra gì, là sợ đánh rắn động cỏ sao?

Nhưng tạp gia vẫn còn nghi hoặc, ngự y trong cung đều trải qua tầng tầng lớp lớp tuyển chọn, thân phận sẽ không có bất kỳ vấn đề gì, bọn chúng làm sao có thể trà trộn vào được?"

"Giết chết một người trong số đó, sau đó thay thế là được.

Ta đã nói với Đặng đại nhân rồi, những kẻ này rất có thể là tàn dư của Quỷ Độc Môn.

Mà bọn chúng ngoài việc tinh thông độc thuật ra, còn am hiểu thuật dịch dung, muốn giả mạo người khác để trà trộn vào là chuyện cực kỳ dễ dàng."

Lý công công đã hiểu, sau đó nheo mắt lại: "Vậy có cần tạp gia bẩm báo với bệ hạ, giam lỏng tất cả ngự y trong cung, sau đó xác minh thân phận từng người một không? Hay là..."

Nói đến cuối cùng, ngữ khí đã có chút lạnh lẽo.

Tần Phong hiểu rõ, đây là ý muốn thà giết nhầm còn hơn bỏ sót, có thể trở thành tâm phúc của Minh Hoàng, tự nhiên không phải là kẻ tầm thường.

Hắn lắc đầu: "Những gì vừa rồi nói suy cho cùng cũng chỉ là suy đoán của ta, vạn nhất bọn chúng không hề ẩn nấp trong số các ngự y, làm như vậy ngược lại sẽ khiến bọn chúng cảnh giác.

Vì hai lần ám sát trước đó của bọn chúng, đều là dùng Hồi Thiên Hương, ta có một kế, có thể dụ rắn ra khỏi hang."

Chương 580: Độc Cô Nhân Chưa Từng Nói Lời Giả Dối

Sau khi chia tay với Đặng Mặc và Lý Công Công, Tần Phong liền trở về Tần Phủ.

Kẻ địch trong tối, hắn ngoài sáng, tùy ý đi lung tung chỉ tạo cơ hội cho kẻ địch ra tay, chi bằng ở yên trong phủ đệ của mình là an toàn nhất!

Tuy rằng ban ngày, hai vị nương tử đều ra ngoài tu luyện, nhưng trong nhà vẫn còn một vị đại lão tọa trấn.

Thử hỏi trên đời này, có được bao nhiêu người là đối thủ của Bắc Quỷ Thủ?

Tần Phong thậm chí còn thầm nghĩ, hy vọng tên thích khách kia không biết sống chết, chủ động tìm đến cửa, như vậy cũng đỡ đi rất nhiều phiền phức không cần thiết.

Dù sao thì giải quyết sớm kẻ địch trong bóng tối, mới có thể sớm yên tâm.

Đến khu vườn bên ngoài, những dấu tay lồi lõm trên mặt đất từ đêm hôm trước đã được Liễu Kiếm Ly xóa đi gần hết.

Tần Phong không lãng phí thời gian, nhớ lại những gì cha vợ đã nói, cùng với những chi tiết mà nương tử đã dạy bảo, hắn lại một lần nữa vận chuyển tiên khí vào lòng bàn tay, ấn xuống mặt đất.

Một lát sau, buông tay ra, Tần Phong mừng rỡ trong lòng, dấu tay trên mặt đất so với trước đó lại nhỏ đi một phần, hắn đã sắp

thành công rồi.

Đúng lúc này, một trận cuồng phong quét qua sân, trên đỉnh đầu vang lên tiếng vỗ cánh.

Tần Phong ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy Kim Sí Đại Bằng đang lượn vòng xuống, đáp xuống trước mặt hắn một cách vững vàng.

Tần Phong lập tức hiểu ra, sáng sớm đã xuất phát đi Trảm Yêu Ti, còn chưa kịp dùng Chính Khí chải chuốt cho nó.

Một lúc sau, Chính Khí chải chuốt xong, Kim Sí Đại Bằng cẩn thận cảm nhận, sau đó nghi hoặc nói: "Sao bây giờ Thượng Cổ Thần Tức có thể lưu lại trong cơ thể lại ngày càng ít đi?"

Tần Phong ho khan một tiếng, dời tầm mắt: "Có phải ngươi cảm giác nhầm lẫn không? Hay là, thực lực của ngươi đã tinh tiến, cho nên cùng một lượng Thượng Cổ Thần Tức, trong mắt ngươi, lại có vẻ ít hơn so với trước đây?

Việc này giống như là cái dụng cụ đựng nước vậy, cùng một lượng nước đổ vào cốc và đổ vào thùng gỗ, cảm quan cho người ta tự nhiên là không giống nhau."

"Ngươi chắc chắn chứ?" Kim Sí Đại Bằng lại một lần nữa xem xét bản thân, thần sắc nửa tin nửa ngờ.

"Lời này của ngươi có chút làm tổn thương ta rồi đấy, ta là Độc Cô Nhân, mà Độc Cô Nhân chưa từng nói lời giả dối!

Nói đến đây còn phải chúc mừng bằng huynh, thực lực lại càng tiến thêm một bước, tin rằng tiếp tục như vậy, ngươi sẽ rất nhanh bước vào cảnh giới Bát Chuyển Kiếp Lực trong truyền thuyết!

Đến lúc đó, khi bằng huynh du ngoạn cửu tiêu, nhìn xuống chúng sinh, chớ có quên ân huệ ngày xưa của ta."

Kim Sí Đại Bằng nghe vậy, một tia nghi ngờ cuối cùng cũng được xóa bỏ, cười lớn nói: "Bọn ta Kim Sí Đại Bằng từ trước đến nay có ơn tất báo, việc này cần gì ngươi phải nói?

Đã là do thực lực tinh tiến, ta không thể lười biếng được, phải đi ra ngoài Phụng Thiên Thành tu luyện củng cố tu vi, nếu có việc tìm ta, hãy truyền thần niệm vào Kim Vũ là được."

Nói xong, cuồng phong nổi lên.

Kim Sí Đại Bằng vỗ cánh một cái, chỉ trong nháy mắt, đã bay về phía chân trời.

Tần Phong thấy vậy, thầm thở phào nhẹ nhõm.

Trên thực tế, hắn biết rõ nguyên nhân trong đó.

Thượng Cổ Thần Tức vốn là thứ có được một cách tình cờ nhờ vào Chiếu Thiên Thạch của Hồ tộc, tự nhiên là số lượng có hạn.

Mà đêm đêm cùng hai vị nương tử cày cấy, Thượng Cổ Thần Tức trong Thần Hải của hắn cơ bản đều chuyển sang cơ thể hai vị nương tử, vậy Kim Sí Đại Bằng có thể nhận được chẳng phải là ngày càng ít đi sao?

"Ban đầu còn tưởng rằng tên này phải đến tối muộn mới phát hiện ra, không ngờ nhanh như vậy đã nhận ra sự khác thường, may mà ta phản ứng nhanh.

Nếu không, nếu tên này biết Thượng Cổ Thần Tức trong Thần Hải của ta chẳng còn bao nhiêu, nhỡ đâu nó đi nhầm đường, phá hỏng hết mọi thứ, vậy ta tiêu đời."

Chỉ cần nghĩ đến cảnh tượng đó thôi, Tần Phong đã không khỏi rùng mình một cái.

"Bất quá, theo tình hình hiện tại, Thượng Cổ Thần Tức cạn

kiệt chỉ là vấn đề thời gian, có phải ta nên tranh thủ lúc nào đó lại đi Tây Vực Đồ Sơn một chuyến, mượn Chiếu Thiên Thạch kia dùng một chút hay không?

Dù sao, muốn để thực lực của hai vị nương tử càng tiến thêm một bước, Thượng Cổ Thần Tức này là thứ không thể thiếu." Tần Phong không khỏi lẩm bẩm tự nhủ.

.....

Mặt trời lặn về tây, sắc trời dần tối.

Sau khi dùng xong bữa trưa, Tần Phong vẫn luôn tu luyện trong sân, chưa từng rời đi.

Nỗ lực ắt có thu hoạch, bây giờ dấu tay ngưng tụ từ tiên khí của hắn chỉ còn rộng chừng một ngón tay, hơn xa lúc trước.

Nhưng hắn cũng phát hiện ra, muốn tiếp tục tinh tiến, cực kỳ khó khăn.

Trước mặt hắn như có một con hào sâu ngăn cách, khó có thể vượt qua.

Đối với điểm này, Tần Phong cũng sớm có chuẩn bị tâm lý, Cực Ý vốn là chiêu thức của Thần Vũ võ phu, hắn đường đường là Văn Thánh Đạo Giả có thể làm được đến mức này đã là không dễ dàng rồi.

"Chỉ mong, với năng lực khống chế Hồng Mông tiên khí hiện tại của ta, đủ để dẫn động Tiên Thiên Nhất Khí trong hai mắt." Tần Phong thầm nghĩ trong lòng.

Đúng lúc này, bên tai hắn bỗng nhiên truyền đến giọng nói trong trẻo của nương tử: "Ngươi là ai?"

Lời còn chưa dứt, một tiếng xé gió lập tức vang lên.

Tần Phong vội vàng nhìn theo tiếng động, chỉ thấy trên mái nhà Tần Phủ, một bóng đỏ đang lao về phía đông.

Bóng người kia tốc độ cực nhanh, người thường e rằng căn bản không thể nào nhìn thấy, rõ ràng là thủ đoạn mà cao phẩm Thần Vũ võ phu mới có thể có được.

"Chẳng lẽ là thích khách ẩn nấp trong bóng tối, vừa lúc bị nương tử trở về phát hiện ra?"

Tần Phong quay đầu nhìn sang một bên khác, Liễu Kiếm Ly một thân bạch y đang lơ lửng giữa không trung, trường kiếm trong tay đã nắm chặt.

Nàng không lựa chọn truy kích, mà là vung tay phải lên, ba đạo kiếm khí vậy mà lại chém về phía bóng người đang bỏ chạy theo ba góc độ khác nhau.

Tốc độ của bóng đỏ tuy nhanh, nhưng kiếm khí của Liễu Kiếm Ly còn nhanh hơn.

Đối phương phát hiện không thể né tránh, thân hình đột nhiên dừng lại, sau đó xoay người ứng phó.

Chỉ nghe thấy một tiếng quát khẽ, kim quang trong nháy mắt bao phủ toàn thân, tiếng kim loại va chạm chói tai vang lên.

Bóng đỏ vậy mà lại dựa vào lực lượng của nhục thân, cứng rắn đỡ được ba đạo kiếm khí!

"Thần Vũ Kim Cang Bất Hoại?! Cường độ nhục thân như vậy, ít nhất cũng là cảnh giới Bất Phụ Nhục, thậm chí có khả năng đã đạt đến cảnh giới Bất Hóa Cốt trong truyền thuyết!"

Tần Phong lộ ra vẻ kinh ngạc, không ngờ sau khi ám sát thất bại lần trước, đối phương lại phái cao thủ như vậy đến.

Thế nhưng, khi hắn nhìn kỹ lại, lại phát hiện sự việc có chút khác so với dự đoán của hắn.

Bởi vì bộ dạng một thân hồng y, đầu đội mặt nạ trắng kia, chẳng phải là giống hệt với vị đại nhân trong Ngục La ti sao?

Hóa ra người này không phải là thích khách, mà là đến từ Ngục La ti!

Nhìn thấy nương tử hơi nhíu mày, trường kiếm trong tay phải giơ lên định ra tay, Tần Phong vội vàng lên tiếng ngăn cản: "Nương tử khoan đã!"

Liễu Kiếm Ly liếc mắt nhìn sang, đối với lời nói của Tần Phong, nàng tự nhiên là nghe thấy, liền lóe người đáp xuống bên cạnh hắn, chỉ là nàng không hề lơ là cảnh giác, trường kiếm trong tay vẫn nắm chặt, khí cơ quanh thân lưu chuyển, để có thể ra tay bất cứ lúc nào.

Bóng đỏ cúi đầu nhìn xuống, ống tay áo màu đỏ đã bị rạch một đường kiếm, trên bề mặt da thịt, vết máu nhàn nhạt lộ ra.

Dưới lớp mặt nạ trắng truyền đến giọng nói của nam tử: "Tam Phẩm Kiếm Thần trẻ tuổi nhất từ cổ chí kim, quả nhiên danh bất hư truyền, thực lực như ngươi cho dù đảm nhiệm chức vị Thập Nhị Thần Tướng cũng là quá đủ."

Tần Phong hiếu kỳ hỏi: "Xin hỏi đại nhân xưng hô như thế nào, vì sao lại ẩn nấp trong Tần Phủ?"

Bóng đỏ đáp: "Ngục La ti Bính Diện, phụng mệnh bệ hạ, đến đây bảo vệ an nguy cho ngươi."

.....

Ở một nơi khác, Trần Niệm trở về phủ đệ của mình, trong căn phòng u ám, đem mọi chuyện hôm nay kể lại một cách chi tiết.

"... Y thuật của tên kia quả thực không tầm thường, vậy mà có thể làm giảm thương thế của Đặng Mặc.

Ta hoài nghi hắn đã phát hiện ra điều gì đó, thậm chí có khả năng đã nhìn ra hai vị thái y chết vì Hồi Thiên Hương.

Phải nhanh chóng diệt trừ hắn, nếu không kế hoạch của thiếu chủ sẽ bị hắn phá hỏng!"

Bóng tối trầm mặc hồi lâu, mới có một giọng nói vang lên: "Chuyện này ta sẽ bẩm báo với thiếu chủ, ngươi hãy kiên nhẫn chờ đợi.

Còn phải hành sự cẩn thận một chút, chớ để lộ thân phận của mình."

Trần Niệm không cho là đúng, cười lạnh một tiếng: "Tên kia hôm nay ở nghĩa trang đã nhìn ra manh mối, lại không nói ra ngay mặt, e rằng đã có suy đoán và phòng bị.

Hắn làm như vậy, chẳng qua là muốn dụ rắn ra khỏi hang.

Đã như vậy, ta sẽ tặng cho hắn một tên thích khách!"

Chương 581: Người Tây Vực đến

Trò chuyện với Bính Diện một lúc, Tần Phong hai người coi như đã biết được ngọn ngành câu chuyện.

“Không ngờ Minh Hoàng bệ hạ lại quan tâm ta như vậy, thậm chí phái cả Bính Diện đại nhân bảo vệ an nguy cho ta...”

Tần Phong cảm động không thôi, lúc trước Triển Thanh Phong có nhắc đến Ngục La ty với hắn, hắn cũng cố ý tìm hiểu thêm một chút.

Có thể được phong làm Giáp Ất Bính Đinh đại nhân của Ngục La ty, đều là nhân vật kiệt xuất trong Ngục La ty.

Vị đại nhân trước mắt, e là thực lực có thể sánh ngang với Trảm Yêu ti Thập Nhị Thần Tướng!

Tần Phong nghiêng đầu nhìn Liễu Kiếm Ly với vẻ hiếu kỳ: “Nhưng mà nương tử, sao hôm nay nàng lại về sớm vậy?”

Liễu Kiếm Ly dời mắt, thản nhiên nói: “Hôm nay tu luyện xong, ta muốn về sớm một chút, tiện thể chỉ bảo cho ngươi và Ngưng Sương tu luyện.”

Nghe vậy, Bính Diện hơi liếc mắt nhìn, nhưng không vạch trần lời nói của Liễu Kiếm Ly.

Theo lệnh của Minh Hoàng, kỳ thật hắn đã sớm âm thầm bảo vệ Tần Phong.

Chỉ là ban ngày khi Tần Phong rời khỏi Tần phủ, hắn phát

hiện Liễu Kiếm Ly cũng bám theo, liền cố ý kéo dài khoảng cách, tránh bị nàng phát hiện.

Thần Vũ võ giả cao phẩm, đối với việc khống chế khí huyết hô hấp của bản thân đã vượt xa người thường, chỉ cần bọn họ muốn ẩn nấp, cho dù là võ giả cùng cảnh giới cũng cực kỳ khó phát hiện.

Mãi đến chiều tối, hắn thấy Tần Phong ở đó tu luyện cực ý thủ đoạn, tâm thần khẽ động, để lộ ra một tia khí tức, lúc này mới để lộ hành tung, sau đó mới có màn vừa rồi.

"Thì ra là vậy." Tần Phong gật đầu, cũng không nghi ngờ lời nương tử: "Đúng rồi, Bính Diện đại nhân, sắp đến giờ cơm tối rồi, nếu không chê, mời cùng ăn một chút?"

Bính Diện lắc đầu: "Đa tạ hảo ý, nhưng không cần đâu."

Thấy đối phương xoay người muốn rời đi, Tần Phong bỗng nhiên nghĩ đến điều gì, tuy có người của Ngục La ty âm thầm bảo vệ, nhưng cũng không phải là chuyện tốt.

Ví dụ như lúc trước Tiền thái y và phu nhân hành phòng, bọn họ cũng ở trên nóc nhà canh giữ, không rời nửa bước.

Nói dễ nghe là tận tâm với công việc, nói khó nghe chính là nghe lén!

Chuyện này nếu xảy ra trên người người khác, có lẽ có thể xem như một câu chuyện cười, nhưng nếu xảy ra trên người mình... Tần Phong đột nhiên lắc đầu, căn bản không dám tưởng tượng cảnh tượng đó.

Dù sao hắn cũng không có sở thích kỳ quái đặc biệt gì!

Hơn nữa trong nhà có lão cha và hai vị nương tử, cần gì người của Ngục La ty bảo vệ?

Lập tức gọi đối phương lại, cười gượng nói: “Cái kia, Bính Diện đại nhân, ta vừa rồi suy nghĩ kỹ lại, trong phủ có hai vị nương tử bảo vệ an nguy cho ta, không cần Bính Diện đại nhân phải bận tâm.

Ngài xem thế này được không, khi ta ở trong Tần phủ, Bính Diện đại nhân không cần phải bảo vệ nữa.”

Bính Diện không cần suy nghĩ, lắc đầu từ chối: “Tuân lệnh bệ hạ, tự nhiên phải từng bước không rời, ngươi yên tâm, ta sẽ ẩn nấp trong bóng tối, tuyệt đối sẽ không để các ngươi phát hiện.”

Ngươi nói như vậy, ta càng không yên tâm... Tần Phong cứng đờ mặt, còn muốn nói gì đó, lại thấy đối phương dừng bước.

“Phủ đệ của ngươi... thôi được rồi, ngươi nói cũng có lý, ta sẽ tuần tra gần đây, sẽ không ở trong Tần phủ.” Nói xong, thân ảnh Bính Diện lóe lên, biến mất trong màn đêm.

Trong đại sảnh, Tần lão gia thu hồi khí tức trên người, thầm oán trách trong lòng: “Những người của Ngục La ty này, vẫn như trước không biết điều.”

...

Ngày hôm sau, khi bầu trời xuất hiện một tia sáng le lói, một đội nhân mã hùng dũng từ phía tây tiến về phía Phụng Thiên thành.

Bọn họ chính là Tây Vực Sở vương cùng đoàn người, sau mấy ngày đêm liên tục cưỡi ngựa, cuối cùng cũng đã đến đích.

Trảm yêu nhân canh giữ thành nhìn thấy Sở vương, tự nhiên là cung kính hành lễ, nhưng khi ánh mắt rơi vào nhóm nữ tử Hồ tộc trong đội ngũ, đặc biệt là cửu vĩ Hữu Tô Thiên Duyệt, tất cả đều trừng lớn hai mắt, thần sắc kinh ngạc.

“Sở vương đại nhân, các nàng là?”

Sở vương không giải thích nhiều, mà lấy ra một phong thư đưa tới: “Giao phong thư này cho bệ hạ là được, ta sẽ ở đây chờ hồi âm.”

Trảm yêu nhân canh giữ thành tự nhiên không dám chậm trễ, cưỡi ngựa nhanh chóng chạy về phía Trảm Yêu ti, dù sao với thân phận của hắn, cũng không có tư cách trực tiếp vào hoàng cung, diện kiến bệ hạ, nhất định phải báo cáo với Đặng Tư Chính mới được.

Đặng Mặc biết được tin tức, cũng hơi ngạc nhiên, Phụng Thiên thành có kết giới bảo hộ, yêu thú khó có thể tiến vào, trừ phi có giấy thông hành do Trảm Yêu ti ban cho, mới có thể tránh được sát khí của kết giới, thuận lợi vào thành.

“Đồ Sơn Hồ tộc, sao bọn họ lại muốn đến Phụng Thiên thành?” Cho dù là Đặng Mặc kiến thức uyên bác, cũng khó có thể đoán được trong đầu những nữ tử Hồ tộc kia đang nghĩ gì.

Bất quá trong trận thiên tai Tây Vực, Đồ Sơn Hồ tộc cũng có công lao, tuy Đặng Mặc chém giết yêu quỷ, căm ghét cái ác như kẻ thù, nhưng cũng không phải là hạng người cổ hủ.

Đối với những con hồ ly nổi tiếng xinh đẹp nhưng không có bao nhiêu ác danh, cũng không có quá nhiều chán ghét.

“Thôi được, ngươi đi nói với Đinh Diện của Ngục La ty một tiếng, hắn tự nhiên sẽ đem phong thư này giao cho bệ hạ.”

...

Trong Ngự thư phòng, Minh Hoàng nhìn chằm chằm vào tờ giấy trắng trên bàn, nhìn ba chữ Quỷ Độc môn, sắc mặt âm trầm, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Đúng lúc này, Lý công công cầm theo phong thư đi tới: “Bệ hạ, Sở vương đã đến bên ngoài Phụng Thiên thành, chỉ là cùng đi với hắn còn có nhóm nữ tử Hồ tộc của Đồ Sơn Hồ tộc.

Đây là thư của Sở vương, xin bệ hạ xem qua.”

“Đồ Sơn Hồ tộc?” Minh Hoàng nhướng mày.

Tuy nhân tộc và yêu quỷ thế bất lưỡng lập, nhưng cũng không phải tất cả yêu quỷ đều là kẻ thù của nhân tộc.

Mà trong trận thiên tai Tây Vực, Bạch Hổ và Đồ Sơn Hồ tộc trợ giúp nhân tộc hiển nhiên nằm trong số đó.

Là bậc đế vương của một nước, tự nhiên phải suy nghĩ xa hơn người thường, lôi kéo đồng minh có thể lôi kéo, tấn công kẻ thù chung, loại kỹ năng hợp tung liên hoành này là kỹ năng cần phải có.

Đồ Sơn Hồ tộc, hiển nhiên là một trong những đồng minh có thể lôi kéo.

Thời gian tồn tại của bọn họ còn lâu đời hơn cả Đại Càn, nội tình tự nhiên cũng vượt xa tưởng tượng, những bí mật mà bọn họ biết có lẽ còn nhiều hơn cả ghi chép trong sử sách của Đại Càn từ xưa đến nay.

Nhận lấy phong thư mở ra xem, không lâu sau, cho dù là Minh Hoàng đã quen nhìn thấy những chuyện kỳ quái, cũng lộ ra thần sắc cổ quái, ngay cả sự lo lắng trong lòng cũng vơi đi vài phần.

Lý công công quan sát sắc mặt, đúng lúc hỏi: “Bệ hạ, chẳng lẽ nội dung trong thư có gì không ổn?”

Minh Hoàng không đáp, đưa tờ giấy trắng ra: “Ngươi tự mình xem đi.”

Lý công công cầm lấy tờ giấy, liếc mắt nhìn qua, cũng không khỏi ngạc nhiên: “Đồ Sơn Hồ tộc, lại muốn đến nơi này mở thanh lâu, kiếm bạc, bù đắp chi tiêu trong nhà? Chuyện này... chuyện này...”

Loại lý do này tự nhiên sẽ không có ai thật sự tin tưởng, lúc trước Sở vương cũng vậy.

Cho nên khi đến bên ngoài Phụng Thiên thành, Sở vương không dẫn người trực tiếp vào thành, mà là tấu lên trước, mọi chuyện đều do thánh thượng định đoạt.

Minh Hoàng khẽ gõ ngón tay lên bàn, trầm ngâm hồi lâu, bỗng nhiên cười nói: “Dám ở trước mặt Thiên Giám quốc sư và Trấn Thần ti ngự ở đế đô mở thanh lâu, Hồ tộc tộc trưởng này cũng thật thú vị, trẫm cho phép!”

Ngọc tỷ in dấu son, đóng lên tờ giấy trắng, chuyện này coi như đã được quyết định.

Lý công công nhận lấy tờ giấy trắng, đang muốn rời đi, lại nghe Minh Hoàng lần nữa lên tiếng: “Để lộ chuyện này cho Thái tử, nếu hắn thật sự có ngộ tính, sẽ biết nên làm như thế nào.”

“Lão nô tuân mệnh.”

Chương 582: Cô gia, có một đám cô nương tìm ngài

Đinh Diện, thân mặc hồng y, đầu đội bạch diện, đến trước cổng thành Phụng Thiên, chắp tay dâng lên Sở Vương một phong thư đóng dấu triện cùng với thông hành lệnh của Trảm Yêu Ti.

Sở Vương tiếp nhận phong thư, liếc mắt nhìn qua, kết quả này cũng nằm trong dự liệu của hắn.

Xoay người, hắn ném thông hành lệnh cho Hữu Tô Thiên Duyệt. Nàng phất tay phải lên, vững vàng tiếp lấy.

"Bệ hạ đã đồng ý thỉnh cầu của ngươi, tiếp theo ngươi định làm gì? Muốn ở Phụng Thiên Thành này mở một gian cửa hàng cũng không phải chuyện dễ dàng. Các ngươi Đồ Sơn Hồ tộc đã cống hiến nhiều cho Tây Vực, ta có thể giúp ngươi một tay." Sở Vương nói.

Với thân phận của hắn, muốn chiếm lấy một mảnh đất ở Phụng Thiên Thành chẳng phải dễ như trở bàn tay sao?

Hữu Tô Thiên Duyệt khom người đáp: "Ân tình của Sở Vương đâu phải vật tầm thường, tự nhiên không thể tùy tiện sử dụng. Đại nhân cứ yên tâm, tuy nô gia ở Phụng Thiên Thành không quen biết nhiều người, nhưng lại có quen biết một vị có thể giúp được việc này."

Sở Vương trong nháy mắt liền nghĩ đến người trong miệng đối phương chính là Tần Phong, gật đầu đáp: "Với năng lực của hắn, quả thật có thể làm được. Nếu đã vậy, ta cũng không nói nhiều nữa."

Một đoàn người bước vào Phụng Thiên Thành, Sở Vương cùng tùy tùng liền chia tay với Đồ Sơn Hồ tộc.

Để tránh gây chú ý, Hữu Tô Thiên Duyệt khẽ lắc mông, chín cái đuôi cáo liền biến mất, ngay cả đôi tai cáo trên đỉnh đầu cũng biến mất theo, những hồ nữ khác cũng vậy.

Nhưng cho dù dung mạo của các nàng đã không khác gì nữ tử nhân tộc, thân hình thướt tha, dung nhan xinh đẹp vẫn khiến nam tử trên đường phải dừng chân ngắm nhìn.

Có người nhìn đến thất thần, đâm sầm vào nhau, khiến chúng hồ nữ che miệng cười khúc khích, dáng vẻ yêu kiều càng thêm phần mê hoặc.

Hữu Tô Hiểu Nguyệt nhịn suốt dọc đường, cuối cùng cũng lên tiếng hỏi: "Tộc trưởng, vì sao người lại muốn biến hóa phân thân đến nơi này mở thanh lâu? Nơi này là Phụng Thiên Thành, là đế đô, đối với yêu tộc chúng ta mà nói, chẳng khác nào cấm địa. Còn chuyện kiếm tiền, thu thập tài nguyên, Đồ Sơn chúng ta cũng không thiếu. Người đến đây, chẳng lẽ thật sự là vì tên kia..."

"Bốp!"

Trán bị gõ nhẹ một cái, Hữu Tô Hiểu Nguyệt đầy mặt khó hiểu.

Tiếp đó chỉ nghe Hữu Tô Thiên Duyệt nói: "Có thể nói là vậy, cũng có thể nói là không phải."

"Tộc trưởng đừng nói những lời tự dối mình gạt người như vậy, là chính là, không phải chính là không phải, sao có thể mơ hồ như vậy."

"Kỳ thật, Phụng Thiên Thành này, Hồ tộc chúng ta sớm muộn gì cũng phải đến, chỉ là vấn đề thời gian. Thiên tai Tây Vực, U Minh Quỷ Giới xuất hiện, đã báo hiệu cho thiên địa biến động, tai

kiếp bắt đầu. Đến lúc đó, trên đời này còn nơi nào an toàn hơn Phụng Thiên Thành? Mà tên tiểu tử Tần gia kia chẳng qua chỉ là cho ta một cái cớ mà thôi."

"Ý của tộc trưởng là?" Hữu Tô Hiểu Nguyệt khó hiểu hỏi.

"Ngươi còn nhớ ta đã nói với ngươi, trên người tên kia có kim quang Thượng Cổ?"

Hữu Tô Hiểu Nguyệt gật đầu, nhưng không đáp lời, im lặng chờ đợi giải thích.

"Ta đã xem qua sử sách trong tộc, cuối cùng cũng tìm được một chút manh mối. Kim quang đó chính là Thượng Cổ Thần Tức, thứ đã sớm biến mất trong dòng chảy lịch sử. Ta tự biết, dựa vào Cửu Thiên Hóa Nhất pháp, đời này ta không thể đột phá cảnh giới hiện tại, bước vào Siêu Thoát Chi Cảnh. Nhưng nếu có Thượng Cổ Thần Tức phụ tá, có lẽ còn một tia hy vọng, đó chính là lý do ta đến đây, tìm tiểu tử kia."

Loạn thế đã bắt đầu, muốn bảo vệ Đồ Sơn Hồ tộc trong dòng chảy cuồn cuộn này, nàng, Hữu Tô Thiên Duyệt, tự nhiên cần phải tăng cường thực lực!

"Tộc trưởng..." Hữu Tô Hiểu Nguyệt muốn nói lại thôi, nàng dường như nhìn thấy trong thần sắc của tộc trưởng áp lực vô hình và cảm giác sứ mệnh.

Ai ngờ lúc này, Hữu Tô Thiên Duyệt lại chuyển chủ đề: "Đương nhiên, suy đoán của ngươi cũng không phải là không có khả năng. Có lẽ ta sống mấy trăm năm, chưa từng nếm thử mùi vị đàn ông, đột nhiên gặp được một người vừa mắt, cho nên động lòng cũng không nhất định. Dù sao mảnh đất này khô cằn lâu ngày, cũng cần tìm trâu cày cày, tưới nước, nếu không làm sao trồng trọt được."

"Tộc trưởng!" Hữu Tô Hiểu Nguyệt nghe hiểu lời đùa cợt, xấu hổ kêu lên.

Hữu Tô Thiên Duyệt thấy vậy cười nói: "Không đùa với ngươi nữa, đi hỏi thăm xem Tần phủ ở đâu, đã lâu không gặp, cũng có chút nhớ nhung."

"Tộc trưởng không sợ hai vị phu nhân của Tần công tử lại so tài với người sao?" Hữu Tô Hiểu Nguyệt tò mò hỏi.

Lời này vừa nói ra, nụ cười của Hữu Tô Thiên Duyệt liền biến mất, khóe mắt giật giật, nàng vậy mà lại quên mất chuyện này!

...

Bên kia, trên đường hồi cung, Phó Nhược Vân ghìm ngựa dừng lại.

Sở Vương tò mò hỏi: "Phó Tư Mệnh, sao vậy?"

"Đột nhiên nhớ ra ở Phụng Thiên Thành còn có một người bạn, muốn nhân tiện ghé thăm một chút." Phó Nhược Vân ho khan một tiếng, nói.

Sở Vương trầm ngâm một lát: "Dù sao việc tuyển chọn Thần Tướng cũng không vội, ngươi muốn đi thì cứ đi đi."

"Đa tạ Sở Vương thành toàn." Dứt lời, Phó Nhược Vân liền quay đầu ngựa, quất roi, phi nhanh đi.

...

Trong đại sảnh Tần phủ, cả nhà đang dùng điểm tâm.

Đang ăn, Tần lão gia và Tần Phong bỗng nhiên cảm thấy hồi hộp.

Một người là nhị phẩm võ phu, một người là tứ phẩm Văn

Thánh Đạo Giả, đối với nguy hiểm đều có linh cảm vô cùng nhạy bén, chỉ cảm thấy có chuyện chẳng lành sắp xảy ra.

"Chẳng lẽ chuyện ta giấu quỹ đen bị phu nhân phát hiện rồi?" Tần lão gia thầm nghĩ, len lén liếc nhìn nhị phu nhân bên cạnh.

"Chẳng lẽ ta lại làm chuyện gì khiến hai vị nương tử không vui sao?" Tần Phong hồi tưởng lại những chuyện xảy ra mấy ngày nay, chuyện của An Nhã đã giải thích rõ ràng, hẳn là không có gì đáng lo ngại chứ?

Đúng lúc này, Hình Thịnh đi vào đại sảnh, nhìn mọi người muốn nói lại thôi.

Tần Phong thấy vậy, tò mò hỏi: "Sao vậy?"

"Cô gia, có người đến phủ tìm ngài."

Tần Phong giật mình, dường như đã đoán được nguyên nhân khiến mình hồi hộp, nuốt nước miếng, lên tiếng hỏi: "Là ai?"

Hình Thịnh do dự một lát, cuối cùng đáp: "Một đám cô nương xinh đẹp không quen biết."

Xoạt!

Ánh mắt mọi người trong đại sảnh đồng loạt tập trung vào Tần Phong.

Trong đôi mắt lạnh lùng của hai vị phu nhân và Ngưng Sương đều mang theo tia dò xét.

Một cô nương xa lạ tìm đến cửa đã thuộc về phạm trù sống chết.

Một đám cô nương xinh đẹp tìm đến cửa, vậy là khái niệm gì? Đủ để bị lăng trì xử tử!

Tần Phong vội vàng hỏi: "Xác định bọn họ tìm Tần phủ, chứ không phải nhầm cửa?"

"Xác định."

"Xác định là tìm ta?"

"Xác định."

"Có khả năng là ngươi nghe nhầm không?" Trong lòng Tần Phong vẫn còn một tia may mắn, chỉ vì ánh mắt của mấy người trong đại sảnh quá mức đáng sợ, lòng bàn tay hắn đều đổ mồ hôi rồi!

Hình Thịnh hít sâu một hơi: "Cô gia, hay là ngài tự mình ra ngoài xem thử đi."

Bầu không khí trong đại sảnh ngột ngạt nặng nề như đầm lầy, ép đến mức Tần Phong không thở nổi.

Nhị phu nhân có chút không dám tin hỏi: "Phong nhi, rốt cuộc con đã làm gì?"

"Nhị nương, con cái gì cũng chưa làm." Tần Phong vẫn còn đang giải thích cho mình.

Tần lão gia trầm giọng nói: "Phong nhi, nam tử hán đại trượng phu phải sống quang minh lỗi lạc, đã làm gì sai thì phải dám làm dám chịu. Nếu con không làm gì sai, vậy thì sợ gì? Ra ngoài gặp những cô nương kia, làm rõ nguyên nhân là được."

Vừa dứt lời, lại có gia đinh đến báo: "Lão gia, ngoài phủ có một nữ tử đến bái phỏng, nói là muốn tìm ngài."

Tần lão gia sững sờ tại chỗ.

Chương 583: Người đứng đắn ai lại mở thanh lâu

Đúng là ông trời có mắt, Thương Thiên không tha cho ai.

Tần lão gia vừa rồi còn đang thao thao bất tuyệt giảng giải đạo lý, trong nháy mắt, tai họa đã giáng xuống đầu mình.

Vùng eo bị véo một cái đau điếng, nhị phu nhân ở bên cạnh cười mỉa: "Lão gia, người kia chẳng lẽ là người tình bên ngoài của lão gia? Giờ đây không chịu được cô đơn, nên đã tự mình tìm đến cửa?"

"Phu nhân đừng nói bậy, ta sao có thể là loại người như vậy!" Tần lão gia cuống quýt thanh minh, sau đó quay sang hỏi tên gia đinh: "Ngươi chắc chắn là nàng ta tìm Tần phủ, chứ không phải nhầm cửa?"

"Chắc chắn."

"Chắc chắn là tìm ta?"

"Lão gia, chuyện này sao ta có thể nghe nhầm?"

Lời thoại tương tự, Thương Bạch bất lực thanh minh, quả nhiên là cha con... Mọi người trong đại sảnh đều nghĩ như vậy.

Quân tử báo thù mười năm chưa muộn, Tần Phong lập tức nói: "Phụ thân, nam tử hán đại trượng phu sống trên đời phải quang minh lỗi lạc, đã làm việc gì phải dám làm, sao phải sợ hãi?

Không bằng ra ngoài gặp vị cô nương kia, đối chất trực tiếp, tự chứng minh trong sạch!

Đi thôi, hài nhi đi cùng phụ thân."

Tên tiểu tử thối này chỉ sợ thiên hạ không loạn... Tần lão gia nghiến răng nghiến lợi, nhưng tình cảnh hiện tại, cũng chỉ có thể thuận theo lời hắn mà nói: "Phong nhi nói có lý, thân chính bất sợ tà, ta không làm chuyện khuất tất, có gì mà không dám gặp người?

Phu nhân, nàng cứ ở đây chờ, ta đi làm rõ nguyên do."

Tần Phong cũng nói: "Không sai, hai vị mẫu thân cứ ở đây chờ, những cô nương kia nói không chừng chỉ là ngưỡng mộ văn tài của ta, mộ danh mà đến cũng không chừng."

Lời vừa nói ra, hai cha con trao đổi ánh mắt, tâm ý tương thông, định chuồn ra khỏi đại sảnh, lại bị nhị phu nhân gọi giật lại: "Từ từ!"

Hai người quay đầu lại, chỉ thấy tất cả nữ quyến trong đại sảnh đều đã đứng dậy.

"Có khách đến nhà, chúng ta tự nhiên cũng phải cùng nhau ra xem, nếu không người ngoài còn tưởng rằng, Tần phủ này không có nữ chủ nhân.

Lão gia, Phong nhi, các ngươi nói có đúng không?" Nhị phu nhân nheo mắt hỏi.

Tần lão gia vội vàng đáp: "Phu nhân nói chí phải."

Tần Phong liếc nhìn Liễu Kiếm Ly với vẻ mặt lãnh đạm, Thương Phi Lan với ánh mắt lạnh băng, còn có Lam Ngưng Sương đang trừng mắt nhìn, nuốt nước miếng một cái cũng nói: "Nhị nương nói đúng."

...

Bầu không khí trong đại sảnh ngột ngạt đến lạ thường, bên

ngoài Tần phủ cũng chẳng khá hơn là bao.

Phó Nhược Vân và Hữu Tô Thiên Duyệt nhìn nhau, trên mặt hai người đều lộ ra vẻ cổ quái.

Cách đây không lâu mới chia tay ở cổng thành Phụng Thiên, làm sao có thể ngờ được lại gặp lại nhanh như vậy.

"Thiên Duyệt tộc trưởng, đây là mở thanh lâu mở đến tận cửa nhà người khác sao?" Phó Nhược Vân nhướn mày, lên tiếng hỏi.

"Phó Tư Mệnh nói gì vậy, ta trước đây đã nói với Sở Vương đại nhân, ở trong thành Phụng Thiên có quen biết một người bạn, đến đây là muốn nhờ vả việc mở thanh lâu.

Ngược lại là Phó Tư Mệnh, không cùng Sở Vương đại nhân vào hoàng cung, sao lại xuất hiện ở nơi này?"

Phó Nhược Vân tự nhiên sẽ không trả lời, khoanh tay trước ngực, lặng lẽ chờ đợi.

Không lâu sau, dẫn đầu là nhị phu nhân, nữ quyến Tần gia hùng hổ đi ra cửa, Tần lão gia và Tần Phong thì rụt rè đi phía sau.

Khi hai cha con nhìn rõ người đứng trước cửa là ai, biểu cảm đều khác nhau.

"Thế mà lại là Đồ Sơn Hồ tộc, bọn họ sao lại đến Phụng Thiên thành? Nói đến đế đô, dưới chân thiên tử, một đám hồ ly ở đây huênh hoang có thích hợp không?

Là uy danh Trấn Thần Ti Ngự không còn, hay là Thiên Giám Quốc Sư mắt mờ, không nhìn rõ nhân gian nữa..." Tần Phong kinh ngạc nghĩ, trong lòng lại thở phào nhẹ nhõm, dù sao quan hệ của hắn và Đồ Sơn Hồ tộc, hai vị nương tử đều biết.

Sự thật cũng đúng như Tần Phong nghĩ, Liễu Kiếm Ly và

Thương Phi Lan sau khi nhìn thấy Hữu Tô Thiên Duyệt, tuy có nghi hoặc, nhưng trong lòng cũng bớt đề phòng hơn.

Nhưng tâm lý của Tần lão gia lại hoàn toàn khác, cho dù trong đám hồ nữ xinh đẹp như hoa, Phó Nhược Vân vẫn vô cùng nổi bật, ông ta tự nhiên liếc mắt một cái là thấy ngay.

Mặc dù quan hệ của ông ta và đối phương không phải là không thể để người khác biết, nhưng lại có chút vi diệu, thêm vào đó bản thân ông ta thân phận đặc thù, tự nhiên không thể tùy tiện nói với người khác!

Tần lão gia liếc mắt sang bên cạnh, trao đổi ánh mắt với Tần Phong, ý là hy vọng đối phương lát nữa che chở cho mình một chút, tránh để nhị phu nhân suy nghĩ lung tung.

Tần Phong lập tức đưa ra ánh mắt trấn an, sau đó chủ động bước lên phía trước, bắt chuyện với Hữu Tô Thiên Duyệt.

Trải qua một phen trò chuyện, mọi người coi như đã hiểu rõ ngọn nguồn câu chuyện, sau đó từng người một đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Đồ Sơn Hồ tộc đến Phụng Thiên thành mở thanh lâu, đã là chuyện khiến người ta không dám tưởng tượng, mà càng khiến người ta khiếp sợ hơn chính là, đương kim bệ hạ vậy mà lại đồng ý!

Chuyện này truyền ra ngoài, có bao nhiêu người tin?

"Vậy nên, Thiên Duyệt tộc trưởng lần này tìm ta, là hy vọng ta giúp ngươi ở trong thành Phụng Thiên tìm một mảnh đất, mở thanh lâu?" Tần Phong nhếch mép, trên mặt có chút khó xử.

Với gia sản và danh tiếng hiện tại của hắn ở Phụng Thiên thành, muốn mua một mảnh đất tự nhiên không phải chuyện khó.

Huống chi, còn có thể vào hoàng cung tìm Thái Bình công chúa giúp đỡ.

Nhưng vấn đề là, công dụng của mảnh đất này nó không đứng đắn.

Dù sao người đứng đắn, ai lại mở thanh lâu?

Mà thân là thanh niên tốt của thế kỷ mới, hắn và tệ nạn xã hội thế nào cũng phải thế bất lưỡng lập!

Nhìn ra vẻ mặt khó xử của Tần Phong, Hữu Tô Thiên Duyệt cười nói: "Tự nhiên sẽ không để ngươi giúp đỡ không công, chờ thanh lâu xây xong, mỗi tháng lợi nhuận có thể chia cho ngươi một thành."

Tần Phong nghe vậy có chút động lòng, tuy rằng hiện tại hắn không thiếu tiền, nhưng ai lại chê tiền nhiều?

Huống chi, với năng lực của Đồ Sơn Hồ tộc, không cần bao lâu, danh hiệu thanh lâu đệ nhất Phụng Thiên thành sẽ bị bọn họ cướp mất.

Đến lúc đó, còn không phải là kiếm được bộn tiền sao?

Mà lời nói tiếp theo của đối phương, càng là trực tiếp đánh tan chút do dự cuối cùng trong lòng Tần Phong: "Chiếu Thiên Thạch của tộc ta cũng mang đến đây, nếu Tần công tử có thể giúp đỡ việc này.

Vậy Chiếu Thiên Thạch sẽ tùy ý Tần công tử sử dụng, ngươi thấy thế nào?"

Hai mắt Tần Phong sáng lên, đây quả thực là buồn ngủ gặp chiếu manh!

Thượng Cổ Thần Tức trong Thần Hải đã sắp cạn kiệt, ngay cả

Hồng Mông tiên khí cũng bị hấp thu gần hết.

Hắn vốn còn định tranh thủ thời gian đi Tây Vực Đồ Sơn một chuyến, mượn Chiếu Thiên Thạch tu luyện, không ngờ đối phương lại trực tiếp mang Chiếu Thiên Thạch đến Phụng Thiên thành.

Tần Phong lập tức nghiêm túc nói: "Với quan hệ của ta và Thiên Duyệt tộc trưởng, nói những lời này liền quá khách sáo rồi, mau vào nhà với ta, ta sẽ giới thiệu cho ngươi một số địa điểm tốt, lựa chọn một chút.

Đúng rồi, ta và Thần Công Phòng có giao tình không tệ, để cho thanh lâu sớm khai trương, đến lúc đó có thể mời bọn họ đến xây dựng!"

Vừa nói, Tần Phong vừa dẫn đám hồ nữ Đồ Sơn vào nhà, trong lúc đó còn liếc mắt với Tần lão gia một cái.

Trong lúc hắn và Hữu Tô Thiên Duyệt trò chuyện, nghi ngờ ban đầu của đám người nhị phu nhân đã vơi đi phần lớn, ngay cả sự tồn tại của Phó tiền bối cũng mờ nhạt đi rất nhiều.

Mà mục đích của Tần Phong chính là như vậy, đây gọi là tránh nặng tìm nhẹ!

Tần lão gia lập tức hiểu ra, phụ họa nói: "Thanh Nhi, mau dọn dẹp đại sảnh, sau đó chuẩn bị thêm mấy ấm trà, chớ có chậm trễ khách quý."

Kế hoạch được thực hiện rất thuận lợi, nhị phu nhân và những người khác nhường đường, Phó Nhược Vân cũng không để ý cứ như vậy đi theo sau đội ngũ hồ nữ.

Nhưng ngay khi Phó Nhược Vân và nhị phu nhân đi lướt qua nhau, nhị phu nhân liếc mắt nhìn người phụ nữ ăn mặc bức người, phong tình vạn chủng này, đột nhiên sinh lòng cảnh giác.

Dù sao người phụ nữ này và những cô nương diễm lệ vừa rồi hoàn toàn khác biệt.

Hơn nữa, nếu bà ta nhớ không lầm, tên gia đinh kia từng nói, có một nữ tử là đặc biệt đến tìm lão gia!

"Khoan đã, xin hỏi vị cô nương này, đến Tần phủ là tìm ai?" Nhị phu nhân mỉm cười hỏi.

Chương 584: Trạng thái huyền diệu

Trong phút chốc, bốn phía Tần gia trở nên yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi.

Phó Nhược Vân định nói thẳng ra, nhưng nhìn thấy ánh mắt của Tần Kiến An, lời đến bên miệng lại nuốt xuống.

"Ta lại quên mất, hắn và gia đình giấu diếm thân phận. Một vị Tư Mệnh tới tìm một người bình thường, quả thực không hợp lý." Nghĩ đến đây, Phó Nhược Vân có chút tự trách.

Nhị phu nhân thấy nàng muốn nói lại thôi, liền thuận theo ánh mắt của nàng quay đầu lại, Tần lão gia vội vàng dời tầm mắt, ra vẻ như không có chuyện gì xảy ra.

"Haiz, xem ra vẫn phải là ta ra tay..." Tần Phong thấy vậy, trong lòng thở dài một hơi, sau đó vội vàng tiến lên, kinh ngạc nói: "Phó Tư Mệnh, vừa rồi ta không nhìn thấy ngươi, sao ngươi cũng đến Phụng Thiên Thành vậy?"

Lời này vừa nói ra, ngay cả Tần Phong cũng cảm thấy ngại ngùng.

Dung mạo khí chất của Phó Nhược Vân, chỉ cần đứng đó thôi, tuy không nói là nổi bật giữa đám đông, nhưng cũng không khác là bao, sao có thể không chú ý tới được?

Nhưng ban đầu vốn là vì muốn tránh nặng tìm nhẹ, làm mờ nhạt sự tồn tại của Phó tiền bối, lúc này tự nhiên chỉ có thể nói như vậy cho tròn.

Mà với kinh nghiệm của Phó Nhược Vân, cũng nhìn ra Tần Phong muốn giải vây cho Quỷ Thủ, liền đáp: "Có việc đến Phụng Thiên Thành, tiện đường ghé qua thăm ngươi một chút."

"Phó... Tư Mệnh?" Nhị phu nhân há hốc mồm, đôi mắt đẹp mở to, làm sao bà có thể ngờ được, vị nữ tử có tuổi tác tương đương với mình này lại là một vị Tư Mệnh!

Nhưng nhân vật lớn như vậy sao lại đến Tần phủ?

Trong lòng Nhị phu nhân không khỏi căng thẳng.

Nhân cơ hội này, Tần Phong liền thuận thế kể lại chuyện quen biết với Phó Nhược Vân.

Để Nhị phu nhân không quá lo lắng, những chỗ nguy hiểm tự nhiên là lược bỏ được thì lược bỏ, nhưng dù vậy, vẫn có thể nghe ra được sự hung hiểm trong đó.

"... Lúc đó nếu không có Phó Tư Mệnh, chuyến đi Tây Vực thật sự là hung hiểm vạn trùng." Tần Phong cảm khái một tiếng.

Nhị phu nhân dù sao cũng là nữ tử bình thường, nghe vậy chỉ cảm thấy kinh hồn bạt vía, sự đề phòng với Phó Nhược Vân cũng tan biến, chỉ còn lại sự cảm kích sâu sắc.

Dù sao đối phương, đã bảo vệ Phong nhi và hai nàng dâu trong hoàn cảnh hung hiểm đó.

Hơn nữa, với bản lĩnh kém cỏi của lão gia, làm sao có thể quen biết được nhân vật lớn như vậy?

"Phó đại nhân, mời vào trong, trong khoảng thời gian ở Phụng Thiên Thành này, nếu không có chỗ nào để đi, chi bằng cứ ở lại Tần phủ, cũng để chúng ta có thể cảm tạ ngài một phen." Nhị phu nhân mỉm cười nói.

Tần Phong nghe vậy, lông mày hơi nhướng lên, không biết Nhị phu nhân làm vậy có phải là rước sói vào nhà hay không?

...

Trong phủ bỗng chốc có thêm nhiều người như vậy, hơn nữa lại là nhiều nữ tử như vậy, khoảng thời gian này, tự nhiên là náo nhiệt hơn trước rất nhiều.

Đi trên hành lang, mỗi ngày đều có thể nghe thấy các nữ tử thảo luận về son phấn, còn có y phục mới đẹp mắt của Dục Tú phường vừa mới ra mắt.

Có lúc, Lam Ngưng Sương sẽ bưng một ít đồ vật, lén lút đi vào phòng nghỉ ngơi của đám hồ nữ.

Nếu có người đến gần vào lúc này, nhất định sẽ nghe thấy tiếng kinh hô vang lên không ngớt từ trong phòng.

Hai vị nương tử có lẽ là có người để luyện tập, ban ngày cũng không ra ngoài Phụng Thiên Thành tu luyện nữa, mà trực tiếp mở kết giới ra, thay phiên nhau so tài với Hữu Tô Thiên Duyệt.

Mỗi lần như vậy, Hữu Tô Thiên Duyệt đều hối hận, tại sao không đến tửu lâu trong thành trú ngụ.

Đương nhiên ban đầu nàng chọn ở lại Tần phủ, cũng là có ý đồ riêng, vốn định nhân cơ hội tìm Tần Phong nói chuyện riêng, xem có cơ hội nào có được một ít Hồng Hoang Cổ Thần Tức hay không, nào ngờ căn bản không có cơ hội thoát thân!

Bởi vì hai người kia, nhìn chằm chằm quá kỹ!

Còn chuyện kỹ viện, tự nhiên là đã được đưa vào lịch trình.

Địa điểm đã được quyết định ngay từ ngày đầu tiên, người của Thần Công phòng cũng đã bắt đầu động công, với tốc độ làm việc

của đám người kia, tin rằng không quá nửa tháng kỹ viện sẽ được xây dựng xong.

Tần Phong thì vẫn như thường lệ, buổi sáng nếu không có việc gì, sẽ đến Thái Bình thư viện dạy học, sau đó sẽ trở về Tần phủ, tiếp tục tu luyện cực ý.

Hắn vốn tưởng rằng nén một chưởng tiên khí thành độ rộng một ngón tay là đủ để dẫn động Tiên Thiên Nhất Khí, nhưng sự thật chứng minh, vẫn còn kém một chút.

Sau mấy ngày khổ luyện liên tục, cuối cùng hắn cũng nén được độ rộng một ngón tay xuống còn nửa ngón tay, mà việc này, đã tiêu hao gần như toàn bộ tâm lực của hắn.

Thở hổn hển vài hơi, Tần Phong từ từ bình phục tâm thần: "Hy vọng lần này, có thể thành công."

Dẫn động Hồng Mông tiên khí hội tụ vào trong hai mắt, dòng chảy bảy màu, chậm rãi tiến gần đến điểm hắc quang sâu thẳm kia.

Tiếp cận.

Không ngừng tiếp cận!

Tần Phong dốc hết toàn lực, mồ hôi trên trán túa ra, sắc mặt cũng vì tiêu hao quá nhiều tâm thần mà trở nên tái nhợt.

Mà khi hắn đang tập trung tinh thần, lại không chú ý, vết nứt nhỏ dưới chân như mạng nhện lan rộng ra.

Gió nhẹ thổi qua, không gian chấn động, cát bụi lại từ từ bay lên!

Thời gian dường như chậm lại, đàn ngỗng trời bay qua, cây liễu lay động bên tường, động tác như biến thành từng khung

hình.

Sự rung động giữa những chiếc lông, đường gân trên lá liễu, đều có thể nhìn thấy rõ ràng.

Mà sự biến hóa này, tự nhiên cũng thu hút sự chú ý của tất cả cao thủ trong phủ.

Ba người đang so tài trong kết giới, đồng loạt dừng lại, ánh mắt đổ dồn về phía sân viện nơi Tần Phong đang ở.

Hữu Tô Thiên Duyệt kinh ngạc nói: "Vậy mà có thể ảnh hưởng đến thời không, đây là chiêu thức gì?"

Liễu Kiếm Ly lộ ra vẻ trầm tư, có lẽ nguyên nhân tướng công muốn học cực ý của Thần Vũ võ phu, chính là vì chiêu thức này.

Thương Phi Lan lo lắng nói: "Thuật pháp ảnh hưởng đến thời không, tuy uy lực vô cùng, nhưng cũng rất dễ bị phản phệ, tướng công có thể khống chế được sao?"

Ở một bên khác, Phó Nhược Vân xuất hiện trên một góc mái nhà, cảm thán nói: "Văn Thánh Đạo Giả có thể lĩnh ngộ được một phần cực ý của võ phu, đã được xem là kinh thế hãi tục. Hắn vậy mà còn có thể sử dụng thuật pháp này ở cảnh giới Tứ phẩm, chẳng lẽ người họ Tần các ngươi, đều yêu nghiệt như vậy?

Tuy nhiên, chiêu này hẳn là không phải Kinh Thần của ngươi chứ?"

Tần lão gia ở bên cạnh lắc đầu, vẻ mặt ngưng trọng, nhìn chằm chằm vào sân viện.

Sức mạnh cường đại, là con dao hai lưỡi, điểm này, ông ta hiểu rõ hơn ai hết.

Phong nhi tuy thiên phú dị bẩm, nhưng dù sao tuổi còn quá

trẻ, làm sao có thể khống chế được sức mạnh cường đại như vậy?

Chính vì vậy, ông ta phải tập trung tinh thần đề phòng, để có thể ra tay vào thời khắc nguy cấp.

"Lão già kia, sao dám dạy Phong nhi chiêu thức này!" Tần lão gia hiển nhiên là tính món nợ này lên đầu Thiên Giám quốc sư.

Trong sân viện, Tần Phong nghiến răng nghiến lợi, cố gắng chống đỡ.

"Gần rồi, chỉ còn chút xíu nữa thôi!"

Dây thần kinh căng thẳng trong đầu gần như đứt đoạn, chỉ nghe thấy một tiếng "rắc".

Bức tường ngăn cách cuối cùng giữa Hồng Mông tiên khí và Tiên Thiên Nhất Khí, cuối cùng cũng bị hắn phá vỡ!

Nhưng còn chưa kịp vui mừng, Tiên Thiên Nhất Khí kia giống như con ngựa hoang thoát khỏi dây cương, vậy mà lại chạy dọc theo kinh mạch trong cơ thể hắn theo lộ tuyến vận hành của Thần Uy, cuối cùng hung hăng hội tụ vào tim, giống như một con dao sắc bén!

Cơn đau xé ruột xé gan chỉ trong nháy mắt.

"Ầm!"

"Ầm ầm!"

Tim đập như trống trận.

Ngọn lửa màu đen bùng cháy trên người Tần Phong, hắc quang kia dường như có thể nuốt chửng tất cả.

Tần Phong rốt cuộc cũng lĩnh hội được trạng thái huyền diệu mà Hiên tiền bối đã nói, thế giới trong mắt hắn, như thể dừng lại.

Hắn duỗi tay phải ra, như thể nắm giữ thời gian trong tay!

Hắn muốn nhân cơ hội này, thi triển thử tiên pháp đã học trước đây.

Nhưng trạng thái huyền diệu này đến nhanh, đi cũng nhanh.

Những người đứng xem chỉ thấy hắc viêm trên người Tần Phong bùng lên trong nháy mắt, rồi biến mất hoàn toàn.

Tần Phong tối sầm mắt lại, thân thể loạng choạng một cái, rồi ngã vào một vòng tay ấm áp...

Chương 585: Ta có thứ muốn dạy hai người

Hạo Văn Viện, Đăng Thiên Lâu đỉnh, Thiên Giám Quốc Sư thở dài một tiếng, ông ta phảng phất như đã nghe thấy bánh răng vận mệnh bắt đầu chuyển động.

Đôi mắt xuyên qua thương khung, nhìn về phía tinh không vô ngần.

Lờ mờ có bóng đen khổng lồ đáng sợ hiện lên trong đáy mắt ông.

Hứa Lạc Hiền khó hiểu hỏi: "Sư phụ vì sao lại thở dài?"

"Chuột nhiều quá, sói đói rình mồi, có chút không lo liệu xuể." Thiên Giám Quốc Sư thản nhiên lên tiếng.

...

Tần Phong mãi đến chiều tối mới tỉnh lại, ngồi dậy, đầu vẫn còn hơi đau.

"Tướng công, chàng không sao chứ?"

"Cô gia, có cần ta đi nhà bếp làm chút gì cho chàng ăn không?"

Lời nói dịu dàng vang lên bên tai, Tần Phong mở mắt, nghiêng đầu nhìn sang, trong mắt lóe lên tia sáng đen kịt.

Chỉ một cái chớp mắt, Lam Ngưng Sương đã cảm thấy nghẹt thở, mà Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan cũng cảm nhận được một áp lực khủng bố.

May mà uy áp này đến nhanh, đi cũng nhanh.

Tần Phong day day mi tâm, chậm rãi nói: "Ta không sao, nghỉ ngơi một chút là được."

Trạng thái huyền diệu do Thần Uy mang đến, hắn đến nay vẫn còn nhớ rõ.

Dưới trạng thái huyền diệu đó, vạn vật trong mắt hắn, đều phảng phất như ngừng lại.

Hắn dường như có thể nắm giữ được dòng chảy của thời gian!

Tuy nhiên, một chiêu thức mạnh mẽ như vậy, tự nhiên không thể không có hạn chế.

Ít nhất với thực lực hiện tại của hắn, thời gian duy trì Thần Uy vẫn còn quá ngắn.

"Chỉ tiếc là không kịp thi triển tiên pháp." Tần Phong khẽ lắc đầu, hắn còn muốn ở trước mặt hai vị nương tử, thể hiện một phen.

Lúc này, Tần Phong đột nhiên nghĩ đến: "Đúng rồi, hiện tại ta đã nắm giữ Thần Uy, vậy có phải có thể dạy hai vị nương tử chiêu thức tiên pháp, nâng cao thực lực cho các nàng?"

Ý nghĩ này Tần Phong đã có từ trước, chỉ là thời gian này hắn vẫn luôn tu luyện Cực Ý, nên gác lại.

Vì để an toàn, hắn tiến vào Thần Hải, hỏi ý kiến của Hiên tiền bối.

Biết được Tần Phong đã lĩnh ngộ Thần Uy, Hiên Nhất càng thêm chắc chắn, mấu chốt của Thần Uy không phải là pháp môn vận chuyển, mà là Tiên Thiên Nhất Khí kia.

Hiên Nhất trầm ngâm một lúc, chậm rãi nói: "Với cảnh giới

của các nàng, nếu trong cơ thể thật sự có tồn tại Hồng Mông tiên khí, ngược lại có thể học tập thi triển tiên pháp.

Bất quá, ta có chút hiếu kỳ, tiên khí trong cơ thể các nàng từ đâu mà có?"

Tần Phong nghe vậy, ấp úng nói: "Là văn bối chuyển cho các nàng."

"Thì ra là vậy." Hiên Nhất khẽ gật đầu, cũng không hỏi nhiều, dù sao nhìn bộ dạng của đối phương, dường như là có điều khó nói.

Tiếp đó, ông ta nghiêm túc nói: "Muốn thi triển tiên pháp, nhất định phải có thể tùy tâm nắm giữ Hồng Mông tiên khí trong cơ thể.

Mà các nàng một người là Thần Vũ võ phu, một người là Long Tộc, hẳn là không am hiểu điều này, ngươi phải dạy các nàng điểm này trước.

Thứ hai, với số lượng Hồng Mông tiên khí trong cơ thể các nàng, nhiều nhất chỉ có thể thi triển một đạo tiên pháp.

Cho nên trước khi dạy các nàng, tốt nhất ngươi nên cân nhắc kỹ lưỡng, chọn một môn phù hợp với các nàng nhất."

Tần Phong nghe vậy, gật đầu đáp: "Văn bối đã hiểu."

Mọi người trong phòng thấy Tần Phong nói xong một câu, liền im lặng hồi lâu, lo lắng, liền gọi thêm vài tiếng.

Tần Phong lần nữa mở mắt, thở nhẹ ra một hơi, nhìn hai vị nương tử nói: "Không sao, chỉ là thi triển thuật pháp lúc trước, hao tổn quá nhiều tâm thần mà thôi.

Đúng rồi, ngày mai hai người đừng đi tìm Thiên Duyệt tộc

trưởng tỷ thí nữa, ta có chút thứ muốn dạy hai người."

Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan nghe vậy nhìn nhau, trong mắt có chút nghi hoặc, dù sao với thực lực của phu quân, còn có thứ gì có thể dạy các nàng?

Đọc sách vô số Lam Ngưng Sương lập tức nghĩ lệch, liếc mắt nhìn ba người trong phòng, đỏ mặt nói: "Cô gia, vậy ta đi trước, hai người chờ ta đi rồi hãy nói chuyện."

Nói xong, liền vội vàng rời đi.

Liễu Kiếm Ly hai người thấy vậy, cũng bị dẫn dắt suy nghĩ lệch lạc, bắt đầu nghĩ về hướng không đứng đắn.

Đặc biệt là Thương Phi Lan, gần đây lúc rảnh rỗi, xem một số thoại bản, cánh cửa thế giới mới đã được mở ra.

Mà trong rất nhiều thoại bản nàng xem, có rất nhiều tình tiết ngủ chung, chẳng lẽ...

"Là ban ngày?" Liễu Kiếm Ly khẽ mở môi.

Tần Phong lập tức đáp: "Ừm, sớm một chút đi."

Thương Phi Lan mím môi lại hỏi: "Ta và Kiếm Ly tỷ cùng nhau?"

Tần Phong cẩn thận suy nghĩ, tuy rằng tiên pháp dạy cho hai người sau này nhất định sẽ không giống nhau, nhưng trước tiên phải hướng dẫn hai người dẫn dắt Hồng Mông tiên khí trong cơ thể, vậy dĩ nhiên là hai người cùng nhau, mới không lãng phí thời gian.

"Cùng nhau đi, như vậy hiệu quả hơn một chút."

Mạch não của hai bên hoàn toàn không cùng một kênh, Tần Phong còn đang suy nghĩ ngày mai dạy như thế nào, hai người kia

lại đã đỏ bừng mặt.

Liễu Kiếm Ly muốn nói lại thôi, thần sắc trước giờ luôn bình tĩnh, lúc này lại có vẻ luống cuống bất an.

Còn về phần Thương Phi Lan, càng là thẹn quá hóa giận, nàng mím môi trực tiếp nói: "Chàng đừng hòng!"

"Giờ Dần tập trung ở sân viện là được." Tần Phong đột nhiên bổ sung một câu.

Hai người gần như đồng thanh nói, sau đó ba người trong phòng đều là hơi sững sờ.

Phản ứng của nương tử sao lại lớn như vậy?

Tần Phong không hiểu.

"Sân... sân viện?" Thương Phi Lan lẩm bẩm lặp lại một câu.

Sự tình đã đến nước này, nàng và Liễu Kiếm Ly cũng là phản ứng lại, những gì nghĩ trước đó nhất định là khác xa với tình hình thực tế.

Dù sao tướng công có hoang đường thế nào, cũng không thể hoang đường đến mức độ này.

Liễu Kiếm Ly kịp thời hỏi: "Chàng rốt cuộc muốn dạy chúng ta cái gì?"

"Tiên pháp!" Tần Phong khẽ cười một tiếng.

Hắn vốn tưởng rằng có thể nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc và kinh hãi của hai vị nương tử, kết quả lại thấy hai người như trút được gánh nặng, thở phào nhẹ nhõm nói: "Thì ra là vậy."

Phản ứng lại bình thản như vậy, thật không khoa học, đó nhưng là tiên pháp... Tần Phong thất vọng vô cùng, tiếp đó hỏi:

"Phi Lan, vừa rồi nàng nói đừng hòng là có ý gì?"

"Không có ý gì." Thương Phi Lan né tránh ánh mắt, che giấu vẻ thẹn thùng trong mắt, chỉ là vành tai trắng nõn, vẫn còn ửng hồng.

Ở Tần phủ lâu như vậy, Liễu Kiếm Ly cũng là ở chỗ Tần Phong và Tần lão gia, học được một số thủ đoạn lái sang chuyện khác, liền nói: "Tướng công, hôm nay chàng tiêu hao quá độ, nên nghỉ ngơi sớm đi, ngày mai chúng ta ở sân viện chờ chàng."

"Cũng được." Tần Phong gật đầu đáp.

Ngoài cửa sổ, Lam Ngưng Sương đang vểnh tai nghe lén, ngơ ngác chớp chớp mắt, vẻ mặt đỏ ửng trong nháy mắt biến mất.

Lòng vòng một hồi, kết quả chỉ có vậy?

...

Kể từ sau khi Tiền Thái Y chết, đã qua nhiều ngày như vậy, ngược lại là bình an vô sự.

Các ngự y vốn còn có chút lo lắng, lúc này cũng thở phào nhẹ nhõm.

Đêm đã khuya, các ngự y lần lượt rời khỏi hoàng cung trở về phủ đệ của mình, nhưng không ai biết rằng, trong bóng tối bốn phía, ẩn giấu vài tên Ngục La ty, đang nhìn chằm chằm vào bọn họ.

Đột nhiên, một tên Ngục La ty khẽ động mũi dưới lớp mặt nạ trắng, ánh mắt hắn lập tức khóa chặt vào một lão thái y.

Trong màn đêm đen mịt, tiếng phá gió vang lên.

Chẳng mấy chốc, lão thái y đã bị chế ngự, mấy tên Ngục La ty mặc y phục màu đỏ, bao vây ông ta.

"Các ngươi muốn làm gì?" Lão thái y sợ hãi hỏi.

Mọi người Ngục La ty không để ý tới, truyền âm trao đổi.

"Là hắn sao?"

"Theo lời Tần công tử, mùi này không sai."

"Tốt, mang đi."

Chương 586: Truyền thụ tiên pháp

Đèn đuốc leo lét trong ngục tối, lão thái y hai tay bị trói chặt bằng xiềng xích, không thể động đậy.

Một nam tử Ngục La ty cầm trong tay một chiếc bình ngọc, lắc nhẹ, lạnh giọng hỏi: “Hỏi lại lần cuối, là ai phái ngươi lẻn vào hoàng cung?”

Lão thái y thở yếu ớt đáp: “Lão phu không biết ngươi đang nói gì, lão phu là thái y trong cung, các ngươi không thể đối xử với lão phu như vậy.”

“Sự đã đến nước này, còn chối cãi, nếu là thái y bình thường, trong hòm thuốc của ngươi, vì sao lại có thứ này?” Nam tử đưa bình ngọc đến trước mặt lão thái y, mà trong bình chứa không phải Hồi Thiên Hương, mà là dịch Quỷ Hỏa Đằng.

Lúc trước khi Tần Phong cùng Đặng Mặc và Lý Công Công bí mật bàn bạc, đã từng đề xuất kế hoạch dẫn rắn ra khỏi hang.

Tuy rằng độc dược như Hồi Thiên Hương không màu không mùi, khó lòng phát hiện, nhưng cũng là một thanh kiếm hai lưỡi.

Độc tính của nó rất mạnh, lại không thể thông qua phương pháp nín thở để tránh trúng độc.

Cho nên người hạ độc thường phải bôi dịch Quỷ Hỏa Đằng ở cánh mũi của mình, để chống lại độc tính của Hồi Thiên Hương.

Bản thân dịch Quỷ Hỏa Đằng sẽ không tỏa ra mùi đặc biệt, nhưng sẽ dung hợp với mùi hoa Lam Thủy Tiên, biến thành một

loại mùi cay nồng.

Bởi vậy, chỉ cần để người của Ngục La ty bôi dịch hoa Lam Thủy Tiên lên đầu mũi, là có thể mượn đó tìm ra kẻ khả nghi trong cung!

Lão thái y nhìn thoáng qua bình ngọc, trong mắt đầu tiên là vẻ mờ mịt, tiếp đó lại như mất hồn giải thích: "Thứ này là dịch Quỷ Hỏa Đằng, lão phu dùng để luyện chế đan dược thì có gì kỳ quái?"

"Đã là dùng để luyện dược, vì sao lại bôi lên người? Chẳng lẽ không phải là dùng để chống lại độc tính của Hồi Thiên Hương, ám hại người khác?"

"Lão phu không biết ngươi đang nói gì." Lão thái y thần sắc bỗng nhiên hoảng hốt.

Đúng lúc này, nam tử Ngục La ty đưa tay phải ra, một phát giật lấy dải buộc tóc trên đầu lão thái y, mà ở mặt trong dải buộc tóc, kẹp một cây kim mềm, bên trong kim rỗng, chứa đầy khí thể.

Lão thái y thấy vậy, trán toát mồ hôi lạnh.

Sự tình đến nước này, mọi chuyện đã rõ ràng.

"Nếu ngươi thành thật khai ra kẻ đứng sau, hoặc là người tiếp ứng ngươi, có thể cho ngươi chết thống khoái một chút. Tin ta đi, ngươi sẽ không muốn nếm thử thủ đoạn thẩm vấn phạm nhân của Ngục La ty đâu." Nam tử lạnh giọng nói, ánh lửa trong ngục giam dường như lại tối đi một phần.

Bỗng nhiên, lão thái y hai mắt trợn ngược, máu tươi từ trong miệng không ngừng chảy ra.

Chờ đến khi Ngục La ty kịp phản ứng, lão thái y đã hóa thành một vũng máu loãng, mà trong vũng máu đó, còn có một con trùng quái dị to bằng móng tay trong nháy mắt tan biến.

Mấy người có mặt tâm trạng đều không tốt lắm, bọn họ đã biết những người này sẽ tự sát bằng thuốc độc, cho nên trước khi thẩm vấn, đã cố ý kiểm tra miệng của lão thái y, kết quả vẫn là không phòng bị được.

“Nói thế nào đây?”

“Báo cáo tình hình lên trên đi.”

Cùng lúc đó, ở một nơi khác, con trùng quái dị còn lại trong lòng Trần Niệm cũng tan biến gần như không còn.

Nhưng bề ngoài hắn lại không hề có động tĩnh gì, chỉ có con ngươi nơi sâu thẳm, lóe lên một tia hàn quang.

Con phố phồn hoa, nơi góc tối không ai chú ý, người của Ngục La ty nhìn chằm chằm Trần Niệm, không hề có chút lơ là nào.

……

Sáng sớm ngày hôm sau, giờ Thìn ba khắc, Tần Phong ở trong sân, nhìn hai nàng nương tử tùy tâm điều khiển Hồng Mông tiên khí trong tay, rơi vào trầm tư.

Từ khi quen biết đối phương đến nay, hắn đã bị hai nàng nương tử đè nén đến mức thở không nổi, bất kể là ban ngày hay ban đêm đều là như vậy……

Hắn vốn còn muốn mượn cơ hội chỉ đạo này, một lần nữa dựng nên hình tượng vĩ ngạn của nam tử hán đại trượng phu.

Nhưng nhìn xem một màn trước mắt này, đây là đạo lý gì?

Từ đầu đến cuối, bất quá chỉ một khắc đồng hồ, các nàng đã có thể dẫn dắt Hồng Mông tiên khí trong cơ thể, tiếp đó lại là hai khắc đồng hồ, đã có thể làm cho nó như cánh tay vậy.

Nhìn Hồng Mông tiên khí trong lòng bàn tay hai nàng nương

tử, Tần Phong khóe miệng giật giật.

Rõ ràng là vật của Thượng Cổ, đến từ Tiên Giới, vậy mà lại không có chút bức cách nào, dễ dàng bị hai nàng nương tử nắm trong tay.

Thật là đồ bỏ đi mà!

Liễu Kiếm Ly khẽ hỏi: "Phu quân, chàng nói khống chế tiên khí, là như vậy sao?"

Tần Phong lúng túng đáp: "Ừm."

Hắn lúc trước còn nói nắm giữ Hồng Mông tiên khí không phải chuyện dễ, muốn hai nàng nương tử từ từ, kết quả mới một lúc đã bị vả mặt.

Thương Phi Lan cười hì hì nói: "Hình như, cũng không khó như phu quân nói?"

Tần Phong sắc mặt cứng đờ, ho khan một tiếng nói: "Nhất định là hai nàng nương tử thiên phú dị bẩm, cho nên tốc độ nắm giữ nhanh hơn ta dự kiến rất nhiều. Đương nhiên, so với ta lúc trước, khẳng định là kém hơn một chút."

Liễu Kiếm Ly cùng Thương Phi Lan liếc mắt nhìn nhau, tâm ý tương thông, không vạch trần.

Chỉ là Thương Phi Lan còn cố ý nhìn thoáng qua Hồng Mông tiên khí trên tay Kiếm Ly tỷ, quang đoàn màu sắc rõ ràng lớn hơn của nàng một chút.

Suy nghĩ một chút, cũng không khó đoán được nguyên do.

Thượng Cổ Thần Thú và Hồng Mông tiên khí trong cơ thể các nàng, vốn là do Tần Phong thông qua chuyện kia chuyển giao mà đến.

Mà Kiếm Ly tỷ trước nàng thành thân cùng phu quân, số lần ân ái tự nhiên phải nhiều hơn nàng, có kết quả này cũng là chuyện hợp tình lý.

Nhưng cho dù biết rõ điểm này, Thương Phi Lan cả đời hiếu thắng vẫn là không phục.

Người đến trước người đến sau đã là sự thật, vậy nàng cũng chỉ có thể từ phương diện khác bù đắp, ví dụ như thời gian ân ái dài ngắn?

Nàng nhớ lại một đêm nọ, do xem thoại bản, học được một số tư thế kỳ quái, cố lấy dũng khí liền thử một lần.

Hiệu quả quả nhiên không tệ, hứng thú của phu quân rõ ràng cao hơn so với trước kia, thời gian cũng dài hơn một chút.

Bất quá mấy lần sau, nàng lại bởi vì thẹn thùng, không còn mặt mũi nào làm ra những động tác đó nữa.

Sự tình đến nước này, vì đuổi kịp Kiếm Ly tỷ, phần thẹn thùng này đã bị nàng vứt ra sau đầu, cả người tràn đầy chiến ý dường như cũng hóa thành ngọn lửa, trong đôi mắt xanh biếc bừng bừng cháy!

Thương Phi Lan kiên định tín niệm nhìn về phía Tần Phong, gương mặt trắng nõn hơi ửng hồng, ánh mắt kia dường như muốn ăn tươi nuốt sống người.

Bộ dạng này dọa Tần Phong giật nảy mình, hắn nuốt nước miếng, trong lòng nghĩ, chẳng lẽ là vừa rồi mình giả bộ, chọc giận đối phương? Dù sao Phi Lan trời sinh tính hiếu thắng, nhất định là không phục thua……

Nghiêng đầu, tránh né ánh mắt nóng bỏng, Tần Phong ho khan một tiếng lần nữa nói: “Vì hai nàng nương tử đã có thể khống chế Hồng Mông tiên khí, vậy ta cũng có thể dạy các nàng pháp môn

liên quan đến tiên pháp. Do Hồng Mông tiên khí trong cơ thể các nàng có hạn, cho nên tiên pháp có thể thi triển nhiều nhất chỉ có một loại. Cho nên lựa chọn loại nào, rất là quan trọng. Bất quá hai nàng nương tử không cần lo lắng, bởi vì sau một đêm suy nghĩ thấu đáo, cân nhắc đến đặc tính vốn có của các nàng, ta đã lựa chọn xong cho các nàng."

"Kiếm Ly, nàng tu hành kiếm đạo, chiến lực vô song, nếu có thể lĩnh ngộ một môn thuật pháp vây khốn địch nhân, lực sát thương liền có thể tăng lên rất nhiều, cho nên ta muốn dạy nàng chính là Thiên Môn Chuyển Luân Phong Cấm!"

"Còn Phi Lan, nàng là Long Tộc Thương Long nhất mạch, huyết mạch kinh người, nhục thân cường hãn, nhưng thủ đoạn công kích lại thiếu hụt một chút, cho nên ta thay nàng lựa chọn chính là Phượng Tiên Hỏa Chi Thuật!"

Liễu Kiếm Ly cùng Thương Phi Lan nhìn nhau, tiếp đó khẽ gật đầu.

Tên của tiên pháp này nghe có vẻ ghê gớm, chỉ là không biết uy lực thực tế như thế nào.

Đương nhiên, tiên pháp là chí cường đạo pháp truyền thừa từ Thượng Cổ, tự nhiên sẽ không tầm thường.

Dừng một chút, Tần Phong nghiêm mặt nói: "Học tập tiên pháp, hoàn toàn khác với việc khống chế Hồng Mông tiên khí. Thứ này cực kỳ khảo nghiệm ngộ tính và thiên phú của bản thân, cho dù thông minh như ta, cũng phải tốn một phen công phu, mới có thể dung hội quán thông. Chờ chút nữa ta sẽ đưa Chính Khí vào trong cơ thể các nàng, chỉ đạo các nàng pháp môn vận chuyển tiên pháp, các nàng cũng không cần nóng vội, từ từ tu luyện là được."

Chương 587: Duy có mất đi, mới càng thêm trân trọng

Giữa trưa, toàn thể bá tánh Phụng Thiên thành bỗng cảm nhận được một luồng nhiệt khí nóng rực ập vào mặt.

Rõ ràng đang là tiết trời xuân ấm áp, dễ chịu, sao có thể đột nhiên xuất hiện nhiệt độ cao như vậy?

Đặc biệt là bá tánh trong Nội thành, trên trán ai nấy đều lấm tấm mồ hôi, những người ở gần Tần phủ, lưng áo đều đã ướt đẫm.

Lúc này bọn họ cứ như đang đứng cạnh lò lửa vậy!

Ngay lúc này, cùng với một tiếng phượng gáy vang trời, có người chỉ tay lên không trung kinh hô: “Mặt trời, có hai mặt trời!”

Chu vi mọi người nghe tiếng nhìn theo, quả nhiên nhìn thấy một quả cầu lửa chói mắt bay thẳng lên trời.

Mà cảnh tượng kỳ dị như thế, tự nhiên cũng thu hút sự chú ý của phần lớn mọi người trong thành.

Hai mặt trời cùng lúc xuất hiện trên không, đây là cảnh tượng kinh hãi cỡ nào?

Ngay khoảnh khắc quả cầu lửa kia bay vào tầng mây, liệt diễm bùng phát, chói mắt vô cùng, đôi cánh được bao bọc bởi ngọn lửa dang rộng, mỗi lần vỗ cánh, đều là biển lửa ngập trời.

Đến lúc này, mọi người mới kinh hãi phát hiện, quả cầu lửa kia căn bản không phải mặt trời, mà là một con Phượng Hoàng lửa!

Lại một tiếng phượng gáy vang lên, tầng mây trên cao trong nháy mắt bốc hơi gần như không còn, ngay cả mực nước Cửu Khúc Hà trong thành dường như cũng hạ thấp xuống một chút.

Cành lá khô héo, mặt đất nứt nẻ.

Một phần ba Phụng Thiên thành gần như biến thành một cái nồi hấp!

Ánh mắt của các vị đại lão trong thành đều bị Phượng Hoàng lửa thu hút, bên trong Thái Bình thư viện, đám học tử cũng nhìn ra ngoài cửa sổ, vẻ mặt kinh ngạc.

Phí Tuân và Dương Khiêm nhìn nhau, trong mắt khó giấu nổi vẻ kinh hãi.

"Đây là tiên pháp —— Phượng Tiên Hỏa Chi Thuật?"

Dương Khiêm nhíu mày: "Lại dám thi triển loại thuật pháp này ngay trong Phụng Thiên thành, rốt cuộc là kẻ nào không biết nặng nhẹ như vậy."

"Dương sư huynh, phương hướng kia hình như là phủ đệ của Tần sư đệ."

"Cái này..." Dương Khiêm phản ứng lại, trong lòng chấn động.

Bên trong Tần phủ, Tần Phong nhìn Phượng Hoàng lửa trên cao, há hốc mồm, lần nữa bắt đầu hoài nghi nhân sinh.

Cả thảy trước sau bất quá chỉ một canh giờ rưỡi, không chỉ nắm giữ tiên pháp, mà còn có thể thi triển ra uy lực lớn như vậy, có cần phải yêu nghiệt như thế không?

Ở một bên khác, Liễu Kiếm Ly nhìn cột khí màu trắng đen xen kẽ, như rồng bay lượn trong tay, suy tư điều gì đó.

Nàng nhìn Phượng Hoàng lửa trên cao, sau đó vung tay phải,

cột khí kia liền với tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, bay thẳng lên trời, nghênh gió mà lớn lên!

Cùng với một trận bạch quang lóe sáng, những dải khí màu đen xung quanh cột khí dung nhập vào trong bạch quang, trong nháy mắt, một cánh cửa tròn màu trắng đen khổng lồ xuất hiện, lực hút mạnh mẽ từ trong cánh cửa kia, dường như có thể nuốt chửng cả ánh sáng!

Mà Phượng Hoàng lửa khổng lồ đang lơ lửng trên không trung kia, không ngừng bị kéo vào trong cánh cửa tròn, phát ra tiếng kêu thê lương, cuối cùng thân hình bị cánh cửa tròn nuốt chửng, biến mất không còn tăm hơi.

Chiêu này tự nhiên chính là tiên pháp —— Thiên Môn Chuyển Luân Phong Cấm!

Cảnh tượng kỳ dị trước sau bất quá chỉ khoảng ba mươi nhịp thở, phần lớn mọi người trong Phụng Thiên thành còn chưa kịp hoàn hồn sau cơn chấn động, vẫn ngây người tại chỗ.

Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan nhìn nhau, trong mắt có ánh sáng lưu chuyển.

“Tiên pháp này, cũng tạm được.” Hai người đồng thanh nói, đưa ra đánh giá giống nhau.

Cái này mà gọi là tạm được sao... Tần Phong mặt mày cứng đờ, cũng không biết có phải vì Phượng Tiên Hỏa Chi Thuật kia hay không, lúc này hắn chỉ cảm thấy hai má nóng ran.

Kiếp trước hắn chịu đủ áp lực từ con nhà người ta, kiếp này lại phải chịu đủ áp lực từ chính nương tử nhà mình.

Vợ mạnh chồng yếu, thật sự là mất mặt cho những người xuyên không.

May mắn là, hắn dạ dày không tốt, thích ăn cơm mềm...

Tần Phong ho khan một tiếng nói: "Quả thực không tệ, sư phụ dẫn vào cửa, tu hành tại bản thân, hai vị nương tử không khiến ta thất vọng.

Nhưng hai người các nàng phải nhớ kỹ, tiên pháp uy lực kinh người, không thể giống như vừa rồi tùy ý thi triển, để tránh làm bị thương người khác."

Hai người nghe vậy, khẽ gật đầu.

Ở góc hành lang, Phó Nhược Vân thu liễm vẻ kinh hãi trong mắt, cảm khái nói: "Không ngờ, lại là tiên pháp trong truyền thuyết.

Hai nàng con dâu của ngươi, quả nhiên là kinh tài tuyệt diễm, cũng không biết tương lai rốt cuộc có thể đạt tới thành tựu gì.

Nói không chừng tương lai, chỉ riêng lực chiến đấu trong phủ đệ của ngươi, cũng đủ để chống lại một vực Trảm Yêu ti."

Tần lão gia ở bên cạnh không đáp lời, chỉ là vẻ an ủi trong mắt ai cũng có thể nhìn ra.

Qua một lúc lâu, Tần lão gia mới mở miệng hỏi: "Nói vậy, ngươi đến Phụng Thiên thành rốt cuộc là vì chuyện gì?"

Phó Nhược Vân thành thật đáp: "Tự nhiên là vì Tây Vực Trảm Yêu ti, trong thiên tai ở Tây Vực, Tam Thập Lục tinh tổn thất nặng nề.

Mà Cung Độc, một trong Thập Nhị Thần Tướng lại phản bội, ta nhất định phải tìm một người khác để bổ sung vào vị trí Thần Tướng.

Chỉ là, trong số Tam Thập Lục tinh còn sót lại, lại không có ai

có thể gánh vác trọng trách này, bất đắc dĩ, ta đành phải thương nghị với Sở vương, đến Phụng Thiên thành xin bệ hạ chọn giúp một người."

"Thì ra là vậy." Tần lão gia gật đầu.

Thập Nhị Thần Tướng và Tam Thập Lục tinh là lực lượng chiến đấu tối cao của một vực Trảm Yêu ti, cũng là tồn tại để chấn động yêu quỷ, tự nhiên phải kịp thời bổ sung.

Phó Nhược Vân dường như nghĩ đến điều gì, thăm dò hỏi: "Vậy ngươi, chưa từng nghĩ tới việc quay về Trảm Yêu ti sao?

Nếu như thế nhân biết được Bắc Qủy Thủ chưa chết, mà vẫn còn trên thế gian, đối với bá tánh Đại Càn mà nói, chính là chuyện đáng mừng muôn phần.

Hơn nữa... Cho dù Bắc Vực đã có Tư Mệnh mới, ngươi không thể quay về, cùng lắm thì đến Tây Vực, chức Tư Mệnh này ta nhường cho ngươi, chắc hẳn cũng sẽ không có ai phản đối."

Tuy là dùng giọng điệu đùa cợt, nhưng trong mắt Phó Nhược Vân lại lộ ra tia sáng mong đợi.

Tần lão gia lắc đầu, ánh mắt kia vẫn luôn đặt trên ba người trong sân.

Hắn của trước kia trong lòng chất chứa thái bình thịnh thế, còn hắn của hiện tại, trong lòng chỉ có thể chứa đựng gia đình này.

Nhân sinh chính là như vậy, duy có mất đi, mới càng thêm trân trọng.

Phó Nhược Vân thấy vậy, còn muốn nói gì đó, nhưng phía sau lại truyền đến tiếng bước chân.

Chỉ trong nháy mắt, Tần lão gia đã biến mất tại chỗ.

Nhị nương đi qua góc tường, đầu tiên là sững sờ, sau đó cung kính nói: “Thì ra là Phó đại nhân ở đây, bữa trưa đã chuẩn bị xong, ngài có thể qua dùng bữa.”

"Đa tạ, ta lát nữa sẽ qua." Phó Nhược Vân khẽ mỉm cười, khí chất hiển lộ vô di.

Nhị nương không khỏi cảm thán trong lòng, mỹ nhân như vậy, lại còn thân cư địa vị cao, cũng không biết là ai có phúc khí, có thể khiến nàng động lòng.

“Đúng rồi, Phó đại nhân, ngài có nhìn thấy lão gia nhà ta không, mấy ngày nay cũng không biết vì sao, luôn có một khoảng thời gian không tìm thấy người đâu.”

Phó Nhược Vân chỉ về một hướng đáp: “Vừa rồi, ta có thấy ông ấy đi về phía đó.”

“Thì ra là vậy.” Nhị nương khẽ cúi người, cáo từ rời đi.

Phó Nhược Vân thu hồi tầm mắt, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, không khỏi thở dài một tiếng.

Đã có được địa vị như ngày hôm nay, nhất định phải đánh mất thứ gì đó.

“Nếu như lúc trước, ta không đến Tây Vực đảm nhiệm Thần Tướng, liệu có phải mọi chuyện sẽ trở nên khác biệt hay không?”

Đáng tiếc trên đời này, chưa bao giờ có nhiều cái nếu như vậy.

...

Trong hoàng cung, Ngự hoa viên.

Minh hoàng đang cùng Sở vương tản bộ.

Lần này Sở vương đến Phụng Thiên thành, ngoài việc tìm kiếm

lực lượng chiến đấu cho Tây Vực Trảm Yêu ti, còn muốn mưu cầu một số thứ cho binh sĩ Tây Vực.

Ví dụ như thuốc nổ đang cung không đủ cầu, lại ví dụ như lực lượng kỳ dị mà Tần Phong đã thể hiện trên bầu trời đêm Quỳnh Vũ thành.

"Sau thiên tai, Tây Vực ngày nay đang trong thời kỳ trăm phế đãi hưng, trẫm có thể đáp ứng ngươi, số thuốc nổ tiếp theo sẽ chia thêm một thành cho Tây Vực.

Còn về chuyện khác mà ngươi nói..."

Minh hoàng suy tư một hồi, lại mở miệng: "Ngươi hẳn là biết, Văn Thánh Đạo giả ngũ phẩm Hạo Nhiên cảnh, mới có thể thi triển Văn Bảo chi lực, nhưng trên đời này, người đọc sách thật sự quá ít.

Nếu ngươi muốn cầu xin tiểu tử Tần gia kia, trấn thủ Tây Vực, trẫm tuyệt đối sẽ không đồng ý, hắn là nhân tài, trẫm muốn giữ lại bên cạnh.

Nếu ngươi muốn cầu xin những Văn Thánh Đạo giả cao phẩm khác, vậy không nên đến hỏi trẫm, mà nên đến Hạo Văn viện hỏi Quốc sư đại nhân."

Sở vương nghe vậy, lắc đầu: "Bệ hạ hiểu lầm ý của ta rồi, ta không phải muốn tìm kiếm Văn Thánh Đạo giả cao phẩm có sẵn, mà là muốn mưu cầu một tương lai khả thi cho Tây Vực."

Dừng một chút, hắn lại mở miệng: "Chế độ khoa cử của Phụng Thiên thành sau khi được thực hiện, có thể phổ biến sang Tây Vực hay không?"

Chương 588: Trai đơn gái chiếc, chi bằng tâm sự phong hoa tuyết nguyệt

Điều này khiến Minh Hoàng có chút bất ngờ, khi chế độ khoa cử được đề xuất, nó đã vấp phải sự ngăn cản của bá quan văn võ.

Nếu không phải nhờ vào cuộc tranh luận học thuật giữa Tần Phong và Quốc Tử Giám cùng với Kim Long mở mắt, chưa chắc hắn đã có thể cưỡng ép ban hành.

Cho dù là vậy, trong triều đình vẫn có thể nghe thấy những lời phản đối.

Hoàng quyền tập trung ở Phụng Thiên Thành còn như vậy, huống chi là bốn vực còn lại?

"Ngươi cũng biết những trở ngại trong việc thi hành chế độ khoa cử, ngươi có thể thuyết phục được những người ở Tây Vực sao?"

Sở Vương khẽ mỉm cười, trong mắt lóe lên tia sáng lạnh lẽo: "Thời loạn lạc phải dùng biện pháp mạnh tay, nếu có trở ngại, diệt trừ là được.

Chỉ là chế độ khoa cử là chuyện hệ trọng, không có bệ hạ cho phép, ta tự nhiên không dám tự ý quyết định."

Suy nghĩ một lúc, Minh Hoàng liền có câu trả lời: "Được, trẫm sẽ hứa với ngươi, sau khi chế độ khoa cử được thi hành ở Phụng Thiên Thành, Tây Vực của các ngươi cũng có thể noi theo.

Những người tài giỏi, thậm chí có thể vào Phụng Thiên Thành, đảm nhiệm chức vụ quan trọng."

Lời này thoạt nghe có vẻ là đang khích lệ học tử Tây Vực, nhưng thực chất là muốn thu hút nhân tài về Đế Đô, đề phòng Tây Vực lớn mạnh.

Sở Vương biết rõ điều này, cũng sớm có dự liệu, liền gật đầu nói: "Vậy thì đa tạ bệ hạ."

.....

Phụng Thiên Thành Trảm Yêu Ti, Tần Phong lại đến gian gác, chữa trị thương thế cho Đặng Mặc.

Lần trước giúp đối phương hoạt huyết hóa ứ, giảm bớt đau đớn, sau đó lại kê đơn thuốc điều trị, thân thể Đặng đại nhân đã có chuyển biến tốt.

Hiện giờ, Tần Phong cũng có thể từ từ thử khôi phục ngũ tạng lục phủ bị tổn thương trong cơ thể đối phương.

Tuy nhiên, phương án điều trị này chỉ có thể tiến hành từ từ, bởi vì cơ thể của Đặng đại nhân là bệnh mãn tính tích tụ lâu ngày.

Nếu nóng vội, ngược lại có thể xuất hiện nguy hiểm.

Sau một canh giờ điều trị, thận của Đặng đại nhân cuối cùng đã được Tần Phong khôi phục, sắc mặt của ông cũng tốt hơn trước rất nhiều.

Thở phào nhẹ nhõm, Đặng Mặc cười nói: "Từ khi trở về Phụng Thiên Thành đến nay, chưa bao giờ ta cảm thấy thoải mái như ngày hôm nay, làm khổ ngươi rồi."

Tần Phong lau mồ hôi trên trán, độ khó của việc khôi phục ngũ tạng lục phủ tuy không bằng khôi phục kinh mạch, nhưng cũng

không kém là bao, tự nhiên rất hao tâm tổn trí.

Tuy nhiên, chỉ cần có thể chữa khỏi bệnh, thì mọi thứ đều xứng đáng.

"Chút nữa ta sẽ kê cho Đặng đại nhân một thang thuốc, sáng tối mỗi lần uống một chén, đợi thận của ngài hồi phục như người bình thường, vãn bối sẽ chữa trị các tạng phủ khác cho ngài."

"Vậy thì làm phiền rồi." Đặng Mặc cảm kích nói.

Đúng lúc này, một bóng người áo đỏ đột nhiên xuất hiện bên cạnh hai người.

Tần Phong ngoảnh đầu nhìn lại, người tới chính là Bính Diện của Ngục La Ti, người phụ trách bảo vệ hắn trong bóng tối.

Đặng Mặc hiếu kỳ hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

Bính Diện thản nhiên lên tiếng: "Tối qua bắt được một con chuột, cảm thấy cần phải nói với hai người một tiếng."

Tiếp đó, hắn liền đem chuyện phát hiện lão thái y có vấn đề, cùng với quá trình thẩm vấn và kết quả cuối cùng nói ra.

Hai người nghe xong, sắc mặt đều không được tốt lắm.

Tần Phong phân tích: "Nguyên nhân cái chết vẫn là Hóa Cốt Tán, độc dược kia nếu không phải giấu trong miệng, thì rất có thể là ẩn giấu trong con trùng đã tan ra.

Nếu ta đoán không lầm, con trùng này hẳn là Tử Mẫu Nha được ghi chép trong 《 Quỷ Trùng Chí 》, có một con mẹ và một con con.

Loại trùng quỷ dị này sống chết có nhau, hơn nữa người nắm giữ trùng mẹ, còn có thể mượn nó để điều khiển trùng con, cũng như ảnh hưởng đến tâm trí của người bị trùng con nhập vào.

Nói cách khác, lão thái y đêm qua chưa chắc đã là kẻ thù thực sự, có lẽ chỉ là một quân cờ do kẻ thù tung ra mà thôi."

Đặng Mặc ở bên cạnh nói: "Nếu thật sự là như vậy, đối phương nhất định đã cảnh giác, muốn thông qua phương pháp trước đó để tìm manh mối, e rằng rất khó khăn."

Kẻ địch còn xảo quyệt hơn tưởng tượng, trong lòng ba người đều dâng lên một cỗ bất an.

Dù sao thủ đoạn giết người của Hồi Thiên Hương đã bị nhìn thấu, động tác tiếp theo của kẻ địch chỉ càng thêm bí mật và khó lòng phát hiện.

Bính Diện nói: "Đặng đại nhân, hiện giờ có Tần công tử chữa trị cho ngài, hơn nữa lại có hiệu quả, những kẻ trong bóng tối kia có thể sẽ không đặt trọng tâm lên các ngự y trong cung nữa, rất có thể sẽ nhắm vào Tần công tử và ngài.

Khoảng thời gian tiếp theo, Ngục La Ti chúng ta sẽ tăng cường nhân thủ, âm thầm bảo vệ an nguy cho ngài, đề phòng kẻ địch liều mạng."

Đặng Mặc nghe vậy, hừ lạnh một tiếng nói: "Ngươi nói vậy là có ý gì, chẳng lẽ là cảm thấy ta bị thương lại lớn tuổi, cho nên là một lão già vô dụng?

Nếu bọn chúng dám đến, thì cứ để bọn chúng đến.

Năm đó ta có thể một mình trấn thủ biên cương, đánh với A Tu La tộc ba ngày ba đêm, hiện giờ, sao có thể sợ hãi mấy tên chuột nhắt trong bóng tối?"

Dưới lớp mặt nạ trắng, Bính Diện thở dài một tiếng: "Đặng đại nhân, ngài biết ta không có ý đó, chỉ là sinh tử của ngài vô cùng quan trọng, không thể để xảy ra sơ suất."

Đặng Mặc cười lạnh một tiếng không để ý tới.

Tần Phong im lặng đứng một bên, nhìn thấy cảnh này, bất đắc dĩ lắc đầu.

Tính tình của Đặng đại nhân quả nhiên giống như Triển Thanh Phong nói, cổ quái và cứng đầu.

Hắn ở đây chỉ là một tiểu bối, cũng không tiện chen lời, bất quá nghĩ đến an nguy của Đặng đại nhân, hắn vẫn lên tiếng khuyên nhủ: "Đặng đại nhân, tuy ngài thực lực cường đại, không sợ những con chuột kia, nhưng cẩn thận thuyền dùng được vạn năm thuyền thôi.

Dù sao lần này kẻ địch dám đến Phụng Thiên Thành làm chuyện ám sát, chắc chắn không phải hạng tầm thường, ngài thấy sao?"

Đặng Mặc nghe vậy, lông mày hơi giãn ra, thản nhiên nói: "Thôi được, tùy các ngươi vậy."

Bính Diện liếc mắt nhìn Tần Phong, trong lòng kinh ngạc, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy có người có thể thuyết phục được Đặng đại nhân.

"Tên nhóc này, có chút thú vị."

.....

Mười ngày trôi qua, màn đêm buông xuống, Hạo nguyệt treo cao.

Pháo hoa muôn màu muôn vẻ nở rộ trên không trung, những mỹ nhân Hồ tộc kiều diễm, lắc lư chiếc đuôi lông xù, cười nói chào đón khách ở cửa thanh lâu.

Không sai, thanh lâu của Đồ Sơn Hồ tộc đã chính thức khai

trương.

Thanh lâu này có tên là Hồ Ngôn Hiên, cái tên được đặt ra quả thực rất phù hợp với các cô nương ngồi trong lầu.

Tin tức Đồ Sơn Hồ tộc nổi tiếng xinh đẹp mở thanh lâu, chẳng mấy chốc đã lan truyền khắp nơi, những người cùng chí hướng trong thành, tụ tập trước cửa Hồ Ngôn Hiên, nối đuôi nhau bước vào.

Bầu không khí ái muội có thể thấy ở khắp mọi nơi, ngay cả không khí dường như cũng mang theo ánh sáng màu hồng phấn.

Trong một căn phòng trên lầu hai, Tần Phong nhìn ra đại sảnh qua khe hở của cửa sổ, chỉ thấy người đông nghịt, chật kín cả sảnh, trong lòng không khỏi cảm thán: "Lão già háo sắc ở Phụng Thiên Thành này cũng thật nhiều, mới ngày đầu tiên đã có nhiều khách như vậy, về sau còn ra sao nữa?"

Hắn như đã nhìn thấy, vô số bạc trắng đang chảy vào túi của mình.

Đương nhiên, tiền tài đối với Tần Phong hiện tại mà nói, bất quá chỉ là một chuỗi số mà thôi, mục đích chính hắn đến đây tối nay, vẫn là vì Chiếu Thiên Thạch kia!

"Thiên Duyệt tộc trưởng, Hồ Ngôn Hiên ta đã giúp ngươi xây xong rồi, theo như thỏa thuận, ta muốn mượn Chiếu Thiên Thạch của ngươi dùng một chút."

Thượng Cổ Thần Tức trong Thần Hải đã sắp cạn kiệt, hơn nữa theo như Hiên tiền bối nói, muốn bước vào cảnh giới Tam phẩm, Hồng Mông tiên khí là thứ không thể thiếu, Tần Phong tự nhiên rất để tâm.

Hữu Tô Thiên Duyệt nghe vậy, khẽ tiến sát lại gần, mùi phấn son đặc trưng của nữ tử cùng hương thơm thoang thoảng từ cơ

thể nàng phả vào mặt.

"Màn che mỏng manh, hương thơm ngào ngạt, trai đơn gái chiếc ở chung một phòng, ngươi lại nói những lời vô vị này sao?

Chi bằng tâm sự phong hoa tuyết nguyệt, nói chuyện khác có được không?

Nô gia nghe nói, Tần công tử ở Phụng Thiên Thành được người ta xưng là Tần Sư, văn tài phi phàm đấy."

Hữu Tô Thiên Duyệt là một mỹ nhân tuyệt sắc, hơn nữa cực kỳ giỏi kỹ thuật quyến rũ, lúc này nàng liếc mắt đưa tình, chín cái đuôi khẽ lắc lư, quả thật là câu hồn đoạt phách.

Tình cảnh này, đổi lại là nam tử khác nhất định không thể kìm lòng được.

Thế nhưng Tần Phong lại mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, không hề dao động, thậm chí còn lùi ra xa một chút nói: "Thiên Duyệt tộc trưởng đừng có trêu chọc ta, ngươi mà như vậy nữa, ta sẽ gọi người đấy."

Hữu Tô Thiên Duyệt nghe vậy, lập tức cười đến run rẩy cả người: "Từ trước đến nay đều là nữ tử bị người ta ức hiếp, mới kêu la thảm thiết, chưa từng nghe nói nam tử nào kêu cứu cả.

Hôm nay ta muốn xem thử, ngươi gọi như thế nào?"

Tần Phong lộ ra vẻ mặt khó xử: "Thiên Duyệt tộc trưởng, thật sự muốn như vậy sao?"

Hữu Tô Thiên Duyệt che miệng cười nói: "Hôm nay nếu ngươi không gọi, thì đừng hòng bước ra khỏi cánh cửa này."

Thấy đối phương làm thật, bất đắc dĩ Tần Phong đành phải gọi: "Nương tử!"

Nụ cười của Hữu Tô Thiên Duyệt cứng đờ, sững sờ tại chỗ.

Chương 589: Phương pháp này chỉ thích hợp với nương tử nhà ta……

Cửa sổ thông gió trong phòng chưa đóng, gió đêm lùa vào mát rượi.

Ngay khi Tần Phong vừa dứt lời, hai bóng hình yểu điệu đã lướt vào trong phòng.

Người đến đương nhiên là Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan!

Ánh mắt hai nàng lạnh lùng lướt qua Hữu Tô Thiên Duyệt, khiến nàng ta run rẩy, vội vàng lùi ra xa Tần Phong một chút.

Cảm giác này giống như đang lén lút với nam nhân, lại bị chính thất bắt gặp tại trận.

Nói đến việc tại sao hai nàng lại ở ngoài cửa, đương nhiên là Tần Phong đã báo trước.

Tuy rằng Túy Tiên Hiên này là do Tần Phong một tay sắp xếp, ra ra vào vào cũng là hợp tình hợp lý, nhưng thanh lâu dù sao cũng không phải là nơi đứng đắn.

Vì vậy, để chứng minh sự trong sạch và an toàn cho bản thân, trước khi đến đây, hắn đã đặc biệt báo cho nương tử một tiếng.

Chỉ là tình huống trước mắt này, lại nằm ngoài dự liệu của hắn.

"Chàng đang làm gì vậy?" Thương Phi Lan nhíu mày, lạnh lùng

hỏi.

"Đương nhiên là đang bàn chút việc, tiện thể bày tỏ chút lòng cảm kích, nếu không thì còn có thể làm gì?" Hữu Tô Thiên Duyệt cười gượng gạo, lại lui về phía sau vài bước.

Nàng ta làm sao có thể nghĩ đến, một nam nhân đi dạo thanh lâu, lại còn gọi nương tử nhà mình ở ngoài canh chừng, cho dù Hữu Tô Thiên Duyệt sống mấy trăm năm, cũng là lần đầu tiên gặp phải loại chuyện này!

Thật là vô dụng!

Mà Tần Phong, kẻ chủ mưu, lại ung dung như không có chuyện gì xảy ra, thong thả bưng chén trà lên nhấp một ngụm.

Nhưng nếu nhìn kỹ, sẽ phát hiện, nước trà trong chén của hắn đang khẽ lay động, cổ họng cũng vô thức nuốt xuống.

"Ban đầu chỉ muốn dọa Thiên Duyệt tộc trưởng một chút, để nàng ta thành thật một chút, không ngờ hai vị nương tử lại thật sự mai phục ở ngoài thanh lâu.

Lúc đó khi nói với nương tử là đến thanh lâu, các nàng ấy còn tỏ ra vô cùng tin tưởng, và nói rằng sẽ không đi theo.....

Quả nhiên lời nói của nữ nhân, đều là lừa gạt!" Tần Phong cố gắng giữ bình tĩnh, trong lòng lại sợ hãi không thôi.

May mà hắn ứng phó đâu ra đấy, nếu không hậu quả thật không thể tưởng tượng nổi!

Liễu Kiếm Ly khẽ mím môi: "Đã là bàn chuyện, sao phải dựa vào gần như vậy?"

"Đương nhiên là vì thuận tiện, nếu hai vị không thích, ta cách xa một chút là được." Vừa nói, Hữu Tô Thiên Duyệt vừa lùi ra xa

thêm một chút.

Thế nhưng Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan vẫn nhìn chằm chằm vào nàng ta, dáng vẻ như muốn nói khoảng cách vẫn chưa đủ xa.

Hữu Tô Thiên Duyệt thấy vậy, chỉ có thể nghiến răng lùi lại, mãi đến khi dựa lưng vào cửa, nàng ta mới nhịn không được nói: "Hai người các ngươi đủ rồi đấy, bảo vệ phu quân nào có ai bảo vệ như các ngươi!

Căn phòng này chỉ có từng này, ta còn có thể lùi đi đâu nữa?!"

Nghĩ đến bản thân đường đường là tộc trưởng Đồ Sơn, khi nào lại phải chịu uất ức như vậy?

Tần Phong ổn định lại trái tim đang run rẩy, đặt chén trà xuống, đúng lúc lên tiếng giảng hòa: "Thôi nào, nương tử, Thiên Duyệt tộc trưởng hẳn là chỉ đang nói đùa với ta thôi.

Nếu không với thực lực của nàng ta cùng với thuật mê hoặc của Hồ tộc, nếu thật sự có ý đồ gì với ta..."

Hai người liếc mắt nhìn sang, thần sắc bình tĩnh, nhưng trong mắt lại ẩn chứa sóng ngầm mãnh liệt.

"Ta cũng tuyệt đối sẽ không để nàng ta được như ý!" Tần Phong chính trực nói, vỗ ngực cam đoan.

Sự tình đến nước này, Hữu Tô Thiên Duyệt cũng coi như đã hiểu rõ, Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan vẫn luôn đề phòng nàng ta, muốn tìm cơ hội riêng tư để nói chuyện với Tần Phong về Cổ Thần Tức e là không có khả năng rồi.

Nghĩ đến đây, nàng ta thở dài một tiếng, thành thật nói: "Tần công tử, ta nói thẳng luôn, sở dĩ đôi lúc ta lại vô thức tiếp cận chàng, là bởi vì sự tồn tại của Thượng Cổ Thần Tức trong cơ thể

chàng.

Mà Thượng Cổ Thần Tức đó, đối với yêu tộc chúng ta mà nói, có sức hấp dẫn vô cùng lớn.

Ta vẫn luôn muốn nói chuyện riêng với chàng, chính là hy vọng có thể dẫn độ một phần Thượng Cổ Thần Tức trong cơ thể chàng, giúp bản thân tu luyện.

Dù sao theo ta được biết, Thượng Cổ Thần Tức đối với Văn Thánh Đạo Giả mà nói, cũng không có tác dụng gì lớn."

Dừng một chút, Hữu Tô Thiên Duyệt suy nghĩ một hồi, lại nói tiếp: "Nếu Tần công tử có thể chủ động chuyển giao một ít Thượng Cổ Thần Tức cho ta, Đồ Sơn Hồ tộc nhất định sẽ nợ chàng một ân tình lớn.

Từ nay về sau, chàng vĩnh viễn là khách quý của Đồ Sơn Hồ tộc chúng ta, muôn đời bất biến."

Lời này vừa nói ra, ba người Tần Phong đều sững sờ.

"Không được!" Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan kiên quyết nói, ngữ khí không cho phép nghi ngờ.

Bởi vì hai nàng biết rõ, muốn chuyển giao Cổ Thần Tức, phải thông qua phương thức ân ái mới có hiệu quả nhất.

Mà hai nàng, làm sao có thể cho phép Tần Phong và Hữu Tô Thiên Duyệt phát triển đến mức độ đó?!

Hữu Tô Thiên Duyệt thấy vậy, trong lòng vô cùng nghi hoặc, tại sao phản ứng của hai người lại lớn như vậy?

Qua một lúc lâu, nàng ta mới hiểu ra.

Hai người này, một người là Thần Vũ võ phu, một người là Thương Long nhất mạch của Long tộc, đối với Cổ Thần Tức nhất

định cũng có nhu cầu.....

"Hai vị yên tâm, Thượng Cổ Thần Tức ta muốn không nhiều, tuyệt đối sẽ không tranh giành với hai vị."

Còn muốn tranh giành?!

Hai người vận chuyển linh khí trong cơ thể, một trận đại chiến dường như sắp xảy ra.

Tần Phong thấy sắc mặt hai vị nương tử ngày càng khó coi, vì để tránh cho thanh lâu vất vả lắm mới xây dựng nên bị hủy hoại, liền ngượng ngùng nói: "Thiên Duyệt tộc trưởng, nàng có biết Thượng Cổ Thần Tức nên chuyển giao như thế nào không?"

Hữu Tô Thiên Duyệt lắc đầu: "Sử sách trong tộc chỉ ghi chép lại sự thần kỳ của Thượng Cổ Thần Tức, nhưng không có ghi chép chi tiết nào khác.

Ta chỉ biết, Thượng Cổ Thần Tức không thuộc về thế gian này, có thể giúp võ phu và yêu tộc, những người lấy huyết khí làm căn bản, nâng cao tu vi cảnh giới.

Ta đã dừng lại ở Nhị phẩm cảnh giới trăm năm nay, hy vọng có thể mượn Thượng Cổ Thần Tức, chạm đến phi phàm, đạt đến Siêu Thoát Chi Cảnh.

Nhưng nghe Tần công tử nói, chẳng lẽ chàng biết phương pháp chuyển giao?"

"Hẳn là biết một chút." Tần Phong gãi gãi má, không biết nên trả lời như thế nào.

Hữu Tô Thiên Duyệt nghe vậy, liếc mắt nhìn Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan, cẩn thận cảm nhận, quả nhiên cảm nhận được Thượng Cổ Thần Tức trong cơ thể hai người.

Không trách được thời gian gần đây, thực lực của hai người lại đột nhiên tăng mạnh, thì ra là có thần vật trợ giúp!

"Vậy xin Tần công tử chuyển giao cho ta một ít Thượng Cổ Thần Tức, ta vô cùng cảm kích!" Hữu Tô Thiên Duyệt khẽ cúi người, vẻ mặt nghiêm túc.

"Nàng coi chúng ta như không khí sao?" Thương Phi Lan nghiến răng nghiến lợi nói.

Liễu Kiếm Ly sắc mặt lạnh lùng.

"Nếu hai vị không yên tâm, khi Tần công tử chuyển giao Thượng Cổ Thần Tức, cứ việc ở bên cạnh xem, ta sẽ không làm ra hành động gì quá đáng." Giọng điệu của Hữu Tô Thiên Duyệt có chút mất kiên nhẫn.

Nữ nhân ghen tuông, nàng ta có thể hiểu được, nhưng hai người này rõ ràng là quá mức quá đáng, thậm chí có thể nói là vô lý!

Nhìn thấy bầu không khí trong phòng trở nên căng thẳng, Tần Phong đứng chắn giữa hai vị nương tử và Hữu Tô Thiên Duyệt, mở miệng giải thích:

"Thiên Duyệt tộc trưởng, không phải ta không muốn chuyển giao Thượng Cổ Thần Tức cho nàng, mà là lực bất tòng tâm.

Phương pháp chuyển giao ta biết chỉ có hai loại, một loại là thông qua tiếp xúc da thịt, dùng Chính Khí tẩy lễ toàn thân, thông qua phương thức này, có thể để lại một lượng rất nhỏ Cổ Thần Tức trong cơ thể nàng.

Chỉ là với cảnh giới của nàng, lượng Thượng Cổ Thần Tức ít ỏi này, căn bản không có tác dụng gì."

Nghe đến ba chữ tiếp xúc da thịt, sắc mặt Hữu Tô Thiên Duyệt

hơi mất tự nhiên.

Nàng ta chỉ vào Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan, hỏi: "Vậy phương pháp thứ hai là gì? Ta có thể cảm nhận được Thượng Cổ Thần Tức trong cơ thể hai nàng, tuy rằng số lượng không nhiều, nhưng cũng không phải là ít."

Tần Phong ngượng ngùng nói: "Phương pháp thứ hai nương tử ta có thể dùng, nhưng nàng thì không thể."

"Tại sao?" Hữu Tô Thiên Duyệt nhíu mày, chỉ cảm thấy là Tần Phong keo kiệt.

Dù sao một bên là nương tử nhà mình, một bên là người ngoài, đồ tốt đương nhiên phải dành cho người nhà nhiều hơn.

"Bởi vì phương pháp thứ hai này..." Tần Phong xấu hổ không nói nên lời, liền dùng ánh mắt liếc nhìn chiếc giường dựa tường trong phòng, liên tục nhướn mày ám chỉ.

Hữu Tô Thiên Duyệt không hiểu ra, lại hỏi: "Rốt cuộc phương pháp thứ hai là gì, sao chàng không nói?"

Ngay khi Tần Phong đang suy nghĩ xem nên dùng từ ngữ nào, thì Liễu Kiếm Ly ở bên cạnh lạnh lùng lên tiếng: "Là đồng phòng."

Chương 590: Tần công tử, chàng xem có thể...

Gian phòng trong nháy mắt yên tĩnh lại, gió đêm thổi qua, lay động mái tóc của Hữu Tô Thiên Duyệt, khiến ngọn lửa trong đèn lắc lư.

Hữu Tô Thiên Duyệt khẽ mở môi, nhưng lại không nói ra lời nào.

Nàng quan sát kỹ lưỡng ba người, không hề thấy ý tứ đùa cợt, vậy thì chứng tỏ chuyện này là thật!

Muốn chuyển giao Thượng Cổ Thần Tức, cần phải thông qua việc động phòng, khó trách Tần Phong luôn nhấn mạnh, chỉ có nương tử của chàng mới có thể sử dụng!

Hữu Tô Thiên Duyệt nhìn Tần Phong, trong lòng đang đấu tranh tư tưởng.

Theo ghi chép trong lời tiên tri Thượng Cổ của tộc, thời khắc U Minh Quỷ Giới tái hiện, cũng là lúc loạn thế bắt đầu.

Đồ Sơn Hồ tộc tồn tại mấy ngàn năm, tự nhiên không thể bị nhấn chìm trong đại kiếp này, bởi vậy nàng mới muốn có được Thượng Cổ Thần Tức, thử một lần đột phá đến Siêu Thoát Chi Cảnh hư vô mờ mịt kia, dùng thực lực siêu việt để bảo vệ một mạch Hồ tộc.

Nhưng nếu phải hy sinh thân thể, cái giá này khiến nàng do dự không thôi.

Không phải vì lý do danh tiết.

Nữ tử trên đời tuy coi trọng danh tiết, nhưng nàng là Hồ yêu, mà Hồ yêu đối với chuyện nam nữ, kỳ thật cũng không để ý nhiều lắm, chủ yếu là vui vẻ là được.

Chỉ là trong lòng nàng có chút khó chịu mà thôi.

"Nhưng mà nghĩ kỹ lại, tiểu tử này lớn lên cũng đẹp trai, năng lực lại cực kỳ xuất chúng, tương lai chưa chắc không thể đạt đến cảnh giới như Thiên Giám Quốc Sư, ủy thân cho hắn xem ra cũng là một lựa chọn không tồi."

Ý nghĩ này vừa lóe lên, ánh mắt của nàng liền có chút biến đổi.

Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan lập tức cảnh giác, chắn trước người Tần Phong.

Hữu Tô Thiên Duyệt thấy vậy, ý nghĩ hoang đường trong đầu lập tức tan biến, nàng là người khá phật hệ, thuộc kiểu người thích an nhàn, nàng cũng không muốn ngày sau phải ngày ngày so chiêu với người khác, đến giấc ngủ dưỡng nhan cũng không yên ổn...

"Trước đó chưa hiểu rõ, ngược lại gây ra hiểu lầm không cần thiết, nếu đã như vậy, ta đã hiểu." Hữu Tô Thiên Duyệt thở dài một tiếng, chín cái đuôi sau lưng khẽ đung đưa.

Theo luồng sáng hư ảo chuyển động, bóng của nàng dần dần đứng thẳng dậy.

Chờ đến khi bóng đen biến mất, Chiếu Thiên Thạch năm xưa, đã hiện ra trước mắt mọi người.

"Chiếu Thiên Thạch là bảo vật Thượng Cổ Hỗn Nguyên, không thể cất giữ trong không gian pháp bảo, ta chỉ có thể dùng thần thông của mình mang nó đến đây.

Theo như giao ước trước đó với Tần công tử, chàng có thể đến

đây bất cứ lúc nào để tu luyện với Chiếu Thiên Thạch." Hữu Tô Thiên Duyệt nhẹ giọng nói.

"Vậy thì đa tạ Thiên Duyệt tộc trưởng."

Tần Phong nôn nóng đi tới trước Chiếu Thiên Thạch, đưa tay phải chạm vào bề mặt, một trận gợn sóng như Thủy Văn lan tỏa, như thể Chiếu Thiên Thạch đang đáp lại.

Cùng lúc đó, trên đỉnh Hạo Văn Viện Đăng Thiên Lâu, Quan Tinh Nghi xoay chuyển, tỏa ra bạch quang chói mắt.

Thiên Giám Quốc Sư thấy vậy, lẩm bẩm tự nhủ: "Khó trách lại cảm nhận được khí tức quen thuộc, thì ra là mảnh vỡ của Chiếu Thiên Thạch đã đến Phụng Thiên Thành."

Ông nhắm mắt lại, không lâu sau lại mở ra, ánh mắt xuyên qua tầng tầng không gian, rơi vào trong Hồ Ngôn Hiên.

Ở nơi đó, Tần Phong đã bắt đầu dẫn động thần thức, tiến vào tinh không vô ngần, tìm kiếm Hồng Mông tiên khí và Thượng Cổ Thần Tức.

Thiên Giám Quốc Sư khẽ gật đầu: "Nếu đã như vậy, vậy thì để vi sư giúp con một tay."

Lời vừa dứt, chỉ thấy Quốc Sư đưa tay phải ra, một luồng thanh khí từ trong Quan Tinh Nghi bay ra, lao thẳng lên trời.

Mà trong gian phòng của Hồ Ngôn Hiên, Tần Phong bỗng nhiên khẽ ồ lên một tiếng, sau đó lộ ra vẻ vui mừng.

Số lượng sợi kim tuyến xuất hiện trước mắt còn nhiều hơn lúc trước rất nhiều, mỗi một sợi kim tuyến này, chắc chắn là tiên khí hoặc là Thượng Cổ Thần Tức!

Lần này thật sự phát tài rồi... Tần Phong không muốn lãng phí

thời gian, trực tiếp dẫn động Mệnh Tinh, đi dẫn độ những thần vật ở cuối sợi kim tuyến kia!

Thời gian trôi qua nhanh chóng, chẳng mấy chốc đã đến đêm khuya.

Tần Phong thu hồi thần thức, chậm rãi mở mắt, thất thải quang mang và kim quang lóe lên rồi biến mất.

Chàng tự nhiên không thể dẫn độ hết toàn bộ tiên khí và Thượng Cổ Thần Tức, dù sao số lượng cũng nhiều đến mức khó tin.

Hơn nữa, dù sao Chiếu Thiên Thạch cũng đã được Hữu Tô Thiên Duyệt mang đến Phụng Thiên Thành, hắn cũng không cần phải vội vàng, cứ từ từ mà tiến hành.

Hữu Tô Thiên Duyệt cảm nhận được Thượng Cổ Thần Tức trong cơ thể Tần Phong, một loại hấp dẫn từ sâu trong linh hồn khiến nàng vô thức tới gần.

Tuy nhiên Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan vẫn luôn bảo vệ bên cạnh Tần Phong, không cho Hữu Tô Thiên Duyệt bất kỳ cơ hội nào.

Nàng cắn răng, lên tiếng: "Phương pháp chuyển giao thứ nhất, tuy rằng lượng Thượng Cổ Thần Tức lưu lại ít hơn một chút, nhưng đối với ta mà nói, có lẽ cũng có tác dụng không nhỏ.

Tần công tử, chàng xem có thể..."

"Ngươi nghĩ sao?" Thương Phi Lan lên tiếng cắt ngang.

Tần Phong lộ vẻ mặt ngại ngùng: "Thiên Duyệt tộc trưởng, phương pháp kia cần ta phải chạm vào cơ thể của ngươi, dùng Chân Khí tẩy lễ toàn thân.

Nhưng nam nữ thụ thụ bất thân, việc này thật sự có chút không ổn, nương tử của ta chắc chắn cũng sẽ không đồng ý."

Hữu Tô Thiên Duyệt nhíu mày, suy nghĩ một hồi, một trong chín cái đuôi của nàng bỗng nhiên rụng xuống, sau đó dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, biến thành một con hồ ly nhỏ màu đỏ, tai hồ khẽ động, đôi mắt sáng long lanh!

"Đây là phân thân hồ vĩ của ta, giúp một con hồ ly nhỏ dùng Chân Khí tẩy lễ, hai vị nương tử của chàng, hẳn là sẽ không ghen tuông nữa chứ?" Hữu Tô Thiên Duyệt liếc mắt nhìn Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan, ánh mắt mang theo ý trêu chọc.

"Chuyện này..." Thương Phi Lan nhìn về phía Kiếm Ly tỷ, người sau khẽ nói: "Có thể."

Nàng nghĩ cũng đơn giản, Tần Phong còn phải mượn Chiếu Thiên Thạch của Hồ tộc để tu luyện, tự nhiên không thể làm quá tuyệt tình.

"Chỉ là hôm nay trời đã muộn, tướng công còn phải về nghỉ ngơi, chuyện Chân Khí tẩy lễ, ngày mai hãy nói." Liễu Kiếm Ly khẽ mở môi.

"Chỉ cần muội đồng ý là được, thời gian không thành vấn đề." Hữu Tô Thiên Duyệt cười nói.

Chờ đến khi Tần Phong ba người rời đi, Hữu Tô Thiên Duyệt vốn định cất Chiếu Thiên Thạch đi, lại kinh ngạc phát hiện trên mặt gương của Chiếu Thiên Thạch, lại có vô số tinh tú màu trắng lấp lánh.

Mà phía sau mỗi một ngôi sao đều nối liền với một sợi kim tuyến, không biết thông đến nơi nào.

Cùng lúc đó, ở tầng đáy của Cửu Trọng Ngục, trong bóng tối vô tận, một đôi mắt sáng lên, tỏa ra kim quang.

"Là Thượng Cổ Thần Tức..."

Đôi mắt từ từ nhắm lại, lời nói nhạt nhòa tan biến trong bóng tối.

Bên bờ Cửu Khúc Hà, lão giả đang câu cá ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đầy sao, không biết đang suy nghĩ điều gì.

...

Sáng sớm hôm sau, Kim Sí Đại Bằng như thường lệ, vỗ cánh đáp xuống Tần phủ, muốn lặng lẽ chờ đợi Tần Phong ở bên ngoài phòng.

Chỉ là hôm nay, lại có một vị khách không mời mà đến sớm hơn nó.

Đó là một con hồ ly nhỏ màu đỏ, nằm cuộn tròn ở cửa ra vào, tuy rằng thân hình không lớn, nhưng khí thế tỏa ra lại không thể xem thường.

Kim Sí Đại Bằng liếc mắt một cái đã nhận ra, thực lực của con hồ ly nhỏ này ít nhất cũng đã đạt đến lục chuyển Độ Kiếp, thậm chí có khả năng ngang bằng với nó!

"Ta đã sớm biết tiểu tử kia trong cơ thể có Thượng Cổ Thần Tức, nhất định sẽ thu hút yêu thú tới gần, chỉ là không ngờ tới sớm như vậy đã có yêu tới tranh giành với ta.

Nhưng bất cứ chuyện gì cũng phải có trước có sau, ta phải lập ra quy củ cho nó."

Nghĩ đến đây, Kim Sí Đại Bằng ánh mắt lộ hung quang, đáp xuống trước mặt hồ ly nhỏ.

Hồ ly nhỏ nghe thấy động tĩnh, mở mắt nhìn sang, trong mắt mang theo vài phần nghi hoặc và hiếu kỳ.

"Tiểu hồ ly, nếu không muốn bị ta nuốt vào bụng, những quy củ ta nói tiếp theo đây, ngươi phải nghe cho kỹ, nếu như phạm phải một chút, cho dù là tiểu tử Tần gia kia, cũng không thể bảo vệ được tính mạng của ngươi!"

Hữu Tô Thiên Duyệt: "???"

Chương 591: Nhị thể đồng tâm

Một phen uy hiếp qua đi, Kim Sí Đại Bằng bèn bắt đầu liệt kê ra những quy củ của nó.

Quy củ không nhiều, cũng chỉ mười mấy điều, hơn nữa nhiều chỗ lặp lại, rút ra nội dung cốt lõi, không gì khác ngoài việc muốn dằn mặt tiểu hồ ly này một phen.

Tuy Kim Sí Đại Bằng có thể cảm nhận được thực lực của tiểu hồ ly không yếu, nhưng thân là Đại Bằng nhất tộc, đối với phần lớn yêu thú trên thế gian đều có ưu thế áp chế huyết mạch trời sinh.

Nó cũng tin tưởng, con hồ ly lông đỏ trước mắt này sẽ ngoan ngoãn khuất phục.

"... Những điều ta vừa nói, ngươi đều nghe rõ rồi chứ?" Kim Sí Đại Bằng trầm giọng hỏi.

Tiểu hồ ly lộ ra vẻ giễu cợt trong mắt, nó nghiêng đầu nhìn thoáng qua căn phòng, xác nhận Tần Phong vẫn chưa tỉnh lại, bèn mở miệng nói tiếng người: "Lúc trước Phó Nhược Vân muốn thu ngươi làm tọa kỵ, ngươi không đồng ý, kết quả lại trở thành phụ thuộc của tên tiểu tử Tần gia này.

Ta vốn còn hiếu kỳ, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, đến lúc này mới hiểu rõ, thì ra ngươi sớm đã biết trong cơ thể tên tiểu tử này có tồn tại Thượng Cổ Thần Tức"

Trong lúc nói chuyện, khí thế trên người tiểu hồ ly Chu không ngừng tăng cao, uy áp tỏa ra từ cơ thể nó, lại khiến tâm thần Kim Sí Đại Bằng run lên.

“Ngươi...” Kim Sí Đại Bằng trừng lớn hai mắt, thần sắc kinh hãi, khí tức của đối phương lúc này, rõ ràng là bát chuyển kiếp lực của Thông Thiên Yêu Vương mới có thể sở hữu!

Hơn nữa khí tức này nó còn khá quen thuộc, là Cửu Vĩ Yêu Hồ của Đồ Sơn!

“Ngươi là Hữu Tô Thiên Duyệt?!”

Tiểu hồ ly treo nụ cười trên mặt, nhẹ giọng nói: “Quy củ của ngươi đặt ra cũng coi như không tệ, từ nay về sau ngươi cứ theo quy củ đó mà làm, nếu không...”

Trong mắt nó ngũ sắc lưu chuyển, uy áp trên người Chu lại lần nữa dâng lên.

Kim Sí Đại Bằng dường như nhìn thấy một con Cửu Vĩ Yêu Hồ khổng lồ, giẫm nó dưới chân, khiến nó không thể động đậy.

Đó là chênh lệch thực lực tuyệt đối, mang đến áp lực khủng bố.

Thân là Đại Bằng nhất tộc, tự nhiên có sự kiêu ngạo của mình, làm sao có thể chịu bị người khác uy hiếp?

Hai cánh giang ra, khí tức lưu chuyển.

“Hửm?” Một tiếng hừ nhẹ vang lên, tiểu hồ ly nheo mắt lại.

Kim Sí Đại Bằng lập tức sợ hãi, thu liễm khí tức.

Có đôi khi, biết tiến biết thoái cũng là một loại đạo lý đối nhân xử thế, đây là điều nó học được từ Tần Phong trong quá trình ở chung với hắn...

“Giờ này rồi, tên tiểu tử kia vậy mà còn chưa tỉnh, thôi vậy, ta đi ra ngoài thành tu luyện.” Nói xong, nó liền vỗ cánh rời đi.

Dù sao trong quy củ vừa đặt ra, có một điều - "Lúc ta ở đây, ngươi không được phép xuất hiện trước mặt ta."

Hai nén nhang sau, Tần Phong đẩy cửa gỗ ra, chỉ thấy tiểu hồ ly đang ngồi xếp bằng ở cửa.

"Đến sớm thật đấy." Tần Phong nhướng mày, nhìn quanh bốn phía, lại không thấy bóng dáng Kim Sí Đại Bằng đâu, tên kia rõ ràng mỗi lần đều canh giữ ở cửa mà.

"Ngươi có thấy Kim Mao Điểu đâu không?" Tần Phong hỏi.

Chít chít!

Tiểu hồ ly lắc đầu.

Tần Phong lộ vẻ nghi hoặc, sau đó bế tiểu hồ ly lên, đánh giá từ trên xuống dưới.

"Tối qua trước khi rời khỏi Hồ Ngôn Hiên, tộc trưởng Thiên Duyệt có nói, con hồ ly nhỏ này là do đuôi hồ biến thành, không biết nói tiếng người, cũng không phân biệt giới tính, cho nên Phi Lan mới xóa bỏ nghi ngờ cuối cùng, đồng ý để ta dùng Chính Khí tẩy lễ cho nó.

Nhưng không phân biệt giới tính, rốt cuộc là xác định như thế nào?"

Nghĩ vậy, Tần Phong nhấc tiểu hồ ly lên, ánh mắt dời xuống.

Con hồ ly vốn không có động tác gì bỗng nhiên xù lông, đuôi hồ hung hăng quất vào mặt Tần Phong.

"Tên vô sỉ này, rốt cuộc muốn xem cái gì?" Hữu Tô Thiên Duyệt tức giận trừng mắt.

Những lời nói tối qua tự nhiên là giả, tiểu hồ ly là phân thân đuôi hồ của nàng, tâm linh tương thông với bản thể.

Làm sao nàng có thể chịu đựng sự sỉ nhục này!

Nhưng vì để không bị hai người phụ nữ hay ghen kia phát hiện, cũng là vì Thượng Cổ Thần Tức, nàng phải tiếp tục diễn trò.

Chít chít!

Chít chít!

Tiểu hồ ly vùng ra khỏi tay Tần Phong, trừng mắt nhìn hắn, nhảy tới nhảy lui tại chỗ.

Tần Phong xoa xoa mặt bị đánh, nhìn tiểu hồ ly đang nổi cơn thịnh nộ, trong lòng không khỏi nghĩ: "Vừa rồi làm đau nó rồi? Nhưng mà phía dưới của nó vậy mà lại không có gì, khó trách nói là không phân biệt giới tính."

Thở dài một hơi, Tần Phong lại lên tiếng: "Tuy ngươi không biết nói, nhưng hẳn là có thể nghe hiểu lời ta nói, tiếp theo ta muốn dùng Chính Khí tẩy lễ cho ngươi, đừng có nhúc nhích nữa."

Tiểu hồ ly lập tức yên tĩnh lại, nằm úp sấp trên mặt đất.

Tần Phong thấy vậy, đưa tay phải đặt lên lưng nó, cảm giác mềm mại khi chạm vào bộ lông.

Cùng lúc đó, bên kia, trong Hồ Ngôn Hiên, Hữu Tô Thiên Duyệt bỗng nhiên "a" một tiếng, hai má đỏ ửng, mím chặt môi.

Hữu Tô Hiểu Nguyệt bên cạnh vẫn đang báo cáo thu nhập của thanh lâu tối qua, thấy vậy, hiếu kỳ hỏi: "Tộc trưởng, tỷ tỷ sao vậy?"

"Không... Không có gì, muội cứ tiếp tục nói đi."

Nàng và tiểu hồ ly nhị thể đồng tâm, lúc này bàn tay Tần Phong đặt trên lưng nó giống như đang vuốt ve lưng nàng vậy, cảm giác vô cùng kỳ lạ.

Hơn nữa theo Chính Khí rót vào cơ thể tiểu hồ ly, lưu chuyển khắp người, một lượng nhỏ cũng bám vào trong cơ thể, cảm giác thoải mái như được ánh nắng ấm áp chiếu rọi toàn thân, khiến Hữu Tô Thiên Duyệt không khỏi phát ra tiếng rên rỉ khe khẽ.

Hữu Tô Hiểu Nguyệt dừng lại, há hốc mồm muốn nói lại thôi, một lúc sau, nàng mới lộ vẻ kỳ quái nói: "Tộc trưởng, tỷ tỷ chẳng lẽ là do cô đơn quá lâu, nên muốn đàn ông rồi?"

"Đừng có nói bậy!" Hữu Tô Thiên Duyệt trừng mắt nhìn nàng, vẻ phong tình trên khuôn mặt ửng hồng, vô cùng mê người.

…

Nửa tháng thời gian trôi qua trong nháy mắt, Phó Nhược Vân và Sở Vương dưới sự tiến cử của Minh Hoàng, đã mang Đinh Diện của Ngục La ty đi, tạm thời bổ sung vào vị trí Thần Tướng Tây Vực còn trống.

Mà Hồ Ngôn Hiên ở trong Phụng Thiên thành cũng như mặt trời ban trưa, mơ hồ có xu thế thanh lâu đệ nhất đế đô.

Mỗi khi màn đêm buông xuống, hàng dài người xếp hàng trước cửa, khiến người ta không khỏi tấm tắc khen ngợi.

Mà theo danh tiếng của Hồ Ngôn Hiên ngày càng vang xa, một số lời đồn kỳ quái cũng bắt đầu lan truyền trong Phụng Thiên thành.

Ví dụ như có người trong lúc vô tình ở trong phòng riêng của Hồ Ngôn Hiên, lại nhìn thấy bóng dáng Tần sư, hơn nữa thường thường là ở lại hai canh giờ trở lên.

Lại ví dụ như, mỗi lần Tần sư tiến vào phòng riêng, liền có hai đạo thiến ảnh một đen một trắng từ cửa sổ bay vào trong, dáng vẻ kia giống hệt hai vị phu nhân của Tần sư.

Mà lời đồn thường thường đến đây, liền tự động bị phá vỡ.

Dù sao đàn ông đàng hoàng, ai lại mang theo phu nhân đi dạo thanh lâu?

Huống chi, với thực lực của hai vị phu nhân Tần sư, nếu biết được hắn đi dạo thanh lâu, chẳng phải là lật tung Hồ Ngôn Hiên lên sao?

Cho nên mỗi khi nhắc đến chuyện này, mọi người đều cười trừ cho qua.

Mà Tần Phong - nhân vật chính trong lời đồn, lại đang ở trong phòng riêng, dưới sự giám sát nghiêm ngặt của hai vị phu nhân, mượn Chiếu Thiên thạch không ngừng tu luyện, tiếp dẫn và Hồng Mông tiên khí trong tinh không bao la, không ngừng củng cố thực lực của bản thân.

…

Trần phủ - phủ đệ của Trần Niệm thái y, trong căn phòng tối om.

“Đặng Mặc - lão già đó, dưới sự chữa trị của Tần Phong, thương thế trên người không ngừng được chữa khỏi.

Ta đã sớm nói rồi, phải giết chết tên tiểu tử Tần Phong đó, ngươi lại cứ muốn chờ tin tức của thiếu chủ, hết lần này tới lần khác trì hoãn.

Bây giờ, muốn dẫn động thương thế trong cơ thể Đặng Mặc, khiến hắn chết bất đắc kỳ tử, khó như lên trời!”

Trong bóng tối, một người lạnh lùng đáp: “Tần Phong tuy là biến số ngoài dự kiến, nhưng hành động tự ý của ngươi, liên tiếp giết chết hai vị thái y, mới là nguyên nhân trực tiếp khiến Ngục La ty cảnh giác, khiến chúng ta rơi vào thế bị động.

Nhưng sự đã đến nước này, nói những lời này cũng vô dụng, ta đã nhận được hồi âm của thiếu chủ, hắn sẽ phái người mang theo vị thuốc kia đến Phụng Thiên thành này.

Còn về thù hận của ngươi với Tần Phong, thiếu chủ cũng đã có kế hoạch chi tiết, đến lúc đó sẽ cho ngươi cơ hội ra tay."

"Vị thuốc kia? Chẳng lẽ thần dược đã luyện chế thành công?" Trần Niệm kinh ngạc nói.

"Ngươi cho rằng thiếu chủ hợp tác với đám người đeo mặt nạ kia là vì cái gì?

Không phải là vì còn sót lại trên người đám yêu quỷ đã tham gia vào đêm thần thực sao."

Chương 592: A Tu La tộc

Cực cảnh Đông Vực, lãnh địa của A Tu La tộc.

Đất rung núi chuyển, tiếng gầm vang trời.

Giữa bình nguyên rộng lớn bị hàng vạn A Tu La tộc bao vây, một chiến sĩ A Tu La tộc đang giao chiến cùng một Thần Vũ võ phu nhân tộc.

Song phương quyền quyền đến thịt, ngươi đến ta đi, máu tươi nhuộm đỏ đại địa, mỗi một lần va chạm khí thế đều như sóng thần cuồn cuộn.

Họ không hề phòng ngự, chỉ có công kích không ngừng nghỉ, như những con thú hoang nguyên thủy nhất.

Xung quanh tràn ngập tiếng cười điên cuồng và tiếng la hét, nhưng không phải là vì cổ vũ cho đồng tộc của mình, mà chỉ là đắm chìm trong khoái cảm giết chóc.

Trên đỉnh núi cao chót vót, đứng sừng sững hai bóng người, một trong số đó là Lực Vương Thiên Cực La, một trong tứ đại chiến vương của A Tu La tộc.

Bên cạnh hắn là một người đàn ông tóc bạc trắng xóa, hai mắt híp lại, mặc trường bào màu vàng, trên mặt mang theo nụ cười nhàn nhạt.

Người đàn ông liếc nhìn xung quanh, kinh ngạc nói: "A Tu La tộc quả nhiên giống như lời đồn, vô cùng tàn nhẫn, nhiều tộc nhân như vậy, thế mà không một ai lên tiếng ủng hộ cho đồng tộc của mình."

Thiên Cực La cười gằn, khinh thường nói: "Huyết mạch, chủng tộc, tình thân, những thứ trói buộc các ngươi nhân loại, đối với tộc ta mà nói, chỉ là xiềng xích cản trở trở nên mạnh mẽ.

Trong thế giới của A Tu La, chỉ có một quy tắc duy nhất, đó chính là cường giả vi tôn!

Chỉ cần có thực lực, quyền lực sẽ nằm trong tay.

Chỉ cần có thực lực, nữ nhân xinh đẹp nhất tộc, cũng chỉ là công cụ để duy trì huyết mạch cường đại, sinh sôi nảy nở mà thôi."

"Những A Tu La Vương đời trước, không ai không phải từ trong biển máu giết chóc, giẫm đạp lên xương trắng ngập đất, từng bước một leo lên vương tọa tối cao, giống như vị đại nhân hiện nay."

Nhắc đến vị đại nhân kia, Thiên Cực La vốn thần sắc kiêu ngạo, trong mắt lại tràn đầy vẻ sùng bái và cuồng nhiệt.

Đối với điều này, người đàn ông cũng biết nguyên nhân.

Chính như Thiên Cực La đã nói, A Tu La tộc tôn thờ cường giả vi tôn.

Mà A Tu La Vương hiện nay, chính là vị vương giả cường đại nhất trong lịch sử, đã sớm bước vào Siêu Thoát Chi Cảnh trong truyền thuyết.

Họ tên của hắn đã bị Thiên Địa Pháp Tắc che khuất, nhưng tất cả A Tu La tộc nhân, đều tôn xưng hắn là Sát Thiên La!

Hai chữ Sát Thiên, đối với A Tu La tộc mà nói, chính là ý nghĩa mạnh nhất!

Theo lý mà nói, tồn tại cường đại như vậy, nhất định có thể dẫn dắt toàn tộc A Tu La xâm chiếm Đại Càn, thậm chí đoạt lấy

thiên hạ.

Thế nhưng bọn họ vẫn luôn chiếm cứ ở Cực cảnh Đông Vực này.

Nguyên nhân chính là do sự tồn tại của người nọ ở Phụng Thiên Thành - Trấn Thần Ti Ngự!

Sát Thiên La cả đời chỉ có một lần thất bại, cũng chỉ bại bởi Trấn Thần Ti Ngự!

Thế nhân chỉ biết Đặng Mặc trấn thủ biên cương ba ngày ba đêm, lập xuống ước định với A Tu La tộc.

Nhưng lại không mấy ai biết, Đặng Mặc có thể hoàn thành kỳ tích này, uy danh của Trấn Thần Ti Ngự và mưu tính của Thiên Giám Quốc Sư, thiếu một thứ cũng không được.

Có thể nói không ngoa, chính là Trấn Thần Ti Ngự và Thiên Giám Quốc Sư, đã vây khốn A Tu La tộc cường đại ở nơi này.

Đương nhiên những lời này, người đàn ông cũng chỉ dám nghĩ trong lòng, tuyệt đối không dám nói ra.

Lại nhìn về phía chiến trường, trận chiến đã đến hồi gay cấn, thắng bại cũng sắp phân định.

Nam tử nhân tộc gầm lên như dã thú, lao về phía A Tu La tộc nhân, một ngụm cắn đứt động mạch cổ của đối phương, kết thúc trận giết chóc này.

Trong nháy mắt, tiếng hoan hô xung quanh vang dội như sấm.

"Lực Vương đại nhân, như thế nào?"

"Có thể chiến đấu với chiến sĩ của tộc ta đến mức này, xem như cũng tạm được." Thiên Cực La không cho là đúng, dù sao người có thực lực như vậy, ở A Tu La tộc cũng nhiều như mây.

"Nếu ta nói, người này cách đây không lâu còn chỉ là một tên võ phu lục phẩm thì sao?"

Thiên Cực La nghiêng đầu nhìn sang, ngữ khí lạnh lẽo: "Ngươi đang nói đùa với ta, hay là đang sỉ nhục A Tu La tộc ta?

Nếu không thể cho ta một lời giải thích hợp lý, cho dù ngươi là khách nhân của Vương, ta cũng sẽ bóp nát đầu ngươi."

Thực lực của Thần Vũ võ phu trên trường, theo hắn thấy, ít nhất cũng là ngũ phẩm.

Đối phương nói như vậy, chẳng phải là đang sỉ nhục sao?

"Chiến Vương đại nhân chớ nên tức giận, thực lực của người nọ quả thực chỉ có lục phẩm cảnh giới, hắn có thể thể hiện ra chiến lực kinh người như vậy, chỉ vì trước khi chiến đấu đã nuốt thứ này." Nói xong, người đàn ông lấy ra một cái bình ngọc từ trong ngực, bên trong bình ngọc là một viên thuốc màu vàng kim tỏa ra khí tức quỷ dị.

Đó là khí tức thần ma, tràn ngập lực lượng cường đại nhưng cũng có thể khiến người ta phát điên!

Đó cũng là thần dược mà Quỷ Độc Môn đã nghiên cứu rất lâu, không tiếc lấy vô số mạng người làm thuốc dẫn!

Trong lúc nói chuyện, nam tử trên chiến trường đột nhiên toàn thân gân mạch nổi lên, nhãn cầu đỏ ngầu, thần sắc thống khổ không chịu nổi.

Hắn ôm lấy cổ họng của mình, toàn thân co giật, máu tươi trong miệng như thác nước tuôn ra.

Tiếp theo, dưới ánh mắt của mọi người, thân thể của nam tử nổ tung, hóa thành huyết vụ đầy trời.

A Tu La tộc vốn còn đang hoan hô gào thét, lại trong nháy mắt yên tĩnh xuống, thần sắc bình tĩnh vô cùng.

Đối với bọn họ, người chiến thắng mới có tư cách nhận được hoan hô, còn kẻ chết... thì không có gì cả...

Người đàn ông áo vàng lập tức giải thích: "Thần dược này có thể nâng cao thực lực của người sử dụng, thậm chí đột phá gông cùm đại cảnh giới, nhưng muốn có được lực lượng siêu việt, tự nhiên phải trả giá.

Rõ ràng, với cường độ thân thể của hắn, còn chưa thể chịu đựng được cỗ lực lượng của thần dược, nhưng nếu là A Tu La tộc..."

Lời còn chưa dứt, Chiến Vương Thiên Cực La lại không nói hai lời, trực tiếp bóp nát đầu của người đàn ông!

Thiên Cực La thần sắc dữ tợn, nhìn thi thể người đàn ông đã ngã xuống: "Ta giết ngươi không phải vì ngươi dùng thủ đoạn hèn hạ, nâng cao thực lực của tên võ phu kia, hại chết một chiến sĩ dũng mãnh của tộc ta.

Đã lên chiến trường thì bản thân tự lo liệu, kỹ thuật không bằng người, chết là đáng đời.

Thế nhưng, ngươi lại dám cả gan mang loại thủ đoạn hèn hạ này vào A Tu La tộc? Ngươi đang chà đạp lên vinh quang của tộc ta!

Nếu không phải ngươi là khách nhân của Vương, ta sẽ không để ngươi chết dễ dàng như vậy."

Nói xong, Thiên Cực La liền xoay người rời đi.

Nhưng đúng lúc này, thi thể của người đàn ông lại một lần nữa đứng lên, mà cái đầu bị vỡ nát kia cũng trong nháy mắt mọc

ra thịt nát xương máu, khôi phục như cũ!

"Thần Vũ Kim Cang Bất Hoại - Bất Hóa Cốt Cảnh Giới? Không, lực khôi phục này còn hơn cả thế." Thiên Cực La hai mắt híp lại, dám huênh hoang tiến vào lãnh địa A Tu La tộc, quả nhiên không phải hạng tầm thường.

Người đàn ông vặn vẹo cổ, phát ra tiếng "cạch cạch", rõ ràng vừa rồi còn bị đối phương ra tay độc ác, nhưng nụ cười trên mặt hắn vẫn không hề thay đổi: "Là ta đường đột, quên mất vinh quang của A Tu La tộc, ta thật lòng áy náy.

Dẫn ta đi gặp Vương của các ngươi - Sát Thiên La đi, ta đến đây có việc quan trọng muốn bẩm báo."

Thiên Cực La nhíu mày, đối với người đàn ông này hắn không có ấn tượng tốt đẹp gì, nhưng đối phương đã bị hắn giết một lần...

Mà A Tu La tộc từ trước đến nay có một truyền thống, mọi thù hận đều tan biến theo cái chết, cho dù là sống lại cũng vậy.

"Đi theo ta." Thiên Cực La lạnh lùng nói, sau đó hai chân gân mạch rung động, nhảy lên cao, thẳng lên trời xanh.

Người đàn ông không chút do dự, theo sát phía sau.

Đối với những tồn tại có thực lực như bọn họ, đạp không mà đi, như đi trên đất bằng.

Xuyên qua tầng tầng mây, xuyên qua màn sương mù dày đặc, một bóng đen khổng lồ hiện ra.

Người đàn ông mở to mắt, nụ cười dần dần thu lại, bóng đen kia không phải là núi non gì, mà là một tòa tháp khổng lồ được xây dựng từ xương trắng, không biết là của thứ gì để lại!

Uy áp nặng nề, khí tức tử vong ập vào mặt.

Trong gió lạnh gào thét, tiếng gầm rú kinh khủng vang lên khe khẽ.

Đỉnh tháp là một bộ xương đầu lâu kinh người, mà đó cũng chính là Lâm Thiên Vương Tọa mà chỉ có A Tu La Vương đời trước mới có thể leo lên!

Chương 593: Quan Tinh Nghi

Truyền văn mấy ngàn năm trước thần ma giáng thế, ý đồ thanh tẩy thế giới này, thần lâm thiên hạ.

Vô số thần ma cũng là giáng lâm đến lãnh địa của A Tu La tộc, lại bị A Tu La tộc toàn bộ tru sát...

Nam tử cúi đầu nhìn một cái bộ xương khô không nhìn thấy điểm cuối, cảm nhận được ma khí nhàn nhạt trên đó, trong lòng nghĩ, có lẽ đó không phải là truyền thuyết, mà là đích xác có thật.

Dẫm lên xương hàm to lớn của đầu lâu, tiến vào yết hầu, dọc theo xương sống dài, nam tử rốt cục là ở điểm cuối nhìn thấy A Tu La Vương đương thời —— Sát Thiên La.

Thể phách cường tráng vượt xa những A Tu La khác, khí thế tản ra quanh thân như trời sập.

Hắn chỉ là ngồi ở nơi đó, liền cho người ta một loại uy thế không thể địch nổi.

Mà nam tử thập phần xác định, đó không phải là ảo giác.

“Đặng Mặc lão gia hỏa kia, như thế nào rồi?” Sát Thiên La lên tiếng hỏi, thanh âm như sấm rền vang dội.

“Xuất hiện một ít ngoài ý muốn.”

“Ừm?” Sát Thiên La thần sắc âm trầm xuống, ngón tay thô to nhẹ nhàng gõ lên tay vịn vương tọa.

Ba động cùng uy áp cường kính lại khiến thân thể nam tử áo vàng khom xuống, khóe miệng tràn máu, cường đại của đối

phương còn xa xa vượt qua nhận thức của nam tử.

“Vĩ đại Sát Thiên La, tuy rằng sự tình phát triển cũng không dựa theo kế hoạch tiến hành, nhưng ta hôm nay đến đây, là mang đến cho ngài một tin tức tốt.

Thiếu chủ của chúng ta đã hạ quyết tâm, tin tưởng không cần thời gian bao lâu, ngài liền có thể nghe được tin tức Đặng Mặc chết đi.

A Tu La tộc cường đại đã bị nhốt ở Đông Vực cực cảnh đã lâu, cũng là thời điểm một lần nữa quân lâm thiên hạ.” Nam tử cúi người cung kính nói.

Lời này vừa nói ra, bốn vị chiến vương đứng ở hai bên đại điện đều nhìn về phía Sát Thiên La.

Kẻ sau lộ ra nụ cười hung dữ: “Cũng là thời điểm, đi Phụng Thiên Thành cùng lão già kia đánh một trận.

Lần này, đừng có lại để cho ta thất vọng, ta không có nhiều kiên nhẫn như vậy.”

“Đó là điều đương nhiên.”

...

Hạo Văn Viện đỉnh Đăng Thiên Lâu, Thiên Giám Quốc Sư bỗng nhiên xoay người, Quan Tinh Nghi xuất hiện dị động, phát ra tiếng vang "khắc khắc".

Rất nhiều vòng sáng chuyển động, hội tụ về hướng Đông Phương, nhưng không đến một lát, lại chuyển hướng Nam Phương, tiếp đó bắt đầu hỗn loạn xoay trái xoay phải như mất khống chế.

Hứa Lạc Hiền kinh ngạc nói: “Sư phụ, đây là có chuyện gì?”

Quan Tinh Nghi là bảo khí quan trắc thiên tượng, cũng là một trong những then chốt để Thiên Giám Quốc Sư có thể liệu toán thiên hạ.

Nó có thể phát hiện biến hóa của thiên mệnh, cũng có thể xác định phương hướng biến hóa của mệnh số.

Nhưng tình huống như trước mắt, Hứa Lạc Hiền vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.

Thiên Giám Quốc Sư ngẩng đầu nhìn về phía thiên khung, trong đôi mắt phản chiếu ánh sao lại ảm đạm vô quang, sau đó lại bị hắc ám bao phủ.

Hắn biết, đây là có người đang che giấu thiên cơ.

Mà trên thế giới này, có năng lực làm được điểm này, chỉ có một người.

Ở một bên khác, thân ảnh bị hắc vụ bao phủ khoanh chân ngồi trong đại trận.

Tám phương vị bốn phía đều dựng một cây thạch trụ khổng lồ, bề mặt khắc họa hoa văn quỷ dị, lưu chuyển quang mang màu đen vàng.

Thẩm Lê ở một bên thấy vậy, lẩm bẩm nói: “Đây là thuật che giấu thiên cơ, thâu thiên hoán nhật?”

Quỷ Phật lạnh giọng đáp: “Vĩ đại của chủ thượng xa xa vượt qua nhận thức của ngươi, nếu không phải chủ thượng muốn đối phó Phụng Thiên Thành Đăng Thiên Lâu lão gia hỏa kia.

Lại hà tất tốn nhiều công sức như vậy, đem ngươi từ Cửu Trọng Ngục cướp ra.”

Thẩm Lê không để ý tới, chỉ là quan sát tám cây thạch trụ cùng

trận pháp, suy tính lợi hại.

Hắn bình sinh hứng thú lớn nhất, ngoại trừ học tập tri thức mới, chính là nghiên cứu đồ vật chưa từng gặp qua.

Chờ đến khi quang mang màu đen vàng của tám cây thạch trụ sáng chói nhất, thân ảnh hắc vụ chậm rãi đứng lên.

Quỷ Phật hiếu kỳ hỏi: "Chủ thượng, người Nam Vực kia đã không còn giá trị lợi dụng, vì sao còn muốn giúp hắn che giấu thiên cơ?"

Hắc ảnh nhàn nhạt đáp: "Hắn làm việc cùng mục đích của chúng ta cũng không xung đột, Đại Càn này càng loạn, đối với chúng ta mà nói, liền càng có lợi.

Huống chi, trên thế giới này, nhiều một bằng hữu luôn tốt hơn nhiều một kẻ địch."

"Chủ thượng nói chí phải, là ta tầm mắt quá mức hạn hẹp." Quỷ Phật cung kính nói.

Hắc ảnh ngẩng đầu nhìn về phía bắc, lẩm bẩm tự nói: "Để ta xem thử, kiếp nạn lần này, ngươi sẽ ứng phó như thế nào."

Cùng lúc đó, Thiên Giám Quốc Sư cũng đang nhìn về phía nam.

Hai người bọn họ rõ ràng cách nhau vạn dặm, lại giống như đang nhìn nhau.

"Sư phụ?" Hứa Lạc Hiền thấy Thiên Giám Quốc Sư chậm chạp không có đáp lại, liền lại gọi một tiếng.

Lão giả tóc bạc trầm ngâm một lát, rốt cục mở miệng: "Ngày mai, ngươi đi gọi Tần Phong đến đây."

Hứa Lạc Hiền sửng sốt, lại cũng không có hỏi nhiều, chỉ đáp một tiếng "Tuân mệnh".

...

Sáng sớm hôm sau, Tần Phong từ trên giường ngồi dậy, Phi Lan đã rời đi, bên gối chỉ còn lại dư ôn cùng hương thơm nhàn nhạt.

Từ khi Hồ Ngôn Hiên được xây dựng, Hữu Tô Thiên Duyệt đám người rời khỏi Tần phủ, Thương Phi Lan cùng Liễu Kiếm Ly cũng không cần phải đề phòng trong phủ, liền trở về như trước kia, đến ngoài Phụng Thiên Thành tu luyện.

Chỉ là mỗi tối hắn đến Hồ Ngôn Hiên, mượn Chiếu Thiên Thạch dẫn dắt Hồng Mông tiên khí cùng Thượng Cổ Thần Tức thời điểm, hai nàng vẫn sẽ không hẹn mà cùng đúng giờ xuất hiện.

Điều này khiến Tần Phong không khỏi cảm khái, phu thê chi gian ngay cả sự tin tưởng cơ bản nhất cũng không có sao...

Đứng dậy mặc quần áo, xoa xoa eo đau nhức, nhớ lại tối hôm qua, thời gian "vận động" thật sự là có chút dài.

"Phi Lan xem ra là bị Ngưng Sương dạy hư, lại học được nhiều tư thế kỳ quái như vậy, có thời gian ta nhất định phải nói chuyện hẳn hoi với Ngưng Sương, để nàng cũng cho ta mượn... Ừm khụ, để nàng ít xem mấy thứ linh tinh này."

Lẩm bẩm một hồi, Tần Phong đẩy cửa phòng ra, tiểu hồ ly liền cuộn tròn ở cạnh cửa, dùng ánh mắt cổ quái và trêu tức đánh giá hắn.

"Ừm?" Tần Phong sững người, lại cẩn thận nhìn một cái.

Ánh mắt tiểu hồ ly lại biến trở về như trước, ngây thơ trong sáng.

Là ta nhìn lầm sao?

Tần Phong có chút nghi hoặc, sau khi xác nhận mấy lần, vẫn không phát hiện dị thường.

Duỗi tay phải đặt trên lưng tiểu hồ ly, dùng Chính Khí chải vuốt toàn thân cho nó, thân thể tiểu gia hỏa khẽ run lên.

“Mỗi lần chạm vào nó đều như vậy, vẫn chưa quen sao?”

Tìm kiếm xung quanh một phen, lại ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, không thấy bóng dáng Kim Sí Đại Bằng.

Tần Phong nhướng mày: “Kim Sí Đại Bằng lại có phong độ như vậy, mỗi ngày đều để tiểu gia hỏa này tiếp nhận Chính Khí tẩy lễ trước, thật sự là khiến ta lau mắt mà nhìn, thôi vậy, đi ăn sáng trước đã.”

Ở đại sảnh dùng xong bữa sáng, Tần Phong liền rời khỏi Tần phủ, đang chuẩn bị xuất phát đi Hạo Văn Viện, một người đàn ông khốn khổ bước về phía hắn, rõ ràng là Hứa Lạc Hiền.

“Tam sư huynh, sao huynh lại ở đây?”

“Sư phụ có việc tìm đệ.”

...

Hai người đến Hạo Văn Viện Đăng Thiên Lâu đỉnh, Tần Phong cúi người hành lễ: “Sư phụ.”

Thiên Giám Quốc Sư xoay người nhìn lại, Hứa Lạc Hiền hiểu ý: “Vậy ta xin phép lui xuống trước, sư phụ nếu có phân phó, gọi đệ tử là được.”

Tiếng bước chân trên cầu thang dần dần đi xa, Tần Phong hiếu kỳ hỏi: “Sư phụ tìm ta có chuyện gì?”

Tuy rằng đã biết Thiên Giám Quốc Sư cùng sư phụ hờ theo một ý nghĩa nào đó mà nói, là cùng một người, nhưng Tần Phong

vẫn như cũ rất khó dùng thái độ tùy tâm đi đối mặt với Thiên Giám Quốc Sư.

Tần Phong cũng từng nghi hoặc vì sao lại có chênh lệch như vậy, nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có thể quy kết thành một khả năng —— khí phái của Quốc Sư đại nhân quá đủ, tiên phong đạo cốt, xa không phải lão già kia có thể so sánh...

Người đời thường nói, người dựa y phục ngựa dựa yên, quả nhiên không sai.

Thiên Giám Quốc Sư nhàn nhạt đáp: “Hôm nay gọi ngươi đến đây, là muốn dạy ngươi sử dụng Quan Tinh Nghi.”

“Ể?” Tần Phong sững sờ tại chỗ.

Chương 594: Nhân quả đan xen

Cũng không trách hắn có phản ứng như vậy, bởi vì đó chính là Quan Tinh Nghi trong truyền thuyết, bảo vật vô thượng mà Thiên Giám Quốc Sư dùng để quan sát chúng sinh!

Hơn nữa, nếu Tần Phong đoán không lầm, Quan Tinh Nghi rất có thể là một trong những Hỗn Nguyên bảo khí thời Thượng Cổ!

“Sư phụ, người đừng nói đùa, với thực lực của ta, làm sao có thể sử dụng Quan Tinh Nghi?”

Thiên Giám Quốc Sư rời khỏi lan can, chậm rãi bước tới, tiếp lời: “Có thể sử dụng hay không, thử một lần là biết, đưa tay phải ra, dẫn động Hồng Mông tiên khí trong cơ thể dung nhập vào Quan Tinh Nghi.”

Đối với việc Quốc Sư biết trong cơ thể mình có Hồng Mông tiên khí, Tần Phong cũng không tỏ ra quá ngạc nhiên.

Hai vị phu nhân nhà mình ở Phụng Thiên Thành sử dụng tiên pháp như vậy, với năng lực của Thiên Giám Quốc Sư, muốn tính toán những điều này, chẳng khác nào uống nước ăn cơm.

Không nghi ngờ gì nữa, Tần Phong liền làm theo lời chỉ dẫn.

Tu luyện Cực Ý có thể thi triển thần uy, hiện tại khả năng khống chế Hồng Mông tiên khí của hắn đã sớm không thể so sánh với trước kia.

Tiên khí bảy màu hiện ra trên lòng bàn tay, sau đó dưới sự dẫn dắt của hắn, dung nhập vào trong Quan Tinh Nghi.

Ầm!

Ngay khoảnh khắc này, bạch quang chói mắt lóe lên, vòng cung xoay chuyển, một đạo kim quang phóng thẳng lên trời.

Tần Phong có chút mơ màng, hoàn hồn lại nhìn về bốn phía, vô cùng kinh ngạc, một giây trước rõ ràng còn đang ở trong Đăng Thiên Lâu, lúc này lại như đang đứng giữa tinh không, những ngôi sao xung quanh lấp lánh.

Hắn thậm chí còn nhìn thấy vô số Mệnh Tinh màu trắng, không ngừng hướng về phía hắn lao đến!

“Sư phụ? Sư phụ!” Tần Phong liên tục gọi vài tiếng.

Âm thanh như giọt nước rơi vào hồ nước, trong không gian kỳ dị này tạo nên từng đợt gợn sóng.

Không lâu sau, theo hư không chấn động, thân ảnh Thiên Giám Quốc Sư hiện ra: “Có thể tiến vào Tinh Điện này, xem ra mức độ phù hợp giữa Quan Tinh Nghi và con vượt xa dự liệu của ta.”

Thì ra không gian kỳ dị này gọi là Tinh Điện... Tần Phong hiếu kỳ hỏi: “Vậy sư phụ, tiếp theo con phải làm gì?”

Thiên Giám Quốc Sư lên tiếng: “Lúc trước ở Tấn Dương Thành, phân thân của ta hẳn là đã dạy con thuật bói toán, hiện tại, con chỉ cần thi triển thuật quan tinh ở đây là được.”

“Nhưng mà, thi triển thuật quan tinh cần phải có phương hướng quan tưởng...”

“Đông Vực A Tu La.”

Tần Phong nghe vậy khẽ giật mình, xem ra những chuyện xảy ra gần đây ở Phụng Thiên Thành đều không qua được mắt Thiên Giám Quốc Sư.

“Nhưng với năng lực của sư phụ, rõ ràng bản thân có thể bói

toán, tại sao còn phải gọi con đến sử dụng Quan Tinh Nghi?”

Nghĩ không thông điểm này, Tần Phong cũng không hỏi nhiều, trong mắt kim quang lóe lên, vô số khí cơ của Mệnh Tinh màu trắng trong Tinh Điện hội tụ vào cơ thể hắn.

Cỗ xung kích cuồn cuộn kia, xé rách thần kinh của Tần Phong, suýt chút nữa khiến hắn trực tiếp hôn mê bất tỉnh, bất quá may mắn, hắn nghiến răng kiên trì.

Theo những ngôi sao càng lúc càng sáng chói, vô số hình ảnh hiện lên trong Tinh Điện, giống như đèn kéo quân.

Hồ ngôn hiên bị Ngục La Ty và quan binh bao vây.

Tần gia phủ bị niêm phong.

Thi thể Đặng Mặc nằm trong vũng máu.

Bóng lưng áo đỏ mặt trắng xoay người rời đi.

Đại quân A Tu La với thực lực khủng bố giẫm đạp Đông Vực, ép sát Phụng Thiên Thành...

Hình ảnh đột nhiên dừng lại, Tần Phong máu mũi miệng chảy ròng ròng.

Thiên Giám Quốc Sư thấy vậy, tay phải đặt lên vai Tần Phong, thanh khí rót vào cơ thể hắn.

Bói toán tương lai và thiên cơ, vốn là chuyện nghịch thiên, tự nhiên sẽ phải chịu phản phệ.

Mà nhân quả liên lụy càng lớn, phản phệ phải chịu tự nhiên càng lớn.

Với thực lực hiện tại của Tần Phong, còn chưa thể chống đỡ nổi nhân quả này, cho nên, chỉ có thể do Thiên Giám Quốc Sư gánh

vác!

Khí tức Tần Phong tốt hơn rất nhiều, thay vào đó, trên khuôn mặt vốn đã già nua của Thiên Giám Quốc Sư, lại xuất hiện thêm mấy nếp nhăn.

Hình ảnh dừng lại tiếp tục chuyển động, trước mắt bạch quang đại thịnh - trong giới vực rộng lớn như tái tạo thiên địa, hai bóng người không nhìn rõ hình dạng, nhưng lại cường đại như thần linh đang giao chiến.

Mỗi lần hai người va chạm, đều khiến không gian sụp đổ, thời gian đảo ngược.

Những hình ảnh rời rạc, lúc ẩn lúc hiện.

Đó là vô số khả năng trong tương lai, A Tu La biến mất khỏi thế gian, nhân tộc nguyên khí đại thương.

Nhưng kết quả như vậy, nhân tộc làm sao có thể chấp nhận?

Nếu thần ma lần nữa giáng thế, đây sẽ là một trong những nguyên nhân hủy diệt thiên địa.

Xoạt!

Bạch quang tiêu tán, hình ảnh tan biến, Tần Phong đột nhiên hoàn hồn, thở hổn hển, nhưng hắn không quan tâm đến trạng thái của mình, mà là vẻ mặt lo lắng nói: “Sư phụ, vừa rồi những thứ đó...”

Thiên Giám Quốc Sư giơ tay ngắt lời Tần Phong, tiếp đó chỉ thấy ông ta phất tay áo, hai người lại trở về Đăng Thiên Lâu quen thuộc.

Vạn sự vạn vật, có nhân ắt có quả, trên con đường đi đến kết cục, chỉ có đan xen vô số nhân quả chính xác, mới có thể tìm được

đường sống thực sự.

Rõ ràng, hai bên nhân tộc và A Tu La đều bị thương nặng, không nằm trong con đường sống này.

Thiên Giám Quốc Sư đi đến bên lan can, chắp tay sau lưng, mái tóc bạc phơ tung bay trong gió.

Tần Phong muốn hỏi gì đó, nhưng lời đến bên miệng lại nuốt xuống.

Trạng thái của Thiên Giám Quốc Sư lúc này rất kỳ diệu, rõ ràng người đang đứng ở đó, nhưng nếu không chú ý, sẽ bỏ qua sự tồn tại của ông ta.

"Có lẽ sư phụ, đang suy tính phương pháp phá cục..." Tần Phong thầm nghĩ trong lòng.

Rất lâu sau, Quốc Sư áo trắng tóc bạc mới thoát khỏi trạng thái kỳ diệu kia, tiếp đó thản nhiên nói: "Xem ra, nếu muốn phá cục, Đặng Tư Chính phải chết."

Tần Phong nghe vậy trừng lớn hai mắt, trong lòng có muôn vàn nghi hoặc, nhất thời không biết nên nói cái nào trước.

Mà Thiên Giám Quốc Sư lại tiếp tục lên tiếng: "Trong thế đạo này, nhiều hơn một người bạn, quả thực tốt hơn nhiều hơn một kẻ thù.

Tần Phong, những lời ta nói tiếp theo, con hãy ghi nhớ trong lòng..."

Lời nói trực tiếp truyền vào trong đầu Tần Phong, sau khi nghe xong, hắn kinh hãi vô cùng.

Hắn nhìn Thiên Giám Quốc Sư, trong mắt hiện lên vẻ kính nể, tiếp đó thán phục nói: "Khó trách yêu ma hoành hành, ngoại tộc

dòm ngó, Đại Càn vẫn có thể sừng sững không ngã.

Có sư phụ người âm hiểm như vậy... Khụ khụ, có người thần cơ diệu toán như vậy, bất kỳ kẻ tiểu nhân nào cũng không thể thừa cơ!"

Nguy rồi, lỡ miệng rồi... Tần Phong vẻ mặt lúng túng.

Ngay lúc này, bên tai truyền đến giọng nói lạnh nhạt của Thiên Giám Quốc Sư: "Nếu đã như vậy, để sư phụ âm hiểm tiễn con một đoạn đường."

Lời nói vừa dứt, Tần Phong chỉ cảm thấy cả người bay lên, cảnh vật xung quanh cũng biến mất với tốc độ ánh sáng.

Chờ hắn hoàn hồn lại, đã đến bên ngoài Đăng Thiên Lâu, cách mặt đất khoảng một trượng...

Bịch!

Ngã cũng không nặng, nhưng cũng không nhẹ.

Lúc này Tần Phong chỉ cảm thấy mông nóng rát.

...

Trong hoàng cung, Thái Tử phủ, người của Ngục La Ty đang báo cáo tình báo về Hồ ngôn hiên.

Nghe xong, Thái Tử vuốt cằm, như có điều suy nghĩ: "Đồ Sơn Hồ tộc, chẳng lẽ thật sự chỉ là mở thanh lâu bình thường?

Thậm chí ngay cả tộc trưởng Hồ tộc Hữu Tô Thiên Duyệt cũng đích thân đến Phụng Thiên Thành, rốt cuộc bọn họ muốn làm gì?"

Mặc dù Thái Tử vi hành xuất cung, bên cạnh luôn có mỹ nhân vây quanh, hơn nữa dưới trướng có rất nhiều sản nghiệp thanh lâu, nhưng trên thực tế hắn không phải là người háo sắc, mà là

người có tâm cơ kín đáo, có hùng tài đại lược.

Nếu không lúc còn nhỏ, hắn cũng không thể nào trước mặt Thiên Giám Quốc Sư, viết ra vế trên "Thiên tác kỳ bàn tinh tác tử, hà nhân cảm hạ".

Nguyên nhân hắn hiện tại lại quan tâm đến Hồ ngôn hiên như vậy, chẳng qua là bởi vì Lý công công từng nhắc đến chuyện này với hắn.

Mà đó, nhất định là ý của phụ hoàng!

Càng ở vị trí cao, càng phải suy nghĩ nhiều chuyện.

Thái Tử nghĩ đến địa vị siêu nhiên của Đồ Sơn Hồ tộc ở Tây Vực, trong lòng đoán có lẽ phụ hoàng hy vọng hắn có thể lôi kéo Đồ Sơn Hồ tộc cũng không chừng...

“Xem ra, phải tranh thủ thời gian đích thân đi gặp Hữu Tô Thiên Duyệt một chuyến.”

Lúc này, người của Ngục La Ty lại lên tiếng: “Đúng rồi, điện hạ, theo Bính Diện đại nhân nói, Tần công tử mỗi đêm đều đến Hồ ngôn hiên, hơn nữa một khi đã ở lại là mấy canh giờ.”

“Hửm?” Thái Tử lập tức lộ ra vẻ mặt kỳ quái.

Chương 595: Bố cục

Ba ngày tiếp theo, Tần Phong vẫn như thường lệ, cứ đến chiều tối là lại đến Lầu Hồ Ngôn, mượn Chiếu Thiên Thạch để tu luyện.

Chỉ là bóng dáng của Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan lại không còn xuất hiện nữa.

Ban đầu Hữu Tô Thiên Duyệt còn tưởng rằng, hai người phụ nữ hay ghen kia đang trốn ở chỗ tối, lén lút quan sát.

Thế nhưng theo lời nói của nàng càng ngày càng khinh thường, động tác càng ngày càng táo bạo, cũng không thấy hai người phụ nữ kia từ cửa sổ bay vào trong phòng, trong lòng không khỏi hiếu kỳ: "Hai người bọn họ chẳng lẽ thật sự yên tâm, để ta và tên tiểu tử này ở chung một phòng sao?"

Là danh tiếng của Hồ tộc không còn tác dụng nữa, hay là bầu không khí mờ ám của thanh lâu này đã hoàn toàn biến mất?

Còn về chuyện tin tưởng?

Hữu Tô Thiên Duyệt tuyệt đối sẽ không tin tưởng, trên đời này có người phụ nữ nào lại yên tâm để hồ ly tinh nổi tiếng khắp nơi ở chung một phòng với nam nhân của mình.

Qua một lúc lâu, thấy bên ngoài cửa sổ vẫn không có động tĩnh.

Hữu Tô Thiên Duyệt lại mạnh dạn đến gần hơn một chút, đôi mắt đẹp như tơ, trong mắt sóng nước long lanh.

Nàng thở nhẹ như hoa lan thăm dò: "Hai vị phu nhân của ngươi đâu, mấy ngày nay sao không thấy đâu cả? Ngày thường vào

lúc này, các nàng ấy đều bảo vệ ngươi rất kỹ càng mà."

Tần Phong lùi lại một chút, đáp: "Gần đây các nàng ấy có chút lĩnh ngộ trong việc tu hành, cho nên đang tranh thủ thời gian tiêu hóa.

Hơn nữa ra ngoài có Ngục La ty đại nhân phụ trách bảo vệ an nguy cho ta, các nàng ấy cũng không cần phải lo lắng quá nhiều."

Vừa nói, Tần Phong còn như vô tình liếc mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Hữu Tô Thiên Duyệt nghe vậy, hai mắt sáng lên.

Thật sự có chuyện tốt như vậy sao?

Thượng Cổ Thần Tức mà tiểu hồ ly mỗi ngày mang về, đã sớm khiến nàng ngứa ngáy khó nhịn, cứ từng chút từng chút hấp thu như vậy, đến bao giờ mới là kết thúc?

Thế nhưng nếu dùng một phương pháp khác, đem tiểu tử này ăn sạch sẽ, nói không chừng có thể một lần thu được lượng lớn Thượng Cổ Thần Tức!

Ban đầu trong lòng nàng đối với chuyện này có lẽ còn có chút ngại ngùng, thế nhưng cảm giác bàn tay Tần Phong khẽ vuốt ve trên lưng tiểu hồ ly, đã sớm in sâu vào trong lòng nàng, khiến nàng có chút muốn dừng cũng không được.

Chỉ nghĩ, cùng tiểu tử này làm chuyện đó, cũng không phải là không được, không chỉ có thể giải khát, còn có thể đoạt lấy Thượng Cổ Thần Tức, có thể nói là một công đôi việc!

Hơn nữa cơ hội như vậy, có thể nói là vô cùng khó có được.

Nghĩ đến đây, Hữu Tô Thiên Duyệt khẽ nheo mắt, tiếp đó tay phải vung lên, cửa sổ phòng vốn chưa từng đóng lại lúc này lại

đóng sầm lại.

Tần Phong giật mình: "Thiên Duyệt tộc trưởng, ngươi muốn làm gì?"

Hữu Tô Thiên Duyệt đỏ mặt, liếm liếm môi: "Cớ gì phải cố truy hỏi? Đêm dài đằng đẵng, chỉ tu luyện thôi chẳng phải quá nhàm chán sao? Hồ tộc ta có một môn công pháp tu luyện, có thể điều hòa âm dương."

Lời nói vừa dứt, theo sau một tiếng kêu kinh ngạc của Tần Phong, không lâu sau, giường bắt đầu rung động, âm thanh mập mờ bay ra ngoài cửa sổ, khiến người ta phải suy nghĩ miên man.

Bính Diện trên mái nhà vẫn luôn canh giữ Tần Phong, nghe thấy động tĩnh này, một tiếng cười lạnh tan biến trong màn đêm.

Bên trong phòng, cảnh tượng thiếu nhi không nên xem lại không hề xuất hiện, Tần Phong hai tay lay động giường va vào tường, Hữu Tô Thiên Duyệt ngồi bên cạnh bàn lộ vẻ mặt kỳ quái, nín thở ở bên cạnh gọi.

Mà lúc này trong phòng, cũng xuất hiện thêm một người.

Thân hình yểu điệu, đường cong lồi lõm, mặc trường váy sa đen, trên mặt đeo mạng che mặt màu sắc sặc sỡ, tuy không nhìn rõ dung nhan, nhưng đường nét in ra vẫn có thể nhìn ra là một mỹ nhân tuyệt sắc.

Đặc biệt là đôi mắt màu xanh nhạt kia, yêu kiều đến mức khiến người ta tim đập chân run.

Không sai, người phụ nữ này chính là Thương Phi Lan giả trang, lúc này nàng ta đang lạnh lùng nhìn chằm chằm Hữu Tô Thiên Duyệt.

Vẻ mặt kia như đang nói, tiếp tục gọi đi, đừng dừng lại.

Hữu Tô Thiên Duyệt làm sao có thể ngờ được, Thương Phi Lan lại giả trang thành nữ tử thanh lâu, trà trộn vào Lầu Hồ Ngôn, hơn nữa còn ở trong phòng bên cạnh, chỉ để chờ đến lúc này xuất hiện!

Liếc mắt nhìn Tần Phong đang không ngừng lay giường, trong đầu nàng ta toàn là dấu chấm hỏi, hai tên biến thái này đang chơi trò gì mới lạ vậy, vậy mình là cái gì?

Lúc này, Tần Phong và Thương Phi Lan liếc mắt nhìn nhau, người sau khẽ gật đầu, sau đó lấy ra một tờ giấy trắng, trải ra bàn.

Hữu Tô Thiên Duyệt xem hết nội dung trên tờ giấy trắng, đôi mắt đẹp không khỏi mở to.

Tần Phong thấy mục đích đã đạt được, nghĩ cũng nên tung ra đòn cuối cùng, lực đạo lay giường đột nhiên tăng mạnh, đây là tôn nghiêm và ngoan cường cuối cùng của hắn với tư cách là một người đàn ông!

Thương Phi Lan và Hữu Tô Thiên Duyệt ở bên cạnh lập tức nhìn hắn bằng ánh mắt kỳ quái.

Trở lại Tần phủ, Thương Phi Lan còn chưa kịp thay bộ trang phục thường ngày, mà Tần Phong cũng không để nàng cởi bỏ y phục.

Đêm nay thật khác lạ, đặc biệt dài đằng đẵng.

.....

Xuân về hoa nở, cỏ cây xanh tươi, chim én bay lượn, khí hậu dễ chịu luôn khiến lòng người vui vẻ, nhưng dường như cũng không hẳn là như vậy.

Trong hoàng cung, An Nhã thong dong dạo bước trong vườn hoa, cảnh xuân ngập tràn trước mắt lại không thể che giấu nổi vẻ buồn bực trên gương mặt nàng.

Tên kia sau khi rời đi, thật sự là không hề xuất hiện nữa!

An Nhã tức giận nghiến răng nghiến lợi, đáng tiếc nàng ngực phẳng, nếu không cung nữ bên cạnh có lẽ đã có thể nhìn ra tâm trạng của nàng lúc này từ bộ ngực phập phồng.

"Sao nô tỳ cứ cảm thấy An Nhã điện hạ dạo này có chút uể oải vậy." Một cung nữ nhỏ giọng nói.

"Chắc chắn là điện hạ lại đang lo lắng cho đất nước, lo lắng cho dân chúng rồi." Một cung nữ khác không khỏi cảm khái.

Đúng lúc này, có cung nữ đến vườn hoa truyền lời: "An Nhã điện hạ, ngoài điện có người cầu kiến, là Tần công tử từng đến thăm trước đây."

Nghe vậy, vẻ mặt buồn bực của An Nhã lập tức như đóa hoa đang nở rộ trong vườn, nở ra nụ cười rạng rỡ.

Nhưng nàng nghĩ đến bên cạnh còn có cung nữ đang nhìn, liền kìm nén nụ cười, thản nhiên lên tiếng: "Người này đúng là nhàn nhã, không có việc gì lại đến làm phiền bổn cung."

Cung nữ khẽ giật mình: "Vậy điện hạ, có cần nô tỳ nói với hắn là người không có trong điện không?"

Nha hoàn thân cận thấy sắc mặt An Nhã hơi đổi, lập tức quát lớn: "Khách đến là khách, ngươi làm như vậy chẳng phải là khiến điện hạ thất lễ sao?"

Có bậc thang, An Nhã thuận thế nói: "Không sai, cứ dẫn hắn đến gặp bổn cung đi, vừa hay có chút chuyện về tu hành muốn cùng hắn thảo luận một chút."

"Nô tỳ đã rõ."

Không lâu sau, Tần Phong được cung nữ dẫn đường, đi đến

vườn hoa này.

An Nhã cho cung nữ lui xuống, cười như không cười nói: "Tần huynh quả nhiên là bận rộn nhiều việc, đến tận hôm nay mới rảnh rỗi đến chỉ bảo tu hành cho ta."

Tần Phong ho khan một tiếng, không để ý đến giọng điệu mỉa mai của đối phương, hắn hôm nay đến đây là vì chuyện chính.

Giả vờ tùy ý liếc mắt nhìn xung quanh, mấy luồng khí tức ẩn nấp liền hiện ra trong bóng tối, chắc hẳn là ám vệ hoặc là người của Ngục La ty.

Hình ảnh nhìn thấy trong Tinh điện - bóng lưng áo đỏ mặt nạ trắng xoay người rời đi trước thi thể Đặng Mặc đại nhân, đến nay vẫn còn in đậm trong tâm trí hắn.

Trang phục đó chắc chắn là người của Ngục La ty, nhưng hắn lại không thể xác định người đó là ai, cho nên không thể không đề phòng từng li từng tí.

"Tam Thiên Vọng Khí mà ta dạy ngươi trước đây đã nắm vững chưa?"

"Tạm thời vẫn chưa nắm được yếu lĩnh, bất quá phương pháp vận khí nhập thể mà ngươi dạy trước đó cũng không tệ, thử thêm vài lần nữa, ta nghĩ mình sẽ nắm vững được." An Nhã né tránh ánh mắt, che giấu vẻ e thẹn trong mắt, phương pháp đó đương nhiên là chỉ phương pháp vận khí hai tay giao nhau.

"Đừng vội, gần đây ta tình cờ sáng tác được một bài thơ, biết ngươi thích chữ viết của ta, hôm nay đặc biệt đến đây viết cho ngươi xem."

"Chữ viết của ngươi..." An Nhã không hiểu ý tứ, vừa định chế nhạo, lại thấy Tần Phong nháy mắt ra hiệu, thông minh như nàng, tự nhiên nhìn ra điều bất thường, liền đổi giọng nói: "Đúng là đã

lâu rồi chưa được xem, hay là ta bảo cung nữ chuẩn bị văn phòng tứ bảo cho ngươi?"

"Không cần đâu, ta tự mang theo rồi." Nói xong, Tần Phong liền lấy ra bút mực giấy nghiên từ trong nhẫn trữ vật.

Bên ngoài cung điện của An Nhã, Thái tử sau khi biết tin Tần Phong đến đây, vội vàng chạy đến, làm sao hắn có thể để bảo bối muội muội rơi vào miệng hổ?

Vốn định không chào hỏi mà trực tiếp xông vào cung điện, lại bị cung nữ rụt rè ngăn cản, lời dặn dò trước đó của công chúa, cung nữ này vẫn luôn ghi nhớ trong lòng.

"Thái tử điện hạ, An Nhã công chúa không có trong điện."

Thái tử: "???"

Chương 596: Ám sát trong đêm mưa

Thái tử đương nhiên sẽ không nghe lời thị nữ, ngược lại càng thêm căng thẳng.

Dù sao một thị nữ nho nhỏ sao dám lừa gạt một Thái tử uy nghiêm? Chắc chắn là do An Nhã chỉ thị!

Nếu vậy, ý đồ của An Nhã thật khiến người ta phải suy ngẫm.

Không để ý đến thị nữ ngăn cản, Thái tử vội vàng tiến vào trong điện, cuối cùng cũng nhìn thấy hai người ở Thạch đình trong hậu hoa viên.

Không có hành động quá mức thân mật, ngược lại giống như hai người bạn tri kỷ, đang trò chuyện rôm rả.

Thái tử tiến lại gần nghe ngóng, nội dung chủ yếu là về tu hành của Văn Thánh Đạo Giả, không liên quan đến chuyện yêu đương nam nữ, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

"Có lẽ là ta đã nghĩ nhiều rồi?" Thái tử khẽ lắc đầu, lại không phát hiện ra trong mắt An Nhã nơi thạch đình thoáng qua vẻ chán ghét.

"Tần công tử, lâu ngày không gặp, biệt lai vô dạng." Thái tử chắp tay nói.

Tần Phong lập tức khom người đáp lễ, nhưng trong lòng vẫn có chút kỳ quái.

Mỗi lần đến cung điện của An Nhã, vị Thái tử này đều sẽ xuất

hiện.

Nếu là một lần có thể là trùng hợp, còn hai lần sao... Tần Phong nhướng mày, cũng coi như hiểu ra, tên này đang đề phòng mình đây mà.

Ba người hàn huyên một hồi, Tần Phong liền lấy cớ phải đi thăm Đặng đại nhân để cáo từ rời đi.

Thái tử vốn định như lần trước, tiễn một đoạn đường, kết quả lại bị An Nhã giữ lại: "Hoàng huynh, muội vừa mới có được một bài thơ, hay là chúng ta cùng thưởng thức một phen?"

"Thơ sao, chẳng lẽ là do Tần công tử sáng tác?" Thái tử lập tức tỏ ra hứng thú, thơ của Tần Phong có thể nói là xưa nay chưa từng có, mỗi bài được công bố ra ngoài hắn đều cho người sao chép lại, treo trong thư phòng của mình, ngày đêm đều phải xem qua một lần.

Đặc biệt là bài thơ mỹ nhân kia, hắn càng thêm yêu thích không buông tay.

An Nhã khẽ gật đầu, sau đó lấy từ trong không gian bảo khí ra tờ giấy trắng Tần Phong viết lúc nãy, trải phẳng trên bàn đá.

Thái tử nhìn thấy ánh mắt khẽ biến, nhanh chóng cất tờ giấy trắng đi, bộ dạng như nhặt được bảo vật: "Quả nhiên là một bài thơ hay."

...

Thời gian vội vã trôi qua, ba ngày sau, bầu trời không còn quang đãng như trước, mưa liên miên không dứt.

Ngoài thành Phụng Thiên, trong khu rừng núi hẻo lánh, Tiền đại nhân của Tam Thập Lục Tinh sau khi làm nhiệm vụ trở về, đã gục ngã trong vũng máu, sống chết không rõ.

Máu tươi theo nước mưa chảy xuống, một bóng người đứng trên đường núi, toàn thân huyết nhục xương cốt biến hóa, không bao lâu sau liền biến thành hình dạng của Tiền đại nhân, biến mất trong màn mưa.

Ở một nơi khác, Tần Phong nhận được một phong thư từ Thái tử, nội dung trong thư cũng đơn giản, mời hắn tối nay cùng đến Hồ Ngôn Hiên, có việc muốn bàn.

Thái tử mời, nào có đạo lý không đi?

Hồi âm nhanh chóng được viết xong, giao cho người đưa thư.

Ngẩng đầu nhìn bầu trời u ám vô tận, Tần Phong lẩm bẩm nói: "Cũng không biết khi nào thì mưa mới tạnh?"

Bên ngoài Tần phủ, Bính Diện ẩn nấp trong bóng tối, liếc thấy người đưa thư rời đi, cả người cũng chìm vào bóng tối.

...

Đêm xuống, mưa không những không ngớt mà còn càng lúc càng lớn.

Mưa như trút nước, người đi đường vội vã chạy trốn.

Những gánh hàng rong đã sớm không còn bóng dáng, rất nhiều cửa hàng nhỏ cũng đóng cửa sớm, chỉ có quán rượu và thanh lâu là càng thêm náo nhiệt.

Đặc biệt là trong Hồ Ngôn Hiên, tiếng ca tiếng nhạc réo rắt, xuân sắc ngập tràn, tiếng cười nói vui vẻ vang lên không ngớt, khiến người ta chìm đắm trong đó.

Tần Phong và Thái tử đã ngồi trong phòng riêng, nhìn các cô gái xinh đẹp đang nhảy múa ở sảnh đường, bình phẩm.

Lúc thì nói người này chân ngọc đẹp mắt, lúc lại nói người kia

có dung mạo khuynh thành.

Thái tử cười nói: "Xem ra ta và Tần huynh đúng là người cùng chí hướng."

Chỉ là sở thích giống nhau, cùng chí hướng thì hơi quá... Tần Phong ho khan một tiếng, chuyển chủ đề: "Sao không thấy hộ vệ của Thái tử điện hạ đi cùng?"

Thái tử xua tay: "Nơi này không phải hoàng cung, ngươi cứ gọi ta là Cẩm Văn huynh là được, còn những hộ vệ kia, tự nhiên là đang đợi ở bên ngoài Hồ Ngôn Hiên.

Nếu đến thanh lâu mà còn bị người ta nhìn chằm chằm, thì thật là không được tự tại cho lắm."

Cẩm Văn là tên húy của Thái tử.

"Cũng phải." Tần Phong gật đầu, rót đầy rượu cho Thái tử, sau đó hỏi: "Không biết Cẩm Văn huynh gọi ta đến đây, là có chuyện gì?"

Thái tử uống một ngụm rượu, thành thật nói: "Không giấu gì Tần huynh, lần này ta đến đây là vì tộc trưởng Hữu Tô Thiên Duyệt của Đồ Sơn Hồ tộc.

Ta biết ngươi và nàng ta trong chuyến đi Tây Vực, có quan hệ khá tốt, hy vọng ngươi có thể giúp ta thuyết phục nàng ấy."

Ngươi muốn ta làm thuyết khách, chuyện này có đứng đắn không vậy... Tần Phong nhướng mày, hạ giọng nói: "Cẩm Văn huynh muốn ta làm người mai mối, nhưng hoàng thượng có đồng ý cho huynh nạp Hồ tộc làm phi sao?"

Thái tử vừa uống một ngụm rượu, nghe được câu này, suýt chút nữa thì sặc.

Ho khan liên tục mấy tiếng, mới bình tĩnh lại được: "Ngươi hiểu lầm rồi, ta chỉ là muốn thiết lập quan hệ đồng minh với Đồ Sơn Hồ tộc, để củng cố ngôi vị Thái tử của mình mà thôi."

"Thì ra là vậy." Tần Phong chống cằm, suy tư.

Thời cổ đại, vì tranh giành ngôi vị hoàng đế, huynh đệ tương tàn là chuyện thường tình.

Thay vì trông cậy vào uy hiếp lực của danh hiệu Thái tử, chi bằng dựa vào sức mạnh cường đại của bản thân mới là an toàn nhất.

"Nhưng mà chuyện này vô cùng quan trọng, ta sẽ cho người gọi tộc trưởng Thiên Duyệt đến, ngươi tự mình nói chuyện với nàng ấy đi."

Không lâu sau, Hữu Tô Thiên Duyệt mặc một bộ váy dài lộng lẫy bước vào phòng.

Cho dù là Thái tử đã quen nhìn mỹ nhân, cũng không khỏi sáng mắt lên, đương nhiên hắn cũng sẽ không bị sắc đẹp làm cho mê muội, mà là chân thành nói rõ mục đích đến đây.

Hữu Tô Thiên Duyệt lại không lập tức đáp lại, mà nghiêng người dựa vào người Tần Phong, hơi thở như hoa lan: "Tần quân, chuyện lớn như vậy, một nữ nhân như ta cũng không biết nên quyết định như thế nào, chi bằng chàng giúp ta quyết định đi?

Dù sao... thiếp thân cũng sớm đã là người của chàng rồi."

Lời vừa nói ra, Thái tử trợn tròn mắt, hắn làm sao có thể ngờ được Tần Phong và đối phương lại có quan hệ như vậy?

"Tần huynh, ngươi và nàng..." Lời còn chưa dứt, Thái tử đột nhiên hai mắt đỏ ngầu, thần sắc vô cùng thống khổ, hắn ôm ngực muốn nói gì đó, nhưng lại không thể thốt ra thêm một chữ nào

nữa.

Cảnh tượng đột ngột này, khiến Tần Phong và Hữu Tô Thiên Duyệt đều giật mình biến sắc.

Tần Phong vội vàng tiến lên xem xét tình hình, nhưng Thái tử đã không còn động đậy, trong miệng và mũi cũng không còn hơi thở.

"Chết rồi?" Hữu Tô Thiên Duyệt cau mày, sắc mặt lập tức trầm xuống.

Tần Phong sợ hãi lảo đảo một cái, run rẩy nói: "Rượu, có độc."

Vút!

Đúng lúc này, một bóng người áo đỏ mặt trắng bay vào phòng, đến bên cạnh Thái tử đang nằm trên đất kiểm tra, người đến đương nhiên là người của Ngục La ty!

Hắn xác nhận Thái tử đã chết, không nói hai lời, lại tự vỗ một chưởng vào ngực mình, đâm thủng cửa sổ, bay ngược ra khỏi Hồ Ngôn Hiên, sau đó lớn tiếng hô hoán: "Thái tử chết rồi, Tần gia Tần Phong cấu kết với Đồ Sơn Hồ tộc, ám hại Thái tử!"

Âm thanh vang dội, xuyên qua màn mưa.

Đồng thời khi hô to, nam tử lấy từ trong ngực ra pháo hiệu châm lửa, một tia sáng đỏ bắn lên đám mây đen, chiếu sáng cả bầu trời đêm.

Những hộ vệ đang canh giữ bên ngoài thanh lâu nghe vậy, đầu tiên là sững sờ, sau đó vội vàng chạy vào Hồ Ngôn Hiên.

Nếu Thái tử thật sự đã chết, bọn họ những hộ vệ này tự nhiên cũng khó thoát khỏi cái chết!

Trong phòng, Tần Phong và Hữu Tô Thiên Duyệt nhìn nhau, vẻ

căng thẳng lúc trước đã sớm biến mất, ngược lại có chút ý vị.

"Bị thương mà còn hô to như vậy, màn kịch này thật khiến người ta thất vọng." Hữu Tô Thiên Duyệt cười nói.

Tần Phong ngồi xuống rót cho mình một ly rượu, ngửa đầu uống cạn.

"Quả nhiên rượu có pha độc uống vào có hương vị khác hẳn, cũng không biết lần này... có thể câu được bao nhiêu con chuột đây."

Chương 597: Đặng Mặc Thân Tử

Khoảnh khắc tia lửa lóe sáng trong màn đêm mưa, bên trong Phụng Thiên Thành, người của Ngục La Ty, Trảm Yêu Ti và quan binh đều nhìn thấy.

Đó là dấu hiệu báo động, cho thấy có chuyện lớn xảy ra trong thành.

Thân ảnh áo đỏ mặt nạ trắng lướt đi trên mái nhà.

Người của Trảm Yêu Ti lao nhanh về phía tia lửa, xé toạc màn mưa trong thành.

Đặng Mặc nhìn về hướng Nội Thành, cau mày, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Tiền đại nhân, một trong Tam Thập Lục Tinh, bước đến gần, trầm giọng nói: "Đặng đại nhân, có tin tức cho rằng, Tần công tử bị Đồ Sơn Hồ tộc mê hoặc, ở trong Hồ Ngôn Hiên đã sát hại đương triều Thái Tử.

Kết quả bị người của Ngục La Ty âm thầm bảo vệ phát hiện, cho nên mới đốt tia lửa báo động."

"Sao có thể như vậy?" Đặng Mặc nhất thời thất thần, lẩm bẩm tự nói.

Ngay lúc này, sắc mặt Tiền đại nhân bỗng chốc trở nên dữ tợn, sát khí bộc lộ, chân khí hội tụ nơi tay phải, hung hăng đâm về phía tim Đặng Mặc.

Tuy nhiên, Đặng Mặc thân là cựu Đông Vực Tư Mệnh, chinh chiến vô số, làm sao có thể bị loại thủ đoạn nhỏ nhoi này đánh lén?

Âm khí cuồn cuộn, dưới chân hắn hắc ảnh lập tức dựng lên, đó là thủ đoạn phòng ngự Ảnh Lưu Bích của Bách Quỷ đạo thống.

Nhưng ngay lúc này, một bóng người trong nháy mắt đã xuất hiện sau lưng Tiền Tinh, sau đó với tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, một kích lấy đi đầu lâu của hắn!

Người tới, chính là Bính Diện của Ngục La Ty!

"Ngươi..." Đặng Mặc muốn nói lại thôi.

"Tuần vệ Ngục La Ty phát hiện thi thể của Tiền Tinh đại nhân trong rừng núi ngoại ô Phụng Thiên Thành, để phòng ngừa bất trắc, ngay khi nhận được tin tức, ta lập tức đến đây, kết quả chứng kiến cảnh tượng vừa rồi.

Tiền đại nhân này, chắc chắn là giả." Bính Diện thản nhiên lên tiếng, vừa nói vừa xé lớp da người trên mặt Tiền Tinh, quả nhiên là một khuôn mặt xa lạ.

"Kẻ địch đã thâm nhập vào Đế Đô sâu hơn chúng ta dự đoán, Đặng đại nhân vẫn nên cẩn thận."

Đặng Mặc quay đầu nhìn thi thể không đầu trên mặt đất, trầm giọng nói: "Tiền Tinh đi theo ta nhiều năm, không ngờ lại chết trong tay kẻ tiểu nhân."

Trong giọng nói có sự tiếc nuối, có sự bất đắc dĩ.

"Chúng ta đã mang về không gian ngọc bội trên người Tiền đại nhân." Bính Diện thò tay vào ngực, sau đó đưa ngọc bội cho Đặng Mặc.

Nhưng ngay khoảnh khắc ngọc bội rơi vào tay hắn, không gian ngọc bội lại biến đổi hình dạng.

Hắc khí cuồn cuộn, một con nhện toàn thân tỏa ra ánh sáng màu lục đen hiện ra, sau đó cắn mạnh vào lòng bàn tay Đặng Mặc.

Cơn đau xé ruột xé gan chỉ thoáng qua, Đặng Mặc vận chuyển âm khí, trực tiếp bóp nát con nhện.

Nhưng hắn rõ ràng cảm nhận được, âm khí trong cơ thể và xung quanh, không thể tùy tâm điều động như trước nữa.

Bản năng chiến đấu khiến thân hình Đặng Mặc lập tức lùi lại, sau đó dẫn động âm khí, hắc quan bằng hắc ảnh đột nhiên rơi xuống, đập vào đỉnh đầu Bính Diện.

Người sau thấy vậy, chỉ hất nhẹ tay phải, hắc quan tan biến trong hư vô.

"Bị Ô Âm Chu cắn trúng, vậy mà vẫn có thể thi triển Hắc Quan, thực lực của Đặng đại nhân quả nhiên khiến ta bội phục.

Chỉ là muốn thi triển Âm Linh nữa, e là lực bất tòng tâm rồi?" Bính Diện thản nhiên lên tiếng, chậm rãi bước tới.

"Các ngươi ẩn nấp cũng đủ sâu, vậy mà có thể trà trộn vào Ngục La Ty, nhưng ngươi đừng tưởng rằng, như vậy là có thể giết ta?" Đặng Mặc lạnh giọng nói.

"Lời vô nghĩa không cần nói nữa, phần lớn người của Trảm Yêu Ti cơ bản đã đi đến Hồ Ngôn Hiên, sẽ không ai phát hiện ra dị thường ở đây.

Đương nhiên, đối với Đặng đại nhân, ta vẫn nên dành sự tôn trọng đầy đủ." Bính Diện vừa nói vừa giơ mặt nạ trắng lên, đồng thời nuốt một viên đan dược màu vàng, khí thế toàn thân trong nháy mắt tăng vọt.

Hổ chết để da, người ta chết để tiếng.

Mặc dù đối phương bị ám toán không thể tùy tâm điều động âm khí thi triển sát chiêu, nhưng để đề phòng, hắn vẫn lựa chọn nuốt Thần Dược, chỉ để vạn nhất!

Đặng Mặc trợn to hai mắt, kinh hãi nói: "Vậy mà trong nháy mắt đã bước vào cảnh giới Nhị phẩm, viên đan dược kia rốt cuộc là vật gì?"

Vừa dứt lời, tốc độ của Bính Diện nhanh như chớp, đến trước mặt Đặng Mặc, một tay đã thò vào trong cơ thể hắn, nắm lấy trái tim đang đập!

Tay phải dùng lực, máu tươi phun trào.

Đôi mắt Đặng Mặc dần mất đi tiêu cự, sau đó ngã xuống vũng máu.

Bính Diện thấy vậy, hướng về phía hư vô nói: "Đặng Mặc đã chết, kế hoạch có thể bắt đầu thực hiện."

Nước mưa cuốn trôi vết máu, đỏ tươi nhuộm đất.

Bính Diện xoay người rời đi, biến mất trong màn mưa.

...

Không lâu sau, tin tức Thái Tử bị giết, như sóng thần, nhanh chóng lan khắp Phụng Thiên Thành.

Điều khiến vô số bá tánh kinh ngạc hơn nữa là, hung thủ giết hại Thái Tử lại chính là Tần Sư mà họ kính yêu!

Đầu đường cuối ngõ, quan binh, Ngục La Ty, Trảm Yêu Ti có thể bắt gặp ở khắp mọi nơi.

Hồ Ngôn Hiên đã bị niêm phong, Đồ Sơn Hồ nữ đều bị đeo

gông cùm, áp giải vào thiên lao.

Thân ảnh Hữu Tô Thiên Duyệt và Tần Phong tự nhiên cũng ở trong đó.

Minh Hoàng nghe được tin tức này, tức giận vô cùng, hạ xuống từng đạo thánh chỉ.

Chiến lực mạnh nhất Ngục La Ty, có thể sánh ngang với một vực Tư Mệnh, thậm chí còn hơn một bậc, Giáp Diện Ất Diện, xuất hiện bên ngoài Tần phủ.

Hai người bọn họ mặc áo đen, đeo mặt nạ đỏ.

Vô số người của Ngục La Ty đã bao vây Tần phủ nước chảy không lọt.

Giết hại Thái Tử chính là phạm tội mưu phản, tự nhiên sẽ liên lụy đến cả Tần phủ, mà thực lực của Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan thì cả thế giới đều biết, vì vậy mới phái ra chiến lực như vậy!

Quá trình bắt giữ cụ thể không ai biết, chỉ có phong ấn dán trên cổng Tần phủ, trông thật chướng mắt.

Trong màn mưa xuân mịt mờ, một người đàn ông trung niên ăn mặc như phú ông nhìn thấy cảnh tượng này, trên mặt lộ ra nụ cười hả hê và điên cuồng.

Hắn che ô giấy rẽ vào con hẻm vắng tanh, khi đi ra, đã biến thành Trần Niệm.

Trong hoàng cung, Tam hoàng tử ra sức muốn tỏ ra đau buồn, nhưng khóe miệng lại không nhịn được ý cười.

Trong Quốc Tử Giám, những người từng thua Tần Phong tụ tập uống rượu chúc mừng, miệng không ngừng nói hai chữ "đáng đời".

Liễu Quốc Công phủ rối loạn, "nữ vương mạng xã hội" Thương Phi Lan ngất xỉu tại chỗ.

Những bá tánh và tướng sĩ từng chịu ơn huệ của Tần Phong, liên kết với nhau, viết đơn thỉnh nguyện.

Họ tin chắc rằng tất cả những điều này nhất định không phải là bản ý của Tần Sư, mà là bị yêu nữ Hồ tộc mê hoặc.

...

Nơi Đông Vực cực cảnh xa xôi, lãnh địa A Tu La.

Người đàn ông tóc bạc mặc áo vàng, mở mắt ra, hắn xòe bàn tay phải, trên một tấm phù lục, hiện lên dòng chữ đỏ tươi.

Khóe miệng người đàn ông nhếch lên nụ cười, xoay người bước vào trong bộ xương khổng lồ màu trắng.

Trên vương tọa lạnh lẽo của A Tu La tộc, Sát Thiên La nghe lời thuộc hạ bẩm báo, trên mặt lộ ra nụ cười dữ tợn.

Bốn vị chiến vương dưới trướng, sát khí bốc lên.

A Tu La tộc đã im hơi lặng tiếng quá lâu, danh tiếng đáng sợ cũng nên một lần nữa giáng lâm thế gian.

...

Mà trung tâm của cơn bão này - Tần Phong và những người khác, lúc này lại tụ tập ở Đăng Thiên Lâu, Hạo Văn Viện.

Thông qua bảo khí, bọn họ cũng có thể nhìn thấy muôn hình vạn trạng của Phụng Thiên Thành.

Hữu Tô Thiên Duyệt liếc nhìn Tần Phong, trêu chọc nói: "Không ngờ địa vị của ngươi trong lòng bá tánh lại cao như vậy, vậy mà có nhiều người nguyện ý vì ngươi cầu xin như thế."

Dừng một chút, giọng điệu của nàng lại trở nên có chút bất mãn: "Đúng vậy, đều là do ngươi bị Hồ tộc chúng ta mê hoặc, tất cả đều là lỗi của chúng ta."

Thái Tử ở bên cạnh thấy vậy, an ủi vài câu, sau đó lo lắng nói: "Ta và Tần huynh ở trong Hồ Ngôn Hiên làm tất cả những điều này, là vì muốn dẫn dụ kẻ địch ẩn nấp trong Phụng Thiên Thành.

Nhưng tại sao lại để Đặng đại nhân giả chết?

Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, kẻ địch chắc chắn đã báo tin tức này cho A Tu La tộc, bọn chúng sẽ bước ra khỏi Đông Vực cực cảnh, đến lúc đó phải làm sao?"

Mọi người đồng loạt nhìn về phía Thiên Giám Quốc Sư đang đứng bên lan can, người sau không trả lời.

Tần Phong dường như đoán được điều gì, nói: "Có lẽ đây chính là ý đồ của lão sư."

"Tần huynh có ý gì?"

Tần Phong giải thích: "Chúng ta hiện tại, là dựa vào ước định lúc trước của Đặng đại nhân và A Tu La tộc, mới duy trì được hòa bình mong manh này, nhưng Đặng đại nhân không thể nào sống mãi trên đời."

Điểm này, mọi người ở đây tự nhiên đều hiểu.

Thần Vũ võ phu tu luyện thân thể, tuổi thọ đúng là vượt xa người thường, còn Bách Quỷ và Văn Thánh Đạo Giả thì chỉ nhỉnh hơn người thường một chút mà thôi.

Nguy cơ trước mắt chung quy sẽ có một ngày xuất hiện, chỉ là sớm hay muộn mà thôi...

Dừng một chút, Tần Phong lại lên tiếng: "Đã như vậy, chi bằng

nhân lúc Đặng đại nhân còn sống, mượn ước định lúc trước, tìm một biện pháp giải quyết triệt để."

Mọi người dường như được thức tỉnh, hai mắt sáng lên, trong nháy mắt đã hiểu ra điều gì đó.

Chương 598: Thế như chẻ tre

Mọi người đều biết, A Tu La tộc tuy chiến lực kinh người, nhưng lại cực kỳ coi trọng lời hứa, bọn họ có vinh quang của riêng mình.

Nếu Đặng đại nhân chưa chết, A Tu La tộc lại chủ động phá vỡ ước định, vậy nhất định là trái với lý niệm trong tộc của bọn họ, đến lúc đó thế chủ động sẽ nằm trong tay nhân tộc.

Nhân cơ hội này, nhân tộc có lẽ có thể thiết lập một giao ước mới với A Tu La tộc, tìm ra cách giải quyết triệt để!

Mọi người lại nhìn về phía bóng lưng áo trắng tóc bạc kia, trong lòng không khỏi nghĩ, chẳng lẽ tất cả những điều này đều nằm trong tính toán của Thiên Giám Quốc Sư?

Kẻ địch, người của mình, đều là quân cờ trong tay Quốc Sư, thật sự là âm hiểm a.....

Thiên Giám Quốc Sư liếc mắt nhìn sang, mọi người vội vàng thu hồi tầm mắt.

Thương Phi Lan lạnh giọng hỏi: "Vậy, hiện tại chúng ta chỉ có thể ngồi chờ ở đây sao? Những kẻ âm thầm ám hại tướng công, nên xử lý như thế nào?"

Nếu không phải Tần Phong đã sớm dự liệu được tất cả, sớm có phòng bị, thì tất cả những giả dối kia dường như đều sẽ trở thành sự thật, nghĩ đến điều này, nàng liền có chút oán giận, hận không thể lập tức giết chết những kẻ đó cho hả giận.

"Lập tức ra tay, sẽ chỉ đánh rắn động cỏ, tất cả đều phải đợi A

Tu La tộc bên kia có động tĩnh mới được.

Hơn nữa Trảm Yêu Ti bên kia, Đặng đại nhân đã âm thầm bố trí, ngay cả bệ hạ bên kia, cũng phái Ngục La ty đại nhân đáng tin cậy thanh lý nội bộ.

Bắt gọn kẻ địch, bất quá chỉ là vấn đề thời gian." Tần Phong nói như vậy.

Thương Phi Lan không nói thêm gì nữa, chỉ là đôi lông mày hơi nhíu lại, vẫn cho thấy tâm trạng nàng lúc này rất bất mãn.

Liễu Kiếm Ly ở một bên, tuy là một bộ dáng ung dung, nhưng hàn ý trong đôi mắt kia lại không hề che giấu.

Trong lòng hai người đều có lửa giận, tướng công của các nàng, các nàng có thể bắt nạt, nhưng người khác thì không được phép!

Ngoài lan can mưa đã ngớt, nhưng sắc trời vẫn u ám.

Thiên Giám Quốc Sư nhìn về phía Đông Phương, trong mắt in bóng Thiên Khung, cũng không biết đang suy nghĩ điều gì.

.....

Có câu nói, họa vô đơn chí.

Mới qua hai ngày, tin Thái tử chết đã khiến lòng người bàng hoàng, một tin tức khác lại như trời sập, từ Đông Vực truyền đến tận Phụng Thiên thành.

A Tu La tộc, bước ra khỏi Đông Vực cực cảnh, vi phạm ước định năm xưa!

Ban đầu còn có người không tin, nhưng tin tức lại càng truyền càng rộng.

Có người còn nghi hoặc, A Tu La tộc luôn coi trọng lời hứa, tại sao lại nuốt lời, chẳng lẽ là sát cơ đã hiện, không nhịn được nữa?

Cho đến khi có người nói ra, người lập ước định với A Tu La tộc chính là Trảm Yêu Ti Tư Chính Đặng đại nhân.

Mà Đặng đại nhân, đã chết!

Trong nháy mắt, lòng người hoang mang.

A Tu La tộc dũng mãnh thiện chiến, lấy một địch trăm, người đời đều biết.

Mà A Tu La Vương khủng bố kia thậm chí đã từng giao thủ với Trấn Thần Ti Ngự, tuy rằng không phải là đối thủ, nhưng cũng toàn thân trở ra, đủ thấy thực lực của hắn khủng bố đến mức nào.

Huống chi, Trấn Thần Ti Ngự đã lâu không ra tay, nói không chừng đã già yếu, vạn nhất không còn là đối thủ của A Tu La Vương kia nữa……

Nếu thật sự là như vậy, nhân tộc chẳng phải là đại nạn lâm đầu sao?

Không ai dám tiếp tục nghĩ tiếp, tửu lâu náo nhiệt ngày thường, hôm nay lại hiếm thấy không có tiếng động.

Dù sao hai chuyện lớn gần đây, cũng không phải là chuyện mà thường dân có thể tùy tiện bàn tán.

Hơn nữa trong lòng mọi người còn ôm một tia may mắn, có lẽ các vị đại nhân của Đông Vực Trảm Yêu Ti, có thể ép A Tu La tộc trở về cực cảnh chi địa cũng nên?

……

Đông Vực Hoài Vương cùng Trảm Yêu Ti tự nhiên không thể để mặc A Tu La tộc tự ý xâm nhập Đại Càn.

Gần mười vạn tướng sĩ tập kết, chặn đường A Tu La tộc đi về phía tây.

Trảm Yêu Ti chiến lực tối cao không một ai vắng mặt, Đông Vực Tư Mệnh, ba vị Thập Nhị Thần Tướng, mấy vị Tam Thập Lục Tinh, lơ lửng trên không, nhìn chằm chằm vào sát khí ngập trời đang không ngừng bức bách, lông mày nhíu chặt.

Mặc dù A Tu La tộc hành quân không có đội hình, tùy ý, nhưng vẫn như một con rồng dữ vượt sông, khiến người ta không thở nổi.

Đôi đồng tử khát máu kia, chiến ý như thực chất kia, khiến chim muông chạy tán loạn, ngựa không yên.

Đặc biệt là Sát Thiên La và tứ đại chiến vương cưỡi trên đầu lâu Cự thú Hoang Cổ, giống như ác quỷ thôn thiên, cho dù chỉ liếc mắt một cái, người tâm trí không kiên định sẽ lập tức mất đi dũng khí đối địch.

Chưa chiến mà đã áp đảo mọi người, đây chính là A Tu La tộc chiến lực vô song!

Đông Vực Tư Mệnh có thực lực mạnh nhất bước lên một bước, cao giọng quát: "Chẳng lẽ ước định năm xưa với sư phụ ta, các ngươi muốn hủy bỏ toàn bộ sao?"

Không sai, hắn chính là đồ đệ của Đặng Mặc, tu luyện Bách Quỷ đạo thống, được người đời xưng là Bát Hoang Quỷ Minh - Thu Vô Hành.

Bên cạnh vương tọa của Sát Thiên La, một A Tu La thân hình cao gầy, hai tay lộ ra xương trắng lên tiếng nói: "Người năm xưa định ra khế ước với tộc ta, là lão già Đặng Mặc kia, mà cách đây không lâu, tin tức hắn chết truyền đến tộc ta.

Tộc ta muốn đến Phụng Thiên thành tận mắt xác nhận tin tức

là thật hay giả, nếu là thật, ước định tự nhiên hủy bỏ."

Người này chính là một trong tứ đại chiến vương - Tà Vương - Tỳ Ma La.

"Chưa xác định việc này là thật hay giả, các ngươi đã xâm nhập Đông Vực như vậy, chẳng phải là đã phá vỡ ước định rồi sao!" Thu Vô Hành trầm giọng quát.

Lực Vương - Thiên Cực La lộ ra nụ cười dữ tợn: "Nếu muốn phá vỡ ước định, dựa vào đám tạp toái các ngươi, làm sao có thể ngăn cản chiến sĩ tộc ta."

Vừa dứt lời, Thiên Cực La lại trực tiếp bay xuống khỏi đầu Cự thú Hoang Cổ, nghênh đón Đông Vực Tư Mệnh.

Ba vị A Tu La chiến vương còn lại cùng tam đại thần tướng thấy vậy, tự nhiên sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

Trận chiến giữa những kẻ có chiến lực tối cường của hai bên, nhất xúc tức phát.

Chỉ có Sát Thiên La vẫn luôn ngồi trên vương tọa đầu Cự thú cao ngất, khinh miệt nhìn xuống tất cả.

.....

Lại qua một ngày, tin tức từ Đông Vực giống như một giọt nước rơi vào chảo dầu, khiến Phụng Thiên thành lập tức sôi trào.

A Tu La tộc từ Đông Vực cực cảnh hướng phía tây xuất phát, mỗi ngày đi ngàn dặm, lại không ai cản nổi.

Trảm Yêu Ti Đông Vực Tư Mệnh cùng ba vị thần tướng đại nhân hợp lực ngăn cản, lại không phải là đối thủ của tứ đại chiến vương A Tu La tộc, bị trọng thương sau đó không còn sức tái chiến.

Trận chiến giữa những kẻ có chiến lực tối cường của hai bên gần như là một chiều, tướng sĩ bình thường cùng Trảm Yêu Sư phẩm cấp thấp tự nhiên là chưa đánh đã sợ.

Hoài Vương nhận được thánh chỉ, suất lĩnh chúng quân trực tiếp lui về phía sau trăm dặm, nhường đường.

Mà từ đầu đến cuối, A Tu La Vương đều chưa từng ra tay!

Đúng lúc mọi người ở Phụng Thiên thành đang lo lắng bất an, trong Hạo Văn viện Đăng Thiên lâu, Thiên Giám Quốc Sư nhìn về phía đông bỗng nhiên nói một câu: "Đến lúc rồi."

Cùng lúc đó, lão giả đang câu cá bên bờ Cửu Khúc Hà bỗng nhiên buông cần câu trong tay, đứng dậy.

Hai tay lão chắp sau lưng, từng bước từng bước đạp không mà đi, rõ ràng đi không nhanh, nhưng chỉ mấy hơi thở sau, thân ảnh lão đã biến mất tại chỗ.

.....

Bên ngoài Phụng Thiên thành, cách đó ngàn dặm về phía đông, đột nhiên đất rung núi chuyển.

Cự thú khổng lồ đáng sợ bốn vó đứng lên, cái đầu lại còn cao hơn cả núi non.

Mặt đất rung chuyển, tiếng bước chân không dứt bên tai, quân đội A Tu La tộc hùng hổ kéo đến.

Sát Thiên La ngồi trên vương tọa cảm nhận được điều gì đó, lập tức lộ ra nụ cười dữ tợn, trong mắt tràn đầy sát ý.

Hắn giơ tay phải lên, Cự thú Hoang Cổ đứng im tại chỗ.

"Vương, tại sao lại dừng lại?" Tà Vương Tỳ Ma La khó hiểu hỏi.

"Đến địa bàn của lão già kia rồi, cẩn thận một chút vẫn hơn." Sát Thiên La nhìn về phía trước.

Chúng A Tu La nhao nhao nhìn theo, chỉ thấy một lão giả tóc bạc râu đen, lơ lửng trên không trung, lạnh lùng nhìn bọn họ.

Gào!

Cự thú Hoang Cổ đột nhiên kêu lên một tiếng kinh hãi, thân thể to lớn lại phủ phục xuống.

Sát Thiên La đứng dậy, chân phải giẫm xuống, đầu Cự thú Hoang Cổ trong nháy mắt vỡ vụn, xương thịt văng tung tóe, máu tươi như mưa rơi khắp trời.

"Ngoài ta ra, cũng dám quỳ người khác, đáng chết."

"Lão già, ngươi bây giờ còn lại mấy phần thực lực so với năm đó?"

Trấn Thần Ti Ngự liếc mắt nhìn chúng A Tu La, thản nhiên mở miệng: "Đông Vực an ổn không ở, tại sao lại chạy đến chịu chết?"

Chương 599: Thả lưới và kết minh

Giọng nói vừa dứt, đám A Tu La bỗng chốc nảy sinh một loại ảo giác.

Lão giả cách đó không xa bỗng chốc như thần linh chống trời đạp đất, chắn ngang đường tiến của bọn chúng.

Bất khả chiến bại, không thể vượt qua!

Uy áp khủng khiếp như mãnh thú sóng thần cuồn cuộn ập tới, những A Tu La có thực lực kém hơn, không khỏi chấn động tâm thần.

Nhưng lại không một ai lùi bước!

Đối với A Tu La tộc mà nói, sợ hãi còn nhục nhã hơn cả cái chết.

Sát Thiên La cười lạnh một tiếng, khí thế quanh thân bùng nổ, đối kháng với khí thế của lão giả.

Thiên địa trong nháy mắt trở nên hỗn loạn, không gian như muốn nứt toác.

Thực lực đạt đến cảnh giới như bọn họ, cho dù chưa giao thủ, cũng đủ khiến phần lớn người phải e dè.

Nhìn sát khí của hai bên càng lúc càng mãnh liệt, giao tranh dường như chỉ trong khoảnh khắc.

Nhưng một bóng người áo trắng tóc bạc lại đột ngột xuất hiện

trên không trung, ngăn cản sát khí kinh người kia.

“Thiên Giám Quốc Sư……” Sát Thiên La nheo mắt, lẩm bẩm.

Đại Càn một văn một võ, hai vị trụ cột, cùng lúc xuất hiện.

Cho dù là A Tu La tộc không sợ trời không sợ đất cũng cảm nhận được áp lực, tiếp đó chính là tâm lý muốn thử sức, bản năng chiến đấu không sợ cường địch, đã sớm khắc sâu vào trong xương cốt của tộc bọn họ.

Thiên Giám Quốc Sư thờ ơ lên tiếng: “Vì sao lại tới đây, chẳng lẽ các ngươi muốn tự tay phá vỡ ước định năm xưa?”

Tỳ Ma La lên tiếng: “Chúng ta tới đây là vì muốn gặp Đặng Mặc, nếu lão già đó đã chết, ước định tự nhiên cũng không còn tồn tại.”

“Nếu Đặng Mặc chưa chết, hành vi của các ngươi đã là vượt quá giới hạn.” Thiên Giám Quốc Sư thản nhiên liếc nhìn mọi người, không giận tự uy.

Tuy những lời này trước đó Đông Vực Tư Mệnh Thu Vô Hành đã từng nói qua, nhưng người có cấp bậc khác nhau, nói ra hiệu quả tự nhiên là không giống nhau.

Ngay lúc này, Thiên Cực La lạnh giọng quát: “Ít nói nhảm với chúng ta, gọi lão già đó ra đây, đã sống sao phải giấu đầu hở đuôi.”

Lời vừa dứt, một đạo âm thanh liền lập tức vang lên: “Các ngươi muốn gặp ta?”

……

“Đặng Mặc, hắn vậy mà chưa chết?!”

Cách Phụng Thiên Thành ngàn dặm, A Tu La tộc tập kết, uy áp khiến thiên địa dị tượng, tự nhiên hấp dẫn sự chú ý của vô số

người trong Phụng Thiên Thành.

Mà khi Đặng Mặc xuất hiện, những kẻ địch trong bóng tối đã âm mưu gây ra biến cố này đều là không dám tin.

Trong đó phải kể đến Bính Diện là kinh ngạc nhất, bởi vì người ra tay giải quyết đối phương, chính là bản thân hắn!

Hắn có thể trăm phần trăm khẳng định, lúc ấy đã xuyên thủng thân thể lão già kia, bó nát trái tim đang đập kia!

Kinh hãi qua đi, Bính Diện lập tức ý thức được sự việc bại lộ, không chút do dự, xoay người chạy về phía ngoài hoàng cung.

Nhưng hai bóng người đã sớm chờ đợi đã lâu, một thân áo đen, đầu đội mặt nạ màu đỏ, chẳng phải là hai chiến lực cao nhất trong Ngục La Ty - Giáp Diện và Ất Diện sao?

Vết máu đỏ tươi nhuộm đỏ y phục, có thể thấy trước khi đến đây, hai người đã giết không ít người.

Bính Diện thấy vậy, lập tức từ trong ngực móc ra thần dược, nuốt vào trong bụng.

Thần dược uy lực kinh người, phản phệ tự nhiên cũng vô cùng đáng sợ, trong thời gian ngắn liên tục dùng hai viên, tổn hại đối với thân thể là không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng đối mặt với hai người này, Bính Diện chỉ có thể liều một phen, mới có thể có được một tia sinh cơ.....

Một nén nhang sau, Bính Diện ngã xuống vũng máu, tứ chi vặn vẹo như bánh quai chèo, hơi thở dần dần tiêu tán.

Ất Diện nhìn thoáng qua cánh tay trái bị bẻ gãy, thản nhiên nói: “Hiệu quả quả nhiên giống như Đặng đại nhân đã nói, thật sự kinh người.”

“Quỷ Độc Môn còn dư nghiệt, hơn nữa còn tạo ra thần dược, việc này phải bẩm báo với bệ hạ.” Để lại câu nói này, Giáp Diện liền biến mất tại chỗ.

Ở một nơi khác, Hình bộ và Trảm Yêu Ti liên hợp, một cuộc vây bắt bao trùm toàn bộ Phụng Thiên Thành được triển khai rầm rộ.

Từ quan viên triều đình cho đến tiểu thương buôn bán nhỏ, hàng chục người bị bắt giữ.

Đao phủ bổ xuống, đầu người lăn xuống đất.

Những người này trước khi chết, đều là kêu gào mình bị oan.

Trần Niệm không có phản kháng, thậm chí trực tiếp giải trừ thuật dịch dung, khôi phục dung mạo thật.

Lúc hắn biết được Đặng Mặc chưa chết, liền đã biết, kế hoạch của thiếu chủ e là đã sớm bị Thiên Giám Quốc Sư nhìn thấu.

Tần Phong xuất hiện trước mặt hắn, càng là chứng minh cho suy đoán của hắn.

Sự tình đã đến nước này, hai người không có nói nhảm hay trò chuyện gì thêm.

Tần Phong lên tiếng hỏi: “Vì sao muốn giết ta? Lúc trước ở ngoài hoàng cung, những thích khách kia là do ngươi an bài phải không?”

Nam tử trẻ tuổi không có giấu diếm, đem chuyện lúc trước ở Tấn Dương Thành, đệ đệ của mình bị chết nói ra hết.

“Thì ra là vậy.” Tần Phong nhướng mày, huynh đệ hai người vậy mà đều gãy trong tay hắn, thật sự có chút áy náy.

Lưỡi đao sáng loáng đã giơ lên đỉnh đầu, nam tử trước khi

chết hỏi ra nghi hoặc cuối cùng: “Các ngươi làm cách nào để che giấu trời đất? Người của chúng ta rõ ràng tận mắt nhìn thấy Đặng Mặc và Thái tử chết không thể chết lại.”

Tần Phong không để ý: “Ngươi chẳng lẽ đã quên bản mệnh thần thông của Đồ Sơn Hồ tộc sao?”

Nam tử trừng lớn hai mắt, lúc này mới kịp phản ứng.

Nhưng đầu lâu đã lìa khỏi cổ, cho dù có vạn phần không cam lòng, cũng chỉ có thể tan theo gió mà đi.

Đồ Sơn Hồ tộc am hiểu huyễn thuật mê hoặc, những cảnh tượng kia bất quá là ba phần thật bảy phần giả mà thôi.

Hơn nữa những người này e là nằm mơ cũng không ngờ tới, đêm mưa hôm đó trong Hồ Ngôn Hiên căn bản không có khách làng chơi, chỉ có những thích khách đã thay hình đổi dạng như bọn chúng, ở trong đại sảnh đối diện với không khí cười nói vui vẻ.

Như vậy, Ngục La Ty và Trảm Yêu Ti muốn tóm gọn những kẻ này, chẳng phải là dễ như trở bàn tay sao?

Kẻ địch trong bóng tối bị nhổ tận gốc, rõ ràng là một chuyện đáng vui mừng, nhưng lông mày của Tần Phong lại không hề giãn ra.

Quay đầu nhìn về phía bầu trời đang nứt toác kia, hắn hiểu rõ, nguy cơ thực sự của nhân tộc còn lâu mới kết thúc.

Đặng Mặc chưa chết, A Tu La tộc nhiều nhất là tuân thủ ước định quay về Đông Vực, chờ đến ngày Đặng Mặc thật sự chết rồi mới lại xâm nhập.

Còn về việc lập lại một giao ước mới?

A Tu La tộc đã bị lừa một lần, làm sao có thể mắc bẫy lần

nữa?

Tiền đồ khó đoán a.

“Sư phụ, người sẽ làm như thế nào?” Tần Phong lẩm bẩm.

.....

Sát Thiên La nhìn chằm chằm vào bóng dáng Đặng Mặc, thần sắc dữ tợn, phẫn nộ và sát ý mãnh liệt gần như hóa thành thực chất.

Hắn làm sao có thể không nhìn ra, tên nam tử tóc bạc truyền tin kia đã bị người ta che mắt.

Từ đầu đến cuối, đều là kế mưu của Thiên Giám Quốc Sư mà thôi.

Sát Thiên La vung tay phải sang ngang, ngọn núi khổng lồ trong nháy mắt tan thành mây khói, đây là hắn đang trút giận trong lòng.

“Chúng ta đi.”

Phản ứng của A Tu La tộc quả nhiên giống như Tần Phong dự đoán, không làm ra chuyện gì quá khích, mà là lựa chọn trở về Đông Vực cực cảnh.

Nhưng vào lúc này, Thiên Giám Quốc Sư lại lên tiếng: “Các ngươi cứ như vậy mà trở về?”

Thân hình A Tu La vương khựng lại, quay lưng lạnh giọng quát: “Lão già, ngươi còn muốn ngăn cản chúng ta hay sao?”

“Tự nhiên là không, chỉ là có một đề nghị.”

Sát Thiên La không đáp, dường như đang chờ đợi lời giải thích.

Tiếp đó chỉ nghe Thiên Giám Quốc Sư thờ ơ nói: “Nhân tộc nguyện ý cùng A Tu La tộc kết làm minh hữu, Đại Càn cương thổ, các ngươi có thể tự do ra vào.

Tương lai nếu gặp thiên địa đại nạn, có thể cùng nhau chống lại.”

Lời vừa dứt, cả thiên địa dường như ngay cả gió cũng ngừng thổi, yên tĩnh lạ thường.

Không bao lâu sau, đám người A Tu La tộc vậy mà đồng loạt phát ra tiếng cười điên cuồng, chấn động đất trời.

“Thiên Giám Quốc Sư, ngươi thật sự là già đến lú lẫn rồi.”

“Ngươi đã từng thấy... Sư tử và chuột đồng trở thành minh hữu hay sao?”

Chương 600: Đặt cược tất thua?

Sư Tử tự nhiên là chỉ A Tu La tộc, chuột là chỉ nhân tộc.

Ý của Sát Thiên La cũng đơn giản, bọn họ không thèm cùng nhân tộc là cùng một giuộc.

Trong mắt bọn họ, nhân tộc mặc dù có chiến lực cao phẩm, nhưng phần lớn những người còn lại bất quá chỉ là hạng người nham hiểm chỉ biết tính kế.

"Nếu các ngươi đã xem thường nhân tộc, chi bằng đánh cược một phen như thế nào?" Thiên Giám Quốc Sư đột nhiên lên tiếng, thần sắc không chút gợn sóng.

Âm thanh cười vang của đám người A Tu La tộc đột nhiên im bặt, lời ước hẹn bị lừa lập ra trước đó, đến nay vẫn là xiềng xích trói buộc bọn họ, bọn họ làm sao có thể mắc lừa lần nữa?

Tỳ Ma La lập tức lên tiếng: "Vương của chúng ta, tuyệt đối không thể trúng kế."

Sát Thiên La hai mắt híp lại.

Lúc này, Thiên Giám Quốc Sư đưa ra ba ngón tay: "Nhân tộc phái ra ba người, cảnh giới Nhị phẩm, Tam phẩm, Tứ phẩm mỗi cảnh giới một người.

Các ngươi chọn ra người cùng cảnh giới giao chiến, ba trận chiến, phàm là nhân tộc thua một trận, chuyện liên minh coi như bỏ đi, ước định trước đó cũng có thể hủy bỏ."

Lời này vừa ra, không chỉ A Tu La tộc ồ lên, ngay cả Đặng Mặc cũng lộ ra thần sắc không dám tin.

Trấn Thần Ti Ngự đang lơ lửng trên không trung khẽ nghiêng đầu, hắn cũng không biết lão bằng hữu giỏi tính toán này rốt cuộc đang nghĩ gì.

A Tu La tộc vì sao hung danh lan xa? Mỗi một tộc nhân sinh ra đã là chiến sĩ cường đại!

Mà sự cường đại này theo thời gian tích lũy, chỉ có thể không ngừng vượt qua nhận thức của thế nhân.

Có thể nói không ngoa, dưới cùng cảnh giới, người có thể chiến thắng A Tu La tộc lác đác không có mấy.

Cho dù là Thương Long nhất mạch huyết mạch cường đại, cũng không dám buông lời chắc nịch như vậy, huống chi là nhân tộc tốt xấu lẫn lộn?

Nếu chỉ so sánh chiến lực cao nhất, hoặc là nói ba trận thắng hai, nhân tộc chưa chắc không có cơ hội thắng.

Thế nhưng muốn ba trận toàn thắng, trong đó còn có một trận Tứ phẩm chi chiến...

Bất kể là ai nhìn vào, đều gần như là thế cục tất bại!

Phải biết rằng, A Tu La tộc một đường đi tới, đã đại bại Đông Vực Tư Mệnh và ba vị Thần Tướng, thực lực có thể thấy rõ ràng.

Mà nhân tộc đạo thống chưa bước vào Tam phẩm không cách nào thi triển vực, đối đầu với A Tu La tộc, gần như không có chút cơ hội nào!

"Quốc Sư đại nhân." Đặng Mặc muốn nói lại thôi.

Sát Thiên La nghe vậy, đột nhiên cười điên cuồng, sau đó tung

một quyền, đánh về phía Trấn Thần Ti Ngự ở đằng xa.

Không gian như tấm gương, từng tấc vỡ vụn.

Thực lực đạt đến Siêu Thoát Chi Cảnh, Thiên Địa Pháp Tắc của thế giới này đã rất khó thừa nhận, nhìn như tùy ý một kích, liền có thể khiến không gian sụp đổ!

Nhưng Trấn Thần Ti Ngự tóc trắng râu đen lại không né không tránh, không gian vỡ vụn kia, cách hắn một trượng liền không cách nào tiến thêm được nữa.

Rắc!

Không gian khôi phục, thiên địa trở lại bình tĩnh.

"Xem ra vẫn chưa già đến mức không động thủ được." Sát Thiên La cười hung dữ: "Trận đánh cược này, chúng ta nhận."

"Ba ngày sau, Thiên Lưu Nguyên bên ngoài Phụng Thiên Thành, trong khoảng thời gian này các ngươi có thể chọn người." Thiên Giám Quốc Sư không chút do dự.

"Lão già, nói nghe hay đấy, bất quá chỉ là muốn nhân cơ hội này chuẩn bị mà thôi.

Nhưng thôi vậy, trận chiến này vốn là các ngươi tự tìm đường chết, cũng lười so đo với ngươi, ta sẽ ở đây chờ các ngươi ba ngày."

Sát Thiên La liếc mắt nhìn thi thể hung thú khổng lồ dưới chân, gầm lên: "Lũ nhóc, mấy ngày nay cứ lấy con vật này làm thức ăn."

Tiếng gầm đáp lại vang dội cả đất trời.

.....

Lời đánh cược này tự nhiên truyền vào Phụng Thiên Thành, sau đó gây nên sóng to gió lớn.

Phản ứng của mỗi người sau khi nghe xong đều giống nhau một cách kỳ lạ, trận chiến này chẳng phải là tất bại sao?

Bọn họ có suy nghĩ như vậy, ngoài việc sự cường đại của A Tu La tộc từ lâu đã ăn sâu vào trong lòng bọn họ, còn có chính là sự càn quét như chẻ tre của A Tu La tộc trên đường đến Đông Vực.

Một vực Tư Mệnh và Thập Nhị Thần Tướng, đối với thường dân mà nói, đó là tồn tại cao vời vợi, như tín ngưỡng.

Đây cũng là mục đích mà Đại Càn luôn tuyên dương chiến tích và uy danh của Thần Tướng.

Tuy nhiên, một vực Tư Mệnh và ba vị Thần Tướng đại nhân đều không phải là đối thủ của A Tu La tộc, tín ngưỡng tự nhiên sụp đổ, thay vào đó là sự tuyệt vọng sâu sắc.

Mặc dù không ai dám nghị luận lớn tiếng, nhưng nếu như cẩn thận lắng nghe, trong quán trà, tửu lâu, thậm chí là kỹ viện, tiếng thì thầm to nhỏ có thể nghe thấy khắp nơi.

"Thiên Giám Quốc Sư chẳng lẽ là già rồi, nếu không tại sao lại đi bước cờ sai lầm này?"

"Đúng vậy, A Tu La tộc vốn đã muốn rút lui, vậy mà lại lập ra lời đánh cược, hơn nữa còn là loại đánh cược tất thua này.

Đông Vực Tư Mệnh ta đây biết rõ, được người đời xưng là Bát Hoang Quỷ Minh, là đồ đệ của Đặng đại nhân, ngay cả hắn cũng không phải là đối thủ, những người khác đi so tài, chẳng phải là tự tìm đường chết sao?"

"Đông Vực Vũ Thần Ninh Trạm đại nhân, thân ảnh oai hùng trong Hạ Tân đại điển ta đến nay vẫn còn nhớ rõ, ngay cả hắn

cũng bại trận."

"Tính toán như vậy, Nhị phẩm Tam phẩm chi chiến, chẳng lẽ nhân tộc chúng ta không có ai xuất chúng sao? Dù sao còn ai có thể mạnh hơn Tư Mệnh và Thần Tướng?"

Trong tiếng than thở, cũng có người có ý kiến khác: "Cũng chưa chắc, Tư Mệnh và Thần Tướng vốn có kẻ mạnh người yếu, Đông Vực được Đặng đại nhân che chở, nhiều năm qua ít có tai họa, thực lực tự nhiên yếu hơn một chút.

Nếu như có thể tìm được Tư Mệnh và Thần Tướng ở nơi khác, có lẽ còn có chút phần thắng."

Lúc này, có người nghĩ đến điều gì đó: "Nam Thiên Long đại nhân đến đây, Nhị phẩm chi chiến có phải là nắm chắc phần thắng hay không?"

Nam Thiên Long Bắc Quỷ Thủ, hai vị Tư Mệnh truyền kỳ, hình tượng cường đại từ lâu đã ăn sâu vào lòng người.

Mọi người nghe vậy, trong mắt vừa ló lên tia sáng, nhưng rất nhanh lại ảm đạm: "Nam Vực âm khí cực thịnh, lại có Ca Lâu La tộc rình rập, Thiên Long Tư Mệnh căn bản không thể phân thân.

Chỉ tiếc Bắc Quỷ Thủ đại nhân hai mươi năm trước bặt vô âm tín, sống chết chưa rõ, nếu không Nhị phẩm chi chiến, nhân tộc chúng ta thật sự có phần thắng."

"Chuyện quá khứ không cần nhắc lại, cho dù Nhị phẩm có thể thắng thì đã sao, Tam phẩm Tứ phẩm nên làm thế nào?

Trận đánh cược này thế nhưng phải ba trận toàn thắng, mới tính là nhân tộc thắng, điều này quả thực khó như lên trời!"

Lời này vừa ra, tiếng thở dài vang lên liên tiếp.

.....

Minh Hoàng sau khi biết được tin tức này, cũng là vạn phần khó hiểu, hắn có thể hiểu được Thiên Giám Quốc Sư muốn một lần vất vả suốt đời nhàn nhã, cho nên mới muốn cùng A Tu La tộc liên minh.

Nhưng loại đánh cược này, chẳng phải là quá mức trò đùa sao!

Trong Ngự Thư Phòng, vẻ u ám trên mặt Minh Hoàng, bất luận kẻ nào cũng có thể nhìn ra.

Lý Công Công cẩn thận nói: "Quốc Sư đại nhân có lẽ cũng có nỗi khổ tâm, A Tu La tộc trước đó bị tính kế, cùng Đặng đại nhân lập xuống ước định, kết quả trói buộc bọn họ ở Đông Vực cực cảnh nhiều năm như vậy.

Nếu như không dùng loại đánh cược này, A Tu La tộc chưa chắc đã đồng ý."

"Điều này trẫm sao không biết, nhưng ba trận toàn thắng, độ khó lớn đến nhường nào?

Chưa nói đến Nhị phẩm Tam phẩm, vậy Tứ phẩm chi chiến, ai có thể gánh vác trọng trách lớn lao này!"

"Cái này..." Lý Công Công tự nhiên không thể đưa ra câu trả lời.

Có thể phụ tá Minh Hoàng, hắn biết tự nhiên nhiều hơn người khác, dưới Tam phẩm, A Tu La tộc gần như là tồn tại vô địch cùng cảnh giới.

Cho dù là Tam Thập Lục Tinh, cũng là hung nhiều hơn cát.

Kỳ thật hắn cũng rất khó hiểu, Thiên Giám Quốc Sư lập ra loại đánh cược tất thua này, có ý nghĩa gì?

Bầu không khí trong Ngự Thư Phòng nhất thời rơi vào trầm mặc.

Rất lâu sau, Minh Hoàng day day mi tâm hỏi: "Chuyện lựa chọn người, Quốc Sư đại nhân nói như thế nào?"

Lý Công Công cung kính đáp: "Quốc Sư đại nhân chỉ nói với lão nô, tất cả đều có an bài."

.....

Ở một nơi khác, Tần gia phủ đệ tự nhiên đã được giải phong.

Tần Phong cùng mọi người cũng đã trở về nhà, chỉ là nhị nương và người hầu vẫn còn sợ hãi, mọi chuyện trước đó như một giấc mơ.

Chuyện đánh cược, cũng khiến Tần Phong lo lắng không thôi, Nhị phẩm Tam phẩm Tứ phẩm chi chiến, rốt cuộc nên an bài người nào, mới có thể nắm chắc phần thắng?

Muốn một trận bất bại, thật sự là không thực tế.

Ngay khi hắn đang suy nghĩ miên man, Tần lão gia và hai vị phu nhân đột nhiên cảm ứng được điều gì đó, đồng loạt nhìn về một hướng.

"Sao vậy?" Tần Phong hiếu kỳ hỏi, sau đó cũng nhìn theo.

Chỉ thấy một bóng người áo trắng tóc trắng Thiên Giám Quốc Sư lướt đến, dừng lại trong sân.

Chương 601: Xác định nhân tuyển

"Minh Hoàng sợ là đã sớm bị cái lời thách đấu kia làm cho sốt ruột lo lắng, ngươi không lo nghĩ đối sách, sao còn rảnh rỗi đến đây?" Tần lão gia nhướn mày hỏi.

“Ta đến Tần Phủ tự nhiên là vì việc này.” Thiên Giám Quốc Sư thản nhiên đáp.

Lời vừa nói ra, Tần Phong cùng mọi người đều biến sắc, sau đó đồng loạt nhìn về phía Tần lão gia.

Người trong cuộc thường u mê, người ngoài cuộc sáng suốt, bọn họ suýt nữa quên mất, trận đấu Nhị phẩm, còn ai thích hợp hơn Bắc Quỷ Thủ?

Tần lão gia tự nhiên cũng phản ứng lại, sắc mặt cứng đờ.

Ông ta đã sớm rút khỏi tầm mắt mọi người, tạo ra giả tượng đã chết, chẳng qua là muốn âm thầm bảo vệ người nhà.

Nhưng nếu là đại bỉ như thế này, một lần nữa lộ diện, chẳng phải là muốn cho tất cả mọi người biết, Bắc Quỷ Thủ căn bản chưa chết?

Nhưng ở đây muốn từ chối cũng không thực tế, dù sao trận đấu với A Tu La tộc, quan hệ đến an nguy của nhân tộc.

Trừ phi có thể mời được Nam Thiên Long Viêm Chu của Nam Vực, nếu không trận chiến Nhị phẩm, thật sự không ai thích hợp hơn ông ta.

Cảm nhận được ánh mắt của mọi người, Tần lão gia thở dài: "Muốn ta ra tay cũng không phải là không thể, nhưng lời thách đấu ngươi lập ra là tam chiến tam thắng, cho dù ta có thể thắng trận đấu Nhị phẩm, hai trận còn lại thua, kết quả cũng như nhau.

Nhân tuyển cho trận Tam phẩm, ngươi đã có manh mối chưa? Là để người của ngục La Ty ra tay, hay là phải đi Nam Vực tìm ba vị thần tướng kia?

Hay là nói, là đi Kiếm Đế Thành, tìm Kiếm Đế Bạch Ngạn kiếm thuật vô song kia?"

Tuy Đại Càn địa vực rộng lớn, ẩn sĩ năng nhân nhiều vô số kể, nhưng trong mắt Tần lão gia, người có thể nghĩ đến cũng chỉ có mấy người này.

Tần Phong mấy người cũng nhìn về phía Thiên Giám Quốc Sư, chờ đợi câu trả lời của đối phương, lại thấy lão giả tóc bạc liếc mắt nhìn Liễu Kiếm Ly, ánh mắt liền không rời đi nữa.

Tần lão gia kinh ngạc nói: "Ngươi muốn Kiếm Ly tham gia trận đấu Tam phẩm?"

Thiên Giám Quốc Sư khẽ gật đầu.

Lựa chọn này rõ ràng nằm ngoài dự liệu của tất cả mọi người có mặt, ai nấy đều biến sắc.

Mọi người có phản ứng như vậy, cũng không phải vì thực lực của Liễu Kiếm Ly không được, có thể ở tuổi hai mươi thành tựu Tam Phẩm Kiếm Thần, từ xưa đến nay chỉ có mình nàng.

Nhưng vấn đề chủ yếu là, nàng còn quá trẻ!

Cho dù thiên phú hơn người, kinh nghiệm thực chiến vẫn còn quá ít, kém xa những cao thủ Tam phẩm đã thành danh kia.

Nghĩ đến trận chiến này vô cùng quan trọng, Tần lão gia nghiêm mặt nói: “Ngươi lựa chọn như vậy, có phải đã suy nghĩ kỹ càng rồi không?”

Thiên Giám Quốc Sư hư ảnh giơ tay phải ra, một đạo thanh khí lập tức bay lên không trung, hình ảnh Đông Vực chi hành, A Tu La tứ đại chiến vương cùng Trảm Yêu Ti đối chiến, hiện rõ trên hư không.

Đây là tiên pháp - Kính Hoa Thủy Nguyệt.

Tần Phong cùng mọi người nhìn hình ảnh trong đó gần như là trận chiến một chiều, sắc mặt đều trầm xuống.

Sự cường đại của A Tu La tộc, còn vượt xa dự liệu của bọn họ.

Thiên Giám Quốc Sư thản nhiên mở miệng: “A Tu La tộc có tứ đại chiến vương, Lực Vương Thiên Cực La, Tà Vương Tỳ Ma La, Cuồng Vương Tát Đà Ấn La và Trảm Vương Tử Vũ La.

Lực Vương và Tà Vương đều là Bát chuyển kiếp lực, trong đó Lực Vương thực lực mạnh nhất, đánh bại Tư Mệnh Thu Vô Hành của Đông Vực chính là hắn, cho nên trận chiến Nhị phẩm, nhất định là Lực Vương ra tay.”

“Còn Cuồng Vương và Trảm Vương thì là Thất chuyển kiếp lực đỉnh phong, một người nhục thân cường hãn phòng ngự kinh người, một người nhanh như chớp tấn công bá đạo.

Trận chiến Tam phẩm, hai người này đều có khả năng.

Kiếm đạo mà Liễu Kiếm Ly tu luyện, đã bước vào Kiếm Thần chi cảnh, công thủ toàn diện, ứng phó với trận chiến này, ngược lại là quá đủ.

Đương nhiên, quan trọng nhất là, nha đầu, ngươi hẳn là đã chạm đến ngưỡng cửa Nhị phẩm rồi chứ?”

Lời vừa nói ra, mọi người nhìn về phía bạch y thiếu nữ.

Người sau khẽ gật đầu, hai ngón tay khép hờ, chém lên trời một cái.

Không gian như tờ giấy trắng, một tia kiếm khí như kéo, lại khiến không gian có một khoảnh khắc bị xé rách!

Tần lão gia nhướn mày.

Nếu nói mấu chốt của Tam phẩm là nhân tộc đạo thống có thể thiết lập vực của riêng mình, ở trong đó phát huy đặc tính của bản thân, để thực lực được tăng lên tối đa.

Vậy thì áo nghĩa của Nhị phẩm chính là đem loại vực này luyện đến mức như cánh tay sai khiến, có thể tùy thời dung nhập vào cơ thể hoặc là trong công kích.

Đạo kiếm khí vừa rồi của Liễu Kiếm Ly, rõ ràng là đã kết hợp cực ý cùng cách dùng vực vào trong kiếm đạo.

Một kiếm kia nhìn như bình bình vô kỳ, nhưng uy lực tuyệt đối không thể khinh thường.

“Dưới sự chỉ đạo trước đó của ta, có thể làm được đến bước này, coi như không tệ, cũng chỉ kém ta lúc trước một chút.” Tần lão gia ho khan một tiếng.

Tần Phong sắc mặt cứng đờ, lời này nghe sao quen tai thế, à, lúc trước dạy hai vị nương tử tiên pháp, ta cũng từng nói qua lời tương tự.

Chạm đến Nhị phẩm..... Thương Phi Lan liếc nhìn Kiếm Ly tỷ, mím môi, chỉ nghĩ mình cũng phải cố gắng tu luyện, đuổi kịp bước chân của đối phương.

Lật người làm chính cung, để đối phương gọi mình một tiếng

Phi Lan tỷ, nguyện vọng này, nàng chưa từng quên!

Tần lão gia gật đầu đồng ý: "Kiếm Ly có thực lực này, ứng phó với trận chiến Tam phẩm, thắng bại ít nhất cũng là năm phần.

Vậy nhân tuyển cho trận Tứ phẩm đâu? Ngươi nên rõ ràng, trận này mới là khó khăn nhất."

Tần Phong mấy người không hiểu ý tứ, chỉ nghe Tần lão gia giải thích: "A Tu La tộc có pháp môn tu luyện độc đáo của riêng mình, sau Tứ phẩm liền có thể tu luyện bản mệnh thần thông Tu La Quỷ Thần.

Nhân tộc đạo thống bước vào Tam phẩm sau, có thể dùng vực cùng nó đối kháng, nhưng ở Tứ phẩm, lại thiếu thủ đoạn đối địch.

Cách giải quyết duy nhất mà ta có thể nghĩ đến, chính là tìm một vị Bách Quỷ Đạo Giả thực lực cường hãn, dùng âm linh cùng đối phương dây dưa, tìm kiếm sơ hở."

"Bách Quỷ Đạo Giả tuy là một lựa chọn, nhưng ta lại có nhân tuyển tốt hơn." Thiên Giám Quốc Sư nói như vậy.

Tần Phong còn đang chờ đợi lời tiếp theo, lại thấy lão giả nhìn thẳng đến.

Trong lòng hắn bỗng dưng sinh ra một loại dự cảm không tốt, thân thể không dấu vết dịch sang một bên mấy bước.

Ai ngờ ánh mắt của Thiên Giám Quốc Sư, cũng theo đó mà tới.

"Ặc....." Tần Phong nhất thời sắc mặt cứng đờ.

Những người khác cũng nhìn ra manh mối, Tần lão gia vẻ mặt cổ quái, trực tiếp mở miệng hỏi: "Ngươi đây là muốn Phong nhi tham gia trận đấu Tứ phẩm?"

"Không sai."

Nhận được câu trả lời khẳng định, Tần gia mọi người, đều lộ ra vẻ quái dị.

Đặc biệt là Tần Phong, nội tâm diễn biến còn đặc sắc hơn so với biểu cảm của hắn.

Hắn khô khan nói: "Một trận chiến quan trọng như vậy, liên quan đến an nguy của nhân tộc, lão sư ngài tổng không thể để Tần gia chúng ta toàn quyền đại diện chứ?"

Đương nhiên, trong lòng hắn kỳ thật còn có một câu muốn nói - Cho dù muốn vặt lông cừu, cũng không thể túm lấy một con mà vặt chứ……

Thắng bại trận chiến này liên lụy quá lớn, thắng tự nhiên chính là anh hùng của Đại Càn, thua nhất định sẽ trở thành tội nhân của Đại Càn.

Áp lực trong đó, có thể nghĩ.

Đây cũng là điểm mà Tần Phong lo lắng nhất.

Đột nhiên, hắn nghĩ tới điều gì, lên tiếng hỏi: "Chẳng lẽ lão sư ngài an bài như vậy, là đã sớm bói toán được kết quả?"

Những người khác nghe vậy, cũng phản ứng lại.

Dù sao Thiên Giám Quốc Sư có thể tính toán đâu ra đấy!

Ai ngờ Thiên Giám Quốc Sư lại lắc đầu, thẳng thắn nói: "Trên đời không phải chuyện gì cũng có thể bói toán, trận chiến này liên lụy nhân quả quá lớn, cho dù cưỡng ép đi nhìn trộm thiên cơ, cũng là uổng công.

Hơn nữa nếu nhân tộc vẫn luôn tin tưởng thiên mệnh, e rằng sớm ở ngàn năm trước, đã hủy diệt vào ngày thần ma giáng thế."

"Nhân tộc sở dĩ có thể tồn tại đến ngày nay, không gì khác

chính là bởi vì bốn chữ - Sự tại vi nhân!”

Sự tại vi nhân..... Tần Phong thầm niệm trong lòng, ánh mắt cũng trở nên kiên định hơn.

“Lão sư, ta hiểu rồi.”

Chương 602: Cha già, con đã lo liệu ổn thỏa rồi

Ba ngày tuy không dài nhưng cũng chẳng ngắn.

Nhưng đối với mọi người ở Phụng Thiên Thành mà nói, đó là một sự dày vò. Cảm giác đó giống như một lưỡi dao lớn treo trên đỉnh đầu, bạn không bao giờ biết liệu nó sẽ rơi xuống hay gãy làm đôi.

Thiên Lưu Nguyên, địa điểm diễn ra trận đấu, nằm cách Đông Môn của Phụng Thiên Thành mười dặm.

Vốn dĩ, vùng đất bằng phẳng này là con đường bắt buộc phải đi qua của những người từ Đông Vực đến Phụng Thiên Thành, ngày thường người qua lại tấp nập.

Thế nhưng hôm nay lại vắng tanh, chỉ thấy một Giới Vực màu lam nhạt khổng lồ lơ lửng trên không trung Thiên Lưu Nguyên, trải dài hơn mười dặm.

Đây là kết giới do Thiên Giám Quốc Sư và Trấn Thần Ti Ngự hợp lực bố trí!

Bởi vì nếu chiến đấu ở cấp độ này, chắc chắn sẽ khiến trời đất biến sắc, bình nguyên hóa thành hoang tàn.

Để ngăn chặn dư ba của trận chiến lan đến người dân thường, Trảm Yêu Ti đã bố trí phong tỏa bên ngoài thành, ngăn cấm dân chúng vượt quá giới hạn.

Tuy nhiên, dù vậy, trên tường thành vẫn chen chúc người xem.

Trận chiến này vô cùng quan trọng, nếu nhân tộc thua trong cuộc đánh cược, hậu quả sẽ rất thảm khốc, phần lớn người dân đương nhiên muốn tận mắt chứng kiến.

Minh Hoàng đích thân đến bên ngoài Phụng Thiên Thành, an vị trên khán đài, bên cạnh ngoài Thái tử, An Nhã và những người trong hoàng tộc, còn có người của Ngục La Ty phụ trách hộ vệ, Giáp Diện Ất Diện tự nhiên cũng ở trong số đó.

Thần Hầu Quân và Võ Hầu Quân toàn quân dàn trận, Liệt Anh và Liễu Thiên Lộc đều mặc giáp trụ, thần sắc nghiêm nghị.

Cờ bay phấp phới, sát khí ngập tràn.

Trên tường thành, có người dân nhìn thấy cảnh tượng này, cũng đoán được phần nào.

Nếu trong trận đấu này, nhân tộc thất bại, e rằng đại chiến sẽ bùng nổ.

A Tu La tộc đã bị áp chế quá lâu ở Đông Vực, sát khí và chiến ý trong lòng sớm đã không thể kìm nén được nữa.

Quân sĩ bố trí trước cũng là để ứng phó với tình huống đó.

Ở một bên khác, những người của Trảm Yêu Ti do Đặng Mặc dẫn đầu cũng đều có vẻ mặt nghiêm túc.

Mà Tư Mệnh Đông Vực và Thần Tướng bị A Tu La tộc đánh trọng thương mấy ngày trước, vậy mà cũng ở trong đó.

Bọn họ không thể ngăn cản A Tu La tộc tiến quân, tự nhiên trong lòng áy náy, lúc này chỉ mong có người có thể đứng ra, giành chiến thắng trong cuộc đánh cược này.

Nhưng bản thân đã từng giao thủ với A Tu La tộc, bọn họ vô cùng rõ ràng, trận chiến này e là lành ít dữ nhiều.

Trên khán đài, An Nhã nhìn quanh bốn phía, ánh mắt lại hướng về phía Trảm Yêu Ti, nhưng không thấy bóng dáng hắc y quen thuộc kia, không khỏi có chút nghi hoặc và tiếc nuối.

Thái tử ở bên cạnh thấy vậy, hiếu kỳ nói: "An Nhã, muội đang tìm Tần huynh sao?"

An Nhã nghe vậy, ánh mắt hơi thay đổi, nhưng vẫn tỏ ra bình tĩnh, tự nhiên nói: "Hoàng huynh nói gì vậy? Muội đương nhiên không phải đang tìm hắn ta.

Trận đánh cược này quá quan trọng, nhưng cho đến lúc này, vẫn chưa biết Thiên Giám Quốc Sư đã chọn ai, muội chỉ muốn tìm hiểu điều này thôi."

Thái tử khẽ gật đầu: "Đừng nói là muội muốn biết, ngay cả ta cũng muốn biết.

Nhưng dù là phụ hoàng phái người đi hỏi Thiên Giám Quốc Sư, thì vị kia cũng không đưa ra câu trả lời rõ ràng.

Nói đến chuyện trọng đại như vậy, ta vốn tưởng Tần huynh nhất định sẽ đến, tại sao lại không thấy bóng dáng của hắn ta."

An Nhã không trả lời, trong lòng nàng luôn có một loại cảm giác, tên kia nhất định sẽ đến.

Nơi những người của Trảm Yêu Ti đang đứng, Tư Mệnh Đông Vực - Thu Vô Hành - người đang bị băng bó khắp người, sắc mặt vẫn còn hơi tiều tụy, hiếu kỳ hỏi: "Sư phụ, người có biết Thiên Giám Quốc Sư đã chọn ai không?"

Đặng Mặc nghe vậy lắc đầu: "Quốc Sư đại nhân không tiết lộ, chắc chắn là ông ấy không muốn A Tu La tộc biết trước để ứng phó."

Trên tường thành Phụng Thiên Thành, Đồ Sơn Hồ tộc cũng đến

đông đủ, náo nhiệt như vậy bọn họ tự nhiên không muốn bỏ lỡ.

Hữu Tô Thiên Duyệt nhìn thấy người của Tần gia trong đám đông, nhưng trong số đó, lại không thấy bóng dáng của Tần Phong, không khỏi lộ vẻ nghi hoặc.

Đúng lúc này, dân chúng trên tường thành xôn xao, ngay cả quân sĩ bên ngoài thành và Trảm Yêu Ti, cũng bắt đầu tập trung đề phòng.

Bởi vì - A Tu La tộc đã đến!

Nhìn từ xa, một mảnh đen kịt, rõ ràng cách nhau gần mười dặm, mọi người vẫn có thể cảm nhận được áp lực mạnh mẽ mà đối phương mang đến.

Vài con hung thú Cực Hoang khổng lồ như những ngọn núi di động, mỗi bước đi đều khiến mặt đất rung chuyển.

Lực Vương Thiên Cực La trên đầu một con hung thú nhìn thấy Giới Vực trên đỉnh đầu, để lộ nụ cười dữ tợn, hắn ta tự nhiên nhìn ra đó là chiến trường chém giết.

Không cần suy nghĩ, hắn ta nhảy lên, thân hình liền chui vào trong Giới Vực, tiếp theo là tiếng gầm thét chấn động trời đất.

"Đối phó với lũ nhân tộc bé nhỏ, cần gì phải ba trận? Ai dám ra đây chịu chết!"

Chỉ là tiếng gầm, đã khiến tâm thần người dân thường run sợ!

Thu Vô Hành cau mày, hắn ta vẫn còn nhớ rõ sức mạnh cường đại mà đối phương thể hiện ở Đông Vực, vết thương trên người lúc này vẫn còn âm ỉ đau.

"Ta vốn vì hắn ta sẽ ra tay ở trận thứ ba, không ngờ A Tu La tộc vừa lên đã phái ra kẻ mạnh nhất."

Vũ Thần Ninh Trạm ở bên cạnh cũng có sắc mặt khó coi: "Xem ra A Tu La tộc không muốn lãng phí thời gian, muốn một trận định thắng thua.

Không biết Quốc Sư đại nhân rốt cuộc đã sắp xếp ai, để đối phó với cường địch như vậy."

Mọi người đều đang lo lắng chờ đợi, nhưng bên trong Giới Vực, ngoại trừ Thiên Cực La, lại không có bóng dáng nào khác tiến vào.

"Chuyện gì vậy? Chẳng lẽ là người mà Quốc Sư đại nhân sắp xếp đã sợ hãi?"

"Thiên Giám Quốc Sư còn chưa xuất hiện, chẳng lẽ nhân tộc muốn thua mà không đánh?"

"Chúng ta sớm nên đoán được, A Tu La tộc hung danh hiển hách, muốn ba trận ba thắng, quả thực là nằm mơ giữa ban ngày!"

Việc Trảm Yêu Ti Đông Vực ngăn cản thất bại, đã sớm gieo rắc hạt giống sợ hãi trong lòng bọn họ, giờ phút này hạt giống này trước cường địch, cũng bắt đầu bén rễ nảy mầm.

Bất an, sợ hãi, tuyệt vọng, giống như bệnh dịch, lan tràn trong lòng người dân.

Nhưng đúng lúc này, trên bầu trời Phụng Thiên Thành, bỗng vang lên tiếng hát hào hùng——

"Yêu ma quỷ quái, đều đáng khinh miệt.

Dựa vào gan dạ, hàng ma diệt yêu nơi giang hà!"

"Giọng nói này, giống như Tần sư ....." Mọi người đều sửng sốt, lần theo tiếng nhìn lại, hư không chấn động, một nhóm người bước ra, đáp xuống bên ngoài Giới Vực.

"Quốc Sư đại nhân ra rồi, còn có người nhà của Tần sư, bài hát này quả nhiên là Tần sư đang hát!

Ơ, người mặc áo đen, đeo mặt nạ trắng kia là ai?" Mọi người xôn xao bàn tán, nỗi sợ hãi bất an ban đầu vậy mà bị tiếng hát này xua tan.

"Nhân gian nhiều sông ngòi, cũng cần phân biệt trong đục, từ xưa đến nay, sống chết giang hồ đều long đong."

Tiếng hát vẫn tiếp tục, thân ảnh áo đen mặt nạ trắng kia bỗng nhiên đạp không mà đi, thân thể dần dần chui vào trong Giới Vực.

Minh Hoàng đột nhiên đứng dậy, hai mắt sáng rực: "Thì ra Quốc Sư muốn phái hắn ta ra trận."

Bên Cửu Khúc Hà, Trấn Thần Ti lộ vẻ hài lòng, trong tay vung cần câu.

Đặng Mặc trợn tròn mắt, Thu Vô Hành cùng những người khác cũng là một mặt kinh ngạc, bởi vì người này và người trong ấn tượng của bọn họ thật sự quá mức tương tự.

"Gấp gánh vác chính đạo, tạo nên khí phách. Người đến sau, còn có ai giống như ta?!" Tần Phong cất cao giọng hát.

Tiếng hát vừa dứt, bên trong Giới Vực, Thiên Cực La và Tần lão gia đã đứng đối mặt nhau từ xa.

Sắc mặt Thiên Cực La ngưng trọng, khí thế trên người đối phương, vậy mà khiến hắn ta cảm nhận được áp lực.

Ngay lúc này, Vũ Thần Ninh Trạm rốt cuộc cũng nhớ ra, kinh hô: "Hắn ta là Bắc Quỷ Thủ đại nhân!"

Lời vừa nói ra, giống như sóng to gió lớn, trong nháy mắt dấy lên sóng gió ngập trời trong lòng mọi người.

Người áo đen mặt nạ trắng này, vậy mà chính là vị Tư Mệnh Bắc Quỷ Thủ đã biến mất gần hai mươi năm!

Tiếng hoan hô và reo hò phấn khích, vang lên như sấm dậy.

Tần Phong thấy nhân tộc đã thoát khỏi thế yếu, trên mặt lộ ra nụ cười, trong lòng nghĩ: "Cha già, những gì cần chuẩn bị con đều đã chuẩn bị ổn thỏa cho người rồi, phần còn lại là thể hiện trước mặt mọi người thì giao cho người."

Chương 603: Kịch chiến

Thiên Giám Quốc Sư cùng hai vị phu nhân nghiêng đầu nhìn về phía Tần Phong, đều lộ ra thần sắc cổ quái.

Thương Phi Lan càng là trực tiếp hỏi: "Tướng công, vô duyên vô cớ, chàng hát cái gì vậy? Khúc phong với ngày thường thiếp nghe qua hoàn toàn không giống nhau.

Bất quá, lời ca cũng coi như không tệ, có chút ý thơ."

"Ta cũng không cách nào lý giải dụng ý của tướng công." Liễu Kiếm Ly nhẹ giọng mở miệng.

Cho nên các ngươi căn bản không hiểu được sự lãng mạn khi đàn ông chúng ta ra oai… Tần Phong nghiêm túc nói: "A Tu La tộc quá mức cường đại, bách tính đã đối với trận chiến này mất đi tin tưởng.

Ta làm như vậy, chẳng qua là muốn giúp nhân tộc một lần nữa xây dựng lại lòng tin.

Chính như cái gọi là chưa đánh đã tạo thế, chính là như thế!"

"Thì ra là như vậy." Liễu Kiếm Ly khẽ gật đầu, thế mà lại tin lời giải thích này.

Thương Phi Lan nửa tin nửa ngờ, lại nghĩ không ra hành vi này phía sau có hàm nghĩa sâu xa hơn.

Chỉ có Thiên Giám Quốc Sư, đưa tới một cái liếc mắt nhàn nhạt, phảng phất là nhìn thấu tất cả.

Tần Phong ho khan một tiếng nói: "Nương tử, chờ chút nữa

nàng lên sân khấu, ta cũng cho nàng tạo thế!”

Liễu Kiếm Ly chu môi, muốn cự tuyệt, nhưng nhìn thấy trong mắt đối phương thần sắc hưng phấn, vẫn là không nhẫn tâm nói ra.

Giới Vực bên trong, Tần lão gia, mặt nạ trắng phía dưới, lộ ra một tia thần sắc lúng gan.

Nói thật, loại phương thức ra sân này, khiến hắn có chút không được tự nhiên.

Nhưng kỳ quái chính là, không được tự nhiên đồng thời, trong lòng hắn lại có một loại cảm giác sảng khoái khó nói nên lời.

“Phong nhi tiểu tử này, từ đâu học được những thứ này?” Tần lão gia trăm nghĩ không ra.

Ngay tại lúc này, sát ý cường đại cùng khí tức khủng bố ập vào mặt.

Thiên Cực La thế mà ngay cả chào hỏi cũng không có, thân hình lóe lên, trong nháy mắt đã đến.

Nắm đấm phải của hắn, khí cơ bao quanh, ngay cả không khí cũng bị chấn động.

Nhưng với thực lực của Tần lão gia cùng kinh nghiệm nhiều năm chinh chiến sa trường, tự nhiên không có khả năng không có chút phòng bị, kình khí lưu chuyển quanh thân, cực ý ngưng tụ trên nắm tay phải.

Không né không tránh, thế mà lựa chọn chính diện ngạnh kháng!

Ầm!

Hai nắm đấm tiếp xúc trong khoảnh khắc, khí lãng như biển

lớn cuồn cuộn, đột nhiên thổi về bốn phương tám hướng.

Trên bầu trời mây đen trong nháy mắt bị quét sạch, cát bụi như sóng thần, bao phủ về phía Phụng Thiên Thành.

Đặng Mặc thấy vậy, hai mắt híp lại, chân phải giẫm mạnh xuống đất, hắc ảnh bán trong suốt như tường thành dựng lên, đem cát bụi cùng cuồng phong ngăn cách.

Giới Vực do Thiên Giám Quốc Sư cùng Trấn Thần Ti Ngự bố trí kỳ thật đã ngăn cản phần lớn dư uy, nhưng cho dù như vậy, uy năng thẩm thấu ra ngoài như cũ khủng bố như thế!

Mọi người xung quanh thấy vậy, đều là hít vào một ngụm khí lạnh.

Đây mới chỉ là chiêu thứ nhất hai người va chạm!

Giới Vực bên trong, Thiên Cực La nhìn nam nhân trước mặt, chiến ý sôi trào, cười lớn: "Dám cùng ta chính diện giao phong, ngươi là người đầu tiên, xem ra nhân tộc cũng không phải đều là sâu kiến!"

Tiếng gào thét rơi xuống, hai người đồng thời ra tay!

Âm thanh va chạm kịch liệt liên tiếp vang lên.

Trận chiến cấp bậc này, đã vượt qua nhận tri của thế nhân.

Trừ tiếng nổ vang bên tai, cùng khí lãng cuồn cuộn ập đến, bách tính bình thường căn bản cái gì cũng không nhìn thấy!

Tần Phong triển khai Song Đồng dị năng, mới miễn cưỡng theo kịp thân ảnh hai người đang kịch chiến.

Không có kỹ xảo hoa lệ, không có chiêu thức đẹp mắt, chỉ có cảm giác đánh đấm trực diện!

Mỗi một lần hai người va chạm, đều ẩn chứa lực lượng khủng bố khó có thể tưởng tượng!

Ầm!

Lại là một tiếng sấm sét nổ vang.

Tần lão gia cùng Thiên Cực La thế mà đồng thời lùi lại.

Chờ đến khi cát bụi tan đi, mọi người một lần nữa nhìn về phía Giới Vực.

Quỷ Thủ đại nhân áo đen mặt nạ trắng không hề hấn gì, mà A Tu La tộc bên kia, trên người lại in hằn những vết máu!

"Đây là Quỷ Thủ đại nhân chiếm thượng phong?" Có bách tính ngây người nói.

Trong nhất thời tiếng hít thở liên tiếp vang lên, tiếp theo như thủy triều tiếng hoan hô trong nháy mắt vang lên.

"Nhân tộc tất thắng", "Quỷ Thủ đại nhân tất thắng" thanh âm vang vọng trên không Phụng Thiên Thành.

Tần Phong chỉ cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, trong lòng nghĩ: "Quả nhiên vẫn là võ phu thích hợp nhất quang minh chính đại xuất hiện!"

Loại chiến đấu này, đổi lại là hắn, sợ là chỉ có thể dùng Hạo Thiên Kính bảo vệ bản thân, làm một con rùa rụt cổ…

Nhưng rõ ràng cục diện đang có lợi, Liễu Kiếm Ly lại cau mày.

"Làm sao vậy?" Tần Phong thấy vậy, trong lòng dâng lên dự cảm không lành.

Liễu Kiếm Ly nhẹ giọng mở miệng: "Mặc dù A Tu La tộc trên người có vết thương, nhưng đều là những vết thương không đáng

kể.

Trong giao phong vừa rồi, cha đã sử dụng chiêu thức cực ý, mà đối phương… hoàn toàn là dựa vào nhục thân cường đại ngạnh kháng."

Tần Phong nghe vậy, không khỏi trừng lớn hai mắt.

Nếu là nói đùa, trò đùa này một chút cũng không buồn cười.

Mà đồng tu Thần Vũ đạo thống Vũ Thần Ninh Trạm cùng Ngục La Ty giáp mặt Ất Diện cũng là nhìn ra điểm này, thần sắc vô cùng ngưng trọng.

Minh Hoàng hỏi: "Trận chiến này Bắc Quỷ Thủ có bao nhiêu phần thắng?"

Giáp mặt như thực trả lời: "Tạm thời không cách nào nhìn ra, bởi vì song phương, đều chưa thi triển toàn lực, còn đang ở giai đoạn thăm dò."

Thái tử cùng An Nhã bên cạnh nghe vậy, lập tức lộ ra thần sắc không dám tin.

Giao thủ như vậy, thế mà chỉ là thăm dò?!

Giới Vực bên trong, Tần lão gia cúi đầu nhìn thoáng qua tay phải của mình, xương ngón tay trong giao phong vừa rồi đã vỡ vụn.

Chỉ là dựa vào Thần Vũ Kim Cang Bất Hoại Bất Diệt Thân của hắn, chút thương thế này trong nháy mắt liền có thể khôi phục.

Lại lần nữa nhìn về phía đối thủ, chỉ nghe đối phương cười lớn: "Đã không biết bao lâu rồi không đánh qua trận nào sảng khoái như vậy, ngươi rất không tệ!"

Thiên Cực La vặn vẹo cổ, phát ra tiếng kẽo kẹt, mà những vết

máu trên người, cũng đang với tốc độ mắt thường có thể thấy được khép lại, rất nhanh liền hoàn hảo như lúc ban đầu.

Đúng như giáp mặt nói, lúc trước nhìn như đối oanh kịch liệt, bất quá chỉ là hai người toàn lực ra tay trước thăm dò mà thôi.

“Nếu có thể, thật muốn cùng ngươi tái chiến trăm tám mươi hiệp, đáng tiếc, Vương của ta còn đang quan chiến, không thể để hắn đợi lâu.” Thiên Cực La nói ra lời này, liền biểu minh — thăm dò đến đây là kết thúc.

Thình thịch!

Thình thịch!

Tiếng tim đập kịch liệt, phảng phất vang vọng bên tai mọi người.

Hai mắt Thiên Cực La trở nên đỏ như máu, đường vân màu đỏ từ trên trán hắn hiện ra, tiếp theo lan ra toàn thân.

Ngay trong khoảnh khắc này, Song Đồng của Tần Phong thế mà bị khí cơ cường đại tản mát ra từ trên người đối phương đâm vào đau nhói.

Cho dù lúc trước ở Quỳnh Vũ thành, nhìn thấy Ngao Nhân, cũng chưa từng xuất hiện tình huống như vậy!

Nói thì chậm, nhưng xảy ra rất nhanh.

Thiên Cực La chỉ trong một phần ngàn cái chớp mắt, liền xuất hiện trước mặt Bắc Quỷ Thủ.

Không gian phía sau hắn đi qua, thế mà lưu lại một chuỗi tàn ảnh, chậm chạp chưa tan.

Một quyền đột nhiên đánh tới, không gian chấn động, Tần lão gia không dám khinh thường, toàn lực ứng phó, lại trực tiếp bị

một kích này đánh bay ra ngoài trăm trượng!

Mọi người quan chiến hoảng sợ biến sắc.

Thân ảnh áo đen mặt nạ trắng giữa không trung ổn định thân hình, nhưng một quyền của Thiên Cực La lại là đánh nát y phục của hắn, lộ ra da thịt, vết máu dữ tợn.

Cha… Tần Phong nắm chặt hai nắm tay, thần sắc vô cùng lo lắng.

“Tu La Quỷ Thần.” Thiên Giám Quốc Sư trầm giọng nói.

A Tu La tộc giống như Thần Vũ võ phu của nhân tộc, bản thân không có thủ đoạn thần dị, chỉ có lực lượng cường đại, nhục thân kiên thực, cùng tốc độ như quỷ mị.

Mà Tu La Quỷ Thần thần thông, chính là có thể kích phát huyết mạch thiên phú của bọn hắn, đem ưu thế này trình diễn ra gấp bội!

A Tu La tộc bên kia, Tà Vương Tỳ Ma La mở miệng nói: “Bắc Quỷ Thủ quả nhiên danh bất hư truyền, ta đã thật lâu chưa thấy Thiên Cực La thi triển Tu La Quỷ Thần.”

Cuồng Vương Tát Đẩu Âm La thản nhiên mở miệng: “Thắng bại đã phân.”

Trảm Vương Tử Vũ La kia một đôi mắt lại là rơi vào trên người Bắc Quỷ Thủ, phảng phất là vô cùng hiếu kỳ đối phương sẽ ứng phó như thế nào.

Thu Vô Hành sắc mặt ngưng trọng: “Đây chính là bản mệnh thần thông của A Tu La tộc, Tu La Quỷ Thần…”

Trước kia ở Đông Vực cùng đối phương giao thủ, hắn cũng chưa từng có thể bức ra đối phương chiêu này!

Ngay tại lúc mọi người vạn phần lo lắng, Giới Vực màu đen lấy Tần lão gia làm trung tâm, hướng bốn phía khuếch tán, trong nháy mắt liền bao phủ Thiên Cực La.

"Vực?" Thiên Cực La lộ ra thần sắc khinh thường.

Sát chiêu tam phẩm trở lên của nhân tộc tên là Giới Vực, hắn tự nhiên biết.

Lúc cùng Thu Vô Hành đối chiến, Giới Vực của đối phương đã bị hắn xé rách, mà lúc đó, hắn thậm chí còn chưa thi triển Tu La Quỷ Thần!

Hiện giờ, hắn đã triển khai Tu La Quỷ Thần, bất kỳ Giới Vực nào trước mặt hắn, đều chỉ là bài trí mà thôi!

Không có do dự quá nhiều, Thiên Cực La lần nữa đánh úp về phía đối phương.

Hai cánh tay cường tráng hữu lực như chiến phủ, hướng thân ảnh áo đen mặt nạ trắng kia hung hăng khép lại.

Không gian như dòng xoáy, cảnh sắc thậm chí bắt đầu vặn vẹo, đủ thấy chiêu này uy lực lớn đến mức nào!

Một kích này nếu như đánh trúng, Tần lão gia tất nhiên sẽ thân thụ trọng thương, mất đi chiến lực.

Tỳ Ma La càng là trực tiếp khẳng định: "Kết thúc."

Nhưng một màn tiếp theo, lại nằm ngoài dự đoán của tất cả mọi người.

Tần lão gia đứng tại chỗ không có động tác gì, thế công của Thiên Cực La lại là dừng lại, mà hai cánh tay kia thế mà đột nhiên hướng ngược lại mở ra!

Một chưởng nhẹ nhàng vươn ra, ấn vào ngực Thiên Cực La.

Máu tươi phun trào, tiếng xương cốt vỡ vụn trong nháy mắt vang lên!

Chương 604: Thắng hiểm

Cảnh tượng này thật quái dị, mọi người đều cảm thấy khó hiểu.

Rõ ràng là sát chiêu đã chắc thắng, tại sao A Tu La tộc lại đột nhiên thu tay?

Ngồi trên Vương Tọa, Sát Thiên La cười lạnh một tiếng: "Chiêu thức này có vài phần giống với lão già kia."

Với thực lực của hắn, tự nhiên có thể nhìn ra, tất cả những điều này đều là bởi vì kết giới màu đen kia!

Vũ Thần Ninh Trạm dường như nghĩ đến điều gì, lên tiếng nói: "Nghe đồn Nam Thiên Long và Bắc Quỷ Thủ đại nhân đều là sư thừa Trấn Thần Ti Ngự.

Thiên Long đại nhân có thể dung hợp yêu quỷ chi lực vào trong thân thể, phát huy ra lực chiến đấu vượt xa tưởng tượng.

Còn Quỷ Thủ đại nhân lại có thể vận dụng lực đến cảnh giới xuất thần nhập hóa.

Nếu ta nhớ không lầm, kết giới này hẳn là gọi là Vạn Cấm Lực Uyên, ở trong kết giới này, Quỷ Thủ đại nhân có thể tùy tâm sở dục khống chế đại tiểu và phương hướng của lực!"

Sự thật cũng đúng như Ninh Trạm nói, Thiên Cực La sở dĩ vào thời khắc mấu chốt, hai tay đột nhiên dang ra, chính là bởi vì bị Vạn Cấm Lực Uyên bóp méo phương hướng của lực!

Mà Tần lão gia đưa ra một chưởng kia, nhìn như nhẹ nhàng bâng quơ, lại ẩn chứa uy lực nặng nề như muôn vàn ngọn núi!

Thiên Cực La đưa tay phải vuốt ngực, máu tươi chảy ròng.

Xương ngực bị chấn nát, cơn đau dữ dội xé rách thần kinh.

Thế nhưng hắn lại lộ ra thần sắc hưng phấn, một người có thể cho hắn chiến đấu một cách thống khoái, hắn đã chờ đợi rất lâu rồi!

Hai nắm tay siết chặt, những đường vân màu máu trên người Thiên Cực La tỏa ra ánh sáng đỏ, phạm vi bao phủ dường như rộng hơn trước một chút.

Tiếng "rắc rắc" liên tiếp vang lên, đó là xương ngực bị gãy đang không ngừng lành lại.

Tần lão gia tự nhiên sẽ không cho kẻ địch cơ hội thở dốc, thừa lúc hắn bị thương, phải lấy mạng hắn, đó chính là chí lý danh ngôn trên chiến trường!

Tay phải nắm chặt trong không trung, khoảng cách giữa hai người dường như không còn tồn tại.

Thiên Cực La chỉ cảm thấy không khí xung quanh giống như vũng bùn, kéo lê da thịt hắn, khiến hắn không thể động đậy.

Không, phải nói là xiềng xích thì chính xác hơn.

Hắn muốn phát lực phản kích, thế nhưng lực lượng cường đại vốn bách chiến bách thắng kia, lại giống như một quyền đánh vào bông, căn bản không có chút tác dụng nào.

Mà những sợi xích vô hình trên người hắn lại càng quấn càng chặt, siết chặt thân thể, da thịt, thậm chí là xương cốt của hắn.

Sự tình đã đến nước này, hắn cũng rốt cuộc minh bạch, cường độ kết giới mà đối phương thi triển, căn bản không phải là những nhân loại mà hắn gặp phải trước kia có thể so sánh!

Rõ ràng là đã rơi vào đường cùng, Thiên Cực La lại lộ ra vẻ điên cuồng.

Cơ bắp toàn thân hắn phồng lên, những đường vân màu máu cũng bắt đầu lan ra toàn thân.

Chỉ trong chốc lát, làn da màu chàm của hắn đã biến thành màu đỏ như máu.

Dưới lớp mặt nạ trắng, Tần lão gia đột nhiên nhíu mày, bởi vì hắn bỗng nhiên cảm giác được, Vạn Cấm Lực Uyên dường như không thể tiếp tục khống chế lực lượng trên người đối phương.

Tình huống này chỉ có hai khả năng, một là đối phương đã triển khai kết giới, bao phủ toàn thân, triệt tiêu Vạn Cấm Lực Uyên của hắn.

Khả năng còn lại chính là lực lượng mà đối phương đang sở hữu, đã vượt qua cực hạn mà Vạn Cấm Lực Uyên có thể khống chế!

Mà A Tu La tộc không thể sử dụng thủ đoạn kết giới, hiển nhiên là thuộc về loại thứ hai.

"Tên nhân loại này, vậy mà lại ép Thiên Cực La phải sử dụng hình thái phá sát của Tu La Quỷ Thần." Giọng nói của Tỳ Ma La có chút kinh ngạc.

"Nam Thiên Long, Bắc Quỷ Thủ, có thể trấn áp một phương, có thực lực như vậy cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Kết giới của đối phương, đã không thể hạn chế Thiên Cực La nữa rồi." Tử Vũ La lên tiếng nói.

Sự thật đúng là như thế!

Cùng với thân thể của Thiên Cực La to lớn hơn ba phần, vóc

người vốn đã cao lớn, lúc này nhìn lại, giống như một người khổng lồ.

Hắn tùy ý vung cánh tay phải, cảm giác bị trói buộc bởi xiềng xích kia, trong nháy mắt đã biến mất không còn một mảnh!

Cùng lúc đó, chỉ nghe thấy một tiếng nổ vang lên, kết giới mà Tần lão gia triển khai vậy mà lại bị phá vỡ một góc!

Tần Phong trợn tròn mắt, vẻ mặt không dám tin.

Phải biết rằng, muốn phá giải kết giới của người khác, hoặc là sử dụng không gian chi pháp, hoặc là dùng kết giới do bản thân sáng tạo ra để triệt tiêu kết giới của đối phương.

Sử dụng lực lượng thân thể thuần túy để phá vỡ kết giới, đó căn bản là chuyện không thể nào thực hiện được!

"Lực lượng của tên này, rốt cuộc là khủng bố đến mức nào?" Tần Phong lẩm bẩm tự nói, trong lòng không khỏi bắt đầu lo lắng cho an nguy của lão cha.

Thiên Cực La xoa xoa vai, tiếng nói như sấm rền: "Ngươi là một đối thủ không tệ, nếu còn có sát chiêu gì, cứ việc thi triển ra.

Đương nhiên, kết giới màu đen kia, thì đừng mong dùng được nữa."

Dứt lời, hắn hai tay đột nhiên chập lại, không gian giống như xoáy nước dưới đáy biển sâu bắt đầu vặn vẹo, Vạn Cấm Lực Uyên chỉ trong nháy mắt, đã tan thành từng mảnh!

Uy lực dư âm không giảm, giống như mãnh thú hung ác, hướng Tần lão gia cắn xé mà đi.

Ngay trong thời khắc nguy cấp này, tiếng tim đập mạnh mẽ vang vọng bên tai mọi người.

Những đường vân màu đen từ tim Tần lão gia lan ra, sau đó bao phủ toàn thân.

Đối mặt với sát chiêu cường đại của Thiên Cực La dưới hình thái phá sát, Tần lão gia lại một lần nữa đưa tay phải ra.

Lực lượng không gian vặn vẹo giống như gặp phải bức tường dày nặng, rõ ràng chỉ cách một gang tay, nhưng lại không thể tiến thêm dù chỉ là một phân!

Tiếp đó chỉ thấy Tần lão gia nắm chặt tay phải, luồng khí thế đáng sợ kia vậy mà bị bóp nát!

Đây chính là hình thái cuối cùng của Cực Ý, dung hợp Cực Ý và Vạn Cấm Lực Uyên thành một chiêu kinh thần!

Thiên Cực La thấy vậy, hưng phấn đến mức toàn thân run rẩy, hắn muốn sử dụng sát chiêu mạnh nhất, nghiền nát cường địch trước mặt, đó là sự công nhận của A Tu La tộc đối với đối thủ!

Tần lão gia hít sâu một hơi, lực lượng cường đại bóp méo không gian xung quanh, luồng khí đen kịt ngưng tụ phía sau, giống như đầu lâu của ác quỷ.

Chiến ý của hai người không ngừng bùng nổ, tất cả mọi người đều có thể nhìn ra, chiêu tiếp theo chính là sát chiêu!

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, đối với mọi người mà nói, khoảnh khắc thời gian như dừng lại, thế công của hai người đã va chạm vào nhau.

Uy lực đáng sợ giống như hố đen, bóp méo không gian, không ngừng lan ra xung quanh.

Thiên Giám Quốc Sư thấy vậy, lập tức vung tay áo, một luồng thanh khí dung nhập vào kết giới.

Kết giới đang lung lay sắp đổ kia, chậm rãi ổn định lại.

Tuyệt chiêu cuối cùng của hai người va chạm, vậy mà suýt chút nữa đã phá vỡ kết giới do Quốc Sư và Trấn Thần Ti Ngự liên thủ bố trí!

"Ai thắng rồi?!" Thu Vô Hành kinh hô.

Minh Hoàng đột nhiên đứng dậy, thân thể nhích về phía trước.

Những người quan chiến bởi vì quá mức căng thẳng, vậy mà không phát ra một tiếng động nào.

Tần Phong nắm chặt bàn tay mềm mại của hai cô nương bên cạnh, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Chờ đến khi sự vặn vẹo màu đen khôi phục lại bình tĩnh, trong kết giới, Thiên Cực La và Bắc Quỷ Thủ đứng đối diện nhau.

"Hòa... hòa nhau?" Có người kinh ngạc lên tiếng.

"Không đúng." Đặng Mặc nhíu mày.

Tần lão gia với trang phục áo đen mặt nạ trắng, vết thương trên người nứt toác, máu tươi bay đầy trời!

"Thua rồi?" Tiếng kêu tuyệt vọng vang lên khắp nơi.

Mọi người đều không dám tin vào cảnh tượng trước mắt.

Thế nhưng ngay lúc này, cánh tay phải của Thiên Cực La, cùng với nửa người trên bỗng chốc hóa thành huyết vụ!

"Trận này, là ngươi thắng." Thiên Cực La sau khi nói xong câu đó, cả người liền từ trên không trung rơi xuống.

Sát Thiên La thấy vậy, tay phải vươn ra, lực hút mạnh mẽ trực tiếp kéo Thiên Cực La trở về vị trí của A Tu La tộc.

"Thần xin lỗi, Vương, đã để ngài thất vọng rồi." Thiên Cực La yếu ớt nói.

"Đã dốc hết toàn lực, cho dù thua dưới tay cường địch, cũng không làm nhục vinh quang của A Tu La tộc, lần sau thắng lại là được."

"Tuân lệnh Vương!"

"Nhân tộc... thắng rồi?" Những người quan chiến nhìn thấy cảnh tượng này, đầu tiên là ngẩn người, sau đó reo hò vui mừng.

Mà Tần lão gia bị thương, trong tiếng reo hò đó, giẫm chân lên không trung, chậm rãi đi về phía Tần Phong, quả nhiên là anh hùng trở về, ngầu bá cháy!

Quá đỗi hưng phấn, Tần Phong trêu chọc: "Xem ra cha đã nắm được tinh túy của việc ra oai trước mặt mọi người, còn biết đi chậm một chút, nghe thêm một chút tiếng reo hò của mọi người."

Ai ngờ Tần lão gia lại loạng choạng suýt ngã, quát khẽ: "Tên tiểu tử thối, ta sắp không chịu nổi nữa rồi, mau lại đây đỡ ta!"

Tần Phong: "..."

Chương 605: Kiếm Khí Tung Hoành Ba Vạn Dặm

Trận chiến này có thể coi là hiểm thắng, song phương đều bị trọng thương.

Tần Phong thay cha kiểm tra thương thế, ngũ tạng lục phủ bị tổn thương, xương sườn đã gãy, khí cơ trong cơ thể hỗn loạn, may mà không nguy hiểm đến tính mạng.

Dùng Chính Khí giúp cha điều hòa kinh mạch, Tần Phong lại lấy ra thuốc trị thương đã luyện chế sẵn, cho ông uống.

Tần lão gia cảm giác đau đớn toàn thân giảm bớt, chậm rãi thở ra một hơi.

Cảm nhận được ánh mắt lo lắng của mọi người, Tần lão gia khoát tay nói: "Đã không sao rồi, bất quá người này quả nhiên là kẻ mạnh nhất trong tứ đại chiến vương của A Tu La tộc, lại ép ta phải dùng đến bảy phần công lực. Sớm biết hắn khó đối phó như vậy, ta đã nên dốc toàn lực mới phải."

Thiên Giám Quốc Sư liếc mắt nhìn sang, Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan cũng khẽ liếc nhìn, rồi thu hồi tầm mắt.

Ngay cả Kinh Thần Chi Pháp cũng đã thi triển, lời này nói ra chính ngươi có tin không... Tần Phong nhướng mày, không vạch trần.

Người có chút nhãn lực, đều sẽ không vạch trần khoảnh khắc ra oai của nam nhân, đây là lẽ thường tình.

"Đúng đúng đúng." Tần Phong qua loa phụ họa.

Tần lão gia lại nói: "Khí cơ công kích của tên kia vẫn còn sót lại trong cơ thể ta, muốn khỏi hẳn ít nhất cũng phải mất mười ngày nửa tháng. Trở về sau, nhớ giúp ta che giấu một chút, đừng để nhị nương con nhìn ra manh mối."

Tần Phong lộ ra vẻ mặt hiếu kỳ: "Cha tự mình cẩn thận một chút là được rồi mà?"

"Chủ yếu là nhị nương con..." Tần lão gia liếc mắt nhìn hai nàng dâu, muốn nói lại thôi.

Đều là đàn ông, Tần Phong bỗng nhiên hiểu ra, nghĩ đến tuổi tác của nhị nương, hẳn là giai đoạn như sói như hổ.

Mà trạng thái hiện tại của cha, nhất định là không thể hành phòng sự, nhưng mà cứ không đụng vào, với tính cách của nhị nương, nhất định lại suy nghĩ lung tung.

Tần Phong nhướng mày, gật đầu: "Yên tâm đi cha, giao cho con."

Dừng một chút, Tần lão gia ho khan một tiếng nói: "Còn có bài hát con hát lúc trước cũng không tệ, trở về sau, có thời gian nhớ dạy ta."

"..."

Trận đầu tiên đại thắng, nhân tộc bên này tự nhiên khí thế chính thịnh.

Mặc dù trận chiến đã kết thúc được một khoảng thời gian, nhưng những lời nói "Nhân tộc tất thắng", "Quỷ Thủ đại nhân vô địch" vẫn còn văng vẳng bên tai.

Minh Hoàng cau mày cũng giãn ra một chút, nhưng bọn họ vẫn chưa hoàn toàn thả lỏng tâm thần.

Bởi vì từ lúc lời thề được lập ra, đã định sẵn nhân tộc bên này, mỗi một trận chiến đều là như đi trên băng mỏng!

Bởi vì căn bản không thể thua!

"Cũng không biết tiếp theo trận này, A Tu La tộc sẽ phái ai ra tay." Đặng Mặc trầm giọng lên tiếng.

Đông Vực tam đại thần tướng nhìn về phía A Tu La tộc, ánh mắt khóa chặt vào Cuồng Vương và Trảm Vương.

Trận chiến nhị phẩm đã kết thúc, Tà Vương Tỳ Ma La không có cơ hội ra tay.

Vậy người có thể xuất chiến nhất định chỉ có Tát Đà Ấn La và Tử Vũ La, mà năng lực của hai người này đều có điểm mạnh riêng, ai cũng không dễ đối phó.

"Thế nào?" Cuồng Vương nghiêng đầu nhìn sang một bên.

Tử Vũ La có dung mạo xinh đẹp, thân hình cường tráng, đang khom người, hai tay ôm ngực, dường như đang áp chế điều gì đó.

Trận chiến vừa rồi khiến nàng nhiệt huyết sôi trào, mà thân hình cường tráng của Bắc Quỷ Thủ, càng giống như độc dược khiến nàng mê muội.

A Tu La tộc chính là như vậy, nữ giới lấy cường giả vi tôn, đối với cường giả, trong cơ thể bọn họ có một loại xúc động đến từ bản năng.

Kết hợp với cường giả, sinh hạ ra dòng dõi cường đại chính là sứ mệnh của bọn họ.

Đương nhiên, điểm này đối với nam giới A Tu La cũng là như vậy.

Hơn nữa do huyết mạch cường đại trong cơ thể A Tu La tộc,

cho dù là kết hợp với chủng tộc nào, dòng dõi sinh ra đều sẽ mang đặc tính của A Tu La tộc.

Có lẽ chính vì vậy, mỗi một người A Tu La tộc đều có thể sinh ra đã là chiến sĩ cường đại, sở hữu thiên phú kinh người.

"Hiện tại ta đang rất hưng phấn." Tử Vũ La toàn thân run rẩy.

Cuồng Vương thu hồi tầm mắt: "Tùy ngươi."

Từ bên hông lấy ra một thanh cốt nhận sắc bén, Tử Vũ La hai tay vung lên, cuồng phong gào thét nổi lên, hai đạo chém một đạo xẹt qua chân trời, một đạo rơi xuống ngọn núi bên cạnh.

Tiếp đó chỉ thấy, bầu trời như bị xé rách, ngọn núi bị chém ngang lưng, vết cắt bằng phẳng khiến người ta kinh hãi.

Động tĩnh to lớn thu hút vô số ánh mắt, đám người vốn còn đang hoan hô, cổ họng như bị thứ gì đó chặn lại, không thể phát ra nửa điểm âm thanh.

Bọn họ suýt nữa quên mất, chỉ là thắng một trận, chứ chưa giành được thắng lợi.

Trận chiến không thể thua, còn hai trận nữa!

Mà nữ A Tu La có dung mạo xinh đẹp kia, xem ra chính là đối thủ của trận này.

Xinh đẹp lại cường đại, công kích đáng sợ, khiến lưỡi hái tử thần treo trên đầu nhân tộc, dường như lại hạ xuống một phần.

Vũ Thần Ninh Trạm thấy Tử Vũ La bay vào trong Giới Vực, đưa tay sờ lên ngực, một vết chém sâu hoắm, nếu như lúc trước lại sâu thêm một phân, lúc đó đã có thể lấy mạng hắn.

Chính là do Tử Vũ La ban tặng!

Uy thế của Trảm Vương khiến khí thế chiến thắng của Tần lão gia tiêu tan, mặc dù đây chỉ là hành động vô ý của nàng ta.

Chưa đánh đã sợ, đây chính là đã rơi vào thế hạ phong.

Như vậy không được, ta phải giúp nương tử tạo thanh thế... Tần Phong thấy vậy, Chính Khí hội tụ trong lồng ngực, sau đó lớn tiếng hô: "Kiếm khí tung hoành ba vạn dặm, một kiếm quang hàn mười chín châu!"

Câu thơ mang theo lực lượng khó tả, bỗng nhiên có tiếng kiếm minh thanh thúy vang lên.

Kiếm quang hư ảo hóa thành cầu nối, lại nối liền với Giới Vực treo lơ lửng trên bầu trời.

Câu thơ hào hùng, quét qua tâm trí mọi người, mỗi người đều bất giác run lên.

Kiếm tung hoành ba vạn dặm, một kiếm mười chín châu, ai có thể sở hữu kiếm kỹ cao siêu như vậy?!

Liễu Kiếm Ly mặc áo trắng, lẩm bẩm lặp lại câu thơ, nàng vẫn luôn muốn dung hợp cực ý và kiếm đạo làm một, nhưng mỗi khi sắp thành công, luôn có một tầng bình chướng chắn trước mặt, không cách nào vượt qua.

Thế nhưng, khi Tần Phong hô lên câu thơ vừa rồi, trên bình chướng kia, dường như xuất hiện vô số vết nứt.

Rắc!

Kiếm tâm trong suốt bỗng nhiên rung động, bình chướng ngăn cách cuối cùng cũng vỡ vụn.

Khoảnh khắc này, Liễu Kiếm Ly giác ngộ.

Trên tường thành, Lam Ngưng Sương đang quan chiến, kiếm

hộp sau lưng bỗng nhiên mở ra.

Tử Điện Thần Quân và Hàn Thủy Kiếm đồng thời bay ra, kiếm quang như nước chảy, kiếm minh như sấm rền.

Cùng lúc đó, trong Phụng Thiên thành, vạn kiếm được cảm ứng, lại đồng loạt bay lên không trung.

Tiếng kiếm minh hợp lại như dòng nước chảy vào biển cả!

Cảnh tượng vạn kiếm thần phục, khiến người ta phải thán phục!

Tần Phong mặt mày ngây ngốc, sớm biết nương tử lợi hại như vậy, hắn cần gì phải tạo thanh thế cho nàng, so sánh hai bên, ngược lại lại khiến bản thân có vẻ tầm nhìn hạn hẹp.

Nhưng hắn làm sao biết được, Liễu Kiếm Ly có biến hóa như vậy, đều là bởi vì câu thơ kia.

Thiên Giám Quốc Sư lộ ra vẻ mặt vui mừng, chỉ nghĩ, kiếm đạo Vạn Thần Cảnh phía trên có lẽ còn có cảnh giới thứ sáu cũng không nhất định.

"Tướng công, ta đi đây." Liễu Kiếm Ly khẽ mấp máy môi, mỉm cười.

Một thoáng xinh đẹp, đất trời như mất màu.

Tiếp đó mọi người chỉ thấy, một bóng hình mặc áo trắng, chân đạp kiếm quang, bước vào trong Giới Vực.

"Người được chọn cho trận thứ hai, là Liễu Kiếm Ly!"

Một hòn đá khuấy động ngàn cơn sóng.

Trước trận Thần Hầu quân, Liễu Thiên Lộc thấy cảnh này, cảm khái vạn phần.

Ký ức chợt ùa về ngày con gái trở về từ Vạn Kiếm tông, kinh mạch bị phế, ánh mắt vô hồn.

Ai có thể ngờ được, nàng lại có thể một lần nữa bước lên đỉnh phong kiếm đạo, được vạn người chú mục?

"Tiểu tử Tần gia này..." Liễu Thiên Lộc vốn luôn nghiêm nghị lại khẽ mỉm cười, vô cùng an ủi.

Chương 606: Chứng Kiếm Thần Chi Danh

Tử Vũ La và Liễu Kiếm Ly lơ lửng giữa không trung, chiến ý và kiếm khí cuồn cuộn dâng trào.

Khí thế bùng nổ khiến không khí như biến thành lưỡi dao sắc bén, dù không trực tiếp đối mặt cũng khiến người ta rùng mình.

Tử Điện Thần Quân và Hàn Thủy Kiếm đồng thời chìm vào trong Giới Vực, lơ lửng bên cạnh Liễu Kiếm Ly.

Thân kiếm rung lên, tiếng kiếm ngân nga như nước chảy.

Đây là một đối thủ mạnh mẽ, Tử Vũ La vừa nhìn đã nhận ra.

Nhưng điều khiến nàng kinh ngạc là tuổi tác của người này rõ ràng không lớn.

Nghe thấy phía nhân tộc hô vang ba chữ "Liễu Kiếm Ly", nàng mơ hồ nhớ ra điều gì đó.

Thiên kiêu kiếm đạo, thiên phú dị bẩm, Tam Phẩm Kiếm Thần trẻ tuổi nhất lịch sử.

Ban đầu khi nghe những lời này, nàng vốn chẳng để tâm.

Nhưng hôm nay tận mắt nhìn thấy, mới hiểu được những lời tán dương đó không phải là lời đồn thổi.

Người như vậy, cho dù ở trong A Tu La tộc cũng là cường giả vô song.

Thật thú vị... Tử Vũ La liếm môi, cốt nhận trong tay phải đột nhiên vung lên, chém nát không khí, với tốc độ sét đánh không kịp bưng tai bổ về phía đối phương.

Liễu Kiếm Ly không tránh né, tâm niệm vừa động, hai thanh thần kiếm bên cạnh đồng thời vung lên, dễ dàng đánh tan thế công của đối phương.

"Ngươi thấy sao?" Thu Vô Ngân nghiêng đầu hỏi.

Vũ Thần Ninh Trạm trầm ngâm một lát: "Thực lực của Liễu Kiếm Ly đã vượt qua ta, tỷ lệ thắng thua với đối phương có lẽ là năm ăn năm thua.

Điều duy nhất cần chú ý là tốc độ ma quỷ và những nhát chém mạnh mẽ của đối phương."

Nếu đơn thuần so sánh về lực lượng, Ninh Trạm chưa chắc đã thua Tử Vũ La.

Nhưng nếu công kích mạnh mẽ mà không thể chạm vào đối thủ thì tất cả đều là nói suông.

Mà Tử Vũ La lại sở hữu tốc độ khiến hắn không thể nào sánh bằng, cho nên trong giao chiến trước đó, hắn mới bị đối phương áp chế, cuối cùng bị một đòn đánh trúng yếu hại, mất đi sức chiến đấu!

Ánh mắt mọi người lại tập trung vào chiến trường, Tử Vũ La đã phát động tấn công.

Tốc độ kia quá nhanh, thậm chí còn lưu lại tàn ảnh, kèm theo đó là những nhát chém cực mạnh.

Những người quan chiến chỉ có thể nghe thấy tiếng kim loại va chạm chói tai, chưa từng ngừng nghỉ!

Tần Phong nín thở, nhìn chằm chằm vào chiến trường, chỉ thấy Liễu Kiếm Ly bình tĩnh như nước.

Tử Điện Thần Quân và Hàn Thủy Kiếm xoay quanh người nàng, chặn đứng mọi đòn tấn công của đối phương một cách hoàn mỹ, không để lộ ra một chút sơ hở nào!

Sắc mặt Cuồng Vương hơi thay đổi: "Không ngờ lại có người có thể theo kịp tốc độ của Tử Vũ La."

Tỳ Ma La bên cạnh thản nhiên lên tiếng: "Không chỉ theo kịp, mà còn rất ung dung."

Sự thật đúng là như vậy!

Tấn công mãi không có kết quả, Tử Vũ La nhíu mày, chiêu thức trước nay vô cùng thuận lợi, vậy mà lúc này lại không có chút tác dụng nào?

Đột nhiên nàng cảm thấy bất an, thân hình vội vàng lùi về phía sau, một đạo kiếm khí bám sát theo sau.

Trong gang tấc, Tử Vũ La ngửa đầu ra sau, kiếm khí sắc bén lướt qua trước mặt nàng, cắt đứt một lọn tóc!

Trận chiến căng thẳng kịch liệt khiến Tử Vũ La không khỏi lộ ra vẻ mặt thích thú, nàng chỉnh lại tư thế, xoay xoay cổ nói: "Xem ra, thăm dò vô nghĩa cũng chẳng có ý nghĩa gì."

Hai thanh cốt nhận khổng lồ trong tay khẽ xoay chuyển, tạo thành từng cơn cuồng phong.

Hiện tượng này đủ để thấy trọng lượng của hai thanh cốt nhận kia kinh khủng đến mức nào!

"Trong nữ nhân tộc, vậy mà cũng có người mạnh mẽ như ngươi, thật sự nằm ngoài dự đoán của ta.

Chỉ tiếc ta cũng là nữ, nếu không kết hợp với ngươi, nhất định có thể sinh hạ ra đứa con mạnh mẽ."

Liễu Kiếm Ly nghe vậy, lông mày hơi nhíu lại.

Giọng nói của Tử Vũ La rất lớn, những người quan chiến ở gần Giới Vực đều có thể nghe thấy.

Đây là lời hổ lang gì vậy... Tần Phong cứng đờ mặt.

Thương Phi Lan bên cạnh cũng lộ ra vẻ mặt kỳ quái.

Tần lão gia giải thích: "A Tu La tộc chính là như vậy, chỉ cần có thể kết hợp với cường giả, duy trì huyết mạch cường đại, những thứ khác đều không quan trọng."

Tần Phong không biết nên nói gì, chẳng lẽ chỉ cần là cường giả, ngay cả giới tính cũng không thành vấn đề?

Liễu Kiếm Ly tự nhiên sẽ không đáp lại, ngày thường nàng rất ít khi mở miệng, khi chiến đấu với người khác càng không bao giờ nói.

Khí thế quanh người nàng lưu chuyển, đó là đang thai nghén kiếm chiêu.

Tử Vũ La thấy vậy, cũng giống như Thiên Cực La lúc trước, hoa văn màu tím hiện ra từ trên trán, sau đó lan ra toàn thân.

Không ai ngờ rằng, Trảm Vương lại nhanh chóng thi triển thần thông của Tu La Quỷ Thần như vậy!

"Nói đến đây ta lại có chút hiếu kỳ, nam nhân vừa rồi đứng cùng ngươi là ai, kẻ yếu đuối như vậy, sao có tư cách sánh vai cùng ngươi."

Liễu Kiếm Ly nghe vậy, trong mắt lóe lên tia sáng lạnh lẽo.

Kiếm khí sắc bén và sát ý gần như hóa thành thực chất.

Trong nháy mắt đó, Tử Vũ La chỉ cảm thấy da đầu tê dại, nàng bỗng nhiên có một loại cảm giác, như thể giây tiếp theo, đầu mình sẽ lìa khỏi cổ?

Cảm giác sống chết chỉ trong gang tấc này khiến nàng vô cùng say mê.

"Chỉ là thuận miệng nói vài câu, khí thế của ngươi đã hoàn toàn khác biệt so với lúc trước, chẳng lẽ tên phế vật kia đối với ngươi rất quan trọng?"

Tử Vũ La cố ý chọc giận Liễu Kiếm Ly, nàng muốn cùng đối phương triển khai một trận chiến sinh tử sảng khoái!

Keng!

Kiếm khí cuồn cuộn.

Ánh mắt Liễu Kiếm Ly lạnh lẽo đến cực điểm, giống như băng ngàn năm.

Sát khí quanh người nàng càng lúc càng mãnh liệt, Tử Vũ La thậm chí trực tiếp triển khai hình thái Phá Sát của Tu La Quỷ Thần, làn da màu lam nhạt biến thành màu tím nhạt!

Tần Phong thấy vậy, trong lòng trầm xuống, lúc trước khi Thiên Cực La thi triển chiêu này, phụ thân cũng chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ, không biết nương tử có thể ứng phó được hay không.

Thiên Giám Quốc Sư đột nhiên thở dài: "Hy vọng có thể giữ lại một mạng."

Tần Phong nghe vậy, sắc mặt kinh hãi: "Chẳng lẽ nương tử gặp nguy hiểm?"

Quốc Sư tóc bạc liếc mắt nhìn sang, thản nhiên nói: "Ta nói là đối phương."

"Ặc..."

Lần đánh cược này vốn là vì muốn đạt thành liên minh giữa nhân tộc và A Tu La tộc, tự nhiên không cần thiết phải làm đến mức ngươi chết ta sống.

Nhưng nhìn thần sắc của Liễu Kiếm Ly, trận chiến này e rằng khó mà kết thúc trong êm đẹp.

Giống như trước khi bão tố ập đến, luôn luôn yên tĩnh đến lạ thường.

Nữ nhân ngày thường càng ôn nhu, một khi nổi giận, càng giống như sóng to gió lớn.

Mà Liễu Kiếm Ly, hiển nhiên thuộc về loại người này...

Trong Giới Vực, Tử Vũ La toàn thân run rẩy.

Vô số lần giao chiến với kẻ địch đã trở thành bản năng chiến đấu của nàng, trong đầu nàng như có một giọng nói vang lên, không ngừng nhắc nhở nàng - ra tay trước, giải quyết nhanh gọn, nếu không chắc chắn phải chết!

Phản ứng của cơ thể còn nhanh hơn cả não bộ.

Thiên địa dường như không thể chịu đựng nổi tốc độ của Tử Vũ La, trong Giới Vực tràn ngập tàn ảnh của nàng!

Lực đạo chém giết của cốt nhận còn mạnh mẽ hơn trước, sau khi triển khai hình thái Phá Sát, tốc độ và lực lượng của nàng đều vượt xa lúc trước.

Nhưng điều khiến nàng kinh ngạc là, cho dù lực lượng của nàng có mạnh đến đâu, cũng không thể phá vỡ được phòng ngự

của Liễu Kiếm Ly.

Điều khiến nàng càng thêm tê dại da đầu là, từ đầu đến cuối, ánh mắt của đối phương chưa từng rời khỏi người nàng!

Liễu Kiếm Ly mặt không chút thay đổi, tiên khí bảy màu hội tụ trong tay.

Không lâu sau, cột sáng trắng đen xen kẽ như rồng bay lượn, nghênh gió mà lớn lên, hóa thành cánh cổng khổng lồ.

Tiên pháp, Thiên Môn Chuyển Luân Phong Cấm!

Sát Thiên La kinh hãi đứng bật dậy: "Võ phu Thần Vũ, vậy mà có thể thi triển tiên pháp?"

Lực hút mạnh mẽ tuy không thể kéo Tử Vũ La vào trong cổng, nhưng tốc độ của nàng ta lại bị hạn chế, thân hình khựng lại giữa không trung.

Mà khoảnh khắc này, đối với Liễu Kiếm Ly mà nói, đã là quá đủ.

Tay phải vung lên, Hàn Thủy Kiếm chìm vào lòng bàn tay, sau đó vung về phía trước.

Kiếm khí như đường chân trời lúc bình minh, xé rách không gian, đánh về phía Tử Vũ La.

Sát khí, không thể địch, không thể cản, sát khí vô song!

Tử Vũ La gầm lên một tiếng, hai thanh cốt nhận khổng lồ chồng lên nhau, hai tay bảo vệ trước người.

Nhưng chỉ trong nháy mắt, cốt nhận hóa thành bột mịn, hai tay cũng bị chém đứt!

Khoảng cách đến cái chết chỉ còn trong gang tấc, bản năng

sinh tồn vượt lên trên tất cả.

Cơ thể Tử Vũ La bỗng nhiên uốn cong một cách kỳ dị, tránh được kiếm khí suýt chút nữa chém bay đầu nàng ta!

Keng!

Uy lực không giảm, kiếm khí chém ra một vết nứt trên Giới Vực do Thiên Giám Quốc Sư và Trấn Thần Ti Ngự bố trí, sau đó bay về phía A Tu La tộc!

Sát Thiên La thấy vậy, giơ tay phải ra, rốt cục cũng chặn được sát khí đáng sợ này, nhưng cái giá phải trả là - nửa bàn tay bị chém đứt!

Chương 607: Thế gian vô nhị

“Vương của chúng ta!” Tộc A Tu La kinh hãi kêu lên.

"Vô sự." Sát Thiên La xua tay, sau đó nắm chặt tay, vết kiếm liền với tốc độ mắt thường có thể thấy được lành lại.

Thực lực đạt đến cảnh giới như hắn, chữa trị chút thương thế này căn bản không tốn chút sức lực nào.

Thế nhưng…

“Hửm?” Sát Thiên La khẽ kêu lên, bởi vì vết máu trên tay hắn vậy mà không thể nào hoàn toàn khép lại!

“Không ngờ, ngoài lão già kia ra, vậy mà còn có người có thể lưu lại vết thương trên người ta.” Sát Thiên La không hề tức giận, ngược lại còn phát ra tiếng cười khoái trá.

Bên trong kết giới, Tử Vũ La bị thương nặng nhìn thấy cảnh này, cũng bất chấp thương thế của bản thân, vội vàng bay đến bên cạnh Sát Thiên La, quỳ xuống đất nói: “Vương của chúng ta, ta né tránh kiếm chiêu khiến ngài bị thương, thật sự là tội đáng muôn chết, xin ngài trách phạt.”

“Kiếm này đã chạm đến ngưỡng cửa của Đạo, ngươi có thể né tránh, đã là không dễ dàng.” Sát Thiên La nhìn về phía Liễu Kiếm Ly trong kết giới, lên tiếng hỏi: “Kiếm này có tên gì không?”

Liễu Kiếm Ly khẽ trầm ngâm, lại nhìn về phía Tần Phong bên ngoài kết giới, nhẹ giọng nói: “Ba vạn dặm.”

Vừa dứt lời, trên bầu trời bỗng nhiên có hào quang chói lọi, cảnh tượng đẹp đẽ muôn màu.

Tất cả mọi người đều bị nó thu hút sự chú ý, nhìn về phía hào quang đều là vẻ mặt tò mò.

“Đây là cái gì?” Tần Phong kinh ngạc nói.

“Kiếm chiêu này của Liễu gia tiểu thư, đã chạm đến ngưỡng cửa của Đạo, khoảnh khắc kiếm chiêu được đặt tên, trời đất xuất hiện dị tượng, chính là sự công nhận đối với kiếm chiêu của nàng.” Thiên Giám Quốc Sư lộ ra vẻ mặt vui mừng.

Bên bờ Cửu Khúc Hà, Trấn Thần Ti Ngự ngẩng đầu nhìn trời, mỉm cười nói: “Diệu thay.”

Kiếm chiêu gần với Đạo… Tần Phong thầm nhủ, đối với cách nói về Đạo này, hắn còn chưa có quá nhiều khái niệm.

Cho dù là những cuốn sách đã từng xem qua, cho dù có nhắc đến Đạo, cũng đều là những lời khái quát sơ lược.

Nói một cách đơn giản, chính là rất ngầu.

Vừa nghĩ đến việc nương tử dùng thơ từ mà hắn “mượn” để đặt tên cho chiêu thức mạnh mẽ như vậy, Tần Phong liền cảm thấy như bản thân cũng được thơm lây.

Cứ như thể một kiếm này, là do hắn chém ra vậy…

Liễu Kiếm Ly bước ra khỏi kết giới, một thân bạch y bay xuống, quả nhiên là giống như tiên tử giáng trần.

Lúc này đám người đang quan chiến mới phản ứng lại, hình như trận chiến này, nhân tộc bọn họ lại thắng?

Tiếng hoan hô, trong nháy mắt vang vọng trên bầu trời Phụng Thiên Thành!

Vốn dĩ đều không được mọi người xem trọng, vậy mà lại liên tiếp giành chiến thắng, bọn họ làm sao có thể không hưng phấn?

Chỉ cần thắng trận cuối cùng, nhân tộc liền có thể thắng được đánh cược, kết làm minh hữu với A Tu La tộc cường đại, từ nay về sau không cần lo lắng A Tu La tộc xâm phạm nữa!

Trên khán đài, tư thế ngồi của Minh Hoàng cũng đã thả lỏng hơn, sự tình đến nước này, chỉ còn lại trận cuối cùng.

Hơn nữa hai trận trước đều giành chiến thắng, mọi người cũng tin tưởng, tất cả những điều này đều nằm trong kế hoạch của Thiên Giám Quốc Sư.

Nếu đã như vậy, như vậy trận cuối cùng hẳn là cũng không có bao nhiêu hồi hộp phải không?

Trên tường thành, bá tính đang quan chiến bắt đầu nghị luận —

"Nhị phẩm, tam phẩm chiến, nhân tộc đều thắng, trận tứ phẩm này cũng không biết sẽ do ai ra sân."

"Thiên Giám Quốc Sư đã sớm tính toán đến tất cả, người cuối cùng ra sân nhất định cũng là nắm chắc phần thắng!"

"Theo ta thấy, người được chọn cho trận cuối cùng này có lẽ chính là Long tộc nữ tử đeo khăn che mặt kia, không ngờ hai vị nương tử của Tần sư, vậy mà có thể dương oai Đại Càn ta!"

"Không đúng, chẳng lẽ các ngươi quên rồi sao, người kia thế nhưng là ở trong Phụng Thiên Thành vượt qua Thiên Địa Bá Quyền Ấn Chứng, thực lực đã vượt qua tứ phẩm, căn bản không thể lên sân.

Ta đoán người được chọn cho trận chiến cuối cùng này, có lẽ là để dùng để áp trục, cho nên bị Thiên Giám Quốc Sư giấu đi, để tránh bị A Tu La tộc nhắm vào."

Lời này vừa nói ra, mọi người đều cảm thấy có lý.

Lúc này, có người tò mò hỏi: “Chẳng lẽ không có khả năng là Tần sư sao? Ta nhớ hắn đã bước vào cảnh giới tứ phẩm, vừa vặn phù hợp phải không?

Hơn nữa, hắn cũng là cùng Thiên Giám Quốc Sư cùng nhau đến.”

Những người khác nghe vậy, nhìn về phía người nói chuyện, nhất thời chìm vào im lặng.

Qua một lúc lâu, mới có người cười ra tiếng, liên tục xua tay: “Không thể nào, không thể nào.”

“Tuyệt đối không thể nào.”

“Chẳng lẽ ngươi còn chưa nhìn ra, Tần sư là đến để tạo thanh thế cho người của nhân tộc xuất chiến sao?”

"Tạo thanh thế gì chứ, nói dễ nghe một chút, đó gọi là tiên phong công kích, lập uy với A Tu La tộc!

Giọng hát hào hùng kia, bài thơ hùng hồn kia, bây giờ nhớ lại vẫn khiến ta nhiệt huyết sôi trào.

Không thể không nói, văn chương của Tần sư quả thật là không còn gì để nói!”

Người nói chuyện lúc đầu còn có chút không phục, lại lẩm bẩm nói: “Nhưng Tần sư lúc trước thế nhưng là một mình tiêu diệt vô số thi quỷ, cho dù ứng phó A Tu La tộc, hẳn là cũng không có vấn đề gì quá lớn phải không?”

Lập tức có người phản bác: "Đó có thể giống nhau sao, chỉ là thi quỷ sao có thể so sánh với A Tu La tộc?

Ta cũng không phải nói Tần sư thực lực không được, chủ yếu là hắn tu hành chính là Văn Thánh đạo thống, cho dù đến tứ

phẩm… haiz.”

Lời còn lại, người này không nói, nhưng những người xung quanh đều đã nghe ra ý tứ của hắn.

Thần Vũ đạo thống chiến lực vô song, Bách Quỷ đạo thống thần dị phi phàm, còn về phần Văn Thánh đạo thống… ấn tượng lưu lại cho thế nhân lại khá là kỳ quái.

Tay trói gà không chặt, văn nhược thư sinh vân vân, đủ loại hình dung.

Mặc dù sự xuất hiện của Tần Phong, khiến cho ấn tượng của thế nhân đối với Văn Thánh đạo thống có chút thay đổi, nhưng nhiều nhất cũng chỉ là thêm mấy cái danh hiệu mà thôi.

Ví dụ như trận pháp đại sư, phòng ngự siêu việt, phụ trợ đắc lực, những loại nhân vật như vậy.

Nếu như nhắc đến việc đơn đả độc đấu với cao thủ, mười người thì ít nhất có chín người, sẽ cho rằng Văn Thánh Đạo Giả không được.

Đây chính là quan niệm cố hữu của thế nhân, trong mắt bọn họ, thật sự muốn so đấu chiến lực, vẫn phải xem Thần Vũ võ phu!

Đối với điểm này, cho dù là Minh Hoàng đám người cũng là nghĩ như vậy.

Đặng Mặc trầm giọng nói: “Nhị phẩm tam phẩm chiến tuy chiến thắng, nhưng trên thực tế, trận tứ phẩm này mới là khó nhất.”

Thu Vô Hành cùng ba vị thần tướng bên cạnh đồng thời gật đầu.

Đúng như Tần lão gia lúc trước đã nói, A Tu La tộc lúc lục

chuyển kiếp lực, liền có thể lĩnh ngộ được bản mệnh thần thông cường đại của Tu La quỷ thần, có được chiến lực siêu phàm.

Mà nhân tộc có thể chống đỡ chiêu thức của bọn họ, lại cơ bản phải dựa vào thủ đoạn kết giới của tam phẩm cảnh giới.

Nói cách khác, dưới tam phẩm, A Tu La tộc gần như là tồn tại vô địch cùng cảnh giới!

“Có lẽ Quốc Sư đại nhân, đã tìm kiếm cường giả Tam Thập Lục Tinh ở ba vực khác cũng không chừng.” Ninh Trạm phỏng đoán.

“Tứ phẩm cảnh giới, so đấu về lực lượng, Thần Vũ võ phu không chiếm ưu thế, tìm kiếm Bách Quỷ đạo thống là thượng sách.

Nam Vực Tam Thập Lục Tinh, Chu Khai đại nhân, cách tam phẩm cảnh giới chỉ còn một bước ngắn, hơn nữa âm linh của Khiên Hồn là hung yêu Chu Yếm, chưa chắc không có lực đánh một trận.

Không biết người cuối cùng được giấu đi kia, có phải là hắn hay không.” Thu Vô Hành phân tích như vậy.

“Chỉ hy vọng Thiên Giám Quốc Sư thần cơ diệu toán, đã sớm có đối sách.”

Những người khác vẫn đang nghị luận và phỏng đoán.

Lại không biết Tần Phong sắp sửa lên sân bên ngoài kết giới, khẩn trương đến mức lòng bàn tay đều đổ mồ hôi.

Hai trận trước lão cha và nương tử đều khải hoàn trở về, áp lực này tự nhiên liền đè lên trên đầu hắn.

Liên tục hít sâu mấy hơi, bình phục tâm tình một chút — “Mỗi trận đều xem như trận cuối cùng, như vậy cũng sẽ không sợ…

không đúng, là nhất định không thể thua."

Hai vị nương tử bên cạnh lo lắng nói: "Tướng công, chàng không sao chứ?"

"Ta có thể có chuyện gì? Chờ xem anh hùng của các nàng thể hiện là được." Tần Phong cười gượng một tiếng.

Để xua tan cảm xúc căng thẳng trong lòng, trong đầu hắn nhớ lại những câu nói ngầu lòi trong truyện tranh tiểu thuyết đời trước, sau đó khí trầm đan điền, lớn tiếng hô: "Tay nắm nhật nguyệt hái sao trời, thế gian không có kẻ thứ hai như ta!"

Cuồng vọng, ngông cuồng!

Tộc A Tu La nghe vậy, đều không nhịn được biến sắc.

Mọi người đầu tiên là sững sờ, sau đó hưng phấn nói: "Tới rồi, tới rồi, Tần sư ra oai phủ đầu!"

"Khoảnh khắc này, chúng ta đã chờ đợi từ rất lâu!"

"Ai nói không phải chứ."

Chương 608: Bây giờ đổi người còn kịp không?

Giây phút câu thơ được hô vang, tiếng hoan hô vang dội như sấm dậy đất.

Rõ ràng tỷ đấu còn chưa bắt đầu, nhưng nhân tộc đều cho rằng, trận này bọn họ đã thắng!

Thái Tử âm thầm lặp lại câu thơ trong lòng, toàn thân không tự chủ được nổi da gà.

Thật là hào khí ngất trời!

An Nhã nhìn bóng đen kia, ánh mắt long lanh, trong sâu tâm hồn, một tia cảm xúc đang dâng trào.

Minh Hoàng thì hơi nhướng mày, trên mặt lộ vẻ kỳ quái: "Tên tiểu tử này, thật là cái gì cũng dám nói, bất quá văn tài này, quả thực khiến người ta kinh diễm."

Nghe tiếng hoan hô của bốn phía, tâm tình căng thẳng của Tần Phong được xoa dịu, tiếp đó là sự tự tin tăng lên gấp bội: "Hải đáo tận đầu thiên tác ngạn, văn đáo tuyệt đỉnh ngã vi phong!"

"Hay!"

"Tần Sư, thêm một câu nữa!"

Mọi người vỗ tay khen ngợi, còn vì sao là văn đến tuyệt đỉnh, mà không phải võ đến tuyệt đỉnh, bọn họ vì quá kích động, nên không để ý đến chi tiết nhỏ này.

Thiên Giám Quốc Sư nghe được câu thơ này, thản nhiên liếc mắt nhìn một cái, sau đó thu hồi tầm mắt.

Cũng đang quan chiến ở nơi khác, Hứa Lạc Hiền, Dương Khiêm, Phí Tuân... đều là sắc mặt hơi trầm xuống.

Quốc Tử Giám mọi người đều nghiến răng nghiến lợi.

"Ngông cuồng!"

"Tên tiểu tử này thật là kiêu ngạo đến cực điểm!"

Đương nhiên, Tần Phong đang chìm đắm trong sự hưng phấn, nên không hề chú ý đến những điều này.

Tiếng hoan hô bên tai càng lúc càng lớn, Tần Phong càng thêm phấn khích, đủ loại lời khoác lác không ngừng tuôn ra.

Dưới chân Chính Khí hội tụ, tiếp đó là phát lực, thân thể hắn liền cao cao nhảy lên, rơi vào trong Giới Vực.

"Cuồn cuộn Trường Giang nước chảy về đông, sóng cuốn đi bao anh hùng. Thắng bại thành bại đều là hư không, núi xanh còn đó, mấy độ nắng chiều hồng.

Tóc bạc người câu cá trên sông, quen nhìn trăng thu gió xuân. Một bình rượu đục vui gặp gỡ, chuyện xưa nay bao nhiêu việc, đều thành trò cười mà thôi!"

Đây là khúc ca tuyệt diệu cuối cùng trước khi hắn "hiển thánh" trước mặt mọi người, Tần Phong đã chuẩn bị kỹ càng để nghênh đón tiếng hoan hô nhiệt liệt nhất.

Nhưng ngoài dự đoán của hắn, bốn phía bỗng nhiên im lặng xuống, tựa như có thể nghe được tiếng kim rơi.

Tần Phong sắc mặt cứng đờ, chuyện gì xảy ra vậy, chẳng lẽ là bài thơ này quá cao siêu, so với những bài trước đó thiếu đi sự

trực tiếp bá đạo, cho nên bọn họ nghe không hiểu?

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy mọi người đều lộ vẻ ngây dại.

"Nhất định là bị thơ của ta làm cho kinh ngạc rồi!" Tần Phong thầm nghĩ.

Nhưng hắn lại không biết, trong lòng mỗi người đều đang nghĩ như vậy —— người xuất chiến cuối cùng chẳng lẽ thật sự là Tần Sư? Nhân tộc xong rồi...

"Cái này..." Lý Công Công trừng lớn hai mắt: "Thiên Giám Quốc Sư sao lại phái Tần công tử ra chứ?"

Minh Hoàng mí mắt giật giật.

Đặng Mặc, Liễu Thiên Lộc, Liệt Anh, Hữu Tô Thiên Duyệt... đều là lộ ra thần sắc phức tạp.

Lúc này, trong đám người quan chiến không biết là ai lấy hết can đảm, cao giọng hô lên: "Tần Sư, khoe mẽ bên ngoài là được rồi, ngươi không cần vào trong đâu, nơi đó là nơi tỷ đấu."

Lời này vừa nói ra, tiếng phụ họa vang lên liên tiếp.

Tần Phong nghe vậy, há hốc mồm, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng.

Sự tình đến nước này, hắn rốt cuộc cũng hiểu được, vì sao mọi người lại trầm mặc, vì sao bầu không khí lại quỷ dị như vậy, thì ra bọn họ đều không tin người xuất chiến cuối cùng là mình!

Quả nhiên là sĩ khả sát, bất khả nhục.

Tâm trạng căng thẳng ban đầu đã bị thay thế bằng ý chí chiến đấu và sự xấu hổ muốn chứng minh bản thân, Tần Phong hướng về phía A Tu La tộc cao giọng quát: "Tần gia Tần Phong, đặc biệt đến đây thỉnh giáo, các ngươi phái ai ra đây!"

Bên phía A Tu La tộc, một giọng nói có chút non nớt vang lên: "Phụ vương, trận này giao cho ta được không?"

Bốn vị chiến vương nghe vậy liền nhìn sang, chỉ thấy một thiếu nữ da xanh cao khoảng nửa người, đôi mắt sáng ngời, mái tóc dài cột cao sau gáy, toát ra vẻ anh khí bức người.

Bọn họ lập tức cung kính đồng thanh: "Thiếu Vương, đối phó với loại người này, sao cần ngài phải đích thân ra tay?"

Không sai, thiếu nữ A Tu La tộc này, chính là nữ nhi của Sát Thiên La.

Mới sinh ra được mười hai năm, nàng đã đạt đến đỉnh phong Lục Chuyển Kiếp Lực!

Nghe đồn bởi vì huyết mạch thiên phú quá mức cường đại, lúc sinh ra, nàng đã vô ý thức hấp thu sinh cơ của mẫu thân, khiến cho người sau không lâu liền buông tay trần thế.

Trong thế hệ trẻ tuổi của A Tu La tộc, đã không còn ai có thể địch nổi nàng.

Cũng chính vì vậy, bốn vị chiến vương lấy thực lực vi tôn mới cam tâm tình nguyện gọi nàng là Thiếu vương.

Nàng có tư cách này!

Sát Thiên La nghiêng đầu nhìn sang: "Muốn chiến thì chiến, sinh tử tự phụ."

Đối với A Tu La tộc mà nói, mài giũa sinh tử đều là con đường bắt buộc phải đi, kỹ thuật không bằng người chết thì đã chết, chết cũng không đáng tiếc.

Thiếu nữ gật gật đầu, thân hình bay lên, lướt vào trong Giới Vực.

Nhìn thấy một màn này, tất cả mọi người đều ngây người, ai có thể nghĩ đến trận chiến cuối cùng liên quan đến lời thách đấu, A Tu La tộc lại phái ra một cô gái xinh đẹp như vậy?

Mọi người nhìn nhau, nếu đối thủ là người này, Tần Sư cũng chưa chắc không có cơ hội thắng?

Sao có thể như vậy chứ... Tần Phong cắn răng, A Tu La tộc rõ ràng là khinh thường hắn!

Chờ đó, ta sẽ cho các ngươi biết, vì sao hoa lại đỏ như vậy!

"Báo lên danh tính, ta không đánh với kẻ vô danh!" Tần Phong tức giận nói.

"Kẻ vô danh..." Thiếu nữ nhíu mày: "A Tu La tộc, Pháp Bố La!"

Cái tên này vừa thốt ra, Minh Hoàng bỗng nhiên đứng bật dậy, trong mắt lộ vẻ kinh hãi.

Thiên Giám Quốc Sư và Tần lão gia đều là sắc mặt biến đổi.

Liễu Kiếm Ly hai người cảm nhận được bầu không khí thay đổi, hiếu kỳ hỏi: "Sao vậy?"

Tần lão gia trầm giọng giải thích: "Ở A Tu La tộc, hai chữ Pháp Bố La, được tôn xưng là cường đại.

Đó không bằng nói là tên, chi bằng nói là một loại xưng hô, một loại vinh quang.

Đó là —— được A Tu La tộc công nhận là, vương của thế hệ tiếp theo!"

Nghe được lời này, Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan nhìn nhau, trong mắt khó nén vẻ lo lắng.

Ý nghĩa đặc biệt mà cái tên này đại diện, trong nhân tộc chỉ có

số ít người biết được.

Cho nên bá tánh đang quan chiến, vẫn chưa nhận ra sự tình nghiêm trọng đến mức nào.

Bao gồm cả bản thân Tần Phong, cũng là như vậy!

Nhưng mà một màn tiếp theo, lại giống như gậy đánh vào đầu, khiến cho tất cả mọi người đều giật mình, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

"Thiếu vương, vũ khí của ngài." Tà Vương Tỳ Ma La quát lớn một tiếng, ném ra một thanh cốt trùy to lớn hình dạng giống như trường thương.

Cốt trùy toàn thân trắng như tuyết, dài khoảng một trượng, lúc xé gió bay đi, lại phát ra trận trận tiếng động, đủ thấy trọng lượng của nó.

Mà thiếu nữ tên là Pháp Bố La, lại giơ tay phải lên, nhẹ nhàng nắm lấy.

Chiều dài của cốt trùy và thân hình của thiếu nữ, tạo thành sự tương phản rõ ràng.

Người bình thường rất khó tưởng tượng, với thân hình như vậy, thật sự có thể tùy ý vung vẩy vũ khí như vậy sao?

Đương nhiên, đây không phải là trọng điểm khiến mọi người khiếp sợ.

Trọng điểm là xưng hô của Tà Vương Tỳ Ma La đối với thiếu nữ —— Thiếu vương!

Tần Phong nuốt một ngụm nước bọt, bỗng nhiên cảm thấy có gì đó không ổn.

Sự bất mãn và kiêu ngạo lúc trước trong lòng hắn dần dần thu

liễm, lên tiếng thăm dò: "Ừm hừ, người kia gọi ngươi là Thiếu vương, vậy Sát Thiên La và ngươi có quan hệ gì?"

Pháp Bố La nhíu mày: "Kẻ hèn mọn nhân tộc, ai cho phép ngươi trực tiếp gọi tên phụ vương ta?!"

Ôi má ơi... Tần Phong sắc mặt cứng đờ, vốn tưởng rằng A Tu La tộc khinh địch, cho nên phái ra một tên hề, hắn còn tưởng rằng trận này đã nắm chắc phần thắng.

Không ngờ cuối cùng, tên hề lại chính là bản thân mình!

Quả nhiên là hổ phụ sinh hổ tử, nữ nhi của Sát Thiên La, người được chiến vương A Tu La tộc gọi là Thiếu Vương, sao có thể đơn giản được?

Tần Phong quay đầu, nhìn về phía Thiên Giám Quốc Sư ở bên ngoài Giới Vực.

Vẻ mặt kia như muốn nói, bây giờ đổi người còn kịp không?

Chương 609: Mai Rùa, đi chết đi!

“Cẩn thận!” Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan vội vàng nhắc nhở.

Tần Phong nghe vậy sững người, ngay sau đó cảm nhận được sát khí ập đến từ phía sau, uy áp như núi Thái Sơn sụp đổ.

Vội vàng quay người lại, chỉ thấy thiếu nữ A Tu La xinh đẹp kia, vậy mà hai tay nắm chặt một cây xương sống dài ba trượng, nhảy cao lên, hung hãn bổ xuống.

Vậy mà lại chơi xấu... Tần Phong giật mình, cũng không dám chậm trễ, Chính Khí trong cơ thể cuồn cuộn, Hạo Thiên Kính trong nháy mắt hình thành, chắn trên đỉnh đầu.

Chỉ nghe "Ầm" một tiếng, giống như chuông lớn vang lên.

Một màn đột ngột xảy ra khiến tất cả mọi người đang theo dõi đều ngẩn người.

Mặc dù không ai xem trọng Tần Phong, nhưng cũng không ai hy vọng hắn gặp chuyện, đều lộ vẻ lo lắng.

Nhưng may mắn thay, một kích toàn lực của Pháp Bố La cũng không phá vỡ được phòng ngự của Tần Phong.

Người sau vững như lão cẩu, chỉ là bộ dạng kia vẫn có chút sợ hãi.

Nếu hắn phản ứng chậm một chút, hậu quả khó mà lường được!

“Ngươi vậy mà thừa lúc ta không đề phòng, đánh lén!” Tần Phong nghiến răng nghiến lợi.

“Bước vào Giới Vực này, tỷ đấu liền đã bắt đầu, là tự ngươi phân tâm, liên quan gì đến ta?

Chỉ là không ngờ, mai rùa của ngươi lại cứng như vậy, vậy mà có thể chống đỡ được công kích của ta.” Thiếu nữ hơi nhíu mày.

Tử Vũ La bị đứt cánh tay có chút kinh ngạc: “Tên nam tử này cũng không đến nỗi không chịu nổi như ta nghĩ, công kích của Thiếu Vương đã có thể sánh ngang với trảm kích của ta, hắn lại có thể hoàn toàn phòng thủ.”

Tỳ Ma La gật đầu, sau đó nghiêng đầu hỏi: “Thương thế không thể khôi phục?”

“Kiếm khí của nữ tử kia còn sót lại ở vết thương, không thể đoạn chi trùng sinh, muốn loại bỏ những kiếm khí này, cần phải tốn không ít công phu.

Thường năm ở Đông Vực Cực Cảnh, không ngờ trong nhân tộc vậy mà lại xuất hiện nhiều cao thủ như vậy.” Tử Vũ La lộ vẻ hưng phấn.

“Xem ra nhân tộc cũng không phải đều là sâu kiến.” Thiên Cực La bị thương nặng cũng lên tiếng phụ họa.

Lại một lần nữa nhìn về phía Giới Vực, Pháp Bố La một kích không thành, một kích lại đến.

Xương sống khổng lồ trong tay nàng ta như cánh tay sai khiến, thế công như cuồng phong bão táp chưa từng ngừng nghỉ.

Tiếng va chạm như chuông lớn vang lên bên tai, khiến hai tai những người đang theo dõi ù ù.

Tốc độ và uy lực kia, há lại là thứ mà người thường có thể chống đỡ và điều khiển?

Vũ Thần Ninh Trạm trầm giọng nói: “Đây chính là A Tu La tộc lấy chiến dưỡng chiến, tộc nhân trẻ tuổi như vậy, liền có được thực lực khủng bố như vậy.

Công kích như vậy, cho dù là ta cũng chưa chắc có thể hoàn toàn tiếp được.”

Thu Vô Hành và những người khác ở bên cạnh đều lộ vẻ ngưng trọng.

Người có thể được xưng là Thiếu Vương của A Tu La tộc, tự nhiên sẽ không đơn giản, có thực lực như vậy cũng là điều dễ hiểu.

Nhưng điều càng khiến bọn họ khiếp sợ chính là Tần Phong, từ lúc hai người bắt đầu giao chiến, Tần Phong liền chưa từng rời khỏi vị trí của mình, tất cả công kích đều bị màn chắn giống như gương kia cản lại!

Đúng là bất động như núi!

“Nghe đồn Văn Thánh đạo thống phòng ngự lực kinh người, chỉ là cơ bản rất ít khi nhìn thấy đạo thống này giao chiến với người khác.

Hôm nay được chứng kiến, quả nhiên là danh bất hư truyền.”

Những bá tánh trong thành ban đầu còn khá lo lắng, nhìn thấy một màn này, không khỏi nhìn nhau.

Hình như... trận chiến này cũng không phải là không có hi vọng chiến thắng?

Trong Giới Vực, Tần Phong nhìn thế công liên miên bất tuyệt

của thiếu nữ A Tu La tộc, cùng với Hạo Thiên Kính không chút tổn hại, trên mặt lộ ra vẻ cổ quái.

Đối phương thế nhưng là nữ nhi của A Tu La Vương, vốn tưởng rằng sẽ là một trận ác chiến nguy hiểm trùng trùng, kết quả hình như chỉ có vậy?

“Không không không, người này thế nhưng là kẻ tiểu nhân sẽ thừa lúc ta không đề phòng ra tay đánh lén, có lẽ công kích ban đầu chỉ là thăm dò, chỉ chờ ta lộ ra sơ hở, sau đó một kích tất sát!”

Tần Phong càng nghĩ càng cảm thấy có lý, vậy mà dẫn động Hồng Mông tiên khí trong cơ thể, một lần nữa tăng cường phòng ngự của Hạo Thiên Kính, để có thể vạn vô nhất thất!

Không lâu sau, chỉ nghe thấy một tiếng "Rắc"!

Bên phía nhân tộc đều là hoảng sợ biến sắc, chẳng lẽ phòng ngự của Tần sư bị đối phương phá vỡ rồi?

Nhưng khi bọn họ nhìn kỹ lại, nữ tử A Tu La tộc đã thu liễm thế công, mà trường thương xương sống trong tay nàng ta vậy mà xuất hiện vết nứt, gãy thành hai đoạn!

“Cái này...” Các bá tánh muốn nói lại thôi.

“Mai rùa của Tần sư... khụ khụ, phòng ngự lực của Tần sư vậy mà lại kinh người như vậy!” Có bá tánh kích động lên tiếng.

Không cần bao lâu, tiếng hoan hô vang lên liên tiếp, bởi vì bọn họ đã nhìn thấy hi vọng chiến thắng.

Chỉ cần Tần sư tiếp tục rúc trong mai rùa, tiêu hao thể lực của đối phương, chưa chắc không thể tìm được cơ hội phản kích, một lần hành động giành được thắng lợi!

Đông Vực Tư Mệnh Thu Vô Hành bừng tỉnh đại ngộ: “Thì ra

Quốc sư đại nhân đang tính toán như vậy, hắn biết dưới Tứ phẩm, nhân tộc rất ít có thủ đoạn đối chiến với A Tu La, cho nên mới nghĩ cách khác, lấy thủ đổi công.

Hiện tại xem ra, hiệu quả quả thực nằm ngoài dự đoán."

An Nhã nhìn chiến trường, hơi thở phào nhẹ nhõm.

Lý Công Công cười nói: "Tần công tử luôn có thể khiến người ta bất ngờ."

"Ừm." Minh Hoàng khẽ gật đầu, nhưng giữa hai đầu lông mày vẫn còn lo lắng, chỉ phòng thủ thôi, không thể nào thắng được tỷ đấu.

Hơn nữa, thiếu nữ A Tu La tộc kia có thể có được danh hiệu Pháp Bố La, há có thể không có thủ đoạn công kích cường đại?

Pháp Bố La nhìn thoáng qua xương sống bị gãy thành hai đoạn, sắc mặt khó coi, vũ khí này nàng ta rất thích.

Vốn là người thích giao chiến với tộc nhân bằng nắm đấm, nàng ta còn chưa từng đánh một trận nào uất ức như vậy, nam tử nhân tộc kia giống như con rùa rụt cổ, đúng là bất động.

Mà điều khiến nàng ta tức giận nhất chính là, cái mai rùa kia vậy mà lại cứng rắn vượt quá tưởng tượng!

Đôi mắt trong sáng trừng lớn, nàng ta tức giận nói: "Lúc nào cũng rúc trong mai rùa, ngươi rốt cuộc có đánh hay không?"

Nàng ta nóng lòng muốn lên sân, vốn là bởi vì nhìn thấy hai trận tỷ đấu trước nhiệt huyết sôi trào, cho nên cũng muốn cùng cao thủ nhân tộc so tài một phen, chứng minh A Tu La chi danh.

Nhưng tại sao đối thủ của nàng ta, lại là một tên nhát gan như vậy?

Tần Phong nhướn mày: “Đã vào Giới Vực, tỷ đấu liền đã bắt đầu, ta đây không phải đang đánh với ngươi sao?

Hơn nữa tỷ đấu vốn là một công một thủ, hiện tại là ngươi công ta thủ, có vấn đề gì?”

Hành vi tuy có chút mất mặt, nhưng lời này nói cũng không có gì sai.

Pháp Bố La xấu hổ giận dữ, trong mắt sát khí hiện lên.

“Tốt, đã muốn ngươi thích rúc trong mai rùa như vậy...”

Khí tức quanh người thiếu nữ chấn động, vậy mà khiến không gian khẽ run lên.

Hắc khí vô danh lưu chuyển trên cánh tay phải của nàng ta, sau đó hội tụ ở đầu ngón tay, hắc khí hội tụ, vậy mà khiến không gian có chút vặn vẹo.

Đây là chiêu gì... Tần Phong trừng lớn hai mắt, trong lòng dâng lên một cỗ bất an.

“Sát Thiểm.” Thiên Giám Quốc sư trầm giọng nói.

Chiêu thức này là do Sát Thiên La sáng tạo ra, là sát chiêu ngưng tụ sát khí đặc thù của A Tu La tộc.

Vút!

Một đạo hắc quang từ đầu ngón tay Pháp Bố La bắn ra.

Trong mắt Tần Phong, dường như chỉ còn lại một màu đen duy nhất giữa trời đất!

Chiêu này tuyệt đối không tầm thường, Tần Phong không cần suy nghĩ, đem Hồng Mông tiên khí hội tụ vào Hạo Thiên Kính trước mặt, mà hắc quang kia cũng như kỳ mà đến.

Ầm!

Khoảnh khắc hắc quang va chạm với màn chắn màu trắng, khí lãng khủng khiếp càn quét bốn phía.

Rắc!

Trên bề mặt Hạo Thiên Kính kia rốt cục cũng xuất hiện một vết nứt!

Tần Phong khiếp sợ không gì sánh bằng, chiêu này của đối phương, uy lực đã có thể sánh ngang với kiếm khí của nương tử!

"Nếu như đánh lại mấy lần nữa, Hạo Thiên Kính của ta cũng chưa chắc có thể chống đỡ được.

Hi vọng chiêu này đối với nàng ta tiêu hao rất lớn, nàng ta không thể thi triển liên tục."

Đúng lúc Tần Phong đang nghĩ như vậy, sát khí khủng bố lại một lần nữa khóa chặt hắn, khiến da đầu hắn tê dại.

Ngẩng đầu nhìn lên, cánh tay phải của đối phương nâng lên, ngón tay hướng về phía hắn, thế công luân thứ hai đã được ngưng tụ!

"Tình huống như vậy, tiếp tục dựa vào phòng thủ, chỉ có thể rơi vào thế bị động, nhất định phải chủ động xuất kích.

Ít nhất, cũng không thể để cho nàng ta tùy ý thi triển sát chiêu."

Nghĩ đến đây, Tần Phong cũng nâng tay phải lên, dưới bao tay trắng, lôi quang trên Bạch Lôi trận đồ cuồn cuộn.

Mà lần này, thứ hắn rót vào trong đó không phải là Chính Khí, mà là Hồng Mông tiên khí!

Trước đó hắn đã từng thử qua, tiên khí cũng có thể thúc giục Bạch Lôi trận pháp, hơn nữa uy lực còn mạnh hơn!

“Mai Rùa, đi chết đi!” Pháp Bố La quát.

Mai... Mai Rùa?

Khóe mắt Tần Phong giật giật, thật là khinh người quá đáng!

Bạch Lôi thất thải bắn ra, hội tụ cùng một chỗ với hắc quang Sát Thiểm của đối phương.

Hai luồng khí cơ dây dưa với nhau, mà Bạch Lôi thất thải rốt cục uy lực mạnh hơn một bậc, thôn phệ hắc quang, đánh úp về phía thiếu nữ A Tu La tộc, đem đối phương đánh bay ra ngoài!

Toàn trường yên tĩnh.

Chương 610: Lôi Pháp

Từ lúc phòng ngự của Tần Sư bị thiếu nữ A Tu La tộc phá vỡ, cho đến khi Tần Sư thi triển chiêu thức kinh người đánh bay đối phương, trước sau bất quá chỉ vài cái hít thở.

Mọi người hoàn hồn, kích động xen lẫn nghi hoặc.

“Nếu Tần Sư có sát chiêu lợi hại như vậy, tại sao không sớm sử dụng, mà cứ phải co rúm trong cái mai rùa kia...”

"Tần Sư là bậc thầy binh pháp, chẳng lẽ hắn không hiểu bằng ngươi? Trong binh pháp, đây gọi là mưu kế sau đó mới hành động, Tần Sư chắc chắn đang chờ đợi thời cơ ra tay thích hợp!"

“Thì ra là vậy.” Những người còn lại bừng tỉnh đại ngộ.

Một màn đột ngột xảy ra cũng khiến cho người A Tu La tộc kinh hãi.

“Vừa rồi chiêu đó...” Cuồng Vương nhíu mày, dù là hắn, cũng từ trong luồng lôi quang thất thải kia cảm nhận được uy hiếp.

“Nhân tộc có ba đại đạo thống chủ lưu, Thần Vũ, Bách Quỷ và Văn Thánh. Thần Vũ chú trọng huyết khí ngưng luyện kình khí, Bách Quỷ thực âm khí, Văn Thánh thì lấy văn khí hóa Chính Khí. Người này rõ ràng là Văn Thánh Đạo Giả, nhưng chiêu thức vừa rồi, khí tức toát ra tuyệt đối không phải là văn khí hay Chính Khí.” Tỳ Ma La thản nhiên lên tiếng.

“Đó là Hồng Mông tiên khí đến từ thượng giới.” Sát Thiên La đột nhiên lên tiếng giải thích.

“Hồng Mông tiên khí?! Nhưng thứ đó, chẳng phải đã sớm biến

mất từ thời Thượng Cổ, tại sao hắn có thể sở hữu?" Thiên Cực La thần sắc kinh ngạc.

Là A Tu La tộc truyền thừa lâu đời, đối với những bí ẩn về Thượng Cổ Thần Tức và Hồng Mông tiên khí, tự nhiên cũng có chút ít hiểu biết.

Đó là Tiên Giới di vật, có thể giúp tồn tại của giới này phá vỡ xiềng xích thiên địa.

"Nhân tộc có hai đại trụ cột, một là Trấn Thần Ti Ngự, hai là Thiên Giám Quốc Sư. Lão già Thiên Giám Quốc Sư kia, ta tuy chưa từng giao thủ, nhưng cũng biết hắn không phải hạng tầm thường, có lẽ Hồng Mông tiên khí này có liên quan đến hắn."

Trong mắt Sát Thiên La, đây là lời giải thích hợp lý duy nhất. Nếu không, nếu nhân tộc có thể tùy ý có được thần vật như Hồng Mông tiên khí, e rằng sớm đã có thể xưng bá thiên hạ.

"Khó trách trận chiến cuối cùng nhân tộc lại phái người này ra sân, thì ra là có át chủ bài này, vậy bên phía Thiếu Vương..." Tử Vũ La nhìn về phía Giới Vực, chỉ thấy sau khi bị thất thải Bạch Lôi đánh bay, Páp Bố La nằm im bất động trên mặt đất.

Sát Thiên La cười gằn: "Muốn trở thành đời Vương tiếp theo, sao có thể dễ dàng bị đánh bại như vậy. Từ lúc sinh ra, đã phải chém giết với đồng tộc, trong cùng cảnh giới sớm đã vô địch, e rằng nàng đã sớm mong chờ một trận chiến có thể khiến nàng dốc toàn lực."

Bốn vị đại chiến vương nghe vậy, đều kinh hãi.

Lời này chẳng phải là đang nói, Thiếu Vương khi tỷ thí cùng đồng tộc, chưa từng sử dụng toàn lực, mà đã vô địch trong cùng cảnh giới?

Bên trong Giới Vực, rõ ràng đã đánh bại đối phương, nhưng

trong lòng Tần Phong lại càng thêm bất an.

Đây có lẽ là năng lực khu cát tị hung của Văn Thánh Đạo Giả, đang cảnh báo hắn.

Nhìn thiếu nữ A Tu La tộc nhất thời nằm im bất động, Tần Phong không khỏi nghĩ: "Chỉ tiếc trận tỷ thí này không có trọng tài, nếu không đếm ngược mười giây kết thúc, ta đã chiến thắng rồi..."

Ở một bên khác.

Bịch!

Bịch bịch!

Trái tim bắt đầu đập mạnh.

Đó là sự hân hoan khi gặp phải đối thủ mạnh.

Những đối thủ trước đây, chỉ cần nàng hơi nghiêm túc một chút, đối phương liền không có chút sức chống cự nào.

Nhưng như hôm nay, là lần đầu tiên gặp phải.

Phòng ngự như mai rùa, thủ đoạn công kích cường đại, xem ra... cuối cùng cũng có thể dốc toàn lực rồi.

Thiếu nữ nằm trên mặt đất chống tay, chậm rãi đứng dậy, trong mắt tràn đầy chiến ý: "Ngươi, rất không tệ."

Giọng nói vừa dứt, trên trán Pháp Bố La, văn lộ màu vàng bắt đầu lan ra toàn thân, toàn thân được bao phủ bởi sát khí.

Tần Phong nhìn thấy chỗ bụng đối phương bị Bạch Lôi đánh bị thương đang nhanh chóng lành lại, mí mắt giật giật.

Đây là năng lực khôi phục đáng sợ đến mức nào?

Hơn nữa, không biết có phải ảo giác của hắn hay không, theo tu la quỷ thần thần thông thi triển, hình thể của thiếu nữ này dường như cao hơn so với trước?

“Không, không đúng, không phải ảo giác!” Tần Phong trợn to hai mắt.

Bộ ngực không ngừng phồng lên kia, là không thể lừa người!

Nhất Mã Bình Xuyên biến thành núi non, y phục cũng trở nên chật chội.

Tiểu loli ban đầu, vậy mà biến thành Ngự tỷ!

Mọi người đang quan chiến đều lộ vẻ kinh ngạc, không biết tại sao lại xuất hiện biến hóa như vậy.

An Nhã cúi đầu nhìn thoáng qua, cau mày, trong lòng bỗng dưng bực bội.

Pháp Bố La hoạt động cánh tay, nàng đã lâu rồi không thi triển tu la quỷ thần, tiến vào trạng thái này.

Bởi vì nàng ở trạng thái này, rất khó khống chế lực đạo, sơ ý một chút sẽ đánh chết tộc nhân.

Mà thân là đời Vương tiếp theo, nàng tự nhiên không thể làm ra hành vi tàn sát.

Nhìn về phía Tần Phong không xa, trong mắt Pháp Bố La lóe lên tia sáng đỏ như máu, liếm môi nói: “Đừng chết dễ dàng như vậy, để ta chơi đùa đã.”

Lời nói gì mà... Sắc mặt Tần Phong vô cùng khó coi, khí thế trên người đối phương mang đến cho hắn áp lực, so với lúc trước còn mạnh hơn rất nhiều.

Vút!

Trong nháy mắt, Pháp Bố La liền biến mất tại chỗ, tốc độ này đã sánh ngang với Trảm Vương Tử Vũ La!

May mắn Tần Phong sở hữu song đồng dị năng, tầm mắt luôn khóa chặt trên người đối phương.

Bên phải!

Hạo Thiên Kính thi triển, mai rùa lần nữa dựng lên phòng ngự.

Tuy nhiên, nắm đấm phải được bao phủ bởi sát khí của Pháp Bố La đánh xuống, vậy mà một kích đánh ra vết nứt trên Hạo Thiên Kính!

Tần Phong lộ vẻ kinh hãi, Liễu Kiếm Ly hai người bên ngoài Giới Vực thấy vậy, vậy mà nhịn không được muốn xông vào, các nàng thà rằng nhân tộc thua, cũng không muốn Tần Phong gặp nguy hiểm đến tính mạng.

Thiên Giám Quốc Sư đưa tay ngăn hai người lại, thản nhiên nói: “Cứ tiếp tục xem là được.”

Trên chiến trường, nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh.

Mượn Hạo Thiên Kính cản trở trong nháy mắt, dưới chân Tần Phong Chính Khí ngưng tụ, sau đó đột nhiên đạp mạnh xuống đất, thân hình vội vàng lùi lại.

Nhưng so về tốc độ, ngay cả Thần Vũ võ phu cũng chưa chắc là đối thủ của A Tu La tộc, huống chi hắn là một Văn Thánh Đạo Giả?

Pháp Bố La theo sát phía sau, quyền cước như cuồng phong bão tố, trút xuống Hạo Thiên Kính.

Vết nứt như mạng nhện nhanh chóng lan rộng.

Lúc này Tần Phong, giống như một chiếc thuyền con giữa dòng

nước xiết, bất cứ lúc nào cũng có thể bị nhấn chìm!

Nhìn thấy vết nứt ngày càng lớn, Tần Phong thở ra một hơi, ánh mắt đột nhiên biến đổi.

Chính Khí trong cơ thể cuồn cuộn, bầu trời vạn dặm không mây, đột nhiên mây đen giăng kín, tiếng sấm rền vang.

“Chuyện gì vậy?” Những người đang quan chiến lo lắng cho Tần Sư, tò mò nhìn lên bầu trời.

Ngay sau đó, Lôi Long gầm rú, đột nhiên giáng xuống.

“Đây là Lôi Pháp?” Thu Vô Hành trợn to hai mắt, vẻ mặt kinh ngạc.

Văn Thánh đạo thống Tứ phẩm Tiêu Dao cảnh, có thể khống chế linh khí cùng nguồn gốc với Chính Khí, thi triển chiêu thức với uy lực không tầm thường.

Nhưng người Đại Càn học văn vốn đã hiếm hoi, từ xưa đến nay người có thể dùng Lôi Đình Chính Khí nhập đạo, càng là ít ỏi không có mấy.

Lôi Pháp nhất đạo, sớm đã bị người lãng quên.

Không ngờ, hôm nay lại có thể được chứng kiến!

Lôi đình có năng lực hủy diệt, uy lực tự nhiên không tầm thường!

Pháp Bố La nhìn lôi đình cuồn cuộn ập tới, thần sắc càng thêm hưng phấn.

Nàng bất đắc dĩ phải từ bỏ thế công với Hạo Thiên Kính, xoay người nghênh đón lôi đình.

Thân thể nhanh như quỷ mị, mỗi lần vung quyền, đều có một

đạo lôi đình bị tiêu diệt.

Dưới thế công của biển lôi này, Pháp Bố La lại như cá gặp nước, ứng phó không tốn chút sức lực nào!

Trận chiến giữa hai người, bỗng nhiên biến thành một cuộc chiến tiêu hao.

Hoặc là Pháp Bố La bị lôi đình nhấn chìm, hoặc là Tần Phong kiệt sức, thua trận tỷ thí này.

Nhưng Tần Phong biết rõ, vì nhân tộc, trận này chỉ được thắng không được thua.

“Với nội tình của ta, so đấu tiêu hao với nàng, chắc chắn sẽ thua, đã như vậy, muốn chiến thắng, chỉ có thể dùng chiêu kia.”

Tần Phong hít sâu một hơi, Hồng Mông tiên khí lưu chuyển, hội tụ vào sâu trong hai mắt, điểm đen kia như muốn động.

Chương 611: Ngươi rất mạnh đấy!

Gần hơn nữa, gần hơn nữa…

Hồng Mông tiên khí ngưng tụ, không ngừng bức bách về phía Tiên Thiên Nhất Khí nơi sâu thẳm trong đồng tử.

Lôi Long vẫn gầm thét, nhưng một cỗ uy áp đáng sợ lại tỏa ra từ Tần Phong, lan ra xung quanh.

Những người quan chiến, bất kể là Nhân tộc hay A Tu La tộc, đều run lên.

Đó là nỗi sợ hãi từ sâu thẳm linh hồn!

"Hửm?" Sát Thiên La đột nhiên đứng dậy.

Bên Cửu Khúc Hà, Trấn Thần Ti Ngự ngoảnh đầu nhìn về phía chiến trường, lẩm bẩm: "Muốn thi triển chiêu đó? Không biết tên nhóc này có thể khống chế được không."

Ngoài kết giới, Thiên Giám Quốc Sư khẽ nheo mắt.

Còn ba người Tần lão gia, hiển nhiên là nhớ ra điều gì đó, là thuật pháp vô thượng như hoa tàn nhất hiện trong sân viện hôm đó!

Pháp Bố La, người có những đường vân màu vàng bao phủ khắp cơ thể, siết chặt nắm đấm, nghiền nát tia sét, chỉ cảm thấy da đầu tê dại, nhịp tim như chậm lại một nhịp. Cô nàng đột ngột quay người nhìn về phía Tần Phong.

Người đàn ông mặc đồ đen vẫn co ro trong lớp mai rùa, nhưng trong đôi mắt, một tia sáng đen vàng nhàn nhạt sáng lên, giống như một con rồng khổng lồ sắp thức giấc trong vực sâu.

Bản năng chiến đấu và trực giác mách bảo cô rằng chiêu tiếp theo của đối phương sẽ rất lợi hại, phải ra tay trước khi hắn kịp vận lực!

Nghĩ đến đây, Pháp Bố La hít sâu một hơi, ngực ưỡn lên, sát khí toàn thân cuộn vào trong cơ thể.

Cùng lúc đó, những đường vân màu vàng phát ra ánh sáng vàng chói lọi, đó là hình thái phá sát của Tu La Quỷ Thần.

Mặc dù có tài năng thiên bẩm, nhưng muốn sử dụng Phá Sát ở Lục Chuyển Kiếp Lực cũng không phải là điều dễ dàng, trạng thái chỉ có thể duy trì trong giây lát, thắng bại chỉ trong một chiêu này!

A Tu La tộc đã thua hai trận liên tiếp, là Vương của thế hệ tiếp theo, nàng phải chứng minh cho A Tu La tộc!

Hai nắm đấm siết chặt bên hông, chân khí mạnh mẽ hóa thành tấm chắn, mặc cho Lôi Long gầm thét đánh xuống, cũng không thể làm nàng bị thương.

Tiếp theo, chân khí và sát khí toàn thân hợp nhất, hai tay đột ngột đẩy về phía trước.

Kim quang và sát khí lưu chuyển, như cuồng long, mang theo khí thế vô địch tấn công Tần Phong.

Đây là chiêu thức do Sát Thiên La sáng tạo ra - Sát Thiên Long Lưu!

Nơi nó đi qua, không gian bị xé toạc, trời đất rung chuyển, đủ thấy uy lực của chiêu này.

Thế nhưng đối mặt với chiêu thức mạnh mẽ như vậy, Tần Phong vẫn đứng im tại chỗ, không hề nhúc nhích.

Chỉ trong vòng một phần nghìn nháy mắt, Sát Thiên Long Lưu đã ập đến trước mặt Tần Phong, cách chưa đầy một thước.

Ngoài kết giới, Liễu Kiếm Ly và An Nhã trợn tròn mắt, đến nước này, cho dù muốn ra tay cứu viện cũng đã muộn!

Ngay trong thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, Hồng Mông tiên khí trong mắt cuối cùng cũng dẫn động được Tiên Thiên Nhất Khí.

Nhanh hơn cả khoảnh khắc, Tiên Thiên Nhất Khí lưu chuyển quanh thân, hung hăng chui vào trong tim, cơn đau xé ruột xé gan kéo căng dây thần kinh, hắc quang như ngọn lửa quấn quanh người Tần Phong, vạn vật dường như đều tĩnh lặng!

Tần Phong rốt cuộc cũng thi triển ra Thần Uy, bước vào trạng thái huyền diệu.

Trong mắt hắn, thời gian ngừng trôi.

Hắn có thể nhìn thấy vẻ mặt căng thẳng và lo lắng của bá tánh đang theo dõi trận chiến, hắn có thể nhìn thấy vẻ mặt lo lắng tột độ trong mắt hai người vợ.

Nhìn về phía trước, Sát Thiên Long Lưu vẫn đang gầm thét dữ tợn, sát khí như muốn phá tan quân địch, chỉ cần một khắc sau, nó có thể nuốt chửng hắn.

Nhưng nó dừng lại trước mặt hắn một thước, không thể tiến thêm dù chỉ một chút.

Tần Phong biết rõ, với khả năng kiểm soát Thần Uy hiện tại của mình, hắn chỉ có thể thi triển tối đa một chiêu tiên pháp.

Nhưng đối mặt với sát chiêu như vậy của Pháp Bố La, rốt cuộc

tiên pháp nào có thể giành chiến thắng một cách bất ngờ?

Ngay khi hắn đang hoang mang không biết làm gì, giọng nói của Thiên Giám Quốc Sư vang lên trong đầu hắn - "Thất Bộ Đạp Thiên Cương."

Tần Phong sững sờ, bừng tỉnh đại ngộ: "Thì ra là vậy."

Hồng Mông tiên khí trong cơ thể lưu chuyển, trên bầu trời đầy sao, vô số Mệnh Tinh màu trắng lấp lánh.

Thân ảnh Tần Phong như tiên nhân, hư vô mờ mịt, tránh né sát khí của Sát Thiên Long Lưu, bước về phía Pháp Bố La.

Mỗi bước hắn bước ra, đều để lại một tàn ảnh màu trắng.

Thất Bộ Đạp Thiên Cương, là chiêu thức sát thương mạnh mẽ cần dẫn động Mệnh Tinh khí cơ để thi triển.

Phẩm chất Mệnh Tinh tương ứng với Văn Thánh Đạo Giả càng cao, uy lực tự nhiên càng mạnh.

Tuy Mệnh Tinh của Tần Phong chỉ là Mệnh Tinh màu trắng bình thường nhất, nhưng số lượng của nó lại rất nhiều!

Uy lực đó, tự nhiên không thể tưởng tượng nổi!

Càng bước nhiều bước, Mệnh Tinh sáng lên càng nhiều.

Trên bầu trời, rõ ràng là ban ngày ban mặt, nhưng lại có thể nhìn thấy bầu trời sao lấp lánh, chói mắt!

Tần Phong đưa tay vuốt nhẹ lên Sát Thiên Long Lưu, sát chiêu uy lực vô cùng của Pháp Bố La lập tức tan rã!

Và hắn cũng đã bước xong bước thứ bảy, thân hình lập tức xuất hiện trước mặt Pháp Bố La, chậm rãi giơ tay phải lên, bạch quang nóng rực ngưng tụ trên đầu ngón tay.

Vẻ kinh hãi trong mắt Pháp Bố La ngày càng rõ rệt, cô nàng biết rõ, đây là sát chiêu chí mạng!

Sát Thiên La thấy vậy, nắm chặt tay phải, trong mắt hiện lên vẻ giãy giụa, vinh quang của A Tu La tộc không cho phép ông ta nhúng tay vào trận chiến của người khác.

Nhưng ông ta biết, Pháp Bố La không thể đỡ được chiêu này, cái chết dường như đã là kết cục duy nhất!

Nhưng điều khiến Sát Thiên La bất ngờ là, ngón tay Tần Phong không điểm vào trán Pháp Bố La, mà lướt qua tai cô nàng, chỉ thẳng lên trời!

Ầm!

Trụ bạch quang bay thẳng lên trời, đất trời trong phút chốc như chỉ còn lại một màu trắng xóa…

Trạng thái Thần Uy kết thúc, thời gian lại bắt đầu trôi.

Những người quan chiến đều trừng lớn mắt, hoàn toàn không hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Chỉ có những tồn tại từ Tam phẩm trở lên mới nhìn thấy toàn bộ quá trình của trận chiến.

"Lại là chiêu thức có thể ảnh hưởng đến thời không." Thu Vô Hành lẩm bẩm.

"Chuyện này..." Ninh Trạm lộ vẻ kinh ngạc, hắn cảm thấy mình đã lạc hậu so với thời đại rồi.

Chiêu thức của Pháp Bố La đã khiến hắn sởn gai ốc, còn chiêu này của Tần Phong càng khiến hắn ngửi thấy mùi vị của cái chết.

"Đó là tiên pháp." Tỳ Ma La trầm giọng nói.

"Thiếu Vương thua rồi." Ba vị Chiến Vương còn lại nhìn nhau, thần sắc lại khá bình tĩnh.

Họ đã tận mắt chứng kiến sự cường đại của đối phương, chỉ là cảm thán rằng trong Nhân tộc lại xuất hiện nhiều thiên tài như vậy.

Liễu Kiếm Ly là một, người đàn ông mặc đồ đen này cũng vậy.

Trong kết giới, Tần Phong nhìn Pháp Bố La đang ngây người, đưa tay búng vào trán cô nàng.

Pháp Bố La ngã phịch xuống đất, hình thái Tu La Quỷ Thần biến mất, cô nàng ngự tỷ lại biến thành cô bé loli ban nãy.

"Ngươi thua rồi." Tần Phong nhẹ giọng nói.

Lời vừa dứt, bá tánh vẫn chưa kịp phản ứng, trước khi tỷ thí, ai có thể ngờ rằng Nhân tộc lại thực sự có thể thắng được vụ cá cược hoang đường này?

Sau khi mọi người hoàn hồn, tiếng hoan hô phấn khích như sóng thần ập đến, nhấn chìm toàn bộ Phụng Thiên Thành!

"Tần sư thắng rồi, Nhân tộc thắng rồi!"

"A Tu La tộc phải liên minh với Nhân tộc rồi!"

Minh Hoàng rốt cuộc cũng giãn mày hoàn toàn, trên mặt lộ ra nụ cười nhẹ nhõm: "Trẫm nợ Tần gia một ân tình rồi."

"Tần công tử quả nhiên là thần nhân." Thái tử thán phục nói.

An Nhã mím môi, lắng nghe tiếng hoan hô xung quanh, trong mắt chỉ còn lại bóng dáng mặc đồ đen kia, không thể rời mắt.

Nhưng ngay khi mọi người đang hân hoan vui mừng, Pháp Bố La ngồi trên mặt đất đột nhiên vùng dậy, hung hăng đẩy ngã Tần

Phong xuống đất.

Chuyện bất ngờ này khiến Tần Phong vô cùng kinh hãi.

Thi triển Thần Uy đã tiêu hao hết toàn bộ sức lực của hắn, lúc này hắn căn bản không có chút sức lực nào để phản kháng!

Mọi người cũng cho rằng A Tu La tộc muốn nuốt lời, ai nấy đều vô cùng kinh hãi.

Nhưng diễn biến tiếp theo lại nằm ngoài dự đoán của tất cả mọi người.

Chỉ thấy Pháp Bố La đỏ mặt, ánh mắt mơ màng: "Ngươi rất mạnh đấy, có muốn cùng ta sinh con không? Chúng ta có thể sinh ra thế hệ tiếp theo thật mạnh mẽ!"

"Ể!!!" Tất cả mọi người đều há hốc mồm.

Chương 612: Thật là có nhục văn hóa!

Tần Phong ngẩn người, trừng lớn hai mắt, trong đầu trống rỗng: "Ngươi... nói... cái gì?"

“Sinh con với ta! Ta là A Tu La Vương đời tiếp theo, mà ngươi lại có thực lực như vậy.

Chúng ta kết hợp, sinh hạ con nối dõi, nhất định có thể chống đỡ A Tu La tộc tương lai!" Pháp Bố La hưng phấn nói, trong mắt ánh sáng lấp lánh.

Tần Phong há hốc miệng, bỗng nhiên nhớ tới lời cha đã nói, A Tu La tộc vì duy trì huyết mạch cường đại, cái gì cũng có thể làm ra...

Vốn hắn chỉ cho rằng, A Tu La tộc vì làm được điểm này, có thể sẽ không để ý vấn đề giới tính.

Bây giờ xem ra, hình như tuổi tác cũng không phải vấn đề?

Thật là...

"Ta cự tuyệt." Không một chút do dự, Tần Phong dứt khoát nói.

"Ể???" Người xem lại kinh hô thành tiếng.

Tần Phong nghiêng đầu nhìn sang, trên mặt lộ vẻ cổ quái, những người xem náo nhiệt này vì sao lại kinh ngạc như vậy? Đầu óc bọn họ đang nghĩ gì thế!

Dâm ô, bẩn thỉu tột cùng!

Tần Phong cảm thấy xấu hổ khi ở cùng bọn họ.

A Tu La tộc bên này, phản ứng ngược lại khá bình thản.

Tử Vũ La thậm chí còn cười nói: "Thiếu Vương ra tay thật nhanh, không hổ là A Tu La Vương đời tiếp theo.

Người này có chiến lực cường đại như vậy, huyết mạch thiên phú nhất định không tầm thường, hơn nữa rất có thể là nam nhân của nữ tử dùng kiếm kia.

Nếu Thiếu Vương có thể thành công kết hợp với hắn, A Tu La tộc tương lai lại có thêm một vị cường giả vô thượng.

Vương, ngươi hẳn là cũng nghĩ như vậy phải không?"

Ầm!

Sát khí sôi trào.

"Hửm?" Bốn vị Đại Vương hiếu kỳ, cảm nhận được sát khí nhìn lại, chỉ thấy Vương của bọn họ sắc mặt dữ tợn, sát khí trong mắt gần như hóa thành thực chất.

"Loài người ti tiện, cũng dám mơ ước Pháp Bố La của ta, ta muốn đem hắn bầm thùy vạn đoạn." Sát Thiên La nắm chặt tay phải, âm thanh không gian rạn nứt không dứt bên tai.

Bốn vị Đại Vương hình như đoán được điều gì, lặng lẽ thu hồi tầm mắt.

Vương của bọn họ cái gì cũng tốt, chỉ là có đôi khi, quá mức nuông chiều Pháp Bố La.

Đây cũng là lý do vì sao, Thiếu Vương cường đại như vậy, đến nay vẫn chưa có tộc nhân nào dám tỏ tình với nàng...

"Ê, tại sao?" Trong Giới Vực, Pháp Bố La đang đè lên người Tần

Phong nhíu mày.

"Không có tại sao, không được là không được, ngươi mau xuống khỏi người ta!" Tần Phong lớn tiếng quát, trong lòng âm thầm bổ sung một câu, nhân lúc hai vị nương tử của ta còn chưa nổi giận...

Cẩn thận từng li từng tí liếc mắt nhìn sang, bên ngoài Giới Vực, hai vị nương tử thản nhiên nhìn về phía này, thần sắc không chút gợn sóng.

Lại không nổi giận? Xem ra nương tử vẫn tin tưởng nhân phẩm của ta... Tần Phong rất an ủi.

Pháp Bố La cảm nhận được ánh mắt, lộ ra thần tình chợt hiểu: "Thì ra ngươi thích loại hình như vậy."

Lời nói vừa dứt, trên trán nàng lại có văn lộ màu vàng sáng lên, không lâu sau, tiểu loli lại biến thành ngự tỷ.

"Ta bộ dạng này, ngươi hẳn là nguyện ý sinh con với ta rồi chứ?" Pháp Bố La liếm liếm môi, vẻ mặt mong đợi.

Vżoosh!

Bên tai hai tiếng xé gió chợt vang lên.

Còn chưa kịp để Tần Phong phản ứng, Pháp Bố La đã bị Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan đè vai ấn xuống đất.

Thương Phi Lan trong mắt xanh biếc tràn ngập hàn quang, dưới khăn vuông màu đen, thanh âm lạnh nhạt vang lên: "Loại chuyện đó, chúng ta sẽ phụ trách, không cần ngươi nhúng tay."

Tần Phong sắc mặt cứng đờ, hắn cũng coi như là nhìn ra được, hai vị nương tử sớm đã nhìn thấu sở thích của hắn, tín nhiệm giữa vợ chồng là có, nhưng không nhiều lắm...

"Vì duy trì huyết mạch ưu tú, trong A Tu La tộc, tranh giành bạn lữ là chuyện thường." Pháp Bố La thần sắc hưng phấn, có chút muốn thử.

Nàng liếc mắt nhìn Liễu Kiếm Ly bên trái, nghĩ đến lúc trước đối phương cùng Tử Vũ La một trận chiến, lặng lẽ thu hồi tầm mắt.

Nữ nhân này, hiện tại còn chưa phải đối thủ, còn về phần người còn lại...

Thương Phi Lan dường như nhìn ra tâm tư của Pháp Bố La, cười lạnh một tiếng: "Nói không sai, cá lớn nuốt cá bé, trong Long Tộc cũng là pháp tắc thường xuyên thi hành."

Lời nói vừa dứt, đoản chủy bên hông đã lấy ra, sau đó tùy ý vung lên, một đạo lôi đình màu trắng bạc xé rách thiên không.

Long ngâm chi thanh, chấn động màng nhĩ.

"Long Tộc, Thương Long nhất mạch, thất chuyển kiếp lực..." Pháp Bố La thần sắc có chút ngây người, sau đó nhìn về phía Tần Phong không xa.

Nam tử loài người này quả nhiên không tầm thường, lại có thể cùng hai nữ nhân như vậy ở cùng nhau.

Đấu chí trong mắt càng thêm cao ngạo.

Nàng thu hồi Tu La Quỷ Thần thần thông, thanh thúy nói: "Ta hiểu rồi, hiện tại ta không phải là đối thủ của các ngươi, chờ ngày nào đó ta có thể chiến thắng các ngươi.

Ta sẽ cướp hắn lại, cùng hắn duy trì huyết mạch!"

"Vậy ta sẽ chờ xem." Thương Phi Lan cười lạnh một tiếng, cùng Kiếm Ly tỷ liếc nhau, sau đó hai người cùng thu tay.

Một màn này không khỏi khiến cho tất cả nam tử loài người đang xem trợn mắt há hốc mồm.

Niềm vui sướng khi loài người thắng đánh cược, lúc này lại bị cảm xúc ghen ghét đố kỵ thay thế.

Bọn họ nghiến răng nghiến lợi, trong lòng không khỏi nghĩ: "Tần sư, ngươi thật đáng chết..."

Trên tường thành, Hữu Tô Thiên Duyệt nhướng mày, lẩm bẩm tự nói: "Nếu thật sự là như vậy, ta ngược lại cũng không phải là không có cơ hội?"

Với cảnh giới bát chuyển kiếp lực của nàng, chẳng phải là trong đám nữ tử, cao hơn một bậc sao?

Chỉ là tuổi tác này, có thể là lớn hơn một chút.

Hữu Tô Hiểu Nguyệt bên cạnh kinh ngạc nói: "Tộc trưởng, người vừa nói gì vậy?"

"Khụ khụ, ta nói, tiểu tử này thật đúng là diễm phúc không cạn..."

Trên khán đài, An Nhã thần sắc phức tạp, không nói đến Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan, cho dù là thiếu nữ A Tu La tộc này, nàng cũng hoàn toàn không phải là đối thủ.

Bất quá nói đi cũng phải nói lại, chuyện này không phải là chú trọng lưỡng tình tương duyệt sao, từ khi nào loài người cũng giống như dã thú, ai nắm đấm lớn, người đó liền có quyền lựa chọn bạn lữ?

An Nhã từ tận đáy lòng không tán thành hành vi này, liền hừ lạnh một tiếng nói: "Thật là có nhục văn hóa."

"Ta ngược lại cảm thấy không có gì không ổn." Thái tử bên

cạnh lại là hâm mộ không thôi, ai mà chẳng có lòng hư vinh? Nếu có nhiều nữ tử ưu tú như vậy tranh giành mình, nghĩ thôi cũng là một chuyện đáng giá khoe khoang cả đời!

Nhưng hắn cũng rõ ràng, người tài giỏi như Tần Phong, không phải ai cũng có thể sánh bằng.

"Ngươi hiểu cái gì?!" An Nhã trừng mắt liếc.

Thái tử trong mắt xẹt qua vẻ cổ quái, chỉ cảm thấy khó hiểu, vô duyên vô cớ, sao lại tức giận?

Cho dù là người có vô số phi tần, lui tới thanh lâu, nhưng bản thân lại không dính dáng gì đến chuyện đó, cũng không khỏi cảm thán - lòng dạ đàn bà, thật khó đoán.

Nhưng bất luận nói như thế nào, một hồi đánh cược động lòng người này, cuối cùng cũng lấy thắng lợi của loài người mà hạ màn.

Mà một màn kết thúc này, những ngày tiếp theo, e rằng sẽ trở thành đề tài bàn tán sau bữa cơm chiều của vô số người ở Phụng Thiên thành.

Bất quá đó đều là chuyện sau này.

Sát Thiên La bước chân đạp không, một bước bước ra, trong nháy mắt, liền đến trước khán đài.

Ngục La ty Giáp Diện cùng Ất Diện như gặp đại địch, vội vàng che chở Minh hoàng ở phía sau.

Nhưng với thực lực của hai người bọn họ, nếu Sát Thiên La thật sự có ý định giết người, làm sao có thể ngăn cản?

"Lui ra." Minh hoàng cũng biết rõ điểm này, liền phất phất tay, để hai người lui sang một bên, sau đó thản nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Sát Thiên La cao lớn như người khổng lồ.

"Tuy rằng thực lực bình thường, nhưng khí độ này ngược lại cũng xứng với danh hiệu Vương." Sát Thiên La khoanh chân ngồi xuống, sau đó nói: "Nói chuyện đi, muốn kết minh như thế nào?"

Âm thanh như chuông lớn, vang vọng bên tai mọi người.

Cùng lúc đó, trong hoàng cung Phụng Thiên thành, Du Long điện trên cột trụ, một con kim long mở mắt, há miệng vươn móng vuốt phá tan đỉnh điện, du ngoạn trên bầu trời Phụng Thiên thành!

Chương 613: Giai điệu hỗn loạn

Trong nháy mắt, mọi người đều kinh ngạc!

Kim Long mở mắt, quốc vận hưng thịnh, từ lâu đã trở thành lời đồn đại khắp Phụng Thiên Thành.

Họ vạn vạn không ngờ, nhân tộc và A Tu La tộc kết minh, lại có thể khiến một con Kim Long mở mắt!

Nghĩ kỹ lại cũng đúng, A Tu La tộc chiến lực vô song, A Tu La Vương Sát Thiên La càng là bước vào Siêu Thoát Chi Cảnh, có thể so chiêu với Trấn Thần Ti Ngự.

Kết minh với một tộc cường đại như vậy, quả nhiên là chuyện tốt trời ban, có thể ảnh hưởng đến Đại Càn quốc vận như thế cũng là lẽ thường tình!

Minh Hoàng xoay người nhìn lại, long nhan đại duyệt.

Lúc ban đầu kế thừa hoàng vị, Du Long Điện chỉ có bốn con Kim Long mở mắt, quốc vận suy bại, có thể thấy rõ.

Nhưng trong khoảng thời gian ngắn ngủi hơn một năm nay, cộng thêm con hiện tại, lại có đến ba con Kim Long trên trụ rồng lần nữa khôi phục hoạt tính!

Lý Công Công kích động đến mức giọng nói run rẩy: “Bệ… Bệ hạ, bảy con, bảy con Kim Long rồi!”

“Ừm.” Minh Hoàng đáp lại một tiếng, hào tình dâng trào.

Phải biết rằng, cho dù là thời kỳ Đại Càn quốc vận cường thịnh nhất dưới thời Thiên Hiên hoàng đế, nhiều nhất cũng chỉ có tám con Kim Long mở mắt!

Nếu Đại Càn dưới sự cai trị của hắn, quốc vận có thể vượt qua thời kỳ Thiên Hiên hoàng đế.

Sử sách nhất định sẽ lưu danh hắn bằng nét bút đậm, cho dù được xưng là thiên cổ nhất đế, cũng không phải là không thể?

Lại nhìn về phía Tần Phong, ánh mắt Minh Hoàng lộ rõ vẻ thưởng thức, không hề che giấu.

"Tần Phong tiểu tử này, có lẽ là phúc tinh của trẫm, là phúc tinh của Đại Càn cũng không chừng.

Sau khi đến Phụng Thiên Thành, quốc vận ngày càng hưng thịnh, các vực nguy cơ cũng đều được an ổn vượt qua.

Còn có hai vị nương tử của hắn, cùng với Bắc Quỷ Thủ kia…"

Nghĩ đến đây, Minh Hoàng nhìn sang An Nhã đang kích động, lông mày hơi nhướng lên, như có điều suy nghĩ.

Ban đầu hắn còn muốn thuận theo tự nhiên, nhưng tình hình hiện tại, dường như phải âm thầm hỗ trợ một chút.

Rống!

Kim Long gầm lên một tiếng, sau đó lại bay vào trong Du Long Điện, chiếm giữ một cây trụ rồng.

Mọi người cũng hoàn hồn, vẻ vui mừng trên mặt càng thêm đậm, dường như cũng được thơm lây.

Minh Hoàng cười nói với Sát Thiên La: "Chuyện kết minh là chuyện lớn, trẫm cần phải thương nghị với Thiên Giám Quốc Sư, sau đó mới có thể xác nhận.

Mấy ngày nay, chư vị cứ tạm thời ở lại Phụng Thiên Thành, trẫm sẽ mở tiệc chiêu đãi."

Để một tộc ngoại lai cường đại tiến vào Phụng Thiên Thành, hành động này không thể không nói là rất táo bạo.

Nếu đối phương có ý đồ xấu, đối với Đại Càn mà nói nhất định là một tai họa lớn.

Đối với điều này, Minh Hoàng tự nhiên là biết rõ, nhưng hắn cũng có suy tính của mình.

Thứ nhất, A Tu La tộc từ trước đến nay luôn coi trọng lời hứa, điều này có thể thấy được từ chuyện của Đặng Mặc.

Vì đối phương đã thua trong cuộc chiến, với phẩm chất của A Tu La tộc, gần như không thể nào nuốt lời.

Thứ hai, mục đích làm như vậy, cũng là vì muốn thể hiện thành ý kết minh của nhân tộc, lấy lòng A Tu La Vương.

Sát Thiên La nghe vậy, xoa xoa cằm như có điều suy nghĩ, sau đó đồng ý.

A Tu La tộc vốn ưa chiến tranh, tự nhiên là chán ghét những trường hợp như thế này, hắn đồng ý, suy nghĩ cũng rất đơn giản - "Vừa hay có thể nhân cơ hội này, so tài với lão già kia một phen."

Bên Cửu Khúc Hà, lão giả tóc bạc râu đen bỗng nhiên thở dài một hơi.

Không lâu sau, kết giới trên Thiên Lưu Nguyên biến mất, kết giới Phụng Thiên Thành mở ra, A Tu La tộc nối đuôi nhau tiến vào, còn những Cực Hoang hung thú kia, tự nhiên là ở lại chỗ cũ.

Đêm tối lặng lẽ buông xuống, Phụng Thiên Thành đèn đuốc sáng trưng, trên con đường rộng rãi trong Nội Thành, bàn được

xếp thành một hàng dài, không biết thông đến nơi nào.

Trên bàn bày đầy mỹ tửu và thức ăn ngon, cả thành cùng vui.

Điều đáng nói là, những món ăn này đều do ngự trù cùng với đầu bếp của Trích Tinh Lâu và Vọng Nguyệt Cư hợp lực chế biến, hương vị thơm ngon đến mức nào có thể tưởng tượng được.

Điều này đối với A Tu La tộc vốn quen ăn đồ thô, thích ăn thịt sống, quả thực là một cú sốc…

Mười dặm bên ngoài Phụng Thiên Thành, mấy con Cực Hoang hung thú nằm rạp trên mặt đất, giống như những ngọn núi khổng lồ.

Trên một gốc cây cổ thụ bên cạnh, một nam tử mặc áo bào vàng, đầu tóc bạc phơ, nhìn về phía tòa thành hùng vĩ, không khỏi lẩm bẩm tự nói: “Thủ đoạn của Thiên Giám Quốc sư, vẫn là thâm sâu khó lường như vậy, không những giải quyết được nguy cơ trước mắt, thậm chí còn lo xa, kết minh với A Tu La tộc.

Chỉ là ta không ngờ, nhân tộc lại có thể thắng được trận chiến này.”

Sự xuất hiện của Bắc Quỷ Thủ, tự nhiên khiến nam tử vô cùng kinh ngạc, thực lực của Liễu Kiếm Ly, càng khiến hắn cảm thấy lời nói nữ tử này tương lai có thể sánh vai với Trấn Thần Ti Ngự, không phải là lời nói suông.

Nhưng điều khiến nam tử kinh ngạc nhất, vẫn là Tần Phong.

“Thuật pháp ảnh hưởng đến thời không, còn có thất bộ chi kỹ kia, nếu ta không nhìn lầm, hẳn là tiên pháp.

Mà muốn thi triển tiên pháp, nhất định phải có Hồng Mông tiên khí gia thân.” Nam tử lẩm bẩm tự nói, sau đó từ trong ngực lấy ra một con rối nhỏ bằng giấy, đầu ngón tay bốc cháy, châm lửa

đốt nó.

Mấy con Cực Hoang hung thú cảm nhận được điều gì đó, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một tia lửa lóe lên rồi biến mất.

Còn thân ảnh nam tử tóc bạc, đã sớm không thấy bóng dáng.

Cùng lúc đó, ở một nơi khác, trong căn phòng được trang trí xa hoa, một con rối nhỏ bằng giấy giống hệt nhau cũng bị đốt cháy.

Tất cả những gì xảy ra bên ngoài Phụng Thiên Thành, đều biến thành những hình ảnh rời rạc hiện lên.

Một hắc y nhân trầm giọng nói: “Xem ra tên kia không che giấu được thiên cơ, tất cả những gì chúng ta âm mưu, đều bị Thiên Giám Quốc sư nhìn thấu.”

Sau tấm bình phong, một bóng người đặt tách trà xuống, thản nhiên lên tiếng: “Thiên cơ nhất định là đã bị che giấu, chỉ là Thiên Giám Quốc sư có hậu chiêu khác, cho nên mới tạo thành cục diện như thế này.”

“Người ẩn nấp trong Phụng Thiên Thành, lần này bị lôi ra bảy tám phần, ngay cả Bính Diện đại nhân cũng bại lộ thân phận, bị Ngục La ty chém giết.

Thiếu chủ, tiếp theo chúng ta nên làm gì?” Hắc y nhân hỏi.

“Tạm thời án binh bất động.”

“Tạm thời án binh bất động?”

Bóng người giải thích: “U Minh Quỷ Giới xuất thế, thiên địa đã bắt đầu biến động, yêu quỷ hoành hành, thần ma hiện thế là chuyện sớm muộn.

Chúng ta chỉ cần đợi đến lúc Đại Càn tự lo không xong, giáng cho hoàng thất một đòn chí mạng là được.

Ta tin rằng, sẽ không còn lâu nữa đâu.”

Nói đến đây, bóng người sau tấm bình phong nhìn về phía nam, nơi đó, là Trấn Linh Quan.

Nơi ẩn náu của Táng Thiên tổ chức, Quỷ Phật nhìn về phía hư không, khinh thường nói: “Chủ thượng hao tâm tổn sức giúp hắn che giấu thiên cơ, kết quả chỉ có như vậy.

Không nói đến chuyện gây phiền phức cho Phụng Thiên Thành, thậm chí còn tặng cho bọn họ một món quà lớn.”

Nhân tộc và A Tu La tộc kết minh, chẳng phải là một món quà lớn sao?

Hư không rung động, một bóng người được bao phủ bởi hắc khí chậm rãi bước ra: “Không sao, trước khi thần ma hiện thế, có người có thể thu hút sự chú ý của Phụng Thiên Thành cũng tốt.

Kết quả như thế nào, đối với chúng ta mà nói, cũng không sao cả, cứ coi như là một giai điệu hỗn loạn của thời đại này là được.”

Quỷ Phật cung kính nói: “Chủ thượng nói chí phải, vậy tiếp theo, chúng ta chỉ cần đợi bên Ca Lâu La sao?”

“Không sai.” Bóng người khẽ gật đầu.

Mặc dù quá trình thu thập tàn lưu chi vật của thần ma, không được thuận lợi như kế hoạch, nhưng cuối cùng cũng đi đến kết quả mà bọn họ mong muốn.

Sự xuất hiện của U Minh Quỷ Giới, chỉ là lời cảnh tỉnh cho tai họa bắt đầu mà thôi.

Thần ma giáng thế, mới là khởi đầu thực sự cho biến động của thiên địa này.

Chương 614: Dưới lớp áo có vết thương, không tin ta cởi cho chàng xem

Bữa tiệc chiêu đãi A Tu La tộc kéo dài ba ngày ba đêm.

Trên đường phố, hương thơm của rượu ngon và thức ăn ngon lan tỏa khắp nơi.

Trong hoàng cung, gần một nửa số nguyên liệu dự trữ đã được sử dụng hết, các đầu bếp phụ trách đều kiệt sức cả về thể chất lẫn tinh thần.

Nhưng may mắn thay, những ngày này cuối cùng cũng sắp kết thúc.

Sau khi tham khảo ý kiến của nhiều bên, việc liên minh giữa nhân tộc và A Tu La tộc đã gần đi đến hồi kết.

Cho đến thời điểm cuối cùng được chốt hạ, cũng là lúc A Tu La tộc phải rời đi.

Trong phủ Tần gia, Thiên Cực La cảm nhận nửa người vừa mọc lại, không khỏi cảm khái: "Không ngờ, tiểu tử ngươi không chỉ thực lực kinh người, mà còn có y thuật cao siêu như vậy."

Theo thánh chỉ của Minh Hoàng, Thiên Cực La và những người khác tạm thời cư trú tại phủ Tần gia trong những ngày này.

Có lẽ là để xoa dịu ảnh hưởng do đại chiến giữa hai bên gây ra, tránh để đôi bên nảy sinh hiềm khích.

Tuy nhiên, Minh Hoàng rõ ràng đã nghĩ quá nhiều, xét cho cùng thì A Tu La tộc luôn tôn thờ kẻ mạnh, đối với họ, sau khi thất bại chỉ có sự tôn trọng đối thủ, không tồn tại những cảm xúc khác.

Hơn nữa, việc nhân tộc và A Tu La tộc liên minh đã là chuyện chắc chắn, vì vậy Tần Phong cũng không kiêng dè gì, ra tay chữa trị thương thế cho Thiên Cực La và Tử Vũ La đang bị thương nặng.

Ban đầu theo dự đoán của Thiên Cực La, muốn loại bỏ khí tức tàn lưu của Bắc Quỷ Thủ trong cơ thể ít nhất cũng phải mất một tháng, sau đó mới có thể dùng năng lực hồi phục siêu cường của A Tu La tộc để khôi phục lại thân thể.

Nhưng hắn vạn vạn không ngờ, mới có ba ngày trôi qua, tiểu tử nhân tộc trước mặt này đã loại bỏ được bảy tám phần khí tức còn sót lại.

Tần Phong liếc nhìn thân thể vừa mọc lại của Thiên Cực La, khóe mắt giật giật, năng lực hồi phục của A Tu La tộc còn hơn cả Thần Vũ võ phu Kim Cang Bất Hoại cảnh giới.

Nếu so sánh về khả năng chịu đựng, e rằng ngay cả Long Tộc với huyết mạch cường đại cũng không phải là đối thủ của A Tu La tộc.

Nhưng may mắn thay, một chủng tộc hùng mạnh như vậy sẽ sớm trở thành đồng minh của nhân tộc.

Ngay lúc này, Tử Vũ La bị Liễu Kiếm Ly chém đứt hai tay áp sát thân thể Tần Phong, thổi khí vào tai hắn: "Vậy thương thế của ta thì sao?"

Tai Tần Phong ngứa ngáy, vội vàng lùi ra xa: "Ta đã nói rồi, chỉ có thể giúp ngươi giảm bớt đau đớn, vết thương của ngươi là do nương tử ta chém, bên trong ẩn chứa đại đạo.

Chỉ có đợi đại đạo trong đó theo thời gian tiêu tan, ngươi mới

có thể mọc lại hai tay."

Để tìm hiểu cái gọi là đạo pháp này, Tần Phong còn cố ý tìm đọc sách trong Thính Vũ Hiên, cũng như hỏi thăm Hiên tiền bối trong Thần Hải.

Tuy nhiên, đúng như ấn tượng của Tần Phong, trong sách hiếm khi ghi chép về đạo pháp.

Còn Hiên tiền bối do mất trí nhớ nên hiểu biết về đạo pháp cũng rất hạn chế, chỉ biết đó là một loại chiêu thức siêu việt Thiên Địa Pháp tắc, tự thành nhất mạch.

Cái gọi là siêu việt kỹ, mà gần với đạo, chính là như vậy.

Theo lời Hiên tiền bối, thần uy chi pháp mà hắn nắm giữ, xét theo một khía cạnh nào đó, cũng có thể xếp vào hàng ngũ đạo pháp.

Lúc kiểm tra hai tay của Tử Vũ La, Tần Phong cũng cảm nhận được một loại khí tức huyền diệu, dường như đã siêu việt ra khỏi Thiên Địa Pháp tắc.

Cũng chính bởi vì khí tức huyền diệu đó, cho nên Tử Vũ La mới không cách nào sử dụng năng lực hồi phục cường đại của A Tu La tộc.

"Nếu hai tay tạm thời không thể khôi phục, chi bằng tìm một nơi vắng vẻ, chàng giúp ta kiểm tra những vết thương khác?" Tử Vũ La liếm liếm môi, tiếp tục tấn công.

Thiếu Vương muốn đoạt lấy huyết mạch của Tần Phong, sinh hạ ra dòng dõi cường đại, nàng cũng đâu muốn kém cạnh?

Đúng như lời hắn đã nói trước đó, ở A Tu La tộc, bạn đời ưu tú đều phải đi tranh giành!

Năm đó, để có được quyền giao phối với Vương, các nữ tử trong tộc đã đánh nhau long trời lở đất!

Ngay khi Tử Vũ La đang từng bước ép sát, nàng đột nhiên cảm thấy da đầu tê dại, bản năng chiến đấu tích lũy qua nhiều năm không ngừng cảnh báo nàng, nguy hiểm! Nguy hiểm! Nguy hiểm!

"Nếu tướng công không kiểm tra ra vết thương nào khác, chi bằng để ta, lại thêm cho ngươi vài vết thương nữa?" Giọng nói trong trẻo vang lên từ phía sau.

Tuy rằng ngữ khí bình thản, nhưng Tử Vũ La lại cảm nhận được sát khí lạnh lẽo trong đó.

Cứng đờ người quay đầu lại nhìn, Thiên ảnh áo trắng đã chặt đứt hai tay nàng đang đứng cách đó không xa, đôi mắt đẹp đẽ yên lặng nhìn nàng.

"Có lẽ chỉ là ta cảm thấy sai, hình như thương thế không còn nghiêm trọng như lúc trước nữa." Tử Vũ La tự nói với chính mình, sau đó lùi ra xa khỏi Tần Phong.

Tuy rằng người A Tu La tộc đều thích khiêu chiến cường địch, nhưng cũng không phải là kẻ ngu xuẩn không có đầu óc.

Lúc hai tay còn lành lặn, nàng còn không phải là đối thủ của đối phương, lúc này mà đi trêu chọc đối phương, chẳng phải là tự tìm đường chết sao?

Phải biết rằng, lúc tỷ thí, nàng bất quá chỉ nói vài câu nói xấu người đàn ông này, đối phương liền nổi giận, nếu như cưỡng ép sinh con cho hắn...

Tử Vũ La không dám nghĩ tiếp nữa.

Tần Phong thấy vậy thở phào nhẹ nhõm, may mà nương tử đến kịp thời.

Tuy nhiên, sóng gió vừa yên biển lại nổi bão, một trận cuồng phong ập đến, một bóng hình nhỏ nhắn xinh xắn với tốc độ cực nhanh, hung hăng lao về phía hắn.

Thế nhưng, khi hai người còn cách nhau chưa đầy một trượng, Thương Phi Lan không biết từ đâu xuất hiện, bóp chặt lấy cổ của cô nàng loli.

Khoảng cách một trượng đó, giống như một con hào sâu ngăn cách.

Pháp Bố La ra sức vùng vẫy, mái tóc đuôi ngựa lắc lư: "Buông ta ra!"

"Ngươi muốn làm gì?" Thương Phi Lan nhíu mày, lạnh lùng hỏi.

"Ta bị thương, cũng cần hắn chữa trị." Pháp Bố La nói năng hùng hồn, chỉ là ngữ khí không còn chắc chắn như vậy nữa.

Tần Phong nghe vậy, nhìn bộ dạng tràn đầy sức sống của nàng, sắc mặt cứng đờ: "Ta đã xem qua, ngươi rất khỏe mạnh, không có bất kỳ vết thương nào."

"Dưới lớp áo ta có vết thương, không tin ta cởi ra cho chàng xem." Pháp Bố La làm bộ muốn cởi bỏ lớp da thú trên người.

"Nương tử, mau ngăn nàng lại, đừng để nàng làm loạn." Tần Phong dùng tay che khuất tầm mắt, len lén đánh giá qua khe hở giữa các ngón tay.

Hình ảnh không dành cho trẻ em không xuất hiện, bởi vì một thân hình vạm vỡ đột nhiên xuất hiện, chính là Vương của A Tu La tộc - Sát Thiên La!

"Phụ Vương."

"Ngô Vương."

Những người A Tu La tộc có mặt đều quỳ một gối xuống đất, thần sắc cung kính, mãi đến khi Sát Thiên La khẽ đáp lại một tiếng, bọn họ mới đứng dậy.

Tần Phong nhìn người khổng lồ trước mặt, thần sắc kinh ngạc, đối phương chỉ đứng đó, uy áp cường đại tỏa ra từ trên người, giống như trời sập xuống.

"Đây chính là A Tu La Vương có thể sánh ngang với Trấn Thần Ti Ngự..."

Sát Thiên La liếc nhìn Pháp Bố La đang cởi bỏ lớp da thú, sau đó nhìn về phía Tần Phong, thần sắc đột nhiên trở nên u ám.

Tần Phong không khỏi tim đập thình thịch, sát khí đáng sợ và địch ý khó hiểu này là sao?

Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan cảm nhận được điều đó, một trái một phải bảo vệ Tần Phong.

Tần lão gia trong đại sảnh vốn đang uống trà, nhíu mày, khí tức nội thân tỏa ra.

"Hửm? Có chút thú vị." Sát Thiên La nghiêng đầu nhìn về phía đại sảnh, khí tức mang theo ý cảnh cáo quen thuộc này, chẳng phải là giống hệt với Bắc Quỷ Thủ đã xuất hiện mấy ngày trước sao?

Hắn đột nhiên cười to, sau đó thu liễm uy áp nội thể.

Không ngờ A Tu La tộc bách chiến bách thắng, lại bại dưới tay một nhà này.

Với tuổi tác của Liễu Kiếm Ly và Tần Phong, nếu tiếp tục trưởng thành, không biết có thể đạt đến cảnh giới gì, có lẽ sau này

trấn thủ Đại Càn, một văn một võ, sẽ đổi thành hai người này cũng không chừng.

Thiên Cực La tò mò hỏi: "Ngô Vương, chẳng phải ngài nên ở trong hoàng cung, thương nghị việc liên minh với hoàng đế nhân tộc sao?"

"Chuyện đã cơ bản được quyết định, những chuyện còn lại ta nghe mà đau đầu, liền giao cho Tỳ Ma La, tính toán thời gian, hắn cũng sắp trở về rồi."

Vừa dứt lời, một tiếng xé gió vang lên, người đến chính là Tỳ Ma La, hắn khẽ gật đầu ra hiệu, cho biết việc liên minh đã được xác lập.

Sự việc đã đến nước này, A Tu La tộc cũng đến lúc phải trở về.

Chỉ là trước khi đi, Sát Thiên La dường như nghĩ đến điều gì đó, đột nhiên bay lên trời cao, cười dữ tợn, quát: "Lão già, đừng giả chết nữa, đã lâu không ra tay, chẳng lẽ không muốn hoạt động gân cốt một chút sao?"

Bên Cửu Khúc Hà, lão giả tóc bạc râu đen buông cần câu trong tay xuống, bước chân bước ra một bước, thân hình trong nháy mắt đã đến bên ngoài Phụng Thiên Thành Bách Lý.

Sát Thiên La theo sát phía sau.

Cùng với một tiếng nổ vang lên, bầu trời biến đổi, ngày và đêm luân phiên thay thế.

Trận chiến này giống như hai vị thần linh, đang trút giận ở nơi đó.

Tin đồn về việc Trấn Thần Ti Ngự đã già, sau trận chiến này cũng tự sụp đổ...

Chương 615: Những ân tình này, e rằng chỉ có thể lấy thân báo đáp

Không biết từ lúc nào, một tháng thời gian đã trôi qua vội vã.

Nhân tộc và A Tu La tộc đã định ra minh ước, chính thức trở thành đồng minh.

Đối với bách tính Phụng Thiên Thành mà nói, trận chiến đầy kịch tính kia dường như chỉ mới diễn ra ngày hôm qua, rất nhiều người vẫn còn bình phẩm về nó trên khắp đường phố ngõ hẻm.

Đặc biệt là đêm A Tu La tộc rời đi, trận chiến giữa Sát Thiên La và Trấn Thần Ti Ngự càng trở thành đề tài bàn tán sôi nổi của mọi người.

Ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời phía đông ngoài Phụng Thiên Thành, rõ ràng là ban ngày ban mặt, nhưng một đường rãnh đen kịt lại hiện ra trên Thương Khung, giống như có người dùng dao nhỏ rạch một đường trên tấm màn.

Đó chính là di chứng để lại sau trận giao đấu của những kẻ tồn tại ở Siêu Thoát Chi Cảnh.

Thực lực một khi đạt đến cảnh giới đó, quả thực giống như thần linh, mỗi lần ra tay đều ẩn chứa uy năng không thể tưởng tượng nổi.

Mà thiên địa này rốt cuộc quá mức mong manh, không thể thừa nhận kết quả như vậy.

Bên trong Thái Bình Thư Viện vang lên tiếng đọc sách sang sảng: "Thiên hành kiện, quân tử dĩ tự cường bất tức, địa thế khôn, quân tử dĩ hậu đức tải vật."

Tần Phong lặng lẽ thu hồi tầm mắt, nhìn về phía thư viện, cảnh tượng đông đúc hiện ra trước mắt.

Theo danh tiếng của hắn không ngừng tăng cao, danh tiếng của Thái Bình Thư Viện tự nhiên cũng là nước lên thuyền lên.

Đặc biệt là trận chiến với A Tu La tộc, càng khiến thế nhân nhìn thấy chiến lực vượt xa tưởng tượng của Văn Thánh Đạo Giả.

Câu nói đầy khí phách "Hải đáo tận đầu thiên tác ngạn, văn đáo tuyệt đỉnh ngã vi phong" cho đến nay vẫn khiến các học tử Hàn Môn sục sôi nhiệt huyết, tâm huyết dâng trào.

Chính vì vậy, số người gia nhập Thái Bình Thư Viện ở Phụng Thiên Thành tăng vọt chưa từng có.

Nhìn thấy cảnh tượng thịnh vượng này, Dương Khiêm và Phí Tuân cũng mượn quan hệ ngày thường, chiêu mộ rất nhiều bằng hữu, cùng nhau dạy học ở Thái Bình Thư Viện.

Số lượng người tăng lên, quy mô mở rộng.

Có thể nói không ngoa, Thái Bình Thư Viện hiện nay đã trở thành Hạo Văn Viện thứ hai ở Phụng Thiên Thành.

Thấy sắp đến giờ cơm trưa, Tần Phong liền buông quyển sách trên tay xuống, nhẹ giọng nói: "Vậy bài học hôm nay đến đây là kết thúc, mọi người thu dọn đồ đạc, về nhà ăn cơm trưa sớm đi."

Nghe vậy, các học tử đều tiếc nuối lên tiếng: "Tần Sư, hay là ngài giảng thêm một chút nữa đi?"

"Đúng vậy, Tần Sư, bài 《Khuyến học》 lần trước ngài còn

chưa giảng xong, hay là nhân tiện bây giờ giảng luôn đi?"

Tần Phong cười nói: "Công dục thiện kỳ sự tất tiên lợi kỳ khí, muốn học được nhiều kiến thức hơn, tự nhiên không thể bỏ bê thân thể của mình."

Nhìn vẻ mặt tiếc nuối và khao khát của các học tử, Tần Phong bất đắc dĩ lắc đầu: "Vậy thế này đi, tiết đầu tiên buổi chiều, ta sẽ mượn thời gian của giáo viên dạy thay, giảng nốt bài 《Khuyến học》 cho các ngươi.

Còn bây giờ, các ngươi mau về nhà đi."

Lời này vừa nói ra, tiếng hoan hô trong sảnh đường vang lên không ngớt.

Các học tử sau khi chào tạm biệt Tần Phong liền vội vã về nhà.

Tần Phong một mình thu dọn sách vở trên đài, bỗng nhiên nhớ ra điều gì đó: "Nói đến, còn một tháng nữa là đến ngày bắt đầu kỳ thi khoa cử.

Cũng không biết lần này, có bao nhiêu người có thể mượn nó mà bay lên trời cao, nhất minh kinh nhân."

Hồi tưởng lại ngày Thái Bình Thư Viện được xây dựng, còn có dáng vẻ chăm chỉ học tập của các học tử trong thời gian dài.

Tần Phong khẽ mỉm cười, có chí thì nên, hắn tin tưởng, nỗ lực nhất định sẽ có thu hoạch, chỉ là vấn đề thời gian sớm hay muộn mà thôi.

Đang lúc hắn nghĩ như vậy, phía sau truyền đến thanh âm trong trẻo: "Tần Viện trưởng thật sự rất được các học trò yêu mến, khiến ta nhìn mà ghen tị.

Chỉ là Viện trưởng có phần bá đạo quá đấy, tiết đầu tiên buổi

chiều rõ ràng là của ta, ngươi cũng không thương lượng với ta một tiếng, đã muốn chiếm dụng thời gian của ta rồi?"

"Ặc." Tần Phong cứng đờ mặt, theo tiếng nhìn lại, tiến vào tầm mắt là một vị công tử mặc bạch y, ôn nhu như ngọc.

"Xong rồi, sao lại là tiết của nàng chứ."

Nhìn Nhất Mã Bình Xuyên trên ngực đối phương, chẳng phải là Thái Bình Công Chúa An Nhã sao?

Không sai, sau khi thiết lập minh ước với A Tu La tộc, cũng không biết vì sao, Minh Hoàng lại bí mật hạ thánh chỉ, lại để An Nhã đến Thái Bình Thư Viện dạy học!

Lý do của đối phương cũng rất đơn giản, vì muốn bước vào cảnh giới cao hơn của Văn Thánh Đạo Giả, cần phải xác lập chí hướng trong lòng, tuân theo lời thề năm xưa ở Vấn Tâm Đài.

Vậy thì truyền thụ những gì mình học được và tinh thần của người đọc sách ra ngoài, tự nhiên là phương pháp trực tiếp nhất.

Chỉ là Tần Phong thật không ngờ, An Nhã lại có thời gian rảnh rỗi này.

Dù sao thì nàng là người quản lý thực tế của Thiên Bảo Các, hơn nữa lại là công chúa, mỗi ngày hẳn là rất bận rộn mới đúng.

Ban đầu hắn còn tưởng rằng đây chỉ là nhất thời hứng thú của đối phương mà thôi, nhưng gần một tháng liên tục, An Nhã chưa từng vắng mặt buổi dạy học nào, thậm chí còn hòa nhập với các học tử Hàn Môn.

Hắn liền biết, An Nhã là nghiêm túc.

Để tránh bị đối phương tiếp tục mỉa mai, Tần Phong cười gượng một tiếng, trong đầu nhanh chóng suy nghĩ tìm từ: "Ta đang

định đi tìm ngươi cùng dùng bữa trưa, tiện thể nhắc đến chuyện này.

Ngươi đã đến đây rồi, cũng đỡ mất công một chuyến."

"Vì sao phải đỡ mất công một chuyến? Vừa hay ta đến vội vàng, còn chưa dùng bữa.

Nơi này cách Vọng Nguyệt Cư của ngươi cũng gần, làm phiền Tần Viện trưởng phá phí, dẫn ta đi ăn một bữa ngon." An Nhã chớp chớp mắt, thuận thế nói.

Tần Phong giật giật khóe miệng: "Thiên Bảo Các của ngươi không cần trông coi sao? Ăn cơm lúc nào cũng được, vẫn là việc chính quan trọng hơn."

An Nhã khoát tay: "Không sao, phụ hoàng đã phái người tạm thời tiếp quản chức vụ của ta, nếu không ta cũng không có thời gian đến Thái Bình Thư Viện này đâu."

Người này thật sự là không hiểu khách sáo là gì, nhưng mà người có thể thay thế nàng lại là ai, chẳng lẽ là Lý Công Công?

Tần Phong trong lòng hiếu kỳ, nhưng cũng không hỏi nhiều, đành phải cắn răng đồng ý.

...

Việc buôn bán của Vọng Nguyệt Cư vẫn náo nhiệt như cũ, bên ngoài xếp hàng dài, trong quán rượu tấp nập khách khứa.

Nhưng với thân phận của Tần Phong và An Nhã, tự nhiên không cần phải chờ đợi bên ngoài, rất nhanh đã được sắp xếp vào một gian phòng riêng tốt nhất.

Từ đại sảnh truyền đến trận trận ồn ào náo nhiệt, gió xuân thổi nhẹ qua khung cửa sổ, hương thơm món ăn trong phòng tỏa

ra ngào ngạt.

Một chén rượu xuống bụng, sắc mặt An Nhã hơi ửng hồng, rốt cuộc cũng chịu mở miệng.

"Lúc trước khi gặp ngươi ở Tấn Dương Thành, thật không ngờ ngươi chính là phu quân của Liễu Kiếm Ly, càng không ngờ, ngươi lại có thể đạt được thành tựu như ngày hôm nay, được phụ hoàng yêu mến, được bá tánh kính trọng."

Tần Phong lắc nhẹ chén rượu trong tay, Minh Hoàng đối với Tần gia quả thực là ưu ái có thừa.

Sau khi trận tỷ thí với A Tu La kết thúc, tước vị của lão cha lại được trực tiếp nâng lên thành Trấn Quốc Tướng quân tam đẳng, ngang hàng với vị lão tổ kia của Tần gia.

Tước vị được thăng tiến nhanh như vậy, từ khi Đại Càn thành lập đến nay vẫn là lần đầu tiên, trong triều tự nhiên có rất nhiều ý kiến phản đối, nhưng đều bị Minh Hoàng áp chế xuống.

Sau đó nghĩ lại, Tần Phong cũng đại khái đoán được, Minh Hoàng chắc là đã biết thân phận thật sự của lão cha chính là Bắc Quỷ Thủ...

Ba người bọn họ vì Đại Càn giành chiến thắng trong trận đánh cược, có được ban thưởng như vậy cũng là lẽ thường.

Tốc độ uống rượu của An Nhã có chút nhanh, sắc mặt ửng hồng càng ngày càng rõ ràng, ngay cả vành tai cũng nhuốm một màu hồng phấn.

Nàng nhớ lại quá trình quen biết của hai người, khóe miệng khẽ nhếch lên, trong mắt tràn đầy ý cười.

Tần Phong trêu chọc nói: "Nói đến ngươi nợ ta nhiều ân tình như vậy, còn chưa trả hết đâu."

Vốn chỉ là một câu nói đùa, lại không ngờ, An Nhã khẽ giật mình, sau đó cười như không cười: "Đúng vậy, muốn trả hết nhiều ân tình như vậy thật không dễ dàng, trong đó còn có hai lần ân cứu mạng.

Chuyện này nếu đặt vào những câu chuyện thường tình, e rằng chỉ có con đường lấy thân báo đáp mà thôi."

Tần Phong nghe vậy, chén rượu đang định đưa lên bỗng khựng lại.

Chương 616: Lời mời dự hội thơ văn

Hắn nhìn về phía đối phương, An Nhã rõ ràng đã có chút men say, ánh mắt long lanh như nước, hai má ửng hồng.

Chủ đề này thật khó tiếp lời a..... Tần Phong nhướng mày, bỗng nhiên nảy ra một ý, liền cười thành tiếng.

“Ngươi cười cái gì?” An Nhã ngẩn người, vẻ mặt vô cùng nghi hoặc.

Tần Phong giải thích: “Chỉ là nghĩ đến một chuyện thú vị, ngươi có biết trong những câu chuyện thoại bản kia, nữ chính nếu được người khác cứu mạng, thường sẽ có phản ứng gì không?”

“Phản ứng gì?” An Nhã hiếu kỳ hỏi.

"Loại thứ nhất, nam tử cứu nàng có dung mạo tuấn tú, phong thần tuấn dật, vậy nữ chính đa phần sẽ nói —— Tiểu nữ tử không biết lấy gì báo đáp, chỉ có thể lấy thân báo đáp.

Loại thứ hai, nam tử cứu nàng có tướng mạo bình thường, thậm chí có chút xấu xí, vậy nữ chính sẽ đổi một cách nói khác —— Tiểu nữ tử không biết lấy gì báo đáp, nguyện làm trâu làm ngựa cho công tử.

Ngươi nợ ta ân tình, lại nghĩ đến chuyện lấy thân báo đáp, xem ra ta chính là thuộc loại tình huống thứ nhất rồi.”

An Nhã nghe vậy, chớp chớp mắt, sau đó phì cười: “Tần viện trưởng thật biết nói đùa, khó trách có thể chiếm được phương tâm của Liễu Kiếm Ly và Long tộc nữ tử.

Chỉ là không biết, cô nương xui xẻo tiếp theo sẽ là ai?"

Tần Phong xua tay: "Có hai vị nương tử đã là mãn nguyện rồi, nào dám tiếp tục trêu hoa ghẹo nguyệt."

An Nhã thần sắc hơi biến, nhưng rất nhanh liền thu liễm lại, cười nói: "Nói vậy cũng đúng, hai vị nương tử của Tần viện trưởng, nam nhân trên đời này có được một người, e là nằm mơ cũng sẽ cười tỉnh."

"Không nói những chuyện này nữa, mau động đũa ăn lúc còn nóng đi, những món này đều là món ăn đặc trưng của Vọng Nguyệt Cư đấy."

"Vậy ta liền không khách sáo nữa."

Bữa trưa ăn uống no say, thấy thời gian cũng không còn sớm, Tần Phong liền tính toán cùng An Nhã trở về Thái Bình Thư Viện.

Nhưng đối phương dường như uống hơi nhiều, dáng vẻ vẫn còn say khướt, liền nói: "Ngươi về trước đi, dù sao tiết của ta cũng bị ngươi chiếm mất một khoảng thời gian rồi, muộn một chút trở về cũng không sao."

"Có cần ta bảo người ta sắp xếp cho ngươi một gian phòng để nghỉ ngơi một lát không?" Tần Phong ân cần hỏi.

An Nhã lắc đầu: "Ở đây nghỉ ngơi một lát là được rồi, thời gian không còn sớm nữa, ngươi mau đi đi."

Thấy đối phương một mực kiên trì, Tần Phong cũng không tiện nói gì thêm, dặn dò tiểu nhị vài câu, liền cáo từ rời đi.

Trong phòng riêng, nhất thời chỉ còn lại một mình An Nhã.

Nàng dựa vào bên cửa sổ, nhìn theo bóng lưng Tần Phong rời đi trên đường phố, trong mắt mang theo men say mơ hồ, mãi đến

khi bóng dáng hắn biến mất trong dòng người tấp nập, nàng mới có chút thất thần thu hồi tầm mắt.

Trong chén rượu trên bàn, còn sót lại một ngụm rượu trong.

An Nhã đưa tay cầm lấy chén rượu, lẩm bẩm một mình: “Lúc đi cũng không biết uống cho hết rượu, thật là lãng phí.”

Nói xong, nàng liền ngửa đầu uống cạn.

Sau đó không lâu, sắc mặt liền đỏ bừng như hoa đào ngày xuân, bởi vì chén rượu này là do Tần Phong đã uống qua.

Dường như là để che giấu điều gì đó, nàng nằm úp sấp trên bàn, vùi đầu vào trong khuỷu tay, trong lòng không khỏi nghĩ: “Thật sự không giống với bản thân ngày thường……”

……

Thời gian dần trôi, ngày thi Hương cũng ngày càng đến gần.

Trên đường phố ngõ hẻm, quan phủ đã bắt đầu dán cáo thị, trọng tâm chú ý của mọi người cũng từ chuyện của A Tu La tộc chuyển sang chuyện này.

Dù sao kỳ thi Hương đối với Hàn môn tử đệ mà nói, chính là cơ hội cá chép vượt vũ môn hóa rồng.

Nếu có thể giành được vị trí đầu bảng, trở thành Trạng nguyên lang trong cáo thị kia, liền có thể được Minh Hoàng thưởng thức, trực tiếp làm quan lục phẩm, quang tông diệu tổ!

Đặt vào thời trước, đây chính là chuyện mà dân thường không dám nghĩ tới.

Trong Thái Bình Thư Viện, các học trò đều dốc hết sức lực, muốn ở kỳ thi Hương đạt được thành tích tốt.

Đây không chỉ là vì để chứng minh bản thân, mà còn là vì báo đáp ân tình dạy dỗ của Tần Phong và các vị lão sư ở Thái Bình Thư Viện.

Tiếng đọc sách vang vọng bên tai, văn khí trong thư viện cuồn cuộn dâng trào, hội tụ vào trong tấm biển Thái Bình Thư Viện, tỏa ra ánh sáng trong trẻo.

Tần Phong nhìn thấy cảnh tượng này, hài lòng gật gật đầu.

Đúng lúc này, có người đến thăm thư viện, nhìn theo hướng đó, sắc mặt Tần Phong hơi biến đổi.

Bởi vì người đến chính là đương triều Thái tử mặc cẩm y!

Âm thầm lui ra khỏi học đường, Tần Phong hiếu kỳ hỏi: "Cẩm Văn huynh sao hôm nay lại rảnh rỗi đến đây vậy?"

Thái tử có vẻ hơi mệt mỏi, dưới hốc mắt còn có quầng thâm, hắn chậm rãi nói: "Tần huynh hẳn là biết đến Phi Đình Không Viện do Thần Công Phòng nguyên lão xây dựng chứ?"

Tần Phong khẽ gật đầu, đình đài lâu các được xây dựng trên không trung bằng kỹ thuật tinh xảo, hắn tự nhiên là biết, đó chính là một kỳ quan trong Phụng Thiên thành.

"Vào những đêm trăng tròn hàng năm, ta đều sẽ tổ chức một buổi hội thơ văn ở đó, để cho các tài tử giai nhân trong Phụng Thiên thành cùng nhau tham gia.

Nay đã khác xưa, dù sao kỳ thi Hương cũng sắp đến gần, thêm vào đó là sự xuất hiện của Tần huynh, khiến cho số lượng người đọc sách trong thành cũng ngày càng nhiều, cho nên lần hội thơ văn này ta muốn tổ chức náo nhiệt một chút.

Đặc biệt đến đây để mời Tần huynh cùng tham gia."

Với danh tiếng của Tần Phong cùng với tài hoa thi phú của hắn, nếu có thể tham gia hội thơ văn, tự nhiên có thể khiến cho buổi hội thêm phần đặc sắc.

Mà Thái tử hiển nhiên cũng là có ý định này.

"Thì ra là vậy." Tần Phong bừng tỉnh đại ngộ.

Lúc trước cùng Thái tử hợp mưu, tóm gọn đám chuột nhắt trong Phụng Thiên thành, quan hệ của hai người liền trở nên thân thiết hơn rất nhiều, giống như bằng hữu chí giao vậy.

Cho nên hắn cũng biết được, Trích Tinh Lâu trong Phụng Thiên thành và rất nhiều thanh lâu, ông chủ đứng sau màn thực chất chính là đương triều Thái tử.

Mà người mua Phi Đình Không Viện, chẳng phải là chưởng quầy của Trích Tinh Lâu sao?

"Vậy Tần huynh có câu trả lời gì không?"

"Cẩm Văn huynh đã mời, nào có đạo lý không đi." Tần Phong quay đầu nhìn thoáng qua học đường, đột nhiên hỏi: "Học sinh của Thái Bình Thư Viện có thể đi cùng không?

Kỳ thi Hương sắp đến gần, mỗi người bọn họ đều đang căng thẳng, nếu có thể thư giãn một chút, cũng có lợi hơn cho việc phát huy."

"Hội thơ văn muốn tổ chức náo nhiệt, số lượng người tham gia tự nhiên là càng nhiều càng tốt, Tần huynh cứ tự nhiên sắp xếp là được." Thái tử cười nói.

Tần Phong gật gật đầu, hai người lại hàn huyên thêm một lúc.

Lúc sắp chia tay, Tần Phong đột nhiên hỏi: "Đúng rồi, Cẩm Văn huynh, gần đây ngươi có phải là không nghỉ ngơi cho tốt không, ta

thấy sắc mặt ngươi hình như không được tốt lắm?"

Nhắc đến chuyện này, Thái tử nhìn xung quanh, không thấy bóng dáng bạch y kia đâu, vẻ mặt có chút bất đắc dĩ nói: "An Nhã vì muốn đột phá cảnh giới, đến Thái Bình Thư Viện của ngươi dạy học, cái gánh nặng Thiên Bảo Các kia, tự nhiên là rơi vào trên đầu ta.

Chăm lo cho Trích Tinh Lâu và các thanh lâu đã đủ khiến ta đau đầu rồi, lại còn thêm một cái Thiên Bảo Các nữa.....

Haiz, cũng không biết phụ hoàng rốt cuộc là nghĩ như thế nào, sao lại có thể đưa ra loại an bài này chứ."

Thì ra người mà ngươi nói lúc nãy chính là nàng a..... Tần Phong lộ ra vẻ mặt kỳ quái: "Cẩm Văn huynh vất vả rồi."

Thái tử xua tay: "Không nói với ngươi những chuyện này nữa, việc buôn bán của Thiên Bảo Các ta còn chưa quen thuộc, phải đến đó nhiều hơn một chút.

Đúng rồi, thời gian tổ chức hội thơ văn là vào rằm tháng này, đến lúc đó đừng quên đấy, khi đó ngươi cũng có thể dẫn người nhà cùng đến."

Nói xong, Thái tử liền chắp tay cáo từ.

"Hội thơ văn sao....." Tần Phong xoa xoa cằm, trầm ngâm suy nghĩ.

Ở kiếp trước, trong những bộ tiểu thuyết mà hắn đã đọc, việc kẻ đạo văn xuyên không đến, giả vờ ngầu lòi đánh mặt người khác trong hội thơ văn chính là một trong những tình tiết kinh điển.

Nhưng hắn nghĩ đến địa vị và danh tiếng của mình ở Phụng Thiên thành hiện giờ, hẳn là sẽ không có những kẻ không biết điều, đưa mặt đến trước mặt hắn để hắn đánh.

Không khỏi có chút tiếc nuối lắc đầu.

Chương 617: Mưu đồ của Mạc Tế Tửu

“Đây là cái gì?” Trong Quốc Tử Giám, Mạc Tế Tửu nhìn phong thư trước mặt, lộ ra vẻ hiếu kỳ.

“Tế tửu đại nhân chẳng lẽ đã quên, mỗi năm gần đến lúc này, bên Phi Đình Không Viện đều tổ chức một buổi văn hội, lấy văn hội hữu.

Những năm trước, vì nể mặt chưởng quầy đứng sau Trích Tinh Lâu, chúng ta đều đến đó uống rượu làm thơ, góp vui cho văn hội, năm nay ngài xem có nên đi hay không?” Một nam tử cung kính hỏi.

Mạc Tế Tửu nghe vậy, nhớ lại chuyện này, sau đó nhíu mày: “Kỳ thi khoa cử sắp đến, đâu còn nhàn nhã như vậy.

Lần này, ta muốn học sinh Quốc Tử Giám chiếm mười vị trí đầu, chứng minh cho thế nhân thấy, Hàn Môn học tử bất quá chỉ là trò cười!”

“Nếu đã như vậy, vậy học sinh sẽ từ chối lời mời, vừa hay ta nghe nói lần văn hội này, những học tử Thái Bình Thư Viện kia cũng sẽ tham gia.

Nếu ở cùng một chỗ với bọn họ, chẳng phải là tự hạ thấp thân phận của chúng ta sao.” Nam tử cười khẩy nói.

“Chờ đã, ngươi nói những Hàn Môn học tử kia cũng sẽ tham gia văn hội?” Mạc Tế Tửu đột nhiên hỏi.

“Đúng vậy, tin tức này còn truyền đi khá rộng, cũng không biết

chưởng quầy của Trích Tinh Lâu nghĩ như thế nào, lại để cho thường dân tham gia văn hội, chẳng phải là làm trò cười cho thiên hạ sao?

Ngoài ra, còn có tin đồn rằng, lần văn hội này còn có cả hoàng thân quốc thích tham gia.

Tuy nhiên, đối với lời đồn này, phần lớn mọi người đều tỏ vẻ nghi ngờ, danh tiếng của Trích Tinh Lâu ở Phụng Thiên Thành tuy lớn, nhưng muốn mời được những nhân vật kia, e là có chút nằm mơ giữa ban ngày."

Mạc Tế Tửu nhất thời trầm mặc, sau đó đi đi lại lại trong phòng.

Sự xuất hiện của kỳ thi khoa cử, rất có thể sẽ phá vỡ cục diện quyền quý Đế Đô độc chiếm triều đường, hắn tự nhiên phải để Quốc Tử Giám dốc toàn lực chuẩn bị, không thể phân tâm nơi khác.

Thế nhưng lần văn hội này, lại khiến người ta có chút khó lòng.

Vừa mời học tử Thái Bình Thư Viện, vừa mời hoàng thân quốc thích, thời gian lại vừa đúng lúc trước kỳ thi khoa cử…

Đối với lời đồn mời hoàng thân quốc thích, tuy nam tử không tin, nhưng Mạc Tế Tửu lại tin.

Người có thể nắm giữ Trích Tinh Lâu ở ngay trong lòng Đế Đô, sao có thể là người thường?

Hắn thậm chí còn nghe người ta nhắc đến, chưởng quầy thực sự đứng sau Trích Tinh Lâu, thân phận e là lớn đến mức đáng sợ.

Mà lần văn hội này, Hàn Môn vốn không có tư cách tham gia, nay lại có thể tham gia, rất có thể là có người trong hoàng cung

đang bày tỏ một thái độ — cục diện quyền quý độc chiếm triều đường sắp không còn nữa.

Nếu thật sự là như vậy, địa vị của Quốc Tử Giám ở Phụng Thiên Thành cũng sẽ bị hạ thấp rất nhiều.

Nghĩ đến đây, Mạc Tế Tửu liền nghiến răng nghiến lợi với Tần Phong, nếu không phải đối phương sáng lập ra Thái Bình Thư Viện, dạy dỗ ra nhiều Hàn Môn học tử như vậy, cho dù Minh Hoàng đưa ra chế độ khoa cử, cũng bất quá chỉ là cho Quốc Tử Giám thêm một con đường để đưa người vào làm quan mà thôi!

Hơn nữa, đối phương nhiều lần khiến Quốc Tử Giám mất mặt, thậm chí còn hô to câu nói ngông cuồng "Hải đáo tận đầu thiên tác nhai, văn đáo tuyệt đỉnh ngã vi phong", quả thực là không xem Quốc Tử Giám ra gì!

Thấy sắc mặt Mạc Tế Tửu trở nên vô cùng khó coi, nam tử cẩn thận hỏi: “Tế tửu đại nhân, ngài sao vậy?”

“Lần văn hội này, Quốc Tử Giám chúng ta tham gia!”

“A? Nhưng những Hàn Môn học tử kia cũng sẽ đi, thật sự muốn cùng chung một chỗ với bọn họ sao?” Nam tử lộ vẻ ghét bỏ.

Đối với bọn họ mà nói, tư tưởng người sinh ra đã được phân chia thành ba, sáu, chín bậc đã sớm ăn sâu vào trong xương tủy, ở cùng một chỗ với thường dân, chỉ khiến bọn họ toàn thân khó chịu.

“Chính vì có bọn họ, chúng ta mới càng phải đi.

Gà chính là gà, cho dù cắm thêm lông đuôi sặc sỡ, cũng không thể biến thành phượng hoàng.

Ta chính là muốn nhân cơ hội văn hội lần này, chứng minh cho thế nhân thấy điểm này, trước kỳ thi khoa cử, khiến cho

những kẻ hèn tiện kia mất hết mặt mũi!" Mạc Tế Tửu cười lạnh nói.

Việc này không chỉ là vì tuyên dương sự hùng mạnh của Quốc Tử Giám, mà còn là vì hung hăng trả thù Tần Phong, kẻ đã nhiều lần làm nhục hắn!

"Tế tửu đại nhân là muốn dùng đấu thơ yến đó sao?" Nam tử bỗng nhiên tỉnh ngộ, sau đó vẻ mặt hưng phấn.

Ai cũng biết, thơ từ là thứ dễ dàng được lưu truyền nhất, bởi vì câu từ cô đọng, gieo vần, đọc lên dễ nghe, có thể biểu đạt ý cảnh và tư tưởng một cách sinh động nhất.

Cho nên tiết mục cuối cùng của văn hội ở Phi Đình Không Viện hàng năm, chính là đấu thơ yến.

Nếu như ở đấu thơ yến, đại bại đám người Thái Bình Thư Viện, chẳng phải là khiến cho bọn họ trở thành trò cười lớn sao?

"Không sai!" Mạc Tế Tửu cười lớn nói.

Hắn phảng phất như đã nhìn thấy ở văn hội, những Hàn Môn học tử kia giống như chó nhà có tang, trong lòng liền cảm thấy sảng khoái.

Lúc này, nam tử đột nhiên nghĩ đến điều gì, lo lắng nói: "Nhưng tên họ Tần kia thì phải làm sao, tài thơ của hắn, người thường quả thực khó có thể sánh bằng."

Trong Phụng Thiên Thành hiện nay, rất nhiều bài thơ hay được lưu truyền rộng rãi, đều là do Tần Phong sáng tác.

Nam tử thật sự sợ hãi, cảnh tượng lúc trước Tần Phong một mình đấu với mấy người Quốc Tử Giám mà không hề kém cạnh sẽ lại xuất hiện.

Mạc Tế Tửu nghe vậy, cũng nhíu mày: “Không sao, đấu thơ yến không phải là chỉ xem một người, cho dù hắn có tài thơ hơn người, cũng không thể nào dùng một bài thơ để áp đảo tất cả mọi người.

Hơn nữa, câu văn hay vốn là do linh quang chợt lóe, ta không tin, thơ từ trong đầu hắn có thể tuôn ra không ngừng.

Dù sao chỉ cần là người, thì tài hoa đều có lúc cạn kiệt.”

Nam tử tin là thật, phụ họa nói: “Tế tửu đại nhân nói chí phải, vậy ta lập tức đi hồi âm cho bên Trích Tinh Lâu, Quốc Tử Giám sẽ tham gia văn hội!”

“Ừm.”

…

“Hắt xì, gió lạnh đầu xuân sao?” Tần Phong xoa xoa mũi, lẩm bẩm một tiếng, sau đó tiếp tục truyền Chính Khí cho tiểu hồ ly trong ngực, tẩy lễ cho nó.

Tiểu hồ ly bây giờ đã không còn rụt rè như lúc mới đến, mỗi lần nhìn thấy hắn, đều sẽ tự nhiên nhảy vào trong ngực hắn, sau đó cuộn tròn người, lộ ra vẻ mặt hưởng thụ.

Tần Phong cũng từng hỏi Hữu Tô Thiên Duyệt, tiểu hồ ly này có thể coi là phân thân của nàng hay không, nhưng nhận được câu trả lời là phủ nhận.

Đối phương nói rõ, con hồ ly nhỏ này bất quá chỉ là do lông tóc của nàng biến thành, bên trong ẩn chứa một tia thần hồn của nàng, có thể mang Cổ Thần Tức còn sót lại sau khi tẩy lễ Chính Khí trở về bản thể, chỉ có vậy mà thôi.

Thấy dáng vẻ không giống nói dối, Tần Phong cũng không tiếp tục xoắn xuýt chuyện này nữa.

Dù sao nghĩ lại cũng đúng, nếu phân thân của mình bị một người khác giới ôm vào trong ngực, còn dùng tay vuốt ve, người bình thường đều sẽ không thoải mái đúng không?

Vút!

Một bóng người đột nhiên đáp xuống, người tới chính là Thương Phi Lan.

Nàng liếc mắt nhìn tiểu hồ ly trong ngực Tần Phong, lông mày không khỏi nhíu lại.

Mặc dù đã sớm quen với sự tồn tại của nó, nhưng nhìn thấy nó thân thiết với tướng công như vậy, nàng lại có một loại bài xích đến từ bản năng.

Mà tiểu hồ ly nhìn thấy Thương Phi Lan xuất hiện, vẻ mặt hưởng thụ cũng đột nhiên trở nên nghiêm túc, thân thể nhỏ bé khẽ run lên, giống như bị chính thất bắt gian tại trận vậy.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Thương Phi Lan đột nhiên rút đoản đao bên hông ra, hung hăng đâm về phía mắt tiểu hồ ly.

Cảnh tượng bất ngờ này, cũng khiến Tần Phong ngây người, bất quá may mắn là, lưỡi đao cuối cùng dừng lại ở vị trí cách tiểu hồ ly một tấc, không đâm sâu thêm chút nào.

Chít chít!

Tiểu hồ ly xù lông, trên khuôn mặt nhỏ nhắn là vẻ kinh hồn chưa định.

“Nàng làm gì vậy?” Tần Phong kinh ngạc nói.

“Là ảo giác sao.” Thương Phi Lan lẩm bẩm một câu, lặng lẽ cất đoản đao đi.

Mục đích nàng làm như vậy không gì khác hơn là muốn thử

xem, tiểu hồ ly này có phải là hóa thân của Hữu Tô Thiên Duyệt hay không.

Bây giờ xem ra, quả nhiên là nàng suy nghĩ nhiều rồi.

Trong xe ngựa của Hồ ngôn hiên, Hữu Tô Thiên Duyệt bị dọa đến toát mồ hôi lạnh, chỉ nghĩ sau này hành sự nhất định phải cẩn thận hơn…

Chương 618: Mỗi người một tâm tư

“Thấy tiểu thú này đáng yêu, liền muốn cùng nó đùa một chút, chỉ tiếc là không nhịn được trêu chọc.” Thương Phi Lan thản nhiên nói.

Chít chít!

Tiểu hồ ly phát ra tiếng phản đối.

Ngươi đó là đang nói đùa sao, ta sao lại cảm nhận được một tia sát khí… Tần Phong sắc mặt cứng đờ, không vạch trần, mà là hỏi: “Buổi sáng, ngươi không phải là đi ngoại thành Phụng Thiên tu luyện sao, sao lại sớm như vậy đã trở về rồi?”

“Trên đường gặp phải một số vấn đề, muốn tìm cha hỏi một chút, cho nên liền tạm thời trở về.”

“Thì ra là thế, lúc này, cha hẳn là còn ở đại sảnh, ngươi đi đến đó là có thể tìm được hắn.”

“Tốt.”

Thấy đối phương muốn rời đi, Tần Phong bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, lần nữa mở miệng: “Đúng rồi, còn có một việc muốn nói với ngươi một chút, mấy ngày nữa trong thành sẽ tổ chức một buổi văn hội, ngươi bình thường không phải là thích nhất những thứ có văn khí sao, đến lúc đó có muốn hay không cùng đi?”

Thương Phi Lan khẽ giật mình, sự thật, nàng hiện tại đối với văn khí cũng không có bao nhiêu để ý.

Dù sao nàng cũng đã có Tần Phong cái này cao phẩm Văn Thánh Đạo Giả, nếu là muốn hấp thu văn khí, chỉ cần buổi tối nhiều "gần gũi" một chút là được.

Dù sao học được những tư thế mới lạ kia về sau, hứng thú của Tần Phong cũng so với trước cao hơn rất nhiều, thời gian sao, tự nhiên cũng không thể so sánh với lúc trước.

Bất quá, nàng vẫn rất mong đợi cùng Tần Phong cùng đi tham gia văn hội, cũng không phải là vì văn khí, đơn thuần chỉ là muốn cùng đối phương ở chung nhiều một chút mà thôi.

Hơn nữa, từ khi gả vào Tần phủ về sau, đây vẫn là Tần Phong lần đầu tiên đơn độc hẹn nàng ra ngoài, nàng tự nhiên không muốn bỏ lỡ cơ hội như vậy!

"Gần đây ta tu luyện có chút lĩnh ngộ, thời gian cũng không phải là dư dả, nhưng nếu ngươi muốn cùng ta cùng đi, rút ra một chút thời gian cũng không sao." Thương Phi Lan dời mắt khẽ nói.

"Nếu là bận rộn tu luyện, vậy thì thôi, dù sao cũng không phải là nơi nào nhất định phải đi." Tần Phong cười trả lời.

Vừa dứt lời, hắn liền thấy Thương Phi Lan lần nữa nhìn tới, ánh mắt lạnh lẽo, mang theo tia tia hàn khí.

Cái gì tình huống, ta nói sai rồi?

"Ngươi chẳng lẽ không có nghe hiểu? Ý của ta là, ta có thời gian." Thương Phi Lan rành mạch từng chữ, ngữ khí không cho phép phản bác.

"Ừm… Ta biết rồi, đến ngày đó ta sẽ cùng ngươi nói." Tần Phong cười khan một tiếng.

Thương Phi Lan khẽ gật đầu, đem tiểu hồ ly trong lòng Tần Phong túm ra để xuống đất, nàng liền vừa lòng thỏa ý rời đi, trong

lòng còn mong đợi ngày đó sớm một chút đến.

Tiểu hồ ly: "???"

…

Trong viện Tần phủ, Lam Ngưng Sương đang cùng Hình Thịnh đối luyện, hai người ở dưới sự giúp đỡ của linh châu, tu vi cũng là tiến bộ thần tốc, khoảng cách đột phá cũng chỉ kém một chút nữa.

Cảm nhận được động tĩnh hành lang, hai người dừng lại.

Tần Phong ngoắc tay nói: "Ngưng Sương, ta có chút lời muốn cùng ngươi nói."

"Làm sao vậy, cô gia?" Lam Ngưng Sương đi tới gần, thần sắc hiếu kỳ, trong lòng còn có chút mừng thầm.

Từ khi thực lực của cô gia vượt qua nàng, hai người đã có rất lâu không có ở một mình giống như vậy.

Nàng rất là hoài niệm lúc trước đi theo ra hành tẩu, đảm nhiệm hộ vệ ngày tháng, nhưng nàng cũng là hiểu chuyện, ngày tháng như vậy sợ là lại cũng không có khả năng xuất hiện.

"Mấy ngày nữa trong thành Phụng Thiên sẽ tổ chức một buổi văn hội, không biết ngươi có hứng thú đi xem hay không?"

Lam Ngưng Sương nghe vậy sững sờ, tiếp đó kinh hỉ nói: "Ta tự nhiên là nguyện ý đi, vậy có muốn hay không ta cùng tiểu thư cũng nói một tiếng?"

Tần Phong lắc đầu: "Không cần, ngươi an tâm tu luyện là được."

Dù sao tối nay thị tẩm đến lượt Liễu Kiếm Ly, đến lúc đó chính mình cùng nàng nói là được… Tần Phong như vậy nghĩ đến.

Vốn chỉ là một chuyện nhỏ, nhưng rơi vào trong tai Lam Ngưng Sương, ý nghĩa lại hoàn toàn khác biệt.

“Cái gì tình huống, cô gia đây là muốn tránh tiểu thư, đơn độc hẹn ta ra ngoài?”

“Chờ chút, ta hình như ở trong thoại bản nhìn thấy qua nội dung tương tự, nam chủ đối với bên người nữ chủ nha hoàn nhất kiến chung tình, liền tìm một cái cơ hội ở riêng, biểu đạt tình ý, sau đó làm chuyện nam nữ, chẳng lẽ cô gia cũng…”

“Không được, không được, ta làm như vậy chẳng phải là muốn có lỗi với tiểu thư?”

“Bất quá… Ta thân là tiểu thư thiếp thân kiếm thị, thị tẩm là chuyện sớm hay muộn, coi như tiểu thư biết, hẳn là cũng sẽ lý giải.”

“Nhưng cô gia, vô duyên vô cớ, vì sao lại lớn mật như vậy?”

Trong lòng trải qua kinh hỉ, áy náy, do dự, bàng hoàng về sau, Lam Ngưng Sương rốt cục là sắc mặt đỏ ửng, hạ quyết tâm.

Nàng ngẩng đầu nhìn về phía Tần Phong, ôn nhu nói: “Ta… Ta biết rồi, văn hội ngày đó, cô gia cùng ta nói một tiếng là được.”

“Tốt.” Tần Phong gật đầu, bỗng nhiên hiếu kỳ nói: “Đúng rồi, Ngưng Sương, mặt của ngươi có chút đỏ, không sao chứ?”

Lam Ngưng Sương vội vàng dời mắt, nhỏ giọng nói: “Vừa rồi cùng Hình Tham Lĩnh đối luyện xong, có chút nóng mà thôi, ta đi phòng bếp lấy chút đồ uống.”

“Thì ra là thế.”

…

Ban đêm, ánh trăng sáng tỏ, đầy trời sao.

Từ Hồ Ngôn Hiên tu luyện trở về, Tần Phong tắm rửa thay quần áo xong, không bao lâu, liền có một đạo bạch y thiến ảnh bước vào trong phòng.

Liễu Kiếm Ly đóng cửa sổ lại, thổi tắt ngọn nến, tiếp đó liền đi tới bên giường.

Chỉ nghe thấy thanh âm sột soạt vang lên, không cần phải chờ lâu, một bộ da thịt trắng nõn trơn nhẵn ngọc thể liền chui vào trong chăn, cùng Tần Phong gắt gao dán vào nhau.

"Tướng công…" Thanh âm ôn nhu, thở ra như hoa lan.

Sau đó chính là một phen triền miên, không đủ để cùng người ngoài nói cũng.

Sáng sớm hôm sau, Liễu Kiếm Ly như thường ngày thức dậy mặc quần áo, dự định sớm một chút đi ngoại thành Phụng Thiên tu luyện.

Theo trong cơ thể thượng cổ thần tức tích lũy càng ngày càng nhiều, cánh cửa nhị phẩm cảnh cũng cách nàng càng ngày càng gần, còn lại muốn làm không gì khác hơn là không ngừng tu luyện mài giũa bản thân, cho đến khi nước chảy thành sông.

"Nương tử." Nằm ở trên giường Tần Phong bỗng nhiên gọi một tiếng.

"Đánh thức ngươi?" Liễu Kiếm Ly xoay người, thần sắc có chút áy náy.

Tần Phong lắc đầu: "Khoa cử thi sắp đến gần, ta vốn cũng là muốn sớm một chút đi Thái Bình thư viện, gọi ngươi chẳng qua là tối hôm qua có việc quên cùng ngươi nói.

Buổi tối trong thành sẽ có một buổi văn hội, đến lúc đó chúng ta cùng đi xem một chút?"

Liễu Kiếm Ly không có do dự quá nhiều, gật đầu đáp ứng.

Chỉ cần có thể cùng tướng công ở cùng một chỗ, đối với nàng mà nói, chính là thời gian đặc biệt nhất.

Nếu là thời gian này, chỉ có nàng cùng tướng công hai người, vậy thì càng tốt hơn.

…

Giữa trưa, chúng học tử rời khỏi Thái Bình thư viện, Tần Phong đang thu dọn thư quyển trên bàn, bỗng nhiên nghe được phía sau vang lên tiếng bước chân.

Theo tiếng nhìn lại, là một thân nam tử trang phục An Nhã.

“Khóa của ngươi không phải đã kết thúc rồi sao, sao còn chưa có trở về?” Tần Phong hiếu kỳ nói.

“Trong thành Phụng Thiên có một chỗ gọi là Phi Đình Không Viện, mỗi năm vào đêm trăng tròn, liền sẽ ở nơi đó tổ chức văn hội long trọng.

Ta thấy ngươi cả ngày ở Thái Bình thư viện dạy học, hẳn là cũng nhàm chán, không bằng đến lúc đó cùng đi kiến thức một chút?” An Nhã bình tĩnh nói, chỉ là trong ánh mắt rõ ràng giấu giếm một tia chờ mong.

Tần Phong nghĩ cũng không nghĩ, liền đáp ứng: “Có thể a, đến lúc đó cùng đi là được.”

“Thật sao?” An Nhã thần sắc kích động, nàng làm sao cũng không có nghĩ đến, sự tình sẽ tiến triển thuận lợi như vậy!

Nàng vốn còn dự định hơi dùng chút kế.

“Chỉ là đi một cái văn hội mà thôi, ta cần gì phải lừa ngươi.”

Nhận được khẳng định trả lời An Nhã cười nói: “Tốt, đến ngày đó, chúng ta văn hội gặp.”

Để lại câu nói này, nàng liền vui thích rời đi.

Trong lòng chỉ nghĩ, hy vọng văn hội ngày đó sớm một chút đến…

Chương 619: Tuyệt kỹ mang tên chân thành

Vài ngày thời gian, bất quá trong nháy mắt, rất nhanh liền đến ngày văn hội khai mạc.

Bước vào màn đêm, một vầng trăng sáng tựa ngọc bích treo cao, ánh sao lấp lánh sinh huy.

Trong Phụng Thiên thành, mỗi người đều vui cười rạng rỡ.

Nhà nhà đều treo đèn lồng sáng trưng, bày tỏ nỗi niềm sum họp.

Trên đường phố, những chiếc đèn lồng đầy màu sắc dùng để chơi trò đố chữ nhiều vô số kể, khắp nơi có thể thấy những nam tử vì muốn khoe khoang học vấn, lấy lòng người đẹp mà vắt óc suy nghĩ.

Điều đáng nói là, hội đèn lồng này cũng là kiệt tác của Trích Tinh Lâu, một con phố dài như dòng sông bảy màu, không ngừng kéo dài đến nơi ánh đèn rực rỡ nhất.

Mà nơi ánh lửa hội tụ cuối con đường, chính là nơi tổ chức văn hội - Phi Đình Không Viện.

Kỳ thực đối với văn hội, Tần Phong vẫn luôn mong chờ.

Tết Trung thu, cùng người thân bạn bè vui vẻ ở bên nhau, uống rượu ngâm thơ, cùng thưởng thức trăng sáng, há chẳng phải khoái lạc sao?

Đương nhiên, điều quan trọng nhất là, Tần Phong có một bài

thơ muốn dùng để "lên mặt" từ lâu, đó chính là bài "Thủy Điệu Ca Đầu - Trung Thu" mà người xuyên không nào cũng phải có!

Ngày thường hắn luôn tìm không được cơ hội thích hợp, dù sao tự nhiên viết một bài thơ về Trung thu, cái ý vị "thánh nhân xuất hiện" này, luôn cảm thấy có chút gì đó sai sai.

Nhưng đêm nay trăng tròn, lại đặc biệt thích hợp!

Chỉ cần tưởng tượng đến khoảnh khắc bài thơ được hoàn thành, tất cả mọi người đều há hốc mồm kinh ngạc, Tần Phong liền cảm thấy toàn thân sảng khoái.

Men theo con phố đèn lồng dài, đi theo dòng người đến cuối đường, cảnh sắc đột nhiên trở nên khoáng đạt.

Phi Đình Không Viện hiện ra trước mắt, ngay cả Tần Phong cũng phải kinh ngạc.

Đèn lồng bay phấp phới, giai nhân khiêu vũ, hương thơm của mỹ tửu giai vị tỏa ra ngào ngạt.

Điều quan trọng nhất là, Phi Đình Không Viện quả nhiên là lầu các được xây dựng trên không trung, cách mặt đất ít nhất ba trượng.

Tuy nhiên, sau khi quan sát kỹ lưỡng, Tần Phong cũng coi như hiểu được kết cấu bên trong, giống như cây cầu lớn bắc qua sông, điểm cố định đều là kết cấu hình tam giác, nâng đỡ đình đài lầu các này.

Ai cũng biết, kết cấu hình tam giác là vững chắc nhất, trên nhiều phương diện đều là...

Vì muốn khoe khoang học vấn trước mặt các nàng, Tần Phong liền đem phát hiện này nói ra, vốn còn mong đợi nhận được ánh mắt sùng bái của giai nhân, nhưng quay đầu nhìn lại, từng người

một, sao sắc mặt lại khó coi như vậy?

"Sao các nàng lại có vẻ mặt này, chẳng lẽ không thích văn hội?" Tần Phong hiếu kỳ hỏi.

Lam Ngưng Sương đã tỉ mỉ trang điểm lên tiếng lạnh lùng trước: "Sao có thể chứ, cô gia, chỉ là người hơi đông, không quen cho lắm."

Nhã An công tử dung mạo đẹp trai nhưng toàn thân lại tỏa ra hương thơm ngào ngạt mặt không chút thay đổi: "Văn hội năm nay, người đúng là có hơi đông, kém xa những năm trước khiến người ta thư thái."

Hai chữ "thư thái" rõ ràng được nhấn mạnh.

Thương Phi Lan thần sắc lạnh lùng, liếc mắt nhìn Tần Phong không nói gì.

Nhưng hắn vẫn cảm nhận được sát ý khó hiểu từ trong ánh mắt đó.

Chỉ có Liễu Kiếm Ly dường như vẫn như thường lệ, nhẹ giọng lên tiếng: "Cũng được."

Nói xong, bốn người nhìn nhau, sau đó lại ăn ý thu hồi tầm mắt.

Còn tưởng rằng cô gia chỉ hẹn riêng mình ta, để giống như trong thoại bản, không ngờ cô gia lại dẫn theo nhiều người như vậy... Lam Ngưng Sương thẹn thùng nghĩ.

Chẳng trách lúc đầu lại đồng ý nhanh như vậy, thì ra người được mời không phải chỉ mình ta, mà là nhiều người như vậy! Thật là quá đáng... Dưới ống tay áo, An Nhã nắm chặt tay.

Lúc đầu hẹn đến văn hội không phải là muốn ở riêng với ta, thì

ra chỉ là thuận miệng hỏi một câu... Thương Phi Lan lại nhìn về phía Tần Phong, trong đôi mắt màu xanh nhạt lóe lên hàn quang.

Không thể ở riêng với tướng công... Liễu Kiếm Ly có chút tiếc nuối trong lòng.

Bốn người đều ôm suy nghĩ được ở riêng, đến điểm hẹn, nhưng sự thật lại khác xa so với dự đoán của các nàng!

Sự chênh lệch như vậy, tự nhiên khiến tâm trạng các nàng không vui.

Tuy nhiên, sự khó chịu này khi nhìn thấy đoàn người hùng hậu phía sau, lại hóa thành bất đắc dĩ sâu sắc.

Bởi vì các nàng biết, Tần Phong có lẽ ngay từ đầu đã khác biệt hoàn toàn với suy nghĩ của các nàng.

Các học trò Hàn Môn của Thái Bình Thư Viện nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, đều lộ ra vẻ kinh ngạc, khiếp sợ.

"Nơi này chính là Phi Đình Không Viện trong truyền thuyết sao."

"Nội thành ta vốn đã ít đến, nơi này càng là lần đầu tiên đến, trước đây từng nghe người ta nhắc đến sự thần kỳ của Phi Đình Không Viện, hôm nay được chứng kiến, quả nhiên danh bất hư truyền."

"Những mỹ tửu giai vị kia, lần trước lúc Minh Hoàng thiết yến A Tu La tộc, ta đã từng nhìn thấy, hình như là do Trích Tinh Lâu làm ra." Có người nuốt nước miếng, hương thơm khiến hắn chìm đắm trong đó.

Đúng lúc này, Thái tử mặc y phục sang trọng, từ trên bậc thang của Phi Đình Không Viện bước xuống, trên mặt tràn đầy nụ cười: "Tần huynh rốt cục đã đến, thật là khiến ta phải chờ đợi."

Ánh mắt tùy ý đánh giá, sau đó rơi vào người An Nhã, vẻ mặt hắn hơi sững sờ, nàng cũng né tránh ánh mắt một cách không tự nhiên.

An Nhã không phải nói hôm nay có hẹn, không có thời gian đến văn hội này sao, tại sao lại xuất hiện ở đây, chẳng lẽ là vì hắn... Thái tử nhìn về phía Tần Phong, sự nhiệt tình ban đầu biến thành cảnh giác.

Không ngờ lại nhanh như vậy đã gặp phải hoàng huynh, sớm biết Tần Phong sẽ gọi nhiều người như vậy đến, văn hội này không đến cũng được... An Nhã hối hận không kịp.

Hai người ở bên ngoài hoàng cung, vì để tránh bị lộ thân phận, thường giả vờ như người xa lạ, cho nên đều tránh không nói gì.

Vì để muội muội nhà mình không bị tên háo sắc Tần Phong này cuỗm mất, Thái tử vừa chào hỏi mọi người bước lên Phi Đình Không Viện, vừa kéo Tần Phong đi về phía trước.

Lý do hắn đánh giá Tần Phong là tên háo sắc, ngoài lời nhận xét của kỹ nữ ở thanh lâu lúc trước, còn có cảnh tượng trước mắt này - người đàng hoàng, ai lại dẫn theo nhiều nữ tử như vậy đến văn hội thưởng nguyệt chứ?

Tần Phong cũng không biết vì sao Cẩm Văn huynh lại nhiệt tình như vậy, nghiêng người nói với các học trò của Thái Bình Thư Viện: "Mọi người không cần câu nệ như vậy, tùy ý đi dạo là được, mỹ tửu giai vị ở đây có thể thưởng thức thoải mái."

Thái tử cũng phụ họa: "Không sai, chư vị cứ tự nhiên là được."

Liễu Kiếm Ly bốn người nhìn hai người càng đi càng xa, không khỏi nhìn nhau, nhất thời im lặng.

Các nàng đều muốn đi theo, tìm cơ hội ở riêng với Tần Phong, nhưng lại không tiện hành động trước, để tránh cho ba người còn

lại nhìn ra.

Cho đến khi An Nhã lên tiếng, giống như đang tự nói với chính mình: "Mỗi năm văn hội, đều sẽ có trò chơi đoán chữ đèn và đối câu đối, chữ đèn những năm trước ta đã xem quen rồi, nghĩ đến cũng không có gì mới mẻ, năm nay đi xem đối câu đối vậy."

Nói xong, nàng liền bước lên bậc thang, nhưng phương hướng đi rõ ràng là hướng Tần Phong rời đi.

Ba người còn lại thấy vậy, cũng không nói nhiều, vội vàng đi theo.

An Nhã thấy vậy, dừng bước: "Các ngươi đây là?"

"Ta cũng là lần đầu tiên đến văn hội, không quen thuộc nơi này lắm, vốn còn muốn đi theo cô gia để mở mang kiến thức, ai ngờ cô gia lại tự mình bỏ đi trước.

Đã như vậy, vậy thì chỉ có thể đi theo ngươi, tùy ý đi dạo vậy." Lam Ngưng Sương cười nói.

Tuy ngoài miệng nói vậy, nhưng trong lòng nàng lại nghĩ - còn muốn lén lút đi tìm cô gia, ta làm sao có thể để ngươi được như ý?

Thương Phi Lan thì thản nhiên nói: "Đối với câu đối, ta cũng rất hứng thú, chi bằng cùng đi."

An Nhã nghe hai người nói, mí mắt giật giật, nàng hít sâu một hơi, cười nói: "Cũng tốt, vậy các ngươi đi theo ta là được."

Nói xong, nàng nhìn về phía Liễu Kiếm Ly, nhẹ giọng hỏi: "Vậy còn ngươi, có muốn đi cùng chúng ta không?"

Liễu Kiếm Ly lắc đầu, chu môi nói: "Đến văn hội này, vốn là vì muốn ở cùng tướng công, ta đi tìm tướng công đây, các ngươi cứ tự nhiên."

Nói xong, nàng liền bước qua ba người, đi về hướng Tần Phong rời đi.

Thương Phi Lan ba người nghe vậy, không khỏi sững sờ tại chỗ.

Có lẽ các nàng không thể ngờ tới, trên đời này lại có một loại tuyệt kỹ mang tên chân thành...

Chương 620: Khiêu khích

Nhìn Liễu Kiếm Ly rời đi, ba nàng tự nhiên cũng không cam lòng lạc hậu, sải bước chân đi theo.

Nơi này chỉ còn lại một đám học tử của Thái Bình Thư Viện.

Có người không biết làm sao: "Vậy chúng ta phải làm sao?"

"Còn có thể làm sao? Tần Sư vừa rồi không phải đã nói rồi sao, để chúng ta tùy ý, Trích Tinh Lâu, ta đã muốn ăn từ lâu rồi."

"Đúng vậy, Tần Sư mang chúng ta đến đây, vốn là muốn trước kỳ thi khoa cử, thả lỏng một chút, chúng ta sao có thể phụ lòng tốt của hắn?"

Sau một phen trao đổi, vẻ câu nệ của bọn họ cũng vơi đi nhiều, sau đó hưng phấn bừng bừng bước lên phi đình không viện.

Những văn nhân tài tử của các nhà quyền quý khác vẫn còn đang khoe khoang kiến thức, trước mặt giai nhân tự xưng phong lưu.

Nhưng bọn họ lại không để ý đến những thứ đó, chỉ nghĩ đến việc ăn những món ngon trên bàn mà trước đây không dám nghĩ tới.

"Mùi rượu thơm ngát này, chẳng lẽ là loại rượu được đồn đại là Túy Sinh Mộng Tử? Ta nghe nói, chỉ một bình này, đã trị giá vạn lượng bạc." Có học tử nuốt một ngụm nước bọt, tay đưa ra một nửa, lại là thế nào cũng không dám hạ xuống.

Loại rượu ngon như vậy, đối với bọn họ trước đây mà nói, thật sự là quá xa vời, bản năng sinh ra tâm lý e ngại.

Bên cạnh lại có người nhỏ giọng nói: "Các ngươi xem chén rượu và đĩa đựng này, hình như đều là ngọc khí trân phẩm, chúng ta thật sự có thể tùy ý chạm vào sao, vạn nhất làm hỏng thì làm sao bây giờ?"

"Còn có cái bàn gỗ này, cũng là một loại hoàng hoa lê mộc đắt tiền, nếu như làm bẩn..."

Lời này vừa nói ra, mọi người đều lộ ra thần sắc lo lắng.

Học tử Thái Bình Thư Viện, phần lớn đều xuất thân bình dân, ngay cả quyển sách tử tế cũng không mua nổi, lại càng không cần phải nói đã từng thấy qua trường hợp xa hoa như vậy.

Bọn họ từng người một căng thẳng đến mức lòng bàn tay đổ mồ hôi, chỉ cảm thấy bộ y phục sạch sẽ trên người mình so với nơi này có vẻ không hợp nhau.

Rất lâu sau, một học tử gan lớn mới hít sâu mấy hơi nói: "Sợ cái gì, theo chế độ khoa cử ban bố, tương lai chúng ta chưa chắc đã không thể thường xuyên ra vào những nơi như vậy, sớm thích ứng một chút cũng tốt.

Huống chi, cùng lắm là chúng ta lúc ăn, cẩn thận một chút là được."

Hiển nhiên câu nói sau cùng, mới là trọng điểm trong lời nói của hắn.

Vì muốn làm gương, nam tử dẫn đầu đưa tay sờ về phía đĩa thức ăn, nhưng ngay khi hắn định gắp một miếng thịt, lại có một cái quạt xếp đột nhiên rơi xuống.

Bốp!

Âm thanh thanh thúy, đũa rơi xuống đất, dấu vết đỏ tươi hiện lên trên mu bàn tay.

Nam tử đau đớn, vội vàng rụt tay phải lại.

Một đám học tử Thái Bình Thư Viện cũng ngây người tại chỗ, sau đó nhìn về phía cây quạt rơi xuống, chỉ thấy một vị công tử mặc trang phục Dục Tú Phường, đang dùng ánh mắt chán ghét nhìn bọn họ.

"Ta đã nói hội văn năm nay, sao lại có một mùi vị nghèo nàn như vậy, thì ra là lọt vào một đám chuột.

Cũng không biết chưởng quầy sau lưng Trích Tinh Lâu là nghĩ như thế nào, lại có thể thả loại người như vậy vào đây, phẩm giá của hội văn đều bị kéo thấp xuống rồi."

Bên cạnh công tử ác ý mỉa mai, một nữ tử ăn mặc diễm lệ cũng lên tiếng chế giễu: "Cất móng vuốt chó của ngươi đi, đừng có rơi lên bàn ăn.

Chỉ cần làm bẩn làm hỏng bất kỳ vật gì trên đó, e là bán các ngươi đi, cũng không bồi thường nổi."

"Các ngươi!" Mấy Hàn môn tử đệ nghe vậy, trong lòng đều dâng lên một cỗ lửa giận vô danh, quả nhiên là sĩ khả sát bất khả nhục!

Có người trực tiếp tức giận nói: "Chúng ta là học sinh của Thái Bình Thư Viện, đi theo Tần Sư đến đây.

Hơn nữa lúc đến, cũng có người nói rõ với chúng ta, đồ đạc ở đây có thể tùy ý ăn, các ngươi dựa vào cái gì mà ngăn cản chúng ta?"

"Thái Bình Thư Viện, Tần Sư." Nam tử lẩm bẩm lặp lại, sau đó nghiến răng nghiến lợi.

Hắn là học sinh của Quốc Tử Giám, bởi vậy vừa vặn chán ghét nhất nghe thấy hai chữ này.

"Chỉ bằng ta đến từ Quốc Tử Giám, chỉ bằng phụ thân ta là quan tứ phẩm.

Đừng nói ngăn cản các ngươi ăn những thứ này, cho dù là đuổi các ngươi ra khỏi đây, Trích Tinh Lâu bên kia cũng sẽ không vì các ngươi mà nói thêm một câu nào!" Nam tử vênh váo tự đắc, sau đó chỉ tay về phía khác, trong miệng nói một tiếng "Cút!"

Học sinh gan lớn kia nhịn không được, định tiến lên lý luận, lại bị người bên cạnh đưa tay ngăn cản.

Người sau nhỏ giọng nói: "Thôi, chúng ta đi chỗ khác đi."

"Nhưng mà người này..."

Nam tử còn muốn nói gì đó, lại nghe học sinh ngăn cản kia lần nữa mở miệng: "Ngươi đừng quên, chúng ta có thể đến đây, đều nhờ có Tần Sư.

Bản thân chúng ta chịu chút ủy khuất cũng không sao, dù sao ngày thường, ánh mắt lạnh lùng của những kẻ quyền quý kia, ngươi và ta đã sớm quen rồi.

Nhưng tuyệt đối không thể để mất mặt mũi của Tần Sư ở bên ngoài, ngươi có thể hiểu rõ chứ?"

Nam tử nghe vậy, cắn răng, nắm chặt tay phải, hắn liếc nhìn đồng liêu bốn phía, mỗi người đều khẽ lắc đầu.

Rõ ràng suy nghĩ của bọn họ cũng giống như học sinh ngăn cản kia.

Sau khi sắc mặt giãy giụa một hồi, nam tử rốt cuộc cũng nuốt xuống cơn giận này, dự định rời đi chỗ khác.

Đối với bọn họ mà nói, ủy khuất của bản thân so với danh tiếng của Tần Sư, căn bản không đáng nhắc tới.

Dù sao không có người sau, bọn họ ngay cả con đường đọc sách cũng không có, lại càng không có cơ hội đến hội văn nổi tiếng Phụng Thiên Thành này?

Tuy nhiên, mọi người Thái Bình Thư Viện tuy không định tiếp tục dây dưa, nhưng công tử Quốc Tử Giám lại không muốn để bọn họ cứ như vậy mà rời đi.

Chỉ thấy gã công tử cẩm y kia bởi vì ghen ghét đốt người mà sắc mặt dữ tợn, trong lòng nảy sinh ác ý.

"Tần Sư, Tần Sư, lại là Tần Sư! Bất quá chỉ là vận khí tốt một chút, tiến vào Phụng Thiên Thành tiểu nhân vật mà thôi, dựa vào cái gì có thể được Minh Hoàng thưởng thức, được mọi người ca tụng?

Được, đã những người này tình nguyện tự mình chịu nhục, cũng không muốn làm mất mặt mũi của ngươi.

Vậy ta sẽ đem Thái Bình Thư Viện mà ngươi vất vả xây dựng, hung hăng giẫm nát dưới chân!"

Xoảng!

Mọi người Thái Bình Thư Viện vừa mới chuẩn bị rời khỏi nơi này, lại nghe thấy phía sau truyền đến âm thanh đồ vật vỡ vụn thanh thúy.

Bọn họ còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, liền nghe thấy gã công tử cẩm y ngông cuồng độc đoán kia lớn tiếng quát: "Này, mấy người các ngươi, làm vỡ đồ đựng thức ăn, chẳng lẽ muốn cứ như vậy mà bỏ đi sao?!

Người đâu, mau ngăn bọn chúng lại cho ta!"

...

Ở một bên khác, Thái Tử kéo Tần Phong dạo chơi trong phi đình không viện, đi đến chỗ bạch quyển bay phấp phới, từng đôi câu đối, bỗng nhiên đắc ý nói: "Mỗi năm hội văn, nơi này đều sẽ sinh ra rất nhiều danh ngôn câu cú, được tài tử trong Phụng Thiên Thành thích thú bàn tán.

Nghĩ đến lúc ta lần đầu tiên tổ chức hội văn, cũng từng viết xuống một câu đối, bày tỏ chí hướng trong lòng.

Ngay cả Thiên Giám Quốc Sư sau khi xem qua, cũng nói một chữ "Tốt", chỉ tiếc là nhiều năm như vậy trôi qua, lại không có ai có thể đối ra câu đối xứng với nó, thật sự là một tiếc nuối lớn."

Tần Phong khẽ nhướn mày, sau đó nói: "Đối với việc đối câu đối, ta ngược lại có chút tâm đắc, Cẩm Văn huynh không bằng nói câu đối kia ra, biết đâu ta có thể cho ngươi một câu đối khiến ngươi hài lòng."

Thái Tử nghe vậy kinh ngạc nói: "Ta vốn tưởng rằng tài thơ của Tần huynh là quán tuyệt đương thời, đã là không dễ dàng, không ngờ ở khoản đối câu đối cũng có tạo nghệ?

Nếu đã như vậy, Tần huynh hãy nghe cho kỹ, câu đối kia của ta là -- Thiên tác kỳ bàn tinh tác tử, hà nhân cảm hạ?"

Lời này vừa nói ra, Tần Phong lập tức sắc mặt cứng đờ, trong lòng thầm nghĩ: "Đây chẳng phải là câu đối mà lúc trước ở ngoài Thính Vũ Hiên, vị sư phụ kia cho sao, thì ra là ngươi viết a.

Ta còn đang tò mò, là ai mà ngông cuồng như vậy..."

Thái Tử thấy thần sắc của hắn liền cười nói: "Thế nào, Tần huynh, có phải là làm khó ngươi rồi không?"

Nơi này vẫn là nể mặt hắn một chút, giả vờ như không biết đi... Tần Phong cười gượng một tiếng: "Câu đối này khí thế hùng hồn, quả nhiên không phải người thường có thể đối lại, thụ giáo

rồi."

Hai người còn đang nói chuyện phiếm, trong hội văn bỗng nhiên náo động lên.

Tần Phong tìm theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy một chỗ người chen chúc.

Lúc này có một người vội vàng chạy tới, bên tai Thái Tử nhỏ giọng nói vài câu.

"Cái gì?!" Thái Tử nghe xong, sắc mặt biến đổi, sau đó nhìn về phía Tần Phong.

"Xảy ra chuyện gì vậy?" Tần Phong lập tức cảm thấy có điều không ổn.

"Học tử Thái Bình Thư Viện cùng bên Quốc Tử Giám xảy ra xung đột, chuyện này cũng là do ta suy nghĩ không chu toàn, Tần huynh cùng ta đi xem một chút."

Chương 621: Tát ngươi một cái là xem trọng ngươi

Nơi bày biện các món ăn của văn hội đã bị người vây kín, đám đông chia thành hai phe rõ rệt.

Một bên là học tử Hàn Môn của Thái Bình Thư Viện, một bên là đám người Quốc Tử Giám, còn lại ở vòng ngoài tự nhiên là những người đến xem náo nhiệt.

Nam tử dẫn đầu Thái Bình Thư Viện, trên mặt đã in hằn một dấu tay đỏ tươi.

Còn vị công tử cẩm y ăn nói ngạo mạn kia, bên cạnh có đám người Quốc Tử Giám cùng phe cánh, còn có mấy tên Thần Vũ hộ vệ.

Tuy thực lực của những võ giả này chỉ có lục phẩm, nhưng đối phó với đám thư sinh yếu đuối chưa bước vào Văn Thánh Đạo Giả thì vẫn là quá đủ.

Công tử cẩm y cười lạnh một tiếng, giễu cợt nói: “Bạt tai này, là ta đang dạy ngươi quy củ, ra ngoài, làm hỏng đồ của người khác thì phải bồi thường.

Nếu ai cũng giống như ngươi, bỏ đi như vậy, thì văn hội này còn làm sao tổ chức được hằng năm?”

Một bên có học sinh Quốc Tử Giám lập tức phụ họa: “Cho nên ta đã nói rồi, sự tồn tại của Thái Bình Thư Viện bất quá chỉ là trò cười, kẻ xuất thân từ giếng nước, làm sao có thể trở thành người đọc sách chân chính?”

Nghe mấy lời nói đó, đám người vây xem cũng coi như hiểu được ngọn ngành câu chuyện.

Liếc mắt nhìn ngọc điệp vỡ vụn trên mặt đất, bọn họ nhỏ giọng nói: "Thì ra là tên Hàn Môn tử đệ kia làm vỡ đồ đựng thức ăn, muốn trốn tránh trách nhiệm nên bỏ đi."

"Ta thấy cũng vậy, với thân phận địa vị của bọn họ, làm sao có thể bồi thường nổi thứ đó."

"Đừng nói là bồi thường ngọc điệp, e là những người này có đem hết toàn bộ gia sản ra, cũng không mua nổi một món ăn ở đây."

"Lão bản Trích Tinh Lâu lần này thật sự là đi một nước cờ sai lầm, lại cho phép Hàn Môn tử đệ bước vào văn hội này, ngươi xem bộ dạng nghèo túng của bọn họ kìa, quả thực là lạc lõng với nơi này."

Trước khi Tần Phong đặt chân đến Phụng Thiên Thành, thay đổi cục diện người đọc sách, những người có tiền tài để đọc sách học văn cơ bản đều là dòng dõi quyền quý.

Bởi vậy, những người đến tham gia văn hội hằng năm tự nhiên cũng là những người như vậy, so với đám Hàn Môn tử đệ của Thái Bình Thư Viện, bọn họ chắc chắn là lựa chọn đứng về phía Quốc Tử Giám.

Đám Hàn Môn học tử nghe được những lời bàn tán xung quanh, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, muốn nói gì đó, nhưng lời đến cổ họng, lại không cách nào thốt ra được, giống như cổ họng bị một cái xương cá mắc nghẹn vậy.

Nam tử bị đánh một bạt tai lớn tiếng nói: "Chúng ta căn bản không hề động vào thức ăn trên bàn, làm sao có thể làm vỡ ngọc điệp? Rõ ràng là hắn..."

Lời còn chưa dứt, công tử cẩm y lại ngang nhiên trước mặt mọi người, cầm lấy một cái bát đĩa quý giá bên cạnh hung hăng ném xuống đất.

Âm thanh thanh thúy vang lên khiến cho tiếng ồn ào xung quanh trong nháy mắt im bặt.

"Ngươi..." Hàn Môn học tử mặt mày ngây dại.

Chỉ nghe công tử cẩm y chậm rãi nói: "Ý của ngươi, là ta làm vỡ ngọc điệp, muốn đổ oan cho các ngươi?

Vừa rồi ta đập vỡ cái bát đĩa kia, giá thị trường ước chừng ba ngàn lượng bạc, ở đây có năm ngàn lượng, đủ để bồi thường tổn thất cho Trích Tinh Lâu.

Mục đích ta làm như vậy chẳng qua là muốn nói cho các ngươi biết, nếu là ta làm vỡ ngọc điệp, cũng sẽ không vì chút tiền ấy mà đổ oan cho lũ chuột nhắt các ngươi."

Giọng nói mang theo sự khinh miệt và khinh thường.

Lời này thật sự là muốn giết người không dao!

Những người còn lại của Quốc Tử Giám nhao nhao lên tiếng phụ họa, ra sức ủng hộ công tử cẩm y.

Bị sỉ nhục, đám Hàn Môn học tử nghiến răng nghiến lợi, thân thể khẽ run lên.

Ở một bên khác, trên lầu cao nhất của Phi Đình Không Viện, một vị trung niên nam tử uy nghiêm, khí thế bức người, từ đầu đến cuối vẫn luôn nhìn chằm chằm vào màn kịch này.

Người này chính là đương kim thánh thượng - Minh Hoàng!

Lý Công Công đứng bên cạnh nhíu mày nói: "Khương công tử, con trai của Lại Bộ Thị Lang kia, thật sự là quá đáng quá.

Bệ hạ, có cần lão nô ra mặt, giúp đỡ những học tử Thái Bình Thư Viện kia một chút không?

Đừng để những chuyện này làm hỏng hứng thú của ngài hôm nay."

"Không cần, nếu đám Hàn Môn học tử kia ngay cả chút khiêu khích này cũng không chịu đựng nổi, cho dù dựa vào khoa cử khảo thí bước vào con đường làm quan, cũng không thể nào ứng phó được với sự công kích của những văn quan trên triều đình.

Trẫm muốn chính là người có thể giúp trẫm quản lý Đại Càn, chứ không phải là một đám học trò miệng còn hôi sữa."

Lý Công Công nghe vậy, suy tư một chút, khó trách bệ hạ năm nay lại đến văn hội này, e là đã sớm dự liệu được sẽ có loại chuyện này xảy ra...

"Hơn nữa, tiểu tử kia đã đến rồi, giải quyết loại chuyện nhỏ nhặt này, đối với hắn mà nói, hẳn là không tốn chút sức nào." Minh Hoàng nhìn về một phía nào đó, đột nhiên cười nói.

Công tử cẩm y sau một màn thao tác, nhận được sự ủng hộ của đám người vây xem, khí thế càng thêm ngạo mạn.

Hắn nhìn đám Hàn Môn học tử, cười lạnh một tiếng nói: "Ta biết các ngươi không bồi thường nổi, cho nên có thể cho các ngươi một cơ hội.

Chỉ cần các ngươi chui qua háng ta, sau đó học vài tiếng chó sủa, tiền của ngọc điệp này ta sẽ thay các ngươi bồi thường, như thế nào?"

Lời này vừa nói ra, đám người Quốc Tử Giám nhao nhao hò hét.

Đám học tử Thái Bình Thư Viện nghiến răng nghiến lợi, nhưng

cảm giác vô lực lại dâng lên trong lòng.

Bởi vì hiện tại bọn họ, căn bản không làm được gì.

Đúng lúc này, một giọng nói lạnh lùng vang lên: "Nếu ngươi quỳ rạp xuống đất, học vài tiếng chó sủa, sau đó xin lỗi học sinh của ta.

Chuyện lúc nãy, ta có thể bỏ qua."

Lời này vừa nói ra, đám người Quốc Tử Giám đều nhíu mày, kẻ nào không biết điều muốn phá hỏng chuyện tốt của bọn họ?

Khương công tử càng là trực tiếp tức giận quát: "Kẻ nào đang hỗn láo?!"

Nghe tiếng nhìn lại, đám người Thái Bình Thư Viện trên mặt lộ ra vẻ vui mừng, còn đám người Quốc Tử Giám lại sững người tại chỗ.

Người tới chính là Tần Phong!

Hắn liếc mắt nhìn bát đĩa vỡ vụn trên mặt đất, lại nhìn dấu tay đỏ tươi trên mặt nam tử, áy náy nói: "Xin lỗi, ta đến muộn, Lữ Vinh, ngươi không sao chứ?"

Lữ Vinh lắc đầu: "Chỉ là một cái tát thôi, không đáng ngại, chỉ là hắn lúc nãy không cho chúng ta ăn đồ trên văn hội, còn nói chúng ta làm vỡ ngọc điệp, nhưng chúng ta căn bản không hề động vào bàn ăn."

"Đúng vậy, Tần sư, chúng ta cái gì cũng chưa làm."

"Nhưng tất cả mọi người đều không tin tưởng chúng ta."

Mặc dù mọi người cố gắng che giấu, nhưng Tần Phong vẫn nghe ra được sự uất ức và không cam lòng trong lời nói của bọn họ.

Trong lòng chua xót, Tần Phong hối hận không kịp.

Hắn vốn nghĩ dẫn những học sinh này đến văn hội để kiến thức, có thể để bọn họ thư giãn một chút trước kỳ khoa cử khảo thí, nhưng hắn lại quên mất, đám công tử bột kia là hạng người như thế nào.

Xung đột là điều tất yếu, ánh mắt lạnh lùng và sự chế giễu cũng là điều tất yếu.

Tần Phong nắm chặt hai tay, hít sâu một hơi, cười nói: "Ta tin tưởng các ngươi, chuyện tiếp theo giao cho ta xử lý.

Đúng rồi, cái tát trên mặt ngươi là ai đánh?"

Lữ Vinh do dự một chút, chỉ vào công tử cẩm y.

Tần Phong thấy vậy nheo mắt, sau đó xoay người nhìn về phía đám người Quốc Tử Giám, ánh mắt dừng lại trên người công tử cẩm y.

Nụ cười trên mặt hắn đã biến mất, thần sắc lạnh nhạt, khí thế quanh thân bỗng chốc dâng lên, uy áp cường đại, lại khiến cho đám người Quốc Tử Giám, trong lòng run lên.

Khương công tử dẫn đầu, khí thế ngạo mạn ban nãy đã sớm không còn, hắn nhớ tới hình ảnh đối phương chiến đấu với A Tu La tộc như tiên nhân giáng thế, trong nháy mắt kinh hãi!

Lập tức run giọng nói: "Ta thế nhưng là con trai của Lại Bộ Thị Lang, trong Phụng Thiên Thành, ngươi còn muốn động thủ với ta sao?

Hơn nữa, vốn dĩ chính là người của Thái Bình Thư Viện các ngươi làm vỡ ngọc điệp, muốn bỏ đi, ta ra tay dạy dỗ hắn một chút, dạy hắn quy củ, có gì không ổn?

Nói đi cũng phải nói lại, với thân phận của ta, cho hắn một bạt tai, đó là xem trọng...”

Chát!

Lời còn chưa dứt, một tiếng bạt tai thanh thúy vang lên.

Cái bạt tai này không chỉ đánh cho công tử cẩm y choáng váng, mà còn khiến cho tất cả mọi người đều ngây người.

“Ngươi... ngươi dám đánh ta?” Khương công tử che nửa bên mặt sưng vù, trong mắt tràn đầy vẻ không dám tin.

“Cái bạt tai này của ta cũng là đang dạy ngươi quy củ, căn cứ theo luật pháp Đại Càn quy định, trong Phụng Thiên Thành không được tự ý đánh nhau.

A, nói đến điểm này, hình như ta cũng phạm vào quy củ rồi?”

Tần Phong gãi gãi đầu, sau đó lại nói tiếp: “Bất quá, chắc ngươi cũng sẽ không để ý đâu nhỉ, dù sao ta thế nhưng là Nội Các Đại Học Sĩ do Minh Hoàng đích thân phong, cho ngươi một bạt tai, đó là xem trọng ngươi.”

Chương 622: Sự thật phơi bày

Tần Phong vừa dứt lời, ý tứ mỉa mai y hệt như lời của gã công tử cẩm y.

Quốc Tử Giám mọi người mặt mày tái mét, Khương công tử càng thêm phẫn hận.

Thái Bình Thư Viện các học tử nghe vậy, trong lòng kích động, chỉ cảm thấy hả hê sung sướng!

Sự ủy khuất và buồn bực trước đó, vào khoảnh khắc Tần sư đứng ra bênh vực bọn họ, đều tan biến hết!

Bọn họ biết, cái tát này là Tần sư thay bọn họ đánh.

Quốc Tử Giám mọi người vốn định nói đỡ cho Khương công tử vài câu, nhưng vừa chạm ánh mắt Tần Phong, tất cả đều nuốt trở lại.

Từ "ức hiếp kẻ yếu sợ kẻ mạnh", được thể hiện rõ ràng nhất trên người bọn họ.

Ngay lúc này, một giọng nói trầm ổn từ phía sau Quốc Tử Giám vang lên: "Tần công tử quả nhiên là Nội Các Đại Học Sĩ do Minh Hoàng đích thân phong, thật là uy phong lẫm liệt.

Lại Bộ Thị Lang chi tử nói động thủ là động thủ, ngươi còn coi Đại Càn luật pháp ra gì?!

Hay là, ở trong Thái Bình Thư Viện, nhiễm phải quá nhiều thói đời, cho nên mới trở nên thô tục như vậy?"

"Tế tửu đại nhân!" Quốc Tử Giám mọi người quay đầu nhìn

lại, trên mặt lộ vẻ mừng rỡ.

Người nói chuyện chính là Mạc Tế Tửu, người đứng ra bênh vực bọn họ!

Mạc Tế Tửu xua tay, tiếp đó khịt mũi coi thường: "Ngươi ta đều là văn nhân, nếu gặp phải xung đột liền động thủ giải quyết, vậy có khác gì những kẻ thô lỗ võ phu và yêu thú man rợ?"

Vừa dứt lời, hai đạo ánh mắt bắn tới, Mạc Tế Tửu bỗng cảm thấy sống lưng lạnh toát.

Nhìn về phía nguồn ánh mắt, chỉ thấy bên ngoài đám người, hai bóng hình xinh đẹp vô cùng đột ngột, đang lạnh lùng nhìn chằm chằm hắn, khí thế trong lòng hắn lập tức giảm đi một nửa.

"Tên tiểu tử này, vậy mà ngay cả hai vị nương tử của hắn cũng mang đến..."

Mạc Tế Tửu biến sắc, vốn còn muốn nói lời chế giễu, nhưng lại bị ép phải nuốt xuống.

Long tộc không cần phải nói, Liễu Kiếm Ly hiện giờ danh tiếng lừng lẫy trong Đại Càn, lại thêm Liễu Quốc Công sau lưng nàng, không dễ chọc vào.

Lữ Vinh nghe thấy Tần sư bị sỉ nhục, tự nhiên không nhịn được, lập tức nói: "Rõ ràng là người của Quốc Tử Giám động thủ trước!"

Mạc Tế Tửu nghe vậy, liếc mắt nhìn, thản nhiên nói: "Bọn chúng làm vỡ ngọc điệp, lại muốn bỏ chạy, hắn ra tay với các ngươi, chẳng qua là muốn giữ các ngươi lại, để giữ thể diện cho Trích Tinh Lâu, đây là hành động của quân tử."

Lời này vừa nói ra, Tần Phong bỗng bật cười.

"Ngươi cười cái gì?" Mạc Tế Tửu nhíu mày hỏi.

"Không có gì, chỉ là lời lẽ lật lọng trắng trợn của ngươi quá mức trôi chảy, nhất thời không nhịn được."

Từ "lật lọng", Mạc Tế Tửu trước nay chưa từng nghe qua, nhưng kết hợp với hoàn cảnh hiện tại, cũng không khó nghe ra ý tứ châm chọc trong đó, sắc mặt lập tức khó coi.

Ngay lúc này, Thái Tử cùng đến đây với Tần Phong bỗng lên tiếng: "Thể diện của Trích Tinh Lâu ta không cần bất cứ kẻ nào giữ gìn, song phương các ngươi chỉ cần bồi thường tổn thất đồ vật là được."

Khương công tử nghe vậy, trong mắt lóe lên tia vui mừng, người của Trích Tinh Lâu này quả nhiên là đứng về phía Quốc Tử Giám bọn họ.

Tuy không nói rõ, nhưng người thông minh đều đã nghe ra, đối phương đã ngầm thừa nhận ngọc điệp là do người của Thái Bình Thư Viện làm vỡ.

Hắn vội vàng lấy ngân phiếu năm ngàn lượng bạc đưa ra, tiếp đó nói: "Đồ sứ ta làm vỡ giá thị trường ba ngàn lượng, đây là năm ngàn lượng bạc, xin các hạ kiểm tra.

Còn về phần ngọc điệp kia, giá trị cũng không nhỏ, mong các hạ xử lý công bằng."

Lời này nói ra không chút sơ hở, vừa thể hiện thái độ của mình, vừa muốn hạ thấp mặt mũi đám học tử Thái Bình Thư Viện.

Dù sao với gia cảnh của Hàn Môn, làm sao có thể lấy ra nhiều bạc như vậy?

Lùi một vạn bước mà nói, cho dù số tiền này cuối cùng Tần Phong trả, hắn cũng có thể chấp nhận được.

Giống như món ngon đột nhiên xuất hiện một con ruồi, dù sao cũng khiến đối phương khó chịu.

Thế nhưng lời nói tiếp theo của người Trích Tinh Lâu lại nằm ngoài dự đoán của mọi người.

"Ngọc điệp kia bất quá chỉ là đồ giả, làm vỡ thì làm vỡ, không đáng mấy đồng.

Ngược lại đồ sứ ngươi làm vỡ, là trân phẩm khó tìm, tên là Tử Yên hồ bạch trản, có giá vô thị.

Năm đó Trích Tinh Lâu phải bỏ ra vạn lượng bạc, mới mua được từ Thiên Bảo Các, số tiền lẻ này của ngươi dùng để bồi thường, còn lâu mới đủ." Thái Tử thần sắc lạnh nhạt, ngữ khí không cho phép nghi ngờ.

Phía sau đám người, An Nhã đang đứng cùng Liễu Kiếm Ly, lông mày hơi nhíu lại, nàng biết, đây là hoàng huynh muốn chơi xỏ người khác.

"Ngươi nói cái gì?!" Họ Khương kinh hãi nói, bởi vì động tác quá lớn, gương mặt bị tát một cái đau rát.

Mạc Tế Tửu sắc mặt lập tức âm trầm, nhìn về phía đối phương, người của Trích Tinh Lâu vậy mà lại thiên vị Thái Bình Thư Viện?

"Thật là vô lý, ngươi rõ ràng là sư tử há miệng! Ta phải đi tìm người của Thiên Bảo Các hỏi xem, thứ này rốt cuộc có đáng giá vạn lượng bạc hay không!"

"Có lẽ ngươi không hiểu rõ lời ta nói." Thái Tử lạnh lùng liếc mắt nhìn, lần nữa nói: "Tử Yên hồ bạch trản có giá vô thị, năm đó đáng giá vạn lượng bạc, giá cả hiện tại tự nhiên là nước lên thì thuyền lên.

Bất quá nể mặt Quốc Tử Giám, ngươi chỉ cần bồi thường một vạn năm ngàn lượng bạc, chuyện này có thể bỏ qua.

Đương nhiên, nếu ngươi có nghi ngờ, cứ việc tìm một người của Thiên Bảo Các đến hỏi."

Nói đến đây, An Nhã thở dài, sau đó bước ra khỏi đám người, lấy ra lệnh bài đại diện cho thân phận Thiên Bảo Các, tiếp đó nói: "Ta đến từ Thiên Bảo Các, vị công tử này nói không sai, Tử Yên hồ bạch trản đúng là giá này."

Tần Phong thấy vậy, ánh mắt lộ vẻ kỳ quái, huynh muội hai người này phối hợp ăn ý, là muốn dồn ép tên công tử bột Quốc Tử Giám này đến chết sao.

Bất quá trong lòng hắn vẫn rất cảm kích, bởi vì hắn biết, hai người này cũng là vì các học tử Thái Bình Thư Viện mà ra mặt.

Sự việc đảo ngược như vậy, hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của mọi người xung quanh.

Nghe thấy những tiếng xì xào bàn tán, Khương công tử tức giận đến mức hét lớn: "Nếu ta không bồi thường thì sao?"

Nghe vậy, sắc mặt Thái Tử triệt để âm trầm, tu vi của hắn tuy không cao, nhưng khí thế của bậc bề trên nhất thời lộ ra, vậy mà dọa Khương công tử toát mồ hôi lạnh.

"Để ngươi bồi thường, bất quá là nể mặt Quốc Tử Giám, cho ngươi một bậc thang để xuống, thật sự cho rằng những thủ đoạn kia của ngươi có thể che giấu được trời sao?

Ngươi có biết trên đời có một loại tiên pháp gọi là Kính Hoa Thủy Nguyệt? Có thể tái hiện lại những chuyện đã xảy ra, mà ta, vừa vặn có chút giao tình với Thiên Giám Quốc Sư."

Họ Khương nghe vậy, sắc mặt trắng bệch, ngọc điệp kia rốt

cuộc là ai làm vỡ, trong lòng hắn rõ ràng hơn ai hết.

Ngay lúc hắn đang hoang mang lo sợ, thời gian dường như bỗng nhiên dừng lại, ngay cả ngọn lửa trong đèn lồng cũng ngừng lay động.

Hiện tượng kỳ quái này chỉ trong nháy mắt, nhưng tất cả mọi người đều cảm nhận được.

Mọi người nhìn về phía Tần Phong, trên mặt lộ vẻ kinh ngạc, dáng vẻ như thần tiên của đối phương, chẳng phải giống hệt lúc trước đại chiến A Tu La sao?

Hắn muốn làm gì... Gã công tử cẩm y lập tức sợ đến mức mặt mày trắng bệch.

Chỉ nghe Tần Phong thản nhiên nói: "Chỉ là tiên pháp Kính Hoa Thủy Nguyệt, hà tất phải làm phiền đến Quốc Sư."

Vừa dứt lời, theo bảy sắc cầu vồng lưu chuyển trong lòng bàn tay Tần Phong, hư không chấn động, giống như tấm gương, phản chiếu ra hình ảnh.

Mọi người thấy, trong hình ảnh kia, Khương công tử một thân cẩm y vẻ mặt oán độc nhìn chằm chằm đám người Thái Bình Thư Viện, sau đó cố ý làm rơi ngọc điệp bên cạnh xuống đất.

Sự thật, phơi bày!

Chương 623: Trận tỷ thí này, Thái Bình Thư Viện nhận!

Hình ảnh không duy trì quá lâu, bởi vì duy trì trạng thái Thần Uy, thật sự không phải là một chuyện dễ dàng.

“Thần thông này tuy thần dị, nhưng tiêu hao thật sự là quá lớn.” Tần Phong sau khi giải trừ Thần Uy, sắc mặt có chút khó coi, thân thể cũng hơi lảo đảo.

An Nhã thấy vậy, đang định đưa tay ra đỡ lấy hắn.

Nhưng một bàn tay ngọc ngà không biết từ lúc nào, đã xuất hiện ở giữa nàng và Tần Phong, vững vàng đỡ lấy hắn.

Nhìn kỹ lại, chủ nhân của bàn tay ngọc ngà chính là Liễu Kiếm Ly!

An Nhã ngẩn người, trong lòng không khỏi có chút mất mát.

Vốn tưởng rằng gần nước, có thể nắm bắt cơ hội tốt này, không ngờ có kẻ không biết xấu hổ, lại thi triển thân pháp Thần Vũ Võ Phu, bắt nạt nàng là một người đọc sách!

Thương Phi Lan đứng không xa nhìn thấy cảnh này, dưới lớp khăn đen thầm líu lưỡi, chỉ hối hận mình chậm chân một bước.

Còn Lam Ngưng Sương thì mãi sau mới kịp phản ứng.

Tiên pháp của Kính Hoa Thủy Nguyệt vừa ra, học trò của Thái Bình Thư Viện tự nhiên được minh oan, sau đó phẫn nộ nhìn về phía kẻ gây ra tất cả những chuyện ồn ào này.

Khương công tử loạng choạng lùi về sau một bước, sự việc đã đến nước này, mọi lời biện hộ đều trở nên vô dụng.

Hắn không thể tin được nhìn Tần Phong, dấu tay trên mặt vẫn còn âm ỉ đau, nhưng những lời bàn tán xung quanh, còn khiến hắn cảm thấy nóng rát hơn cả cái tát kia!

“Một vạn năm ngàn lượng thì một vạn năm ngàn lượng...” Công tử cẩm y nghiến răng nghiến lợi, lại lấy ra từ trong ngực một xấp ngân phiếu trị giá một vạn lượng.

Ai ngờ Thái Tử thản nhiên lên tiếng: “Hai vạn hai ngàn lượng.”

“Vừa rồi còn nói một vạn năm ngàn lượng, vậy mà lại tăng thêm năm ngàn lượng, ngươi đừng có được đằng chân lân đằng đầu, cha ta chính là...”

Họ Khương còn chưa nói hết câu, đã bị Thái Tử lạnh lùng cắt ngang: “Đừng có lôi cha ngươi ra nói chuyện với ta, muốn so cha với ta, ngươi còn chưa có tư cách đó.

Còn về việc tại sao phải thêm năm ngàn lượng, chẳng lẽ ngọc bội không phải do ngươi làm vỡ, không cần bồi thường sao?”

Tần Phong nghe vậy nhướng mày, lời này nói rất có lý, cha của Thái Tử chính là đương kim Minh Hoàng, trên đời này còn ai có thể so cha với hắn?

Quả nhiên có những người cả đời nỗ lực để đến được La Mã, nhưng lại không biết có những người sinh ra đã ở La Mã rồi.

Nghĩ đến đây, Tần Phong lại nhớ đến kiếp trước, không khỏi cảm khái vạn phần.

“Ngươi!” Công tử cẩm y tức giận nghiến răng nghiến lợi, vừa rồi đối phương còn nói ngọc bội là đồ giả, không đáng mấy đồng, lúc này lại đổi thành năm ngàn lượng.

Lừa hắn trắng trợn như vậy, thật là quá đáng!

Chỉ là sự thật đã rõ ràng, hắn không còn lời nào để nói, xung quanh lại có nhiều người như vậy đang nhìn, cho dù có nghiến răng nghiến lợi cũng chỉ có thể nuốt vào trong bụng.

Nhưng hắn cũng ghi nhớ kỹ dáng vẻ của kẻ đã ra mặt thay Trích Tinh Lâu, chỉ nghĩ đến việc trả thù sau.

Với địa vị Lại Bộ Thị Lang của cha hắn, đối phó với một tên như vậy, chẳng phải là dễ như trở bàn tay sao?

Còn về lời nói của đối phương vừa rồi, hắn đương nhiên là khinh thường.

Hai vạn hai ngàn lượng ngân phiếu được đưa ra, họ Khương vẫn không quên nói lời cay nghiệt: “Chuyện hôm nay ta ghi nhớ rồi, các ngươi cứ chờ đấy.”

Nói xong, liền muốn xoay người rời đi.

Nhưng lúc này, Mạc Tế Tửu lại lên tiếng: “Sao phải đợi đến sau này? Quân tử thẳng thắn, nếu có thù oán, giải quyết trực tiếp mới là phong thái quân tử, Tần công tử, ngươi thấy sao?”

Tần Phong nhướng mày: “Vị ngụy quân tử Mạc đại nhân này, ngươi có cao kiến gì?”

“Ngụy...” Mạc Tế Tửu tức giận đến mức suýt chút nữa không nhịn được, nhưng vẫn cố gắng nuốt cơn giận này xuống, hừ lạnh một tiếng nói: “Mỗi năm vào ngày hội văn cuối cùng đều có một buổi yến tiệc đấu thơ, để thể hiện tài năng văn chương của Phụng Thiên Thành.

Đến lúc đó, chi bằng để Quốc Tử Giám và Thái Bình Thư Viện tỷ thí một phen.

Một là có thể coi như là một lần so tài trước kỳ thi khoa cử.

Hai là cũng có thể kết giao bằng hữu, hóa thù thành bạn.

Ta nghĩ, Tần công tử, hẳn là sẽ không từ chối chứ?"

Tần Phong lập tức lộ ra vẻ mặt kỳ quái, phải biết rằng, ở Phụng Thiên Thành, danh tiếng thơ ca của hắn đã vang như sấm rền.

Thơ ca Đại Càn suy yếu đã lâu, chỉ có mấy bài thơ hắn sao chép, là tuyệt phẩm đương thời!

Vậy mà lại muốn so tài thơ ca với hắn, là ai cho ngươi dũng khí... Tần Phong thầm nghĩ.

Vừa đúng dịp Trung thu, đêm rằm tháng tám, bài Thủy Điệu Ca Đầu vừa ra, trực tiếp kết liễu trận đấu!

"Chỉ là đã muốn tỷ thí, thì phải có cách thức tỷ thí." Mạc Tế Tửu tự tin cười, liền từ trong ngực lấy ra một vật.

Tần Phong vừa nhìn, lập tức nhận ra, đây chính là Đăng Văn Lư mà hắn đã từng thấy ở bên ngoài Thính Vũ Hiên ở Tấn Dương Thành!

"Đây là Đăng Văn Lư, có thể phán định được chất lượng của thơ ca, viết thơ ca xong ném vào trong đó, sẽ bốc lên khói trắng.

Khói trắng cao từ một đến ba trượng là phàm phẩm, bốn đến sáu trượng là trân phẩm, bảy đến chín trượng là thánh phẩm.

Đến lúc đó, mỗi bên chúng ta cử ra mười người, sau khi thơ ca được xác định, chúng ta sẽ lấy bên nào có tổng số trượng khói trắng cao nhất làm người chiến thắng, Tần công tử thấy thế nào?"

Hóa ra tên này đang ủ mưu này... Tần Phong nhíu mày.

Học trò của Thái Bình Thư Viện tuy rằng rất nỗ lực, nhưng về mặt tích lũy so với Quốc Tử Giám, vẫn còn kém hơn một chút.

Hành động này của Mạc Tế Tửu, rõ ràng là muốn giảm thiểu tối đa tác dụng của hắn, cuối cùng dùng thực lực tổng thể, đè bẹp Thái Bình Thư Viện!

“Nơi tổ chức văn hội, dưới con mắt của mọi người, trận này nếu thua, lòng tin của bọn họ chắc chắn sẽ bị đả kích rất lớn, điều này rất bất lợi cho kỳ thi khoa cử sắp tới.

Nhưng nếu chưa đánh đã sợ, đối với bọn họ mà nói, cũng không phải là chuyện tốt.” Tần Phong âm thầm suy nghĩ, không biết nên lựa chọn như thế nào.

Mạc Tế Tửu thấy vậy, chỉ cảm thấy trong lòng sảng khoái: “Đương nhiên, nếu Tần công tử sợ hãi, có thể dẫn người của Thái Bình Thư Viện rời đi, chắc hẳn mọi người ở đây, cũng sẽ không ai nói gì đâu.

Dù sao... người đọc sách xuất thân từ nơi thôn dã, sao có thể so sánh với người của Quốc Tử Giám được!”

Ngay khi Tần Phong còn đang do dự, Lữ Vinh đứng sau lưng hắn lại lên tiếng: “So thì so, chúng ta tuyệt đối không cho phép ngươi sỉ nhục Tần sư!”

“Đúng vậy, Tần sư đã từng nói với chúng ta, người đọc sách không phân biệt sang hèn, chỉ cần có lòng với thiên hạ, ai cũng có thể đọc sách!”

“Chúng ta không sợ Quốc Tử Giám của các ngươi!”

Từng câu từng chữ, đều thể hiện khí phách hiên ngang!

Tần Phong xoay người nhìn qua các học trò, trên mặt lộ ra vẻ an ủi, sau đó nghiêm mặt nói: “Trận tỷ thí này, Thái Bình Thư Viện

nhận!”

“Tốt, tốt lắm.” Mạc Tế Tửu đạt được mục đích, không khỏi nhếch mép cười: “Vậy chúng ta, cung kính chờ đợi chư vị.”

Nói xong, hắn liền dẫn người của Quốc Tử Giám rời đi.

“Tần huynh, thật sự không sao chứ?” Thái Tử đi đến gần, ghé tai nhỏ giọng hỏi.

Người của Quốc Tử Giám tuy rằng kiêu ngạo ngông cuồng, nhưng cũng có vốn liếng để kiêu ngạo.

Bọn họ đều xuất thân từ gia đình giàu có, hơn nữa từ nhỏ đã được học hành tử tế, học thức tuy không thể nói là uyên bác, nhưng cũng hơn hẳn đa số người đọc sách.

Nếu không phải như vậy, triều đình Đại Càn cũng không thể nào năm nào cũng tuyển chọn nhân tài từ Quốc Tử Giám, vào triều làm quan.

Đối với điểm này, Tần Phong tự nhiên là biết rõ, nhưng vừa rồi trong tình huống đó, nếu như lựa chọn trốn tránh, sẽ chỉ khiến cho nhuệ khí của các học trò Hàn Môn bị đả kích.

Mà một khi nhuệ khí của một người đã bị mài mòn, cả đời này e rằng cũng chỉ có thể sống một cách tầm thường vô vị.

Đó không phải là kết cục mà hắn muốn nhìn thấy.

“Không sao, ta tin tưởng bọn họ.” Tần Phong nói.

Chương 624: Hành Lộ Nan

Đấu thi yến được tổ chức trên đài cao nhất của Phi Đình Không Viện, xung quanh bày đầy yến tiệc.

Trên đài, giai nhân múa uyển chuyển, dáng người đẹp đẽ khiến người ta liên tưởng miên man.

Tuy nhiên, lúc này, sự chú ý của mọi người không đặt nhiều vào mỹ vị và giai nhân, mà là vào Thái Bình Thư Viện và Quốc Tử Giám sắp đối đầu.

Trước đó, Mạc Tế Tửu lên tiếng mỉa mai Tần Sư, đám học trò Hàn Môn nhất thời xúc động, liền nhận lời tỉ thí.

Nhưng khi bình tĩnh lại, nỗi bất an tràn ngập trong lòng.

Họ sợ thua cuộc, khiến Tần Sư và Thái Bình Thư Viện phải hổ thẹn.

Mà thân phận hèn mọn xuất thân từ tầng lớp bình dân, lại khiến bọn họ khi đối diện với quyền quý, có một loại tự ti đến từ bản năng.

tuy không biết bọn họ đang nghĩ gì, nhưng cũng nhìn ra manh mối.

Biểu hiện trực tiếp nhất chính là, rõ ràng mỹ tửu trên bàn tiệc có thể tùy ý lấy, thế nhưng màn kịch vừa rồi của gã công tử ca kia, lại khiến bọn họ sợ hãi rụt rè.

Thời gian một chén trà trôi qua, vậy mà không một ai đụng đến thức ăn trên bàn!

“Sao các ngươi không ăn?” Thái Tử hiếu kỳ hỏi.

nuốt nước miếng, cười gượng gạo: “Chúng ta trước khi đến đã ăn rồi, bây giờ không đói.”

Kẻ can đảm nhất như còn như vậy, huống chi là những người khác?

Trong bầu không khí bất an và căng thẳng như vậy, bất tri bất giác, đấu thi yến sắp bắt đầu.

Giai nhân trên đài khom lưng hành lễ, chậm rãi rời khỏi, tiếp đến là tay nâng Đăng Văn Lư, bước vào trong đài.

“Vì trận tỉ thí này là do Quốc Tử Giám ta đưa ra, vậy thì để ta bắt đầu trước, chắc hẳn các vị ở Thái Bình Thư Viện không có ý kiến gì chứ?”

liếc nhìn đám học trò Hàn Môn đang lảng tránh ánh mắt, thản nhiên nói: “Mạc đại nhân cứ tự nhiên.”

“Vậy thì tốt.” lấy ra văn phòng tứ bảo tỏa ánh sáng trắng, sau đó múa bút thành văn.

Có thể trở thành tế tửu của Quốc Tử Giám, tự nhiên không phải kẻ tầm thường, có chút tài học thật sự.

Một bài thơ hoàn thành, được bỏ vào Đăng Văn Lư, khói trắng bốc lên, cao đến năm trượng, vậy mà là một bài thơ trân phẩm!

Đám học trò Quốc Tử Giám nhao nhao khen hay, còn đám người Thái Bình Thư Viện lại cúi đầu, hai tay nắm chặt, hoặc là nắm chặt ống quần.

Chỉ vì nội dung trong bài thơ của !

Đối phương lấy phượng hoàng ví von cho Quốc Tử Giám, lấy gà ví von cho đám học trò Hàn Môn.

Ý nghĩa trong từng câu chữ, không gì khác là, gà dù có cố gắng thế nào, cũng không thể bay lên cành cao biến thành phượng hoàng.

Ý mỉa mai, có thể thấy rõ ràng.

Lúc mọi người xung quanh vỗ tay khen ngợi, ánh mắt cũng hướng về phía đám người Hàn Môn Thư Viện, vẻ chế giễu trong mắt không chút che giấu.

Thơ từ là thứ dễ dàng biểu đạt ý cảnh và tâm ý nhất, mà hành động của , chính là muốn đánh sập sự tự tin của đám học trò Thái Bình Thư Viện!

“Ta múa rìu qua mắt thợ, cũng là muốn mượn hoa hiến Phật, không biết các ngươi phái ai ra sân?”

Lời nói vừa dứt, phía Thái Bình Thư Viện im lặng như tờ.

Thái Tử thấy vậy, thầm nghĩ không ổn, thơ từ vốn là để bộc lộ tâm tình, có cảm xúc mà viết ra, tâm khí của người viết bị hủy hoại, làm sao có thể viết ra được bài thơ nào ra hồn?

An Nhã cũng nhíu mày, nàng là lão sư của Thái Bình Thư Viện, lập tức nói vài lời khích lệ, nhưng những lời này lại như đá chìm đáy biển, không một ai dám đáp lại.

Bên trong lầu các, Minh Hoàng thấy cảnh này, thần sắc không khỏi thất vọng.

Mọi người đều có thể nhìn ra thủ đoạn của bên phía Quốc Tử Giám, nhưng nếu chút đả kích này cũng không chịu đựng nổi, cho dù có tài học thật sự bước vào triều đình, cũng không thể ứng phó với sự công kích của chính địch, chỉ có thể trở nên tầm thường như bao người khác.

“Có lẽ, để đám học trò Hàn Môn bước vào triều đình, vẫn còn

quá sớm.” Minh Hoàng lẩm bẩm.

Lý công công ở bên cạnh nghe vậy, khẽ thở dài một tiếng, sau đó nhìn về phía đang im lặng không nói ở trước đám người.

Sự việc phát triển đúng như dự đoán, nụ cười trên mặt càng thêm rạng rỡ, hắn thuận thế nói: “Vì các vị ở Thái Bình Thư Viện tài hoa cạn kiệt, không thể làm ra được tác phẩm hay, vậy thì để học trò của Quốc Tử Giám ta, tiếp tục làm thơ, tiết kiệm thời gian cho phía sau.”

Lời nói vừa dứt, hắn quay đầu ra hiệu.

Đám người Quốc Tử Giám chiếm được thế thượng phong càng thêm tự tin, từng người một bước lên đài, ném thơ từ vào trong Đăng Văn Lư.

Thơ từ hai trượng ba trượng chiếm đa số, trong đó thơ từ bốn trượng cũng có hai bài.

Con đường thơ từ từ lâu đã không còn là dòng chính mà các bậc người đọc sách theo đuổi, có kết quả như vậy, đã coi như là phát huy vượt trội rồi.

Đám người Quốc Tử Giám chỉ cảm thấy trận này đã nắm chắc phần thắng, cho dù có thể viết ra được một bài thánh phẩm, thì Thái Bình Thư Viện cũng không thể xoay chuyển tình thế, bởi vì trận này so đấu chính là số lượng!

Nhìn đám học trò Hàn Môn kia giống như chó nhà có tang, e rằng ngay cả một bài thơ ra hồn cũng không lấy ra được!

Nghĩ đến đây, tên họ kia trực tiếp lên tiếng mỉa mai: “Nếu không dám ứng chiến, có thể sớm nhận thua, đỡ phải lát nữa mất mặt xấu hổ.”

“Không sai, trận này từ lúc các ngươi nhận lời, kết quả đã

được định sẵn.”

“Kẻ xuất thân hèn mọn cũng đòi đọc sách, đúng là chuyện nực cười.”

Tiếng cười nhạo không dứt bên tai, giống như một cây gai, đâm thẳng vào lòng đám học trò Hàn Môn.

Nhưng đúng lúc này, lên tiếng: “Còn nhớ lúc Hàn Môn Thư Viện mới thành lập, ta đã dạy cho các ngươi bài học đầu tiên là gì không?”

Quy mô thư viện không ngừng mở rộng, sau này đổi tên thành Thái Bình Thư Viện, học trò mới gia nhập tự nhiên có rất nhiều.

Nhưng dù là người đến trước hay đến sau, bài giảng đầu tiên của , đều được đám học trò say sưa bàn tán, truyền tai nhau.

Những người đến sớm nhất ngẩng đầu lên, trong đầu không khỏi nhớ lại lời nói hùng hồn của Tần sư - "Trời muốn giao phó trọng trách lớn cho ai, ắt phải tôi luyện tâm trí người đó..."

Trên mặt bọn họ, không khỏi lộ ra chút áy náy, nhưng vẫn không một ai, dám nhìn thẳng vào mắt .

Xoay người nhìn lướt qua mọi người, nghiêm túc nói: “Xuất thân chỉ quyết định điểm xuất phát của một người, nhưng không thể quyết định điểm kết thúc của một người.

Trong mắt ta, các ngươi không thua kém gì những đứa con cháu quyền quý kia, thậm chí còn vượt xa bọn chúng.

Nhưng tiền đề là, các ngươi phải tự mình xem trọng bản thân mình.”

“Ấu trùng còn có ngày hóa thành bướm bay trời, cá chép cũng có lúc vượt vũ môn hóa rồng, vậy tại sao các ngươi lại không thể?”

Một câu nói như sấm sét, nổ vang bên tai đám học trò.

Tần Phong chậm rãi bước lên đài, đám người Quốc Tử Giám thấy vậy, tiếng cười nhạo đột nhiên im bặt, ngay cả Mạc Tế Tửu cũng sa sầm mặt mày, cau mày.

Chỉ vì danh tiếng của Tần Phong quá lớn!

Hình ảnh một mình đấu với Quốc Tử Giám mà không hề kém phần, đến nay vẫn là cơn ác mộng trong lòng người Quốc Tử Giám!

“Hắn vẫn chưa từ bỏ sao?” thầm nghĩ.

Tần Phong tự nhiên không từ bỏ!

Đã đám học trò Thái Bình Thư Viện, bị những khổ nạn trong quá khứ mài mòn đi góc cạnh, trong lòng thiếu đi dũng khí tiến về phía trước.

Vậy thì để hắn, ban cho mọi người dũng khí!

Đến trước Đăng Văn Lư, tâm niệm vừa động, văn phòng tứ bảo liền bay ra, giấy trắng vậy mà lơ lửng giữa không trung!

Tần Phong nắm lấy bút lông, văn khí trong cơ thể cuồn cuộn, hội tụ trên đầu bút, ngòi bút ba tấc bỗng nhiên phát ra kim quang rực rỡ.

Tiếp đó, mọi người chỉ thấy, chữ viết màu vàng hiện ra trên giấy trắng.

“Kim tôn thanh tửu đấu thập thiên, ngọc bàn trân tu trực vạn tiền.”

“Đình bôi đầu trử bất năng thực, bạt kiếm tứ cố tâm mang nhiên.”

“Dục độ Hoàng Hà băng tắc xuyên, tương đăng Thái Hành tuyết mãn sơn.”

“Hành lộ nan, hành lộ nan, đa kỳ lộ, kim an tại?”

“Trường phong phá lãng hội hữu thời, trực quải vân phàm tế thương hải!”

Bài thơ vừa xong, kim quang phóng lên trời, chiếu rọi màn đêm sáng như ban ngày.

Khói trắng của Đăng Văn Lư, bay thẳng lên cao chín trượng, sánh ngang với kim quang!

Trong lúc mọi người còn đang kinh ngạc, đã thu bút, xoay người nói: “Người xưa làm nên việc lớn, không chỉ có tài năng hơn người, mà còn phải có ý chí kiên định, cùng các ngươi cùng nhau cố gắng.”

Chương 625: Phá vỡ xiềng xích

Bút lạc thi thành, làn khói trắng bốc lên không trung, ánh vàng rực rỡ.

Mọi người vẫn chưa hoàn hồn sau cú sốc, bởi vì bài thơ này đã vượt quá sức tưởng tượng của họ!

Nếu ví thơ của Quốc Tử Giám như những hạt châu nhỏ bé, thì thơ của Tần Sư chính là vầng trăng sáng treo cao trên bầu trời đêm.

Hai bên hoàn toàn khác biệt!

Hạt châu nhỏ bé, sao có thể sánh bằng ánh trăng rực rỡ?

Tất nhiên, những người bị sốc nhất chính là học trò của Thái Bình Thư Viện, bởi vì bài thơ này vốn dĩ là Tần Phong viết cho bọn họ!

Rượu ngon đầy vò, thức ăn ngon đầy đĩa, đừng nói là dừng chén đũa, bọn họ thậm chí còn không dám động đến!

Ở Phụng Thiên Thành, nơi mà tầng lớp quý tộc phân chia con người thành ba, sáu, chín bậc, từ khi sinh ra, bọn họ đã phải chịu quá nhiều bất công và ánh mắt lạnh nhạt.

Mặc dù yêu thích đọc sách, viết chữ, nhưng lại không tìm được con đường, trải qua muôn vàn khó khăn, trôi dạt theo dòng đời, chẳng phải chính là câu nói - "Muốn qua sông Hoàng Hà băng giá, muốn lên núi Thái Hành tuyết phủ đầy"?

Hành lộ nan...

Con đường nhân sinh khó khăn, con đường đọc sách khó khăn, ngã rẽ muôn trùng, dường như căn bản không nhìn thấy con đường lớn thực sự và tương lai ở phía nào.

Tuy nhiên, sau những u uất, bế tắc ở phần đầu bài thơ, câu cuối cùng đã trở thành điểm nhấn - "Trường phong phá lãng hội hữu thời, trực quải vân phàm tế thương hải."

Các học trò Thái Bình Thư Viện lẩm bẩm trong miệng, ghi nhớ trong lòng, câu nói "ý chí kiên cường bất khuất" cũng vang vọng trong đầu, mãi không phai nhạt.

Sự do dự, chán nản, hoang mang trước đó, giờ phút này đều tan biến như mây khói.

Bọn họ ngẩng cao đầu, trong mắt như có ánh sáng, là Tần Sư đã cho bọn họ dũng khí đối mặt với hiện thực nghiệt ngã!

Và vào khoảnh khắc ý niệm của mọi người thông suốt, một cảnh tượng không thể ngờ tới đã xuất hiện.

Ánh vàng lưu chuyển, như rồng ngâm hổ gầm, sau đó hóa thành dòng thác thanh khí treo trên trời, đổ thẳng xuống, như rót vào đầu!

Các học trò Thái Bình Thư Viện, chỉ cảm thấy bản thân như bước vào một trạng thái huyền diệu, những cuốn sách đã từng đọc qua, giống như đang lật giở trước mắt, từng chữ từng câu đều có thể nhớ lại một cách rõ ràng!

Tần Phong thấy vậy, không khỏi trợn tròn mắt, bởi vì những học trò này của hắn, vậy mà đã bước vào Văn Thánh Đạo Giả cửu phẩm cảnh giới Trúc Căn!

Phải biết rằng, muốn bước vào Văn Thánh cửu phẩm, người thường cần phải thuộc lòng vạn quyển sách, từ đó ngưng tụ thành dòng thác văn khí trong Văn Hải, khiến văn khí quán đỉnh.

Tuy nhiên, những học trò này tuy rằng vô cùng chăm chỉ, thậm chí thức khuya dậy sớm đọc sách, nhưng dù sao cũng nhập môn quá muộn, cách vạn quyển sách vẫn còn một khoảng cách.

Thế nhưng hiện giờ, lại bởi vì một bài thơ, mà lần lượt bước vào cảnh giới này, thật sự là niềm vui bất ngờ!

Quốc Tử Giám mọi người cũng nhìn ra manh mối, từng người từng người biểu cảm vô cùng phức tạp, có ghen tị, có khiếp sợ, nhưng càng nhiều hơn chính là không dám tin!

Mạc Tế Tửu càng là nắm chặt hai tay, sắc mặt âm trầm vô cùng.

"Bệ hạ, ngài xem kìa!" Trong lầu các, Lý Công Công thần sắc kích động.

Minh Hoàng cũng là hai mắt lóe sáng, Đại Càn sùng võ đã lâu, ấn tượng của thế nhân đối với Văn Thánh Đạo Giả chỉ dừng lại ở một mình Thiên Giám Quốc Sư.

Tuy nhiên, sự xuất hiện của Tần Phong, lại khiến thế nhân nhìn thấy sự thần kỳ của Văn Thánh Đạo Giả.

Hắn thi hành chế độ khoa cử, một là muốn chiêu mộ hiền tài trong thiên hạ vào Phụng Thiên Thành, phá vỡ thế độc quyền triều đình của tầng lớp quý tộc, tạo dựng một thời đại thái bình thịnh thế cho Đại Càn, hai là cũng muốn đẩy mạnh văn đạo, để cho thế gian có thêm nhiều Văn Thánh Đạo Giả.

Nhưng hắn làm sao có thể ngờ được, tiểu tử Tần gia chỉ bằng một bài thơ kinh thế hãi tục, liền tạo ra nhiều Văn Thánh Đạo Giả như vậy!

Cảnh tượng thác nước treo trên trời, đó là điều đáng kinh hãi đến mức nào? Đương nhiên là thu hút sự chú ý của vô số người trong Đế Đô.

Trên đỉnh Đăng Thiên Lâu của Hạo Văn Viện, Thiên Giám Quốc Sư nhìn thấy cảnh tượng này, trong mắt lộ ra vẻ an ủi.

Hứa Lạc Hiền kinh ngạc nói: "Một bài thơ, vậy mà có thể giúp học trò văn khí quán đỉnh, tài thơ của tiểu sư đệ này quả thật là xưa nay hiếm có.

Chỉ là sư huynh, ta có một điều không rõ, Quốc Tử Giám bên kia cũng có rất nhiều người, chỉ cách cửu phẩm Trúc Căn cảnh một bước ngắn, vì sao lại không thể được dòng thác thanh khí kia quán đỉnh?"

"Giữa người với người, sao có thể đánh đồng, không phải ai cũng có thể cộng hưởng với bài thơ này.

Cũng giống như khảo nghiệm Vấn Tâm Đài của Văn Thánh Đạo Giả, đáp án của mỗi người cũng đều khác nhau.

Tất cả mọi thứ, đều có thể quy kết thành hai chữ thuần túy."

"Thuần túy?" Hứa Lạc Hiền có vẻ như hiểu mà không hiểu.

"Tâm cầu học thuần túy." Thiên Giám Quốc Sư mỉm cười giải thích, sau đó nhìn Hứa Lạc Hiền nói: "Học trò của Thái Bình Thư Viện ngày càng nhiều, ta thấy ngươi ngày thường rảnh rỗi thích đi khắp nơi, chi bằng cũng nên thu tâm lại, đến dạy dỗ cho những học trò đó.

Có lẽ nhị phẩm cảnh giới mà ngươi mãi không thể nào thấu hiểu, lại có thể tìm thấy sự giác ngộ trong sự thuần túy này cũng nên.

Cũng giống như vị Phí sư đệ của ngươi, đã bước vào tứ phẩm cảnh giới rồi."

Hứa Lạc Hiền nghe vậy, khẽ gật đầu, trong lòng lại dâng lên sóng gió.

Sóng gió này không phải là bởi vì tu vi của vị Phí sư đệ kia tinh tiến, mà là bởi vì hành động lần này của sư huynh.

Phải biết rằng, nếu như ngay cả hắn cũng đến Thái Bình Thư Viện dạy học, vậy thì tất cả đệ tử của Thiên Giám Quốc Sư trong Phụng Thiên Thành này, đều đã vào Thái Bình Thư Viện!

Ý đồ phía sau, thật sự là đáng để suy ngẫm.

"Đệ tử, đã rõ." Hứa Lạc Hiền cung kính đáp.

Phi Đình Không Viện, nơi diễn ra văn hội, sự biến hóa của học trò Thái Bình Thư Viện, mang đến cho mọi người sự chấn động không kém gì bài thơ của Tần Phong.

Mà loại chấn động này, đối với người của Quốc Tử Giám mà nói, càng là một loại đả kích như sét đánh ngang tai.

Các học trò vừa mừng vừa sợ, tự tin cũng tăng cao chưa từng có, bọn họ lần lượt bước lên đài, suy nghĩ như suối tuôn, vậy mà lại viết ra không ít tác phẩm cao hơn ba trượng!

Kỳ thực, những người có mặt ở đây đều đã biết, kết quả của trận đấu thơ này, từ khoảnh khắc Tần Phong làm thơ xong, đã được định đoạt - Quốc Tử Giám nhất định sẽ thua thảm hại!

Dù sao, người đọc sách bình thường, sao có thể thắng nổi Văn Thánh Đạo Giả?

Ban đầu chế giễu học trò Hàn Môn có bao nhiêu mãnh liệt, thì giờ phút này sắc mặt của người Quốc Tử Giám lại càng khó coi bấy nhiêu.

Những lời xì xào bàn tán và chỉ trỏ của những người xung quanh, càng khiến bọn họ hận không thể tìm một cái lỗ để chui xuống.

Sắc mặt Mạc Tế Tửu âm trầm đến mức dường như có thể nhỏ ra nước, hắn ngẩng đầu nhìn dòng thác thanh khí kia, đã bắt đầu từ từ tiêu tán.

Thanh khí hóa thành kim quang, một lần nữa chui vào trong bài thơ trên tờ giấy trắng của Tần Phong, đó là một món đồ có thể giúp người đọc sách văn khí quán đỉnh, là vật hiếm có trên đời!

Mạc Tế Tửu có một loại xúc động muốn chiếm nó làm của riêng, nhưng loại xúc động này, cuối cùng vẫn bị lý trí của hắn đè nén xuống.

Hắn lạnh lùng liếc nhìn đám học trò Thái Bình Thư Viện, sau đó khóa chặt ánh mắt vào người Tần Phong, cuối cùng hừ lạnh một tiếng, phẩy tay áo dẫn theo người của Quốc Tử Giám rời đi.

"Chúng ta đi!"

Sự chật vật trong đó, chỉ có người trong cuộc mới hiểu rõ nhất.

Mà trái ngược hoàn toàn với bọn họ, chính là dáng vẻ hớn hở vui mừng của đám học trò Thái Bình Thư Viện.

Tuy rằng chỉ là thắng một trận đấu thơ, nhưng đối với bọn họ mà nói, ý nghĩa lại vô cùng to lớn.

Bởi vì một loại xiềng xích mang tên thân phận vào lúc này đã bị phá vỡ, bọn họ nếu như lại phải đối mặt với cường quyền, cho dù không có nắm chắc chiến thắng, nhưng cũng dám trực diện đối mặt!

Mà dũng khí và ý chí, có thể giúp cho người bình thường trở nên phi thường, tạo ra vô hạn khả năng.

Đây cũng chính là kết quả mà Tần Phong muốn nhìn thấy.

Trong lầu các, Minh Hoàng cười ha hả: "Trường phong phá lãng hội hữu thời, trực quải vân phàm tế thương hải sao, tiểu tử này, luôn có thể viết ra những bài thơ khiến người ta nhiệt huyết sôi trào như vậy."

Lại nhìn về phía đám người, Minh Hoàng bỗng nhiên nhướng mày, bởi vì hắn nhìn thấy nữ nhi bảo bối An Nhã của mình, đang nhìn chằm chằm vào bóng người áo đen kia không chớp mắt.

Ánh mắt si mê dường như muốn hóa thành nước, từ trong hốc mắt rơi xuống.

"Xem ra trẫm phải âm thầm ra tay giúp đỡ một phen rồi?"

Lý Công Công vẫn còn đang trong trạng thái hưng phấn, còn tưởng rằng Minh Hoàng đang nói chuyện với mình, vội vàng hỏi: "Bệ hạ có gì phân phó lão nô?"

Minh Hoàng thu liễm tâm tư, chậm rãi mở miệng: "Trẫm quả thật có việc muốn ngươi đi làm, Lại Bộ Thị Lang tứ phẩm quan viên, một năm bổng lộc cũng chưa chắc đã có hai vạn lượng bạc trắng, thế mà nhi tử của hắn, lại ra tay hào phóng như vậy, nhiều ngân lượng như vậy nói lấy là lấy.

Trẫm đối với việc này, thật sự là rất hiếu kỳ."

Lý Công Công nghe hiểu ý tứ trong lời nói, khom người đáp: "Lão nô minh bạch."

Mà Minh Hoàng nhìn về phía đám học trò Thái Bình Thư Viện, cũng là lộ ra vẻ tán thưởng, khoa cử khảo thí sắp đến gần, hắn cũng nên sớm để trống một số chức quan, để dành cho những học trò này...

Chương 626: Khoa cử hạ màn

Yến tiệc đấu thơ hạ màn, Tần Phong bước về phía tờ giấy trắng ghi bài thơ "Hành Lộ Nan", tay phải vung lên, tờ giấy trắng rơi vào lòng bàn tay hắn.

"Văn Bảo này có thể giúp học trò bước vào Cửu phẩm Trúc Căn Cảnh, không bằng đặt trong Thái Bình Thư Viện, giúp cho những Hàn Môn học tử đời sau được Văn Khí quán đỉnh."

Nhưng ngay khi hắn đang nghĩ như vậy, hai bên trái phải đồng thời vang lên tiếng nói.

"Bài thơ này có thể sao chép một bản cho ta được không?"

Vừa dứt lời, hai người nói chuyện nhìn nhau, chính là Thương Phi Lan và An Nhã.

Một người thích Văn Khí, một người là Văn Thánh Đạo Giả, đối với bài thơ này, tự nhiên là thèm muốn không thôi.

Đương nhiên, điều quan trọng nhất là bài thơ này do Tần Phong sáng tác, trong đó có lẽ còn có ý nghĩa yêu ai yêu cả đường đi lối về.

Cũng giống như Thanh Ngọc Án mà Tần Phong từng viết tặng Thương Phi Lan, vẫn luôn được nàng coi là trân bảo, cất giữ trong nhẫn trữ vật.

Cho dù là Thương Mộc - cô cô của nàng, muốn xem qua một chút, nàng cũng sẽ không đồng ý...

Chuyện nhỏ này Tần Phong tự nhiên sẽ không từ chối, liền gật đầu đồng ý.

Hắn vừa định thu Văn Bảo vào nhẫn trữ vật, đợi đến ngày mai treo trong Thái Bình Thư Viện, nhưng một đạo bạch quang lại từ hướng Đăng Thiên Lâu của Hạo Văn Viện bay tới, trực tiếp thu tờ giấy trắng về.

"Ặc..."

Chuyện bất ngờ này đến quá nhanh, Tần Phong thậm chí còn chưa kịp phản ứng.

Những người còn lại cũng khiếp sợ nhìn tờ giấy trắng bay đi, thứ đó có thể giúp người đọc sách Văn Khí quán đỉnh, là vô thượng Văn Bảo đấy!

Thương Phi Lan thấy vậy, lông mày thanh tú hơi nhíu lại, thân hình lóe lên, liền muốn đoạt lại tờ giấy trắng.

Nhưng đạo bạch quang kia lại nhẹ nhàng đẩy nàng về chỗ cũ, thần thông như vậy, thật sự khiến người ta phải kinh thán.

Mà Tần Phong cũng hiểu ra, người cướp đi Văn Bảo, chắc chắn là Thiên Giám Quốc Sư không thể nghi ngờ.

Sự thật đúng là như vậy!

Trong hư không vang lên giọng nói của Thiên Giám Quốc Sư: "Văn Bảo này có thể chỉ dẫn phương hướng cho người khác, giúp cho người đọc sách chân chính của Đại Càn bước vào cảnh giới Văn Thánh Đạo Giả, không bằng giao cho ta xử lý."

Tần Phong cung kính nói: "Mọi việc xin nghe theo sự sắp xếp của lão sư."

"Tốt."

Dứt lời, mọi người chỉ thấy, tờ giấy trắng kia không bay về Hạo Văn Viện, mà trực tiếp bay vào trong tinh không, sau đó hóa

thành một ngôi sao màu trắng rực rỡ, sáng chói lấp lánh.

Cùng lúc đó, khắp nơi trong tứ vực Đại Càn, những học trò trong lòng có chí hướng nhưng lại không có cửa đọc sách, bỗng nhiên cảm thấy trong lòng lay động.

Họ đồng loạt ngẩng đầu nhìn về phía ngôi sao màu trắng kia, chỉ cảm thấy đầu óc thanh minh hơn rất nhiều.

Mà ở Tấn Dương Thành, Nam Vực, Thiết Oa - con trai của người bán hàng rong từng được Tần Phong chiếu cố, được Văn Khí quán đỉnh, vậy thế mà lại bước thẳng vào Cửu phẩm Trúc Căn Cảnh của Văn Thánh Đạo Giả!

Đương nhiên, những chuyện xảy ra ở tứ vực Đại Càn này, Tần Phong không hề hay biết.

Hắn chỉ biết, Văn Khí trong Thần Hải bỗng nhiên tăng vọt, không ngừng hóa thành Lôi Đình Chính Khí.

Dùng thần thức nhìn về phía Thương Khung, số lượng mệnh tinh màu trắng che trời, nhiều hơn trước rất nhiều!

Điều này không chỉ nâng cao thực lực và năng lực bói toán của hắn, mà còn khiến hắn mượn Chiếu Thiên Thạch thu thập Cổ Thần Tức và Hồng Mông Tiên Khí, có thể làm ít công to!

"Chẳng lẽ đây đều là bởi vì hành động vừa rồi của lão sư?" Tần Phong lẩm bẩm tự nói.

Mọi người kinh hãi hồi lâu, sau đó mới hoàn hồn.

Đêm nay ngoại trừ việc bị tên công tử áo gấm kia làm cho buồn nôn ra, có thể nói là chuyện tốt liên tiếp, tâm tình của Tần Phong cũng rất tốt.

Điều duy nhất đáng tiếc là, hắn luôn muốn viết "Thủy Điệu Ca

Đầu" ra để người đời thấy được sự lợi hại của mình, lại bỏ lỡ thời cơ tốt nhất.

Nếu như chủ động đi viết, ngược lại sẽ kém đi một bậc, ý nghĩa của việc người đời thấy được sự lợi hại của mình sẽ giảm đi rất nhiều.

Nghĩ đến đây, Tần Phong không khỏi thở dài một hơi.

Nhưng đúng lúc này, Thái tử ở bên cạnh bỗng nhiên nói: "Bài thơ minh chí này của Tần huynh, có thể nói là trước chưa từng có, sau chưa từng thấy.

Chỉ tiếc là, hôm nay là tết Trung thu, đêm trăng tròn, ta vốn hy vọng Tần huynh viết một bài thơ vịnh trăng, để tăng thêm sắc thái cho văn hội, lại bị tên Quốc Tử Giám kia phá hỏng hứng thú."

Nghe nói vậy, hai mắt Tần Phong sáng lên, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng.

Không lâu sau, tại nơi tổ chức văn hội, ban đêm xuất hiện dị tượng, tiếng kinh thán không dứt bên tai.

Mà từ đó về sau, thơ ca vịnh trăng vịnh Trung thu, người đời chỉ có thể tranh giành vị trí thứ hai, không ai dám tranh giành vị trí thứ nhất nữa.

Tờ giấy bay vào trong tinh không hóa thành ngôi sao chói mắt kia, cũng được người đọc sách trên đời xưng là Văn Khúc Tinh.

Nhưng mà, đó đều là chuyện sau này.

...

Văn hội ở Phi Đình Không Viện, đối với những văn nhân Phụng Thiên Thành đến xem náo nhiệt mà nói, có lẽ chỉ là một khúc nhạc đệm hoa lệ, một câu chuyện phiếm sau bữa trà chiều.

Nhưng đối với học trò Thái Bình Thư Viện, lại là một lần trải nghiệm hiếm có.

Trở thành Văn Thánh Đạo Giả, năng lực lĩnh ngộ và năng lực học tập của bọn họ vượt xa trước kia.

Mà xiềng xích trong lòng bị phá vỡ, cũng khiến cho ý chí của bọn họ thêm kiên định.

Trong quá trình học tập miệt mài, nửa tháng thời gian trôi qua trong nháy mắt, mọi người rốt cuộc cũng nghênh đón khoa cử khảo thí lần đầu tiên được tổ chức ở Đại Càn.

Ngày này, Phụng Thiên Thành vạn người không ngớt.

Ngày này, Tần Phong cùng các lão sư khác của Thái Bình Thư Viện, đều xuất hiện bên ngoài trường thi, tiễn học trò của mình bước vào trường thi.

Sao ta lại có cảm giác mình là một lão cha già vậy nhỉ... Tần Phong lắc đầu cười tự giễu, trong lòng lại không khỏi khẩn trương.

Đối với học trò Thái Bình Thư Viện mà nói, đây chính là cơ hội cá chép vượt long môn.

Có thể bay lên cành cao biến thành phượng hoàng hay không, liền xem tạo hóa của chính bọn họ.

...

Nội dung khoa cử khảo thí lấy quốc thư Đại Càn làm cơ sở, mà đáng nhắc tới là, đề thi lần này là do Minh Hoàng tự mình định ra.

Bài thi sau khi được khảo quan chấm xong một lượt, lại không lập tức định ra thành tích, bởi vì vòng khảo thí cuối cùng, là do Minh Hoàng tự mình chấm!

Trong Ngự Thư Phòng, Minh Hoàng đã xem xét xong tấu chương do các nơi dâng lên, sau đó lật xem bài thi khoa cử lần này.

Lật xem mười mấy bài, hắn lại nhíu mày.

Lý công công ở bên cạnh nhìn ra tâm tư của hắn, hiếu kỳ hỏi: "Chẳng lẽ những bài thi này, bệ hạ đều không hài lòng sao?"

"Ừ." Minh Hoàng nhéo nhéo mi tâm, thản nhiên đáp một tiếng.

Câu hỏi cuối cùng của khoa cử khảo thí lần này, là do hắn tự mình định ra, chính là làm thế nào để trị quốc.

Những bài thi trước đó hắn đã xem qua, đều là những lời nịnh hót a dua, đề cao quân vương, lấy hoàng quyền làm trung tâm, không có một ai trả lời khiến hắn tâm đắc.

Hắn xem cũng không thèm xem tên của những thí sinh kia, liền có thể đoán được, chắc chắn là xuất thân từ Quốc Tử Giám.

Thu dọn tâm tình, Minh Hoàng tiếp tục lật xem, bỗng nhiên khẽ ồ lên một tiếng, trong mắt sáng lên.

Bài làm của thí sinh này ngược lại khá mới mẻ, khiến hắn bất giác đắm chìm trong đó.

Mà khi hắn nhìn thấy những câu "Thủy năng tái chu, diệc năng phúc chu", "Dân vi quý, xã tắc thứ chi, quân vi khinh" mà những người khác nhìn vào sẽ cho là đại nghịch bất đạo này, lại không nhịn được vỗ án khen hay.

Lật đến trang đầu xem tên thí sinh, hai chữ "Lữ Vinh" hiện rõ trên giấy.

...

Ba ngày sau, ngày công bố bảng vàng.

Các thí sinh vây quanh bảng vàng đến mức nước chảy không lọt.

Mà kết quả thi, hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của mọi người, mười người đứng đầu lại có tới bảy người đến từ Thái Bình Thư Viện, chỉ có ba người đến từ Quốc Tử Giám.

Thậm chí tam giáp đầu bảng, đều bị học trò Thái Bình Thư Viện chiếm hết, người đứng đầu bảng chính là Lữ Vinh!

Kết quả này kinh động đến toàn bộ văn võ bá quan trong triều, Mạc Tế Tửu nghe nói xong, cả người uể oải dựa vào lưng ghế.

Tất cả mọi người đều hiểu, triều đình Đại Càn sắp nghênh đón thay đổi lớn.

Đại Càn sử thư cũng có ghi chép về việc này, Minh Đức năm thứ mười một mùa thu, khoa cử được thi hành, học trò Thái Bình Thư Viện áp đảo Quốc Tử Giám, bước vào triều đình, kim long trên Bàn Long Trụ ở Du Long Điện bay lên trời, quốc vận hưng thịnh...

Chương 627: Tìm kiếm pháp môn tu luyện tam phẩm

Khoa cử khảo thí kết thúc, Quốc Tử Giám địa vị đại giảm, bị chỉnh đốn, Mạc Tế Tửu lấy cớ bệnh tật, thoái vị nhường hiền, trở về Đông Vực an hưởng tuổi già.

Ngược lại, Thái Bình Thư Viện danh tiếng vang xa, những học trò xuất thân từ tầng lớp bình dân lần đầu tiên bước chân vào triều đường.

Minh Hoàng hạ lệnh áp dụng chế độ khoa cử trên toàn bộ Đại Càn, mà Tây Vực là nơi tiên phong.

Ngoài ra, Minh Hoàng còn hạ chỉ, ở Thiên Thành của bốn vực Đại Càn, mở lớp học, để bồi dưỡng thêm nhiều nhân tài cho Đại Càn.

Điều đáng nói là, tên của lớp học, chính là Thái Bình Thư Viện!

Một tháng trôi qua trong nháy mắt, những món quà cảm tạ dành cho Tần phủ cũng đã đến hồi kết.

Đó đều là tấm lòng của các học trò Thái Bình Thư Viện và gia đình họ, muốn gửi lời cảm ơn đến Tần Phong.

Những học trò quen thuộc rời khỏi học phủ, bước vào chốn quan trường, trong lòng Tần Phong không khỏi có chút luyến tiếc, nhưng hắn cũng biết, mỗi người đều có con đường riêng của mình.

Cũng giống như hắn, con đường mà hắn tha thiết muốn đi lúc này, chính là tìm kiếm phương pháp bước vào cảnh giới tam phẩm.

Cuộc sống yên bình gần hai tháng tuy quý giá, nhưng cũng không khiến Tần Phong quên đi sự nguy hiểm của thế giới này.

Yêu quỷ hoành hành loạn thế, cường địch ẩn nấp theo dõi, chưa bao giờ biến mất.

Cũng như sự tĩnh lặng trước khi cơn bão ập đến, vào lúc đêm khuya thanh vắng, Tần Phong mượn ánh sáng của những vì sao trên trời để tu luyện, trong lòng luôn có một nỗi bất an.

Có lẽ đó là năng lực dự đoán cát hung sau khi bước vào cảnh giới Quẻ Mệnh của Văn Thánh Đạo Giả, hắn mơ hồ cảm thấy, nguy hiểm thực sự sắp ập đến.

Lắc đầu, Tần Phong lự lự nói: "Lo lắng viển vông cũng chẳng ích gì, chỉ có nâng cao thực lực của bản thân mới là điều quan trọng nhất.

Mà muốn từ Tiêu Dao cảnh tứ phẩm, bước vào cảnh giới tam phẩm của Văn Thánh Đạo Giả, theo lời Hiên tiền bối, điều quan trọng nhất chính là lĩnh ngộ được “Vực”."

Thủ đoạn về “Vực”, có thể nói là năng lực mạnh nhất của Đạo Giả tam phẩm nhân tộc.

Mà “Vực” càng mạnh, cũng có nghĩa là thực lực càng mạnh.

Mặc dù Tần Phong muốn hỏi Hiên tiền bối về chi tiết của “Vực”, nhưng ký ức của hắn ta vẫn còn thiếu sót, không thể trả lời câu hỏi này.

Hắn cũng từng thử đưa Hiên tiền bối vào tầng tám của Thính Vũ Hiên, bởi vì từ kinh nghiệm lần trước, hắn đã nhận ra rằng, nơi đó có thể có cách khôi phục ký ức cho Hiên tiền bối.

Chỉ tiếc, kết giới tầng tám vẫn không thể mở ra, có lẽ là do thực lực của hắn còn hạn chế.

Xét cho cùng, lần trước kết giới tầng bảy đột nhiên mở ra, đúng vào lúc hắn từ Hạo Nhiên cảnh ngũ phẩm, bước vào Tiêu Dao cảnh tứ phẩm.

Nghĩ tới nghĩ lui, Tần Phong chỉ có thể đi hỏi phụ thân về vấn đề "Vực".

Hai người đi dạo trong Tần phủ, Tần lão gia nghe xong, xoa cằm suy tư, sau đó thở dài nói: "Phong nhi, tuy phụ thân rất muốn giúp con, nhưng lực bất tòng tâm."

"Hả? Phụ thân đừng có gạt con, con rõ ràng nghe hai vị mẫu thân nói, người đã âm thầm chỉ đạo tu hành cho họ, đặc biệt là về sự khống chế "Vực".

Nếu vậy, tại sao không thể chỉ đạo cho con?

Chẳng lẽ là vì ngại phiền phức khi dạy dỗ con, nên mới kiếm cớ?" Tần Phong liếc mắt hỏi.

"Nói bậy! Phụ thân đây là người như vậy sao? Chỉ là tình huống của con và hai nàng ấy hoàn toàn khác nhau.

Kiếm Ly vốn là Thần Vũ võ giả, cùng nguồn gốc với ta, hơn nữa thiên tư thông minh, ta có thể chỉ đạo nàng ấy tu luyện cực ý và "Vực", là chuyện đương nhiên."

"Vậy còn Phi Lan? Nàng ấy là Thương Long nhất mạch của Long tộc, người chẳng phải cũng đã chỉ đạo "Vực" cho nàng ấy sao? Hơn nữa thực lực hiện tại của nàng ấy còn mạnh hơn trước." Tần Phong tiếp tục hỏi.

"Đó là bởi vì bản thân nàng ấy đã lĩnh ngộ được "Vực", ta chỉ đạo cho nàng ấy, cũng chỉ là trên cơ sở ban đầu của nàng ấy, giúp nàng ấy cải tiến mà thôi.

Nhưng con lại khác, con tu luyện là Văn Thánh đạo thống,

không cùng nguồn gốc với Thần Vũ võ giả, bản thân cũng chưa lĩnh ngộ được cách khai triển “Vực”.

Cho dù ta muốn chỉ đạo con, cũng là không biết bắt đầu từ đâu." Tần lão gia thành thật trả lời.

Tần Phong cúi đầu trầm ngâm, cũng có thể hiểu được nguyên nhân trong đó, bèn thở dài nói: "Vậy lúc trước phụ thân đã lĩnh ngộ “Vực” như thế nào, không bằng kể cho con nghe, biết đâu con có thể tìm được một số manh mối từ đó."

Tần lão gia nhớ lại một chút, cũng không giấu diếm, liền đem tình huống lúc trước lĩnh ngộ “Vực” nói ra, nhưng cũng không quên thêm mắm dặm muối một phen, để làm nổi bật hình tượng Thần Vũ oai hùng của mình, tạo dựng hình tượng vĩ đại của một người cha trước mặt con trai.

Nghe xong, sắc mặt Tần Phong cứng đờ: "Vậy là lúc trước phụ thân lĩnh ngộ “Vực”, chính là “xoẹt” một cái?"

"Cái gì gọi là “xoẹt” một cái? Đó là ta dung hội quán thông, nước chảy thành sông, tâm sinh cảm ngộ, sau đó tự nhiên mà lĩnh ngộ được.

Đương nhiên, điều này cũng không thể tách rời khỏi sự tích lũy ngày thường của ta, và cả thiên phú hơn người nữa...

Ê, Phong nhi con đi đâu vậy, ta còn chưa nói xong mà, tiếp theo mới là phần hay."

"Con đến Hạo Văn Viện tìm lão sư giải đáp, không nghe người ở đây nói nhảm nữa." Tần Phong quay đầu bỏ đi.

Xét cho cùng, đứa con nào lớn rồi mà còn muốn nghe phụ thân nhà mình nói khoác nữa chứ?

.....

Trên đỉnh Đăng Thiên Lâu của Hạo Văn Viện, Thiên Giám Quốc sư nhìn xuống chúng sinh, không khỏi thở dài một hơi.

Hứa Lạc Hiền bị ông ta phái đến Thái Bình Thư Viện dạy học, vốn tưởng rằng sẽ không còn ai quấy rầy sự thanh tịnh của mình nữa.

Nhưng từ sau khi kết thúc cá cược với A Tu La tộc, thỉnh thoảng lại có một người đến tìm ông ta, hỏi han về cách nâng cao tu vi của Văn Thánh Đạo Giả.

"Lão sư, con đã ở Quẻ Mệnh cảnh lục phẩm rất lâu rồi, thậm chí có thể thi triển ba ngàn loại quẻ thuật, tại sao vẫn không thể chạm đến ngưỡng cửa của Hạo Nhiên cảnh ngũ phẩm?"

"Theo như Dương Khiêm và Phí Tuân sư huynh kiến nghị, con đã vào Thái Bình Thư Viện, tuy mơ hồ lĩnh ngộ được một số điều, nhưng tốc độ tiến bộ này có hơi chậm, liệu có phương pháp nào khác có thể nhanh chóng nâng cao tu vi không?"

"Trước đây người nói con thiên phú dị bẩm, vượt xa hoàng huynh, có thể có thành tựu trên con đường Văn Thánh Đạo Giả, chỉ là ngày thường bị việc vặt làm chậm trễ, cho nên dừng bước không tiến.

Nhưng hiện tại con đã buông bỏ việc của Thiên Bảo Các, chuyên tâm vào Văn Thánh đạo thống, nhưng dường như cũng không khác gì so với trước đây?"

"Còn nữa, tại sao tên kia rõ ràng tu luyện muộn hơn con, mà tu vi lại tiến bộ thần tốc như vậy, thậm chí còn vượt qua cả Phí Tuân sư huynh, hắn ta có phải có phương pháp tu luyện đặc biệt nào không, mong lão sư dạy bảo."

"Lão sư... tại sao người cứ thở dài, mà không trả lời con?"

Không sai, người nói liên hồi chính là An Nhã.

Trước đây, nàng thực ra không quá để tâm đến việc tu luyện Văn Thánh Đạo Giả, xét cho cùng là công chúa hoàng thất, tu luyện không phải là con đường duy nhất mà nàng phải đi, nàng còn muốn chia sẻ gánh nặng cho phụ hoàng, làm một số việc cho Đại Càn.

Tuy nhiên, khi tình cảm nào đó trong lòng nàng không ngừng nảy mầm, khi nàng chứng kiến trận chiến giữa Tần Phong và thiếu nữ A Tu La tộc, suy nghĩ cho rằng tu vi không quan trọng đã thay đổi.

Đúng vậy, nàng đã thức tỉnh ý thức về nguy cơ mãnh liệt, chỉ là trong sâu thẳm trái tim, nàng vẫn chưa muốn thừa nhận nguồn gốc của cảm giác nguy cơ này.

Thiên Giám Quốc sư nghe xong những lời này, cuối cùng cũng chậm rãi quay người lại, ngữ trọng tâm trường nói: "Tu luyện Văn Thánh Đạo Giả là theo đuổi cái tôi chân thật, dục tốc bất đạt.

Con nôn nóng muốn thành công, chính là đặt nhầm trọng tâm, tự nhiên khó mà tiến bộ."

An Nhã nhíu mày, đây rõ ràng không phải là câu trả lời mà nàng muốn nghe.

Một lúc sau, Thiên Giám Quốc sư lại nói thêm một câu: "Hơn nữa, cho dù tu vi của con không ngừng nâng cao, muốn đuổi kịp Tần Phong đã là không dễ dàng, càng không cần phải nói đến việc đuổi kịp hai vị nương tử của hắn ta."

Lời này vừa nói ra, khuôn mặt xinh đẹp của An Nhã, bỗng chốc đỏ bừng.

Chương 628: Thần Hải chính là Giới Vực

“Không có lý do nào cả, vì sao sư phụ lại nói như vậy? Con muốn nâng cao tu vi, đơn thuần chỉ là muốn chia sẻ ưu phiền cho phụ hoàng, muốn làm nhiều việc hơn cho bá tính mà thôi.” An Nhã né tránh ánh mắt, không dám nhìn thẳng vào Thiên Giám Quốc Sư.

Thiên Giám Quốc Sư bất đắc dĩ lắc đầu, thế sự biến đổi, bể dâu hóa nương dâu, âm mưu quỷ kế vô số kể, nhưng đều khó qua khỏi được con mắt của ông.

Chỉ có tâm tư nữ nhi và hai chữ tình ái là phức tạp muôn phần, dù đã chứng kiến ngàn vạn lần, cũng khó lòng dò xét thấu đáo.

Ông cũng không đành lòng vạch trần tâm tư của đối phương, chỉ có thể thở dài một tiếng, im lặng không nói.

Nhưng may mắn thay, ông biết tình huống này sẽ nhanh chóng có người đến phá vỡ.

Bước, bước!

Tiếng bước chân trong trẻo vang lên từ cầu thang, một bóng người như hẹn mà đến.

“Ơ, sao muội muội lại ở đây?” Tần Phong nhìn An Nhã đang mặc bạch y, ăn vận nam trang, hiếu kỳ hỏi.

Đối phương hiển nhiên cũng không ngờ tới Tần Phong sẽ đến, sắc hồng trên mặt còn chưa kịp rút đi, trong mắt lại xẹt qua một tia luống cuống.

Nhưng dù sao cũng là công chúa đương triều, từng trải qua sóng to gió lớn, nàng rất nhanh liền trấn định lại, khôi phục dáng vẻ ngày thường, sau đó thản nhiên nói: “Huynh đến được đây, vì sao muội lại không thể đến?”

Giọng điệu này có chút gay gắt, có phải ai đó chọc giận nàng rồi không? Hay là đến ngày đặc biệt kia rồi?

Tần Phong khẽ đưa mắt nhìn xuống, muốn thi triển Song đồng dị năng để xác nhận một phen, nhưng lại cảm thấy có chút không ổn.

An Nhã thấy vậy, xấu hổ tức giận nói: “Huynh đang nhìn cái gì vậy?”

“Khụ khụ, ủng của muội muội đẹp thật đấy, là hàng mới của Dục Tú Phường sao? Hôm nào ta cũng phải đi mua một đôi.”

Lấp liếm cho qua chuyện, Tần Phong bước lên phía trước cung kính nói: “Sư phụ, hôm nay đệ tử đến đây, là muốn thỏi hỏi Văn Thánh Đạo Giả làm thế nào để bước vào tam phẩm cảnh giới.”

Nghe vậy, sắc mặt An Nhã hơi đổi, tâm tư khá phức tạp.

Nàng vừa mừng cho tu vi của đối phương tiến triển nhanh chóng, vừa có chút thất vọng và không cam lòng vì bị bỏ xa một khoảng lớn.

Hình ảnh Tần Phong xông pha Long Tộc lôi đài, độ Thiên Kiếp ở Phụng Thiên Thành, bao gồm cả cảnh tượng kịch chiến với A Tu La tộc, đến nay vẫn còn in đậm trong tâm trí nàng.

“Lúc đầu mới gặp ở Tấn Dương Thành, rõ ràng tu vi của mình còn cao hơn hắn, trong nháy mắt đã bị vượt mặt rồi...

Có lẽ thật sự như sư phụ nói, ta muốn đuổi kịp hắn, e rằng là xa vời vợi, càng không cần phải nói đến hai vị nương tử thiên phú

dị bẩm của hắn.”

Nghĩ đến đây, An Nhã không khỏi có chút chán nản.

Thiên Giám Quốc Sư thản nhiên nói: “Văn Thánh Đạo Giả tam phẩm cảnh giới, gọi là Chân Ngã Cảnh, muốn bước vào trong đó, cần phải lĩnh ngộ Giới Vực...”

Là người đứng đầu Văn Thánh đạo thống, lý giải của Thiên Giám Quốc Sư tự nhiên hơn xa người thường.

Nghe sư phụ nói, Tần Phong coi như cũng hiểu được đại khái.

Giới Vực của Văn Thánh Đạo Giả khác với những đạo thống khác và ngoại tộc, ví dụ như Thần Vũ võ phu, là đem sự lý giải và kỹ xảo của bản thân đối với lực lượng hoặc binh khí cụ thể hóa, sau đó không ngừng khai phá.

Giống như Vạn Cấm Lực Uyên của lão cha, còn có kiếm khí Giới Vực như nước chảy mây trôi của Kiếm Ly.

Còn ngoại tộc là đem đặc tính của bản thân diễn hóa ra Giới Vực, phát huy ra uy lực cường đại, ví dụ như Thương Lôi Giới Vực của Phi Lan.

Còn về Văn Thánh Đạo Giả, trên một phương diện nào đó, ngược lại có chút tương tự với Long Tộc - là đem linh thuộc chi uy mà Chính Khí sở thuộc cụ thể hóa ra.

Cũng giống như bản thân hắn, nếu như thành công lĩnh ngộ Giới Vực, phần lớn là có liên quan đến lôi đình.

“Giới Vực là không gian độc lập do người thi thuật khai mở, thoát ly khỏi Thiên địa bên ngoài.

Quy tắc bên trong do người bố trú Giới Vực tự mình nắm giữ, bởi vậy nếu như thân ở trong Giới Vực của người khác, không

cách nào thoát khỏi, sẽ bị kìm hãm mọi mặt.

Mà theo thực lực tăng cường, sự khống chế của người bố trú Giới Vực đối với Giới Vực cũng sẽ không ngừng tăng cường.

Nếu như thực lực đạt đến cảnh giới nhất định, cho dù là tái tạo một mảnh Thiên địa, cũng chưa chắc là không thể."

Nghe vậy, Tần Phong không khỏi nuốt một ngụm nước bọt, An Nhã ở bên cạnh nghe thấy cũng để lộ ra vẻ kinh hãi.

Tái tạo Thiên địa, đó là thủ đoạn khủng bố cỡ nào, trên đời này thật sự có người làm được sao?

Thiên Giám Quốc Sư tiếp tục nói: "Văn Thánh Đạo Giả muốn lĩnh ngộ Giới Vực, kỳ thật có một phương pháp cực kỳ đơn giản."

Nghe đến đây, Tần Phong đứng thẳng người, tập trung tinh thần, dù sao đây mới là mục đích chủ yếu nhất mà hắn đến đây thỏi hỏi đối phương.

Tiếp đó chỉ nghe Thiên Giám Quốc Sư thản nhiên mở miệng: "Đó chính là đem Thần Hải cụ thể hóa đến hiện thế."

Nghe vậy, Tần Phong hơi sững sờ, thành thật nói: "Sư phụ, đệ tử không hiểu rõ lắm ý tứ này."

"Thần Hải của Văn Thánh Đạo Giả, là do thần hồn và Chính Khí diễn hóa mà thành, Mệnh Tinh hư ảnh do lục phẩm Quái Mệnh Cảnh dẫn dắt cũng ở trong đó.

Đó là một không gian khác của thế giới tinh thần, cũng là hình thái Giới Vực mà Văn Thánh Đạo Giả có thể lĩnh ngộ.

Nói cách khác, nếu như con có thể đem Thần Hải cụ thể hóa đến thế giới hiện thực, cũng coi như là lĩnh ngộ Giới Vực."

Qua lời giải thích này, Tần Phong bừng tỉnh đại ngộ, sau đó

hắn lại hỏi: “Vậy cụ thể phải làm như thế nào?”

Thiên Giám Quốc Sư không trả lời, khí cơ quanh người ông dâng trào, tiếp đó bàn tay phải xòe ra.

Không bao lâu sau, một mảnh Thiên địa kỳ dị trong lòng bàn tay liền hiện ra trước mặt Tần Phong và An Nhã.

Đây hiển nhiên chính là Giới Vực do Thiên Giám Quốc Sư cấu trúc!

Một đạo thanh khí từ Thiên địa trong lòng bàn tay bay lên, Thiên địa thu nhỏ trong nháy mắt bành trướng, chớp mắt đã bao trùm lấy Hạo Văn Viện Đăng Thiên Lâu.

Bên trong Giới Vực có núi cao sông dài, có chim hót hoa thơm, có trời xanh mây trắng, đương nhiên thứ bắt mắt nhất, chính là ngôi sao bạch kim sáng chói trên bầu trời cao kia!

“Đó chính là Mệnh Tinh của sư phụ, không ngờ trên kim sắc Mệnh Tinh, lại còn có phẩm giai cao hơn.” Tần Phong vẻ mặt chấn động.

Nhưng điều khiến hắn càng thêm kinh ngạc chính là mảnh Thiên địa Giới Vực này, bất kể là cảnh tượng hay là khí vị, đều sống động như thật.

Cho dù nói đây là Thiên địa chân thực, cũng không hề quá đáng!

Hơn nữa, sau khi Thiên Giám Quốc Sư thi triển sinh thành Giới Vực, đồng thời bao bọc hắn vào trong đó, Thần Hải trong đầu hắn cũng xuất hiện dị động, vô số Mệnh Tinh màu trắng trên bầu trời tỏa ra quang mang chói mắt, vân hải do lôi đình Chính Khí diễn hóa cũng đang không ngừng cuồn cuộn.

Hắn dường như, mơ hồ biết được nên cụ thể hóa Thần Hải

như thế nào.

Xoạt!

Cảnh tượng bốn phía biến mất, thu nhỏ lại thành Thiên địa trong lòng bàn tay, sau đó lại chui vào trong lòng bàn tay của Thiên Giám Quốc Sư.

Thiên Giám Quốc Sư thản nhiên mở miệng: "Cụ thể hóa chi pháp chỉ có thể lĩnh hội bằng tâm ý, không thể truyền đạt bằng lời, con hãy nhớ kỹ cảm giác vừa rồi, sau đó trở về từ từ lĩnh hội, cuối cùng sẽ có ngày giác ngộ."

Tần Phong chắp tay cúi người nói: "Đa tạ sư phụ giải hoặc, đệ tử đã minh bạch."

An Nhã ở bên cạnh vốn còn muốn ở lại thêm một lúc với Tần Phong, nhưng đối phương vì muốn nắm bắt cảm giác vừa rồi, sau khi cáo từ liền vội vàng rời đi, trong mắt nàng không khỏi xẹt qua một tia thất lạc.

Dường như khoảng cách giữa hai người, đang dần dần xa cách.

Thiên Giám Quốc Sư thấy vậy, khẽ nhướn mày, cố ý xoay người sang chỗ khác.

Ông ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, trong đôi mắt, tinh hà hiện lên, một ngôi sao màu trắng vô cùng sáng chói, đó chính là Văn Khúc Tinh do thi từ của Tần Phong diễn hóa mà thành!

Vô số bạch quang hướng về Văn Khúc Tinh hội tụ, mà mỗi một đạo bạch quang, đều đại diện cho các người đọc sách đang dần dần quật khởi ở khắp nơi Đại Càn tứ vực.

Thiên Giám Quốc Sư lộ ra vẻ mặt vui mừng, khẽ lẩm bẩm nói: "Rất tốt."

Ở một nơi khác, Đại Càn Nam Vực, thân ảnh bị hắc khí bao phủ nhìn thoáng qua kết quả bói toán, hừ lạnh một tiếng: “Cưỡi ngựa xem hoa, uổng công vô ích.

Cửu long ngâm khiếu, Văn Võ Bách Quỷ trấn hưng thiên hạ, căn bản là không thể nào thực hiện được.

Con đường có thể cứu vớt Thiên địa này chỉ có một, con đường kia nếu như ngươi không dám đi, vậy thì để ta đi.”

Chương 629: Ta đã cố gắng hết sức rồi

Ngoài thành Phụng Thiên, trong vùng núi rừng.

Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan đã coi việc đến đây tu luyện mỗi ngày là chuyện thường ngày.

Cùng với việc lượng Thượng Cổ Thần Tức trong cơ thể ngày càng tích tụ nhiều, cộng thêm sự chỉ dẫn và sự kiên trì tu luyện của Tần lão gia, thực lực của hai người đã không thể so sánh với trước đây.

Liễu Kiếm Ly ngày càng lĩnh ngộ sâu sắc về kiếm kỹ gần như đạt đến Đạo, còn Thương Phi Lan thì càng thêm thuần thục trong việc khống chế Giới Vực.

Quan trọng nhất là, dường như họ đã mơ hồ chạm đến ngưỡng cửa của Nhị phẩm, tuy muốn chân chính bước vào đó vẫn cần phải không ngừng tìm tòi và cảm ngộ, nhưng đã biết được phương hướng con đường phía trước, cuối cùng sẽ đến được đích.

Bên trong Giới Vực kiếm khí màu lam nhạt như dòng nước, Liễu Kiếm Ly đang cố gắng dẫn dắt Thượng Cổ Thần Tức trong cơ thể dung nhập vào kiếm khí.

Muốn hoàn thiện kiếm kỹ "Tam Vạn Lý", sự gia trì của Thượng Cổ Thần Tức là điều không thể thiếu, mà đây cũng chính là phương hướng nỗ lực của nàng trong thời gian gần đây.

Trận chiến với A Tu La tộc khiến nàng biết được trên thế gian này còn rất nhiều cường giả, vì để bảo vệ phu quân tốt hơn, nàng

nhất định phải trở nên mạnh mẽ hơn nữa.

Ầm!

Giới Vực kiếm khí màu lam nhạt đột nhiên tiêu tán, Liễu Kiếm Ly khẽ nhíu mày, thân ảnh từ trên cao chậm rãi hạ xuống.

Thương Phi Lan ở bên kia cảm nhận được động tĩnh, tưởng rằng đã xảy ra chuyện gì, liền lóe người đến hỏi: "Kiếm Ly tỷ, sao vậy?"

Liễu Kiếm Ly duỗi tay phải ra, Thượng Cổ Thần Tức màu vàng kim không ngừng ngưng tụ, biến hóa hình dạng theo ý muốn của nàng, nàng lắc đầu: "Ta cũng không biết, vừa rồi trong Giới Vực, vốn muốn dung nhập Thượng Cổ Thần Tức vào kiếm khí, tăng cường uy lực cho kiếm kỹ.

Nhưng mà khi Thượng Cổ Thần Tức lưu chuyển qua đan điền, lại giống như bị một cỗ lực lượng khác dẫn đi, không thể khống chế theo ý muốn.

Cảm giác trong nháy mắt đó có chút kỳ quái, khiến cho Giới Vực của ta cũng sụp đổ.

Nhưng mà hiện tại, cảm giác kỳ quái đó lại biến mất không thấy đâu nữa."

Thương Phi Lan nghe vậy, suy tư một chút: "Có phải là do đồng thời triển khai Giới Vực và dẫn dắt Thượng Cổ Thần Tức, độ khó quá lớn, hay là do chúng ta thời gian này tu luyện quá mức mệt mỏi?

Thật ra gần đây, ta cũng thỉnh thoảng cảm thấy lực bất tòng tâm khi dẫn dắt Thượng Cổ Thần Tức, tình huống này trước đây chưa từng có."

"Có lẽ vậy." Liễu Kiếm Ly khẽ mím môi.

"Chỉ tiếc là cha của phu quân không có ở đây, nếu không với thực lực của ông ấy, hẳn là có thể nhìn ra được một chút manh mối." Thương Phi Lan thản nhiên nói.

"Ừm."

Nhìn thấy mặt trời sắp lặn về phía tây, sắc trời dần dần tối, Thương Phi Lan liền đề nghị: "Vậy hôm nay tu luyện đến đây thôi?"

Liễu Kiếm Ly trầm ngâm một chút: "Cũng được, dù sao phu quân cũng từng nói với ta, dục tốc bất đạt, sinh con cũng vậy, tu luyện cũng vậy."

Nhắc đến chuyện sinh con, Thương Phi Lan có chút cảnh giác, vội vàng cúi đầu nhìn bụng của đối phương, may mà vẫn bằng phẳng, âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Kết hôn với phu quân không sớm bằng Kiếm Ly tỷ, thực lực cũng không mạnh bằng Kiếm Ly tỷ, nàng liền âm thầm ganh đua muốn sớm ngày mang thai.

Nhưng nàng cũng biết rõ, tu vi của nữ tử mạnh hơn nam tử, muốn sinh con vốn không phải là chuyện dễ dàng, hơn nữa nàng còn là Long tộc Thương Long nhất mạch có huyết mạch cường đại, xác suất này càng thấp hơn.

May mắn là, về phương diện này, Kiếm Ly tỷ cũng gần giống như vậy.

Để phòng ngừa vạn nhất, Thương Phi Lan thăm dò: "Nói lý ra, phu quân đã bước vào Tứ phẩm cảnh, chênh lệch tu vi đã thu hẹp rất nhiều, hẳn là có cơ hội mang thai.

Nhưng mà đã lâu như vậy rồi, ta lại chậm chạp không có động tĩnh gì, không biết Kiếm Ly tỷ bên kia, có biến chuyển gì không?"

Liễu Kiếm Ly nghe vậy, đôi mắt sáng trong veo xưa nay không gợn sóng, xuất hiện một tia chán nản, nàng khẽ lắc đầu: "Mỗi lần sau khi cùng phu quân ân ái, ta đều làm theo phương pháp mà nương dạy, trồng cây chuối trên tường, nhưng hình như không có tác dụng gì lớn."

Nghe được lời này, Thương Phi Lan mới hoàn toàn yên tâm, trong đôi mắt màu xanh nhạt lóe lên một tia ý cười: "Thật ra phu quân có nói với ta, phương pháp mà mẫu thân dạy quả thật không đáng tin cậy, chuyện này chỉ có thể từ từ, không thể nóng vội."

Liễu Kiếm Ly khẽ gật đầu.

.....

Sáng sớm hôm sau, Tần Phong từ từ mở mắt ra, hôm nay phải đi chữa trị cho Đặng Mặc đại nhân, cho nên dậy sớm hơn ngày thường một chút.

Nghiêng đầu nhìn sang, chỉ thấy Thương Phi Lan đang trồng cây chuối trên tường, mái tóc xanh biếc buông xuống, đôi chân dài miên man cùng eo thon bụng phẳng mịn màng lộ ra không sót gì.

Nhìn thấy cảnh này, hắn không khỏi giật giật khóe miệng.

Tuy rằng hắn đã nhiều lần nói với hai vị phu nhân, phương pháp này không có bất kỳ căn cứ khoa học nào, cũng sẽ không tăng xác suất mang thai, nhưng hai vị phu nhân lại luôn không nghe, ngược lại còn kiên trì đến cùng.

Lâu dần, Tần Phong cũng thành quen.

"Nhưng mà nói cũng lạ, nhạc phụ đại nhân từng nói với ta, chỉ cần đạt đến Tứ phẩm cảnh, vấn đề vô sinh do chênh lệch cảnh giới sẽ được giải quyết.

Nhưng mà thời gian dài như vậy trôi qua, cũng không thấy

bụng của các nàng có động tĩnh gì?"

Chuyện này tuyệt đối không phải là do vấn đề tần suất, bởi vì tần suất hắn cùng hai vị phu nhân ân ái rất cao, thậm chí có thể nói là quanh năm suốt tháng, giống như lão hoàng ngưu vất vả cày cấy.

Có kết quả như vậy, chỉ có thể nói là vận may chưa đủ, thời cơ chưa tới.

Nghĩ đến đây, Tần Phong bất giác thở dài một tiếng, trong lòng áy náy với đứa con chưa chào đời: "Tuy rằng phụ thân cũng muốn các con sớm ngày mở mắt nhìn thế giới, nhưng phụ thân đã cố gắng hết sức rồi, còn lại chỉ có thể trông cậy vào nương của các con thôi."

"Phu quân sao lại thở dài?" Thương Phi Lan uốn éo eo, thân thể vững vàng đứng thẳng dậy, trong mắt tràn đầy nghi hoặc.

"Không có gì, chỉ là có chút mệt mỏi thôi." Tần Phong cười gượng gạo.

"Mệt mỏi?" Thương Phi Lan khẽ nhíu mày, sau đó nói: "Vậy có cần ta nói với Ngưng Sương một tiếng, để nàng ấy sắc thêm thang thuốc kia cho chàng không?"

Tần Phong nghe vậy, sắc mặt đại biến, thang thuốc kia tự nhiên là phương thuốc bí truyền của Liễu gia a bà lão tiên cơ.

Thứ đó quá mạnh, bổ một hai lần còn được, bổ nhiều sẽ hại thân, lập tức xua tay lia lịa: "Ta nói sai rồi, không mệt, một chút cũng không mệt, thậm chí còn thần thanh khí sảng!

À đúng rồi, hôm nay ta còn phải đến Trảm Yêu Ti, gặp Tư Chính Đặng Mặc đại nhân, sẽ không trò chuyện với nàng nữa.

Phiền nàng nói với cha mẹ một tiếng, bữa sáng hôm nay ta

không dùng ở phủ."

Nói xong, Tần Phong vội vàng đứng dậy mặc quần áo, vội vã đẩy cửa rời đi, chỉ để lại cho Thương Phi Lan một bóng lưng chạy trối chết.

.....

Bên trong lầu các Trảm Yêu Ti, việc chữa trị đã kết thúc.

Đặng Mặc thở phào nhẹ nhõm, khí sắc của ông ta so với lúc trước không thể so sánh được, đã giống như người bình thường.

Mà ngũ tạng lục phủ bị tổn thương trong cơ thể, dưới sự nỗ lực không ngừng nghỉ của Tần Phong, cũng dần dần khôi phục.

Tin tưởng rằng không đến nửa năm nữa, thương thế của ông ta có thể hoàn toàn bình phục.

Đặng Mặc cảm nhận tình trạng cơ thể một chút, cười sảng khoái: "Ta chưa từng nghĩ đến có một ngày, còn có thể một lần nữa bước lên chiến trường, chém giết yêu quỷ, là ngươi đã cho ta nhìn thấy hy vọng.

Ân tình này ta xin ghi nhớ, sau này nếu có việc gì cần đến ta, cứ việc nói."

Ý nghĩ đầu tiên sau khi cơ thể khỏe lại, chính là muốn lên chiến trường chém giết yêu quỷ, ngài cũng thật là rảnh rỗi a.....

"Đây đều là chuyện vãn bối nên làm." Tần Phong cung kính đáp.

Có lẽ là vì muốn kiểm tra xem cơ thể của mình đã khôi phục đến mức độ nào, Đặng Mặc đột nhiên dẫn động âm khí giữa trời đất, thi triển thủ đoạn khôi lỗi.

Trong nháy mắt, bên trong Trảm Yêu Ti thành Phụng Thiên,

hơn mười cái bóng đen cao lớn, hình dạng giống như ác quỷ dữ tợn hiện ra, khí thế vô cùng kinh người.

Đây chính là tuyệt học của Đặng Mặc, cũng là nguyên nhân khiến ông ta được người đời xưng là một người thành quân đoàn.

Chiêu thức cường đại của khôi lỗi kỹ pháp - Quỷ Ngục Sát!

Tần Phong giật mình, hắn vạn vạn không ngờ tới thương thế của Đặng đại nhân còn chưa hoàn toàn bình phục, mà chiến lực đã có thể đạt đến trình độ này.

Lúc này, lại thấy Đặng đại nhân thu hồi thần thông, nhíu mày: "Quả nhiên có gì đó kỳ quái."

Chương 630: U Minh quỷ khí

Tần Phong nghe vậy, sắc mặt cứng đờ. Hắn chỉ nghĩ là Đặng đại nhân đối với uy lực của chiêu thức này không được hài lòng lắm, cho nên mới có lời nói như vậy.

Nhưng mà trời đất chứng giám, vừa rồi hơn mười cái bóng quỷ khổng lồ kia, tùy tiện lấy ra một cái cũng đủ khiến hắn kinh hãi!

"Đặng đại nhân không cần như vậy, thân thể của ngài còn chưa khôi phục đến trạng thái đỉnh phong, thực lực không bằng năm đó cũng là chuyện thường tình." Tần Phong lên tiếng an ủi.

Đặng Mặc lắc đầu: "Ngươi hiểu lầm rồi, ta cảm thấy có gì đó kỳ quái không phải là vì không hài lòng với uy lực của Quỷ Ngục Sát, mà chính là vì uy lực của nó ngang ngửa với thời kỳ đỉnh phong của ta, cho nên mới cảm thấy khó hiểu."

"Hửm?" Tần Phong kinh ngạc: "Chẳng lẽ là Đặng đại nhân nhiều năm không nghiêm túc ra tay, cho nên sinh ra ảo giác?"

Phải biết rằng Đặng Tư Chính bị bệnh tật giày vò đã lâu, hơn nữa tuổi tác cũng đã qua thời kỳ tráng niên, không còn thần dũng như lúc ban đầu.

Cho dù thương thế trong cơ thể đã được hắn chữa trị được bảy tám phần, nhưng muốn khôi phục lại chiến lực năm xưa, chắc chắn là không thực tế.

"Ban đầu ta cũng cho là ảo giác, cho nên mới cố ý thi triển Quỷ Ngục Sát, loại kỹ pháp mà đối với Bách Quỷ Đạo Giả mà nói là rất khó.

Nhưng sự tình đã đến nước này, ta có thể xác nhận, đó không phải là ảo giác, mà là bởi vì thứ này..."

Vừa nói, Đặng Mặc đại nhân vừa chầm chậm xòe bàn tay phải ra, một luồng khí màu xanh lục hiện ra trước mắt Tần Phong, giống như ngọn lửa đang bùng cháy.

Tần Phong nhìn thấy, hai mắt trợn tròn, buột miệng nói: "Đây là U Minh chi hỏa trong U Minh Quỷ Giới?!"

"Không sai, mà nó còn có một cái tên khác, gọi là U Minh quỷ khí."

Tiếp đó Đặng đại nhân nói tiếp: "Kỳ thực từ mấy tháng trước, ta đã phát hiện ra sự biến hóa của thiên địa, còn nguyên nhân thì ngươi hẳn là rõ ràng."

Tần Phong gật đầu: "Là trận Tây Vực thiên tai kia, dẫn đến U Minh Quỷ Giới mở ra."

"Không sai, chỉ là lúc đó, cảm giác kỳ quái kia còn lâu mới mãnh liệt như bây giờ, thêm vào đó là nguyên nhân cơ thể của ta, cho dù muốn thử, cũng là lực bất tòng tâm.

Cho đến khi thương thế trong cơ thể ta được ngươi chữa trị được bảy tám phần, ta mới có thể nghiệm chứng suy đoán lúc trước."

Đặng Mặc chắp tay sau lưng đi vài bước, sau đó trịnh trọng nói: "U Minh Quỷ Giới tuy đã đóng lại, nhưng ảnh hưởng đối với phương thiên địa này đã bắt đầu.

U Minh quỷ khí đã biến mất từ lâu lại xuất hiện trở lại, hơn nữa theo thời gian, nó không ngừng tăng lên.

Có lẽ điều này cũng có nghĩa là... lối vào U Minh Quỷ Giới sẽ mở ra một lần nữa, một lần nữa giáng thế."

Sắc mặt Tần Phong trầm xuống, hắn đột nhiên nhớ tới lúc trước ở Tấn Dương thành, trước mộ phần của Lý Dương tiền bối, những lời lơ đãng nghe được - một khi khe nứt Quỷ Giới mở ra, sẽ là thế nước vỡ bờ, cho dù đóng lại, cũng nhất định sẽ xuất hiện trở lại.

Phát hiện của Đặng Mặc đại nhân chẳng phải là đang âm thầm chứng minh điều này sao?

"Mặc dù ảnh hưởng của U Minh Quỷ Giới đối với hiện thế đã tạo ra rất nhiều nhân tố không chắc chắn, nhưng có một điều ta có thể khẳng định, U Minh quỷ khí đối với Bách Quỷ Đạo Giả đương thời mà nói, có lợi ích rất lớn.

Nó có thể giúp Bách Quỷ Đạo Giả lĩnh ngộ tu vi, thậm chí bước vào cảnh giới cao hơn!" Thần sắc của Đặng Mặc có chút hưng phấn.

Tần Phong nghe vậy, trầm ngâm suy nghĩ.

Trong các loại điển tịch, hắn cũng coi như là biết được một sự thật.

Đó chính là mấy ngàn năm nay, đã rất lâu rồi không có Bách Quỷ Đạo Giả nào bước vào Siêu Thoát Chi Cảnh trong truyền thuyết!

Đối với bọn họ mà nói, nhị phẩm chi cảnh đã là cực hạn.

Thế nhưng Đặng đại nhân bây giờ lại nói ra những lời này, chẳng phải là đang nói rõ, U Minh quỷ khí kia chính là mấu chốt để Bách Quỷ Đạo Giả bước vào Siêu Thoát Chi Cảnh sao?

Nếu thật sự là như vậy, vậy thì có chút đáng để suy ngẫm rồi...

Dù sao Văn Thánh đạo thống muốn bước vào cảnh giới cao hơn cần mượn Hồng Mông tiên khí, Thần Vũ võ phu thì cần

Thượng Cổ Thần Tức, mà hai thứ này đều cần phải có được từ Tiên Giới.

Bây giờ ngay cả việc tăng lên cảnh giới của Bách Quỷ đạo thống, cũng cần U Minh quỷ khí của U Minh Quỷ Giới?

Chẳng phải là đang nói rõ, nhân tộc đạo thống của phương thiên địa này, cùng với hai giới còn lại vốn dĩ có mối liên hệ ngàn vạn sợi sao?!

Càng suy nghĩ càng nhiều, nghi hoặc càng nhiều, lúc này Tần Phong, chỉ cảm thấy đầu óc mình như muốn nổ tung.

Hiện tại hắn biết vẫn còn quá ít, rất nhiều thứ chỉ có thể dựa vào suy đoán.

Để cho tế bào não không còn phải hy sinh vô ích nữa, hắn lắc lắc đầu, lên tiếng hỏi: "Đặng đại nhân có nói cho Thiên Giám Quốc sư về phát hiện này chưa?"

"Đó là điều đương nhiên, bất quá phản ứng của Thiên Giám Quốc sư lại khá là bình thản.

Có lẽ từ lúc khe nứt U Minh Quỷ Giới xuất hiện ở Tây Vực, Quốc sư đã sớm đoán trước được sẽ có kết quả này."

Điều này quả thực là có khả năng... Tần Phong khẽ gật đầu.

Hai người lại hàn huyên thêm vài câu, lúc sắp đi, Đặng Mặc hình như nhớ ra điều gì đó: "Ta nhớ ngươi và Kiếm Đạo Minh hình như có chút duyên phận?"

Tần Phong ngẩn người, không hiểu tại sao Đặng đại nhân lại nhắc đến chuyện này, liền gật đầu đáp: "Lúc trước ở Vạn Kiếm Tông, Kiếm đạo tam đại gia tề tụ, lúc thành lập Kiếm Đạo Minh, ta và nương tử có mặt ở đó."

Kiếm Đạo Minh bây giờ đã lan rộng ra tứ vực Đại Càn, lực ảnh hưởng không còn như trước nữa.

Nửa năm trước, Nhạc Hạc Hiên - Tông chủ Vạn Kiếm Tông còn gửi thư đến, hy vọng nương tử khi nào rảnh rỗi thì đến Kiếm Đạo Minh lộ diện một chút, tăng thêm thanh thế cho Vạn Kiếm Tông.

Chỉ có điều, nương tử trực tiếp hồi âm một phong thư, trên đó chỉ có vài chữ ngắn ngủi - Xin lỗi sư phụ, không rảnh.

Cũng không biết vị Nhạc Tông chủ kia khi nhận được thư, sắc mặt sẽ như thế nào...

"Thì ra là vậy." Đặng Mặc nói tiếp: "Bên này ta nhận được tin tức, không bao lâu nữa, người của Kiếm Đạo Minh sẽ đến Phụng Thiên thành này."

"Hửm? Bọn họ đến đây làm gì?"

"Nguyên nhân cụ thể thì ta cũng không biết, nhưng phần lớn là có liên quan đến việc thành lập phân bộ."

Tần Phong lập tức đoán được điều gì đó, sự thành lập của Kiếm Đạo Minh đã phá vỡ quan niệm cố hữu giấu nghề của mọi người.

Khiến cho thực lực của võ phu bình thường trong Đại Càn được nâng cao chưa từng có.

Mà trong số các Thiên thành ở tứ vực Đại Càn, Kiếm Đạo Minh đều đã thành lập phân bộ, duy chỉ có Phụng Thiên thành này, vẫn chưa có bóng dáng của bọn họ.

Bọn họ đến đây, phần lớn là vì muốn nhận được sự đồng ý của Minh Hoàng, thành lập phân bộ!

...

Gió đêm hiu hiu, trong Tần phủ đèn đuốc sáng trưng.

Gia đình Tần Phong vừa dùng xong bữa tối, người gác cổng liền đưa một phong thư đến tay Tần lão gia.

Thư đương nhiên là do nhị đệ gửi về, mỗi tháng gửi một phong thư về nhà báo bình an, đã trở thành thói quen của hắn.

Nhị nương lo lắng cho an nguy của nhị đệ, liền giành lấy phong thư trước, mở ra xem, sau đó thở phào nhẹ nhõm.

Ai cũng biết, Nam Vực Đại Càn do âm dương thất điều, âm khí quá nặng, cho nên tai họa yêu ma quỷ quái thường xuyên xảy ra, vô cùng nguy hiểm.

Bởi vậy, mỗi lần nhận được thư, nhị nương đều lo lắng bất an, sợ Tần An xảy ra chuyện gì bất trắc.

Nhưng mấy tháng gần đây, tai họa yêu ma quỷ quái ở Nam Vực lại ít đi rất nhiều, cũng khó trách nhị đệ thường xuyên than phiền trong thư, cơ hội rèn luyện của hắn giảm đi rất nhiều.

Đương nhiên, nhị nương rất vui khi thấy như vậy.

Dù sao so với việc danh tiếng hiển hách, thực lực cường đại, bà chỉ hy vọng nhị đệ có thể bình an vô sự.

Chờ đến khi trở về Tần phủ, lành lặn, vậy thì còn quan trọng hơn bất cứ điều gì.

Điều đáng nói là, Tần An từ mấy tháng trước đã bước vào Thần Vũ tứ phẩm cảnh giới, thậm chí đao ý cũng đã lĩnh ngộ đến Tứ Trọng Tàng Khí Cảnh, cũng coi như là một cao thủ.

Tần An bây giờ tuy danh tiếng còn chưa vang xa khắp Đại Càn, nhưng ở Nam Vực cũng coi như là đã tạo dựng được tiếng tăm.

Hắn còn có một danh hiệu khá là vang dội - Trảm Nguyệt Đao!

Chỉ vì Tần An mỗi lần nghiêm túc ra tay, đều hô to "Vạn Giải, Thiên Tỏa Trảm Nguyệt"...

Danh hiệu Trảm Nguyệt Đao cũng từ đó mà ra.

Mỗi lần nghĩ đến chuyện này, Tần Phong đều nhịn không được bật cười.

Giấc mộng trung nhị của kiếp trước, lại được nhị đệ kiếp này giúp hắn thực hiện, quả thật là diệu không thể tả.

"Đúng rồi, đại thiếu gia, ở đây còn một phong thư, là nhị thiếu gia chỉ đích danh gửi cho ngài."

"Hửm? Sao lại phải viết hai phong thư? Đưa đây ta xem." Tần Phong lộ ra vẻ hiếu kỳ.

Chương 631: Phong nhi luôn kín miệng như bình

Từ trong phong thư rút ra tờ giấy, mở đầu chỉ thấy "Kính ái huynh trưởng, kiến tự như ngộ..."

Tần Phong thấy vậy, khóe miệng giật giật, làm gì mà trang trọng thế, còn văn vẻ sướt mướt thế này, không giống phong cách của nhị đệ cho lắm.

Tình huống thế này, phần lớn chỉ có thể nói lên một điều, nhị đệ có chuyện muốn nhờ!

Ánh mắt dời xuống từng hàng chữ, Tần Phong dần lộ ra vẻ cổ quái, khóe miệng cũng vô thức hơi nhếch lên.

Hóa ra là nhị đệ cùng Đao Cuồng trấn đại nhân khi ở Nam Vực lịch luyện, tình cờ gặp phải đội ngũ Kiếm Đạo Minh đi tới Phụng Thiên Thành.

Mà trùng hợp làm sao, trong đội ngũ đó lại có nha đầu Bạch Thu!

Ai cũng biết, nam nữ tuổi này nếu như nảy sinh tình cảm, thì một ngày không gặp như cách ba thu, gặp lại nhau chính là củi khô bốc lửa, chỉ có thể càng cháy càng hừng hực.

Đương nhiên, hình ảnh thiếu nhi không nên xem thì không có xuất hiện.

Hai người mới chớm nở tình cảm, đều là người mới trên tình trường, thêm vào đó là tính cách nhút nhát của nhị đệ, làm sao dám trực tiếp bước ra bước đó?

Bọn họ chỉ mượn danh nghĩa luận bàn để tránh khỏi tầm mắt mọi người, ở riêng với nhau, ngắm nhìn phong hoa tuyết nguyệt mà thôi.

Trong những khoảng thời gian ở chung như vậy, quan hệ của hai người dường như cũng dần dần lắng đọng, chỉ thiếu người chọc thủng lớp giấy cửa sổ kia.

Chỉ tiếc, dũng khí của nhị đệ còn chưa kịp tích lũy đủ, hai nhóm người đã đến lúc phải chia tay.

Một bên còn cần phải tiếp tục ở lại Nam Vực tu hành chém giết yêu quỷ, một bên lại phải đến Phụng Thiên Thành làm chính sự.

Trong thư tuy không nói rõ, nhưng từng câu chữ đều thể hiện sự bất đắc dĩ và không nỡ của nhị đệ.

Chắc hẳn hắn cũng hy vọng có thể cùng Bạch Thu cô nương, cùng nhau trở về Phụng Thiên Thành.

Cuối thư, nhị đệ viết: "Huynh trưởng, Kiếm Đạo Minh mới đến Phụng Thiên Thành, không có chỗ ở, ta liền cùng Bạch cô nương nói, có thể tạm trú tại Tần phủ, hy vọng đến lúc đó huynh trưởng có thể giúp ta chiếu cố một hai.

Còn nữa, chuyện của ta và Bạch cô nương, tạm thời đừng nói với cha mẹ, bái thác bái thác."

Tần Phong cất bức thư đi, bái thác nói hai lần, đủ thấy nhị đệ khi viết thư ngại ngùng và lúng túng đến mức nào.

Cảm giác này, không khỏi khiến hắn nhớ tới chuyện yêu sớm của kiếp trước, tâm trạng khi bị cha mẹ bắt gặp?

Nhị nương liếc thấy thần sắc của Tần Phong, hiếu kỳ nói: "Phong nhi, trong thư rốt cuộc viết gì vậy, sao con lại có vẻ mặt

này?"

Lão gia ở bên cạnh lập tức nói: "An nhi cố ý viết hai phong thư, nội dung trong thư tự nhiên là không muốn người khác nhìn thấy, phu nhân cũng đừng hỏi nhiều nữa.

Hơn nữa ta tin tưởng Phong nhi luôn kín miệng như bình, sẽ không nói ra đâu."

Tần Phong vừa định chia sẻ nội dung bức thư, bị Tần lão gia khen ngợi như vậy, ngàn vạn lời muốn nói đành phải nuốt xuống.

Lão cha, người vẫn chưa hiểu con rồi...

Lúc này Tần Phong, trong lòng như có hàng vạn con kiến bò, khó chịu vô cùng.

"Cha nói đúng, nhị đệ đã nhờ con trong thư, đừng nói nội dung cho hai người biết, con tự nhiên sẽ không nói."

Lời này vừa ra, Tần lão gia và nhị nương đều biến sắc, chuyện gì mà nhất định phải giấu diếm bọn họ?

Lòng hiếu kỳ của nhị nương nổi lên.

Ngay cả Tần lão gia, ánh mắt nhìn phong thư cũng trở nên khác lạ.

Tần Phong lại hỏi: "Đúng rồi, nhị nương, người đến phủ cầu hôn nhị đệ không phải là vẫn luôn có sao, có ai hợp ý không?"

Nhị nương nghe vậy, vuốt ve gò má thở dài nói: "Bây giờ địa vị của Tần gia ngày càng cao, những người đến cửa cầu hôn, ta lại càng nhìn càng không thấy ai vừa ý.

Cho nên cũng cùng cha con, luôn tìm cách thoái thác.

Nhưng An nhi quanh năm ở bên ngoài, không có chỗ ở cố định,

không sớm định chuyện hôn sự này, trong lòng ta luôn có chút bất an."

Tần Phong cười nói: "Nhị nương không cần lo lắng, nhị đệ kỳ thực đã có người trong lòng rồi, trong thư này..."

Nói được một nửa liền đột ngột dừng lại, hắn vội vàng che miệng, ra vẻ suýt nữa thì lỡ lời.

Nhưng hành động này, lại càng khiến Tần lão gia và nhị nương muốn biết nội dung trong thư hơn.

Tần Phong luống cuống đứng dậy nói: "Dùng xong bữa tối, con phải đi tu luyện rồi, cha mẹ cũng chú ý nghỉ ngơi sớm."

Nói xong, hắn liền rời khỏi đại sảnh.

Còn phong thư kia, không biết là cố ý hay vô tình, bị bỏ quên trên bàn.

Mấy người trong đại sảnh nhìn nhau, không ai mở miệng trước, nhưng ánh mắt đều đồng loạt rơi vào phong thư...

Nam Vực, trong một dãy núi, trán phủ đầy mồ hôi, Tần An ngồi trên một tảng đá lớn, nhìn về phía Phụng Thiên Thành, hồi tưởng lại những ngày tháng ở chung với Bạch cô nương, không khỏi lộ ra nụ cười hạnh phúc.

Hắn nghĩ đến bức thư gửi cho đại ca, bỗng nhiên có chút hối hận: "Nếu như ta không nói với đại ca nhiều như vậy thì tốt rồi."

Qua một lúc, hắn lại tự an ủi mình: "Bất quá với tính cách của đại ca, nội dung trong thư chắc chắn sẽ không có người khác biết."

Trong mắt Tần An, Tần Phong luôn là người anh trai tốt mà hắn ngưỡng mộ, tự nhiên là tin tưởng vạn phần, nhưng hắn rốt cuộc đã nhìn lầm rồi...

Sáng sớm hôm sau, Tần gia một nhà dùng bữa sáng ở đại sảnh.

Tần Phong liếc thấy phong thư "nguyên phong bất động" trên bàn, liền cất vào trong ngực.

Hắn liếc nhìn những người khác, thản nhiên hỏi: "Tối qua đi vội vàng, bỏ quên thứ này, mọi người không có lén xem chứ?"

Mọi người đều chột dạ né tránh ánh mắt.

Lão gia nghiêm mặt nói: "Phong nhi yên tâm đi, tối qua Thanh nhi dọn dẹp đại sảnh, ta còn cố ý dặn nàng ấy đừng động vào thứ này, chính là sợ con hiểu lầm."

Những người khác không tiếp lời, cúi đầu bưng bát cháo nóng hổi trước mặt lên.

"Vậy thì tốt." Tần Phong giả vờ thở phào nhẹ nhõm.

Qua một lúc lâu, mấy người mang trong lòng tâm sự vẫn đang uống cháo, Tần Phong đột nhiên nói: "Kỳ thực trong thư cũng không có gì không thể để người khác biết, chẳng qua là có một vị Ninh công tử của Kiếm Đế Thành, muốn đến Phụng Thiên Thành một chuyến, đến lúc đó sẽ tạm trú tại Trảm Yêu Ti.

Nhị đệ và người đó là người quen cũ, nên nhờ ta chiếu cố một hai."

"Ể?" Mọi người ngẩn ra, sau đó đồng thanh lên tiếng.

Tần lão gia: "Không phải là Kiếm Đạo Minh sao?"

Nhị nương: "Người đó không phải họ Bạch sao?"

Lam Ngưng Sương: "Sao lại là công tử, không phải là Bạch Thu tiểu sư muội sao?"

Thương Phi Lan: "Không phải là muốn tạm trú tại Tần phủ

sao?"

Liễu Kiếm Ly nhẹ nhàng thổi cháo, không nói gì, không phải nàng không hiếu kỳ, chỉ là bốn người kia đã hỏi hết những điều nàng muốn hỏi rồi.

"Mọi người không phải là không xem nội dung trong thư sao?" Tần Phong cười như không cười.

Hỏng rồi, mắc bẫy rồi!

Mấy người sau đó mới nhận ra, lộ ra vẻ mặt ngượng ngùng.

...

Bên kia, hoàng cung Phụng Thiên Thành, trong tẩm điện của Tam hoàng tử.

Đang có một tên thị vệ tay cầm mật thư báo cáo điều gì đó với Tam hoàng tử.

"Kiếm Đạo Minh, muốn đến Phụng Thiên Thành, hơn nữa người dẫn đầu lại là Kiếm Đế Thành." Tam hoàng tử dùng ngón tay gõ nhẹ lên bàn, như có điều suy nghĩ.

"Nếu ta nhớ không lầm, Kiếm Đế Bạch Ngạn của Kiếm Đế Thành là người có thực lực mạnh nhất trong Kiếm đạo tam đại gia, dưới sự dồn lực của Kiếm Đạo Minh, đã bước vào Nhị phẩm cảnh giới.

Nếu ta có thể leo lên quan hệ với Kiếm Đế Thành, chẳng khác nào có được tài nguyên của Kiếm Đạo Minh, điều này cũng có thể cung cấp cho ta một phần trợ lực khi tranh đoạt ngôi vị hoàng đế với hoàng huynh trong tương lai."

Thị vệ nghe vậy hai mắt sáng lên, nhưng lại lo lắng nói: "Kiếm Đế Bạch Ngạn xưa nay thanh liêm, thích tự do tự tại, e là không

muốn dính líu đến hoàng thất."

Tam hoàng tử nghe vậy, tự tin cười nói: "Kiếm Đế có hai nữ nhi, trong đó một người cùng Liễu Kiếm Ly nổi danh, được người đời xưng là "Nhất kiếm song tuyệt", tên là Bạch Vô Song.

Cách đây không lâu nàng cũng đã vượt qua Thiên Địa Bá Quyền Ấn Chứng, đạt đến Thần Vũ tam phẩm, có thể nói là kinh tài diễm diễm.

Nếu ta có thể chiếm được trái tim của nàng, để nàng trở thành phi tử của ta, thì Kiếm Đế Thành nào có lý nào không nghiêng về phía ta?"

Thị vệ nghe vậy, bừng tỉnh đại ngộ: "Điện hạ anh minh."

"Ngươi hãy chú ý động tĩnh của Kiếm Đạo Minh, nếu đến Phụng Thiên Thành, lập tức báo cho ta biết!"

"Tuân mệnh, điện hạ."

Chương 632: Dung Hợp Mệnh Tinh

Ngoài thành Phụng Thiên, từng đạo thanh âm xé gió vang lên.

Đó là một nhóm người mặc trang phục kiếm đạo màu lam đen, mỗi người đều ngự kiếm phi hành, vô cùng tinh xảo.

Mà bọn họ chính là Kiếm Đế Thành, đại diện Kiếm Đạo Minh đến đây!

Người đàn ông trung niên dẫn đầu, chân đạp phi kiếm, người mặc bạch y, hai tay chắp sau lưng, toát ra phong thái tiên phong đạo cốt.

Người này dĩ nhiên chính là Bạch Ngạn, Thành chủ Kiếm Đế Thành!

Bên cạnh, Bạch Thu nhìn thành trì hùng vĩ càng ngày càng gần, thần sắc không khỏi có chút căng thẳng.

Nàng không phải bị danh tiếng Đế Đô Phụng Thiên Thành dọa sợ, mà là sắp phải gặp cha mẹ của Tần An công tử, trong lòng liền có chút bồn chồn.

Cảm giác đó, giống như tiểu thê tử sắp phải gặp cha mẹ chồng vậy.

"Chờ đến Tần phủ, ta nên xưng hô với hai người bọn họ như thế nào, gọi là bá phụ bá mẫu sao?"

"Cách ăn mặc này của ta có phải quá tùy ý hay không, có nên đến Phụng Thiên Thành Dục Tú Phường chọn một bộ y phục, tiện

thể mua thêm chút son phấn hay không?

Ta nghe người ta nói, nữ trang ở đó là tốt nhất."

"Đúng rồi, đã muốn mua đồ, có phải nên mang theo chút lễ vật, sẽ có vẻ chính thức hơn một chút?

Dù sao hai tay trống trơn, lỡ như người nhà của hắn cảm thấy ta không biết lễ số thì phải làm sao?"

"Cũng không biết bọn họ sẽ nhìn ta như thế nào..."

Người ta thường nói nữ đại thập bát biến, hơn một năm trôi qua, dung mạo Bạch Thu đã bỏ đi sự non nớt lúc trước, càng thêm xinh đẹp động lòng người.

Tỷ tỷ của nàng, Bạch Vô Song, vốn là một mỹ nhân trời sinh, thân là muội muội của nàng, tự nhiên cũng không kém cạnh.

Bạch Vô Song nghe Bạch Thu lẩm bẩm, hiếu kỳ hỏi: "Bất quá chỉ là tạm thời ở lại một thời gian, muội cần gì phải lo lắng nhiều như vậy?"

Bạch Thu hoàn hồn, một tia đỏ ửng lan trên gò má: "Cư trú trong nhà người ta, tự nhiên phải suy xét chu đáo một chút."

Bạch Vô Song không nhìn ra tâm tư của muội muội, cười nói: "Nói cũng phải, nói đến cũng lâu rồi không gặp Tần Phong, thật sự có chút nhớ nhung.

Lúc trước sau khi chia tay ở Vạn Kiếm Tông, ta liền không còn được ăn những món ăn đó nữa.

Chỉ có thể nói nương tử của hắn thật hạnh phúc, mỗi ngày đều có thể ăn đủ loại mỹ vị."

Qua một lúc, Bạch Vô Song lại lên tiếng: "Đúng rồi, muội muội, ta thấy muội hình như rất để ý đến tên kia mà chúng ta gặp trước

đó, tên là Tần An phải không?

Hắn là nhị đệ của Tần Phong, ta thấy hai người cũng rất xứng đôi, không bằng gả cho hắn như thế nào?

Như vậy, ta cũng có lý do chính đáng để đến Tần phủ ăn uống."

Bạch Vô Song nghĩ đến cảnh tượng từng đĩa từng đĩa mỹ thực bày ra trước mặt, mặc cho nàng lựa chọn, không khỏi lộ ra vẻ mặt hạnh phúc.

Nghe vậy, Bạch Thu vốn đã đỏ mặt, trong nháy mắt liền đỏ bừng, nàng ấp úng nói: "Tỷ tỷ đừng nói bậy, tỷ muốn đến Tần phủ ăn chực, sao không tự mình gả qua đó?

Nếu trở thành nương tử của tên đáng ghét kia, chẳng phải muốn ăn gì thì được ăn cái đó sao?"

Ngoài dự đoán, Bạch Vô Song không phản bác, ngược lại còn vuốt ve gò má, ra vẻ suy nghĩ nghiêm túc.

Bạch Thu giật mình biến sắc: "Tỷ tỷ, tỷ sẽ không thật sự nghĩ như vậy chứ?"

"Hả? Ta chỉ đang nghĩ, chờ đến Phụng Thiên Thành muốn ăn gì thôi.

Nghe nói đầu bếp ở Trích Tinh Lâu, đều là ngự trù từ trong hoàng cung lui xuống, tay nghề nhất định rất cao siêu.

Nhưng ta cũng rất nhớ món nướng và lẩu của Tần Phong, thật sự là khó lựa chọn." Bạch Vô Song không khỏi thở dài.

Bạch Ngạn đi đầu nghe được cuộc trò chuyện của hai nữ nhi, lông mày nhíu chặt, phi kiếm dưới chân cũng vì nguyên khí hỗn loạn mà run lên.

Biết trước sẽ xảy ra chuyện như vậy, lúc trước hắn đã không nên mang theo hai người này đến đây!

"Chờ đến Phụng Thiên Thành, nhất định phải nhìn chằm chằm hai người này." Bạch Ngạn thầm nghĩ trong lòng.

Hắn sao có thể để hai nữ nhi mà mình vất vả bồi dưỡng, cứ như vậy bị người khác cướp đi?

Nói ra cũng trách bản thân, một lòng chỉ nghĩ đến việc truyền thụ công pháp tu hành và kiếm đạo, lại không nghĩ đến việc để Phu nhân dạy bọn họ cách phòng bị những nam nhân bên ngoài kia.

Phải biết rằng, lời ngon tiếng ngọt của nam nhân, đối với nữ tử mà nói, so với đao kiếm còn khó phòng bị hơn gấp trăm lần!

Hắn đối với việc này, vô cùng thấu hiểu.

.....

Trong Tần phủ, Tần Phong khoanh chân ngồi trong đình viện, thần hồn đắm chìm vào Thần Hải.

Sau kỳ thi khoa cử, học tử trong Thái Bình Thư Viện liền vắng vẻ hơn rất nhiều.

Một phần bước vào triều đình, một phần khác thì dưới thánh chỉ của Minh Hoàng, bị phân phối đến các Thiên Thành khác, phụ trách mở Thái Bình Thư Viện phân bộ, truyền đạo thụ nghiệp cho Hàn Môn học tử.

Cũng bởi vậy, hắn không cần tiếp tục mỗi buổi sáng đều ở trong thư viện giảng bài, thời gian dùng để tu luyện cũng nhiều hơn rất nhiều.

Lần trước sau khi được Thiên Giám Quốc Sư chỉ điểm, Tần

Phong liền bắt đầu thử đem Thần Hải cụ tượng hóa đến hiện thực, từ đó lĩnh ngộ giới vực, bước vào Văn Thánh tam phẩm Chân Ngã cảnh.

Thế nhưng cho dù hắn mơ hồ biết nên làm như thế nào, nhưng thực tế thao tác, lại khó khăn hơn hắn tưởng tượng rất nhiều.

Giống như lúc này, nguyên khí toàn thân hắn cuồn cuộn, trên đỉnh đầu hư ảnh Chính Khí vân hải màu tím chậm rãi hiện lên.

Thế nhưng kiên trì không được bao lâu, liền bởi vì thần hồn tiêu hao quá lớn, mà khiến cho hư ảnh sụp đổ, công cốc.

Có lẽ là bởi vì ba động liên tục trong Thần Hải, dẫn đến hư ảnh màu trắng của Hiên Nhất tiền bối hiện thân, hắn thấy vậy, mở miệng nói: "Lôi đình Chính Khí trong cơ thể ngươi trải qua Hồng Mông tiên khí và tứ phẩm Thiên Kiếp tẩy lễ, cường độ vượt xa Văn Thánh Đạo Giả cùng cảnh giới.

Thêm nữa tình huống của ngươi khá đặc thù, trong Thần Hải có vô số Mệnh Tinh màu trắng.

Cho nên ngươi muốn đem Thần Hải cụ tượng hóa đến hiện thực, từ đó lĩnh ngộ giới vực, khó như đăng thiên."

Nghe vậy, sắc mặt Tần Phong khó coi: "Theo lời tiền bối, chẳng lẽ ta khó có thể đạt đến tam phẩm cảnh giới sao?"

Hiên Nhất lắc đầu: "Cũng không phải như vậy, đã tìm được căn nguyên vấn đề, nghĩ cách giải quyết là được.

Ví dụ như những Mệnh Tinh số lượng đông đảo này, độ khó cụ tượng hóa chúng nó nhất định vượt xa so với chỉ một viên.

Thế nhưng nếu như ngươi có thể đem những Mệnh Tinh này, dung hợp làm một chỗ, như vậy độ khó cụ tượng hóa tự nhiên là giảm đi rất nhiều."

Nghe vậy, Tần Phong kinh ngạc nói: "Mệnh Tinh dung hợp làm một chỗ, chuyện này có thể làm được sao?"

"Tuy ta mất đi ký ức, nhưng vẫn còn một chút ấn tượng mơ hồ, thời kỳ sơ khai nhất, Mệnh Tinh trên thế gian vốn chỉ có một viên.

Chỉ là theo thời gian trôi qua, nó bắt đầu không ngừng diễn hóa ra những Mệnh Tinh khác, để cho Tiên Đạo Đạo Giả dẫn dắt.

Trên thực tế, lúc trước ta, cũng tuân theo pháp tắc đạo sinh nhất, nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật, thử phân liệt Mệnh Tinh trong Thần Hải, và cuối cùng đã thành công.

Mà cái gọi là dung hợp, bất quá chỉ là đảo ngược phương pháp phân liệt mà thôi."

Hai mắt Tần Phong sáng lên: "Xin tiền bối dạy bảo."

Hiên Nhất khẽ gật đầu không nói thêm gì, hư ảnh màu trắng của hắn lơ lửng trên không trung Thần Hải.

Nguyên khí màu trắng quanh thân hắn hóa thành một ngôi sao hư ảo, ngôi sao đó tự nhiên chính là Mệnh Tinh.

Tiếp đó chỉ thấy, hư ảo Mệnh Tinh chia làm hai, hai chia làm ba, tiếp đó càng chia càng nhiều.

Chờ đến khi số lượng đạt đến một mức độ nhất định, những Mệnh Tinh bị phân chia kia lại bắt đầu dung hợp làm một chỗ.

Mà từ đầu đến cuối, Tần Phong đều có thể nhìn thấy cách Hiên Nhất tiền bối vận dụng và dẫn dắt nguyên khí.

Khi tất cả Mệnh Tinh đều dung hợp thành một viên, Hiên Nhất tiền bối lại lên tiếng: "Phương pháp này đối với thần hồn tiêu hao cũng không ít, ngươi có thể tuần tự tiến, đừng mong có thể một

lần thành công."

Nghe vậy, Tần Phong gật đầu: "Vãn bối minh bạch."

Chương 633: Ta ăn ít, chẳng phải tỷ không biết sao?

Thời gian tu luyện trôi qua vùn vụt, Tần Phong lại chẳng hề hay biết.

Phương pháp Hiên Nhất tiền bối chỉ dạy quả nhiên hữu dụng, hắn đã dung hợp được gần trăm viên Mệnh Tinh.

Mà Tần Phong càng kinh ngạc phát hiện, Mệnh Tinh dung hợp ra, lại tỏa ra một đạo kim quang mảnh như sợi tóc!

Không khó để đoán, nếu dung hợp càng nhiều Mệnh Tinh, kim quang kia sẽ càng nhiều.

Thậm chí đến cuối cùng, có lẽ có thể ngưng tụ ra một viên Bạch Kim Mệnh Tinh giống như Thiên Giám Quốc Sư cũng không nhất định!

Đương nhiên, Tần Phong cũng rõ ràng, đây không phải là chuyện dễ dàng.

Mệnh Tinh trong Thần Hải của hắn, sớm đã nhiều vô số kể.

Dung hợp trăm viên, liền ph�í đi gần một ngày công phu, muốn toàn bộ dung hợp lại với nhau, còn không biết cần dùng bao nhiêu thời gian.

Nhưng tu luyện vốn không phải chuyện một sớm một chiều, Tần Phong đối với việc này cũng sớm có chuẩn bị tâm lý.

Rút thần thức ra khỏi Thần Hải, hắn có chút mệt mỏi xoa xoa mi tâm: "Ngưng luyện Mệnh Tinh quả nhiên như Hiên tiền bối

từng nói, rất hao phí tâm thần.

Hít~ bất quá sao ta lại cảm thấy thần hồn của mình, hình như so với trước kia cường đại hơn một chút?"

Còn chưa kịp để Tần Phong cẩn thận cảm nhận, Hắc Than Đầu bỗng nhiên đi tới viện tìm hắn: "Cô gia, người của Kiếm Đạo Minh tới rồi!"

"Hửm? Tới sớm hơn ta dự kiến một chút."

.....

Người của Kiếm Đế Thành ngự kiếm phi hành đến ngoài Phụng Thiên Thành, thanh thế kia tự nhiên hấp dẫn sự chú ý của vô số người.

Không bao lâu, tin tức này liền truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ.

Mà người của Kiếm Đạo Minh vừa tới liền đi thẳng đến Tần gia phủ đệ, càng khiến cho bên ngoài Tần phủ chen đầy người vây xem.

Bọn họ đều muốn tận mắt chứng kiến phong thái của Kiếm Đạo Minh.

"Ngươi xem vị trung niên đeo kiếm kia, tiên phong đạo cốt, chẳng lẽ chính là Kiếm Đế Bạch Ngạn trong truyền thuyết?"

"Sở hữu khí phách như vậy, ngoại trừ hắn ra, còn có thể là ai?"

"Nhanh nhìn hai vị cô nương bên cạnh hắn, quả nhiên là tuyệt sắc nhân gian, nếu ta đoán không lầm, hai người kia hẳn là hai vị thiên kim của Kiếm Đế."

"Vị mặc hắc y kia chắc chắn là Bạch Vô Song, cùng Liễu Kiếm Ly nương tử của Tần sư được xưng là Nhất Kiếm Song Tuyệt! Hôm nay được gặp, quả nhiên danh bất hư truyền."

"Chỉ là ta không hiểu, những người này vì sao vừa đến Phụng Thiên Thành, liền chạy tới Tần sư phủ đệ?"

Có người biết một ít nội tình, lập tức đáp: "Chẳng lẽ các ngươi quên rồi sao, Liễu Kiếm Ly nương tử của Tần sư chính là sư thừa Vạn Kiếm Tông!"

Lời này vừa nói ra, mọi người bừng tỉnh đại ngộ, Kiếm Đạo Minh là do Kiếm đạo tam đại gia sáng lập, hẳn là những người này là bởi vì nể mặt quan hệ của Liễu Kiếm Ly và Vạn Kiếm Tông, cho nên mới đến đây bái phỏng.

Lúc này, có người bỗng nhiên gọi: "Các ngươi mau nhìn, cửa Tần phủ mở rồi!"

Mọi người thấy, Tần gia mọi người tập trung đông đủ ở cửa lớn.

Người dẫn đầu chính là Tần lão gia, ông và Kiếm Đế Bạch Ngạn nhìn nhau, hai người gật đầu chào hỏi, tâm chiếu bất tuyên.

Nhị nương liếc mắt nhìn Bạch Thu cô nương trong đám người Kiếm Đạo Minh, lập tức tươi cười rạng rỡ.

Đối với vị cô nương này, bà tự nhiên là có ấn tượng, trước kia từng ở Tần phủ tạm trú một thời gian.

Mà sau khi xem qua nội dung trong thư của Tần An, nhị nương dường như đã xem Bạch Thu như con dâu mà đối đãi, càng nhìn càng thấy vừa lòng.

Tần Phong cũng nhìn về phía Bạch Thu, không khỏi nhướng mày, trong lòng thầm nghĩ: "Hô, quả nhiên là nữ đại thập bát biến, nha đầu năm xưa, cũng đã trở thành mỹ nhân như vậy, cùng tỷ tỷ Bạch Vô Song của nàng, thật đúng là có vài phần tương tự."

Nghĩ đến đây, hắn nghiêng đầu nhìn về phía Bạch Vô Song.

Sau khi chia tay ở Vạn Kiếm Tông, đã một năm rồi chưa gặp.

Đối phương vẫn là dáng vẻ chim sa cá lặn kia, dung nhan tinh xảo trắng nõn dưới ánh lửa phản chiếu ánh sáng dịu dàng, một thân hắc y rộng thùng thình, lại khó giấu được dáng người yểu điệu thướt tha.

Nàng cũng đang nhìn hắn, trong mắt mang theo ý cười.

Tần Phong vì lễ phép, vừa định mở miệng chào hỏi, lại nghe đối phương hô: "Tần Phong, ta rất nhớ ngươi..."

Lời nói đơn giản, lại chính là từ miệng Bạch Vô Song nói ra!

"Ể?" Tần Phong sắc mặt cứng đờ, ngây người tại chỗ.

Hô~

Gió đêm thổi qua, đường phố bỗng nhiên yên tĩnh lại, phảng phất như tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy.

Không chỉ bá tánh vây xem ngây người, ngay cả người của Kiếm Đạo Minh cũng là vẻ mặt không dám tin.

Bạch Ngạn đặt tay lên chuôi kiếm, gân xanh trên trán giật giật, tiểu tử thối này rốt cuộc là lúc nào thì lừa gạt Vô Song?

Bạch Thu nhìn tỷ tỷ của mình, hé miệng, trừng lớn đôi mắt đẹp.

Mà mọi người Tần phủ thì đồng loạt nhìn về phía Tần Phong.

Bịch!

Đó là âm thanh của mồ hôi lạnh rơi xuống.

Tần Phong nuốt nước miếng, lúc này hắn chỉ cảm thấy như có gai ở lưng, như có vật mắc kẹt ở cổ họng, như ngồi trên đống lửa!

Liễu Kiếm Ly nghiêng đầu, yên lặng nhìn hắn.

Thương Phi Lan nhíu mày, trong đôi mắt màu lam nhạt mang theo hàn ý.

Lam Ngưng Sương trợn mắt há hốc mồm, tựa hồ còn đang suy tư, lúc trước ở Vạn Kiếm Tông, cô gia rốt cuộc là như thế nào câu được đối phương?

Ực~

Bạch Vô Song xoa xoa bụng, nói tiếp nửa câu sau: "...làm thịt nướng và lẩu, trời đã tối như vậy rồi, hẳn là mọi người cũng đến giờ dùng bữa tối rồi chứ?"

Thời gian yên tĩnh lại lần nữa bắt đầu trôi, Tần Phong thở phào nhẹ nhõm, khoảnh khắc vừa rồi, hắn phảng phất như đi một vòng ở quỷ môn quan.

Tên tham ăn này, chẳng lẽ không thể nói hết một lần sao?

Vì để phá vỡ bầu không khí ngượng ngùng, nhị nương vội vàng nói: "Vất vả đi đường xa rồi, mọi người mau vào trong nghỉ ngơi cho khỏe, ta sẽ bảo nhà bếp chuẩn bị bữa tối."

.....

Người của Kiếm Đạo Minh đến không ít, sau khi an bài xong xuôi, rốt cục cũng đến giờ dùng bữa tối.

Trong đại sảnh, Tần lão gia và nhị nương bưng bát đũa, ngây ngốc nhìn về phía đối diện.

Chỉ vì cách ăn của Bạch Vô Song thực sự quá mức hào phóng, tạo thành sự tương phản rõ rệt với dung mạo khuynh quốc khuynh thành của nàng.

Một bàn đầy ắp thức ăn, dưới sức ăn như vũ bão của nàng,

chẳng mấy chốc đã thấy đáy.

Nha hoàn Thanh Nhi đâu từng thấy qua trận diện này, nhất thời có chút luống cuống tay chân.

Bất quá may mắn là Tần Phong sớm đã liệu đến sẽ xuất hiện tình huống này, cho nên đã sớm chào hỏi với nhà bếp một tiếng...

"Xin lỗi, tiểu nữ nhà ta ngoài kiếm đạo ra, chỉ có ăn là sở thích, khiến chư vị chê cười rồi." Bạch Ngạn lắc đầu, bất đắc dĩ nói.

"Không sao, nó thích ăn thì cứ để nó ăn nhiều một chút, Thanh Nhi, con đi hỏi nhà bếp xem, những món khác đã làm xong chưa?" Nhị nương gọi.

"Vâng... vâng ạ, Thanh Nhi đi ngay."

Bạch Thu vốn là người ăn nhiều như Bạch Vô Song, đêm nay lại thu liễm rất nhiều, nàng thậm chí còn cúi đầu, che giấu sự lúng túng và xấu hổ trong mắt.

Nàng vốn còn muốn ở trước mặt Tần lão gia và nhị nương, tạo dựng hình tượng một tiểu thư khuê các, lại không ngờ, tỷ tỷ nhà mình lại khiến nàng mất hết mặt mũi!

Đúng lúc này, Bạch Vô Song nuốt xuống thức ăn trong miệng, hiếu kỳ hỏi: "Thu nhi, nhiều món ngon như vậy, sao muội không động đũa?

Thật không giống muội, nếu là ngày thường, chỉ cần ta chậm một chút, là chỉ có thể liếm đĩa không thôi."

Lời này vừa nói ra, Tần lão gia và nhị nương đều kinh ngạc nhìn về phía Bạch Thu.

Nàng vội vàng xua tay, cười gượng gạo: "Tỷ tỷ, tỷ đừng nói đùa muội như vậy, ngày thường muội nào có tranh giành thức ăn

với tỷ.

Chuyện muội ăn ít, chẳng phải tỷ không biết sao?"

Bạch Ngạn nghe vậy, mặt giật giật, im lặng không nói.

"Phụt!" Tần Phong vừa uống một ngụm trà, nhất thời không nhịn được, trực tiếp phun ra...

Chương 634: Ta chỉ hơi ra tay một chút

“Phong nhi, con không sao chứ?” Nhị nương lo lắng hỏi.

Bạch Thu ngồi bên cạnh lập tức lấy từ trong ngực ra một chiếc khăn tay trắng, giả vờ quan tâm nói: “Lau nhanh đi.”

Tần Phong liếc thấy vẻ cảnh cáo trong mắt đối phương, khóe miệng giật giật, liền nhận lấy khăn tay lau đi vết trà ở khóe miệng: “Cũng tại ta uống quá vội, không phát hiện trà vẫn còn nóng.”

“Uống trà trước tiên nên thổi thổi một chút, lần sau chú ý hơn nhé.” Bạch Thu cười nói.

Thật là cô nương tốt a..... Nhị nương rất hài lòng với biểu hiện của Bạch Thu, nàng dâu mà bà muốn chính là loại hình đoan trang hiền thục như thế này.

Tuy nhiên, hành động của Bạch Thu lại khiến cho mấy người quen biết nàng cảm thấy không được tự nhiên.

Bạch Vô Song càng thẳng thắn nói: “Thu nhi, muội trên đường đến đây ăn nhầm thứ gì sao, sao ta thấy muội hôm nay không giống ngày thường lắm?”

Bạch Thu mí mắt giật giật, trên mặt lại luôn giữ nụ cười ngọt ngào: “Tỷ tỷ, tỷ đang nói gì vậy, ta ngày thường không phải đều như vậy sao?”

Thấy Bạch Vô Song còn muốn mở miệng, Bạch Thu vạn phần không nỡ đẩy bát cơm còn đầy thức ăn của mình qua: “Gần đây ta không có khẩu vị lắm, tỷ tỷ ăn giúp ta phần này luôn đi.”

Lời này vừa nói ra, Bạch Vô Song muốn nói gì đó lại nuốt xuống, bưng bát cơm của Bạch Thu lên, hai mắt sáng rực.

Nào biết, Bạch Thu nhìn thấy thức ăn ngon bị ăn hết như vậy, trong lòng đang rỉ máu.

Tần Phong thấy vậy, trong lòng không khỏi cảm khái: "Sức mạnh của tình yêu, thật sự là quá vĩ đại....."

Một bữa cơm tối ăn rất lâu, Bạch Vô Song mới chịu dừng lại.

Trong lúc đó, Nhị nương luôn miệng khen ngợi Bạch Thu, còn gõ bên cạnh thăm dò: "Nếu như An nhi sau này cưới được người vợ như Bạch Thu cô nương, vậy ta sợ là nằm mơ cũng sẽ cười tỉnh."

"Bá mẫu nói đùa rồi, ta nào có tốt như người nói." Bạch Thu e lệ cúi đầu, trong lòng vui như nở hoa, chỉ cảm thấy tối nay đè nén khẩu vị của mình, không để lộ bản tính, tất cả đều đáng giá.

Bạch Ngạn ngồi bên cạnh thấy vậy, im lặng không nói gì, liên tục uống mấy hớp rượu.

Tần Phong nhân lúc rảnh rỗi hỏi: "Từ sau lần chia tay ở Vạn Kiếm Tông, đã lâu không gặp lại Bạch tiền bối, lần này các vị đại diện Kiếm Đạo Minh đến Phụng Thiên Thành, hẳn là vì muốn xây dựng phân bộ ở đây?"

Bạch Ngạn đặt chén rượu xuống, gật đầu nói: "Không sai, Kiếm Đạo Minh thành lập đến nay, luôn truyền bá võ học cho thế nhân, hiện nay bốn vực Thiên Thành của Đại Càn, hầu như đều có thể nhìn thấy bóng dáng của Kiếm Đạo Minh.

Rất nhiều Thần Vũ thế gia cũng bị ảnh hưởng, bắt đầu mở võ quán, dạy học ra bên ngoài.

Để có thể triệt để phá vỡ cục diện các thế gia võ đạo Đại Càn

giấu nghề, ta cùng với Nhạc Tông chủ và Ly gia chủ thương nghị, đến Phụng Thiên Thành này, hy vọng có thể nhận được sự cho phép của Minh Hoàng bệ hạ, đồng ý cho chúng ta mở võ quán của Kiếm Đạo Minh ở đây, truyền bá võ học của Kiếm đạo tam đại gia ra ngoài."

"Thì ra là vậy." Tần Phong khẽ gật đầu, sau đó lại hỏi: "Đúng rồi, Bạch tiền bối, ta trong thư của nhị đệ gửi về được biết, Nam Vực dạo này yêu ma quỷ quái hoành hành dường như ít đi rất nhiều, chẳng lẽ là Nam Vực xuất hiện biến cố gì sao?"

Mọi người đều biết, Nam Vực âm dương thất điều, cho nên thực lực của yêu ma quỷ quái cực mạnh, tần suất và mức độ hung hiểm của Quỷ hoạn cũng vượt xa ba vực còn lại.

Chính như câu nói sự xuất hiện bất thường ắt có yêu quái, nhị đệ là người chỉ biết tu luyện, không nhìn ra được nguy hiểm tiềm ẩn sau sự thay đổi này, hắn là đại ca tự nhiên phải để tâm một chút.

Bạch Ngạn nghe vậy, trong mắt cũng xẹt qua một tia ngưng trọng: "Về việc này, ta cũng rất nghi hoặc, trên thực tế, đệ tử Kiếm Đạo Minh thường xuyên cần phải ra ngoài tiêu diệt yêu ma quỷ quái để rèn luyện.

Cho nên đối với sự thay đổi kỳ quái này, chúng ta cũng là những người đầu tiên phát hiện ra.

Nếu ta nhớ không lầm, thời điểm Quỷ hoạn ở Nam Vực giảm bớt, chính là sau khi Thiên tai ở Tây Vực xảy ra không lâu."

Tần Phong nghe vậy nhíu mày, hắn bỗng nhiên nghĩ đến nhóm Quỷ diện nhân thần bí kia.

Phía sau biến cố ở Nam Vực, có phải cũng có bóng dáng của bọn chúng hay không?

“Ca Lâu La tộc, Linh Mạch, yêu ma của Đêm Thần Thực, còn có U Minh Quỷ Giới..... Mục đích mà bọn chúng truy tìm những thứ này, rốt cuộc là vì cái gì?”

Về những Quỷ diện nhân thần bí kia, Tần Phong tự nhiên cũng đã báo cáo, nhưng chỉ từ Đặng đại nhân đó biết được hai chữ “Táng Thiên”.

Còn về phía Thiên Giám Quốc sư, lại không nhận được bất kỳ hồi âm nào.

Nhưng hắn vẫn nhìn ra được từ thần sắc của Thiên Giám Quốc sư, nhóm Quỷ diện nhân kia không hề tầm thường.

Nghĩ lại cũng đúng, kẻ dám đến Phụng Thiên Thành cướp Cửu Trọng Ngục, làm sao có thể tầm thường được?

“Sau Thiên tai ở Tây Vực, Quỷ diện nhân biến mất trong khoảng thời gian này, Quỷ hoạn ở Nam Vực liền quỷ dị giảm bớt.

Để an toàn, có phải nên gọi nhị đệ trở về Phụng Thiên Thành hay không?” Tần Phong trong lòng không khỏi nảy sinh ý nghĩ như vậy.

Dù sao đối với hắn mà nói, an nguy của người nhà vĩnh viễn là quan trọng nhất.

Lúc này, Bạch Vô Song bỗng nhiên lên tiếng phàn nàn, cắt ngang dòng suy nghĩ của hắn: “Bước vào tam phẩm Khí Huyền Cảnh, vốn còn muốn tìm vài con yêu ma quỷ quái có thực lực mạnh mẽ, để kiểm tra thực lực của bản thân, mài giũa kiếm kỹ.

Ai ngờ những con yêu ma quỷ quái có chuyển kiếp lực cao kia trong nháy mắt giống như bốc hơi khỏi nhân gian, đi đâu cũng không tìm thấy.

Biết như vậy, chi bằng trở về Kiếm Đế Thành ở Đông Vực, biết

đâu còn có cơ hội giao thủ với A Tu La tộc một phen."

Chuyện A Tu La tộc rời khỏi Đông Vực Cực Cảnh, thế như chẻ tre đánh đến Phụng Thiên Thành, toàn bộ Đại Càn tự nhiên là ai ai cũng biết.

Đặc biệt là trận đánh cược kia, càng bị người đời truyền tai nhau thần kỳ.

Bắc Quỷ Thủ biến mất đã lâu, trọng tân xuất thế, một mình trấn áp Lực Vương của A Tu La tộc.

Thiên chi kiêu nữ Liễu Kiếm Ly, kiếm thuật "Tam Vạn Lý" siêu việt kỹ xảo, gần như đạt đến Đạo, một kiếm oai phong, rung chuyển trời đất.

Còn trận chiến cuối cùng của Tần Phong, càng là lật đổ nhận thức của thế nhân về Văn Thánh Đạo giả yếu đuối, một chiêu ra tay tựa như tiên nhân, thậm chí khiến cho nữ nhi của A Tu La Vương phải động lòng!

Bạch Vô Song vừa kể lại những lời đồn đại mà mình nghe được, vừa nhìn về phía Tần Phong: "Không ngờ, mới có một năm không gặp, ngươi đã trưởng thành đến mức độ này."

Tần Phong nghe vậy, vô thức ưỡn thẳng lưng, dù sao được mỹ nhân khen ngợi, luôn có thể thỏa mãn lòng hư vinh của nam nhân.

Hắn cố ý làm ra vẻ ung dung nói: "Vốn còn muốn làm một người đọc sách khiêm tốn một chút, ai ngờ Thiên Giám Quốc sư có con mắt tinh tường, biết người được chọn cho trận chiến tứ phẩm kia, phi ta mạc thuộc.

Mà sự thật cũng đúng là như thế - ta chỉ hơi ra tay một chút, liền đã biết được cực hạn của cảnh giới này."

Lời này không thể không nói là đang khoe khoang, khiến cho

mọi người trong đại sảnh đều nhìn sang.

Tần lão gia đang uống trà, nghe được lời này, vậy mà bị sặc nước trà, ho khan mấy tiếng.

Là gia chủ, làm sao có thể để con trai mình cướp mất danh tiếng, liền mở miệng hỏi: "Trận chiến giữa nhân tộc và A Tu La tộc kia, quả thực là kinh thiên động địa, chỉ tiếc lúc đó ta vừa vặn đi Nam Vực làm ăn, không có ở Phụng Thiên Thành.

Nhưng ta lại thường xuyên nghe người ta nhắc đến, nguyên nhân mà nhân tộc có thể giành được thắng lợi cuối cùng, đều là bởi vì Quỷ Thủ đại nhân đã thắng trận đầu tiên, khiến cho khí thế của nhân tộc đại chấn, không biết có phải hay không?"

Thật là không biết xấu hổ..... Tần Phong khóe miệng giật giật.

Bạch Ngạn cũng là nhìn sang với ánh mắt kỳ quái.

Tần lão gia nói những lời này, vốn là hy vọng Bạch Vô Song sẽ tiếp lời, ca ngợi chiến tích hiển hách của hắn.

Tuy nhiên, Bạch Vô Song lại không có hứng thú lắm, tùy ý nói: "Ồ, vậy thì ta không rõ lắm, dù sao những gì mọi người truyền tai nhau, đa phần đều là về Liễu Kiếm Ly và Tần Phong.

Có lẽ trong mắt thế nhân, việc Bắc Quỷ Thủ tiền bối có thể chiến thắng A Tu La tộc, là chuyện đương nhiên."

Nhìn thấy bộ dạng ngây người của Tần lão gia, Tần Phong cố nén cười.

Bạch Vô Song dừng một chút, nghiêng đầu nhìn về phía Liễu Kiếm Ly, sau đó lại mở miệng: "Bất quá ta ngược lại rất muốn biết, kiếm kỹ gần như đạt đến Đạo, rốt cuộc có thể đạt đến cảnh giới như thế nào.

Vừa vặn ngươi và ta cũng đã lâu chưa giao thủ, chi bằng nhân cơ hội này, luận bàn một chút?”

Lời vừa dứt, bầu không khí trong đại sảnh, trong nháy mắt trở nên khác thường.

Chương 635: Dị dạng trong cơ thể Liễu Kiếm Ly

"Tỷ tỷ!" Bạch Thu gọi, sắc mặt khó coi, nào có chuyện khách vừa đến đã muốn động thủ với chủ nhà?

Nàng không muốn vì thế mà khiến người Tần gia chán ghét!

Bạch Ngạn cũng lên tiếng: "Vô Song, chúng ta tạm cư trong Tần phủ, chính là khách, nếu muốn tỷ thí, sau này có nhiều cơ hội, hà tất phải vội vàng?"

Bạch Vô Song lại không để ý đến những lời này, mà chỉ lẳng lặng nhìn Liễu Kiếm Ly, chờ đợi câu trả lời của đối phương.

Với nàng, trên đời chỉ có hai thứ đáng để coi trọng, một là mỹ thực, hai là kiếm đạo.

Lúc trước ở Vạn Kiếm Tông, trận chiến Vấn Kiếm, bởi vì tu vi kém người ta một bậc, luôn cảm thấy đánh không được đã.

Giờ nàng cũng đã bước vào cảnh giới Tam phẩm, tự nhiên muốn được cùng Liễu Kiếm Ly tỷ thí một lần nữa.

Việc này không liên quan gì đến chuyện báo thù rửa hận, chỉ đơn thuần là muốn kiểm nghiệm khoảng cách giữa bản thân và đối phương lúc này.

Đương nhiên, đối với kiếm pháp "Tam Vạn Lý" trong truyền thuyết, nàng thật sự rất hứng thú!

"Rốt cuộc là Chuyển Luân Kiếm Thuật do phụ thân truyền thụ lợi hại hơn, hay là Tam Vạn Lý càng thắng một bậc?" Chỉ cần nghĩ

đến, Bạch Vô Song liền hưng phấn đến mức toàn thân run rẩy.

Liễu Kiếm Ly không nói gì, mà chậm rãi đứng dậy, sau đó đưa tay phải ra hiệu, vỏ kiếm sau lưng Lam Ngưng Sương mở ra, đầu tiên là một trận tiếng nước chảy róc rách, nhưng không đến một lúc, liền biến thành tiếng sấm sét gầm rú.

Tử Điện Thần Quân chen lấn Hàn Thủy Kiếm, từ trong vỏ kiếm bay ra, vững vàng rơi vào tay Liễu Kiếm Ly.

Trong vỏ kiếm kia, dường như còn có thể nghe thấy tiếng rên rỉ không cam lòng của Hàn Thủy Kiếm.

Sự tình đã đến nước này, mọi chuyện đã không cần nói cũng hiểu.

Bạch Ngạn thở dài: “Xin lỗi.”

Tần lão gia xua tay: “Không sao, chuyện của người trẻ tuổi, cứ để bọn họ tự quyết định là được.”

Bạch Ngạn gật đầu, sau đó vung tay.

Một đạo kiếm khí xé toạc màn đêm, kết giới được tạo thành từ kiếm khí nhanh chóng bao phủ bầu trời Tần phủ.

Trận chiến này so với việc phân thắng bại, càng giống như là tỷ thí trên kiếm đạo hơn.

Nếu đã như vậy, song phương ngược lại không cần phải sử dụng thủ đoạn kết giới.

Nhưng mà thực lực đã đạt đến cảnh giới Tam phẩm, mỗi chiêu đều mang theo uy năng kinh người, vì để tránh khí cơ giao thủ ảnh hưởng đến Phụng Thiên Thành, cho nên Bạch Ngạn mới triển khai kết giới này, để cho Liễu Kiếm Ly và Vô Song có thể toàn lực ứng phó.

Hai người nhìn nhau, sau đó lóe người chui vào trong kết giới.

Bạch Vô Song cũng đưa tay phải ra hiệu, trong vỏ kiếm, Băng Ảnh kiếm trong nháy mắt bay ra.

Hai thanh thần kiếm trên Đại Càn Thần Kiếm Bảng đối đầu, khí thế tự nhiên kinh người.

Khí cơ quanh người hai người lưu chuyển, kiếm ý cuồn cuộn, cùng lúc đó, tất cả binh khí trong Phụng Thiên Thành dường như đều cảm nhận được điều gì đó, bắt đầu run rẩy, đó là ý tứ thần phục!

Bên trong Ngự thư phòng ở hoàng cung, trên bức tranh cuộn treo trong thư phòng, Hiên Viên Trảm Thần Kiếm tản ra ánh sáng vàng nhàn nhạt.

Minh Hoàng đẩy cửa sổ nhìn về hướng kết giới, nhìn từ xa, khí thế mà kiếm khí tản ra, lại có chút chói mắt!

Bên trong kết giới, hai người đứng đối diện nhau giữa không trung, mặc dù chưa ai ra tay trước, nhưng cuộc đối đầu im lặng đã bắt đầu.

Giống như lúc trước ở Vạn Kiếm Tông, sư phụ đã nói với Tần Phong, kiếm chưa ra khỏi vỏ, nhưng kiếm thế cần phải ủ dọn.

Kiếm thế mạnh nhất, chính là thời cơ ra tay.

Đối với cao thủ dùng kiếm, thắng bại chỉ trong nháy mắt, sinh tử chỉ trong gang tấc!

Mà ngay lúc bầu trời đêm Phụng Thiên Thành, mây tan trăng sáng, kiếm thế của hai người đều đã thành hình.

Bạch Vô Song xuất kiếm, một điểm bạch quang xé toạc một đường, trong tĩnh lặng ẩn chứa sức mạnh cuồn cuộn.

Kiếm này, Tần Phong tự nhiên có ấn tượng, Thần Nhất Nhất Kiếm, một kiếm vô song!

Mà Bạch Vô Song đã bước vào cảnh giới Tam phẩm, thi triển chiêu kiếm này một lần nữa, uy lực tự nhiên hơn xa lúc trước!

Ở một bên khác, Liễu Kiếm Ly đối mặt với chiêu kiếm đáng sợ này, vẫn là bình tĩnh như nước.

Nàng đồng ý trận chiến này, chẳng lẽ không phải là muốn kiểm nghiệm uy năng của kiếm kỹ Tam Vạn Lý sao?

Hượng Cổ Thần Tức, dung hợp cực ý và kiếm đạo, đó mới là hình thái cuối cùng của Tam Vạn Lý.

Nâng tay phải lên, một kiếm vung ngang, không gian dường như bị chia làm hai.

Bạch Ngạn đột nhiên nhíu mày, chỉ vì kết giới mà hắn bố trí, lại xuất hiện vô số vết nứt nhỏ!

Nếu như kiếm khí của hai người va chạm vào nhau, kết giới này rất có thể sẽ bị nghiền nát, từ đó ảnh hưởng đến bá tánh Phụng Thiên Thành.

Nhìn thấy cảnh này, Tần lão gia ở bên cạnh ra tay, cổ tay phải xoay chuyển, bên ngoài kết giới kiếm khí lập tức được bao phủ bởi một lớp màn chắn màu đen.

Mà ngay khi chiêu kiếm của Liễu Kiếm Ly sắp va chạm với Vô Song Nhất Kiếm, nàng lại đột nhiên nhíu mày.

Cảm giác kỳ quái đó lại đến, trong cơ thể nàng dường như có thứ gì đó khác đang tranh đoạt Hượng Cổ Thần Tức với nàng.

Mà chính là biến cố trong chốc lát này, khiến cho thân kiếm Tử Điện Thần Quân không ngừng run rẩy, kiếm khí cũng trở nên

hư ảo.

“Chuyện gì vậy?” Tần Phong nhìn ra điểm khác thường, sắc mặt lo lắng.

Thương Phi Lan dường như nghĩ đến điều gì, cau mày.

“Không ổn!” Bạch Ngạn trầm mặt.

Là cao thủ dùng kiếm hàng đầu, hắn tự nhiên biết rõ một điều, khi kiếm thế va chạm, nếu một bên thu chiêu, chẳng khác nào tìm chết.

Mà tình huống của Liễu Kiếm Ly lúc này chính là như vậy!

Mặc dù không biết là vì nguyên nhân gì, nhưng kiếm khí của nàng vẫn chưa hoàn toàn thành hình!

Tam Vạn Lý bị hư ảo giao phong với Thần Nhất Nhất Kiếm, không đến một lúc, kiếm khí của Liễu Kiếm Ly liền vỡ vụn.

Thần Nhất Nhất Kiếm mang theo uy thế vô địch, trực tiếp quét về phía đối phương.

Ngay trong thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, Bạch Vô Song đột nhiên nâng tay phải lên, Vô Song kiếm khí chém về phía bầu trời đêm cách Liễu Kiếm Ly một thước, mây mù lập tức tiêu tan, ánh trăng tràn xuống.

Tỷ thí đến đây là kết thúc, may mà chỉ là hú vía.

“Muội sao vậy?” Hai người rời khỏi kết giới, Bạch Vô Song lên tiếng hỏi.

Lúc kiếm thế của đối phương thành hình, nàng chỉ cảm thấy tim đập chân run, uy lực của kiếm kỹ kia, nhất định là vượt xa tưởng tượng, khiến cho nàng chiến ý dâng trào.

Nhưng mà khí cơ nguy hiểm kia, đến nhanh, đi cũng nhanh, trong nháy mắt, kiếm khí của đối phương đã bị nàng đánh tan.

Bạch Vô Song tự nhiên hiểu rõ, không phải là chiêu kiếm của mình mạnh hơn đối phương, mà là chiêu kiếm của đối phương đã xảy ra vấn đề.

Liễu Kiếm Ly cúi đầu nhìn Tử Điện Thần Quân trong tay, lắc đầu: “Ta cũng không biết.”

Bạch Ngạn bước tới, vẻ mặt có chút nghiêm túc: “Cháu tốt nhất nên tìm hiểu rõ nguyên nhân gây ra vấn đề này, nếu không lần sau giao thủ với địch nhân, lại xuất hiện biến cố như vậy, e là sẽ mất mạng.”

Tần Phong nghe vậy, cả người đều trở nên căng thẳng, hắn dùng song đồng dị năng kiểm tra cơ thể Liễu Kiếm Ly, nhưng không phát hiện ra điều gì khác thường.

Chỉ là có một nơi kỳ lạ, chính là khí huyết ở bụng nàng, dường như nhiều hơn so với những nơi khác.

Hơn nữa hắn còn có thể nhìn thấy, Thượng Cổ Thần Tức màu vàng kim trong cơ thể Kiếm Ly, thỉnh thoảng lại có một tia chui vào trong bụng, chẳng lẽ đây chính là nguyên nhân khiến cho kiếm khí của nàng vỡ vụn?

Trong đầu nhớ lại những cuốn sách y thuật đã từng đọc, nhưng lại không có miêu tả về tình huống này.

Hắn liếc nhìn Liễu Kiếm Ly, muốn nói lại thôi.

“Tình huống hiện tại vẫn chưa rõ ràng, không cần phải nói ra, để mọi người cùng lo lắng, chờ ta tìm được cách giải quyết, rồi nói cũng chưa muộn.”

Nghĩ đến đây, Tần Phong nghiêm túc nói: “Kiếm Ly, khoảng

thời gian tới, muội đừng ra ngoài tu luyện nữa, ở nhà nghỉ ngơi một thời gian đi. Có lẽ tình huống của muội, chính là do quá mệt mỏi mà ra."

Liễu Kiếm Ly nghe vậy, không phản bác, khẽ gật đầu, đồng ý.

Chương 636: Bếp bị trộm viếng thăm (2)

Đêm đen như mực, làn gió của trận tỷ thí đã tan đi.

Liễu Kiếm Ly ở lại trong Hồ Đình của Tần phủ, nhìn chằm chằm vào lòng bàn tay mình, ngẩn ngơ xuất thần.

Chân khí trong cơ thể nàng cuồn cuộn, nàng không ngừng dẫn động Thượng Cổ Thần Tức trong cơ thể, muốn nó hiện ra trên tay.

Nhưng cứ mười lần, thì gần một nửa số đó lại xuất hiện tình trạng kỳ quái - Thượng Cổ Thần Tức không thể tùy tâm sở dục mà điều động, ngược lại còn hỗn loạn dị thường, tự mình vỡ vụn ra.

Nhưng nguyên nhân dẫn đến vấn đề này, nàng lại căn bản không thể nào biết được.

“Sư tỷ, tỷ không sao chứ?” Một giọng nói trong trẻo vang lên.

Liễu Kiếm Ly theo tiếng nhìn lại, là Bạch Thu với vẻ mặt lo lắng.

Nàng lắc đầu, thản nhiên hỏi: “Đã trễ thế này rồi, sao muội còn chưa ngủ?”

Ực~

Bạch Thu vội vàng che miệng, muốn che giấu điều gì đó, nhưng lại không phát hiện ra, khóe miệng vẫn còn dính một ít nước sốt chưa lau sạch.

“Muội ngủ không được, nên đi dạo lung tung, thấy sư tỷ ở đây,

nên qua chào hỏi một tiếng. Sư tỷ, tỷ có phải đang lo lắng về chuyện xảy ra khi tỷ thí với Vô Song tỷ tỷ tối nay không? Thật ra muội đã cố ý hỏi cha rồi, tình huống này, trước đây ông ấy cũng đã từng gặp phải, đó là lúc lĩnh ngộ Tam Thiên Thần Nhất của Chuyển Luân Kiếm Thuật, vì gặp phải nút thắt, nên không thể thi triển thành công kiếm kỹ."

"Kiếm thuật tên là Tam Vạn Lý của sư tỷ, đã gần đạt đến mức truyền thuyết rồi. Có lẽ như cha đã nói, có lẽ cũng gặp phải nút thắt, cho nên mới xuất hiện vấn đề này. Đợi đến khi vượt qua nút thắt, nói không chừng những vấn đề này sẽ được giải quyết dễ dàng." Bạch Thu an ủi.

"Ừm." Liễu Kiếm Ly nhẹ nhàng đáp.

Nhưng sau khi thử nghiệm vừa rồi, nàng tự biết rõ, nguyên nhân của vấn đề không phải là do kiếm kỹ Tam Vạn Lý, mà là do cơ thể nàng có vấn đề.

Nếu không, nàng không thể nào ngay cả việc tùy tâm sở dục điều động Thượng Cổ Thần Tức cũng không làm được.

Mà nguyên nhân nàng lựa chọn che giấu, cũng là vì không muốn người khác lo lắng cho nàng.

"Cũng không còn sớm nữa, muội mau về phòng nghỉ ngơi đi, ta cũng phải về phòng rồi." Liễu Kiếm Ly nhẹ giọng nói.

"Vâng vâng, sư tỷ cũng nghỉ ngơi sớm đi."

Hai người rời khỏi Hồ Đình, lúc sắp chia tay, Liễu Kiếm Ly nghĩ đến điều gì đó, lại lên tiếng: "Đúng rồi, Thu nhi, trước khi ngủ nhớ tắm rửa. Nước sốt trên miệng muội chưa lau sạch, trên người cũng có mùi thức ăn."

"Hả?" Bạch Thu lập tức đỏ mặt.

.....

Sáng sớm hôm sau, sau khi Tần Phong thức dậy, Thanh Nhi vào phòng dọn dẹp, bỗng nghiêm túc nói: "Đại thiếu gia, nhà chúng ta hình như có trộm vào."

"Trộm vào?" Tần Phong nghe vậy nhíu mày: "Chẳng lẽ có người bị mất đồ quý giá? Là người của Tần phủ, hay là người của Kiếm Đạo Minh?"

Thanh Nhi vội vàng lắc đầu, sau đó nói ra nguyên do sự việc: "Sáng nay lúc ta đi ngang qua nhà bếp, thì nghe người ở đó nói. Tối hôm qua không biết là ai đã lẻn vào nhà bếp, vơ vét hết thức ăn bên trong. Gần mười đĩa giò heo bị liếm đến mức không còn nhìn thấy cả nước sốt, còn có một lồng bánh bao, cũng không còn một cái nào!"

"Ặc." Tần Phong nghe vậy lộ ra vẻ mặt kỳ quái, hắn đã xác định được ai là kẻ tình nghi.

Không, nói chính xác hơn là, không có bất kỳ nghi ngờ nào, trực tiếp định nghĩa là hung thủ thì chính xác hơn.

Nghĩ lại cũng đúng, lúc ăn tối không ăn gì, với cái dạ dày của Bạch Thu, làm sao có thể chịu đựng được?

Chỉ là hắn vạn vạn không ngờ, nha đầu kia lại có thể hung hãn như vậy, trực tiếp xử lý sạch sẽ đồ đạc trong bếp.....

"Phụng Thiên Thành này lớn như vậy, thật đúng là người nào cũng có, Đại thiếu gia, ngươi nói xem bọn họ phí hết tâm tư tránh né hộ vệ trong nhà, lẻn vào phủ, đồ vật quý giá gì cũng không lấy, lại chỉ muốn trộm thức ăn trong bếp, rốt cuộc là vì cái gì?"

"Vì sao là bọn họ, mà không phải là nó?" Tần Phong hiếu kỳ hỏi.

“Đại thiếu gia nói đùa rồi, nếu chỉ có một người thì làm sao có thể ăn hết nhiều đồ như vậy, chẳng lẽ là heo sao.”

Tần Phong trầm ngâm một lát: “Cũng có lý.”

“Đại thiếu gia, ngươi nói xem tối nay đám trộm kia có quay lại không, có cần nói với hộ vệ trong phủ một tiếng, tăng cường phòng bị bên ngoài hay không?”

“Ta cảm thấy không cần thiết.” Tần Phong không cần suy nghĩ liền đáp.

Dù sao thì ngày phòng đêm phòng cũng khó phòng trộm trong nhà, trộm đồ ăn lại chính là người trong Tần phủ, e là Thanh Nhi có nằm mơ cũng không ngờ tới.

“Chút nữa, ta sẽ báo với nhà bếp một tiếng, ngươi cứ làm việc của mình đi.”

“Vâng, Đại thiếu gia.”

Rời khỏi phòng, ngẩng đầu nhìn lên, ánh nắng rực rỡ.

Tâm trạng của Tần Phong lại không giống như thời tiết này, mà là có chút nặng nề.

Hắn nhớ tới biến cố của nương tử tối hôm qua, chỉ mong có thể nhanh chóng tìm ra nguyên nhân, chữa khỏi bệnh cho nàng, để tránh xảy ra vấn đề lớn.

“Khí huyết ngưng tụ ở bụng, còn có thể hấp dẫn Thượng Cổ Thần Tức, chẳng lẽ là tẩu hỏa nhập ma? Nhưng nhìn tình huống của nương tử cũng không giống lắm, ta tu luyện không phải là Thần Vũ Đạo Thống, muốn làm rõ nguyên do, e là không dễ dàng gì. Không đúng, tối hôm qua Bạch Ngạn tiền bối và nhạc phụ đều có mặt, cũng không nhìn ra manh mối, vấn đề này có lẽ còn nghiêm trọng hơn ta tưởng tượng nhiều.”

Đang suy nghĩ, bỗng nhiên bên chân truyền đến cảm giác mềm mại.

Cúi đầu nhìn xuống, thì ra là tiểu hồ ly lông đỏ do đuôi của Hữu Tô Thiên Duyệt biến thành.

Lúc này, nó đang chớp chớp đôi mắt to, trong ánh mắt tràn đầy vẻ khát khao.

“Lên đây đi.”

Lời vừa dứt, tiểu hồ ly liền nhảy lên, chui vào lòng Tần Phong.

Tiếp theo đó, như thường lệ, Tần Phong đặt tay lên lưng tiểu hồ ly, dùng Chính Khí tẩy lễ cho nó.

Chít chít!

Tiểu hồ ly lập tức phát ra tiếng kêu thoải mái.

Đúng lúc này, một giọng nói đột ngột vang lên: “Ê, con hồ ly nhỏ này thật đáng yêu.”

Theo tiếng nhìn lại, thì ra là Bạch Vô Song mặc một bộ váy đen.

Tần Phong hiếu kỳ hỏi: “Hôm nay Kiếm Đạo Minh không phải là phải vào trong hoàng cung, xin Minh Hoàng đồng ý, cho mở võ quán ở Phụng Thiên Thành sao, sao muội còn ở đây?”

Bạch Vô Song tùy ý khoát tay: “Chuyện phiền phức như vậy, giao cho cha và những người khác là được rồi, cần gì phải đến lượt muội, thời gian của muội hôm nay đã sắp xếp rất kín rồi.”

“Muội có chuyện gì muốn làm?”

“Món ngon của Phụng Thiên Thành nhiều như vậy, muội lại không chắc có thể ở lại đây bao lâu, tự nhiên phải tranh thủ thời

gian. Trước khi đến đây muội đã hỏi thăm người ta rồi, Phụng Thiên Thành có hai tửu lâu nổi tiếng nhất, một là Vọng Nguyệt Cư, hai là Trích Tinh Lâu. Hôm nay huynh dẫn muội đến hai tửu lâu đó ăn đi!"

Tần Phong không cần suy nghĩ, liền mở miệng từ chối: "Không rảnh."

Hắn không chỉ phải tranh thủ thời gian tu luyện, còn phải tìm cách giải quyết vấn đề của nương tử, nào có thời gian rảnh rỗi như vậy?

Hơn nữa, nếu để hai vị nương tử biết được, hắn cùng Bạch Vô Song lén lút ra ngoài, trời mới biết sẽ dẫn đến hậu quả gì.

"Cũng không để huynh dẫn muội đi uổng công, muội sẽ cho huynh thù lao."

Thù lao..... Tần Phong nhướng mày, không đáp lời, hắn đường đường là nam tử hán đại trượng phu, há lại là loại người bị lợi ích che mờ mắt?

Chỉ nghe Bạch Vô Song lại nói: "Trước đây cha muội và nhạc phụ đại nhân đã rót hai đạo kiếm khí vào lệnh bài Kiếm Đạo Minh của huynh để bảo vệ an nguy cho huynh. Đã lâu như vậy trôi qua, hai đạo kiếm khí kia hẳn là đã bị huynh tiêu hao hết rồi nhỉ? Chỉ cần huynh đồng ý dẫn muội đi ăn, muội sẽ bảo cha rót thêm kiếm khí vào lệnh bài cho huynh."

Tần Phong nghe vậy, nhất thời do dự.

Thời buổi này, thủ đoạn bảo mệnh tự nhiên là càng nhiều càng tốt, hơn nữa ai cũng biết, Kiếm Đế Bạch Ngạn đã bước vào cảnh giới Nhị phẩm, uy lực của kiếm khí tự nhiên cũng là hơn xa trước kia.

Nhưng mà một đạo kiếm khí, lại muốn hắn phá vỡ lời vừa nói,

luôn cảm thấy rất mất mặt……

“Ba đạo.” Bạch Vô Song cười nói.

“Thành giao.” Tần Phong dứt khoát nói.

Tiểu hồ ly trong lòng nghe vậy, trong mắt lộ ra vẻ khinh bỉ, nhưng tia khinh bỉ này rất nhanh đã bị nó thu liễm lại, bởi vì Bạch Vô Song đã nhìn về phía nó.

Chỉ thấy nàng nuốt một ngụm nước bọt, mút ngón tay, vẻ mặt hiếu kỳ: “Nói đến, ta còn chưa biết hồ ly có mùi vị gì nhỉ.”

Hữu Tô Thiên Duyệt: “???”

Chương 637: Nam nhân tóc bạc

Tiểu hồ ly cuối cùng cũng trốn thoát được một kiếp nạn, chỉ vì Tần Phong nửa đùa nửa thật nói một câu "Có lẽ là do mùi hôi".

"Mùi hôi sao." Bạch Vô Song nghe vậy, nhìn tiểu hồ ly đáng yêu, lộ ra vẻ mặt tiếc nuối.

Nào biết, ở một bên khác, Hữu Tô Thiên Duyệt nghe được lời này, nội thể khí cơ hỗn loạn, chấn nát bấy cái bàn trước mặt.

Giữa trưa, Bạch Vô Song vốn định mời Thu nhi muội muội cùng đi, nhưng sau khi do dự một chút, nàng lại trực tiếp từ chối.

Trên đường đi đến Vọng Nguyệt Cư, Bạch Vô Song vẫn còn nhắc đến chuyện này: "Luôn cảm thấy Thu nhi muội muội sau khi đến Phụng Thiên Thành thì thay đổi hẳn.

Nếu là trước đây, nghe nói có đồ ăn ngon, muội ấy nhất định sẽ không từ chối."

Đối với sức mạnh của tình yêu, ngươi quả nhiên là không biết gì cả..... Tần Phong nghe vậy khóe miệng giật giật, trước khi rời khỏi Tần Phủ, hắn đã liếc thấy Bạch Thu và Nhị Nương nói cười vui vẻ.

Rõ ràng là đang cố gắng lấy lòng nhau!

Phụng Thiên Thành là Đế Đô, sự phồn hoa náo nhiệt tự nhiên không phải nơi nào cũng sánh bằng.

Dọc đường đi, tiếng rao bán của các hàng quán hai bên đường không dứt bên tai.

Nhìn những món ăn chưa từng thấy bao giờ, Bạch Vô Song hai mắt sáng rực.

Tần Phong nhìn bộ dạng không yên phận của nàng, bất đắc dĩ thở dài, bỗng nhiên nhíu mày, hắn nhìn quanh bốn phía, ánh mắt dừng lại ở một góc đường.

Đó là một quầy hàng bày đầy thảo dược, người bán hàng là một nam tử trẻ tuổi, mặc trường sam màu vàng, mái tóc bạc trắng, trên mặt lúc nào cũng nở nụ cười.

Nam nhân tóc bạc nhìn xung quanh, quan sát dòng người qua lại, thỉnh thoảng lại cất tiếng rao hàng, thoạt nhìn không khác gì những người bán hàng rong khác.

Tần Phong thi triển Song đồng dị năng, cẩn thận quan sát một lúc, huyết khí trong cơ thể đối phương không khác gì người thường.

"Là ảo giác sao..."

Đúng lúc này, một đại hán đi tới quầy hàng của nam nhân tóc bạc, hỏi giá thảo dược, người sau cũng đang nghiêm túc giới thiệu.

Thấy vậy, Tần Phong không còn để ý nữa, dẫn Bạch Vô Song hòa vào dòng người.

"Một cây thảo dược này mà đòi hai mươi văn tiền đồng, ngươi đang nói đùa với ta sao, có tin ta đập nát cái quầy hàng của ngươi không?" Đại hán tức giận nói.

Nam nhân tóc bạc nghe vậy cũng không tức giận, trên mặt vẫn giữ nụ cười: "Loại thảo dược này tên là Vọng Dương, chỉ mọc trên núi cao vực sâu, có thể giúp Thần Vũ võ phu ngưng luyện huyết khí.

Công hiệu rõ rệt, lại thêm việc hái lượm vô cùng khó khăn,

một cây hai mươi văn tiền đồng, thật sự là rẻ lắm rồi."

"Nói nhảm, đây là thảo dược gì, cần ngươi phải giải thích sao? Ta nói cho ngươi biết, giá này là đắt rồi!"

Một người bán hàng trung niên bên cạnh nhận ra thân phận của đại hán, vội vàng nhắc nhở: "Huynh đệ, ngươi mới đến đây bày hàng còn chưa biết rõ tình hình, người này là quan sai phụ trách tuần tra đường phố, thảo dược này, ngươi cứ đưa ra một cái giá phải chăng đi."

Đại hán nghe vậy, cười lạnh một tiếng, vẻ mặt vênh váo tự đắc.

"Thì ra là vậy." Nam nhân tóc bạc nụ cười dần thu liễm: "Vậy theo ngươi giá bao nhiêu mới thích hợp?"

"Ta thấy một văn cũng không đáng!" Nói xong, đại hán chộp lấy tất cả số Vọng Dương thảo trên quầy, vênh mặt nhìn đối phương một cái, sau đó nghênh ngang bỏ đi.

Những người bán hàng rong khác thấy vậy, đều lộ ra vẻ mặt thương cảm.

Đúng là Diêm Vương dễ gặp, tiểu quỷ khó chơi, loại quan sai tầng lớp dưới đáy này, đều là hạng người ăn thịt người, có thể nhẫn nhịn thì cứ nhẫn nhịn.

Người bán hàng trung niên an ủi: "Huynh đệ ngươi cũng đừng quá đau lòng, cứ coi như là mất tiền tránh tai họa.

Hôm nay hắn lấy thảo dược của ngươi, trong vòng một tháng chắc chắn sẽ không đến gây phiền phức cho ngươi nữa."

"Ồ? Xem ra, các ngươi đều đã quen rồi." Nam nhân tóc bạc cười hỏi.

"Có thể không quen sao? Nếu phản kháng thì sẽ bị hắn ta tìm đến gây sự hết lần này đến lần khác, đến cả buôn bán cũng không được.

Những tổn thất đó, cứ coi như là bánh bao cho chó ăn, nghĩ như vậy, trong lòng ngươi cũng sẽ dễ chịu hơn một chút." Một người khác cười khổ nói.

"Tuy nhiên, ta tin rằng cuộc sống sau này sẽ ngày càng tốt đẹp hơn."

"Vì sao?" Nam nhân tóc bạc hiếu kỳ hỏi.

"Đương nhiên là bởi vì Thái Bình Thư Viện của Tần Sư! Những vị quan trước đây đều xuất thân từ tầng lớp quyền quý, làm sao quản đến sống chết của chúng ta.

Nhưng mà kỳ Khoa cử khảo thí lần trước, tam giáp đều là học sinh của Thái Bình Thư Viện của Tần Sư.

Chờ bọn họ trở thành đại quan, nhất định sẽ trừng trị những tên quan lại tham ô này, đến lúc đó, chẳng phải là ngày tốt của bá tánh đã đến rồi sao?"

Vừa nhắc đến Tần Sư, mấy người liền bắt đầu trò chuyện rôm rả, không sao dừng lại được.

Nam nhân tóc bạc không chen lời, chỉ im lặng lắng nghe.

Hắn cố ý trà trộn vào Phụng Thiên Thành, chính là vì muốn quan sát Tần Phong, lần trước giao đấu với A Tu La tộc, cả Liễu Kiếm Ly và Tần Phong đều thi triển tiên pháp!

Mà hắn tu hành tiên đạo, vạn sự đều rõ ràng, thế gian này đã không còn cách nào dẫn dắt Hồng Mông tiên khí nữa mới đúng!

Đang lúc hắn suy nghĩ, người bán hàng trung niên bên cạnh lên

tiếng: "Huynh đệ, sao ngươi không nói gì, chẳng lẽ vẫn còn canh cánh trong lòng chuyện vừa rồi?

Haiz, ngươi cũng đừng nghĩ nhiều nữa, loại người như vậy, tự nhiên sẽ có trời cao thu thập, chúng ta cứ sống tốt phần của mình là được."

"Trời cao thu thập?" Nam nhân tóc bạc khẽ mở đôi mắt đang nheo lại, một tia hàn quang chợt lóe lên rồi biến mất.

"Ta chưa bao giờ tin vào những thứ đó."

Mấy người nghe vậy, nhìn nhau, sau đó lắc đầu, bọn họ tự nhiên cũng không tin những thứ này, chỉ là muốn... tự an ủi bản thân mà thôi.

Ở một bên khác, tên đại hán lại giở trò cũ, đi ức hiếp những người bán hàng rong khác.

Nhưng ngay khi người bán hàng định đưa số tiền bảo kê cho hắn ta, thì đại hán đột nhiên hai mắt đỏ ngầu, sau đó toàn thân cứng đờ, ngã vật ra sau.

Cảnh tượng bất ngờ khiến mọi người xung quanh đều kinh hãi, người bán hàng gọi lớn mấy tiếng, nhưng không thấy đại hán có bất kỳ phản ứng nào.

Một người dân gan lớn, đưa ngón tay đến mũi đại hán, sau đó sợ hãi vội vàng rụt tay lại.

"Không... không còn thở nữa."

...

Bên trong Vọng Nguyệt Cư, quả nhiên là chật kín chỗ ngồi, ngay cả phòng riêng cũng đã có người đặt hết.

Đúng lúc có một bàn khách gần cửa sổ rời đi, tiểu nhị mới dọn

ra một chỗ trống cho Tần Phong và Bạch Vô Song.

Sau khi ngồi xuống, không lâu sau, nồi lẩu đã sôi ùng ục, tỏa ra mùi thơm hấp dẫn, Bạch Vô Song hai mắt sáng rực, cầm đũa lên, sau đó không chút hình tượng bắt đầu gắp thức ăn.

Để tránh nàng uống nhầm rượu, gây ra những thương vong không đáng có, Tần Phong cố ý lấy bình rượu để trước mặt mình.

Vừa rót rượu xong, bỗng nhiên một giọng nói trong đại sảnh thu hút sự chú ý của hắn.

"Các ngươi có biết không, nhà Tần Sư hôm qua xảy ra một chuyện lớn!"

Tần Phong nghe vậy nhướng mày, nhưng cũng không quá để ý.

Cái gọi là chuyện lớn trong miệng người này, chẳng qua là chuyện người của Kiếm Đạo Minh tạm thời ở lại Tần Phủ mà thôi.

Mà với tốc độ lan truyền tin tức ở Phụng Thiên Thành, chuyện này e là đã sớm truyền khắp nơi rồi.

Quả nhiên, người nọ vừa dứt lời, liền có người cười nói: "Ngươi nói là chuyện của Kiếm Đạo Minh sao, nương tử của Tần Sư là Liễu Kiếm Ly sư thừa Vạn Kiếm Tông.

Người của Kiếm Đạo Minh đến Phụng Thiên Thành làm việc, tạm thời ở lại Tần Phủ cũng không có gì to tát."

"Đúng vậy, đúng vậy."

Người nói chuyện khinh thường nói: "Loại tin tức này ta sao có thể lấy ra để chia sẻ với mọi người chứ? Ta muốn nói chính là nữ nhi của Kiếm Đế - Bạch Vô Song, và mối quan hệ mờ ám với Tần Sư!"

"Khụ khụ." Bất ngờ không kịp đề phòng, Tần Phong bị rượu

sặc.

Mà sự chú ý của mọi người trong đại sảnh, cũng bị người nói chuyện thu hút.

Dù sao trên đời này, ai mà không thích nghe chuyện bát quái chứ?

Chương 638: Chuyện không thể không kể về Tần Sư và Bạch Vô Song

“Chắc các vị cũng biết, lần này người dẫn đầu Kiếm Đạo Minh chính là Kiếm Đế của Kiếm Đế Thành, mà hai vị tiểu thư nhà ông ta cũng cùng đến, một trong số đó chính là Bạch Vô Song, người được xưng tụng là Nhất Kiếm Song Tuyệt cùng Liễu Kiếm Ly!”

“Nhưng chắc chắn các vị không thể ngờ được, hôm qua khi Kiếm Đạo Minh đến Tần phủ, câu đầu tiên Bạch Vô Song nói với Tần Sư là gì đâu!”

Tuy hôm qua có không ít bá tánh vây xem bên ngoài Tần phủ, nhưng Phụng Thiên Thành rộng lớn đến nhường nào?

Số bá tánh đó so với toàn bộ đế đô, chẳng khác nào muối bỏ bể.

“Là gì vậy?” Mọi người lập tức bị khơi dậy hiếu kỳ.

“Là...” Người đàn ông cố ý kéo dài giọng, sau đó nói một hơi: “Tần Phong, ta nhớ huynh lắm!”

Lời vừa dứt, tiếng hít khí vang lên liên tục.

“Lời này là thật sao?”

“Nếu có nửa câu giả dối, trời giáng thiên lôi!” Người đàn ông thề son sắt.

Ngồi trong góc cạnh cửa sổ, Tần Phong nghe vậy, chỉ muốn

dẫn xuống một đạo thiên lôi đánh thẳng vào người này!

Thật ra những gì người này nói cũng không sai, chỉ là cố ý trắt bỏ ngữ cảnh mà thôi.

Mà ai cũng biết, loại người cố ý cắt xén câu chữ, đều đáng chết!

“Chậc chậc, ghê gớm, ghê gớm thật, chẳng lẽ Tần Sư muốn thu cả hai vị Nhất Kiếm Song Tuyệt vào trong lòng bàn tay hay sao?” Có người cười xấu xa.

Cũng có người lộ ra vẻ mặt ghen tị: “Đã có Liễu Kiếm Ly và nữ tử Long tộc rồi, Tần Sư vậy mà vẫn chưa thỏa mãn, thật khiến người ta phải hâm mộ!”

Nhưng cũng có người không tin vào lời nói một phía, chất vấn: “Lời Bạch Vô Song nói, liệu có ý nghĩa khác với những gì chúng ta hiểu theo nghĩa đen hay không?

Ta nghe nói, lúc trước ở Vấn Kiếm chi chiến của Vạn Kiếm Tông, Tần Sư cũng có mặt.

Có lẽ hai người quen biết nhau từ lúc đó, quan hệ không tệ.

Mà câu nói này, chẳng qua chỉ là lời khách sáo giữa bằng hữu lâu ngày không gặp mà thôi.”

Cuối cùng cũng có một người bình thường... Tần Phong khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Tuy nhiên, người đàn ông trong đại đường lại xua tay: “Nếu không có bằng chứng xác thực, ta sao dám ở đây nói nhăng nói cuội?

Chuyện đêm qua toàn thành kiếm khí chấn động, trên không Tần phủ, kiếm khí ngút trời, xé mây rẽ gió, chẳng lẽ các vị không

ai biết sao?"

Có người lập tức đáp: "Tự nhiên là biết, dù sao ta chính là người mở Sơn Hải Các, lúc ấy bị dọa cho giật mình, nên mới cố ý ra ngoài xem thử.

Nhưng chuyện này có liên quan gì đến những gì ngươi nói trước đó?"

"Hừ, sao lại không liên quan, ta nói thật cho các vị biết, động tĩnh đó chính là do Liễu Kiếm Ly và Bạch Vô Song tranh giành Tần Sư mà ra!

Các vị thử nghĩ xem, trên thế gian này có bao nhiêu người khi thi triển kiếm khí, có thể khiến kiếm khí toàn thành chấn động?

Mà hiện tại trong Phụng Thiên Thành, có mấy người sở hữu bản lĩnh như vậy?

Ta còn có thể nói cho các vị một tin tức xác thực hơn, đêm qua một kiếm xé trời kia, chính là Vô Song kiếm kỹ của Kiếm Đế!"

Chuyển Luân kiếm thuật của Kiếm Đế Bạch Ngạn có ba thức Thần Nhất, vang danh thiên hạ.

Mà một kiếm cuối cùng, Thần Nhất Vô Song, càng được người đời truyền tai nhau như thần thoại.

Nghe nói kiếm khí xé trời chính là Vô Song kiếm pháp, trong số những người có mặt, mười người thì có bảy tám người tin vào lời giải thích này.

Tần Phong siết chặt chén rượu trong tay, những gì người này nói, cơ bản cũng là sự thật.

Nhưng vấn đề mấu chốt là, tỷ thí giữa Liễu Kiếm Ly và Bạch Vô Song, thì có liên quan gì đến hắn?

Ngẩng đầu nhìn về phía trước, Bạch Vô Song vừa ăn lẩu, vừa nghe mọi người trong đại đường bàn tán, giống như tất cả những điều này đều không liên quan gì đến nàng.

Trong mắt nàng, thậm chí còn mang theo sự hứng thú nồng đậm.

Dù sao đối với nàng, vừa ăn ngon, vừa nghe chuyện, cũng là một loại thú vui.

Mà người đàn ông trong đại đường thấy mọi người cơ bản đã tin lời mình, cũng bắt đầu buông thả bản thân, bịa ra một câu chuyện tình yêu đầy trắc trở...

Nào là gặp gỡ lần đầu tiên ở Vạn Kiếm Tông, vừa gặp đã yêu.

Hai người cùng nhau du ngoạn, cùng nhau thưởng thức cảnh đẹp.

Buồn cười nhất là, nguyên nhân Vấn Kiếm chi chiến của Vạn Kiếm Tông năm đó, không phải là do ba đại kiếm đạo gia tộc định kỳ giao lưu, mà là do hai vị nữ tử của Kiếm Đế Thành và Vạn Kiếm Tông tranh giành tình nhân!

Mà khi Tần Phong nghe nói, Bạch Vô Song lặn lội đường xa đến đây gặp hắn, chỉ vì trong bụng đang mang cốt nhục của hắn, hắn liền không nhịn được nữa, lập tức đập bàn đứng dậy.

Tiếng động quá lớn, âm thanh trong đại đường đột nhiên im bặt.

Mọi người nhìn theo tiếng động, sau đó kinh ngạc nói: “Tần Sư, từ lúc nào huynh đã ở đây?”

Vọng Nguyệt Cư người ra vào tấp nập, khách khứa đông đúc, ai mà để ý đến từng người ra vào?

Thêm nữa, Tần Phong và Bạch Vô Song vẫn luôn ngồi trong góc cạnh cửa sổ, nên không ai phát hiện ra.

Người đàn ông đang thao thao bất tuyệt rụt cổ lại, kỳ thật hắn cũng biết rõ, những lời mình vừa nói có thật có giả, vẫn cần xem xét lại, cho nên khi nhìn thấy chính chủ, mới chột dạ không thôi.

Nhưng đúng lúc này, có người kinh hô: "Mọi người mau nhìn, nữ tử kia chẳng phải là Bạch Vô Song sao?"

Hỏng rồi... Tần Phong cứng đờ mặt.

Mọi người nhao nhao nhìn sang, chỉ thấy một nữ tử tuyệt mỹ mặc váy đen, khóe miệng dính đầy dầu đỏ, cho dù bị người ta nhìn chằm chằm, vẫn không để ý hình tượng mà ăn uống ngon lành.

"Tần Sư vậy mà lại lén lút hẹn hò ăn cơm cùng Bạch cô nương, hắn không sợ bị hai vị phu nhân ở nhà biết sao?"

"Ngươi biết cái gì, chính vì sợ bị phát hiện, nên mới phải lén lút!"

"Cách ăn của Bạch cô nương, giống hệt phu nhân nhà ta lúc mang thai, chẳng lẽ..."

Lời vừa dứt, ánh mắt mọi người đồng loạt hướng xuống, quả nhiên thấy bụng Bạch Vô Song hơi nhô lên!

"Vậy mà đều là thật!"

"Nói nhảm nhí, nàng ấy chỉ là ăn no quá thôi!" Tần Phong vội vàng giải thích.

Nhưng đúng lúc này, Bạch Vô Song nuốt xuống thức ăn trong miệng, đột nhiên lên tiếng: "Tần Phong, gọi tiểu nhị mang thêm vài món nữa đi, ta vẫn chưa no."

Xoạt!

Mọi người đồng loạt nhìn về phía Tần Phong, ánh mắt sáng quắc, lòng bát quái bùng cháy.

Người ăn no rồi sao có thể nói mình chưa no?

Lời nói trước sau mâu thuẫn, chẳng phải là Tần Sư không đánh đã khai sao?

Hai người này, quả nhiên có gian tình!

Sắc mặt Tần Phong vô cùng khó coi, để không cho lời đồn đãi hoang đường càng thêm lan xa, hắn không ngừng giải thích mối quan hệ giữa mình và Bạch Vô Song.

Đương nhiên, trong lúc đó, Bạch Vô Song đang ăn cũng bị Tần Phong yêu cầu, bất đắc dĩ phải đặt bát đũa xuống, miễn cưỡng nói đỡ cho hắn vài câu.

Nhưng dáng vẻ đó, chỉ khiến mọi người cảm thấy Bạch Vô Song bị ép buộc.

Ánh mắt bọn họ nhìn Tần Sư, tràn đầy khinh bỉ, giống như đang nhìn một tên tra nam ruồng bỏ người yêu...

Lời giải thích ở Vọng Nguyệt Cư, có bao nhiêu người tin, Tần Phong không biết, dù sao nơi đó hắn cũng không muốn ở thêm một khắc nào nữa.

Hắn cũng một lần nữa thấm thía, cái gì gọi là ba người thành hổ, lời đồn đãi thật đáng sợ.

Mà không lâu sau, trong Phụng Thiên Thành liền lan truyền những câu chuyện không thể không kể về Tần Sư và Bạch cô nương, phiên bản nhiều vô số kể, khiến người ta phải há hốc mồm.

...

Rầm!

Trong cung điện của Tam hoàng tử, nghe thị vệ thuật lại những lời đồn đại, Tam hoàng tử tức giận hất tung bàn trà trước mặt.

“Tần Phong, lại là Tần Phong!” Tam hoàng tử nghiến răng nghiến lợi.

Từ khi Tần Phong đến Phụng Thiên Thành, hắn ta làm việc gì cũng không thuận lợi.

Không nói đến việc bị phụ hoàng lạnh nhạt, các quan viên trong triều cùng phe cánh với hắn, cũng bị giáng chức, cách chức hết!

Hiện tại, hắn ta muốn mượn thế lực của Kiếm Đạo Minh, một lần nữa giành lại tư cách tranh giành ngôi vị Thái tử.

Kết quả lại nghe được tin tức này!

“Lời đồn có bao nhiêu phần trăm là thật?” Tam hoàng tử lạnh lùng hỏi.

Thị vệ trầm ngâm một lát, sau đó thành thật đáp: “Chuyện Liễu Kiếm Ly và Bạch Vô Song giao thủ đêm qua hẳn là thật, nhưng động cơ chưa rõ ràng.

Còn chuyện Bạch Vô Song mang thai cốt nhục của Tần Sư, thuộc hạ cho rằng, không đáng tin.”

“Vì sao?”

“Tam hoàng tử hẳn là biết, nếu tu vi của nam tử thấp hơn nữ tử, muốn có con nối dõi là vô cùng khó khăn.

Huống chi, lần trước tên kia gặp Bạch Vô Song, hẳn là khoảng một năm trước.

Hai người bọn họ, căn bản không có cơ hội đó.”

Tam hoàng tử nghe vậy, cũng phản ứng lại, ai cũng biết, mang thai mười tháng.

Nếu một năm không gặp, mà vẫn có thể mang thai, vậy thì thành cái gì?

“Nói có lý.” Tam hoàng tử khẽ gật đầu, sau đó nói: “Theo dõi nhất cử nhất động của Bạch Vô Song, bất cứ lúc nào cũng phải báo cáo cho ta.”

“Thuộc hạ tuân mệnh.”

Chương 639: Uy hiếp của Tam hoàng tử

Trải qua sóng gió ban ngày, buổi tối khi đưa Bạch Vô Song đến Trích Tinh Lâu, Tần Phong đặc biệt cải trang một phen, miễn cho người khác nhìn thấy lại sinh ra hiểu lầm không cần thiết.

Hắn vốn cũng muốn để Bạch Vô Song đeo khăn che mặt, che đi dung nhan xinh đẹp, nhưng lại bị nàng từ chối.

Lý do từ chối cũng thật đơn giản, đeo khăn che mặt sẽ ảnh hưởng đến tốc độ ăn uống.

Tần Phong cũng bởi vậy mà biết được, nguyên nhân đối phương thích mặc váy đen, là bởi vì màu đen không nhìn ra vết bẩn, cũng không cần lo lắng canh rau bắn lên người.

Quả nhiên là một kẻ tham ăn chính hiệu.

Đến trước cầu thang, lại gặp lão giả chuyên đánh giá xem khách nhân có thể lên được mấy tầng lầu.

Với địa vị hiện tại của Tần Phong, cùng với mối quan hệ với Thái Tử, cho dù muốn lên tầng cao nhất của Trích Tinh Lâu cũng không phải là không thể.

Nhưng hắn lại trực tiếp ngắt lời lão giả, nghiêm mặt nói: “Hôm nay ở tầng hai dùng bữa là được rồi.”

Cần biết rằng, lầu càng cao ở Trích Tinh Lâu, thì nguyên liệu nấu ăn càng cao cấp, giá cả cũng càng đắt đỏ.

Mà với năng lực chiến đấu của Bạch Vô Song, nếu lên tầng cao

nhất, nói không chừng một bữa phải ăn hết mấy vạn lượng bạc, ai mà chịu nổi?

Lão giả liếc mắt nhìn Bạch Vô Song bên cạnh Tần Phong, hình như đã hiểu ra điều gì, cười nói: “Tần công tử cứ tự nhiên.”

Bước lên tầng hai ngồi xuống, Bạch Vô Song hiếu kỳ hỏi: “Chẳng lẽ các tầng lầu khác nhau của Trích Tinh Lâu này còn có ý nghĩa gì khác sao?”

Tần Phong khẽ nhíu mày, mặt không đỏ tim không đập nói: “Các tầng lầu khác nhau của Trích Tinh Lâu này, là dùng để tiếp đãi những khách hàng khác nhau, ta tuy cũng muốn dẫn ngươi đến tầng cao hơn để thưởng thức mỹ thực.

Nhưng với thân phận địa vị của ta, đến tầng hai này đã là giới hạn rồi.”

Nói lời này đồng thời, Tần Phong còn làm ra vẻ mặt đấm ngực dậm chân, như thể thật sự rất áy náy.

Bạch Vô Song chớp chớp mắt, cười như không cười, sau đó khoát tay nói: “Không sao không sao, ta chỉ cần ăn no là được.”

Nói xong liền gọi cô nương xinh đẹp phụ trách gọi món của Trích Tinh Lâu đến, chỉ vào thực đơn trên tấm bình phong, nói: “Cá bảy màu linh lung kia, trước tiên cho ta lên năm mươi đĩa đi.”

Tần Phong đang uống trà, sợ tới mức run lên một cái.

Cô nương xinh đẹp nghe vậy, hơi sững sờ: “Vị cô nương này xác định là n ăm mươi đĩa sao?”

“Ừm ừm.”

Thật là, cứ chọn món đắt nhất mà gọi là sao..... Tần Phong cười gượng nói: “Vô Song cô nương, chỉ ăn cá thôi có phải là hơi

đơn điệu hay không, hay là bớt đi vài đĩa, đổi lấy một ít món khác?"

"Ta không nói là ta chỉ cần năm mươi đĩa cá này a." Đôi mắt xinh đẹp của Bạch Vô Song dường như sáng lên, sau đó những món ăn còn lại lại gọi thêm vài phần.

Tần Phong há hốc mồm, hắn sớm biết sẽ là kết quả này, vẻ mặt vô cùng bất đắc dĩ.

Đang định bảo cô nương xinh đẹp ghi món, một giọng nói đột ngột vang lên.

"Vô Song cô nương đường đường là con gái của Kiếm Đế, là khách quý của Phụng Thiên Thành, để nàng ấy ở tầng hai Trích Tinh Lâu dùng bữa, e là có phần thất lễ."

Ngẩng đầu nhìn lại, người tới là một công tử mặc cẩm y, bên cạnh còn có một hộ vệ khí thế bất phàm, nhìn dòng chảy chân khí màu vàng kim trong cơ thể, rõ ràng là một võ phu cảnh giới Tứ phẩm đỉnh phong.

Mà vị công tử này, Tần Phong nhớ rõ, lúc trước khi tiến vào hoàng cung chữa trị chú thuật cho An Nhã, chính là hắn ở đó nói bóng nói gió.

Vị công tử này chính là Tam hoàng tử đương triều!

Mà Tam hoàng tử cũng là từ chỗ hộ vệ biết được hành tung của Bạch Vô Song, cho nên mới cố ý đến đây!

Ánh mắt hắn khẽ chuyển, lướt qua vùng bụng bằng phẳng dưới lớp váy đen của Bạch Vô Song, lộ ra vẻ hài lòng.

Thế nhưng khi hắn nhìn thấy Tần Phong ngồi đối diện Bạch Vô Song, trong mắt lại lóe lên vẻ chán ghét và khinh thường.

Theo lý mà nói, người thường khi nhìn thấy Tam hoàng tử điện hạ, nhất định phải đứng dậy cung kính hành lễ.

Thế nhưng Tần Phong lại ngồi im trên ghế, không nhúc nhích, những hành động nhằm vào hắn trước kia, hắn đều ghi nhớ trong lòng, làm sao có thể lấy lễ đối đãi?

Tam hoàng tử cũng không để ý tới, thu liễm thần sắc, cười nói với Bạch Vô Song: "Vô Song cô nương không biết, Trích Tinh Lâu này càng lên cao, món ăn có thể gọi càng nhiều, nguyên liệu nấu ăn cũng không phải là vật tầm thường.

Nếu Vô Song cô nương không chê, ta rất sẵn lòng làm chủ, dẫn ngươi lên tầng sáu dùng bữa.

Ngươi muốn ăn gì, cứ việc gọi, cứ tính vào sổ của ta là được, thật sự không cần thiết phải hạ thấp thân phận, ở cùng một chỗ với người nào đó ở tầng hai này."

Vừa nói, hắn vừa hướng về phía Tần Phong, ánh mắt khiêu khích.

Hắn chính là muốn trước mặt Bạch Vô Song, giẫm đạp tôn nghiêm của Tần Phong, một là có thể lấy được hảo cảm của mỹ nhân, hai là cũng có thể trút giận trong lòng!

"Ngươi là ai?" Bạch Vô Song hiếu kỳ hỏi.

Hộ vệ Tứ phẩm lập tức đáp: "Vị này là Tam hoàng tử điện hạ đương triều, tầng sáu Trích Tinh Lâu có thể tùy ý dẫn người lên đó."

Bạch Vô Song vô thức nuốt một ngụm nước bọt, hiển nhiên cũng là đối với tầng sáu kia sinh lòng hướng tới, nhưng nàng vẫn lắc đầu nói: "Không cần đâu, ta ở tầng này là được rồi."

Tần Phong nghe vậy, trong lòng lại dâng lên một tia cảm động,

kẻ tham ăn này vậy mà lại vì thể diện của hắn, từ chối cám dỗ của mỹ thực!

Tam hoàng tử nghe được lời này, sắc mặt trầm xuống: "Ta khuyên Vô Song cô nương hãy suy nghĩ thêm, chớ nên đến quá gần với người này.

Hiện nay trong Phụng Thiên Thành, phần lớn đều là lời đồn đại về ngươi và hắn, điều này sẽ ảnh hưởng đến thanh danh của ngươi."

Chết tiệt, lời đồn đại đã truyền đến tận hoàng cung rồi sao..... Tần Phong sắc mặt khó coi, chỉ hy vọng hai vị nương tử nhà mình còn chưa biết chuyện.

Mà Tam hoàng tử cố ý nói lời này, mục đích cũng rất đơn giản.

Nữ tử cổ đại xưa nay coi trọng danh tiết, còn chưa xuất giá mà đã truyền ra lời ong tiếng ve với nam nhân khác, nữ tử bình thường làm sao có thể chịu đựng được?

Thế nhưng kết quả——

"Ồ, chuyện này thì không cần ngươi phải lo lắng." Bạch Vô Song không hề để tâm, thậm chí còn cười nói với Tần Phong: "Thanh danh của ta bị ngươi làm hỏng rồi, ngươi phải chịu trách nhiệm với ta."

Mọi người có mặt đều kinh ngạc.

Tiếp đó chỉ nghe Bạch Vô Song bổ sung: "Khoảng thời gian ở lại Phụng Thiên Thành này, ngươi phải ngày nào cũng dẫn ta đi ăn ngon, coi như là bồi thường."

Tần Phong khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Tam hoàng tử thì nhíu chặt mày, rõ ràng, Bạch Vô Song không

phải là nữ tử bình thường trong nhận thức của hắn.....

Lần lượt đụng tường, hắn đã dần mất đi kiên nhẫn, trầm giọng nói: "Vô Song cô nương, ta có lòng mời ngươi lên tầng sáu dùng bữa, ngươi lại không nể mặt chút nào.

Nếu ta nhớ không lầm, Kiếm Đạo Minh đến Phụng Thiên Thành là vì muốn nhận được sự đồng ý của phụ hoàng, để xây dựng võ quán trong thành, chiêu mộ học trò.

Tuy ta không thể can thiệp vào quyết định của phụ hoàng, nhưng cũng có cách khiến cho Kiếm Đạo Minh không thể đặt chân ở Phụng Thiên Thành, ví dụ như——"

"Đã là võ quán, có người đến cửa khiêu chiến là chuyện rất bình thường, ngươi, có thể hiểu ý ta chứ?"

Lời này đã là uy hiếp trắng trợn.

Tần Phong nhíu mày, mà nụ cười trên mặt Bạch Vô Song cũng dần thu liễm lại.

Nàng không phải là kiêng kị uy hiếp của đối phương, chỉ là thời gian ăn cơm, gặp phải loại ruồi muỗi ghê tởm này, khó tránh khỏi có chút mất hứng.

Lập tức chân khí quanh người nàng dâng trào, kiếm khí cuồn cuộn!

Tam hoàng tử hoảng sợ biến sắc, hắn làm sao có thể ngờ tới, đối phương vậy mà dám ra tay với hắn?

"To gan!" Hộ vệ vội vàng chắn trước người Tam hoàng tử.

Một đạo kiếm khí xẹt qua, ngọn nến lung lay, ánh lửa lóe lên.

Hộ vệ sững sờ tại chỗ, còn chưa kịp phản ứng, tóc mai bên tai đã bị cắt đứt một lọn.

Nếu như đối phương muốn lấy mạng hắn, e rằng cũng không tốn chút sức lực nào!

Tam hoàng tử thấy vậy, trên trán lăn xuống một giọt mồ hôi lạnh.

Bạch Vô Song thản nhiên nói: “Nếu điện hạ muốn tìm người đến cửa đá quán của Kiếm Đạo Minh, phiền tìm mấy nhân vật lợi hại một chút, vừa hay cũng có thể giúp Kiếm Đạo Minh ta dương danh, đứng vững gót chân ở Phụng Thiên Thành.”

Người dùng kiếm, nhất định phải có phong mang, sao có thể chịu để người khác uy hiếp?

Sắc mặt Tam hoàng tử trở nên dữ tợn: “Tốt, rất tốt, chúng ta đi.”

Chương 640: Tiểu thư, chẳng lẽ người có rồi sao?

Đợi đến khi Tam hoàng tử rời đi, Bạch Vô Song lại nở nụ cười, khẽ hừ một tiếng: "Vừa rồi đã giúp huynh lấy lại thể diện, thậm chí còn bỏ lỡ cơ hội dùng bữa ở tầng sáu, mấy ngày tới, huynh phải dẫn muội đi ăn ngon để bù đắp đấy."

Tần Phong cười như có như không: "Nếu ta là muội, nhất định sẽ đồng ý với hắn, sau đó lên tầng sáu vặt sạch hắn một trận.

Thực phẩm ở đó là của hiếm có một không hai, mỗi món đều có giá trên trời."

Bạch Vô Song lộ ra vẻ mặt kỳ quái: "Nếu muội đồng ý, huynh sẽ không tức giận sao? Muội biết đấy, đàn ông đều sĩ diện, nhất là trước mặt nữ nhân, cha muội chính là như vậy."

Không ngờ Kiếm Đế tiền bối tiên phong đạo cốt mà cũng có mặt như vậy... Tần Phong nghe vậy nhướng mày.

"Hơn nữa, ở cùng tên đó, e rằng sẽ làm muội mất ngon, cho dù mỹ thực có ngon đến đâu, chắc cũng chẳng ăn được bao nhiêu, chi bằng ở cùng huynh ăn uống, thoải mái hơn một chút." Bạch Vô Song bổ sung.

Tệ thật, có chút cảm động rồi đấy... Tần Phong ho khan một tiếng, hiếu kỳ hỏi: "Vì sao?"

"Bởi vì hắn ta không đẹp bằng huynh." Bạch Vô Song chớp chớp mắt.

Nghe vậy, Tần Phong lập tức đứng dậy: "Đi!"

"Hả? Đi đâu? Muội còn chưa ăn xong mà!"

"Ca ca dẫn muội lên tầng sáu ăn cho đã!" Tần Phong phất tay, hào khí ngất trời.

...

Sáng sớm hôm sau, Tần Phong phát hiện ánh mắt đám gia đinh trong nhà nhìn hắn có gì đó không đúng.

Nhưng cụ thể là lạ ở chỗ nào, hắn cũng không nói ra được.

Vừa bước vào đại sảnh, ánh mắt mọi người đồng loạt nhìn về phía hắn, dọa Tần Phong giật bắn mình.

Bạch Ngạn tiền bối sắc mặt trầm xuống, ngày thường kiếm đều được cất trong vỏ, hôm nay không hiểu sao lại lấy ra, đặt ở vị trí thuận tay bên cạnh.

Tần lão gia và nhị phu nhân sắc mặt phức tạp, muốn nói lại thôi.

Thương Phi Lan đôi mắt màu xanh nhạt như một đầm nước lạnh, lạnh lẽo khác thường.

Bạch Thu cũng trừng mắt nhìn, bộ dạng nghiến răng nghiến lợi.

Kinh nghiệm thường xuyên đối phó với Tu La Tràng đang cảnh báo Tần Phong, nơi này không nên ở lâu.

Hắn cười gượng: "Hôm nay ta không có khẩu vị, không cần dùng điểm tâm đâu."

Nói xong liền muốn xoay người rời đi, nhưng một cỗ lực lượng vô hình nào đó lại ấn hắn xuống ghế.

Liếc mắt nhìn sang, Liễu Kiếm Ly thần sắc lãnh đạm, yên lặng

nhìn bát cháo trước mặt: "Hôm qua đi đâu?"

Thấy trận thế này, Tần Phong nào có thể không hiểu, nhất định là những lời đồn đại vô căn cứ kia đã lọt vào tai mọi người trong Tần phủ.

Tuân theo nguyên tắc thành thật khai báo, khoan hồng xử lý, Tần Phong thành thật khai báo: "Hôm qua dẫn Vô Song cô nương đi Vọng Nguyệt Cư và Trích Tinh Lâu ăn cơm, những nơi khác đều không đi!

Điều này, Bạch Thu có thể làm chứng, dù sao trưa hôm qua, Vô Song cô nương còn mời muội ấy."

Bất ngờ bị điểm danh, Bạch Thu ngẩn người, sau đó nhớ lại: "A? Ừm, hình như là có chuyện này, không đúng, rốt cuộc huynh và tỷ tỷ muội là sao!

Vì sao bên ngoài lại có nhiều lời đồn đại như vậy, thậm chí... thậm chí còn nói tỷ tỷ có con của huynh..."

Vốn đang đè nén cảm xúc, Bạch Ngạn nghe đến đây, thanh kiếm bên cạnh không khỏi phát ra tiếng kiếm minh thanh thúy.

Tiền bối bình tĩnh a... Tần Phong da đầu tê dại, đang định giải thích, đúng lúc này, Bạch Vô Song đi tới đại sảnh, hít một hơi thật sâu: "Ừm, thơm quá."

Ánh mắt mọi người đồng loạt nhìn về phía bụng nàng, dưới lớp váy đen, vòng eo thon gọn, bụng phẳng lì, không giống như đang mang thai.

"Vô Song cô nương đến thật đúng lúc, mau nói cho bọn họ biết, quan hệ giữa ta và muội trong sạch, tuyệt đối không có vấn đề gì!" Tần Phong sốt ruột nói.

Tiếp theo không gì khác ngoài quá trình hai người tự chứng

minh trong sạch, may mà cuối cùng cũng chỉ là hiểu lầm.

Bạch Vô Song nghe Thu nhi muội muội thuật lại những lời đồn đại kia, thậm chí còn không tim không phổi cười nói: "Hôm qua ở Vọng Nguyệt Cư nghe bọn họ nói chuyện này, còn thấy thú vị.

Không ngờ mới một ngày trôi qua, câu chuyện thú vị lại càng thêm phong phú."

"Tỷ tỷ, những lời đồn đại này đều là bôi nhọ thanh danh của tỷ, sao tỷ còn cười được!"

"Có quan hệ gì đâu, dù sao đều là giả, mặc kệ bọn họ nói gì thì nói." Bạch Vô Song không để tâm, ba chân bốn cẳng ăn sạch bát cháo, sau đó lại múc thêm một bát nữa.

Hiểu lầm đã được hóa giải, nhưng trong mắt Kiếm Đế Bạch Ngạn vẫn tràn đầy cảnh giác.

Tần Phong bị nhìn đến mức không được tự nhiên, chủ động hỏi: "Bạch tiền bối, không biết chuyện Kiếm Đạo Minh mở võ quán ở Phụng Thiên Thành có thuận lợi không?"

Bạch Ngạn thản nhiên đáp: "Minh Hoàng đã gật đầu, chỉ là muốn bén rễ ở đây, còn cần tìm một nơi.

Hơn nữa, trong Đế Đô có rất nhiều võ quán, nhân tài cũng không ít, nói không chừng sẽ có người đến cửa khiêu chiến, muốn giẫm lên danh tiếng của Kiếm Đạo Minh để nổi danh cũng nên."

Loại chuyện này, trước kia khi xây dựng đạo quán ở Thiên Thành, đã gặp không ít, Kiếm Đạo Minh cũng đã sớm quen rồi.

Đạo lý Mộc tú vu lâm, phong tất tồi chi, ai mà không hiểu?

Bạch Vô Song nuốt xuống miếng bánh bao trong miệng, đột nhiên nói: "A, đúng rồi, cha, tối qua con và Tần Phong đến Trích

Tinh Lâu ăn cơm, gặp Tam hoàng tử.

Tên đó nói muốn cho Kiếm Đạo Minh ở Phụng Thiên Thành không trụ nổi, sẽ phái người đến đá quán, con đồng ý rồi."

"Có chuyện này sao?" Bạch Ngạn nhíu mày: "Kiếm Đạo Minh và Tam hoàng tử vô oan vô cừu, tại sao hắn ta lại làm như vậy?"

Tần Phong nghe vậy, liền đem đầu đuôi câu chuyện kể lại một lượt.

Bạch Ngạn nghe xong, sắc mặt lập tức trầm xuống, với kinh nghiệm sống của mình, ông ta tự nhiên nhìn thấu tâm tư của Tam hoàng tử.

Không gì khác ngoài muốn mượn Bạch Vô Song để leo lên Kiếm Đế Thành và Kiếm Đạo Minh, từ đó tranh giành ngôi vị Trữ quân.

Lắc đầu khinh thường, Bạch Ngạn lên tiếng: "Muốn đến thì đến, Kiếm Đạo Minh tiếp đón."

"Đúng rồi, tiền bối, ta và Thần Công Phòng có giao tình không tệ, nếu địa điểm võ quán của Kiếm Đạo Minh đã định, chuyện xây dựng võ quán có thể giao cho ta phụ trách." Tần Phong cười nói.

Bạch Ngạn suy nghĩ một chút, liền đồng ý: "Vậy thì làm phiền rồi."

Mọi người vừa ăn vừa trò chuyện, không khí cũng coi như hòa hợp.

Đúng lúc này, Liễu Kiếm Ly bên cạnh Tần Phong đột nhiên cúi người, tay phải che miệng, bộ dạng khó chịu.

Tần Phong thấy vậy, quan tâm hỏi: "Nương tử, nàng sao vậy?"

Những người khác cũng lo lắng nhìn sang.

Liễu Kiếm Ly nhíu mày, nhỏ giọng đáp: "Cũng không biết tại sao, luôn cảm thấy không có khẩu vị, ngửi mùi thức ăn cũng thấy hơi buồn nôn."

Bạch Vô Song kinh ngạc nói: "Không thể nào, muội thấy cháo ở đây rất ngon mà."

Bạch Thu bên cạnh cũng phụ họa: "Đúng vậy, tỷ tỷ có phải tối qua ngủ muộn quá nên người không được khỏe?"

Tần Phong nhẹ nhàng vỗ lưng Liễu Kiếm Ly, chỉ nghĩ có lẽ là do biến cố của nàng một thời gian trước, trong lòng vô cùng lo lắng.

Còn nhị phu nhân, Tần lão gia và Kiếm Đế Bạch Ngạn, người từng trải, lại lộ ra vẻ mặt không dám tin.

Họ rõ ràng là đã đoán ra được điều gì đó.

Nhị phu nhân hoàn hồn, kích động hỏi: "Kiếm Ly, hiện tại con có phải cảm thấy đầu choáng mắt hoa, chán ăn, ngửi thấy mùi thức ăn, thậm chí còn hơi buồn nôn không?"

Liễu Kiếm Ly khẽ gật đầu: "Sao nhị nương lại biết?"

Nhị phu nhân không trả lời, mà nắm lấy tay Tần lão gia, kích động đến mức nói năng lộn xộn: "Lão gia, đúng rồi, đều đúng rồi, giống hệt lúc ta vậy!"

Kiếm Đế Bạch Ngạn lắc đầu cười nói: "Khó trách lúc giao đấu với Vô Song, con lại xuất hiện biến cố như vậy, thì ra là chuyện này."

Đương cục giả mê, người ngoài cuộc nhìn rõ, Tần Phong nghe được những lời này, cũng phản ứng lại, đầu óc trống rỗng.

Còn Lam Ngưng Sương được Liễu gia lão tổ tông chỉ dạy,

chậm nửa nhịp, kinh hỉ nói: "Tiểu thư, chẳng lẽ người có rồi sao?!"

"Hả?" Thương Phi Lan nghe vậy, đôi đũa trong tay "cạch" một tiếng, rơi xuống đất.

Chương 641: Ta sắp được làm cha rồi!

Kiếm Ly có thai rồi, ta sắp được làm cha rồi sao?

Sau cơn ngỡ ngàng, là niềm vui sướng và xúc động không nói nên lời.

Tần Phong đứng dậy, đi tới đi lui trong đại sảnh, hắn vẻ mặt hưng phấn, lẩm bẩm: "Bây giờ tạm thời vẫn chưa chắc chắn, tốt nhất là tìm một y sư đến đây xác nhận một chút, đừng để mừng hụt...

Đúng, đúng! Phải đi tìm một y sư!"

Nghĩ đến đây, Tần Phong liền muốn chạy ra khỏi Tần phủ, hắn thậm chí còn muốn vào trong hoàng cung, tìm một ngự y đến đây.

Tuy nhiên, mũi chân vừa mới bước ra khỏi đại sảnh, hắn đã bị Tần lão gia gọi lại: "Tiểu tử thối, có phải là kích động quá rồi không, con đừng nói là quên mất, bản thân mình cũng là một y sư đấy!"

Tần Phong khựng lại, bỗng nhiên phản ứng lại, đúng vậy, nếu luận về y thuật, toàn bộ Phụng Thiên Thành này, còn có ai sánh bằng hắn?

Trở lại bên cạnh Liễu Kiếm Ly, Tần Phong hít sâu vài hơi, đưa tay phải ra, cẩn thận đặt lên cổ tay trắng nõn mịn màng của đối phương, đồng thời hắn cũng triển khai Song đồng dị năng, quan sát thân thể của nàng.

Mọi người trong đại sảnh đều im lặng, trên mặt lộ vẻ căng

thẳng và mong đợi.

Khoảng hai mươi nhịp thở sau, cả người Tần Phong giống như dây cung đang căng bỗng chùng xuống.

"Cô gia, kết quả thế nào?" Lam Ngưng Sương hai tay siết chặt vào nhau, nhỏ giọng hỏi.

"Phong nhi, con nói chuyện đi." Nhị nương nắm lấy tay áo của Tần lão gia, lòng bàn tay đầy mồ hôi.

Những người khác cũng đang chờ đợi câu trả lời.

Tiếp đó chỉ thấy Tần Phong cười ngây ngô nói: "Ta sắp được làm cha rồi..."

Lời này vừa nói ra, mọi người như trút được gánh nặng, bầu không khí vui mừng trong đại sảnh lập tức lan tỏa.

Sống lại một đời, đây là trải nghiệm mà Tần Phong chưa từng có, trong nháy mắt hạnh phúc tràn ngập lồng ngực, cả người như đang trôi nổi trên biển mây, lâng lâng.

Hắn đưa tay đặt nhẹ lên bụng Liễu Kiếm Ly, dường như muốn cảm nhận sự chuyển động của sinh linh bé nhỏ kia.

Nhưng hắn lại quên mất, Liễu Kiếm Ly bất quá mới chỉ mang thai, thai nhi trong bụng làm sao có thể có động tĩnh được?

Liễu Kiếm Ly mỉm cười nhìn nam tử trước mặt, trong mắt tràn đầy nhu tình, trong lòng vẫn còn đang cảm kích nương đã dạy nàng phương pháp kia, nếu không chưa chắc đã có kết quả này.

Thương Phi Lan chứng kiến cảnh này, tâm trạng lại khá phức tạp, nàng vừa mừng cho Kiếm Ly tỷ được như ý nguyện, lại vừa bực tức và lo lắng vì bụng mình mãi vẫn chưa có động tĩnh.

Bạch Ngạn cười nói: "Nữ tử nếu như mang thai, bụng sẽ có

huyết khí ngưng tụ, hơn nữa lúc điều động nội kình trong cơ thể, cũng sẽ bởi vậy mà xuất hiện rối loạn.

Cho nên đêm hôm trước lúc ngươi cùng với Vô Song giao thủ, kiếm chiêu bỗng nhiên xuất hiện dị biến."

Kỳ thật Tần Phong thân là y sư, lúc ấy đã nên nghĩ đến khả năng này, thế nhưng quan tâm sẽ bị loạn, ngược lại còn nghĩ sai đường.

Sau khi bị cảm giác hạnh phúc làm choáng đầu óc, Tần Phong cũng dần dần bình tĩnh lại, tiếp đó hỏi: "Bạch tiền bối, vậy nữ tử sau khi mang thai, thai nhi có thể dẫn đi ThThượng Cổ Thần Tức trong cơ thể của người mẹ hay không?"

"Thượng Cổ Thần Tức?" Bạch Ngạn khẽ giật mình, sở dĩ ông có thể thành công bước vào cảnh giới Nhị phẩm, chính là bởi vì Kiếm Đạo Minh vất vả lắm mới tìm được tàn lưu chi vật mang theo Thượng Cổ Thần Tức.

"Từ xưa đến nay, cực kỳ hiếm có nữ tử đạt đến tầng lớp tu vi này, còn có thể sinh hạ được con cái.

Cho nên tình huống của nương tử nhà ngươi cụ thể là nguyên nhân gì, ta cũng không rõ.

Nhưng ta từng nghe nói, trên thế gian có một số người, thiên phú dị bẩm, huyết mạch cường đại, đó là bởi vì khi còn ở trong bụng mẹ, đã hấp thu năng lượng từ thế giới bên ngoài, cường đại bản thân, để rồi vừa sinh ra đã có thể sở hữu cảnh giới tu vi kinh người." Bạch Ngạn trầm ngâm một lát, đưa ra câu trả lời như vậy.

Thương Phi Lan ở bên cạnh lên tiếng nói: "Không sai, Long tộc chúng ta chính là như vậy."

"Ý của Bạch tiền bối là, Kiếm Ly có lẽ cũng là tình huống như vậy?"

Bạch Ngạn khẽ gật đầu: "Nhưng rốt cuộc là như thế nào, hiện tại những lời nói ra bất quá đều là phỏng đoán, tất cả phải đợi đến ngày đứa nhỏ sinh ra mới có thể có kết luận."

Không lâu sau, Tần phủ trên dưới đều biết được tin tức thiếu phu nhân mang thai, nhất thời, vừa mừng vừa lo.

Nhị nương càng là coi Liễu Kiếm Ly như đồ dễ vỡ mà nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa, một lát dặn dò buổi tối không thể bị lạnh, một lát lại sai nhà bếp làm nhiều một chút thức ăn bổ dưỡng, để cho Kiếm Ly bồi bổ thân thể.

Mà khi Liễu gia - người mẹ vợ có tính cách hướng ngoại biết được chuyện này, liền vội vàng chạy đến Tần phủ, vừa quan tâm Kiếm Ly, vừa không quên cùng Nhị nương trao đổi kinh nghiệm và những điều cần chú ý khi mang thai, đồng thời dặn dò Liễu Kiếm Ly đủ điều.

Cả Tần phủ, giống như đang ăn tết, náo nhiệt phi thường.

Chờ đến khi cơn sóng gió này qua đi, bên tai Liễu Kiếm Ly mới yên tĩnh lại, nàng ngồi bên giường, tay vuốt ve bụng, trong mắt tràn đầy nhu tình.

Lúc này, cửa phòng bị đẩy ra, Thương Phi Lan đứng ở cửa, dáng vẻ muốn nói lại thôi, nàng đến là để xin kinh nghiệm mang thai...

Liễu Kiếm Ly nhẹ giọng đáp: "Ngày thường ta đều cùng muội cùng nhau ở trong rừng tu luyện, cũng không làm những chuyện khác, nghĩ đến là phương pháp của nương ta đã có tác dụng."

Phương pháp đó của tỷ mỗi lần ta đều dùng, cũng không thấy bụng có động tĩnh gì... Thương Phi Lan âm thầm thở dài, chỉ cảm thấy là vấn đề của huyết mạch Long tộc.

Nhưng nàng là người luôn kiên cường, cũng không vì vậy mà

bỏ cuộc, ngược lại còn hỏi thăm các loại chi tiết.

Ví dụ như Kiếm Ly tỷ ngày thường ăn gì, quy luật sinh hoạt như thế nào, lúc tu luyện có phương pháp vận khí đặc thù nào hay không.

Thậm chí ngay cả tư thế và thời gian dài ngắn lúc Kiếm Ly tỷ cùng Tần Phong ân ái, nàng cũng đều hỏi đến tận cùng.

Ghi nhớ tất cả mọi chuyện trong lòng, Thương Phi Lan liền dự định từ đêm nay trở đi sẽ làm theo.

Nàng cáo từ chuẩn bị rời đi, quay đầu nhìn thoáng qua bụng của Kiếm Ly tỷ, trong đôi mắt màu xanh nhạt, ẩn giấu sự hâm mộ không nói nên lời cùng với ý chí chiến đấu sôi sục.

...

Thời gian vội vã trôi qua, nháy mắt đã mười ngày trôi qua.

Đạo quán của Kiếm Đạo Minh rốt cục cũng được xây dựng xong ở Phụng Thiên Thành, do danh tiếng vang xa, chỉ trong vòng nửa ngày ngắn ngủi, đệ tử gia nhập đã vượt quá trăm người.

Theo xu hướng này, số lượng người gia nhập sẽ chỉ ngày càng nhiều.

Tuy nhiên, cây to đón gió lớn, đạo quán của Kiếm Đạo Minh náo nhiệt như vậy, nhất định sẽ có kẻ nhìn mà đỏ mắt.

Đặc biệt là những võ quán bản địa ở Phụng Thiên Thành, bọn họ có thể đứng vững gốt chân ở Phụng Thiên Thành, bối cảnh phía sau tự nhiên không phải tầm thường, trong đó không thiếu người tài cao thủ.

Thậm chí còn có không ít, đều là võ tướng từ trong quân ngũ giải ngũ trở về.

Mà tự cổ văn vô đệ nhất, võ vô đệ nhị.

Đạo quán mới xây dựng, võ quán bản địa đến cửa khiêu chiến một phen, dằn mặt một chút, từ lâu đã là quy tắc bất thành văn.

Huống chi là Kiếm Đạo Minh - con rồng vượt biển như vậy?

Bạch Ngạn tiền bối cũng sớm đã liệu đến sẽ có tình huống này, cho nên ở bên ngoài đạo quán đã cho dựng sẵn một cái lôi đài.

Trận tỷ thí trên lôi đài kia, từ khi đạo quán được xây dựng xong, liền một khắc cũng chưa từng ngừng nghỉ.

Ầm!

Một bóng người vạm vỡ bị kiếm khí chém bay ra khỏi lôi đài, tiếng hít khí lạnh từ phía dưới vang lên liên tục.

"Đây đã là người thứ ba mươi sáu rồi sao?"

"Không nghĩ tới, Kiếm Đạo Minh tùy tiện phái ra một người đã có năng lực như vậy."

"Ngươi nói chẳng phải là nói nhảm sao, Kiếm Đạo Minh do Kiếm đạo tam đại gia thành lập, tập hợp sở trường của ba nhà, đệ tử của bọn họ có thực lực như vậy chẳng phải là chuyện trong tình lý sao?"

Tráng hán đến khiêu chiến vốn là võ tướng, thua trận tỷ thí cũng không cảm thấy mất mặt, mà là chắp tay khâm phục nói: "Kiếm Đạo Minh quả nhiên danh bất hư truyền, thụ giáo."

"Thừa nhận." Đệ tử trên đài cung kính đáp lễ.

Kiếm Đạo Minh liên tiếp giành chiến thắng, nhất thời phong quang vô hạn.

Những người còn lại muốn đánh lôi đài, hai mặt nhìn nhau,

đều là nản lòng thoái chí.

Cần gì phải tự rước lấy nhục nhã?

Thế nhưng đúng lúc này, một tiếng hừ lạnh vang lên: "Phụng Thiên Thành từ khi nào lại để cho loại tiểu bối này tác oai tác quái?"

Đệ tử đang thủ lôi nghe vậy, nhíu mày, tìm kiếm tiếng nói nhìn tới, người đến là một nam tử trung niên mặt sẹo, toàn thân sát khí, hiển nhiên tay đã từng nhuốm không ít máu tươi.

"Nói nhiều vô ích, xin chỉ giáo." Đệ tử Kiếm Đạo Minh trầm giọng nói.

Không cần phải đợi lâu, máu tươi nhuộm đỏ lôi đài, tiếng thét chói tai vang lên.

Chương 642: Nam tử tóc bạc cường đại

Vẫn còn đang trò chuyện trong võ quán, nghe thấy động tĩnh bên ngoài, Tần Phong và mọi người không khỏi nhìn ra.

Bạch Ngạn nhíu mày: "Chẳng lẽ ra tay quá nặng, đánh trọng thương người khiêu chiến?"

Không lâu sau, một đệ tử Kiếm Đạo Minh vội vàng chạy tới, bẩm báo: "Bẩm sư tôn, có người khiêu chiến, đánh trọng thương đệ tử thủ tịch, mời sư tôn mau tới xem."

Nghe vậy, mọi người đều giật mình, chạy ra khỏi võ quán.

Tứ phía người xem đều lộ vẻ kinh hãi, Tần Phong nhìn lên đài, chỉ thấy một trung niên mặt sẹo dữ tợn, trên mặt mang theo nụ cười lạnh, vẻ mặt khinh thường.

Mà ở một bên khác, đệ tử thủ tịch ban nãy ngực lõm xuống, miệng phun máu tươi, rõ ràng là nguy hiểm đến tính mạng.

Không chút do dự, Tần Phong nhảy lên đài, đi tới bên cạnh đệ tử bị thương nặng.

Kim quang lóe lên trong mắt, tình trạng bên trong cơ thể đệ tử bị thương nặng đều bị hắn nhìn thấu.

"Xương ngực gãy, ngũ tạng lục phủ bị tổn thương, may mà tim không bị xương ngực đâm thủng, nếu không chắc chắn đã chết."

Nhanh chóng xác định tình hình, đầu ngón tay Tần Phong ngưng tụ bạch quang, lập tức muốn chữa trị cho đệ tử bị thương

nặng.

Nhưng lại nghe thấy nam tử mặt sẹo lạnh lùng nói: "Tỷ đấu còn chưa kết thúc, tên tiểu tử thối tha nào dám phá hỏng quy củ!"

Dứt lời, chân khí ngưng tụ, một quyền đánh ra, giống như hổ gầm.

Tuyệt chiêu hung hãn như vậy, nhắm thẳng vào lưng Tần Phong, rõ ràng là muốn lấy mạng hắn!

Tuy nhiên, đối với điều này, Tần Phong lại làm như không nghe thấy, chuyên tâm chữa trị cho đệ tử bị thương nặng, tranh thủ từng giây từng phút.

Quyền kình đánh tới một nửa, một đạo kiếm khí như cuồng phong, dễ dàng chém nát nó.

Bạch Vô Song chắn trước người Tần Phong, thần sắc không còn tùy ý như ngày thường, mà là lạnh lùng như băng sương.

Nam tử mặt sẹo thấy vậy, lập tức nhún vai nói: "Danh tiếng của Kiếm Đạo Minh là do như vậy mà có được sao? Một người không phải đối thủ, liền phái ra hai người, ba người? Vậy ta cam bái hạ phong."

Bạch Ngạn ở dưới đài nhíu mày lạnh lùng nói: "Tu vi của các hạ là Thần Vũ tứ phẩm, lại lên đài tỷ đấu với một đệ tử ngũ phẩm?"

Nam tử không để ý, ngược lại cười lạnh một tiếng: "Lúc dựng đài tỷ võ, các ngươi cũng đâu có nói, không thể lấy lớn hiếp nhỏ?"

Lời này vừa nói ra, dưới đài xôn xao.

Tên nam tử mặt sẹo này chẳng lẽ đầu bị kẹp cửa rồi sao, lại dám trước mặt Kiếm Đế nói ra những lời cuồng vọng như vậy?

Nếu như có thể lấy lớn hiếp nhỏ, vậy Bạch Ngạn đã bước vào nhị phẩm, trên đời này còn có bao nhiêu người là đối thủ của ông?

Bạch Ngạn nheo mắt, cũng không biết mục đích của đối phương là gì.

Mà ở một bên khác, trên lầu trà gần đó, Tam hoàng tử thấy cảnh này, không khỏi cười lạnh một tiếng.

Nam tử mặt sẹo tự nhiên là do hắn tìm đến, là sơn tặc Nam Vực, hạng người liếm máu trên đao.

Chỉ cần có Kiếm Đế Bạch Ngạn tọa trấn, muốn đánh bại Kiếm Đạo Minh quả thực là si tâm vọng tưởng.

Cho nên hắn mới lui một bước, chỉ muốn chọc tức đối phương.

Nhưng hắn lại không ngờ tới, người mình tìm đến lại có gan như vậy, không nói đến việc đánh trọng thương đệ tử Kiếm Đạo Minh, thậm chí còn nói ra những lời không biết sống chết như vậy.

Hộ vệ bên cạnh trầm giọng nói: "Điện hạ, thuộc hạ luôn cảm thấy người này có chút vấn đề."

"Chỉ là một tên hung đồ sống chết nhiều năm mà thôi, chắc là đã quen tay chém giết, cho dù có vấn đề thì sao? Sinh tử của hắn có liên quan gì đến ta."

Nghe vậy, hộ vệ thức thời ngậm miệng, cũng không nói thêm gì nữa.

Trên đài tỷ võ, Bạch Vô Song lạnh lùng hỏi: "Cha, làm sao bây giờ?"

Bạch Ngạn liếc nhìn đệ tử bị thương nặng đang được Tần Phong chữa trị, thản nhiên đáp: "Để lại một mạng."

Vừa dứt lời, trong mắt nam tử mặt sẹo lóe lên hồng quang, hắn lại không có ý định lùi bước chút nào, mà là cười lớn cuồng vọng, chủ động tấn công!

Mọi người thấy cảnh này, đều khiếp sợ không thôi.

Ngay cả Tam hoàng tử cũng nhíu mày, Bạch Vô Song có thể sánh ngang với Liễu Kiếm Ly, uy danh Tam Phẩm Kiếm Thần tự nhiên là mọi người đều biết.

Hành động của tên trung niên mặt sẹo này, chẳng khác nào tìm chết, chẳng lẽ là có chỗ dựa nào sao?

Tuy nhiên, tình huống ngoài dự đoán lại không xảy ra.

Đệ tử nhà mình bị đánh trọng thương, đối phương còn ngông cuồng như vậy, Bạch Vô Song tự nhiên sẽ không nương tay.

Kiếm Trúc Ngô Cốt thi triển, cốt kiếm trong tay thành hình, kiếm khí cuồn cuộn, chỉ một kiếm, liền chém bay trung niên.

Một vết kiếm từ cổ kéo dài xuống bụng, máu tươi chảy ròng ròng, trung niên cũng ngã trên mặt đất, không còn sức phản kháng.

"Chỉ như vậy thôi sao?" Bạch Ngạn lẩm bẩm, phóng thích khí thế cảm nhận hơi thở của nam tử mặt sẹo, không có gì bất thường.

Bạch Vô Song cũng không quá quan tâm đến nam tử, một kiếm vừa rồi đã nương tay, nếu không đối phương chắc chắn phải chết.

Đi tới bên cạnh Tần Phong, nàng lên tiếng hỏi: "Thế nào rồi?"

Tần Phong thở phào nhẹ nhõm, thu hồi bạch quang trên đầu ngón tay: "Máu đã ngừng chảy, tạm thời không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng những ngày tiếp theo cần tĩnh dưỡng, lát nữa ta sẽ kê một thang thuốc, uống đúng giờ là được."

Cùng lúc đó, bên ngoài đám người, nam tử tóc bạc mặc áo vàng nhếch mép, hai ngón tay chụm lại chỉ về hư không.

Nam tử mặt sẹo vốn nên mất đi năng lực hành động, trong mắt lóe lên hồng quang, sau đó hắn ta thè lưỡi, nuốt viên thuốc trong miệng vào bụng, vết kiếm trên ngực lập tức ngừng chảy máu, hơi thở toàn thân tăng vọt!

Đó là, khí tức mà võ giả tam phẩm Khí Huyền Cảnh mới có thể có!

Nam tử mặt sẹo đột nhiên vùng dậy, thân hình còn nhanh hơn cả thiểm điện, tay phải giống như vuốt hổ, hung hăng chụp về phía Tần Phong.

Đài tỷ võ không chịu nổi lực lượng cường đại của hắn, vậy mà trong nháy mắt vỡ vụn.

Một màn bất ngờ xảy ra, khiến cho những người xung quanh đều ngây người.

Tuy nhiên Tần Phong và những người khác đã trải qua vô số lần sinh tử, làm sao có thể không phản ứng kịp?

Bạch Vô Song một lần nữa ngưng tụ cốt kiếm trong tay, Tần Phong cũng điều động Chính Khí trong cơ thể, định thi triển Hạo Thiên Kính.

Nhưng vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc này, cơ thể hai người lại đột nhiên khựng lại, toàn thân giống như bị xiềng xích trói buộc, không thể động đậy.

Bạch Ngạn cảm nhận được điều gì đó, đột nhiên xoay người, ánh mắt xuyên qua đám người, rơi vào người nam tử tóc bạc mặc áo vàng, người sau nheo mắt làm động tác im lặng.

Trong nháy mắt, cuồng phong nổi lên, giống như lưỡi dao sắc

bén, cuốn về phía Bạch Ngạn!

Ông ta không thể không ra tay ứng phó!

Nhìn thấy thế công của nam tử mặt sẹo đã gần ngay trước mắt, Tần Phong trợn to hai mắt, trong lòng không ngừng gào thét, động đậy đi, động đậy đi!

Hồng Mông tiên khí tiến vào mắt, Tiên Thiên Nhất Khí được điều động.

Cơn đau dữ dội ập đến trên vai, Tần Phong rốt cuộc cũng bước vào trạng thái thần diệu của Thần Uy.

Thời gian như ngừng trôi, lúc này hắn mới nhìn rõ, nguyên nhân khiến hắn và Bạch Vô Song tạm thời mất đi khống chế cơ thể, chỉ vì luồng khí vô hình như xiềng xích đang trói buộc hai người bọn họ!

Lý!

Phượng Đề thanh trong nháy mắt vang lên, hỏa phượng khổng lồ thành hình, hai cánh rung lên, luồng khí nóng rực ập vào mặt, liệt diễm cuồn cuộn, bốc hơi luồng khí vô hình.

Đây là tiên pháp - Phượng Tiên Hỏa Chi Thuật!

Hỏa phượng gầm lên một tiếng, hung hăng lao về phía nam tử mặt sẹo.

Tu vi của hắn ta là do đan dược cưỡng ép nâng lên, thực lực tự nhiên bình thường, hơn nữa trước đó đã bị trọng thương, sớm đã là nỏ mạnh hết đà.

Chỉ một chiêu đã bị đánh lui, ngã trên mặt đất, toàn thân cháy đen.

Bạch Vô Song thoát khỏi trói buộc, nhìn vết thương trên vai

Tần Phong, thần sắc lo lắng: "Ngươi không sao chứ?"

Tần Phong lắc đầu, nghiêng đầu nhìn về phía nam tử tóc bạc bên ngoài đám người: "Ngươi mau đi giúp Bạch Ngạn tiền bối."

Nam tử tóc bạc né tránh kiếm khí của Bạch Ngạn, sau đó vung tay phải lên, cuồng phong cuốn máu của Tần Phong trên tay phải nam tử mặt sẹo tới.

Nắm chặt máu trong lòng bàn tay, nam tử tóc bạc cảm nhận được điều gì đó, nghiêng đầu nhìn về phía Hạo Văn Viện, đột nhiên cười nói: "Nhân vật nhỏ bé như ta, sao đáng để ngài phải bận tâm."

Dứt lời, thanh khí bao phủ lấy hắn.

Chỉ trong nháy mắt, nam tử tóc bạc thần bí này đã biến mất không còn tăm hơi.

"Tiên pháp - Thuấn Gian Di Động." Tần Phong trầm giọng nói.

Chương 643: Loại thuốc quỷ dị

Cơn sóng gió này đến nhanh mà đi cũng nhanh.

Bạch Ngạn thân hình lóe lên, triển khai khí cơ cảm giác hướng đi của nam tử tóc bạc, không bao lâu liền quay trở lại.

Thuấn di quả nhiên là tiên pháp thần dị, xa nhất có thể trong nháy mắt trăm dặm, nam tử tóc bạc kia sớm đã không thấy bóng dáng.

“Tiền bối, không đuổi kịp sao?” Tần Phong hỏi.

“Ừm.” Bạch Ngạn nhíu mày, đáp một tiếng, ông nhìn về phía vai Tần Phong, trên đó đã là máu thịt be bét, may mà không bị thương đến chỗ hiểm.

“Vết thương không sao chứ?”

“Không sao.” Tần Phong vừa trả lời, vừa tự mình chữa trị.

Không mất bao lâu liền thành công cầm máu, cảm giác đau đớn cũng giảm đi rất nhiều.

Mấy người đến trước người nam tử có vết sẹo, lúc này đối phương đã là thở nhiều ra ít.

Miệng phun đầy bọt máu, nam tử có vết sẹo khó khăn nói: “Cứu ta.”

Tần Phong nhíu mày, đối phương ra tay tàn nhẫn, còn suýt chút nữa lấy mạng hắn, hắn tự nhiên là không muốn cứu.

Nhưng mà nam tử tóc bạc kia quá mức cổ quái, hơn nữa thực

lực của nam tử có vết sẹo đột nhiên tăng vọt một cảnh giới cũng cực kỳ có vấn đề.

Cho nên hắn nhất định phải chữa trị cho hắn ta, sau đó mới có thể thẩm vấn.

Thế nhưng đúng lúc này, nam tử có vết sẹo da cháy đen lại là hai mắt đỏ ngầu, toàn thân huyết nhục phồng lên.

Bạch Ngạn nhìn ra khác thường, vội vàng triển khai kết giới, bao phủ nam tử trong đó.

Sau đó bất quá chớp mắt, chỉ nghe một tiếng nổ vang, nam tử có vết sẹo thoi thóp liền nổ thành huyết vụ, thi cốt vô tồn.

Sắc mặt của mấy người đều khó nhìn đến cực điểm.

Bạch Ngạn trầm giọng nói: “Từ xưa đến nay, còn chưa từng nghe nói qua có phương pháp nào có thể khiến người ta trong nháy mắt, từ cảnh giới Tứ phẩm bước vào Tam phẩm cảnh giới.

Có kết quả này, hẳn là người này có được lực lượng cường đại dẫn đến phản phệ.”

Tần Phong gật gật đầu, quét mắt nhìn một vòng máu loãng đầy đất, bỗng nhiên nhìn thấy một hạt phấn nhỏ như hạt cát.

Hắn ngồi xổm xuống, nhéo nó trong đầu ngón tay, cẩn thận đánh giá.

“Đây là cái gì?” Bạch Vô Song hiếu kỳ hỏi.

“Giống như là cặn thuốc còn sót lại, ta có thể ngửi được một mùi thuốc nhàn nhạt.” Tần Phong khẽ hít hít mũi, nói như vậy.

“Chẳng lẽ thực lực của người này tăng vọt, là bởi vì nuốt loại đan dược này?”

“Tình huống cụ thể, phải phân tích ra công hiệu của đan dược này sau, mới có thể đưa ra kết luận.”

Đang nói, cặn thuốc trên đầu ngón tay Tần Phong bỗng nhiên phát sinh dị động, lại giống như vật sống mà ngọ nguậy, sợi đen nhỏ bé như sợi tóc, muốn đâm thủng da thịt, chui vào huyết nhục.

Nhìn thấy một màn này, Tần Phong không khỏi giật mình, vội vàng ném cặn thuốc nhỏ như hạt cát kia đi.

Mà sợi đen kia tìm không thấy huyết nhục, ở trong máu loãng đầy đất giãy giụa một hồi, rất nhanh liền không còn động tĩnh, tan biến trong máu.

“Đây rốt cuộc là thứ gì……”

Mọi người chỉ cảm thấy quỷ dị, toàn thân lạnh lẽo, đan dược gì có thể giống như vật sống?

“Ta sẽ đem chuyện này bẩm báo cho Thiên Giám Quốc Sư.” Tần Phong nghiêm túc nói.

Bạch Ngạn nghe vậy gật gật đầu, sau đó phái đệ tử dưới trướng đi tới Trảm Yêu Ti của Phụng Thiên Thành tìm người tới, đồng thời cho người dọn dẹp sạch sẽ phế tích lôi đài.

……

Hạo Văn Viện, đỉnh Đăng Thiên Lâu.

Tần Phong đem những chuyện đã xảy ra trước đó thuật lại một cách chân thật.

“… Lão sư, ngoại trừ Hạo Văn Viện ra, trên đời này lại còn có Văn Thánh Đạo Giả cao phẩm có thể thi triển tiên pháp, ngài có biết hắn là người phương nào không?”

Thiên Giám Quốc Sư chắp tay sau lưng, hồi lâu sau mới mở

miệng nói: “A Tu La Vương Sát Thiên La từng nói với ta, A Tu La tộc sở dĩ biết Đặng đại nhân bệnh nguy kịch, là bởi vì có người báo tin cho bọn họ.

Theo như miêu tả của hắn, với người ngươi nói, quả thật không khác biệt lắm.”

Tần Phong nghe vậy, sắc mặt cả kinh: “Ý của lão sư là, nam tử tóc bạc kia có liên quan đến Quỷ Độc Môn, chờ chút, chẳng lẽ cặn thuốc kia chính là thần dược năm đó bọn họ muốn dùng người sống làm vật dẫn, luyện chế ra?”

Lúc trước ở Tấn Dương Thành khi giao dịch với đám người này, Chu Khải đại nhân từng nói qua lai lịch của Quỷ Độc Môn.

Một tà phái ở phụ cận Lạc Vương thành Nam Vực, bởi vì dùng người sống làm thuốc dẫn, luyện chế đan dược, đầu độc thôn trang xung quanh, khiến người người căm phẫn, cho nên Lạc Vương mới phái người san bằng toàn bộ môn phái.

Chỉ là mặc dù như thế, vẫn còn có dư nghiệt của Quỷ Độc Môn tồn tại trên thế gian này.

Thiên Giám Quốc Sư khẽ gật đầu.

Nhận được khẳng định của Tần Phong, thần sắc ngưng trọng nói: “Vậy có cần bẩm báo với Minh Hoàng, phái Ngục La Ty và Trảm Yêu Ti, toàn lực truy bắt nam tử tóc bạc kia, đem dư nghiệt Quỷ Độc Môn nhất võng tóm gọn hay không?”

Uy lực của thần dược quá mức kinh người, khiến võ giả Tứ phẩm trong nháy mắt bước vào Tam phẩm, đó là khái niệm gì?

Nếu như tràn lan, hậu quả khó mà lường được.

Đương nhiên, đan dược quỷ dị có công hiệu như vậy, muốn sản xuất hàng loạt cũng không thực tế.

Thiên Giám Quốc Sư đáp: “Chuyện này ta đã biết, không cần ngươi quá lo lắng, vạn sự vạn vật đều có nhân quả, thả hắn rời đi, cũng là tự có an bài.”

Tần Phong nghe vậy sửng sốt, trong lời nói này có chút hàm ý sâu xa: “Lão sư biết sự tồn tại của nam tử tóc bạc, ngài vốn có thể bắt hắn lại, lại chủ động thả hắn rời đi?”

Nghĩ lại cũng phải, tuy rằng Thiên Giám Quốc Sư chưa từng thể hiện thực lực chân chính trước mặt người đời, nhưng người có thể sánh vai cùng Trấn Thần Ti Ngự, làm sao có thể tầm thường?

Hơn nữa thân là người đứng đầu của Văn Thánh đạo thống, tiên pháp Thuấn Di của nam tử tóc bạc, đối với Thiên Giám Quốc Sư mà nói, bất quá là múa rìu qua mắt thợ.

Xem ra, lão sư âm hiểm lại đang tính toán gì rồi..... Tần Phong nhướng mày, nghĩ như vậy.

“Vật này, ngươi cầm lấy.” Thiên Giám Quốc Sư phất tay áo, hai chuỗi vòng tay bằng thạch anh liền bay vào trong tay Tần Phong.

Cầm trên tay trơn bóng, còn tản ra hơi lạnh.

Tần Phong hiếu kỳ hỏi: “Lão sư, đây là cái gì?”

“Người có huyết mạch cường đại, khi sinh ra, sẽ hấp thu khí cơ trong cơ thể mẫu thân, làm được việc người đi trước.

Nhưng mà điều này lại tạo thành tổn hại đối với thân thể của mẫu thân, đem hai chuỗi vòng tay này giao cho nương tử nhà ngươi, mang theo bên người, có thể giảm bớt tổn hại này đến mức thấp nhất, miễn cho hỏng việc tu hành.”

Lão sư đã biết chuyện Kiếm Ly mang thai, cho nên đưa lễ gặp mặt..... Tần Phong cảm kích nói: “Đa tạ lão sư, vật này đối với ta

rất có tác dụng, bất quá, hai chuỗi vòng tay này là muốn cùng lúc đeo trên người sao?"

"Mỗi người một chuỗi là được."

"Mỗi người một chuỗi? Nhưng mà Phi Lan còn chưa mang thai, tạm thời không cần chứ?" Tần Phong không hiểu.

Thiên Giám Quốc Sư không trả lời, trong mắt mang theo chút ý cười.

.....

Ngoài Phụng Thiên Thành, trong sơn lâm, Thương Phi Lan một mình tu luyện luôn luôn thất thần, khiến cho nàng khi điều động Cổ Thần Tức thi triển kết giới, cũng luôn xuất hiện sơ hở.

Đúng vậy, nàng rất lo lắng.

Theo thói quen ngày thường của Kiếm Ly tỷ, nàng đã kiên trì mười mấy ngày rồi, thế nhưng cái bụng này lại không tranh khí, vẫn không thấy động tĩnh gì.

Trong lòng phiền não, tu luyện cũng không còn tâm tư.

Nghĩ tới nghĩ lui, nàng liền lấy ra từ trong nhẫn trữ vật một chiếc gương nhỏ bằng bàn tay.

Khí cơ tiến vào trong đó, mặt gương như mặt hồ nổi lên gợn sóng.

Không bao lâu, đôi mắt màu lam nhạt xuất hiện trong gương, Thương Mộc với thần thái lười biếng in vào mắt liềm.

Đối phương ngáp một cái, trêu ghẹo nói: "Ban đầu còn tưởng rằng có tình lang rồi, sẽ quên mất ta cái cô cô này, không ngờ tới còn biết liên lạc với ta.

Nói đi, tìm ta có chuyện gì.”

Thương Phi Lan do dự một chút, cuối cùng cắn răng hỏi: “Cô cô, người có biết nữ tử Long tộc như thế nào mới có thể dễ dàng mang thai con nối dõi hay không?”

Nụ cười trong mắt Thương Mộc biến mất, nàng cảm thấy mình bị mạo phạm.

Chương 644: Nương tử, hình như muội có thai rồi?

Là xử nữ lớn tuổi nhất của Long Tộc, ngay cả tay nam nhân còn chưa từng nắm qua, Thương Mộc làm sao biết được như thế nào mới dễ dàng mang thai?

Nàng vốn cho rằng Thương Phi Lan cố ý trêu chọc mình, nhưng nhìn biểu cảm lo lắng và bồn chồn trong mắt đối phương, nàng liền biết, hẳn là đã có chuyện gì xảy ra.

Thở dài một tiếng, Thương Mộc nhẹ giọng hỏi: "Rốt cuộc là có chuyện gì?"

Đối với Thương Phi Lan mà nói, mẫu thân đã mất, cô cô cũng như mẹ ruột, nghe được câu hỏi, liền đem những uất ức và bất an trong lòng trút hết ra.

Thương Mộc nghe xong, lông mày hơi nhíu lại: "Thì ra là vậy."

Nàng thật không ngờ, Liễu Kiếm Ly lại nhanh như vậy đã mang thai cốt nhục của Tần Phong, khó trách Phi Lan lại bồn chồn bất an như vậy.

Tính cách mạnh mẽ, liền có điểm xấu này, chỗ nào cũng muốn tranh giành.

Nếu Phi Lan giống như nàng, sớm an phận một chút, mọi chuyện đều xem nhạt một chút, vậy sẽ thoải mái hơn nhiều.

Nhưng người với người chung quy là khác nhau.....

Lắc đầu, Thương Mộc đáp: "Long Tộc so với nhân tộc, sinh hạ

con cái vốn đã không dễ dàng, hơn nữa muội lại là Thương Long nhất mạch, xác suất này càng thấp hơn.

Theo ta thấy, chuyện này muội cũng đừng nóng vội, chi bằng cứ đi từng bước một.

Phải biết rằng, năm đó lúc mẫu thân mang thai muội, cũng phải mất mấy năm trời đấy."

Thương Phi Lan nghe thấy mấy chữ "mấy năm", lập tức ủ rũ cúi đầu.

Nha đầu này thật cố chấp, đừng có chui vào ngõ cụt rồi không ra được..... Thương Mộc thấy thế, suy nghĩ một chút, bỗng nhiên cười nói: "Hơn nữa theo ta thấy, Kiếm Ly có thai trước muội, cũng chưa chắc đã là chuyện xấu."

Thương Phi Lan ngẩng đầu lên, trong đôi mắt màu xanh nhạt hiện lên vẻ khó hiểu: "Cô cô nói vậy là có ý gì?"

"Nữ tử mang thai, trong cuộc sống sẽ có rất nhiều bất tiện, tu hành phải chậm lại không nói, mang thai lâu ngày, liền nam nữ..... Khụ khụ, chuyện đó cũng không thể làm nữa.

Muội suy nghĩ kỹ một chút, đối với muội mà nói, đây có phải là cơ hội hay không?" Thương Mộc tuần tự thiện dụ.

"Cơ hội?" Thương Phi Lan lẩm bẩm lặp lại, dường như đã hiểu ra điều gì đó, trong mắt lại lóe lên tia sáng.

Thực lực của nàng không bằng Liễu Kiếm Ly, cho nên chỉ có thể gọi đối phương là Kiếm Ly tỷ.

Mà muốn xoay chuyển tình thế, nhất định phải vượt qua đối phương về thực lực.

Tuy nhiên Kiếm Ly tỷ tu hành luôn kham khổ, lại thêm thiên

phú dị bẩm, ngày tích lũy tháng ngày, nàng và Kiếm Ly tỷ chênh lệch đừng nói là giảm bớt, ngược lại là càng ngày càng lớn.

Nhưng hiện tại thì sao?

Kiếm Ly tỷ mang thai, người nhà và phu quân cũng đã nói, chuyện tu hành tốt nhất nên gác lại, phải chú ý nghỉ ngơi nhiều hơn.

Vậy thì khoảng thời gian này, chênh lệch thay đổi thất thường, chẳng phải là thời cơ tốt để nàng đuổi kịp sao?

Còn về điểm tốt thứ hai mà cô cô nói..... Nghĩ đến đây, Thương Phi Lan vành tai bỗng chốc đỏ ửng.

Nếu thật sự là như vậy, vậy sau này chẳng phải là không cần phải cùng Kiếm Ly tỷ thay phiên thị tẩm, mà phu quân có thể luôn luôn chỉ thuộc về một mình nàng sao?

Nghĩ như vậy, chưa mang thai, ngược lại cũng không phải là chuyện xấu?

Nhìn thấy thần sắc Thương Phi Lan đã xuất hiện biến hóa, Thương Mộc liền minh bạch, nha đầu này đã bị nàng thành công dời đi lực chú ý, trong lòng không khỏi cảm khái: "Làm cô cô như mình thật đúng là không dễ dàng."

Nhưng đúng lúc này, trên trán Thương Phi Lan, đột nhiên hiện ra một miếng vảy màu bạc.

Mà trong cơ thể nàng, Long Châu cũng bắt đầu xuất hiện dị động.

Thương Phi Lan chỉ cảm thấy hơi buồn nôn, đưa tay che miệng, muốn nôn nhưng lại không nôn ra được gì.

Bên kia tấm gương, Thương Mộc sau khi ngẩn người, vèo một

cái đứng bật dậy khỏi ghế, vừa kinh hỉ vừa không dám tin nói: "Phi Lan, muội..... hình như có thai rồi?!"

Nếu nàng nhớ không lầm, năm đó lúc tỷ tỷ mang thai Phi Lan, cũng là phản ứng như vậy!

"Hả?" Trong mắt Thương Phi Lan hiện lên vẻ mờ mịt.

Kế hoạch đuổi kịp và tâm tư độc chiếm phu quân của nàng, hình như còn chưa bắt đầu đã kết thúc rồi.

.....

Trên đường trở về Tần phủ, Tần Phong tay mân mê hai chuỗi vòng tay, trong lòng còn đang nghĩ—— "Lén đưa một chuỗi cho Kiếm Ly trước, chuỗi còn lại cất giấu, tránh để Phi Lan nhìn thấy, khiến nàng ấy khó chịu."

Hiểu rõ tính cách của Phi Lan, mấy ngày nay thấy nàng ấy dốc hết sức, liền đoán được tâm tư của nàng.

Tuy nhiên chuyện mang thai, vốn là dựa vào xác suất và vận may, đâu phải cố gắng là có thể được?

Trở lại Tần phủ lúc trời đã sẩm tối.

Đến giờ cơm tối, Tần Phong đi vào đại sảnh, mọi người lại đồng loạt nhìn về phía hắn.

Tần Phong giật mình, chẳng lẽ là ở Phụng Thiên Thành, lại truyền ra phiên bản mới về tin đồn của hắn và Bạch Vô Song?

Liếc mắt nhìn sang một bên, Bạch Ngạn tiền bối bên hông không đeo kiếm, thần sắc đầy ẩn ý.

Tần Phong khẽ thở phào nhẹ nhõm, xem ra khả năng này có thể tạm thời loại trừ, lại nhìn sang những người khác.

Phụ thân và nhị nương, lông mày mang theo ý cười.

Lại nhìn hai vị nương tử, Liễu Kiếm Ly mỉm cười, còn Thương Phi Lan thì có chút bối rối, trong mắt mang theo niềm vui và tình ý nồng đậm.

"Mọi người..... rốt cuộc là sao vậy?" Tần Phong khó hiểu hỏi.

Nhị nương kích động nói: "Phong nhi, còn đứng ngây ra đó làm gì, mau qua xem mạch cho Phi Lan, hình như con bé cũng có thai rồi."

"Cái gì?!"

Kinh hỉ đến quá nhanh giống như Long Quyển Phong, trực tiếp khiến Tần Phong choáng váng.

Bây giờ hắn cũng rốt cuộc hiểu được, vì sao sư phụ lại tặng hắn hai chuỗi vòng tay, nụ cười kia là vì sao mà có!

.....

Nửa tháng trôi qua, Kiếm Đạo Minh cũng đã đứng vững gót chân ở Phụng Thiên Thành.

Còn về chuyện tên mặt sẹo xông lên đài và nam tử tóc bạc thần bí kia, dường như cũng không giải quyết được gì.

Bạch Ngạn tiền bối thân là Kiếm Đế Thành thành chủ, tự nhiên không thể nào cứ ở mãi Phụng Thiên Thành, cũng đến lúc phải rời đi.

Ngoài cổng Tần phủ, Bạch Ngạn nghiêm túc hỏi: "Thu nhi, con chắc chắn muốn ở lại Phụng Thiên Thành, phụ trách đạo quán ở đây sao?"

Bạch Thu kiên định nói: "Sư phụ từng nói với con, muốn nâng cao thực lực và cảnh giới của bản thân, chỉ dựa vào tu hành là vô

dụng, nhất định phải không ngừng mài giũa bản thân.

Phụng Thiên Thành là Đại Càn đế đô, nơi đây cao thủ như mây, hơn nữa Kiếm Ly sư tỷ cũng ở đây, con cùng nàng ấy thảo luận, tu vi nhất định có thể tinh tiến thần tốc."

Biết con gái không ai bằng cha, Bạch Thu trong lòng nghĩ gì, ông làm cha sao có thể không biết?

Kỳ thật lần này cố ý ở lại Tần phủ một thời gian, chẳng phải cũng là muốn xem xem, có đáng để phó thác nữ nhi cho nhà này hay không?

Sự thật chứng minh, cũng coi như không tệ.

Tên nhóc Tần An kia trước đây ông đã từng nghiêm túc quan sát qua, ngoại trừ có chút ngốc nghếch ra, những thứ khác cũng không có gì quá đáng ngại.

Thiên phú kinh người không nói, còn được sư thừa Thập Nhị Thần Tướng Đao Cuồng Trấn Thiên Nhất, tương lai tiền đồ nhất định vô lượng.

Đương nhiên quan trọng nhất là, tên nhóc ngốc nghếch như vậy, nhất định sẽ không giống như đại ca của hắn, đa tình như vậy.

Nghĩ đến đây, Bạch Ngạn liếc mắt nhìn Tần Phong cách đó không xa, trong mắt tràn đầy cảnh giác.

"Phụ thân, con cũng muốn ở lại Phụng Thiên Thành, mài giũa bản thân!" Bạch Vô Song thề son sắt, nhưng khóe miệng đã bán đứng suy nghĩ thật sự của nàng.

"Câm miệng, đi theo ta về!" Bạch Ngạn quả quyết nói, không chút do dự.

Nghe vậy, Bạch Vô Song cả người ủ rũ.

Thiên hạ không có tiệc nào không tàn.

Kiếm Đạo Minh và mọi người Tần gia cáo từ.

Lúc sắp đi, Bạch Ngạn truyền âm nói: "Nha đầu nhà ta giao cho ngươi, nó da mặt mỏng, không giỏi chủ động mở lời.

Chờ khi nào tên nhóc còn lại nhà ngươi trở về, bảo nó lanh lợi một chút, đừng có chuyện gì cũng giấu trong lòng, ta còn muốn sớm được bế cháu đấy."

Tần Kiến An đáp: "Ngươi yên tâm, lát nữa ta sẽ bảo Phong nhi dạy nó vài chiêu."

Bạch Ngạn trầm ngâm một lát: "..... Vậy thì không cần đâu, tên nhóc còn lại ngốc nghếch một chút cũng tốt, nam nhân quá lanh lợi, ngược lại dễ dàng dây vào chuyện ong bướm."

Tần Kiến An: "....."

Chương 645: Biến cố ở Nam Vực

Tần Phong mở mắt, thở ra một hơi dài.

Ngày tháng đơn điệu trôi qua thật nhanh, thoáng chốc đã ba tháng.

Khoảng thời gian này, ngoài việc chăm sóc hai vị phu nhân đang mang thai, hắn không ngừng tu luyện, dung hợp Mệnh Tinh trong Thần Hải.

Sau những nỗ lực không ngừng nghỉ, Tần Phong cuối cùng đã dung hợp được một phần ba số Mệnh Tinh trong Thần Hải.

Lợi ích mà nó mang lại là, cường độ thần hồn của hắn vượt xa trước đây, thậm chí ngay cả thần uy chi pháp cũng có thể duy trì lâu hơn!

Mà như mọi người đều biết, bền bỉ luôn là vũ khí lợi hại nhất của đàn ông!

"Cũng không tệ, khí tức trên người ngươi bây giờ so với lúc mới chia tay, mạnh hơn không chỉ một chút." Giọng nói lười biếng vang lên từ phía hành lang.

Tần Phong nhìn theo tiếng động, khóe miệng giật giật.

Một thân hắc y bao bọc lấy thân hình yểu điệu, mái tóc đen nhánh như thác nước đổ dài đến eo, Thương Mộc tựa người vào cây cột, đôi mắt màu lam nhạt mang theo chút trêu tức.

Thực tế, không lâu sau khi Bạch Ngạn tiền bối và những người

khác rời đi, Long Tộc lại đến Phụng Thiên Thành.

Lý do, tự nhiên là vì Thương Phi Lan mang thai.

Phi Lan là con gái của tộc trưởng Long Tộc Thương Tông, cũng là cháu gái của lão gia tử Long Tộc Thương Huyền, cả Long Tộc tự nhiên xem nàng như bảo bối.

Thêm vào đó, việc Thương Long nhất mạch sinh con nối dõi vốn đã không dễ dàng, cho nên việc mang thai đối với Long Tộc mà nói, giống như người phàm ăn tết, đáng để chúc mừng.

Nhớ lại khoảng thời gian Long Tộc ở lại Tần phủ, Tần Phong không khỏi thở dài, quả thực là chịu tội lớn.

Nhưng may mắn là Long Tộc không thể rời khỏi Thiên Trì quá lâu, đa số tộc nhân đều nhanh chóng quay về, chỉ có Thương Tông và Thương Mộc ở lại, phụ trách chăm sóc cuộc sống hàng ngày của Thương Phi Lan.

Thực tế, lão gia tử Thương Huyền cũng muốn ở lại, nhưng là người có chiến lực cao nhất Long Tộc, ông phải trấn giữ Thiên Trì, để ứng phó với những nguy cơ có thể xảy ra.

"Phi Lan đâu?" Tần Phong lên tiếng hỏi.

"Đang ở trong phòng, vị tộc trưởng nghiêm nghị kia, bây giờ lại xem nàng như bảo bối, nâng niu trong lòng bàn tay sợ tan chảy."

Tần Phong không khỏi nghĩ đến dáng vẻ lo lắng vạn phần của nhạc phụ, bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó đi về phía phòng Phi Lan.

Trong phòng, Thương Tông nghiêm túc nói: "Phi Lan, chén trà này còn hơi nóng, đợi nguội một chút rồi uống."

"Ngày tháng nhàm chán như vậy, sao con không biết mở cửa

sổ ra cho thoáng khí?"

"Con có đói bụng không, có cần phụ thân đi bếp làm chút gì cho con ăn không?"

"Nhưng mà tên tiểu tử kia rốt cuộc là thế nào, cả buổi sáng không thấy bóng dáng đâu, chẳng lẽ không biết lúc này con cần người bên cạnh nhất sao?

Hay là hắn ta đối xử phân biệt, ở bên người kia rồi?"

Nói đến đây, Thương Tông nhíu mày, xoay người muốn đi tìm Tần Phong tính sổ.

Nhưng lại bị Thương Phi Lan ngăn cản: "Phụ thân, con không phải trẻ con, có thể tự chăm sóc bản thân, người nếu còn như vậy, thì về Thiên Trì đi, ở đây có Thương Mộc cô cô trông là được rồi."

Thương Tông nghe vậy, vội vàng đáp: "Là phụ thân sai, con đừng nên động thai khí."

Tần Phong ở ngoài phòng nghe thấy động tĩnh bên trong, khóe miệng giật giật, bàn chân đã nhấc lên, không biết nên hạ xuống hay là nên rụt về, vô cùng xoắn xuýt.

Mà đúng lúc Tần phủ đang vui vẻ hòa thuận, Nam Vực lại xuất hiện biến cố lớn.

Nhiều tòa thành gần khu vực cực nam, chỉ trong một đêm, đã biến thành đống đổ nát, xác người la liệt, máu chảy thành sông.

Trảm Yêu Ti tuần thú sứ phát hiện ra tình huống này, lập tức báo cáo lên cấp trên, thu hút sự chú ý của các phương, nhất thời khiến lòng người hoang mang.

Nam Vực Tư Mệnh - Nam Thiên Long Viêm Chu, mang theo Binh Vũ Ly gia Ly Lạc đến một khu vực đổ nát, nhìn thấy cảnh

tượng tan hoang, sắc mặt lập tức âm trầm.

Ly Lạc nhíu mày nói: "Khoảng thời gian này quỷ hoạn ở Nam Vực giảm đi rất nhiều, ta đã cảm thấy có vấn đề, không ngờ lại đột nhiên xuất hiện biến cố như vậy.

Có thể trong một đêm đồng thời tiêu diệt nhiều tòa thành như vậy, rốt cuộc là yêu quỷ phương nào đang quấy phá? Mối nguy hại này, e là đã đạt đến cấp giáp thượng.

Sư phụ, người có thể nhìn ra là ai đã ra tay hay không?"

Viêm Chu lắc đầu không trả lời, mà bước vào khu vực đổ nát, trong không khí tỏa ra mùi máu tanh nồng nặc, còn có mùi xác chết khiến người ta buồn nôn.

Ông giơ tay phải lên, một luồng gió mạnh nổi lên, lật ngược thi thể trên mặt đất.

Trên ngực thi thể, chỉ thấy một lỗ máu, trái tim bên trong đã sớm không cánh mà bay.

Viêm Chu trầm ngâm một lát, lại vung tay lên, khí tức quanh người như sóng biển cuồn cuộn tứ phía.

Thi thể đầy đất vậy mà trong nháy mắt, bị cuồng phong cuốn đến một chỗ, úp mặt lên trên lần lượt trải ra.

"Yêu quỷ tàn sát tòa thành, nếu là vì muốn ăn thịt người, thông thường không thể nào chỉ ăn một trái tim, mà bỏ lại thi thể còn lại." Ly Lạc thấy vậy, thần sắc ngưng trọng, lẩm bẩm tự nói.

Viêm Chu nhíu chặt mày, tản ra khí tức cảm nhận bốn phía, sau đó nghiêng đầu nhìn về phía một ngọn đồi.

Tay phải khẽ động, một chiếc lông vũ lửa rơi vào lòng bàn tay.

Lông vũ có màu nâu đỏ, phần đuôi còn có một ngọn lửa luôn

cháy không tắt.

Nhìn thấy chiếc lông vũ lửa này, sắc mặt Viêm Chu trầm xuống, hiển nhiên là đã nghĩ đến điều gì đó.

Ly Lạc ở bên cạnh tò mò hỏi: "Sư phụ, đây là cái gì?"

"Lông vũ của Ca Lâu La tộc."

.....

Ở một nơi khác, Tần An đi theo Đao Cuồng Trấn Thiên Nhất đến Nam Vực rèn luyện, có chút buồn chán.

Một là vì trong lòng nhớ nhung bạch nguyệt quang, hai là vì không có yêu quỷ cường đại nào để luyện tập.

Dù sao từ mấy tháng trước, yêu quỷ cường đại ở Nam Vực giống như biến mất sau một đêm, cho dù hắn hỏi sư phụ, thì sư phụ cũng không biết lý do.

Màn đêm buông xuống, núi non trùng điệp nhìn xa như những con mãnh thú đang ngủ say.

Ánh trăng rọi xuống, xuyên qua khe hở giữa những tán lá, in xuống mặt đất những bóng sáng loang lổ.

Ầm!

Ngọn lửa bốc lên, soi sáng một vùng.

Tần An vừa nướng thịt, vừa hỏi: "Sư phụ, rốt cuộc khi nào con mới có thể lĩnh ngộ được đao ý ngũ trọng Vạn Thần Cảnh?"

Trấn Thiên Nhất dùng lòng bàn tay lau sạch lưỡi đao, lạnh lùng đáp: "Ngươi bây giờ, còn kém xa lắm, đợi đến khi nào trong lòng ngươi chỉ có đao, không còn tạp niệm nào khác, thì tốc độ lĩnh ngộ mới có thể nhanh hơn một chút."

Tần An gãi gãi đầu, thần sắc có chút lúng túng.

Hắn tự nhiên nghe ra ý tứ trong lời nói của sư phụ, khoảng thời gian này hắn quả thực là vì tâm trí không tập trung, tu luyện lười biếng đi rất nhiều.

Ngu Mi tiền bối đang tựa vào thân cây lúc này lại lên tiếng: "Đừng nghe lời sư phụ con, trong lòng nếu không có chút lưu luyến nào, thì cho dù đao pháp có nhanh đến đâu, cũng chỉ là hư có bề ngoài.

Chỉ có muốn bảo vệ thứ gì đó, thì đao thế mới có thể làm được vô kiên bất tồi."

Trấn Thiên Nhất nhíu mày: "Ta đang dạy dỗ đồ đệ, ngươi đừng có ở đó truyền bá những thứ kỳ quái.

Hơn nữa, ngươi dùng kiếm, thì làm sao dạy bảo người dùng đao."

Ngu Mi thản nhiên nói: "Đao kiếm không phân nhà, ta chỉ là luận sự mà thôi."

Thấy hai người lại sắp tranh luận như thường lệ, Tần An đứng dậy, khó làm, không biết nên khuyên như thế nào.

Nhưng đúng lúc này, Trấn Thiên Nhất và Ngu Mi dường như cảm nhận được điều gì đó, đều biến sắc.

Người trước khí thế quanh người cuồn cuộn, trực tiếp dập tắt đống lửa, còn người sau giơ đoản kiếm lên, kiếm khí như sóng, biến đống tro tàn thành bột mịn.

Tần An không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ thấy sư phụ một tay ấn thân thể hắn vào bụi cây.

Trấn Thiên Nhất và Ngu Mi che giấu khí tức, sau đó nhìn về

phía ngọn núi phía trước với vẻ mặt ngưng trọng.

Không lâu sau, một cái đầu lâu khổng lồ từ trên trời rơi xuống, nghiền nát vô số cây cối, cuộn lên bụi đất mù mịt.

Tần An nhìn kỹ, không khỏi trợn tròn mắt.

Đó lại là đầu lâu của Ô Sa!

Chương 646: Siêu Thoát

《 Đại Càn Bách Yêu Chí 》ghi chép, Nam Vực có đầm Hắc Thủy, trọng lực khác thường, trong đó có yêu thú Ô Oa, cảnh giới thất chuyển kiếp lực, toàn thân đen kịt, thân hình to lớn như núi, khi gầm rú, có thể khiến trọng lực tăng lên gấp trăm lần ngàn lần, san bằng ngọn núi cao trăm trượng chỉ trong nháy mắt.

Bởi vì yêu thú này thực lực cường đại, cộng thêm quanh năm cư ngụ trong đầm Hắc Thủy, không gây hại đến dân lành, cho nên Trảm Yêu Ti vẫn luôn liệt đầm Hắc Thủy vào cấm địa, cũng cực ít có kẻ nào dám đi chọc giận Ô Oa.

Có thể nói không ngoa, cho dù là để Thập Nhị Thần Tướng ra tay, đối phó với Ô Oa, dẫu có thể giành chiến thắng, cũng sẽ không thắng dễ dàng.

Thế mà lúc này, đầu lâu của yêu thú cường đại này, lại xuất hiện trước mặt Tần An ba người!

Trấn Thiên Nhất thân là Thập Nhị Thần Tướng, Ngu Mi thân là Tam Thập Lục Tinh, đối với nguy hiểm tự nhiên là cực kỳ nhạy bén.

Bọn họ có thể cảm nhận được, sâu trong lòng núi, có một luồng khí tức cực kỳ đáng sợ, khiến người ta lạnh sống lưng.

Mà kẻ chém giết Ô Oa, hiển nhiên chính là chủ nhân của luồng khí tức đáng sợ kia!

Tần An muốn lên tiếng hỏi, lại bị Trấn Thiên Nhất dùng ánh mắt ngăn cản, người sau tuần tra Nam Vực nhiều năm như vậy, còn chưa từng gặp phải tình huống này.

Đối với tồn tại đáng sợ kia, hắn dường như ngay cả dũng khí đối kháng trực diện cũng không có!

Cảm giác này, cho dù là Nam Vực Tư Mệnh, cũng không thể mang đến cho hắn!

"Hửm?" Giọng nói trầm đục vang lên, một bàn tay khổng lồ từ trong lòng núi thò ra, nắm lấy đầu lâu Ô Oa.

Cánh tay kia bị bùn lầy bao phủ, không nhìn rõ ràng, chỉ thấy trên bàn tay kia, có bốn ngón tay to lớn, được lớp da màu đen nối liền, căn bản không nhìn thấy kẽ ngón tay.

Bàn tay khổng lồ nắm lấy đầu lâu Ô Oa, không bao lâu sau, đất rung núi chuyển, tiếng nhai ngấu nghiến vang lên không dứt bên tai.

Sắc mặt Trấn Thiên Nhất và Ngu Mi khó coi đến cực điểm, bọn họ vốn tưởng rằng tồn tại đáng sợ này có lẽ là thực lực bát chuyển đỉnh phong.

Thế nhưng vừa rồi khi đối phương vươn tay ra, trái tim bọn họ như ngừng đập.

Thực lực kia, rõ ràng là ở trên bát chuyển, đó là Siêu Thoát Chi Cảnh trong truyền thuyết!

Trong Nam Vực, từ khi nào lại xuất hiện tồn tại đáng sợ như vậy?

Phải biết rằng, trong Đại Càn sử thư ghi chép, được xác nhận là bước vào Siêu Thoát Chi Cảnh chỉ có lác đác vài vị - Thương Huyền của Long Tộc, A Tu La Vương Sát Thiên La, Trấn Thần Ti Ngự và Thiên Giám Quốc Sư!

Mặc dù thỉnh thoảng trên đời sẽ có người nói mình nhìn thấy tồn tại giống như thần linh, nhưng đó cũng chỉ là lời đồn mà thôi.

Mà hiện tại, truyền thuyết lại xuất hiện trước mặt ba người.

Không ai biết, điều gì đang chờ đợi bọn họ.

Không bao lâu sau, tiếng nhai ngấu nghiến đột nhiên dừng lại.

Rõ ràng chỉ là một khoảng thời gian ngắn ngủi, nhưng đối với Trấn Thiên Nhất bọn họ mà nói, lại giống như sự dày vò dài đằng đẵng.

Bọn họ không chắc chắn sinh vật khổng lồ trong lòng núi kia, có phát hiện ra sự tồn tại của bọn họ hay không.

Cho đến khi một đôi đồng tử khổng lồ sáng lên, ánh mắt bắn về phía bọn họ.

Thình thịch!

Thình thịch!

Nhịp tim và hơi thở rõ ràng đến mức có thể nghe thấy được.

Trấn Thiên Nhất nắm chặt trường đao trong tay, truyền âm nói: "Chờ chút nữa ta sẽ cố gắng câu giờ cho các ngươi, có thể chạy bao xa thì chạy!"

Hắn muốn dùng sự hy sinh của mình, để đổi lấy một tia sinh cơ cho hai người!

Thế nhưng đúng lúc này, hư không chấn động, một đạo bạch quang từ chân trời lướt đến, giống như sao băng xẹt qua.

Tốc độ kia quá nhanh, để lại từng đạo tàn ảnh, mỗi một đạo tàn ảnh đều giống như ngôi sao, lấp lánh.

Đó là một con Bạch Lộc có sừng bảy màu, toàn thân tỏa ra hào quang thánh khiết.

Trấn Thiên Nhất thấy vậy, bàn tay nắm chuôi đao hơi buông lỏng, một cảm giác bất lực dâng lên trong lòng.

Đối mặt với hai tồn tại Siêu Thoát Chi Cảnh, chạy trốn đã trở thành hy vọng xa vời!

"Chiểu trạch chi chủ, ngươi cũng đã tỉnh." Bạch Lộc cất tiếng người nói.

Giọng nói trầm đục đáp lại: "Đã qua bao lâu rồi?"

"Năm ngàn năm."

"... Không ngờ đã qua lâu như vậy, U Minh Quỷ Giới mở ra, khí tức thần ma rò rỉ, mảnh thiên địa này rốt cuộc cũng sắp nghênh đón ngày thử thách."

"Lần này, ngươi sẽ giúp bên nào?" Bạch Lộc lên tiếng hỏi.

Trong bóng tối truyền đến một tiếng cười lạnh: "Ta sẽ không giúp bên nào cả, thần ma có thể giáng thế hay không, sinh tử tồn vong của nhân tộc thì có liên quan gì đến ta?"

"Nếu nhân tộc bị diệt vong, phong ấn thiên địa bị phá vỡ, e rằng ngươi sẽ không tìm được nơi nào yên ổn để ngủ nữa." Bạch Lộc thản nhiên nói.

Lời này vừa nói ra, màn đêm yên tĩnh như tờ.

Rất lâu sau, Chiểu trạch chi chủ mới lên tiếng lần nữa, trong giọng nói lộ ra vẻ bất đắc dĩ và bi thương.

"Không thoát được đâu, bất luận là tam giới, bất luận là ai, cũng giống như Quỷ chủ kia, giống như Tiên Vương kia.

Dù sao cũng không thoát khỏi cái chết, chi bằng chết một cách bình thản một chút." Giọng nói trầm đục dần dần nhỏ đi, hư không như đầm lầy nhúc nhích.

Tần An ba người chỉ thấy, một thân hình khổng lồ cao cao nhảy lên, chui vào hư không đang nhúc nhích kia, khí tức đáng sợ biến mất không còn tăm hơi.

Tuy nhiên, điều khiến bọn họ kinh hãi hơn, chính là cuộc đối thoại của hai kẻ kia, mảnh thiên địa này rốt cuộc sắp nghênh đón thử thách gì?

Tại sao những tồn tại đáng sợ như vậy, lại thức tỉnh trên thế gian?

Còn chưa kịp để bọn họ suy nghĩ nhiều, ba người liền như lâm đại địch, chỉ vì Bạch Lộc kia nhìn về phía bọn họ.

"Hãy đem chuyện ngày hôm nay, đi bẩm báo cho Thiên Giám Quốc Sư ở Phụng Thiên Thành."

"Chờ đợi ngàn năm, rốt cuộc cũng nhìn thấy biến số."

"Chẳng lẽ đây chính là cái gọi là dồn vào chỗ chết mới sinh được mà ngươi nói..." Giọng nói nhẹ nhàng tan biến trong màn đêm, theo đó biến mất còn có hào quang thánh khiết của Bạch Lộc.

Tần An nhìn về phía sư phụ và Ngu Mi tiền bối, hai người sau sắc mặt ngưng trọng.

"Sư phụ..." Tần An muốn nói lại thôi.

"Xem ra, tạm thời phải chia tay một thời gian." Trấn Thiên Nhất trầm giọng nói: "Để phòng ngừa bất trắc, ta phải đích thân bẩm báo chuyện hôm nay cho Tư Mệnh đại nhân.

Ngu Mi, ngươi đưa tiểu tử này đến Phụng Thiên Thành, nhất định phải gặp được Thiên Giám Quốc Sư."

"Được."

.....

Thiên Trì, Thương Huyền lão gia tử nhìn cháu gái bảo bối bụng hơi nhô lên trong gương, lông mày dài bay phất phơ, nếp nhăn trên mặt dường như đều dồn lại một chỗ.

Đúng lúc này, có tộc nhân vội vàng đến đây bẩm báo: "Lão gia tử, Long Uyên xuất hiện dị động."

Thương Huyền nhíu mày, nhưng rất nhanh liền giãn ra, ông cười nói vài câu với Thương Phi Lan ở đầu dây bên kia, liền cất bảo kính đi.

Sau đó thân hình lóe lên, xuất hiện ở trước một vực nước đen kịt như mực treo lơ lửng trên không trung, nơi này chính là Long Uyên!

Long Uyên dài rộng không biết bao nhiêu, liếc mắt nhìn không thấy đáy, một nửa chiếc quan tài đồng thau to lớn lộ ra một góc từ trên mặt hồ, bên trong tỏa ra dao động kinh người.

Ầm!

Ầm ầm!

Quan tài đồng thau rung chuyển, khiến Long Uyên dâng lên từng đợt sóng lớn.

Thương Huyền trầm giọng lẩm bẩm: "Lão tổ..."

.....

Hai vị phu nhân mang thai đã được một thời gian, Tần Phong coi như đã trở lại cuộc sống độc thân trước kia.

Một mình nằm trên giường, vốn là lúc ngủ say ban đêm, hắn lại trở mình.

Ban đêm tuy ngột ngạt, nhưng cũng không đến nỗi nóng bức.

Trán Tần Phong lại lấm tấm mồ hôi.

Trong giấc mơ, bốn phía vốn là một màu đen kịt, bỗng nhiên sáng chói đến mức không thể mở mắt ra được.

Gió lốc gào thét, xen lẫn mùi hôi thối, lúc thì nóng rực như bị nhốt trong lò lửa, lúc thì lại lạnh lẽo như tháng chạp mùa đông.

Trong không gian băng hỏa luân phiên, ngày đêm thay đổi trong nháy mắt này.

Tần Phong chỉ cảm thấy có ánh mắt đang nhìn chằm chằm vào mình...

Chương 647: Chúc Long

Tần Phong muốn quay đầu lại nhìn, nhưng một luồng uy áp cường đại ập đến, khiến hắn không thể động đậy.

Cơ thể hắn như thể bị khống chế, ngay cả trái tim cũng như bị một thứ gì đó vô cùng đáng sợ nắm chặt.

“ Tiên Thiên Nhất Khí...” Một giọng nói the thé như kim loại cào lên bảng đen vang lên.

Trong giọng nói ấy tràn ngập hưng phấn, tàn bạo, và sát khí ngút trời!

Là cái gì?

Rốt cuộc là cái gì?!

Tần Phong gào thét trong lòng.

Động đậy!

Động đậy!

Dồn hết tâm trí, Tần Phong cố gắng hết sức quay đầu lại.

Một con mắt khổng lồ chói lọi như mặt trời đập vào mắt hắn, lóe lên rồi biến mất...

Ánh nắng xuyên qua cửa sổ chiếu vào phòng, Tần Phong bỗng nhiên bật dậy, thở hổn hển, mồ hôi lạnh đã thấm đẫm lưng áo.

Quay đầu nhìn lại, ánh nắng chói chang, giống như con ngươi khổng lồ trong giấc mơ.

Rõ ràng chỉ mới qua một đêm, nhưng lại giống như đã cách một đời.

“Đại thiếu gia, chàng sao vậy? Có phải Thanh Nhi đánh thức chàng dậy không?” Thanh Nhi đang quét dọn phòng ốc, thấy vậy liền nhỏ giọng hỏi.

Tần Phong thở ra một hơi dài, day day mi tâm nói: “Không trách nàng, là ta tự mình gặp ác mộng.”

Nhưng hắn biết rõ ràng, đó không phải là ác mộng, mà là mộng chiếu của Văn Thánh Đạo Giả.

Đó là thủ đoạn tìm cát tránh hung của Lục phẩm Quái Mệnh Cảnh, là một loại tiên đoán cho tương lai.

“Con quái vật trong mơ... Rốt cuộc là tồn tại gì?”

Tần Phong nhớ lại cảnh tượng trong mơ, thân thể không khỏi run lên.

Chủ nhân của con mắt khổng lồ kia vượt xa bất kỳ yêu quỷ nào mà hắn từng thấy, cho dù là Ngao Nhân thức tỉnh ở Tây Vực, cũng không thể sánh bằng.

Kết hợp tất cả những điều này, chỉ có thể nói lên một điều - tồn tại đó đã đạt đến Siêu Thoát Chi Cảnh trong truyền thuyết, đối với mảnh Thiên Địa này mà nói, nó giống như thần linh!

...

Trong đại sảnh, cả nhà vui vẻ hòa thuận, hai vị phu nhân đang nhấp từng ngụm cháo, bên cạnh còn có người không ngừng dặn dò cẩn thận nóng.

Nhạc mẫu đại nhân thao thao bất tuyệt truyền thụ kinh nghiệm dưỡng thai của mình.

“Lúc đứa nhỏ còn trong bụng mẹ, phải chú ý dinh dưỡng, nghỉ ngơi và sinh hoạt đều không được qua loa.”

“Người đời đều cho rằng con bé Kiếm Ly này thiên phú dị bẩm là do truyền thừa của Liễu gia, nhưng bọn họ làm sao biết được, ta là mẹ nó khi mang thai Kiếm Ly đã phải chịu bao nhiêu khổ sở!”

“Đúng đúng, thân gia mẫu nói đúng.” Nhị phu nhân cười phụ họa.

Tần Phong ăn sáng, nhìn cảnh tượng ấm áp trước mắt, trên mặt tràn đầy nụ cười, nhưng trong mắt lại ẩn chứa một tia lo lắng.

Tần lão gia ngồi ở vị trí chủ tọa thấy vậy, âm thầm ghi nhớ trong lòng.

Sau khi ăn sáng xong, chào hỏi người nhà một tiếng, Tần Phong liền một mình đi ra sân, tiếp tục tu luyện.

Nhưng do tâm tư bất định, việc dung hợp Mệnh Tinh vốn đã thành thạo, hôm nay lại liên tục xảy ra sai sót.

Rút thần thức ra khỏi Thần Hải, Tần Phong nhíu chặt mày.

Đúng lúc này, một giọng nói vang lên: “Nhìn con cau mày cau mặt, chẳng lẽ tu luyện gặp trở ngại?”

Nghe vậy, Tần Phong kinh ngạc nói: “Cha, sao cha lại tới đây?”

Tần lão gia nhướng mày, tự an ủi mình: “Tuy cha không biết vì sao con lại lo lắng như vậy, nhưng việc tu luyện, dục tốc bất đạt, từng bước một mới là chính đạo.

Con gia nhập Văn Thánh đạo thống mới chỉ ngắn ngủi hai năm, có được thành tựu như ngày hôm nay, đã là tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả.

So với lão cha năm đó, cũng chỉ kém hơn một chút thôi, không cần phải nóng vội như vậy."

"Cha, ở đây chỉ có hai chúng ta, cha có khoác lác cũng không ai tin đâu." Tần Phong giật giật khóe miệng.

Tần lão gia ho khan một tiếng: "Tên nhóc thối, nói chuyện kiểu gì vậy, ta nói những lời này, chẳng phải là vì thấy tâm trạng con không tốt sao?

Nói đi, rốt cuộc là chuyện gì, có lẽ ta có thể chia sẻ gánh nặng cho con."

Biết con không ai bằng cha, sau một hồi Tần lão gia nói, Tần Phong quả thực đã bị chuyển hướng sự chú ý, vẻ lo lắng trong mắt cũng vơi đi phần nào.

Ban đầu hắn định sau khi tu luyện xong sẽ đem chuyện trong mơ nói cho Thiên Giám Quốc Sư, nhưng bây giờ, nói trước với cha cũng không sao.

Dù sao được người đời xưng là Bắc Quỷ Thủ, cha hắn tự nhiên là người từng trải, kiến thức uyên bác, biết đâu có thể biết được tồn tại đáng sợ trong mơ kia rốt cuộc là ai cũng nên.

Nghĩ vậy, Tần Phong bèn chậm rãi kể lại...

"Chỉ trong nháy mắt đã có thể khiến trời đất chuyển mình, sở hữu bản lĩnh như vậy, chắc chắn không phải là yêu quỷ tầm thường.

Còn có thần thông biến đổi ngày đêm trong nháy mắt, cũng là chuyện kinh hãi thế tục, cha, cha có biết trên đời này có loại yêu quỷ nào có thực lực quỷ thần khó lường như vậy không?"

Lời nói vừa dứt, lại không có ai đáp lại.

Tần Phong hiếu kỳ ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy sắc mặt cha hắn có phần phức tạp.

“Cha... Cha?”

Gọi liên tục mấy tiếng, Tần lão gia mới hoàn hồn, nhìn Tần Phong, vẻ mặt muốn nói lại thôi.

“Cha, rốt cuộc là sao vậy? Có phải cha biết yêu quỷ đó là ai không?”

Tần lão gia do dự một lát, cuối cùng thở dài một hơi: “Còn nhớ năm đó ta đã từng nói với con... Nguyên nhân cái chết của mẹ con không?”

Tần Phong sững sờ: “Chuyện này con đương nhiên nhớ rõ, chẳng phải cha nói, năm đó từng có yêu quỷ có thực lực cường đại gần như Thần Ma xâm nhập Phụng Thiên Thành, gây ra vô số thương vong, mà mẹ cũng là trong trận tai nạn đó mà chết bất đắc kỳ tử sao.”

“Không sai, mà con yêu quỷ đó tên là Cổ, đầu người mình rồng, là con mạnh nhất trong số những yêu quỷ tham gia vào Đêm Thần Thực năm đó, nó nuốt chửng xương sống của Thần Ma, có được năng lực phi phàm, bước vào Siêu Thoát Chi Cảnh.

Lúc thở ra, giống như lửa thiêu đốt, thiêu rụi đại địa, lúc hít vào, cuồng phong nổi lên, có thể khiến băng giá ngàn dặm.” Tần lão gia trầm giọng nói.

Tần Phong nghe vậy, nhíu mày: “Vậy ý của cha là, tồn tại mà con cảm nhận được trong mơ, chính là Cổ?”

Tần lão gia lắc đầu: “Cổ tuy mạnh, nhưng cũng không thể trong nháy mắt khiến ngày đêm thay đổi.

Mà Thần Ma bị chúng yêu quỷ phân thực trong Đêm Thần

Thực năm đó lại sở hữu thần thông đáng sợ như vậy - nó chính là Chúc Long.

Mở mắt là ngày, nhắm mắt là đêm, mặt người thân rắn, sự tồn tại của nó, chính là cấm kỵ của Thiên Địa."

Tần Phong nuốt nước miếng: "Nhưng Chúc Long này đã bị chúng yêu quỷ phân thực chết từ ngàn năm trước, sao có thể..."

Nói đến đây, Tần Phong đột nhiên im bặt, sắc mặt vô cùng khó coi.

Bởi vì hắn nghĩ đến những Quỷ Diện Nhân thần bí kia, nghĩ đến Diễm Cổ lúc trước, nghĩ đến Ngao Nhân.

Hai kẻ sau đều là yêu quỷ từng tham gia vào Đêm Thần Thực, hơn nữa đều đã chết.

Chẳng lẽ nhóm Quỷ Diện Nhân thần bí kia, ngay từ đầu, mục đích không phải là bản thân những yêu quỷ này, mà là tàn lưu Thần Ma trên người chúng?

Nghĩ vậy, giọng Tần Phong có chút run rẩy: "Cha, Thần Ma đã chết có thể sống lại sao?"

Tần lão gia không trả lời ngay, mà nhìn về phía Nam Vực, sắc mặt vô cùng ngưng trọng.

...

Hạo Văn Viện, đỉnh Đăng Thiên Lâu, Quan Tinh Nghi đột nhiên bắt đầu rung chuyển dữ dội.

Nhưng không bao lâu sau, nó lại yên tĩnh trở lại, như thể chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Thiên Giám Quốc Sư ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đầy sao, đôi mắt đục ngầu.

Nhìn về phương Nam, vị Quốc Sư áo trắng tóc bạc thản nhiên nói: “Lúc này che giấu thiên cơ, có khác gì bịt tai trộm chuông?”

Rất lâu sau, Thiên Giám Quốc Sư lại lẩm bẩm một câu: “Chí tử địa hậu sinh...”

Chương 648: Khởi đầu của biến cố (1/2)

Ba ngày trôi qua, mấy đêm nay Tần Phong không còn gặp ác mộng đó nữa, nhưng trong lòng vẫn mang đầy ưu tư.

Trong sân, Kim Sí Đại Bằng sau khi được Chính Khí tẩy lễ, toàn thân Kim Vũ bỗng tỏa ra kim quang chói lọi, kéo Tần Phong từ dòng suy nghĩ về thực tại.

Hắn nhìn Kim Sí Đại Bằng đang tỏa sáng rực rỡ, hiếu kỳ hỏi: "Ngươi làm sao vậy?"

Kim Sí Đại Bằng nhắm mắt cảm nhận một lúc, một lát sau mới mở mắt đáp: "Cũng không biết vì sao, ta luôn cảm thấy Thiên địa xuất hiện thêm một số khí tức huyền diệu, rất có ích cho việc tu hành của ta. Mỗi khi ta vận chuyển Cổ Thần Tức trong cơ thể, khí tức huyền diệu này liền bị ta hấp dẫn. Khí tức này... có chút giống với Cổ Thần Tức sau khi bị pha loãng. Ta có một cảm giác, cảnh giới Bát chuyển, dường như đã gần ngay trước mắt."

Thực lực của Kim Sí Đại Bằng có khả năng tăng tiến, vốn là một chuyện đáng mừng, nhưng trong lòng Tần Phong lại lo lắng nhiều hơn vui mừng. Gần đây chuyện kỳ lạ xảy ra quá nhiều, hắn rất khó không liên hệ những chuyện này lại với nhau.

Mặt trời dần dần lặn xuống đường chân trời, những vì sao tỏa ra ánh sáng lờ mờ.

Cánh cửa Tần phủ bỗng nhiên bị gõ vang.

Người gác cổng mở cửa, chỉ thấy ngoài cửa đứng một nam

một nữ, ông nhìn rõ mặt người nam tử, sau đó kích động nói: "Nhị thiếu gia, cậu đã về rồi sao?"

"Ừm." Nụ cười của Tần An có chút gượng gạo.

...

Trong đại sảnh Tần phủ, cả nhà sum họp.

Tần An nhìn thấy hai vị tẩu tẩu đang mang thai, đầu tiên là ngẩn người, sau đó mới chúc mừng từ tận đáy lòng.

Trên bàn cơm, nhị phu nhân ân cần hỏi han, dò hỏi tình hình của nhị đệ ở Nam Vực.

Nhị đệ cũng chậm rãi kể lại, kể về những gì đã trải qua ở Nam Vực sau khi rời khỏi Phụng Thiên Thành, những gian khổ và nguy hiểm trong đó, không phải là những gì có thể tóm gọn trong những bức thư gửi về hàng tháng.

Trong lúc đó, nhị đệ nhiều lần muốn nói chuyện với Tần Phong, nhưng khi liếc nhìn thấy bụng của hai vị tẩu tẩu, ngàn lời muốn nói lại bị hắn nuốt xuống.

Chỉ là hành động bất thường này, làm sao có thể qua mắt được Tần Phong và Tần lão gia?

Đặc biệt là Tần Phong, sau khi mơ thấy giấc mơ kỳ quái đó, cộng thêm những biến cố trước đó ở Nam Vực, hắn chỉ cho rằng nhị đệ lần này đột nhiên trở về, nhất định là đã gặp phải chuyện gì đó ở Nam Vực.

Bữa tối vui vẻ sắp kết thúc, Tần An và Ngu Mi trao đổi ánh mắt với nhau, liền đứng dậy cáo lui, rời khỏi đại sảnh, bọn họ còn phải báo cáo những gì đã gặp ở Nam Vực cho Thiên Giám Quốc Sư.

Trên hành lang, Ngu Mi hỏi: "Trước khi đến ngươi đã nói, muốn nói chuyện này cho đại ca ngươi nghe, vì sao đến miệng rồi, lại không nói ra?"

Tần An trầm ngâm một lát rồi đáp: "Đại ca trí mưu vô song, lại còn trải qua nhiều lần Quỷ hoạn cấp cao, ta vốn nghĩ đại ca nghe được chuyện này, nhất định sẽ có cách nào đó. Nhưng hai vị tẩu tẩu đều đã mang thai, lúc này chính là lúc cần người ở bên cạnh. Nếu ta nói chuyện Nam Vực cho đại ca biết, với tính cách của đại ca, nhất định sẽ không khoanh tay đứng nhìn, rất có thể sẽ cùng chúng ta trở về Nam Vực, đó không phải là điều ta muốn nhìn thấy. Những chuyện trước kia đều là đại ca đứng ra gánh vác, lần này, cũng nên đến lượt ta."

Vừa dứt lời, bỗng nhiên có một đạo lôi điện màu trắng với tốc độ cực nhanh đánh úp về phía hắn.

Tần An nhíu mày, nhưng chỉ trong nháy mắt đã phản ứng lại.

Thân thể khí cơ cuồn cuộn, trên tay phải kim quang lóe lên.

Thanh trường đao trong suốt như bạch ngọc hiện ra, sau đó vung mạnh một cái, đao mang trong nháy mắt đã nuốt chửng lôi điện màu trắng.

"Là ai?!" Tần An quát.

Ngu Mi nghiêng đầu nhìn về một phía, nhíu mày.

Chỉ nghe thấy một giọng nói quen thuộc vang lên: "Thần Vũ tứ phẩm đỉnh phong, đao ý tứ trọng Tàng Khí Cảnh, khó trách giọng điệu lại lớn như vậy. May mà tâm tư của ngươi không đặt hết lên người Bạch Thu nha đầu kia, nếu không cũng không thể đạt tới thực lực như vậy."

Quả nhiên nữ nhân chỉ có thể ảnh hưởng đến tốc độ rút đao, Đao Cuồng tiền bối sở dĩ đao pháp vô song, chẳng phải là vì ung

thư giai đoạn cuối, luôn không nhìn thấy tình ý của Ngu Mi tiền bối sao... Trong lòng Tần Phong âm thầm bổ sung một câu.

Tần An lần theo tiếng nhìn lại, sau đó kinh ngạc nói: "Đại ca, huynh... khi nào thì ở đây?"

"Lúc ngươi và Ngu tiền bối đang nói chuyện, ta đã ở đây rồi. Lúc ở đại sảnh ta đã cảm thấy ngươi có tâm sự, đi theo ra nghe lén quả nhiên là vậy. Nói đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì ở Nam Vực?"

"Đại ca, chuyện này huynh đừng nhúng tay vào nữa, tẩu tẩu bọn họ..."

Lời còn chưa dứt, đã bị Tần Phong cắt ngang: "Ngươi đừng quên, đại ca ngươi tu luyện chính là Văn Thánh đạo thống, có thủ đoạn bói toán. Cho dù ngươi không nói, ta cũng có thể tính ra được, chỉ là lãng phí chút công sức mà thôi. Hơn nữa, đã là ngươi còn nhận ta là đại ca, ta làm sao có thể để ngươi một mình gánh chịu nguy hiểm?"

Nghe Tần Phong nói chân thành tha thiết, Tần An cũng không khỏi cảm động, cuối cùng cũng nói ra chuyện gặp phải hai vị Siêu phàm tồn tại.

"... Con Bạch Lộc kia tự xưng là Chiểu trạch chi chủ, nghe theo lời nó nói, Nam Vực dường như sắp xảy ra tai họa khủng khiếp gì đó. Nó không tổn hại tính mạng của chúng ta, mà là để chúng ta mang chuyện này về Phụng Thiên Thành, báo cho Thiên Giám Quốc Sư."

"Thất thải giác Bạch Lộc..." Tần Phong lẩm bẩm, trên mặt lộ vẻ trầm tư, nếu hắn nhớ không lầm, lúc trước khi Bích Phương trúng Hỏa độc, Mộ Hữu Tiền đã từng nhắc đến sự tồn tại đó. Cũng chính là con Bạch Lộc kia đã bảo Mộ Hữu Tiền đến Tấn Dương Thành cầu cứu, mới tránh được việc thần thông sau khi chết của Bích Phương gây ra tai họa lớn hơn.

"Siêu Thoát Chi Cảnh, vượt qua Thiên địa gông cùm, vốn là sự tồn tại cực kỳ hiếm hoi trên thế gian. Nhưng nghe theo lời Chiểu trạch chi chủ kia nói, trên thế giới này, e rằng còn rất nhiều tồn tại như nó đang chìm vào giấc ngủ?"

Nghĩ đến đây, Tần Phong nhíu mày, cường giả Siêu Thoát Chi Cảnh mà nhân tộc biết đến chỉ có Thiên Giám Quốc Sư và Trấn Thần Ti Ngự. Nếu trên đời còn có rất nhiều yêu quỷ Siêu Thoát Chi Cảnh khác, hơn nữa còn có ý đồ bất chính với nhân tộc, vậy nhân tộc dựa vào cái gì để chống lại? Phải biết, thực lực một khi đã đạt đến cảnh giới đó, căn bản không thể bù đắp chênh lệch bằng số lượng!

Tại sao vào lúc vợ ta đang mang thai, ông trời lại cho ta thử thách như vậy... Tần Phong day day mi tâm, chỉ cảm thấy tâm lực kiệt quệ: "Trấn Thiên Nhất tiền bối đâu, không cùng các ngươi đến sao?"

"Chuyện này vô cùng quan trọng, Sư phụ đã đi tìm Nam Vực Tư Mệnh đại nhân báo cáo."

Tần Phong nghe vậy, gật gật đầu, chỉ nghe nhị đệ lại nói: "Đại ca, theo ta thấy, chuyện này tốt nhất đừng nói cho người trong nhà biết, miễn cho bọn họ lo lắng."

"Đó là điều đương nhiên."

Vừa dứt lời, cuồng phong nổi lên.

Uy áp cường đại, đột nhiên đánh úp về phía hai người.

Tần Phong lập tức thi triển Hạo Thiên Kính, Tần An cũng lần nữa thi triển Đao chửng ngô cốt, muốn chống lại uy áp đó.

Tuy nhiên, đối mặt với uy áp khủng bố ập đến bất ngờ này, sự phản kháng của hai người chẳng khác nào châu chấu đá xe, hai chân như bị rót chì, thân hình trong nháy mắt đã thấp đi một

đoạn.

"Thực lực này, rốt cuộc là ai?!" Tần An cắn răng nói.

"Mới chỉ bước vào tứ phẩm cảnh giới mà thôi, vậy mà ngay cả việc gặp phải Siêu phàm, cũng dám giấu diếm người nhà, còn muốn tự mình ứng phó. Nên nói các ngươi là bê con mới sinh không sợ cọp, hay là nói các ngươi không biết sống chết?"

Chương 649: Khởi đầu của biến cố (2/2)

Trên mái nhà, truyền đến một giọng nói trầm ổn, ngữ khí khá nghiêm khắc, Tần An chỉ cảm thấy quen thuộc một cách khó hiểu.

Tần Phong nghe vậy sắc mặt cứng đờ, lão già này tuyệt đối cũng giống như mình, ngay từ đầu đã ở đây rồi, nếu không sao lại giống mình dùng cách thức lên tiếng dọa người như vậy!

"Cha, đừng giỡn nữa, mau thu uy áp lại đi."

Xoạt!

Lời vừa dứt, một bóng người từ trên trời giáng xuống, chẳng phải là Tần lão gia sao?

"Hả?" Tần An trừng to hai mắt, vẻ mặt không dám tin.

Hắn ngây người nhìn Tần lão gia một lúc, sau đó quay sang hỏi Tần Phong: "Đại ca, uy áp vừa rồi, chẳng lẽ là cha phóng ra?"

Tần Phong gật đầu, sau đó nói rõ thân phận của lão cha.

Mà khi Tần An nghe được ba chữ Bắc Quỷ Thủ, chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng.

Hắn làm sao có thể ngờ được, lão cha không đáng tin cậy nhất phủ, vậy mà lại có thân phận ghê gớm như vậy!

Phải biết Bắc Quỷ Thủ chính là vị Tư Mệnh nổi tiếng sánh ngang với Nam Thiên Long, là người có tiếng tăm lừng lẫy khắp Đại Càn!

Ngu Mi ở bên cạnh cũng biến sắc, tuy rằng nàng và Trấn Thiên Nhất đã sớm biết Tần lão gia không tầm thường, nhưng thân phận Bắc Quỷ Thủ, vẫn có chút nằm ngoài dự đoán.

Sau khi xác nhận đi xác nhận lại, Tần An rốt cuộc cũng tin tưởng sự thật hoang đường này...

"Vậy nên đại ca, huynh đã sớm biết thân phận thật sự của cha rồi sao? Cả phủ, chẳng lẽ chỉ có mình ta là bị giấu diếm sao?" Tần An bất mãn nói, nếu thật sự là như vậy, chẳng phải hắn giống như người ngoài sao?

"Trước kia tuy rằng đã từng nghi ngờ, nhưng thật sự xác nhận là sau chuyến đi Tây Vực, hiện tại trong phủ, ngoại trừ ta và ngươi ra, cũng chỉ có Kiếm Ly và Phi Lan biết thân phận của cha. Hơn nữa, ngươi cũng không nghĩ đến đức hạnh của cha ngày thường, người bình thường ai có thể liên hệ ông ấy với Bắc Quỷ Thủ. Lúc trước ta để tiếp nhận sự thật này, cũng đã mất rất nhiều thời gian." Tần Phong nghiêm túc nói.

"Ừm?" Tần lão gia vẻ mặt khó hiểu.

"Đúng vậy." Tần An suy nghĩ một lát, gật đầu đồng tình.

Tần lão gia: "..."

Qua một lúc lâu, Tần lão gia mới nghiêm túc nói: "Chuyện các ngươi gặp phải Siêu phàm tồn tại ở Nam Vực, ta sẽ đi báo cho Thiên Giám Quốc Sư, các ngươi cứ ở Tần phủ nghỉ ngơi cho tốt."

Là cha, ông đương nhiên không hy vọng hai đứa con trai mạo hiểm.

Đối đầu với Siêu phàm, cho dù là ông - một cường giả nhị phẩm, cũng chưa chắc đã có thể toàn thân trở ra, huống chi là hai người tứ phẩm?

Tần An còn muốn nói gì đó, nhưng lại bị Tần Phong nhìn thấu tâm tư của lão cha đưa tay ngăn cản: "Cha, cha cứ đi đi, ở nhà đã có con."

"Được."

...

Với thực lực của Tần lão gia, từ Tần phủ đến Đăng Thiên Lâu đỉnh của Hạo Văn Viện, cũng chỉ mất một lát.

Thiên Giám Quốc Sư nghe Tần lão gia nói xong, không nói gì thêm, chỉ khẽ gật đầu.

Nhìn bộ dạng của ông, dường như đã sớm biết hết thảy.

Mà Tần lão gia cũng không nói nhảm, trực tiếp trầm giọng nói: "Tuy rằng ta không biết ngươi đang tính toán cái gì, nhưng tiếp theo dù có xảy ra chuyện gì, cũng đừng lôi kéo hai đứa con trai của ta vào, nếu không ta sẽ không tha cho ngươi."

Thiên Giám Quốc Sư nghe vậy, xoay người lại, thản nhiên nói: "Da lông còn không giữ được thì lấy gì giữ được móng."

"Đừng có nói những đạo lý lớn lao đó với ta, ta chỉ là một kẻ thô lỗ tập võ, tính toán bày mưu, đó đều là chuyện ngươi nên làm."

Tần lão gia biết lời nói và hành động của mình lúc này có chút vô lý, nhưng giấc mơ của Phong nhi, còn có tin tức mà An nhi mang về, khiến trong lòng ông vô cùng bất an.

Ông nghĩ đến người vợ đã khuất của Phong nhi, ông hận bản thân lúc trước bất lực.

Mà ông, cũng tuyệt đối không cho phép chuyện như vậy xảy ra lần nữa.

Hai người nhìn nhau, bầu không khí trở nên có chút nặng nề.

Thiên Giám Quốc Sư là người thu hồi tầm mắt trước: "Ngươi có từng nghĩ qua, cho dù ta có để bọn họ rút lui, cũng không thể thay đổi được ý chí của chính bọn họ. Nếu bọn họ tự mình muốn đi, ngươi định làm thế nào?"

"Ngươi chỉ cần đừng tính toán đến hai đứa con trai của ta, còn lại ta sẽ tự mình xử lý, nếu bọn chúng không nghe lời, đánh một trận là được. Nếu đánh một trận không được, thì đánh đến khi nào được thì thôi."

Làm cha đánh con, chẳng phải là chuyện thiên kinh địa nghĩa sao?

"Được, ta đáp ứng ngươi."

Nhận được câu trả lời, Tần lão gia hơi thở phào nhẹ nhõm.

Ông biết rõ, Thiên Giám Quốc Sư một khi đã hứa hẹn, nhất định sẽ dốc hết sức, kéo Phong nhi và An nhi ra khỏi kiếp nạn lần này, mà ông cần làm, chẳng qua là trở về cảnh cáo hai đứa con trai đó, đừng mạo hiểm.

"Đa tạ." Tần lão gia chân thành cảm kích nói.

Đang định rời đi, Thiên Giám Quốc Sư đang chắp tay sau lưng bỗng nhiên lại lên tiếng: "Vậy còn bản thân ngươi?"

Tần lão gia nghe vậy thân hình khựng lại, trên mặt lộ vẻ giãy giụa, một lúc lâu sau, ông mới chậm rãi nói: "Ta sẽ ra tay."

Thiên tai như vậy, nếu không có ai xử lý, cuối cùng sẽ ảnh hưởng đến toàn bộ Đại Càn, mà chiến lực của ông, đối với nhân tộc là không thể thiếu!

Ngoài ra, còn có một nguyên nhân khác - kết hợp với giấc mơ của Phong nhi và lời nói của Nam Thiên Long Viêm chu, rất có thể con yêu quỷ đã xâm lược Phụng Thiên Thành giết hại mẫu thân

của Phong nhi năm xưa, sẽ lại xuất hiện ở Nam Vực, ông muốn chấm dứt sự hối hận năm xưa!

Gió đêm thổi qua, thổi tung mái tóc bạc của Thiên Giám Quốc Sư.

Trên đỉnh Đăng Thiên Lâu trống trải, một tiếng thở dài tan biến trong màn đêm.

Từ xưa đến nay, khó thay đổi nhất chính là lòng người.

Kỳ thật không cần bất kỳ tính toán nào, khi Tần Kiến An nói mình sẽ ra tay, vận mệnh đã bước lên quỹ đạo đã định.

Làm cha không muốn con trai mạo hiểm, làm con trai lại càng không muốn như vậy.

...

Một vầng trăng khuyết treo trên cao, mây đen lác đác.

Đúng là đêm tối gió cao.

Nam Vực Thiên Thành, ngoại thành Gia Minh, bỗng nhiên xuất hiện một pho tượng Kim Cương nộ mục màu đen khổng lồ, tay cầm Kim Cang Chử vung mạnh về phía thành trì.

Tiếp theo là tiếng nổ lớn vang lên, như tiếng kèn xung trận vang vọng.

Kết giới hộ thành ầm ầm vỡ vụn, trên bầu trời đêm, Ca Lâu La thân người cánh chim vỗ cánh, trong mắt mang theo sát ý khát máu.

Bách tính trong thành bị đánh thức, không biết đã xảy ra chuyện gì, vội vàng vén chăn lên, xuống giường nhìn ra ngoài cửa sổ.

Đám mây lửa trên bầu trời đêm, thật là chói mắt.

"Có yêu quỷ công thành!" Trong lòng mỗi người đều nảy sinh ý nghĩ như vậy, sợ hãi như bàn tay ma quỷ, nắm chặt lấy trái tim bọn họ.

Xảy ra biến cố như vậy, binh lính trấn thủ Gia Minh thành và Trảm Yêu Ti tự nhiên là lập tức xuất động.

Trảm Yêu ti ti chính nơi đây chính là một trong Tam Thập Lục Tinh, Khương Minh tu luyện Bách Quỷ đạo thống, ông ta lập tức thi triển thủ đoạn khôi lỗi, hóa thành bàn tay đen nâng thân thể bay lên không trung.

Mà khi ông ta nhìn rõ yêu quỷ trên bầu trời là Ca Lâu La tộc, lập tức biến sắc: "Vì sao Ca Lâu La tộc bước ra khỏi Trấn Linh Quan, lại không có một chút tin tức nào truyền ra?"

Đang kinh ngạc, bên cạnh Khương Minh không xa, một giọng nói vang lên: "Chờ ngươi chết rồi, đi hỏi người khác đi."

Trong lòng Khương Minh kinh hãi, vội vàng lần theo tiếng nhìn lại, một mũi tên xé rách màn đêm, trong nháy mắt đã xuyên thủng đầu ông ta.

Tiếng kêu gào và tuyệt vọng, bao trùm toàn bộ Gia Minh thành.

Chương 650: Thỉnh Bệ Hạ chuẩn bị khai chiến

Thiên Thành là nơi Long Mạch hội tụ, tầm quan trọng của nó không cần phải nói cũng biết.

Chỉ trong vòng một ngày, tin dữ Gia Minh thành bị hủy diệt, giống như cuồng phong, càn quét toàn bộ Đại Càn, càn quét đến tận Phụng Thiên Thành.

Bách tính trong thành nghe được chuyện này, không ai không kinh hãi vô cùng.

Phải biết rằng, để bảo vệ Long Mạch, mỗi một tòa Thiên Thành đều có lực lượng phòng thủ cực kỳ mạnh mẽ, rốt cuộc là ai có thể trong một đêm hủy diệt một tòa Thiên Thành?

Hoàng cung, Ất Diện - người của Ngục La ty mang theo mật tín bước vào Ngự Thư Phòng.

Minh Hoàng nhìn thấy nội dung trong thư, sắc mặt ngưng trọng vô cùng.

Gia Minh thành một đêm thành phá người mất, thi hài khắp nơi, máu chảy thành sông.

Tướng sĩ trấn thủ và Trảm Yêu nhân không một ai sống sót.

Trấn Long tháp sụp đổ, Trấn Long bia không thấy tung tích, Long Mạch Long Linh tự nhiên cũng là cùng nhau biến mất.

Mà điều khiến Minh Hoàng lo lắng nhất chính là ba chữ cuối cùng trong thư - Ca Lâu La!

Minh Hoàng đập bàn đứng dậy, giận dữ nói: "Ca Lâu La tộc rời khỏi Thiên Linh sơn xâm nhập Đại Càn Nam Vực, đại sự như thế, vì sao Nam Vực Trảm Yêu ti và Lạc thân vương bên kia không có tin tức gì truyền về!

Chẳng lẽ phải đợi đến lúc Ca Lâu La tộc hỏa vũ rải xuống Phụng Thiên Thành, rải lên đỉnh đầu trẫm, trẫm mới biết được Ca Lâu La tộc đã cuốn gói trở lại sao?!"

Lý Công Công đứng ở một bên, run rẩy không dám nói lời nào.

Lúc này, Ất Diện lại lấy ra một phong thư khác và nói: "Khoảng thời gian trước, mấy tòa thành trì ở Nam Vực đều bị tàn sát hầu như tận chỉ trong một đêm, bá tánh trong thành đều bị móc tim.

Nam Thiên Long Viêm chu đại nhân tự mình đến hiện trường xem xét, trong đống đổ nát hoang tàn tìm thấy một sợi lông vũ của Ca Lâu La tộc."

Minh Hoàng nghe vậy, nhíu mày: "Nếu đã như vậy, vì sao tin tức này hôm nay mới truyền đến tai trẫm?

Trấn Linh Quan có phải đã bị công phá hay không, thế lực của Ca Lâu La tộc, hiện tại rốt cuộc đã vươn tới đâu rồi?"

"Bẩm báo Bệ hạ, Viêm Chu Tư Mệnh vừa phát hiện ra lông vũ, lập tức liền chạy tới Trấn Linh Quan.

Thế nhưng... Trấn Linh Quan không có gì bất thường, tướng sĩ trấn thủ và Trảm Yêu nhân đều nói, chưa từng thấy bất kỳ người nào của Ca Lâu La tộc bước ra khỏi Linh Sơn.

Viêm Chu đại nhân trong thư cho rằng, hẳn là có người thi triển thuật pháp không gian, đem Ca Lâu La tộc chuyển ra khỏi Linh Sơn, cho nên mới có thể che giấu tai mắt mọi người."

Minh Hoàng sắc mặt trầm xuống, việc này nhất định là có kẻ

đứng sau giật dây giúp đỡ Ca Lâu La tộc!

"Trái tim của nhân tộc, Long Mạch Long Linh của Thiên Thành..." Minh Hoàng lẩm bẩm, kết hợp tất cả những điều này, hắn tự nhiên nghĩ đến Ca Lâu La Vương năm xưa bị Thiên Giám Quốc Sư dùng kế, lấy tính mạng mười vạn tướng sĩ làm đại giá, cướp đi trái tim!

"Đã cho người báo cáo chuyện này cho Thiên Giám Quốc Sư chưa?"

Ất Diện đáp: "Đã thông báo, tính toán thời gian, cũng sắp trở về rồi."

Không bao lâu, một người mặc áo đỏ, đầu đội mũ trắng của Ngục La ty cầu kiến bên ngoài Ngự Thư Phòng.

Lý Công Công dẫn hắn vào trong, Minh Hoàng trực tiếp hỏi: "Thiên Giám Quốc Sư nói như thế nào?"

Người tới từng chữ từng chữ một: "Thỉnh Bệ hạ chuẩn bị khai chiến."

Bên trong Ngự Thư Phòng, lập tức rơi vào một mảnh tĩnh lặng.

...

Vài ngày sau, bá tánh trong Phụng Thiên Thành đều cảm nhận được một cỗ khí tức tiêu điều.

Diễn võ trường của Thần Hầu Quân và Võ Hầu quân, bất cứ lúc nào cũng đều vang lên tiếng hô hào rung trời, đó là đang diễn tập trước khi xuất chinh.

Mà trong ấn tượng của bá tánh, còn chưa từng có lần nào, cần đến hai đội quân được công nhận là mạnh nhất nhì Đại Càn cùng nhau xuất chinh.

Bọn họ không khỏi nghĩ đến tin tức truyền về từ Nam Vực mấy ngày trước, chỉ cảm thấy là sắp có đại sự xảy ra.

Tần phủ, Liễu Thiên Lộc - nhạc phụ đại nhân đến thăm Liễu Kiếm Ly, trên khuôn mặt uy nghiêm ngày thường, lúc này lại mang theo nụ cười ôn hòa hiếm thấy.

"Đã mang thai thì đừng nên nghĩ đến chuyện tu luyện nữa, nhớ giữ gìn sức khỏe cho tốt."

"Nếu có chỗ nào không thoải mái, nhất định phải nói cho nương con biết càng sớm càng tốt, dù sao nàng ấy cũng có kinh nghiệm."

Nói đến đây, Liễu Thiên Lộc lại cảm thấy phu nhân nhà mình không được đáng tin cậy lắm, liền đổi giọng: "Thôi, vẫn là đừng hỏi nàng ấy nữa, đến lúc đó để Ngưng Sương đi tìm Liễu a bà là được.

Năm đó lúc nương con mang thai con, đều là Liễu a bà một lòng một dạ chăm sóc, không xảy ra sơ suất gì."

"Phụ thân, con biết rồi." Liễu Kiếm Ly nhỏ giọng đáp.

Liễu Thiên Lộc khẽ gật đầu, nhìn về phía Tần Phong, thần sắc hiếu kỳ: "Mặt con làm sao vậy?"

Tần Phong mặt mũi bầm dập, liếc nhìn Tần lão gia đang ngồi uống trà ở chủ vị, nặn ra một nụ cười khó coi, đáp: "Mấy hôm trước ngủ mơ màng, không cẩn thận ngã xuống giường, lúc tỉnh lại đã thành ra thế này, không có gì đáng ngại."

Liễu Thiên Lộc nhướng mày, lại nhìn về phía Tần An: "Con cũng vậy sao?"

Tần An lắc đầu, hít một hơi khí lạnh nói: "Lúc tu luyện không chú ý, vô tình đụng trúng cột nhà, qua một thời gian nữa hẳn là sẽ

hết sưng."

Tuy nói như vậy, nhưng trong lòng hai người bọn họ đều đang oán thầm, phụ thân ra tay thật sự là quá tàn nhẫn, rõ ràng là muốn đánh chết bọn họ, bọn họ bất quá chỉ nói một câu muốn cùng nhau đi Nam Vực, góp một chút sức mọn mà thôi...

Nghĩ đến đây, hai người đều oán giận nhìn về phía Tần lão gia.

Người sau cảm nhận được ánh mắt, buông chén trà xuống, ho khan một tiếng nói: "Đúng rồi nhạc phụ, Minh Hoàng lần này triệu tập Thần Hầu Quân và Võ Hầu quân, cùng nhau xuất chinh Nam Vực, đại khái là khi nào xuất phát?"

Lời này vừa nói ra, lực chú ý của tất cả mọi người đều bị hấp dẫn.

Liễu Kiếm Ly nhìn về phía Liễu Thiên Lộc, trong mắt xẹt qua một tia lo lắng.

Chuyện Gia Minh thành ở Nam Vực bị hủy diệt mấy ngày trước, tuy rằng phía trên muốn đè xuống, nhưng vẫn gây xôn xao trong Phụng Thiên Thành, có lẽ lần xuất chinh này có liên quan đến chuyện này.

Hơn nữa, với địa vị hiện tại của Tần phủ ở Phụng Thiên Thành, tin tức biết được tự nhiên nhiều hơn bên ngoài rất nhiều.

Lần này quy mô tướng sĩ tập kết, e rằng vượt xa tưởng tượng của thế nhân.

Nếu phải hình dung, có lẽ tương đương với trận chiến Trấn Linh Quan gần hai mươi năm trước.

Liễu Thiên Lộc thản nhiên đáp: "Cụ thể khi nào xuất chinh, ta và Liệt Anh còn chưa nhận được tin tức, Thiên Giám Quốc Sư bên kia, hình như là đang chờ đợi cái gì đó."

Tần Phong nghe vậy, cúi đầu trầm tư, cũng không biết dị biến của Gia Minh thành, có liên quan gì đến Chúc Long và sự xuất hiện của Siêu Phàm tồn tại mà hắn nhìn thấy trong mơ hay không.

Tần lão gia liếc mắt nhìn, lần nữa lên tiếng hỏi: "Trong trận Thiên tai ở Tây Vực, tác dụng phụ trợ của Văn Thánh Đạo Giả đối với tướng sĩ và Trảm Yêu nhân, đã là chuyện ai cũng biết.

Lần này tai họa ở Nam Vực e rằng không hề tầm thường, không biết triều đình bên kia, có sắp xếp Văn Thánh Đạo Giả cùng đi theo, để tăng cường lực chiến đấu hay không?"

"Đó là điều đương nhiên, Văn Thánh Đạo Giả có thể dung hợp lực chiến đấu của tướng sĩ lại với nhau, đối với lần xuất chinh này là vô cùng quan trọng.

Trong triều có rất nhiều người lên tiếng, hy vọng Bệ hạ có thể phái Tần Phong tùy quân xuất chinh."

Lời nói vừa dứt, mọi người trong đại sảnh đều biến sắc, sau đó đồng loạt nhìn về phía Tần Phong.

Liễu Kiếm Ly mấp máy môi, hiện tại nàng đang mang thai, không thể bảo vệ bên cạnh Tần Phong, tự nhiên không hy vọng hắn mạo hiểm.

Thương Phi Lan cũng có suy nghĩ như vậy.

Liễu Thiên Lộc nhìn thấy thần sắc của mọi người, lắc đầu nói: "Nhưng các con cũng không cần lo lắng, bởi vì cuối cùng Văn Thánh Đạo Giả được xác định đi theo không phải là Tần Phong, mà là người khác."

Mọi người thở phào nhẹ nhõm, sau đó hiếu kỳ hỏi: "Là ai?"

"Thiên Giám Quốc Sư." Liễu Thiên Lộc đáp.

Trong nháy mắt, mọi người đều có biểu cảm khác nhau.

Thương Tông nghe vậy, nhíu mày, càng thẳng thắn nói: "Thiên Giám Quốc Sư có thể rời khỏi Phụng Thiên Thành sao?"

Chương 651: Tâm tư của hai người

Lão sư muốn đích thân xuất chinh?

Điều này nằm ngoài dự liệu của Tần Phong, nhưng điều khiến hắn bất ngờ hơn chính là lời của nhạc phụ Long tộc.

Chẳng lẽ Quốc sư đại nhân không thể rời khỏi Phụng Thiên thành sao? - Tần Phong hiếu kỳ hỏi.

Thương Tông cũng không giấu giếm:

"Thực tế, từ xưa đến nay, đừng nói là Thiên Giám quốc sư, ngay cả Trấn Thần ti ngự cũng không thể rời khỏi phạm vi ngàn dặm quanh Phụng Thiên thành."

Lời này mọi người đều là lần đầu tiên nghe nói.

Tần Phong cẩn thận nhớ lại, dường như đúng là như thế.

Trong lời miêu tả của thế nhân về Thiên Giám quốc sư và Trấn Thần ti ngự, người trước luôn trấn thủ ở Hạo Văn viện Đăng Thiên lâu, còn người sau mỗi lần ra tay, hầu như đều ở gần Phụng Thiên thành.

Cho dù là lần trước A Tu La tộc tấn công Phụng Thiên thành, Trấn Thần ti ngự cũng xuất hiện trong vòng ngàn dặm về phía đông Phụng Thiên thành.

Chẳng phải điều này trùng khớp với lời của nhạc phụ Long tộc sao?

Tần Phong như có điều suy nghĩ:

Lúc trước ta đã cảm thấy kỳ quái, trên đời này người có thể bước vào Siêu Thoát chi cảnh ít như vậy.

Với thực lực của Thiên Giám quốc sư và Trấn Thần ti ngự, tại sao không quét sạch yêu quỷ bốn vực, tạo phúc cho nhân tộc một mảnh thái bình thịnh thế.

Thì ra, không phải bọn họ không muốn, mà là không thể.

Nghĩ đến đây, Tần Phong mở miệng hỏi:

"Nhạc phụ đại nhân có biết nguyên nhân cụ thể trong đó không?"

Thương Tông lắc đầu:

"Thế nhân không ai biết nguyên do trong đó, bất quá lão gia tử trong tộc từng có suy đoán.

Có lẽ Thiên Giám quốc sư và Trấn Thần ti ngự cần phải bảo vệ thứ gì đó, cho nên không thể rời khỏi Phụng Thiên thành.

Đương nhiên còn có một cách nói khác là, thần hồn của hai người bọn họ, đã dung hợp làm một với mảnh đất trời ngàn dặm quanh Phụng Thiên thành, từ đó có được lực lượng mà người thường khó có thể tưởng tượng nổi.

Còn cái giá phải trả chính là... tự do vĩnh viễn.

Bất quá, cho dù là cách nói nào, cũng chỉ là suy đoán mà thôi, chỉ có việc không thể rời khỏi Phụng Thiên thành, không ai nghi ngờ.

Cho nên ta mới kỳ quái, tại sao Thiên Giám quốc sư lại có thể tùy quân xuất chinh lần này?"

Thương Tông nhìn về phía Liễu Thiên Lộc, những người còn lại cũng nhìn sang, chờ đợi câu trả lời.

Liễu Thiên Lộc lắc đầu:

"Ta chỉ thuật lại lời của bệ hạ, cũng không biết tình hình cụ thể."

Lúc này, Tần Phong lại nghĩ tới điều gì, lẩm bẩm nói:

"Có lẽ là Nhất Khí Hóa Tam Thanh."

Thương Tông nghe vậy bừng tỉnh đại ngộ:

"Thì ra là thế, ta suýt nữa quên mất, Thiên Giám quốc sư có thể thi triển thần dị tiên pháp Nhất Khí Hóa Tam Thanh, có thể chia bản thân thành ba.

Xem ra lần này tùy quân xuất chinh không phải là Thiên Giám quốc sư bản tôn, rất có thể là phân thân của hắn."

Mà Tần Phong lập tức nghĩ đến vị sư phụ rẻ tiền ở Tấn Dương thành, trong lòng có một loại cảm giác rất mãnh liệt, người tùy quân xuất chinh chính là lão già kia...

Tiếp theo mọi người lại hàn huyên một hồi lâu, mới lần lượt rời đi.

Chờ đến khi người trong đại sảnh giải tán gần hết, Tần Phong đứng dậy, chuẩn bị đi ra sân luyện công.

Ngay lúc này, Thương Phi Lan bỗng nhiên hỏi:

"Tướng công, huynh sẽ ở bên cạnh chúng ta, đúng không?"

Tần Phong khẽ giật mình, sau đó cười nói:

"Nàng đang nói gì vậy, các nàng đang mang thai, ta không ở

bên cạnh các nàng, còn có thể đi đâu được?"

Liễu Kiếm Ly mím môi nói:

"Tướng công, huynh nên hiểu rõ, Phi Lan hỏi không phải là ý này, mà là tai họa Nam Vực lần này."

Từ lúc gặp gỡ, quen biết cho đến yêu nhau, kết hôn với Tần Phong, bọn họ tự nhiên hiểu rõ tính cách của hắn.

Đối mặt với tai họa Nam Vực, Tần Phong tuyệt đối sẽ không khoanh tay đứng nhìn, mà sẽ nghĩ cách góp một phần sức lực của mình.

Mà hiện tại bọn họ căn bản không có cách nào đi theo bên cạnh Tần Phong, tự nhiên là hy vọng giữ hắn lại, miễn cho hắn rơi vào nguy hiểm.

Tần Phong há miệng, muốn nói lại thôi, từ ánh mắt của hai người, hắn tự nhiên cũng có thể hiểu được tâm tình của hai nàng lúc này.

Im lặng một lát sau, hắn mới cười nói:

"Hai vị phu nhân cứ yên tâm, lần này lão sư đích thân ra tay, đâu còn cơ hội để ta thể hiện?

Hiện tại ta chỉ muốn tận mắt chứng kiến hài tử trong bụng các nàng chào đời, ôm chúng vào lòng."

Nói xong, hắn một tay vuốt ve bụng Thương Phi Lan, một bên ghé tai vào bụng Liễu Kiếm Ly, dường như muốn dùng cách này để cảm nhận được sự sống của hai tiểu gia hỏa.

Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan nhìn nhau, không biết đang suy nghĩ gì.

...

Rời khỏi đại sảnh đi tới sân, chỉ nghe thấy từng tiếng xé gió vang lên.

Tần Phong nhìn theo tiếng động, nơi luyện công quen thuộc đã bị nhị đệ chiếm giữ, hắn đang vung thanh đao đen trong tay, lột bỏ vẻ non nớt lúc trước, lúc này nhìn lại, quả nhiên có phong thái của cao thủ.

Nghe thấy động tĩnh, Tần An dừng động tác trên tay, cười chào hỏi:

"Đại ca."

"Rõ ràng đã nói với đệ, Bạch Thu cô nương kia đang ở đạo quán của Kiếm Đạo Minh, mấy ngày nay đệ thế mà một lần cũng không đi gặp, thật sự khiến ta bất ngờ." - Tần Phong trêu chọc nói.

Nhị đệ nghe vậy, sắc mặt hơi đỏ lên, sau đó sờ sờ gáy:

"Ta bận rèn luyện đao pháp, ngược lại quên mất chuyện này, hơn nữa hiện tại ta bộ dạng này, làm sao còn mặt mũi đi gặp nàng ấy."

Đối mặt với người mình thích, ai cũng muốn thể hiện mặt tốt nhất của mình, nhưng lão cha ra tay quá nặng, đánh hắn bầm tím mặt mày, hắn tự nhiên không dám đi gặp.

"Bây giờ vết thương còn đau không?" - Tần Phong quan tâm hỏi.

"Bôi thuốc mỡ đại ca cho rồi, đã đỡ hơn nhiều, cảm giác không cần bao lâu nữa là có thể khỏi hẳn."

"Vậy thì tốt."

Hai người trò chuyện vài câu, bầu không khí bỗng chốc im lặng.

Một lát sau, Tần An mới lên tiếng:

"Đại ca..."

"Sao vậy?"

"Lần tai họa Nam Vực này, chúng ta thật sự không đi sao?"

Tần Phong nghe vậy khẽ giật mình, sau đó nghiêm mặt nói:

"Đã quên đau rồi sao? Không nhớ lý do cha ra tay đánh chúng ta sao?

Mấy ngày nay ta suy nghĩ kỹ rồi, cũng hiểu được dụng ý của cha.

Tình hình Nam Vực lần này không hề đơn giản, tuyệt đối không phải là chuyện mà hai anh em chúng ta có thể nhúng tay vào, Trấn Thiên Nhất tiền bối phái đệ quay về báo tin, chẳng phải cũng có ý này sao?

Hơn nữa, cha đã nói rõ ràng đêm hôm đó rồi, có ông ấy ở đó, yêu quỷ gì cũng không thể làm loạn được, căn bản không cần hai anh em chúng ta phải lo lắng.

Chúng ta chỉ cần ở lại Phụng Thiên thành cho tốt, chờ ông ấy khải hoàn trở về là được."

Tần An thần sắc ngưng trọng:

"Cha là Bắc Quỷ Thủ, thực lực của ông ấy ta tự nhiên là tin tưởng.

Nhưng lần này ngay cả tồn tại Siêu Thoát chi cảnh cũng xuất hiện, cha dù có mạnh hơn nữa, cũng chỉ mới Nhị phẩm cảnh giới, lỡ như gặp phải loại người đó, làm sao có thể toàn thân trở lui?

Nếu như có sơ xuất gì..."

Lời còn chưa dứt, đã bị Tần Phong cắt ngang:

"Nhị đệ, đệ quên lời vừa rồi nghe được trong đại sảnh sao? Lần xuất chinh này, Thiên Giám quốc sư cũng đi.

Cho dù đệ không tin tưởng lão cha, cũng nên tin tưởng Quốc sư đại nhân.

Người sau tính toán như thần, tai họa lần này nhất định có thể bình an vượt qua."

"Hy vọng là vậy." Tần An thở dài, sau đó nghiêm túc hỏi: "Vậy nên đại ca, huynh sẽ không lén lút giấu diếm đệ, một mình đi Nam Vực, đúng không?"

Tần Phong khóe mắt giật giật, quả quyết nói:

"Hai vị tẩu tử của đệ đang mang thai, ta tự nhiên phải ở bên cạnh các nàng, sao có thể đi được.

Ngược lại là đệ, đừng có nóng đầu, nghĩ đến chuyện đi Nam Vực cùng cha chém giết yêu quỷ đấy nhé?"

Tần An bỗng nhiên quay mặt đi, lau chùi trường đao trong tay:

"Đại ca yên tâm, huynh và cha đều đã nói như vậy, ta tự nhiên sẽ không lấy thân mình ra mạo hiểm, khiến hai người lo lắng."

"Vậy thì tốt."

Hai người mang tâm tư khác nhau, đều né tránh ánh mắt của đối phương.

Chương 652: Từ biệt

Ba ngày sau, Nam Vực Lạc Vương gửi thư về Phụng Thiên Thành.

Kể từ sau khi Thiên Thành Gia Minh thất thủ, không lâu sau lại có thêm một tòa Thiên Thành khác bị yêu quỷ công chiếm.

Toàn thành đổ nát, chết chóc vô số, tướng sĩ trấn thủ thành đều tử trận, Trảm Yêu Ti chỉ còn lại vài người sống sót.

Mà Minh Hoàng hạ lệnh phong tỏa tin tức liên quan đến Ca Lâu La tộc, cũng trong lần tai họa này, bị người ta truyền ra, cho dù không phải ai ai cũng biết, thì cũng chẳng khác là bao, nhất thời lòng người hoang mang.

Hai mươi năm trước, trận chiến Trấn Linh Quan thảm khốc, lại hiện lên trong tâm trí người đời, dường như sắp tái diễn một lần nữa.

Trong Ngự Thư Phòng, Minh Hoàng nhìn phi thư Lạc Vương gửi về, lông mày nhíu chặt.

Nội dung trong thư là do Trảm Yêu Nhân sống sót ở Thiên Thành, miêu tả về những gì đã xảy ra trước và sau cuộc chiến với quỷ hoạn ——

Ca Lâu La tộc đột ngột xuất hiện bên ngoài Thiên Thành, lại có hắc phật khổng lồ kỳ dị phá vỡ kết giới hộ thành.

Thực lực địch nhân cường đại, lực lượng trấn thủ căn bản không đủ để chống lại.

Trong đó còn có cao thủ tuyệt đỉnh, một mũi tên xuyên mây

trực tiếp bắn chết Ti Chính của Trảm Yêu Ti, thế nhưng bọn họ lại không ai nhìn rõ người ra tay là ai.

Kẻ địch phá hủy Trấn Long Tháp, lấy đi Trấn Long Bia, lại có người bày xuống trận pháp, rút đi Long Linh của Long Mạch.

Làm xong tất cả, tộc nhân Ca Lâu La lột da moi tim rất nhiều bá tánh, mãi đến khi Lạc Vương Quân cùng Thần Tướng đại nhân Phong Quỷ Bách Vô Ưu chạy đến, địch nhân mới bỏ đi.

Rầm!

Minh Hoàng phẫn nộ đập mạnh tờ giấy lên án thư, Lý Công Công đứng bên cạnh nhìn thấy, sợ hãi run người.

Ngay lúc này, có người truyền lời của Thiên Giám Quốc Sư —— "Bệ hạ, ngày mai chính là lúc xuất chinh."

……

Không lâu sau, Liễu Thiên Lộc và Liệt Anh nhận được thánh chỉ của Minh Hoàng, chính là thời gian xuất chinh, mà tin tức Ca Lâu La tộc xuất hiện ở Nam Vực, gây ra tai họa, bọn họ đều đã biết.

Trên thao trường của Thần Hầu Quân và Võ Hầu Quân, Liễu Thiên Lộc và Liệt Anh đứng giữa khán đài, nhìn xuống chúng tướng sĩ, tất cả mọi người đều mang vẻ mặt ngưng trọng.

Sự cường đại và đáng sợ của Ca Lâu La tộc, không cần phải nói nhiều, mọi người đều tâm triệt rõ, lần xuất chinh Nam Vực này dùng cửu tử nhất sinh để hình dung, cũng không hề khoa trương.

Mà hai vị tướng quân cũng nói rõ, nếu tướng sĩ nào là con một trong nhà, trong nhà có mẹ già và có vợ con cần phụng dưỡng, lần xuất chinh này có thể không cần tham gia, bọn họ sẽ không xử lý theo quân pháp.

Lời này vừa dứt, hai thao trường đều im phăng phắc, thân thể chúng tướng sĩ đứng thẳng tắp, trong lòng bọn họ tuy có sợ hãi, nhưng ánh mắt lại kiên định vô cùng.

Bọn họ thà đứng chết, chứ không muốn quỳ gối cầu xin!

Gần như cùng một lúc, chúng tướng sĩ đồng loạt hét lớn, một chữ "Giết", vang vọng trên không trung thao trường, mãi không tiêu tan.

Liễu Thiên Lộc và Liệt Anh động lòng trắc ẩn, liền để chúng tướng sĩ trở về nhà, đoàn tụ cùng gia đình, từ biệt trước khi xuất chinh.

.....

"Cha ơi, cha mau đi xem mẹ đi, mắt mẹ cứ đỏ hoe."

"Nha đầu đừng có gấp, mắt mẹ con bị bụi bay vào thôi." Trang hán vóc người cường tráng dùng bàn tay thô ráp xoa đầu con gái, im lặng cười...

"Con trai, khi nào thì xuất chinh cùng Liễu tướng quân?" Lão phụ thân khom lưng hỏi, một chân đã bị tàn phế, đó là vết thương để lại khi đánh nhau với yêu quỷ.

"Ngay ngày mai." Nam tử tỉ mỉ lau chùi từng tấc một bộ chiến giáp, mỗi một vết tích trên đó, đều là huân chương trong quá khứ của hắn.

Lão phụ thân vỗ vai nam tử, giọng nói có chút nghẹn ngào: "Đừng làm mất mặt Thần Hầu Quân."

"Cha yên tâm, giết một tên không lỗ, giết hai tên lời to." Nam tử giơ thanh đao dài trong tay lên, lưỡi đao lóe lên ánh sáng sắc bén...

“Thiết Trụ à, chúng ta có thể không đi được không?” Một phụ nhân vẻ mặt tang thương đỏ hoe đôi mắt, giọng nói run rẩy.

Trung niên không trả lời, chỉ mỉm cười hỏi: “Mẹ, tối nay con muốn ăn canh bánh bột mẹ nấu.”

Nếp nhăn trên mặt lão phụ nhân, dường như lúc này lại nhiều thêm không ít, bà lệ rơi như mưa: “Mẹ nấu cho con ăn, ăn no nê.”

Cảnh tượng chia ly đầy cảm xúc, gần như diễn ra trong nhà của mỗi một tướng sĩ.

Say nằm sa trường chớ cười chê, xưa nay chinh chiến mấy ai về?

……

Tần gia phủ đệ, Thương Tông và Thương Mộc đều nhận được tin tức của Thương Huyền lão gia tử.

Thiên Trì Long Uyên lão tổ đồng quan dị động, Ca Lâu La tộc tái hiện, Long Tộc sao có thể khoanh tay đứng nhìn?

Trên thực tế, Minh Hoàng đêm qua đã phái Ất Diện của Ngục La ty, báo tin tức về Ca Lâu La tộc.

Trận chiến này, Long Tộc cũng không thể tránh khỏi.

Chính đường ngày thường tràn ngập tiếng cười nói, hôm nay lại yên tĩnh lạ thường.

Mọi người đều im lặng ăn thức ăn trên bàn, ngay cả mẹ vợ của Tần Phong, người thường ngày thích líu lo, cũng hiếm khi im lặng.

Tần Phong thấy vậy, gắp thức ăn cho hai vị phu nhân xong, mỉm cười nói: “Sao hôm nay mọi người đều im lặng vậy, chẳng lẽ cơm nước hôm nay không hợp khẩu vị?

Nhị đệ, hôm nay không có khẩu vị sao? Hiện tại đệ đang trong thời kỳ mấu chốt của tu luyện, bổ sung khí huyết và dinh dưỡng là điều cần thiết.

Còn có Kiếm Ly và Phi Lan, hai muội phải ăn nhiều một chút, cho dù không phải vì bản thân, cũng phải nghĩ cho hài tử trong bụng, chắc chắn bọn chúng rất háu ăn."

"Vâng, đại ca." Tần An gãi đầu đáp.

Sau một hồi pha trò của Tần Phong, các nữ tử trên bàn ăn mới miễn cưỡng nở nụ cười gượng gạo.

Nhị phu nhân liếc mắt nhìn Tần lão gia bên cạnh, cười nói: "Thân gia, ngày mai ông xuất chinh rồi, ly rượu này tôi kính ông, chúc ông và Thần Hầu Quân khải hoàn trở về."

Liễu Thiên Lộc nâng ly rượu cụng ly, ngửa đầu uống cạn.

Lúc này, Thương Phi Lan do dự một lúc, mới mở miệng hỏi: "Cha, cô cô, hai người có phải cũng..."

Thương Mộc cười ngắt lời: "Con đang mang thai, đừng nghĩ lung tung, mau uống canh cá đi, lúc mang thai con, mẹ con rất thích uống món này.

Ừm, thật tươi ngon~"

Một bữa tối ăn không nhanh không chậm, nhưng cuối cùng cũng ăn xong, mọi người trong phòng lần lượt rời đi.

Tần Phong và Tần An vừa bước ra khỏi chính đường, đã bị lão gia gọi lại.

Tần lão gia hất đầu, liếc mắt ra hiệu, hai người theo bản năng giơ tay che mặt.

Không còn cách nào, bị đánh sợ rồi.

Tần lão gia vuốt cằm, nhướng mày nói: “Biết sợ là tốt rồi, hai đứa ngoan ngoãn ở nhà cho ta, không được đi đâu hết.

Còn nữa, nếu nhị phu nhân hỏi tung tích của ta, hai đứa phải nói thế nào?”

Tần Phong và Tần An nhìn nhau, sau đó đồng thanh đáp: “Cha tìm được một cơ hội làm ăn, đến Bắc Vực làm ăn rồi, nhị phu nhân không cần lo lắng.”

“Ừm.” Tần lão gia hài lòng gật đầu.

Nhìn thấy vẻ mặt lo lắng trong mắt hai người, Tần lão gia xoa đầu hai người an ủi: “Đừng có vẻ mặt đó, cha các con là ai? Là Bắc Quỷ Thủ danh tiếng lẫy lừng, trên đời này có bao nhiêu người có thể là đối thủ của ta?

Hơn nữa, lần xuất chinh này, còn có Thiên Giám Quốc Sư tọa trấn, những tồn tại siêu việt kia, chắc chắn đều nằm trong tính toán của lão nhân gia, không thể nào tạo ra sóng gió gì được.

Hai đứa ở nhà, chờ ta khải hoàn trở về là được.”

“Chúng con đương nhiên tin tưởng cha.”

Lời vừa dứt, Tần Phong lại hỏi: “À đúng rồi, cha, lần này đến Nam Vực, cha muốn một mình lẻn đi, hay là đi cùng quân đội?”

Tần lão gia suy nghĩ một lát rồi đáp: “Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, ta sẽ đi cùng Thần Hầu Quân, dù sao cũng là thông gia, cũng có thể chiếu cố lẫn nhau.”

Thần Hầu Quân sao, vậy ta trà trộn vào Võ Hầu Quân, sẽ không bị cha phát hiện... Tần Phong trầm tư.

“Ra là vậy.” Nhị đệ gật đầu, trong mắt lộ vẻ suy tư.

Chương 653: Xuất chinh

Cửu Khúc Hà bên kia, Trấn Thần Ti Ngự tóc bạc râu đen đang ngồi câu cá, ánh trăng như nước đổ xuống, mặt sông phản chiếu cảnh sắc mê người.

Ngay lúc này, bên tai lão giả vang lên một đạo thanh âm: "Sư phụ."

Ngoảnh đầu nhìn lại, chính là Tần lão gia thân mặc hắc bào, đầu đội quỷ diện.

"Đã lâu như vậy không đến thăm lão phu, còn tưởng rằng trong mắt ngươi đã không còn ta vị sư phụ này." Lão giả tay phải giơ lên, dây câu từ trên mặt sông lướt qua, dường như mang theo một đạo kim quang.

Mặt sông lấp lánh, từng vòng gợn sóng lập tức dâng lên.

Tần lão gia cũng không nói nhảm, trực tiếp ngồi xuống bên cạnh lão giả, trong tay còn hư không xuất hiện hai bầu rượu, hắn mở miệng nói: "Ngày mai phải đi Nam Vực rồi, cũng không biết khi nào mới có thể trở về, liền muốn cùng sư phụ ôn chuyện một chút. Hai bầu rượu này là do con trai ta tự tay ủ, tên là Tiên Nhân Túy, người nào uống qua đều khen ngon, người mau nếm thử đi."

Trấn Thần Ti Ngự tiếp nhận bầu rượu, mở nắp ra, hương thơm say lòng người tỏa ra bốn phía.

"Quả nhiên là rượu ngon."

Rượu vào lời ra, lão giả nói: "Năm đó Cổ bị lão phu đánh trọng thương, chỉ còn lại một hơi tàn, trốn đến Nam Vực âm khí cực

nặng, một mực dưỡng thương. Nhưng dù vậy, nó cũng là Siêu Thoát Chi Cảnh thực sự, nếu không địch lại, ngàn vạn lần đừng lỗ mãng, Đăng Thiên Lâu lão gia hỏa kia tự có tính toán."

Tần lão gia cười đáp: "Sư phụ còn không hiểu ta sao, chưa bao giờ đánh trận nào không nắm chắc phần thắng, huống chi lần này đi Nam Vực còn cùng Viêm Chu gia hỏa kia hợp lực. Người cũng biết đấy, hai người chúng ta liên thủ, còn chưa từng thua trận nào."

Trấn Thần Ti Ngự bất đắc dĩ lắc đầu.

Rượu quá ba tuần, chuyện cũng nói gần hết, Tần lão gia đặt bầu rượu xuống, lúc gần đi bỗng nhiên lại nói một câu: "Sư phụ, ta không ở Phụng Thiên Thành khoảng thời gian này, lao sư phụ chiếu cố người nhà của ta. Vạn nhất..."

Lời còn chưa dứt, lại đột nhiên im bặt.

Trấn Thần Ti Ngự gật đầu: "Lão phu biết rồi."

Lợi dụng lúc Tần Kiến An xoay người, lão giả đưa ngón trỏ tay phải ra, một đạo hắc quang, chui vào vị trí tim của đối phương.

Gió đêm thổi qua, mái tóc bạc bên tai khẽ lay động, bên Cửu Khúc Hà lại chỉ còn lại bóng dáng lão giả đang câu cá.

Hắn lẩm bẩm một mình:

"Hắn là đồ đệ lão phu coi trọng, ban cho hắn thứ này, có gì không thể?"

"Người mạnh trên đời tự nhiên là càng nhiều càng tốt, theo như lão gia hỏa kia nói, nếu Nam Vực có thể vượt qua tai kiếp lần này, nhân tộc có thể phục hưng."

"Chờ đến khi Văn Võ Bách Quỷ đạo thống giả, thực lực tăng

mạnh, cho dù Thần Ma tái thế, nhân tộc còn sợ gì?"

"Không tranh luận với ngươi nữa."

Trên mặt Cửu Khúc Hà, giống như có cự thạch rơi xuống, dấy lên sóng to gió lớn.

Trấn Thần Ti Ngự nhìn về phương nam, thở dài một tiếng.

.....

Tần lão gia trở về Tần phủ, nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra.

Chỉ thấy nhị nương đang ngồi bên bàn, hốc mắt hơi ửng đỏ, dường như là vẫn luôn chờ hắn.

"Đi đâu vậy?" Nhị nương lên tiếng hỏi.

"Gần đây xảy ra nhiều chuyện như vậy, khiến mọi người trong triều lo lắng bất an, có lão hữu tìm ta ôn chuyện, trút bầu tâm sự, nên ta đã uống vài chén." Tần lão gia nói dối mà mặt không đỏ tim không đập.

Hắn treo áo khoác lên giá gỗ, xoay người nhìn lại, nhìn thấy dáng vẻ của nhị nương, kinh ngạc nói: "Nàng sao vậy, phu nhân, nàng phải tin tưởng ta, ta không có đi thanh lâu kỹ viện gì đâu."

Nhị nương dụi dụi hốc mắt, lau đi nước mắt: "Ta không nghi ngờ lão gia, chỉ là vừa nghĩ đến tai họa Nam Vực, liền cảm thấy bất an, nước mắt không hiểu sao lại tự rơi xuống."

"Phu nhân, nàng lo lắng những thứ này làm gì, người trong nhà lại không có ai đi giẫm vũng nước đục này, huống chi, Thần Hầu Quân xuất chinh chưa từng thất bại, nàng cũng không phải là không biết. Chờ tướng công trở về, nhất định lại là một trận đại thắng." Tần lão gia an ủi.

"Ừm." Nhị nương khẽ gật đầu.

Y phục cởi bỏ, hai người nằm xuống giường.

Ngọn nến bị thổi tắt, tiếng hít thở nhẹ nhàng vang lên.

Nhị nương bỗng nhiên mở miệng nói: "Lão gia, lúc trước chàng thích nhất là ăn món chè hạt sen ta nấu, trở về Phụng Thiên Thành đã lâu, ta cũng đã lâu không xuống bếp, sáng mai làm cho chàng ăn có được không?"

"Được." Tần lão gia quay lưng về phía nàng, thần sắc có chút bình tĩnh, muốn thở dài nhưng lại nhịn xuống.

Lại không phát hiện, nhị nương vẫn luôn nhìn chằm chằm vào lưng hắn, chưa nhắm mắt.

.....

Ở hồ đình, Tần Phong đang ở cùng Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan.

Ngẩng đầu nhìn trời, ánh sao lờ mờ, ánh trăng tịch mịch, Tần Phong không khỏi oán trách: "Hiếm khi muốn cùng hai vị nương tử ngắm trăng, đáng tiếc ông trời không đẹp lòng người."

"Không có lý do gì lại muốn ngắm trăng?" Liễu Kiếm Ly khẽ hỏi.

"Gần đây xảy ra nhiều chuyện như vậy, thấy tâm trạng hai người không tốt lắm, nên muốn cùng nhau ngắm trăng, thay đổi tâm trạng một chút, chỉ có thể nói là đáng tiếc." Tần Phong lắc đầu.

Lời còn chưa dứt, hắn lại đột nhiên cười nói: "Nhưng may mắn là, điều này không ảnh hưởng đến việc chúng ta ăn khuya."

Nói xong liền từ trong nhẫn trữ vật lấy ra một đĩa bánh ngọt.

"Đây là cái gì?" Thương Phi Lan tò mò hỏi.

"Đầu bếp trong Trích Tinh Lâu làm, gọi là bánh Ngân Nguyệt, vừa chua vừa ngọt, rất được nữ tử yêu thích. Nghĩ đến hai người đang mang thai, hẳn là muốn ăn chút đồ chua ngọt, nên cố ý mang về cho hai người, mau nếm thử đi."

Hai người nhận lấy bánh ngọt, bỏ vào miệng, ánh mắt đều sáng lên.

Vốn dĩ không có khẩu vị, nhưng lại nhịn không được, ăn liền mấy cái.

Tần Phong đứng bên cạnh, vừa cười vừa nhìn hai vị nương tử.

Chỉ nghĩ, nếu thời gian có thể dừng lại ở khoảnh khắc này thì tốt biết mấy.

Nhưng hắn biết rõ, thời gian sẽ chỉ trôi về phía trước, sẽ không có bất kỳ sự dừng lại nào.

.....

Một đêm trôi qua rất nhanh, trời đã sáng.

Cốc cốc cốc!

Tiếng gõ cửa dồn dập vang lên, người gác cổng mở cửa nhìn, cười chào hỏi: "Bạch Thu cô nương, đã nhiều ngày không gặp."

Thần sắc Bạch Thu có chút lo lắng, cũng có chút kích động: "Đạo quán mấy ngày nay quá bận, không rảnh đến đây, đúng rồi, ta nghe nói Tần An đã trở về?"

"Đúng vậy, nhị công tử đã trở về được một thời gian rồi."

"Hắn ở đâu?" Bạch Thu vẻ mặt nôn nóng.

"Lúc này, chắc là đang ở đại sảnh dùng bữa sáng."

Vội vàng đến đại sảnh, đi vào nhìn một cái, Bạch Thu không thấy bóng dáng người kia đâu.

Đại sảnh vốn náo nhiệt vô cùng, hôm nay lại chỉ còn lại mấy nữ tử, yên lặng ngồi bên bàn, nhìn hai phong thư đặt trên bàn mà ngẩn người.

Nước mắt nơi khóe mắt nhị nương đã sớm khô cạn, chỉ còn lại hai hàng lệ ngân.

Nàng tuy là phụ nhân bình thường, nhưng cũng không phải kẻ ngốc.

Sống cùng Tần lão gia hai mươi năm, sao có thể không cảm nhận được sự khác thường của đối phương?

Sự thật là, sau trận chiến giữa nhân tộc và A Tu La tộc, Tần lão gia nửa tháng nay lấy cớ không đồng phòng với nàng, nàng đã mơ hồ đoán được thân phận của đối phương.

Chỉ là hai người đều đang diễn kịch mà thôi, người thì tưởng đối phương không biết, người thì giả vờ như vẫn chưa biết.

Sáng sớm dậy nấu chè hạt sen, cuối cùng lại không đưa được cho người muốn đưa... Nhị nương nhìn bát canh nóng hổi trước mặt, khẽ cười, chỉ là nụ cười ấy, nhìn sao mà đau lòng.

Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan khẽ vuốt ve bụng mình, bọn họ yêu Tần Phong, cho nên bọn họ sớm đã biết, là không giữ được hắn.

Cảm nhận được bầu không khí kỳ quái trong đại sảnh, Bạch Thu tò mò hỏi: "Mọi người, đây là làm sao vậy? Những người khác đều đi đâu cả rồi?"

Lời vừa dứt, trong Phụng Thiên Thành, tiếng trống trận vang lên, tiếng kèn lệnh nổi lên.

Mọi người trong đại sảnh đồng loạt nhìn về phía nam thành Phụng Thiên Thành, đó là tín hiệu xuất chinh...

Chương 654: Hy vọng nhị đệ có thể giúp ta che giấu tốt

Thần Hầu Quân và Võ Hầu Quân tuy cùng xuất chinh, nhưng lại chia binh hai đường.

Một đường hướng Tề Nguyên thành xuất phát, cùng Nam Vực Trảm Yêu ti hội hợp.

Một đường hướng Lạc Vương thành xuất phát, cùng Lạc Vương Quân hội hợp.

Ai cũng biết, xuất binh đánh giặc, điều tối kỵ là phân tán lực lượng, mà Thần Hầu Quân và Võ Hầu Quân làm vậy, thực là bất đắc dĩ.

Gia Minh thành xảy ra biến cố, Nam Vực các đại Thiên thành sao có thể không đề phòng? Đều tăng cường cảnh bị và tuần tra.

Thậm chí rất nhiều Trảm Yêu ti tuần tra sứ, cũng rời khỏi địa vực tuần tra quanh năm, ẩn nấp trong Thiên thành, đề phòng Thiên thành lại gặp bất trắc.

Nhưng mà, kẻ địch cường đại thần bí, luôn đến vô ảnh đi vô tung, Thiên thành thứ hai bị hủy, là bị đánh úp một cách bất ngờ.

Cho dù tuần tra sứ kịp thời phát hiện, truyền ra cảnh báo, đợi đến khi Thần Tướng đại nhân và Lạc Vương Quân chạy đến, kẻ địch đã sớm không thấy bóng dáng.

Chính vì vậy, Thần Hầu Quân và Võ Hầu Quân mới bất đắc dĩ phải phân tán lực lượng, mở rộng phạm vi Thiên thành phòng thủ, để ứng phó với kẻ địch trong bóng tối.

Trong đội ngũ Võ Hầu Quân, có người lên tiếng: “Nghe nói lần này Thiên Giám Quốc Sư sẽ cùng quân xuất chinh, nhưng lúc xuất thành, ta nhìn quanh bốn phía, lại không thấy bóng dáng lão nhân gia.

Nói đi cũng phải nói lại, trong ấn tượng của các ngươi, có nhớ Quốc Sư đại nhân từng rời khỏi Phụng Thiên thành không?”

“Thiên Giám Quốc Sư tính toán như thần, một lời chín đỉnh, ông ấy đã nói sẽ đến, thì nhất định sẽ đến, chúng ta chỉ cần làm tốt phận sự của mình, chém yêu trừ ma là được.”

“Chuyện này cần gì ngươi phải nói, chỉ là kẻ địch lần này, so với những kẻ chúng ta từng đánh trước kia hoàn toàn khác biệt.”

Lời này vừa ra, các tướng sĩ xung quanh, trong mắt đều hiện lên một tia ngưng trọng.

Hung danh Ca Lâu La tộc không cần phải nói nhiều, có thể trong nháy mắt giết chết Thiên thành Trảm Yêu ti ti chính, còn có thể một đêm công phá Thiên thành, kẻ địch như vậy, sao có thể yếu được?

Sự thật là, lần này bọn họ rời khỏi Phụng Thiên thành, đều là mang theo quyết tâm liều chết.

Nói thực tế hơn một chút, mười tướng sĩ Võ Hầu Quân e là có năm sáu người, trong ngực đều cất giấu thư tuyệt mệnh đã viết xong.

Xuất chinh đánh giặc sợ nhất là tinh thần sa sút, khí thế yếu một phần, xác suất chết liền lớn hơn một phần.

Lão binh dày dặn kinh nghiệm nhìn thấy tướng sĩ xung quanh đều ủ rũ, liền lên tiếng: “Sợ cái gì, chẳng lẽ các ngươi quên rồi sao, lúc Tây Vực thiên tai, Võ Hầu Quân cũng có mặt!

Vô số yêu quỷ thi binh kia, chẳng lẽ còn yếu hơn Ca Lâu La tộc?

Yêu quỷ cường đại khủng bố kia, chẳng lẽ không giống những kẻ địch trong bóng tối lần này?

Võ Hầu Quân chúng ta chẳng phải vẫn vượt qua đó sao!

Nếu lần này có thể khải hoàn, Minh Hoàng nhất định ban thưởng, đến lúc đó chưa có vợ thì cưới vợ, đã có vợ thì sinh thêm một đứa, chẳng phải rất vui vẻ sao?!"

Chiến ý của các tướng sĩ lại được th ignited: "Đúng vậy, Tây Vực thiên tai chúng ta cũng không sợ, lần này lại tính là gì!"

Nhưng cũng có tướng sĩ nhớ ra điều gì đó, thở dài: "Nhưng các ngươi cũng đừng quên, lần trước Võ Hầu Quân có thể khải hoàn, đều là bởi vì có Tần quân sư tọa trấn, nhưng lần này, Tần quân sư lại không ở bên cạnh chúng ta."

"Chuyện này..."

Nghe vậy, ngay cả lão binh cũng không khỏi thở dài một tiếng.

Danh vọng của Tần Phong trong lòng tướng sĩ Đại Càn, đã sớm được nâng lên đến mức như thần.

Phát minh ra thuốc súng, cải tiến Ngự Binh Quyết, viết ra những bài văn bảo được người người ca tụng, nâng cao lực chiến đấu của tướng sĩ, còn có trận pháp cường đại kia...

Từng chiến tích, đều là chưa từng có tiền lệ.

Trong lòng mọi người ở Võ Hầu Quân, tầm quan trọng của Tần sư so với Liệt tướng quân cũng không kém cạnh, thậm chí còn hơn!

Nếu lần này Tần quân sư có thể cùng quân xuất chinh, tự tin

của bọn họ ít nhất phải tăng lên gấp mười lần!

Đương nhiên, bọn họ cũng hiểu rõ, điều này không thực tế.

Tần sư là nhân vật như mặt trời ban trưa ở Phụng Thiên thành, chuyện hai vị phu nhân trong nhà mang thai, đã sớm truyền đi khắp nơi.

Vào thời khắc mấu chốt này, đổi lại là nam nhân nào, dám mạo hiểm đến Nam Vực cửu tử nhất sinh chi địa?

Lão binh lắc đầu, cười khổ một tiếng: "Tần quân sư thì các ngươi đừng có mơ tưởng nữa, tập trung tinh thần vào chuyện Nam Vực đi!

Nói lui một vạn bước, cho dù chúng ta bất hạnh bỏ mạng, tiền trợ cấp Minh Hoàng ban, cũng đủ để người nhà chúng ta an an ổn ổn sống hết quãng đời còn lại ở Phụng Thiên thành rồi."

Các tướng sĩ xung quanh nghe vậy, đều gật đầu, sĩ khí trong nháy mắt tăng cao.

Sự thật là, thời buổi này, gia nhập Trảm Yêu ti và trở thành tướng sĩ, chẳng khác nào đem đầu treo trên thắt lưng.

Bọn họ không sợ chết, chỉ là lo lắng sau khi chết không ai chăm sóc gia đình, khó có thể tiếp tục sống sót trong thời buổi này.

Nhưng Minh Hoàng hào phóng, đó là chuyện ai cũng biết!

Cho dù bọn họ chết, cũng không cần quá lo lắng cho người thân trong thành.

Nhưng vào lúc này, một giọng nói không hợp thời vang lên: "So với tiền trợ cấp kia, ta vẫn muốn sống sót trở về hơn.

Nếu không, vợ con ở nhà đi lấy chồng khác, trở thành phu nhân của người khác, tên kia dùng tiền trợ cấp của chúng ta, còn

đánh con của chúng ta, cảnh tượng đó, ta không chịu nổi.”

Các tướng sĩ xung quanh nghe vậy, sắc mặt đều cứng đờ, nhiệt huyết trong lòng chợt lạnh đi một nửa, cảnh tượng đó, ai nghĩ đến mà không thấy khó chịu?

Lão binh thấy khí thế vừa mới cao vút lại sa sút, tức giận đến mức không biết trút vào đâu, ông ta nhìn theo hướng giọng nói, chỉ thấy một người mặc chiến bào Võ Hầu Quân mới tinh, đội mũ quân đội thật thấp đi theo đội ngũ, lập tức tiến lên dùng vỏ đao hung hăng đánh vào mông đối phương.

Tiếng kêu đau dự kiến trong đầu không hề xuất hiện, vỏ đao kia như đánh vào bông, cảm giác hoàn toàn khác với ngày thường.

Lão binh nghi ngờ trong lòng, nhưng cũng không quá để tâm, mà là quát lớn: “Ta còn tưởng là ai ăn nói lung tung, thì ra là một tên lính mới.

Ngươi đội mũ thấp như vậy, nếu trên đỉnh đầu có nguy hiểm ập đến, chẳng phải là muốn chết uổng sao?

Còn nữa, lính mới phải đi ở cuối đội ngũ, ngay cả quy củ này cũng không hiểu, người dẫn dắt ngươi là ai?”

Tên lính mới nghe vậy, hơi ngẩng mũ lên, vội vàng đáp: “Ta đứng sai vị trí rồi, ta lập tức lăn ra sau đội ngũ đây.”

Nói xong, liền chạy về phía sau đội ngũ.

Lão binh khịt mũi một tiếng, thuận thế đá thêm một cái, sóng gió này coi như là lắng xuống.

Nhưng chỉ chốc lát, lão binh lại phát ra một tiếng ồ nhẹ, vừa rồi lúc lướt qua tên lính mới kia, thoáng nhìn dung mạo kia, sao lại có cảm giác quen thuộc đến vậy?

Ông ta hơi lắc đầu, tướng sĩ Võ Hầu Quân thường xuyên diễn tập ở thao trường, có lẽ là đã gặp qua vài lần, không có ấn tượng gì.

Mà tên lính mới này, tự nhiên chính là Tần Phong cải trang.

Lời nói vừa rồi, cũng không phải là muốn chọc tức các tướng sĩ, chỉ là muốn cho bọn họ thêm một lý do liều mạng sống sót, chỉ tiếc, hiệu quả có chút lệch lạc...

Hắn đội mũ thật thấp, chạy đến cuối đội ngũ, ở cùng với đám tân binh, xung quanh đa số là gương mặt trẻ trung non nớt.

Hoặc là hưng phấn vô cùng, hoặc là căng thẳng bất an, thần thái mỗi người mỗi khác.

Tần Phong quay đầu nhìn lại, đường nét Phụng Thiên thành đã càng ngày càng mơ hồ, hắn không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

“Phụ thân không phát hiện, nương tử không đuổi theo, xem ra lá thư ta để lại cho nhị đệ, hẳn là có tác dụng rồi.”

Để cho người nhà yên tâm, Tần Phong đặc biệt viết cho nhị đệ một lá thư, nội dung trong thư không gì khác hơn là giống với phụ thân, cho người nhà một lý do rời khỏi Tần phủ mà thôi.

Nhị đệ, đệ cũng đừng trách đại ca lừa đệ, đệ còn trẻ, còn chưa kết hôn, nếu như chuyện nam nữ còn chưa trải qua, liền xảy ra chuyện ngoài ý muốn, chẳng phải là quá đáng thương sao... Tần Phong lắc đầu, thấp giọng tự nhủ: “Hy vọng nhị đệ có thể giúp ta che giấu tốt, đừng để người nhà nghi ngờ.”

“Hy vọng đại ca có thể giúp ta che giấu tốt, đừng để người nhà nghi ngờ.”

“Hả?”

Hai giọng nói rất gần, gần như là cùng lúc vang lên.

Tần Phong nhìn theo hướng giọng nói, đối phương cũng đang nhìn hắn.

Hai người nhìn nhau, đều há hốc mồm, trợn tròn mắt, vẻ mặt không dám tin.

Chương 655: Phụ tử tam nhân tề tụ?

"Nhị đệ?"

"Đại ca....."

"Sao huynh lại ở đây?!" Hai người lại đồng thanh thốt lên, biểu cảm khác nhau.

Rõ ràng đã cảnh cáo hắn như vậy rồi, thế mà lại không để lời của cha và đại ca trong lòng..... Tần Phong ho khan một tiếng, che giấu sự lúng túng.

Ban đầu đã nói là cùng nhau bảo vệ Tần gia phủ đệ, đại ca lại lén lút một mình đến đây, thảo nào Bạch Thu từng nói với ta, lời của người đọc sách không thể tin..... Tần An liếc mắt sang chỗ khác, không dám nhìn vào mắt đối phương.

Tâm trạng của Tần Phong lúc này, giống như kiếp trước sắp đến ngày thi, cùng anh em tốt vỗ ngực cam đoan với nhau, ai cũng không ôn tập, cứ thế thi xem ai giỏi hơn, kết quả cuối tuần lại chạm mặt nhau ở thư viện.

Vừa căm hận sự vô sỉ của đối phương, vừa xấu hổ muốn tìm một cái lỗ để chui xuống.

Mà điểm này, nghĩ đến nhị đệ cũng vậy.

Nhưng sau khi xấu hổ, hai người đồng thời nghĩ đến một vấn đề nghiêm trọng hơn.

Cả hai đều lén lút chạy ra ngoài, vậy ai sẽ ở nhà đánh lạc

hướng cho cha, lại có ai đánh lạc hướng cho mình?

Cộng thêm câu nói vừa rồi của đối phương.....

"Đại ca (Nhị đệ), bức thư mà huynh (đệ) vừa nói, chẳng lẽ là..... ưm."

Tần Phong bất lực, áp tay lên trán, chỉ cảm thấy đầu đau như búa bổ, quả nhiên là huynh đệ ruột, suy nghĩ đều giống nhau đến kỳ lạ.

Tính toán thời gian, người nhà e rằng đã phát hiện ra chuyện hắn và nhị đệ lén đến Nam Vực.

Vấn đề quan trọng nhất là cha, đã nói là hai anh em thay phiên nhau đánh lạc hướng cho ông, kết quả cả hai đều không có ở Tần phủ.

Nếu người nhà nhìn thấy nội dung trong thư, thân phận của cha nhất định sẽ không giấu được nhị nương.....

Tần An hiển nhiên cũng nghĩ đến tầng lớp này, vết thương đã lành lại bắt đầu âm ỉ đau, hắn nuốt nước miếng nói: "Đại ca, nếu cha biết chúng ta lén đến Nam Vực, ngay cả thân phận của ông cũng bị bại lộ, có khi nào ông sẽ đánh chết chúng ta không?"

Tần Phong nghe vậy toàn thân run lên, chỉ cảm thấy sống lưng lạnh toát, giống như cha đang đứng cách đó không xa, trừng mắt nhìn hai anh em hắn.

Lắc đầu, gạt bỏ suy nghĩ hoang đường này, Tần Phong an ủi: "Không cần lo lắng, chẳng lẽ đệ quên rồi sao, trước khi cha xuất phát đã nói, ông ấy sẽ cùng Thần Hầu Quân đi Nam Vực.

Chúng ta theo Võ Hầu quân đến Lạc Vương thành, đi hai hướng khác nhau với ông ấy, không thể nào chạm mặt được."

“Vậy sau khi trở về thì sao?” Tần An lo lắng hỏi.

Tần Phong trầm ngâm một lát: “Chuyện sau khi trở về, thì phải đợi về rồi tính tiếp, hơn nữa, đến lúc đó, cha ứng phó với nhị nương còn chưa xong, lấy đâu ra thời gian dạy dỗ chúng ta?”

Tần An gật đầu cười nói: “Vẫn là đại ca chu đáo, ưm..... kỳ lạ thật, sao dạo này Nam Vực lại lạnh như vậy, ta chỉ cảm thấy sau lưng lạnh toát.”

“Không giấu gì nhị đệ, đại ca cũng vậy, biết thế này đã mặc thêm một lớp áo rồi.”

Đúng lúc này, phía sau có một tân binh tò mò hỏi: “Đại thúc, tuổi này rồi sao còn gia nhập Võ Hầu quân làm tân binh, chẳng lẽ cũng muốn chém giết yêu quỷ, vang danh thiên hạ?”

Giọng nói quen thuộc vang lên, trong giọng nói mang theo bảy phần tức giận, hai phần oán hận, một phần sát khí: “Trong nhà có hai đứa con trai ngốc nghếch cứ muốn đến Nam Vực khuấy nước đục, ta là cha, cũng chỉ đành đi theo trông chừng.”

Lời này vừa nói ra, Tần Phong và Tần An đều cứng đờ người, hai người run rẩy quay đầu nhìn lại, Tần lão gia mặc quân phục mới tinh đang tức giận trừng mắt nhìn hai người bọn họ.

Vì quá tức giận, mỗi bước Tần lão gia đi, trên mặt đất đều xuất hiện thêm nhiều vết nứt nhỏ, đó là do khí thế không khống chế được, rò rỉ ra ngoài.

Hít sâu vài hơi, Tần lão gia lộ ra nụ cười vô cùng khó coi, sau đó ngoắc ngoắc ngón tay.

Tần Phong và Tần An theo bản năng lùi lại một bước.

“Hửm?” Tần lão gia thấy vậy, sắc mặt âm trầm đến mức dường như có thể nhỏ ra nước.

Hai người cũng không dám trốn tránh nữa, chậm rãi bước tới, cùng Tần lão gia đi ở cuối đội ngũ.

Không bao lâu sau, tiếng rên rỉ và kêu đau vang lên.

Một đám tân binh tò mò nhìn sang, chỉ thấy hai tân binh bị một đại thúc đè đầu, trên mặt mũi bầm dập.

“Hai người..... làm sao vậy?” Có người tò mò hỏi.

“Hai đứa nó vừa rồi không cẩn thận bị ngã, ta đỡ chúng nó dậy, mọi người không cần lo lắng, hai đứa nhóc này cứ giao cho ta chăm sóc là được.” Tần lão gia cười nói.

“Ồ.”

Đợi đến khi đám tân binh thu hồi tầm mắt, Tần Phong gượng cười hỏi: “Cha, không phải cha đi theo Thần Hầu Quân xuất chinh sao, sao lại ở đây?”

Tần lão gia thản nhiên nói: “Thần Hầu Quân hội hợp với Nam Vực Trảm Yêu ti, cao thủ không thiếu, đủ để ứng phó với tình huống nguy hiểm.

Mà Võ Hầu quân xuất phát đến Lạc Vương thành, tuy binh lính đông đảo, nhưng lại thiếu cao thủ, cho nên ta mới thay đổi chủ ý đi theo Võ Hầu quân.”

Tần Phong lập tức nịnh nọt: “Cha suy nghĩ sâu xa, thô mà tinh tế, nếu như tòng quân làm tướng quân, nhất định cũng có thể lưu danh thiên cổ, để người đời ca tụng.”

Tần An ở bên cạnh phản ứng lại: “Đại ca nói đúng, cha thật là lợi hại.”

Tần lão gia hừ lạnh một tiếng, hai tay tạo thành vuốt véo lấy cổ Tần Phong và Tần An: “Đừng có nói nhảm với ta, xem ra lúc ở

Phụng Thiên Thành, vẫn là ra tay quá nhẹ, lời nói của ta hai đứa mày một câu cũng không nghe lọt tai."

Quay đầu nhìn lại, Phụng Thiên Thành đã bị núi non che khuất tầm mắt, mà Võ Hầu quân cũng đã bước vào địa phận Nam Vực.

"Bây giờ lập tức, lập tức quay về Phụng Thiên Thành cho ta, nếu không, ta sẽ đánh gãy chân hai đứa, vứt hai đứa về."

Tần Phong và Tần An nghe vậy, thân thể run lên, Tần lão gia lúc này thật sự có khả năng làm ra chuyện như vậy.

Dù sao gãy chân còn có thể chữa khỏi, mất mạng thì cái gì cũng không còn.

Ngay khi Tần Phong đang suy nghĩ đối sách, nghĩ xem nên đáp lại như thế nào, thì dị biến đột nhiên xảy ra.

Hai bên đường núi, tiếng thú gầm rú đột nhiên vang lên, lá cây xào xạc, cây cối rung chuyển dữ dội.

Tiếp theo chỉ nghe thấy mấy tiếng ầm ầm.

Cây đại thụ cần mấy người ôm mới xuể không biết bị thứ gì đâm gãy, đổ ập xuống đường núi.

Lão binh lập tức ứng phó, tản ra hai bên đường núi, người cầm trường kích thì vũ khí bắt chéo, chặn cây đại thụ đổ xuống.

Người cầm đao thì tập trung tinh thần, đề phòng nguy hiểm có thể xuất hiện bất cứ lúc nào.

Nhưng sự việc xảy ra quá đột ngột, tự nhiên không thể chu toàn, trong đó có một cây đại thụ đè xuống phía sau đội ngũ.

Đám tân binh chưa từng trải qua trận mạc nào, nhất thời không kịp phản ứng, tuy có võ công, nhưng lại không kịp thi triển.

Mặc dù có lão binh lo lắng quát lớn, đám tân binh vẫn hoảng loạn.

Ngay trong thời khắc nguy cấp này, một bức tường ánh sáng trắng từ trên trời rơi xuống xuất hiện, chặn cây đại thụ đang đổ xuống.

Tiếp theo lại là một đạo đao khí xẹt qua, cây đại thụ cần mấy người ôm lập tức gãy thành hai đoạn, vết gãy bằng phẳng đến mức khiến người ta kinh hãi.

Cảnh tượng bất ngờ này khiến cho lão binh hai bên đội ngũ đều ngơ ngác.

Bức tường ánh sáng trắng và đạo đao khí vừa rồi, tuyệt đối là đến từ trong đám tân binh.

Nhưng tân binh nào có thể sở hữu thủ đoạn thần kỳ như vậy, cùng với đao pháp lợi hại như thế?

Đám tân binh may mắn thoát chết, trong lòng cảm kích nhìn quanh bốn phía, muốn tìm người ra tay.

Tần Phong và Tần An giả vờ giả vịt, cũng giả bộ như không biết chuyện gì nhìn trái nhìn phải, như thể đang tìm người.

Tuy nhiên, Tần lão gia lại nhíu mày truyền âm nói: “Đừng có giả vờ nữa, có thứ lớn sắp đến rồi.”

Tần Phong và Tần An nghe vậy, lập tức cảnh giác.

“Cẩn thận!” Trong đội ngũ, có lão binh cao giọng hô lên.

Chương 656: Ai nói không có tên thì không bắn chết yêu quỷ được?

Lời vừa dứt, trong rừng cây liền lướt ra một bóng đen khổng lồ, cuồng phong quét qua, mùi tanh hôi xộc vào mũi.

Tần Phong nheo mắt nhìn, lông mày không khỏi nhíu lại.

Lại là một con rắn khổng lồ thân đen đầu xanh!

Trong "Đại Càn Bách Yêu Chí" có ghi chép, đây là Ba Xà, bản tính hung bạo, khí lực kinh người, há miệng ra có thể nuốt chửng cả voi, Ba Xà sống trên trăm năm, thực lực đủ để đạt đến cảnh giới Ngũ chuyển kiếp lực.

Mà nhìn thân hình con Ba Xà này, hiển nhiên đã bước vào hàng ngũ đó!

Xì!

Ba Xà ngẩng cao thân rắn, thè lưỡi, đôi mắt đỏ ngòm đảo qua bốn phía, dường như đang muốn chọn người mà cắn nuốt.

Mà những nơi khác của đội ngũ cũng không yên ổn, đủ loại yêu quỷ từ trong rừng cây xuất hiện, con nào con nấy nhe nanh múa vuốt, nhìn chằm chằm.

Ngay cả phía trước do Liệt Anh tướng quân dẫn đầu, thậm chí còn xuất hiện một đầu hổ yêu, thực lực e rằng đã đạt đến cảnh giới Lục chuyển kiếp lực đỉnh phong.

Tiếng hổ gầm vang trời, chấn động cả đất trời.

Tần An nhìn ra sự bất thường, trầm giọng nói: "Yêu quỷ quy tụ với quy mô lớn như vậy, ta và Sư Phụ khi tôi luyện đã rất lâu rồi chưa từng gặp qua."

"Nam Vực bây giờ tai họa nổi lên bốn bề, loại tình huống này cũng nằm trong dự liệu, lúc trước khi Thiên tai Tây Vực xảy ra, quy mô Quỷ hoạn hỗn loạn còn lớn hơn thế này nhiều.

Chờ chút nữa, ngươi và ta chú ý một chút, thừa lúc hỗn loạn ra tay, tránh cho những yêu quỷ này làm hại tính mạng tướng sĩ." Tần Phong dặn dò.

"Ta biết rồi, đại ca."

Hai người vốn tưởng rằng Võ Hầu quân sẽ luống cuống tay chân dưới sự tấn công của yêu quỷ, nhưng hiển nhiên là họ đã lo lắng quá nhiều.

Võ Hầu quân có thể trở thành quân đội hùng mạnh được công nhận đứng thứ hai Đại Càn, tự nhiên là đã trải qua trăm trận chiến, loại trận thế nào mà chưa từng gặp qua?

Theo tiếng Liệt tướng quân hô lớn "Trận hình thứ ba", đội hình lập tức bắt đầu biến đổi.

Tân binh phía sau đội ngũ tuy tham gia thực chiến không nhiều, nhưng việc luyện tập hàng ngày lại chưa bao giờ bỏ bê.

Nghe thấy tiếng hô bố trận, gần như là theo bản năng, cùng hành động với đội ngũ, chạy đến vị trí của mình.

Người cầm trường khiên ở ngoài, chống đỡ công kích của yêu quỷ, người cầm trường binh theo sát phía sau, trường thương đâm ra như rồng, trường kích vung ngang, gây sát thương cho yêu quỷ.

Người cầm đao kiếm bảo vệ khoảng trống trong đội hình, người mang theo thuốc nổ châm ngòi nổ, hung hăng ném thuốc nổ vào đám yêu quỷ.

Ầm!

Ánh lửa chói mắt, nhiệt lãng ập đến tứ phía.

Tiếng kêu thảm thiết của yêu quỷ không dứt bên tai!

Chiến cục chuyển biến gần như chỉ trong vài nhịp thở, ba người Tần Phong đứng ngây người tại chỗ, nhìn nhau.

Ba tân binh ăn theo như bọn họ, làm gì đã từng tham gia luyện tập bài bản chứ? Chưa nói đến việc hiểu cái gọi là trận hình thứ ba kia.

Lúc này bọn họ giống như người ngoài cuộc, trông lạc lõng với toàn bộ quân đội.

Có lão binh phát hiện ra ba người bọn họ, lập tức quát lớn: "Mẹ kiếp, mấy người các ngươi còn đứng ngây ra đó làm gì, không muốn sống nữa à? Nhanh chóng lăn vào đội hình cho ta!"

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh.

Trên bầu trời, mấy bóng đen lướt qua, tiếng vỗ cánh vang lên, cuồng phong như lưỡi dao, cuốn về phía đội ngũ Võ Hầu quân.

Để né tránh công kích, đội hình bất đắc dĩ phải tách ra, sơ hở lộ ra.

Chúng tướng sĩ ngẩng đầu nhìn lên, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi.

"Lại là Quỷ Hiêu!"

Quỷ Hiêu là loài chim yêu thú xuất hiện ở Nam Vực, thực lực

đa phần ở cảnh giới Tứ chuyển kiếp lực, sở hữu thần thông bẩm sinh hóa gió thành lưỡi dao.

Đối với các tướng sĩ xuất chinh, yêu thú bay trên trời vốn là thứ khiến người ta đau đầu.

Bởi vì thực lực của tướng sĩ đa phần ở dưới Lục phẩm, căn bản không có bao nhiêu thủ đoạn đối phó trên không.

Mà Quỷ Hiêu lại có khả năng cắt đứt đội hình, trong số rất nhiều yêu thú biết bay, là một trong những tồn tại mà chúng tướng sĩ cực kỳ chán ghét.

Trong những lần chinh chiến trước đây, không biết đã có bao nhiêu huynh đệ bỏ mạng trong tay loài vật này!

"Người cầm trường khiên, chú ý lưỡi dao gió trên không trung, cung tiễn thủ đâu? Nhanh chóng bắn hạ đám tạp nham này cho ta!"

Kiếm đã ra khỏi vỏ, đang chờ thời cơ xuất kích.

Vút!

Tiếng mũi tên nhọn xuyên qua mây không dứt bên tai, nhưng hiệu quả lại cực kỳ bình thường.

Quỷ Hiêu sở hữu thần thông bẩm sinh hóa gió thành lưỡi dao, tốc độ bay tự nhiên là không tầm thường, muốn bắn trúng mục tiêu từ khoảng cách xa mấy chục trượng đã là không dễ, huống chi là bắn trúng điểm yếu của chúng - con ngươi.

Lưỡi dao cuồng phong trút xuống, đội hình lại một lần nữa bị kéo giãn.

Người cầm trường khiên vốn đã phải ứng phó với yêu quỷ công kích từ bên ngoài, lúc này lại phải để ý đến Quỷ Hiêu, căn

bản là không kịp xoay sở.

Thương vong xuất hiện như dự đoán, Võ Hầu quân cũng không thể ung dung như lúc trước nữa.

Hai người Tần Phong quay đầu nhìn lại, Tần lão gia đã không biết đi đâu mất.

"Đại ca, cha đâu rồi?"

"Yêu quỷ công kích có chương pháp như vậy, e rằng phía sau có Yêu Vương hoặc Quỷ Vương thực lực cường đại đang chỉ huy chiến cục.

Vừa rồi ta cảm nhận được một cỗ khí cơ cường đại dao động, với thực lực của cha nhất định cũng có thể cảm nhận được, rất có thể ông ấy đã đi đối phó với tên kia rồi."

"Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao, vẫn tiếp tục ra tay trong bóng tối sao?" Tần An nhìn về phía xung quanh, thần sắc vô cùng lo lắng.

Tần Phong suy nghĩ một lát, liền nghĩ ra kế sách: "Vừa rồi cha còn ở đây, ta không tiện nói, bây giờ chính là thời cơ tốt."

"Đại ca có ý gì?" Tần An hiếu kỳ hỏi.

"Nếu huynh đệ chúng ta vẫn tiếp tục che giấu thực lực, đợi cha quay về, nhất định sẽ đưa chúng ta trở về Phụng Thiên Thành.

Nhưng nếu chúng ta thể hiện ra một chút thực lực trước mặt chúng tướng sĩ, đến lúc đó, cha sẽ không thể nào đưa chúng ta trở về dưới con mắt của mọi người được."

Tần An nghe vậy, lập tức hiểu ra, hai mắt sáng lên: "Vậy là chúng ta không cần phải che giấu nữa, có thể toàn lực ra tay rồi sao?"

"Toàn lực ứng phó thì cũng không cần thiết, hiện tại địch ở trong tối, ta ở ngoài sáng, tốt nhất là nên chừa lại vài phần.

Cụ thể phải làm như thế nào, ta sẽ làm mẫu cho ngươi xem." Tần Phong nói xong, liền đảo mắt nhìn xung quanh, chạy đến bên cạnh một cung nỏ thủ bị thương.

"Huynh đệ, thế nào rồi?"

Cung nỏ thủ khó khăn nói: "Bị lưỡi dao gió chém trúng, tạm thời không nguy hiểm đến tính mạng, ngươi không cần lo cho ta, mau bảo vệ đội hình!"

"Được." Tần Phong gật gật đầu, sau đó giật lấy cây cung nỏ trong tay đối phương, giương dây cung.

"Ngươi muốn làm gì?" Người đàn ông kinh ngạc.

"Tự nhiên là bắn hạ đám Quỷ Hiêu kia, báo thù cho ngươi!" Tần Phong chính trực nói.

Người đàn ông ngẩn người, tức giận mắng: "Ta còn chưa chết, ngươi báo cái thù gì, còn nữa ngươi giương cung mà không lắp tên, muốn dùng cái gì để bắn?

Bây giờ Võ Hầu quân chiêu mộ tân binh đều không cần kiểm tra sao, lại có kẻ ngốc như vậy!"

Tần Phong liếc nhìn dây cung trống trơn, khóe miệng giật giật.

Nhị đệ đang đứng nhìn không xa, vì để duy trì hình tượng đại ca của mình, hắn ho khan một tiếng nói: "Huynh đệ bắn tên chắc là chưa đến nơi đến chốn nhỉ, ai nói không có tên thì không bắn chết yêu quỷ được?

Chẳng lẽ chưa từng nghe nói đến một loại tiễn pháp vô thượng, gọi là bất xạ chi xạ sao?"

"Bất xạ chi xạ?" Người đàn ông bị dọa sợ: "Là có ý gì?"

"Nhìn là biết!" Tần Phong bây giờ đã có khí lực kinh người, hai tay dùng sức, kéo căng dây cung, miệng hô lớn: "Hội vãn điêu cung như mãn nguyệt, tây bắc vọng, xạ thiên lang!"

Lại còn khí phách như vậy?

Người đàn ông lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Mà một màn tiếp theo, càng vượt xa khỏi nhận thức của hắn.

Trên mũi tên rõ ràng không có lắp tên, nhưng lại có một đạo bạch quang, giống như sấm sét, với tốc độ cực nhanh, bắn thẳng về phía Quỷ Hiêu trên không trung!

Tiếp theo là một tiếng kêu thảm thiết, lại là một mũi tên đoạt mạng!

Sấm sét giữa ban ngày, vốn đã khiến người ta kinh hãi, mà Quỷ Hiêu khiến chúng cung nỏ thủ bó tay, lại bị người ta bắn hạ, nhất thời sĩ khí đại chấn!

Chúng tướng sĩ xung quanh nhìn đến.

"Vừa rồi là ai bắn tên vậy?" Có lão binh kích động hỏi.

Chương 657: Bọn nhóc bây giờ ghê gớm vậy sao?

“Không có mũi tên cũng có thể bắn chết Quỷ Hiêu, đây chính là bất xạ chi xạ sao?” Ngồi trên mặt đất, người cung tiễn thủ trợn tròn mắt, vẻ mặt đầy sùng bái.

Mà ánh mắt của những người còn lại cũng đồng loạt rơi vào người tân binh tuấn lãng tay cầm đại cung, không có mũi tên.

Keng!

Lũ Quỷ Hiêu phát ra tiếng kêu, vỗ cánh bay lên, lại lướt đến nơi cao hơn, đó là để tránh né mũi tên bắn.

Lông vũ đen kịt theo gió ập đến, uy lực còn mạnh hơn cả phong nhận.

Có lão binh tay cầm trường đao, chém về phía lông vũ, tiếng va chạm kim minh không dứt bên tai.

Hắn lớn tiếng hô: “Biện pháp nghĩ cách thu gọn đội hình, vòng ngoài chớ để yêu quỷ xông vào trong trận.

Người cầm đao kiếm, cùng ta chống đỡ lông vũ này!

Còn có tên nhóc kia, cố lên, đem những thứ quỷ quái này, đều bắn xuống cho ta! Tối nay chúng ta sẽ nấu canh Quỷ Hiêu mà uống!”

"Ngưu Đặc tử" là cách gọi tân binh, cũng coi như là kỳ vọng của lão binh đối với tân binh, chính là lấy ý nghĩa từ câu "bê con mới sinh không sợ cọp".

Còn "hổ tể tử", chính là sự công nhận của lão binh đối với tân binh, đó là sự khẳng định có thể an tâm giao phó sau lưng cho đối phương!

Chiến trạng nguy cấp, Tần Phong gật đầu đáp ứng một tiếng, lần nữa kéo căng dây cung, bạch lôi trận đồ trên bao tay bạch quang chói lọi.

Tiếng sấm sét trong nháy mắt vang lên, mấy đạo bạch lôi xông thẳng lên mây xanh, quả nhiên là "tiễn" không chút nào lãng phí, mỗi một đạo bạch lôi đều có thể thu hoạch tính mạng của Quỷ Hiêu!

Một đám cung tiễn thủ nhìn thấy, hoan hô nhảy nhót, loại tiễn thuật này, quả thực là thần hồ kỳ thần, chưa từng nghe thấy!

Quỷ Hiêu bị tổn thất nặng nề, chúng binh sĩ không cần phải đề phòng uy hiếp trên không, trong nháy mắt triển khai phản công, khí thế ngất trời.

“Bụng của Ba Xà đã bị hỏa dược làm bị thương nặng, huynh đệ nhóm cố lên, cho nó một phát khai thông bụng!”

“Kim Cang Trư này đao thương bất nhập, khí lực kinh người, cẩn thận bị răng nanh của nó đâm bị thương.

Điểm yếu của nó ở chỗ dưới hàm, xạ thủ trường thương, mắt sáng lên một chút, tranh thủ một kích trí mạng!”

“Không ổn, phương hướng phía bắc có một con Liệt Địa Tượng!”

Ầm!

Ầm ầm!

Mặt đất rung chuyển, mọi người theo đó nhìn lại, một con voi

khổng lồ to như ngọn núi nhỏ, bốn vó phi nước đại, lao thẳng tới.

Trong "Đại Càn Bách Yêu Chí" có ghi chép, Liệt Địa Tượng, to lớn như núi non, có khí lực dời non lấp biển, ngà voi như lưỡi dao sắc bén, không gì không phá nổi, có thể dễ dàng đâm thủng thiết giáp!

Thực lực của Liệt Địa Tượng được xác định dựa theo độ dài của ngà voi, một trượng là nhất chuyển kiếp lực, hai trượng là nhị chuyển, cứ thế mà suy ra...

Mà con Liệt Địa Tượng trước mắt này ngà voi dài đến năm trượng, có nghĩa là nó là một con yêu thú ngũ chuyển kiếp lực!

Binh sĩ bình thường đơn đả độc đấu, làm sao có thể là đối thủ của loại hung vật này?

Mọi người đều là hoảng sợ biến sắc, lập tức điều chỉnh đội hình, nghiêm trận đối đãi.

Thế nhưng vào lúc nguy cấp này, lại có một tên nhóc đứng trên đường núi, ngẩn người ra, không biết đang suy nghĩ gì!

“Ngươi đang chờ chết sao?! Mẹ kiếp còn không mau tránh ra!” Có binh lính lên tiếng quát.

Tần An còn đang hồi tưởng lại cách làm của đại ca vừa rồi, nghe thấy động tĩnh khổng lồ truyền đến từ phía sau, lập tức xoay người lại.

Liệt Địa Tượng hung tướng tất lộ, cặp ngà sắc bén lóe lên hàn quang, cách thân thể hắn không đến một trượng!

Chỉ cần thêm một hơi thở nữa, là có thể xuyên thủng thân thể hắn!

Tân binh nhát gan đã sợ tới mức né tránh tầm mắt, một đám

lão binh đều nghiến răng nghiến lợi, cho dù bọn họ muốn tiến lên cứu viện, cũng đã không còn kịp nữa rồi.

Thế nhưng một màn tiếp theo, lại nằm ngoài dự đoán của mọi người.

Chỉ thấy tên nhóc có vóc người không tính là cường tráng kia, vậy mà không né không tránh, ngược lại chủ động nghênh đón Liệt Địa Tượng!

Tần An giang hai tay ra, hai chân hạ thấp người xuống, hai tay trực tiếp nắm lấy ngà voi của Liệt Địa Tượng, hai bên bắt đầu giằng co với nhau!

“Cái này...”

“Mẹ kiếp, lão tử không nhìn lầm chứ?”

Chúng binh sĩ trợn tròn mắt, vẻ mặt kinh hãi.

Khí lực của Liệt Địa Tượng vô cùng kinh người, khi lao tới, ngay cả cổng thành cũng có thể trong nháy mắt húc cho tan nát.

Thế nhưng lúc này, lại có một tân binh giằng co với nó, thậm chí còn không hề kém cạnh!

Trước có tân binh tiễn thuật thông thần, trong nháy mắt bắn chết Quỷ Hiêu đang bay trên trời, nay lại có tân binh có khí phách dời non lấp biển, đối đầu với Liệt Địa Tượng.

Bọn nhóc bây giờ, đều ghê gớm như vậy sao?

Trong lòng mỗi lão binh đều không khỏi nảy sinh suy nghĩ như vậy - chẳng lẽ thời đại đã thay đổi rồi?

Tần Phong liếc mắt nhìn sang, phong độ của mình đã bị nhị đệ cướp hết, điều này làm sao hắn có thể nhịn được?

Lập tức quát lớn: “Mọi người còn ngây ra đó làm gì, còn không mau mau đi chém chết con Liệt Địa Tượng kia!”

Một đám binh sĩ hoàn hồn, đánh lui yêu quỷ bình thường xong, liền hướng Liệt Địa Tượng chạy tới.

Tuy nhiên đao thương kiếm kích rơi vào lớp da thịt cứng rắn của Liệt Địa Tượng, căn bản không tạo thành thương tổn trí mạng.

Có lão binh hô lên: “Bụng của Liệt Địa Tượng mềm nhất, chúng ta phải nghĩ cách lật ngửa nó ra!”

Tần An lập tức đáp lời: “Thì ra là vậy, giao cho ta là được!”

Lời vừa dứt, chỉ nghe thấy hắn quát lớn một tiếng, chân khí toàn thân dâng trào, cơ bắp toàn thân nổi lên.

Tiếp theo một tiếng ầm vang lên, bụi đất bay mù mịt!

Tần An vậy mà dựa vào sức của một mình, trực tiếp lật ngửa con Liệt Địa Tượng to lớn như ngọn núi nhỏ!

Bốn phía binh sĩ vô cùng kinh hãi, có người phản ứng lại đầu tiên, vội vàng hô lên: “Đừng có ngây ra đó, mau giết chết con súc sinh này trước đã!”

Không cần bao lâu, Liệt Địa Tượng liền phát ra tiếng kêu thảm thiết đau đớn, tắt thở.

Chúng binh sĩ hoan hô không ngớt.

Đương nhiên, bọn họ cũng không vì vậy mà lơ là cảnh giác, yêu quỷ bốn phía vẫn liều chết xung phong, chém giết vẫn chưa dừng lại.

Con hổ thú lục chuyển kiếp lực đi đầu đội ngũ đã bị Liệt Anh chém giết, người sau nhảy vào trong rừng, với thực lực tam phẩm Liệt tướng quân, đối phó với đám yêu quỷ này, như chỗ không

người.

Áp lực của Võ Hầu quân chúng binh sĩ, trong nháy mắt giảm đi rất nhiều.

Nhưng cứ chém giết như vậy cũng không phải là biện pháp, đám yêu quỷ vô cùng vô tận này đến bao giờ mới là kết thúc?

“Mẹ kiếp, đám súc sinh này thật sự là không sợ chết sao? Nếu là bình thường, bị giết thành như vậy, sớm đã chạy mất dạng rồi!”

“Nhất định là có Yêu Vương hoặc Quỷ Vương thực lực cường đại đang thống lĩnh bọn chúng, Liệt tướng quân xông vào trong rừng, chắc hẳn là đã nhìn thấu điểm này.”

Đúng lúc này, phía trước lộ tuyến hành quân của Võ Hầu quân, trên đỉnh một ngọn núi, khói xanh bốc lên.

Điều kỳ lạ đã xảy ra, đám yêu quỷ không còn tấn công Võ Hầu quân nữa, mà là trong mắt lộ vẻ sợ hãi, chạy trốn về phía sâu trong rừng.

Tai họa quỷ quái cũng đến đây là kết thúc.

Võ Hầu quân chúng binh sĩ tuy không hiểu rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Có lão binh gọi: “Huynh đệ nhóm bắt đầu dọn dẹp chiến trường, huyết nhục của đám yêu thú này đối với chúng ta mà nói, chính là đại bổ chi vật, tối nay tha hồ mà ăn!”

Tần Phong nhìn về phía khói xanh, nhíu mày: “Xem ra là lão cha đã diệt trừ được kẻ đứng sau tai họa quỷ quái này rồi, cho nên đám yêu quỷ này mới rút lui.”

“Đại ca, vừa rồi ta làm vậy không sai chứ? Ta không dùng đao, che giấu thực lực của mình.

Vừa rồi còn có người khen ta là hổ tể tử, nói ta có thể làm thống soái đấy.” Tần An đi tới, nhỏ giọng nói.

“Ừm, tuy rằng có chút khác biệt so với những gì ta nói, nhưng mục đích coi như là đạt được rồi, tiếp theo chỉ cần...”

Lời còn chưa dứt, gáy của hắn và Tần An lại bị người ta véo lấy, không cần nhìn cũng biết, là Tần lão gia đã quay trở lại.

Người sau trầm giọng nói: “Lợi dụng lúc này không ai chú ý tới các ngươi, mau chóng cút về Phụng Thiên thành cho ta, nếu không, ta sẽ đánh gãy...”

Bốp!

Đúng lúc này, có người vỗ một cái vào gáy Tần lão gia, cắt ngang lời hắn muốn nói.

Ba người đều kinh ngạc, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một lão binh cau mày nói: “Hai tên nhóc này chính là đại công thần của trận chiến này, ai cho phép ngươi ỷ già lên mặt, bắt nạt bọn họ?”

Tần lão gia ngẩn người, cả đời anh minh, khi nào bị người ta đánh vào gáy?

Tần Phong và Tần An cũng ngẩn người, nhìn lão binh với ánh mắt có chút bội phục.

Lão binh này sợ là nằm mơ cũng không ngờ tới, cái tát này của ông, là đánh vào tồn tại như thế nào...

Chương 658: Hai cha con trơ trẽn

“Nhìn cái gì mà nhìn? Già đầu rồi mà còn kém hơn cả tân binh, mau đi dọn dẹp chiến trường cho ta!” Lão binh quát nhẹ, tiện chân đá vào mông Tần lão gia một cái.

Tần Phong và Tần An thấy vậy, đều há hốc mồm, không biết nên nói gì.

Bắc Quỷ Thủ được người đời xưng tụng là truyền thuyết, vậy mà giờ đây lại bị một tên binh sĩ bình thường sai bảo, đổi lại là ai có thể tin được?

Tên lão binh kia sau khi quát mắng Tần lão gia xong, liền tiến lên bóp lấy cánh tay Tần An, tấm tắc khen ngợi: “Cốt cách này, e là trời sinh thần lực, khó trách có thể lay chuyển được cả Liệt Địa Tượng.

Nếu như tu vi bước vào ngũ phẩm, chẳng phải là rồng bay lên trời sao? Tốt, tốt lắm.”

Cùng lúc đó, đám cung tiễn thủ cũng vây quanh Tần Phong, ánh mắt tràn đầy sùng bái, thi nhau hỏi han.

“Quỷ Hiêu lúc trước là do ngươi bắn chết sao? Vậy mà có thể trương cung không cần tên, đây là uy lực gì vậy?”

“Nói pháp ‘không tiễn mà bắn’ ta vẫn là lần đầu tiên nghe thấy, huynh đệ, hay là biểu diễn cho bọn ta xem một lần nữa đi, chúng ta cũng muốn học hỏi một chút.”

“Nghĩ ta học bắn cung mười mấy năm, vậy mà còn không bằng

một tân binh, quả nhiên là thế hệ sau vượt trội hơn thế hệ trước."

Tần lão gia đứng từ xa nhìn thấy cảnh tượng này, làm sao có thể không hiểu chuyện gì đang xảy ra? Hắn nghiến răng nghiến lợi nói: "Hai tên tiểu tử thối tha này."

Hai nén nhang sau, đám binh sĩ đã dọn dẹp sạch sẽ chiến trường, có thể nói là thu hoạch đầy bát đầy bồn.

Tần Phong hai người nghiễm nhiên trở thành thần tượng của đám tân binh, bị mọi người vây quanh.

Còn Tần lão gia thì im lặng đi theo phía sau đội ngũ, lặng lẽ nhìn bóng lưng hai người, hồi lâu sau mới thở dài một tiếng.

Hắn bỗng nhớ tới lời Thiên Giám Quốc Sư ở Đăng Thiên Lâu đã nói, Quốc Sư tuy rằng có thể đưa hai người thoát khỏi chuyện này, nhưng lại không thể thay đổi ý chí của bản thân bọn họ.

Đúng là hiểu con không ai bằng cha, Tần lão gia hiểu rõ, cho dù hắn có đuổi hai người quay về, hai tiểu tử thối tha này sợ rằng vẫn sẽ nghĩ cách đến Nam Vực, hơn nữa còn tránh mặt hắn.

Đã như vậy, chi bằng để Tần Phong hai người ở trước mắt, như vậy khi gặp nguy hiểm, hắn còn có thể chăm sóc một phen, không đến mức để hai người rơi vào chỗ chết...

"Thôi vậy, cứ như thế đi." Tần lão gia bất đắc dĩ, nhìn hai người đang được mọi người vève vãn, nhưng lại vô tình để lộ ra nụ cười an ủi.

Không biết từ lúc nào, hai đứa con trai đã trưởng thành, bọn họ cũng có thể dựa vào bờ vai của mình để chống đỡ một vùng trời.

Vượt qua ngọn núi, chiến mã bỗng nhiên bồn chồn bất an.

“Liệt tướng quân người mau nhìn xem!” Có binh sĩ kinh hô.

Mọi người nhìn về phía trước, đều lộ vẻ kinh hãi, thân thể Thanh Giao to lớn đủ để quấn quanh ngọn núi vậy mà bị vặn thành hình xoắn ốc, chết không thể chết thêm.

“Thực lực Thanh Giao này e rằng đã đạt đến thất chuyển kiếp lực cảnh, rốt cuộc là ai, lại có bản lĩnh lớn như vậy?”

“Rõ ràng là bị thần lực sống sờ sờ vặn nát, hơn nữa nhìn trạng thái đông cứng của máu trên người nó, hẳn là vừa mới chết không lâu.”

“Chờ chút, đám yêu quỷ lúc trước bỗng nhiên rút lui, chẳng lẽ là bởi vì Thanh Giao này bị người ta tiêu diệt?”

“Có người âm thầm giúp chúng ta?”

Liệt Anh nhìn Thanh Giao, xoa cằm trầm ngâm.

Hắn bỗng nhiên xoay người, ánh mắt quét qua đội ngũ hùng hậu, mấy vạn binh sĩ kéo dài đội ngũ rất dài, cộng thêm lúc này đang vượt núi, có gần một nửa đội ngũ rơi lại phía sau ngọn núi, căn bản không nhìn thấy.

Nhướng mày, Liệt Anh nói: “Có lẽ là vị Thần Tướng đại nhân nào đó đi ngang qua, tiện tay giết chết con súc sinh này.

Không cần để ý, tiếp tục lên đường, cố gắng trước khi trời tối, đi được một phần ba chặng đường.”

“Vâng, Liệt tướng quân.”

Chờ đến khi Võ Hầu quân toàn bộ vượt qua ngọn núi này, trước thi thể khổng lồ của Thanh Giao, một bóng người hư không xuất hiện.

Nam tử tóc bạc cúi đầu nhìn thoáng qua lẩm bẩm nói: “Xem ra

trong đội ngũ Võ Hầu quân, ẩn giấu một cao thủ, trong ấn tượng của ta, có thể tay không vặn nát Thanh Giao thành như vậy, không quá mười đầu ngón tay.

Mà trong đó có khả năng nhất, chính là vị Bắc Quỷ Thủ đại nhân đã biến mất đã lâu.

Ừm, có chút thú vị, vừa lúc có thể dùng để thử nghiệm uy năng của thần dược."

.....

Buổi tối, sao trời lấp lánh.

Nửa sườn núi, lửa trại nối tiếp nhau, nhìn từ xa, giống như một vòng lửa.

Võ Hầu quân hành quân một ngày liền đóng quân tại chỗ, nấu nướng những thứ săn bắn được ban ngày, ăn uống no say.

Ăn uống no nê, đám binh sĩ vây quanh đống lửa, khoác lác về sự dũng mãnh của mình khi chém giết yêu quỷ, cùng với những chiến tích trong quá khứ, khiến đám tân binh nghe mà tâm sinh hướng tới.

Mà trong những trận chiến gần đây, điều khiến bọn họ tự hào và nhắc đến nhiều nhất tự nhiên chính là trận Tây Vực thiên tai kia.

"Quỷ hoạn hôm nay tuy hung hiểm, nhưng so với những gì gặp phải ở Tây Vực, vẫn chỉ là trò cười."

"Đúng vậy, trong trận chiến đó, nhìn đâu đâu cũng là thi thể yêu quỷ, giết mãi không hết, diệt mãi không xong, đao của ta chém đến mức cong cả lưỡi, vẫn không nhìn thấy điểm dừng."

"Còn có Quỷ Vương đáng sợ kia, hình như gọi là Ngao Nhân?

Hoàn toàn không thể so sánh với những tên to xác mà chúng ta gặp phải trước đây, chỉ một hơi thở, ngọn lửa màu xanh lục đã bao phủ cả đất trời.

Bây giờ nghĩ lại, trận chiến đó có thể sống sót trở về, thật là không thể tin được."

Có lão binh cảm khái nói: "Đó là nhờ có Tần sư và Quỷ Thủ đại nhân, nếu không có hai người bọn họ, cho dù chúng ta có chín cái mạng, cũng phải bỏ hết ở đó."

"Đúng vậy, Tần sư quả thật là một người kỳ lạ, sau khi đến Phụng Thiên Thành không lâu liền nổi tiếng, trong trận Tây Vực thiên tai lại càng dựa vào sức một mình, xoay chuyển càn khôn.

Còn nam tử áo đen mặt nạ quỷ kia, lần trước trong trận chiến với A Tu La tộc ta mới biết được, thì ra hắn chính là Bắc Quỷ Thủ đại nhân trong truyền thuyết."

Nghe được những lời này, tai của Tần Phong ba người không khỏi dựng lên.

Tần Phong thậm chí còn cố ý hỏi: "Vị Tần sư kia thật sự lợi hại như các ngươi nói sao?"

Đám lão binh nghe vậy đều lộ vẻ mặt không vui, trong quân doanh còn có người dám nghi ngờ uy danh của Tần sư?

Quay đầu nhìn lại, phát hiện là tiểu tử bắn cung thần sầu kia, thái độ liền thay đổi: "Ngươi là người mới đến, chưa từng tham gia trận chiến Tây Vực kia, không biết cũng là chuyện thường tình, để ta nói rõ cho ngươi nghe…"

"…Chế tạo thuốc súng, cải tiến Ngự Binh Quyết, sáng lập Thái Bình Thư Viện, để cho hàn môn học tử bước vào triều đường, những chuyện này, đặt ở trước kia, ai có thể làm, ai dám nghĩ?"

“Đó chính là Tần sư!”

Nghe xong lời thổi phồng của đám binh sĩ, Tần Phong rất hưởng thụ: “Ta vốn cho rằng Tần sư chỉ là người phong độ thanh lịch, văn tài xuất chúng, thiên phú vô song mà thôi.

Không ngờ, Tần sư chân chính còn lợi hại hơn nhiều so với những lời đồn đại kia, thật sự khiến ta hâm mộ không thôi.”

Tần An và Tần lão gia ở bên cạnh nghe vậy, đều là khóe miệng giật giật, thầm mắng một tiếng vô sỉ.

Tần lão gia ho khan một tiếng nói: “Vậy các ngươi cũng nói cho ta nghe về phong thái anh hùng của Quỷ Thủ đại nhân đi? Lần trước trận chiến của hắn với A Tu La tộc, khiến ta xem mà nhiệt huyết sôi trào, chỉ cảm thấy hảo hán nhi nên như vậy!”

Đám lão binh cũng không giấu diếm, đem những gì đã thấy trong chuyến đi Tây Vực, cảnh tượng Quỷ Thủ đại nhân đại chiến Ngao Nhân miêu tả sinh động như thật, tiếng khen ngợi thán phục vang lên không ngớt.

Tần lão gia khẽ gật đầu, lộ ra nụ cười hài lòng: “Quỷ Thủ đại nhân quả thật là danh bất hư truyền, trên đời e rằng không có mấy nam tử có thể sánh vai cùng hắn.

Nếu ta có thể có được một phần vạn khí độ của hắn, thì nằm mơ cũng có thể cười tỉnh.”

“Ai nói không phải chứ.” Binh sĩ xung quanh phụ họa.

Tần Phong ở bên cạnh thấy vậy, lập tức liếc mắt khinh bỉ.

Tần An thì quay đầu đi chỗ khác, thậm chí muốn kéo dài khoảng cách với hai người này, hắn chỉ cảm thấy đại ca và phụ thân thật sự là vô sỉ đến cực điểm!

Lúc này, có một lão binh mượn ánh lửa nhìn Tần Phong một lúc, bỗng nhiên ồ lên một tiếng: “Trước đây ta đã cảm thấy ngươi quen quen, bây giờ nhìn lại, càng giống hơn.

Ngươi đội mũ cao lên một chút, lau sạch vết bẩn trên mặt, để ta nhìn kỹ xem nào?”

Tần Phong sắc mặt cứng đờ, sững sờ tại chỗ.

Chương 659: Lời thì thầm trong giấc mơ

Vừa mới tự khoe khoang bản thân một phen, nếu lúc này để lộ thân phận, chẳng phải là sẽ xã chết ngay tại chỗ sao?

Tần Phong nhìn sang bên cạnh, hy vọng có người giúp hắn chuyển chủ đề.

Kết quả là người nhà chẳng ai đáng tin cậy cả.

Tần An lùi lại vài bước, ra vẻ muốn phủi sạch quan hệ.

Tần lão gia dường như cũng sợ thân phận của mình bị bại lộ, dựa vào một gốc cây lớn, kéo thấp vành mũ xuống.

"Xì, nghe lão Vương nói như vậy, ta hình như cũng có cảm giác này, ngươi mau lau vết bẩn trên mặt đi, để chúng ta xem nào?"

Trong nháy mắt, Tần Phong tiến thoái lưỡng nan, may mà người đọc sách đầu óc nhanh nhạy, giữa lúc nguy cấp đã tìm được lời lẽ thích hợp: "Ra ngoài chinh chiến không thể tránh khỏi việc dính đầy bụi bẩn, ta lười lau thôi. Còn về việc các ngươi nói nhìn quen mặt, chẳng phải là chuyện bình thường sao, chắc chắn là lúc diễn tập ở võ trường, đã từng gặp mặt vài lần."

"Nói cũng phải." Vài lão binh nhìn nhau, chấp nhận lời giải thích này, cũng không tiếp tục xoắn xuýt nữa.

Gió đêm thổi nhẹ, lửa trại bập bùng, bầu không khí náo nhiệt dần lắng xuống.

Các binh sĩ thay phiên nhau canh gác, tâm trạng cũng bắt đầu

bay bổng.

Họ hoặc là nhìn về hướng Phụng Thiên thành, hoặc là lặng lẽ lấy di thư trong lòng ra, liếc nhìn một cái rồi nhanh chóng cất lại.

Chuyến đi về phía đông lần này, hung hiểm trùng trùng, các binh sĩ đều đã lường trước, mà vừa mới đến Nam Vực, đã gặp phải Quỷ hoạn như vậy, chỉ có thể nói lên rằng sự nguy hiểm lần này vượt xa dự liệu của bọn họ.

Tần Phong dựa vào tảng đá lớn, nhìn thấy cảnh tượng này, trong đầu không khỏi nhớ lại bài thơ của kiếp trước - "Túy nằm sa trường quân chớ cười, xưa nay chinh chiến mấy ai về?"

Chỉ có tự mình trải qua mới có thể hiểu được, sự tàn khốc của chiến tranh, còn hơn cả những lời thơ từ kia miêu tả.

Âm thầm thở dài một tiếng, Tần Phong đưa thần thức dung nhập vào Thần Hải, bắt đầu dung hợp Mệnh Tinh.

Nếu như trước khi đại chiến đến, hắn có thể bước vào Tam phẩm chi cảnh, nhất định cũng có thể phát huy tác dụng lớn hơn, tự nhiên phải tranh thủ thời gian tu luyện.

Không biết đã qua bao lâu, màn đêm đã sâu, những ngôi sao trên trời tỏa ra ánh sáng trong vắt.

Những tia sáng ấy nối liền thành một đường, rồi hội tụ lại một chỗ, một con Bạch Lộc thất sắc thần thánh bỗng hiện thân.

Thân hình dường như đang đứng trên vầng trăng sáng, Bạch Lộc cúi đầu nhìn xuống vòng lửa của Sơn Yêu, nhìn Võ Hầu quân hoặc là nhắm mắt dưỡng thần hoặc là đang cảnh giác.

Cuối cùng ánh mắt của nó rơi vào người Tần Phong đang nhắm mắt tu luyện dựa vào tảng đá lớn, đôi mắt sáng ngời dường như càng thêm sáng hơn.

Trên sừng hươu, ánh sáng bảy màu lưu chuyển, thanh phong lướt qua, màn sương trắng mờ ảo bao phủ lên những ngọn núi trùng điệp.

Binh sĩ đang canh gác nhìn thấy cảnh tượng này, cũng không cảm thấy kỳ lạ, tầm nhìn bị che khuất, bọn họ chỉ muốn dốc hết mười hai vạn phần tinh thần, kết quả mí mắt lại không hiểu sao cứ díp xuống, tất cả binh sĩ chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng.

Bạch Lộc tung vó trên bầu trời đêm, chỉ trong nháy mắt đã hóa thành hư ảnh đến bên cạnh Tần Phong.

Tần lão gia dựa vào thân cây, trong lòng khẽ động, nhìn về phía vị trí của Tần Phong, chỉ thấy màn sương trắng mờ ảo, lại không thấy gì khác thường, không khỏi nhíu mày.

Mà hư ảnh Bạch Lộc kia lại cuộn tròn thân thể, áp sát vào Tần Phong, nhẹ nhàng tựa đầu lên chân hắn, thần sắc an tường.

Cùng lúc đó, Tần Phong đang tu luyện kinh ngạc phát hiện, tốc độ ngưng tụ Mệnh Tinh bỗng nhiên tăng nhanh, vượt xa trước kia!

"Đây là chuyện gì?" Tần Phong trăm mối ngổn ngang, nhưng cũng không lãng phí cơ hội tu luyện này.

Một đêm vội vàng trôi qua, khi mặt trời mọc, trên bầu trời xuất hiện một tia sáng trắng như bụng cá, theo tiếng kèn lệnh vang lên, tất cả binh sĩ đều mở mắt ra, chỉ cảm thấy thần thanh khí sảng.

"Từ khi ra ngoài chinh chiến đến nay, đây là lần đầu tiên ngủ ngon như vậy."

"Ai nói không phải chứ."

Ở vị trí đầu đội ngũ, Liệt Anh tướng quân hô lớn một tiếng, quân lệnh tầng tầng lớp lớp truyền xuống, Võ Hầu quân nghỉ ngơi

một đêm lại tiếp tục lên đường, hướng Lạc Vương thành tiến phát.

Soạt soạt!

Bạch Lộc đứng trên một thân cây khổng lồ, nhìn về hướng Võ Hầu quân tiến về phía trước, không biết đang suy nghĩ điều gì.

.....

Ban ngày vội vàng lên đường, không gặp trở ngại gì, cho dù gặp phải vài con yêu quỷ không biết điều, thì con mạnh nhất cũng chỉ có tu vi Ngũ chuyển kiếp lực, các binh sĩ dễ dàng chém giết.

Buổi tối, đóng quân dựng trại.

Sau khi ăn tối xong, Tần Phong đứng ở nơi xa nhất mà lửa trại có thể chiếu sáng, cảnh giác quan sát xung quanh, đêm nay đến lượt bọn họ canh gác.

Tần An đánh giá cảnh sắc xung quanh, bỗng nhiên phát ra một tiếng kinh ngạc.

Tần Phong hỏi: "Sao vậy?"

Tần An ban đầu không trả lời, sau khi xác nhận đi xác nhận lại vài lần, mới trịnh trọng nói: "Nơi này, ta và Sư Phụ đã từng đến."

"Đao Cuồng tiền bối dẫn ngươi đến Nam Vực lịch lãm, nơi này gần Hoa Dung đạo, bốn phương tám hướng đều thông, ngươi đã từng đến đây cũng không có gì kỳ quái."

"Không phải như vậy, đại ca, huynh còn nhớ ta đã từng nói với huynh về hai vị Siêu Phàm tồn tại kia không?" Tần An nghiêm túc nói.

Bạch Lộc thất sắc và Chiểu Trạch chi chủ, Tần Phong tự nhiên ấn tượng sâu sắc, dù sao đó cũng là tồn tại Siêu Thoát chi cảnh, hắn phản ứng lại, thần sắc ngưng trọng: "Ý của ngươi là, lúc trước

chính là ở chỗ này gặp được?"

Tần An gật đầu, chỉ vào một ngọn núi gần nhất: "Lúc đó Chiểu Trạch chi chủ, chính là từ trong ngọn núi kia thò ra một bàn tay khổng lồ, tóm lấy đầu lâu của Ô Ngạc kéo vào trong. Đại ca, huynh nhìn chỗ kia, sơn thạch lõm xuống, chính là bị đầu lâu của Ô Ngạc đập vào đấy."

Tần Phong và Tần lão gia ở bên cạnh nghe vậy, liền nhìn theo, quả nhiên nhìn thấy một hố sâu khổng lồ bất thường.

Trên bề mặt hố sâu lưu lại dấu vết đen kịt, đó là vết máu đã khô từ lâu!

Tần lão gia lập tức phóng thích khí cơ ra dò xét, một lát sau, mới thản nhiên nói: "Gần đây không cảm nhận được khí tức cường đại nào, có lẽ tồn tại bậc đó, đã sớm rời khỏi nơi này rồi."

Tần Phong nghe vậy, khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Tồn tại Siêu Thoát chi cảnh đối với mảnh Thiên Địa này mà nói, chính là thần linh, tuy rằng lúc trước bọn họ không ra tay với Tần An, nhưng ai biết được lần gặp lại sau sẽ xảy ra biến cố gì?

Đã như vậy, vẫn là không gặp thì hơn.....

Màn đêm như nước, tinh tú lấp lánh.

Tần lão gia nói: "Chờ hai đứa nghỉ ngơi đi, ta phụ trách canh gác."

Tần An lắc đầu: "Lúc ở Nam Vực lịch lãm cùng Sư Phụ, đã sớm quen với việc canh gác rồi, vừa lúc cũng có thể nhân cơ hội này điều chỉnh nội tức, tiến hành tu luyện. Còn đại ca, tu luyện Văn Thánh đạo thống, chi bằng nghỉ ngơi một chút, đừng ảnh hưởng đến việc lên đường vào ngày mai."

Lúc nói những lời này, Tần lão gia và Tần An đồng thời nhìn về phía Tần Phong, sau đó lộ ra vẻ mặt kỳ quái.

Người sau không biết từ lúc nào đã ngồi xếp bằng trên mặt đất, nhắm hai mắt, hô hấp đều đều, hiển nhiên là đã ngủ thiếp đi.

"Hiệu suất của đại ca, thật sự là nhanh a..."

Tần Phong vốn định tranh thủ thời gian, dẫn dắt thần thức dung nhập vào Thần Hải tiến hành tu luyện, kết quả lúc nhắm mắt lại, cơn buồn ngủ liền ập đến như thủy triều.

Không biết từ lúc nào, hắn đã rơi vào giấc mộng.

Con mắt độc nhất đáng sợ lại xuất hiện, lóe lên rồi biến mất, tiếng thì thầm "Tiên Thiên Nhất Khí..." vang vọng bên tai.

Hắn nhìn thấy Ca Lâu La đầy trời.

Hắn nhìn thấy các binh sĩ với vẻ mặt tuyệt vọng.

Hắn nhìn thấy xác chết la liệt khắp nơi, máu chảy thành sông.

Mà hắn cái gì cũng không làm được, chỉ có thể trơ mắt nhìn tất cả những thứ này, cảm giác bất lực sâu sắc trào dâng trong lòng.

Ngay lúc này, cảnh tượng trong mơ thay đổi, hắn như đang trôi nổi trên mặt hồ yên tĩnh.

Gợn sóng lan tỏa, một giọng nói dịu dàng vang lên, xa lạ nhưng lại khiến người ta vô cùng an tâm -

"Hãy đến ngọn núi phía trước, đi tìm Chiểu Trạch chi chủ..."

Chương 660: Chiểu Trạch Chi Chủ

Tần Phong kinh hãi trong lòng, vội vàng hỏi: "Ngươi là ai? Vì sao muốn ta đi tìm Chiểu Trạch Chi Chủ?"

Mặt hồ lại dập dờn, ánh sáng lấp lánh, thanh âm nhẹ nhàng không ngừng vang lên.

"Lần tai họa này, nhân tộc cần hắn trợ giúp."

"Nhưng hắn đã chán ghét tranh đấu, chắc chắn sẽ không chủ động giúp các ngươi."

Tần Phong nghe vậy, hiếu kỳ nói: "Nếu đã vậy, ta tìm được hắn thì có thể làm gì? Với tồn tại như hắn, căn bản không thể nào bị ta thuyết phục."

"Bước vào Siêu Thoát Chi Cảnh, liền phải để ý nhân quả, ngươi nếu có thể khiến hắn nợ ngươi ân tình, hắn liền phải trả lại ân tình cho ngươi."

Tần Phong cứng đờ mặt, nói thì dễ, nhưng đạt đến Siêu Thoát Chi Cảnh, còn có việc gì là mình không làm được, muốn khiến hắn nợ ân tình, chẳng phải là khó như lên trời sao?

Mà điều khiến Tần Phong kinh ngạc nhất chính là, trước đây xuất hiện bói toán của Mộng Chiếu, chưa từng nghe thấy thanh âm nhẹ nhàng như vậy.

Đây rốt cuộc là câu trả lời trong tiềm thức của mình, hay là ảnh hưởng của một loại tồn tại thần bí nào đó?

Hắn muốn lên tiếng hỏi, lại nghe thấy đối phương lần nữa nói: "Trước khi trời sáng, phải nhanh lên."

Thanh âm bỗng nhiên trở nên trống trải xa xôi, mặt hồ dâng lên sóng lớn, cuồn cuộn hướng về phía Tần Phong.

Hắn chỉ cảm thấy một trận trời đất quay cuồng, sau đó mở mắt ra, tỉnh lại từ trong mộng.

Hắn nhìn quanh bốn phía, trời đã khuya, đống lửa kêu lách tách, ngoại trừ binh sĩ canh gác ban đêm, những người khác đều đã ngủ.

"Đại ca, huynh tỉnh rồi?"

"Ta ngủ bao lâu rồi?"

"Từ lúc huynh khoanh chân nhắm mắt, đã gần nửa canh giờ rồi." Nhị đệ đáp.

"Lại ngủ lâu như vậy…" Tần Phong nhíu mày.

Bước vào cảnh giới Tứ phẩm, cường độ thần hồn và Tinh Thần Lực của hắn đã vượt xa trước kia, giống như đêm qua, dù tu luyện cả một đêm, ngày thứ hai hành quân vẫn tinh thần phấn chấn.

Thế nhưng vừa rồi khi hắn vừa dung nhập thần thức vào Thần Hải chuẩn bị tu luyện, liền có cơn buồn ngủ mãnh liệt ập đến, cộng thêm thanh âm nhẹ nhàng trong mộng cảnh, hắn luôn cảm thấy có một loại tồn tại cường đại nào đó, đang ảnh hưởng đến ý chí của hắn, thông qua phương thức mộng cảnh để truyền đạt một loại tin tức nào đó…

Tần Phong day day mi tâm, thanh âm "đi tìm Chiểu Trạch Chi Chủ" dường như vẫn còn văng vẳng bên tai, không ngừng nhắc nhở.

Hắn lộ ra vẻ mặt xoắn xuýt, nhất thời do dự không quyết.

Chiểu Trạch Chi Chủ là tồn tại Siêu Thoát Chi Cảnh, thực lực như thần linh, cho dù có lão cha ở đây, cũng chắc chắn không phải là đối thủ của hắn.

Vạn nhất Chiểu Trạch Chi Chủ muốn giết hắn, chẳng phải là chắc chắn phải chết sao?

Nhưng giống như thanh âm thần bí kia đã nói, lần tai họa này, nếu như có thể nhận được trợ giúp của Chiểu Trạch Chi Chủ, xác suất nhân tộc vượt qua nguy cơ sẽ tăng lên rất nhiều.

Đi.

Hay là không đi?

Ngẩng đầu nhìn trời, trăng sáng vằng vặc, mây trôi, thời gian trôi qua.

Tần Phong nghĩ đến cảnh tượng nhìn thấy trong mộng cảnh, nghĩ đến Chúc Long mà lão cha đã nói.

Tồn tại Siêu Thoát Chi Cảnh, chẳng lẽ chỉ có Siêu Thoát Chi Cảnh mới có thể đối phó sao?

Trợ giúp của Chiểu Trạch Chi Chủ, nhất định không thể thiếu!

Nghĩ đến đây, Tần Phong cắn răng, ánh mắt trở nên kiên định.

Hắn quay đầu nói với nhị đệ và Tần lão gia: “Ta muốn đi vào trong dãy núi phía trước, đi tìm Chiểu Trạch Chi Chủ.”

Tần An biến sắc: “Đại ca, huynh đang nói bậy bạ gì vậy?! Tồn tại như vậy, cho dù là Sư Phụ cũng không dám đối mặt!”

Tần lão gia lại bình tĩnh hơn nhiều, đối với sự thần dị của Văn Thánh Đạo Giả, ông tự nhiên hiểu rõ hơn Tần An: “Vừa rồi con mơ

thấy gì sao?”

Tần Phong gật đầu, sau đó đem nội dung trong mơ cùng suy nghĩ của mình nói ra…

“Thì ra là vậy.” Tần lão gia xoa cằm, trầm ngâm.

Nếu như Chúc Long mà Phong nhi mơ thấy lúc trước thật sự giáng lâm thế gian, vậy thì quả thật chỉ có tồn tại cùng là Siêu Thoát Chi Cảnh, mới có thể chống lại nó.

Mà Siêu Thoát Chi Cảnh đã biết trong nhân tộc, chỉ có Thiên Giám Quốc Sư và Trấn Thần Ti Ngự, nhưng hai người này căn bản không thể rời khỏi phạm vi ngàn dặm xung quanh Phụng Thiên Thành.

Cho dù Thiên Giám Quốc Sư có thể thi triển Nhất Khí Hóa Tam Thanh, phái phân thân đến trợ giúp, nhưng một phân thân thì có thể phát huy được bao nhiêu chiến lực?

“Con có bao nhiêu phần nắm chắc?” Tần lão gia hỏi.

Tần Phong lắc đầu: “Chỉ có thể đi một bước xem một bước.”

…

Lợi dụng lúc những binh sĩ canh gác ban đêm không chú ý, ba người phụ tử cùng nhau bước vào trong dãy núi.

Bốn phía tối đen như mực, dường như ngay cả ánh trăng cũng bị ngăn cách bên ngoài.

Tần An cảm nhận bốn phía, yên tĩnh khác thường, không có bất kỳ dao động cường đại nào: “Có lẽ như cha đã nói lúc trước, Chiểu Trạch Chi Chủ đã rời khỏi nơi này từ lâu rồi.”

Tần lão gia lại phát hiện ra điểm khác thường, nghiêm nghị nói: “Không đúng, sơn lâm lớn như vậy, sao có thể yên tĩnh như

vậy được?"

"Đã khuya rồi, yêu quỷ đều ẩn nấp tung tích, cũng rất bình thường." Tần An không để ý.

Tần Phong vẻ mặt ngưng trọng nói: "Nếu như không có động tĩnh của yêu quỷ thì thôi, từ khi chúng ta bước vào nơi này, ngay cả tiếng côn trùng kêu chim hót cũng không có."

Tần An phản ứng lại, cẩn thận lắng nghe, quả nhiên giống như đại ca nói.

"Tình huống như vậy thường xuất hiện, phần lớn là do có tồn tại cường đại tản mát ra khí tức, khiến cho không có sinh linh nào dám bước chân vào trong vùng đất này. Hơn nữa, cây cối ở đây tuy cao lớn, nhưng cũng không thể che khuất bầu trời, vì sao lại không có một tia ánh trăng nào xuyên qua? Bộ dạng này… giống như có một tồn tại khổng lồ nào đó, đang chắn ở trên dãy núi." Tần Phong ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một mảnh u ám, không nhìn thấy bầu trời đêm.

Cái bóng đen khổng lồ che trời này, cũng không biết là do vật gì biến thành.

Lúc này, Tần Phong bỗng nhiên nghĩ đến điều gì, hỏi: "Nhị đệ, ta nhớ lúc trước đệ có nói, lúc đó Chiểu Trạch Chi Chủ kia, là nhảy vào hư không, sau đó biến mất không thấy gì nữa?"

"Đúng vậy, đại ca."

Tần Phong và Tần lão gia nhìn nhau, trầm giọng nói: "Có lẽ, Chiểu Trạch Chi Chủ chưa từng rời khỏi nơi này, hắn chỉ là đang ở trong hư không, cho nên chúng ta căn bản không cách nào dò tìm tung tích của hắn."

"Nếu thật sự là như vậy, chúng ta phải làm sao để tìm được hắn?" Tần An lên tiếng hỏi.

Tần Phong nghe vậy thở dài một tiếng: “Ta cũng không biết.”

Đúng lúc này, trên bầu trời, mây tan trăng sáng.

Chu vi người Tần Phong, bỗng nhiên sáng lên bạch quang thánh khiết.

“Đại ca, thân thể của huynh!” Tần An kinh ngạc nói.

Tần Phong nhìn bạch quang chói mắt trên người mình, có chút luống cuống, mà theo bạch quang sáng lên, cả dãy núi cũng xuất hiện biến hóa kỳ dị.

Hư không như mặt nước, gợn lên từng vòng sóng, bóng tối tầng tầng lớp lớp bị bạch quang gột rửa, tầm mắt trong nháy mắt trở nên rộng mở.

Ba người Tần Phong chỉ thấy, cách đó không xa, không biết từ lúc nào đã xuất hiện một ngọn núi khổng lồ, cao chọc trời, che khuất cả bầu trời.

Bề mặt ngọn núi, giống như bị bùn đất bao phủ, một màu đen kịt, đục ngầu không chịu nổi.

Ầm ầm!

Mặt đất dưới chân đột nhiên rung chuyển, ngọn núi khổng lồ trước mặt cũng lay động theo.

Tần lão gia cảm nhận được điều gì, biến sắc, vội vàng che chở Tần Phong và Tần An ra sau lưng, nhìn chằm chằm ngọn núi khổng lồ trước mặt, toàn thân đề phòng.

Trên trán, một giọt mồ hôi lạnh chảy xuống, cho dù Tần lão gia có thực lực nhị phẩm đỉnh phong, đối mặt với tồn tại đáng sợ này, cũng theo bản năng sinh ra kính sợ!

Đỉnh núi, một đôi mắt khổng lồ mở ra, uy áp như trời sập ập

xuống.

Hai chân Tần Phong và Tần An bị ép đến mức khuỵu xuống, ngay cả Tần lão gia, cũng không nhịn được phát ra một tiếng ngân nga, chỉ có thể thi triển ra thủ đoạn cực ý, mới miễn cưỡng chống đỡ được uy áp này.

“Kẻ nào, dám quấy rầy giấc ngủ của ta?” Thanh âm uy nghiêm như chuông lớn, trực tiếp vang vọng trong đầu ba người.

Thần hồn đều run rẩy!

Chương 661: Phá giải lời nguyền

Đó chính là Chiểu Trạch Chi Chủ, đó chính là Siêu Thoát Chi Cảnh... Tần Phong nuốt một ngụm nước bọt.

Trên thế gian này, lại thật sự ẩn giấu một sự tồn tại cường đại đến vậy!

Con mắt khổng lồ liếc nhìn ba người, cuối cùng dừng lại trên người Tần Phong, nói chính xác hơn, là dừng lại trên bạch quang thánh khiết tỏa ra từ người hắn.

Giọng nói lạnh lùng vang lên: "Khó trách loài sâu kiến chưa đạt đến Siêu Phàm lại có thể phá vỡ hư không kết giới của ta, thì ra là con bạch lộc kia lại làm chuyện vô nghĩa."

Lời vừa dứt, Tần Phong biến sắc: "Bạch quang trên người ta, là do con bạch lộc bảy màu kia ban cho?

Giọng nói êm ái trong giấc mơ, chẳng lẽ cũng là của con bạch lộc kia?

Nhưng vì sao nó lại giúp đỡ nhân tộc, nó lại tiếp xúc với ta khi nào..."

Tần Phong nhớ lại dị biến xảy ra khi tu luyện tối qua, chẳng lẽ tất cả những thay đổi đều xảy ra vào lúc đó?

Còn chưa kịp suy nghĩ kỹ, mặt đất lại rung chuyển, tiếng chuông vang lên: "Lũ sâu kiến các ngươi dám quấy rầy giấc ngủ của thần, phải trả giá đắt cho việc này - hãy lấy cái chết chuộc tội."

Lời vừa dứt, không gian xung quanh ba người bỗng nặng nề như đầm lầy, dường như chỉ cần một giây sau, thân thể bọn họ sẽ bị áp lực không gian nghiền nát!

Tần Phong hối hận không kịp, kẻ có thể bước vào Siêu Thoát Chi Cảnh, quả nhiên không phải dễ dàng tiếp xúc, đến đây tìm hắn quả thật là quá lỗ mãng.

Hơn nữa tên to xác này rõ ràng là đang cáu kỉnh vì bị đánh thức, chỉ vì bị đánh thức mà muốn đại khai sát giới!

Tần lão gia vận chuyển chân khí quanh thân, muốn thi triển Kinh Thần, mang Tần Phong và Tần An rời đi, nhưng ông kinh ngạc phát hiện, chân khí trong cơ thể căn bản không thể khống chế!

Ngọn núi này đã nằm trong kết giới của Chiểu Trạch Chi Chủ, vạn vật trong đó, đều do hắn khống chế!

Đây chính là uy thế của kẻ đứng đầu Siêu Thoát Chi Cảnh!

Sát khí ập đến, ba người lại bất lực, ngay trong thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, bạch quang trên người Tần Phong bỗng chói mắt, trên bầu trời đêm, một tia sáng trăng như lưỡi dao sắc bén xé toạc màn đêm, chắn trước mặt ba người.

Hư không vốn dĩ đặc quánh như đầm lầy, cứ như vậy bị chặn lại bên ngoài vòng sáng, không thể tiến thêm một tấc.

"Con bạch lộc chết tiệt!" Chiểu Trạch Chi Chủ gầm lên giận dữ.

Cùng lúc đó, giọng nói êm ái trong đầu Tần Phong lại vang lên: "Vài ngàn năm trước, Thần Ma giáng thế, khiến hắn nhiễm phải lời nguyền không thuộc về tam giới, Chiểu Trạch Chi Chủ không thể tự mình hóa giải lời nguyền, vì vậy lựa chọn ngủ say, để làm chậm tốc độ trôi qua của sinh mệnh.

Nếu ngươi có thể giúp hắn hóa giải lời nguyền, hắn sẽ nợ ngươi một ân tình lớn, mà nhân quả tuần hoàn, ân tình này hắn nhất định phải báo đáp."

Thì ra là cáu kỉnh vì bị đánh thức là có nguyên nhân... Tần Phong cứng đờ mặt, hỏi trong Thần Hải: "Nhưng ngay cả bản thân hắn cũng không thể hóa giải lời nguyền, ta với chút thực lực này thì làm sao có thể làm được?"

"Chuyện này quả thật không dễ, nhưng ngươi lại có cơ hội.

Bởi vì ngươi không phải người thường, trong mắt ngươi có Tiên Thiên Nhất Khí, trong cơ thể ngươi có Hồng Mông tiên khí với số lượng kinh người, mà đây đều là điều kiện cần thiết để hóa giải lời nguyền.

Ta có thể mượn sức mạnh của ánh trăng, giúp ngươi áp chế lời nguyền trong cơ thể hắn, nhưng cũng không thể duy trì quá lâu, vì vậy tốc độ của ngươi nhất định phải nhanh."

Tần Phong nghe vậy, khẽ giật mình, bây giờ hắn đã hiểu, vì sao lúc trước trong giấc mơ, đối phương lại nói nhất định phải trước khi trời sáng.

Dù sao ban ngày, làm sao có thể nhìn thấy ánh trăng?

"Nhớ kỹ, nếu thành công hóa giải lời nguyền, bất kỳ hình thức báo đáp nào của Chiểu Trạch Chi Chủ cũng đừng nhận.

Ngươi hãy để hắn nợ ân tình của ngươi, để đến lúc quan trọng trong tương lai, có thể để hắn ra tay giúp đỡ nhân tộc."

Giọng nói trong Thần Hải dần tan biến, một tia sáng trăng chui vào lòng bàn tay Tần Phong, hắn hiểu, đó chính là cái gọi là sức mạnh của ánh trăng.

Mà có bạch lộc che chở, Chiểu Trạch Chi Chủ cho dù vẫn có

năng lực giết chết ba người Tần Phong, nhưng cũng phải hao phí không ít tinh lực.

Đối với hắn, mạng sống của ba con sâu kiến không đáng để tâm, tiếp tục ngủ say để áp chế lời nguyền trong cơ thể, mới là việc cấp bách.

"Cho các ngươi mười hơi thở, rời khỏi nơi ngủ say của ta, nếu không sẽ mãi mãi ở lại đây." Đôi mắt khổng lồ nhìn chằm chằm ba người, lạnh lùng nói.

Lời vừa dứt, hư không vốn dĩ đặc quánh như đầm lầy trở lại bình thường, Tần lão gia cũng khôi phục lại sự khống chế chân khí trong cơ thể.

Ông nhìn "ngọn núi" khổng lồ trước mặt, vẻ mặt nghiêm trọng.

Đây là lần đầu tiên trong đời ông tiếp xúc với kẻ ở Siêu Thoát Chi Cảnh, sự chênh lệch thực lực tuyệt đối đó, khiến người ta tuyệt vọng, giống như cách biệt trời đất.

Đối với những kẻ như vậy, dưới Siêu Phàm đều là sâu kiến...

Nơi này không nên ở lâu... Tần lão gia hít sâu một hơi, định mang theo Tần Phong và Tần An nhanh chóng rời đi.

Nhưng đúng lúc này, Tần Phong đứng sau lưng ông bỗng tiến lên một bước, lên tiếng nói: "Ta có lẽ có thể giúp ngươi hóa giải lời nguyền trong cơ thể."

Lời vừa dứt, uy áp lập tức bao trùm lấy ba người bọn họ.

"Chỉ là sâu kiến, cũng dám vọng ngôn!" Chiểu Trạch Chi Chủ dường như thật sự nổi giận, trong giọng nói mang theo sát khí lạnh lẽo.

Hơi thở của ba người Tần Phong trong nháy mắt như ngừng

lại, trái tim như bị bàn tay khổng lồ bóp nghẹt, không còn đập nữa.

Xem ra những gì bạch lộc nói đều là sự thật, nếu không tên này sẽ không đột nhiên nổi giận, dù sao vật cường đại, nhất định ghét nhất là điểm yếu của bản thân bị bại lộ trước mặt kẻ yếu...

Tần Phong nghĩ vậy, khó khăn nói: "Con bạch lộc kia đã nói cho ta biết cách chữa trị, ngươi không bằng để ta thử xem, cho dù thất bại, đối với ngươi mà nói, cũng không tạo thành bất kỳ tổn thất nào."

Vừa nói, Tần Phong vừa điều động Hồng Mông tiên khí trong Thần Hải, hiển hiện trên lòng bàn tay.

Hắn nhất định phải nắm chắc cơ hội này, vì nhân tộc tranh thủ một chiến lực cường đại như Chiểu Trạch Chi Chủ.

Mà khi Chiểu Trạch Chi Chủ nhìn thấy thất thải tiên khí, trong mắt lộ ra vẻ trầm tư, sau đó lại chậm rãi thu liễm uy áp, hiển nhiên là bị lời nói của Tần Phong thuyết phục.

"Ta chỉ cho ngươi thời gian một nén nhang." Giọng nói như chuông lớn vang vọng trong đầu.

Tần Phong nghe vậy, khẽ thở phào nhẹ nhõm.

"Phong nhi."

"Đại ca."

Hai người bên cạnh vẻ mặt lo lắng.

"Không sao." Tần Phong lắc đầu, chậm rãi đi về phía "ngọn núi" trước mặt.

Đến gần mới phát hiện, hắc dịch trên bề mặt ngọn núi giống như đầm lầy sền sệt, nổi bong bóng, còn tỏa ra mùi hôi thối khó

ngửi.

Tên này bị bạch lộc gọi là Chiểu Trạch Chi Chủ, chẳng lẽ là vì nguyên nhân này? Hắn rốt cuộc đã bao lâu rồi không tắm rửa...

Lắc đầu xua đi suy nghĩ hoang đường, vẻ mặt Tần Phong trở nên nghiêm túc, muốn hóa giải lời nguyền, nhất định phải xác định vị trí của lời nguyền.

Nghĩ vậy, hắn triển khai Song Đồng Dị Năng nhìn đối phương.

Bạch quang chói mắt đập vào mắt, giống như đang nhìn thẳng vào mặt trời, cảm giác đau nhói dường như muốn đâm mù mắt hắn.

Nhưng đúng lúc này, Tiên Thiên Nhất Khí ở sâu trong đôi đồng tử lại tự động vận chuyển, bạch quang chói mắt lập tức mờ đi, Tần Phong cũng có thể nhìn thấy tình trạng cơ thể của Chiểu Trạch Chi Chủ.

Trong hư ảnh màu lam nhạt như dòng nước, một bóng đen như rắn độc trông vô cùng chói mắt.

"Đó chính là lời nguyền?" Tần Phong nhíu mày.

"Đại ca, mắt của huynh!" Tần An bỗng lo lắng nói.

"Hửm?" Tần Phong nghe vậy, cũng phát hiện ra điều khác thường, hai bên má hình như có nước mắt chảy xuống?

Dùng mu bàn tay lau đi, nhìn kỹ lại, đó nào phải nước mắt, rõ ràng là máu!

Má ơi!

Dùng Tiên Thiên Nhất Khí thi triển Song Đồng Dị Năng, cho dù có thể nhìn rõ Siêu Phàm, nhưng quả nhiên tổn thương đối với bản thân quá lớn, nhất định phải nhanh chóng giải quyết... Tần Phong

không dám chậm trễ, đặt tay lên người Chiểu Trạch Chi Chủ.

Cảm giác trơn trượt khi chạm vào, giống như là...

Tần Phong điều động Hồng Mông tiên khí trong cơ thể, rót vào bóng đen kia.

Không lâu sau, tiếng xèo xèo tan chảy vang lên.

"Có hiệu quả!" Tần Phong mừng rỡ.

Tuy nhiên, dị biến lại xảy ra vào lúc này.

Bóng đen bị Hồng Mông tiên khí xâm nhập, lại giống như sinh vật sống, từ trong cơ thể Chiểu Trạch Chi Chủ lao về phía hắn.

Sát khí vô song, khiến da đầu Tần Phong tê dại.

Lời nguyền có thể khiến Siêu Phàm thối rữa, nếu dính vào cơ thể con người, kết quả sẽ như thế nào, không cần nghĩ cũng biết - nhất định là chín phần mười là chết!

Ngay trong thời khắc nguy cấp, sức mạnh ánh trăng mà bạch lộc để lại trong cơ thể hắn bắt đầu phát huy uy lực, giống như một sợi xích, trói chặt lấy bóng đen.

Tần Phong thậm chí còn có thể nghe thấy tiếng gào thét the thé từ bóng đen!

Rắc!

Rắc!

Sợi xích do sức mạnh ánh trăng hóa thành, dưới sự giãy giụa của bóng đen, không ngừng xuất hiện vết nứt.

Đúng như bạch lộc đã nói trước đó, cho dù nó có thể giúp áp chế lời nguyền, nhưng cũng không thể duy trì được bao lâu.

"Phải nhanh lên!" Tần Phong nghiến răng, điên cuồng điều động Hồng Mông tiên khí trong cơ thể, bao phủ lấy bóng đen.

Dưới sự bao phủ của Hồng Mông tiên khí, bóng đen với tốc độ mắt thường có thể thấy được không ngừng thu nhỏ lại, cho đến cuối cùng, tan biến thành hư vô!

Cùng lúc đó, Chiểu Trạch Chi Chủ không khỏi phát ra một tiếng kêu sảng khoái, đầm lầy xung quanh cơ thể hắn cũng xuất hiện dị biến vào lúc này...

Chương 662: Lời hứa của Chiểu Trạch Chi Chủ

Đầm lầy dơ bẩn như thác nước chảy xuống, trượt khỏi người Chiểu Trạch Chi Chủ.

Tần Phong thấy vậy, giật mình kinh hãi, vội vàng lùi về phía sau, hắn không muốn bị bùn đất hôi thối kia dính vào người.

Bỗng nhiên có một đạo ánh sáng màu lam nhạt, từ dưới lớp bùn đất kia hiện lên, tiếp đó càng ngày càng nhiều, càng ngày càng dày đặc, giống như dòng nước trong suốt, tỏa ra quang huy sáng ngời.

Tần Phong bỗng nhiên hiểu ra, cả người Chiểu Trạch Chi Chủ đầy bùn đất, không phải là hình dạng ban đầu của nó.

Giống như kiếp trước xem qua "Vùng đất linh hồn", Chiểu Trạch Chi Chủ này có lẽ cũng giống như Hà Bá, bởi vì bị nhiễm lời nguyền, cho nên mới trở nên biến dạng.

Mà hiện giờ lời nguyền đã bị hắn rút ra, Chiểu Trạch Chi Chủ tự nhiên cũng có thể khôi phục dung nhan thật sự.

"Chẳng lẽ chân thân của nó, cũng là một con rồng?" Tần Phong có chút mong đợi, ánh mắt không chớp, nhìn về phía trước.

Cảm giác mong đợi này giống như đang chờ đợi vịt con xấu xí biến thành thiên nga, ô tô biến thành người máy, mèo con biến thành thiếu nữ...

Thế nhưng đợi đến khi bùn đất kia trượt xuống hết, chân thân của Chiểu Trạch Chi Chủ hoàn toàn lộ ra trước mắt ba người, Tần

Phong lại không khỏi mặt mày cứng đờ, trong lòng dâng lên sự thất vọng nồng đậm.

Cái thứ đồ chơi này không phải là một con cóc khổng lồ sao? Đỉnh cao lắm là mặc thêm một bộ skin phiên bản giới hạn dòng nước thôi!

"Đại ca..." Tần An bên cạnh há hốc mồm, dường như muốn phun ra một câu.

Tần Phong lập tức thấp giọng ngăn cản: "Đừng nói bậy."

Ta biết ngươi muốn nói cái gì, cho dù nó là một con cóc, nó cũng là một con cóc có thể hủy thiên diệt địa, sao có thể tùy tiện nói xấu?

Rất lâu sau, Chiểu Trạch Chi Chủ nhìn thoáng qua thân thể sạch sẽ của mình, trong mắt lộ ra thần sắc hài lòng.

Nó cúi đầu nhìn Tần Phong, thản nhiên nói: "Không ngờ con sâu kiến như ngươi, lại thật sự có thể rút ra lời nguyền trong cơ thể ta, ngươi muốn báo đáp gì, cứ nói đừng ngại, ta không thích nợ nhân tình của sâu kiến."

Đến rồi... Tần Phong hít sâu một hơi, sự việc phát triển quả nhiên giống như Bạch Lộc đã nói.

Hắn không cần suy nghĩ liền mở miệng nói: "Kính xin ngài trong tai họa lần này, trợ giúp nhân tộc một tay!"

Lời nói vừa dứt, yên tĩnh không tiếng động.

Con cóc kia không có đáp ứng, lộ ra thần sắc phức tạp.

Tồn tại bước vào Siêu Thoát Chi Cảnh, cho dù không phải tu hành Văn Thánh đạo thống, cũng có thể cảm nhận được một chút khí vận hư vô mờ mịt.

Tai họa lần này liên lụy nhân quả cực lớn, nó không muốn nhúng tay vào vũng nước đục này, cũng không muốn trở thành một phần trong tính toán của Bạch Lộc chết tiệt kia.

Nhưng ân tình trước mắt lại không thể không trả...

Chiểu Trạch Chi Chủ nheo mắt lại, chuyển chủ đề nói: "Hai người bên cạnh ngươi khí huyết cường thịnh, hẳn là tu hành Thần Vũ đạo thống, hiện giờ Tam Giới phong bế, không cách nào cảm nhận được Thượng Cổ Thần Tức.

Ta có thể ban tặng cho bọn họ thứ này, trợ giúp bọn họ tu hành tiến thêm một bước, coi như là báo đáp, ngươi thấy thế nào?"

Vừa nói, xung quanh Chiểu Trạch Chi Chủ có từng đoàn khí màu vàng hiện ra, lại là số lượng Thượng Cổ Thần Tức kinh người!

Mà những Thượng Cổ Thần Tức này, nếu như thông qua Chiếu Thiên Thạch để dẫn dắt, không biết phải đến năm nào tháng nào mới có thể tích lũy được!

Tần Phong liếc mắt nhìn lão cha bên cạnh, thần sắc có chút do dự.

"Nhiều Thượng Cổ Thần Tức như vậy, nếu như có thể giúp lão cha bước vào Siêu Thoát Chi Cảnh, đối với nhân tộc mà nói, cũng là chiến lực vô cùng to lớn.

Hơn nữa so với con cóc này, tự nhiên là lão cha càng đáng tin hơn."

Đúng lúc Tần Phong nghĩ như vậy, lại nghe lão cha truyền âm nói: "Từ Nhị phẩm bước vào Siêu Thoát Chi Cảnh, nói là dựa vào tài nguyên, chi bằng nói là xem tạo hóa, cùng với lĩnh ngộ đối với Thiên Địa đạo pháp.

Ta biết ngươi đang nghĩ gì, cho dù ta có thể hấp thu những Thượng Cổ Thần Tức này, cũng khó có thể bước vào Siêu Thoát Chi Cảnh.

Đã như vậy, chi bằng tranh thủ con cóc... Ừm khụ, chiến lực của Chiểu Trạch Chi Chủ này, mới là ổn thỏa nhất."

Lão cha, người muốn nói con cóc đúng không... Khóe miệng Tần Phong giật giật, tiếp đó ngẩng đầu đáp: "Đa tạ hảo ý, nhưng mà không cần, vãn bối vẫn là hy vọng ngài có thể ra tay giúp đỡ nhân tộc."

Chiểu Trạch Chi Chủ trầm ngâm một lát, lần nữa mở miệng: "Đối với những con sâu kiến như các ngươi mà nói, lĩnh ngộ đạo pháp khó như lên trời.

Ta tuy không thể giúp ngươi trực tiếp lĩnh ngộ đạo pháp, nhưng có thể chỉ dẫn cho ngươi phương hướng."

Lời nói vừa dứt, trước mặt ba người Tần Phong xuất hiện một mảnh đầm lầy rộng một thước, tỏa ra quang huy trong suốt như dòng nước.

Tuy không rõ đây là vật gì, nhưng bọn họ đều cảm nhận được một cỗ ba động kỳ dị.

"Ta cảm nhận được trên người ngươi có vật chứa đựng hư không, nghĩ đến đầm lầy do hư không đạo pháp diễn hóa này có thể có ích với ngươi.

Dùng vật này để bù đắp nhân tình, ngươi thấy thế nào?"

Tần Phong cúi đầu trầm tư: "Nó nói hẳn là Kỳ Môn Bát Quái ngọc trên người ta, còn về hư không đạo pháp này... Nếu như có thể lĩnh ngộ, quả thực là cơ hội khó có được."

Nhưng cuối cùng, Tần Phong vẫn là cự tuyệt.

Không phải hắn không động lòng, mà là đối phương hết lần này tới lần khác lái sang chuyện khác, muốn dùng thứ khác làm báo đáp, khiến Tần Phong cảm nhận được một tia không bình thường - con cóc này có lẽ biết được sự đáng sợ của tai họa Nam Vực lần này, cho nên không muốn nhúng tay vào vũng nước đục này, muốn thoát thân ra ngoài!

Mà ngay cả Siêu Thoát Chi Cảnh đều kiêng kị, vậy sẽ là tồn tại như thế nào?

Là cái trống kia, hay là Chúc Long, hoặc là cả hai đều có?

Bất kể như thế nào, trợ lực của Chiểu Trạch Chi Chủ là không thể thiếu!

Hết lần này tới lần khác bị cự tuyệt, sắc mặt con cóc kia triệt để âm trầm xuống, giống như bầu trời u ám trước khi mưa bão ập đến.

Cảm nhận được ánh mắt từ đôi đồng tử khổng lồ kia, Tần Phong trong lòng run lên, nhưng vì nhân tộc, hắn vẫn thẳng lưng kiên định nói: "Xin Chiểu Trạch Chi Chủ, trợ giúp nhân tộc một tay!"

Tần Phong và Chiểu Trạch Chi Chủ nhìn nhau, uy áp như thủy triều không ngừng xâm chiếm về phía hắn, nhưng hắn lại không lùi nửa bước.

"Bạch Lộc chết tiệt!" Chiểu Trạch Chi Chủ phẫn nộ gầm lên, chấn động đến mức đất rung núi chuyển.

Rất lâu sau, nó mới dẹp yên lửa giận trong lòng, sau đó giơ bàn tay khổng lồ lên, thả xuống một vật.

Tần Phong vội vàng đưa tay tiếp lấy, nhìn kỹ, giống như một tầng băng tinh đóng băng mỏng manh.

Cảm giác khi cầm trên tay giống như đang đặt tay vào dòng suối chảy, mát mẻ dễ chịu, bề mặt còn phản chiếu ánh sáng màu lam nhạt, vừa nhìn liền biết không phải là vật phàm.

Là bảo bối, giám định xong!

Chiểu Trạch Chi Chủ nói: "Đây là bản mệnh chân giải của ta, lúc từ Nhị phẩm bước vào Siêu Thoát Chi Cảnh, lột xác ra lớp da."

Da cóc... Khóe miệng Tần Phong giật giật, nhanh chóng cất bản mệnh chân giải vào trong Tu Di Giới, hắn muốn lau tay, nhưng lại không dám làm càn trước mặt chính chủ, sợ đắc tội đối phương.

Chỉ nghe đối phương lần nữa nói: "Ngươi rót khí cơ vào trong đó, bất kể ta ở nơi nào, đều có thể cảm nhận được, dựa vào vật này, ta có thể thay ngươi ra tay một lần, nhớ kỹ, chỉ có một lần!"

Nói xong, hư không xung quanh liền giống như dòng nước bắt đầu cuộn trào, Chiểu Trạch Chi Chủ tung người nhảy lên, liền chui vào trong đó, biến mất không thấy.

Ba người Tần Phong thấy vậy, đều thở phào nhẹ nhõm, uy áp do Siêu Thoát Chi Cảnh mang đến, quả thực vượt xa tưởng tượng.

Tần lão gia trầm giọng nói: "Xem phản ứng của nó, tai họa Nam Vực lần này, không hề tầm thường.

Nếu như chỉ có Ca Lâu La tộc và những kẻ địch trong bóng tối kia, không có khả năng ngay cả tồn tại Siêu Thoát Chi Cảnh cũng kiêng kị như vậy.

Giấc mơ của ngươi, e là thật sự sẽ xảy ra."

Tần Phong thở nhẹ một hơi nói: "Nhưng bất kể như thế nào, ít nhất hiện tại chúng ta đã có được lời hứa của nó, có thể để nó ra tay một lần.

Hơn nữa, con Bạch Lộc thần bí mà nhị đệ nhìn thấy trước đó, dường như cũng đứng về phía nhân tộc chúng ta."

Tần An khẽ gật đầu, sau đó nghiêng đầu nhìn sang một bên, chỉ thấy tay phải của Tần Phong đang chà tới chà lui trên quần áo của hắn, không khỏi tò mò hỏi: "Đại ca, tay phải của huynh đang làm gì vậy?"

Tần Phong ho khan một tiếng: "Thấy quần áo của ngươi bị bẩn, muốn giúp ngươi phủi sạch, hiện tại nhìn thuận mắt hơn nhiều..."

Chương 663: Luyện Khí

Tần Phong, Tần An và Tần lão gia trở về Võ Hầu quân lúc trời tờ mờ sáng, không ít binh sĩ đã thức giấc.

Có lão binh thấy ba người bọn họ phụ trách canh gác ban đêm, lại tự ý rời khỏi vị trí, lập tức quát lớn, đương nhiên, mục tiêu công kích chủ yếu là Tần lão gia vô tích sự.

Dù sao Tần Phong và Tần An là những ngôi sao đang lên trong quân đội, hổ phụ sinh hổ tử, tiền đồ vô lượng, tự nhiên phải được quan tâm đặc biệt...

Tiếp tục tiến về phía Lạc Vương thành, trên đường đi Tần Phong chau mày nói: "Cha, sự tồn tại của Siêu Thoát Chi Cảnh rốt cuộc mạnh đến mức nào, con thấy đêm qua, khi đối mặt với con cóc kia, hình như người hoàn toàn không có sức phản kháng."

Mỗi đại cảnh giới đều có chênh lệch, đây là chuyện mọi người đều biết.

Nhưng cho dù có chênh lệch, cũng không đến mức không có chút sức đánh trả nào, huống chi là lão cha, một võ giả đỉnh phong nhị phẩm.

Thế nhưng đêm qua khi con cóc kia nổi sát ý với ba người bọn họ, Tần lão gia lại đứng im tại chỗ, nếu không có bạch quang của Bạch Lộc che chở, ba người bọn họ có lẽ đã thực sự gặp nguy hiểm.

Tần lão gia trầm giọng nói: "Bước vào Siêu Thoát Chi Cảnh, đối với phiến thiên địa này mà nói chính là thần linh, mà dưới siêu thoát đều là phàm nhân, phàm nhân làm sao có thể chống lại thần?

Cho nên từ xưa đến nay, có một câu nói được lưu truyền đời đời, chỉ có siêu phàm mới có thể ứng phó với siêu phàm.

Chỉ là sự tồn tại của siêu phàm quá mức hiếm hoi, cho nên câu nói này cũng chỉ có số ít người biết mà thôi."

"Nếu đã như vậy, nếu trên thế gian xuất hiện càng nhiều Siêu Thoát Chi Cảnh, mà Trấn Thần Ti Ngự và Thiên Giám Quốc Sư lại không thể tùy ý bước ra khỏi Phụng Thiên Thành, nhân tộc chẳng phải nguy hiểm sao?" Tần Phong hít sâu một hơi.

"Con cũng không cần phải lo lắng như vậy, từ xưa đến nay, trong Đại Càn sử thư ghi chép Siêu Thoát Chi Cảnh chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Hơn nữa Siêu Thoát Chi Cảnh ở phiến thiên địa này, cũng không thể tùy ý thi triển toàn lực, nếu không nhất định sẽ bị Thiên Địa Pháp Tắc phản phệ.

Trên thực tế, đêm qua ta cũng không phải hoàn toàn không có cơ hội ra tay, tuy rằng không phải là đối thủ của nó, nhưng dây dưa với nó một lát, hoặc là mang các con chạy trốn, vẫn có chút nắm chắc.

Ai ngờ chúng ta lại lạc vào trong lĩnh vực của nó, khí cơ bị lĩnh vực của nó dẫn dắt đánh tan, cho nên mới trở thành cá trên thớt, mặc cho nó xâu xé.

Nếu sớm đề phòng, cũng không đến mức chật vật như vậy." Tần lão gia thành thật nói.

Tần Phong nghe vậy, khẽ thở phào nhẹ nhõm: "Nói cách khác, nếu có nhiều cao thủ đỉnh phong nhị phẩm của nhân tộc, vẫn có cơ hội tiêu diệt Siêu Thoát Chi Cảnh?"

Tần lão gia lắc đầu, nghiêm túc giải thích: "Ý nghĩa thực sự của việc chỉ có siêu phàm mới có thể ứng phó với siêu phàm chính

là —— chỉ có siêu phàm mới có thể tiêu diệt siêu phàm.

Trở thành siêu phàm giả, nhất định đã lĩnh ngộ ra đạo của riêng mình, huyết nhục thần hồn đều có đạo tắc che chở, cường giả nhị phẩm cho dù có thể tập hợp sở trường của các nhà để đánh nó trọng thương, cũng không thể tiêu diệt đạo tắc của nó, đoạn tuyệt sinh cơ của nó.

Cho nên sự tồn tại dưới siêu phàm, muốn giết chết siêu phàm chẳng khác nào nằm mơ giữa ban ngày."

"Mà trên thực tế, bất tử bất diệt cũng là đặc tính đáng sợ nhất của Siêu Thoát Chi Cảnh.

Cho dù là tồn tại ngang hàng, cho dù thực lực một bên vượt xa bên kia, nếu bên yếu hơn một lòng muốn chạy trốn, bên kia cũng rất khó giữ lại.

Bởi vì sinh cơ của bọn họ có đạo tắc che chở, nguồn sống không dứt, hơn nữa đối với bọn họ mà nói, phá toái hư không, trong nháy mắt bỏ chạy ngàn dặm, căn bản không thành vấn đề."

Tần Phong nghe vậy nhíu mày, Trấn Thần Ti Ngự và Thiên Giám Quốc Sư vì nguyên nhân nào đó, không thể rời khỏi Phụng Thiên Thành ngàn dặm, mà Siêu Thoát Chi Cảnh lại có thể phá toái hư không bỏ chạy.

Khó trách năm đó Cổ xâm nhập Phụng Thiên Thành, cho dù bị Trấn Thần Ti Ngự đánh trọng thương, nhưng vẫn sống sót.

Trừ phi có nắm chắc giết chết, nếu không tồn tại như vậy chính là hậu hoạn vô cùng...

Tần An ở bên cạnh vẻ mặt khó coi nói: "Muốn bước vào Siêu Thoát Chi Cảnh khó khăn như vậy sao? Chẳng lẽ nhị phẩm trở xuống, đối phó với tồn tại như vậy thì không còn cách nào khác?"

Tần lão gia trầm ngâm một lát mới mở miệng lần nữa: "Cũng không phải là hoàn toàn không có cách..."

Tần Phong và Tần An đồng loạt nhìn sang, chờ đợi lời tiếp theo.

"Nếu có thể dùng thi thể Siêu Thoát Chi Cảnh có đạo tắc hoàn thiện, rèn thành một kiện bảo khí, là có thể dùng bảo khí đó phá vỡ đạo tắc, hủy hoại thần hồn và nhục thân của Siêu phàm tồn tại.

Chỉ là, điều này rất khó thực hiện.

Dù sao bộ phận trên người Siêu Thoát Chi Cảnh, há lại dễ dàng có được như vậy?

Lùi một vạn bước mà nói, cho dù có thể có được, trên đời này ai có bản lĩnh đó, có thể rèn nó thành bảo khí?"

"Nguyên lão gia tử của Thần Công Phòng cũng không được sao? Ông ấy thế nhưng có thể rèn ra mười hai món binh khí vô thượng." Tần Phong hiếu kỳ hỏi.

Tần lão gia thở dài một tiếng: "Nhục thân của Siêu Thoát Chi Cảnh cứng rắn biết bao? Trên nhục thân còn có đạo tắc che chở, muốn phân giải nó đã không phải là chuyện người thường có thể làm được, càng không cần phải nói đến rèn."

...

Phụng Thiên Thành, trên không Hạo Văn Viện, bỗng nhiên có một đạo sét đánh xuống.

Không lâu sau, thân ảnh Thương Tông xuất hiện trên đỉnh Đăng Thiên Lâu.

"Đem đồ đến rồi?" Thiên Giám Quốc Sư xoay người, thản nhiên mở miệng.

"Đương nhiên là mang đến rồi." Thương Tông đáp lại như vậy, sau đó tay phải khẽ vung lên, hư không chấn động.

Theo thanh quang chói mắt sáng lên, một chiếc sừng rồng khổng lồ hiện ra, bề mặt có Vân Lộ Thương Tang, hào quang màu vàng lưu chuyển.

Đây là sừng rồng hoàn chỉnh do lão tổ của Thương Long nhất mạch để lại!

"Vật này vẫn luôn được tộc ta thờ phụng ở Thiên Trì, nếu không phải lần này gặp nguy nan, tuyệt đối không có khả năng lấy ra."

"Ta biết." Thiên Giám Quốc Sư đưa tay phải vuốt ve sừng rồng, một đạo bạch quang sáng lên, sừng rồng vậy mà biến mất không thấy tăm hơi.

"Lần này Nam Vực gặp tai họa, sau lưng Ca Lâu La tộc, thật sự có tồn tại của Siêu Thoát Chi Cảnh?" Thương Tông nhíu mày hỏi.

Lúc biết được tin tức này, Long Tộc có thể nói là vô cùng chấn động.

Nếu không phải như vậy, bọn họ cũng không có khả năng dâng sừng rồng lên.

Thiên Giám Quốc Sư nghe vậy, không nói gì thêm, chỉ gật đầu.

Thương Tông vẻ mặt ngưng trọng: "Khó trách ngươi cần sừng rồng này để rèn ra bảo khí có thể tiêu diệt siêu phàm, nhưng vật này cứng rắn vô cùng, còn có đạo tắc che chở, thợ rèn nào có thể luyện hóa nó để rèn?

Cho dù là Nguyên Trai của Thần Công Phòng, dù có kỹ nghệ siêu quần, cũng là lực bất tòng tâm.

"Muốn rèn sừng rồng này, quả thực không dễ, cho nên ta đã phái đệ tử đi mượn một thứ, tính toán thời gian, hôm nay cũng nên đến rồi."

"Thứ gì?" Thương Tông hiếu kỳ hỏi.

"Toái Hồn Chùy của Quan Trủng Mộ Gia."

...

Giờ ngọ đã qua, bên trong Thần Công Phòng vẫn là một mảnh nhiệt hỏa triều thiên, đám người cuồng nhiệt này bất cứ lúc nào cũng tràn đầy năng lượng.

Trên đỉnh lầu rèn, Nguyên lão gia tử ngồi xếp bằng, nhìn bạch chỉ trải đầy đất, rơi vào trầm tư.

Trên đó là thiết kế cực kỳ phức tạp, mỗi một chỗ đều dung hợp trí tuệ của các bậc thầy.

Mà đây cũng là thứ mà Nguyên lão gia tử vẫn luôn nghiên cứu —— di động thành trì.

Đột nhiên, Công Lương dẫn một người đến đây cung kính nói: "Lão gia tử, tam đồ đệ Hứa Lạc Hiền của Thiên Giám Quốc Sư cầu kiến."

Nguyên lão gia tử cũng không ngẩng đầu lên, trực tiếp hỏi: "Chuyện gì?"

"Tin tức Ca Lâu La tộc ở Nam Vực xuất hiện trở lại, hẳn là ngài đã biết, tai họa lần này vượt xa tưởng tượng, cho nên lão sư hy vọng ngài có thể hỗ trợ rèn một vật."

Lời nói rơi xuống, theo một trận bạch quang sáng lên, sừng rồng khổng lồ hiện ra.

"Đây... Đây là?" Công Lương kinh ngạc đến mức nói không ra

lời, chỉ bằng uy áp lộ ra trên sừng rồng, hắn liền biết đây không phải là vật phàm!

Nguyên Trai cũng cảm ứng được ba động, nghiêng đầu nhíu mày nói: "Tai họa lần này ở Nam Vực, đã đến mức cần phải sử dụng đến vật này sao?"

Hứa Lạc Hiền gật đầu.

Nguyên Trai trầm mặc một lát, đứng dậy: "Ta biết rồi, nhưng Thiên Giám Quốc Sư hẳn là rõ ràng, xử lý vật này, không phải là chuyện dễ dàng, cho dù ta có thể dùng nó để rèn ra bảo khí, cũng không phải là chuyện một sớm một chiều có thể hoàn thành.

Thế nhưng chúng ta không có nhiều thời gian như vậy, đúng không?"

"Lão sư tự nhiên là rõ ràng, cho nên mới nhờ ta mượn vật này, có thể trợ giúp ngài một tay."

Vừa nói, Hứa Lạc Hiền lại lấy ra một cây búa sắt có hình dạng bình thường, kết quả hắn vừa nắm nó vào tay, thân thể liền đột nhiên trầm xuống, cả khuôn mặt đều đỏ bừng.

Không có khí cơ của lão sư che chở, cây búa này vậy mà lại nặng như vậy... Hứa Lạc Hiền sắc mặt khó coi: "Nguyên lão, mau cầm lấy búa đi, ta cầm không nổi nữa!"

Nguyên Trai nhướng mày, cánh tay phải cường tráng duỗi ra, vững vàng nắm lấy búa, đánh giá từ trên xuống dưới: "Vậy mà lại là Toái Hồn Chùy của Quan Trủng Mộ Gia, quả nhiên là đồ tốt."

Chương 664: Đến Lạc Vương thành

Trong thung lũng yên tĩnh, ánh sáng lờ mờ, nhìn ra xa chỉ thấy Thạch Bia đầy đất, ngay cả trên đỉnh núi cũng có thể nhìn thấy không ít Thạch Bia sừng sững.

Rất nhiều bóng người mặc áo choàng đen, đeo quan tài khổng lồ ngồi xếp bằng trước Thạch Bia, nhìn từ xa giống như đang lĩnh ngộ điều gì đó.

Mà đây cũng là phương pháp tu luyện của Quan Trủng Mộ Gia, mượn âm khí còn sót lại của yêu quỷ bị trấn sát để tu luyện bản thân, có nét tương đồng với Bách Quỷ đạo thống.

Bên trong từ đường rộng lớn, một lão giả đang canh giữ một chiếc quan tài khổng lồ, bên cạnh có vài người vây quanh.

Trong đó có một người cung kính hỏi: "Lão Tổ, Toái Hồn Chùy là chí bảo của tộc ta, cứ như vậy cho mượn, có phải là không ổn lắm không?"

Thế nhân đều biết, Quan Trủng Mộ Gia du lịch khắp nơi, đem thi thể tàn hồn của yêu quỷ cao phẩm nhốt vào Trấn Linh Quan, đề phòng những tồn tại đó sau khi chết, bản mệnh thần thông sẽ gây hại cho thế gian.

Nhưng một số tồn tại thực lực cường đại, nhục thân bất hoại, thần hồn có thể thoát khỏi nhục thân mà trường tồn, chỉ dựa vào Trấn Linh Quan căn bản không thể trấn áp.

Lúc đó, cần phải tế ra Toái Hồn Chùy, chặt nát nhục thân của

những tồn tại đó, tách rời thần hồn của chúng, mới có thể đưa vào Trấn Linh Quan để luyện hóa.

Chính vì vậy, Toái Hồn Chùy sẽ không được cho mượn, vẫn luôn được Quan Trủng Mộ Gia thờ phụng trong từ đường.

Lão giả mở miệng đáp: "Không cần phải lo lắng, ta tự có chừng mực."

Mọi người trong từ đường nghe vậy, nhìn nhau, người đàn ông dẫn đầu nói: "Đã Lão Tổ đã nói như vậy, chúng ta cũng không hỏi nhiều nữa."

"Nam Vực Ca Lâu La tộc lại xuất hiện, âm khí cũng xuất hiện rối loạn, yêu quỷ cường đại chắc chắn sẽ lần lượt xuất hiện.

Có cần chúng ta đến Nam Vực, thu thập thi thể tàn hồn của những yêu quỷ đó, mang về thung lũng không?" Một người hỏi.

Lão giả nghe vậy, ngẩng đầu nhìn chiếc quan tài khổng lồ trước mặt, thở dài nói: "Quả thực cần các ngươi đi Nam Vực một chuyến, nhưng không phải là để thu thập thi thể tàn hồn."

Vừa nói, lão giả vừa đứng dậy, đi đến trước quan tài khổng lồ, chắp tay hành lễ.

Chỉ thấy trên bề mặt quan tài khổng lồ, ánh sáng xanh lóe lên, sau đó không lâu, những ánh sáng xanh đó liền hóa thành mấy đạo xiềng xích, hiện ra trước mắt mọi người.

Đây chính là Thượng Cổ Hỗn Nguyên Bảo Khí - Thiên Vân Liên.

"Lão Tổ, người đây là...?"

"Các ngươi mang theo vật này, đến Nam Vực, ẩn nấp bên ngoài Trấn Linh Quan, sau đó phải làm thế nào sẽ có người nói cho

các ngươi biết."

Cả quan tài khổng lồ và Thiên Vân Liên đều là vật được lưu lại từ thời Thần Ma giáng thế, được Quan Trủng Mộ Gia đời đời truyền thừa.

Tương truyền Thiên Vân Liên có thể trói buộc trấn áp cả Thần Ma, là bảo khí vô thượng.

Mà lần này Lão Tổ lại muốn bọn họ mang Thiên Vân Liên đến Nam Vực, chẳng lẽ là nói, tai họa lần này ở Nam Vực sẽ có nhân vật lợi hại vượt quá tưởng tượng xuất hiện?

Nghĩ đến Toái Hồn Chùy mà Lão Tổ đã cho mượn cách đây không lâu, mọi người đều nghiêm nghị nói: "Chúng ta đã hiểu."

.....

Hành quân ba ngày, Võ Hầu quân cuối cùng cũng đến Lạc Vương thành.

Là Thiên Thành lớn nhất Nam Vực, ngày thường dòng người qua lại nhất định không ít, thế nhưng hôm nay nhìn thấy người qua lại, lại chỉ lác đác vài người.

Hai tòa Thiên Thành ở Nam Vực liên tiếp bị hủy, tin tức Ca Lâu La tộc lại xuất hiện, tuy Phụng Thiên Thành và Lạc Vương thành ra sức muốn đè xuống, nhưng giấy rốt cuộc không gói được lửa.

Bách tính hoang mang lo lắng, ngay cả cửa nhà cũng ít ra, càng không cần phải nói đến việc ra khỏi thành.

Còn những bách tính kiếm sống bằng nghề săn bắn buôn bán, sớm đã buông bỏ công việc mưu sinh, chỉ muốn ở lại trong thành, được che chở.

Dù sao trên đời này có thứ gì có thể quan trọng hơn mạng sống?

Tần Phong ba người theo Võ Hầu quân tiến vào thành trì, bầu không khí căng thẳng ập vào mặt.

Trên đường phố, binh lính tuần tra khắp nơi, đâu đâu cũng có thể nhìn thấy Lạc Vương Quân chỉnh tề sẵn sàng, tất cả đều nghiêm trận chờ đợi, dáng vẻ sẵn sàng xuất chinh.

Dưới sự dẫn dắt của binh lính Lạc Vương Quân, Liệt Anh dẫn Võ Hầu quân đi tới diễn võ trường, đi diện kiến Lạc Vương.

Tần Phong ba người trao đổi ánh mắt với nhau, nhân lúc những người khác không chú ý, không ngừng di chuyển thân hình dựa vào đài quân lệnh, lén lút nghe cuộc trò chuyện của nhân vật lớn trên đài.

Tần An tính tình đơn thuần, vừa nhìn đã biết không có kinh nghiệm phương diện này, nhón chân, dựng thẳng lỗ tai, sợ người khác không nhìn ra hắn đang nghe lén.

May mà Tần Phong kịp thời nhắc nhở, mới không khiến người khác chú ý.

Mà Tần lão gia vừa nhìn đã biết là cao thủ nghe lén, ở bên kia truyền âm cho hai người truyền thụ kinh nghiệm nghe lén - cái gì mà ngẩng đầu ưỡn ngực, cái gì mà nhìn thẳng về phía trước.

Tần Phong nhìn bộ dạng nghiêm túc của hắn, sắc mặt cứng đờ, hắn bỗng nhiên nhớ đến lúc ở Tấn Dương Thành, lão cha và nhị nương trốn sau góc hành lang, lén lút nhìn hắn và nương tử ở chung, chắc là bản lĩnh nghe lén của lão cha, là lúc đó luyện ra...

Trên đài quân lệnh, người đàn ông trung niên mặc áo giáp, vẻ mặt nghiêm nghị, chính là Nam Vực Lạc Vương, ông nhìn Liệt Anh, trầm giọng nói: "Ngay đêm qua, lại có một tòa Thiên Thành bị xâm

nhập.

Giống như hai tòa trước, Trấn Long tháp bị hủy, Trấn Long bia không biết tung tích, Long Mạch Long Linh bị cướp đi."

Tòa thứ ba rồi... Tần Phong nghe vậy, sắc mặt đều trầm xuống, mới mấy ngày trôi qua?

Liệt Anh nhíu mày hỏi: "Chẳng lẽ không có chút phòng bị nào sao?"

"Sao có thể không có phòng bị, ngoài Lạc Vương Quân phân chia bốn phía, Tư Mệnh Viêm Chu bên kia cũng phái ra tất cả mọi người của Nam Vực Trảm Yêu ti.

Trên thực tế, đêm qua tòa Thiên Thành đó, có Thương Tiên Tư Mã Không tọa trấn, nhưng vẫn bị địch nhân đắc thủ.

Đối phương ngoài Ca Lâu La tộc ra, còn có nhiều cao thủ thần bí, trong đó có một người am hiểu cung tiễn thuật, hơn nữa đã đạt đến đỉnh phong, e rằng đã đạt đến cảnh giới Vạn Thần Cảnh, trọng thứ năm trong truyền thuyết về khí đạo.

Thương Tiên khi đang giao chiến với một Hắc Phật quỷ dị, bị cao thủ dùng cung tiễn kia tập kích, một mũi tên xuyên qua xương vai, nếu không có Thần Hầu Quân kịp thời đuổi tới, hậu quả khó mà lường được, may mà không nguy hiểm đến tính mạng."

Tần Phong giật mình, không khỏi lo lắng cho an nguy của Thương Tiên tiền bối, dù sao hắn và đối phương cũng coi như đã từng giao thiệp, lúc trước ở Thư Lương Thành đối mặt với thi quỷ, chính là Thương Tiên đại nhân ra tay, xoay chuyển càn khôn.

Mà từ lời nói của Lạc Vương, Tần Phong cũng cơ bản xác định, người giúp đỡ Ca Lâu La tộc chính là đám Quỷ diện nhân của Táng Thiên!

Liệt Anh từng tham gia Tây Vực Thiên tai trầm giọng nói: "Nếu ta đoán không lầm, cao thủ dùng cung tiễn kia, hẳn là Trường Cung Truy Mệnh Cung Độc, một trong Thập Nhị Thần Tướng trước kia của Tây Vực.

Hắn phản bội Trảm Yêu Ti, gia nhập Quỷ diện nhân thần bí, Ngục La ty và Trảm Yêu Ti không ngừng truy tra, nhưng vẫn luôn không phát hiện ra tung tích của hắn, không ngờ lại xuất hiện trở lại ở Nam Vực."

Lạc Vương gật đầu: "Người có thể sử dụng cung tiễn thuật đến mức độ này trên thế gian, ta cũng chỉ có thể nghĩ đến một mình hắn."

"Trấn Linh Quan bên kia, hiện tại tình hình thế nào?" Liệt Anh lên tiếng hỏi.

"Vẫn không có động tĩnh gì, cho đến bây giờ, chúng ta cũng không biết Ca Lâu La tộc rốt cuộc là như thế nào vượt qua phong tỏa tuyến, xâm nhập vào Nam Vực."

Liệt Anh nghĩ đến cái gì đó đáp: "Trước kia nghe Tần quân sư nói qua, trong đám Quỷ diện nhân kia, có một người am hiểu không gian thuật, có thể trong nháy mắt đưa người đến nơi khác.

Cung Độc đã xuất hiện, tên kia nhất định cũng ở đó, hẳn là hắn, đã sử dụng thủ đoạn không gian thuật nào đó, khiến người ta khó lòng phòng bị.

... Mẹ kiếp, đời lão tử ghét nhất là mấy thứ này, đã không thể khóa chặt vị trí của địch nhân, chi bằng trực tiếp tấn công Linh Sơn, đem đám chim lợn Ca Lâu La tộc kia xử lý một thể, một lần cho xong!

Dù sao lão tử cũng muốn xử lý đám chim lợn đó từ lâu rồi, chỉ là lo không có cơ hội."

"Liệt tướng quân chớ manh động."

Hai người lại trò chuyện thêm một lúc lâu, Lạc Vương nói với nam tử trẻ tuổi bên cạnh: "Ngọc nhi, Võ Hầu quân đường xa đến đây, nhất định mệt mỏi rã rời.

Những ngày tiếp theo nhất định sẽ có đại chiến xảy ra, hôm nay con hãy dẫn bọn họ vào thành nghỉ ngơi cho tốt, dưỡng tinh chúc rẫy."

Lời nói vừa dứt, lại không có ai đáp lại.

Lạc Vương nghiêng đầu nhìn sang, chỉ thấy đứa con trai của mình đang nhìn chằm chằm về một hướng nào đó dưới đài, tập trung tinh thần: "Ngọc nhi, con đang nhìn cái gì vậy?"

Lạc Ngọc thu hồi tầm mắt, cười đáp: "Nghe nói Võ Hầu quân dũng mãnh vô song, hôm nay vừa nhìn quả nhiên danh bất hư truyền, không khỏi nhìn thêm vài lần.

Phụ thân yên tâm, việc an bài cho Võ Hầu quân cứ giao cho con."

"Như vậy thì tốt."

Chương 665: Lạc Ngọc và nam tử tóc bạc

Bên trong căn phòng xa hoa, Lạc Ngọc ngồi ngay ngắn trước bàn, tay nhẹ nhàng lắc lắc chén trà.

Không lâu sau, thư đồng Tiểu Bạch bước vào phòng, đóng cửa lại.

“Công tử, người của Võ Hầu quân đã được an bài thỏa đáng chưa?” Tiểu Bạch hỏi bằng giọng trong trẻo.

“Ở đây không có người ngoài, không cần phải nói chuyện với ta bằng giọng điệu này.” Lạc Ngọc chậm rãi đặt chén trà xuống, thần sắc lạnh nhạt.

“Ngươi nói có lý.” Tiểu Bạch khẽ cười một tiếng, dung mạo bắt đầu trở nên méo mó, ngũ quan và thân thể đều bẹt ra, giống như một con búp bê giấy.

Búp bê giấy lắc lư lắc lư bò trên mặt đất, tiếp đến chỉ thấy một làn khói vàng bay lên.

Làn khói vàng biến hóa hình dạng giữa không trung, không lâu sau, liền biến thành một nam tử tóc bạc phơ mặc áo vàng.

“Mỗi lần thấy cảnh này, ta đều cảm thấy ngươi như đang biến ảo thuật vậy, Tôn Kỳ.”

Nam tử cười nói: “Hóa giấy thành người chi thuật, chỉ là trò vặt vãnh của Âm Tứ Môn - Trát Chỉ Tạng, không đáng để tâm, công tử nếu muốn học, ta có thể dạy ngươi.

Chỉ cần dùng hồn phách người sống làm dẫn, lại lấy máu tim..."

Lời còn chưa dứt, đã bị Lạc Ngọc cắt ngang: "Những sở thích quái gở này của ngươi ta không muốn nghe, ta chỉ muốn biết công hiệu của thần dược hiện giờ thế nào rồi?"

Tôn Kỳ cười đáp: "Tự nhiên là vượt xa dự kiến, bất luận ngươi là cảnh giới gì, chỉ cần uống thần dược, liền có thể cường hóa huyết nhục thần hồn, tăng lên một đại cảnh giới.

Chỉ là trong quá trình thử nghiệm, vẫn phát hiện một số khuyết điểm nhỏ.

Ví dụ như——người uống thần dược, nhục thân sẽ không chịu nổi cỗ lực lượng kia, dẫn đến sụp đổ."

Lạc Ngọc nhíu mày: "Ngươi gọi đây là khuyết điểm nhỏ?"

"Dù sao đối với ngươi và Lạc Vương mà nói, người uống thần dược, đều chỉ là vật phẩm tiêu hao, không phải sao? Chút khuyết điểm này không đáng kể."

Lạc Ngọc không đáp lời, mà thản nhiên hỏi: "Công hiệu của thần dược có thể duy trì bao lâu?"

"Vì người mà khác, nhục thân càng cường hãn, càng vững chắc, thời gian duy trì càng lâu.

Bên ta ghi nhận thời gian dài nhất, là duy trì ở nhị phẩm cảnh giới nửa canh giờ, ngươi biết ta đang nói đến ai."

"Ngục La Ty - Bính Diện....." Lạc Ngọc lẩm bẩm.

"Không sai, Bính Diện sau khi uống thần dược, cho dù đối đầu với hai vị chiến lực cao nhất Ngục La Ty, vẫn kiên trì được một lúc lâu, thậm chí còn chặt đứt một cánh tay của Ất Diện.

Chỉ tiếc, loại thực lực cưỡng ép tăng lên này, cũng không thể khiến hắn lĩnh ngộ ra ý cảnh hay là đạo tắc, nếu không thì càng hoàn mỹ hơn.” Tôn Kỳ tiếc nuối lắc đầu.

“Không sao, như vậy là đủ rồi.”

Về thần dược, hai người lại trò chuyện thêm một lúc lâu, Tôn Kỳ bỗng nhiên nghĩ đến điều gì, nhắc nhở: “Đúng rồi, lần này trong đội ngũ Võ Hầu quân, có trà trộn vào một nhân vật lợi hại ——nguyên Bắc Vực Tư Mệnh Quỷ Thủ.

Có hắn tọa trấn, các ngươi làm việc tốt nhất nên cẩn thận một chút, đừng để lộ sơ hở.

Ta tuy muốn nói cho các ngươi biết thân phận thật sự của Quỷ Thủ, để các ngươi đề phòng, nhưng mà mỗi lần hắn xuất hiện, đều đeo mặt nạ, ta cũng là bất lực.”

Tôn Kỳ nhún vai, tỏ vẻ bất đắc dĩ.

“Không cần ngươi bận tâm, ta đã đoán được thân phận của hắn.”

“Ồ? Là ai?” Tôn Kỳ trên mặt lộ ra nụ cười như hồ ly, hiển nhiên là rất hứng thú.

“Tần gia - Tần Kiến An, lần này, phụ tử bọn họ đều đến, bị ta sắp xếp ở cùng một tửu lâu.” Lạc Ngọc thản nhiên đáp.

Tôn Kỳ khẽ giật mình, lời này chẳng phải là nói Tần Phong cũng đến sao?

Hắn nheo mắt lại, ánh mắt mang theo ý cười: “Thì ra là thế.”

Ở Phụng Thiên thành, mùi vị của tiên huyết chứa Hồng Mông tiên khí của Tần Phong, đến nay vẫn khiến hắn nhớ mãi không quên.

Phải biết rằng, Hồng Mông tiên khí chính là mấu chốt để tiên đạo đạo thống tăng lên tu vi!

“Vậy ta có một kế hoạch, một là có thể thử nghiệm đặc tính và uy lực của thần dược, hai là có thể dời sự chú ý của mọi người, từ Lạc Vương thành chuyển ra ngoài, ba là có thể làm suy yếu đáng kể chiến lực của Võ Hầu quân.”

Lạc Ngọc nghiêng đầu nhìn sang: “Nói ta nghe thử xem?”

.....

Ở một nơi khác, trong tửu lâu, một lão binh lớn tiếng nói: “Trong Lạc Vương thành tuy an toàn, nhưng cũng không thể nói là vạn vô nhất thất, dù sao Nam Vực đã có hai tòa Thiên thành bị hủy.

Để đề phòng bất trắc, trừ những tướng sĩ cần phải ra ngoài tuần tra, những người nghỉ ngơi trong thành, nhất định phải ít nhất hai người một phòng, để có thể hỗ trợ lẫn nhau.”

Chúng tướng sĩ đồng thanh đáp ứng.

Chờ đến khi phân chia phòng ốc gần xong, Tần Phong ba người đi tới trước mặt lão binh, nói vài câu.

“Ba người các ngươi muốn ở chung một phòng?” Lão binh thần sắc có chút kỳ quái, nếu hắn nhớ không lầm, ba người này lúc canh gác tự ý rời khỏi vị trí, lời giải thích cũng là cùng nhau đi tiểu giải.

Đi tiểu cũng phải đi cùng nhau, ở tửu lâu cũng muốn ở cùng một chỗ, không khỏi khiến người ta hoài nghi có phải là có quan hệ mờ ám gì hay không.

Ánh mắt lão binh còn dừng lại trên người Tần An thêm một lúc, cho dù bị bùn đất che khuất dung mạo, vẫn có thể nhìn ra

người này tướng mạo rất thanh tú.

Chẳng lẽ, mấy người này còn có cái loại sở thích kia hay sao?

Nghĩ đến đây, lão binh không khỏi rùng mình một cái.

Tần Phong giải thích: “Ba người chúng ta vốn đã quen biết nhau ở Phụng Thiên thành, đã rất hiểu nhau, cho nên muốn ở cùng nhau, cũng có thể chăm sóc lẫn nhau.”

Rất hiểu nhau..... Lão binh sắc mặt cứng đờ, lùi ra xa một chút nói: “Các ngươi tự mình xem mà làm, nhưng ta phải nhắc nhở các ngươi, vì để đảm bảo thể lực, tránh chết oan uổng trên chiến trường, các ngươi tốt nhất nên chú ý một chút.”

Hả?

Tần Phong ngẩn người, không hiểu lắm ý tứ trong câu nói này, chẳng lẽ là chỉ trong lúc canh gác, đừng quên nghỉ ngơi?

“Tiền bối yên tâm, chúng ta sẽ thay phiên nhau nghỉ ngơi.”

Thay phiên nhau..... Lão binh thân hình run lên, dặn dò vài câu, sau đó bỏ chạy mất dạng.

“Đại ca, sao ta cảm thấy ánh mắt hắn nhìn chúng ta có chút kỳ quái?” Tần An tò mò hỏi.

“Đúng là có chút kỳ quái, chẳng lẽ nhận ra thân phận của chúng ta rồi?”

.....

Ba người đến phòng, Tần Phong liền bắt đầu sắp xếp lại những thông tin đã biết.

Hắn trải bản đồ Nam Vực ra bàn, sau đó khoanh tròn ba chỗ Thiên thành bị hủy.

So sánh lẫn nhau hồi lâu, Tần Phong thở dài nói: “Chẳng lẽ bọn chúng lựa chọn Thiên thành một cách ngẫu nhiên, mục đích chỉ là vì muốn có được Long Mạch long linh?

Mấy chỗ Thiên thành này, ta căn bản không tìm ra điểm tương đồng.”

Tần lão gia hình như nghĩ đến điều gì, nhíu mày: “Có lẽ mục đích của bọn chúng không phải là vì có được Long Mạch long linh, mà là phá hoại Long Mạch của Nam Vực.”

“Cha, ý cha là sao?” Tần Phong ngẩng đầu lên.

“Các ngươi có biết, Phụng Thiên thành và Thiên Giám quốc sư vì sao phải xây dựng Hoa Dung đạo ở Nam Vực không?”

“Không phải là vì kết nối các Thiên thành sao?” Tần An lập tức đáp.

Tần lão gia lắc đầu: “Kết nối các Thiên thành, chỉ là nói ra bên ngoài, mục đích thực sự của Thiên Giám quốc sư, là mượn Long Mạch long linh của các Thiên thành, trấn áp âm khí bất thường của Nam Vực.”

Tần Phong nhướng mày, nguyên nhân Hoa Dung đạo được xây dựng, quả nhiên giống với suy đoán ban đầu của mình: “Vậy ý cha là, bọn chúng phá hoại Long Mạch, là muốn giải phóng âm khí của Nam Vực ra ngoài?”

“Không sai, nhưng mục đích cuối cùng của bọn chúng làm như vậy là gì, thì không thể nào biết được.

Có lẽ là vì hồi sinh Ca Lâu La vương của bọn chúng, hoặc là vì để cái trống kia hấp thu lượng lớn âm khí, từ đó sửa chữa thương thế bị Trấn Thần Ti Ngự đánh trọng thương lưu lại.

Nhưng dù là loại nào, đối với chúng ta mà nói, đều không phải

là tin tốt.”

Chương 666: Điệu hổ ly sơn

Tần Phong sắc mặt ngưng trọng, Ca Lâu La Vương thực lực kinh người, là siêu thoát chi cảnh như thần linh. Nay Ca Lâu La tộc quần long vô thủ, nếu Ca Lâu La Vương hoàn toàn khôi phục, Ca Lâu La tộc tất nhiên càng thêm khó đối phó.

Về phần Cổ, khỏi cần phải nói, siêu thoát chi cảnh, xâm nhập Phụng Thiên thành bị Trấn Thần Ti Ngự trọng thương, vậy mà vẫn thành công đào thoát, thực lực như vậy mà khôi phục đến cảnh giới đỉnh phong, chỉ nghĩ thôi cũng đã thấy đáng sợ.

"Nhưng mà, cha, có một chuyện con vẫn luôn hiếu kỳ, vì sao âm khí ở Nam Vực so với ba vực khác lại nhiều hơn như vậy?"

Tần lão gia nghe vậy, trầm ngâm hồi lâu mới đáp: "Nguyên nhân cụ thể ta cũng không rõ, chỉ biết từ xưa đến nay, Nam Vực vốn âm khí cuồn cuộn, quỷ hoạn thường xuyên xảy ra, yêu quỷ thực lực kinh người.

Từng có người phỏng đoán, có lẽ là vì thời Thượng Cổ thần ma giáng thế, có rất nhiều thần ma vẫn lạc ở Nam Vực, từ đó thay đổi hoàn cảnh nơi đây.

Cũng có thể bản thân Nam Vực là một nơi kỳ dị, âm dương thất điều, cho nên mới như vậy."

Tần Phong gật đầu, cũng không tiếp tục xoắn xuýt vấn đề này nữa.

Tần An một bên nhân lúc rảnh rỗi bắt đầu xin lão cha chỉ đạo tu hành, tuy rằng Tần lão gia không thể giúp hắn về mặt đao đạo, nhưng về khoản khống chế kình khí vẫn có thể chỉ bảo được rất

nhiều.

Tần Phong cũng không lãng phí thời gian, sau khi đưa thần thức tiến vào thần hải, bắt đầu ngưng tụ mệnh tinh về một chỗ.

Mà trải qua quãng thời gian nỗ lực không ngừng, hiện tại số lượng mệnh tinh trong thần hải so với lúc ban đầu đã giảm đi khoảng ba phần tư.

Mệnh tinh ngưng tụ thành kia tỏa ra bạch kim quang mang càng thêm chói mắt, giữa vô số mệnh tinh, nó giống như mặt trời vậy.

"Sau đêm đó, tốc độ ngưng tụ mệnh tinh của ta tăng nhanh, tin rằng không bao lâu nữa, ta có thể ngưng tụ tất cả mệnh tinh lại với nhau.

Nhưng mà sao ta lại thấy bạch kim mệnh tinh dung hợp này giống hệt với mệnh tinh của lão sư lúc hiển linh vậy nhỉ?

Ừm, có lẽ điều này cũng có nghĩa là, ta không phải là Văn Thánh đạo giả bình thường, mà là nhân vật có thể sánh vai cùng Thiên Giám quốc sư."

Tần Phong khẽ gật đầu, rất hài lòng về điều này.

Thời gian vùn vụt trôi qua, chẳng mấy chốc đã đến nửa đêm.

Trong phòng, ba người đều đang tu luyện, dẫn dắt khí cơ trong cơ thể, đúng lúc này, màn đêm yên tĩnh bị tiếng ồn ào phá vỡ.

Trên đường phố, tiếng bước chân hỗn loạn, tiếng vó ngựa giẫm đạp, tiếng hí vang lên.

Có người cao giọng hô: "Võ Hầu quân tướng sĩ, mau chóng tập hợp!"

Tần Phong ba người đứng dậy, nhìn nhau, sắc mặt đều ngưng

trọng.

Bởi vì bọn họ biết, nhất định là có đại sự xảy ra.

Không bao lâu, tất cả tướng sĩ đều mặc quần áo chỉnh tề, đeo giáp trụ, tập hợp trên đường lớn, nhìn một cái, chỉnh tề như một, đội ngũ dài như rồng, không biết kéo dài đến đâu.

Mà chúng tướng sĩ cũng từ trong miệng kỵ mã thống soái biết được nguyên nhân nửa đêm đột nhiên triệu tập mọi người - vài tòa Thiên thành bị địch nhân xâm nhập, lúc này nguy cấp vạn phần!

.....

Trong lầu các, Lạc Ngọc nhìn ra ngọn lửa ngút trời trên đường phố qua cửa sổ, ánh mắt khóa chặt một tửu lâu.

Tôn Kỳ xuất hiện từ hư không, híp mắt cười nói: "Hiệu suất của đám người kia thật sự rất cao, Thiên thành cách nhau ngàn dặm mà lại chọn tấn công cùng lúc."

"Huyết mạch hung thú Thao Thiết, sở hữu không gian chi thuật làm bản mệnh thần thông, ngàn dặm chẳng qua chỉ là nháy mắt." Lạc Ngọc khẽ nói.

"Ban đầu chỉ hy vọng bọn họ đánh Ly Vũ thành gần nhất, từ đó chuyển dời ánh mắt mọi người, không ngờ lại rầm rộ như vậy.

Chẳng lẽ Linh Sơn bên kia đã sắp kết thúc?" Tôn Kỳ phỏng đoán.

Thấy Lạc Ngọc không đáp, Tôn Kỳ liền tự nói: "Tai họa lần này của Nam Vực không hề nhỏ, Trảm Yêu ti chắc chắn sẽ tổn thất nặng nề, mà Thần Hầu quân và Võ Hầu quân từ Phụng Thiên thành chạy đến cũng không biết có bao nhiêu người có thể sống sót trở về, đến lúc đó Phụng Thiên thành nhất định nguyên khí đại thương.

Ngươi và Lạc Vương mượn tai họa lần này để thanh tẩy Nam Vực, loại bỏ dị kỷ, lại khiến Phụng Thiên thành tổn thương nguyên khí, có thể nói là nhất thạch nhị điểu.

Đến lúc đó, tự lập làm vương ở Nam Vực, phân chia với Phụng Thiên thành, chính là chuyện nước chảy thành sông.

Chỉ là có một điểm ta rất hiếu kỳ, rốt cuộc các ngươi đã đạt thành giao dịch gì với Ca Lâu La tộc, cùng bọn họ chung sống ở Nam Vực, chẳng khác nào cùng hổ mưu da.

Vương của bọn họ sau khi khôi phục đỉnh phong, có cùng các ngươi chống lại Phụng Thiên thành hay không?"

Lạc Ngọc nghiêng đầu nhìn sang, nhíu mày: "Hôm nay ngươi nói hơi nhiều rồi đấy."

"Người đọc sách chính là như vậy, chỉ đơn thuần là vì thỏa mãn lòng hiếu kỳ của mình thôi." Tôn Kỳ nhún vai.

"Những chuyện này không cần ngươi phải biết, lý do chúng ta trở thành đồng minh, chỉ vì lợi ích nhất trí, ta muốn đối phó Phụng Thiên thành, mà ngươi muốn đối phó Thiên Giám quốc sư, chỉ vậy thôi."

"Nói có lý." Tôn Kỳ tán thành gật đầu.

"Sân khấu Ly Vũ thành đã dựng xong cho ngươi rồi, chẳng phải ngươi còn muốn dùng Ca Lâu La tộc để thử nghiệm uy lực của thần dược sao, cứ ở đây làm gì?"

"Hát hí phải có người dựng sân khấu, vai chính vừa mới xuất phát, ta đến muộn một chút cũng không sao." Tôn Kỳ mỉm cười.

"Nhưng ngươi ở đây, sẽ ảnh hưởng đến ta." Lạc Ngọc thản nhiên nói.

"Là ta tự chuốc lấy sự nhàm chán, đi trước một bước." Dứt lời, Tôn Kỳ liền biến mất tại chỗ.

"Tiên pháp - Thuấn di." Lạc Ngọc lẩm bẩm.

Không lâu sau khi Tôn Kỳ rời đi, trong căn phòng ánh nến lung linh, đột nhiên xuất hiện một cái miệng máu to tướng, bàn chân đen kịt dày cộp bước ra, vậy mà lại là Quỷ Phật!

Lạc Ngọc không hề kinh ngạc, nhấp một ngụm trà nói: "Võ Hầu quân và Lạc Vương quân vừa mới rời khỏi Lạc Vương thành, các ngươi muốn động thủ với nơi này, tốt nhất là đợi thêm một lát."

"Ban đầu có thể ra tay từ sớm rồi, vậy mà các ngươi cứ chần chừ mãi." Quỷ Phật lạnh lùng nói.

"Lạc Vương thành được Lạc Vương quân canh giữ cẩn mật, nếu bị các ngươi dễ dàng công phá, chẳng phải là quá rõ ràng sao?

Chúng ta còn chưa đến lúc xé rách mặt mũi với Phụng Thiên thành, diễn kịch tự nhiên phải diễn cho trọn vẹn.

Hơn nữa, nếu không phải ta nói cho các ngươi biết chỗ phòng thủ mỏng manh của những Thiên thành khác, các ngươi cũng không thể nào thuận lợi phá hoại long mạch của Nam Vực như vậy."

Quỷ Phật không cho là đúng, nhìn xung quanh: "Tên nhóc mắt hí kia đâu rồi?"

Lạc Ngọc đáp: "Tự nhiên là có việc quan trọng phải làm."

"Văn Thánh đạo giả cao phẩm lai lịch bất minh, ta khuyên ngươi tốt nhất nên đề phòng hắn nhiều hơn, đừng có rước sói vào nhà mà không biết." Quỷ Phật cười khẩy.

"Chuyện này không cần ngươi nhắc nhở."

Trên thực tế, Lạc Ngọc và Lạc Vương chưa bao giờ lơ là cảnh giác với Tôn Kỳ, cho nên vẫn luôn có ám vệ thực lực cường đại giám thị hắn.

Mà sau nhiều năm quan sát, sự đề phòng của bọn họ đối với Tôn Kỳ cho dù không hoàn toàn buông bỏ, cũng đã vơi đi không ít.

Chưa nói đến chuyện khác, ít nhất thì thần dược này, quả thật là nhờ có Tôn Kỳ mới có thành quả như ngày hôm nay.

Quỷ Phật thấy vậy, cũng không nói thêm gì nữa, dù sao bọn họ và Lạc Vương bên này, cũng chỉ là quan hệ lợi dụng lẫn nhau mà thôi.

.....

Đêm đen như mực, Võ Hầu quân đang phi nhanh trên Hoa Dung đạo.

Khoảng cách giữa Ly Vũ thành và Lạc Vương thành là trăm dặm, cho dù tướng sĩ Võ Hầu quân đều là võ phu có cước lực hơn người, cho dù bọn họ có thể đi lại thông suốt trên Hoa Dung đạo, nhưng muốn trong thời gian ngắn đến Ly Vũ thành cứu viện, vẫn là chuyện không thực tế.

Đuôi đội ngũ, Tần Phong trầm giọng hỏi: "Cha, vì sao không cho con triệu hoán Kim Sí Đại Bằng, mang theo Võ Hầu quân đến Ly Vũ thành?

Khoảng cách này đối với Kim Sí Đại Bằng mà nói, chẳng qua chỉ là vỗ cánh vài cái.

Nếu chạy như vậy, cho dù có chạy đến nơi, e là Ly Vũ thành đã sớm bị địch nhân san bằng."

Đối với điểm này, Tần lão gia sao có thể không biết?

Chỉ là trước khi rời khỏi Phụng Thiên thành, Thiên Giám quốc sư từng đưa cho hắn hai túi gấm, mà vừa rồi, một trong hai túi gấm kia đã xuất hiện biến hóa, nhả ra một tờ giấy.

Trên đó viết bốn chữ - Điệu hổ ly sơn.

Chương 667: Lạc Vương Quân nổi dậy

Tần lão gia đưa tờ giấy cho Tần Phong, người sau khi nhìn thấy, lập tức hiểu ra, kẻ địch cố ý điều động binh lực của Lạc Vương thành đi, mục đích thực sự của chúng là Lạc Vương thành!

Chỉ là có một điểm, Tần Phong nghĩ mãi không ra, nếu mục tiêu của kẻ địch là phá hoại Long Mạch của Nam Vực, thì không cần thiết phải ra tay với Lạc Vương thành.

Dù sao thì lúc này lực lượng chiến đấu trong Lạc Vương thành bị điều động đi rất nhiều, nhưng cao thủ âm thầm bảo vệ Lạc Vương chắc chắn không ít, tại sao đám Quỷ diện nhân kia lại muốn gặm khúc xương khó gặm này?

"Trừ khi... đám người kia tấn công Thiên Thành, không phải đơn thuần là muốn cướp Long Mạch, giải phóng âm khí, mà là có mục đích khác."

Trong đầu Tần Phong, bản đồ Nam Vực hiện ra, hắn phác họa ra ba tòa Thiên Thành trước đó và Thiên Thành bị tấn công đêm nay, nối liền thành một đường, một hình thù ẩn hiện?

Giống rồng giống rắn!

Mà vị trí của Lạc Vương thành, nếu nối vào đó, chính là phần đầu!

Tần Phong lại nghĩ đến con mắt độc nhất của Chúc Long trong giấc mơ lúc trước, hắn luôn cảm thấy giữa hai việc này, dường như có liên quan gì đó.

Sự bất an trong lòng ngày càng mãnh liệt, Tần Phong lên tiếng nói: "Cha, nếu thật sự là như vậy, chúng ta có nên báo chuyện này cho Liệt tướng quân, lập tức quay đầu trở về Lạc Vương thành, đừng để kẻ địch được như ý?"

Chưa nói đến mục đích thực sự của kẻ địch là gì, Lạc Vương thành đối với Nam Vực, cũng giống như ý nghĩa của Phụng Thiên Thành đối với Đại Càn.

Nếu Lạc Vương thành thất thủ, chắc chắn sẽ giáng một đòn mạnh vào sĩ khí của các tướng sĩ Nam Vực và Trảm Yêu Ti, điều này rất bất lợi cho cuộc đại chiến sắp tới!

Tần lão gia đương nhiên cũng biết rõ mối quan hệ lợi hại trong đó, gật đầu.

Đúng lúc Tần Phong định vạch trần thân phận của mình, báo cáo chuyện này cho Liệt Anh, thì thấy Võ Hầu quân phía trước đột nhiên dừng lại.

"Chuyện gì vậy?" Tần Phong ba người nhìn nhau, đều không hiểu.

Chỉ nghe Thống soái cưỡi ngựa truyền miệng một đạo quân lệnh - "Liệt tướng quân có lệnh, lập tức quay về Lạc Vương thành, không được sai sót!"

Thống soái Lạc Vương Quân đi theo nghe được quân lệnh này, trừng lớn hai mắt: "Liệt tướng quân, ngươi có ý gì? Ly Vũ thành nguy cấp, ngươi muốn bỏ mặc tính mạng của bách tính trong thành sao?"

Liệt Anh liếc mắt nhìn, hừ lạnh một tiếng nói: "Lão tử đánh trận cả đời, ghét nhất là người mình đánh người mình."

Thống soái Lạc Vương Quân nghe vậy sắc mặt thay đổi, chẳng lẽ kế hoạch của Lạc Vương và Thiếu chủ đã bị Liệt Anh nhìn thấu?

Không, không thể nào, Võ Hầu quân tuy danh tiếng lừng lẫy trong Đại Càn, nhưng tướng quân Liệt Anh là một kẻ lỗ mãng nổi tiếng, binh pháp cũng chẳng biết bao nhiêu, làm sao có thể có nhãn lực này, nhìn thấu mưu đồ của Lạc Vương và Thiếu chủ?

Nhất định là ta đã hiểu lầm rồi...

Nghĩ đến đây, Thống soái ổn định tinh thần, cau mày hỏi: "Lời này của Liệt tướng quân là có ý gì?"

Liệt Anh tức giận quát: "Lúc này rồi, còn muốn diễn kịch với lão tử ở đây? Nếu không phải Thiên Giám Quốc Sư đã đưa cho lão tử một cái túi gấm, lão tử thật sự đã bị các ngươi và Lạc Vương kia che mắt rồi!

Các ngươi và đám tạp nham kia, có phải đã sớm bố trí mai phục ở Ly Vũ thành rồi không!"

Lời này vừa nói ra, Thống soái thân hình run lên, thì ra là Thiên Giám Quốc Sư thần cơ diệu toán đã nhìn thấu tất cả!

Hắn cắn răng, trong mắt lóe lên một tia hung ác.

Keng!

Thanh trường đao bên hông lập tức rút ra, sau đó chém về phía cổ Liệt Anh, ra tay dứt khoát tàn nhẫn, rõ ràng là muốn lấy mạng đối phương!

Chúng tướng sĩ Võ Hầu quân thấy vậy, kinh hô: "Tướng quân cẩn thận!"

Liệt Anh hai mắt trừng lớn như chuông đồng, chỉ thấy hắn tay phải nắm lấy chuôi đao, tùy ý vung lên, Thống soái Lạc Vương Quân lại bị đánh bay khỏi lưng ngựa!

Thống soái trung niên trên mặt đất lăn mấy vòng, mới xua tan

được dư lực, mở lòng bàn tay ra xem, khóe miệng nứt ra, máu tươi chảy ròng.

Một chiêu đối mặt, liền phân cao thấp, đường đường là hắn là võ phu tam phẩm, lại không phải là đối thủ của một chiêu của Liệt Anh!

Ngẩng đầu nhìn xung quanh, Võ Hầu quân mọi người trừng mắt nhìn.

Kế hoạch đã bại lộ, chỉ có thể liều mạng!

Thống soái hét lớn một tiếng: "Giết!"

Lời này vừa nói ra, chúng tướng sĩ Lạc Vương Quân vốn là quân đồng minh, đều là trong mắt lộ ra hung quang, hướng về Võ Hầu quân đao kiếm chĩa vào!

Đại chiến một chạm tức phát!

Tiếng chém giết kim minh, trong nháy mắt vang vọng khắp bầu trời đêm!

Động tĩnh của trận chiến, rất nhanh liền lan đến phía sau đội ngũ.

Tần Phong ba người nghe xong, đều là vẻ mặt không dám tin, nhưng sự thật bày ra trước mắt, bọn họ lại không thể không tin!

"Đại ca, Lạc Vương Quân vì sao lại ra tay với Võ Hầu quân?" Tần An kinh ngạc nói.

Tần Phong và Tần lão gia nhìn nhau, hành động của Lạc Vương Quân cộng thêm bốn chữ "điệu hổ ly sơn" trên tờ giấy, một sự thật hoang đường, dường như đã bày ra trước mặt bọn họ.

Lạc Vương và những kẻ xâm chiếm Thiên Thành là một bọn, mà lần tai họa Nam Vực này, Lạc Vương rất có thể là một trong

những kẻ đứng sau giật dây!

Tần Phong bỗng nhiên nghĩ đến Lạc Ngọc đã từng gặp mặt vài lần, kẻ ôn văn nho nhã kia, có biết những chuyện này hay không?

Nghĩ đến đây, Tần Phong lộ ra thần sắc vô cùng phức tạp.

...

Trên Hoa Dung Đạo, máu tươi đổ xuống, tiếng chém giết kêu gào thảm thiết vang lên không ngớt.

Võ Hầu quân là đội quân mạnh thứ hai được Đại Càn công nhận, há lại là hạng xoàng xĩnh?

Cộng thêm Tần Phong ba người âm thầm trợ giúp, chỉ trong vòng một nén nhang, cục diện trận chiến đã nghiêng về một phía.

Thống soái Lạc Vương Quân dưới sự công kích của Liệt Anh liên tục bại lui, vết máu trên người đã nhuộm hắn thành người máu.

Sự tình đến nước này, hắn cũng chỉ có thể buông bỏ lo lắng cuối cùng trong lòng, nhân lúc bị đánh bay, hét lớn một tiếng: "Dùng thần dược!"

Lời này vừa nói ra, chúng thống lĩnh Lạc Vương Quân đều là sắc mặt trầm xuống, sau đó từ trong ngực lấy ra một cái lọ thuốc, đem viên thuốc màu vàng nuốt vào trong miệng.

Khí tức đáng sợ từ trên người bọn họ bộc phát ra, tu vi cảnh giới của bọn họ chỉ trong nháy mắt, liền cứng rắn tăng lên một bậc!

Gào!

Như dã thú gầm rú trước khi chết, đám tướng sĩ Lạc Vương Quân đột nhiên phản công, lại trong nháy mắt giết chết mấy

người!

Ngay cả Liệt Anh luôn chiếm thế thượng phong, cũng bị đối phương đánh lén, trên ngực bị rạch một đường máu!

"Đan dược gì vậy, lại có uy lực như thế?" Chúng tướng sĩ nhất thời kinh hãi.

Liệt Anh vội vàng hô: "Tướng sĩ dưới lục phẩm nhanh chóng rút lui, đừng dây dưa với bọn chúng!"

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, đám tướng sĩ Lạc Vương Quân được tăng cường thực lực, đã xông vào trong trận Võ Hầu quân, như hổ đói rớt vào đàn cừu.

Nhìn bọn họ hai mắt đỏ ngầu, huyết mạch toàn thân cuồn cuộn, trong miệng phát ra tiếng rên rỉ, rõ ràng đã mất đi thần trí, không khác gì dã thú!

Tướng sĩ thực lực kém một chút, căn bản không phải là đối thủ của một chiêu của bọn họ!

Ngay trong thời khắc nguy cấp này, ba bóng người lại xông vào trong trận.

Bạch quang bình chướng trong nháy mắt sáng lên, đem đám người Võ Hầu quân bảo hộ ở bên trong, mặc cho đao thương kiếm kích công kích mãnh liệt như thế nào, cũng không cách nào công phá quang tráo màu trắng kia!

Lại có đao khí dũng mãnh vô địch, mang theo xu thế phá quân, nghiêng trời lệch đất mà ra, đem đám người Lạc Vương Quân đã dùng thần dược, đánh lui một kích!

Mà kinh người nhất chính là người thần bí mặc áo đen đầu đội mũ trắng kia, tùy ý vung tay lên, liền đem Thống soái đánh bị thương Liệt tướng quân đánh bay ra ngoài, đao khí trong tay kẻ

sau lại bị đánh gãy thành hai đoạn!

Thấy nguy cơ đã được giải trừ, Tần Phong hơi thở phào nhẹ nhõm, nhưng khi hắn quay đầu nhìn về phía lão cha, lại lộ ra thần sắc cổ quái.

Tình huống vừa rồi nguy cấp như vậy, lão cha là lúc nào thay y phục?

Chương 668: Dẹp giặc ngoài trước hết phải yên giặc trong

Sự biến đổi bất ngờ khiến đám binh sĩ Võ Hầu quân đứng hình tại chỗ. Khi nhìn rõ người tới, tất cả đều lộ vẻ kinh hỉ.

“Hắc bào bạch diện... Là Bắc Vực Tư Mệnh Quỷ Thủ đại nhân! Không ngờ ngài ấy cũng đến Nam Vực.”

“Còn có Bạch Quang bình chướng này, chẳng lẽ...” Đám binh sĩ nhìn về phía bóng lưng trước màn sáng, dần trùng khớp với người trong ấn tượng của bọn họ.

“Tần quân sư, quả nhiên là Tần quân sư!”

Tiếng kinh hô, vui mừng vang lên không ngớt!

Đối với bọn họ, sự an tâm mà Tần quân sư mang đến, thậm chí còn hơn cả Bắc Quỷ Thủ đại nhân!

“Vậy còn đao khí kia là ai chém ra?” Ánh mắt bọn họ nhìn về phía Tần An, có binh sĩ há hốc mồm, nhưng lại không thốt nên lời.

Bởi vì thật sự không gọi ra tên, điều này khiến bọn họ có chút xấu hổ.

Thế nhưng kẻ sở hữu thực lực như vậy, sao có thể là hạng vô danh tiểu tốt được?

Mãi đến khi Tần An nhấc hắc đao lên, miệng lẩm bẩm —— “Vạn Giải, Thiên Tỏa Trảm Nguyệt”, lúc này mới có người phản ứng lại.

“Ta biết rồi, hắn là Trảm Nguyệt Đao gần đây nổi danh khắp Nam Vực! Là đồ đệ của Đao Cuồng Trấn Thiên Nhất!”

“Đúng đúng đúng, ta cũng nhớ ra rồi, mỗi lần người này nghiêm túc ra tay, đều hô lên câu như vậy.”

“Quả nhiên là đồ đệ của Trấn Thiên Nhất, thực lực lại cường hãn như thế!”

Nghe được những lời này, khóe miệng Tần Phong giật giật.

Hắn làm sao có thể ngờ được, nhất thời hứng khởi lúc trước của mình, lại tạo nên danh hiệu vang dội như vậy cho nhị đệ, đúng là hơi chuunibyou rồi...

Ngẩng đầu nhìn về phía chiến trường, có Tần lão gia và nhị đệ ở đó, cộng thêm sự dũng mãnh của Liệt tướng quân, Lạc Vương Quân dù có nuốt thần dược, cũng đã không còn gì đáng ngại.

Tần Phong xoay người nhìn lại, rất nhiều binh sĩ Võ Hầu quân đều bị thương, may mà thương vong không tính là nhiều. Hắn tiếp tục duy trì Hạo Thiên Kính, đồng thời lấy ra đan dược trị thương trong Tu Di Giới phân phát xuống, chữa trị thương thế cho binh sĩ.

Lại qua một nén nhang, đám phản quân Lạc Vương Quân chết thì chết, hàng thì hàng.

Liệt Anh vốn định moi thông tin từ miệng tên thống soái kia, nhưng khi nhìn thấy huyết nhục của đối phương teo tóp, tan chảy thành vũng máu, sắc mặt liền âm trầm xuống.

“Mẹ kiếp, thảo nào lại đột nhiên trở nên lợi hại như vậy, thì ra tác dụng phụ lớn như thế, đám khốn này thật sự là không sợ chết.”

“Đây chính là thần dược mà Quỷ Độc Môn vẫn luôn theo đuổi, vì đạt được lực lượng, cho dù phải trả giá như vậy cũng không

tiếc.” Tần Phong bước tới, trầm giọng nói.

Hắn vốn cho rằng Quỷ Độc Môn ngày nay, là tàn dư còn sót lại sau khi Lạc Vương tiễu trừ năm xưa, nhưng theo như tình hình hiện tại, sự thật dường như không phải vậy.

Người của Lạc Vương Quân có thần dược, hơn nữa còn biết rõ công hiệu của thần dược, có lẽ cái gọi là tiễu trừ Quỷ Độc Môn năm xưa, căn bản chỉ là che mắt thiên hạ mà thôi.

Quỷ Độc Môn vốn dĩ là người của Lạc Vương, hắn ta muốn mượn thần dược này, hoàn thành dã tâm không ai biết đến!

“Hửm?” Liệt Anh khẽ giật mình, nghe vậy nhìn lại, lập tức trừng lớn hai mắt lộ vẻ vui mừng, sau đó liền tiến lên cho Tần Phong một cái ôm thật chặt.

Hắn cười ha hả nói: “Trước khi xuất chinh, vốn định đi tìm quân sư, nhưng nghĩ đến hai vị phu nhân của quân sư đều đang mang thai, liền từ bỏ ý định này.

Dù sao hành trình Nam Vực lần này rất nguy hiểm, nhỡ đâu đứa bé trong bụng sinh ra đã không cha, thật sự là quá đáng thương.

Nhưng Tần quân sư quả nhiên là quân sư của Võ Hầu quân ta, thật sự lo lắng cho chúng ta, vậy mà lại mặc giáp trụ, lén lút đi theo.”

Nghe vậy, Tần Phong cứng đờ mặt, gân xanh trên trán giật giật: “Xuất chinh bên ngoài, Liệt tướng quân có thể nói chút lời hay ý đẹp không, cái gì gọi là con cái sinh ra đã không cha?”

Liệt Anh buông Tần Phong ra, gãi gãi đầu, áy náy nói: “Là ta nói sai, Tần quân sư cứ yên tâm, con của ngươi không thể nào không có cha được.

Cho dù ngươi không về được, chúng ta, binh sĩ Võ Hầu quân, cũng sẽ coi con của ngươi như con ruột mà nuôi dưỡng!"

Hợp tác với ta, dù sao cũng không về được?

Nguyền rủa ta cũng thôi đi, còn chiếm tiện nghi của ta... Tần Phong trầm mặt: "Liệt tướng quân, chuyện con cái của ta, không cần ngài phải nhọc lòng.

Hay là nói một chút, rốt cuộc lúc nãy đã xảy ra chuyện gì đi."

Liệt Anh nghiêm mặt, đem chuyện đã xảy ra từ từ kể lại...

Sau khi nghe xong, Tần Phong nhìn về phía lão cha bên cạnh, ánh mắt lộ vẻ trầm tư.

Thì ra trước khi xuất chinh lần này, Thiên Giám Quốc Sư đã bày xong bàn cờ, ông ấy không chỉ đưa túi gấm cho cha, mà còn đưa cho Liệt Anh tướng quân nữa.

Không khó để đoán, quân thần lão trượng bên kia, chắc chắn cũng đã được Thiên Giám Quốc Sư truyền đạt chỉ thị.

Lần xuất chinh Nam Vực này, mọi người có thể nói là chuẩn bị đầy đủ!

"Vậy nên, Thiên Giám Quốc Sư đã sớm nhìn thấu hành vi phản nghịch của Lạc Vương, trong túi gấm, đã cho Liệt tướng quân ngươi gợi ý?" Tần Phong lên tiếng hỏi.

Liệt Anh lắc đầu, sau đó lấy từ trong ngực ra tờ giấy trong túi gấm: "Chuyện động não như vậy, ta lười nghĩ, Tần quân sư tự mình xem đi."

Tần Phong mở tờ giấy ra xem, không khỏi nhướng mày.

Hắn vốn cho rằng Thiên Giám Quốc Sư tính toán đâu ra đấy, không ngờ lại không phải vậy.

Thiên Giám Quốc Sư chỉ mơ hồ nhìn ra manh mối, lại không thể xác định, cho nên mới muốn mượn Liệt Anh để thử đối phương một chút.

Kết quả tên thống soái Lạc Vương Quân kia quả nhiên trúng kế, lộ nguyên hình.

"Kẻ có thể mưu tính thiên hạ, quả nhiên đủ âm hiểm..." Tần Phong không khỏi cảm thán trong lòng, gừng càng già càng cay a.

Đúng lúc này, tờ giấy trong tay Tần Phong bỗng nhiên tỏa ra bạch quang, chữ viết trên đó cũng xuất hiện biến đổi.

Tần Phong và mọi người đều nghi hoặc, sau đó nhìn kỹ, chỉ thấy trên tờ giấy trắng rõ ràng viết —— Dẹp giặc ngoài trước hết phải yên giặc trong!

...

Lạc Vương thành, trong Lạc Vương phủ.

Một ám vệ bẩm báo: "Bẩm Lạc Vương, Võ Hầu quân rời khỏi Lạc Vương thành đã được ba nén nhang rồi."

Nghe vậy, Lạc Vương đứng dậy, thần sắc bình tĩnh, nhưng trong mắt lại xẹt qua một tia sáng lạnh lẽo: "Hành động đi."

Ám vệ do dự nói: "Nhưng Lạc Vương, bá tánh trong thành còn chưa rút lui, nếu như lúc này hành động, chẳng phải bọn họ đều phải bỏ mạng sao?"

Lạc Vương nghiêng đầu nhìn sang, lạnh giọng nói: "Lạc Vương thành bị địch nhân công chiếm, long mạch bị hủy, nếu bá tánh trong thành lại bình an vô sự, chuyện này có bình thường không?"

Ám vệ ngẩng đầu, thần sắc vô cùng khiếp sợ, lời này ý tứ, chẳng lẽ là muốn tất cả bá tánh trong Lạc Vương thành chôn cùng

sao!

“Có vấn đề?” Lạc Vương thản nhiên hỏi.

“Không... Không có vấn đề, thuộc hạ lập tức đi làm.”

Ám vệ run rẩy xoay người, một thanh lợi kiếm lại trong nháy mắt xuyên thủng lồng ngực hắn ta, hắn ta mờ mịt cúi đầu nhìn, sinh cơ trong mắt nhanh chóng tiêu tán.

Lạc Vương thu hồi lợi kiếm trong tay, dùng khăn tay màu trắng lau đi vết máu trên đó, tự nhủ: “Ta không cần thuộc hạ biết nghi ngờ.”

Không lâu sau, một ngọn lửa bốc lên, Lạc Vương thành rung chuyển dữ dội.

Trong lầu các, Lạc Ngọc thấy vậy, lên tiếng nói: “Đến lúc rồi.”

Nghe vậy, Quỷ Phật không nói hai lời, bóp nát một pho tượng Thạch Phật to bằng bàn tay.

Cùng lúc đó, trên không trung Lạc Vương thành, đột nhiên xuất hiện mấy cái miệng lớn như chậu máu, vô số Quỷ diện nhân và Ca Lâu La tộc từ trong miệng lớn đó hiện thân.

“Tuy là diễn kịch, nhưng cũng phải diễn cho tròn.” Lạc Ngọc nhắc nhở.

Quỷ Phật cười lạnh một tiếng, hai tay đột nhiên chắp lại.

Một Hắc Phật khổng lồ hiện ra bên ngoài Lạc Vương thành, tay cầm giáng ma chùy hung hăng nện xuống thành trì, theo sau một tiếng nổ vang trời, kết giới hộ thành lập tức vỡ vụn!

Chương 669: Sư Phụ Rẻ Tiền Xuất Hiện

Lạc Vương thành là Thiên Thành lớn nhất Nam Vực, có Lạc Vương Quân trấn giữ, bá tánh trong thành khi nào từng thấy cảnh tượng khủng bố thế này?

Từng người đều kinh hoảng không thôi.

Mà khi bọn họ nhìn thấy Ca Lâu La tộc vỗ cánh trên đỉnh đầu, nỗi sợ hãi này trong nháy mắt đã lên đến đỉnh điểm.

“Ca Lâu La tộc, vậy mà là Ca Lâu La tộc!”

“Lạc Vương Quân đâu? Lạc Vương Quân ở đâu!”

“A!!!”

“Đừng tới đây, đừng tới đây!”

“Chạy mau!”

Có bá tánh chạy trốn đến cửa thành, nhìn thấy Lạc Vương Quân chỉnh tề, vừa định kêu cứu, một mũi tên sắc bén đã xuyên qua đầu hắn.

Những bá tánh khác thấy cảnh này, đều là vẻ mặt khiếp sợ.

Tại sao Lạc Vương Quân vốn nên bảo vệ bọn họ, lại muốn hạ sát bọn họ?

Có người lớn tiếng chất vấn, có người ở nơi đó khóc lóc, đổi lại không phải là câu trả lời của binh sĩ Lạc Vương Quân, mà là

cơn mưa tên dày đặc kia!

Một vị Thống soái thần tình lạnh lùng quát lạnh: “Tuân theo mệnh lệnh của Lạc Vương, tất cả mọi người không được rời khỏi Lạc Vương thành, kẻ nào vi phạm giết không tha!”

Tiếng kêu thảm thiết vang vọng trong Lạc Vương thành, như tiếng kêu gào thảm thiết của địa ngục.

Lạc Ngọc đứng trước cửa sổ lầu các, yên lặng nhìn cảnh tượng thảm thiết trong thành.

Đây là một cuộc thảm sát đơn phương, đây là một bữa tiệc máu tanh, vốn nên như vậy……

Ngay lúc này, đột nhiên có cuồng phong nổi lên, bóng đen che khuất bầu trời, đè nặng trên không trung Lạc Vương thành.

Chỉ nghe một tiếng vang thật lớn.

Hắc Phật khổng lồ kia, trong nháy mắt đã vỡ thành bốn mảnh!

Lại có tiếng sấm sét vang dội, lôi đình to lớn, tựa như thiên uy, giáng xuống những Ca Lâu La tộc và Quỷ diện nhân đang tùy ý tàn sát kia.

Tiếng kêu gào đau đớn, lại là đại khoái nhân tâm!

“Hửm?” Quỷ Phật ngẩng đầu nhìn lên, sau đó sắc mặt trầm xuống.

Đó là một con vật khổng lồ, đó là Kim Sí Đại Bằng!

Trên lưng Đại Bằng, Võ Hầu quân hùng dũng nhìn thấy cảnh tượng trong thành, từng người đều nghiến răng nghiến lợi, lửa giận ngút trời.

Bọn họ là quân nhân Đại Càn, bảo vệ bá tánh là thiên chức,

vậy mà lại có kẻ vì tư dục của mình, không để tâm đến sống chết của bá tánh cả thành!

Mà những binh sĩ Lạc Vương Quân vốn nên bảo vệ bá tánh, lúc này lại trở thành đao phủ thu hoạch tính mạng bá tánh?

Bọn họ làm sao có thể nhịn!

Liệt Anh tức giận ngút trời, lớn tiếng quát: "Lũ tạp toái đáng chết, vậy mà lại giơ đao đồ tể lên đầu người mình, huynh đệ, đối phó với lũ tạp toái này, chúng ta nên làm như thế nào?"

"Giết!!!"

Tiếng gầm rú rung trời!

Trên đỉnh Kim Sí Đại Bằng, Tần Phong thần sắc lạnh lùng, tay phải vung lên, lôi đình không ngừng giáng xuống, hắn cao giọng hô: "Đại phong khởi hề vân phi dương!"

Trong nháy mắt, tứ phương mây động!

Cuồng phong như sóng, cuốn về phía bên cạnh Kim Sí Đại Bằng.

Liệt Anh cảm nhận được điều gì đó, vậy mà lại đột nhiên tung người nhảy lên.

Hắn không hề rơi thẳng xuống từ trên cao, bởi vì cuồng phong kia như tuấn mã, chở hắn lao nhanh về phía Lạc Vương thành!

Những binh sĩ Võ Hầu quân khác thấy cảnh này, đều không chút do dự, nhảy xuống từ trên lưng Kim Sí Đại Bằng.

Bá tánh vốn đang hoang mang lo lắng, chỉ thấy trên không trung, có quân đội hùng dũng cưỡi gió mà đến, tựa như thiên binh thiên tướng!

Binh sĩ Võ Hầu quân mang đến cho bọn họ ánh sáng của sự sống, mà mang đến cho Lạc Vương Quân lại là sự kinh hãi và sợ hãi!

Lạc Vương trong Lạc Vương phủ thấy cảnh này, thần sắc vô cùng phẫn nộ: "Tại sao, tại sao những người này lại quay lại! Người đâu, để người của Quỷ Độc Môn thả độc vật trong thành, ta muốn bọn chúng đều chết ở đây!"

"Không cần phí sức, vừa rồi nhân lúc rảnh rỗi, thuận tay giải quyết bọn chúng rồi." Giọng nói giễu cợt vang lên.

Lạc Vương tìm theo tiếng nhìn lại, sau đó trừng lớn hai mắt: "Vậy mà là ngươi?!"

.....

Lạc Vương Quân tâm thuật bất chính thì làm sao có thể là đối thủ của Võ Hầu quân dũng mãnh vô địch?

Huống chi trong lòng bọn họ đang kìm nén lửa giận, lúc này quả thực là thần cản giết thần, phật cản giết phật!

Dưới sự tấn công, có thể nói là tan hoang!

Tần Phong nhìn về phía trong thành, Ca Lâu La tộc dưới uy lực lôi đình của hắn, đều bị thương nặng.

Nhưng muốn tiêu diệt bọn chúng, sao có thể dễ dàng như vậy?

Theo đôi cánh trên người bọn chúng bốc cháy, vết thương trên người bọn chúng, vậy mà lại khôi phục với tốc độ mắt thường có thể thấy được!

Đây là bản mệnh thần thông của Ca Lâu La tộc —— Tàn Hỏa Trọng Nhiên!

Thực lực kinh người, cực kỳ khó tiêu diệt, cộng thêm hỏa độc

quanh người, khiến Ca Lâu La tộc trở thành tồn tại khiến người ta nghe tin đã sợ mất mật.

Cũng chính vì vậy, trận chiến Trấn Linh Quan năm đó, mới bi tráng thảm liệt như vậy!

Đương nhiên, bởi vì có Tần Phong kiềm chế, những Ca Lâu La tộc này cũng không tạo thành ảnh hưởng quá lớn đối với cục diện chiến đấu nơi đây.

Lôi đình tiếp tục áp chế Ca Lâu La tộc, đồng thời Tần Phong quét mắt nhìn xung quanh, sau đó sinh lòng nghi hoặc.

Kẻ địch muốn chiếm lấy Lạc Vương thành, hẳn là thế trong phải được, nhưng tại sao lực lượng phái đến, chỉ có nhiêu đây?

Chưa nói đến việc, chỉ cần dựa vào một mình lão cha, cũng đủ để trấn áp toàn trường……

"Chẳng lẽ là bởi vì có Lạc Vương Quân nội ứng ngoại hợp, cộng thêm việc đại lượng binh lực bị điều đi, cho nên địch nhân lơ là cảnh giác?"

Nghĩ đến đây, Tần Phong lắc đầu, trong đám người địch cũng có quân sư giỏi về bói toán, làm việc nhất định sẽ lưu lại hậu chiêu.

Hơn nữa hắn có thể mơ hồ cảm nhận được, Long Mạch nơi Lạc Vương thành này đối với địch nhân nhất định rất quan trọng, không thể nào không để tâm như vậy.

Đúng lúc Tần Phong đang suy tư, uy áp cường đại giáng xuống, vậy mà lại giống như Thái Sơn áp đỉnh, khiến trái tim hắn run lên.

Hắn đột ngột ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trên bầu trời đêm đen kịt xé ra mấy cái miệng máu to lớn, là không gian thần thông

của Tần Vân ngạ!

Uy áp cường đại này, mọi người trong thành tự nhiên đều cảm nhận được, bọn họ đồng loạt ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, mấy bóng người bước ra từ trong miệng máu kia, mỗi một bóng người đều là khí thế kinh người!

“Toàn bộ đều là chiến lực Tam phẩm trở lên……” Ngay cả Liệt Anh người không sợ trời không sợ đất, nhìn thấy trận thế này cũng là trong lòng trầm xuống, trên trán, mồ hôi lạnh không tự chủ được mà chảy xuống.

Càng không cần phải nói đến những binh sĩ Võ Hầu quân khác!

Mặc dù bọn họ nghiến răng nghiến lợi chống lại uy áp này, nhưng hai chân vẫn như bị rót chì, không tự chủ được mà khuỵu xuống.

Những kẻ địch này, căn bản không phải là thứ bọn họ có thể chống lại!

Tần lão gia trong nháy mắt xuất hiện trên bầu trời đêm, nhìn về phía đám người địch nhân, thần sắc dưới lớp mặt nạ cũng là vô cùng ngưng trọng.

Đao Quỷ là lão đối thủ tự nhiên không cần phải nói nhiều, nhưng hắn ta vẫn chưa phải là người mạnh nhất trong đám người địch nhân.

Tên Quỷ diện nhân có thêu chữ số hai trên ngực kia, khí tức tỏa ra quanh người, khiến Tần lão gia hiểu rõ, nếu như đơn đả độc đấu, muốn trong thời gian ngắn giải quyết hắn ta, quả thực là nằm mơ giữa ban ngày.

Mà một bóng đen mơ hồ khác, thậm chí còn khiến hắn sinh ra cảm giác bất lực từ sâu trong nội tâm, cảm giác này, giống như đêm đó đối mặt với Chiểu Trạch Chi Chủ.

Thực lực của người này, nhất định đã đạt đến Siêu Thoát Chi Cảnh!

Động tĩnh của miệng máu trong hư không vẫn chưa dừng lại, theo hư không chấn động, vậy mà lại có thêm hàng ngàn hàng vạn Ca Lâu La tộc xuất hiện, hai mắt đỏ ngầu, sát khí đằng đằng!

Trong nháy mắt, mọi người Võ Hầu quân như rơi vào hầm băng, chỉ cảm thấy toàn thân lạnh lẽo.

Kết quả của trận chiến này, căn bản không có chút hồi hộp nào!

"Đại ca....." Nhị đệ lướt đến bên cạnh Tần Phong, thần sắc ngưng trọng.

Tần Phong nhanh chóng động não, muốn tìm kiếm biện pháp ứng phó, nhưng trước mặt chênh lệch thực lực tuyệt đối, mọi mưu tính đều là vô ích!

Ngay lúc mọi người vô cùng tuyệt vọng, xung quanh Lạc Vương thành, vậy mà lại có sương trắng cuồn cuộn kéo đến.

Bá tánh bình thường sau khi dính phải sương trắng, không quá một lát, liền biến mất không còn tăm hơi.

Tần Phong thấy cảnh này, đầu tiên là sững sờ, sau đó mừng rỡ nói: "Sư Phụ?!"

Thủ đoạn sương trắng này, chẳng phải chính là tiên pháp mà Sư Phụ Rẻ Tiền ở Tấn Dương Thành từng thi triển sao —— Sương Lý Khán Hoa!

"Lâu ngày không gặp, quả nhiên là có tiến bộ." Trong màn đêm sâu thẳm, truyền đến một giọng nói an ủi.

Bách Lý lão nhân đạp không mà đi, hiện ra trước mắt mọi

người.

Lại nghe thấy mấy tiếng xé gió vang lên, đó là viện quân hùng mạnh đã đến!

Chương 670: Thần tính của Chúc Long

“Sư phụ!” Tần An kinh ngạc thốt lên.

Bóng người tóc đỏ, sau lưng đeo trường đao kia chẳng phải là Trấn Thiên Nhất sao?

Bên cạnh hắn còn có hai người, một người dáng người gầy gò, tóc ngắn đen trắng xen kẽ, khoác trên mình chiếc áo bào màu xám rộng thùng thình, rõ ràng là sư phụ của Ly Lạc, Tư Mệnh Viêm Chu, truyền kỳ được mệnh danh là Nam Thiên Long.

Còn người còn lại, mặc một chiếc trường sam màu đen, dung mạo trắng trẻo, quầng thâm mắt rõ ràng, nhìn âm khí nồng đậm quấn quanh người, không khó để đoán, hắn chính là Phong Quỷ Bách Vô Ưu, một trong ba Thần Tướng của Nam Vực!

Ngoài ra, còn có Kiếm Đế Bạch Ngạn đạp trường kiếm, cùng với lão tộc trưởng của Long tộc và những người khác của Long tộc.

Tần Phong thấy cảnh này, trong lòng vừa khiếp sợ vừa thở phào nhẹ nhõm, có nhiều đại lão đến cứu viện như vậy, thắng bại trận chiến này vẫn chưa biết được!

Hai bên lơ lửng trên bầu trời đêm nhìn nhau, bầu không khí căng thẳng như dây đàn.

Tiếng đập cánh của hàng nghìn Ca Lâu La vang lên chói tai trong màn đêm.

Bóng đen mờ ảo lên tiếng: “Ta đã che giấu thiên cơ của Nam

Vực, các ngươi làm cách nào mà biết được?”

Bách Lý lão nhân thản nhiên đáp: “Giấu đầu lòi đuôi.”

“Cũng có lý.” Bóng đen mờ ảo so sánh lực lượng chiến đấu của hai bên, bỗng nhiên thở dài một tiếng: “Xem ra đêm nay không thể giải quyết trong êm đẹp rồi.”

“Vốn dĩ là vậy.” Tên Ca Lâu La sau lưng mọc sáu cánh lạnh giọng nói: “Nói nhảm với đám lương thực này làm gì, Vương của chúng ta còn đang đợi ở Linh Sơn!”

Tần Phong nghe vậy, nhíu mày nhìn lại.

Số lượng cánh sau lưng Ca Lâu La cũng tượng trưng cho thực lực của chúng.

Kẻ mọc hai cánh là cảnh giới Tứ Chuyển, bốn cánh là Lục Chuyển, sáu cánh là Bát Chuyển.

Mà Ca Lâu La Vương trong truyền thuyết, là Siêu Thoát Chi Cảnh, sau lưng mọc tám cánh!

Lúc này trên không trung, kẻ mọc sáu cánh có hai tên, bốn cánh gần trăm, còn lại đều là hai cánh.

Với lực lượng như vậy, có thể thấy được thực lực của Ca Lâu La tộc đáng sợ đến mức nào!

Nếu không có tộc nhân Long tộc đến, Võ Hầu quân căn bản không thể nào là đối thủ của đại quân Ca Lâu La.

Ầm!

Tên Ca Lâu La sáu cánh vỗ cánh, thế mà lại là kẻ phát động tấn công trước, ngọn lửa đỏ rực như thác nước đổ xuống.

Đúng lúc này, một tia sét đánh ngang qua bầu trời đêm, chiếu

sáng màn đêm như ban ngày.

Lôi Long kia giương nanh múa vuốt, gầm rú lao về phía thác lửa, khoảnh khắc hai bên va chạm, khí tức mênh mông như sóng thần cuồn cuộn ập về bốn phía, sau đó đồng thời tan biến.

Tên Ca Lâu La sáu cánh liếm liếm môi: "Ta còn tưởng là ai, hóa ra là nhục long, các ngươi không trốn ở Thiên Trì, hôm nay lại chủ động đến đây chịu chết sao? Nói đi nói lại, ta cũng đã lâu rồi chưa được nếm thử Long Châu, mùi vị đó thật sự là khiến người ta muốn ngừng mà không được."

Lời này vừa nói ra, sắc mặt tất cả mọi người của Long tộc đều trầm xuống, sát ý trong mắt gần như hóa thành thực chất.

Ca Lâu La tộc thích ăn thịt rồng, hai chữ nhục long cũng là vì vậy mà ra, hỏa độc tích tụ trong cơ thể chúng là do long huyết tích tụ trong cơ thể mà thành.

Mối quan hệ giữa Long tộc và Ca Lâu La tộc cũng luôn luôn như nước với lửa!

Thương Tông lạnh giọng nói: "Ca Lâu La tộc giao cho chúng ta."

"Được." Bách Lý lão nhân gật đầu đáp ứng.

Lời vừa dứt, bên phía Long tộc liền thi triển bản mệnh thần thông, trên bầu trời mây đen dày đặc, lôi xà cuồn cuộn.

Lôi đình gầm rú rơi xuống đại quân Ca Lâu La, đại chiến cũng chính thức bắt đầu!

Lạc Vương thành rộng lớn lúc này giống như một chiếc thuyền con trên biển cả cuồng nộ, chao đảo muốn sụp.

"Liệt tướng quân, chúng ta nên làm gì?" Có tướng sĩ lên tiếng

hỏi.

Liệt Anh ngẩng đầu nhìn lên, bầu trời rạn nứt, ngày đêm luân phiên, khí hậu như trải qua xuân hạ thu đông chỉ trong nháy mắt.

Trận chiến quy mô như vậy, ngay cả trận Thiên tai ở Tây Vực lúc trước cũng không thể sánh bằng.

Dù sao lúc đó, cũng không có sự tồn tại của Siêu Thoát Chi Cảnh!

Trận chiến giữa các cao thủ, Võ Hầu quân tự nhiên không thể nhúng tay vào, nhưng đối phó với những tên Ca Lâu La hai cánh, bọn họ vẫn có thể chiến đấu.

Hơn nữa số lượng Long tộc vốn đã ít ỏi, cho dù thực lực mạnh mẽ, nhưng trước đại quân Ca Lâu La, cũng là lực bất tòng tâm, tự nhiên cần có người hỗ trợ.

Suy nghĩ một lát, Liệt Anh liền quyết định: “Tướng sĩ dưới Thất phẩm, nhanh chóng rút lui khỏi chiến trường, huynh đệ Thất phẩm trở lên, theo ta đi giết đám chim người kia!”

“Giết!!!”

Máu nóng sôi trào, tiếng gầm rú rung trời.

Tần An đã sớm gia nhập trận chiến, chém giết cùng Ca Lâu La tộc, với thực lực hiện tại của hắn, cho dù đối đầu với Ca Lâu La bốn cánh, cũng là dư sức ứng phó, có thể cung cấp không ít trợ giúp.

Mà Tần Phong cũng gia trì thần dị chi năng của Văn Bảo cho tất cả tướng sĩ Võ Hầu quân, nâng cao lực chiến đấu của mọi người.

Hắn vốn định tự mình gia nhập trận chiến, lại bỗng nhiên cảm

thấy có gì đó không ổn, nhìn về phía nội thành Lạc Vương thành.

Trong màn sương trắng mông lung, một bóng người áo xanh quen thuộc, men theo con đường dài đổ nát, đi về phía một tòa tháp cao, tòa tháp kia rõ ràng là Trấn Long tháp!

Mà bóng người áo xanh kia…

Tần Phong do dự một chút, liền đi theo.

…

Lạc Ngọc leo lên đỉnh Trấn Long tháp, tấm Trấn Long bia uy nghiêm được đặt ở vị trí trung tâm đỉnh tháp, xung quanh có long khí màu vàng quấn quanh.

Hắn đưa tay phải vuốt nhẹ lên thân bia, cười khẩy một tiếng: "Thế nào là đế vương?"

"Bịch!"

Phía sau vang lên tiếng bước chân, Lạc Ngọc không quay đầu lại, cười nói: "Kinh tài tuyệt diễm Tần huynh, thật sự là đã lâu không gặp."

Tần Phong nghe vậy, trên mặt lộ ra vẻ mặt phức tạp, sự tình đã đến nước này, hắn làm sao có thể không nhìn ra, những hành vi của Lạc Vương, Lạc Ngọc nhất định là biết rõ.

"Tại sao?" Hắn khẽ hỏi.

Lạc Ngọc xoay người, trên mặt mang theo nụ cười: "Ngươi muốn biết? Câu chuyện có lẽ hơi dài."

Tần Phong không đáp lời, chỉ im lặng nhìn đối phương.

Lạc Ngọc thấy vậy, đi đến bên cửa sổ, chậm rãi mở miệng, kể lại chuyện cũ của mình…

Rất nhiều người đều sẽ có chấp niệm, có người biến chấp niệm thành động lực tiến về phía trước, có người lại coi chấp niệm như một cái gai trong lòng, như một cơn ác mộng mỗi đêm.

Mà Lạc Vương chính là người như vậy, năm đó tranh đoạt ngôi vị hoàng đế với Minh Hoàng thất bại, trở thành Nam Vực Thân Vương, chấp niệm muốn bước lên đỉnh cao thiên hạ liền trở thành tâm ma của hắn.

Tâm ma này, cũng dần dần ảnh hưởng đến những người xung quanh.

Lạc Vương luôn luôn thấm nhuần cho Lạc Ngọc một tư tưởng — thiên hạ này nên thuộc về hắn, Minh Hoàng nắm giữ thiên hạ, khiến dân chúng lầm than, sinh linh đồ thán, không xứng làm vương.

Lạc Ngọc ban đầu đối với điều này tin chắc không nghi ngờ, nhưng theo tuổi tác tăng lên, kiến thức phong phú, khiến hắn hiểu rõ, tất cả những điều này bất quá chỉ là ảo tưởng của phụ thân mà thôi.

Tuy nhiên, cho dù hiểu rõ, cũng đã không còn đường lui nữa rồi.

"… Từ xưa trung hiếu khó toàn vẹn, Tần huynh, nếu ngươi là ta, ngươi sẽ lựa chọn như thế nào?"

Tần Phong mấp máy môi, chưa từng trải qua nỗi khổ của người khác, đừng khuyên người khác làm việc thiện.

Vận may của hắn không tệ, cho dù xuyên việt đến đây, cũng là sống trong một gia đình hạnh phúc mỹ mãn.

Có lão cha quan tâm mình, có nhị đệ kính trọng mình, có hậu mẫu yêu thương mình, còn gặp được hai vị nương tử yêu thương, nên duyên vợ chồng.

Hắn rốt cuộc không phải là Lạc Ngọc.

“Ta không biết.” Tần Phong thành thật đáp.

Lạc Ngọc nghe vậy, khẽ giật mình, tia sáng lạnh lẽo trong mắt lui đi, lúc này hắn dường như mới thật sự thả lỏng, như một người bạn cười khẽ một tiếng: “Nếu ngươi muốn giảng đạo lý lớn lao với ta, khuyên ta hướng thiện, ta nhất định sẽ nghĩ cách giết ngươi.”

“Tần huynh, kỳ thật ta rất hâm mộ ngươi, trên người ngươi, ta dường như nhìn thấy một cuộc đời khác của chính mình, không có chấp niệm, không có giết chóc, không có đấu đá lẫn nhau. Nếu là ta như vậy, có lẽ cũng sẽ giống như ngươi, vì thương sinh thiên hạ mà tu hành Văn Thánh đạo thống, thi triển hoài bão của mình. Nhưng trên đời, không có nhiều cái ‘nếu’ như vậy.”

Tần Phong muốn nói lại thôi.

“… Nói với ngươi nhiều như vậy, trong lòng thật sự là thoải mái hơn rất nhiều. Những lời tiếp theo, cứ coi như là ta tự nói với chính mình đi — Ca Lâu La Vương đã mượn Thần Ma Tích Trụ trong cổ thể, khôi phục lại trạng thái đỉnh phong. Những người bọn họ, sở dĩ muốn hủy Long Mạch Long Linh của Thiên Thành, là bởi vì Thượng Cổ Thần ma Chúc Long chính là bị diệt vong ở chỗ này. Thần tính của Chúc Long đã sớm dung nhập vào mảnh đất này, khiến âm khí của Nam Vực tràn ngập, hóa thành Long Mạch Long Linh. Mà muốn hồi sinh Chúc Long, thần tính này là không thể thiếu.”

Chương 671: Ngươi nên gọi ta là Nhị sư huynh

Tần Phong nghe vậy, trên mặt lộ vẻ kinh hãi.

Hoá ra Ca Lâu La Vương đã khôi phục đến đỉnh phong, mục đích bọn chúng phá hoại long mạch, là vì muốn có được thần tính của Chúc Long, mượn đó để hồi sinh Thượng Cổ Thần ma Chúc Long!

"Tuyệt đối không thể để bọn chúng được như ý." Tần Phong lẩm bẩm tự nhủ.

Hắn nhất định phải bảo vệ long mạch long linh của Lạc Vương thành, nếu không một khi Chúc Long hồi sinh, Nam Vực sẽ gặp phải tai họa ngập đầu.

Lạc Ngọc nhìn ra suy nghĩ của Tần Phong, lộ ra ánh mắt hâm mộ, đối phương một lòng vì dân, vì thương sinh thiên hạ, thuần túy như vậy, khiến hắn say mê.

Có lẽ chính vì vậy, lúc trước khi gặp nhau ở Bách Hoa Cốc, hắn mới nhịn không được muốn tiếp cận đối phương.

Trận chiến trong Lạc Vương thành đang ở thời điểm khốc liệt nhất.

Cao thủ song phương thế lực ngang nhau, cho dù đám người Trảm Yêu Ti đã buông bỏ hạn chế đối với bản thân, nhưng vẫn đánh đến mức khó phân thắng bại với kẻ địch.

Lôi đình cùng hỏa diễm giao triền, nộ long gầm thét, chim hót ngựa hí.

Võ Hầu quân liều chết xung phong, cho dù nhiễm phải hỏa độc, cũng phải xé rách một miếng thịt trên người Ca Lâu La tộc mới chịu bỏ qua.

Đao kiếm chi khí xé rách thiên khung, hư không như mặt gương vỡ vụn, sớm đã chia năm xẻ bảy.

Trên mặt đất, khe rãnh chằng chịt, vết nứt dài nhất, không biết kéo dài đến nơi nào, căn bản không nhìn thấy điểm cuối.

Tần Phong nhìn cảnh tượng thảm liệt bên ngoài tửu lâu, lông mày nhíu chặt, nhưng hắn không thể đi, hắn nhất định phải ở đây trông chừng Trấn Long bia, trông chừng long linh mới được.

Ngay lúc này, Lạc Ngọc nghiêng đầu nhìn về phía Lạc Vương phủ, thở dài một tiếng, trong mắt có chút bi thương, nhưng lại như là được giải thoát.

Hắn mở miệng nói: "Khoảnh khắc Ca Lâu La Vương khôi phục đỉnh phong, thì sự giáng thế của Chúc Long đã là chuyện đã được định sẵn.

Thiên Giám Quốc Sư e là đã sớm liệu đến cục diện này, cho nên trận chiến này, chẳng qua là vì trước trận chiến cuối cùng, tiêu hao lực lượng của địch nhân mà thôi.

Hoặc có thể nói, là vì nhổ đi cái đinh là phụ thân ta, đề phòng bị đánh úp."

Tần Phong nghe vậy sửng sốt, sau đó nghĩ đến câu nói trên mảnh giấy của Quốc Sư - Loại trừ họa ngoại xâm tất phải ổn định nội bộ.

"Ngươi đều biết?" Tần Phong kinh ngạc lên tiếng.

Lạc Ngọc nhìn về phía chân trời, rõ ràng là ban đêm, nhưng cuối chân trời lại có một đường lửa sáng lên, thần sắc hắn đột

nhiên ngưng trọng, sau đó lại cười thoải mái: "Tần huynh, có thể nói cho ta biết, lúc trước khi thử thách vấn tâm, câu trả lời của ngươi là gì không?"

Tần Phong không hiểu ý hắn, nhưng vẫn thành thật nói: "Vì thiên địa lập tâm, vì sinh dân lập mệnh, vì thánh hiền kế thừa học vấn, vì vạn thế khai sáng thái bình."

"..... Nói hay lắm." Lạc Ngọc cảm khái một tiếng.

Lời nói vừa dứt, thiên địa đột nhiên chấn động, hư ảnh Ca Lâu La hình thành từ liệt hỏa, giống như thần linh xuất hiện trên bầu trời Nam Vực.

Cùng lúc đó, ở Hoa Dung Đạo, đại địa nứt toác, Trấn Long tháp của các đại thiên thành sụp đổ, trong hố sâu, hỏa diễm màu đỏ phun trào, hắc bạch chi khí đáng sợ không ngừng tuôn ra, cuồn cuộn hướng về phía Linh Sơn Nam Vực.

Biến cố bất ngờ xảy ra quá nhanh, Tần Phong thậm chí còn chưa kịp phản ứng, Trấn Long tháp dưới chân đã vỡ vụn từng tấc.

Lạc Ngọc vung tay phải lên, vô số dây leo xuất hiện, trực tiếp cuốn lấy Tần Phong, mang hắn rời khỏi tòa tháp.

Tần Phong trừng lớn hai mắt, khí tức mà đối phương lộ ra, rõ ràng là cảnh giới Văn Thánh Đạo Giả tứ phẩm, vậy mà lại ngang ngửa với hắn!

Tu vi của Lạc Ngọc vậy mà lại cao như vậy!

"Lạc Ngọc!" Tần Phong lớn tiếng gọi.

Hỏa diễm màu đỏ phun trào, nhấn chìm thân ảnh Lạc Ngọc trong đó.

Một tiếng lẩm bẩm theo gió bay đi: "Tần huynh, bảo trọng."

Tần Phong vùng vẫy thoát khỏi dây leo, muốn đi cứu đối phương, nhưng một cánh tay lại giữ hắn lại: "Đây chính là chú hỏa của Ca Lâu La Vương, dưới tam phẩm chạm vào là chết, ngươi muốn chết sao?

Hơn nữa, đối với hắn mà nói, chết có lẽ là kết cục tốt đẹp nhất."

Nghiêng đầu nhìn lại, Tần Phong vẻ mặt không dám tin, người tới lại là nam tử tóc bạc từng gặp mặt một lần ở Phụng Thiên Thành!

Tôn Kỳ nhìn tòa tháp bị liệt hỏa nhấn chìm, trên mặt hiếm khi không còn ý cười.

Hai người rơi xuống mặt đất vỡ vụn, chỉ thấy hắc bạch chi khí đầy trời cuồn cuộn, cuốn về phía nam.

Động tĩnh lớn như vậy, tự nhiên thu hút ánh nhìn của tất cả mọi người.

Cao phẩm chiến lực song phương vừa tiếp xúc đã tách ra.

Ca Lâu La tộc tránh né lôi đình, cúi đầu về phía bầu trời,

Đám người Võ Hầu quân nhìn hư ảnh khổng lồ trên bầu trời, sợ hãi instantly tràn ngập lồng ngực.

Đó chính là Ca Lâu La Vương, vị vua bạo ngược!

Trong hắc bạch chi khí, một tiếng long ngâm vang lên, tất cả mọi người đều chấn động tâm thần.

Uy áp của tiếng long ngâm này, thậm chí còn vượt qua cả hư ảnh của Ca Lâu La Vương!

Tôn Kỳ nhíu mày nói: "Cho dù là trong Thượng Cổ chi chiến mà Thần ma giáng thế, Chúc Long cũng là kẻ nổi bật trong số đó,

thần tính pháp tắc của nó đại diện cho nhật nguyệt âm dương, cường đại vô cùng.

Tương truyền khe nứt giữa Tiên Giới và Nhân Giới xuất hiện, có quan hệ rất lớn với nó."

Tần Phong nghe vậy vừa khiếp sợ vừa hiếu kỳ hỏi: "Ngươi rốt cuộc là ai?"

"Tiểu sư đệ, ngươi nên gọi ta là Nhị sư huynh." Tôn Kỳ nói như vậy.

Quang cảnh kỳ dị kéo dài khoảng một nén nhang, trong khoảng thời gian này, song phương dường như đạt thành ăn ý nào đó, ai cũng không ra tay.

Cho đến khi hư ảnh khổng lồ kia tiêu tán, hắc bạch chi khí biến mất ở chân trời.

Hắc ảnh mơ hồ thản nhiên lên tiếng: "Khi tàn khu của Chúc Long và thần tính hoàn toàn dung hợp, chính là lúc nó giáng thế lần nữa, hãy tận hưởng khoảng thời gian ngắn ngủi còn lại của các ngươi đi."

Lời nói vừa dứt, Tần Vân Nga vỗ mạnh vào bụng, vô số cái miệng máu to như chậu máu từ hư không xuất hiện.

Ca Lâu La tộc và Quỷ diện nhân còn sống sót bước vào trong đó, không biết bị cuốn đi nơi nào.....

Sau đại chiến, Lạc Vương thành tàn hoang.

Quân sĩ Võ Hầu quân dọn dẹp chiến trường, tìm kiếm thi thể của huynh đệ từ trong đống đổ nát.

Nỗi bi thương im lặng bao trùm toàn thành.

Sương trắng dày đặc, vẫn chưa tan.

Tần Phong và Tôn Kỳ đi trong thành đổ nát, nghe tiếng lẩm bẩm của người sau.

"Chỉ vì tu vi của ta cao hơn một chút, sư phụ hắn lão nhân gia liền phái ta đến đây làm nội gián, hơn mười năm qua không hỏi han gì, cứ như là không có ta cái đồ đệ này vậy."

"Tiểu sư đệ, ngươi có biết, ở trong hang cọp, ta vô cùng lo lắng đề phòng, tính cách vốn cởi mở dường như cũng bị vặn vẹo đi một chút."

"Ta nói với ngươi nhiều như vậy, sao ngươi không nói một lời, chẳng lẽ vẫn còn canh cánh trong lòng chuyện bị thương ở Phụng Thiên Thành sao?

Đó cũng là chuyện bất đắc dĩ, ám vệ của Lạc Vương nhìn ta chằm chằm, ta luôn phải làm chút chuyện để thể hiện lòng trung thành.

Bất quá, ta cũng phải thừa nhận, máu của ngươi chứa Hồng Mông tiên khí, mùi vị quả thực không tệ.

Hồng Mông tiên khí thuần túy như vậy, ta đã lâu lắm rồi không gặp lại."

Tần Phong nhìn xung quanh, đột nhiên dừng bước, Tôn Kỳ thấy vậy, híp mắt cười nói: "Chỉ là nói đùa thôi, tiểu sư đệ đừng có tưởng thật."

"Bát Giới sư huynh."

"Bát Giới?" Tôn Kỳ vẻ mặt nghi hoặc, từ khi nào hắn có cái tên này?

"Có thể để ta yên tĩnh một lát được không?"

Tôn Kỳ thở dài nói: "Tiểu sư đệ vẫn còn quá ngây thơ, thế đạo

này, đối mặt với sinh ly tử biệt, ngươi nên sớm quen đi."

Nói xong, Tôn Kỳ liền tự mình rời đi.

Đối với điểm này, Tần Phong sao có thể không biết?

Nhưng mà bất kể trải qua bao nhiêu lần, mỗi lần nhìn thấy cảnh tượng như vậy, trong lòng hắn, luôn cảm thấy không được tự nhiên.

Bộp!

Dưới chân giẫm phải một vật, Tần Phong cúi đầu nhìn xuống, là nửa tờ giấy bị xé rách.

Dưới dấu vết đỏ tươi và cháy đen, mơ hồ có thể nhìn thấy một số nét chữ - Vợ à, ta không về được nữa rồi, hãy chăm sóc con cái thật tốt.....

Chương 672: Giao chiến tiền tịch

Ánh dương ngày hôm sau không thể xua tan mây mù u ám trong lòng các tướng sĩ Võ Hầu quân. Dù đã quen với cảnh sinh ly tử biệt, nhưng khóe mắt họ vẫn đỏ hoe vì lệ.

Người huynh đệ đêm qua còn nâng chén rượu nói chuyện phiếm, khoe khoang về vợ con ở nhà, chỉ trong chớp mắt đã không còn nguyên vẹn thi thể.

Nhìn Lạc Vương thành đổ nát, hoang tàn, nỗi đau tràn ngập lồng ngực.

Liệt Anh nghe báo cáo thương vong của tướng sĩ, chỉ thản nhiên đáp một tiếng, nhưng thanh trường đao trong tay siết chặt đến mức các ngón tay trắng bệch.

Chỉ qua một đêm, số lượng huynh đệ xuất chinh từ Phụng Thiên Thành đã mất đi một phần năm, mà đó còn chưa phải là trận chiến cuối cùng...

Hắn nhớ đến hư ảnh Ca Lâu La Vương, nhớ đến tiếng long ngâm trong luồng khí trắng đen, nhớ đến sự thảm khốc của trận chiến Trấn Linh Quan năm xưa, rồi thở dài một hơi nặng nề.

...

Bên ngoài Trấn Linh Quan, Thần Hầu Quân đã sớm đóng quân.

Chuyện hỗn loạn đêm qua, bọn họ tự nhiên nhìn thấy rõ ràng.

Hư ảnh Ca Lâu La Vương như thần linh, lơ lửng trên không

trung Nam Vực, đó là sự tồn tại mà trước đây bọn họ chưa từng đối mặt.

Nỗi sợ hãi trong lòng gần như bắt nguồn từ bản năng.

Luồng khí trắng đen cuồn cuộn như nước lũ đổ về biển cả, hội tụ về Linh Sơn. Tiếng long ngâm dù đã qua một đêm, vẫn còn văng vẳng bên tai, khiến các tướng sĩ kinh hồn bạt vía.

Thần Hầu Quân vốn tưởng rằng đại chiến với Ca Lâu La tộc sẽ bùng nổ ngay lập tức, nhưng Linh Sơn lại chìm vào tĩnh lặng đến chết chóc.

Chỉ có Liễu Thiên Lộc ngồi trên lưng ngựa, tay nắm chặt một chiếc túi gấm, vẻ mặt ngưng trọng nhìn về phía Linh Sơn.

Hắn biết, đại chiến không thể tránh khỏi, đây chỉ là sự yên tĩnh ngắn ngủi trước khi cơn bão ập đến.

...

Bên trong Ngự Thư Phòng ở Phụng Thiên Thành, Ngục La Ty Ất Diện thuật lại toàn bộ sự việc xảy ra ở Lạc Vương thành và Nam Vực.

Minh Hoàng nghe tin Lạc Vương tử trận, cây bút lông trong tay khẽ run lên, nếp nhăn trên mặt dường như cũng nhiều hơn.

Ông thở dài một hơi: "Trẫm biết rồi."

Không lâu sau, Lý Công Công vội vàng chạy về, thở hổn hển.

"Thiên Giám Quốc Sư nói thế nào?", Minh Hoàng hỏi.

"Bẩm Bệ hạ, Quốc Sư nói, siêu phàm tất giáng thế, hai ngày nữa, đại chiến Trấn Linh Quan không thể tránh khỏi."

Minh Hoàng nhíu mày, xoay người nhìn về phía nội thất, bức

tranh cuộn theo gió lay động, tiếng kiếm minh thanh thúy chợt lóe rồi biến mất.

...

Thần Công Phòng, đám đệ tử đang hừng hực khí thế làm việc bỗng cảm thấy nóng bức vô cùng.

Lẽ ra, bọn họ quanh năm làm việc bên lò lửa, phải quen với nhiệt độ cao mới đúng.

Nhưng cái nóng bức lúc này dường như xuyên thấu da thịt, trực tiếp thiêu đốt thần hồn bọn họ.

Đang!

Đang! Đang!

Tầng cao nhất của lầu các nơi Nguyên lão gia tử ở, nhiệt khí bốc lên ngùn ngụt.

Tiếng búa đập sắt vang dội như nhịp tim của mãnh thú, đều đặn mà rung động lòng người.

Lúc này, Nguyên lão gia tử tay phải cầm Toái Hồn Chùy, toàn thân gân thịt nổi lên, trong ánh lửa chói mắt, một thanh trường thương đang dần lộ ra hình hài.

Tiếng long ngâm gầm rú trong biển lửa.

...

Minh Hoàng lại phái thêm hàng vạn tướng sĩ đến Trấn Linh Quan, các thế lực khắp Nam Vực cũng đang hội tụ.

Tin tức đại chiến sắp xảy ra lan truyền khắp Đại Càn như mọc cánh.

Trong Tần phủ ở Phụng Thiên Thành, bầu không khí yên tĩnh như tảng đá đè nặng lên lòng người, khiến họ không thở nổi.

Trong đại sảnh, nhị phu nhân, Liễu Kiếm Ly, Thương Phi Lan và Nhạc Mẫu giỏi xã giao đều có mặt, không ai lên tiếng, nhưng vẻ lo lắng trong mắt không thể che giấu.

Nhị phu nhân biết hai con dâu Liễu Kiếm Ly đang mang thai, không thể để tâm trạng ảnh hưởng, bèn cố gượng cười nói: "Tuy Ca Lâu La tộc hung tàn, nhưng nay đã khác xưa.

Võ Hầu quân và Thần Hầu Quân đều có mặt, còn có rất nhiều cường giả Trảm Yêu Ti, cộng thêm người của Long Tộc và Kiếm Đạo Minh, Ca Lâu La tộc căn bản không đáng lo ngại.

Thông gia, bà nói có đúng không?"

Hậu Phi Khanh hoàn hồn, vội vàng phụ họa: "Đúng vậy, ta nghe lão gia tử nhà ta nói, trận chiến Lạc Vương thành đã đại thắng.

Ca Lâu La tộc bị đánh cho tan tác, cho dù đến Trấn Linh Quan, kết cục cũng sẽ như vậy.

Hai con cũng đừng quá lo lắng, Tần Phong dù sao cũng chỉ là một Văn Thánh Đạo Giả, không thể xông pha tuyến đầu, hơn nữa Thiên Lộc và thông gia cũng ở đó.

Bọn họ nhất định sẽ bảo vệ Tần Phong an toàn."

Thân phận của Tần Kiến An, Hậu Phi Khanh tự nhiên cũng biết được từ nhị phu nhân, vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ.

Bắc Quỷ Thủ danh tiếng lẫy lừng cũng ở đó, cộng thêm Nam Thiên Long, mọi người nhất định có thể bình an trở về.

"Thông gia, chúng ta đừng nói chuyện mất hứng nữa, trong

bếp đang hầm canh cá, ta một mình bê không nổi, bà đi cùng ta nhé.", nhị phu nhân cười nói.

"Được, được!"

Hai người rời khỏi đại sảnh, đi chưa được bao xa, toàn thân như bị rút hết sức lực, tựa vào cột nhà, thân thể run rẩy.

...

Hai ngày một đêm trôi qua, bên ngoài Trấn Linh Quan, Nam Vực, đại quân tập kết.

Lửa trại bập bùng.

Ánh lửa lay động trong gió đêm, chiếu lên mặt mọi người lúc sáng lúc tối.

Cũng như tâm trạng của bọn họ lúc này.

Trận chiến này cửu tử nhất sinh, các tướng sĩ đều biết rõ.

Lời Liễu Thiên Lộc và Liệt Anh từng nói ở Phụng Thiên Thành, giờ đây lại được lặp lại một lần nữa - ai nhà còn cha mẹ già yếu, vợ con cần chăm sóc, có thể lựa chọn rời đi, bọn họ sẽ không truy cứu trách nhiệm.

Lời vừa dứt, không một ai nhúc nhích.

Câu trả lời của các tướng sĩ, từ lúc ở Phụng Thiên Thành đã được đưa ra.

Có lẽ thấy bầu không khí quá mức ngột ngạt, một lão binh lên tiếng trêu chọc: "Thiết Trụ, ta đã sớm nhìn ra ngươi mạng lớn, lũ Ca Lâu La tộc kia nhất định không thu phục được ngươi đâu, giúp thúc một tay.

Nếu ta lỡ sa cơ, bị Diêm Vương mời đi uống trà, phiền ngươi

mang lá thư này về cho vợ ta."

Thiết Trụ lập tức đáp: "Ngưu thúc, lời này phải để ta nói mới đúng, thúc theo Liệt tướng quân chinh chiến vô số trận, giờ vẫn sống nhăn răng, mẫu thân ta nói, đó là mạng chó, ông trời không thèm lấy.

Lá thư này ta viết đã lâu, nếu không may, phiền thúc mang về giúp ta được không?"

Hai người mở lời, các tướng sĩ khác cũng bắt đầu nói đùa.

"Theo ta thấy, Nhị Cẩu mới là người phúc lớn mạng lớn, tên đặt như vậy, mạng phải cứng cỡ nào? Hay là chúng ta đưa hết thư cho hắn cất giữ?"

"Cút ngay, theo ngươi nói vậy, ngươi tên là Thạch Đầu, ai mạng lớn bằng ngươi?"

Mọi người bắt đầu trêu chọc lẫn nhau, cho đến khi có người lên tiếng: "Hay là thế này đi, chúng ta tìm một chỗ cất thư, nhất định sẽ có người mang về được."

Lời vừa dứt, lập tức nhận được sự đồng tình của mọi người.

Có người mắt tinh, nhìn thấy một hang đá, bèn nói: "Cất ở đó được không?"

"Tốt, tốt, gió không thổi tới, mưa không tạt tới."

Các tướng sĩ hành động, chẳng mấy chốc, hang đá rộng lớn đã bị lấp đầy một phần ba.

Một tướng sĩ cười nói: "Kỳ thực, theo ta thấy, chúng ta đều là người mạng lớn, những lá thư này căn bản không cần dùng đến."

"Nói thật, ta thấy mang theo thứ này trên người quá xui xẻo, nên mới để thư lại.

Đợi đến lúc mang thư về Phụng Thiên Thành, còn có thể kể chuyện phiếm với vợ, để nàng rưng rưng nước mắt mắng một câu 'đồ chết tiệt', nghĩ thôi đã thấy phấn khích rồi."

Mọi người cười vang, nỗi sợ hãi trong lòng dường như cũng theo tiếng cười mà tan biến.

Tần Phong chứng kiến cảnh tượng này, lặng lẽ gọi nhị đệ đến một nơi vắng vẻ.

"Đại ca, có chuyện gì vậy?", Tần An tò mò hỏi.

"Nhị đệ, đệ về đi."

Chương 673: Chỉ cầu lòng thanh thản

Tần An đầu tiên là sững sờ, sau đó kinh ngạc nói: “Đại ca, huynh đang nói gì vậy? Ta không về đâu!”

“Ta là đại ca của ngươi, cha không có ở đây, ta chính là trưởng huynh như phụ!” Tần Phong nhíu mày nói.

Trận chiến với tộc Ca Lâu La nguy hiểm đến mức nào, Tần Phong biết rõ hơn ai hết, hắn đương nhiên không muốn nhị đệ xảy ra bất kỳ sơ suất nào ở đây.

“Ta kính trọng đại ca, nếu là ngày thường, huynh nói gì ta cũng nghe, nhưng lần này thì không được! Sư phụ thường nói với ta, võ phu coi trọng tâm ý thuần túy, ý niệm thông đạt, mới có thể dũng cảm tiến về phía trước, chiến đấu không gì cản nổi. Nếu sợ chết mà bỏ chạy, vậy ta tu luyện võ đạo làm gì? Lần này, ta nhất định phải vung trường đao, chém cho lũ chim Ca Lâu La kia tan tác, để chúng biết, nhân tộc không thể khinh!”

Từng chữ xuất phát từ đáy lòng, khiến người ta phải giật mình tỉnh ngộ.

Tần Phong cũng không khỏi bị những lời này của nhị đệ làm cho cảm động, nhưng hắn vẫn không thể để nhị đệ mạo hiểm như vậy, liền phân tích phải trái, lay động tình cảm: “Ngươi còn trẻ, thậm chí còn chưa lấy vợ, Bạch Thu nha đầu kia còn đang ở Phụng Thiên Thành chờ ngươi. Nghe lời đại ca, đừng nhúng tay vào vũng nước đục này, mau trở về Phụng Thiên Thành đi, ở đây có ta và cha là đủ rồi.”

Tần An bất mãn nói: “Theo lời đại ca nói, người nên quay về nhất phải là huynh mới chứ, hai vị tẩu tử đang mang thai, lúc này chính là lúc cần người ở bên cạnh. Nhỡ đâu đại ca trong trận chiến này có mệnh hệ gì...”

“Phì phì phì!” Tần Phong liên tục phỉ nhổ mấy tiếng ngắt lời: “Nói cái gì vậy hả? Sẽ không nói thì đừng nói! Ngươi thật sự không chịu về sao?”

Tần An kiên định nói: “Muốn về thì đại ca về đi, dù sao ta cũng không về.”

Tần Phong nghe vậy, há miệng thở dài một hơi: “Đã vậy, ta cũng không nói nhiều nữa.”

Hắn ngẩng đầu nhìn về phương bắc, u u nói: “Ngày mai chính là lúc chúng ta tấn công Linh Sơn, nhị đệ, ngươi xem, cũng không biết trăng ở Phụng Thiên Thành có giống như trăng ở đây hay không. Cũng không biết nhị tẩu tử các nàng có đang ngắm trăng nhớ đến chúng ta hay không.”

Tần An dù sao cũng là một võ phu chất phác, những lời này lập tức khơi dậy nỗi nhớ nhung trong lòng hắn, liền theo đó nhìn lại, nhất thời ngẩn người ra.

Tần Phong thấy vậy, lẳng lặng đi đến phía sau đối phương, tay phải hóa thành thủ đao, trong mắt lóe lên một tia phức tạp: “Nhị đệ, ngươi đừng trách đại ca, đại ca làm vậy đều là vì muốn tốt cho ngươi.”

Nghĩ đến đây, Tần Phong trực tiếp vung tay, đánh vào gáy Tần An, hắn muốn đánh ngất đối phương, sau đó phái người đưa về Phụng Thiên Thành!

Bốp!

Âm thanh rất giòn giã, nhưng hiệu quả lại không tốt lắm.

Tần An quay người lại, xoa xoa gáy mình, tò mò hỏi: “Đại ca, huynh đang làm gì vậy?”

Tần Phong cứng mặt, mẹ kiếp, phim truyền hình quả nhiên đều là lừa người, đánh vào gáy là có thể khiến người ta ngất xỉu là do tên biên kịch não tàn nào nghĩ ra vậy? Hay là do công lực của mình chưa đủ?

“Có muỗi.” Tần Phong rụt tay phải lại, lẩm bẩm nói.

“Thời tiết thế này mà cũng có muỗi sao?” Tần An nghi ngờ nhìn xung quanh.

Kế một không thành, Tần Phong liền nghĩ ra kế hai, dự định nhân cơ hội bỏ thuốc mê vào nước của nhị đệ, đánh ngất đối phương!

Đúng lúc này, lão cha mặc áo đen, đầu đội mặt nạ trắng từ đâu xuất hiện, thản nhiên nói: “Hai đứa theo ta.”

Sau đó liền đưa Tần Phong và Tần An đến một nơi vắng vẻ.

Tần Phong nhìn xung quanh, khóe miệng giật giật, cảnh tượng này sao lại giống hệt lúc hắn gọi nhị đệ ra ngoài vậy?

Sự phát triển tiếp theo quả nhiên không nằm ngoài dự đoán của hắn, Tần lão gia trực tiếp mở miệng nói: “Mối nguy hiểm lần này vượt xa dự liệu của ta, trận chiến này không phải là thứ mà các ngươi có thể tham gia, mau trở về cho ta.”

“Chúng ta không về.” Tần Phong và Tần An đồng thanh nói.

Tần lão gia nghe vậy thở dài một hơi, biết con không ai bằng cha, câu trả lời như vậy cũng nằm trong dự liệu của ông.

Ông không nói hai lời, thân hình lóe lên, hai chưởng liên tiếp đánh vào gáy hai người.

“Cha...” Tần An há miệng, hai mắt tối sầm, ngất đi.

Tần Phong cố gắng xoay người, nhưng vẫn ngã bịch xuống đất, bất tỉnh nhân sự, ý nghĩ cuối cùng lóe lên trong đầu hắn là - hóa ra đánh vào gáy thật sự có thể đánh ngất người ta...

Tần lão gia cứ như vậy nhìn hai đứa con trai của mình, không biết dưới lớp mặt nạ trắng kia là biểu cảm gì.

Bỗng có tiếng nói: “Ra tay cũng thật nặng tay đấy?”

Tần lão gia lần theo tiếng nhìn lại, người đến chính là Bách Lý lão nhân và Viêm Chu.

“Thực lực của Ca Lâu La Vương không chỉ khôi phục đến đỉnh phong, thậm chí còn mạnh hơn lúc trước. Trận chiến này chắc chắn còn thảm khốc hơn cả trận chiến ở Trấn Linh Quan năm đó, ngươi và ta đều biết rõ.”

Ca Lâu La Vương sở hữu huyết thống thần thông bẩm sinh, có thể kích phát huyết mạch chi lực của đồng tộc, bộc phát ra chiến lực cường đại. Mà thực lực của Ca Lâu La Vương càng mạnh, hiệu quả của huyết thống càng mạnh, đây là bí mật mà chỉ có số ít người biết được.

Thêm vào đó, ngoài nó ra, Chúc Long cũng có khả năng giáng thế, cảnh tượng như vậy, ai dám nghĩ đến?

Ngay cả Bắc Quỷ Thủ thần dũng vô địch, cũng cảm thấy trận chiến này hung nhiều cát ít, nếu không hắn cũng sẽ không kiên quyết dùng thủ đoạn như vậy, muốn đưa hai đứa con trai rời khỏi nơi thị phi này!

Bách Lý lão nhân nào có không biết rõ điểm này?

Ông nhìn về phía Linh Sơn, thở dài một hơi: “Làm hết sức mình, nghe theo số phận.”

...

Hai binh sĩ Võ Hầu quân cưỡi hai con ngựa nhanh, chở Tần Phong và Tần An chạy về Thiên Thành gần nhất - Tấn Dương Thành.

Mệnh lệnh mà bọn họ nhận được vốn là đưa Tần Phong và Tần An trở về Phụng Thiên Thành, nhưng đại chiến sắp tới, hai binh sĩ đều không muốn rời xa, cho nên mới nghĩ ra hạ sách này, tìm một nơi gần nhất để an bài.

Bọn họ muốn cùng tồn vong với Võ Hầu quân!

Mà Thạch Tử Minh ở Tấn Dương Thành nhìn thấy Tần Phong đầu tiên là giật mình, sau khi biết được ngọn ngành câu chuyện, ông không khỏi thở dài một hơi, sau đó liền phái Dương Hạo và Trương Thiên Nam an bài chu đáo cho Tần Phong và Tần An.

Trăng đêm nay đặc biệt sáng tỏ, nhưng mọi người ở Nam Vực lại không có tâm trạng ngắm trăng, chỉ cảm thấy bầu trời đen kịt một mảng.

Trong quán rượu, gió đêm thổi qua, thổi tung cửa sổ căn phòng nơi Tần Phong đang ở, ngọn nến lung lay.

Một tia sáng trăng như dòng nước chảy vào trong phòng, căn phòng tối tăm lập tức được chiếu sáng như ban ngày.

Thân ảnh Bạch Lộc sừng bảy màu hiện ra từ trong ánh trăng, nó nhìn Tần Phong đang nhắm chặt hai mắt trên giường, chậm rãi tới gần, sau đó dùng sừng hươu cọ vào trán Tần Phong.

Không bao lâu, thần niệm của Tần Phong từ Thần Hải thức tỉnh, khi hắn nhìn thấy Bạch Lộc trong Thần Hải, trong lòng chấn động không thôi.

Giọng nói dịu dàng vang lên trong đầu: “Ngươi bị đánh ngất,

hiện tại đang ở Tấn Dương Thành."

Tần Phong phản ứng lại, nghĩ đến lão cha đánh lén sau lưng, vội vàng nói: "Tiền bối có thể đánh thức ta sao?"

"Đánh thức thì sao? Hiện tại với thực lực của ngươi, căn bản không thể xoay chuyển được cục diện, cho dù có đi, cũng chỉ là uổng mạng."

"Mong tiền bối giúp vãn bối tỉnh lại, vãn bối muốn cống hiến một phần sức lực nhỏ bé của mình, không muốn lưu lại bất kỳ tiếc nuối nào." Tần Phong kiên định nói.

"Cho dù phải chết?" Bạch Lộc nhẹ giọng hỏi.

"Cho dù phải chết!"

"Tại sao?" Bạch Lộc tò mò.

"Chỉ vì muốn lòng thanh thản!" Tần Phong kiên quyết nói.

Lão cha từng nói với hắn rất nhiều lời, hắn đều coi như gió thoảng bên tai, miệng thì đồng ý nhưng quay đầu liền quên, nhưng có một câu, hắn vẫn luôn ghi nhớ trong lòng, đó chính là - không quên mục đích ban đầu, mới có thể đi đến kết quả cuối cùng, làm việc gì cũng chỉ cầu lòng thanh thản!

Trong mắt Bạch Lộc sáng lên, nó dường như nhìn thấy bóng dáng của người năm xưa trên người Tần Phong.

Cũng là vì chúng sinh thiên hạ, không tiếc bản thân.

"Ta có thể đánh thức ngươi."

"Đa tạ tiền bối." Tần Phong kích động nói.

"Nhưng không phải bây giờ..."

Tần Phong nhíu mày: “Tiền bối có ý gì?”

Bạch Lộc bước đi trong hư không trong Thần Hải của Tần Phong, cuối cùng nhìn về phía Mệnh Tinh đầy trời, lần nữa mở miệng: “Tuy rằng thời gian không còn nhiều, nhưng hẳn là còn kịp, ngươi cần phải đột phá đến tam phẩm cảnh giới trong đêm nay. Như vậy, ngươi mới có thể vận dụng thần tính mà ta ban cho ngươi...”

Chương 674: Chiến trường như luyện ngục

Tần Phong còn chưa hết kinh ngạc, ánh trăng êm dịu đã bao bọc lấy hắn, Mệnh Tinh trong Thần Hải toả ra ánh sáng trong vắt, dường như có thể tuỳ tâm mà động. Tần Phong bỗng có một cảm giác, dung hợp những Mệnh Tinh đầy trời này làm một, so với trước kia còn dễ dàng hơn.

Hắn nghĩ đến sự tàn khốc của trận chiến này, nghĩ đến thời gian cấp bách, sau khi nói lời cảm tạ, liền nhắm mắt lại, bắt đầu dung hợp những Mệnh Tinh đầy trời.

Không lâu sau, bạch quang lơ lửng trên Vấn Tâm Đài bỗng lóe sáng. Ảo ảnh của Hiên Nhất tiền bối chậm rãi hiện ra, sau đó nhìn về phía Bạch Lộc, lộ ra thần sắc trầm ngâm.

"Ta... hình như đã gặp ngươi ở đâu rồi."

Bạch Lộc thất thải giác ngơ ngác nhìn hư ảnh màu trắng, trong mắt lộ ra thần sắc hoài niệm, nó chậm rãi tiến lại gần, thân thể cuộn tròn bên cạnh Vấn Tâm Đài.

Thời gian như trở về mấy ngàn năm trước, trong thư phòng đơn sơ, một thiếu niên đang ngồi đọc sách, một cô gái đứng sau lưng lặng lẽ nhìn, sau đó nhẹ nhàng lấy đi cánh hoa rơi trên đầu thiếu niên.

Hiên Nhất thấy Bạch Lộc không nói, tuy trong lòng hiếu kỳ, nhưng cũng không hỏi nhiều. Hắn ngẩng đầu nhìn Tần Phong đang lơ lửng trên không, thần hồn của hắn không ngừng lớn mạnh, bạch kim Mệnh Tinh kia cũng theo thời gian trôi qua, tỏa ra ánh

sáng rực rỡ hơn.

...

Vù vù!

Tiếng vó ngựa dồn dập, tiếng kèn vang vọng.

Khi ánh bình minh chiếu rọi lên mảnh đất Nam Vực, cũng đồng nghĩa với việc cuộc chiến tàn khốc bắt đầu.

Ánh nắng xua tan bóng tối của Trấn Linh Quan, hai mươi năm sau, các tướng sĩ nhân tộc lại một lần nữa mang theo ý chí kiên định, đứng trước Trấn Linh Quan.

Mọi người sắc mặt nghiêm nghị, nhìn về phía Linh Sơn.

Ngoài lớp tuyết tích tụ quanh năm không tan, còn có vô số Ca Lâu La đang bay lượn trên bầu trời. Đôi cánh mang theo ánh lửa, đôi mắt đỏ tươi, sát khí kinh người, tất cả đều thể hiện sự cường đại của chúng.

Ngoài ra, còn có đám người Táng Thiên dẫn đầu bởi hắc ảnh mờ ảo, tùy tiện lôi ra một tên, đều là cường giả có thực lực trên tam phẩm, vượt xa những tướng sĩ bình thường!

Áp lực vô hình, giống như bóng ma Linh Sơn tạo thành, đè nặng lên trái tim của mỗi người.

Hắc ảnh mờ ảo thản nhiên nói: "Rõ ràng có thể hưởng thụ sự yên tĩnh cuối cùng, chờ đợi ngày tận thế giáng lâm, tại sao lại chủ động đến đây chịu chết, chẳng lẽ muốn máu tươi nhuộm đỏ cả Linh Sơn sao?"

Bách Lý lão nhân cười đáp: "Hôm nay chúng ta đến đây, chính là vì quét sạch lớp tuyết tích tụ quanh năm không tan trên Linh Sơn này."

Vừa dứt lời, Quỷ Phật cười lớn: "Chủ thượng, hà tất phải nói nhảm với bọn chúng, để ta cho bọn chúng tan thành mây khói!"

Nói xong, Quỷ Phật chắp hai tay lại, bốn Hắc Phật khổng lồ, cao ngất trời đất, từ mặt đất mọc lên.

Bàn chân to lớn như ngọn núi nhấc lên, hung hăng giẫm xuống đám tướng sĩ nhân tộc.

Hắn dường như đã nhìn thấy cảnh tượng thây chất thành núi, máu chảy thành sông!

Tuy nhiên, bốn hắc ảnh khổng lồ trong nháy mắt hiện lên, trong chớp mắt hóa thành những người khổng lồ to lớn hơn, giống như quỷ thần.

Bọn chúng đồng loạt đẩy hai tay về phía trước, bốn Hắc Phật khổng lồ kia liền ngửa ra sau, sóng khí cuồn cuộn tứ phía, bụi bay mù mịt.

Đây chính là thủ đoạn khôi lỗi của Bách Quỷ Đạo Giả - Cự Linh Thần!

Người ra tay chính là Phong Quỷ Bách Vô Ưu.

Một lần giao phong vừa kết thúc, một tiếng xé gió lại vang lên.

Ánh bạc xé toạc màn trời, mang theo khí thế vô địch, bắn thẳng vào đầu Phong Quỷ Bách Vô Ưu, đó chính là mũi tên đoạt mệnh của Cung Độc!

Đao khí phóng lên trời, dễ dàng chém đôi mũi tên.

Đao Cuồng Trấn Thiên Nhất tay cầm trường đao, lạnh lùng nhìn Cung Độc, đối với kẻ phản bội nhân tộc, chỉ có trừng phạt bằng cái chết, mới có thể an ủi vong linh của đồng bào đã khuất!

Bát Sí Ca Lâu La nhìn Viêm Chu đang đứng trước đám đông,

gằn giọng nói: "Năm đó một trận chiến, không thể lấy mạng ngươi, hôm nay liền nếm thử mùi vị máu thịt của ngươi!"

Vừa dứt lời, Bát Sí vỗ một cái, tốc độ nhanh như dịch chuyển tức thời, trong nháy mắt đã xuất hiện trên đỉnh đầu Viêm Chu.

Cơn cuồng phong hình thành từ việc vỗ cánh, hóa thành lưỡi dao sắc bén, trút xuống Viêm Chu, nhấn chìm hắn.

Ly Lạc trong đám đông nhìn thấy cảnh này, kinh hô: "Sư phụ!"

Nhưng chỉ trong nháy mắt, một tiếng kêu thảm thiết vang lên, nhưng đó không phải là từ Viêm Chu, mà là từ Bát Sí Ca Lâu La trên không trung!

Mọi người nhìn theo tiếng kêu, không biết từ lúc nào, cánh của Ca Lâu La, lại thiếu mất một đôi, chỗ cánh bị gãy máu thịt be bét, máu tươi mang theo ngọn lửa như mưa rơi xuống!

Nhìn sang phía bên kia, một con Sư Tử được ngưng tụ từ chân khí màu vàng, sát khí đằng đằng, mà trong miệng nó, chính là cánh bị gãy của Ca Lâu La tộc!

Liễu Thiên Lộc kinh ngạc nói: "Toan Nghê..."

Khói mù tan đi, thân ảnh Viêm Chu lại xuất hiện, áo trên của hắn đã cởi bỏ, lộ ra thân thể cường tráng.

Mà trên lưng hắn, còn có hai hình xăm giống như dã thú sống động như thật.

Bách Lý lão nhân tự nói: "Nếu nói ngươi đã phát triển việc vận dụng chân khí đến mức tận cùng, vậy Nam Thiên Long chính là khai sáng ra một con đường khác. Hắn có thể phong ấn hồn phách của yêu quỷ đã bị tiêu diệt vào trong cơ thể bằng chân khí, từ đó có được sức mạnh của chúng. Con Toan Nghê này nếu ta nhớ không lầm, hẳn là hung thú cường đại đã gây họa ở phía tây Nam

Vực mười năm trước, thực lực đạt đến đỉnh phong bát chuyển kiếp lực."

Tần lão gia ở bên cạnh nghe vậy thản nhiên nói: "Tàm tạm."

Các tướng sĩ và Trảm Yêu Nhân nhìn thấy cảnh tượng này, đều hoan hô không ngớt.

Dù sao đó cũng là Bát Sí Ca Lâu La, vậy mà chỉ trong nháy mắt, đã bị Tư Mệnh đại nhân đánh cho thảm hại!

Liễu Thiên Lộc khẽ gật đầu, chưa chiến đã thắng thế, lúc này quân tâm đại chấn, chính là lúc xuất binh.

Mà Bát Sí Ca Lâu La cũng tức giận nói: "Giết cho ta, ta muốn Nam Vực không còn một ngọn cỏ, thây chất thành núi!"

Lời này vừa nói ra, Ca Lâu La tộc đồng loạt vỗ cánh, lại khiến cuồng phong nổi lên.

Liễu Thiên Lộc và Liệt Anh nhìn nhau, sau đó hô to: "Hôm nay, một tên Ca Lâu La cũng đừng hòng bay ra khỏi Trấn Linh Quan, Thần Hầu Quân, giết!"

"Võ Hầu quân, giết!"

Tiếng gầm rú rung trời.

Đại chiến bùng nổ trong nháy mắt.

Tiếng nổ của thuốc súng không dứt bên tai, vô số mũi tên, dường như có thể che khuất cả bầu trời!

Trên bầu trời, hàng trăm con Nhị Sí Ca Lâu La bị mũi tên xuyên thủng cánh, máu tươi bay đầy trời.

Tuy nhiên, máu tươi mang theo độc hỏa rơi vào trong đám tướng sĩ, cũng giống như con giòi bám chặt lấy xương, gây ra

không ít thương vong cho các tướng sĩ.

Mà Ca Lâu La tộc có thực lực mạnh mẽ, cánh vỗ, cuồng phong gào thét, đánh bật vô số mũi tên, móng vuốt rơi vào đám đông, cướp đi sinh mạng của các tướng sĩ.

Long Tộc tự nhiên sẽ không khoanh tay đứng nhìn, nhanh chóng gia nhập chiến trường, giao chiến cùng Ca Lâu La có thực lực từ Tứ Sí trở lên.

Liễu Thiên Lộc biết rõ, hiệu quả tiêu hao từ xa nhất định có hạn, chiến trường quy mô lớn cuối cùng sẽ biến thành cuộc chiến đẫm máu.

Mà Ca Lâu La tộc da dày thịt béo, giống như đá cứng, cùng cấp bậc, tướng sĩ đơn lẻ căn bản không phải là đối thủ.

May mắn là số lượng tướng sĩ nhân tộc gấp mấy lần đối phương, cho nên chiến thuật cũng đơn giản, dùng mũi tên ép Ca Lâu La tộc cấp thấp đáp xuống đất, sau đó lấy nhiều đánh ít, tiêu diệt đối phương!

"Tần Vân Ngạ." Hắc ảnh mờ ảo thản nhiên lên tiếng.

Tần Vân Ngạ dáng người thấp béo hiểu ý, nhưng hắn vừa định thi triển không gian thuật nuốt chửng, đã bị lôi đình uy lực vô cùng tiêu diệt.

Thương Tông cũng có bản mệnh thần thông về không gian, làm sao có thể để đối phương tùy ý sử dụng không gian thuật?

Hắc ảnh mờ ảo còn muốn nói gì đó, một đạo thanh khí lại bắn về phía hắn, cắt ngang lời nói của hắn.

Nhìn theo, Bách Lý lão nhân thản nhiên nói: "Lâu ngày không gặp, tìm chỗ nào đó ôn chuyện cũ?"

Vừa dứt lời, Bách Vô Ưu tấn công Quỷ Phật, Trấn Thiên Nhất vung đao chém về phía Cung Độc.

Tần lão gia và Viêm Chu nhìn nhau, đồng thời hành động, đi kiềm chế Quỷ Diện Nhân số hai và Đao Quỷ.

Kiếm Đạo Minh, Bạch Ngạn, Tam Nhân và Trảm Yêu Ti Tam Thập Lục Tinh cũng đi đối phó với cường giả cấp cao của Ca Lâu La tộc.

Thẩm Lê bị Tôn Kỳ chặn lại.

Hắn híp mắt cười nói: "Sư huynh, đã lâu không gặp, huynh không ở Cửu Trọng Ngục sám hối, chạy ra ngoài làm gì? Vừa hay hôm nay rảnh rỗi, ta muốn cùng huynh thảo luận về thuật pháp, huynh đừng từ chối."

Thẩm Lê gãi gãi mái tóc rối bù, thở dài, sau đó mấy đạo cuồng phong cuốn về phía hắn, hắn không thể không ứng chiến.

Tiếng kim minh chói tai, tiếng gầm rú giận dữ vang lên không ngớt.

Máu tươi và ngọn lửa bất diệt nhuộm đỏ đại địa, các tướng sĩ dùng tính mạng của mình để bảo vệ phòng tuyến Trấn Linh Quan, không lùi bước!

"Một tên chim người, cũng đừng hòng bay ra khỏi Trấn Linh Quan!"

"Huynh đệ, giết cho ta!"

"Giết!!!"

Bất cứ lúc nào cũng có Ca Lâu La và tướng sĩ ngã xuống, chiến trường chính là luyện ngục.

Chương 675: Ca Lâu La Vương tái thế (1/2)

Dư ba từ trận chiến kinh thiên động địa của những cường giả cấp cao khiến bầu trời Trấn Linh Quan và toàn bộ Nam Vực như chia làm hai nửa hoàn toàn khác biệt.

Bách Lý lão nhân dốc hết toàn lực, nhưng vẫn không thể làm gì được đối phương.

Bóng đen mờ ảo lượn lờ, lạnh giọng nói: "Cho dù lão già Hạo Văn Viện Đăng Thiên Lâu có thể rời khỏi Phụng Thiên Thành, cũng không thể làm gì được ta. Ngươi thì có thể làm gì? Ca Lâu La Vương đang hấp thụ sức mạnh cuối cùng của Thần Ma Tích Trụ để cường hóa bản thân, mà thần tính Chúc Long cũng dung hợp vào một chỗ, tái thế là điều tất yếu. Các ngươi không có khả năng thay đổi bất kỳ kết quả nào, giống như những tên lính ngu xuẩn bên dưới, cái chết đã là kết cục đã định sẵn. Sự giãy giụa của các ngươi, hoàn toàn vô nghĩa. Đợi đến khi Ca Lâu La Vương hiện thân, thi triển huyết kế thần thông, đó sẽ là cuộc tàn sát một chiều."

Bách Lý lão nhân nghe vậy, cúi đầu nhìn xuống chiến trường, hai chữ thảm liệt đã không đủ để hình dung những gì ông ta nhìn thấy.

.....

Móng vuốt sắc bén của Ca Lâu La tộc xuyên thủng lồng ngực của một người lính, ngọn lửa nguyền rủa bất diệt thiêu đốt da thịt thành màu đen kịt, máu đen theo lớp giáp trụ chảy xuống.

"Loài người yếu đuối, chỉ xứng làm thức ăn cho chúng ta." Ánh mắt Ca Lâu La hung ác, tràn đầy sát ý khát máu.

Nó muốn rút móng vuốt ra khỏi lồng ngực người lính, tiếp tục cướp đi sinh mạng của những người khác, nhưng người lính đang hấp hối đó lại dùng chút sức lực cuối cùng, nắm chặt lấy cánh tay của nó.

"Giãy giụa vô ích!" Đôi cánh rung lên, tạo thành cuồng phong, những lưỡi dao sắc bén để lại trên người người lính vô số vết thương.

Thế nhưng người lính như không hề cảm thấy đau đớn, khóe miệng vẫn còn vương máu, nở nụ cười điên cuồng. Không biết lấy đâu ra sức mạnh, hắn đột nhiên nhảy lên, vật ngã Ca Lâu La xuống đất, miệng gào lớn: "Nhân tộc, tất thắng!"

Ầm!

Khoảnh khắc ánh lửa bùng lên, tất cả đều chìm vào hư vô.

Ngoại trừ tiếng vọng còn đọng lại trên chiến trường, không còn gì sót lại.

Và những hình ảnh như vậy, có thể bắt gặp ở khắp mọi nơi.

Cho dù là giây phút cuối cùng của cuộc đời, cho dù cái chết đã là kết cục đã định sẵn.

Chỉ cần các tướng sĩ còn một hơi thở, cho dù phải dùng răng cắn, bọn họ cũng phải xé nát một miếng thịt của đối phương.

Tiếng hô "Nhân tộc tất thắng" như tiếng kèn xung phong, khiến mỗi một người lính đều trở nên dũng cảm quên mình, nhưng cũng như tiếng chuông tử thần, khiến vô số Ca Lâu La tộc kinh hồn bạt vía!

Ca Lâu La tộc không hiểu, tại sao những con kiến hèn mọn này, cho dù thực lực thấp kém, cũng có thể khiến bọn chúng tổn thất nặng nề như vậy.

Bọn chúng không hiểu, tại sao rõ ràng là vết thương chí mạng, nhưng vẫn còn có thể giãy giụa trong tuyệt vọng.

Bọn chúng không hiểu, tại sao những con kiến này lại khó đối phó như hai mươi năm trước!

Trong đôi mắt đỏ ngầu của chúng hiện lên vẻ sợ hãi, nhưng máu tươi và sự hy sinh của đồng đội lại càng khiến cho sĩ khí của nhân tộc thêm cao!

Tiếng hô "Nhân tộc tất thắng" át cả tiếng ồn ào của chiến trường.

Bách Lý lão nhân chứng kiến cảnh tượng này, nhớ lại trận chiến Trấn Linh Quan hai mươi năm trước, hai mắt lão rưng rưng lệ.

"Trên đời này có nhân ắt có quả, chưa bao giờ có chuyện gì là vô nghĩa. Chính bởi vì có sự hy sinh của bọn họ, nhân tộc mới có thể tiếp tục truyền thừa huyết mạch và ý chí. Và rồi sẽ có một ngày, ý chí này sẽ trở nên mạnh mẽ đến mức không ai có thể chiến thắng!"

Bóng đen mờ ảo nhìn về phía chiến trường, số lượng Ca Lâu La tộc đang không ngừng giảm đi dưới sự tấn công liều chết của các tướng sĩ.

Tình huống này, hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của hắn.

Bách Lý lão nhân lại lên tiếng: "Ngươi luôn cho rằng cục diện Văn Võ Bách Quỷ hưng thiên hạ không thể xuất hiện, cho nên mới muốn mượn Thần Ma giáng thế, để chống lại lực lượng khủng bố vô danh kia. Nhưng sự kiên cường của nhân tộc, vượt xa sự tưởng

tượng của ngươi. Cũng chính vì vậy, Thiên Địa này là nơi duy nhất còn sót lại của Tam Giới."

Dứt lời, một tiếng kinh hô vang lên: "Đao Quỷ, ngươi đang làm cái gì?!"

Bóng đen mờ ảo nghe vậy liền nhìn sang, chỉ thấy Quỷ diện nhân có số hai trên ngực bị một đao chém sau lưng, vết thương cực kỳ đáng sợ, mà người ra tay không ai khác chính là Đao Quỷ!

Ngay cả Viêm Chu và Tần lão gia khi chứng kiến cảnh tượng này, trong phút chốc cũng không kịp phản ứng.

"Còn đứng ngây ra đó làm gì? Còn không mau cùng nhau ra tay, chẳng lẽ muốn đợi đến khi Ca Lâu La Vương hiện thân?" Đao Quỷ trầm giọng nói.

Bách Lý lão nhân lên tiếng đúng lúc: "Có thể tin tưởng hắn."

Sự việc đã đến nước này, mọi người làm sao không hiểu, Đao Quỷ và đám người Táng Thiên căn bản không phải là cùng một phe, hắn chính là quân cờ bí mật do Thiên Giám Quốc Sư bố trí!

"Đao Quỷ!" Quỷ diện nhân số hai nghiến răng nghiến lợi, nếu như đơn đấu, hắn không sợ bất kỳ ai.

Thế nhưng lúc này hắn đang bị thương nặng, lại phải đồng thời đối mặt với Bắc Quỷ Thủ, Đao Quỷ và Viêm Chu Tam Nhân, làm sao có thể địch lại?

Sau một chiêu, hắn lập tức lùi lại.

Sự phản bội của Đao Quỷ hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của đám người Táng Thiên, mà ở một bên khác, Tôn Kỳ nheo mắt cười nói: "Đại sư huynh, trận pháp của ngươi và ta cũng đã sắp xếp xong rồi, có phải nên ra tay hay không?"

Thẩm Lê thở dài nói: "Lão sư vì ngày hôm nay, đã giấu diếm tất cả mọi người, nhốt ta ở Cửu Trọng Ngục mấy năm trời. Nếu như vậy thì thôi, còn bắt ta làm chuyện đóng kịch mà ta không giỏi nhất, ngày ngày phải sống trong lo sợ dưới mí mắt kẻ thù."

"Sư huynh đừng nói nữa, ngươi mới nằm vùng được bao lâu, sao có thể so với ta? Việc cấp bách lúc này, là phải nhanh chóng giảm bớt số lượng kẻ địch trước khi Ca Lâu La Vương xuất hiện."

"Nói phải."

Thẩm Lê và Tôn Kỳ đồng thời hướng mặt về phía vô số Ca Lâu La, sau đó hai tay chắp lại, những nơi mà bọn họ vừa đi qua, trận pháp màu trắng đột nhiên sáng lên, chói mắt vô cùng.

Chương 676: Ca Lâu La Vương tái thế (2/2)

"Tứ Thần Thiên Diễn Trận, khởi!"

Dứt lời, xung quanh trận pháp màu trắng, hư ảnh Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ hiện ra, bạch quang mãnh liệt tấn công về phía Ca Lâu La tộc, tiếng kêu thảm thiết vang lên chói tai!

Thế trận vốn đang giằng co, bỗng chốc trở nên rõ ràng hơn bởi sự phản chiến của Đao Quỷ và Thẩm Lê.

Nhân tộc chiếm ưu thế tuyệt đối!

Các tướng sĩ chứng kiến cảnh tượng này, sĩ khí càng thêm dâng cao, đánh cho Ca Lâu La tộc liên tiếp bại lui.

"San bằng Linh Sơn!"

"San bằng Linh Sơn!"

Tiếng hô vang dội, thể hiện quyết tâm chiến thắng của bọn họ.

Nhưng đúng lúc này, Thiên Địa đột nhiên rung chuyển, đỉnh Linh Sơn bỗng bùng lên một ngọn lửa.

Một con Ca Lâu La mọc mười cánh xuất hiện trước mắt mọi người, uy áp như một bàn tay vô hình, bóp nghẹt trái tim của tất cả mọi người.

Ca Lâu La Vương đã tái thế.

Mà trên người nó, còn có luồng khí trắng đen lưu chuyển, đó

chính là thần tính của Chúc Long!

Ca Lâu La Vương liếc mắt nhìn chiến trường, sau đó nhìn về phía Tứ Thần Thiên Diễn Trận, móng vuốt của nó chỉ về phía hư không, trận pháp vốn hùng mạnh vô song kia lập tức sụp đổ!

Thẩm Lê và Tôn Kỳ đều biến sắc, đây là sức mạnh khủng bố đến mức nào?

Đối với người đời, Siêu Thoát Chi Cảnh, chính là tồn tại như thần linh!

Bóng đen mờ ảo nhìn thấy luồng khí trắng đen, trầm giọng nói: "Tại sao thần tính của Chúc Long lại xuất hiện trên người ngươi?!"

Ca Lâu La Vương liếc mắt nhìn, cười lạnh một tiếng đáp: "Thần Ma tàn khu cùng với thần tính của Chúc Long, hương vị quả thực là mỹ diệu tuyệt luân, ta của hiện tại, đã cảm nhận được sức mạnh chưa từng có. Ta sẽ thống trị Thiên Địa này, để cho Ca Lâu La tộc tung cánh khắp nơi, mà các ngươi, thật may mắn khi được chứng kiến khởi đầu này."

"Dám phá hỏng đại kế của chủ thượng!" Quỷ Phật tức giận quát.

Ca Lâu La Vương hừ lạnh một tiếng, khí thế toàn thân bỗng chốc tăng vọt, không gian xung quanh nó, vì không thể chịu đựng nổi sức mạnh khủng bố đó, mà vỡ vụn ra.

Cùng lúc đó, tất cả Ca Lâu La tộc còn sống sót, đôi mắt đều trở nên đỏ ngầu, mà thực lực của chúng cũng đang tăng vọt với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy được.

Đó chính là huyết kế thần thông!

Ầm!

Ca Lâu La Vương vỗ cánh, ngọn lửa nguyền rủa bất diệt bùng cháy dữ dội.

Ngọn lửa nguyền rủa của nó hoàn toàn khác với ngọn lửa nguyền rủa thông thường, đã biến thành màu trắng đen, giống như sóng thần ập về phía Thiên Địa.

Không gian như bị nung nóng, trở nên méo mó đỏ rực, có Quỷ diện nhân bị dính phải ngọn lửa nguyền rủa trắng đen đó, chỉ trong nháy mắt, cả thân thể lẫn linh hồn đều tan biến!

Mà Ca Lâu La tộc bị ngọn lửa nguyền rủa xâm nhập, thân thể biến thành màu trắng đen, thực lực cũng trở nên mạnh hơn rất nhiều!

Bóng đen mờ ảo làm sao không nhận ra, Ca Lâu La Vương đây là muốn diệt sạch cả bọn chúng?

"Rút lui!"

Đám người Quỷ diện nhân lập tức rút lui.

Thế nhưng với tốc độ lan tràn của ngọn lửa nguyền rủa, các tướng sĩ nhân tộc căn bản không kịp chạy trốn.

Bách Lý lão nhân biến sắc, lão hô lớn: "Để ta chặn ngọn lửa nguyền rủa và Ca Lâu La Vương, các ngươi hãy đối phó với những tên Ca Lâu La còn lại!"

Dứt lời, lão vỗ mạnh hai tay vào nhau, kết giới bạch quang lấy lão làm trung tâm khuếch tán ra xung quanh, không chỉ bao phủ Ca Lâu La Vương, mà ngay cả ngọn lửa nguyền rủa trắng đen kia cũng bị chặn lại!

Tần lão gia và những người khác nhìn nhau, bọn họ đều biết rõ, Bách Lý lão nhân chỉ là một phân thân của Thiên Giám Quốc Sư mà thôi, cho dù có thể đạt đến Siêu Thoát Chi Cảnh, cũng không

thể nào chống lại Ca Lâu La Vương lúc này.

Bọn họ phải nhanh chóng giải quyết những tên Ca Lâu La còn lại!

Nhưng điều này nói dễ hơn làm?

Những người lính bình thường đã rất khó chống lại một tên Ca Lâu La, vậy mà trên không trung, còn có hàng ngàn hàng vạn tên Ca Lâu La tộc đang rục rịch muốn tấn công!

Ca Lâu La được cường hóa bởi huyết kế và ngọn lửa nguyền rủa trắng đen, cho dù ban đầu chỉ có thực lực sáu cánh, thì bây giờ cũng đủ sức sánh ngang với tám cánh, đây là khái niệm đáng sợ đến mức nào?

Vút!

Cùng với tiếng kêu chói tai vang lên, cuộc tấn công của Ca Lâu La tộc ập đến!

.....

Cảnh tượng kỳ dị của Trấn Linh Quan, cho dù là ở Tấn Dương Thành, cũng có thể nhìn thấy rõ ràng.

Bầu trời như bị thiêu đốt, không gian vỡ vụn méo mó, quả thực giống như địa ngục!

Không ít bá tánh trong thành đã thu dọn đồ đạc, chạy ra khỏi thành, chạy về phía bắc.

Trong căn phòng ở tửu lâu mà Tần Phong đang ở, Thạch Tử Minh nhìn về phía Trấn Linh Quan, lông mày nhíu chặt.

"Tư Chính đại nhân, chúng ta phải làm sao?" Dương Hạo trầm giọng hỏi.

Thạch Tử Minh nghe vậy, trong đầu cũng là một mớ hỗn độn.

Đúng lúc này, Tần Phong, người vẫn luôn nằm trên giường, bỗng nhiên mở mắt, trên bầu trời Tấn Dương Thành, một tia sét đỏ kỳ dị xẹt qua, Thạch Tử Minh và những người khác lập tức cúi người xuống, bọn họ chỉ cảm thấy như có một ngọn núi đè nặng trên vai!

"Tư Chính đại nhân, đây là chuyện gì? Chẳng lẽ Ca Lâu La tộc đã đánh tới đây?" Dương Hạo khó khăn hỏi.

"Ta cũng không biết." Thạch Tử Minh vừa dứt lời, bàn tay phải vẫn luôn tỏa ra bạch quang ôn hòa của Tần Phong, đặt lên vai hắn, hắn lập tức giật mình.

Quay đầu nhìn lại, chủ nhân của bàn tay không ai khác, chính là Tần Phong!

Lúc này, đôi mắt của Tần Phong lại mang màu hổ phách, mái tóc cũng đã chuyển sang màu bạc trắng, toàn thân còn được bao phủ bởi hào quang trong vắt như ánh trăng, quả thực giống như tiên nhân!

"Tần Phong, ngươi..."

"Không có thời gian giải thích với ngươi, ta phải đi vượt kiếp trước, sau đó mới đến Trấn Linh Quan." Tần Phong ngẩng đầu nhìn tia sét đỏ đang gầm rú trên bầu trời, thản nhiên đáp, giọng nói không chút gợn sóng.

Chương 677: Nhập Tam Phẩm, Chưởng Khống Diệt Sinh Lôi!

Chỉ trong chốc lát, mây đen kéo đến, bầu trời cao ngất, u ám như vực sâu thăm thẳm.

Sấm sét đỏ rực như những bàn tay ma quỷ, không ngừng xé toạc màn đêm đen kịt.

Mỗi tiếng sấm sét vang dội bên tai mọi người, Thiên địa trong khoảnh khắc dường như nhuốm màu đỏ sẫm.

Đó là Thiên uy vô song, đó là Diệt Sinh Lôi!

Năm xưa Liễu Kiếm Ly ở Vạn Kiếm Tông độ kiếp, trước là Cửu Trọng Thiên Lôi Kiếp, cuối cùng mới có Diệt Sinh Lôi giáng thế!

Thế mà Thiên Địa Bá Quyền Ấn Chứng của Tần Phong, vừa mới bắt đầu đã có Diệt Sinh Lôi!

Ai cũng biết, uy lực của Thiên Kiếp sẽ ngày càng mạnh theo thời gian, không thể tưởng tượng nổi, Thiên tai mà Tần Phong phải đối mặt lần này sẽ khủng bố đến mức nào!

“ Tư Chính đại nhân, Thiên uy này...” Dương Hà đã khuỵu gối, mồ hôi hột to như hạt đậu chảy ròng ròng trên trán, hắn nhịn không được muốn quỳ rạp xuống đất, chỉ mong bản thân dễ chịu hơn một chút.

Mà Thạch Tử Minh đã bước vào cảnh giới Tứ Phẩm, đối mặt với uy thế của Diệt Sinh Lôi, cũng cảm thấy bất lực trào dâng trong lòng.

Hắn không khỏi hoài nghi, Thiên Địa Bá Quyền Ấn Chứng như vậy, thật sự có người vượt qua được sao?

Đúng lúc này, Tần Phong động, mũi chân giẫm lên bệ cửa sổ, lướt đi trên không trung.

Khoảng không mênh mông đối với hắn mà nói, lại như bước trên đất bằng.

Cảnh tượng này khiến Thạch Tử Minh và Dương Hà đều kinh ngạc, đối mặt với lôi đình khủng bố như vậy, Tần Phong không chọn phòng thủ, lại nghênh chiến, chẳng lẽ muốn tìm chết?

Ầm!

Diệt Sinh Lôi cảm nhận được sự khiêu khích của Tần Phong, phát ra tiếng gầm gừ giận dữ.

Tia sét màu đỏ như con rồng khổng lồ thò ra từ đám mây đen, sau đó hung hăng bổ xuống Tần Phong!

Không gian như tấm gương bị vỡ tan, mặt đất Tấn Dương Thành chỉ trong nháy mắt đã nứt toác.

Mà đó chỉ là dư uy của Diệt Sinh Lôi, Thạch Tử Minh hai người căn bản không dám tưởng tượng, Tần Phong trực diện với uy năng của nó, làm sao có thể sống sót!

Thế nhưng cảnh tượng tiếp theo, lại hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của bọn họ.

Diệt Sinh Lôi kia rơi xuống trước mặt Tần Phong, cách chưa đầy một thước, liền không thể tiến thêm một phân nào nữa, khoảng cách một thước này, giống như vực sâu không đáy!

Cho dù Diệt Sinh Lôi có gào thét thế nào, lôi hồ có cuồn cuộn ra sao, đều vô ích!

Tần Phong tóc bạc phơ khoác ánh trăng giơ tay phải ra, lôi đình khủng bố khiến vô số người kinh hãi, khiến Thượng Cổ thiên kiêu bó tay hết cách, vậy mà trong nháy mắt từ một con mãnh thú hung bạo, biến thành một con mèo ngoan ngoãn!

Nó không còn nhe nanh múa vuốt với Tần Phong nữa, mà thu liễm lại hung khí, xoay quanh người hắn.

"Cái này..." Thạch Tử Minh và Dương Hà nhìn nhau, vẻ khiếp sợ trên mặt không thể diễn tả bằng lời.

Nhưng Diệt Sinh Lôi đâu chỉ có một đạo!

Tiếp theo Diệt Sinh Lôi giáng xuống, đạo nào đạo nấy đều hung mãnh hơn, đạo nào đạo nấy đều có uy lực kinh người.

Thế nhưng kết quả đều giống nhau, cuối cùng đều yên lặng xoay quanh người Tần Phong.

Cho đến khi một con Kỳ Lân Lôi Đình được tạo thành từ Diệt Sinh Lôi, bước ra khỏi vực sâu đen kịt, gầm thét về phía Thiên địa.

Rắc!

Rắc!

Không gian sụp đổ, bầu trời như bị rạch ra một đường, thời gian dường như dừng lại vào khoảnh khắc này.

Diệt Sinh Lôi giáng xuống trước đó, dường như sợ hãi Lôi Đình Kỳ Lân, điện hồ cuồn cuộn, ẩn nấp sau lưng Tần Phong.

Tần Phong ngẩng đầu nhìn lên, đôi mắt màu hổ phách không chút gợn sóng.

Hắn bỗng nhiên mỉm cười, giơ tay về phía bầu trời.

Lôi Đình Kỳ Lân làm sao có thể chịu đựng được sự sỉ nhục

này? Giẫm nát hư không, lao về phía Tần Phong.

Bùm!

Hai bên va chạm, một điểm đen kịt nhanh chóng lan rộng, ánh sáng bị lực lượng vặn vẹo nuốt chửng.

Thiên địa chỉ còn lại một màu đen kịt duy nhất.

Giọng nói nhẹ nhàng vang lên từ trong bóng tối vô biên: "Từ nay về sau, ngươi không cần phải chịu sự ràng buộc của Tam Giới nữa, đi theo ta là được."

Giọng nói vừa dứt, Thiên địa lại khôi phục sáng sủa.

Thạch Tử Minh hai người vội vàng ngẩng đầu nhìn lên, sau đó đều trợn mắt há hốc mồm.

Bọn họ chỉ thấy, Lôi Đình Kỳ Lân như thần linh kia, vậy mà lại thân mật hưởng thụ sự vuốt ve của Tần Phong, sau đó hóa thành một đạo hồng quang chui vào trong cơ thể Tần Phong!

"Thạch... Thạch đại nhân, ta không nhìn lầm chứ, Tần Phong hắn, thu phục Thiên Địa Bá Quyền Ấn Chứng?" Dương Hà nuốt nước bọt.

Thạch Tử Minh không trả lời, lúc này ngôn ngữ căn bản không thể diễn tả được tâm trạng của hắn, hắn nhìn bóng dáng lơ lửng trên cao kia, nhớ lại lúc hai người gặp nhau.

Chỉ vỏn vẹn hai năm ngắn ngủi, đối phương đã trưởng thành đến mức khiến hắn ngưỡng mộ không thôi.

Thật sự là yêu nghiệt mà... Thạch Tử Minh không khỏi cảm thán trong lòng.

Mây đen không ngừng tan đi, lại có lôi đình màu xanh lá cây giáng xuống, nó không giống Diệt Sinh Lôi bá đạo như vậy, mà ôn

nhu như mưa xuân.

Nó chậm rãi tiếp cận Tần Phong, sau đó hóa thành một chồi non.

Tần Phong như có điều suy nghĩ, nắm lấy nó trong tay, lực lượng ôn hòa tràn khắp toàn thân, hắn dường như nhìn thấy ranh giới giữa sinh và tử.

“Lôi đình vừa đại diện cho hủy diệt, cũng đại diện cho tái sinh.” Tần Phong lẩm bẩm.

Lúc hắn đáp xuống phòng trong tửu lâu, Thạch Tử Minh hai người vẫn chưa hoàn hồn từ cảnh tượng vừa rồi.

“Nhị đệ của ta đâu?” Tần Phong đột nhiên lên tiếng.

“Ở phòng bên cạnh.” Dương Hà lập tức đáp.

Tần Phong khẽ gật đầu, đi sang phòng bên cạnh, Tần An đang nằm trên giường nhắm mắt, miệng lẩm bẩm: “Đại ca, cha...”

Mí mắt run rẩy, Tần An từ từ mở mắt ra, ánh mắt đầu tiên liền nhìn thấy Tần Phong có dung mạo thần dị.

“Đại ca, huynh...” Tần An đột nhiên bật dậy.

Lời còn chưa dứt, Tần Phong đã giơ tay chém một cái vào cổ đối phương, Tần An lại một lần nữa rơi vào hôn mê.

“Ặc...” Thạch Tử Minh hai người vừa đi theo sau liền cứng đờ, không biết nên nói gì.

“Chăm sóc nhị đệ của ta cho tốt.”

Để lại câu nói này, Tần Phong bước ra khỏi phòng, nhanh chóng lướt về phía Trấn Linh Quan.

...

Mặc dù có cao thủ Trảm Yêu Ti Long Tộc liều mạng chống đỡ, nhưng Ca Lâu La tộc được tăng cường thực lực vẫn thế như chẻ tre, tình trạng không chu toàn là điều khó tránh khỏi.

Thần Hầu Quân và Võ Hầu quân tướng sĩ đã không còn sức dùng cung tên và thuốc súng để ngăn cản Ca Lâu La bay trên không trung.

Các tướng sĩ chỉ có thể liều chết, đứng trên Trấn Linh Quan, dùng vũ khí và máu thịt, lấy tính mạng làm mồi nhử, ngăn cản Ca Lâu La tộc tiến vào Nam Vực!

Trấn Linh Quan hùng vĩ, bị máu tươi nhuộm đỏ.

Trên chiến trường chém giết, tràn ngập tiếng khóc than của nhân tộc.

“Cứ tiếp tục như vậy không phải là cách, tướng sĩ có thể chiến đấu ước chừng chỉ còn lại hai thành, tướng sĩ bị thương không đếm xuể!” Liễu Thiên Lộc cau mày.

Liệt Anh quay đầu nhìn Trấn Linh Quan, thi thể lăn xuống từ trên cao, các tướng sĩ dũng cảm không sợ chết, nối tiếp nhau, bổ sung vào chỗ trống.

Thương vong đã không thể dùng con số để thống kê.

Hắn nắm chặt trường đao trong tay, chất lỏng màu đỏ tươi chảy xuống từ bên má, đó là máu hòa lẫn mồ hôi, cũng là nước nước mắt chứa đựng nỗi đau thương.

Bên trong Bạch Quang Giới Vực, Bách Lý lão nhân và Ca Lâu La Vương vẫn đang giao chiến.

Thế nhưng bộ y phục màu xám bị máu tươi nhuộm đỏ, lại cho

thấy tình trạng hiện tại của ông ta không được tốt.

Tuy nhiên, nếu không giải quyết được Ca Lâu La Vương, cục diện chiến tranh chỉ có thể ngày càng gian nan, tướng sĩ nhân tộc nhất định sẽ toàn quân bị diệt!

Ngay trong thời khắc nguy cấp này, Lôi Long màu đỏ từ chân trời ập đến, trong nháy mắt, đã nhấn chìm hàng trăm Ca Lâu La, những kẻ này thậm chí còn không kịp kêu thảm thiết!

Cảnh tượng đột ngột xảy ra khiến tất cả mọi người có mặt đều kinh ngạc.

Vạn Kiếm Tông Tông Chủ Nhạc Hạc Hiên kinh ngạc nói: “Đây là... Diệt Sinh Lôi?”

Các tướng sĩ trấn giữ cửa ải nhìn theo, chỉ thấy một bóng người tóc bạc bay phấp phới, toàn thân được bao phủ bởi ánh sáng thánh khiết, giống như tiên nhân.

“Là... là Tần quân sư!”

Chương 678: Lực Vãn Cuồng Lan

“Là Tần Phong, khí tức này là của hắn.” Trấn Thiên Nhất thần sắc kinh ngạc.

“Tam Phẩm cảnh giới?” Bạch Ngạn trừng lớn hai mắt.

“Cái tên tiểu tử thối này.” Tần lão gia nắm chặt tay phải, khuôn mặt trắng bệch lộ ra vẻ lo lắng.

Hắn chỉ hận bản thân đêm qua ra tay quá nhẹ, để tiểu tử này tỉnh lại.

Bất quá hắn cũng rất hiếu kỳ, chỉ trong một đêm, tiểu tử này vì sao có thể bước vào Tam phẩm chi cảnh, chẳng lẽ là bị hắn đả thông kinh mạch?

Thẩm Lê và Tôn Kỳ nhìn nhau, bọn họ đều kinh ngạc trước tốc độ tu vi tinh tiến của Tần Phong!

Mà càng khiến bọn họ khiếp sợ chính là, Tần Phong vậy mà có thể khống chế được Diệt Sinh Lôi trong truyền thuyết!

Trên không trung, Tần Phong nhìn lướt qua chiến trường, cảnh tượng thây chất thành núi khiến hắn nhíu chặt mày.

Mà những tên Ca Lâu La tộc còn sót lại, vẫn đang hung hăng hoành hành trên không trung, sát khí đằng đằng!

Nhẹ nhàng thở ra một hơi, Tần Phong xòe lòng bàn tay, Lôi Đình Kỳ Lân cùng với chồi non lộ ra, trong đôi mắt màu hổ phách, ánh sáng màu bạch kim lóe lên rồi biến mất.

Lôi đình màu đỏ, tím, lục nhanh chóng giao thoa, sau đó hóa thành Bình Chướng bao phủ chiến trường Trấn Linh Quan!

“Là Giới Vực?” Cung Độc đã chạy thoát khỏi chiến trường nhíu mày.

“Ngu xuẩn, Giới Vực này bao trùm tất cả mọi người, Nhân tộc bên kia cũng sẽ bị hạn chế.

Mà Ca Lâu La tộc được huyết kế cường hóa, căn bản không sợ loại thủ đoạn này.” Quỷ Phật cười lạnh một tiếng.

“Không đúng.” Bóng đen mơ hồ đột nhiên lên tiếng.

“Cái gì không đúng?” Quỷ diện nhân số hai khó hiểu lên tiếng, sau đó nhìn về phía Giới Vực, tiếp đó trừng lớn hai mắt.

Chỉ thấy lôi đình màu xanh lục rơi vào trên người các binh sĩ Nhân tộc, vậy mà lại đang chữa trị thương thế với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường!

Cho dù là những binh sĩ bị chú hỏa ăn mòn chỉ còn lại một hơi thở, dưới sự bao bọc của lôi đình ôn hòa này, cũng dần dần khôi phục sinh cơ và sức chiến đấu!

“Ta… Vết thương của ta đã khỏi?”

“Hai chân của ta khôi phục tri giác rồi!”

“Đây đều là năng lực của Tần quân sư?!”

“Thật sự không dám tưởng tượng!”

Các binh sĩ sau khi kinh ngạc, liền mừng rỡ rơi lệ, tiếng hoan hô “Tần quân sư” vang vọng không dứt bên tai.

Dù sao Tần Phong đã kéo bọn họ từ Quỷ Môn Quan trở về!

Mặc dù trận chiến này bọn họ đều ôm quyết tâm tử chiến, nhưng ai lại muốn từ bỏ hy vọng sống?

“Hửm?” Ca Lâu La Vương trầm ngâm một tiếng.

Bạch Lý lão nhân an ủi nói: “Lôi đình đại diện cho hủy diệt, cũng đại diện cho sinh cơ.

Không ngờ, tiểu tử này vậy mà sau khi bước vào Tam phẩm, đã hoàn thành lột xác.”

Lời nói vừa dứt, Bạch Lý lão nhân vung tay phải, một cuộn giấy trắng xuyên qua Giới Vực của hắn, rơi vào trong tay Tần Phong.

Hắn mở cuộn giấy trắng ra xem, thứ này chính là bài thơ《Trấn Linh Quan》được viết ở Tấn Dương Thành lúc trước!

Làm sao Tần Phong có thể không hiểu ý tứ của Sư Phụ? Chính khí quanh người hắn dâng trào, tiến vào trong cuộn giấy trắng.

Thơ từ trên cuộn giấy trắng lập tức tỏa ra kim quang, thanh khí giống như thủy triều lan tỏa ra xung quanh.

Các binh sĩ được thanh khí gột rửa, mệt mỏi sau khi đại chiến đều tan biến hết, trong cơ thể tràn đầy sức mạnh vô tận.

Mà Ca Lâu La tộc sau khi bị thanh khí bao phủ, huyết nhục khôi phục lại trạng thái bình thường, thậm chí ngay cả trạng thái huyết kế cũng không còn duy trì được nữa!

Đây chính là năng lực thần kỳ của Nguyên Bảo Văn Thánh Đạo Giả!

Liễu Thiên Lộc nhìn thấy cảnh này, làm sao có thể bỏ qua cơ hội tốt như vậy? Hắn hét lớn một tiếng: “Thần Hầu Quân, giết!”

Liệt Anh nhìn thấy rất nhiều huynh đệ khôi phục thương thế,

cũng hoàn hồn, quát lớn: “Huynh đệ, hiện tại đến lượt chúng ta đồ sát đám người chim này, giết cho ta!”

“Giết!!!”

Một hòn đá khuấy động ngàn cơn sóng!

Tần Phong tâm niệm vừa động, Lôi Đình Kỳ Lân thân thiết cọ cọ vào ống quần của Tần Phong, sau đó liền hướng về phía Ca Lâu La tộc lộ ra nanh vuốt.

Diệt Sinh Lôi giống như lôi xà nhảy lên giữa không trung, trở thành sát cơ vô tận, thu hoạch tính mạng của Ca Lâu La tộc.

Diệt Sinh Lôi có lực lượng tiêu diệt vạn vật trên thế gian, trừ phi là Ca Lâu La từ Nhị phẩm trở lên mới miễn cưỡng có thể chống lại, dưới Tam phẩm cho dù không chết, cũng phải bị Diệt Sinh Lôi trọng thương!

Cục diện bởi vì sự gia nhập của Tần Phong, mà trong nháy mắt nghịch chuyển!

“Vậy mà lại như thế.” Bóng đen mơ hồ trầm giọng nói, hắn ngẩng đầu nhìn Tần Phong trên không trung, đối phương đã thoát khỏi bàn cờ của hắn và Thiên Giám Quốc Sư.

Đó là biến số!

“Chủ thượng, chúng ta bây giờ phải làm sao?” Quỷ Phật lên tiếng hỏi.

“Thần tính của Chúc Long không phải thứ mà Ca Lâu La Vương có thể hấp thu, chúng ta chỉ cần ngồi xem biến hóa.”

Mất đi Thần tính của Chúc Long và huyết kế cường hóa, thực lực của Ca Lâu La tộc giảm mạnh, mà còn ở trong Giới Vực lôi đình của Tần Phong, chỉ cần không phải bị thương nặng đến mức

phải chết, binh sĩ Nhân tộc đều có thể khôi phục thương thế.

Thêm vào đó lại có thanh khí của Nguyên Bảo 《Trấn Linh Quan》 gia trì, một đằng mạnh lên, một đằng yếu đi, cục diện gần như là một chiều!

Sĩ khí tăng vọt, tiếng hò reo vang dội!

Tần Phong liếc mắt nhìn thấy Sư Phụ và Ca Lâu La Vương chiến đấu hiểm hách, không khỏi nhíu mày, hắn biết rõ, nếu Ca Lâu La Vương không chết, trận chiến này sẽ không thể kết thúc.

Mà hắn cũng không muốn lưu lại cái họa lớn Ca Lâu La Vương này, chỉ muốn tiêu diệt hắn trong trận chiến này, lập tức hô lớn: "Chiến trường nơi này giao cho chúng ta là được, xin Quỷ Thủ đại nhân và Viêm Chu đại nhân cùng nhau đối phó Ca Lâu La Vương."

Tần lão gia nghe vậy, thân hình dừng lại: "Tiểu tử thối, vậy mà lại chỉ huy ta."

Tuy nói như vậy, nhưng dưới lớp mặt nạ, lại lộ ra nụ cười an ủi.

Viêm Chu cười nói: "Tiểu tử này quả thật không tệ."

"Nói nhảm, ngươi không nhìn xem hắn là con trai của ai sao?" Tần lão gia đắc ý nói.

"Có Giới Vực của hắn tọa trấn, thêm vào đó Long tộc và Kiếm Đạo Minh bên kia, ngươi ta quả thật có thể rảnh tay, ngươi nói xem?" Viêm Chu lên tiếng hỏi.

"Cần gì phải hỏi nhiều." Tần lão gia trầm giọng đáp, hai người nhìn nhau, tâm ý tương thông, cùng nhau lao về phía chiến trường của Ca Lâu La Vương.

Bên trong Giới Vực Bạch Quang, Bạch Lý lão nhân đã có chút

trở tay không kịp, đúng lúc này, hai bóng người phá không mà đến.

“Hai người các ngươi sao lại tới đây?”

“Thấy Lão gia tử ngươi sắp không xong rồi, nên muốn tới giúp một tay.” Tần lão gia đáp.

Bạch Lý lão nhân quay đầu nhìn lại, cục diện đại hảo, lập tức cười đáp: “Nếu ta còn trẻ thêm mấy chục tuổi nữa, loại người này, một mình ta là đủ rồi.”

“Trước mặt hai người chúng ta, thì đừng có khoác lác nữa.”

Bạch Lý lão nhân thu lại nụ cười, thản nhiên nói: “Tuyết đọng trên Nam Vực Nhân tộc, hiện tại cũng nên tan rồi.”

Lời nói vừa dứt, ba người cùng nhau tấn công Ca Lâu La Vương!

Thiên địa rung chuyển, không gian vỡ vụn, chú hỏa đen trắng thiêu đốt hừng hực.

Ba người đều dùng hết toàn lực, nhưng vẫn chỉ có thể cùng bị thương với Ca Lâu La Vương.

Mà Ca Lâu La Vương đã nuốt chửng Thần tính của Chúc Long, loại thương thế này đối với hắn mà nói, căn bản không đáng kể, bởi vì chỉ cần chú hỏa đen trắng quét qua, hắn liền có thể khôi phục lại trạng thái đỉnh phong trong nháy mắt!

Gào!

Tiếng kêu the thé vang lên, không gian giống như tấm gương vỡ tan từng tấc.

Chú hỏa đen trắng đột nhiên bùng phát, vậy mà lại đánh bay cả ba người Tần lão gia!

“Lũ sâu bọ bé nhỏ, sao dám giao chiến với ta.” Ca Lâu La Vương lạnh giọng nói.

Động tĩnh lớn như vậy tự nhiên thu hút sự chú ý của Tần Phong, không khỏi nhíu mày.

Thực lực của Ca Lâu La Vương vốn đã không yếu, sau khi nuốt chửng Thần tính của Chúc Long, sự cường đại này càng đạt đến một cảnh giới mới, ngay cả ba người cha con liên thủ, cũng không phải là đối thủ của hắn!

“Nhất định phải tìm được nhược điểm của hắn.”

Nghĩ đến đây, Tần Phong thi triển Song đồng dị năng nhìn về phía Ca Lâu La Vương.

Phàm nhân nhìn thần tất nhiên sẽ bị phản phệ.

Đôi đồng tử màu hổ phách của hắn nổi lên tia máu, khóe mắt có máu tươi chảy xuống, cảm giác đau đớn ăn mòn thần kinh của hắn, nhưng hắn vẫn luôn cắn răng kiên trì!

Ngay lúc này, màu đen kịt nơi sâu thẳm đồng tử lóe lên rồi biến mất, hắn rốt cuộc cũng nhìn rõ nhục thân của Ca Lâu La Vương.

Khí đen trắng vậy mà đã chiếm cứ toàn thân Ca Lâu La Vương, cuối cùng hội tụ ở xương sống của hắn.

Nói cách khác, chỉ cần đánh xuyên qua xương sống, Ca Lâu La Vương sẽ không còn là thân thể bất tử đáng sợ nữa!

“Nhược điểm của hắn là xương sống!” Tần Phong hô lớn.

Chương 679: Chúc Long Hiện Thế

Tần lão gia, ba người cùng sửng sốt, sắc mặt Ca Lâu La Vương biến đổi dữ dội: "Tìm chết!"

Lợi trảo nắm chặt, không gian tầng tầng sụp đổ, hắn muốn cách không bóp chết Tần Phong, mà hắn cũng có thực lực đó!

Đối mặt với uy áp của Siêu Thoát Chi Cảnh, Tần Phong chỉ cảm thấy da đầu tê dại, ngay cả Lôi Đình Giới Vực cũng không thể chịu được áp lực này, vết nứt như mạng nhện chằng chịt.

Tần lão gia, Tam Nhân tự nhiên sẽ không để hắn toại nguyện, thi triển chiêu thức, ngăn cản uy năng.

Mà hành động này của Ca Lâu La Vương cũng để lộ ra sự chột dạ của hắn, có thể thấy, lời Tần Phong nói quả thực là nhắm thẳng vào tử huyệt của hắn!

"Nói như thế nào?" Tần lão gia hỏi.

Viêm Chu trầm giọng đáp: "Tuy biết điểm yếu của hắn, nhưng nhục thân và thần hồn của hắn được đạo tắc che chở, ta và ngươi tuy có thể phá vỡ huyết nhục của hắn, nhưng cũng không thể diệt được đạo tắc. Mà đạo tắc bất diệt, hắn liền có thể khôi phục lại."

"Mọi người không cần lo lắng, đợi đến khi xương sống của hắn lộ ra, chuyện còn lại cứ giao cho ta, đương nhiên, trước mắt điều quan trọng nhất vẫn là hạn chế hành động của hắn." Bách Lý lão nhân vừa nói, vừa phất tay phải, một đạo thanh khí phóng lên trời, vô cùng chói mắt.

Tần lão gia và Viêm Chu nhìn nhau, không biết hành động này là có ý gì, lại thấy bên ngoài Trấn Linh Quan một đám người mặc áo choàng đen, đeo quan tài khổng lồ sau lưng đột ngột xuất hiện.

"Là Quan Trủng Mộ Gia?!"

"Ra tay!" Bách Lý lão nhân hô lớn, Quan Trủng Mộ Gia trong nháy mắt đã xuất hiện ở tám hướng.

Tám người nhìn nhau, không cần phải nói, hai tay không ngừng biến hóa, ánh sáng xanh hiện lên, sau đó hóa thành xiềng xích, quấn về phía Ca Lâu La Vương.

Bị trói buộc, hắn quát lớn: "Thứ này cũng muốn cản ta?"

Hắc bạch chú hỏa cuồn cuộn, hắn muốn dựa vào sức mạnh thuần túy để thoát khỏi xiềng xích, nhưng trên xiềng xích ánh sáng xanh, những hoa văn kỳ dị hiện lên, lại đẩy lùi sức mạnh của Ca Lâu La Vương!

"Thượng Cổ Hỗn Nguyên Bảo Khí - Thiên Vân Liên?!" Thẩm Lê thấy vậy, kinh ngạc thốt lên.

Vật này chính là bảo vật được Quan Trủng Mộ Gia đời đời truyền thừa!

"Lúc này không ra tay, còn đợi đến khi nào?" Tần lão gia quát lớn, người đầu tiên ra tay, kinh thần kỹ pháp thi triển, kình khí hiện ra sau lưng hóa thành đồ án quỷ thần, cuối cùng dung hợp vào cánh tay phải.

Một quyền đánh ra, thiên địa đột nhiên tối sầm, Ca Lâu La Vương không thể tự do hành động trực tiếp hứng chịu một đòn này, xương sống lập tức máu thịt be bét!

Viêm Chu theo sát phía sau, sau lưng hiện lên một đồ án hung thú phát ra kim quang, tiếng gầm rú vang lên.

Tần Phong nhìn kỹ, đó là hung thú được ngưng tụ từ kim sắc kình khí, to lớn như trâu, hình dạng giống hổ, mọc một đôi cánh đen.

"Lại là Cùng Kỳ?!"

Loại yêu thú này cực kỳ đáng sợ ở Nam Vực, từng ăn sạch hai tòa thành chỉ trong một đêm, thực lực có thể đạt đến đỉnh phong bát chuyển kiếp lực.

Sau đó, yêu thú này biến mất khỏi Nam Vực, hóa ra là bị Thiên Long Tư Mệnh ra tay tiêu diệt!

Ảo ảnh Cùng Kỳ há to nanh vuốt lao về phía Ca Lâu La Vương, giẫm lên không trung, lợi trảo hóa thành từ kình khí rơi xuống vết thương do Tần lão gia gây ra, xé toạc huyết nhục một lần nữa, Ca Lâu La Vương đau đớn kêu lên.

Mọi người cũng được chứng kiến, bên dưới huyết nhục, là xương sống trắng như ngọc, trong suốt như pha lê!

Đó chính là xương sống còn sót lại của Chúc Long!

"Lão gia tử!" Tần lão gia và Viêm Chu đồng thanh hét lớn.

Bách Lý lão nhân tự nhiên sẽ không bỏ lỡ cơ hội này, ông xòe tay phải ra, bầu trời đỏ sẫm bỗng nhiên trở nên quang đãng, ngay cả hư không vỡ vụn ở đây cũng dần trở lại bình thường.

Một đạo bạch kim quang mang từ sâu trong thiên khung rơi xuống, rơi vào tay phải của Bách Lý lão nhân, không bao lâu, một bàn tay khổng lồ hiện ra, động tác giống hệt tay phải của lão nhân!

"Một chưởng, ta là Càn Khôn." Bách Lý lão nhân lẩm bẩm.

Giữa lòng bàn tay khổng lồ, kim sắc quang văn kỳ dị lưu chuyển, sau đó bàn tay khổng lồ chộp lấy xương sống sau lưng Ca

Lâu La Vương.

Rắc!

Rắc!

Đó là âm thanh đạo tắc bảo vệ bản thân của Ca Lâu La Vương bị lão nhân bóp nát!

Bàn tay khổng lồ nắm chặt, nắm lấy xương sống Thần Ma trong tay.

Ca Lâu La Vương biết đại nạn sắp đến, kinh hô: "Không!!"

Nhưng Bách Lý lão nhân làm sao chịu nghe? Bàn tay khổng lồ đột nhiên kéo ra ngoài, xương sống trong suốt như pha lê bị kéo ra, máu tươi xen lẫn chú hỏa, bay múa khắp trời!

"Vương của ta!" Tộc nhân Ca Lâu La kinh hãi biến sắc.

Cơn đau dữ dội khiến Ca Lâu La Vương bộc phát ra sức mạnh cường đại, Thiên Vân Liên tuy là Thượng Cổ Hỗn Nguyên Bảo Khí, nhưng đối mặt với sức mạnh và uy áp này, Quan Trủng Mộ Gia điều khiển Thiên Vân Liên đã kiệt sức, không thể duy trì được nữa.

Thiên Vân Liên rốt cuộc cũng bị Ca Lâu La Vương thoát khỏi!

Hắn nhìn mọi người, trong mắt đỏ ngầu tràn đầy sát ý: "Ta muốn các ngươi chết, muốn các ngươi chết!"

Giống như con thú cùng đường, chiến đấu đến cùng, nhất định sẽ là một trận phong ba bão táp.

Tần lão gia, Tam Nhân tuy đã thành công đoạt được Thần Ma Tích Trụ của hắn, nhưng cũng không dám lơ là, ngược lại càng thêm đề phòng.

Hôm nay, bọn họ phải nghiền nát lưỡi hái tử thần treo trên

đầu nhân tộc, Nam Vực này!

Nhưng đúng lúc này, một tiếng cười đột ngột vang lên.

Âm thanh đó không phải từ nhân tộc, cũng không phải từ Ca Lâu La.

Hư vô, xa xăm, lại khiến người ta rợn tóc gáy, giống như tiếng cười man rợ từ sâu trong địa ngục.

Tần lão gia, Tam Nhân lần theo tiếng nhìn lại, kinh ngạc phát hiện, tiếng cười đó lại phát ra từ xương sống Thần Ma!

Ầm!

Càn Khôn hư ảnh do Bách Lý lão nhân đánh ra, trong nháy mắt sụp đổ.

Mà hắc bạch chú hỏa quanh người Ca Lâu La Vương cũng xuất hiện dị biến, chúng quấn lấy Ca Lâu La Vương, không ngừng siết chặt, áp lực cực lớn lại nghiền ép thân thể Ca Lâu La Vương!

Tất cả mọi người nhìn thấy cảnh này, đều kinh hãi biến sắc.

Hắc bạch chú hỏa giống như độc xà càng quấn càng chặt, hắc bạch chi khí lưu chuyển, mơ hồ có thể nhìn thấy một hư ảnh cự long, âm trầm đáng sợ.

Mà huyết nhục và thần hồn của Ca Lâu La Vương cũng bị hắc bạch chi khí không ngừng thôn phệ, tiếng kêu thảm thiết liên tiếp vang lên, cho đến cuối cùng im bặt.

Khiến nhân tộc kinh hãi, bạo quân tàn nhẫn đã giết chết không biết bao nhiêu người - Ca Lâu La Vương, cuối cùng lại chết như vậy!

Đông!

Đông đông!

Nơi Ca Lâu La Vương chết đi, hắc bạch chi khí vờn quanh, tiếng tim đập phát ra từ trung tâm đó, mỗi lần vang lên, đều giống như trời sập, khiến người ta kinh hãi.

Xương sống chìm vào trong hắc bạch chi khí, vô số xiềng xích bắn ra, lại trói buộc tất cả tộc nhân Ca Lâu La, sau đó kéo mạnh vào trong.

Tiếng xương cốt gãy vụn vang lên không dứt bên tai, những tộc nhân Ca Lâu La đó thậm chí còn không kêu thảm thiết được, đã chết như vậy!

Các tướng sĩ nhân tộc sợ đến mặt mày tái nhợt.

Sự sợ hãi, áp lực, khiến tất cả mọi người như đang ở dưới đáy biển sâu, bọn họ biết, có thứ gì đó đang thai nghén trong đó, muốn leo lên thiên địa này.

Tần Phong chỉ cảm thấy hô hấp dồn dập, tim đập nhanh hơn.

Đó là Chúc Long, Thần Ma thời Thượng Cổ, vô cùng đáng sợ!

Huống chi là tướng sĩ bình thường, ngay cả hắn, cũng không thể chống đỡ nổi uy áp này!

Bách Lý lão nhân phản ứng lại, lớn tiếng quát: "Tần Phong, đưa tất cả tướng sĩ rời đi!"

Tần Phong hoàn hồn, không nói hai lời, triệu hồi Kim Sí Đại Bằng, sau đó phất tay phải, cuồng phong cuốn lấy tất cả tướng sĩ nhân tộc trong giới vực, đưa bọn họ lên lưng Kim Sí Đại Bằng.

"Bay về phía bắc, càng xa càng tốt!" Tần Phong lo lắng nói.

Kim Sí Đại Bằng liếc nhìn nơi hắc bạch chi khí hội tụ, sau đó không dám nhìn lần thứ hai, nó vỗ cánh, cuồng phong nổi lên, sau

đó không chút do dự, nhanh chóng chạy trốn khỏi nơi thị phi này.

Hô ~

Tiếng hít thở vang lên, thiên địa bỗng nhiên giống như bị đặt trong lò lửa, dường như có thể thiêu đốt vạn vật!

Liệt hỏa cuồn cuộn, hóa thành viêm long, hung hãn lao về phía Kim Sí Đại Bằng!

Thương Tông - lão trượng Long Tộc thấy vậy, triển khai giới vực muốn ngăn cản, kết quả chỉ trong nháy mắt, đã bị đánh bay, nửa người cháy đen!

"Tộc trưởng!" Long Tộc kinh hô.

"Không sao!" Sắc mặt Thương Tông vô cùng ngưng trọng, ông muốn khôi phục thương thế, nhưng vết thương cháy đen căn bản không thể khôi phục!

Mà Kim Sí Đại Bằng và các tướng sĩ, lại bởi vì sự ngăn cản trong chốc lát này, mà thoát khỏi nguy hiểm.

Những người còn lại đồng loạt nhìn về phía hắc bạch chi khí hội tụ, hắc bạch chi khí lấy nơi tim đập làm trung tâm, lấy xương sống làm trụ cột không ngừng mở rộng.

Trăm trượng... ngàn trượng!

Huyết nhục kinh mạch tái tạo, bộ xương thành hình, thân rồng uốn lượn.

Ánh mắt Tần Phong nhìn theo thân rồng hướng lên trên, hắc bạch chi khí cũng đang chui vào trong thân rồng, dung nhan chân thật không ngừng hiện ra trước mắt thế nhân.

Thiên địa đột nhiên tối sầm, màn đêm buông xuống...

Chương 680: Phong nhi, con luôn là niềm tự hào của cha (1/2)

Vừa mới ban ngày ban mặt, vậy mà chỉ trong nháy mắt, màn đêm đã bao phủ lấy Thiên địa!

Người dân Đại Càn Tứ Vực đều kinh hãi không thôi.

Đông Vực, A Tu La Vương đột nhiên đứng bật dậy, cau mày.

"Ngô Vương, đây là..." Lực Vương Tỳ Ma La kinh ngạc lên tiếng.

"Lại có siêu thoát chi cảnh, có thể ảnh hưởng đến ngày đêm luân phiên." Sát Thiên La trầm giọng nói.

Bắc Vực, La Sát Chi Địa, khi màn đêm buông xuống, La Sát Nữ Vương đột nhiên bóp nát xương đầu lâu trong tay, trong mắt lóe lên vẻ kinh hãi.

Tây Vực, Tư Mệnh Phó Nhược Vân ngẩng đầu nhìn trời, không thấy trăng sao, cả Thiên địa như bị tấm màn đen che phủ, quỷ dị vô cùng.

"Tư Mệnh đại nhân." Thần Tướng Cung Thương bên cạnh sắc mặt ngưng trọng: "Chẳng lẽ đây là dị biến do tai họa từ Nam Vực gây ra?"

"Ta cũng không biết." Phó Nhược Vân lắc đầu, chợt nhớ tới bóng dáng Bắc Quỷ Thủ, trong mắt lóe lên vẻ lo lắng.

Tiểu Bạch cuộn tròn trong lòng Bạch Vô Địch run rẩy: "Nương, đây là tình huống gì vậy?"

Bạch Vô Địch không trả lời, trong lòng lại dâng lên một tia sợ hãi.

Phụng Thiên Thành, Ngự Thư Phòng, Lý Công Công kinh hô: "Bệ hạ, người xem..."

Minh Hoàng nhìn thoáng qua sắc trời, quay người nhìn vào nội thất, trong bức tranh, Hiên Viên Trảm Thần Kiếm không ngừng rung động.

Thiên Giám Quốc Sư và Trấn Thần Ti Ngự đồng thời nhìn về hướng Nam: "Cuối cùng, vẫn là giáng thế..."

Cùng lúc đó, Thần Công Phòng, một cột lửa phóng thẳng lên trời...

Tại Trấn Linh Quan, ánh mắt của tất cả mọi người đều bị thân ảnh con rồng khổng lồ âm u kia thu hút.

Đông!

Đông đông!

Tiếng tim đập ngày càng nhanh, ngày càng mạnh mẽ.

Mỗi một nhịp đập của nó, đều có thể khiến thần hồn của mọi người run rẩy.

Tiếng hít thở vang lên, vốn là Thiên địa nóng như thiêu đốt, lửa tắt, hàn khí ập đến.

Mặt đất đóng một lớp băng sương, máu tươi trên mặt đất đông cứng lại trong nháy mắt!

Mà luồng khí đen trắng cuối cùng ở chỗ đầu rồng cũng bị hút

vào trong bụng rồng, mọi người rốt cuộc cũng được nhìn thấy toàn bộ diện mạo của Chúc Long.

Mặt người, một con ngươi dựng đứng khổng lồ nhắm chặt, cùng nụ cười âm trầm đáng sợ.

Nó hít một hơi về phía Thiên địa, giọng nói khàn khàn vang lên: "Là mùi của con người."

Lời nói vừa dứt, con ngươi dựng đứng khổng lồ mở mắt, Thiên địa trong nháy mắt sáng bừng.

Con ngươi của nó giống như mặt trời thứ hai, khiến cho Thiên địa sáng đến chói mắt!

Đây chính là Chúc Long, mở mắt là ngày, nhắm mắt là đêm, chỉ một hơi thở, liền có thể dễ dàng thay đổi khí hậu!

Nó nhìn về phía mọi người, khóe miệng nhếch lên, lộ ra hàm răng sắc nhọn, đuôi rồng vung lên, hư không như sóng to gió lớn, cuồn cuộn ập về phía mọi người.

Chiến lực dưới Tứ phẩm đã bị uy áp chấn nhiếp, toàn thân không thể khống chế.

Trên Tam phẩm, những người có thực lực yếu hơn một chút, chỉ có thể miễn cưỡng hành động.

Công kích đáng sợ ập đến, nếu như bọn họ không ứng phó, chắc chắn phải chết!

"Mở kết giới chống đỡ!" Bách Lý lão nhân quát lớn.

Mọi người nghe vậy, đều không dám chậm trễ, thi triển hết khả năng của mình.

Vô số kết giới sáng lên, chắn trước Chúc Long.

Thế nhưng khi những kết giới này chạm vào hư không công kích của Chúc Long, kết giới của phần lớn mọi người, chỉ trong nháy mắt, liền tan thành mây khói!

Chỉ có kết giới của Bách Lý lão nhân, Tần lão gia, Viêm Chu... là miễn cưỡng chống đỡ được một chút.

Rắc!

Vết nứt như mạng nhện lan ra trên bề mặt kết giới, Tần lão gia và Viêm Chu lại bị chấn bay cùng lúc!

Bách Lý lão nhân cố gắng kiên trì, nhưng y phục trên người bị chấn nát, ông ta hừ một tiếng, máu tươi từ khóe miệng chảy xuống, hiển nhiên là không chống đỡ được bao lâu.

Dù sao ông ta trước đó đã giao chiến với Ca Lâu La Vương, lúc này không phải là lúc ở trạng thái đỉnh phong!

Cứ tiếp tục như vậy, nhân tộc chắc chắn phải chết... Tần Phong cau mày, đưa tay vào trong ngực, lấy ra tấm da cóc của Chiểu trạch chi chủ, lúc này không triệu hồi đối phương, còn đợi đến khi nào?

Thần niệm tiến vào tấm da cóc, tiếng nước chảy róc rách vang lên.

Không gian xung quanh như đầm lầy, gợn sóng lăn tăn.

Ầm!

Theo một tiếng nổ vang, một vật khổng lồ từ trong hư không đầm lầy kia nhảy ra, rơi mạnh xuống đất.

Giọng nói trầm vang lên: "Ngươi gọi ta tới đây, là để đối phó..."

Lời còn chưa dứt, Chiểu trạch chi chủ nhìn về phía Chúc Long

phía trước, thân thể run lên, trong mắt lộ ra vẻ sợ hãi.

Lại là thứ hung vật này!

Chiểu trạch chi chủ trải qua mấy ngàn năm, Thần Ma Chiến năm đó tự nhiên cũng có hiểu biết.

Mà nhìn khắp các Thần Ma, Chúc Long này, tuyệt đối là kẻ đứng đầu trong số đó!

Cho dù nó có thân thể to lớn, khí thế kinh người, nhưng nếu như một đối một đơn đấu, e là nhét kẽ răng cho đối phương cũng không đủ tư cách!

Nói thật, nó có chút muốn chạy trốn...

Có thể trải qua mấy lần tai kiếp, trong tình huống bị nhiễm chú, còn có thể sống sót trên đời, chính là bởi vì nó đã vận dụng chữ "Sống" đến mức tận cùng.

"Năm đó Thần Ma Chiến không dám tham gia, trốn trong hư không, may mắn thoát chết, thế nào, bây giờ muốn làm địch với ta?

Gan của ngươi, đủ cho ta ăn sao?" Chúc Long cười lạnh.

Chiểu trạch chi chủ lập tức run lên.

Con cóc này có phải là sợ rồi không... Tần Phong thấy tình hình không ổn, vội vàng nói: "Làm địch với ngươi thì đã sao? Chiểu trạch chi chủ vĩ đại sao có thể sợ ngươi?

Hơn nữa lúc trước nó đã đáp ứng với vãn bối, sẽ nghiền nát ngươi thành trăm mảnh!"

Tần lão gia nghiêng người nhìn sang, dưới lớp mặt nạ, khóe miệng giật giật, Phong nhi nói dối mà mặt không đỏ tim không đập, quả thực đã luyện đến mức lô hỏa thuần thanh, cũng không

biết là học thói hư tật xấu ở đâu.

"Ồ?" Chúc Long nheo mắt.

Chiểu trạch chi chủ hung hăng trừng mắt, hận không thể nuốt chửng Tần Phong! Nó đã bao giờ nói những lời này? Thật là vớ vẩn!

"Trải qua mấy ngàn năm, ta lại giáng lâm thế gian, chỉ bằng mấy người các ngươi quả thực không đủ ăn, vậy thì coi ngươi là món khai vị vậy." Chúc Long cười lạnh nói, uy áp khiến Thiên địa rung chuyển.

Chương 681: Phong nhi, con luôn là niềm tự hào của cha (2/2)

"Đều là hiểu lầm..."

Lời Chiểu trạch chi chủ còn chưa dứt, Tần Phong đã chen miệng nói: "Ai ăn ai còn chưa biết, có Chiểu trạch chi chủ vĩ đại tọa trấn, ngươi lại dám kiêu ngạo như vậy!"

Tần lão gia phụ họa: "Chiểu trạch chi chủ, thực lực thông thiên, sao có thể sợ một con bò sát nho nhỏ!"

Những người còn lại nhìn nhau, đều là ngầm hiểu, chỉ trong nháy mắt, liền đồng loạt xuất hiện phía sau Chiểu trạch chi chủ, bày ra dáng vẻ đứng về phía nó, làm hậu thuẫn vững chắc!

Bách Lý lão nhân càng thẳng thắn nói: "Chiểu trạch chi chủ, ngài nắm giữ hư không chi đạo, vừa lúc có thể hạn chế hành động của đối phương, chúng ta sẽ yểm trợ cho ngài."

Lũ con người đáng chết này... Con cóc nghiến răng nghiến lợi, hận không thể nuốt chửng tất cả mọi người ở đây.

Tuy nhiên nó còn chưa kịp trút cơn giận này, Chúc Long đã há to miệng, phun ra một ngụm khí tức, bắn về phía nó!

Nhiệt độ cao vô song, dường như có thể thiêu đốt tất cả.

Hư không như bị bàn ủi nóng bỏng thiêu đốt, vỡ vụn.

Đối phương đã ra chiêu sát thủ, Chiểu trạch chi chủ không thể

không ứng phó, nó hung hăng đập vào bụng mình, dòng nước chảy sền sệt phun ra, kết nối hư không lại với nhau, cứng rắn chống đỡ công kích của Chúc Long!

Mà chất lỏng sền sệt kia, lại tràn về phía Chúc Long, đông cứng không gian xung quanh nó, thành công hạn chế hành động của đối phương!

Tần Phong thấy vậy, mừng rỡ vô cùng, không ngờ con cóc xấu xí này, quả nhiên có bản lĩnh!

Nhân tộc mọi người sao có thể bỏ qua cơ hội tốt như vậy? Mỗi người đều thi triển ra thủ đoạn mạnh nhất của mình, công kích về phía Chúc Long!

Thời không như dừng lại trong khoảnh khắc này, trong im lặng, gợn sóng đáng sợ bùng nổ ở chỗ đầu Chúc Long!

Một điểm hủy diệt, giống như hố đen.

"Thành công rồi sao?!" Tần Phong trợn to hai mắt, nhìn chằm chằm về phía trước.

Tuy nhiên, tiếng cười lạnh âm trầm vang lên, khí đen trắng bùng nổ, Thiên địa trong nháy mắt, chỉ còn lại hai màu sắc này.

Chiểu trạch chi chủ đứng đầu xung phong, thân hình bị đánh lui.

Tần lão gia cùng mọi người cũng bị dư uy chấn bay ra xa trăm trượng!

Cho dù mọi người liên thủ, vẫn không phải là đối thủ của một chiêu của Chúc Long!

Mà điều khiến Tần Phong kinh ngạc hơn là, chỗ vai phải của Chiểu trạch chi chủ, đã là máu thịt be bét, cánh tay phải của nó,

lại bị Chúc Long cắn đứt!

Sức mạnh của Chúc Long, vượt xa tưởng tượng của mọi người!

Sắc mặt Tần Phong vô cùng ngưng trọng, hắn lại thi triển Song đồng dị năng, nhìn về phía Chúc Long, ý đồ giống như lúc trước đối phó với Ca Lâu La Vương, tìm ra điểm yếu của đối phương.

Thế nhưng khi Tiên Thiên Nhất Khí trong mắt hắn hiển hóa, Chúc Long như cảm nhận được điều gì, con ngươi dựng đứng đột nhiên nhìn sang, hưng phấn nói: "Lại là Tiên Thiên Nhất Khí?!"

Rống!

Tiếng gầm rú rung trời chuyển đất!

Thân thể to lớn của Chúc Long vung lên, đầu rồng lao về phía Tần Phong.

Biến cố này xảy ra quá nhanh, căn bản không ai kịp phản ứng!

Không gian bị khóa chặt, Tần Phong không thể động đậy, chạy trốn đã là điều không thể.

Con ngươi dựng đứng khổng lồ ngày càng gần, mùi máu tanh nồng nặc từ trong miệng đối phương phả vào mặt, cái chết chỉ trong gang tấc!

Phàm nhân làm sao có thể chống đỡ sát cơ của thần?

Thế nhưng ngay trong thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, một bóng người với tốc độ thậm chí còn vượt qua cả Chúc Long!

Ầm!

Luồng khí cuồn cuộn, mái tóc bạc của Tần Phong bay phấp phới.

Vô số giọt nước bắn lên mặt hắn, hắn đưa tay sờ, in vào mắt lại là màu đỏ chói mắt...

Trước mắt là một bóng lưng, trước mặt Chúc Long nhỏ bé đến mức nào, nhưng trong mắt Tần Phong lại vô cùng vĩ đại.

"Cha." Tần Phong ngây người.

Hai tay Tần lão gia chống đỡ trong miệng Chúc Long, dùng thân thể phàm nhân của mình, để chống đỡ công kích của thần!

Phụt!

Lồng ngực của ông đã bị răng nanh đâm xuyên, máu tươi màu đỏ sẫm từ trong miệng ông không ngừng chảy xuống.

Chúc Long cười nhạo: "Loài kiến hôi, sao có thể cản bước chân của thần."

Nó lại gần Tần Phong hơn một chút, đối với nó mà nói, nuốt một người hay hai người cũng không khác biệt gì!

Tần lão gia phát ra tiếng rên rỉ khàn khàn, cho dù lồng ngực bị răng nanh xé rách, ông cũng không lùi bước!

Bởi vì phía sau ông, là đứa con trai mà ông cần phải bảo vệ!

Ông tuyệt đối không cho phép, có người thân nào chết trước mặt ông nữa!

Máu thịt toàn thân ông rung động, cơ bắp nổi lên, ông điều động khí cơ toàn thân đến mức tận cùng, một điểm sáng màu đen vàng lưu chuyển ở tim, lan ra toàn thân, đó là lực lượng mà Trấn Thần Ti Ngự đã ban tặng cho ông lúc trước!

Ảo ảnh Ác Quỷ hiển hóa, ngưng tụ trên cánh tay phải, một kích này ông sẽ dốc hết toàn lực!

Ầm!

Một quyền hung hăng đánh ra, lực lượng vô song.

Thân thể to lớn của Chúc Long lại bị đánh bay ra xa ngàn trượng!

Một kích này, lật đổ nhận thức của tất cả mọi người!

Tần lão gia chậm rãi xoay người, mặt nạ trên mặt ông đã vỡ vụn, sắc mặt ông trắng bệch, nhưng lại mang theo ý cười: "Cha, lợi hại chứ?"

Tần Phong nhìn ra thương thế của cha nghiêm trọng đến mức nào, vừa khóc vừa lắc đầu nói: "Cha, cha đừng nói nữa, con có thể chữa khỏi cho cha."

Tần lão gia không nói gì thêm, ông yên lặng nhìn Tần Phong, trong mắt tràn đầy vẻ an ủi, ông muốn nhìn thêm vài lần, ông muốn đưa tay sờ lên khuôn mặt con trai thêm lần nữa.

Thế nhưng khoảnh khắc cánh tay duỗi ra, lại hóa thành tro bụi từ từ tiêu tán.

Có được lực lượng như thần, sao có thể không có đại giá?

Thân thể của ông không có đạo tắc che chở, căn bản không thể chịu đựng nổi!

Nhưng vì cứu con trai, cho dù phải chết, thì đã sao?

"Phong nhi, con luôn là niềm tự hào của cha."

Lời nói nhẹ nhàng theo gió bay đi, giống như nụ cười trên mặt cha.

Tần Phong muốn đưa tay bắt lấy, nhưng lại không bắt được gì.

"A a a!!!" Tiếng khóc đau đớn xé lòng, vang vọng khắp Thiên địa.

Khoảnh khắc này, tim Tần Phong như bị dao cắt.

Chương 682: Thương Long Toái Thần Thương

Két!

Trong đại sảnh phủ Tần ở Phụng Thiên Thành, chén trà trên tay nhị phu nhân bất cẩn rơi xuống đất, vỡ tan thành từng mảnh, nước trà văng tung tóe.

Bà như cảm nhận được điều gì, trái tim đau như cắt.

"Nương, người không sao chứ?" Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan lo lắng hỏi.

Nhị phu nhân lắc đầu, nhìn về phương nam, nước mắt không tự chủ được mà tuôn rơi.

Trên đỉnh Đăng Thiên Lâu ở Hạo Văn Viện, Thiên Giám Quốc Sư bỗng thở dài, vẻ mặt đau buồn.

Bên bờ Cửu Khúc Hà, Trấn Thần Ti Ngự buông cần câu trong tay, đột nhiên đứng bật dậy: "Bản ý muốn giúp hắn lĩnh ngộ Đạo Giả, bước vào Siêu Thoát Chi Cảnh, không ngờ hắn lại vì cứu con trai mà thi triển lực lượng vượt quá khả năng chịu đựng..."

Sắc mặt Trấn Thần Ti Ngự hơi trầm xuống, mặt sông Cửu Khúc Hà trong nháy mắt nổi sóng cuồn cuộn.

Ông xoay người đi về hướng Thần Công Phòng, chỉ vài bước đã biến mất không thấy tăm hơi.

Tại Trấn Linh Quan, Bách Lý lão nhân đến bên cạnh Tần Phong, thân thể Tần lão gia đã tan biến như cát bụi. Nhìn dáng vẻ

đau đớn tột cùng của Tần Phong, lão muốn nói gì đó nhưng cuối cùng chỉ biết thở dài.

Tuy nhiên, nguy hiểm vẫn chưa được giải trừ!

"Đau, đau quá!!!" Chúc Long điên cuồng vung vẩy cái đuôi to lớn, mặt đất nứt toác, vô số khe nứt sâu không thấy đáy.

Thân rồng va chạm vào Linh Sơn, ngọn núi cao chót vót kia trong phút chốc sụp đổ!

Hình ảnh Chúc Long lại hiện ra trước mắt mọi người, nhưng trạng thái của hắn ta rõ ràng đã khác hẳn lúc trước.

Nắm đấm của Tần lão gia ẩn chứa đạo tắc, đánh trúng mặt Chúc Long, khiến khuôn mặt hắn ta như tấm gương bị vỡ vụn!

Khí đen trắng cuồn cuộn, Chúc Long muốn chữa trị thương thế, nhưng vết nứt kia lại không có chút dấu hiệu nào cho thấy sẽ lành lại!

"Ta muốn các ngươi phải chết! Ta muốn mảnh Thiên Địa này chìm trong sợ hãi vô tận!" Chúc Long gầm lên.

Trong miệng hắn ta phun ra khí đen, trong khe nứt trên mặt đất, ngọn lửa màu lục lam bùng cháy dữ dội, đó là U Minh Quỷ Hỏa!

Mà trong Quỷ Hỏa, những Ca Lâu La tộc đã chết lại xuất hiện, huyết nhục thối rữa, lộ ra xương trắng, dáng vẻ âm trầm khiến người ta không khỏi rùng mình!

Chúc Long nắm giữ Âm Dương đạo tắc, hắn ta có thể hồi sinh những kẻ đã bị mình giết chết bằng cách kỳ dị này, đây chính là Sâm La Quỷ Vực!

"Giết!" Chúc Long gầm lên giận dữ.

Vô số thi hài Ca Lâu La tộc lao về phía mọi người.

Thương Mộc đến bên Tần Phong, nói: "Bây giờ không phải lúc đau buồn, mau tỉnh táo lại!"

Tuy nhiên, Tần Phong lại phớt lờ như không nghe thấy gì.

"Đưa hắn đi!" Bách Lý lão nhân lập tức quát.

Thương Mộc nghe vậy, không chút do dự, một tay xách Tần Phong lên, lao nhanh ra khỏi Trấn Linh Quan.

...

Gió rít bên tai, Tần Phong nhớ lại từng chút từng chút đã trải qua với Tần lão gia, nỗi buồn tràn ngập lồng ngực.

Thương Mộc đưa hắn đến nơi an toàn, nhưng cho dù nàng gọi thế nào, hắn cũng không có phản ứng gì.

Chát!

Một tiếng tát tai vang lên.

Tần Phong ngơ ngác ngẩng đầu lên.

Thương Mộc nhìn dáng vẻ của hắn, lời trách móc đến bên miệng lại không nói ra được.

Nàng nhẹ nhàng ôm Tần Phong vào lòng, nói: "Cha ngươi dùng tính mạng để cứu ngươi, tuyệt đối không muốn nhìn thấy ngươi như thế này.

Lúc ông ấy ra đi, trên môi vẫn còn nụ cười, ông ấy nhất định cũng hy vọng ngươi có thể mỉm cười đối mặt với cuộc sống sau này."

Trong mắt Tần Phong khôi phục vài phần sắc thái, lời nói của

cha trước khi chết vang vọng bên tai: "Phong nhi, con luôn là niềm tự hào của cha."

"Đúng vậy, bây giờ không phải lúc đau buồn, Chúc Long giết cha vẫn chưa chết, sao ta có thể tự bạo tự khí như vậy!" Tần Phong lẩm bẩm.

Thương Mộc nghe vậy, buông Tần Phong ra: "Bây giờ, lực lượng của mỗi người đều rất cần thiết, chúng ta cần ngươi."

Tần Phong đứng dậy, siết chặt nắm đấm, hóa bi phẫn thành sức mạnh.

Hắn ngẩng đầu nhìn về phía chiến trường, mọi người đối mặt với thi hài Ca Lâu La tộc đã là vất vả lắm rồi, làm sao có thể chống lại Chúc Long đáng sợ kia?

Tuy nhiên, hắn cũng biết rõ, với thực lực Tam phẩm cảnh hiện tại, căn bản không thể gây ra bất kỳ tổn thương nào cho Chúc Long!

"Chỉ có siêu phàm mới có thể tiêu diệt siêu phàm..." Tần Phong nhớ lại lời cha từng nói.

Đúng lúc này, xung quanh Tần Phong sáng lên ánh trăng sáng rực, kéo ý thức của hắn vào Thần Hải.

Thất Thải Giác Bạch Lộc vẫn còn đó, hư ảnh của Hiên Nhất tiền bối cũng hiện ra.

Còn chưa kịp để Tần Phong lên tiếng, Thính Vũ Hiên từ trong Thần Hải đứng dậy, bức tường ngăn cách tầng thứ tám cũng trong khoảnh khắc này vỡ vụn từng tấc.

Lực hút mạnh mẽ, cuốn Tần Phong và Hiên Nhất vào tầng thứ tám, trước mắt vẫn là biển mây trắng xóa.

Đột nhiên, một khuôn mặt khổng lồ dữ tợn với nụ cười âm trầm hiện ra từ biển mây.

Tần Phong giật mình, lại là Chúc Long!

Vút!

Biển mây trong nháy mắt tan biến, tầm nhìn trở nên khoáng đạt.

Chúc Long du động giữa Thiên Địa, há miệng hít một hơi, cực hàn giáng xuống thế gian, vô số sinh linh bị tước đoạt sinh cơ, đại địa trở nên hoang tàn!

"Đều là kiến cỏ." Chúc Long cười khinh miệt.

Ngay lúc này, một bóng người xuất hiện phía trên hắn ta, người nọ toàn thân tỏa ra bạch quang thánh khiết, không nhìn rõ mặt mũi, nhưng Tần Phong có thể nhận ra, người này chính là Hiên Nhất tiền bối!

"Ngươi là ai?!" Chúc Long nhìn về phía bóng trắng, trong con ngươi dựng đứng khổng lồ lóe lên vẻ kinh ngạc.

Nhưng bóng trắng không nói gì, trong nháy mắt đã đến trước mặt Chúc Long, bạch kim quang mang trên tay phải lóe lên, sau đó dùng ngón trỏ nhẹ nhàng điểm vào con ngươi của Chúc Long.

Tiếng kêu thảm thiết xé ruột xé gan vang lên, tiếng "xoẹt xoẹt" không dứt bên tai.

Tần Phong trợn to hai mắt, chỉ thấy đạo tắc của Chúc Long vỡ vụn, sinh cơ trong con ngươi nhanh chóng tiêu tán!

Sau đó, thân rồng to lớn từ trên cao rơi xuống, không còn động tĩnh!

"Thì ra, điểm yếu của Chúc Long nằm ở con ngươi." Tần Phong

thầm nghĩ.

Hắn quay đầu nhìn Hiên Nhất tiền bối, người sau cũng đang trầm tư, hiển nhiên giống như lần trước, ký ức của Hiên Nhất tiền bối lại khôi phục được một chút!

Một lúc sau, Tần Phong mới lên tiếng: "Tiền bối, có thể ban cho ta sức mạnh tiêu diệt Chúc Long được không?"

Hiên Nhất hoàn hồn: "Theo ký ức khôi phục, lực lượng của ta cũng sung mãn hơn trước, ta có thể mượn thân thể của ngươi giáng lâm thế gian, nhưng với thực lực hiện tại của ngươi, thân thể huyết nhục không có đạo tắc bảo vệ, e rằng khó có thể chịu đựng được lực lượng của ta."

Tần Phong nhớ đến hình ảnh thân thể cha tan vỡ, hắn muốn báo thù cho cha, nhưng hắn cũng biết rõ, nếu cha còn sống, tuyệt đối sẽ không hy vọng hắn dùng tính mạng để đánh đổi.

Đúng lúc này, một giọng nói êm đềm vang lên, Thất Thải Giác Bạch Lộc lên tiếng: "Điểm này, ta có thể giúp ngươi giải quyết."

...

Trên chiến trường, mặc dù Chúc Long bị Tần lão gia đánh trọng thương, nhưng mọi người vẫn không phải là đối thủ của hắn ta.

Ngày đêm luân phiên, âm dương đảo ngược.

Đạo tắc chi lực của Chúc Long, đùa bỡn tất cả mọi người trong lòng bàn tay!

Cùng lúc đó, ở Phụng Thiên Thành, Trấn Thần Ti Ngự xuất hiện trên không Thần Công Phòng, trong tay cầm một thanh trường thương.

Trường thương thon dài, toàn thân đỏ rực như lửa, trên thân thương hiện lên vảy rồng, tiếng rồng ngâm không dứt bên tai.

Đây là vô thượng bảo khí do Nguyên Trai dùng sừng rồng rèn luyện nên - Thương Long Toái Thần Thương!

Trấn Thần Ti Ngự lừng lững trên không trung, ánh mắt nhìn về phía Trấn Linh Quan ở Nam Vực, ánh mắt của ông dường như xuyên qua tầng tầng không gian, khóa chặt Chúc Long.

Tại Trấn Linh Quan, Chúc Long cảm nhận được điều gì đó, đột nhiên nhìn về phía bắc.

Trấn Thần Ti Ngự giơ cao trường thương quá đầu, áo bào trên người vì không chịu nổi lực lượng từ cánh tay mà vỡ vụn, lộ ra thân hình cường tráng như thanh niên.

Ông vung mạnh cánh tay phải, hư không sụp đổ, Thương Long Toái Thần Thương thế như không nhìn không gian, chỉ trong nháy mắt đã xuất hiện trước mặt Chúc Long!

Ầm!

Hồng quang xuyên qua mặt Chúc Long, thân thể ngàn trượng ngã bay ra ngoài, thi hài Ca Lâu La tộc trong nháy mắt tiêu tan!

Chương 683: Thánh Nhân Lâm Thế, Chư Tinh Thần Dẫn

Đại Càn mạnh nhất, há chỉ là lời đồn đại?

Dù không thể bước ra khỏi phạm vi ngàn dặm của Phụng Thiên Thành, Trấn Thần Ti Ngự vẫn có thể bộc phát ra uy lực kinh khủng như vậy!

Tại Trấn Linh Quan, Quỷ Phật chứng kiến cảnh tượng này, trong lòng không khỏi kinh hãi: "Kia... kia rốt cuộc là thứ gì?"

Quỷ diện nhân số hai dường như nghĩ đến điều gì, sắc mặt trầm xuống: "Trấn Thần Ti Ngự."

Hắn vốn tưởng rằng lần trước Phụng Thiên Thành giao thủ với đối phương, đã biết được giới hạn của đối phương.

Nhưng hiện tại xem ra, lúc trước Trấn Thần Ti Ngự đối phó hắn, căn bản chưa hề thi triển toàn lực!

Cung Độc nhìn về phía trước, sinh cơ của Chúc Long vẫn chưa biến mất, hắn trầm giọng nói: "Nếu Trấn Thần Ti Ngự còn có thể ra tay, Chúc Long chắc chắn phải chết."

Là Thập Nhị Thần Tướng của Trảm Yêu Ti, hắn chưa bao giờ nghi ngờ thực lực của Trấn Thần Ti Ngự.

Bóng đen mờ ảo nghe vậy, lắc đầu: "Trấn Thần Ti Ngự đã không thể ra tay nữa rồi, trên thế gian này, có được bao nhiêu vũ khí có thể chịu đựng được lực lượng của hắn?

Một thương này không thể bắn trúng con ngươi dựng đứng

của Chúc Long, trận chiến này đã kết thúc, Đại Càn Tứ Vực sẽ phải gánh chịu cơn thịnh nộ của Chúc Long."

Sự thật cũng đúng như lời bóng đen mờ ảo nói.

Biến cố bất ngờ khiến mọi người đều ngây người, nhưng Chúc Long lại không bị một thương kinh thiên động địa kia tiêu diệt!

Long Hồn Toái Thần Thương đâm vào trán Chúc Long, cách con ngươi dựng đứng của nó chỉ một thước!

Chúc Long nhìn về phía mọi người, máu tươi từ trên trán nó chảy xuống, khiến cho khuôn mặt nó trở nên dữ tợn.

Mà Long Hồn Toái Thần Thương cũng bởi vì phải chịu đựng lực lượng quá mức khủng bố, từng tấc từng tấc vỡ vụn.

Nếu là Siêu Thoát Chi Cảnh bình thường, trước sau phải chịu đựng trọng thương như vậy, chắc chắn phải chết.

Thế nhưng Chúc Long lại nắm giữ Âm Dương pháp tắc, Âm đại biểu cho tử khí, người chết trở về, âm tào địa phủ.

Mà Dương lại đại biểu cho sinh cơ vô tận!

Chỉ cần con ngươi dựng đứng của nó không bị công kích hủy diệt tính, nó chính là tồn tại bất tử bất diệt!

Phúc bất trùng lai họa vô đơn chí, bóng đen mờ ảo dẫn đầu một đám Quỷ diện nhân xuất hiện bên cạnh Chúc Long, lúc này, cũng đến lượt bọn họ ra tay.

Chúc Long nghiêng đầu nhìn sang, cười lạnh lẽo: "Ta nhớ rõ khí tức của các ngươi, là các ngươi đã tập hợp tàn khu cùng thần tính của ta, để ta một lần nữa giáng lâm thế gian."

Bóng đen mờ ảo cung kính nói: "Thiên địa này cần có Thần Ma che chở, mới có thể đối mặt với những khủng bố và sát cơ chưa

biết, cho nên chúng tôi mới tốn bao nhiêu tâm huyết để hồi sinh ngài."

Sắc mặt Chúc Long trầm xuống, đồng tử co rụt lại, thân thể khẽ run lên, dường như là vì sợ hãi những khủng bố chưa biết kia.

Nó thản nhiên nói: "Xem ra, ngươi biết được một số bí mật của Tiên Giới và Quỷ Giới, khó trách ánh mắt cao hơn đám sâu kiến này nhiều.

Ta vốn định xóa sổ toàn bộ sự tồn tại của Thiên địa này, sau đó mở lại khe nứt Tiên Giới và Quỷ Giới, tiếp dẫn những Thần Ma khác giáng thế.

Nhưng các ngươi lại có tư cách làm một số việc cho ta...

Bây giờ, ta cho các ngươi cơ hội này, giúp ta giết sạch đám sâu kiến này!"

Với tính cách của Chúc Long, âm hiểm xảo trá, nếu như là trước kia, nó nhất định sẽ không nói hai lời, nuốt chửng đám người Quỷ diện nhân vào bụng.

Tuy nhiên lúc này nó sau khi phải chịu đựng trọng thương của Tần lão gia và Trấn Thần Ti Ngự, cho dù sinh cơ không dứt, cũng đã là nỏ mạnh hết đà.

Nó, cần giúp đỡ!

"Như ngài mong muốn."

Nhân tộc và Long Tộc thấy cảnh này, sắc mặt đều trầm xuống, cục diện chiến đấu bởi vì có Quỷ diện nhân gia nhập, áp lực của bọn họ tăng vọt.

Dù sao những người này, đều không phải là kẻ yếu.

Hơn nữa liên tiếp trải qua mấy phen đại chiến, Chúc Long là

nỏ mạnh hết đà, bọn họ thì sao?

Thêm nữa Chiểu Trạch Chi Chủ vốn chỉ là đến để trả nhân quả mà thôi, hắn đã mất đi một cánh tay, trận chiến tiếp theo nhất định sẽ không dốc toàn lực, thậm chí rất có thể nhân cơ hội chạy trốn!

"Chẳng lẽ, lần này thật sự đã hết vận rồi..." Bách Lý lão nhân sắc mặt vô cùng ngưng trọng.

Đinh!

Ngay lúc này, có tiếng vang thanh thúy vang lên.

Giống như chuông bạc bị gió thổi lay động, lại giống như giọt nước rơi vào suối trong.

Mọi người nhìn về phía xung quanh, không biết âm thanh từ đâu truyền đến.

Chỉ có Thương Mộc vẫn luôn ở bên cạnh Tần Phong, đôi mắt màu lam nhạt tràn đầy kinh ngạc.

Tần Phong đứng dậy, vẫn là một đầu tóc bạc, đôi mắt màu hổ phách, nhưng trên đầu hắn lại mọc ra hai chiếc sừng hươu bảy màu, toàn thân tỏa ra vầng sáng thánh khiết!

Khí chất của hắn so với trước kia hoàn toàn khác biệt, hắn ngẩng đầu nhìn thoáng qua chiến trường, thần sắc không chút gợn sóng.

"Tần Phong, ngươi..." Thương Mộc kinh ngạc lên tiếng.

Tần Phong mỉm cười đáp: "Còn lại, giao cho ta là được."

Lời nói vừa dứt, Tần Phong mũi chân điểm nhẹ lên hư không, hư không kia lại giống như mặt nước gợn lên từng vòng sóng.

Hắn chỉ trong nháy mắt, đã vượt qua khoảng cách ngàn trượng, một lần nữa đến trước mặt Chúc Long.

Tất cả mọi người đều bị bộ dạng lúc này của Tần Phong làm cho kinh ngạc, Bách Lý lão nhân lại nhìn ra được một chút manh mối, Tần Phong lúc này, khí tức trên người lại đạt đến Siêu Thoát Chi Cảnh, thực lực sâu cạn thế nào ngay cả hắn cũng không nhìn thấu!

Chúc Long nhìn về phía Tần Phong, lòng tham lam đối với Tiên Thiên Nhất Khí lại nổi lên, nhưng một loại sợ hãi từ sâu trong linh hồn, lại khiến nó im thin thít.

Nó bỗng nhiên nhớ lại mấy ngàn năm trước ngày Thần Ma giáng thế, thân ảnh che trời lấp đất kia, chỉ một chiêu đã đánh nó rơi vào vực sâu!

"Là hắn... là hắn!" Chúc Long trong lòng kinh hãi không thôi, nhưng ngoài miệng lại nói: "Giết hắn, mau giết hắn cho ta!"

Đám người Quỷ diện nhân không nghe ra vẻ sợ hãi trong giọng nói của nó, nhìn về phía Tần Phong.

Từng giao thủ với Tần Phong, Quỷ Phật không cho là đúng, cười lạnh nói: "Chớ cho rằng đổi một bộ dạng, bước vào tam phẩm chi cảnh, là có thể tham gia vào trận chiến này? Chết đi!"

Quỷ Phật dẫn đầu ra tay, sáu cánh tay đột nhiên hợp lại, hắn muốn thi triển bản mệnh thần thông Lục Đạo Luân Hồi cường đại, tiêu diệt đối phương trong nháy mắt!

Nhưng khí tức trong cơ thể hắn còn chưa kịp dẫn động, một bóng người đã xuất hiện bên cạnh hắn, nhẹ nhàng vỗ vai hắn.

Quỷ Phật ba cái đầu cứng đờ nghiêng đầu nhìn lại, trong mắt lộ ra vẻ kinh khủng vô cùng: "Ngươi..."

Lời còn chưa dứt, thân thể hắn đã ở dưới ánh mắt kinh hãi của đám người Quỷ diện nhân, chia năm xẻ bảy!

Tần Phong nhìn về phía xung quanh, đám người Quỷ diện nhân lập tức tản ra.

Vừa rồi tất cả xảy ra quá nhanh, bọn họ thậm chí còn chưa kịp phản ứng, nói cách khác, chuyện như vậy cũng rất có thể xảy ra trên người bọn họ!

Cung Độc lấy bảo cung xuống, kéo dây cung như trăng tròn.

Vèo!

Một mũi tên phớt lờ khoảng cách giữa hai người, bắn thẳng vào đầu Tần Phong!

Với Cung Độc tiễn đạo Vạn Thần Cảnh lĩnh ngộ, đám người Quỷ diện nhân cho rằng, một mũi tên này nhất định có thể trọng thương đối phương!

Nhưng một màn tiếp theo, lại vượt xa nhận thức của tất cả mọi người, Tần Phong hai ngón tay kẹp lấy, dễ dàng ngăn cản thế công của mũi tên.

Sau đó hắn thuận tay vung lên, mũi tên kia bắn về phía Cung Độc, tốc độ lại càng nhanh hơn lúc đến!

Cung Độc hai mắt trợn tròn, muốn nói gì đó, lại một chữ cũng không phát ra được, ánh sáng trong mắt hắn không ngừng ảm đạm.

Chỉ thấy trên trán hắn, một lỗ máu đã xuyên thủng trước sau!

Bóng đen mờ ảo phản ứng lại, quát lớn: "Tần Vân ngạ!"

Là Văn Thánh Đạo Giả, hắn cảm nhận được sát cơ mãnh liệt, nếu lúc này không chạy, chắc chắn phải chết!

Cái miệng máu to lớn xuất hiện từ trong hư không, tất cả Quỷ diện nhân đều lao về phía cái miệng lớn hư vô kia.

Tần Phong tay phải nắm chặt, trong lòng bàn tay hình thành thiên địa, những Quỷ diện nhân kia từ trong cái miệng máu lần nữa xuất hiện, lại kinh ngạc phát hiện, bọn họ vẫn ở chỗ cũ!

Đây là thủ đoạn khủng bố cỡ nào?

Quỷ diện nhân đã là cá nằm trên thớt, Tần Phong lại không lựa chọn đi đối phó bọn họ.

Bởi vì Chúc Long thấy tình hình không ổn, lại lắc lư thân thể to lớn, chạy trốn về phía chân trời!

Siêu Thoát Chi Cảnh đối với sinh tử có linh cảm mãnh liệt, trong đầu nó có một giọng nói không ngừng khuyên nhủ nó, mau chạy trốn!

Nhưng mà, đối mặt với Tần Phong bây giờ, nó làm sao có thể chạy trốn được?!

Tần Phong tay phải giơ lên, ánh trăng rải xuống, thân thể to lớn của Chúc Long giống như bị đóng băng trên không trung, không thể động đậy!

Nhưng chỉ trong nháy mắt, Tần Phong đã xuất hiện trước mặt Chúc Long.

Sắc mặt nó kinh hãi, trong con ngươi to lớn của nó, Tần Phong trước mắt và thân ảnh trong ấn tượng kia không ngừng trùng lập.

"Không... đừng giết ta, ta có ích với các ngươi, ta có thể nói cho các ngươi biết biến cố trong Tiên Giới, bọn chúng... bọn chúng cũng sẽ giáng lâm thế giới này, các ngươi cần ta!" Chúc Long run giọng nói.

"Chúc Cửu Âm, không giết ngươi, làm sao an ủi linh hồn đã khuất?" Tần Phong nhẹ giọng mở miệng.

Chúc Cửu Âm chính là tên thật của Chúc Long!

Thần tính của Siêu Thoát Chi Cảnh, cùng tên họ móc nối, Tần Phong muốn xóa bỏ sự tồn tại của Chúc Long trên thế gian này!

Hắn giơ tay phải lên, trên ngón trỏ tay phải, bạch kim quang mang hội tụ.

Sau lưng hắn, xuất hiện vô số điểm sáng màu trắng, mỗi một điểm sáng đều hóa thành một đạo hư ảnh.

Những hư ảnh kia chậm rãi đặt tay lên tay phải của Tần Phong.

Trong đó có bá tánh chết oan, có tướng sĩ tử trận, còn có Tần lão gia đã khuất!

Tần lão gia nhìn Tần Phong, mỉm cười an ủi, sau đó khẽ gật đầu.

Trong mắt Tần Phong có nước mắt tuôn trào, hắn nhẹ nhàng thở ra một hơi, điểm ngón trỏ vào con ngươi dựng đứng của Chúc Long.

Đây chính là Chư Tinh Thần Dẫn!

Rắc!

Rắc!

Con ngươi dựng đứng của Chúc Long bắt đầu sụp đổ, ngay cả thân thể to lớn của nó cũng từng tấc từng tấc vỡ vụn!

Tiếp đó chỉ nghe thấy một tiếng nổ vang.

Thần Ma khủng bố thời Thượng Cổ giáng lâm, rốt cục vào lúc này, triệt để biến mất trên thế gian!

Chương 684: Tiên Giới và Quỷ Giới nứt ra

“Chúc Long, chết rồi?” Lý Lạc há hốc mồm, vẻ mặt ngây dại.

Hắn nửa năm trước đã bước vào cảnh giới Tam phẩm, trong đám người cùng lứa, không ai sánh bằng.

Thế nhưng khi tận mắt chứng kiến chiến trường như vậy, hắn mới phát hiện ra sự nhỏ bé và bất lực của bản thân.

Không nói đến việc tăng cường lực chiến, chỉ cần cố gắng không để trở thành gánh nặng, đã khiến hắn phải dốc hết toàn lực.

Nhưng hắn làm sao có thể ngờ được, tồn tại khủng bố như vậy, lại bị tên đáng ghét kia tiêu diệt?

Lý Lạc ngây người nhìn về phía bóng lưng Tần Phong, ký ức chợt ùa về.

Lần đầu tiên hai người gặp nhau, là ở quán rượu Tề Nguyên Thành, đối phương lúc đó chỉ là một tên phế vật, ngay cả tư cách để hắn liếc mắt cũng không có.

Lần thứ hai gặp lại ở Vạn Kiếm Tông, thực lực tuy đã cao hơn một chút, nhưng sự khiếp sợ đó phần lớn là đến từ Liễu Kiếm Ly.

Cho đến hôm nay, Lý Lạc bỗng nhiên phát hiện, hắn dường như chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng của đối phương.

Tần Phong nhìn về phía bàn tay phải của mình, bạch quang tiêu tán, hư ảnh của mọi người đã sớm tan biến.

Mái tóc bạc của hắn một lần nữa chuyển sang màu đen, sừng hươu biến mất, màu hổ phách trong đôi mắt lóe lên rồi biến mất.

Hai mắt hắn tối sầm lại, thân thể từ trên cao rơi xuống.

Tuy Thất Thải Giác Bạch Lộc đã giúp hắn chống đỡ sự phản phệ của siêu thần lực lượng, nhưng tinh thần của hắn đã đạt đến cực hạn!

Thương Mộc thân hình lóe lên, vững vàng ôm lấy Tần Phong trong lòng, sau đó lướt về phía đám người.

Chúc Long đã chết, khí tức hoàn toàn biến mất.

Quỷ Diện chúng nhân vẫn bị nhốt trong Thiên Địa trong lòng bàn tay của Tần Phong, không thể thoát ra.

Nguy cơ dường như đã qua...

Tuy nhiên Thương Mộc ngoảnh đầu lại phát hiện, Bách Lý lão nhân cùng những người khác ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, sắc mặt ngưng trọng.

Bầu trời đột nhiên tối sầm lại, mặt đất rung chuyển dữ dội.

Trên không trung bỗng nhiên nứt ra một đường, giống như mở ra một cánh cửa trời.

Không chỉ như vậy, mặt đất nứt toác, U Minh quỷ hỏa bốc lên, trong vực sâu đen kịt, không gian vặn vẹo, trông vô cùng quỷ dị.

Trong cánh cửa trời, một con ngươi khổng lồ xuất hiện, từ những khe nứt nhỏ hẹp đó, quan sát mảnh Thiên Địa này.

Trong không gian vặn vẹo của vực sâu, vô số cánh tay xương thò ra, tiếng kêu gào thảm thiết khiến người ta không khỏi rùng mình.

Mà cảnh tượng hãi hùng này, không chỉ xuất hiện ở Nam Vực một nơi!

“Chuyện gì đang xảy ra vậy?” Viêm Chu cau mày nói.

Bách Lý lão nhân hiển nhiên đã dự liệu được kết quả này, lên tiếng giải thích: “Chúc Long nắm giữ Âm Dương chi đạo, Âm có thể kết nối U Minh Quỷ Giới, Dương có thể kết nối Tiên Giới.

Năm đó Thần Ma giáng lâm thế gian, Tây Vực Ngao Nhân khi chết, có thể mở ra khe nứt U Minh Quỷ Giới, chính là bởi vì thần tính này của Chúc Long.

Mà Chúc Long đã chết, thần tính quy về Thiên Địa, mới dẫn đến kết quả như vậy.”

“Như vậy, chẳng phải là nói, mảnh Thiên Địa này sẽ phải đối mặt với nguy cơ lớn hơn sao?” Thương Tông trầm giọng nói.

“Vừa là nguy cơ, cũng vừa là cơ hội, mảnh Thiên Địa này quy tắc không đầy đủ, rất nhiều đạo thống muốn bước lên phẩm giai cao hơn, lại không tìm được đường đi.

Mà hiện tại, Tiên Giới và Quỷ Giới nứt ra, cũng đồng thời mở ra rất nhiều con đường thăng tiến.

Các ngươi, không bằng cẩn thận cảm nhận, xem có gì thay đổi hay không.”

Mọi người nghe Bách Lý lão nhân nói vậy, làm theo, sau đó từng người một trừng lớn hai mắt.

Linh khí vốn dĩ mỏng manh của Thiên Địa, lúc này lại trở nên vô cùng nồng đậm!

Còn có U Minh quỷ khí, Hồng Mông tiên khí, cùng với Cổ Thần Tức, những khí tức này vốn dĩ đã sớm biến mất từ thời Thượng

Cổ, vậy mà lại một lần nữa giáng lâm thế gian!

Điều này cũng có nghĩa là, những người có đủ nội tình, nhưng vẫn luôn không đột phá được bình cảnh, đã có thêm vốn liếng để tiến thêm một bước!

Mọi người vui mừng, nhưng cũng không quên nguy cơ trước mắt.

Viêm Chu nhìn về phía con ngươi khổng lồ trong khe nứt trên cao, lo lắng nói: "Nhân tộc muốn toàn diện nâng cao thực lực cần có thời gian, nhưng những thứ này sẽ không đợi chúng ta."

Bách Lý lão nhân lắc đầu: "Khe nứt này không phải do Chúc Long tự mình mở ra, mà là sau khi chết, thần tính quy về Thiên Địa diễn hóa mà thành, tự nhiên có cách ứng phó."

Mọi người không hiểu ý tứ, đúng lúc này, bọn họ chỉ thấy bầu trời phía bắc, bỗng nhiên có kim quang sáng lên, đó là phương hướng của Phụng Thiên Thành!

Thiên Giám Quốc Sư phất tay áo, trên không Phụng Thiên Thành, trận pháp bạch quang khổng lồ hiển hóa.

Trong Du Long Điện hoàng cung, bảy con Kim Long giương nanh múa vuốt, bay ra khỏi cung điện, gầm thét trên Thương Khung.

Cùng lúc đó, ở các Thiên Thành khắp Đại Càn Tứ Vực, Trấn Long bia trong Trấn Long tháp phát ra kim quang chói mắt, tiếng long ngâm vang trời động đất!

Vô số linh khí, từ Long Mạch, cuồn cuộn chảy về phía Phụng Thiên Thành, hội tụ vào trong trận pháp bạch quang đó.

"Trấn!" Thiên Giám Quốc Sư quát lớn một tiếng.

Tiếng nói vừa dứt, trong trận pháp, mấy đạo xiềng xích lao về bốn phương tám hướng, phong tỏa khe nứt Tiên Giới.

Tồn tại khủng bố bên trong muốn thông qua khe nứt giáng lâm thế gian này, nhưng khi chạm vào xiềng xích, liền phát ra tiếng kêu gào thảm thiết.

Mọi người ở Trấn Linh Quan thấy cảnh này, lập tức hiểu được ý của Bách Lý lão nhân lúc trước.

Bạch Ngạn lên tiếng hỏi: "Có phong ấn này, bọn chúng sẽ vĩnh viễn không thể nào nhúng chàm mảnh Thiên Địa này sao?"

Bách Lý lão nhân lắc đầu: "Chỉ là kế tạm thời mà thôi."

Viêm Chu nhìn về phía U Minh quỷ hỏa trong khe nứt trên mặt đất, còn có vực sâu vặn vẹo kia, hiếu kỳ nói: "Vì sao phong ấn không có tác dụng với U Minh Quỷ Giới?"

"Mọi chuyện, tự có an bài."

...

Tần Phong rơi vào hôn mê, ý thức chìm trong một không gian u ám, đưa tay không thấy được năm ngón.

Đột nhiên, một chút ánh lửa sáng lên, trong bóng tối này, trông thật đột ngột.

Tần Phong đi về phía ánh lửa, lúc này mới phát hiện, đó là một đống lửa trại.

Mà bên cạnh đống lửa, có một bóng người đang ngồi, nhìn kỹ lại, không ngờ chính là Tần lão gia!

"Cha!" Tần Phong kích động không thôi, chạy về phía đối phương, hắn muốn chạm vào đối phương, nhưng bàn tay lại xuyên thẳng qua thân thể đối phương.

Kỳ thực trong lòng Tần Phong rất rõ ràng, cha đã chết từ lâu, tất cả những điều này chỉ là ảo giác của hắn mà thôi...

Tần lão gia nghiêng đầu nhìn sang, nhíu mày: "Thằng nhóc thối, sao lại ủ rũ như vậy? Ngươi mà như vậy, mẹ ngươi phải làm sao?

Bây giờ ta không còn nữa, ngươi chính là trụ cột của Tần phủ, biết chưa?!"

Quả nhiên là ảo giác, giống hệt lão cha trong ký ức... Tần Phong yên lặng nhìn Tần lão gia, cho dù là giả, hắn cũng rất trân trọng khoảng thời gian trước mắt.

Tần lão gia thấy vậy, thở dài một tiếng.

Ông vốn muốn nói thêm vài câu, nhưng Thiên Địa u ám này lại đột nhiên rung chuyển.

Vô số tiếng khóc than và gào thét vang lên, khiến da đầu tê dại, không khỏi rùng mình.

Tần lão gia đứng dậy, khẽ chậc một tiếng: "Cả đời ta chính là khổ cực, chết rồi cũng không được yên ổn!"

Nói xong, liền muốn rời đi.

Chỉ là trước khi đi, Tần lão gia quay người lại dặn dò: "Tiền riêng ta tích góp bấy lâu nay, đều giấu ở thư phòng, vào cửa bên phải, khe tường sau kệ sách tầng thứ ba.

Ngươi về sau, nhất định phải chọn thời gian lấy ra, tuyệt đối không được lãng phí.

À đúng rồi, ngàn vạn lần đừng nói cho mẹ ngươi biết, đây là ta lén giấu, hiểu chưa?!"

Tần Phong lộ vẻ mặt kỳ quái, nếu là ảo giác, có phải cũng quá

chân thật hay không, ngay cả dáng vẻ bất chính này cũng giống hệt như vậy?

Bụp!

Đống lửa tắt ngúm, xung quanh một lần nữa chìm vào bóng tối.

Ý thức của Tần Phong cũng giống như bị cuốn vào biển sâu, không còn cảm nhận được gì nữa.

Trở lại hiện thực, dưới khe nứt trên mặt đất, trong vực sâu vặn vẹo, một cánh tay xương khổng lồ đột nhiên thò ra, giống hệt như lúc ở Tây Vực.

Viêm Chu cùng những người khác nghiêm trận chờ đợi, chỉ nghĩ một trận đại chiến sắp nổ ra.

Nhưng cảnh tượng tiếp theo, lại nằm ngoài dự đoán của mọi người.

Cánh tay xương khổng lồ kia lại bị một tồn tại không rõ nào đó, cứng rắn kéo trở về, tiếng vỡ vụn liên tiếp vang lên, cuối cùng lại chìm vào yên tĩnh.

Trong vực sâu vặn vẹo, không còn động tĩnh gì nữa.

Mọi người nhìn nhau, đều không hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Chỉ có Bách Lý lão nhân, thở phào nhẹ nhõm, trên mặt lộ ra nụ cười an ủi.

Chương 685: Kẻ địch mới

Do Thần Hồn bị tiêu hao quá mức, Tần Phong hôn mê suốt ba ngày ba đêm.

Lúc tỉnh lại, hắn thấy mình đang nằm trên giường trong một tửu lâu.

Tần An ngồi bên giường, vẻ mặt lo lắng, hốc mắt đỏ hoe: "Đại ca, huynh cuối cùng cũng tỉnh."

"Ừm." Tần Phong đáp lại một tiếng, hắn ngồi dậy hỏi: "Ta đã ngủ bao lâu rồi?"

"Đã là ngày thứ tư rồi."

Nghe vậy, Tần Phong nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh nắng chướng chang, nhưng đối với hắn mà nói, lại như cách một đời.

"Đại ca, cha..." Nước mắt lưng tròng trong hốc mắt Tần An, tin Tần lão gia qua đời, hắn đương nhiên là nghe người khác nói.

Tần Phong mấp máy môi, ngàn lời muốn nói cuối cùng chỉ hóa thành nỗi đau buồn không lời.

"Chờ lát nữa, cùng ta đến Trấn Linh Quan xem thử."

.....

Nói đến đây có lẽ là sự ban ơn cuối cùng của Thượng Thiên, trận chiến Trấn Linh Quan khiến trăm dặm xung quanh hoang tàn đổ nát, nhưng Thạch Động cất giữ di thư của các tướng sĩ năm xưa lại không bị hư hại.

Vách núi, đỉnh núi phía trên Thạch Động sụp đổ, vùi lấp lối vào, các tướng sĩ sống sót phải mất hai ngày mới có thể khiến Thạch Động nhìn thấy ánh sáng mặt trời.

Di thư bên trong phủ đầy bụi đất, may mà đều còn nguyên vẹn.

Lúc Tần Phong hai người đi ngang qua nơi này, chỉ thấy có tướng sĩ cẩn thận từng li từng tí lấy những phong di thư này ra, sợ làm rách hoặc bỏ sót bất kỳ phong nào.

Một lão binh đầu tóc bạc phơ, từ trong đống di thư lấy ra mấy phong, hốc mắt đỏ hoe, ông ta đưa tay phải nhẹ nhàng lau đi bụi đất trên đó, tự lẩm bẩm: "Lão Thiên gia sao lại không thu nốt lão già này đi, lại mang đi mấy đứa các ngươi."

Lại có tướng sĩ mắng to: "Chó má, đã nói sau khi trận chiến này kết thúc, sẽ mời ta đến thanh lâu ngủ Hoa khôi, vậy mà tự mình đi trước rồi, tính là chuyện quái gì chứ? Ngươi còn nợ ta một lượng bạc chưa trả, sao... sao nỡ lòng nào chết đi như vậy."

Vừa mắng, nam tử vừa che mặt khóc nức nở.

Mà những hình ảnh như vậy, có thể thấy ở khắp mọi nơi.

Tần Phong hai người đến Trấn Linh Quan, vẫn còn rất nhiều tướng sĩ đang dọn dẹp chiến trường, bọn họ muốn gom góp thi thể của huynh đệ, nhưng chỉ có thể nâng lên nắm tro tàn không biết là của ai.

Trận chiến của siêu phàm, làm sao có thể lưu lại bao nhiêu thi thể nguyên vẹn?

Tướng sĩ tử trận, đã hòa vào mảnh đất này.

Trấn Linh Quan hùng vĩ sau khi hứng chịu dư ba của trận chiến, đã sớm đổ nát không chịu nổi, mà Linh Sơn quanh năm

tuyết rơi, cũng sau trận chiến trước đó mà không còn tồn tại.

Bộp!

Sau lưng Tần Phong, có tiếng bước chân đến gần.

Quay đầu nhìn lại, Liễu Thiên Lộc và Liệt Anh đang bước tới.

"Mang rượu đến rồi chứ?" Liễu Thiên Lộc hỏi.

Tần Phong gật đầu: "Cần bao nhiêu?"

"Có bao nhiêu thì lấy bấy nhiêu." Liệt Anh đáp.

Tần Phong không nói gì thêm, vung tay phải lên, mấy chục vò Tiên Nhân Túy trong Tu Di Giới được bày ngay ngắn trên Trấn Linh Quan.

"Trận chiến này giành thắng lợi, sao có thể không có rượu ngon ăn mừng." Liễu Thiên Lộc vừa nói, vừa mở nắp vò rượu, đổ toàn bộ rượu xuống đất.

Tần Phong ba người thấy vậy, cũng làm theo.

Rượu như mưa bay khắp trời, bỗng có gió lớn nổi lên, cuốn rượu vào trong khe núi.

Mấy người dường như nghe thấy trong tiếng gió, vô số tiếng cười sảng khoái của các tướng sĩ.

"Thống khoái!" Liệt Anh uống cạn một vò rượu ngon, không biết từ lúc nào mà hai bên thái dương của hắn, người đang ở tuổi tráng niên, lại xuất hiện tóc bạc.

Công danh gửi gắm một vò rượu, bao nhiêu huynh đệ đã chôn thây nơi đất khách?

Tóc mai tướng quân bạc trắng, lão tốt thành người cô độc.

.....

Tin tức Trấn Linh Quan đương nhiên được truyền về Phụng Thiên Thành.

Trong Ngự Thư Phòng, Minh Hoàng tay cầm tấu chương, tuyết đọng Nam Vực cuối cùng cũng được quét sạch, nhưng trong mắt ông ta lại không có chút ý cười nào.

Theo thống kê của Binh bộ, trận chiến này tướng sĩ xuất chinh, tổng cộng mười vạn ba nghìn bốn trăm người, số người sống sót chỉ còn lại hai vạn một nghìn không trăm hai mươi tư người.

Nỗi đau như sông, nhấn chìm toàn bộ Phụng Thiên Thành.

Minh Hoàng mở rộng cửa Quốc khố, ban xuống vô số tiền trợ cấp.

Hơn nữa còn cho dựng Chiêu Hồn Cổ trên cổng thành Phụng Thiên Thành, mỗi ngày vào lúc bình minh, ông ta đều đội khăn trắng, gõ trống trên tường thành một nén nhang.

Liên tục suốt bảy ngày.

Chỉ là không ai biết, có bao nhiêu vong hồn, nghe thấy tiếng trống, tìm được đường về nhà.

.....

"Có chút không đúng." Tần Phong xem xét Thần Hải của mình, cau mày.

Vô số Mệnh Tinh trên trời giờ đã hóa thành một Mệnh Tinh bạch kim sáng chói, đây là dấu hiệu hắn bước vào tam phẩm.

Nhưng vấn đề mấu chốt là, trong Thần Hải của hắn, không biết từ lúc nào lại xuất hiện một luồng khí trắng đen.

Mà nếu hắn nhớ không lầm, luồng khí trắng đen này hắn là thần tính của Chúc Long!

"Vật này ở trong cơ thể mình, luôn cảm thấy có chút ghê người, không biết có cách nào tước bỏ nó hay không."

Tần Phong muốn tìm người hỏi thăm, nhưng Bạch Lộc thất sắc thần bí kia đã không biết đi đâu.

Mà Hiên Nhất tiền bối có lẽ là vì đã cho hắn mượn lực lượng, dẫn đến tiêu hao quá lớn, từ sau khi diệt sát Chúc Long ngày hôm đó, liền rơi vào trạng thái ngủ say, mặc cho hắn gọi thế nào cũng không có phản ứng.

Tần Phong suy đi nghĩ lại, cũng chỉ có thể đi tìm vị Sư Phụ hờ kia.

Trên sườn núi ngoài Tấn Dương Thành, Bách Lý lão nhân xách bầu rượu, uống một ngụm, liền đổ xuống mộ Lý Dương tiền bối.

Thỉnh thoảng đến nơi này thăm nom, đã sớm trở thành thói quen của lão già.

Bỗng có tiếng bước chân đến gần, Bách Lý lão nhân không quay đầu lại, bởi vì ông ta biết là ai đến.

Tần Phong đi đến bên cạnh lão già, nói rõ ý đồ đến.

Lão già nghe xong, chậm rãi đáp: "Thần tính của Siêu Thoát Chi Cảnh, có thể nói là bảo vật khó cầu, hiện nay Chúc Long đã chết, sợi thần tính dung nhập vào cơ thể ngươi, cũng không thể làm nên sóng gió gì. Ngươi ngược lại có thể cẩn thận lĩnh ngộ nó, nếu như vận khí đủ tốt, nói không chừng có thể lĩnh ngộ được Âm Dương pháp tắc trong đó cũng nên."

Tần Phong nghe vậy khẽ giật mình, pháp tắc chính là thứ vượt qua gông cùm Thiên Địa, nếu như thật sự có thể lĩnh ngộ, sau này

cũng có thể giúp hắn bước vào Siêu Thoát Chi Cảnh.

"Ban đầu còn tưởng là do diệt sát Chúc Long nên mới bị dính phải lời nguyền, không ngờ lại là quà lớn mà đối phương tặng sau khi chết." Tần Phong kích động không thôi.

Ngay lúc này, chỉ nghe "Rắc" một tiếng, trên bia mộ của Lý Dương tiền bối lại xuất hiện một vết nứt.

Mặt đất bỗng chấn động, khe nứt chằng chịt, U Minh quỷ hỏa từ trong khe nứt bốc cháy ngùn ngụt.

Ầm!

Ầm ầm!

Trong U Minh quỷ hỏa, bước ra một bóng người, hình dạng giống người, nhưng lại cao lớn hơn rất nhiều, cao gần hai trượng, dáng người vạm vỡ, toàn thân cuồn cuộn hắc sắc hỏa diễm.

Hắn ta nhìn xung quanh, sau đó cười ha hả: "Nơi này chính là nhân gian, quả nhiên khắp nơi đều là hơi thở của kẻ yếu. Ta muốn chiếm lấy nơi này, khai hoang mở cõi cho Vương, cung nghênh hắn giáng lâm!"

Bóng người khổng lồ liếc mắt nhìn Tần Phong hai người, hắc sắc hỏa diễm trong mắt lóe lên, hắn cười lạnh một tiếng: "Xuyên qua Hoàng Tuyền Lộ, hao phí quá nhiều khí lực, vừa vặn dùng hai ngươi để khai đao."

Dứt lời, chỉ thấy người khổng lồ nắm tay phải, hắc sắc hỏa diễm quanh người hắn liền như có sinh mệnh, hung hãn đánh về phía Tần Phong hai người.

Chiêu thức này, ngược lại có chút giống với thủ đoạn khôi lỗi của Bách Quỷ Đạo Giả.

Biến cố bất ngờ xảy ra khiến Tần Phong nhíu mày, hắn không nói hai lời, điều động khí cơ trong cơ thể, trên bầu trời đêm, một đạo lôi đình màu đỏ từ trên trời giáng xuống.

Người khổng lồ nhìn thấy lôi đình màu đỏ, trên mặt vốn kiêu ngạo, tràn đầy vẻ kinh hãi: "Lại là Diệt Sinh Lôi? Không, không!!!"

Oanh!

Theo một tiếng nổ vang, tiếng kêu thảm thiết của người khổng lồ đột ngột im bặt, tại chỗ chỉ còn lại một cái hố sâu khổng lồ, và một mảng cháy đen.

"Yếu như vậy?" Tần Phong sững sờ.

Tuy không biết là nguyên nhân gì, nhưng đối phương chắc chắn là từ U Minh Quỷ Giới giáng lâm đến thế giới này.

Tần Phong vốn tưởng rằng thân hình đối phương lớn như vậy, phương thức xuất hiện ngầu lòi như vậy, ít nhất cũng là cấp bậc tiểu boss, không ngờ chỉ một chiêu, đã hồn phi phách tán.

"Lão sư, đây là tình huống gì?"

Bách Lý lão nhân cũng lộ vẻ trầm ngâm.

Đúng lúc này, bia mộ của Lý Dương tiền bối phát ra ánh sáng màu xanh lục, một giọng nói quen quen vang lên.....

Chương 686: Khởi đầu của thời đại mới

“Có Quỷ Tướng bước qua Quỷ Môn Quan, vượt qua Hoàng Tuyền Lộ, mượn khe nứt tiến vào nhân gian.”

Là giọng nói của Lý Dương tiền bối... Tần Phong nhìn bia mộ, trong lòng kinh ngạc.

“Tên Quỷ Tướng kia là Hoắc Diên, là thuộc hạ của Đông Phương Quỷ Đế, thực lực kinh người, ở U Minh Quỷ Giới cũng là nhân vật tiếng tăm lừng lẫy.

Thực lực của hắn tuy không bằng Thập Nhị Thần Tướng, nhưng đối phó với cao thủ tam phẩm cũng đủ sức.

Nơi hắn giáng lâm nhân gian, hẳn là ở phụ cận Tấn Dương Thành. Bách Lý lão đầu, mau đi ngăn chặn hắn, nếu không hậu quả khó lường!”

Tần Phong nghe vậy, lông mày hơi nhíu lại, rõ ràng đối phương nói rất nhiều lời, nhưng với hắn mà nói, lại giống như chỉ trong nháy mắt, giống như những lời đó trực tiếp in vào trong đầu hắn vậy.

Hắn nghiêng đầu nhìn về phía Bách Lý lão nhân, người sau mở miệng giải thích: “Ở Tây Vực Thiên Tai, khe nứt U Minh Quỷ Giới do Ngao Nhân mở ra, từ đó về sau, Lý Dương có thể thông qua thạch bia này truyền đạt tin tức U Minh Quỷ Giới đến phương Thiên địa này.

Chỉ tiếc, âm dương cách biệt, lời của chúng ta lại không cách

nào lọt vào tai hắn, cứ nghe xem hắn còn muốn nói gì...”

Tần Phong khẽ gật đầu, không nói gì.

Tiếp đó Lý Dương liền kể lại tình hình gần đây của U Minh Quỷ Giới -

Sau khi Quỷ chủ tỉnh lại, liền muốn liên hợp lực lượng của toàn bộ U Minh Quỷ Giới, đi đối kháng với tồn tại đáng sợ kia, từ đó tổ chức lại Thiên Địa Pháp Tắc của quỷ giới.

Mà trong đó, phải kể đến Tứ Phương Quỷ Vương là mạnh nhất.

Tuy nhiên, thời gian trôi qua mấy ngàn năm, U Minh Quỷ Giới sớm đã thay đổi long trời lở đất, thêm vào đó Quỷ chủ còn nhỏ tuổi mới tỉnh lại không lâu, thực lực kém xa thời kỳ cường thịnh năm xưa, làm sao có thể khiến người ta tâm phục khẩu phục?

Trong đó lại có Quỷ Vương mới quật khởi trong thời loạn lạc, U Minh Quỷ Giới hiện nay cũng đã không còn Tứ Phương Quỷ Vương nữa, mà là Ngũ Phương Quỷ Đế!

Cục diện U Minh Quỷ Giới tự nhiên so với trước kia càng thêm hỗn loạn!

Mấy ngàn năm nay đối kháng với tồn tại đáng sợ kia, đã khiến chúng Quỷ Đế hao tâm tổn trí, thêm vào đó khe nứt giữa quỷ giới và nhân gian mở ra, liền khiến một số kẻ nảy sinh ý đồ khác.

Ngũ Phương Quỷ Đế cũng bởi vậy chia làm hai phe phái, một là cùng Quỷ chủ tiêu diệt những tồn tại đáng sợ trong quỷ giới, hai là bước qua Quỷ Môn Quan, vượt qua Hoàng Tuyền Lộ, mượn khe nứt tiến vào nhân gian, từ bỏ U Minh Quỷ Giới!

Mà Đông Phương Quỷ Đế, chính là loại thứ hai!

Tần Phong nghe vậy, cau mày.

Chúc Long chết đi, thần tính quy về Thiên địa, mở ra khe nứt Tiên Giới và quỷ giới, khiến Hồng Mông tiên khí, Hượng Cổ Thần Tức và U Minh quỷ khí giáng thế.

Nhân tộc đạo thống, có được tư bản bước vào cảnh giới cao hơn, tuy nhiên rủi ro và cơ hội luôn song hành.

Phương Thiên địa này cũng sẽ phải đối mặt với khảo nghiệm lớn hơn và kẻ địch mạnh hơn!

Giống như hôm nay Quỷ Tướng Hoắc Diên có thể bước qua Quỷ Môn Quan, vượt qua Hoàng Tuyền Lộ, vậy những Quỷ Tướng khác chắc chắn cũng có thể.

Còn có Ngũ Phương Quỷ Đế càng thêm cường đại, cùng với tồn tại đáng sợ khiến Tiên Giới Thần ma và Quỷ giới Quỷ Đế đều kiêng kỵ không thôi...

Tần Phong chỉ cảm thấy, nhân gian hiện nay, giống như đang đi trên lớp băng mỏng.

Hắn lắc đầu thở nhẹ một hơi, binh đến tướng chặn, nước đến đất chặn, sự tình đến cuối cùng sẽ có cách giải quyết, cho dù lo lắng cũng vô ích.

Hắn nghiêng đầu hỏi: “Sư phụ, Quỷ Tướng Hoắc Diên mà Lý Dương tiền bối nói, có phải là tên cao hai trượng, hung thần ác sát vừa rồi không?”

Bách Lý lão nhân trầm ngâm một lát rồi đáp: “Vừa rồi ta cảm nhận khí tức xung quanh, không có bất kỳ dao động nào khác, chắc là hắn rồi.”

“Tên kia, hình như không lợi hại như Lý Dương tiền bối nói.” Tần Phong lẩm bẩm, dù sao một đạo lôi đình của hắn đã đánh cho

đối phương hồn phi phách tán...

“Lôi đình vốn là vật chí cương chí dương, đối phó với âm vật quỷ vật, trời sinh đã có tác dụng khắc chế.

Mà ngươi sau khi bước vào tam phẩm, có thể khống chế Thượng Cổ Thần Lôi Diệt Sinh Lôi, tên kia đối phó với ngươi, tự nhiên là không chiếm được lợi ích.” Bách Lý lão nhân mở miệng giải thích.

Đúng lúc hai người đang nói chuyện, trong thạch bia truyền đến giọng nói kinh ngạc của Lý Dương: “Tần Phong? Là ngươi đang nói chuyện?!”

Tần Phong nghe vậy, nhìn về phía Bách Lý lão nhân, vẻ mặt kinh ngạc: “Sư phụ, chẳng phải người nói quỷ giới bên kia không nghe được tiếng của chúng ta sao? Vậy đây là tình huống gì?”

Bách Lý lão nhân nheo mắt, một lúc sau mới phản ứng lại: “Không đúng, hắn chỉ có thể nghe được giọng của ngươi, lại không nghe được ta...”

Suy nghĩ một lát, lão đầu tử liền có đáp án: “Chẳng lẽ là thần tính của Chúc Long dung nhập vào cơ thể ngươi, khiến ngươi nhiễm phải Âm Dương Đạo Tắc, cho nên mới có thể truyền đạt tin tức phương Thiên địa này cho quỷ giới?

Nếu thật sự là như vậy, vậy thì đúng là bất ngờ, dù sao có thể câu thông với quỷ giới, chúng ta cũng có thể nắm giữ thêm nhiều tin tức hơn. Tần Phong, ngươi thử xem!”

Tần Phong gật đầu, sau đó hướng về phía thạch bia nói: “Lý Dương tiền bối, người có thể nghe thấy tiếng của ta không?”

“Có thể!”

Quả nhiên là vậy!

Tần Phong và Bách Lý lão nhân nhìn nhau, trên mặt lộ vẻ vui mừng.

Tiếp đó chỉ nghe Lý Dương nói: “Thời gian của ta có hạn, Tần Phong, ngươi nghe cho kỹ.

Khoảng thời gian trước, U Minh Quỷ Giới Hoàng Tuyền tràn lan, khe nứt giữa quỷ giới và nhân gian lại xuất hiện thêm rất nhiều, tuy chúng ta dưới sự thống lĩnh của Quỷ chủ, đã ngăn chặn được phần lớn, nhưng khó tránh khỏi có kẻ lọt lưới, giống như Quỷ Tướng hôm nay.

Những ngày tiếp theo, chắc chắn sẽ còn có kẻ khác vượt qua Hoàng Tuyền, bước vào nhân gian.”

“Nhưng ngươi cũng đừng quá lo lắng, Quỷ chủ đã thi triển uy năng, tồn tại trên Quỷ Tướng khó có thể bước qua Quỷ Môn Quan.

Mà Trung Ương Quỷ Đế cũng dùng đại năng, phong tỏa tất cả những nơi kết nối với khe nứt ở phụ cận Tấn Dương Thành, chỉ cần các ngươi đề phòng trước, liền có thể hóa hiểm thành an.”

“Hiện nay U Minh Quỷ Giới rối loạn, ta tuy muốn để Quỷ chủ giúp đỡ các ngươi, nhưng cũng lực bất tòng tâm.

Bản thân các ngươi, nhất định phải cẩn thận.”

Giọng nói rơi xuống, trong thạch bia liền không còn bất kỳ âm thanh nào nữa.

Bách Lý lão nhân vuốt cằm, như có điều suy nghĩ: “Đây ngược lại là một tin tức không tệ.”

Tần Phong hiếu kỳ nói: “Sư phụ, tồn tại trong quỷ giới xông vào nhân gian, sao lại là tin tức tốt được?”

“Tiên Giới và quỷ giới giáng thế, là điều khó tránh khỏi, ngươi

cho rằng phong ấn trên đỉnh đầu kia, có thể ngăn cản được bao lâu?

Nơi này vừa hay có thể làm chiến trường, để nhân tộc sớm đối phó với cường địch của một giới khác, nhân cơ hội này tôi luyện bản thân."

Tần Phong nghe vậy, lập tức hiểu ra.

Nghịch thủy hành chu, bất tiến tắc thoái, hiện nay phương Thiên địa này cần chính là dũng cảm tiến về phía trước, chứ không phải ngồi chờ chết!

"Ta sẽ truyền tin tức này về Phụng Thiên Thành, Minh Hoàng chắc chắn sẽ có quyết định."

...

Thời gian thấm thoát thoi đưa, ba ngày trôi qua.

Ngoài Tấn Dương Thành, Tần An nghiêm mặt nói: "Đại ca, huynh thật sự không cùng ta trở về Phụng Thiên Thành sao?"

"Tuân theo mệnh lệnh của lão sư, ta sẽ ở lại đây trấn thủ nửa năm, một là có thể tôi luyện bản thân, hai là cũng có thể thay cha tận hiếu.

Tần phủ bên kia, liền giao cho ngươi lo liệu.

Nhất là nhị nương, lúc này đang cần ngươi ở bên cạnh."

"Đại ca, ta vụng miệng, không biết nói lời hay ý đẹp, lỡ như ở bên cạnh mẫu thân, ngược lại khiến người nhớ đến chuyện đau lòng, thì phải làm sao?

Hay là để ta thay huynh, trấn thủ nơi này, thay cha tận hiếu? Để huynh trở về, gánh vác Tần phủ?"

Tần Phong nhìn Tần An, lắc đầu: “Không ổn.”

“Tại sao?”

Bởi vì ta cũng sợ khiến nhị nương đau lòng thêm lần nữa, nhưng hai huynh đệ đều không ai trở về, dù thế nào cũng không ổn...

Nghĩ đến đây, Tần Phong nghiêm túc nói: “Bởi vì đại ca ta, mạnh hơn ngươi.

Chờ khi nào ngươi bước vào cảnh giới tam phẩm, có tự tin chiến thắng ta, thì hãy cân nhắc đến chuyện thay thế ta.”

Nhị đệ nghe vậy, sắc mặt cứng đờ, lý do này khiến hắn không cách nào phản bác, cuối cùng chỉ có thể xám xịt rời đi.

Màn đêm buông xuống, ngoài Tấn Dương Thành, rừng núi bỗng chấn động.

Tiếng cười âm trầm từ trong ngọn lửa ma trơi màu xanh lục truyền ra, khiến người ta không rét mà run.

Tần Phong đứng trên nóc nhà, nhìn về phía xa, sau đó vung tay phải lên, một đạo lôi đình màu đỏ đánh xuống.

Màn đêm lại trở về yên tĩnh...

Chương 687: Hạn nửa năm đã đến

Nửa năm thời gian trôi qua nhanh chóng, Tiên Giới và Quỷ giới rạn nứt mở ra, khiến cho nhân gian các đại đạo thống tu hành đột nhiên tăng mạnh.

Những cao thủ bị kẹt ở cảnh giới tam phẩm đỉnh phong đã lâu, trải qua nửa năm tích lũy, nhao nhao bước vào nhị phẩm chi cảnh.

Thậm chí, một số cao thủ nhị phẩm đỉnh phong, trong vòng nửa năm nay, lĩnh ngộ được đạo tắc, bước vào Siêu Thoát Chi Cảnh trong truyền thuyết!

Trong số đó, Nam Thiên Long Viêm chu là người dẫn đầu!

Đương nhiên, Thiên địa khí số tăng lên, không thể nào chỉ chiếu cố đến nhân tộc.

Yêu quỷ thực lực trong Thiên địa cũng được tăng cường rất nhiều, vì tranh đoạt tài nguyên trong Thiên địa, Quỷ hoạn tai ương đẳng cấp càng cao, xuất hiện càng ngày càng thường xuyên.

Ngoài ra, tồn tại trong Quỷ giới và Tiên Giới, đôi khi cũng phá vỡ phong ấn, giáng lâm thế gian...

Nam Vực, Tấn Dương Thành.

Do lời nói của Lý Dương lúc trước, thành này nghiễm nhiên trở thành nơi tụ tập cao thủ nhiều nhất Nam Vực.

Bởi vì nơi đây được trời ưu ái, U Minh quỷ khí nồng độ vượt xa những nơi khác, đối với Bách Quỷ đạo thống tu hành mà nói,

rất có ích lợi.

Hơn nữa Quỷ Binh Quỷ Tướng trong U Minh Quỷ Giới, thỉnh thoảng lại thông qua khe nứt giáng lâm nơi này, chúng tự nhiên cần người đi đối phó.

Minh Hoàng vì thế trực tiếp ban bố pháp lệnh, dùng trọng kim kích thích cao thủ Nam Vực, đến Tấn Dương Thành nghênh địch.

Lâu dần, Tấn Dương Thành nghiễm nhiên trở thành thành trì lớn nhất Nam Vực.

Vọng Nguyệt Cư náo nhiệt, người đông nghịt.

Trảm yêu nhân và tán nhân với thực lực cường hãn ở đó khoe khoang những chiến tích những ngày gần đây, vô cùng vui vẻ.

"Lần trước, ta ở phía bắc Tấn Dương Thành, tình cờ gặp phải một khe nứt, bên trong đi ra ba tên Quỷ Binh, một tên lục phẩm, hai tên thất phẩm!

Với thực lực ngũ phẩm của ta, đối phó với chúng nó dư sức, nhưng mà đám gia hỏa này, tên nào tên nấy đều cứng mạng, mỗi tên đều phải chảm sát vài lần mới có thể tiêu diệt, đánh cho ta kiệt sức."

Cái gọi là khe nứt, chính là thông đạo giữa Quỷ giới và nhân gian, bởi vì mỗi lần xuất hiện, hư không đều vặn vẹo xé ra một khe hở, cho nên người đời liền đặt tên như vậy.

"Ai nói không phải, đám gia hỏa này tên nào tên nấy đều là xương khó gặm, bất quá nếu có thể giết một tên, Minh Hoàng và Trảm Yêu Ti ban thưởng thật sự rất hấp dẫn.

Nếu là Bách Quỷ Đạo Giả, còn có thể hấp thu U Minh quỷ khí tinh thuần trên người chúng, nhanh chóng tăng lên tu vi, thật sự là lợi ích nhiều vô số kể."

Lúc này, có người thở dài nói: "Nhưng mà lợi ích nhiều hơn nữa, cũng phải lượng sức mà làm, nếu không có mệnh kiếm, không có mệnh tiêu chẳng phải là uổng công vô ích sao?

Giống như những tên Quỷ Tướng kia, thực lực có thể sánh ngang với Thập Nhị Thần Tướng, hơn nữa nghe người ta nói, chúng nó có một loại thần thông, sinh mệnh lực còn mạnh hơn người thường rất nhiều.

Tam phẩm bình thường, đối phó với chúng, thật sự là bất lực!"

Một nam tử Trảm Yêu Ti trầm giọng nói: "Thần thông của chúng nó ta từng nghe Tư Chính đại nhân nói qua, gọi là trích tinh điểm mệnh."

"Vì sao?" Mọi người hiếu kỳ hỏi.

Nam tử Trảm Yêu Ti uống một hớp rượu, nghiêm túc nói: "Trong U Minh Quỷ Giới có một con đường Hoàng Tuyền, những tên Quỷ Binh Quỷ Tướng muốn giáng lâm thế gian này, đều phải bơi qua con đường Hoàng Tuyền đó.

Mà dưới Hoàng Tuyền, có vô số vong hồn chạy loạn, khi số lượng đạt đến một mức nhất định, liền ngưng tụ hình thành Quỷ Sát Tinh.

Tồn tại trên Quỷ Tướng, có thể dùng vĩ lực hái lấy Quỷ Sát Tinh dung hợp vào bản thân, cho dù thân tử, chúng nó cũng có thể dùng Quỷ Sát Tinh trọng tố thần hồn quỷ thân."

"Hít ~" Tiếng hít thở vang lên liên tục.

Có người kinh hãi nói: "Nếu thật sự là như vậy, Quỷ Sát Tinh trong cơ thể Quỷ Tướng bất diệt, chẳng phải chúng nó là bất tử chi thân sao?"

Nam tử Trảm Yêu Ti nghiêm túc gật đầu.

Thấy sắc mặt mọi người vô cùng ngưng trọng, nam tử buông chén rượu xuống nói: "Mọi người cũng không cần phải như vậy, theo lời Tư Chính, thủ đoạn trích tinh điểm mệnh không thể nào không có hạn chế, nhưng mà khó đối phó là thật.

Chu Khai đại nhân, một trong Tam Thập Lục Tinh của Nam Vực, từng gặp phải một tên Quỷ Tướng, trong cơ thể có ba viên Quỷ Sát Tinh, hắn hao hết khí lực, mới tiêu diệt được hai viên, bị đối phương trọng thương..."

Mọi người nuốt nước miếng: "Vậy sau đó thì sao?"

"Sau đó?" Nam tử cười nói: "Một đạo lôi đình màu đỏ từ trên trời giáng xuống, đánh cho tên Quỷ Tướng kia hồn phi phách tán!"

Một đám người nhìn nhau, trừng lớn hai mắt, có người như là nghĩ đến cái gì, kích động nói: "Ta biết đạo lôi đình màu đỏ kia, đó là Thượng Cổ Diệt Sinh Lôi! Mà người có thể khống chế lôi đình này, trên đời chỉ có một người!"

"Ngươi nói chẳng lẽ là..."

"Tự nhiên là Tần Sư Tần Phong!"

Danh hiệu này vừa ra, những người khác trong tửu lâu nhìn lại, đều là vẻ mặt hưng phấn, gia nhập vào cuộc thảo luận.

"Nói đến Tần Sư, vậy thì ghê gớm lắm! Ta từng có may mắn gặp qua một lần, thân ảnh ngạo nghễ, vung tay một cái, tiêu diệt Quỷ Binh Quỷ Tướng, thật sự là khiến người ta nhiệt huyết sôi trào!"

"Chẳng phải sao! Một lần ta ra khỏi Tấn Dương Thành làm nhiệm vụ trở về, gặp phải một con Giao Thú thất chuyển kiếp lực, ngay khi ta cho rằng mình chắc chắn phải chết, một đạo lôi đình từ trên trời giáng xuống, trực tiếp tiêu diệt con Giao Thú kia!

Ta ngẩng đầu nhìn lên, chạm mặt với Tần Sư, đối phương khẽ gật đầu, ngẩng cao đầu rời đi, thật là tiêu sái!"

"Tần Sư quả nhiên là kỳ nam tử thế gian, nếu ta không phải là nam nhi thân, nhất định phải lấy thân báo đáp!"

Lời này vừa nói ra, bốn phía yên tĩnh xuống.

Các nam tử lách ra một khoảng cách với người kia, sau đó lại bắt đầu bình phẩm về truyền thuyết của Tần Sư.

Ngay lúc này, đại địa Tấn Dương Thành khẽ rung chuyển.

Có người kinh hãi nói: "Đây là kết giới bị ảnh hưởng, có khe nứt xuất hiện!"

Tất cả mọi người cùng chạy đến bên cửa sổ, nhìn ra bên ngoài tửu lâu, chỉ thấy phương hướng phía bắc Tấn Dương Thành, một bóng người khổng lồ xuất hiện, cái đầu kia vậy mà còn cao hơn cả tường thành!

Hắc hỏa nồng đậm quấn quanh thân nó, nhìn dáng vẻ, nhất định là cấp bậc Quỷ Tướng!

Mọi người ở Tấn Dương Thành đều kinh hãi không thôi.

Người khổng lồ trầm giọng nói: "Ta là Quỷ Tướng Ba Đồ dưới trướng Tây Phương Quỷ Đế, hôm nay các ngươi khó thoát khỏi cái chết!"

Nói xong, nó liền giơ cánh tay phải lên, bàn tay to lớn như cửa thành hung hăng vỗ xuống Tấn Dương Thành.

Mỗi người nhìn thấy một màn này, đều là kinh hồn bạt vía.

"Haiz." Một tiếng thở dài u u vang lên từ một góc tửu lâu.

Tầm mắt của mọi người đều bị Ba Đồ kia hấp dẫn, lại không

phát hiện ra một bóng người đang bay lên.

Bóng người kia lướt đến bên cửa sổ, giẫm lên bệ cửa sổ, sau đó phiêu nhiên như tiên, bay về phía Ba Đồ ở tường thành.

Nhìn bóng lưng áo đen tiêu sái kia, mọi người lúc này mới phản ứng lại, sau đó kinh hỉ lên tiếng: "Là Tần Sư!"

Ba Đồ nhìn thấy Tần Phong còn chưa bằng bàn tay mình, trong mắt lộ ra vẻ khinh thường: "Con kiến hôi nho nhỏ, cũng dám vọng tưởng khiêu chiến ta? Chết đi!"

Tần Phong không nói nhiều, khí thế quanh thân cuồn cuộn, hai mắt biến thành màu hổ phách, sau đó bàn tay phải mở ra, một con Lôi Đình Kỳ Lân màu đỏ mê người hiện ra.

Thiên địa bỗng nhiên tối sầm lại, uy áp cường đại vậy mà khiến cho Ba Đồ toàn thân run rẩy.

Nó nhìn Lôi Đình Kỳ Lân trong tay Tần Phong, run giọng nói: "Là... là Diệt Sinh Lôi! Khó trách những tên Quỷ Tướng giáng lâm thế gian này trước kia đều không có tin tức, thì ra là đều bị ngươi tiêu diệt hết rồi!"

Nói xong lời này, Ba Đồ liền xoay người bỏ chạy dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người!

Tuy rằng Quỷ Tướng bơi qua Hoàng Tuyền, có thể thi triển thần thông trích tinh điểm mệnh, nhưng mà đối mặt với Diệt Sinh Lôi, cho dù chúng nó có vô số Quỷ Sát Tinh, vẫn sẽ trong nháy mắt hồn phi phách tán!

Tần Phong thản nhiên nói: "Động tĩnh nhỏ một chút."

Kỳ lân nhỏ cọ cọ lòng bàn tay Tần Phong, ngẩng đầu gầm lên một tiếng, lôi đình màu đỏ khổng lồ hung hăng đánh xuống Ba Đồ.

"Không!!!"

Chỉ trong nháy mắt, Thiên địa trở về yên tĩnh.

Tần Phong nhìn hố sâu khổng lồ trên bình nguyên ngoài thành, bất đắc dĩ thở dài một tiếng, con kỳ lân này căn bản không biết thu liễm là gì.

Vốn nên bụi bặm lắng xuống, hư không lại hơi vặn vẹo, một giọng nói lãnh đạm vang lên bên tai Tần Phong: "Thì ra là vậy."

Giọng nói đến nhanh, đi cũng nhanh.

Tần Phong khẽ híp mắt, không biết chủ nhân của giọng nói kia là ai.

Hắn không suy nghĩ nhiều, mà là từ trong ngực lấy ra một phong thư, trên mặt tràn đầy nụ cười hạnh phúc.

Nửa năm thời gian đã qua, hai vị nương tử ở nhà đã mang thai gần mười tháng.

"Cũng đến lúc, nên về nhà rồi..." Tần Phong nhìn về phía bắc, lẩm bẩm tự ngữ.

Chương 688: Tâm tư của An Nhã, chỉ dạy của chủ hậu cung

Phụng Thiên Thành, bên trong tẩm cung của Hoàng hậu.

An Nhã công chúa mặc một bộ váy dài trắng tinh, tay bưng một tách trà nóng, nhẹ nhàng thổi.

Hoàng hậu nhẹ giọng nói: "Nửa năm nay, tu vi của con đột nhiên tăng mạnh, Bệ hạ rất hài lòng.

Nhưng mà bản cung lại hiếu kỳ, trước đây con đối với việc tu luyện không mấy để tâm, vì sao bây giờ lại nhiệt tình như vậy?"

Ánh mắt An Nhã thoáng hiện lên một tia không tự nhiên, sau đó cười đáp: "Mẫu hậu nghĩ nhiều rồi, việc tu hành của con, so với trước đây cũng không khác biệt lắm.

Chỉ là sau khi Đông Vực siêu phàm giáng thế, Thiên địa nơi này biến đổi lớn, con tuân theo pháp môn mà Lão sư chỉ dạy, cho nên tốc độ so với trước đây nhanh hơn rất nhiều."

Thái Tử ngồi bên cạnh nhai một miếng bánh trà, lập tức bất đắc dĩ nói: "Đúng vậy, quả thực giống như trước đây, Thiên Bảo Các bây giờ muội hoàn toàn không nhúng tay vào, toàn bộ đều quăng cho ta.

Lần trước ta đến cung điện tìm muội, kết quả từ miệng cung nữ biết được, muội ở trong Đăng Thiên Lâu tiếp dẫn Hồng Mông tiên khí, một lần là ba ngày ba đêm, như vậy có ra thể thống gì không?

Đặc biệt là bên Nam Vực, nếu như truyền về tin tức gì về Tần

Phong, muội lại bế quan tu luyện..."

Lời còn chưa dứt, An Nhã lên tiếng cắt ngang: "Hoàng huynh, trà của huynh nguội rồi."

"Trà gì mà nguội, chén trà này rõ ràng là vừa..." Thái Tử nghiêng đầu nhìn lại, chỉ thấy An Nhã chau mày, trừng mắt nhìn, lập tức đổi giọng: "Quả thực là có chút nguội rồi."

Thấy Hoàng hậu nhìn tới, An Nhã thản nhiên đáp: "Mẫu hậu, người đừng nghe Hoàng huynh nói bậy, con tu luyện siêng năng chẳng qua là vì Thiên địa biến đổi, muốn nâng cao tu vi để có thể vì phụ hoàng và bá tánh làm nhiều việc hơn mà thôi.

Còn về những tin tức liên quan đến Tần Phong, cũng không phải là cố ý đi dò la, chỉ là thỉnh thoảng nghe người ta nhắc tới mà thôi.

Dù sao con và hắn, cũng coi như là tri kỷ."

"Không có ý nghĩ nào khác?" Hoàng hậu nhìn chằm chằm vào mắt An Nhã.

An Nhã không tự nhiên né tránh ánh mắt: "Tự nhiên là không có."

"Xem ra là bản cung nghĩ nhiều rồi... Thực ra, trước đó Bệ hạ có nhắc với ta, con đã đến tuổi xuất giá, hỏi ta có nhân tuyển Phò mã nào tốt, có thể tham khảo một chút."

An Nhã nghe vậy, sắc mặt chợt trắng bệch: "Mẫu hậu đã nói như thế nào?"

"Bản cung tự nhiên là phải cân nhắc đến ý nguyện của con, xem con ngày thường hay qua lại với những ai, Bệ hạ có nói đến vài người, nhưng mà bản cung đều không hài lòng lắm, liền thay con từ chối."

An Nhã thở phào nhẹ nhõm, sau đó ôm lấy cánh tay Hoàng hậu, nở nụ cười: "Vẫn là Mẫu hậu tốt với con nhất, con tạm thời không muốn lấy chồng, chỉ muốn ở bên cạnh Mẫu hậu."

Hoàng hậu khẽ gật đầu, lại nói: "Sau đó ta liền nhắc với Bệ hạ về Tần Phong, người này có công lao lớn với Đại Càn, lại có quan hệ thân thiết với con, Bệ hạ nghe vậy cũng rất hài lòng.

Nhưng mà nếu con không có ý nghĩ gì về chuyện này, vậy thì thôi, bản cung lát nữa sẽ thay con nói với Bệ hạ một tiếng."

An Nhã nghe được lời này, chỉ cảm thấy tim đập thình thịch, như muốn nhảy ra khỏi cổ họng.

Nàng nắm chặt lấy tay Mẫu hậu, cúi đầu nhỏ giọng nói: "Nếu đây là ý chỉ của phụ hoàng, cho dù trong lòng không muốn, con... con cũng chỉ có thể chấp nhận."

"Không cần miễn cưỡng, có bản cung ở đây, con cứ yên tâm."

An Nhã sốt ruột không thôi, nàng mím môi, trong lòng suy nghĩ tìm lời lẽ, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy Hoàng hậu nhìn mình với vẻ mặt đầy ẩn ý, lập tức hiểu ra, hai má ửng đỏ, e lệ gọi: "Mẫu hậu!"

Thái Tử thấy vậy, làm sao có thể không hiểu, trong lòng không khỏi thở dài một tiếng, muội muội của mình, cuối cùng vẫn là bị tên sắc phôi kia cướp mất trái tim.

Nhưng mà hiện tại trong Đại Càn đâu đâu cũng là truyền thuyết về hắn ta, cộng thêm dung mạo của đối phương, nếu như hắn là nữ tử, có lẽ cũng sẽ động lòng?

Nghĩ đến đây, Thái Tử vội vàng lắc đầu, chỉ muốn mau chóng trở về tìm ái phi để uốn nắn lại khuynh hướng và giá trị quan.

Hoàng hậu khẽ mở môi: "Không trêu con nữa, tối qua nghe Bệ

hạ nói, Tần Phong mấy ngày tới sẽ trở về Phụng Thiên Thành, mà hai vị nương tử của hắn hiện đang mang thai, đối với con mà nói, đây là một cơ hội.

Con có hiểu ý ta không?"

An Nhã hơi sững sờ, sau đó lắc đầu.

Hoàng hậu vừa định mở miệng giải thích, bỗng nhiên nghĩ đến Thái Tử còn ở đây, liền quay đầu nói: "Hôm nay công việc của con, đã xử lý xong hết rồi chứ?"

Thái Tử đang vểnh tai nghe lén nghe được ý tứ trong lời nói, bất đắc dĩ đứng dậy cáo lui.

Hắn vốn còn muốn nghe thêm lời của Mẫu hậu, dù sao bà ấy là chủ hậu cung, là bậc thầy trong việc tranh đấu!

Nếu như có thể học hỏi được một chút da lông, nói không chừng có thể lấy đó làm gương, đối phó với đám phi tần trong hậu cung của mình, hắn cũng có thể dễ dàng hơn một chút!

Chỉ có thể nói, thật đáng tiếc...

Chờ đến khi Thái Tử đi xa, Hoàng hậu mới nói: "Tần Phong quả thực là người trọng tình trọng nghĩa, nhưng hắn cũng giống như đa số nam nhân khác, không tránh khỏi háo sắc.

Theo như bản cung được biết, xung quanh hắn ngoại trừ hai vị nương tử ra, còn có quan hệ mờ ám với rất nhiều nữ tử kỳ lạ, ví dụ như kiếm thị Lam Ngưng Sương, Kiếm Đế chi nữ Bạch Vô Song, còn có Đồ Sơn Hồ tộc Tộc trưởng Hữu Tô Thiên Duyệt.

Càng không cần phải nói, lúc trước A Tu La Vương chi nữ, từng tuyên bố trước mặt mọi người, muốn sinh con nối dõi cho hắn."

Mỗi lần nghe thấy một cái tên, trong mắt An Nhã lại thêm một phần lo lắng, bàn tay phải nắm lấy tay Mẫu hậu cũng vô thức siết chặt, nhưng bản thân nàng lại không hề hay biết.

Hoàng hậu cười nói: "Con cũng không cần lo lắng, hai vị nương tử của hắn đều không phải là người tầm thường, cho dù hắn có ý đồ xấu, cũng không có dám làm, cho nên cho đến bây giờ, hắn cũng chưa cưới thêm ai."

Trong mắt An Nhã lộ ra vẻ vui mừng, nhưng nàng rất nhanh đã phản ứng lại: "Theo như lời Mẫu hậu nói, chẳng phải là con cũng không có cơ hội sao?"

"Con vẫn chưa nghe ra vấn đề sao? Muốn có được Tần Phong, trước tiên phải thu phục được hai vị nương tử của hắn, con nghe ta nói tiếp..."

An Nhã chăm chú lắng nghe, khi thì kinh ngạc, khi thì bừng tỉnh đại ngộ, khi thì lộ ra vẻ mặt bội phục.

Hôm nay, nàng mới hiểu được, Mẫu hậu có thể từ trong vô số phi tần mà nổi bật, trở thành chủ hậu cung, là có nguyên nhân.

...

"Hắt xì! Chẳng lẽ có người đang nói xấu ta sau lưng?"

Tần Phong đứng trước cổng Tần Phủ, xoa xoa mũi.

Vừa nghĩ đến hai vị nương tử đang mang thai trong nhà, hắn liền kích động gõ cửa.

Người gác cổng mở cửa nhìn thấy người tới, cũng là mừng rỡ không thôi, sau đó liền hướng vào trong phủ hô to: "Đại thiếu gia trở về rồi!"

Cả Tần Phủ, nhất thời trở nên náo nhiệt.

Liễu Kiếm Ly hai người mang thai mười tháng, bụng to vượt mặt đi ra nghênh đón.

Tần Phong thấy vậy, không khỏi đỏ hoe mắt, hắn vừa kích động, vừa lo lắng nói: "Hai người ra ngoài làm gì? Lúc này, nên nghỉ ngơi cho nhiều, nhanh nhanh nhanh, nghe lời ta, mau trở về phòng."

Hai vị nương tử dịu dàng nhìn Tần Phong, thấy hắn bình an vô sự, tảng đá trong lòng rốt cuộc cũng được buông xuống, sau đó liền được Tần Phong dìu, trở về đại sảnh.

Tần Phong nhìn về phía nhị nương, nửa năm không gặp, trên đầu đối phương vậy mà đã xuất hiện một vài sợi tóc bạc, lúc này đang mỉm cười nhìn hắn, đôi mắt đỏ hoe.

Chuyện phụ thân qua đời, chắc chắn là đả kích rất lớn đối với nhị nương... Tần Phong thở dài trong lòng, ngàn lời muốn nói đến bên miệng, cuối cùng chỉ thốt ra được một câu: "Nhị nương, con về rồi."

"Trở về là tốt rồi."

Chương 689: Hai tiểu gia hỏa này hình như không tầm thường

Trong bữa cơm, cả nhà quây quần bên nhau, Tần Phong kể lại mọi chuyện đã trải qua trong nửa năm qua.

Trong đó không khỏi có chút khoa trương về công lao của bản thân, khiến cho người em trai ngồi bên cạnh không khỏi hâm mộ.

Tần Phong thỉnh thoảng lại nhìn về phía vị trí chủ tọa, nhưng nơi đó lại trống rỗng.

"Nếu cha còn sống, khi ta nói những điều này, ông ấy nhất định sẽ mắng ta." Tần Phong thầm nghĩ trong lòng.

Hắn không biểu lộ nỗi buồn ra mặt, bởi vì như vậy sẽ chỉ khiến cho nhị phu nhân thêm đau lòng.

Quay đầu nhìn hai vị phu nhân, Tần Phong ân cần hỏi: "Gần đây hai nàng cảm thấy thế nào?"

Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan đã mang thai mười tháng, có thể sinh bất cứ lúc nào, tự nhiên phải cẩn thận hơn.

Đúng như câu nói mang thai mười tháng, một sớm sinh nở là như vậy.

"Không lâu nữa sẽ có thể cảm nhận được động tĩnh của con." Liễu Kiếm Ly nhẹ giọng đáp, trong mắt tràn đầy nhu tình.

Thương Phi Lan khẽ gật đầu, ý nói cũng gần đến ngày sinh,

nàng khẽ vuốt ve bụng mình, mong chờ đứa con của mình và Tần Phong chào đời.

Nghĩ đến việc mình sắp được làm cha, Tần Phong cũng không khỏi kích động.

"Không biết hai tiểu gia hỏa này là trai hay gái."

Nghĩ đến đây, Tần Phong không nhịn được liền dùng Song đồng dị năng nhìn vào bụng hai vị phu nhân, chỉ thấy nơi đó có một luồng khí màu vàng kim ngưng tụ, lại là Thượng Cổ Thần Tức!

Hai thai nhi đã thành hình, chỉ tiếc là bị luồng khí màu vàng kim che khuất, không thể nhìn rõ là trai hay gái.

Điều khiến Tần Phong kinh ngạc vạn phần chính là, hai tiểu gia hỏa này lại không ngừng hấp thu khí cơ trong cơ thể Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan, bổ sung cho bản thân, giống như đang tu luyện vậy.

"Khó trách khi ta trở về, cảm thấy khí cơ của hai nàng yếu hơn trước rất nhiều, thì ra là bị hai tiểu gia hỏa này hấp thu hết."

Tần Phong không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc, khi còn trong bụng mẹ đã như vậy, nếu thực sự được sinh ra, thiên phú sẽ kinh người đến mức nào?

Làm cha như hắn, áp lực thật lớn lao!

Bịch!

Đúng lúc này, hai đứa trẻ trong bụng hai vị phu nhân đồng loạt đạp chân, giống như đang phản đối Tần Phong, bảo hắn đừng có nhìn trộm nữa...

Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan đồng thanh nói: "Nó đá ta."

Cùng lúc đó, bầu trời đêm vốn đầy sao và trăng sáng, bỗng nhiên có tiếng sấm rền vang.

Tần Phong quay đầu nhìn ra ngoài đại sảnh, chỉ thấy trên không trung mây đen cuồn cuộn, sấm chớp đan xen, nhưng lại chưa giáng xuống.

Lôi Đình Kỳ Lân trong Thần Hải cảm nhận được nguy hiểm, thế mà chủ động lao ra khỏi Thần Hải, nhảy lên không trung của Tần phủ, hướng về phía biển sấm sét trên trời gầm gừ.

Hào quang màu đỏ của Diệt Sinh Lôi lóe lên, sấm sét trên bầu trời đêm lập tức thu liễm khí thế.

Mây đen chỉ trong chốc lát đã tan biến hoàn toàn.

Lôi Đình Kỳ Lân đáp xuống bên cạnh Tần Phong, cọ cọ vào chân hắn như muốn lấy lòng.

Tần Phong xoa xoa đầu nó, lần nữa nhìn lên bầu trời, sắc mặt ngưng trọng, nếu hắn không cảm nhận sai, thì sấm sét vừa rồi hẳn là một loại Thiên Kiếp!

Nhưng Thiên Kiếp này từ đâu mà đến?

Tần Phong dường như nghĩ đến điều gì, đột nhiên quay đầu nhìn hai vị phu nhân, hai đứa trẻ trong bụng đã thu chân về, khôi phục lại sự yên tĩnh.

Một suy nghĩ hoang đường nảy ra trong đầu Tần Phong - "Chẳng lẽ Thiên Kiếp kia là nhắm vào hai tiểu gia hỏa này?"

Ai cũng biết, sự xuất hiện của Thiên Kiếp là do Thiên Địa nơi này muốn ngăn chặn việc xuất hiện quá nhiều kẻ mạnh, ảnh hưởng đến sự cân bằng của Thiên Địa, mà đưa ra khảo nghiệm và cảnh cáo.

Nếu sấm sét đêm nay thực sự là do cảm nhận được sự tồn tại của hai đứa trẻ mà đến, vậy thì thiên phú của hai đứa trẻ này rốt cuộc kinh khủng đến mức nào?

Đúng lúc này, nhị đệ trong đại sảnh lên tiếng: "Đại ca, không sao đâu, mấy tháng nay, khí hậu ở Phụng Thiên Thành rất kỳ quái, tình huống như vừa rồi thường xuyên xảy ra, huynh đừng lo lắng."

Nghe vậy, Tần Phong nuốt một ngụm nước bọt, càng thêm khẳng định suy nghĩ của mình, hắn quay sang hỏi hai vị phu nhân: "Mỗi lần trời mưa sấm sét, hai đứa nhỏ trong bụng các nàng có phải đều quậy phá không?"

Lam Ngưng Sương kinh ngạc nói: "Cô gia sao lại biết? Lúc đó ta còn thấy kỳ lạ, chỉ nghĩ là tiểu bảo bảo trong bụng tiểu thư sợ tiếng sấm, cho nên mỗi lần trời mưa sấm sét mới quậy phá."

Thương Phi Lan khẽ nhíu mày, thản nhiên nói: "Là người của Long tộc, vậy mà lại sợ sấm sét, chờ nó sinh ra, ta phải hảo hảo rèn luyện nó mới được.

Nếu thực sự không được, thì mang nó đến Thiên Trì, mỗi ngày để gia gia dẫn sấm sét đến, tôi luyện dũng khí cho nó."

Kỳ thực Thương Phi Lan làm vậy còn có một suy nghĩ khác, bản thân nàng e rằng không thể nào đuổi kịp Kiếm Ly tỷ tỷ, tự nhiên chỉ có thể đặt hy vọng vào thế hệ sau...

Tần Phong liên tục xua tay: "Không cần phải làm đến mức đó."

Sự tình đã đến nước này, Tần Phong đã xác định, Thiên Kiếp kia chính là nhắm vào hai đứa trẻ mà đến.

Hơn nữa, phu nhân và Ngưng Sương đều nhầm một chuyện - không phải vì hai đứa trẻ sợ sấm sét nên mới quậy phá, mà ngược lại, chính vì hai đứa trẻ quậy phá nên mới dẫn đến sấm sét!

"Chưa sinh ra đã náo loạn lớn như vậy, đến lúc sinh ra còn được." Tần Phong nhéo nhéo mi tâm, chỉ nghĩ đến việc phải chuẩn bị trước, ứng phó với ngày hai đứa trẻ chào đời.

"Đúng rồi, Phi Lan, sao không thấy cô cô và nhạc phụ của nàng, sau tai họa ở Nam Vực, bọn họ không trở về sao?" Tần Phong tò mò hỏi.

Theo tính cách của Long tộc, lúc này hẳn là phải nâng niu Phi Lan trong lòng bàn tay mới đúng.

Thương Phi Lan đáp: "Khoảng thời gian trước Thiên Trì hình như có chút chuyện, gia gia gọi bọn họ đều quay về, đêm qua ta còn liên lạc với cô cô, hai ngày nữa nàng ấy sẽ trở về."

"Thì ra là vậy." Tần Phong gật gật đầu, cũng không hỏi thêm nữa.

.....

Ở một nơi khác, Thiên Trì của Long tộc.

Thương Huyền cùng mọi người đều tụ tập trước Long Uyên, nhìn chiếc quan tài đồng khổng lồ lộ ra một góc, sắc mặt vô cùng ngưng trọng.

Bởi vì chiếc quan tài đồng kia lại lộ ra một khe hở, khí tức đáng sợ từ bên trong tuôn ra, khiến người ta không rét mà run!

"Phụ thân, chẳng lẽ... Lão Tổ sắp thức tỉnh?" Thương Tông nhíu mày hỏi.

Sử sách của Long tộc ghi chép, mấy ngàn năm trước, Thần ma giáng thế, Long Tổ một mình chặn đánh, giết chết vô số Thần ma, bảo vệ nơi sinh sống của Long tộc.

Người xông lên tận trời cao, muốn xuyên qua khe hở giữa Tiên

Giới và Nhân Giới, tiêu diệt Thần ma từ gốc rễ, kết quả bị trọng thương, thần trí trở nên điên cuồng, thậm chí còn nuốt chửng mấy người đồng tộc!

Khi ý thức của Long Tổ khôi phục lại một chút tỉnh táo, biết được tất cả những gì mình đã làm, vô cùng đau lòng, liền để cho các vị trưởng lão của Long tộc hợp lực, phong ấn người vào trong quan tài đồng, chôn cất ở Long Uyên!

Mà trước khi Long Tổ rơi vào giấc ngủ say, đã từng nói một câu - "Khi nguy hiểm giáng xuống Thiên Trì, ta sẽ lại thức tỉnh."

Giờ đây quan tài đồng xuất hiện biến hóa như vậy, mọi người trong Long tộc tự nhiên là lo lắng không thôi.

Bọn họ vừa lo lắng cái gọi là nguy hiểm kia, vừa lo lắng cho bản thân Long Tổ!

Dù sao cũng không ai biết, sau mấy ngàn năm, Long Tổ có khôi phục thần trí hay không, vạn nhất khi người phá quan ra, lại ra tay với đồng tộc, vậy phải làm sao?

Sự bất định, mới là điều đáng sợ nhất!

Thương Huyền bất đắc dĩ thở dài: "Con của Phi Lan sắp sinh, ta vốn còn muốn ở bên cạnh nó, kết quả lại xảy ra chuyện này.

Thương Mộc, nơi này có ta và Thương Tông trông coi là được rồi, ngươi mau chóng trở về đi, đừng để Phi Lan cảm thấy cô đơn."

"Vâng." Thương Mộc gật đầu đồng ý, nàng ngẩng đầu nhìn quan tài đồng, đôi mắt màu lam nhạt tràn đầy vẻ lo lắng.

Chương 690: Biến hóa của mầm cây xanh biếc

Đêm khuya thanh vắng, sau khi an bài cho hai vị phu nhân xong, Tần Phong liền trở về phòng của mình, bắt đầu tu luyện.

Thiên địa hiện nay, Hồng Mông tiên khí đã giáng thế trở lại, hắn cũng không cần phải đến Hồ Ngôn Hiên mượn Chiếu Thiên Thạch của Hữu Tô Thiên Duyệt nữa.

Hắn nhắm mắt lại, dẫn động bạch kim Mệnh Tinh, Hồng Mông tiên khí và U Minh quỷ khí cuồn cuộn kéo đến, không ngừng chui vào Thần Hải của hắn, làm tăng thêm hai luồng khí trắng đen trong đó.

Hai luồng khí trắng đen đó chính là thần tính mà Chúc Long để lại trên thế gian, theo như phương pháp mà vị Sư Phụ tốt bụng kia đã nói, chỉ cần dùng Hồng Mông tiên khí và U Minh quỷ khí luyện hóa nó, hắn sẽ có cơ hội lĩnh ngộ được Âm Dương pháp tắc, tăng cường thực lực bản thân.

Thời gian trôi qua rất nhanh, một lúc sau, Tần Phong thở ra một hơi, than thở: "Hồng Mông tiên khí và U Minh quỷ khí ở Phụng Thiên Thành so với Tấn Dương Thành quả nhiên vẫn là ít hơn một chút."

Phụng Thiên Thành bởi vì có Trấn Thần Ti Ngự cùng Thiên Giám Quốc Sư tọa trấn, trong vòng nghìn dặm, cũng không xuất hiện bất kỳ khe nứt nào của Tiên Giới và Quỷ giới, cho nên nồng độ tiên khí và quỷ khí tự nhiên phải thấp hơn nhiều so với những nơi khác.

Bất quá linh khí ở đây lại nồng đậm hơn bên ngoài rất nhiều, cũng khó trách nhị đệ từng nhắc đến trong thư gửi cho hắn, tốc độ tu luyện của các tướng sĩ trong Đế Đô đều tiến bộ vượt bậc, thực lực vượt xa trước kia.

Dù sao đối với những người ngoài Tứ phẩm mà nói, linh khí mới là tài nguyên tu luyện thiết thực nhất.

Ngay lúc này, Tần Phong bỗng nhiên phát hiện Thần Hải của mình dường như xuất hiện biến hóa.

Hắn dẫn động thần thức tiến vào Thần Hải, chỉ thấy mầm cây xanh biếc lúc trước có được sau khi vượt qua Thiên Địa Bá Quyền Ấn Chứng kia hiện ra, thân thể nó khẽ lay động, sau đó "vèo" một tiếng rời khỏi Thần Hải, xuất hiện trong hiện thực.

Ban đêm vốn yên tĩnh, bỗng nhiên nổi lên cuồng phong, linh khí giữa trời đất Phụng Thiên Thành, thế mà lại cuồn cuộn hướng về phía này, toàn bộ đều bị mầm cây xanh biếc hấp thu.

Trong tiếng gió gào thét, dường như còn có thể nghe thấy tiếng kêu non nớt, giống như là hài đồng sơ sinh đang reo hò nhảy nhót.

Tần Phong không khỏi hiếu kỳ, lúc trước ở Tấn Dương Thành, vì sao chưa từng nhìn thấy cảnh tượng như vậy?

"Lúc thi triển giới vực, Kỳ Lân cùng với vật này thường xuất hiện cùng nhau, Kỳ Lân đại diện cho uy lực hủy diệt của Diệt Sinh Lôi Chưởng, mà vật này lại mang theo lực lượng ôn hòa, có thể chữa trị vạn vật.

Nói cách khác, nó là đại diện cho sinh mệnh lực.

Chẳng lẽ là bởi vì khe nứt Quỷ giới ở Tấn Dương Thành tồn tại, khiến cho tử khí quá nặng, khiến nó không vui, cho nên nó mới chậm chạp không chịu xuất hiện?"

Trong lòng Tần Phong nảy sinh suy đoán như vậy.

Lực hút cuồng bạo, kéo dài hồi lâu, tự nhiên cũng dẫn đến biến hóa trong thành.

Linh khí trong Phụng Thiên Thành vốn đã ưu việt, các tướng sĩ vì muốn tăng cao tu vi, ngày đêm cần mẫn tu luyện, cũng là chuyện thường tình.

Thế nhưng rất nhiều tướng sĩ đang ở trong nhà, vốn đang tu luyện tốt, lại đột nhiên không cảm nhận được chút linh khí nào nữa.

"Đây... Đây là tình huống gì?" Mỗi tướng sĩ đều là vẻ mặt hoang mang, không biết làm sao.

Mãi cho đến nửa canh giờ sau, mầm cây mới giống như đã ăn no, ngừng động tĩnh.

Tuy nhiên biến hóa của nó vẫn chưa dừng lại, ánh sáng màu xanh biếc ôn hòa quanh thân nó bỗng chốc đại thịnh, cỏ cây trong sân được ánh sáng màu xanh biếc gột rửa, thế mà lại sinh trưởng một cách mạnh mẽ.

Cỏ cây mọc cao khỏi mặt đất, cao đến nửa người, hai cây đại thụ bên tường, thậm chí còn mọc vượt qua cả tường viện, cao hơn gần ba trượng mới chịu dừng lại.

Mà điều khiến Tần Phong kinh ngạc hơn nữa là, sau khi ánh sáng màu xanh biếc ảm đạm xuống, mầm cây xanh biếc kia đã lớn bằng cả bàn tay, thoạt nhìn giống như một quả cầu trắng vậy.

Trên đỉnh quả cầu trắng là mầm cây màu xanh biếc, hai bên trái phải đồng thời mọc ra tay chân to bằng ngón tay cái, hai viên tròng mắt đen láy sáng long lanh hiện ra trên quả cầu trắng, trông vô cùng ngây thơ đáng yêu.

Nó lơ lửng giữa không trung, mờ mịt nhìn xung quanh, cuối cùng ánh mắt khóa chặt vào người Tần Phong, trong đôi mắt nhỏ tràn đầy vẻ vui mừng.

"Y a" một tiếng, quả cầu trắng bay vụt về phía Tần Phong, cọ cọ vào má hắn một cách thân thiết.

Mịn màng bóng loáng, ôn nhuận như ngọc... Đây là cảm nhận đầu tiên của Tần Phong.

Hắn gỡ vật nhỏ kia ra khỏi má, đặt trong lòng bàn tay cẩn thận đánh giá, vật nhỏ kia cũng đang nhìn Tần Phong, hai mắt nhìn nhau.

Cuối cùng vật nhỏ kia bại trận, ủ rũ nằm im trên lòng bàn tay, không nhúc nhích.

Tần Phong nhớ lại lúc trước khi vượt qua Thiên Địa Bá Quyền Ấn Chứng, Lôi Đình Kỳ Lân đánh xuống, mang đến những hình ảnh rời rạc.

Bên trong hồ lôi rộng lớn vô ngần màu đỏ như máu, bầu trời là một màu đen kịt không thấy đâu là bến bờ.

Lôi Đình Kỳ Lân cứ như vậy bị vô số sợi xích màu vàng trói buộc ở trong hồ lôi, nó không ngừng giãy giụa, không ngừng gào thét, nhưng những sợi xích kia lại càng siết chặt hơn.

Tiếng xèo xèo ăn mòn vang lên, đau đớn khiến Kỳ Lân phát cuồng.

Ngay lúc đó, một bóng người xuất hiện trước mặt nó, lòng bàn tay nâng lên một mầm cây màu xanh biếc, ánh sáng màu xanh biếc chữa trị thương thế cho Kỳ Lân.

Bỗng nhiên có tiếng nam nhân vang lên: "Sẽ có một ngày, sẽ có người đưa ngươi rời khỏi nơi này, thoát khỏi ràng buộc của Tam

Giới, để ngươi một lần nữa có được tự do.

Hiện tại ngươi chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi, không ngừng chờ đợi, cho đến khi người đó xuất hiện."

Lôi Đình Kỳ Lân nghe được lời này, quả nhiên không còn phát cuồng nữa, mà cuộn tròn người lại, yên lặng nằm im trong hồ lôi.

Cũng chính bởi vì Tần Phong đã nhìn thấy cảnh tượng như vậy, cho nên khi công kích của Lôi Đình Kỳ Lân bị hắn hóa giải, hắn mới thuận thế nói ra lời nói muốn đưa Kỳ Lân đi, sau đó thành công lừa gạt được Kỳ Lân...

Còn Tiểu Bạch Cầu này, có thể nói là niềm vui bất ngờ.

Hơn nửa năm trôi qua, Tần Phong càng ngày càng kinh ngạc trước sự thần kỳ của Kỳ Lân và Tiểu Bạch Cầu, hắn cũng nảy sinh hiếu kỳ mãnh liệt về thân phận thực sự của hai thứ này.

Hắn vốn định hỏi thăm Hiên Nhất tiền bối kiến thức uyên bác, dù sao Kỳ Lân và Tiểu Bạch Cầu này chắc chắn không thuộc về thế giới này.

Nhưng mà Hiên Nhất tiền bối sau khi cho hắn mượn lực lượng, cho đến bây giờ vẫn chưa tỉnh lại.

Tần Phong cúi đầu nhìn Tiểu Bạch Cầu đang nằm ngủ ngon lành trong lòng bàn tay, dùng ngón tay chọc chọc vào bụng nó, vật nhỏ kia vung vẩy tứ chi, dường như là sợ nhột.

"Ngươi rốt cuộc là thứ gì?" Tần Phong lên tiếng hỏi.

Trả lời hắn lại chỉ có tiếng "y a" non nớt.

...

Sáng sớm ngày thứ hai, Tần Phong lòng vòng đi đến trước cửa thư phòng của Tần phủ, xoay người đánh giá bốn phía một lượt,

xác định không có ai theo dõi, hắn mới rón rén đi vào thư phòng, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Tối hôm qua không biết vì sao, giọng nói lẩm bẩm của lão cha lại vang lên trong đầu, sau đó hắn bỗng nhiên nhớ đến giấc mơ kỳ quái mà mình đã mơ thấy khi hôn mê ở Nam Vực.

Trong mơ lão cha nói, ông giấu tiền riêng trong thư phòng, ở bức tường phía sau tầng thứ ba của giá sách.

Nửa năm qua, Tần Phong vẫn luôn không để tâm đến giấc mơ đó, thậm chí dần dần quên đi.

Thế nhưng đêm đầu tiên trở về Tần phủ, hắn lại vô cớ nhớ lại, thậm chí có thể nói là ấn tượng vô cùng sâu sắc!

Tìm được vị trí, kéo giá sách ra, Tần Phong gõ gõ vào bức tường.

"Cốc cốc!"

Là rỗng... Tần Phong trợn to hai mắt, men theo khe hở lấy viên gạch ra, sau đó liền nhìn thấy một chiếc hộp gỗ!

"Thật sự có đồ sao?"

Tần Phong mở hộp gỗ ra, nhìn thoáng qua, nỗi buồn đã lắng đọng nửa năm qua, lại một lần nữa tràn ngập lồng ngực.

Hắn thật sự rất hối hận, thật sự!

Lúc trước khi lão cha còn sống, hắn nên đối xử với lão cha tốt hơn một chút.

Nếu không, một gia chủ, cất giấu tiền riêng một cách cẩn thận như vậy, thế mà chỉ có vỏn vẹn ba mươi lượng...

"Cha, hài nhi xin lỗi người." Tần Phong nghẹn ngào nói.

Chương 691: Công kích của An Nhã

Rời khỏi thư phòng, Tần Phong chìm vào trầm tư.

Việc tìm thấy tiền riêng của cha chứng minh rằng mọi thứ trong quá khứ không chỉ là giấc mơ do nỗi nhớ nhung.

Nếu không, tại sao vị trí cất giấu tiền riêng lại giống hệt như lời cha nói?

"Nhưng nếu không phải là mơ, vậy nó là gì?"

Tần Phong không khỏi nghĩ đến Lý Dương tiền bối, người mà do một sự trùng hợp ngẫu nhiên, thần hồn đã biến mất khỏi thiên địa này, nhưng lại xuất hiện trong U Minh Quỷ Giới và sống theo một cách khác.

Liệu tình huống của cha có giống với Lý Dương tiền bối không?

Và giấc mơ đó thực chất là tín hiệu cuối cùng mà thần hồn của cha gửi đến cho hắn vào lúc lâm chung!

Càng nghĩ Tần Phong càng thấy có lý, càng nghĩ càng kích động.

Nếu thật sự là như vậy, chẳng phải là cha tuy đã chết nhưng chưa chết hẳn sao?

Ặc, cách nói này nghe có vẻ kỳ quặc... Khóe miệng Tần Phong giật giật, sau đó thở dài: "Chỉ tiếc là việc giao tiếp với Lý Dương tiền bối chỉ giới hạn ở việc ông ấy chủ động liên lạc, nếu không ta

có thể tranh thủ thời gian quay lại Tấn Dương Thành để hỏi thăm tình hình của cha."

"Nhưng nói đi cũng phải nói lại, U Minh Quỷ Giới đối với Tam Giới rốt cuộc có ý nghĩa gì." Tần Phong tay phải chống cằm lẩm bẩm.

"Dựa theo tình báo có được trước đây, mấy ngàn năm trước khi U Minh Quỷ Giới xuất hiện dị biến, thần hồn của những người đã khuất ở thiên địa này đều được tiếp dẫn vào U Minh Quỷ Giới.

Tuy nhiên, kể từ khi U Minh Quỷ Giới đóng cửa, quy tắc Quỷ giới không còn tồn tại, nó đã mất đi chức năng tiếp dẫn thần hồn, từ đó cũng dẫn đến việc yêu quỷ phẩm cấp cao sau khi chết, tàn hồn sẽ bộc lộ thần thông sau khi chết, tàn hại một phương."

"Vậy Thần ma của Tiên Giới sau khi chết, thần hồn của bọn họ có bị tiếp dẫn vào Quỷ giới hay không..."

"Sau khi quy tắc U Minh Quỷ Giới biến mất, những thần hồn không thể bị tiếp dẫn đi đều đã đi đâu?"

"Thần hồn của Lý Dương tiền bối có thể bước vào U Minh Quỷ Giới, có phải cũng chứng minh rằng từ đó trở đi, quy tắc của U Minh Quỷ Giới đã khôi phục được một chút, có thể tiếp dẫn thần hồn của thiên địa này một lần nữa?"

Tần Phong gãi gãi đầu, càng suy nghĩ càng nhiều vấn đề.

Nói cho cùng, sự hiểu biết của thiên địa này về Tiên Giới và Quỷ giới vẫn còn quá ít, những vấn đề này, có lẽ chỉ có những đại lão cấp bậc như sư phụ hoặc Trấn Thần Ti Ngự mới có thể biết được một hai.

Hiện tại hắn chỉ có thể xác định một điều - Tiên Giới và Quỷ giới đều gặp phải kẻ địch mạnh hơn tưởng tượng, phá hoại Thiên Địa Pháp Tắc của Tiên Giới và Quỷ giới, khiến bọn họ phải nhắm

mục tiêu vào Nhân Gian...

Đúng lúc này, cửa lớn Tần phủ truyền đến động tĩnh.

"Có khách đến?"

...

Trước cửa lớn Tần phủ, An Nhã hít sâu một hơi, nhấc váy lên, sau đó dưới ánh mắt kinh nghi bất định của người gác cổng và Hình Thịnh, bước vào trong.

"Hình hộ vệ, ngươi có cảm thấy vị cô nương này có bảy tám phần giống với Nhã An công tử đã từng đến đây không?

Chẳng lẽ là tỷ tỷ hoặc muội muội của Nhã An công tử? Kỳ lạ thật, tại sao không thấy Nhã An công tử đến cùng nàng?"

Hình Thịnh dù sao cũng là võ phu, tự nhiên là có khả năng quan sát hơn người, hắn cẩn thận so sánh một chút, sau đó đưa ra một kết luận kinh người: "Không, cô nương vừa rồi chính là Nhã An công tử!"

Người gác cổng vô cùng kinh ngạc: "Ý của Hình hộ vệ là, Nhã An công tử trước giờ đều là giả trang nam?"

Hình Thịnh hai mắt hơi nheo lại, sau đó trịnh trọng nói: "Cũng chưa chắc, có lẽ chỉ là Nhã An công tử đột nhiên thích mặc nữ trang mà thôi."

"Ặc... Hình hộ vệ sao lại nói vậy?"

"Ta vừa liếc nhìn bộ ngực của nàng, bằng phẳng không có gì đặc biệt, không giống như là giả."

Người gác cổng nghe vậy, cẩn thận hồi tưởng lại, sau đó gật đầu tán thành: "Hóa ra là vậy."

Hoàng hậu đương triều là mỹ nhân nổi tiếng thiên hạ, là con gái của bà, An Nhã sao có thể kém cỏi được?

Khuôn mặt như ngọc, đôi môi đỏ điểm xuyết, đôi mắt như hạo nguyệt, lông mày như liễu diệp, lại thêm thân phận công chúa, càng khiến nàng toát lên khí chất đặc biệt.

Nha hoàn trong phủ nhìn thấy nàng, đều lộ ra vẻ kinh diễm, Lam Ngưng Sương càng là ngây người tại chỗ: "Ngươi... sao ngươi lại ăn mặc như vậy đến phủ?"

Đã sớm biết thân phận thật sự của đối phương, Lam Ngưng Sương ngây ngốc, chẳng phải là vì che giấu thân phận nên đối phương mới luôn giả trang nam sao, hôm nay lại làm vậy là có ý gì?

Trong lòng nàng bỗng dâng lên một tia nguy cơ.

An Nhã nhẹ giọng đáp: "Trước đây kinh doanh Thiên Bảo Các, để tránh phiền phức không cần thiết, nên ta mới giả trang nam nhi, hiện tại việc của Thiên Bảo Các đều do Hoàng huynh quản lý, không cần thiết phải như vậy nữa."

Dừng một chút, nàng lại nói tiếp: "Nghe nói Tần huynh đã trở về từ Nam Vực, ta tiện đường ghé qua thăm một chút, biết hai vị phu nhân của Tần huynh hiện đang mang thai, ta đặc biệt mang từ trong cung ra một ít đồ an thai dưỡng thần, coi như là chút tâm ý."

Phu quân hôm qua mới về, nàng đã nghe được tin tức rồi? Hơn nữa nàng cũng không quản lý việc của Thiên Bảo Các nữa, ngày thường còn lý do gì để xuất cung, lời nói tiện đường này, nghe sao cũng thấy là có chuẩn bị mà đến... Trong đầu Lam Ngưng Sương hiếm khi nổi lên một trận bão tố.

Tuy nhiên, những suy nghĩ này nàng cũng không để lộ ra ngoài, ngược lại cười đáp: "Hóa ra là vậy, vậy An Nhã công chúa,

mời theo ta."

"Được."

...

Nhị phu nhân trong đại sảnh nhìn thấy dáng vẻ này của An Nhã, cũng là kinh ngạc không thôi.

Nhã An công tử từng ở tạm trong Tần phủ một thời gian, hơn nữa quan hệ với Phong nhi cũng không tệ, bà tự nhiên là có ấn tượng.

Nhưng nhị phu nhân làm sao có thể ngờ được, Nhã An công tử lúc trước không chỉ giả trang nam, mà thân phận thật sự lại là công chúa đương triều!

Tuy là công chúa một nước, nhưng lại không hề kiêu ngạo, ngược lại còn rất lễ phép, quả thật là không tệ.

Thêm vào dung mạo này, quả thật khiến người ta sinh lòng hảo cảm.

Chính vì vậy, nhị phu nhân cũng không để ý quá nhiều đến chuyện trước đây.

An Nhã nhìn về phía Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan bên cạnh, liếc nhìn bụng của họ, một tia ghen tị dâng lên trong mắt. Nàng phất tay, vô số tài vật hiện lên trên bàn.

"Biết hai vị tỷ tỷ đang mang thai, nên ta đã mang từ kho bá vật trong cung ra một ít đồ an thai dưỡng thần, mong hai vị tỷ tỷ đừng chối từ, nhận lấy chúng, coi như là một chút tâm ý của ta."

Liễu Kiếm Ly cũng không nghĩ nhiều, nói một tiếng "Đa tạ".

Thương Phi Lan chỉ cảm thấy cách xưng hô tỷ tỷ có chút kỳ quặc, nhưng cũng không từ chối hảo ý của An Nhã.

Lam Ngưng Sương bên cạnh lại vô cùng cảnh giác, người trong cuộc thường mê muội, người ngoài cuộc nhìn rõ ràng, đường đường là công chúa một nước, sao có thể tự xưng là muội muội? Nhất định là không có ý tốt!

Mà đây cũng chính là tâm kế hậu cung mà Hoàng hậu đã dạy cho An Nhã.

Cũng giống như Hoàng thượng nạp phi, phi tần mới muốn đứng vững gốt chân trong hậu cung, tự nhiên phải đến bái kiến hậu cung chi chủ, tạo dựng mối quan hệ tốt.

An Nhã muốn gả vào Tần phủ, cũng là như vậy, nàng phải có được sự đồng ý của Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan!

Mà nữ nhân khi mang thai, thường thiếu đi khả năng phán đoán sự việc, lúc này, thừa cơ mà vào, chính là thời cơ tốt nhất.

Đây cũng chính là cơ hội mà Hoàng hậu và An Nhã đã nói!

Chương 692: Bình Bình Vô Kỳ

Bầu không khí trong đại sảnh khá là hòa hợp. An Nhã thân là công chúa, lại tu hành Văn Thánh đạo thống, tự nhiên nói năng đều đoan trang, có thể làm chủ được tình hình.

Nàng vừa thể hiện học thức của mình, vừa đánh giá Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan, trong lòng không khỏi cảm khái, quả nhiên là những nữ tử khó gặp trên thế gian.

Tư chất tu vi kinh người không nói, dung mạo lại càng khuynh quốc khuynh thành.

Đương nhiên, điều này cũng không khiến nàng quá mức bị đả kích.

Tu vi nàng có thể từ từ đuổi kịp, dù sao Thiên Giám Quốc Sư đã từng nói với nàng, thiên phú của nàng ở Văn Thánh đạo thống cũng là hiếm có trên thế gian, chỉ là trước đây không đặt tâm tư vào đó mà thôi.

Nay Thiên Bảo Các doanh nghiệp, phụ hoàng toàn quyền giao cho Hoàng huynh, nửa năm nay, nàng liên tiếp vượt qua hai phẩm giai, đã đến cảnh giới Tứ phẩm.

Nhìn khắp thiên hạ, cũng coi như là Kinh Tài Diễm Diễm!

Về phần dung mạo, nàng kế thừa ưu điểm của mẫu hậu, cũng được xem là quốc sắc thiên hương, so với Liễu Kiếm Ly hai người, có thể nói là không phân cao thấp.

Nhưng duy chỉ có dáng người... là nỗi đau khó nói nên lời của nàng!

Rõ ràng mẫu hậu có tấm lòng bao la như biển cả, vì sao đến lượt nàng, lại là... bình bình vô kỳ!

Lại liếc mắt nhìn bộ ngực đầy đặn của Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan, An Nhã lúc này, nụ cười trên mặt có chút gượng gạo.

Bỗng nhiên, nàng cảm nhận được một tia nhìn chăm chú, theo đó nhìn lại, là kiếm thị Lam Ngưng Sương đang đứng bên cạnh.

"Nàng ta hình như đang đề phòng ta?" An Nhã trong lòng nảy sinh nghi vấn.

Ánh mắt nàng dời xuống, rơi vào trước ngực Lam Ngưng Sương, mây đen trong lòng lập tức tiêu tan.

Là bình bình vô kỳ giống nàng!

Khoảnh khắc này, An Nhã cảm thấy mình và Lam Ngưng Sương là người cùng đường, nàng hoàn toàn không để ý đến sự đề phòng trong mắt đối phương, chỉ cảm thấy hai người giống như tỷ muội tốt quen biết đã lâu, đặc biệt thân thiết.

"Ngưng Sương cô nương, không bằng cùng ngồi xuống, vừa hay ta cũng có rất nhiều lời muốn cùng ngươi trò chuyện. Ta cảm thấy, chúng ta có lẽ sẽ có rất nhiều chủ đề chung." An Nhã mỉm cười nói.

Lam Ngưng Sương hơi sững sờ, không biết vì sao, nàng cảm thấy mình như bị mạo phạm.

Theo ánh mắt dường như đang sáng lấp lánh của đối phương nhìn xuống, Lam Ngưng Sương sắc mặt cứng đờ.

Nàng hít sâu một hơi, cười đáp: "Chờ lát nữa rồi nói, trà ở đây sắp hết rồi, ta đi nhà bếp nấu thêm một ấm."

Nói xong liền xoay người rời đi.

Tuy nói vậy, nhưng ấm trà trên bàn nàng lại không mang theo...

Tần Phong khi bước vào đại sảnh, liền nhìn thấy An Nhã mặc nữ trang đang cùng nhị nương trò chuyện vui vẻ.

Hắn sững sờ một chút, sau đó nhìn về phía hai vị nương tử bên cạnh, nháy mắt mấy cái, dường như đang hỏi chuyện gì xảy ra.

Nhị nương gọi Tần Phong ngồi xuống, sau đó đem đầu đuôi câu chuyện kể lại một cách chân thực.

"... Phong nhi a, sau này không thể giống như trước kia, đối với công chúa điện hạ phải cung kính một chút. Còn có chuyện Bệ hạ để con chỉ đạo điện hạ tu hành, con lại vì chuyện của mình mà luôn không để tâm. Nay trở về Phụng Thiên Thành, lúc rảnh rỗi, thì đến hoàng cung đi lại nhiều hơn."

Tần Phong nhìn An Nhã, trên mặt lộ vẻ cổ quái, đối phương cũng nhìn hắn, khóe miệng khẽ nhếch lên, trong mắt có chút đắc ý.

Tuy nhiên, thái độ đoan trang mà một công chúa nên có, nàng lại không hề bỏ sót.

"Bá mẫu gọi con là An Nhã là được rồi, hai chữ điện hạ nghe có vẻ xa cách." An Nhã cười nhẹ nói.

"Làm vậy sao được." Nhị nương liên tục xua tay.

"Ta và Tần Phong là bạn tâm giao, đối với Kiếm Ly tỷ và Phi Lan tỷ cũng rất ngưỡng mộ. Trước đây khi ở chung với mọi người đều đã quen rồi, nếu gọi ta là điện hạ, ngược lại cảm thấy không được tự nhiên. Bá mẫu, người nói xem?"

"Cũng đúng... Vậy thì cứ theo con." Nhị nương cười đáp.

Tần Phong nghe vậy, luôn cảm thấy An Nhã hôm nay có chút không đúng, nhưng cụ thể là chỗ nào không đúng, hắn cũng không nói ra được.

Hơn nữa An Nhã trước kia với Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan luôn giữ một khoảng cách nhất định, hôm nay lại liên tục hỏi han ân cần, hỏi thăm tình hình thai nhi trong bụng, luôn có ý tứ lấy lòng.

Nàng ta rốt cuộc muốn làm gì... Tần Phong trăm mối suy nghĩ không rõ.

Mọi người trong sảnh trò chuyện một lúc, An Nhã nhớ tới trận đại chiến ở Trấn Linh Quan nửa năm trước.

Nàng nhìn Tần Phong, nhẹ giọng hỏi: "Nghe rất nhiều tướng sĩ trở về nhắc tới, ngươi ở Trấn Linh Quan một trận chiến đã bước vào cảnh giới Tam phẩm, xoay chuyển càn khôn. Thậm chí cái chết của Chúc Long, cũng không thể thoát khỏi liên quan đến ngươi, nhưng ta hỏi rất nhiều người, chi tiết trong đó bọn họ hoặc là không biết, hoặc là căn bản không nhớ ra, ngày đó, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan nghe vậy, cũng nhìn về phía Tần Phong.

Sự nguy hiểm và bi thảm của trận chiến đó, từ số lượng tướng sĩ sống sót trở về, có thể nhìn ra manh mối.

Mà Chúc Long có thể ảnh hưởng đến ngày đêm luân phiên của thiên địa nơi này, thực lực mạnh mẽ đến mức nào, căn bản không cần phải nói nhiều.

Nói thật, nếu không phải Tần An trở về, báo cho bọn họ biết Tần Phong bình an vô sự, bọn họ nhất định sẽ phải đi Nam Vực dò

la tin tức.

Tần Phong nghe vậy, vốn định trước mặt hai vị nương tử, kể ra sự tích huy hoàng một ngón tay tiêu diệt Chúc Long của mình, từ đó trong lòng bọn họ, xây dựng hình tượng vĩ đại.

Chỉ là lời căn dặn của tiện nghi sư phụ lúc trước, hắn vẫn luôn ghi nhớ trong lòng — "Khe nứt Tiên Giới đã mở ra, Thần ma tất nhiên giáng thế, nếu để bọn họ biết được sự tồn tại của Thánh Nhân tàn hồn trong cơ thể con, có lẽ sẽ phải chịu tai ương vô tận. Chuyện này ta đã nói với mọi người ở đây, bọn họ đã dùng tâm cảnh thề sẽ giữ kín như bưng, hơn nữa ta sẽ che giấu thiên cơ nơi này, để ký ức của mọi người xuất hiện một chút sai lệch. Tương lai nếu có người khác hỏi đến chuyện này, con cứ trả lời như vậy..."

"Tuy là có giúp đỡ, nhưng cũng không có bao nhiêu quan hệ. Cha vì bảo vệ tính mạng của con, cưỡng ép nâng thực lực bản thân lên Siêu Thoát Chi Cảnh, trọng thương Chúc Long. Mà Trấn Thần Ti Ngự một thương kia, càng là trực tiếp xuyên qua đầu Chúc Long, đó cũng là nguyên nhân cái chết của nó. Con chỉ là làm những gì có thể, đưa các tướng sĩ rời đi an toàn mà thôi." Tần Phong nói như vậy, sau đó có chút không đành lòng nhìn nhị nương.

Trong mắt người sau lóe lên một tia ảm đạm.

Sau tai họa Nam Vực, thân phận của lão gia tự nhiên là công khai với mọi người.

Nhân tộc anh hùng như vậy, Minh Hoàng làm sao có thể để ông ấy sau khi chết, vẫn là không ai biết đến?

Nhưng đối với nhị nương mà nói, bà càng hy vọng lão gia là một người bình thường không hiểu kinh doanh.

Bọn họ có thể cùng nhau uống trà trong đại sảnh, cùng nhau phơi nắng ở hành lang, sau đó đợi Kiếm Ly và Phi Lan sinh con, lại cùng nhau hưởng thụ niềm vui gia đình.

Tuy nhiên tất cả những điều này, đều theo tai họa Nam Vực, tan thành mây khói...

An Nhã thấy vậy biết mình lỡ lời, vội vàng nói: "Xin lỗi, ta không nên nhắc đến những chuyện này."

Nhị nương lắc đầu: "Không sao, đều qua rồi."

Tần Phong âm thầm thở dài, vết thương trong lòng, sao có thể dễ dàng gạt bỏ như vậy?

Hắn kịp thời chuyển chủ đề, hỏi An Nhã về tình hình hiện tại của Đại Càn.

An Nhã thần sắc ngưng trọng nói: "Sau khi Chúc Long chết đi, Đại Càn tứ vực đều xuất hiện khe nứt Tiên Giới và Quỷ giới, theo tình báo mà Ngục La ty truyền đến cho phụ hoàng, tổng cộng có chín nơi. Lão sư bằng đại năng thủ đoạn, phong ấn khe nứt Tiên Giới. Mà tai ương Quỷ giới, hiện tại cũng chỉ xuất hiện ở Tấn Dương thành phụ cận, những nơi khác cũng không có nguy hiểm phát sinh... Nhưng lão sư từng nói với ta, phong ấn chỉ có thể duy trì một thời gian, những tồn tại trong Tiên Giới nhất định sẽ có biện pháp phá vỡ phong ấn. Khác với U Minh Quỷ Giới, nếu tồn tại Tiên Giới giáng thế, thực lực của nó, nhất định đã đạt đến Siêu Thoát Chi Cảnh."

Tần Phong nghe vậy, nhíu mày.

Chương 693: Người vui người buồn

Hắn hiểu rõ hơn ai hết Siêu Thoát Chi Cảnh đáng sợ đến mức nào.

Uy thế ngập trời của Ca Lâu La Vương, sức mạnh hủy diệt thế giới của Chúc Long, nếu không có vô số cường giả cao phẩm tập kết, thì kết quả trận chiến Trấn Linh Quan sẽ ra sao, không ai có thể biết được.

Nghĩ đến lúc trước, khi lão cha đối mặt với Chiểu Trạch chi chủ, tuy rằng là do sơ suất tiến vào trong lĩnh vực của đối phương, cho nên mới trở thành cá nằm trên thớt, nhưng cho dù không bước vào trong lĩnh vực của hắn ta, lão cha cũng nói thật là không thể địch nổi, nhiều nhất cũng chỉ có thể chạy trốn mà thôi.

Chỉ có siêu phàm mới có thể tiêu diệt siêu phàm, tuyệt đối không phải là một câu nói suông!

Tuy rằng việc Tiên Giới và Quỷ giới mở ra khe nứt đã khiến thực lực tổng thể của nhân tộc tăng lên rất nhiều, nhưng muốn dễ dàng ứng phó với sự tồn tại của Siêu Thoát Chi Cảnh thì vẫn là nằm mơ giữa ban ngày!

An Nhã nhìn ra vẻ lo lắng trên mặt Tần Phong, bèn an ủi: "Huynh cũng không cần phải như vậy, chỉ cần phong ấn còn, Thần ma Tiên Giới muốn giáng thế cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Hơn nữa, sau khi Thiên địa này dị biến, trong nhân tộc cũng xuất hiện thêm mấy vị Siêu Thoát Chi Cảnh.

Ví dụ như Nam Thiên Long Tư Mệnh Viêm Chu, còn có Bắc Vực hiện nhiệm Tư Mệnh "Quyền trấn bát hoang" Y Thiên Lạc.....

Nhân tộc cũng đang không ngừng trở nên mạnh mẽ, không thể để cho Thần ma Tiên Giới ở Thiên địa này muốn làm gì thì làm được."

Tần Phong khẽ gật đầu, hắn nhìn về phía Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan ở bên cạnh, nắm chặt tay phải, ánh mắt vô cùng kiên định.

Lúc này, An Nhã lại lên tiếng: "Nói đến cường giả nhân tộc, nửa năm trước sau khi trận chiến Trấn Linh Quan kết thúc, Đại Càn lại xuất hiện rất nhiều cường giả ẩn thế.

Thực lực của bọn họ phần lớn đều ở cảnh giới tam phẩm, thậm chí nhị phẩm cũng có một số.

Phụ hoàng vốn định để Trảm Yêu Ti và Ngục La ty liên lạc với bọn họ, thu nạp bọn họ vào thuộc hạ, nhưng những người đó lại không có ý nguyện này."

Điều này nằm ngoài dự đoán của Tần Phong, sự xuất hiện của thượng cổ Thần tộc, Hồng Mông tiên khí và U Minh quỷ khí, tạo ra một nhóm lớn cường giả nhân tộc là chuyện đương nhiên, nhưng điều này cũng phải tuần tự từng bước một.

Ví dụ như Nam Thiên Long Viêm Chu, người ta vốn dĩ đã là nhân vật lớn, cường giả trấn thủ một phương, mượn tài nguyên lĩnh ngộ pháp tắc, bước vào Siêu Thoát Chi Cảnh có thể nói là nước chảy thành sông.

Nhưng đột nhiên xuất hiện nhiều cao phẩm chiến lực như vậy, lại không phù hợp với thực tế.

Phải biết rằng, nhìn khắp Đại Càn trước kia, nếu như ngươi có được chiến lực tứ phẩm, thì cơ bản không có khả năng là kẻ vô

danh.

Thế mà bây giờ, lại đột nhiên xuất hiện nhiều tam phẩm như vậy..... Cho dù là cường giả ẩn thế, cũng khiến người ta cảm thấy có chút kỳ quái.

Tần Phong đưa chén trà lên nhấp một ngụm, hắn vốn còn muốn thảo luận với An Nhã về những cao thủ ẩn thế xuất hiện không rõ lý do này, kết quả một bóng người xuất hiện ở cửa chính sảnh, lại khiến hắn trừng lớn hai mắt, suýt chút nữa thì bị trà sặc.

Người tới cũng không phải là vị khách không mời mà đến, mà là Lam Ngưng Sương quen thuộc.

Nàng vẫn mặc một bộ váy dài màu lam nhạt, đeo hộp kiếm sau lưng, nhưng có một chỗ trên người nàng lại khác hẳn ngày thường.

Đó chính là bộ ngực!

Vốn dĩ là bình nguyên mênh mông vô tận, bây giờ lại biến thành ngọn núi mà người thường khó có thể vượt qua!

Vầng trăng sáng ngời ngày ấy, tuy bị y phục che khuất, nhưng lại một lần nữa hiện ra trước mặt Tần Phong!

Nhị nương há hốc mồm, vẻ mặt không dám tin.

Thương Phi Lan mở to đôi mắt màu xanh nhạt, nàng cúi đầu nhìn xuống của mình, rồi lại liên tục xác nhận của Lam Ngưng Sương mấy lần, chỉ có thể nói là chênh lệch rõ ràng.

Mà người bị đả kích nhất chính là An Nhã, nàng vốn tưởng rằng mình có thể trở thành hảo tỷ muội vô cùng thân thiết với Lam Ngưng Sương, thậm chí còn có thể lén lút thảo luận chuyện làm sao để mở rộng tầm ngực của mình.

Kết quả trước sau thời gian hai nén nhang, Lam Ngưng Sương đã bỏ xa nàng, khiến nàng không thể đuổi kịp!

Nhìn quy mô đó, cho dù là mẫu hậu có tấm lòng bao la cũng không bằng!

Cảm giác của An Nhã lúc này, giống như bị người ta đâm sau lưng vậy, khó chịu không nói nên lời.

Trong số những người có mặt, chỉ có Liễu Kiếm Ly là thần sắc như thường.

Lam Ngưng Sương là thị nữ thân cận của nàng, quy mô của đối phương, nàng tự nhiên là đã sớm được chứng kiến rồi.

"Ngưng Sương, chẳng phải ngày thường muội vì muốn thuận tiện tu hành nên đều bó ngực sao, vì sao hôm nay lại..." Tần Phong muốn nói lại thôi.

Nghe vậy, trên mặt Lam Ngưng Sương hiện lên một tia đỏ ửng, nàng làm như vậy, tự nhiên là vì muốn tranh đua với An Nhã một phen!

Nhưng mà trước mặt nhiều người như vậy, đặc bi&#xfffd;ệt là trước mặt tiểu thư và cô gia, loại lời này làm sao có thể nói ra khỏi miệng được?

Ngừng một chút, Lam Ngưng Sương tìm đại một cái cớ, ngượng ngùng nói: "Tu vi hiện tại lại có tiến bộ, tốc độ vận chuyển kình khí trong cơ thể không còn như trước nữa.

Nếu như vẫn giống như trước kia, dùng vải quấn quanh, ngược lại sẽ khiến cho không khí không lưu thông được, làm cho tốc độ tu hành chậm lại."

"Thì ra là vậy." Tần Phong ho khan một tiếng, nói: "Như vậy cũng tốt, cứ luôn dùng vải quấn quanh, cũng sẽ gây tổn hại cho cơ

thể của muội, giống như ta đã từng nói với muội."

"Đa tạ cô gia quan tâm." Lam Ngưng Sương cười ngọt ngào nói.

Mấy người trong đại sảnh nghe vậy, cũng coi như là hiểu ra, Ngưng Sương vốn là thiên phú dị bẩm, chỉ là ngày thường đều che giấu đi mà thôi.

An Nhã mím mím môi, cúi đầu liếc nhìn của mình một cái, sau đó bưng chén trà lên thổi nhẹ, dùng cách này để che giấu vẻ ủ rũ trong mắt.

Vốn chỉ là một khúc nhạc đệm nhỏ, nhưng Thương Phi Lan lại cau mày, bởi vì nàng nghe ra chỗ không đúng trong cuộc đối thoại vừa rồi!

Nàng nhìn Tần Phong, thản nhiên hỏi: "Tướng công, sao huynh biết được kích cỡ thật sự của Ngưng Sương?"

A, cái này... Tần Phong sợ tới mức run tay, nước trà trong chén cũng bị bắn ra một ít.

An Nhã và những người khác nghe được câu này, cũng bừng tỉnh đại ngộ, đồng loạt nhìn về phía hắn, ý tứ dò xét trong mắt hiện rõ mồn một.

Tần Phong nuốt nước miếng một cái, trong đầu không ngừng cân nhắc tìm từ ngữ thích hợp, loại chuyện hắn đã tận mắt nhìn thấy này, làm sao có thể nói ra khỏi miệng được?

Lam Ngưng Sương cũng nhớ lại hình ảnh mình chủ động vào động phòng, cởi áo cởi đai vào ngày tiểu thư thành thân, nhất thời đỏ bừng cả mặt.

Nếu như lúc đó, nàng chủ động một chút, có lẽ đã sớm là người của cô gia rồi.....

Dưới ánh mắt nóng rực, Tần Phong cố gắng giả vờ bình tĩnh, từng chữ một nói: "Ta là Văn Thánh Đạo Giả lấy y thuật làm đầu, đối với cấu tạo của cơ thể con người tự nhiên là rõ như lòng bàn tay.

Lúc ở Tấn Dương thành hành y, ta không cần phải xem mạch, chỉ cần nhìn là có thể nhìn ra bệnh tình của người bệnh.

Đã như vậy, nhìn ra nguyên nhân ngực ngắn của Ngưng Sương, có gì kỳ lạ sao?"

Tần Phong thần sắc như thường, trong mắt tràn đầy chân thành, nhưng lòng bàn tay của hắn, sớm đã vì khẩn trương mà bị mồ hôi thấm ướt.

"Lời này cũng không sai." An Nhã trầm ngâm một lát, sau đó tán thành nói, y thuật của Tần Phong cao siêu đến mức nào, bản thân nàng đã từng trải qua tự nhiên là có quyền lên tiếng.

Mà Liễu Kiếm Ly cũng khẽ gật đầu, tuy rằng chuyện Lam Ngưng Sương vào động phòng lúc trước nàng biết, nhưng chi tiết cụ thể thì Ngưng Sương cũng không nói rõ với nàng.

Dù sao thì Ngưng Sương lúc đó cũng không có bao nhiêu hảo cảm với Tần Phong, lại càng không thể nào chủ động kể lại chuyện mình bị nhìn thấy hết loại chuyện mất mặt này được?

Thấy mọi người đều tin lời giải thích này, Tần Phong âm thầm thở phào nhẹ nhõm, chỉ cảm thấy mình vừa mới vượt qua một kiếp nạn.

.....

Thời gian trôi qua thật nhanh.

Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan vẫn cần dưỡng thai, An Nhã tự nhiên cũng không tiện quấy rầy quá lâu, bèn đứng dậy cáo từ

rời đi, dù sao thì mục đích nàng đến đây hôm nay cũng coi như là đã đạt được.

Lúc sắp đi, nàng giống như nghĩ đến cái gì đó, nghiêng đầu hỏi: "Ngưng Sương cô nương, có thể tiễn ta một đoạn được không?"

Lam Ngưng Sương tuy có chút hiếu kỳ, nhưng vẫn gật đầu đồng ý.

Hai người đi đến cổng Tần phủ, sắp phải chia tay.

An Nhã nhân cơ hội này cắn răng, nhỏ giọng hỏi: "Ngưng Sương cô nương, muội...tầm ngực của muội rộng lớn như vậy, có bí quyết gì không?"

Lam Ngưng Sương nghe vậy, hơi sững sờ, sau đó lắc đầu nói: "Không có bí quyết gì cả, lúc chú ý tới thì đã như vậy rồi.

Lúc trước bởi vì chuyện này, khiến cho việc tu hành có nhiều bất tiện, còn khiến ta phiền não một thời gian."

Phiền não... An Nhã đứng ngây ra tại chỗ.

Người vui người buồn quả nhiên không giống nhau, nàng chỉ cảm thấy Ngưng Sương đang khoe khoang với nàng.....

Chương 694: Biến cố kinh hoàng ở nghĩa trang

Phụng Thiên Thành, cửa Đông, Triển Thanh Phong đang canh giữ cổng thành, ngân nga một bài hát nho nhỏ. Những ngày gần đây của hắn ta vô cùng thoải mái.

Do thiên địa dị biến, linh khí vốn khan hiếm nay đã trở nên vô cùng dồi dào.

Mà Phụng Thiên Thành lại là nơi hội tụ long mạch của bốn vực Đại Càn, nồng độ linh khí càng không phải tầm thường. Nhờ phúc lợi này, tu vi của hắn ta đột nhiên tăng mạnh, cách đây không lâu đã bước vào cảnh giới ngũ phẩm.

Thực lực tăng lên, địa vị tự nhiên cũng được nâng cao. Triển Thanh Phong hiện tại đã trở thành Trảm Yêu Nhân nhị tinh thanh ngọc.

Bổng lộc hàng tháng không cần phải nói, ngay cả số lần trực đêm và đi công tác cũng ít hơn trước rất nhiều.

Là một kẻ lười biếng, trên đời này còn có chuyện gì tốt đẹp hơn thế nữa?

Nhìn dòng người tấp nập, Triển Thanh Phong đã sớm hồn bay phách lạc, chỉ nghĩ đến tối nay sẽ đến Quý Xuân Viên, tìm một cô nương xinh đẹp nào đó để vui vẻ.

"Hay là chọn tiểu thư Xuân Nhã nhỉ, nàng có vòng ba căng tròn, quả thực là tuyệt sắc nhân gian..." Triển Thanh Phong nghĩ thầm.

Đúng lúc này, một đoàn xe ngựa của thương nhân đi tới, thu hút sự chú ý của hắn ta.

Theo lệ thường, những đoàn xe thương nhân này đều phải dừng lại ở cổng thành, tiến hành kiểm tra hàng hóa trên xe ngựa, đề phòng những thứ kỳ quái xâm nhập vào Phụng Thiên Thành.

Tuy Triển Thanh Phong thích lười biếng, nhưng những việc trong phận sự, hắn ta cũng không dám qua loa, bèn ra hiệu cho đoàn xe dừng lại.

"Đoàn xe dựa vào lề đường, mở màn che ra, ta muốn kiểm tra."

Lời nói của Trảm Yêu Nhân canh cổng, ngày thường tự nhiên không ai dám cãi lời, thế nhưng tên nam tử dẫn đầu mặt mũi bóng nhẫy kia lại làm như không nghe thấy, tiếp tục dẫn đoàn xe đi về phía cổng thành.

Triển Thanh Phong nhíu mày, đưa tay đặt lên vai đối phương: "Ta bảo ngươi dừng lại, ngươi không nghe thấy sao?!"

Vừa dứt lời, chỉ nghe thấy một tiếng "bùm".

Đầu của nam tử kia vậy mà giống như quả dưa hấu, nổ tung.

Tiếng thét kinh hãi xung quanh vang lên chói tai!

Triển Thanh Phong nhìn thoáng qua thân thể đầy máu me, cả người chết lặng tại chỗ.

.....

Trong sân Tần phủ, Tần Phong đang tu luyện, Hắc Than Đầu bỗng nhiên dẫn theo một Trảm Yêu Nhân mặc thanh y đến đây.

Ngẩng đầu nhìn, Tần Phong nhận ra người này, chính là Triển Thanh Phong mà hắn đã gặp mặt vài lần.

Thế nhưng lúc này, dáng vẻ của đối phương rõ ràng không đúng, không chỉ hốt hoảng, trên người còn có một mùi hôi khó ngửi.

Đó là mùi máu tanh!

"Có chuyện gì vậy?" Tần Phong hiếu kỳ hỏi.

Triển Thanh Phong vẻ mặt lo lắng: "Tần huynh, xảy ra chuyện rồi, Đặng đại nhân mời huynh đến nghĩa trang một chuyến, huynh mau đi cùng ta!"

"Được." Tần Phong hơi nhíu mày, cũng không hỏi thêm gì, đi theo Triển Thanh Phong rời khỏi Tần phủ.

.....

Cái gọi là nghĩa trang, chính là nghĩa trang của Phụng Thiên Thành, nơi chuyên dùng để an táng người chết.

Hai người cưỡi ngựa nhanh, vội vàng chạy đến nơi, bên ngoài nghĩa trang đã bị một đám Trảm Yêu Nhân lập hàng rào phong tỏa, không cho bất kỳ ai tự ý ra vào.

Đặng Mặc đại nhân đứng ở bên ngoài nghĩa trang, nhìn thấy Tần Phong, hai người gật đầu chào hỏi, sau đó cùng nhau bước vào trong.

Chỉ thấy la liệt thi thể không đầu, chết không nhắm mắt, mùi máu tanh nồng nặc khiến người ta buồn nôn.

"Chuyện gì đã xảy ra?" Tần Phong kinh ngạc hỏi.

Triển Thanh Phong vội vàng thuật lại đầu đuôi câu chuyện.

Hóa ra sau khi tên thương nhân dẫn đầu kia chết bất đắc kỳ tử, Triển Thanh Phong hoàn hồn, liền dẫn người áp giải những người còn lại cùng với thi thể về Trảm Yêu Ti.

Dù sao trước mắt bao người, nam tử kia chết ngay trước mặt hắn ta, hắn ta tự nhiên bị tình nghi giết người.

Sau khi diện kiến Đặng Mặc Tư Chính, Tư Chính nghe xong liền cho người đi mời thầy thuốc đến khám nghiệm tử thi.

Thế đạo này yêu ma hoành hành, thuật pháp tà môn và trùng độc quỷ dị nhiều vô số kể, nam tử kia đột nhiên chết có rất nhiều khả năng.

Thế nhưng chuyện quỷ dị lại tiếp tục xảy ra, trong nghĩa trang, những thầy thuốc khám nghiệm tử thi, chỉ trong nháy mắt, đều chết bất đắc kỳ tử giống như nam tử kia, đầu lâu nổ tung!

Xảy ra chuyện như vậy, Đặng Mặc tự nhiên không thể để thầy thuốc khám nghiệm tử thi nữa, mà phong tỏa nghĩa trang lại.

Nhưng nguyên nhân cái chết của những người này nếu không điều tra rõ ràng, luôn khiến người ta bất an, suy đi tính lại, Đặng Mặc liền nghĩ đến Tần Phong……

"Thì ra là vậy." Tần Phong khẽ gật đầu, sau đó thi triển Song đồng dị năng lên những thi thể kia.

Tình hình bên trong thi thể đều lọt vào mắt hắn.

"Không có trùng độc, cũng không có dấu hiệu trúng độc, hoàn toàn giống với người bình thường, nhưng tại sao lại đột nhiên đầu lâu nổ tung..."

Tần Phong nhíu mày, định tiến lại gần thi thể, quan sát kỹ lưỡng một phen.

Triển Thanh Phong vội vàng nói: "Tần huynh, để an toàn, tốt nhất đừng nên chạm vào những thi thể đó, quá tà môn."

Tần Phong xua tay: "Không sao."

Với thực lực tam phẩm hiện tại của hắn, cộng thêm có Lôi Đình Chính Khí hộ thể, nguy hiểm bình thường căn bản không thể làm hắn bị thương.

Thế nhưng khi hắn cách thi thể không đầu khoảng một trượng, Lôi Đình Kỳ Lân và Tiểu Bạch Cầu trong Thần Hải của hắn lại đồng thời xuất hiện.

Lôi Đình Kỳ Lân chắn trước người Tần Phong, nhe răng nhếch mép về phía thi thể, còn Tiểu Bạch Cầu nhảy lên vai Tần Phong, kéo tóc mai của hắn, không cho hắn tiếp tục tiến lên.

Đặng Mặc và Triển Thanh Phong còn đang kinh ngạc Kỳ Lân và Tiểu Bạch Cầu là thứ gì, thì sắc mặt Tần Phong đã trở nên vô cùng ngưng trọng.

"Những thi thể này vậy mà khiến hai tiểu gia hỏa này kiêng dè?"

Hắn tự nhiên sẽ không manh động tiếp tục tiến lên.

Suy nghĩ một lát, Tần Phong bắt đầu điều động Tiên Thiên Nhất Khí trong con ngươi, muốn mượn nó để xem thử những thi thể này rốt cuộc có gì kỳ lạ.

Thế nhưng đúng lúc này, dị biến đột nhiên xảy ra!

Những thi thể không đầu vốn đã chết không thể chết hơn được nữa, trên người bỗng nhiên xuất hiện những đường vân màu đen, giống như chữ viết, lại giống như độc xà.

Sau đó, chúng đồng loạt đứng dậy!

"Ôi má ơi!" Triển Thanh Phong giật nảy mình, rút phắt trường đao bên hông ra, sau đó nhảy đến sau lưng Đặng Mặc và Tần Phong, lớn tiếng hô: "Cẩn thận!"

Không phải hắn ta sợ chết, mà chỉ là với thực lực ít ỏi của mình, nếu còn chắn trước Tần Phong và Đặng Mặc, sẽ chỉ vướng tay vướng chân, điểm tự biết mình này hắn ta vẫn có.....

Tần Phong và Đặng Mặc cũng không để ý đến hắn ta, mà nhìn chằm chằm vào đám thi thể, cau mày.

Rõ ràng những thi thể này ngay cả miệng cũng không có, thế nhưng lại có âm thanh kỳ quái vang lên, giống như tiếng thì thầm từ vực sâu.

Đó là những âm luật kỳ quái, những ký tự không thể nghe rõ.....

Ít nhất là đối với Đặng Mặc và Triển Thanh Phong là như vậy.

Nhưng Tần Phong lại nghe rất rõ ràng, những âm thanh này rõ ràng đang không ngừng lặp lại - "Tiên Thiên Nhất Khí!"

Khoảnh khắc âm luật kỳ quái dừng lại, đám thi thể đồng loạt lao về phía Tần Phong.

Đặng Mặc ở đây, làm sao có thể để chúng được như ý, vung tay lên, thi triển thủ đoạn khôi lỗi, bàn tay khổng lồ tạo thành từ bóng tối lập tức nắm chặt lấy đám thi thể.

Với thực lực nhị phẩm đỉnh phong của Đặng Mặc, đối phó với những thứ không phải người không phải quỷ này, lẽ ra phải là chuyện dễ như trở bàn tay.

Thế nhưng ngay khoảnh khắc bàn tay đen kịt kia chạm vào đám thi thể, lại bị chúng nó lập tức hòa tan!

"Âm khí và U Minh quỷ khí bị hóa giải?!" Đặng Mặc biến sắc.

Ngay lúc này, những đường vân đen kịt kỳ dị, giống như độc xà, thoát ra khỏi thi thể, hung hăng lao về phía Tần Phong.

Trong gang tấc, Tiểu Bạch Cầu trên vai Tần Phong kêu lên một tiếng "y a", nó dùng hai tay to bằng ngón tay cái, vỗ vào bụng mình.

Chồi non trên đầu nó phát ra ánh sáng xanh lục, sau đó hóa thành lôi điện màu xanh ngọc, hung hăng đánh về phía những con rắn đen kia!

Tiếng kêu thảm thiết vang lên chói tai!

Chương 695: Thân phận thực sự của bóng đen mờ ảo

Những đường vân đen kỳ dị bị thiêu rụi ngay khi chạm vào tia sét màu lục bảo.

Tần Phong và những người khác không vì thế mà lơ là cảnh giác, bởi vì trong khoảnh khắc tan biến, một làn khói đen bốc lên, tiếng cười ghê rợn bên trong làn khói đen không dứt bên tai, khiến người ta sởn gai ốc.

Đôi mắt đỏ thẫm hiện ra trong làn khói đen, giọng nói lạnh lẽo vang lên: "Ta sẽ tìm thấy ngươi."

Giọng nói vừa dứt, làn khói đen theo gió tiêu tán.

Cùng lúc đó, trong Ngự Thư Phòng của hoàng cung, đột nhiên nổi lên một trận cuồng phong, thổi bay những cuốn sách và tấu chương trên mặt đất.

Lý Công Công không rõ nguyên do, kinh hô: "Hộ giá, hộ giá!"

Mọi người trong ngục La Sĩ lập tức xuất hiện, bảo vệ Minh Hoàng ở giữa.

Tuy nhiên, trận gió này đến nhanh cũng đi nhanh.

"Không sao." Minh Hoàng xua tay, mọi người trong Ngục La Ti nhìn nhau, sau đó cúi người lui xuống.

Minh Hoàng quay đầu nhìn bức tranh cuộn trong phòng, trên lưỡi kiếm Hiên Viên Trảm Thần Kiếm, lại lóe lên một tia sáng lạnh lẽo.

Thần kiếm này là vật báu truyền đời của Đại Càn, sở hữu uy lực kinh thiên động địa có thể chém giết Thần ma, đối với Thần ma cũng sẽ có phản ứng, giống như lúc Chúc Long giáng thế.

Mà động tĩnh nó gây ra càng lớn, cũng có nghĩa là Thần ma càng gần kiếm.

Tuy nhiên lúc này động tĩnh biến mất, liền biểu thị nguy hiểm không còn tồn tại nữa.

Minh Hoàng day day mi tâm, nghĩ đến khe nứt Tiên Giới và Quỷ giới xuất hiện ở Đại Càn Tứ Vực, hắn liền cảm thấy kiệt sức.

"Bệ hạ, bảo trọng long thể." Lý Công Công ở bên cạnh lo lắng nói.

"Ừm."

Một bên khác, bên trong Cửu Trọng Ngục.

Thiên Giám Quốc Sư thu hồi ánh mắt, lần nữa nhìn về phía bóng đen mờ ảo phía trước.

Người sau cười nói: "Ta vốn tưởng rằng, ngươi sẽ không bao giờ đến đây gặp ta."

Bóng đen này tự nhiên chính là thủ lĩnh của đám người Táng Thiên, lúc trước trận chiến Trấn Linh Quan, sau khi Chúc Long bị tiêu diệt, đám người này liền bị áp giải vào Cửu Trọng Ngục, tiến hành giam cầm.

Thiên Giám Quốc Sư lên tiếng hỏi: "Với thực lực của ngươi, lúc trước rõ ràng có thể thoát khỏi phong ấn chạy trốn, vì sao lại cam tâm tình nguyện đầu hàng?"

Không ai hiểu rõ thực lực của bóng đen mờ ảo hơn Thiên Giám Quốc Sư, cho nên hắn vạn phần rõ ràng, cho dù là Tần Phong lúc

trước, cũng rất khó giam cầm hắn trong lòng bàn tay Thiên địa.

Bóng đen mờ ảo thản nhiên đáp: "Ngươi và ta đấu nhau đã lâu, mỗi người đều có thắng bại, dẫn dụ Thần ma giáng thế, vốn là mục đích cuối cùng của ta.

Cái chết của Chúc Long, nằm ngoài dự liệu của ta.

Đã bố cục thất bại, cũng lười tiếp tục giãy giụa, cứ yên tĩnh ở lại nơi này, coi như là an nhàn."

"Những lời này, lừa gạt người khác còn được, sao có thể lừa được ta?" Giọng nói Thiên Giám Quốc Sư lạnh lùng, sau đó phất tay áo một cái.

Theo một trận thanh quang chói lọi, chiếu sáng bóng tối xung quanh, dung mạo thật sự của bóng đen mờ ảo cũng dần dần hiện ra.

Đại sư huynh Thẩm Lê theo Thiên Giám Quốc Sư đến đây, hai mắt hơi nheo lại.

Nằm ngoài dự liệu, nhưng cũng hợp tình hợp lý.....

Nếp nhăn trên khuôn mặt, thần thái giữa hai hàng lông mày, lại giống hệt Thiên Giám Quốc Sư!

Nếu muốn nói khác biệt, Lão sư mặc một bộ đồ trắng, đối phương lại là áo đen bao phủ.

Thẩm Lê cảm khái trong lòng: "Trên đời sớm đã có lời đồn, Lão sư thi triển tiên pháp vô thượng Nhất Khí Hóa Tam Thanh, đem sự tồn tại của bản thân chia làm ba.

Một người ngồi trấn thủ trong Đăng Thiên Lâu của Hạo Văn Viện, một người du lịch thế gian bảo hộ thiên hạ, một người lại luôn không ai biết tung tích.

Nhưng ai có thể ngờ được, người đã đấu với Lão sư không biết bao nhiêu năm sau lưng, lại chính là phân thân cuối cùng của Lão sư....."

Lão giả áo đen nghe được lời của Thiên Giám Quốc Sư, nhướng mày cười nói: "Nói cũng có lý, ngươi và ta cùng nguồn gốc mà sinh ra, loại lời nói thoái thác này, quả thật không cần thiết."

Dừng một chút, hắn liền lần nữa mở miệng: "Ba người chúng ta giáng lâm thế gian, đều sẽ tìm kiếm một quân cờ trên thế gian, thử bồi dưỡng nó thành biến số thay đổi thiên mệnh.

Lạc Ngọc thiên phú dị bẩm, ta vốn gửi gắm hy vọng, nào ngờ tạo hóa trêu người, cả đời hắn đều bị lão cha hắn hủy hoại.....

Mà ngươi và một lão già khác, lại lựa chọn cùng một người."

"Lúc trước ở Tấn Dương Thành, lúc trái tim Ca Lâu La Vương bị hủy đi, ta liền chú ý tới hắn.

Mang theo khí vận, nhưng cũng chỉ có vậy.

Mà trải qua sau đó, hắn ngược lại giống như một cái gai, không đau không ngứa, lại khiến người ta chướng mắt."

"Thúc đẩy Kiếm Đạo Minh thành lập, thay đổi cục diện võ phu giấu nghề.

Sáng lập Thái Bình Thư Viện, để Văn Thánh Đạo Giả bắt đầu thịnh hành thiên hạ.

Lại còn phát minh ra thuốc súng, lại còn cải tiến Ngự Binh Quyết, thực lực tổng thể của nhân tộc, bởi vì hắn mà không ngừng tăng cường....."

"Trong trận chiến Trấn Linh Quan, lúc tiểu tử kia xuất hiện với bộ dạng đó, ta liền lại bói toán một quẻ.

Tương lai của phương Thiên địa này vẫn bị bóng tối vô tận bao phủ, nhưng tiểu tử kia lại là biến số, giống như một đạo quang.

Hắn chiếu sáng con đường tương lai, tuy rằng chỉ có một chút như vậy."

"Ta nhìn thấy rất nhiều quang mang nhỏ như hạt cát hội tụ về phía hắn, quang mang của hắn cũng càng ngày càng sáng, chiếu rọi càng ngày càng xa.

Ta rất hiếu kỳ, quang mang kia rốt cuộc có thể chiếu sáng đến phương nào, hay là cuối cùng bị bóng tối vô biên thôn phệ.

Cho nên ta lựa chọn làm một người đứng xem.

Không biết, lý do này, ngươi có hài lòng không?"

Thiên Giám Quốc Sư không có trả lời, mà là mang theo Thẩm Lê xoay người rời đi.

Cửu Trọng Ngục, lần nữa bị bóng tối bao phủ.

Lão giả áo đen lẩm bẩm nói: "Ba người chúng ta, chung quy sẽ lựa chọn cùng một người, không phải sao? Giống như lựa chọn của Ngài vậy."

.....

Trong Tử Nhân phường, vì để an toàn, Đặng Mặc đại nhân dùng thủ đoạn khôi lỗi đem rất nhiều thi thể tụ tập lại, sau đó châm lửa đốt sạch sẽ.

Nhớ lại khoảnh khắc âm khí và U Minh quỷ khí bị thiêu rụi, Đặng Mặc thần sắc ngưng trọng.

Phải biết rằng, nguồn gốc lực lượng của Bách Quỷ Đạo Giả chính là âm khí và U Minh quỷ khí, nếu hai thứ này không thể phát

huy tác dụng, vậy thì Bách Quỷ Đạo Giả thực lực mạnh hơn nữa, cũng chỉ có thể mặc người chém giết.....

"Ngươi có biết đó là vật gì không?" Đặng Mặc trầm giọng hỏi.

Tần Phong lắc đầu, lúc này nhớ lại cảnh tượng vừa rồi, vẫn còn có chút sợ hãi.

Hơn nữa hắn mơ hồ có chút suy đoán, hắc khí quỷ dị kia đối với Tiên Thiên Nhất Khí chấp nhất như vậy, chẳng phải là giống Chúc Long lúc trước sao?

Những hắc khí này, rất có thể là đến từ một loại Thần ma nào đó chưa biết!

"Những người đi cùng phú thương kia ở đâu?" Tần Phong nghiêng đầu nhìn về phía Triển Thanh Phong.

Người sau vội vàng đáp: "Lúc này hẳn là còn ở Trảm Yêu Ti, bị đồng liêu hỏi han."

"Đưa ta đi một chuyến đi, ta cũng có chút việc muốn biết."

"Tốt, tốt, Tần huynh mời theo ta."

.....

Đến Trảm Yêu Ti, không lâu sau, Triển Thanh Phong liền đem mấy người đi theo kia đến trước mặt Tần Phong.

Lúc này những người phu xe này vẫn còn run rẩy, sắc mặt trắng bệch.

Nghĩ cũng phải, người thường tận mắt nhìn thấy có người trước mặt mình vô duyên vô cớ đầu vỡ toang, sao có thể không sợ hãi?

Bọn họ cùng phú thương kia đi đường, tự nhiên cũng sợ

chuyện tương tự xảy ra trên người mình!

"Đại nhân, chúng tiểu nhân đã đem chuyện biết nói cho các vị rồi, các vị nhất định phải cứu chúng tiểu nhân a!"

"Đúng vậy, chư vị đại nhân, ta trên có già dưới có trẻ, tuyệt đối không thể chết ở chỗ này."

"Cái này....." Triển Thanh Phong sắc mặt khó coi, nhìn về phía Tần Phong.

Người sau thấy vậy nói: "Yên tâm đi, các ngươi sẽ không có việc gì."

Nghe được lời này, một đám người nhìn nhau, thần sắc khẩn trương hơi dịu đi.

Tần Phong nói lời này, tự nhiên không phải là nói suông, hắn đã dùng Tiên Thiên Nhất Khí thử qua, những người này không có gì khác thường.

Nhưng vấn đề cũng chính là ở chỗ này.

Rõ ràng đều là đi qua cùng một chỗ, ăn cùng một thứ, vì sao chỉ có một mình người dẫn đầu kia xảy ra chuyện?

Hơn nữa những vị ngỗ tác kia lại vì sao gặp nạn?

Tần Phong trăm nghĩ không ra, sau đó hỏi: "Trên đường trở về, hắn có xuất hiện dị thường gì không?"

Lời này vừa ra, mọi người trầm tư, một người hình như nghĩ đến cái gì, đột nhiên mở miệng nói: "Chẳng lẽ là từ đường kia!"

Chương 696: Từ đường ở Tuy Dương thành

“Từ đường?” Tần Phong nghe vậy liền nhìn sang, người lên tiếng là một hán tử gầy gò.

Hắn không hỏi nhiều, ra hiệu cho đối phương tiếp tục.

“Giả lão gia có một thói quen, mỗi khi đi qua các nơi, thích gặp thần bái thần, gặp quỷ bái quỷ.

Nào là miếu sơn thần, miếu Thành Hoàng, chỉ cần gặp qua, nhất định sẽ vào thắp một nén nhang.

Có những lúc, cho dù pho tượng được thờ phụng trong miếu đường chẳng ra người quỷ, Giả lão gia cũng tuyệt đối không bỏ qua.

Theo như lời ông ấy nói thì, thần phật bái nhiều, tự khắc sẽ được thần phật phù hộ, không cần để ý nó rốt cuộc là thứ gì, gọi là tâm thành tất linh.”

Tần Phong khẽ nhướn mày, cũng có thể hiểu được suy nghĩ của Giả lão gia.

Thế đạo loạn lạc như vậy, ra ngoài kinh doanh, gặp phải nguy hiểm là điều khó tránh khỏi.

Chi bằng cả ngày nơm nớp lo sợ, không bằng tìm một nơi dựa dẫm tinh thần, để bản thân dễ chịu hơn một chút.

Đây cũng coi như là một loại ám thị tâm lý.

Cũng giống như hắn ở kiếp trước, mỗi lần thi cử đều dán poster Conan, cầu may mắn, kết quả thường là thảm không nỡ nhìn...

Sự thật chứng minh, mê tín dị đoan chẳng có tác dụng gì lớn.

Hán tử gầy gò lại nói: "Mục đích chuyến đi này của chúng ta là Tuy Dương thành ở Nam Vực, nơi đó nổi tiếng với loại gỗ thơm thượng hạng, là lựa chọn tốt nhất để làm hương liệu.

Giả lão gia như mọi khi, gặp thần bái thần, gặp quỷ bái quỷ, dọc đường cũng không xảy ra chuyện gì.

Thế nhưng đến Tuy Dương thành, sau khi bái tế từ đường ở đó, liền xuất hiện một số hành vi kỳ quái."

Tuy Dương thành... Tần Phong nghe vậy, trong lòng trầm xuống, nếu hắn nhớ không lầm, trong chín vết nứt Tiên Giới mà An Nhã từng nhắc đến, có một nơi ở gần Tuy Dương thành.

Chẳng lẽ giữa hai việc này có liên quan gì sao?

"Hành vi kỳ quái gì?" Tần Phong hiếu kỳ hỏi.

Hán tử gầy gò nuốt nước nước bọt, hồi tưởng lại: "Vào đêm đó ở Tuy Dương thành, nửa đêm ta ra ngoài giải quyết nỗi buồn, bỗng nhiên nghe thấy từ trong phòng Giả lão gia truyền đến tiếng động ầm ầm ầm.

Ta cảm thấy hiếu kỳ, bèn lại gần một chút, chỉ nghe thấy tiếng Giả lão gia không ngừng truyền ra, giống như đang lẩm bẩm, cẩn thận lắng nghe, thì ra ông ấy đang lẩm bẩm chữ - tiền, tiền, tiền!

Dưới ánh lửa trong phòng, ta cũng coi như hiểu được nguồn gốc của tiếng động ầm ầm ầm, rõ ràng là có người, đang không ngừng đập cửa phòng!

Lúc đó trong lòng ta run lên, cũng không dám ở lại lâu, liền chạy về phòng mình.

Vốn còn muốn nói chuyện này với những người khác, kết quả là ngày hôm sau Giả lão gia lại như không có chuyện gì xảy ra, giống hệt như thường ngày.

Ta bèn không nhiều lời, chỉ nghĩ có lẽ là nửa đêm ngủ mơ màng.

Giờ Giả lão gia xảy ra chuyện này, nhất định có liên quan đến hành vi kỳ quái đêm hôm đó!"

Tần Phong cau mày suy nghĩ một hồi, lại hỏi: "Ngươi có biết từ đường mà Giả lão gia bái tế ở Tuy Dương thành, thờ phụng thứ gì không?"

"Chuyện này ta làm sao biết được, ta lại không tin những thứ này." Hán tử gầy gò liên tục xua tay.

Lúc này, một người phu xe khác lên tiếng: "Ta ngược lại biết một chút."

"Ngươi nói đi."

"Lúc lão gia đi từ đường, là do ta đánh xe ngựa, hương khói ở đó rất thịnh vượng, người người qua lại, ta tìm nửa ngày mới tìm được một chỗ dừng xe.

Bên trong từ đường ta không vào, chỉ là lúc đi qua cổng lớn, có liếc mắt nhìn vào trong.

Từ đường rộng lớn nhìn qua khá mới, ngói đỏ tường trắng, chỉ là bên trong từ đường lại không nhìn thấy bất kỳ pho tượng nào, có lẽ không phải là miếu Thành Hoàng hay là thần phật gì đó."

Tần Phong khẽ gật đầu, bên trong miếu Thành Hoàng hay là

miếu thần phật nhất định sẽ có pho tượng khổng lồ dựng ở đó, để cho người ta bái tế.

Mà không nhìn thấy tượng, cộng thêm từ đường rất mới, khả năng rất lớn là miếu hoang của một số thứ quỷ quái nào đó!

Người phu xe lại lên tiếng: "Lúc chờ lão gia, cũng nghe được những người qua đường trò chuyện.

Họ đều nói thần phật trong từ đường linh nghiệm hơn miếu Thành Hoàng rất nhiều, cơ bản là cầu gì được nấy, cũng chính vì vậy, hương khói của từ đường đó mới thịnh vượng như vậy."

Cầu gì được nấy, càng tà môn hơn... Tần Phong nhìn về phía Đặng Mặc, sắc mặt người sau cũng ngưng trọng.

Sau khi hỏi han gần xong, Đặng đại nhân cho mọi người giải tán, sau đó nói với Tần Phong: "Xem ra muốn làm rõ ngọn ngành sự việc, còn phải đi Tuy Dương thành một chuyến để tự mình điều tra."

Tuy Dương thành, nằm ở Nam Vực, xuất phát từ Phụng Thiên thành đi về phía nam, đại khái phải đi khoảng hai ngàn bốn trăm dặm... Tần Phong nhớ lại 《Đại Càn địa lý chí》trong đầu.

"Tần Phong, tuy rằng ngươi mới trở về Phụng Thiên thành không lâu, nhưng chuyến đi này ta vẫn hy vọng ngươi có thể cùng đi.

Dù sao thì luồng hắc khí quỷ dị kia cũng vô dụng với ngươi, có ngươi ở đây, ta cũng yên tâm hơn một chút." Đặng Mặc thành khẩn nói, ông thân là Ti chính Trảm Yêu ti Phụng Thiên thành, không thể tùy tiện rời đi, nếu không ông nhất định sẽ tự mình đi.

Tần Phong trầm ngâm một lát, gật đầu đồng ý: "Đặng đại nhân yên tâm, không cần ngài nói, ta cũng muốn đi đó xem thử.

Chỉ là chuyện này ta phải về nhà nói với người nhà một tiếng, kẻo họ lo lắng."

Tần Phong tự nhiên có suy tính của riêng mình, nếu chuyện sau lưng Tuy Dương thành thật sự có liên quan đến Thần ma, hắn tự nhiên không thể khoanh tay đứng nhìn.

Hơn nữa có Lôi Đình Kỳ Lân và Tiểu Bạch Cầu ở đây, cho dù thật sự có nguy hiểm, hắn cũng có thể đề phòng trước.

"Như vậy thì tốt, vậy sáng sớm mai, ta sẽ để Triển Thanh Phong dẫn theo một số người cùng đi với ngươi."

Triển Thanh Phong nghe vậy sửng sốt, hắn nhớ tới bộ dạng đầu lâu của thương gia và đám người nghiệm thi bị vỡ vụn, sợ đến mức toàn thân run rẩy, vội vàng nói: "Đặng đại nhân, ngày mai ta xin nghỉ mà, hay là ngài đổi người khác đi?"

Đặng Mặc nghe vậy, thản nhiên đáp: "Ngày nghỉ của ngươi hoãn lại."

"A?"

"Có vấn đề?"

Triển Thanh Phong cắn răng nói: "Không giấu gì Đặng đại nhân, kỳ thật ngày mai xin nghỉ, thuộc hạ vốn định đi gặp một cô nương, giải quyết chuyện đại sự đời mình.

Ta đã hai mươi ba tuổi rồi, mẫu thân ở nhà cũng giục giã, mong Đặng đại nhân cho ta cơ hội này!"

Nói xong Triển Thanh Phong liền từ trong ngực móc ra một chiếc khăn tay, đồng thời thề son sắt nói, chiếc khăn tay này là vật đính ước mà cô nương kia tặng cho hắn!

Đặng Mặc cũng không phải là người máu lạnh vô tình, nghe

được lý do này, liền định nới lỏng, đổi người khác.

Mà Tần Phong lại liếc mắt nhìn thấy chữ thêu trên khăn tay, khóe miệng giật giật nói: "Thì ra cô nương mà Triển huynh muốn gặp, là ở Phiêu Hương viện, chẳng lẽ là vị hoa khôi nào đó?"

Triển Thanh Phong buột miệng nói: "Nghênh Xuân cô nương còn chưa tính là hoa khôi, chỉ là hơi có chút danh tiếng... Ặc."

Sắc mặt Đặng Mặc trong nháy mắt âm trầm xuống: "Sáng sớm mai, nếu không nhìn thấy ngươi, về sau cũng đừng xuất hiện ở Trảm Yêu ti nữa, nghe rõ chưa!"

"Thuộc... Thuộc hạ rõ rồi." Triển Thanh Phong mặt mày ủ rũ, thân là một kẻ lão luyện nơi công sở, thứ hắn thích nhất chính là câu giờ, thứ chán ghét nhất chính là đi công tác...

Đặng Mặc quay đầu nói với Tần Phong: "Chuyện này ta cũng sẽ viết thư cho Trảm Yêu ti và Kiếm Đạo Minh ở Tuy Dương thành, để bọn họ hỗ trợ ngươi."

Nơi có vết nứt Tiên Giới và vết nứt Quỷ giới, tuy rằng sẽ xuất hiện thêm rất nhiều nguy hiểm, nhưng cũng sẽ cung cấp rất nhiều cơ hội.

Dù sao thì vùng đất có vết nứt, nồng độ của thượng cổ thần tức và u minh quỷ khí nhất định phải mạnh hơn những nơi khác rất nhiều.

Tuy Dương thành chính là như vậy.

Cho nên Tuy Dương thành tuy không phải là Thiên thành, nhưng cũng có đạo quán của Kiếm Đạo Minh.

Mà Kiếm Đạo Minh và Trảm Yêu ti Đại Càn cũng có rất nhiều liên hệ, vào lúc cần thiết, có thể cung cấp cho bên kia một chút trợ giúp.

“Vậy thì đa tạ Đặng đại nhân.” Tần Phong chắp tay nói.

Chương 697: Đặt tên

Trở về Tần phủ, đến hành lang ngoài đại sảnh, liền nghe thấy nhị nương đang cùng người cười nói.

Định thần nhìn lại, Tần Phong kinh ngạc trong lòng: "An Nhã sao tên này lại đến nữa rồi."

Đến thì thôi, vẫn là một thân nữ trang đoan trang, thanh nhã, đối với Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan cũng ân cần hết mực, một hồi lại một tiếng "tỷ tỷ".

Tần Phong luôn cảm thấy thiết kế nhân vật của tên này có chút sụp đổ, không khỏi hoài niệm dáng vẻ ngạo mạn, khinh thường chữ hắn viết xấu lúc trước của đối phương.

An Nhã liếc mắt nhìn cửa, lại thu hồi tầm mắt một cách không dấu vết, sau đó từ Tu Di Giới lấy ra rất nhiều bổ phẩm an thai, dưỡng thần.

"Ta hỏi qua ngự y trong cung, bọn họ nói những thứ này rất có ích cho nữ tử mang thai, hai vị tỷ tỷ ngàn vạn lần đừng từ chối."

Lam Ngưng Sương thần sắc cảnh giác, trong lòng nguy cơ ý thức càng thêm mãnh liệt, nàng luôn cảm thấy An Nhã là có mục đích khác.

Tuy nhiên tiểu thư và Phi Lan lúc này đúng là đang cần những bổ phẩm này, nàng cũng không tiện nói gì.

Nhị nương xua tay nói: "Làm sao có thể chứ, đồ ngươi đưa lần trước, chúng ta còn chưa dùng hết đâu."

An Nhã cười đáp: "Bá mẫu, không sao đâu, dù sao loại đồ vật

này trong hoàng cung còn rất nhiều.”

Thương Phi Lan nghe vậy, lông mày thanh tú hơi cau lại, lời này giống như đang khoe khoang trước mặt nàng vậy, khiến nàng trong lòng có chút khó chịu.

Phải biết rằng, những linh đan diệu dược này trước kia đều do nàng phụ trách.

Nhưng bởi vì mang thai, đã lâu không về Thiên Trì, những thứ tích góp trên người nàng đã tiêu hết sạch rồi...

Liễu Kiếm Ly không nghĩ nhiều, nói một tiếng “cảm ơn”, hiện tại nàng chỉ quan tâm đến đứa bé trong bụng mình, hy vọng nó có thể bình an chào đời.

Tần Phong tìm một chỗ ngồi xuống, sau đó kể lại chuyện mình ngày mai phải khởi hành đi Tuy Dương thành.

Nhị nương lo lắng nói: “Sao mới về chưa được bao lâu, đã lại phải đi rồi, có nguy hiểm gì không?”

Liễu Kiếm Ly cùng những người khác trong đại sảnh cũng đều nhìn tới.

“Yên tâm đi, sẽ không có bao nhiêu nguy hiểm đâu, mọi người không nghĩ xem, nếu Tuy Dương thành thật sự xuất hiện Quỷ hoạn lợi hại gì đó, Phụng Thiên Thành làm sao có thể không biết?

Hơn nữa, còn có người của Trảm Yêu Ti và Kiếm Đạo Minh hỗ trợ, không thể nào xảy ra chuyện gì được.”

“Cô gia, có cần ta đi cùng ngươi không?” Lam Ngưng Sương lên tiếng hỏi.

“Không cần đâu, nàng ở nhà chăm sóc Kiếm Ly và Phi Lan là được rồi, ta đi rồi về ngay, chắc là không cần mấy ngày đâu.” Tần

Phong đáp.

“Vậy cũng được.” Trong mắt Lam Ngưng Sương xẹt qua một tia mất mát.

An Nhã ở bên cạnh nghe vậy, chớp chớp mắt, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

...

Tần Phong khoanh chân ngồi trong sân, hấp thu Hồng Mông tiên khí và U Minh quỷ khí trong thiên địa.

Trong Thần Hải của hắn, hắc bạch chi khí đại diện cho Chúc Long âm dương pháp tắc cũng theo đó không ngừng lớn mạnh.

Lôi Đình Kỳ Lân và Tiểu Bạch Cầu, chạy đông chạy tây, ngươi đuổi ta bắt, sau đó lại dừng chân cùng nhau nhìn về phía hắc bạch chi khí kia.

Một con thì vô cùng khao khát hắc khí đại diện cho tử lực, một con lại tràn đầy hứng thú với bạch khí đại diện cho sinh lực.

Điều này cũng giống như bản chất của chúng, Diệt Sinh Lôi có năng lực hủy diệt vô thượng, và lôi đình màu lục lam có năng lực hồi phục thần dị.

Tu luyện thật lâu sau, Tần Phong mới ngừng hấp thu Hồng Mông tiên khí và U Minh quỷ khí.

Hắn nhìn Lôi Đình Kỳ Lân và Tiểu Bạch Cầu cách đó không xa, sau đó vẫy tay gọi.

Hai tiểu gia hỏa liền chạy lon ton về phía hắn.

Một con ngồi khoanh chân bên cạnh chân hắn, một con nằm trên vai hắn.

Tần Phong nhìn hai tiểu gia hỏa nói: “Làm quen với các ngươi lâu như vậy rồi, để sau này tiện xưng hô, ta đặt cho các ngươi mỗi đứa một cái tên, được không?”

Lôi Đình Kỳ Lân kêu “ư ử” một tiếng, Tiểu Bạch Cầu kêu “chi chi” một tiếng.

Tần Phong thấy vậy, liền bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ, hắn đối với năng lực đặt tên của mình vẫn rất tự tin.

Nhìn dáng vẻ của hai tiểu gia hỏa, Tần Phong nói: “Hay là ngươi gọi là Đại Hồng, ngươi gọi là Tiểu Bạch, thông tục dễ hiểu, hình tượng sinh động!”

Hai tiểu gia hỏa ngẩn người, sau đó đồng thời lắc đầu, hiển nhiên là rất không hài lòng với hai cái tên này.

Tần Phong không để ý, lại liên tiếp nói ra mấy cái tên, kết quả đều bị hai tiểu gia hỏa từ chối.

“Hai ngươi, còn khá kén chọn, Gia Lỗ Lỗ Thú, cái tên oai phong như vậy cũng không cần?” Tần Phong nhướng mày.

Lôi Đình Kỳ Lân lập tức lộ ra vẻ mặt ghét bỏ, thậm chí còn khinh thường hừ lạnh hai tiếng, tiếng sấm vang lên, chấn động muốn điếc tai.

Nó đang bày tỏ sự bất mãn của mình.

Tiểu Bạch Cầu cũng dùng bàn tay nhỏ bé của nó, kéo tóc mai của Tần Phong, để bày tỏ tâm trạng của nó lúc này.

Tần Phong không khỏi thở dài một tiếng: “Chỉ là cái tên thôi mà, nhớ kỹ là được rồi.”

Đúng lúc hai tiểu gia hỏa muốn tiếp tục bày tỏ sự bất mãn trong lòng, thì trên Vấn Tâm Đài, quang ảnh do Hiên Nhất tiền bối

để lại đột nhiên sáng lên, không bao lâu sau, hư ảnh màu trắng hiện ra.

Tiền bối tỉnh lại, Tần Phong tự nhiên kích động vạn phần, còn chưa kịp chào hỏi, Hiên Nhất đã mỉm cười nói: “Chuyện đặt tên, không thể qua loa được.

Nó mang rất nhiều thứ, vừa là một loại ràng buộc, vừa là sự công nhận của Thiên Địa Pháp Tắc.

Giống như danh húy của Siêu Thoát Chi Cảnh, người đời không thể nhận biết, cũng không thể nói ra, bởi vì danh húy của bọn họ, bản thân nó đã đại diện cho pháp tắc, đại diện cho lực lượng.

Thứ quan trọng như vậy, ngươi lại tùy tiện như vậy, hai tiểu gia hỏa tự nhiên sẽ tức giận.”

Lôi Đình Kỳ Lân và Tiểu Bạch Cầu không ngừng gật đầu, hiển nhiên là đang tán thành lời nói của Hiên Nhất tiền bối.

Tần Phong hơi sững sờ, cách nói này, hắn lần đầu tiên nghe thấy, liền mở miệng nói: “Vậy không bằng để tiền bối đặt tên cho chúng? Ta chỉ có thể nghĩ ra được những cái đó thôi.”

Hiên Nhất nhìn Lôi Đình Kỳ Lân và Tiểu Bạch Cầu, sau đó lắc đầu: “Chúng nó sẽ không tiếp nhận danh tự do ta ban cho, mà chỉ tiếp nhận danh tự do ngươi ban cho, đây là sự công nhận của chúng đối với ngươi.”

Tần Phong nghe vậy, nhìn hai tiểu gia hỏa, trong mắt chúng dường như đang sáng lên, đó là vui mừng và mong đợi.

Xem ra không thể tùy tiện qua loa được rồi... Tần Phong gãi đầu nghiêm túc suy nghĩ, sau đó linh quang chợt lóe.

“Hay là ngươi gọi là Xích Kỳ, ngươi gọi là Bạch Tô? Hai cái tên

này tổng cộng sẽ không có vấn đề gì chứ?"

Lôi Đình Kỳ Lân và Tiểu Bạch Cầu nhìn nhau, sau đó một màn kinh người xuất hiện.

Chỉ nghe thấy tiếng "rắc rắc", âm thanh của vật gì đó vỡ vụn vang lên.

Hai đạo quang trụ từ mi tâm của chúng xuất hiện, bay thẳng lên Thần Hải vân tiêu, sau đó lại chui vào trong đầu chúng.

Tần Phong thấy một màn này, trong lòng kinh ngạc, hắn mơ hồ có một loại cảm giác, liên hệ giữa hắn và hai tiểu gia hỏa càng thêm chặt chẽ, dường như có thể cảm nhận được hỉ nộ ái ố của chúng.

Hiên Nhất ở bên cạnh giải thích: "Chúng đã công nhận danh tự do ngươi ban cho, từ nay về sau, ngươi chính là chủ nhân của chúng."

Tần Phong khẽ gật đầu, đưa tay vuốt ve đầu Xích Kỳ và Bạch Tô, thái độ của hai tiểu gia hỏa vô cùng thân thiết.

"Tiền bối, người có biết hai tiểu gia hỏa này rốt cuộc là thứ gì không?"

Hiên Nhất tiền bối chậm rãi nói: "Thời Thượng Cổ, Thiên Địa sơ khai, vạn vật hỗn độn, Tam Giới không tồn tại.

Sau đó có Đạo sinh ra, diễn hóa âm dương, lấy hình thái lôi đình giáng thế, nắm giữ uy năng sinh tử.

Từ đó về sau, nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật.

Tam Giới xuất hiện, pháp tắc tuần hoàn.

Nếu ta đoán không lầm, hai tiểu gia hỏa này có lẽ có liên quan đến lôi đình giáng thế lúc Thiên Địa sơ khai."

Chương 698: Kim Sí Đại Bằng rời đi

Tần Phong liếc nhìn hai tiểu gia hỏa đang chơi đùa bên cạnh, không khỏi kinh ngạc hỏi: "Tiền bối, lai lịch của chúng lớn như vậy sao?"

"Ta cũng chỉ là suy đoán mà thôi, hiện tại chúng nó cũng không phải là hình thái cuối cùng, ngược lại càng giống như thời kỳ ấu nhi, rốt cuộc là thân phận gì, ai cũng không thể biết được.

Bất quá ngươi cũng không cần quá xoắn xuýt, dù sao bất luận thân phận của chúng nó như thế nào, hiện tại đều đã nhận ngươi làm chủ, đối xử tốt với chúng là được."

"Vãn bối minh bạch." Tần Phong gật gật đầu.

Hiên Nhất ngẩng đầu nhìn về phía Bạch Kim Mệnh Tinh chói mắt kia, giống như mặt trời, rực rỡ chói mắt, hắn cười hỏi: "Nói đến lúc trước vội vàng, ngược lại là chưa kịp chúc mừng ngươi, cảm giác Tam Phẩm như thế nào?"

Tần Phong gãi gãi đầu đáp: "Rất tốt, điều này còn phải đa tạ Hiên Nhất tiền bối, một đường dạy dỗ dẫn dắt, nếu không vãn bối cũng không có khả năng trong thời gian ngắn như vậy bước vào Tam Phẩm cảnh giới."

"Bản thân ngươi vốn là thiên phú dị bẩm, cho dù không có ta chỉ dẫn, tu vi tiến triển cũng sẽ không quá chậm."

"Đúng rồi, tiền bối, lúc trước con Bạch Lộc kia hiện tại ở đâu? Nếu như không có nó giúp đỡ, ta cũng không có khả năng trong

một đêm ngưng tụ Mệnh Tinh.

Càng không có khả năng sau khi mượn lực lượng của tiền bối, an toàn rút lui, ta vẫn luôn muốn tìm một cơ hội, hảo hảo cảm tạ nó một phen."

Hiên Nhất nghe vậy, nhớ tới Thất Thải Giác Bạch Lộc, khẽ lắc đầu: "Ta sau khi hôn mê, liền không biết tung tích của nó, bất quá ta có một loại cảm giác, nó còn sẽ xuất hiện lần nữa."

Không biết vì sao, Tần Phong giống như trong ngữ khí của tiền bối nghe ra một tia bi thương, hắn đúng lúc chuyển đề tài: "Hiện tại ta bước vào Tam Phẩm đã có một khoảng thời gian, ngoại trừ dựa theo sư phụ dạy dỗ phương pháp lĩnh ngộ Âm Dương Đạo Tắc ra, Nhị Phẩm chi cảnh nên như thế nào tu hành, lại vẫn luôn không được chỗ quan trọng.

Còn xin tiền bối dạy bảo."

"Nhị Phẩm chi cảnh, giảng cứu chính là đăng phong tạo cực, đối với Văn Thánh Đạo Giả mà nói, không ngoài hai con đường, một là đem Giới Vực vận dụng đến xuất thần nhập hóa.

Hai là, chính là đem bản nguyên Chính Khí chỗ tương ứng linh năng phát huy đến mức tận cùng.

Bất quá nếu như là ngươi, ta ngược lại nghĩ đến một loại càng thêm hoàn thiện tu hành chi pháp." Hiên Nhất tiền bối nói lời này thời điểm, cố ý liếc mắt nhìn hắc bạch chi khí kia, còn có Xích Kỳ cùng Bạch Tô hai tiểu gia hỏa.

"Lúc trước cùng Ca Lâu La tộc còn có Chúc Long nhất chiến, ngươi đã từng thi triển qua Giới Vực, lấy Lôi Đình làm căn cơ, mượn hai tiểu gia hỏa này, chưởng khống sinh cùng tử lực lượng.

Mà chúng nó vốn là Lôi Đình biến thành, dung nhập vào Thần Hải của ngươi bên trong, cùng bản nguyên chi linh của ngươi

tương đắc ích trương.

Nếu như có thể nâng cao uy năng của chúng nó, lại đem nó phản phệ lên bản thân ngươi, bước vào Nhị Phẩm chi cảnh, chính là thủy đến quân thành sự tình."

Tần Phong như có điều suy nghĩ, lại vẫn là không được chỗ quan trọng: "Tiền bối, cụ thể nên làm như thế nào?"

Hiên Nhất chỉ vào Chúc Long hắc bạch đạo tắc, giải thích: "Đó là Chúc Long Thần Tính tàn lưu biến thành, đại biểu Âm Dương Đạo Tắc, cũng có thể chưởng sinh tử chi uy.

Nếu như ngươi có thể để cho hai tiểu gia hỏa, đem nó dung nhập vào bản thân, liền có thể khiến cho chúng nó càng thêm lợi hại.

Chỉ bất quá, này Âm Dương Đạo Tắc vỡ nát không chịu nổi, ngươi đầu tiên phải làm chính là đem nó tráng đại hoàn thiện."

Tần Phong vô nại nói: "Vãn bối vẫn luôn nghe theo sư phụ lời nói, hấp thu Hồng Mông tiên khí cùng U Minh quỷ khí, đến cho nó ăn, ai ngờ nửa năm thời gian qua đi, nó cũng chỉ so với lúc đầu lớn hơn một chút mà thôi."

Hiên Nhất trầm ngâm lát, lại lần nữa mở miệng: "Ta ngược lại biết một vật, có thể khiến cho Âm Dương Đạo Tắc càng sớm hoàn thiện, còn có cơ hội để ngươi cảm ngộ càng nhiều đạo tắc.

Chỉ bất quá, muốn thu được độ khó, có lẽ rất lớn."

Lại có chuyện tốt như vậy?

Tần Phong hai mắt phát lượng, không cần nghĩ ngợi, ngữ khí kiên định nói: "Còn xin tiền bối dạy bảo, bất luận có khó khăn như thế nào, vãn bối nhất định đều sẽ nỗ lực khắc phục!

Cho dù có xông pha vào lửa, cũng không chối từ!"

"Chí khí không tệ." Hiên Nhất gật gật đầu nói: "Chính là Siêu Thoát Chi Cảnh đạo tắc khác diễn hóa mà thành Thần Tính."

Tần Phong sắc mặt cứng đờ, lúc này trong đầu của hắn có ngàn lời muốn nói muốn phàn nàn, cuối cùng đều hóa thành hai chữ —— ôi mẹ ơi.

.....

Ngày hôm sau trời vừa hửng sáng, Tần Phong liền thức dậy mặc quần áo, rời khỏi phòng.

Vừa ra khỏi cửa, liền nhìn thấy một thân Kim Vũ Kim Sí Đại Bằng, bốn mươi lăm độ góc ngước nhìn Thiên Không, một bộ dáng sâu xa.

"Sớm." Tần Phong chào hỏi một tiếng, từ sau khi hượng Cổ Thần Tức tái giáng thế, hắn ngược lại có một khoảng thời gian chưa gặp Kim Mao Điểu.

Kẻ sau nghe được động tĩnh, theo tiếng nhìn lại, tiếp theo mở miệng nói: "Ta có thể sẽ vi phạm lúc trước ước định, rời khỏi ngươi một khoảng thời gian."

"Ồ." Tần Phong gật gật đầu, không có nhiều lời, chỉ là bổ sung một câu: "Chú ý an toàn."

"Chờ... Chờ một chút!" Kim Sí Đại Bằng vội vàng đứng ngăn ở trước mặt Tần Phong, không hiểu nói: "Ngươi liền không tò mò ta đi đâu? Muốn làm gì?"

"Vậy ngươi muốn đi đâu, muốn làm gì?" Tần Phong hỏi rất qua loa, hắn còn đang vội vàng cùng Triển Thanh Phong đợi người bàn bạc đây.

"Đại Bằng nhất tộc chiến trường, là nơi Thiên Không rộng lớn, ta nghe được gió gọi, cũng là lúc, đi tới trên chín tầng trời, chứng minh vinh quang của tộc ta."

Đây là đang nói cái gì ngôn ngữ chim ..... Tần Phong khóe miệng giật giật: "Lại nói thông tục dễ hiểu một chút."

"Trải qua nửa năm tu hành, ta hấp thu được đủ hượng Cổ Thần Tức, cảm nhận được bình cảnh đột phá.

Cho nên muốn rời khỏi ngươi một khoảng thời gian, đi tới nơi cương phong mãnh liệt, ứng đối Nhị Phẩm Thiên Địa Bá Quyền Ấn Chứng." Kim Sí Đại Bằng đổi một cách nói khác.

Tần Phong nghe vậy, hai mắt sáng lên, nếu Kim Mao Điểu thật sự bước vào Nhị Phẩm, đó có thể là chuyện tốt trời ban, bèn hỏi: "Có gì ta có thể giúp ngươi?"

Kim Sí Đại Bằng lắc lắc đầu: "Chuyến này hung nhiều cát ít, ta cũng không biết bản thân có thể sống sót trở về hay không, liền nghĩ đến việc từ biệt ngươi một tiếng.

Lúc trước cho ngươi lông đuôi ngươi giữ gìn cho tốt, nếu như ta thành công bước vào Nhị Phẩm chi cảnh, tự nhiên sẽ tìm theo khí tức lại tìm ngươi.

Nhưng nếu như lông đuôi kia tiêu tan, liền có nghĩa là ta độ kiếp thất bại, đến lúc đó, ngươi liền quên ta đi."

Sao ta lại cảm giác là đang lập flag, hơn nữa nghe sao lại giống như tuyên bố chia tay của người yêu cũ ..... Tần Phong sắc mặt cứng đờ.

Bất quá Thiên Địa Bá Quyền Ấn Chứng có bao nhiêu khủng bố, Tần Phong vẫn là rõ ràng.

Lúc trước cảnh tượng hai vị nương tử độ kiếp khủng bố, hắn

đến nay vẫn còn nhớ rõ.

Kim Sí Đại Bằng cùng hắn ở Tây Vực Thiên tai bên trong quen biết, cũng cùng nhau trải qua sinh tử, hắn tự nhiên không có khả năng không làm gì cả.

Suy nghĩ lát sau, Tần Phong nghĩ đến điều gì đó, từ Thần Hải triệu hoán ra Bạch Tô.

Tiểu Bạch Cầu vừa xuất hiện, liền rơi xuống vai Tần Phong, thân mật cọ cọ vào má hắn.

"Bạch Tô, có chuyện này, cần ngươi giúp đỡ.

Ngươi kia trị liệu Lôi Đình, có thể hay không cô đọng thành loại hình nào đó, cất giữ lại?"

Bạch Tô nghe vậy, nghiêng nghiêng đầu, tiếp theo kêu "Yiya" một tiếng.

Theo chồi non trên đỉnh đầu nó phát ra ánh sáng xanh biếc chói mắt, trên Thiên Không, một đạo Lôi Đình màu xanh biếc đánh xuống, ở trước mặt Tần Phong hóa thành một mảnh lá non rộng hai ngón tay, trên lá non, tia tia Lôi Hồ cuồn cuộn.

Tần Phong đem nó nắm trong tay, chỉ cảm thấy tê tê dại dại, một cỗ mát lạnh.

Kim Sí Đại Bằng nhìn thấy, giận dữ nói: "Ngươi tiểu tử này, lại còn sớm tìm được yêu thú mới để phụ trợ ngươi! Khó trách đối với việc ta đi đâu lại thờ ơ!"

Tần Phong sững sờ, phản ứng lại: "Suýt chút nữa quên mất, ngươi còn chưa gặp qua Xích Kỳ cùng Bạch Tô, thôi, chờ ngươi trở về sau, ta lại cùng ngươi từ từ giới thiệu.

Mảnh Lôi Diệp này ngươi hãy mang trên người, bất luận phát

sinh chuyện gì cũng không cần tháo xuống.

Tương lai độ Thiên Địa Bá Quyền Ấn Chứng thời điểm, có lẽ có thể giúp ngươi độ qua một kiếp."

Kim Sí Đại Bằng nghe ra trong lời nói của Tần Phong quan tâm, lạnh lùng hừ một tiếng, cũng lười so đo Tiểu Bạch Cầu này là từ đâu chui ra.

Nó cất Lôi Diệp, vỗ cánh một cái, lướt lên cao không.

"Ta đi đây."

"Ừm, bảo trọng."

Tần Phong vẫn luôn nhìn về phía Thiên Không, cho đến khi thân ảnh Kim Sí Đại Bằng biến mất ở chân trời, mất dạng.

Hy vọng thời điểm ngươi lại lần nữa trở về, bay lượn chín tầng trời ..... Tần Phong từ đáy lòng chúc phúc.

Chương 699: Ta nhớ kỹ ngươi

Sau khi chia tay Kim Sí Đại Bằng, Tần Phong liền đi đến bên ngoài Trảm Yêu Ti. Triển Thanh Phong cùng một đám người Trảm Yêu nhân đã chuẩn bị lên đường, nhưng trong đám người lại có một bóng dáng cực kỳ đột ngột.

Chỉ thấy nàng đầu đội mũ tre, mái tóc đen như thác nước, dung nhan trắng nõn, đôi môi đỏ mọng, mặc một bộ y phục màu trắng, trông có vài phần anh khí bức người.

Người này không ai khác chính là nữ cải nam trang - Nhã An!

Tần Phong ngẩn người, kinh ngạc lên tiếng: "Sao nàng lại ở đây?"

"Tuy Dương thành có khe nứt tồn tại, đối với việc tu hành của ta rất có ích, nên muốn nhân tiện cùng chàng đi chung." Nhã An giải thích như vậy.

Chiếc mũ tre màu trắng vừa vặn che khuất vành tai hơi ửng đỏ của nàng.

Nghĩ đến thân phận công chúa của một nước, là người đọc sách tu hành Hạo Nhiên Chính Khí, nói dối thẳng thừng như vậy, thật sự khiến nàng không quen, nhưng vì tình cảm ẩn giấu bấy lâu trong lòng, những điều này đều đáng giá.

Tần Phong nghe vậy, trên mặt lộ ra vẻ cổ quái, Nhã An gần đây luôn khiến hắn khó hiểu.

Hắn đi đến bên cạnh Triển Thanh Phong, xoay người lên ngựa.

Triển Thanh Phong lập tức kéo dây cương lại gần, nhỏ giọng

hỏi: "Tần huynh, huynh quen biết vị An công tử này sao?"

"Từng có chút giao thiệp, sao vậy?"

"Vị An công tử này không đơn giản đâu, là Đặng đại nhân tự mình đưa đến, còn dặn dò ta, chuyến đi Tuy Dương thành này nhất định phải bảo vệ tốt cho hắn."

Một quốc gia công chúa tự nhiên không đơn giản... Tần Phong khẽ nhíu mày.

"Tần huynh, có thể tiết lộ một chút hắn rốt cuộc là ai không?"

Tần Phong liếc mắt nhìn Nhã An, đối phương nữ cải nam trang đến đây, nhất định là không muốn để người khác biết thân phận thật của nàng, liền đáp: "Cụ thể ta cũng không biết, nhưng có một điều có thể khẳng định, hắn là có chút quan hệ với hoàng thân quốc thích."

Triển Thanh Phong nghe vậy, hai mắt sáng lên, hắn vạn vạn không ngờ tới lai lịch của vị công tử áo trắng này lại lớn như vậy!

Nếu có thể hầu hạ vị công tử áo trắng thoải mái, đợi đến khi nhiệm vụ lần này kết thúc, chẳng phải là có thể bình bộ thanh vân, thăng quan phát tài sao?

Từ nay về sau, hắn sẽ không bao giờ phải đi công tác xa nữa!

Nghĩ đến đây, Triển Thanh Phong liền rục rịch, chỉ muốn làm sao để lấy lòng đối phương.

Tần Phong nhìn xung quanh, lên tiếng hỏi: "Không còn ngựa sao?"

Đôi mắt sáng ngời của Nhã An chớp chớp, sau đó khẽ thở dài nói: "Không còn ngựa thì thôi vậy, hai người cùng ngồi một con cũng không sao."

Đây đều là Nhã An đã lên kế hoạch từ trước, nàng chậm chạp không lên ngựa, chính là đang đợi Tần Phong đến, sau đó mượn cớ cùng hắn ngồi chung một con.

Theo như mẫu hậu nói, nam nữ ở chung, nhất định sẽ lâu ngày sinh tình, nàng một bên gây thiện cảm với Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan, mặt khác tự nhiên cũng phải để Tần Phong dần dần động lòng với nàng.

Giả vờ điềm nhiên đi về phía con ngựa của Tần Phong, trời biết lúc này trái tim Nhã An đang đập nhanh đến mức nào.

Hai người cùng ngồi một con ngựa, tiếp xúc cơ thể tự nhiên là không thể tránh khỏi, từ nhỏ đến lớn nàng còn chưa từng thân thiết với nam nhân nào như vậy.

Lo lắng thì có, nhưng càng nhiều hơn là mong đợi.

Nhưng đúng lúc này, Triển Thanh Phong trong nháy mắt liền xuống ngựa, sau đó dắt ngựa đến trước mặt Nhã An.

"Đặng đại nhân nói, bảo ta chăm sóc ngươi cho tốt, sao có thể để ngươi chen chúc một con ngựa với người khác được? Con ngựa này để ngươi cưỡi đi, ta cùng Tần huynh ngồi chung một con là được."

Nói xong, cũng không đợi Nhã An trả lời, hắn liền tung người nhảy lên, đáp xuống lưng ngựa của Tần Phong.

Trong lòng Triển Thanh Phong còn đang tự mãn, chỉ cảm thấy mình nhanh tay lẹ mắt, nhất định đã lấy lòng được vị công tử quý giá kia.

Nhã An khẽ nhíu mày, ngẩng đầu thản nhiên hỏi: "Ngươi tên gì?"

"Bẩm An công tử, tại hạ tên là Triển Thanh Phong, là Phụng

Thiên thành Trảm Yêu Ti Thanh Ngọc nhị tinh Trảm Yêu nhân!" Triển Thanh Phong ngẩng đầu ưỡn ngực lớn tiếng đáp.

"Ta nhớ kỹ ngươi." Nhã An lạnh lùng nói một tiếng, sau đó liền xoay người lên ngựa.

Điều này khiến Triển Thanh Phong vui mừng khôn xiết, hắn chỉ cảm thấy con đường tươi sáng đang chờ đợi hắn.

"Sao ta lại cảm thấy tâm trạng của tên kia hình như không được tốt lắm?" Tần Phong lắc đầu, cũng không nghĩ nhiều.

Dây cương giơ lên, vó ngựa hí vang.

Mọi người thúc ngựa lên đường, hướng Tuy Dương thành xuất phát.

.....

Hai ngàn bốn trăm dặm đường, nói dài không dài, nói ngắn cũng không ngắn.

Đi trên Hoa Dung đạo, đợi đến lúc hoàng hôn buông xuống, đoàn người Tần Phong rốt cuộc cũng đến nơi.

Tuy Dương thành bốn phía rừng cây bao quanh, một mùi hương thoang thoảng xộc vào mũi.

Cổng thành người đến người đi tấp nập, tuy không bằng Thiên thành, nhưng cũng không kém là bao.

Nguyên nhân số lượng người đông đảo có hai điều -

Thứ nhất, Tuy Dương thành nổi tiếng với hương mộc, là lựa chọn hàng đầu để làm hương thơm, rất nhiều thương nhân đều thích đến đây nhập hàng, tiện thể trao đổi buôn bán.

Thứ hai, nơi đây có tồn tại Tiên giới Liệt Phùng, Thần Vũ võ

phu ở đây tu hành, có thể đạt được hiệu quả gấp đôi.

Tần Phong ghìm chặt dây cương, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trên bầu trời mờ ảo bị xé ra một khe hở, phía trên có kim quang quấn quanh, giống như xiềng xích, trói buộc khung cảnh bao la của Tiên giới.

Đó là phong ấn do Thiên Giám quốc sư bố trí.

Tần Phong dẫn động thần thức cẩn thận cảm nhận, sau đó thở phào nhẹ nhõm, Hồng Hoang tiên khí và tượng cổ thần tức ở đây, quả thực nồng đậm hơn nhiều so với những nơi khác.

"An công tử, đường xa mệt nhọc, ngài nhất định là khát nước rồi, mau uống chút nước đi." Vì tiền đồ của mình, Triển Thanh Phong thật sự rất cố gắng, hắn lấy túi nước treo trên yên ngựa xuống, cung kính đưa qua.

Tuy nhiên, vì chuyện cưỡi ngựa, Nhã An đối với Triển Thanh Phong không có bao nhiêu hảo cảm, vừa định từ chối, lại nghe thấy Tần Phong ở phía xa hiếu kỳ nói: "Túi nước của ta đâu?"

"... Cũng được, vừa hay có chút khát nước." Nhã An lập tức nhận lấy túi nước, mở nắp bình, nàng không dùng miệng chạm vào, hôn gián tiếp đối với nàng lúc này kích thích vẫn là quá lớn.

Uống vài ngụm, Nhã An đưa trả túi nước.

Cũng không biết là vì quá khát, hay là nguyên nhân khác, nàng chỉ cảm thấy nước này có chút ngọt...

"Tần huynh, tiếp theo chúng ta làm gì?" Triển Thanh Phong hỏi.

Tần Phong sau khi suy nghĩ kỹ càng liền đáp: "Chúng ta vào thành trước, quan sát xung quanh một chút, sau đó tìm người của Trảm Yêu Ti và Kiếm Đạo Minh ở đây để gặp mặt."

"Không cần trực tiếp đến từ đường, tìm hiểu ngọn ngành sao?"

Tần Phong lắc đầu: "Cẩn tắc vô áy náy, trước tiên đừng vào từ đường, biết người biết ta, mới có thể trăm trận trăm thắng."

"Được, vậy nghe theo Tần huynh."

Triển Thanh Phong gật đầu, sau đó dặn dò với đám người, mọi người đều đồng ý, dù sao cũng không ai muốn đem mạng nhỏ của mình ra đùa giỡn.

Thấy mọi người bước vào Tuy Dương thành, Tần Phong cố ý đi chậm lại, đi đến bên cạnh Nhã An: "Lúc trước ở Phụng Thiên thành ta đã muốn khuyên nàng đừng nên nhúng tay vào vũng nước đục này, nguy hiểm ở đây vượt xa tưởng tượng của nàng, nhưng ta cũng biết, ta căn bản không khuyên được nàng. Những ngày tiếp theo, cố gắng ở bên cạnh ta, đừng đi quá xa, nghe rõ chưa?"

Nhã An nghe vậy, chỉ cảm thấy trong lòng ấm áp, nàng hơi nghiêng mặt đi, che giấu sự dịu dàng trong mắt.

Nàng vốn muốn như trước kia cãi lại một câu, nói mình cũng là Tứ phẩm, đủ khả năng tự chăm sóc bản thân.

Thế nhưng lời đến bên miệng, lại biến thành tiếng lẩm bẩm khe khẽ: "Ừm."

Nghe lời như vậy?

Tần Phong vô cùng kinh ngạc.

Mà đúng lúc đoàn người Tần Phong bước vào Tuy Dương thành, trong một từ đường hương khói nghi ngút nào đó trong thành, trên pho tượng chỉ to bằng đầu người thường, lại lộ ra nụ cười quỷ dị.

"Tiên Thiên Nhất Khí..."

Chương 700: Miếu thờ cầu được ước thấy

Vừa vào thành, nhìn quanh chỉ thấy cảnh tượng phồn hoa đô hội.

Trên đường phố xe cộ tấp nập, người người đều nở nụ cười hạnh phúc.

Triển Thanh Phong dắt ngựa, đưa mắt nhìn bốn phía, sau đó ghé sát Tần Phong, nhỏ giọng nói: "Tần huynh, Tuy Dương thành này sao có vẻ gì là gặp chuyện chẳng lành, ta thấy nơi này còn nhàn nhã hơn cả Phụng Thiên thành."

Tần Phong cũng cảm thấy kỳ quái, hắn nheo mắt, thi triển Song đồng dị năng, đảo mắt nhìn quanh đám người, nhưng không phát hiện ra điều gì bất thường.

Âm thanh rao bán của các hàng quán hai bên đường không dứt bên tai, người dân dường như đều an cư lạc nghiệp, cả Tuy Dương thành trông như chốn đào nguyên.

Nhã An dù sao cũng là nữ tử, tâm tư tỉ mỉ hơn một chút, nàng lên tiếng: "Trong thành ngay cả một tên ăn mày cũng không có."

Tần Phong nghe vậy, bốn người nhìn quanh, quả nhiên như Nhã An nói.

Chẳng những không có ăn mày, thậm chí còn không thấy một người nào ốm yếu.

Phải biết rằng, dù là Phụng Thiên thành phồn hoa nhất Đại Càn, trên đường phố vẫn có ăn mày xin ăn.

Bọn họ không tin, Tuy Dương thành có thể hơn Phụng Thiên thành về mặt này...

"Chúng ta đến Trảm Yêu ti ở đây hỏi thăm tình hình trước đã." Tần Phong lên tiếng.

"Cũng được." Triển Thanh Phong gật đầu, sau đó lấy từ trong ngực ra một tấm bản đồ, dẫn mọi người đi tới Trảm Yêu ti.

Người tiếp đón bọn họ là ti chính Trảm Yêu ti ở đây, tên là Liễu Khánh.

Sau khi biết được chuyện xảy ra với Giả lão gia ở Phụng Thiên thành, hắn nhíu mày, sau đó lắc đầu cười nói: "Chư vị đại nhân hẳn là hiểu lầm rồi, ta tuy không biết vì sao tên họ Giả kia lại đột tử, nhưng tuyệt đối không liên quan đến miếu thờ ở Tuy Dương thành chúng ta."

"Vì sao lại nói như vậy?" Tần Phong hiếu kỳ hỏi.

"Đại nhân không biết, miếu thờ kia được dựng lên khoảng nửa năm trước, ban đầu không có bao nhiêu người dân đến dâng hương, dù sao thì so với một miếu thờ sơn thần vô danh, đa số mọi người đều muốn đến Thành Hoàng miếu cầu vạn sự như ý, mưa thuận gió hòa hơn.

Chỉ là Thành Hoàng miếu không linh nghiệm, cho nên mới có người ôm tâm lý thử xem sao, đến miếu thờ kia cúng bái, kết quả lại nằm ngoài dự đoán."

"Người cầu tài được tài, người cầu tự được tự, người cầu duyên được duyên.

Tin tức miếu thờ linh nghiệm liền được truyền tai nhau, người đến cầu nguyện ngày càng đông, hương khói cũng ngày càng thịnh vượng, lâu dần, ngược lại Thành Hoàng miếu lại không ai thèm hỏi đến."

Dừng một chút, Liễu Khánh lại nói: "Không giấu gì chư vị đại nhân, hiện giờ ở Tuy Dương thành này, ngài tùy tiện bắt người hỏi thăm, trong mười người ít nhất có chín người đã từng đến miếu thờ kia cúng bái, ngay cả ta cũng vậy.

Nếu miếu thờ kia thật sự có gì kỳ quái, có thể khiến người ta mất mạng, vậy thì nửa năm nay Tuy Dương thành đã chết bao nhiêu người rồi.

Chư vị nói xem, có phải hay không?"

Triển Thanh Phong nghe vậy, mọi người nhìn nhau, đều cảm thấy lời này có lý.

Ở Phụng Thiên thành nghe những người phu xe kia nói về miếu thờ còn cảm thấy tà môn, nhưng hôm nay tận mắt nhìn thấy hiện trạng của Tuy Dương thành, suy nghĩ kỹ càng lại, lại có rất nhiều điểm đáng ngờ.

Nếu miếu thờ kia thật sự có yêu ma quỷ quái gì đó, e rằng trong thành này sớm đã đầy rẫy xác chết trôi nổi rồi.

Tần Phong trầm ngâm một lát, sau đó hỏi: "Liễu đại nhân, ngươi nói ngươi cũng đã từng đến miếu thờ kia, nơi đó thật sự linh nghiệm như vậy sao?"

"Đại nhân hai chữ không dám nhận, ngài gọi ta là Liễu Tư Chính là được rồi.

Nói đến miếu thờ kia, thật sự là rất linh nghiệm, trước đây ta vẫn luôn có chút khó nói... đó chính là mỗi khi hành phòng sự với phu nhân, luôn cảm thấy lực bất tòng tâm.

Tìm nhiều y sư trong thành đều không chữa khỏi, tình cảm với phu nhân cũng ngày càng đi xuống.

Kết quả sau khi đến miếu thờ kia cầu nguyện, chỉ trong vòng

ba ngày ngắn ngủi, liền trọng chấn hùng phong!

Thậm chí còn có người, đến chốn thanh lâu, một đêm "cưỡi" ba bốn người cũng hoàn toàn không thành vấn đề.

Từ đó về sau, mỗi khi ta cảm thấy kiệt sức, liền đến miếu thờ kia thắp ba nén hương, hiệu quả còn nhanh hơn cả việc đi khám bác sĩ."

Nhã An nghe vậy, lộ vẻ mặt ghét bỏ.

Triển Thanh Phong nghe xong hai mắt sáng rực: "Thật sự thần kỳ như vậy sao?"

Lời vừa nói ra, mọi người đồng loạt nhìn sang.

Tần Phong càng là vẻ mặt kỳ quái nói: "Sao vậy, Thanh Phong huynh, huynh cũng có nỗi khổ tâm khó nói sao?"

Triển Thanh Phong vội vàng xua tay nói: "Hiểu lầm, đều là hiểu lầm, ta chỉ là đơn thuần hiếu kỳ mà thôi."

Liễu Khánh tiếp lời: "Chính là bởi vì có thần linh trong miếu thờ kia phù hộ, cho nên Tuy Dương thành ngày nay mới có cảnh tượng phồn hoa như vậy.

Nếu chư vị đại nhân vẫn cảm thấy miếu thờ kia có vấn đề, chi bằng để ta dẫn chư vị đến đó xem xét một phen."

Triển Thanh Phong vừa định đồng ý, lại bị Tần Phong lên tiếng cắt ngang: "Chúng ta đã đi đường cả ngày, lúc này đã mệt mỏi rã rời, chuyện đi miếu thờ tạm thời chưa vội.

Chờ đêm nay nghỉ ngơi xong, ngày mai lại làm phiền Liễu Tư Chính dẫn đường cho chúng ta như thế nào?"

Liễu Khánh vội vàng đáp: "Ta suýt nữa thì quên mất, chư vị đại nhân đường xa mệt mỏi.

Nếu không chê, chuyện quán trọ có cần ta sắp xếp hay không, vừa hay cũng có thể tìm vài cô nương, hầu hạ chư vị tắm rửa thay quần áo."

Lúc nói câu này, trên mặt Liễu Khánh còn lộ ra nụ cười mà đàn ông đều hiểu.

Lúc này, Nhã An lạnh lùng nói: "Chuyện quán trọ chúng ta tự giải quyết được, ngươi lo liệu tốt phận sự của mình là được."

Liễu Khánh cười khan một tiếng: "Vậy thì nghe theo vị đại nhân này."

...

Sau khi Tần Phong rời khỏi Trảm Yêu ti, Nhã An khó hiểu hỏi: "Vì sao nhất định phải đợi đến ngày mai? Miếu thờ kia rõ ràng có vấn đề, giải quyết sớm một chút, chẳng phải cũng tiết kiệm được không ít công sức sao?"

Về điểm này, Triển Thanh Phong cũng không hiểu.

Chỉ nghe Tần Phong giải thích: "Thái độ của Liễu Tư Chính kia có vấn đề, lời hắn nói không thể tin."

Triển Thanh Phong hiếu kỳ hỏi: "Hắn là người của Trảm Yêu ti, nịnh bợ chúng ta những người đến từ Phụng Thiên thành chẳng phải là lẽ thường tình sao?"

"Vậy ngươi đã từng thấy Thần Vũ võ phu tam phẩm nào, cam tâm tình nguyện ở lại một tiểu thành nhỏ bé làm một Tư Chính nho nhỏ chưa?

Lại có cao thủ tam phẩm nào, lại khúm núm trước người có thực lực thấp hơn mình?" Tần Phong trầm giọng nói.

"Cái gì, tên họ Liễu kia là tam phẩm võ phu?" Mọi người đều lộ

vẻ mặt kinh ngạc.

Ai có thể ngờ được, một tên Tư Chính địa phương có vẻ ngoài xu nịnh lại có thực lực khủng bố như vậy?

Tần Phong gật đầu, nếu không phải hắn có Song đồng dị năng, e rằng cũng sẽ bị vẻ ngoài của đối phương lừa gạt.

Nhã An phân tích: "Tuy Dương thành không phải Thiên thành, thực lực của ti chính Trảm Yêu ti có thể đạt đến ngũ phẩm cảnh giới, đã được coi là đỉnh tiêm rồi."

Tần Phong đáp: "Không sai, cho dù nơi này có Tiên Giới Liệt Phùng, có thể khiến tốc độ tu luyện của võ phu tăng lên rất nhiều, nhưng muốn trong vòng nửa năm, liên tiếp vượt qua hai đại cảnh giới, vẫn là chuyện viển vông.

Hắn có thực lực như vậy, thật sự rất kỳ quái."

Triển Thanh Phong nuốt một ngụm nước bọt: "Chẳng lẽ đây cũng là do hắn cầu xin từ miếu thờ kia sao?"

"Ai biết được." Tần Phong nhíu mày: "Bây giờ chúng ta tìm một chỗ ở ổn định trước đã, sau đó nhân lúc đêm khuya thanh vắng, đến xem thử miếu thờ kia rốt cuộc có lai lịch gì.

Đúng rồi, tạm thời không thể tin tưởng Trảm Yêu ti, các ngươi phái người đi liên lạc với người của Kiếm Đạo Minh, để bọn họ hỗ trợ chúng ta."

"Được." Triển Thanh Phong lập tức đáp ứng.

Bên kia, trong đạo quán của Kiếm Đạo Minh ở Tuy Dương thành, một lão giả xót xa nói: "Thật sự không thể ăn nữa, đây là lương thực ba ngày của chúng ta đấy."

Một nữ tử mặc đồ đen xinh đẹp bất mãn nói: "Vậy thì thôi vậy,

hôm nay tạm thời ăn no sáu phần."

"Sáu phần..." Lão giả nhìn bàn ăn ngổn ngang, không biết nên nói gì, Kiếm Đạo Minh sao lại phái một vị cô nãi nãi như vậy đến đây chứ...

Chương 701: Quái dị

Tần Phong cùng mọi người tìm được một quán trọ, sau khi đặt phòng xong, liền theo như thương nghị trước đó, mỗi người trở về phòng nghỉ ngơi, chỉ chờ đến đêm khuya thanh vắng, sẽ bắt đầu hành động.

Ngồi xếp bằng trên giường, Tần Phong dẫn dắt thần thức tiến vào Thần Hải, sau đó bắt đầu hấp thu linh khí của thiên địa nơi đây, để củng cố tu vi, hoàn thiện Âm Dương pháp tắc của Chúc Long.

Chờ đến khi màn đêm buông xuống, đường phố phồn hoa trở nên yên tĩnh.

Trên bầu trời, kim quang phong ấn ở chỗ khe nứt bỗng nhiên rung động.

Cùng lúc đó, hắc bạch chi khí trong Thần Hải của Tần Phong cũng xuất hiện biến hóa, chúng dường như bị thứ gì đó hấp dẫn, bắt đầu lưu động.

Ngay cả Xích Kỳ và Bạch Tô hai tiểu gia hỏa cũng trợn to hai mắt, bồn chồn bất an nhìn quanh bốn phía.

Tần Phong còn chưa kịp hiểu rõ nguyên do.

Cốc cốc cốc!

Tiếng gõ cửa nhẹ nhàng vang lên.

Tần Phong thoát khỏi trạng thái tu luyện, mở cửa phòng, chỉ thấy Triển Thanh Phong cùng đám người Trảm Yêu Ti sắc mặt ngưng trọng.

"Sao vậy?"

Triển Thanh Phong làm một động tác im lặng, sau đó vẫy tay, ý bảo đi theo.

Đến hành lang quán trọ, Triển Thanh Phong mở một khe hở của cửa sổ, Tần Phong thò đầu nhìn ra ngoài, chỉ thấy trên đường phố, dân chúng lại xếp thành hàng dài, hướng về một nơi nào đó mà đi.

Lúc này đã đến giờ tý, ngoại trừ canh tuần ra, còn ai lại ra ngoài đi lung tung vào giờ này?

Hơn nữa số lượng lại nhiều như vậy!

Sự việc bất thường tất có yêu quái, Tần Phong không cần suy nghĩ: "Cùng đi theo xem sao."

"Có nên gọi An Công Tử dậy không, hình như nàng ấy ngủ say rồi." Triển Thanh Phong nhỏ giọng hỏi.

Tần Phong nghe vậy trầm ngâm một lát, sau đó lắc đầu: "Không cần, chúng ta tự mình đi là được rồi."

Triển Thanh Phong suy nghĩ một chút, sau đó chợt hiểu: "Vẫn là Tần huynh chu toàn, tình huống này kỳ quái, phía trước còn chưa biết sẽ xuất hiện nguy hiểm gì, An Công Tử thân phận tôn quý, quả thực không nên để nàng ấy mạo hiểm."

"Ta chủ yếu là sợ nàng ấy cản trở chúng ta, đến lúc đó còn phải phân tâm chăm sóc nàng ấy."

"Ặc..." Triển Thanh Phong cùng mọi người sắc mặt cứng đờ.

Tần Phong cùng mọi người rời khỏi quán trọ, mượn bóng đêm, bám theo phía sau hàng dài.

Mỗi một người dân đều có dáng vẻ kỳ quái, nhắm chặt hai

mắt, miệng lẩm bẩm, giống như đang mộng du.

Tần Phong tập trung tinh thần, dựng thẳng tai lên lắng nghe, muốn nghe xem những người này rốt cuộc đang lẩm bẩm cái gì, kết quả sau khi nghe xong, lại lộ ra vẻ mặt kỳ quái.

Có người không ngừng lẩm bẩm thăng quan phát tài.

Có người không ngừng lẩm bẩm cưới được mỹ kiều nương.

Có người lẩm bẩm muốn có được vinh hoa phú quý vô tận, lại có người lẩm bẩm muốn có được thực lực ngạo thị thiên hạ.

"Những người này hình như đang cầu nguyện?" Triển Thanh Phong nhíu mày.

Tần Phong gật đầu: "Ngươi còn nhớ lão mã phu ở Phụng Thiên thành đã nói gì không, Giả lão gia sau đêm tế bái ở từ đường, cũng xuất hiện hành vi kỳ quái trong phòng, chẳng phải giống hệt những người dân này sao?

Ta nghi ngờ, nơi mà những người này đang đi rất có thể chính là từ đường kia."

Lúc nói câu này, một tên đồng liêu Trảm Yêu Ti vì nghe quá nhập tâm, không chú ý tới góc tường có một cái vại đất trống dùng để đựng nước vo gạo, kết quả là đá phải.

Chỉ nghe thấy mấy tiếng "ầm ầm", trong đêm khuya tĩnh mịch này lại càng thêm chói tai!

"Ngươi!" Triển Thanh Phong giật mình, những đồng liêu khác cũng căng cứng cơ bắp, vội vàng nhìn về phía những người dân đang mộng du trên đường.

"Ta... ta không cố ý." Nam tử run giọng nói.

Tất cả mọi người đều nín thở ngưng thần, tim như muốn nhảy

ra khỏi cổ họng.

Bọn họ rất sợ động tĩnh này sẽ thu hút sự chú ý của đám đông, sau đó sẽ xảy ra chuyện gì đó đáng sợ.

Nhưng không ai ngờ rằng, những người dân đang đi trên đường không một ai có phản ứng, vẫn tiếp tục vừa tự nói chuyện, vừa hướng về phía trước mà đi.

"Bọn họ, không nghe thấy sao?" Triển Thanh Phong vẻ mặt kinh ngạc.

Tần Phong ánh mắt lộ vẻ trầm tư: "Nếu đã như vậy, chúng ta cũng không cần phải che giấu hành tung nữa, trực tiếp đi theo xem từ đường kia rốt cuộc có lai lịch gì."

Sau một hồi vòng vo, cuối cùng mọi người cũng nhìn thấy đích đến.

Bên ngoài cánh cổng lớn, treo hai chiếc đèn lồng đỏ, ánh sáng đỏ hắt ra trông vô cùng quỷ dị.

Mà những người dân kia lần lượt đi vào, trên mặt đều mang theo nụ cười hạnh phúc, dưới ánh sáng đỏ kia trông vô cùng rợn người.

Tần Phong cùng mọi người theo dòng người đến trước cổng, sau đó thò đầu nhìn vào bên trong.

Chỉ thấy trong sân từ đường, đã quỳ đầy người dân, mỗi người đều không ngừng dập đầu, trong mắt lộ ra vẻ si mê.

Nhìn về phía trước, có người dân không ngừng bước vào từ đường tường trắng ngói đỏ tối đen như mực kia, giống như thức ăn tự nguyện chui vào miệng mãnh thú...

Triển Thanh Phong nhón chân lên, muốn nhìn rõ bên trong từ

đường rốt cuộc là cái dạng gì, thờ phụng vị thần nào, nhưng chỉ có thể nhìn thấy một màu đen kịt.

Hắn quay đầu nuốt một ngụm nước bọt hỏi: "Nói sao đây, chúng ta có nên vào không?"

Tần Phong hơi nhíu mày, trong lòng cũng không chắc chắn, nhưng hai tiểu gia hỏa trong Thần Hải không có phản ứng gì, chứng tỏ nơi này hẳn là không có nguy hiểm mới đúng.

Sau một hồi do dự, Tần Phong mở miệng nói: "Mọi người ở lại đây canh chừng, ta một mình vào trong xem xét một chút."

Triển Thanh Phong lắc đầu nói: "Làm sao được, vạn nhất xảy ra biến cố gì, sẽ không ai ứng cứu cho huynh!"

"Vậy ngươi cùng ta vào trong?" Tần Phong quay đầu hỏi.

Tần Phong đương nhiên chỉ là nói đùa, thực lực của hắn là cao nhất trong số những người có mặt, một mình hành động, cho dù gặp phải nguy hiểm, cũng có xác suất rất lớn có thể bình an rút lui.

Hơn nữa hắn tin tưởng với tính cách sợ chết của Triển Thanh Phong, nhất định sẽ tìm lý do từ chối.

Tuy nhiên, sự thật lại hoàn toàn trái ngược với suy nghĩ của hắn.

Chỉ nghe Triển Thanh Phong chính trực nói: "Đó là đương nhiên, Tần huynh cứ yên tâm giao phó hậu phương cho ta, chỉ cần ta không chết, sẽ không cho phép ai làm hại Tần huynh."

Tần Phong nghe vậy, bàn chân vừa nhấc lên lại rụt về, hắn cẩn thận đánh giá Triển Thanh Phong một lượt, vẻ mặt kinh ngạc.

Trước đây sao không phát hiện ra, giác ngộ của tên này lại cao như vậy?

"Sao vậy, Tần huynh? Sao không vào trong?" Triển Thanh Phong tò mò hỏi.

Những đồng liêu khác xung quanh, lúc này cũng giục giã: "Việc không nên chậm trễ, tốt nhất là sớm làm rõ tình hình bên trong từ đường này."

"Không sai, hai người cứ yên tâm vào trong đi, chúng ta sẽ canh chừng nơi này."

Không biết vì sao, Tần Phong đột nhiên cảm thấy những người này trở nên xa lạ.

Hắn triển khai Song đồng dị năng, quan sát mọi người, nhưng lại không phát hiện ra bất kỳ điều gì bất thường, nhưng bất an trong lòng lại càng thêm mãnh liệt.

Tần Phong suy nghĩ một chút, sau đó lên tiếng hỏi: "Đúng rồi, Thanh Phong huynh, lúc trước ta cho ngươi mượn ba trăm lượng bạc, khi nào thì ngươi trả ta?"

Triển Thanh Phong khẽ giật mình, sau đó vẻ mặt áy náy nói: "Ta còn tưởng Tần huynh đã sớm quên chuyện này rồi, gần đây tay hơi hẹp, chờ sau khi giải quyết xong chuyện ở Tuy Dương thành này, trở về nhất định sẽ trả đủ cho Tần huynh."

Lời vừa dứt, một đạo lôi đình màu trắng mang theo uy thế vô địch, trực tiếp xuyên thủng bụng Triển Thanh Phong!

Đây là Bạch Lôi chi kỹ!

Mà Tần Phong sau khi ra tay, không chút do dự, lập tức kéo giãn khoảng cách với những người khác.

Qua một phen thử vừa rồi, hắn đã có thể khẳng định, Triển Thanh Phong này tuyệt đối không phải là thật!

Vậy thân phận của những đồng liêu Trảm Yêu Ti khác, tự nhiên cũng đáng nghi ngờ.

"Tần huynh, huynh ra tay thật nặng a." Triển Thanh Phong sờ lên bụng mình bị Bạch Lôi xuyên thủng, giọng điệu oán trách.

Điều khiến Tần Phong vạn phần kinh ngạc chính là, trên vết thương kia lại không nhìn thấy một tia máu nào, thậm chí chỉ trong chốc lát, đã khôi phục như lúc ban đầu!

"Các ngươi rốt cuộc là ai?" Tần Phong trầm giọng nói.

Trả lời hắn, lại là một tràng cười lạnh lẽo.

Chương 702: Xích Phát Quỷ, Quỷ Thần Sâm La

Sắc mặt Triển Thanh Phong cùng những người khác trở nên mơ hồ, ngay cả thân thể cũng như cái bóng.

Không chỉ như thế, đám dân chúng vốn không có phản ứng gì, lại đồng loạt đứng dậy, xoay người nhìn về phía Tần Phong, trong mắt ánh lên tia sáng xanh lục.

Miệng bọn họ lẩm bẩm, đều nói cùng một câu: "Tiên Thiên Nhất Khí!"

Mọi người như dã thú mất đi lý trí, lao về phía Tần Phong, khí thế muốn cắn xé hắn nuốt vào bụng!

Tần Phong vẫn chưa hiểu rõ tình hình, tự nhiên không thể xuống tay với đám dân chúng.

Hắn lập tức điều động khí cơ trong cơ thể, Hạo Thiên Kính được ngưng tụ từ Lôi Đình Chính Khí chắn trước người.

Với thực lực hiện tại của hắn, nếu có người muốn phá vỡ Hạo Thiên Kính, ít nhất cũng phải đạt tới thực lực Nhị phẩm hoặc là Bát chuyển Kiếp Lực.

Mà Triển Thanh Phong cùng đám dân chúng kỳ quái kia, rõ ràng không có thực lực như vậy.

Thế nhưng sự thật lại hoàn toàn khác với dự đoán của Tần Phong, theo một tiếng xé gió vang lên, Hạo Thiên Kính vốn vô địch, lại trong nháy mắt sụp đổ!

“Sao có thể như vậy?!” Tần Phong trừng lớn hai mắt, nhìn móng vuốt sắc bén cách cổ họng mình càng ngày càng gần, hắn lần nữa lùi về sau.

Thế nhưng thế công của Triển Thanh Phong cùng đám người kia lại như hình với bóng, căn bản không thể thoát khỏi!

“Bọn họ rốt cuộc là người hay quỷ?” Tần Phong nghiến răng, né tránh liên tục.

Trên vai truyền đến một trận đau nhói, y phục bị xé rách, máu thịt be bét, máu tươi bắn tung tóe.

Sự tình đã đến nước này, Tần Phong không còn thời gian để do dự, hắn phải dùng sát chiêu!

“Xích Kỳ!” Thần niệm gọi một tiếng, hắn muốn thi triển Diệt Sinh Lôi, đem đám quái dị này tiêu diệt toàn bộ.

Thế nhưng, sau khi tiếng gọi kết thúc, Xích Kỳ trong Thần Hải lại không có chút phản ứng nào.

Không chỉ như thế, hắn thậm chí còn mất đi liên lạc với Bạch Tô!

“Chẳng lẽ là kết giới?” Tần Phong khiếp sợ vạn phần.

Trong ấn tượng của hắn, cũng chỉ có thủ đoạn kết giới, mới có thể phong tỏa uy lực của hắn, khiến hắn bị động khắp nơi!

Nghĩ đến đây, Tần Phong vừa né tránh công kích, vừa điên cuồng điều động khí cơ trong cơ thể, hắn muốn thi triển kết giới, dùng cái này để phá vỡ sự giam cầm của đối phương.

Thế nhưng kết giới của hắn, vào lúc này lại căn bản không thể thi triển ra!

Ầm!

Thế công mãnh liệt khiến mặt đất rung chuyển, cuồng phong hình thành từ dao động cường đại, lại trực tiếp thổi bay Tần Phong!

Rầm!

Tường nhà bị đâm sập, khóe miệng Tần Phong tràn máu, chỉ cảm thấy ngũ tạng lục phủ dường như đều lệch vị trí.

Tiếp tục như vậy, hắn sẽ lành ít dữ nhiều.

Thế nhưng cho đến tận bây giờ, hắn vẫn không rõ đối phương rốt cuộc đang dùng chiêu thức gì!

“Hừ, đúng là chật vật.”

Ngay lúc này, một giọng nói khàn khàn vang lên.

Tần Phong kinh ngạc cố gắng đứng dậy, nhìn theo tiếng động, chỉ thấy bên ngoài một ngôi miếu đổ nát, một lão giả mặc áo vá đang ngồi đó, vừa uống rượu vừa ăn lạc trong đĩa.

“Trong Tuy Dương thành lại còn có cả ăn mày, vị lão tiên sinh này là ai, vì sao lại ở chỗ này?”

Trong lòng Tần Phong có rất nhiều nghi vấn, thế nhưng tình cảnh hiện tại, không có thời gian để hắn suy nghĩ quá nhiều.

“Lão tiên sinh mau chạy đi, nơi này nguy hiểm!” Tần Phong quát lớn.

“Tâm địa còn coi như không tệ, bản thân khó bảo toàn, vậy mà còn rảnh rỗi quan tâm người khác.” Lão giả nhấp một ngụm rượu, nhìn rượu trong chén sắp cạn, liền không nỡ uống thêm nữa.

Trên không trung, tiếng cười the thé khiến người ta sởn tóc gáy.

Tần Phong ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy bóng tối xung quanh như sinh vật sống ngọ nguậy, hóa thành một con Xích Phát Quỷ với hình dạng dữ tợn.

Đôi mắt đỏ ngầu, làn da xanh thẳm, hàm răng sắc nhọn lóe lên hàn quang.

Khí thế cường đại quanh người, như uy nghiêm của trời đất, khiến người ta không thở nổi!

Trái tim Tần Phong lập tức tụt xuống, bởi vì con Xích Phát Quỷ này là Siêu Thoát Chi Cảnh!

Nó trừng lớn hai mắt, hít sâu một hơi, cuồng phong nổi lên.

Chỉ trong nháy mắt, nhà cửa sụp đổ, mặt đất nứt toác, bụi đất bay mù mịt!

Tần Phong nghiến răng dùng hết toàn lực, mới có thể miễn cưỡng không bị đối phương trực tiếp hút vào bụng!

“Tiên Thiên Nhất Khí... Quả nhiên là mùi vị của Tiên Thiên Nhất Khí!” Xích Phát Quỷ cười lớn, tiếng cười vang trời động đất!

“Là của ta, đều là của ta!”

Nó vươn bàn tay khổng lồ hung hăng vỗ xuống, bàn tay còn chưa tới, chưởng áp đã khiến nửa Tuy Dương thành sụp đổ.

Tần Phong lại một lần nữa triển khai Hạo Thiên Kính, thế nhưng chỉ trong nháy mắt, Hạo Thiên Kính đã bị bàn tay khổng lồ kia đánh nát thành bột mịn.

Nhìn dấu bàn tay khổng lồ kia càng ngày càng gần, Tần Phong biết mình không còn đường lui.

Hắn không khỏi cười khổ: “Biết sớm kẻ địch mạnh như vậy, đã không đến vũng nước đục này rồi.”

“Chỉ tiếc, không biết hai nàng nhà ta mang thai là trai hay gái...”

Trong tình cảnh này, cái chết dường như là kết cục duy nhất.

Thế nhưng sau vài nhịp thở, áp lực dự kiến vẫn chưa ập đến, Tần Phong lại ngẩng đầu lên, sau đó biến sắc.

Một kết giới ánh vàng, lại chặn đứng bàn tay khổng lồ của Xích Phát Quỷ, không hề nhúc nhích!

Xích Phát Quỷ tức giận nói: “Lão già, đã nói là nước giếng không phạm nước sông!”

Tần Phong nghe vậy, đột nhiên quay đầu nhìn về phía lão giả, người sau đặt chén rượu xuống, chỉ vào tấm biển trên ngôi miếu đổ nát.

Tấm biển đã bị gió táp mưa sa làm mờ nhạt, thế nhưng vẫn có thể nhìn rõ ba chữ —— Thành Hoàng miếu!

“Nơi này là địa bàn của ta, ngươi vượt giới rồi.” Lão giả thản nhiên lên tiếng.

“Giao tên nhóc kia cho ta, ta lập tức rút lui!” Xích Phát Quỷ gầm lên.

“Nếu ngươi có bản lĩnh, cứ việc tự mình ra tay.” Lão giả không chịu, muốn uống thêm một ngụm, thế nhưng chén rượu đã cạn, ông do dự một chút, vẫn là không nỡ.

“Tốt, đã vậy ngươi muốn chết, ta liền phá nát ngôi miếu rách nát của ngươi!”

Ầm!

Ầm ầm!

Bàn tay khổng lồ liên tục vung lên, trên kết giới ánh vàng, tiếng kim loại va chạm không dứt bên tai.

Tần Phong nhìn lão giả, kinh ngạc vạn phần: "Chẳng lẽ vị lão tiên sinh này, chính là Thành Hoàng trong Thành Hoàng miếu? Đó chính là thần tiên bảo hộ thành trì từ xưa đến nay!"

Lão giả lại lên tiếng: "Tiểu tử, đừng nhìn nữa, nơi này là vực của nó, tên là Quỷ Thần Sâm La, hiện tại ngươi đang ở trong giấc mơ."

"Lão già!!!" Xích Phát Quỷ lại phát ra tiếng gầm rú điên cuồng, bàn tay khổng lồ vung vẩy càng thêm hung dữ.

Rắc!

Đó là âm thanh của kết giới vỡ vụn.

Giấc mơ?!

Tần Phong kinh hãi không thôi, uy áp đáng sợ này, bụi đất trong không khí, còn có vết thương nóng rát trên người, vậy mà đều là giả?

"Chờ đã, ta là lúc nào bị cuốn vào giấc mơ? Chẳng lẽ từ đầu đến cuối ta đều chưa từng rời khỏi quán rượu?"

Tần Phong đột nhiên nghĩ đến lúc tu luyện trong quán rượu, dị biến của hai tiểu gia hỏa trong Thần Hải...

"Chẳng lẽ là lúc đó, ta bị nó kéo vào Quỷ Thần Sâm La?"

"Kết giới của ta không thể chống đỡ quá lâu, nếu muốn sống sót trở về hiện thực, ngươi phải tự cứu lấy mình." Lão giả thản nhiên nói.

Tần Phong cười khổ một tiếng: "Lão tiền bối quá đề cao ta rồi, đối phương thế nhưng là Siêu Thoát Chi Cảnh, ta làm sao có thể là

đối thủ của nó?

Hơn nữa, thực lực của ta bị nó phong tỏa, rất nhiều thủ đoạn đều không thể thi triển."

Lão giả khinh thường nói: "Nếu thực lực hiện tại của nó thật sự là Siêu Thoát Chi Cảnh, làm sao có thể để ngươi sống đến bây giờ.

Nó chẳng qua là ở trong vực, phát huy quyền năng của nó đến mức tối đa mà thôi.

Tiểu tử, ngươi nghe cho kỹ, Quỷ Thần Sâm La này tuy là do nó tạo ra, nhưng dù sao cũng là giấc mơ của ngươi.

Nó tuy rằng có thể hạn chế thực lực của ngươi, nhưng lại không thể hạn chế sức tưởng tượng của ngươi.

Giấc mơ của ngươi, tự nhiên ngươi mới là chủ nhân chân chính."

"Bỏ qua tu vi vốn có, bỏ qua chiêu thức vốn có, hãy tưởng tượng, hãy sáng tạo ra chiêu thức mạnh hơn, sau đó đánh bại nó.

Ta biết điều này rất khó, nhưng chỉ có như vậy, ngươi mới có thể thoát khỏi Quỷ Thần Sâm La, trở về hiện thực."

Tần Phong sững sờ, trong nháy mắt đã hiểu ý của lão giả.

Đây là giấc mơ của hắn, trong mơ, hắn chính là Thượng Đế!

Còn về sức tưởng tượng và sáng tạo?

Xin lỗi, kiếp trước là một otaku, sức tưởng tượng và sáng tạo của hắn là vô hạn vô tận!

Tần Phong hít sâu một hơi, đột nhiên cảm thấy hào tình vạn trượng.

Linh hồn chuunibyou của hắn, dường như bắt đầu bùng cháy.

Hắn giả vờ giả vịt, kết mấy ấn quyết, sau đó hô lớn: “Thuỷ độn, Đại Bá Ngự Thuật!”

Hơi nước cuồn cuộn, dòng nước lũ trút xuống!

Chương 703: Trong giấc mộng này, hắn chính là thần

Ầm!

Vô tận Thủy khí, như nước sông chảy về biển cả, như ngân hà đổ xuống cửu thiên, hung hãn lao về phía Xích Phát Quỷ khổng lồ.

Hắn ta hiển nhiên không ngờ tới, chỉ trong nháy mắt, Tần Phong đã lĩnh ngộ được đặc tính của Quỷ Thị Sâm La, dựa vào sức tưởng tượng để thi triển ra chiêu thức mạnh mẽ như vậy!

Chỉ trong nháy mắt, Xích Phát Quỷ đã bị vô tận Thủy khí đánh lui, mặc dù hắn ta dốc toàn lực chống đỡ, thân hình khổng lồ vẫn không ngừng loạng choạng lùi về sau, kéo lê trên mặt đất một đường rãnh dài.

Lão giả thấy vậy, trong lòng cũng kinh ngạc: "Ngộ tính của tiểu tử này đúng là rất cao, nhưng mà câu nói vừa rồi, vì sao ta lại nghe không hiểu là có ý gì..."

Hừ!

Ở một bên khác, Xích Phát Quỷ gầm lên một tiếng, hai tay dùng sức kéo sang hai bên trái phải, thế công hung mãnh của Thủy khí trong nháy mắt bị chia làm hai.

Quỷ Thị Sâm La vốn do hắn ta tạo ra, tự nhiên không thể nào bị Tần Phong dễ dàng đánh bại như vậy.

Xích Phát Quỷ nhìn về phía kim quang bình chướng, sải bước đi tới gần, sau đó nhấc chân phải lên, hung hăng giáng xuống.

Chỉ nghe thấy một tiếng "ầm" vang lên.

Bình chướng cứng rắn vô cùng rốt cuộc cũng vỡ tan.

Xích Phát Quỷ thấy vậy, liền cười điên cuồng, hắn ta đột nhiên ngồi xổm xuống, hai mắt to lớn đánh giá Tần Phong, trong mắt tràn đầy vẻ tham lam.

"Đừng có làm những chuyện vô ích nữa, ngoan ngoãn chui vào bụng ta đi, có thể dung hợp làm một thể với thần, đối với phàm nhân các ngươi mà nói, chính là vinh quang vô thượng."

Lão giả nghe vậy khinh thường cười lạnh một tiếng: "Vứt bỏ thần tính, cung phụng cho thứ quỷ dị đó, còn có tư cách tự xưng là thần sao?"

"Lão già! Biết thời thế thì mới là trang tuấn kiệt, hiện giờ Tiên Giới chia năm xẻ bảy, ta làm như vậy thì có gì sai?

Chẳng lẽ giống như ngươi, cùng Thiên Đế liều chết chống cự, kết quả nhận lấy kết cục thê thảm thần hồn câu diệt?

Chờ ta nuốt Tiên Thiên Nhất Khí của hắn, tự nhiên sẽ tới đối phó với lão già ngươi!"

"Ồn ào."

"Hả?" Xích Phát Quỷ tìm kiếm theo tiếng nói, chỉ thấy Tần Phong không biết từ lúc nào đã đi tới trước mặt lão giả.

"Ngươi nói cái gì?!"

Tần Phong không đáp lại, ngược lại tự tin nói: "Lão tiền bối, người cứ yên tâm, chỉ cần có ta ở đây, hắn ta tuyệt đối không thể làm hại người dù chỉ một sợi tóc!"

Lão giả nghe vậy hơi sững sờ, thật là một hậu bối cuồng vọng, chẳng qua chỉ mới mò mẫm được một chút môn đạo của Quỷ Thị

Sâm La, sao dám ăn nói ngông cuồng như vậy?

"Tiểu tử, trong lĩnh vực này, chiêu thức giống nhau sẽ không có tác dụng gì với hắn ta đâu, chẳng lẽ sức tưởng tượng của ngươi còn có thể sáng tạo ra chiêu thức mạnh hơn sao?"

Tần Phong khẽ mỉm cười, chiêu thức hắn muốn thử, còn nhiều lắm!

Trong giấc mộng này, hắn chính là thần!

Tần Phong ngoắc ngoắc ngón tay với Xích Phát Quỷ, sau đó quát lớn một tiếng: "Có chiêu thức gì cứ việc thi triển ra đi, tiểu gia ta tiếp hết!"

"Tốt, tốt!" Xích Phát Quỷ tức giận ngược lại cười lớn, một đầu tóc đỏ dựng đứng lên, vậy mà lại bốc cháy hừng hực!

Hắn ta há to miệng, đột nhiên thổi một hơi, liệt hỏa phun ra, ngay cả không gian cũng bị thiêu đốt.

Lão giả thấy vậy, nhíu mày: "Là Thiên Viêm của Viêm Quân, tiểu tử mau tránh ra!"

"Tránh ra? Lão già ngươi chẳng lẽ hồ đồ rồi sao, Thiên Viêm là quyền năng mạnh nhất của Viêm Quân, có thể giam cầm Thiên Địa, làm sao mà tránh?

Ngươi tự mình bước vào Quỷ Thị Sâm La của ta, đêm nay liền để lại thần hồn ở đây đi, ngươi yên tâm, ta sẽ từ từ thưởng thức." Xích Phát Quỷ hung dữ nói.

Ngọn lửa màu vàng bao trùm lấy hai người Tần Phong, đại địa tan chảy, không gian sụp đổ, uy lực của chiêu này vượt xa tưởng tượng!

Lão giả muốn kéo Tần Phong ra, nhưng ngay khi Thiên Viêm

chỉ cách người sau chưa đầy một trượng, Tần Phong động, hai tay siết chặt, gầm lên một tiếng: "Thần La Thiên Trưng!"

Tiếng nói vừa dứt, một màn khiến Xích Phát Quỷ vạn vạn lần không ngờ tới đã xuất hiện, viêm chi đạo tắc mạnh nhất của Viêm Quân, quyền năng mạnh nhất Thiên Viêm, vậy mà lại bị một trận bạch quang chói mắt chặn lại!

"A!!!"

Tiếng kêu thảm thiết xé ruột xé gan vang lên, Thiên Viêm thiêu đốt trên người Xích Phát Quỷ, còn đạo bạch quang kia giống như lưỡi dao sắc bén, trực tiếp chém đứt thân thể hắn ta!

Lão giả thấy vậy không khỏi trợn tròn mắt, ông ta lên tiếng nhắc nhở: "Xích Phát Quỷ không phải là chân thân của hắn ta, trong Quỷ Thị Sâm La, hắn ta cũng có thể tưởng tượng ra quyền năng của Thần Ma khác, sau đó cụ thể hóa.

Mà quyền năng của Xích Phát Quỷ là nhục thân vô tận, có thể bất tử bất diệt, tiểu tử, nếu còn chiêu thức gì, mau thi triển ra đi, đừng cho hắn ta thời gian khôi phục!"

"Tiền bối cứ yên tâm." Tần Phong chắp một tay sau lưng, sau đó thản nhiên nói: "Kiếm tới!"

Keng!

Trong nháy mắt, vô số tiếng kiếm minh thanh thúy vang lên.

Xích Phát Quỷ và lão giả ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trên bầu trời, vô số kiếm nhận lơ lửng.

Vèo!

Vạn kiếm như mưa rơi xuống, đâm xuyên qua thân thể Xích Phát Quỷ.

Tiếng kêu thảm thiết vang lên không dứt!

Máu tươi bắn tung tóe, nhuộm đỏ cả mặt đất, nhưng cho dù như vậy, trên người Xích Phát Quỷ, vẫn có thanh quang lóe lên, nhanh chóng chữa trị vết thương cho hắn ta.

Tần Phong thấy vậy, chân phải bước lên trước một bước, hai ngón tay khép lại, vô số kiếm nhận chỉ trong nháy mắt, liền dung hợp làm một chỗ, hóa thành một đạo kiếm quang khổng lồ.

Không gian dường như không thể chịu đựng nổi uy lực của kiếm quang, vậy mà giống như mặt gương, vỡ vụn từng tấc.

"Nhất kiếm khai thiên môn." Tần Phong chậm rãi nói, kiếm quang chém về phía thân thể khổng lồ kia.

Xích Phát Quỷ cảm nhận được sát khí, vẻ mặt kinh hãi: "Không, không!"

Xoẹt!

Kiếm quang lướt qua thân thể Xích Phát Quỷ, hai mắt hắn ta mất đi thần thái, thân thể bị kiếm quang nuốt chửng, sau đó tan biến không còn gì!

Thiên địa bắt đầu sụp đổ, người tạo ra Quỷ Thị Sâm La đã bị tiêu diệt, lĩnh vực này tự nhiên cũng không thể duy trì được nữa.

Tần Phong vội vàng xoay người, nhìn về phía lão giả, hắn còn rất nhiều vấn đề muốn hỏi.

Nhưng mà thân ảnh lão giả lại dần dần mờ nhạt, trước khi biến mất, lão giả nói: "Ngươi hủy diệt chỉ là giấc mộng do hắn ta tạo ra, hắn ta vẫn chưa chết."

Tần Phong hỏi: "Hắn ta rốt cuộc là ai?"

"Dạ Du Thần." Giọng nói nhàn nhạt theo không gian tiêu tán.

Tần Phong dường như nghe thấy có người không ngừng gọi tên mình, mà thiên địa nơi này cũng triệt để biến mất, chìm vào trong bóng tối vô tận...

Bốp!

"Tần huynh!"

Bốp bốp!

"Tần huynh, huynh mau tỉnh lại!"

"Các ngươi ra tay quá nhẹ, hay là để ta." Giọng nói thanh thúy vang lên.

Tiếp theo là một tràng âm thanh bốp bốp bốp...

Triển Thanh Phong bọn người nhìn thấy, chỉ cảm thấy tim đập chân run, giống như những cái tát kia đang giáng lên mặt mình vậy.

Chẳng lẽ Tần huynh nợ tiền cô nương này, hay là ruồng bỏ cô ấy, nếu không tại sao lại ra tay tàn nhẫn như vậy?

Trong lòng mỗi người đều không khỏi nảy sinh suy đoán như vậy...

Nhã An ở bên cạnh nhìn không được nữa, vội vàng ngăn cản: "Ngươi ra tay có phải hơi nặng rồi không?"

"Hay là ngươi tới?" Bạch Vô Song dừng bàn tay đang giơ lên.

"Được, để ta tới để ta tới."

"Hít ~" Tần Phong chỉ cảm thấy hai má đau rát, hắn chậm rãi mở mắt ra, liền nhìn thấy Nhã An đang ngồi trên người mình, tay phải giơ cao, hai mắt nhắm nghiền, hàng mi dài run rẩy.

Tần Phong lập tức hiểu được đối phương muốn làm gì, hắn vừa định lên tiếng ngăn cản, tay phải của đối phương đã giáng xuống.

Bốp!

Tiếng tát thanh thúy vang vọng trong phòng.

Một nén nhang sau, Tần Phong xoa xoa hai má sưng vù, trầm giọng nói: "Vừa rồi ai ra tay, tự mình đứng ra đây."

Bạch Vô Song mặc váy đen nghe vậy, lặng lẽ lùi ra sau mọi người, sau đó giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

"Bạch Vô Song, ta biết là ngươi!" Tần Phong nghiến răng nghiến lợi.

"Hả?" Bạch Vô Song quay đầu lại nhìn.

Chỉ thấy Triển Thanh Phong bọn người đã lùi đến bên cạnh cửa, chỉ còn lại một mình nàng...

Chương 704: Thân hình cũng không tệ nha

Tần Phong hiện tại tu vi là Văn Thánh Đạo Giả Tam Phẩm cảnh giới, cộng thêm nhục thân trải qua Long Châu và lôi đình tẩy lễ, vượt xa người thường, võ giả bình thường căn bản không thể nào tạo thành thương tổn quá lớn đối với hắn!

Cũng như Nhã An cho hắn một cái tát, tuy rằng âm thanh vang dội, nhưng đối với Tần Phong mà nói, chẳng khác nào bị muỗi đốt.

Thế nhưng nhìn xem hiện tại, gò má của hắn đều bị người ta đánh sưng lên, trong những người có mặt, cũng chỉ có Tam Phẩm đỉnh phong cảnh giới Bạch Vô Song, mới có thực lực này!

Bạch Vô Song ấp úng nói: "Ta cũng giống như bọn họ, chỉ nhẹ nhàng đánh một hai cái mà thôi."

Đồ ăn của Tuy Dương thành thật sự quá khó ăn, trời biết Bạch Vô Song nhìn thấy Tần Phong trong giây phút đó có bao nhiêu kích động.

Cho nên từ trong miệng mọi người biết được T□ần Phong không biết vì sao vẫn luôn không tỉnh, nàng mới có chút nóng lòng, ra tay hơi nặng một chút.

Nhưng sự tình đến nước này, nàng lại sợ Tần Phong bởi vì tức giận, không làm đồ ăn ngon cho nàng, cho nên không dám thừa nhận.

"Là như vậy sao?" Tần Phong nghiêng đầu nhìn về phía Triển Thanh Phong.

"Cái này..." Một đám người muốn nói lại thôi.

Tần Phong nhìn ra manh mối, lần nữa nhìn về phía Bạch Vô Song, híp mắt lại.

Bị áp lực ép buộc, Bạch Vô Song nhỏ giọng nói: "Kỳ thật cũng chỉ đánh mười mấy cái, ta chỉ dùng sáu thành, à không đúng, là năm thành lực!"

Năm thành lực?

Một gã Tam Phẩm đỉnh phong, chỉ cách Nhị Phẩm có một bước ngắn Thần Vũ võ giả, năm thành lực nên khủng bố đến mức nào!

"Hít ~" Tần Phong hít vào một ngụm khí lạnh, gò má lại bắt đầu đau nhức.

Lúc này, Nhã An lo lắng nói: "Chúng ta cũng là thấy ngươi vẫn luôn không tỉnh, cho nên mới tìm đến Kiếm Đạo Minh Vô Song cô nương, cùng nhau thương lượng đối sách."

Triển Thanh Phong đáp: "Quả thật là như thế, đêm qua, chúng ta đến tìm ngươi cùng nhau đến từ đường kia dò xét một phen.

Thế nhưng mặc kệ chúng ta gọi ngươi như thế nào, ngươi cũng không tỉnh.

Không tỉnh cũng coi như xong, bộ dáng còn cực kỳ thống khổ, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Chúng ta cũng là không còn cách nào khác, mới xuất hiện hạ sách này."

"Ta biết rồi." Tần Phong nhéo nhéo mi tâm, nhìn về phía ngoài cửa sổ, bất tri bất giác đã là giữa trưa.

"Ngươi rốt cuộc là thế nào?" Nhã An nhìn ra Tần Phong có gì

đó không đúng, quan tâm hỏi.

Tần Phong nhẹ nhàng thở ra một hơi, sau đó đem chuyện mình rơi vào mộng cảnh nói ra.

Mọi người nghe xong, đều là kinh hãi không thôi.

"... Không ngờ lại có chuyện như vậy, nhưng vì sao chúng ta không bị cuốn vào Quỷ Huyễn Tu La kia?" Nhã An hiếu kỳ nói.

Tần Phong không có trả lời vấn đề này, nhưng trong lòng hắn rõ ràng, bởi vì Dạ Du Thần kia chính là hướng về phía hắn mà đến, nói chính xác hơn, là hướng về phía Tiên Thiên Nhất Khí trong hai mắt của hắn!

Cũng giống như Chúc Long lúc trước...

Triển Thanh Phong nuốt một ngụm nước bọt, cố nặn ra một nụ cười nói: "Cùng lắm thì chỉ là mộng cảnh mà thôi, cho dù chết đi, cũng sẽ không ảnh hưởng đến hiện thực, Tần huynh, ngươi nói đúng không?"

Hắn đem bàn tay đặt lên vai Tần Phong, người sau bỗng nhiên cảm thấy một trận đau đớn kịch liệt, vội vàng hất bàn tay đang đặt trên vai ra.

"Hả? Ta không dùng lực mà?" Triển Thanh Phong kinh ngạc nói.

Một màn đột như kỳ lai, khiến cho mọi người ở đây đều sững sờ.

Nhã An quét mắt nhìn, kinh hô: "Tần Phong, vai của ngươi."

Mọi người theo đó nhìn lại, chỉ thấy máu tươi nhuộm đỏ y phục.

Mà đau đớn toàn thân như sóng lớn hung mãnh, hướng Tần

Phong cuồn cuộn đánh tới, khiến cho toàn thân hắn co quắp lại.

"Chuyện gì xảy ra?" Nhã An lo lắng không thôi.

Bạch Vô Song nhíu mày, sau đó không nói hai lời, hung hăng xé rách y phục trên người Tần Phong.

Thân thể với những đường nét cơ bắp rõ ràng hiện ra trước mắt mọi người, trên làn da trơn nhẵn lại có vết thương không ngừng xuất hiện.

Đây đều là thương thế Tần Phong trong Quỷ Huyễn Tu La, lúc cùng địch nhân đối chiến lưu lại, không nghĩ tới lại ở hiện thực bộc phát ra!

"Thương thế thật nghiêm trọng." Bạch Vô Song cau mày nói.

"Vì sao lại như vậy? Ta... Ta chỉ nhẹ nhàng chạm vào hắn một chút mà thôi." Triển Thanh Phong sợ tới mức mặt mày trắng bệch.

Tần Phong gian nan đáp: "Không liên quan đến ngươi, là bởi vì mộng cảnh quỷ dị kia."

Mọi người nghe vậy, đều là kinh hãi không thôi.

Còn tưởng rằng Triển Thanh Phong vừa rồi tự an ủi mình, chỉ là mộng cảnh mà thôi!

Thế nhưng nhìn thương thế của Tần Phong lúc này, đó chẳng lẽ là chuyện đơn giản như mộng cảnh sao?

"Ta có Bạch Mai Cao, hẳn là có thể giảm bớt thương thế cho ngươi." Bạch Vô Song lập tức từ Tu Di Giới lấy ra một cái bình thuốc.

Nhã An ở một bên thấy vậy, cũng là lấy ra rất nhiều thánh dược trị thương.

"Không cần, ta có biện pháp." Tần Phong lại khoát tay áo, sau đó dẫn động thần niệm.

Lần này, Bạch Tô trong Thần Hải rốt cục bị triệu hoán ra.

"Củ cải?" Bạch Vô Song kinh ngạc nói.

Bạch Tô trừng mắt liếc Bạch Vô Song một cái, thần tình bất mãn.

Bất quá khi nó nhìn thấy thương thế trên người Tần Phong, con ngươi nhỏ chớp chớp, vẻ mặt đau lòng, sau đó phát ra một tiếng kêu ư a.

Đỉnh đầu nó chồi non trở nên xanh biếc ướt át, tia hồ quang lôi điện dâng trào, chảy qua toàn thân Tần Phong, người sau chỉ cảm thấy toàn thân tê dại.

Một màn không thể tin được xuất hiện, thương thế nghiêm trọng trên người Tần Phong lại có thể thấy được tốc độ bắt đầu khôi phục, không bao lâu, liền hoàn hảo như lúc ban đầu!

"Cái này..." Tất cả mọi người đều khiếp sợ vạn phần.

"Đa tạ." Tần Phong xoa xoa đầu tiểu gia hỏa, người sau lộ ra vẻ mặt hưởng thụ.

"Tần Phong, đây là thứ gì?" Bạch Vô Song vô cùng hiếu kỳ.

Tần Phong nghe vậy, liền đơn giản giới thiệu một phen.

Mọi người nghe xong, đều kinh ngạc với sự thần kỳ của Bạch Tô.

Bạch Tô nghe được mọi người khen ngợi, cũng là ngẩng đầu lên, đắc ý không thôi.

Ngay tại lúc này, nó cảm nhận được một ánh mắt nóng bỏng,

theo đó nhìn lại, là hắc y nữ tử lúc đầu nói nó là củ cải.

Bạch Vô Song yên lặng nhìn chằm chằm Tiểu Bạch Cầu, bỗng nhiên, nuốt một ngụm nước bọt.

Tiểu gia hỏa thân thể run lên, không hiểu sao lại cảm thấy sợ hãi, liền trốn vào trong lòng Tần Phong.

"Tần Phong, để ta ôm nó một cái được không?" Bạch Vô Song thăm dò nói.

Ư a!

Bạch Tô lập tức sợ hãi trở về Thần Hải của Tần Phong, không dám ra ngoài nữa.

"Ngươi vừa rồi có phải đối với Bạch Tô có ý nghĩ gì bất lịch sự hay không?" Tần Phong khóe miệng giật giật.

"Không có." Bạch Vô Song chột dạ dời tầm mắt.

Tần Phong cúi đầu nhìn thoáng qua y phục đã bị xé rách, lộ ra thần sắc đau lòng, đây chính là vải vóc của Đế Đô Dục Tú Phường, giá cả không rẻ.

"Vô Song cô nương, lần sau gặp phải tình huống như lúc nãy, ngươi có thể lựa chọn biện pháp ôn hòa hơn, hoàn toàn không cần thiết trực tiếp xé rách y phục của ta.

Huống chi ngươi là một cô nương gia, làm như vậy xé y phục của một nam nhân, chẳng phải là có chút thất lễ sao?"

Bạch Vô Song không cho là đúng, ngược lại đánh giá từ trên xuống dưới, cười khẽ nói: "Thân hình cũng không tệ nha."

Nữ lưu manh... Tần Phong lập tức từ Tu Di Giới lấy ra một bộ y phục khác, khoác lên người.

Ở một bên khác, Nhã An nghiêng đầu, mặt hơi đỏ lên, chỉ là ánh mắt của nàng, thỉnh thoảng lại len lén liếc sang.

Tần Phong mặc xong y phục, hít sâu một hơi, sau đó cùng mọi người trịnh trọng nói: "Quỷ Huyễn Tu La kia tuy là mộng cảnh, nhưng kết quả các ngươi cũng đã thấy, nếu như chết trong mộng, ta hoài nghi ở hiện thực, cũng sẽ như thế.

Cho nên chúng ta nhất định phải vạn phần cẩn thận, không thể bị cuốn vào trong đó."

Triển Thanh Phong lo lắng nói: "Thế nhưng ngay cả ngươi cũng trúng chiêu, chúng ta những võ giả này làm sao phòng bị?"

Những người khác nghe vậy, đều gật đầu.

Ai cũng biết, Văn Thánh Đạo Giả và Bách Quỷ Đạo Giả am hiểu thần hồn nhất đạo, đối với huyễn cảnh cùng với thần hồn loại chiêu số, có lực chống cự tự nhiên.

Thế nhưng Tần Phong thân là Tam Phẩm Văn Thánh Đạo Giả, lại ở trong lúc bất tri bất giác, bị địch nhân kéo vào trong mộng cảnh, bọn họ có thể có thủ đoạn chống cự gì?

Tần Phong nghe vậy, nhíu mày, lời này nói quả thật không sai.

Ngay tại lúc này, hắn nghĩ đến lão giả cứu hắn một mạng trong mộng cảnh, tính toán trong lòng: "Có lẽ, chúng ta có thể tìm một vị lão tiền bối, đến đối phó với tồn tại quỷ dị trong từ đường kia..."

Chương 705: Tìm Thành Hoàng gia

“Ngươi nói chẳng lẽ là vị lão tiền bối đã cứu mạng ngươi trong mộng? Nhưng ngươi có biết người ở đâu không? Hơn nữa đó dù sao cũng chỉ là giấc mơ, người có thật sự tồn tại hay không cũng không chắc.” Nhã An lên tiếng bày tỏ sự lo lắng của mình.

Tần Phong vẻ mặt quả quyết: “Người nhất định tồn tại, hơn nữa là ở ngay trong Thành Hoàng miếu của Tuy Dương thành!”

Một đoàn người rời khỏi quán rượu, sau đó dựa theo chỉ dẫn của tiểu nhị, tìm được Thành Hoàng miếu ở nơi này.

Nếu nói tân miếu kia là Giáo phường ti, nơi mỹ nữ như mây, mỗi ngày đều chật ních khách khứa.

Vậy thì Thành Hoàng miếu này chính là thanh lâu tụ tập toàn đại nương, đừng nói là người, ngay cả một con chó cũng khó lòng nhìn thấy…

Triển Thanh Phong nhìn con phố tiêu điều, nhìn những bức tường đá cùng tòa miếu đổ nát, thần sắc kinh ngạc: “Tần huynh, ngươi chắc chắn người kia ở đây sao? Nơi này có người ở sao?”

“Ta cũng đâu có nói hắn là người.” Tần Phong đáp.

“Ý ngươi là sao?” Nhã An đứng bên cạnh vẻ mặt khó hiểu.

“Nếu ta không đoán sai, vị lão tiền bối kia có lẽ chính là Thành Hoàng trong Thành Hoàng miếu, cùng với Dạ Du Thần trong tòa miếu quỷ dị kia đều đến từ Tiên Giới!” Tần Phong lời nói kinh người.

Mọi người nghe vậy, đều hít vào một ngụm khí lạnh.

Thế giới này tuy có yêu quỷ, nhưng nhận thức về thần ma của mọi người ở đây vẫn dừng lại ở trong truyền thuyết.

Cho dù Thành Hoàng miếu có tồn tại ở rất nhiều thành trì của Đại Càn, nhưng bách tính thờ phụng Thành Hoàng, phần lớn là hy vọng cầu được một phần tâm an trong thời loạn thế mà thôi.

Ai lại tin trên đời thật sự có Thành Hoàng lão gia tồn tại?

Về phần Dạ Du Thần trong lời nói của Tần Phong, mọi người chưa tận mắt chứng kiến, cho dù rất tin tưởng Tần Phong, nhưng sâu trong nội tâm họ, vẫn còn tồn tại một tia hoài nghi.

Nhã An càng trực tiếp đưa ra nghi vấn của mình: "Theo ghi chép của các loại địa chí văn hiến, Thành Hoàng miếu trong Đại Càn ít nhất có hơn mười tòa. Nếu Thành Hoàng gia thật sự tồn tại, vì sao từ khi Đại Càn được thành lập đến nay, lại chưa từng có ai nhắc đến?"

Tần Phong nghe vậy, ngẩng đầu nhìn về phía Tiên Giới Liệt Phùng trên cao, những người còn lại cũng theo đó nhìn theo.

"Có lẽ, các vị tiên thần được thờ phụng trong các miếu thờ ở Đại Càn, ban đầu đều là thật sự tồn tại, chỉ bởi vì liên hệ giữa Tiên Giới và nhân gian bị cắt đứt, nên bọn họ không cách nào giáng thế. Mà hiện nay khe nứt giữa Tiên Giới và nhân gian lại một lần nữa được mở ra, bọn họ cũng thông qua một số cách thức, một lần nữa giáng lâm thiên địa này."

Ngay lúc này, Bạch Vô Song hướng về phía không trung ngửi ngửi: "Ê, hình như có mùi rượu và đậu phộng."

Cái mũi của ngươi làm bằng mũi chó sao, vì sao ta chẳng ngửi thấy gì… Tần Phong nhướng mày, sau đó lên tiếng: "Trong giấc mơ, vị lão tiền bối kia vừa uống rượu, vừa ăn đậu phộng, xem ra,

người đang ở bên trong.”

Một đoàn người đi đến cửa miếu, liếc mắt nhìn, cả cái sân rộng lớn tràn đầy vẻ tiêu điều.

Cỏ dại đã lâu không ai dọn dẹp, ước chừng cao đến đầu gối mọi người, trên tường và miếu thờ, đều là dấu vết tàn phá của năm tháng.

Cánh cửa gỗ bên ngoài miếu thờ, thậm chí đã bị sập mất một nửa, gió thổi qua, liền phát ra tiếng kẽo kẹt.

Mọi người nhìn quanh bốn phía, không hề nhìn thấy bóng dáng bất kỳ ai, chỉ có trong miếu thờ đổ nát, có một pho tượng cao hai trượng, bề mặt phủ đầy bụi bặm, còn có rất nhiều chỗ sơn đã bong tróc.

“Tần huynh, ngươi chắc chắn người ở bên trong sao?” Triển Thanh Phong dò người vào, nhưng vẫn luôn không dám bước vào.

Hiện tại hắn, đối với miếu thờ có một loại sợ hãi khó hiểu, đặc biệt là sau khi Tần Phong trải qua giấc mộng quỷ dị đêm qua, loại sợ hãi này càng ăn sâu vào tận xương tủy hắn.

“Có hay không, vào trong dò xét một phen là biết.” Tần Phong đi đầu, người đầu tiên nhấc chân.

Nhưng còn chưa kịp hạ chân xuống, Bạch Vô Song phía sau đã phát ra một tiếng thét kinh hãi.

Triển Thanh Phong cùng mọi người lập tức như lâm đại địch, toàn thân đề phòng: “Sao vậy?”

“Nơi nào có nguy hiểm?”

Nhã An theo bản năng trốn sau lưng Tần Phong.

Tần Phong cũng vội vàng thu chân về, nhanh chóng điều động

Chính Khí trong cơ thể, để ứng phó với nguy cơ có thể xuất hiện bất cứ lúc nào.

Nhưng mấy hơi thở trôi qua, lại không có chuyện gì xảy ra, trong sân rộng lớn, chỉ có gió thổi qua, cuốn lên từng trận bụi đất.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Bạch Vô Song, dường như đang chờ đợi một lời giải thích.

Bạch Vô Song gãi gãi đầu ngượng ngùng nói: "Ta chỉ là ngửi thấy mùi đậu phộng, đột nhiên nhớ ra, hôm nay còn chưa ăn cơm."

"..."

Tiểu khúc nhạc đệm nho nhỏ, cũng khiến tâm tình căng thẳng của mọi người được thả lỏng đôi chút.

Tần Phong cùng mọi người rốt cuộc cũng bước vào miếu thờ, cẩn thận kiểm tra một vòng, quả thực không nhìn thấy một ai.

"Chẳng lẽ ta đoán sai rồi? Vị lão tiền bối kia không phải là Thành Hoàng của miếu này sao?" Tần Phong trong lòng không khỏi sinh ra nghi ngờ như vậy.

Nhưng ngay lúc này, hắn lại chú ý tới, trước pho tượng Thành Hoàng, trên chiếc bàn dài dùng để đặt đồ cúng, có bày vài chiếc đĩa trống và một chiếc chén rượu nhỏ.

Nước rượu trong chén cơ bản đã cạn, mà trong mấy chiếc đĩa trống kia, chỉ có một chiếc, còn sót lại vài hạt đậu phộng.

Nghĩ lại cũng phải, Thành Hoàng miếu này đã đổ nát đến mức này, lại làm sao có người đến dâng hương cúng bái?

Mà Tần Phong cũng cẩn thận đánh giá chén rượu và đĩa đựng, giống y hệt với những thứ lão giả sử dụng trong giấc mộng đêm qua.

Một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu: “Chẳng lẽ muốn tiền bối xuất hiện, phải dâng đồ cúng trước sao?”

Ý nghĩ này vừa sinh ra, liền không xua đi được, Tần Phong là người hành động, không do dự quá nhiều, liền lấy rượu và thức ăn trong Tu Di Giới ra, lần lượt bày lên bàn dài.

Sau đó chắp tay, thầm niệm trong lòng: “Vãn bối Tần Phong, đa tạ ân cứu mạng của tiền bối đêm qua, hôm nay đến đây, là có việc muốn hỏi, kính xin tiền bối hiện thân.”

Bạch Vô Song nhìn thấy một bàn mỹ thực, ngón tay muốn động, những thứ này đều là mỹ vị khó gặp ở Tuy Dương thành.

Nàng muốn đưa tay chộp lấy một miếng thịt bò khô bỏ vào miệng, lại bị một bàn tay vỗ vào, giọng nói già nua vang lên: “Đứa nhỏ bây giờ đều không có quy củ như vậy sao, ngay cả đồ cúng cũng dám ăn vụng. Chẳng lẽ mấy ngàn năm trôi qua, người của thiên địa này, đã không còn kính sợ quỷ thần nữa rồi sao?”

“Ai? Ai đang nói chuyện?” Mọi người kinh ngạc, tìm kiếm theo tiếng nói, sau đó từng người một đều hoảng sợ biến sắc.

Chỉ thấy pho tượng Thành Hoàng kia vậy mà lại cúi người xuống, giống như người sống.

Theo một trận kim quang sáng lên, một đạo hư ảnh từ trong pho tượng Thành Hoàng bước ra, sau đó hóa thành một lão giả, chính là người Tần Phong đã gặp trong Quỷ Huyễn Sâm La đêm qua!

Vị lão giả này quả nhiên chính là Thành Hoàng gia!

Lão giả cầm lấy bình rượu, rót đầy một chén cho mình, sau đó uống một hơi cạn sạch, không khỏi phát ra tiếng khen: “Rượu ngon!”

“Nếu tiền bối thích, vãn bối ở đây còn rất nhiều.” Tần Phong cung kính nói.

Lão giả đặt chén rượu xuống, nắm lấy một miếng thịt bò bỏ vào miệng, nhai nuốt sau đó thản nhiên hỏi: “Ngươi là hậu bối ngược lại rất biết lễ nghĩa, nói đi, đến đây tìm ta có chuyện gì?”

Tần Phong không khách sáo nhiều lời, đem chuyện Giả lão gia ở Phụng Thiên thành nói rõ ràng, sau đó lại nói ra mục đích chuyến đi này.

“… Nghe lời tiền bối nói đêm qua, trong tòa miếu kia thờ phụng chính là Dạ Du Thần, không biết cái chết của Giả lão gia bọn họ, có liên quan gì đến vị thần minh này hay không.”

“Trong lòng ngươi hẳn là đã có đáp án, hà tất còn phải hỏi ta?” Lão giả thản nhiên lên tiếng.

“Vãn bối chỉ là còn có nghi hoặc, bởi vì tòa miếu kia đã tồn tại nửa năm, nhưng Tuy Dương thành lại một mảnh tường hòa. Hơn nữa chúng ta cũng đã nhiều lần dò la, Dạ Du Thần trong tòa miếu kia gần như là cầu gì được nấy, bách tính trong thành dường như cũng hết lời khen ca.”

Lão giả nghe vậy, khịt mũi coi thường: “Ngay cả Thiên Đế cũng không làm được chuyện muốn gì được nấy, Dạ Du Thần làm sao có thể có bản năng như vậy? Những gì các ngươi nhìn thấy, nghe thấy, bất quá chỉ là giấc mộng đẹp mà những kẻ ngu muội đắm chìm vào mà thôi.”

Tần Phong cùng mọi người đều sững sờ: “Lời này của tiền bối là có ý gì?”

Chẳng lẽ những gì bọn họ nhìn thấy, nghe thấy trong thành, đều là giả dối sao?

Lão giả ngẩng đầu, thản nhiên nói: “Một trong những đạo tắc

mà Dạ Du Thần nắm giữ, có tên là Huyễn Mộng, thật giả hư thực, bất quá chỉ là trong một ý niệm.”

Chương 706: Hư Ảo Chi Giới, hư hư thực thực

“Ngươi đến Tuy Dương thành, thấy cảnh tượng bá tánh an cư lạc nghiệp, bất quá đều là giả dối.”

Triển Thanh Phong cùng mọi người nghe vậy, đều kinh ngạc không thôi: “Lão tiên sinh chớ nói đùa, chúng ta hôm qua mới đến Tuy Dương thành, dòng người tấp nập cùng tiếng cười nói vui vẻ kia, chẳng lẽ đều là hư ảo sao?”

Tần Phong cũng nhíu mày, hắn rõ ràng đã dùng Song đồng dị năng quan sát bách tính trong thành, không phát hiện ra bất kỳ điều gì khác thường.

Lão giả nhìn ra sự nghi hoặc của Tần Phong, thản nhiên giải thích: “Đạo tắc đối với các ngươi ở phương Thiên địa này mà nói, chính là vô thượng chi pháp, cho dù có người có thể nắm giữ, cũng chỉ là hiểu sơ lược mà thôi.

Đối với Tiên Giới Thần ma mà nói, thi triển đạo tắc đến mức tận cùng, liền có thể lĩnh ngộ quyền năng, giống như đêm qua ngươi đã trải qua Quỷ Huyễn Sâm La vậy.

Tuy là mộng cảnh, nhưng lại có thể ảnh hưởng đến hiện thực, khiến người ta khó lòng phòng bị.

Mà Quỷ Huyễn Sâm La kia, chỉ là một trong những quyền năng do Dạ Du Thần Huyễn Mộng Đạo Tắc diễn hóa mà thành.”

Tần Phong dường như đã hiểu ra điều gì đó, không thể tin được hỏi: “Ý của tiền bối chẳng lẽ là, chúng ta từ lúc bước chân

vào Tuy Dương thành, liền đã rơi vào trong ảo cảnh?”

“Còn coi như thông minh.”

Mọi người nghe lão giả nói vậy, đều hít vào một ngụm khí lạnh.

Nếu là ảo cảnh, vậy thì cũng quá chân thật rồi, tồn tại có thể thi triển ra thủ đoạn như vậy, há phải là thứ bọn họ có thể đối phó?

Lão giả rót đầy chén rượu cho mình, sau đó lại lên tiếng: “Quyền năng này gọi là Hư Ảo Chi Giới, hư hư thực thực, thật giả khó phân.

Từ lúc các ngươi bước chân vào Tuy Dương thành, liền đã tiến vào trong vực của hắn, thân bất do kỷ.”

Người là dao thớt ta là cá… Tần Phong nhớ đến lúc trước gặp phải Chiểu trạch chi chủ, lão cha tiến vào trong giới vực của đối phương, cũng là có một thân thực lực, lại không thể thi triển.

“Tiểu tử, Song đồng của ngươi khác với người thường, chi bằng thi triển toàn lực, xem xét lại tòa thành này một lần nữa.” Lão giả nói như vậy.

Thi triển toàn lực… Tiền bối đang ám chỉ ta dùng Tiên Thiên Nhất Khí, sử dụng Song đồng dị năng quan sát lại Tuy Dương thành?

“Được.” Tần Phong hiểu ý, sau đó Chính Khí hội tụ vào lòng bàn chân, bay lên không trung.

Tiên Thiên Nhất Khí nơi sâu trong đồng tử được dẫn động, Tần Phong cúi đầu nhìn xuống toàn bộ thành trì, sau đó trừng lớn hai mắt.

Cảnh tượng phồn hoa ngày hôm qua vậy mà đã biến mất không còn một mảnh!

Xung quanh đều là cảnh tượng hỗn độn, giống như đã lâu không có ai dọn dẹp.

Trên đường tuy có người qua lại, nhưng phần lớn đều là những người gầy gò ốm yếu, giống như xác sống.

Điều kỳ quái nhất là, trên mặt những người này đều mang theo nụ cười, hoàn toàn không ăn nhập với hình tượng tiều tụy của bọn họ, vô cùng rợn người!

Nào có an cư lạc nghiệp gì chứ, nào có hữu cầu tất ứng gì chứ?

Tất cả mọi người bất quá chỉ là đang đắm chìm trong ảo tưởng và giấc mộng đẹp, sống u mê qua ngày mà thôi!

Ngay lúc này, toàn bộ mọi người trong thành đều cứng đờ người, sau đó bắt đầu nhìn xung quanh, thần sắc của bọn họ trở nên điên cuồng, trong miệng không ngừng hô to: “Tiên Thiên Nhất Khí, là Tiên Thiên Nhất Khí!”

“Ở đâu, Tiên Thiên Nhất Khí ở đâu?”

Tần Phong thấy vậy, cũng không dám nhìn thêm nữa, lập tức thu hồi.

Sắc mặt đám bách tính cứng đờ, lại bắt đầu giống như xác sống đi lang thang.

Cùng lúc đó, toàn bộ Tuy Dương thành giống như mặt hồ nổi lên gợn sóng, cảnh tượng phồn hoa ngày hôm qua lại hiện ra.

Tần Phong đáp xuống mặt đất, thần sắc ngưng trọng, sau đó đem những gì vừa nhìn thấy và nghe thấy kể lại một cách chân

thực.

Mọi người nghe xong, đều lộ ra vẻ mặt sợ hãi, nếu như hôm qua bọn họ cũng bước vào trong từ đường, có phải hay không cũng sẽ giống như những người kia?

Nhã An lo lắng nói: “Rơi vào trong giới vực của người khác, tương đương với sinh tử đều không do bản thân nắm giữ, chúng ta hiện tại đang ở trong giới vực của hắn, chẳng phải là không có chút phần thắng nào sao?

Dù sao ở chỗ này, hắn chính là chủ đạo không phải sao?”

Lúc này, Bạch Vô Song lên tiếng: “Nếu như toàn bộ Tuy Dương thành đều là giới vực của hắn, vậy chúng ta chi bằng trước tiên rời khỏi tòa thành này rồi tính tiếp.

Thực sự không được, có thể đi cầu cứu viện binh, Nam Thiên Long Viêm chu đại nhân đã bước vào Siêu Thoát Chi Cảnh, đối phó với tên kia trong từ đường, hẳn là cũng có phần thắng.”

Nàng vừa nói, vừa lặng lẽ đưa tay, muốn nhân lúc lão giả không chú ý, trộm lấy một ít thức ăn.

Bốp!

Âm thanh thanh thúy vang lên, Bạch Vô Song vội vàng rụt tay về, trừng mắt nhìn lão giả, thần sắc có chút ủy khuất.

Triển Thanh Phong vội vàng lên tiếng: “Vô Song cô nương nói đúng, chúng ta không cần thiết phải ở địa bàn của hắn liều mạng với hắn, trước tiên rời khỏi Tuy Dương thành, sau đó lại tính toán!”

Những đồng liêu Trảm Yêu ti khác cũng hưởng ứng.

Thực lực của bọn họ đa số đều ở khoảng Lục phẩm, Ngũ

phẩm, nếu như đặt vào ngày thường, cũng coi như là chiến lực không tệ.

Tuy nhiên tình cảnh hiện giờ, bọn họ nhiều nhất cũng chỉ là pháo hôi mà thôi.

Tần Phong tự nhiên cũng không hy vọng mọi người ở đây uổng mạng, suy nghĩ một chút, gật đầu nói: "Cũng được, để an toàn, chúng ta thậm chí có thể chia làm hai đường, một đường đi cầu cứu Nam Vực Trảm Yêu ti, một đường phái người trở về Phụng Thiên thành bẩm báo chuyện này."

Triển Thanh Phong lập tức giơ tay biểu thị: "Ta nguyện ý chịu khó một chút, chạy về Phụng Thiên thành báo cáo!"

Các đồng liêu đều nhìn hắn bằng ánh mắt khinh bỉ.

Ngay lúc này, lão giả đột nhiên lên tiếng: "Nơi này đã sớm trở thành địa bàn của tên kia, há lại muốn đến là đến, muốn đi là đi sao?"

Triển Thanh Phong nuốt nước miếng: "Lão tiên sinh, ngài đừng dọa chúng ta, tòa thành này nếu như vào được, mà không ra được, vậy tên họ Giả kia làm sao có thể trở về Phụng Thiên thành?

Nếu không phải vì hắn, chúng ta cũng sẽ không được lệnh đến đây."

Lão giả nhìn về phía Tần Phong, ý vị thâm trường: "Ban đầu ta cũng không hiểu, tại sao hắn lại thả người rời đi, cho đến bây giờ, ta mới hiểu được ý đồ của hắn."

Tần Phong thấy vậy, trong nháy mắt đã hiểu ra, trong lòng kinh hãi không thôi: "Dạ Du Thần cố ý thả Giả lão gia trở về Phụng Thiên thành, hắn muốn mượn chuyện này dụ ta đến Tuy Dương thành, mục đích là vì Tiên Thiên Nhất Khí trong mắt ta?

Lúc trước những vị ngỗ tác kia chết, chẳng lẽ cũng là mồi nhử để thu hút ta?"

"Nhưng Dạ Du Thần làm sao có thể biết được, y thuật của ta là đệ nhất thiên hạ, hắn làm sao có thể tính được, Đặng đại nhân sẽ phái người tìm ta điều tra rõ ràng chân tướng cái chết của Giả lão gia?"

Mà điều đáng sợ nhất chính là, Đặng đại nhân cuối cùng lại phái hắn đến Tuy Dương thành, giải quyết tận gốc vấn đề!

Nếu như tất cả những điều này đều là do Dạ Du Thần sắp đặt, vậy thủ đoạn bói toán của hắn chẳng phải là còn lợi hại hơn cả Thiên Giám Quốc Sư sao?

Nghĩ đến đây, trên trán Tần Phong, không khỏi có mồ hôi lạnh chảy xuống.

Hắn nuốt nước miếng hỏi: "Lão tiền bối, ngài nói ảo mộng là một trong những đạo tắc mà Dạ Du Thần nắm giữ, vậy những đạo tắc khác mà hắn nắm giữ là gì?"

Những người khác nghe vậy, cũng đều dựng thẳng tai lên.

"Tiên Giới Thần ma, mỗi một tồn tại đều sẽ nắm giữ rất nhiều đạo tắc, nhưng những đạo tắc này là căn bản để bọn họ an thân lập mạng, sao có thể dễ dàng để người khác biết được?

Theo ta được biết, Dạ Du Thần ngoài Huyễn Mộng Đạo Tắc ra, còn nắm giữ một loại đạo tắc, có thể khiến cho thực lực của hắn vào ban đêm tăng lên gấp bội.

Ngoài ra, bước vào Tiên Giới, những kẻ lưu danh trên Thiên Mệnh Bia, đều sẽ lĩnh ngộ được một loại đạo tắc, gọi là Tạo Hóa Thân.

Mà Tạo Hóa Thân bất tử, Thần ma bất diệt."

“Thần tiên càng mạnh, sở hữu Tạo Hóa Thân càng nhiều, tương truyền Tiên Giới Tây Phương Cực Lạc Thế Giới, vị Phật Đà chí cường ở đó, sở hữu số lượng Tạo Hóa Thân lên đến hàng vạn, có thể nói là bất tử chi thân.”

Mấy người nhìn nhau, đều trừng lớn hai mắt.

Đối với người của phương Thiên địa này mà nói, bản thân đạo tắc đã giống như thần kỹ.

Huyễn Mộng Đạo Tắc của Dạ Du Thần, đã khiến bọn họ cảm thấy tuyệt vọng, bây giờ lại biết được còn có những đạo tắc khác, đặc biệt là Tạo Hóa Thân đáng sợ kia…

Trận chiến này, căn bản là không có khả năng chiến thắng.

Mọi người nghĩ thông suốt điểm này, chỉ cảm thấy như rơi vào hầm băng.

Chương 707: Chuyện quan trọng sao không nói sớm?

Triển Thanh Phong nói với giọng khô khốc: "Lão tiên sinh, ta vừa nhìn thấy ngài, liền biết ngài thần thông quảng đại. Nếu ngài đã nói vào được thành này thì không ra được, không biết ngài có thể thi triển thần thông, đưa chúng ta rời khỏi Tuy Dương thành hay không? Đợi chúng ta đi tìm cứu binh, nhất định sẽ diệt trừ cái gì mà Dạ Du Thần. Đến lúc đó, bá tánh trong thành này chẳng phải đều sẽ đến cúng bái ngài, ngôi miếu đổ nát này chắc chắn cũng sẽ được trùng tu mới."

Nhã An trừng mắt nhìn Triển Thanh Phong, rõ ràng là đang nói, không biết nói thì đừng nói. Sao có thể nói nhà của người khác là miếu đổ nát? Cái t&#xF;ừ đường này cùng lắm thì chỉ là...

Nhã An đưa mắt nhìn xung quanh, suy nghĩ một chút để lựa lời, rồi lặng lẽ thu hồi tầm mắt.

"Nếu là nửa năm trước, ta còn có thể đưa người rời khỏi Hư Ảo Chi Giới của hắn, nhưng hiện tại, ta tự thân còn khó bảo toàn, làm sao còn dư lực mà làm chuyện đó."

Nửa năm trước, chẳng phải chính là lúc Tiên Giới Liệt Phùng mở ra, phong ấn của Lão sư tuy ngăn cản Thần Ma giáng thế, nhưng bọn chúng vẫn có cách nào đó để xuất hiện ở Thiên địa này... Tần Phong khẽ nhíu mày.

Nói thật, tuy rằng tối qua Thành Hoàng gia đã cứu hắn trong Quỷ Huyễn Sâm La, nhưng Tần Phong vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng lão giả. Đây là một loại bài xích bản năng đối với Tiên Giới, ít nhất là theo những gì hắn đã trải qua, những kẻ từ trên đó

xuống phần lớn đều không phải là thứ tốt đẹp gì...

Triển Thanh Phong còn đang tiếc nuối, lại nghe lão giả nói tiếp: "Hơn nữa, vì sao ta phải giúp các ngươi? Tiểu tử này hẳn là rõ ràng, ta và Dạ Du Thần đều đến từ Tiên Giới, xét về tình về lý, ta đều nên đứng về phía hắn mới đúng chứ?"

Lời này vừa nói ra, Triển Thanh Phong và những người khác vội vàng lùi lại một khoảng cách, nhìn lão giả với vẻ kinh nghi bất định. Bọn họ suýt nữa thì quên mất, vị lão giả này không phải là người, mà là Tiên Thần!

Chỉ có hai người, vẫn đứng im tại chỗ, không nhúc nhích. Một là Bạch Vô Song một lòng muốn ăn vụng đồ cúng, hai là Tần Phong đứng trước mặt Thành Hoàng gia. Người sau khẽ thở phào nhẹ nhõm, sự đề phòng đối với lão giả, ngược lại vì những lời này mà giảm đi không ít.

"Vô Song cô nương, Tần huynh, mau lui lại đây, cẩn thận hắn ra tay." Triển Thanh Phong nhỏ giọng nhắc nhở.

"Không sao." Tần Phong lắc đầu.

"Ngươi không sợ ta?" Lão giả ngẩng đầu, trong mắt tràn đầy hứng thú, tiện tay vỗ vào tay Bạch Vô Song đang định ăn vụng một cái.

Tần Phong cười nói: "Nếu không tin tưởng tiền bối, vãn bối cũng sẽ không cố ý đến đây."

"Lời nói thì hay đấy, nhưng trước đó rõ ràng còn đề phòng ta." Lão giả không để tâm, khẽ hừ một tiếng.

Tần Phong nghe vậy, sắc mặt cứng đờ, trong lòng không khỏi thầm nghĩ -

"Thì ra là tiền bối cố ý nói những lời đó cho ta nghe, mục đích

chính là để xóa bỏ sự đề phòng của ta."

"Nhưng mà ngài nói thẳng ra như vậy chẳng phải là không nể mặt mũi sao, nhìn thấu không nói toạc ra chẳng phải là lẽ thường tình sao."

"Lỡ như ta vẫn không yên tâm về ngài, muốn âm thầm tính kế thì sao."

"Ồ, ta không phải là đối thủ của hắn, vậy thì không sao."

Tần Phong ho khan một tiếng: "Ra ngoài, lòng hại người không thể có, lòng phòng người không thể không, khiến tiền bối chê cười rồi."

Lão giả sống đã bao nhiêu năm tháng, làm sao có thể không hiểu những đạo lý này, tự nhiên sẽ không để tâm quá nhiều.

Tần Phong nhìn lão giả, do dự hồi lâu, cuối cùng vẫn hỏi ra nghi hoặc trong lòng: "Không biết tiền bối và Dạ Du Thần kia, rốt cuộc là thông qua phương pháp gì để giáng lâm thế gian này? Đương nhiên, nếu tiền bối không tiện nói, có thể không cần trả lời, coi như là ta mạo phạm vậy."

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều bị thu hút sự chú ý. Đặc biệt là Nhã An, thân là công chúa đương triều, đối với sự tồn tại của Tiên Giới giáng thế tự nhiên là vô cùng đề phòng.

Nhưng tất cả mọi người ở đây, bao gồm cả bản thân Tần Phong, đều không ôm hy vọng lớn lao vào việc lão giả sẽ trả lời câu hỏi này. Dù sao đối phương cũng là người từ Tiên Giới đến nhân gian, làm sao có thể nói ra điểm yếu của mình cho người khác biết?

Nhưng sự thật lại nằm ngoài dự đoán của mọi người, Thành Hoàng gia lại không hề có ý định giấu giếm, ngược lại còn chậm rãi kể rõ ngọn ngành câu chuyện...

Đúng như Tần Phong đã biết trước đó, Tiên Giới đang gặp phải một loại biến cố nào đó. Mà biến cố này đã bắt đầu từ rất lâu về trước, truy ngược thời gian, thậm chí còn sớm hơn cả lúc U Minh Quỷ Giới thất thủ.

Hàng ngàn năm nay, Thần Ma Tiên Giới vẫn luôn chiến đấu với kẻ địch quỷ dị cường đại kia, mà trong cuộc chiến trường kỳ đó, bọn chúng đã rơi vào thế hạ phong, bên bờ vực nguy hiểm.

Năm ngàn năm trước Thần Ma giáng thế, chính là bởi vì bọn chúng hy vọng tìm kiếm đột phá từ nhân gian, để rồi vùng lên lần nữa.

Tuy nhiên, thủ đoạn của bọn chúng quá mức cực đoan, mà sự tồn tại của bọn chúng cũng sẽ gây ra phá hoại cực lớn đối với Thiên Địa Pháp Tắc của nhân gian.

Chính vì vậy, các vị thánh nhân thời cổ đại mới tập hợp lực lượng nhân gian, đánh lui toàn bộ Thần Ma, sau đó trùng kiến phong ấn giữa nhân gian và Tiên Giới, bảo vệ Thiên địa này.

Thành Hoàng gia và Dạ Du Thần có thể giáng lâm thế gian này, là bởi vì Tiên Giới Liệt Phùng mở ra. Mà thủ đoạn mà bọn chúng sử dụng, lại chính là hương hỏa cúng bái của nhân tộc...

Mọi người bừng tỉnh đại ngộ, trách không được Dạ Du Thần kia lại muốn xây dựng từ đường, thì ra là vì nguyên nhân này!

"Hương hỏa cúng bái có thể cung cấp nguyện lực cho chúng ta, mà loại nguyện lực này không biết vì sao lại có thể cấu kết với Thiên Mệnh Bia, tái tạo cho chúng ta một cỗ Tạo Hóa Thân ở nhân gian. Ta và Dạ Du Thần kia có thể giáng thế, chính là bởi vì như vậy."

Tần Phong và những người khác nghe vậy, đều nhíu mày, nếu thật sự là như vậy, chẳng phải là nói, những Thần Ma kia của Tiên

Giới đều có thể mượn cách này để giáng lâm thế gian sao?

Thành Hoàng gia nhìn ra sự lo lắng của mọi người, thản nhiên nói: "Các ngươi yên tâm, muốn dùng cách này để giáng thế, nhìn thì có vẻ đơn giản, nhưng thực tế lại không dễ dàng. Đầu tiên, rất nhiều thần chỉ ở Tiên Giới đều không được nhân tộc biết đến, muốn nhận được nguyện lực cúng bái, căn bản là không thực tế. Thứ hai, cho dù có thần chỉ giống như Dạ Du Thần, dùng một phương pháp nào đó mê hoặc nhân tộc xây dựng từ đường, thì hắn cũng phải có vật ký thác, mới có thể có được Tạo Hóa Thân ở Thiên địa này."

Nhận thức và vật ký thác... Tần Phong khẽ thở phào nhẹ nhõm, không nói đến những thứ khác, chỉ riêng Xích Phát Quỷ và Viêm Quân mà Thành Hoàng gia đã từng nhắc đến, còn có Thiên Đế, hắn chưa từng nghe nói qua bao giờ.

Đã không ai biết đến, vậy thì sẽ không có ai xây dựng từ đường cho bọn chúng. Còn về vật ký thác, điều này nằm ngoài nhận thức của Tần Phong.

"Lui một vạn bước mà nói, cho dù bọn chúng thông qua Hương Hỏa Nguyện Lực để giáng lâm thế gian, thì thực lực cũng sẽ bị giảm sút rất nhiều, chịu rất nhiều hạn chế. Giống như ta, ta nắm giữ tổng cộng bốn loại đạo tắc, nhưng Tạo Hóa Thân này chỉ có thể sử dụng một loại đạo tắc. Hơn nữa, do thời gian dài không hấp thụ được Hương Hỏa Nguyện Lực của nhân tộc, tu vi hiện tại của ta nhiều nhất cũng chỉ ngang bằng với Nhị phẩm Đạo Giả của nhân tộc."

Tần Phong khẽ giật mình: "Tiền bối, chẳng lẽ Dạ Du Thần kia cũng vậy sao?"

Thành Hoàng gia gật đầu đáp: "Không sai, hắn đã thi triển Huyễn Mộng Đạo Tắc trước mặt ngươi, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, Tạo Hóa Thân của hắn ở Thiên địa này, đạo tắc có thể thi

triển cũng chỉ có một loại này. Hơn nữa, chỉ có trong phạm vi của Quỷ Huyễn Sâm La, thực lực của hắn mới có thể sánh ngang với Siêu Thoát Chi Cảnh."

Nghe được những lời này, bất an và lo lắng trong lòng Tần Phong lập tức tan biến.

Chuyện quan trọng như vậy, sao tiền bối không nói sớm?

Quy tắc của Quỷ Huyễn Sâm La hắn đã nắm rõ, hắn còn rất nhiều chiêu thức chưa kịp thi triển, không bằng nhân cơ hội này, lấy tên Dạ Du Thần kia luyện tập một chút!

Tần Phong vung tay lên, hào khí vạn trượng nói: "Đi theo ta!"

Những người khác thấy vậy, đều ngẩn người: "Đi đâu?"

"Chuyện này còn cần phải nói sao, Dạ Du Thần kia quấy nhiễu trật tự nhân gian, khiến bá tánh Tuy Dương thành chìm đắm trong giấc mộng mà sống qua ngày. Hành vi như vậy, sao có thể nhịn được? Hôm nay ta phải san bằng từ đường của hắn, hủy diệt Tạo Hóa Thân của hắn!"

Triển Thanh Phong và những người khác nghe vậy, đều lộ ra vẻ mặt kính nể. Nhã An cũng nhìn Tần Phong bằng ánh mắt long lanh, chỉ cảm thấy hắn đang tỏa sáng rực rỡ trong mắt nàng.

Nhưng đúng lúc này, Thành Hoàng gia lại thản nhiên nói: "Hôm qua hắn tiến vào mộng cảnh của ngươi, tạo ra Quỷ Huyễn Sâm La, cho nên ngươi mới có thể sáng tạo ra thuật pháp, phá giải hắn. Nhưng nếu chủ động tìm đến cửa, vậy thì ngươi bước vào chính là mộng cảnh của hắn, những chiêu thức tối qua đều không dùng được nữa."

Tần Phong cứng đờ mặt, quay sang nhìn Thành Hoàng gia. Hào khí trong lòng lập tức bị dập tắt.

"Tiền bối, lần sau chuyện quan trọng như vậy, phiền ngài nói trước cho rõ ràng. Khụ khụ, cái đó, chuyện này còn phải bàn bạc kỹ lưỡng, chúng ta tốt nhất nên thương lượng đối sách trước."

Chương 708: Vãn bối tuyệt đối không có dục vọng dơ bẩn không chịu nổi

Thực ra làm gì có đối sách nào khả thi?

Trước sự chênh lệch tuyệt đối về thực lực, số lượng hoàn toàn vô dụng.

Trong số những người có mặt, chỉ có hắn và Bạch Vô Song là có năng lực chiến đấu, những người còn lại, có thể làm được việc không kéo chân sau đã là tốt lắm rồi.

Nếu chủ động đi tìm Dạ Du Thần, sẽ dẫm chân vào trong Quỷ Huyễn Sâm La của Hắn.

Mà ở bên trong Quỷ Huyễn Sâm La, thực lực của Dạ Du Thần chính là Siêu Thoát Chi Cảnh, với chiến lực của bọn họ, làm sao có tư cách đi đối kháng?

Suy tư một lát, Tần Phong lại hỏi vấn đề ban đầu: "Tiền bối, thật sự không có cách nào rời khỏi thành này sao?"

Nghe vậy, Thành Hoàng gia gia cũng không giải thích thêm nữa, mà phất tay phải một cái, một đạo kim quang phóng lên trời.

Tiếp theo đó, một màn khiến người ta khiếp sợ xuất hiện, cảnh tượng ban ngày ban mặt lại trong nháy mắt biến thành đêm đen.

Không, đây không phải là đêm đen, bốn phía Tuy Dương thành rộng lớn tối tăm không ánh sáng, giống như bị một tấm màn đen bao phủ.

Mà trên tấm màn đó, mọi người dường như có thể nhìn thấy một đôi đồng tử màu xanh lục khổng lồ, đang nhìn xuống toàn bộ Tuy Dương thành.

Sự việc đã đến nước này, Tần Phong bọn họ mới hiểu rõ bộ mặt thật của Hư Ảo Chi Giới.

Tuy Dương thành này đã sớm nằm trong tầm kiểm soát của Dạ Du Thần, muốn rời đi nào có dễ dàng như vậy?

Triển Thanh Phong bọn người nhìn thấy cảnh tượng quỷ dị như vậy, hai chân đều run rẩy đến mức mềm nhũn.

"Tần huynh, bây giờ chúng ta phải làm sao?"

Tần Phong nhíu chặt mày, trầm ngâm một lát rồi đáp: "Nếu chủ động đi tìm Dạ Du Thần, một khi đã bước chân vào trong Quỷ Huyễn Sâm La của Hắn, chúng ta sẽ không có cơ hội chiến thắng.

Cách tốt nhất là không nên manh động, đợi Đặng đại nhân thấy chúng ta mãi không trở về, nhất định sẽ phái người đến tìm chúng ta, hơn nữa..."

Tần Phong quay đầu nhìn Nhã An, lời còn lại không nói ra.

Đường đường là công chúa một nước bị nhốt trong Tuy Dương thành, Minh Hoàng bệ hạ tự nhiên sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

Chỉ cần địch bất động, ta bất động, đợi đến khi đại quân đến nơi, đó chính là cục diện vững như lão cẩu.

Kế hoạch có vẻ không tồi, thế nhưng Thành Hoàng gia gia lại nói: "Hành động như vậy chẳng khác nào ngồi chờ chết, các ngươi bước chân vào Tuy Dương thành từ lúc nào, nhất cử nhất động đều không thể qua mắt được Hắn.

Ngươi cho rằng, Hắn sẽ để mặc các ngươi ở trong Tuy Dương

thành, không làm gì sao?"

Nói lời này, Thành Hoàng gia gia nhìn về phía Tần Phong.

Tần Phong lập tức hoàn hồn, hắn suýt nữa thì quên mất Tiên Thiên Nhất Khí trên người mình có sức hấp dẫn đối với Dạ Du Thần.

Tối hôm qua, lão âm hiểm đó đã dùng một phương pháp nào đó tiến vào trong giấc mơ của hắn, triển khai Quỷ Huyễn Sâm La, suýt chút nữa lấy mạng hắn.

Đối phương đã gấp gáp như vậy, lại sao có thể không chủ động tìm kiếm cơ hội?

Trảm Yêu Ti mọi người nghe vậy đều là sắc mặt khó coi, chạy trốn cũng không được, trốn tránh cũng không xong, chẳng phải là chắc chắn phải chết sao?

Triển Thanh Phong càng là nói chuyện cũng mang theo giọng điệu khóc lóc: "Biết sớm như vậy, cho dù đắc tội Đặng đại nhân, bỏ lỡ công việc của Trảm Yêu Ti, ta cũng không đến đây.

Đáng thương ta còn chưa cưới vợ, đã phải bỏ mạng ở đây.

Ta còn ở chỗ Nghênh Xuân cô nương kia bao tháng, còn một lượng bạc chưa kịp tiêu..."

Hửm? Chưởng quầy của Phiêu Hương Viện có chút bản lĩnh nha, vậy mà còn có cả phương thức tiếp thị bao tháng, đúng là nhân tài... Mặc dù tình hình trước mắt vô cùng nghiêm trọng, nhưng Tần Phong vẫn nhịn không được hỏi: "Nếu bao Hoa khôi ở đó, một tháng cần bao nhiêu lượng bạc?"

Triển Thanh Phong ngẩn người, buột miệng nói: "Bao tháng chỉ dành cho những cô nương bình thường, nếu Hoa khôi cũng có thể bao tháng, Phiêu Hương Viện chẳng phải là lỗ chết sao."

"Thì ra là vậy." Tần Phong khẽ gật đầu, sau đó liền cảm thấy như có gai sau lưng.

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Nhã An cười như không cười: "Tần huynh đúng là nhàn nhã, thời khắc nguy cấp như vậy, không lo nghĩ đối sách, còn có tâm tư thảo luận chuyện chốn thanh lâu.

Cũng không biết nếu hai vị nương tử trong nhà ngươi biết được chuyện này, sẽ có phản ứng gì."

Tần Phong ho khan một tiếng giải thích: "Chỉ là thấy mọi người quá căng thẳng, muốn hòa hoãn bầu không khí một chút thôi."

Dứt lời, Tần Phong nghiêm mặt, cung kính nói với lão giả: "Mong tiền bối chỉ cho chúng ta một con đường sáng, nếu có thể vượt qua kiếp nạn này, tiền bối có yêu cầu gì, vãn bối dù có phải xông pha lửa đạn, cũng không chối từ."

Thành Hoàng gia gia yên lặng nhìn Tần Phong, thản nhiên nói: "Muốn đối phó với Dạ Du Thần, cũng không phải là hoàn toàn không có khả năng.

Ta đã từng nói, Tiên Giới Thần ma mượn Hương Hỏa Nguyện Lực giáng thế, cần phải có vật dẫn.

Chỉ cần các ngươi có thể tìm được cơ hội, phá hủy vật dẫn đó, Tạo Hóa Thân của Hắn cũng sẽ biến mất khỏi thế gian này.

Mà nếu ta đoán không lầm, vật dẫn của Hắn chính là thứ mà mọi người thờ phụng trong từ đường."

Nghe thấy phương pháp này, mọi người đều mừng rỡ.

Thế nhưng Nhã An lại nói: "Nếu thật sự là như vậy, từ đường của Hắn nhất định giống như hang rồng ổ hổ, chúng ta chủ động xông vào, chẳng phải là cửu tử nhất sinh sao?"

Thành Hoàng gia gia lại lên tiếng: "Dạ Du Thần ở Tiên Giới cũng không giỏi chiến đấu, đây cũng là lý do tại sao Hắn ở trong Quỷ Huyễn Sâm La, phải mượn hình dạng của Thần ma khác xuất hiện.

Mà uy năng của Quỷ Huyễn Sâm La tuy lợi hại, nhưng cũng có hạn chế.

Muốn kéo người khác vào trong đó, Hắn chỉ có thể thông qua hai cách, thứ nhất là khơi dậy dục vọng trong lòng người, dụ dỗ họ đi vào, đây cũng là lý do tại sao bá tánh trong thành lại chìm đắm trong mộng cảnh không thể tự thoát ra được.

Trong lòng người đời, đều có dục vọng dơ bẩn, người có tâm hồn trong sáng, trên đời rất ít."

Nghe vậy, Nhã An không cho là đúng: "Ta từ nhỏ đã đọc sách thánh hiền, trong lòng mang theo chính khí, vô dục vô cầu, nếu thật sự như lời tiền bối nói, Quỷ Huyễn Sâm La này cũng không đáng sợ."

Tần Phong liếc mắt nhìn bộ ngực bằng phẳng của nàng, chỉ nghĩ xem chỗ nào mới chứa được chính khí...

Tuy nhiên, hắn cũng lên tiếng: "Vãn bối đọc sách hơn mười năm, tuy không thể làm được tâm hồn trong sáng, nhưng cũng là trong sáng như gương, tuyệt đối không có những dục vọng dơ bẩn không chịu nổi kia."

Thành Hoàng gia gia thản nhiên liếc mắt nhìn hai người, cười lạnh một tiếng, tự mình nói tiếp: "Thứ hai, chính là dùng tóc của Dạ Du Thần để bố trí kết giới.

Tiểu tử, tối hôm qua ngươi có thể bước chân vào Quỷ Huyễn Sâm La, chắc hẳn là bởi vì điều này."

Tần Phong nghe vậy, trong lòng cả kinh, tửu lâu bị người ta

giở trò?

Hắn lập tức nghĩ đến Liễu Khánh Tư Chính của Trảm Yêu Ti, cũng chỉ có người sau mới có thể am hiểu tường tận Tuy Dương thành, còn có thể thần không biết quỷ không hay giúp Dạ Du Thần bố trí kết giới!

"Văn bối đối với trận pháp cũng có chút nghiên cứu, đã biết trước điều này, trước khi bước chân vào từ đường, cẩn thận kiểm tra một phen, có lẽ có thể phá hủy kết giới của Hắn.

Tuy nhiên, tiền bối, không có sự trợ giúp của Quỷ Huyễn Sâm La, Tạo Hóa Thân của Dạ Du Thần ở thế gian này, đại khái là thực lực gì?"

"Nhị phẩm đỉnh phong."

Mọi người nghe vậy, không khỏi trợn tròn mắt.

"Vậy còn đánh như thế nào? Tần huynh và Vô Song cô nương là chiến lực cao nhất ở đây, nhưng bọn họ cũng chỉ mới Tam Phẩm cảnh giới!" Triển Thanh Phong kinh hô.

"Không cần phải hoảng hốt, ta và Dạ Du Thần vốn là thế như nước với lửa, trận chiến này ta sẽ trợ giúp các ngươi." Thành Hoàng gia gia nói như vậy.

Mọi người nghe vậy, nhìn nhau, chỉ nghĩ chẳng lẽ là Dạ Du Thần cướp mất Hương Hỏa Nguyện Lực của lão giả, cho nên hai người mới thế như nước với lửa?

Chỉ có Tần Phong đại khái biết được một chút nội tình - Dạ Du Thần kia vì một số nguyên nhân phản bội Thiên Đế, mà Thành Hoàng gia gia và Thiên Đế là cùng một phe...

Đương nhiên, bất kể là nguyên nhân gì, Thành Hoàng gia gia có thể ra tay trợ giúp bọn họ, cũng có thể khiến người ta yên tâm

hơn một chút.

Ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, Thành Hoàng gia gia đã thu hồi thần thông, Tuy Dương thành khôi phục lại cảnh tượng ban ngày.

Tần Phong hít sâu một hơi, sau đó bắt đầu thương lượng phương án tác chiến với mọi người.

Chỉ có Bạch Vô Song vẫn ở bên cạnh bàn dài, yên lặng chờ đợi khoảnh khắc lão giả lơ là...

Chương 709: Học cách kiềm chế dục vọng của bản thân

"Ăn no chưa?" Trong Thành Hoàng miếu, Tần Phong nhìn đống chén dĩa ngổn ngang trên đất, khóe miệng giật giật.

Những người còn lại cũng lộ vẻ mặt kinh ngạc, bọn họ thật sự không thể tưởng tượng nổi, thân hình nhỏ nhắn yểu điệu như Vô Song cô nương, sao có thể nhét được nhiều đồ ăn đến vậy?

Trong mắt Nhã An, sự cảnh giác đối với Bạch Vô Song giảm đi vài phần, chỉ cảm thấy người này hẳn là rất dễ nắm bắt, sẽ không tạo thành uy hiếp quá lớn đối với nàng.

"Ừm ừm." Miệng Bạch Vô Song vẫn còn nhét đầy thức ăn, chỉ có thể ú ớ đáp lại hai tiếng.

Bất quá nhìn cái bụng hơi nhô lên của nàng, cùng với vết dầu mỡ đầy khóe miệng, hẳn là đã ăn uống vô cùng hài lòng.

Đây tự nhiên không phải là bữa ăn cuối cùng trước khi đại chiến, mà là Tần Phong cố ý sắp xếp.

Thành Hoàng gia đã nói, nếu trong lòng có dục vọng, sẽ bị Dạ Du Thần cuốn vào Quỷ Huyễn Sâm La, mà Bạch Vô Song cái gì cũng tốt, chỉ có cái miệng là không lúc nào ngơi.

Nếu không nhân lúc trước khi đại chiến bắt đầu, nhét đầy miệng nàng, một khi tiến vào trong địa giới của Dạ Du Thần, nàng nhất định sẽ trúng chiêu.

Bạch Vô Song hình như là ăn quá nhanh, bị nghẹn, liên tục vỗ vỗ ngực mình vài cái, tạo nên một trận sóng gió.

Tần Phong thấy vậy, đưa cho nàng một chén trà Thủy, sau đó một lần nữa trịnh trọng hỏi: “Ăn no chưa?”

“No rồi, no rồi.” Bạch Vô Song cười đến hạnh phúc.

“Bây giờ có ăn thêm được gì nữa không?”

Bạch Vô Song xoa xoa bụng mình, suy nghĩ một lát rồi đáp: “Hẳn là không ăn thêm được nữa.”

Tần Phong nghe vậy hít sâu một hơi: “Vậy thì tốt, dựa theo kế hoạch ban đầu, chúng ta bắt đầu hành động.”

……

Trảm Yêu Ti từ Phụng Thiên Thành đến, chia làm hai đường, một đường cùng Tần Phong đi tới miếu thờ Dạ Du Thần, một đường khác thì cầm theo lệnh bài thân phận của Bạch Vô Song đi tìm kiếm sự giúp đỡ của Kiếm Đạo Minh.

Dù sao dựa theo suy đoán của Tần Phong, Trảm Yêu Ti trong Tuy Dương thành đã phản bội, căn bản không thể trông cậy vào.

Không chỉ không trông cậy được, bọn họ thậm chí còn phải đề phòng Liễu Khánh đâm sau lưng, cho nên sự giúp đỡ của Kiếm Đạo Minh là vô cùng cần thiết.

Bầu trời dần dần tối xuống, nhà nhà đều lên đèn, trên đường phố, người dân đang xếp hàng dài chờ đến miếu thờ cúng bái cầu phúc, bọn họ cười nói vui vẻ, rõ ràng là một bức tranh hạnh phúc mỹ mãn.

Nếu không phải Tần Phong đã dùng Song đồng dị năng nhìn thấy chân tướng, thật sự sẽ bị cảnh tượng trước mắt lừa gạt.

Hắn dẫn động thần thức, quét một vòng xung quanh, sau đó nhẹ giọng nói: “Bất luận là trận pháp gì, đều phải tuân theo bát

quái phương vị, lúc trước ở Thành Hoàng miếu, ta đã đánh dấu những nơi có thể đặt trận kỳ cho các ngươi rồi.

Lát nữa các ngươi tách ra tìm kiếm, nếu nhìn thấy tóc của Dạ Du Thần, đừng manh động, tìm ta đến đó, hiểu chưa?"

Lời nói vừa dứt, lại không có ai đáp lại.

Tần Phong hiếu kỳ quay đầu nhìn lại, phát hiện, Bạch Vô Song cùng những người khác đã không thấy bóng dáng!

Không chỉ như thế, trên đường phố, những người dân vốn chen chúc lúc nãy, cũng trong nháy mắt biến mất không còn một ai.

Gió đêm thổi qua, lay động những chiếc đèn lồng hai bên đường, ánh nến lung lay, khiến bóng hắn lúc dài lúc ngắn, hình dạng trở nên vô cùng quỷ dị.

Không bao lâu sau, những cái bóng kia lại chậm rãi đứng lên, sau đó biến thành hình người.

Tần Phong thấy vậy, không khỏi trừng lớn hai mắt, trên trán không ngừng chảy mồ hôi lạnh!

Những cái bóng này vậy mà lại biến thành những mỹ nhân dung mạo tuyệt mỹ, dáng người nóng bỏng, bọn họ khẽ mở đôi môi đỏ mọng, hơi thở như hoa lan, trên người khoác một lớp sa mỏng, làn da trắng nõn như ẩn như hiện, đôi gò bồng đảo trước ngực nhấp nhô.

Sự việc đã đến nước này, Tần Phong làm sao có thể không hiểu, dục vọng trong lòng hắn đã bị khơi dậy, không biết từ lúc nào đã bị cuốn vào Quỷ Huyễn Sâm La!

"Mãi đến bây giờ ta mới xác định được một chuyện, ta chính là một lão sắc phôi…"

Đối với điểm này, vốn dĩ Tần Phong không thừa nhận, hắn vẫn luôn cho rằng, đàn ông thích mỹ nhân, chỉ là lòng yêu cái đẹp mà thôi.

Đám mỹ nhân vây quanh, hương thơm ngào ngạt, lời nói dịu dàng bên tai, khiến người ta liên tưởng miên man.

Sắc mặt Tần Phong vô cùng khó coi, hắn vội vàng nhắm chặt hai mắt, trong đầu nhớ tới hai vị phu nhân đang mang thai ở nhà, kiên định tâm thần.

Không bao lâu sau, những âm thanh bên tai kia lại thật sự biến mất!

"Quả nhiên hữu hiệu." Tần Phong thở phào nhẹ nhõm, tự an ủi mình: "Đàn ông có dục vọng cũng không sao, mấu chốt là phải biết kiềm chế!"

Rõ ràng, hắn chính là loại đàn ông biết kiềm chế.

Lại lần nữa mở mắt ra, sắc mặt Tần Phong cứng đờ, những mỹ nhân lúc nãy quả thật đã biến mất, thế nhưng hai vị phu nhân lại xuất hiện trước mặt hắn.

Hơn nữa trên người còn mặc trang phục cảnh sát và y tá!

Ảo cảnh này thật sự rất hiểu…

"Tướng công."

"Phu quân."

"Giả, đều là giả!" Tần Phong hít sâu vài hơi.

Hắn không cho rằng mình lại một lần nữa thua bởi dục vọng, ngược lại là bởi vì hắn quá yêu hai vị phu nhân, cho nên mới có thể ở trong Quỷ Huyễn Sâm La, nhìn thấy hai vị phu nhân như thế này.

Đàn ông thích thê tử của mình, sao có thể gọi là dục vọng?

Đột nhiên, bóng tối bên tường lại bắt đầu chuyển động.

Không bao lâu sau, ảo ảnh của Bạch Vô Song, Nhã An, Hữu Tô Thiên Duyệt lại hiện ra trước mắt, trên người mặc trang phục vô cùng táo bạo!

Mà điều khiến Tần Phong không thể nhịn được nhất chính là, ngay cả cô cô của Phi Lan, Thương Mộc, vậy mà cũng đeo mặt nạ, bị biến hóa ra!

"Thật là quá đáng." Tần Phong nghiến răng nghiến lợi, hắn làm sao có thể thừa nhận, bản thân là tên biến thái ngay cả cô cô của thê tử cũng có ý đồ?

"Đều là ảo giác!"

Tần Phong quát lớn một tiếng.

Ngay lúc này, nụ cười yêu mị trên mặt đám mỹ nhân biến mất, sau đó sát khí đằng đằng, đồng loạt lao về phía Tần Phong.

Tần Phong tự nhiên sẽ không ngồi yên chờ chết, Bạch Lôi trong nháy mắt thi triển, trực tiếp xuyên qua bả vai Liễu Kiếm Ly.

Nàng ta che vết thương, uất ức nói: "Tướng công, chàng thật nhẫn tâm."

Mẹ nó…

Tần Phong thấy vậy, tức giận đến mức lông mày dựng đứng, tuy là ảo giác, nhưng ra tay với thê tử, vẫn khiến hắn trong lòng không thoải mái.

Hơn nữa Quỷ Huyễn Sâm La là do Dạ Du Thần khống chế, hắn ta nhất định vẫn luôn theo dõi nơi này, chậm chạp không chịu lộ diện, không gì khác hơn là muốn đùa bỡn hắn!

Công kích của đám mỹ nhân liên tiếp không ngừng, Tần Phong mệt mỏi ứng phó.

Hắn vừa phải chống đỡ, vừa phải đề phòng Dạ Du Thần ẩn nấp trong bóng tối.

Cứ như vậy, trên người tự nhiên là bị thương nhiều chỗ.

Ngay trong thời khắc nguy cấp này, trong đầu Tần Phong vang lên giọng nói của Hiên Nhất tiền bối: "Thiên minh lưu tâm, đạo pháp tự nhiên."

Lời nói vừa dứt, một luồng thanh khí từ Thần Hải tản ra, bao phủ toàn thân Tần Phong.

Giờ khắc này, Tần Phong giống như vị hiền giả sau khi làm xong chuyện, nhìn đám mỹ nhân trước mắt, chỉ cảm thấy nhạt nhẽo vô vị.

"A!!" Tiếng kêu thảm thiết vang lên, ảo ảnh của đám mỹ nhân trong nháy mắt tan biến như khói.

Bóng trắng hiển hiện, Tần Phong kích động nói: "Tiền bối!"

"Ừm." Hiên Nhất thản nhiên đáp lại một tiếng, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời đêm, trong bóng tối sâu thẳm, một đôi đồng tử màu xanh lục lóe lên vẻ kinh ngạc rồi biến mất.

"Vừa rồi tiền bối thi triển là thuật pháp gì vậy?"

"Thanh Tâm Chú, có thể loại bỏ tạp niệm trong lòng, tĩnh tâm ngưng thần.

Vốn dĩ ta đã sớm có thể giúp ngươi phá giải ảo cảnh, nhưng vì muốn dẫn dụ kẻ đứng sau, cho nên chậm chạp không ra tay.

Bất quá tên kia có lẽ là phát hiện ra sự tồn tại của ta, vậy mà lại trốn trong bóng tối, không chịu lộ diện."

Thì ra Dạ Du Thần không phải đang đùa bỡn ta, mà là bởi vì sợ hãi tiền bối, cho nên mới không dám ra…

Tần Phong khẽ gật đầu, lúc này, hắn đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, sắc mặt cứng đờ, yếu ớt hỏi: “Tiền bối, ngài từ lúc nào đã ở đây?”

Hiên Nhất trầm ngâm một lát, thản nhiên đáp: “Từ lúc ngươi nói “Đàn ông có dục vọng cũng không sao, mấu chốt là phải biết kiềm chế”, ta đã ở đây rồi.”

Vậy chẳng phải là gần như ngay từ đầu đã ở đây rồi sao… Tần Phong mặt mày ngây dại, nhớ lại những dục vọng cụ thể hóa trong lòng lúc nãy, hắn hận không thể tìm một cái lỗ để chui xuống.

Chương 710: Hiện trường xã hội chết

“Tiền bối, ta ngộ ra rồi.” Tần Phong sau khi bối rối thì nghiêm mặt nói.

“Ngươi ngộ ra cái gì?” Hiên Nhất hiếu kỳ.

“Phụ nữ đến cuối cùng bất quá cũng chỉ là hồng phấn xương khô, ta nên nhất tâm cầu thánh hiền chi đạo, vì thiên hạ này, vì lê dân bách tính làm một chút việc trong khả năng!” Tần Phong thề son sắt.

“Trẻ nhỏ dễ dạy.” Hiên Nhất hài lòng gật đầu.

Cùng lúc đó, cảnh tượng xung quanh như thước phim tua ngược lại.

Tần Phong trở lại hiện thực, dòng người như rồng vẫn còn đó, mà những người đồng hành cùng hắn, đều đã “toàn quân bị diệt”.

Có người ở bên kia đang diễn tả động tác máy đóng cọc với không khí, miệng phát ra tiếng hừ hừ.

Có người ở nơi đó không ngừng lẩm bẩm “Tiền, tiền, tiền.”

Tần Phong nhìn những gã võ phu kia, vẫn còn có chút sợ hãi.

Nếu không phải Hiên Nhất tiền bối dùng Thanh Tâm Chú giúp hắn bài trừ tạp niệm trong lòng, e rằng hắn cũng sẽ trở thành một trong những người máy đóng cọc kia.

Trong đám người tìm được Triển Thanh Phong, hắn không

giống những người khác thô tục như vậy, lưng thẳng tắp, thần thái uy nghiêm.

Lại gần nghe một chút...

"Các ái phi, còn không mau hầu bệ hạ tắm rửa thay y phục?"

Tần Phong trừng lớn hai mắt, làm sao hắn có thể ngờ tới, tên này vậy mà muốn làm hoàng đế?

Bên kia, Bạch Vô Song hai tay không ngừng làm động tác bới, miệng lẩm bẩm: "Thu nhi muội muội đừng tranh, những thức ăn này đều là của ta."

Tần Phong sắc mặt cứng đờ: "Vừa rồi đã ăn nhiều như vậy, vậy mà còn muốn ăn... Đúng rồi, Nhã An đâu?"

Quét mắt nhìn xung quanh, không thấy bóng dáng bạch y kia.

"Nhã An từ nhỏ đã đọc sách thánh hiền, lại là công chúa một nước, từ nhỏ đã được sống trong nhung lụa, quả thực có khả năng không bị dục vọng mê hoặc.

Nói không chừng, nàng thấy chúng ta rơi vào ảo cảnh, nên đã đến Thành Hoàng miếu cầu cứu rồi." Tần Phong nghĩ như vậy.

Thành Hoàng gia trước đó có nói, để đánh Dạ Du Thần một cách bất ngờ, Ngài ấy sẽ ra tay vào thời khắc mấu chốt.

Ai ngờ đâu, miếu còn chưa bước vào, bọn họ đã "toàn quân bị diệt" rồi...

"Hửm?"

Ngay lúc này, Tần Phong nghe thấy một vài tiếng thì thầm.

Giọng nói này hắn rất quen thuộc, chẳng phải là Nhã An sao?

Ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy ở một góc tường đá, Nhã An hai tay ôm ngực, cuộn tròn người lại, gương mặt ửng đỏ, đôi môi anh đào khẽ mím.

Tần Phong vừa lại gần, liền nghe thấy đối phương nói: "Tần Phong, đừng... đừng như vậy, chỗ đó, ưm~"

Một tiếng rên rỉ, khiến người ta hồn xiêu phách lạc.

Ta xem ngươi như huynh đệ, ngươi vậy mà muốn ngủ với ta... Tần Phong đưa tay ra dừng giữa không trung, trong lòng kinh hãi.

Đột nhiên, những người rơi vào Quỷ Huyễn Sâm La đều biến sắc, trở nên trắng bệch.

Không cần nghĩ cũng biết, là bọn họ trong mộng cảnh gặp phải nguy hiểm.

Mà ở trong Quỷ Huyễn Sâm La, bị thương đều sẽ ảnh hưởng đến hiện thực, nếu không kịp thời gọi bọn họ tỉnh lại, hậu quả khó mà lường được!

Nghĩ đến đây, Tần Phong không do dự, hướng Hiên Nhất trong Thần Hải hỏi: "Tiền bối, có thể dùng Thanh Tâm Chú gọi bọn họ tỉnh lại không?"

"Có thể, cứu ai trước?"

Tần Phong nhìn Nhã An trước mặt, nếu để người khác nhìn thấy bộ dạng nàng lúc này, sau này hai người ở chung sẽ rất ngại ngùng.

"Cứu nàng ấy trước đi..."

Khoảng một nén nhang sau, tất cả mọi người đều được Thanh Tâm Chú đánh thức.

So với việc bị cuốn vào mộng cảnh có thể dẫn đến hậu quả

nghiêm trọng, bọn họ càng lo lắng về việc dục vọng trong lòng vừa rồi bị phơi bày dẫn đến "xã hội chết".

Vài người nhóm máy đóng cọc đỏ mặt tía tai.

Mấy người tham lam, ngược lại tình huống tốt hơn một chút.

Còn Triển Thanh Phong...

"Bệ hạ, ái phi hầu hạ còn được chứ?" Tần Phong trêu chọc.

"Đừng... cầu xin ngươi đừng nói nữa." Triển Thanh Phong hai tay che mặt, đã không còn mặt mũi nào nữa.

Còn Nhã An, nhìn Tần Phong muốn nói lại thôi, trong mắt có chút sợ hãi và xấu hổ.

Một lát sau, nàng mới lấy hết can đảm hỏi: "Ta... ta vừa rồi không làm gì chứ?"

Tần Phong giả vờ kính nể nói: "An huynh quả nhiên lợi hại, dù đã rơi vào mộng cảnh, vẫn có thể giữ vững bản thân, chính vì vậy, ngươi mới là người đầu tiên tỉnh lại."

Nhã An nghe vậy, như trút được gánh nặng thở phào nhẹ nhõm: "Quân tử đương nhiên phải dùng khí phách hào hùng rèn luyện bản thân, chỉ tiếc tu vi của ta còn chưa đủ, nếu không cũng không đến mức rơi vào ảo cảnh."

"So với người kia, ngươi đã đủ tự hào rồi."

Mọi người nghe vậy, liền nhìn sang, chỉ thấy Bạch Vô Song thần sắc ngây dại, tuy đã được Thanh Tâm Chú đánh thức, nhưng vẫn còn lưu luyến mỹ thực trong mộng cảnh.

Tần Phong thấy vậy, liền tức giận, vốn còn mong đợi tên này vào thời khắc mấu chốt xoay chuyển càn khôn, không ngờ lại là kẻ không đáng tin cậy nhất!

“Ngươi không phải nói đã ăn no rồi sao?” Tần Phong nhíu mày hỏi.

Bạch Vô Song gãi đầu: “Đi mấy bước, bụng lại đói rồi.”

Tần Phong bị chọc cười, từ Thành Hoàng miếu đến đây, nhiều nhất cũng chỉ mười mấy con phố mà thôi.

Lúc này, có người kính nể nói: “Vẫn là Tần huynh lợi hại, vậy mà hoàn toàn không bị ảnh hưởng, còn đánh thức chúng ta.”

Không, kỳ thật ta cũng trúng chiêu... Tần Phong hai má nóng ran, may mà da mặt hắn dày, nên nghiêm mặt nói: “Quân tử nên tĩnh tâm tu thân, kiệm đức dưỡng đức, nếu các ngươi giống ta, cũng sẽ không đến mức này.”

Mọi người xấu hổ cúi đầu.

Ngay lúc này, Bạch Vô Song và Tần Phong đều nhíu mày.

“Cẩn thận!”

Tần Phong quát lớn, tay phải vung lên, Chính Khí ngưng tụ thành Hạo Thiên Kính trong nháy mắt, chắn trên đỉnh đầu mọi người.

Tiếp đó chỉ nghe “đinh” một tiếng chói tai!

Quyền cương ngưng tụ từ chân khí đánh mạnh vào Hạo Thiên Kính, mặt đất rung chuyển.

Bạch Vô Song trong tay cốt kiếm thành hình, tiếng kiếm reo thanh thúy vang lên, một đạo kiếm quang chém ra, tựa như ánh trăng sáng.

Cách đó không xa, kẻ cầm đầu tập kích, hai tay đột nhiên chập lại, vậy mà dựa vào khí lãng cản lại kiếm khí của Bạch Vô Song!

Biến cố bất ngờ xảy ra quá nhanh, đợi mọi người hoàn hồn, nhìn về phía trước, từng người một đều vừa kinh vừa giận.

Kẻ đến chính là Liễu Khánh dẫn đầu đám người Trảm Yêu Ti Tuy Dương thành!

“Quả nhiên như Tần huynh đã nói, lũ các ngươi ăn cây táo, rào cây sung!

Các ngươi không lo lắng tính mạng bách tính trong thành, ngược lại muốn làm chó chạy trước của thứ trong miếu kia, chẳng lẽ không sợ Nam Thiên Long đại nhân biết được, chết không toàn thây sao!” Triển Thanh Phong phẫn nộ nói.

Liễu Khánh không để tâm, cười lạnh một tiếng: “Người thức thời mới là tuấn kiệt, ta vất vả tu hành hơn nửa đời người, cũng chỉ mới đạt đến ngũ phẩm cảnh giới.

Thế nhưng sau khi đi theo Dạ Du Thần đại nhân, chỉ vỏn vẹn nửa năm, liền từ tứ phẩm bước vào tam phẩm!

Ở cái thế đạo này... thực lực mới là căn bản để tồn tại, những thứ khác đều là nhảm nhí!”

“Còn về phần Nam Thiên Long bên kia, thì không cần ngươi phải bận tâm, bởi vì chuyện hôm nay, sẽ không ai biết được.

Từ lúc bước chân vào Tuy Dương thành, sinh tử của các ngươi đã không còn do bản thân mình quyết định nữa rồi.”

“Ra tay!”

Liễu Khánh quát lớn, đám người đi theo đồng loạt điều động chân khí, hung hăng công kích về phía Hạo Thiên Kính.

Thế nhưng với thực lực của bọn chúng, làm sao có thể phá vỡ được phòng ngự của Tần Phong?

Tiếng “đang đang đang” không dứt bên tai, nhưng lại vô dụng!

Liễu Khánh thấy vậy, hai mắt nheo lại, lạnh giọng nói: “Không hổ là Tần Phong đại nhân từng xoay chuyển càn khôn trong trận chiến Trấn Linh Quan, quả nhiên là thủ đoạn cao minh.

Chỉ là không biết, ngươi có thể bảo vệ được mấy người.”

Dứt lời, Liễu Khánh vậy mà lại đánh ra một quyền, thế nhưng lần này, mục tiêu của hắn không phải đám người Tần Phong, mà là bách tính Tuy Dương thành đang chìm đắm trong ảo cảnh!

Hành động độc ác này, hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của Tần Phong và những người khác!

Chương 711: Thần linh trên trời, cũng chỉ đến thế mà thôi

Tần Phong tự nhiên sẽ không khoanh tay đứng nhìn, Chính Khí trong tay xoay chuyển, Hạo Thiên Kính lập tức bao phủ toàn bộ bá tánh Tuy Dương thành, che chở bọn họ bên trong, cản lại công kích của quyền cương.

Mà đây cũng chính là ý đồ của Liễu Khánh, đối với sinh tử của bá tánh, hắn căn bản không thèm để ý.

Điều hắn muốn làm chẳng qua là khiến Tần Phong không rảnh để ý đến Triển Thanh Phong, sau đó đem bọn họ nhất cử tiêu diệt!

"Lên!"

Theo tiếng quát lớn của Liễu Khánh, mọi người liền hướng đám người Phụng Thiên thành cùng Trảm Yêu ti lao tới.

Đại chiến giữa hai bên lập tức bùng nổ.

Thế nhưng thực lực của đám người Tuy Dương thành hoàn toàn nằm ngoài dự đoán, nếu không có Bạch Vô Song tọa trấn, chỉ sợ đám người Triển Thanh Phong vừa chạm mặt đã bị đánh cho tan tác.

Về phần Liễu Khánh, một bên dùng bá tánh kiềm chế Tần Phong, một bên không ngừng phát động thế công về phía Tần Phong.

Mà mỗi khi Tần Phong muốn thi triển thủ đoạn đánh trả, Liễu Khánh liền lấy đám người bá tánh làm lá chắn, khiến Tần Phong bị kiềm chế.

Cách thức chiến đấu vô sỉ như vậy, tự nhiên khiến Tần Phong khó chịu vô cùng.

Mấu chốt nhất chính là, những bá tánh này đã hoàn toàn đắm chìm trong dục vọng cùng mộng cảnh, đối với mọi thứ xung quanh đều không hề hay biết.

Cho dù vô số mảnh đá bắn ra, cứa rách mặt bọn họ, bọn họ vẫn đứng im tại chỗ xếp hàng, miệng còn nói cười, giống như phát điên!

May mà lúc này, viện quân của Tần Phong đã đến.

Đồng liêu rời đi trước đó đã tìm được người của Kiếm Đạo Minh trong Tuy Dương thành, có Kiếm Đạo Minh gia nhập, áp lực của đám người Triển Thanh Phong giảm đi rất nhiều.

Triển Thanh Phong lập tức nói: "Vô Song cô nương, nơi này có chúng ta là được rồi, cô mau đi giúp Tần huynh."

Bạch Vô Song liếc mắt nhìn, thấy Tần Phong bị kiềm chế khắp nơi, lập tức đáp: "Được."

Nhã An nghe vậy cũng nói: "Ta cũng đi giúp hắn."

Ầm!

Theo một tiếng vang thật lớn, mặt đất Tuy Dương thành đột nhiên chấn động.

Cả bầu trời trong nháy mắt tối đen như mực, sao trời trăng sáng đều biến mất không còn tăm hơi.

"Chuyện gì xảy ra?!" Đám người Triển Thanh Phong kinh hãi.

Liễu Khánh nhìn về phía từ đường, cười lớn: "Dạ Du Thần đại nhân hiển linh, ngài ấy sẽ thi triển uy năng vô thượng, đem các ngươi toàn bộ tiêu diệt, các ngươi khó thoát khỏi kiếp nạn này."

Tần Phong cau mày, sau đó nhìn theo ánh mắt của Liễu Khánh, chỉ thấy trên không trung từ đường, có bóng đen như khói bốc lên, biến ảo thành hình người.

Đôi đồng tử màu xanh biếc, thân thể như bóng ma đang ngọ nguậy, tựa như hòa làm một thể với màn đêm.

Sau khi Dạ Du Thần hiển hóa, đôi đồng tử lập tức nhìn về phía Tần Phong, khát vọng cùng dục cầu trong mắt sâu thẳm kia căn bản không che giấu.

Một tiếng rít chói tai vang lên.

Bá tánh Tuy Dương thành vốn đang xếp hàng, đột nhiên thân thể cứng đờ, sau đó đồng loạt xoay người, trong mắt tràn ngập ánh sáng đỏ tươi.

Bọn họ nhìn về phía Tần Phong, giống như sói đói lao tới.

Tần Phong thần sắc ngưng trọng, bá tánh chỉ là bị Dạ Du Thần mê hoặc, hắn tự nhiên không thể trực tiếp xuống tay, chỉ có thể thi triển Hạo Thiên Kính chắn trước người, ngăn cản thế công của bá tánh.

Bạch Vô Song lóe người đến bên cạnh Tần Phong, thấy vậy nhíu mày: "Làm sao bây giờ?"

Tần Phong thấy vậy, suy nghĩ một lát, liền có đối sách: "Liễu Khánh bên kia giao cho ngươi, ta cần một chút thời gian."

"Được!" Bạch Vô Song không nói thêm gì, một kiếm vung ra, chém bay Liễu Khánh đang lao tới.

Tuy hắn đã đạt đến Tam Phẩm cảnh giới, nhưng đối mặt với Bạch Vô Song thiên phú tuyệt luân, vẫn không phải là đối thủ, chỉ qua vài chiêu, cao thấp liền phân định.

Đúng lúc này, Nhã An cũng đến bên cạnh Tần Phong, lo lắng hỏi: "Ta có thể giúp gì cho ngươi không?"

"Ta muốn thi triển Tiên Pháp, trong thời gian đó không thể tiếp tục duy trì Hạo Thiên Kính, ngươi có thể giúp ta chống đỡ những bá tánh này trong chốc lát được không?"

"Ta có thể!" Nhã An kiên định nói.

Vốn dĩ cùng đi theo đến Tuy Dương thành, chính là muốn vì Tần Phong làm chút việc trong khả năng, kết quả không giúp được gì, ngược lại còn rơi vào ảo cảnh, thật sự là mất mặt.

Nếu đổi lại là hai vị nương tử của Tần Phong, e rằng đã sớm đại khai sát giới trong thành, xoay chuyển càn khôn...

Hiện tại có cơ hội thể hiện, nàng tự nhiên sẽ không bỏ qua.

Phụ nữ có đôi khi, chính là sẽ vô duyên vô cớ so đo, đặc biệt là trước mặt người mình thích.

Nhã An hít sâu một hơi, Chính Khí trong cơ thể cuồn cuộn, không đến một lát, hơi nước xung quanh khuếch tán, lại giống như hồ nước đang chảy.

Tần Phong thấy vậy, ngược lại có chút lau mắt mà nhìn.

Quả nhiên có thể trở thành đệ tử của Thiên Giám Quốc Sư, thiên phú nhất định không tầm thường.

"Ngươi có thể thu hồi Hạo Thiên Kính rồi!" Nhã An quát khẽ.

Tần Phong không nói hai lời, Chính Khí thu liễm, bình chướng màu tím nhạt trong nháy mắt tiêu tan.

Bá tánh phát cuồng như dã thú lao tới, nhưng khi chạm vào hơi nước, lại giống như thân thể rơi vào đầm lầy, động tác đều bị hạn chế.

Thế nhưng số lượng bá tánh quá nhiều, Nhã An bước vào Văn Thánh tứ phẩm chưa lâu, đối với việc khống chế hơi nước còn chưa thành thạo, chỉ qua vài hơi thở, liền có vẻ cố hết sức.

"Ngươi... ngươi nhanh lên một chút." Nhã An nghiến răng nói.

Đàn ông không thể quá nhanh... Tần Phong thầm oán thán một câu, sau đó liền bắt đầu tập trung tinh thần.

Bước vào Tam Phẩm cảnh giới, thân thể hắn đã có thể chịu đựng ảnh hưởng do Tiên Pháp mang đến, cho dù không tiến vào trạng thái Thần Uy, cũng có thể thi triển bất kỳ môn Tiên Pháp nào.

Mà hiện tại hắn muốn thi triển chính là — Sương Lý Khán Hoa!

Hồng Mông tiên khí trong cơ thể lưu chuyển, khí cơ quanh người Tần Phong lại dẫn động cuồng phong nổi lên, trong đôi mắt hắn, thất thải quang mang lóe lên rồi biến mất.

Chỉ thấy hắn xòe lòng bàn tay ra, hướng lên trên vung lên, trong Tuy Dương thành, sương mù màu trắng cuồn cuộn ập đến, cách hai trượng, liền không thể nhìn thấy gì!

Những bá tánh phát cuồng kia sau khi chạm vào sương mù, thân thể liền biến mất, bị dẫn vào một không gian khác!

Nhã An thu hồi hơi nước, hai má ửng đỏ, hiển nhiên thủ đoạn vừa rồi đối với nàng tiêu hao không nhỏ.

"Vất vả cho ngươi rồi, còn lại giao cho ta." Tần Phong nhìn về phía từ đường, hư ảnh Dạ Du Thần kia lại có thể xuyên qua sương mù, nhìn thấy vô cùng rõ ràng, đủ thấy thực lực cường đại.

Vấn đề bá tánh đã được giải quyết, Liễu Khánh bên kia giao cho Bạch Vô Song là được.

Hiện tại hắn, cũng rốt cuộc có thể buông tay buông chân đại chiến một trận.

"Tần Phong." Nhã An gọi.

"Ừm?"

"Cẩn thận một chút." Nhã An vẻ mặt lo lắng.

Tần Phong tự tin cười: "Yên tâm, ta đi rồi sẽ trở lại, nếu ngươi có thời gian, không bằng giúp ta hâm nóng một chén rượu."

"Hâm rượu?" Nhã An ngẩn người, không hiểu ý tứ trong lời nói này, nàng còn muốn nói gì đó, nhưng thân ảnh Tần Phong đã biến mất trong màn sương mù mịt.

...

Bên ngoài từ đường, Tần Phong bước vào trong.

Khí tức đáng sợ ập vào mặt, uy áp khủng bố giống như kinh đào hải lãng, khiến người ta kinh hãi.

Tần Phong triển khai Song đồng dị năng, xuyên qua tầng tầng lớp lớp sương mù, rốt cuộc cũng nhìn thấy vật được thờ phụng trong từ đường.

Đó là một pho tượng cao khoảng nửa người, mặt nhỏ, vai đỏ, mặt mũi giống người, nhưng ngũ quan lại kỳ quái.

Nói đơn giản, chính là một chữ — Xấu.

"Đó chính là vật bám vào của Dạ Du Thần?" Tần Phong nhướng mày.

Lúc này, tiếng cười âm trầm ghê rợn vang lên, khiến người ta sởn gai ốc.

Hư ảnh Dạ Du Thần cúi người, thanh âm như sấm rền vang dội: "Là ai cho ngươi dũng khí, dám một mình đối mặt với thần linh!"

Đối mặt với uy hiếp, Tần Phong không cho là đúng, ngược lại quát lớn: "Thần La Thiên Trưng!"

Dạ Du Thần nghe vậy, lại sợ hãi vội vàng lùi lại, đêm qua trong Quỷ Huyễn Sâm La, chiêu thức với uy lực kinh người kia, thương thế gây ra cho nó, đến nay vẫn khiến nó nhớ mãi không quên.

Thế nhưng chờ hồi lâu, lại không có chuyện gì xảy ra.

Tần Phong nhịn không được cười ra tiếng: "Đây chính là thần linh trên trời, cũng chỉ đến thế mà thôi."

Dạ Du Thần phản ứng lại, tức giận ngút trời: "Ngươi muốn chết!"

Chương 712: Quái dị giáng lâm

Theo sau tiếng gầm rú, hư ảnh khổng lồ của Dạ Du Thần giáng mạnh hai tay xuống.

Tuy chiêu thức chưa hạ xuống, nhưng khí thế đã bộc phát.

Uy áp như trời sập, trực tiếp khiến cho sân vườn từ đường nứt toác.

Đây là nhà của ngươi, thật sự là một chút cũng không nương tay... Tần Phong biến sắc, cố gắng giữ vững thân hình.

Ầm!

Tiếng nổ vang trời vang lên, sân viện rộng lớn, chỉ trong nháy mắt, đã bị đập thành một hố sâu không thấy đáy.

Bụi đất bay mù mịt, hòa vào làn sương trắng.

Dạ Du Thần nhìn quanh bốn phía, nhưng không thấy bóng dáng Tần Phong.

Ngay lúc này, một luồng sáng lấy khoảng không phía trên sân viện làm trung tâm, trong nháy mắt lan ra xung quanh, chỉ trong chớp mắt, đã bao phủ toàn bộ từ đường.

"Đây là... Giới vực?"

Hắn cảm nhận được điều gì đó, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một bóng người toàn thân tỏa ra ánh sáng thánh khiết, đôi mắt màu hổ phách trong veo như lưu ly.

Chính là Tần Phong!

Oanh!

Tia sét màu đỏ xé toạc màn đêm bao phủ bầu trời Tùy Dương thành, để lộ ra nanh vuốt.

Xích Kỳ hiện ra, chạy xung quanh Tần Phong, hướng về phía Dạ Du Thần gầm rú, tia sét màu đỏ xung quanh nó, giống như lôi xà, phát ra tiếng rít chói tai.

Dạ Du Thần thấy vậy, trong đôi đồng tử màu xanh lục lại dâng lên vẻ sợ hãi nồng đậm: "Diệt Sinh Lôi?! Ngươi sao có tư cách khống chế Diệt Sinh Lôi?"

Diệt Sinh Lôi là thần lôi Thượng Cổ, sở hữu năng lực hủy diệt vô thượng, ngay cả Thần ma trong Tiên Giới, cũng không dám trực tiếp chống đỡ.

Thêm vào đó, Dạ Du Thần mượn Hương Hỏa Nguyện Lực giáng lâm Thiên địa này, đạo tắc không toàn vẹn, thực lực lại bị hạn chế rất lớn, tự nhiên đối với Diệt Sinh Lôi vô cùng kinh hãi!

Nhưng Tần Phong sao có thể trả lời câu hỏi của hắn?

Hắn giơ tay phải xuống, Diệt Sinh Lôi màu đỏ trên không trung liền mang theo khí thế vô địch hung hăng đánh xuống Dạ Du Thần.

Không gian dường như bị xé toạc một đường, khoảnh khắc hai bên va chạm, lôi đình màu đỏ nổ tung trên hư ảnh Dạ Du Thần.

Tiếng kêu thảm thiết xé ruột xé gan vang vọng trên bầu trời Tùy Dương thành, ngay cả màn đêm u ám kia dường như cũng sáng lên vài phần.

Nhưng đây chỉ là bắt đầu, tuân theo truyền thống tốt đẹp "đánh rắn phải đánh dập đầu", Tần Phong và Xích Kỳ tâm ý tương thông, trên bầu trời, Lôi Long màu đỏ gầm rú.

Bầu trời đêm đen kịt, dường như biến thành biển sấm sét đỏ rực.

"Rơi xuống!" Theo tiếng hét lớn của Tần Phong.

Từng đạo Diệt Sinh Lôi, ầm ầm giáng xuống.

Tiếng kêu thảm thiết vang lên liên tục.

Hư ảnh của Dạ Du Thần bị lôi đình đánh cho không ngừng thu nhỏ, thậm chí ngay cả âm thanh cũng trở nên yếu ớt.

Xích Kỳ như muốn tranh công, lượn lờ trước mặt Tần Phong, ngẩng đầu ưỡn ngực, ra vẻ oai phong lẫm liệt.

Điều này khiến Tần Phong vô cùng bất ngờ, uy lực của Diệt Sinh Lôi hắn tuy rõ ràng, nhưng cũng không thể nào đánh cho một tồn tại có thực lực nhị phẩm đỉnh phong không có chút sức lực chống đỡ nào.

"Có gì đó không đúng." Tần Phong lẩm bẩm.

Ngay lúc này, một tiếng "rắc" vang lên trong màn đêm, vô cùng đột ngột.

Giống như âm thanh của một thứ gì đó bị phá vỡ.

Dạ Du Thần vốn đang kêu gào đau đớn, bỗng nhiên cười ha hả, giọng nói vô cùng điên cuồng.

"Quả nhiên, tất cả đều như... dự đoán."

Cái tên tồn tại trong miệng Dạ Du Thần, lại bị Thiên Địa Pháp Tắc che giấu, cho dù hắn niệm ra, cũng bị Thiên địa xóa bỏ danh hiệu.

Bóng tối vô tận trên bầu trời Tùy Dương thành như thủy triều rút đi, trăng sao lại một lần nữa chiếu xuống ánh sáng, nhưng ánh

sáng đó, lại mang theo màu sắc như máu.

Tần Phong ngẩng đầu nhìn lên, sau đó trợn trừng mắt, chỉ thấy một khe nứt màu đen nằm ngang trên bầu trời đêm.

Một đầu nối với biển sấm sét, đầu kia lại nối với Liệt Phùng của Tiên Giới.

Tần Phong rốt cuộc cũng biết được tiếng vỡ "rắc" kia từ đâu đến, đó là âm thanh phong ấn của Thiên Giám Quốc Sư bị lung lay!

Sự tình đã đến nước này, Tần Phong trong nháy mắt đã hiểu ra, Dạ Du Thần không phải bị Diệt Sinh Lôi của hắn đánh cho không có sức đánh trả, mà ngược lại, đối phương đang cố ý dụ dỗ hắn thi triển chiêu thức Diệt Sinh Lôi!

Mục đích chính là mượn thủ đoạn quỷ dị kia, mượn Diệt Sinh Lôi để loại bỏ phong ấn!

Trong nháy mắt, Tần Phong toát mồ hôi lạnh.

Hắn cảm thấy mình giống như một quân cờ, bị người ta tùy ý điều khiển.

Từ Phụng Thiên Thành đến đây là như vậy, giao chiến với Dạ Du Thần cũng là như vậy.

Đối phương dường như đã tính toán trước mỗi bước đi của hắn, mà mỗi bước đi đều là cạm bẫy đã được sắp đặt sẵn!

Dạ Du Thần dang rộng hai tay, ngửa mặt lên trời cười lớn: "Hương Hỏa Nguyện Lực đã tích lũy xong, cung nghênh Ngô Chủ giáng thế!"

Tiếng nói vừa dứt, trăng sao sáng tỏ dường như bị phủ lên một lớp vải mỏng màu đỏ như máu.

Thiên địa theo đó biến sắc!

Gió ngừng thổi, bốn phía trở nên yên tĩnh đến lạ thường, thời gian như thể dừng lại vào khoảnh khắc này.

Dạ Du Thần bỗng nhiên phát ra tiếng kêu đau đớn, hắc ảnh tạo thành thân thể hắn, giống như ngọn lửa trong gió, lay động dữ dội, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể tắt.

Rắc!

Trên bức tượng trong từ đường lại xuất hiện vết nứt, ngay cả hư ảnh của Dạ Du Thần cũng bắt đầu vỡ vụn!

Cùng lúc đó, Liễu Khánh cùng những người khác trong Tùy Dương thành phát ra tiếng kêu thảm thiết, thân thể bọn họ vỡ vụn, máu thịt bắn tung tóe, cảnh tượng vô cùng thê thảm!

"Không, không, Ngô Chủ, ta còn có ích với người." Dạ Du Thần hướng lên bầu trời kêu gào thảm thiết, không biết đang cầu xin ai.

Tuy nhiên, theo bức tượng trong từ đường vỡ vụn hoàn toàn, hư ảnh của Dạ Du Thần cũng giống như ngọn nến trước gió, chậm rãi tiêu tán.

Thay vào đó, là Thiên địa chấn động dữ dội!

Trong khe nứt màu đen nối liền Liệt Phùng Tiên Giới, một bàn tay bằng xương đưa ra, nó nắm lấy rìa Không Gian Liệt Phùng, dùng sức kéo mạnh sang hai bên.

Giống như xé toạc một lỗ hổng khổng lồ trên tấm màn đen kịt, một tồn tại kỳ dị không thể diễn tả bằng lời, bước ra từ lỗ hổng đó, hiện ra trước mắt mọi người.

Thân thể to lớn, giống như được ghép lại từ vô số thi thể của các loài khác nhau.

Vô số cánh tay bằng xương, giống như trăm chân của con rết,

được sắp xếp một cách cực kỳ bất quy tắc, gắn trên khắp thân thể.

Trên người nó có vô số khuôn mặt, có người, có thần, có thú, có ma.

Những khuôn mặt đó, đều chảy nước mắt máu, gào khóc ở đó, không ngừng kêu gào thảm thiết.

Ngoài ra, trên thân thể được ghép lại của nó, còn có một cái đầu lâu khổng lồ.

Nhưng cái đầu lâu đó lại không hề nối liền với thân thể, giống như một cá thể độc lập, lơ lửng xung quanh thân thể.

Ba con ngươi màu đỏ tươi lại nhìn về ba hướng khác nhau, trên miệng rộng hoác, nở nụ cười rợn người.

Sự tồn tại khủng bố và kỳ dị như vậy, tự nhiên khiến cho tất cả mọi người trong Tùy Dương thành đều kinh hãi.

Triển Thanh Phong mềm nhũn người, trực tiếp ngồi phịch xuống đất, trên mặt đã sớm không còn chút máu.

Còn những người có thực lực thấp hơn, thậm chí ngay cả chỗ quần cũng đã ướt một mảng.

Nhưng không ai cười nhạo bọn họ, đối mặt với nỗi kinh hoàng chưa biết, sợ hãi là bản năng của con người.

Ngay cả Tần Phong, thân thể cũng không khỏi run rẩy, lòng bàn tay ướt đẫm mồ hôi lạnh.

Trong lòng kinh hãi, đồng thời cũng dâng lên vô số nghi vấn ——

Dạ Du Thần đã chết, chứng tỏ kẻ tính toán hắn là người khác, chẳng lẽ là tên quái dị trước mắt này?

Rốt cuộc đây là tồn tại gì, tại sao lại có hình dạng như vậy?

Nó từ Tiên Giới giáng lâm thế gian, thậm chí còn có năng lực làm suy yếu phong ấn của sư phụ, tự mình mở ra một con đường, chẳng lẽ đây cũng là một loại Tạo Hóa Thân?

Thân phận của nó rốt cuộc là Tiên Giới Thần ma, hay là... Kẻ tội đồ khiến cho trật tự Quỷ Giới và Tiên Giới sụp đổ?

Bất an, sợ hãi, căng thẳng, trong nháy mắt lan tràn trong lòng.

Tần Phong chỉ cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, hắn thậm chí không có chút ý nghĩ và ý chí phản kháng nào!

Ngay lúc này, tất cả những cái miệng trên người tồn tại kỳ dị kia đồng loạt hít vào một hơi.

Giữa Thiên địa, dường như có thứ gì đó, bị nó tước đoạt.

Ánh sáng thánh khiết quanh người Tần Phong biến mất, ngay cả màu mắt cũng trở về như bình thường.

Hắn nhìn hai tay mình, trong lòng kinh hãi tột độ.

Hắn vậy mà hoàn toàn không cảm nhận được tu vi của mình, mà đối với điểm này, tất cả mọi người trong thành, đều như vậy!

Chương 713: Viện binh

Con quái vật này lại có thể dựa vào một mình mình, ảnh hưởng đến Thiên Địa Pháp Tắc nơi đây! Trong lòng Tần Phong lập tức có phán đoán.

Mất đi sự trợ giúp của tu vi, hắn không thể tiếp tục lơ lửng trên không, thân thể trong nháy mắt rơi xuống.

Ngàn cân treo sợi tóc, một đạo kim quang bao bọc Tần Phong, giúp hắn an ổn rơi xuống đất.

Ngoảnh đầu nhìn lại, đúng là Thành Hoàng gia!

Lão giả liếc mắt nhìn tòa miếu đổ nát, Dạ Du Thần ở phương Thiên Địa này, Tạo Hóa Thân đã sớm tan thành mây khói.

"Giao phó bản thân cho kẻ địch, có kết cục này cũng không trách được ai." Thành Hoàng gia thản nhiên nói, trên mặt lại hiện lên một tia thê lương.

Bởi vì như Thần Ma ngu xuẩn như Dạ Du Thần, cũng không phải chỉ có một mình hắn.

Thường xuyên bị bao phủ trong sợ hãi, lại có bao nhiêu Thần Ma còn có thể gánh vác Thiên Đế ý chí, cùng những kẻ địch đáng sợ này chiến đấu tiếp?

Tiên Giới chiến cuộc sụp đổ nghiêng ngả, không gì khác chính là từ nội bộ tan rã mà bắt đầu...

"Tiền bối, đây rốt cuộc là thứ gì?" Tần Phong run giọng hỏi.

Thành Hoàng gia không có trả lời, mà là ngẩng đầu nhìn về

phía quái vật, thần sắc vạn phần ngưng trọng.

Sự tình phát triển, cuối cùng vẫn đi về hướng mà hắn không muốn nhìn thấy nhất.

"Dạ Du Thần đã chết, Tuy Dương thành Hư Ảo Chi Giới cũng theo đó biến mất, các ngươi nhanh chóng rời đi, nơi đây chiến đấu đã không phải là các ngươi có thể nhúng tay vào." Thành Hoàng gia trầm giọng nói.

Đối với điểm này, Tần Phong tự nhiên vô cùng rõ ràng, hiện tại bọn họ cùng người thường không khác, muốn cùng loại quái vật này chiến đấu, chẳng phải là tự mình chuốc lấy thất bại sao?

Lui một vạn bước mà nói, coi như tu vi của bọn họ còn đó, loại quái vật này cũng không phải dựa vào bọn họ là có thể đối phó.

"Vậy tiền bối thì sao?" Tần Phong lên tiếng hỏi.

"Nếu như không có ai ngăn cản nó, phương Thiên Địa này sẽ rơi vào một mảnh tai kiếp, ta phải ở lại nơi này. Các ngươi rời khỏi Tuy Dương thành về sau, nhanh chóng đi tìm kiếm viện quân, nhớ kỹ, chưa nắm giữ Đạo Tắc giả, cho dù đến đây cũng là vô ích. Duy chỉ có người nắm giữ Đạo Tắc, mới có thể ở trong lĩnh vực quỷ dị của nó, duy trì được một chút lực chiến đấu."

Tần Phong nghe vậy, chấn động vạn phần, khó trách Thành Hoàng gia không bị ảnh hưởng, thì ra vấn đề then chốt nằm ở Đạo Tắc!

Trong cơ thể hắn tuy có Chúc Long tàn lưu Âm Dương Đạo Tắc chi khí, nhưng hắn cũng không có nắm giữ nó, cho nên tu vi bị lĩnh vực của quái vật xóa bỏ.

Tuy nhiên, phương Thiên Địa này người nắm giữ Đạo Tắc có thể nói là hiếm hoi, cơ bản đều tập trung ở những người bước vào

Siêu Thoát Chi Cảnh, muốn tìm được nói dễ hơn làm?

Theo như Tần Phong biết, hiện tại Nam Vực bên trong, duy nhất nắm giữ Đạo Tắc, chỉ sợ cũng chỉ có Nam Vực Tư Mệnh Nam Thiên Long Viêm Chu đại nhân!

Ngay tại lúc hai người đang nói chuyện, con quái vật kia dường như cảm ứng được cái gì, trên thân thể khổng lồ tất cả khuôn mặt, bao gồm cả cái đầu lâu khổng lồ đang lơ lửng trên không, vô số con mắt đồng loạt nhìn về phía Tần Phong.

Tiếng kêu thét chói tai như khóc như than vang lên: "A!!! Tiên Thiên Nhất Khí!"

Tiếng gầm vừa dứt, vô số cánh tay xương cốt, hung hăng đánh về phía Tần Phong.

Uy năng kia, dường như ngay cả không gian cũng có thể dễ dàng xé rách!

May mắn là Thành Hoàng gia kịp thời ra tay, kim quang bình chướng chắn trên đỉnh đầu.

Ầm!

Ầm ầm!

Tiếng va chạm liên tiếp chấn động màng nhĩ, khiến cho Thiên Địa rung chuyển.

Thành Hoàng gia ngân nga một tiếng, sắc mặt trắng bệch, ngay cả pho tượng trong Thành Hoàng miếu ở mi tâm, cũng nứt ra một đường!

Thực lực của quái vật sánh ngang Siêu Thoát Chi Cảnh, mà Tạo Hóa Thân của Thành Hoàng gia ở thế giới này lại bị rất nhiều hạn chế.

Nếu không phải Đạo Tắc mà hắn mang đến thế giới này là Kim Quang Chú nổi tiếng với khả năng phòng ngự mạnh mẽ, chỉ một chiêu, hắn rất có thể sẽ bị quái vật vỗ thành bột mịn!

"Tiền bối, người..." Tần Phong nhìn thấy vết nứt trên trán lão giả, lo lắng không thôi.

"Còn ngây ra đó làm gì, còn không mau đi!" Thành Hoàng gia quát lớn một tiếng.

Tần Phong tự nhiên không thể bỏ mặc Thành Hoàng gia, hắn muốn cùng Hiên Nhất tiền bối trong Thần Hải liên lạc, nhưng mà ở trong lĩnh vực quỷ dị của quái vật, hắn căn bản không cách nào dẫn động thần niệm, ngay cả Thần Hải của hắn, dường như cũng bị phong bế!

Không có tu vi chống đỡ, lại không cách nào nhận được trợ giúp của Hiên Nhất tiền bối, hắn ở lại chỗ này chỉ có thể trở thành gánh nặng.

Liếc mắt nhìn Thành Hoàng gia đang khổ sở chống đỡ, Tần Phong cắn răng, hướng về phía ngoài Tuy Dương thành chạy đi.

Hiện giờ, chỉ có nhanh chóng rời khỏi lĩnh vực của quái vật, tìm được Nam Thiên Long Viêm Chu đại nhân, mới có thể có được một tia sinh cơ!

Nhưng mà quái vật làm sao có thể để mặc hắn dễ dàng rời đi?

Thân thể khổng lồ chất đống từ những khối thi thể lại bắt đầu ngọ nguậy, trong miệng vô số khuôn mặt, sương mù màu xanh lục phun ra, tiếng ăn mòn xì xì lập tức vang lên.

Không gian giống như thủy tinh bị lửa thiêu đốt, bắt đầu vặn vẹo biến dạng.

Mà độc vụ kia, chỉ trong nháy mắt, liền bao phủ Tần Phong

cùng mọi người.

Tình huống như vậy căn bản là không đường trốn thoát!

Ngay tại lúc này, Kim Quang Chú của Thành Hoàng gia cũng bị độc vụ ăn mòn.

Làn da của hắn giống như mặt đất nứt nẻ, từng tấc từng tấc vỡ vụn, gặp gió liền hóa thành cát bụi.

Tần Phong bị độc vụ bức lui về bên cạnh Thành Hoàng gia, thấy bộ dạng của hắn, thần sắc lo lắng: "Tiền bối, đối phó với loại quái vật này, chẳng lẽ không có chút biện pháp nào sao?"

Thành Hoàng gia khó khăn đáp: "Loại tồn tại quỷ dị này, siêu thoát ngoài Tam Giới, không nằm trong Ngũ Hành. Cho đến ngày nay, cũng không ai biết rõ chúng vì sao mà đến. Chúng giống như bất tử bất diệt, cho dù thân thể thần hồn bị Viêm Quân Thiên Viêm thôn phệ, bị Thiên Đế uy năng vô thượng nghiền nát, vẫn có thể trọng sinh. Đến cuối cùng, chúng ta chỉ có thể dựa vào Côn Lôn trong tay Thiên Đế, phong ấn những tồn tại quỷ dị này."

Tần Phong nghe vậy, không khỏi nhíu chặt mày.

Thực lực cường đại, thủ đoạn quỷ dị, lại bất tử bất diệt, vậy còn đánh như thế nào?

Khó trách U Minh Quỷ Giới cùng Tiên Giới, sẽ ở dưới sự xâm nhập của quái vật này, xuất hiện tai biến.

"Ta giáng lâm thế giới này, vốn là muốn tìm kiếm phương pháp tiêu diệt những tồn tại quỷ dị này, dù sao mấy ngàn năm trước, Tam Giới tuy có bình chướng, nhưng cũng có thể thông qua một số thủ đoạn liên lạc. Tương truyền U Minh Quỷ Giới bên trong, Hoàng Tuyền cuối cùng, có một loại Bỉ Ngạn Hoa, có thể đem vật bất tử bất diệt kéo vào điểm cuối của hư không vỡ vụn, không gian loạn lưu ở nơi đó, có thể hủy diệt vạn vật thế gian. Ta

vốn định thông qua Quỷ Giới Liệt Phùng bước vào Quỷ Giới, nhưng mà Tạo Hóa Thân ở đây, không thể tùy ý rời đi."

Lời còn chưa dứt, Thiên Địa lại chấn động.

Quái vật một lần nữa phát động công kích về phía Tần Phong hai người, vô số cánh tay xương cốt ầm ầm đánh xuống.

Mà lần này, Kim Quang Chú của Thành Hoàng gia rốt cuộc cũng không thể chống đỡ nổi, trong nháy mắt vỡ vụn!

Thân thể của hắn vào lúc này, cũng trở nên mơ hồ.

Ngẩng đầu nhìn lên, vô số cánh tay xương cốt đã che khuất cả Thiên Khung, Tần Phong thậm chí có thể nhìn thấy những đường vân giữa các cánh tay xương cốt.

Còn có mùi hôi thối và sát ý nồng nặc ập vào mặt!

"Tần Phong!" Xa xa, Nhã An cùng mọi người thấy vậy, phẫn nộ đến tột độ.

Ngay tại lúc này, trên bầu trời, phong ấn Tiên Giới Liệt Phùng khôi phục như lúc ban đầu.

Một đạo thanh khí từ phương hướng Phụng Thiên Thành đánh tới, lại trực tiếp xuyên thủng con ngươi dọc trên cùng của cái đầu lâu khổng lồ của quái vật!

Máu đen phun ra, vô số tiếng kêu thảm thiết trong nháy mắt vang lên, tiếng kêu chói tai như muốn xuyên thủng màng nhĩ.

Hai đạo thân ảnh từ phía chân trời lướt đến, trong nháy mắt rơi xuống không trung phía nam bắc Tuy Dương thành, Tần Phong và Nhã An đều lộ ra vẻ mặt không dám tin, chỉ vì hai người này lại là Thẩm Lê và Tôn Kỳ sư huynh!

Chỉ thấy toàn thân bọn họ được thanh khí bao bọc, hai tay xòe

ra, Chính Khí dẫn động, bốn đạo bạch quang nhanh chóng lướt về phía bốn phương tám hướng trong thành.

Nhìn kỹ lại, bốn đạo bạch quang kia là bốn vật nhỏ bằng ngọc.

Phân biệt là Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ, bốn phương thần thú hộ vệ!

Trong Phụng Thiên Thành, Hạo Văn Viện Đăng Thiên Lâu đỉnh, Thiên Giám Quốc Sư phất tay áo một cái, bốn vật phẩm liền được bạch quang nối liền, tạo thành một môn trận lớn.

Đại trận tản mát ra bạch quang chói mắt, không mất bao lâu, liền thanh trừ hết độc vụ trong thành.

Cùng lúc đó, Tần Phong kinh ngạc phát hiện, tu vi của hắn đã khôi phục như lúc ban đầu!

Vèo!

Xích Kỳ và Bạch Tô trong Thần Hải trong nháy mắt hiện thế, bọn chúng nhìn về phía quái vật khổng lồ kia, trong mắt vừa sợ vừa giận, giống như là nhìn thấy thiên địch...

Chương 714: U Minh Quỷ Giới

Lĩnh vực quỷ dị của con quái vật bị Thiên Giám Quốc Sư dùng trận pháp xóa bỏ, mọi người khôi phục lại thực lực.

Nhưng đối mặt với loại quái vật này, nếu không có Siêu Thoát Chi Cảnh trấn giữ, làm sao có thể chống lại?

Ngay lúc này, một bóng đen từ trên trời đêm ập tới, hung hăng lao vào con quái vật khổng lồ kia.

Con quái vật đáng sợ kia, vậy mà lại bị bóng đen kia đè xuống đất!

Ầm!

Mặt đất đột nhiên rung chuyển, một khe nứt khổng lồ chia đôi tòa thành Tuy Dương rộng lớn, lan ra xa không biết bao nhiêu dặm.

Tần Phong kinh ngạc, nhìn kỹ lại, cũng nhìn rõ hình dạng của bóng đen kia, hình dáng giống hổ, to bằng con bò, lưng mọc đôi cánh.

“Là Cùng Kỳ!”

Con quái vật này đến đây, chỉ có thể chứng minh một điều, Nam Thiên Long Viêm Chu đại nhân đã đến!

Quả nhiên, mấy bóng người phá không mà đến, chính là những cao thủ mạnh nhất của Nam Vực Trảm Yêu ti.

Tư Mệnh dẫn đầu, Thương Tiên và Đao Cuồng đại nhân theo sát phía sau.

Còn có một người khiến Tần Phong vô cùng bất ngờ, chính là Đao Quỷ đã phản chiến trong trận chiến ở Trấn Linh Quan!

Tất cả mọi người nhìn thấy hình dạng con quái vật ngã xuống đất, đều lộ vẻ mặt nghiêm trọng.

Đó là sự tồn tại vượt xa nhận thức trước đây của bọn họ!

Oanh!

Vô số cánh tay xương chống đất đứng lên, cái đầu lâu khổng lồ lơ lửng giữa không trung, há to miệng đầy máu hướng về phía Viêm Chu cùng những người khác, luồng sáng đen chết chóc trong nháy mắt bắn ra.

Mọi người đều có thể cảm nhận được uy lực của luồng sáng chết chóc kia, đều nhíu mày, dốc hết toàn lực né tránh.

Luồng sáng bắn thẳng lên đỉnh Thương Khung, theo sau là luồng sáng đen tối hơn cả đêm đen bùng nổ.

Vạn vật im lặng, Tần Phong ngẩng đầu nhìn lên, vẻ mặt kinh hãi.

Trên bầu trời đêm, nơi tận cùng của bầu trời, giống như bị người ta xé toạc ra một mảnh, vô cùng quỷ dị!

Nếu bị chiêu này đánh trúng, hậu quả thật không thể tưởng tượng nổi!

“Sư phụ, làm sao bây giờ?” Đao Cuồng Trấn Thiên Nhất lên tiếng hỏi.

Đao Quỷ bị áo choàng đen bao phủ thản nhiên đáp: “Những gì ta dạy ngươi lúc trước đều quên hết rồi sao? Lúc này, nên ra tay trước.

Chiêu này ngươi hãy nhìn cho kỹ, có thể lĩnh ngộ được bao

nhiêu, đều dựa vào tạo hóa của chính ngươi.”

Dứt lời, Đao Quỷ giơ tay phải lên, thiên địa khí cơ ngưng tụ, vậy mà hóa thành một thanh đại đao dài trăm trượng.

Kim sắc Thượng Cổ Thần Tức vờn quanh người Đao Quỷ, sau đó chỉ thấy ông ta vung tay phải từ trên xuống dưới.

Một đường đen xẻ đôi không gian, lướt qua thân thể khổng lồ của con quái vật.

Con quái vật kia ngay trước ánh mắt kinh ngạc của Tần Phong, tan thành từng mảnh!

“Đây là đao pháp đã lĩnh ngộ được pháp tắc.” Thành Hoàng gia nheo mắt.

Không chỉ như vậy, Tần Phong có thể cảm nhận được, thực lực của Đao Quỷ còn mạnh hơn so với nửa năm trước rất nhiều, đối phương dường như trong nửa năm nay, đã bước vào Siêu Thoát Chi Cảnh!

“Đao này tên là Nhất Đao Tu La.” Đao Quỷ nắm tay phải, thanh đại đao được thiên địa khí cơ ngưng tụ thành vỡ vụn.

“Con quái vật đó chết rồi?” Triển Thanh Phong và những người khác nhìn nhau, vẻ mặt không dám tin.

“Không đúng!”

Lúc này, Nam Vực Tư Mệnh dường như phát hiện ra điều gì đó, hai mắt nhìn chằm chằm vào con quái vật đã tan thành từng mảnh.

Những người khác cũng cảm nhận được tình hình không ổn, liền nhìn theo.

Chỉ thấy, trên thân thể của con quái vật đáng lẽ phải chết

không thể chết hơn được nữa, mỗi khuôn mặt đều mang theo nụ cười ghê rợn.

Tiếng cười rợn tóc gáy vang lên, những mảnh thịt vỡ vụn kia vậy mà ngay trước mắt mọi người, lại một lần nữa tụ tập lại một chỗ!

“Con quái vật này chẳng lẽ không thể giết chết?” Thương Tiên nhíu mày.

Không ai có thể trả lời câu hỏi này.

Thành Hoàng gia trầm giọng nói: “Vô dụng thôi, Thiên Đế đã dùng hết mọi thủ đoạn, cho dù giết loại quái vật này ngàn vạn lần, đối phương vẫn có thể khôi phục như ban đầu, nó dường như sở hữu thần thông bất tử bất diệt.”

“Trên đời này sao có thể có thứ bất tử bất diệt? Liệu nó có sở hữu thủ đoạn giống như Tạo Hóa Thân của các ngươi không?” Tần Phong lên tiếng hỏi.

“Chúng ta cũng từng nghĩ như vậy, dù sao Tạo Hóa Thân của Tiên Giới và hái sao điểm mệnh của Quỷ Giới, tuy có thể bảo vệ mệnh hỏa bất diệt, nhưng chung quy có giới hạn số lần.

Tuy nhiên, Tây Vực Phật Đà của Tiên Giới, đã từng nhốt bọn chúng, và dùng đại uy Phật quang không ngừng luyện hóa bọn chúng suốt ngàn năm.

Nhưng kết quả lại nằm ngoài dự đoán, sự hồi sinh của bọn chúng dường như là vô hạn!”

“Trong cuộc chiến kéo dài hàng ngàn năm, chúng ta vẫn luôn muốn tìm hiểu nguyên nhân bất tử bất diệt của bọn chúng, nhưng lại không có manh mối nào.

Chính vì vậy, Thiên Đế và Phật Đà mới dùng thủ đoạn phong

ấn, giam cầm bọn chúng, nhưng luôn luôn không thể tiêu diệt bọn chúng."

Trong lúc hai người nói chuyện, con quái vật lại một lần nữa đứng lên, vô số cánh tay xương quanh người nó vung vẩy loạn xạ, không khí hình thành dòng chảy hỗn loạn, mãnh liệt như lưỡi dao.

Tư Mệnh và những người khác thấy vậy, nhìn nhau trao đổi ánh mắt, sau đó cùng nhau lao về phía con quái vật, dư ba của trận chiến giống như sóng to gió lớn liên tiếp ập đến.

Con quái vật kia tuy thực lực kinh người, nhưng do thân hình to lớn, động tác chậm chạp, sau vài hiệp, rõ ràng là rơi vào thế hạ phong.

Thương Tiên Tư Mã Không nắm bắt cơ hội, một thương phá không, trực tiếp xuyên thủng đầu lâu khổng lồ của con quái vật.

Thế nhưng chỉ trong nháy mắt, vết thương dữ tợn trên đầu lâu kia đã hoàn toàn khép lại!

Quả nhiên giống như Thành Hoàng gia đã nói, bất tử bất diệt!

Tần Phong vẻ mặt khó coi nói: "Chẳng lẽ chỉ có cách như tiền bối đã nói, đến U Minh Quỷ Giới tìm Bỉ Ngạn Hoa, mới có cơ hội tiêu diệt con quái vật này?"

Thành Hoàng gia lắc đầu: "Đó chỉ là truyền thuyết mà thôi, thật giả căn bản khó mà kiểm chứng."

"Tại sao?" Tần Phong khó hiểu hỏi.

"Bỉ Ngạn Hoa sinh trưởng ở bờ bên kia Hoàng Tuyền, người chết không thể chạm vào, chỉ có người sống mới có thể hái được.

Tuy nhiên U Minh Quỷ Giới là nơi của người chết, người sống bước vào đó, chắc chắn hồn phi phách tán, làm sao có cơ hội mang

nó trở về?"

Tần Phong nghe vậy không khỏi ngạc nhiên, như vậy, dùng Bỉ Ngạn Hoa để đối phó với con quái vật, bản thân là một việc không thể thực hiện được!

Ngay lúc này, hai bóng người đáp xuống bên cạnh Tần Phong, không ai khác chính là hai vị sư huynh của hắn, Tôn Kỳ và Thẩm Lê.

Còn chưa kịp để Tần Phong lên tiếng chào hỏi, Thẩm Lê và Tôn Kỳ đã nhìn nhau, sau đó mỗi người một tay đặt lên vai trái phải của Tần Phong.

"Sư huynh, hai người muốn làm gì vậy?" Tần Phong kinh ngạc hỏi.

"Tuân theo sư phụ chi mệnh, đưa ngươi xuống đó một chuyến." Thẩm Lê thở dài nói.

"Sư phụ muốn giết ta?!" Tần Phong kêu lên kinh ngạc.

Tôn Kỳ nheo mắt, khóe miệng nhếch lên: "Tiểu sư đệ đừng nói bậy, sư phụ chỉ muốn để ngươi đến Hoàng Tuyền, tìm Bỉ Ngạn Hoa mà thôi."

Lời này vừa nói ra, Thành Hoàng gia lập tức nhìn sang.

Tần Phong nghe vậy, trừng lớn hai mắt: "Người sống không thể vào U Minh Quỷ Giới, nếu không sẽ hồn phi phách tán, sư phụ làm như vậy, có khác gì giết ta?"

Thẩm Lê vừa đơn thủ kết ấn vừa giải thích: "Sư phụ nói, người khác tiến vào Quỷ Giới có thể sẽ hồn phi phách tán, nhưng tiểu sư đệ ngươi thì khác.

Nếu nói trên đời này còn ai có thể tiến vào Quỷ Giới mà không

chết, tiểu sư đệ tuyệt đối là một trong số đó.”

“Chẳng lẽ sư phụ có thủ đoạn gì có thể bảo vệ ta?” Tần Phong hiếu kỳ hỏi.

“Không, tất cả đều phải dựa vào chính ngươi.” Tôn Kỳ cười đáp.

Ngay khi Tần Phong muốn hỏi cụ thể phải làm như thế nào, thì tay phải của Thẩm Lê đã tỏa ra trận trận bạch quang chói mắt, sau đó hung hăng đánh lên thiên linh cái của Tần Phong.

Vút!

Chỉ một đòn này, thần hồn của Tần Phong vậy mà đã bị đánh bật ra khỏi cơ thể.

Hắn mờ mịt nhìn xung quanh, vạn vật đều giống như đồ vật phát quang, tỏa ra ánh sáng xanh nhạt.

Thẩm Lê khẽ nói: “Người sống trên hai vai và đỉnh đầu đều có một ngọn đèn mệnh hỏa, mà ngọn đèn trên đỉnh đầu, gọi là Lưu Hỏa.

Lấy Lưu Hỏa, định hai ngọn đèn mệnh hỏa trên vai, có thể giúp tiểu sư đệ thần hồn tiến vào U Minh Quỷ Giới.

Đương nhiên, tiểu sư đệ bước vào Quỷ Giới sau, nhất định phải vạn phần cẩn thận, dù sao nơi đó cũng không phải là nơi hiền lành gì.

Vạn nhất bị hồn ma dã quỷ tìm đến, hai ngọn đèn mệnh hỏa trên vai ngươi tắt, ngươi cũng sẽ chết.”

Vừa dứt lời, Tần Phong liền cảm thấy dưới thân dường như truyền đến một cỗ lực hút mạnh mẽ.

Cúi đầu nhìn xuống, không biết từ lúc nào, trên mặt đất màu

xanh biếc vậy mà xuất hiện một vòng xoáy khổng lồ.

Tần Phong căn bản không kịp phản kháng, đã bị vòng xoáy kia cuốn vào lòng đất, biến mất không thấy tăm hơi.

Thẩm Lê nghiêng đầu hỏi: “Vừa rồi ta hình như nghe thấy tiểu sư đệ nói gì đó?”

Tôn Kỳ vuốt cằm, hồi tưởng lại: “Hình như là đang nói, con mẹ nó các ngươi… Ừm, thôi không nhắc nữa, làm mất văn hóa.”

…

Chương 715: Quỷ Môn Quan

Phụng Thiên Thành, Hạo Văn Viện, đỉnh Đăng Thiên Lâu. Thiên Giám Quốc Sư đứng bên lan can, đưa mắt nhìn về phương nam, tay chắp sau lưng.

Bỗng nhiên, như cảm nhận được điều gì, lão lẩm bẩm: "Đã xuống rồi sao?"

Ngay lúc đó, một bóng người xuất hiện, tóc trắng râu đen, chính là Trấn Thần Ti Ngự!

"Vừa rồi thứ đó ẩn thân trong người thường dân tiến vào Phụng Thiên Thành, ngươi không cho ta ra tay, thì ra là vì hôm nay."

"Kẻ địch chưa biết rõ lai lịch mới là đáng sợ nhất, chỉ có biết người biết ta, mới có thể tìm được đường sống." Thiên Giám Quốc Sư thản nhiên nói.

"Cho nên, dù đã liệu trước được mọi chuyện, ngươi cũng không ngăn cản, cố ý để con quái vật kia giáng thế, chính là vì muốn tìm ra cách đối phó với nó.

Nhưng ngươi để thằng bé bước vào U Minh Quỷ Giới, đi tìm Bỉ Ngạn Hoa trong truyền thuyết, có phải là quá mạo hiểm rồi không?"

Giọng điệu của Trấn Thần Ti Ngự có chút nghiêm nghị. Trong trận chiến ở Trấn Linh Quan, dù ông đã sớm ban cho Tần Kiến An một phần Tạo Hóa, nhưng vẫn không thể bảo vệ được tính mạng của hắn.

Chính vì vậy, ông không muốn con của đồ đệ mình lại phải chịu cảnh sinh tử luân hồi.

Dừng một chút, ông nói tiếp: "Bên trong U Minh Quỷ Giới, tràn ngập quỷ khí và vong hồn, sinh hồn bước vào trong đó, sẽ lập tức lạc lối.

Mà Bỉ Ngạn Hoa trong truyền thuyết lại ở bên bờ Hoàng Tuyền, nó không phân biệt được phương hướng thì làm sao tìm được?

Ta thật sự không hiểu, ngươi từ khi nào lại đi một nước cờ hồ đồ như vậy."

"Chính vì vậy, cho dù ta có thể bảo vệ Thẩm Lê hoặc Tôn Kỳ tiến vào U Minh Quỷ Giới, nhưng vẫn không làm như vậy.

Tìm kiếm Bỉ Ngạn Hoa cần có người dẫn đường, mà Thẩm Lê và Tôn Kỳ không có điều kiện đó."

"Ý của ngươi là Tần Phong có thể... Chẳng lẽ là Lý Dương?" Trấn Thần Ti Ngự phỏng đoán.

Thiên Giám Quốc Sư lắc đầu: "U Minh Quỷ Giới quá lớn, Tần Phong làm sao có thể tình cờ gặp được hắn ta, ta nói là một người khác."

Trấn Thần Ti Ngự suy nghĩ kỹ câu nói này, sau đó sắc mặt hơi biến đổi: "Lão già, chẳng lẽ cái chết của đồ nhi ta, cũng nằm trong tính toán của ngươi?!"

Giọng ông ta đột nhiên trầm xuống, cả Đăng Thiên Lâu bắt đầu rung chuyển!

Thiên Giám Quốc Sư thở dài: "Số mệnh chưa bao giờ được định sẵn, giống như mỗi con đường đều có ngã rẽ.

Những gì ta có thể làm, chỉ là xác định điểm xuất phát, sau đó đi về phía đích đến."

Nghe vậy, Trấn Thần Ti Ngự thu liễm khí thế, ông cũng coi như đã hiểu được lời đối phương.

Cái chết của Tần Kiến An không nằm trong tính toán của lão già này, lão chỉ dựa vào sự thật đã định, xác định lại phương hướng.

Nếu Tần Kiến An không chết, có lẽ lão già này sẽ có đối sách khác...

"Nhưng ta có một điều không rõ, nếu Lý Dương chưa chắc đã gặp được Tần Phong, vậy đồ nhi của ta làm sao có thể gặp được?"

"Huyết mạch tình thâm, dù âm dương cách biệt, cũng không thể xóa bỏ." Thiên Giám Quốc Sư đưa ra câu trả lời như vậy.

.....

Thiên địa u ám, một vầng trăng khuyết treo trên cao.

Bầu trời xám xịt, như bị cát bụi che khuất.

Nhìn xa xa, mặt đất cằn cỗi hoang vu.

Các loại Thạch trụ kỳ hình dị trạng mọc lên san sát, trong khe nứt, U Minh quỷ hỏa như suối phun, thỉnh thoảng lại phun trào, đủ để xông thẳng lên trời.

Trước cánh cổng lớn được xây dựng bằng hắc thạch, hai chiếc đầu lâu không rõ là của loài vật gì treo trên xà ngang, bên trong chứa đầy mỡ thi thể, ngọn lửa đỏ rực trong vùng đất này trông vô cùng bắt mắt.

Dưới ánh lửa đỏ rực, có thể nhìn rõ, trên cánh cổng lớn khắc ba chữ lớn —— Quỷ Môn Quan!

Con đường được lát bằng xương trắng, trước Quỷ Môn Quan, đứng sừng sững một bóng người khổng lồ cao bằng nửa cánh cửa.

Nó có hình dạng kỳ lạ, đầu hổ mình trâu, mọc ba con mắt, lắc lư một cặp sừng nhọn.

Bàn tay to lớn dính đầy máu tanh mở ra, âm phong trận trận, trên con đường xương trắng, vô số vong hồn bị thổi đến đau đớn, vừa khóc lóc vừa tiến về phía Quỷ Môn Quan.

Quỷ sai Ngưu Đầu Mã Diện phụ trách duy trì đội ngũ, nhìn thấy vậy, khẽ nói: "Thổ Bá đại nhân hôm nay hình như tâm trạng không tốt."

"Có thể không tệ sao? Vất vả lắm mới có vong hồn giáng lâm Quỷ Giới, Thổ Bá đại nhân vốn thích nhất món này, nó thích nhất là nhúng vong hồn vào mỡ thi thể chiên giòn, sau đó cho vào miệng nhai giòn tan.

Kết quả vị Quỷ Đế mới nhậm chức ở Nam Vực, không những giết chết Quỷ Đế cũ, mà còn không cho phép chúng ta ăn bậy những vong hồn này."

Nhắc đến vị Quỷ Đế mới nhậm chức kia, thân hình vạm vỡ của Ngưu Đầu không khỏi run lên, nó vội vàng làm động tác im lặng, sau đó cẩn thận nhìn xung quanh: "Ngươi cũng dám nói xấu Quỷ Đế, chán sống rồi sao?

Quên vị Quỷ Đế trước đã chết như thế nào rồi à?"

Nghe vậy, Mã Diện trừng lớn mắt ngựa, một hồi sau mới hoàn hồn, cảnh tượng nửa năm trước nó vẫn còn nhớ như in.

Trên bầu trời, kim quang giáng thế, khe nứt mở ra.

Có Thi Vương và Quỷ Tướng hùng mạnh ngửi thấy hơi thở của sinh hồn, liều mạng muốn từ khe nứt đó tiến vào một không

gian khác.

Nhưng vào lúc đó, lại có người ra tay giết chết một người.

Đứng chắn trước khe nứt, đối mặt với Thi Vương và Quỷ Tướng đáng sợ, thật sự là một quyền một tên!

Cho đến khi vị Quỷ Đế trước xuất hiện, đại chiến một trận với kẻ đó.

Trận chiến đó thật sự là long trời lở đất, san bằng cả trăm dặm đất đai ở Nam Vực Quỷ Giới!

Cuối cùng, kẻ không có thần thông hái sao định mệnh kia, lại cứng rắn đánh chết vị Quỷ Đế trước, sau đó tự mình lên thay!

Sau đó, vị Quỷ Đế mới nhậm chức kia liền lập ra rất nhiều quy củ, trong đó có một điều là, không được tham ăn vong hồn...

Nhưng cũng chính vì vậy, lực lượng chiến đấu của Nam Vực không ngừng lớn mạnh, số lượng quân đoàn Quỷ Binh vượt xa các nơi khác, thậm chí sắp đuổi kịp Quỷ chủ trọng sinh.

Ngay khi Mã Diện đang hồi tưởng, trên bầu trời đột nhiên xuất hiện một xoáy nước.

"... Mẹ kiếp!" Một tiếng kêu dài vang lên, một bóng người lọt vào tầm mắt của Ngưu Đầu Mã Diện.

Ầm!

Con đường xương trắng rung chuyển, Tần Phong đứng dậy, vội vàng kiểm tra cơ thể, điều nằm ngoài dự đoán của hắn là, rơi từ độ cao như vậy xuống, hắn lại không hề hấn gì?

Nhìn xung quanh, thiên địa như bị màn sương màu vàng bao phủ, trong vòng một trượng, khó có thể nhìn rõ mọi vật.

Mà màn sương màu vàng này, vào khoảnh khắc hắn đáp xuống, lại bắt đầu cuồn cuộn dâng trào, sau đó lao về phía hắn.

Tần Phong kinh ngạc phát hiện, bề mặt cơ thể mình, dường như đang dần trở nên hư ảo, giống như sắp bị màn sương màu vàng này nuốt chửng!

Sinh hồn khó vào U Minh Quỷ Giới, không phải chỉ là nói suông!

Ngay khi hắn đang lo lắng vạn phần, trong lòng không ngừng mắng chửi sư phụ và hai vị sư huynh kia, thì hư ảnh của Hiên Nhất tiền bối hiện ra.

Thần Hải của Văn Thánh Đạo Giả gắn liền với thần hồn, Tần Phong thần hồn giáng lâm U Minh Quỷ Giới, Thần Hải tự nhiên cũng đi theo.

Hiên Nhất quan sát thiên địa nơi đây, hứng thú nói: "Thì ra nơi này chính là U Minh Quỷ Giới."

Tần Phong sắp khóc rồi, hắn không muốn chết một cách khó hiểu như vậy!

"Tiền bối, cơ thể ta hình như sắp bị pháp tắc thiên địa nơi đây xóa bỏ rồi, người mau cứu ta!"

Hiên Nhất nghiêng đầu nhìn lại, chỉ thấy cơ thể Tần Phong đang không ngừng trở nên hư ảo.

Ông nhìn thoáng qua ngọn lửa đang bập bùng trên đỉnh đầu Tần Phong, lại nhìn màn sương màu vàng đang cuồn cuộn ập tới, trầm ngâm nói: "Lưu hỏa bảo vệ thần hồn của ngươi, không thể để nó tắt.

Mà những màn sương màu vàng này lao về phía ngươi, rất có thể là bởi vì trên người ngươi không có tử khí...

Nếu đã như vậy, phương pháp cũng đơn giản, ngươi hãy dùng Âm Dương Đạo Tắc của Chúc Long, dùng sinh lực bảo vệ lưu hỏa trên đỉnh đầu, sau đó dùng tử khí bao bọc thần hồn, hẳn là có thể hóa giải nguy cơ."

Chương 716: Ngưu Đầu Mã Diện

Đạo lý tuy đơn giản, nhưng Tần Phong lại biến sắc: "Tiền bối, Âm Dương Đạo Tắc ta vẫn chưa nắm giữ."

"Còn nhớ ta đã dạy ngươi cách bước vào nhị phẩm chứ?" Hiên Nhất bỗng nhiên lên tiếng hỏi.

Tần Phong ngẩn người, sau đó gật đầu.

Lúc trước tiền bối từng nói, muốn đem giới vực cùng bản nguyên Chính Khí tu luyện đến mức đăng phong tạo cực, có thể để Xích Kỳ và Bạch Tô hai tiểu gia hỏa thôn phệ âm dương chi khí Chúc Long để lại, sau khi tăng lên uy lực, lại phản hồi cho bản thân.

"Chẳng lẽ tiền bối muốn để Xích Kỳ và Bạch Tô thôn phệ âm dương chi khí, sau đó để chúng thủ hộ ta, dùng tử khí bao phủ toàn thân?" Tần Phong thăm dò.

"Không sai."

"Nhưng tiền bối, lúc trước người từng nói, Âm Dương Đạo Tắc còn chưa hoàn thiện, tàn phá không chịu nổi, hai tiểu gia hỏa kia làm sao dung hợp vào bản thân?"

"Ngươi thử dẫn động thần thức nhìn vào Thần Hải xem."

Tuy nghi hoặc, nhưng Tần Phong vẫn làm theo, khi nhìn thấy hắc bạch chi khí trong Thần Hải, hắn không khỏi trợn tròn mắt.

Không biết từ lúc nào, hắc bạch chi khí lại lớn mạnh gấp ba

lần, hơn nữa ở đỉnh hắc bạch chi khí, còn có nhàn nhạt hắc kim quang mang bao phủ, thoạt nhìn thần dị phi phàm.

Nhìn ra sự kinh ngạc của Tần Phong, Hiên Nhất giải thích: "Trước đó trong Thần Hải của ngươi xuất hiện một tia Thần Tính, bị âm dương chi khí hấp thu, cho nên mới xuất hiện biến hóa này."

"Thần Tính?" Tần Phong suy tư một lát liền phản ứng lại, là Huyễn Mộng Đạo Tắc của tên Dạ Du Thần đã chết kia!

Không ngờ tên kia sau khi chết, lại tặng cho mình một phần đại lễ như vậy, nếu dựa vào hấp thu Hồng Mông tiên khí cùng U Minh quỷ khí, muốn đem Âm Dương Đạo Tắc lớn mạnh như vậy, không biết phải tốn bao nhiêu công phu!

"Âm dương chi khí tuy chưa hoàn toàn thành hình, nhưng phần đỉnh kia, có thể để hai tiểu gia hỏa thôn phệ hấp thu trước, sau đó phản hồi lại trên người ngươi. Vừa hay đến U Minh Quỷ Giới, ngươi có thể dựa vào sinh hồn chi khu, mượn Thiên địa vô tận tử khí nơi này, thử lĩnh ngộ một tia Âm Dương Đạo Tắc, thuận tiện giải quyết tình thế cấp bách trước mắt." Hiên Nhất thản nhiên nói.

Lúc này thần hồn bị pháp tắc U Minh Quỷ Giới không ngừng tiêu giảm, Tần Phong tự nhiên không dám chậm trễ, sau khi biết được phương pháp, hắn lập tức câu thông với Xích Kỳ và Bạch Tô.

Hai tiểu gia hỏa này vốn đã thèm thuồng hắc bạch chi khí kia từ lâu, nhận được mệnh lệnh của Tần Phong, lập tức xông về phía đỉnh hắc bạch chi khí, đem phần hắc kim quang mang bao phủ kia nuốt chửng!

Ở một bên khác, Ngưu Đầu Mã Diện đưa mắt nhìn nhau.

Sau khi khe nứt giữa nhân gian và Quỷ Giới mở ra, mỗi ngày đều có rất nhiều u hồn giáng lâm, bọn chúng đã sớm thấy quen

mắt.

Nhưng u hồn này so với những u hồn trước đó, cách thức xuất hiện lại hoàn toàn bất đồng.

Mà quan trọng nhất là, u hồn này thật sự rất thơm, mùi vị giống như sinh hồn vậy!

Ngưu Đầu nuốt nước miếng nói: "Sinh hồn có thể bước vào U Minh Quỷ Giới sao?"

Mã Diện cũng nghi hoặc, lắc đầu đáp: "Nếu không xác định, chi bằng đến gần xem thử, nếu thật sự là sinh hồn, toàn thân nhất định không có tử khí bao quanh."

"Cũng được."

Ngưu Đầu Mã Diện không ngừng tới gần, mùi thơm xộc vào mũi, khiến bọn chúng thèm nhỏ dãi.

Nếu không phải sợ hãi mệnh lệnh của tân nhiệm Quỷ Đế, bọn chúng e rằng đã sớm lao về phía Tần Phong, ăn ngấu nghiến rồi.

Nhưng khi đến gần mười trượng, mùi thơm lại đột nhiên giảm bớt.

Tần Phong lần nữa mở mắt, lưu hỏa trên đỉnh đầu hắn không còn lay động, nhàn nhạt lục sắc lôi đình hình thành kết giới bao phủ hắn.

Mà toàn thân hắn, cũng có tử khí xen lẫn tia tia hồng sắc lôi hồ bao quanh.

Tần Phong mơ hồ có cảm giác, đối với Âm Dương Đạo Tắc, hắn dường như đã nắm giữ được một chút.

Hoàng sắc vụ khí trong thiên địa mất đi mục tiêu, không còn cuồn cuộn về phía Tần Phong nữa.

Nhưng tầm nhìn xung quanh, vẫn mơ hồ không rõ.

Đúng lúc này, Tần Phong nghe được vài tiếng gọi, tìm theo tiếng nhìn lại, phía trước trong hoàng sắc vụ khí, hai đạo hắc ảnh không ngừng tới gần.

Đến khi còn cách một trượng, Tần Phong mới nhìn rõ dung mạo đối phương, trong lòng thầm kêu lên một tiếng "ôi má ơi".

Hai tên này có tướng mạo thật kỳ quái, lại cực kỳ giống với Ngưu Đầu Mã Diện trong truyền thuyết âm tào địa phủ ở kiếp trước, chẳng lẽ là nhân vật lớn trong Quỷ Giới?

Lúc này Tần Phong chỉ là trạng thái thần hồn, thực lực ước chừng chỉ bằng sáu phần ở hiện thế, thật sự không dám manh động, liền yên lặng đứng tại chỗ, tùy cơ ứng biến.

Ngưu Đầu trầm giọng nói: "Tiểu tử, gọi ngươi mấy tiếng sao không đáp?"

Tần Phong lập tức đáp: "Lần đầu tiên chết, vừa đến đây có chút khẩn trương luống cuống, cho nên không nghe thấy, mong vị Ngưu Đầu đại ca này đừng trách tội."

"Cũng có chút đạo lý." Ngưu Đầu ngẩn người, sau đó nghi hoặc quay đầu sang hỏi: "Hắn có tử khí bao quanh, hẳn không phải sinh hồn, vậy mùi thơm vừa rồi là chuyện gì vậy?"

Sinh hồn, hương thơm, bọn chúng có thể ngửi thấy mùi người sống trên người ta, chẳng lẽ thân phận của ta sắp bại lộ rồi?

Tần Phong trong lòng căng thẳng vạn phần.

Hắn muốn dùng Song đồng dị năng nhìn xem thực lực đối phương, nếu là tiểu lâu la, liền bạo khởi giết chết, che giấu bí mật bản thân, tránh dẫn đến họa sát thân.

Nhưng đáng tiếc hắn chỉ có thần hồn, không có năng lực này.

Đúng lúc này, Mã Diện đáp: "Có lẽ có liên quan đến nguyên nhân cái chết của hắn cũng nên..."

"Này, tiểu tử, ngươi chết như thế nào?"

Tần Phong ngẩn người, trong lòng nảy ra ý hay: "Bẩm báo Ngưu Đầu đại ca, Mã Diện đại ca, tiểu nhân là ăn quá nhiều, tự mình no chết! Mùi thơm mà hai vị ngửi thấy, có lẽ là những món ngon ta ăn lúc còn sống cũng nên."

"Sẽ có chuyện như vậy sao?" Ngưu Đầu hỏi.

"Ai biết được, có lẽ vậy, dù sao mùi thơm kia cũng không còn nữa, mau chóng đưa tên này đến Quỷ Môn Quan, tránh chọc giận Thổ Bá đại nhân."

Quỷ Môn Quan, Thổ Bá.....

Tần Phong ngẩng đầu nhìn về phía trước, trong màn hoàng sắc vụ khí mông lung, có hai nơi phát ra xích hồng quang mang cực kỳ bắt mắt.

Nếu không đoán sai, nơi đó chính là vị trí của Quỷ Môn Quan.

Còn về phần Thổ Bá kia, có thể được Ngưu Đầu Mã Diện gọi là đại nhân, nhất định không phải nhân vật nhỏ, với thực lực hiện tại của hắn, thật sự chưa chắc đã đối phó được.

Vạn nhất đối phương thực lực thông thiên, nhìn ra thân phận sinh hồn của hắn, đánh cho hồn phi phách tán thì làm sao bây giờ?

Nghĩ đến mục đích hai vị sư huynh đưa hắn xuống đây, Tần Phong liền hận đến nghiến răng nghiến lợi, nhịn không được lại muốn mắng một câu quốc tệ.

"Để ta đến U Minh Quỷ Giới tìm Bỉ Ngạn Hoa, nhưng Bỉ Ngạn

Hoa lại ở tận cùng Hoàng Tuyền, hiện tại ta ngay cả đường cũng không phân biệt được, thì có thể đi đâu tìm? Ơ? Chờ đã, đây là cái gì."

Tần Phong đột nhiên phát hiện, trên ngực mình, không biết từ lúc nào lại xuất hiện một sợi chỉ đỏ, sợi chỉ này kéo dài đến tận trong màn hoàng sắc vụ khí, còn mang đến cho hắn một cảm giác thân thiết quen thuộc.

"Chẳng lẽ tận cùng của sợi chỉ đỏ này, chính là nơi Bỉ Ngạn Hoa tồn tại?" Tần Phong không khỏi nảy sinh suy nghĩ như vậy.

Nhưng muốn đi theo sợi chỉ đỏ tìm kiếm Bỉ Ngạn Hoa, trước tiên phải thoát khỏi hai tên Ngưu Đầu Mã Diện bên cạnh này.

Tuy nhiên lúc này hắn không rõ ràng chênh lệch thực lực song phương, căn bản không dám manh động.

Lúc này, Mã Diện thấy Tần Phong chần chừ không động, liền mắng mỏ: "Tiểu tử ngươi, điếc tai rồi sao, bảo ngươi đi về phía trước, ngươi không nghe thấy à?"

Dứt lời, nó liền giơ chân phải, hung hăng đạp vào mông Tần Phong một cái, sau đó phát ra một tiếng kêu đau đớn.

Ngưu Đầu tò mò hỏi: "Ngươi làm sao vậy?"

"Tên nhóc này thật kỳ quái, mông hắn có gai!"

Tần Phong thấy vậy ngẩn người, trong nháy mắt hiểu ra, tên Mã Diện này là bị hồng sắc lôi hồ trong tử khí quanh người hắn làm bị thương!

Nhưng uy lực của lôi hồ kia rõ ràng là không đáng kể mới đúng!

Từ đó có thể thấy, Ngưu Đầu Mã Diện trước mặt căn bản chỉ

là hai tên tiểu lâu la!

Nghĩ thông suốt điểm này, Tần Phong thu liễm thái độ cung kính, vừa nhe nanh múa vuốt, vừa cười lạnh chậm rãi tiến về phía Ngưu Đầu Mã Diện.

Ngưu Đầu Mã Diện thấy tình hình không ổn, kinh hô: "Tiểu tử, ngươi muốn làm gì?!"

Trả lời bọn chúng là một trận đánh đập túi bụi, tiếng kêu thảm thiết không dứt bên tai.....

Chương 717: Hoàng Tuyền

Ước chừng một nén nhang sau, Ngưu Đầu Mã Diện hai gối quỳ xuống, giống như đã bị Tần Phong đánh bại hoàn toàn.

Đặc biệt là Ngưu Đầu, bị đánh đến mức mũi bầm mặt tím, trông vô cùng thê thảm, so với Mã Diện còn thảm hơn gấp bội.

Thực ra trong đó cũng có chút cảm xúc cá nhân của Tần Phong, hắn là fan cuồng nhiệt của tình yêu trong sáng, cho nên rất ghét thể loại "NTR"...

Tần Phong lại giơ tay phải lên, trên nắm tay lôi quang cuồn cuộn.

Ngưu Đầu Mã Diện thấy vậy, vội vàng kêu khóc: "Đừng đánh nữa, đại ca, đừng đánh nữa!"

"Không muốn ta tiếp tục động thủ cũng được, tiếp theo ta hỏi cái gì, các ngươi đáp cái đó, hiểu chưa?" Tần Phong thản nhiên nói.

"Hiểu rồi, hiểu rồi!" Hai người vội vàng gật đầu.

"Hoàng Tuyền ở đâu, có phải ở gần đây không?"

Mã Diện hiếu kỳ hỏi: "Đại ca vì sao lại hỏi đến hung địa như vậy?"

Tần Phong giơ tay phải lên, một cái tát hung hăng giáng lên mặt Ngưu Đầu, lạnh giọng nói: "Bây giờ là ta hỏi ngươi đáp, chưa nghe rõ sao?"

Ngưu Đầu che mặt, uất ức nói: "Đại ca, là Mã Diện hỏi, huynh

đánh ta làm gì?"

Tần Phong liếc mắt nhìn, thản nhiên đáp: "Ai bảo ngươi đứng bên phải chắn mất vị trí của nó?"

Ngưu Đầu nhìn thoáng qua vị trí hiện tại, im lặng chuyển sang bên trái Tần Phong.

Mã Diện vội vàng đáp: "Đại ca nói đùa rồi, nếu gần đây có Hoàng Tuyền, với tu vi của chúng ta làm sao có thể ở lại đây được."

Tần Phong nghe vậy nhíu mày: "Còn dám lừa ta?"

Nói xong liền làm bộ muốn động thủ.

Mã Diện che mặt nói: "Đại ca, chúng ta không có lừa huynh, với tu vi của hai người chúng ta, nếu như chạm phải Hoàng Tuyền Thủy, sẽ hồn phi phách tán.

Cho dù chỉ là khí tức tỏa ra từ Hoàng Tuyền, cũng có thể khiến cho hai người chúng ta bị thương nặng.

Đối với Hoàng Tuyền, chúng ta chỉ sợ tránh còn không kịp."

Hoàng Tuyền đáng sợ như vậy sao? Tại sao hai vị sư huynh kia trước khi đưa ta xuống đây, không hề nhắc đến?

Như vậy, ta phải vượt qua Hoàng Tuyền như thế nào, để đi tìm Bỉ Ngạn Hoa?

Tần Phong sắc mặt khó coi, sau đó chỉ vào nơi có Hồng Quang đang bay phấp phới phía trước hỏi: "Nơi đó có phải Quỷ Môn Quan không?"

"Chính là Quỷ Môn Quan."

"Lúc ta chưa xuống đây, đã từng gặp Quỷ Tướng xâm nhập vào

nhân gian.

Hắn ta nói, muốn xuyên qua khe nứt tiến vào nhân gian, phải bơi qua Hoàng Tuyền Lộ, bước qua Quỷ Môn Quan.

Vì phía trước chính là Quỷ Môn Quan, tại sao gần đây lại không có Hoàng Tuyền?"

Thực ra lời này không phải do Quỷ Tướng nói, mà là Lý Dương tiền bối thuật lại, chỉ là Tần Phong không thể xác định được địa vị của Lý Dương tiền bối ở U Minh Quỷ Giới, tự nhiên không tiện tùy ý nhắc đến.

Mã Diện bỗng nhiên tỉnh ngộ: "Đại ca, huynh không biết, Quỷ Môn Quan mà Quỷ Tướng kia nói, không phải là Quỷ Môn Quan ở đây.

U Minh Quỷ Giới chia làm bốn phương Đông Tây Nam Bắc, còn có Phong Đô là nơi Quỷ Chủ tọa trấn.

Năm nơi này, đều có một Quỷ Môn Quan.

Mà muốn mượn khe nứt xuất hiện nửa năm trước, bước chân vào nhân gian, theo ta được biết, chỉ có thể thông qua Quỷ Môn Quan do Thần Thư đại nhân ở Đông phương quản hạt mới được.

Bởi vì chỉ khi nào Hoàng Tuyền xuất hiện ở đó, mới có thể để cho Quỷ Tướng an toàn vượt qua."

"Ngươi nói vậy là có ý gì? Chẳng lẽ Hoàng Tuyền còn có thể thay đổi vị trí hay sao?" Tần Phong hiếu kỳ hỏi.

Mã Diện gật đầu: "Hoàng Tuyền vốn dâng trào ở Phong Đô, là con đường mà vong hồn phải đi qua, người chết đầu thai chuyển thế cũng phải đi qua.

Thế nhưng mấy ngàn năm trước, có tồn tại quỷ dị khủng bố

giáng lâm Quỷ Giới, quấy nhiễu Thiên Địa trật tự nơi đây.

Từ đó về sau, Hoàng Tuyền không còn cố định một chỗ, mà sẽ theo dòng chảy thời không, xuất hiện ở khắp nơi trong U Minh Quỷ Giới."

"Cũng từ đó về sau, Quỷ Giới không còn chiêu hồn nữa, cũng không thể để cho u hồn đầu thai chuyển thế.

Mà Hoàng Tuyền vốn là con đường chuyển thế, cũng trở thành hung địa khiến cho chúng quỷ phải tránh xa.

Cho dù là cường giả như Quỷ Tướng, chạm vào Hoàng Tuyền Thủy, cũng có khả năng hồn phi phách tán."

Tần Phong sắc mặt trầm xuống: "Nếu đã như vậy, tại sao khi Hoàng Tuyền xuất hiện ở Quỷ Môn Quan phương Bắc, bọn chúng có thể vượt qua Hoàng Tuyền, thậm chí có thể mượn Hoàng Tuyền thi triển thần thông xem bói?"

Mã Diện thần sắc kinh ngạc: "Huynh làm sao biết được thuật xem bói?"

Tần Phong giơ tay trái lên, một cái tát hung hăng giáng lên mặt Ngưu Đầu: "Quên lời ta vừa nói rồi sao? Bây giờ là ta hỏi ngươi đáp!"

Ngưu Đầu muốn khóc cũng không ra nước mắt: "Đại ca, là Mã Diện hỏi, sao huynh lại đánh ta?"

"Ai bảo ngươi đứng bên trái, chắn mất vị trí của nó?"

Ngưu Đầu nghe vậy, vẻ mặt ngơ ngác, nó cảm thấy vị đại ca này hình như đang nhằm vào nó, nhưng nó lại không có chứng cứ.

Mã Diện thấy vậy, vội vàng giải thích: "Cụ thể ta cũng không biết, chỉ có một điều có thể khẳng định.

Khi Hoàng Tuyền kết nối với Quỷ Môn Quan phương Bắc, uy năng khủng bố của Hoàng Tuyền sẽ bị áp chế.

Chỉ có lúc đó, Quỷ Tướng mới có thể an toàn vượt qua Hoàng Tuyền, mượn khe nứt trên trời bước chân vào nhân gian!"

Tần Phong nghe vậy, nhíu mày, nói cách khác, muốn an toàn vượt qua Hoàng Tuyền tìm được Bỉ Ngạn Hoa, chỉ có thể chờ đến lúc Hoàng Tuyền xuất hiện ở Quỷ Môn Quan phương Bắc.

Nhưng vấn đề là, hiện tại nhân thế đang phải chịu sự xâm chiếm của con quái vật kia.

Mà đối phương bất tử bất diệt, đánh lâu dài, Nam Thiên Long bọn họ nhất định sẽ rơi vào thế hạ phong, cho nên hắn phải nhanh chóng tìm được Hoàng Tuyền, lấy được Bỉ Ngạn Hoa mới được!

Nghĩ đến đây, Tần Phong hỏi: "Vậy hai ngươi có biết, hiện tại Hoàng Tuyền đang ở đâu không?"

Mã Diện nghe vậy, thần sắc kinh ngạc: "Đại ca, chẳng lẽ huynh muốn tìm Hoàng..."

Lời còn chưa dứt, chỉ nghe thấy một tiếng "Bành", Mã Diện bị Ngưu Đầu một cước đá văng ra.

Tên sau mắng mỏ: "Đại ca hỏi gì thì ngươi đáp cái đó, mẹ nó lắm chuyện như vậy làm gì?"

Mắng xong, Ngưu Đầu chỉ cảm thấy trong lòng thoải mái, sau đó liền xoa xoa tay, nịnh nọt nhìn Tần Phong: "Đại ca, ta nói đúng chứ?"

Tên này ngược lại là biết điều đấy... Tần Phong có chút tiếc nuối buông tay trái xuống, sau đó hỏi: "Vậy ngươi trả lời câu hỏi vừa rồi đi."

"A?" Ngưu Đầu ngẩn người, sau đó cười khan nói: "Hoàng Tuyền trôi nổi bất định, ta làm sao biết nó ở đâu được?"

Thấy sắc mặt Tần Phong dần trở nên âm trầm, Ngưu Đầu vội vàng bổ sung: "Nhưng có một người nhất định biết!"

"Là ai?"

"Thổ Bá đại nhân trấn giữ Quỷ Môn Quan!"

Tần Phong nghe vậy, rơi vào trầm tư, có thể trấn giữ Quỷ Môn Quan, tự nhiên không phải là hạng tầm thường.

Tuy rằng hắn có thể thu thập Ngưu Đầu Mã Diện phục phục thiếp thiếp, nhưng lại không có tự tin đối phó với cái gọi là Thổ Bá kia.

Lúc này, hắn cúi đầu nhìn sợi chỉ đỏ trên ngực, phương hướng nó kéo dài chính là Quỷ Môn Quan phía trước.

"Xem ra dù thế nào, Quỷ Môn Quan này cũng phải đi một chuyến."

Để đề phòng bất trắc, Tần Phong dẫn động thần niệm câu thông với Xích Kỳ, dùng Diệt Sinh Lôi hóa thành xiềng xích, quấn quanh cổ áo của Ngưu Đầu Mã Diện, uy hiếp nói: "Chờ chút nữa hai ngươi đi dò la tin tức của Thổ Bá kia, hỏi vị trí của Hoàng Tuyền.

Nếu như dám có bất kỳ hành động thiếu suy nghĩ nào, ta sẽ để cho hai ngươi đầu lìa khỏi cổ, nghe rõ chưa?"

"Rõ, rõ." Hai người lập tức đáp, giọng nói run rẩy.

Dọc theo con đường bạch cốt, xuyên qua tầng tầng lớp lớp sương mù màu vàng.

Dưới sự dẫn đường của Ngưu Đầu Mã Diện, Tần Phong càng

ngày càng đến gần ánh sáng đỏ rực kia.

Hắn nhìn thấy rất nhiều cô hồn dã quỷ, có binh sĩ mặc giáp trụ, cũng có bách tính gầy trơ xương.

Đây đều là những người chết trong loạn thế, hiện tại đã trở thành vong hồn của Quỷ Giới.

Hô ~

Đột nhiên có âm phong gào thét, giống như lưỡi dao cạo xương, quét qua đám vong hồn.

Đám vong hồn lập tức phát ra tiếng kêu bi thảm.

Tần Phong thấy vậy nhíu mày, lại nghe thấy một giọng nói trầm thấp vang lên từ trên đỉnh đầu——

"Không muốn chết thì đi nhanh lên!"

Chương 718: Thổ Bá

Tần Phong ngẩng đầu nhìn lên, một bóng đen khổng lồ ẩn hiện trong làn sương mù màu vàng.

Một đôi tay khổng lồ dính đầy máu thò ra từ màn sương vàng, vung lên một cái, âm phong gào thét nổi lên.

Tiếng la thảm thiết vang lên liên tiếp.

Đám vong hồn đau đớn, bước nhanh hơn, trôi về phía Quỷ Môn Quan.

Đương nhiên cũng có những vong hồn yếu ớt, sau khi bị âm phong tàn phá, cả người bủn rủn, ngã quỵ xuống, trong đó có một cặp mẹ con vong hồn đáng thương.

Xung quanh có vong hồn binh lính nhìn thấy vậy, liền muốn tiến lên đỡ, kết quả khiến cho hàng dài người bị ách tắc.

Thổ Bá thấy vậy tức giận quát: "Ai cho các ngươi dừng lại, muốn chết hay sao?"

Tiếng gầm mang theo tu vi của nó, đối với đám vong hồn mà nói, chẳng khác nào thiên uy, ngoại trừ Tần Phong và Ngưu Đầu Mã Diện ra, tất cả mọi người đều cúi thấp người, gần như muốn nằm rạp xuống đất.

Mà hai mẹ con kia, càng là dưới uy áp của tiếng gầm, hồn phách hơi run lên, suy yếu đi vài phần, e rằng thêm vài cái nữa bọn họ sẽ hồn phi phách tán.

Tần Phong vốn chỉ muốn Ngưu Đầu Mã Diện hỏi ra vị trí Hoàng Tuyền, nào ngờ lại gặp phải tình huống này.

Bách tính Nhân Gian đã đủ khổ rồi, tại sao chết rồi còn phải chịu tra tấn?

Hắn nhíu mày, truyền âm cho Ngưu Đầu Mã Diện, bảo ngăn cản hành vi của Thổ Bá.

Hai người nghe xong, lộ vẻ mặt khó xử, kết quả trên cổ lập tức truyền đến một trận tê dại.

Ngưu Đầu Mã Diện trong lòng run lên, vì tính mạng của bản thân, lập tức cung kính nói: "Thổ Bá đại nhân, ngài Thần Uy cái thế, những thứ chó cặn bã này có mắt không tròng, còn dám chậm trễ trước mặt ngài, thật sự là đáng chết!

Nhưng mà... Tân nhiệm Quỷ Đế đại nhân có nói, bảo bọn tiểu nhân không được tùy ý sát hại những vong hồn này, nếu để ngài ấy biết được, tiểu nhân sợ ngài sẽ bị trách phạt."

Lời này vừa nói ra, Thổ Bá nheo mắt, âm phong đột nhiên dừng lại.

Tần Phong cảm nhận được sự thay đổi, trong lòng kinh ngạc, xem ra tên to xác trước mặt này rất sợ Quỷ Đế trong miệng Ngưu Đầu Mã Diện.

"Cũng không biết Quỷ Đế kia rốt cuộc là người phương nào, lại có thể đối với vong hồn Nhân Gian chiếu cố như vậy." Hắn thầm nghĩ.

Xoạt!

Ngay lúc này, Tần Phong chỉ thấy, trên làn sương mù màu vàng, bóng đen khổng lồ đột nhiên hạ xuống.

Một cái đầu hổ thò ra, mọc ba con mắt, một cặp sừng nhọn, bộ dạng hung thần ác sát.

Nó liếc nhìn Tần Phong, cũng không để ý nhiều, mà trực tiếp nhìn về phía Ngưu Đầu Mã Diện lạnh giọng nói: "Hai tên rác rưởi các ngươi, cũng dám quản chuyện của lão tử?"

Mã Diện toàn thân run lên, vội vàng cười làm lành nói: "Bọn tiểu nhân nào dám, chỉ là sợ Quỷ Đế trách tội."

Ngưu Đầu cũng lên tiếng nói: "Đúng vậy đúng vậy, vì những vong hồn này, chọc giận Quỷ Đế, hoàn toàn không đáng."

"Quỷ Đế..." Thổ Bá nghiến răng nghiến lợi, sau đó ba mắt đỏ ngầu, tức giận gầm lên: "Nói đi nói lại toàn là Quỷ Đế, thứ từ Nhân Gian đến, có tư cách gì thống trị Quỷ Giới Nam Cương?

Còn đặt ra những quy củ hoang đường đó, không cho ta ăn vong hồn Nhân Gian, nói đùa cái gì vậy!"

Tiếng như sấm sét, khiến đám vong hồn run rẩy.

"Lão tử chịu đủ rồi, hắn không cho lão tử ăn, lão tử hôm nay nhất định phải ăn!"

Dứt lời, Thổ Bá vươn bàn tay khổng lồ dính đầy máu, nắm lấy vong hồn bé gái trong tay, nó há to miệng định nuốt xuống, bỗng nhiên cảm nhận được động tĩnh bên chân, cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy người mẹ kia đang ôm chặt lấy mắt cá chân của nó, nước mắt lưng tròng.

"Vị đại nhân này, ngài nếu nhất định phải ăn hồn phách, vậy thì ăn của ta, cầu xin ngài tha cho con gái của ta.

Nó khi còn sống đã là một đứa trẻ bất hạnh, vì Quỷ hoạn, bị yêu thú nuốt vào bụng, chẳng lẽ chết rồi vẫn phải chịu số phận như vậy."

Thổ Bá nghe vậy, lại tóm cả người mẹ vào trong tay, cười lạnh nói: "Đã các ngươi mẹ con tình thâm, vậy thì để các ngươi hồn phi

phách tán cùng một chỗ."

"Thổ Bá đại nhân, vạn vạn không thể!" Ngưu Đầu Mã Diện vừa mới lên tiếng, đã bị uy áp trực tiếp đè xuống đất.

Những vong hồn binh lính còn lại mặc dù muốn ngăn cản, nhưng trước mặt Thổ Bá, mọi nỗ lực của bọn họ đều là vô ích.

Trên Bạch Cốt lộ, vô số hồn phách nằm rạp trên mặt đất.

Đối mặt với uy áp của Thổ Bá, bọn họ căn bản không có cách nào.

Ngay khi hai mẹ con vong hồn sắp bị nuốt chửng, một đạo lôi đình màu đỏ xông thẳng lên trời, lại xuyên thủng cổ tay của Thổ Bá!

Nó đau đớn, bàn tay khổng lồ dính đầy máu buông ra, hai mẹ con vong hồn theo đó rơi xuống.

Một bóng người nhanh như chớp, vững vàng tiếp được hai người.

Một màn đột ngột xảy ra, khiến mọi người có mặt đều kinh ngạc.

Thổ Bá ôm lấy cổ tay đang bốc khói đen, gầm lên: "Là ai?!"

Cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy một nam tử trẻ tuổi toàn thân tỏa ra bạch quang, đôi mắt như hổ phách.

Đây là trạng thái đặc thù khi Tần Phong dùng Giới Vực bao phủ bản thân, mà ở trạng thái này, hắn đã có thể nhìn thấu làn sương mù màu vàng xung quanh.

Thổ Bá thần sắc khiếp sợ, nó làm sao cũng không ngờ tới, vong hồn mà trước đó nó không thèm để ý, lại có bản lĩnh như vậy.

Liếc mắt nhìn chỗ cổ tay bị xuyên thủng, tia điện đỏ lấp lóe, cảm giác đau đớn như xuyên tim.

Nói lý ra, với thực lực của nó, vết thương như vậy trong nháy mắt là có thể thông qua U Minh quỷ khí trong Quỷ Giới khôi phục.

Thế nhưng tia điện này lại mang theo một loại lực lượng đáng sợ, ngăn cản vết thương khép lại.

Lôi đình màu đỏ, lực phá hoại vô cùng...

Hai thứ kết hợp lại với nhau, Thổ Bá hiển nhiên là nghĩ tới điều gì, ba mắt trợn to.

Đây rõ ràng chính là Diệt Sinh Lôi trong truyền thuyết, đã bị phong ấn từ lâu!

Mà Diệt Sinh Lôi này, chính là khắc tinh của quỷ vật!

"Tên nhóc này rốt cuộc là ai, lại có thể khống chế Diệt Sinh Lôi trong truyền thuyết.

May mắn một kích này xuyên thủng là cổ tay của ta, nếu như xuyên thủng đầu của ta, e rằng ngay cả Trích Tinh Điểm Mệnh cũng không cứu nổi mạng của ta."

"Chết tiệt, nửa năm trước khe nứt Quỷ Giới và Nhân Gian mở ra, vốn tưởng rằng ngày tốt của ta đã đến.

Không ngờ lại xuất hiện một tên Quỷ Đế Nhân Gian, không cho ta vượt qua khe nứt, còn đặt ra nhiều quy củ như vậy.

Bây giờ lại xuất hiện thêm một tên nhóc này, thực lực cao thâm khó lường.

Chẳng lẽ Nhân Gian bây giờ, đều là những quái vật như vậy?"

"Nói đi cũng phải nói lại, hai người bọn họ lợi hại như vậy, rốt

cuộc là ai có bản lĩnh như vậy, có thể chém giết hai người này?

Chẳng lẽ Nhân Gian, cũng bị những quái vật kia tàn phá?"

Thổ Bá càng nghĩ càng kinh hãi, nhưng sống mấy ngàn năm, nó hiểu rõ một điều, lúc này tuyệt đối không thể lộ ra vẻ sợ hãi!

Quỷ Giới trải qua nhiều lần biến động, vô số Quỷ Tướng mạnh hơn nó đều bỏ mạng, mà nó có thể sống đến bây giờ, không gì khác chính là bởi vì đã đưa việc gan dạ tỉ mỉ, cẩn thận từng li từng tí lên đến mức tận cùng!

Cũng như khi tân nhiệm Quỷ Đế nhậm chức, đặt ra những quy củ đó, tự nhiên có rất nhiều người không phục, mà nó lại trốn trong bóng tối không nói một lời.

Chờ đến khi những tên Quỷ Tướng cứng đầu kia chết thì chết, bị thương thì bị thương, nó mới đứng ra bày tỏ lòng trung thành.

Nếu không thì công việc canh giữ Quỷ Môn Quan này làm sao có thể rơi vào tay nó...

Thổ Bá nheo mắt, sau đó thi triển thần thông, hai sừng trên đầu tỏa ra hồng quang, hắc viêm trên người bùng cháy, thân thể của nó chỉ trong nháy mắt, đã lớn gấp đôi.

Cái đầu thậm chí còn cao hơn cả Quỷ Môn Quan!

Ngưu Đầu Mã Diện thấy vậy, run rẩy không thôi: "Xong rồi, Thổ Bá đại nhân nổi giận rồi."

Tần Phong cũng là sắc mặt ngưng trọng, hắn có thể cảm nhận được khí thế của đối phương kinh người đến mức nào.

Hiện tại hắn chỉ là trạng thái thần hồn, tự nhiên không thể nào phát huy toàn bộ thực lực, trận chiến tiếp theo rất có thể là cục diện chín phần chết một phần sống.

Nhưng hắn không hối hận, cha hắn khi còn sống đã từng nói với hắn, người sống trên đời, chỉ cầu tâm an không thẹn.

Cho dù có cho hắn thêm một cơ hội lựa chọn, hắn cũng sẽ ra tay cứu hai mẹ con vong hồn kia!

Tần Phong hít sâu một hơi, thân thể chậm rãi bay lên.

Bầu trời xám xịt, bỗng nhiên có điện thiểm chớp giật, lôi long màu đỏ gầm rú, phủ lên mảnh đất u ám này một tầng màu đỏ sẫm.

Cùng lúc đó, ở một nơi nào đó trong Quỷ Giới, một con dị thú đột nhiên mở mắt, tai giật giật.

Bên cạnh dị thú có người ôn hòa nói: "Vì cứu thương sinh, lấy sinh hồn tiến vào Quỷ Giới, tìm Bỉ Ngạn Hoa, đại thiện."

Chương 719: Đầu Dây Hồng Định Mệnh

Diệt Sinh Lôi thanh thế cuồn cuộn, thân hình to lớn của Thổ Bá không khỏi run lên.

Nó hiển hóa uy năng tự nhiên không phải muốn cùng Tần Phong liều mạng, chỉ là muốn chấn nhiếp đối phương mà thôi.

Ai ngờ tên nhóc liều lĩnh này, lại muốn đối đầu trực diện với nó!

GẦM!

Thổ Bá diện mục dữ tợn, gầm lên một tiếng: "Tiểu tử, ngươi thật sự không sợ sao?!"

Suy nghĩ của nó cũng đơn giản, Quỷ Môn Quan là trọng địa của Quỷ Giới, cộng thêm việc đối phương gây ra động tĩnh lớn như vậy, chắc chắn đã thu hút sự chú ý của những nhân vật lớn ở Nam Cương.

Chỉ cần nó nói chuyện với đối phương thêm vài câu, câu giờ một chút, có lẽ sẽ đợi được nhân vật lớn đến cứu viện, đến lúc đó nó sẽ không cần phải trực tiếp đối mặt với sát cơ của Diệt Sinh Lôi.

Trong mấy ngàn năm qua, thủ đoạn này nó không biết đã sử dụng bao nhiêu lần, sớm đã thành thục...

Chỉ tiếc, đối thủ mà nó phải đối mặt lúc này lại khác với trước đây.

Sống hai đời, Tần Phong vẫn luôn tin tưởng một điều, đó là khi giao chiến với người khác, có thể động thủ thì tuyệt đối đừng có dài dòng.

Đối mặt với khiêu khích của Thổ Bá, Tần Phong không nói hai lời, bàn tay phải hướng xuống đất ấn một cái, trên bầu trời, Diệt Sinh Lôi to lớn ầm ầm giáng xuống, thiên địa bỗng chốc sáng rực.

“Tên nhóc này nhìn thấu mưu tính của ta?” Thổ Bá hoảng sợ biến sắc, thấy Diệt Sinh Lôi đã đến gần trong gang tấc, nó quát lớn một tiếng, hai tay đầy vết máu bẩn hung hăng hợp lại.

Hắc viêm quanh người vậy mà hóa thành một đầu lệ quỷ hung thần ác sát, đánh về phía Diệt Sinh Lôi.

ẦM!

Công kích của hai bên va chạm vào nhau, khí lãng đáng sợ càn quét bốn phía.

Thế nhưng hắc viêm ngưng tụ từ u minh quỷ khí làm sao có thể chống đỡ nổi Diệt Sinh Lôi?

Chỉ trong nháy mắt, lệ quỷ do hắc viêm hóa thành liền bị đánh tan, Diệt Sinh Lôi thừa thế đánh xuống.

Trong mắt Thổ Bá tràn đầy vẻ kinh hãi, thân hình to lớn vội vàng lùi lại một bước, may mắn tránh được sát cơ của Diệt Sinh Lôi.

Cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy trên con đường xương trắng cứng rắn, một cái hố đen kịt hiện ra vô cùng đáng sợ!

Ngưu Đầu Mã Diện thấy cảnh này, nhìn nhau, đều nuốt nước miếng ừng ực.

Chúng làm sao có thể ngờ tới, đại ca mà chúng vừa nhận, thực

lực lại có thể đạt đến mức độ khủng bố như vậy, ngay cả Thổ Bá đại nhân, trong lúc giao chiến trực diện, cũng không chiếm được chút tiện nghi nào!

Không ổn, gặp phải đối thủ khó chơi rồi... Thổ Bá nheo mắt, bỗng nhiên quát lớn: "Ngưu Đầu Mã Diện!"

"Có thuộc hạ!" Hai người lập tức đáp lời.

"Tên nhóc này có gì đó kỳ quái, ta không thể không thi triển tuyệt chiêu.

Nhưng mà chiêu này uy lực quá lớn, những vong hồn có mặt ở đây, chắc chắn phần lớn sẽ hồn phi phách tán.

Nếu Quỷ Đế trách tội xuống, hai ngươi phải làm chứng cho ta!" Thổ Bá thề son sắt.

"Hả?" Ngưu Đầu Mã Diện nghe vậy, sợ đến mức hồn bay phách lạc, chúng nó tự nhiên cũng sợ bị liên lụy!

Thân hình to lớn của Thổ Bá bỗng nhiên run lên, hắc viêm quanh người chui vào trong cơ thể, thân hình của nó cũng trong nháy mắt biến thành một phần tư so với ban đầu.

Mặc dù hình thể đã nhỏ đi, nhưng Tần Phong có thể cảm nhận rõ ràng, khí tức của đối phương càng thêm mạnh mẽ.

Hắn quay đầu nhìn thoáng qua vô số vong hồn dày đặc trên con đường xương trắng, không cần suy nghĩ, bay vút lên trên đầu đám vong hồn, sau đó điều động khí tức, thi triển Hạo Thiên Kính, hắn muốn cản lại công kích của đối phương, tuyệt đối không thể để những vong hồn này phải gánh chịu tai họa ngập đầu!

Vào lúc Hạo Thiên Kính thành hình, Thổ Bá dường như cũng đã vận đủ khí tức.

Chỉ thấy ba con mắt của nó đỏ ngầu, những đường vân màu đen quanh người hiện ra, tiếp theo là một tiếng gầm rú.

Đến rồi!

Tần Phong vẻ mặt ngưng trọng, toàn thân đề phòng.

Ngưu Đầu Mã Diện cũng ôm chặt lấy nhau, run lẩy bẩy.

Thế nhưng, tuyệt chiêu mà mọi người dự đoán lại không xuất hiện, Thổ Bá xoay người, vậy mà lại chạy trốn vào trong Quỷ Môn Quan!

"Ngưu Đầu Mã Diện, hai ngươi cản tên nhóc đó lại cho ta, ta đi tìm Quỷ Đế!"

Trong Quỷ Môn Quan rộng lớn, vang lên tiếng của Thổ Bá.

Trên con đường xương trắng, nhất thời im lặng như tờ...

Tần Phong đáp xuống bên cạnh Ngưu Đầu Mã Diện, vẻ mặt kỳ quái nói: "Trước kia nó cũng hèn nhát như vậy sao?"

Ngưu Đầu mặt mày cứng đờ: "U Minh Quỷ Giới gặp phải dị biến nhiều lần, Quỷ Tướng thời Thượng Cổ hoặc là đã chết, hoặc là thực lực càng thêm tinh tiến.

Chỉ có Thổ Bá đại nhân, thực lực tuy không có tiến bộ, nhưng lại vẫn sống đến bây giờ, xem ra cũng không phải là không có lý do..."

Vì bảo toàn tính mạng cũng không tính là mất mặt... Tần Phong nhướng mày: "Bây giờ Thổ Bá đã biến mất, còn ai có thể biết vị trí của Hoàng Tuyền?"

Mã Diện kinh ngạc nói: "Đại ca, huynh còn không chạy đi sao? Thổ Bá đại nhân đã đi tìm Quỷ Đế rồi!

Vị Quỷ Đế mới nhậm chức này là một tên sát thần, vị Quỷ Đế trước đã bị hắn đánh chết một cách sống sờ sờ.

Cho dù là hồng sắc lôi đình của huynh, muốn gây tổn thương cho Quỷ Đế đại nhân, cũng căn bản là không thể!"

Tần Phong tự nhiên cũng hiểu rõ đạo lý này, có thể trở thành Quỷ Đế của Quỷ Giới, thực lực chắc chắn đã đạt đến Siêu Thoát Chi Cảnh, nhưng Bỉ Ngạn Hoa vẫn chưa tìm thấy, hắn làm sao có thể trở về?

"Chờ đã." Tần Phong trợn to hai mắt, hắn bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề mấu chốt.

Tuy rằng hắn bị hai vị sư huynh là Thẩm Lê và Tôn Kỳ đưa đến U Minh Quỷ Giới, nhưng hình như hai vị sư huynh kia không nói cho hắn biết cách trở về?

Đúng lúc này, Tần Phong cảm nhận được điều gì đó.

Hắn nhìn về phía ngực, chỉ thấy sợi dây màu đỏ bỗng nhiên run lên, một cảm giác quen thuộc và thân thiết dâng trào.

Không chỉ như vậy, bên trong Quỷ Môn Quan vậy mà lại truyền ra tiếng của Thổ Bá: "Tiểu tử, Quỷ Đế đại nhân đã đến, tiếp theo chính là tử kỳ của ngươi!"

Vừa dứt lời, một bóng người lập tức bay vụt ra khỏi Quỷ Môn Quan, xuất hiện trước mặt mọi người.

Chỉ thấy người đến mặc một bộ hắc bào, trên mặt đeo một chiếc mặt nạ ác quỷ.

Tần Phong bỗng nhiên phát hiện, đầu kia của sợi dây màu đỏ trên ngực mình, không phải là nơi nào đó gọi là Hoàng Tuyền, mà là nối liền với ngực của người này!

Hai người nhìn nhau giữa không trung, cảm xúc quen thuộc âm thầm nảy nở.

Tần Phong tim đập thình thịch, hốc mắt đỏ hoe, lệ hồn tuôn rơi, khoảnh khắc đối phương xuất hiện, hắn liền biết được thân phận của người đó.

Đó là một loại tình thân đã ăn sâu vào máu thịt, là một loại ngày đêm mong nhớ, là một loại đoàn tụ mà ngay cả trong mơ cũng không dám hy vọng xa vời.

Thế nhưng hiện tại, tất cả đều đã trở thành hiện thực.

Tần Phong nghẹn ngào, hắn vừa định gọi ra hai chữ kia, liền bị Thổ Bá cắt ngang.

Tên mập bay đến bên cạnh người đeo mặt nạ quỷ, ngón tay đầy vết máu bẩn chỉ vào Tần Phong nói: “Quỷ Đế đại nhân, chính là tên nhóc này muốn xông vào Quỷ Môn Quan!

Tuy rằng thuộc hạ đã ra sức ngăn cản, nhưng thực lực có hạn, bất đắc dĩ đành phải lập tức đi tìm ngài.

May mà đại nhân ngài ở gần đây, nếu không đám vong hồn này, còn có Quỷ Môn Quan này, hôm nay sẽ bị tên nhóc này phá hủy toàn bộ!”

Thấy Quỷ Đế không có phản ứng, Thổ Bá lại thêm mắm thêm muối nói: “Quỷ Đế đại nhân, tên này xông vào Quỷ Môn Quan của Nam Cương, rõ ràng là không coi ngài ra gì.

Hiện giờ Quỷ Giới hỗn loạn, Ngũ Phương Quỷ Đế xưng bá một phương, còn có Quỷ Chủ nắm giữ Phong Đô.

Muốn đặt chân ở Quỷ Giới, nhất định phải dùng thủ đoạn tàn sát để chấn nhiếp người khác, hôm nay tên nhóc này tự mình chuốc lấy cái chết, chính là đối tượng để ngài lập uy đấy!”

Thổ Bá còn muốn nói gì đó, Quỷ Đế lại vào lúc này nghiêng đầu nhìn sang.

Mặc dù biểu cảm của người sau bị mặt nạ quỷ che khuất, nhưng không biết vì sao Thổ Bá lại cảm thấy da đầu tê dại.

Tiếp theo chỉ thấy Quỷ Đế vung tay lên, một cỗ lực lượng kỳ lạ trong nháy mắt giam cầm Thổ Bá giữa không trung.

Quỷ Đế chậm rãi đáp xuống trước mặt Tần Phong, Ngưu Đầu Mã Diện ở bên cạnh thấy vậy, sợ hãi đến mức ngã ngồi trên đất.

Những vong hồn khác cũng lo lắng nhìn Tần Phong, dù sao thì người sau cách đây không lâu đã cứu bọn họ.

Thế nhưng diễn biến tiếp theo, lại nằm ngoài dự đoán của tất cả mọi người...

Chương 720: Tái ngộ

Tên Quỷ diện nhân được gọi là Quỷ Đế không ra tay mà chỉ nhẹ giọng hỏi:

“Nương của con thế nào rồi?”

“Bình thường thì không khác gì trước đây, nhưng mỗi khi đêm khuya thanh vắng, bà lại ở trong phòng một mình khóc thầm, rất lâu sau mới ngủ được.”

Quỷ diện nhân thở dài: “Nương của con là người phụ nữ tốt, nếu có thể, không cần để ý đến chuyện gì mà giữ đạo hiếu ba năm hay là quy củ của cáo mệnh phu nhân, cứ để bà ấy tìm một người khác.”

Tần Phong cười khổ: “Chuyện này con không dám nói với nương, bà ấy mà biết được chắc đánh chết con mất.”

“Cũng phải... Kiếm Ly và Phi Lan sinh con chưa, là trai hay gái?”

“Vẫn còn một thời gian nữa, nhưng chắc cũng sắp rồi, lần này trở về, phải chuẩn bị mọi thứ cho chu đáo.”

Hai người bình tĩnh nói chuyện, khiến cho tất cả mọi người có mặt đều kinh ngạc.

Ngưu Đầu Mã Diện cũng phản ứng lại, vẻ mặt ngây dại.

Nhìn tình hình hiện tại, vị đại ca này và Quỷ Đế đại nhân rõ ràng là quen biết nhau, hơn nữa còn có giao tình không cạn!

Nhưng đúng lúc này, một tiếng bạt tai thanh thúy vang lên.

Không chỉ đánh cho Tần Phong choáng váng, mà còn khiến mọi người ngây người.

“Chẳng lẽ là đoán sai rồi?” Ngưu Đầu Mã Diện thầm nghĩ.

Thổ Bá vốn đang sợ hãi tột độ, nhìn thấy cảnh này, trái tim đang treo lơ lửng cũng hơi hạ xuống.

Quỷ diện nhân tiếc sắt không thành thép nói: “Ta đã không còn trên cõi đời này nữa, con là trụ cột trong nhà, sao có thể vẫn giống như trước kia, chuyện gì cũng nhúng tay vào?

Cho dù con không nghĩ đến an nguy của bản thân, cũng phải nghĩ đến việc nương của con có thể chịu đựng được cú sốc mất đi con một lần nữa hay không.

Hơn nữa, Kiếm Ly và Phi Lan sắp sinh con, con không ở nhà chăm sóc cho tốt, tại sao lại phải nhúng tay vào vũng nước đục này?”

Tần Phong đưa tay sờ lên mặt, hốc mắt đỏ hoe, nhưng lại mang theo ý cười: “Ban đầu con cũng không muốn xuống đây, nhưng bây giờ con lại muốn cảm ơn hai vị sư huynh, đã để con được gặp lại người.

Vẫn giống như trước kia, thích đeo mặt nạ, chẳng lẽ thói quen này không bỏ được sao?”

Quỷ diện nhân bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó đưa tay phải lên một cái, mặt nạ quỷ trên mặt từ từ biến mất, lộ ra dung mạo của Tần lão gia!

Tần Phong lập tức bước tới ôm chầm lấy ông, nghẹn ngào nói: “Cha, con nhớ người lắm.”

Tần lão gia xoa đầu Tần Phong, dịu dàng nói: “Cha cũng rất nhớ con.”

Ngưu Đầu Mã Diện há hốc mồm, vẻ mặt không dám tin, thảo nào đại ca lại có thực lực kinh người như vậy, thì ra là con trai của Quỷ Đế!

Còn Thổ Bá đang bị giam cầm trên không trung, càng là bị dọa choáng váng, trước đó nó còn muốn để Quỷ Đế giết chết đối phương, là ai cho nó dũng khí đó!

Tần lão gia phất tay phải một cái, thân thể to lớn của Thổ Bá lập tức rơi xuống đất, ông lạnh lùng liếc nhìn nó một cái, sau đó hỏi: "Nói đi, rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?"

…

Khoảng một nén nhang sau, Tần lão gia đã hiểu rõ đầu đuôi câu chuyện, lạnh lùng nói với Thổ Bá: "Ngươi không phục quy củ mà ta đã đặt ra?"

Thổ Bá nằm rạp người trên mặt đất, không dám thở mạnh: "Tiểu nhân nào dám? Tiểu nhân trước đó chỉ là nhất thời hồ đồ, cho nên mới làm ra chuyện hoang đường như vậy!

Nếu sớm biết vị công tử tuấn tú này là con trai của ngài, cho dù cho tiểu nhân mười lá gan, tiểu nhân cũng không dám động thủ với hắn.

Xin Quỷ Đế đại nhân nể tình tiểu nhân không có công lao cũng có khổ lao, tha cho tiểu nhân một mạng, tiểu nhân không muốn chết a."

Nói đến cuối cùng, thế mà lại lệ rơi đầy mặt…

"Con thấy thế nào?" Tần lão gia quay đầu nhìn Tần Phong.

Hắn trầm ngâm một lát, đáp: "Nó cũng chưa động thủ với con, cũng chưa ăn vong hồn, tội chết thì không đến nỗi, nhưng nhất định phải bị trừng phạt.

Từ nay về sau, cứ để nó làm thuộc hạ của Ngưu Đầu Mã Diện, cùng nhau canh giữ Quỷ Môn Quan này."

"Hả?" Ngưu Đầu Mã Diện nghe vậy, vừa kinh vừa hỉ, nghĩ xem bọn họ có đức hạnh gì, mà có thể quản lý Thổ Bá và Quỷ Môn Quan?

Thổ Bá nghe vậy, cảm kích rơi lệ nói: "Đa tạ thiếu chủ không giết!"

Tần lão gia và Tần Phong truyền âm: "Thật sự làm như vậy sao?"

Tần Phong đáp: "Cha mới trở thành Quỷ Đế của Quỷ Giới chưa lâu, căn cơ còn nông cạn, tên Thổ Bá này tuy tham sống sợ chết, nhưng dù sao cũng đã sống nhiều năm như vậy, đối với cha vẫn còn hữu dụng, không cần thiết phải đuổi tận giết tuyệt.

Con để nó trở thành thuộc hạ của Ngưu Đầu Mã Diện, vốn là muốn xem thử nó có âm thầm sinh hận, chờ thời cơ trả thù hay không.

Nhưng mà khí phách của tên này… Ừm, không nói cũng được.

Chỉ là, với thực lực của Ngưu Đầu Mã Diện, chưa chắc đã quản được Thổ Bá."

"Chuyện này con không cần phải lo lắng."

Tần lão gia truyền âm xong, liền lên tiếng nói: "Đã con trai ta đã nói như vậy, vậy thì từ nay về sau cứ như vậy đi, Ngưu Đầu Mã Diện!"

"Có tiểu nhân!" Hai người ưỡn ngực, đồng thanh đáp.

"Từ hôm nay trở đi, La Phù Sơn hai ngươi có thể tự do ra vào, mau chóng nâng cao thực lực của mình, đừng để con trai ta nhìn

lầm!”

Hai người nghe vậy, vẻ mặt kích động không thể che giấu.

Quỷ Giới ngũ phương, mỗi phương đều có một ngọn núi âm thần, âm khí trong đó vô cùng nồng đậm, còn có công hiệu thần kỳ giúp quỷ vật nhanh chóng tăng cao tu vi.

Nếu như là trước kia, với thân phận của hai người bọn họ, đừng nói là vào La Phù Sơn, e rằng đến gần một chút cũng không được.

Nhưng hôm nay bọn họ gặp được quý nhân rồi, từ nay về sau e rằng muốn bay lên trời!

“Đa tạ Quỷ Đế đại nhân, đa tạ thiếu chủ!”

Tần lão gia quay đầu nhìn đám vong hồn trên bạch cốt lộ, phân phó: “Đưa bọn họ vào Quỷ Môn Quan, an bài cho tốt.”

“Tiểu nhân tuân mệnh!” Ngưu Đầu Mã Diện lập tức đáp.

Lúc này, Thổ Bá vội vàng đứng dậy, nịnh nọt nói: “Chuyện nhỏ này, sao cần hai vị đại nhân phải tự mình sắp xếp, cứ giao cho tiểu nhân là được.”

Nói xong, liền đi dẫn đường cho đám vong hồn.

Vẻ mặt khúm núm khép nép đó, thật sự là không hợp với hình thể của nó…

Nhưng những chuyện này cũng không còn liên quan gì đến Tần lão gia và Tần Phong nữa.

Tần Phong cảm nhận khí tức quanh thân Tần lão gia một chút, thế mà đã đạt đến Siêu Thoát Chi Cảnh, không ngờ sau khi chết, cha hắn lại gặp dữ hóa lành.

“Cha, năm đó trận chiến ở Trấn Linh Quan, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Tần Phong hiếu kỳ hỏi.

Tần lão gia nghe vậy, liền thuật lại đơn giản đầu đuôi câu chuyện năm xưa.

Thì ra sau khi ông chết, thần hồn không những không tiêu tán, ngược lại còn bị một luồng bạch quang đưa đến U Minh Quỷ Giới.

Lúc đó đúng lúc khe nứt Quỷ Giới mở ra, vô số quỷ vật muốn xông vào nhân gian, bị ông ra tay ngăn cản.

Sau đó ông phát hiện, trong cơ thể mình có một luồng kim quang đen, không ngừng nuôi dưỡng thần hồn của ông, khiến cho ông ở Quỷ Giới ngày càng trở nên cường đại, nước chảy thành sông, liền đạt đến Siêu Thoát Chi Cảnh.

Tiếp theo chính là đại chiến với Quỷ Đế đời trước, chém giết đối phương đoạt lấy vị trí, đặt ra quy củ, tiếp dẫn vong hồn nhân gian…

“Bạch quang… Chẳng lẽ là Thiên Giám Quốc Sư?” Tần Phong phỏng đoán.

“Ngoại trừ ông ta ra, cũng không còn ai có thủ đoạn này.

Còn về phần luồng kim quang đen kia, có lẽ là lão sư năm đó ở Phụng Thiên Thành, ban tặng cho ta.” Tần lão gia cảm khái nói.

Lão sư của cha hắn, chính là Trấn Thần Ti Ngự… Tần Phong suy tính lợi hại.

“Ta thấy thần hồn của con vẫn chưa bị tử khí xâm nhiễm, sinh cơ vẫn còn, rốt cuộc con đã tiến vào U Minh Quỷ Giới bằng cách nào?”

Tần Phong nghe vậy, liền đem đầu đuôi câu chuyện kể lại một

cách rõ ràng.

Mà khi Tần lão gia biết được ở nhân gian, cũng xuất hiện loại quái vật đó, lông mày lập tức nhíu chặt.

Là Quỷ Đế của một phương, ông tự nhiên đã từng giao thủ với loại quỷ vật đó, thực lực không chỉ cường hãn, mà còn bất tử bất diệt, chỉ có thi triển thủ đoạn phong ấn, mới có thể trói buộc được nó!

"… Vị thành hoàng gia Tiên Giới rơi xuống nhân gian kia nói, Bỉ Ngạn Hoa trong Hoàng Tuyền, có thể tiêu diệt được thứ bất tử bất diệt.

Thiên Giám Quốc Sư chắc chắn cũng biết truyền thuyết này, cho nên mới phái hai vị sư huynh, đưa con vào đây.

Dù sao cũng chỉ có người sống, mới có thể hái được Bỉ Ngạn Hoa."

Tần lão gia vẻ mặt ngưng trọng nói: "Vị trí của Hoàng Tuyền ta biết, nhưng con có biết Hoàng Tuyền nguy hiểm đến mức nào không, chỉ cần sơ sẩy một chút, sẽ vạn kiếp bất phục!"

"Chuyện này nhất định phải có người đi làm." Tần Phong chính trực nói.

Tần lão gia còn muốn nói gì đó, đúng lúc này, một giọng nói yêu kiều vang lên: "Ta cũng rất tò mò, Nam Cương Quỷ Đế vội vã rời đi là muốn gặp ai, không ngờ lại là một vị công tử tuấn tú như vậy…"

Chương 721: Tiểu loli? Quỷ chủ!

Tần Phong nghe vậy thì sững người, sau đó theo tiếng nhìn lại, người tới lại là một nữ tử diễm lệ yêu kiều.

Ngực đầy đặn, eo thon thả, một thân trường bào màu tím nhạt, tôn lên vóc dáng nàng vừa vặn.

Một đầu tóc đen dài thẳng đến eo, xen lẫn trong mái tóc đen còn có vài sợi tóc tím, càng làm nổi bật vẻ diễm lệ của nàng.

Khuôn mặt trắng nõn như ngọc, sống mũi cao thẳng, phấn mắt màu tím dưới hàng mi dài cùng với một chút son môi đỏ thắm càng thêm phần kiều diễm.

Tần Phong thật không ngờ, ở trong U Minh Quỷ Giới này, lại có thể gặp được mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành như vậy.

Hơn nữa nghe lời mỹ nhân này nói, nàng dường như quen biết lão cha?

"Cha, vị này là?" Tần Phong vẻ mặt kỳ quái hỏi.

Còn chưa đợi Tần lão gia đáp lại, phía sau mỹ nhân kia, lại có một tiểu nha đầu thanh lệ như Thủy Linh bước ra.

Rõ ràng tuổi còn nhỏ, lại búi tóc kiểu phụ nhân xinh đẹp.

Xung quanh chiếc váy trắng đen, được bao quanh bởi đồ trang trí bằng bạch ngọc, nếu nhìn kỹ, sẽ phát hiện, đó nào phải bạch ngọc, rõ ràng là xương trắng!

Tiểu cô nương liếc mắt nhìn Tần Phong, lại nhìn về phía Tần lão gia, cất tiếng trong trẻo: "Cha?"

Tần Phong nghe vậy, trong nháy mắt ngây người tại chỗ.

Một mỹ phụ, một tiểu cô nương, người sau còn liên tục gọi cha?

"Khó trách lão cha muốn nhị nương tìm một nhà khác, thì ra nửa năm nay, bản thân ông đã tìm được người mới!"

"Tìm được người mới cũng thôi đi, đối phương lại còn mua một tặng một!"

Hai người âm dương cách biệt mới nửa năm, cho dù U Minh Quỷ Giới và nhân gian khác biệt, cũng không thể nào trong vòng nửa năm đã để con mình lớn như vậy.

Cho nên Tần Phong hoài nghi đối phương là mua một tặng một, cũng là chuyện hợp tình hợp lý!

Hắn nhìn về phía Tần lão gia, bởi vì quá mức khiếp sợ, theo đó lui về phía sau ba bước: "Cha, con không ngờ cha lại là người như vậy!"

Tần lão gia nhíu mày: "Có ý gì?"

"Con gái người ta đã lớn như vậy, cha cũng xuống tay được, như vậy cha có lỗi với nhị nương không?"

Hành vi này, có khác gì Tào Tháo chứ?!

Tần lão gia trong nháy mắt hiểu ra, sắc mặt lúc xanh lúc đỏ: "Thật là hồ đồ, sao ta có thể làm ra chuyện như vậy!"

"Vậy tại sao nàng ấy lại gọi cha là cha? Hai người các nàng vì sao lại tìm cha?"

Lời này vừa nói ra, nữ tử váy tím lập tức cười đến run rẩy cả người: "Tần đại nhân, con trai ngươi nói chuyện thật thú vị, vừa hay ta ở Quỷ Giới này đã độc thân gần vạn năm, ta thấy ngươi tướng mạo cũng được, thực lực cũng mạnh, chi bằng chúng ta kết đôi sống chung có được không?"

Tần Phong nghe vậy sắc mặt cứng đờ, chẳng lẽ là mình hiểu lầm?

Nhưng nếu đã là hiểu lầm, tiểu nha đầu này vì sao phải tranh giành cha với mình?

Hồi tưởng lại tình cảnh vừa rồi, Tần Phong bỗng nhiên hiểu ra, tiểu nha đầu này có lẽ chỉ đang lặp lại lời nói của mình mà thôi, nàng đang hiếu kỳ về quan hệ giữa mình và lão cha!

Nghĩ thông suốt, Tần Phong thở phào nhẹ nhõm, đi tới trước mặt tiểu cô nương, véo véo khuôn mặt nhỏ nhắn trơn bóng mịn màng của nàng, cười nói: "Tiểu muội muội, về sau chữ "cha" này không thể gọi bừa được, sẽ khiến người khác hiểu lầm, biết chưa?"

Trong nháy mắt này, bầu trời U Minh Quỷ Giới bỗng nhiên tối sầm lại.

Tần Phong tuy có nghi hoặc, nhưng cũng không quá để ý, ngược lại quay đầu nói với nữ tử váy tím: "Tỷ tỷ, con gái tỷ thật xinh đẹp, tương lai nhất định cũng là một mỹ nhân."

"Nàng ấy, không phải con gái ta..." Nữ tử váy tím thu nụ cười lại, trên mặt lộ vẻ không dám tin.

"Không phải con gái tỷ?" Tần Phong hiếu kỳ nhìn về phía lão cha, muốn tìm kiếm một câu trả lời, lại thấy ông ta vẻ mặt khẩn trương.

Lúc này Tần lão gia toàn thân đề phòng, dường như đang

chuẩn bị ứng phó với nguy hiểm có thể xuất hiện bất cứ lúc nào.

Bầu không khí xung quanh, im lặng đến kỳ lạ, thậm chí có chút quỷ dị.

Ngay lúc này, Thổ Bá và Ngưu Đầu Mã Diện vừa dẫn một đám vong hồn đi, lại quay trở lại, mà khi chúng nhìn rõ dung mạo tiểu cô nương, lại trực tiếp bị dọa đến mức quỳ rạp xuống đất, trong miệng hô to: "Tiểu nhân bái kiến Quỷ chủ!"

Quỷ... Quỷ chủ?!

Ực!

Đó là âm thanh nuốt nước bọt.

Tần Phong lần nữa nhìn về phía tiểu cô nương đáng yêu, chỉ thấy đôi mắt sáng ngời của đối phương hơi nheo lại, mang theo chút trêu tức, còn có một tia ý cười lạnh lẽo.

Thông tin Lý Dương tiền bối từng truyền đạt, lại hiện lên trong đầu hắn - U Minh Quỷ Giới có một vị Quỷ chủ, ngàn năm hoàn hồn, ngàn năm sinh khu, ngàn năm khai trí, ngàn năm giáng thế!

Không ngờ lại là vị trước mắt này!

"Ôi má ơi!!! Tiểu cô nương này chính là Quỷ chủ mà Lý Dương tiền bối từng nói?"

"Ai cho ta dũng khí, véo má một vị giới chủ vậy?!"

"Cũng không biết với thân phận và thực lực của lão cha, có thể bảo vệ được mạng chó của ta hay không..."

Tần Phong muốn khóc không ra nước mắt, hắn đột nhiên nhớ tới một câu nói ở kiếp trước, chỉ có vô hạn tiếp cận cái chết, mới có thể lĩnh hội được chân lý của sinh mệnh.

"Ngươi véo đủ chưa?" Quỷ chủ thản nhiên hỏi, giọng nói thanh thúy như ngọc thạch va chạm.

"Gần... Gần đủ rồi." Tần Phong rụt rè buông tay, sau đó cẩn thận từng li từng tí lui về phía sau, mãi đến khi lui đến bên cạnh Tần lão gia, hắn mới hơi yên tâm một chút.

"Khuyển tử không biết thân phận của ngài, có chút mạo phạm, mong Quỷ chủ đừng trách tội." Tần lão gia che chở Tần Phong phía sau, chắp tay nói.

Nữ tử váy tím đứng một bên, im lặng không nói.

Tần Phong khẩn trương đến mức dường như có thể nghe thấy tiếng tim mình đập, lúc này hắn giống như đang ở trung tâm cơn bão, chỉ cần sơ sẩy một chút sẽ vạn kiếp bất phục.

Lát sau, khóe miệng Quỷ chủ nhếch lên, bỗng nhiên cười nói: "Không cần khẩn trương như vậy, ta cũng không phải loại người không phân biệt được phải trái."

Tần Phong nghe vậy, như trút được gánh nặng, hắn vốn tưởng rằng Quỷ Giới chi chủ, nhất định là người khó nói chuyện, không ngờ lại bình dị gần gũi như vậy!

Quả nhiên, loli mới là chân ái!

Ai ngờ, Quỷ chủ lời nói xoay chuyển, lại cười nói: "Chặt xuống hai bàn tay coi như tạ tội là được."

Vừa dứt lời, bầu trời xám xịt bỗng nhiên tối đen như mực, uy áp mạnh mẽ giống như trời sập xuống!

Thân ảnh Quỷ chủ biến mất không thấy, Tần lão gia hoảng sợ biến sắc, ông ta vừa định ứng phó, lại phát hiện thân thể mình không thể động đậy!

Là U Minh Quỷ Giới Quỷ chủ, cho dù đã ngủ say mấy ngàn năm, nhưng sự khống chế đối với pháp tắc Quỷ Giới, há là Tần lão gia - tân nhiệm Quỷ Đế mới vào nghề có thể so sánh?

Thực lực hai người, cao thấp lập phán!

Tần Phong toàn thân cứng đờ, mồ hôi lạnh tuôn ra, hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn Quỷ chủ chậm rãi bước tới.

Tiểu loli khẽ hỏi: "Là chặt xuống hai bàn tay, hay là chặt xuống hai cánh tay đây?

Thôi vậy, nể mặt cha ngươi là Nam Cương Quỷ Đế, ta cho ngươi một cơ hội tự mình lựa chọn."

Ta còn muốn dùng hai tay để thực hiện ước mơ, cái nào cũng không muốn chọn a... Tần Phong cười gượng nói: "Chỉ chặt móng tay được không?"

Tiểu loli cười lạnh một tiếng, tay phải vung lên, U Minh quỷ khí trong nháy mắt hiển hiện, hóa thành một thanh liêm đao đen nhánh sắc bén, tỏa ra hàn quang lạnh lẽo.

Ngay lúc này, Tần Phong nhanh trí, hắn đột nhiên nhớ tới lúc trước khi Ngao Nhân chết đi, U Minh Quỷ Giới lần đầu tiên xuất hiện khe nứt, âm thanh mà mình nghe được.

Lúc đó có một tiểu cô nương, biểu hiện ra dáng vẻ của một kẻ tham ăn!

Giọng nói đó chẳng phải là giống hệt Quỷ chủ này sao?

Mà đối phó với kẻ tham ăn, Tần Phong chưa bao giờ chịu thua!

"Chậm đã, Quỷ chủ đại nhân, ta nguyện dâng lên cống phẩm mỹ vị, để chuộc lỗi lầm bất kính lúc trước của ta!

Xin ngài giơ cao đánh khẽ, tha cho ta một mạng!!"

Xoẹt!

Liêm đao vững vàng rơi xuống vị trí bên cạnh vai Tần Phong.

"Lấy ra, để ta xem thử."

Chương 722: Năng lực của Bạch Tô, kết nối hai cõi âm dương

Tần Phong liếc nhìn thân thể bất động của mình, cười gượng gạo: "Có thể tháo bỏ phong ấn cho ta trước được không? Nếu không ta muốn lấy cũng không lấy ra được."

Tiểu loli tùy ý vung tay, chỉ nghe thấy âm thanh "xoạch" vang lên trong không khí.

Tần Phong lập tức khôi phục lại quyền kiểm soát cơ thể, liếc nhìn lão cha bên cạnh vẫn chưa thể nhúc nhích, trong lòng vẫn còn sợ hãi.

"Mặc dù bề ngoài chỉ là một tiểu nha đầu, nhưng thực lực này, thật sự quá nghịch thiên.

Lão cha đã bước vào Siêu Thoát Chi Cảnh, đối mặt với Quỷ chủ này, vậy mà ngay cả năng lực phản kháng cũng không có..."

"Còn ngẩn ra đó làm gì?" Tiểu loli hỏi, giọng nói lạnh lùng.

Tần Phong nào dám chậm trễ, lập tức đưa tay vào trong ngực, trong Tu Di Giới, hắn cất giữ rất nhiều rượu ngon món ngon, trái cây bánh kẹo, chính là để phòng khi cần đến.

Thế nhưng sờ soạng một hồi, sắc mặt hắn đột nhiên cứng đờ, thân thể run lên.

Hỏng bét rồi... Lúc này Tần Phong mới phản ứng lại, bản thân tiến vào U Minh Quỷ Giới, chỉ là trạng thái thần hồn, Tu Di Giới

vẫn cùng nhục thân ở lại hiện thế!

Ngẩng đầu nhìn Tiểu loli cách đó không xa, hắn nuốt nước miếng hỏi: "Nếu, ta nói là nếu... những lễ vật đó ta không mang theo người, có thể lần sau mang đến cho ngài một thể được không?"

"Có thể." Tiểu loli thản nhiên đáp.

"Thật sao?" Tần Phong lộ ra vẻ vui mừng.

"Để lại cả lưỡi nữa." Tiểu loli lạnh lùng bổ sung một câu.

Lưỡi liềm do U Minh quỷ khí ngưng tụ lại lần nữa vung lên giữa không trung, âm phong trận trận thổi qua, khiến Tần Phong sợ hãi.

Hắn vội vàng che miệng mình lại đáp: "Chậm đã, ta lập tức lấy cho ngài, cho ta chút thời gian!"

Lúc này, Tần lão gia truyền âm cho hắn: "U Minh Quỷ Giới và nhân gian âm dương cách biệt, đồ vật của Quỷ Giới khó có thể mang vào nhân gian, đồ vật của nhân gian cũng khó có thể vào Quỷ Giới, ngươi có thể có lễ vật gì dâng lên cho Quỷ chủ?"

"Cha, ta cũng không còn cách nào khác, đã gây họa rồi, tổng không thể để nàng thật sự chặt đứt cánh tay của ta chứ?

Ơ, mà khoan, hiện tại ta là trạng thái thần hồn, cho dù bị nàng chặt đứt hai tay, hẳn là cũng không sao chứ?"

"Vớ vẩn! Thần hồn nếu như tan biến, nhục thân chỉ là cái xác không hồn, nếu như hồn phách hai tay của ngươi bị chém, cho dù nhục thân hai tay của ngươi vẫn còn, cũng chỉ là hữu danh vô thực!"

"Hả? Cha, vậy ta phải làm sao?" Sắc mặt Tần Phong khó coi.

"Phong ấn nàng đặt ra ta vừa rồi đã giải trừ, đợi lát nữa thừa dịp nàng không để ý, ta sẽ đưa ngươi chạy trốn.

U Minh Quỷ Giới hỗn loạn vô cùng, nàng không có nhiều thời gian để ý đến..."

Nói được một nửa, đột nhiên dừng lại, Tần Phong hiếu kỳ truyền âm: "Cha, sao người không nói nữa?"

"Bởi vì ta không cho hắn nói." Tiểu loli thản nhiên đáp.

Nữ tử váy tím lên tiếng giải thích: "Trước mặt Quỷ chủ, hai người còn muốn lén lút truyền âm, thật là có chút kỳ quái."

Tần Phong nghe vậy ngây người như phỗng, Quỷ chủ này thật là không có giáo dưỡng, nghe lén cũng coi như xong, vậy mà còn cắt đứt liên lạc!

"Tính nhẫn nại của ta có hạn." Tiểu loli lạnh lùng liếc nhìn, lưỡi liềm "xoẹt" một tiếng, lướt đến giữa không trung.

Tần Phong lập tức lại che miệng mình lại, sau đó lại cảm thấy không ổn, liền giấu hai tay ra sau lưng.

Vì giấc mơ hai tay và tài ăn nói khéo léo của mình, Tần Phong dẫn dắt thần thức dung nhập vào Thần Hải, giao tiếp với Hiên Nhất.

"Tiền bối, khẩn cầu ngài cho ta mượn sức mạnh một lần nữa, vượt qua cửa ải khó khăn trước mắt."

Hiên Nhất trực tiếp lắc đầu từ chối: "Ngươi hiện tại chỉ có thần hồn, không có nhục thân, căn bản không thể thừa nhận được sức mạnh của ta, chỉ cần sơ sẩy một chút, sẽ hồn phi phách tán.

Hơn nữa, cho dù ta cưỡng ép cho ngươi mượn sức mạnh, cũng không thể nào là đối thủ của tiểu cô nương này."

Tần Phong nghe vậy giật mình, Hiên Nhất tiền bối đã nói ra những lời như vậy, thực lực của Quỷ chủ, e rằng còn nằm ngoài dự đoán của hắn.

"Vậy tiền bối, ta nên làm gì bây giờ?"

Hiên Nhất trầm ngâm một lát: "Ngươi muốn dâng lễ vật cho nàng, nhưng lại vướng phải việc đồ vật của Quỷ Giới và nhân gian không thể trao đổi.

Nhưng ta lại có một biện pháp, có lẽ có thể giúp ngươi lấy được Tu Di Giới trên nhục thân, mang đồ vật hiện thế đến Quỷ Giới."

Vậy mà lại có chuyện như vậy... Tần Phong lập tức hỏi: "Tiền bối cần ta làm gì?"

"Mấu chốt của việc này không nằm ở ngươi, mà nằm ở trên người nó." Hiên Nhất nghiêng đầu nhìn về phía Bạch Tô trong Thần Hải, tiểu gia hỏa trắng trắng mập mập, đang ngẩng đầu nhìn âm dương chi khí trên không trung, tay nhỏ đưa lên miệng, nuốt nước miếng.

Cảm nhận được ánh mắt, nó quay đầu nhìn lại, nhìn thấy Tần Phong, liền chột dạ dời tầm mắt đi.

...

Ở hiện thế, sự tàn phá của quái vật vẫn đang tiếp tục, cho dù là các cường giả cao phẩm của Nam Vực Trảm Yêu ti gần như đều đã có mặt, thế nhưng đối mặt với kẻ địch bất tử bất diệt, bọn họ cũng không có cách nào, chỉ có thể dốc toàn lực chống đỡ trì hoãn.

Nhưng người sáng suốt đều có thể nhìn ra, đánh lâu dài, nhân tộc nhất định sẽ bại!

Nhã An cùng Bạch Vô Song và những người khác đã đến bên

cạnh Tần Phong, người sau nằm trên mặt đất, nhắm chặt hai mắt, giống như là đã không còn hơi thở, chỉ có hai bên vai, sáng lên ngọn lửa màu đỏ vàng xen lẫn.

Triển Thanh Phong nhíu mày hỏi: "Tần huynh, đây là thế nào?"

"Xuống dưới rồi." Tôn Kỳ lên tiếng đáp.

"Cái gì?!"

Mọi người kinh hô, sau đó nhìn về phía Tần Phong, trên mặt lộ vẻ bi thương.

Rõ ràng lúc trước còn cùng nhau thương lượng đối sách đối phó với Dạ Du Thần, không ngờ, chỉ trong chớp mắt, đã âm dương cách biệt.

Nhã An nghe vậy, thân thể mềm mại run lên, hốc mắt vậy mà trong nháy mắt đã đỏ hoe: "Sao... Sao lại như vậy?"

Nàng run rẩy ngồi xổm xuống, tay phải muốn chạm vào gò má của đối phương, thế nhưng đưa tay ra được một nửa, lại thế nào cũng không hạ xuống được.

Trong lòng nàng giống như bị khoét đi một mảng, chỉ cảm thấy đau lòng vô cùng.

Rõ ràng ta còn rất nhiều lời muốn nói với ngươi...

"Lạch cạch, lạch cạch."

Giọt nước mắt như sợi chỉ, trượt dài trên gò má trắng nõn.

Bạch Vô Song lặng lẽ nhìn Tần Phong, trong lòng vô cùng khó chịu.

Bây giờ cho dù có đặt sơn hào hải vị trước mặt nàng, e rằng nàng cũng không có tâm trạng ăn uống gì.

Tôn Kỳ thấy vậy, cẩn thận lui về phía sau một bước, nhỏ giọng nói: "Sư huynh, bọn họ có phải là hiểu lầm rồi không?"

Thẩm Lê khẽ gật đầu: "Hình như là vậy."

"Có nên giải thích một chút không?"

Lời vừa dứt, trên ngực Tần Phong đột nhiên sáng lên một luồng ánh sáng màu xanh lục.

Mọi người thấy vậy, đều kinh ngạc vạn phần.

"Chuyện gì vậy?"

Ngay lúc này, một bàn tay từ trong luồng ánh sáng đó thò ra, sau khi mò mẫm trong ngực một hồi, lấy ra một chiếc Tu Di Giới, sau đó liền biến mất không thấy đâu.

"Thi... Thi biến a!" Triển Thanh Phong kinh hô một tiếng.

...

Ở U Minh Quỷ Giới, Tần Phong rút tay ra khỏi trận pháp ánh sáng màu xanh lục do Bạch Tô tạo ra, nhìn Tu Di Giới trong lòng bàn tay với vẻ mặt vui mừng.

Vậy mà thật sự có tác dụng!

Hiên Nhất tiền bối nói trong Thần Hải: "Tiểu gia hỏa này sau khi nuốt chửng bạch khí của Âm Dương Đạo Tắc, năng lực rõ ràng đã được nâng cao.

Tạo ra thông đạo kết nối hai cõi âm dương bằng sinh mệnh lôi đình, đối với nó mà nói, cũng không phải là chuyện không thể thực hiện.

Chỉ là từ tình hình hiện tại mà xem, nó vẫn chưa thể hoàn toàn khống chế được năng lực này."

Trong Thần Hải, Bạch Tô nằm bẹp trên mặt đất, thè lưỡi nhỏ ra, bộ dạng vô cùng mệt mỏi.

Rõ ràng, việc xây dựng thông đạo này tiêu hao rất lớn đối với nó.

Mà Tần Phong đã không kịp chờ đợi lấy ra một đống bánh kẹo tinh xảo từ trong Tu Di Giới, bày ra trước mặt Tiểu loli.

"Đây chính là lễ vật mà ta muốn dâng lên cho ngài."

Chương 723: Chính là cái gọi là ta không vào địa ngục thì ai vào?

Tuy rằng trong Tu Di Giới của Tần Phong, còn có rất nhiều mỹ tửu, nhưng với kiến giải của hắn, đồ ngọt mới là vật phẩm cúng thích hợp nhất để dâng lên cho đối phương.

Dù sao phụ nữ luôn không thể cưỡng lại được sức hấp dẫn của đồ ngọt, phụ nữ càng nhỏ tuổi càng không thể.

Đương nhiên, Bạch Vô Song không thuộc về loại này, dù sao nàng là loại người sẽ nói Thố Thố thật đáng yêu, rốt cuộc nên đem hầm hay hấp…

Tiểu loli cầm lấy cái bánh ngọt tinh xảo, đánh giá từ trên xuống dưới, trong mắt mang theo vẻ hiếu kỳ.

Cái bánh ngọt này là do đầu bếp của Trích Tinh Lâu làm, có thể nói là sắc hương vị đều đầy đủ, bề mặt còn có ánh sáng màu xanh nhạt bao bọc.

Đó là sinh lực của Bạch Tô bám vào đồ vật của nhân gian để bảo vệ, nếu không có tầng ánh sáng này bao phủ, đồ vật của nhân gian vào khoảnh khắc tiến vào Quỷ Giới, sẽ bị u minh quỷ khí cùng tử khí nồng đậm ăn mòn.

Quỷ chủ rốt cuộc vẫn là bị lòng hiếu kỳ thúc đẩy, đem bánh ngọt bỏ vào trong miệng.

Lúc này, Tần Phong bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, đối phương tuy rằng là hình dạng loli, nhưng nghiêm khắc mà nói, chính là lão

thái bà sống không biết bao nhiêu năm, thật sự sẽ cảm thấy hứng thú với đồ ngọt sao?

Ngay khi hắn thấp thỏm bất an, lại thấy tiểu loli hai mắt tỏa sáng, trong miệng phát ra một tiếng "ưm~".

Tiểu loli tuy rằng là Quỷ Giới chi chủ, là tồn tại hô phong hoán vũ trong Quỷ Giới, nhưng Quỷ Giới rốt cuộc quá mức cằn cỗi, ngoại trừ quỷ vật ra chính là vong linh, sao có thể có mỹ thực ra hồn ra dáng gì?

Nàng ta ngày thường ăn nhiều nhất chính là thi hài của những quỷ vật kia, thứ đó sao có thể so sánh với đồ ngọt của nhân gian?

Thêm nữa những đồ ngọt này còn được sinh lực của Bạch Tô bao bọc, mà sinh lực đối với tồn tại của Quỷ Giới mà nói, chính là có lực hấp dẫn vô cùng lớn, thế là tiểu loli đương nhiên không thể nào cưỡng lại những thứ này!

Chẳng qua chỉ trong chốc lát, một đống đồ ngọt đã bị nàng ăn sạch sẽ.

"Còn nữa không?!" Nàng ta giòn tan hỏi.

Tần Phong chà xát tay, vẻ mặt nịnh nọt: "Có có có, bất quá Quỷ chủ đại nhân, có thể hay không trước tiên thả cha ta ra?"

Quỷ chủ liếc mắt nhìn, bởi vì cấm chế trước đó bị Tần lão gia giãy giụa thoát khỏi, cho nên cấm chế tầng thứ hai, nàng cố ý tăng thêm cường độ.

Lúc này Tần lão gia đừng nói động đậy thân thể, ngay cả nói chuyện cùng truyền âm giao lưu cũng không làm được.

Không có do dự quá nhiều, tiểu loli nhẹ nhàng vung tay áo, Tần lão gia liền khôi phục lại quyền khống chế thân thể, nặng nề thở phào nhẹ nhõm.

Mà Tần Phong cũng từ trong Tu Di Giới lấy ra càng nhiều đồ ngọt hơn, chất đống trước mặt đối phương.

Nữ tử váy tím đâu từng thấy qua bộ dáng này của chủ thượng, đối với những thứ Tần Phong mang đến từ nhân gian cũng là vô cùng hiếu kỳ.

Nàng ta lặng lẽ tới gần, dùng giọng nói quyến rũ hỏi: "Ngoại trừ những thứ đó ra, ngươi còn có thứ khác không?"

Tần Phong nghe tiếng nhìn lại, nữ tử váy tím khẽ cười một tiếng: "Quên giới thiệu, ta họ Mạnh, tên là Mạnh Sương, từ lúc Hồng Mông sơ khai, Quỷ Giới sinh ra liền là cánh tay phải của chủ thượng, vẫn luôn thay nàng ấy làm việc."

Họ Mạnh… Tần Phong thần sắc kinh ngạc, buột miệng nói: "Chẳng lẽ là Mạnh Bà?"

Mạnh Sương nghe vậy, cười gượng: "Ngươi có thể gọi ta là Mạnh Sương tỷ, cũng có thể gọi ta là Mạnh tỷ~"

Tần Phong sắc mặt cứng đờ, lúc trước Mặc Di mấy trăm tuổi, hắn gọi một tiếng tỷ, trong lòng đã rất băn khoăn.

Cái người này càng không biết xấu hổ, hắn tuy rằng không biết Hồng Mông sơ khai đến nay rốt cuộc đã qua bao lâu, nhưng ít ra cũng phải mấy ngàn năm đi, người này để mình gọi một tiếng tỷ, da mặt không nóng sao?

Đàn ông nhất định phải có cốt khí, thà gãy chứ không cong!

Cho dù thực lực đối phương rất mạnh, Tần Phong cũng không có khả năng nói ra lời trái lương tâm như vậy.

Một lát sau…

"Mạnh tỷ~" Tần Phong cười gọi một tiếng.

“Ừm.” Mạnh Sương rất hài lòng, đem quỷ khí chi nhận đặt trên cổ Tần Phong thu hồi lại.

“Mới đến nơi này, cũng không có gì có thể hiếu kính ngài, đây là Tiên Nhân Túy ta tự mình ủ, ngài không bằng nếm thử.” Tần Phong vừa nói, vừa đem mấy vò rượu ngon lấy ra.

Mạnh Sương cùng Quỷ chủ giống nhau, đâu từng thấy qua thứ mới lạ như vậy, sau khi mở nắp vò rượu, một cỗ hương thơm mê người xông vào mũi.

Đừng nói là nàng, ngay cả Thổ Bá cùng Ngưu Đầu Mã Diện ở cách đó không xa cũng nhịn không được bị cỗ hương thơm này hấp dẫn.

Mạnh Sương giơ một vò rượu lên, ngửa đầu uống ừng ực, rượu Thủy được sinh lực bao bọc văng lên y phục nàng, đem dáng người yêu kiều thướt tha kia phác họa đến tột cùng, mà bản thân nàng, cũng là phát ra tiếng kêu sảng khoái.

“Mạnh tỷ chậm một chút, không đủ còn có.” Tần Phong cười nói.

Tần lão gia thấy vậy, lông mày hơi nhíu lại: “Phong nhi, ta sao lại không nhớ rõ có dạy ngươi thành kẻ như vậy.”

Đúng đúng đúng, ngươi thanh cao… Tần Phong liếc mắt nhìn sang, lộ ra vài phần ghét bỏ.

Ở nhân gian, lão cha liền không biết tầm quan trọng của nhân mạch, kết quả đến Quỷ Giới, vẫn như cũ không thông suốt!

Hai người trước mắt một già một trẻ, rõ ràng chính là đại lão trong Quỷ Giới, hắn nịnh bợ như vậy, chẳng lẽ không phải là vì để lão cha có thể ở lại Quỷ Giới an ổn hơn sao?

Tần Phong khẽ lắc đầu thở dài một tiếng, không nghĩ tới lão

cha chết rồi còn phải để hắn lo lắng, cũng không biết lão cha khi nào mới có thể lĩnh ngộ được khổ tâm của hắn.

Thấy tiểu loli cùng Mạnh Sương ăn uống no nê, Tần Phong mới lên tiếng nói: "Không giấu diếm hai vị, ta đến U Minh Quỷ Giới, là vì đi hái Bỉ Ngạn Hoa ở bờ bên kia Hoàng Tuyền, để đối phó với quái vật bất tử bất diệt xâm nhập vào nhân gian.

Nếu hai vị thuận tiện, hy vọng có thể giúp ta một tay."

Tần lão gia nghe vậy giật mình, không nghĩ tới Phong nhi còn đang nghĩ đến chuyện này.

Mà Quỷ chủ cùng Mạnh Sương cũng là nghiêng đầu nhìn sang.

Người sau trầm giọng nói: "Ngươi có biết nguy hiểm của Hoàng Tuyền chi địa hay không, ngay cả ta đi đến đó cũng phải cẩn thận vạn phần, ngươi đi, nếu sơ sẩy một chút liền sẽ vạn kiếp bất phục.

Huống chi, Bỉ Ngạn Hoa tuy rằng sinh trưởng ở Hoàng Tuyền chi địa của U Minh Quỷ Giới, nhưng tính chất đặc thù, chỉ có người sống mới có thể hái, ngươi đã chết rồi, làm sao có thể…"

Nói đến đây liền đột nhiên dừng lại.

Mạnh Sương mở to mắt đẹp, với thực lực của nàng, tự nhiên nhìn ra được dị thường của Tần Phong: "Ngươi còn chưa có chết, có người đem sinh hồn của ngươi đưa đến nơi này?!"

Tần Phong cũng không có lựa chọn giấu diếm, mà là gật đầu thừa nhận.

"Chủ thượng, hắn…" Mạnh Sương muốn nói gì đó, lại bị tiểu loli đưa tay ngăn cản.

"Nếu không phải hiện giờ Thiên Địa Pháp Tắc của U Minh Quỷ

Giới tàn phá không chịu nổi, khoảnh khắc ngươi đi xuống, liền sẽ hồn phi phách tán.

Vì an nguy của người khác, mạo hiểm như vậy, đáng giá sao?"

Kỳ thật lúc đầu ta cũng không phải tự nguyện xuống đây, mà là bị ép buộc… Tần Phong trong lòng lần nữa đem nữ nhân trong nhà của hai vị sư huynh Thẩm Lê cùng Tôn Kỳ chào hỏi một lần, nhưng miệng hắn lại là chính khí lẫm liệt nói: "Nhân sinh tự cổ ai không chết? Chuyện này dù sao cũng phải có người đi làm, vậy tại sao không thể là ta?"

Hắn hít sâu một hơi, ngẩng đầu bốn mươi lăm độ nhìn lên bầu trời, một bộ dáng bi thiên mẫn nhân: "Chính là cái gọi là ta không vào địa ngục thì ai vào?"

Lời này vừa nói ra, Quỷ chủ cùng Mạnh Sương không khỏi động dung, trên đời lại thật sự có người hy sinh quên mình như vậy sao?

"Phong nhi…" Tần lão gia há hốc mồm, lời khuyên rốt cuộc không có nói ra khỏi miệng, mà là lộ ra nụ cười an ủi.

Ở một bên khác, trong sơn động đèn đuốc mờ ảo, một người ngồi xếp bằng trên đài sen, tay phải khẽ vuốt ve đầu Dị Thú, cười nói: "Đại thiện!"

Chương 724: Tên đầu trọc nào ở đây, phá đám tâm đạo của ta!

“Ta có thể đưa ngươi đến Hoàng Tuyền, cũng có thể bảo vệ thần hồn của ngươi, không bị Thủy của Hoàng Hà xâm thực.” Tiểu loli khẽ nói.

“Đa tạ Quỷ chủ tương trợ.” Tần Phong chắp tay cung kính nói.

“Đừng vội cảm tạ, ta có một... không, là hai điều kiện.”

“Quỷ chủ đại nhân cứ nói, chỉ cần là chuyện vãn bối có thể làm được, dù có phải vào sinh ra tử, cũng sẽ không chối từ!” Tần Phong vỗ ngực cam đoan.

“Điều thứ nhất, chính là cống phẩm trước đó, ừm... số lượng đó còn lâu mới đủ.”

Bị đồ ngọt mua chuộc rồi sao, cũng không sợ sâu răng... Tần Phong cười nói: “Ta hiểu ý đại nhân, chuyện này tự nhiên không thành vấn đề.”

“Điều thứ hai, nơi tận cùng của Hoàng Tuyền có Bỉ Ngạn Hoa, nếu có cách, ta hy vọng ngươi hái một đóa cho ta.” Tiểu loli nghiêm túc nói.

Nói đến Tam Giới, nơi nào bị đám yêu quái kia đầu độc sâu nhất, U Minh Quỷ Giới chính là nơi đứng đầu không cần bàn cãi.

Thiên Địa Pháp Tắc bị phá hoại không nói, ngay cả Quỷ chủ cũng trọng sinh một lần.

Mà Thành Hoàng gia có thể biết được công dụng của Bỉ Ngạn

Hoa, vậy Quỷ chủ sống không biết bao nhiêu năm tháng tất nhiên cũng từng nghe nói qua, nàng muốn Bỉ Ngạn Hoa cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Tần Phong gật đầu: "Vãn bối đã hiểu, ta đã trì hoãn nhiều thời gian rồi, xin Quỷ chủ đại nhân mau đưa ta đến Hoàng Tuyền."

Tiểu loli không nói gì thêm, chỉ phất tay phải, U Minh quỷ khí đen như màn đêm tuôn ra, giống như sóng thần bao phủ lấy Tần Phong cùng những người khác.

Chờ đến khi bóng tối xung quanh giống như thủy triều rút đi, Tần Phong mới phát hiện, mình đã đến một nơi xa lạ, bên tai vang lên tiếng sóng to gió lớn.

Ngẩng đầu nhìn lại, cách đó trăm trượng, dòng nước màu vàng đất cuồn cuộn, nhìn mãi không thấy đâu là bến bờ.

Tiếng kêu bi thảm không dứt bên tai, mà mỗi lần sóng vỗ, Tần Phong liền cảm thấy thần hồn mình run lên, đó là một loại sợ hãi từ sâu trong linh hồn.

Tần lão gia nhìn ra điểm khác thường, quan tâm hỏi: "Phong nhi, con không sao chứ?"

Tần Phong xua tay, nhưng sắc mặt lại vô cùng ngưng trọng, chỉ nghe tiếng thôi, hắn đã cảm thấy thần hồn bất ổn, nếu bị Hoàng Tuyền Thủy kia dính vào, thật sự có khả năng hồn phi phách tán.

Mạnh Sương thở dài nói: "Những thứ đó... trước khi giáng xuống U Minh Quỷ Giới, Hoàng Tuyền vốn là nơi tiếp dẫn vong hồn, đưa tiễn bọn họ đầu thai chuyển thế, lúc đó nước hồ trong vắt, có thể gột rửa oán khí và hận thù của vong hồn.

Tuy nhiên, từ khi Thiên Địa Pháp Tắc của Quỷ Giới bị đảo lộn, Hoàng Tuyền bắt đầu tích tụ oán hận của vong hồn, lâu dần, liền

biến thành bộ dạng này.

Cho dù là quỷ vật hay vong hồn, cũng không dám tùy tiện đến gần.”

Danh húy lại bị Thiên Địa Pháp Tắc che giấu, hẳn là cùng một loại tồn tại với đám yêu quái xâm nhập nhân gian... Tần Phong nhíu mày, thầm nghĩ.

Đúng lúc này, thân thể Tiểu loli lơ lửng, bay đến bên cạnh Tần Phong, bàn tay nhỏ bé đặt lên vai hắn, theo một luồng khí cơ tràn vào cơ thể, ảnh hưởng do Hoàng Tuyền mang đến lại tiêu tan trong nháy mắt.

“Có ta bảo vệ, cho dù thần hồn của ngươi có dính phải Hoàng Tuyền Thủy, cũng sẽ không hồn phi phách tán.

Nhưng có một điều, ta phải nói rõ với ngươi, ta chỉ có thể bảo vệ ngươi tối đa một nén nhang.

Hoàng Tuyền bây giờ tử khí quá nặng, giống như một loại độc, nếu ngươi vượt quá một nén nhang mà vẫn chưa lấy được Bỉ Ngạn Hoa, ta sẽ kéo ngươi trở về.

Nếu không tử khí của Hoàng Tuyền sẽ xâm nhập vào thần hồn của ngươi, đến lúc đó ai cũng cứu không được ngươi.” Quỷ chủ trịnh trọng nói.

Tần Phong hít sâu một hơi: “Được, vậy phiền Quỷ chủ đại nhân đưa ta... Ôi má ơi!”

Lời còn chưa dứt, Tiểu loli đã chu môi, theo một hơi thở thổi ra, thân thể Tần Phong giống như diều đứt dây, bay về phía bờ bên kia Hoàng Tuyền.

Tiếng gió rít bên tai, còn xen lẫn tiếng kêu gào vô tận.

Hoàng Tuyền Thủy cuồn cuộn, bắn lên người Tần Phong, nhưng may mắn đều bị lá chắn của Quỷ chủ ngăn cản.

Hắn cúi đầu nhìn Hoàng Tuyền, chỉ thấy rất nhiều vong hồn màu xanh lục nhạt đang giãy giụa khóc lóc, sau đó lại bị Hoàng Tuyền cuốn vào sâu.

Thỉnh thoảng còn có thể nhìn thấy ở đáy Hoàng Tuyền, dường như có những ngôi sao tỏa ra ánh sáng màu xanh lục.

"Nếu ta đoán không lầm, những ánh sáng đó hẳn là Quỷ Sát Tinh do Quỷ Tướng Trích Tinh Điểm Mệnh ngưng tụ thành... "

Phạm vi bao phủ của Hoàng Tuyền vượt xa tưởng tượng của Tần Phong, cho dù bay với tốc độ cực nhanh một lúc, vẫn không nhìn thấy điểm cuối.

Đột nhiên, một mùi hương kỳ lạ ập vào mặt, nhìn theo, không biết từ lúc nào Hoàng Tuyền Thủy đã đến ranh giới.

Bên ngoài ranh giới giống như một không gian khác, giống như vũ trụ bao la.

Mà ở nơi giao nhau giữa Hoàng Tuyền và không gian kia, có vài đóa hoa màu đỏ tươi, tỏa ra ánh sáng mê người, thân lá màu xanh mảnh mai, cho dù bị Hoàng Tuyền Thủy xô đẩy, vẫn kiên cường đứng vững.

"Đó chính là Bỉ Ngạn Hoa!"

Tần Phong mừng rỡ, sau đó ổn định thân hình, tiến về phía Bỉ Ngạn Hoa.

Hắn cẩn thận đưa tay ra, muốn hái Bỉ Ngạn Hoa, nhưng đúng lúc này lại xảy ra biến cố.

Trên cánh hoa Bỉ Ngạn Hoa, đột nhiên tỏa ra một mùi hương

mê hoặc.

Tần Phong không kịp đề phòng, hít vào trong cơ thể, sau đó ý thức bắt đầu mơ hồ.

Cảnh tượng xung quanh, giống như xoáy nước bắt đầu vặn vẹo, chỉ trong nháy mắt, đã hoàn toàn khác biệt so với trước đó.

Mặt đất hoang tàn, nhìn ra xa, xác chết khắp nơi, tường đổ nát.

Hắn không biết đây là đâu, nhưng lại có chút ấn tượng mơ hồ với một số tàn tích của ngôi nhà.

Rắc!

Cúi đầu nhìn xuống, trên một tấm biển hiệu vỡ nát, vẫn có thể nhìn thấy hai chữ Thành Hoàng mờ nhạt, hắn rốt cuộc cũng hiểu ra, đây là Tùy Dương thành!

Nơi đống đổ nát chất đống, những mảnh vải trắng bay phất phơ trong gió, Tần Phong tiến lại gần xem, sau đó sắc mặt chấn động.

Thi thể của Nhã An và Bạch Vô Song đang ở đó, bọn họ muốn dùng thân thể bảo vệ nhục thân còn sót lại trên đời của hắn, kết quả lại cùng nhau bỏ mạng.

Trong lòng đau xót, cảnh vật lại bắt đầu vặn vẹo.

Hắn đến một từ đường, nhìn qua chỉ thấy trang trí bằng vải trắng.

Trước bàn thờ bài vị, Kiếm Ly và Phi Lan đang ôm hai đứa trẻ sơ sinh hồng hào, vẻ mặt đau buồn khôn xiết.

Hắn không ngừng gọi, nhưng lại không có ai đáp lại, cho đến khi hắn nhìn rõ tên trên bài vị - lại chính là hắn!

Như vậy cũng tốt, ít nhất hai vị phu nhân còn sống, hài tử cũng bình an chào đời... Tần Phong tự an ủi mình như vậy, lại nghe thấy một tiếng nổ lớn!

Vô số cánh tay xương ầm ầm giáng xuống, trong nháy mắt đập nát từ đường.

Đống đổ nát vùi lấp hai vị phu nhân và hài tử, con quái vật kia lại xuất hiện ở Phụng Thiên thành, thân hình to lớn đáng sợ, giống như Ma Vương giáng lâm, tàn sát bừa bãi trong thành!

Phủ đệ Tần gia sụp đổ thành từng mảng, nhị đệ bị giết, nhị nương và những người khác tự nhiên cũng không thể tránh khỏi kiếp nạn này.

Mà nơi từ đường sụp đổ, đã sớm không còn động tĩnh gì nữa!

"Không!!" Tần Phong gào thét khàn cả giọng, chỉ cảm thấy đau đớn như bị dao cắt, sống không bằng chết.

Cảnh tượng xung quanh đột nhiên tối sầm lại, Tần Phong giống như rơi vào vực sâu biển cả, thân thể không ngừng rơi xuống.

Lần lượt mất đi những người quan trọng, đã giết chết trái tim hắn, hắn chỉ muốn chìm đắm trong vực sâu này, không còn quan tâm đến bất cứ điều gì nữa.

Đúng lúc này, một giọng nói vang lên bên tai hắn: "Mạn Đà La Hoa, nở một ngàn năm, rụng một ngàn năm, hoa lá vĩnh viễn không gặp nhau, bởi vậy căm ghét những người có tình trên thế gian.

Trong lòng thí chủ có quá nhiều vướng bận, mới bị nó thừa cơ xâm nhập.

Nếu buông bỏ tất cả, mới có thể phá vỡ hư ảo."

Giọng nói vừa dứt, tiếng tụng kinh đột nhiên vang lên.

Tần Phong bỗng nhiên bừng tỉnh, mặc dù thân thể vẫn đang không ngừng rơi xuống trong ảo cảnh, nhưng hắn đã hiểu, tất cả mọi thứ ở đây đều là giả!

“Ảo cảnh thật lợi hại, e rằng còn lợi hại hơn cả Quỷ Huyễn Sâm La của Dạ Du Thần.

Chuyện Bỉ Ngạn Hoa có thể gây ảo giác, tại sao không ai nhắc nhở ta!”

Hắn muốn tìm cách hóa giải, nhưng tiếng tụng kinh bên tai khiến hắn phiền lòng, thỉnh thoảng còn nghe thấy những lời niệm về việc quên đi hồng trần, quy y cửa Phật.

Không nhịn được nữa, Tần Phong quát: “Tên đầu trọc nào ở đây, lải nhải cái gì, phá đám tâm đạo của ta!”

Quên đi hồng trần?

Quy y cửa Phật?

Đùa gì vậy, không có phụ nữ, sống trên đời này còn có gì vui?!

Chương 725: Địa Tạng Bồ Tát

Lời vừa dứt, tiếng phạn âm liền dừng lại.

Trong sơn động, Dị Thú bên cạnh đài sen đá tức giận nói: "Bồ Tát, tên tiểu tử này không biết điều, cần gì phải cứu hắn!"

Trên đài sen đá, vị hòa thượng từ bi hỉ xả mỉm cười đáp: "Vị thí chủ này có lòng đại nguyện, cũng có Phật căn, nếu quy y cửa Phật, thật là một chuyện may mắn."

"Kẻ trong lòng còn vương vấn nữ nhân, làm sao có thể có Phật căn?" Dị Thú khịt mũi coi thường.

"Bất quá là bị hồng trần che mắt, chỉ cần hơi dẫn dắt một chút, liền có thể đại triệt đại ngộ. Nếu không phải như thế, hắn cũng không thể nói ra câu -- Ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục."

Lời vừa dứt, chỉ thấy sau lưng hòa thượng, kim quang chói lọi, theo một chữ "Vạn" hiện ra, khoảng cách giữa hòa thượng và Tần Phong dường như biến mất.

Tần Phong hoàn hồn lại, bóng tối xung quanh biến mất, trước mắt là một mảnh thiên địa trong sáng khoáng đạt, lúc này hắn như đang lơ lửng giữa không trung vạn dặm không mây.

Mà cách đó không xa, có một vị hòa thượng đang ngồi xếp bằng, khoác cà sa màu đỏ vàng, tay cầm thiền trượng, nửa ngực trần trụi.

Trong lòng Tần Phong vô cùng kinh ngạc, không cần đoán cũng biết, những lời lẩm bẩm và tiếng phạn âm vừa rồi là do vị hòa thượng này phát ra, mà có thể tùy ý thi triển thần thông không

nhìn không gian như vậy, đủ thấy thực lực của đối phương khủng bố đến mức nào!

"Vừa rồi ta mắng tên này là đầu trọc, chẳng lẽ là đến tìm ta tính sổ?" Tần Phong âm thầm nuốt nước miếng một cái.

Hòa thượng khẽ gật đầu, mỉm cười nói: "Ta là Khất Xá Đáy Niết Bàn, thấy thí chủ vì cứu thương sinh mà xả thân vì người, tâm sinh cảm động, nên thi triển thuật này điểm hóa thí chủ, giúp thí chủ nhìn thấu hồng trần, thoát khỏi hư vọng."

Nghe được danh hiệu, Tần Phong khẽ giật mình.

"Âm dịch này nghe quen quen, kiếp trước hình như đã nghe ở đâu rồi?"

Tần Phong đánh giá hòa thượng từ trên xuống dưới một lượt, lên tiếng hỏi: "Đại sư, chẳng hay là đến từ Tiên Giới Tây Vực? Ta quen biết một vị thần từ trên trời giáng xuống, hắn từng nói với ta, Tây Vực Tiên Giới mới là lãnh địa của Phật Đà."

Hòa thượng cười đáp: "Vốn là cư trú ở đó, hiện tại nơi này mới là nơi ta nên ở."

"Chẳng lẽ là đại sư phạm phải chuyện gì, bị Phật Đà trách phạt, cho nên mới bị đày xuống U Minh Quỷ Giới?"

"Không phải, tất cả đều là do nguyện cảnh của ta mà ra, ở thế giới ô uế độ hóa chúng sinh, cho đến khi dòng Hoàng Tuyền trong vắt trở lại, lấy đó chứng đạo, thành tựu Phật quả."

Lời vừa dứt, tâm thần Tần Phong chấn động, vô thức lẩm bẩm: "Địa ngục chưa trống, thề không thành Phật, chúng sinh độ hết, mới chứng Bồ Đề?"

Hòa thượng nghe vậy hai mắt sáng lên: "Thiện tai, thí chủ quả nhiên có căn cơ."

Quả nhiên là hắn!

Tần Phong rốt cuộc cũng nhớ ra Khất Xá Đáy Niết Bàn rốt cuộc là đã nghe ở đâu rồi.

Sở dĩ cảm thấy danh hiệu này có chút khó đọc, chỉ vì nó vốn là một câu tiếng Phạn, nếu đổi thành lời nói thường ngày, chính là -- Địa Tạng Bồ Tát!

Một trong bốn vị Bồ Tát trong truyền thuyết, nhân vật đỉnh cao ngưu bức, đúng là đại lão!

Ừm, cái đỉnh cao này là ở mọi mặt...

"Ta biết thí chủ vào Quỷ Giới, là muốn hái Bỉ Ngạn Hoa, mang về nhân gian, cứu vớt chúng sinh, đây là đại ái. Nhưng thí chủ bị tình cảm nam nữ vướng bận, cho nên mới rơi vào ảo cảnh của Bỉ Ngạn Hoa, không thể tự thoát ra được. Ta tuy kéo ý thức của ngươi vào thiên địa này, nhưng thần hồn của ngươi vẫn còn ở trên Hoàng Tuyền, nếu không thể buông bỏ tình cảm nam nữ, thoát khỏi ảo cảnh, e rằng sẽ gặp nguy hiểm." Địa Tạng Bồ Tát nói.

"Thì ra ta bị kéo đến chỉ có ý thức, thần hồn vẫn còn ở trên Hoàng Tuyền. Nếu không thể thoát khỏi ảo cảnh, liền không thể hái Bỉ Ngạn Hoa đưa về nhân gian, con quái vật kia cũng sẽ không chết."

Sắc mặt Tần Phong khó coi, đúng lúc này, hắn chợt nghĩ đến Tĩnh Tâm Chú của Hiên Nhất tiền bối, lúc trước khi đối mặt với Quỷ Hồn Sâm Lâm của Dạ Du Thần, cũng là nhờ Thanh Tâm Chú của tiền bối giúp hắn thoát khỏi ảo cảnh.

Không biết đối với ảo cảnh của Bỉ Ngạn Hoa, liệu có tác dụng hay không.

Thần thức dẫn động, sau khi liên lạc với tiền bối, nhận được câu trả lời khẳng định: "Ảo cảnh phần lớn là do tham sân si trong

lòng mà sinh ra, Thanh Tâm Chú có thể tĩnh tâm ngưng thần, chỉ cần trong lòng trong sáng, liền có thể không bị ảo cảnh trói buộc."

"Vậy thì tốt." Tần Phong nghe vậy, thở phào nhẹ nhõm, hắn không muốn bị Địa Tạng Bồ Tát độ vào cửa Phật...

Địa Tạng thấy Tần Phong mãi không trả lời, liền cho rằng đối phương vẫn còn do dự, tiếp tục nói: "Ái biệt ly, oán tằng hội, buông tay về tây, đều không phải là loại, bất quá là hoa trong gương, trăng in đáy nước, một mảnh hư ảo. Do ái mà sinh ưu, do ái mà sinh sợ, nếu rời khỏi ái, không ưu cũng không sợ, ảo cảnh nho nhỏ kia, có đáng là gì?"

Lời nói dường như mang theo lực lượng kỳ lạ, khiến tâm cảnh của Tần Phong dường như bước vào thời khắc hiền giả sau khi kết thúc.

Hắn bỗng nhiên nảy sinh một loại cảm giác sai lầm -- Phụ nữ là cái thá gì, cút hết cho ông!

Ý niệm vừa sinh ra, Tần Phong vội vàng nhớ lại dung nhan của Kiếm Ly, đôi chân dài của Phi Lan, còn có bộ ngực của Ngưng Sương, khiến cho khuynh hướng của mình trở về bình thường.

Tuy biết Địa Tạng Bồ Tát là muốn cứu hắn, nhưng loại phương thức cứu người này, hắn không muốn tiếp nhận, liền phản bác: "Đại sư đã từng trải qua tình cảm nam nữ chưa?"

Bồ Tát lắc đầu.

"Đã chưa từng trải qua, vậy tại sao đại sư lại cho rằng tình cảm nam nữ là sai? Ngài ở Quỷ Giới độ hóa chúng sinh là đại ái, nhưng tình cảm nam nữ cũng bao hàm trong đại ái, chúng sinh chi ái đều là ái. Cũng giống như, đã từng đau khổ, mới biết được nỗi khổ của chúng sinh; đã từng chấp mê, mới có thể buông bỏ chấp mê; đã từng có vướng bận, mới có thể không còn vướng bận;

giống như đại sư vì độ hóa chúng sinh Quỷ Giới, giáng Phật thân xuống nơi này. Nhưng đại sư chưa từng trải qua chuyện nam nữ, làm sao có thể khuyên người ta buông bỏ?"

Địa Tạng Bồ Tát nghe được những lời này, nhất thời rơi vào trầm tư, một lúc lâu sau, ngài mới đáp: "Nhưng ngươi vì chấp niệm trong lòng, rơi vào ảo cảnh của Bỉ Ngạn Hoa, lại là sự thật không thể chối cãi. Nếu buông bỏ chấp niệm này, tự nhiên..."

Tần Phong lắc đầu ngắt lời: "Lời hứa chỉ sợ khó giữ lời, nhưng trong lòng có vướng bận, mới có thể dũng cảm tiến về phía trước. Cho dù bị chấp niệm trói buộc, vãn bối vẫn nguyện dùng một niệm chấp nhất, đổi lấy ba đời phồn hoa, dù chết cũng không hối hận!"

Lời vừa dứt, ý thức của Tần Phong liền rời khỏi lĩnh vực của Địa Tạng Bồ Tát.

Mà điều khiến Địa Tạng Bồ Tát không dám tin là, ảo cảnh Bỉ Ngạn Hoa vốn trói buộc Tần Phong, lại bị hắn dễ dàng phá giải trong nháy mắt!

"Chúng sinh chi ái đều là ái, đã từng chấp mê, mới có thể buông bỏ chấp mê..." Địa Tạng Bồ Tát lặp đi lặp lại, ý niệm trong nháy mắt liền sáng tỏ: "Thiện tai!"

"May mà Thanh Tâm Chú của tiền bối có tác dụng..." Tần Phong thở phào nhẹ nhõm, sau đó đưa tay hái Bỉ Ngạn Hoa.

Thân Diệp nơi đầu ngón tay lạnh như băng, dường như có thể đóng băng cả thần hồn.

Tần Phong hái liền hai đóa, hắn vốn muốn hái hết Bỉ Ngạn Hoa ở gần đó, để phòng khi cần đến, nhưng chỉ cần cầm hai đóa trên tay, đã lạnh đến mức toàn thân run rẩy, khó mà di chuyển.

May mắn thay có một đạo kim quang bao phủ lấy hắn, hơi ấm như ánh nắng mùa xuân tràn khắp toàn thân, mới khiến hắn dễ

chịu hơn một chút.

Thấy thời gian một nén nhang sắp hết, đầu kia Hoàng Tuyền, một bàn tay khổng lồ ngưng tụ từ quỷ khí vươn tới, tóm lấy Tần Phong, thu về.

Rõ ràng là Quỷ chủ đã ra tay.

Tần Phong nhìn Bỉ Ngạn Hoa trong tay, cũng không trì hoãn thời gian, trực tiếp liên lạc với Bạch Tô trong Thần Hải.

Không cần bao lâu, trước ngực hắn lại xuất hiện thông đạo ngưng tụ từ sinh mệnh lực.

Hắn không chút do dự, liền đưa một đóa Bỉ Ngạn Hoa vào trong...

Chương 726: Diệt Sát

Tuy Dương thành, chiến hỏa ngút trời, mặt đất hoang tàn.

Đao Quỷ bị đánh bật ra, nhìn vết thương trên người quái vật nhanh chóng khép lại, trầm giọng nói: "Tiếp tục chiến đấu như vậy, khí cơ của chúng ta sớm muộn cũng cạn kiệt. Đến lúc đó, sẽ không còn ai có thể ngăn cản nó rời khỏi Tuy Dương thành, gieo rắc tai họa cho Nam Vực."

Viêm Chu cũng nhíu mày: "Loại quái vật này trước đây chưa từng gặp qua, chẳng lẽ thật sự có thần thông bất tử bất diệt?"

Ban đầu mọi người còn tưởng rằng con quái vật này không thể bị giết chết, chỉ là bởi vì giống như Quỷ Tướng của Quỷ Giới, sở hữu thần thông tương tự như "Trích Tinh Điểm Mệnh", chỉ cần tiêu diệt nó nhiều lần, là có thể xóa sổ nó.

Thế nhưng Viêm Chu cùng mọi người hợp lực, tiêu diệt quái vật hơn mười lần, vẫn không thấy khí cơ của đối phương có bất kỳ dấu hiệu suy yếu nào.

Ngược lại, bọn họ sau một thời gian dài chiến đấu cường độ cao, lại có vẻ chật vật.

Lẽ thường mà nói, sau khi bước vào Siêu Thoát Chi Cảnh, khí cơ sẽ vô cùng vô tận.

Nhưng tuy lĩnh vực của quái vật đã bị Thiên Giám Quốc Sư phá giải, nhưng năng lực kỳ dị xóa bỏ tu vi của nó, vẫn đang âm thầm ảnh hưởng đến mọi người.

Loại ảnh hưởng này, cũng theo thời gian chiến đấu kéo dài, mà

càng ngày càng rõ ràng!

Thẩm Lê nhìn trận chiến trên không trung, nhíu mày: "Tình hình không ổn."

Với tu vi của hắn và Tôn Kỳ, tự nhiên có thể nhìn ra, thế công của Tư Mệnh và những người khác đang không ngừng suy yếu, nhưng thực lực của quái vật vẫn như cũ ở đỉnh phong.

Lão Thành Hoàng thở dài: "Nếu thứ này dễ đối phó như vậy, thì cũng không thể nào khiến Quỷ Giới và Tiên Giới đảo điên."

Phải biết rằng, số lượng quái vật như vậy ở Tiên Giới đã sớm đạt đến con số kinh người.

Cho dù một phần trong số đó đã bị phong ấn trong Côn Lôn Sơn do Thiên Đế để lại, Tiên Giới vẫn đang chìm trong Thủy Thâm Hỏa Nhiệt dưới sự tấn công của đại quân quái vật.

Nếu không phải như vậy, Ngài ấy cũng không thể nào nhận lệnh trong lúc nguy cấp, giáng lâm phàm gian, tìm kiếm cơ hội lấy được Bỉ Ngạn Hoa!

"Hiện tại hy vọng duy nhất, chính là xem tiểu tử này có thể mang Bỉ Ngạn Hoa trở về hay không." Lão Thành Hoàng liếc mắt nhìn Tần Phong vẫn đang hôn mê, lẩm bẩm.

Lúc này, Tần Phong đang được Bạch Vô Song ôm trong lòng.

Động tĩnh chiến đấu trong Tuy Dương thành quá lớn, mà Thẩm Lê và Tôn Kỳ vì bảo vệ hai ngọn đèn mạng trên vai Tần Phong, cần phải duy trì trận pháp, không thể tùy tiện di chuyển.

Vì vậy, nhiệm vụ bảo vệ thân thể Tần Phong liền rơi vào tay Bạch Vô Song có thực lực mạnh nhất.

Mà sau khi nghe Thẩm Lê và Tôn Kỳ giải thích, mọi người có

mặt cũng hiểu ra, Tần Phong không chết, chỉ là thần hồn mượn trận pháp tiến vào U Minh Quỷ Giới, đi tìm Bỉ Ngạn Hoa có thể giải quyết quái vật.

Nhã An liếc nhìn Tần Phong đang hôn mê, mím môi nói: "Vô Song cô nương, hay là để ta ôm hắn đi."

Thẩm Lê và Tôn Kỳ nghe vậy, lập tức nhìn sang với ánh mắt kỳ quái.

Nhã An cảm nhận được ánh mắt, mặt đỏ bừng, vội vàng giải thích: "Vô Song cô nương phải bảo vệ chúng ta, nếu ôm Tần Phong, lỡ như gặp nguy hiểm, làm sao rảnh tay? Ta... ta chỉ là muốn tránh tình huống đó xảy ra thôi."

Vẻ mặt e thẹn này, làm sao có thể qua mắt được Thẩm Lê và Tôn Kỳ?

Hai người nhìn nhau, hiểu ý, liền dời mắt đi.

Mà Triển Thanh Phong không biết thân phận thật sự của Nhã An, lại cảm thấy lạnh sống lưng.

"Nghe nói công tử nhà giàu có sở thích khác người thường, chẳng lẽ vị An công tử này có ý đồ gì với Tần huynh? Không được, Tần huynh vì chúng ta mà đang hôn mê, ta nhất định phải bảo vệ trinh tiết cho huynh ấy!"

Nghĩ đến đây, Triển Thanh Phong ho khan một tiếng, nói: "Ta thấy Vô Song cô nương ôm cũng tốt, nàng ấy là Tam Phẩm cảnh giới, nếu thật sự có chuyện gì bất trắc, cũng có thể lập tức mang Tần huynh di chuyển."

Nhã An liếc mắt nhìn sang, ghi nhớ kỹ dáng vẻ của Triển Thanh Phong trong lòng...

Đúng lúc này, ngực Tần Phong lại sáng lên ánh sáng xanh lục,

tia điện lóe lên.

Mọi người thấy vậy, đều mở to mắt, lúc trước lấy Tu Di Giới cũng là như vậy!

"Chẳng lẽ Tần huynh sắp tỉnh?" Triển Thanh Phong kích động nói.

"Không... không đúng." Lão Thành Hoàng nhìn chằm chằm vào ánh sáng xanh lục, sau đó trợn to mắt.

Bởi vì trong ánh sáng đó, lại có một bông hoa màu đỏ sẫm kỳ dị được đưa ra, hương thơm kỳ lạ khiến thần hồn mọi người có mặt đều run rẩy!

"Đây là... Bỉ Ngạn Hoa!" Lão Thành Hoàng kinh hô.

Thẩm Lê và Tôn Kỳ thấy vậy, đều vui mừng: "Tiểu sư đệ quả nhiên chưa bao giờ khiến chúng ta thất vọng."

Tôn Kỳ không chần chừ, lập tức lấy ra một con rối giấy nhỏ từ trong ngực, sau đó kẹp giữa hai ngón tay lắc nhẹ.

Ngọn lửa bùng lên từ hư không, thiêu đốt con rối giấy.

Theo một làn khói trắng bốc lên, con rối giấy lại nghịch gió phồng lên, hóa thành hình người, Thiên Giám Quốc Sư vốn nên ở trong Đăng Thiên Lâu, trong nháy mắt đã xuất hiện trước mặt mọi người.

Đây là thuật Hóa Chỉ Thành Nhân của nghề làm giấy, Thiên Giám Quốc Sư không thể rời khỏi Phụng Thiên Thành, liền mượn thuật này, dẫn một tia thần thức giáng lâm đến đây!

Lão Thành Hoàng nhìn Thiên Giám Quốc Sư, vẻ mặt kinh ngạc, khí cơ trên người đối phương khiến Ngài có cảm giác không thể nào hiểu nổi.

Loại cảm giác này, cho dù là ở Tiên Giới, cũng không có bao nhiêu Thần Ma có thể khiến Ngài cảm nhận được.

"Lão sư." Thẩm Lê và Tôn Kỳ cung kính nói.

"Ừm." Thiên Giám Quốc Sư khẽ đáp, ánh mắt an ủi nhìn Tần Phong đang hôn mê, sau đó đưa tay phải ra, lấy bông Bỉ Ngạn Hoa.

Ông xoay người ngẩng đầu, nhìn con quái vật đang hoành hành trong Tuy Dương thành, vẻ mặt ngưng trọng.

Cho dù Thiên Giám Quốc Sư đã sống vô số năm tháng, biết rất nhiều bí mật không ai biết, nhưng đây là lần đầu tiên ông tận mắt nhìn thấy kẻ chủ mưu khiến Quỷ Giới và Tiên Giới đảo điên.

Khí cơ toàn thân lưu chuyển, một đạo thanh khí tiến vào Bỉ Ngạn Hoa, trên cánh hoa hình sợi dài màu đỏ tươi, lập tức tỏa ra hào quang chói mắt.

Con quái vật vốn đang đại chiến với Viêm Chu và những người khác dường như cảm nhận được điều gì đó, vô số khuôn mặt trên thân thể to lớn và cái đầu khổng lồ đang trôi nổi trên không trung đồng loạt nhìn sang.

Trong vô số đồng tử, phản chiếu hình ảnh của Bỉ Ngạn Hoa.

Tiếng gầm rú chói tai vang lên.

Con quái vật khổng lồ lại vặn vẹo thân thể sưng húp, lao về phía chân trời!

Nhưng Thiên Giám Quốc Sư làm sao có thể để mặc cho loại quái vật này chạy trốn?

"Đi!" Vung tay phải lên, Bỉ Ngạn Hoa trong tay hóa thành một đạo hồng quang, xẹt qua bầu trời, hung hăng đánh trúng con quái vật.

Con quái vật vốn đang bỏ chạy, đột nhiên bất động, như thể bị đóng băng.

Cánh hoa Bỉ Ngạn Hoa theo gió bay lả tả, hóa thành tro bụi.

Mà thân thể to lớn và cái đầu của con quái vật, cũng giống như bị một lực lượng nào đó nghiền nát, vỡ vụn từng chút một.

Cuối cùng, theo nơi Bỉ Ngạn Hoa tiêu tán, một trận hồng quang lóe lên, tàn dư của con quái vật lại bị hồng quang cuốn đi, không biết đi về đâu...

Cảnh tượng bất ngờ khiến Viêm Chu và những người khác sững sờ trên không trung, bọn họ quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Thiên Giám Quốc Sư tóc trắng áo trắng đứng đó.

Mà con quái vật khiến người ta bó tay, cuối cùng cũng tan thành mây khói dưới uy lực của Bỉ Ngạn Hoa.

Lão Thành Hoàng lẩm bẩm: "Bỉ Ngạn Hoa thật sự có thể xóa sổ loại tồn tại này, Tiên Giới có lẽ có cứu rồi."

Lúc này, Thiên Giám Quốc Sư thản nhiên nói: "Bỉ Ngạn Hoa nở một ngàn năm, rụng một ngàn năm, số lượng vốn đã hiếm hoi. Hơn nữa U Minh Quỷ Giới năm đó xảy ra biến cố, Bỉ Ngạn Hoa còn sót lại ở Hoàng Tuyền, làm sao có thể cứu vớt Tiên Giới khỏi nguy cơ."

Lão Thành Hoàng nghe vậy, sắc mặt trầm xuống, Ngài cũng phản ứng lại, số lượng quái vật trong Tiên Giới, không phải chỉ vài cây Bỉ Ngạn Hoa là có thể giải quyết...

"Lão sư, tại sao Bỉ Ngạn Hoa đã được mang về, mà Tần Phong vẫn chưa tỉnh lại?" Nhã An lo lắng hỏi.

"Nó còn có việc chưa hoàn thành, kiên nhẫn chờ đợi là được." Thiên Giám Quốc Sư vuốt râu, ý vị thâm trường nói.

Chương 727: Cách thức sinh tài

Thông qua năng lực của Bạch Tô, Tần Phong thành công đưa được Bỉ Ngạn Hoa trở về nhân gian, nhưng bản thân hắn cũng không chắc liệu Bỉ Ngạn Hoa có thực sự có thể đối phó với con quái vật bất tử bất diệt kia hay không.

Dưới sự dẫn đường của Quỷ chủ, thân ảnh Tần Phong nhanh chóng lướt đi trên con đường cũ.

Hoàng Tuyền vẫn đang cuồn cuộn chảy xiết, ngoảnh đầu nhìn lại, nơi bờ bên kia, những đóa Bỉ Ngạn Hoa còn sót lại vẫn tỏa ra quầng sáng kỳ dị.

Đám tử khí dày đặc cuồn cuộn trên mặt Hoàng Tuyền, tiếng khóc than ai oán của vong hồn vẫn chưa từng ngừng nghỉ.

Tần Phong nhớ đến lời Địa Tạng Bồ Tát từng nói, muốn siêu độ hết thảy vong hồn trong Hoàng Tuyền này, để chúng khôi phục lại sự trong sáng, nói dễ hơn làm.

…

Khi Tần Phong đáp xuống bờ bên này, tất cả mọi người đều bị Bỉ Ngạn Hoa trên tay hắn hấp dẫn.

Còn tiểu loli thì nhìn chằm chằm vào kim quang đang dần dần tiêu tán quanh người Tần Phong, ánh mắt lộ vẻ trầm tư.

Mạnh Sương liếc mắt nhìn, hiếu kỳ hỏi: “Chỉ có một đóa?”

“Loài hoa này cầm trong tay lạnh quá, ta vốn định hái nhiều hơn một chút, kết quả hái được hai đóa đã là cực hạn. Trong đó một đóa ta đã đưa về nhân gian rồi, còn đóa này là ta đã đáp ứng

với Quỷ chủ đại nhân.”

Nói xong, Tần Phong liền đưa Bỉ Ngạn Hoa trên tay cho nàng.

Mạnh Sương theo bản năng đưa tay ra muốn nhận lấy, nhưng bàn tay nàng lại xuyên thẳng qua bông hoa, căn bản không thể chạm vào.

Tần Phong thấy vậy cũng lập tức phản ứng lại, lúc trước Thành Hoàng đã từng nói, Bỉ Ngạn Hoa chỉ có người sống mới có thể chạm vào, bây giờ xem ra, quả nhiên là như thế.

Hắn trầm ngâm một lát, sau đó liên hệ với Bạch Tô trong Thần Hải, một lát sau, trên lòng bàn tay hắn liền hiện lên tia điện màu xanh biếc, bao bọc lấy Bỉ Ngạn Hoa từng tầng từng lớp.

“Ngươi thử lại xem, xem có thể cầm được không?”

Mạnh Sương làm theo, sau đó kinh hỉ phát hiện, bàn tay nàng sẽ không xuyên qua Bỉ Ngạn Hoa nữa, mà đã có thể nắm chắc nó trong tay.

“Chủ thượng!” Mạnh Sương quay đầu, kích động nói.

Tiểu loli chậm rãi bước tới, nhận lấy Bỉ Ngạn Hoa, nàng ngẩng đầu nhìn Tần Phong, nghiêm túc nói: “Ta nợ ngươi một ân tình, nếu ngươi có yêu cầu gì, cứ việc nói ra.”

Tần Phong nghe vậy liền nhìn về phía lão cha không xa.

Hổ phụ sinh hổ tử, Tần lão gia chỉ cần liếc mắt một cái, đã đoán được suy nghĩ của Tần Phong, bèn nói với vẻ mặt chê bai: “Đi đi đi, lão cha ngươi ở Quỷ Giới, dù sao cũng là nhân vật có máu mặt, không cần ngươi phải lo lắng.”

Tần Phong căn bản không để ý tới ông, hắn đã từng mất đi lão cha một lần rồi, làm sao có thể chấp nhận mất đi lần nữa?

“Mong Quỷ chủ đại nhân chiếu cố phụ thân ta một chút, khi ông ấy gặp nguy hiểm, mong người có thể ra tay tương trợ.” Tần Phong thành khẩn nói.

Tiểu loli liếc mắt nhìn Tần lão gia, khẽ gật đầu: “Có thể.”

Dừng một chút, nàng dường như nghĩ đến điều gì, tay phải thò vào hư không, lấy ra một chiếc lá đen như mực, chất liệu giống như ngọc thạch.

“Vật này cho ngươi.”

Hả? Chẳng lẽ là vật bảo mệnh do đại lão ban tặng?

Tần Phong mừng rỡ, cầm lấy nó trong tay, hiếu kỳ hỏi: “Đây là vật gì?”

“Tuy ta không biết ngươi dùng cách nào để liên thông Âm Dương Lưỡng Giới, nhưng ngươi có thể mang đồ vật từ nhân gian đến Quỷ Giới là sự thật. Trên vật này có Thần Tính của ta, khi ngươi ở nhân gian muốn liên thông với Quỷ Giới, chỉ cần nắm chặt vật này, thông đạo không gian sẽ xuất hiện gần ta.”

“Thì ra là vậy…” Tần Phong vừa vuốt ve chiếc lá vừa suy nghĩ một lúc, sau đó ngẩn người hỏi: “Chỉ có vậy thôi sao?”

Tiểu loli thản nhiên đáp: “Đúng vậy, số lượng cống phẩm lần này ngươi mang đến còn lâu mới đủ, sau khi trở về nhân gian, nhớ kỹ phải đúng hạn đưa cống phẩm đến đây, nghe rõ chưa?”

“Đúng hạn đưa đến? Nhưng vãn bối ở nhân gian còn rất nhiều việc phải xử lý, e rằng…”

“Vãn bối đã rõ.” Tần Phong lập tức đổi giọng.

“Ừm.” Tiểu loli hài lòng gật đầu, sau đó cất cây lưỡi hái do U Minh quỷ khí ngưng tụ thành trở về.

Tần Phong nghiến răng nghiến lợi, đám đại lão ở Quỷ Giới này đều là thổ phỉ sao, động một chút là sử dụng thủ đoạn uy hiếp.

Mạnh Sương là vậy, Quỷ chủ cũng vậy!

Tần Phong rất muốn hét lên một câu "Uy vũ bất khuất", nhưng sau khi so sánh thực lực của hai bên, hắn đành ngậm ngùi giấu câu nói đó trong lòng.

"Ta còn có việc phải xử lý, xin phép đi trước. Trước khi đi nhắc nhở ngươi một câu, ngươi dùng sinh hồn tiến vào Quỷ Giới, thời gian tồn tại nhất định không thể quá lâu, nếu không cho dù có trở về nhân gian, nhục thể và thần hồn cũng không thể dung hợp lại với nhau. Nếu đã làm xong việc cần làm, thì hãy sớm quay về đi."

Nói xong, Quỷ chủ liền biến mất không thấy tăm hơi.

Tần Phong nghe vậy thì sững người tại chỗ, bởi vì hắn căn bản không biết làm cách nào để quay về!

Đúng lúc này, trên bầu trời xám xịt, một đạo bạch quang rọi xuống, chiếu thẳng lên đỉnh đầu Tần Phong.

Bỗng nhiên có một giọng nói vang lên trong đầu hắn: "Tiểu sư đệ, sư phụ đã dùng Bỉ Ngạn Hoa tiêu diệt thứ quái dị kia rồi. Bây giờ, chỉ cần ngươi dung nhập thần hồn vào trong bạch quang, là có thể trở về nhân gian."

Là giọng nói của Bát Giới sư huynh… Tần Phong mừng rỡ.

Để tránh bạch quang biến mất, bị kẹt lại Quỷ Giới, hắn đương nhiên muốn rời đi càng sớm càng tốt, nhưng lúc này, Mạnh Sương lại bước tới gần, chống cằm, giọng nói quyến rũ: "Tần Phong đệ đệ, Tiên Nhân Túy lúc trước, ngươi còn nữa không?"

Tần Phong thấy vậy, sắc mặt cứng đờ, không cần đoán cũng

biết, lão a di này nhất định là đã chìm đắm trong hương vị của mỹ tửu, không thể tự thoát ra được.

Thế nhưng hiện tại hắn đang tranh thủ từng giây từng phút, nào còn rảnh rỗi lấy rượu cho nàng chứ.

Ngay khi hắn định mở miệng từ chối, lại nghe nàng nói tiếp: "Lần này tỷ tỷ cũng không chiếm tiện nghi của ngươi, bằng lòng lấy một vật đổi một vật."

Vừa nói, Mạnh Sương vừa lấy ra một khối tinh thạch màu xanh đen, U Minh quỷ khí nồng đậm trên bề mặt nó gần như đã hóa thành thực chất!

Ngưu Đầu Mã Diện ở phía xa nhìn thấy, lập tức nuốt nước miếng: "Là… là Minh Tinh!"

"Minh Tinh là cái gì?" Tần Phong hiếu kỳ hỏi.

"Minh Tinh chính là tinh hoa của U Minh quỷ khí ngưng tụ thành, giống như những tồn tại ở Quỷ Giới như chúng ta, muốn tăng nhanh tu vi, đều phải dựa vào vật này. Đệ đệ đừng xem thường thứ này nhỏ bé, Minh Tinh là vật cực kỳ hiếm có quý giá, cho dù là Quỷ Tướng nhìn thấy, cũng sẽ vì tranh giành nó mà đại đánh một trận." Mạnh Sương cười giải thích.

Tần Phong đưa tay nhận lấy Minh Tinh, cảm giác lạnh lẽo truyền đến từ lòng bàn tay.

Tuy thứ này đối với hắn và Thần Vũ Võ Phu vô dụng, nhưng đối với Bách Quỷ Đạo Giả mà nói, lại là bảo vật vô giá!

Phải biết rằng, cho dù Quỷ Giới Liệt Khuyết mở ra, U Minh quỷ khí tràn vào nhân gian, nhưng quỷ khí mà Bách Quỷ Đạo Giả có thể dùng để tu luyện vẫn vô cùng khan hiếm.

Nhưng nếu hắn có thể mang Minh Tinh trở về, chẳng phải là

có thể khiến thực lực của Bách Quỷ Đạo Giả được nhanh chóng tăng lên sao?

Nghĩ đến đây, Tần Phong không do dự nữa, trực tiếp đồng ý cuộc trao đổi này, sau đó lấy thêm mấy vò rượu Tiên Nhân Túy từ trong Tu Di Giới ra, đặt trước mặt Mạnh Sương.

Nàng ta thấy vậy, không khỏi vui mừng khôn xiết, sau đó mở nắp vò rượu ra, uống một hơi cạn sạch.

Sinh lực theo rượu tràn vào cơ thể Mạnh Sương, nàng bỗng nhiên trợn tròn mắt, khí thế hùng hậu không thể khống chế, trong nháy mắt lan ra toàn thân!

Thực lực của nàng vốn đã trì trệ nhiều năm, vậy mà lúc này lại tinh tiến thêm một phần!

"Sao có thể như vậy?"

Trong sơn động, Địa Tạng Bồ Tát vẫn luôn chú ý đến Tần Phong, khẽ mỉm cười nói: "Cô dương bất sinh, cô âm bất trường, tiểu thí chủ có lẽ sẽ mang đến cho Quỷ Giới những biến hóa không ngờ tới cũng nên."

Ở một bên khác, Thổ Bá và Ngưu Đầu Mã Diện nhìn thấy Mạnh Sương sau khi uống rượu, thực lực đã được nâng cao, đều nảy sinh ý đồ khác.

Hương rượu cùng với mùi hương của sinh lực vốn đã khiến chúng vô cùng khao khát, bây giờ thứ này còn có công dụng thần kỳ là nâng cao thực lực, tự nhiên càng khiến chúng muốn có được.

Thổ Bá dẫn đầu đi tới, đến trước mặt Tần Phong, nịnh nọt cười nói: "Không biết ta có thể dùng đồ vật khác để đổi lấy một ít thứ đó hay không?"

"Còn ta nữa!" Ngưu Đầu Mã Diện vội vàng chạy tới.

Tần Phong thấy vậy, lông mày khẽ nhướng lên, hắn dường như đã nhìn thấy một con đường làm giàu…

Lúc này, giọng nói của nhị sư huynh lại vang lên lần nữa, thúc giục Tần Phong nhanh chóng hành động.

Tần Phong hỏi ngược lại: “Bát Giới sư huynh, tiếp dẫn chi quang này có thể duy trì bao lâu?”

Tôn Kỳ ở hiện thế nghiêm túc nói: “Với năng lực của ta và Thẩm sư huynh, nhiều nhất chỉ có thể duy trì trong thời gian hai nén nhang, ngươi hỏi cái này làm gì? Chẳng lẽ bị ngăn cản rồi sao?”

“Cũng không có, chỉ là muốn làm phiền hai vị sư huynh vất vả thêm một chút, ta còn có chút việc cần xử lý.”

“Chuyện gì?” Tôn Kỳ hiếu kỳ hỏi.

“Làm chút buôn bán.”

Tôn Kỳ: “???”

Chương 728: Trở Về Hiện Thế

“Tiểu sư đệ bên kia tình hình thế nào?” Trong thành Tuy Dương, Thẩm Lê hai tay chắp lại, duy trì trận pháp tiếp dẫn.

Chỉ thấy trên trán hắn mồ hôi túa ra như mưa, rõ ràng là tiêu hao rất lớn.

“Hắn tạm thời không trở về.” Tôn Kỳ thành thật nói.

Những người khác nghe vậy, đều hướng ánh mắt về phía hắn, đặc biệt là Nhã An lo lắng không thôi: “Chẳng lẽ hắn ở U Minh Quỷ Giới gặp phải nguy hiểm, cho nên không thể trở về?”

Bạch Vô Song khẽ nhíu mày: “Chẳng lẽ không có cách nào cưỡng ép triệu hồi hồn phách của hắn sao?”

“Lão... Thiên Giám quốc sư đi nơi nào rồi, người nhất định có biện pháp!” Nhã An quan tâm tắc loạn, suýt nữa thì để lộ thân phận của mình, nàng nhìn quanh bốn phía, tìm kiếm bóng dáng bạch y bạch phát kia.

Nhưng Thiên Giám quốc sư sau khi dùng Bỉ Ngạn hoa giải quyết xong quái vật, liền cùng với Thành Hoàng gia rời đi, hiện tại căn bản không biết ở nơi nào.

“Mọi người đừng căng thẳng, tiểu sư đệ không phải là gặp nguy hiểm, là hắn tự mình muốn ở Quỷ Giới lưu lại một khoảng thời gian để xử lý một số việc.” Tôn Kỳ lên tiếng giải thích.

Thẩm Lê khẽ nói: “Hồn phách rời khỏi nhục thân càng lâu, càng dễ xuất hiện nguy hiểm, còn có chuyện gì quan trọng hơn tính mạng?”

Mọi người đều lộ vẻ hiếu kỳ, chờ đợi câu trả lời của Tôn Kỳ.

“Cái này...” Người sau do dự một lát, thần sắc kỳ quái nói: “Tiểu sư đệ nói muốn làm một vụ mua bán.”

Mọi người đều ngẩn người: “???”

...

“Năm khối Minh Thạch lần một, năm khối Minh Thạch lần hai, còn ai muốn trả giá nữa không?”

Trên tảng đá khổng lồ, Tần Phong dừng một chút, cây búa đá trong tay lơ lửng giữa không trung, nhưng lại không rơi xuống.

Hắn đảo mắt nhìn xung quanh, kẻ ra giá năm khối Minh Thạch kia tim đã muốn nhảy lên tận cổ họng, chỉ sợ có người tiếp tục tăng giá.

Phải biết rằng, đây đã là toàn bộ gia sản của nó!

Những quỷ vật khác nhìn nhau, sau đó nhìn về phía bát Tiên Nhân Túy nhỏ được đặt trên tảng đá khổng lồ, bất đắc dĩ thở dài một tiếng, từ bỏ tranh giành.

“Năm khối Minh Thạch lần ba, thành giao!” Tần Phong lớn tiếng hô.

Ngưu Đầu mừng rỡ, chạy như bay đến trước tảng đá khổng lồ, một tay giao tiền, một tay nhận hàng.

Dưới ánh mắt ghen tị của đám quỷ vật, Ngưu Đầu uống cạn rượu trong bát, sau đó toàn thân run lên.

Cùng với sinh lực lưu chuyển trong cơ thể, bình cảnh Ngũ chuyển kiếp lực của nó rốt cuộc cũng được đột phá vào khoảnh khắc này, thành công bước vào cảnh giới Lục chuyển kiếp lực!

“Ta đột phá rồi, ta đột phá rồi!” Ngưu Đầu kích động kêu lên.

Mã Diện ở cách đó không xa thấy vậy, vừa hâm mộ vừa hối hận.

Sớm biết có ngày hôm nay, ngày thường nên tích cóp thêm một chút gia sản mới phải!

Những quỷ vật khác cũng vô cùng ghen tị, đều lên tiếng hỏi: “Thiếu chủ, còn có thứ gì khác có thể trao đổi không? Hôm nay đến vội vàng, chưa mang đủ tài vật, không bằng đợi chúng ta quay về lấy thêm?”

“Đúng vậy, đúng vậy.”

Tin tức Tần Phong là con trai của Nam Cương Quỷ Đế đã được lan truyền khắp Quỷ Giới Nam Cương.

Những Quỷ Binh vong linh Nam Cương này, gọi hắn một tiếng thiếu chủ, cũng không có gì là không ổn.

Tần Phong lắc đầu: “Buổi đấu giá hôm nay đến đây là kết thúc, nếu có nhu cầu, lần sau nhớ đến sớm.”

Lời này vừa nói ra, tiếng than thở vang lên.

Tần Phong tự nhiên cũng muốn đổi thêm một ít bảo bối, nhưng thời gian có hạn...

Dùng thần thức quét qua Tu Di Giới, lần bán đấu giá này có thể nói là kiếm được bộn tiền.

Một số món ăn ngon bình thường ở nhân gian, đến Quỷ Giới lại trở thành bảo vật vô thượng mà mọi người tranh nhau cướp đoạt.

Những Quỷ Binh vong linh giàu có, sẽ dùng bảo khí hoặc là bộ phận trên người quỷ vật cường đại để trao đổi.

Đương nhiên đa số mọi người, vẫn là lựa chọn dùng Minh Thạch để trao đổi.

Minh Thạch này cùng Minh Tinh cũng gần giống nhau, đều là vật chất ngưng tụ từ U Minh quỷ khí, dùng để phụ trợ tu luyện có thể đạt được hiệu quả tăng lên gấp bội.

Chỉ là so với Minh Tinh, công hiệu của Minh Thạch kém hơn rất nhiều, bất quá đối với Quỷ Binh vong linh ở Quỷ Giới mà nói, đây đã là thứ có giá trị nhất mà bọn chúng có thể lấy ra.

Đúng lúc Tần Phong đang kiểm kê thu hoạch, Tần lão gia đi tới nói: "Thời gian sắp hết rồi, mau chóng trở về, đừng để ảnh hưởng đến việc dung hợp hồn phách và nhục thân."

"Vâng." Tần Phong gật đầu, hắn liếc mắt nhìn xung quanh, bỗng nhiên nhỏ giọng hỏi: "Cha có thủ đoạn thu nạp gì không?"

"Có thì có, con hỏi cái này làm gì?"

Tần Phong nghe vậy, nhân lúc người khác không chú ý, đem rượu ngon món ngon còn dư lại trong Tu Di Giới, toàn bộ lấy ra.

Tần lão gia thấy vậy, hiểu ý, vung tay phải lên, U Minh quỷ khí trong nháy mắt cuồn cuộn cuốn lấy tất cả mọi thứ.

"Tuy không biết tại sao, nhưng những thứ này đối với Quỷ Giới mà nói, dường như có công hiệu thần kỳ trong việc tăng cường thực lực.

Lão cha đã bước vào Siêu Thoát Chi Cảnh, nhưng trong Siêu Thoát Chi Cảnh, cũng có phân chia mạnh yếu, những thứ vừa rồi, vừa vặn có thể giúp cha tiến thêm một bước.

Còn nữa, khi ở nhân gian, cha không coi trọng quan hệ nhân mạch, nhưng có đôi khi, mở rộng nhân mạch lại là vô cùng quan trọng.

Nếu có cơ hội, những rượu ngon món ngon kia cha cũng có thể lấy ra một ít, đến chỗ những Quỷ Đế hoặc là nhân vật lớn khác đi lại, quen biết thêm một số người cũng không có hại gì."

Tần lão gia lộ vẻ mặt kỳ quái, lời này nghe sao cứ như không phân biệt được ai là cha, ai là con vậy?

Nhưng hắn cũng hiểu, đây đều là bởi vì Phong nhi lo lắng cho hắn, cho nên mới nói nhiều như vậy, liền đáp: "Ta biết rồi, sau khi trở về, sẽ nói với nhị nương con một tiếng, đừng suốt ngày lấy nước mắt rửa mặt nữa."

"Tốt." Tần Phong nhìn lão cha có chút lưu luyến, sau đó tung người nhảy lên, chui vào trong bạch quang trên đỉnh đầu, hướng về phía bầu trời xám xịt trôi đi.

Lúc này, Tần lão gia hình như nhớ ra điều gì, cao giọng hô: "Đúng rồi, Phong nhi, số tiền riêng cha nói với con trước kia, con đã tìm thấy chưa?"

"Yên tâm đi cha, con đã cất rồi."

"Vậy thì tốt, ba vạn lượng bạc trong đó, ta tích cóp rất lâu đấy!"

Tần Phong nghe vậy sắc mặt cứng đờ, ba mươi lượng bạc nói thành ba vạn lượng, rất giống lão cha...

Cùng với một trận bạch quang chói lọi, thân ảnh Tần Phong cuối cùng cũng biến mất trên bầu trời.

Cùng lúc đó, trong sơn động, Địa Tạng Bồ Tát thu hồi thần thức, Dị Thú bên cạnh đột nhiên đứng dậy, lỗ tai động đậy.

"Kim bát có động tĩnh!"

Địa Tạng nhíu mày, ngón tay khẽ điểm, kim quang bắn về phía

hư không trước mặt, một bức tranh hiện ra.

Giữa những dãy núi trùng điệp được tạo thành từ đá đen và xương trắng, hắc viêm hừng hực thiêu đốt.

Bên trong một thung lũng được bao phủ bởi kim quang, tiếng khóc than, kêu gào, tiếng kêu thét chói tai vang lên không dứt.

Nhìn gần lại, không khỏi khiến người ta tê dại da đầu, sởn gai ốc.

Vô số quái vật chen chúc cùng một chỗ, hình dạng dữ tợn, hình thái khác nhau, giống như là thịt nát chồng chất, lại giống như là thi hài va chạm.

Thịt nát nhúc nhích, xương cánh tay múa loạn, máu tươi giống như độc xà uốn lượn giữa đám quái vật.

Mỗi khi có quái vật muốn xông ra khỏi thung lũng, sẽ chạm vào kim quang kia, chữ Vạn hiện lên, thân thể những quái vật kia sẽ bị tan chảy phát ra một trận khói trắng, sau đó kêu gào rụt thân thể lại.

Đây chính là Trấn Ma Kim Bát của Địa Tạng Bồ Tát, Hỗn Nguyên Bảo Khí vô thượng!

U Minh Quỷ Giới bị tàn phá, quái vật bất tử bất diệt, tự nhiên chỉ có thể phong ấn!

Mà nguyên nhân những quái vật này có dị động vào lúc này, chỉ vì trên bầu trời, Quỷ chủ hiện thân.

Nàng cầm Bỉ Ngạn hoa có được từ chỗ Tần Phong, ném về phía thung lũng.

Đám quái vật thấy vậy, đều tránh né như tránh tà.

Tuy nhiên, nỗi sợ hãi dường như đã kích thích sự hung dữ của

những sinh vật kỳ dị này, chúng không ngừng nhúc nhích, sau đó hợp nhất lại một chỗ.

Một cánh tay xương khổng lồ thò ra từ đống thịt nát, va chạm với Bỉ Ngạn hoa kia.

Cánh tay xương khổng lồ biến mất, Bỉ Ngạn hoa cũng theo đó tan thành mây khói.

Quỷ chủ thấy vậy, nhíu mày.

Địa Tạng Bồ Tát cũng lộ vẻ mặt ngưng trọng.

Muốn dựa vào số lượng ít ỏi Bỉ Ngạn hoa, tiêu diệt hết đám quái vật này, quả thực là nằm mơ giữa ban ngày...

Chương 729: Nhã An bối rối

Giữa khu phế tích Tuy Dương thành, một khoảng đất trống sạch sẽ hiện ra vô cùng nổi bật, Triển Thanh Phong cùng những người khác đang ở đó.

Hồn phách của Tần Phong bước vào Quỷ Giới dưới sự dẫn dắt của trận pháp chiêu hồn, đã trở về nhân gian.

Tuy nhiên, do rời đi thời gian khá lâu, thần hồn và nhục thân dung hợp vẫn cần thêm một chút thời gian, cho nên lúc này hắn chỉ có thể cảm nhận được động tĩnh xung quanh, lại không thể hoạt động thân thể, mở mắt ra.

Triển Thanh Phong lo lắng nói: "Tần huynh vẫn chưa lên sao?"

Nhã An lo lắng nói: "Đã qua lâu như vậy rồi, hắn... hắn sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?"

Thẩm Lê gian nan nói: "Ngươi mau liên lạc với tiểu sư đệ một chút, ta sắp không kiên trì nổi nữa."

Nam nhân nhất định phải bền bỉ, đại sư huynh ngươi còn phải cố gắng nhiều hơn nữa a... Tần Phong thầm oán thán trong lòng.

Thế nhưng Tần Phong lại không biết, trận pháp chiêu hồn là một loại trận pháp cực kỳ phức tạp, đối với tiêu hao của thần hồn và khí cơ rất lớn, hơn nữa một khi triển khai, liền không thể tùy ý dừng lại.

Cả trước lẫn sau cộng lại đã gần hai nén nhang, cũng gần đến cực hạn của Thẩm Lê và Tôn Kỳ.

Tôn Kỳ thở hổn hển nói: "Tiểu sư đệ đã tiến vào trận pháp

chiêu hồn, chỉ là vì sao chậm chạp không tỉnh, ta lại không có đầu mối.

Vốn dĩ trên đời này chưa từng có tiền lệ để hồn phách sống bước vào Quỷ Giới, có lẽ là kế hoạch của sư tôn có sai sót, chỗ nào đó xảy ra sai lầm cũng không nhất định."

Tần Phong nghe vậy, không khỏi trầm tư suy nghĩ.

"Nghe Bát Giới sư huynh nói như vậy, chẳng lẽ sư tôn sớm đã tính toán đến biến cố có thể xảy ra khi ta đến Tuy Dương thành?

Vậy rốt cuộc ta là bị kẻ địch tính kế, hay là bị sư tôn tính kế?"

"Sao ta lại cảm thấy mình giống như một quân cờ, bị người ta bày bố qua lại.

Không đúng, có lẽ cá thịt trên thớt, càng phù hợp với thân phận của ta hơn, bất quá dù là cá thịt, ta cũng phải làm cá kiếm, đây là sự kiên cường cuối cùng của ta..."

"Ơ? Thân thể hình như đã khôi phục tri giác, chỉ là vẫn chưa thể tùy ý khống chế.

Phía sau đầu rốt cuộc là thứ gì, mềm mềm, còn rất thoải mái."

Sau khi xúc giác khôi phục, khứu giác cũng rất nhanh trở lại bình thường.

Trong chóp mũi Tần Phong, là hương thơm thanh khiết của nữ tử.

Mùi hương này hắn rất quen thuộc, là trên người của Bạch Vô Song.

Hồi tưởng lại dáng người thướt tha của đối phương, Tần Phong mơ hồ đoán được thứ mà đầu mình đang gối lên.

Ục~

Đó là tiếng bụng đói của Bạch Vô Song.

Trước đó trải qua đại chiến, lại thêm bảo vệ nhục thân của Tần Phong không nhúc nhích hồi lâu, nàng sớm đã đói không chịu nổi.

Nhã An thấy vậy, làm sao có thể bỏ qua cơ hội tốt như vậy? Lập tức lấy ra rất nhiều bánh ngọt từ trong túi trữ vật.

"Vô Song cô nương, ta thấy ngươi cũng mệt rồi, không bằng để ta thay, ngươi sang một bên ăn chút gì đi."

Bạch Vô Song nhìn thấy những món bánh ngọt tinh xảo, lập tức hai mắt sáng lên: "Được a, được a."

Triển Thanh Phong nghe vậy, chỉ cảm thấy trinh tiết của Tần huynh nguy hiểm, vừa định lên tiếng ngăn cản, lại nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của Nhã An liếc tới.

Hắn nuốt nước miếng một cái, im lặng quay đầu đi.

Tần Phong chỉ cảm thấy thân thể hơi lắc lư, một mùi hương hoàn toàn khác biệt truyền vào cánh mũi.

Mùi hương vẫn khiến người ta thư thái tâm hồn, chỉ là chiếc gối mềm mại ban đầu, trong nháy mắt trở nên cộm cấn.

Nếu phải hình dung, thì chính là trên khối bột mì hơi nhô lên, đặt một quả cherry...

Tần Phong không khỏi thương hại nghĩ, tên này nếu sau này có con, vậy đứa nhỏ lúc còn bé phải sống khổ sở biết bao a.

Ngay lúc này, Thiên Giám Quốc Sư quay trở lại, chỉ là Thành Hoàng gia gia đã không thấy bóng dáng.

Ông liếc mắt nhìn Nhã An và Tần Phong, lông mày hơi nhướng lên.

Nhã An chột dạ nói: "Chỉ là thấy Vô Song cô nương mệt mỏi, cho nên thay nàng một lúc."

Thẩm Lê không hiểu phong tình nói: "Kỳ thật để hắn trên mặt đất cũng như nhau."

"Vậy... vậy sao được, trên mặt đất khó chịu lắm?"

Dựa vào người ngươi và để trên mặt đất cũng không khác biệt lắm đâu... Trong lòng rất nhiều người đều nghĩ như vậy, chỉ là không ai nói ra mà thôi.

Tôn Kỳ thấy sư tôn đến, liền đem chuyện Tần Phong vẫn chưa tỉnh lại nói ra.

Thiên Giám Quốc Sư thản nhiên nói: "Không sao, chẳng qua là thần hồn và nhục thân chưa hoàn toàn dung hợp mà thôi."

Vừa dứt lời, Thiên Giám Quốc Sư đột nhiên khẽ quát một tiếng: "Hồn hề, trở về!"

Âm thanh mang theo lực lượng kỳ lạ, trực tiếp xuyên qua não hải của Tần Phong.

Khoảnh khắc này, thần hồn và nhục thân của hắn rốt cuộc cũng hoàn toàn dung hợp làm một, sau đó chậm rãi mở mắt ra.

Hiện ra trước mắt là một khuôn mặt tinh xảo, sống mũi cao thẳng, đôi mắt đẹp long lanh, xung quanh hốc mắt hơi đỏ ửng.

Nhã An vừa mừng vừa sợ: "Ngươi rốt cuộc cũng tỉnh."

"Ừm." Tần Phong lắc lắc đầu, chậm rãi đứng dậy, chỉ cảm thấy còn hơi choáng váng, có lẽ là di chứng của việc thần hồn rời khỏi nhục thân quá lâu.

Nhã An liếc nhìn vị trí của hai người lúc này, hai má bỗng chốc đỏ ửng, vội vàng lui ra.

Tuy là nàng chủ động yêu cầu thay thế Vô Song, nhưng người tỉnh táo và người hôn mê là hai khái niệm hoàn toàn khác biệt.

Nghĩ nàng từ nhỏ đến lớn, khi nào lại gần gũi với nam tử nào như vậy?

Bất quá hồi tưởng lại cảm giác vừa rồi, lại khiến nàng tim đập thình thịch.

Lén lút đánh giá Tần Phong, người sau lại không hề để ý.

Trong lòng thất vọng, Nhã An lại có chút tiếc nuối, rõ ràng mới ôm chưa được bao lâu, nếu sư tôn quay lại muộn một chút thì tốt rồi...

Nghĩ đến đây, nàng liền oán hận nhìn về phía xa xa, nơi có Thiên Giám Quốc Sư tóc trắng áo trắng.

Chỉ nghe thấy một tiếng "Ầm!"

Thân ảnh của Thiên Giám Quốc Sư liền biến mất không dấu vết, tại chỗ chỉ còn lại một tờ giấy nhỏ bay phất phơ rơi xuống.

...

Tai họa của Tuy Dương thành rốt cuộc cũng qua đi, tuy thành trì đã đổ nát không chịu nổi, nhưng phần lớn bá tánh dưới sự che chở của Tiên Pháp Sương Lý Khán Hoa, đều bình an vô sự.

Mà chỉ cần người còn, việc xây dựng lại Tuy Dương thành cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Trảm yêu nhân của Trảm Yêu Ti địa phương sau khi trải qua tai biến đã toàn quân bị diệt, việc này cũng khiến Tư Mệnh Viêm Chu cùng những người khác hết sức coi trọng.

Bên trong Trảm Yêu Ti trống trải của Tuy Dương thành, trong đại sảnh rộng lớn, mọi người tập trung đông đủ, Tần Phong cùng những người khác tự nhiên cũng có mặt.

Sau khi nghe Tần Phong thuật lại ngọn nguồn câu chuyện, Viêm Chu cùng những người khác đều biến sắc.

Thông qua Hương Hỏa Nguyện Lực giáng lâm nhân gian, còn có thủ đoạn quỷ dị có thể nhanh chóng tăng cường thực lực trong thời gian ngắn, đặc biệt là con quái vật khủng bố đêm qua, khiến trong lòng mỗi người đều bị bóng ma bao phủ...

"Nếu thật như ngươi nói, vậy tất cả miếu thờ mới xuất hiện trong Nam Vực, đều phải đặc biệt coi trọng.

Dù sao cũng không ai biết, chuyện như Tuy Dương thành có xảy ra lần nữa hay không." Thương Tiên Tư Mã Không trầm giọng nói.

Mọi người nghe vậy, đều trầm mặc.

Đạo lý này ai cũng hiểu, nhưng muốn thực hiện, nói dễ hơn làm?

Đao Cuồng Trấn Thiên Nhất càng trực tiếp nói ra điều mình lo lắng——

Nam Vực địa vực rộng lớn, ngoài thành trấn ra, còn có rất nhiều hoang dã thôn xóm, những nơi trước thì còn đỡ, cơ bản đều có Trảm Yêu Ti trấn giữ, thế nhưng những nơi sau ai có thể chăm lo chu toàn?

Phải biết, cho dù Trảm Yêu Ti các vực sẽ phái Tuần thú sứ tuần tra khắp nơi, nhưng mỗi năm số lượng thôn xóm bị yêu quỷ san bằng trong một đêm, vẫn nhiều đến mức khiến người ta rợn tóc gáy.

Muốn trong hoàn cảnh như vậy, không để Thần ma Tiên Giới có cơ hội lợi dụng, chẳng khác nào nằm mơ giữa ban ngày.

Lúc này, Tần Phong bỗng nhiên lên tiếng: "Ta ngược lại có một ý tưởng, có lẽ có thể thu hẹp phạm vi cảnh giới."

Mọi người nhao nhao nhìn sang.

"Theo ta được biết trước đây, Thần ma Tiên Giới nếu muốn thông qua Hương Hỏa Nguyện Lực của nhân gian, ngưng tụ Tạo Hóa Thân giáng lâm, đối với số lượng nguyện lực nhất định có yêu cầu.

Mà những thôn xóm hoang dã kia dân cư thưa thớt, hiển nhiên không thể làm được điều này.

Cho nên những Thần ma kia nếu muốn mê hoặc lòng người, thu thập Hương Hỏa Nguyện Lực, nhất định phải lựa chọn những thành trì có dân cư tập trung đông đúc!"

Viêm Chu nghe vậy tán thành gật đầu: "Nhưng cho dù như vậy, chúng ta cũng không thể nào chu toàn mọi mặt.

Giống như Tuy Dương thành, cho dù có Trảm Yêu Ti trấn giữ, cũng sẽ bị Thần ma kia mê hoặc, đánh mất bản tâm."

Tần Phong trầm ngâm một lát, lại lên tiếng: "Nếu ta đoán không lầm, nơi Thần ma Tiên Giới có thể giáng thế nhất định sẽ không cách Tiên Giới Liệt Phùng quá xa.

Nếu có thể lấy Tiên Giới Liệt Phùng làm trung tâm, hướng bốn phía khuếch tán, sau đó tăng cường phòng ngự và cảnh giới cho những thành trấn trong vòng nghìn dặm, hẳn là có thể tránh được tối đa tai họa tương tự như Tuy Dương thành xảy ra lần nữa."

Chương 730: Vinh dự của Tam Thập Lục Tinh

Trảm Yêu Ti nghe vậy, suy tư một hồi, cũng cảm thấy lời này có lý.

Là Tư Mệnh của Viêm Chu càng xem ý nghĩ của Tần Phong như mệnh lệnh ban bố xuống, để Nam Vực Trảm Yêu Ti cảnh giới Tiên Giới Liệt Phùng bốn phía thành trì.

Chờ đến khi việc này thương nghị gần xong, Viêm Chu cười nói: "Lần này Tuy Dương thành tai họa có thể thuận lợi giải quyết, vẫn là nhờ ngươi từ Quỷ Giới mang về Bỉ Ngạn Hoa, mới có thể đem quỷ vật kia triệt để tiêu diệt.

Nói đến ta ngược lại hiếu kỳ, U Minh Quỷ Giới kia rốt cuộc là dạng gì?"

Lời này vừa nói ra, những người còn lại cũng đều nhìn sang.

Ngươi mà hỏi cái này, ta có thể nói hăng say rồi đấy.....

Tần Phong ho khan một tiếng, hấp dẫn sự chú ý của mọi người, sau đó thêm mắm dặm muối kể lại một phen về chuyến đi Quỷ Giới.

Trong câu chuyện, hắn phảng phất như một vị chiến thần, thần cản giết thần, phật cản giết phật.

Đối mặt với hiểm nguy của Quỷ Giới cùng vong linh Quỷ Tướng, hắn dựa vào thực lực bản thân cùng trí thông minh hơn người, giải quyết hết nguy cơ này đến nguy cơ khác.

Đương nhiên, sự tồn tại của lão cha hắn khẳng định có nhắc tới, còn về Quỷ Giới những lão đại khác, tự nhiên là một câu mang qua.

Dù sao cũng không thể để những nhân vật ngưu bức kia che lấp đi hào quang của hắn.....

"U Minh Quỷ Giới thật sự nguy hiểm và đáng sợ như vậy sao?"

"Cho dù ta có tài hoa hơn người, ngôn ngữ có thể biểu đạt cũng không bằng một phần mười sự thật." Tần Phong cố ý trầm giọng nói.

"Không ngờ Tần huynh lấy được Bỉ Ngạn Hoa lại gian khổ như vậy."

"Sao chỉ là gian khổ, quả thực là cửu tử nhất sinh! Nếu không phải ta nghĩ đến bá tánh Tuy Dương thành cùng chư vị còn cần ta, chắc chắn là không kiên trì nổi." Tần Phong thở dài một tiếng, liếc mắt nhìn Tư Mệnh đại nhân.

Triển Thanh Phong nghe vậy, không khỏi bị đại nghĩa của Tần Phong cảm động, đều phát ra tiếng thán phục.

Nhã An lộ ra thần sắc lo lắng và sợ hãi, mặc dù chuyện đã qua, nàng vẫn có thể nghe ra Quỷ Giới một chuyến nguy hiểm đến nhường nào, may mắn là Tần Phong bình an trở về.

Bạch Vô Song thì ở một góc ăn bánh ngọt, nghe được tiếng mọi người tán thưởng, nàng nghi hoặc ngẩng đầu, ra vẻ kinh ngạc mấy tiếng, liền lại cúi đầu chuyên tâm tiêu diệt thức ăn.

Viêm Chu cùng những người khác thì nhìn nhau, tâm chiếu bất tuyên.

Chuyến đi Quỷ Giới chắc chắn nguy hiểm, nỗ lực của Tần Phong cũng là có mắt đều thấy, nhưng trải nghiệm chân thật,

khẳng định cùng với một phen nói kia có chút khác biệt.

Chưa nói đến, riêng Siêu Thoát Chi Cảnh tồn tại, làm sao có thể dễ dàng giải quyết như vậy?

Chỉ là những người có mặt đều là người từng trải, ai mà không từng ngông cuồng thời trẻ? Cũng không ai đưa ra nghi vấn, vạch trần tâm tư của Tần Phong.

Mà Viêm Chu biết được người bạn năm xưa ở Quỷ Giới lại sống bằng một cách khác, cũng không khỏi lộ ra nụ cười.

Chờ đến khi cùng Phụng Thiên Thành đồng liêu đến đây thổi phồng gần xong, Tần Phong ho khan một tiếng nói đến chuyện chính: "Tư Mệnh đại nhân, vãn bối vì Nam Vực, vì Tuy Dương thành trải qua nhiều nguy hiểm.

Hơn nữa vì muốn có được Bỉ Ngạn Hoa, vãn bối gần như đem toàn bộ gia sản của mình đều bỏ ra, không biết Nam Vực Trảm Yêu Ti bên này, có thể cho báo tiêu một chút hay không?"

Ra oai trước mặt mọi người chỉ là một mặt, tất cả đều là vì lúc này!

Một vực Trảm Yêu Ti tuy không thể nói là giàu có, nhưng đồ tốt khẳng định không ít.

Như là những thứ như tàn hài yêu quỷ có chuyển kiếp lực cao, còn có những món bảo khí vô thượng uy lực cường đại.

Thứ nhất có thể dùng để bố trí trận pháp hoặc là ủy thác Thần Công Phòng người ta rèn thành bảo khí, thứ hai có thể trực tiếp tăng lên thực lực, gia tăng thủ đoạn bảo mệnh cho mình.

Những thứ này, đối với Tần Phong mà nói, tự nhiên là càng nhiều càng tốt!

Viêm Chu gật đầu nói: “Chuyện này tự nhiên là được, ngươi muốn gì cứ việc nói với ta.”

“Kỳ thật vãn bối muốn cũng không nhiều, nếu như có thể cho ta một kiện bộ phận Siêu Thoát Chi Cảnh để lại, hoặc là một kiện Hỗn Nguyên Bảo Khí, vậy là đủ rồi.”

Lời này vừa nói ra, Thương Tiên Tư Mã Không đang uống trà thiếu chút nữa bị nước trà sặc.

Đao Cuồng Trấn Thiên Nhất nhíu mày: “Những thứ này ngay cả Tư Mệnh đại nhân cũng không có, ngươi còn muốn?”

Tuy rằng nửa năm trước sau biến cố, Đại Càn Tứ Vực các nơi đều có lời đồn về Siêu Thoát Chi Cảnh xuất hiện, hơn nữa Viêm Chu cũng dựa vào Thiên địa xuất hiện Thượng Cổ Thần Tức, bước vào Siêu Thoát Chi Cảnh, nhưng Siêu Thoát Chi Cảnh há lại dễ dàng bị tiêu diệt như vậy?

Giống như Chiểu trạch chi chủ từng ra tay trong trận chiến Trấn Linh Quan, thái độ của Đại Càn hoàng thất cùng Trảm Yêu Ti vẫn luôn là——có thể kết giao thì không nên kết oán!

Cũng chính bởi vì vậy, di vật của Siêu Thoát Chi Cảnh, xưa nay đều là vô giá chi bảo cực kỳ trân quý.

Dù sao có tàn hài của bọn họ, là có thể rèn ra bảo khí không thua kém gì Hỗn Nguyên Bảo Khí, ai mà không muốn?

Còn về Hỗn Nguyên Bảo Khí, đó đều là đồ vật Thượng Cổ để lại, mỗi một kiện đều có năng lực thần dị.

Hiện tại Hỗn Nguyên Bảo Khí được người ta biết đến, thậm chí không vượt quá mười ngón tay.

Huống chi Nam Vực Trảm Yêu Ti không có, cho dù có, bọn họ cũng không có khả năng lấy ra.

Viêm Chu cười nhẹ nói: “Những thứ này, Nam Vực Trảm Yêu Ti xác thực không có, bất quá cống hiến cùng hy sinh của ngươi nhất định phải nhận được phần thưởng tương ứng.

Ta ngược lại có một thứ, tuy rằng không thể so sánh với hai thứ ngươi vừa nói, nhưng cũng không kém là bao.”

Tần Phong nghe vậy, trên mặt vui mừng.

Tiếp đó chỉ thấy Viêm Chu từ trong ngực móc ra một tấm lệnh bài, đặt ở trước mặt hắn.

Tần Phong nhìn kỹ, sững sờ tại chỗ: “Cái này……”

Những người khác hiếu kỳ, cũng đều thò đầu nhìn tới.

Triển Thanh Phong kinh hô: “Trảm Yêu Ti Tam Thập Lục Tinh Lệnh?”

“Không sai, chính là Tam Thập Lục Tinh Lệnh!”

Viêm Chu sắc mặt nghiêm nghị, nhìn Tần Phong nghiêm túc nói: “Ngươi vốn là một thành viên của Nam Vực Trảm Yêu Ti, lại vì Đại Càn nhiều lần lập công, cứu vớt bá tánh khỏi Thủy hỏa.

Bất kể là thực lực hay là công tích, đều có tư cách trở thành Tam Thập Lục Tinh mới.

Mà danh hiệu Tam Thập Lục Tinh, vừa là một loại vinh dự, cũng là một loại trách nhiệm.

Ta sẽ không cưỡng cầu ngươi gánh vác, cho nên lúc này hỏi ngươi, Tần Phong, ngươi có nguyện ý tiếp nhận lệnh bài này hay không?”

“Ta……” Tần Phong há miệng, không lập tức trả lời.

Đại Càn Thập Nhị Thần Tướng cùng Tam Thập Lục Tinh, đối

với thế nhân mà nói chính là tồn tại hiển hách, như sấm bên tai.

Cho dù trong sử sách, những người này cũng sẽ lưu lại một nét bút đậm.

Nhưng thu hoạch vinh dự đồng thời, nhất định cũng phải gánh vác trách nhiệm tương ứng.

Chính như câu muốn đội vương miện, phải chịu được sức nặng của nó, chính là như thế.

Tần Phong không phải là lo lắng gánh vác trách nhiệm này, hắn đi một đường, chứng kiến quá nhiều sinh ly tử biệt.

Quân sĩ cùng Trảm Yêu nhân dùng máu thịt bảo vệ lãnh thổ nhân tộc, mà ghi nhớ lời dạy bảo của lão cha, hắn tự nhiên cũng muốn vì thiên hạ này ra một phần lực.

Nếu không, hắn cũng không có khả năng trong nhiều lần Quỷ hoạn cùng Thiên tai, đứng dậy.

Hắn muốn bảo vệ mảnh Thiên địa mà người hắn yêu thương đang sống.

Chỉ là……

Tần Phong thành thật nói: “Văn bối hiện tại đã định cư ở Phụng Thiên Thành, lão cha bởi vì trận chiến Trấn Linh Quan mà rời khỏi nhân thế, hiện tại ta chính là trụ cột trong nhà.

Nếu tiếp nhận Tam Thập Lục Tinh Lệnh này, cần ta rời khỏi Phụng Thiên Thành, vậy xin thứ cho ta không thể tiếp nhận.”

Viêm Chu khẽ gật đầu, trong mắt lộ vẻ suy tư.

Ngay lúc này, Nhã An như là nghĩ đến cái gì, đôi mắt đẹp sáng lên, lên tiếng nói: “Nếu Tư Mệnh đại nhân, có thể để Tần Phong ở lại Phụng Thiên Thành, thân phận Tam Thập Lục Tinh này ngược

lại cũng có thể tiếp nhận.”

Tần Phong nghe vậy nhìn sang, lộ ra thần sắc khó hiểu.

Rõ ràng là chuyện của hắn, nha đầu này xen vào làm gì?

Hơn nữa nhìn bộ dáng của nàng, sao lại giống như hy vọng mình trở thành Tam Thập Lục Tinh vậy?

Chuyện này đối với nàng có chỗ tốt gì?

Chương 731: Người không khinh cuồng uổng thiếu niên

Nhã An đương nhiên có suy nghĩ của riêng mình...

Lễ nghi cổ đại coi trọng môn đăng hộ đối, tuy rằng Tần Phong hiện nay ở Phụng Thiên thành như mặt trời ban trưa, danh tiếng vang xa, nhưng nói thật, đó đều là hư danh, không có tác dụng thực tế gì.

Mà Tần lão gia sau khi chết được Minh Hoàng truy phong là Nhất Đẳng Trấn Quốc Tướng Quân, tước vị này quả thực có thể truyền đời, nhưng theo luật Đại Càn quy định, con cháu phải thay ông giữ đạo hiếu ba năm, sau đó mới có thể được phong tước vị.

Nói cách khác, Tần Phong muốn trở thành Nhị Đẳng Trấn Quốc Tướng Quân, ít nhất còn phải đợi hai năm rưỡi nữa...

Mà một thường dân muốn cưới công chúa, chẳng khác nào nằm mơ giữa ban ngày, đây chính là điểm Nhã An lo lắng!

Nhưng nếu trở thành Trảm Yêu Ti Tam Thập Lục Tinh, mọi chuyện sẽ hoàn toàn khác.

Tam Thập Lục Tinh là bộ mặt của Đại Càn, vừa là biểu tượng cho thân phận và thực lực, vừa là một chức quan.

Chỉ cần trở thành Tam Thập Lục Tinh, liền tương đương với võ quan Tứ phẩm, nếu có thể trở thành Tư Chính của Thiên thành, thậm chí có thể sánh ngang với võ quan Tam phẩm!

Nếu Tần Phong có thân phận như vậy, vạn nhất sau này quan hệ của hai người tiến triển vượt bậc, nàng lại thành công thuyết

phục Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan, liền không cần lo lắng vấn đề lễ nghi, có thể trực tiếp tiến tới hôn nhân...

Là công chúa của một nước, từ nhỏ đã giúp phụ hoàng quản lý Thiên Bảo Các, Nhã An luôn thích suy nghĩ trước sau, làm việc chu toàn.

Cho nên khi nàng nhìn thấy Tam Thập Lục Tinh Lệnh, mới nảy ra ý tưởng này, hết lòng vì chuyện này!

Cảm nhận được ánh mắt kỳ quái của Tần Phong, Nhã An thản nhiên giải thích: "Vinh dự này là ngươi đáng được, hơn nữa Phụng Thiên thành cũng có Tam Thập Lục Tinh tọa trấn, ta cảm thấy chuyện này không có gì không ổn."

Viêm Chu nhìn về phía Nhã An, nhẹ giọng nói: "Chuyện này quả thực không có gì không ổn, Tam Thập Lục Tinh Lệnh vốn là phần thưởng và sự công nhận dành cho ngươi.

Chỉ là, ta phải nhắc nhở ngươi một câu, bất luận ngươi ở nơi nào, thân phận này bản thân nó đã là một loại trách nhiệm.

Bây giờ, ta hỏi ngươi lần nữa - Tần Phong, ngươi có nguyện ý trở thành Tam Thập Lục Tinh hay không?"

Nói đến cuối cùng, thần sắc Viêm Chu trở nên vô cùng nghiêm túc.

Vị trí Tam Thập Lục Tinh cố định là ba mươi sáu người, nếu đột nhiên có vị trí trống, không ngoài hai khả năng.

Một là, có người được thăng cấp, trở thành một trong Thập Nhị Thần Tướng.

Hai là, có người trong lúc bảo vệ nhân tộc, không may hy sinh.

Mà tình huống thông thường, đa phần là vì lý do thứ hai.

Cổ nhân có câu năng lực càng lớn trách nhiệm càng lớn, mỗi một vị Thập Nhị Thần Tướng và Tam Thập Lục Tinh đều là liếm máu trên lưỡi dao, cùng nhảy múa với tử thần.

Danh hiệu này thoạt nhìn đơn giản, nhưng thứ mà nó gánh vác, e rằng còn cao hơn trời, nặng hơn núi.

Bởi vậy, Viêm Chu mới có thần sắc như thế.

Không chỉ có hắn, ngay cả Thương Tiên, Đao Cuồng, còn có Đao Quỷ từng đảm nhiệm chức vụ Trảm Yêu Nhân ở Bắc Vực, đều là thần sắc nghiêm nghị.

Trong bầu không khí như vậy, mọi người xung quanh đều nín thở, yên lặng chờ đợi câu trả lời của Tần Phong.

Bạch Vô Song ở góc phòng cũng chậm lại tốc độ ăn bánh ngọt, từng miếng từng miếng nhai, không dám phát ra tiếng động quá lớn.

Bầu không khí đã được đẩy lên cao trào như vậy, nếu ta không nhận thì có chút không ổn... Tần Phong nghiêm túc đáp: "Ta nguyện ý!"

Sau khi trả lời xong, hắn bỗng sững người, sao lại có cảm giác như đang nhận lời cầu hôn vậy?

Viêm Chu cười nói: "Tốt, ta tại đây chính thức bổ nhiệm, Tần Phong là Nam Vực Trảm Yêu Ti tân nhiệm Tam Thập Lục Tinh!"

Giọng nói vừa dứt, Viêm Chu đưa ngón tay ra, một đạo kình khí trong nháy mắt chui vào Tam Thập Lục Tinh Lệnh.

Theo đó, viên kim cương bạch kim trên lệnh bài phát ra một trận sáng rực, Tần Phong mơ hồ cảm giác được lệnh bài và mình sinh ra một tia liên hệ vi diệu.

Hắn hai tay tiếp nhận lệnh bài, sau đó thay thế cho thanh ngọc lệnh trước đó.

Cúi đầu nhìn, ừm, rất nổi bật!

Những đồng liêu Trảm Yêu Ti khác thấy vậy, đều lộ ra thần sắc hâm mộ và hướng tới.

Đối với bọn họ mà nói, Tam Thập Lục Tinh chính là vinh dự vô thượng!

Còn Nhã An, ý cười trong mắt sắp không che giấu nổi nữa rồi.

Triển Thanh Phong ở bên cạnh hiếu kỳ hỏi: "An công tử, sao ta lại cảm thấy ngươi còn vui hơn cả Tần huynh vậy?"

Lời này vừa nói ra, lập tức thu hút ánh mắt của mọi người.

Nhã An thấy Tần Phong nhìn qua, biện giải nói: "Ta và Tần huynh là bạn tri kỷ, huynh ấy nhận được vinh dự này, ta đương nhiên là cùng vui vẻ!"

"Thì ra là vậy." Triển Thanh Phong tin là thật.

Thì ra là vậy... Tần Phong cũng không suy nghĩ nhiều, thu hồi tầm mắt, chỉ cảm thấy huynh đệ này có thể kết giao!

Nhã An khẽ thở phào nhẹ nhõm, sau đó thản nhiên hỏi: "Đúng rồi, ngươi tên là Triển Thanh Phong?"

"Không sai, An công tử có gì phân phó?" Triển Thanh Phong ân cần nói.

Tuy rằng vị công tử ôn nhu như ngọc này có thể có chút vấn đề về phương diện nào đó, nhưng không ngại hắn nịnh nọt một chút, tranh thủ một cơ hội tốt đẹp.

Dù sao người thật sự gặp nguy hiểm là Tần huynh, liên quan gì

đến hắn?

"Không có gì, lần này Tuy Dương thành chi hành, ngươi biểu hiện không tệ, ta nhớ kỹ ngươi." Nhã An nói như vậy.

Triển Thanh Phong nghe vậy, lập tức mừng rỡ, lớn tiếng đáp: "An công tử nói gì vậy, đây đều là việc nhỏ nên làm!"

Hắn dường như đã nhìn thấy tương lai tươi sáng đang chờ đợi mình!

Đúng lúc này, Đao Cuồng Trấn Thiên Nhất lên tiếng: "Mỗi một vị Tam Thập Lục Tinh và Thập Nhị Thần Tướng đều sẽ có một danh hiệu, để thế nhân ghi nhớ, đạt được tác dụng cổ vũ nhân tâm.

Ngươi đã trở thành Tam Thập Lục Tinh, không bằng sớm nghĩ cho mình một cái đi."

Tần Phong nghe vậy sững sờ, kinh ngạc nói: "Chẳng lẽ những danh hiệu này, không phải nên là trong quá trình tích lũy, do dân chúng tự phát xưng tụng, sau đó trở thành danh xưng sao?"

Tư Mã Không buông tách trà xuống giải thích: "Ngàn người ngàn ý, vạn người vạn lời, có một số danh hiệu quả thực là kết quả của quá trình tích lũy.

Nhưng càng nhiều trường hợp, lại là do triều đình và Trảm Yêu Ti thúc đẩy, mới khiến những danh hiệu đó vang danh Đại Càn."

Tần Phong bừng tỉnh đại ngộ, hắn ban đầu còn cảm thấy kỳ quái, tại sao thế nhân đối với danh hiệu của Thập Nhị Thần Tướng và Tam Thập Lục Tinh lại thống nhất đến kỳ lạ, thì ra là do quan phủ đứng sau thao túng!

Đột nhiên, Tần Phong như nghĩ đến cái gì, thần sắc kỳ quái

nói: "Chẳng lẽ Thương Tiên, Đao Cuồng còn có Nam Thiên Long những danh hiệu này, cũng là do mấy vị tiền bối năm đó tự mình đặt sao?"

Lời này vừa nói ra, đại sảnh trong nháy mắt yên tĩnh lại, rơi kim cũng có thể nghe thấy.

Trấn Thiên Nhất dẫn đầu đứng dậy nói: "Đã giải quyết xong chuyện Tuy Dương thành, ta cũng nên lên đường, Tần An tiểu tử kia ở Phụng Thiên thành cũng đủ lâu rồi, bảo nó rảnh rỗi sớm ngày đến tìm ta, đừng có lười biếng tu luyện."

Nói xong cũng không đợi Tần Phong phản ứng, liền trực tiếp rời khỏi đại sảnh.

Ánh mắt mọi người tự nhiên mà vậy rơi vào trên người Thương Tiên và Viêm Chu.

Tư Mã Không mở miệng nói: "Tư Mệnh đại nhân, ta còn phải về Thiên thành phục mệnh, nơi đây nếu không còn việc gì, ta xin phép đi trước một bước."

Viêm Chu khẽ gật đầu: "Có thể, Tuy Dương thành quỷ hoạn khiến Trảm Yêu Ti bị diệt, ta cũng phải nhanh chóng sắp xếp người mới đến tiếp quản.

Hơn nữa chuyện từ đường và Hương Hỏa Nguyện Lực, không thể trì hoãn, phải mau chóng thông báo cho tất cả mọi người.

Vậy hôm nay đến đây thôi."

Chỉ vỏn vẹn mấy câu nói, ba người liền lần lượt rời đi.

Để lại Tần Phong cùng mọi người nhìn nhau.

Đao Quỷ mặc áo choàng đen đeo mặt nạ quỷ lắc đầu cười nói: "Người không khinh cuồng uổng thiếu niên, xem ra, bọn họ cũng

không phụ lòng danh hiệu năm đó tự mình đặt."

Tần Phong hiếu kỳ hỏi: "Vậy Đao Quỷ tiền bối, hai chữ Đao Quỷ cũng là do ngài tự mình đặt sao? Ngài trước kia ở Bắc Vực Trảm Yêu Ti, danh hiệu là gì vậy?"

Giọng nói Đao Quỷ khựng lại, sau đó không nói hai lời đứng dậy rời đi.

Xem ra các vị tiền bối cũng từng trẻ tuổi a... Tần Phong vui mừng gật gật đầu, đồng thời trong lòng kiên định, nhất định phải lấy một cái danh hiệu thật vang dội, chấn động thế nhân!

Ừm, gọi là Văn Đế đây, hay là Thánh Tiên đây?

Thật là khó xử a...

Chương 732: Vì sao lại có mùi hương của nữ tử?

Các vị đại lão rời đi, Tuy Dương thành bắt đầu được sự lãnh đạo của quan phủ địa phương, có trật tự mà xây dựng lại, bọn người Tần Phong cũng không cần thiết phải tiếp tục ở lại nơi này nữa.

Chỉ là trước khi rời đi, Tần Phong nghĩ đến vị Thành Hoàng gia trong miếu, lần tai họa này có thể bình an vượt qua, hỗ trợ của đối phương là không thể thiếu, hắn tự nhiên phải đi bái phỏng một chút.

Hơn nữa điều khiến hắn nghi hoặc chính là, đêm qua từ U Minh Quỷ Giới trở về sau, liền vẫn luôn không nhìn thấy đối phương, cũng không biết đi nơi nào.

Thẩm Lê và Tôn Kỳ sư huynh lúc rời đi, ngược lại có nói với hắn, Thiên Giám Quốc Sư và Thành Hoàng gia sau khi nói chuyện riêng xong, người sau liền không còn quay lại nữa……

Đến Thành Hoàng miếu, chỉ thấy một mảnh hoang tàn, từ đường sập mất một nửa, may mà tượng Thành Hoàng trong miếu ngoại trừ chỗ trán bị nứt ra mấy đường, bong tróc một ít sơn ra, cũng không có trở ngại lớn.

Không ít bá tánh bận rộn trong miếu, thu dọn đống đổ nát, giống như muốn xây dựng lại Thành Hoàng miếu.

Điều này khiến Tần Phong có chút ngoài ý muốn, dù sao trong nửa năm nay, thần trí của đại đa số bá tánh đều bị Dạ Du Thần kia mê hoặc, cũng không có ai cúng bái Thành Hoàng miếu này.

Hắn đi gần lại một chút, lắng nghe những bá tánh kia nói chuyện phiếm với nhau.

"Tỉnh dậy, Tuy Dương thành một mảnh hỗn độn, nhà cũng bị hủy mất hơn phân nửa, ngươi nói xem đây là chuyện gì?"

"Nghe người của quan phủ nói, là có yêu quỷ thực lực khủng bố xâm nhập Tuy Dương thành, mà ngươi ta sở dĩ có thể không sao, đều là bởi vì có đại năng bảo hộ."

Người của quan phủ che giấu chuyện của Dạ Du Thần và con quái vật kia, không, có lẽ chính bọn họ cũng không rõ ràng, chỉ là dựa theo yêu cầu của Tư Mệnh đại nhân cho ra một cái giải thích "hợp lý" mà thôi..... Tần Phong thầm nghĩ trong lòng.

Một nam tử tiếp tục mở miệng: "Nói đến, ta cảm thấy mình giống như đã làm một giấc mơ rất dài, ta trong mơ trở thành người giàu nhất Tuy Dương thành, có tiền tài tiêu xài không hết."

Lại có người đáp lời: "Xì, ta cũng có cảm giác tương tự, dường như bên cạnh ta luôn có mỹ nhân vây quanh, để cho ta đêm đêm ca hát, không thắng nổi sức lực.

Chỉ là có đôi khi, những mỹ nhân kia bỗng nhiên biến thành quái vật khủng bố, muốn một ngụm nuốt ta vào.

Mà mỗi khi lúc đó, sẽ có một đạo kim quang bảo hộ ta, để cho ta không bị thương tổn."

"Ngươi cũng vậy sao?" Nam tử kinh ngạc nói.

"Nghe ngươi nói như vậy, chẳng lẽ..."

Nam tử gật đầu: "Phía sau kim quang kia thường có một đạo hư ảnh, nhìn qua khá là mơ hồ, mặc cho ta có cố gắng nhớ lại thế nào cũng không nhìn rõ.

Thế nhưng sáng nay tỉnh lại, Tuy Dương thành biến thành bộ dáng này, ta lại đột nhiên nhớ ra, thân ảnh kia chẳng phải là Thành Hoàng trong miếu sao."

Những bá tánh khác nghe được hai người bọn họ nói chuyện, cũng đều kể ra giấc mơ của mình, tuy rằng trải qua mỗi người mỗi khác, nhưng đạo hư ảnh kim quang kia lại giống nhau như đúc.

Nam tử kia cảm khái nói: "Ta nghĩ lần đại nạn này không chết, có lẽ là bởi vì có Thành Hoàng gia phù hộ, cho nên mới đến nơi này, muốn xây dựng lại từ đường."

Những người khác nghe vậy, gật đầu đồng ý, mục đích bọn họ đến đây, có thể nói là giống hệt như nam tử kia.

Tần Phong nghe đến đây, bỗng nhiên hiểu ra chuyện gì.

Dạ Du Thần mê hoặc bá tánh Tuy Dương thành, nhưng nửa năm nay lại không có ai thương vong.

Hắn vốn cho rằng là đối phương để ý Hương Hỏa nguyện lực, cho nên không muốn làm tổn thương tính mạng con người.

Nhưng bây giờ xem ra, có lẽ là kết quả của việc Thành Hoàng gia vẫn luôn bảo hộ bá tánh trong thành.....

Đi vào từ đường, mái nhà đã sớm bị lật tung, bầu trời quang đãng.

Nhìn quanh bốn phía, cũng không nhìn thấy thân ảnh lão giả kia.

Chỉ là trên bàn thờ trước tượng, được bày biện rất nhiều lễ vật mới, có lẽ là tâm ý của bá tánh trong thành.

Có trái cây, có thịt cá, còn có một đĩa đậu phộng màu sắc tươi sáng.

Tần Phong liếc mắt nhìn ly rượu nhỏ trống không trên bàn, không nói hai lời, liền lấy từ trong Tu Di Giới ra một bầu Tiên Nhân Túy, rót đầy ly.

Thời gian đã không còn sớm, Nhã An bọn người còn đang đợi ở ngoài thành, hắn cũng không thể tiếp tục trì hoãn thời gian nữa.

Quay đầu lại nhìn tượng Thành Hoàng một lần nữa, Tần Phong thầm nghĩ, có lẽ là trận chiến đêm qua đã tiêu hao quá nhiều khí lực của đối phương, cho nên không cách nào hiển hóa Tạo Hóa Thân.

"Bản còn có rất nhiều chuyện muốn hỏi, xem ra chỉ có thể đợi ngày sau tìm cơ hội vậy."

Tần Phong tiếc nuối lắc đầu, sải bước rời đi.

Lại không phát hiện, rượu trong ly rượu trên bàn thờ lại đang giảm xuống với tốc độ mắt thường có thể thấy được, mà trên mặt tượng Thành Hoàng kia, dường như hiện lên một tia ý cười.

Ngoài thành Tuy Dương thành, Triển Thanh Phong một đoàn người đã sớm chuẩn bị xuất phát.

Mọi người đều đã lên ngựa, chỉ có Nhã An đứng ở cửa thành, ngóng trông về phía xa.

Đột nhiên, trong mắt nàng xẹt qua một tia vui mừng, chỉ vì trong tầm mắt, một thân ảnh quen thuộc đang bước tới.

"Có gặp được Thành Hoàng gia không?" Nhã An nhỏ giọng hỏi.

Tần Phong lắc đầu, sau đó nhìn về phía con ngựa còn trống duy nhất: "Làm sao ngồi?"

Nhã An đỏ mặt, vừa định lên tiếng, lại nghe Triển Thanh Phong mở miệng nói: "Tự nhiên là giống như lúc đến, Tần huynh

cùng ngồi chung một con ngựa với ta là được rồi, An công tử một mình cưỡi một con."

Nói xong lời này, Triển Thanh Phong còn ra vẻ lấy lòng mà liếc mắt nhìn sang.

Sắc mặt hồng nhuận trên mặt Nhã An biến mất, thản nhiên nói: "Vậy thì cứ như vậy đi."

Như vậy, An công tử nhất định sẽ có ấn tượng sâu sắc với ta, sau khi trở về, ta liền không cần phải canh cổng thành nữa, nói không chừng còn có thể thăng quan..... Triển Thanh Phong âm thầm mừng thầm.

.....

Chờ đến lúc hoàng hôn, màn đêm buông xuống, Tần Phong một đoàn người mới trở về Phụng Thiên thành.

Lúc chia tay, Nhã An còn muốn nói vài lời từ biệt, lại bị Triển Thanh Phong lần nữa cắt ngang: "An công tử, tiểu nhân là Thanh Ngọc Trảm Yêu Nhân của Trảm Yêu Ti Phụng Thiên thành, hiện tại đang nhậm chức trong thành, cũng đã được nhiều năm rồi.

Nếu như ngày thường có chỗ nào cần dùng đến ta, chỉ cần là việc trong khả năng của ta, nhất định sẽ xông pha khói lửa, không chối từ!"

Hành vi nịnh hót này, tự nhiên khiến cho một đám đồng liêu cảm thấy khinh thường, nhưng càng nhiều hơn chính là hâm mộ.

Dù sao theo bọn họ thấy, thân phận của Nhã An nhất định không đơn giản, nếu như có thể kết giao quan hệ tốt với nàng, nói không chừng thật sự có thể bay lên cành cao.

Nhã An thản nhiên liếc mắt nhìn Triển Thanh Phong một cái, đáp: "Ừm, ta biết rồi."

Triển Thanh Phong vui mừng khôn xiết, hắn đã bắt đầu lên kế hoạch cho tương lai trong đầu.

.....

Một đoàn người hàn huyên vài câu, liền đường ai nấy đi, trở về nơi ở của mình.

Tuy rằng mới chỉ qua ba ngày, nhưng đối với Tần Phong mà nói, lại giống như đã qua rất lâu rồi.

Chuyến đi Tuy Dương thành, gặp phải chuyện thật sự là quá nhiều, cho dù là đến bây giờ, trong lòng hắn vẫn còn rất nhiều lo lắng và nghi hoặc.

Ví dụ như con quái vật khủng bố kia rốt cuộc là từ đâu đến, vì sao lại có thần thông bất tử bất diệt?

Tiên Giới bây giờ, là tình cảnh như thế nào, lại có bao nhiêu Thần ma là đầu nhập vào phe quái vật kia?

Mà điều khiến hắn hiếu kỳ nhất chính là, vì sao Tiên Giới Thần ma và con quái vật kia, đều đối với Tiên Thiên Nhất Khí trong hai mắt hắn vô cùng thèm muốn?

Tần Phong nhéo nhéo mi tâm, biết càng nhiều thứ, hắn càng cảm thấy, nhận thức của mình đối với thế giới này, vẫn còn đang ở trong góc của tảng băng chìm.

Trở về Tần phủ, đi đến đại sảnh.

Nhìn thấy gương mặt quen thuộc của người nhà, lo lắng trong lòng lập tức tiêu tan rất nhiều.

Lúc này Tần Phong, chỉ cảm thấy toàn thân thư giãn.

Cảm giác về nhà thật tốt, khó trách người đời thường nói, đối với một người đàn ông mà nói, nhà mới là bến đỗ vĩnh viễn ấm

áp..... Hắn không khỏi nghĩ như vậy trong lòng.

Ngay lúc này, Thương Phi Lan nhíu mày, nàng tiến đến ngửi ngửi, lạnh giọng hỏi: "Vì sao lại có mùi hương của nữ tử?"

"Hơn nữa còn là hai loại mùi hương hoàn toàn khác biệt." Liễu Kiếm Ly cũng là phát hiện ra điểm khác thường, nghiêng đầu nhìn sang.

Lam Ngưng Sương nghe vậy, thần sắc lập tức cảnh giác lên.

Xong rồi, trở về quá vội vàng, quên thay quần áo rồi..... Tần Phong sắc mặt cứng đờ, mùi hương nữ tử này, tự nhiên là đến từ Bạch Vô Song và Nhã An!

Cảm nhận được ánh mắt bức người, Tần Phong hiểu rõ, một hồi thẩm phán, chú định không thể tránh khỏi.

Nhà tuy là bến đỗ ấm áp, nhưng có đôi khi, cũng sẽ mưa bom bão đạn.....

Chương 733: Liễu gia a bà từng nói, ngăn không bằng dẫn

Một phen giải thích lấp liếm cho qua chuyện, Tần Phong lấy cớ đường xa mệt mỏi để thoát thân.

Đại sảnh, những người còn lại nhìn nhau.

Được Lam Ngưng Sương dìu, Liễu Kiếm Ly cùng Thương Phi Lan đến hồ đình Tần phủ nghỉ ngơi.

Thương Phi Lan chợt nói: "Kiếm Ly tỷ, cho dù tướng công không có ý, cũng khó tránh khỏi những nữ tử khác có ý với hắn.

Nếu là trước kia, tướng công không có nhiều tinh lực để ứng phó với nữ tử khác, nhưng hiện tại tỷ muội ta đều mang thai, tướng công hắn... dù sao cũng là nam nhân."

Nói đến cuối, vành tai Thương Phi Lan đỏ ửng.

Chưa mang thai, nàng và Kiếm Ly tỷ thay phiên 'trên trận', Tần Phong cơ bản là quanh năm suốt tháng không nghỉ, tự nhiên không có 'lương thực' giao cho nữ tử khác.

Nhưng gần một năm mang thai nay, Tần Phong thật sự rất tự tại!

Hơn nữa, sau khi được Lam Ngưng Sương dẫn dắt vào thế giới trong thoại bản, đối với chuyện nam nữ, Thương Phi Lan so với trước kia thông suốt hơn nhiều.

Nàng hiểu rõ một điều, bất kể là nam nhân hay nữ nhân, một khi đã trải qua chuyện phòng the, đều là 'ăn một lần nhớ mãi', đặc

biệt là tướng công tuổi còn trẻ, càng là giai đoạn tràn đầy tinh lực, hơn một năm dài đằng đẵng 'độc thủ không phòng', chắc chắn sẽ nảy sinh tâm tư khác thường!

Thêm nữa, mỹ nhân xung quanh tướng công không ít, ai biết được có người thừa dịp 'lửa cháy nhà hàng xóm' hay không?

Ví dụ như Hữu Tô Thiên Duyệt, ví dụ như Nhã An công chúa...

Liễu Kiếm Ly khẽ mím môi: "Ta tin tưởng phu quân không phải loại người như vậy."

Lam Ngưng Sương bên cạnh cũng nói: "Ta cũng tin tưởng nhân phẩm của cô gia, nhưng mà..."

Dừng một chút, nàng lại nói tiếp: "Liễu gia a bà từng nói với ta, nam nhân tuổi như cô gia, là khó kiềm chế nhất.

Hơn một năm nay, chắc hẳn cô gia nhịn rất vất vả, nếu thời gian lâu dài, sợ là sẽ hại thân thể."

Lời này vừa nói ra, Thương Phi Lan nhíu mày: "Lời này là thật?"

Lam Ngưng Sương nghiêm túc gật đầu: "Liễu gia a bà biết rất nhiều thứ, lúc trước những gì ta dạy tiểu thư, đều là học từ a bà.

Hơn nữa, thang thuốc cô gia uống hàng ngày, cũng là bí phương tổ truyền đời đời nhà a bà, hiệu quả thế nào, ta không rõ lắm, nhưng tiểu thư và Phi Lan cô nương hẳn là có thể cảm nhận được..."

Lam Ngưng Sương chưa từng trải qua, tự nhiên không dám nói thang thuốc tốt hay xấu.

Nhưng Thương Phi Lan nghe vậy, lại cơ bản tin tưởng năng lực của Liễu gia a bà, dù sao hiệu quả của thang thuốc, nàng đã tự

mình kiểm chứng...

“Vậy Liễu gia a bà có nói, tình huống này nên làm thế nào không?” Thương Phi Lan lo lắng hỏi.

Liễu Kiếm Ly cũng nhìn sang.

Lam Ngưng Sương nghe vậy, liền đáp: “Cách giải quyết cũng đơn giản, chính là ‘ngăn không bằng dẫn’...”

“Ngăn không bằng dẫn?” Thương Phi Lan lẩm bẩm lặp lại, sau đó nhíu mày: “Ý của ngươi là để tướng công nạp thiếp, hoặc là đến thanh lâu kỹ viện tìm nữ tử sao?”

“Cũng không cần như vậy, ta có một cách.”

“Cách gì?” Thương Phi Lan tò mò hỏi.

Khuôn mặt Lam Ngưng Sương bỗng chốc đỏ bừng, mấp máy môi, muốn nói lại thôi.

Lát sau, nàng mới lấy hết can đảm mím môi nói: “Ta là kiếm thị bên cạnh tiểu thư, lúc trước lão gia và phu nhân để ta theo tiểu thư bị thương gả vào Tần phủ, vốn cũng là muốn ta làm thông phòng nha hoàn.

Chỉ là sau đó thương thế của tiểu thư được cô gia chữa khỏi, liền không cần ta làm như vậy nữa.

Hiện giờ, hai người các ngươi đều không tiện, nếu thật sự không được, chi bằng để ta hầu hạ cô gia...”

Nói đến cuối, Lam Ngưng Sương cúi đầu, giọng nói nhỏ như muỗi kêu.

Dù nàng đọc nhiều thoại bản, được Liễu Gia Lão Ti Cơ bồi dưỡng thành Tiểu Ti Cơ, nhưng trước mặt người khác nói ra những lời này, vẫn khiến nàng xấu hổ mặt đỏ tai hồng.

Thương Phi Lan trợn to mắt, kinh ngạc nhìn sang: “Kiếm Ly tỷ, nhân tộc các ngươi có quy củ như vậy sao?”

Liễu Kiếm Ly khẽ gật đầu, vốn dĩ ban đầu đêm động phòng hoa chúc lần đầu tiên, là do Ngưng Sương thay thế nàng.

Chỉ là lúc đó tướng công vì tu hành, không phá thân mà thôi.

“Nhưng mà Ngưng Sương, như vậy đối với muội không công bằng.” Liễu Kiếm Ly nhẹ giọng nói.

Nàng và Lam Ngưng Sương từ nhỏ đã cùng nhau luyện kiếm, quan hệ của hai người so với chủ tớ, càng giống tỷ muội hơn.

Nếu có thể, nàng tự nhiên hy vọng Lam Ngưng Sương đi tìm kiếm hạnh phúc của riêng mình, chứ không phải bị lễ chế cổ đại trói buộc tự do.

Nhưng Liễu Kiếm Ly làm sao ngờ được, đề nghị Lam Ngưng Sương đưa ra, vốn là chuyện nàng vẫn luôn canh cánh trong lòng!

“Tiểu thư, không sao đâu, ta...”

Lời còn chưa dứt, đã bị Thương Phi Lan cắt ngang: “Kiếm Ly tỷ nói đúng, không cần thiết phải để muội hy sinh bản thân.

Về phần tướng công, ta và Kiếm Ly tỷ sẽ nghĩ cách khác.”

Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan đều đã nói như vậy, Lam Ngưng Sương tự nhiên cũng không tiện tiếp tục kiên trì, liền có chút ủ rũ cúi đầu.

Bỗng nhiên, sắc mặt Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan khẽ biến, đồng thời che bụng.

Họ rõ ràng cảm nhận được, đứa trẻ trong bụng vừa động đậy!

Cùng lúc đó, bầu trời Tần phủ bỗng tối sầm, mây đen kéo đến,

trong đó có tia chớp cuồn cuộn.

Lam Ngưng Sương thấy vậy lo lắng không thôi: “Tiểu thư, Thương cô nương, hai người sắp sinh sao?”

Cả hai đều không trả lời, trên trán lấm tấm mồ hôi, sắc mặt trở nên hơi tái nhợt.

Đó là do đứa trẻ trong bụng, đang hấp thụ năng lượng từ cơ thể họ!

Lam Ngưng Sương thấy vậy, định đi tìm Tần Phong đến xem tình hình.

Nhưng dị biến trên bầu trời đến nhanh, đi cũng nhanh, rất nhanh màn đêm lại sáng trở lại.

Sắc mặt hai người cũng dần dần khôi phục bình thường.

“Không sao, không cần đi tìm tướng công, hắn vừa mới trở về, cần nghỉ ngơi nhiều hơn.” Liễu Kiếm Ly nhẹ giọng nói.

Thương Phi Lan bên cạnh cũng gật đầu.

Lam Ngưng Sương thở phào nhẹ nhõm: “Thật sự không sao chứ? Vừa rồi bộ dạng của hai người dọa ta sợ chết khiếp.”

Liễu Kiếm Ly xoa bụng giải thích: “Vừa rồi nó động đậy một chút, mỗi lần như vậy, cơ thể đều sẽ như vậy, nhịn một chút là qua.

Chỉ là không biết vì sao, ta cảm thấy hô hấp thông thuận hơn trước nhiều.”

“Ta cũng có cảm giác như vậy, hơn nữa bụng ta hình như lại đói rồi, Kiếm Ly tỷ, tỷ thì sao?” Thương Phi Lan lên tiếng.

“Quả thật là muốn ăn chút gì đó.”

Lam Ngưng Sương nghe vậy, lập tức nói: “Vậy hai người chờ ở đây, ta đi bảo nhà bếp làm chút đồ ăn, lập tức mang đến cho hai người.”

“Được.”

...

Bên kia, Tần Phong đang ngủ say trên giường bỗng nhíu mày, trên trán lấm tấm mồ hôi lạnh.

Hắn vốn đang chìm đắm trong giấc mộng đẹp, trong mơ hai vị phu nhân thành công sinh hạ bảo bảo.

Một nam một nữ.

Hai đứa nhỏ bụ bẫm đáng yêu, vô cùng kháu khỉnh.

Ngay lúc hắn muốn ôm lấy hai đứa nhỏ, dị biến đột nhiên xảy ra.

Bầu trời vốn sáng sủa, bỗng chốc tối sầm, ngày và đêm trong nháy mắt thay đổi.

Mây đen giăng kín, khiến người ta ngạt thở, sấm sét gầm rú, chấn động màng nhĩ.

Ngay khi thiên địa Phụng Thiên Thành rung chuyển, một móng vuốt rồng khổng lồ từ trên trời thò ra, chụp xuống Tần phủ.

Uy áp kinh người đó, giống như trời sập...

Chương 734: Phá quan

Thiên Trì Long Uyên bỗng nhiên vang lên tiếng nổ vang trời, toàn bộ Thiên Trì rung chuyển.

Thương Tông và Thương Huyền vội vàng chạy đến, cau mày.

Tộc nhân phụ trách canh giữ quan tài đồng của Lão Tổ nằm la liệt, bất tỉnh nhân sự.

Chiếc quan tài đồng khổng lồ vốn nên đứng sừng sững trong Long Uyên, giờ đây đã vỡ thành bốn mảnh, mảnh vỡ trôi nổi trên mặt hồ.

Nắp quan tài to lớn cắm thẳng vào lòng đất, chìm hẳn ba phần tư!

Phải biết rằng, năm đó Thần Ma giáng thế, Lão Tổ khí huyết phương cương đánh lên Tiên Giới, sau khi bị đánh rơi xuống, vẫn luôn điên điên khùng khùng, thậm chí còn trọng thương thôn phệ tộc nhân.

Vì vậy, để phong ấn Lão Tổ, vật liệu dùng để chế tạo chiếc quan tài đồng này là vô thượng chí bảo, cho dù là tồn tại ở cảnh giới Siêu Thoát, muốn phá vỡ quan tài cũng phải tốn không ít khí lực.

Thế mà chiếc quan tài như vậy lại bị Lão Tổ dễ dàng phá vỡ, cho dù Thương Tông và Thương Huyền đến ngay lập tức cũng không tìm thấy tung tích của Lão Tổ...

Thương Huyền lão gia tử cau mày, nhắm mắt lại, cảm nhận khí tức xung quanh.

"Lão gia tử, thế nào rồi?", Thương Tông ở bên cạnh lên tiếng hỏi.

Thương Huyền mở mắt ra, lộ vẻ kỳ quái: "Sử sách Long Tộc ghi chép, trong quan tài đồng rõ ràng chỉ phong ấn một mình Lão Tổ, tại sao ta lại cảm nhận được hai luồng khí tức hoàn toàn khác biệt?"

"Cái gì?", Thương Tông nghe vậy, sắc mặt sa sầm, ông nhìn lướt qua tộc nhân đang hôn mê xung quanh, sau đó đi đến trước mặt một tộc nhân còn sót lại một tia ý thức.

Theo động tác lật tay phải, một đạo khí cơ đánh vào cơ thể đối phương, tộc nhân yếu ớt khẽ mở mắt, khó nhọc nói: "Tộc... Tộc trưởng?"

"Ngươi không cần đứng dậy, cứ nằm đó đi, nói cho ta biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

"Là Lão Tổ, ngài..."

Theo lời kể của tộc nhân, Thương Huyền và Thương Tông cũng đại khái hiểu được ngọn ngành câu chuyện.

Từ khi quan tài đồng bị mở ra một góc, Long Tộc đã đặc biệt nghiêm mật canh giữ Long Uyên.

Cách đây không lâu, trong quan tài đồng bỗng nhiên phát ra động tĩnh, sau đó có một luồng hắc khí và lôi đình cuồn cuộn ập đến, đánh nát quan tài đồng.

Dưới sự chồng chéo của lực trùng kích khổng lồ và uy áp, cho dù là những tộc nhân có thực lực không tồi cũng bị chấn choáng, lần lượt mất đi ý thức.

Tộc nhân đứt quãng nhớ lại: "Trước khi hôn mê, ta nhìn thấy hắc khí và lôi đình dây dưa với nhau, dường như có người đang

tranh đấu."

Bên trong quan tài đồng thật sự có hai người?

Thương Huyền trầm giọng hỏi: "Có nhìn rõ hình dáng của bọn họ không?"

Tộc nhân lắc đầu: "Lực trùng kích của việc phá quan quá lớn, ý thức trong nháy mắt đó đã rơi vào trạng thái mơ hồ, hơn nữa hắc khí và lôi đình che khuất tầm nhìn, căn bản không thể nhìn rõ người phá quan là ai.

Tuy nhiên... ta mơ hồ nhớ được, trong hắc khí đó, dường như có hai người đang nói chuyện."

Thương Huyền và Thương Tông nhìn nhau, đều lộ vẻ mặt nghiêm trọng.

"Bọn họ đã nói gì?"

Tộc nhân vẫn chưa hoàn hồn từ trong uy áp và chấn động đáng sợ, hắn ta đưa tay lên trán, cố gắng nhớ lại: "Có người... có người đang cười lớn, còn có một người hình như đang nói - Ngửi thấy hơi thở huyết mạch tràn đầy sinh mệnh?"

Thương Huyền và Thương Tông lẩm bẩm lặp lại, cẩn thận nghiền ngẫm lời nói này, đột nhiên, bọn họ như nghĩ đến điều gì, kinh hãi kêu lên: "Là chỗ Phi Lan!"

...

Nơi ở của Chiểu trạch chi chủ là ngọn núi nơi Hắc Thủy đầm ở Nam Vực tọa lạc.

Nửa năm trước, để trả ơn nghĩa và nhân quả cho Tần Phong, nó đã đi đối phó với Chúc Long vô cùng khủng bố, kết quả là bị chặt đứt một cánh tay.

Kể từ đó, nó vẫn luôn ở trong hư không nơi này, nghỉ ngơi dưỡng sức.

Sau trận chiến Trấn Linh Quan, khe nứt giữa Quỷ Giới và Tiên Giới mở ra, thượng cổ thần tức, hồng hoang tiên khí và u minh quỷ khí giáng thế, thực lực của nhân tộc được nâng cao rất nhiều.

Nhưng đối với yêu quỷ của thiên địa này, chẳng phải cũng như vậy sao?

Chiểu trạch chi chủ có thể cảm nhận rõ ràng, trong thiên địa này, những tồn tại có thể uy hiếp đến nó ngày càng nhiều.

Trong số đó có một số là cường giả mới xuất hiện, có một số là tồn tại thượng cổ thức tỉnh giống như nó, còn có một số là đến từ Tiên Giới và U Minh Quỷ Giới.

Nhưng những điều này đều không liên quan đến nó, chỉ cần trốn trong hư không, chỉ cần nhân gian không bị lật đổ, nó sẽ bình an vô sự.

Đúng lúc này, bầu trời Nam Vực đột nhiên xảy ra biến cố.

Một đám mây đen cuồn cuộn lôi xà với tốc độ cực nhanh lướt về phía bắc.

Trong đám mây đen đó, tiếng cười ngạo nghễ liên tiếp vang lên.

Sóng gió khủng bố như sóng thần cuộn trào xung quanh, bầu trời đêm như tấm gương bị lôi đình cắt nát.

"Có người đang giao thủ?", Chiểu trạch chi chủ kinh ngạc nói.

Yêu quỷ trong núi cảm nhận được động tĩnh, đều sợ hãi đến mức kinh hồn bạt vía, thu liễm khí tức, nằm rạp trong bóng tối run rẩy.

Chiểu trạch chi chủ kinh nghi bất định, khí tức bộc phát từ trong đám mây đen dường như còn mạnh hơn cả Chúc Long!

"Hửm?"

Theo một tiếng ồ nhẹ, đám mây kia đột nhiên dừng lại, sau đó hung hăng lao xuống.

Phương hướng chính là hư không nơi Chiểu trạch chi chủ đang ở!

Một đạo hắc khí xen lẫn lôi đình, xẹt qua ngọn núi.

Hư không đạo tắc mà Chiểu trạch chi chủ tự hào nhất, cứ như vậy bị dễ dàng phá giải!

Thân hình to lớn của nó cũng hoàn toàn lộ ra trước thiên địa.

Trong đám mây đen cuồn cuộn lôi đình, hai con ngươi to lớn sáng lên hồng quang, nhìn chằm chằm khiến tâm thần Chiểu trạch chi chủ run lên.

Hai con ngươi đó, một con tràn ngập hắc khí nồng nặc, một con lóe lên lôi đình chi lực không thể diễn tả bằng lời.

"Trả lại đây!"

"Trả cái gì?", Chiểu trạch chi chủ ngây người, nó vốn dĩ không tranh giành với đời, sao có thể đi chiếm đoạt đồ của người khác?

Hô~

Cuồng phong nổi lên.

Đó là có thứ gì đó trong đám mây đen đang ngửi mùi.

"Mùi vị tươi ngon sắp ra đời, thịt rồng... ngon, Long Châu... ngon!"

"Câm miệng!", một tiếng quát giận vang lên, chấn động đến mức thiên địa rung chuyển.

Sóng gió khủng bố lại bùng phát, đám mây đen kia lại xông lên bầu trời đêm, cùng với tiếng gầm rú chấn động màng nhĩ, lướt về phía Phụng Thiên Thành.

Thân hình to lớn của Chiểu trạch chi chủ cứng đờ tại chỗ, run rẩy.

Nó có thể cảm nhận được, bất kỳ tồn tại nào trong đám mây đen đều không phải là thứ mà nó có thể chống lại.

...

Trong giấc mơ, long trảo to lớn đập nát Tần phủ, lực hút mạnh mẽ như hố đen, tóm lấy hai đứa trẻ sơ sinh vừa chào đời.

Tiếng cười đáng sợ chấn động màng nhĩ, Tần Phong xông lên trời cao, muốn đoạt lại con của mình, nhưng uy áp đáng sợ lại như bức tường thành, chặn hắn sang một bên.

Hắn gào thét, gầm rú trong tuyệt vọng, nhưng vô ích.

Trong đám mây đen, long thủ to lớn há to miệng đầy máu, một ngụm nuốt chửng hai đứa trẻ...

"Không!", Tần Phong đột ngột ngồi dậy, mồ hôi lạnh trên trán túa ra.

"Phu quân, chàng sao vậy?", trong phòng, Liễu Kiếm Ly đang mang thai, mặc một bộ váy trắng lo lắng hỏi.

"Ta...", Tần Phong định nói lại thôi, hắn quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh nắng rực rỡ.

Cảnh tượng khủng bố trong giấc mơ lại không thể nào xua tan trong đầu.

Đó là mộng chiếu, giấc mơ tiên tri về tương lai, không bị ý thức bản thân khống chế.

Mỗi khi có nguy hiểm sắp giáng xuống người hắn hoặc người thân bên cạnh, sẽ có giấc mơ cảnh báo cho hắn.

Nhiều lần hóa hiểm thành an trước đây đều có liên quan đến mộng chiếu này.

Nhưng hắn không ngờ, nguy hiểm lần này lại nhắm vào đứa con chưa chào đời của hắn!

Tần Phong day day mi tâm, gượng cười nói: "Chỉ là mơ thấy ác mộng thôi, không có gì to tát, nhưng sao nàng lại đến đây?

Lúc này, nàng nên nghỉ ngơi nhiều hơn, không nên đi lại lung tung."

Chuyện trong mơ tự nhiên không cần phải nói ra, để cho nương tử lo lắng...

Liễu Kiếm Ly nhìn Tần Phong, sau đó ánh mắt di chuyển xuống dưới, chỗ chăn phía dưới rõ ràng có một chỗ phồng lên.

Nàng đột nhiên liên tưởng đến lời Ngưng Sương nói tối qua, nhíu mày.

"Phu quân, nếu thật sự không nhịn được, chàng hãy đến thanh lâu kỹ viện một hai lần, ta và Phi Lan sẽ không trách chàng đâu."

Tần Phong nghe vậy, ngây như gà gỗ.

Hắn chỉ là mơ thấy ác mộng thôi, hai chuyện này sao lại liên quan đến nhau?

Chương 735: Nữ nhân khác trong mắt ta đều là phàm phu tục tử

Sau một hồi gặng hỏi, Tần Phong cũng coi như hiểu được mạch não của nương tử, nhất thời dở khóc dở cười.

Hắn vỗ ngực tự hỏi, nghiêm túc nói: "Nương tử, nàng xem ta là người thế nào? Ngoại trừ nàng và Phi Lan ra, những nữ nhân khác trong mắt ta bất quá chỉ là phàm phu tục tử, ta căn bản không có chút hứng thú nào!

Huống hồ, trong lúc nàng và Phi Lan mang thai, nếu ta còn muốn ra ngoài tìm hoa hỏi liễu, vậy chẳng khác nào cầm thú?"

Nương tử nhất định bị những lời này của ta cảm động rồi, ừm, hảo nam nhân chính là ta, ta chính là Tần Phong……

Ngay lúc hắn đang nghĩ như vậy, ánh mắt vô tình liếc về phía cửa phòng, sau đó sắc mặt cứng đờ.

Bởi vì không biết từ lúc nào, cửa ra vào đã xuất hiện thêm hai bóng người.

Một người là Lam Ngưng Sương, người còn lại là Nhã An.

Hơn nữa, sắc mặt của hai người này hình như đều không được tốt lắm.

"Hai người các ngươi khi nào thì đến?" Tần Phong chột dạ hỏi.

"Lúc cô gia (Tần huynh) nói chúng ta là phàm phu tục tử." Hai

người đồng thanh nói.

Tuy trên mặt họ đều treo nụ cười, nhưng trong mắt lại không có chút ý cười nào.

Lời nói tuy nhạt nhưng lại giống như gió lạnh thấu xương giữa mùa đông, khiến thân thể Tần Phong run lên.

Hỏng rồi.....

Lam Ngưng Sương mang theo Liễu Kiếm Ly rời đi, thai đã mười tháng, bất cứ lúc nào cũng có thể lâm bồn, tự nhiên phải chuẩn bị thật chu toàn.

Tần Phong nhìn Nhã An mặt không chút biểu cảm bên cạnh, ngón chân lúng túng muốn bấu ra ba phòng ngủ một phòng khách.

Đừng bao giờ khen một người phụ nữ trước mặt một người phụ nữ khác, đó là sai lầm cấp thấp nhất mà đàn ông thường mắc phải! Ngươi vĩnh viễn không biết phụ nữ sẽ ghi hận chuyện này bao lâu.

Mà nghiêm trọng hơn chuyện này chính là, nói xấu sau lưng người phụ nữ, lại vừa lúc bị nghe thấy.....

Tuy những lời kia của Tần Phong không chỉ đích danh ai, nhưng chính vì vậy, mới khiến Nhã An và Lam Ngưng Sương đều bị đắc tội.

Hai người đi trên hành lang Tần phủ, một đường im lặng, bầu không khí yên tĩnh đến mức có chút quỷ dị.

Tần Phong chỉ cảm thấy da đầu tê dại, hồi lâu sau, hắn mới lấy hết can đảm cười gượng nói: "Sao lại rảnh rỗi đến tìm ta?"

Nhã An thản nhiên liếc mắt nhìn: "Chẳng lẽ chúng ta là phàm phu tục tử, đến gặp ngươi một chút cũng không được phép sao?"

Khóe miệng Tần Phong giật giật, giải thích: "Ta bất quá chỉ là thuận miệng nói ra mà thôi, chẳng qua là không muốn để nương tử suy nghĩ nhiều, ngươi hà tất phải so đo như vậy?"

"Quả thực là ta so đo rồi, Tần huynh nói đều là lời thật lòng.

Như chúng ta là phàm phu tục tử, nếu so với Liễu Kiếm Ly, tự nhiên là kém xa." Nhã An lạnh lùng đáp.

Tục ngữ nói rất hay, họa từ miệng mà ra, bệnh từ miệng mà vào, lúc này Tần Phong thật sự là thấu hiểu sâu sắc.

Hố tự mình đào, tự nhiên phải tự mình lấp..... Tần Phong thầm than một tiếng, sau đó diễn xuất nhập tâm: "Ta không cho phép ngươi nói bản thân như vậy!"

Giọng điệu nghiêm khắc, dọa Nhã An giật mình, nàng nhíu mày: "Ngươi đây là có ý gì?"

Tần Phong nghiêm túc nói: "Nếu Nhã An điện hạ cũng coi như là phàm phu tục tử, vậy nữ nhân khác trên đời này còn sống thế nào?

Không giấu diếm điện hạ, kỳ thật lúc trước đại hôn, Cửu Trọng Ngục dị biến, ta lần đầu tiên nhìn thấy dung nhan khuynh thành của điện hạ, liền cảm thấy kinh diễm tuyệt trần!

Chỉ nghĩ tiên nữ giáng trần, bất quá cũng chỉ như vậy!"

Nhã An nghe vậy, chỉ cảm thấy trong lòng như có nai con chạy loạn, nàng cố ý quay mặt đi, không để đối phương nhìn thấy gương mặt đỏ ửng của mình, đồng thời giả vờ tức giận nói: "Ngươi đừng có nói bậy!"

Tần Phong giơ tay lên trời, trịnh trọng nói: "Những lời này đều là lời nói thật lòng, nếu có nửa câu dối trá, liền để Thượng Cổ Diệt Sinh Lôi đánh ta hồn phi phách tán!"

Trong Thần Hải, Xích Kỳ vốn đang chơi đùa cùng Bạch Tô bỗng khựng lại, sau khi xác định Tần Phong không triệu hồi nó, liền tiếp tục nô đùa.

"Đừng nói những lời này, ta..... ta tin ngươi là được." Nhã An dịu dàng nói.

Tần Phong tiếp tục nịnh nọt: "Điện hạ không chỉ ôn nhu đại phương, còn từ nhỏ đã đọc đủ loại sách vở, hiểu chuyện biết lý lẽ.

Nữ tử như điện hạ, phóng tầm mắt ra cả thiên hạ, cũng là hiếm có, ta có thể quen biết điện hạ, quả thật là tam sinh hữu hạnh.

Kỳ thật có một câu, ta đã chôn giấu trong lòng rất lâu rồi, hôm nay ta muốn nói cho điện hạ biết."

Nhã An nghe vậy, nghiêng đầu nhìn sang, trong mắt nàng có sự hồi hộp và mong đợi, trong lòng nàng như có hũ mật bị đổ, chỉ cảm thấy ngọt ngào.

"Chẳng lẽ hắn muốn tỏ tình với ta ở đây? Hắn sao dám....."

"Vậy ta có nên đồng ý, hay là nên giả vờ e dè một chút?"

"Biết trước như vậy, ta nên hỏi Mẫu hậu trước, gặp phải tình huống này nên ứng phó như thế nào."

Hỗn độn suy nghĩ chợt lóe lên trong đầu, tâm tư của Nhã An đều đặt hết lên người Tần Phong, tràn đầy mong đợi chờ đợi câu nói tiếp theo.

"..... Ta vẫn luôn coi điện hạ, là huynh đệ tốt nhất của ta!"

Nụ cười của Nhã An, trong nháy mắt đông cứng trên mặt.

.....

Hai người rời khỏi Tần phủ, đi về phía Trảm Yêu Ti ở Phụng Thiên thành.

Sau một hồi nịnh nọt vừa rồi, Nhã An cũng không tiếp tục so đo chuyện phàm phu tục tử nữa.

Chỉ là không biết vì sao, sắc mặt nàng hình như càng khó coi hơn.....

Tần Phong cũng từ trong miệng Nhã An, biết được mục đích đối phương tìm đến hắn.

Nhã An là vâng mệnh Minh Hoàng, mang hắn đến Trảm Yêu Ti, đem chuyện xảy ra ở Tuy Dương thành nói rõ với Đặng Tư Chính, cùng nhau thương nghị đối sách.

Về phần Minh Hoàng vì sao lại để Nhã An đến, mà không phải Lý công công, Tần Phong lại không được biết.

Bất quá theo suy đoán của hắn, có lẽ là bởi vì Nhã An cũng tham gia vào Quỷ hoạn ở Tuy Dương thành, cho nên Minh Hoàng mới cố ý an bài như vậy.

Đến Trảm Yêu Ti, đám đồng liêu nhìn thấy Tam Thập Lục Tinh Lệnh trên eo Tần Phong, đều lộ ra thần sắc khiếp sợ và hâm mộ.

Đối với Trảm yêu nhân mà nói, Tam Thập Lục Tinh và Thập Nhị Thần Tướng chính là vinh quang vô thượng!

Tần Phong với thân phận là một người lãnh đạo, gật đầu chào hỏi đám Trảm yêu nhân, sau đó tìm một đồng liêu quen mặt hỏi: "Triển Thanh Phong ở đâu? Ta có việc muốn mang hắn cùng đi gặp Đặng Tư Chính."

"Triển Thanh Phong?" Nam tử sửng sốt, sau đó nhớ ra điều gì đó, lên tiếng đáp: "Thanh Phong sáng nay nhận được điều lệnh, về sau ban đêm phụ trách canh giữ cổng thành Phụng Thiên thành,

lúc này hắn là còn đang ở nhà bổ sung giấc ngủ."

Tần Phong nghe vậy, lập tức lộ ra thần sắc cổ quái.

Tên kia đêm qua mới từ Tuy Dương thành trở về, không có công lao cũng có khổ lao, rốt cuộc là ai, nhẫn tâm như vậy, sai khiến hắn như trâu ngựa?

"Tần sư muốn đi gặp Đặng Tư Chính, có cần ta dẫn đường không?" Nam tử hỏi.

"Không cần, đường ta biết, ngươi bận việc của ngươi đi."

Đi trên đường đến lầu các nơi Đặng Tư Chính ở, Tần Phong bỗng nhiên hiếu kỳ nói: "Tên kia chẳng lẽ là đắc tội nhân vật lớn, bị người ta chơi xấu, nếu không sao lại như vậy?"

Nhã An bên cạnh sắc mặt không đổi, thản nhiên đáp: "Có lẽ là Đặng đại nhân nhìn trúng năng lực của hắn, muốn bồi dưỡng cũng không nhất định.

Dù sao nhiệm vụ canh giữ ban đêm là quan trọng nhất, nếu không phải người đáng tin cậy, cũng không thể giao phó."

"Là như vậy sao?" Tần Phong ngẩn người.

Nếu hắn nhớ không lầm, nhiệm vụ canh giữ ban đêm, hắn là công việc vất vả nhất, ít người muốn làm nhất mới đúng.....

Đột nhiên, Tần Phong như phát hiện ra điểm mù, lên tiếng hỏi: "Chờ chút, sao ngươi biết là do Đặng đại nhân an bài?

Địa vị của Triển Thanh Phong ở Trảm Yêu Ti không cao, người có thể ra lệnh cho hắn hắn là rất nhiều?"

Bước chân Nhã An khẽ dừng lại, bình tĩnh nói: "Xem ra chuyến đi Quỷ Giới, quả nhiên đã ảnh hưởng đến thần hồn của ngươi.

Lời này rõ ràng là do vị đồng liêu kia vừa nói, ngươi lại không nhớ sao?"

"Cái gì?!" Tần Phong trừng lớn hai mắt, hắn cẩn thận hồi tưởng lại, lại hoàn toàn không có ấn tượng!

"Hắn thật sự có nói sao?"

"Thiên chân vạn xác." Nhã An mặt không đỏ tim không đập đáp.

Chương 736: Điều kiện bước vào Siêu Thoát Chi Cảnh

Trong lầu các, Tần Phong và Nhã An rất nhanh đã tìm được Đặng Mặc Tư Chính.

Dưới sự điều trị lâu dài của Tần Phong, bệnh kín trong người Đặng Mặc đã khỏi được bảy tám phần, sắc mặt bây giờ so với lúc trước không biết tốt hơn bao nhiêu.

Chỉ tiếc là bệnh lâu ngày, khiến thực lực của ông ta không còn như xưa, dù Thiên địa dị biến, U Minh quỷ khí giáng thế, ông ta cũng không thể mượn đó mà tiến thêm bước nữa.

Hai người nói rõ ý định đến, sau đó kể lại mọi chuyện xảy ra ở Tuy Dương thành.

Đặng Mặc trầm ngâm một hồi, đáp: "Những chuyện này ta cơ bản đã được Triển Thanh Phong cho biết, chỉ là không ngờ, Thần ma Tiên Giới lại có thể thông qua cách thức kỳ quái như vậy để giáng lâm thế gian.

.....Dùng Hương Hỏa Nguyện Lực ngưng tụ Tạo Hóa Thân ở nhân gian, quả thực khiến người ta khó lòng phòng bị.

Nhưng may là, Thần ma giáng lâm theo cách này, thực lực sẽ bị hạn chế rất nhiều."

Tần Phong gật đầu: "Cách thức này cần Thần ma có vật bám víu ở nhân gian, hơn nữa Đạo tắc mà bọn họ nắm giữ nhiều nhất chỉ có thể mang xuống một loại.

Điều duy nhất cần chú ý, chính là thủ đoạn mê hoặc lòng

người của bọn họ, và cả những con quái vật không rõ lai lịch, hoành hành Tiên Quỷ hai giới sau lưng bọn họ."

Nghe vậy, Nhã An bên cạnh khẽ run rẩy, sắc mặt chợt trắng bệch.

Dù đã trở về từ Tuy Dương thành, nhưng con quái vật với hình dạng gớm ghiếc kia vẫn để lại bóng ma không nhỏ trong lòng nàng.

Không chỉ nàng, khi nhớ lại con quái vật kia, Tần Phong cũng cảm thấy sợ hãi.

Đặng Mặc trầm giọng nói: "Ừm, ta đã phái người báo cáo chuyện này với tốc độ nhanh nhất cho Trảm Yêu Ti Tư Mệnh bốn vực, tin rằng bọn họ sẽ có cách ứng phó hợp lý.

Chỉ là có một điều.....Lần tai họa ở Tuy Dương thành này có thể vượt qua, ngoài Bỉ Ngạn Hoa mà ngươi mang về từ Quỷ Giới ra, còn có sự trợ giúp của Thành Hoàng gia.

Có thể thấy, Thần ma giáng lâm từ Tiên Giới, cũng không phải ai cũng có ác ý với nhân tộc."

Tần Phong hiểu rõ nỗi lo lắng của Đặng Tư Chính, nếu có thể có thêm một bằng hữu, tự nhiên tốt hơn là có thêm một kẻ thù.

Hắn nhớ lại những lời Thành Hoàng gia từng nói, mơ hồ có một suy đoán, có lẽ Thần ma cùng phe phái với Thiên Đế, cũng không có quá nhiều địch ý với nhân tộc, bọn họ giáng lâm nhân gian chẳng qua chỉ là muốn tìm kiếm một biện pháp cứu vãn Tiên Giới mà thôi.....

"So với Quỷ hoạn ở Tuy Dương thành, ta lại càng hiếu kỳ về những gì ngươi đã trải qua ở Quỷ Giới, không bằng kể cho ta nghe một chút?" Đặng Mặc hứng thú nói.

Nhắc đến chuyện này, Tần Phong lại hăng hái hẳn lên, đem những lời đã nói với Viêm Chu và những người khác thêm mắm thêm muối một lần nữa, tô vẽ cho chuyến đi Quỷ Giới đầy nguy hiểm và sự oai phong lẫm liệt của bản thân.

".....Không giấu gì Đặng đại nhân, tên Thổ Bá canh giữ Quỷ Môn Quan kia đã dẫn theo gần vạn Quỷ Binh, chặn ở bên ngoài Quỷ Môn Quan, trăm phương ngàn kế gây khó dễ cho những vong hồn từ nhân gian đi xuống.

Ta tự nhiên không thể khoanh tay đứng nhìn, lập tức ra tay, xoay chuyển càn khôn.

Nếu không, những vong linh nhân gian kia, e rằng đều phải hồn phi phách tán!"

Đặng Mặc nhíu mày: "Nguy hiểm đến vậy sao?"

"Sự nguy hiểm mà ngôn ngữ của ta có thể diễn tả, kém xa vạn phần so với thực tế!" Tần Phong nghiêm túc nói.

Lúc này, Nhã An lộ ra vẻ mặt kỳ quái: "Nhưng trước đó ở Tuy Dương thành, rõ ràng huynh nói là, Quỷ Môn Quan chỉ có một mình Thổ Bá canh giữ.

Sao bây giờ, lại có thêm gần vạn Quỷ Binh?"

Tần Phong nghe vậy, sắc mặt cứng đờ: "Thật sao?"

Chết tiệt, mải mê khoác lác, quên mất còn có một người trong cuộc ở đây..... Tần Phong suy nghĩ một chút, rất nhanh đã tìm được lý do, hắn xoa trán nói: "Xem ra quả nhiên như điện hạ đã nói, thần hồn rời khỏi nhục thân quá lâu, đã tạo thành ảnh hưởng không nhỏ đối với ta, trí nhớ của ta hình như có chút vấn đề."

"Có nghiêm trọng không, có cần tìm ngự y đến xem cho ngươi một chút không?" Đặng Mặc lo lắng hỏi.

"Không cần đâu, bản thân ta chính là y sư, về sau uống vài thang thuốc an thần là được." Tần Phong liên tục xua tay.

Nhã An thấy vậy, nhướng mày.

"Chuyến đi Quỷ Giới tuy nguy hiểm, nhưng thu hoạch cũng cực kỳ phong phú, ta đã đổi được không ít thứ tốt từ tay đám Quỷ Binh Quỷ Tướng kia.

Đặng đại nhân không bằng xem thử cái này, xem có thể giúp ích gì cho ngài không?"

Vừa nói, Tần Phong vừa lấy Minh Tinh mà Mạnh Sương đưa cho ra khỏi Tu Di Giới.

Tuy vật này quý giá, nhưng đối với Tần Phong mà nói, lại không có tác dụng gì lớn, nếu đã vậy, chi bằng đem tặng cho Đặng đại nhân, biết đâu có cơ hội giúp ông ta đột phá bình cảnh, thêm một cường giả Siêu Thoát Chi Cảnh cho nhân tộc.

Khoảnh khắc Minh Tinh được lấy ra, U Minh quỷ khí nồng đậm lập tức tràn ra.

Đặng Mặc thấy vậy, không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc.

Ông ta cầm Minh Tinh trong tay, điều động khí cơ trong cơ thể, quỷ khí trong Minh Tinh lập tức chui vào lòng bàn tay ông ta, vận chuyển khắp người theo công pháp tu luyện của Bách Quỷ Đạo Gi□ả.

Bóng tối xung quanh bắt đầu lay động, như thể có sinh mệnh, còn trong cơ thể Đặng Mặc, khí cơ mạnh mẽ cũng giống như sóng biển, từng đợt từng đợt khuếch tán ra xung quanh!

Bình cảnh đã sớm không còn động đậy vì vết thương cũ, vậy mà lúc này lại có dấu hiệu động đậy trở lại!

Tần Phong và Nhã An nhìn nhau, đều lộ ra vẻ vui mừng.

Thiên địa lúc này đang phải đối mặt với khảo nghiệm, cường giả nhân tộc tự nhiên là càng nhiều càng tốt.

Nếu Đặng Mặc Tư Chính có thể đột phá Nhị phẩm thành công, bước vào Siêu Thoát Chi Cảnh, đối với toàn bộ nhân tộc mà nói đều là chuyện tốt trời ban!

Khoảng một nén nhang sau, động tĩnh quanh người Đặng Mặc mới dần dần bình ổn trở lại.

Thiên Địa Bá Quyền Ấn Chứng mà mọi người mong đợi không xuất hiện, không khỏi khiến Tần Phong và Nhã An có chút thất vọng.

Chỉ dựa vào một viên Minh Tinh mà muốn để Đặng đại nhân tăng tiến thực lực, quả nhiên là có chút nằm mơ giữa ban ngày..... Tần Phong thầm than một tiếng.

Nhưng trên mặt Đặng Mặc lại lộ ra nụ cười đã lâu không thấy: "Đa tạ, vật này rất có ích với ta, chỉ là bệnh lâu ngày, muốn tiến thêm một bước, còn phải từng bước một."

Nhã An kích động nói: "Thật sao? Có thể mượn nó để bước vào Siêu Thoát Chi Cảnh?"

Đặng Mặc lắc đầu, ông ta không nói là không thể, mà là nói một câu "không chắc chắn".

"Đặng đại nhân đây là ý gì?" Tần Phong không hiểu.

"Các ngươi cho rằng Siêu Thoát Chi Cảnh là gì?" Đặng Mặc lên tiếng hỏi.

Hai người khẽ giật mình, sau đó lần lượt đưa ra lý giải của riêng mình.

Tóm lại, không gì khác hơn là thực lực cường đại vô song, siêu thoát khỏi Thiên địa gông cùm, một người địch vạn người không thể địch nổi.....

Đặng Mặc khẽ gật đầu, sau đó nói: "Ta từng hỏi Trấn Thần Ti Ngự đại nhân, làm thế nào mới có thể bước vào Siêu Thoát Chi Cảnh trong truyền thuyết kia, câu trả lời mà ngài ấy dành cho ta là, có hai điều kiện——

Thứ nhất, rèn luyện khí cơ bản thân đến mức viên mãn, đạt đến cảnh giới hoàn mỹ tự nhiên, có thể dung hợp làm một với Thiên địa, đạt đến cảnh giới sinh sôi không ngừng."

Tần Phong nghe vậy, lộ ra vẻ trầm tư, điều kiện này nghe qua đã thấy rất khó thực hiện, chắc hẳn vô số cao thủ dừng bước ở Nhị phẩm chi cảnh, chính là vì điều này!

"Điều kiện này nghe có vẻ khó khăn, nhưng đối với những cao thủ Nhị phẩm đã thành danh từ lâu mà nói, kỳ thực cũng không có gì khó khăn lắm.

Năm đó ta có thể chặn A Tu La tộc ở bên ngoài cửa ải ba ngày ba đêm, chính là vì đã làm được điều này."

May mà ta chưa nói ra những lời trong lòng, nếu không sẽ có vẻ hơi thiếu hiểu biết..... Tần Phong gật đầu, lộ ra vẻ mặt như đã biết trước.

Đặng Mặc lại lên tiếng: "Cái gọi là Siêu Thoát Chi Cảnh, mấu chốt nằm ở hai chữ siêu thoát.

Giữa Thiên địa vốn dĩ có rất nhiều loại pháp tắc, giống như Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, Ngũ Hành tuần hoàn, vừa tương sinh vừa tương khắc.

Mà ý nghĩa của siêu thoát nằm ở chỗ, có thể phá vỡ loại pháp tắc cố định mà người đời nhận thức này——Điều đó cần chính

bản thân ngươi lĩnh ngộ ra Đạo tắc mới, siêu thoát ra khỏi Thiên địa này.

Cho nên, muốn bước vào Siêu Thoát Chi Cảnh, mấu chốt nhất chính là Đạo tắc....."

Chương 737: Trường Mệnh Tỏa

Phá vỡ pháp tắc cố hữu sao... Tần Phong suy tính lời Đặng Mặc.

Lời này nghe có vẻ huyền diệu, kỳ thực cũng dễ hiểu.

Ví như một người có thể sáng tạo ra một loại Viêm Chi Đạo Tắc, có thể thi triển ra ngọn lửa không bị Thủy dập tắt, vậy chính là phá vỡ pháp tắc Thủy Hỏa Tương Khắc.

Đạo lý tuy đơn giản, nhưng muốn làm được lại nói dễ hơn làm?

Đại Càn từ xưa đến nay, người có thể tự mình lĩnh ngộ ra Đạo Tắc, có thể nói là phượng mao lân giác, mà người có thể bước vào Siêu Thoát Chi Cảnh, càng là ít chi lại ít!

"Bất quá trong Thần Hải của ta, có Chúc Long để lại Âm Dương Đạo Tắc, hơn nữa trước không lâu còn sót lại một phần Huyễn Mộng Đạo Tắc của Dạ Du Thần.

Lĩnh ngộ Đạo Tắc loại chuyện này, đối với ta mà nói, dường như cũng chỉ là vấn đề thời gian."

"Ừm, danh hiệu Tam phẩm trẻ tuổi nhất lịch sử đã bị ta thu vào tay.

Nếu thuận lợi, ta có phải là có thể đạt được danh hiệu Nhị phẩm, hoặc là Siêu Thoát Chi Cảnh trẻ tuổi nhất lịch sử?

Đến lúc đó, ta cũng có thể lưu danh sử sách, được hậu nhân truyền tụng."

Tần Phong tự mãn nghĩ.

Nhã An lên tiếng hỏi: "Vậy Đặng đại nhân đã lĩnh ngộ Đạo Tắc chưa?"

"Năm đó ở Đông Vực cùng A Tu La tộc chiến đấu, đúng là đã lĩnh ngộ ra một ít thứ, nhưng mà trọng thương quấn thân, một tia cảm giác huyền diệu kia cũng không còn sót lại bao nhiêu.

Bất quá có vật này Tần Phong ban tặng, ta tin tưởng không cần bao lâu, liền có thể tìm về loại cảm giác đó.

Có lẽ bước vào Siêu Thoát Chi Cảnh, cũng là chỉ ngày có thể đợi." Đặng Mặc mỉm cười nói, hiển nhiên tâm tình rất tốt.

"Văn bối xin chúc mừng Đặng đại nhân." Tần Phong chắp tay nói.

Đặng Mặc khẽ gật đầu, sau đó liếc mắt nhìn Tam Thập Lục Tinh Lệnh trên eo Tần Phong, thở dài một tiếng nói: "Vốn ta cũng muốn ban cho ngươi Tam Thập Lục Tinh Lệnh, đưa ngươi vào Phụng Thiên Thành Trảm Yêu Ti, nhưng mà để Viêm Tư Mệnh nhanh chân đến trước.

Bất quá nói đi cũng phải nói lại, mỗi một vị Tam Thập Lục Tinh và Thập Nhị Thần Tướng cơ bản đều sẽ có danh hiệu của mình, ngươi đã nghĩ ra danh hiệu của mình là gì chưa?"

Ta vốn định lấy danh Văn Đế, nhưng như vậy có vẻ hơi không coi Thiên Giám Quốc Sư ra gì, hơn nữa danh hiệu ngông cuồng như vậy, có phải sẽ bị các người đọc sách khác đánh hay không... Tần Phong lo lắng trong lòng, sau đó lắc đầu nói: "Tạm thời vẫn chưa nghĩ ra."

"Danh hiệu loại chuyện này cũng không cần thiết phải miễn cưỡng, nếu như thực sự không muốn lãng phí công sức vào việc này, vậy thì thôi."

Tần Phong có chút kinh ngạc: "Danh hiệu của Tam Thập Lục Tinh không phải là bắt buộc sao? Ta nghe người ta nói, đây là để cho bá tánh biết, có tác dụng cổ vũ nhân tâm."

"Nói thì như vậy, nhưng từ khi Trảm Yêu Ti thành lập đến nay, cũng có rất nhiều Tam Thập Lục Tinh âm thầm vô danh vì nhân tộc chiến đấu, cái gọi là danh hiệu bất quá đều là hư danh mà thôi." Đặng Mặc giải thích.

Âm thầm vô danh, vậy thì sao được? Xem ra chuyện danh hiệu, phải nhanh chóng sắp xếp thôi... Tần Phong gật gật đầu: "Thì ra là vậy, vãn bối vốn dĩ coi nhẹ danh lợi, những hư danh này không cần cũng được."

Đặng Mặc lập tức lộ ra thần sắc tán thưởng.

Nhã An ở bên cạnh, cũng là đôi mắt đẹp lưu chuyển, trong mắt xẹt qua một tia thưởng thức.

Một lát sau, Tần Phong bỗng nhiên hỏi: "Đúng rồi, Đặng đại nhân, ngài cảm thấy danh hiệu Văn Đế và Thánh Tiên cái nào vang dội hơn?"

Dừng một chút, hắn lại tự biện giải: "Ta không phải muốn lấy cho mình đâu, chỉ là đơn thuần với thân phận một người đọc sách, muốn cùng Đặng đại nhân thảo luận một chút.

Dù sao danh hiệu "Một người thành quân" của Đặng đại nhân năm đó, ta cảm thấy phi thường bá khí, xem ra Đặng đại nhân cũng là người có văn hóa."

Bốn phía trong nháy mắt yên tĩnh lại, ngay cả tiếng hít thở cũng trở nên chói tai...

Chuyện danh hiệu cuối cùng vẫn chưa định, bởi vì Đặng Mặc lấy cớ bình cảnh buông lỏng muốn tu luyện, đem Tần Phong "mời" đi.

...

Rời khỏi Trảm Yêu Ti, Tần Phong và Nhã An mỗi người một ngả, hắn không lập tức trở về Tần Phủ, mà là dự định đến Hạo Văn Viện tìm lão sư.

Hình ảnh trong giấc mơ đến nay vẫn còn rõ mồn một, vì hai đứa con chưa chào đời của mình, hắn tự nhiên phải cẩn thận một chút, cùng lão sư thương lượng trước.

Đến Đăng Thiên Lâu, Dương Khiêm và Phí Tuân hai vị sư huynh đều không có ở đây.

Bọn họ dường như đã yêu thích cuộc sống dạy học ở Thái Bình Thư Viện, hiện tại thời gian ở Thái Bình Thư Viện thậm chí còn nhiều hơn ở Đăng Thiên Lâu.

Tần Phong vừa định bước lên Đăng Thiên Lâu, lại bị một người đưa tay cản lại.

Đối phương tóc bạc trắng, hai mắt híp thành một đường chỉ, chẳng phải là nhị sư huynh Tôn Kỳ sao?

"Sư huynh, huynh đây là có ý gì?"

"Lão sư trước đó đã dặn dò, hôm nay ai cũng không gặp." Tôn Kỳ cười tủm tỉm nói.

Tần Phong sắc mặt có chút khó coi: "Nhưng ta có chuyện quan trọng muốn nói với lão sư, phiền sư huynh lên thông báo một tiếng."

Tôn Kỳ nghe vậy, từ trong ngực lấy ra hai chiếc khóa bằng bạch kim, Tần Phong nhận ra vật này, đây là Trường Mệnh Tỏa, là vật đeo trên cổ trẻ sơ sinh, có ý nghĩa cầu phúc, cầu cho đứa trẻ khỏe mạnh trưởng thành.

"Lão sư đã biết ý đồ đến đây của ngươi, cố ý để ta ở đây chờ, đem hai cái Trường Mệnh Tỏa này giao cho ngươi.

Tiểu sư đệ cũng không cần quá lo lắng, hai đứa con chưa chào đời của ngươi nhất định sẽ không có việc gì."

Lão sư đã sớm tính toán được, xem ra nội dung trong giấc mơ phần lớn là thật, mà lão sư từ chối tiếp khách, chẳng lẽ là không muốn gặp ta?

Tần Phong khó hiểu, cẩn thận từng li từng tí nâng hai cái Trường Mệnh Tỏa trong lòng bàn tay.

Hai cái Trường Mệnh Tỏa này không giống nhau, một cái ở giữa có một hình Kim Long nhỏ, một cái khác bên trên là một thanh kiếm sống động như thật!

Có lẽ là nhìn ra sự nghi hoặc của hắn, Tôn Kỳ giải thích: "Khóa có hình Kim Long cho con gái đeo, khóa có Kiếm Văn cho con trai đeo."

Tần Phong nghi ngờ hỏi: "Sư huynh làm sao có thể khẳng định, nương tử nhà ta nhất định sinh một trai một gái?"

"Ta cùng sư huynh và các sư đệ đều đã tính cho ngươi rồi, sẽ không sai đâu." Tôn Kỳ tự tin nói.

Tần Phong nghe vậy sắc mặt cứng đờ, đám người này, thật sự là một chút cũng không tôn trọng sự riêng tư của con cái hắn a!

"Tiểu sư đệ có vẻ không được vui?"

Tần Phong thành thật trả lời: "Là một người cha, ta hy vọng mình là người đầu tiên biết con mình là trai hay gái, sư huynh có thể hiểu được cảm giác của ta không?"

"Thì ra là vậy." Tôn Kỳ vuốt cằm suy tư: "Vậy lần sau chúng ta

sẽ không tính nữa."

Còn có lần sau nữa... Tần Phong khóe miệng giật giật, lười để ý tới, cất Trường Mệnh Tỏa, liền muốn cáo từ rời đi.

Đúng lúc này, Tôn Kỳ lại bổ sung một câu: "Đúng rồi, tiểu sư đệ, danh hiệu Văn Đế và Thánh Tiên đều không tốt lắm, hay là ngươi nghĩ cái khác đi?"

Tần Phong bước chân khựng lại, lập tức sững sờ tại chỗ.

Hắn dường như đã hiểu, vì sao lão sư không muốn gặp hắn...

Tiên Giới, thiên địa đổ nát, chư sơn treo lơ lửng trên không trung, nhìn tới đâu cũng thấy tàn tích đổ nát, đá vụn như Trường Giang bao quanh chư sơn.

Quái vật hình dạng gớm ghiếc, đi lang thang khắp nơi, tiếng kêu thảm thiết không dứt bên tai.

Nơi này hiển nhiên đã thất thủ.

Trong một vực sâu thăm thẳm như hố đen, rất nhiều bóng đen đứng ở hai bên.

Có cái hình người, có cái giống dã thú, cũng có cái to lớn như núi non.

Phía trước bọn chúng, là một con ngươi khổng lồ, cứ như vậy trôi nổi lẻ loi, quỷ dị lại khiến người ta sởn tóc gáy!

"Dạ Du Thần thất bại rồi, Tạo Hóa Thân của hắn đã bị hủy."

"Tên Thành Hoàng kia trăm phương ngàn kế cản trở, nếu không chúng ta đã sớm có thể thu thập đủ nguyện lực, ở nhân gian dùng Tạo Hóa Thân giáng thế."

"Thiên Đế biến mất ngàn năm, đám người kia vậy mà vẫn

không từ bỏ ý định, vẫn còn cố chấp."

"Phong ấn của Côn Lôn Sơn vẫn còn, chứng tỏ Thần Tính của Thiên Đế vẫn chưa hoàn toàn biến mất, nhất định phải nhanh chóng tìm được Tiên Thiên Nhất Khí, triệt để tiêu diệt hắn!"

"Nhưng mà Hương Hỏa Nguyện Lực không đủ, Tiên Giới Liệt Phùng còn bị phong ấn cường đại ngăn cản, chúng ta làm sao xuống hạ giới?"

Đúng lúc này, trong con ngươi khổng lồ, lóe lên một tia hồng quang, tất cả Thần ma đều im như ve sầu mùa đông...

Chương 738: Con mắt khổng lồ

Tần Phong trở về Tần phủ, bước vào đại sảnh thì khựng người.

Hắn vốn tưởng Nhã An đã trở về hoàng cung, không ngờ sau khi hai người chia tay ở Trảm Yêu Ti, nàng lại quay về đây.

Lúc này Nhã An đang cùng nhị phu nhân cười nói vui vẻ, còn ân cần hỏi han Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan, miệng lúc nào cũng "tỷ tỷ", "muội muội"...

Trong ấn tượng của Tần Phong, hình ảnh người đọc sách An Nhã kiêu ngạo bất tuân kia dường như đã dần phai nhạt.

"Sao muội còn ở đây, không phải đã về rồi sao?" Tần Phong hiếu kỳ hỏi.

Chưa đợi Nhã An trả lời, nhị phu nhân liền trách mắng: "Phong nhi, sao lại nói chuyện như vậy? Người ta Nhã An muốn đến thì đến."

Tần Phong ngẩn người.

Người mẹ kế luôn yêu thương hắn đâu rồi?

Nhã An liếc mắt nhìn Tần Phong một cái, sau đó mỉm cười hỏi: "Bá mẫu, lần trước con mang từ hoàng cung về cho người hộp son dùng có hợp không ạ?"

"Dùng rất tốt, so với mấy thứ ở Dục Tú phường tốt hơn nhiều, ta soi gương thấy mình như trẻ ra mấy tuổi."

"Bá mẫu nhìn vốn đã trẻ trung, lần đầu tiên gặp người, con còn

tưởng người chỉ hơn con vài tuổi."

Phụ nữ ai mà chẳng thích nghe lời khen, nhị phu nhân nghe vậy, rõ ràng vui mừng lắm, nhưng miệng vẫn nói "Không có chuyện đó đâu, đừng nói bậy".

Khóe miệng Tần Phong giật giật, có chút kinh ngạc nhìn Nhã An.

Tên này lại giỏi nịnh nọt như vậy sao?

Nhị phu nhân quả thật dung mạo xinh đẹp, lại biết cách giữ gìn nhan sắc, nhìn có khí chất phu nhân quyền quý.

Nhưng nói nhìn trẻ như Nhã An thì có hơi khoa trương, dù sao tuổi tác thật sự vẫn còn đó.

Cảm nhận được ánh mắt của Tần Phong, Nhã An nghiêng đầu nhìn sang, nghi hoặc hỏi: "Sao vậy, lời con vừa nói có gì không đúng sao?"

"Không hoàn toàn đúng." Tần Phong vô thức đáp.

Nhị phu nhân nhìn sang, trên mặt mang theo ý cười, hai mắt hơi nheo lại.

Nguy hiểm... Tần Phong trong lòng thắt lại, vội vàng phản ứng: "Nếu ta và nhị nương cùng ra ngoài, e là người ngoài sẽ tưởng là huynh muội, muội nên nói tuổi nhị nương lớn hơn một chút."

Mí mắt Nhã An giật giật, thầm mắng một tiếng "mặt dày".

Nhưng nhị phu nhân lại rất hưởng thụ, nụ cười trên mặt càng thêm rạng rỡ.

Đúng lúc này, Lam Ngưng Sương từ ngoài đại sảnh bước vào, bưng khay trà mới pha, rót cho mọi người mỗi người một chén.

Chỉ riêng đến lượt Tần Phong, chén trà lại trống không.

Tần Phong ngẩn người: "Ngưng Sương, trà của ta đâu?"

Lam Ngưng Sương cười gượng: "Cô gia, trà đã rót hết rồi ạ."

Tần Phong nhìn kích thước ấm trà, lại đếm số chén trà đã được rót đầy, sao cũng không giống như đã dùng hết.

Hắn định nói gì đó, nhưng lại cảm nhận được một tia lạnh lẽo trong nụ cười của Lam Ngưng Sương.

Lúc này, Tần Phong chợt nhớ ra, sáng nay lúc hắn nói phụ nữ ngoài nương tử ra đều là hồng nhan họa thủy, Ngưng Sương cũng có mặt...

"Hết thì hết vậy, ta cũng không khát lắm." Tần Phong cười gượng.

"Vâng, cô gia."

...

Trong sân Tần phủ, Tần An tay cầm trường đao màu đen, đang điều hòa hơi thở.

Hiện tại thực lực của hắn đã đạt đến cảnh giới Tứ phẩm đỉnh phong, chỉ còn cách tam phẩm võ phu một bước chân, điều còn thiếu duy nhất chính là một chút tích lũy mà thôi.

Thực tế, nếu nửa năm nay Tần An không ở lại Phụng Thiên thành, mà cùng Trấn Thiên Nhất du lịch Nam Vực, e là đã sớm mượn Thượng Cổ Thần Tức trong thiên địa bước vào tam phẩm.

Không có Tiên Giới Liệt Phùng như Phụng Thiên thành, nồng độ Thượng Cổ Thần Tức quả thật quá thấp.

Nghe thấy tiếng động ở hành lang, Tần An quay đầu nhìn lại,

mỉm cười hỏi: "Đại ca sao không ở trong đại sảnh bầu bạn hai vị tẩu tử?"

Bởi vì đại ca ở đó giống như người ngoài cuộc bị ghét bỏ, muốn ra ngoài hít thở không khí trong lành... Tần Phong thầm lẩm bẩm một tiếng, sau đó hỏi: "Tu luyện thế nào rồi, khi nào có thể chính thức bước vào tam phẩm?"

Nhị đệ nhìn trường đao trong tay: "Còn thiếu một chút nữa, sư phụ trước kia có nói với ta, võ phu tu luyện chú trọng nước chảy thành sông, không thể quá nóng vội."

"Ừm, lần này đi Tuy Dương thành gặp được Đao Cuồng tiền bối, ông ấy nói với ta, đệ đã ở Phụng Thiên thành nửa năm rồi, cũng nên trở về Nam Vực, cùng ông ấy tu luyện lịch lãm."

Nghe vậy, thần sắc nhị đệ rõ ràng có chút biến hóa.

Tần Phong an ủi: "Ta biết đệ không nỡ nhị nương, thời gian phụ thân rời đi, nếu không có đệ bầu bạn, nhị nương chưa chắc đã có thể chống đỡ được.

Nhưng nam nhi chí tại bốn phương, đệ là võ phu, không thể nào cứ mãi ở lại đây.

Bây giờ ta đã trở về, nhị nương có ta bầu bạn là được rồi, đệ cứ yên tâm đi Nam Vực lịch lãm đi."

Tần Phong vỗ vai nhị đệ, như một người cha nghiêm túc nói: "Hy vọng lần sau gặp lại, đệ đã trở thành tam phẩm võ phu, vang danh Đại Càn."

Đúng lúc này, Hình Thịnh đến báo: "Nhị công tử, Bạch Thu cô nương đến tìm người."

Nhị đệ lập tức lộ vẻ vui mừng đáp: "Ta ra ngay đây, đại ca, ta ra ngoài một chuyến, có chuyện gì đợi ta trở về rồi nói sau."

Vừa dứt lời, hắn đã như một cơn gió lao ra khỏi Tần phủ.

Tần Phong thấy vậy ngây người, thảo nào nửa năm nay đao pháp của nhị đệ không có tiến bộ rõ rệt, hắn vốn tưởng là do ở Phụng Thiên thành, hóa ra là trong lòng có nữ nhân!

...

Cửu Trọng ngục, tầng thứ bảy, trong không gian u ám, một điểm đỏ tươi sáng lên.

Ảo ảnh con mắt khổng lồ xuất hiện, nó liếc nhìn xung quanh, cuối cùng dừng lại ở góc tường.

Vô số sợi xích trói buộc Quỷ Phật, nó vốn đang yên tĩnh bỗng nhiên như cảm nhận được điều gì, sáu con mắt lập tức đỏ ngầu, sau đó vùng vẫy dữ dội.

Phong ấn kim quang hiện ra, tiếng xèo xèo ăn mòn vang lên.

Quỷ diện nhân số hai cũng bị phong ấn ở đây, nghe thấy động tĩnh, hắn lên tiếng: "Cửu Trọng ngục vốn do Trấn Thần Ti Ngự canh giữ, mà phong ấn áp chế ngươi và ta là do Thiên Giám Quốc Sư tự mình thi triển.

Ta khuyên ngươi đừng phí sức nữa, ngoan ngoãn ở lại đây là tốt nhất.

Nơi này không ai có thể ra ngoài, cũng không ai có thể vào..."

Nói đến đây, hắn đột ngột im bặt.

Quỷ diện nhân nhìn ra ngoài lồng giam, con ngươi sau lớp mặt nạ đột nhiên trợn to.

Con mắt khổng lồ kia là thứ gì?

Làm sao nó có thể vào được Cửu Trọng ngục?

Nỗi sợ hãi, kiêng dè, lập tức dâng lên trong tim.

Còn ánh nhìn thờ ơ của con ngươi khổng lồ kia, càng khiến hắn lạnh sống lưng, toàn thân run rẩy!

"Thực lực của thứ này, tuyệt đối đã đạt đến Siêu Thoát Chi Cảnh, uy áp nó mang đến, thậm chí còn mạnh hơn cả Chúc Long năm xưa!"

Những tên tội phạm khác bị giam giữ ở tầng thứ bảy, cũng nhận ra sự tồn tại của con mắt khổng lồ, đều nhìn sang.

Dù đã bị giam cầm lâu ngày, nhưng nỗi sợ hãi trước những điều chưa biết, vẫn khiến bọn chúng im thin thít.

Con mắt trôi nổi đến trước lồng giam của Quỷ Phật, nó lập tức ngừng vùng vẫy, ba cái đầu Phật, sáu con mắt trừng trừng, ánh sáng trong mắt nhanh chóng lụi tàn.

"Đã tìm được kẻ nắm giữ sinh tử đạo tắc của thiên địa này chưa?" Giọng nói the thé vang lên, đó là từ con mắt khổng lồ.

Chương 739: Cảnh Biến

Lời vừa dứt, Quỷ diện nhân kinh hãi vô cùng, hắn làm sao có thể ngờ tới, Quỷ Phật lại quen biết với tồn tại quỷ dị này?

Lúc Trấn Linh Quan giao chiến, nguyên nhân Táng Thiên thảm bại, ngoại trừ tên tiểu tử kinh thiên động địa kia ra, chính là trong đội ngũ xuất hiện rất nhiều kẻ phản bội, dẫn đến kế hoạch của Táng Thiên hoàn toàn thất bại.

Ban đầu hắn còn tưởng rằng, Quỷ Phật là kẻ ít có vấn đề nhất, nhưng nhìn hiện tại, nó cũng là tồn tại thuộc về một bên khác?

Lén lút liếc mắt nhìn sang, lúc này Quỷ Phật giống như một con rối gỗ bị điều khiển, bị xiềng xích phong ấn treo lơ lửng, thân thể rũ xuống.

Giọng nói hoàn toàn khác biệt từ trong cơ thể Quỷ Phật vang lên: " Tiên Giới Tây Vực chư Phật còn lưu lại một tia Phật tính trong Tạo Hóa Thân này, Ý Thức của ta có thể ra ngoài không nhiều.

Ban đầu còn muốn mượn Âm Dương Đạo Tắc của Chúc Long, tìm kiếm người Chưởng Đạo Giả Thiên Địa Sinh Tử Đạo Tắc nơi đây.

Nhưng biến số xuất hiện từ hư không kia, lại phá hỏng toàn bộ kế hoạch, điểm này, ngươi hẳn đã nhìn thấy."

Biến số kia, tự nhiên là chỉ Tần Phong!

"Tên tiểu tử kia trên người có Tiên Thiên Nhất Khí, hơn nữa còn có lực lượng thần bí che chở, thêm nữa người chưởng Thiên

Mệnh chi đạo nơi đây luôn che giấu tầm mắt của ta...

Tiên Giới cùng U Minh Quỷ Giới đã lung lay sắp đổ, lại không ngờ rằng, nhân gian là nơi Thiên Địa Pháp Tắc yếu nhất, lại khiến cho chúng ta không tìm được cơ hội nhúng tay."

"Quỷ Phật" đáp: "Chưởng Đạo Giả nơi đây thực lực không yếu, hơn nữa gần như dung hợp làm một với Thiên Địa Pháp Tắc, cho nên... sự áp chế đối với tồn tại ngoại giới quá lớn.

Lực lượng thôn phệ Đạo Tắc của chúng ta, gần như không thể thi triển.

Nếu không phải như thế, năm đó Thần Ma Giáng Thế chi chiến, chính là lúc Thiên Địa nơi đây bị lật đổ."

Quỷ diện nhân nghe vậy, trong lòng kinh hãi không thôi, thứ mà đối phương nói bị Thiên Địa Pháp Tắc che chắn, hắn không thể nghe rõ, nhưng hắn vạn vạn không ngờ, trong truyền thuyết Thượng Cổ, Thần Ma Giáng Thế phía sau, lại là do những tồn tại quỷ dị này thúc đẩy!

Hơn nữa có thể thôn phệ Đạo Tắc, đây là năng lực đáng sợ đến mức nào?

Phải biết rằng, ở nhân gian, người có thể lĩnh ngộ Đạo Tắc, cho dù là mấy ngàn năm qua, cũng là phượng mao lân giác!

Rắc!

Da của Quỷ Phật, đột nhiên như sơn bong tróc, bên trong lộ ra huyết nhục hung dữ.

"Không chịu nổi nữa?" Con mắt khổng lồ nói.

"Ừm, bị Phật tính cùng Thiên Địa Pháp Tắc nơi đây bài xích, Ý Thức của ta e là không thể tồn tại lâu được.

Ngươi không tiếc bất cứ giá nào hiện thân trước mặt ta, đánh thức Ý Thức của ta trong Tạo Hóa Thân này, hẳn là không chỉ đơn thuần là vì nói những điều này chứ?" Quỷ Phật hỏi.

"Tạo Hóa Thân của chư Phật Tiên Giới Tây Vực vô cùng kiên cố, nhưng năm đó bọn họ vì đề phòng chúng ta mượn cơ hội này giáng thế, đã tự hủy Tạo Hóa Thân để thế nhân thờ phụng.

Hiện nay Tạo Hóa Thân của Tiên Phật, lưu lại trên thế gian không nhiều, không dùng thì lãng phí."

"Thì ra là thế, nhưng Tạo Hóa Thân này e là không thể nào chống đỡ Siêu Thoát Chi Cảnh giáng thế."

Con mắt khổng lồ không để tâm: "Dùng thần hồn cường giả nơi đây, thêm nữa Ý Thức còn sót lại của ngươi ngưng luyện một phen là được."

Lời vừa dứt, bao gồm cả Quỷ diện nhân, tất cả những tồn tại bị giam cầm ở tầng thứ bảy, đều thót tim.

Nơi này chính là Cửu Trọng Ngục, ngoại trừ bọn họ ra, còn có thần hồn cường giả nào khác?

"Tên này muốn ngưng luyện tất cả chúng ta? Hắn không sợ kinh động đến Thiên Giám Quốc Sư cùng Trấn Thần Ti Ngự?" Quỷ diện nhân kinh hãi không thôi.

Con mắt khổng lồ liếc nhìn xung quanh, ánh sáng đỏ sẫm như nòng nọc, bơi về phía các lồng giam.

Tất cả mọi người như lâm đại địch, bọn họ muốn phản kháng, nhưng phong ấn của Cửu Trọng Ngục lại khiến bọn họ không thể động đậy.

Hồng Quang như nòng nọc, bơi đến trước mặt đám tù nhân, cái miệng đột nhiên há ra, kích thước tăng lên gấp bội, hàm răng

sắc nhọn kia, khiến người ta nhìn mà rợn tóc gáy!

Chúng hung hăng cắn về phía đám tù nhân, những người này thực lực ít nhất cũng đạt tới tam phẩm, có người lấy tu luyện nhục thân làm chủ, sớm đã đạt tới cảnh giới Thần Vũ Kim Cang Bất Hoại.

Thế nhưng đối mặt với những con nòng nọc quỷ dị này, huyết nhục cứng rắn của bọn họ, lại như đậu hũ, dễ dàng bị công phá, tiếng kêu thảm thiết vang lên không ngớt!

Có tù nhân bị Hồng Quang nòng nọc gặm nhấm gần nửa thân thể, thậm chí ngay cả tim cũng bị nuốt chửng, kết quả lại vẫn không chết.

Lực lượng quỷ dị đáng sợ duy trì sinh cơ của bọn họ, để bọn họ trong sợ hãi và đau đớn tuyệt vọng, nhìn thân thể mình từng chút từng chút bị ăn mòn gần như không còn!

Quỷ diện nhân số hai nhìn thấy cảnh này, chỉ cảm thấy da đầu tê dại!

Hồng Quang nòng nọc đã bơi về phía hắn, nỗi sợ hãi cái chết khiến hắn liều mạng giãy giụa, nhưng lại vô dụng...

Không bao lâu sau, tầng thứ bảy của Cửu Trọng Ngục lại khôi phục yên tĩnh.

"Hình như chạy mất... nửa?" Quỷ Phật lên tiếng.

"Thần ma di hài chưởng khống hư không Đạo Tắc... thôi được." Trước mặt con mắt khổng lồ, thần hồn của cường giả bị nén thành một quả cầu.

Bên trong vô số khuôn mặt đang dữ tợn vặn vẹo gào thét, đây đều là vong hồn của đám tù nhân!

"Nhanh lên một chút, Chưởng Đạo Giả nơi đây không phải tầm thường, đặc biệt là người chưởng Thiên Mệnh Đạo Tắc kia, hắn sẽ nhận ra sự tồn tại của ngươi." Quỷ Phật nhắc nhở.

"Không cần ngươi nói nhiều."

...

Bên bờ Cửu Khúc Hà, Trấn Thần Ti Ngự đang câu cá bỗng nhiên đứng dậy.

Cửu Khúc Hà kỳ thực là phong ấn hư không của Cửu Trọng Ngục, gợn sóng xuất hiện dưới mặt sông, có thể phản chiếu tình huống bên trong Cửu Khúc Hà.

Thế nhưng vừa rồi, hắn rõ ràng cảm nhận được, tầng thứ bảy của Cửu Trọng Ngục truyền đến khí tức quỷ dị!

Đột nhiên, một đạo bạch quang chiếu xuống bên cạnh hắn, hóa thành thân ảnh của Thiên Giám Quốc Sư.

Người sau cau mày, không nói hai lời, ngón tay khẽ điểm, hư không như mặt hồ nổi lên gợn sóng, hình ảnh tầng thứ bảy của Cửu Trọng Ngục in vào mắt hai người.

Thân thể bọn họ lóe lên, cùng nhau chui vào trong đó.

Theo Thiên Giám Quốc Sư vung tay áo lên, ánh sáng trong trẻo trong nháy mắt chiếu sáng nơi này.

Lồng giam vốn nên giam giữ những tên tội phạm hung ác tày trời, lúc này lại trống rỗng!

"Đối phương có thủ đoạn che giấu thiên cơ, có thể tránh được "Thiên Mệnh" của ta." Thiên Giám Quốc Sư sắc mặt ngưng trọng.

Trấn Thần Ti Ngự bổ sung: "Kẻ địch thực lực rất mạnh, nhiều nhất là trong thời gian một nén nhang, hắn đã giết chết tất cả mọi

người ở đây, hơn nữa không tốn chút sức lực nào."

Hắn luôn ở bên bờ Cửu Khúc Hà, canh giữ Cửu Trọng Ngục.

Nếu tốc độ giết người của kẻ địch quá chậm, hoặc là gây ra động tĩnh quá lớn, nhất định sẽ không thoát khỏi sự cảm nhận của hắn.

"U Minh Quỷ Giới không có động tĩnh, nói rõ thần hồn của người chết không bị lôi kéo xuống.

Không ngoài hai khả năng, thứ nhất, thần hồn của những người này cùng với nhục thân đều bị tiêu diệt gần như không còn.

Thứ hai, kẻ địch dùng thủ đoạn nào đó thu liễm hoặc là dung h�ợp thần hồn của bọn họ." Thiên Giám Quốc Sư phân tích như vậy.

Trấn Thần Ti Ngự liếc mắt nhìn sang: "Dưới mí mắt ngươi ta mà làm ra chuyện như vậy, thật đúng là không coi ngươi ta ra gì.

Có thể thi triển Tiên Pháp Kính Hoa Thủy Nguyệt, tái hiện lại những gì đã xảy ra ở đây không?"

"Đối phương có thể tránh được "Thiên Mệnh" của ta, nhất định là che giấu cả sự cảm nhận thiên cơ nơi đây của ta, cho dù thi triển Kính Hoa Thủy Nguyệt, cũng chỉ có thể nhìn thấy một màu đen kịt."

"Vậy những đệ tử của ngươi thì sao?" Trấn Thần Ti Ngự lại hỏi.

Thiên Giám Quốc Sư không trả lời, chỉ lắc đầu.

Ngay cả hắn cũng không thể bói toán được, những đệ tử kia làm sao có thể làm được?

Ngay lúc này, hắn như nghĩ tới cái gì, mở miệng nói: "Ta suýt

nữa thì quên, có một người có lẽ có thể làm được."

Tiên Thiên Nhất Khí, từ thuở hỗn độn khai thiên đã tồn tại, không ở trong âm dương, không ở trong ngũ hành.

Người chưởng Tiên Thiên Nhất Khí, cũng là như thế...

Chương 740: Bên ngoài Cực Cảnh Tứ Vực (1/2)

“Cô gia, chúng ta làm như vậy có ổn không?” Tại góc sân của đạo quán Kiếm Đạo Minh ở Phụng Thiên Thành, hai bóng người lén lút nấp sau hòn giả sơn.

Hai người này chính là Tần Phong và Hình Thịnh.

Từ sau khi nghe được từ miệng Hình Thịnh rằng quan hệ giữa nhị đệ và tiểu nha đầu Bạch Thu ngày càng thân mật, trong lòng Tần Phong liền dâng lên một cỗ bát quái... à không, là lòng yêu thương đệ đệ liền không thể kìm nén được nữa.

“Có gì mà không ổn? Hiện tại cha không còn nữa, huynh trưởng như cha.

Ta là đại ca của nó, quan tâm một chút đến tình hình tu hành và chuyện tình cảm của nó chẳng phải là hợp tình hợp lý sao?” Tần Phong vẻ mặt chính trực nói.

“Nếu đã hợp tình hợp lý, vậy cô gia tại sao phải trốn chui trốn nhủi, mà không trực tiếp ra mặt? Còn nữa, cô gia có thể đừng có nắm lấy vạt áo của ta nữa được không?” Hình Thịnh nghiêng đầu nhìn Tần Phong đang lấy mình làm lá chắn, vẻ mặt bất đắc dĩ.

Hình Thịnh mặc y phục màu đen chính là một tấm bình phong tự nhiên, hoàn mỹ dung hợp với bóng tối của giả sơn.

Tần Phong lại nghiêng người sang một bên, tập trung tinh thần nhìn chằm chằm hai người đang lấy cớ luận bàn võ nghệ, liếc mắt đưa tình với nhau trong sân...

Trong sân, nhị đệ và Bạch Thu đao kiếm chạm nhau, tiếng kim minh vang lên không dứt.

Cơ khí va chạm tạo thành cuồng phong, thổi cho cỏ cây trong sân ngả nghiêng.

Sau một phen giao thủ, hai người điểm đến là dừng, vừa dùng ánh mắt thâm tình nhìn đối phương, vừa thổi phồng lẫn nhau.

Vô tình chạm vào nhau, cũng có thể khiến hai người trong nháy mắt đỏ mặt, tình ý dạt dào.

Cảm nhận hơi thở chua loét ập vào mặt, nhìn nhị đệ rụt rè, Tần Phong sốt ruột, bộ dạng hận sắt không thành thép.

“Nhị đệ ta đúng là ngu ngốc, lúc này còn giữ kẽ cái gì, mau lên nắm tay nàng đi!”

“Vẫn còn thảo luận chi tiết và thiếu sót trong lúc luận bàn vừa rồi, bây giờ là lúc nói chuyện võ đạo sao?”

“Hừ, tiểu nha đầu Bạch Thu đã ám thị rõ ràng như vậy rồi, nhị đệ còn không động lòng, đổi lại là ta...”

“Đổi lại là ngươi thì sao?” Giọng nói nhàn nhạt vang lên bên cạnh Tần Phong.

Tần Phong không cần suy nghĩ, lập tức đáp: “Đổi lại là ta, làm sao có thể kéo dài đến bây giờ còn chưa xác định quan hệ? E là đã sớm gạo nấu thành cơm rồi!”

“Ra là vậy, quả nhiên là nam tử có thể cưới được Liễu Kiếm Ly và Thương Long nhất mạch của Long Tộc, thủ đoạn như vậy thật sự là khiến nam tử thế gian phải ngưỡng mộ.”

Tần Phong nghe vậy liền cảm thấy không đúng, giọng nói này không giống của Hắc Than Đầu.

Hắn lần theo tiếng nói nhìn lại, sau đó ngây người.

Chỉ thấy một nam tử trung niên khí chất bất phàm không biết từ lúc nào đã đứng bên cạnh hắn, một thân bạch y như tiên giáng trần, tay phải đặt trên chuôi kiếm bên hông, lộ ra nụ cười "hiền lành".

Tần Phong lúng túng hỏi: "Bạch Ngạn tiền bối sao lại đến Phụng Thiên Thành?"

"Nhận lời nhờ vả của người khác, tiện đường đến xem tiểu nữ nhà ta một chút, ngược lại là hai người các ngươi, tại sao lại trốn ở đây?" Bạch Ngạn cười mà như không cười.

"Đi ngang qua đây, đột nhiên muốn đi tiểu." Tần Phong cười gượng đáp, sau đó dùng khuỷu tay huých huých Hình Thịnh phía trước.

Người sau phản ứng lại, vội vàng đáp: "Đúng đúng, có lẽ là trước khi ra ngoài uống trà nhiều nước quá, nhất thời có chút nhịn không được."

"Chúng ta muốn mượn nhà xí một chút, nhưng tìm mãi không thấy, nên muốn tìm một chỗ kín đáo, tiện tay giải quyết luôn." Tần Phong bổ sung.

"Vậy thì kỳ quái rồi, đạo quán của Kiếm Đạo Minh ở chỗ này, lúc trước là do Tần công tử và Thần Công Phòng cùng nhau xây dựng mà thành.

Bố cục nơi này ngươi sợ là còn quen thuộc hơn ta, sao lại không tìm thấy nhà xí ở đâu?" Bạch Ngạn cười lạnh một tiếng.

"Ặc..." Tần Phong sắc mặt cứng đờ, vậy mà lại quên mất chuyện này.

Hắn còn muốn biện giải gì đó, Bạch Ngạn lại đặt tay lên vai

hắn, truyền âm nói: “Thu nhi ở bên cạnh tiểu tử nhà ngươi, ta không phản đối.

Nhưng trong quá trình hai đứa nó ở chung, ta không hy vọng ngươi nhúng tay vào, ngươi hiểu ý ta chứ?”

Dứt lời, bàn tay Bạch Ngạn khẽ dùng lực, Tần Phong chỉ cảm thấy thân thể nặng trĩu, như thể trên vai đang gánh một ngọn núi.

Biết thế đã không nhiều chuyện rồi... Tần Phong trong lòng ấm ức, liều mạng gật đầu.

Khi Tần An và Bạch Thu nhìn thấy Tần Phong cùng những người khác bước ra từ phía sau giả sơn, đều lộ vẻ hoảng hốt, khoảng cách giữa hai người cũng trong nháy mắt kéo ra xa hơn rất nhiều.

Bạch Thu kìm nén cảm xúc, nặn ra một nụ cười, chạy nhảy đến trước mặt Bạch Ngạn làm nũng nói: “Cha, sao cha đến đây mà không nói trước với con một tiếng, để con còn chuẩn bị, chiêu đãi cha chứ.”

Nếu ta mà không đến, e là sắp được bế cháu rồi... Bạch Ngạn không để ý tới nàng, mà nhìn về phía Tần An.

Người sau lập tức nắm chặt hắc đao trong tay, hiển nhiên là vô cùng căng thẳng.

“Cũng coi như không tệ, tuổi còn trẻ như vậy, khí cơ trong cơ thể đã đạt đến cảnh giới Tứ phẩm đỉnh phong, giả với thời gian, nhất định có thể bước vào Tam phẩm chi cảnh, Trấn Thiên Nhất quả nhiên đã thu nhận được một đồ đệ tốt.”

Bạch Thu nghe vậy, vui mừng khôn xiết: “Đúng vậy cha, huynh ấy lợi hại lắm, nói không chừng sau này còn có thể vượt qua Vô Song tỷ tỷ.”

Chưa qua cửa đã bắt đầu bênh vực người ngoài rồi? Nếu đã qua cửa, chẳng phải ngay cả ta là cha ruột cũng có thể đạp một cước sao... Bạch Ngạn lạnh lùng nói: "Ngươi còn có mặt mũi mà nói? Tỷ tỷ ngươi ở Nam Vực lịch lãm, sắp sửa chạm đến ngưỡng cửa Nhị phẩm rồi.

Còn ngươi thì sao? Bước vào Tứ phẩm cảnh giới đã lâu như vậy, vậy mà không có chút tiến bộ nào!

Ta cho ngươi thêm nửa năm nữa, nếu vẫn như vậy, thì đừng ở lại Phụng Thiên Thành này nữa, cùng tỷ tỷ ngươi đến Nam Vực lịch lãm."

"Hả?!" Tần An và Bạch Thu đồng thanh, trong giọng nói rõ ràng là không muốn.

Tần Phong ở bên cạnh chứng kiến, khóe miệng giật giật, đã ăn ý với nhau đến mức độ này rồi sao.

Bạch Thu đương nhiên không muốn rời đi, liều mạng phản đối, nhưng trước mặt thực lực tuyệt đối, sự phản đối của nàng có vẻ yếu ớt vô lực.

"Con muốn về Bạch Đế Thành nói cho nương biết!" Bạch Thu mang theo giọng điệu nức nở, thi triển ra tuyệt chiêu.

Sắc mặt Bạch Ngạn lập tức thay đổi, thái độ cũng không còn cứng rắn như trước.

Tần Phong nhướng mày, trong mắt lộ ra vẻ cổ quái.

Tại sao những người ta quen biết cơ bản đều sợ vợ vậy? Khí phách đâu, nam tử hán đại trượng phu khi nào mới có thể ngẩng cao đầu?

À, ta cũng sợ vợ, vậy không sao rồi...

Kết quả cuối cùng của trận chiến giằng co, rõ ràng là Bạch Thu chiếm thế thượng phong, Bạch Ngạn chỉ có thể thở dài một tiếng, thầm nghĩ nữ đại bất trung lưu.

Hắn đương nhiên không phải muốn đánh uyên ương, chỉ là càng biết nhiều chuyện, hắn càng hiểu rõ Thiên địa này đang ở trong tình cảnh gì.

Mà muốn sinh tồn trong loạn thế tương lai, chỉ có nâng cao thực lực của bản thân mới là trọng yếu nhất.

Còn chuyện nam nữ tình trường, tự nhiên phải tạm gác lại...

"Đúng rồi cha, nói nhiều như vậy, con vẫn chưa biết, rốt cuộc cha đến Phụng Thiên Thành là vì chuyện gì?" Bạch Thu tò mò hỏi.

Bạch Ngạn trầm ngâm một lát, mới nghiêm mặt nói: "Nửa năm trước, sau trận chiến Trấn Linh Quan, tiêu diệt Chúc Long, ta vâng mệnh của Thiên Giám Quốc Sư phân thân, canh giữ Nam Vực Cực Cảnh."

Tần Phong khó hiểu: "Mối đe dọa lớn nhất của Nam Vực Cực Cảnh, chính là đến từ Ca Lâu La tộc của Linh Sơn.

Nhưng trận chiến Chúc Long, Linh Sơn sụp đổ, Ca Lâu La tộc cũng toàn quân bị diệt, tại sao Lão sư còn muốn ngài canh giữ nơi đó?"

Lúc trước sau khi đại chiến thảm thắng, Nam Vực Trảm Yêu ti bao gồm Thần Hầu Quân và Võ Hầu quân đã cẩn thận dọn dẹp chiến trường một lượt, chính là vì muốn xác nhận Ca Lâu La tộc không còn tàn dư, sẽ không có cơ hội ngóc đầu dậy nữa.

Chương 741: Bên ngoài Cực Cảnh Tứ Vực (2/2)

Cho nên Tần Phong có thể khẳng định điều này.

“Lúc đó ta cũng khó hiểu, cho đến khi ta nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài Cực Cảnh.

Các ngươi đã bao giờ tò mò, bên ngoài biên giới Đại Càn Tứ Vực, rốt cuộc là cái gì hay không?” Bạch Ngạn thần sắc vô cùng ngưng trọng.

Lời này vừa nói ra, mọi người đều sững sờ.

Hình Thịnh từng là Tiền phong Tham lĩnh của Thần Hầu Quân, theo quân đội chinh chiến nhiều nơi, đối với địa lý Đại Càn coi như là khá am hiểu.

Hắn mở miệng định nói: “Còn có thể là cái gì, đương nhiên là...”

Nói được một nửa, lại đột nhiên dừng lại.

Bởi vì hắn đột nhiên phát hiện, trong ký ức của mình, vậy mà không có bất kỳ ấn tượng nào về những gì bên ngoài Đại Càn Tứ Vực!

Không chỉ có hắn, ngay cả Tần Phong đọc nhiều sách vở, xem hết địa lý thiên hạ, cũng không nhớ rõ trong quyển sách nào, có ghi chép dù chỉ là một câu ngắn ngủn về bên ngoài Đại Càn Tứ Vực!

Bạch Thu gãi gãi đầu, tò mò nói: “Chuyện này có gì đâu, nói

không chừng tận cùng của thiên hạ chính là Tứ Vực Cực Cảnh đấy."

Tần An ở bên cạnh lười động não, gật đầu đồng ý.

Cũng có lý... Ý nghĩ này vừa xuất hiện, Tần Phong chỉ cảm thấy da đầu tê dại.

"Tại sao ta lại cảm thấy suy nghĩ hoang đường này có lý?"

Phải biết rằng, trình độ khoa học của người xưa có hạn, thậm chí từng cho rằng trời tròn đất vuông, nếu đã như vậy, trong nhận thức của bọn họ, Thiên địa có biên giới cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Nhưng thân là một người xuyên việt phát triển toàn diện về đức trí thể mỹ lao, Tần Phong biết rõ một điều - Trái đất hình tròn!

Cho nên Thiên địa này không thể nào có cái gọi là biên giới, mà bên ngoài Đại Càn Tứ Vực Cực Cảnh, nhất định có những khu vực khác.

"Tại sao khi ta xem qua các loại địa lý chí của Đại Càn, lại chưa bao giờ tò mò về điều này.

Thậm chí từng cho rằng, biên giới của Đại Càn chính là ở Tứ Vực Cực Cảnh?"

"Hơn nữa lịch sử của Đại Càn cũng không ngắn, ròng rã mấy ngàn năm, thậm chí có thể truy ngược về thời Thần Ma giáng thế.

Tại sao trong khoảng thời gian dài như vậy, lưu lại nhiều địa lý chí như vậy, lại không ai tò mò về bên ngoài Tứ Vực Cực Cảnh?"

"Nếu không phải hôm nay Bạch Ngạn tiền bối nhắc đến, ta vẫn sẽ không hoài nghi những điều này, thậm chí còn cho là chuyện

đương nhiên.

Giống như vừa rồi, dường như cũng có một loại lực lượng vô hình, mê hoặc ta đi tin tưởng lời nói của tiểu nha đầu Bạch Thu kia."

Hiện tượng kỳ quái này khiến Tần Phong không khỏi liên tưởng đến - cấm danh của những tồn tại Siêu Thoát Chi Cảnh, bị Thiên Địa Pháp Tắc che giấu.

Có thể khiến người đời cảm thấy vốn dĩ nên như vậy, e rằng cũng chỉ có Thiên Địa Pháp Tắc mới có thể làm được.

Nói cách khác, bên ngoài Tứ Vực Cực Cảnh, nhất định có thứ gì đó vượt qua nhận thức của người thường, cần phải bị pháp tắc của Thiên địa này che giấu!

"Vậy tiền bối, rốt cuộc ngài đã nhìn thấy gì?" Tần Phong nhịn không được hỏi.

Dứt lời, theo một trận bạch quang rơi xuống, Tần An ba người đột nhiên đi về phía xa.

Tần Phong thấy vậy vẻ mặt kinh ngạc: "Mấy người định đi đâu vậy?"

Bạch Thu ngược lại lộ ra vẻ nghi hoặc: "Còn có thể làm gì nữa? Không phải đã nói xong là nghênh đón cha ta, đến Vọng Nguyệt Cư của huynh dùng bữa tối sao?

Bây giờ đi qua, đặt chỗ trước chẳng phải vừa hay sao?"

"Đúng vậy đại ca, sao huynh lại quên nhanh như vậy?" Nhị đệ cười nói.

Vừa nói, ba người liền đi xa dần.

Tần Phong chỉ cảm thấy một cỗ tê dại từ xương cụt chạy

thẳng lên thiên linh cái, Thiên Địa Pháp Tắc đang sửa đổi ký ức của nhị đệ bọn họ, khiến bọn họ quên mất chủ đề vừa rồi liên quan đến bên ngoài Tứ Vực Cực Cảnh!

“Nhưng tại sao ta lại không sao?” Hắn nghiêng đầu nhìn sang một bên, Bạch Ngạn tiền bối nhìn ba người đang vừa đi vừa cười nói, cũng nhíu mày.

“Bạch Ngạn tiền bối, ngài còn nhớ rõ mình vừa nói gì không?” Tần Phong nuốt nước miếng hỏi.

Bạch Ngạn thở dài một tiếng: “Bây giờ ta mới hiểu, tại sao lúc trước Thiên Giám Quốc Sư lại dặn ta không được nói chuyện bên ngoài Cực Cảnh cho người khác biết.

Nếu ta đoán không lầm, người dưới Tam phẩm chưa từng chịu đựng Thiên Địa Bá Quyền ấn chứng, ký ức sẽ bị Thiên Địa Pháp Tắc làm mờ, khiến bọn họ không thể nhớ lại bất kỳ chuyện gì liên quan đến bên ngoài Cực Cảnh.

Mà ngươi đã bước vào Tam phẩm, cho nên có thể chống lại Thiên Địa Pháp Tắc này.”

Thì ra là vì nguyên nhân này... Tần Phong sắc mặt trầm xuống, đúng lúc này, một đạo âm thanh vang lên trong đầu hai người bọn họ.

“Đến Cửu Khúc Hà...”

“Là giọng nói của Lão sư!” Tần Phong nhìn về phía Bạch Ngạn, hai người nhìn nhau, tâm ý tương thông.

...

Bên bờ Cửu Khúc Hà, lão giả tóc bạc râu đen đã chờ đợi từ lâu.

Tần Phong nhìn từ xa, nhỏ giọng nói: “Vị lão giả này thích câu

cá bên bờ Cửu Khúc Hà, ta và ông ấy cũng coi như có vài lần gặp mặt, nhưng đến nay ta vẫn không biết ông ấy rốt cuộc là ai.

Bạch tiền bối, chúng ta không cần để ý đến ông ấy, Lão sư bảo chúng ta đến đây, hẳn là ở gần đây."

Bạch Ngạn nghe vậy, trên mặt lộ ra vẻ cổ quái: "Ngươi thật sự không biết ông ấy là ai?"

Bạch Ngạn bỗng nhiên nghĩ đến điều gì, Trấn Thần Ti Ngự tọa trấn Phụng Thiên Thành, đã rất lâu rồi không ra tay.

Ngay cả trận chiến giữa A Tu La Vương Sát Thiên La và Trấn Thần Ti Ngự, người sau cũng dùng khí cơ che chắn xung quanh, người ngoài nhìn vào, chỉ có thể nhìn thấy một mảnh kim quang, lại không thể nhìn rõ bóng người dưới kim quang.

Cho nên người đời đối với dung mạo thật sự của Trấn Thần Ti Ngự đều không hiểu rõ, chỉ có một câu - Giống như thần nhân, cái thế vô song!

Bạch Ngạn không trả lời câu hỏi của Tần Phong, mà đi đến gần lão giả, chắp tay cúi người nói: "Văn bối Bạch Ngạn, bái kiến Trấn Thần Ti Ngự."

Lời này vừa nói ra, Tần Phong như bị sét đánh.

Vị lão giả này chính là Trấn Thần Ti Ngự, sư phụ của lão cha, tồn tại ngang hàng với Thiên Giám Quốc Sư?

Trấn Thần Ti Ngự gật đầu ra hiệu, sau đó nhìn về phía Tần Phong, lộ ra vẻ hài lòng: "Hổ phụ vô khuyển tử, trận chiến Trấn Linh Quan và Tuy Dương thành, ngươi làm rất tốt."

"Đều là văn bối nên làm." Tần Phong cung kính đáp.

"Đi theo ta." Trấn Thần Ti Ngự dứt lời, xoay người đi về phía

Cửu Khúc Hà.

Nước sông dâng lên gợn sóng, lão giả bước đi trên không, hư không dường như ngưng kết thành một tầng băng sương, kéo dài đến tận dòng nước đang cuồn cuộn.

Ở cuối con đường băng sương, không gian lại hiện ra một khung cảnh khác.

Đây là thủ đoạn gì... Tần Phong âm thầm nuốt nước miếng, cùng Bạch Ngạn theo sát phía sau.

Theo tầm mắt tối sầm lại, Tần Phong nhìn quanh bốn phía, hiện ra trước mắt là hành lang u ám cùng rất nhiều phòng giam.

Còn chưa kịp dò hỏi, một đạo âm thanh đã vang lên từ phía trước: “Nơi này là tầng thứ bảy của Cửu Trọng Ngục.”

Tầng thứ bảy của Cửu Trọng Ngục?

Tần Phong giật mình.

Cửu Trọng Ngục là nơi giam giữ các loại trọng hình phạm, mà càng xuống tầng dưới, thực lực của tồn tại bị giam giữ càng đáng sợ.

Kẻ có thể bị nhốt ở tầng thứ bảy, nếu thả ra ngoài, chính là tồn tại cấp bậc Yêu Vương hoặc Quỷ Vương của một vực!

Lão sư sao lại gọi ta đến đây... Tần Phong khó hiểu, cẩn thận quan sát xung quanh một lượt, sau đó tò mò hỏi: “Tầng thứ bảy của Cửu Trọng Ngục này, sao lại trống rỗng?”

“Đây chính là mục đích ta gọi ngươi đến đây.” Thiên Giám Quốc Sư thản nhiên nói.

Chương 742: Khe nứt thời gian, không gian quá khứ (1/2)

Thiên Giám Quốc Sư thuật lại đơn giản, Tần Phong coi như đã hiểu sơ lược về ngọn nguồn sự việc.

Có tồn tại vô danh nào đó, dưới mí mắt của Trấn Thần Ti Ngự và Thiên Giám Quốc Sư, đã đến tầng thứ bảy của Cửu Trọng Ngục, sau đó tàn sát toàn bộ tù nhân ở đây, thậm chí ngay cả linh hồn cũng không tha.

Mà lão sư bảo hắn đến đây, chính là muốn mượn Tiên Pháp Kính Hoa Thủy Nguyệt, tái hiện lại những gì đã xảy ra ở đây.

Là một công việc nguy hiểm, xác định xong... Tần Phong hít sâu một hơi, hắn không từ chối, mà điều động Hồng Mông tiên khí trong cơ thể, dẫn dắt đến Tiên Thiên Nhất Khí nơi sâu thẳm trong đồng tử.

Văn Thánh Đạo Giả Tam Phẩm cảnh giới, có thể lựa chọn một môn Tiên Pháp, tùy thời tùy chỗ thi triển, mà không bị Thiên Đạo pháp tắc phản phệ.

Nhưng ở Tuy Dương thành, vì che chở cho bách tính trong thành, hắn đã lựa chọn Sương Lý Khán Hoa, một môn Tiên Pháp.

Chính vì vậy, hiện tại muốn thi triển Kính Hoa Thủy Nguyệt, hắn nhất định phải tiến vào trạng thái Thần Uy.

Thiên Giám Quốc Sư hiển nhiên cũng biết rõ điểm này, đứng ở một bên yên lặng chờ đợi.

Bước vào Tam Phẩm chi cảnh, Tần Phong đối với Tiên Thiên

Nhất Khí liên hệ càng thêm chặt chẽ, thi triển Thần Uy cũng so với trước kia nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Theo Tiên Thiên Nhất Khí lưu chuyển toàn thân, Tần Phong lần nữa mở mắt, dòng chảy thời gian tựa hồ như dừng lại.

Hắn hướng Thiên Giám Quốc Sư khẽ gật đầu, tiếp đó tay phải vung về phía hư không, không gian như gương nổi lên gợn sóng, dị biến xảy ra ở tầng thứ bảy Cửu Trọng Ngục, cũng lần nữa hiện ra trong mắt mọi người.

Con ngươi khổng lồ, tồn tại quỷ dị, sự tàn sát man rợ...

Khi Tần Phong và những người khác nhìn thấy những tù nhân bị nòng nọc đỏ như máu gặm nhấm thân thể, nhưng vẫn luôn không thể chết đi, đều nhíu mày.

Đây là thủ đoạn tàn nhẫn đến mức nào?

Trấn Thần Ti Ngự trầm giọng nói: "Nó đã dung hợp linh hồn của đám tù nhân vào trong thân thể Hắc Phật."

Thiên Giám Quốc Sư cũng lên tiếng: "Tồn tại quỷ dị này dường như đang hấp thu lực lượng sợ hãi của mọi người..."

"Tại sao chúng ta hoàn toàn không nghe thấy giọng nói của nó khi nói chuyện với Quỷ Phật?" Bạch Ngạn khó hiểu.

"Có lẽ nó đã sớm lường trước được điều này, cho nên đã sớm ứng phó." Thiên Giám Quốc Sư thản nhiên đáp.

Tồn tại có thể che giấu Thiên Mệnh Đạo Tắc bói toán của ông, làm sao có thể tầm thường được?

Con ngươi khổng lồ quỷ dị này dường như cũng có thể biết trước được chuyện tương lai...

Ngay lúc này, con ngươi khổng lồ trong Kính Hoa Thủy Nguyệt

bỗng nhiên quay lại.

Tần Phong thấy vậy, trong lòng giật mình, Kính Hoa Thủy Nguyệt hiển lộ rõ ràng chính là chuyện đã xảy ra trong quá khứ.

Thế nhưng hắn lại có một loại cảm giác cực kỳ mãnh liệt, con ngươi quỷ dị này rõ ràng là đang nhìn hắn!

"Không ổn!" Thiên Giám Quốc Sư khẽ quát một tiếng, tay phải vung lên, một đạo thanh khí liền bao bọc lấy Tần Phong.

Tuy nhiên công kích của con ngươi khổng lồ còn nhanh hơn, theo một đạo hồng quang bắn ra từ trong con ngươi, thân hình Tần Phong vậy mà trong nháy mắt biến mất tại chỗ!

Mà Kính Hoa Thủy Nguyệt mất đi người thi thuật duy trì, tự nhiên cũng là tan rã, hình ảnh không còn tồn tại.

Bạch Ngạn kinh hãi biến sắc: "Tên nhóc đó đi đâu rồi?"

Thiên Giám Quốc Sư hai mắt híp lại: "Nó hẳn là bị đối phương bắt đến quá khứ, rơi vào khe nứt thời không."

Trấn Thần Ti Ngự nghe vậy, sắc mặt trầm xuống, đồ đệ mà ông coi trọng trong trận chiến Trấn Linh Quan đã thân tử đạo tiêu, rơi vào U Minh Quỷ Giới, làm sao ông có thể dung thứ cho con trai của đồ đệ cũng bước theo vết xe đổ?

Nắm chặt tay phải, khí cơ bốc lên, toàn bộ Cửu Trọng Ngục vậy mà vào lúc này lung lay sắp đổ.

Ông muốn dùng lực lượng tuyệt đối, xé rách thời không, mang Tần Phong trở về hiện thế!

Tuy nhiên hành động này lại bị Thiên Giám Quốc Sư lên tiếng ngăn cản: "Nếu ngươi thật sự làm như vậy, nó sẽ vĩnh viễn không thể trở về."

"Vậy ngươi nói nên làm thế nào?"

"Đây chỉ là hậu chiêu mà đối phương để lại, cũng không phải là bản tôn tự mình đến, sự việc còn lâu mới đến mức không thể cứu vãn.

Hơn nữa, Tần Phong bị kéo vào khe nứt thời không quá khứ, cũng chưa chắc đã hoàn toàn là chuyện xấu.

Có lẽ nó có thể tìm thấy một số manh mối bị bỏ sót trong quá khứ, để chúng ta làm rõ thân phận của kẻ địch, còn có tồn tại sau lưng Quỷ Phật."

Trấn Thần Ti Ngự nhíu mày: "Vậy cũng phải xem nó có thể sống sót trở về hay không!"

"Bình tĩnh đừng nóng vội, số mệnh của nó vượt ra khỏi Tam Giới, không thể nào bỏ mạng ở đây, hơn nữa, tự nhiên sẽ có người bảo vệ nó chu toàn..."

...

Lúc này Tần Phong giống như rơi vào vực sâu không đáy, xung quanh đủ loại hình ảnh chợt lóe lên rồi biến mất.

Đó là tất cả những gì đã xảy ra ở tầng thứ bảy Cửu Trọng Ngục trong hàng ngàn năm qua.

Ngay khi hắn cho rằng mình sẽ mãi mãi chìm đắm trong trạng thái này, một con ngươi khổng lồ hiện ra trước mắt.

Xoạt!

Hình ảnh như nước chảy trôi qua nhanh chóng, Tần Phong hoàn hồn, vững vàng đáp xuống đất.

Xung quanh là tầng thứ bảy Cửu Trọng Ngục quen thuộc, nhưng điều khác biệt là, lão sư và những người khác đều đã không

còn, mà những phòng giam vốn nên trống rỗng, bên trong lại giam giữ rất nhiều tội phạm nguy hiểm!

Có quái vật đầu sư tử mình người, có dị nhân mọc ba tay sau lưng, có lệ quỷ dung mạo đáng ghét, còn có cả người của Quỷ Diện!

Mà những người này, đáng lẽ đã chết!

Hô~

Làn khí nóng rực truyền đến từ phía sau, Tần Phong đột nhiên xoay người, con hổ khổng lồ ba đầu chín đuôi đang ngáp ngắn ngáp dài, nằm dài một cách nhàm chán trong phòng giam.

Khoảng cách giữa Tần Phong và nó chỉ có một trượng, sáu con mắt hổ khổng lồ của nó nhìn chằm chằm về phía trước, nhưng trong đồng tử của những con mắt này lại không phản chiếu ra hình bóng của hắn!

Trong phòng giam, không ai để ý đến sự tồn tại của hắn!

Ngay khi Tần Phong đang nghi hoặc, Hiên Nhất tiền bối trong Thần Hải cảm nhận được sự dị thường của thời không, dò xét thần thức, tiếp đó kinh ngạc nói: "Vậy mà lại có người thi triển Thời Không Đạo Tắc, kéo ngươi vào khe nứt của quá khứ."

Tần Phong giật mình, vội vàng hỏi: "Tiền bối, ý của người là sao?"

Hiên Nhất đáp: "Nơi này là một thời không nào đó của quá khứ, tất cả đều đã được định sẵn, mà ngươi đến từ tương lai, không thuộc về thời không này.

Cho nên không ai có thể quan sát thấy ngươi, ngươi cũng không thể thay đổi bất cứ điều gì ở đây.

Đây là khe nứt thời không, là khe hở của quá khứ, giống như cái hộp, giam cầm ngươi ở đây."

Tần Phong nghe vậy, trừng lớn hai mắt, nếu thật sự là như vậy, chẳng phải hắn sẽ mãi mãi bị giam cầm trong quá khứ sao?

"Chẳng lẽ không có cách nào để trở về hiện thế sao?"

"Cách thì có, nhưng rất khó." Giọng điệu Hiên Nhất ngưng trọng, chậm rãi giải thích: "Thời Thượng Cổ Thần Ma giáng thế, từng có Thần Ma tinh thông Thời Không Đạo Tắc, có thể thi triển một loại thuật pháp phong ấn người ta vào khe hở thời không.

Nhưng khe hở thời không không ổn định, cho nên Thần Ma thi thuật nhất định phải lưu lại Thần Tính, để củng cố khe hở thời không, giống như khóa cái hộp lại vậy.

Nếu như có thể tìm được cái khóa này, đồng thời phá vỡ nó, ngươi liền có thể rời khỏi nơi này, trở về hiện thế.

Nhưng mấu chốt của vấn đề là, tồn tại có thể thi triển loại thủ đoạn này, thực lực nhất định không yếu, cho dù không phải là bản tôn ở đây, cũng không phải là thứ mà ngươi có thể dễ dàng đối phó."

Tuy nói như vậy, nhưng Tần Phong lại thở phào nhẹ nhõm, có cách rời đi, tổng cộng tốt hơn là mãi mãi mắc kẹt ở chỗ này.

"Vậy tiền bối, ta nên làm thế nào để tìm ra sơ hở này?"

"Nếu như ta đoán không lầm, nó nhất định ẩn giấu trong thời không này, tồn tại ở đồ vật của quá khứ, không cách nào quan sát thấy ngươi, nhưng nó... lại có thể.

Năm đó Thần Ma thi triển thuật phong ấn kia, chính là biến Thần Tính thành tồn tại khác, qua mặt trời che mắt thánh."

Tần Phong nghe vậy, suy tư.

Không cần nghĩ cũng biết, tồn tại kéo hắn vào không gian này nhất định là con ngươi khổng lồ kia, mà đối phương rất có thể đã biến đổi hình thái, ẩn nấp ở đây.

Chương 743: Khe nứt thời gian, không gian quá khứ (2/2)

"Cho nên hiện tại ta cần làm chính là, nghĩ cách lôi nó ra!"

Nghĩ đến đây, Tần Phong truyền âm cho Hiên Nhất: "Tiền bối, đã người nói nó có thể quan sát thấy ta, vậy nhất định sẽ có phản ứng với nhất cử nhất động của ta.

Chờ chút nữa ta sẽ nghĩ cách dụ nó lộ ra sơ hở, hy vọng tiền bối giúp ta quan sát kỹ tình huống xung quanh, tìm ra nơi ẩn thân của nó!"

"Có thể, nhưng cụ thể ngươi muốn làm như thế nào? Đối phương đã muốn giam cầm ngươi ở đây, nhất định sẽ không dễ dàng lộ ra sơ hở."

"Ta cố gắng thử xem!"

Tần Phong hít sâu một hơi, thần sắc có chút do dự, dường như đang hạ quyết tâm nào đó.

Một lát sau, dưới ánh mắt khó hiểu của Hiên Nhất, hắn bắt đầu nhảy một điệu nhảy kỳ quái trong Cửu Trọng Ngục!

Động tác khoa trương, bước chân phóng khoáng, nhảy từ đầu này sang đầu kia, cho dù mồ hôi đầm đìa cũng không hề dừng lại.

Khoảng một nén nhang sau, Tần Phong mới dừng lại, truyền âm hỏi: "Tiền bối, có phát hiện gì không?"

Trả lời hắn là sự im lặng chết chóc...

Khốn kiếp, thất bại rồi sao, con ngươi khổng lồ kia chẳng lẽ cũng có tài năng ăn uống... Tần Phong buồn bực nghĩ, hắn vốn tưởng rằng chỉ cần nhảy một điệu nhảy kỳ quái, là có thể khiến đối phương lộ nguyên hình.

Hiên Nhất hoàn hồn hỏi: "Mục đích ngươi làm như vậy là gì?"

"Văn bối vốn tưởng rằng dùng loại động tác gây hiểu nhầm này, có thể khiến nó không hiểu gì, từ đó lộ ra sơ hở.

Nhưng hiển nhiên là văn bối đã nghĩ nhiều rồi, đối thủ này rất cẩn thận."

Hiên Nhất: "..."

"Đã như vậy, văn bối chỉ có thể sử dụng phương án thứ hai." Dứt lời, Tần Phong sắc mặt nghiêm nghị, khí cơ toàn thân điên cuồng cuồn cuộn, ngay cả hai mắt cũng biến thành màu hổ phách.

Đã dụ dỗ lộ sơ hở không thành công, vậy thì ép nó chủ động hiện thân!

Nghĩ đến đây, Tần Phong lập tức triệu hồi Xích Kỳ từ trong Thần Hải, con rắn nhỏ thân thiết cọ cọ vào ống quần của hắn.

"Đừng cọ nữa, làm việc!"

Xích Kỳ kêu lên một tiếng, thân hình trong nháy mắt biến lớn, hung tướng lộ ra.

Diệt Sinh Lôi màu đỏ, giống như lôi xà, quấn quanh người Tần Phong, uy năng đáng sợ bao trùm ra xung quanh.

Tần Phong giơ tay phải lên, lôi hồ cuồn cuộn, phát ra tiếng tí tách.

Theo tay phải hung hăng hạ xuống, vô số Diệt Sinh Lôi đánh về phía xung quanh, trong nháy mắt toàn bộ không gian bắt đầu rung

chuyển!

Tuy nhiên đây dù sao cũng là thời không quá khứ, cho dù Diệt Sinh Lôi là Thượng Cổ Thần Lôi, có uy năng hủy diệt, cũng không thể ảnh hưởng đến tồn tại của quá khứ.

Những tù nhân trong lồng giam, cho dù bị Diệt Sinh Lôi đánh trúng, vẫn không có phản ứng gì.

Hiên Nhất tiền bối lại trong nháy mắt hiểu được ý đồ của Tần Phong, chỉ có tồn tại không thuộc về thời không quá khứ, mới bị Diệt Sinh Lôi uy hiếp!

Đây cũng chính là kế hoạch của Tần Phong, hắn muốn dùng công kích bừa bãi, ép hóa thân mà con ngươi khổng lồ lưu lại nơi này xuất hiện!

Diệt Sinh Lôi đáng sợ gào thét khoảng mười hơi thở, Hiên Nhất cảm nhận được động tĩnh, bỗng nhiên quát lớn trong Thần Hải: "Ở đó!"

Một đạo bạch quang tuôn ra khỏi cơ thể Tần Phong, hung hăng bắn về phía một góc nhà giam.

Tần Phong dừng sấm sét, nhìn theo bạch quang, chỉ thấy một người đàn ông béo ú mặc trường bào đen đỏ xen kẽ, đầu đội mặt nạ quỷ, tiện tay vỗ nát bạch quang.

"Đây là một người trong nhóm Táng Thiên, nếu ta nhớ không lầm, nó tên là Tần Vân Ngạ, có thuật dịch chuyển tức thời quỷ dị..." Lúc trước trong trận chiến Trấn Linh Quan, nhóm người Táng Thiên bị trói buộc, sau khi Chúc Long bị tiêu diệt, Tần Phong cũng đại khái hiểu rõ tình huống của nhóm người này.

"Không, không đúng, nó không phải Tần Vân Ngạ, nó là con ngươi khổng lồ biến thành!"

Tần Phong phản ứng lại, mà sự thật cũng đúng là như vậy!

Thân thể "Tần Vân Ngạ" vặn vẹo một trận, dung mạo bắt đầu biến hóa.

Trong Kính Hoa Thủy Nguyệt, con ngươi khổng lồ quỷ dị đáng sợ kia hiện ra trước mắt.

Tần Phong sắc mặt ngưng trọng, hỏi trong Thần Hải: "Tiền bối, người có nhận ra thứ này không?"

"Thứ này cực kỳ cổ quái, ta có thể cảm nhận được thực lực của nó rất mạnh, nhưng lại không thể nhận ra bất kỳ khí tức nào trên người nó."

Thần Ma Tiên Giới lấy Hồng Mông tiên khí và Thượng Cổ Thần Tức làm căn cơ, vong linh quỷ vật U Minh Quỷ Giới thì lấy U Minh quỷ khí làm căn cơ.

Nhân tộc tuy đạo thống phồn đa, nhưng đều dựa vào âm khí, huyết khí và văn khí để cường hóa bản thân.

Nói một cách đơn giản, bất luận là tồn tại nào trong Tam Giới, việc bọn họ trở nên mạnh mẽ đều có thể tìm thấy căn nguyên.

Nhưng con quái vật trước mắt này, lại căn bản không thể dùng lẽ thường để phán đoán!

"Con quái vật này tuy hình thái khác với thứ xuất hiện ở Tuy Dương thành, nhưng cho ta cảm giác lại cực kỳ giống nhau, đều khiến người ta rất khó chịu.

Thực lực của nó cho dù chưa đạt đến Siêu Thoát Chi Cảnh, nhưng cũng không kém là bao..." Tần Phong thần sắc ngưng trọng, hắn không nắm chắc có thể chiến thắng đối phương!

Ngay lúc này, con ngươi khổng lồ lên tiếng.

Không, nói là lên tiếng, chi bằng nói là âm thanh trực tiếp truyền đạt vào trong đầu Tần Phong.

"Trong cơ thể ngươi dường như còn có một loại khí tức cổ quái khác, nhưng khi ta dò xét ngươi, lại không thể nào nhìn thấy trước được.

Giống như ngươi có Tiên Thiên Nhất Khí, hắn cũng là tồn tại vượt ra khỏi Tam Giới, lúc trước ngươi có thể bộc phát ra lực lượng kinh người, tiêu diệt Chúc Long, chẳng lẽ căn nguyên lực lượng kia chính là đến từ hắn?"

Thứ này phát hiện ra Hiên Nhất tiền bối trong Thần Hải của ta? Chờ chút, nó vẫn luôn dò xét ta? Là bởi vì Tiên Thiên Nhất Khí trong đồng tử của ta?

Chẳng lẽ kẻ đứng sau từng bước dẫn dắt ta đến Tuy Dương thành, cũng là thứ quỷ dị này?

Trong lòng Tần Phong dậy sóng, nhưng bề ngoài lại bất động thanh sắc.

Âm thanh lạnh lùng lại vang lên: "Vốn định để cho thân thể và linh hồn của ngươi, hóa thành tro bụi trong khe hở thời không vô tận, sau đó lại lấy đi Tiên Thiên Nhất Khí trong cơ thể ngươi, nhưng bây giờ xem ra, phải dùng một số thủ đoạn khác rồi."

Dứt lời, trong mắt con ngươi khổng lồ tràn ngập ánh sáng đỏ như máu.

Nòng nọc hồng quang đã nuốt chửng vô số cường giả lại xuất hiện, hung hăng lao về phía Tần Phong.

Tần Phong tự nhiên không dám chậm trễ, Hồng Mông tiên khí trong cơ thể cuồn cuộn, bình chướng Hạo Thiên Kính trong nháy mắt chắn trước mặt.

Tuy nhiên đối mặt với những con nòng nọc hồng quang quỷ dị kia, Hạo Thiên Kính chỉ trong nháy mắt, liền sụp đổ!

Nhìn thấy cảnh này, Tần Phong trừng lớn hai mắt, mũi chân điểm đất, thân thể lùi về phía sau.

Nòng nọc hồng quang kia lại như hình với bóng, bám riết không tha.

"Vô dụng thôi, trong khe hở thời không này, ngươi chạy không thoát đâu."

"Chạy không thoát? Vậy thì không chạy nữa!" Tần Phong nghiến răng quát.

Để tránh né sát chiêu, hắn giả vờ như vô ý, nhưng thực chất lại cố ý lướt về phía trung tâm nhà giam tầng thứ bảy.

Thấy nòng nọc hồng quang gần trong gang tấc, Tần Phong quát lớn: "Xích Kỳ!"

Gào!

Diệt Sinh Lôi còn thô to hơn trước kia, chỉ trong nháy mắt liền hung hăng đánh xuống trước mặt Tần Phong.

Hồ quang màu đỏ giống như ngọn lửa lan tràn, không bao lâu liền với một quỹ tích kỳ lạ, bao phủ toàn bộ không gian này.

Nói thì chậm, nhưng xảy ra thì nhanh.

Chỉ nghe thấy một tiếng "Vỡ"!

Toàn bộ nhà giam tầng thứ bảy, liền biến thành biển Diệt Sinh Lôi.

Những con nòng nọc hồng quang quỷ dị kia, chỉ trong một phần ngàn khoảnh khắc, liền tan thành mây khói!

Trong mắt con ngươi khổng lồ xẹt qua một tia kinh ngạc.

Hiên Nhất dường như nhìn ra manh mối, kinh ngạc nói: "Vậy mà lại là trận pháp, ngươi là lúc nào..."

Nói được một nửa, đột nhiên dừng lại.

Hiên Nhất phản ứng lại, thì ra điệu nhảy kỳ quái lúc đầu, thực chất là để che giấu thủ đoạn bố trí trận pháp!

Tần Phong nhìn về phía con ngươi khổng lồ, khóe miệng khẽ nhếch lên: "Ngu xuẩn, ngươi thật sự cho rằng lúc đầu ta đang nhảy nhót sao?"

Hiên Nhất nghe vậy, quay đầu nhìn về phía Tần Phong.

Người sau vội vàng nói: "A, tiền bối, ta không có nói người..."

Chương 744: Quỷ chủ hiện thân (1/2)

Hiên Nhất tự nhiên sẽ không quá để ý, nhắc nhở: "Đừng phân tâm, toàn lực đối địch."

Tần Phong thần sắc nghiêm túc: "Vãn bối minh bạch."

Con mắt to nhìn chằm chằm vào sấm sét cuồn cuộn xung quanh, trong mắt cũng xẹt qua một tia kiêng dè.

Diệt Sinh Lôi vốn là vật Thượng Cổ, mang theo năng lực hủy diệt vô song, há có người nào có thể coi thường Diệt Sinh Lôi?

Cho dù Diệt Sinh Lôi lúc này, cũng không để lộ ra nanh vuốt sắc bén nhất của nó, nhưng uy thế này, vẫn khiến người ta kinh hãi.

Huống chi, Tần Phong thi triển trận pháp, đem uy lực của Diệt Sinh Lôi tăng lên mấy bậc!

"Ta thật sự đã xem thường..."

Ầm!

Lời còn chưa dứt, biển sấm sét đã dâng lên sóng cuộn, hướng về phía con mắt to kia đánh tới.

Trận pháp này tên là Cửu Thiên Lôi Hải Trận, là một loại sát trận có uy lực cực kỳ cường đại, đối với người bố trận tiêu hao cực lớn.

Mà Tần Phong lấy Diệt Sinh Lôi làm trận cơ, càng khiến cho

thân thể và thần hồn hắn từng giây từng phút đều phải chịu đựng dày vò, hắn tự nhiên phải nhanh chóng giải quyết!

Huống chi, vô số lần kinh nghiệm của người xưa khiến Tần Phong hiểu rõ, kẻ phản diện chết vì lắm lời, có thể động thủ thì tuyệt đối đừng có dài dòng.

Tia sét màu đỏ như mãnh thú dữ tợn, nhấn chìm con mắt to kia trong đó.

Tần Phong không chút do dự, không ngừng dẫn dắt sấm sét hung hăng nện xuống đối phương.

Sự tồn tại của con mắt to kia cực kỳ quỷ dị, hơn nữa còn có thủ đoạn khiến người ta khó lường, để đề phòng phát sinh biến cố, tự nhiên là phải đánh rắn giập đầu!

Thế nhưng theo sự tấn công liên tục của sấm sét, Tần Phong lại mơ hồ cảm thấy có gì đó không đúng, những Diệt Sinh Lôi của hắn giống như đánh vào bông vậy, dường như không hề tạo nên chút gợn sóng nào.

Lúc này, Hiên Nhất phát hi�ện ra điều gì đó, vội vàng nói: "Dừng tay!"

Tần Phong lập tức làm theo, sau đó nhìn về phía nơi sấm sét bao phủ.

Chờ đến khi biển sấm sét khôi phục như thường, trong mắt Tần Phong tràn đầy vẻ kinh hãi, vừa rồi công kích mãnh liệt liên tục như vậy, vậy mà không hề gây ra chút thương tổn nào cho đối phương!

Xung quanh con mắt to kia, không gian giống như vòng xoáy, đem những Diệt Sinh Lôi đáng sợ kia, toàn bộ nuốt vào trong đó!

"Sao có thể..."

Hiên Nhất trầm giọng nói: "Ta rốt cuộc đã hiểu, thủ đoạn mà nó sử dụng không phải là giống với kẻ nắm giữ Thời Không Đạo Tắc Thần Ma lúc trước, đây chính là Thời Không Đạo Tắc mà ta từng thấy.

Vòng xoáy hiển lộ xung quanh nó chính là Không Gian Liệt Phùng, nó đem tất cả công kích của ngươi, đều chuyển dời đến một chỗ không gian khác."

Tần Phong nghe vậy, trong lòng chấn động không thôi: "Nếu thật sự như tiền bối nói, trận chiến này chẳng phải là không có chút phần thắng nào sao?"

Tất cả công kích đều bị chuyển dời, vậy còn đánh như thế nào? Bất luận hắn thi triển chiêu thức gì, cũng đều là uổng phí công sức!

Giọng nói lạnh lùng lần nữa vang lên trong đầu: "Không cần uổng phí sức lực, kết cục của ngươi đã sớm được định sẵn, ngươi sẽ ở trong khe hở quá khứ này, trải qua quãng đời còn lại.

Cho đến khi thân thể và thần hồn tan biến, cho đến khi hóa thành một bộ xương khô, mà ta cần làm, chính là yên lặng chờ đợi ngày chết của ngươi."

Tần Phong cau mày: "Tiền bối, lúc trước giao thủ với tên Thần Ma nắm giữ Thời Không Đạo Tắc kia, các ngươi đã đối phó với hắn như thế nào?"

Hiên Nhất trầm ngâm một lát, hiển nhiên là đang hồi tưởng, một lát sau, hắn mới nói: "Nếu ta nhớ không lầm, lúc trước chúng ta bằng vào thực lực tuyệt đối, đánh nát Thời Không Đạo Tắc của hắn, sau khi đánh hắn trọng thương, hắn liền chạy về Tiên Giới."

"Thì ra là vậy..." Dừng một chút, Tần Phong truyền âm hỏi: "Tiền bối cảm thấy với thực lực của ta có cơ hội đánh vỡ Thời

Không Đạo Tắc của đối phương không?"

"Ngươi nghĩ sao?" Hiên Nhất hỏi ngược lại.

Được rồi, ta cảm thấy không có khả năng... Tần Phong nhìn con mắt to kia, thần sắc ngưng trọng vô cùng.

Công kích mạnh mẽ không cách nào gây thương tổn cho đối phương, đạo tắc giam cầm hắn lại không cách nào đánh vỡ, cục diện này rõ ràng đã không còn cách giải quyết.

Nhưng Hiên Nhất cũng từ trong lời nói của đối phương, nghe ra được một số thông tin khác - "Con mắt to này cũng không có thủ đoạn công kích ngươi, cho nên chỉ có thể thông qua phong ấn Không Gian Liệt Phùng, giam cầm ngươi ở chỗ này."

Tần Phong tán thành: "Xem ra tên này để lại phân thân thực lực có hạn, ngoại trừ Thời Không Đạo Tắc ra, thì chỉ còn lại Hồng Quang nòng nọc quỷ dị kia.

Bất quá Diệt Sinh Lôi lại là khắc tinh của Hồng Quang nòng nọc, cho nên nó cũng không có cách nào với ta.

Nhưng nếu như cứ bị giam cầm ở chỗ này, rõ ràng là bất lợi cho ta..."

Tần Phong sắc mặt khó coi, cho dù bước vào Tam phẩm chi cảnh, nhưng tuổi thọ của con người chung quy có hạn.

Huống chi, hai vị nương tử của hắn sắp sinh con, hắn còn muốn tận mắt chứng kiến con cái chào đời, tự tay ôm chúng một cái!

"Tiền bối, nếu ta mượn lực lượng của ngươi, liệu có thể đánh vỡ Thời Không Đạo Tắc của nó không?"

Hiên Nhất trầm giọng nói: "Lúc trước tiêu diệt Chúc Long, là

bởi vì có Thần Tính của Bạch Lộc che chở và gia trì.

Hiện giờ, không có sự giúp đỡ của hắn, lực lượng sẽ giảm đi rất nhiều, hơn nữa thân thể và thần hồn của ngươi rất có thể không chịu nổi cỗ lực lượng này, dẫn đến sụp đổ."

Ý là cho dù mạo hiểm cửu tử nhất sinh, cũng chưa chắc có thể thoát khỏi nơi quỷ quái này... Tần Phong cau mày.

"Chờ đã, nó tạm thời không làm gì được ta, ta cũng không phá được Thời Không Đạo Tắc của nó, nhưng Thiên Giám Quốc Sư và Trấn Thần Ti Ngự đã nhìn thấy ta bị cuốn vào khe hở thời không.

Với thủ đoạn của hai người bọn họ, tin rằng không bao lâu nữa, sẽ có thể cứu ta ra ngoài!" Trong mắt Tần Phong lóe lên tia sáng.

Tuy nhiên lời nói tiếp theo của Hiên Nhất lại giống như một chậu nước lạnh, dập tắt hy vọng của hắn.

"Trừ phi hai người bọn họ cũng tinh thông Thời Không Đạo Tắc, nếu không bằng vào thủ đoạn bạo lực từ bên ngoài cưỡng ép phá giải, sẽ chỉ khiến cho Không Gian Liệt Phùng này sụp đổ.

Đến lúc đó, ngươi sẽ bị kéo vào hư không vỡ vụn, thân thể và thần hồn đều sẽ bị khuấy đảo đến mức nát bấy."

"Chẳng lẽ thật sự không còn cách nào khác?"

Tần Phong có chút hối hận, lúc trước khi chia tay với Viêm Chu đại nhân, ngoại trừ nhận được một khối lệnh bài Tam Thập Lục Tinh ra, thì nên hỏi đối phương xin thêm một ít bảo mệnh chi vật.

Nếu không cũng sẽ không đến mức hiện tại, bó tay hết cách.

Tệ rồi, trận pháp sắp duy trì không nổi nữa... Sắc mặt Tần

Phong hơi tái nhợt, tiêu hao của Cửu Thiên Lôi Hải Trận cực lớn, gần như đã đến cực hạn của hắn.

Nhưng hắn lại không dám tùy tiện thu tay, dù sao con mắt to kia vẫn đang nhìn chằm chằm hắn.

Khoảnh khắc thu trận, nhất định sẽ lộ ra sơ hở, hắn không có tự tin có thể dùng Diệt Sinh Lôi hoàn toàn chống đỡ được công kích của đối phương lúc đó.

Thân hình chậm rãi lui về phía sau, hắn muốn kéo dài khoảng cách một chút, sau đó từ từ thu trận.

Nhưng hành động này làm sao có thể qua mắt được đối phương?

Giọng nói lạnh lùng lần nữa vang lên: "Khí cơ của ngươi đã loạn, xem ra duy trì trận pháp này đã hao phí của ngươi quá nhiều khí lực."

Hồng Quang trong mắt nó lóe lên, nòng nọc quỷ dị lần nữa hiện lên, dày đặc bao quanh thân thể, rõ ràng là đã động sát tâm.

Tên lão âm hiểm này, quả nhiên đã phát hiện ra... Tần Phong nắm chặt hai tay.

Hắn đã quyết định, nếu thật sự không còn cách nào khác, sẽ để cho tiền bối cho hắn mượn lực lượng.

Mạo hiểm cửu tử nhất sinh, để đánh cược một tia hy vọng!

"Hửm?"

Đúng lúc này, trong lòng Tần Phong truyền đến một trận dao động.

Hắn hiếu kỳ đưa tay vào trong ngực, lấy ra nguồn gốc của dao động kia, xòe lòng bàn tay ra xem, là một chiếc lá có chất liệu như

ngọc.

Mà vật này chính là thứ mà Quỷ chủ tiểu loli kia tặng cho hắn lúc trước!

Ong!

Cùng với một tiếng vang nhẹ, không gian giống như mặt hồ nước gợn sóng, chiếc lá đen kịt như mực phát ra một trận hắc quang, uy áp đáng sợ đột nhiên giáng xuống.

Chương 745: Quỷ chủ hiện thân (2/2)

Con mắt to kia cảm nhận được uy hiếp, Hồng Quang nòng nọc xung quanh trong nháy mắt tụ tập lại.

Sau đó không lâu, khi hắc quang kia càng lúc càng mạnh mẽ, một thân hình nhỏ nhắn chậm rãi hiện lên, chính là Quỷ chủ tiểu loli kia!

"Sao ngươi..." Tần Phong há hốc mồm, ngây người tại chỗ.

Tồn tại như đối phương, lẽ ra không cách nào đột phá Giới Vực giữa hai giới, đến hiện thế mới đúng!

Tiểu loli hiển nhiên nhìn ra nghi hoặc của Tần Phong, lạnh giọng nói: "Đây bất quá chỉ là ta dựa vào Mặc Diệp, chiếu rọi đến Thiên Địa này mà thôi, đối với ta tiêu hao cũng không nhỏ.

Ta đến đây chỉ muốn hỏi ngươi, từ khi ngươi rời khỏi U Minh Quỷ Giới đến nay, đã qua mấy ngày rồi, cống phẩm đã hứa khi nào mới có thể đưa đến?"

Bỏ ra cái giá lớn như vậy, chiếu rọi ra một cái ảo ảnh, vậy mà chỉ vì mấy món bánh ngọt kia, tên này, chẳng lẽ cũng giống như Bạch Vô Song, đều là một tên tham ăn?!

Tần Phong sững sờ một lúc, bỗng nhiên phản ứng lại, lúc này hắn đang lâm vào cảnh khốn khó, sự xuất hiện của đối phương vừa vặn giải quyết được tình thế cấp bách!

Chủ nhân của U Minh Quỷ Giới, bá chủ một giới, đối phó với con mắt to kia chẳng phải là dễ như trở bàn tay sao?

Tần Phong vội vàng nói: "Tiền bối, ta vốn đang định đưa cống phẩm cho người, ai ngờ tên quái vật kia lại cuốn ta vào Không Gian Liệt Phùng này, còn muốn lấy mạng ta!

May mà tiền bối kịp thời đuổi tới, nếu không ta có thể đã bị giết chết, nếu thật sự là như vậy, về sau vãn bối sẽ không thể đưa cho người những món bánh ngọt thơm ngon kia nữa!"

Hiên Nhất: "..."

Con mắt to: "..."

"Ồ?" Tiểu loli cảm nhận không gian xung quanh một chút, lại nhìn về phía con mắt to kia, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp trở nên u ám: "Hèn gì không gian ở đây hỗn loạn như vậy, thì ra là thuật pháp của Thời Không Đạo Tắc, lũ quỷ các ngươi, quấy rối U Minh Quỷ Giới, bây giờ cũng ra tay với Thiên Địa này sao."

Trong mắt con mắt to kia lộ ra vẻ kiêng dè sâu sắc, Quỷ chủ của U Minh Quỷ Giới, đặt ở thời đại trước kia chính là nhân vật có thể sánh ngang với Thiên Đế của Tiên Giới và Phật Đà của Tây Vực.

Cho dù Quỷ chủ hiện tại là chuyển thế trùng sinh, thực lực kém xa lúc trước, nhưng đối phó với một phân thân của nó, vẫn là quá dư!

Tần Phong cũng nhìn ra sự kiêng dè của đối phương, trong lòng mừng rỡ, thật sự là đường cùng gặp bước ngoặt!

"Tiền bối, tên này vừa rồi còn vênh váo với ta, nói là sau khi hủy diệt Thiên Địa này, sẽ đến Quỷ Giới, quấy cho long trời lở đất.

Nó căn bản không coi người ra gì, hiện tại, chính là cơ hội để người ra tay, trực tiếp tiêu diệt nó!"

Con mắt to kia tuy kiêng dè Quỷ chủ, nhưng nó rất nhanh đã

phản ứng lại, giọng nói bình thản vang lên: "Ngươi mượn ngoại lực, chịu đựng áp chế của Pháp Tắc Thiên Địa này, chiếu rọi ra ảo ảnh, điều này đã hao phí của ngươi quá nhiều tinh lực.

Lúc này thực lực mà ảo ảnh của ngươi có thể phát huy, e rằng không bằng một phần vạn thực lực chân chính của ngươi.

Muốn hủy diệt Thời Không Đạo Tắc của phân thân ta, dựa vào chút thực lực này, còn kém xa lắm."

"Hừ, ngươi bớt ở đó khoác lác đi!"

Có chỗ dựa là Tần Phong, nói chuyện vô cùng cứng rắn.

Hiên Nhất ở trong Thần Hải nhìn thấy vậy, bất đắc dĩ đưa tay đỡ trán, lắc đầu.

Tuy nhiên, lời nói tiếp theo của tiểu loli, lại khiến cho trái tim Tần Phong trong nháy mắt trở nên lạnh lẽo.

"Nó nói không sai, Pháp Tắc của Thiên Địa này áp chế ta quá lớn, ảo ảnh của ta đừng nói là thi triển thực lực, ngay cả tồn tại cũng không thể duy trì quá lâu."

Trong lúc nói chuyện, Tần Phong có thể cảm nhận được rõ ràng, thân thể của tiểu loli so với lúc trước đã mờ đi một phần!

"Chẳng lẽ không còn chút biện pháp nào sao?"

Tiểu loli lắc đầu, hắc quang của Mặc Diệp dần dần ảm đạm, thân thể của nàng cũng theo đó mà không ngừng mờ nhạt.

Hy vọng trong lòng Tần Phong, cũng theo sự tan biến của Quỷ chủ, mà không ngừng bị dập tắt!

Nhưng ngay khoảnh khắc ảo ảnh của tiểu loli tiêu tán, Tần Phong lại nghe được truyền âm của nàng: "Ngươi có thủ đoạn kết nối Âm Dương Lưỡng Giới, có thể mở ra khe hở giữa hai giới.

Mà ta có thể ở trong U Minh Quỷ Giới, mượn Không Gian Liệt Phùng kia trực tiếp kéo đối phương vào trong đó.

Nhớ kỹ, hai người các ngươi nhất định phải cách nhau đủ gần, mới có thể thành công..."

Tần Phong nghe vậy, trong tay nắm chặt Mặc Diệp, thần sắc ngưng trọng nhìn về phía con mắt to kia.

Trong mắt con mắt to kia xẹt qua một tia chế giễu: "Đáng tiếc, Quỷ chủ cũng không thể cứu được mạng của ngươi, còn lôi trận này, ngươi còn có thể duy trì bao lâu?

Vào khoảnh khắc lôi trận biến mất, ta sẽ đánh ngươi trọng thương, từng chút từng chút nuốt chửng thân thể của ngươi, để ngươi tận mắt nhìn thấy Tiên Thiên Nhất Khí trong cơ thể mình bị ta cướp đi."

Trong lúc nói chuyện, Hồng Quang nòng nọc xung quanh nó đều há to miệng, lộ ra hàm răng sắc nhọn, bộ dạng kia khiến người ta không rét mà run.

"Như thế nào, có cần ta cho ngươi mượn lực lượng, đánh cược một tia sinh cơ kia không?" Hiên Nhất trầm giọng hỏi.

"Không cần, ta có biện pháp!"

Tần Phong hít sâu một hơi, sau đó vung tay lên, thân hình Xích Kỳ trong nháy mắt thu nhỏ lại, rơi xuống vai hắn, nhe răng nhếch mép với con mắt to kia.

Cùng lúc đó, toàn bộ biển sấm sét cũng giống như sôi trào, hồ quang điện lóe lên.

Bằng vào khí lực còn sót lại của ta, nhiều nhất chỉ có thể duy trì trận pháp mười hơi thở, cơ hội chỉ có một lần... Tần Phong sắc mặt ngưng trọng, nắm chặt hai tay!

"Muốn liều mạng một phen sao? Uổng công vô ích." Giọng nói khinh miệt của con mắt to kia vang lên trong đầu Tần Phong.

Vòng xoáy không gian, lần nữa bao phủ xung quanh nó, phòng thủ đến mức nước chảy không lọt.

Vút!

Ngay trong khoảnh khắc điện quang hỏa thạch, Tần Phong ra tay.

Sấm sét cuồn cuộn như rồng quấn quanh thân thể hắn, hung hăng lao về phía con mắt to kia.

Tay phải vung lên, Lôi Long gầm thét, nuốt chửng toàn bộ Hồng Quang nòng nọc, mà sấm sét càng thêm mãnh liệt, liều lĩnh nghiền ép về phía nơi con mắt to kia!

Tựa như trời long đất lở!

Thế nhưng trước mặt vòng xoáy không gian của Thời Không Đạo Tắc, những tia sét này căn bản không cách nào gây ra bất kỳ uy hiếp nào cho con mắt to kia!

"Giãy dụa trước khi chết mà thôi." Giọng nói lạnh lùng vang lên, thể hiện sự khinh thường của con mắt to kia.

Tần Phong nghe vậy lại khẽ mỉm cười: "Thật sao?"

Lúc này khoảng cách giữa hai người, không đến một trượng!

Hắn trong tay nắm chặt Mặc Diệp, để cho Bạch Tô thi triển thủ đoạn kết nối Âm Dương Lưỡng Giới.

Tia sét màu xanh lục vang lên, không gian chấn động, uy áp còn đáng sợ hơn lúc trước lần nữa giáng xuống!

"Đây là?!" Trong con ngươi to lớn, tràn đầy vẻ kinh hãi.

Trong không gian màu xanh lục, U Minh quỷ khí nồng đậm tràn ra, hóa thành bàn tay khổng lồ màu đen kịt, hung hăng nắm lấy con mắt to kia.

Vòng xoáy không gian bảo vệ xung quanh nó, chỉ trong nháy mắt, đã vỡ vụn!

Bàn tay màu đen kia, giống như xiềng xích, không ngừng kéo con mắt to kia vào trong U Minh Quỷ Giới, mặc cho con mắt to kia có giãy giụa như thế nào, cũng đều vô dụng.

Chênh lệch thực lực giữa hai bên, giống như cách biệt một trời một vực!

Nhìn thấy hết cách xoay chuyển, con mắt to kia ngược lại bình tĩnh lại.

"Nơi đất hoang tàn bại mà thôi, mượn... lực lượng mà kéo dài hơi tàn, ... đã thức tỉnh, Thiên Địa này cuối cùng sẽ bị nó từng chút từng chút nuốt chửng, cho đến khi biến mất hoàn toàn."

Lời còn chưa dứt, chỉ nghe thấy một tiếng ầm vang lên.

Bàn tay màu đen kia lần nữa chui vào Quỷ Giới, khí tức của con mắt to kia cũng triệt để biến mất.

Cảnh vật xung quanh bắt đầu xuất hiện biến hóa, Tần Phong lần nữa nhìn thấy cảnh tượng trong Kính Hoa Thủy Nguyệt.

Con mắt to kia xuất hiện, cuộc tàn sát đẫm máu bắt đầu.

Nhưng cuộc đối thoại giữa nó và Quỷ Phật, vẫn không cách nào nghe rõ.

Đúng lúc này, Tần Phong bỗng nhiên chú ý tới, dưới lớp trường bào đen đỏ rộng thùng thình của Tần Vân ngạ, một bóng người lướt vào hư không biến mất không thấy...

Chương 746: Tên tiểu tử thối tha này! (1/2)

Vù!

Cảnh vật như dòng nước chảy trôi, tiếng ken két chói tai vang lên bên tai, liên miên bất tận, khiến người ta tâm phiền ý loạn.

Rắc, rắc, đó là âm thanh của thứ gì đó vỡ vụn.

Hư không một trận vặn vẹo, Tần Phong chỉ cảm thấy mình như rơi vào biển sâu, thân thể không ngừng chìm nổi.

"Tần Phong!"

Một tiếng quát khẽ vang lên.

Tần Phong bỗng bừng tỉnh, lần nữa nhìn về phía xung quanh, Thiên Giám Quốc Sư ba người đều ở đó, trên mặt lộ vẻ lo lắng.

Bạch Ngạn thở phào nhẹ nhõm: "Trở về là tốt rồi, vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

.....

Nghe xong lời kể, Bạch Ngạn cau mày nói: "Thời Không Đạo Tắc, lại là chiêu số quỷ dị như vậy."

Tần Phong gật đầu: "Nếu không có Quỷ chủ kịp thời xuất hiện, văn bối nhất định không thể từ Không Gian Liệt Phùng kia an toàn lui ra.

Chỉ là đáng tiếc, cho dù bị cuốn vào dòng thời không quá khứ,

ta vẫn không thể nghe rõ nó và Quỷ Phật đã nói gì, nhưng lại có một manh mối, là thứ mà trong Kính Hoa Thủy Nguyệt không hề thấy được——

Nguyên bản Tần Vân Ngạ bị giam cầm trước khi chết, trong cơ thể hắn dường như có một bóng người lẩn vào hư không."

"Còn có chính là câu nói kia của con quái vật trước khi bị Quỷ chủ kéo vào U Minh Quỷ Giới..."

——Có thứ gì đó đã thức tỉnh, sẽ đem cả Thiên Địa này thôn phệ gần như không còn.

Tần Phong cảm thấy đây chỉ là lời hù dọa của đối phương, giống như phản diện trước khi bị đánh bại, luôn để lại những lời cay độc, ví dụ như "Ta sẽ quay lại", vân vân.

Căn bản không đủ để lo lắng!

Tuy nhiên Thiên Giám Quốc Sư ba người lại nhíu mày, rõ ràng, bọn họ không cảm thấy câu nói kia chỉ là nói suông.

"Chẳng lẽ những gì nó nói đều là thật?" Tần Phong thăm dò hỏi.

Thiên Giám Quốc Sư không trả lời, mà là quay đầu nhìn về phía Bạch Ngạn: "Hiện nay Nam Vực Cực Cảnh là tình huống như thế nào, không ngại nói ra đi."

Bạch Ngạn khẽ gật đầu, thần sắc ngưng trọng, sau đó đem những gì mình trấn thủ Nam Vực Cực Cảnh nửa năm qua, tận mắt nhìn thấy, tận tai nghe được, thành thật bẩm báo...

Thiên Địa này thật sự có biên giới, Thâm Uyên u ám như vực sâu ngăn cách ở tận cùng đại địa.

Nơi đó, vạn vật đều không thể đến được, dù là gió, cũng đừng

hòng thổi qua được một chút nào.

Vực sâu kia không nhìn thấy điểm cuối, không biết kéo dài đến nơi nào, nhìn một cái, bên ngoài biên giới, bóng tối bao trùm Thiên Địa.

Nó giống như một tấm màn đen phủ xuống, che khuất tầm nhìn.

"... Ta từng muốn tìm hiểu bên trong Thâm Uyên rốt cuộc là dạng gì, nhưng nơi đó dường như có một cỗ lực lượng vô hình ngăn cản ta ở bên ngoài, giống như một bức tường vô hình.

Cho dù ta thi triển sở học cả đời, muốn dùng kiếm khí chém ra một tia gợn sóng, cũng đều vô dụng."

Tần Phong nghe vậy, trong lòng cả kinh.

Kiếm Đế Bạch Ngạn vốn đã nổi danh thiên hạ với kiếm kỹ, kiếm thuật sớm đã thông thần.

Thêm vào đó lúc này ông đã đạt đến cảnh giới nhị phẩm đỉnh phong, cho dù được xưng là thiên hạ đệ nhất kiếm cũng không hề khoa trương.

Thế nhưng dù vậy, kiếm khí của Bạch Ngạn tiền bối vẫn không thể chém vào Thâm Uyên sao?!

Nơi đó rốt cuộc là nơi nào...

Bạch Ngạn lại hồi tưởng: "Bóng tối che khuất cả bầu trời, căn bản không thể nhìn thấu, bất quá một lần tình cờ, ta nghe thấy phía sau màn đen kia, dường như có tiếng động gì đó.

Giống như tiếng sấm, lại giống như âm thanh đại địa sụp đổ.

Phía sau màn đen lóe lên một trận bạch quang, một cái đầu Phật khổng lồ xuất hiện, vẻ mặt phẫn nộ, nhưng nó không phải

đang nhìn ta, mà là đang nhìn chằm chằm vào một tồn tại nào đó phía sau màn đen."

"Đầu Phật..." Tần Phong lẩm bẩm.

Lúc này, hắn bỗng nhiên phát hiện, trong mắt Thiên Giám Quốc Sư và Trấn Thần Ti Ngự, lộ ra một tia trầm tư.

"Lão sư và Trấn Thần Ti Ngự không hề tỏ ra kinh ngạc trước những điều Bạch Ngạn tiền bối nói, có lẽ bọn họ đã sớm biết bên ngoài tứ vực cực cảnh, rốt cuộc là tình huống gì."

Trên thực tế, Thiên Giám Quốc Sư lúc đầu để Bạch Ngạn trấn thủ Nam Vực Cực Cảnh, cũng không phải là muốn biết những điều này, mà là——

"Ngươi lần này trở về, có phải là chứng tỏ, Thâm Uyên cực cảnh kia đã hướng về phía lãnh thổ Đại Càn mà tới gần?"

Bạch Ngạn trịnh trọng gật đầu: "Theo như lời dặn dò lúc trước của ngài, ta ở bên ngoài Thâm Uyên, mỗi mười trượng lại lưu lại một đạo kiếm ngân.

Hơn nửa năm qua, cứ cách một khoảng thời gian, lại có một đạo kiếm ngân bị Thâm Uyên nuốt chửng.

Mà trước khi ta rời đi, Thâm Uyên kia đã tiến gần thêm gần trăm trượng!"

"Thâm Uyên có thể di chuyển? Chẳng lẽ là do động đất gây ra sự dịch chuyển của các mảng kiến tạo dưới lòng đất..." Tần Phong nghĩ như vậy.

Nếu như đặt ở kiếp trước, đây dường như là một lời giải thích hợp lý, nhưng ở thế giới thần quỷ này, chân tướng sự việc hiển nhiên sẽ không đơn giản như vậy.

Tần Phong liên tưởng đến lời nói của phân thân con mắt to trước khi bị tiêu diệt, một suy nghĩ táo bạo và hoang đường hình thành trong đầu hắn——"Không thể nào thứ mà trong miệng đối phương bị Thiên Địa Pháp Tắc che chắn, chính là Thâm Uyên vô tận bên ngoài tứ vực cực cảnh chứ..."

Hắn không thể tưởng tượng nổi, có con quái vật nào, có thể nuốt chửng cả Thiên Địa.

Nghe Bạch Ngạn nói, Thiên Giám Quốc Sư khẽ nhắm mắt, hồi lâu sau mới thở dài một hơi: "Ta đã biết."

"Lão sư, Thâm Uyên kia rốt cuộc là..." Tần Phong không nhịn được lòng hiếu kỳ, muốn mở miệng hỏi.

Lại bị Thiên Giám Quốc Sư lên tiếng cắt ngang: "Trường Mệnh Tỏa có mang trên người không?"

Tần Phong ngẩn người, sau đó gật đầu.

"Một rồng một phượng, sinh ra đã phải chịu kiếp nạn, Trường Mệnh Tỏa đeo trên người bọn chúng, có thể hóa giải kiếp nạn này.

Vừa rồi gặp phải biến cố, chắc hẳn ngươi cũng mệt mỏi rồi, mau chóng trở về bầu bạn với nương tử đi." Thiên Giám Quốc Sư thản nhiên nói.

Rõ ràng, ông đang cố ý né tránh vấn đề này.

Tần Phong nghe ra ẩn ý trong lời nói, tự nhiên cũng không tiện tiếp tục truy hỏi, liền khom người cáo lui.

Ngay lúc này, Thiên Giám Quốc Sư như nghĩ đến điều gì, lại nói: "Danh hiệu Văn Đế và Thánh Tiên dính líu nhân quả quá lớn, không phải thứ mà một kẻ tam phẩm cảnh giới như ngươi có thể gánh vác nổi, danh xưng Tam Thập Lục Tinh ngươi vẫn nên suy nghĩ lại đi."

Lời này vừa ra, Trấn Thần Ti Ngự và Bạch Ngạn đồng thời nhìn lại.

Vẻ mặt người sau lộ vẻ kỳ quái.

Ý nghĩa đằng sau danh xưng Tam Thập Lục Tinh và Thập Nhị Thần Tướng, đối với nhân vật như ông, tự nhiên không phải là bí mật gì.

Nhưng ông lại không ngờ, khẩu khí của tiểu tử này lại lớn như vậy, vừa lên đã muốn lấy danh xưng như vậy!

Quan trọng nhất là, Thiên Giám Quốc Sư còn chưa chết đâu...

Ngươi một tên tiểu tử tự xưng Văn Đế, có coi Thiên Giám Quốc Sư ra mắt không?

Còn về phần Thánh Tiên, loại danh xưng cuồng vọng vô biên này, không nhắc tới cũng thôi...

"Rất có chí khí." Trấn Thần Ti Ngự cười nói một câu.

Cũng không biết trong lời khen ngợi này, là thành phần chân tâm nhiều hơn, hay là thành phần trêu chọc nhiều hơn.

Đừng, đừng nói nữa... Tần Phong xấu hổ mặt đỏ bừng, hận không thể tìm một cái lỗ chui xuống.

Ở lại đây mỗi phút mỗi giây, đối với hắn mà nói dường như đều trở thành dày vò.

"Ta còn phải về nhà hầm canh cho hai vị nương tử, xin phép cáo lui trước."

Nói xong, Tần Phong liền hướng con đường lúc đến, vội vàng chạy trốn.

.....

Cửu Trọng Ngục u ám tầng thứ tám, đột nhiên sáng lên bạch quang, lão giả bị vô số xiềng xích phong ấn chậm rãi ngẩng đầu, lộ ra khuôn mặt giống hệt Thiên Giám Quốc Sư.

"Hôm nay sao lại rảnh rỗi, nghĩ đến việc đến đây gặp ta?"

"Biết mà sao còn hỏi." Thiên Giám Quốc Sư thản nhiên nói.

"Trong ngục giam tầng thứ bảy, Vô Danh số hai hẳn là đã chết rồi nhỉ?

Lúc trước ta từng quan sát mệnh số của hắn, giống như ngọn nến trước gió, bất cứ lúc nào cũng có thể tắt.

Mà cách đây không lâu, ta liền không cảm nhận được hơi thở của mệnh hỏa của hắn nữa." Trên mặt lão giả không vui không buồn, chỉ là đang trần thuật một sự thật.

Mặc dù bọn họ từng là đồng đội, nhưng cũng chỉ là vì lợi ích của bản thân mà tụ tập lại với nhau mà thôi, giữa bọn họ, vốn dĩ không có bao nhiêu tình cảm.

Chương 747: Tên tiểu tử thối tha này! (2/2)

Thiên Giám Quốc Sư không giấu diếm, đem những chuyện xảy ra ở tầng thứ bảy thành thật kể ra.

Lão giả cau mày, ông vốn tưởng rằng cái chết của Vô Danh, là do biến cố gì đó, không ngờ tồn tại ở tầng thứ bảy, lại bị giết đến mức không còn một ai!

Tồn tại quỷ dị kia, lại có thể trước mắt Trấn Thần Ti Ngự và Thiên Giám Quốc Sư, ở trong Cửu Trọng Ngục đại khai sát giới?

Kẻ địch mà Thiên Địa này phải đối mặt, từ trước đến nay đều không chỉ có Tiên Giới Thần Ma, đối với điểm này, ông ta đã sớm biết.

Mặc dù lúc trước ông và Thiên Giám Quốc Sư đã lựa chọn hai con đường hoàn toàn khác biệt, nhưng mục đích của hai người đều giống nhau, chẳng qua là muốn tìm kiếm một tia sinh cơ cho Thiên Địa đang bên bờ vực nguy hiểm này mà thôi.

Mà hiện tại, nguy hiểm to lớn đang từng bước một đến gần...

"Giải trừ phong ấn cho ta." Lão giả lên tiếng.

Đây không phải là cầu xin hay thương lượng, chỉ đơn thuần là một câu nói.

Thiên Giám Quốc Sư nghe vậy, tay phải vung lên, một đạo bạch quang quét qua người lão giả, vô số xiềng xích phong ấn trong nháy mắt vỡ vụn.

Lão giả vừa lấy ra từ trong ngực mấy ngọn đèn, vừa nói: "Lúc trước ở cùng bọn họ, từng lấy trên người bọn họ một tia mệnh hỏa, làm thành dẫn hồn đăng.

Đèn còn người còn, đèn tắt người mất, dẫn hồn đăng của Tần Vân Ngạ, Vô Danh và Quỷ Phật chính là ba cái này."

Ba ngọn dẫn hồn đăng này hình dạng khác nhau, trong đó một cái đã hoàn toàn tắt, đó là của Vô Danh, một cái còn có ánh lửa yếu ớt lay động, đó là của Tần Vân Ngạ.

Còn về phần cái cuối cùng, trên ngọn đèn kia lại sáng lên ánh sáng đen kịt đầy bất tường.

Đây là dẫn hồn đăng của Quỷ Phật!

"Trò Lý Đại Đào Cương, thần hồn thay thế cũng khá là bất phàm." Lão giả khẽ hừ một tiếng.

Ông đẩy dẫn hồn đăng của Tần Vân Ngạ ra, chậm rãi nói: "Người này cũng coi như là một thiên tài, sinh ra đã lĩnh ngộ được một tia vạn vật đạo tắc, vô cùng thân cận với Thiên Địa chi lực.

Nếu cho hắn đủ thời gian, nhất định có thể bước vào Siêu Thoát Chi Cảnh.

Đáng tiếc sinh nhầm thời, bị tàn hồn của Thượng Cổ hung thú Thao Thiết gặp được, bị thôn phệ một hồn bốn phách, cùng Thao Thiết dùng một phương thức khác để cộng sinh trong một thân thể."

Con người mất đi một phần hồn phách, tự nhiên sẽ trở nên điên điên khùng khùng, cộng thêm bản tính vốn có của Thao Thiết.

Cho nên Tần Vân Ngạ giống như một đứa trẻ, luôn bị cảm giác đói khát dày vò.

"Đối với hắn mà nói, cái chết chưa chắc đã không phải là một loại giải thoát..."

Dừng một chút, lão giả lại lên tiếng: "Ngươi đến đây tìm ta, chính là muốn tìm kiếm tung tích của tàn hồn Thao Thiết?"

Thiên Giám Quốc Sư khẽ gật đầu.

Con mắt to thi triển thủ đoạn che chắn đoạn đối thoại, thậm chí còn để lại hậu chiêu, phản chế Kính Hoa Thủy Nguyệt của Tần Phong, điều đó chứng tỏ trong lúc nó và Quỷ Phật nói chuyện, nhất định đã để lộ ra tin tức quan trọng gì đó.

Lui một vạn bước mà nói, cho dù những tin tức này không quan trọng.

Tàn hồn của Thao Thiết thế nhưng đã trực tiếp đối mặt với những tồn tại quỷ dị kia, với trực giác đặc biệt của hung thú đối với nguy hiểm, có lẽ có thể biết được những con quái vật kia rốt cuộc là thứ gì cũng nên.

"Tần Vân Ngạ đã chết, nhưng dẫn hồn đăng không tắt, chỉ có thể nói minh ngọn lửa này đang chiếu rọi chính là tàn hồn Thao Thiết.

Ngươi mang vật này đi, lần theo hơi thở, hẳn là có thể tìm được nó đang ở đâu." Lão giả nói xong, liền không nói thêm gì nữa.

Thiên Giám Quốc Sư sau khi thu hồi dẫn hồn đăng, lên tiếng hỏi: "Thật sự không ra ngoài sao?"

"Đối với ta mà nói, ở đâu thì có gì khác biệt? Ngươi nếu có lòng, lúc rảnh rỗi lại đến đây cùng ta đánh vài ván cờ là được.

Hai chúng ta đấu với nhau mấy nghìn năm, trên bàn cờ kia, vẫn không phân biệt được thắng thua."

Thiên Giám Quốc Sư không đáp, xoay người bước đi.

Chỉ nghe lão giả phía sau lại hô lên: "Thiên Mệnh Đạo Tắc chính là con dao hai lưỡi, ngươi gánh chịu thiên cơ phản phệ mấy nghìn năm, cuối cùng sẽ có lúc dầu hết đèn tắt."

.....

Trở về Tần phủ, Tần Phong dẫn động thần thức tiến vào Thần Hải.

Xích Kỳ tràn đầy sức sống, vui vẻ chạy nhảy.

Mà Bạch Tô bên kia, lại nằm úp sấp trên mặt đất thè lưỡi, bộ dạng như bị vắt kiệt sức.

Mở ra thông đạo Âm Dương Lưỡng Giới, vốn dĩ đã tiêu hao không ít đối với nó, thêm vào đó Quỷ chủ lại thi triển uy năng trong thông đạo không gian chật hẹp, cưỡng ép chen vào, kéo con mắt to vào U Minh Quỷ Giới, lực trùng kích càng khiến nó chịu không ít tổn thương.

Trở thành bộ dạng thoi thóp như vậy, cũng là điều dễ hiểu.

Tần Phong ôm tiểu gia hỏa vào lòng, nhẹ nhàng vuốt ve chồi non trên đỉnh đầu nó, áy náy nói: "Vất vả cho ngươi rồi."

Bạch Tô cọ cọ vào lòng Tần Phong, lộ ra vẻ mặt hưởng thụ, mệt mỏi dường như cũng bị quét sạch.

Lúc này, Tần Phong lại lên tiếng: "Còn cần ngươi giúp một việc, lần nữa mở ra thông đạo Âm Dương Lưỡng Giới, ta phải đi tặng lễ cho Quỷ chủ đại nhân."

Bạch Tô nghe vậy, đôi mắt nhỏ trừng lớn, cả người đều ủ rũ xuống.

.....

Theo thông đạo do lôi đình màu xanh biếc hình thành lần nữa sáng lên, Tần Phong đem bánh ngọt điểm tâm trong Tu Di Giới ra hết.

Mối quan hệ là cần phải duy trì, Quỷ chủ đại nhân cứu hắn một mạng, hắn tự nhiên phải đáp lễ.

Trong tay nắm chặt Mặc Diệp Ngọc Phiến, thông đạo không gian cũng ở cách tiểu loli không xa thành hình.

Tần Phong cung kính nói với thông đạo không gian: "Quỷ chủ đại nhân, chút cống phẩm nhỏ bé, không thành kính ý, mong ngài nhận cho."

Tiểu loli rất hài lòng khẽ đáp lại một tiếng, đồng thời đánh một luồng khí màu trắng bạc vào thông đạo không gian.

"Đây là cái gì?" Tần Phong nhìn luồng khí huyền diệu trên đỉnh đầu, hiếu kỳ hỏi.

"Phân thân của tên kia đã bị ta nuốt chửng, bất quá Thời Không Đạo Tắc Thần Tính còn sót lại trong cơ thể nó lại vô dụng đối với ta, liền cho ngươi vậy."

Tưởng tượng đến hình dạng con mắt to kia, Tần Phong chỉ cảm thấy một trận buồn nôn.

Thứ đó ăn vào, cũng không sợ đau bụng, vị Quỷ chủ đại nhân này thật đúng là không kén ăn, chẳng lẽ cũng là fan của Bear Grylls?

Bất quá luồng Thần Tính này lại rất hữu dụng đối với hắn, lúc trước Hiên Nhất tiền bối từng nói, muốn cường hóa Âm Dương Đạo Tắc, tăng lên thực lực của Xích Kỳ và Bạch Tô, thôn phệ Thần Tính Đạo Tắc là phương pháp nhanh nhất, cũng là hiệu quả nhất.

Tần Phong cũng không khách sáo, lập tức nói: "Thứ này đối

với ta rất hữu dụng, đa tạ đại nhân ban tặng!"

"Ừm, lần sau nhớ dâng cống phẩm đúng hạn."

"Không thành vấn đề, cứ giao cho ta!" Tần Phong cam đoan.

Ngay lúc này, đầu bên kia thông đạo không gian truyền đến một giọng nói yêu kiều: "Tần Phong đệ đệ, đã mở thông đạo rồi, không bằng tiện thể cho tỷ hai vò Tiên Nhân Túy?

Hương vị của thứ đó, thật sự là khiến tỷ tỷ lưu luyến mãi không quên."

Giọng nói này là Mạnh Sương... Tần Phong vui mừng nói: "Vậy Mạnh tỷ tỷ vẫn dùng Minh Tinh để trao đổi với ta chứ?"

Tác dụng của Minh Tinh đối với Bách Quỷ Đạo Giả có thể nói là vô giá, điểm này từ chỗ Đặng Mặc Tư Chính có thể nhìn ra.

Bảo vật loại này, tự nhiên là càng nhiều càng tốt!

Nhưng Mạnh Sương ở đầu bên kia lại nói: "Minh Tinh loại vật này, cho dù là ta, cũng không có bao nhiêu.

Hơn nữa, với quan hệ của chúng ta, nói những lời này, chẳng phải là có chút xa lạ sao?"

"Hả? Mạnh tỷ tỷ vừa rồi tỷ nói gì vậy? Thông đạo không gian này hình như sắp không duy trì nổi nữa rồi!" Tần Phong vừa nói, vừa ra sức nháy mắt với Bạch Tô.

Tiểu gia hỏa phản ứng lại, chồi non trên đỉnh đầu phát ra một trận lục quang, thông đạo trong nháy mắt biến mất.

"Còn muốn ăn không của ta?" Tần Phong nhướng mày.

Người thông minh như hắn, sao có thể chịu thiệt như vậy?

Ở một nơi khác, Mạnh Sương thấy thông đạo biến mất, đầu tiên là ngẩn người, sau đó cắn răng nghiến lợi nói: "Tên tiểu tử thối tha này!"

Chương 748: Anh Hùng Đản Sinh (1/2)

Ba ngày thời gian trôi qua trong nháy mắt. Trong sân Tần phủ, Tần Phong nhẹ nhàng thở ra một hơi, mở mắt.

Quỷ chủ đã ban tặng cho hắn Thần Tính Thời Không Đạo Tắc mà Đại nhãn châu tử để lại. Mấy ngày nay, hắn cũng không lãng phí thời gian, vừa tu luyện, vừa để Xích Kỳ và Bạch Tô hai tiểu gia hỏa kia thôn phệ Âm Dương Đạo Tắc đã được hoàn thiện.

Phải nói rằng, Thần Tính Thời Không Đạo Tắc này mạnh hơn Huyễn Mộng Đạo Tắc mà Dạ Du Thần để lại trước đó rất nhiều.

Âm Dương Đạo Tắc sau khi hấp thu Thần Tính này, gần như đã lớn mạnh thêm một phần ba, mà Xích Kỳ và Bạch Tô cũng được một phen no nê.

Hình thái của hai tiểu gia hỏa cũng bắt đầu thay đổi. Thể hình của Xích Kỳ rõ ràng lớn hơn trước rất nhiều, ngay cả Diệt Sinh Lôi bao bọc xung quanh cũng giống như mãnh thú mới lộ nanh vuốt, uy áp không thể so sánh với trước.

Về phần Bạch Tô, thể hình tuy không thay đổi nhiều, vẫn là bộ dạng ngốc nghếch đáng yêu như cũ, chỉ là chồi non trên đỉnh đầu nó bắt đầu phát triển, cao hơn trước vài phân...

"Chắc hẳn sau khi chúng nuốt chửng hoàn toàn Âm Dương Đạo Tắc, năng lực của mỗi đứa cũng sẽ được tăng cường rất nhiều.

Theo như lời Hiên Nhất tiền bối, có lẽ khi đó ta cũng có thể mượn lực lượng của chúng để phản bổ, xung kích cảnh giới Nhị

phẩm."

"Chỉ tiếc là, rõ ràng trong Thần Hải có nhiều loại Đạo Tắc Thần Tính như vậy, nhưng ta lại không thể dung hợp chúng vào bản thân.

Nếu không, nếu lĩnh hội được tất cả những Đạo Tắc này, đừng nói là Nhị phẩm, cho dù bước vào Siêu Thoát Chi Cảnh, cũng chỉ là vấn đề thời gian."

Nghĩ đến đây, Tần Phong không khỏi thở dài một hơi.

Tâm trạng của hắn lúc này giống như biết rõ dưới chân có một mỏ dầu khổng lồ, nhưng vì năng lực có hạn, nên chỉ có thể khai thác được một lớp nông cạn.

Lòng ngứa ngáy nhưng lại bất lực.

Lắc đầu, hắn không tiếp tục xoắn xuýt nữa, mà bước nhanh về phía đại sảnh.

...

Trong đại sảnh, nữ quyến trong nhà đều có mặt. Hai nàng sắp sinh, với tư cách là người từng trải, nhị nương có thể nói là không rời nửa bước, sợ xảy ra bất trắc.

Nhạc Mẫu giỏi xã giao thỉnh thoảng cũng đến đây đi lại, hỏi han Liễu Kiếm Ly, dặn dò những điều cần chú ý.

Về phần Thương Phi Lan, cô cô của nàng, Thương Mộc, cách đây không lâu cũng đã quay lại. Chỉ là không biết vì sao, Tần Phong dường như luôn nhìn thấy một tia ưu tư trong mắt bà.

Tất nhiên, ngoài bọn họ ra, còn có một người, có thể nói là ngày nào cũng đến, hơn nữa một khi đã ở lại là nửa ngày...

"Phụ nữ mang thai thường không có khẩu vị, đây là vải thiều

ta đặc biệt mang từ trong hoàng cung về, hai vị tỷ tỷ không ngại thì nếm thử xem, biết đâu có thể giúp các tỷ khai vị sinh tân."

"Thời tiết dần lạnh, hai vị tỷ tỷ phải chú ý, không được để bị lạnh, hai bộ này là áo choàng mới nhất của Dục Tú Phường, ta đã dặn dò bọn họ nới rộng thêm một chút, mặc vào người hẳn là vừa vặn."

"Đúng rồi, đây là phương thuốc ta đã dặn ngự y điều chế, có công dụng an thai dưỡng thần, mỗi ngày sáng tối uống một lần, hiệu quả hẳn là rất tốt.

Thanh Nhi, có thể phiền muội đi sắc thuốc này được không?"

Nhã An mặc một bộ váy dài màu nhạt, ung dung tao nhã, mỉm cười hỏi.

"Vâng, ta đi ngay." Thanh Nhi nhận lấy thuốc, vội vàng chạy ra khỏi đại sảnh. Nàng e rằng bản thân cũng không nhận ra, nghe theo mệnh lệnh của Nhã An dường như đã trở nên hiển nhiên.

Sao cô nàng này còn giống nữ chủ nhân trong nhà hơn cả hai vị phu nhân của ta nữa... Khóe miệng Tần Phong giật giật, không khỏi nghĩ như vậy.

"Ngươi đường đường là công chúa, ba ngày hai bữa lại chạy đến nhà ta, không thích hợp lắm đâu?"

Nhã An liếc mắt nhìn hắn, thản nhiên nói: "Ta và bá mẫu gặp nhau như đã quen biết từ lâu, lại cùng hai vị tỷ tỷ trò chuyện rất vui vẻ, đến thăm phủ đệ của bạn bè thì có gì không ổn?

Hơn nữa, hai vị tỷ tỷ đang mang thai, ta đến đây cũng có thể chăm sóc một chút, tiện thể chia sẻ một chút kinh nghiệm."

"Kinh nghiệm..." Tần Phong bật cười: "Nói như thể ngươi rất am hiểu vậy."

Nhã An nghe vậy, trong mắt lóe lên một tia xấu hổ.

Nàng đường đường là một đại cô nương hoàng hoa, làm sao có thể có kinh nghiệm mang thai?

Những gì vừa nói, chẳng qua cũng chỉ là hỏi thăm Mẫu hậu, tham khảo ngự y mà có được chút lý thuyết nông cạn mà thôi.

Đúng lúc này, trên không Tần phủ bỗng nhiên mây đen dày đặc, sắc trời đột nhiên tối sầm lại. Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan cũng đều che bụng, nhẹ nhàng vuốt ve.

Đối với cảnh tượng này, mọi người trong đại sảnh sớm đã không còn xa lạ nữa.

Nhã An hâm mộ nói: "Ta nghe Lão sư nói, siêu thế chi tài khi giáng thế sẽ có dị tượng trời sinh. Con của hai vị tỷ tỷ còn chưa chào đời, mà đã có thể thường xuyên gây ra dị tượng như vậy, đủ thấy thiên phú của chúng kinh người đến mức nào."

Liễu Kiếm Ly hai người nghe vậy, trong mắt đều mang theo ý cười. Làm mẹ, tự nhiên là hy vọng con mình khác biệt.

"Ta... ta có thể sờ thử một chút được không?" Nhã An dè dặt hỏi.

Liễu Kiếm Ly khẽ gật đầu.

Nhã An kích động thở phào nhẹ nhõm, chậm rãi đặt tay lên bụng đối phương, ấm áp mềm mại.

Nàng rõ ràng cảm nhận được một sinh mệnh đang nhảy lên nhịp nhàng trong đó, trong lòng không khỏi xúc động.

Sự ra đời của sinh mệnh, bất luận đặt ở thời đại nào, đều là một kỳ tích vĩ đại.

Huống chi nàng cũng là nữ tử, lúc này lại có cảm giác đồng

cảm.

Tần Phong mỉm cười định nói gì đó, bỗng nhiên nhíu mày, hắn dường như cảm nhận được điều gì đó, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Sắc trời càng thêm âm u, mây đen cuồn cuộn không ngừng ngưng tụ, khí áp thấp khiến người ta cảm thấy tức ngực, khó thở.

Nếu như trước đây, dị tượng sớm đã nên biến mất mới đúng, nhưng hôm nay lại kéo dài không dứt!

Mọi người trong Phụng Thiên Thành đều cảm nhận được sự khác thường, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

"Kỳ lạ, vừa rồi còn nắng to, sao đột nhiên lại trở nên như vậy."

"Ngực ta khó chịu quá, chẳng lẽ sắp mưa to rồi sao?"

"Còn đứng ngây ra đó làm gì, mau về thu dọn quần áo đi!"

Ầm!

Tia sét như rồng xé toạc màn trời, chiếu sáng cả đất trời trong nháy mắt.

Tiếng sấm vang dội đột ngột khiến nhiều người dân kinh hãi, chỉ nghĩ là Lôi Công nổi giận, thiên uy giáng thế.

"A!" Trong đại sảnh, Nhã An hoảng hốt, sợ hãi đến mức mặt mày trắng bệch.

Chỉ vì sắc mặt Liễu Kiếm Ly đột nhiên trở nên trắng bệch, những giọt mồ hôi to như hạt đậu lăn dài trên trán.

Không chỉ như vậy, phía dưới bụng nàng, cũng không hiểu sao lại xuất hiện một vũng nước.

"Ta... ta chỉ là sờ thêm vài cái, không ngờ lại như vậy." Nhã An luống cuống nói năng lộn xộn, không có kiến thức liên quan, nàng chỉ nghĩ rằng hiện tượng này là do nàng lỗ mãng gây ra.

Cùng lúc đó, Thương Phi Lan bên cạnh cũng xuất hiện phản ứng tương tự.

"Sao... sao lại như vậy?" Nhã An toàn thân run rẩy.

"Tiểu thư, Thương cô nương, hai người không sao chứ?" Lam Ngưng Sương lo lắng hỏi.

Nhị nương và Nhạc Mẫu giỏi xã giao thấy vậy, lập tức phản ứng lại: "Là nước ối vỡ rồi, sắp sinh rồi!"

"Ngưng Sương, mau đi mời Liễu a bà đến đây!"

"A? Vâng... vâng." Lam Ngưng Sương vội vàng đáp.

Thương Mộc bên cạnh nghe vậy, nhíu mày: "Tốc độ của muội quá chậm, ta đưa muội đi."

Nói xong cũng không đợi Lam Ngưng Sương phản ứng, liền nắm lấy nàng, hóa thành một đạo hồng quang, bay vút lên trời.

"Đại ca, huynh xem kìa!" Tần An đứng ngoài đại sảnh, ngước nhìn bầu trời. Trên bầu trời Phụng Thiên Thành rộng lớn, Lôi Long gầm rú, biển sét sôi trào.

Chương 749: Anh Hùng Đản Sinh (2/2)

Bỗng nhiên có một tia sét đánh xuống, mục tiêu chính là Tần phủ!

Nhị nương thấy vậy, không khỏi kêu lên một tiếng kinh hãi. Tần An nhíu mày, mắt nhanh tay lẹ, một đao chém lên trời.

Lôi Long giương nanh múa vuốt, chỉ trong nháy mắt, đã tan biến như khói!

Tuy nhiên, đây chỉ là mới bắt đầu, càng nhiều Lôi Long ngưng tụ trên bầu trời Tần phủ, như hổ rình mồi.

Thế này, so với Thiên Địa Bá Quyền Ấn Chứng cũng không hề kém cạnh!

...

"Hai tiểu gia hỏa sắp chào đời sao? Vậy mà có thể gây ra động tĩnh lớn như vậy." Bên Cửu Khúc Hà, Trấn Thần Ti Ngự thấp giọng lẩm bẩm.

Trên đỉnh Đăng Thiên Lâu, Hạo Văn Viện, Thẩm Lê nhìn biển sét mênh mông, trên mặt lộ vẻ lo lắng: "Còn chưa chào đời, mà đã có thể dẫn động thiên uy như vậy."

Tôn Kỳ bên cạnh nói: "Có nên ra tay, giúp tiểu sư đệ ngăn cản Thiên Kiếp này không?"

Những người khác nghe vậy, tuy không nói gì thêm, nhưng nhìn biểu cảm trên mặt bọn họ, rõ ràng là đồng ý với đề nghị này.

Tuy nhiên, Thiên Giám Quốc Sư lại lắc đầu, ngăn cản suy nghĩ của mọi người: "Cơn thiên kiếp này cứ để Tần Phong tự mình gánh vác là được rồi, hắn cũng sẽ không hy vọng người khác tùy tiện nhúng tay vào."

"Vì sao?" Hứa Lạc Hiền khó hiểu hỏi.

Tôn Kỳ trầm ngâm, sau đó bừng tỉnh đại ngộ: "Đợi khi nào Tam sư đệ làm cha, sẽ hiểu được đạo lý trong đó."

Làm cha, thiên kiếp của con mình, tự nhiên phải tự mình gánh vác!

...

Biển sét không ngừng ngưng tụ, bầu trời càng thêm u ám.

Trong tầng mây u ám kia, dường như còn có hung thú nào đó đang rình rập.

Tần An liên tục chém tan những tia sét đánh xuống, nhưng đối với những Lôi Long đang lơ lửng trên cao kia mà nói, chẳng qua chỉ là muỗi bỏ bể.

Thương Mộc cùng Lam Ngưng Sương đã đi và về. Liễu a bà tuổi đã cao, mái tóc hoa râm rối bời, trên mặt là vẻ sợ hãi.

Nếu không phải đã từng trải qua nhiều sóng gió, với tốc độ như vậy, một bà lão bình thường thật sự chưa chắc đã chịu đựng nổi...

Sau khi đáp xuống đất, Liễu a bà vỗ vỗ ngực, xoa dịu trái tim đang đập loạn xạ.

Bà ngẩng đầu nhìn biển sét, những nếp nhăn trên mặt đều nhăn lại với nhau.

Nhưng bà cũng không lãng phí thời gian, mà vội vàng bước

vào đại sảnh, xác nhận tình hình hiện tại của Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan, sau đó liền hạ lệnh.

"Không thể di chuyển vị trí được nữa, sinh ngay tại đây, ai đi lấy hai bộ chăn bông đến đây, trải lên bàn!"

"Đỡ hai người bọn họ lên, nằm ngửa mặt lên trời, Ngưng Sương, con lại đây giúp ta một tay!"

"Tất cả nam nhân rời khỏi đại sảnh, đóng cửa sổ lại, đừng để động tĩnh bên ngoài ảnh hưởng."

"Thêm nến, thắp sáng đại sảnh lên!"

Mọi người nhận lệnh, bắt đầu bận rộn.

Nhạc mẫu đại nhân lo lắng hỏi: "Liễu a bà, ta cần phải làm gì?"

Liễu a bà liếc nhìn, không chút do dự: "Phu nhân, người cứ yên lặng ở một bên là được."

Đừng có mà giúp đỡ ngược lại...

Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan sắc mặt trắng bệch, khí cơ trong cơ thể bọn họ bị thai nhi trong bụng điên cuồng hấp thu, lúc này vô cùng suy yếu, mồ hôi lạnh trên trán không ngừng túa ra.

Mà cơn đau đớn do sinh nở mang đến, khiến cho hai người vốn kiên cường vô cùng, thân thể không ngừng run rẩy.

Nhạc Mẫu giỏi xã giao và Thương Mộc thấy vậy, nắm chặt tay hai người, trên mặt đều là vẻ đau lòng.

"Hít sâu, hít sâu..." Liễu a bà vừa đỡ đẻ, vừa nhỏ giọng lẩm bẩm.

Cơ thể già nua, nhưng đôi tay lại vô cùng vững vàng.

...

Bầu không khí trong đại sảnh vô cùng căng thẳng, bên ngoài đại sảnh cũng không mấy lạc quan.

Theo quá trình sinh nở, uy thế của thiên uy càng lớn, vô số Lôi Long bay lượn trên bầu trời Tần phủ, dường như đang lựa chọn thời cơ, giáng xuống một đòn chí mạng.

Chỉ phòng thủ một cách bị động sẽ rơi vào thế bất lợi. Tần An cắn răng, định xông lên trời, lại bị một người giữ vai lại. Quay đầu nhìn lại, thì ra là Tần Phong.

"Đại ca?"

"Giao Tần phủ cho đệ, có vấn đề gì không?" Tần Phong nghiêm túc hỏi.

Tần An nghe vậy, thần sắc kiên định: "Đại ca yên tâm, chỉ cần có đệ ở đây, tuyệt đối sẽ không để Tần phủ bị tổn hại!"

"Tốt."

Lôi Đình Chính Khí hội tụ vào lòng bàn chân, Tần Phong trong nháy mắt bay lên trời, lao về phía không trung.

Xung quanh, Lôi Long gầm rú dữ tợn, bao vây hắn từ bốn phương tám hướng.

Tần Phong liếc mắt nhìn xung quanh, còn có biển sét đang không ngừng hội tụ trên đỉnh đầu, sắc mặt âm trầm.

Ầm!

Lại một tia sét xé toạc bầu trời, người dân Phụng Thiên Thành đang hoang mang lo lắng bỗng nhiên phát hiện, dưới tầng mây đen kịt kia, có một bóng người đang lơ lửng.

Nhìn kỹ một chút, một người kinh ngạc kêu lên: "Mọi người mau nhìn, là Tần sư!"

"Ta đã cảm thấy sự thay đổi thời tiết này rất kỳ lạ, chẳng lẽ là Tần sư lại muốn độ kiếp, bước vào cảnh giới cao hơn?"

"Không thể nào, nửa năm trước trận chiến Trấn Linh Quan, Tần sư mới bước vào Tam phẩm, nhanh như vậy đã muốn thăng cấp Nhị phẩm rồi sao?"

Uy thế Nam Vực Chúc Long giáng thế, khiến đất trời rung chuyển, trận chiến Trấn Linh Quan thảm khốc kia tự nhiên là khiến người người đều biết.

Mặc dù chuyện Tần Phong tiêu diệt Chúc Long đã bị che giấu, nhưng chuyện bước vào Tam phẩm, lại có rất nhiều người biết.

"Tần sư kinh tài diễm diễm, nửa năm tăng lên một đại cảnh giới, có gì kỳ lạ? Người thường, ai có thể ở Tứ phẩm dẫn động Thiên Kiếp giáng lâm?"

"Cũng có lý."

Mọi người còn đang suy đoán, Tần Phong nhìn biển sét vô tận, thản nhiên nói: "Hôm nay ta đứng ngay tại đây, ta xem ai dám đánh xuống!"

Lấy sức mạnh của phàm nhân, khiêu khích thiên uy!

Người dân nghe vậy, chỉ cảm thấy nhiệt huyết sôi trào.

Ai ngờ, lời vừa dứt, vô số Lôi Long xung quanh liền lao về phía Tần Phong, quả thực là không nể mặt chút nào...

Tiếng sấm vang dội, khí lãng đáng sợ quét qua tứ phương.

Nơi lôi đình hội tụ, tử quang chói mắt bùng nổ, che khuất tầm nhìn.

"Đại ca!" Tần An lo lắng gọi.

Tiếp đó chỉ thấy một mảng bạch quang sáng lên, lôi đình hội tụ kia hoàn toàn vỡ vụn.

Tần Phong tu luyện chính là Lôi Đình Chính Khí, chút uy lực lôi đình này đối với hắn mà nói, căn bản không tạo thành bất kỳ uy hiếp nào.

Chỉ là nói lời hung ác, lại bị thiên uy đánh cho bẽ mặt, khiến hắn có chút mất mặt.

Lôi Long lại ngưng tụ, như hổ rình mồi.

Tần Phong vận khí đan điền, lời nói giống như lúc trước, lại nói ra một lần nữa.

Mà lần này, lôi đình đầy trời giống như dã thú bị mãnh thú chấn động, không dám lộ ra chút nanh vuốt nào nữa.

Người dân Phụng Thiên Thành còn chưa từng thấy qua cảnh tượng như vậy, một người đứng giữa không trung, đối mặt với thiên uy vô tận, lại vững như bàn thạch.

Biển sét mênh mông, vậy mà bị một người chấn động đến mức không dám đánh xuống một tia nào!

Đây là cảnh tượng chấn động lòng người đến mức nào?

Tất nhiên, lôi đình đầy trời tự nhiên không phải bị Tần Phong chấn động, mà là bị Xích Kỳ đang nhe nanh múa vuốt bên cạnh hắn dọa sợ đến mức không dám nhúc nhích.

Thượng Cổ Diệt Sinh Lôi, có thể nói là chúa tể của vạn lôi, giống như trăm thú nhìn thấy mãnh hổ, phải thu liễm uy thế, lôi đình nhìn thấy Diệt Sinh Lôi cũng như vậy.

Tần Phong chẳng qua chỉ là mượn oai hùm mà thôi...

"Đại ca, thật là lợi hại." Nhị đệ không biết sự thật, phát ra lời cảm thán bội phục.

Đúng lúc này, hai đạo kim quang từ trong đại sảnh bắn lên trời.

Không lâu sau, tiếng khóc oa oa đầy mạnh mẽ của trẻ sơ sinh liền truyền ra...

Chương 750: Vị thần hộ mệnh của Phụng Thiên Thành (1/2)

Đứa bé chào đời rồi!

Nghe tiếng khóc oe oe, Tần Phong xoay người nhìn về phía đại sảnh.

Niềm vui và sự phấn khích dâng trào trong lòng. Là một người cha, hắn đương nhiên muốn được tự tay bế con mình, nhưng chỉ trong nháy mắt, hắn đã quay trở lại bên ngoài đại sảnh.

Xích Kỳ cảm nhận được tâm trạng của Tần Phong, thân hình bỗng chốc to lớn như ngọn núi. Nó ngẩng đầu gầm lên với biển lôi, Diệt Sinh Lôi màu đỏ như cột chống trời, bao trùm toàn bộ Tần phủ. Biển lôi hung dữ kia, lại bị chấn nhiếp đến mức không dám nhúc nhích!

Chỉ là theo sự ra đời của đứa trẻ, hai luồng kim quang kia xông thẳng lên mây xanh, nơi sâu nhất của đám mây đen, dường như có thứ gì đó bị đánh thức.

Thiên địa bát hoang, cửu tiêu phía trên, rất nhiều tồn tại bị đánh thức, đều bị thu hút, đồng loạt hướng về Phụng Thiên Thành tụ tập.

Cửa đại sảnh mở ra, Tần Phong vội vàng bước vào trong.

Liễu a bà lau mồ hôi trên trán, mỉm cười nói: "Chúc mừng, là một trai một gái."

"Ta biết rồi..." Tần Phong cảm kích nói: "Vất vả cho a bà rồi."

Hắn liếc mắt nhìn vào giữa đại sảnh, hai vị phu nhân vẫn đang nằm trên bàn, sắc mặt trắng bệch. Mỗi người bế đứa con của mình, nở nụ cười hạnh phúc.

Lạ thay, khi hai đứa trẻ được bế trên tay, chúng liền nín khóc, tay nhỏ vung vẩy, miệng nhỏ hé mở, đôi mắt to tròn linh động.

Tần Phong chậm rãi tiến lại gần, hắn dường như có thể nghe thấy nhịp tim của chính mình.

Bùm! Bùm!

"Tướng công." Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan đồng thanh lên tiếng.

Nhìn thấy dáng vẻ yếu ớt của hai vị phu nhân, hốc mắt Tần Phong không khỏi đỏ hoe, đau lòng vô cùng. Nỗi đau sinh nở, tuy hắn không thể cảm nhận được, nhưng cũng hiểu được sự khó khăn trong đó. Huống chi là ở thời cổ đại, kỹ thuật y học còn chưa phát triển, cho dù hai vị phu nhân không phải người thường, thì đó cũng là một việc vô cùng đau đớn.

Hắn không nói gì thêm, chỉ tiến lại gần, nắm chặt lấy tay các nàng, để bày tỏ tâm trạng lúc này. Ngàn lời yêu thương chỉ gói gọn trong hành động.

"Tướng công, bế con đi." Liễu Kiếm Ly khẽ mấp máy môi, Thương Phi Lan bên cạnh cũng khẽ gật đầu.

Tần Phong gật đầu, sau đó nhìn hai đứa trẻ.

Liễu Kiếm Ly sinh hạ một bé trai, đôi mắt to tròn, khuôn mặt bụ bẫm, làn da trắng nõn như ngọc. Cậu bé chìa tay về phía Tần Phong, miệng mấp máy, dường như đang gọi hắn bế.

Thương Phi Lan sinh hạ một bé gái, đôi đồng tử màu xanh lam xinh đẹp giống hệt mẹ, làn da trắng hồng, hai bên má là những

chiếc vảy bạc nhỏ xíu lấp lánh, bên trán còn có chiếc sừng rồng nhỏ như đầu ngón tay út. Nàng bé như một tác phẩm nghệ thuật tinh xảo, vô cùng đáng yêu.

Tần Phong bế mỗi tay một đứa, nước mắt không tự chủ được mà rơi xuống. Hóa ra cảm giác làm cha là như thế này, vui mừng, xúc động, đồng thời cũng có một loại trách nhiệm nảy sinh.

Hắn cẩn thận bế hai đứa trẻ trong lòng, như đang bảo vệ báu vật quý giá nhất thế gian.

Mọi người xung quanh chứng kiến cảnh tượng này, đều lộ ra vẻ mặt vui mừng. Đặc biệt là Nhã An và Lam Ngưng Sương, trong mắt còn toát lên vẻ ngưỡng mộ và khao khát.

A a~

Hai đứa trẻ nhỏ kêu lên, vung vẩy tay nhỏ về phía bầu trời.

Đám mây đen bị xé toạc một góc, ánh sáng vàng chói mắt chiếu xuống, từng đóa sen nở rộ từ không trung. Ánh sáng vàng kia phớt lờ biển lôi, dưới ánh mắt tò mò của Xích Kỳ, dưới ánh mắt kinh ngạc của bách tính Phụng Thiên Thành, rọi thẳng vào đại sảnh Tần phủ.

"Sinh mệnh lực dồi dào, khí tức Thần Tức tinh khiết..." Trấn Thần Ti Ngự nhướng mày: "Đúng là mầm mống tốt."

"Thiên địa ban phúc." Trên đỉnh Hạo Văn Viện Đăng Thiên Lâu, Thiên Giám Quốc Sư vuốt râu, mỉm cười.

Được trời cao ban phúc, sinh ra đã khác biệt! Khí cơ quanh người hai đứa trẻ lúc này bắt đầu tăng lên từng chút một!

Trong đại sảnh, khí cơ cuồn cuộn tạo thành cuồng phong, thổi ngọn nến lúc sáng lúc tối.

Cậu bé liếc nhìn hộp kiếm Lam Ngưng Sương đặt bên cột, bàn tay nhỏ bé nắm chặt rồi buông ra, hộp kiếm kia liền tự động mở ra, hai thanh thần kiếm đồng thời bay ra, xoay quanh đỉnh đầu cậu bé.

Tiếng cười như chuông bạc vang lên từ miệng cậu bé.

"Phong nhi, đây là..." Nhị nương chứng kiến cảnh tượng này, kinh ngạc không thôi.

Lam Ngưng Sương bên cạnh cũng trợn tròn mắt, nàng không thể tin nổi nói: "Tiểu thư lúc nhỏ, cũng từng khiến cho kiếm khí trong phủ cộng hưởng, đó là thiên sinh kiếm tâm, thiên phú kiếm đạo vô thượng. Nhưng nhìn tiểu thiếu gia này, thiên phú dường như còn kinh người hơn cả tiểu thư!"

Vừa sinh ra đã có thể dẫn động hai thanh thần kiếm, quả nhiên là thiên phú dị bẩm!

Tần Phong vừa tự hào vừa nói đùa: "Xem ra, tiểu tử này định sẵn là một võ phu rồi, vậy thì một thân bản lĩnh người đọc sách của ta, chỉ có thể dạy cho Á Á thôi."

"Á Á?" Mọi người trong đại sảnh đều khó hiểu.

"Là tiểu danh ta vừa đặt cho con bé, dễ nhớ, dễ nuôi." Tần Phong liếc mắt nhìn con gái, đắc ý nói.

Kết quả lại lập tức vấp phải sự phản đối của tất cả mọi người.

"Phong nhi, cái này... e là không ổn lắm." Nhị nương ôn tồn nói.

"Cô gia vẫn nên đổi tên khác đi." Lam Ngưng Sương cũng lộ vẻ mặt khó xử.

"Ta không đồng ý." Thương Mộc kiên quyết nói.

"Ngươi không đồng ý thì có ích gì, chỉ cần ta và phu nhân cùng tiểu tử này thích là được rồi. Nàng nói xem có đúng không, phu nhân?" Tần Phong nghiêng đầu nhìn sang.

Thương Phi Lan không nói gì, chỉ quay mặt đi, rõ ràng là nàng cũng không hài lòng với cái tên này...

A a!

Lúc này, bé gái lại kêu lên một tiếng.

Tần Phong cười nói: "Nhìn xem, con bé rất thích, còn nhắc lại một lần nữa kìa."

Vừa dứt lời, bụng bé gái bỗng lóe lên kim quang, chỉ trong nháy mắt, một tia sét cỡ ngón tay cái xuất hiện từ hư không, đánh xuống trước mũi chân Tần Phong.

Trên nền gạch, lập tức xuất hiện một mảng đen kịt.

Đây là cách bé gái dùng để phản đối cái tên này.

Cả sảnh đường nhất thời im lặng như tờ.

Thương Mộc trợn tròn đôi mắt màu lam.

Kim quang kia đương nhiên là Long Châu đặc trưng của Thương Long nhất mạch, còn tia sét này...

Vừa sinh ra đã có năng lực triệu hồi sấm sét, ai có thể tưởng tượng được sau này nàng có thể đạt đến thành tựu gì!

Tần Phong há hốc mồm, sau đó sử dụng Song đồng dị năng nhìn vào hai đứa trẻ.

Khí tức trong cơ thể hai đứa nhỏ đâu giống như trẻ sơ sinh vừa chào đời? Trái lại giống như cao thủ tu luyện đã lâu!

Nếu so sánh với tu vi của nhân tộc, e rằng khí cơ của hai đứa nhỏ có thể sánh ngang với võ phu lục phẩm.

"Sinh ra đã là lục phẩm..." Tần Phong kinh ngạc thốt lên.

Mọi người nghe vậy, đều vô cùng chấn động.

Hai đứa nhỏ vừa sinh ra đã lợi hại như vậy, khiến ta - người làm cha này áp lực rất lớn, quan trọng nhất là, chúng còn nhỏ tuổi căn bản không biết cách khống chế lực lượng của bản thân, người thường làm sao chăm sóc được chúng... Tần Phong suy tư.

Ầm!

Đúng lúc này, chỉ nghe thấy một tiếng nổ lớn vang lên từ bên ngoài đại sảnh.

Mọi người lần theo tiếng động nhìn ra, chỉ thấy một con kỳ lân màu đỏ đâm sập tường vây Tần phủ, lôi hồ quanh người dần dần mờ nhạt.

Xích Kỳ liếc nhìn Tần Phong, sau đó kêu lên một tiếng, thân hình tan biến.

Lực lượng của nó đã bị tồn tại đáng sợ kia đánh tan, đương nhiên chỉ có thể quay trở lại Thần Hải của Tần Phong, nghỉ ngơi dưỡng sức.

Nhìn lên bầu trời, một bàn tay khổng lồ đầy đá, bề mặt bao phủ hắc khí, không gian dưới hắc khí kia, cũng trở nên vặn vẹo!

Chương 751: Vị thần hộ mệnh của Phụng Thiên Thành (2/2)

Rõ ràng kẻ ra tay với Xích Kỳ, chính là chủ nhân của bàn tay khổng lồ kia.

"Sinh mệnh lực, sinh mệnh lực vô cùng mạnh mẽ..."

"Thần Tức tinh khiết."

"Là do hai đứa nhỏ nhân tộc kia dẫn tới, nếu có thể nuốt chúng, thương thế của ta nhất định có thể hồi phục."

Trên bầu trời, từ sâu trong đám mây đen, những giọng nói lạnh lùng, nặng nề vang lên.

Bách tính trong Phụng Thiên Thành chỉ cảm thấy như có một ngọn núi đè nặng trong lòng, những tồn tại trong đám mây đen kia, đối với bọn họ mà nói, chính là thần linh!

Và những tồn tại đáng sợ này, đều nhắm vào hai đứa trẻ!

"Đại ca!" Tần An đứng chắn trước cửa đại sảnh, nhìn bàn tay khổng lồ trên không trung, sắc mặt ngưng trọng.

Tần Phong cũng nhíu mày, hắn có thể cảm nhận rõ ràng, chủ nhân của bàn tay khổng lồ này, nhất định đã đạt đến Siêu Thoát Chi Cảnh!

Ngẩng đầu nhìn lên, Lôi Long lướt qua bầu trời, màn đêm u ám bỗng chốc sáng rực.

Phía sau đám mây đen, đủ loại hung thú hình thù kỳ dị, dữ tợn

hiện ra.

Phụng Thiên Thành lúc này giống như con cừu non đang chờ bị nấu chín trong nồi!

Tần Phong nhíu mày.

Trong giấc mơ đã sớm nhìn thấy, con cái của hắn vừa sinh ra sẽ gặp nguy hiểm, nhưng làm sao hắn có thể ngờ được, những kẻ dòm ngó con cái của hắn lại nhiều như vậy?!

Hơn nữa, Nham Bì Cự Thủ này tuy uy thế kinh người, nhưng so với long trảo trong giấc mơ, vẫn còn kém xa.

Nhưng trong thoáng nhìn vừa rồi, hắn không hề phát hiện ra, trong đám mây đen kia, còn ẩn giấu tồn tại nào tương tự.

Điều này chỉ có thể chứng minh một điểm, nỗi kinh hoàng thực sự vẫn chưa giáng lâm!

"Phong nhi, phải làm sao đây?" Nhị nương lo lắng hỏi.

Thương Mộc đã đứng ở cửa, khí cơ toàn thân vận chuyển, đề phòng cẩn thận.

Tần Phong quay đầu nhìn lại, Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan đã cố gắng đỡ cơ thể yếu ớt, dù cho lúc này các nàng vô cùng suy nhược, nhưng là người mẹ, các nàng cũng tuyệt đối không cho phép con cái mình bị tổn hại!

"Mọi người trông chừng bọn trẻ, đừng manh động." Tần Phong trao lại con cho các nàng, dặn dò.

...

Trong Ngự Thư Phòng, Minh Hoàng ngẩng đầu nhìn trời, cau mày.

Lý Công Công kinh hãi nói: "Bệ hạ, người xem, có cần nô tài đi mời Thiên Giám Quốc Sư hay không?"

Minh Hoàng không đáp, hắn liếc mắt nhìn sang, chỉ thấy thanh kiếm trong bức tranh treo tường ở gian phòng bên cạnh đang rung động.

Vút!

Đúng lúc này, một bóng người đột nhiên xuất hiện, chính là Ất Diện của Ngục La Ty, hắn lên tiếng nói: "Thuộc hạ đã xác nhận, thiên địa dị tượng là do hai vị phu nhân của Tần Phong sinh hạ con cái gây ra. Còn những vị khách không mời mà đến này, cũng là nhắm vào hai đứa con của Tần Phong."

"Lại là vì nguyên nhân này!" Lý Công Công kinh ngạc.

Thiên sinh dị tượng, lại là do hai đứa trẻ gây ra!

Minh Hoàng nghe vậy, nheo mắt cười: "Tên tiểu tử này, lúc nào cũng có thể mang đến cho trẫm những bất ngờ không tưởng tượng nổi. Năm đó tu vi Tứ phẩm đã có thể dẫn động Thiên Kiếp giáng xuống, bây giờ con cái vừa sinh ra cũng không chịu yên phận."

Lắc đầu, Minh Hoàng lại nghiêm mặt hỏi: "Những kẻ trên trời kia, đại khái thực lực thế nào?"

Ất Diện thành thật trả lời: "Tương đương với thuộc hạ, còn chủ nhân của Nham Bì Cự Thủ kia, hắn là mạnh hơn thuộc hạ."

"Siêu... Siêu Thoát Chi Cảnh." Lý Công Công biến sắc.

Sau trận chiến Chúc Long, thiên địa biến đổi, thực lực của nhân tộc tăng lên rất nhiều.

Mà Ngục La Ty là thân vệ của Minh Hoàng, đương nhiên có tài

nguyên cực tốt, mượn làn sóng này bước vào Siêu Thoát Chi Cảnh, cũng là điều dễ hiểu.

Thấy Minh Hoàng cau mày, Ất Diện vội vàng nói: "Hay là thuộc hạ đi tìm Giáp Diện, cùng nhau chống lại ngoại địch?"

Minh Hoàng lại nhìn lên bầu trời, một tiếng sấm sét vang lên, đủ loại tồn tại đáng sợ, kỳ dị giương nanh múa vuốt phía sau đám mây đen.

Hắn hừ lạnh một tiếng, thản nhiên hỏi: "Các ngươi có biết, vì sao Phụng Thiên Thành là Đại Càn đế đô, lại không cần Tư Mệnh và Thập Nhị Thần Tướng trấn thủ hay không?"

Lý Công Công suy nghĩ một lúc, thăm dò đáp: "Là bởi vì nơi này có Thiên Giám Quốc Sư và Trấn Thần Ti Ngự tọa trấn?"

Minh Hoàng khẽ gật đầu: "Đúng cũng không đúng, Quốc Sư đại nhân tuy thực lực không tệ, nhưng chủ yếu là phụ trách dự đoán thiên hạ, an bang định quốc, còn vị thần hộ mệnh thực sự của Phụng Thiên Thành chính là Trấn Thần Ti Ngự!"

"Năm đó trận chiến giữa Trấn Thần Ti Ngự đại nhân và A Tu La Vương, quả thực là kinh thiên động địa." Ất Diện phụ họa.

Có thể thay đổi thiên tượng của một nơi lâu dài như vậy, há phải người thường có thể làm được?

Chỉ có sau khi bước vào Siêu Thoát Chi Cảnh, Ất Diện mới hiểu được, thực lực của Trấn Thần Ti Ngự đáng sợ đến mức nào!

Lúc này, chỉ nghe Minh Hoàng lại lên tiếng: "Các ngươi cho rằng lúc đó, Ti Ngự đại nhân giao đấu với Sát Thiên La, đã dùng toàn lực sao?"

"Chẳng lẽ không phải sao?" Ất Diện ngẩng đầu, giọng nói rõ ràng mang theo nghi hoặc.

Minh Hoàng nhìn về phía Cửu Khúc Hà, dường như đang hồi tưởng lại điều gì đó: "Ti Ngự đại nhân đã lâu không ra tay, khiến thiên hạ quên mất, hai chữ 'Trấn Thần' của ông ấy là từ đâu mà có."

...

Trong Tần phủ, mọi người đều vô cùng căng thẳng.

Cho dù có Thương Mộc Nhị phẩm và Tần Phong Tam phẩm tọa trấn, nhưng đối mặt với Siêu Thoát Chi Cảnh, chút thực lực này thì tính là gì?

"Đại ca." Tần An lo lắng không thôi.

Tần Phong an ủi: "Sợ gì chứ, đừng quên, nơi này là Phụng Thiên Thành!"

Mà Phụng Thiên Thành, là địa bàn của Thiên Giám Quốc Sư và Trấn Thần Ti Ngự!

"Giao hai đứa nhỏ kia cho ta!" Trên bầu trời, tiếng nói như sấm rền, khiến bách tính Phụng Thiên Thành choáng váng, tai ù đi!

Vô số đồ sứ thủy tinh vỡ vụn, những ngôi nhà, tửu lâu có phải là công trình kém chất lượng hay không, lúc này cũng được thể hiện rõ ràng.

Nham Bì Cự Thủ hung hăng vỗ xuống Tần phủ, trên bề mặt kết giới bảo vệ Phụng Thiên Thành lóe lên kim quang, nhưng đối mặt với tồn tại Siêu Thoát Chi Cảnh.

Chỉ trong nháy mắt, kết giới đã vỡ vụn.

"Mẹo vặt!" Chủ nhân cự thủ cười lớn, lại đánh tan cả sấm sét, xé toạc cả bầu trời.

Thấy Nham Bì Cự Thủ chỉ còn cách Tần phủ gang tấc, Tần

Phong cùng mọi người đều vận chuyển khí cơ toàn thân đến cực hạn, chuẩn bị nghênh đón đòn tấn công hung mãnh này.

Nhưng ngay trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, trên trời đột nhiên đổ mưa, cự thủ vốn đang treo lơ lửng trên đỉnh đầu Tần phủ cũng biến mất không rõ lý do!

Chỉ nghe thấy tiếng kêu thảm thiết xé lòng vang lên từ trên trời, lúc này Tần Phong mới hoàn hồn.

Thứ rơi xuống tí tách đâu phải là nước mưa? Rõ ràng là máu tươi màu đỏ sẫm!

"Lũ chuột nhắt các ngươi không trốn kỹ trong góc thiên địa này, tại sao lại chủ động đến đây tìm chết? Là mấy ngàn năm quá lâu, khiến các ngươi quên mất quá khứ? Hay là lão phu thực sự đã già, khiến các ngươi tưởng rằng, có thể trở lại?"

Trên bầu trời Phụng Thiên Thành, một bóng người kim quang lượn lờ.

Nhưng Tần Phong biết, người đó chính là Trấn Thần Ti Ngự, lão giả tóc bạc râu đen bên bờ Cửu Khúc Hà!

Từ sâu trong thương khung, những tiếng gào thét ban nãy đã biến mất không còn một mống.

Ngay cả tiếng kêu thảm thiết kia, cũng đột ngột im bặt.

Chủ nhân Nham Bì Cự Thủ dường như đã nhớ ra điều gì đó, kinh hãi nói: "Ta nhớ ra rồi, là ngươi, lại là ngươi! Ngươi vẫn chưa chết!"

"Chạy mau!!!"

Chương 752: Trấn Thần Ti Ngự mạnh mẽ

Ai có thể ngờ rằng, đối với bách tính Phụng Thiên Thành, tồn tại như thần linh kia, sau khi kim quang nhân ảnh xuất hiện, lại bị dọa đến mức muốn chạy trối chết!

Mà những người từng chứng kiến trận chiến giữa Trấn Thần Ti Ngự và A Tu La Vương đều vô cùng rõ ràng, mặc dù không nhìn rõ dung mạo của kim quang nhân ảnh, nhưng người đó chính là Trấn Thần Ti Ngự trong truyền thuyết!

Trên bầu trời âm u, mấy đạo hồng quang hiện ra, chạy trốn về bốn phương tám hướng.

Trấn Thần Ti Ngự thấy vậy, thản nhiên nói: "Phụng Thiên Thành này là nơi mà các ngươi muốn đến thì đến, muốn đi thì đi sao?"

Lời nói vừa dứt, một đạo kim quang từ trong cơ thể hắn phóng ra, như núi lở sóng thần, nhanh chóng lan ra xung quanh.

Thiên địa nơi này giống như bị một lực lượng khổng lồ nào đó ép xuống, không gian phát ra tiếng răng rắc.

Kim quang nhanh chóng lướt qua chúng Thần ma, dựng lên một bức bình chướng trước mặt bọn chúng, mặc cho bọn chúng có thi triển hết tài năng cũng không thể nào phá vỡ được tuyến phong tỏa này!

"Thật sự là đã lâu rồi không thấy Trấn Thần Ti Ngự thi triển giới vực." Trong Đăng Thiên Lâu, Thẩm Lê lẩm bẩm tự nói.

Thiên Giám Quốc Sư lắc đầu: "Giống như thú bị nhốt, hành động như vậy, chẳng phải là tự chuốc lấy phiền phức cho Phụng Thiên Thành sao."

Lời nói vừa dứt, lão giả áo trắng tóc trắng giơ tay phải điểm về phía hư không, thanh quang chui vào tầng mây, bình chướng bán trong suốt bao phủ toàn bộ Phụng Thiên Thành một cách nghiêm mật.

Mà sự thật cũng đúng như Thiên Giám Quốc Sư đã nói, một đám Thần ma thấy không thể rời đi, tự nhiên sẽ không ngồi chờ chết.

Từ sâu trong đám mây đen truyền đến một tiếng gầm rú rung trời, một cái đầu hổ khổng lồ hiện ra trên không trung Phụng Thiên Thành.

Hai mắt đỏ ngầu, răng nanh sắc nhọn, khuôn mặt bị nham thạch che khuất.

"Ngươi thật sự muốn liều mạng sao?"

Nghe vậy, những Thần ma khác cũng tức giận gầm lên: "Lão già, đã qua mấy nghìn năm rồi, ngươi còn có thủ đoạn như lúc ban đầu sao?"

"Biết điều thì giải trừ giới vực này đi, thả chúng ta rời đi, nếu không sẽ khiến nơi này tan thành mây khói!"

"Không sai, ngươi chỉ có một mình, chẳng lẽ còn có thể ngăn cản được tất cả chúng ta sao?"

Tần Phong nghe vậy, cũng lo lắng không thôi.

Hắn tự nhiên biết rõ Trấn Thần Ti Ngự rất mạnh, nhưng tục ngữ có câu, hai nắm đấm khó địch lại bốn bàn tay.

Một đám Thần ma đến đây, thực lực đều không yếu, đều đạt đến Siêu Thoát Chi Cảnh, nếu như bọn chúng tránh được Trấn Thần Ti Ngự, ra tay với Phụng Thiên Thành.

Cho dù trong thành còn có một đám cao thủ có thể ngăn cản, nhưng nhất định sẽ có lúc lọt lưới.

Đến lúc đó, đối với toàn bộ Phụng Thiên Thành mà nói đều là tai họa!

Đối mặt với sự uy hiếp của Thần ma trên trời, Trấn Thần Ti Ngự không đáp lại, hắn cúi đầu nhìn thoáng qua giới vực mà Thiên Giám Quốc Sư bố trí, thản nhiên nói: "Lão già này ngược lại là hiểu ta."

Lời nói vừa dứt, sau đó ngẩng đầu nhìn trời, tay phải nắm chặt từ xa.

Chỉ nghe thấy một tiếng "Ầm!"

Giống như tiếng nổ thiên địa xé toạc, máu tươi đầy trời như mưa rơi xuống.

Thần ma bất khả chiến bại, vậy mà chỉ trong nháy mắt, đã bị tiêu diệt!

Những Thần ma khác thấy vậy, đều im thin thít.

Yêu ma đầu hổ kinh hãi biến sắc: "Còn ngây ra đó làm gì? Nếu không cùng nhau ra tay, chắc chắn phải chết!"

Chúng Thần ma nghe vậy, cũng bừng tỉnh, ôm đoàn còn có một đường sống, nếu còn giấu diếm, tiếp tục án binh bất động, chỉ có thể bị đánh tan từng bộ phận!

Trên bầu trời âm u, vô số lực lượng cường đại ngưng tụ, bầu trời giống như tấm gương vỡ vụn, bị mấy đạo lực lượng kỳ dị bóp

méo đến mức vỡ nát.

Đó là Thần Tính Đạo tắc mà bọn chúng lĩnh ngộ!

Hồng thủy cuồn cuộn, như ngân hà rơi xuống cửu thiên.

Liệt diễm thiêu đốt, giống như mặt trời lặn.

Chùm sáng đen kịt, hư không sụp đổ, tất cả đều thể hiện sự cường đại của Thần ma.

Đây dường như là một lực lượng không thể chống lại.

Trong Đăng Thiên Lâu, Hứa Lạc Hiền trợn to hai mắt, lẩm bẩm nói: "Lão sư, giới vực của ngài, hẳn là có thể chống đỡ được uy thế này chứ?"

Thiên Giám Quốc Sư thản nhiên đáp: "Ai nói giới vực của ta là vì những tên kia trên trời?"

Những người khác nghe vậy, đồng loạt quay đầu nhìn sang, trên mặt lộ vẻ khó hiểu.

Tôn Kỳ kinh ngạc nói: "Lão sư có ý gì?"

Thiên Giám Quốc Sư nhìn về phía kim quang nhân ảnh kia, trong giọng nói mang theo chút bất đắc dĩ: "Hắn nổi giận rồi, chỉ vậy thôi."

Thẩm Lê và những người khác nghe vậy, lập tức phản ứng lại, giới vực của lão sư không phải là để đối phó với những Thần ma kia trên trời, mà là để đề phòng Trấn Thần Ti Ngự phá hoại Phụng Thiên Thành sao?!

Ngay lúc này, chỉ thấy Trấn Thần Ti Ngự giữa không trung, tay phải vung lên trời, những Thần Tính Đạo tắc khiến người ta nhìn mà kinh hãi kia, vậy mà chỉ trong nháy mắt, đã bị xóa sạch!

Không chỉ như vậy, sâu trong bầu trời âm u, mấy cái bóng đen khổng lồ, giống như quả bóng bay bị nổ tung vì phình to đến cực hạn, lần lượt nổ tung!

Lực lượng khủng bố khiến vạn vật im lặng, ngay cả màu sắc dường như cũng biến thành đen trắng.

Hắc thủy màu đen, như thác nước từ trên trời đổ xuống, sau đó bị chặn lại bên ngoài giới vực của Thiên Giám Quốc Sư.

Tần Phong thấy vậy, há hốc mồm, trong lòng chỉ có một tiếng — Ôi mẹ ơi!

Hắn biết Trấn Thần Ti Ngự rất biết đánh nhau, nhưng không ngờ lại biết đánh đến mức này!

Những Thần ma còn sống sót nhìn về phía kim quang nhân ảnh, từng người một đều lộ ra vẻ kinh hãi.

Năm đó Tiên Giới mở ra, Thần Ma giáng thế định thống trị thiên địa nơi này, lại bị tàn sát, hình ảnh đó như hiện ra trước mắt.

Mấy nghìn năm qua, bọn chúng hoặc là ẩn nấp trong chín tầng mây, hoặc là ẩn nấp trong hư không, hôm nay bị đánh thức, đến nơi này, nhưng người đàn ông kia dường như không hề bị năm tháng bào mòn, vẫn mạnh mẽ đến mức khiến người ta tuyệt vọng.

Cho dù là đến bây giờ, bên tai bọn chúng dường như vẫn còn văng vẳng câu nói bá đạo vô cùng kia — "Thần ma dám giẫm chân lên thế giới này, giết!"

Thần ma đầu hổ nham thạch, trợn to hai mắt, trong mắt tràn đầy vẻ sợ hãi.

Những tồn tại khác xung quanh đã sớm bị dọa đến mức hồn phi phách tán, nảy sinh ý định rút lui.

Nhưng bọn chúng đã bị giới vực bao vây, muốn chạy trốn thì dễ dàng sao?

Thần ma cầm đầu nhìn ra manh mối, lại quát: "Liều mạng một phen, còn có một đường sống, tứ tán chạy trốn, chắc chắn phải chết!"

Một đám Thần ma nghe thấy tiếng quát, bừng tỉnh, bọn chúng làm sao có thể không hiểu đạo lý này?

"Đừng có lùi bước nữa, dốc hết toàn lực!"

"Còn giữ lại, chắc chắn phải chết!"

"Chúng ta tập trung lực lượng vào một chỗ, chưa chắc đã không phải là đối thủ của hắn!"

"Không sai, hãy đi theo sự dẫn dắt của Nham Hổ đại nhân, sau đó..."

Âm thanh đột nhiên im bặt, Thần ma đang nói chuyện quay đầu nhìn sang một bên, trên mặt lộ vẻ khiếp sợ: "Nham Hổ đại nhân chạy rồi!"

Chúng Thần ma nhao nhao nhìn lại, chỉ thấy con hổ khổng lồ bị đứt một cánh tay, toàn thân phủ đầy nham thạch đang chạy trốn về phía chân trời.

Giới vực kim quang chắn trước mặt nó, nó vậy mà không chút do dự liền tự bạo nhục thân, dùng uy năng khủng bố xé rách một góc phòng ngự, sau đó mượn thần hồn còn sót lại chui ra từ khe hở.

Cảnh tượng này, khiến tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Tần Phong trợn to hai mắt, phát ra từ nội tâm kính nể nói: "Có thể sống sót từ trận chiến Thần Ma giáng thế đến nay, quả nhiên là

có nguyên nhân.

Kiến cỏ còn muốn sống, tên này cho dù chỉ còn lại một tia tàn hồn, cũng không từ bỏ hy vọng sống sót, đáng để người ta học tập..."

Hơn nữa nó có lẽ thật sự có cơ hội chạy trốn thành công, dù sao phạm vi Trấn Thần Ti Ngự có thể ra tay chỉ giới hạn trong vòng một nghìn dặm, lấy Phụng Thiên Thành làm trung tâm.

Nếu như hổ thú nham thạch có thể chạy thoát khỏi phạm vi này, liền có thể tránh được sát cơ của Trấn Thần Ti Ngự!

Thần ma cầm đầu đã chạy trốn, những tồn tại còn lại tự nhiên không thể nào sinh ra bất kỳ tâm tư phản kháng nào nữa.

Bọn chúng vậy mà đồng thời chạy trốn về bốn phương tám hướng, sau đó học theo hổ thú, định tự bạo nhục thân, mượn tàn hồn chạy trốn.

Tàn hồn hổ thú quay đầu nhìn lại, cục diện này cũng nằm trong dự liệu của nó.

Có những tên này kiềm chế, nó mới có cơ hội chạy thoát!

Nhìn thấy Phụng Thiên Thành ngày càng xa, thân ảnh đáng sợ kia cũng không đuổi theo, niềm vui mừng như chết đi sống lại khiến hổ thú muốn ngửa mặt lên trời gầm rú.

Nó đã quyết định, ẩn nấp ở một góc nào đó trên thế giới này, an ổn sống qua ngày, tuyệt đối sẽ không bao giờ dòm ngó bất kỳ cơ hội nào có thể trở nên mạnh mẽ hơn hoặc là leo lên thế giới này nữa!

Nhưng ngay lúc này, trên đỉnh đầu, vậy mà lại cuồn cuộn một đám mây đen, hắc khí và lôi đình quấn quanh trên bề mặt nó.

Uy thế đáng sợ từ bên trong tỏa ra, khiến hổ thú run rẩy!

"Thần hồn Siêu Thoát Chi Cảnh? Ừm, ngửi có vẻ ngon."

Lời nói đơn giản, lại mang theo sát khí nồng đậm!

Vút!

Trong đám mây đen, một cái vuốt rồng màu đen phủ đầy vảy rồng thò ra, hung hăng nắm lấy tàn hồn hổ thú trong tay, sau đó kéo vào trong tầng mây đen kịt.

Cùng với một tiếng kêu thảm thiết, tiếng răng rắc vang lên không dứt bên tai.

"Không ngon, không ngon, vẫn là Long Trãi Tử mới sinh ra ngon hơn!"

"Câm miệng cho ta! Nếu ngươi dám ra tay với con cháu Long Tộc, ta nhất định sẽ giết ngươi!"

"Ừm? Phía trước có rất nhiều mùi thơm ngon, mau đi, mau đi."

"Trả lại cho ta!" Tiếng gầm giận dữ vang lên.

Bên trong đám mây đen, khí cơ đáng sợ như sóng to gió lớn, quét qua bốn phía.

Mà đám mây đen này vừa rung chuyển hư không một cách dữ dội, vừa lao nhanh về phía Phụng Thiên Thành.

Tất cả những tồn tại có tu vi cao trong thành, đều cảm nhận được động tĩnh, nhìn về phía nam.

Sau đó chỉ thấy, đám mây đen hắc khí và lôi đình quấn quanh xẹt qua chân trời, dường như chia đôi bầu trời!

"Kia là cái gì?" Tôn Kỳ kinh ngạc nói.

Thiên Giám Quốc Sư nheo hai mắt lại.

Trấn Thần Ti Ngự quay đầu nhìn lại, vuốt rồng màu đen khổng lồ đã thò ra khỏi tầng mây, với tốc độ sét đánh không kịp che tai tấn công về phía những Thần ma kia trên Thương Khung.

Thần ma bị nhắm đến cười lạnh một tiếng, cho dù không phải là đối thủ của Trấn Thần Ti Ngự, nó cũng có ngạo khí của mình, chẳng lẽ là ai ở hạ giới cũng có thể tùy ý nhào nặn sao?

"Tìm chết!"

Lời nói vừa dứt, vuốt rồng kia liền bóp nát đầu nó, vậy mà không có một chút cơ hội phản kháng nào!

Chương 753: Long Tộc Lão Tổ —— Thương Ngưng (1/2)

Biến cố bất ngờ ập đến quá nhanh, những Thần Ma khác thậm chí còn chưa kịp phản ứng!

Cho đến khi tiếng nhai răng rắc vang lên, một luồng khí lạnh từ đáy lòng bọn chúng mới xộc thẳng lên não!

Một Trấn Thần Ti Ngự đã đủ khiến bọn chúng khiếp sợ, không thể chống lại, lúc này lại xuất hiện thêm cường địch như vậy?

Xin hỏi thế gian, còn có bao nhiêu tồn tại, có thể trong nháy mắt, dễ dàng giết chết một vị Siêu Thoát Chi Cảnh?

Nếu có cơ hội được lựa chọn lại, bọn chúng nhất định sẽ không rời khỏi nơi ẩn náu, bị sức sống và tinh thuần của tượng Cổ Thần Tức kia hấp dẫn mà đến.

Chỉ tiếc là, lúc hối hận, thường là đã muộn!

"Chưa đủ, vẫn chưa đủ!"

Tiếng nhai ngừng lại, máu đen rơi xuống, từ sâu trong mây mù truyền đến một tiếng gầm gừ hung bạo.

Món rồng khổng lồ lại thò ra, chộp về phía Thần Ma trong Thương khung, mà mục tiêu bị nhắm đến lại không có chỗ nào để trốn thoát!

Lúc này bọn chúng giống như cá nằm trên thớt, mặc người xâu xé.

Đây là đang ăn buffet sao... Tần Phong nhíu mày, hắn làm sao có thể ngờ được, ngoài Trấn Thần Ti Ngự ra, lại còn có người mạnh như vậy!

Mà khi hắn nhìn rõ hình dạng móng vuốt rồng, sắc mặt trong nháy mắt trở nên vô cùng khó coi.

Bởi vì móng vuốt rồng đen đầy vảy này, rõ ràng giống hệt với móng vuốt mà hắn đã thấy trong giấc mơ trước đó!

Ngay cả hắc khí quấn quanh vảy rồng, và cả vết sứt mẻ trên đầu ngón tay sắc bén, đều giống hệt nhau!

Vị khách không mời mà đến này, mới là mối đe dọa thực sự mà con cái nhà mình phải đối mặt...

"Thực lực của hắn ta có lẽ không khác Trấn Thần Ti Ngự là bao, để an toàn, tốt nhất là nên đưa đứa trẻ mới sinh đến chỗ Đăng Thiên Lâu Lão sư, tìm kiếm che chở..."

"Nhị đệ, đi bế hai đứa nhỏ ra đây!" Tần Phong lập tức quyết định.

"Được, đại ca!"

"Đúng rồi, còn có Trường Mệnh Tỏa, thứ quan trọng như vậy, ta suýt chút nữa đã quên mất."

Tần Phong lập tức lấy Trường Mệnh Tỏa mà sư phụ tặng từ trong Tu Di Giới ra, hắn vừa định vào đại sảnh đeo cho hai đứa nhỏ, nhưng vào lúc này, lại thấy Thương Mộc ở bên cạnh nhìn mây mù, thần sắc ngưng trọng.

Nàng cau mày, đôi mắt xanh nhạt tràn đầy vẻ lo lắng: "Là Lão Tổ..."

"Nàng nói gì?" Tần Phong sững sờ, không chắc chắn hỏi lại.

"Vị vừa đến này, là Lão Tổ của Long Tộc chúng ta, từng trong lúc Thần Ma Giáng Thế, che chở cho Long Tộc chu toàn, cùng với Thánh Nhân của Nhân tộc, đánh lui những Thần Ma kia về Tiên Giới."

Tần Phong nghe vậy, vẻ mặt u sầu trong nháy mắt biến thành kinh hỉ.

Hắn vốn tưởng rằng con rồng này, cũng là kẻ thù nhòm ngó con cái nhà mình, không ngờ, lại là họ hàng!

Chẳng trách vừa đến, đã ra tay tàn nhẫn với đám Thần Ma kia.

"Chuyện quan trọng như vậy, sao nàng không nói sớm?" Tần Phong thở phào nhẹ nhõm.

Thương Mộc thấy hắn hiểu lầm, vừa định lên tiếng giải thích, Tần An đã đi mà trở lại, trong tay trái phải bế hai đứa trẻ.

"Đại ca, chúng ta đi ngay bây giờ?"

Hai vị phu nhân cũng chậm rãi bước ra, dựa vào khung cửa, trên mặt Thương Bạch đầy vẻ lo lắng.

Tần Phong vừa gật đầu, vừa tiện tay đeo Trường Mệnh Tỏa cho hai đứa nhỏ.

"Lão Tổ?" Thương Phi Lan nghe vậy, ngẩng đầu nhìn về phía mây mù, móng vuốt rồng đen vẫn đang tàn sát bừa bãi, mỗi lần thò ra, nhất định sẽ có một vị Thần Ma vẫn lạc.

Đôi mắt xanh nhạt của nàng, không khỏi đột nhiên mở to.

Không biết sự nghiêm trọng của vấn đề, Tần Phong còn hiếu kỳ hỏi: "Long Tộc có Lão Tổ lợi hại như vậy, sao chưa từng nghe ai nhắc đến.

Hơn nữa Long Tộc cùng Ca Lâu La tộc giao chiến, nếu có vị

Lão Tổ này ra tay, muốn chiến thắng, hẳn là không phí chút sức lực nào chứ?"

Thương Phi Lan không trả lời, Thương Mộc ở bên cạnh lại lên tiếng: "Bởi vì vị Lão Tổ này, năm đó trong trận chiến Thần Ma Giáng Thế, đã xảy ra chút vấn đề.

Sau đó bị phong ấn trong quan tài đồng ở Long Uyên, mấy ngàn năm qua chưa từng xuất thế.

Trước đó cha của Phi Lan vội vàng chạy về Thiên Trì, chính là bởi vì quan tài đồng xuất hiện dị tượng."

Cảm thấy sự việc có gì đó không ổn, Tần Phong nuốt nước miếng: "Là vấn đề gì, mà khiến các ngươi bất đắc dĩ phải phong ấn Lão Tổ nhà mình, hẳn là không phải vì dưỡng thương chứ?"

Thương Mộc nghiêng đầu nhìn sang, thàn nhạt nói: "Thần trí của Lão Tổ xuất hiện rối loạn, thường thường không rõ nguyên do, liền ra tay giết tộc nhân, thậm chí còn nuốt tộc nhân vào bụng."

Cái quái gì?!

Tần Phong trợn to hai mắt, trong nháy mắt nhìn về phía nữ nhũ nhi trong tay phải của nhị đệ, đứa con gái mũm mĩm vẫn đang nghịch Trường Mệnh Tỏa trên cổ.

"Lão Tổ của các ngươi đến đây, chẳng lẽ là vì..."

Thương Mộc gật đầu: "Vốn dĩ ta đã sớm nên trở về Phụng Thiên Thành chăm sóc Phi Lan, chỉ là mấy ngày trước nhận được tin tức từ tộc, Lão Tổ đã phá quan ra ngoài, lúc đó ta lo lắng Phi Lan sẽ gặp nguy hiểm, nên vẫn luôn cảnh giác bên ngoài Phụng Thiên Thành.

Rất lâu không cảm nhận được hơi thở của Lão Tổ, vốn tưởng rằng là mình lo lắng vô cớ, mãi đến hôm nay mới hiểu...

Mục tiêu của Lão Tổ, có lẽ chính là con của các ngươi."

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều kinh hãi.

Đúng lúc này, trong mây mù, giọng nói kỳ quái lạnh lùng kia lại vang lên: "Những thứ này, ăn nhiều cũng chỉ có một mùi vị, không ngon, không ngon.

Hửm? Thơm quá, là thịt rồng, thịt rồng tươi mới, tràn đầy sức sống, còn có Long Châu mới sinh.

Muốn ăn, muốn ăn!"

"Ngươi câm miệng! Đừng hòng làm hại tộc nhân của ta." Một tiếng gầm rú như sấm sét, chấn động màng nhĩ.

Mây mù trong nháy mắt sôi trào, lôi đình và hắc khí quấn lấy nhau không ngừng.

Đột nhiên, một móng vuốt rồng phủ đầy vảy xanh từ trong mây thò ra, lại va chạm với móng vuốt rồng đen kia.

Khí cơ cường đại như sóng to gió lớn, lan ra xung quanh.

"Đây là tình huống gì? Tồn tại trong đám mây kia không phải là Lão Tổ của các ngươi sao, tại sao lại còn có một con rồng nữa?" Tần Phong kinh ngạc hỏi.

Thương Mộc lắc đầu: "Chuyện này ta cũng không biết, thời đại Lão Tổ bị phong ấn quá xa xôi, lúc đó ta còn chưa sinh ra.

Nhưng ta rõ ràng nghe Lão gia tử nhắc đến, trong quan tài đồng quả thực chỉ phong ấn một mình Lão Tổ."

"Trả lại cho ta!" Tiếng gầm gừ lại vang lên.

Móng vuốt rồng đen và móng vuốt rồng xanh va chạm ngày càng kịch liệt.

"Không trả, không trả, ta còn chưa ăn đủ." Giọng nói kỳ quái đáp lại.

Sau đó không lâu, cuộc giao đấu của hai bên liền dừng lại, móng vuốt rồng xanh cũng thu về trong mây mù.

Đột nhiên, Tần Phong và những người khác chỉ cảm thấy một luồng khí cơ cường đại khóa chặt bọn họ, giống như có một ngọn núi lớn đè lên vai.

Mặt đất Tần Phủ sụp đổ, ngay cả tường nhà ngói, cũng trong nháy mắt vỡ vụn.

Hai đứa trẻ, bị áp lực này khiến cho cực kỳ khó chịu, không khỏi phát ra tiếng khóc oa oa.

Nhưng tất cả mọi người đều không để ý đến nhũ nhi, mà nhìn về phía Thương khung.

Móng vuốt rồng đen kia, hung hăng lao xuống Tần Phủ, lại trực tiếp xuyên qua Bình Chướng do Thiên Giám Quốc Sư bố trí!

Ngay trong thời khắc ngàn cân treo sợi tóc này, Trấn Thần Ti Ngự ra tay, một chưởng đánh ra, kình khí cuồn cuộn va chạm với móng vuốt rồng.

Thiên địa chấn động!

Mây đen bị chấn tán, biển sấm sét trong nháy mắt tiêu tan.

Dư ba lan ra xung quanh, tiếng răng rắc không dứt bên tai.

Trên bề mặt Giới Vực do Thiên Giám Quốc Sư bố trí, lại xuất hiện vết nứt dày đặc!

Mà mấy con Thần Ma còn sống sót, càng bị dư ba hất bay!

"Ồ? Lại có thể đỡ được một chiêu của ta, thú vị, thú vị..."

Chương 754: Long Tộc Lão Tổ —— Thương Ngưng (2/2)

Lời còn chưa dứt, một đạo lôi đình màu đen, trực tiếp bỏ qua không gian, xuất hiện trước mặt Trấn Thần Ti Ngự!

Góc độ tấn công quỷ dị này cực kỳ hiểm hóc, uy lực lại càng không tầm thường, không gian phía sau lôi đình đen, lại mất đi màu sắc vốn có, nhìn như Thâm Uyên!

Trấn Thần Ti Ngự nhíu mày, tay phải đẩy sang trái, trực tiếp đánh tan lôi đình đen.

Nhưng dư uy của lôi đình kia, vẫn là đánh bay một lọn tóc mai của hắn!

Trong Phụng Thiên Thành, tất cả những kẻ đang quan chiến đều chấn động, nói một cách nghiêm túc, đây là lần đầu tiên bọn chúng nhìn thấy, có người có thể làm Trấn Thần Ti Ngự bị thương, cho dù chỉ là một lọn tóc mai!

Trấn Thần Ti Ngự giơ tay phải lên, nhìn lòng bàn tay, lôi đình đen giống như cái gai trong thịt, không ngừng thôn phệ kình khí và sinh cơ của hắn.

Tay phải đột nhiên nắm chặt, lôi đình đen tan thành mây khói.

Hắn không phải bị chiêu thức quỷ dị này làm cho kinh hãi, mà là nhớ tới rất lâu trước kia, dường như đã từng thấy qua chiêu thức giống hệt...

Mà ngay trong khoảnh khắc ngẩn người này, công kích của móng vuốt rồng đen nối gót mà đến, Trấn Thần Ti Ngự phất tay

áo, dễ dàng cản lại, nhưng hắn lại không ngờ rằng, sau đợt công kích này, lại còn có một móng vuốt rồng màu xanh, hung hăng chộp về phía vị trí Tần Phủ!

Biến cố xảy ra quá nhanh, Tần Phong và những người khác đều không kịp phản ứng.

Nhưng cho dù có phản ứng kịp thì cũng vô dụng, người có thể làm Trấn Thần Ti Ngự bị thương, thì làm sao bọn họ có thể chống lại?

Móng vuốt rồng xanh nắm chặt, lực hút mạnh mẽ như hố đen, lại trực tiếp hút hai đứa trẻ vào trong.

Mọi người nhà họ Tần đều biến sắc.

Nhị phu nhân càng bị dọa đến mức ngất xỉu tại chỗ.

Tần Phong trợn to hai mắt, nghiến răng nghiến lợi, Thần Uy thi triển, Tiên Pháp Thất Bộ đạp Thiên Cương, ngưng tụ lực lượng chúng sinh, một ngón tay điểm về phía móng vuốt rồng!

Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan thấy cảnh này, làm sao có thể nhịn được?

Nàng cố chịu đựng cơ thể, tay phải vung lên, Tử Điện Thần Quân bay vào trong tay, sau đó chém lên trời, một tia kiếm khí ẩn chứa đạo tắc, chém đôi không gian!

Thương Phi Lan cũng điều động khí cơ trong cơ thể, thi triển Tiên Pháp Phượng Tiên Hỏa Chi Thuật, Phượng Hoàng dang rộng đôi cánh, phát ra một tiếng kêu vang dội, xông thẳng lên trời.

Mà Thương Mộc và Tần An tự nhiên cũng thi triển chiêu mạnh nhất của mình.

Mục đích của bọn họ đều là cướp lại hai đứa nhỏ từ trong tay

móng vuốt rồng!

Nhưng trước mặt chênh lệch thực lực tuyệt đối, số lượng không có bất kỳ tác dụng nào.

Ngón tay móng vuốt rồng khẽ động, không gian bị nén thành một Bình Chướng, hóa giải toàn bộ đợt công kích của Tần Phong và những người khác.

Không chỉ như thế, dư ba của chiêu thức ập về phía mọi người, lại đánh bay tất cả bọn họ.

Trong mây mù, giọng nói kỳ quái cười nói: "Không chỉ có Long Trãi Tử, còn có nam nhũ nhi tràn đầy sức sống như vậy, ngon, nhất định rất ngon."

Trấn Thần Ti Ngự thấy vậy, trực tiếp đánh bay móng vuốt rồng đen, muốn ra tay ngăn cản.

Nhưng Long Tộc Lão Tổ dường như đã thi triển thần thông không gian nào đó, chỉ trong một phần nghìn khoảnh khắc, móng vuốt rồng màu xanh liền biến mất không thấy.

Trong Đăng Thiên Lâu, Hứa Lạc Hiền kinh hô: "Sư phụ, con của tiểu sư đệ bị bắt đi rồi!"

Lời vừa dứt, lại không có ai đáp lại.

Mọi người lúc này mới phát hiện, bên cạnh lan can, làm gì còn bóng dáng màu trắng quen thuộc kia?

Móng vuốt rồng thu về trong mây mù, một cái miệng khổng lồ xuất hiện, hắn ta muốn nuốt chửng hai đứa trẻ vào bụng.

Nhưng đúng lúc này, trước mây mù, Thiên Giám Quốc Sư xuất hiện, chỉ nghe ông quát khẽ một tiếng: "Thương Ngưng!"

Lời vừa dứt, trong mây mù bắn ra hai đạo kim quang, tiếp theo

là tiếng kêu thảm thiết.

Mây đen từ từ tan đi, thân thể rồng khổng lồ hiện ra, bay lượn trên không trung.

Mọi người lúc này mới phát hiện, thân thể con rồng khổng lồ này, lại một nửa màu đen, một nửa màu xanh!

Hóa ra căn bản không có cái gọi là hai con rồng, móng vuốt rồng đen và móng vuốt rồng xanh, rõ ràng là xuất phát từ cùng một con rồng!

Tần Phong khóe miệng tràn máu, không để ý đến những thứ này, hắn vội vàng nhìn về phía nửa người trên của thân rồng, muốn tìm kiếm bóng dáng của hai đứa nhỏ.

Chỉ thấy chỗ đầu và cổ của con rồng khổng lồ, hai chiếc vòng vàng khóa chặt nó.

Mà hai chiếc vòng vàng này, chính là do Trường Mệnh Tỏa biến thành!

"Trả thân thể của ta lại!" Trong miệng rồng, tiếng gầm gừ vang lên.

Con ngươi to lớn của rồng, một bên là màu đỏ tươi xen lẫn tia hắc khí, một bên là màu chàm trong vắt.

Theo thời gian trôi qua, con ngươi màu đỏ tươi kia, cũng dần dần biến thành màu chàm.

Cùng lúc đó, nửa người màu đen của thân rồng, cũng đang biến đổi về phía màu xanh!

Thương Mộc trong nháy mắt hiểu ra, tại sao lời đồn từ thời Thượng Cổ lại nói, Lão Tổ sau khi rơi xuống từ Tiên Giới, sẽ trở nên thần trí không rõ, thôn phệ tộc nhân.

Hóa ra, có tồn tại quỷ dị nào đó vẫn luôn tranh đoạt thân thể với Lão Tổ!

"Phu quân, con ở đó!" Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan đồng thời chỉ về một hướng.

Trong móng vuốt rồng, hai đứa trẻ nhỏ bé như con thuyền trên biển cả, bất cứ lúc nào cũng có thể bị lật úp.

May mà Thiên Giám Quốc Sư ra tay, phất tay áo một cái, một đạo thanh khí bao bọc hai đứa trẻ, đưa bọn chúng trở về mặt đất an toàn.

Tảng đá đè nặng trong lòng mọi người, cuối cùng cũng được buông xuống.

Trên không trung, động tĩnh giãy giụa của con rồng khổng lồ càng ngày càng nhỏ, thân thể nó cũng không ngừng thu nhỏ lại.

Chờ đến khi tia hắc khí cuối cùng trên người nó biến mất, một bóng người già nua hiện ra trước mắt mọi người.

Toàn thân da xanh, mái tóc trắng như tuyết, trên trán còn có hai chiếc sừng rồng, trông vô cùng uy nghiêm.

"Thương Ngưng, quả nhiên là ngươi, lôi đình thôn phệ đạo tắc, vốn dĩ là sở trường của ngươi.

Năm đó trận chiến Thần Ma, ngươi bất chấp khuyên can của ta, xông vào Tiên Giới Liệt Phùng, từ đó về sau, liền bặt vô âm tín." Trấn Thần Ti Ngự lên tiếng nói.

Thương Ngưng xoa xoa đầu không đáp, cách biệt mấy ngàn năm lại giành lại được quyền kiểm soát thân thể và ý thức, nhất thời hắn còn chưa thể thích ứng.

"Ngươi đã sớm biết?" Trấn Thần Ti Ngự nghiêng đầu hỏi.

"Linh cảm thấy một chút." Lời vừa dứt, Thiên Giám Quốc Sư ho khan một tiếng, sau đó giấu tay ra sau lưng.

Nhưng làm sao có thể giấu diếm được Trấn Thần Ti Ngự? Hắn rõ ràng nhìn thấy vết máu đỏ tươi trên tay đối phương!

"Chiêm tinh bói toán, vốn là nghịch thiên hành sự, trái với Thiên Địa Pháp Tắc, ngươi lâu nay thi triển, ắt sẽ bị phản phệ.

Mà dính líu nhân quả càng lớn, phản phệ càng nghiêm trọng, điểm này, bản thân ngươi rõ ràng hơn ai hết."

"Không sao." Thiên Giám Quốc Sư thản nhiên đáp.

"Nhân Gian lại có người có thể thi triển thủ đoạn phong ấn như vậy, giam cầm ta, ghê gớm, thật sự là ghê gớm.

Ngươi là Thánh Nhân năm đó? Không, không đúng, khí tức tương tự, nhưng lại có chút khác biệt, kỳ quái, thật sự kỳ quái."

"Câm miệng!" Thương Ngưng giận dữ quát.

Trấn Thần Ti Ngự và Thiên Giám Quốc Sư nghe tiếng nhìn lại, Thương Ngưng đã khôi phục lý trí, thần thái trong mắt cũng khôi phục trong sáng.

Chỉ là trên nửa khuôn mặt của hắn, lại mọc thêm một cái miệng, mà giọng nói kỳ quái kia, chính là phát ra từ cái miệng đó!

"Đây là?" Trấn Thần Ti Ngự nhíu mày.

Thiên Giám Quốc Sư nheo mắt, trong lòng mơ hồ có suy đoán: "Bế khẩu thiền của Thần Phật?"

Chương 755: Lai lịch của Phật Khẩu (1/2)

“Bế khẩu thiền?” Trấn Thần Ti Ngự lộ vẻ nghi hoặc.

“Đối với Chư Phật Tiên Giới mà nói, hết thảy chúng sinh tử luân hồi, đều là do thân, khẩu, ý tam nghiệp tạo thành, nếu tiêu trừ được ba nghiệp này, có thể nhanh chóng được giải thoát, cầu được chính quả.

Một số Thần Phật cao phẩm, vì muốn tu thành quả vị, liền sẽ ngưng lời, tu tập pháp môn bế khẩu thiền.

Nếu ta đoán không lầm, cái miệng này, có lẽ là do bế khẩu thiền diễn hóa mà thành, sau đó bởi nhân duyên trùng hợp, dung nhập vào trên người Thương huynh.” Thiên Giám Quốc Sư suy tính lợi hại.

Phật Khẩu trên mặt Thương Ngưng nghe vậy, lập tức đáp: “Kẻ tồn tại ở hạ giới, thế mà biết nhiều như vậy, khó trách có thể chống lại được sự xâm lược của Thần ma Tiên Giới năm đó, ghê gớm, ghê gớm.”

“Câm miệng!” Thương Ngưng tức giận quát.

“Không câm, không câm, ta muốn nói.” Phật Khẩu không thèm để ý.

Trấn Thần Ti Ngự ngữ khí có chút kỳ quái: “Ngươi xác định vật này là do bế khẩu thiền diễn hóa mà thành? Tại sao lão phu hoàn toàn không nhìn ra?”

Thiên Giám Quốc Sư khẽ lắc đầu, đối với chuyện Thần Phật

Tiên Giới, ông cũng chỉ biết sơ sơ, trước đó cũng chỉ là suy đoán, làm sao có thể đưa ra đáp án chính xác?

Phật Khẩu lại chủ động nói: "Tên đầu trọc kia vì muốn trở thành Phật Đà vô thượng, ba lần ngậm miệng, ngưng lời không nói, không ăn cơm không uống nước, cả ngày chỉ ngồi thiền dưới gốc Bồ Đề thụ ngộ đạo, hại ta không có đất dụng võ.

Năm đó nhân duyên trùng hợp rời khỏi người hắn, bám vào người lão Long này, ta tự nhiên phải làm những gì mình thích.

Ăn ngon, nói muốn nói, ai cũng không quản được, hừ, quản được sao."

Khó trách vật này khi khống chế thân thể Thương Ngưng, lại muốn ăn những Thần ma kia, trong miệng còn không ngừng lẩm bẩm… Mọi người ở đây không khỏi nghĩ như vậy.

Lời Phật Khẩu nói tuy tùy hứng, nhưng lại đưa ra rất nhiều thông tin quan trọng.

Chẳng hạn như lão đầu trọc trong miệng nó, có thể nhắm đến quả vị Phật Đà vô thượng, liền cho thấy thực lực bản thân cực kỳ cường đại, nói không chừng là nhân vật đỉnh tiêm bên Phật Vực Tiên Giới cũng không chừng.

Mà Phật Khẩu cùng kẻ như vậy ở chung lâu ngày, nhất định biết rất nhiều chuyện Tiên Giới… Thiên Giám Quốc Sư và Trấn Thần Ti Ngự nhìn nhau, tâm ý tương thông.

"Vì sao gọi nơi này là hạ giới?" Thiên Giám Quốc Sư hỏi.

"Ngay cả Thiên Địa Pháp Tắc cũng không hoàn thiện, trừ một số chiến lực cao phẩm ra, còn lại đều như sâu kiến, không phải hạ giới thì là gì?

Chỉ là không ngờ, hạ giới như vậy lại có thể ngăn cản Thần Ma

giáng thế, thật không hiểu nổi, thật không hiểu nổi.

Còn có những kẻ xấu xí kia, ngay cả U Minh Quỷ Giới và Tiên Giới cũng có thể chiếm cứ, vậy mà lại không công chiếm nổi hạ giới các ngươi.

Thật kỳ quái, quả thật kỳ quái."

Dừng một chút, Phật Khẩu lại nói: "Trường Mệnh Tỏa trên cổ hai đứa nhỏ kia là của ngươi phải không, thế mà có thể áp chế lực lượng của ta, khiến ta mất đi khống chế đối với lão Long này.

Nhanh chóng tháo nó xuống, ta còn chưa ăn qua đứa nhỏ nào có sinh mệnh lực dồi dào như vậy, hương vị nhất định rất ngon, ừm, rất ngon."

"Câm miệng!" Thương Ngưng nổi giận, long trảo vỗ về phía má phải, muốn xé nát Phật Khẩu, ai ngờ nó lại trực tiếp biến mất không thấy!

Chờ đến khi Thương Ngưng thu hồi long trảo, Phật Khẩu lại lần nữa xuất hiện, trong miệng gào thét: "Đánh không trúng, đánh không trúng."

Trấn Thần Ti Ngự lên tiếng hỏi: "Năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì ở Tiên Giới, vì sao các ngươi lại muốn chiếm cứ nơi này.

Còn có những kẻ trong miệng ngươi nói, là tồn tại gì, vì sao lại xuất hiện?

Chẳng lẽ ngay cả Thần ma và Chư Phật Tiên Giới các ngươi, cũng không thể đối kháng với chúng?"

"Các ngươi muốn dùng cách đơn giản như vậy để moi lời ta sao? Thật sự cho rằng ta chỉ có một cái miệng, có thể mặc cho các ngươi nhào nặn?" Phật Khẩu cười khinh một tiếng.

“Nếu ngươi không nói, ta liền xé nát ngươi!” Thương Ngưng tức giận nói.

“Ngươi xé một cái thử xem!” Phật Khẩu phản bác.

Thương Ngưng lại giơ long trảo lên, nhưng vừa mới giơ lên được một nửa, Phật Khẩu lại biến mất, sau đó trong nháy mắt xuất hiện trên cánh tay rồng: “Đừng có phí sức, ta và ngươi hiện tại đã dùng chung một thân thể, ngươi không làm gì được ta đâu.

Muốn biết chuyện Tiên Giới, cũng rất đơn giản, đưa hai đứa nhỏ vừa rồi cho ta ăn, ta liền nói cho các ngươi biết!

Giao dịch này rất hời, ừm, rất hời.”

Thiên Giám Quốc Sư bọn người tự nhiên sẽ không đồng ý giao dịch này, chỉ có thể dời mắt về phía Thương Ngưng từng xông lên Tiên Giới.

Lão Long nhíu mày, cặp lông mày trắng như tuyết dường như dính chặt vào nhau, sau khi cố gắng hồi tưởng, chỉ nhớ được một số hình ảnh rời rạc.

Hình dạng kỳ dị, giống như quái vật chất đống bằng thịt, vô số Thần ma đang giao chiến với chúng, còn có một pho tượng kim Phật khổng lồ che trời, chuyện tiếp theo…

Trí nhớ giống như đèn kéo quân, vô số hình ảnh đen kịt, những chỗ mấu chốt, đều không thể nhớ lại.

“Pháp tắc, pháp tắc…” Trong miệng nó không ngừng lặp lại hai chữ này, sau đó mở mắt ra, trong mắt tràn đầy tơ máu.

“Chẳng lẽ là có lực lượng nào đó, xóa đi ký ức của nó?” Trấn Thần Ti Ngự phỏng đoán.

“Cũng có thể là do thần trí của Phật Khẩu xâm nhập, cộng

thêm thời gian ngủ say quá lâu, ký ức xuất hiện thiếu sót." Thiên Giám Quốc Sư không tiếp tục truy hỏi, mà là nói: "Ngươi hãy nghỉ ngơi cho tốt, nếu nhớ ra điều gì, có thể nói cho chúng ta biết.

Còn nữa, Long tộc các ngươi đã sinh ra một hậu duệ mới, ngươi thân là lão tổ nên đi xem một chút, đó là một mầm mống tốt."

"Hậu duệ của Long tộc." Thương Ngưng cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy bên ngoài đại đường Tần phủ, một nam tử áo đen đang ôm một long anh phấn nộn.

Mà bên cạnh nó, còn có hai nữ tử Long tộc.

Vút!

Thân hình lóe lên rồi biến mất.

"Thế nào?" Trấn Thần Ti Ngự hỏi.

"Một số tin tức gần đây cần phải sắp xếp, nơi này giao cho ngươi."

"Được." Trấn Thần Ti Ngự ngẩng đầu nhìn về phía đám Thần ma bị kết giới ngăn cản, hôm nay nhất định phải đại sát một phen.

…

Khi Thương Ngưng xuất hiện trong Tần phủ, bọn người Tần Phong đều giật mình.

Hình ảnh trên không trung vừa rồi, bọn họ tự nhiên là nhìn thấy.

Trấn Thần Ti Ngự và Thiên Giám Quốc Sư không ra tay ngăn cản, chứng tỏ đối phương đã khôi phục thần trí, tạm thời không có nguy hiểm.

Nhưng mà hành động trước đó của đối phương, vẫn khiến bọn người Tần Phong kinh hồn bạt vía, tự nhiên không thể nào nhanh như vậy liền buông lỏng cảnh giác.

Thương Mộc và Thường Phi Lan không cần suy nghĩ, liền che chở Tần Phong và long anh ở phía sau.

Mà Liễu Kiếm Ly mấy người cũng toàn thần cảnh giác.

“Nó chính là hậu duệ mới sinh của Long tộc?” Thương Ngưng bước một bước, chỉ trong nháy mắt, liền vượt qua Thường Mộc hai người, xuất hiện trước mặt Tần Phong, cúi đầu nhìn long anh phấn nộn.

Tần Phong giật mình kinh hãi, hai tay ôm chặt đứa bé, không dám có chút phân tâm nào.

Mọi người ở đây đều không dám tùy tiện nhúc nhích, bầu không khí căng thẳng tột độ.

Mọi người đều sợ hãi, lão tổ Long tộc này lại lần nữa mất đi lý trí, ra tay với đứa bé.

Nhưng đúng lúc này, long anh trong lòng Tần Phong lại đưa tay ra, sau đó trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người, nắm lấy râu của lão Long.

Nữ anh nhi vừa dùng sức bú sữa kéo, vừa phát ra tiếng cười như chuông bạc.

Tần Phong trừng lớn hai mắt, trong lòng căng thẳng vạn phần, hắn vừa định rút tay đứa bé về, lại nghe thấy lão Long phát ra tiếng cười sang sảng: “Ha ha ha, quả nhiên là một mầm mống tốt, vừa sinh ra đã có dũng khí và khí lực này, tương lai nhất định bất khả hạn lượng.”

Lời này vừa nói ra, tảng đá trong lòng Tần Phong hơi hạ

xuống.

Chương 756: Lai lịch của Phật Khẩu (2/2)

Tuy nhiên, lại có một giọng nói vang lên theo: "Đúng vậy, mầm mống tốt như vậy, nếu đem chiên giòn, ăn nhất định rất thơm, ừm, rất thơm."

Mọi người nghe vậy, giật mình kinh hãi, vội vàng tìm kiếm, chỉ thấy ở chỗ mi tâm của lão Long, lại mọc thêm một cái miệng!

"Câm miệng!" Thương Ngưng quát lớn một tiếng, âm thanh quá lớn, lập tức dọa đến tiểu long anh.

Nữ oa oa phấn nộn, rụt tay nhỏ về, chớp chớp đôi mắt to, nước nước mắt lưng tròng.

Lão Long sống lâu như vậy, nhất thời có chút luống cuống tay chân, vội vàng bắt đầu dỗ dành tiểu long anh, đối với lời lẩm bẩm của Phật Khẩu, nó cũng hoàn toàn không để ý tới.

…

Rất lâu sau, trong đại sảnh, bọn người Tần Phong coi như đã hiểu rõ ngọn ngành sự việc.

Không ngờ, cái miệng mọc thêm này, lại là do bế khẩu thiền của Thần Phật diễn hóa mà thành, mà thần trí lão tổ Long tộc lúc trước bị rối loạn, cũng đều là do vật này gây ra!

Điều khiến Tần Phong phẫn nộ nhất chính là, Long Tổ sở dĩ thèm muốn hai đứa con của hắn, tất cả đều là do Phật Khẩu gây ra!

Mọi người biết được chân tướng đều trừng mắt nhìn Phật Khẩu, nó lại không thèm để ý, vẫn còn ở đó lải nhải không ngừng.

“Chiên giòn? Hấp? Không đúng, không đúng, vẫn là phải kho tàu, nhưng mà ăn sống cũng có hương vị khác biệt, khó xử, thật khó xử.”

“Chờ đã, có hai đứa nhỏ, có thể dùng những cách khác nhau để nấu… Đúng vậy, những cách khác nhau!”

“Chỉ tiếc là không phải ở Phật Vực, nếu không dùng Bồ Đề thụ của lão đầu trọc kia để nướng, hương vị nhất định rất tuyệt, ừm, rất tuyệt.”

“Ta có thể xé nát miệng nó không?” Tần Phong nắm chặt hai nắm tay, nghiêng đầu hỏi.

Trước mặt hắn là cha của đứa bé, lại thảo luận xem nên ăn con mình như thế nào, có coi hắn ra gì không?

Nếu không phải kiêng kị Long Tổ, hắn nhất định trực tiếp xông lên, cho Phật Khẩu một cái bạt tai!

“Ngươi xé một cái thử xem!” Phật Khẩu khiêu khích.

“Có bản lĩnh thì xuống khỏi người Long Tổ, xem ta có xé ngươi hay không!” Tần Phong chỉ vào Phật Khẩu, bá khí ngập trời.

Thương Ngưng vừa trêu chọc long anh, vừa nói: “Hình như Thiên Giám Quốc Sư cũng không có cách nào gỡ nó ra khỏi người ta, hơn nữa nếu không có hai chiếc nhẫn vàng này phong ấn, thực lực của nó hẳn là ngang ngửa với ta.”

Thực lực ngang ngửa với Long Tổ… Tần Phong thầm giật mình, may mắn là Phật Khẩu này không thể tự do hành động, nếu không e rằng chỉ một ngụm nước, cũng có thể dìm chết hắn.

Nghĩ cũng phải, có thể tranh đoạt quyền khống chế thân thể với nhân vật như Long Tổ, lại là tồn tại được diễn hóa từ trên người Thần Phật có hy vọng nhắm đến quả vị Phật Đà, làm sao có thể tầm thường được?

“Hóa ra là không thể thi triển uy năng, khó trách chỉ có thể khoe khoang năng lực bằng lời nói, ta lười so đo với ngươi.” Tần Phong khinh thường nói.

Vừa dứt lời, Phật Khẩu lại xuất hiện biến hóa.

Trên miệng, mọc ra một con ngươi, nó liếc nhìn Tần Phong, sau đó cười khẩy nói: “Kẻ miệng nam mô bụng rỗng tuếch, rõ ràng là sợ hãi, lại còn muốn giả vờ trấn định, nhàm chán, thật nhàm chán.”

“Ngươi…” Tần Phong vẻ mặt khiếp sợ, sao nó biết mình sợ hãi, kỹ năng diễn xuất của mình hẳn là phải hoàn mỹ mới chứ!

“Đừng hòng biện minh, lão đầu trọc kia tu luyện lục thần thông Phật gia, từ khi hắn sinh ra, ta đã ở cùng hắn, tự nhiên cũng sẽ một ít.

Tâm tư của ngươi, căn bản không thể nào giấu diếm được ta, ừm, giấu diếm được sao.” Phật Khẩu nhấn mạnh.

“Lục thần thông Phật gia?” Nhã An kinh ngạc lên tiếng.

Tần Phong nghiêng đầu: “Nàng biết?”

Nhã An khẽ gật đầu: “Ta từng nhìn thấy trong một cuốn sách, lục thông Phật gia, là lực lượng siêu việt nhân gian, tự do tự tại.

Thiên nhãn thông, có thể nhìn thấy chúng sinh tam giới lục đạo khổ lạc.

Thiên nhĩ thông, nghe được chúng sinh tam giới lục đạo khổ

lạc ưu hỉ.

Tha tâm thông, biết được chúng sinh trong lòng đang nghĩ gì.

Túc mạng thông, biết được chúng sinh tiền kiếp, thần túc thông, tam giới đến đi tự nhiên, lậu tận thông, đoạn tuyệt hết thảy, không bị tam giới sinh tử ràng buộc.

Lục thông Phật gia này cũng giống như đạo tắc, uy lực vô cùng, người tu luyện được một môn, chính là đại năng trong Thần Phật.

Lão đầu trọc trong miệng ngươi, chẳng lẽ tu luyện được tất cả lục thông?"

Phật Khẩu đắc ý nói: "Có thể có được cái miệng của ta, lão đầu trọc kia tự nhiên cũng có chút bản lĩnh, biết những thứ này thì tính là gì? ừm, không tính là gì."

"Nếu thật sự là như vậy, theo như trong sách ghi lại, người tu luyện được lậu tận thông, có thể đoạn tuyệt sinh tử, hắn lợi hại như vậy, vì sao còn để mặc ngươi rời khỏi thân thể?" Tần Phong hiếu kỳ hỏi.

"Đó tự nhiên là, tự nhiên là…" Con ngươi trên Phật Khẩu biến mất, trong miệng nó không ngừng lẩm bẩm lặp đi lặp lại.

Mọi người trong đại sảnh im lặng, chỉ còn lại tiếng bi bô của hai đứa trẻ.

Thần Phật cường đại gần bằng Phật Đà, nếu có thể có được tin tức liên quan đến nó, có lẽ cũng có thể phán đoán tình hình bên trong Tiên Giới hiện tại từ phương diện khác.

Tuy nhiên, một lát sau, Phật Khẩu lại đáp: "Đó tự nhiên là bởi vì ta còn lợi hại hơn lão đầu trọc kia, hắn giữ ta không được, đúng, giữ ta không được."

Lời này vừa dứt, Phật Khẩu bỗng nhiên im lặng, không còn lải nhải nữa.

Vẻ ngoài kỳ quái này, khiến bọn người Tần Phong đều không hiểu ra sao, nhưng đại sảnh cũng nghênh đón sự yên tĩnh hiếm có.

Long Tổ tự mình đưa râu cho tiểu long anh chơi đùa, đồng thời hỏi: "Tiểu gia hỏa này tên là gì?"

Lúc này, mọi người mới phản ứng lại.

Lúc hai đứa bé chào đời, đã xảy ra quá nhiều biến cố, ngoại trừ cái tên "Á Á" bị mọi người phủ quyết ra, căn bản không có ai đặt tên cho hai đứa nhỏ.

Thường Phi Lan ôm long anh thành thật đáp: "Còn chưa có tên."

Vừa nói, Liễu Kiếm Ly và Thường Phi Lan đồng thời nhìn về phía Tần Phong.

Hai người bọn họ một người là võ phu, một người là Long tộc, tự nhiên không biết cách đặt tên.

Tần Phong vẻ mặt tự tin: "Chuyện nhỏ như đặt tên, cứ giao cho ta là được, kỳ thật ta đã sớm nghĩ ra rất nhiều cái tên rồi, chỉ chờ cùng hai vị nương tử lựa chọn."

Nhã An lộ vẻ kỳ quái: "Các ngươi xác định muốn để cho tên này đặt tên? Chẳng lẽ đã quên cái tên "Á Á" trước đó rồi sao?"

Liễu Kiếm Ly hai người nghe vậy, trên mặt lộ vẻ do dự, gu thẩm mỹ đặt tên của phu quân, quả thật có chút kém…

Đúng lúc này, chiếc nhẫn vàng trên cổ Long Tổ phát ra một trận kim quang, trên cổ hai đứa nhỏ, lại lần nữa xuất hiện hai khối Trường Mệnh Tỏa.

Khác với lúc trước, ở giữa hai khối Trường Mệnh Tỏa này, còn có thêm một chữ.

Trên người nam anh là chữ "Tiêu", trên người nữ anh là chữ "Lam".

Mọi người đều sững sờ.

"Tần Tiêu, Tần Lam?" Nhã An đọc một lần, sau đó vui mừng nói: "Đây nhất định là tên sư phụ đặt cho chúng, quả nhiên rất hay."

"Hả?" Tần Phong sắc mặt cứng đờ, sao lại hay rồi? Tên của con cái, chẳng lẽ không phải nên do hắn là cha đặt sao?

"Tên hay." Liễu mẫu tán dương.

"Văn chương của Quốc Sư đại nhân quả nhiên xuất chúng." Lam Ngưng Sương tán thành gật đầu.

Những người còn lại trong đại sảnh cũng lần lượt hưởng ứng.

A, cái này… Tần Phong vẻ mặt ngây dại, vì sao lại không có ai hỏi ý kiến của hắn là cha ruột này?

Lúc này, Liễu Kiếm Ly khẽ mở môi: "Phu quân."

"Sao vậy, nương tử, nàng cảm thấy cái tên này không thích hợp sao?" Tần Phong kích động hỏi.

Liễu Kiếm Ly lắc đầu: "Hình như Tần Tiêu đói bụng rồi."

"Tần Lam cũng vậy." Thường Phi Lan ở bên cạnh lên tiếng nói.

Không phải, các ngươi cứ gọi như vậy luôn sao? Thật sự không có ai hỏi ý kiến của ta sao?

Tần Phong há to miệng, chỉ cảm thấy trong lòng, trống rỗng…

Chương 757: Nó nói đều là giả (1/2)

Đêm xuống, đỉnh Đăng Thiên Lâu. Các đệ tử lần lượt rời đi, chỉ còn lại Thiên Giám Quốc Sư với mái tóc trắng như tuyết, y phục trắng toát đứng bên lan can.

Hư Không bên cạnh ông như tấm gương, phản chiếu mọi việc xảy ra trong Tần phủ ngày hôm nay. Nhất cử nhất động của Na Phật Khẩu, tự nhiên không thể thoát khỏi pháp nhãn của ông.

“Lục thông của Phật gia...”

Quốc Sư lẩm bẩm, rồi nhíu mày. Nếu Phật Khẩu này thật sự là do chấp niệm bế khẩu thiền diễn hóa mà thành, vì sao có thể thi triển Tha Tâm Thông trong lục thông của Phật gia?

“Xem ra Phật Khẩu này cũng che giấu rất nhiều bí mật.” Quốc Sư lẩm bẩm, ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời đầy sao.

Một hư ảnh từ trong cơ thể ông bắn ra, hiện lên nơi sâu thẳm của Thương Khung. Thiên Địa rộng lớn đối với Quốc Sư mà nói, dường như nằm gọn trong lòng bàn tay.

Bên ngoài lãnh thổ Đại Càn Tứ Vực, bóng tối như Thâm Uyên không ngừng xâm thực về phía biên giới tứ vực.

Một tiếng thở dài chậm rãi phiêu tán trong bầu trời sao.

Mà ở một bên khác, giữa khe nứt Hư Không, một bóng máu không ngừng xuyên qua, chạy trốn về phía Nam Vực.

Nó quay đầu nhìn thoáng qua phương hướng Phụng Thiên

Thành, vẫn còn sợ hãi trong lòng.

...

Tây Vực, trên ngọn núi hoang vu, một thân ảnh cao lớn đầu đội nón lá, khoác áo cà sa, không ngừng đi về phía tây.

Hắn dường như hòa vào bóng tối, nếu không có ánh trăng lốm đốm chiếu sáng từ khe hở giữa những tán cây, sẽ không ai có thể nhìn rõ thân ảnh của hắn.

Rõ ràng là đang ở trong rừng sâu núi thẳm, nhưng lại không có tiếng côn trùng kêu vang, tiếng chim hót líu lo, yên tĩnh đến mức đáng sợ.

Dã thú hung dữ giấu mình, ác quỷ ăn thịt người cũng thu liễm khí thế ngày thường.

Đó là sự nhường nhịn bản năng đối với sự tồn tại của nỗi kinh hoàng, không có bất kỳ vật gì dám xuất hiện trước mặt thân ảnh cao lớn kia, nhưng dường như, cũng không hẳn là như vậy...

Thân thể to lớn bỗng nhiên dừng lại, sau đó xoay người nhìn lại. Trên ngọn cây cao, ánh trăng phác họa ra một thân ảnh trung niên.

Tam Thập Lục Tinh Lệnh bên hông phản chiếu ánh sáng trắng bạc như sao trời.

“Giết rất nhiều yêu quỷ dọc đường, còn tàn sát một thôn trang, ta đã truy đuổi ngươi rất lâu rồi.” Người trung niên lạnh lùng nói.

Dưới nón lá, giọng nói khàn khàn vang lên: “Vậy thì sao?”

“Hôm nay chính là ngày chết của ngươi.” Người trung niên ngưng tụ kình khí trong tay, rõ ràng là một võ giả Tam Phẩm cảnh giới, đây chính là tự tin khi hắn nói chuyện!

Tuy nhiên, chỉ trong nháy mắt, trận chiến đã phân thắng bại.

Người trung niên nằm sấp trên mặt đất, sau lưng đầy máu, nửa người dưới đã biến mất, vết thương có hình dạng kỳ quái, đó là do thứ gì đó gặm nhấm mà thành!

Nếu không phải hắn là Thần Vũ võ giả, khí huyết dồi dào, sinh mệnh lực kinh người, thì vết thương như vậy đã sớm lấy mạng hắn rồi.

"Ngươi rốt cuộc... là thứ gì?" Người trung niên khó khăn ngẩng đầu, nhìn đối phương, trong mắt vừa khiếp sợ vừa sợ hãi.

Mượn ánh trăng le lói, hắn mới có thể nhìn thấy, dưới nón lá của đối phương, lại mọc ra ba cái đầu Phật.

Mà người này chính là Quỷ Phật biến mất từ Cửu Trọng Ngục, chỉ là lúc này trong cơ thể nó, rốt cuộc là thứ gì đang trú ngụ, thì không ai biết.

Làn da trên người nó đã nứt nẻ, máu thịt be bét, bộ dạng hung dữ đáng sợ.

Cái đầu Phật ở giữa há miệng, sau đó không ngừng mở rộng, độ rộng từ trên xuống dưới lại có thể so với một người!

Nó cứ như vậy, trực tiếp nuốt chửng người trung niên của Tam Thập Lục Tinh vào bụng, tiếng răng rắc vang lên vô cùng rõ ràng chói tai trong đêm tối.

"Vì sao lại dừng lại?" Một giọng nói đột nhiên vang lên.

Quỷ Phật xòe lòng bàn tay ra, trong lòng bàn tay lại có một con ngươi.

"Có thức ăn tự đưa đến cửa, sao có đạo lý không ăn? Ta đã xem qua ký ức của người này, Tam Thập Lục Tinh của Trảm Yêu

Ti, đối với nhân tộc mà nói, cũng coi như là chiến lực không tồi.

Nhưng trong ký ức của hắn, lại không có quá nhiều tin tức về Tây Vực Cực Cảnh, ngươi chắc chắn thứ đó sẽ ở chỗ này?"

Con ngươi đáp: "Đại Càn Tứ Vực, ngoại trừ Tây Vực, ba vực còn lại đều có ngoại tộc đóng quân, chỉ có Tây Vực là không như vậy.

Mà... sự thôn phệ của biên giới..., Tây Vực Cực Cảnh lại là chậm nhất, cho nên nhất định có thứ gì đó ở đó, ngăn cản..."

"Thì ra là thế."

"Còn nữa, ngươi tốt nhất cẩn thận một chút, nhân gian này không đơn giản, năm đó Tiên Giới Thần ma không thể giáng thế, là có nguyên nhân.

Người nắm giữ Thiên Mệnh Đạo Tắc, năng lực tiên tri tương lai không thua kém ta, hắn biết rõ Tây Vực Cực Cảnh không có ngoại tộc báo động, vô cùng nguy hiểm, nhưng trên danh nghĩa lại không phái bất kỳ chiến lực cao cường nào đi đóng giữ.

Ở đó, có lẽ sẽ có chiến lực nhân tộc rất mạnh."

Quỷ Phật không để ý, cười lạnh một tiếng: "Dùng lời của nhân tộc mà nói, đối với ta mà nói, những thứ tồn tại nhân gian, đều chỉ là sâu kiến."

Con ngươi thấy vậy không nói thêm nữa, mà từ từ nhắm mắt lại.

...

Tần Tiêu và Tần Lam ra đời, tự nhiên khiến cả Tần phủ mấy ngày nay đều chìm trong bầu không khí vui mừng.

Ngay cả nhị nương, mỗi ngày đều vui cười hớn hở, nỗi buồn vì

lão gia qua đời cũng dần dần nhạt đi.

Tần Phong vốn còn do dự có nên nói cho nhị nương biết chuyện lão gia ở Quỷ Giới hay không, thấy vậy cũng tạm thời gác lại suy nghĩ.

Dù sao âm dương cách biệt, người quỷ khác đường, hắn cũng không hy vọng nhị nương ôm ấp một số ảo tưởng không thực tế, có thể bình an ổn định sống tiếp như vậy, cũng là một lựa chọn không tồi.

Long Tộc lão tổ cũng không rời đi, mà ở lại Tần phủ, cả ngày chơi đùa với Tần Lam.

Bộ dạng đó trông giống như một lão ngoan đồng, mọi người trong Tần gia thấy vậy, cũng giảm bớt rất nhiều cảnh giác với Long Tổ.

Bên trong Tần phủ một mảnh yên bình, nhưng toàn bộ Phụng Thiên Thành lại không hề yên tĩnh...

Lúc Tần Tiêu và Tần Lam giáng thế, động tĩnh quá lớn, tự nhiên thu hút sự chú ý của tất cả mọi người trong thành.

Mà có một số người địa vị cao quý, chỉ cần dò hỏi một chút, tự nhiên có thể biết được, nguyên nhân dị tượng trời sinh, tồn tại khủng bố giáng lâm nơi này - đều là vì hai đứa con của Tần Phong mà đến!

Ngay cả trong Phụng Thiên Thành, đề tài bàn tán của mọi người, mười phần thì có tám chín phần là liên quan đến Tần gia.

“Các ngươi có biết, hai đứa con của Tần sư?”

“Chuyện lớn như vậy, làm sao có thể không biết? Ta nghe nói từ chỗ tin tức ngầm, hai đứa con của Tần sư không chỉ giáng thế đã có thể dẫn động Thiên Kiếp, mà còn sinh ra đã là Lục Phẩm

cảnh giới!”

“Lục Phẩm?!” Mọi người nghe vậy, đều hít vào một ngụm khí lạnh.

Ngay cả trong Phụng Thiên Thành, từ xưa đến nay, người được công nhận là thiên phú đệ nhất Liễu Kiếm Ly, lúc đạt đến Lục Phẩm, cũng đã là chuyện của mười mấy năm sau.

Cho dù hiện tại Thiên Địa dị biến, tốc độ tu luyện của nhân tộc tăng lên rất nhiều, nhưng muốn tấn thăng đến Lục Phẩm, không có mười mấy năm công phu, thì đừng hòng làm được!

Thế nhưng nhìn hai đứa con của Tần sư, vừa sinh ra đã ít đi mười mấy năm đường vòng so với người khác, thật sự là khiến người ta ghen tị.

“Thiên tư như vậy, tương lai tiền đồ nhất định là không thể đo lường!”

“Đó còn là giả sao? Ngươi không biết đấy thôi, những vị quan to hiển quý trong triều đình kia, sau khi biết được tin tức này, lần lượt muốn gả nữ nhi nhà mình vào Tần phủ.

Thậm chí có một số kẻ mất trí, trực tiếp muốn đính hôn cho con cháu với hai đứa con của Tần sư!”

Tuy có chút khoa trương, nhưng mọi người cũng có thể hiểu được.

Lúc đầu khi Tần sư danh chấn Phụng Thiên Thành, đã có rất nhiều người muốn kết thông gia với Tần gia, nhưng ngại Liễu Kiếm Ly và nữ tử Long Tộc kia, rất nhiều người cuối cùng đều bỏ cuộc.

Nhưng hiện tại, cho dù tự biết nữ nhi nhà mình không bằng hai vị phu nhân của Tần sư, bọn họ cũng phải liều mạng.

Không nói đến thiên phú và thực lực của Tần sư cùng hai vị phu nhân, chỉ riêng tương lai của hai đứa bé kia, cũng đáng để cho tất cả mọi người chen chúc vào Tần phủ.

Chương 758: Nó nói đều là giả (2/2)

Ngoài những điều này ra, còn có một nguyên nhân nữa, chính là Long Tộc!

Trận giao thủ đơn giản giữa Long Tộc lão tổ và Trấn Thần Ti Ngự, đã gây ra sóng gió trong số những tồn tại cao phẩm ở Phụng Thiên Thành.

Tuy hai người không phân thắng bại sinh tử, nhưng Long Tổ có thể chặt đứt một lọn tóc mai của Trấn Thần Ti Ngự, đã đủ thấy thực lực của hắn.

Huống chi, sau lưng Long Tổ còn có cả Long Tộc, đó là một thế lực hùng mạnh!

Tất cả những điều này cộng lại, tự nhiên rất nhiều người không nhịn được tâm tư của mình.

...

Ngày tháng vui vẻ sum vầy chưa được bao lâu, cửa lớn Tần phủ đã bị các vị quan to hiển quý đạp phá.

Người đến tặng lễ nối liền không dứt, đủ loại lễ vật lớn nhỏ chất đầy kho hàng của Tần phủ.

Hiện tại lão gia đã không còn, nhị nương một mình góa bụa làm sao ứng phó được loại trường hợp này? Tự nhiên chỉ có thể do Tần Phong và Tần An ra mặt ứng đối.

“Chúc mừng Tần công tử, chúc mừng Tần công tử, hỷ được

thiên kim quý tử! Ta vừa nhìn đã biết, hai tiểu gia hỏa này không phải vật trong ao, tương lai nhất định có thể bay lên trời!"

"Đa tạ đại nhân cát ngôn." Tần Phong cười đáp.

Lời tương tự, hắn đã nghe không biết bao nhiêu lần, lỗ tai sắp mọc kén rồi.

Vị quan đến thăm nhìn ra sự qua loa của Tần Phong, còn muốn nói thêm vài câu, lại bị người xếp hàng phía sau thúc giục: "Nếu đã chúc mừng xong rồi, thì mau nhường đường, không thấy phía sau còn một đống người sao?!"

Vị quan quay đầu nhìn lại, không khỏi biến sắc, hàng dài như rồng, kéo dài đến tận góc đường, mà ở ngoài góc đường, tiếng vó ngựa dồn dập, không biết còn bao nhiêu xe ngựa đang chờ đợi ở đó...

Có thể lên được con thuyền lớn Tần gia hay không, liền ở lần này, nếu không cố gắng một phen, hắn làm sao có thể cam tâm?

Vị quan không để ý đến người phía sau thúc giục, vội vàng nói: "Tần công tử, không biết ngươi có ý định nạp thiếp hay không, trong nhà ta vừa hay có một tiểu nữ, năm nay mười tám tuổi, lớn lên xinh đẹp như hoa, cầm kỳ thi họa, cũng coi như là biết một chút."

Tần Phong vội vàng ngăn cản, sau đó có chút sợ hãi quay đầu nhìn lại, xác nhận hai vị phu nhân vẫn đang chăm sóc con cái, chưa nghe thấy những lời này, hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

Mọi người thấy bộ dạng của hắn, đều lộ ra vẻ mặt kỳ quái, sau đó xì xào bàn tán.

"Trong Phụng Thiên Thành, luôn có lời đồn, nói Tần sư sợ phu nhân trong nhà, không dám tùy tiện trêu hoa ghẹo nguyệt, ban đầu ta không tin.

Dù sao Tần sư là nhân vật như vậy, còn có nữ tử nào không chế ngự được, nhưng hôm nay vừa thấy, mới biết...”

Lời còn lại hắn không nói, nhưng những lão hồ ly quan trường này đều rõ ràng, những lời đồn kia không phải là không có lửa thì sao có khói, Tần sư thật sự sợ vợ!

Các ngươi hiểu cái gì, ta đây không gọi là sợ, mà gọi là yêu thương... Tần Phong ho khan một tiếng nói: “Đa tạ đại nhân hảo ý, nhưng ta có hai vị phu nhân đã là đủ rồi, không có ý định nạp thiếp.”

Lời này vừa nói ra, những người xếp hàng phía sau, cũng đều lộ ra vẻ mặt tiếc nuối.

Vị quan cắn răng nói tiếp: “Ta biết Tần công tử và hai vị phu nhân vô cùng ân ái, nhưng bọn họ dù sao cũng không phải nữ tử bình thường, Tần công tử dù sao cũng phải tìm cho mình một hiền nội trợ, ở nhà phụ trách việc nhà dạy dỗ con cái.

Khuê nữ nhà ta tuy không có tu luyện Văn Thánh đạo thống, nhưng Tiền gia ta cũng coi như là nửa dòng dõi thư hương, những chuyện này đối với nàng ấy mà nói, nhất định là...”

Lời còn chưa dứt, một giọng nói lạnh lùng đã cắt ngang: “Tiền thị lang thật sự là lợi hại, hiện tại Phụng Thiên Thành nhiều nơi cần trùng tu, ngươi không ở lại Công bộ giám sát những việc này, ngược lại có nhã hứng đến đây cửa nhà người ta cầu hôn.”

“Ai đang nói chuyện?!” Tiền thị lang nhíu mày quay đầu nhìn lại, sau đó trừng lớn hai mắt, người đến mặc một thân cung trang trắng như tuyết, dung mạo khuynh thành, thần thái đoan trang, chẳng phải là Nhã An công chúa đương triều sao?

Không trách được tiếng ồn ào phía sau bỗng nhiên im lặng, thì ra là công chúa giá lâm...

“Vi thần không biết là công chúa điện hạ giá lâm, nếu có chỗ nào mạo phạm, còn xin thứ tội.” Tiền thị lang khom người hành lễ, trên trán mồ hôi hột đậu lăn xuống.

Nhã An thản nhiên liếc mắt nhìn, sau đó nghiêng người nhìn về phía đám quan viên đang xếp hàng: “Các ngươi đến đây, chẳng lẽ cũng đều là vì muốn đến cửa cầu hôn?”

Có Tiền thị lang làm gương, bọn họ làm sao còn dám thừa nhận?

Lúc này tình cảnh của bọn họ, giống như là đang trong giờ làm việc ra ngoài lười biếng, kết quả bị con gái của ông chủ nhìn thấy vậy.

Nếu Nhã An công chúa nói chuyện này với Minh Hoàng, cho dù pháp không trách người đông, nhưng phạt bọn họ mấy tháng bổng lộc, trách mắng một trận là không thể thiếu.

Dưới tình hình yêu quái loạn thế, quốc khố Đại Càn lại có thể luôn đầy đủ, đều là công lao của Bệ hạ đương triều, giỏi giang kiếm tiền.

Người sau luôn có thể dùng đủ loại lý do, moi tiền từ trên người bọn họ...

Nghĩ thông suốt những điều này, đám quan viên lập tức nói, chỉ là đến đây chúc mừng Tần công tử hỷ được thiên kim quý tử, tuyệt đối không có ý nghĩ nào khác...

Nhã An khẽ gật đầu, đối với những câu trả lời này còn coi như hài lòng.

Đúng lúc này, một giọng nói kỳ quái vang lên: “Bản cung còn chưa gả vào Tần phủ, làm sao có thể để cho các ngươi đến đây gây rối.

Thì ra trong lòng ngươi là nghĩ như vậy, thật sự là hảo tâm cơ, ừm, hảo tâm cơ."

Nhã An nghe vậy, trong mắt xẹt qua một tia bối rối, nàng tìm kiếm theo tiếng nói, muốn nhìn rõ rốt cuộc là ai dám nói ra tâm tư của nàng... dám ăn nói lung tung về nàng, kết quả đập vào mắt là khuôn mặt già nua uy nghiêm của Long Tổ, còn có Phật Khẩu và độc nhãn ở đuôi lông mày và trán!

"Tha Tâm Thông, một trong lục thông của Phật gia." Nàng giật mình trong lòng, lời vốn đã nghĩ kỹ, đều nuốt trở về.

Các quan viên khác đều bị Long Tổ dọa sợ, sắc mặt trắng bệch, thân hình vô thức lùi về sau một bước.

Vị sát thần này, thế nhưng lại coi vạn ngàn Thần ma như kẹo đậu mà nhai, tuyệt đối không phải là người dễ chọc.

Nhưng sợ thì sợ, sự chú ý của bọn họ cũng bị Na Phật Khẩu thu hút, bắt đầu hồi tưởng lại những lời đối phương vừa nói.

Trên đời không có bức tường nào gió không lọt qua được, trong cung sớm đã có lời đồn, nói Nhã An công chúa thầm thương trộm nhớ Tần công tử, có việc hay không có việc đều sẽ đến Tần phủ, mà Minh Hoàng biết chuyện này, lại cũng là mở một mắt nhắm một mắt.

Lời của Phật Khẩu cộng thêm những biểu hiện của công chúa khi đến đây, lời đồn là thật là giả dường như không cần nói cũng biết.

Cảm nhận được ánh mắt của mọi người, đặc biệt là một ánh mắt đến từ Tần Phong, Nhã An chỉ cảm thấy hai má nóng bừng, tim đập nhanh hơn.

"Một lời nói bậy! Lời nói từ miệng yêu ma quỷ quái, các ngươi cũng tin sao?"

Mắng mỏ xong, nàng quay đầu nhìn Tần Phong, trừng mắt: “Ngươi nhìn ta như vậy làm gì? Chẳng lẽ là tin tưởng lời bịa đặt của nó?”

“Cái này...” Tần Phong không biết nên trả lời như thế nào.

Lúc này, Phật Khẩu lại nói: “Tiền đại nhân nói cũng có lý, Kiếm Ly và Phi Lan tuy không tồi, nhưng trong nhà dù sao cũng phải có một nữ nhân phụ trách việc nhà dạy dỗ con cái, nhưng nếu nạp thiếp, hai vị phu nhân có lột da ta ra hay không.

Ăn trong nồi còn ngó nghiêng trong xoong, đây chính là nam nhân của nhân tộc, hạ lưu, ừm, thật sự là hạ lưu.”

Tất cả mọi người nghe vậy, đều kinh ngạc nhìn Tần Phong.

Người sau vội vàng giải thích: “Mọi người đừng nghe nó nói bậy, nó là do Thần Phật bế khẩu thiền hóa thành, chỉ biết nói một số lời lung tung, ngàn vạn lần đừng coi là thật!”

Chương 759: Con trai là để đánh (1/2)

Các quan viên có mặt đều là nam nhân, ai mà không hiểu ai chứ?

Nam nhân nào mà chẳng mong muốn mình có thể có vô số mỹ kiều thê, giống như Tướng quân điểm binh, càng nhiều càng tốt.

Cho nên Phật Khẩu nói trúng tim đen của Tần Phong, bọn họ tám chín phần mười là tin.

Nếu đã như vậy, vậy thì suy nghĩ thật sự trong lòng Nhã An điện hạ, e rằng cũng tám chín phần mười là...

Các quan viên dè dặt nhìn qua nhìn lại Tần Phong và Nhã An, không khỏi nghĩ, hai người bọn họ là từ lúc nào thì cấu kết với nhau vậy.

Về phần ý định ban đầu muốn đến cửa cầu hôn, gả nữ nhi nhà mình cho Tần Phong, thì không dám nghĩ đến nữa.

Tranh giành nam nhân với Liễu Kiếm Ly và nữ tử Long Tộc, vốn đã cần dũng khí cực lớn, nếu như lại thêm một vị Công chúa điện hạ, vậy thì có khác gì tự tìm đường chết?

Huống chi chuyện ở Phụng Thiên Thành, cơ bản là không thể giấu được Bệ hạ, mà người sau lại làm như không hay biết gì về chuyện này, chắc chắn là cũng muốn thúc thành hôn sự này...

Tâm tư của Công chúa, mưu đồ của Minh Hoàng, bọn họ những kẻ làm quan này nào dám vạch trần?

Tiền Thị lang lập tức nói: "Lời quái lực loạn thần nói, chúng ta sao có thể tin tưởng, Công chúa điện hạ và Tần công tử cứ yên tâm."

"Đúng đúng."

"Chúng ta vốn là không tin."

Mọi người nhao nhao phụ họa.

Phật Khẩu nghe vậy, tròng mắt trợn tròn, những người này rõ ràng là khẩu thị tâm phi, mở mắt nói mò!

Nó đảo mắt một vòng, đem suy nghĩ trong lòng mọi người nói ra hết.

"Nhã An điện hạ nếu như gả vào Tần Phủ, Tần gia có thể xem như là một bước lên mây."

"Tranh giành nam nhân với Công chúa điện hạ khẳng định là không được, chi bằng đổi một suy nghĩ, gả nữ nhi cho Tần gia nhị công tử.

Ta nhớ Tần nhị công tử là người có thiên phú võ đạo, sư thừa Nam Vực Thần Tướng Đao Cuồng Trấn Thiên Nhất, tiền đồ cũng là không thể hạn lượng."

Tần An ở bên cạnh nghe vậy, sắc mặt cứng đờ, sao chủ đề lại đột nhiên nhắc đến hắn?

Nhã An càng là cắn chặt răng, vành tai trắng nõn đỏ ửng, nàng cố gắng duy trì hình tượng Công chúa, trừng mắt liếc nhìn mọi người.

Các quan viên lần lượt né tránh ánh mắt, xấu hổ cúi đầu, nhưng mà suy nghĩ trong lòng lại không phải muốn thu là thu được, điều này cũng khiến cho Phật Khẩu vẫn còn đang lải nhải

không ngừng.

"Có lẽ Bệ hạ cũng đang có ý muốn thúc đẩy hôn sự của Tần gia và Công chúa, dù sao có thể nhận được sự ủng hộ của Long Tộc."

"Bệ hạ quả nhiên là lão mưu thâm toán."

"Đáng tiếc, vốn còn mong đợi tiểu tử nhà mình có thể nhận được phương tâm của Công chúa, xem ra là không có cơ hội rồi."

Ôi má ơi... Tần Phong trừng lớn hai mắt, đám người này dám nghị luận Bệ hạ, chẳng lẽ không sợ rơi đầu sao? Còn nữa, là tiểu tử nhà ai muốn trở thành Phò mã đương triều?

Hắn đánh giá mọi người, muốn nhìn xem là ai đã nói ra những lời đó.

Thế nhưng những quan viên này đều là cáo già nơi quan trường, lại đồng loạt ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn xung quanh, dường như đang tự chứng minh thanh bạch, tỏ vẻ những lời vừa rồi không phải là do bọn họ nghĩ!

Mà khi tròng mắt Phật Khẩu trợn lớn, nhìn về phía người nào đó.

Bọn họ càng là trực tiếp quát lớn: "Một lời bịa đặt, thật sự là một lời bịa đặt, chúng ta đối với Bệ hạ trung thành và tận tâm, trời đất chứng giám, sao có thể nói ra những lời đại nghịch bất đạo như vậy!"

"Hừ, lời quái lực loạn thần, tự nhiên là bịa đặt."

"Không sai, điểm này, Tần công tử đã sớm nói với chúng ta rồi."

Một đám quan viên đồng loạt quay đầu nhìn về phía Tần Phong.

Mẹ kiếp, không dám lôi Nhã An xuống nước, liền lôi ta xuống phải không... Tần Phong sắc mặt cứng đờ, gật đầu đáp: "Các vị đại nhân nói đúng."

Phật Khẩu vẫn đang ngang nhiên nói bậy, sắc mặt Nhã An càng ngày càng khó coi.

Theo như càng ngày càng nhiều lời nói thật lòng bị vạch trần, các quan viên tự biết nơi này không phải là nơi ở lâu, để lại lễ vật, nói vài câu chúc phúc sau đó vội vàng rời đi.

Đương nhiên có một số quan viên lúc rời đi, còn hướng Tần An chào hàng nữ nhi nhà mình.

Thậm chí còn có người hỏi Tần Phong, có dự định đính hôn cho con cái hay không.

Người trước tự nhiên là bị Tần An trực tiếp từ chối, hắn đã có người trong lòng, làm sao có thể để ý đến người khác.

Về phần người sau, Tần Phong rất lịch sự "mời" bọn họ rời đi, áo bông nhỏ nhà mình làm sao có thể để cho đám heo kia ủi chứ?

Làm cha rồi, hắn dường như có chút hiểu, vì sao Bạch Ngạn tiền bối lại trông con gái kỹ như vậy.

...

Tần Phủ vốn tấp nập người ra vào cuối cùng cũng yên tĩnh trở lại, sau khi sai người kiểm kê lễ vật xong, bọn họ liền trở về đại sảnh, hai vị phu nhân đang ở đó chăm sóc con cái.

Nhìn khung cảnh ấm áp vui vẻ hòa thuận, trong lòng Tần Phong không khỏi cảm khái, quả nhiên gia đình mới là bến đỗ bình yên nhất của người đàn ông.

"Bốp!"

Một tiếng sấm sét vang lên, in hằn trên mặt đất một dấu vết cháy đen.

Sự việc bất ngờ khiến nhị phu nhân cùng những nữ tử yếu đuối khác giật mình, không cần nghĩ cũng biết, đây là kiệt tác của Tần Lam.

Tuổi còn nhỏ, lại sở hữu lực lượng vượt xa bạn bè đồng trang lứa, tự nhiên sẽ thỉnh thoảng xuất hiện tình huống mất khống chế như vậy.

Cũng chính bởi vì vậy, Tần Phong vẫn luôn không dám để nhị phu nhân cùng Thanh Nhi chăm sóc con cái.

Tần Lam mũm mĩm vung vẩy bàn tay nhỏ bé, phát ra tiếng cười như chuông bạc, lại không thấy Thương Phi Lan cau mày, một tay trực tiếp bóp lấy cổ của nàng, nhấc lên.

Nhị phu nhân thấy vậy, sợ hãi biến sắc: "Phi Lan, muội đang làm gì vậy?"

"Trong Long Tộc, đứa trẻ không nghe lời là phải dạy dỗ." Thương Phi Lan thản nhiên đáp.

Nói xong, liền giơ tay phải lên, trên lòng bàn tay lôi quang dâng trào.

Đây là muốn đánh đít sao, chẳng phải sẽ bị cháy sao... Tần Phong vội vàng ngăn cản, đoạt lấy Tần Lam, đây chính là áo bông nhỏ của hắn.

"Phi Lan, như vậy là không được." Thương Mộc ở bên cạnh lắc đầu nói.

"Đúng vậy, muội phải nói Phi Lan, con nít không thể dạy dỗ như vậy." Tần Phong tán thành.

"Nó không nghe lời như vậy, nên đưa về Thiên Trì, để nó trải qua lễ rửa tội bằng lôi đình." Thương Mộc nghiêm túc nói.

A, cái này, hình như không giống với những gì ta nghĩ... Tần Phong trừng lớn hai mắt.

Những người khác cũng là vẻ mặt kinh ngạc.

"Tỷ tỷ không nói, ta suýt nữa quên mất, chúng ta lúc nhỏ đều là trải qua như vậy.

Bị sét đánh vài lần, không những có thể khiến nó ngoan ngoãn hơn, còn có thể tăng cường lực thân hòa với lôi đình, tôi luyện thực lực phải bắt đầu từ nhỏ mới được." Thương Phi Lan khẽ gật đầu.

Long Tộc các ngươi có thể sống sót lớn lên, thật sự là không dễ dàng a... Mọi người có mặt đều nghĩ như vậy, ngoại trừ một người.

Liễu Kiếm Ly nhìn Tần Tiêu trong lòng, như có điều suy nghĩ: "Bắt đầu từ nhỏ."

"Rắc!"

Âm thanh giòn tan vang lên, mọi người lần theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy một góc bàn gỗ hoàng hoa lê, bị Tần Tiêu dùng tay không đập nát.

Vật này không rẻ đâu... Tần Phong nhíu mày, vẻ mặt đau lòng.

"Kiếm Ly tỷ, nó không nghe lời như vậy, tốt nhất là nên dạy dỗ một chút." Thương Phi Lan nghiêm túc nói.

Liễu Kiếm Ly nghe vậy, trầm ngâm một lát, lặng lẽ giơ tay phải lên, nhắm vào mông của Tần Tiêu, trên lòng bàn tay từng tia chân khí dâng trào.

Mà lần này, Tần Phong lại không ngăn cản, ừm, con trai nghịch ngợm như vậy, là phải đánh một trận mới nhớ đời.

Không bao lâu sau, trong đại sảnh liền vang lên tiếng khóc nức nở.

...

Dùng xong bữa trưa, Nhã An đứng dậy định cáo từ rời đi, đúng lúc này, Thương Phi Lan nhìn con của mình và Kiếm Ly tỷ, đột nhiên nhớ tới điều gì đó, cau mày.

Chương 760: Con trai là để đánh (2/2)

"Kiếm Ly tỷ, tỷ còn nhớ lúc trước chúng ta đi Bắc Vực, lời thầy tướng số ở quán rượu kia nói không?"

Liễu Kiếm Ly cúi đầu trầm ngâm, sau đó nhẹ giọng nói: "Là vị thầy tướng số kia xem bói giới tính con cái của chúng ta sao? Nếu ta nhớ không lầm, hẳn là ông ta đoán đúng hết."

"Vậy Kiếm Ly tỷ còn nhớ, lúc đó ông ta còn nói, tuy rằng ngươi ta mỗi người một trai một gái, nhưng phu quân lại có hai trai hai gái."

Tần Phong đang uống trà nghe đến đây, chén trà trong tay bỗng chốc run lên, đây đều là chuyện cũ từ đời nào rồi, sao còn có thể lật lại?

Ngẩng đầu nhìn xung quanh, Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan đồng loạt nhìn tới, trong mắt mang theo ý tứ dò xét.

Tiếp tục như vậy, e rằng không thể tránh khỏi việc bị thẩm vấn, ta phải tìm cớ rời đi... Tần Phong cười nói: "Nhã An, muội có phải là muốn trở về rồi không, ta tiễn muội... ưm."

Lời còn chưa dứt, Nhã An mặc áo trắng lại ngồi xuống, sau đó nhẹ giọng hỏi: "Hai vị tỷ tỷ cứ tiếp tục đi, tuy rằng ta đã bước vào cảnh giới Tứ phẩm, nhưng đối với bói toán vẫn luôn không am hiểu lắm, cũng muốn nghe chuyện về vị thầy tướng số kia của hai người."

Tần Phong sắc mặt cứng đờ, đứng hình tại chỗ.

...

Hạo Văn Viện, Đăng Thiên Lâu, một thân ảnh mặc váy trắng vì chi trả mà đến.

Dương Khiêm ở tầng một đang chỉnh lý giáo án của Thái Bình Thư Viện, nhìn thấy người tới, có chút kinh ngạc: "Nhã An? Từ sau lần muội đến hỏi Lão sư về phương pháp tu luyện, đã lâu không gặp, hôm nay đến đây có chuyện gì vậy?"

Nhã An nhẹ giọng đáp: "Ta đã bước vào cảnh giới Tứ phẩm, nhưng đối với bói toán, vẫn còn chưa hiểu rõ lắm, hôm nay đến đây, cũng là muốn thỉnh giáo Lão sư."

"Muội sinh ra trong Đế Hoàng chi gia, thân là Công chúa, bản thân chính là người mang đại khí vận, không am hiểu bói toán, cũng là chuyện thường tình.

E rằng Lão sư cũng không thể đưa ra biện pháp giải quyết tốt nhất, bất quá đã đến rồi, thì hãy đi hỏi Lão sư về phương pháp tu luyện tiếp theo cũng tốt, Lão sư đang ở trên lầu."

"Vâng, Sư huynh."

Đến lầu trên cùng, Thiên Giám Quốc Sư ngồi trước bàn, trên bàn bày hai chén trà, bên trong đều rót đầy trà nóng hổi.

"Ngồi đi."

Lão sư biết ta sẽ đến... Nhã An nghĩ như vậy, khom người hành lễ, sau đó chậm rãi ngồi xuống.

Nàng hỏi về cách tu luyện bói toán, câu trả lời của Thiên Giám Quốc Sư cũng không khác Dương Khiêm là bao.

Trong mắt rõ ràng hiện lên một tia thất vọng, Nhã An liền bắt đầu hỏi về chi tiết tu luyện của Văn Thánh đạo thống, bao gồm cả

phương pháp bước vào cảnh giới Tam phẩm.

Thiên Giám Quốc Sư không giấu diếm, lần lượt giải đáp.

Sau một hồi trò chuyện, đã là lúc hoàng hôn buông xuống, trời dần tối.

Trà trong chén cũng đã vơi đi nhiều, Thiên Giám Quốc Sư nói: "Thời gian không còn sớm nữa, muội cũng nên trở về rồi."

Nhã An nhẹ nhàng đáp một tiếng, sau đó do dự một lát, lại nói: "Gần đây thường xuyên đến Tần Phủ, nhìn thấy hai vị phu nhân và con cái của Tần sư đệ, không khỏi cảm khái vạn phần.

Sự tiếp nối của sinh mệnh thật sự là kỳ tích vĩ đại nhất trên thế gian này, không biết Lão sư có nghĩ như vậy không?"

Thiên Giám Quốc Sư không trả lời, mà là ngẩng đầu lên, chờ đợi lời tiếp theo.

"Ta cũng là nữ tử, sau này cũng sẽ gả chồng, cũng sẽ sinh con đẻ cái.

Mấy ngày nay nhìn thấy con của Tần sư đệ, rất yêu thích, cho nên thường xuyên tò mò, không biết sau này mình sinh ra rốt cuộc là nam hay nữ, không biết Lão sư có thể giải đáp cho ta được không?"

Hai người bốn mắt nhìn nhau, sợ bị nhìn thấu tâm tư, Nhã An vô thức né tránh ánh mắt.

"Có lẽ là hai vị công tử." Quốc Sư thản nhiên nói.

"A?" Nhã An giật mình, lập tức hỏi: "Lão sư chắc chắn không tính sai chứ, hay là bói toán lại một lần nữa?"

Vị thầy tướng số kia rõ ràng nói, Tần Phong có thể có hai trai hai gái, nếu như mình sinh hai đứa con trai, chẳng phải là không

khớp sao?

"Cũng có thể là hai vị thiên kim."

Nhã An lập tức đứng bật dậy: "Lão sư, hay là ngài tính toán kỹ lại một chút?"

Hai vị thiên kim, vậy cũng không khớp a...

Thiên Giám Quốc Sư lắc đầu: "Chuyện như vậy, nếu như biết trước, còn có gì thú vị nữa? Đợi đến ngày đó, tự mình nhìn một cái là biết."

"Như vậy... cũng tốt, vậy đệ tử xin phép cáo lui trước." Nhã An thất vọng nói.

Trước khi rời đi, Thiên Giám Quốc Sư đột nhiên hỏi: "Người kế vị sau này, Bệ hạ đã xác định chưa?"

"Nếu như không có gì bất ngờ, hẳn là Thái tử kế vị, Lão sư hỏi cái này làm gì? Phụ hoàng đang tuổi tráng niên, chuyện kế vị, còn quá sớm."

"Chuẩn bị kỹ càng, luôn luôn là tốt."

...

Tây Vực, trên một ngọn núi, sắc mặt Bạch Vô Địch không được tốt lắm.

Uy danh của nàng ở Tây Vực, ai mà không biết, ai mà không hay?

Đặc biệt là sau khi Thiên địa dị biến, bước vào Siêu Thoát Chi Cảnh, cho dù là Trảm Yêu Ti cũng phải nể mặt nàng ba phần!

Thế nhưng mấy ngày gần đây, mấy ngọn núi nàng che chở, lại liên tiếp bị hủy, đám tiểu đệ dưới trướng càng là không một ai

sống sót!

Nàng đã từng đến xem qua mấy ngọn núi kia, thi cốt không còn, máu tươi đầy đất, quả thực là Nhân Gian luyện ngục.

Mà khí tức ghê người còn sót lại ở đó, ngay cả nàng cũng có chút kiêng kỵ.

Có tồn tại nào đó đã đến Tây Vực, đang đại khai sát giới!

Mặc Tam Di ở bên cạnh nói: "Ta đã dò la được, gần đây Tây Vực đều không được yên ổn, vị khách không mời mà đến kia không phải là nhằm vào chúng ta, mà là những nơi hắn đi qua, đều là cảnh tượng thê thảm như vậy."

Bạch Vô Địch nghe vậy sắc mặt khó chịu: "Tên họ Phó kia làm ăn kiểu gì vậy, Tây Vực xuất hiện nhân vật như vậy, hắn lại không có chút phản ứng nào.

Nếu như không quản được Tây Vực, chi bằng để ta quản!"

Lời vừa dứt, một bóng người lóe lên rồi biến mất.

"Ngươi nói ai không quản được?" Phó Nhược Vân mặc trang phục, bên hông đeo hồ lô cau mày nói.

Tây Vực gặp phải biến cố như vậy, nàng vốn đã tâm tình không tốt, nghe được lời của Bạch Vô Địch, lửa giận trong lòng, lập tức bốc lên.

"Tự nhiên là nói ngươi." Bạch Vô Địch không thèm để ý.

Lời này vừa nói ra, bầu không khí trong nháy mắt trở nên căng thẳng.

Hai người vốn dĩ tâm tình đều không tốt, đối phương vừa lúc có thể trở thành nơi trút giận.

Không cần đợi lâu, đại chiến bùng nổ, đánh cho đất rung núi chuyển.

Mãi cho đến khi hai người trút hết lửa giận, mới chịu dừng tay, nhưng mà dãy núi liền mạch ban đầu, lại biến thành bình địa...

Mặc Tam Di đúng lúc nói: "Phó Tư Mệnh đến đây, chẳng lẽ cũng là vì kẻ gần đây xuất hiện ở Tây Vực kia?"

"Không sai, theo ta được biết, đã có ba tòa thành trì và hơn mười thôn trang bị hủy, Hồng Liên Trảm Yêu Nhân cũng đã chết hơn mười người, thậm chí có hai tên Tam Thập Lục Tinh phụ trách truy tung đối phương cũng bặt vô âm tín.

Ta đến đây, là muốn trao đổi tình báo với các ngươi, thương lượng đối sách." Phó Nhược Vân thành thật nói.

"Ngươi nếu như thật sự có bản lĩnh, còn cần cầu xin chúng ta sao, chẳng lẽ không biết tự mình giải quyết?" Bạch Vô Địch khinh thường nói.

Thấy chiến hỏa sắp bùng nổ, Mặc Tam Di vội vàng chuyển chủ đề, đem tất cả những gì mình biết nói ra hết.

Phó Nhược Vân nghe vậy, như có điều suy nghĩ, sau đó dùng chân khí làm bút, trên mặt đất phác họa ra lộ trình di chuyển của đối phương.

Điểm cuối của đường thẳng kia, rõ ràng là hướng về phía Tây Vực Cực Cảnh!

"Hắn đến đó làm gì?" Phó Nhược Vân trầm giọng lẩm bẩm.

Chương 761: Lời thỉnh cầu của Hữu Tô Thiên Duyệt

“Tây Vực Cực Cảnh…” Bạch Vô Địch nhìn thấy, lông mày nhíu lại.

“Đại tỷ, nhìn thần sắc của tỷ, chẳng lẽ nơi đó có gì đó sao?” Mặc Tam Di hiếu kỳ hỏi, nàng rời khỏi Tây Vực đã lâu, đối với rất nhiều chuyện ở Tây Vực đều là một chữ cũng không biết.

Bạch Vô Địch trầm ngâm một lát sau, nghiêng đầu nhìn sang một bên: “Này, họ Phó kia, nơi đó có thứ gì?”

“Ngươi nếu không biết, vì sao phải nhíu mày?”

“Nhìn thần sắc ngươi ngưng trọng như vậy, ta phối hợp với ngươi một chút.” Bạch Vô Địch hùng hồn đầy lý lẽ.

Nhất thời không nói.

Phó Nhược Vân mí mắt giật giật, cưỡng ép đè nén lửa giận trong lòng.

Đại địch trước mắt, Bạch Vô Địch là một trợ thủ không tồi, bản thân thân là Tư Mệnh, không thể hành động theo cảm tính…

Nàng hít sâu vài hơi, sau đó chậm rãi nói: “Ta từng đi qua Tây Vực Cực Cảnh, Hỏa Sơn trùng điệp che khuất, tro tàn như mưa, đại địa phía trên một mảnh xám xịt.

Nhiệt độ nơi đó cực cao, cho dù là ta lúc trước Tam Phẩm cảnh giới, cũng là không có cách nào vượt qua biển lửa của Hỏa Sơn, đi về phía trước trăm dặm đã là cực hạn.”

“Hừ.” Bạch Vô Địch phát ra một tiếng cười khinh miệt.

Phó Nhược Vân không để ý tới, lần nữa mở miệng: “Ta mơ hồ nhìn thấy, ở cuối Hỏa Sơn, Tây Vực cực cảnh, là bóng tối che khuất cả bầu trời.

Nơi đó dường như ngay cả ánh sáng cũng không thể xuyên qua, hơn nữa ta có thể khẳng định, càng đến gần bóng tối kia, nhiệt độ của Hỏa Sơn càng cao.

Bởi vì không gian dường như đều bị ngọn lửa nóng rực thiêu đốt đến đỏ rực vặn vẹo.”

Mặc Tam Di hỏi: “Đại Càn tồn tại mấy ngàn năm, chẳng lẽ Tây Vực không có để lại bất kỳ ghi chép nào, có nhắc tới cực cảnh kia sao?”

Phó Nhược Vân lắc đầu: “Sự thật là, trước khi ta trở thành Tây Vực Tư Mệnh, chưa từng có suy nghĩ Tây Vực Cực Cảnh bên ngoài rốt cuộc là dạng gì.

Không chỉ là Tây Vực, cho dù là ba vực khác, cũng là như thế.

Ta tin tưởng đối với điểm này, các ngươi cũng giống vậy.”

Lời này vừa nói ra, Bạch Vô Địch cùng Mặc Tam Di đều là sững sờ.

Kẻ trước thân là Tây Vực đệ nhất Yêu Vương, gần như đã đi khắp toàn bộ Tây Vực, nhưng nàng lại chưa từng nghĩ tới muốn đi biên giới Tây Vực xem một chút!

Còn về nửa câu sau của đối phương…

“Đây là chuyện gì xảy ra?”

Phó Nhược Vân đáp: “Có một loại lực lượng nào đó, đã xóa bỏ nhận thức của chúng ta về cực cảnh của Đại Càn Tứ Vực.”

Bạch Vô Địch hai người nghe vậy, bỗng nhiên lưng lạnh toát.

Mặc Tam Di nghĩ tới điều gì, hiếu kỳ hỏi: "Vậy Phó Tư Mệnh là khi nào nhận thức được điểm này?"

Phó Nhược Vân nghe vậy, từ trong ngực lấy ra một thứ.

Đó là một cuộn trục, bề ngoài cổ xưa, hoa văn như lửa.

Hơi thở nóng rực phả vào mặt, lại khiến cho thực lực không tầm thường như Bạch Vô Địch cùng Mặc Tam Di chảy mồ hôi.

"Trở thành Tây Vực Tư Mệnh, liền sẽ từ trên tay vị Tư Mệnh tiền nhiệm kế thừa cuộn trục này.

Mà ta chú ý tới cực cảnh bên ngoài, và sinh ra hiếu kỳ, chính là từ lúc đó bắt đầu."

Bạch Vô Địch tiến lại gần, muốn đưa tay chạm vào cuộn trục, lòng bàn tay lại cảm thấy một trận nóng rát, khiến nàng không thể không lùi lại.

"Ngoại trừ Tư Mệnh ra, cuộn trục này không ai có thể chạm vào."

"Trên cuộn trục này viết, chẳng lẽ là chuyện của Tây Vực Cực Cảnh?" Mặc Tam Di lên tiếng hỏi.

Phó Nhược Vân lắc đầu: "Vật này không thể mở ra, bất quá vị Tư Mệnh tiền nhiệm từng nói cho ta biết, cuộn trục này là một chiếc chìa khóa.

Về phần là chìa khóa mở thứ gì, lại không ai biết.

Nhưng có một điểm có thể khẳng định, cuộn trục này nhất định có liên quan đến Tây Vực Cực Cảnh."

…

Ngày hôm sau, Tần Phong ở trong sân chậm rãi mở mắt, lẩm bẩm tự nói.

“Không có Thần Tính Đạo Tắc nuôi dưỡng Âm Dương Đạo Tắc, chỉ bằng Hồng Mông tiên khí muốn cường hóa nó, vẫn là quá khó khăn.

Theo tốc độ này, đến khi nào mới có thể để Xích Kỳ và Bạch Tô thôn phệ thứ đồ chơi này.”

“Quan trọng nhất là, Âm Dương Đạo Tắc Chúc Long để lại, rõ ràng đã thôn phệ dung hợp rất nhiều Đạo Tắc.

Thế nhưng đến bây giờ, ta cũng chỉ mới chạm đến một chút bề nổi của Âm Dương Đạo Tắc, những Đạo Tắc khác hoàn toàn không lĩnh hội được.”

Nghĩ đến đây, Tần Phong liền bất đắc dĩ thở dài một hơi.

Kể từ sau trận chiến với Chúc Long, hắn càng ngày càng cảm thấy tầm quan trọng của Đạo Tắc.

Uy lực của thứ này còn mạnh hơn cả Tiên Pháp, hơn nữa là thứ cần phải có để bước vào Siêu Thoát Chi Cảnh.

Thế nhưng núi vàng núi bạc bày ra trước mắt, lại không cách nào khai thác, loại cảm giác này quả thực không biết khó chịu đến mức nào.

Ngay lúc này, bên tai truyền đến tiếng kêu chíp chíp.

Ngẩng đầu nhìn lại, là một con cáo nhỏ màu đỏ.

Tần Phong tự nhiên nhớ rõ tiểu gia hỏa này, Hồ tộc Tộc trưởng Hữu Tô Thiên Duyệt dùng đuôi cáo biến thành phân thân.

Lúc trước vì muốn từ trên người hắn thu được Thượng Cổ Thần Tức, mỗi ngày sáng sớm đều sẽ chờ ở cửa phòng.

Thế nhưng, sau trận chiến với Chúc Long, liền không còn gặp lại nữa.

Một là hắn ở Tấn Dương Thành thay lão cha giữ đạo hiếu nửa năm, hai là Thiên địa dị biến, Hữu Tô Thiên Duyệt hẳn là cũng không cần dùng tiểu gia hỏa này lấy được Thượng Cổ Thần Tức từ trên người hắn nữa.

Thế nhưng hôm nay đến đây là vì sao?

Tần Phong hiếu kỳ, ôm tiểu gia hỏa lên, xoa xoa bộ lông mềm mại sau lưng nó hỏi: "Làm sao vậy, tiểu gia hỏa, nhớ ta sao?"

Lời vừa dứt, chỉ nghe thấy "Ầm" một tiếng.

Khói hồng phấn mù mịt, Tần Phong chỉ cảm thấy thân thể đột nhiên nặng trĩu.

Hương thơm thiếu nữ thanh khiết phả vào mũi, trong tay, là sự mềm mại trơn nhẵn không cách nào dùng ngôn ngữ hình dung.

Trên mu bàn tay, thỉnh thoảng lại truyền đến cảm giác mềm mại, khiến người ta ngứa ngáy khó nhịn.

Đó là do đuôi cáo lướt qua…

"Ngươi!" Tần Phong nhìn mỹ nhân trong ngực, trừng lớn hai mắt.

Tiểu hồ ly lại biến thành Hữu Tô Thiên Duyệt!

Nàng ta rõ ràng đã nói, tiểu hồ ly chỉ là phân thân của đuôi cáo, liên hệ với bản thể cũng chỉ là truyền một lượng Cổ Thần Tức mà thôi, hóa ra đều là lừa người!

Nghĩ lại những chuyện mình đã làm với tiểu hồ ly, Tần Phong chỉ cảm thấy… hình như cũng không thiệt lắm?

Hữu Tô Thiên Duyệt cười đùa nhìn Tần Phong, cười duyên nói: “Ôm đủ chưa?”

"Ôi má ơi..." Tần Phong nghe vậy, giật nảy mình, hai tay vội vàng buông ra, sau đó lui về phía sau một bước.

Nếu như cảnh tượng này bị hai vị phu nhân nhìn thấy, trời mới biết sẽ như thế nào.

Hữu Tô Thiên Duyệt nhẹ nhàng đáp xuống đất.

Trên trán Tần Phong mồ hôi lạnh nhỏ xuống: “Ngươi lúc trước không phải nói…”

“Nếu không nói như vậy, hai vị phu nhân của ngươi làm sao có thể đồng ý, để ngươi dùng Thượng Cổ Thần Tức thay ta tẩy lễ toàn thân?”

Cũng có lý… Tần Phong tán thành gật đầu, sau đó nói: “Hiện tại khe nứt Tiên Giới mở ra, ngươi muốn thu được Thượng Cổ Thần Tức tu luyện, tự mình đi hấp thu là được, còn tìm ta làm gì.”

Hữu Tô Thiên Duyệt lập tức lộ ra vẻ mặt u oán nói: “Đúng vậy, giữa ngươi và ta, vốn dĩ chỉ là giao dịch.

Thế nhưng mỗi đêm ở Hồ Ngôn Hiên lúc trước, ngươi tránh né tầm mắt mọi người, lén lút tìm ta.

Cho dù ngươi đã quên, ta lại vẫn luôn ghi nhớ trong lòng.”

Lời này nói như thế nào giống như ta là một tên tra nam lăng nhăng, sau đó ruồng bỏ người khác vậy… Tần Phong vội vàng nhìn xung quanh một chút, sau đó chính trực nói: “Thiên Duyệt Tộc trưởng đừng nói những lời khiến người khác hiểu lầm như vậy, ta rõ ràng chỉ là tìm ngươi mượn Chiếu Thiên Thạch tu luyện mà thôi.

Nếu ngươi còn không nói mục đích đến đây, ta đi đây!”

Khả năng cầu sinh của Tần Phong rất mạnh.

“Vậy thì không nói đùa với ngươi nữa.” Hữu Tô Thiên Duyệt thu liễm thần sắc, sau đó nghiêm túc nói: “Ta hy vọng ngươi theo ta trở về Tây Vực Đồ Sơn một chuyến.”

Chương 762: Giới Tử Tu Di (1/2)

Tần Phong khẽ giật mình.

Lúc trước, Hữu Tô Thiên Duyệt phái một đạo phân thân đến Phụng Thiên Thành này, mở Hồ Ngôn Hiên, bề ngoài nói là muốn kiếm chút thu nhập phụ, trợ cấp gia đình, trên thực tế là nhắm vào hương Cổ Thần Tức trên người hắn mà đến.

Giờ đây, thiên địa dị biến, Tiên Giới Liệt Phùng mở ra, dẫn đến hương Cổ Thần Tức rơi xuống Nhân Gian, Hữu Tô Thiên Duyệt quả thực không cần phải ở lại đây nữa, hoàn toàn có thể trở về Tây Vực Đồ Sơn tu luyện.

Nhưng vấn đề là, nàng bảo mình cùng đi là có ý gì?

"Chẳng lẽ nàng vẫn còn nhớ đến việc song tu có thể tăng tốc hấp thu hương Cổ Thần Tức, cho nên muốn đến một mũi tên trúng hai đích?"

Nghĩ đến đây, Tần Phong lại lùi về sau một bước, vẻ mặt cảnh giác: "Bảo ta cùng ngươi trở về Tây Vực Đồ Sơn, ngươi muốn làm gì?"

Hữu Tô Thiên Duyệt thản nhiên nói: "Hiện tại ta đã bước vào nhị phẩm đỉnh phong, đối với ảo thuật cũng đã lĩnh ngộ đến mức đăng phong tạo cực, đã vượt qua kỹ, mà gần như là đạo. Chỉ cần trở về Tây Vực Đồ Sơn, dung hợp các phân thân, Siêu Thoát Chi Cảnh mà ta hằng mong ước, có lẽ có thể nước chảy thành sông."

"Ôi má ơi, đại lão..." Thái độ của Tần Phong lập tức trở nên

cung kính: "Vậy ta xin chúc mừng Thiên Duyệt Tộc trưởng trước, nhưng ta vẫn không hiểu, vì sao muốn ta cùng ngươi trở về?"

Hữu Tô Thiên Duyệt chau mày: "Gần đây, ta nhận được thần niệm truyền tin từ bản thể. Tây Vực dường như có một vị khách không mời mà đến, thực lực cực kỳ cường hãn, hắn đi đến đâu, xác chết đầy đường. Một số tộc nhân ra ngoài lịch luyện, sau khi gặp hắn, đều bất hạnh bỏ mạng. Ngay cả Tây Vực Trảm Yêu Ty bên kia, cũng tổn thất nặng nề, Hồng Liên Trảm Yêu Nhân tử thương vô số, Tam Thập Lục Tinh cũng mất đi hai vị."

Tần Phong nghe vậy, nhíu mày, trong hoàn cảnh hiện nay, những Tam Thập Lục Tinh đời trước, thực lực sợ là cơ bản đã đạt đến Tam Phẩm cảnh giới. Người có thể giết chết bọn họ, thực lực ít nhất đã đạt đến nhị phẩm, thậm chí còn có khả năng đã bước vào Siêu Thoát Chi Cảnh.

Hữu Tô Thiên Duyệt tiếp tục nói: "Để đề phòng vạn nhất, ta đã dùng Chiếu Thiên Thạch bói toán một phen."

"Kết quả thế nào?" Tần Phong tò mò hỏi.

"Trong hình ảnh, biển lửa ngập trời, cuối chân trời là một mảnh đen kịt, mà trong bóng tối đó, dường như có một pho tượng Phật khổng lồ lướt qua."

"Phật khổng lồ?" Tần Phong trừng lớn hai mắt, Bạch Ngạn tiền bối trước đây đã từng nói, ông ấy ở bên ngoài Nam Vực Cực Cảnh, cũng từng nhìn thấy một pho tượng Phật khổng lồ. Hình ảnh hiện lên trong Chiếu Thiên Thạch, chẳng lẽ là Tây Vực Cực Cảnh?

Tần Phong hỏi ra nghi vấn này.

"Tây Vực Cực Cảnh?" Hữu Tô Thiên Duyệt lắc đầu, không phải là không phải, mà là không biết, dù sao nàng chưa từng đến những nơi như vậy.

Là Thiên Địa Pháp Tắc chi lực, khiến cho những tồn tại trên thế gian chưa từng nghi ngờ những chuyện bên ngoài Cực Cảnh, trừ phi tận mắt chứng kiến... Tần Phong thầm hiểu, trong lòng cũng có suy đoán, hình ảnh hiện lên trong Chiếu Thiên Thạch, rất có thể chính là Cực Cảnh chi địa.

Hơn nữa, hắn nhớ không lầm, Tây Vực Cực Cảnh không giống như ba vực khác, có ngoại tộc trấn giữ, ngược lại giống như một tờ giấy trắng, gần như không ai nhắc đến.

Luôn cảm thấy có gì đó kỳ quái.

"Cũng giống như Ngao Nhân chi loạn năm đó, lần này Tây Vực lại gặp đại biến, đây cũng là lý do ta phải nhanh chóng trở về Tây Vực Đồ Sơn. Đồ Sơn Hồ tộc tồn tại đã lâu, không thể biến mất trong tay ta. Vốn dĩ chuyện này không liên quan đến ngươi, nhưng đến cuối cùng trong hình ảnh của Chiếu Thiên Thạch, ta nhìn thấy một bóng người cao lớn, đội nón rơm, mặc áo tăng bào, chắc hẳn chính là vị khách không mời mà đến kia. Mà trong hình ảnh đó, có một bóng người đối đầu với hắn, bóng người đó, chính là ngươi." Hữu Tô Thiên Duyệt nghiêm túc nói.

Tần Phong giật mình, bóng người cao lớn mà đối phương miêu tả, chẳng phải là giống hệt với Quỷ Phật đã trốn thoát khỏi Cửu Trọng Ngục trước đó sao?

Đương nhiên, bởi vì Đại nhãn châu tử xuất hiện, trong cơ thể Quỷ Phật kia, chắc chắn không còn là chủ nhân ban đầu, mà là bị thứ gì đó kỳ quái khác chiếm lấy.

Ta phải báo tin tức này cho sư tôn... Vẻ mặt Tần Phong ngưng trọng.

...

Ở một nơi khác, Nam Vực chi địa, giữa dãy núi trùng điệp, hai

người một cao một thấp đang kết bạn đồng hành.

Phía sau bọn họ, một cái đầu trăn khổng lồ nằm chơ vơ ở đó, máu xanh lục chảy ròng ròng, dao động phát ra sau khi nó chết, vẫn có thể khiến âm phong trận trận.

Đây là một con yêu mãng thất chuyển kiếp lực, nhìn bộ dạng, rõ ràng là mới chết không lâu.

Hai người này chính là Tư Mệnh Viêm Chu và Binh Vũ Ly gia Ly Lạc đang tuần tra lịch luyện ở Nam Vực.

Âm dương Nam Vực mất cân bằng, cộng thêm Quỷ Giới và Tiên Giới Liệt Phùng mở ra, thực lực của yêu quỷ vượt xa trước kia, tần suất Quỷ hoạn càng đến mức kinh người.

Mọi người trong Trảm Yêu Ty thường xuyên vất vả bôn ba, mà những trận chiến liên tiếp, cũng khiến thực lực của bọn họ nhanh chóng tăng lên.

Ly Lạc là thiên tài mạnh nhất trong lịch sử Binh Vũ Ly gia, lại càng được tôi luyện không ngừng, bước vào Tam Phẩm cảnh giới, kiếm thuật cũng hơn xa trước kia, đối với Quỷ Binh Kiếm Hạp cũng đã có thể điều khiển thuần thục.

Thế nhưng dù vậy, hắn vẫn không hài lòng, bởi vì trên đầu hắn, vẫn luôn có hai ngọn núi lớn đè nặng.

Hai ngọn núi lớn này, tự nhiên chính là Liễu Kiếm Ly và Bạch Vô Song được xưng là tuyệt đại thiên tài.

Tuy rằng sau khi Kiếm Đạo Minh thành lập, Kiếm đạo tam đại gia không phân biệt ngươi ta, nhưng tỷ đấu nội bộ vẫn thường xuyên xảy ra, dù sao không có cạnh tranh, sẽ không có tiến bộ vượt bậc.

Mà bởi vì Vạn Kiếm Tông và Kiếm Đế Thành có Liễu Kiếm Ly

và Bạch Vô Song trấn giữ, điều này cũng khiến cho Binh Vũ Ly gia bị lép vế, muốn phá vỡ cục diện này, chỉ có hắn, hy vọng của Binh Vũ Ly gia phải đứng ra!

Nghĩ đến đây, Ly Lạc lên tiếng hỏi: "Sư phụ, rốt cuộc phải làm sao mới có thể lĩnh ngộ đạo tắc?"

"Sao đột nhiên lại hỏi cái này?"

"Kiếm Đế Thành Bạch Ngạn tiền bối đã sớm bước vào Siêu Thoát Chi Cảnh, Chuyển Luân Kiếm Thuật Tam Thiên Thần Nhất của ông ấy, cũng đã vượt qua kỹ, gần như là đạo, Bạch Vô Song dưới sự dạy bảo của ông ấy, chắc chắn sẽ dần dần lĩnh ngộ đạo tắc. Còn Liễu Kiếm Ly, lúc trước trong trận chiến với A Tu La tộc, đã lĩnh ngộ được một tia đạo tắc chi ý, cứ tiếp tục như vậy, chẳng phải ta sẽ mãi mãi bị hai người bọn họ đè đầu sao? Sư phụ, lần trước sau trận chiến Trấn Linh Quan, không lâu sau, người đã bước vào Siêu Thoát Chi Cảnh, chắc chắn là đã lĩnh ngộ được đạo tắc của riêng mình, có thể truyền thụ cho ta được không?" Ly Lạc mong đợi hỏi.

Viêm Chu nghe vậy, lắc đầu: "Không phải ta giấu nghề, không muốn truyền thụ cho ngươi, mà là ta và võ phu bình thường đi con đường hoàn toàn khác biệt. Dùng kình khí nuôi dưỡng yêu quỷ, dung hợp vạn vật vào trong cơ thể, chính là đạo của ta. Sư tôn từng nói với ta, đây là Vạn Vật Đạo, không phải là con đường chính thống của võ phu, cho nên không thích hợp với ngươi. Chỉ tiếc bằng hữu của ta đã chết trong trận chiến Trấn Linh Quan, nếu không với năng lực của hắn, chắc chắn có thể lĩnh ngộ được đạo tắc thích hợp nhất với võ phu, cũng có thể để hắn chỉ điểm cho ngươi một hai."

Nói đến đây, Viêm Chu lộ vẻ mặt ảm đạm, trong giọng nói mang theo tiếc nuối và đau buồn.

"Sư phụ nói chẳng lẽ là Bắc Quỷ Thủ đại nhân?"

Nam Vực Trấn Linh Quan, trận chiến với siêu phàm Chúc Long, so với trận chiến hai mươi năm trước, không biết phải hung hiểm hơn bao nhiêu phần.

Huống chi sau trận chiến này, thiên địa dị biến, nhân tộc đạo thống trăm nhà đua tiếng, gọi là trận chiến khai thiên cũng không quá đáng.

Cho nên trận chiến này đã sớm truyền bá khắp nơi, thậm chí còn được ghi vào sử sách, Bắc Quỷ Thủ anh dũng hy sinh, không biết khiến bao nhiêu anh hùng hào kiệt rơi lệ.

Chương 763: Giới Tử Tu Di (2/2)

Ly Lạc cũng là sau này mới biết được quan hệ giữa sư phụ và Bắc Quỷ Thủ, vừa là bạn tri kỷ, cũng là đồ đệ của Trấn Thần Ty Ngự.

Hắn nhìn thấy bộ dạng đau buồn của sư phụ, cố ý chuyển chủ đề: "Vậy sư phụ, rốt cuộc ta nên làm như thế nào, mới có thể lĩnh ngộ được đạo tắc của riêng mình?"

"Ngươi là kiếm khách, muốn lĩnh ngộ được đạo thích hợp với mình, thường có hai con đường. Hoặc là giống như Kiếm Đế Bạch Ngạn, luyện kiếm kỹ đến mức đăng phong tạo cực, hoặc là giống như Liễu Kiếm Ly, dung hợp ý chí vào trong kiếm đạo. Cách thứ nhất cần phải mài giũa và thực chiến lâu dài, cách thứ hai thì cần thiên phú và khí thế dũng cảm tiến về phía trước trong lòng."

"Khí thế dũng cảm tiến về phía trước?" Ly Lạc khẽ giật mình.

"Bằng hữu đã khuất của ta từng nói một câu, chỉ có trong lòng có người muốn bảo vệ, mới có thể không sợ hãi, bộc phát ra thực lực vượt xa bản thân. Có lẽ chính vì vậy, lúc trước hắn mới có thể dùng thực lực nhị phẩm, đánh trọng thương Chúc Long." Viêm Chu thở dài.

"Thì ra là vậy." Ly Lạc gật đầu, dường như đã hiểu, lại dường như chưa hiểu.

Tuy rằng hắn thiên phú dị bẩm, nhưng dù sao tuổi còn trẻ, còn chưa biết được sức nặng của hai chữ bảo vệ.

"Chuyện đạo tắc, không thể cưỡng cầu, nếu không sẽ chỉ tốn công vô ích, hai phương pháp vừa rồi, là con đường thường thấy của kiếm khách, nhưng nếu là ngươi, vi sư có thể chỉ cho ngươi một con đường khác." Viêm Chu trầm ngâm một lát, nói.

"Còn xin sư phụ chỉ điểm!"

"Kiếm Đế Thành coi trọng kỹ, Vạn Kiếm Tông coi trọng ý, còn Binh Vũ Ly gia các ngươi, môn đạo đều nằm trong kiếm hạp, coi trọng là khí. Đã như vậy, ngươi không bằng lấy đó làm phương hướng, thử đem Quỷ Binh Kiếm Hạp luyện đến mức như cánh tay, đạt đến cảnh giới nhân kiếm hợp nhất, có lẽ có thể khai sáng ra một con đường kiếm đạo mới."

"Nhân kiếm hợp nhất..." Ly Lạc lẩm bẩm, sau đó hai mắt sáng lên, đây có lẽ chính là con đường thích hợp nhất với hắn!

Viêm Chu thấy vậy, hài lòng gật đầu.

Đi được một lúc lâu, Ly Lạc đột nhiên hỏi: "Sư phụ, vì sao những ngày qua chúng ta vẫn luôn đi đi về về ở mấy ngọn núi này? Yêu quỷ ở đây đã bị tiêu diệt hết, không còn thứ gì có thể gây hại cho bá tánh nữa."

"Vi sư nhận lệnh của Quốc Sư đại nhân, ở đây chờ đợi một vật." Viêm Chu đáp.

"Là thứ gì?" Ly Lạc tò mò hỏi.

"Đến rồi." Viêm Chu nhìn về phía hư không, nhưng nơi đó rõ ràng là không có gì cả.

Thế nhưng lời vừa dứt không lâu, một cái miệng máu to như chậu máu liền hiện ra từ trong hư không, đó chính là Thao Thiết tàn thần đã chạy trốn khỏi cơ thể Tần Vân ngạ!

...

Hạo Văn Viện, đỉnh Đăng Thiên Lâu, Tần Phong đem tất cả những gì Hữu Tô Thiên Duyệt nhìn thấy trong Chiếu Thiên Thạch kể lại một cách chân thực.

"Sư tôn, Quỷ Phật kia đi đến Tây Vực, chắc chắn là có mục đích gì đó, chúng ta nên kịp thời báo cho Tây Vực Sở Vương và Trảm Yêu Ty, sau đó nhanh chóng phái người đến chi viện."

Thiên Giám Quốc Sư nghe vậy, chắp tay sau lưng, nhìn ra ngoài lan can, ông không đưa ra câu trả lời, mà chỉ nói một câu: "Chờ thêm chút nữa."

Đại nhãn châu tử kỳ quái, cũng có năng lực bói toán cường đại, thậm chí có thể che giấu thiên cơ.

Điều này cũng dẫn đến cho dù Thiên Giám Quốc Sư nắm giữ Thiên Mệnh Đạo Tắc, cũng không thể đoán trước được mục đích đối phương đi đến Tây Vực Cực Cảnh.

Mà muốn trăm trận trăm thắng, nhất định phải biết người biết ta, nếu không hành động thiếu suy nghĩ, sẽ chỉ rơi vào thế bị động.

"Sư tôn, rốt cuộc người muốn chờ cái gì?" Tần Phong không hiểu, đây rõ ràng là việc cấp bách.

"Chờ một hồi âm."

Đúng lúc này, trên bầu trời phương Nam bỗng nhiên xẹt qua một đạo bạch quang, giống như sao chổi kéo theo cái đuôi dài.

Bạch quang đó bắn về phía Đăng Thiên Lâu, cuối cùng hóa thành một con hạc giấy, vững vàng rơi xuống trước mặt hai người Tần Phong.

Hạc giấy chậm rãi mở ra, hư không giống như mặt hồ nổi lên gợn sóng, hình ảnh lưu chuyển.

Trong hình ảnh, Viêm Chu chế phục Thao Thiết tàn thần, thi triển thần thông Vạn Vật Đạo tắc, dung hợp nó vào trong cơ thể.

Mà lúc trước ở trong Cửu Trọng Ngục, tất cả những gì Đại nhãn châu tử và Quỷ Phật nói, Viêm Chu đều thông qua thị giác thứ ba biết được, sau đó chậm rãi nói ra.

Nghe xong lời thuật lại, hạc giấy biến mất, Tần Phong cũng lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Thì ra Quỷ Phật là Tạo Hóa Thân mà tiên phật lưu lại ở thế gian này, còn những tồn tại kỳ quái kia, sở dĩ tìm đến Quỷ Phật, chính là muốn thông qua Tạo Hóa Thân của tiên phật, để tìm kiếm một vật rơi xuống Nhân Gian.

"Giới Tử Tu Di, đó là cái gì?"

Thiên Giám Quốc Sư đáp: "Thần Phật từng có thuyết pháp, hột cải chứa núi Tu Di, núi Tu Di chứa hột cải, cho dù là vật cực kỳ nhỏ bé, cũng có thể chứa đựng sơn hà trăm sông. Thứ mà bọn chúng nhắc đến, Giới Tử Tu Di, có lẽ là chí bảo của Tiên Giới Thần Phật cũng nên."

"Thứ như vậy vì sao lại ở Nhân Gian, hơn nữa mục đích bọn chúng tìm kiếm thứ đó là gì?"

Thiên Giám Quốc Sư thản nhiên nói: "Điểm này ta không biết, nhưng ta biết ai sẽ biết."

"Là ai?" Tần Phong tò mò.

Thiên Giám Quốc Sư không trả lời, mà xòe bàn tay ra, không lâu sau, một pho tượng nhỏ bằng bàn tay hiện ra từ hư không.

Tần Phong nhận ra pho tượng này, rõ ràng là giống hệt với Thành Hoàng gia!

Mà sự thật cũng đúng là như vậy, theo pho tượng phát ra một trận kim quang, một Thành Hoàng gia thu nhỏ lập tức động đậy.

"Ôi má ơi." Tần Phong vô thức thốt lên.

"Tiểu tử, không cần kinh ngạc, đạo mà ta mang đến Thiên địa này là Kim Quang Chú, ngoài lực phòng ngự kinh người ra, còn có thể phân ra rất nhiều phân thân mang theo thần tính của ta. Trước đây sau khi Tạo Hóa Thân của Dạ Du Thần bị hủy, hắn liền thương lượng với ta, giúp ta xây dựng miếu thờ ở khắp nơi trên Thiên địa này, đặt phân thân của ta, mà điều kiện trao đổi chính là che chở lê dân bách tính, ta đã đồng ý." Thành Hoàng gia giải thích.

"Thì ra là vậy." Tần Phong quay đầu nhìn sư tôn, trong lòng không khỏi cảm thán, quả nhiên là lão âm hiểm, lão mưu thâm tính toán.

Không chỉ được lao động miễn phí, còn có thể từ từ moi móc tình báo Tiên Giới từ miệng đối phương.

Thiên Giám Quốc Sư nhướng mày, ánh mắt ra hiệu.

Tần Phong cũng là người âm hiểm, lập tức hiểu ý, giả vờ tò mò hỏi: "Nhưng lúc trước mục đích tiền bối hạ giới, là vì muốn xác nhận Bỉ Ngạn Hoa của Quỷ Giới có thể tiêu diệt những quái vật kia hay không. Sự thật chứng minh, Bỉ Ngạn Hoa quả thực có công hiệu này, thế nhưng số lượng quá ít ỏi, căn bản không giải quyết được vấn đề. Đã như vậy, vì sao tiền bối còn muốn ở lại hạ giới?"

Thành Hoàng gia trầm ngâm một lát, đáp: "Những thứ kỳ quái kia, lai lịch không rõ, lại có lực lượng kinh người, cho dù Tiên Giới Thần Ma và Chư Phật liên thủ, cũng không thể hoàn toàn chống đỡ sự xâm lược của bọn chúng. U Minh Quỷ Giới cũng vậy, nhưng điều khiến chúng ta vô cùng tò mò là, Thiên Địa Pháp Tắc của thế giới này rõ ràng đã suy bại, nhưng những thứ kỳ quái kia lại chậm

chạp không thể xâm nhập, ta muốn làm rõ nguyên nhân trong đó. Có lẽ, trong đó ẩn giấu biện pháp đối phó với bọn chúng cũng nên."

Tần Phong nhìn sư tôn, người sau mặt không chút thay đổi, dường như căn bản không quan tâm đến chủ đề này.

Lão diễn viên rồi... Khóe miệng Tần Phong giật giật.

Thiên Giám Quốc Sư không nói hai lời, dùng Kính Hoa Thủy Nguyệt chiếu lại hình ảnh vừa rồi cho Thành Hoàng gia xem.

Mà khi người sau nghe thấy Giới Tử Tu Di, lập tức lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

"Thì ra Giới Tử Tu Di ở thế giới này, khó trách chúng ta vẫn luôn không tìm thấy!"

Chương 764: Chư Phật biến mất (1/2)

Thành Hoàng gia quả nhiên biết thứ này... Sắc mặt Tần Phong hơi biến đổi, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại bình thường.

"Đây là thứ gì?" Thiên Giám Quốc Sư thản nhiên hỏi.

Thành Hoàng gia không trả lời, mà cúi đầu trầm ngâm, dường như đang suy nghĩ xem có nên nói ra tất cả những gì mình biết hay không.

Thiên Giám Quốc Sư thấy vậy, liền mở miệng nói: "Ngươi phải hiểu rõ, kẻ địch thực sự mà chúng ta phải đối mặt là ai. Nếu tiếp tục che giấu những gì mình biết, chúng ta sẽ chỉ tự trói buộc tay chân mình. Ít nhất là theo ta thấy, cho dù lúc trước Thần Ma giáng thế, Thiên Địa này và Tiên Giới Thần Ma đại chiến một trận, chúng ta cũng không phải là kẻ thù, ngược lại có thể kết minh, cùng chung kẻ địch. Đây cũng là lý do ta đồng ý cho xây dựng miếu thờ của ngươi ở khắp nơi trong Đại Càn, để ngươi tìm kiếm manh mối quan trọng."

Lão sư đây là đang dụ dỗ Thành Hoàng gia sao, nếu thật sự không đề phòng Tiên Giới Thần Ma, vậy tại sao phải phong ấn Tiên Giới Liệt Phùng... Khóe miệng Tần Phong giật giật.

Thành Hoàng gia suy tư một lát, cuối cùng thở dài nói: "Được rồi, ta nói cho ngươi biết."

Ôi má ơi, vậy mà có tác dụng thật, quả nhiên gừng càng già càng cay... Sự kính trọng của Tần Phong đối với Lão sư lại được nâng lên một tầm cao mới.

"Trước đó ta đã nói, những tồn tại đó có thần thông bất tử bất diệt, cho dù Tiên Giới Thần Ma và Tây Vực Chư Phật dốc hết toàn lực, nhưng vẫn không tìm ra cách hóa giải. Mà số lượng của chúng ngày càng nhiều, dường như vô tận, bất đắc dĩ, chúng ta chỉ có thể sử dụng một biện pháp khác."

"Phong ấn..." Tần Phong buột miệng nói.

"Không sai, chính là phong ấn, nhưng điều này không hề dễ dàng, khả năng thích nghi của chúng cực kỳ mạnh mẽ, thậm chí đến mức không thể tưởng tượng nổi, bất kể là môi trường nào, chúng đều có thể nhanh chóng hòa nhập và thích nghi. Ngay cả Viêm Quân Thiên Viêm mà Thần Ma đều sợ hãi, cũng không thể trói buộc chúng, chúng thậm chí có thể sinh ra hình thái mới, dung hợp làm một thể với Thiên Viêm."

Những con quái vật này là gián sao... Dạ Du Thần từng hiển hóa uy lực của Thiên Viêm trong Huyễn Mộng Đạo Tắc, cho dù là giả, cũng khiến Tần Phong trong nháy mắt cảm nhận được sự ngột ngạt gần như tuyệt vọng. Nếu không phải là mưu mẹo, hắn chưa chắc đã có thể thoát khỏi tình cảnh khó khăn đó.

"Mà trong số rất nhiều thủ đoạn của Tiên Giới, có thể thực sự phong ấn được những con quái vật đó, chỉ có hai cách! Thứ nhất chính là Côn Lôn trong lòng bàn tay của Thiên Đế mà ta đã nói trước đó."

Là Côn Lôn Sơn đó sao... Tần Phong gật đầu, chuyện quan trọng như vậy hắn đương nhiên nhớ rõ: "Hả? Chẳng lẽ cách thứ hai có liên quan đến Giới Tử Tu Di?"

"Không sai, thứ hai chính là Tu Di Sơn do Tây Vực Thần Phật tập hợp nguyện lực ngưng tụ thành, trong hạt gạo có thể chứa trăm sông ngàn núi. Ta từng tận mắt nhìn thấy Thượng Phật dùng Tu Di Sơn thu nạp những con quái vật đó, chỉ trong nháy mắt, những con quái vật đó đã bị thu nạp hết vào trong, mặc cho chúng

vùng vẫy thế nào cũng không thể thoát khỏi phong ấn. Tồn tại khủng bố trong số những con quái vật đó, vẫn luôn muốn phá vỡ phong ấn của Côn Lôn Sơn và Tu Di Sơn, giải phóng đồng bọn bên trong. Mà mấu chốt để giải trừ phong ấn, chính là ở Thiên Đế và Giới Tử Tu Di."

Nói đến đây, Thành Hoàng gia thở dài: "Lúc trước Thần Ma xâm nhập Nhân Gian, Thiên Đế bị tấn công từ cả hai phía, sau trận chiến đó, liền không còn tin tức gì nữa. Chúng ta tìm kiếm mấy ngàn năm, cũng không có kết quả, điều này cũng dẫn đến cục diện chiến tranh của Tiên Giới liên tiếp thất bại, rất nhiều Thần Ma đã phản chiến. Nếu không phải phong ấn của Côn Lôn Sơn vẫn còn, chứng minh thần hồn của Thiên Đế vẫn chưa tiêu tan, e rằng chúng ta đều sẽ cho rằng Thiên Đế đã chết."

Tiên Giới rắn mất đầu, cục diện chiến tranh không mấy khả quan. Tần Phong cau mày, trong mắt Thiên Giám Quốc Sư cũng xẹt qua một tia ngưng trọng.

"Nếu Giới Tử Tu Di quan trọng như vậy, chẳng lẽ Tiên Giới Tây Vực Chư Phật không nên giữ nó trong tay sao? Ví dụ như Thượng Phật trong miệng ngươi, tại sao nó lại thất lạc đến Thiên Địa này?"

"Lý do rất đơn giản." Thành Hoàng gia hít sâu một hơi, ngữ khí nghiêm túc nói: "Bởi vì Tây Vực Phật Giới đã không còn tồn tại nữa!"

"Cái gì?!" Tần Phong há hốc mồm.

"Tây Vực Phật Giới bây giờ đã sớm biến thành một mảnh hoang tàn, Chư Phật cũng đã tan thành mây khói. Hư Không ở đó, giống như Thâm Uyên đoạn tầng, bị một lực lượng kỳ dị bao phủ, ngay cả Thiên Đế lúc trước cũng không thể tiến sâu vào trong, để tìm hiểu ngọn ngành. Nhưng trước khi Thiên Đế biến mất không tung tích, Ngài ấy đã từng nói một câu - Nơi sâu thẳm của bóng tối

không thuộc về Tiên Giới, đó là không gian khác. Cũng chính bởi vì câu nói này, khiến ta từng hoài nghi, cuối con đường bóng tối kia chính là thông đến Nhân Gian này hoặc là U Minh Quỷ Giới."

Nghe đến đây, trong lòng Tần Phong đã dấy lên sóng to gió lớn.

Bóng tối giống như Thâm Uyên, Phật Giới và Chư Phật biến mất, nghe thế nào cũng thấy giống hệt với cảnh tượng mà Bạch Ngạn tiền bối đã nói!

Chẳng lẽ, Đại Càn Tứ Vực cực cảnh bên ngoài chính là thông đến Tây Vực Phật Giới, nhưng điều này, thật sự có khả năng sao?

Thiên Giám Quốc Sư cau mày, ông ta quay người nhìn về phía Thương Khung, giữa mi tâm bắn ra một đạo thanh khí, bay thẳng lên trời.

Tuy nhiên, một lát sau, kèm theo tiếng ho dữ dội vang lên, Thiên Giám Quốc Sư che miệng, lòng bàn tay là một mảng đỏ tươi.

"Lão sư!" Tần Phong kinh hãi biến sắc.

"Không sao." Thiên Giám Quốc Sư xua tay, vết máu trên lòng bàn tay đã biến mất không còn tăm hơi.

Thành Hoàng gia nhìn ra điều gì đó, trầm giọng nói: "Thiên Mệnh Đạo Tắc liên lụy đến nhân quả quá lớn, nếu sử dụng quá thường xuyên, cuối cùng sẽ chỉ tự thiêu đốt chính mình mà thôi."

Thiên Giám Quốc Sư không đáp lại, mà nói: "Giới Tử Tu Di rất có thể đang ở Tây Vực Cực Cảnh, Tần Phong, ngươi cần phải đi một chuyến, ở đó có cơ hội để ngươi bước vào cảnh giới Nhị phẩm."

...

Trong hậu hoa viên hoàng cung, Nhã An và Minh Hoàng cùng nhau tản bộ thưởng hoa, kể lại những chuyện đã xảy ra trong khoảng thời gian này.

"Tu vi tăng tiến đương nhiên là chuyện tốt, nhưng sao trẫm nghe nói, thời gian này, tâm tư của con bé không hoàn toàn đặt vào việc tu hành?"

Trong mắt Nhã An xẹt qua một tia bối rối, sau đó cố gắng trấn định nói: "Ngoài tu hành ra, con còn phải quản lý các công việc lớn nhỏ của Thiên Bảo Các. Nếu không chỉ dựa vào mấy cửa hàng của Hoàng huynh, làm sao có thể đảm bảo quốc khố đầy đủ, làm sao có thể phát đủ tiền trợ cấp cho binh lính tử trận?"

Minh Hoàng an ủi: "Trẫm có đứa con gái như con thay trẫm chia sẻ gánh nặng, quả thực là một chuyện may mắn. Chỉ là gần đây, Thái tử thường xuyên than phiền với trẫm, ngoài việc quản lý việc kinh doanh của tửu lâu và thanh lâu, còn phải toàn quyền tiếp quản Thiên Bảo Các của con, khiến nó bận rộn đến mức đầu óc choáng váng, thậm chí không còn tinh lực để học cách trị quốc. Không biết có chuyện này không?"

Cơ thể Nhã An khựng lại.

Tâm tư đều đặt hết lên người Tần phủ, những điều này đương nhiên là sự thật, nhưng loại chuyện này, làm sao nàng có thể nói cho Phụ hoàng biết được?

Đầu óc nhanh chóng suy nghĩ, rất nhanh đã tìm được lời lẽ: "Phụ hoàng ngày ngày lo việc nước, vất vả không biết nhiều hơn Hoàng huynh bao nhiêu lần. Mà Hoàng huynh thân là trữ quân, lại cả ngày không lo tu thân dưỡng tính, la cà ở những nơi như hoa viên liễu ngõ, như vậy sao được? Con chỉ là hy vọng Hoàng huynh đừng đặt quá nhiều tâm tư vào những chuyện không đâu mà thôi."

Minh Hoàng hơi nghiêng đầu: "Thì ra là vậy, nhưng Thái tử rõ

ràng nói với trẫm, là do con thường xuyên phải đến Tần phủ, ở cùng một chỗ với Tần Phong, cho nên mới buông tay việc của Thiên Bảo Các."

Chương 765: Chư Phật biến mất (2/2)

Xoạt!

Vành tai trắng nõn của Nhã An trong nháy mắt đỏ bừng. Cho dù tâm lý nàng có mạnh mẽ đến đâu, nhưng bị Phụ hoàng trực tiếp hỏi như vậy, vẫn khiến nàng nhất thời luống cuống tay chân.

Nhã An âm thầm cắn răng nói: "Hoàng huynh thật sự nói như vậy sao?"

"Có cần gọi nó đến đây đối chất không?" Minh Hoàng cười hỏi.

"Không cần đâu."

Hai người là anh em ruột, làm sao Nhã An có thể không hiểu rõ tính cách của Thái tử? Những lời này tám chín phần mười là sự thật.

Đáng ghét!

Dưới ống tay áo rộng, nắm đấm phải của Nhã An siết chặt.

"Phụ hoàng, con có chuyện muốn nói với người."

"Chuyện gì?"

"Hoàng huynh ở Phiêu Hương Viện, nuôi mấy nữ tử phong trần, có lúc còn không về nhà."

Minh Hoàng nghe vậy, cau mày. Ông ta gọi Lý Công Công đang đứng không xa, thản nhiên nói: "Tối nay, gọi Thái tử đến Ngự Thư

Phòng."

"Nô tài tuân mệnh." Lý Công Công cúi người lui xuống.

Hai người tản bộ đến cửa hậu hoa viên, Nhã An lại nhớ ra điều gì đó, lần nữa lên tiếng: "Phụ hoàng, trước đó Lão sư có nói với con vài câu..."

...

Tần Phong trở về Tần phủ, vẻ mặt ngưng trọng lập tức thu liễm lại.

Hắn đã nói với Hữu Tô Thiên Duyệt, sẽ cùng nàng ấy đến Tây Vực.

Điều này vừa là để ngăn chặn những tồn tại kỳ dị kia tìm được Giới Tử Tu Di, cũng là vì cơ hội đột phá đến cảnh giới Nhị phẩm mà Lão sư đã nói.

Nhưng chuyện này, tuyệt đối không thể để hai nàng biết được.

Họ vừa mới sinh con không lâu, lúc này cần nghỉ ngơi nhất.

Hơn nữa Tần Phong rất rõ ràng, với tính cách của hai nàng, nếu biết hắn lại muốn ra ngoài mạo hiểm, nhất định sẽ yêu cầu đi theo.

Tuy nhiên, hai nàng mang thai mười tháng, tu vi đừng nói là tiến bộ, có thể không thụt lùi đã là tốt lắm rồi, thêm vào đó Tần Tiêu và Tần Lam không ngừng hấp thụ khí cơ trong cơ thể họ, bây giờ họ căn bản là vô cùng suy yếu, làm sao có thể đánh nhau với cường địch được?

Bước vào đại sảnh, cả nhà vui vẻ hòa thuận, mùi thơm của thức ăn xộc vào mũi.

Nhị nương đang trêu đùa Tần Tiêu và Tần Lam, trên mặt tràn

đầy nụ cười hạnh phúc.

Liếc mắt nhìn xung quanh, lại không thấy bóng dáng của Lão Long và Na Phật Khẩu.

"Long Tổ đi đâu rồi?" Tần Phong tò mò hỏi.

Thương Mộc trả lời: "Qua giờ ngọ, liền không thấy bóng dáng Long Tổ đâu nữa, có lẽ là Thiên Trì bên kia xảy ra chuyện gì đó, Long Tổ quay về cũng nên."

Như vậy cũng tốt, ta còn sợ suy nghĩ trong lòng bị Na Phật Khẩu vạch trần... Tần Phong âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Ngoảnh đầu nhìn hai nàng, Song đồng dị năng thi triển, phải nói là, thể chất của võ phu và Long tộc quả thực rất mạnh mẽ, rõ ràng là vừa mới sinh con không lâu, nhưng cơ thể đã khôi phục được kha khá rồi.

Chỉ là khí cơ trong cơ thể họ, vẫn không sung mãn như lúc trước khi mang thai.

"Nếu như không mang thai, sau khi Thiên Địa dị biến, với thiên phú của hai nàng, e rằng bước vào cảnh giới Nhị phẩm cũng là chuyện dễ như trở bàn tay." Tần Phong âm thầm thở dài.

"Phu quân, sao giờ này mới về?" Liễu Kiếm Ly tò mò hỏi.

"Có chút chuyện về tu hành muốn hỏi Lão sư, cho nên mới về muộn." Tần Phong thản nhiên đáp.

Thương Phi Lan ở bên cạnh khẽ hít mũi, sau đó cau mày: "Sao trên người lại có mùi hương của nữ nhân?"

Nguy rồi, là lúc sáng nay, dính từ trên người con hồ ly đó... Tần Phong thầm kêu không ổn, đầu óc nhanh chóng xoay chuyển, sau đó thản nhiên đáp: "Lúc ta đi gặp Lão sư, Nhã An cũng ở đó

thỉnh giáo vấn đề, có lẽ là lúc đó vô tình dính phải."

Lúc này, Lam Ngưng Sương ở phía xa cũng tiến lại gần, cau mày nói: "Không đúng, Cô gia, Nhã An thường xuyên đến Tần phủ, mùi son phấn trên người nàng ấy ta nhớ rất rõ. Đó là một mùi hương thanh nhã, hoàn toàn không nồng nàn như mùi hương trên người chàng bây giờ."

Mấy người đều là mũi chó sao, mũi thính như vậy?

Ánh mắt của tất cả nữ nhân trong đại sảnh đồng loạt nhìn về phía Tần Phong, trên trán hắn không khỏi lăn xuống một giọt mồ hôi lạnh.

Tuy nhiên may mắn là, Tần Phong dù sao cũng là người từng trải, rất nhanh đã nghĩ ra một cái cớ rất hay: "Chuyện này mấy người không biết rồi, Nhã An thân là công chúa, son phấn mà nàng ấy dùng sao có thể là vật tầm thường được? Đó là sản phẩm mới của Dục Tú Phường, được chiết xuất từ nhiều loại hoa trà của Bách Hoa Cốc, tên là Bách Hoa Tán. Mùi hương của nó sẽ thay đổi theo thời gian. Bình thường vào buổi sáng, đó là một mùi hương thanh nhã, sau giờ ngọ, mùi hương đó sẽ càng lúc càng nồng nàn. Mà đến tối, khi nhiệt độ giảm xuống, mùi hương này lại mang đến cho người ta cảm giác mát mẻ, dễ chịu."

Vừa nói, Tần Phong vừa âm thầm dẫn động Thần Thức, lấy ra một cây Băng Tâm Thảo từ trong Tu Di Giới, giấu vào trong ngực.

Băng Tâm Thảo có công hiệu tĩnh tâm ngưng thần, có thể tỏa ra khí lạnh...

"Ơ, hình như thật sự có cảm giác mát mẻ, hơn nữa tâm trạng cũng trở nên rất thoải mái?" Lam Ngưng Sương kinh ngạc nói.

"Ta đã nói là như vậy rồi, hai nàng nếu không tin, không bằng cũng đến ngửi thử xem?"

"Không cần đâu." Liễu Kiếm Ly lắc đầu.

Thương Phi Lan tuy rằng vẫn còn chút nghi ngờ, nhưng sự thật bày ra trước mắt, nàng cũng chỉ có thể tin tưởng.

Nhị nương thấy vậy, liền lên tiếng giảng hòa: "Mùi son phấn này ngửi cũng thật sự không tệ, lần sau Nhã An đến, ta phải hỏi nàng ấy mới được."

Chuyện này... Tần Phong khuyên nhủ: "Nhị nương đừng suy nghĩ nhiều nữa, Bách Hoa Tán là son phấn đặc cung của hoàng tộc, chỉ có các vị nương nương và công chúa trong cung mới có tư cách sử dụng. Nếu như người nói với nàng ấy, nàng ấy nhất định sẽ mang đến cho người một ít, nhưng loại ân tình này, không cần thiết phải nợ."

"Đặc cung của hoàng tộc... Vậy thì đúng là không nên làm phiền nàng ấy." Nhị nương gật đầu đồng ý.

May mà chỉ là hư kinh một trận...

Choang!

Đúng lúc này, tiếng đồ sứ vỡ vụn vang lên.

Mọi người nhìn theo tiếng động, thì ra là Tần Lam nghịch ngợm, làm vỡ chén trà, nước trà đổ lênh láng khắp sàn nhà.

Thương Phi Lan thấy vậy liền muốn ra tay dạy dỗ, nhưng lại bị Tần Phong ngăn cản: "Vỡ tan bình an, đây là chuyện tốt."

Vừa dứt lời, ở bên kia, Tần Tiêu cũng làm vỡ một cái chén trà, phát ra tiếng cười khanh khách.

Tần Phong xắn tay áo lên, giơ tay lên nói: "Còn nhỏ như vậy mà đã nghịch ngợm như thế, sau này còn ra thể thống gì nữa? Nhất định phải dạy dỗ cho đàng hoàng. Nương tử nàng đừng

động, để ta!"

Không bao lâu sau, trong đại sảnh liền vang lên tiếng khóc oa oa.

...

Trăng sáng sao thưa, gió đêm hiu hiu.

Tần Phong trở về phòng, vẫn là một bộ dạng đầy tâm sự.

Rõ ràng con cái vừa mới sinh ra không lâu, rõ ràng còn chưa được ở bên cạnh chúng bao lâu, vậy mà đã phải vội vàng rời đi.

Có lẽ phải đợi đến ngày mà mối đe dọa đối với Thiên Địa này hoàn toàn biến mất, hắn mới có thể yên tâm ở bên cạnh gia đình.

"Ngủ sớm một chút đi, ngày mai còn phải lặng lẽ rời đi, đến Tây Vực." Tần Phong thầm nghĩ.

Đúng lúc này, cửa phòng bỗng nhiên bị đẩy ra, hai bóng hình xinh đẹp cùng nhau bước vào.

Tần Phong ngạc nhiên nhìn: "Hai người, sao lại đến đây?"

Chỉ thấy Thương Phi Lan bưng một bát thuốc, gương mặt trắng nõn của Liễu Kiếm Ly dưới ánh nến, đỏ ửng lên.

Bát thuốc đó, Tần Phong nhận ra, chẳng phải chính là phương thuốc bí truyền của Liễu gia lão bà sao?

Đêm khuya thanh vắng, một bát thuốc bổ, hai nàng e lệ, tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, dường như đã không cần phải nói cũng biết.

Tần Phong nuốt nước miếng, có chút căng thẳng, cũng có chút mong đợi: "Lũ nhỏ, ngủ hết rồi sao?"

"Ừm." Tiếng mũi nhẹ nhàng vang lên.

Ngọn nến trong phòng bỗng chốc tối đi...

Chương 766: Khởi hành (1/2)

Rạng sáng ngày hôm sau, mặc dù cơ thể đã được Long Châu và lôi đình tôi luyện, Tần Phong vẫn cảm thấy toàn thân đau nhức như muốn gãy lìa.

Thảo nào tối qua khi vào phòng, nương tử lại mang theo cả thang thuốc đặc chế của lão ti cơ, thì ra các nàng ấy đã sớm biết, đây sẽ là một trận chiến trường kỳ.

Không có đất cày hư, chỉ có trâu cày chết, nếu có thể làm lại, ta muốn làm võ phu... Tần Phong thầm nghĩ, thân thể người đọc sách so với hai vị nương tử, quả nhiên vẫn là quá mức yếu đuối.

Liếc mắt nhìn sang, hương thơm mềm mại bên cạnh, sau một đêm triền miên, hai vị nương tử đều vùi đầu vào trong chăn.

Thì ra các nàng cũng biết ngại ngùng... Tần Phong chớp chớp mắt, bỗng nhiên cảm thấy có chút buồn cười.

Hắn muốn kéo chăn ra, trêu chọc hai vị nương tử một chút, nhưng cái chăn kia lại giống như mọc rễ trên người, căn bản không nhúc nhích.

Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan đều đang âm thầm dùng sức!

Ngay lúc Tần Phong tính toán so chiêu với hai vị nương tử, một cỗ khí cơ trong cơ thể lại vào lúc này điên cuồng cuộn trào.

"Đây là..." Tần Phong trừng lớn hai mắt, vội vàng triển khai Thần Thức, nội thẩm bản thân.

Chỉ thấy trong Thần Hải, trên Âm Dương Đạo Tắc, hắc bạch chi khí lưu chuyển, gột rửa toàn thân, Xích Kỳ và Bạch Tô hai tiểu

gia hỏa, cũng dưới cỗ khí cơ này, lộ ra thần sắc vô cùng hưởng thụ.

Ban đầu Tần Phong còn chưa kịp phản ứng, mãi đến khi trên Vấn Tâm Đài, hư ảnh của Hiên Nhất tiền bối hiển hóa, hắn mới từ trong miệng của vị này biết được, đây là thân thể thần hồn của hắn đang dung hợp Âm Dương Đạo Tắc!

"Hửm?" Tần Phong kinh ngạc vạn phần, gần nửa năm trời, khổ tâm nghiên cứu, lại là thu hoạch rất ít, vì sao một đêm ngắn ngủi, bỗng nhiên khai khiếu, bắt đầu dung hợp đạo tắc?

"Tiền bối, đây là vì sao?"

Hiên Nhất trầm ngâm một lát, tiếp đó hỏi: "Tối qua ngươi đã làm gì?"

"Tối qua, ta..." Nói được một nửa, đột nhiên dừng lại, qua một lúc lâu, Tần Phong mới ấp úng nói: "Tối qua cùng hai vị nương tử cộng độ lương tiêu."

"Thì ra là thế, chính như câu nói cô dương bất sinh, cô âm bất trưởng, ngươi không ngừng nghiên cứu Âm Dương Đạo Tắc, cũng không phải là không thu hoạch được gì, chỉ là muốn dung hợp nó vào bản thân, còn thiếu một chút cơ duyên.

Mà việc ngươi cùng nương tử ân ái, liền cho ngươi cơ duyên này."

Tần Phong phản ứng lại, giống như lúc trước thông qua việc ân ái để truyền Cổ Thần Tức và Hồng Mông tiên khí cho hai vị nương tử vậy.

Âm dương giao hòa, khí cơ lưu chuyển giữa cơ thể bọn họ, ngược lại khiến hắn khai khiếu, đối với Âm Dương Đạo Tắc bắt đầu dung hợp vào bản thân!

Cẩn thận cảm nhận khí cơ trong cơ thể, hắn rõ ràng phát hiện, so với trước kia mạnh hơn không ít.

“Nếu ta đoán không lầm, hai vị nương tử kia của ngươi, hẳn là cũng nhận được chỗ tốt cực lớn.” Hiên Nhất nói như vậy.

Tần Phong nghe vậy, thi triển Song đồng dị năng, liếc mắt nhìn hai vị nương tử.

Sự thật cũng đúng như lời tiền bối nói, cơ thể Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan đã hoàn toàn khôi phục, ngay cả khí cơ trong cơ thể cũng biến thành trạng thái đỉnh phong ban đầu, thậm chí còn hơn cả trước kia.

Một số tiểu thuyết võ hiệp đề cao song tu quả nhiên không phải là không có lý, thoải mái đồng thời còn có thể tăng tu vi... Tần Phong lộ ra vẻ mặt cổ quái.

Ánh nắng xuyên qua khe hở giữa cửa sổ chiếu vào trong phòng, không khí trong lành đặc trưng của đầu đông khiến người ta không khỏi khoan khoái dễ chịu.

Tiếng kêu chiếp chiếp vang lên, một bóng đen nhỏ nhắn, từ cửa sổ lóe lên rồi biến mất, đó là một con tiểu hồ ly.

Lúc này Tần Phong mới phản ứng lại, rõ ràng hắn muốn sáng sớm nay lặng lẽ rời đi, cùng Hữu Tô Thiên Duyệt đi Tây Vực!

Kết quả tối hôm qua đắm chìm trong ôn nhu hương, lại quên mất chuyện này!

Nhìn sang hai bên, hai vị nương tử rõ ràng đã tỉnh, nhưng vẫn vùi đầu không dám thò ra.

Tần Phong thăm dò nói: “Giờ cũng không còn sớm nữa, hai vị nương tử có muốn cùng đi dùng thiện không?”

Hắn đã nghĩ kỹ rồi, Kiếm Ly và Phi Lan lúc này nhất định sẽ vì ngại ngùng mà không dám hành động thiếu suy nghĩ, nếu đã như vậy, ngược lại vừa lúc thuận tiện cho hắn đứng dậy mặc quần áo rời đi.

Tuy nhiên, ý tưởng thì hay, kế hoạch lại không theo kịp biến hóa.

Trong chăn bỗng nhiên thò ra hai cánh tay trắng nõn như ngọc, kéo hắn vào trong.

Tần Phong giật mình, hắn vạn vạn không ngờ tới, hai vị nương tử lại thật sự muốn dùng "thiện", nhưng mà "thiện" này không phải "thiện" kia!

Ngoài cửa, phân thân của Hữu Tô Thiên Duyệt nghe thấy động tĩnh, trong mắt xẹt qua vẻ cổ quái.

Nàng ngẩng đầu nhìn trời, mặt trời dần lên cao.

Thời gian hai nén nhang, trôi qua vội vàng.

...

Chờ đến khi Tần Phong mặc quần áo chỉnh tề từ trong phòng đi ra, hắn đang khom lưng.

Không nói đến việc chinh chiến cả đêm, sáng sớm còn phải tăng ca, cho dù là người đàn ông bằng sắt, cũng không chịu nổi dày vò như vậy.

Ruộng càng cày càng béo, trâu càng cày càng gầy, là đạo lý ai cũng biết.

Chiếp chiếp!

Tiểu hồ ly màu đỏ ngay bên chân, tiếp đó chỉ nghe thấy một tiếng "bùm", sương mù màu hồng phấn lan tỏa, thân ảnh yểu điệu

yêu kiều từ trong đó hiện ra, chín cái đuôi dài của hồ ly lay động, càng làm tăng thêm vẻ đẹp mê hoặc.

Hữu Tô Thiên Duyệt liếc mắt nhìn căn phòng, cười như không cười nói: “Nhanh như vậy?”

Tần Phong nghe vậy sắc mặt cứng đờ, đây là sự sỉ nhục lớn nhất đối với một người đàn ông!

“Hừ, nếu không phải vì muốn cùng ngươi đi Tây Vực, cho dù mặt trời lên cao ba sào, ta cũng sẽ không thở hổn hển một hơi.”

“Nói lời này trước, chi bằng trước tiên hãy thẳng lưng lên.” Hữu Tô Thiên Duyệt vẻ mặt trêu tức.

“Đừng nói nhảm nữa, nhân lúc các nàng ấy còn đang nghỉ ngơi, nhanh chóng khởi hành đi Tây Vực.” Tần Phong vừa vịn eo, vừa bước từng bước về phía cổng lớn Tần phủ.

“Nếu đã như vậy, thì không cần lo lắng.”

“Lời này của ngươi là có ý gì?” Tần Phong hiếu kỳ, xoay người nhìn lại, tiếp đó sững sờ tại chỗ.

Hai bên cửa phòng, Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan đã mặc quần áo chỉnh tề, yên lặng đứng ở đó, thần sắc lạnh lùng.

Nghĩ lại cũng đúng, ngay cả hắn cũng có thể xuống giường, hai vị nương tử làm sao có thể thật sự ngủ được?

“Chuyện gì xảy ra?” Thương Phi Lan liếc mắt nhìn Hữu Tô Thiên Duyệt, lạnh lùng hỏi.

Liễu Kiếm Ly càng là không nói hai lời, tay phải vung lên, theo tiếng nước chảy róc rách vang lên, Hàn Thủy Kiếm từ trên trời giáng xuống, đây là tiết tấu không nói hai lời, liền muốn đại đánh một trận a.

Tần Phong vội vàng nói: “Nương tử, hai người nghe ta giải thích.”

...

Sau một phen giải thích, Liễu Kiếm Ly hai người cũng coi như hiểu rõ ngọn nguồn sự việc - Tây Vực lại xuất hiện biến cố, tướng công vâng mệnh Thiên Giám Quốc Sư, phải đi Tây Vực.

“Chuyện lớn như vậy, vì sao phải giấu diếm chúng ta?” Liễu Kiếm Ly nghiêng đầu nhìn Tần Phong, trong đôi mắt lạnh lùng kia, mang theo một tia bất mãn.

Hữu Tô Thiên Duyệt xem náo nhiệt không chê chuyện lớn, lên tiếng nói: “Còn có thể vì sao? Đương nhiên là bởi vì không muốn hai người lo lắng, lại biết hai người không giúp được gì, cho nên mới lựa chọn giấu diếm.”

Thương Phi Lan nghe vậy, lông mày cau lại, đôi mắt màu xanh nhạt trừng mắt nhìn Hữu Tô Thiên Duyệt.

“Không cần phải nhìn ta như vậy, Nam Vực Chúc Long hiện thế, Thiên địa dị biến sau, thực lực của vạn vật ở phương Thiên địa này đều đang tăng vọt.

Mà trong khoảng thời gian này, hai người các ngươi mang thai, khí cơ trong cơ thể bị hai tiểu gia hỏa kia điên cuồng hấp thu.

Có thể duy trì thực lực như cũ đã là không dễ dàng, lại càng không thể nhúng tay vào chuyện này?”

Nói đến cuối cùng, ngữ khí của Hữu Tô Thiên Duyệt ngược lại trở nên khá nghiêm túc.

Nàng và Liễu Kiếm Ly hai người cũng coi như có chút giao tình, phần quan tâm này không phải là giả.

Chương 767: Khởi hành (2/2)

Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan nghe vậy, đồng thời nhìn về phía Tần Phong. Hắn biết rõ hai vị nương tử mạnh mẽ đến mức nào, nếu như ngồi im chứng thực lời nói này, nói gì cũng sẽ cùng đi Tây Vực.

Lập tức đổi một cách nói khác: "Đừng nghe nàng ấy nói bậy, thực lực của hai vị nương tử, ta chưa bao giờ nghi ngờ!

Chỉ là Tần Tiêu và Tần Lam vừa mới sinh ra không lâu, lúc này chính là cần người chăm sóc. Nếu ta đi rồi, hai người lại không ở đây, ta sợ trong nhà xảy ra chuyện, chỉ là như vậy thôi.

Hơn nữa... hai người hiện tại, cũng xác thực cần phải nghỉ ngơi thật tốt."

Hữu Tô Thiên Duyệt nhướng mày, lười biện bác.

Thương Phi Lan lạnh lùng lên tiếng: "Ta và Kiếm Ly tỷ có thể không đi."

"Thật sao?"

"Nhưng tướng công ngươi cũng không được đi, thực lực của ngươi thậm chí còn không bằng chúng ta, đi cũng chỉ là uổng mạng."

"Làm sao có thể như vậy? Hắn thế nhưng là vâng mệnh Thiên Giám Quốc Sư." Hữu Tô Thiên Duyệt nhíu mày nói.

Hình ảnh hiển lộ trong Chiếu Thiên Thạch, có nghĩa là nàng nhất định phải mang Tần Phong đi Tây Vực mới được, nếu không tất sinh biến cố.

Hơn nữa nàng tin tưởng, đã đưa ra nhân vật như Thiên Giám Quốc Sư, cho dù là Long tộc Thương Phi Lan cũng phải cân nhắc.

“Lão già kia nghĩ như thế nào thì liên quan gì đến ta? Thật sự cho rằng người trong thiên hạ đều là quân cờ của hắn?” Thương Phi Lan không cho là đúng.

A, cái này... Tần Phong vội vàng liếc mắt nhìn về phía Đăng Thiên Lâu, may mà mọi chuyện như thường.

Cục diện này có chút ngại ngùng, hoặc là phải mang theo hai vị nương tử cùng đi, hoặc là ai cũng không đi được.

Suy đi tính lại, Tần Phong thở dài một hơi, thần sắc trịnh trọng nói: “Nếu đã như vậy, ta cùng hai vị nương tử đánh cược một trận như thế nào?”

“Đánh cược cái gì?”

“Ta cùng hai vị nương tử tỷ thí một phen, ba chiêu định thắng thua, nếu ta thắng, hai vị nương tử liền ở lại phủ, để ta đi Tây Vực.

Nếu ta thua, liền đồng ý để hai vị nương tử cùng đi.”

Tần Phong nói lời này cũng là dùng rất lớn dũng khí, không có cách nào, bị hai vị nương tử áp chế quá lâu, thuộc tính sợ vợ đã ăn sâu vào tận xương tủy.

Nhưng vì an nguy của hai vị nương tử, hắn nhất định phải làm như vậy, hơn nữa hắn cũng tin tưởng, trải qua khoảng thời gian trống rỗng mười tháng nương tử mang thai, hắn đại khái suất đã hậu lai cư thượng, có thể vững vàng áp chế hai vị nương tử một bậc!

Có lẽ chính là hôm nay, đến lượt hắn xoay người làm chủ!

“Thật sự muốn như vậy?” Liễu Kiếm Ly chu môi khẽ nói.

Tần Phong tự tin cười một tiếng: “Không sai, hai vị nương tử cẩn thận.”

...

Một nén nhang sau, ngoài cổng lớn Tần phủ, một đoàn người chỉnh đốn trang bị, chuẩn bị xuất phát.

Hữu Tô Thiên Duyệt nhìn Tần Phong mặt mày xám xịt, lộ ra thần sắc khinh bỉ.

Nói hay là ước định ba chiêu, kết quả một chiêu đối mặt, đã bị chế phục, thật sự là mất mặt ném đến tận nhà.

Nhưng từ trong nháy mắt vừa rồi, Hữu Tô Thiên Duyệt cũng phát hiện ra một số chỗ không bình thường.

Khí cơ của Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan lại mạnh hơn trước kia một chút, hơn nữa trong cơ thể các nàng dường như có một loại lực lượng đặc biệt lưu chuyển toàn thân, khiến cho khí cơ của các nàng càng thêm viên mãn, thậm chí có loại ảo giác dung hợp làm một thể với Thiên địa.

“Giống như đạo tắc, hơn nữa không phải đạo tắc bình thường...” Hữu Tô Thiên Duyệt thầm nghĩ.

Hạ nhân trong phủ dắt ngựa ra, nhị đệ hiếu kỳ nói: “Đại ca, huynh làm sao vậy?”

Liễu Kiếm Ly hai người nghiêng đầu nhìn sang, Tần Phong ngại ngùng đáp: “Vừa rồi không cẩn thận ngã một cái, không có gì đáng ngại.”

Lời tuy như vậy, nhưng trong lòng hắn lại vô cùng buồn bực, vốn còn muốn thể hiện oai phong một chút, kết quả lại một lần

nữa chứng minh - nương tử của ngươi, vĩnh viễn là nương tử của ngươi.

Nhưng hắn làm sao có thể nghĩ đến, chữ "cẩn thận" vừa dứt lời, hai vị nương tử liền đồng thời ra tay?

Hắn sơ ý, không kịp né tránh, sau đó liền bị hành vi không giảng võ đức của hai vị nương tử, nhanh chóng chế phục.

Bất quá khoảng cách đó, Văn Thánh Đạo Giả đối đầu với võ phu và Long tộc, xác thực không chiếm ưu thế.

Dù sao người trước giống như pháp sư, cần phải niệm chú trước khi thi triển kỹ năng, người sau giơ tay lên là đánh, kỹ năng còn không có thời gian hồi chiêu, mà lực công kích lại còn cao.

Càng nghĩ càng tức, pháp sư khi nào mới có thể đứng lên?

"Vừa mới sinh con xong, vì sao còn phải chạy loạn khắp nơi, thế đạo bây giờ so với trước kia còn không yên ổn.

Ta vẫn không hiểu lắm, Phong nhi con nói đi hưởng tuần trăng rốt cuộc là có ý gì." Nhị nương lo lắng nói.

Tần Phong giải thích: "Chính là nghĩ hai vị nương tử mang thai mười tháng, vẫn luôn ở trong Phụng Thiên Thành, không khỏi quá mức nhàm chán.

Liền dự định dẫn các nàng ấy đi ra ngoài dạo chơi một chút, ngắn thì bảy tám ngày, dài thì một tháng, không cần quá lâu liền có thể trở về, nhị nương không cần lo lắng."

Lời giải thích này là hắn đã sớm bàn bạc với mọi người...

"Nhị nương tuổi đã cao, cũng không hiểu các con trẻ các con, ra ngoài cẩn thận mọi việc là được."

"Đó là đương nhiên, chúng con không có ở đây trong khoảng

thời gian này, liền phiền cô cô chăm sóc Tần Tiêu và Tần Lam."

"Yên tâm đi, nếu chúng nó không nghe lời, Long tộc tự có rất nhiều cách để dạy dỗ." Thương Mộc lười biếng đáp.

Tần Phong nghe vậy, trầm ngâm một lát, nghiêm túc nói: "Nếu Tần Tiêu tiểu tử kia chọc cô cô tức giận, đánh thì cứ đánh, nếu Tần Lam làm sai chuyện, chỉ đánh là vô dụng, vẫn là phải giảng đạo lý nhiều hơn.

Đương nhiên, nếu cô cô thật sự không nhịn được nữa, lấy Tần Tiêu ra trút giận cũng được."

Một phen chào hỏi, cuối cùng cũng đến lúc chia tay.

Thương Phi Lan bỗng nhiên phát hiện ra điều gì đó, lông mày nhíu lại, sau đó tiến sát lại gần Hữu Tô Thiên Duyệt, khẽ ngửi.

Động tác đơn giản này, lại khiến Tần Phong sợ đến mức dựng tóc gáy: "Ê, Thiên Duyệt tộc trưởng, mùi hương trên người ngươi, chẳng lẽ cũng là bôi Bách Hoa Tán của Dục Tú Phường sao?

Thứ đó thế nhưng là đặc cung của hoàng tộc, người bình thường không thể nào có được."

Vừa nói, hắn vừa không ngừng dùng ánh mắt ra hiệu.

Hữu Tô Thiên Duyệt sống không biết bao nhiêu năm, làm sao có thể không hiểu những điều này, khẽ mỉm cười, đáp lại một ánh mắt yên tâm.

Tần Phong thở phào nhẹ nhõm.

"Nữ tử Hồ tộc chúng ta chưa bao giờ trang điểm, đây là mùi hương đặc trưng trên người chúng ta đấy."

Ôi má ơi!

...

Hạo Văn Viện, đỉnh Đăng Thiên Lâu.

Thiên Giám Quốc Sư thu hồi tầm mắt, thản nhiên nói với Thành Hoàng gia: "Trong hình ảnh lúc trước, ngươi đã giấu diếm một số thông tin."

"Ngươi chẳng phải cũng vậy sao? Miệng lưỡi trơn tru nói đến thế giới này, là vì muốn lấy Bỉ Ngạn Hoa, đối phó với những thứ đó.

Nhưng các ngươi rõ ràng sớm nên biết, số lượng Bỉ Ngạn Hoa, đối với những tồn tại kia mà nói, chẳng khác nào muối bỏ bể.

Các ngươi làm như vậy chẳng qua là muốn dùng Bỉ Ngạn Hoa chứng minh một số suy đoán, tìm kiếm một loại phương pháp có thể triệt để tiêu diệt chúng."

Con ngươi của Thành Hoàng gia hơi mở to: "Vậy thì đã sao, sự thật chứng minh, Bỉ Ngạn Hoa xác thực có thể tiêu diệt những tồn tại kia.

Hiện tại ngươi nên quan tâm, là làm sao đối phó với tôn Quỷ Phật kia, phải biết rằng trong Tạo Hóa Thân đó, ẩn chứa chính là sự quỷ dị bất tử bất diệt."

Thiên Giám Quốc Sư không có đáp lời, ngược lại thản nhiên nói: "Ngươi không phải muốn biết, thông tin bị ta giấu diếm là gì sao?"

"Là gì?" Thành Hoàng gia hiếu kỳ.

"Chúng nó đang tìm kiếm, người khống chế Sinh Tử Đạo Tắc ở phương Thiên địa này..."

Chương 768: Nam Giết, Nữ Bắt Đi

Đông Vực, lãnh địa của A Tu La tộc.

Thiếu nữ lam điện vung đuôi ngựa, đôi chân mạnh mẽ dậm mạnh xuống đất, hơn mười tên A Tu La tộc cường tráng đồng loạt bị chấn lui.

Tử Vũ La đứng ngoài quan chiến, cảm khái nói: "Thiên địa dị biến, Thiếu vương hấp thu thượng giới hương hỏa thần tức, thực lực bây giờ ngay cả ta cũng có chút kinh hãi.

Cũng khó trách nhiều tộc nhân không biết sống chết như vậy, muốn bày tỏ tình cảm với Thiếu vương."

Tà Vương Tỳ Ma La tán thành: "Thiếu vương vốn thiên phú dị bẩm, tương lai A Tu La tộc có lẽ có thể dưới sự dẫn dắt của Thiếu vương, đi đến một tầm cao mới cũng không chừng."

Không sai, thiếu nữ lam điện chính là Pháp Bố La năm xưa từng giao thủ với Tần Phong!

Hiện tại nàng tuy vẫn còn non nớt, nhưng phôi thai mỹ nhân đã ẩn hiện, dưới đường cong cơ thể rõ ràng, ẩn giấu lực bộc phát vô song, cho dù là chiến sĩ A Tu La tộc đã thành danh, cũng không phải là đối thủ một chiêu của nàng!

Từng tên chiến sĩ ngã xuống, nhăn nhó đứng dậy, sau đó cung kính chắp tay lui ra.

Địa vị, người yêu, đối với A Tu La tộc mà nói, đều phải dùng nắm đấm để tranh giành.

Bày tỏ tình cảm thất bại, không dây dưa nữa, đây chính là truyền thống của A Tu La tộc.

Pháp Bố La duỗi lưng một cái, xương cốt vang lên tiếng "bốp" giòn giã, nàng xoay người đi về phía Tử Vũ La và Tỳ Ma La.

Tử Vũ La cười nói: "Hiện tại trong tộc thanh niên chiến sĩ dũng mãnh, chẳng lẽ không có một ai lọt vào mắt Thiếu vương?"

Pháp Bố La xoay xoay cổ, lên tiếng đáp: "Muốn chinh phục ta, nhất định phải đánh bại ta, bọn họ còn kém xa lắm.

Hơn nữa, người bạn đời hoàn mỹ có thể sinh hạ con nối dõi mạnh nhất với ta, đã sớm được xác định rồi."

Tử Vũ La và Tỳ Ma La liếc nhìn nhau, tâm linh tương thông.

Bọn họ tự nhiên biết người trong miệng Thiếu vương nói là ai, không ai khác chính là nam tử năm xưa trong trận chiến với nhân tộc, vào thời khắc cuối cùng đánh bại Thiếu vương.

Mà nam tử kia, cũng dần dần trở thành truyền kỳ của Đại Càn.

Sau trận chiến đánh cược, A Tu La tộc và nhân tộc trở thành đồng minh, Đại Càn chi địa, cũng không còn đề phòng A Tu La tộc nữa, tin tức của bọn họ trở nên vô cùng linh thông.

Nam Vực Trấn Linh Quan, trận chiến Chúc Long giáng thế, có thể nói là thảm liệt.

Mặc dù rất nhiều chi tiết trong đó không được người ta biết đến, nhưng tên tuổi của một số anh hùng lại được người người truyền tụng.

Mà trong đó, tự nhiên có Tần Phong.

Cho dù Thiên Giám Quốc sư cố ý che giấu người thật sự tiêu diệt Chúc Long, cũng không thể che giấu được tác dụng trọng yếu

của Tần Phong trong trận chiến đó.

Một đêm nhập Tam phẩm, xông pha chiến trường, dùng văn bảo chi khí kết nối các chiến sĩ với giới vực, xoay chuyển càn khôn, đại phá Ca Lâu La tộc!

Từng chiến công hiển hách như vậy, cho dù đặt ở trong bộ lạc A Tu La tộc, cũng là chiến sĩ dũng mãnh danh xứng với thực.

Những tin tức này truyền vào tai Pháp Bố La, càng thêm kiên định ý nghĩ không phải Tần Phong không gả của nàng!

"Các ngươi nói, nếu ta đến Phụng Thiên thành trực tiếp cướp hắn về, có thể thành công hay không?" Pháp Bố La nghiêm túc hỏi.

Hiện tại nàng, đã sớm bước vào đỉnh phong Thất chuyển kiếp lực, thực lực chính là vốn liếng của nàng.

"Thiếu vương, như vậy không ổn, Phụng Thiên thành dù sao cũng có Thiên Giám Quốc sư còn có Trấn Thần Ti Ngự tọa trấn, ngươi muốn cướp anh hùng của nhân tộc trở về, hoàng đế nhân tộc sẽ không đồng ý đâu." Tỳ Ma La phân tích.

"Không sai, hơn nữa chúng ta và nhân tộc đã kết làm đồng minh, làm ra loại chuyện này, sẽ vi phạm khế ước song phương đã định ra lúc trước.

Điều này trái với nguyên tắc mà tộc ta tôn thờ, mong Thiếu vương suy xét lại."

Pháp Bố La nghe vậy, ủ rũ cúi đầu: "Phụ vương đâu?"

"Đang ở cùng hai vị Chiến vương khác ở Cực Cảnh chi địa."

"Hả? Chẳng lẽ Cực Uyên lại tới gần?" Pháp Bố La nhíu mày.

"Chính là như vậy."

.....

Xương sống khổng lồ như một con đường trời, chia thiên địa thành hai nửa, một bên là lãnh địa của A Tu La tộc, một bên là Thâm Uyên đen kịt nhìn mãi không thấy đáy.

Mà Thâm Uyên này, là vật sống.

Trên sử sách chiến tranh của A Tu La tộc, gọi nó là Cực Uyên.

Bất cứ lúc nào, nó đều đang ngọ nguậy, cho dù khoảng cách di chuyển khó có thể quan sát bằng mắt thường, nhưng Sát Thiên La minh bạch, nó càng ngày càng gần.

"Sẽ có một ngày, Cực Uyên sẽ nuốt chửng mảnh thiên địa này." Sát Thiên La lẩm bẩm, đó là lời tiên tri được truyền thừa từ thời cổ đại.

Thiên Cực La đứng bên cạnh hỏi: "Vương, Thiên Giám Quốc sư của Phụng Thiên thành đã đáp lại như thế nào?"

Nội dung khế ước mà hai tộc kết minh đã định ra lúc trước, không truyền ra ngoài, nhưng trong đó có một điều chính là về Cực Uyên này.

A Tu La tộc vẫn luôn muốn tiến vào Đại Càn, không gì khác chính là lo lắng có một ngày, Cực Cảnh chi địa sẽ xảy ra biến cố không thể ngờ tới, khiến toàn bộ tộc rơi vào Thâm Uyên vô tận.

Sát Thiên La trầm giọng đáp: "Lão già Thiên Giám Quốc sư kia nói với ta, Cực Uyên không chỉ có ở Đông Vực, Cực Cảnh chi địa của ba vực còn lại, cũng tồn tại.

Sau khi Chúc Long giáng thế, tốc độ nuốt chửng mảnh thiên địa này của Cực Uyên đang tăng nhanh.

Nếu như đặt ở trước kia, trăm năm thời gian, cũng chỉ có thể

tiến về phía trước một trượng khoảng cách, nhưng hiện tại..."

Mấy người nhìn về phía biên giới, bộ xương khổng lồ đã bị nuốt chửng một phần, gần mười trượng khoảng cách!

Nguy hiểm bất cứ lúc nào cũng có thể giáng xuống.

"Vương đã từng thăm dò Cực Uyên chưa?" Tắc Đà Nhân La tò mò hỏi.

Sát Thiên La lắc đầu: "Cho dù dùng sát tâm đạo tắc bao bọc bản thân, cũng không cách nào xuyên qua giới vực này.

Cho dù dốc hết toàn lực xé rách một đường nứt, cũng sẽ trong nháy mắt bị kim quang kỳ lạ khôi phục."

Ngay khi ba người đang trò chuyện, bọn họ đồng thời xoay người, một nam tử tóc xám mặc áo bào vàng hiện ra trước mắt.

Tôn Kỳ híp mắt cười nói: "Lâu ngày không gặp A Tu La vương, phong thái vẫn như xưa."

"Nói nhảm ít thôi, đến đây có chuyện gì?"

"Tuân theo sư tôn chi mệnh, có một việc muốn nhờ."

.....

Nam Vực, Quan Trủng khắp nơi, tử khí bao trùm.

Trong đại sảnh Mộ gia, mọi người ngồi vây quanh, trên bề mặt quan tài to lớn đang thờ phụng, ánh sáng màu xanh lưu chuyển.

Quan Trủng Mộ gia, cách thức hành sự, chính là thu nạp hồn phách yêu quỷ thần thông cao cường đã chết vào Trấn Linh Quan, ngăn cản tử vong thần thông của bọn chúng, tàn hại thế gian.

Tuy nhiên sau khi U Minh Quỷ Giới khe nứt mở ra, năng lực

chiêu dụ u hồn phương thiên địa này lại xuất hiện, bọn họ ngược lại nhàn rỗi hơn rất nhiều.

Bên ngoài đại sảnh, một nhóm tộc nhân đứng ở hai bên, Mộ Hữu Tiền nhỏ giọng nói: "Lúc trước Tổ Quan dị động, cũng không biết là vì chuyện gì?"

"Nghe nói có liên quan đến dị biến của Tuy Dương thành, Tổ Quan của Mộ gia là bảo khí được truyền thừa từ thời Thượng Cổ, có thể thăm dò sinh tử chi khí của một phương thiên địa.

Nếu như cân bằng giữa sinh và tử bị phá vỡ, Tổ Quan sẽ dị động, xuất hiện cảnh báo."

Mộ Hữu Tiền nghe vậy, trong lòng giật mình: "Có thể ảnh hưởng đến cân bằng sinh tử của thiên địa, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì ở Tuy Dương thành?"

"Cụ thể ta cũng không biết, chỉ là thỉnh thoảng nghe các vị trưởng lão nói, có đại khủng bố của Thượng Giới giáng lâm thế gian.

Cho dù dưới sự dẫn dắt của Thiên Long Tư Mệnh, Trảm Yêu Ti tập trung lực lượng cường đại, trận chiến đó cũng là hiểm thắng."

Lời này vừa nói ra, Mộ Hữu Tiền hít sâu một hơi, tin tức Nam Thiên Long bước vào Siêu Thoát Chi Cảnh, đã sớm truyền khắp Đại Càn.

Rốt cuộc đã xuất hiện quái vật gì ở Tuy Dương thành?

Ngay lúc này, một bóng người lôi thôi lất phất đáp xuống.

"Ngươi là ai?" Mộ Hữu Tiền lui về phía sau một bước, trốn sau lưng tộc nhân quát hỏi.

Nam tử chắp tay đáp: "Tại hạ Thẩm Lê, là đại đệ tử của Thiên

Giám Quốc sư, tuân theo sư tôn chi mệnh, cầu kiến lão gia tử của Mộ gia."

.....

Một đường hướng tây, bầu không khí trên đường vô cùng ngột ngạt.

Sau khi Hữu Tô Thiên Duyệt nói ra câu "hương cơ thể", khí tức quanh thân hai vị nương tử liền không ngừng lưu chuyển.

Đó là sát khí không hề che giấu.

Nếu không phải có chuyện quan trọng trong người, e rằng một trận đại chiến là khó tránh khỏi.

Tần Phong bị hai vị nương tử kẹp ở giữa, ngay cả thở mạnh cũng không dám, vì để giảm bớt bầu không khí căng thẳng, hắn liền nói chuyện một câu lại một câu.

"Chuyến này nhất định nguy hiểm vạn phần, Kiếm Ly, Phi Lan, hai người nhất định không được manh động, nhất định phải suy nghĩ kỹ càng rồi mới hành động."

"Phương hướng Quỷ Phật kia tiến đến là Tây Vực Cực Cảnh, theo ta thấy, có thể liên lạc trước với Sở vương còn có người của Trảm Yêu Ti, phái người ngăn cản dọc đường.

Đúng rồi, còn có mẫu thân của Tiểu Bạch, Bạch Vô Địch, nàng ấy cùng Phó Tư Mệnh, đều đã bước vào Siêu Thoát Chi Cảnh, đối phó với tên kia, nhất định có sức đánh một trận."

"Hoặc là vì để chắc chắn, có thể trở về Đồ Sơn với tộc trưởng Thiên Duyệt trước, để nàng ấy dung hợp với bản thể bước vào Siêu Thoát Chi Cảnh, lại thêm một phần lực lượng cường đại."

Hai vị nương tử mặt không chút thay đổi, cũng không đáp lại,

bầu không khí nhất thời có chút xấu hổ.

Ngược lại Hữu Tô Thiên Duyệt cười nói: "Quả nhiên vẫn là Tần công tử quan tâm ta nhất."

Xoẹt!

Hai đạo ánh mắt lạnh lùng trong nháy mắt quét về phía Tần Phong, người sau chỉ cảm thấy da đầu tê dại.

Ngay khi hắn đang vô cùng đau khổ, lá cây hai bên đường núi bay tán loạn, cây cối rung chuyển điên cuồng.

Cùng với một tiếng nổ vang, một cây đại thụ bị chém ngang, trong nháy mắt, ngựa bị kinh hãi, hí vang không ngừng.

Tốc tốc tốc!

Lại là một trận tiếng vó ngựa dồn dập, mấy bóng người xông ra khỏi lớp bụi bay mù mịt, chặn ở giữa đường núi.

Một đám người to con che mặt bằng vải đen, phát ra tiếng cười hung dữ: "Lão tử cướp đường lâu như vậy, còn chưa từng gặp qua mỹ nhân nào có tướng mạo xuất chúng như vậy, một lần mà tới tận ba người, đêm nay anh em chúng ta có thể sung sướng một đêm rồi!"

"Tên nhóc này da thịt trắng nõn, không biết là công tử nhà nào, vậy mà có thể mang theo nữ tử như vậy bên người."

"Nói không chừng là con cháu của nhân vật lớn nào đó cũng nên."

"Quy củ cũ, nam giết, tiền tài cướp sạch, nữ mang đi!"

"Chờ đã, tên nam này ta nhìn trúng rồi, ba nữ nhân kia, đêm nay ta không động vào."

Những người còn lại nghe vậy, đồng loạt nhìn sang, phát ra tiếng cười ha hả.

"Các ngươi xem tên nhóc này, vậy mà bị dọa đến mức không dám nói một câu nào."

Sơn tặc?

Tần Phong nhìn đám người một cái, lộ ra biểu cảm kỳ quái.

Thật đúng là lúc buồn ngủ có người đưa gối, hắn đang lo không biết làm sao để hai vị nương tử nguôi giận, vậy mà lại có người chủ động dâng mạng tới cửa...

"Đa tạ chư vị." Tần Phong chân thành cảm kích nói.

Một đám sơn tặc: "???"

Chương 769: Khởi đầu của sự tan vỡ cân bằng sinh tử (1/2)

Một hồi yên tĩnh sau đó, có tên sơn phỉ cười lớn tiếng: "Lão đại, tên nhóc này bị dọa choáng váng rồi, bắt đầu nói nhăng nói cuội."

"Đã bị dọa choáng váng rồi, vậy thì nhanh chóng giải quyết thôi, Trảm Yêu Ti đuổi theo quá gắt gao, chậm trễ là không kịp chơi đùa với mấy mỹ nhân Thủy Linh này đâu." Tên đại hán cầm đầu hai mắt rực lửa dục vọng.

Nghe vậy, đám sơn phỉ dâm tà cười cợt, không ngừng áp sát.

Ngay lúc này, có một tên mắt tinh, liếc thấy lệnh bài đeo bên hông Tần Phong, lập tức kinh hãi thất sắc: "Tam... Tam Thập Lục Tinh Lệnh, hắn là người của Trảm Yêu Ti!"

Lời vừa dứt, mọi người đồng loạt nhìn sang, bạch kim tinh lệnh kia vô cùng chói mắt, khiến người ta kinh hãi.

Đa số sơn phỉ đều là ô hợp chi chúng, làm gì có gan dám đối mặt với những huyền thoại trong Trảm Yêu Ti?

Tất cả đều cảnh giác lùi về sau, ánh mắt vẫn không ngừng nhìn chằm chằm về phía trước, không dám lơ dài chút nào.

Tên đầu lĩnh trầm giọng nói: "Tây Vực Tam Thập Lục Tinh ta đều nhận ra, nhưng chưa từng gặp ngươi, ngươi rốt cuộc là ai?"

"Tần Phong."

Hai chữ thốt ra nhàn nhạt, đám sơn phỉ đều biến sắc.

Tiếng tăm lừng lẫy, Tần Phong đã sớm nổi danh khắp Đại Càn, bọn chúng làm sao có thể chưa từng nghe qua?

Chạy!

Ý nghĩ vừa lóe lên trong đầu, tên đầu lĩnh liền không màng đến ngựa, mũi chân điểm mạnh lên yên ngựa, phóng người về phía núi rừng.

Cao phẩm võ phu toàn lực chạy trốn, tốc độ ngựa làm sao có thể đuổi kịp?

Tuy nhiên, một đạo kiếm quang lại còn nhanh hơn cả tốc độ của hắn.

Ngoái đầu nhìn lại, đám sơn phỉ đi cùng đã ngã xuống trong nháy mắt, nữ tử mặc bạch y, tay cầm Như Ngọc bạch cốt kiếm, đôi mắt sáng ngời không chút gợn sóng.

Bịch!

Một vật nặng rơi xuống đất, đó là một thi thể không đầu.

Đầu lâu lăn lông lốc bên đường núi, hai mắt trợn trừng kinh hãi.

Lúc này, tên đại hán mới phản ứng lại, thì ra bản thân đã bị chặt đầu, kiếm kỹ cao siêu như vậy, lại đi theo Tần Phong - Kiếm Thần Liễu Kiếm Ly.

"Lũ sơn phỉ không biết trời cao đất dày, lại dám cướp cả chúng ta." Hữu Tô Thiên Duyệt chỉ cảm thấy buồn cười, vì thuận tiện cho việc chạy đường, nàng cố ý che giấu Cửu Vĩ, kết quả lại rước lấy phiền phức không đáng có.

Tần Phong nhìn thi thể đầy đất, lông mày hơi nhíu lại, không phải là đồng tình với đám sơn phỉ này.

Cặn bã xã hội, chết là đáng đời.

Chỉ là con đường núi bọn họ đi, cách quan đạo không xa, ngày thường nhất định có Tuần thú sứ và binh lính tuần tra, bọn chúng lại dám to gan như vậy, giữa ban ngày ban mặt lại chặn đường giết người.

Hơn nữa, đám sơn phỉ này chỉ là ô hợp chi chúng, nhưng tên đầu lĩnh lại có thực lực đạt đến Tứ phẩm cảnh giới, chuyện này đặt vào trước kia, căn bản là chuyện không dám nghĩ tới!

"Thiên địa dị biến, thực lực của vạn vật trên thế gian đều được nâng cao, cũng không hẳn là chuyện tốt."

"Kẻ có dã tâm, cũng là mầm mống của loạn thế..."

Tần Phong lắc đầu thở dài.

Ngay lúc này, một bóng người từ trên trời giáng xuống, người này Tần Phong nhận ra, một trong Tam đại Thần Tướng của Tây Vực Trảm Yêu Ty - Cung Thương của Đao Kiếm Song Tuyệt.

Hắn liếc nhìn bãi chiến trường hỗn độn, lại nhìn lướt qua Tần Phong cùng mọi người, lộ ra vẻ đã hiểu.

"Cung tiền bối, là đang truy đuổi đám người này sao?"

"Phải mà cũng không phải, nhận được truyền tin của Tư Mệnh đại nhân, đang trên đường đến Tây Vực Cực Cảnh, vừa hay gặp một thôn trang bị hủy diệt.

Nhìn tình hình thê thảm, không giống yêu quỷ gây ra, ngược lại giống như là do con người, nên tiện thể đuổi theo."

Cung Thương chậm rãi bước tới, liếc nhìn dung mạo đầu lâu, lại lên tiếng: "Đám người này là lũ phỉ ở Hoán Khê Sơn, Tây Vực quan phủ và Trảm Yêu Ti đều đang truy nã, trên tay chúng dính

không ít mạng người.

Ban đầu tên cầm đầu chỉ có Lục phẩm thực lực, nửa năm trở lại đây, thực lực lại đột nhiên tăng mạnh."

Nửa năm liên tục vượt qua hai đại cảnh giới... Tần Phong sắc mặt trầm xuống.

"Không chỉ có bọn chúng, rất nhiều kẻ xấu xa trong Tây Vực, thực lực đều được nâng cao rất nhiều.

Nếu không phải Trảm Yêu Ti trong khoảng thời gian này cũng có tiến bộ, e rằng sẽ bị cuốn vào vòng xoáy giữa yêu quỷ và đám người này, không kịp trở tay."

Tần Phong nghĩ đến chuyện ở Tuy Dương thành, trầm giọng hỏi: "Chẳng lẽ trong Tây Vực cũng xuất hiện từ đường quỷ dị kia?"

Cung Thương lắc đầu.

Dạ Du Thần hấp thu nguyện lực cúng bái của bách tính nhân tộc, ban cho kẻ có dã tâm sức mạnh, mượn chuyện Tạo Hóa Thân giáng lâm Nhân Gian, Phụng Thiên Thành đã sớm phái người thông báo đến Tứ Vực Đại Càn ngay từ đầu.

Chuyện lớn như vậy, có ai lại không để tâm?

Phó Nhược Vân lập tức thương nghị với Sở Vương, tìm kiếm khắp các thành trì, ngay cả những thôn xóm hẻo lánh cũng không bỏ qua.

Đừng nói là từ đường mới xuất hiện, cho dù là những nơi thờ phụng tiên phật từ xưa đến nay, cũng bị lục soát kỹ lưỡng nhiều lần.

Dưới cường độ tuần tra như vậy, Thần ma Tiên Giới muốn thu thập đủ nguyện lực cúng bái để giáng thế, quả thực không phải là

chuyện dễ dàng.

"Chẳng lẽ tên này tu vi tiến triển thần tốc, chỉ là vì thiên phú dị bẩm, cho nên được hưởng lợi từ Thiên địa dị biến?" Tần Phong trầm ngâm một lát, nhưng vẫn không nắm được manh mối nào.

"Nói vậy, mấy người các ngươi vì sao lại đến Tây Vực?" Cung Thương hiếu kỳ hỏi.

"Lý do đến Tây Vực Cực Cảnh của chúng ta cũng giống như Cung đại nhân, thời gian gấp rút, không bằng vừa đi vừa nói?" Tần Phong liếc nhìn thi thể đầy đất, cũng không để ý lắm, dù sao cũng sẽ có yêu quỷ đánh hơi thấy mùi máu tanh, đến ăn sạch sẽ đám thi thể này.

"Cũng được."

Một đoàn người lại lên đường, hướng Tây mà đi.

Khoảng một nén nhang sau, trong rừng cây truyền đến tiếng sột soạt.

Đó là một con trắn khổng lồ sặc sỡ, ngửi thấy mùi máu tanh, muốn đến đây đánh chén no nê.

Nó lập tức bơi về phía thi thể tên sơn phỉ cầm đầu, nhục thân của Thần Vũ võ phu, đối với yêu quỷ mà nói, cũng là đại bổ chi vật.

Tuy nhiên, khi nó há to miệng đầy máu, muốn một ngụm nuốt chửng thi thể, thì tay phải của thi thể không đầu kia lại đột nhiên vươn ra, một phát đâm xuyên qua đầu con trăn khổng lồ.

Máu đỏ sẫm tuôn ra ào ạt, con trăn khổng lồ kêu lên một tiếng thảm thiết rồi tắt thở.

Rắc.

Rắc.

Đám thi thể sơn phỉ vốn nên chết đi, lại đồng loạt ngồi dậy, thân thể uốn éo một cách quỷ dị, chúng nhanh chóng bò về phía thi thể con trăn.

Một đường máu bắn ra từ cổ bị cắt đứt, kéo đầu lâu rơi xuống đất trở về, ghép lại với nhau.

Thi thể sơn phỉ đè chặt thân rắn đang giãy giụa, tiếng xé cắn vang lên không dứt.

...

"Thì ra là vậy." Cung Thương nghe xong lời Tần Phong, khẽ gật đầu.

"Chúc Long nhất chiến, ta cũng biết, nhục thân và thần hồn của Siêu Thoát Chi Cảnh có đạo tắc che chở, người thường căn bản không thể nào phá hủy triệt để.

Chỉ có người cùng cảnh giới, hoặc là dùng thi thể Siêu Thoát Chi Cảnh chế tạo thành bảo khí, mới có thể làm tổn thương đến căn bản của nó.

Cái thứ mà ngươi gọi là "Quỷ Phật" kia, chẳng lẽ ngay cả Tư Mệnh ra tay, cũng không thể nào tiêu diệt triệt để sao?"

"Trong trận chiến ở Tuy Dương thành Nam Vực, ngoài Tư Mệnh Viêm Chu đại nhân còn có hai vị siêu việt chiến lực là Đao Quỷ, cũng có Thần Tướng đại nhân có mặt.

Cho dù gây ra nhiều lần trọng thương trí mạng cho thứ quỷ dị kia, nó vẫn có thể khôi phục lại trạng thái toàn thịnh trong thời gian ngắn."

Nghe vậy, Cung Thương sắc mặt ngưng trọng, hắn vạn vạn

không ngờ tới, thứ mà Tư Mệnh truyền tin, một đường hướng Tây Vực Cực Cảnh mà đi, lại là thứ khủng bố như vậy!

Không chỉ sở hữu thực lực Siêu Thoát Chi Cảnh, mà còn có thần thông bất tử bất diệt.

"Nếu đã như vậy, vậy các ngươi làm cách nào tiêu diệt nó?"

Chương 770: Khởi đầu của sự tan vỡ cân bằng sinh tử (2/2)

Chuyện ở Tuy Dương thành Nam Vực, vì để tránh gây ra hoang mang cho người trong thiên hạ, chi tiết cụ thể đều bị giấu kín.

Người ngoài chỉ biết, trong thành xảy ra Quỷ hoạn, Tư Mệnh cùng mọi người đồng loạt ra tay, mới hóa giải được nguy hiểm.

Nghe vậy, Tần Phong hắng giọng, lại thêm mắm thêm muối kể lại một lượt chiến tích anh hùng của mình.

Ngay cả Thần Tướng Cung Thương kiến thức rộng rãi, cũng không khỏi động dung.

"U Minh Quỷ Giới, Bỉ Ngạn Hoa... Không ngờ tới ở Tuy Dương thành lại xảy ra nhiều chuyện như vậy, vậy lần này ngươi đến đây, có mang theo Bỉ Ngạn Hoa không?"

Tần Phong lắc đầu: "Bỉ Ngạn Hoa hái rất khó, hơn nữa số lượng cũng không nhiều, muốn dựa vào nó để đối phó với đám người kia, căn bản là không thực tế.

Lần này vâng mệnh sư phụ đến đây, có lẽ là sư phụ muốn tìm kiếm phương pháp khác để đối phó với đám quái vật kia cũng nên."

"Bất kể như thế nào, có thể nhận được sự trợ giúp của ngươi và phu nhân, tai họa lần này của Tây Vực nhất định có thể vượt qua an toàn như trước kia.

Chỉ là, ta từng nghe nói Tộc trưởng Đồ Sơn Hồ tộc cố ý hóa thành một đạo phân thân đến Phụng Thiên Thành, không ngờ lại

cùng đi với các ngươi, chẳng lẽ..." Cung Thương liếc nhìn Hữu Tô Thiên Duyệt, muốn nói lại thôi.

"Chẳng lẽ cái gì?" Tần Phong hiếu kỳ hỏi.

"Chẳng lẽ Hữu Tô Thiên Duyệt cũng đã trở thành phu nhân của ngươi?"

Lời vừa nói ra, ngoài tiếng vó ngựa phi nhanh và tiếng gió rít bên tai, không còn gì khác.

Một lát sau, Hữu Tô Thiên Duyệt cười đến run rẩy cả người: "Trong mắt Cung đại nhân, là như vậy sao?"

"Cái này..." Cung Thương vốn định nói là, nhưng lời đến bên miệng lại nuốt xuống.

Bên kia, hai nữ tử một người mặc bạch y, một người đeo khăn che mặt, ánh mắt lạnh lùng, luôn khiến người ta cảm thấy có chút ghê người.

Tần Phong vội vàng giải thích: "Cung đại nhân hiểu lầm rồi, chỉ là vừa hay vì một số lý do, kết bạn đồng hành mà thôi."

Tiếp đó, liền đem chuyện Hữu Tô Thiên Duyệt muốn hợp thể, bước vào Siêu Thoát Chi Cảnh nói ra hết.

Nghe vậy, Cung Thương ánh mắt khẽ biến, có hâm mộ, có phức tạp.

Hâm mộ tự nhiên là vì Siêu Thoát Chi Cảnh là điều hắn hằng mong ước, phức tạp là vì Tây Vực lại thêm một vị siêu việt chiến lực, cục diện sẽ trở nên vi diệu hơn.

May mắn là, Đồ Sơn Hồ tộc do Hữu Tô Thiên Duyệt lãnh đạo, từ trước đến nay luôn giao hảo với nhân tộc, nên sẽ không xuất hiện biến cố quá lớn.

"Thì ra là vậy, vậy ta xin chúc mừng Thiên Duyệt Tộc trưởng sớm ngày bước vào Siêu Thoát Chi Cảnh."

Hữu Tô Thiên Duyệt cười đáp: "Chuyện thành hay không còn chưa biết."

"Nói đến đây ta lại hiếu kỳ, Thiên Duyệt Tộc trưởng trong lúc bói toán bằng Chiếu Thiên Thạch, không nhìn thấy bản thân có thể thành công hay không sao?" Tần Phong nghiêng đầu nhìn sang.

Hữu Tô Thiên Duyệt lắc đầu: "Chiếu Thiên Thạch là Hỗn Nguyên Bảo Khí còn sót lại từ Thượng Cổ, không phải thứ ta có thể khống chế.

Tương lai mà ta có thể biết được chỉ có những hình ảnh mà nó hiển lộ ra, còn tương lai mà ta muốn biết, lại không phải muốn thấy là thấy, ngươi có hiểu ý ta không?"

Tần Phong hiểu ý gật đầu, bói toán vốn là chuyện huyền bí khó dò, có tính bất định, nếu ai ai cũng là Thiên Giám Quốc Sư, có thể đoán trước được tương lai mà mình muốn biết, vậy còn ra thể thống gì nữa?

Hơn nữa, cái giá phải trả cho việc bói toán của Thiên Giám Quốc Sư cũng không nhỏ, dù sao bói toán thiên cơ vốn là nghịch thiên mà đi, nhất định sẽ phải chịu nhân quả phản phệ.

Nghĩ đến đây, hắn chợt nhớ đến hình ảnh sư phụ ở Đăng Thiên Lâu, hai tay đầy máu, sắc mặt không khỏi ngưng trọng.

Nếu sư phụ xảy ra chuyện, trời mới biết toàn bộ nhân tộc sẽ phải đối mặt với tình cảnh như thế nào.

Phải biết rằng, Thiên địa này có thể hóa hiểm thành an nhiều lần, công lao bói toán của sư phụ là không thể bỏ qua!

"Nói đến đây, rõ ràng đã bước vào Tam Phẩm cảnh giới, nhưng

số lần ta chủ động thi triển bói toán lại không nhiều.

Ngược lại, Mộng Chiếu lại xuất hiện nhiều hơn, nếu ta cũng có thể bói toán thiên cơ, liệu có thể giúp sư phụ chia sẻ một chút hay không?" Tần Phong thầm nghĩ trong lòng.

"Đúng rồi, Cung đại nhân, nếu mục đích của ngươi cũng là Tây Vực Cực Cảnh, chi bằng cùng đi với chúng ta?

Dù sao thì Đồ Sơn của Hồ tộc, là con đường bắt buộc phải đi qua để đến Cực Cảnh." Tần Phong đề nghị.

Cung Thương suy nghĩ một lát: "Cũng được, trên đường đi, chúng ta sẽ đi qua trạm dịch trên quan đạo, ta có thể nhờ người chuyển tin tức về thứ quỷ dị kia đến cho Tư Mệnh đại nhân và Sở Vương trước."

Kỳ thực còn một nguyên nhân nữa, Cung Thương không tiện nói ra.

Hắn muốn tận mắt chứng kiến Siêu Thoát Chi Cảnh ra đời, từ đó lĩnh ngộ tu hành, phá vỡ bình cảnh hiện tại.

Dùng đao kiếm để tu luyện Thần Vũ, tuy rằng giai đoạn đầu tu luyện thần tốc, nhưng càng về sau, lại càng khó luyện, đây cũng là nhược điểm của việc phân tâm tu luyện.

Cho nên sau Thiên địa dị biến, rất nhiều Thần Tướng đều phá vỡ gông cùm của bản thân, bước vào cảnh giới cao hơn, mà hắn - Cung Thương, lại vẫn luôn dừng lại ở đỉnh phong Tam phẩm cảnh giới, cách Nhị phẩm cảnh giới, vẫn còn kém một bước.

Không ngừng nghỉ, một đoàn người nhanh chóng hướng Đồ Sơn mà đi.

Lúc này, Tần Phong cũng nghĩ đến Kim Sí Đại Bằng đã rời đi trước đó, nếu có nó ở đây, tốc độ không biết có thể nhanh hơn gấp

bao nhiêu lần.

"Không biết tên kia có thể vượt qua Thiên Kiếp thành công hay không."

...

Bên trong căn phòng sáng sủa, Phó Nhược Vân cúi đầu trước án thư, lông mày nhíu chặt.

Nàng rõ ràng đã liên thủ với Sở Vương và Bạch Vô Địch, bố trí trùng trùng điệp điệp cản trở ở các cửa ải trọng yếu trên đường đến Tây Vực Cực Cảnh.

Thế nhưng, kẻ địch quỷ dị kia lại giống như bỗng nhiên biến mất, không còn tung tích.

Ngay lúc này, ngọn nến trong phòng khẽ lay động.

Bóng đen ngọ nguậy, không ngừng dựng đứng, hóa thành hình người, hắn chính là Thần Tướng Quỷ Ảnh - An Minh Tri.

"Có manh mối gì không?" Phó Nhược Vân xoa nhẹ mi tâm hỏi.

An Minh Tri lắc đầu, sau đó từ trong ngực lấy ra một phong thư, đặt lên bàn.

"Ai gửi đến vậy?" Phó Nhược Vân cầm lấy phong thư, thần sắc hiếu kỳ, trên phong thư không đề tên người gửi.

"Cung Thương."

Phó Nhược Vân mở phong thư, xem lướt qua, sắc mặt khẽ biến.

"Chuyện gì vậy?" An Minh Tri hỏi.

"Tần Phong cùng mọi người nhận lệnh của Thiên Giám Quốc

Sư đến trợ giúp, hiện tại bọn họ đang trên đường đến Đồ Sơn, Hữu Tô Thiên Duyệt dường như muốn hợp thể để bước vào Siêu Thoát Chi Cảnh."

"Nếu nàng ấy thật sự có thể thành công, đối với chúng ta mà nói, cũng là chuyện tốt."

"Ừm." Phó Nhược Vân gật đầu, quan hệ giữa Đồ Sơn Hồ tộc và nhân tộc Tây Vực từ trước đến nay vẫn luôn tốt đẹp.

Lúc trước Tây Vực gặp thiên tai, nếu không có Đồ Sơn Hồ tộc hỗ trợ, cũng không thể nào vượt qua an toàn.

Đương nhiên, điều khiến Phó Nhược Vân để tâm nhất trong bức thư này không phải là chuyện này, mà là mấy câu Cung Thương viết thêm vào cuối thư -

"Tần Phong nhận lệnh của Thiên Giám Quốc Sư, có mấy lời muốn nhắn nhủ với ngươi.

Thứ quỷ dị kia nhất định sẽ đến Tây Vực Cực Cảnh, trên đường đi không cần ngăn cản, cố gắng tránh mặt đối phương, đừng hy sinh vô ích.

Chiến lực dưới Tam phẩm không cần tham gia vào chuyện này, có thể tập trung lực lượng chuẩn bị sẵn sàng bên ngoài Tây Vực Cực Cảnh.

Chìa khóa, nhớ mang theo."

"Hô." Phó Nhược Vân thở ra một hơi, gấp phong thư lại, sau đó cùng phong bì ném vào ngọn nến thiêu thành tro bụi.

Lời dặn dò của Thiên Giám Quốc Sư, khiến nàng lập tức hiểu được tính nghiêm trọng của vấn đề.

Nàng đứng dậy, thần sắc ngưng trọng: "An Minh Tri, truyền

lệnh của ta..."

Chương 771: Vị Thị Chi Thuật (1/2)

Đồ Sơn, trong một khu vườn chim hót hoa thơm.

Tần Phong tìm được một chiếc thạch đài, lấy từ Tu Di Giới ra đủ loại bánh ngọt, bày biện lên trên.

Cung Thương đi tới, nhìn thấy vậy, hiếu kỳ hỏi: "Ngươi đang làm gì vậy?"

"Dâng lễ vật."

Không hiểu ý tứ, Cung Thương tiếp tục quan sát, chỉ thấy Tần Phong nắm chặt một chiếc lá cây như ngọc mặc trong tay, sau đó không lâu, lôi điện màu xanh lục lóe lên trước mặt, hư không gợn sóng, khe nứt không gian U Minh mở ra.

Trong thiên địa u ám, quỷ khí nồng nặc ập vào mặt.

Xoẹt!

Một móng vuốt quỷ khổng lồ với tốc độ cực nhanh, từ trong hư không thò ra, vơ lấy toàn bộ bánh ngọt trên thạch đài.

Mà một màn đột ngột này xảy ra quá nhanh, khiến Cung Thương sợ hãi toát mồ hôi lạnh.

Áp lực từ móng vuốt quỷ khổng lồ đó, cho dù là Phó Tư Mệnh đã bước vào Siêu Thoát Chi Cảnh, cũng không thể sánh bằng.

Hắn khó có thể tưởng tượng, chủ nhân của móng vuốt quỷ rốt cuộc là tồn tại đáng sợ đến mức nào?

Chờ đến khi lôi điện màu xanh lục tiêu tán, không gian liệt phùng biến mất không còn tăm hơi, Cung Thương mới mở miệng hỏi: "Chủ nhân của móng vuốt quỷ vừa rồi rốt cuộc là..."

"Trước đó đã nói với đại nhân, lúc trước ở Tuy Dương thành, hai vị sư huynh thi triển thủ đoạn đưa ta vào Quỷ Giới tìm kiếm Bỉ Ngạn Hoa, trong khoảng thời gian đó đã gặp phải rất nhiều biến cố.

Nếu không có Quỷ chủ đại nhân ra tay, có thể sống sót trở về hiện thế hay không, thật sự không thể đoán trước."

"Nó chính là Quỷ chủ?" Cung Thương kinh hãi.

Tần Phong khẽ gật đầu: "Định kỳ đưa lễ vật cho nàng ấy, cũng là để bày tỏ lòng biết ơn, tiện thể duy trì mối quan hệ giữa hai bên."

Ừm, ta không phải đang nịnh nọt, chỉ là có ơn tất báo... Tần Phong thầm bổ sung một câu trong lòng.

Mặc dù lời này nói ra nhẹ nhàng bâng quơ, nhưng trong lòng Cung Thương lại dấy lên sóng to gió lớn.

Hắn nghiêm túc nhìn Tần Phong một cái, suy nghĩ cẩn thận, sau đó cảm khái nói: "Sự quật khởi của ngươi ta cũng có nghe nói qua, chỉ trong vòng vài năm ngắn ngủi, ngươi đã có được thực lực như vậy, hơn nữa còn nắm giữ năng lượng mà người thường không dám nghĩ tới."

Tần Phong khẽ giật mình: "Đại nhân có ý gì?"

"Có Thiên Giám Quốc Sư làm lão sư, có Liễu Kiếm Ly và Thương Long Nhất Mạch nữ tử làm nương tử, còn có giao tình không tệ với nhiều nhân vật lớn của Trảm Yêu Ti.

Hiện giờ, lại còn có thể giao lưu với Quỷ Giới chi chủ, nhìn

khắp thiên hạ, có mấy người có thể giống như ngươi."

Tần Phong nghe vậy, cũng phản ứng lại.

"Lâu nay tích lũy nhân mạch, không biết không hay bản thân đã lợi hại như vậy rồi.

Nếu đặt vào tiểu thuyết đô thị kiếp trước, vậy chắc là con gái ở nhà cẩu, ta ra lệnh một tiếng, mười vạn binh mã hô to Long Vương trở về nhỉ.

Ừm, kiếp này mà nói, chắc là con trai ở nhà cẩu, ta ra lệnh một tiếng, hai vị nương tử trực tiếp ra tay dẹp yên..."

Để Tần Lam ở nhà chó, hắn không nỡ, còn con trai, lúc nhỏ thì nên để nó chịu khổ nhiều một chút, dù sao đàn ông đều trải qua như vậy mà... Tần Phong thản nhiên nghĩ.

"Đúng rồi, Cung đại nhân, có thể nhờ ngươi giúp một việc được không?"

"Cứ nói đừng ngại."

"Văn bối tuy bước vào Văn Thánh Đạo Giả quẻ mệnh cảnh đã lâu, nhưng rất ít khi thi triển thủ đoạn bói toán cho người khác.

Bây giờ vừa hay có chút thời gian, có thể để văn bối giúp ngài xem một quẻ, cũng để xem thử bói toán của mình rốt cuộc có chuẩn hay không." Tần Phong thành khẩn nói.

"Có thể, cần ta làm gì?"

"Ngài chỉ cần đứng ở đây, đợi một lát là được."

"Cũng đơn giản."

Lời vừa dứt, Tần Phong liền bắt đầu dẫn động thần thức.

Thiên chiêm quẻ thuật chia làm hai loại, một loại là Tam Thiên Vọng Khí Chi Thuật, một loại là Quan Tinh Thuật.

Ngày thường Tam Thiên Vọng Khí Chi Thuật Tần Phong thi triển không nhiều, dù sao dưới song đồng dị năng của hắn, khí cơ trong cơ thể một người có thể nhìn thấy rõ ràng, Tam Thiên Vọng Khí Chi Thuật này ngược lại có vẻ hơi thừa thãi.

Còn về Quan Tinh Thuật, số lần thi triển càng ít ỏi hơn.

Một là hắn bận rộn tu luyện, nâng cao tu vi cảnh giới, đối với phương diện này thật sự không để tâm lắm.

Hai là bởi vì có lão sư tồn tại, căn bản không cần hắn phí công phu này.

Dù sao nếu nói thiên hạ này là bàn cờ, vậy chúng sinh đều là quân cờ.

Chỉ có Thiên Giám Quốc Sư một mình, có thể đảm đương vai trò người chơi cờ, cùng kẻ địch sau lưng kia đối cơ.

Mà rất nhiều sự thật trước kia chứng minh, đi theo lão sư luôn luôn không sai, nếu không hắn cũng không thể tu vi tiến triển thần tốc, nhân tộc cũng không thể nhiều lần hóa hiểm thành an trong lúc nguy nan.

Chỉ là lời nói của Thành Hoàng gia, khiến Tần Phong hiểu được, liên tục thi triển quẻ thuật, khiến thân thể lão sư đã như ngọn nến trước gió.

Tổng phải có người giúp hắn chia sẻ một chút mới được.

Cũng chính bởi vì vậy, Tần Phong mới muốn nhân lúc này luyện tập thủ đoạn quẻ thuật.

Theo thần thức dẫn động, Bạch Kim Mệnh Tinh trong thần hải

phát ra một đạo thanh khí, từ trong hai con ngươi trực tiếp xông thẳng lên trời.

Tần Phong cũng cảm nhận được một cỗ khí cơ hư vô mờ mịt, dường như ở đâu đó trong bóng tối liên hệ với thứ gì đó.

"Chẳng lẽ là thiên đạo?"

Trong đồng tử của hắn phản chiếu đầy sao trời, sau đó nhìn về phía Cung Thương trước mặt.

Vài bức tranh lóe lên, trên mặt Tần Phong cũng lộ ra thần sắc kỳ quái.

"Thế nào, có bói toán được gì không?" Cung Thương hiếu kỳ hỏi.

"Trên người Cung đại nhân, sắp có huyết quang tai ương."

Cung Thương nghe vậy, cau mày: "Chẳng lẽ là bởi vì tồn tại quỷ dị kia đang đi tới Tây Vực Cực Cảnh?"

Tần Phong đứng dậy, chắp tay sau lưng: "Có một số thiên cơ không thể tiết lộ, thời cơ đến, đại nhân tự nhiên sẽ biết."

Nhìn thấy Cung Thương còn muốn hỏi gì đó, Tần Phong vội vàng ôm trán, thân thể hơi lắc lư: "Bói toán thiên cơ, đối với ta tiêu hao quá lớn, ta cần nghỉ ngơi một chút, tạm thời cáo từ."

Nói xong, hắn liền vội vàng rời đi.

Cung Thương giơ tay, muốn nói lại thôi, đây là bói toán kiểu gì?

Còn không bằng không biết, kết quả bây giờ ngược lại phải cẩn thận đề phòng, lo lắng bất an.

Đúng lúc này, hai bóng người bay xuống, chính là Liễu Kiếm

Ly và Thương Phi Lan.

Người sau hỏi: "Tướng công của ta đâu?"

"Hắn có chút mệt mỏi, tìm chỗ nghỉ ngơi rồi, sao hai người không đi tìm Thiên Duyệt tộc trưởng tỷ thí?"

Nhắc tới việc này, Thương Phi Lan thản nhiên nói: "Con hồ ly tinh kia lấy cớ phải chuẩn bị hợp thân bước vào Siêu Thoát Chi Cảnh, tránh mặt chúng ta."

Hồ ly tinh... Cung Thương không cho ý kiến, trên đường tới hắn đã phát hiện hai người này dường như đối nghịch với Hữu Tô Thiên Duyệt: "Thì ra là vậy, sau tam phẩm, mỗi một đại cảnh giới muốn tăng lên, đều cần chuẩn bị đầy đủ, để ứng phó với khảo nghiệm của Thiên Địa Bá Quyền Ấn Chứng.

Thiên Duyệt tộc trưởng vì hợp thân chứng đạo, sớm tĩnh dưỡng cũng là chuyện hợp tình hợp lý."

Nói xong, hắn liền định tìm một nơi yên tĩnh, nghỉ ngơi một lát.

Lại nghe Thương Phi Lan lần nữa lên tiếng: "Cơ hội hiếm có, dù sao cũng nhàn rỗi, chi bằng chúng ta tỷ thí một phen như thế nào?"

"Tỷ thí..." Cung Thương ngẩng đầu nhìn trời, sắc trời đã tối, trăng sáng treo cao.

Ban đầu hắn còn muốn dưỡng đủ tinh thần, để ứng phó với đại chiến có thể xảy ra tiếp theo, nhưng cơ hội như vậy quá hiếm có, hắn cũng không muốn bỏ lỡ.

Thần Vũ võ phu, chú trọng ý chí tiến thủ, lấy chiến dưỡng chiến, thế nhưng đối thủ ngang tài ngang sức trên đời này cũng không nhiều.

Huống chi Liễu Kiếm Ly là kiếm thần trẻ tuổi nhất Đại Càn từ xưa đến nay, chỉ riêng về kiếm thuật, Cung Thương tự biết không phải là đối thủ của nàng.

Nếu có thể trong lúc giao đấu tỷ thí, lĩnh ngộ được một hai phần, đối với tu hành của hắn cũng có lợi ích rất lớn, nói không chừng có thể đột phá bình cảnh hiện tại cũng nên.

Chương 772: Vị Thị Chi Thuật (2/2)

Sau một phen suy tư, Cung Thương liền gật đầu đồng ý: "Có thể."

Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan nghe vậy, nhìn nhau.

Người sau ra tay trước.

"Mời chỉ giáo." Lời nói nhàn nhạt rơi xuống, một đạo mị ảnh bao phủ bởi lôi điện, lao về phía Cung Thương.

Ầm!

Trong nháy mắt, đất rung núi chuyển.

...

Tìm một góc hẻo lánh, Tần Phong nghe thấy động tĩnh, thở dài một tiếng: "Cung đại nhân, tội nghiệp cho ngươi rồi."

Trong hình ảnh bói toán, hắn nhìn thấy rõ ràng, hai vị nương tử thay phiên nhau lên sân, Cung Thương mệt mỏi ứng phó, cuối cùng bị thương.

Nghĩ cũng phải, Hữu Tô Thiên Duyệt muốn chuẩn bị đột phá, tự nhiên không có công phu tỷ thí với Liễu Kiếm Ly hai người.

Thế nhưng hai vị nương tử mang thai mười tháng, đã lâu không chiến đấu, nhất định là nóng lòng muốn thử, vậy thì phần chiến ý này, tự nhiên chỉ có thể trút lên người Cung Thương.

Huống chi, ban ngày hôm nay trên đường tới, Cung Thương hiểu lầm Hữu Tô Thiên Duyệt là nương tử của hắn, trước không nói Kiếm Ly sẽ nghĩ như thế nào, Phi Lan bên kia nhất định là ghi nhớ...

Qua lại như vậy, kỳ thật không cần bói toán, cũng có thể đoán được sẽ là kết quả này.

Không để ý tới động tĩnh đất rung núi chuyển nữa, Tần Phong tĩnh tâm lại, hồi tưởng lại từng chi tiết lúc nãy thi triển Quan Tinh Thuật.

"Ban đầu là muốn thông qua Cung Thương đại nhân, để thăm dò biến cố có thể xuất hiện ở Tây Vực Cực Cảnh, kết quả có thể thấy trước được, lại chỉ có những thứ này.

Quả nhiên bói toán chi đạo, nhập môn đơn giản, muốn tinh thông lại không phải là chuyện dễ dàng."

Càng tìm hiểu sâu, Tần Phong càng phát hiện ra sự lợi hại của Thiên Giám Quốc Sư.

Ở thế đạo này, có thể bảo vệ nhân tộc lâu như vậy, thật sự không phải người thường có thể làm được.

"Đúng rồi, không bằng hỏi Hiên Nhất tiền bối một chút, xem có phương pháp nào để tăng cường bói toán chi đạo hay không."

Thần thức lần nữa tiến vào thần hải, Tần Phong ở trước Vấn Tâm Đài, đánh thức Hiên Nhất tiền bối.

Bóng trắng lơ lửng giữa không trung, biết được ngọn nguồn câu chuyện, Hiên Nhất đáp lại như vậy: "Bói toán chi đạo nhân giả kiến nhân, ngươi mỗi lần thi triển Quan Tinh Thuật đều có thể thành công, đã đủ thấy thiên phú của ngươi.

Chỉ là thời gian tu hành quá ngắn, muốn nâng cao tu vi thực

lực đồng thời, còn phải kiêm nhiệm đạo này, quả thật không phải chuyện dễ dàng.

Bất quá nghe ngươi vừa rồi bói toán cho người kia, ta ngược lại nghĩ đến một pháp môn, có lẽ thích hợp với ngươi."

"Pháp môn gì?"

"Vị Thị Chi Thuật."

Nhìn ra sự nghi hoặc của Tần Phong, Hiên Nhất mở miệng giải thích: "Vị Thị Chi Thuật cũng là một loại Quan Tinh Thuật, nhưng nó có thể thấy trước được, chỉ có lấy bản thân ngươi làm trung tâm, xung quanh trong vài khoảnh khắc tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì mà thôi.

Ngươi còn nhớ, lúc thi triển Thần Uy, trạng thái huyền diệu đó chứ?"

Tần Phong gật đầu, chuyện này hắn tự nhiên nhớ rõ, thời không như thể dừng lại, vạn vật trong thiên địa trong mắt hắn dường như đều chuyển động chậm.

"Chẳng lẽ Vị Thị Chi Thuật này có chỗ giống với trạng thái của Thần Uy?"

"Có chút tương tự, nhưng không hoàn toàn giống nhau, Thần Uy chi pháp dù sao cũng là tuyệt học vô thượng được truyền thừa từ Tiên Giới, ở trong trạng thái đó, ngươi gần như có thể thiên nhân hợp nhất, thấu hiểu vạn vật, tránh né bất kỳ nguy hiểm nào có thể xuất hiện.

Mà Vị Thị Chi Thuật là để ngươi có được năng lực thấy trước trong thời gian ngắn, để ngươi biết trước nguy hiểm đến từ đâu, ngươi có hiểu không?"

Tần Phong đại khái đã hiểu, có lẽ giống như Cơ Nỗ Lý Duy Tư

trong Hắc Khách Đế Quốc, nếu học được Vị Thị Chi Thuật, hắn cũng có thể dùng đủ loại tư thế khoa trương để né đạn rồi?

Nghe có vẻ cũng không tệ lắm... Tần Phong lập tức nói: "Mời tiền bối dạy ta."

...

Một đêm trôi qua vội vã, đáng lẽ phải dưỡng tinh thần, nhưng mấy người bọn họ cơ bản đều không nhắm mắt.

Tần Phong rút ý thức từ trong thần hải ra, sau đó thở nhẹ một hơi: "Vị Thị Chi Thuật quả nhiên là một loại Quan Tinh Thuật, thật sự tiêu hao thần hồn rất lớn.

Bất quá một đêm vất vả này cũng không uổng phí, ít nhất cũng lĩnh ngộ được sáu bảy phần, không biết nương tử bọn họ bên kia thế nào rồi."

Quay người nhìn lại, Đồ Sơn một mảnh yên tĩnh, chắc là tỷ thí cũng đã kết thúc.

Tần Phong trở lại khu vườn, vừa nhìn liền thấy Cung Thương đang ngồi xếp bằng, mặt mày xám xịt, điều chỉnh khí cơ trong cơ thể.

Người sau nghe thấy động tĩnh, nhìn theo tiếng động, thần sắc phức tạp: "Đây chính là huyết quang tai ương mà ngươi nói?"

Tần Phong cười gượng: "Vãn bối đã nói rồi, thời cơ đến, Cung đại nhân liền có thể biết."

Ở một bên khác, Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan nhắm mắt nghỉ ngơi, phun ra nuốt vào khí cơ.

Trạng thái của các nàng rõ ràng tốt hơn Cung Thương rất nhiều, hơn nữa khí cơ quanh thân dường như còn mạnh hơn ngày

hôm qua một chút.

Cung Thương thấy vậy, không khỏi lộ ra nụ cười khổ: "Ban đầu còn hy vọng thông qua tỷ thí với các nàng, có thể để bản thân đột phá bình cảnh, không ngờ tới, ngược lại là các nàng lĩnh ngộ được nhiều hơn.

Ta có thể cảm nhận được rõ ràng, khí cơ quanh thân các nàng dường như đã đạt tới cảnh giới hoàn mỹ, chắc là cách nhị phẩm cảnh cũng không còn xa."

Tần Phong triển khai song đồng dị năng quan sát hai vị nương tử, sự thật cũng đúng như Cung Thương nói, không khỏi giật mình trong lòng.

Khoảng thời gian trống mười tháng mang thai, nào phải dễ dàng bù đắp như vậy, cho dù hai vị nương tử có thiên phú hơn người đến đâu, có một số thứ vẫn phải dùng thời gian để bù đắp.

Mà Kiếm Ly hai người sở dĩ có thể tiến bộ vượt bậc, vẫn là bởi vì hắc bạch chi khí trong cơ thể các nàng, không ngừng lưu chuyển, không ngừng tôi luyện thần hồn và nhục thân của hai người!

"Âm Dương Đạo Tắc, có lẽ còn huyền diệu hơn ta tưởng tượng rất nhiều." Tần Phong nghĩ như vậy.

Hắn nghiêng đầu nhìn sang, sau đó hỏi: "Cung đại nhân chưa từng nghĩ tới từ bỏ một môn, chuyên tâm vào một môn còn lại sao?

Võ phu tu hành, vốn là ở tinh chứ không ở nhiều, giống như võ phu luyện thể sẽ không động vào khí đạo, mà khí đạo võ phu cũng chỉ say mê một loại binh khí mà thôi.

Tâm tư của một người chung quy có hạn, muốn chu toàn mọi mặt, cũng không thực tế."

Cung Thương thở dài nói: "Đạo lý này ta nào có không biết, ngay cả Tư Mệnh Phó đại nhân cũng từng khuyên ta, chuyên tu một loại.

Thế nhưng nhiều năm kiên trì như vậy, để ta từ bỏ vào lúc này, làm sao có thể cam tâm?"

"Kỳ thật ta ngược lại cảm thấy Cung đại nhân có thể thay đổi một chút suy nghĩ."

"Suy nghĩ gì?" Cung Thương lộ ra vẻ hiếu kỳ.

"Đao kỹ có thể dùng trên kiếm khí, kiếm kỹ cũng có thể dùng trên đao khí, nếu Cung đại nhân nhất quyết muốn đao kiếm song tu, chi bằng từ bỏ khí đạo ngũ trọng cảnh giới, trọng kỹ không trọng ý.

Như vậy, tuy Cung đại nhân không thể đạt tới đỉnh cao trong đao kiếm, nhưng hẳn là cũng có thể đột phá gông cùm của Tam Phẩm cảnh giới."

Cung Thương nghe vậy, khẽ giật mình, sau đó không ngừng lẩm bẩm lời nói của Tần Phong trong lòng, dường như bỗng nhiên khai sáng.

Hắn chính là quá coi trọng Vạn Thần Cảnh tầng thứ năm của đao kiếm, cho nên mới lãng phí quá nhiều tinh lực vào đó, dẫn đến chậm chạp không có tiến bộ.

Nếu như theo lời Tần Phong nói, trọng kỹ không trọng ý, dường như thật sự có thể giải quyết được khốn cảnh hiện tại?

"Tần Phong, ta nợ ngươi một ân tình."

Lời vừa dứt, Đồ Sơn đột nhiên chấn động, trên thiên không, lại dâng lên ngũ quang thập sắc!

Động tĩnh này quá lớn, cho dù cách xa ngàn dặm, vẫn có thể nhìn thấy lờ mờ.

Phó Nhược Vân biến sắc: "Đạo Tắc Chi Kiếp, có người muốn đột phá Siêu Thoát Chi Cảnh, nơi đó là phương hướng của Đồ Sơn..."

Chương 773: Hợp Thân Chứng Đạo, Thiên Kiếp giáng lâm (1/2)

Thiên không như bị xé toạc, trong khe nứt, sắc màu ngũ sắc càng thêm rực rỡ, nhưng vẻ đẹp chói mắt ấy lại mang theo sát khí chết người!

Mây đen ùn ùn kéo đến, ngưng tụ trên không trung Đồ Sơn, tia điện đỏ rực lóe sáng.

Đó là Diệt Sinh Lôi...

Tần Phong giật mình, Thiên Địa Bá Quyền Ấn Chứng của Siêu Thoát Chi Cảnh, quả nhiên bất phàm.

Diệt Sinh Lôi là át chủ bài của Thiên Kiếp, thường chỉ xuất hiện ở cuối cùng, nhưng hiện tại, nó lại xuất hiện ngay từ đầu.

Điều này chỉ có thể nói lên một điều, Thiên Kiếp tiếp theo sẽ càng thêm đáng sợ!

Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan cảm nhận được dòng chảy hỗn loạn giữa Thiên Địa, bèn thoát khỏi trạng thái giác ngộ.

Hai người ngẩng đầu nhìn trời, sắc mặt cũng trở nên ngưng trọng.

"Hồ ly tinh sắp độ kiếp rồi..." Thương Phi Lan lẩm bẩm.

Cung Thương cau mày: "Ta từng may mắn được chứng kiến Phó Tư Mệnh bước vào Siêu Thoát Chi Cảnh, lúc đó Thiên Không

giống như đại địa khô cằn nứt nẻ, vỡ vụn.

Tất cả mọi người đều lùi ra xa ngàn trượng, không dám tiến vào vùng nguy hiểm nửa bước, chỉ dám đứng từ xa quan sát.

Mặc dù vậy, vẫn có rất nhiều đồng liêu thực lực không đủ, bị dư ba chấn thành trọng thương."

"Nhưng Phó Tư Mệnh cuối cùng vẫn thành công, phải không?" Tần Phong nuốt một ngụm nước bọt.

"Tuy là thành công, nhưng cũng là cửu tử nhất sinh. Muốn bước vào Siêu Thoát Chi Cảnh, phải lĩnh ngộ được Đạo Tắc.

Mà muốn dung hội quán thông Đạo Tắc, phải trải qua sự gột rửa của Đạo Tắc Chi Kiếp. Nói cách khác, Đạo Tắc bản thân lĩnh ngộ càng mạnh, Đạo Tắc Chi Kiếp phải đối mặt càng đáng sợ.

Đạo Tắc mà Phó Tư Mệnh lĩnh ngộ có liên quan đến kình khí cực ý, uy lực của Đạo Tắc ấy có thể làm rung chuyển trời đất, ngay cả không gian cũng có thể dễ dàng xé rách.

Sau khi bà ấy thành công độ kiếp, trên người không có một tấc da nào lành lặn, cả người như nhuốm máu, mãi đến mười ngày sau mới tỉnh lại."

"Thì ra lại đáng sợ như vậy." Tần Phong ngẩng đầu nhìn trời, đột nhiên nghĩ đến điều gì đó: "Vậy chúng ta ở lại đây, chẳng phải rất nguy hiểm sao?"

Cung Thương không trả lời, chỉ gật đầu.

Ầm!

Một tia sét màu đỏ giáng xuống, Thiên Địa dường như bị nhuộm thành một màu đỏ như máu.

Vô số Hồ tộc run rẩy, nếu tia sét kia giáng xuống Đồ Sơn, hậu

quả thật khó mà lường được!

Nghĩ cũng phải, Diệt Sinh Lôi là loại lôi đình có sức hủy diệt mạnh nhất, sao có thể tầm thường được?

Từ sâu trong Đồ Sơn, giọng nói của Hữu Tô Thiên Duyệt vang lên: "Tất cả tộc nhân, rời khỏi Đồ Sơn, càng xa càng tốt!"

Mặc dù vẻ mặt của các Hồ tộc có chút do dự, không nỡ rời đi, nhưng bọn họ cũng hiểu, ở lại đây ngoài việc chết vô ích ra thì chẳng có tác dụng gì.

Cúi đầu hành lễ về phía sâu trong núi, đám người Hồ tộc liền chạy như bay ra khỏi núi.

"Nơi này không nên ở lâu, Thiên Kiếp của Siêu Thoát Chi Cảnh không phải người thường có thể tưởng tượng được. Đừng nói là Đạo Tắc Chi Kiếp, e rằng chỉ riêng tia sét màu đỏ này cũng đủ khiến chúng ta cửu tử nhất sinh." Cung Thương nói.

Nhưng khi ông ta quay đầu nhìn lại, Tần Phong đã kéo hai vị phu nhân đi theo đám người Hồ tộc đang chạy trốn.

"Cung đại nhân, ngươi còn đứng ngây ra đó làm gì, mau chạy đi!"

Mặc dù có giao tình không tệ với Hữu Tô Thiên Duyệt, nhưng chuyện độ kiếp phải dựa vào bản thân nàng, hắn cũng không giúp được gì... Tần Phong thản nhiên nghĩ.

Cả nhóm đi đến kết giới của Đồ Sơn, sắp sửa rời khỏi, một giọng nói vang lên trong đầu Tần Phong: "Ở lại giúp ta."

"Hả?" Chưa kịp để Tần Phong phản ứng, sợi xích do hồ hỏa hóa thành từ sâu trong Đồ Sơn lao ra, trói chặt lấy hắn, kéo hắn quay trở lại.

Mẹ kiếp?!

Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan thấy vậy, vô cùng kinh hãi, bọn họ muốn giành lại Tần Phong, nhưng chỉ trong nháy mắt, con đường trở về Đồ Sơn đã biến mất.

Nói chính xác hơn, đừng nói là con đường quay lại, ngay cả toàn bộ Đồ Sơn cũng biến mất trước mắt!

Mây đen vần vũ, sấm sét gầm rú.

Thiên Không biến đổi, ánh sáng ảo diệu lóe sáng.

Thiên Kiếp vẫn còn, Đồ Sơn không hề biến mất, chỉ là bị ảo cảnh che lấp, đó là thủ đoạn của Hữu Tô Thiên Duyệt!

Kiếm đúc xương cốt thành hình, Liễu Kiếm Ly rút kiếm chém ra, một đường kiếm khí lao về phía trước, nhưng lại giống như đánh vào bông.

Thương Phi Lan cũng thi triển Lôi Đình chi thuật của Long tộc, nhưng lại như đá chìm đáy biển, căn bản không thể phá hủy ảo cảnh trước mặt.

Hữu Tô Thiên Duyệt là cường giả nhị phẩm đỉnh phong, thủ đoạn mà nàng bố trí, sao có thể dễ dàng phá giải như vậy?

Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan nhìn nhau, cau mày, đến lúc này, bọn họ mới hiểu, Hữu Tô Thiên Duyệt để Tần Phong đi theo, có lẽ chính là vì khoảnh khắc này!

...

Cảnh tượng xung quanh biến hóa khôn lường, hóa thành một luồng sáng lóe lên rồi biến mất.

Tần Phong giống như con diều đứt dây, bị sợi xích hồ hỏa kéo về sâu trong Đồ Sơn.

Đợi đến khi tiếng gió bên tai ngừng gào thét, hắn đã rơi xuống đỉnh núi Đồ Sơn, mỹ nhân đang lơ lửng bên cạnh chính là Hữu Tô Thiên Duyệt!

Lúc này, toàn thân nàng tỏa ra ánh sáng, chín cái đuôi cáo lắc lư, trên đầu mỗi cái đuôi đều lóe sáng ngọn lửa hồ ly với màu sắc khác nhau.

Tần Phong nảy sinh một loại ảo giác, giống như người đứng trước mặt không phải chỉ có một mình Hữu Tô Thiên Duyệt, mà là chín mỹ nhân với tính cách khác nhau.

Có chị gái trưởng thành, có nữ giáo viên dịu dàng, có em gái nhà bên ngọt ngào, còn có nữ cảnh sát bức người...

Nhưng khi hắn lắc đầu, nhìn kỹ lại, chín mỹ nhân kia lại lập tức hợp nhất thành một.

Hữu Tô Thiên Duyệt khẽ mở môi: "Hồ tộc tự cổ đã có một loại bí pháp, có thể chia khí cơ thành chín phần, tự mình tu luyện, cuối cùng hợp nhất làm một, tăng cường tu vi.

Giữa các phân thân tự nhiên sẽ có sự khác biệt, nhưng đó chỉ là phóng đại vô hạn một điểm nào đó của ta mà thôi, trên thực tế vẫn là một mình ta."

Thì ra là vậy, ta còn tưởng linh hồn LSP của mình thức tỉnh rồi chứ... Tần Phong âm thầm may mắn.

"Nghìn năm trôi qua, các phân thân đều đã hợp nhất, người cùng ngươi đến Phụng Thiên Thành là phân thân cuối cùng của ta, hiện tại hợp thân chứng đạo, có thể bước vào Siêu Thoát Chi Cảnh hay không, liền quyết định ở lần này."

Ầm!

Lôi Long gầm rú trên Thiên Không, dường như đang muốn nói

rằng đột phá không phải là chuyện dễ dàng.

Tần Phong nói: "Thiên Duyệt tộc trưởng cát tường như ý, ta tin rằng siêu thoát chi kiếp nhất định có thể vượt qua an toàn, ừm... vậy tại sao ngươi lại kéo ta trở lại?!"

Hữu Tô Thiên Duyệt nghiêng đầu nhìn sang, thản nhiên nói: "Uy lực của Đạo Tắc Chi Kiếp không phải chuyện đùa, để ứng phó với kiếp nạn này, ta cần phải dốc hết toàn lực, nhưng nếu còn phải phân tâm đối phó với uy lực của Diệt Sinh Lôi, ta không có tự tin có thể vượt qua thành công.

Ta biết ngươi có thủ đoạn có thể làm suy yếu uy lực của Diệt Sinh Lôi, cho nên mới để phân thân đưa ngươi đến đây."

Tần Phong biến sắc: "Lúc phân thân của ngươi tìm ta ở Phụng Thiên Thành, rõ ràng không hề nhắc đến chuyện này!"

Hữu Tô Thiên Duyệt ngẩng đầu nhìn trời: "Nữ nhân càng xinh đẹp thì càng biết lừa người, câu này ở nhân tộc các ngươi, hẳn là rất phổ biến mới đúng."

Tần Phong muốn chửi thề, nhưng tình hình hiện tại, không phải lúc để mắng người.

Biển sét đang tích tụ, trong khe nứt của Thiên Không, ánh sáng ngũ sắc cũng càng thêm nguy hiểm.

Tần Phong trầm giọng hỏi: "Nếu không giúp ngươi, xác suất thành công độ kiếp của ngươi là bao nhiêu?"

"Cửu tử nhất sinh." Hữu Tô Thiên Duyệt không hề giấu giếm.

Cửu Thiên Hóa Nhất chi pháp, cửu là số cực hạn, bản thân pháp môn này đã có phần trái với Thiên Đạo.

Thêm vào đó là Đạo Tắc Chi Kiếp, độ khó có thể tưởng tượng

được.

Nghe vậy, Tần Phong mềm lòng, không khỏi thở dài: "Vậy nếu giúp ngươi thì sao?"

Chương 774: Hợp Thân Chứng Đạo, Thiên Kiếp giáng lâm (2/2)

"Thêm một đường sinh cơ."

"Mẹ kiếp..." Tần Phong gân xanh trên trán giật giật: "Đã không nắm chắc, tại sao còn vội vàng độ kiếp? Đây chẳng khác nào tự sát sao?"

Hữu Tô Thiên Duyệt nghiêng đầu nhìn sang, nghiêm mặt nói: "Thiên Địa này đang ở trong thời kỳ biến động, Tam Giới khí tức giao hòa, Tiên Giới và Quỷ Giới xuất hiện khe nứt, tất cả đều dự báo đại nạn sắp đến.

Nếu ta không nhanh chóng bước vào Siêu Thoát Chi Cảnh, làm sao có thể bảo vệ Đồ Sơn Hồ tộc trong đại kiếp sắp tới?"

Nghe vậy, Tần Phong không khỏi cảm thấy kính nể, mặc dù bình thường nàng có dáng vẻ của một hồ ly tinh, nhưng dù sao cũng gánh vác trách nhiệm của cả Hồ tộc.

"Thôi được, ta có thể giúp ngươi làm suy yếu uy lực của Diệt Sinh Lôi, nhưng Đạo Tắc Chi Kiếp chỉ có thể dựa vào chính ngươi.

Ta nói trước, nếu thấy tình hình không ổn, ta nhất định sẽ chạy trốn trước.

Hai đứa nhỏ vừa mới chào đời, ta không muốn chúng nó không có cha."

Hữu Tô Thiên Duyệt cười nói: "Tần công tử đại ân đại đức,

tiểu nữ tử không biết lấy gì báo đáp, nếu có thể thành công vượt qua kiếp nạn này, chỉ có thể lấy thân báo đáp."

"Ngươi nghĩ hay lắm, ta rất yêu thương nương tử của ta." Tần Phong cười mắng một tiếng, sau đó sắc mặt trở nên nghiêm túc.

Hai người ngẩng đầu nhìn trời, một tia sét màu đỏ xé toạc màn trời.

Đến rồi!

"Xích Kỳ!" Thần niệm hét lớn một tiếng, Xích Kỳ hiện thân.

Sau khi nuốt chửng Âm Dương chi khí, Xích Kỳ hiện tại không biết lớn hơn trước kia bao nhiêu lần.

Nó lấy hư không làm bậc thang, bước lên không trung, thân thể được bao bọc bởi lôi đình, càng lúc càng lớn!

Một tiếng gầm rú vang lên, khiến cho Thiên Địa rung chuyển.

Vô số Diệt Sinh Lôi đang cuồn cuộn trong biển sét, vậy mà đồng loạt dừng lại, thu liễm uy thế.

Tuy nhiên, trong đám mây đen, hồng quang lóe lên, Diệt Sinh Lôi ngưng tụ lại với nhau, chỉ trong nháy mắt, đã hóa thành một con ác thú nhe nanh múa vuốt, gầm gừ về phía Xích Kỳ.

Hai con lôi thú nhìn nhau từ xa, bầu không khí giết chóc ngột ngạt như núi lửa sắp phun trào.

Mà có Xích Kỳ thu hút, uy lực của lôi kiếp có thể uy hiếp Hữu Tô Thiên Duyệt tự nhiên là không còn bao nhiêu.

Trong Thiên Không đang biến đổi, ánh sáng ngũ sắc càng thêm rực rỡ, cảnh tượng thay đổi chóng mặt.

Có tuyết địa băng phong ngàn dặm.

Có biển lửa ngập trời.

Có núi non đen kịt với hung thú ẩn nấp.

Mặc dù biết tất cả đều là giả, nhưng dưới Đạo Tắc ảo diệu, lại không khác gì thật!

"Đa tạ." Hữu Tô Thiên Duyệt khẽ nói, sau đó chín cái đuôi cáo lắc lư, hồ hỏa bùng lên trong nháy mắt, đánh tan toàn bộ Diệt Sinh Lôi đang giáng xuống.

Nàng ta bước lên không trung, lao vào ảo cảnh, nơi đó mới là chiến trường thực sự.

Tần Phong liếc nhìn, sau đó nhìn về phía ác thú do Diệt Sinh Lôi ngưng tụ thành.

Rõ ràng, uy thế của đối phương mạnh hơn Xích Kỳ rất nhiều.

Hai con lôi thú gầm rú về phía nhau, sau đó lao vào nhau.

Giống như xe con va chạm với xe tải, Xích Kỳ với uy lực và kích thước đều thua kém, dưới sự va chạm của đối phương, lôi hồ trên người rõ ràng yếu đi rất nhiều!

Tần Phong lo lắng không thôi, đang định ra tay giúp đỡ, thì hư ảnh của Hiên Nhất tiền bối lại hiện ra.

"Xích Kỳ là do bản nguyên của Diệt Sinh Lôi cụ tượng hóa thành, nhưng thực lực của ngươi quá yếu, nó được nuôi dưỡng trong Thần Hải của ngươi, thực lực bản thân cũng bị hạn chế rất nhiều.

Nếu có thể chiến thắng trong trận chiến này, nuốt chửng đối phương, không chỉ đối với nó, mà đối với ngươi, cũng là có lợi ích rất lớn."

Ầm!

Xích Kỳ và Lôi Đình Ác Thú lại giao chiến, lôi đình cuồn cuộn, chiếu sáng cả Thiên Địa.

Nhưng chênh lệch thực lực giữa hai bên quá lớn, chỉ một chiêu đơn giản, Xích Kỳ lại bị đánh bay, thân thể do Diệt Sinh Lôi ngưng tụ cũng xuất hiện một vết nứt.

Nhưng mặc dù bị thương nặng, Xích Kỳ cũng không hề lùi bước, ngược lại còn bay lên không trung, đối mặt với Lôi Đình Ác Thú.

"Cứ tiếp tục như vậy, nhất định sẽ thua." Tần Phong lo lắng nói.

Hiên Nhất nói: "Lôi đình đại diện cho hủy diệt, cũng đại diện cho sinh cơ, Diệt Sinh Lôi tự nhiên cũng vậy.

Lúc trước khi ngươi bước vào Tam Phẩm cảnh giới, Xích Kỳ nhận ngươi làm chủ, Bạch Tô cũng theo đó mà đến, hai đứa nó vốn là cùng chung nguồn gốc.

Xích Kỳ đại diện cho sức mạnh hủy diệt vô song, Bạch Tô lại đại diện cho sinh sôi nảy nở.

Ngươi hãy triệu hồi nó ra, nó có thể chữa lành vết thương trên người Xích Kỳ."

Tần Phong nghe vậy lập tức làm theo.

Cùng với trận trận lôi đình màu xanh lục sáng lên, Bạch Tô trắng trắng mập mập đáp xuống vai Tần Phong, nó cọ cọ vào má hắn một cách thân thiết, sau đó bị động tĩnh lớn trên Thiên Không thu hút.

Khi nhìn thấy bạn chơi Xích Kỳ của mình bị người ta bắt nạt, nó trợn tròn mắt, vung vẩy bàn tay nhỏ bé, phát ra tiếng kêu ư ử.

Chồi non trên đầu lóe lên ánh sáng xanh lục, lôi đình màu xanh lục lao thẳng lên trời, dung hợp với Xích Kỳ.

Không bao lâu, vết thương của Xích Kỳ đã lành lặn như ban đầu!

Gầm!

Xích Kỳ quay đầu lại, lộ ra vẻ biết ơn, gật đầu ra hiệu, sau đó không chút do dự, lại lao về phía Lôi Đình Ác Thú.

Hai bên quấn lấy nhau, không gian không ngừng rung chuyển.

"Kia là cái gì?" Cung Thương ở bên ngoài Đồ Sơn kinh ngạc nói, ông ta chưa từng thấy Xích Kỳ.

Bởi vì Tần Phong bị Hữu Tô Thiên Duyệt giữ lại, mặc dù biết nơi này nguy hiểm, Liễu Kiếm Ly và những người khác cũng không rời đi.

"Đó là thứ đi theo phu quân, có thể khống chế uy lực của Diệt Sinh Lôi." Liễu Kiếm Ly khẽ đáp.

Nghe vậy, Cung Thương không khỏi trợn tròn mắt.

Là Thập Nhị Thần Tướng, tự nhiên biết rất nhiều bí mật, đặc biệt là rất hiểu rõ về Thiên Địa Bá Quyền Ấn Chứng.

Có thể nói không ngoa, lôi kiếp là kiếp nạn chắc chắn sẽ xuất hiện trong Thiên Kiếp, mà bất luận là ai, cũng không hy vọng lôi kiếp mà mình gặp phải là Diệt Sinh Lôi!

Bởi vì đó tương đương với cửu tử nhất sinh!

Mà lúc trước Phó Tư Mệnh độ kiếp suýt nữa bỏ mạng, ngoài Đạo Tắc Chi Kiếp đáng sợ ra, thì uy hiếp của Diệt Sinh Lôi cũng chiếm một phần nguyên nhân rất lớn.

Nhưng Cung Thương làm sao có thể ngờ được, Tần Phong chỉ có thực lực tam phẩm, lại còn là Văn Thánh Đạo Giả, vậy mà lại có thể khống chế Diệt Sinh Lôi ở một mức độ nhất định?

Thương Phi Lan cau mày: "Con hồ ly tinh chết tiệt kia, đưa tướng công đến đây, nhất định là muốn tướng công giúp nàng đối phó với Diệt Sinh Lôi!"

...

Tần Phong liếc nhìn chiến trường của Hữu Tô Thiên Duyệt, nàng đã đắm chìm trong ảo cảnh, không ngừng điều động khí cơ cường đại của bản thân, để ứng phó với Đạo Tắc Chi Kiếp.

Nhưng sắc mặt trắng bệch, mái tóc rối bù, cùng với y phục rách nát, tất cả đều cho thấy Hữu Tô Thiên Duyệt lúc này đang ở trong tình trạng nước sôi lửa bỏng.

Đương nhiên, hắn cũng không có quá nhiều tinh lực để ý đến Hữu Tô Thiên Duyệt, bởi vì Xích Kỳ mặc dù có Bạch Tô giúp đỡ, nhưng dưới sự tấn công của Lôi Đình Ác Thú, vẫn là liên tục bại lui.

Đúng lúc này, Tần Phong nghĩ đến điều gì đó, lên tiếng hỏi: "Hiên Nhất tiền bối, Xích Kỳ và thần hồn của ta tương thông, nếu ta thi triển Vị Thị Chi Thuật, liệu có thể cho Xích Kỳ xem khoảnh khắc tương lai mà ta nhìn thấy hay không?"

Hiên Nhất trầm ngâm một lát, trước đây, ông ta chưa từng nghĩ đến phương pháp này.

"Về lý thuyết là khả thi, nên thử một lần."

"Được!"

Tần Phong không chút do dự, rốt cuộc có thể hay không, phải thử mới biết được.

Thần thức dung nhập vào Thần Hải, dẫn động Bạch Kim Mệnh Tinh, trong thương khung, từng tia starlight hóa thành đường nét, chui vào trong hai mắt Tần Phong.

Mở mắt ra lần nữa, cảnh vật xung quanh bị ánh sao bao phủ.

Vô số hư ảnh, tầng tầng lớp lớp, đó là những khoảnh khắc trong tương lai!

Chương 775: Thôn phệ (1/2)

Thần niệm dẫn động, cùng Xích Kỳ chia sẻ thị giác, lộ tuyến tấn công của Lôi Đình Ác Thú hiện ra rõ ràng.

“Thấy được chưa?” Tần Phong truyền âm.

Xích Kỳ nghe vậy, phát ra tiếng gầm rú đầy phấn khích.

Thế công của đối phương trong mắt nó, trở nên rõ ràng thấy rõ.

Diệt Sinh Lôi hóa thành lợi trảo từ đỉnh đầu đánh tới, Xích Kỳ nghiêng người dễ dàng tránh né.

Mà tiếp theo đó mỗi một đợt công kích của Lôi Đình Ác Thú, đối với Xích Kỳ mà nói, hoàn toàn không tạo thành uy hiếp!

Di chuyển né tránh, lôi hồ như lưỡi dao sắc bén, miệng thú cắn xé.

Sau khi Tần Phong đem Vị Thị Chi Thuật chia sẻ với Xích Kỳ, cục diện chiến đấu trong nháy mắt nghịch chuyển.

Mỗi một lần Xích Kỳ né tránh công kích, liền sẽ chủ động xuất kích, tạo thành thương tổn không nhỏ cho Lôi Đình Ác Thú.

Nó xé rách Diệt Sinh Lôi trên người ác thú, nuốt vào trong bụng, dung hợp vào bản thân.

Kết quả chính là hình thể ác thú không ngừng thu nhỏ, mà hình thể Xích Kỳ lại đang không ngừng lớn lên.

Một bên suy yếu một bên lớn mạnh, cán cân thắng lợi đã hoàn

toàn nghiêng về phía Xích Kỳ.

Mà khi Xích Kỳ một trảo xé rách lõi của Lôi Đình Ác Thú, con sau rốt cuộc phát ra một tiếng gầm rú không cam lòng, tan rã ra.

Xích Kỳ há to miệng, hung hăng hít một hơi, Diệt Sinh Lôi tan rã liền bị nó nuốt hết vào bụng.

Hình thể không ngừng bành trướng, thậm chí còn lớn hơn cả Lôi Đình Ác Thú lúc trước.

Lôi đình màu đỏ rực trên bề mặt cơ thể nó, ẩn ẩn mang theo kim quang, ngay cả không gian xung quanh cũng bởi vì chấn động của lôi đình mà trở nên mơ hồ.

Uy năng này, khiến cho Tần Phong không khỏi run sợ trong lòng.

Xích Kỳ quay đầu nhìn lại, trong đôi đồng tử màu vàng kim xen lẫn đỏ rực, phản chiếu chính là thân ảnh của Tần Phong.

Bước trên hư không, từng bước một, không ngừng tới gần.

Mà ngay khi khoảng cách giữa hai người không đến mười trượng, hình thể Xích Kỳ cũng trong nháy mắt thu nhỏ lại, sau đó rơi xuống bên cạnh Tần Phong, thân mật cọ cọ vào ống quần của hắn.

Tần Phong âm thầm thở phào nhẹ nhõm, hắn còn tưởng rằng thực lực Xích Kỳ tăng lên, dẫn đến tính tình đại biến, xem ra, vẫn là tiểu gia hỏa quen thuộc lúc trước.

Hắn ôm Xích Kỳ lên, đặt trước mặt cẩn thận đánh giá, trong thân thể được cấu tạo từ Diệt Sinh Lôi, từng đạo lôi đình màu vàng kim như máu huyết chảy xuôi.

Mà uy áp cường đại mà hắn cảm nhận được lúc trước, chính là

đến từ lôi đình màu vàng kim kia.

“Hiên Nhất tiền bối, đây là cái gì?”

Hư ảnh Hiên Nhất hiển hóa, sau khi quét mắt nhìn một cái, như có điều suy nghĩ: “Xích Kỳ thân là bản nguyên chi linh của Diệt Sinh Lôi, uy năng mà nó có thể thể hiện ra bây giờ, còn lâu mới bằng thực lực chân chính của nó.

Nếu ta đoán không lầm, hẳn là nó sau khi thôn phệ lôi kiếp, đã xảy ra lột xác.

Lúc này ngươi, uy năng Diệt Sinh Lôi có thể khống chế, nhất định phải vượt qua trước kia.”

Tần Phong ngẩn người, sau đó dẫn động tâm thần, thử một chút.

Bởi vì Lôi Đình Ác Thú bị thôn phệ, mây đen trên không trung dần dần tan đi.

Ngay tại lúc này, một đạo lôi đình màu đỏ rực mang theo kim quang nhỏ như sợi tóc bỗng nhiên rơi xuống, lại giống như là trên hư không xé rách ra một cái miệng!

“Lại có uy lực như vậy?” Tần Phong mừng rỡ không thôi.

Cùng lúc đó, Bạch Tô vẫn luôn ngồi trên vai Tần Phong, chồi non trên đỉnh đầu nó cũng phát ra quang mang màu xanh biếc, so với trước kia lớn hơn không ít.

Nó cùng Xích Kỳ đồng căn đồng nguyên, Xích Kỳ nhận được tăng lên cực lớn, nó tự nhiên cũng được hưởng lợi, có được chỗ tốt tương ứng!

Tuy nhiên ngay khi Tần Phong đang chìm đắm trong vui sướng, chỉ nghe bên tai truyền đến một tiếng vang thật lớn "Rắc".

Ngẩng đầu nhìn lại, ảo cảnh bao phủ Đồ Sơn, giống như tấm gương, từng tấc từng tấc vỡ vụn.

Đây là kết giới do Hữu Tô Thiên Duyệt bố trí, kết giới vỡ vụn, chỉ có thể nói lên một điểm...

Tần Phong đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía không trung, trong thiên không đang nứt ra, thân ảnh yêu kiều của Cửu Vĩ đã trở nên chật vật không chịu nổi.

Trên người nàng có vô số vết máu, dấu vết cháy đen, mảnh vỡ đóng băng thành băng tinh, thậm chí có ba cái đuôi cáo đã bị đứt đoạn!

“Nàng ấy dường như không thể chống đỡ nổi Đạo Tắc Chi Kiếp.”

Cung Thương thở dài một tiếng, khoảnh khắc kết giới vỡ vụn, hắn liền cùng Liễu Kiếm Ly chạy tới.

“Vì sao lại nói như vậy?” Tần Phong hỏi.

“Uy năng của Đạo Tắc Chi Kiếp không phải chuyện đùa, nếu như không có chuẩn bị đầy đủ, rất dễ dàng hồn phi phách tán.

Lúc trước Phó Tư Mệnh vì bước vào Siêu Thoát Chi Cảnh, thế nhưng đã chuẩn bị trước gần hai tháng thời gian, hơn nữa, theo ta được biết, Thiên Giám Quốc Sư cũng đã giúp nàng ấy một tay.”

“Lão sư cũng ra tay?” Tần Phong kinh ngạc nói.

“Ừm.” Cung Thương gật gật đầu: “Thế nhưng cho dù là như vậy, Phó Tư Mệnh vẫn là cửu tử nhất sinh.”

Lại như vậy... Sắc mặt Tần Phong ngưng trọng.

Cung Thương lần nữa mở miệng: “Đồ Sơn ngay dưới Thiên Kiếp, hiện tại Thiên Duyệt Tộc trưởng còn có bao nhiêu dư lực để

chống lại.

Thế nhưng nếu như nàng ấy tiêu hao khí cơ quá lớn, không cách nào ứng phó, Đạo Tắc Chi Kiếp này, liền sẽ vô khác biệt rơi xuống, cho đến khi Thiên Duyệt Tộc trưởng vẫn lạc.

Theo ta thấy, chúng ta vẫn nên nhanh chóng rút lui.

Còn về phần Thiên Duyệt Tộc trưởng bên kia... Chỉ có thể xem tạo hóa của chính nàng ấy."

Lời này nói ra tuy rằng không có chút tình người nào, nhưng Tần Phong cũng có thể lý giải.

Thiên Địa Bá Quyền Ấn Chứng của nhị phẩm tấn thăng Siêu Thoát, há lại là thứ mà những Tam phẩm như bọn họ có thể nhúng tay vào?

Lui một vạn bước mà nói, cho dù thực lực của bọn họ đạt tới nhị phẩm thậm chí Siêu Thoát, cũng không thể trực tiếp ra tay giúp đỡ.

Bởi vì như vậy, sẽ chỉ làm tăng thêm uy lực và độ khó của Thiên Kiếp, ngược lại có khả năng khiến bản thân rơi vào trong đó.

Tần Phong liếc mắt nhìn hai vị phu nhân, nội tâm giãy giụa.

Rõ ràng lúc trước còn nói một khi xuất hiện nguy hiểm, liền sẽ bất chấp tất cả mà chạy trốn, kết quả thật sự đến lúc này, hắn ngược lại do dự.

Hữu Tô Thiên Duyệt đối với hắn chiếu cố rất nhiều, hơn nữa lúc trước cũng từng quan tâm chiếu cố hai vị phu nhân...

Nhưng nếu thật sự lưu lại, hắn có thể làm gì?

Hơn nữa với tính cách của hai vị phu nhân, nhất định không có khả năng để mặc hắn một mình ở lại, như vậy chỉ có thể khiến

cho càng nhiều người rơi vào hiểm cảnh.

Ngẩng đầu nhìn lên, dưới sự trói buộc của Đạo Tắc Chi Kiếp, Hữu Tô Thiên Duyệt đã sắp không chống đỡ nổi.

“Không đi nữa, sẽ không kịp.” Cung Thương nhắc nhở.

“Tướng công.” Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan khẽ gọi.

Tần Phong nắm chặt nắm đấm, đã sinh lòng lui ý.

Ngay tại lúc này, hắn đột nhiên nghĩ tới điều gì.

“Lão sư liệu sự như thần, trước khi đến Tây Vực, hẳn là ông ấy đã có thể tính được Thiên Duyệt Tộc trưởng muốn độ kiếp bước vào Siêu Thoát Chi Cảnh, vì sao lúc sắp đi, lại không lựa chọn giúp nàng ấy một tay?”

Chương 776: Thôn phệ (2/2)

“Đồ Sơn Hồ tộc không tranh giành với đời, cùng nhân tộc coi như giao hảo, lúc trước Tây Vực gặp thiên tai, nếu không có Hồ tộc ra tay, cũng không có khả năng bình an vượt qua kiếp nạn, lão sư không có khả năng từ bỏ trợ lực như vậy.”

“Chờ đã, lần Tây Vực chi hành này, có thể tìm được cơ hội để ta bước vào nhị phẩm, chẳng lẽ cơ hội chính là ở chỗ này?”

Tần Phong bừng tỉnh đại ngộ.

Hắn muốn bước vào nhị phẩm chi cảnh, liền nhất định phải để cho Âm Dương Đạo Tắc còn sót lại của Chúc Long trong Thần Hải viên mãn, sau đó để cho Xích Kỳ và Bạch Tô thôn phệ hấp thu.

Mà muốn trong thời gian ngắn làm được điểm này, liền phải dùng Thần Tính Đạo Tắc cho Âm Dương chi khí ăn!

Lúc này trên thiên không, Đạo Tắc Chi Kiếp kia, chẳng phải cũng là một loại Thần Tính Đạo Tắc sao?!

Tần Phong càng nghĩ càng cảm thấy có lý, hắn ở trong Thần Hải hỏi Hiên Nhất tiền bối.

Người sau trầm ngâm một lát rồi đáp: “Nói thì như vậy, nhưng quá nguy hiểm.

Trước đó Âm Dương chi khí có thể thôn phệ Thần Tính Đạo Tắc, là bởi vì chủ nhân của chúng đã bị tiêu diệt, cho nên đạo tắc liền như vật vô chủ, sẽ không thi triển uy năng.

Tuy nhiên Đạo Tắc Chi Kiếp này, liền như mãnh thú chưa được thuần phục, bất cứ lúc nào cũng có thể lộ ra nanh vuốt.

Ngươi nếu muốn đem nó hấp thu, nhất định phải chịu đựng sự phản phệ của nó.”

“Điểm này vãn bối tự nhiên rõ ràng, ta cũng không phải muốn đem nó toàn bộ thôn phệ, dù sao Thiên Duyệt Tộc trưởng còn muốn dựa vào nó để bước vào Siêu Thoát Chi Cảnh.

Ý nghĩ của ta là thôn phệ một phần Đạo Tắc Chi Kiếp, suy yếu uy năng của nó, một là có thể cường đại Âm Dương chi khí, hai là cũng có thể giảm bớt áp lực cho Thiên Duyệt Tộc trưởng.”

Hiên Nhất như có điều suy nghĩ: “Phương pháp có lẽ khả thi, nhưng Đạo Tắc Chi Kiếp vẫn luôn nhằm vào Hồ nữ kia, ngươi làm sao đem nó hấp dẫn đến bên cạnh?

Nếu đạp thiên mà lên, chủ động đầu nhập vào trong đó, vậy chẳng khác nào tự tìm đường chết.”

Đây quả thực là một vấn đề nan giải... Tần Phong cau mày, đột nhiên nghĩ ra một kế: “Đúng rồi, tiền bối, lúc trước người từng nói với ta, tất cả Thiên Kiếp đều là thể hiện của Thiên địa ý chí, đúng hay không?”

“Không sai, khí cơ giữa thiên địa cũng không phải vô cùng vô tận, hơn nữa thiên địa tự có pháp tắc, làm sao có thể cho phép cường giả hoặc là đạo tắc mới xuất hiện.

Mục đích nó giáng xuống Thiên Kiếp, chẳng qua là vì bóp chết những tồn tại có khả năng phá vỡ cân bằng của thiên địa.”

“Nếu đã như vậy, vậy vãn bối liền có biện pháp.” Tần Phong thần sắc kích động.

“Tần Phong, đừng do dự nữa, nàng ấy sắp không chống đỡ nổi nữa rồi!” Giọng Cung Thương đột nhiên lớn hơn.

Tần Phong hoàn hồn, sau đó không nói hai lời, hướng về phía

bên ngoài Đồ Sơn chạy tới.

Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan nhìn nhau, trong mắt xẹt qua một tia nghi hoặc, các nàng biết tướng công không phải là người như vậy, nhưng vì sao lại làm ra lựa chọn như vậy?

Không hỏi nhiều, hai người bám sát theo sau.

Hữu Tô Thiên Duyệt trên không trung liếc mắt nhìn thấy một màn này, rất nhanh liền thu hồi tâm thần.

Bất quá cũng chỉ là trong dự liệu.

Tần Phong vì nàng làm đã đủ nhiều rồi, không cần thiết mang theo hai người, cùng nhau bỏ mạng ở chỗ này.

Lúc trước nàng phá vỡ bình chướng, chẳng phải cũng là muốn để cho Tần Phong sớm một chút rời đi sao?

Thế nhưng tuy rằng bề ngoài thản nhiên như gió, nhưng trong lòng nàng khó tránh khỏi sinh ra một tia ủ rũ và mất mát.

Một mình đối mặt với cái chết, thật sự là quá mức bi thảm.

“Đây chính là kết cục của việc nóng vội sao? Ha, Đồ Sơn Hồ tộc lâu đời, rốt cuộc phải lụi tàn trong tay ta.” Hữu Tô Thiên Duyệt cười tự giễu.

Thế nhưng ngay tại lúc này, một trận tiếng mắng chửi vang lên, ở giữa thiên địa này lại có vẻ cực kỳ đột ngột.

Hữu Tô Thiên Duyệt ngẩn người, tìm theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy trên một ngọn núi cao, Tần Phong đứng trên đỉnh núi, ngón tay chỉ trời, miệng phun châu ngọc.

Lời mắng chửi lão thiên gia, liên tiếp không ngừng.

Mấy người có mặt đều ngây ngẩn cả người.

Cung Thương thần sắc ngây dại: “Hắn đây là muốn làm gì?”

Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan nhìn nhau cười, tướng công quả nhiên vẫn là người mà các nàng quen biết.

Hiên Nhất tiền bối đưa tay đỡ trán lắc đầu, làm sao hắn có thể nghĩ đến, đây chính là biện pháp mà Tần Phong nghĩ ra?

Trong mắt Hữu Tô Thiên Duyệt lóe lên thần sắc phức tạp, nhưng nàng tự mình cũng không có chú ý tới, khóe miệng, lại không tự chủ được nhếch lên.

“Thật là một... nam nhân ngu ngốc.”

Ầm!

Hư không đột nhiên chấn động, giống như sông lớn cuồn cuộn chảy vào biển, áp lực trút xuống.

Thiên đạo ý chí làm sao có thể dung thứ một tên phàm nhân khẩu xuất cuồng ngôn?

Ánh sáng ảo diệu ngũ sắc ban lan, phân ra một tia hướng về phía Tần Phong rắc xuống, đó là một phần Đạo Tắc Chi Kiếp!

Cung Thương thấy vậy, trong lòng hiểu rõ, đồng thời cũng kinh hô: “Hoang đường, sao dám lấy tam phẩm chi cảnh, khiêu chiến Đạo Tắc Chi Kiếp, đây chẳng khác nào tự tìm đường chết?”

Lời còn chưa dứt, hai đạo thân ảnh bên cạnh, đã kiên quyết dứt khoát xông về phía đỉnh núi kia.

“Huynh luôn như vậy, vĩnh viễn không để muội và Kiếm Ly tỷ bớt lo.” Thương Phi Lan trách móc nói.

Liễu Kiếm Ly thản nhiên như không, không nói gì thêm, chỉ là kiên định không di chuyển đứng ở bên cạnh Tần Phong.

Tần Phong khẽ mở miệng, ngàn lời vạn chữ cuối cùng chỉ hóa thành một câu: “Để hai vị phu nhân lo lắng rồi.”

Trầm mặc một lát, ba người đều cười, ngẩng đầu nhìn về phía Đạo Tắc Chi Kiếp đầy màu sắc rực rỡ kia.

Vút!

Một đạo thân ảnh bám sát theo sau, tự nhiên là Thần Tướng Cung Thương chưa rời đi.

“Ngươi...” Tần Phong khẽ giật mình.

“Nói nhiều vô ích, trước tiên nghĩ cách vượt qua cửa ải khó khăn trước mắt!”

“Được!”

Đạo Tắc Chi Kiếp giáng xuống, bốn người trong nháy mắt rơi vào trong ảo cảnh.

Cái lạnh thấu xương của băng thiên tuyết địa, ngọn lửa mãnh liệt tựa như có thể thiêu đốt hết thảy.

Rõ ràng là vật tương khắc, lại cùng tồn tại ở một mảnh thiên địa.

Tần Phong sắc mặt ngưng trọng, kiếp trước nhìn thấy băng hỏa lưỡng trọng thiên, vẫn là trên bảng giá của tiệm massage chính quy, kết quả bởi vì quá đắt, không có cơ hội trải nghiệm, không nghĩ tới kiếp này lại được toại nguyện...

Ngoài ra, yêu quỷ với khí thế kinh người vây quanh bốn phía, từ trên trời rơi xuống không phải là nước mưa, mà là lưỡi dao sắc bén!

Cho dù biết là giả, nhưng ảo cảnh này so với thật còn muốn thật hơn!

Uy lực của đạo tắc quả nhiên không phải tầm thường... Tần Phong hít sâu một hơi, lên tiếng nói: “Ta có biện pháp đối phó với một tia Đạo Tắc Chi Kiếp này, nhưng cần các ngươi giúp ta chống đỡ một chút.”

Ba người không chút do dự, lần lượt đáp ứng, tình huống bây giờ, ngoại trừ tin tưởng Tần Phong, cũng không còn cách nào khác.

Chương 777: Sinh tử nghịch chuyển, vong giả quy hồn (1/2)

Thiên Không rạn nứt, do Đạo Tắc Chi Kiếp phân ra một phần đi đối phó với Tần Phong cùng những người khác, áp lực của Hữu Tô Thiên Duyệt giảm xuống đáng kể.

Nàng vung sáu cái đuôi hồ ly còn lại, khí tức toàn thân bùng nổ, nàng muốn trong thời gian ngắn nhất, hóa giải và hấp thụ Đạo Tắc Chi Kiếp này.

Bằng không thời gian càng kéo dài, biến số càng nhiều, Tần Phong cùng những người khác càng có khả năng rơi vào nguy hiểm, đó không phải là điều nàng muốn thấy.

Một tia kiếm quang lạnh lẽo, Lôi Đình giới vực thi triển, uy lực đao kiếm hợp bích kinh người.

Đối mặt với Đạo Tắc Chi Kiếp, dù chỉ là một tia, Liễu Kiếm Ly ba người cũng không dám lơ là, lập tức dốc toàn lực chống lại.

Thế nhưng dù vậy, vẫn hiểm nguy trùng trùng.

Tần Phong được ba người bảo vệ ở giữa, tĩnh tâm ngưng thần.

Trước đây Âm Dương chi khí hấp thu Thần Tính Đạo Tắc, đều là hành vi tự phát, mà lần này, hắn lại phải chủ động liên hệ, cố gắng để Âm Dương chi khí thôn phệ Đạo Tắc Chi Kiếp giáng xuống.

Ban đầu tưởng chừng việc này không dễ dàng, nhưng thực tế lại thuận lợi hơn hắn dự đoán rất nhiều.

Âm Dương chi khí kia dường như tâm ý tương thông với hắn, như cánh tay sai khiến.

"Là bởi vì sau khi song tu với hai nàng, ta đối với Âm Dương Đạo Tắc đã có một chút lĩnh ngộ." Tần Phong âm thầm mừng rỡ.

Thần niệm dẫn động, hắc bạch chi khí bay ra khỏi Thần Hải, không ngừng lưu chuyển, hóa thành đồ án âm dương ngư.

Liễu Kiếm Ly ba người thấy vậy, đều lộ ra vẻ hiếu kỳ.

Mà một màn tiếp theo, càng khiến bọn họ chấn động.

Âm dương ngư không ngừng xoay tròn, tốc độ càng lúc càng nhanh, khiến ba người chật vật ứng phó một tia Đạo Tắc Chi Kiếp, lại bị âm dương ngư không ngừng kéo, hút vào trong!

Băng tuyết tan chảy, liệt diễm thu liễm, yêu quỷ vỡ vụn, lợi nhận tiêu tán.....

Ảo cảnh do ngũ sắc quang mang biến hóa, bởi vì đạo tắc bị Âm Dương chi khí hấp thu, mà bắt đầu tan rã!

Quầng sáng đầy màu sắc dưới sự dung hợp hấp thu của âm dương ngư, hóa thành một sợi chỉ ngũ sắc, chui vào Thần Hải của Tần Phong, sau đó bị hắc bạch chi khí thôn phệ.

Âm Dương Đạo Tắc lại lớn mạnh thêm một phần.

"Quả nhiên khả thi!" Tần Phong kích động không thôi.

Trên không trung, Thiên Không rạn nứt đột nhiên chấn động, ngay cả ánh sáng ảo diệu cũng rõ ràng mờ đi một chút.

Hữu Tô Thiên Duyệt cảm nhận được biến hóa, cúi đầu nhìn xuống, kinh ngạc phát hiện, một tia Đạo Tắc Chi Kiếp phân ra kia, lại biến mất không còn tăm hơi!

"Sao có thể như vậy?!"

Cung Thương kinh hô: "Hắc bạch chi khí này, lại có thể thôn phệ đạo tắc khác..... chẳng lẽ cũng là đạo tắc?"

Tần Phong khẽ gật đầu.

Nhận được câu trả lời khẳng định, trong lòng Cung Thương ngũ vị tạp trần.

Tuổi còn trẻ như vậy, đã có thể lĩnh ngộ đạo tắc, tiếp theo chỉ cần vững vàng từng bước, bước vào Siêu Thoát Chi Cảnh chẳng phải là chuyện nước chảy thành sông sao?

Một loại cảm giác bất lực và thất bại của lớp sóng sau xô lớp sóng trước, dâng lên trong lòng.

Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan nhìn nhau, đêm đó bởi vì tranh chấp không xong ai sẽ cùng phu quân đồng phòng, cho nên lúc cùng nhau hầu hạ, bọn họ mơ hồ cảm thấy trong cơ thể, dường như có một cỗ khí tức ôn hòa đang lưu chuyển.

Ban đầu còn tưởng là Thượng Cổ Thần Tức, nhưng bây giờ xem ra, có lẽ chính là thứ này.

Mà vừa nghĩ đến đêm khuya cùng chăn gối, hai người hoàn hồn, vô thức dời tầm mắt, hai má hơi ửng đỏ.

Nếu không phải mang thai quá lâu, trong lòng nhớ nhung quá mức, bọn họ cũng sẽ không làm ra cử chỉ đáng xấu hổ như vậy.

Tần Phong xem xét Thần Hải, đỉnh hắc bạch chi khí, đã có kim quang lưu chuyển, đó là dấu hiệu của sự trưởng thành.

Gọi Xích Kỳ và Bạch Tô trở về Thần Hải, hai tiểu gia hỏa thấy vậy, lập tức nuốt một ngụm nước miếng, lộ ra thần sắc khao khát.

"Ăn đi." Tần Phong cười nói.

Nhận được cho phép, hai tiểu gia hỏa tự nhiên sẽ không nhịn, cùng nhau nhào về phía Âm Dương Đạo Tắc, đem phần đỉnh đã trưởng thành, nuốt vào bụng, sau đó lộ ra vẻ mặt chưa thỏa mãn.

Phần trưởng thành này đối với bọn chúng mà nói, e là còn không đủ nhét kẽ răng.

Lại lần nữa mở mắt nhìn lên không trung, Hữu Tô Thiên Duyệt ung dung thong dong, ứng phó với Đạo Tắc Chi Kiếp.

Cục diện đã ổn định.

Tần Phong âm thầm tiếc nuối, nếu đối phương không chống đỡ nổi, hắn liền có thể thuận lý thành chương tiếp tục mắng trời, để thiên đạo ý chí lại giáng xuống một tia Đạo Tắc Chi Kiếp, sau đó đem Âm Dương Đạo Tắc và hai tiểu gia hỏa cho ăn no nê.....

"Khí tức của Thiên Duyệt Tộc trưởng đang không ngừng tăng cường." Cung Thương đột nhiên nói.

"Ừm." Tần Phong đáp một tiếng, không chỉ khí tức tăng cường, màu sắc ánh sáng ảo diệu kia cũng đang không ngừng mờ đi, thay vào đó là, toàn thân Hữu Tô Thiên Duyệt, tỏa ra thần thái ngũ quang thập sắc.

Nếu hắn đoán không lầm, đây hẳn là quá trình Hữu Tô Thiên Duyệt dung hợp quán thông đạo tắc.

Mà khi Đạo Tắc Chi Kiếp hoàn toàn biến mất, cũng là lúc Hữu Tô Thiên Duyệt bước vào Siêu Thoát Chi Cảnh.

Thời gian vội vã trôi qua, chỉ nghe thấy một tiếng "rắc"!

Trên Thiên Không rạn nứt, một vết nứt trông cực kỳ đột ngột, mà đây chỉ là mới bắt đầu.

Vô số vết nứt dày đặc như mạng nhện nhanh chóng lan rộng,

tiếp đó trong tiếng ầm ầm, Hư Không ảo diệu hoàn toàn sụp đổ.

Dòng ánh sáng hội tụ vào cơ thể Hữu Tô Thiên Duyệt, khí tức của nàng càng ngày càng mạnh mẽ, đối với Tần Phong mấy người mà nói, giống như thần linh.

"Từ hôm nay trở đi, Tây Vực lại có thêm một vị Siêu Thoát Chi Cảnh." Cung Thương cảm khái một tiếng, thần sắc muôn phần hâm mộ.

"Cung đại nhân không cần như vậy, sau này ngươi cũng sẽ có ngày....."

Cung Thương lắc đầu cười khổ, tình huống của bản thân hắn so với ai khác đều rõ ràng hơn, có lời nhắc nhở của Tần Phong, sau này bước vào nhị phẩm có lẽ không khó.

Nhưng muốn bước vào Siêu Thoát Chi Cảnh, chẳng khác nào nằm mơ giữa ban ngày.

Thế nhưng dù vậy, lời an ủi của Tần Phong, vẫn khiến hắn trong lòng dễ chịu hơn rất nhiều.

Tuy nhiên hắn làm sao có thể ngờ được, Tần Phong chỉ nói xong nửa câu - "chứng kiến ta bước vào Siêu Thoát Chi Cảnh."

Nụ cười của Cung Thương dần thu liễm.....

Lấy Hữu Tô Thiên Duyệt làm trung tâm, từng đợt sóng khí liên miên bất tuyệt như sóng thần hướng bốn phía khuếch tán.

Nàng chậm chậm đáp xuống, rơi xuống bên cạnh bọn người Tần Phong: "Đa tạ."

Vừa dứt lời, thân thể nàng liền loạng choạng, ngã về phía Tần Phong.

Tần Phong nhanh tay lẹ mắt, vội vàng đưa tay ra, tuy nhiên

Thương Phi Lan bên cạnh tốc độ còn nhanh hơn, chỉ trong nháy mắt, đã ôm Hữu Tô Thiên Duyệt vào lòng.

"Ngươi không sao chứ?" Thương Phi Lan lạnh lùng hỏi, cùng Hữu Tô Thiên Duyệt trong lòng nhìn nhau.

Người sau chột dạ nghiêng đầu sang một bên, yếu ớt nói: "Uy lực Thiên Kiếp của Siêu Thoát Chi Cảnh vượt xa tưởng tượng của ta, nếu không có các ngươi hỗ trợ, thật sự là hung nhiều cát ít, ta nợ các ngươi một ân tình.

Sau này nếu có chỗ nào cần giúp đỡ, ta, Đồ Sơn Hồ tộc, nhất định sẽ xông pha khói lửa, không chối từ."

"Thiên Duyệt Tộc trưởng nói quá lời rồi." Tần Phong vừa nói, vừa từ Thần Hải gọi ra Bạch Tô: "Thương thế của ngươi quá nặng, trước mắt đại chiến Tây Vực sắp xảy ra, chiến lực của Thiên Duyệt Tộc trưởng không thể thiếu, ta tới giúp ngươi chữa trị một chút."

Bạch Tô tâm lĩnh thần hội, hai bàn tay nhỏ nắm chặt, sau đó "ư a" một tiếng.

Trên đỉnh đầu chồi non, lôi đình màu xanh lục tí tách vang lên, sau đó lướt qua toàn thân Hữu Tô Thiên Duyệt.

Vết thương do bỏng lạnh nhanh chóng biến mất, vết thương trên người với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường bắt đầu khôi phục.

Mà điều khiến người ta kinh ngạc hơn chính là, ngay cả đuôi hồ ly bị đứt của Hữu Tô Thiên Duyệt cũng mọc lại!

"Cái này....." Cung Thương trừng lớn hai mắt.

Chương 778: Sinh tử nghịch chuyển, vong giả quy hồn (2/2)

Đứt chi trọng sinh, đây chính là việc mà Thần Vũ võ phu tu luyện Kim Cang Bất Hoại cảnh giới đến đỉnh phong mới có thể làm được, ngay cả hắn cũng không thể trong thời gian ngắn như vậy hoàn toàn khôi phục!

"Tiểu gia hỏa giống củ cải này lại có năng lực thần kỳ như vậy." Cung Thương phát ra một tiếng cảm thán, hôm nay có quá nhiều chuyện vượt quá nhận thức của hắn.

Bạch Tô nghe vậy, lộ ra vẻ mặt bất mãn, hướng về phía Cung Thương vung vẩy bàn tay nhỏ, bày tỏ kháng nghị, nó mới không phải củ cải!

"Xích Kỳ thôn phệ Lôi Đình Ác Thú trong lôi kiếp xong, năng lực chữa trị của Bạch Tô rõ ràng mạnh hơn trước kia." Tần Phong thấy vậy, hài lòng gật gật đầu.

Nếu như đặt ở trước kia, Bạch Tô tuy rằng cũng có thể làm được đứt chi trọng sinh, nhưng tuyệt đối không thể nào có tốc độ nhanh như vậy.

Hơn nữa lúc trước ở Trấn Linh Quan nhất chiến, nó thi triển năng lực chữa trị, đối tượng trị liệu thực lực càng cao, hiệu quả chữa trị của nó liền càng chậm.

Làm sao có thể giống như bây giờ, chữa trị cho Siêu Thoát Chi Cảnh, cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt!

Một lúc sau, thương thế trên người Hữu Tô Thiên Duyệt đã

hoàn toàn khôi phục, chỉ là hơi thở vẫn còn có chút suy yếu.

Nàng nhìn về phía Tần Phong, trong mắt nhiều hơn một chút thứ gì đó không nói rõ ràng: "Tần công tử vì ta chống đỡ lôi kiếp, giúp ta suy yếu Đạo Tắc Chi Kiếp, thành công bước vào Siêu Thoát Chi Cảnh.

Hiện tại, lại giúp ta chữa khỏi thương thế trên người, theo cách nói của nhân tộc, ân tình lớn như vậy, tiểu nữ tử không biết lấy gì báo đáp, e là chỉ có thể lấy thân....."

"Không cần thiết!" Tần Phong trực tiếp lên tiếng cắt ngang: "Chúng ta vẫn nên thương nghị một chút, khi nào xuất phát đi Tây Vực Cực Cảnh."

Liễu Kiếm Ly thu hồi tầm mắt.

Thương Phi Lan cũng thu liễm khí tức toàn thân, tản đi lôi đình trong lòng bàn tay.

Nguy hiểm thật, may mà ta phản ứng nhanh nhạy..... Tần Phong âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

.....

"Vừa rồi có người thành công bước vào Siêu Thoát Chi Cảnh." Trên đường đi tới Tây Vực Cực Cảnh, tại một nơi Hư Không vắng vẻ, giọng nói khàn khàn vang lên.

Đó là Quỷ Phật ẩn náu trong Hư Không đang nói chuyện.

Trên lòng bàn tay, con ngươi mở ra, lên tiếng nói: "Những tồn tại của phương Thiên Địa này bước vào Siêu Thoát Chi Cảnh quả nhiên có chút khác biệt so với hai giới còn lại."

"Khác biệt chỗ nào?"

"Tồn tại của hai giới còn lại bước vào Siêu Thoát Chi Cảnh, là

sau khi lĩnh ngộ đạo tắc, chuyện nước chảy thành sông, căn bản không cần tiếp nhận khảo nghiệm Thiên Địa Pháp Tắc kiếp nạn.

Nhưng sự tồn tại của thế giới này, muốn trở thành cao thủ tam phẩm trở lên, thì phải vượt qua một loại tẩy lễ gọi là Thiên Địa Bá Quyền Ấn Chứng.

Những thứ này, trong ký ức của những tồn tại cao phẩm mà ngươi đã ăn, hẳn là đều có."

Quỷ Phật trầm ngâm một lát: "Quả thực là như vậy, nhưng điều này có thể chứng minh điều gì?"

"Người đời Nhân Gian đều cho rằng, khảo nghiệm của Thiên Kiếp là vì ngăn cản những kẻ quá mạnh mẽ xuất hiện, nhưng theo ta thấy, điều này dường như là vì để cho những tồn tại đó càng mạnh hơn.

Năm đó Thần Ma giáng thế, vốn là do chúng ta ở sau lưng thúc đẩy, muốn thôn phệ thế giới cuối cùng này, kết quả lại là uổng công vô ích.

Siêu Thoát Chi Cảnh sinh ra dưới pháp tắc vỡ vụn, lại có thể đánh cho Thượng Giới Thần Ma không có sức đánh trả, vốn đã khiến ta cảm thấy khá kỳ lạ."

Quỷ Phật không cho là đúng: "Cũng chỉ là trì hoãn thời gian thôn phệ mà thôi."

Vừa dứt lời, chỉ nghe thấy một tiếng "bịch", một con ngươi trên đầu Phật rơi xuống, máu thịt be bét, khiến người ta không khỏi rùng mình.

Quỷ Phật cúi người, nhặt con ngươi lên, lần nữa gắn trở lại.

"Ngươi lúc trước giải phóng một phần Thiên Địa Pháp Tắc của Quỷ Giới, thu nạp hồn phách Nhân Gian, chính là vì quấy nhiễu

sinh tử chi khí của phương Thiên Địa này?"

"Không sai."

"Khó trách Tạo Hóa Thân này của ta mục nát thành bộ dạng này, đi một đoạn đường, bộ phận trên người liền rụng bảy tám phần, còn phải từng cái nhặt lên."

"Sinh Tử Đạo Tắc là một loại đạo tắc đặc thù, chỉ có phương Thiên Địa kẹp giữa Tiên Giới và Quỷ Giới này, mới có người có thể lĩnh ngộ.

Nếu ta không dùng phương pháp này, làm sao có thể dẫn Chưởng Đạo Nhân của Sinh Tử Đạo Tắc ra ngoài?" Đại nhãn châu tử thản nhiên nói.

"Thì ra ngươi để ta đi Tây Vực Cực Cảnh, cũng không chỉ là vì tìm Giới Tử Tu Di, phá vỡ phong ấn của Tu Di Sơn.

Nhưng ta không hiểu, vì sao phải sợ hãi Chưởng Đạo Nhân của Sinh Tử Đạo Tắc? Giống như trước kia, thôn phệ đạo tắc của hắn là được."

Đại nhãn châu tử giải thích: "Bỉ Ngạn Hoa là vật tồn tại giữa sống chết, có thể tạo thành sát thương cực lớn đối với chúng ta, mà Chưởng Đạo Nhân của Sinh Tử Đạo Tắc, rất có thể cũng có năng lực này."

Quỷ Phật nghe vậy, nhất thời im lặng không nói.

Một lát sau, nó mới chậm rãi mở miệng: "Người của phương Thiên Địa này thường thích nói một câu, gọi là phòng bệnh hơn chữa bệnh, xem ra ngươi đã lĩnh hội được đạo lý này."

.....

U Minh Quỷ Giới, Nam Vực Quỷ Môn Quan.

Thổ Bá vẫn là kẻ canh giữ cửa quan này, tuy nhiên hiện tại địa vị của Ngưu Đầu Mã Diện, đã ở trên nó.

Mã Diện quát lớn: "Quên lời Quỷ Đế đại nhân đã nói rồi sao? Đối xử với vong linh Nhân Gian xuống đây, phải như đối xử với người thân!

Ngươi thân hình cao lớn như vậy, dọa bọn họ thì làm sao bây giờ? Còn không mau thu nhỏ thân hình lại?"

Thổ Bá nghe vậy, nhíu mày.

"Sao nào, còn muốn động thủ với hai ta sao, cẩn thận ta đem chuyện này nói cho Quỷ Đế đại nhân!"

Thổ Bá lập tức cười làm lành: "Tiểu nhân nào dám, chỉ là muốn hỏi một chút, như thế nào mới tính là đối xử như người thân?"

Mã Diện bị hỏi á khẩu, trừng mắt.

Đều là cô hồn dã quỷ của Quỷ Giới, không cha sinh, không mẹ dưỡng, ai biết cái gì gọi là người thân?

Nó liếc mắt nhìn Ngưu Đầu bên cạnh, người sau dời tầm mắt, giả vờ như không thấy.

Mã Diện dừng một chút, tức giận nói: "Chuyện gì cũng hỏi ta, cần ngươi làm gì?"

"Hô~" Thổ Bá thở ra một hơi, đè nén lửa giận trong lòng.

Nếu không phải hai tên này do cơ duyên xảo hợp, ôm được đùi con trai Quỷ Đế đại nhân, thì lấy đâu ra tư cách ở trước mặt nó vênh váo?

Đúng lúc này, trên con đường xương trắng dẫn đến Quỷ Môn Quan đột nhiên xảy ra dị biến.

Vô số vong linh toàn thân bốc cháy quỷ hỏa màu xanh lam, bộ dạng trở nên dữ tợn đáng ghét, chúng há to miệng, hung hăng cắn xé những vong linh bình thường khác.

Trong nháy mắt, tiếng kêu thảm thiết đau đớn vang lên liên tiếp!

Ngưu Đầu Mã Diện nhìn đến ngây người, sợ tới mức sắc mặt trắng bệch: "Sao..... sao có thể như vậy?"

Bọn chúng trước kia đều là nhân vật nhỏ bé của U Minh Quỷ Giới, nào từng gặp qua cảnh tượng thảm liệt như vậy.

Thổ Bá thấy vậy, há to miệng, hung hăng thổi một hơi, âm phong thấu xương, thổi tan những vong linh dị biến kia.

Lăn lộn ở Quỷ Giới mấy ngàn năm, sóng gió gì mà nó chưa từng gặp qua?

"Nơi này giao cho ta khống chế, hai ngươi, mau đi tìm Quỷ Đế đại nhân!"

"A? Tốt..... tốt." Ngưu Đầu Mã Diện không dám chậm trễ, vội vàng chạy vào trong Quỷ Môn Quan.

Mà dị biến như vậy không chỉ có ở Nam Vực Quỷ Môn Quan, những Quỷ Môn Quan khác cũng như vậy.

Nhân vật lớn trong U Minh Quỷ Giới linh cảm có điều chẳng lành, đều nhíu mày.

Gào!

Dị Thú dựng thẳng lỗ tai, đột nhiên đứng dậy.

Địa Tạng Bồ Tát bên cạnh cau mày, ngài ngẩng đầu nhìn trời, mi tâm mọc ra con mắt dọc thứ ba.

U Minh Quỷ Giới u ám, khí tức màu đen xoay tròn trên trời, vô số oan hồn ở đó đau khổ kêu gào, chúng bị kẹp giữa khe hở Quỷ Giới và Nhân Gian, sống không được, chết không xong!

"Sinh tử nghịch chuyển, vong giả quy hồn....."

Chương 779: Chết đi sống lại? (1/2)

Trong sơn cốc do Kim Bát biến hóa, hắc thạch bạch cốt chất chồng, hắc viêm ngập trời.

Hai bóng người lơ lửng giữa không trung.

"Quỷ chủ đại nhân." Mạnh Sương nhìn đám quái vật đang bạo động phía dưới, sắc mặt khó coi.

Vô số khối thịt kỳ dị dữ tợn há cái miệng đầy máu, nuốt chửng lẫn nhau, sau đó những khối xương thịt đó không ngừng dung hợp vào nhau, biến thành những con quái vật lớn hơn.

Cánh tay xương vung vẩy, máu thịt bắn tung tóe, trên khuôn mặt to lớn đáng sợ, thất khiếu chảy máu.

Nó ngửa mặt lên trời gào thét, sóng âm mang theo lực phá hoại vô song tấn công về phía kim quang bình chướng.

Keng!

Vạn Tự Kim Quang Ấn hiển hóa, từng đạo phạn âm vang lên, tiếng kêu thảm thiết theo sát phía sau.

Xì xì!

Khói trắng bốc lên, con quái vật đau đớn, lại bị trấn áp trở về.

Quỷ chủ Tiểu loli nhíu mày, sau đó quay đầu hỏi: "Chuyện gì?"

"Các nơi Quỷ Môn Quan trong Quỷ Giới, vong linh bạo động,

hiện nay tử khí hỗn loạn, rất nhiều nơi đều xuất hiện dị biến.

Đoạn Giới Nại Hà Kiều, những con quái vật bị bức lui, ngăn cản ở bên ngoài Giới Vực, công kích mãnh liệt hơn trước rất nhiều." Mạnh Sương thần sắc lo lắng.

"Chu Khất ở đâu?"

"Trung Ương Quỷ Đế đại nhân, đã dẫn chúng Quỷ Tướng trấn thủ Nại Hà Kiều."

"Ta biết rồi."

.....

U Minh Quỷ Giới, Nại Hà Kiều.

Bình chướng màu đen giống như một tấm màn thác nước từ chín tầng trời đổ xuống, chia đôi thiên địa rộng lớn.

Trên cây cầu cổ kính dài vạn dặm, vô số Quỷ Tướng nghiêm nghị chờ đợi, ngẩng đầu nhìn về phía thế giới bên ngoài bình chướng.

Nhìn xuyên qua tấm màn đen mờ ảo, chỉ thấy một cảnh tượng kinh người.

Nơi nhìn đến, dày đặc toàn là những con quái vật giống như được chất đống từ xác chết.

Chúng không có hình dạng cố định, giống như được tùy ý ghép lại.

Nhưng trên người mỗi con quái vật, đều tỏa ra khí thế kinh người.

Tiếng cười quái dị đáng sợ, tiếng kêu thét vang lên liên tục, chỉ cần nghe thôi, cũng đủ khiến da đầu tê dại.

"Số lượng của chúng lại nhiều hơn." Người đàn ông mặc chiến giáp sặc sỡ, dung mạo uy nghiêm, dáng người thần vũ lên tiếng.

Hắn chính là Đông Phương Quỷ Đế Thần Đà!

Một người khác có dáng vẻ nho nhã như thư sinh, mặc một bộ đồ đen, quanh thân quỷ khí lượn lờ, trung niên đáp: "Số lượng của chúng không ngừng tăng lên, có cục diện này cũng nằm trong dự liệu."

Người này chính là Tây Phương Quỷ Đế Triệu Văn Hòa!

Dừng một chút, Triệu Văn Hòa lại lên tiếng: "Ngươi xuất hiện ở đây, chẳng lẽ Quỷ Môn Quan ở Đào Chỉ Sơn cũng xuất hiện dị biến?"

"Ừm." Thần Đà khẽ gật đầu, sau đó nhìn về phía trước.

Trước mặt mấy người, đứng một bóng người, đứng ở vị trí đầu tiên của Nại Hà Kiều.

Một đầu tóc bạc buông xuống, bên ngoài trường bào trắng khoác một chiếc áo choàng đen.

Ông lão có khuôn mặt tang thương, trong đôi mắt ẩn chứa sự trầm ổn và trí tuệ từng trải, ông chỉ cần đứng đó, chính là thủ lĩnh của chúng Quỷ Tướng.

Ông chính là Trung Ương Quỷ Đế Chu Khất, từ khi hỗn độn khai thiên, Quỷ Giới ra đời, liền phụ tá bên cạnh Quỷ chủ.

"Lão gia tử, hiện tại phải làm sao?" Triệu Văn Hòa nhỏ giọng hỏi.

"Binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn." Chu Khất thản nhiên lên tiếng, trải qua ngàn năm, mới có thể đuổi những con quái vật này ra khỏi Nại Hà Kiều, sao có thể để chúng dễ dàng xâm

nhập trở lại như vậy?

Bên ngoài bình chướng màu đen, trên một cái đầu khổng lồ được ngưng tụ từ vô số cái đầu, vô số con mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm vào mọi người trên Nại Hà Kiều.

Cái miệng đầy máu há ra, tiếng cười the thé vang lên: "Lão già, sinh tử chi khí hỗn loạn, U Minh Quỷ Giới nhất định đại loạn, các ngươi còn có tâm trạng ở lại đây sao?!"

Chu Khất không đáp lại, chỉ lạnh lùng nhìn đối phương.

Hô~

Theo sau một hơi thở mạnh mẽ, cuồng phong màu đỏ tươi giống như lưỡi dao sắc bén, rơi xuống bình chướng.

Tiếng kim minh chói tai vang lên không dứt bên tai.

Rắc!

Vết nứt nhỏ xuất hiện khắp nơi!

Thần Đà và Triệu Văn Hòa thấy vậy, đều nhíu mày.

Chúng Quỷ Tướng trên Nại Hà Kiều, trong nháy mắt đều biến sắc.

"Hoảng hốt, thành thể thống gì?" Chu Khất quát khẽ một tiếng, sau đó quanh thân quỷ khí cuồn cuộn tuôn ra.

Khí cơ bùng nổ, thiên địa chấn động, Nại Hà Kiều dài vô tận lúc này lại không ngừng rung chuyển.

Chu Khất vung tay về phía bên ngoài Nại Hà Kiều, quỷ khí giống như sóng thần cuồn cuộn, với khí thế bao trùm trời đất, ập về phía vô số quái vật bên ngoài bình chướng.

Cuồng phong mãnh liệt bị nuốt chửng, đám quái vật giống như những chiếc thuyền nhỏ trên biển cả, chỉ trong nháy mắt, đã bị đánh lui đến ngàn trượng!

Quân tâm đại chấn!

"Quỷ Giới pháp tắc hỗn loạn, sinh tử chi khí hỗn loạn, lão phu phải đi tìm Quỷ chủ thương nghị đối sách, các ngươi hãy trấn thủ nơi này, nếu đối phương còn có dị động, hãy truyền tin cho ta."

"Vâng." Triệu Văn Hòa và Thần Đà chắp tay đáp.

Lại ngẩng đầu nhìn, lão gia tử Chu Khất đã không thấy bóng dáng.

"Quả nhiên chỉ có lão gia tử, mới có thể dẫn dắt Quỷ Giới thoát khỏi tình cảnh nước sôi lửa bỏng hiện tại." Thần Đà nghiêm túc nói.

Triệu Văn Hòa quay đầu nhìn: "Cho nên ngươi mới vi phạm ý của Quỷ chủ, phái thuộc hạ Quỷ Tướng không ngừng bước qua Hoàng Tuyền Lộ, xuyên qua Quỷ Môn Quan, đi tới Nhân Gian chi địa?"

"Ta chỉ đang tìm kiếm một khả năng khác."

Triệu Văn Hòa thở dài một hơi: "Năm đó U Minh Quỷ Giới nguy cấp, là Quỷ chủ đại nhân hy sinh bản thân, dùng thần hồn hóa thành bình chướng, dùng máu thịt bạch cốt biến thành Nại Hà Kiều, mới khiến Quỷ Giới có cơ hội thở dốc.

Mấy ngàn năm trôi qua, Quỷ chủ trọng sinh, chúng ta nên tận tâm phụ tá, giống như lão gia tử."

Thần Đà trầm ngâm một lát, xoay người nói: "Nhưng Quỷ chủ hiện tại, không phải là Quỷ chủ năm đó."

Triệu Văn Hòa muốn nói lại thôi, cuối cùng chỉ thở dài một tiếng.

.....

Tiên Giới Tây Vực, thiên địa vỡ vụn, nơi đây là di tích của Phật Giới.

Cảnh tượng vạn sơn lơ lửng, phạn âm trận trận, chư Phật chầu trời năm xưa, giờ đã không còn nữa.

Chỉ còn lại tàn tường đổ nát, một mảnh hoang tàn.

Quái vật lang thang xung quanh, dường như đang tìm kiếm Thần Phật còn sống sót.

Mà ở sâu trong Phật Giới, khe nứt thâm uyên đen kịt, không thấy đáy, không ai biết nó nối đến nơi nào.

Đúng lúc này, từng đạo tiếng xé gió vang lên.

Đám quái vật nghe tiếng nhìn lại, phát ra tiếng kêu the thé.

Trong mắt Đại nhãn châu tử lóe lên một tia hồng quang, tất cả quái vật đều thu liễm sát ý, tiếp tục lang thang.

Theo sát Đại nhãn châu tử đến đây, đám Thần Ma phản bội nhìn thấy khe nứt thâm uyên, đều lộ ra vẻ kiêng kỵ.

"Tại sao lại đưa chúng ta đến đây?"

Bên trong khe nứt thâm uyên là không gian hỗn loạn vặn vẹo, từng có Thần Ma bước vào trong đó, muốn tìm kiếm chân tướng Phật Giới biến mất, kết quả tên của hắn trên Thiên Mệnh Bia triệt để biến mất.

Điều đó nói rõ, Thần Ma bước vào khe nứt, đã biến mất khỏi Tam Giới.

Nơi đây là tử địa, chúng Thần Ma đều biết rõ, không ai dám bước vào trong đó.

Đại nhãn châu tử đáp: "Những kẻ Nhân Gian đã bắt đầu đề phòng, muốn thông qua cống hiến nguyện lực để giáng lâm Tạo Hóa Thân xuống, không phải là chuyện dễ dàng.

Mà khe nứt thông đến Nhân Gian, bị Chưởng Đạo Nhân của Thiên Mệnh Đạo Tắc phong ấn, muốn từ Tiên Giới phá vỡ phong ấn, rất khó thực hiện.

Tuy nhiên, phân thân của ta ở Nhân Gian, dường như đã tìm được một phương pháp khác, có thể giúp các ngươi xâm nhập Nhân Gian."

.....

Nghỉ ngơi nửa ngày, đoàn người Tần Phong rời khỏi Đồ Sơn.

Hữu Tô Thiên Duyệt không đi theo, nàng vẫn chưa hồi phục hoàn toàn sau trận chiến với Đạo Tắc Chi Kiếp, thêm nữa Thiên Kiếp phá hủy Đồ Sơn, có rất nhiều việc đang chờ nàng xử lý.

Chương 780: Chết đi sống lại? (2/2)

Đương nhiên, lúc chia tay, nàng cũng nói rõ, sau khi xử lý xong mọi việc ở Đồ Sơn, nhất định sẽ đến Tây Vực Cực Cảnh hội hợp với bọn họ.

"Phó Tư Mệnh đã theo lệnh của Thiên Giám Quốc Sư, liên lạc với Sở Vương, lực lượng chiến đấu dưới tam phẩm, toàn bộ rút lui khỏi chuyện này.

Còn lực lượng chiến đấu trên tam phẩm, đã lần lượt lên đường đến Tây Vực Cực Cảnh." Trên lưng ngựa đang phi nhanh, Cung Thương vừa xem thư vừa nói.

"Đúng rồi, Tần Phong, Thiên Giám Quốc Sư có chuẩn bị hậu chiêu gì không?

Theo như ngươi nói, kẻ đến Tây Vực Cực Cảnh là kẻ bất tử bất diệt, cho dù Tây Vực hiện tại có thêm Thiên Duyệt Tộc trưởng là Siêu Thoát Chi Cảnh, không giết chết được đối phương, chẳng phải là vô dụng sao?"

Tần Phong đáp: "Lão sư luôn tính toán chu toàn, phái ta đến đây, nhất định là đã có đối sách.

Hơn nữa, lúc ta ở Đăng Thiên Lâu gặp lão sư, không nhìn thấy bóng dáng của các vị sư huynh khác, có lẽ bọn họ đã nhận lệnh của lão sư, sớm lên đường."

"Thì ra là vậy." Cung Thương gật đầu, ánh mắt nhanh chóng lướt trên thư, bỗng nhiên nhíu mày: "Hửm?"

"Sao vậy?" Ba người Tần Phong tò mò nhìn, chỉ nghĩ là ở Cực Cảnh chi địa, có lẽ đã xảy ra biến cố.

Cung Thương trầm giọng nói: "Gần đây ở Tây Vực, xuất hiện rất nhiều chuyện kỳ lạ, yêu quỷ vốn nên chết, lại có thể sống lại, đồng liêu Trảm Yêu Ti thiêu xác chúng, mới có thể triệt để tiêu diệt."

"Một số yêu quỷ có chuyển kiếp lực cao, sinh ra một số bản mệnh thần thông kỳ quái cũng không có gì lạ."

Cung Thương cất thư, thở dài một tiếng: "Có lẽ vậy, hiện tại thiên địa dị biến, số lượng yêu quỷ cường đại, nhiều hơn trước rất nhiều.

Tử thương của đồng liêu Trảm Yêu Ti ngày càng tăng, cho dù là Tam Thập Lục Tinh, cũng có khả năng bỏ mạng.

Cách đây không lâu, một người bạn của ta khi chinh phạt yêu quỷ, không may bỏ mạng, khi ta đến nơi, ngay cả thi thể cũng không tìm thấy, e là đã bị nuốt chửng, xương cốt không còn."

Tần Phong nghe vậy, không khỏi cảm khái, người của Trảm Yêu Ti quanh năm sống chung với cái chết, chuyện này ai cũng biết.

"Cung đại nhân nén bi thương."

"Ừm."

Đúng lúc này, con ngựa của một người trong đoàn dường như cảm nhận được hơi thở gì đó, hoảng sợ, dừng lại, đầu ngựa xoay chuyển, bốn vó giẫm đạp tại chỗ, bồn chồn không yên.

Bốn người không dám lơ là, lập tức giải phóng khí cơ, dò xét xung quanh.

"Có hơi thở kỳ quái." Cung Thương lên tiếng trước, nhíu mày.

"Không phải yêu thú, ta giải phóng long uy, đối phương không hề động tĩnh." Thương Phi Lan tiếp lời.

Long Tộc Thương Long nhất mạch, có thể nói là dòng dõi cao quý nhất trong các loại yêu thú, mà bình thường, trừ phi thực lực của yêu thú vượt xa nàng, nếu không, khi cảm nhận được long uy, sẽ tự động tránh né.

Liễu Kiếm Ly phát hiện ra điều gì đó, đôi mắt đẹp nhìn chằm chằm về phía trước, không nói một lời.

Mấy người khác cũng nhận ra nguồn gốc của hơi thở kỳ quái, nhìn về phía trước con đường núi, nín thở ngưng thần.

Xoạt!

Từng đạo tiếng xé gió vang lên, mười mấy bóng người trong nháy mắt chắn ngang con đường núi.

Nói bọn họ là người, chi bằng nói là dã thú, khom lưng, bò bằng tứ chi trên mặt đất.

Cơ thể của bọn họ không nguyên vẹn, khắp nơi đều là vết cắn xé, có kẻ mất nội tạng, có kẻ mất đầu.

Đối với con người, đây đều là những vết thương chí mạng, nhưng bọn họ vẫn có thể cử động!

Hình ảnh này khiến Tần Phong nhớ đến thi quỷ trong Thư Lương Thành lúc trước, không phải người, không phải quỷ.

"Cung đại nhân, vừa rồi trong thư ngươi nói, Tây Vực xuất hiện rất nhiều dị biến, yêu quỷ chết đi sống lại, chẳng lẽ đều biến thành thi quỷ?" Tần Phong trầm giọng hỏi.

Lời nói vừa dứt, lại không có ai đáp lại.

Tần Phong quay đầu nhìn, chỉ thấy Cung Thương nhìn chằm chằm một bóng người, há hốc mồm, thần sắc phức tạp.

Nhìn theo, đó là một bóng người trung niên, mặc một bộ trang phục gọn gàng, rõ ràng là cách ăn mặc của võ phu, bên hông đeo một cái vỏ đao, nhưng trường đao bên trong đã không thấy đâu.

Lúc này, Tần Phong mới chú ý đến, bên cạnh vỏ đao còn có một tấm lệnh bài.

Mặc dù trên đó dính đầy vết máu, nhưng hắn vẫn có thể nhìn ra, đó là Hồng Liên Trảm Yêu Lệnh của Trảm Yêu Ti.

Liên tưởng đến những lời Cung đại nhân nói lúc trước, thân phận của đối phương đã rõ ràng - vị bằng hữu Trảm Yêu Ti đã khuất kia.

"Ngô Hạ..." Cung Thương lẩm bẩm.

Đây là tên của vị Trảm Yêu Nhân kia... Tần Phong thở dài một tiếng.

Gào!

Tiếng gầm rú vang lên, dẫn đầu là thi thể Ngô Hạ, đám vong thi lao về phía mấy người.

Cung Thương dẫn đầu xung phong, nhưng hắn vẫn còn chìm trong khiếp sợ, lại không kịp thời phản ứng, may mà Tần Phong kịp thời ra tay, triển khai Hạo Thiên Kính chặn công kích của đám vong thi.

Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan đương nhiên không có nhiều kiêng kỵ như vậy, đồng thời thi triển thủ đoạn, chỉ trong nháy mắt, đã đánh cho đám vong thi tan tác.

Tần Phong nhắc nhở: "Cung đại nhân, hắn đã chết rồi!"

Một câu nói, đánh thức Cung Thương.

Hắn nhìn người bạn cũ đang gầm rú, khẽ nhắm mắt, hít sâu một hơi.

Khi đối phương lại tấn công, đao kiếm bên hông đồng thời ra khỏi vỏ, theo sau hai đạo đao khí kiếm khí xẹt qua, con đường núi lại trở nên yên tĩnh.

Thời gian giao thủ không lâu, với thực lực của Tần Phong bọn họ, đối phó với đám vong thi này, căn bản không tốn chút sức lực nào.

Lúc dọn dẹp thi thể, bọn họ phát hiện, thi thể ở đây phần lớn đều là đồng liêu của Trảm Yêu Ti...

Cung Thương và Tần Phong không lập tức rời đi, mà tìm một nơi gần đó, đào hố chôn cất, đây cũng coi như là một quy định bất thành văn của Trảm Yêu Ti - khi ra ngoài, nếu gặp thi thể đồng liêu, mang theo di vật, chôn cất tử tế.

Trong lúc đó, Cung Thương cũng kể cho Tần Phong nghe về tình bạn giữa hắn và Ngô Hạ.

"... Lúc rảnh rỗi, sẽ tìm cơ hội cùng hắn uống rượu, so tài đao pháp.

Hắn từng nói, nguyện vọng lớn nhất của hắn là trở thành Tam Thập Lục Tinh, sau đó đến Nam Vực, tìm Thần Tướng Đao Cuồng Trấn Thiên Nhất bái sư học nghệ.

Nhưng người chết như đèn tắt, cũng không biết sau khi chết hắn lại đến tìm ta, là muốn uống rượu với ta một lần nữa, hay là muốn so tài đao pháp với ta." Cung Thương thở dài.

Sau khi chết còn đến tìm ngươi, không phải là nợ tiền chưa trả, thì chính là ngươi đã cắm sừng hắn... Tần Phong thầm nhủ

trong lòng, sau đó lắc đầu, gạt bỏ những suy nghĩ vớ vẩn này.

Hắn vốn tưởng rằng những người này có thể chết đi sống lại, có lẽ là vì đã trở thành thi quỷ.

Nhưng sau khi dùng Song Đồng dị năng kiểm tra một lượt, lại hoàn toàn khác với tình huống mà hắn đã thấy ở Thư Lương Thành lúc trước.

Mà điều khiến hắn kinh ngạc hơn là, những người này rõ ràng đã chết, nhưng trong cơ thể vẫn còn sinh cơ!

"Chẳng lẽ biến hóa kỳ lạ này, có liên quan đến Quỷ Phật kia?" Trong lòng Tần Phong, không khỏi sinh ra nghi ngờ như vậy.

Chân khí xẹt qua, đất đai rơi xuống, che lấp đám thi thể.

Liễu Kiếm Ly vung kiếm, cây đại thụ cần hai người ôm mới hết trong nháy mắt đã biến thành bia mộ, dựng trước mộ của mọi người.

Tần Phong bọn họ liếc mắt nhìn, đang định rời đi, nhưng trong nấm mộ, đám vong thi kia lại thò tay ra!

"Sao lại..."

Mọi người thấy vậy, đều vô cùng kinh hãi.

Đúng lúc này, phía sau con đường núi, truyền đến âm thanh của vật nặng gì đó kéo lê trên mặt đất.

Nhìn theo tiếng động, thứ đầu tiên hiện ra trước mắt, là nửa chiếc quan tài màu đen...

Chương 781: Mộ gia Lão gia tử (1/2)

Hắc Quan được khắc họa những hoa văn kỳ dị, ánh sáng xanh lục nhạt nhòa thi thoảng lại lưu chuyển, tựa như sinh vật sống.

Tần Phong có chút ấn tượng với cỗ quan tài này, đây là Trấn Linh Quan của Quan Trủng Mộ Gia!

Lúc trước, tên Mộ Hữu Tiền kia luôn mang theo một cỗ quan tài như vậy, chạy nhảy khắp nơi.

Nhưng nhìn kỹ lại, cỗ quan tài này vẫn có chút khác biệt so với cỗ của Mộ Hữu Tiền, rõ ràng là lớn hơn, hơn nữa còn tỏa ra sinh cơ nồng đậm!

Không sai, rõ ràng là quan tài, nhưng tỏa ra không phải là tử khí, mà là sinh khí!

Theo Hắc Quan lên xuống nhấp nhô, thân ảnh người vác quan tài cũng bước vào tầm mắt mọi người.

Một thân hắc bào, mũ đen không đội, dung nhan già nua hiện ra.

Tần Phong và những người khác đều có chút kinh ngạc, nói lão giả này là người, chi bằng nói là quỷ hồn khoác da người.

Hai bên má hóp lại, trên da đầy đốm đen, đặc biệt là đôi mắt, lõm sâu trong hốc mắt, con ngươi lóe lên ánh sáng xanh lục nhạt nhòa.

"Người này rốt cuộc là ai?" Tần Phong kinh nghi bất định trong

lòng.

Mặc dù đối phương ăn mặc giống Quan Trủng Mộ Gia, nhưng bộ dạng đáng sợ vẫn khiến mọi người không khỏi đề phòng.

Cho đến khi một bóng người quen thuộc xuất hiện bên cạnh lão giả...

"Sư huynh?" Tần Phong kinh ngạc nói.

Người đến chính là Thẩm Lê đại sư huynh với bộ râu xồm xoàm, ăn mặc nhếch nhác.

"Lâu rồi không gặp, tiểu sư đệ." Thẩm Lê gật đầu ra hiệu.

Cùng lúc đó, lão giả vác quan tài không để ý đến ánh mắt của Tần Phong và những người khác, chậm rãi đi đến trước mộ phần.

Đất đá che phủ bên trên đã bị bới đi một phần ba, một đám tử thi vẫn đang giãy giụa bên trong.

"Cát bụi trở về với cát bụi, đất trở về với đất." Giọng nói khàn khàn như chiếc ống bễ mục nát.

Lão gia tử này chẳng lẽ cũng là từ trong mộ phần vừa rồi bò ra sao... Tần Phong nảy sinh suy đoán như vậy trong lòng.

Nhưng điều kỳ lạ là, đám tử thi vốn đang liều mạng giãy giụa muốn chui ra ngoài, sau khi nghe được câu này liền không còn động tĩnh, tiếp đó thi thể thối rữa, hóa thành tro bụi trắng hòa vào đất.

"Cảm ơn." Tiếng thì thầm khe khẽ lướt qua tai mọi người.

Cung Thương trợn to hai mắt, hắn dường như nhìn thấy người bạn đã khuất năm xưa đang nâng bầu rượu vẫy tay chào tạm biệt hắn.

Lão giả vác quan tài thở nhẹ một hơi, cuồng phong nổi lên, bụi đất cuồn cuộn, che lấp lại mộ phần.

"Chuyện gì đã xảy ra vậy?" Cung Thương hiếu kỳ hỏi.

Lão giả không nhìn Cung Thương, mà là liếc mắt nhìn Tần Phong, khàn giọng nói: "Cùng đường, nói sau."

...

Rất khó tưởng tượng, một lão giả sắp "gỗ mục" lại có thể vác một cỗ quan tài khổng lồ, sánh vai cùng tuấn mã phi nhanh.

Tần Phong liên tục dụi mắt, xác nhận sự thật hoang đường này không phải là mơ.

Lão giả tuy thong dong bước đi, nhưng lại như thể một bước có thể vượt qua mười trượng.

Thủ đoạn này giống như tiên pháp "sương lý khán hoa" của Văn Thánh Đạo Giả, nhưng Tần Phong có thể khẳng định không phải như vậy.

Bởi vì xung quanh lão giả căn bản không có bất kỳ khí cơ nào lưu chuyển, đây chỉ là bước đi bình thường mà thôi!

"Sư huynh, lão gia tử này rốt cuộc là ai?"

Ngồi phía sau, Thẩm Lê đáp: "Ngươi hẳn là đã từng giao thiệp với Quan Trủng Mộ Gia, vị này chính là lão gia tử sáng lập Mộ Gia - Mộ Hành."

Những người khác nghe vậy, lần lượt liếc nhìn, lão gia tử này lại là người sáng lập Quan Trủng Mộ Gia!

Tần Phong cũng trợn to hai mắt, tương truyền Mộ Gia luôn thi hành trách nhiệm là thu nạp thần hồn của yêu quỷ có chuyển kiếp lực cao sau khi chết, ngăn chặn thần thông sau khi chết của chúng

tàn hại nhân gian.

Suy luận như vậy, khi U Minh Quỷ Giới bị xâm thực, Thiên Địa Pháp Tắc không còn tồn tại, rất có thể Quan Trủng Mộ Gia đã tồn tại.

Vậy thì suy nghĩ kỹ một chút, đây là thời gian mấy ngàn năm, còn sớm hơn cả Đại Càn kiến quốc!

"Lão gia tử này đã sống mấy ngàn tuổi rồi? Không trách được lại có bộ dạng như từ trong quan tài bò ra." Tần Phong nuốt nước miếng, thầm than một câu.

Cũng không biết Thiên Giám Quốc Sư và Trấn Thần Ti Ngự trấn giữ Phụng Thiên Thành, so với lão gia tử này, rốt cuộc là ai sống lâu hơn, hay là nhân vật cùng thời đại?

Hắn triển khai song đồng dị năng liếc nhìn lão gia tử, may mà đôi mắt không bị chói mù.

Bước vào Tam phẩm, hắn đã có thể quan sát thân thể Siêu Thoát Chi Cảnh, chỉ là không thể nhìn lâu, nếu không thần hồn sẽ trở nên rất suy yếu.

Nhìn vào, không có khí cơ cường đại nào, ngũ tạng lục phủ, xương cốt huyết nhục đều không nhìn thấy, chỉ có tử khí, tử khí nồng đậm!

Lão gia tử này thật sự còn sống sao, sao ta lại cảm thấy hắn còn không bằng cỗ quan tài phía sau, trông còn giống người sống hơn... Tần Phong chấn động không thôi.

Mộ Hành tâm sinh cảm ứng, nghiêng đầu nhìn lại, trong con ngươi, quỷ hỏa xanh lục lúc sáng lúc tối.

Chuyện ta lén lút quan sát bị phát hiện rồi?

Tần Phong ho khan một tiếng, hỏi: "Mộ lão gia tử, nguyên nhân đám tử thi vừa rồi chết đi sống lại, ngươi còn chưa nói cho chúng ta biết?"

"Đúng là có chút giống với thi quỷ gặp phải ở Thư Lương Thành." Thương Phi Lan lên tiếng.

Cung Thương lắc đầu: "Ta vốn nghi ngờ là tai họa thi quỷ, nhưng lúc trước khi hạ táng, đã từng kiểm tra cẩn thận thi thể, tình huống không giống với ghi chép trong điển tịch."

Tai họa thi quỷ là quỷ hoạn mà quan phủ Đại Càn và Trảm Yêu Ti vô cùng kiêng kỵ, với thân phận Thần Tướng của Cung Thương, đối với chi tiết trong đó, cho dù không phải là rõ như lòng bàn tay, cũng sẽ không kém quá xa.

Mộ Hành mở miệng, giọng nói khàn khàn chói tai, Tần Phong thậm chí còn sợ cổ họng của lão bị thủng...

"Cân bằng sinh tử của thiên địa nơi này đã bị phá vỡ, sinh tử chi khí nghịch chuyển, khiến cho vong giả U Minh Quỷ Giới hoàn hồn, vật vốn đã chết, cũng biến thành thứ không sống không chết."

Lời vừa nói ra, mọi người đều kinh hãi.

Ban đầu Tần Phong còn tưởng rằng dị biến này phần lớn có liên quan đến Quỷ Phật đến Tây Vực, nhưng sự thật dường như không phải như vậy.

Cung Thương như có điều suy nghĩ: "Trong thư của Phó Tư Mệnh có nhắc đến, các nơi ở Tây Vực xuất hiện dị biến, yêu quỷ thi thân không bị thiêu hủy, liền có thể chết đi sống lại, chẳng lẽ là vì điều này?"

"Thân thể là vật chứa của hồn phách, hồn phách không nơi nương tựa, tự nhiên chỉ có thể trở về thân thể, có hiện tượng này, phần lớn là U Minh Quỷ Giới đã xuất hiện dị biến." Mộ Hành thản

nhiên nói.

Tần Phong nhíu mày, sau đó hiếu kỳ hỏi: "Có một điểm vãn bối không hiểu lắm, lúc trước sau khi Quỷ Giới pháp tắc bị phá vỡ, mấy ngàn năm qua vong hồn nhân gian đều không thể rơi vào U Minh Quỷ Giới.

Vì sao trong khoảng thời gian đó, không xuất hiện hiện tượng chết đi sống lại, hiện giờ Quỷ Giới dẫn hồn chi năng lại mở ra, ngược lại xuất hiện biến hóa quỷ dị như vậy?"

Mộ Hành trầm ngâm một lát, lại mở miệng: "Hỗn độn sơ khai, Tạo Hóa âm dương, có Tiên Thiên Nhất Khí sinh, điểm hóa vạn vật, sau đó thế phân tam giới.

Thứ nhất là Hồng Mông Tiên Giới, thứ hai là tự tại nhân giới, thứ ba là U Minh Quỷ Giới, tam giới tuần hoàn, sinh sôi không ngừng.

Tiên Giới nắm giữ uy năng vô thượng, nhân giới tồn tại bước vào siêu thoát, liền có thể mở ra thiên môn, thân thể thành thánh, bước vào Tiên Giới, có được trường sinh.

Quỷ Giới nắm giữ lục đạo luân hồi chuyển thế, phàm là thân thể chết đi, hồn phách không nơi nương tựa, đều sẽ bị dẫn vào Hoàng Tuyền, chuyển thế trùng sinh."

Một giới nắm giữ đăng thiên trường sinh, một giới nắm giữ tử vong chuyển thế... Tần Phong suy nghĩ kỹ lưỡng, sau đó chỉ nghe Mộ lão gia tử chậm rãi nói, hắn cũng coi như là hiểu rõ nguyên nhân thực sự trong đó.

Hiện giờ, U Minh Quỷ Giới thiên địa hỗn loạn, vong giả hồn phách tuy có thể rơi vào Quỷ Giới, nhưng lại không thể bước qua Quỷ Môn Quan, được dẫn độ vào Hoàng Tuyền, khiến cho thân thể còn lưu lại trên thế gian không bị thối rữa.

Vong giả hoàn hồn, khiến cho người chết bằng một cách khác sống lại, phá vỡ cân bằng sinh tử của nhân giới, sau đó là vòng luẩn quẩn.

Chương 782: Mộ gia Lão gia tử (2/2)

Nếu như vong hồn không thể bước vào Quỷ Giới thì còn đỡ, theo như lời lão gia tử nói, hồn phách sẽ theo thân thể thối rữa, chậm rãi tiêu tán vào thiên địa, duy trì cân bằng sinh tử.

Mà dị biến Thiên Địa Pháp Tắc của U Minh Quỷ Giới, ngược lại khiến cho tình huống hiện tại xuất hiện.

Mọi người đều biến sắc, lúc này, Tần Phong dường như nghĩ đến điều gì, kinh hãi nói: "Theo như lời lão gia tử nói, chẳng lẽ toàn bộ thiên địa này đều đang ở trong tình huống này?"

Những người khác nghe vậy, cũng hoàn hồn, đồng loạt nhìn về phía Mộ Hành, chờ đợi câu trả lời của lão.

Lão gia tử khẽ gật đầu: "Tình huống như vậy bất quá mới chỉ là bắt đầu, khu vực càng gần Quỷ Giới Liệt Phùng, tình huống chết đi sống lại càng thường xuyên xuất hiện.

Mà theo việc cân bằng sinh tử liên tục bị phá vỡ, Liệt Phùng giữa nhân giới và Quỷ Giới cũng sẽ dần dần mở rộng, đến lúc đó..."

Lời còn lại lão gia tử không nói, nhưng tất cả mọi người đều đã có thể lường trước được tính nghiêm trọng của vấn đề!

...

Nam Vực, bên ngoài Tấn Dương Thành, khu vực núi rừng rậm rạp, nhìn ra xa, chỉ thấy toàn là mộ phần.

Có một người đàn ông đang ở trước một ngôi mộ mới, rót rượu, đốt vàng mã, mắt đỏ hoe nói: "Chết cũng tốt, chết đi là hết, đỡ phải tiếp tục chịu khổ trên cõi đời này.

Cũng may là lúc trước ngươi không đồng ý với cô nương kia, lúc đi một mình, không vướng bận gì."

Sau khi nói rất nhiều trước mộ, người đàn ông đứng dậy, đổ hết rượu trong bầu rượu lên mộ phần.

"Huynh đệ yên tâm đi, ta biết người ngươi lo lắng nhất lúc sinh thời chính là Tiểu Thúy, nếu như ta có thể sống sót trở về, ta sẽ thay ngươi chăm sóc nàng ấy thật tốt."

Lời vừa dứt, chỉ nghe thấy một tiếng "rắc", trên bia đá, một vết nứt từ dưới lên trên.

Người đàn ông trợn to hai mắt, sau đó sợ hãi đến mức mặt mày trắng bệch, chỉ thấy từ dưới lớp đất mới lật, một cánh tay trắng bệch nhuốm máu thò ra, không ngừng vung vẩy.

"Huynh đệ, ngươi đừng tìm ta, ta không đi tìm Tiểu Thúy nữa là được chứ gì?!"

Đang lúc kinh hãi, xung quanh vang lên tiếng sột soạt.

Người đàn ông nghe tiếng nhìn lại, lập tức toàn thân run rẩy, chỗ quần lót ướt một mảng.

Đám tử thi đã chết không biết bao lâu, vậy mà lại bò ra khỏi mộ phần!

Không chỉ có một mình người đàn ông tưởng nhớ người chết, những người khác nhìn thấy cảnh này, đều kinh hãi kêu lên.

Đúng lúc này, trên trời truyền đến một tiếng "vút".

Một thanh trường thương được tạo thành từ mây, với khí thế

phá tan trời đất, nhanh chóng bay tới, trước khi rơi xuống, một hóa thành hai, hai hóa thành bốn...

Mỗi một thanh trường thương đều không lệch không nghiêng đâm vào những ngôi mộ đang động đậy, chấn nát đám tử thi thành tro bụi.

Thương Tiên Tư Mã Không phiêu dật đáp xuống, cảm nhận một vòng xung quanh, sắc mặt ngưng trọng: "Quả nhiên là như vậy."

Tình huống như vậy, không chỉ có một nơi!

Đại Càn tứ vực, đều đang xảy ra dị biến, tình huống chết đi sống lại thỉnh thoảng lại xuất hiện.

Mặc dù người đời thường hay nói hy vọng người thân bạn bè đã khuất của mình có thể sống lại, nhưng khi chuyện này thực sự xảy ra, có mấy ai có thể bình tĩnh?

Đối với bọn họ mà nói, đây không phải là kinh hỉ, mà là kinh hãi.

...

Bên bờ Cửu Khúc Hà, Phụng Thiên Thành, lão giả tóc bạc râu đen, đột nhiên nhíu mày.

Dòng sông dâng lên gợn sóng, mặt đất Trảm Yêu Ti không ngừng rung chuyển.

Trong lầu các, Đặng Mặc vẫn đang mượn Minh Tinh mà Tần Phong tặng để tu luyện, cảm nhận được dị động, hắn cúi đầu nhìn xuống, lẩm bẩm: "Cửu Trọng Ngục?"

Thiên Giám Quốc Sư bị giam giữ ngẩng đầu nhìn lên, thở dài một tiếng, sau đó lại tập trung chú ý vào bàn cờ hư không trước

mặt.

Giơ tay đánh cờ.

Tầng đáy của Cửu Trọng Ngục, trong bóng tối vô tận, một đôi mắt sáng lên, sau đó chậm rãi nhắm lại.

Trấn Thần Ti Ngự nhìn làn da nứt nẻ trên mu bàn tay, khẽ vung tay, huyết nhục liền lành lặn như ban đầu.

Hạo Văn Viện, đỉnh Đăng Thiên Lâu, Hứa Lạc Hiền với vẻ ngoài bỉ ổi, để hai hàng ria mép, cung kính nói: "Lão sư, đồ vật người muốn ta đã tìm được."

"Tốt." Thiên Giám Quốc Sư thản nhiên đáp.

...

Nghe được lời của Mộ Hành lão gia tử, sắc mặt của mỗi người đều trầm xuống.

Nếu như thật sự giống như lời lão nói, quái vật bất tử bất diệt sẽ hoành hành trên thế gian, nhân gian cuối cùng sẽ biến thành luyện ngục.

"Chẳng lẽ không có cách nào ngăn cản tất cả những điều này sao?" Cung Thương sắc mặt ngưng trọng.

Mọi người đồng loạt dừng lại, nghiêng đầu nhìn về phía lão giả, chờ đợi câu trả lời của lão.

"Cân bằng sinh tử đã bị phá vỡ, muốn đảo ngược chỉ có thể thay đổi từ nguồn gốc."

Tần Phong nghe vậy, lông mày nhíu chặt, cái gọi là nguồn gốc chẳng lẽ chính là U Minh Quỷ Giới?

Tuy nhiên, muốn khôi phục Thiên Địa Pháp Tắc của một

phương thành như ban đầu, hắn thật sự rất khó tưởng tượng, rốt cuộc là ai mới có năng lực như vậy? E là Thiên Giám Quốc Sư và Trấn Thần Ti Ngự cũng không làm được...

"Không đúng, suy đoán này vốn dĩ không thành lập, bởi vì lão sư và Trấn Thần Ti Ngự thậm chí không thể rời khỏi phạm vi ngàn dặm xung quanh Phụng Thiên Thành, làm sao có thể đi đến U Minh Quỷ Giới."

Cung Thương cũng biết chuyện này khó khăn đến mức nào, không khỏi thở dài.

"Xe đến trước núi ắt có đường, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, nhất định sẽ có cách, hà tất phải nóng vội nhất thời.

Hơn nữa, hiện tại chúng ta còn có nguy cơ lớn hơn cần phải giải quyết."

Quỷ hỏa trong mắt Mộ Hành lay động, tất cả mọi người đều hiểu, lão gia tử đang nói đến Quỷ Phật ở Tây Vực Cực Cảnh.

"Tồn tại siêu thoát sinh tử quỷ dị kia, chính là kẻ gây rối Thiên Địa Pháp Tắc của Tiên Giới và Quỷ Giới, có lẽ trên người nó, chưa chắc đã không thể tìm được phương pháp đảo ngược cân bằng sinh tử."

"Vậy lão gia tử có biết, quái vật kia có thần thông bất tử bất diệt, muốn đối phó không phải là chuyện dễ dàng." Tần Phong lo lắng nói.

Lúc này, Thẩm Lê thong thả lên tiếng: "Ta vâng mệnh lão sư, mời lão gia tử đến đây, chính là vì chuyện này."

Tần Phong sững sờ một lúc, sau đó lập tức hiểu ra, đây chính là hậu chiêu của lão sư?

Nhưng Mộ Gia lão gia tử, thật sự có biện pháp phá giải thần

thông quỷ dị của đối phương sao?

...

Ở một nơi khác, một đạo lưu quang như sao chổi, từ đông sang tây nhanh chóng bay đi.

Trong lưu quang, Tôn Kỳ như gà con bị Sát Thiên La xách trong tay, khuôn mặt của hắn vì cuồng phong gào thét mà trở nên méo mó.

"Theo bói toán của lão sư, thời gian vẫn còn dư dả, ngươi... ngươi không cần phải vội vàng như vậy." Lời nói trong cuồng phong trở nên đứt quãng.

Sát Thiên La cười gằn: "Kẻ có thể phá vỡ pháp tắc của Tiên Giới và Quỷ Giới, thực lực nhất định không tầm thường, ta sao có thể bỏ lỡ cơ hội giao thủ với nó."

Quả nhiên là Vương của chiến đấu nhất tộc, toàn lực chạy băng băng, vậy mà lại là vì muốn chạy đến đánh nhau... Tôn Kỳ nhắc nhở: "Đừng quên chính sự, chúng ta đến đây, là vì điều tra rõ chân tướng tứ vực cực cảnh, ngăn cản Cực Uyên tiếp tục thôn phệ thiên địa này."

Nghe được lời này, Sát Thiên La nhíu mày.

Đúng lúc này, trong lòng cánh tay còn lại của hắn, một giọng nói thanh thúy vang lên: "Ngươi xác định Tần Phong đang ở Tây Vực sao?"

Người nói chính là Pháp Bố La cùng đi theo, là con gái của Sát Thiên La, Vương đời tiếp theo của A Tu La tộc, nàng tự nhiên không thể nào cứ mãi ở trong tộc, mà phải ra ngoài lịch lãm, tôi luyện bản thân!

Đương nhiên, đây đều là lý do mà nàng thuyết phục Sát Thiên

La, mục đích thực sự mà nàng đến đây, vẫn là muốn tìm cơ hội, giao phối với Tần Phong, sau đó sinh ra đứa con mạnh nhất!

Yến phúc của tiểu sư đệ thật sự là không cạn... Tôn Kỳ lập tức đáp: "Tự nhiên là thật, ta sao dám lừa gạt thiếu Vương."

"Vậy thì tốt, lần này ta muốn gỡ lại thể diện, đánh bại hắn." Pháp Bố La cảm nhận được ánh mắt của phụ thân, giải thích như vậy.

Chương 783: Khai chiến (1/2)

Càng đến gần Tây Vực Cực Cảnh, nhiệt độ càng tăng cao, Hỏa Sơn trùng điệp, liệt diễm ngập trời, dù là màn đêm cũng không thể che lấp, nhìn từ xa, giống như một cái lò lửa khổng lồ đang bùng cháy dữ dội.

Cơn nóng rực này bốc hơi hết Thủy khí, khiến mặt đất nứt nẻ.

Trong vòng bán kính trăm dặm, không thấy bất kỳ loài thực vật nào, ngay cả yêu quỷ cũng khó tìm thấy dấu vết, chỉ có một số loài yêu quỷ ưa thích ngọn lửa và nhiệt độ cao, mới dám hoạt động ở rìa ngoài cùng của Hỏa Sơn.

Xì~

Một con Hỏa Xà dài trăm trượng, toàn thân bốc cháy, thè lưỡi rít lên, đây là một con yêu thú có thực lực đạt đến Thất Chuyển Kiếp Lực.

Nó dường như cảm nhận được điều gì đó, ngẩng cao đầu rắn khổng lồ, đảo mắt nhìn xung quanh một vòng, nhưng không thấy gì khác thường.

Sau khi nhìn về phía sâu trong Hỏa Sơn với vẻ vô cùng kiêng dè, nó xoay người to lớn, bơi trong biển lửa, men theo mép ngoài rời đi.

Cùng lúc đó, trong bóng tối, truyền đến tiếng người nói chuyện khe khẽ.

"Trực giác của con Hỏa Xà này thật nhạy bén, suýt chút nữa đã phát hiện ra tung tích của chúng ta."

"Loài yêu thú có thể sinh tồn trong môi trường này sao có thể tầm thường, nếu không có thuật che giấu khí tức của An Minh Tri đại nhân, chúng ta nhất định sẽ bị phát hiện."

Trong bóng râm của ngọn lửa, trong bóng râm rộng vài trượng, hai bóng người mờ ảo hiện ra.

Họ là những binh sĩ dũng mãnh thiện chiến trong Sở Vương Quân, sau khi Thiên Địa dị biến, nhờ vào nguồn tài nguyên khổng lồ đã bước vào Tam Phẩm cảnh giới.

Giờ đây nhận lệnh nguy hiểm, trấn giữ một lối vào của Tây Vực Cực Cảnh.

"Rõ ràng là đang ở rìa ngoài cùng của Hỏa Sơn, nhưng nhiệt độ cao này vẫn khiến ta khó chịu, dường như có thể xuyên qua da thịt, trực tiếp đến thần hồn."

"Ta chuyên tu luyện thân thể, Thần Vũ Kim Cang Bất Hoại đã luyện đến đại thành, cũng chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ được sức nóng này. Từng nghe nói Phó Tư Mệnh của Trảm Yêu Ti, từng thử tiến vào nơi sâu nhất của Hỏa Sơn, kết quả là không thu hoạch được gì, ngọn lửa này có điều kỳ quái."

"Tên quái dị kia đến Tây Vực, đi đến nơi này, có lẽ chính là vì thứ gì đó ở sâu trong Hỏa Sơn. Nhưng ta rất hiếu kỳ, rốt cuộc là sự tồn tại nào có thể khiến người mạnh mẽ như Phó Tư Mệnh cũng phải cẩn thận như vậy. Chiến lực dưới Tam Phẩm không thể can thiệp, cho dù chúng ta phát hiện ra tung tích của đối phương, cũng không thể đánh rắn động cỏ, ngược lại phải ẩn nấp, tìm cơ hội phát tín hiệu."

Hai người đang nói chuyện, nhưng không ai chú ý, phía sau bọn họ, Hư Không ở chỗ ngọn núi lớn vặn vẹo.

Quỷ Phật mặc áo cà sa, đầu đội nón lá xuất hiện từ hư không.

"Mùi gì vậy?" Một người ngửi ngửi, trong không khí khô nóng, bỗng nhiên xuất hiện một mùi hôi thối nồng nặc.

"Có lẽ là mùi xác chết thối rữa." Giọng cười khàn khàn vang lên.

Hai người giật mình, vội vàng quay người lại, nhưng chỉ trong nháy mắt, hai bàn tay to lớn lộ cả xương đã ấn vào mặt bọn họ.

Chưa kịp để bọn họ kêu lên, chỉ nghe thấy một tiếng "rắc".

Đầu của hai người bị vặn thành hình xoắn ốc, máu me bắn tung tóe.

Trên cánh tay Quỷ Phật, da thịt thối rữa ngọ nguậy, như thể sinh vật sống.

Xác thịt của hai người chết nhanh chóng khô héo, không bao lâu, chỉ còn lại một lớp da.

"Không hổ danh là những món ngon tự tìm đến cửa, thì ra đều mai phục ở đây." Quỷ Phật cười khẩy một tiếng, không che giấu thân hình nữa, sải bước đi về phía sâu trong Hỏa Sơn.

Mặc dù đã biết được mọi chuyện từ ký ức của hai người bị nó nuốt chửng, nhưng nó chưa bao giờ nghĩ đến việc phải trốn tránh.

Dù sao, người Nhân Gian, đối với nó mà nói, cũng chỉ là thức ăn mà thôi.

.....

Ở một nơi khác, An Minh Tri, một trong Tam đại Thần Tướng của Tây Vực, nghiêng đầu nhìn về hướng Đông Nam, cau mày.

Thuật che giấu khí tức ngoài việc che giấu khí tức của người khác, còn có thể phản hồi khí tức về phía hắn.

Và vào lúc hai binh sĩ của Sở Vương Quân chết đi, hắn đã nhận thấy điều bất thường.

"Đến rồi sao." Hắn lẩm bẩm, sau đó khí thế xung quanh cơ thể dâng trào.

Rõ ràng xung quanh đều là ánh lửa, khiến bóng đen dưới chân rất nhỏ, nhưng chỉ trong chốc lát, bóng đen này đã lan rộng như thủy triều.

Đồng thời, những người ẩn nấp xung quanh Hỏa Sơn đều cảm nhận được sự dịch chuyển của bóng đen dưới chân.

Những cái bóng đó biến thành một mũi tên, đồng loạt chỉ về cùng một hướng.

Các nơi ở ngoại vi Hỏa Sơn.

Phó Nhược Vân cau mày, nắm chặt tay phải: "Ở đó."

"Đại tỷ." Mặc Tam Di nhìn thấy bóng đen, gọi một tiếng.

Bạch Vô Địch vặn vẹo cổ, quát khẽ: "Dám giết yêu thú mà ta che chở trên địa bàn của ta, bất kể thứ đó là cái gì, hôm nay ta sẽ lột da nó!"

"An đại nhân truyền tin."

"Kẻ địch đã đến."

"Đi!"

Vút!

Tiếng xé gió vang lên.

.....

Quỷ Phật thong dong đi trong ngọn lửa rực cháy, và khi đi sâu vào trong, nó dường như phát hiện ra điều gì đó: "Ngươi không thấy ngọn lửa này có chút quen thuộc sao?"

Con mắt to bằng hạt châu ở trung tâm lòng bàn tay mở ra, sau đó cẩn thận cảm nhận: "Tự nhiên là quen thuộc, lúc trước chúng ta đã phải chịu không ít khổ sở dưới ngọn lửa này."

"Ngươi đang nói đến hắn ta? Không hổ danh là hắn ta, thì ra là đang ẩn náu ở đây."

Con ngươi đảo quanh, sau đó nói: "Có khí tức mạnh mẽ đang nhanh chóng tiếp cận nơi này."

"Ta biết."

Vừa dứt lời, một bàn tay khổng lồ hình thành từ bóng tối, từ trên trời giáng xuống.

Chỉ nghe thấy một tiếng nổ lớn.

Mặt đất nứt toác, sóng xung kích bốc lên thổi bay ngọn lửa xung quanh nghiêng ngả.

Đây là thuật điều khiển bóng tối của Bách Quỷ đạo thống!

An Minh Tri như một cơn gió đêm lướt trên không trung, một kích đánh xuống không thu tay, mà tiếp tục điều động quỷ khí và âm khí trong cơ thể.

Trong nháy mắt, vô số Hắc Quan khổng lồ hình thành trên không trung, sau đó hung hăng nện xuống chỗ mặt đất vỡ vụn.

Sóng xung kích khủng bố liên miên không dứt, dường như có thể dập tắt cả ngọn lửa bất diệt xung quanh.

Mọi người trong Trảm Yêu Ti và binh sĩ của Sở Vương Quân đến nơi nhìn thấy cảnh tượng này, đều cảm thán: "Không hổ danh

là An đại nhân, chỉ một chiêu đã có thể áp chế đối phương!"

"Không ổn!" An Minh Tri đột nhiên cau mày.

Gần như cùng lúc nói chuyện, hắn giơ tay phải lên, từng lớp từng lớp tường bóng tối dựng lên, che chắn trước mặt mọi người.

Tuy nhiên, một bàn tay dài như rắn độc còn nhanh hơn, với khí thế phá quân, dễ dàng đâm thủng bức tường bóng tối vốn nổi tiếng với khả năng phòng ngự đáng kinh ngạc, sau đó xuyên qua cơ thể của mấy người!

Ầm!

Máu tươi bắn tung tóe, sau đó bốc hơi ngay lập tức trong làn sóng nhiệt.

Cảnh tượng đột ngột khiến những người còn sống sót chết lặng, bọn họ đứng ngây ra đó.

Trên bàn tay lộ xương trắng, thịt nát be bét, những khối thịt ngọ nguậy, nuốt chửng thi thể của những người vừa chết, sau đó lại bùng nổ!

Từng chiếc gai xương nhô ra, bắn về phía những người còn sống sót.

Những người đó vẫn còn đang bàng hoàng, làm sao có thể phản ứng kịp?

Tất nhiên, cho dù bọn họ có phòng bị, thì trước sự chênh lệch thực lực tuyệt đối, cũng không có tác dụng gì.

Ngay trong thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, hai bóng người từ trái sang phải lao đến, một quyền một chưởng đánh ra, đánh bật những chiếc gai xương đang lao tới!

Bàn tay co lại, trở về mặt đất.

Quỷ Phật nghiêng đầu nhìn cánh tay đầy vết nứt, thản nhiên lên tiếng: "Ngươi nói không sai, ở Thiên Địa này, những kẻ bước vào Siêu Thoát Chi Cảnh, dường như thực sự được Thiên Đạo che chở, thực lực vượt xa Thần Ma ở Tiên Giới."

"Là Phó Tư Mệnh và Bạch Vô Địch." Mọi người kinh ngạc kêu lên.

An Minh Tri lóe người đến bên cạnh Phó Nhược Vân, trầm giọng nói: "Thiên Giám Quốc Sư nói không sai, chiến lực dưới Tam Phẩm căn bản không thể can thiệp vào trận chiến này. Thực lực của kẻ địch vượt xa dự đoán, chiến lực Tam Phẩm bình thường cũng không thể phát huy tác dụng quá lớn..."

Chương 784: Khai chiến (2/2)

Phó Nhược Vân liếc nhìn bộ y phục đã hóa thành tro bụi trong ngọn lửa, sắc mặt vô cùng ngưng trọng.

Nàng nhìn Quỷ Phật, trầm giọng hỏi: "Ngươi là ai, tại sao lại đến đây?"

Quỷ Phật tháo nón lá trên đầu, ba cái đầu lộ ra.

Mọi người nhìn thấy dung mạo thật của nó, đều run rẩy, trong lòng kinh hãi.

Vẻ ngoài dữ tợn với da thịt thối rữa lộ cả xương trắng khiến người ta sởn gai ốc.

"Nói nhảm với nó nhiều như vậy làm gì?!" Bạch Vô Địch tính tình nóng nảy, làm sao có thể chờ đợi? Chưa kịp để Phó Nhược Vân hỏi thêm, nàng đã gầm lên một tiếng, xông lên.

"Súc sinh thô lỗ!" Phó Nhược Vân mắng.

Nàng đương nhiên không phải thật sự muốn moi thông tin từ miệng kẻ địch, mà chỉ là muốn câu giờ chờ viện binh mà thôi!

Kết quả kế hoạch còn chưa kịp thực hiện, đã bị con hổ ngu ngốc này phá hỏng.

"Tư Mệnh đại nhân, chúng ta phải làm sao?" An Minh Tri ở bên cạnh hỏi.

Phó Nhược Vân hít sâu một hơi, cố gắng kìm nén lửa giận trong lòng: "Ra tay!"

Con hổ ngu ngốc này là chiến lực Siêu Thoát Chi Cảnh, sao có thể để nó gặp chuyện? Ngoại trừ ra tay giúp đỡ, không còn cách nào khác.

Sóng xung kích mạnh mẽ ngay lập tức quét qua xung quanh.

.....

"Đi thêm chút nữa là phải dựa vào chính mình rồi." Tần Phong dừng lại, nói.

Xung quanh toàn là núi hoang đá khô cằn, nhiệt độ cao như đang xông hơi, ngựa bất an, không muốn tiến lên.

Nếu đưa tay sờ xuống đất, sẽ thấy nóng bỏng như mặt đường nhựa vào mùa hè!

Mấy người xuống ngựa, nhìn về phía trước, ngọn lửa cuồn cuộn thiêu đốt một vùng trời đêm sáng rực.

"Bên ngoài Tây Vực Cực Cảnh là Hỏa Sơn trùng điệp, chỉ có vượt qua Hỏa Sơn mới có thể đến cực tây. Tuy nhiên, cho dù mạnh mẽ như Phó Tư Mệnh, cũng không thể đi quá sâu, phải quay trở lại, ngọn lửa đó có điều kỳ quái." Cung Thương nói.

Đúng lúc này, một làn sóng xung kích ập tới, thổi bay quần áo của mọi người phần phật.

Liễu Kiếm Ly mấp máy môi: "Có người đang đánh nhau."

"Tên đó đã đến rồi." Tần Phong sa sầm mặt mày, người mà hắn nói đến tự nhiên là Quỷ Phật.

Thẩm Lê lên tiếng: "Chậm trễ sẽ sinh biến, chúng ta phải nhanh lên."

Dứt lời, Thẩm Lê dang hai tay ra, sau đó khép lại, Hồng Mông tiên khí từ trong cơ thể tuôn ra, bao bọc lấy mọi người.

Không bao lâu, mặt đất dưới chân mọi người phát ra ánh sáng trắng, cảnh vật xung quanh chỉ trong nháy mắt đã hoàn toàn thay đổi.

Là Tiên Pháp Thuấn Gian Di Động... Tần Phong thầm hiểu, sau đó nghe thấy có người hô to: "Dừng tay!"

Nhìn theo tiếng kêu, người nói chuyện chính là Phó Tư Mệnh mà hắn đã từng gặp qua, lúc này đối phương đang kinh ngạc nhìn hắn.

Biểu cảm gì đây, không ngờ ta sẽ đến cứu viện?

Hừ, có chút coi thường người khác rồi đấy!

Tần Phong khẽ nhướng mày, sau đó nhìn thấy trên không trung, Trảm Yêu Ti và một đám binh sĩ đang vây quanh, nhìn thẳng vào hắn, ánh mắt vừa căng thẳng vừa đề phòng.

"Luôn cảm thấy có gì đó không đúng, mà Đại sư huynh và nương tử của ta đâu, tại sao không ở bên cạnh ta?"

Khoảng trăm trượng phía trước, bóng dáng của Thẩm Lê và những người khác hiện ra trước mắt.

Tần Phong nhìn thấy hai vị nương tử với ánh mắt kinh ngạc, Thẩm Lê cũng có vẻ mặt khó tin.

"Quả nhiên là ngươi." Giọng nói quen thuộc vang lên sau lưng.

Tần Phong run lên, sau đó cẩn thận quay đầu lại nhìn, mười trượng phía sau, là thân thể thối rữa của Quỷ Phật, mùi hôi thối xộc vào mũi.

Đối phương giơ tay lên, một con ngươi lộ ra, lóe lên ánh sáng đỏ, Hư Không xung quanh trở nên vặn vẹo kỳ dị.

Là con mắt to bằng hạt châu mà ta đã nhìn thấy trong Cửu

Trọng Ngục, tại sao bây giờ nó lại nhỏ như vậy, ta có thể thoát khỏi Thuấn Gian Di Động của Đại sư huynh, nhất định là do nó giở trò quỷ... Tần Phong nuốt nước bọt, không dám manh động, chỉ có thể nói: "Thật trùng hợp."

Mẹ kiếp, tên này thật sự là âm hồn bất tán, ta phải nghĩ cách chạy trốn... Tần Phong tập trung tinh thần, khí thế trong cơ thể cuồn cuộn tuôn trào.

Quỷ Phật lên tiếng: "Phân thân mà ngươi để lại ở nơi trước đó đã bị người ta phá giải, chẳng lẽ là do hắn ta làm? Chỉ là một con kiến hôi mà thôi."

Con ngươi đáp: "Hắn ta tự nhiên không có thực lực đó, chỉ là sở hữu thủ đoạn kỳ quái có thể kết nối với U Minh Quỷ Giới, sau đó là Quỷ chủ ra tay, xóa sổ phân thân của ta. Trên người người này dường như ẩn giấu bí mật gì đó, ngươi hãy nuốt chửng hắn ta, lục soát ký ức của hắn ta một lượt."

Mẹ kiếp, ngươi muốn làm thật à... Tần Phong không cần suy nghĩ, điều động khí thế trong cơ thể, lao về phía đồng đội.

Nhưng tốc độ của hắn làm sao có thể so sánh với Quỷ Phật?

Bàn tay thối rữa như rắn độc, đột nhiên vươn ra, khoảng cách giữa hai người chỉ trong nháy mắt đã biến mất!

Ngay khi bàn tay ma quái chỉ còn cách gáy Tần Phong một chút, một chiếc quan tài từ trên trời giáng xuống, hung hăng ép bàn tay đó xuống đất.

"Lão gia tử!" Tần Phong quay đầu nhìn, kích động không thôi.

"Lui ra."

"Vâng!" Tần Phong chạy như bay về phía hai vị nương tử, sau đó nhìn về phía chiến trường.

Bàn tay khô héo của Mộ Hành đặt trên chiếc quan tài khổng lồ, những đường vân trên bề mặt lập tức sáng lên.

Xì xì!

Khói trắng bốc lên nghi ngút.

"Hửm?" Quỷ Phật khẽ kêu lên, nó đột nhiên dùng sức, thu bàn tay về, một màn khiến mọi người không ngờ tới đã xảy ra.

Phó Nhược Vân và Bạch Vô Địch thi triển đủ mọi thủ đoạn, đều không thể phá vỡ được bàn tay ma quái, vậy mà sau khi bị chiếc quan tài nghiền ép, nó lại bắt đầu vỡ vụn thành tro bụi, hơn nữa không thể khôi phục lại hình dạng ban đầu!

Những đường vân màu đen như rắn độc bò dọc theo bàn tay, tất cả những nơi nó đi qua, đều hóa thành bụi phấn.

Quỷ Phật thấy vậy lập tức ra tay, xương cốt trên cánh tay nhô ra, như lưỡi dao sắc bén, trực tiếp chém đứt bàn tay, sự ăn mòn cũng dừng lại.

"Đây là đạo tắc gì, có chút kỳ quái." Quỷ Phật trầm giọng nói.

Con mắt to bằng hạt châu rời khỏi lòng bàn tay, lơ lửng trên không trung, sau đó nhìn chằm chằm vào Mộ lão gia tử: "Ta đoán quả nhiên không sai, người nắm giữ Sinh Tử Đạo Tắc của thế giới này, sở hữu thủ đoạn tiêu diệt chúng ta, giống như Bỉ Ngạn Hoa vậy."

Tần Phong nghe vậy, vừa kinh ngạc vừa vui mừng, khó trách Thiên Giám Quốc Sư lại phái sư huynh đi tìm Mộ lão gia tử, thì ra Sinh Tử Đạo Tắc này chính là thủ đoạn cuối cùng để đối phó với những tên quái dị này!

"Lão già này chính là người nắm giữ Sinh Tử Đạo Tắc... Đã là mối đe dọa đối với chúng ta, giết là được."

Dứt lời, Quỷ Phật tự đấm mạnh vào bụng mình, một làn khói đen từ trong cái đầu ở giữa bốc lên, lan ra xung quanh với tốc độ vô song.

"Lão gia tử, cẩn thận!" Tần Phong lớn tiếng nhắc nhở, những người khác cũng tập trung tinh thần đề phòng.

Mặc dù làn khói đen lan rất nhanh, nhưng những người có mặt đều không phải kẻ yếu, cho dù không thể chống lại, muốn né tránh cũng không phải là chuyện khó.

Tuy nhiên, một màn không ngờ tới đã xảy ra, trong con ngươi của con mắt to bằng hạt châu, một tia sáng đỏ bắn ra, Hư Không xung quanh vặn vẹo.

Chỉ trong nháy mắt, làn khói đen đã bao trùm lấy tất cả mọi người!

"A!!!" Tiếng hét thảm thiết vang lên liên tục.

Trong số những người bị dính phải làn khói đen, những người có thực lực yếu kém, da thịt bắt đầu thối rữa với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Ngay cả những người mạnh mẽ như Phó Nhược Vân và Bạch Vô Địch, trên da cũng xuất hiện những đốm đen.

Tần Phong nhìn hai vị nương tử, trên làn da trắng nõn, những đường vân màu đen nhanh chóng lan rộng.

Nhưng ngược lại, Thẩm Lê ở bên cạnh, lại ít bị ảnh hưởng hơn Phó Nhược Vân và Bạch Vô Địch.

Còn bản thân Tần Phong, lại gần như không bị ảnh hưởng gì!

Trong lúc khó hiểu, Tần Phong sử dụng Song Đồng Dị Năng quan sát, một lúc sau, phát hiện ra: "Làn khói đen này... hình như

là một loại dịch bệnh?"

Chương 785: Năng lực thôn phệ quỷ dị (1/2)

Nghe vậy, Thẩm Lê liền lấy ra một vật từ trong ngực, chính là pho tượng Thành Hoàng gia to bằng bàn tay.

Theo một đạo kim quang lóe lên từ mi tâm pho tượng, pho tượng dường như cũng sống lại, mở mắt ra.

"Phiền tiền bối xem thử, hắc vụ xung quanh là vật gì?", Thẩm Lê cung kính hỏi.

Thành Hoàng gia đảo mắt nhìn xung quanh, thần sắc có chút kinh ngạc: "Đây là Ôn dịch đạo tắc của Dịch Quân..."

"Dịch Quân, đó là ai?", Tần Phong hiếu kỳ hỏi.

"Dịch Quân chính là Tà Thần khống chế ôn dịch, thực lực có lẽ không tính là đỉnh cao, nhưng Ôn dịch đạo tắc kia lại là thứ khiến cho chúng Tà Thần đều kiêng dè, có thể ăn mòn thân xác và thần hồn của người khác.

Năm đó, khi Tà Thần giáng thế, Dịch Quân đã gieo rắc ôn dịch, khiến cho Bách Lý trong chớp mắt biến thành vùng đất chết. Nhưng sau trận chiến đó, tên của Dịch Quân trên Thiên Mệnh Bia biến mất, hẳn là đã triệt để vẫn lạc mới đúng."

Vừa nói, Thành Hoàng gia vừa nhìn về phía trước, tìm kiếm nguồn gốc của hắc vụ, nhìn thấy Quỷ Phật với khuôn mặt hung dữ, sau đó thở dài: "Quả nhiên là vậy."

"Ý gì?", Tần Phong khó hiểu.

"Những kẻ quỷ dị này có thể đọc được ký ức của những thứ bị chúng thôn phệ, mà nếu như thứ bị thôn phệ kia lĩnh ngộ được đạo tắc, chúng thậm chí có thể biến đạo tắc đó thành của mình.

Nhìn tình hình hiện tại, năm đó Dịch Quân không phải chết trong Tà Thần Chiến, mà là bị nó thôn phệ, cho nên nó mới có thể thi triển Ôn dịch đạo tắc."

"Ôi má ơi..." Tần Phong trợn tròn hai mắt, trong lòng kinh hãi tột độ.

Sở hữu thần thông bất tử bất diệt cũng đã đành, vậy mà còn có thể thông qua thôn phệ để cướp đoạt đạo tắc của người khác, những kẻ này rốt cuộc là quái vật gì vậy?

Đúng lúc này, bên cạnh truyền đến tiếng thở dốc.

Ngoảnh đầu nhìn lại, Tần Phong chỉ thấy trên mặt đại sư huynh Thẩm Lê xuất hiện những đường vân đen nhỏ li ti.

Mặc dù Văn Thánh Đạo Giả có Chính Khí hộ thể, có thể làm được trăm độc bất xâm, đối với dịch khí có sức đề kháng tự nhiên, nhưng trước uy năng của đạo tắc, cũng chỉ là kiên trì thêm được một chút thời gian mà thôi.

Thời gian lâu dài, chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng!

Mà tình trạng của những người còn lại, còn nghiêm trọng hơn Thẩm Lê rất nhiều.

Hai vị nương tử và Cung Thương ngồi xếp bằng, toàn lực vận chuyển khí cơ trong cơ thể, chống lại sự xâm thực của ôn dịch, nhưng huyết nhục của bọn họ vẫn đang suy bại với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Những người có thực lực yếu hơn một chút, thậm chí có thể nhìn thấy xương trắng dưới lớp huyết nhục!

Phó Nhược Vân và Bạch Vô Địch vừa gắng gượng chống đỡ, vừa triển khai thế công về phía Quỷ Phật, ý đồ ngăn cản đối phương tiếp tục phóng thích dịch khí.

Tuy nhiên, với trạng thái hiện tại của bọn họ, làm sao có thể tạo thành đòn đánh thực sự đối với Quỷ Phật?

"Lão gia tử đâu?", Tần Phong vội vàng nhìn về phía trước.

Hắc vụ cuồn cuộn che khuất tầm nhìn, căn bản không thấy bóng dáng lão gia tử đâu.

Ôn dịch đạo tắc quả thực khó chơi, cứ tiếp tục như vậy không phải là cách... Tần Phong nhíu mày.

Đúng lúc này, Thẩm Lê ở bên cạnh khó khăn hỏi: "Tiểu sư đệ, vì sao ngươi hoàn toàn không bị ảnh hưởng?"

"Hửm?" Tần Phong ngẩn người, đúng vậy, tại sao mình lại hoàn toàn không bị ảnh hưởng?

Hắc vụ tràn ngập, hắn cũng ở trong đó, thậm chí có thể nhìn thấy dịch khí kia chui vào trong cơ thể.

Nhưng dịch khí kia lại giống như đá chìm đáy biển, không hề khuấy động sóng gió gì trong cơ thể hắn.

Thần thức được giải phóng, xem xét bản thân, chân tướng lập tức rõ ràng.

Trong Thần Hải, hắc bạch chi khí lại hóa thành đồ án Âm Dương Ngư, không ngừng lưu chuyển.

Mà những dịch khí xâm nhập vào cơ thể, đều bị Âm Dương Đạo Tắc hấp thu hết!

Tần Phong ngẩn người một lúc, sau đó phản ứng lại: "Dịch khí này vốn là một phần của Ôn dịch đạo tắc của Dịch Quân, đã là đạo

tắc thì có thể bị hắc bạch chi khí hấp thu!

Chờ đã, nếu như vậy, hắc vụ dày đặc này, chẳng phải đều là phân bón để Âm Dương Đạo Tắc lớn mạnh hay sao?"

Sau khi nghĩ thông suốt điểm này, Tần Phong lại nhìn về phía hắc vụ xung quanh, vẻ kiêng dè trong mắt đã biến mất...

Tâm niệm khẽ động, liên hệ với Âm Dương Đạo Tắc, lòng bàn tay phải mở ra, chẳng mấy chốc, hắc bạch chi khí tuôn ra, lại hóa thành Âm Dương Ngư trước mặt hắn.

"Thu!"

Âm Dương Ngư bắt đầu xoay chuyển, hắc vụ cuồn cuộn bị cuốn vào trong.

Liễu Kiếm Ly và những người khác phát hiện ra sự khác thường, đồng loạt mở mắt, dịch khí trong cơ thể bọn họ không ngừng bị rút ra, những đường vân đen kỳ dị trên bề mặt cơ thể nhanh chóng biến mất.

Thành Hoàng gia nhìn Âm Dương Ngư, vô cùng kinh ngạc: "Đây là... ngươi đã lĩnh ngộ được Âm Dương Đạo Tắc?"

"Hiểu biết chút ít." Tần Phong thản nhiên, hơi hơi khoe khoang một chút.

Hắn vừa dẫn dắt Âm Dương Ngư thôn phệ dịch khí, vừa triệu hồi Bạch Tô ra.

Mặc dù hắc vụ đã bị áp chế, dịch khí trong cơ thể mọi người bị rút ra, nhưng thương thế gây ra là có thật, hắn cần Trị Dũ Chi Lôi của Bạch Tô để giúp mọi người chữa trị.

Đặc biệt là những Tam phẩm kia, huyết nhục đã bị thối rữa, nếu không chữa trị chắc chắn sẽ chết.

"Bạch Tô." Tần Phong gọi một tiếng.

Tiểu gia hỏa "e a" đáp lại, chồi non trên đỉnh đầu phát ra hào quang màu xanh lục.

Lôi đình màu xanh lục như những con rắn điện, du tẩu qua cơ thể mọi người, gương mặt trắng bệch của Thương Phi Lan khôi phục lại huyết sắc, ngay cả những người có huyết nhục thối rữa, cơ thể cũng đang nhanh chóng khôi phục.

"Ừm? Không khó chịu nữa." Bạch Vô Địch nắm chặt hai tay, chỉ cảm thấy lực lượng cơ thể đã khôi phục lại đỉnh phong.

Phó Nhược Vân liếc nhìn lôi đình màu xanh lục trong lòng bàn tay, sau đó quay đầu nhìn lại, đồng liêu và binh lính Sở Vương Quân đều đã được chữa trị, hắc vụ cuồn cuộn như sông dài đổ ra biển, cuồn cuộn chảy về một hướng.

Nhìn kỹ lại, nơi đó là một bóng người quen thuộc.

"Lại là hắn." Phó Nhược Vân cảm khái vạn phần, trong đầu không khỏi hiện lên bóng dáng của một người khác, trong mắt thoáng qua chút bi thương.

Ở một bên khác, Ôn dịch đạo tắc bị thôn phệ, Quỷ Phật làm sao có thể không cảm nhận được?

Tuy nhiên, nó vừa định tìm kiếm nguồn gốc, nhãn cầu liền lên tiếng nhắc nhở: "Lui lại!"

Quỷ Phật không chút do dự, lập tức rút lui, gần như cùng lúc đó, Hắc Quan với những đường vân màu xanh lục lưu chuyển từ trên trời giáng xuống.

Ầm!

Mặt đất lõm xuống, khe nứt chằng chịt.

Tần Phong thấy vậy, thầm than một tiếng đáng tiếc, nếu như Hắc Quan này đập trúng, dựa theo tình huống lúc trước, đối phương chắc chắn sẽ hóa thành bụi phấn tiêu tán trong thiên địa!

Nhưng hắn vạn vạn không ngờ, mặc dù lão gia tử có bộ dạng như vừa mới bò ra khỏi quan tài, nhưng vẫn có thực lực như vậy, không nói đến việc chống đỡ Ôn dịch đạo tắc của Quỷ Phật, mà còn có thể tìm kiếm cơ hội, ý đồ giáng cho đối phương một đòn chí mạng!

Bộp!

"Hửm? Tiếng gì vậy?" Tần Phong lần theo tiếng động nhìn lại, sau đó giật nảy mình.

Cánh tay trái của lão gia tử vậy mà thối rữa đến tận vai, một mảng huyết nhục rơi xuống đất!

Quỷ Phật cười lạnh: "Lão bất tử, với cái thân xác tàn tạ này, cũng dám chống đỡ Ôn dịch đạo tắc, là chán sống chưa muốn chết sao?"

Vút!

Phó Nhược Vân và những người khác đồng loạt lóe người chắn trước lão gia tử, Sinh Tử Đạo Tắc của lão gia tử là chìa khóa để phá giải thần thông bất tử bất diệt của đối phương, tuyệt đối không thể xảy ra sơ suất.

Tần Phong cũng lập tức đến bên cạnh Mộ lão gia tử, sau đó để Bạch Tô chữa trị thương thế cho ông.

Bạch Tô có thể khiến cho Hữu Tô Thiên Duyệt đã bước vào Siêu Thoát Chi Cảnh đứt đuôi trọng sinh, nghĩ đến việc chữa trị một cánh tay bị đứt, hẳn là cũng không phải chuyện khó.

Nhưng điều nằm ngoài dự đoán của hắn là, Trị Dũ Chi Lôi lướt

qua người lão gia tử, vậy mà không hề có phản ứng, huyết nhục thối rữa không hề khôi phục như lúc ban đầu.

"Sao lại thế này?"

Mộ Hành hiển nhiên đã sớm dự đoán được, nói: "Không cần phí sức."

Dứt lời, lão gia tử dùng sức tay phải, vậy mà trực tiếp xé toạc cánh tay trái đang lung lay sắp gãy, sau đó tùy ý ném sang một bên.

Tần Phong ngây ngốc nhìn cánh tay bị đứt trên mặt đất, trong lúc nhất thời rơi vào trạng thái tự nghi ngờ bản thân.

Chương 786: Năng lực thôn phệ quỷ dị (2/2)

Nếu hắn không nhìn lầm, đây hẳn là cánh tay đúng không?

Cho dù chỗ vai đã thối rữa không chịu nổi, nhưng chắp vá một chút vẫn còn dùng được, sao phải tự hành hạ bản thân như vậy, chẳng lẽ lão gia tử còn có khuynh hướng tự ngược đãi bản thân?

Những người khác thấy vậy, cũng đều khó hiểu.

Nhưng đúng lúc này, theo tiếng "thình thịch" vang lên từ trong Hắc Quan, cánh tay bị đứt trên mặt đất chỉ trong nháy mắt đã thối rữa, tiêu tan.

Thay vào đó là một cánh tay mới, mọc lại trên vai lão gia tử!

Hơn nữa, cánh tay này rõ ràng khác với cánh tay trước đó, da dẻ săn chắc, cơ bắp cuồn cuộn, giống như cánh tay của một nam tử đang ở độ tuổi sung sức.

"Cái này..."

Loại bỏ huyết nhục thối rữa, trở về thời kỳ đỉnh cao... Tần Phong trợn mắt há mồm, Sinh Tử Đạo Tắc vậy mà lại thần kỳ như vậy sao?

"Không trách được lão gia tử phải tự ngược đãi bản thân, nếu đổi lại là ta lĩnh ngộ Sinh Tử Đạo Tắc, già nua như vậy, nhất định phải thay toàn bộ bộ phận trên cơ thể một lần.

Ừm, trước tiên là để cho "cậu nhỏ" khôi phục lại thời kỳ đỉnh cao..." Tần Phong thầm nghĩ trong lòng.

Nhìn tình hình hiện tại, rõ ràng là có lợi cho phe nhân tộc, cho nên tâm trạng của hắn cũng thả lỏng hơn không ít.

Dù sao chỉ cần Phó Tư Mệnh và những người khác có thể kiềm chế Quỷ Phật trong chốc lát, lão gia tử ném một quan tài xuống, là có thể trực tiếp kết thúc trận chiến.

Phó Nhược Vân thấy lão gia tử khôi phục, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm, nàng truyền âm cho những người khác, chỉ trong nháy mắt, mọi người đã tạo thành thế trận hình cánh quạt, trực diện Quỷ Phật.

Tất cả mọi người đều bắt đầu điều động khí cơ trong cơ thể, thai nghén chiêu thức mạnh nhất của bản thân, dự định giáng cho kẻ địch một đòn chí mạng.

Bạch Vô Địch tính tình nóng nảy ra tay trước, khí cơ trong cơ thể điên cuồng tuôn trào, Bạch Hổ hư ảnh khổng lồ như muốn xé toạc trời đất, uy áp khó có thể diễn tả bằng lời cùng với khí lãng, bao phủ khắp nơi.

Nàng há to miệng, quát lớn một tiếng, hổ gầm rung chuyển thiên địa.

Bạch Hổ hư ảnh khổng lồ cũng làm theo, tiếng gầm nén ép hư không, cương phong mãnh liệt tập trung tại một điểm, bắn về phía Quỷ Phật, phá vỡ không gian trên đường đi.

Phó Nhược Vân không lãng phí thời gian, chân trái bước lên trước, nắm tay phải siết chặt bên hông.

Nàng hít sâu một hơi, một quyền hung hãn đánh ra, một kích này không có thanh thế mạnh mẽ như Bạch Vô Địch, nhưng lại thi triển Cực Ý Chi Lực đến mức tận cùng.

Quyền cương trực tiếp bỏ qua không gian và thời gian, trong nháy mắt xuất hiện sau lưng Quỷ Phật.

Hai cường giả Siêu Thoát Chi Cảnh đồng loạt ra tay, chặn đứng đường tiến lui của đối phương.

Cơ hội tốt như vậy, tự nhiên không thể bỏ lỡ, Mộ lão gia tử giơ Hắc Quan lên bằng một tay, hung hăng ném về phía Quỷ Phật.

Hắc Quan như sao băng, hung hăng rơi xuống chỗ giao nhau của những luồng khí cơ hỗn loạn kia.

Vạn vật tĩnh lặng, ngay cả ngọn lửa bất diệt trong phạm vi trăm dặm cũng như ngừng lại.

Trận chiến ở cấp độ Siêu Thoát Chi Cảnh, chỉ riêng dư ba đã khiến cơ thể Tần Phong như diều đứt dây bay ngược ra sau, dòng khí cuồn cuộn thổi đến khiến hắn không thể mở mắt ra được.

Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan dốc hết toàn lực, chặn đứng cơ thể Tần Phong lại.

Chờ đến khi dư ba dần dần lắng xuống, một nhóm người vội vàng nhìn về phía Quỷ Phật.

Bụi đất màu đen bay mù mịt, nhưng nhờ ánh lửa, vẫn có thể nhìn thấy một bóng người méo mó, mờ ảo trong lớp bụi.

Theo bụi đất dần dần tan đi, tàn tích của Quỷ Phật hiện ra trước mắt mọi người.

Quỷ thủ dài như rồng hóa thành bụi phấn rơi xuống, ba cái đầu Phật đã có hai cái vỡ nát, hơn nửa thân thể đã biến mất.

Chỉ còn lại nửa đoạn xương sống, và trái tim gần như đã ngừng đập.

"Thương thế không thể khôi phục, hẳn là đã chết hẳn rồi nhỉ?" Tần Phong cẩn thận quan sát một lúc, sau đó thở phào nhẹ nhõm.

Tuy nhiên...

Rắc!

Một tiếng động giòn tan vang lên, trái tim của tất cả mọi người đều bất giác thắt lại.

Bọn họ kinh hãi phát hiện, Quỷ Phật khẽ động cổ, trái tim vậy mà lại bắt đầu đập trở lại.

Trong hai mắt nó máu tươi chảy ra, tròng mắt nhìn chằm chằm vào Mộ lão gia tử, cười gằn nói: "Đáng tiếc, ngươi vẫn chưa hoàn toàn nắm giữ Sinh Tử Đạo Tắc, nếu không ta thật sự có khả năng chết dưới một kích vừa rồi của ngươi."

Chẳng lẽ Sinh Tử Đạo Tắc của lão gia tử cũng giống như Hàng Long Thập Bát Chưởng, chiêu cuối Hàng Long Hữu Hối vẫn chưa học được... Sắc mặt Tần Phong khó coi, nhưng nhìn trạng thái hiện tại của Quỷ Phật, toàn thân trọng thương chí mạng mà không thể khôi phục, hẳn là không thể làm nên sóng gió gì nữa rồi chứ?

Phó Nhược Vân trầm giọng nói: "Lão gia tử, ngài còn có thể ra tay được nữa không? Ta và Bạch Vô Địch sẽ tạo cơ hội cho ngài."

Bạch Vô Địch nghe vậy, lập tức bắt đầu xoa tay.

"Có thể." Mộ lão gia tử đáp.

An Minh Tri và những người khác cũng lóe người đến bên cạnh Phó Nhược Vân, yểm trợ cho nàng.

Lợi dụng lúc nó bị thương, tiễn nó lên đường, mọi người đều không phải là kẻ lắm lời hay thích hòa giải, ngược lại giết người rất dứt khoát, tốt thật... Cảm giác an toàn trong lòng Tần Phong không ngừng dâng lên.

Đối mặt với trận thế này, Quỷ Phật không chút biểu cảm: "Tạo Hóa Thân của Thần Phật này quả thực đã quá lâu đời, căn bản không thể chịu đựng quá nhiều lực lượng, bất quá... cũng đủ rồi."

Đủ rồi, ý là sao?

Tần Phong nghe vậy, trong lòng dâng lên dự cảm chẳng lành.

Mộ lão gia tử vươn tay phải ra, ý đồ triệu hồi Hắc Quan đang cắm sâu dưới đất, nhưng cảnh tượng tiếp theo, lại nằm ngoài dự đoán của tất cả mọi người.

Hắc Quan kia rung động vài cái, sau đó không còn động tĩnh gì nữa.

Thành Hoàng gia dường như đã đoán được điều gì, trầm giọng nói: "Không ổn!"

"Chuyện gì vậy?" Thẩm Lê nhíu mày hỏi.

"Đạo tắc của bọn họ, e là đã bị nó thôn phệ hết rồi."

"Ngươi nói cái gì?" Tần Phong kinh hô.

Mà dường như là để chứng minh cho lời nói của Thành Hoàng gia, thân thể Quỷ Phật một hồi nhúc nhích, đầu Phật và huyết nhục mới mọc ra.

Cơ bắp rắn chắc mạnh mẽ, khí huyết tràn đầy kia, hoàn toàn khác xa với vẻ ngoài thối rữa lúc trước!

Sự biến hóa này, chẳng phải là giống hệt với việc cánh tay bị đứt của Mộ lão gia tử trọng sinh sao?

"Sinh Tử Đạo Tắc, quả nhiên phi phàm, thì ra đạo của ngươi đều nằm trong chiếc quan tài này.

Không còn chiếc quan tài này, ngươi còn có thể tạo thành uy hiếp gì cho ta sao?" Quỷ Phật cười gằn.

Nó ngẩng đầu nhìn lướt qua mọi người, sáu cánh tay vặn vẹo, phát ra tiếng xương kêu răng rắc: "Sao vậy, đều không ra tay nữa

sao?"

Bạch Vô Địch nghe vậy, sao có thể nhịn được?

"Biến dạng rồi thì đã sao, bà đây có thể đánh bại ngươi một lần, thì có thể đánh bại ngươi lần thứ hai!"

Dứt lời, Bạch Hổ hư ảnh khổng lồ lại xuất hiện, nhưng điều khiến nàng khiếp sợ là, chẳng mấy chốc, hư ảnh liền sụp đổ!

Mà trên đỉnh đầu Quỷ Phật, một Hắc Phật khổng lồ hiển hóa, sau đó hai tay đột nhiên khép lại, chỉ trong một phần nghìn khoảnh khắc, Bạch Vô Địch đã bị hai tay vỗ xuống, máu tươi bắn tung tóe, rơi xuống từ không trung.

"Bạch Vô Địch!" Phó Nhược Vân kêu lên thất thanh, nắm tay phải vận lực, lại một lần nữa hung hăng đánh ra, nhưng lần này uy lực lại không bằng một phần vạn so với lúc trước!

Ngược lại, Quỷ Phật, động tác y hệt, quỷ thủ vươn ra từ hư không, hung hăng đánh vào bụng Phó Nhược Vân.

Ầm!

Khí lãng như núi lở đất nứt, thân thể Phó Nhược Vân, trong nháy mắt bay ra ngoài ngàn trượng, đâm sập vô số ngọn núi trên đường đi!

"Phó Tư Mệnh!" Mọi người Trảm Yêu Ti, sắc mặt trắng bệch.

Nó thật sự đã thôn phệ đạo tắc của ba người, chiêu thức nó sử dụng đều là chiêu thức mà ba người đã từng dùng... Trái tim Tần Phong trong nháy mắt chìm xuống đáy cốc.

Mà chỉ trong nháy mắt, thân ảnh Quỷ Phật đã biến mất tại chỗ.

Lần xuất hiện tiếp theo, nó đã đến trước mặt Mộ lão gia tử,

sáu cánh tay đột nhiên dùng sức, ôm chặt lấy lão gia tử, giống như g shackles vậy.

Sau đó, trước ánh mắt kinh hãi của mọi người, cái đầu ở giữa của Quỷ Phật, há miệng ra một góc độ khoa trương, nuốt chửng lão gia tử vào trong bụng...

Chương 787: Thánh Nhân? Thực lực của Mộ Hành (1/2)

Ban đầu tưởng chừng nắm chắc phần thắng, nhưng nào ngờ, cao thủ mạnh nhất bên mình chỉ trong nháy mắt đã bị Quỷ Phật đánh bại toàn bộ, sống chết chưa rõ.

Mà Mộ lão gia tử, người được xem là chìa khóa phá cục, lại bị Quỷ Phật nuốt chửng!

Tiếng răng rắc vang lên không ngừng, máu tươi từ miệng Quỷ Phật bắn ra, Tần Phong nghiến răng nghiến lợi.

Quỷ Phật thản nhiên nói: "Quả nhiên là một bộ xương già, gặm nhấm chẳng có chút cảm giác gì."

Con ngươi trôi nổi lóe lên ánh sáng đỏ tươi: "Đừng lãng phí thời gian nữa, hãy đọc ký ức của hắn ta, xem bí mật của Sinh Tử Đạo Tắc rốt cuộc là gì.

Vừa rồi ngươi dùng thân thể chống đỡ, Sinh Tử Đạo Tắc đoạt được hắn là chưa hoàn chỉnh."

"Đúng là có chút kỳ quái, đạo tắc là do bản thân lĩnh ngộ, nhưng môn đạo của lão già kia dường như đều nằm trong chiếc Hắc Quan này." Dứt lời, Quỷ Phật vung tay phải lên, Hắc Quan rơi trên mặt đất, trong nháy mắt đã lọt vào tay hắn.

Tần Phong thấy vậy, sắc mặt khó coi đến cực điểm.

"Phó Tư Mệnh và Bạch Vô Địch đến giờ vẫn chưa trở về, không biết sống chết ra sao, hoàn toàn không cảm nhận được hơi thở của họ."

"Mộ lão gia tử đã bị giải quyết, tiếp theo chỉ có thể dựa vào chính chúng ta, nhưng ba người Phó Tư Mệnh liên thủ còn không phải là đối thủ của nó, chúng ta có thể làm gì đây?"

"Tên này có thể cướp đoạt đạo tắc của người khác, còn có thần thông bất tử bất diệt, rốt cuộc nên ứng phó như thế nào?"

"Chờ đã, hay là ta thử làm như lúc trước ở Cửu Trọng Ngục, thông qua Bạch Tô liên thông U Minh Quỷ Giới, để Quỷ chủ đại nhân ra tay?"

"Không, không được, con ngươi kia cũng ở đây, chiêu thức giống nhau nó không thể nào mắc lừa lần thứ hai..."

"Thực lực của địch nhân vượt xa tưởng tượng, chẳng lẽ Lão sư không tính đến điểm này sao?"

Trong hoàn cảnh tuyệt vọng như vậy, đầu óc Tần Phong đang hoạt động với tốc độ cao, nhưng dù là phương pháp nào dường như đều là đường cùng.

Ngay lúc này, An Minh Tri, người còn sót lại năng lực chiến đấu, trong nháy mắt đã xuất hiện trước mặt Tần Phong.

"Thực lực chênh lệch quá lớn, nơi này không nên ở lâu, ta đưa các ngươi rời đi."

Vừa nói, An Minh Tri chắp hai tay, quỷ khí âm khí quanh thân cuồn cuộn, không bao lâu, cái bóng dưới chân hắn đột nhiên đứng lên, hóa thành một con cự thú cao bằng nửa ngọn núi.

Đây là một con chim thú được ngưng tụ từ quỷ khí âm khí, toàn thân lông vũ màu xanh, khí thế kinh người.

Tần Phong nhận ra thứ này, trong "Đại Càn Bách Yêu Chí" có ghi chép, tên là Thanh Loan, nổi tiếng với tốc độ, thực lực không tầm thường.

"Đây là Âm Linh của An tiền bối..."

Bách Quỷ đạo thống, có thể thu nạp thần hồn của yêu quỷ đã chết vào trong bóng của bản thân, biến thành vật sử dụng của mình, mà con Thanh Loan này hiển nhiên là tình huống như vậy.

"Đưa bọn họ đi!" Theo ý niệm của An Minh Tri, Thanh Loan dang rộng đôi cánh, cuồng phong gào thét, nó muốn cuốn tất cả mọi người còn sống lên lưng.

Nhưng Thanh Loan chỉ kịp vỗ cánh vài cái, một cỗ lực lượng cường đại đã nghiền nát nó thành bột mịn!

Âm Linh và thần hồn của Bách Quỷ Đạo Giả là một, Âm Linh bị trọng thương, chủ nhân của nó tự nhiên cũng sẽ bị phản phệ.

An Minh Tri sắc mặt trắng bệch, một ngụm máu tươi phun ra, khí huyết thần hồn đều suy yếu đến cực điểm.

Đây là Quỷ Phật ra tay!

Con ngươi trôi nổi bắn ra một đạo hồng quang, bao phủ phạm vi mười dặm xung quanh.

Giới Vực màu đỏ mang theo hơi thở quỷ dị, khiến người ta tê dại da đầu.

Thành Hoàng gia trầm giọng nói: "Không gian nơi này đã bị phong tỏa, không thoát được đâu."

Đường lui bị phong tỏa hoàn toàn, chẳng lẽ thật sự chỉ có thể liều mạng một phen?

Tần Phong sắc mặt khó coi.

Ngay lúc này, Quỷ Phật đang cố gắng đọc ký ức của Mộ Hành lại phát ra một tiếng kinh ngạc: "Hửm?"

"Sao vậy?"

"Ta hoàn toàn không nhìn thấy ký ức của hắn."

Đại nhãn châu tử trầm ngâm một lát, sau đó thản nhiên lên tiếng: "Xuất hiện tình huống này, không ngoài hai khả năng, một là thứ ngươi nuốt vào không phải là vật sống, hai là hắn căn bản không có..."

Lời còn chưa dứt, âm thanh đột nhiên im bặt.

Một màn ngoài dự đoán của mọi người đã xảy ra, từ trong Hắc Quan bên cạnh Quỷ Phật, một cánh tay đột nhiên thò ra, tóm lấy Đại nhãn châu tử đang nói chuyện!

Tiếp theo chỉ nghe thấy một tiếng "bùm", những mảnh vụn màu đỏ trắng bắn tung tóe!

Người trong quan tài sau khi giải quyết con ngươi, cánh tay thuận thế vung lên, đánh về phía Quỷ Phật.

Quỷ Phật thấy vậy, cười gằn một tiếng, sáu cánh tay đồng loạt vung lên.

Sau khi nuốt chửng đạo tắc của Phó Nhược Vân, mỗi một tay của nó đều có uy thế rung chuyển trời đất!

Sáu tay đấu một tay, cuộc đối đầu này lẽ ra không có gì hồi hộp, thế nhưng khoảnh khắc chạm mặt, kết quả lại hoàn toàn trái ngược.

Tần Phong và những người khác đều lộ vẻ không dám tin, chỉ thấy sáu cánh tay của Quỷ Phật lại bị một cái tát của người trong quan tài đánh cho vỡ vụn!

Ầm!

Mặt đất nứt toác, không gian rung chuyển, thân thể Quỷ Phật

như diều đứt dây bay ngược ra ngoài.

"Đây... Đây là tình huống gì?" Một vị tướng quân của Sở Vương run giọng nói.

"Ta có thể cảm nhận được sinh cơ nồng đậm trong chiếc quan tài kia." Thành Hoàng gia nhìn Hắc Quan, cau mày.

"Sư huynh, huynh có biết trong quan tài kia rốt cuộc là ai không?" Tần Phong nuốt nước bọt, lên tiếng hỏi.

Nghe vậy, Thẩm Lê ở bên cạnh không trả lời, mà lắc đầu.

Cả thế giới đều biết, Quan Trủng Mộ Gia đi đâu cũng mang theo quan tài.

Đó là Trấn Linh Quan, bảo khí phong ấn, trấn áp thần hồn của yêu quỷ đã chết, bên trong làm sao có thể chứa vật sống?

"Hắn, sắp ra rồi." Liễu Kiếm Ly khẽ mấp máy môi.

Nghe vậy, tất cả mọi người đều đồng loạt nhìn về phía Hắc Quan, nín thở ngưng thần.

Không ai biết, bên trong đó, rốt cuộc sẽ xuất hiện tồn tại gì.

Cánh tay thò ra khỏi Hắc Quan khẽ xoay chuyển, tiếng xương cốt vang lên liên tục, tiếp theo chỉ thấy cánh tay đột nhiên vỗ mạnh lên quan tài.

Ầm!

Khí lãng mạnh mẽ ập về xung quanh, tiếng nổ vang trời.

Mảnh vỡ của cỗ quan tài rơi xuống bên cạnh Tần Phong, lại trực tiếp xé toạc mặt đất thành một khe nứt, bụi đất bay mù mịt.

Nhưng bọn họ lại phớt lờ biến cố này, bởi vì tất cả sự chú ý

của bọn họ đều đổ dồn vào bóng người phía trước.

Đó là một người đàn ông trung niên cường tráng, mái tóc đen dài xõa sau lưng, dài đến tận eo.

Thân trên trần trụi, trên da phủ đầy những đường vân phức tạp màu đen trắng.

Người đàn ông trung niên xoay xoay cổ, thản nhiên lên tiếng: "Bách Lý lão già kia phái đệ tử đến tìm ta, ta liền biết địch nhân không đơn giản, không ngờ lại có thể ép ta dùng đến thuật phá quan chuyển sinh."

Giọng nói này đầy nội lực, nhưng lại khiến mọi người cảm thấy quen thuộc một cách kỳ lạ.

Tần Phong tiến lên một bước, thăm dò hỏi: "Ngài là... Mộ lão gia tử?"

Người đàn ông trung niên quay đầu nhìn lại, tất cả mọi người nhìn thấy dung mạo của hắn, đều vô cùng kinh ngạc.

Thần thái giữa hai hàng lông mày giống hệt lão gia tử, dung mạo này rõ ràng là Mộ lão gia tử lúc còn trẻ!

"Tất cả lui ra ngoài mười dặm."

Dứt lời, Mộ Hành vung tay phải lên, quỷ khí màu xanh đen như thanh đao khổng lồ, lại trực tiếp chém đôi Giới Vực do con ngươi kia tạo ra!

Ầm!

Giới Vực vỡ vụn, đường lui xuất hiện.

Thực lực đáng sợ như vậy... Mọi người đều kinh hãi trong lòng.

Cung Thương càng nuốt nước bọt, thẳng thắn nói: "Chênh lệch giữa các Siêu Thoát Chi Cảnh, thật sự lớn đến vậy sao, ta cảm thấy Phó Tư Mệnh đối mặt với Mộ lão gia tử lúc này, e là một chiêu cũng không đỡ nổi."

Mà Thành Hoàng gia nhìn Mộ lão gia tử lúc này, đầu tiên là sững sờ, sau đó chậm rãi nói: "Chẳng trách lúc trước ta cảm thấy lão giả kia quen thuộc một cách kỳ lạ, thì ra ta đã từng gặp hắn, chính là trong Thần Ma Chiến năm đó..."

Chương 788: Thánh Nhân? Thực lực của Mộ Hành (2/2)

Thần Ma Chiến?

Trong lòng Tần Phong dâng lên sóng to gió lớn.

Năm đó Thần Ma giáng thế, nhân tộc có thể sống sót trong tai họa, chính là nhờ có Thánh Nhân cứu giúp.

Mà theo sự hiểu biết về đoạn lịch sử đó ngày càng nhiều, bao gồm cả việc ký ức của Hiên Nhất tiền bối được khôi phục, Tần Phong có thể khẳng định một điều, số lượng Thánh Nhân cứu thế tuyệt đối không chỉ có một.

"Chẳng lẽ Mộ lão gia tử cũng là một trong những Thánh Nhân cứu thế?" Trong lòng Tần Phong nảy sinh suy đoán như vậy.

"Đừng lơ là, địch nhân còn chưa chết, chúng ta ở đây chỉ làm vướng chân tiền bối, chi bằng nghe theo lời hắn mà lui đi." Thẩm Lê đề nghị.

Phó Tư Mệnh và Bạch Vô Địch sống chết chưa rõ, An Minh Tri lại bị thương nặng... Mấy người có mặt nghe vậy lập tức làm theo.

Chờ đến khi lui ra ngoài mười dặm, mọi người mới dám giảm tốc độ.

Mọi người Trảm Yêu Ti dưới sự dẫn dắt của Cung Thương, đi tìm kiếm Phó Tư Mệnh và Bạch Vô Địch.

Tần Phong thì triệu hồi Bạch Tô một lần nữa, chữa trị thương thế cho An Minh Tri.

May mắn là tuy rằng thân thể và thần hồn của hắn bị trọng thương, nhưng Bạch Tô hiện tại thực lực đã được nâng cao, năng lực chữa trị vượt xa trước kia, rốt cuộc cũng kéo được An Minh Tri từ Quỷ Môn Quan trở về.

Sau khi xác nhận An tiền bối không còn nguy hiểm đến tính mạng, Tần Phong liền thi triển Song đồng dị năng, một lần nữa nhìn về phía chiến trường.

...

Thấy mọi người đã lui ra ngoài mười dặm, Mộ Hành nhìn về phía Quỷ Phật bị đánh bay, lên tiếng: "Vừa rồi ta chưa phá quan, chưa thi triển Sinh Tử Đạo Tắc chi lực, các ngươi chưa chết mới phải, sao còn chưa hiện thân?"

Vừa dứt lời, một bóng người từ trong đống đổ nát của núi đá bay ra, phủi đi tro bụi và ngọn lửa đang cháy hừng hực trên người.

Quỷ Phật trầm giọng hỏi: "Hắn rốt cuộc là chuyện gì, chẳng lẽ đây cũng là năng lực của Sinh Tử Đạo Tắc?"

"Tuy rằng dung mạo đã thay đổi, nhưng khí tức lại cực kỳ giống với người lúc nãy, nội tình của Thiên địa này còn sâu hơn ta tưởng, cường giả có thực lực như vậy, cho dù đặt ở Tiên Giới hay U Minh Quỷ Giới, đều đủ để tạo thành uy hiếp cho chúng ta."

"Theo lời hắn nói, một kích vừa rồi không sử dụng Sinh Tử Đạo Tắc chi lực, nếu sử dụng, Tạo Hóa phân thân của ngươi ta có phải là chắc chắn sẽ vỡ vụn hay không?"

Con ngươi rơi vào trầm mặc, không trả lời.

Nó có năng lực bói toán tương lai, đã sớm nhìn thấy kết cục của trận chiến này.

Hai người vừa mới nói chuyện xong, Mộ Hành đã hành động, tay phải khẽ vuốt về phía xung quanh, Giới Vực lập tức dựng lên, bao phủ bọn họ.

Ngọn lửa đang cháy hừng hực dường như bị đóng băng, vạn vật trong Giới Vực đều biến thành màu đen trắng.

Đây là giới vực do Sinh Tử Đạo Tắc tạo ra - Phá Sát Sinh Tử Giới, trong giới vực này, tất cả thần thông bất tử bất diệt đều không thể nào phát huy tác dụng.

Ví dụ như thuật Trích Tinh Điểm Mệnh của U Minh Quỷ Giới, hay là Thiên Mệnh Bia thủ đoạn của Tiên Giới, cho dù là thuật pháp thêm mệnh hỏa của nhân tộc thần dị đạo thống, cũng đều sẽ mất đi hiệu lực.

Chỉ có Mộ Hành, mới có thể sở hữu uy năng siêu việt sinh tử trong giới vực này!

Quỷ Phật nhìn quanh Giới Vực: "Thì ra là vậy, đây chính là thực lực chân chính của Sinh Tử Đạo Tắc Chưởng Đạo Nhân."

Con ngươi nhắc nhở: "Chiếc Hắc Quan kia là thuật pháp phong ấn thực lực của chính hắn, hắn làm vậy là vì muốn bảo tồn thực lực của mình, cũng có thể là để tránh bị Thiên Địa Pháp Tắc nơi này áp chế.

Trong giới vực này, nếu Tạo Hóa phân thân của ngươi chết đi, bản tôn của ngươi ở Tiên Giới cũng sẽ bị tước đoạt sinh cơ."

"Ngươi cũng quá cẩn thận rồi, hắn cho dù có mạnh hơn nữa cũng chỉ là người Nhân Gian, chẳng qua là cần ta bỏ ra một chút đại giới, chiếu thêm một chút thực lực đến thế giới này mà thôi."

Vừa nói, trên trán của ba cái đầu Phật của Quỷ Phật đều xuất hiện một vết nứt, tiếp theo thân thể của nó bắt đầu phình to, da thịt nứt toác, máu thịt cuồn cuộn.

Chỉ trong nháy mắt, thân thể Quỷ Phật đã không còn, thay vào đó là một cánh tay khổng lồ dữ tợn, được tạo thành từ vô số khối thịt.

Trên cánh tay khắc đầy vô số khuôn mặt người, đang kêu gào đau đớn, mà những khuôn mặt này đều là vong linh của những người bị nó nuốt chửng.

"Đây đều là những người bị ngươi nuốt chửng?" Mộ Hành cau mày hỏi.

Trên đỉnh của bàn tay khổng lồ, một khuôn mặt xấu xí xuất hiện, nó thản nhiên đáp: "Không cần tức giận, ngươi sẽ trở thành một phần trong bộ sưu tập của ta, sau đó giãy giụa trong bóng tối vô tận, đây chính là kết cục mà ngươi phải gánh chịu."

Vừa dứt lời, tất cả khuôn mặt trên bàn tay khổng lồ đều há to miệng, chùm sáng màu đen ngưng tụ trong miệng bọn chúng đang gào thét, toàn bộ Thiên địa bắt đầu rung chuyển.

Rắc!

Rắc!

Đó là âm thanh của không gian bị ép vỡ.

Tần Phong và những người khác đang quan sát từ xa, chỉ cảm thấy bị sát khí vô cùng vô tận bao phủ.

Uy lực của chiêu thức này căn bản không thể nào tưởng tượng nổi!

Gào!

Gần như cùng lúc, tất cả chùm sáng màu đen đều bắn về phía Mộ Hành.

Không gian trong Giới Vực sụp đổ hoàn toàn, ngoại trừ hắc

quang, không thể nhìn thấy bất cứ thứ gì khác.

Con ngươi bên cạnh bàn tay khổng lồ không lựa chọn ở lại chứng kiến kết cục của đối phương, mà thi triển Hư Không Đạo Tắc, thoát khỏi Giới Vực, bay về phía sâu trong Hỏa Sơn.

Hành động kỳ quái này khiến bàn tay khổng lồ nghi hoặc không hiểu, đồng thời một cỗ bất an dâng lên trong lòng.

Con ngươi có năng lực bói toán tương lai, đây là chuyện bàn tay khổng lồ đã biết từ lâu, lúc này nó lại lựa chọn chạy trốn, chẳng phải là chứng minh, con ngươi căn bản không xem trọng thắng bại của trận chiến này sao.

Lại liên tưởng đến cảnh tượng lúc trước nó hỏi con ngươi về kết quả bói toán, đối phương lại không trả lời, một suy nghĩ hoang đường lập tức xuất hiện.

"Nó biết, trận chiến này ta chắc chắn sẽ thua..."

Nhưng sao có thể như vậy được?

Tia sáng hủy diệt, là chiêu thức mạnh nhất mà nó có thể thi triển, đó là uy lực ngưng tụ từ rất nhiều hủy diệt đạo tắc.

Trước kia chết dưới chiêu này, không biết bao nhiêu thần ma!

Một người Nhân Gian, một con người nhỏ bé, làm sao có thể chống đỡ được chiêu này?

Tất cả khuôn mặt trên người nó đều nhìn về phía nơi hắc quang hủy diệt, hư không vặn vẹo, dần dần, kinh ngạc, khó hiểu, sợ hãi hiện lên trong vô số ánh mắt của nó.

Hắc quang dần dần tiêu tan, trong khe nứt của hư không, một bóng người đứng sừng sững.

Mộ Hành chỉ dùng một tay, đã chặn đứng công kích mạnh nhất

của nó!

"Chẳng lẽ không ai nói cho ngươi biết, đừng nên chiến đấu với người khác trong giới vực của họ, chẳng khác nào tự tìm đường chết sao?"

Giọng nói lạnh lùng vang lên, Mộ Hành xòe tay phải ra, sau đó cách không nắm chặt về phía bàn tay khổng lồ.

Trong giới vực, vô số ác quỷ dữ tợn màu đen trắng hiện ra, chỉ trong một phần nghìn nháy mắt, đã đồng loạt lao về phía đối phương.

"Điều này, không thể nào..." Bàn tay khổng lồ thốt lên.

Rắc!

Vết nứt xuất hiện trên người nó, một đường, hai đường...

Càng ngày càng nhiều, càng ngày càng dày đặc, cho đến cuối cùng - Ầm!

Cùng với một tiếng nổ vang lên, thân thể của nó hóa thành bụi phấn, triệt để biến mất khỏi Thiên địa này.

Mộ Hành không để ý đến điều này, mà thản nhiên nhìn về phía trước, nơi đó là hướng con ngươi chạy trốn, cũng là nơi Tây Vực Cực Cảnh tọa lạc.

Chương 789: Thiên Viêm (1/2)

Nơi hỗn độn hư vô, bóng tối bao trùm trời đất.

Cùng với một tiếng kêu thảm thiết vang lên, bàn tay khổng lồ như cột chống trời, chỉ trong nháy mắt đã tan thành tro bụi.

Có tiếng nói trầm đục vang lên:

"Thiên Tả chết rồi."

"Hơi thở của nó biến mất ở hạ giới, nơi đó có tồn tại có thể tiêu diệt chúng ta."

"Ta nhớ Thiên Đồng đang ở hạ giới tìm kiếm Giới Tử Tu Di, cùng Thiên Tả ký sinh trên Tạo Hóa Thân ở cùng một chỗ."

Lời này vừa dứt, trong bóng tối hai con ngươi sáng lên.

Chúng đồng thanh nói: "Chưởng Đạo Nhân của Sinh Tử Đạo Tắc ở hạ giới, quả thực có thủ đoạn xóa sổ chúng ta.

Thần thông bất tử bất diệt, ở trong giới vực của hắn đều vô hiệu, cho dù ký sinh trong Tạo Hóa Thân, cũng có thể truy tìm nguồn gốc, tiêu diệt chân thân, Thiên Tả chính là bởi vậy mà chết."

Một bàn tay khổng lồ khác thản nhiên hỏi: "Ngươi có năng lực nhìn trộm tương lai, vì sao không ngăn cản chuyện này xảy ra."

Thiên Đồng đáp: "Chưởng Đạo Nhân của Thiên Mệnh Đạo Tắc ở hạ giới vẫn luôn che chắn thuật bói toán của ta, tương lai ta có thể nhìn thấy, đều bị hạn chế rất lớn.

Đương nhiên, ta xác thực nhìn thấy kết cục Thiên Tả tử vong,

không có nhắc nhở.

Bởi vì ta muốn mượn Thiên Tả liều chết một phen, tìm kiếm cơ hội chạy trốn, nếu không nếu chết ở trong giới vực của người nọ, ngay cả chân thân của ta cũng sẽ biến mất."

Nội dung vô tình và lạnh lùng, như thể chỉ đang thuật lại một sự thật đơn giản.

Xung quanh rơi vào tĩnh lặng ngắn ngủi, tiếp đó bàn tay khổng lồ nói: "Phán đoán hợp lý."

Đối với những tồn tại quỷ dị như chúng, chưa bao giờ tồn tại thứ gọi là tình cảm và thương xót.

Cơ thể khổng lồ như núi non, được chất chồng bởi những khối thịt, bỗng nhiên mở miệng ở rốn bụng: "Nếu Chưởng Đạo Nhân của Sinh Tử Đạo Tắc thật sự có thực lực như vậy, đối với chúng ta cũng sẽ tạo thành uy hiếp."

Trong con ngươi của Thiên Đồng lóe lên một tia sáng đỏ như máu: "Thực lực của hắn là mạnh, nhưng vẫn không bằng Thiên Đế và Quỷ chủ, Thiên Tả sẽ chết, chẳng qua là vì bị Tạo Hóa Thân của Phật Giới hạn chế, còn có Thiên Địa Pháp Tắc của hạ giới áp chế.

Nếu chúng ta có thể chân thân giáng lâm, có thể nghĩ biện pháp trước tiên đem hắn giết chết."

"Xem ra, ngươi có kế hoạch?" Trong bóng tối, có tiếng hỏi.

Thiên Đồng đáp: "Trong quá trình tìm kiếm Giới Tử Tu Di, phát hiện ra bí mật Hư Không vỡ vụn của Phật Giới, nơi đó kết nối chính là cực cảnh của bốn vực hạ giới."

"Hư Không vỡ vụn của Phật Giới căn bản không thể thừa nhận lực lượng của chúng ta, muốn xuyên qua nó, chỉ có thể khiến Hư Không sụp đổ, sau đó chìm vào trong khe nứt thời không vô tận."

Sau khi Thiên Đế của Tiên Giới biến mất, Thần ma chia làm hai phái, một phái đầu hàng, một phái chạy trốn khắp nơi, không ai là đối thủ của chúng.

Nhưng Thiên Đế và Chư Phật trước khi biến mất, cũng khiến chúng bị thương nặng.

Trong Côn Lôn Sơn và Tu Di Sơn, phân biệt phong ấn một quả tim và một cái đầu.

Còn Quỷ chủ đời trước của U Minh Quỷ Giới, trước khi chết, đã liên kết Địa Tạng Vương Bồ Tát và chúng Quỷ Vương của Quỷ Giới, phong ấn chiến lực mạnh nhất trong số chúng - Thiên Hồn.

Đây cũng là lý do vì sao mấy ngàn năm qua, Tiên Giới và Quỷ Giới vẫn có thể lay lắt sống.

Trong khoảng thời gian này, chúng cũng từng thử thông qua Hư Không vỡ vụn của Phật Giới, tìm kiếm Thiên Đế cũng như giải phong Giới Tử Tu Di ở Tu Di Sơn, nhưng vô số phân thân mà chúng ngưng tụ ra, lại căn bản không thể duy trì lâu dài trong Hư Không vỡ vụn.

"Ta có biện pháp."

"Biện pháp gì?"

"Dùng phân thân của ta làm vật hi sinh, dùng lực lượng của Hư Không Đạo Tắc duy trì không gian ổn định."

Thiên Đồng là nhị thể đồng tâm, hai con ngươi đều là hóa thân của nó.

Nghe vậy, xung quanh im lặng.

Rất lâu sau, thân thể như núi non hỏi: "Ngươi nhìn thấy gì, đáng để ngươi trả giá như vậy?"

"Thiên Đế cũng ở hạ giới."

...

Mộ Hành sau khi giải quyết xong bàn tay khổng lồ bằng thịt, cũng không lựa chọn tiếp tục truy kích.

Trên không trung núi lửa cuồn cuộn lửa, Thiên Không vặn vẹo, như có lực lượng khủng bố nào đó giáng xuống, giống như xiềng xích trói chặt Mộ Hành.

"Đến lúc rồi..." Mộ Hành lẩm bẩm.

Giới vực xung quanh bắt đầu tiêu tán, sau đó hóa thành hắc quang hội tụ về phía bên cạnh hắn, cuối cùng biến thành một cái Hắc Quan khổng lồ!

Sinh cơ trong cơ thể hắn bắt đầu trôi đi, hội tụ vào trong Hắc Quan.

Tóc hắn dần trở nên hoa râm, huyết nhục không còn cường tráng, nếp nhăn trên mặt hiện ra.

Hơn mười hơi thở trôi qua, Mộ lão gia tử sắp chết héo lần nữa xuất hiện, ông cõng Hắc Quan nặng nề, đi về phía bọn người Tần Phong.

...

Cung Thương một đoàn người tìm được Phó Tư Mệnh và Bạch Vô Địch đang thoi thóp.

Sắc mặt Phó Tư Mệnh trắng bệch, máu nhuộm đỏ y phục, một lỗ máu ở bụng khiến người ta kinh hãi.

Bạch Vô Địch kiệt sức, hiện ra chân thân, biến thành một con Bạch Hổ khổng lồ toàn thân nhuộm máu, tứ chi đứt đoạn.

Tần Phong thi triển Song đồng dị năng nhìn thoáng qua, ngũ tạng lục phủ trong cơ thể hai người đều đã vỡ nát, thậm chí ngay cả xương sống cũng gãy thành từng đoạn.

Thay bằng Văn Thánh Đạo Giả hoặc Bách Quỷ Đạo Giả, cho dù bước vào Siêu Thoát Chi Cảnh, thương thế như vậy cũng là chắc chắn phải chết.

Nhưng thân thể cường đại của Thần Vũ Võ Phu và Yêu Quỷ, lại giúp hai người bọn họ giữ lại một hơi thở.

Mà chỉ cần có hơi thở này, Tần Phong liền có thể nghĩ biện pháp cứu sống bọn họ.

"Bạch Tô!"

Yiya!

Tiểu gia hỏa nhận được chỉ thị, nắm chặt nắm đấm nhỏ, sau đó bắt đầu dẫn dắt Trị Dũ Chi Lôi.

Lôi đình màu xanh lá cây quét qua thân thể Phó Tư Mệnh và Bạch Vô Địch, huyết nhục vỡ vụn bắt đầu hồi phục với tốc độ mắt thường có thể thấy được, nhưng hai người lại chậm chạp chưa tỉnh, sinh cơ trong cơ thể ngược lại đang nhanh chóng trôi đi.

"Yiya?" Bạch Tô chớp chớp mắt, vẻ mặt nghi hoặc, sau đó đỏ bừng mặt, dùng hết sức bình sinh phóng thích Trị Dũ Chi Lôi.

Cho dù như vậy, cũng không ngăn cản được xu hướng suy yếu.

Tần Phong nhíu mày, dưới Song đồng dị năng của hắn có thể thấy rõ ràng, trong cơ thể hai người, có một loại khí cơ nào đó không ngừng xé rách ngũ tạng lục phủ, cho dù là Trị Dũ Chi Lôi của Bạch Tô cũng không cách nào chữa trị.

Thành Hoàng gia trong tay Thẩm Lê lên tiếng: "Đạo tắc dư uy

của đối phương còn sót lại trong cơ thể bọn họ, nếu không loại bỏ, hai người này chắc chắn phải chết."

"Sao có thể như vậy?" Mọi người Trảm Yêu Ti sắc mặt khó coi.

"Đại tỷ..." Mặc Tam Di vẻ mặt bi thương.

Ừm? Đạo tắc dư uy... Tần Phong như có điều suy nghĩ.

Hắn đi tới bên cạnh Phó Nhược Vân và Bạch Vô Địch, sau đó tâm niệm dẫn động, Âm Dương Đạo Tắc hiện ra Âm Dương Ngư lần nữa xuất hiện.

Lại là vật này... Thành Hoàng gia tập trung tinh thần quan sát.

Tần Phong đặt hai tay lên người hai người, lực hút cường đại trong lòng bàn tay xuất hiện, tiếp đó không đến một lát, Âm Dương Ngư liền đem đạo tắc dư uy trong cơ thể hai người thôn phệ gần như không còn, tự thân lớn mạnh.

Không còn đạo tắc dư uy phá hoại, Trị Dũ Lôi Đình của Bạch Tô bắt đầu phát huy tác dụng.

Không lâu sau, mi tâm Phó Nhược Vân hai người chậm rãi giãn ra, tiếp đó chậm rãi mở mắt.

Cung Thương mọi người thấy vậy, đều thở phào nhẹ nhõm, vẻ mặt cảm kích nhìn về phía Tần Phong.

Nếu không có hắn ở đây, thương thế của Phó Tư Mệnh hai người, e là thần tiên cũng khó cứu.

Bạch Vô Địch muốn đứng dậy, lại là lảo đảo một cái, bị Mặc Tam Di bên cạnh vội vàng đỡ lấy.

Phó Nhược Vân gian nan ngồi dậy, sau khi nói với Tần Phong một tiếng cảm ơn, liền lo lắng hỏi: "Chiến cuộc như thế nào rồi?"

Còn chưa kịp để Tần Phong trả lời, tiếng đồ vật nặng nề kéo lê trên mặt đất không ngừng tới gần.

Chương 790: Thiên Viêm (2/2)

Mọi người theo tiếng nhìn lại, liền thấy Mộ lão gia tử quen thuộc hiện ra trước mắt.

...

Nghe Mộ lão gia thuật lại xong, Tần Phong chỉ cảm khái Sinh Tử Đạo Tắc thật thần kỳ: "Không trách Mộ lão gia tử có thể Phản Lão Hoàn Đồng, thì ra là đem sinh cơ trong cơ thể ẩn giấu trong Hắc Quan, đợi đến lúc cần thiết lại lấy ra sử dụng."

Mà điểm chú ý của Phó Nhược Vân lại không phải ở chỗ này: "Vậy là, còn một kẻ địch chạy thoát, đi về phía sâu trong núi lửa?"

Mộ lão gia tử khẽ gật đầu.

"Không được, phải ngăn nó lại." Phó Nhược Vân chống đỡ muốn đứng dậy, nhưng nàng vừa mới từ Quỷ Môn Quan nhặt về một mạng, lúc này thân thể vô cùng yếu ớt, hơi lắc lư một cái, liền lần nữa ngã xuống đất.

Cung Thương khuyên nhủ: "Phó Tư Mệnh, hiện tại ngươi ngay cả đứng cũng không vững, cho dù đi cũng không có tác dụng gì."

"Không sai, Phó Tư Mệnh, ngươi vẫn nên ở lại đây nghỉ ngơi cho tốt, chuyện tiếp theo giao cho chúng ta." Tần Phong chính khí lẫm liệt nói.

Những người khác nghe vậy, đều là lộ ra ánh mắt bội phục và khát vọng.

"Tần Phong, ngươi..." Cung Thương muốn nói lại thôi, vẻ mặt cảm động.

"Tần công tử đại nghĩa!" Những người khác lần lượt tán thưởng.

"Tướng công..." Hai vị nương tử cũng là thần sắc phức tạp.

Các ngươi có phải là hiểu lầm cái gì rồi không, ta nói rõ ràng là chúng ta, sao nhìn ánh mắt của các ngươi, lại giống như ta muốn một mình đi chịu chết vẻ vang... Tần Phong sắc mặt cứng đờ.

Hắn quay sang một bên hỏi: "Thẩm sư huynh, nhị sư huynh khi nào thì đến?"

Thẩm Lê nhìn thoáng qua phương đông, lên tiếng đáp: "Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, hẳn là sắp rồi."

Vậy thì tốt... Tần Phong thở phào nhẹ nhõm, Hữu Tô Thiên Duyệt hẳn là đang trên đường chạy tới, cộng thêm viện binh mà Tôn Kỳ sư huynh điều động, đủ để bù vào chỗ trống về mặt chiến lực của hai vị Siêu Thoát Chi Cảnh Phó Tư Mệnh và Bạch Vô Địch.

Hơn nữa Quỷ Phật khó giải quyết nhất đã bị Mộ lão gia tử giải quyết, con ngươi còn lại chỉ là một phân thân, không tạo thành uy hiếp quá lớn.

Chiến cuộc dường như dần sáng sủa.

"Vậy chúng ta mau đuổi theo." Tần Phong nói như vậy.

Cung Thương nhớ tới cái gì, nhíu mày: "Nhưng ngọn lửa của núi lửa này, càng đi sâu vào trong, ảnh hưởng đối với chúng ta càng lớn, nếu cứ như vậy đuổi theo, e là còn chưa tìm được kẻ địch, chúng ta đã tự mình mất đi chiến lực."

Suýt chút nữa quên mất chuyện này... Tần Phong nhìn xung quanh, dư ba của trận chiến vừa rồi cũng không khiến núi lửa tắt, ngọn lửa kia vẫn đang bùng cháy dữ dội.

Thành Hoàng gia lơ lửng trên không trung nhìn ngọn lửa xung quanh, rơi vào trầm tư.

Lúc này, Phó Nhược Vân từ trong ngực lấy ra tấm da dê cổ xưa kia: "Vật này có lẽ có tác dụng với các ngươi."

Tần Phong khẽ sửng sốt, tiếp đó hỏi: "Đây chính là chiếc chìa khóa mà lão sư trước đó đã nói?"

"Đúng vậy, nhưng tấm da dê này từ khi ta kế thừa từ vị Tư Mệnh đời trước, liền chưa từng mở ra, cho nên nó rốt cuộc là chìa khóa của nơi nào, cụ thể có thể phát huy công hiệu gì, ta cũng không rõ ràng.

Nhưng Thiên Giám Quốc Sư đã đặc biệt nhắc nhở vật này, ta tin tưởng nó có thể giúp các ngươi."

Tần Phong không nói thêm gì nữa, trịnh trọng nhận lấy tấm da dê.

Để lại vài người bảo vệ an nguy cho Phó Nhược Vân bọn người, một đoàn người liền lần nữa lên đường, hướng chỗ sâu truy kích.

...

Phân thân của Thiên Đồng một đường hướng Tây Vực Cực Cảnh bay đi, càng đi sâu vào trong, nhiệt độ của ngọn lửa càng cao.

Hư Không dưới sự thiêu đốt của ngọn lửa, thậm chí trở nên vặn vẹo đỏ rực!

Đi được khoảng trăm dặm, xung quanh đã là biển lửa vô tận.

Đi về phía trước nữa, ngọn lửa liền không còn là màu đỏ vàng xen lẫn, mà là màu đỏ sẫm như hoa sen đỏ!

Trong ngọn lửa kia mang theo lực lượng hủy diệt, cho dù dính phải một chút, cũng có thể khiến vạn vật tan thành tro bụi!

Chính vì vậy, trong Đại Càn Tứ Vực, chỉ có Tây Vực Cực Cảnh, không có bất kỳ ngoại tộc và sinh vật nào tồn tại.

"Thiên Viêm..." Con ngươi lẩm bẩm tự nói.

Nếu nói suy đoán trước đó của nó chỉ có sáu bảy phần nắm chắc, vậy thì hiện tại nó có thể khẳng định vạn phần, ngọn lửa ngăn cản cực cảnh này, chính là Thiên Viêm của Viêm Quân Tiên Giới!

Ngẩng đầu nhìn lên, trăm trượng phía trước, màn đen khổng lồ như thác nước từ trên trời đổ xuống.

Nhưng muốn đến đó thì phải vượt qua biển lửa sen đỏ này.

Phân thân của Thiên Đồng không làm được, trừ phi là chân thân giáng lâm.

"Khoảng cách này cũng đủ rồi." Con ngươi nói như vậy, trong con ngươi một đạo hồng quang trực tiếp phóng lên trời.

Tiên Giới, Tây Phương Thần Phật chi vực, Hư Không vặn vẹo một trận, hai con ngươi khổng lồ đồng thời xuất hiện, đây chính là song thể đồng tâm của Thiên Đồng.

Trong đó một con ngươi lên tiếng hỏi: "Có thể động thủ."

Con ngươi còn lại không nói gì thêm.

Tiếp đó chỉ nghe thấy một tiếng "ầm", trong ánh mắt kinh ngạc của chúng Thần ma, con ngươi mà chúng tôn sùng lại bỗng nhiên vỡ vụn.

Đạo văn như ánh sao không ngừng hội tụ vào trong Thâm Uyên Hư Không vỡ vụn, một đường thông đạo dần dần hình

thành.

Đạo văn ánh sao kia chính là mảnh vỡ của đạo tắc.

...

"Mọi người mau nhìn, hồng quang phía trước kia!" Có đồng bạn Trảm Yêu Ti kinh hô.

"Nơi đó nhất định là chỗ kẻ địch đang ở."

"Cũng không biết nó rốt cuộc muốn làm gì, chúng ta phải tăng tốc." Cung Thương nhíu mày nói.

Nhưng Tần Phong nhìn xung quanh, ngoại trừ Mộ lão gia tử thản nhiên tự đắc, hai vị nương tử và đại sư huynh trên trán đã lấm tấm mồ hôi, mà những người khác dường như đã đến cực hạn.

"Nhiệt độ của ngọn lửa này vượt xa tưởng tượng, tiếp tục đi xuống, chúng ta đều sẽ mất đi chiến lực." Tần Phong nghiêm túc nói.

Thẩm Lê gật đầu: "Cứ như vậy không phải là biện pháp."

Trên đường đến đây, Tần Phong cũng đang nghiên cứu tấm da dê cổ xưa mà Phó Tư Mệnh đưa cho, nhưng thứ này giống như bị khóa lại, bất luận đưa vào khí cơ gì, đều không cách nào mở nó ra.

"Thứ này dường như không thể giải quyết được tình cảnh hiện tại."

Mà Thành Hoàng gia quan sát đã lâu bỗng nhiên lên tiếng: "Ta nhận ra ngọn lửa này."

Mọi người nghe vậy, lần lượt nhìn sang.

Chỉ nghe Thành Hoàng gia tiếp tục nói: "Nếu ta không đoán sai,

đây hẳn là Thiên Viêm - ngọn lửa bất diệt của Viêm Quân."

Tần Phong khẽ sửng sốt: "Viêm Quân? Nhưng tiền bối, ngài trước đó rõ ràng đã nói, vị Thần ma này cùng Thiên Đế, đều đã biến mất không còn tăm hơi, chẳng lẽ ngài ở chỗ này?"

"Không chỉ Thiên Đế và Viêm Quân, lúc trước sau trận Thần Ma Giáng Thế, rất nhiều tiên thần đều biến mất không còn tăm hơi.

Kỳ thật ta sớm đã hoài nghi, bọn họ vì mục đích nào đó, đều lưu lại hạ giới...

Có lẽ hôm nay, có thể biết được chân tướng trong đó."

"Nếu thật sự như tiền bối nói, tấm da dê cổ xưa này rất có thể là vật Viêm Quân để lại, ngài có biện pháp nào mở nó ra không?"

Thành Hoàng gia trầm ngâm một lát, tiếp đó mở miệng nói: "Danh húy của Thần ma được khắc trên Thiên Mệnh Bia, đó là diễn hóa của đạo tắc, cũng là nguồn gốc của lực lượng, có lẽ mấu chốt mở ra tấm da dê này chính là ở chân danh của Viêm Quân."

Chân danh... Tần Phong như có điều suy nghĩ, lúc trước chém giết Chúc Long, chính là Hiên Nhất tiền bối hô lên chân danh của đối phương - Chúc Cửu Âm.

"Chờ đã, vì sao tiền bối lại biết chân danh của Chúc Long?" Tần Phong đột nhiên nghĩ đến vấn đề này.

Thành Hoàng gia thở nhẹ một hơi, ngài muốn nói gì đó, nhưng dường như đang phải chịu áp lực cực lớn.

Thần ma thực lực cường đại, danh húy cũng là đại biểu cho lực lượng, vì thế bị thiên đạo bài xích.

Cho đến khi mi tâm Thành Hoàng gia nứt ra, hai chữ cổ quái

mới từ trong miệng ngài thốt ra, dần dần trở nên rõ ràng.

"Chúc Dung..."

Chương 791: Đại Năng Hiện Thân (1/2)

Theo Viêm Quân danh tính bị Thành Hoàng gia nói ra, một cỗ lực lượng kỳ dị từ trong trục cuốn tản ra.

Chỗ Hư Không, hồng liên hỏa diễm đóa đóa nở rộ, lại không mang đến nhiệt độ nóng rực đáng sợ, mà hóa thành Bình Chướng đem tất cả mọi người bao phủ, cảm giác mát lạnh trong nháy mắt bao trùm toàn thân.

“Thật sự có hiệu quả!” Mọi người đều phát ra tiếng kinh hỉ.

Cùng lúc đó, Tần Phong trong tay trục cuốn cổ xưa tuột tay bay ra, sau đó lơ lửng ở trước mặt mọi người, hướng về phía Hỏa Sơn chỗ sâu bay đi.

“Hình như nó đang dẫn đường cho chúng ta?” Thương Phi Lan lên tiếng.

“Đi, đi theo.”

Ở một bên khác, hồng liên biển lửa chỗ sâu nhất, khoác một đầu tóc dài như lửa, thân trên đầy những đường vân hỏa diễm nam tử chậm rãi mở mắt.

“Có người đang gọi ta.”

“Ừm? Mùi vị khiến người ta buồn nôn, là bọn chúng...”

.....

Hướng trục cuốn cổ xưa dẫn đường, chính là nơi hồng quang

phóng lên trời kia.

Theo bọn người Tần Phong đến gần, bọn họ rốt cuộc cũng lần nữa nhìn thấy con ngươi quỷ dị kia.

Lúc này đối phương con ngươi hướng lên trời, mà hồng quang phóng lên trời, chính là từ trong con ngươi của nó bắn ra.

“Nó rốt cuộc đang làm gì?” Cung Thương nhíu mày nói.

Lúc này, có người chú ý tới, hồng liên biển lửa cùng màn đêm treo trên trời ở giữa không trung, Hư Không như xoáy nước không ngừng vặn vẹo, một lối đi đen kịt đang hình thành.

Khí tức đáng sợ từ trong lối đi không ngừng tuôn ra, khiến người ta tê cả da đầu, không rét mà run.

Thành Hoàng gia nhìn ra manh mối, vội vàng nói: “Nhanh ngăn nó lại, nó đang mượn Phật Giới Hư Không vỡ vụn, xây dựng thông đạo kết nối Tiên Giới cùng Thiên Địa nơi đây!”

Lời này vừa nói ra, Mộ lão gia tử nhíu mày, ông không nói hai lời, một tay nâng Hắc Quan sau lưng lên, hung hăng ném về phía con ngươi.

Trên Hắc Quan được bao phủ Sinh Tử Đạo Tắc chi lực, nếu là tiêu diệt phân thân con ngươi, bản thể của nó ở Tiên Giới cũng sẽ từ Tam Giới biến mất.

Ngay khi Hắc Quan cùng con ngươi khoảng cách, bất quá mười trượng lúc, dị biến đột nhiên xuất hiện.

Một cánh tay khổng lồ như lúc trước do khối thịt chất thành, từ trong thông đạo đen kịt duỗi ra, chắn ở giữa hai người.

Xương gai từ trong cánh tay thò ra, bất quá một cái chớp mắt, liền đem Hắc Quan đánh bay, đánh trở về chỗ cũ.

Cung Thương kinh ngạc nói: “Nó không phải đã chết rồi sao?!”

Theo như Mộ lão gia tử nói, phá sát sinh tử giới bên trong tiêu diệt hết thảy sự vật, đều sẽ truy tìm nguồn gốc, để cho bản thể của nó triệt để tiêu tán.

Trong hai mắt Mộ lão gia tử quỷ hỏa màu xanh biếc khẽ lay động, sau đó nói: “Cánh tay này không phải cánh tay kia.”

Tần Phong cẩn thận quan sát cũng lên tiếng nói: “Lão gia tử nói không sai, cánh tay khổng lồ lúc trước ngón cái hướng về bên phải, cánh tay khổng lồ này ngón cái lại hướng về bên trái, nếu nói lúc trước kia chỉ là tay trái, cái này chính là tay phải.”

Lại là con ngươi, lại là tay trái tay phải, những quái vật này rốt cuộc là thứ quỷ quái gì, chẳng lẽ còn có thân thể nửa người dưới hay sao..... Tần Phong nhíu mày.

Theo cánh tay khổng lồ rơi vào Thiên Địa nơi đây, xuất hiện ở trước mắt mọi người, Thiên Địa nứt ra, cuồng phong gào thét, tựa như Thiên Địa đang gầm thét.

Cương phong mãnh liệt, thiên lôi địa hỏa từ hư không xuất hiện, đánh về phía cánh tay khổng lồ.

Trên thân thể cánh tay phải khổng lồ, vô số khuôn mặt há to miệng, sau đó hung hăng hít một hơi, những công kích này liền bị hóa giải, toàn bộ nuốt vào trong bụng.

“Quả nhiên là Nhân Gian, phản phệ của Thiên Đạo nơi đây lại không chịu nổi như vậy.” Giọng nói lạnh nhạt vang lên, xen lẫn vẻ khinh thường.

Có thể khiến Thiên Đạo hiển hóa, chủ động công kích, thực lực cánh tay khổng lồ này so với cái trước còn mạnh hơn rất nhiều.

Mọi người ở đây đều nhìn ra manh mối, sắc mặt trở nên vô

cùng khó coi.

Mà khi con ngươi trên cánh tay khổng lồ nhìn về phía bọn họ lúc, thân thể bọn họ lại không cách nào động đậy, một trái tim như bị người ta nắm chặt!

Cánh tay khổng lồ cũng không để ý tới bọn họ những người chưa bước vào Siêu Thoát Chi Cảnh này, bởi vì đối với nó mà nói, Siêu Thoát phía dưới đều là sâu kiến.

Nó thật sự quan tâm chính là dựa vào Hắc Quan Mộ lão gia tử, thông qua Thiên Đồng thị giác chia sẻ, tất cả tồn tại quỷ dị đều biết Sinh Tử Đạo Tắc chi lực của Mộ lão gia tử, có thể tạo thành uy hiếp trí mạng đối với bọn chúng.

Nó đáp ứng Thiên Đồng đến đây mục đích, cũng chính là vì đem loại uy hiếp này bóp chết từ trong trứng nước.

“Thực lực tên này rất mạnh, nếu như lần nữa tiến vào trạng thái giống như lúc trước, ta cũng không có nắm chắc chiến thắng.” Cánh tay khổng lồ mở miệng nói.

“Đã muốn vĩnh viễn trừ hậu hoạn, tự nhiên muốn làm đến vạn vô nhất thất.” Con ngươi nhàn nhạt đáp.

Vừa nói, con ngươi dần dần trở nên trong suốt, thay vào đó chính là, trong thông đạo Hư Không đen kịt, một con ngươi khổng lồ chậm rãi hạ xuống, ánh mắt thờ ơ, tựa hồ có thể nhìn thấu vạn vật thế gian.

Thiên Không nứt ra, phản phệ của Thiên Đạo lần nữa xuất hiện, nhưng con ngươi khổng lồ chỉ là một ánh mắt, những thiên lôi địa hỏa cùng cương phong mãnh liệt kia, liền trong nháy mắt tiêu tan.

Lại là một tồn tại quỷ dị có thể dẫn phát Thiên Đạo phản phệ!

Mọi người kinh hãi tột độ, nếu như chỉ có một, mượn Mộ lão gia tử cùng bọn họ liên hợp, còn có thể nắm chắc phần thắng.

Nhưng nếu như là hai cái, gần như là cục diện tử vong.

Vì ổn định quân tâm, Tần Phong nói: "Không cần kinh hoảng, viện binh đang trên đường chạy tới, tính cả tổng thể chiến lực, chúng ta cũng không kém cỏi hơn địch nhân! Chỉ cần đồng tâm..."

Lời còn chưa nói hết, âm thanh đột nhiên im bặt.

Tần Phong trừng lớn hai mắt, không dám tin nhìn về phía thông đạo Hư Không đen kịt.

Một cái, hai cái, ba cái.....

Càng ngày càng nhiều Thần Ma xuất hiện ở trong tầm mắt mọi người, mỗi một vị đều là Siêu Thoát Chi Cảnh chân chính!

Thành Hoàng gia trầm giọng nói: "Những thứ này đều là phản bội Thiên Đế, Thần Ma đã đầu hàng."

Trong nháy mắt, mọi người như rơi vào hầm băng.

Nhiều Thần Ma như vậy, lại thêm hai tồn tại quỷ dị, kết quả trận chiến này căn bản không có chút hồi hộp nào!

Cho dù viện binh chạy tới thì đã sao, phải biết rằng, cho dù đem tất cả Siêu Thoát Chi Cảnh của Đại Càn nhân tộc cộng lại, cũng chưa chắc có thể ngang bằng số lượng đối phương!

Đây là muốn tận thế sao..... Tần Phong sắc mặt khó coi, run rẩy từ bản năng.

Hai bàn tay trơn bóng mịn màng một trái một phải, nắm chặt lấy bàn tay của hắn.

Tần Phong nghiêng đầu nhìn lại, Liễu Kiếm Ly cùng Thương

Phi Lan nhìn hắn, ánh mắt kiên định.

Mặc dù không nói gì, nhưng Tần Phong minh bạch, bất luận tiếp theo sẽ phát sinh cái gì, hai vị nương tử đều sẽ cùng hắn ở bên nhau, không rời không bỏ.

“Nơi này chính là Nhân Gian? Thiên Đạo chi lực mỏng manh.” Cự Nhân Thần Ma cười lạnh một tiếng, như sấm sét giữa trời quang, chấn động đến mức màng nhĩ muốn nứt ra.

“Năm đó Thần Ma Giáng Thế một trận chiến, cũng không biết vì sao lại thất bại, theo ta thấy, Thương Sinh vạn vật nơi đây đều cùng sâu kiến không khác gì nhau.” Viêm Long toàn thân bốc hỏa khinh thường nói.

“Nguyên nhân thất bại tự nhiên không phải là bởi vì phản kháng của Nhân Gian này, mà là Thiên Đế ngăn cản cùng lòng thương hại, nếu không phải Ngài không muốn xâm nhập nơi đây, lại làm sao có thể khiến Tiên Giới chia năm xẻ bảy.” Thiên Thần cầm trường thương ngữ khí lạnh lùng.

Thành Hoàng gia nghe vậy, tức giận đến mức lông mày dựng đứng: “Câm miệng! Bọn ngươi những kẻ nhu nhược đầu hàng, có tư cách gì đánh giá Thiên Đế!

Năm đó nếu không phải bọn ngươi bội tín bán nghĩa, Tiên Giới làm sao có thể biến thành cục diện như bây giờ, Thiên Đế lại làm sao có thể biến mất?!”

“Ta còn tưởng là ai, ở đây lớn tiếng nói bậy, thì ra là tiểu tiểu Thành Hoàng.”

Chương 792: Đại Năng Hiện Thân (2/2)

“Khu khu Tạo Hóa Thân mà thôi, cũng dám khẩu xuất cuồng ngôn.”

“Thiên Đế vô năng, chim khôn chọn cây mà đậu, chính là thiên kinh địa nghĩa.”

“Bọn ngươi tầm nhìn hạn hẹp, cũng khó trách giống như chuột nhắt, ở Tiên Giới trốn đông trốn tây.”

“Nói với hắn nhiều như vậy làm gì, trước tiên đem Tạo Hóa Thân của hắn diệt đi rồi nói sau!”

Cự Nhân Thần Ma quát lớn một tiếng, cự chùy trong tay hung hăng nện xuống.

Thành Hoàng gia thấy vậy, lập tức thi triển ra kim quang đạo tắc, muốn chống đỡ công kích của đối phương.

Tuy nhiên chỉ nghe thấy một tiếng ầm ầm, hai người bất quá một cái chớp mắt, kim quang Bình Chướng liền bị cự chùy đánh nát.

Một cái là Thần Ma chân thân, một cái lại là Tạo Hóa Thân phân thân, thực lực căn bản chính là cách biệt một trời một vực!

“Nói kim quang đạo tắc của Thành Hoàng lực phòng ngự kinh người, hôm nay vừa thấy, cũng bất quá như thế, quả nhiên là chó săn của Thiên Đế nhu nhược, nhận lấy cái chết đi!”

“Vậy thì chết đi.” Trong hồng liên biển lửa chỗ sâu, một đạo

âm thanh khác vang lên.

Oanh!

Cự Nhân Thần Ma chung quanh, hỏa diễm khủng bố từ hư không xuất hiện, bất quá một cái chớp mắt, Cự Nhân vốn không thể chiến thắng kia liền trong tiếng kêu thảm thiết, hóa thành tro bụi!

Biến cố đột nhiên xuất hiện, chấn động tất cả mọi người ở đây.

"Thiên..... Thiên Viêm?!" Viêm Long kinh hô.

Một đám Thần Ma phản ứng lại, vội vàng tìm kiếm âm thanh nhìn về phía hồng liên biển lửa, một nam tử khôi ngô, đầu đầy lửa, giẫm lên Xích Viêm, chậm rãi đi tới.

"Viêm Quân!" Thành Hoàng gia kích động nói.

Viêm Quân..... Chúng Thần Ma kinh hãi tột độ.

Hỗn độn sơ khai, Tiên Thiên Nhất Khí hóa vạn vật, trong đó có một hỏa chủng trải qua vạn năm hấp thu Thiên Địa linh khí, hóa thành hình người, chính là Viêm Quân.

Khống chế Thiên Viêm chi uy, Tam Giới vạn hỏa thần phục, thực lực khiến vô số Thần Ma không thể đuổi kịp, cũng khó trách lúc trước Dạ Du Thần ở trong mộng ảo hiển hóa uy năng, lấy Thiên Viêm đạo tắc làm sát chiêu cuối cùng!

Mà Viêm Quân còn là cánh tay phải của Thiên Đế, người ủng hộ trung thành nhất.

Một đám Thần Ma ở đây chế giễu Thiên Đế, Ngài làm sao có thể nhịn?

Cự Linh Thần Ma hóa thành tro bụi kia chính là kết cục!

Viêm Quân tay phải vung lên, trục cuốn cổ xưa dẫn đường liền hóa thành một đạo lưu quang, bay vào trong tay hắn.

Hắn nhìn về phía bọn người Tần Phong, cuối cùng đem ánh mắt khóa chặt trên người Thành Hoàng: "Là ngươi đánh thức ta?"

Thành Hoàng gia khom người hành lễ.

"Từ Thần Ma Giáng Thế chi chiến sau, đã qua bao lâu?"

"Bẩm Viêm Quân, đã có hơn năm ngàn năm."

"Thiên Đế ở đâu?"

Thành Hoàng gia nghe vậy, u ám nói: "Sau Thần Ma Giáng Thế chi chiến, Thiên Đế liền không biết tung tích, trừ Ngài ra, còn có rất nhiều Thần Ma biến mất ở Tiên Giới."

"Thì ra là thế." Viêm Quân khẽ nhắm mắt, tựa hồ đối với kết quả này sớm đã biết.

Thành Hoàng gia vội vàng hỏi: "Viêm Quân, năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, vì sao Ngài lại rời khỏi Tiên Giới, ngược lại ngủ say ở chỗ này?"

Viêm Quân trầm ngâm một lát, sau đó đáp: "Tuân theo Thiên Đế chi mệnh, trấn thủ nơi đây."

Bọn người Tần Phong nghe vậy, đều là sắc mặt biến đổi.

Chẳng lẽ phía sau Thần Ma Giáng Thế chi chiến, còn có ẩn tình sao?

Viêm Quân uy danh quá thịnh, chúng Thần Ma đều là lui về phía sau một bước, không ai dám lỗ mãng nữa.

Tuy nhiên cự thủ cùng Đại nhãn châu tử lại không hề sợ hãi, dù sao năm đó chính là bọn chúng, đem Tiên Giới chúng Thần Ma

cùng Tiên Phật đánh cho liên tục bại lui.

Cự thủ ra tay trước, một đạo cốt tí duỗi ra, Thủy khí cuồn cuộn phun ra, bao phủ về phía Viêm Quân.

Theo lý mà nói, Thiên Viêm của Viêm Quân có thể hòa tan vạn vật thế gian, cho dù Ngũ Hành chi đạo, Thủy Hỏa Tương Khắc, cũng là không cách nào phát huy tác dụng quá lớn.

Tuy nhiên Thủy khí cuồn cuộn này lại hóa thành Thủy Giao, cùng Thiên Viêm chia đều thiên hạ!

Thành Hoàng gia trừng lớn hai mắt: "Lại là Nhược Thủy đạo tắc của Thủy Quân....."

Chỉ nghe cự thủ đối với Viêm Quân nhàn nhạt nói: "Năm đó ngươi cùng Thủy Quân đạo tắc, để cho chúng ta ăn không ít đau khổ, hôm nay, ngươi cũng nếm thử năng lực của Nhược Thủy đạo tắc này."

Lời nói rơi xuống, Thiên Viêm cùng Nhược Thủy cùng lúc bùng nổ.

Viêm Quân bị cự thủ kiềm chế, một đám Thần Ma thở phào nhẹ nhõm đồng thời, đem ánh mắt khóa chặt trên người bọn người Tần Phong, trong mắt sát khí lộ ra, một bộ dáng muốn lựa người mà nuốt.

Thật là một đám ăn mềm sợ cứng, khó trách lâm trận phản chiến..... Tần Phong nhíu mày.

"Nhị Sư Huynh cùng Hữu Tô Thiên Duyệt bọn họ vì sao còn chưa tới?" Tần Phong nóng như lửa đốt.

Viêm Long trên không trung hít hít không khí, sau đó đem ánh mắt khóa chặt trên người Thương Phi Lan bên cạnh Tần Phong: "Long Tộc khí tức? Trên người ngươi lại có Long Châu, tốt, rất tốt,

nữ nhân này là của ta, các ngươi ai cũng đừng hòng cướp với ta.

Ta muốn nuốt thân thể của nàng, hấp thu Long Châu trong cơ thể nàng!"

Bọn người Tần Phong nghe vậy, đều là nhíu mày.

Tuy nhiên, đúng lúc này, trên bầu trời đêm, một đạo âm thanh già nua lại quen thuộc vang lên: "Thần Ma Tiên Giới ăn không ít, rồng Tiên Giới ngược lại là chưa từng nếm thử, hôm nay có thể ăn no nê rồi."

"Rồng Tiên Giới ăn ngon, ừm, ăn nhanh, ăn nhanh!" Lập tức có người phụ họa, âm thanh đồng xuất nhất trí.

"Là ai? Lại dám nói năng hùng hồn?!" Viêm Long tức giận gầm lên, chấn động đến mức Thiên Địa rung chuyển.

Lời nói vừa dứt, trên bầu trời đêm, một cái Long thủ khổng lồ thò ra, nó vung vẩy thân thể, bất quá một cái chớp mắt, liền xuyên qua Hư Không, một ngụm nuốt Viêm Long vào trong bụng.

Sau đó Long khu du động, lại là từ đầu đến đuôi đem Viêm Long nuốt vào trong bụng!

Tần Phong kích động nói: "Long Tổ Lão gia tử!"

Long Tổ đáp lại bơi về phía bọn người Tần Phong, Long khu khổng lồ không ngừng thu nhỏ, sau đó hóa thành hình người, vững vàng hạ xuống.

Một tiếng ợ hơi vang lên, trong miệng Long Tổ liệt hỏa phun ra, Viêm Long vốn không thể chiến thắng kia, đã trở thành thức ăn trong bụng nó.

"Khẩu khí lớn như vậy, còn tưởng rằng có bao nhiêu lợi hại, hương vị cũng bất quá như thế." Long Tổ tùy ý nói, ngữ khí mang

theo ý tứ lạnh lẽo.

“Long Tổ.” Thương Phi Lan cung kính chào hỏi.

“Ngài lúc trước không từ mà biệt, người trong nhà đều rất lo lắng, thì ra là tới nơi này.” Tần Phong thần sắc vui mừng.

Long Tổ Lão gia tử là Thượng Cổ đại năng có thể giao thủ với Trấn Thần Ti Ngự, sự xuất hiện của hắn, để cho Tần Phong tự tin tăng nhiều.

Lúc này, Phật Khẩu trên má Long Tổ nói: “Lão già này mang ta rời đi, ngươi rõ ràng vui mừng không thôi, chỉ cảm thấy bên tai thanh tịnh, khẩu thị tâm phi, thật sự là khẩu thị tâm phi.”

Mẹ kiếp..... Tần Phong sắc mặt cứng đờ, hận không thể xé nát cái miệng thúi này.

Long Tổ như có thâm ý liếc mắt nhìn Tần Phong một cái, sau đó ngẩng đầu nhìn đầy trời Thần Ma, lạnh giọng nói: “Bất quá mới qua mấy ngàn năm, các ngươi thật đúng là không nhớ lâu, vội vàng tới đây chịu chết?”

Một đám Thần Ma vừa kinh vừa giận, sắc mặt vô cùng khó coi.

Thiên Thần cầm trường thương nhíu mày quát: “Tồn tại của Nhân Gian, thật sự là không biết trời cao đất rộng, hôm nay ta liền đem ngươi lột da rút gân, vì ta một lần nữa rèn một thanh trường thương.”

Lời nói rơi xuống, Thiên Thần tay phải nâng trường thương lên, toàn thân khí lực đều rót vào trong đó, lại là dẫn tới không gian từng trận sụp đổ.

Vèo!

Một thương phá không, phàm nhân bằng mắt thường căn bản

không cách nào nhìn thấy tung tích của nó, chỉ cảm thấy uy thế như trời sập ngay trên đỉnh đầu, toàn thân lông tơ dựng đứng!

Long Tổ không để ý, yên lặng đứng tại chỗ.

Nhưng còn chưa kịp ra tay, trong Hư Không, một cánh tay màu lam chàm khôi ngô thò ra, vững vàng nắm chặt trường thương trong tay.

“Chỉ có chút khí lực này?”

Chương 793: Bùng nổ toàn diện (1/2)

Lại là ai?

Tất cả Thần Ma đều kinh hãi, ngơ ngác nhìn chằm chằm vào cánh tay vạm vỡ đang nắm chặt Thiên Thần trường thương từ trong Hư Không.

Thiên Thần vốn nổi tiếng khắp Tiên Giới với sức mạnh kinh người, thương thuật xuất thần nhập hóa, từng dễ dàng xuyên thủng Hư Không, một thương hủy diệt tinh thần.

Thế mà nhìn đối phương tiện tay nắm lấy trường thương, dường như chẳng tốn chút sức lực nào?

Mà bản thân Thiên Thần, trong lòng chấn động còn mãnh liệt hơn cả những Thần Ma khác, sức mạnh kiêu hãnh bị một sinh vật đến từ thế giới khác chế nhạo, làm sao hắn có thể chịu đựng nổi?

"Cái loại sâu kiến, không biết trời cao đất rộng, trả thương đây!" Thiên Thần gầm lên giận dữ, trường thương rung động dữ dội, như muốn thoát khỏi sự kìm hãm của bàn tay màu xanh sẫm.

Giọng nói lạnh lùng vang lên từ trong Hư Không: "Sâu kiến?"

Lời vừa dứt, một thân hình cao lớn bước ra, chính là A Tu La tộc Vương - Sát Thiên La!

Mọi người thấy hắn một tay xách Tôn Kỳ, nách kẹp Pháp Bố La, thần sắc lạnh lùng, trong mắt lộ ra sát ý hung dữ.

"Đại sư huynh, tiểu sư đệ." Tôn Kỳ lúng túng chào hỏi.

Sát Thiên La tiện tay đặt Tôn Kỳ và Pháp Bố La xuống, sau đó trên tay phải, khí cơ lưu chuyển.

Chỉ nghe thấy một tiếng "rắc", thần thương của Thiên Thần lại bị Sát Thiên La bóp nát bằng tay không!

Tất cả Thần Ma đều không dám tin vào mắt mình, ngơ ngác nhìn cảnh tượng trước mắt, thần thương kia thế nhưng được rèn từ Thiên Tinh Vẫn Thiết, cho dù ở Tiên Giới, cũng được xem là thần binh khó tìm!

Thiên Thần trừng lớn hai mắt, vẻ kiêu ngạo ban nãy đã biến mất không còn dấu vết: "Ngươi..."

Lời còn chưa dứt, Sát Thiên La đã giơ tay phải lên, hung hăng siết chặt.

"Bùm!"

Một mảng huyết vụ nổ tung, trong nháy mắt bốc hơi bởi luồng khí nóng.

Thi thể Thiên Thần không đầu từ trên cao rơi xuống, trong biển lửa sen đỏ hoàn toàn hóa thành tro bụi.

"Thật là vô dụng." Sát Thiên La thản nhiên nói.

Tất cả Thần Ma đều kinh hãi tột độ.

"Đây... Đây thật sự là Nhân Gian?"

"Thực lực như vậy, cho dù ở Tiên Giới, cũng là nhân vật kiệt xuất."

"Thật là khủng bố..."

Giọng nói của các Thần Ma run rẩy, từ khi bọn họ giáng thế từ Hư Không thông đạo, trước sau chưa đầy một nén nhang, đã có ba

đồng bạn bỏ mạng.

Hơn nữa đều là trong nháy mắt, bị người ta nghiền nát đánh bại!

Cự Linh Thần Ma chết trong tay Viêm Quân không cần phải nói, nhưng Viêm Long và Thiên Thần lại chết trong tay sinh vật Nhân Gian, làm sao bọn họ có thể không kinh hãi?!

Năm đó Thần Ma giáng thế, bởi vì bọn họ phản chiến, không gia nhập chiến trường, cho nên căn bản không rõ nguyên nhân thất bại, chỉ cho rằng là Thiên Đế ngầm ra tay ngăn cản.

Nhưng mà bây giờ xem ra, thế giới này, còn lợi hại hơn bọn họ tưởng tượng rất nhiều!

Trái ngược với vẻ mặt kinh hãi của đám Thần Ma là sự phấn khích của nhân tộc, chuyện A Tu La tộc và nhân tộc kết minh, đã sớm truyền khắp Đại Càn, A Tu La tộc Vương Sát Thiên La tự nhiên là quân ta!

Hơn nữa có Sát Thiên La gia nhập, với thực lực vô song của hắn, đủ để trấn áp đám Thần Ma!

Khó trách nhị sư huynh đến muộn như vậy, thì ra là đi Đông Vực Cực Cảnh, mời vị sát thần này tới... Tần Phong mừng rỡ.

Đúng lúc này, một bóng người xinh đẹp nhào vào lòng hắn, sờ sờ trên người hắn.

"Thực lực quả nhiên đã tiến bộ, khí cơ mạnh hơn trước rất nhiều."

"Ừm, thân thể cũng cường tráng hơn nhiều, xem ra có luyện tập, không đến nỗi trong lúc sinh con bị hành hạ đến chết." Pháp Bố La rất hài lòng với vị Vương phi tương lai của mình.

Sinh con cái đầu ngươi... Tần Phong cứng đờ người.

Lời này vừa nói ra, mọi người đều nhìn sang, đều trợn tròn mắt.

Rõ ràng là lúc nguy cấp, sống chết trước mắt, nhưng ngọn lửa bát quái trong lòng bọn họ lại không thể khống chế mà bùng cháy dữ dội.

Vị A Tu La tộc thiếu nữ này rốt cuộc là ai, sao lại phóng khoáng như vậy, giữa thanh thiên bạch nhật lại nói ra lời hổ lang như thế?

Quan trọng nhất là, hai vị phu nhân của Tần Phong còn ở bên cạnh...

Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan đều hơi nhíu mày, bọn họ tự nhiên nhận ra Pháp Bố La.

Cô bé loli năm đó, bây giờ tuy chưa phát triển hết, nhưng cũng coi như là thiếu nữ xinh đẹp, đã đủ để tạo thành uy hiếp cho bọn họ.

Quan trọng nhất là, trước kia bọn họ không để ý, chỉ cho rằng là lời nói nhất thời hứng lên của Pháp Bố La, không ngờ đối phương lại ghi nhớ trong lòng, xem ra tâm tư này là thật lòng!

"Để ta xem ngực ngươi có chắc chắn hay không." Pháp Bố La vừa nói, vừa muốn kéo áo Tần Phong.

Ngực của tướng công là thứ ngươi muốn xem là xem sao... Thương Phi Lan nhịn không được nữa, định ra tay, nhưng một giọng nói thanh thúy lại vang lên: "Tiểu muội muội, bây giờ không phải lúc nói chuyện yêu đương."

Ánh sáng ảo dịu dàng bao bọc lấy Pháp Bố La, nàng không có sức phản kháng, nhẹ nhàng tách khỏi người Tần Phong.

Một bóng người xinh đẹp bước ra từ ánh sáng, chín cái đuôi cáo lắc lư, người tới chính là Đồ Sơn Hồ tộc Tộc trưởng Hữu Tô Thiên Duyệt.

Nàng quay đầu nhìn Tần Phong, ý vị thâm trường cười nói: "Ta không đến muộn chứ?"

"Đến thật đúng lúc!" Tần Phong lập tức đáp, đồng thời thầm bổ sung một câu trong lòng, đủ mọi mặt...

Pháp Bố La nhìn Hữu Tô Thiên Duyệt, lên tiếng hỏi: "Tần Phong, đây là nữ nhân mới của ngươi sao?"

Trong câu hỏi đơn giản không hề có chút ghen tuông nào, đối với A Tu La tộc, A Tu La tộc nhân có thực lực mạnh mẽ, bất kể nam nữ, đều có quyền giao phối ưu tiên, mà vì để huyết mạch ưu tú được truyền thừa, có thêm vài người bạn đời cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Hữu Tô Thiên Duyệt nghe vậy, nhìn Tần Phong cười hỏi: "Ta coi như vậy sao?"

Ngươi coi như cái rắm... Tần Phong liếc nhìn Phật Khẩu trên mặt Long Tổ, thầm kêu không ổn.

Quả nhiên, Phật Khẩu lập tức nói ra lời trong lòng hắn: "Hắn nói ngươi coi như cái rắm."

Bầu không khí nhất thời có chút ngại ngùng.

Hữu Tô Thiên Duyệt liếc nhìn Phật Khẩu, trong mắt Phật Khẩu lộ ra vẻ sợ hãi, sau đó vội vàng trốn đi, nữ tử hồ ly xinh đẹp này lại sinh ra sát ý với nó.

Phật Khẩu rất uất ức, rõ ràng là tên tiểu tử kia nghĩ như vậy, tại sao lại trút giận lên người nó?

"Ầm!"

Khí cơ khủng bố ập tới, bị Sát Thiên La vung tay đánh tan.

Đó là dư uy do Viêm Quân và bàn tay khổng lồ giao chiến tạo thành.

Mọi người lần nữa nhìn về phía chiến trường, đều lộ vẻ mặt ngưng trọng, nguy cơ vẫn chưa qua.

"Vừa mới bước vào Siêu Thoát Chi Cảnh không lâu, đã phải đối phó với trận chiến như vậy." Hữu Tô Thiên Duyệt nhíu mày.

Sát Thiên La không để ý, bước ra một bước, lên tiếng hỏi: "Phân chia thế nào?"

Long Tổ liếc mắt nhìn: "A Tu La tộc quả nhiên xuất hiện một tên gia hỏa lợi hại."

Dừng một chút, nó lại lên tiếng: "Ta không có hứng thú với đám cá tạp nham kia, con mắt to kia giao cho ta, những tên còn lại tùy các ngươi."

"Khéo thật, ta cũng không có hứng thú với đám cá tạp nham, đến đây, ngoài việc tìm hiểu chân tướng Cực Uyên, chính là muốn gặp mặt đám gia hỏa này một chút." Sát Thiên La lạnh lùng đáp.

Lời này vừa nói ra, sát khí đột nhiên bùng phát giữa Long Tổ và Sát Thiên La.

Khóe miệng Long Tổ nhếch lên, lộ ra nụ cười hung dữ: "Ngươi cho rằng ngươi đang nói chuyện với ai?"

Sát Thiên La cũng cười hung dữ: "Vừa rồi ngoài lão già ngươi nói chuyện, chẳng lẽ còn có người khác?"

Hai người khí cơ va chạm, loạn lưu nổi lên bốn phía.

Địch nhân trước mặt, sao nội bộ lại đánh nhau trước... Khóe miệng Tần Phong giật giật, hai tên gia hỏa này quả nhiên vẫn nóng tính như xưa.

Chương 794: Bùng nổ toàn diện (2/2)

Đúng lúc m□ọi người đang luống cuống, Mộ lão gia tử trực tiếp cõng Hắc Quan, lao về phía con mắt to, chỉ để lại một câu nói nhàn nhạt: "Tên kia, giao cho ta."

Tần Phong cẩn thận liếc nhìn Long Tổ và Sát Thiên La, quan sát phản ứng của hai người.

"Lão già này." Hai người đồng thanh nói, trong giọng nói tràn đầy sát ý.

Hai người không còn đối đầu nữa, ngẩng đầu nhìn đám Thần Ma trên trời.

Sát Thiên La lên tiếng nói: "Lão già, đợi lát nữa ta ra tay, tránh xa một chút, đừng để bị thương."

Long Tổ râu rồng bay phất phơ: "Tiểu tử không biết trời cao đất rộng, đợi lát nữa đừng có bị ta nuốt vào bụng."

Lời vừa dứt, hai người đồng thời lao lên trời cao, giết về phía đám Thần Ma.

Đám Thần Ma như gặp đại địch, đại chiến nhất xúc tức phát.

Nếu nói đơn đả độc đấu, Sát Thiên La và Long Tổ tự nhiên không sợ bất kỳ Thần Ma nào.

Nhưng mà lấy một địch nhiều, luôn có đạo tắc chi lực khó lường, có thể hạn chế bọn họ, muốn trong thời gian ngắn phân thắng bại, rảnh tay đối phó với bàn tay khổng lồ và con mắt to,

cũng không phải chuyện dễ dàng.

Cung Thương và những người khác muốn ra tay hỗ trợ, nhưng bọn họ cũng hiểu, chiến cục phát triển đến mức độ như vậy, tác dụng mà bọn họ có thể phát huy đã rất nhỏ.

Lúc này, chỉ nghe Hữu Tô Thiên Duyệt nói: "Ta có thể dùng Huyễn Thuật đạo tắc mê hoặc cảm quan của bọn chúng, suy yếu thực lực của bọn chúng, nhưng trong thời gian này, cần có người hỗ trợ ta kiềm chế bọn chúng, có ai dám ra tay?"

Thực lực Tam phẩm đối đầu với Siêu Thoát Chi Cảnh, bất kể là dựa vào thủ đoạn gì, cũng không ai dám cam đoan vạn vô nhất thất, một khi gia nhập chiến trường, chính là một chân đã bước vào Quỷ Môn Quan.

Nhưng mà mọi người ở đây, lại không có ai lùi bước, đều tiến lên một bước.

Bọn họ nhận lệnh lúc nguy cấp, lựa chọn đến đây, chính là đã chuẩn bị tâm lý cho tình huống xấu nhất.

"Vậy xin Thiên Duyệt Tộc trưởng ra tay." Cung Thương nghiêm mặt nói.

"Được!"

Lời vừa dứt, Hữu Tô Thiên Duyệt Cửu Vĩ biến hóa, từng đạo ánh sáng ảo diệu bay thẳng lên trời cao.

Ánh sáng kia kết nối với nhau, như tấm lưới bao phủ một phần Thần Ma.

Thần Ma bị chia cắt chỉ thấy cảnh tượng xung quanh đột nhiên thay đổi, dường như đã đến một Thiên địa khác!

"Loại đạo tắc chi lực giống Huyễn Thuật?"

"Đã đến mức chân giả lẫn lộn."

"Phải nhanh chóng rời khỏi nơi này, nếu không bọn chúng sẽ không thể chống đỡ công kích của hai tên Nhân Gian kia!"

"Cùng nhau ra tay, đánh nát không gian ảo cảnh này."

"Được!"

Công kích mãnh liệt bùng phát, đánh về phía Hư Không xung quanh, không gian Huyễn Thuật chấn động dữ dội, Hữu Tô Thiên Duyệt lập tức rên lên một tiếng, sắc mặt trắng bệch.

Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan thấy vậy, nhìn nhau, không nói gì, nhanh chóng lao vào không gian Huyễn Thuật.

Khoảng thời gian mang thai mười tháng, khiến thực lực của bọn họ tụt lại phía sau rất nhiều.

Mà càng ngày càng nhiều địch nhân cường đại giáng thế, cũng khiến bọn họ cảm nhận được nguy cơ sâu sắc.

Muốn bảo vệ tướng công và hài tử trong loạn thế, thì phải nâng cao thực lực của bản thân, đây cũng là nguyên nhân bọn họ kiên trì muốn đi theo đến Tây Vực!

Những người khác thấy vậy, cũng lần lượt đi theo.

Ngay cả Pháp Bố La cũng xoa tay, hăm hở muốn thử, có thể khiêu chiến vượt cấp với Siêu Thoát Chi Cảnh, cơ hội như vậy làm sao nàng có thể bỏ qua?

Tần Phong vừa định động thân, đã bị Thẩm Lê và Tôn Kỳ ngăn lại.

"Hai vị sư huynh đây là ý gì?"

"Chúng ta còn có chuyện quan trọng hơn phải làm." Thẩm Lê

vừa nói, vừa ngẩng đầu nhìn Hư Không thông đạo đen kịt.

Tần Phong cũng phản ứng lại, chỉ cần thông đạo kia không biến mất, sẽ có Thần Ma khác tiếp tục giáng thế...

Ba người liếc nhìn chiến trường còn lại, sau đó cùng nhau lao về phía Hư Không thông đạo.

Nhìn vào bên trong, giống như vực sâu vô tận, điểm xuyết những ngôi sao lấp lánh, đó là Hư Không Đạo Tắc chi lực, đang duy trì sự ổn định của không gian.

Tần Phong mở Song đồng dị năng, muốn nhìn cho rõ ràng, nhưng chỉ thấy một màu đen kịt.

Hắn trầm giọng nói: "Thực lực của chúng ta không đủ, hơn nữa đều không am hiểu Hư Không Đạo Tắc, làm sao đóng thông đạo này lại?"

"Ai nói muốn đóng lại?" Tôn Kỳ hỏi ngược lại.

Tần Phong vẻ mặt khó hiểu.

Thẩm Lê giải thích: "Sư phụ lúc phái chúng ta rời khỏi Phụng Thiên Thành đã nói với chúng ta.

Nếu như địch nhân ở Tây Vực Cực Cảnh mở ra thông đạo liên kết với Tiên Giới, thì hãy bố trí trận pháp Đấu Chuyển Tinh Di ở bên ngoài thông đạo."

Đấu Chuyển Tinh Di?

Tần Phong hơi sững sờ, Kỳ Môn Bát Quái Ngọc mà hắn có được trước đó, có năng lực này.

Còn chưa kịp hỏi thêm, Thẩm Lê và Tôn Kỳ đã bắt đầu bố trận.

Hồng Mông tiên khí từ trong cơ thể bọn họ tuôn ra, hai người

dùng ngón tay vẽ trên Hư Không, giống như bút lông, khắc ra trận pháp ánh sáng màu trắng bên ngoài thông đạo.

Khoảng một nén nhang sau, trận pháp thành hình, Thẩm Lê và Tôn Kỳ thở phào một hơi, cảm thán nói: "Cuối cùng cũng hoàn thành."

Rõ ràng bố trí trận pháp này tiêu hao rất lớn đối với bọn họ.

Tần Phong cẩn thận đánh giá trận pháp ánh sáng trước mặt, trận pháp thần dị, so với bạch trận xuất hiện khi sử dụng Kỳ Môn Bát Quái Trận quả thực có dị khúc đồng công chi diệu.

Nhưng mà Tần Phong am hiểu trận pháp lại phát hiện ra một vấn đề quan trọng: "Hai vị sư huynh, hai người chắc chắn trận pháp đã hoàn thành? Trận pháp này chỉ có trận hình, nhưng không có trận tâm."

Tôn Kỳ nghe vậy nhìn sang, tán thưởng nói: "Quả nhiên là tiểu sư đệ, liếc mắt một cái đã nhìn ra chỗ thiếu sót."

Vừa nói, hắn vừa đi tới bên cạnh Tần Phong, híp mắt lộ ra vẻ gian xảo.

"Huynh muốn làm gì?" Tần Phong cảnh giác hỏi.

"Tiểu sư đệ, mượn trên người ngươi một vật."

"Thứ gì?"

Tôn Kỳ không trả lời, mà từ từ nắm lấy tay phải của Tần Phong, sau đó thừa dịp hắn không kịp đề phòng, lấy ra con dao găm trong ngực, ra tay dứt khoát.

Trên ngón tay Tần Phong, một vệt đỏ tươi xuất hiện, máu tươi chảy ra.

Tôn Kỳ rung cổ tay, máu trên dao găm nhỏ vào trận pháp ánh

sáng, sau đó một màn kỳ dị xuất hiện.

Trong ngực Tần Phong, Kỳ Môn Bát Quái Ngọc tỏa ra khí tức huyền diệu, đồng thời, Đấu Chuyển Tinh Di Trận khổng lồ, cũng phát ra ánh sáng, sáng chói như sao trời.

...

Cùng lúc đó, Phụng Thiên Thành, Hạo Văn Viện, đỉnh Đăng Thiên Lâu.

Thiên Giám Quốc Sư chắp tay sau lưng, ông ta cảm nhận được điều gì đó, sau đó vung tay áo, Đấu Chuyển Tinh Di Trận lập tức thành hình.

Nhưng như vậy vẫn chưa đủ.

"Đưa thứ đó cho ta."

Hứa Lạc Hiền bên cạnh lập tức tiến lên, hai tay dâng lên một vật, đó là một khối đá to bằng bàn tay, trên đó lấp lánh ánh sao.

Đây là Thiên Ngoại Tinh Thạch, chứa đựng Hư Không chi lực.

Tinh Thạch bay lên không trung, rơi vào Đấu Chuyển Tinh Di Trận, đại trận lập tức tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Đây là trận pháp dịch chuyển tức thời siêu cự ly do Thiên Giám Quốc Sư mượn Hư Không thông đạo thiết lập!

Không bao lâu sau, một bóng người đột nhiên xuất hiện trên đỉnh Đăng Thiên Lâu, chính là Trấn Thần Ti Ngự tóc bạc râu đen!

"Đi đi." Thiên Giám Quốc Sư thản nhiên nói.

Trấn Thần Ti Ngự khẽ gật đầu, sau đó hỏi: "Một mình ngươi có thể duy trì bao lâu?"

"Nhiều nhất là một nén nhang."

"Một nén nhang, đủ rồi."

Chương 795: Hoàn thiện Âm Dương Đạo Tắc (1/2)

Tần Phong liếc nhìn vết máu trên đầu ngón tay, khóe miệng giật giật.

Tia sét màu lục lam lướt qua, vết thương trên đầu ngón tay nhanh chóng lành lại.

Hắn vốn định hỏi mục đích bố trí Đấu Chuyển Tinh Di Trận, nhưng đúng lúc này, một cỗ Hắc Quan lướt qua bên cạnh hắn, mang theo một trận cuồng phong.

Đó là Hắc Quan của Mộ lão gia tử!

Tần Phong vội vàng nhìn về phía chiến trường, trạng thái của Mộ lão gia tử không mấy khả quan, tứ chi đã bị vặn vẹo, giống như sợi dây thừng.

Hắn khiếp sợ đồng thời cũng nghi hoặc không thôi, vì sao Lão gia tử không biến thành bộ dạng lúc tráng niên, cùng đối phương giao phong, chẳng lẽ thân thể mục nát không triệt để biến mất thì không được sao?

Nếu thật sự là như vậy, chẳng phải mỗi lần phóng đại chiêu trước, đều phải tự sát sao.....

Lúc này, Đại nhãn châu tử thản nhiên nói: "Xem ra trạng thái trước đó của ngươi không phải lúc nào cũng có thể tiến vào, sẽ chịu rất nhiều hạn chế."

Tần Phong nghe vậy, nhìn về phía Mộ lão gia tử, người sau không phản bác cũng không có bất kỳ hành động nào, vậy coi như

là ngầm thừa nhận.

"Chẳng lẽ là chiêu thức thần dị kia đã bước vào thời gian hồi chiêu rồi, vậy phải làm sao bây giờ, Sinh Tử Đạo Tắc của Lão gia tử thế nhưng là mấu chốt để tiêu diệt những tên quái dị này."

Hắn nghiêng đầu nhìn về phía mấy chỗ chiến trường khác, Long Tổ và Sát Thiên La ra tay như chẻ tre, trên tay đã không biết dính đầy bao nhiêu máu tươi của Thần Ma.

Nhưng mà một số lực lượng đạo tắc cổ quái, vẫn đang kiềm chế hai người bọn họ, khiến cho bọn họ trong thời gian ngắn không thể nào thoát thân được.

Dưới ảo thuật đạo tắc của Hữu Tô Thiên Duyệt, một đám tam phẩm cũng đang dốc hết toàn lực kiềm chế Thần Ma bị nhốt, nhưng hiệu quả lại vô cùng hữu hiệu.

Ngoại trừ hai vị cô nương ra, những người còn lại rất khó có thể tạo thành thương tổn thực tế cho địch nhân.

Còn về phần Viêm Quân bên kia.....

Trận chiến của hai người, từ biển lửa đánh lên trời, lại lướt đến chân trời, mà theo diễn biến của trận chiến, Viêm Quân lại là ẩn ẩn rơi vào thế hạ phong.

Có thể khiến cho một đám Thần Ma kính sợ, thực lực của Viêm Quân tự nhiên là cao thâm khó lường, thế nhưng Tần Phong lại phát hiện ra một vấn đề, Viêm Quân từ đầu đến cuối đều chỉ sử dụng Thiên Viêm đạo tắc.

"Cho dù là Dạ Du Thần có thực lực thấp kém, đạo tắc nắm giữ cũng không thể nào chỉ có một loại, mạnh như Viêm Quân nhất định còn có thủ đoạn khác.

Nguyên nhân hắn không dám thi triển, rất có thể là bởi vì đang

đề phòng thủ đoạn cướp đoạt đạo tắc quỷ dị của đối phương..." Tần Phong suy tính lợi hại.

Ầm!

Một cánh tay xương xẩu Trưng trừng từ trong hư không thò ra, hung hăng vỗ vào người Viêm Quân, đánh hắn ta vào biển lửa.

Cho dù Tần Phong thi triển Song đồng dị năng, cũng không kịp phản ứng, cánh tay xương kia là từ đâu xuất hiện!

Mà bên kia, Đại nhãn châu tử cũng đang kiêng kị Sinh Tử Đạo Tắc của Mộ lão gia tử, vặn vẹo tứ chi của người sau, con ngươi liền tách Lão gia tử và Hắc Quan ra, cũng không có ra tay giết người nữa.

Nó cách không nói với bàn tay khổng lồ: "Để phòng ngừa vạn nhất, ta và ngươi đồng thời nuốt thân thể và Hắc Quan của hắn vào trong bụng, đề phòng khả năng hắn ta tái sinh."

"Có thể." Bàn tay khổng lồ đáp lại, lực hút mạnh mẽ trực tiếp kéo Hắc Quan rơi vào trong Hỏa Sơn đến bên cạnh.

Trên con ngươi và bàn tay khổng lồ, đồng thời xuất hiện một cái miệng khổng lồ đầy răng nanh sắc nhọn.

Đúng lúc này, ánh sao trên Đấu Chuyển Tinh Di Trận đột nhiên sáng lên, một bóng người chậm rãi bước ra.

Khí áp cường đại như núi lở đất nứt, quét ngang bốn phía.

Sự chú ý của tất cả mọi người đều bị khí thế này hấp dẫn, lần lượt nhìn lại.

Tần Phong quay đầu lại nhìn, vẻ mặt kinh ngạc, người tới lại là Trấn Thần Ti Ngự, chẳng phải hắn không thể rời khỏi Phụng Thiên Thành sao?

Trấn Thần Ti Ngự liếc mắt nhìn cục diện chiến trường, sau đó nhìn Mộ lão gia tử đang chật vật, thản nhiên nói: "Thân thể đã mục nát đến mức độ này rồi sao?"

Tiếng cười khàn khàn vang lên, Mộ lão gia tử đáp: "Lâu ngày không ra chiến trường, có chút không quen."

"Còn bao lâu nữa?"

"Mười hơi thở là đủ."

Con ngươi của Đại nhãn châu tử đột nhiên trợn to, nó có thể cảm nhận được lực chiến đấu đáng sợ trên người nam tử tóc bạc râu đen này.

Tuy nhiên trong dự kiến của nó, rõ ràng không có biến số như vậy mới đúng.

"Chưởng Đạo Nhân của Thiên Mệnh Đạo Tắc..." Trong lòng đã hiểu rõ, nó lập tức nói: "Ra tay!"

Bàn tay khổng lồ nghe vậy, há to miệng đầy máu, muốn nuốt chửng Hắc Quan.

Thiên Đồng tự nhiên cũng không do dự, dự định đồng thời nuốt Mộ lão gia tử vào trong bụng.

Thế nhưng đúng lúc này, gần như là cùng một lúc, thân thể của Thiên Đồng và bàn tay khổng lồ đột nhiên bị đánh bay ra ngoài, khí lãng đáng sợ thổi đến mức biển lửa sen đỏ gần như trong nháy mắt dập tắt!

Ôi má ơi... Tần Phong trợn to hai mắt, thực lực của Trấn Thần Ti Ngự lại một lần nữa làm mới nhận thức của hắn.

Một đám Thần Ma đều đã dừng tay, nhìn thân ảnh lão giả tóc bạc râu đen lại nhịn không được run rẩy.

Sát Thiên La nhíu mày, gằn giọng quát: "Lão già, lúc trước trận chiến Phụng Thiên Thành, ngươi nương tay sao?"

"Đã là đồng minh, điểm đến là dừng." Trấn Thần Ti Ngự vẻ mặt thản nhiên như gió thoảng mây bay.

Đương nhiên, nguyên nhân chủ yếu hơn là, nếu như hắn ra tay thật sự, Phụng Thiên Thành sao có thể bình an vô sự?

Phật Khẩu trên mặt Long Tổ lại một lần nữa xuất hiện: "Khí huyết sung mãn như vậy, nếu như có thể ăn hết..."

Nói được một nửa, đột nhiên dừng lại.

Chỉ vì Trấn Thần Ti Ngự liếc mắt nhìn sang, Phật Khẩu bị dọa sợ, lại một lần nữa che giấu thân hình, vị sát thần này, nó nào dám lải nhải...

"Có cần lão phu giúp các ngươi một tay không?" Trấn Thần Ti Ngự thản nhiên hỏi.

Xong đời... Tần Phong nuốt một ngụm nước bọt, theo tính cách nóng nảy của Long Tổ và Sát Thiên La, lời nói này chẳng khác nào tát vào mặt bọn họ sao?

Quả nhiên, hai người nghe vậy, gân xanh trên trán nổi lên, sắc mặt Trưng trừng, sau đó đồng thanh nói: "Ngươi cho rằng ngươi đang nói chuyện với ai?"

"Nếu không cần giúp đỡ, vậy thì ra tay dứt khoát một chút."

Sát Thiên La nắm chặt hai nắm đấm, mái tóc trắng như tuyết của Long Tổ bay phất phơ vì khí thế bừng bừng.

Bọn họ nổi giận, mà lửa giận này sẽ hóa thành sát cơ nuốt chửng chúng Thần Ma.

Sự thật cũng đúng là như vậy, chúng Thần Ma còn đang chấn

động, Long Tổ và Sát Thiên La liền một lần nữa xông tới.

Hai người tắm máu, giống như Ác Quỷ từ địa ngục, giết đến mức chúng Thần Ma kinh hồn bạt vía.

Cùng lúc đó, kim quang hóa thành thiên la địa võng bao phủ về phía Trấn Thần Ti Ngự.

Trấn Thần Ti Ngự thấy vậy, vung tay phải lên, Tần Phong ba người trong nháy mắt bị một cỗ lực lượng đẩy ra, mà thiên la địa võng kia cũng bao phủ Trấn Thần Ti Ngự hoàn toàn.

Đây là lực lượng đạo tắc mà bàn tay khổng lồ từng nuốt chửng, thuật pháp phong ấn kim quang, ở trong thiên la địa võng này, thực lực sẽ bị hạn chế cực lớn, mà bàn tay khổng lồ cũng chính là thông qua chiêu này, nuốt chửng cướp đoạt đạo tắc của từng Thần Ma một.

"Lực lượng cường đại như vậy, nếu như cướp đoạt được đạo tắc của ngươi, thực lực của ta sẽ càng tiến thêm một bước."

"Đừng nói nhảm, đêm dài lắm mộng." Thiên Đồng nhắc nhở.

"Ta biết." Bàn tay khổng lồ đáp lại, sau đó áp sát Trấn Thần Ti Ngự đang bị giam cầm.

Người sau liếc mắt nhìn thiên la địa võng xung quanh, dang hai tay ra, dường như là muốn xé rách phong ấn này.

Bàn tay khổng lồ thản nhiên nói: "Không cần phí sức, kết cục của ngươi đã được định sẵn."

"Đúng là đã được định sẵn." Giọng nói không phải là từ Trấn Thần Ti Ngự, mà là từ phía sau!

Vô số khuôn mặt trên bàn tay khổng lồ tìm kiếm theo tiếng nhìn lại, Mộ lão gia tử không biết từ lúc nào đã hóa thành hình

dạng trẻ tuổi, thời gian mười hơi thở đã sớm trôi qua!

Lãnh địa trắng đen mở ra, bàn tay khổng lồ biết đây là thần thông của Sinh Tử Đạo Tắc, không dám chậm trễ, vội vàng muốn chạy trốn.

Chương 796: Hoàn thiện Âm Dương Đạo Tắc (2/2)

Thế nhưng đúng lúc này, thân thể của nó lại giống như bị một bàn tay vô hình nắm chặt.

Rắc rắc rắc!

Đó là âm thanh của thứ gì đó bị vỡ vụn.

Bàn tay khổng lồ liếc mắt nhìn, chỉ thấy thiên la địa võng vô cùng chắc chắn, lại bị lão giả tóc bạc râu đen kia xé rách!

"Phong ấn này, không bằng một phần vạn của lão già kia." Trấn Thần Ti Ngự lắc đầu, lão già trong miệng hắn ta tự nhiên là chỉ Thiên Giám Quốc Sư.

Bàn tay khổng lồ chưa từng trải qua bất kỳ cảm xúc nào, lại bị một cỗ sợ hãi tử vong bao phủ.

Nó liều mạng giãy giụa vặn vẹo thân thể, thi triển ra đủ loại lực lượng đạo tắc.

Thế nhưng Trấn Thần Ti Ngự chỉ nhẹ nhàng phẩy tay phải, những đạo tắc kia liền sụp đổ tan rã.

"Thiên Đồng!" Bàn tay khổng lồ phát ra tiếng kêu thê lương, mong muốn đối phương ra tay tương trợ.

Thế nhưng Thiên Đồng lại nhìn chằm chằm Trấn Thần Ti Ngự, dường như đang quan sát điều gì đó.

Cho đến khi thân thể của bàn tay khổng lồ bị nghiền nát từng

tấc một, sau đó hóa thành tro bụi trong Phá Sát Sinh Tử Giới của Mộ lão gia tử.

"Chết... chết rồi sao?" Chúng Thần Ma bị Sát Thiên La và Long Tộc giết đến mức hồn phi phách tán, nhìn thấy cảnh tượng này, tâm thần đều run rẩy.

Thực lực của những tồn tại quỷ dị này mạnh mẽ đến mức nào, trong trận chiến mấy ngàn năm qua, bọn họ đã lĩnh giáo đầy đủ.

Không chết không diệt không nói, còn có thể cướp đoạt đạo tắc của Thần Ma hóa thành của mình, đây là địch nhân khó chơi đáng sợ đến mức nào?

Nếu không phải như vậy, bọn họ cũng không có khả năng phản bội Tiên Giới và Thiên Đế, lâm trận phản chiến.

Thế nhưng nhìn xem hiện tại, bàn tay khổng lồ bị dễ dàng áp chế không nói, thậm chí ngay cả thần thông bất tử bất diệt cũng bị phá giải, bị người ta tiêu diệt, một cái Nhân Gian nho nhỏ, vì sao lại có gia hỏa đáng sợ như vậy tồn tại?

Đồng bọn đã chết, cục diện chiến đấu của Thần Ma đã sớm là một chiều.

Thiên Đồng lại làm như không thấy, nó thản nhiên mở miệng: "Thì ra là thế, ta vốn cho rằng là Thiên Đạo của nơi này, ban cho các ngươi lực chiến đấu vượt quá tưởng tượng, nhưng hình như không phải hoàn toàn là như vậy.

Thực lực của Thiên Hữu còn xa mới chỉ có vậy, nhưng chính nó cũng không phát hiện ra, thực lực của nó đã bị áp chế nghiêm trọng, mà áp chế kia cũng không phải hoàn toàn đến từ Thiên Đạo.

Bây giờ ta dường như đã hiểu, câu nói lúc trước ngươi nói - không nên ở trong lãnh địa của người khác, giao chiến với hắn.

Mảnh thiên địa này, đều là lãnh địa của các ngươi..."

Nói đến đây, thân thể của nó lại bắt đầu sụp đổ, thế nhưng Mộ lão gia tử và Trấn Thần Ti Ngự cũng không có ra tay với nó!

Thành Hoàng gia thấy vậy, lập tức tiến lên nhắc nhở: "Nó đang tự mình tiêu tan! Lúc trước Thiên Đế muốn dùng Côn Lôn Sơn phong ấn nó, vì để tránh né Thiên Đế, nó liền thi triển chiêu này, lẩn trốn vào trong hư không!

Đừng để nó được như ý, trong những tồn tại quỷ dị, nó cũng là tồn tại cực kỳ đặc thù!"

Quân sư có thể dự kiến tương lai, sao có thể tầm thường được chứ?!

Trấn Thần Ti Ngự nghe vậy, giơ tay phải lên nắm chặt, phong tỏa không gian xung quanh Thiên Đồng.

Sự tiêu tan của thân thể đối phương dừng lại, giống như hình ảnh bị đóng băng.

Mà Mộ Hành cũng là triển khai lãnh địa, bao phủ nó lại, thi triển uy năng của Sinh Tử Đạo Tắc.

Phá vỡ sinh cơ, truy tìm nguồn gốc!

Ầm!

Thịt của Thiên Đồng trong nháy mắt hóa thành bụi trần vỡ vụn!

Thế nhưng Mộ lão gia tử lại nhíu mày, trầm giọng nói: "Ta không cảm nhận được sinh cơ của nó bị tước đoạt."

Trấn Thần Ti Ngự nheo hai mắt lại, thản nhiên nói: "Chúng ta đều bị nó lừa, ngay từ đầu nó đã không phải là chân thân cũng không phải là phân thân, mà là một cái ảo ảnh giả mạo."

Cho dù đại đa số thiên cơ bị Thiên Giám Quốc Sư che giấu, thế nhưng tương lai của chính Thiên Đồng, nó lại có thể nhìn thấy rõ ràng, cho nên đã sớm đề phòng!

"Bây giờ nói sao đây?" Mộ Hành lên tiếng hỏi.

Trấn Thần Ti Ngự nhìn về phía màn đêm trên bầu trời: "Thời gian ta có thể rời khỏi Phụng Thiên Thành không nhiều, lão già kia tốn giá lớn để ta tới đây, cũng là vì muốn tìm hiểu chân tướng bên ngoài Cực Uyên."

Nói xong, hắn liền lóe người lướt về phía màn đêm.

Thế nhưng đúng lúc này, trong biển lửa sen đỏ, một bóng người xuất hiện, chắn trước mặt Trấn Thần Ti Ngự, chính là Viêm Quân.

Thần sắc hắn ta lạnh nhạt, lạnh lùng nói: "Tuân theo mệnh lệnh của Thiên Đế, canh giữ nơi này, cấm bất kỳ kẻ nào xông qua."

"Ngươi muốn chết sao?" Trấn Thần Ti Ngự mở miệng, lời nói thản nhiên, lại là sát ý bừng bừng.

Thành Hoàng gia thấy vậy, lập tức tiến lên nói: "Đừng ra tay, có gì từ từ nói!"

Hắn quay đầu nhìn về phía Viêm Quân, khuyên nhủ: "Thiên Đế và rất nhiều Thần Ma đều đã biến mất không thấy, Chư Phật của Phật Giới cũng là biến mất không còn một ai.

Hiện tại rất nhiều manh mối mà chúng ta có được, đều chỉ hướng về phía nơi này, xin mời Viêm Quân nhường đường, để chúng ta đi qua dò xét một phen!"

Tiên Giới đã nguy ngập, Thành Hoàng gia đặt tất cả hy vọng vào trong Nhân Gian.

Thế nhưng Viêm Quân nghe vậy, lại là không có chút phản ứng nào, ngược lại là biển lửa sen đỏ kia lại bùng cháy dữ dội.

Bên kia, do cách quá xa, Tần Phong không thể nghe thấy bên Trấn Thần Ti Ngự đã xảy ra chuyện gì, chỉ cảm thấy bầu không khí có chút căng thẳng.

Hắn không có quá mức quan tâm, dồn sự chú ý vào hai vị trong ảo cảnh.

Sát Thiên La và Long Tổ đại khai sát giới, Thần Ma đã không còn lại bao nhiêu.

Mà nhìn thấy Long Tổ lướt vào ảo cảnh, Tần Phong liền biết, trận chiến này đã phân thắng bại.

Đúng lúc này, thần hồn của hắn đột nhiên chấn động!

Tần Phong cảm nhận được dị biến, vội vàng dẫn thần thức vào trong Thần Hải, chỉ nhìn thấy đủ loại đạo văn huyền ảo dưới sự dẫn dắt của âm dương ngư, không ngừng hội tụ về phía khí trắng đen!

"Đây là... Thần Tính đạo tắc?"

Tần Phong kinh ngạc, trong nháy mắt phản ứng lại.

Trận chiến này Thần Ma chết đi không biết bao nhiêu mà kể, vậy số lượng Thần Tính đạo tắc còn sót lại phải đạt đến mức độ khủng bố nào?

Mà những Thần Tính đạo tắc này đều đã trở thành vật vô chủ, cũng sẽ không tạo thành bất kỳ tính công kích nào đối với hắn, tự nhiên sẽ bị Âm Dương Đạo Tắc hấp thu toàn bộ, cường đại bản thân!

Nhìn Âm Dương Đạo Tắc không ngừng hoàn thiện, Tần Phong

hưng phấn không thôi.

"Không hổ là Lão sư nói cơ hội ta bước vào nhị phẩm ngay tại đây, thì ra là bởi vì cái này!"

Theo Âm Dương Đạo Tắc không ngừng dung hợp, không bao lâu sau, trên bề mặt khí trắng đen liền bộc phát ra một trận kim quang chói mắt, đây là dấu hiệu hoàn thiện của Âm Dương Đạo Tắc!

Xích Kỳ và Bạch Tô ở bên cạnh thấy vậy, nuốt một ngụm nước bọt, trong mắt tràn đầy vẻ mong chờ.

Trên Vấn Tâm Đài, hư ảnh của Hiên Nhất tiền bối hiển hóa, ông ta nhìn thấy cảnh tượng này liền mở miệng nói: "Bây giờ, ngươi có thể để cho hai tiểu gia hỏa kia nuốt chửng hoàn toàn Âm Dương Đạo Tắc."

Tần Phong nghe vậy, lập tức làm theo.

Nhận được sự cho phép của Tần Phong, Xích Kỳ và Bạch Tô nào còn nhịn được nữa, lập tức lao về phía Âm Dương Đạo Tắc, bắt đầu ăn ngấu nghiến.

Tốc độ nuốt chửng của hai tiểu gia hỏa cực nhanh, một lát sau, khí trắng đen liền bị chúng nuốt vào trong bụng toàn bộ.

Mà đúng lúc này, hai tiểu gia hỏa cũng xảy ra biến hóa.

Thể hình của Xích Kỳ trở nên càng thêm to lớn, lôi hồ quanh thân cuồn cuộn, khí thế kinh người.

Mà chồi non trên đỉnh đầu Bạch Tô cũng biến thành cây non, thân hình trắng muốt như củ cải của nó cũng trở nên thon dài hơn một chút.

Ầm!

Lực lượng đạo tắc cường đại bắt đầu phản phệ Tần Phong.

Một đen một trắng hai con âm dương ngư thành hình, nhanh chóng bơi lội trong Thần Hải.

Khí tức huyền diệu, khiến cho toàn thân Tần Phong, chỉ cảm thấy lâng lâng như bay.

Cùng lúc đó, trên bầu trời cao, thiên địa biến đổi, Thiên Kiếp giáng lâm...

Chương 797: Bước vào Nhị phẩm (1/2)

Trong ảo thuật giới vực, Long Tổ một bên tiện tay bóp chết Thần Ma, một bên chỉ đạo Thương Phi Lan và Thương Long Nhất Mạch về những bí quyết tu hành.

Sát Thiên La cũng đã tiêu diệt toàn bộ Thần Ma bên ngoài giới vực. Nhìn nữ nhi Pháp Bố La đang vượt cấp chiến đấu với Thần Ma, trong mắt lão thoáng hiện lên một tia an ủi.

Liễu Kiếm Ly trong lúc chiến đấu đến cực hạn của bản thân, đối với đạo tắc đã lĩnh ngộ khi giao chiến với A Tu La tộc năm xưa lại có thêm minh ngộ sâu sắc hơn.

Ngay lúc này, thiên không nứt vỡ...

Sự chú ý của tất cả mọi người đều bị thu hút.

"Có người đang độ kiếp..."

Tôn Kỳ nhìn Tần Phong với khí cơ quanh thân không ngừng cuồn cuộn, trên mặt lộ vẻ cổ quái: "Đại sư huynh, lúc huynh bước vào Nhị phẩm cảnh giới là bao nhiêu tuổi?"

"Bốn mươi ba."

"Năm nay huynh bao nhiêu tuổi?"

"Bốn mươi ba."

Tôn Kỳ thở dài: "Tiểu sư đệ bước vào Văn Thánh Đạo Giả mới có mấy năm, vậy mà đã đạt đến thành tựu như thế, ngay cả đại sư

huynh cũng phải ngưỡng mộ, thật sự là khiến người ta ghen tị."

Sắc mặt của Tần Phong hơi trầm xuống, thản nhiên hỏi: "Nhị sư huynh, năm nay huynh bao nhiêu tuổi?"

Tôn Kỳ không trả lời, ngược lại chỉ lên trời hỏi: "Đại sư huynh, huynh mau nhìn xem, loại Thiên Kiếp này huynh đã từng thấy chưa?"

Loại thủ đoạn chuyển chủ đề này, Tần Phong tự nhiên liếc mắt một cái liền nhìn thấu, nhưng hắn thật sự bị dị tượng trên trời thu hút sự chú ý.

Thiên Địa Bá Quyền Ấn Chứng trước kia, đều không thể tránh khỏi hai chữ lôi kiếp, chỉ là có mạnh có yếu mà thôi.

Thế nhưng hiện tại tiểu sư đệ muốn độ kiếp, dường như hoàn toàn không liên quan gì đến lôi đình.

Nơi cao không nứt vỡ, rõ ràng chia thành năm khu vực khác nhau.

Phương Đông là một cây đại thụ, cành lá bay múa.

Phương Nam là một ngọn lửa, đón gió bùng cháy.

Phương Tây kim quang chói lọi, là một thanh lợi khí, tựa kiếm tựa đao, tựa thương tựa kích, không ngừng biến hóa hình dạng.

Phương Bắc như biển cả mênh mông, sóng to gió lớn.

Mà ngay trên đỉnh đầu, một ngọn núi cao hùng vĩ, khí thế bàng bạc.

"Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, Ngũ Hành Chi Kiếp?" Trấn Thần Ti Ngự lẩm bẩm tự nói.

"Là tiểu tử kia muốn độ kiếp." Mộ lão gia tử nhìn Tần Phong

với bạch quang sáng rực quanh thân, nói.

Bầu không khí căng thẳng giữa Mộ lão gia tử và Viêm Quân cũng tạm thời dịu đi.

Tần Phong chậm rãi mở mắt, sau đó khẽ giật mình.

Đối với việc độ kiếp, hắn đã sớm quen thuộc, vốn cũng không để tâm lắm, dù sao chỉ cần để Xích Kỳ ra ngoài dạo chơi một vòng là được.

Thế nhưng lần Thiên Địa Bá Quyền Ấn Chứng này, lại hoàn toàn khác với trước kia?

Cảm nhận được uy áp ngày càng đáng sợ, Thẩm Lê và Tôn Kỳ lập tức lùi lại: "Tần Phong, tự lo liệu đi."

Lúc cần thì gọi ta là tiểu sư đệ, lúc trốn thì gọi tên thật, thật là tình nghĩa sư huynh đệ giả tạo... Tần Phong cứng đờ mặt, sau đó thở dài một hơi: "Thôi vậy, dù sao cũng không trông cậy gì vào hai người bọn họ."

Ngẩng đầu nhìn nơi thiên không nứt vỡ, không khó để nhận ra, năm khu vực phân biệt đại diện cho Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ.

"Hỗn độn sơ khai, sinh ra Tiên Thiên Nhất Khí, phân chia thiên địa âm dương, tạo ra Ngũ Hành, diễn hóa vạn vật, Ngũ Hành Chi Kiếp này xuất hiện, ngược lại có sự tương ứng với quá trình lột xác của ngươi lúc này." Trong Thần Hải, Hiên Nhất nói.

"Sau khi vượt qua Ngũ Hành kiếp, ngươi sẽ có thêm một tầng lĩnh ngộ về Âm Dương Đạo Tắc, đây là cơ duyên to lớn."

Hiên Nhất tiền bối vừa dứt lời, kim quang trên bầu trời phương Tây liền hóa thành một thanh trường thương đâm thẳng xuống.

Tần Phong không dám chậm trễ, dẫn động khí cơ, hóa thành Hạo Thiên Kính, chắn trước người.

Chỉ nghe thấy một tiếng vang lớn, kim minh chói tai, trên Bạch Quang Bình Chướng, những vết nứt nhỏ như mạng nhện nhanh chóng lan rộng.

"Uy lực bá đạo như vậy sao." Sắc mặt Tần Phong khó coi.

Kim quang tấn công không thành, liền hóa thành đao kiếm, đao cương mãnh liệt, kiếm khí nhanh như chớp, giữa thiên địa, kim minh trận trận.

Tần Phong vất vả ứng phó, Hạo Thiên Kính cũng dần dần bị bào mòn, nhưng may mắn là sau một phen giao tranh, vẫn miễn cưỡng chống đỡ được thế công.

Kim quang hóa thành một đạo kim quang bay ngược trở về, trên cây đại thụ giống như cây liễu ở phương Đông, cành lá bay múa, như roi da hung hăng quất xuống!

Ầm!

Hạo Thiên Kính không chịu nổi gánh nặng, vỡ tan trong tiếng nổ vang trời.

Tần Phong lập tức dẫn động uy lực của Diệt Sinh Lôi, chống đỡ với cành lá đang quất tới.

Thế nhưng roi của cành lá vô cùng mạnh mẽ, góc độ hiểm hóc, thường xuyên khiến hắn để lọt lưới, không bao lâu, Tần Phong đã bị đánh cho da tróc thịt bong, máu chảy đầm đìa.

Lôi đình màu xanh lục mang theo sức mạnh chữa trị lướt qua bề mặt, vết thương nhanh chóng lành lại.

Chỉ phòng thủ sẽ rơi vào thế bị động, nam nhi đại trượng phu

phải chủ động tấn công mới được!

Tần Phong cắn răng, đang muốn chủ động xuất kích, kết quả cây liễu lại thu hồi cành lá...

"Đây là muốn đánh luân phiên sao?" Tần Phong sững sờ một lúc, trên cao thủy khí như thác nước đổ xuống, sau đó hóa thành thủy long dữ tợn gầm rú.

Đối mặt với trận thế này, Tần Phong vội vàng thi triển thủ đoạn giới vực, lôi đình màu đỏ rực và xanh lục hóa thành giới vực, khác với trước kia chính là, hai con cá âm dương màu đen trắng xuất hiện, bơi lội trong giới vực.

Thủy long xông vào giới vực, giao chiến với Xích Kỳ đã hiện hình, sau vài lần va chạm không địch lại, thủy long kêu lên một tiếng u oán rồi rút lui về thiên không.

Còn chưa kịp để Tần Phong thở phào nhẹ nhõm, minh hỏa phương Nam hóa thành hỏa phượng lao xuống, triển khai một vòng công kích mới.

Sau khi hỏa phượng bị đánh lui, ngọn núi lớn trên đỉnh đầu ầm ầm rơi xuống, như trời sập...

Dùng hết toàn lực chống đỡ một vòng, cả thể xác lẫn tinh thần của Tần Phong đều mệt mỏi rã rời, nhưng nhìn kim quang lại rục rịch, hắn biết, vòng công kích thứ hai sắp đến.

"Ngũ Hành kiếp này cứ lặp đi lặp lại, đến bao giờ mới kết thúc, cứ tiếp tục như vậy, ta sẽ bị chúng nó tiêu hao đến chết." Sắc mặt Tần Phong khó coi.

"Âm dương hóa Ngũ Hành, tương sinh tương khắc, chính là cái gọi là cô dương bất sinh, cô âm bất trường, đạo lý này đối với Ngũ Hành cũng như vậy.

Muốn an toàn vượt qua Ngũ Hành kiếp, chỉ đối phó với một kiếp trong đó là vô dụng, ngươi phải nghĩ cách tập hợp chúng nó lại, một trận đánh tan." Hiên Nhất nhắc nhở.

Tập hợp lại một trận đánh tan... Tần Phong suy nghĩ trong lòng, lời của Hiên Nhất tiền bối hắn tuy nghe hiểu, nhưng Ngũ Hành kiếp vô sỉ này, rõ ràng là muốn dùng xa luân chiến để tiêu hao hắn đến chết, làm sao có thể tập hợp lại được?

"Chờ đã, Thiên Kiếp là hóa thân của thiên đạo ý chí, Ngũ Hành kiếp này nhất định cũng có ý chí của riêng mình."

Tần Phong nghĩ đến lúc trước khi Hữu Tô Thiên Duyệt độ kiếp, thông qua việc chế nhạo đã dẫn đến một tia Đạo Tắc Chi Kiếp, trong lòng nảy ra một kế...

Kim quang hóa thành lợi nhận, lần nữa triển khai công kích.

Thế nhưng lần này, Tần Phong lại có một hành động nằm ngoài dự đoán của mọi người, lợi nhận còn chưa chém vào giới vực, hắn đã cao giọng hô: "Ngũ Hành kiếp quả nhiên uy lực vô cùng, nhưng theo ta thấy, uy lực mạnh nhất vẫn là Kim chi kiếp, đánh ta không có chút sức lực nào để phản kháng."

Lời này vừa nói ra, kim quang dừng lại giữa không trung, khẽ run lên, dường như rất hưởng thụ lời khen này.

Thế nhưng Tần Phong lại đổi giọng: "Đáng tiếc cho dù là lợi nhận sắc bén đến đâu, cũng không thể tránh khỏi số phận bị lửa nóng thiêu rụi, nghĩ như vậy, trong Ngũ Hành, vẫn là Hỏa hành chi lực mạnh mẽ nhất."

Hỏa phượng phương Nam, vỗ cánh một cái, phát ra tiếng kêu thê lương vang dội.

Chương 798: Bước vào Nhị phẩm (2/2)

"Không đúng không đúng, suýt chút nữa ta quên mất, cho dù là ngọn lửa nóng bỏng đến đâu, cũng sẽ bị nước dập tắt, chẳng lẽ Thủy hành chi lực mới là bá chủ Ngũ Hành?"

Thủy long gầm rú, như đang phụ họa.

Tần Phong lại nói: "Thế nhưng thủy thế cho dù hung mãnh, cuối cùng cũng sẽ bị núi cao chặn lại..."

Ngọn núi lớn trên đỉnh đầu vừa mới rung chuyển, liền nghe thấy Tần Phong than thở: "Nhưng vạn mộc sinh trưởng từ đất, không sợ núi cao..."

Cành liễu lay động.

"Cuối cùng vẫn sẽ bị lợi nhận cắt đứt, hít hà, phân tích như vậy, trong Ngũ Hành dường như vẫn là Kim hành chi lực bá đạo nhất."

Kim quang phát ra kim minh chói tai, giống như tiếng cười của con người.

Hỏa phượng do Hỏa hành chi lực hóa thành không nhịn được nữa, phun ra một ngụm lửa, thiêu kim quang đỏ rực, sau đó tự mãn.

Thủy long làm sao có thể nhịn được?

Thủy khí cuồn cuộn như sóng to gió lớn, đánh vào hỏa phượng, ngọn lửa của hỏa phượng rõ ràng yếu đi, khí thế suy

giảm.

Còn chưa kịp để thủy long đắc ý, ngọn núi lớn tách ra một ngọn núi nhỏ, hung hăng trấn áp thủy long.

Mà cây liễu khổng lồ, không cam lòng yếu thế, cành lá mọc ra từ khe đá, khiến ngọn núi lớn thủng lỗ chỗ.

Lúc này, kim quang đã khôi phục đôi chút hóa thành dao gỗ sắc bén, chém cành liễu tơi tả...

Uy lực do Ngũ Hành chi lực hóa thành, đánh nhau náo nhiệt, cảnh tượng nhất thời vô cùng hoành tráng.

Tất cả mọi người đều im lặng.

Trong số những người có mặt, người có thực lực yếu nhất cũng đã đạt đến Tam phẩm cảnh giới, Thiên Địa Bá Quyền Ấn Chứng không chỉ bản thân từng trải qua, mà cũng từng chứng kiến không ít, nhưng ai đã từng gặp qua tình huống như thế này?

Thiên Kiếp không ra tay giết người độ kiếp, ngược lại tự nội bộ mâu thuẫn?

"Tiểu tử này, ngược lại có chút thú vị." Mộ lão gia tử trầm ngâm hồi lâu, mới nói ra một câu như vậy.

Trong mắt Trấn Thần Ti Ngự thoáng qua một tia an ủi, bỗng nhiên linh cảm, nhíu mày, một nén nhang sắp hết rồi...

Tần Phong đứng giữa không trung, rõ ràng là người độ kiếp, nhưng lúc này hắn lại giống như một người ngoài cuộc, thậm chí thỉnh thoảng còn khuyên nhủ: "Đều là người một nhà, đừng làm tổn thương hòa khí."

Thật đểu cáng... Mọi người nhìn nhau, suy nghĩ trong lòng không hẹn mà gặp.

Mà ngay khi Ngũ Hành Chi Kiếp đánh nhau long trời lở đất, một đạo lôi đình xẹt qua bầu trời đêm, thiên địa đột nhiên rung chuyển.

Ngũ Hành Chi Kiếp lập tức dừng tay.

Sao lại không đánh nữa, chẳng lẽ đạo lôi đình kia là hóa thân của thiên đạo ý chí?

Tần Phong khẽ giật mình, sau đó liền thấy Ngũ Hành Chi Kiếp hoàn hồn, bắt đầu đồng tâm hiệp lực.

"Lực lượng của chúng nó đã bị tiêu hao trong lúc đánh nhau, ngươi có thể ra tay rồi." Hiên Nhất nhắc nhở.

"Ừm." Tần Phong cũng đang có ý này.

Hắn nhẹ nhàng thở ra, sau đó dẫn động Hồng Mông tiên khí chìm vào sâu trong đồng tử, Tiên Thiên Nhất Khí hóa thành một đạo lưu quang đen vàng, chỉ trong nháy mắt đã lưu chuyển khắp toàn thân.

Ầm!

Khí thế mạnh mẽ, thiên địa dường như đứng yên, Tần Phong tiến vào trạng thái Thần Uy.

Tuy rằng trước kia cũng từng tiến vào trạng thái này rất nhiều lần, nhưng cảm giác hiện tại, lại hoàn toàn khác biệt so với trước kia.

Hắn chỉ cảm thấy vạn vật trên đời dường như đều nằm trong tầm kiểm soát...

Ý niệm vừa động, hai con cá âm dương trong giới vực nhận được triệu hoán, bơi về phía hắn, lưu chuyển quanh người.

"Hình như ta đã khống chế Âm Dương Đạo Tắc sâu sắc hơn

một chút." Tần Phong lẩm bẩm.

Cùng lúc đó, Ngũ Hành Chi Kiếp không còn lựa chọn xa luân chiến nữa, mà là đồng thời phát động công kích.

Ngũ Hành tương sinh tương khắc, uy lực tập hợp lại tự nhiên cao hơn rất nhiều so với riêng lẻ.

Nhưng điều này cũng đúng ý Tần Phong, dù sao Hiên Nhất tiền bối đã nói, muốn vượt qua Ngũ Hành kiếp, nhất định phải đánh một trận tan!

Kim quang xé rách bầu trời, cành liễu vung roi phá gió, hỏa phượng vỗ cánh, thủy long gầm rú, núi lớn đè xuống, giống như trời sập.

Tới hay lắm... Trong đôi mắt màu hổ phách của Tần Phong không hề có sự sợ hãi.

Vị Thị Chi Thuật phát động, cộng thêm năng lực trong trạng thái Thần Uy, tất cả công kích của Ngũ Hành Chi Kiếp, đều bị hắn dễ dàng nhìn thấu.

Thân hình khẽ lay động, tránh né tất cả công kích trong gang tấc.

Hắn giơ tay phải ra, sau đó nhẹ nhàng xoay tròn, hai con cá âm dương quanh thân lưu chuyển, không bao lâu, Âm Dương Thái Cực Đồ hiện ra.

Một lực hút mạnh mẽ, giống như hố đen, muốn cuốn Ngũ Hành Chi Kiếp vào trong.

Ngũ Hành Chi Kiếp cố gắng chống cự, nhất thời giằng co.

Đột nhiên một đạo ánh sáng đen vàng bắn ra từ Thái Cực đồ, đánh tan uy lực cuối cùng của Ngũ Hành kiếp.

Ầm!

Sóng khí cuồn cuộn, thiên địa biến sắc.

Ngũ Hành kiếp biến mất không còn tăm hơi, một đạo kim quang bắn ra từ thiên linh cái của Tần Phong, bay thẳng lên trời.

Khoảnh khắc này, hắn đã bước vào Nhị phẩm cảnh giới.

...

Cùng lúc đó, trong Du Long Điện, hoàng cung Phụng Thiên Thành.

Trên Bàn Long Trụ, lại một con kim long năm móng thức tỉnh, xông phá nóc điện, tỏa sáng lấp lánh trên bầu trời đêm.

Tiếng rồng ngâm vang lên, làm rung chuyển thiên địa, khiến trái tim của bách tính Phụng Thiên Thành run rẩy.

"Kia... kia là cái gì?"

"Đó là hướng hoàng cung... chẳng lẽ là Trấn Quốc Kim Long?"

"Lại có một con kim long thức tỉnh, hiện tại Đại Càn có bao nhiêu con Trấn Quốc Long đã thức tỉnh?"

"Nếu ta nhớ không lầm, hẳn là tám con rồi!"

Bên ngoài Ngự Thư Phòng, chưởng ấn thái giám Lý Công Công vội vàng đi tới, hắn gặp Minh Hoàng, hưng phấn nói: "Bệ hạ, trên Bàn Long Trụ, lại có một con kim long thức tỉnh, đây đã là con thứ tám rồi!"

Lời đồn về Trấn Quốc Thần Long trong Du Long Điện đã được truyền từ đời này sang đời khác từ khi Đại Càn được thành lập.

Truyền thuyết chín con rồng thức tỉnh, Đại Càn sẽ đón được

thời đại thịnh vượng, không cần phải chịu đựng sự quấy rầy của yêu quái, sự tàn phá của chiến tranh.

Thế nhưng từ khi kiến quốc đến nay đã được vài nghìn năm, lần duy nhất có thể đạt được cơ hội này chính là thời kỳ của Thiên Hiên Hoàng Đế, nhưng cuối cùng lại thất bại.

Mà cái giá phải trả cho sự thất bại đó chính là quốc vận suy yếu, kim long dần dần chìm vào giấc ngủ...

Nhưng hiện tại, dưới sự trị vì của Minh Hoàng, kim long lại thức tỉnh được tám con, vậy Minh Hoàng rất có thể sẽ trở thành vị hoàng đế khai quốc cho thời đại thịnh vượng của Đại Càn, vang danh thiên cổ!

Nghĩ đến đây, làm sao Lý Công Công không thể không hưng phấn?

"Ừm." Minh Hoàng nhẹ giọng đáp, không hề hưng phấn như Lý Công Công.

Cảnh tượng hoành tráng khi kim long thức tỉnh, tự nhiên hắn là người đầu tiên cảm nhận được.

Nhìn con kim long bay lượn trên bầu trời, trương nanh múa vuốt một lúc, sau đó lại bay về Du Long Điện.

Trong mắt Minh Hoàng vừa có sự an ủi, vừa có cảm khái, vừa có khí phách hùng tâm tráng chí, cũng có một tia lo lắng, ẩn giấu sâu trong đó.

Vật cực phải phản, thịnh cực phải suy, là đạo lý bất biến từ xưa đến nay...

Hắn nghĩ đến lời Thiên Giám Quốc Sư nói với Nhã An, nhìn thanh Hiên Viên Trảm Thần Kiếm trong bức tranh, chỉ mong thanh kiếm này sẽ không bao giờ phải rút ra khỏi vỏ.

Trên đỉnh Đăng Thiên Lâu, Hạo Văn Viện, Hứa Lạc Hiền hưng phấn nói: "Lão sư, kim long mở mắt, quốc vận lớn mạnh, nếu đệ tử nhớ không lầm, đây đã là con thứ tám rồi!"

Khác với sự hưng phấn của hắn, Thiên Giám Quốc Sư vẫn bình tĩnh như thường.

Tất cả bách tính trong Phụng Thiên Thành đều hưng phấn như đang ăn tết, nhưng lại không ai nhận ra mặt đất dưới chân đang nhẹ nhàng rung chuyển.

Trong Cửu Trọng Ngục, tầng thứ chín, một đôi mắt sáng lên, lạnh lùng hừ một tiếng.

Mặt đất trở lại bình thường.

Chương 799: Bên Ngoài Cực Cảnh (1/2)

Tây Vực Cực Cảnh, sau khi Tần Phong bước vào cảnh giới Nhị phẩm, phong ấn tầng thứ tám của Thính Vũ Hiên trong Thần Hải cũng được giải trừ.

Ngay lúc đó, một lực hút mạnh mẽ kéo Thần Thức của Tần Phong và Hiên Nhất vào trong Thính Vũ Hiên.

Cũng như trước đây, làn sương trắng ở tầng thứ tám dần tan đi, một khung cảnh hoàn toàn khác hiện ra trước mắt.

Tần Phong cẩn thận quan sát xung quanh, cứ ngỡ sẽ lại xuất hiện cảnh tượng khủng khiếp nào đó.

Nhưng sự thật lại hoàn toàn khác với những gì hắn nghĩ...

Nơi ánh mắt nhìn tới, vô số ngọn núi cao lơ lửng giữa không trung, mây mù bao phủ, vô số Thần Ma xuyên qua Thiên Không, ánh sáng bảy màu bao trùm Thiên Địa, thoạt nhìn chính là Tiên Cảnh vô thượng.

"Nơi này không phải là Nhân Gian." Tần Phong sững sờ, đưa ra kết luận như vậy - nơi này, là Tiên Giới!

Nhưng vấn đề tiếp theo là, Hiên Nhất tiền bối là Thánh Nhân của Nhân Gian, sao lại có ký ức về Tiên Giới?

Hơn nữa cảnh tượng ở đây vô cùng yên bình, hoàn toàn không giống như Thành Hoàng gia nói là tan vỡ và lầm than.

Từ đó chỉ có thể nói lên một điều, cảnh tượng Tiên Giới hiện

ra trong bức tranh này là trước khi những tồn tại quỷ dị kia xâm nhập!

"Chẳng lẽ suy đoán trước đây của ta là sai? Hình ảnh mà Thính Vũ Hiên thể hiện ra, không phải là ký ức của Hiên Nhất tiền bối?" Tần Phong không khỏi nảy sinh nghi ngờ như vậy.

Quay đầu nhìn sang một bên, hư ảnh của Hiên Nhất tiền bối ở bên cạnh, lặng lẽ nhìn tất cả những điều này, không nói gì.

Ngay sau đó, khung cảnh ấm áp trước mắt giống như một bộ phim tua nhanh, biến đổi chóng mặt.

Cho đến khi trời đất tối sầm lại, một con ngươi màu đỏ tươi khổng lồ xuất hiện trên bầu trời cao, nhìn xuống Thiên Địa này.

"Là Đại nhãn châu tử." Tần Phong giật mình trong lòng.

Thiên Không giống như tấm màn bị kéo cắt, một Thâm Uyên đen kịt như thung lũng, nằm ngang trên bầu trời cao.

Những đường vân đen kịt, giống như móng vuốt ma quỷ thò ra từ khe nứt, sau đó là vô số quái vật đáng sợ!

Tiên Giới Thần Ma như lâm đại địch, triển khai trận chiến sinh tử với quái vật.

Nhưng những kẻ quỷ dị này lại có thần thông bất tử bất diệt, còn có thể cướp đoạt đạo tắc của Thần Ma, sau một thời gian dài chiến đấu, nhất định sẽ bất lợi cho Tiên Giới Thần Ma.

Sự thật đúng là như vậy!

Vô số Thần Ma bị quái vật nuốt vào bụng, nỗi sợ hãi giống như bệnh dịch bắt đầu lan tràn.

Khi tình thế nguy cấp, một bóng người ánh vàng đứng trước vô số quái vật, vung tay phải lên, một ngọn núi khổng lồ xuất hiện

từ hư không.

Ngài dẫn dắt một đám Thần Ma, dùng thực lực cường đại nghiền nát quái vật, sau đó phong ấn chúng vào trong núi.

Tần Phong lập tức nghĩ đến lời Thành Hoàng gia đã nói, bóng người ánh vàng kia nhất định là Thiên Đế, còn ngọn núi khổng lồ kia chính là Côn Lôn Sơn!

Bàn cân chiến thắng dường như đang nghiêng về phía Tiên Giới, nhưng đúng lúc này, một Cự Nhân xuất hiện.

Sự to lớn không thể diễn tả bằng lời, dường như ngay cả Tiên Giới cũng khó có thể chứa nổi.

Được ngưng tụ từ những khối thịt, vô số khuôn mặt phủ kín trên da.

Tần Phong nhận ra con quái vật này, mặc dù nó đã lớn hơn không biết bao nhiêu lần, nhưng đôi con ngươi đó, hai cánh tay trái phải đó, rõ ràng giống hệt ba tên hắn đã gặp trước đây!

"Bàn tay khổng lồ và nhãn cầu tách ra từ trên người tên này, hơn nữa mỗi cái đều có Ý Thức của riêng mình?" Tần Phong kinh hãi không thôi.

Cự Nhân vung tay, Hư Không liền sụp đổ từng tầng.

Đó là sự tuyệt vọng không thể chống lại.

Ngay cả Thiên Đế cũng không thể gây thương tổn cho nó!

Trận chiến tiếp theo đương nhiên là một chiều, Tiên Giới giống như ngọn nến trước gió, bập bùng không ngừng.

Hình ảnh chuyển động, Thiên Đế đến một nơi khác.

Đại Sơn hùng vĩ lơ lửng giữa không trung, Phạm Âm trận trận,

bên trong cung điện vàng rực rỡ, một đám Thần Phật ngồi ngay ngắn khắp nơi, tụng kinh niệm phật.

Thiên Đế không để ý đến những Thần Phật này, mà đi thẳng một mạch, đến một khu vườn cỏ cây um tùm.

Ngay trung tâm khu vườn đó, một cây đại thụ tỏa ra Phật Quang thần thánh.

Mà trước đại thụ đó, một lão tăng mặc áo cà sa màu xám, đang ngồi ngay ngắn trên bồ đoàn, tâm không nghĩ ngợi chuyện khác.

Người này rốt cuộc là ai... Tần Phong thầm đoán.

"Ngươi đến rồi." Lão tăng nhẹ giọng nói.

Lời này vừa nói ra, Tần Phong kinh hãi tột độ, mặc dù hắn hoàn toàn không quen biết lão tăng này, nhưng hắn lại có thể nghe ra giọng nói này, rõ ràng giống hệt Na Phật Khẩu!

Cái miệng tiện đó chính là tách ra từ trên người lão tăng này!

"Có một số vấn đề ta muốn thỉnh giáo ngài." Giọng nói uy nghiêm vang lên.

Còn chưa đợi Thiên Đế mở miệng, lão tăng đã nói: "U Minh Quỷ Giới đã bị những kẻ này xâm chiếm, Quỷ chủ bọn họ tự thân khó bảo toàn, không thể giúp gì cho các ngươi."

"Phật Môn Tha Tâm Thông..." Thiên Đế lẩm bẩm.

Tiếp theo là lão tăng tự nói: "Ta không biết những tồn tại này đến từ đâu, cũng không biết tại sao Thiên Đạo Pháp Tắc của Tiên Giới lại không thể chế ước chúng."

"Muốn tiêu diệt chúng, không phải là chuyện dễ dàng, cho dù tập hợp lực lượng của Tây Vực Chúng Thần Phật, cũng chỉ có thể giống như ngươi, phong ấn chúng."

"Chúng siêu thoát sinh tử, không còn trong âm dương, không còn trong Ngũ Hành."

"Cảm giác của ta đối với chúng, không phải là sinh vật, mà giống như... một loại đạo tắc khác, không thể diễn tả bằng lời."

"Không thể nào!" Giọng điệu của Thiên Đế có chút kích động: "Đạo tắc làm sao có thể biến hóa thành hình thái này?"

"Đây chỉ là suy đoán, mà không phải là sự thật."

"Đây là kiếp nạn của Tam Giới, ai cũng không thể tránh khỏi, Quỷ Giới và Tiên Giới giáng lâm đã bắt đầu, mà tất cả hy vọng đều nằm ở việc Nhân Gian."

"Nhân Gian?" Thiên Đế hiếu kỳ: "Nơi Thiên Đạo Pháp Tắc vỡ vụn đó, ngay cả tồn tại của Siêu Thoát Chi Cảnh cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay, làm sao có thể có hy vọng?"

"Đó là một trong nhiều tương lai mà ta nhìn thấy, cũng là con đường duy nhất của Tam Giới, nhưng điều này cần một thời gian dài chờ đợi." Lão tăng nhẹ giọng nói.

"Nhưng chúng ta không có nhiều thời gian như vậy."

Lão tăng không trả lời, mà chắp tay niệm phật hiệu.

Cành lá của đại thụ trước mặt đột nhiên sáng lên ánh sáng xanh lục, đồng thời, trên Thiên Không phương này, một chữ Vạn màu vàng khổng lồ hiện lên.

Không lâu sau, vô số Tiên Phật với tư thế ngồi ngay ngắn, chắp tay trước ngực, lơ lửng giữa không trung, toàn thân tỏa ra ánh sáng vàng rực rỡ.

Mà khi ánh sáng rực rỡ nhất, những Thần Phật này liền biến mất không dấu vết!

Thiên Đế kinh ngạc: "Các ngươi muốn làm gì?"

"Xả thân thành nhân, nối tiếp ngàn năm cho Tam Giới, chờ đợi một trong nhiều tương lai đó." Lão tăng đáp lại như vậy, sau đó nghiêng đầu nhìn sang, trên mặt mang theo ý cười.

Tần Phong thấy vậy, không khỏi trợn tròn mắt.

"Lão tăng này không phải là đang nhìn ta đấy chứ? Không, không thể nào, theo như nội dung bọn họ nói chuyện, cảnh tượng này ít nhất là trước Thần Ma Giáng Thế, làm sao ông ta có thể chú ý đến ta."

"Nhưng mà xả thân thành nhân trong miệng ông ta là có ý gì, chẳng lẽ nguyên nhân Tây Vực Chư Phật biến mất là ở đây?"

"Còn những hình ảnh này rốt cuộc là từ đâu mà đến..."

Đúng lúc Tần Phong đang suy nghĩ, lão tăng bay lên, miệng lẩm bẩm: "Ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục, câu nói này rất hay."

Giọng nói vừa dứt, bạch quang chói mắt sáng lên, cảnh tượng xung quanh giống như dòng nước rút đi, mà Thần Thức của Tần Phong cũng trở về hiện thực.

Hắn mở mắt ra, nhìn quanh bốn phía, mặc dù dường như đã trải qua rất lâu trong Thính Vũ Hiên, nhưng ở hiện thực, cũng chỉ mới trôi qua vài nhịp thở.

Trận chiến trong ảo cảnh của Hữu Tô Thiên Duyệt đã gần đi đến hồi kết, Thần Ma giáng thế từ Hư Không Thông Đạo, bị giết đến không còn một mống.

Chương 800: Bên Ngoài Cực Cảnh (2/2)

Hai nàng rời khỏi kết giới, lập tức bay đến bên cạnh Tần Phong, trên mặt đều là vẻ lo lắng.

"Tướng công, huynh không sao chứ?"

"Vừa mới bước vào Nhị phẩm, trạng thái của ta lúc này tốt đến không thể nào tốt hơn, sao có thể có chuyện được?" Tần Phong cười đáp.

"Nhưng mà trên người huynh..."

Tần Phong nghe vậy, trên mặt lộ vẻ hiếu kỳ, sau đó cúi đầu nhìn xuống. Không biết tại sao, toàn thân hắn lại tỏa ra một tầng hào quang nhàn nhạt, giống như ánh trăng sáng trong.

Cùng lúc đó, Viêm Quân đang ngăn cản Mộ lão gia tử và Trấn Thần Ti Ngự, nhìn thấy cảnh tượng này, lông mày không hiểu sao lại giãn ra.

Ngài khẽ mỉm cười, biển lửa hồng liên dưới chân hoàn toàn thu liễm, mà ngọn lửa bất diệt trong Hỏa Sơn ngăn cách bên ngoài Tây Vực Cực Cảnh, vào lúc này cũng dập tắt.

"Cuối cùng ta cũng đợi được rồi." Viêm Quân nói ra lời này, huyết nhục liền bắt đầu bốc cháy dữ dội, sau đó từng tấc từng tấc hóa thành tro tàn tiêu tán.

Động tĩnh lớn như vậy, tự nhiên thu hút ánh mắt của tất cả mọi người.

"Ngài ấy là sao vậy?" Tôn Kỳ kinh ngạc.

Thành Hoàng gia ở bên cạnh thấy vậy, sắc mặt xúc động: "Thì ra là vậy, Viêm Quân kỳ thật đã chết từ lâu, người canh giữ ở đây chẳng qua chỉ là một tia chấp niệm của ngài ấy mà thôi.

Cổ quyển kia, là vật đánh thức chấp niệm của ngài ấy, cũng để ngài ấy bộc phát hết sức mạnh cuối cùng."

Kỳ thật Thành Hoàng gia sớm nên nhìn ra manh mối, cường đại như Viêm Quân, sao có thể bị một chưởng đánh vào biển lửa, mà không thể phản kích lại?

Viêm Quân sớm đã là nỏ mạnh hết đà.

"Viêm Quân, ngài vẫn luôn tuân theo mệnh lệnh của Thiên Đế, canh giữ ở đây sao..."

Đó là thời gian hàng ngàn năm.

Không còn Viêm Quân ngăn cản, cũng không còn biển lửa hồng liên ngăn cách, một đám người bám theo Mộ lão gia tử và Trấn Thần Ti Ngự đi về phía Cực Cảnh.

Nhìn từ xa giống như thác nước treo trên trời, bức màn đen che khuất bầu trời, nhìn gần càng thêm hùng vĩ tráng lệ.

Phía dưới cùng của bức màn đen, mặt đất giống như vô số con nòng nọc chất đống, không ngừng ngọ nguậy, quỷ dị đến cực điểm.

"Quả nhiên là Cực Uyên giống như Đông Vực." Sát Thiên La cau mày.

Tần Phong nghe vậy, một tia may mắn cuối cùng trong lòng cũng tan thành mây khói.

Nam Vực, Đông Vực, Tây Vực, ba nơi này, đều có Cực Uyên,

không ngừng ăn mòn Thiên Địa này, vậy Bắc Vực tự nhiên cũng không thể tránh khỏi.

Cực Uyên này rốt cuộc là cái gì? Phía sau bức màn đen, lại là thế giới như thế nào... Tần Phong hiếu kỳ vạn phần.

Hắn nghĩ đến hình ảnh vừa nhìn thấy trong Thính Vũ Hiên.

Sự thật về việc Tây Vực Thần Phật biến mất, có lẽ là ở phía sau Cực Uyên này cũng không chừng.

Mộ lão gia tử giơ Hắc Quan lên, ý đồ dùng Hắc Quan xuyên qua bức màn đen, nhưng một màn khiến người ta không ngờ tới đã xảy ra.

Hắc Quan sau khi đi vào bức màn đen, vậy mà lại từ một bên thò ra với tư thế y hệt!

"Lực lượng Hư Không bị bóp méo." Mộ lão gia tử trầm giọng nói: "Hư Không Đạo Tắc không phải là thứ ta am hiểu, thời gian ngươi có thể ở lại đây không còn nhiều nữa, mau ra tay đi."

Trấn Thần Ti Ngự nghe vậy, duỗi tay phải ra, ấn lên bức màn đen.

Khí thế cuồn cuộn, quét ngang bốn phương tám hướng.

Bức màn đen nối liền trời đất, nhìn mãi không thấy đâu này lập tức giống như mặt biển, nổi lên sóng to gió lớn.

Nhưng cho dù động tĩnh dữ dội như vậy, trên bức màn đen vẫn không có một khe hở nào bị mở ra.

Nhưng khác với lúc trước, màu sắc của bức màn đen dần trở nên trong suốt, cảnh tượng bên trong cũng bắt đầu ẩn hiện.

Điều đầu tiên hiện ra trước mắt là một pho tượng Thạch Phật khổng lồ, hai tay chắp trước ngực, vẻ mặt thành kính.

Trong Thiên Địa phía sau bức màn đen, những đường vân đen kịt quỷ dị giống như rắn độc chất đống trong hang rắn, không ngừng bơi lội.

Mà theo tầm mắt của mọi người di chuyển, bọn họ mới phát hiện, Thạch Phật kia không phải chỉ có một, mà là có vô số.

Mỗi pho tượng Thạch Phật đều có cùng một tư thế, hai tay chắp trước ngực, khoanh chân ngồi ngay ngắn.

Tần Phong kinh hãi không thôi, hình thái của những pho tượng Phật này chẳng phải là giống hệt động tác cuối cùng của những Thần Phật mà hắn nhìn thấy trong hình ảnh sao?

Mà điều khiến hắn càng thêm kinh ngạc chính là, lão tăng dưới gốc Bồ Đề Cự Thụ kia vậy mà cũng ở trong đó, hóa thành pho tượng.

Trước pho tượng của lão tăng, là Cự Nhân quái vật bị phân chia!

Đầu lâu, tứ chi, thân thể, nhãn cầu, xương sống...

Những thứ này, đều hóa thành thạch đầu, bất động trong những đường vân đen kịt quỷ dị đang bơi lội!

"Xả thân thành nhân, nối tiếp ngàn năm cho Tam Giới." Tần Phong lẩm bẩm.

Trên mặt Long Tổ bên cạnh, Phật Khẩu xuất hiện, sau đó kêu lên: "Là lão già kia, lão già kia quả nhiên đã chết!

Từ nay về sau, ta không cần phải lo lắng bị ông ta thu hồi, tu luyện bế khẩu thiền nữa, ừm, không cần phải lo lắng nữa."

"Không đúng, không đúng, lão già chết rồi, ta có phải cũng sẽ không còn tồn tại? Không nói trước được, ừm, thật sự là không nói

trước được."

Lúc này, mọi người chú ý đến thứ trong tay pho tượng lão tăng.

Đó là một ngọn núi nhỏ.

Thẩm Lê nghiêng đầu hỏi: "Thứ đó, chẳng lẽ chính là Giới Tử Tu Di mà quái vật tìm kiếm, vật có thể giải khai phong ấn?"

Thành Hoàng gia lắc đầu: "Giới Tử Tu Di là chí bảo của Phật Giới, ta chưa từng thấy qua, nhưng bất luận nó có phải là Giới Tử Tu Di hay không, đối với chúng ta mà nói đều không có ý nghĩa gì lớn.

Chỉ cần có bức màn đen này ngăn cản, thì không có khả năng lấy được nó."

"Sợ là sợ những quái vật kia cuốn gói trở lại, có biện pháp đi vào trong đó." Tôn Kỳ nói như vậy.

Mà đây cũng là điều mà mọi người lo lắng.

"Lui ra một chút." Trấn Thần Ti Ngự đột nhiên lên tiếng.

Tiếp theo, mái tóc bạc trắng bay phất phới, y phục trên người bay phần phật.

Hắn đây là muốn thi triển lực lượng mạnh hơn, thử phá vỡ bức màn đen!

Tuy nhiên, đúng lúc này, Đấu Chuyển Tinh Di Trận bên ngoài Hư Không Thông Đạo, tỏa ra bạch quang mãnh liệt.

Trấn Thần Ti Ngự thở dài một hơi: "Đến lúc rồi sao."

Giọng nói vừa dứt, hắn liền không chút do dự, thân hình lóe lên, chui vào trong trận pháp bạch quang.

Chỉ là trước khi rời đi, hắn dùng sức nắm tay phải về phía Hư Không Thông Đạo.

Ầm!

Hư Không sụp đổ, thông đạo lập tức biến mất.

Thẩm Lê giải thích: "Sư phụ và Trấn Thần Ti Ngự bởi vì một số nguyên nhân không thể rời khỏi Phụng Thiên Thành, lần này Trấn Thần Ti Ngự có thể đến đây, là do sư phụ mượn Hư Không Thông Đạo, bố trí Đấu Chuyển Tinh Di Trận.

Nhưng Trấn Thần Ti Ngự không thể rời khỏi Phụng Thiên Thành quá lâu."

Không còn lực lượng của Trấn Thần Ti Ngự, màu sắc của bức màn đen dần trở nên đậm hơn, cho đến khi không thể nhìn thấy rõ.

Tần Phong nhìn chằm chằm vào chiếc nhẫn trữ vật trong tay pho tượng lão tăng, trong lòng không khỏi lo lắng.

Viêm Quân biến mất, Tây Vực Cực Cảnh không còn biển lửa ngăn cách.

Vạn nhất những tồn tại quỷ dị kia, một lần nữa xây dựng Hư Không Thông Đạo, đến đây cướp đoạt chiếc nhẫn trữ vật kia thì phải làm sao?

Đúng lúc hắn đang lo lắng, pho tượng lão tăng vậy mà lại hơi nghiêng đầu, nhìn về phía hắn.

Tần Phong dụi dụi mắt, lại cẩn thận nhìn kỹ một lần, nhưng lại không khác gì lúc trước.

"Chẳng lẽ là quá mệt mỏi, nên sinh ra ảo giác?"

Nhưng lúc này, Sát Thiên La dường như phát hiện ra điều gì,

trầm giọng nói: "Ngọn núi nhỏ kia biến mất rồi."

"Sao có thể như vậy?"

Mọi người nghe vậy, đồng loạt nhìn sang, quả nhiên phát hiện lòng bàn tay của pho tượng trống không!

Mà cảnh tượng phía sau bức màn đen, cũng một lần nữa bị bóng tối che lấp hoàn toàn.

Chương 801: Giới Tử Tu Di (1/2)

Ngọn núi nhỏ chính là Giới Tử Tu Di, có liên quan đến phong ấn của Phật Giới Tu Di Sơn. Nếu để lũ quái dị kia có được, hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng.

"Có phải do tầm nhìn bên trong Cực Uyên bị che khuất nên chúng ta nhìn nhầm không?" Cung Thương lên tiếng.

"Không phải." Tần Phong lắc đầu. "Ta tận mắt nhìn thấy Giới Tử Tu Di biến mất, tuyệt đối không thể nhìn nhầm."

Sát Thiên La xoay xoay cổ tay, nói tiếp: "Có biến mất hay không, vào trong xem thử là biết. Lão già kia trước đó không thể phá vỡ bình chướng này, vậy để ta xé rách một đường trên đó. Các ngươi tránh ra!"

Nghe vậy, những người còn lại đều lùi về sau mấy chục trượng. Chỉ có Mộ lão gia tử và Long Tổ là không hề nhúc nhích.

Với thân phận và thực lực của hai người, quả thực không thể nào giống như vãn bối, bị một câu nói của A Tu La Vương dọa lui.

Khí thế cường đại hội tụ trên nắm tay phải, Sát Thiên La hung hăng đánh về phía màn đen.

Cú đấm này khiến không gian vặn vẹo, thiên địa rung chuyển. Thế nhưng quyền cương mạnh mẽ khi tiến vào màn đen, lại giống như Hắc Quan của Mộ lão gia tử, từ một bên khác bắn ra, đánh nát ngọn núi lửa đã tắt thành bột mịn trong nháy mắt!

"Vô dụng..." Tần Phong nhướng mày. So sánh hai bên, có thể

thấy thực lực của Trấn Thần Ti Ngự quả thực hơn A Tu La Vương một bậc. Xem ra lúc trước hai người giao đấu bên ngoài Phụng Thiên Thành, Ti Ngự đại nhân rõ ràng là nương tay, à không, là nhường nhịn rồi!

Sắc mặt Sát Thiên La cực kỳ khó coi. Hắn chủ động nói muốn phá vỡ bình chướng của màn đen, cũng là có ý muốn so tài cao thấp với Trấn Thần Ti Ngự.

Nhưng sự thật chứng minh, thực lực của hắn và Trấn Thần Ti Ngự chênh lệch không chỉ một nửa điểm. Điều này khiến hắn vốn có tâm tính cao ngạo làm sao có thể nhịn được?

Ngay khi hắn giơ tay phải lên chuẩn bị thử lại lần nữa, Tần Phong lại phát hiện có gì đó khác thường trong lòng.

"Sao ta cảm giác như có thêm thứ gì vậy?"

Hắn tò mò thò tay vào trong ngực, sờ thấy một vật cứng như đá. Tần Phong xòe lòng bàn tay ra xem, không khỏi trừng lớn hai mắt.

"Cái này..."

"Sao vậy?" Mọi người bị tiếng kêu của Tần Phong thu hút, lần lượt nhìn sang, sau đó đều kinh ngạc vô cùng. Bởi vì vật trong lòng bàn tay Tần Phong chính là Giới Tử Tu Di đã thu nhỏ vô số lần trong tay pho tượng Phật kia!

"Vừa rồi pho tượng Phật kia thật sự quay đầu nhìn ta, hơn nữa còn giao thứ phiền phức này cho ta..." Tần Phong mặt mày cứng đờ.

Phật Khẩu trên người Long Tổ lên tiếng: "Có thể to có thể nhỏ, bao dung vạn vật, hạt cải chứa núi Tu Di, quả nhiên là đồ của lão hòa thượng. Lão hòa thượng vẫn chưa chết, ông ấy đã giao Giới Tử Tu Di cho ngươi. Pho tượng đá kia có lẽ là một tầng phong ấn,

ông ấy chưa chết, vậy ta cũng có thể sống, ừm, có thể sống. Chờ đã, nếu ông ấy đã giải trừ phong ấn, chẳng lẽ ta cũng phải tiếp tục tu luyện bế khẩu thiền, không thể nói chuyện?"

Giọng điệu từ kinh hỉ lúc đầu lập tức trở nên lo lắng.

Nghe thấy động tĩnh, ba người Sát Thiên La bay trở về, lập tức nhìn thấy Giới Tử Tu Di trong tay Tần Phong.

Giọng nói như chuông vỡ của Mộ lão gia tử vang lên: "Xem ra ngươi có duyên với Phật."

"A, cái này..." Tuy ta thích uống rượu ăn thịt, còn thích nữ nhân, nhưng ta biết ta là người có Phật tính?

Tần Phong khóe miệng giật giật. Hắn cả đời này cũng không thể thành Phật, khả năng duy nhất có thể nghĩ đến chính là cái liếc mắt của lão hòa thượng trong bức tranh Thính Vũ Hiên. Nhưng trên đời này, thật sự có tồn tại có thể xuyên qua mấy ngàn năm thời gian, nhìn thấy tương lai sao?

"Nếu lão hòa thượng có thực lực như vậy, vì sao chư Phật Tây Vực lại biến thành bộ dạng này?"

"Thà chết chứ không chịu khuất phục, chẳng lẽ bọn họ hy sinh bản thân để đạt được mục đích nào đó?"

"Đúng rồi, những tồn tại quái dị kia cũng biến thành đá, chẳng lẽ là bị chư Phật Tây Vực phong ấn? Nhưng nếu là như vậy, Đại nhãn châu tử và bàn tay khổng lồ ta nhìn thấy trước đó đến từ đâu? Chẳng lẽ những tồn tại như chúng nó không chỉ có vậy?"

"Thôi, đừng nghĩ nữa. Giới Tử Tu Di này quá mức nóng bỏng tay, để trên người dễ gây họa, chi bằng giao cho người khác bảo quản..." Tần Phong thầm nghĩ, sau đó nhìn xung quanh, suy nghĩ xem giao cho ai là ổn thỏa nhất.

Đúng lúc này, dị biến đột nhiên xảy ra. Tại một khe nứt trên tảng đá, một đạo bạch quang với tốc độ cực nhanh lao ra. Lực hút mạnh mẽ trực tiếp cuốn lấy Giới Tử Tu Di trong tay Tần Phong!

Mọi người đều kinh ngạc vạn phần, sau đó nhìn sang. Kẻ ra tay là một cánh tay bằng xương trắng, mà khí tức quanh người nó giống hệt như Đại nhãn châu tử!

Tần Phong lập tức phản ứng lại, đây là hậu chiêu mà Đại nhãn châu tử để lại sau khi binh giải! Nó đã sớm đoán được Giới Tử Tu Di sẽ bay ra khỏi Cực Uyên sao?

Sát Thiên La và Long Tổ lập tức phản ứng, chỉ nghe thấy hai tiếng hừ lạnh, khí thế cường đại như mũi tên nhọn, trong nháy mắt bắn về phía cánh tay xương trắng.

Không gian bị xé rách, cánh tay xương trắng làm sao có thể chống đỡ được công kích của hai vị Siêu Thoát Chi Cảnh? Chỉ trong nháy mắt, xương trắng đã vỡ vụn, hóa thành bụi phấn.

Nhưng trong đám bụi phấn đó, vẫn còn một mẩu thịt nhỏ, bao bọc lấy Giới Tử Tu Di, lao về phía đông với tốc độ cực nhanh. Nó muốn tìm Tiên Giới Liệt Phùng gần nhất, mang Giới Tử Tu Di trở về Tiên Giới!

Đột nhiên, trên bầu trời đêm, một luồng kim quang bay tới. Nhìn kỹ, thì ra là một con yêu thú hình chim với khí thế bất phàm, chính là Kim Sí Đại Bằng đã thành công bước vào cảnh giới Nhị phẩm!

Nó vốn định trực tiếp bay về Phụng Thiên Thành, báo tin vui này cho Tần Phong, kết quả lại phát hiện đuôi của mình đang ở Tây Vực Cực Cảnh, liền bay tới đây.

Nhìn từ xa, bóng dáng quen thuộc đang ở cách màn đen che trời không xa. Kim Sí Đại Bằng đang định lên tiếng gọi, lại phát

hiện một mẩu thịt nhỏ đang bay nhanh về phía mình.

"Cái thứ gì đây?" Nó tùy ý vỗ cánh, cuồng phong nổi lên, hung hăng đánh bật mẩu thịt cùng Giới Tử Tu Di trở về.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Tần Phong và những người khác đều ngẩn người.

...

Kim Sí Đại Bằng kể lại những gì đã trải qua sau khi rời khỏi Phụng Thiên Thành, từ việc chuẩn bị độ kiếp cho đến khi đối mặt với Thiên Địa Bá Quyền Ấn Chứng của bát chuyển kiếp lực. Những điều kinh tâm động phách đó, ngay cả người nghe cũng cảm thấy xúc động.

"... Ban đầu ta không thể nào chống đỡ nổi, phong nhận và lôi kiếp mạnh mẽ khiến cơ thể ta đầy thương tích. Mà khi lôi kiếp cuối cùng còn chưa giáng xuống, ta đã không còn sức lực để chống đỡ. Nhưng đúng lúc đó, một tia sét màu xanh lục lướt qua bề mặt cơ thể ta, chữa lành phần lớn thương thế. Chính vì vậy, ta mới có thể vượt qua Thiên Địa Bá Quyền Ấn Chứng, thành công bước vào Nhị phẩm."

Nói xong, Kim Sí Đại Bằng nhìn về phía Tần Phong, trong mắt tràn đầy vẻ cảm kích. Nó đương nhiên biết tia sét chữa trị kia là do Tần Phong ra tay.

Nghe vậy, Tần Phong cũng khẽ thở phào nhẹ nhõm. Lúc trước, để phòng ngừa vạn nhất, hắn đã để Bạch Tô chuẩn bị sẵn sàng, cuối cùng cũng có tác dụng.

"Mọi người sao lại ở đây? Còn mẩu thịt kia là thứ gì?" Kim Sí Đại Bằng tò mò hỏi.

Tần Phong tóm tắt lại sự việc, sau đó quay đầu nhìn sang một bên.

Sát Thiên La dùng hai ngón tay kẹp chặt mẩu thịt, cẩn thận quan sát. Mẩu thịt không ngừng giãy giụa, thậm chí còn mọc ra một cái miệng nhỏ đầy răng nanh sắc nhọn, hung hăng cắn về phía Sát Thiên La.

Chương 802: Giới Tử Tu Di (2/2)

Tuy nhiên, nhục thân của Sát Thiên La vốn đã là một trong những thứ cứng rắn nhất trên thế giới này, sao có thể bị thứ nhỏ bé này cắn phá?

"Này, Sinh Tử Đạo Tắc của ngươi chẳng phải có thể truy tìm nguồn gốc sao? Thứ này xuất phát từ trên người bọn chúng, có thể thông qua nó, tiêu diệt chân thân không?"

Mộ lão gia tử lắc đầu: "Thứ này đã sớm là vật chết, chỉ là bị một tia khí cơ điều khiển mà thôi."

Bị khí cơ điều khiển, là có thể đồng hóa thành ra như vậy?

Sắc mặt mọi người đều khó coi.

Sát Thiên La hừ lạnh một tiếng, sau đó dùng sức bóp nát mẩu thịt. Mẩu thịt phát ra tiếng kêu thảm thiết, sau đó biến thành thịt nát, mà khí cơ bao bọc nó cũng tiêu tán theo.

"Cầm lấy!" Hắn thuận tay ném Giới Tử Tu Di về phía Tần Phong.

Củ khoai nóng bỏng tay lại quay về rồi... Tần Phong nhíu mày. Những tồn tại quái dị kia chắc chắn sẽ quyết tâm đoạt được thứ này, điều này có thể thấy được từ một loạt hành động của Đại nhãn châu tử.

Hắn không muốn cả ngày sống trong lo lắng, bèn quay đầu nhìn hai vị sư huynh.

"Sư đệ suy đi nghĩ lại, vẫn cảm thấy để thứ quan trọng như vậy trên người mình thật sự không ổn. Hai vị sư huynh suy tính cẩn thận, hơn nữa thực lực bất phàm, chi bằng vẫn là do hai người bảo quản?"

"Sư đệ!" Hai người vô cùng cảm động.

"Nói mò! Đều là nói mò! Ngươi rõ ràng trong lòng nghĩ chính là, tìm một cái cớ, không cần quản Giới Tử Tu Di này. Ngươi nghĩ chính là, tâm tư tiểu sư đệ lại sâu xa như vậy, hoàn toàn không giống như bề ngoài vô hại, sau này ta phải đề phòng một chút."

"A, cái này..." Ba anh em sư huynh đệ nhất thời có chút xấu xử.

"Chuyện bịa đặt." Đại sư huynh Thẩm Lê quả nhiên là bậc thầy quản lý biểu cảm, cho dù tâm tư bị vạch trần, vẫn là bộ dạng gió thoảng mây bay.

"Hoang đường, tiểu sư đệ sẽ không tin chứ?" Tôn Kỳ lắc đầu cười khổ.

Người đọc sách quả nhiên tâm lý tố chất cường đại, bịa chuyện không chớp mắt, suýt chút nữa ta đã tin... Tần Phong khóe miệng giật giật, lại cảm thấy không ổn, vội vàng thu liễm tâm thần, đề phòng bị Phật Khẩu dùng Tha Tâm Thông nghe được tiếng lòng.

"Chúng ta là sư huynh đệ, tình cảm sâu đậm, sao có thể bị một cái miệng lưỡi chia rẽ? Vậy hai vị sư huynh, Giới Tử Tu Di này, không biết là do ai mang theo trên người?" Tần Phong ngẩng đầu hỏi.

Thẩm Lê trầm ngâm một lát: "Giao cho nhị sư đệ đi, hắn ngoại trừ tu hành Văn Thánh đạo thống ra, còn đi khắp nơi, cũng nghiên cứu rất nhiều kỳ môn dị thuật, thủ đoạn chạy trốn hơn xa người thường."

Tôn Kỳ lập tức ngắt lời: "Đại sư huynh nói gì vậy, cho dù là thực lực hay là tư lịch, huynh đều hơn ta, thứ quan trọng như vậy đương nhiên là để trên người huynh mới là ổn thỏa nhất."

Vẻ mặt hai người đùn đẩy lẫn nhau khiến những người khác lộ ra vẻ cổ quái, ba anh em sư huynh đệ này, đều không phải là đèn cạn dầu...

Tần Phong quay đầu nhìn Phật Khẩu, dường như muốn từ trong miệng nó biết được suy nghĩ thật sự của hai vị sư huynh. Nhưng chờ một lúc lâu, Phật Khẩu lại không có phản ứng gì.

Thẩm Lê và Tôn Kỳ lặng lẽ thu hồi tầm mắt.

Trong lúc hai người nói chuyện, vẫn đang dẫn động tâm thần, đề phòng suy nghĩ thật sự bị Phật Khẩu dò xét. Mà điểm này đối với Văn Thánh Đạo Giả cao phẩm mà nói, căn bản không tốn chút sức lực nào.

"Nếu thật sự không được, hai vị sư huynh cùng nhau bảo quản cũng được." Tần Phong cười nói.

Nghe vậy, Thẩm Lê và Tôn Kỳ đều không trả lời.

Đúng lúc này, Phật Khẩu lại lên tiếng: "Vô dụng, lão hòa thượng đã lựa chọn giao Giới Tử Tu Di cho ngươi, vậy chính là nhận ngươi làm chủ. Bất kể thứ này đến tay ai, cuối cùng cũng sẽ quay về tay ngươi, ừm, chính là như vậy."

"Ngươi đang nói đùa với ta sao? Nếu thật sự như vậy, vừa rồi cánh tay xương trắng kia làm sao có thể mang Giới Tử Tu Di đi?" Tần Phong không để ý, chỉ cảm thấy Phật Khẩu đang nói bậy.

"Cánh tay xương trắng kia căn bản không thể mang Giới Tử Tu Di đi, chỉ cần Giới Tử Tu Di rời khỏi ngươi quá một khoảng cách nhất định, nhất định sẽ quay về bên cạnh ngươi. Nếu không tin, có thể để một người ném Giới Tử Tu Di ra ngoài, càng xa càng tốt."

Phật Khẩu thề son sắt.

Chẳng lẽ là thật?

Tần Phong bán tín bán nghi, hắn nhìn xung quanh, vốn định để Kiếm Ly bên cạnh ra tay thử xem, nhưng một cánh tay thon dài màu chàm đã cướp lấy Giới Tử Tu Di trong tay hắn.

"Để ta." Pháp Bố La nói, sau đó bước chân phải lên trước, dùng sức ném mạnh.

Mặt đất nứt ra, một tiếng xé gió vang lên.

Giới Tử Tu Di trong nháy mắt hóa thành một chấm đen, biến mất khỏi tầm mắt mọi người.

Tất cả mọi người đều trợn mắt há hốc mồm, thứ quan trọng như vậy cứ thế bị ném đi sao?

"Ngươi đang làm gì vậy?" Tần Phong kinh hãi nói.

"Làm theo lời cái miệng kia nói, thử xem." Pháp Bố La ngữ khí bình tĩnh.

"Cho dù muốn thử, ngươi cũng phải mang Giới Tử Tu Di, cùng nhau rời xa, ngươi cứ thế ném đi, lỡ như tìm không trở lại thì sao?"

Pháp Bố La gãi gãi đầu: "Hình như cũng có lý?"

Nhưng đúng lúc này, Tần Phong cảm thấy trong lòng như có thêm thứ gì đó.

Không phải chứ... Hắn thò tay vào trong ngực, không bao lâu, Giới Tử Tu Di lại rơi vào lòng bàn tay hắn.

"Quả nhiên là thật." Tần Phong lẩm bẩm, củ khoai nóng bỏng tay này không vứt bỏ được!

Nhìn thấy vậy, Tôn Kỳ thở phào nhẹ nhõm, đồng thời giả vờ tiếc nuối nói: "Vừa rồi ta suy nghĩ kỹ rồi, đại sư huynh nói cũng có lý, thứ này để trên người ta, quả thực an toàn hơn một chút. Chỉ là hiện tại xem ra, hình như chỉ có thể để tiểu sư đệ bảo quản."

Thẩm Lê cũng phụ họa: "Nhị sư đệ nói không sai, thân là đại sư huynh, xét tình nghĩa, lẽ ra nên do ta gánh vác trọng trách này. Chỉ là đáng tiếc, thứ này đã nhận tiểu sư đệ làm chủ, người khác không thể mang đi."

Hai người các ngươi bớt diễn đi... Mọi người lần lượt liếc mắt, trong lòng mắng thầm người đọc sách vô sỉ, không giống như bọn họ quang minh lỗi lạc.

Lúc này, Cung Thương lên tiếng: "Trời đã tối, để cảm tạ mọi người ra tay tương trợ, chi bằng đến Thiên Thành gần đây, do Trảm Yêu Ti tiếp đãi. Mọi người cũng có thể tìm một nơi an toàn, nghỉ ngơi cho tốt."

Mọi người lần lượt đồng ý.

...

Trấn Thần Ti Ngự trở về Phụng Thiên Thành, đến Đăng Thiên Lâu của Hạo Văn Viện.

Thiên Giám Quốc Sư ngồi ngay ngắn trước bàn, tuy vẫn là bộ dạng gió thoảng mây bay, nhưng trên trán lại có những giọt mồ hôi hột chảy xuống.

Nhìn thấy vậy, Trấn Thần Ti Ngự không nói nhảm, mà đem những chuyện xảy ra ở Tây Vực Cực Cảnh, thuật lại một cách chi tiết.

"Suy đoán của ngươi không sai, Mộ Hành nắm giữ Sinh Tử Đạo Tắc, có thể triệt để tiêu diệt những thứ quái dị kia. Chỉ là có một con mắt trước khi bị Sinh Tử Đạo Tắc ăn mòn, đã tự mình

binh giải chạy trốn. Còn cái gọi là Giới Tử Tu Di kia vẫn nằm trong tay pho tượng Phật ở Cực Uyên, lão phu không thể mang nó về."

"Không sao, sẽ có người mang nó về." Thiên Giám Quốc Sư thản nhiên đáp một câu, sau đó ho khan mấy tiếng, trong lòng bàn tay là một mảng đỏ tươi.

"Ngươi còn có thể chống đỡ bao lâu?"

Thiên Giám Quốc Sư lắc đầu: "Ta cũng không biết."

Chương 803: Hay là ngươi đổi chỗ khác đi, chỗ này không đủ chứa đâu (1/2)

Trong không gian tối tăm, theo một trận vặn vẹo của hư không, thân thể Đại nhãn châu tử từ bột phấn không ngừng ngưng tụ, rồi hiện ra.

Xung quanh vang lên tiếng nói: "Thiên Hữu đã chết, ngươi dường như cũng không mang Giới Tử Tu Di trở về."

"Chưởng Đạo Nhân của Thiên Mệnh Đạo Tắc trong Nhân Gian, mưu tính cao hơn ta một bậc, hơn nữa những tồn tại đỉnh cao ở đó, thực lực coi như không bằng Thiên Đế, nhưng cũng không kém là bao.

Nếu chỉ dựa vào khe nứt xâm nhập Nhân Gian, trong trường hợp không thể hạ xuống lượng lớn chiến lực, chúng ta không cách nào thôn tính thế giới đó."

"Nhưng ngươi hẳn là còn có biện pháp, nếu không ngươi sẽ không bố cục ở U Minh Quỷ Giới."

Lời này ám chỉ, chính là mượn nhờ lực lượng Thiên Địa Pháp Tắc của U Minh Quỷ Giới, quấy nhiễu sự cân bằng sinh tử của Tam Giới.

Thiên Đồng không phủ nhận: "Lần xâm nhập này, tuy rằng thất bại, nhưng cũng không phải là không có thu hoạch.

Tây Vực Chư Phật năm đó tập hợp lực lượng Đại Hoành Nguyện, đem đạo thân của chúng ta phân chia phong ấn sau đó,

biến mất không rõ tung tích, Tây Vực chỉ lưu lại một hư không vỡ vụn.

Mà hiện nay đã có thể xác nhận, bọn họ là đem đạo thân của chúng ta phong ấn ở Nhân Gian, cùng bị phong ấn còn có chính bọn họ."

"Viêm Quân phụng mệnh Thiên Đế, canh giữ Cực Uyên, từ đó có thể thấy được, Thiên Đế biến mất đã lâu rất có thể cũng ở trong Nhân Gian."

Trong bóng tối có tiếng nói: "Tiên Giới cùng lắm là bị luân hãm, Thiên Địa Pháp Tắc của U Minh Quỷ Giới đã nằm trong tay chúng ta, hiện nay trong Tam Giới, chỉ còn lại Nhân Gian.

Nhìn những Thần Phật cùng Thiên Đế kia ứng phó, bọn họ dường như đang mưu đồ gì đó, đem hy vọng đặt ở Nhân Gian."

"Năm đó lão hòa thượng kia, không tiếc từ bỏ cả Phật Vực, trì hoãn chúng ta mấy ngàn năm thời gian, thậm chí còn mang Giới Tử Tu Di vào Nhân Gian, e rằng cũng nằm trong tính toán của hắn.

Hiện nay, Giới Tử Tu Di đã được người ta mang ra khỏi nơi phong ấn kia, dường như là lão hòa thượng dựa vào một tia tàn lực, giao phó vào trong tay một người khác.

Mà người này, cũng là người ta từng quan sát được, người nắm giữ Tiên Thiên Nhất Khí."

Thân thể khổng lồ, trên ngực mở ra con mắt, trầm giọng nói: "Nếu đã như vậy, đem người có Tiên Thiên Nhất Khí kia thôn phệ, vừa có thể giải quyết mối lo sau lưng, cũng có thể đoạt được Giới Tử Tu Di, giải khai phong ấn của Tu Di Sơn, một công đôi việc.

Nếu ta nhớ không lầm, ngươi đã từng nói, thực lực của người nắm giữ Tiên Thiên Nhất Khí kia, theo cách nói của Nhân Gian, bất quá chỉ là tam phẩm, cùng sâu kiến không khác gì nhau."

“Người kia lĩnh ngộ Âm Dương Đạo Tắc, chuyến đi Tây Vực, thông qua thôn phệ đạo tắc của Thần Ma, đã bước vào nhị phẩm cảnh giới.

Hơn nữa, Chưởng Đạo Nhân của Thiên Mệnh Đạo Tắc vẫn luôn che chở cho hắn, che giấu phần lớn thiên cơ liên quan đến hắn.

Thêm vào đó, Nhân Gian có rất nhiều tồn tại đỉnh cao bảo hộ, hiện tại muốn ra tay từ trên người hắn, không phải là một chuyện dễ dàng.” Thiên Đồng phản bác.

“Chẳng lẽ muốn chúng ta từ bỏ Nhân Gian?” Trong bóng tối rất nhiều tiếng nói đồng thanh.

“Chỉ là trì hoãn trình tự mà thôi, trước tiên từ U Minh Quỷ Giới ra tay.”

Có tiếng nói hỏi ngược lại: “Năm đó U Minh Quỷ chủ ở bên ngoài Nại Hà Kiều bố trí Giới Vực, ngăn cản chúng ta, hiện nay Quỷ chủ sống lại, thêm vào đó là lão già Địa Tạng kia.

Muốn lấy xuống U Minh Quỷ Giới, độ khó còn cao hơn Nhân Gian.”

“Các ngươi cho rằng, ta bố cục lâu như vậy, phá hoại cân bằng sinh tử của Tam Giới, chỉ đơn thuần là vì muốn gây phiền phức cho Nhân Gian?”

Lời này vừa nói ra, trong bóng tối một mảnh yên tĩnh.

“Thì ra là thế.”

…

Đến Thiên Thành, ăn uống no say sau, Tần Phong xác nhận lại thương thế của mọi người.

Ngoại trừ Phó Tư Mệnh và Bạch Vô Địch thân thể vẫn còn rất yếu ớt, những người còn lại cơ bản đã khôi phục.

Bận rộn hồi lâu, Tần Phong trở về phòng của mình, tĩnh tâm thể hội biến hóa sau khi bước vào nhị phẩm cảnh giới.

Nhìn cột nhà bên cạnh, hắn duỗi ngón trỏ ra, nhẹ nhàng điểm một cái, cột nhà kiên cố như đậu hũ, dễ dàng bị chọc ra một cái lỗ.

Lần này hoàn toàn là dựa vào nhục thân, không thi triển bất kỳ khí cơ nào.

"Cường độ nhục thân rõ ràng so với trước kia tăng lên mấy cái cấp bậc, ta hiện tại, e rằng có thể so sánh lực lượng với tứ phẩm võ phu, bất quá nếu là người chuyên tu luyện nhục thân, hẳn là vẫn còn kém hơn.

Nhưng đối với ta, một Văn Thánh Đạo Giả mà nói, đã rất ghê gớm rồi."

Tình huống bình thường mà nói, Văn Thánh Đạo Giả tăng lên tu vi, nhục thân tuy rằng sẽ có tăng cường, nhưng đó cũng chỉ là so với người thường mà nói, tuyệt đối không thể khoa trương đến mức so sánh với võ phu.

Có thể là do hắn trước kia hấp thu qua Long Châu, tẩm bổ qua huyết nhục, thêm vào đó là lôi đình cùng Âm Dương chi khí tôi luyện, cho nên mới có thể có thành quả như vậy, coi như là niềm vui bất ngờ.

"Với cường độ nhục thân hiện tại của ta, hẳn là sẽ không đến mức trong lúc giao phong với hai vị nương tử, rơi vào thế hạ phong quá rõ ràng, tổ truyền bí phương của Liễu gia a bà về sau e rằng cũng không cần dùng đến nữa." Tần Phong vẻ mặt tự tin nói.

Hắn xòe lòng bàn tay ra, tâm niệm dẫn động, một đen một trắng hai đạo khí cơ mang theo tia tia lôi hồ từ lòng bàn tay hiện

ra, không bao lâu, liền hóa thành âm dương ngư, luồng khí mạnh mẽ thổi đến hỏa chúc trong phòng lúc sáng lúc tối, màn che bên giường đều bị thổi bay lên.

Ngón tay ở hư không phác họa, lôi đình Chính Khí màu đỏ xanh xen lẫn diễn hóa thành Bạch Lôi trận pháp.

Khí cơ cường thịnh nhất, một đạo Bạch Lôi uy lực vượt xa trước kia bắn ra, chấn động màng nhĩ.

Mà ngay lúc này, âm dương ngư nhanh chóng xoay chuyển, lại trực tiếp đem Bạch Lôi hút vào trong đó, khiến nó tiêu tán!

Tần Phong thấy vậy, suy tư lợi hại.

Bạch Lôi này dung hợp lôi đình chi lực của Xích Kỳ và Bạch Tô, uy lực ít nhất có thể trọng thương tam phẩm võ phu, kết quả lại bị âm dương ngư dễ dàng hấp thu.

"Về sau thủ đoạn đối địch lại có thêm một chiêu, nếu vận dụng tốt, phòng ngự của chiêu này thậm chí còn vượt xa Hạo Thiên Kính, chỉ là không biết đối với nhị phẩm võ phu có thể phát huy đến mức nào.

Chỉ bất quá, đây cũng chỉ có thể coi là sơ bộ lĩnh ngộ và ứng dụng Âm Dương Đạo Tắc, Xích Kỳ cùng Bạch Tô sau khi thôn phệ xong hắc bạch chi khí, Âm Dương Đạo Tắc đã dung nhập vào thân thể ta, muốn hoàn toàn lĩnh ngộ khai phát, cũng không biết nên làm như thế nào.

Vốn là muốn hỏi một chút Hiên Nhất tiền bối, nhưng mà…"

Thần Thức quét qua Vấn Tâm Đài, sau khi bước vào nhị phẩm cảnh giới, xem qua hình ảnh của Thính Vũ Hiên, Hiên Nhất tiền bối liền hóa thành quang đoàn, không còn bất kỳ đáp lại nào.

Tần Phong vốn tưởng rằng Hiên Nhất tiền bối chính là Thánh

Nhân của nhân tộc, vào lúc Thần Ma giáng thế, giải cứu phiến thiên địa này khỏi nguy nan, nhưng đủ loại dấu hiệu cho thấy, thân phận của Hiên Nhất tiền bối dường như không đơn giản.

Đầu tiên, chính là Hiên Nhất tiền bối đối với Hồng Mông Tiên Giới có sự hiểu biết khác thường, thậm chí ngay cả thuật pháp như Thần Uy, cũng có thể truyền thụ cho hắn.

Tiếp theo, chính là lúc trước tiêu diệt Chúc Long, vào thời khắc cuối cùng, một chỉ kia vượt qua lẽ thường, cùng với việc trực tiếp gọi ra chân danh của đối phương, đem nó tiêu diệt ở giữa thiên địa.

Đương nhiên, mấu chốt nhất chính là hình ảnh trong Thính Vũ Hiên, từ những trải nghiệm trước kia, hắn cơ bản có thể xác định những hình ảnh kia chính là ký ức của Hiên Nhất tiền bối, nhưng tại sao trong ký ức của tiền bối, lại có những điều liên quan đến Tiên Giới, thậm chí còn kéo dài hơn ngàn năm?

Càng suy nghĩ, Tần Phong càng nghi hoặc, nhưng một người đối với vấn đề nhìn nhận chung quy có hạn, nghĩ tới nghĩ lui, hắn rốt cuộc hạ quyết tâm.

“Sau khi trở về, không thể tiếp tục che giấu sự tồn tại của Hiên Nhất tiền bối, phải nói chuyện này với Lão sư.”

Tâm thần buông xuống, cảm giác mệt mỏi như thủy triều ập tới, khoảng thời gian này xảy ra quá nhiều chuyện, hắn đều không có nghỉ ngơi cho tốt.

Chương 804: Hay là ngươi đổi chỗ khác đi, chỗ này không đủ chứa đâu (2/2)

Không suy nghĩ đến những chuyện phức tạp này nữa, Tần Phong cởi y phục, chuẩn bị lên giường đi ngủ, đúng lúc này, tiếng gõ cửa vang lên.

"Ừm, muộn như vậy rồi còn ai đến nữa?" Tần Phong hiếu kỳ đẩy cửa phòng ra, hiện ra trước mắt là Hữu Tô Thiên Duyệt yêu mị, chín cái đuôi cáo lắc lư, trên mặt mang theo ý cười nhàn nhạt.

Nàng liếc mắt nhìn Tần Phong đã cởi bỏ ngoại y, ánh mắt lại nhìn về phía trong phòng, tiếp đó hơi sững sờ, trong mắt lộ ra vài phần kinh ngạc cùng đồng cảm?

Ánh mắt của ngươi là có ý gì… Tần Phong không hiểu, theo đó nhìn lại, sau đó liền nhìn thấy trên cột nhà có một cái lỗ nhỏ bằng ngón tay.

"Không phải, Thiên Duyệt Tộc trưởng, ngươi nghe ta giải thích, ta vừa rồi chỉ là muốn thử một chút cường độ nhục thân của mình."

Hữu Tô Thiên Duyệt xấu hổ nhưng vẫn mỉm cười lịch sự: "Cường độ nhục thân quả thực không tệ, chỉ là kích thước này…"

Sống mấy ngàn năm, Hữu Tô Thiên Duyệt hiểu rõ một điều, nói tiếp nữa sẽ không còn lễ phép.

Tần Phong cảm thấy mình bị vũ nhục, sau đó đi tới bên cạnh cột nhà, lần nữa biểu diễn lại.

Hữu Tô Thiên Duyệt bừng tỉnh đại ngộ: “Thì ra là ngón tay.”

“Nếu không ngươi cho là cái gì?”

“Ta cũng cho là ngón tay.” Là một lão ti cơ, Hữu Tô Thiên Duyệt mặt không đỏ tim không đập trả lời.

Tin ngươi mới lạ… Tần Phong không muốn dây dưa chuyện này nữa, trực tiếp hỏi: “Ta đang chuẩn bị nghỉ ngơi, Thiên Duyệt Tộc trưởng đến tìm ta có chuyện gì?”

“Ngươi ngày mai liền phải đi rồi, nhưng chuyện giúp ta bước vào Siêu Thoát Chi Cảnh, ta còn chưa có hảo hảo cảm tạ ngươi, đêm nay đến đây, cũng là muốn báo đáp ân tình của ngươi.

Ngươi có thể đưa ra một yêu cầu, chỉ cần ta có thể làm được, tuyệt đối sẽ không chối từ.” Hữu Tô Thiên Duyệt thở ra như hoa lan, mỉm cười nói.

Tần Phong lộ ra vẻ mặt cổ quái: “Thiên Duyệt Tộc trưởng, ngươi có biết, mỹ nhân như ngươi, đêm khuya vào phòng của một nam tử, còn nói ra những lời như vậy, có ý nghĩa gì không?”

Hữu Tô Thiên Duyệt chậm rãi tới gần, chín cái đuôi cáo nhẹ nhàng lắc lư, một trận gió thổi qua, cửa phòng tự động đóng lại, phát ra tiếng “ầm”.

“Vậy ngươi nói xem, có ý nghĩa gì?”

Bầu không khí trong phòng nhất thời rơi vào yên tĩnh, phảng phất có thể nghe thấy tiếng kim rơi.

Nhưng không lâu sau, bầu không khí này liền bị tiếng đập cửa thô lỗ cắt ngang.

Hữu Tô Thiên Duyệt nghiêng đầu nhìn về phía ngoài cửa, trong mắt xẹt qua một tia khó chịu, Tần Phong lại giật mình.

Đêm khuya thanh vắng, nam nữ ở chung một phòng, bất luận kẻ nào nhìn thấy đều sẽ sinh ra hiểu lầm, mà nếu để cho hai vị nương tử nhìn thấy, hậu quả càng thêm không thể tưởng tượng!

Hắn chỉ chỉ cửa sổ, ra hiệu cho Hữu Tô Thiên Duyệt nhanh chóng rời đi.

Hữu Tô Thiên Duyệt lại cười hỏi: "Đi ra ngoài như vậy, người tam phẩm trở lên nhất định có thể phát hiện, ngươi xác định muốn ta làm như vậy?"

Suýt chút nữa quên mất chuyện này… Tần Phong nhìn quanh bốn phía, tiếp đó nhìn về phía tủ quần áo, trong lòng nảy ra ý hay.

Qua một lúc lâu, Tần Phong xác nhận tủ quần áo đã đóng chặt, mới chậm rãi mở cửa phòng.

Sau đó, một bóng người nhỏ nhắn liền nhào vào lòng hắn, thế mạnh như chẻ tre!

Cúi đầu nhìn xuống, người tới chính là A Tu La Vương chi nữ – Pháp Bố La!

Tần Phong vốn định hỏi đối phương đến đây làm gì, lại phát hiện trên người Pháp Bố La có thêm rất nhiều vết thương: "Ngươi bị thương?"

"Muốn mang ngươi về Đông Vực, cho nên đánh nhau với hai vị nương tử của ngươi một trận, không đánh thắng, liền thành ra thế này." Pháp Bố La tùy ý nói.

Nghe vậy, Tần Phong không biết nên dùng biểu cảm gì để đáp lại, theo hắn thấy, Pháp Bố La bất quá cũng chỉ là một tiểu cô nương mà thôi, nhưng A Tu La tộc đối với việc kéo dài huyết mạch cường đại, dường như đã ăn sâu vào tận xương tủy.

"Tần Phong, chuyện ở đây đã xong, ngày mai ta liền phải cùng

Phụ Hoàng trở về bộ tộc A Tu La.

Nhân cơ hội này, ta muốn mang huyết mạch của ngươi trở về trước, còn chuyện cưới hỏi ngươi, chờ ta sau này bước vào cảnh giới cao hơn, có thể chiến thắng hai vị nương tử của ngươi rồi hãy nói."

Đây là lời hổ lang gì vậy?

Tần Phong trợn mắt há hốc mồm, hắn biết A Tu La tộc tộc phong mạnh mẽ, nhưng không ngờ tới lại có thể mạnh mẽ đến mức độ này!

Còn chưa kịp để hắn mở miệng, Pháp Bố La đã động thủ động cước, bắt đầu xé rách y phục của hắn, vẻ mặt hăm hở muốn thử.

"Ngươi yên tâm đi, ta đến đây trước đó đã hỏi Tử Vũ La, nàng ấy đã dạy ta làm thế nào để sinh hạ tử tự, chỉ cần hai người da thịt tiếp xúc, tâm niệm hợp nhất, liền có thể kéo dài huyết mạch cường đại!"

Hả? Hình như có gì đó sai sai?

Tần Phong vừa ngăn cản Pháp Bố La, vừa hỏi: "Tử Vũ La nàng ấy, có phải là còn chưa có đạo lữ?"

"Ơ? Ngươi làm sao biết được? Trong tộc theo đuổi Tử Vũ La không phải là ít, nhưng nàng ấy đến nay vẫn chưa vừa mắt ai, hẳn là đang chờ đợi một đạo lữ cường đại hơn."

Giao điểm quá nhiều, Tần Phong nhất thời không biết nên nói cái gì.

"Tần Phong, ngươi mau buông tay ra, chúng ta phải nhanh lên một chút, nếu không hai vị nương tử của ngươi sẽ tới đây."

"Ngươi nói cái gì?!" Âm thanh trong nháy mắt tăng lên một

phần.

Mà ngay lúc này, bản năng cảm nhận nguy hiểm, khiến Tần Phong chú ý tới, bên ngoài, khí cơ quen thuộc đang không ngừng tới gần, là Thương Phi Lan!

Khí cơ toàn thân dâng trào, tu vi nhị phẩm bộc lộ, Tần Phong một phát xách Pháp Bố La lên, sau đó suy nghĩ xem nên ném cái phiền phức này đi đâu.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, Tần Phong bất đắc dĩ, lần nữa nhìn về phía tủ quần áo…

Một trận thanh hương ập vào mặt, Thương Phi Lan bước vào phòng, liếc mắt một cái liền nhìn thấy Tần Phong đang ngồi bên bàn, thân thể không lệch đi đâu được, chắn trước tủ quần áo.

“Tướng công, trên trán chàng sao lại đổ nhiều mồ hôi như vậy?”

“Có sao?” Tần Phong đưa tay sờ sờ trán, chột dạ nói: “Chắc là do trời nóng quá.”

“Nóng?” Thương Phi Lan nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, nhíu mày.

Đã vào thu, gió đêm mát mẻ, sao có thể nóng được?

Mà lúc này, Tần Phong cũng chú ý tới chén thuốc trong tay Thương Phi Lan, mùi thuốc tỏa ra, là công thức quen thuộc, hương vị quen thuộc.

Tổ truyền bí phương của lão ti cơ… Tần Phong sắc mặt cứng đờ, mục đích Thương Phi Lan đêm khuya đến đây đã không cần nói cũng biết!

Chú ý tới ánh mắt của Tần Phong, Thương Phi Lan vành tai

hơi đỏ lên, thản nhiên nói: “Chàng vừa mới bước vào nhị phẩm cảnh giới, cần phải củng cố tu vi, nên bồi bổ nhiều một chút, ta đặc biệt hầm canh thuốc cho chàng.”

Đây là bồi bổ cho ta sao? Đây là vì chính nàng chứ còn gì nữa!

Hơn nữa, nếu cứ tiếp tục như vậy, chẳng phải là sẽ thành phát sóng trực tiếp tại hiện trường sao?

Tần Phong không nói không rằng liếc mắt nhìn tủ quần áo, sau đó ám chỉ mình vừa mới đột phá, thân thể mệt mỏi, không nên vận động mạnh.

“Không sao, chàng nằm im là được.”

Cường thế như vậy?

“Kiếm Ly, Kiếm Ly nàng ấy có biết nàng đến đây không?” Tần Phong vội vàng hỏi.

Thương Phi Lan vô thức né tránh ánh mắt, nàng vốn đã nói rõ với Kiếm Ly tỷ, tướng công mệt mỏi, gần đây không nên đồng phòng.

Nhưng Kiếm Ly tỷ sau khi giao chiến với Pháp Bố La xong, vừa mới rời đi, nàng liền hầm canh thuốc, đến đây.

“Kiếm Ly tỷ… đương nhiên là biết, tướng công, đừng nói nữa, mau uống thuốc đi.”

Vừa dứt lời, bên ngoài lại vang lên tiếng bước chân nhẹ nhàng.

Thương Phi Lan thân thể run lên, cùng Liễu Kiếm Ly sớm chiều ở chung lâu như vậy, làm sao có thể không nhận ra khí cơ của đối phương? Nếu để cho Kiếm Ly tỷ nhìn thấy mình ở đây, chẳng phải là mất mặt lớn sao?

Không được, phải tìm chỗ trốn… Thương Phi Lan trong lòng

kiên định, buông chén thuốc xuống, nàng nhanh chóng đánh giá xung quanh, sau đó ánh mắt dừng lại ở tủ quần áo.

Thân hình lóe lên, Thương Phi Lan liền đến bên ngoài tủ quần áo.

Tần Phong trừng lớn hai mắt: “Nương tử, đừng!”

Đáng tiếc đã muộn.

Tủ quần áo mở ra, ba người nhìn nhau.

“Hay là ngươi đổi chỗ khác đi, chỗ này không đủ chứa đâu.” Pháp Bố La ân cần đề nghị.

Chương 805: Đây là canh gà (1/2)

Trẻ con thì có thể có ý đồ xấu gì chứ?

Pháp Bố La sau khi đề nghị xong, muốn đóng cửa tủ lại, nhưng tay Thương Phi Lan vẫn ghì chặt lấy cánh cửa.

Nàng quay đầu nhìn, ánh mắt lạnh lùng.

Tần Phong nuốt nước bọt, thân hình bất giác lùi lại một bước.

Hắn muốn lên tiếng giải thích, đúng lúc này, cửa phòng vang lên tiếng bước chân nhẹ nhàng.

Một bóng hình thiếu nữ áo trắng bưng bát thuốc, bước vào cửa, sau đó nhìn rõ tình hình trong phòng.

Tướng công vẻ mặt hoảng hốt, Phi Lan cũng ở đây, trong tủ còn có hai nữ tử khác.

Liếc mắt nhìn lên bàn, đặt một bát thuốc vẫn còn bốc hơi nóng hổi giống hệt bát trên tay nàng, hiển nhiên là vừa mới sắc xong chưa lâu.

Nghĩ đến lời hẹn ước trước đó với Phi Lan, Liễu Kiếm Ly khẽ nhắm mắt, mặt không chút thay đổi chậm rãi đưa bát thuốc ra sau lưng, sau đó búng tay một cái, trên bầu trời đêm một ngôi sao băng vụt qua...

Nha đầu này, học hư ở đâu vậy... Nhìn thấy một loạt động tác của Liễu Kiếm Ly, Tần Phong lộ vẻ mặt kỳ quái.

Kiếm Ly không hiểu chuyện đời, vậy mà cũng có lúc giở trò!

"Chuyện này... là như thế nào?" Liễu Kiếm Ly mấp máy môi, bắt đầu truy hỏi.

Bốn nữ tử ngồi quây quanh bàn, nghe Tần Phong giải thích, bốn chữ trong sạch hắn liên tục nhấn mạnh, cũng nói rõ lý do vì sao hai người lại trốn trong tủ.

Hai nàng còn chưa lên tiếng, nghi phạm Pháp Bố La lại gật đầu nói: "Thì ra là vậy, ta còn tưởng trong tủ sao lại giấu thêm một người. Này, có phải ngươi cũng muốn cùng Tần Phong nối dõi tông đường, sinh hạ đứa con ưu tú, nên mới trốn ở đây không?"

Lời vừa dứt, đêm khuya mát mẻ càng thêm lạnh lẽo, trên trán Tần Phong mồ hôi lạnh túa ra.

Cảm nhận được ánh mắt của Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan, Hữu Tô Thiên Duyệt ung dung bưng chén trà trên bàn lên, nhấp một ngụm nói: "Ta đêm nay phải về Đồ Sơn rồi, chỉ là muốn trước khi đi, từ biệt hắn một tiếng, chỉ vậy thôi."

Liễu Kiếm Ly thần sắc như thường.

Thương Phi Lan trong mắt cảnh giác lại không giảm đi chút nào: "Nửa đêm canh ba đến phòng tướng công từ biệt? Nếu không chột dạ, tại sao phải trốn vào trong tủ?"

Hữu Tô Thiên Duyệt không trả lời, mà cười đáp: "Tự nhiên là vì tránh hiểu lầm không cần thiết, giống như lý do ngươi muốn trốn vào trong tủ vậy."

Cái này... Tần Phong trừng lớn hai mắt, hồ ly già quả nhiên gian xảo!

Bất ngờ bị phản công, áp lực lập tức đến lượt Thương Phi Lan.

Liễu Kiếm Ly tò mò hỏi: "Phi Lan, vì sao muội lại trốn?"

Thương Phi Lan trong mắt hiện lên một tia lúng túng, muốn lén lút ở lại với tướng công đến sáng, loại chuyện này làm sao nàng dám nói ra? Dù sao hai người đều đã hẹn ước trước!

Ngẩn người một lát, nàng mới nghĩ ra lời lẽ: "Ta vốn thấy tướng công vừa mới bước vào cảnh giới Nhị phẩm, liền hầm một bát canh gà, muốn cho hắn bồi bổ một chút. Nhưng lúc vào phòng, lại phát hiện ra tủ có gì đó khác thường, vừa mở ra liền nhìn thấy hai người các nàng. Cũng đúng lúc này, Kiếm Ly tỷ tỷ đến."

"Đây là canh gà?" Liễu Kiếm Ly nhìn bát thuốc trên bàn, hơi nóng đã tản đi, bát thuốc này rõ ràng giống hệt bát nàng bưng đến.

Bài thuốc gia truyền của lão hồ ly, nàng và Thương Phi Lan đã sắc không biết bao nhiêu lần, sớm đã quen thuộc vô cùng.

Nàng đang định bưng bát thuốc lên, quan sát kỹ càng, lại bị Thương Phi Lan một phen đoạt lấy, nàng vung tay phải, trên bầu trời đêm lập tức xẹt qua một ngôi sao băng.

Cảm nhận được ánh mắt kỳ quái của mọi người, Thương Phi Lan giải thích: "Canh gà nguội rồi sẽ không ngon, chi bằng đổ đi."

Thương Phi Lan cả đời kiêu ngạo cũng chỉ có thể nghĩ ra lý do miễn cưỡng như vậy.

Qua một lúc, nàng bỗng nhiên nhớ ra điều gì đó, lên tiếng hỏi: "Kiếm Ly tỷ, ta thấy tỷ lúc đến, trong tay hình như đang bưng cái gì?"

"Có sao?" Liễu Kiếm Ly lảng tránh ánh mắt.

Pháp Bố La gật đầu nói: "Có, hơn nữa mùi vị giống hệt bát vừa rồi trên bàn."

Áp lực lập tức đến lượt Liễu Kiếm Ly.

Nàng hít nhẹ một hơi, lông mi khẽ run: "Cũng là canh gà."

Cái này... Tần Phong nhịn cười đến khổ sở.

"Nếu là canh gà, tại sao phải đổ đi?" Hữu Tô Thiên Duyệt xem náo nhiệt không chê chuyện lớn, hoàn toàn quên mất thân phận nghi phạm của mình.

"Bát canh gà đó ta cho hơi nhiều muối, nghĩ muốn nấu lại một bát khác, nên đổ đi." Liễu Kiếm Ly nhẹ giọng đáp.

"Thì ra là vậy." Hữu Tô Thiên Duyệt khẽ gật đầu.

Bầu không khí vốn đang căng thẳng, bởi vì hai bát canh gà, mà trở nên vi diệu.

Im lặng trong chốc lát, Tần Phong ho khan một tiếng nói: "Tâm ý của hai vị nương tử ta xin nhận, còn về phần canh gà... trời đã khuya, không cần phải vất vả nấu nướng nữa."

Ừm, cứ coi như là cho ta nghỉ một ngày...

"Thiên Duyệt tộc trưởng, giúp ngươi vượt qua Thiên Địa Bá Quyền Ấn Chứng, cũng chỉ là việc nhỏ, nếu muốn cảm tạ, chi bằng ghi nhớ ân tình này, có lẽ sau này, ta còn có việc cần nhờ đến ngươi."

"Cũng được." Hữu Tô Thiên Duyệt cười đáp.

"Còn ngươi." Tần Phong nhìn về phía Pháp Bố La, nàng vẻ mặt mong chờ.

"Mau chóng về nghỉ ngơi đi!"

"Hả?" Pháp Bố La không cam lòng: "Vậy chuyện nối dõi tông đường thì sao?"

"Tự mình lo liệu đi." Tần Phong mặt mày cứng đờ.

Đúng lúc này, tiểu nhị quán trọ đi ngang qua, nhìn thấy Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan trong phòng, vội vàng nói: "Hai vị cô nương, bát thuốc hai vị mượn lúc trước, nếu đã dùng xong, nhớ trả lại cho tiểu nhân."

"Không phải bát thuốc, là bát đựng canh gà." Hai người đồng thanh nói.

"Canh... canh gà?" Tiểu nhị ngẩn người, hai người này khi nào thì hầm canh gà?

Cuối cùng hắn được bồi thường mười đồng, dù sao hai cái bát thuốc, đã sớm không biết bay đi đâu mất rồi.

...

Ngày hôm sau, khi ánh nắng chiếu rọi đỉnh Du Long Điện, Minh Hoàng liền đến đây.

Hắn đến gần Bàn Long Trụ, nhìn tám con Kim Long đang giương nanh múa vuốt, lộ ra vẻ mặt vui mừng.

Các quan viên bên cạnh không ai không chúc mừng, gọi hắn là minh quân mở ra thời kỳ thái bình thịnh thế của Đại Càn, nhất định sẽ lưu danh sử sách.

Đúng lúc này, Ngục La ty Ất Diện đột ngột xuất hiện trong Du Long Điện.

Minh Hoàng thấy vậy, lập tức cho lui hết người xung quanh.

Ất Diện thuật lại chuyện xảy ra ở Tây Vực Cực Cảnh, đồng thời nói ra, Tần Phong sau chuyến đi này, đã thành công bước vào cảnh giới Nhị phẩm.

Minh Hoàng nghe vậy, sắc mặt hơi đổi.

Lý công công càng thêm kinh hô: "Cảnh giới Nhị phẩm?!"

Phải biết rằng, Tần Phong bất quá mới hơn hai mươi tuổi, nhìn khắp thiên hạ, còn có ai có thể đạt được thành tựu như vậy?

Nếu nói trước kia, Liễu Kiếm Ly là Tam phẩm trẻ tuổi nhất Đại Càn từ xưa đến nay.

Vậy thì Tần Phong chính là Nhị phẩm trẻ tuổi nhất!

Không hề khoa trương mà nói, thành tựu này, cho dù lùi về sau trăm năm ngàn năm, cũng chưa chắc có người có thể đạt được!

Lý công công không khỏi nhớ lại lúc ban đầu lần đầu tiên gặp Tần Phong, hắn bất quá chỉ là một người đọc sách mới bước vào cảnh giới Lục phẩm, ngắn ngủi hai năm trôi qua, vậy mà đã khác xưa rất nhiều!

"Tần công tử thiên phú như vậy, tương lai kế thừa y bát của Thiên Giám Quốc sư, cũng không phải là không thể."

Theo tốc độ tu hành này, Tần Phong bước vào Siêu Thoát Chi Cảnh, cũng chỉ là vấn đề thời gian, Lý công công tự nhiên có kỳ vọng này.

Minh Hoàng trong mắt mang theo ý cười, hiển nhiên đối với Tần Phong cũng rất hài lòng.

Tuy nhiên lời nói tiếp theo của Ất Diện, lại khiến cho tâm tình tốt đẹp của Minh Hoàng giảm đi phân nửa.

"Ngoài tai họa xảy ra ở Tây Vực Cực Cảnh, Đại Càn tứ vực, đều xuất hiện hiện tượng vô cùng kỳ quái. Gần khu vực khe nứt Tiên Giới và U Minh Quỷ Giới, người chết nếu không được hỏa táng, sẽ có một số tồn tại chui ra từ trong lòng đất, biến thành quái vật không phải người không phải quỷ. Chỉ có thiêu hủy hoàn toàn nhục thân của bọn họ, mới có thể ngăn cản bọn họ sống lại lần

nữa."

Chương 806: Đây là canh gà (2/2)

Lý công công nghe vậy, thần sắc đại biến: "Chẳng lẽ là thi quỷ?"

Ất Diện lắc đầu: "Nếu là thi quỷ, căn bản không sợ lửa thiêu, hơn nữa cũng không thể nào trong thời gian ngắn lan rộng ra Đại Càn tứ vực. Loại hiện tượng này xuất hiện, cũng chỉ mới gần đây, có lẽ có liên quan đến con quái vật ở Tây Vực kia."

Minh Hoàng nhắm mắt lại, hít sâu một hơi.

Năm đó Thiên Hiên hoàng đế trị vì đất nước có phương pháp, khiến cho tám con Kim Long mở mắt, nguyên nhân thất bại cuối cùng tuy rằng sử sách ít có ghi chép, nhưng trong sách truyền của hoàng thất, lại có nói rõ.

Đó là nguyên nhân mà chỉ có số ít người biết được - Thần Ma giáng thế!

Tuy rằng nhân tộc tập hợp lực lượng cường đại, đánh lui Thần Ma trở về Tiên Giới, nhưng vẫn khiến cho thương vong vô số, quốc vận suy bại.

Vật cực tất phản, thịnh cực tất suy tám chữ, cũng chính là lời răn mà Thiên Hiên hoàng đế để lại cho hậu nhân!

Chẳng lẽ lời răn này, sẽ một lần nữa được nghiệm chứng?

Minh Hoàng lần nữa mở mắt, sau đó lên tiếng, hạ một loạt mệnh lệnh.

"Truyền lệnh xuống, Đại Càn tứ vực các nơi, nếu xuất hiện người chết, nhất luật hỏa táng, không được kháng chỉ."

"Gần khu vực khe nứt, phái tướng sĩ và Trảm Yêu ti trấn giữ nghiêm ngặt, nếu có tình huống, lập tức truyền tin."

"Sắp xếp cho trẫm, trẫm muốn đi gặp Quốc sư đại nhân."

...

Hạo Văn viện, Đăng Thiên lâu đỉnh, Minh Hoàng và Thiên Giám Quốc sư đối diện nhau mà ngồi.

"Quốc sư, Đại Càn tứ vực hiện nay đang xảy ra dị biến, chẳng hay ngài có biết?"

Thiên Giám Quốc sư khẽ gật đầu: "U Minh Quỷ Giới Thiên Địa Pháp Tắc hỗn loạn, dẫn đến Tam Giới sinh tử cân bằng bị phá vỡ, vong hồn quay về, người chết sống lại."

"Có thể theo thời gian trôi qua mà giảm bớt sao?" Minh Hoàng nhíu mày.

"Chỉ có thể càng ngày càng nghiêm trọng."

"Có biện pháp giải quyết sao?"

"Muốn giải quyết, có hai biện pháp. Thứ nhất, đem phương Thiên địa này và U Minh Quỷ Giới liên hệ hoàn toàn phân chia, như vậy vong hồn sẽ không bị dẫn vào Quỷ Giới, chỉ có thể ở phương Thiên địa này triệt để tiêu tan. Nhưng nhược điểm cũng cực kỳ rõ ràng, phương Thiên địa này âm khí tràn lan, yêu quỷ tai họa còn hơn trước."

Minh Hoàng thần sắc ngưng trọng: "Biện pháp thứ hai."

"Đem Thiên Địa Pháp Tắc của U Minh Quỷ Giới, một lần nữa sửa chữa, có thể khiến cho bụi về với bụi, đất về với đất, một lần

là xong." Thiên Giám Quốc sư thản nhiên nói.

Minh Hoàng trầm ngâm không quá một lát, trong lòng liền có đáp án.

Hắn muốn tạo ra là thái bình thịnh thế, mà không phải là đơn giản là giải quyết vấn đề tạm thời.

Nếu đem tai họa để lại cho hậu thế, vậy thì có khác gì không trị vì đất nước?

"Phương pháp này thực hiện có độ khó như thế nào?" Minh Hoàng trịnh trọng hỏi.

Thiên Giám Quốc sư không trả lời, mà đây cũng là một loại trả lời.

"Trẫm đã biết."

Bầu không khí rơi vào một mảng trầm mặc, qua hồi lâu, Minh Hoàng mới lần nữa mở miệng: "Kỳ thật trẫm có một vấn đề, muốn hỏi Quốc sư đã lâu."

"Bệ hạ cứ hỏi."

"Quốc sư thần cơ diệu toán, từ khi Đại Càn sáng lập, ngài đã ở đây bảo hộ Đại Càn, năm đó Tiên tổ Thiên Hiên hoàng đế, trị vì đất nước có phương pháp, dẫn đến tám con Kim Long mở mắt, cách cái gọi là thái bình thịnh thế kia, chỉ còn một bước ngắn, cuối cùng vì sao lại thất bại, chẳng lẽ thật sự chỉ là bởi vì Thần Ma giáng thế?"

"Bệ hạ cũng tin tưởng, chín con Kim Long mở mắt, liền có thể quốc vận hưng thịnh, tạo ra thái bình thịnh thế sao?" Thiên Giám Quốc sư hỏi ngược lại.

"Lời đồn này đời đời truyền lại, lại kết hợp với những gì đã

xảy ra kể từ khi Kim Long mở mắt, trẫm cho dù ban đầu không tin, hiện tại cũng đã tin."

Dù sao Kim Long mở mắt sau, Đại Càn nhiều lần hóa hiểm thành an, Minh Hoàng tự nhiên cho rằng, giữa hai việc này có liên hệ tất yếu.

Tuy nhiên Thiên Giám Quốc sư lại thản nhiên nói: "Người có thể tạo ra thái bình thịnh thế, chưa bao giờ là dựa vào những lời đồn đại này, tất cả đều là do con người."

"Lời này là có ý gì?" Minh Hoàng nhíu mày hỏi.

Thiên Giám Quốc sư đáp phi sở vấn: "Bệ hạ muốn biết Thiên Hiên hoàng đế năm đó vì sao lại thất bại?"

"Không sai."

"Hắn thiếu đi một chút dũng khí xả thân vì nghĩa, phá phủ trầm chu."

...

Dưới Hạo Văn viện Đăng Thiên lâu, Lý công công đang chờ đợi, nhìn thấy Minh Hoàng thần sắc ngưng trọng đi ra, hắn lập tức khom người nghênh đón.

Ngồi lên xe ngựa, Minh Hoàng vẫn là một bộ dáng tâm sự nặng nề.

Lý công công không khỏi lo lắng hỏi: "Bệ hạ, chẳng lẽ ngay cả Thiên Giám Quốc sư cũng không có cách nào xử lý sao?"

Minh Hoàng lắc đầu, trong đầu nhớ lại lời Thiên Giám Quốc sư nói lúc cuối - "Bệ hạ, nếu thái bình thịnh thế này, cần ngươi vung lên Hiên Viên Trảm Thần kiếm, ngươi sẽ làm như thế nào?"

Hắn không trả lời, mà đứng dậy rời đi.

Hiên Viên Trảm Thần kiếm là Trấn Quốc thần kiếm, đời đời truyền thừa, bị phong ấn trong bức tranh ở Ngự thư phòng, chỉ có quân vương của một nước mới có thể dẫn động, rút nó ra.

Danh xưng trảm thần của nó tự nhiên không phải là nói suông, chỉ là cái giá phải trả khi vung kiếm vượt xa tưởng tượng.

Năm đó Thiên Hiên hoàng đế thất bại, chẳng lẽ là do do dự bước này?

Nếu đổi lại là mình, có nên vung ra một kiếm kia hay không?

Bên trong xe ngựa trầm mặc hồi lâu, Minh Hoàng xoa xoa mi tâm, đột nhiên hỏi: "Nhã An dạo này thế nào?"

"Nhã An điện hạ vẫn như trước, thường xuyên đến Tần phủ, còn lại thì không có gì tiến triển."

Người sáng suốt đều nhìn ra được, Nhã An điện hạ có mục đích khác, mà mục đích kia chính là Tần Phong!

Minh Hoàng bất đắc dĩ lắc đầu, Nhã An ở phương diện quốc sự và kinh doanh, có tài năng vượt xa tưởng tượng, ở khoản tu hành Văn Thánh Đạo Giả, càng là thiên phú dị bẩm.

Tuy nhiên đối với chuyện nam nữ, dường như là không hiểu gì cả?

Nếu như nàng có thể có một nửa thủ đoạn của mẫu hậu nàng, vậy thì tiểu tử Tần gia kia sợ là đã sớm bị nàng hạ gục rồi!

"Tần Phong trở về, ngày thứ hai triệu hắn vào cung, trẫm muốn gặp hắn."

"Nô tài minh bạch."

...

Ở một nơi khác, bên trong cung điện của Hoàng hậu, Hoàng hậu dung nhan cao quý nhìn nữ nhi của mình đang vui cười hớn hở, bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

Bất quá chỉ là nhị nương của Tần gia khen một câu "Nếu ai có thể cưới được con bé, nhất định là tu tám đời mới có phúc phận này", liền vui mừng thành ra như vậy, phải biết rằng, còn chưa qua cửa đâu.

Nhã An gần như là được tạc ra từ một khuôn với bà.

Kế thừa dung mạo của bà, cũng kế thừa trí tuệ của bà, thế nhưng thủ đoạn như cá gặp nước ở hậu cung, Nhã An lại không hề kế thừa được chút nào.

Ánh mắt hơi dời xuống, trong lòng Hoàng hậu lại âm thầm bổ sung một câu, vóc dáng này, cũng không được kế thừa từ bà...

"Vậy, hiện tại con và hai vị nương tử của Tần Phong kia ở chung thế nào?"

"Mẫu hậu nói Kiếm Ly tỷ và Phi Lan tỷ sao? Chúng con xưng hô tỷ muội, quan hệ tự nhiên không tệ, mẫu hậu sao đột nhiên hỏi cái này?" Nhã An tò mò hỏi.

"Con muốn gả vào Tần phủ, hai người bọn họ là cửa ải mà con nhất định phải đối mặt, đã quan hệ không tệ, chờ bọn họ lần này cùng Tần Phong trở về, con có thể thăm dò, hỏi một chút thái độ của bọn họ."

Cái này... Nhã An hai má nóng lên, chỉ cảm thấy trong lòng như có nai con chạy loạn, do dự không quá một lát, nàng liền gật đầu đáp ứng.

Nàng không giống những nữ tử bình thường khác, tình cảm trong lòng một khi đã xác định, sẽ chỉ dũng cảm tiến về phía trước.

Chương 807: Biến động của Quỷ Giới (1/2)

Do Kim Sí Đại Bằng đã vượt qua thiên kiếp và trở về, Tần Phong cùng mọi người cưỡi đại bàng quay về Phụng Thiên Thành chỉ trong vòng một ngày một đêm.

Cùng trở về với họ còn có phân thân của Hữu Tô Thiên Duyệt.

Lý do mà hắn đưa ra cũng rất đơn giản: Phụng Thiên Thành còn có Hồ Ngôn Hiên cần phải quản lý. Đối với Đồ Sơn mà nói, việc kinh doanh này mỗi năm đều là một khoản thu nhập không nhỏ, tự nhiên không thể lơ là.

Liễu Kiếm Ly nghe vậy thì thần sắc như thường, còn Thương Phi Lan lại khẽ nhíu mày, chỉ cảm thấy đối phương có dụng ý khác.

Chia tay với phân thân của Hữu Tô Thiên Duyệt, Tần Phong cùng hai vị phu nhân trở về Tần Phủ.

Nhìn thấy mọi người bình an trở về, nhị phu nhân lo lắng trong lòng cũng được trút bỏ.

"Khoảng thời gian chúng ta không có ở đây, Tần Phủ không có biến cố gì chứ?" Trong đại sảnh, Tần Phong vừa đặt tách trà xuống vừa hỏi.

Lam Ngưng Sương lắc đầu: "Mọi chuyện vẫn như thường, chỉ là người đến cửa muốn kết thông gia với nhị công tử ngày càng nhiều."

Tần Phong nghe vậy liền nhìn về phía nhị đệ, người sau giả vờ

như không nghe thấy, vùi đầu vào bát cơm.

"Đều là những ai vậy?" Tần Phong mỉm cười hỏi.

Thanh Nhi không nói hai lời, bưng ra một đống tranh cuộn, đó đều là do những người đến dạm hỏi để lại.

Mỹ nhân trên những bức tranh cuộn này không chỉ sống động như thật, mà phía dưới mỗi bức tranh cuộn còn lưu lại tên họ, ngày tháng năm sinh của nữ tử, bao gồm cả gia thế,...

Phiên bản xem mắt thời cổ đại?

Tần Phong nhướng mày, nhìn những nữ tử trên tranh cuộn, quả thật là mỗi người đều nghiêng nước nghiêng thành, không biết có phải đã bỏ tiền ra thuê họa sĩ tài giỏi, tăng thêm hiệu ứng làm đẹp hay không...

"Nhị đệ có người nào vừa ý không?" Tần Phong mỉm cười hỏi.

Tần An ngẩng đầu lên, vẻ mặt nghiêm túc: "Đại ca đừng nói đùa, hiện tại đệ một lòng đặt ở việc tu hành, chưa nghĩ đến chuyện nam nữ."

Nhị phu nhân đang ôm Tần Lam nghe vậy, lập tức cau mày: "Con cũng lớn từng này rồi? Còn chưa cân nhắc đến chuyện này, muốn đợi đến khi nào mới chịu cân nhắc?

Con nhìn Phong nhi kìa, ngay cả con cái cũng đã có rồi!

Hơn nữa, Phong nhi cưới Kiếm Ly và Phi Lan, cũng đâu thấy việc tu hành bị bỏ bê, tại sao con lại không thể?"

"Chuyện này..." Tần An ấp úng, không biết nên phản bác như thế nào.

Tần Phong nhấp một ngụm trà, cố nén cười.

Ông trời có mắt, Thương Thiên không tha cho ai, kiếp trước lúc hắn đến thế giới này, nguyên chủ bị nhị đệ đè nén đến mức không ngẩng đầu lên nổi, bây giờ, nhị đệ lại rơi vào trầm tư, tự nghi ngờ bản thân.

Tần An liếc mắt nhìn Tần Phong đang co giật khóe miệng, ngữ khí kiên định: "Đại ca thiên phú dị bẩm, đệ tự nhiên không thể so sánh với huynh ấy, dù sao trước khi tu vi bước vào Tam phẩm, đệ sẽ không cân nhắc đến những chuyện này."

Nhị phu nhân nghe vậy, tức giận đến mức không nói nên lời: "Phong nhi, con cũng nói với nó vài câu đi!"

"Nhị nương bớt giận, chuyện tình cảm vốn là không thể cưỡng cầu, đã nhị đệ một lòng muốn tu hành, chúng ta cũng nên tôn trọng nó."

"Đại ca!" Tần An vẻ mặt cảm động.

Nhị phu nhân lại trừng mắt nhìn, vẻ mặt hận sắt không thành thép.

Ai ngờ lúc này, Tần Phong lại chuyển chủ đề: "Bất quá có một việc, đại ca lại không hiểu lắm, đã là vì tu hành, tại sao không rời khỏi Phụng Thiên Thành, đến Nam Vực tìm Trấn Thiên Nhất tiền bối?

Nếu ta nhớ không lầm, lần trước lúc trở về, ta đã nói với đệ rồi, Đao Cuồng đại nhân muốn đệ mau chóng đến tìm ông ấy."

Tần An ấp a ấp úng, muốn nói lại thôi.

"Chẳng lẽ là bị nha đầu Bạch Thu kia mê hoặc đến thần hồn điên đảo, không muốn rời khỏi Phụng Thiên Thành nữa rồi?"

Lời này vừa nói ra, hai má Tần An đỏ bừng.

Nhị phu nhân bừng tỉnh đại ngộ, sau khi Tần lão gia qua đời, bà đau lòng đến mức suy nhược, vậy mà lại quên mất cô con gái xinh đẹp này.

Bà thật sự cho rằng An nhi nhà mình một lòng tu luyện, đối với chuyện nam nữ không có hứng thú, hóa ra chỉ là đơn thuần không có hứng thú với những người đến cửa cầu hôn!

Tần Phong lời trọng tâm nói: "Nhị đệ, nghe đại ca khuyên một câu, đệ như vậy là không được, hiện tại quan hệ của hai người các đệ giống như cách một lớp giấy cửa sổ, cần có người chủ động chọc thủng nó.

Mà loại tình huống này, thông thường đều nên do nam nhân chủ động, đệ hiểu không?"

"Nhưng đại ca, đệ không biết nên làm như thế nào." Tần An vẻ mặt khó xử, hắn tự nhiên cũng muốn sớm ngày bày tỏ tâm ý với Bạch Thu!

"Đệ yên tâm, đại ca sẽ dạy đệ, bất quá ta vừa mới trở về Phụng Thiên Thành, hai ngày nay sẽ bận một chút, muộn một chút nữa sẽ nói kỹ với đệ."

"Ừm." Trong mắt Tần An sáng lên, đối với đại ca, hắn luôn luôn tin tưởng không nghi ngờ.

Nhưng lúc này, hai vị phu nhân bên cạnh lại ném tới ánh mắt dò xét.

Thương Phi Lan thản nhiên nói: "Không hổ là phu quân, biết được cũng thật nhiều."

Tần Phong cứng đờ mặt, sau đó ho khan một tiếng nói: "Đây đều là do phụ thân lúc còn sống dạy ta."

Nhị phu nhân trừng mắt, theo bản năng muốn véo eo Tần lão

gia một cái, nhưng đưa tay ra được một nửa, bà mới sực tỉnh, đối phương đã không còn nữa rồi.

Vẻ m :ặt cô đơn thoáng qua trong mắt.

Tần Phong thấy vậy, trong lòng không khỏi tự trách, sớm biết thì đã không đổ hết tội lỗi lên đầu lão cha rồi.

Hắn cũng đang do dự có nên nói cho nhị nương biết chuyện của lão cha ở dưới kia hay không, nhưng nghĩ đến lời Tần lão gia đã nói lúc ở U Minh Quỷ Giới, cuối cùng vẫn từ bỏ ý định này.

.....

Cùng lúc đó, U Minh Quỷ Giới, trong đại điện của Nam Vực Quỷ Đế, Tần lão gia như cảm nhận được điều gì đó, ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời xám xịt, lẩm bẩm tự nhủ: "Chẳng lẽ là phu nhân lại nhớ ta rồi."

"Tạp tạp tạp!"

Một trận tiếng bước chân dồn dập vang lên.

Tần lão gia lần theo tiếng động nhìn lại, thu liễm vẻ mặt cô đơn, quỷ khí màu đen hóa thành mặt nạ che khuất dung mạo.

Người đến chính là Hà Bá phụ trách canh giữ Quỷ Môn Quan.

Chẳng lẽ Quỷ Môn Quan lại có dị động?

Cân bằng sinh tử Tam Giới bị phá vỡ, hồn phách của người chết không thể hoàn toàn tiến vào Quỷ Giới, khiến cho vong linh nổi loạn.

Loại chuyện này, trong khoảng thời gian này thỉnh thoảng vẫn xảy ra.

"Chuyện gì?" Tần lão gia trầm giọng hỏi.

"Bẩm Quỷ Đế đại nhân, Quỷ chủ có lệnh, triệu tập Ngũ Phương Quỷ Đế."

Thiên địa của U Minh Quỷ Giới bị bình chướng bên ngoài Nại Hà Kiều chia cắt, Ngũ Phương Quỷ Đế liền mỗi người trấn giữ một phương, cơ bản rất ít khi gặp mặt.

Tần lão gia với tư cách là Quỷ Đế trời sinh, đã từng gặp qua những Quỷ Đế khác.

Nhưng dù sao cũng không phải người cùng một thế giới, quan hệ giữa bọn họ cũng không tốt lắm, càng không thể nói là có giao tình gì.

Trên thực tế, nếu không phải U Minh Quỷ Giới lấy cường giả vi tôn, cộng thêm lời khuyên can của Lý Dương, hắn cũng không thể nào trở thành Nam Phương Quỷ Đế này.

Trước đây có chuyện gì, cơ bản sẽ không tìm ta, lần này lại triệu tập cả ta, xem ra tình hình Quỷ Giới không mấy lạc quan... Tần lão gia suy tư: "Ta biết rồi."

Lời nói vừa dứt, hắn liền hóa thành một đạo hắc ảnh bay về phía bắc.

.....

Bên trong cung điện rộng lớn, quỷ khí nồng đậm gần như hóa thành thực chất, hai bên cung điện đứng thành hàng ngũ chỉnh tề, mỗi một người đều mang theo khí thế cường hãn.

Bọn họ đều là Quỷ Tướng cường đại trong U Minh Quỷ Giới!

Mà ở phía trước cung điện, trên một cái đài cao, có mấy đạo thân ảnh lặng lẽ đứng đó, khí thế của bọn họ vượt xa đám Quỷ Tướng phía dưới, chính là Quỷ Đế của Quỷ Giới ngoại trừ Tần lão gia!

Trước bàn ngọc bích trên đài cao, Quỷ chủ loli ngồi ngay ngắn, hai mắt nhắm nghiền.

Đúng lúc này, một tiếng xé gió vang lên, thân ảnh Tần lão gia xuất hiện trên đài cao, khẽ gật đầu với Quỷ chủ.

Những người còn lại đều nhìn sang, trong đó có khinh thường, có hâm mộ, có khinh miệt, có lạnh nhạt, không sao kể xiết.

Chương 808: Biến động của Quỷ Giới (2/2)

Tần lão gia đảo mắt nhìn lướt qua mọi người trên đài cao, Đông Phương Quỷ Đế Thần Đà, Tây Phương Quỷ Đế Triệu Văn Hòa, Bắc Phương Quỷ Đế Dương Vân, Trung Ương Quỷ Đế Chu Khất, không một ai vắng mặt.

Trong lòng hắn không khỏi nghi ngờ, tất cả Quỷ Đế đều có mặt ở đây, vậy Nại Hà Kiều do ai canh giữ?

Sau khi trở thành Nam Phương Quỷ Đế, hắn cũng có chút hiểu biết về tình hình Quỷ Giới, cho nên hắn biết rõ, bên ngoài Nại Hà Kiều có những tồn tại đáng sợ như thế nào đang nhìn chằm chằm Quỷ Giới.

Trong lòng đang suy nghĩ, Chu Khất lão gia tử khẽ gật đầu về phía hắn, Tần lão gia thấy vậy cung kính đáp lễ.

Vị lão gia tử này, có thể nói là một truyền kỳ sống trong U Minh Quỷ Giới, từ khi Quỷ Giới sinh ra đã tồn tại, thực lực thâm sâu khó lường.

Lần đầu tiên Tần lão gia nhìn thấy Chu Khất lão gia tử, thậm chí còn sinh ra một loại ảo giác, giống như đứng trước mặt hắn là một ngọn núi cao ngất trời chất chồng bằng thi hài, khiến người ta không rét mà run!

Mà lúc đó hắn, thế nhưng đã bước vào Siêu Thoát Chi Cảnh rồi!

"Vị lão gia tử này giống như lão sư, thâm sâu khó lường, cũng

không biết là hắn và Quỷ chủ ai mạnh hơn ai." Tần lão gia không khỏi suy đoán.

Quỷ chủ đứng dậy, lạnh lùng nói: "Đã đến đông đủ rồi, vậy thì bắt đầu thôi."

Cho dù là bộ dạng loli, nhưng vẫn uy nghiêm không giận tự uy, phía dưới vốn còn có chút tiếng động, trong nháy mắt im phăng phắc.

Triệu Văn Hòa dáng vẻ thư sinh tiến lên một bước, đem những dị biến xảy ra trong U Minh Quỷ Giới gần đây nói ra hết, mọi người nghe xong, đều lộ vẻ mặt ngưng trọng.

Tần lão gia nhíu mày, tình hình Quỷ Giới bây giờ quả nhiên đã đến nước nước sôi lửa bỏng, cân bằng sinh tử bị phá vỡ, khiến cho bình chướng do Quỷ chủ thiết lập bên ngoài Nại Hà Kiều bắt đầu xuất hiện dao động.

Cứ tiếp tục như vậy, những tồn tại quỷ dị đáng sợ kia, sẽ có thể xé rách bình chướng, xâm nhập vào Quỷ Giới, một lần nữa dấy lên đại chiến.

Điều khiến Tần lão gia lo lắng hơn chính là, điều này cũng tạo thành ảnh hưởng đối với Nhân Gian, người chết sống lại, người chết trở về, chỉ cần nghĩ đến thôi, cũng biết là một màn đáng sợ như thế nào, đó sẽ là một mảnh luyện ngục.

Lúc này, hắn chỉ hy vọng người nhà của mình có thể bình an vô sự.

Triệu Văn Hòa cuộn quyển trục trong tay lại, lần nữa mở miệng: "Thiên Địa Pháp Tắc của Quỷ Giới đã hỗn loạn, nếu như cân bằng sinh tử tiếp tục bị phá hoại, toàn bộ U Minh Quỷ Giới có khả năng sụp đổ thành hư vô.

Đến lúc đó, chúng ta cũng sẽ không còn nơi nào để đi."

Bắc Phương Quỷ Đế Dương Vân, mày kiếm mắt sao, khí thế giống như lợi kiếm sắc bén, hắn lạnh lùng nói: "Cân bằng sinh tử bị đảo lộn, Thiên Địa Pháp Tắc hỗn loạn, đều là do đám người kia gây ra.

Đã như vậy, chi bằng chúng ta mở bình chướng ra, chủ động xuất kích."

Triệu Văn Hòa cau mày nói: "Giao chiến với bọn chúng mấy ngàn năm nay, ngươi nên biết phương pháp này căn bản là không khả thi.

Thực lực của bọn chúng rất mạnh, hơn nữa còn có thần thông bất tử bất diệt, ngoại trừ phong ấn ra thì không còn cách nào khác.

Nhưng trong Kim Bát của Địa Tạng đại nhân, phong ấn tồn tại cực kỳ trọng yếu của bọn chúng, sao có thể tùy tiện mở ra?"

Dương Vân nhắm mắt lại: "Theo như lời ngươi nói, chẳng lẽ chỉ có thể ngồi chờ chết?"

Triệu Văn Hòa mấp máy môi, không trả lời, mà nhìn về phía Quỷ chủ và Chu Khất, hắn cũng không biết nên làm như thế nào.

Ngay lúc này, Thần Đà vẫn luôn im lặng lên tiếng: "Cũng không phải là không có cách nào."

"Cách gì?" Triệu Văn Hòa nghiêng đầu hỏi.

Những người còn lại cũng ném ánh mắt về phía hắn.

"Quỷ Giới đã nguy cấp như vậy, chi bằng từ bỏ thiên địa này, mượn Hoàng Tuyền tẩy lễ, thông qua Quỷ Môn Quan, bước vào Nhân Gian chi địa!"

Lời vừa nói ra, bốn phía chấn động!

Đám Quỷ Tướng phía dưới nghị luận ầm ĩ.

Thần Đà chậm rãi nói: "Từ ngày khe nứt xuất hiện, ta đã cho thuộc hạ Quỷ Tướng không ngừng thử nghiệm phương pháp này, bây giờ đã tìm được phương án vạn toàn để bước vào Nhân Gian.

Nhưng muốn để chúng sinh Quỷ Giới, đều có thể tiến vào Nhân Gian, cần phải tập hợp lực lượng của ngũ phương Quỷ Môn Quan."

Có Quỷ Tướng động lòng, nhưng lại lo lắng hỏi: "Thiên Địa Pháp Tắc của Tam Giới đều bài xích lẫn nhau, người sống không thể vào U Minh, người chết không thể vào Tiên Giới.

Ai biết Thiên Địa Pháp Tắc của Nhân Gian, có phải cũng như vậy hay không?"

"Thiên Địa Pháp Tắc của Nhân Gian mỏng manh, không thể xóa bỏ chúng ta, với thực lực của chúng ta, có thể dễ dàng quân lâm thiên địa kia, sau đó nghỉ ngơi dưỡng sức, tìm cơ hội gầy dựng lại từ đầu.

Hoặc là, cải tạo Nhân Gian thành U Minh Quỷ Giới mới!"

Lời này hắn nói với Quỷ chủ và những Quỷ Đế khác, cũng là đang thể hiện dã tâm của mình.

Đám Quỷ Tướng phía dưới bắt đầu xôn xao, nếu phương pháp này thật sự khả thi, quả thật có thể giải quyết nguy cơ trước mắt.

Nếu có đường lui khác, ai nguyện ý liều mạng với đám quái vật kia?

Còn về phần chúng sinh Nhân Gian sẽ như thế nào, thì có liên quan gì đến bọn họ?

Tuy nhiên, bọn họ dù sao cũng chỉ là Quỷ Tướng, căn bản không có quyền quyết định, chỉ có thể đặt ánh mắt lên đài cao một lần nữa.

Lúc này, Tần lão gia lên tiếng quát: "Ta không đồng ý!"

Tất cả mọi người đều nhìn sang.

Lý Dương trong đám Quỷ Tướng nghe vậy, nhíu mày, hắn tự nhiên cũng không muốn Nhân Gian xuất hiện nguy cơ, nhưng Tần Kiến An lúc này đưa ra phản đối, thật sự là quá lỗ mãng, nhất định sẽ trở thành bia ngắm!

Mà sự thật cũng đúng như vậy.

Thần Đà thản nhiên nói: "Tần đại nhân có biện pháp tốt hơn?"

Tần Kiến An đến U Minh Quỷ Giới chưa đến một năm, làm sao có thể có biện pháp tốt hơn?

"Xâm nhập Nhân Gian để bảo toàn bản thân, hành vi này có gì khác biệt với đám người bên ngoài Nại Hà Kiều kia?!"

"Ta còn tưởng rằng Tần đại nhân muốn nói gì, hóa ra là nói cái này." Thần Đà chậm rãi bước đến gần đối phương, âm thanh đột nhiên lớn hơn: "Tần đại nhân đừng quên, ngươi đã không còn là người của Nhân Gian nữa, mà là một phương Quỷ Đế của Quỷ Giới!

Mỗi lời nói, mỗi hành động của ngươi, đều nên lấy chúng sinh Quỷ Giới làm đối tượng ưu tiên cân nhắc!"

Lời này vừa nói ra, đám Quỷ Tướng phía dưới nhao nhao phụ họa.

"Lúc như thế này, vậy mà còn lo lắng cho Nhân Gian, như vậy cũng xứng đáng làm Quỷ Đế của chúng ta sao?"

"Kẻ đến từ Nhân Gian, sao có thể đứng chung một chỗ với chúng ta, lúc trước hắn nhậm chức Nam Phương Quỷ Đế, ta đã không đồng ý rồi."

"Tên này căn bản không xứng làm Quỷ Đế!"

"Bảo hắn giao vị trí ra đây!"

Tiếng mắng chửi giống như sóng thần, xen lẫn khí thế đáng sợ.

Thấy tình hình sắp mất khống chế, Quỷ chủ sa sầm mặt, Chu Khất lão gia tử trầm giọng quát: "Im miệng."

Một tiếng quát, liền át đi tiếng mắng chửi ầm ĩ, đám Quỷ Tướng im như ve sầu mùa đông.

Chu Khất thản nhiên nói: "Mọi chuyện đều do Quỷ chủ định đoạt."

Quỷ chủ liếc mắt nhìn, mở miệng nói: "Bọn chúng phá hoại cân bằng sinh tử Tam Giới, nhất định là có mục đích gì đó, nếu chúng ta từ bỏ thiên địa này, xâm nhập Nhân Gian, chẳng khác nào tự chui đầu vào rọ.

Hơn nữa, Thiên Địa Pháp Tắc của Nhân Gian và Quỷ Giới hoàn toàn khác biệt, muốn dung nạp toàn bộ chúng sinh Quỷ Giới, chẳng khác nào nằm mơ giữa ban ngày."

"Quỷ chủ đại nhân, lời nói chí lý." Triệu Văn Hòa phụ họa.

Đám Quỷ Tướng nghe vậy, cũng phản ứng lại, bắt đầu phân tích lợi hại.

Lúc này, Thần Đà lại lên tiếng: "Nếu phương pháp này không được, vậy chúng ta chỉ có thể nghĩ cách khôi phục cân bằng sinh tử của Quỷ Giới...

Thần Đà khẩn cầu Quỷ chủ đại nhân, tạm thời giam Nam Phương Quỷ Đế Tần Kiến An vào Vô Gian Lao Ngục!"

Chương 809: Giam cầm (1/2)

Tần lão gia nghe vậy, đột nhiên ngoảnh đầu nhìn đối phương: "Ngươi nói cái gì?!"

Triệu Văn Hòa nhíu mày: "Hiện giờ Quỷ Giới nguy cấp, Ngũ Phương Quỷ Đế nên đồng tâm hiệp lực, không phải lúc này còn muốn tranh đấu nội bộ."

Dương Vân khoanh tay trước ngực, không đưa ra bất kỳ bình luận nào, vẻ mặt như đang xem kịch.

Chu Khất thản nhiên nói: "Nói ra lý do của ngươi."

Thần Đà mở miệng giải thích: "Thiên Địa Pháp Tắc của Quỷ Giới hỗn loạn sau, đã có mấy ngàn năm không còn chiêu dẫn vong linh từ nhân gian vào đây, cho đến khi khe nứt giữa Quỷ Giới và nhân gian bị mở ra.

Mà cũng chính từ lúc đó, sự cân bằng sinh tử của Quỷ Giới bắt đầu nghiêng lệch."

Dưới đài, chúng Quỷ Tướng nghe vậy, bắt đầu xì xào bàn tán.

Lời này không sai, mọi người ở đây đều tâm tri rõ ràng.

"Chuyện này không liên quan gì đến Tần đại nhân, cũng không phải là lý do có thể giam giữ hắn." Triệu Văn Hòa lắc đầu.

"Không sai." Chu Khất nói: "Rào cản hai giới bị phá vỡ, không phải là chuyện một người có thể làm được."

"Điều này ta tự nhiên minh bạch, nhưng ta muốn nói là, hắn cũng chính là từ lúc đó đến Quỷ Giới...

Tần đại nhân đến đây chưa đầy mấy tháng liền bước vào Siêu Thoát Chi Cảnh, càng trực tiếp chiến thắng Nam Phương Quỷ Đế đời trước, thay thế hắn.

Nhưng sau khi hắn trở thành Quỷ Đế, lại làm gì?

Bảo vệ vong linh từ nhân gian lưu lạc đến Quỷ Giới, không cho phép Quỷ Binh Quỷ Tướng thôn phệ, sau đó không ngừng mở rộng quỷ quân Nam Vực."

Dưới đài một mảnh xôn xao, lời này tuy là sự thật, nhưng dùng giọng điệu như vậy nói ra, thật là lời nói phạt tâm.

Tần Kiến An siết chặt nắm tay, nhưng không phản bác.

Cũng đến từ nhân gian, hắn tự nhiên phải nghĩ mọi cách che chở cho người đồng hương, điều này là lẽ đương nhiên.

Thần Đà lại mở miệng: "Vong linh từ nhân gian cho dù chết đi, trên người vẫn còn mang theo chút ít sinh khí, tích lũy ngày qua ngày, tự nhiên sẽ khiến sinh tử chi khí dần dần mất cân bằng."

Hai câu nói trước sau kết hợp lại với nhau, không khỏi khiến chúng Quỷ Tướng nghĩ ngợi liên miên.

Lý Dương nhíu chặt mày, tuy biết sinh tử cân bằng bị phá hoại tuyệt đối không liên quan đến Tần Kiến An, nhưng lời nói này rõ ràng bất lợi cho Tần Kiến An.

Đặc biệt là vào thời điểm hiện tại, tình thế Quỷ Giới càng lúc càng nguy cấp, chỉ khiến cho mũi dùi của tất cả mọi người đều chĩa vào Tần Kiến An.

Ánh mắt một số Quỷ Tướng nhìn Tần lão gia đã mang theo oán hận và sát khí.

Mà lời nói tiếp theo của Thần Đà, càng trực tiếp châm ngòi lửa

giận của chúng Quỷ Tướng.

"Ban đầu những điều này đều nằm trong phạm vi có thể chấp nhận được, sinh tử cân bằng vẫn còn trong trạng thái ổn định...

Tuy nhiên, cách đây không lâu, có kẻ sống bằng thủ đoạn quỷ dị nào đó, đã tách thần hồn ra khỏi nhục thân, thông qua Quỷ Môn Quan Nam Vực bước vào thế giới này, hái đi Bỉ Ngạn Hoa trong Hoàng Tuyền.

Cũng chính từ lúc đó, sinh tử cân bằng của U Minh Quỷ Giới liền bắt đầu mất kiểm soát hoàn toàn.

Nếu ta được biết không sai, kẻ bước vào Quỷ Giới kia, chẳng phải chính là con trai của Tần đại nhân lúc còn sống sao?"

Lý Dương biến sắc, Tần Kiến An nhíu chặt mày.

Quỷ chủ và Mạnh Sương nghe vậy, đồng thời nhìn về phía Thần Đà, chuyện này rõ ràng bị che giấu, hắn làm sao biết được?

Trong góc cung điện, Hà Bá rụt cổ, che giấu thân hình.

"Bỉ Ngạn Hoa là thần vật do Hoàng Tuyền thai nghén sinh tử chi khí, sao có thể dung thứ cho kẻ từ nhân gian cướp đi?"

"Sự thật đã rõ ràng, dị biến của Quỷ Giới rõ ràng không thoát khỏi liên quan đến người này!"

"Họ Tần lẻn vào Quỷ Giới, đoạt được Quỷ Đế chi vị, hóa ra là bao che giấu diếm!"

"Con trai hắn cũng không phải thứ tốt đẹp gì, dám đến Quỷ Giới trộm Bỉ Ngạn Hoa, nếu để ta tóm được, nhất định lột da rút gân, nghiền xương thành tro!"

Tần lão gia vốn còn có thể nhịn, nghe đến đây, đột nhiên xoay người, quỷ khí quanh người như lửa giận bùng cháy.

Tần Phong là niềm tự hào của hắn, vì chúng sinh nhân gian, mới mạo hiểm tính mạng bước vào Quỷ Giới, lấy đi Bỉ Ngạn Hoa, sao có thể dung thứ cho những kẻ này ăn nói bậy bạ?!

Lý Dương nhìn ra manh mối, vội vàng ngăn cản: "Đừng!"

Đáng tiếc đã muộn, Tần lão gia đang trong cơn thịnh nộ, tay phải vươn ra, quỷ khí hóa thành quỷ thủ trong nháy mắt đánh úp về phía Quỷ Tướng kia.

Đối mặt với uy thế khủng bố, Quỷ Tướng kia trên mặt lại không hề có chút sợ hãi, ngược lại khóe miệng lộ ra nụ cười quỷ dị.

Ầm!

Chỉ một đòn, Quỷ Tướng kia liền hồn phi phách tán.

Những người còn lại thấy vậy, lập tức im như ve sầu mùa đông, có thể trở thành một phương Quỷ Đế, làm sao có thể yếu đuối? Vậy mà hắn dám ở trước mặt mấy vị Quỷ Đế và Quỷ chủ, trực tiếp đánh chết một vị Quỷ Tướng?

Gan to bằng trời!

Sau một hồi im lặng ngắn ngủi, tiếng phẫn nộ như sóng triều nhấn chìm cả cung điện.

Tần lão gia nhíu mày, tuy hắn phẫn nộ, nhưng cũng không bị cơn giận làm cho mờ mắt.

Hắn vốn dĩ không muốn giết người, chỉ muốn đánh bay đối phương, để cho những người còn lại ngậm miệng mà thôi.

Giết chết Quỷ Tướng kia là có kẻ khác!

Nghĩ đến đây, hắn liếc mắt nhìn Thần Đà, người sau thần sắc lạnh nhạt, dường như đã sớm dự đoán được cảnh tượng này.

Dưới đài, một người lạnh lùng nói: "Bị vạch trần tâm tư, liền ra tay độc ác, ai cho ngươi lá gan đó?"

Lời nói vừa dứt, người nói chuyện lại chủ động ra tay, công kích về phía Tần lão gia!

Dám khiêu chiến một phương Quỷ Đế, tự nhiên không phải là nhân vật vô danh, Quỷ Tướng Thái Úc Lỗi, đại tướng đệ nhất dưới trướng Thần Đà, thực lực là Siêu Thoát Chi Cảnh!

Quỷ khí ngưng tụ, một quyền hung hăng đánh ra, tiếng quỷ khóc chói tai, cung điện rung chuyển dữ dội.

Một kích này đủ thấy thực lực cường đại của Thái Úc Lỗi.

Trên thực tế, rất nhiều Quỷ Tướng cho rằng, nếu không phải Thái Úc Lỗi trung thành với Thần Đà, cho dù tranh giành Nam Phương Quỷ Đế chi vị, cũng chưa chắc không thể!

Tuy nhiên, một màn tiếp theo, lại lật đổ nhận thức của tất cả mọi người.

Thái Úc Lỗi thế như chẻ tre một kích, lại bị Tần lão gia một ngón tay phá giải!

Hắc kim quang mang như mũi tên, trực tiếp xuyên qua thân thể Thái Úc Lỗi, đóng đinh hắn trên thạch trụ khổng lồ.

Chỉ trong nháy mắt, thắng bại đã phân!

Cảnh tượng này không chỉ khiến chúng Quỷ Tướng kinh ngạc, mà còn khiến Triệu Văn Hòa và Dương Vân biến sắc.

Chưa đầy một năm, thực lực của người này lại đạt đến mức độ khủng bố như vậy?

Hơn nữa hắc kim quang thúc kia, rõ ràng là một loại đạo tắc chi lực, uy năng ẩn chứa bên trên, khiến cho bọn họ đều cảm thấy

một trận tim đập nhanh!

Thần Đà cười nói: "Tần đại nhân thủ đoạn thật cao minh."

"Ngươi rốt cuộc muốn làm gì?" Tần lão gia trầm giọng nói.

"Cũng chỉ là vì chúng sinh Quỷ Giới, hy vọng Tần đại nhân tạm thời ở lại Vô Gian Lao Ngục, đợi đến khi sự tình sáng tỏ, tự nhiên sẽ trả lại tự do cho Tần đại nhân."

"Nếu ta không muốn thì sao?" Tần lão gia quanh người khí thế cuồn cuộn, xem ra rõ ràng là muốn động thủ.

Thần Đà thấy vậy, nụ cười trên mặt từ từ thu liễm, vừa rồi thủ đoạn Tần lão gia triển lộ, hắn cũng không nắm chắc chiến thắng.

Đúng lúc này, một cỗ uy áp cường đại như trời sập, đột nhiên ép xuống.

Tần lão gia không khỏi hừ lạnh một tiếng, dốc toàn lực chống đỡ, hắn gian nan quay đầu nhìn lại, nhìn về phía lão gia tử kia.

Chu Khất thản nhiên mở miệng: "Giết chết một tên Quỷ Tướng, cho dù ngươi là một phương Quỷ Đế, tội chết có thể miễn, tội sống khó tha, kính xin Quỷ chủ đại nhân định đoạt."

Quỷ chủ nhìn Chu Khất một cái thật sâu, lạnh giọng nói: "Áp Nam Phương Quỷ Đế vào Vô Gian Lao Ngục."

Lời nói vừa dứt, hư không mở ra một thông đạo đen kịt, vô số xiềng xích trong nháy mắt quấn lấy Tần lão gia, kéo hắn vào sâu trong vực thẳm.

Với thực lực của Tần lão gia, tự nhiên có thể giãy giụa, nhưng hắn nhìn Quỷ chủ một cái, không nói gì thêm, im lặng tiếp nhận tất cả.

Chương 810: Giam cầm (2/2)

Đợi đến khi Vô Gian Lao Ngục đóng lại, Quỷ chủ mới mở miệng lần nữa: "Chuyện Nam Phương Quỷ Đế, bản tọa tự mình điều tra rõ ràng, tiếp theo, tiếp tục thương nghị chuyện ứng phó của Quỷ Giới."

...

Tần Phong đột nhiên ngồi bật dậy, thở hổn hển.

Bên giường, hai giọng nói đồng thanh vang lên: "Phu quân, gặp ác mộng sao?"

"Ừm." Tần Phong nhẹ nhàng đáp lại, không nói thêm gì nữa.

Trong giấc mơ, hắn nhìn thấy cha rơi vào vực sâu, càng lúc càng sâu.

Nhưng điều này lẽ ra là không thể nào, cha là một phương Quỷ Đế của U Minh Quỷ Giới, cộng thêm giao tình của hắn với Quỷ chủ, nhất định sẽ chiếu cố một hai phần. Trong Quỷ Giới kia, còn có ai dám động thủ với cha?

"Chắc là do ngủ ít quá, nên mới suy nghĩ lung tung." Tần Phong xoa xoa mi tâm, sau đó quay đầu nhìn sang bên cạnh.

Hai mái tóc xanh biếc lộ ra ngoài chăn, đôi mắt màu xanh nhạt sau khi nhìn hắn một cái, liền theo bản năng né tránh. Chỉ có Liễu Kiếm Ly yên lặng nhìn hắn, dường như đã quen với cục diện này.

Cảm nhận được cơn đau nhức ở eo, Tần Phong không khỏi thở dài một tiếng.

Hai nàng trước kia tuyệt đối không thể nào chấp nhận chuyện ngủ chung giường, nhưng sau khi mở ra một lần tiên phong...

"Quả nhiên, có những chuyện chỉ có một lần và vô số lần."

Tần Phong vốn tưởng rằng sau khi bước vào Nhị phẩm, với thể chất hiện tại của hắn, cơ bản có thể tạm biệt phương thuốc bí truyền của tổ tiên, nhưng sự thật chứng minh là hắn đã nghĩ quá đơn giản.

Đương nhiên, đây không phải là do hắn thân thể quá hư, mà là một mình khó địch lại bốn tay!

Sau khi nói với hai nàng vài câu đơn giản, Tần Phong liền đứng dậy mặc quần áo rời đi.

Trong lòng hắn có quá nhiều nghi vấn, đã sớm không thể chờ đợi được nữa, muốn đi tìm lão sư giải đáp.

...

Vừa bước vào Hạo Văn Viện, Tần Phong liền tình cờ gặp Phí Tuân sư huynh đã lâu không gặp.

Phí Tuân và Dương Khiêm hiện tại, cơ bản rất ít khi ở lại Đăng Thiên Lâu, mà là một lòng một dạ dồn vào Thái Bình Thư Viện.

Thái Bình Thư Viện với tư cách là Hàn Môn học phủ của Đại Càn, đã lan rộng khắp tứ vực Đại Càn, nghiễm nhiên vượt qua Quốc Tử Giám, trở thành học phủ số một Đại Càn.

Để sắp xếp Văn Thánh Đạo Giả quản lý các phân viện, Phí Tuân có thể nói là hao tâm tổn trí. Lần này trở về Đăng Thiên Lâu, cũng chỉ là muốn lấy đồ của mình, tiện cho việc lâu dài ở lại Thái Bình Thư Viện.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, một người ánh mắt lạnh lùng,

một người thần sắc lúng túng.

Tần Phong với tư cách là người sáng lập Thái Bình Thư Viện, nhưng sau đó lại cơ bản làm chưởng quỹ vung tay, áy náy là điều không thể tránh khỏi.

"Trùng hợp quá, Phí sư huynh, ta nghe nói Thái Bình Thư Viện hiện tại dưới sự dẫn dắt của huynh và Dương sư huynh không ngừng lớn mạnh, mỗi một khoảng thời gian, đều có học trò học thành tài bước vào quân đội và triều đình.

Tất cả những điều này, huynh và Dương sư huynh công lao rất lớn!

Nói ra còn chưa chúc mừng sư huynh, thành công bước vào Văn Thánh Đạo Giả Tam phẩm cảnh giới."

Phí Tuân thản nhiên nói: "Tu hành hơn hai mươi năm, cũng chỉ miễn cưỡng đạt đến Tam phẩm cảnh giới, nào giống Tần sư đệ, một lần ngộ đạo, độ kiếp như uống nước ăn cơm đơn giản."

Oán khí thật lớn... Tần Phong cười khan một tiếng: "Sư huynh dồn hết tâm sức vào việc bồi dưỡng người đọc sách, ta tin rằng học trò của Thái Bình Thư Viện sẽ ghi nhớ huynh cả đời."

"Ghi nhớ cả đời? Ngươi có biết đám học trò ta dạy, câu nói ra nhiều nhất là gì không?"

"Là khen ngợi sư huynh dạy dỗ có phương pháp, tận tâm tận lực?" Tần Phong nhân cơ hội nịnh nọt một câu.

"Là hỏi ta vĩ đại Tần sư khi nào mới quay lại Thái Bình Thư Viện giảng bài." Hai chữ vĩ đại, Phí Tuân cắn răng nghiến lợi.

Phải nhanh chóng chuyển chủ đề... Tần Phong vội vàng nói: "Đúng rồi, ta nghe nói những học trò gia nhập quân đội kia, trên chiến trường đều phát huy tác dụng rất lớn, các tướng lĩnh đều

khen ngợi không ngớt.

Ta tin rằng, đây nhất định là bởi vì người dạy bọn họ binh pháp, chính là Phí sư huynh!"

Phí Tuân sắc mặt đột nhiên trầm xuống: "Binh pháp? Ngươi có biết đám học trò kia, trên chiến trường đều làm những gì không?"

Tần Phong thăm dò nói: "Dùng binh pháp sư huynh truyền thụ, vận dụng mưu lược, quyết thắng ngàn dặm?"

"Nói bậy! Bọn họ cùng tướng sĩ xông pha trận mạc, trong miệng hoặc là hô to "Đại phong khởi hề vân phi dương", hoặc là gào thét "Đại bàng nhất nhật đồng phong khởi, phù diêu trực thượng cửu vạn lý"!"

Hai câu thơ này đều là Tần Phong lúc trước trên chiến trường viết ra Văn Bảo, ẩn chứa lực lượng cường đại.

Học trò Thái Bình Thư Viện, mỗi lần nói chuyện về sự tích anh dũng của hắn, cũng sẽ khen ngợi hai câu thơ này không ngớt. Lâu dần, chỉ cần là học trò từ Thái Bình Thư Viện đi ra, phàm là thực lực đạt đến Lục phẩm trở lên, đều có thể thi triển uy lực của Văn Bảo này.

Mà điều này cũng khiến cho tướng sĩ Đại Càn, như hổ mọc thêm cánh!

So sánh với đó, tác dụng của binh pháp tự nhiên là nhỏ hơn rất nhiều...

Phí Tuân lại liệt kê ra rất nhiều ví dụ, không ngoại lệ đều là ảnh hưởng của Tần Phong đối với Hàn Môn học tử.

Ví dụ như muốn xông lên đài tỷ võ cưới Long Tộc nữ tử làm vợ, lại ví dụ như thích thể hiện bản thân trước mặt mọi người, hoàn toàn mất đi sự nội liễm và trầm ổn của người đọc sách!

Tần Phong vạn vạn không ngờ, hắn đã không vào Thái Bình Thư Viện lâu như vậy, vậy mà trong thư viện toàn là truyền thuyết về hắn.

Nhìn thấy Phí Tuân càng nói càng kích động, rõ ràng là tức giận đến mức lông mày dựng đứng, Tần Phong vội vàng nói: "Hôm nay ta có việc gấp muốn gặp lão sư, lần sau nếu có cơ hội, nhất định sẽ nghe sư huynh giáo huấn, sửa đổi lỗi lầm."

Phí Tuân hừ lạnh một tiếng, liền muốn rời khỏi Hạo Văn Viện.

Tuy nhiên, lúc hai người lướt qua nhau, một tiếng "cảm ơn" nhỏ đến mức khó nghe thấy lại truyền vào tai Tần Phong.

Tần Phong hơi sững sờ, sau đó quay đầu lại, nhưng chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng sư huynh tiêu sái rời đi.

Phí Tuân và Dương Khiêm đều là xuất thân Hàn Môn, hiểu rõ người nhà bình thường muốn đọc sách viết chữ, thi triển hoài bão khó khăn đến nhường nào.

Là Tần Phong, đã thay đổi tất cả - để cho học trò thiên hạ có cửa đọc sách, để cho học trò thiên hạ có cơ hội thi triển hoài bão của mình.

...

Đến đỉnh Đăng Thiên Lâu, thân ảnh lão giả áo trắng quen thuộc hiện ra trước mắt.

Cúi đầu nhìn xuống, trên bàn bày hai chén trà, hơi nóng bốc lên nghi ngút, hiển nhiên là vừa mới rót ra không lâu.

Tần Phong cung kính hành lễ, sau đó kể lại toàn bộ quá trình chuyến đi Tây Vực.

"Nhờ có lão sư chỉ điểm, để cho đệ tử thành công bước vào

Nhị phẩm cảnh giới. Đây là Giới Tử Tu Di mà đệ tử có được ở Tây Vực Cực Cảnh.

Vật này thật sự quá mức quan trọng, tốt nhất là đặt ở chỗ lão sư.

Nhưng thứ này dường như có cấm chế gì đó, không thể rời xa ta quá xa, còn xin lão sư ra tay."

Nói xong, Tần Phong liền hai tay dâng lên Giới Tử Tu Di, ý đồ vứt bỏ củ khoai lang nóng này.

Tuy nhiên lại bị Thiên Giám Quốc Sư nhẹ nhàng đẩy trở về: "Vật này có linh, rơi vào tay ngươi không phải là trùng hợp ngẫu nhiên, mà là trong số mệnh tự có định số.

Ngươi cứ giữ bên mình, sau này nhất định sẽ có lúc dùng đến."

Kế hoạch thất bại, Tần Phong bất đắc dĩ thu hồi Giới Tử Tu Di.

Hắn bưng chén trà lên, rơi vào trầm mặc. Hắn đang do dự có nên đem những hình ảnh nhìn thấy trong Thính Vũ Hiên, cùng với sự tồn tại của Hiên Nhất tiền bối nói cho lão sư biết hay không.

"Ngươi chần chừ không đi, chẳng lẽ là bởi vì một tồn tại khác trong cơ thể?" Thiên Giám Quốc Sư nghiêng đầu nhìn sang.

Tần Phong nghe vậy, không khỏi trừng lớn hai mắt.

Chương 811: Tần ái khanh, ngươi có nhân tuyển nào đề cử không? (1/2)

“Lão sư là từ lúc nào bắt đầu biết?” Tần Phong hiếu kỳ hỏi.

“Vào lúc ngươi thành công vượt qua khảo nghiệm của học cung.” Thiên Giám Quốc Sư thản nhiên đáp.

Vậy chẳng phải là ngay từ đầu sao… Tần Phong trừng lớn hai mắt, hắn bỗng nhiên nhớ tới rất nhiều chi tiết.

Trước đây, khi hỏi Văn Thánh Đạo Giả làm thế nào để nâng cao tu vi, lão sư luôn nói sẽ có người phụ trách chỉ dạy mình, mà người cuối cùng dạy hắn phương pháp đều là Hiên Nhất tiền bối.

“Chờ đã, Thính Vũ Hiên trên tầng phong ấn có hình ảnh liên quan đến Hiên Nhất tiền bối, mà Thính Vũ Hiên là phân thân của Thiên Giám Quốc Sư, cũng chính là thứ mà vị sư phụ tiện nghi kia giao cho ta lúc ở Tấn Dương Thành, chẳng lẽ lão sư đã tính toán trước, Hiên Nhất tiền bối sẽ cư ngụ trong Thần Hải của ta?”

Tần Phong nuốt một ngụm nước bọt, trên mặt lộ vẻ sợ hãi, hắn thậm chí còn nảy sinh một loại nghi ngờ, bản thân từ đầu đến cuối đều là một quân cờ, vẫn luôn hành động theo quỹ tích đã định sẵn của Thiên Giám Quốc Sư!

Thiên Giám Quốc Sư nhìn ra tâm tư của Tần Phong, mở miệng nói: “Không cần phải suy nghĩ lung tung, nhân sinh của mỗi người chỉ có bản thân mình mới có thể làm chủ.

Giống như một ngã ba đường, người khác có thể làm chẳng

qua là cho ngươi lời khuyên, cuối cùng lựa chọn đi con đường nào vẫn là chính ngươi."

Có gì khác biệt chứ, ta mỗi lần đều nghe lời ngài… Tần Phong thầm oán thầm trong lòng.

Tin tưởng lão sư, đắc Vĩnh Sinh, là tôn chỉ mà hắn vẫn luôn tuân theo kể từ khi xuyên không đến đây.

Nhớ lại những lựa chọn quan trọng trong quá khứ, nếu như đi ngược lại với lão sư, e rằng căn bản sống không quá ba hồi.

"Vậy nên lúc trước lão sư lựa chọn giao Thính Vũ Hiên cho ta, là đã sớm nhìn ra ta thiên phú dị bẩm, có thể một bước lên mây trong Văn Thánh đạo thống?" Tần Phong có chút đắc ý hỏi.

Thiên Giám Quốc Sư mặt không chút thay đổi: "Người giao Thính Vũ Hiên cho ngươi không phải là ta, mà là một người khác."

Lão sư, Ngạo Kiều cũng đã out meta rồi, thừa nhận ta ưu tú có khó khăn vậy sao?

Tần Phong không để ý: "Vị sư phụ tiện nghi ở Tấn Dương Thành và ngài chẳng phải là cùng một người sao, Tiên Pháp Nhất Khí Hóa Tam Thanh, để cho bản thân ngài chia làm ba, vậy thì thủ lĩnh của Táng Thiên tổ chức, còn có vị sư phụ tiện nghi kia chính là phân thân của ngài.

Cho nên dù là hắn giao, hay là ngài giao, trên thực tế, đều là lựa chọn của các ngài."

"Ai nói với ngươi, hai người bọn họ là phân thân của ta?" Thiên Giám Quốc Sư hỏi ngược lại.

"Hả? Chẳng lẽ không phải sao?" Tần Phong hơi sững sờ, ngoại hình của ba người này giống hệt nhau, hắn từ lâu đã coi suy nghĩ này là sự thật.

Thiên Giám Quốc Sư không trả lời câu hỏi này, mà nói: “Mỗi người chúng ta đều đang đưa ra lựa chọn, ngươi không phải là đáp án duy nhất.

Hắn lúc ở Tấn Dương Thành đã chọn ngươi, một người khác lựa chọn Lạc Vương chi tử Lạc Ngọc, mà lựa chọn ban đầu của ta là đại sư huynh của ngươi, Thẩm Lê.”

Tần Phong ngẩn người, chỉ nghe lão sư lại nói: “Lạc Ngọc về phương diện thiên phú trong Văn Thánh đạo thống không hề thua kém ngươi, chỉ tiếc là vì nguyên nhân của Lạc Vương, đã bước lên một con đường không có lối về.

Còn Thẩm Lê là đồ đệ mà ta dày công lựa chọn, nhưng hắn cũng không thể vượt qua khảo nghiệm.”

“Khảo nghiệm gì?” Tần Phong vô thức hỏi.

“Vượt ải học cung.”

Nghe được lời này, Tần Phong bỗng nhiên nhớ tới, hắn từng nghe người ta nói, đại sư huynh Thẩm Lê cũng từng vượt ải học cung, kết quả sau khi vượt ải thất bại, từ học cung đi ra liền trở nên điên điên khùng khùng, thậm chí còn tuyên bố muốn ám sát Minh Hoàng, kết quả bị Thiên Giám Quốc Sư trấn áp trong Cửu Trọng Ngục.

Đương nhiên, sự thật chứng minh, đây đều là một bước đi của Thiên Giám Quốc Sư, mục đích chính là để cho đại sư huynh trà trộn vào nội bộ quân địch, làm nội gián…

Khảo nghiệm tâm cảnh của học cung, hắn đã từng trải qua, quả thực không đơn giản, nhưng đối với người đọc sách như Thẩm Lê đại sư huynh, kỳ thực cũng không có bao nhiêu khó khăn.

Nghĩ đến đây, đại sư huynh lúc trước nhất định là đã vượt qua học cung, bởi vì hắn cũng không có thật sự trở nên điên loạn, vậy

thì cái mà lão sư chỉ có thể là…

“Khảo nghiệm mà đại sư huynh không vượt qua được, chẳng lẽ là không thể mang tàn hồn của Thánh Nhân từ học cung ra ngoài?” Tần Phong thăm dò hỏi.

Thiên Giám Quốc Sư gật đầu: “Nhìn hiện tại mà xem, muốn mang tàn hồn của hắn ra ngoài, tâm tính cũng không quan trọng, quan trọng là Tiên Thiên Nhất Khí.”

Tần Phong tán thành gật đầu, bởi vì Hiên Nhất tiền bối lúc trước cũng nói với hắn như vậy.

“Cũng chính là sau khi ngươi vượt qua khảo nghiệm của học cung, ta mới thật sự từ bỏ Thẩm Lê, lựa chọn ngươi.”

Vậy thì ta thật sự phải cảm ơn ngài, để cho ta sau này phải trải qua nhiều nguy hiểm như vậy… Tần Phong nói với vẻ không thật lòng: “Đa tạ lão sư đã dày công dạy dỗ.”

“Đã không phải là lời nói thật lòng, vậy thì không cần miễn cưỡng nói ra.” Thiên Giám Quốc Sư liếc mắt nhìn.

Nhìn thấu không nói toạc, mới là người hiểu chuyện đời… Tần Phong giật giật khóe miệng, chuyển chủ đề nói: “Vậy nên mục đích lão sư và phân thân lựa chọn chúng ta là gì, chẳng lẽ chỉ là chọn một người mang tàn hồn của Thánh Nhân tiền bối từ học cung ra ngoài sao?”

Thiên Giám Quốc Sư trầm ngâm một lát, nhẹ giọng đáp: “Từ vô số khả năng, tìm ra đáp án duy nhất.”

Nói như không nói…

“Thì ra là vậy.” Tần Phong khẽ gật đầu, ra vẻ mình đã hiểu.

Đã lão sư không muốn nói rõ, hắn tự nhiên cũng sẽ không tự

chuốc lấy nhục nhã mà hỏi nhiều, mà là kể lại chuyện về Hiên Nhất tiền bối trong Thần Hải của mình, còn có những hình ảnh nhìn thấy trong Thính Vũ Hiên.

“Lão sư, trước đây ta vẫn luôn cho rằng Hiên Nhất tiền bối là Thánh Nhân đã cứu vớt thiên địa này trong Thần Ma Giáng Thế, cũng là nhân tộc bản địa.

Nhưng mà đủ loại dấu hiệu cho thấy, thân phận của Hiên Nhất tiền bối hình như không đơn giản…”

“Ngươi có suy đoán gì?”

Tần Phong không lập tức trả lời, mà tiến vào Thần Hải xác nhận một chút Hiên Nhất tiền bối chưa tỉnh lại, sau đó mới mở miệng nói: “Ta hoài nghi, Hiên Nhất tiền bối đến từ Tiên Giới, thậm chí, hắn giống như đại sư huynh và nhị sư huynh, là gian tế trà trộn vào nội bộ địch nhân.”

Lời này vừa nói ra, không khí liền yên tĩnh lại.

Thiên Giám Quốc Sư yên lặng nhìn Tần Phong, ánh mắt kia thật khó hiểu.

Chẳng lẽ ta nói sai rồi… Tần Phong vô thức nghĩ đến.

Đúng lúc này, từ cầu thang truyền đến một trận tiếng bước chân, nhìn theo tiếng động, người tới lại chính là Chương Ấn Thái Giám Lý công công.

“Thì ra Tần công tử ở đây, thật sự là khiến cho lão nô tìm kiếm vất vả.”

Hắn sáng sớm đã đến Tần phủ, liền biết Tần Phong không có ở phủ, tìm kiếm nhiều nơi, mới đến nơi này.

“Lý công công tìm ta có việc gì?” Tần Phong hiếu kỳ hỏi.

“Bệ hạ có lời mời.”

…

Minh Hoàng muốn tìm hắn, Tần Phong tự nhiên không dám chậm trễ, mặc dù trong lòng còn rất nhiều nghi hoặc, nhưng cũng chỉ có thể cáo từ rời đi, cùng Lý công công đi đến hoàng cung.

Mà ngay sau khi mấy người rời đi không lâu, hư không khẽ lay động, một đạo hư ảnh màu trắng từ hư không xuất hiện, chính là Hiên Nhất trong Thần Hải của Tần Phong!

“Hiện tại ngươi đã có thể rời khỏi Thần Hải của hắn, tự mình tồn tại rồi sao?” Thiên Giám Quốc Sư không hề kinh ngạc, nhẹ giọng hỏi.

Hư ảnh màu trắng khẽ gật đầu: “Sau khi hắn bước vào nhị phẩm cảnh giới, ta cơ bản đã khôi phục lại toàn bộ ký ức, chỉ tiếc hiện tại cân bằng sinh tử của Tam Giới đã bị phá vỡ, nếu không ta đã có thể triệu hồi tam hồn thất phách đã mất, khôi phục phần lớn thực lực.”

“Lúc ngươi rời khỏi Tiên Giới, tình huống như thế nào?”

“Ta cùng Phật Đà kết hợp nguyện lực của Tây Vực chư Phật, đánh tan bản nguyên của con quái vật kia, sau đó thông qua khe hở thời không phong ấn nó ở thiên địa này.

Chương 812: Tần ái khanh, ngươi có nhân tuyển nào đề cử không? (2/2)

Tuy rằng phương pháp này đã làm suy yếu rất nhiều thực lực của địch nhân, giúp Tiên Giới và Quỷ Giới có thể thở dốc, nhưng lại khiến ta và chư Phật mất đi lực chiến đấu, cũng khiến cho chiến trường Tiên Giới gần như sụp đổ."

"Kỳ thực ta vẫn luôn không hiểu rõ, với thực lực của Tiên Giới thần ma và chư Phật các ngươi, vì sao lại bị những tên kia đánh cho liên tục bại lui, bọn chúng rốt cuộc là tồn tại gì?"

"Vấn đề này ta từng cùng Phật Đà thảo luận, những tồn tại kia vượt ra khỏi Tam Giới, không nằm trong Ngũ Hành, cho dù là hỏi thăm Địa Tạng Bồ Tát thân ở Quỷ Giới, cũng không thể tìm được tiền kiếp kiếp này của bọn chúng.

Bất quá, sau nhiều năm chiến đấu và khoảnh khắc đánh tan bản nguyên của bọn chúng, ta và Phật Đà đã nhìn ra một chút manh mối."

"Manh mối gì?" Thiên Giám Quốc Sư hỏi.

Hiên Nhất trầm ngâm một lát, sau đó chậm rãi nói: "Bọn chúng có lẽ là hóa thân của thiên địa đạo tắc, cũng có thể nói… bọn chúng là ý chí hỗn độn đầu tiên xuất hiện từ thuở hồng hoang."

Nghe vậy, cho dù là Thiên Giám Quốc Sư đã trải qua vô số sóng gió, đồng tử cũng không khỏi co rút lại.

Có thể thôn phệ đạo tắc của người khác biến thành của mình,

còn sở hữu thần thông bất tử bất diệt.

Nếu những tên quái dị kia thật sự là hóa thân của thiên địa đạo tắc, ý chí hỗn độn, tất cả những điều này dường như đều có thể giải thích được?

Nhưng nếu đây là sự thật, vậy thì phải đối kháng với kẻ địch như vậy như thế nào? Dù sao kết quả của việc tiêu diệt những tồn tại kia, chính là hủy diệt bản thân Tam Giới!

Lúc này, Thiên Giám Quốc Sư dường như nghĩ tới điều gì: "Cho nên lúc trước khi phong ấn bản nguyên của bọn chúng, ngươi và Phật Đà không phong ấn bọn chúng ở Tiên Giới, bởi vì các ngươi đoán được, như vậy sẽ vô dụng, Thiên Địa Pháp Tắc của Tiên Giới căn bản không thể phong ấn bản nguyên của bọn chúng."

"Không sai, tuy rằng không biết là vì nguyên nhân gì, nhưng thiên địa ý chí nơi này dường như không đồng hóa với bọn chúng.

Mà từ khoảnh khắc ta và Phật Đà biết được điểm này, liền đã biết, muốn triệt để tiêu diệt bọn chúng, cơ hội duy nhất chính là Nhân Gian.

Đây cũng là bắt đầu của tất cả bố cục."

Sự thật cũng đúng như Hiên Nhất suy đoán, Thiên Địa Pháp Tắc nơi này khiến cho những tồn tại kia khó có thể xâm nhập, mà tính đặc thù nằm giữa Tiên Giới và Quỷ Giới, sinh và tử, lại khiến cho Sinh Tử Đạo Tắc xuất hiện, có thể tạo thành đả kích trí mạng đối với bọn chúng.

"Tiếp theo ngươi định làm như thế nào?" Thiên Giám Quốc Sư lại hỏi.

"Bọn chúng xâm nhập thiên địa này thất bại, nhất định sẽ dời mục tiêu lên Quỷ Giới, mà việc cân bằng sinh tử bị phá vỡ chính là

dấu hiệu báo trước.

Không thể để cho bọn chúng giải phóng hạch tâm của bản nguyên - Thiên Hồn, nếu không cục diện chiến tranh của Tam Giới sẽ triệt để bùng nổ, ai cũng không thể thoát khỏi.

Nhưng cục diện chiến tranh của Quỷ Giới ta không thể can thiệp, hiện tại ta cần làm, chính là tập hợp lực lượng còn sót lại của Tiên Giới."

Thiên Giám Quốc Sư nhắm mắt trầm tư một lát, sau đó hỏi: "Có cần quy nguyên hóa nhất hay không?"

Hiên Nhất lắc đầu: "Ngươi làm đã vượt xa dự liệu của ta, hơn nữa thiên địa này vẫn cần ngươi.

Biến động của Quỷ Giới, với năng lực nắm giữ Thiên Mệnh Đạo Tắc của ngươi, hẳn là đã sớm dự liệu được, cục diện chiến tranh nơi đó, cần ngươi nhúng tay vào."

"Ta cần phải làm gì cho ngươi?"

"Một lát nữa, mở ra khe hở Tiên Giới cho ta, giúp ta trở về Tiên Giới.

Bất quá trước đó, ta cần phải đi Nam Vực gặp hắn một chút."

"Được."

Hư ảnh màu trắng khẽ lay động, sau đó trở nên mơ hồ.

Hiên Nhất bỗng nhiên nghĩ đến điều gì, trịnh trọng nói: "Ngươi có biết ngươi đã nhìn trộm thiên mệnh quá nhiều, nhân quả quấn thân, tam hồn thất phách sắp sửa vỡ vụn, cứ tiếp tục như vậy, ngươi sẽ triệt để tiêu tán."

"Vài bước cờ cuối cùng, ta muốn tự mình đi xong." Thiên Giám Quốc Sư nói như vậy.

…

Hoàng cung canh phòng nghiêm ngặt, Ngự Thư Phòng quen thuộc.

Dưới sự dẫn dắt của Lý công công, Tần Phong gặp được Minh Hoàng, người sau đang ở bên kia phê duyệt tấu chương, một lúc sau mới phát hiện ra sự xuất hiện của hắn.

Mãi cho đến khi Lý công công lên tiếng nhắc nhở, Minh Hoàng mới ngẩng đầu lên, khẽ gật đầu ra hiệu.

Tần Phong không khỏi cảm khái, vị bệ hạ này thật sự là rất thích công việc, mỗi lần gặp hắn, đều đang ở trong Ngự Thư Phòng cần cù làm việc.

Hơn nữa cho dù là trong thời loạn thế như vậy, quốc khố cũng không xuất hiện tình trạng eo hẹp, ngay cả tiền trợ cấp cho binh lính cũng chưa bao giờ bị bớt xén, thậm chí còn tự bỏ tiền túi ra.

Người này nếu như đặt vào thời bình, nhất định là minh quân hiếm có.

“Nghe nói chuyến đi Tây Vực lần này, ngươi thu hoạch rất nhiều, thậm chí còn bước vào nhị phẩm cảnh giới?”

“Đa tạ bệ hạ quan tâm, do cơ duyên xảo hợp, may mắn đột phá.” Tần Phong khiêm tốn nói.

“Không cần phải khiêm tốn, nhìn khắp Đại Càn từ xưa đến nay, có thể ở độ tuổi này bước vào nhị phẩm cảnh giới, ngươi là người đầu tiên, hơn nữa rất có thể cũng là người cuối cùng.”

Tần Phong nịnh nọt nói: “Đó nhất định là bởi vì bệ hạ trị quốc có phương pháp, cho nên Đại Càn được thiên địa phù hộ, vi thần cũng là nhờ ơn của bệ hạ.”

Minh Hoàng nghe vậy, long nhan đại duyệt.

Lý công công ở một bên không khỏi liếc mắt nhìn, chỉ cảm thấy tiểu tử này có lẽ sẽ là đại địch của hắn, công phu nịnh nọt quả nhiên là cao siêu…

“Hôm nay gọi ngươi đến đây, vốn là muốn ban thưởng cho ngươi về chuyện Tây Vực.

Bất quá gần đây trẫm suy nghĩ rất nhiều, dẫn đến ăn ngủ không yên, đã tìm rất nhiều ngự y xem qua, đều là nhìn không ra manh mối.

Vừa hay Tần ái khanh y thuật cao siêu, không bằng giúp trẫm xem một chút?”

“Chuyện nhỏ này thôi, cứ giao cho vi thần.” Tần Phong tự tin nói, sau đó triển khai Song đồng dị năng, xem xét một lượt cơ thể của Minh Hoàng.

Thế nhưng cơ thể của người đàn ông trung niên này, lại cường tráng vô cùng, hoàn toàn nhìn không ra có những triệu chứng vừa rồi.

Suy tư một lát, Tần Phong nói: “Bệnh của bệ hạ dường như không phải là do thân thể, mà là do tâm bệnh.”

Minh Hoàng nghe vậy không khỏi tán thưởng nói: “Quả nhiên là Tần ái khanh, liếc mắt một cái liền nhìn ra manh mối, gần đây trẫm quả thực là bị một số chuyện quấy nhiễu tâm thần.”

Tần Phong hơi sững sờ, sau đó quay đầu liếc nhìn Lý công công.

Làm bạn với vua như làm bạn với hổ, nếu như nói lời không nên nói, hỏi chuyện không nên hỏi, có thể sẽ gặp xui xẻo lớn.

Lý công công hơi ngẩng đầu, đưa tới một ánh mắt cổ vũ.

Tần Phong khẽ thở phào nhẹ nhõm, sau đó hỏi: “Không biết là chuyện gì khiến bệ hạ phiền lòng, biết đâu vi thần có thể giúp được gì.”

“Cũng không phải là chuyện gì to tát, công chúa Nhã An của trẫm, đã sớm đến tuổi xuất giá, nhưng vẫn luôn không tìm được phò mã vừa ý.

Mẫu hậu của nàng thường xuyên bóng gió, nhắc nhở trẫm chuyện này.

Trẫm mới phát hiện ra ngày thường đối với nàng sơ suất quan tâm, cho nên cảm thấy rất áy náy.”

Chủ đề này là thứ ta có thể tiếp nhận sao… Tần Phong nuốt một ngụm nước bọt, lại liếc nhìn Lý công công một cái.

Người sau lại đưa tới một ánh mắt yên tâm.

“Bệ hạ vì nước vì dân, vi thần tin tưởng Nhã An điện hạ sẽ hiểu cho ngài, hơn nữa chuyện duyên phận, đến lúc muốn cản cũng cản không nổi, bệ hạ cũng không cần quá sốt ruột.”

Minh Hoàng nghe vậy, cười như không cười: “Nói đến hôn sự của Nhã An, Tần ái khanh, ngươi kiến thức uyên bác, người trẻ tuổi tài giỏi quen biết nhất định không ít, bên ngươi có nhân tuyển nào tốt có thể đề cử hay không?”

Tần Phong: “…”

Chương 813: Vi thần cảm thấy không ổn (1/2)

Tần Phong lại liếc nhìn Lý Công Công, lần này không hiểu sao đối phương lại né tránh ánh mắt của hắn.

Hắn lộ ra vẻ mặt khó xử, không phải vì không nhận được phản hồi từ Lý Công Công, mà là vì phải giới thiệu đối tượng cho kẻ giả trai kia, trong lòng có chút không được tự nhiên.

Phản ứng lại, Tần Phong không khỏi ngạc nhiên.

Nam nữ nếu ở bên nhau lâu ngày, muốn giữ mối quan hệ bạn bè thuần khiết, chỉ có một khả năng, đó là một trong hai bên xấu xí vô cùng.

Rõ ràng, hắn và Nhã An không nằm trong số đó...

Tần Phong tự giễu trong lòng: "Ăn trong bát còn nhìn trong nồi, chẳng lẽ đây là bệnh chung của đàn ông? Xem ra ta cũng không thoát khỏi tầm thường."

Nghĩ đến đây, hắn chắp tay nói: "Xin lỗi Bệ hạ, vi thần ở đây không có ai thích hợp."

Nghe vậy, Lý Công Công lại nhìn sang, ông vốn tưởng rằng là Nhã An điện hạ đơn phương, không ngờ là “lưỡng tình tương duyệt”, nhưng nếu thật sự để Tần gia công tử cưới được Nhã An điện hạ, vậy e là Tần gia sẽ một bước trở thành gia tộc cường thịnh nhất Đại Càn.

Liễu gia quân thần chi nữ, Long Tộc Thương Long Nhất Mạch nữ tử, thêm cả hoàng thất công chúa, chỉ cần nghĩ đến thôi cũng

đủ khiến nam nhân thiên hạ ghen tị, mà những nữ tử này sau lưng còn có bối cảnh khiến người ta phải rợn tóc gáy!

Minh Hoàng khẽ nhướng mày, đầu ngón tay gõ nhẹ lên án thư, phát ra tiếng thanh thúy: "Tần ái khanh là Trảm Yêu Ti trong Tam Thập Lục Tinh, người quen biết trong Trảm Yêu Ti chắc hẳn không ít.

Trảm Yêu Ti vì bảo vệ Đại Càn cương thổ khỏi bị yêu quỷ xâm hại, có thể nói là lao khổ công cao, trẫm cũng từng nghĩ, gả Nhã An cho cao thủ trong Trảm Yêu Ti, coi như là bày tỏ sự công nhận và cảm kích của hoàng thất đối với bọn họ.

Tần ái khanh thấy thế nào?"

Tần Phong không cần suy nghĩ: "Vi thần cảm thấy không ổn."

"Vì sao?"

"Trảm Yêu Ti đối với Đại Càn cống hiến tự nhiên không cần phải nói, nhưng bọn họ quanh năm suốt tháng chém giết yêu quỷ, nửa bước chân đã bước vào Quỷ Môn Quan, vạn nhất xảy ra bất trắc, dẫn đến không thể trở về, chẳng phải là khiến Nhã An điện hạ đau lòng sao.

Hơn nữa, cao thủ trong Trảm Yêu Ti, cơ bản đều đã lớn tuổi, mong Bệ hạ suy xét lại."

"Nói cũng có lý." Minh Hoàng tán thành gật đầu, sau đó chuyển chủ đề: "Trẫm nhớ lúc Kiếm Đạo Minh thành lập, ngươi và Liễu Kiếm Ly đều có mặt, hơn nữa còn được Kiếm Đế Bạch Ngạn ban tặng lệnh bài.

Nói đến Kiếm Đạo Minh này, trẫm cũng rất vui mừng, vì Đại Càn bồi dưỡng võ phu, khiến Đại Càn nhân tài lớp lớp.

Nếu có thể gả Nhã An cho thanh niên tài tuấn của Kiếm Đạo

Minh, cũng là một lựa chọn không tồi."

"Cái này..." Tần Phong muốn nói lại thôi.

"Lại có gì không ổn?" Minh Hoàng hiếu kỳ hỏi.

"Trong Kiếm Đạo Minh tuy thanh niên tài tuấn không ít, nhưng dù sao cũng là võ phu thô lỗ, một lòng chỉ biết tu hành và kiếm đạo.

Hơn nữa Nhã An điện hạ tu hành Văn Thánh đạo thống, làm sao có thể có chung đề tài với những võ phu này.

Nếu thành thân, chắc hẳn điện hạ sẽ không hạnh phúc."

"Theo như Tần ái khanh nói, tìm một vị Văn Thánh Đạo Giả mới là lương phối của Nhã An?

Nếu vậy, trong lòng trẫm có vài người, ví dụ như nhị đồ đệ của Thiên Giám Quốc Sư, Tôn Kỳ."

"Nhị sư huynh tu vi cao thâm, chỉ là tính tình có chút cổ quái." Tần Phong thẳng thắn nói.

"Tam đồ đệ Hứa Lạc Hiền thì sao?" Minh Hoàng lại hỏi.

"Tính tình thì được, nhưng mà dung mạo..." Tần Phong muốn nói lại thôi, nói tiếp nữa thì bất lịch sự.

"Nói cũng có lý." Minh Hoàng khẽ gật đầu: "Dương Khiêm?"

"Dương sư huynh bất luận là tu vi, dung mạo, tính tình đều là nhất đẳng, chỉ tiếc là tuổi tác chênh lệch với điện hạ hơi nhiều." Tần Phong tiếc nuối lắc đầu.

"Nếu vậy, xem ra chỉ còn Phí Tuân là lựa chọn duy nhất." Minh Hoàng như có điều suy nghĩ.

Tần Phong nghe vậy, muốn phản bác, nhưng nghĩ mãi không ra khuyết điểm nào của vị Phí sư huynh này.

Tu vi, tính tình, dung mạo, tuổi tác, không gì là không phải hàng vạn người mới có một, điểm đáng chê trách duy nhất chính là tính cách có chút kiêu ngạo và thâm trầm.

Nhưng mà phần lớn người đọc sách đều như vậy...

Hơn nữa nói đến kiêu ngạo và thâm trầm, kẻ giả trai kia cũng không kém cạnh, nhất là cái vẻ âm dương quái khí thường ngày!

Xem ra thật sự là lương phối?

Không, phải nói là tuyệt phối!

Ngay lúc Tần Phong đang do dự, Minh Hoàng lại lắc đầu nói: "Vẫn là không ổn, Phí Tuân mọi thứ đều được, nhưng dù sao cũng xuất thân hàn môn, không có tước vị, với Nhã An xem như không môn đăng hộ đối."

Nói đến đây, Minh Hoàng không khỏi thở dài: "Muốn tìm một vị phò mã xứng với Nhã An, quả thật không phải chuyện dễ dàng."

Lúc này, Lý Công Công im lặng nãy giờ bỗng lên tiếng: "Yêu cầu của Bệ hạ thật sự là quá hà khắc, trên đời này làm sao có nam tử nào có thể đồng thời thỏa mãn nhiều yêu cầu như vậy?

Vừa muốn là cao thủ trong Trảm Yêu Ti, lại còn muốn có quan hệ với Kiếm Đạo Minh, thậm chí còn muốn tu hành Văn Thánh đạo thống.

Thêm vào đó là tu vi, tính tình, dung mạo, tuổi tác và cả tước vị, căn bản là khó như lên... hửm?"

"Hửm?" Minh Hoàng dường như "bừng tỉnh đại ngộ".

"Hửm?" Tần Phong hình như cũng phản ứng lại, những điều

kiện này cộng lại, chẳng phải là chính hắn sao?!

Hắn ngẩng đầu nhìn, quả nhiên thấy Bệ hạ và Lý Công Công đồng thời nhìn mình.

Cái này... Tần Phong ho khan một tiếng: "Bệ hạ, vi thần trong nhà đã có hai vị nương tử."

Lý Công Công cười nói: "Nam tử hán đại trượng phu, tam thê tứ thiếp, chẳng phải là chuyện thường tình sao?"

Nói "mò", không có thực tiễn thì không có quyền lên tiếng, ngươi căn bản không biết cưới phải mấy vị nương tử mạnh mẽ, trong nhà sẽ là cảnh tượng gì... Tần Phong lặng lẽ thu hồi tầm mắt, lại nói: "Nhưng vị trí chính thê, đã thuộc về Kiếm Ly, Nhã An quý vi công chúa, sao có thể làm thiếp cho người khác?"

Lần này, đến lượt Minh Hoàng chủ động lên tiếng: "Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan đều là kỳ nữ tử nhất đẳng trên đời, khuất mình dưới hai người bọn họ, chắc cũng không ai dám nói gì.

Hơn nữa, chỉ cần ngươi nhất thị đồng nhân, là thê là thiếp, có gì khác biệt?"

Sự tình đã đến nước này, Tần Phong cũng coi như hiểu rõ, ngay từ đầu, Bệ hạ và Lý Công Công đã hát đôi, đào hố cho hắn nhảy, đây rõ ràng là muốn hắn làm phò mã!

Thấy Tần Phong ngẩn người ra, nửa ngày không đáp, Minh Hoàng hừ lạnh một tiếng, đập bàn đứng dậy: "Thế nào? Nhã An công chúa của trẫm chẳng lẽ còn không xứng với ngươi? Hôm nay, ngươi nhất định phải cho trẫm một câu trả lời hài lòng, nếu không trẫm sẽ lấy đầu ngươi!"

Đế vương chi gia, hỉ nộ vô thường, nhưng đây chỉ là Minh Hoàng đang diễn kịch, ông đang gây áp lực cho Tần Phong!

Lý Công Công lập tức nhỏ giọng khuyên nhủ: "Tần công tử, đừng tự mình chuốc lấy thất bại!"

Tần Phong nghe vậy, lại chắp tay cúi người, cự tuyệt tại chỗ.

Hắn lấy lý lẽ, lấy tình cảm, kể lại từng chút một về việc quen biết hai vị nương tử, và những trải nghiệm cùng nhau vượt qua khó khăn, đồng thời bày tỏ từ lâu đã quyết định trong lòng, sẽ không cưới thêm cô nương nào khác.

Cho nên dù Nhã An điện hạ vạn phần ưu tú, hắn cũng không dám có bất kỳ ý nghĩ không an phận nào!

Lý Công Công nghe vậy không khỏi sinh lòng kính nể, từ xưa đến nay, không thiếu những nam tử vì muốn bám víu quyền quý, ruồng bỏ người vợ tào kang, ở rể hoàng thân quốc thích.

Mà trên đời này có thể có mấy người trước mặt Bệ hạ, có thể làm được như vậy, không kiêu ngạo không siểm nịnh?

"Nhã An điện hạ có thể động lòng với Tần công tử, không phải là không có lý do, chỉ là không biết Bệ hạ sẽ phản ứng như thế nào." Nghĩ đến đây, Lý Công Công cẩn thận nhìn về phía trước.

Chương 814: Vi thần cảm thấy không ổn (2/2)

Minh Hoàng nhìn Tần Phong, mặt không chút thay đổi, trong lòng lại vô cùng hài lòng với lời nói của đối phương.

Chỉ có phẩm hạnh như vậy, mới xứng đáng để ông giao Nhã An cho.

"Vậy, cho dù thế nào, ngươi cũng không thể cưới Nhã An?" Minh Hoàng thản nhiên hỏi.

Tần Phong hít sâu một hơi, sau đó từng chữ một nói: "Trừ phi Bệ hạ hạ thánh chỉ ban hôn, nếu không vi thần tuyệt đối không đồng ý!"

Minh Hoàng và Lý Công Công nghe vậy, đều ngẩn người tại chỗ.

.....

Chờ đến khi Tần Phong rời đi, Lý Công Công mới cười nói: "Tên tiểu tử kia nói nhiều như vậy, rõ ràng là vẫn muốn cưới.

Chuyện thánh chỉ ban hôn, đối với Bệ hạ mà nói, căn bản không phí chút sức lực nào."

Minh Hoàng khẽ nhướng mày: "Ngươi cho rằng vì sao hắn lại muốn trẫm hạ chỉ ban hôn?"

Lý Công Công suy nghĩ một lát, thăm dò nói: "Có lẽ là muốn cho mình một bậc thang để xuống?"

Minh Hoàng lắc đầu.

"Chẳng lẽ là vì thân phận Nhã An điện hạ cao quý, hắn muốn làm đủ lễ nghi?"

Minh Hoàng lại lắc đầu, sau đó mở miệng nói: "Trong Phụng Thiên Thành, truyền thuyết về hắn đâu đâu cũng có, chẳng lẽ ngươi chưa từng nghe qua?"

Lý Công Công lập tức đáp: "Tự nhiên là đã nghe qua, nhưng Bệ hạ, chuyện này thì có liên quan gì đến việc hắn yêu cầu hạ chỉ ban hôn?"

"Đã nghe qua, vậy ngươi nên biết, tên tiểu tử kia sợ phu nhân, gần như đã thành chuyện ai cũng biết.

Ban đầu trẫm còn không tin, cảm thấy có phần khoa trương, bây giờ xem ra, quả thực là có hơn chứ không kém."

Lý Công Công phản ứng lại, kinh ngạc nói: "Tần gia công tử muốn Bệ hạ thánh ch[illegible]ỉ ban hôn, chẳng lẽ là vì muốn cho hai vị nương tử của hắn xem?"

Minh Hoàng gật đầu, vẻ mặt có chút bất đắc dĩ.

Rõ ràng là "có tật giật mình", cho nên muốn đổ hết trách nhiệm lên đầu ông!

Lý Công Công cũng ngẩn người tại chỗ, nửa ngày không biết nên biểu thị như thế nào, hồi lâu sau, ông mới cảm thán một câu: "Tần công tử, thật sự là người khó lường.

Chỉ là Bệ hạ, nô tài còn có một việc không rõ, vì sao ngài lại đột nhiên quan tâm đến hôn sự của Nhã An điện hạ như vậy?

Trước đây ngài rõ ràng là hy vọng nàng ấy có thể giúp ngài chia sẻ một số việc tài chính và chính sự, không muốn nàng ấy

sớm xuất giá."

Từ xưa đế vương thế gia, luôn luôn là trọng nam khinh nữ, nhưng điểm này ở Minh Hoàng, lại hoàn toàn khác.

Nếu không, lúc trước Minh Hoàng cũng không thể nào giao Thiên Bảo Các, nguồn thu nhập quan trọng của tài chính, cho Nhã An quản lý.

Càng không thể nào trong một số việc quan trọng, lại hỏi ý kiến của Nhã An.

Minh Hoàng đáp không đúng câu hỏi: "Ngươi thấy Tần Phong thế nào?"

Lý Công Công hơi sững sờ, sau đó đáp: "Có thể nói là tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả, tương lai thay thế Thiên Giám Quốc Sư cũng không phải là không thể."

Phải biết rằng, ở Đại Càn, đem người đọc sách so sánh với Thiên Giám Quốc Sư, là đánh giá cao nhất.

Lý Công Công thường xuyên ở bên cạnh quân vương, bản lĩnh cẩn thận lời nói và hành động đã sớm đạt đến đỉnh cao, nói chung, ông nói chuyện đều sẽ không nói quá tuyệt đối.

Nhưng trước mặt Bệ hạ, ông đã không chỉ một lần, đưa ra nhận định như vậy, đó là xuất phát từ sự kính nể trong lòng!

Dù sao nhìn lại từng chút một những gì Tần Phong đã làm sau khi đến Phụng Thiên Thành, gọi là truyền kỳ cũng không quá đáng.

Phát minh ra thuốc súng, cải tiến Ngự Binh Quyết, sáng lập Thái Bình Thư Viện, những hành động vĩ đại này, khiến cho thực lực của tướng sĩ Đại Càn được nâng cao, số lượng Văn Thánh Đạo Giả cũng tăng lên chóng mặt.

Có thể nói không ngoa, quốc vận Đại Càn ngày nay ngày càng cường thịnh, ngoài Bệ hạ trị quốc có phương pháp ra, Tần Phong cũng là người có công lao không thể phai mờ!

Đương nhiên, những suy nghĩ này Lý Công Công tự nhiên chỉ giữ trong lòng, chuyện Kim Long mở mắt trọng đại như vậy tượng trưng cho hoàng uy vô thượng, sao có thể liên quan đến người ngoài.

Nhưng Minh Hoàng lại thẳng thắn thừa nhận: "Quốc vận Đại Càn có thể cường thịnh đến ngày nay, Tần Phong công lao không thể phai mờ.

Nhã An lại có tâm với hắn, đã như vậy, sớm định ra hôn sự này cũng coi như trẫm trút bỏ được một mối lo, hơn nữa..."

Những lời tiếp theo Minh Hoàng không nói, mà là nhìn bức tranh trong Ngự Thư Phòng, nhìn thanh kiếm chưa ra khỏi vỏ trên đó, ngẩn người xuất thần.

Lời nói của Thiên Giám Quốc Sư, không ngừng quanh quẩn trong đầu ông.

Ông sẽ không trách cứ lựa chọn của Thiên Hiên Hoàng Đế, có thể khiến tám con cửu long mở mắt, đủ thấy vị tiên tổ này là nhân vật phi phàm đến nhường nào.

Đặt mình vào hoàn cảnh của người khác mà nghĩ, cách thời đại thịnh thế chỉ còn một bước chân, có ai lại nguyện ý hy sinh bản thân, để thành toàn cho hậu nhân, điều này khác gì đem thời đại thịnh thế mình vất vả gây dựng dâng cho người khác?

"Thật sự đến lúc đó, trẫm sẽ lựa chọn như thế nào?" Minh Hoàng thầm hỏi mình trong lòng, nhưng ông không có câu trả lời.

.....

Gần đến cuối thu, trời tối sớm, lúc Tần Phong trở về Tần phủ, đã là lúc hoàng hôn buông xuống.

Lời nói của Minh Hoàng trong Ngự Thư Phòng vẫn còn văng vẳng bên tai hắn, khiến tâm tình hắn vô cùng phức tạp.

"Nếu lúc này gặp được nàng ấy, thật sự không biết nên đối mặt như thế nào." Tần Phong day day mi tâm không khỏi thở dài.

"Không biết nên đối mặt với ai?"

Cánh cửa Tần phủ bị đẩy ra, Nhã An một thân váy dài trắng thanh lịch xuất hiện trước mặt, dưới ánh trăng, đôi mắt nàng sáng ngời, làn da như ngọc, phản chiếu ánh sáng dịu dàng.

Tần Phong vốn biết Nhã An là một mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành, mà dưới sự suy nghĩ miên man trong đầu, vẻ đẹp này lại càng thêm say lòng người.

May mà hắn liếc thấy bộ ngực phẳng lì trước ngực đối phương, nhanh chóng hoàn hồn, trong mắt không khỏi lộ ra vẻ tiếc nuối.

"Ngươi đang nhìn cái gì?!" Nhã An phát hiện ra, xấu hổ giận dữ, hai tay ôm lấy ngực, đáng tiếc là không thể nào bóp ra được đường cong nào.

Tần Phong ho khan một tiếng: "Ta chỉ là hiếu kỳ, muộn như vậy rồi, sao ngươi còn chưa về?"

Bởi vì vẫn chưa gặp được ngươi... Nhã An che giấu sự mất tự nhiên trong mắt, thản nhiên nói: "Tần Tiêu và Tần Lam quá đáng yêu, ở cùng bọn họ, không biết không giác đã đến giờ này."

"Thì ra là vậy, trẻ con đều đáng yêu như vậy, nếu thật sự thích, sao không tự mình sinh một đứa, đến lúc đó ngươi sẽ biết thế nào là phiền." Tần Phong không cần suy nghĩ, cười nói.

Nhưng vừa nói ra, hắn liền hối hận.

"Có ý nghĩa gì không?"

"Không có ý nghĩa."

Hai người im lặng nhìn nhau, Nhã An thần sắc như thường, nàng thản nhiên vén tóc mai, che đi vành tai hơi ửng đỏ vì nóng.

"Tiễn ta một đoạn đường?" Im lặng một lúc lâu, Nhã An là người đầu tiên phá vỡ sự im lặng này.

Tần Phong lập tức đáp: "Được."

Công chúa xuất hành, tự nhiên là có xe ngựa, ở trong Mã Bồng ngoài tửu lâu.

Rõ ràng chỉ cách nhau vài con phố, nhưng hai người lại vô cùng ăn ý đi chậm lại, đi rất lâu.

Cho đến khi nhìn thấy người đánh xe ngựa, đang chải lông bờm cho con tuấn mã trong Mã Bồng, bọn họ mới phản ứng lại, đã đến nơi.

Sau khi chào tạm biệt đơn giản, Tần Phong định quay về phủ, nhưng lúc này lại bị Nhã An gọi lại.

"Sao vậy?"

Nhã An khẽ hỏi: "Đối với ngươi mà nói, chúng ta là quan hệ gì?"

Tần Phong hơi sững sờ: "Tự nhiên là bạn tốt tri kỷ."

Bạn tốt sao... Trong mắt Nhã An xẹt qua một tia thất vọng, đáp án này nằm trong dự liệu của nàng, nhưng lại không phải đáp án mà nàng muốn.

Nàng thở nhẹ ra một hơi, dường như đang cố lấy dũng khí, cho đến cuối cùng mới nói: "Nhưng ta, không muốn chỉ làm bạn tốt của ngươi nữa."

Chương 815: Gốc là chẳng có bạn bè gì cả!

“Không đến mức, không đến mức, nương tử, sao nàng lại muốn giết tên cẩu... ừm hừm, sao lại muốn giết Bệ hạ?” Tần Phong vạn phần khó hiểu.

Thương Phi Lan lạnh lùng giải thích: “Bạn của chàng và nương tử vô cùng yêu thương nhau, không muốn cưới thêm ai nữa, nhưng tên cẩu hoàng đế kia lại bất chấp tất cả, cố tình ban hôn thêm một vị Quận chúa cho hắn. Nếu ta là nương tử của bằng hữu chàng, chắc chắn sẽ không nhịn nổi cục tức này, cho dù không giết tên cẩu hoàng đế kia, cũng phải tìm hắn chất vấn, bắt hắn thu hồi Thánh chỉ.”

Nhất định là gần đây xảy ra quá nhiều chuyện, khiến đầu óc ta có chút không được minh mẫn, lại có thể nghĩ đến việc tìm Phi Lan bàn bạc trước... Tần Phong nuốt một ngụm nước bọt, dè dặt hỏi: “Nếu bằng hữu của ta nguyện ý cưới thêm, hơn nữa với vị Quận chúa kia cũng coi như là lưỡng tình tương duyệt, nương tử, nàng thấy thế nào?”

Thương Phi Lan nghe vậy, cau mày, nghiêng đầu nhìn sang: “Trong nhà đã có nương tử, còn dám ra ngoài trăng hoa à? Nếu đổi lại là ta...”

Lời còn chưa dứt, một tiếng sấm sét đánh xuống, đánh gãy cành cây lộ ra ngoài của cây trong sân!

Ôi má ơi... Tần Phong vô thức che lấy hạ bộ, sợ đến mức da đầu tê dại.

“Tướng công, chàng sợ hãi như vậy làm gì?” Thương Phi Lan nhìn hắn với ánh mắt dò xét và nghi hoặc.

“Đều là nam nhân, có chút cảm động sâu sắc thôi.” Tần Phong nói một cách khó khăn.

Thương Phi Lan bán tín bán nghi, sau đó cảnh cáo: “Bằng hữu của chàng rốt cuộc là ai? Ta khuyên chàng nên tránh xa hắn ta ra, đừng giống như hắn, nhiễm phải những thói xấu này.”

“Nương tử hiểu lầm rồi, ta đã nói là nếu như! Bằng hữu của ta tuyệt đối là tấm gương sáng về sự chung thủy, là người đàn ông tốt trong số những người đàn ông tốt! Tất cả đều là do tên cẩu hoàng đế kia gây ra, tự dưng lại ban Thánh chỉ, ban hôn một vị Quận chúa, đây là chuyện gì chứ. Nhưng mà... cẩu hoàng đế dù sao cũng là bậc cửu ngũ chí tôn, Thánh chỉ cũng không phải trò đùa, hôn sự này đại khái là không thể tránh khỏi.” Tần Phong bất giác thở dài.

Thương Phi Lan khẽ hừ lạnh một tiếng, không đưa ra bất kỳ bình luận nào nữa, dù sao thì đây cũng chỉ là bằng hữu của tướng công, không phải bản thân tướng công, không liên quan gì đến nàng.

Im lặng một lúc, Tần Phong vừa quan sát phản ứng của Phi Lan, vừa nói: “Kỳ thực chuyện này, ta cảm thấy nương tử của bằng hữu nên thông cảm cho hắn, dù sao đây cũng là vấn đề do cẩu hoàng đế gây ra, cho dù có oán hận, cũng nên trút lên đầu cẩu hoàng đế. Giống như lúc trước ta cưới Phi Lan, Kiếm Ly lúc đầu cũng cực kỳ không muốn, nhưng hiện tại chẳng phải là gia đình hòa thuận sao?”

Thương Phi Lan nghe vậy, vô thức liếc mắt đi chỗ khác, dù sao thì nàng đúng là đã “cướp” người ta về...

Vì vậy, giọng điệu cũng yếu đi một chút: “Trường hợp của ta

sao có thể so sánh với bằng hữu của chàng được."

"Nương tử, nàng hiểu chuyện, biết điều, nàng nên học cách đặt mình vào vị trí của người khác, suy nghĩ cho khó khăn của người khác. Rất nhiều chuyện, kỳ thực nghĩ thông suốt rồi, cũng sẽ không khó chấp nhận như vậy. Đúng như câu nói nhẫn nhịn một chút sóng yên biển lặng, lùi một bước biển rộng trời cao." Tần Phong hai tay xòe ra.

Lúc này, Thương Phi Lan có phản ứng, nghiêng đầu nhìn sang, ánh mắt sáng quắc: "Chờ đã, chúng ta rõ ràng đang thảo luận chuyện của bằng hữu chàng, sao chàng lại bắt đầu khuyên nhủ ta? Bằng hữu của chàng, chẳng lẽ..."

Tần Phong giật thót tim, vội vàng biện minh: "Nương tử, nàng xem nàng kìa, lại suy nghĩ nhiều rồi! Ta hoàn toàn là muốn thông qua nàng, để dạy bằng hữu của ta cách thuyết phục nương tử của hắn. Thôi, thôi, loại chuyện phiền lòng này cứ để ta lo là được rồi, nương tử cứ tiếp tục bận việc của nàng đi, ta không quấy rầy nữa."

Nói xong, Tần Phong liền xoay người vội vàng rời đi, tránh nói nhiều sai nhiều, bị Phi Lan nhìn ra manh mối.

Thương Phi Lan nhìn bóng lưng hắn biến mất ở hành lang, suy tư.

Nàng luôn cảm thấy lời nói và hành động của tướng công có chút kỳ quái, nhưng cụ thể là chỗ nào không đúng, nàng cũng không nói ra được.

"Không được, ta phải nói chuyện này với Kiếm Ly tỷ một tiếng."

Nghĩ đến đây, nàng dập tắt hỏa lò đang nấu thuốc, bay về phía phòng Liễu Kiếm Ly.

...

Bên ngoài căn phòng sạch sẽ gọn gàng, Liễu Kiếm Ly một thân bạch y đang nhắm mắt điều chỉnh khí cơ trong cơ thể.

Mà cách nàng không xa, còn đặt một cái lò lửa, Lam Ngưng Sương mặc lam y, đang phe phẩy chiếc quạt trong tay, khống chế lửa của lò.

Đúng lúc này, một tiếng xé gió vang lên, Lam Ngưng Sương nghe tiếng nhìn sang, hiếu kỳ nói: "Phi Lan cô nương, sao cô lại tới đây?"

Thương Phi Lan không trả lời ngay, mà nhìn về phía thang thuốc đang được sắc, mùi thuốc quen thuộc xộc vào mũi.

Nàng nghiêng đầu nhìn Kiếm Ly tỷ, lúc này đối phương cũng đang nhìn nàng.

"Kiếm Ly tỷ, ban ngày không phải đã nói rõ rồi sao, đêm nay ai cũng không được phép đi tìm tướng công sao? Đây là đang nấu..."

"Là canh gà." Liễu Kiếm Ly khẽ mở môi, sau đó thản nhiên liếc nhìn Lam Ngưng Sương.

Nàng ta ngẩn người một lúc, vội vàng nói: "Đúng vậy, tiểu thư bảo ta nấu canh gà, nói là muốn bồi bổ thân thể cho cô gia."

Thậm chí còn lười biện minh, lại giống hệt lần trước... Thương Phi Lan khóe miệng giật giật, tiến lên một bước: "Đã là canh gà, vừa lúc ta ăn tối chưa no, Kiếm Ly tỷ không bằng cũng cho ta uống một ngụm?"

Lời vừa dứt, một luồng khí cơ điểm vào chiếc bát đất, chỉ nghe thấy một tiếng "bùm", chiếc bát đất liền hóa thành sao băng, biến mất trên bầu trời đêm.

“Canh gà này nấu lâu rồi, Phi Lan nếu muốn uống, ta bảo Ngưng Sương nấu lại cho muội.”

Đúng lúc này, nha hoàn Thanh Nhi đến hỏi: “Nhị thiếu phu nhân, thang thuốc ngoài phòng người còn cần nữa không ạ? Ta thấy hỏa lò đã tắt, nhưng thang thuốc bên trong vẫn còn đầy. Nếu không dùng nữa, vậy ta cất đi ạ?”

“Không phải thang thuốc, là canh gà!” Thương Phi Lan phản bác.

“Canh gà? Nhưng mùi vị đó rõ ràng...”

“Là canh gà!” Thương Phi Lan kiên định nói: “Canh gà nguội rồi, ngươi đổ đi là được, không cần nói nhiều nữa.”

“Vậy... vậy được rồi.” Thanh Nhi nghi hoặc rời đi, mùi vị đó rõ ràng là thang thuốc mà thiếu gia thường uống mà.

Trong sân, ba người nhìn nhau, nhất thời im lặng không nói.

Thương Phi Lan là người đầu tiên lên tiếng phá vỡ bầu không khí ngượng ngùng: “Tu vi của Kiếm Ly tỷ dường như lại tiến bộ, vừa rồi khống chế khí cơ đó, đã đạt đến mức lô hỏa thuần thanh rồi.”

Liễu Kiếm Ly khẽ gật đầu: “Tây Vực một chuyến, thu hoạch rất nhiều, tin rằng ở điểm này, muội cũng vậy.”

Thương Phi Lan không phủ nhận.

Sau khi Tần Phong sơ bộ nắm giữ Âm Dương Đạo Tắc, song tu cùng hắn, liền có thể khiến âm dương trong cơ thể tuần hoàn, sinh sôi không ngừng.

Đối với Liễu Kiếm Ly và nàng mà nói, đây là con đường tắt để nhanh chóng nâng cao tu vi, tự mình cảm ngộ đạo tắc.

Mà Tây Vực Cực Cảnh, chứng kiến đại chiến của rất nhiều Siêu Thoát Chi Cảnh, đặc biệt là trong ảo thuật đạo tắc của Hữu Tô Thiên Duyệt giao thủ với Thần ma, cũng khiến các nàng đối với đạo tắc và thực chiến có lĩnh ngộ sâu sắc hơn.

“Tin rằng không bao lâu nữa, ta có thể bước vào cảnh giới cao hơn.” Thương Phi Lan quả quyết nói.

Liễu Kiếm Ly khẽ đáp một tiếng, sau đó hỏi: “Muội đến đây có chuyện gì?”

“Là như vậy...” Thương Phi Lan liền đem những lời Tần Phong vừa nói với nàng thuật lại một cách chi tiết.

“Cũng không biết bằng hữu kia của tướng công, hiện tại trong nhà thế nào rồi, bất quá Kiếm Ly tỷ, nếu tỷ gặp phải tình huống này, tỷ sẽ ứng phó ra sao?”

Lời vừa dứt, lại nửa ngày không ai đáp lại.

Thương Phi Lan ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy Liễu Kiếm Ly nhắm mắt, dường như đang suy nghĩ điều gì.

“Kiếm Ly tỷ? Tỷ sao vậy?” Thương Phi Lan hiếu kỳ hỏi.

Liễu Kiếm Ly khẽ mở môi: “Tướng công đâu?”

“Hình như đã về phòng ngủ rồi.”

“Tốt.” Liễu Kiếm Ly gật đầu, sắc mặt lạnh lùng đi về phía phòng Tần Phong.

Lam Ngưng Sương sắc mặt khó coi, vội vàng đi theo.

Thương Phi Lan hiếu kỳ nói: “Kiếm Ly tỷ dường như tức giận rồi, chẳng lẽ tỷ ấy cũng cảm thấy, tên cẩu hoàng đế kia đáng chết?”

Lam Ngưng Sương nghiến răng nghiến lợi: “Phi Lan cô nương, căn bản không có bạn bè gì cả, bằng hữu trong miệng cô gia chính là bản thân hắn!”

“Cái gì?!”

Chương 816: Đương nhiên là giết tên cẩu hoàng đế đó (1/2)

Ánh trăng như nước, lời nói dịu dàng tựa như lụa là trêu chọc trái tim Tần Phong.

Hắn chỉ là sợ vợ chứ đâu phải thẳng nam, Nhã An đã nói đến mức này, hắn làm sao có thể không hiểu tâm ý của nàng?

Ngựa trong mã bồng đạp vó, trên đường phố bên ngoài tửu lâu người qua lại tấp nập, tiếng ồn ào không dứt.

Thế nhưng lúc này Tần Phong và Nhã An dường như chỉ có thể nghe thấy tiếng hít thở và nhịp tim của nhau.

Hắn yên lặng nhìn đối phương, một mảng đỏ ửng lan tỏa trên gương mặt như ngọc của nàng.

Nữ nhân đã chủ động đến mức này, nếu hắn còn không có bất kỳ biểu hiện gì, vậy thì quá hèn nhát rồi... Mặc dù Thánh Chỉ còn chưa ban xuống, Tần Phong còn chưa bẩm báo với hai vị phu nhân, nhưng lúc này hắn đã không còn để ý đến những điều đó nữa, chậm rãi giơ tay phải lên, nhẹ nhàng tiến lại gần đối phương.

Hai tay Nhã An siết chặt dưới lớp áo trắng, nàng vừa căng thẳng vừa mong đợi, thậm chí còn lo lắng để Tần Phong nghe thấy tiếng tim mình đập liên hồi.

Nàng đã chuẩn bị xong, thân thể hơi nghiêng về phía trước.

Thế nhưng đúng lúc này, một giọng nói quen thuộc vang lên từ cửa tửu lâu.

"Tần huynh, sao huynh lại ở đây?"

Cơ thể Tần Phong cứng đờ, vội vàng rụt tay phải về, sau đó nhìn theo tiếng gọi, người lên tiếng chào hỏi chính là Triển Thanh Phong của Trảm Yêu Ti.

Lúc này đối phương tay cầm bầu rượu, trên mặt mang theo men say, hiển nhiên là vừa uống rượu xong chưa lâu.

Nhã An cũng ngoảnh đầu nhìn lại, sau khi nhận ra dung mạo của đối phương, trong mắt lóe lên tia nguy hiểm.

Tên này nàng tự nhiên nhận ra, hơn nữa ấn tượng vô cùng sâu sắc, lúc trước khi cùng Tần Phong ra ngoài chấp hành nhiệm vụ, chính là tên gia hỏa không có mắt nhìn này nhiều lần phá hỏng chuyện tốt của nàng.

Mà đêm nay, thời khắc mấu chốt như vậy, hắn lại xuất hiện không đúng lúc!

Mối thù mới hận cũ cộng lại, Nhã An hận không thể băm hắn thành trăm mảnh!

Mau cút cho bổn cung... Nhã An thầm niệm trong lòng, hai mắt hơi nheo lại, dùng ánh mắt cảnh cáo đối phương biết điều một chút.

Tuy nhiên Triển Thanh Phong say khướt hiển nhiên đã mất đi khả năng phán đoán tình huống nguy hiểm, nào quản được những điều này, cầm bầu rượu liền tiến lại gần.

Đến gần một chút, nhờ ánh đèn lồng treo trong mã bồng, hắn mới nhìn rõ bên cạnh Tần huynh còn có một người.

Một thân váy dài trắng muốt như ánh trăng, dung nhan tuyệt mỹ khuynh quốc khuynh thành, chỉ là thần sắc có chút lạnh lùng quá mức.

Thời gian này, trời đã tối, lại là nam nữ ở riêng bên ngoài tửu lâu.

Triển Thanh Phong trong nháy mắt hiểu ra điều gì đó, cười gian xảo chỉ vào Tần Phong: "Tần huynh, huynh không thành thật nha, trong nhà rõ ràng có hai vị mỹ nhân như hoa như ngọc, vậy mà còn dám ra ngoài ăn vụng.

Chỉ là sao ta lại cảm thấy, cô nương này trông quen mắt thế nhỉ?"

Triển Thanh Phong đánh giá vài lần, quả thật là có chút quen biết, nhưng trong trí nhớ, lại không có nữ tử nào có thể trùng khớp với nàng.

"Không nên như vậy a, mỹ nhân có tư sắc như tiên nữ này, sao ta lại không nhớ nổi là ai nhỉ?" Hắn lắc đầu, chỉ cho là mình uống quá nhiều, suy nghĩ có chút hỗn loạn.

Trêu chọc công chúa đương triều, ngươi đây là xách đèn lồng đi vệ sinh, tự tìm đường chết à... Tần Phong vội vàng tiến lên nói: "Thanh Phong huynh, huynh say rồi, mau về nghỉ ngơi đi."

Triển Thanh Phong xua tay: "Mới có hai cân thôi, sao tính là nhiều, cho dù có thêm ba cân rượu mạnh nữa, ta cũng uống hết!"

Nhã An lạnh lùng lên tiếng: "Nếu ta nhớ không lầm, giờ này ngươi nên ở cổng thành Phụng Thiên Thành trực đêm, trong thời gian trực ban tự ý rời khỏi vị trí, còn uống rượu gây rối, theo luật pháp Đại Càn Trảm Yêu Ty, tội có thể đến chết!"

"Hừ." Triển Thanh Phong cười khinh thường: "Trực đêm canh cổng là vào giờ Tuất, bây giờ mới là giờ Dậu một khắc, còn ba khắc nữa, với tốc độ của ta, chạy đến cổng thành, ít nhất còn dư lại một khắc, sao tính là tự ý rời khỏi vị trí?

Chờ chút, ngươi rốt cuộc là ai, sao biết ta phụ trách trực đêm

canh cổng?"

Bởi vì người để ngươi trực đêm canh cổng chính là bổn cung... Nhã An hít sâu một hơi, đè nén lửa giận trong lòng, trước mặt người trong lòng, nàng sao có thể quá mức thất thố?

Sau khi bị Triển Thanh Phong quấy rối, bầu không khí trước đó đã tan biến gần như không còn, nàng chỉ có thể đè nén tâm ý xuống, lựa chọn đánh xe hồi phủ.

"Chuẩn bị xe." Nhẹ giọng gọi một tiếng.

Một bóng người từ hư không xuất hiện, là một nam tử trung niên gầy gò, chính là Mạc Lâm Thiên, lúc trước từng là hộ vệ của Nhã An khi quản lý Thiên Bảo Các.

Thân pháp này khiến Triển Thanh Phong giật mình, trong lòng kinh hãi không thôi, đây là phu xe? Đùa gì vậy, phu xe nhà ai lại là cường giả ngũ phẩm đỉnh phong chứ?!

Mạc Lâm Thiên gật đầu chào hỏi Tần Phong, sau đó nhìn Triển Thanh Phong với vẻ mặt kỳ quái, hắn còn chưa từng gặp qua kẻ nào không sợ chết như vậy...

Không để ý nhiều, chỉ lắc đầu, Mạc Lâm Thiên liền kéo xe ngựa trong mã bồng ra, đợi Nhã An lên xe ngựa, hắn mới xoay người lên ngựa phi nhanh.

Mà Triển Thanh Phong nhìn rõ con ngựa thì trực tiếp há hốc mồm, run giọng nói: "Đạp... Đạp Tuyết Long Câu?"

Làm việc ở Phụng Thiên Thành, lại phụ trách canh giữ cổng thành, hắn sớm đã luyện được bản lĩnh xem ngựa đoán thân phận chủ nhân.

Thần câu như vậy rõ ràng chỉ có người giàu sang phú quý mới có thể sở hữu!

Thêm vào đó là cường giả ngũ phẩm đỉnh phong làm phu xe, thân phận của vị cô nương váy trắng kia cao quý đến mức nào đã không cần phải nói!

Mà có lẽ là bởi vì trong thời gian ngắn nhận phải quá nhiều cú sốc, Triển Thanh Phong tỉnh táo hơn một chút, cũng rốt cuộc nhớ ra, tại sao lại cảm thấy vị cô nương kia quen mắt.

"Ta nhớ ra rồi! Nàng... Nàng và vị An công tử trước kia, dung mạo quả thực là một khuôn đúc ra!

Tần huynh, vị cô nương kia chẳng lẽ là huynh đệ song sinh của An công tử?

Xong rồi, xong rồi, vừa rồi ta ăn nói hàm hồ, có phải sẽ bị nàng trả thù hay không?" Triển Thanh Phong sợ hãi mặt mày trắng bệch.

"Huynh yên tâm đi, không phải huynh đệ song sinh." Tần Phong lắc đầu.

"Thật sao? Tần huynh đừng gạt ta!" Triển Thanh Phong kích động nói.

"Nàng ấy chính là An công tử, An công tử chính là nàng ấy."

Nữ cải nam trang?!

Triển Thanh Phong trợn to hai mắt, trong nháy mắt hiểu ra.

Hắn nhớ lại từng màn lúc trước khi chấp hành nhiệm vụ, thì ra An công tử không phải là có Long Dương chi hảo, nàng vốn dĩ là nữ, nàng có ý với Tần huynh!

Mà hắn lại không có mắt nhìn, hết lần này đến lần khác phá hỏng việc tiếp xúc của nàng và Tần huynh!

"Chẳng trách sau khi ta trở về Phụng Thiên Thành, không

những không được đề bạt, ngược lại còn bị giảm bổng lộc, bị phân công đến trực đêm vất vả nhất..." Triển Thanh Phong bừng tỉnh đại ngộ.

"Không được, vì tiền đồ sau này, ta phải nghĩ cách chuộc lỗi mới được... Tần huynh, nàng rốt cuộc là người nhà nào, ngày khác ta sẽ đến cửa bái phỏng, bày tỏ lời xin lỗi, chỉ mong nàng đại nhân đại lượng, tha cho ta một mạng.

Chỉ là không biết chút bổng lộc ít ỏi của ta, có mua được lễ vật đủ nặng hay không."

Lời nói rơi xuống, lại không nghe thấy tiếng đáp lại.

Triển Thanh Phong ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy Tần Phong vẻ mặt đồng tình nhìn mình.

Tần Phong vỗ vai Triển Thanh Phong, thở dài nói: "May mà huynh một mình, vô lo vô nghĩ, kiếp sau nhớ lau sáng mắt, ngậm chặt miệng lại."

Triển Thanh Phong sợ hãi mặt mày trắng bệch, mang theo giọng điệu khóc lóc nói: "Tần huynh, huynh đừng dọa ta, nàng... Nàng ta rốt cuộc là ai?"

"Công chúa đương triều - Nhã An."

"Bộp!"

Bầu rượu rơi xuống đất, rượu văng tung tóe.

Triển Thanh Phong ngã ngồi trên đất, ngơ ngác không biết làm sao, đợi đến khi Tần Phong rời đi, hắn mới bật khóc thất thanh.

Chương 817: Đương nhiên là giết tên cẩu hoàng đế đó (2/2)

Mọi người xung quanh hỏi han, hắn cũng không đáp, chỉ liên tục lặp lại "Chết chắc rồi".

Thời gian trực ban đã qua, Triển Thanh Phong khóc đến mệt mỏi cũng không đến cổng thành đổi ca, mà đứng dậy loạng choạng đi về phía Phiêu Hương Viện, lấy toàn bộ tích góp của mình ra, gọi một hoa khôi.

Đó vốn là số tiền hắn dành dụm để lấy vợ, nhưng người chết như đèn tắt, những thứ tiền tài này cũng không mang theo được, chi bằng trước khi chết phóng túng một lần cuối cùng.

Phải nói rằng, hoa khôi của Phiêu Hương Viện quả nhiên không giống nữ tử bình thường, khiến hắn tạm thời quên đi nỗi buồn.

Trong những ngày chờ chết tiếp theo, Triển Thanh Phong lại không nhận được tin tức bị chém đầu, mà là được Đặng đại nhân triệu tập, cùng với một trận mắng chửi, nguyên nhân tự nhiên là bởi vì hắn tự ý rời khỏi vị trí, còn trong thời gian trực ban đi ngủ với hoa khôi.

Bị phạt bổng lộc là điều không thể tránh khỏi, một trăm trượng đánh cho hắn da tróc thịt bong.

Thế nhưng những điều này so với cái chết mà nói, căn bản chính là chuyện nhỏ.

Cho nên đồng liêu thi hành hình phạt và những người vây

xem, liền thấy được một màn vô cùng kỳ quái, Triển Thanh Phong vừa bị đánh trượng, vừa khóc lóc mừng rỡ.

Lời nói của Tần Phong, tự nhiên chỉ là dọa Triển Thanh Phong một chút mà thôi, dù sao thì hắn ta cũng coi như là phá hỏng chuyện tốt của hắn.

Chỉ là hắn không ngờ, một câu nói lại mang đến kết quả như vậy.

Đương nhiên, những điều này đều là chuyện sau này.

...

Trở lại hoàng cung, Nhã An nhớ lại những lời nói bên ngoài mã bồng, lúc đó nhất thời xúc động, còn chưa cảm thấy gì, lúc này hồi tưởng lại, chỉ khiến nàng đỏ mặt tía tai, tim đập nhanh hơn.

"Sao ta... Sao ta lại có thể nói ra những lời như vậy chứ."

Tuy nhiên sau khi thẹn thùng, nàng nghĩ đến động tác giơ tay của Tần Phong, cùng với ánh mắt thâm tình, sự thẹn thùng này trong nháy mắt hóa thành niềm vui sướng vô bờ.

"Còn nói xem ta là bằng hữu, rõ ràng trong lòng... Cũng có ta."

Ngọn nến trong cung điện sáng rực, gió đêm thổi qua màn che, lay động nhẹ nhàng, giống như tâm trạng của nàng lúc này, có chút lâng lâng.

Nhã An nằm úp sấp trên giường êm ái, hai bàn chân nhỏ đung đưa nhẹ nhàng.

Cung nữ ở cách đó không xa thấy vậy, từng người một đều kinh ngạc không thôi.

Bọn họ hầu hạ Nhã An điện hạ không biết bao nhiêu năm rồi, trong mắt bọn họ, Nhã An điện hạ hiểu chuyện, đoan trang quý

phái như Hoàng hậu, từ bao giờ lại bộc lộ ra dáng vẻ thiếu nữ như đêm nay?

"Điện hạ nàng, đây là làm sao vậy?"

"Đừng hỏi nhiều, cũng đừng nhìn nhiều, làm tốt phận sự của mình là được."

Đúng lúc này, giọng nói của thị vệ bên ngoài cung điện vang lên, là Hoàng hậu giá lâm.

Nghe được thông báo, Nhã An vội vàng ngồi dậy từ trên giường, chỉnh trang lại y phục, chỉ trong chốc lát, nàng đã khôi phục lại dáng vẻ thường ngày.

Hoàng hậu bước vào trong điện, liếc nhìn các cung nữ, liền phất tay nói: "Tất cả lui xuống đi."

"Mẫu hậu, trời đã tối như vậy, sao lại nghĩ đến việc đến đây vào lúc này?" Nhã An tò mò hỏi.

"Chẳng lẽ là gặp chuyện gì vui sao?" Hoàng hậu đoan trang hiền thục lên tiếng.

Nghe vậy, ánh mắt Nhã An có chút lảng tránh: "Cũng như mọi ngày, không có chuyện gì đặc biệt xảy ra, sao Mẫu hậu lại nói như vậy?"

"Bổn cung thấy giữa lông mày con tràn đầy ý cười, không khỏi có chút tò mò mà thôi."

Có... Có rõ ràng như vậy sao?!

Nhã An quay đầu đi, cố tỏ vẻ bình tĩnh nói: "Có lẽ là bởi vì tu vi có chút tinh tiến, cho nên tâm trạng tốt hơn một chút."

"Thì ra là vậy." Hoàng hậu cũng không hỏi nhiều nữa, mà là nói ra mục đích đến đây...

Nghe xong, Nhã An đột nhiên đứng bật dậy, sắc mặt biến đổi: "Phụ hoàng muốn hạ chỉ ban hôn?"

"Ừ." Hoàng hậu khẽ gật đầu, cũng có chút nghi hoặc: "Trước kia Bệ hạ không quan tâm đến những chuyện này, nhưng hôm nay lại chủ động đến tìm ta, nói rõ chuyện này."

"Mẫu hậu người... Đồng ý rồi?" Nhã An lo lắng hỏi.

"Đã là ý chỉ của Bệ hạ, bổn cung cũng không tiện nói gì."

"Mẫu hậu, người... Sao người có thể như vậy? Người rõ ràng biết, người trong lòng Nhã An là ai!" Giọng nói của Nhã An đột nhiên lớn hơn, ngay cả cung nữ và thị vệ bên ngoài cung điện cũng nghe thấy.

Cung nữ trẻ tuổi tò mò, muốn thò đầu ra xem rốt cuộc là chuyện gì, tại sao Nhã An điện hạ lại đột nhiên thất thố như vậy, may mà có cung nữ lớn tuổi kịp thời ngăn cản, mới tránh được việc phạm phải sai lầm lớn.

Hoàng hậu cau mày nói: "Thất thố như vậy, thành thể thống gì? Bổn cung còn chưa nói đối tượng được ban hôn là ai."

"Bất kể là ai, con đều..." Nói được một nửa, đột nhiên dừng lại.

Nhã An dường như đã đoán được điều gì đó, cả trái tim đều nhắc đến cổ họng, nàng không dám tin nhìn Mẫu hậu, cũng không dám trực tiếp nhắc đến tên người đó, chỉ cẩn thận hỏi: "Là ai?"

"Tần gia, Tần Phong."

Hai chữ quen thuộc được thốt ra, cơ thể Nhã An loạng choạng, may mà Hoàng hậu nhanh tay lẹ mắt, kịp thời đỡ nàng.

Hoàng hậu vừa định trách mắng, nhưng nhìn thấy vẻ mặt vui mừng khôn xiết của Nhã An, cuối cùng chỉ có thể bất đắc dĩ thở

dài một tiếng.

"Vậy mà lại vui mừng đến mức này..."

Mặt khác, Tần Phong trở về Tần phủ, dùng xong bữa tối, liền nghĩ đến chuyện ban ngày, chỉ cảm thấy một đầu hai lớn.

Ân tình của mỹ nhân, lại có hoàng đế ban hôn, chuyện này đã là ván đã đóng thuyền, nhưng chung quy là phải nói chuyện rõ ràng với hai vị phu nhân trước, nếu không sẽ chỉ khiến cho các nàng nảy sinh hiềm khích, ảnh hưởng đến cuộc sống vợ chồng sau này.

"Kiếm Ly đã từng phải chịu đựng chuyện như vậy một lần, chuyện này nhất định không thể nói với nàng ấy trước.

Chắc chắn nhất, tốt nhất là nói với Phi Lan trước, nói rõ lý lẽ, lay động tình cảm, nếu như có thể thuyết phục thành công, còn có thể để nàng ấy giúp ta khuyên nhủ Kiếm Ly."

Nghĩ thông suốt, Tần Phong thở ra một hơi, đi về phía phòng của Phi Lan.

Bên ngoài phòng, mùi thuốc quen thuộc xộc vào mũi, Thương Phi Lan đang đứng yên ở đó, nhân lúc chờ thuốc sắc, nàng cũng không quên tu luyện, nhắm mắt điều tức.

Mà Tần Phong nhìn thấy thuốc sắc, cơ thể lại sinh ra phản ứng, eo âm ỉ đau, hắn biết rõ đêm nay e là lại là một trận chiến trường kỳ.

Thương Phi Lan nghe thấy động tĩnh, mở mắt ra: "Phu quân, sao chàng lại đến đây? Chốc nữa, thiếp định đi tìm chàng."

Nói đến phía sau, vành tai không khỏi hơi ửng đỏ.

Tần Phong hít sâu một hơi, ổn định tinh thần mới mở miệng

nói: "Là như vậy, nương tử, mấy ngày nay ta gặp phải một chuyện, không biết nên ứng phó như thế nào, cho nên muốn đến hỏi ý kiến của nàng."

"Chuyện gì?"

"Khụ khụ, chính là ta có một người bạn..."

Tần Phong dùng góc nhìn của người thứ ba, kể lại một cách sinh động câu chuyện về một nam tử si tình, rõ ràng muốn cùng thê tử ân ái hòa thuận, đầu bạc răng long, nhưng lại vì hoàng đế ban hôn, mà bất đắc dĩ phải cưới thêm một vị quận chúa.

Trong đó, tâm lý của nam tử kia, có thể nói là trắc trở gập ghềnh, do dự không thôi!

"Vậy mà lại có chuyện như vậy." Thương Phi Lan nhíu mày.

"Đúng vậy, nhưng Bệ hạ ban hôn, bằng hữu của ta lại không thể không cưới, nhưng hắn lại lo lắng sẽ nảy sinh hiềm khích với thê tử trong nhà, liền muốn nhờ ta hỏi nàng một chút, nếu như nàng gặp phải tình huống này, nàng sẽ ứng phó như thế nào?"

Tần Phong cẩn thận quan sát phản ứng của Phi Lan, chỉ nghe thấy đối phương lạnh lùng nói: "Nếu đổi lại là ta, đương nhiên là đi giết tên cẩu hoàng đế đó."

Tần Phong: "???"

Chương 818: Nếu ta không đồng ý, chàng sẽ không cưới sao?

“Vốn còn nghĩ sẽ thuyết phục Phi Lan trước, sau đó mới đến gặp Kiếm Ly nói chuyện này, quả nhiên vẫn là ta nghĩ quá đơn giản.”

“Ngay cả Phi Lan còn như vậy, Kiếm Ly bên kia sẽ phản ứng ra sao đây?” Tần Phong ngồi bên giường, không khỏi thở dài.

“Tranh thủ Thánh chỉ còn chưa ban xuống, ta vẫn nên thăm dò ý tứ của hai nàng trước, Kiếm Ly bên kia... để sau hãy nói, dù sao ta có lời biện minh của bằng hữu, lúc trước cũng không lừa được nàng.

Ừm, nghĩ như vậy, Phi Lan quả nhiên đơn thuần hơn Kiếm Ly nhiều.”

Đúng lúc hắn đang nghĩ như vậy, cửa phòng bị người đẩy ra, một thân ảnh bạch y hiện ra trước mắt.

Tần Phong nhìn kỹ, chỉ thấy Liễu Kiếm Ly mặt không chút thay đổi, thản nhiên nhìn hắn.

Tình huống có vẻ hơi không ổn... Tần Phong nuốt một ngụm nước bọt.

Mà khi hắn nhìn thấy Thương Phi Lan và Lam Ngưng Sương theo sát phía sau, liền lập tức đoán được nguyên do - nhất định là Phi Lan đã đem chuyện lúc nãy nói cho Kiếm Ly biết!

Sự thật cũng đúng như Tần Phong dự đoán, Thương Phi Lan nhíu mày, ngữ khí lạnh lùng: “Tướng công, chuyện bằng hữu của chàng lúc nãy, không ngại nói lại một lần nữa.”

...

Khoảng một nén nhang sau, Tần Phong thành thật khai báo tất cả, ngồi ngay ngắn, cẩn thận quan sát phản ứng của hai nàng.

Thương Phi Lan nghiến răng nghiến lợi: “Cho nên, đúng như Ngưng Sương và ta nói, căn bản không có cái gọi là bằng hữu nào cả, người đó chính là chàng?”

“Đúng vậy.” Tần Phong nhỏ giọng đáp.

“Bệ hạ vì sao lại hạ Thánh chỉ ban hôn cho cô gia? Hắn không biết cô gia đã có tiểu thư và Phi Lan cô nương rồi sao?” Lam Ngưng Sương hiếu kỳ hỏi, ngữ khí không vui, bản thân còn chưa tới lượt, sao lại có một vị quận chúa từ trên trời rơi xuống chen ngang?

Bởi vì là ta tha thiết yêu cầu, chính là muốn thoái thác... Lời này Tần Phong tự nhiên chỉ dám giữ trong lòng, hắn cười gượng nói: “Có thể là Bệ hạ thấy ta quá ưu tú, muốn giúp hoàng thất truyền thừa huyết mạch?”

Rắc!

Ầm!

Sàn nhà trong phòng vì không chịu nổi khí thế của hai nàng mà vỡ vụn.

Tần Phong vội vàng sửa lời: “Ta nói đùa thôi...”

Thương Phi Lan cười lạnh một tiếng.

Liễu Kiếm Ly thản nhiên hỏi: “Là vị quận chúa nào?”

Là con gái của Liễu Quân Thần, cho dù không quan tâm đến những hoàng thân quốc thích này, cũng ít nhiều biết được một chút.

Tần Phong chần chừ, muốn nói lại thôi, Bệ hạ muốn ban hôn đâu phải là quận chúa.

“Mau nói!” Thương Phi Lan quát khẽ.

Tần Phong lập tức đáp: “Không phải quận chúa, là công chúa!”

Lời vừa nói ra, Liễu Kiếm Ly và Lam Ngưng Sương, sắc mặt đều biến đổi.

Thương Phi Lan lạnh giọng nói: “Tên cẩu hoàng đế kia, quả nhiên là nhắm trúng tướng công, lại muốn nhét con gái mình qua đây!

Hửm? Kiếm Ly tỷ, hai người sao lại là vẻ mặt này?”

Nàng là người của Long Tộc, tự nhiên sẽ không quan tâm đến thân phận công chúa nhân tộc, chỉ cho rằng là một trong những nữ nhi của cẩu hoàng đế mà thôi.

Lam Ngưng Sương thần sắc phức tạp nói: “Minh Hoàng có tất cả ba vị công chúa, ngoại trừ đại công chúa ra, hai người còn lại, một người còn nhỏ, một người còn đang trong giai đoạn ẫm ngửa.”

“Nói như vậy, Thánh chỉ ban hôn chính là vị đại công chúa kia?”

“Đại công chúa chính là Nhã An.” Liễu Kiếm Ly nhẹ giọng bổ sung.

Thương Phi Lan nghe vậy, mở to mắt đẹp, xoạt một tiếng đứng bật dậy.

Nàng chần chừ, không biết nên nói gì, một lúc sau, mới hung hăng nhìn Tần Phong: “Chàng đã sớm biết rồi?!”

“Nương tử, oan uổng cho ta! Hôm nay Lý công công đến tìm ta, nói là Bệ hạ triệu kiến, ta cũng là lúc đó mới biết được.”

Liễu Kiếm Ly ba người nhìn nhau, thần sắc phức tạp.

Nếu đổi lại là một vị công chúa không quen biết, các nàng tự nhiên sẽ không cho sắc mặt tốt, nhưng Nhã An, cũng coi như là bạn cũ.

Khoảng thời gian qua, đối phương hết lòng giúp đỡ Tần phủ, còn xưng hô tỷ muội, các nàng thật sự không biết nên ứng phó như thế nào.

“Chuyện này, Nhã An có biết không?” Liễu Kiếm Ly ngẩng đầu hỏi.

Tần Phong nhớ lại dáng vẻ của Nhã An khi gặp mặt cách đây không lâu, lắc đầu: “Có lẽ là không biết.”

Nếu biết, hắn không tin đối phương còn có thể thản nhiên như vậy.

“Vậy chính là cẩu hoàng đế cố ý ban hôn.” Thương Phi Lan suy nghĩ một chút, nghiêm túc nói: “Kiếm Ly tỷ, chúng ta cùng tiến cung, gặp cẩu hoàng đế kia, trước khi Thánh chỉ ban xuống, hủy bỏ hôn sự này như thế nào?”

Nếu là nữ tử khác nói ra lời này, vậy chắc chắn là khoác lác, nhưng nếu người nói lời này là Thương Phi Lan... Tần Phong giật giật khóe miệng, hắn dường như đã nhìn thấy, Thương Phi Lan hạ lệnh một tiếng, Long Tộc toàn bộ xuất động bức bách Minh Hoàng thu hồi ý định ban hôn.

Nghĩ đến những điều đó, hắn không khỏi rùng mình một cái:

“Tuyệt đối không được!”

Lời vừa nói ra, ba đạo ánh mắt đồng loạt chiếu tới, khiến người ta lạnh sống lưng.

Tần Phong nuốt một ngụm nước bọt, bắt đầu giảng giải đạo lý, lay động tình cảm: “Đừng hiểu lầm, hôn sự này vốn dĩ là sai lầm của Minh Hoàng, ta cũng không đồng ý!

Kỳ thật lúc ta nghe được chuyện này ở Ngự thư phòng, có thể cự tuyệt, nhưng ta lại không mở miệng, các nàng cảm thấy là vì sao?”

Ba người đều không trả lời, nhưng vẻ mặt kia đã nói lên tất cả.

Tần Phong có chút xấu hổ, tự hỏi tự trả lời: “Từ xưa đến nay, bất luận nam nữ, nếu bị từ hôn, nhất định là một chuyện cực kỳ tổn thương tự tôn, bị người khác biết được, còn sẽ trở thành trò cười, không ngẩng đầu lên được trước mặt mọi người.

Ta từng nghe người ta nói, có một nữ tử ỷ vào gia thế và tu vi của bản thân, khinh thường nam tử đính hôn từ nhỏ, mang theo trưởng bối đến cửa từ hôn, kết quả liền dẫn đến hai nhà vốn dĩ hòa thuận trở mặt thành thù, nam tử bị từ hôn kia càng là...”

Lời còn lại, Tần Phong không nói, chỉ thở dài lắc đầu.

Bởi vì tiếp theo nam tử kia buông lời ngoan độc “ba mươi năm Hà Đông ba mươi năm Hà Tây”, từ đó một bước lên mây, không phù hợp với tình cảnh hiện tại...

Tần Phong tiếp tục mở miệng: “Chúng ta và Nhã An quen biết đã lâu, các nàng nhẫn tâm nhìn nàng ấy phải chịu trải qua như vậy sao?”

Nói đến đây, đột nhiên dừng lại.

Nữ tử đều là người giàu cảm xúc, tiếp theo chính là quá trình tự công phá của các nàng.

Mà Tần Phong cần phải làm, chính là kiên nhẫn chờ đợi, sau đó thỉnh thoảng lại thở dài một tiếng, gia tốc quá trình này.

Ngọn nến trong phòng cháy hết một nửa, ánh đèn cũng mờ đi một chút, người đầu tiên tự công phá xuất hiện - Lam Ngưng Sương do dự nói: "Tiểu thư, ta cảm thấy quả thực không ổn."

Thương Phi Lan nghe vậy, mấp máy môi nhưng không nói gì, nàng nhìn về phía Liễu Kiếm Ly, chờ đợi câu trả lời của nàng.

Liễu Kiếm Ly trầm ngâm một lát, sau đó nghiêng đầu nhìn Tần Phong, thản nhiên hỏi: "Tướng công, chàng thích nàng ấy sao?"

Tần Phong nghe vậy, ký ức bỗng chốc quay về đêm trước khi đi xông pha đoạt giải cưới Thương Phi Lan, Kiếm Ly lúc trước, cũng từng hỏi câu hỏi tương tự.

Thương Phi Lan và Lam Ngưng Sương đều nhìn tới.

Tần Phong hít sâu một hơi, gật đầu.

"Ta biết rồi." Liễu Kiếm Ly nhẹ giọng hỏi: "Thánh chỉ khi nào ban xuống?"

"Bệ hạ không nói với ta, nghĩ đến cũng là trong mấy ngày nay, nương tử, nàng đây là... đồng ý rồi?" Tần Phong không xác định hỏi.

"Tướng công đã thích, lại có Thánh chỉ ban hôn, không đồng ý thì có thể làm gì?

Giống như Phi Lan lúc trước, nếu ta không đồng ý, chàng sẽ không cưới sao?" Liễu Kiếm Ly hỏi ngược lại.

Chuyện này... Tần Phong theo bản năng liếc nhìn Phi Lan,

người sau giả vờ như không có việc gì dời tầm mắt đi.

“Nếu ta nói không thích thì sao?” Tần Phong hiếu kỳ hỏi.

“Vậy thì chỉ có thể đi gặp Minh Hoàng một chuyến.” Liễu Kiếm Ly không chút do dự.

Ôi má ơi...

Chương 819: Thánh Chỉ Giáng Lâm

Hai ngày sau, Tần gia dùng xong bữa trưa.

Nhị nương ở đại sảnh vừa chăm sóc Tần Tiêu và Tần Lam, vừa ngóng trông ra ngoài.

Tần Phong thấy vậy, hiếu kỳ hỏi: “Nhị nương, người đang nhìn gì vậy?”

Nhị nương khó hiểu nói: “Thật là kỳ lạ, những ngày thường, Nhã An giờ này đều sẽ tới đây.

Hôm qua không thấy nàng ấy đâu cũng cho qua, có lẽ là gặp chuyện gì đó, vì sao hôm nay cũng không thấy nàng ấy đến?”

Tần Phong nghe vậy, thân thể cứng đờ.

Hắn có thể khẳng định, chuyện Minh Hoàng muốn hạ chỉ ban hôn, Nhã An nhất định là biết rồi, nếu không sẽ không có khả năng như vậy.

Liễu Kiếm Ly liếc mắt nhìn sang, Lam Ngưng Sương tay đang cầm chén trà khựng lại, Thương Phi Lan thì cười lạnh một tiếng, chờ đợi hắn sẽ giải thích như thế nào.

Sau khi trao đổi vào đêm qua, dưới sự đồng ý của Liễu Kiếm Ly, chuyện ban hôn này coi như đã được chấp nhận, chỉ chờ Thánh Chỉ ban xuống.

Nhưng dù vậy, trong lòng mấy người khó tránh khỏi có chút ngại ngùng, mà người khó chịu nhất chính là Thương Phi Lan.

Chính vì vậy, hai đêm nay nàng cũng "hành hạ" Tần Phong một phen, coi như trút giận trong lòng...

Nhị nương cảm nhận được bầu không khí kỳ quái trong đại sảnh, nhìn về phía Tần Phong hiếu kỳ hỏi: “Phong nhi, con có biết chuyện gì xảy ra không?”

“Cái này, con...” Tần Phong nhất thời nghẹn lời, không biết nên giải thích như thế nào.

Chuyện Bệ hạ ban hôn, hắn vốn định chờ đến khi Thánh Chỉ ban xuống, mới nói với Nhị nương, nhưng nhìn dáng vẻ hiện tại, dường như không có cách nào che giấu được nữa.

Không còn lựa chọn nào khác, hắn đành phải kể lại đầu đuôi câu chuyện.

Nhị nương nghe vậy, há hốc mồm: “Không ngờ... không ngờ lại như vậy, Kiếm Ly, Phi Lan, hai con đều biết rồi?”

Liễu Kiếm Ly hai người khẽ gật đầu.

Nhị nương thấy vậy, trong lòng nhất thời vô cùng phức tạp, không phải vì Công chúa muốn gả vào Tần phủ, mà là vì bà không biết nên thay đổi thái độ với Nhã An như thế nào.

Nói thật, những ngày qua Nhã An đến phủ hỏi han, trò chuyện cùng bà đủ thứ chuyện trên trời dưới biển, bà đều có cảm giác hai người gặp nhau muộn màng, giống như bạn tri kỷ.

Đặt vào thời hiện đại, đó chính là đôi bạn thân thiết.

Thế mà Thánh Chỉ ban hôn vừa ra, bạn thân lại sắp trở thành con dâu của mình, chuyện này đổi lại là ai có thể lập tức thay đổi cách đối xử được chứ?

Ta xem ngươi như bạn thân, ngươi lại muốn ngủ với con trai

ta?

Đương nhiên, Nhị nương dù sao cũng là phụ nữ, hiện giờ cũng đã hiểu ra.

Nhã An thường xuyên đến phủ, còn xưng hô với Kiếm Ly và Phi Lan như tỷ muội, e là đã có ý này từ lâu rồi.

Nghĩ thông suốt, bà tuy có nhiều cảm xúc, nhưng chỉ cần Kiếm Ly và Phi Lan không để ý, bà cũng sẽ không nói gì thêm, dù sao bỏ qua mối quan hệ bạn bè giữa bà và Nhã An, bà vẫn rất hài lòng về con người Nhã An.

Hơn nữa, có một câu bà để trong lòng đã lâu, vẫn luôn không dám nói ra.

Đó chính là, hai nàng dâu Kiếm Ly và Phi Lan tuy vô cùng xuất chúng, nhưng nếu nói đến chuyện dạy dỗ con cái, thì thật sự không thể trông cậy vào họ...

Phi Lan thì khỏi phải nói, dù sao cũng là Long Tộc, không hiểu rõ tập tục của nhân tộc, mỗi lần gặp tiểu Lam nhi nghịch ngợm, liền bàn bạc với tỷ tỷ của nàng, muốn đưa tiểu Lam nhi về Thiên Trì trải qua lễ rửa tội và tôi luyện bằng lôi điện.

Kiếm Ly tuy không đến mức khoa trương như vậy, nhưng cũng chẳng khá hơn là bao.

Tiểu Tiêu nhi thiên phú kiếm đạo từ khi sinh ra đã kinh người, có thể dẫn động dị tượng, làm sao có thể giống người thường được?

Chỉ cần cho thời gian, nhất định có thể ưu tú như mẫu thân của nó, thậm chí còn hơn.

Nhưng mà dạy dỗ cũng phải phân biệt tuổi tác và trường hợp chứ, có người mẹ nào lại đặt một thanh kiếm sắc bén vào trong

nôi của đứa bé mới sinh ra chưa được bao lâu chứ?

Chẳng lẽ không sợ lúc ngủ, Tiêu nhi bị lưỡi kiếm sắc bén cứa vào sao?

May mà sau khi bà nhiều lần ngăn cản, Kiếm Ly cũng chịu dừng hành động này lại.

Chỉ là bà có thể khẳng định, nếu để Kiếm Ly và Phi Lan hai người chăm con, Tiêu nhi và Lam nhi chưa chắc đã có thể bình an trưởng thành...

Về điểm này, Nhã An rất tốt, là Công chúa đương triều, từ nhỏ đã được tiếp nhận sự hun đúc của lễ nghi cung đình, lại cùng Tần Phong sư phụ là Thiên Giám Quốc Sư tu hành Văn Thánh đạo thống, nếu để nàng ấy chăm sóc con cái, nhất định là một lựa chọn không tồi.

Nghĩ thông suốt điểm này, trong lòng Nhị nương ngược lại có chút mong đợi.

Bà lên tiếng nói: "Đã là Bệ hạ ban hôn, chúng ta cũng không tiện từ chối, chỉ là Phong nhi, con đừng vì cưới Công chúa điện hạ, mà ủy khuất Kiếm Ly và Phi Lan, biết chưa?"

Ủy khuất hai người họ, ta cũng phải có gan đã... Cảm nhận cơn đau nhức ở eo, Tần Phong gậm gượng ra một nụ cười: "Người yên tâm, Nhị nương, con sẽ không đâu."

Nhị nương gật đầu: "Vậy thì tốt, đúng rồi, Thánh Chỉ khi nào ban xuống?"

"Cụ thể con cũng không rõ, nhưng chắc là trong mấy ngày tới."

...

Sáng sớm hôm sau, khi ánh nắng ban mai bao phủ Phụng Thiên thành, tiếng vó ngựa vang lên trước cổng Tần phủ.

Cùng với tiếng hô "Thánh Chỉ đến, Tần gia Tần Phong tiếp chỉ", Tần Phong liếc mắt nhìn hai vị phu nhân bên cạnh, hít sâu một hơi, bước ra khỏi đại sảnh.

Không cần đoán cũng biết, đây là Thánh Chỉ ban hôn của Bệ hạ.

Tần gia cung kính chờ đợi, Lý Công Công nhìn Tần Phong, nâng Thánh Chỉ lên tuyên đọc: "Phụng Thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết, nay nghe Tần gia trưởng tử Tần Phong ôn lương đôn hậu, phẩm hạnh xuất chúng, có nhiều công lao với Đại Càn, trẫm vô cùng vui mừng, gặp dịp Công chúa Nhã An đến tuổi cập kê..."

Một hồi đọc đến cuối cùng: "... Mọi lễ nghi, giao cho Lễ Bộ sắp xếp, chọn ngày lành thành hôn, khâm thử!"

Tần Phong lập tức tiến lên, cung kính tiếp chỉ.

Hai người đến gần, Lý Công Công nở nụ cười đầy ẩn ý, Tần Phong đáp lại bằng ánh mắt cảm kích, hai người đều ngầm hiểu ý nhau.

Thánh Chỉ đã được nhận, nghi thức cũng không cần quá nghiêm trang long trọng.

Tần Phong bèn mời Lý Công Công vào phủ uống nước nghỉ ngơi, nhân lúc này, Liễu Kiếm Ly thản nhiên hỏi: "Không biết ngày lành là ngày nào?"

Lời này vừa nói ra, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía Lý Công Công.

Sao lại có cảm giác hơi lạnh lẽo thế này... Lý Công Công cười nói: "Chắc là vào giữa tháng sau, ngày cụ thể do Lễ Bộ và Bệ hạ

quyết định, lão nô không dám nói bừa.”

Vậy là còn một tháng nữa... Tần Phong không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Mối quan hệ giữa hắn và Nhã An, từ khoảnh khắc hắn nhận Thánh Chỉ, đã thay đổi rồi, nói thật, hắn vẫn chưa chuẩn bị tâm lý.

Đương nhiên, điều hắn lo lắng nhất vẫn là, sau khi cưới Nhã An về, phải đối mặt với ba vị phu nhân như thế nào.

Tu La Tràng chắc chắn sẽ xuất hiện, may mà hắn cũng có chút kinh nghiệm đối phó.

Nhưng mà buổi tối ngủ như thế nào đây?

Trước đây đều là Kiếm Ly và Phi Lan thay phiên nhau, nhưng hiện tại, dường như vì muốn nắm bắt cơ hội, hai nàng cơ bản đều "lên sàn" cùng lúc.

Hai người đã khiến hắn "ăn không tiêu" rồi, nếu thêm một người nữa...

Tần Phong nghĩ đến đây, không khỏi rùng mình một cái.

Nếu thật là như vậy, thì bí phương gia truyền của Liễu gia cũng vô dụng mất.

Mà không lâu sau, chuyện Minh Hoàng ban hôn, liền truyền khắp Phụng Thiên thành, ai ai cũng biết.

Chương 820: Bản cung sợ lạnh

Trong đình giữa hồ Thủy xanh biếc trong hoàng cung, Nhã An lặng lẽ ngồi, nhìn mặt hồ ngẩn ngơ.

Sau khi biết Phụ hoàng muốn ban hôn, nàng nào còn dám đến Tần phủ, thậm chí còn không biết nên dùng vẻ mặt gì để đối diện với Tần Phong.

Lúc này, nàng đang hồi hộp bất an chờ đợi tin tức.

Bởi vì nàng biết, Thánh chỉ ban hôn, hôm nay sẽ được đưa đến Tần phủ, đưa đến tay Tần Phong.

"Tên kia lúc nhận được Thánh chỉ, sẽ là tâm trạng gì, hắn có nghĩ là ta ép Phụ hoàng ban Thánh chỉ này hay không?"

"Còn có Kiếm Ly và Phi Lan, các nàng sẽ nhìn nhận chuyện này thế nào?"

"Thật sự gả vào Tần phủ, ta nên ở chung với bọn họ như thế nào..."

Có thể gả cho Tần Phong, là tâm nguyện bấy lâu của nàng, nàng tự nhiên vui mừng khôn xiết, nhưng rất nhiều vấn đề cũng nối tiếp nhau ập đến.

Trong lòng muôn vàn rối rắm bất an, khiến cho vẻ mặt nàng lúc thì vui vẻ, lúc thì cau mày.

Vài cung nữ thân cận ở cách đó không xa thấy vậy, không khỏi xì xào bàn tán.

"Điện hạ hôm nay thật khác, luôn luôn bình tĩnh ung dung, sao

lại lộ ra vẻ mặt như vậy?"

"Bệ hạ đột nhiên ban hôn, gả Nhã An điện hạ cho Tần gia Tần Phong, đổi lại là ta, gặp phải chuyện như vậy, cũng sẽ như vậy, các ngươi nói xem?"

Mấy cung nữ khác nghe vậy, nhìn nhau, không lập tức trả lời.

Cho đến khi một nữ tử gan dạ cười nhẹ đáp: "Nếu có thể để ta gả cho Tần công tử, ta vui mừng còn không kịp.

Tần công tử phong độ ngời ngời không nói, danh tiếng ở Phụng Thiên thành ai mà không biết, ai mà không hay?

Chuyện tốt như vậy nếu rơi vào đầu ta, ta đêm nay sẽ tắm rửa sạch sẽ, nằm trong chăn của Tần công tử, chờ hắn lâm hạnh."

"Phì." Vài cung nữ đỏ mặt, khẽ mắng một tiếng.

Lời này tuy thô tục, nhưng mấy người đều công nhận.

Nếu nói đối với nam tử Đại Càn Phụng Thiên thành, Liễu Kiếm Ly là thê tử tuyệt vời.

Vậy thì đối với nữ tử Phụng Thiên thành, Tần Phong chính là người trong mộng.

Dung mạo không cần phải nói nhiều, từng chiến tích hiển hách, từng chuyện kinh người, càng khiến cho người nghe nhiệt huyết sôi trào.

Mới hơn hai mươi tuổi, đã làm được rất nhiều chuyện người khác cả đời không làm được, đạt được thành tựu vô số người mơ ước.

Nam nhân như vậy, có bao nhiêu nữ tử có thể không động lòng?

"Tần công tử đã ưu tú như vậy, điện hạ có thể gả cho hắn hẳn là nên vui mừng mới đúng, vì sao còn cau mày, chẳng lẽ là không thích?"

"Không thích?" Cung nữ gan dạ lắc đầu, không cho là đúng.

Tần Phong trước đây cũng từng vào cung, gặp qua điện hạ, tuy hai người ngoài mặt không nhìn ra gì, nhưng ánh mắt dịu dàng của điện hạ lại là giả dối không được.

Nàng đoán: "Chắc là bởi vì quá mức thích, cho nên lo lắng quá nhiều.

Dù sao hai vị nương tử kia của Tần công tử, cũng không phải nữ tử tầm thường, e rằng điện hạ lo lắng gả vào Tần phủ sau, bị các nàng lấn át, cho nên mới lộ ra thần sắc này cũng không nhất định."

Lời này vừa nói ra, mấy cung nữ khác suy nghĩ kỹ càng, đều cảm thấy rất có lý, dù sao đó chính là Liễu Kiếm Ly và công chúa của Thương Long nhất mạch a!

Nếu đổi lại là nữ tử bình thường, với thân phận và dung mạo của Nhã An điện hạ, nhất định là nổi bật hơn người.

Thế nhưng so với Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan, tuy không thể nói là kém hơn, nhưng cũng không chiếm được bất kỳ tiện nghi nào.

Hai người dung mạo khuynh quốc khuynh thành không nói, một người dựa vào Thần Hầu quân và Kiếm Đạo Minh, một người có cả Long tộc chống lưng.

Nói câu đại nghịch bất đạo, nếu Tần gia muốn tạo phản, lực lượng này hoàn toàn có thể khiến hoàng thất lo lắng bất an...

Nghĩ như vậy, Bệ hạ ban hôn này dường như vẫn là một loại

sách lược bảo toàn?

Ngay lúc mấy tiểu cung nữ đang động não suy nghĩ, một thái giám vội vàng đi tới.

Người này chính là tên tiểu thái giám bên cạnh Lý công công, đến đây rõ ràng là truyền lời cho Lý công công.

Dưới sự dẫn dắt của thị vệ, thái giám đi đến trước mặt Nhã An, cúi đầu cung kính nói: "Bẩm điện hạ, Tần công tử đã tiếp chỉ, trong lúc đó không có bất kỳ biến cố gì."

Nghe được lời này, Nhã An thở phào nhẹ nhõm, đã tiếp chỉ, vậy chính là chuyện đã định, hôn sự này sẽ không còn bất kỳ biến cố gì nữa.

Nàng bỗng nhiên nghĩ đến cái gì đó, mở miệng hỏi: "Ngày thành hôn đã định chưa?"

"Ngày lành tháng tốt nô tài không biết, chỉ là lúc Lý công công và Tần công tử nói chuyện, nô tài có nghe được một chút, nói là Lễ bộ chọn, giữa tháng sau là tốt nhất."

"Tháng sau..." Nhã An lẩm bẩm.

...

Lễ bộ, một đám quan viên bận tối mắt tối mũi.

Hôn sự của công chúa, không phải chuyện nhỏ, các loại lễ nghi phải chu toàn, cho nên dù hôn sự vào tháng sau, bọn họ cũng phải chuẩn bị trước.

Lễ bộ Thượng thư Trương đại nhân, nhìn công văn chất đống trên bàn, không khỏi thở dài một tiếng, lần trước bận rộn như vậy, vẫn là lúc Tần Phong cưới nữ tử Long tộc, không ngờ lần này, lại là bởi vì hắn...

Đang lúc ông ta đau đầu, một người trung niên đi tới, người này chính là Lễ bộ Viên ngoại lang Tưởng Quảng.

"Mọi chuyện đã sắp xếp xong chưa?" Lễ bộ Thượng thư xoa xoa mi tâm hỏi.

Tưởng Quảng đáp: "Tần Phong đã tiếp chỉ, chuyện hôn lễ tự nhiên phải sắp xếp ngay.

Chỉ là ta thật sự không ngờ, Minh hoàng lại gả Nhã An điện hạ cho hắn.

Nói ra cũng xấu hổ, lúc trước Tần Phong mới đến Phụng Thiên thành, gây dựng danh tiếng, ta đã cảm thấy hắn là rồng ở ẩn, liền muốn gả tiểu nữ nhà ta cho hắn, ai ngờ bị từ chối.

Bây giờ xem ra, muốn gả vào Tần phủ, nữ tử bình thường thật sự không có phúc phận này."

Lễ bộ Thượng thư hừ lạnh một tiếng: "Là mệnh quan triều đình, không nghĩ đến việc chia sẻ lo lắng cho Bệ hạ, lại nghĩ đến những chuyện mưu cầu danh lợi này!"

Tưởng Quảng nghe vậy, sắc mặt lúng túng nói: "Là hạ quan hồ đồ rồi, bất quá nghe nói Nhã An điện hạ rất có chủ kiến, Bệ hạ ban hôn như vậy, nàng có khi nào bất mãn hay không?"

"Sẽ không." Lễ bộ Thượng thư lập tức đáp.

"Ừm? Trương đại nhân vì sao lại chắc chắn như vậy?"

Trương đại nhân nghe vậy vừa định mở miệng, lại nuốt lời xuống.

Lần trước ông ta đến Tần phủ, tự mình cầu hôn, kết quả nghe được cái miệng quái dị kia nói ra tâm tư của Công chúa điện hạ...

Chuyện như vậy, vừa mới phê bình đối phương xong, ông ta

làm sao có thể nói ra miệng?

"Nhã An điện hạ thấu tình đạt lý, hôn sự này đã là ý chỉ của Bệ hạ, nàng tự nhiên không thể nào có dị nghị.

Ngược lại là ngươi, lá gan lại lớn như vậy, dám sau lưng nghị luận Công chúa điện hạ!"

Tưởng Quảng cười khan nói: "Nơi này đều là người một nhà, ta cũng chỉ là thuận miệng nói một chút thôi."

Lời vừa dứt, liền nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng thông báo —— "Nhã An điện hạ giá lâm!"

Tưởng Quảng nghe vậy, lập tức run rẩy, mồ hôi lạnh túa ra.

...

Mấy người ngồi trong thư phòng, Lễ bộ Thượng thư sai người rót trà, trong lúc đó trò chuyện một hồi, cũng coi như là hòa thuận.

Tưởng Quảng lo lắng không yên, nhịn không được, liền cẩn thận hỏi: "Điện hạ đến đây, là có chuyện gì a?"

Nhã An nhẹ nhàng thổi thổi chén trà, dò hỏi ngày lành tháng tốt.

Lễ bộ Thượng thư và Tưởng Quảng nhìn nhau, đều là thở phào nhẹ nhõm.

"Đã là hôn sự của Công chúa điện hạ, tự nhiên phải vạn phần thận trọng, chuẩn bị trước không nói, ngày cũng phải lựa chọn kỹ càng.

Hạ quan suy nghĩ thật lâu, cảm thấy để sau giữa tháng sau, mới là ổn thỏa nhất." Lễ bộ Thượng thư cung kính nói.

Tiếp đó hai người thấy, lông mày Nhã An hơi nhíu lại.

Tưởng Quảng trong lòng run lên, vội vàng hỏi: "Điện hạ có phải là không hài lòng với ngày này?"

Nhã An thản nhiên mở miệng: "Cũng không thể nói là không hài lòng, chỉ là mùa đông sắp đến, thời tiết dần lạnh.

Chọn ngày lành tự nhiên không có vấn đề, nhưng cũng phải xem xét đến các khía cạnh khác, chư vị thấy sao?"

"Điện hạ nói chí phải, vậy... vậy hạ quan chọn vào trước giữa tháng sau?" Lễ bộ Thượng thư thăm dò nói.

Nhã An nghiêng đầu, thần sắc như thường: "Bản cung sợ lạnh."

Ngụ ý, càng sớm càng tốt...

Chương 821: Thi hành hình phạt Minh Sát lên Nam Phương Quỷ Đế!

Mấy ngày nay, khắp đường phố Phụng Thiên Thành đâu đâu cũng bàn tán về hôn sự của Tần Phong và công chúa.

Những câu chuyện thú vị mà họ không thể nào với tới này đã trở thành chủ đề bàn tán sau bữa cơm chiều của họ.

Đại Càn ngày càng hùng mạnh, trăm nhà đua tiếng, khiến họ dần quên đi tai họa và sự khủng bố của yêu quỷ.

Nhưng bên ngoài Phụng Thiên Thành, tai họa mất cân bằng sinh tử đã ngày càng trở nên trầm trọng hơn, chỉ là dưới sự can thiệp của Trảm Yêu Ti và triều đình, rất ít người bình thường biết đến.

Những Siêu Thoát Chi Cảnh ẩn náu trong Đại Càn Tứ Vực đều cảm nhận được sự biến đổi, bọn họ hiểu rằng Thiên địa nơi đây sắp sửa nghênh đón một kiếp nạn lớn.

Có kẻ lựa chọn rời khỏi vị trí vốn có, bởi vậy thường có bách tính nhìn thấy, ban đêm Đại Sơn dường như đang di chuyển, trên tầng mây đen kịt điện quang lôi minh, nơi đó có tám thân rắn dài đang du đãng.

Trong Hỏa Sơn có thể nghe thấy tiếng chim kêu the thé.

Dưới biển sâu, bóng đen khổng lồ thoắt ẩn thoắt hiện.

Đương nhiên, cũng có một số tồn tại thận trọng lựa chọn tiếp

tục ẩn náu trong Hư Không, trong đó có Chiểu Trạch Chi Chủ.

Hắn hít một hơi vào không khí, sắc mặt khó coi nói: "Mùi vị thật ghê tởm, giống hệt như lúc Thần Ma giáng thế, khí tức từ Tiên Giới tràn ra."

Vốn luôn theo đuổi nguyên tắc nhiều chuyện không bằng ít chuyện, hắn đang định triển khai Hư Không Đạo Tắc, che giấu bản thân kỹ càng hơn, lại nhìn thấy trên bầu trời đêm, một thân ảnh tỏa ra bạch quang thánh khiết lướt qua.

Đối mặt với tai họa, không phải tất cả các tồn tại đều lựa chọn lùi bước, cũng có kẻ sẽ tìm kiếm sự thay đổi và sinh cơ, mà chủ nhân của bạch quang kia hiển nhiên là một trong số đó.

"Lại là con Bạch Lộc đáng ghét kia..." Tiếng thì thầm tan biến trong màn đêm.

Nam Vực, đỉnh núi cao nhất gần Nguyệt Lượng, một bóng người đứng chắp tay, nhìn ánh trăng sáng tỏ trên đỉnh đầu, ngẩn người xuất thần.

Theo một cơn gió đêm thổi tới, Bạch Lộc bảy màu sừng giẫm lên Hư Không, nhẹ nhàng đáp xuống bên cạnh bóng người.

"Ngươi chủ động đến tìm ta, xem ra đã khôi phục được phần lớn ký ức." Giọng nói nhẹ nhàng, êm ái phát ra từ miệng Bạch Lộc, trong mắt mang theo hồi ức và nhớ nhung.

"Ta muốn trở về Tiên Giới."

"Thì ra là vậy." Bạch Lộc khẽ gật đầu, mưu tính mấy ngàn năm, chẳng phải là vì lúc này sao?

Nó biết, người đàn ông trước mắt muốn trở về Thượng Giới, tập hợp lại lực lượng, để chống lại nguy cơ sắp tới.

"Cần ta làm gì?"

"Giúp ta bảo vệ một người."

"Là hắn?"

"Ừm."

Ở một nơi khác, trong Ngự Thư Phòng, Minh Hoàng nhìn tấu chương từ Tứ Vực gửi đến, cau mày.

Hắn biết giấy không gói được lửa, trừ phi giải quyết tận gốc vấn đề, nhưng sau khi nói chuyện với Thiên Giám Quốc Sư, hắn hiểu rõ một điều, đây không phải là chuyện dễ dàng.

Minh Hoàng xoa xoa mi tâm, lẩm bẩm: "Chỉ hy vọng tất cả những điều này có thể đợi đến sau khi Nhã An thành thân."

.....

Trên đỉnh Hạo Văn Viện Đăng Thiên Lâu, Thiên Giám Quốc Sư đứng chắp tay, sắc mặt ngưng trọng.

Trong mắt ông ánh sao lấp lánh, bỗng nhiên ho dữ dội, máu tươi từ khóe miệng chảy xuống.

Phía sau ông vốn không có ai, Hư Không bỗng nhiên vặn vẹo, một bóng người chậm rãi bước ra, chính là Trấn Thần Ti Ngự.

"Vẫn còn sử dụng Thiên Mệnh Đạo Tắc, ngươi đang muốn chết nhanh sao?" Lão giả tóc bạc râu đen thản nhiên nói.

"Người ai cũng phải chết, chỉ là vấn đề sớm muộn mà thôi, còn ngươi, còn có thể chống đỡ được bao lâu?" Thiên Giám Quốc Sư nghiêng đầu nhìn sang.

Bề mặt tay phải của Trấn Thần Ti Ngự đã nứt nẻ, nhưng không hề có chút máu tươi nào chảy ra.

Ông ta hừ lạnh một tiếng: "Dù sao cũng lâu hơn ngươi."

Khí tức nồng đậm lướt qua, tay phải của ông ta cũng lành lặn như ban đầu.

"Ngươi đã nhìn thấy gì? Phản phệ lớn đến vậy sao?" Một lát sau, Trấn Thần Ti Ngự mở miệng hỏi.

"Tam Giới bị lật đổ..."

Trấn Thần Ti Ngự nghe vậy, nhíu mày: "Chẳng lẽ là vì U Minh Quỷ Giới biến động?"

Thiên Giám Quốc Sư khẽ gật đầu.

"Đã tính toán được như vậy, tại sao không phái người đến Quỷ Giới chi viện, ngươi hẳn là có biện pháp mới đúng."

"Chưa đến lúc."

.....

U Minh Quỷ Giới, trong điện thờ của Quỷ Chủ.

Mạnh Sương khó hiểu nói: "Quỷ Chủ đại nhân, biến động của Quỷ Giới rõ ràng không liên quan đến Nam Phương Quỷ Đế, ngài biết rõ như vậy, tại sao còn nhốt hắn vào Vô Gian Lao Ngục?"

Cô bé lolita ngồi trên vương tọa Bạch Cốt từ từ mở mắt: "Tình cảnh hiện tại của Quỷ Giới giống hệt như lúc dị biến bắt đầu, chỉ cần sơ suất một chút, sẽ vạn kiếp bất phục.

Địa Tạng Bồ Tát nói với ta, phong ấn Kim Bát của ngài ấy đang bị xâm nhập mạnh mẽ, điều đó không chỉ đến từ bên trong, mà còn đến từ bên ngoài..."

Mạnh Sương nghe vậy nhíu mày: "Ý của ngài là, trong chúng ta có kẻ đầu hàng bọn chúng?"

Nỗi lo lắng của nàng không phải là không có lý do, năm đó Quỷ Chủ chết, Quỷ Giới tan rã, ngoài việc địch nhân cường đại ra, thì sự sụp đổ từ bên trong cũng là một nguyên nhân quan trọng!

Một lát sau, Mạnh Sương dường như đã nghĩ đến điều gì, sắc mặt kinh hãi: "Vào thời khắc mấu chốt này, Quỷ Giới không thể thiếu bất kỳ một chiến lực đỉnh cao nào, tất cả mọi người đều tâm tri rõ ràng.

Thế nhưng cho dù như vậy, Thần Đà đại nhân, vẫn muốn gây khó khăn cho Tần đại nhân.

Đại nhân ngài niết bàn trùng sinh, trở về Quỷ Giới, vốn là chuyện đáng mừng, nhưng Thần Đà lúc đó, dường như không hề vui mừng..."

"Chưa rõ chân tướng sự việc, những lời này chớ nên nói lung tung, Thần Đà từ khi Quỷ Giới sinh ra đã tồn tại, hắn không thể nào hy vọng nhìn thấy U Minh Quỷ Giới bị lật đổ." Cô bé lolita lắc đầu.

"Nhưng tại sao ngài ấy lại nhằm vào Nam Phương Quỷ Đế? Hai người bọn họ, hẳn là không có thù oán gì." Mạnh Sương nghi ngờ không hiểu.

"Có lẽ là vào thời khắc nguy cấp này, Thần Đà không hy vọng nội bộ xảy ra vấn đề, cho nên muốn tạm thời giam giữ Nam Phương Quỷ Đế đến từ Nhân Gian.

Hơn nữa Vô Gian Lao Ngục tuy là nơi khe nứt Hư Không, nhưng Nam Phương Quỷ Đế ở bên trong cũng sẽ không nguy hiểm đến tính mạng, đợi đến khi Triệu Văn Hòa điều tra rõ chân tướng, tự nhiên sẽ thả hắn ra."

Đúng lúc này, có hai bóng người bước vào điện thờ.

Quỷ Chủ ngẩng đầu nhìn, người đến chính là Thần Đà và Triệu

Văn Hòa.

Chỉ thấy người trước hùng hổ, người sau cau mày, vẻ mặt muốn nói lại thôi.

Thần Đà lên tiếng trước: "Chân tướng đã được điều tra rõ, Quỷ Giới hỗn loạn, cân bằng sinh tử bị phá vỡ có liên quan mật thiết đến Nam Phương Quỷ Đế."

"Tại sao lại nói như vậy?" Quỷ Chủ nhíu mày.

Thần Đà không giải thích nhiều, mà lấy từ trong ngực ra một hạt cát đen.

Cát đen lơ lửng giữa không trung, chiếu ra một bức tranh.

Trong tranh, Tần lão gia đang độ kiếp bước vào Siêu Thoát Chi Cảnh, toàn thân ông được bao phủ bởi hào quang đen vàng, còn Thiên Địa Pháp Tắc của Quỷ Giới, cũng đang bị hào quang đen vàng kia không ngừng thôn phệ sụp đổ.

Nhưng ngay khoảnh khắc Tần lão gia độ kiếp thành công, lại có một cánh tay xương từ trong hư vô thò ra, lấy đi một phần hắc quang, mà Tần lão gia lại như không hề hay biết!

"Công pháp tu luyện của Nam Phương Quỷ Đế khác biệt hoàn toàn với Quỷ Giới, hào quang đen vàng kia có lẽ chính là nguyên nhân dẫn đến việc cân bằng sinh tử bị phá vỡ.

Chủ nhân của cánh tay xương, chính là bọn chúng, Nam Phương Quỷ Đế che giấu chuyện quan trọng như vậy, rõ ràng là có ý đồ bất chính, mong Quỷ Chủ đại nhân định đoạt!"

Quỷ Chủ sắc mặt ngưng trọng, nghiêng đầu nhìn về phía Triệu Văn Hòa.

Ông ta thở dài nói: "Thần Đà đại nhân nói không sai."

Cát đen là bụi bặm phân tán trong Hư Không Quỷ Giới, có năng lực hồi tưởng lại hình ảnh quá khứ, rất khó làm giả.

Sự thật như vậy bày ra trước mắt, cho dù là Mạnh Sương cũng không thể nào biện hộ cho Tần lão gia.

"Vậy ngươi muốn bổn tọa làm thế nào?"

Thần Đà cao giọng hô: "Kính xin Quỷ Chủ thi hành hình phạt Minh Sát lên Nam Phương Quỷ Đế, để răn đe!"

Chương 822: Thà giết nhầm còn hơn bỏ sót

Lời vừa nói ra, sắc mặt Mạnh Sương và Triệu Văn Hòa đều biến đổi.

Quỷ chủ nhìn Thần Đà, hai mắt hơi nheo lại.

U Minh Quỷ Giới có một cây Thượng Cổ Thạch trụ, từ khi Quỷ Giới hình thành đã tồn tại, được người Quỷ Giới gọi là Minh Trụ.

Nếu trói người vào Minh Trụ, sẽ khiến cho phong mang mãnh liệt chém xuống, cho dù là Siêu Thoát Chi Cảnh, cũng sẽ bị chém cho hồn lìa khỏi xác.

Đây chính là hình phạt Minh Sát.

Hình phạt này là dành cho những kẻ gây ra tổn hại to lớn cho U Minh Quỷ Giới, lúc trước khi Quỷ Giới biến động, những kẻ phản bội gần như đều chết dưới Minh Sát chi hình!

Thần Đà nói vậy, rõ ràng là muốn lấy mạng Nam Phương Quỷ Đế!

Mạnh Sương lên tiếng: “Sự thật vẫn chưa rõ ràng, sao có thể thi hành hình phạt này?

Hơn nữa, hiện nay Quỷ Giới đang hỗn loạn, mỗi một đỉnh cấp chiến lực đều không thể thiếu, ta cảm thấy...”

Lời còn chưa dứt, đã bị Thần Đà cắt ngang: “Hình ảnh hắc sa lưu trần chiếu ra chẳng lẽ là giả? Còn về đỉnh cấp chiến lực...

Chiến lực này rõ ràng là địch không phải bạn, tự nhiên phải xử lý sớm một chút, mới có thể giải quyết nỗi lo về sau.

Hơn nữa, chuyện này đã lan truyền trong Quỷ giới chúng nhân, ai nấy đều phẫn nộ.

Chỉ có thi hành Minh Sát chi hình với Nam Phương Quỷ Đế, mới có thể xoa dịu cơn giận của mọi người."

Mạnh Sương nghe vậy biến sắc: "Chuyện lớn như vậy, Quỷ chủ chưa có quyết định, ngươi sao có thể truyền ra ngoài?!"

Quỷ chủ cũng nhíu mày.

Thần Đà thản nhiên liếc nhìn Mạnh Sương: "Tin tức không phải ta truyền ra, xem ra là giấy không gói được lửa, bị người khác biết được, sau đó mười truyền một trăm mà thôi."

Lời này, những người có mặt làm sao tin được?

Trong mắt Mạnh Sương, đây rõ ràng là Thần Đà muốn ép buộc Quỷ chủ, cho nên mới làm như vậy!

Thần Đà cũng không để ý, mà chắp tay nói: "Quỷ Giới đang ở thời khắc sinh tử tồn vong, thời điểm này, cần chúng ta đồng lòng nhất trí.

Xử trí Nam Phương Quỷ Đế như thế nào, còn xin Quỷ chủ suy xét kỹ càng!"

Đại điện nhất thời yên tĩnh, rơi kim cũng nghe được tiếng.

Quỷ chủ thản nhiên hỏi: "Chu Khất có ý kiến gì."

"Thà giết nhầm còn hơn bỏ sót." Thần Đà không chút do dự.

Mạnh Sương biến sắc, sau đó nhìn về phía Triệu Văn Hòa, hắn cùng Thần Đà đến đây, chắc chắn là biết rõ ngọn nguồn sự việc.

Nàng hy vọng đây chỉ là lời nói một phía của Thần Đà, lại thấy Triệu Văn Hòa vẻ mặt nghiêm trọng gật đầu.

Đều là thật... Mạnh Sương nhíu mày, nàng quay đầu nhìn về phía Quỷ chủ, chỉ thấy hắn hơi nhắm mắt, hồi lâu sau, mới thở ra một hơi nói: "Bản tọa đã biết, ba ngày sau, áp giải Nam Phương Quỷ Đế đến Minh Trụ, thi hành Minh Sát chi hình."

"Quỷ chủ sáng suốt." Thần Đà đạt được kết quả mình muốn, chắp tay lui xuống.

Mà Triệu Văn Hòa ở một bên thấy vậy, chần chờ một chút, cuối cùng không nói gì chỉ thở dài một tiếng, sau đó cùng nhau rời đi.

Chờ đến khi đại điện chỉ còn lại Quỷ chủ và Mạnh Sương, nàng mới khó hiểu hỏi: "Tuy không biết vì sao, nhưng Thần Đà rõ ràng là đang nhắm vào Nam Phương Quỷ Đế, đại nhân ngài, thật sự muốn thi hành Minh Sát chi hình?"

Quỷ chủ không nói nhiều, vung tay phải lên, hư không chấn động, hình ảnh hiện lên.

Mạnh Sương nhìn thấy cảnh tượng trong hình ảnh, sắc mặt vô cùng khó coi.

Sự thật đúng như Thần Đà đã nói, Quỷ giới chúng nhân đã biết chuyện của Tần lão gia, ai nấy đều phẫn nộ, hận không thể giết chết hắn cho hả giận.

Tình hình như vậy, nếu Quỷ chủ còn muốn cưỡng ép bảo vệ, nhất định sẽ phản tác dụng.

Mạnh Sương nghĩ đến Tần Phong, muốn nói lại thôi, nàng biết Quỷ chủ và Tần Phong có giao tình không tệ, nếu muốn giết cha hắn, Tần Phong sẽ nghĩ như thế nào?

Tiểu loli trầm ngâm một lát, mở miệng nói: “Đã muốn thi hành Minh Sát chi hình, vậy Minh Trụ không thể xảy ra sơ suất.

Truyền lệnh của ta, phái Lý Dương suất lĩnh Quỷ quân, nghiêm ngặt canh giữ Minh Trụ, bất kỳ kẻ nào xông vào, có thể trực tiếp đánh chết.

Còn về ngày thi hành Minh Sát chi hình, ấn định vào ba ngày sau.”

Mạnh Sương nghe vậy, suy nghĩ một chút, hai mắt sáng lên, ở Quỷ Giới hiện nay, nếu nói Quỷ Chủ đại nhân có thể hoàn toàn tin tưởng, không quá năm ngón tay, mà Lý Dương vừa vặn là một trong số đó.

Lúc trước khi Quỷ chủ thức tỉnh, do thần hồn ngủ say ngàn năm, ký ức thiếu hụt, giống như hài đồng, vừa vặn gặp được Lý Dương từ Nhân Gian lưu lạc đến Quỷ Giới.

Hắn dẫn Quỷ quân một đường hộ tống, cho đến khi Quỷ chủ khôi phục ký ức.

Tình nghĩa lúc đó, sao có thể dễ dàng vứt bỏ?

Mà Lý Dương và Nam Phương Quỷ Đế đều đến từ Nhân Gian, là người quen cũ, Quỷ Chủ đại nhân làm vậy, rõ ràng là có dụng ý khác.

“Ta hiểu rồi, ta sẽ đi sắp xếp.”

……

Chuyện ở Quỷ Giới náo loạn lớn như vậy, Lý Dương làm sao có thể không nghe thấy? Đúng lúc hắn đang lo lắng không thôi, không biết Quỷ chủ sẽ xử trí Tần Kiến An như thế nào, thì lời nói của Mạnh Sương giống như sấm sét giữa trời quang.

“Minh Sát chi hình?!”

Hắn đến Quỷ Giới sớm hơn nhiều, thêm vào đó có Quỷ chủ chiếu cố, rất nhiều chuyện đều hiểu rõ.

Hình phạt này là dành cho những kẻ tội ác tày trời ở Quỷ Giới, lại không ngờ sẽ rơi vào người quen cũ.

“Không sai, vâng mệnh Quỷ chủ, cần ngươi suất lĩnh Quỷ quân nghiêm ngặt canh giữ Minh Trụ, ba ngày sau hành hình!”

Nói xong, Mạnh Sương liền xoay người rời đi.

Chỉ là lúc rời đi, nàng cũng đang suy đoán, dụng ý của Quỷ chủ rốt cuộc là gì.

Suy nghĩ hồi lâu, nàng cũng không có manh mối, dù sao thực lực của Lý Dương cũng không phải đỉnh cấp, mặc dù số lượng Quỷ quân dưới trướng rất nhiều, nhưng trước mặt chênh lệch thực lực, căn bản không có tác dụng gì.

Mà nàng sau khi thông báo xong tin tức này, cũng dựa vào Mặc ngọc của Quỷ chủ, bước vào Vô Gian Lao Ngục, gặp được Tần lão gia đang bị Hư Không xiềng xích giam cầm.

Tần lão gia ngẩng đầu, thần sắc tự nhiên.

Mạnh Sương không đành lòng nói: “Thần Đà ép buộc, Quỷ giới chúng nhân oán niệm cực sâu, Quỷ chủ bất đắc dĩ, quyết định ba ngày sau, thi hành Minh Sát chi hình với ngươi.”

Hình phạt khủng bố này Tần lão gia cũng từng nghe nói, tuy không biết chi tiết cụ thể, nhưng cũng hiểu là hình phạt chắc chắn phải chết.

Biến cố trước sau đến quá đột ngột, với kinh nghiệm của Tần lão gia, tự nhiên có thể nhìn ra một chút manh mối - hắn bị cuốn

vào một vòng xoáy, trở thành vật hy sinh vô nghĩa.

Cho dù muốn lật người, nhưng hắn đã trở thành tù nhân thì có thể làm gì được?

Hắn thản nhiên nói: “Ta biết rồi... Chuyện này, đừng nói cho Phong nhi.”

.....

Trong sân Tần phủ, Tần Phong chỉ cảm thấy trong lòng vô cớ hoảng hốt, dường như có chuyện lớn sắp xảy ra.

“Chẳng lẽ là chuyện lẻn vào hoàng cung gặp Nhã An, bị hai vị nương tử biết được?”

Nhưng chuyện này cũng không thể trách hắn, thánh chỉ ban hôn đã nhận, ngày lành tháng tốt ngay đầu tháng sau, hắn tổng không thể trong khoảng thời gian này, hoàn toàn không đi thăm Nhã An chứ?

Lắc đầu, gạt bỏ tâm trạng phiền muộn này, Tần Phong suy nghĩ về hiện tại, rất nhiều chuyện khiến hắn không yên lòng.

Ảnh hưởng do cân bằng sinh tử bị phá vỡ ngày càng sâu sắc, mà Nhân tộc vẫn chưa tìm được phương pháp xử lý.

Những tên quái dị kia sau khi hành động ở Tây Vực Cực Cảnh thất bại, hoàn toàn mất tăm, khiến người ta không khỏi bất an.

Mà trước kia hắn còn có thể trao đổi với Hiên Nhất tiền bối, tìm kiếm con đường tiến lên, nhưng hiện tại, Hiên Nhất tiền bối lại hoàn toàn không có động tĩnh, giống như không ở trong Thần Hải của hắn vậy.

Đột nhiên, Tần Phong nghĩ đến cái gì đó, vỗ trán: “Suýt chút nữa quên đưa cống phẩm cho Quỷ chủ, quan hệ với đại lão này

phải duy trì cho tốt, còn mong nàng chiếu cố lão cha ở dưới đó...”

Chương 823: Náo loạn Quỷ Giới

Tần Phong triệu hồi Bạch Tô, mở ra khe nứt thông đến U Minh Quỷ Giới. Hắn thành thạo lấy Mặc ngọc từ trong ngực, thiết lập liên kết với Quỷ chủ.

Tuy nhiên lần này, bánh kẹo ngọt ngào chất đầy đất lại không thể được đưa vào U Minh Quỷ Giới như mọi khi.

Dường như ở đầu bên kia, có gì đó đã ngăn cách liên kết giữa hai bên.

"Hửm? Chẳng lẽ là mất sóng?" Tần Phong lẩm bẩm, hắn không tin rằng Quỷ chủ - cô nhóc thích ăn đồ ngọt kia, lại chủ động từ chối cống phẩm như vậy.

Ngay khi hắn định thử lại, một tấm lệnh bài hình xương được chạm khắc từ Mặc ngọc bay ra từ khe nứt, rơi vào tay hắn.

Ngay sau đó, Không Gian Liệt Phùng bị một lực lượng mạnh mẽ xóa bỏ.

Bạch Tô bị sóng khí hất tung, va vào lòng Tần Phong, ủy khuất kêu lên.

Tần Phong nhìn chằm chằm vào nơi khe nứt biến mất, trên mặt lộ ra vẻ ngưng trọng.

...

Bên trong đại điện, Quỷ chủ thu tay phải về, nhìn về phía cửa lớn. Một bóng người vội vã chạy tới, vẻ mặt hoảng hốt.

Người này tên là Kê Khang, là cánh tay phải của Trung Ương Quỷ Đế, thực lực trong toàn bộ Quỷ Giới cũng thuộc hàng ngũ đỉnh cao.

"Chuyện gì?"

"Bẩm Quỷ chủ, Bình Chướng bên ngoài Đoạn Giới Nại Hà kiều đã bị xé rách một đường, lượng lớn kẻ địch xâm nhập. Chu Lão gia tử vì đẩy lùi chúng, bị ba tên địch thủ vây công, trọng thương."

Quỷ chủ nghe vậy, không nói nhảm, thân hình lóe lên, hướng về phía Đoạn Giới.

Trên Nại Hà Kiều, Quỷ Binh Quỷ Tướng chết như rạ, Thái Úc Lũy, Trương Hành... các cường giả Siêu Thoát Chi Cảnh đều mang thương tích.

Nhìn về phía Bình Chướng màu đen, một khe nứt tự động xuất hiện, xuyên thẳng lên trời cao.

Vô số quái vật được ngưng tụ từ máu thịt xương trắng chui ra từ đó, cánh tay khổng lồ kẹt giữa khe nứt, vung vẩy cuồng loạn. Sóng khí mạnh mẽ cuộn thành cuồng phong, khiến cả Nại Hà Kiều rung chuyển dữ dội.

Khi Quỷ chủ đến nơi, tình hình gần như đã vượt khỏi tầm kiểm soát.

Trung Ương Quỷ Đế - Chu Khất, vết thương trên ngực khiến người nhìn phải kinh hãi, xương ngực bị xé toạc, để lộ trái tim đang đập bên dưới.

Dù bị thương nặng như vậy, ông ta vẫn không rời khỏi chiến tuyến, mà đứng ở vị trí tiên phong, chống đỡ cuộc tấn công dữ dội nhất của kẻ địch.

Cảm nhận được hơi thở quen thuộc bên cạnh, ông ta quay đầu

nhìn sang, khó khăn nói: "Ta có lỗi với Quỷ chủ, không thể bảo vệ được Đoạn Giới."

Quỷ chủ không nói gì, chỉ vung tay phải lên, quỷ khí nồng đậm bao trùm lấy lồng ngực Chu Khất, vết thương bắt đầu khép lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

"Đây là..." Chu Khất lộ vẻ kinh ngạc, U Minh quỷ khí căn bản không có năng lực chữa trị mạnh mẽ như vậy, đây rõ ràng là sinh lực trong quỷ khí của Quỷ chủ đang phát huy tác dụng!

Mà nguồn gốc của sinh lực này chính là cống phẩm mà Tần Phong thường xuyên gửi đến, nói chính xác hơn, là Lôi Điện Trị Liệu mà Bạch Tô gắn trên cống phẩm.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Quỷ chủ trầm giọng hỏi.

Chu Khất hoàn hồn, thuật lại ngắn gọn đầu đuôi sự việc.

"... Bình Chướng Đoạn Giới là do Quỷ chủ năm xưa dốc hết thần hồn dựng nên, không thể dễ dàng bị phá vỡ như vậy. Kết quả này, chắc chắn có liên quan đến việc mất cân bằng giữa sinh khí và tử khí."

Bình Chướng Đoạn Giới được cấu thành từ U Minh quỷ khí, suy đoán của lão gia tử cũng không phải là không có lý.

Nhưng Quỷ chủ lại nhíu mày, nàng thường xuyên kiểm tra Kim Bát phong ấn và Bình Chướng Đoạn Giới, đảm bảo những kẻ đó không thể phá vỡ phong ấn. Cho dù sinh tử mất cân bằng, cũng không đến mức để kẻ địch xé rách một đường lớn như vậy.

Mặc dù trong lòng có rất nhiều nghi hoặc, nhưng tình hình hiện tại không cho phép nàng suy nghĩ nhiều như vậy.

Năm xưa vất vả lắm mới ngăn chặn được chúng, sao có thể để chúng dễ dàng quay trở lại như vậy?

Tiểu loli vận chuyển quỷ khí, U Minh quỷ khí như ngân hà đổ xuống, bao phủ lấy nàng.

Uy áp cường đại thu hút sự chú ý của tất cả mọi người, bọn họ dường như nhìn thấy, trong quỷ khí đen như mực kia, thoáng hiện một thân ảnh thướt tha.

Quỷ khí gào thét như sóng thần, ập đến Bình Chướng. Vô số thân thể máu thịt xương trắng kỳ dị bị quỷ khí tiêu diệt, đẩy lùi về phía sau Bình Chướng, ngay cả bàn tay khổng lồ đang kẹt trong khe nứt cũng không ngoại lệ.

Các vị Quỷ Đế chứng kiến cảnh tượng này, đều kinh ngạc không thôi.

Sau khi Quỷ chủ tỉnh giấc sau giấc ngủ hàng nghìn năm, gần như chưa từng ra tay, bọn họ đều cho rằng thực lực của Quỷ chủ đã giảm sút rất nhiều.

Tuy nhiên, sự thật bày ra trước mắt, cho dù thân thể Quỷ chủ thu nhỏ, nàng vẫn sở hữu thực lực đỉnh cao nhất U Minh Quỷ Giới.

Từ trong quỷ khí nồng đậm, giọng nói của Quỷ chủ truyền ra: "Bản tọa muốn tu sửa lại Đoạn Giới, trong thời gian này, Chu Khất hãy thay bản tọa chưởng quản Quỷ Giới."

Dứt lời, một làn khói đen ập đến khe nứt Đoạn Giới, lấp đầy lỗ hổng.

Mà trong làn khói đen đó, thân ảnh nhỏ nhắn của Quỷ chủ tỏa ra uy áp mạnh mẽ, khiến người ta không rét mà run.

"Tuân mệnh." Chu Khất đáp xuống Nại Hà Kiều, khom người về phía Đoạn Giới.

...

Ở một nơi khác, sau khi biết chuyện của Tần lão gia, Lý Dương tự nhiên sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

Nhưng hắn có thể làm được quá ít, chỉ có thể đặt hy vọng vào thế giới bên kia.

May mắn thay, hắn vẫn có thể liên lạc với người bên kia thông qua Thạch bia của mình.

Ngay khi hắn định lên đường, lại nhìn thấy trên trời có rất nhiều khí tức mạnh mẽ hướng về phía Đông Vực Đào Chỉ Sơn Quỷ Môn Quan.

"Hửm? Người dẫn đầu là Thái Úc Lỗi, những kẻ phía sau hắn đều là Quỷ Tướng dưới trướng Đông Phương Quỷ Đế. Không phải bọn chúng phải ở lại Đoạn Giới Nại Hà kiều, ngăn chặn kẻ địch xâm lược sao? Tại sao lại tự ý rời đi?"

Ngay lúc này, Lý Dương chú ý đến điểm kỳ lạ trên người những kẻ này, mỗi người đều có thêm ngọn lửa sinh mệnh, đó là do thần thông Trích Tinh Điểm Mệnh của Hoàng Tuyền!

Hắn lập tức hiểu ra, sắc mặt đại biến.

"Lũ khốn kiếp này, chẳng lẽ muốn nhân lúc hỗn loạn, đi qua Quỷ Môn Quan, đột nhập vào thế giới bên kia? Bọn chúng không sợ Quỷ chủ trừng phạt sao?"

...

Ngồi trên ghế đá trong sân, Tần Phong đang quan sát lệnh bài hình xương trong tay, trên mặt lộ vẻ suy tư.

Hắn không hiểu ý đồ của Quỷ chủ trong hành động lần này, nhưng có thể khẳng định một điều, U Minh Quỷ Giới nhất định đã xảy ra biến cố nào đó mà hắn không biết.

Sau khi con đường bị đóng lại từ đầu bên kia, Tần Phong cũng thử mở lại, liên lạc với Quỷ chủ, nhưng đều vô ích.

Hắn không khỏi lo lắng cho sự an toàn của cha mình, giấc mơ đêm hôm đó vẫn còn in đậm trong tâm trí.

"Chẳng lẽ cha đã gặp chuyện gì sao?"

"Ta phải báo chuyện này cho sư phụ biết mới được."

Trong lòng bất an, Tần Phong không để ý, trên đỉnh đầu, một tia trăng sáng xuyên qua tầng mây đen, rọi vào bóng của hắn, hòa làm một.

...

Ngoài thành Tấn Dương, Nam Vực, trên vách núi, Bạch Lý lão nhân tay cầm bình rượu như mọi khi, đến trước mộ Lý Dương.

Định kỳ đến đây trò chuyện với Lý Dương bên dưới, dường như đã trở thành thói quen của ông.

Mà cùng với việc U Minh Quỷ Giới và Thiên địa nơi này ngày càng gắn kết, việc giao tiếp giữa bọn họ cũng trở nên thuận lợi hơn.

Nâng bình rượu lên, rót xuống mộ một nửa, trên Thạch bia, một luồng khí trong sáng chuyển động, đó là Lý Dương đang đáp lại.

Chưa kịp để Bạch Lý lão nhân mở lời hỏi thăm, Lý Dương ở đầu bên kia đã vội vàng kể lại biến cố đang diễn ra trong Quỷ Giới.

"... U Minh Quỷ Giới sắp đại loạn rồi, mau báo chuyện này cho Thiên Giám Quốc Sư, chuẩn bị ứng phó, nếu không hậu quả sẽ không thể lường trước được!"

Bạch Lý lão nhân nghe vậy, lập tức đứng bật dậy, lông mày

nhíu chặt.

Chương 824: Truyền thụ Thiên Mệnh Đạo Tắc

Dị biến của U Minh Quỷ Giới, rất nhanh đã được lão nhân Bạch Lý truyền đến tai Thiên Giám Quốc Sư ở Phụng Thiên Thành.

Thiên Giám Quốc Sư đã sớm biết việc người của Quỷ Giới có ý đồ xâm lược.

Cũng giống như Tiên Giới Thần Ma giáng thế lúc trước, khi thế giới của mình đứng trước bờ vực diệt vong, tự nhiên sẽ nghĩ hết mọi cách để xâm chiếm đất của người khác.

Tuy nhiên, việc Quỷ Đế của Quỷ Giới muốn xuống tay với Tần lão gia, lại nằm ngoài dự liệu của Thiên Giám Quốc Sư, ông suy nghĩ hồi lâu, cũng không hiểu nổi nguyên do trong đó.

Chính như câu nói "Sự ra khác thường tất có yêu", điều chưa biết mới là căn nguyên của mọi tai họa, khiến ông không thể không đề phòng.

Thiên Giám Quốc Sư khẽ nhắm mắt, định dùng thuật bói toán, phán đoán mục đích của đối phương khi làm như vậy, nhưng khí cơ trong cơ thể vừa mới vận chuyển, mi tâm liền đột nhiên nứt toác, máu tươi phun ra, chẳng mấy chốc đã nhuộm đỏ cả bộ y phục trắng của ông.

Nhiều năm chịu đựng sự phản phệ của Thiên Mệnh Đạo Tắc, Thiên Giám Quốc Sư bây giờ đã là ngọn đèn sắp tắt.

Mà nguyên nhân đằng sau việc diệt trừ Tần lão gia chắc chắn liên quan đến nhân quả rất lớn, cho nên mới khiến cho sự phản

phệ đối với ông lớn như vậy!

Thiên Giám Quốc Sư hít sâu một hơi, theo một luồng thanh khí lưu chuyển trong cơ thể, mi tâm nứt toác của ông chậm rãi khép lại, máu tươi trên y phục trắng cũng giống như thủy triều, dần dần rút đi.

Đã không thể bói toán, vậy thì chỉ còn cách chủ động xuất kích!

May mắn là, U Minh Quỷ Giới dự định thông qua Quỷ Môn Quan, liên thông khe nứt hai nơi, phát động xâm lược Thiên địa bên này, cũng tạo cơ hội cho bọn họ đi tới Quỷ Giới!

Mà đây cũng là thời cơ mà Thiên Giám Quốc Sư vẫn luôn chờ đợi!

"Đã đến lúc rồi."

Lão giả tóc bạc lẩm bẩm tự nói, sau đó xoay người nhìn về phía Quan Tinh Nghi, hai tay ông nâng lên, nhẹ nhàng ấn xuống.

Quan Tinh Nghi bắt đầu chuyển động, từng đạo bạch quang lưu chuyển, sau đó phác họa ra đồ án Đại Càn trong hư không!

Theo ngón tay Thiên Giám Quốc Sư nhẹ nhàng điểm, mấy chỗ địa vực trên Đại Càn đều có tinh quang sáng lên.

Mà vị trí cuối cùng ngón tay ông rơi xuống, chính là nơi Phụng Thiên Thành tọa lạc!

...

Sáng sớm hôm sau, khi ánh nắng bao phủ mặt đất, binh sĩ và Thần Hầu Quân đóng quân ở đây bỗng nhiên phát hiện ra điều gì đó.

"Ngươi có nghe thấy động tĩnh gì không?"

"Mặt đất này hình như đang rung chuyển?"

"Chắc lại có tên Quỷ Tướng không sợ chết nào đó, muốn đến chỗ chúng ta."

"Tự tìm đường chết thôi, khoảng thời gian này người trấn thủ thành là Đao Cuồng Trấn Thiên Nhất đại nhân đấy!"

Trước đây, khi có Quỷ Tướng vượt qua khe nứt đến đây, do hư không chấn động, thường sẽ gây ra rung chuyển, bọn họ đã sớm thấy quen.

Tuy nhiên, theo động tĩnh ngày càng kịch liệt, tất cả mọi người bắt đầu cảm thấy không ổn.

"Lần này chẳng lẽ là một tên to xác nào đó đến, sao chấn động lại kéo dài lâu như vậy?"

"Nhanh, đến đó xem thử."

Người đàn ông vừa dứt lời, chỉ nghe thấy một tiếng "ầm" vang lên, toàn bộ Tấn Dương Thành giống như con thuyền nhỏ bị sóng lớn đánh trên biển cả, rung lắc dữ dội.

"Chuyện gì vậy?" Ngu Mi lên tiếng, cau mày.

Trấn Thiên Nhất ở bên cạnh nhìn về phía khe nứt giữa Quỷ Giới và Thiên địa bên này, chỉ thấy cuồn cuộn hắc khí từ đó tuôn ra, hóa thành một bàn tay khổng lồ, hung hăng xé toạc khe nứt.

Sau đó, hắc khí giống như thác nước đổ ngược, trút xuống, tích tụ trên bầu trời Tấn Dương Thành.

Tất cả mọi người ở Nam Vực đều kinh ngạc không thôi.

Mây, mây đen, giống như vực sâu thăm thẳm, từ trên bầu trời Tấn Dương Thành cuồn cuộn lan ra.

Ánh sáng ban ngày, trong nháy mắt bị mây đen nuốt chửng, lòng người hoang mang.

Mà trong đám mây đen đó, Trấn Thiên Nhất cảm nhận được khí cơ cường đại.

Một đạo, hai đạo, ba đạo... ngày càng nhiều, ngày càng dày đặc!

Chờ đến khi mây đen tản ra một góc, Kê Khang dẫn đầu một đám Quỷ Binh Quỷ Tướng, với tư thế ngạo nghễ nhìn xuống mọi người.

Sắc mặt Trấn Thiên Nhất nghiêm trọng, rút trường đao sau lưng ra, nghiêm trận đối đãi.

Đây là lần đầu tiên, U Minh Quỷ Giới có Siêu Thoát Chi Cảnh bước qua khe nứt, đến Thiên địa bên này!

...

Tần Phong đến Hạo Văn Viện, trong lòng bỗng nhiên nặng trĩu, trước khi bước vào Đăng Thiên Lâu, dường như hắn cảm nhận được điều gì đó, nghiêng đầu nhìn về phía Nam.

Trời quang mây tạnh, một mảnh quang đãng, có gì khác thường đâu?

Hắn không nhìn thấy gì cả, chỉ mang theo nghi hoặc, nhanh chóng bước lên lầu, muốn gặp Thiên Giám Quốc Sư.

Cũng như mọi khi, lão sư vẫn chắp tay sau lưng, nhìn ngắm thiên hạ.

Khác với mọi khi, trên bàn không có trà nóng chuẩn bị sẵn, mà Quan Tinh Nghi vốn không hề động đậy, lúc này lại không ngừng xoay chuyển, bạch quang phác họa ra đồ án Đại Càn tứ vực, trong

đó có mấy điểm tinh quang sáng chói.

Còn chưa kịp để Tần Phong mở miệng, Thiên Giám Quốc Sư liền chậm rãi hỏi: "Kể từ khi ngươi bước chân vào Văn Thánh đạo thống đến nay, đã bao nhiêu năm rồi?"

Tần Phong hơi sững sờ, không hiểu vì sao lão sư lại hỏi câu này, hắn cẩn thận nhớ lại, sau đó nói: "Chưa đầy ba năm."

"Chưa đầy ba năm, đã có thể bước vào Văn Thánh Đạo Giả nhị phẩm, từ xưa đến nay, ngươi hẳn là người đầu tiên."

"Tất cả những điều này, đều nhờ vào sự dạy dỗ của lão sư."

Câu này không sai, nếu không phải năm đó tình cờ gặp gỡ, gặp được vị sư phụ tốt bụng, hấp thu văn khí trong Thính Vũ Hiên, e rằng cả đời này hắn cũng khó lòng bước vào Văn Thánh Đạo Giả.

Sau đó, không ngừng được lão nhân Bạch Lý chỉ điểm, ngày tích lũy tháng ngày, tu vi vững bước tăng tiến.

Sau khi vào Phụng Thiên Thành, lại gặp được Thiên Giám Quốc Sư và Hiên Nhất tiền bối, con đường tu hành của hắn mới thuận lợi như vậy.

Đương nhiên, nhiều lần thoát chết trong gang tấc và giác ngộ, cũng là nguyên nhân khiến tu vi của hắn tiến triển thần tốc, nhưng người bình thường có mấy ai, có thể trải qua nhiều chuyện lớn như vậy chỉ trong vòng vài năm?

Hắn có thể đạt được thành tựu như ngày hôm nay, nỗ lực là một phần, cơ hội cũng không thể thiếu.

Thiên Giám Quốc Sư xoay người, chậm rãi đi tới trước mặt Tần Phong, ông đánh giá hắn từ trên xuống dưới, trong đôi mắt đục ngầu mang theo ánh sáng trí tuệ.

Tần Phong bị nhìn đến mức cả người không được tự nhiên, vừa định mở miệng hỏi, liền thấy lão sư đặt tay lên trán hắn.

"Lão sư, người đây là..."

Lời còn chưa dứt, theo tinh quang trên tay Thiên Giám Quốc Sư sáng lên, trên Quan Tinh Nghi trong đại sảnh, tinh quang rực rỡ giống như dòng sông không ngừng đổ về phía Tần Phong.

Tần Phong không khỏi kêu lên đau đớn, lúc này trong đầu hắn, giống như có vô số cây kim đang đâm loạn xạ, đau đến mức hắn sống không bằng chết!

Thiên Giám Quốc Sư thấy vậy, không hề dừng động tác, mà chậm rãi nói: "Thiên Mệnh Đạo Tắc, liên quan đến vô số nhân quả, cần phải kết hợp khí vận Thiên địa này với bản thân, mới có thể dần dần giác ngộ.

Tần Phong, tất cả những gì ngươi đã làm trước đây, trong bóng tối cũng giao hòa với nhân quả của vô số người, Bạch Kim Mệnh Tinh ngưng tụ chính là minh chứng rõ ràng nhất.

Cũng chỉ có ngươi như vậy, mới có thể tiếp nhận Thiên Mệnh Đạo Tắc, trở thành Chưởng Đạo Nhân tiếp theo."

Tần Phong vừa nghe, đầu đau như muốn nứt ra, đồng thời cũng kinh hãi không thôi, hành động lần này của lão sư, vậy mà là muốn truyền thụ Thiên Mệnh Đạo Tắc cho hắn!

Nhưng loại đau đớn gần như xé rách thần hồn này, vượt xa tất cả những gì hắn từng phải chịu đựng trước đây, khiến trong lòng hắn không khỏi nảy sinh ý nghĩ muốn lùi bước.

"Ban đầu dự định, là từng bước một, để ngươi từ từ lĩnh ngộ đạo tắc này.

Nhưng đối với Thiên địa bên này mà nói, lại không có nhiều

thời gian như vậy, cho ngươi cơ hội như thế.

Ta cũng chỉ có thể nghĩ ra biện pháp này, mới có thể khiến ngươi trong thời gian ngắn, bước chân vào ngưỡng cửa của Thiên Mệnh Đạo Tắc."

"Ta biết điều này rất đau đớn, người thường khó có thể chịu đựng nổi, nếu ngươi thật sự không chịu đựng nổi, thì chớp mắt với ta, ta sẽ dừng tay.

Nhưng cơ hội dung hợp khí vận Đại Càn vào người ngươi chỉ có một lần, nếu từ bỏ, sẽ không còn lần sau."

Tần Phong biết tính nghiêm trọng của vấn đề, hắn cũng hiểu rõ lão sư chọn lựa thời điểm này, dùng phương thức này truyền thụ Thiên Mệnh Đạo Tắc cho hắn, chứng tỏ tình hình hiện nay thật sự là nguy cấp.

Nhưng loại đau đớn giống như lăng trì, giống như bị chiên trong chảo dầu này, thật sự là không cách nào dùng ngôn ngữ hình dung, cũng đang từng bước đánh tan phòng tuyến của hắn.

Ngay khi hắn thật sự không chịu đựng nổi nữa, muốn từ bỏ, lại nhìn thấy Thiên Giám Quốc Sư trước mặt đang nhắm mắt.

Hắn vì đau đớn mà sắc mặt dữ tợn, không khỏi trừng lớn hai mắt, như vậy, lão sư làm sao có thể nhìn thấy hắn chớp mắt?

Một câu chửi thề, từ trong lòng hắn bật ra, chỉ hận không thể hét lên...

Chương 825: Nghe Lão sư nói vậy, cảm giác mình sắp phải đi chịu chết

Nhưng sau khi khó khăn nhìn vài lần, Tần Phong phát hiện ra rằng, Lão sư không phải là cố ý nhắm mắt.

Trên trán Thiên Giám Quốc Sư, những giọt mồ hôi to như hạt đậu không ngừng lăn dài, lông mày nhíu chặt, nếp nhăn trên mặt vì dồn lại một chỗ khiến cho gương mặt ông có phần vặn vẹo.

Sắc mặt trắng bệch, không còn chút máu.

Tần Phong thậm chí còn nhìn thấy cánh tay của Lão sư run lên bần bật như người mắc chứng Parkinson.

Bàn tay đặt trên đầu hắn, dường như chỉ cần hắn hơi dùng sức là có thể thoát ra được.

Rất nhanh hắn đã rút ra được một kết luận, Lão sư phải chịu đựng nỗi đau không kém gì hắn.

Nghĩ cũng phải, Thiên Mệnh Đạo Tắc là đạo tắc cường đại như vậy, chi phối khí vận và nhân quả của cả Đại Càn, làm sao có thể dễ dàng truyền thụ cho người khác được?

Nghĩ đến đây, Tần Phong nghiến răng nghiến lợi, hai nắm tay siết chặt, cho dù lúc này phải chịu đựng nỗi đau khiến hắn sống không bằng chết, hắn cũng không hề phát ra một tiếng kêu đau đớn nào, mà đang dốc hết sức lực tiếp nhận luồng khí mà Lão sư truyền cho.

Mà khi Thiên Giám Quốc Sư chậm rãi mở mắt, nhìn thấy cảnh này, không khỏi lộ ra thần sắc an ủi.

Thời gian trôi qua, Quan Tinh Nghi chuyển động càng lúc càng nhanh, ánh sao hội tụ vào cơ thể Tần Phong cũng ngày càng nhanh.

Sau cơn đau tột cùng, Tần Phong cũng dần dần thả lỏng.

Bạch Kim Mệnh Tinh trong Thần Hải của hắn phát ra ánh sáng chói lọi, cảnh tượng được ảo hóa trong Thần Hải cũng trở nên chân thực và tràn đầy sức sống hơn.

Xích Kỳ và Bạch Tô nhìn thấy vậy, không khỏi bị thu hút, bốn phía chạy nhảy tung tăng.

Lúc này Tần Phong sinh ra một cảm giác kỳ quái, hắn như nhìn thấy chúng sinh Đại Càn.

Có người đang gieo trồng mùa màng dưới cái nắng như thiêu như đốt.

Có người đang vào rừng sâu săn bắn, đốn củi.

Có binh sĩ đang chiến đấu với yêu ma quỷ quái trên chiến trường.

Có người đọc sách đang bình giảng kinh điển trong trường học.

Dường như chỉ cần hắn muốn, hắn có thể nhìn thấy mọi thứ đang diễn ra ở Đại Càn.

Đó không chỉ là quá khứ, hiện tại, mà còn là tương lai.

Chờ đến khi ánh sao biến mất, Quan Tinh Nghi cũng ngừng chuyển động.

Thiên Giám Quốc Sư chậm rãi buông tay khỏi trán Tần Phong, huyết nhục trên người ông dường như khô quắt, da dẻ dán chặt vào xương.

Có thể thấy, một phen thao tác vừa rồi đã tiêu hao của ông lớn đến mức nào.

Rắc!

Một tiếng động giòn tan vang lên, Tần Phong đột ngột mở mắt, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Quan Tinh Nghi, người đã trấn giữ Đăng Thiên Lâu hàng nghìn năm, vậy mà lại hóa thành bụi phấn theo gió lùa trên lầu cao tiêu tán.

Thiên Giám Quốc Sư lắc lư trong gió, sau đó cả người ngã ngồi xuống.

“Lão sư!” Tần Phong kinh hô một tiếng.

Thiên Giám Quốc Sư giơ tay ngăn cản: “Không sao, chỉ là tiêu hao quá lớn, cần nghỉ ngơi một chút mà thôi.

Chuyện cấp bách, có vài chuyện ta muốn nói với con, con nghe cho kỹ……”

Sau một hồi kể lể đơn giản, sắc mặt Tần Phong trở nên khó coi đến cực điểm.

U Minh Quỷ Giới đại cử xâm lược Thiên địa bên này, lúc này Tấn Dương Thành đang ở thế ngàn cân treo sợi tóc.

Mà lão cha của hắn, vậy mà lại bị giam vào Vô Gian Lao Ngục, ba ngày sau sẽ phải chịu hình phạt Minh sát, hồn phi phách tán!

“Khó trách đêm qua Quỷ chủ không nhận cống phẩm của ta, cũng không cho ta hồi âm, thì ra Quỷ Giới lại gặp phải biến cố như vậy.”

“Nhưng nếu Quỷ chủ muốn trở mặt với ta, tại sao lại ném cho ta một khối lệnh bài hình xương.”

Trong đầu Tần Phong suy nghĩ miên man, nhưng điều hắn quan tâm nhất vẫn là sự an nguy của lão cha.

Lúc trước ở trận chiến Chúc Long, hắn đã từng mất đi lão cha một lần, làm sao có thể chịu đựng được việc mất đi lần thứ hai?

Nhưng nơi xảy ra chuyện lại là ở U Minh Quỷ Giới, cho dù hắn muốn đi cứu, cũng là lực bất tòng tâm……

“Lão sư, con nên làm như thế nào?”

Thiên Giám Quốc Sư trầm ngâm một lát, phân tích: “Những tin tức này đều là nghe được từ Lý Dương, Quỷ chủ biết quan hệ giữa Lý Dương và cha con, cho nên rất có thể là cố ý để nó truyền tin cho chúng ta.”

“Ý của Lão sư là, thi hành hình phạt Minh sát với cha con không phải là ý của Quỷ chủ?”

Thiên Giám Quốc Sư khẽ gật đầu, sau đó nói tiếp: “Tần Kiến An tuy là một phương Quỷ Đế của Quỷ Giới, nhưng suy cho cùng thì nội tình quá nông cạn, hắn sẽ không thâm nhập quá sâu vào việc phân chia thế lực của Quỷ Giới, cũng sẽ không tạo thành uy hiếp quá lớn đối với những Quỷ Đế khác.

Hiện giờ trong Quỷ Giới, có kẻ cố ý nhằm vào hắn, nhất định là vì mục đích nào đó, hoặc là vì muốn có được thứ gì đó từ trên người hắn.

Còn về phần rốt cuộc là vì sao, hiện tại ta cũng không được biết.

Nhưng có một điểm có thể khẳng định, bất kể là cân nhắc đến việc giải cứu Tần Kiến An, hay là đi đến Quỷ Giới giải quyết căn

nguyên khiến cân bằng sinh tử hỗn loạn, con đều cần phải làm một việc."

Tần Phong trầm giọng lẩm bẩm: "Đi đến U Minh Quỷ Giới."

"Không sai."

"Nhưng theo như lời Lão sư nói, Quỷ Giới lúc này đang đại quân xâm lược Thiên địa bên này, vậy chúng ta chính là quan hệ đối địch với bọn họ, nếu chủ động đi đến Quỷ Giới, chắc chắn sẽ bị ngăn cản.

Hơn nữa âm dương sinh tử cách biệt, muốn tiến vào Quỷ Giới không phải là chuyện dễ dàng, giống như lúc trước con đi đến Quỷ Giới tìm Bỉ Ngạn Hoa, là phải phân ly sinh hồn ra, chẳng lẽ lần này lại muốn lặp lại chiêu cũ?"

Nỗi lo lắng của Tần Phong không phải là không có lý, không có nhục thân, chỉ có thần hồn, thực lực nhất định sẽ bị giảm sút rất nhiều.

Trong tình huống như vậy, muốn đến Quỷ Giới tự do tự tại quả thực là nằm mơ giữa ban ngày, làm sao có thể cứu được lão cha, giải quyết căn nguyên khiến cân bằng sinh tử hỗn loạn?

Đối với những điều này, Thiên Giám Quốc Sư làm sao có thể không hiểu? Ông chậm rãi nói: "Quỷ Giới muốn đại cử xâm lược Thiên địa bên này, nhất định phải xé rách không gian.

Chiến trường giao chiến giữa hai giới chính là Không Gian Liệt Phùng nơi Tấn Dương Thành tọa lạc, nơi đó sẽ thu hút phần lớn sự chú ý, đây chính là cơ hội.

Còn về việc dùng nhục thân hoàn chỉnh bước vào Quỷ Giới....."

Thiên Giám Quốc Sư dừng một chút, mở miệng hỏi: "Quỷ chủ

có giao cho con thứ gì không?"

"Có." Tần Phong sửng sốt, lập tức lấy từ trong ngực ra lệnh bài hình xương kia.

Thiên Giám Quốc Sư đưa tay nhận lấy, cẩn thận đánh giá một lượt, sau đó dùng ngón trỏ điểm nhẹ lên lệnh bài, theo luồng khí truyền vào trong đó, U Minh quỷ khí tuôn ra, hóa thành bình chướng bao phủ toàn thân Tần Phong.

"Trạng thái này của con, có thể trực tiếp thông qua khe nứt của Tấn Dương Thành, bước vào Quỷ Giới."

Tần Phong cảm nhận luồng khí quanh người, như thể ở giữa ranh giới sinh tử, thì ra lệnh bài Quỷ chủ tặng hắn, lại có tác dụng này!

Hắn nhíu mày, lại mở miệng lần nữa: "Nhưng mà Lão sư, cho dù hiện tại con có thể bước vào Quỷ Giới với thực lực đỉnh phong, nhưng con chưa đến Siêu Thoát Chi Cảnh, chưa hoàn toàn nắm giữ đạo tắc, có thể làm được gì cũng có hạn.

Đối với Quỷ Binh Quỷ Tướng thì còn đỡ, nếu gặp phải nhân vật cấp bậc Quỷ Đế, thì phải làm sao?"

Thiên Giám Quốc Sư đáp: "Biến cố của Quỷ Giới lần này, chắc chắn có liên quan đến đám người bất tử bất diệt kia.

Người của Quỷ Giới vội vàng xâm nhập vào thế giới này, chứng tỏ tình hình của Quỷ Giới không mấy lạc quan, những tồn tại cấp bậc Quỷ Đế nhất định là đang phải chạy ngược chạy xuôi.

Điểm này, từ lời kể của Lý Dương, cũng có thể nhìn ra manh mối.

Mà nguyên nhân ta truyền thụ Thiên Mệnh Đạo Tắc cho con, chính là để con ứng phó với tình hình của Quỷ Giới, tìm kiếm biện

pháp phá cục."

Dừng một chút, Thiên Giám Quốc Sư hít sâu một hơi, lại mở miệng: "Trận chiến Tấn Dương Thành đã nổ ra, cơ hội bước vào Quỷ Giới không thể bỏ lỡ.

Nhưng con một mình lên đường, nhất định là tình thế vạn phần nguy hiểm, trước khi đi, không bằng chào tạm biệt người thân bạn bè một tiếng."

Khóe miệng Tần Phong giật giật: "Lão sư, sao nghe lời này của người, con lại cảm thấy mình sắp phải đi chịu chết, người không thể nói mấy lời hay ý đẹp sao?

Hoặc là người cổ vũ cho con cũng được, giống như mỗi lần Bệ hạ trước khi xuất chinh, đều sẽ leo lên tường thành vậy."

Thiên Giám Quốc Sư thản nhiên nhìn hắn.

"Con nói đùa thôi....."

Chương 826: Chia tay

Thiên Giám Quốc Sư dùng ngón trỏ tay phải vẽ một đường trên không trung, một trận pháp bạch quang không ngừng hiện ra.

Tần Phong tinh thông trận pháp, lập tức nhìn ra đầu mối, nghiêm túc nói: "Đây là hư không trận pháp."

"Nhãn lực cũng coi như không tệ."

Trong lòng Tần Phong có chút tự đắc, nhưng bề ngoài lại cố làm ra vẻ khiêm tốn nói: "Đa tạ lão sư chỉ bảo, đệ tử đối với trận pháp coi như cũng tương đối am hiểu."

Lời vừa dứt, hắn liền thấy Thiên Giám Quốc Sư tay phải nắm lại hư không, trận pháp trong hư không kia lại hóa thành một đạo lưu quang chui vào trong tay lão sư.

Chờ đến khi bạch quang tiêu tán, Thiên Giám Quốc Sư lần nữa xòe tay ra, một khối ngọc bội tản mát ra quang huy thanh lương.

"Ta đã đem hư không trận pháp nén vào trong ngọc bội này, chờ ngươi cùng người nhà cáo biệt xong, liền có thể đem khí cơ rót vào trong đó, đến lúc đó ngươi sẽ được trực tiếp dịch chuyển đến Tấn Dương Thành, thông qua khe nứt bước vào Quỷ Giới."

Cái này... Tần Phong tiếp nhận ngọc bội, há miệng, lão sư dường như đang dùng loại phương thức này nói cho hắn biết, đối với trận pháp, hắn căn bản là mù mờ.

Cung kính ôm quyền, Tần Phong lập tức rời đi.

Mãi cho đến khi bóng lưng hắn biến mất ở bên ngoài Hạo Văn Viện, Thiên Giám Quốc Sư ở tầng cao nhất mới thu hồi ánh mắt,

sau đó thân thể chậm rãi trở nên trong suốt, nháy mắt tiếp theo liền xuất hiện ở trong Cửu Trọng Ngục.

Lão giả mặc y phục màu đen cảm nhận được Thiên Giám Quốc Sư đến, lại không quay đầu lại, mà là nhìn bàn cờ trong hư không trước mặt ngẩn người. Ông ta nhìn thật lâu, suy nghĩ thật lâu, thế cục bàn cờ này, dù thế nào, đều giống như một bàn cờ chết.

"Thế cục chắc chắn phải chết, thật vô vị." Lão giả mặc y phục màu đen thốt ra một câu, trong giọng nói có không kiên nhẫn, cũng có tiếc nuối.

Sự thật chứng minh, phương pháp cứu thế ông ta lựa chọn lúc đầu là sai lầm, ông ta vốn tưởng rằng phương pháp của Thiên Giám Quốc Sư có thể mở ra hy vọng, nhưng kết quả suy diễn ra, lại không được như ý muốn.

Kết cục dường như đã được định sẵn.

Nhìn Thiên Giám Quốc Sư trước mặt, lão giả mặc y phục màu đen nói: "Thiên Mệnh Đạo Tắc chi lực trên người ngươi nhạt đi rất nhiều, nhìn bộ dạng suy yếu của ngươi, hẳn là đã đem khí vận của Đại Càn, rót vào trên người tên tiểu tử kia.

Đáng giá sao? Thường xuyên gặp phải phản phệ, làm như vậy chỉ khiến ngươi càng nhanh thân tử đạo tiêu, hay nói cách khác, ngươi muốn sớm một chút trở về nơi cũ?"

"Ta đến đây không phải muốn nghe ngươi giễu cợt, mà là hy vọng ngươi giúp ta làm một việc."

"Ta vì sao phải giúp ngươi?" Lão giả mặc y phục màu đen lãnh đạm hỏi.

Thiên Giám Quốc Sư không để ý, tự mình mở miệng: "Ngươi hẳn là có thể đoán được, tầng dưới cùng của Cửu Trọng Ngục rốt cuộc giam giữ thứ gì.

Ta cùng Trấn Thần Ti Ngự đem thần hồn dung hợp với mảnh đất Phụng Thiên Thành này, chính là vì trấn áp nó mấy ngàn năm, đây cũng là nguyên nhân Thiên Đạo Pháp Tắc bị tàn phá.

Ban đầu ta cũng từng hoài nghi, làm như vậy có đúng hay không, nhưng biết được nguyên do Tiên Giới gặp phải biến cố, khiến ta xác định, mảnh thiên địa này sở dĩ không có luân hãm, chính là bởi vì một tay này."

Lão giả mặc y phục màu đen nhíu mày: "Những tên kia thật sự là bản thân Thiên Địa Đạo Tắc sao?"

Thiên Giám Quốc Sư khẽ gật đầu: "Tây Vực Cực Cảnh bên ngoài, cảnh tượng triển hiện chính là như vậy.

Nguyên nhân Tiên Giới thần phật biến mất, chính là vì phong ấn một bộ phận Thiên Đạo của Tiên Giới ở phương thiên địa này.

Mà những Thiên Đạo hóa thân kia, sau khi đoạt lấy thất bại, lựa chọn trực tiếp ra tay với U Minh Quỷ Giới, nhất định là đã chuẩn bị kỹ càng."

"... Nguyên do biến cố còn chưa rõ ràng, mục đích bọn chúng nhắm vào Tam Giới cũng không thể biết được, nhưng có một điểm có thể khẳng định, phong ấn tầng dưới cùng của Cửu Trọng Ngục không cho phép có sơ suất, cho nên, ta mới hy vọng ngươi ra tay tương trợ."

Lão giả mặc y phục màu đen nhìn Thiên Giám Quốc Sư, thần sắc ngưng trọng, hai người bọn họ tranh đấu mấy ngàn năm, nếu không phải bất đắc dĩ, đối phương tuyệt đối sẽ không nói với ông ta loại lời nói gần như khẩn cầu này.

"Tình huống của ngươi và Trấn Thần Ti Ngự, thật sự đã đến bước đường này sao?"

Thiên Giám Quốc Sư im lặng, coi như là một loại phương thức

khác của việc ngầm thừa nhận.

Lão giả mặc y phục màu đen nhìn bàn cờ hư không, thở dài một tiếng: "Có ý nghĩa sao?"

"Có ý nghĩa." Lời nói rơi xuống, Thiên Giám Quốc Sư duỗi ngón tay ra điểm một cái, một đạo bạch quang rơi vào bàn cờ, sáng chói rực rỡ.

"Đặt vào chỗ chết rồi sau đó mới sinh... Nhưng mà nước cờ này, căn bản không đường có thể trốn." Lão giả mặc y phục màu đen lắc đầu.

"Vậy thì để ta mở ra cho hắn một con đường sống." Thiên Giám Quốc Sư kiên định nói.

...

Tần Phong nắm chặt ngọc bội trong tay, thu lại vẻ ngưng trọng trên mặt, mang theo nụ cười trở lại Tần phủ.

Hình Thịnh canh cổng hiếu kỳ hỏi: "Cô gia, sáng sớm đã đi đâu vậy?"

"Có chút khó hiểu về tu hành, nên đi tìm lão sư giải đáp, ngược lại là ngươi kẹt ở cảnh giới ngũ phẩm đã lâu, khi nào mới có thể bước vào tứ phẩm?"

Hắc Thạch Đầu gãi gãi đầu, có chút ngượng ngùng nói: "Còn kém một chút hỏa hầu."

Tần Phong vỗ vỗ vai hắn: "Cứ từ từ."

Cáo biệt Hình Thịnh, Tần Phong đi dạo trong Tần phủ rộng lớn, tìm thấy nhị đệ đang luyện đao trong sân.

Nhìn nhị đệ múa đao như gió, ký ức của hắn cũng không khỏi trở về lúc trước, khi đó hắn, còn ở trong sân Tấn Dương Thành,

chỉ đạo nhị đệ luyện tập đao pháp.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, dường như chỉ trong nháy mắt, thiếu niên võ giả thất phẩm năm đó, hiện giờ cách tam phẩm chỉ còn một bước ngắn ngủi.

Nhị đệ nghe thấy động tĩnh, quay đầu nhìn thấy Tần Phong, tự nhiên là vui mừng tiến lên.

Sau một hồi chào hỏi đơn giản, Tần An ấp a ấp úng muốn nói lại thôi.

"Làm sao vậy?" Tần Phong hiếu kỳ.

"Đại ca, huynh trước kia từng nói, muốn dạy ta như thế nào theo đuổi... theo đuổi Bạch cô nương, lời này còn tính toán sao?"

Tần Phong khẽ giật mình sau đó cười nói: "Tự nhiên là tính toán, chỉ là mấy ngày nay đại ca có việc bận, không rảnh rỗi, qua khỏi khoảng thời gian này, nhất định sẽ giúp ngươi cầu được mỹ nhân quy.

Đúng rồi, nhị nương bọn họ đâu?"

"Lúc này, bọn họ hẳn là ở đại sảnh."

"Tốt."

Thời gian có hạn, Tần Phong không trì hoãn, nhanh chóng đi đến đại sảnh.

Nhị nương bọn họ quả nhiên đều ở đó, đang nói cười vui vẻ, chăm sóc Tần Tiêu và Tần Lam.

Liễu Kiếm Ly tay phải nắm Hàn Thủy Kiếm, đặt trước mặt Tiêu Nhi, cố gắng để Tiêu Nhi mới mấy tháng tuổi nắm lấy.

Thương Phi Lan và Thương Mộc ở trước mặt Lam Nhi bày ra

phong lôi, mong muốn dạy bảo, để Lam Nhi nửa rồng nửa người sớm thức tỉnh huyết mạch thiên phú của Long tộc.

Nhìn thấy cảnh tượng này, nhị nương và Lam Ngưng Sương vội vàng khuyên can.

Nào có người mẹ nào, lại dạy dỗ con cái như vậy?

Nhị nương nhìn thấy Tần Phong ở cửa, lập tức nói: "Phong nhi, con mau nói với bọn họ, Tiêu Nhi và Lam Nhi mới bao nhiêu tuổi, cho dù muốn tu hành, cũng có thể thong thả một chút mà."

Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan quay đầu nhìn lại, đồng thời hỏi: "Phu quân, sáng sớm đã đi đâu vậy?"

Nhìn cảnh tượng ấm áp trước mắt, Tần Phong cười nói: "Tu hành gặp phải một chút bình cảnh, đi gặp lão sư một chút.

Trở về là muốn nói với các nàng một tiếng, đã lâu không đến Thái Bình Thư Viện, Phí Tuân sư huynh oán trách rất nhiều, lát nữa ta muốn đi Thái Bình Thư Viện một chuyến, bữa trưa sẽ không về ăn."

Hai vị nương tử khẽ gật đầu.

Nhị nương dặn dò: "Vậy con tự mình ăn chút gì đó ở bên ngoài, đừng vì bận rộn mà làm hỏng thân thể."

"Con biết rồi, nhị nương."

Cáo biệt mọi người trong đại sảnh, Tần Phong rời khỏi Tần phủ, ngọc bội là vật thu nhỏ của không gian trận pháp, nếu sử dụng trong phủ, với thực lực của hai vị nương tử, nhất định có thể phát hiện ra dị thường, hắn không thể không đi xa một chút.

Ban đầu hắn còn muốn đi hoàng cung, gặp Nhã An một chút, cáo biệt với vị thê tử chưa qua cửa này.

Tuy nhiên Tần phủ và hoàng cung cách nhau khá xa, đi một chuyến này thật sự quá phí công phu, chỉ có thể thôi.

Ai ngờ lúc này, phía trước đường cái, một trận tiếng bước chân vội vàng truyền đến, Tần Phong theo đó nhìn lại, chỉ thấy Nhã An xách váy, trên mặt đầy vẻ lo lắng.

Khi nàng nhìn thấy Tần Phong, mới thở phào nhẹ nhõm.

"Sao muội lại tới đây?" Tần Phong thần sắc kinh ngạc.

Chương 827: Ngươi nhất định phải trở về, ta đợi ngươi cưới...

Nhã An không trả lời, mà là ngưng mắt nhìn Tần Phong, thần sắc phức tạp: “Ngươi muốn đi đâu?”

Tần Phong nghe vậy khẽ giật mình, sau đó cười đáp: “Đã lâu rồi không đến Thái Bình Thư Viện, Phí Tuân sư huynh có chút oán trách, nếu ta còn không đi một chuyến, e là hắn muốn vặn đầu ta mất.”

Lời nói dối với Tần gia người nói cũng không khác biệt, đây là hắn lo lắng Nhã An sẽ đến Tần phủ, trước sau bất nhất sẽ dẫn đến lộ tẩy.

Theo lý mà nói, lời viện cớ này không chút sơ hở, nhưng Tần Phong lại không ngờ tới, Nhã An nghe xong, lại là đỏ hoe vành mắt quát khẽ một tiếng: “Ngươi nói dối!”

Tần Phong cố tỏ vẻ trấn định: “Vì sao lại nói như vậy?”

Nhã An thần sắc phức tạp, chậm rãi nói: “Đừng quên, ta cũng là Văn Thánh Đạo Giả, cũng biết thuật chiêm bốc, tuy rằng không thể so sánh với ngươi, nhưng cũng có thể nhìn trộm được một chút tương lai.

Ngươi căn bản không phải là muốn đi Thái Bình Thư Viện, ngươi là muốn đến Nam Vực Tấn Dương Thành, muốn thông qua khe nứt, đi đến cái U Minh Quỷ Giới kia, ta nói có đúng không?”

Tần Phong bất đắc dĩ thở dài.

Khó trách đối phương vội vàng chạy đến, khó trách đối

phương khẳng định như vậy hắn nói dối, thì ra là nguyên nhân này.

Hắn nghiêng đầu nhìn thoáng qua Tần phủ, vì để tránh bị hai vị nương tử nghe được, liền nắm lấy tay Nhã An, hướng về phía đường phố ngõ hẻm đi tới.

Nhã An vốn muốn giãy dụa, nhưng Tần Phong nắm quá chặt, nàng chỉ có thể mím môi, im lặng theo sau.

Đến một con hẻm vắng vẻ, Tần Phong mới nghiêm túc nói: "Chuyện này không phải cố ý muốn giấu giếm nàng, chỉ là lần này đi không biết khi nào mới có thể trở về, ta không muốn các nàng vì ta mà lo lắng.

Chờ chút nữa nếu nàng đến Tần phủ, còn mong nàng giúp ta tiếp tục che giấu."

Nhã An cự tuyệt: "Không thể nào! Chuyện Tấn Dương Thành, ta đã từ chỗ Hoàng huynh biết được.

Sáng sớm nay đã có Ngục La ty mật thám đến báo, Quỷ Giới đại cử xâm lược, tình thế nguy cấp.

Lúc này, ngươi đi đến cái U Minh Quỷ Giới kia, chẳng khác nào đi tìm chết? Ta nhất định phải đi nói cho hai vị tỷ tỷ, để các nàng ngăn cản ngươi."

Tần Phong thấy vậy, chỉ có thể đem đầu đuôi câu chuyện kể rõ ràng.

Mà khi Nhã An nghe được Tần lão gia gặp nạn, cả khuôn mặt đều trở nên khó coi đến cực điểm: "Lại là như vậy…"

"Lần này đi Quỷ Giới, vừa là vì muốn tìm cách giải quyết căn nguyên sinh tử chi khí hỗn loạn, cũng là vì muốn tìm cách cứu cha ta ra, ta không thể không đi.

Ta biết nàng lo lắng cho an nguy của ta, đây cũng là nguyên nhân ta không muốn nói chuyện này cho người khác biết, nhưng ta nhất định phải làm như vậy.

Hơn nữa nàng cứ yên tâm, ta ở Quỷ Giới quen biết không ít người, cộng thêm sư phụ cho ta hậu thuẫn, ở Quỷ Giới tự bảo vệ mình là quá đủ."

Tần Phong sở dĩ lựa chọn nói ra chân tướng cho Nhã An, cũng là hiểu rõ tính cách của đối phương, không giống như hai vị nương tử kia bướng bỉnh lỗ mãng.

Nếu đổi lại là Kiếm Ly và Phi Lan, nói gì cũng không có khả năng để hắn một mình đi.

Hơn nữa lần này hắn đi Quỷ Giới, trong thời gian ngắn không thể trở về, vừa lúc cũng có thể để Nhã An giúp hắn che giấu, tránh cho người nhà lo lắng…

Nhã An nghe vậy, lời ngăn cản đến bên miệng, lại là không cách nào nói ra, thân là công chúa một nước, từ nhỏ ở bên cạnh phụ hoàng, nàng phân biệt được nặng nhẹ, chuyện này không chỉ liên quan đến sinh tử của cha Tần Phong, cũng liên quan đến an nguy của thiên địa này.

Nhưng nữ tử dù lý trí đến đâu, trước mặt người mình yêu, cảm tính luôn lớn hơn tất cả, trong đầu nàng bỗng nhiên nảy sinh ý nghĩ như vậy — nàng chỉ quan tâm đến an nguy của Tần Phong, những thứ khác nàng đều không quan tâm.

"Không được, ta vẫn là muốn… Ưm."

Lời nói đến một nửa, lại là đột nhiên dừng lại, nàng trừng lớn hai mắt, không dám tin nhìn Tần Phong, nhìn khuôn mặt đối phương chậm rãi rời khỏi mình, đôi môi kia dường như còn vương lại hơi ấm của đối phương.

Tần Phong ôn nhu vuốt ve gò má Nhã An, nhẹ giọng nói: “Ta sẽ trở về, tin tưởng ta, được không?”

Nhã An trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, cuối cùng nàng vẫn là mím môi, thở ra một hơi nói: “Ngươi nhất định phải trở về, ta đợi ngươi cưới…”

Tần Phong vội vàng cắt ngang: “Chuyện sau khi trở về thì sau khi trở về rồi nói.”

Trước đại chiến mà lập flag, loại chuyện này chẳng khác nào đi tìm chết?

Nghiêm túc dặn dò vài câu, Tần Phong lấy ra trong ngực ngọc bội do Hư Không Trận Pháp biến thành, theo dòng khí cơ chảy vào trong đó, không gian như mặt hồ nổi lên gợn sóng, cảnh tượng Tấn Dương Thành hiện ra trước mắt.

Đại chiến đã nổ ra, tiếng gầm rú rung trời, thảm liệt đến cực điểm!

Tần Phong thần sắc ngưng trọng, một bước bước vào trong đó, sau đó thân hình triệt để biến mất tại chỗ.

Nhã An đưa tay muốn bắt lấy cái gì đó, lại là một mảnh trống rỗng.

Miệng nàng lẩm bẩm: “Nhất định phải trở về.”

Ở một bên khác, trên nóc nhà ẩn nấp, Thương Phi Lan thần sắc khó coi: “Kiếm Ly tỷ, quả nhiên như tỷ đã nói, tướng công có chuyện giấu giếm chúng ta, nhưng tại sao tỷ không cho ta ngăn cản hắn?”

“Tính cách của tướng công, muội còn không hiểu rõ sao?” Liễu Kiếm Ly khẽ mấp máy môi.

Lời này vừa nói ra, Thương Phi Lan liền im bặt.

Tần Phong vẫn luôn cảm thấy Kiếm Ly và Phi Lan tính cách bướng bỉnh, nhưng bản thân hắn lại chẳng phải như vậy sao?

Chuyện đã quyết định, cho dù là ai cũng không thể khuyên can.

"Vậy tiếp theo chúng ta phải làm sao? Chẳng lẽ thật sự chỉ có thể ở chỗ này yên lặng chờ đợi?" Thương Phi Lan hiếu kỳ hỏi.

Liễu Kiếm Ly nghe vậy, ngẩng đầu nhìn về phía nam, hướng Tấn Dương Thành, thản nhiên nói: "Cũng nên tìm một nơi để bước vào nhị phẩm cảnh giới rồi."

Đối với võ phu mà nói, còn gì trực tiếp hơn là lấy chiến dưỡng chiến?

…

Quỷ Giới xâm lấn tuy rằng bí mật, nhưng do Lý Dương sớm thông báo, tất cả lực lượng chiến đấu của Nam Vực gần như trong một đêm đã bí mật tập kết tại đây.

Cho nên khi Kê Khang dẫn theo một đám Quỷ Tướng, nhìn thấy rất nhiều cường giả cao phẩm xuất hiện, thần sắc cũng trở nên cực kỳ khó coi.

Những cường giả cao phẩm này chính là tướng sĩ Nam Vực, Trảm Yêu Ti và Kiếm Đạo Minh!

Song phương đại chiến bắt đầu, chính là khoảnh khắc Kê Khang cùng Đao Quỷ giao phong, quỷ khí xé rách thiên khung cùng đao cương va chạm vào nhau, dẫn đến thiên địa chấn động.

Ngàn dặm đất trời, bất quá trong nháy mắt liền biến thành chiến trường.

Tần Phong thông qua Hư Không Trận Pháp đến nơi này, Tấn Dương Thành tràn ngập sương trắng dày đặc, bên ngoài thành một mảnh hỗn độn.

Hắn biết, đây nhất định là tiện nghi sư phụ thi triển Tiên Pháp Sương Lý Khán Hoa, che chở cho bá tánh bình thường trong thành.

Mà hắn vừa mới đáp xuống đất không lâu, phía sau liền có tiếng bước chân truyền đến, Bách Lý lão nhân hiển nhiên đã chờ đợi từ lâu.

"Đều chuẩn bị xong rồi?" Bách Lý lão nhân hỏi.

"Chuẩn bị xong rồi." Tần Phong gật đầu.

"Tốt, vậy thì để vi sư tiễn ngươi một đoạn."

Lời nói vừa dứt, Bách Lý lão nhân vung tay áo, một đạo thanh khí bao phủ lấy Tần Phong, với tốc độ sét đánh không kịp bịt tai, đưa hắn vào giữa khe nứt của Quỷ Giới và thiên địa này.

Kê Khang đang giao chiến kịch liệt bỗng thấy một đạo lưu quang xẹt qua chân trời, nó đột nhiên đẩy lùi những người xung quanh, gầm lên giận dữ: "Có thứ gì đó tiến vào Quỷ Giới, mau báo tin tức này cho Thần Đà đại nhân, đề phòng kế hoạch xảy ra ngoài ý muốn!"

"Đang giao chiến với ta, còn dám phân tâm, muốn chết sao?" Lời nói lạnh lùng vang lên, một đạo đao cương phớt lờ không gian, trực tiếp chém về phía đỉnh đầu Kê Khang.

Nó không dám chậm trễ, vội vàng giơ tay cản lại.

Mà ở một bên khác, Tư Mệnh Viêm Chu cũng không xuất hiện trên chiến trường Tấn Dương Thành, mà là dựa theo chỉ thị của Thiên Giám Quốc Sư, canh giữ ở bên ngoài Nam Vực Cực Cảnh.

Hắn nhìn màn đen không ngừng nhúc nhích, động tĩnh càng lúc càng kịch liệt, lông mày nhíu chặt…

Chương 828: Tìm thấy kẻ xâm nhập, giết không tha!

Ở một nơi khác, lực lượng của U Minh Quỷ Giới vẫn đang không ngừng được vận chuyển qua Quỷ Môn Quan đến nơi Nhân Gian.

Tin tức về Kê Khang cũng đã được Quỷ Tướng trở về truyền đạt đến tai Thần Đà.

"Thần Đà đại nhân, người Nhân Gian phái người đến đây, nhất định là có mưu đồ khác, không thể không đề phòng." Quỷ Tướng nói.

Nghe vậy, Thần Đà từ từ mở đôi mắt đang nhắm hờ: "Thông qua khe nứt đến đây, chắc chắn là sinh vật sống, mà Quỷ Giới bài xích sinh vật sống, cho dù là Siêu Thoát Chi Cảnh cũng khó lòng chống đỡ, hắn có thể sống sót đến đây hay không vẫn còn là một ẩn số.

Cho dù hắn có thể đến được Quỷ Giới, thực lực chắc chắn cũng sẽ bị giảm sút.

Hơn nữa, chỉ có một mình hắn, có thể làm nên chuyện gì?"

"Ý của đại nhân là, không cần quan tâm đến hắn?"

Thần Đà trầm ngâm một lát: "Tuy chỉ là một con ruồi nhặng, nhưng vo ve bên tai cũng thật khó chịu.

Hiện giờ Quỷ Giới đang trong thời kỳ thay da đổi thịt, con ruồi nhặng này cũng nên bị bóp chết càng sớm càng tốt.

Ngươi cầm lấy quỷ lệnh của ta, truyền tin tức đến các Quỷ Môn Quan thủ vệ, hễ phát hiện kẻ nào không thuộc Quỷ Giới, giết không tha!"

"Thuộc hạ tuân lệnh." Quỷ Tướng cung kính nhận lấy lệnh bài từ tay Thần Đà, sau đó xoay người rời đi.

Không lâu sau khi Quỷ Tướng rời đi, một bóng hình yêu kiều vội vã chạy đến, người đến chính là Mạnh Sương.

Nàng nhìn Thần Đà quát: "Quỷ chủ từng nói, tuyệt đối không được xâm nhập Nhân Gian, ngươi lại dám thừa dịp Quỷ chủ đang tu bổ Đoạn Giới Bình Chướng, tự ý làm chủ, phát động tấn công Nhân Gian?!"

Thần Đà nghe vậy, thản nhiên đáp: "Quỷ Giới đang lâm nguy, ai cũng không biết thế giới này còn tồn tại được bao lâu nữa.

Vì chúng sinh Quỷ Giới, ta làm như vậy thì có gì sai?"

"Ngươi muốn công khai chống lại mệnh lệnh của Quỷ chủ?" Mạnh Sương cau mày.

"Quỷ chủ bây giờ đâu còn là Quỷ chủ năm xưa, làm việc gì cũng do dự, chẳng có chút quyết đoán nào, ta chỉ là thuận theo ý trời mà thôi.

Hơn nữa, Quỷ chủ khi đến Nại Hà Kiều, nơi Đoạn Giới đã từng nói, trong thời gian Ngài ấy vắng mặt, mọi việc trong Quỷ Giới đều do Chu Khất đại nhân phụ trách.

Nói cách khác, ta cũng không tính là vi phạm mệnh lệnh của Ngài ấy."

Mạnh Sương nghe vậy, đầu tiên là hơi sững sờ, sau đó trợn tròn mắt: "Đây là ý của Chu Khất đại nhân? Không, không thể nào, ta phải đi tìm Chu đại nhân."

Ngay khi nàng xoay người, Thần Đà đột nhiên ra tay chặn lại: "Sao phải vội vàng như vậy, đã đến rồi, chi bằng ở lại trò chuyện thêm một lát."

"Thần Đà, ngươi rốt cuộc muốn làm gì? Ngươi thật sự muốn phản bội Quỷ Giới?" Mạnh Sương tức giận nói.

Thần Đà thản nhiên: "Tất cả những gì ta làm, đều là vì Quỷ Giới."

Dứt lời, quỷ khí đen kịt từ trong cơ thể tuôn ra, hóa thành Giới Vực bao trùm lấy hai người, đại chiến bùng nổ.

.....

Không lâu sau, mệnh lệnh của Thần Đà đã được truyền đến tai các thủ vệ, gây ra một trận sóng gió.

Lúc này, hai giới đang trong thời kỳ giao chiến, rốt cuộc là kẻ nào, lại dám một mình đến đây, chẳng lẽ muốn chết sao?

Rất nhiều Quỷ Tướng sau khi biết tin, đã tập trung ở gần Quỷ Môn Quan.

Các thủ vệ ở Quỷ Môn Quan cũng đang nóng lòng muốn thử, chỉ chờ kẻ xâm nhập xuất hiện, sẽ chém giết hắn, sau đó đến chỗ Thần Đà đại nhân lĩnh thưởng.

Tất nhiên, không phải ai cũng như vậy...

Nam Vực Quỷ Môn Quan, Thổ Bá sau khi nghe tin, không khỏi nuốt nước bọt.

"Thật là thời buổi loạn lạc, Quỷ Đế đại nhân cách đây không lâu bị giam vào Vô Gian Lao Ngục, sau đó lại có tin tức, muốn thi hành hình phạt Minh Sát lên người Ngài ấy."

"Mà Quỷ Chủ đại nhân vừa mới đến nơi Đoạn Giới, duy trì

Bình Chướng, Thần Đà đại nhân sau lưng liền phát động tấn công Nhân Gian, hiện giờ, lại có kẻ muốn xông vào đây."

"Chẳng lẽ, Quỷ Giới thật sự đã đến lúc sinh tử tồn vong?"

Nó nhìn những Quỷ Tướng đang không ngừng tụ tập xung quanh, nói những lời hùng hồn, trong mắt lộ vẻ khinh thường.

"Những tên Quỷ Tướng này thật sự là không có đầu óc, dám một mình xông vào Quỷ Giới, thực lực sao có thể tầm thường?

Nhân vật như vậy, chắc chắn chỉ có tồn tại cấp bậc Quỷ Đế mới có thể chống lại, bọn chúng lại ảo tưởng, muốn chém giết đối phương để lĩnh thưởng.

Hừ, đúng là đám nhóc con, chưa trải qua sóng gió, những kẻ như bọn chúng, nếu là trước kia, chắc chắn đã chết không toàn thây."

"Không được, bọn chúng ngu ngốc, ta không thể ngu ngốc theo bọn chúng, ta phải rời khỏi đây trước, tránh cho người Nhân Gian kia thật sự rơi xuống từ đây."

Nghĩ đến đây, Thổ Bá liền thu nhỏ hình dạng, nhân lúc mọi người không chú ý, lặng lẽ rời khỏi Quỷ Môn Quan.

.....

Tần Phong dưới sự trợ giúp của Bách Lý lão nhân, thân thể hóa thành một đạo lưu quang, lao vào khe nứt giữa hai giới.

Cảnh tượng xung quanh giống như vực sâu đen kịt, không nhìn thấy một chút ánh sáng nào.

Sự bài xích của Quỷ Giới đối với sinh vật sống, khiến không gian như lưỡi dao cạo, khiến Tần Phong đau đớn không muốn sống.

Đúng lúc này, tấm lệnh bài bằng xương trắng mà Quỷ chủ đã đưa cho hắn, hóa thành quỷ khí nồng đậm bao bọc lấy hắn, lực bài xích cũng trong nháy mắt tiêu tan.

Tuy nhiên, có lẽ là do Nhục thân tồn tại, nên lần này đến Quỷ Giới hoàn toàn không nhanh chóng như lần trước.

Vực sâu vô tận giống như một cái hố không đáy, căn bản không nhìn thấy điểm dừng.

Thời gian trôi qua, không biết bao lâu sau, Tần Phong mới nhìn thấy phía trước xuất hiện một vòng xoáy, bên trong tỏa ra ánh sáng lờ mờ, phản chiếu cảnh tượng của U Minh Quỷ Giới.

Bầu trời xám xịt, quỷ khí tràn ngập thiên địa, còn có U Minh quỷ hỏa thi thoảng lại phun trào từ lòng đất.

Thân thể chui vào vòng xoáy, Tần Phong từ trên cao rơi xuống.

Hắn cố gắng ổn định thân hình, đồng thời lập tức dùng Thần Thức quan sát xung quanh.

Tình hình hai giới hiện nay, nếu bị người của Quỷ Giới phát hiện ra sự tồn tại của hắn, chắc chắn sẽ không thể tránh khỏi một trận đại chiến.

Mà hắn đến Quỷ Giới là mang theo nhiệm vụ quan trọng, tự nhiên không thể bị chuyện vụn vặt làm chậm trễ.

May mắn là nơi hắn đáp xuống khá hẻo lánh, xung quanh ngoại trừ hoang mạc, thì chỉ có những tảng đá quái dị, căn bản không thấy bóng người.

Ngẩng đầu nhìn lên, hướng Nam cát bụi mù mịt, một bóng đen khổng lồ ẩn hiện, chắc chắn là Quỷ Môn Quan.

"Muốn cứu cha, nhất định phải thông qua Quỷ Môn Quan, tiến

vào Quỷ Giới, sau đó tìm người hỏi thăm nơi cha bị giam giữ.

Nhưng hiện giờ thân phận của ta đặc biệt, trong Quỷ Giới ngoại trừ Lý Dương tiền bối, không ai có thể tin tưởng được.

Nhưng ta phải làm sao để tìm được tung tích của Lý Dương tiền bối trong Quỷ Giới rộng lớn như vậy?"

"Nếu không được, ta có thể tìm một người của Quỷ Giới, dùng vũ lực ép buộc nó dẫn đường."

Nghĩ đến đây, Tần Phong nhìn xung quanh, nhưng lại không một bóng người.

"Xem ra chỉ có thể đến gần Quỷ Môn Quan, rồi tính tiếp."

Đúng lúc này, Thần Thức của Tần Phong đột nhiên bắt được một luồng khí tức, để tránh đánh rắn động cỏ, hắn vội vàng nấp sau một tảng đá lớn.

Chỉ thấy từ phía Quỷ Môn Quan, một bóng người đang lao đến với tốc độ cực nhanh.

Thổ Bá dừng lại, quay đầu nhìn lại, đã cách Quỷ Môn Quan một khoảng khá xa.

Nó nhìn xung quanh, một mảnh hoang vu, liền hài lòng gật đầu: "Nơi hẻo lánh thế này, chắc chắn sẽ không gặp phải kẻ xông vào Quỷ Giới kia."

Vừa dứt lời, một giọng nói vang lên: "Ai nói vậy?"

Thổ Bá như lâm đại địch, vội vàng quay người quát: "Ai? Ai ở đó!"

Không lâu sau, một bóng dáng quen thuộc hiện ra trước mắt...

Chương 829: Thổ Bá "trung thành và tận tâm"

"Thiếu... Thiếu chủ?! Sao ngài lại tới đây?" Thổ Bá kinh ngạc lên tiếng.

Suy nghĩ chỉ trong giây lát, nó liền nghĩ đến mấu chốt vấn đề, kinh hô: "Người xông vào Quỷ Giới chính là Thiếu chủ ngài sao?"

"Người xông vào Quỷ Giới?" Tần Phong hiếu kỳ.

Hắn là trực tiếp từ khe nứt tiến vào Quỷ Giới, tự nhiên không biết trong khoảng thời gian này đã xảy ra chuyện gì.

Thổ Bá thấy vậy, liền đem tất cả mọi chuyện mà mình biết chậm rãi thuật lại...

Tần Phong nghe xong, mày nhíu chặt, vốn còn đang muốn len lén thông qua Quỷ Môn Quan, tiến vào nội bộ Quỷ Giới, không ngờ còn chưa hành động, đã bị người của Quỷ Giới để mắt tới.

"Thần Đà đại nhân đã hạ lệnh, nếu như gặp được ngài, giết không tha.

Ngoại trừ trấn thủ Nại Hà Kiều, còn có Quỷ Tướng đi đến Nhân Gian, những Quỷ Tướng còn lại, cơ bản đều tập kết ở Quỷ Môn Quan, tìm kiếm tung tích của ngài.

Một khi bọn chúng phát hiện ra ngài, nhất định sẽ vì phần thưởng mà ra tay với ngài, vì sự an toàn, Thiếu chủ vẫn nên mau trở về đi."

Tuy rằng lời nói trên bề mặt là một phen lời nói trung thành,

nhưng suy nghĩ trong lòng Thổ Bá lại hiện thực hơn rất nhiều.

Nó muốn bắt lấy Tần Phong để lập công, nhưng bất lực không có thực lực này.

Mà đối phương lúc này đến đây, nhất định là vì vị Quỷ Đế đại nhân kia sẽ phải chịu hình phạt Minh Sát sau hai ngày nữa.

Vốn dĩ là kẻ tham sống sợ chết, nó tự nhiên không muốn dính líu đến chuyện rắc rối này, cho nên mới khuyên Tần Phong rời đi.

Nhưng mà sợ cái gì thì cái đó đến, chỉ nghe Tần Phong hỏi: "Vô Gian Lao Ngục... ở đâu?"

Thổ Bá lộ vẻ khó xử, sau đó liền nhìn thấy trong tay Tần Phong, lôi xà màu đỏ rực phát ra tiếng xẹt xẹt, nó vội vàng đáp: "Vô Gian Lao Ngục tồn tại trong khe nứt Hư Không của Quỷ Giới, nó ở khắp mọi nơi, nhưng cực kỳ khó vào.

Bởi vì toàn bộ U Minh Quỷ Giới, chỉ có hai người có thể mở ra Vô Gian Lao Ngục.

Một là Quỷ chủ, hai là Trung Ương Quỷ Đế Chu Khất đại nhân."

Dừng một chút, nó lại nói: "Thiếu chủ, ta biết ngài đến đây là vì cứu Tần Quỷ Đế, nhưng chuyện mà Quỷ Đế đại nhân làm đã khiến cho người người phẫn nộ.

Thi hành hình phạt Minh Sát với Tần Quỷ Đế, là do Quỷ chủ muốn cho Quỷ Giới một lời giải thích, cũng là chuyện mà tất cả Quỷ Đế đều công nhận, muốn cứu Tần Quỷ Đế, chẳng khác nào là cùng toàn bộ Quỷ Giới là địch, khuyên ngài nên suy nghĩ kỹ lại.

Dù sao với thực lực của ngài..."

Cũng chỉ có thể bắt nạt ta mà thôi... Thổ Bá thầm bổ sung một

câu trong lòng.

“Ngươi cảm thấy cha ta thật sự giống như những gì bọn chúng nói sao?” Tần Phong cau mày hỏi.

Đối với con người của cha mình, hắn rõ ràng hơn ai hết, đã đến Quỷ Giới, trở thành Quỷ Đế, cha hắn nhất định sẽ vì mối quan hệ giữa Quỷ Giới và Nhân Gian mà dốc hết sức lực, tuyệt đối không có khả năng làm ra chuyện gây hại cho Quỷ Giới.

Nguyên nhân cân bằng sinh tử bị phá hoại, bị gán lên đầu cha hắn, nhất định là có kết quả của kẻ chủ mưu đứng sau giật dây.

Bây giờ xem ra, rất có thể chính là vị Quỷ Đế Thần Đà kia.

Tuy rằng mục đích của đối phương vẫn chưa rõ ràng, nhưng Tần Phong tuyệt đối không thể để cho hắn ta được như ý.

Thổ Bá nghe vậy, khẽ giật mình, chuyện này là thật hay giả, nó cũng không quan tâm, dù sao lúc Quỷ Giới phẫn nộ, nó cũng phụ họa nói rất nhiều lời nói xấu Quỷ Đế đại nhân, chủ yếu là vì muốn hòa nhập...

“Quỷ Đế đại nhân quang minh lỗi lạc, ta tự nhiên là không tin, lúc trước khi những người đó bôi nhọ Quỷ Đế, ta cũng từng đứng ra, trực tiếp khiển trách, nhưng bất lực ta chỉ là một kẻ canh cổng nhỏ bé, người nhẹ lời nhẹ.” Thổ Bá thở dài một hơi, ra vẻ đau lòng.

Đối với những lời này, Tần Phong tự nhiên là không tin, nhưng hắn vẫn nói: “Không ngờ lúc này, ngươi còn trung thành và tận tâm như vậy.”

Thổ Bá đáp: “Đều là việc nên làm, Quỷ Đế đại nhân đối với ta không tệ, ta vẫn luôn rất cảm kích, chỉ tiếc là không có cơ hội báo đáp hắn.”

“Có cơ hội.”

“Hả?”

Tần Phong mở miệng nói: “Ta muốn thông qua Quỷ Môn Quan, đi tìm Lý Dương tiền bối, đang lo không có người dẫn đường, trước mắt chính là cơ hội để ngươi báo đáp.”

Thổ Bá sợ đến mức hồn vía lên mây, hiện tại đại đa số Quỷ Tướng ở Quỷ Giới đều đang tìm kiếm tung tích của Tần Phong, muốn giết sau đó hả giận, nếu như đi cùng hắn, chẳng khác nào muốn chết sao?

Nó đang do dự, phải cự tuyệt như thế nào, liền thấy Tần Phong lại lần nữa nghịch Diệt Sinh Lôi trong tay, từng đạo lôi hồ dâng trào.

“Tiểu nhân xin hết lòng hết sức!”

...

Ngoài Quỷ Môn Quan, Nam Vực, Quỷ Giới, trên Bạch Cốt lộ, vô số Quỷ Tướng nghiêm nghị chờ đợi.

Nhưng mà bọn chúng đợi thật lâu, cũng không thấy xung quanh có bất kỳ động tĩnh gì.

Ngay lúc này, hai bóng người một lớn một nhỏ từ cuối Bạch Cốt lộ chậm rãi đi tới.

Có Quỷ Tướng thấy vậy, lớn tiếng quát hỏi: “Thổ Bá, thân là người canh giữ Quỷ Môn Quan, ngươi lại dám tự ý rời khỏi vị trí? Chờ đã, người sau lưng ngươi là ai?”

Thổ Bá vội vàng đáp: “Hắn là phó tướng của ta, ngày thường tuần tra canh gác trong hoang nguyên ngoài Quỷ Môn Quan, để phòng có vong linh chạy trốn.

Bây giờ có người xông vào Quỷ Giới, ta liền mang hắn trở về, cùng nhau canh giữ nơi này, đề phòng có cá lọt lưới."

Mọi người nghe những lời này, đều lộ vẻ bất mãn, bọn chúng tự nhiên không hy vọng có người vào lúc này đến chia phần.

"Một kẻ canh cổng nhỏ bé như ngươi, lại còn có phó tướng, thật là hiếm lạ." Các Quỷ Tướng liền nhìn sang, chỉ thấy Tần Phong mặc áo choàng đen, quanh thân quỷ khí quấn quanh, rõ ràng là người của Quỷ Giới.

Trong lòng Thổ Bá vô cùng căng thẳng, lúc trước khi nghe thấy Tần Phong muốn từ cổng chính Quỷ Môn Quan đi vào, nó quả thực không dám tin vào tai mình.

Nhưng lúc này xem ra, hình như thật sự có hiệu quả bất ngờ, ít nhất không có bao nhiêu người hoài nghi.

Cảm nhận được sát ý lạnh lẽo ở sau cổ, Thổ Bá cố gắng giữ bình tĩnh nói: "Ta dù sao cũng đã tồn tại ở Quỷ Giới mấy ngàn năm rồi, có một phó tướng thì có gì là lạ."

"Đúng vậy, tu luyện mấy ngàn năm, bây giờ cũng chỉ có thực lực như vậy." Có Quỷ Tướng khịt mũi coi thường.

Thổ Bá hừ lạnh một tiếng, không muốn so sánh với hắn ta, chỉ mong sớm một chút mang theo quả bom hẹn giờ Tần Phong này rời khỏi nơi thị phi này.

Nhìn thấy càng đến gần Quỷ Môn Quan, đúng lúc nó đang âm thầm thở phào nhẹ nhõm, lại có Quỷ Tướng hỏi: "Đúng rồi, Thổ Bá, trước đây nghe nói ngươi đối với tên Quỷ Đế đến từ bên ngoài kia cũng có chút oán hận, hai ngày nữa hắn sẽ phải chịu hình phạt Minh Sát, hồn phi phách tán, đến lúc đó không bằng cùng đi xem náo nhiệt một phen?"

"Ha, ta chỉ cần nghĩ đến thôi đã thấy sảng khoái, chỉ là một tên

đến từ bên ngoài, dựa vào cái gì mà làm Quỷ Đế của một vực?"

"Không sai, lúc trước khi hắn còn ở đây, cũng không cho phép chúng ta tùy tiện ăn hồn phách của vong linh, lập tức hắn sẽ chết, ta xem còn ai ngăn cản chúng ta?"

"Hừ, chờ đến khi Kê Khang đại nhân dẫn dắt chúng ta đánh thông con đường tới Nhân Gian, ai còn muốn ăn hồn phách của vong linh này nữa, hương vị của người sống, chẳng phải là ngon hơn vô số lần sao?"

"Nói rất hay!"

... Một đám Quỷ Tướng cười lớn, trong miệng toàn là những lời lẽ thô tục, nhục mạ Tần lão gia.

Cả người Thổ Bá cứng đờ tại chỗ, nó cẩn thận liếc nhìn Tần Phong sau lưng, chỉ hy vọng đối phương đừng quá xúc động.

Nhưng mà sợ cái gì thì cái đó đến, đúng lúc tên cầm đầu mắng chửi kia cười lớn tiếng nhất, một đạo Diệt Sinh Lôi được quỷ khí bao bọc với tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, trực tiếp xuyên thủng đầu hắn ta!

Trong nháy mắt, cả hội trường im lặng như tờ.

Vị tổ tông nhỏ bé này lại dám ra tay thật... Thổ Bá sợ đến mức hồn bay phách lạc.

Chương 830: Thân phận bại lộ

“Là ai?!” Những Quỷ Tướng còn lại nhìn thoáng qua thi thể không đầu, vừa kinh hãi vừa giận dữ.

Bọn chúng vội vàng nhìn về phía nguồn gốc của đòn tấn công quỷ khí vừa rồi, trong lòng không khỏi sợ hãi.

Vừa rồi bọn chúng đều không kịp phản ứng, nếu như đòn tấn công đó rơi vào trên đầu mình, e rằng kết cục cũng sẽ chẳng tốt hơn tên Quỷ Tướng đã chết là bao…

Cảm nhận được ánh mắt phẫn nộ của mọi người, Thổ Bá vội vàng giơ hai tay lên, ra hiệu không liên quan gì đến mình.

Chúng Quỷ Tướng không khỏi nghi ngờ nhìn về phía Tần Phong, có người thăm dò hỏi: “Vừa rồi là ngươi ra tay?”

Thông thường mà nói, với thân phận đặc thù của Tần Phong, sao có thể thừa nhận chuyện mình vừa làm.

Thế nhưng câu trả lời của Tần Phong, lại một lần nữa nằm ngoài dự liệu của Thổ Bá.

Hắn chẳng những không trốn tránh, ngược lại còn gật đầu thừa nhận: “Là ta thì đã sao?”

Tiểu tổ tông này thật sự là không sợ chết, không, không đúng, tiểu tổ tông này điên rồi, chỉ vì đám người kia vừa rồi nhục mạ Quỷ Đế đại nhân… Trên trán Thổ Bá không ngừng chảy mồ hôi lạnh.

Nghe vậy, đám Quỷ Tướng lập tức tản ra như hình cánh quạt, chậm rãi áp sát về phía Tần Phong.

Một tên Quỷ Tướng lạnh giọng hỏi: “Vì sao phải làm như vậy, nếu hôm nay ngươi không thể cho chúng ta một câu trả lời thỏa đáng, thì đừng hòng sống sót rời khỏi nơi này.”

Có kẻ quen thân với tên Quỷ Tướng đã chết, tức giận quát: “Nói nhảm với hắn nhiều như vậy làm gì? Chỉ là một tên phó tướng canh cổng, cũng dám ra oai.”

Vừa dứt lời, hắn ta liền trực tiếp ra tay, quỷ khí quanh người hóa thành móng vuốt sắc bén, bao phủ tấn công về phía Tần Phong.

Tên Quỷ Tướng này đến từ Quỷ giới Tây Vực, ở Quỷ Giới cũng có chút danh tiếng, thực lực không tồi, chiêu này cho dù không phát huy ra toàn bộ thực lực, thì ít nhất cũng phải bảy tám phần.

Hắn ta vốn định thử xem thực lực của Tần Phong thế nào, nào ngờ chỉ vì một lúc lầm đánh giá, lại dẫn đến họa sát thân…

Lão cha bị sỉ nhục, Tần Phong đang bực tức trong lòng, giết chết một tên cầm đầu nhục mạ, cơn giận trong lòng vẫn chưa trút hết, lại có kẻ dám chủ động ra tay.

Hồng Mông tiên khí trong cơ thể được điều động, lôi hồ trên tay trong nháy mắt tuôn trào, dưới sự bao bọc của quỷ khí từ lệnh bài xương trắng của Quỷ chủ, chỉ nghe một tiếng xé gió vang lên, thế công móng vuốt của tên Quỷ Tướng trong nháy mắt liền tan rã.

Mà lôi hồ vẫn chưa dừng lại, với khí thế như chẻ tre, trực tiếp xuyên thủng lồng ngực của tên Quỷ Tướng ra tay!

Bên ngoài Quỷ Môn Quan rộng lớn, trong nháy mắt yên tĩnh như chết.

Tất cả mọi người nhìn thấy cảnh này đều kinh ngạc không thôi.

Thổ Bá ở bên cạnh càng thêm kinh hãi không gì sánh bằng, nó có thể cảm nhận đ□ược rõ ràng, Tần Phong hiện tại so với lúc trước mạnh hơn không chỉ một bậc!

“Ngươi rốt cuộc là ai?”

“Thực lực này, tuyệt đối không thể nào là một tên phó tướng canh cổng!”

“Bỏ cái mũ tre trên đầu xuống, để lộ dung mạo!”

“Mọi người cẩn thận, tên này rất có thể chính là kẻ xông vào Quỷ Giới!”

Quả nhiên là như vậy… Thân hình Thổ Bá run lên, hành động theo cảm tính nhất định phải trả giá, thân phận của Tần Phong lập tức bại lộ.

Lúc này Thổ Bá không khỏi lo lắng cho tình cảnh của mình, dù sao Tần Phong là do nó dẫn đến!

Mà Tần Phong cũng hiểu rõ thân phận của mình không thể tiếp tục che giấu được nữa, khí thế quanh người tuôn trào.

Hắn không hối hận vì lựa chọn của mình.

Lúc trước ở trận chiến Chúc Long, lão cha liều mạng bảo vệ sự an toàn của hắn, hiện giờ lại bị oan uổng vào tù, hắn không thể lập tức đi cứu viện, trong lòng đã đủ tự trách, sao có thể nhịn được việc người khác nhục mạ lão cha?

Nếu như cho hắn thêm một cơ hội lựa chọn, hắn vẫn sẽ làm như vậy!

“Sao còn chưa bỏ mũ tre xuống?!”

“Tên này quả nhiên có gì đó mờ ám, mọi người chuẩn bị động thủ, sống chết bất luận!”

Đội hình cánh quạt bắt đầu thu hẹp, tạo thành thế bao vây, bắt đầu vây công Tần Phong và Thổ Bá.

Nhìn thấy cảnh này, Thổ Bá hoàn toàn thất vọng, nghĩ nó cả đời cẩn thận dè dặt, cuối cùng lại rơi vào kết cục này.

Nó sớm đã biết, dây dưa với Tần Phong, nhất định sẽ không có kết quả tốt đẹp gì.

Bị nhiều Quỷ Tướng vây công như vậy, sao có thể còn sống sót?

Thế nhưng một màn tiếp theo, lại nằm ngoài dự liệu của tất cả mọi người.

Chỉ thấy Tần Phong giơ tay phải ra, lôi đình như cơn lốc xoáy, phóng lên tận trời.

Chỉ trong nháy mắt, Lôi Đình Giới Vực mở ra, bao phủ toàn bộ Quỷ Môn Quan và Bạch Cốt lộ bên trong.

Lôi màn hóa thành bình chướng, cản lại thế công như sóng thần, trên bầu trời âm u, biển sấm gào thét, khiến trời đất rung chuyển.

…

Trên Nại Hà Kiều, đám Quỷ Đế đều cảm nhận được điều gì đó, đồng loạt nhìn về phía phương Nam.

Triệu Văn Hòa kinh ngạc nói: “Uy áp thật mạnh mẽ, rốt cuộc là ai gây ra?”

Quỷ Đế phương Bắc Trương Hành thản nhiên nói: “Không phải là thủ đoạn của người thường ở Quỷ Giới, ta có thể cảm nhận được sát khí có thể uy hiếp đến ta.

Nói đến Thần Đà bên kia hạ lệnh, phái người trấn giữ các nơi

Quỷ Môn Quan, tiêu diệt kẻ xông vào Quỷ Giới.

Nếu ta đoán không lầm, động tĩnh này hẳn là do tên xông giới kia mang đến."

"Thần Đà…" Nghe được hai chữ này, Triệu Văn Hòa nhíu mày.

Hàng loạt hành động của Thần Đà trong khoảng thời gian này, ông ta căn bản không đoán ra được.

Mà trong hai ngày gần đây khi Quỷ chủ không rảnh rỗi, Thần Đà càng không kiêng nể gì, vi phạm mệnh lệnh trước đó của Quỷ chủ, phái binh tấn công Nhân Gian.

Triệu Văn Hòa vốn tưởng rằng Chu Khất đại nhân tạm thời nắm quyền Quỷ Giới, sẽ ngăn cản hành vi này của Thần Đà, thế nhưng Chu lão gia tử lại nhắm mắt làm ngơ trước những hành động của Thần Đà.

Ông ta thậm chí còn cho rằng, Chu Khất lão gia tử đang ngầm đồng ý với Thần Đà…

Nghĩ đến đây, ông ta liếc nhìn Chu Khất đang lơ lửng trên không, lại nhìn về phía Quỷ chủ đang ngồi trong Đoạn Giới tu bổ bình chướng, chỉ mong người sau có thể sớm ngày trở về.

Đúng lúc này, Chu Khất vốn im lặng không nói bỗng lên tiếng: "Trương Hành."

"Ừm?"

"Ta muốn trấn thủ nơi này, không rảnh giám sát nơi khác, ngươi đi mang tên xông giới kia đến đây, sống chết bất luận."

Trương Hành trầm ngâm một lát, đáp một tiếng: "Được."

Sau đó, ông ta bước một bước vào hư không, thân hình trong nháy mắt biến mất không thấy.

Quỷ Đế nắm giữ Bắc Vực Trương Hành, đạo tắc tu luyện có liên quan đến thời không, cho dù Đoạn Giới và Quỷ Môn Quan Nam Vực cách xa nhau, đối với ông ta mà nói, cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt.

…

Tại Quỷ Môn Quan Nam Vực, thực lực của Tần Phong khiến cho tất cả Quỷ Tướng đều kinh hãi, bên trong Giới Vực, vậy mà không có ai có thể gây ra bất kỳ tổn thương nào cho hắn.

Mà dưới sự thổi quét của dòng khí hỗn loạn, mũ tre trên đầu Tần Phong cũng bị thổi bay, lộ ra dung mạo của Nhân tộc.

“Quả nhiên là người Nhân Gian!”

“Thổ Bá, lá gan của ngươi thật lớn, vậy mà dám mang theo kẻ xông giới vượt qua Quỷ Môn Quan!”

“Ngươi cũng muốn phải chịu hình phạt Minh giới sao?”

“Ta…” Thổ Bá há miệng, muốn nói lại thôi.

Sự việc đến nước này, cho dù nó nói mình bị ép buộc, e rằng cũng vô dụng.

Lúc này, Tần Phong lên tiếng: “Nơi này chiến trường hỗn loạn, ta không nhất định có thể lo cho ngươi, đợi lát nữa ta sẽ mở một con đường ở phía sau Giới Vực, ngươi hãy nhân cơ hội trốn vào Quỷ Môn Quan.”

Nghe vậy, Thổ Bá có chút không dám tin nhìn về phía Tần Phong.

Sống mấy ngàn năm, nguyên tắc mà nó luôn tuân theo chính là cá lớn nuốt cá bé.

Kẻ mạnh nô dịch kẻ yếu, nắm giữ sinh tử của kẻ yếu, có thể

nói là chuyện đương nhiên.

Đây là quy tắc của Quỷ Giới, cũng là nhận thức của mọi người.

Thế nhưng nó làm sao có thể ngờ được, vào lúc nguy cấp như vậy, thiếu chủ vậy mà còn lo lắng cho an nguy của nó?

“Thiếu chủ, người…” Thổ Bá vô cùng cảm động, nó nhìn thoáng qua khe hở được mở ra trên Giới Vực, sau đó không chút do dự lao vào trong, chạy trốn…

Nhìn thấy vậy, Tần Phong mặt không biểu cảm, dù sao hắn cũng chưa từng trông chờ gì vào tên này.

Đúng lúc hắn định thi triển tiên pháp, đẩy lùi đám Quỷ Tướng, tạm thời chạy trốn, thì hư không phía sau truyền đến một trận dao động, một giọng nói chậm rãi vang lên: “Vốn tưởng rằng sẽ là một đối thủ mạnh mẽ, không ngờ lại là một tên nhóc chưa đạt đến Siêu Thoát Chi Cảnh.”

Vừa dứt lời, còn chưa kịp để Tần Phong phản ứng, một luồng sáng đen liền xuyên thủng bụng hắn…

Chương 831: Trốn thoát

Quỷ Đế Trương Hành, tuy tư cách không bằng những Quỷ Đế khác, nhưng trong U Minh Quỷ Giới này, nơi mà thực lực được tôn sùng, hắn đã giữ vững ngôi vị Bắc Phương Quỷ Đế suốt ngàn năm qua, thực lực đủ để ngạo thị quần hùng.

Tần Phong tuy đã bước vào cảnh giới Nhị phẩm, trong cùng cảnh giới hiếm có địch thủ, nhưng đối mặt với một Quỷ Đế, lại trong tình huống không hề phòng bị, bị một chiêu đánh trọng thương cũng là chuyện thường.

Cảm nhận cơn đau dữ dội truyền đến từ bụng, hắn không dám chậm trễ, dưới chân Hồng Mông tiên khí ngưng tụ, chỉ trong nháy mắt, đã lùi về sau trăm trượng.

Lôi đình màu xanh lục hội tụ tại vết thương bị xé rách, chỉ trong vài hơi thở, vết thương đã bắt đầu khép lại.

Trương Hành thấy vậy, lên tiếng: "Sinh khí nồng đậm như vậy, còn có năng lực chữa trị mạnh mẽ đến thế..."

Hắn đảo mắt nhìn xung quanh, nhìn thấy Giới Vực mà Tần Phong bố trí, lại nhìn thấy đám Quỷ Tướng đang tan tác: "Đây đều là uy năng của Giới Vực này?

Khó trách dám một mình đến Quỷ Giới, quả nhiên là có chút bản lĩnh, nhưng vẫn chưa đủ."

Dứt lời, Trương Hành giơ tay phải lên, Hư Không xung quanh bắt đầu nứt toác.

Sau đó, trước ánh mắt kinh ngạc của Tần Phong, Giới Vực của

hắn lại bị lực xoắn của không gian xé nát!

Tên này rốt cuộc là ai, lại có thực lực khủng bố như vậy... Tần Phong kinh hãi không thôi, nhanh chóng suy nghĩ đối sách.

Mà đám Quỷ Tướng nhìn thấy Trương Hành, đều đồng loạt reo hò.

"Quỷ Đế đại nhân, mau giết tên tiểu tử này!"

"Quỷ Giới há lại là nơi mà người Nhân Gian có thể tùy ý xông vào, hôm nay phải cho hắn có đến mà không có về!"

"Chờ đã, ta muốn lột da rút gân, bẻ xương ăn tủy hắn, để giải mối hận trong lòng!"

Tiếng la hét vang lên không dứt.

Lại là Quỷ Đế... Tần Phong nghe thấy những tiếng hô hoán này, sắc mặt vô cùng khó coi, vốn tưởng rằng có thể kịp thời rút lui, tránh chạm mặt với những chiến lực cao cấp của Quỷ Giới, không ngờ vẫn chậm một bước.

Chỉ trong nháy mắt, một khuôn mặt xuất hiện trước mặt Tần Phong, chính là Trương Hành!

Tần Phong trợn trừng hai mắt, lập tức điều động Hồng Mông tiên khí trong cơ thể, lôi hồ màu đỏ rực quấn quanh người, hung hăng lao về phía đối phương.

"Diệt Sinh Lôi?" Trương Hành có chút kinh ngạc.

Lôi đình này có lực sát thương vô song đối với sinh vật Quỷ Giới, cho dù có Trích Tinh Điểm Mệnh, thắp sáng nhiều ngọn mệnh hỏa, vẫn sẽ bị Diệt Sinh Lôi tiêu diệt trực tiếp.

Đây cũng là lý do tại sao Tần Phong có thể đối mặt với đám Quỷ Tướng mà vẫn ung dung tự tại.

Tuy nhiên, trước mặt Trương Hành, thủ đoạn Diệt Sinh Lôi này hoàn toàn không đủ xem, hắn chỉ cần vung tay vài cái, những lôi hồ màu đỏ rực kia đã tan biến.

Nhưng Tần Phong cũng nhân cơ hội này, một lần nữa kéo dài khoảng cách.

Trương Hành nhìn Tần Phong ở phía xa, nhìn dung mạo của hắn, như có điều suy nghĩ: "Khuôn mặt và ánh mắt này của ngươi, thật giống với tên bị nhốt trong Vô Gian Lao Ngục.

Ngươi và Nam Phương Quỷ Đế, rốt cuộc có quan hệ gì?"

Tần Phong trầm giọng nói: "Hắn là cha ta."

Lời vừa nói ra, bốn phía xôn xao.

Trương Hành trầm ngâm một lát: "Thì ra là vậy, một mình dám đến đây, lại là vì cứu lão cha của mình, quả là dũng cảm.

Hiếu tâm của ngươi khiến ta rất tán thưởng, chỉ tiếc Chu lão gia tử có lệnh, bảo ta đưa ngươi đến trước mặt ông ta, sống chết bất luận, nếu không ta thật sự muốn tha cho ngươi một mạng."

Dừng một chút, Trương Hành lại nói: "Hay là thế này? Ta chỉ ra một chiêu, nếu sau một chiêu, ngươi còn sống, sau này ngươi muốn làm gì, đều không liên quan đến ta.

Nếu ngươi không chịu nổi một chiêu này, hai ngày sau, cha ngươi bị Minh Sát chi hình đánh hồn phi phách tán, ta sẽ chôn hài cốt của ngươi ở gần hắn."

Những Quỷ Tướng khác nghe vậy, vội vàng can ngăn: "Quỷ Đế đại nhân, vạn vạn lần không thể!"

"Nếu để tên tiểu tử này bình an tiến vào Quỷ Giới, chúng ta còn mặt mũi nào nữa?"

Trương Hành lạnh lùng hừ một tiếng: "Nhiều người như vậy, mà không đối phó nổi một tên tiểu tử Nhân Gian, mặt mũi của Quỷ Giới đã sớm bị các ngươi vứt bỏ hết rồi.

Còn nữa, chuyện của bản Đế, từ bao giờ đến lượt các ngươi ở đó khoa tay múa chân?!"

Uy áp khủng bố như sóng biển đè nén đám Quỷ Tướng đến mức đau đớn không chịu nổi, chúng lập tức im như ve sầu mùa đông, không dám nói thêm lời nào.

Tần Phong hít sâu một hơi, toàn thân đề phòng.

"Ngươi không nói, bản Đế xem như ngươi đồng ý." Trương Hành lạnh lùng nói, sau đó giơ tay phải lên, đầu ngón trỏ ngưng tụ quỷ khí, một tia sáng đen bắn vào Hư Không, rồi đột nhiên biến mất.

Nhưng Tần Phong biết, chiêu thức của đối phương chưa biến mất, bởi vì hắn có thể cảm nhận được sát khí nồng nặc, sát khí khiến da đầu hắn tê dại.

Vị Quỷ Đế trước mắt này, đạo tắc mà hắn tu luyện, nhất định có liên quan đến Hư Không, một chỉ này đã lướt vào trong Hư Không!

Nghĩ thông điểm này, Tần Phong vội vàng thi triển Vị Thị Chi Thuật, quan sát xung quanh.

Vô số hình ảnh tương lai xuất hiện trước mắt hắn, tia sáng đen kia, từ các góc độ kỳ quái xuất hiện, dễ dàng xuyên thủng lồng ngực hắn, mà hắn, căn bản không thể tránh né!

Những Quỷ Tướng khác nhìn thấy Trương Hành điểm ra một chỉ kia, cũng thở phào nhẹ nhõm.

Bởi vì chúng hiểu rõ, đây là sát chiêu lợi hại của Quỷ Đế đại

nhân - Thiểm Chỉ, khi những tồn tại quỷ dị kia xâm nhập Quỷ Giới, Quỷ Đế đại nhân chính là dùng chiêu này, với khí thế như chẻ tre, đánh vô số kẻ địch vào phong ấn mà Quỷ Chủ và Địa Tạng Bồ Tát bố trí!

"Cứ tiếp tục như vậy chắc chắn sẽ chết, ta phải tìm ra con đường sống duy nhất."

Ý nghĩ vừa xuất hiện, Tần Phong liền dẫn động Hồng Mông tiên khí hội tụ vào hai mắt, Tiên Thiên Nhất Khí lưu chuyển quanh thân, chỉ trong một phần ngàn khoảnh khắc, hắn đã tiến vào trạng thái Thần Uy.

Mà ở trong trạng thái này, hắn dường như đã nắm giữ Thiên Mệnh Đạo Tắc sâu hơn một bước, ngay cả Vị Thị Chi Thuật cũng xuất hiện những hình ảnh mới.

Trong vô số hình ảnh cái chết ở tương lai, một đường trắng đột nhiên xuất hiện, nó như một con rắn bạc né tránh tất cả kết cục phải chết, sau đó lao về phía con đường sống duy nhất...

"Ở đó!" Tần Phong mở to hai mắt.

Diệt Sinh Lôi và Bạch Lôi trận pháp dung hợp, lôi đình màu đỏ trắng đan xen bắn ra, đánh vào một chỗ trên Hư Không!

"Lại thật sự để hắn tìm được sơ hở, nhưng trạng thái này của hắn..." Trương Hành hơi nhướng mày.

Tiếp theo chỉ nghe thấy một tiếng ầm vang, Hư Không sụp đổ, Thiên Địa dường như chỉ còn lại màu đen trắng.

Tần Phong bị dư ba đánh bay, tuy đã tìm được sinh cơ duy nhất, nhưng trước thực lực khủng bố của Trương Hành, hắn vẫn bị Thiểm Chỉ đánh cho da tróc thịt bong, ngũ tạng lục phủ như muốn dời chỗ.

"Phải nhân cơ hội này chạy trốn..."

Lời hứa một chiêu của Trương Hành, Tần Phong đương nhiên sẽ không dễ dàng tin tưởng, lùi một bước mà nói, cho dù đối phương giữ lời hứa, nhưng những Quỷ Tướng khác thì sao? Chúng có ngồi yên không?

Dù sao Trương Hành đã nói sẽ không ra tay nữa, nhưng chưa nói sẽ không để những Quỷ Tướng khác ra tay.

Vì vậy, lúc này Tần Phong chỉ muốn nhân lúc hỗn loạn, tiến vào Quỷ Môn Quan.

Nhưng với trạng thái hiện tại của hắn, muốn thoát khỏi sự truy sát của đám Quỷ Tướng, chẳng khác nào nằm mơ giữa ban ngày.

Trên thực tế, nếu không phải ý chí kiên cường chống đỡ, e rằng hắn đã hoàn toàn hôn mê.

Ngay trong thời khắc nguy cấp này, từ trong lớp bụi m cát do sóng khí thổi tung, một bóng người lao ra, tóm lấy Tần Phong.

Tần Phong vừa định phản kháng, liền nghe thấy bên tai truyền đến giọng nói quen thuộc: "Thiếu chủ đừng hoảng hốt, là ta! Ta đến đưa ngươi rời khỏi đây."

Tên này lại quay lại cứu ta... Tần Phong kinh ngạc, vết thương bùng phát, hai mắt tối sầm, dần dần mất đi ý thức.

Chương 832: Mỗi người một tâm tư

Chờ đến khi dư ba tan đi, khói lửa tiêu tán, đám Quỷ Tướng ngã trên đất mới bừng tỉnh.

“Tên tiểu tử đó đâu? Hắn đi đâu rồi?”

“Thần thông Thiểm Chỉ của Quỷ Tướng đại nhân mà hắn cũng né được sát chiêu trí mạng.”

“Dù vậy, hắn gánh chịu uy năng đó ở cự ly gần như thế, chắc chắn bị thương rất nặng, nếu có thể bắt được hắn, nhất định sẽ nhận được ban thưởng của Thần Đà đại nhân!”

“Còn không mau đuổi theo? Hắn bị thương nặng như vậy, chạy không xa được đâu!”

Vì ban thưởng, tất cả Quỷ Tướng đều hành động, chỉ có Quỷ Đế Trương Hành lơ lửng trên không trung vẫn thản nhiên nhìn tất cả.

Lúc này, hắn bỗng phát hiện ra điều gì đó, cúi đầu nhìn ống tay áo bên phải của mình, ở đó, một dấu vết cháy đen vô cùng rõ ràng.

Đó là dấu vết mà một chỉ Lôi Đình của Tần Phong để lại!

“Có chút thú vị.” Trương Hành liếc mắt nhìn về phía Quỷ Môn Quan, hai mắt nheo lại, sau đó thân hình lóe lên, liền biến mất tại chỗ.

Khi hắn ta xuất hiện trở lại, đã quay về Nại Hà Kiều.

Triệu Văn Hòa thấy Trương Hành một mình trở về, liền biết việc bắt giữ không thành, không khỏi kinh ngạc.

Trong số năm vị Quỷ Tướng, nếu so tốc độ, không ai là đối thủ của Trương Hành, ngay cả hắn ta cũng không bắt được kẻ xông giới, đủ thấy kẻ xông giới kia không tầm thường.

Chu Khất nhìn chằm chằm vào Đoạn Giới, không quay đầu lại hỏi: "Thất thủ rồi?"

Trương Hành đáp: "Không tính là thất thủ, tên tiểu tử đó bị ta đánh trọng thương, những người khác hẳn là có thể bắt hắn về."

Triệu Văn Hòa hiếu kỳ nói: "Ý ngươi là, ngươi đã tha cho hắn một mạng?"

"Cho hắn một chiêu cơ hội, hắn không chết, ta lười đuổi theo." Trương Hành thẳng thắn thừa nhận, nhiều Quỷ Tướng ở Quỷ Môn Quan như vậy đều nhìn thấy, hắn có giấu diếm cũng vô ích.

"Tại sao?" Chu Khất thản nhiên hỏi.

"Tên tiểu tử đó là con trai của Nam Phương Quỷ Đế khi còn ở Nhân Gian, vì cứu cha mà một mình đến đây, ta rất thưởng thức, chỉ vậy thôi."

"Cái này..." Triệu Văn Hòa nhất thời ngẩn ra, sau đó nhìn về phía Chu Khất lão gia tử: "Nếu thật như vậy, hắn nhất định sẽ tìm cách phá hoại Minh Sát Hình hai ngày sau, tuy nhiên khả năng này là rất nhỏ."

Minh Sát Hình ở Quỷ Giới hung danh hiển hách, sao có thể dễ dàng bị phá hoại như vậy?

Trước đây cũng có người muốn cứu phạm nhân của Minh Sát Hình, kết quả cũng chỉ là cùng bị Minh Sát Hình đánh cho hồn phi phách tán mà thôi.

Còn việc đối phương muốn cứu người từ Vô Gian Lao Ngục, đó càng là chuyện hoang đường.

Dù sao hiện tại người có thể mở Vô Gian Lao Ngục, chỉ có Chu Khất mà thôi.

Nghĩ đến đây, hắn ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, chờ đợi lão gia tử sẽ ứng phó như thế nào.

Chỉ nghe Chu Khất thản nhiên nói: "Tuy chỉ là một con chuột nhắt không đáng để ý, nhưng ở Quỷ Giới quậy phá, cũng khiến người ta phiền lòng.

Triệu Văn Hòa, ngươi đi bắt hắn về, sống chết bất luận.

Còn Trương Hành, ngươi tự ý hành động, phạt ngươi ở lại Nại Hà Kiều canh giữ Đoạn Giới, không được tự ý rời đi."

"Vâng." Trương Hành vui vẻ nhận lệnh.

Chu Khất dặn dò xong, lại nói tiếp: "Quỷ Chủ ngồi trấn Đoạn Giới, Phong Ấn không người canh giữ, trước khi Minh Sát Hình thi hành, ta sẽ ở đó.

Nếu có tình huống khẩn cấp, hãy truyền tin cho ta."

"Minh bạch." Triệu Văn Hòa chắp tay đáp.

Lại ngẩng đầu lên, bóng dáng lão gia tử đã không còn?

Chờ lão gia tử đi rồi, Triệu Văn Hòa đang định rời đi, Trương Hành bỗng lên tiếng: "Ngươi không cảm thấy những chuyện gần đây xảy ra quá trùng hợp sao?"

Triệu Văn Hòa dừng bước: "Ngươi có ý gì?"

"Sau khi cân bằng sinh tử bị phá vỡ, Quỷ Giới liên tục xảy ra dị biến.

Thần Đà muốn dồn Nam Phương Quỷ Đế vào chỗ chết, lại phát động chiến tranh với Nhân Gian, Quỷ Chủ lại đúng lúc này vì Đoạn Giới Bình Chướng bị phá hỏng mà bất lực.

Phía sau tất cả những điều này, dường như có một bàn tay đang thúc đẩy."

Triệu Văn Hòa nghe vậy, cau mày, là Quỷ Đế có tư cách lâu năm ở Quỷ Giới, những vấn đề này làm sao hắn không nhìn ra?

"Rốt cuộc ngươi muốn nói gì? Chẳng lẽ ngươi biết ai là kẻ đứng sau?"

Trương Hành cười lạnh một tiếng: "Trong số mấy vị Quỷ Đế, ngoại trừ lão gia tử mà ta không nhìn thấu, thì tâm cơ của ai có thể sâu bằng ngươi, ngươi đã sớm biết rõ, lại còn giả ngu."

Nói xong, hắn xoay người rời đi.

Triệu Văn Hòa nhắm mắt trầm ngâm, hồi lâu sau, hắn mới hạ quyết tâm, hướng Thúy Vân cung của Quỷ Giới bay đi, mà nơi đó chính là nơi ở của Địa Tạng Bồ Tát.

...

Tần Phong chìm trong hôn mê, như thể đang ở trong bóng tối hỗn độn.

Nơi đây không có ánh sáng, cũng không có bất kỳ âm thanh nào.

Đột nhiên, những hình ảnh rời rạc như những slide chiếu, lướt qua trước mắt hắn.

Hắn nhìn thấy khoảnh khắc cha mình hồn phi phách tán, hắn nhìn thấy cảnh tượng U Minh Quỷ Giới sụp đổ.

Mà trong khe nứt của hư không, trong ký ức kiếp trước của

Hiên Viên Nhất Bái, Cự Nhân quỷ dị kia lại xuất hiện, vung tay lên, vô số đạo văn che trời lấp đất.

Cũng chính là đạo văn này, đang không ngừng ăn mòn Quỷ Giới, khiến nó lụi tàn.

Ngay lúc này, Cự Nhân trong khe nứt bỗng phát hiện ra điều gì đó, trên thân thể được tạo thành từ những khối thịt, vô số con ngươi đồng loạt nhìn về phía Tần Phong.

Ánh mắt đó dường như mang theo ma lực nào đó, câu hồn đoạt phách Tần Phong, khiến hắn không ngừng tới gần.

Ma âm không ngừng vang lên bên tai Tần Phong: "Tiên Thiên Nhất Khí, dung hợp với ta!"

Ngay khi Tần Phong sắp chìm đắm trong đó, vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, một đạo ánh trăng sáng tỏ xuyên qua bóng tối, chiếu xuống đỉnh đầu Tần Phong.

Giọng nói dịu dàng vang lên: "Tỉnh lại!"

Tần Phong đột ngột mở mắt, ngồi dậy, hắn nhìn quanh bốn phía, nơi đây hắn là một thạch động.

Lúc này hắn đang nằm trên thạch sàng, nhìn ra bên ngoài qua khe đá, trời tối đen như mực, hiển nhiên hắn đã hôn mê rất lâu.

Thổ Bá thu nhỏ hình dạng nghe thấy động tĩnh, vội vàng chạy tới: "Thiếu chủ, ngươi rốt cuộc cũng tỉnh."

Tần Phong xoa xoa mi tâm hỏi: "Ta đã hôn mê bao lâu rồi?"

Thổ Bá suy nghĩ một chút rồi đáp: "Tính cả thời gian, hắn là đã ba canh giờ, Thiếu chủ lần này, thật sự là thập tử nhất sinh..."

Tiếp đó Thổ Bá bắt đầu hồi tưởng lại quá trình cứu Tần Phong, miêu tả tình huống nguy cấp lúc đó, và hình tượng trung

thành hộ chủ của mình một cách sinh động.

Tần Phong chân thành cảm ơn: “Trước đây là ta đã hiểu lầm ngươi, tưởng rằng ngươi là kẻ tham sống sợ chết, lần này nếu không có ngươi, ta thật sự nguy hiểm rồi.

Bất quá điều khiến ta hiếu kỳ là, lúc đầu ngươi không chút do dự chạy vào Quỷ Môn Quan, chẳng lẽ là đang chờ cơ hội cứu ta?”

Thổ Bá nghe vậy, thần sắc có chút lúng túng, nó vừa định nói gì đó, thì ở lối vào thạch động, một giọng nói yêu kiều vang lên: “Tốc độ chạy trốn của tên này thậm chí còn có thể sánh ngang với Quỷ Đế Trương Hành, ngươi trông mong nó có lòng trung thành này sao?

Nếu không phải ta vừa lúc gặp nó, thì nó làm sao có thể mạo hiểm quay lại cứu ngươi.”

Tần Phong lần theo tiếng nhìn lại, thấy Mạnh Sương với thân hình yêu kiều.

Chỉ là lúc này đối phương rõ ràng đã trải qua một phen đại chiến, sắc mặt tiều tụy không nói, trên người còn có rất nhiều vết thương chưa lành.

Chưa kịp để Tần Phong hỏi, Mạnh Sương đã bưng ra một bát thuốc từ bên cạnh.

Nước thuốc đục ngầu không nói, còn tỏa ra mùi hắc khó ngửi.

“Ta biết ngươi có rất nhiều vấn đề, trước tiên uống cái này vào, điều dưỡng sinh khí, sau đó chúng ta lại nói chuyện.”

“Được.” Tần Phong không nói hai lời, nhận lấy bát thuốc, mùi hắc xộc vào mũi, trong đó còn xen lẫn mùi rượu?

Hắn do dự một chút, cuối cùng vẫn uống cạn bát thuốc, quả

nhiên là thuốc đắng dã tật...

Rắc!

Bát thuốc vỡ tan, Tần Phong lại một lần nữa rơi vào hôn mê.

Thổ Bá kinh ngạc nói: “Hắn làm sao vậy?”

Mạnh Sương lẩm bẩm: “Chậc, lại thất bại rồi sao.”

Chương 833: Thấy lệnh bài này, như Quỷ chủ đích thân đến

Vị của bát canh kia thật sự là khó mà hình dung, Tần Phong cảm giác mình như vừa đi một vòng Quỷ Môn Quan.

Khi hắn mở mắt ra lần nữa, đã qua hai nén nhang.

“Sao ta lại hôn mê nữa rồi?”, Tần Phong xoa xoa trán hỏi.

Thổ Bá nghe vậy, lập tức đáp: “Thiếu chủ uống xong thuốc của Mạnh đại nhân, kết quả liền thành ra thế này.”

Lời vừa nói ra, Tần Phong liếc mắt nhìn vết tích còn sót lại trên mặt đất, nghi hoặc nhìn về phía Mạnh Sương.

Nàng đang điều chỉnh thương thế trong cơ thể, cảm nhận được ánh mắt, thản nhiên đáp: “Đây là rượu thuốc của ta, có thể giúp ngươi chữa thương, ngươi lại rơi vào hôn mê, phần lớn là do thương thế quá nặng, lại bộc phát.”

Tần Phong cảm nhận thân thể một chút, quả thực là nhẹ nhõm hơn trước rất nhiều, nhưng hắn vẫn hiếu kỳ hỏi: “U Minh Quỷ Giới, cũng có rượu thuốc sao?”

Mạnh Sương lắc đầu: “Tự nhiên là không có, bất quá ta dựa theo rượu ngon ngươi từng cho ta, dùng nguyên liệu hiện có của U Minh Quỷ Giới, tiến hành chế tạo, bảo đảm hương vị và khẩu vị đồng thời, còn ban cho nó năng lực khôi phục thương thế.”

Tần Phong mặt mày cứng đờ: “Khẩu vị và hương vị tạm thời

không đề cập tới, dược hiệu này quả thực không tệ. Thương thế của ta đã hồi phục rất nhiều, chỉ là đầu óc vẫn còn hơi choáng váng, hít~ Rốt cuộc ngươi đã dùng những nguyên liệu gì?"

Chẳng lẽ đây là Mạnh Bà Thang trong truyền thuyết sao, sao lại lợi hại như vậy... Tần Phong nhéo nhéo mi tâm, trong lòng thầm oán một câu.

Ánh mắt Mạnh Sương có chút lảng tránh: "Đừng nên xoắn xuýt những thứ không liên quan này, ngươi lúc này một thân một mình đến đây, hẳn là vì Tần Quỷ Đế phải không?"

Nhắc tới chuyện này, lông mày Tần Phong nhíu lại, tinh thần cũng phấn chấn hơn không ít.

Hắn vận chuyển Hồng Mông tiên khí trong cơ thể, trong nháy mắt khiến đầu óc thanh minh hơn rất nhiều, sau đó có chút oán hận nói: "Ta đối với Quỷ Chủ đại nhân cũng coi như không tệ, định kỳ đều dâng lên cống phẩm, nhưng vì sao Ngài ấy lại hạ quyết định như vậy, nhốt cha ta vào Vô Gian Lao Ngục, thậm chí còn muốn thi hành Minh Sát chi hình với ông ấy? Các ngươi hẳn là hiểu rõ tính cách của cha ta, quấy nhiễu cân bằng sinh tử, ý đồ lật đổ Quỷ Giới, những lời này căn bản là vô căn cứ."

Ở bên ngoài Quỷ Môn Quan, khi những Quỷ Tướng kia nhục mạ Tần lão gia, Tần Phong cũng nghe được không ít nội dung, đối với nguyên nhân trước sau của sự việc cũng hiểu rõ hơn một chút.

Rõ ràng là hãm hại.

Mạnh Sương thở dài một hơi: "Ta biết ngươi đối với Quỷ Chủ đại nhân sinh lòng oán hận, nhưng đây cũng không phải là bản ý của Quỷ Chủ đại nhân..."

Tiếp đó, nàng liền đem tình hình hiện nay của Quỷ Giới đơn giản nói rõ cho Tần Phong một phen.

Tần Phong nghe xong, thần sắc vô cùng ngưng trọng, hắn không ngờ tới Quỷ Giới đã nguy cấp đến mức độ này -

Cân bằng sinh tử hỗn loạn, đã ảnh hưởng nghiêm trọng đến sự tồn tại của Quỷ Giới.

Mà quái vật bên ngoài Nại Hà Kiều - Đoạn Giới, cũng đột nhiên đến dữ dội, ngay cả những quái vật bị phong ấn trong Kim Bát cũng bắt đầu bạo động.

Nếu như trong thời khắc nguy cấp này, nội bộ Quỷ Giới lại xuất hiện vấn đề, như vậy Quỷ Giới nhất định sẽ rơi vào vạn kiếp bất phục.

“Quỷ Chủ đại nhân cũng là bất đắc dĩ, Thần Đà lấy được chứng cứ bất lợi cho Tần Quỷ Đế, vì để trấn an Quỷ giới chúng nhân, Quỷ Chủ đại nhân chỉ có thể hạ lệnh như vậy. Ngài ấy hẳn là không phải thật sự muốn dồn Tần Quỷ Đế vào chỗ chết, bằng không cũng không có khả năng an bài Minh Sát chi hình vào hai ngày sau. Hơn nữa, ngươi có thể lấy thân xác máu thịt đến U Minh Quỷ Giới, hẳn là Quỷ Chủ đại nhân đã ban cho ngươi vật gì đó phải không?”

Tần Phong gật gật đầu, sau đó lấy lệnh bài xương trắng trong ngực ra.

Mạnh Sương nhìn thấy vật này, liền giật mình kinh hãi: “Quỷ Chủ đại nhân lại giao thứ này cho ngươi?”

Mà Thổ Bá ở bên cạnh càng là trực tiếp sợ hãi quỳ rạp xuống đất, trong miệng hô to: “Tham kiến Quỷ Chủ đại nhân!”

Tần Phong bị một màn trước mắt làm cho hoang mang, không khỏi hỏi: “Đây rốt cuộc là thứ gì?”

Mạnh Sương thở phào nhẹ nhõm, chậm rãi mở miệng giải thích: “Đây là lệnh bài của Quỷ Chủ, thấy lệnh như thấy Quỷ Chủ

đại nhân đích thân đến, dựa vào bạch cốt lệnh này, có thể thống lĩnh Quỷ Giới, Quỷ Binh Quỷ Tướng tùy ý điều động. Ta vốn tưởng rằng, Quỷ Chủ đại nhân đầu thân vào Đoạn Giới tu bổ Bình Chướng, sẽ giao bạch cốt lệnh cho Chu Khất đại nhân thống lĩnh toàn cục, không ngờ tới, bạch cốt lệnh lại ở trong tay ngươi. Trong này, chẳng lẽ có thâm ý gì?"

Tần Phong không có suy nghĩ đến thâm ý trong đó, mà là kích động hỏi: "Vậy ta dựa vào lệnh bài này, có thể trực tiếp thả cha ta ra khỏi Vô Gian Lao Ngục hay không?"

Mạnh Sương thẳng thắn nói: "Không được."

"Vì sao?", Tần Phong không hiểu, theo như hắn lý giải, dựa vào bạch cốt lệnh, hẳn là có thể tùy ý cứu cha ra mới đúng.

"Trong U Minh Quỷ Giới, có thể mở Vô Gian Lao Ngục chỉ có hai người, một là Quỷ Chủ đại nhân, hai là Chu Khất lão gia tử, chỉ có bạch cốt lệnh, căn bản không cách nào mở Vô Gian Lao Ngục."

"Vậy ngươi dẫn ta đi tìm Chu Khất kia, ta dùng lệnh bài này bảo ông ta mở Vô Gian Lao Ngục ra là được chứ gì?", Tần Phong mở miệng nói.

Mạnh Sương lắc đầu: "Cho dù ngươi có bạch cốt lệnh, cũng không phải tất cả mọi người đều phải nghe theo mệnh lệnh của ngươi, trong đó đại biểu chính là Ngũ Phương Quỷ Đế. Hơn nữa, với tính cách của lão gia tử, cho dù nhìn thấy bạch cốt lệnh trong tay ngươi, cũng sẽ không thả Tần Quỷ Đế trong Vô Gian Lao Ngục ra. Muốn trực tiếp cứu người từ Vô Gian Lao Ngục, ta khuyên ngươi vẫn nên bỏ đi ý nghĩ này."

"Vậy ta nên làm như thế nào?"

Mạnh Sương trầm ngâm một lát, sau đó đáp: "Quỷ Chủ đại

nhân đã giao bạch cốt lệnh cho ngươi, chính là muốn ngươi cứu Tần Quỷ Đế, ta sẽ giúp ngươi một tay. Con đường Vô Gian Lao Ngục không thông, vậy chúng ta chỉ có thể ra tay vào ngày thi hành Minh Sát chi hình. Hiện tại nghĩ lại, Quỷ Chủ đại nhân để Lý Dương canh giữ Minh Trụ, có lẽ đã sớm liệu đến cục diện này."

"Cho nên, chúng ta phải đi tìm Lý Dương trước, thương nghị đối sách?"

"Nói theo lý mà nói, hiện tại lập tức đi tìm là ổn thỏa nhất, nhưng tình hình Quỷ Giới hiện nay... Thần Đà rõ ràng đã sinh lòng dị tâm với Quỷ Chủ đại nhân, thương thế trên người ta chính là do hắn gây ra. Hơn nữa, hắn đã hạ lệnh trong Quỷ Giới, để chúng Quỷ Tướng truy sát ngươi, trong đó phần lớn đều là tâm phúc của hắn, cho dù ngươi có bạch cốt lệnh bài, cũng khó mà có tác dụng. Một khi hành tung của ngươi bị bại lộ, Thần Đà nhất định sẽ đích thân đến, lấy mạng của ngươi."

Tần Phong chưa từng gặp qua Thần Đà, cũng chưa từng giao thủ với hắn, nhưng đều là Quỷ Đế, thực lực của Trương Hành đã đủ để nhìn ra rất nhiều vấn đề.

Tên này không chỉ hãm hại cha ta, còn muốn dồn ta vào chỗ chết... Tần Phong nắm chặt nắm đấm, lông mày nhíu chặt.

Mạnh Sương lại nói: "Lúc Quỷ Chủ không có ở đây, rất nhiều người đều sinh lòng dị tâm, ta không biết còn bao nhiêu Quỷ Đế vẫn đứng về phía Quỷ Chủ. Muốn thành công cứu Tần Quỷ Đế, chỉ dựa vào mấy người chúng ta là không đủ, ta phải tìm những Quỷ Đế khác làm trợ lực."

"Vậy trong lòng ngươi có nhân tuyển nào chưa? Nếu như tìm nhầm người, hậu quả khó mà lường được."

Mạnh Sương vốn định đi tìm Chu Khất lão gia tử, dù sao thì người sau ở Quỷ Giới cũng rất có tiếng tăm, nếu như có được sự

giúp đỡ của lão gia tử, tất cả mọi vấn đề đều có thể giải quyết dễ dàng.

Nhưng Quỷ Chủ đại nhân lại ban bạch cốt lệnh cho Tần Phong, lại khiến trong lòng nàng sinh ra do dự.

Một lát sau, nàng mới thở phào một hơi nói: “Bất kể như thế nào, đều phải thử một lần, ta đã nghĩ đến một người, chờ thương thế khôi phục một chút, chúng ta liền xuất phát.”

“Được.” Tần Phong gật gật đầu, sau đó nhìn về phía Thổ Bá.

Người sau hoảng sợ biến sắc, vội vàng nói: “Tiểu nhân thực lực thấp kém, sẽ không đi theo hai vị, để tránh liên lụy hai vị.”

Tần Phong thở dài một hơi: “Nhưng ngươi đã nghe được quá nhiều thứ không nên nghe, vì để tránh ngươi tiết lộ bí mật, ta chỉ có thể giết người diệt khẩu.”

Thân thể Thổ Bá run lên, sau đó lời nói xoay chuyển: “Tuy rằng tiểu nhân thực lực thấp kém, nhưng Tần Quỷ Đế đối với ta ân trọng như núi, cho dù là núi đao biển lửa, ta cũng muốn cùng Thiếu chủ cùng đi!”

“Không miễn cưỡng chứ?”

“Tuyệt đối không miễn cưỡng! Đều là lời nói thật lòng của ta!”

Chương 834: Biến cố tại Thúy Vân cung

“Chúng ta đang đi đâu vậy?”, Tần Phong hỏi, ba người đang phi nhanh trong bóng đêm.

Mạnh Sương đáp: “Đến Thúy Vân cung, nơi cư ngụ của Địa Tạng Vương Bồ Tát. Ta nghe nói Triệu Văn Hòa sau khi rời khỏi Nại Hà Kiều liền đến đó, hắn ta có lẽ muốn mượn thần thú Đế Thính dưới trướng Bồ Tát để truy tìm tung tích của ngươi. Chúng ta có thể chờ sẵn bên ngoài Thúy Vân cung, tìm cách lôi kéo hắn ta”.

“Ngươi chắc chắn Triệu Văn Hòa này có thể tin tưởng? Nhỡ đâu hắn ta cấu kết với Thần Đà, chúng ta đến đó chẳng phải là tự chui đầu vào lưới sao?”, Tần Phong lên tiếng hỏi.

Mạnh Sương gật đầu: “Quả thực có rủi ro, nhưng trước khi Quỷ Chủ đại nhân trở về, ta chỉ có thể nghĩ đến việc lôi kéo hắn ta. Trí tuệ của hắn ta hơn người, lại vô cùng sáng suốt, lúc trước khi Thần Đà nghi ngờ Tần Quỷ Đế, các Quỷ Đế khác đều im lặng đứng nhìn, chỉ có hắn ta lên tiếng nói vài câu. Đến lúc gặp được hắn ta, ngươi hãy lấy Bạch Cốt Lệnh ra, xác suất thuyết phục được hắn ta hẳn là không thấp”.

“Vậy sao không đi tìm Quỷ Đế Chu Khất, lúc trước khi giới thiệu về các Quỷ Đế, ta có thể nghe ra địa vị của hắn ta ở Quỷ Giới rất cao, thậm chí chỉ sau Quỷ Chủ đại nhân. Hơn nữa nghe ngữ khí của ngươi, hẳn là vô cùng tin phục hắn ta”.

Nghe vậy, Mạnh Sương khựng lại một chút rồi mới nói ra điều mình băn khoăn: “Ban đầu người ta nghĩ đến đầu tiên chính là hắn

ta, thế nhưng Quỷ Chủ đại nhân lại giao Bạch Cốt Lệnh cho ngươi mà không giao cho Chu Khất lão gia tử, khiến ta cảm thấy có gì đó không đúng. Hơn nữa Thần Đà sau khi Quỷ Chủ rời đi đã làm ra nhiều chuyện quá đáng như vậy, lão gia tử lại chỉ nhắm mắt làm ngơ, căn bản không có ý định ngăn cản… Lão gia tử như vậy khiến ta cảm thấy có chút xa lạ".

"Ý của ngươi là, Thần Đà không phải là kẻ chủ mưu, mà kẻ đứng sau hắn ta có lẽ chính là Chu Khất?", Tần Phong trầm giọng hỏi.

Mạnh Sương vẻ mặt nghiêm trọng, không trả lời, đây chỉ là suy đoán, không có bất kỳ căn cứ nào, nàng không thể dễ dàng kết luận.

Còn Thổ Bá đứng bên cạnh nghe được những lời này, sớm đã sợ đến mức run rẩy. Là kẻ lão luyện ở Quỷ Giới, nó có thể coi là trăm sự đều biết, chuyện lớn nhỏ gì ở Quỷ Giới, cho dù không thể kể rõ ràng rành mạch thì cũng có thể biết được bảy tám phần.

Trung Ương Quỷ Đế Chu Khất, đó chính là cánh tay phải luôn đi theo bên cạnh Quỷ Chủ, thực lực ở Quỷ Giới có thể xếp vào top 3!

Thậm chí hiện tại, trong khoảng thời gian Quỷ Chủ vừa mới khôi phục không lâu, có rất nhiều người đồn đại rằng, thực lực của Chu Khất đã vượt qua cả Quỷ Chủ!

Nếu như tồn tại như vậy lại là kẻ đứng sau gây ra hỗn loạn ở Quỷ Giới, vậy chẳng phải Quỷ Giới chắc chắn sẽ bị lật đổ hay sao?

"Thần Đà đại nhân cố chấp muốn công phá kết giới, chẳng lẽ đã từ bỏ Thiên địa này rồi sao?", Thổ Bá không khỏi nghĩ như vậy.

Sự im lặng của Mạnh Sương khiến lông mày Tần Phong nhíu lại, quãng đường tiếp theo, ba người đều im lặng không nói.

Mà những ngọn núi xung quanh dần hiện ra, Phật Quang nhàn nhạt bao phủ bầu trời đêm, bên tai vang lên tiếng tụng kinh khe khẽ, Thúy Vân cung đã sắp đến rồi.

…

Bên ngoài Phật Sơn nơi có Thúy Vân cung, Triệu Văn Hòa lặng lẽ chờ đợi, hắn ta đã đứng đây rất lâu rồi.

Trước mặt hắn ta là một pho tượng Thạch Phật, dài khoảng ba trượng, cao khoảng sáu trượng, ngồi xếp bằng.

Địa Tạng Vương Bồ Tát đến từ Phật quốc ở Tiên Giới, lúc trước mang theo Đại Hoành Nguyện đến Quỷ Giới này, địa vị ở Quỷ Giới không hề tầm thường, ngay cả Quỷ Chủ cũng phải đối xử bằng lễ.

Vì vậy, muốn gặp Địa Tạng Vương Bồ Tát cần phải đứng trước Thạch Phật mà bẩm báo, đợi đến khi Thạch Phật mở mắt, lúc đó mới có thể bước vào Phật Sơn, đi đến Thúy Vân cung.

Thế nhưng hôm nay khác với mọi ngày, hắn ta đã đợi rất lâu rồi, nhưng Thạch Phật căn bản không có phản ứng gì.

Triệu Văn Hòa nhíu mày: “Chẳng lẽ Bồ Tát không có ở trong Thúy Vân cung? Nhưng Phật Quang trên đỉnh núi kia là chuyện gì vậy?”

Đúng lúc này, từ trong Thúy Vân cung truyền ra khí tức đáng sợ, Thiên địa cũng theo đó mà rung chuyển.

Cho dù là kẻ mạnh như Triệu Văn Hòa cũng bị cỗ khí tức này đánh bay ra ngoài trăm trượng!

…

“Chuyện gì vậy?”, ba người đang phi nhanh trong bóng đêm

cảm nhận được luồng khí tức ập tới, đều giật mình kinh hãi.

Họ vội vàng dừng lại, vận chuyển khí tức trong cơ thể để chống đỡ.

Đợi đến khi luồng khí tức lướt qua người, một lần nữa nhìn về phía trước.

Chỉ thấy trên ngọn núi nơi có Thúy Vân cung, tử khí nồng đậm và Phật Quang vàng rực đang đối kháng lẫn nhau, dường như chia Thiên địa nơi đó thành hai nửa.

Mạnh Sương kinh ngạc nói: "Chẳng lẽ có người đang giao thủ với Địa Tạng Vương Bồ Tát?"

Phải biết rằng, thực lực của Địa Tạng Vương Bồ Tát khó lường, lúc trước có thể liên thủ với Quỷ Chủ bố trí Kim Bát phong ấn, phong ấn vô số yêu quái, là có thể nhìn ra manh mối.

Mà năm đó, Cự Nhân với Thần hồn cường đại trong số đám yêu quái kia, sau khi đến Quỷ Giới đã càn quét khắp nơi, khiến cho các Quỷ Đế bó tay, cũng chính là Địa Tạng Vương Bồ Tát đã tự mình ra tay, phong ấn hắn ta!

Có thể nói không ngoa, thực lực của Địa Tạng Vương Bồ Tát và Quỷ Chủ đại nhân lúc đỉnh phong, hẳn là không sai biệt lắm.

Thế nhưng vào thời điểm này, rốt cuộc là ai, có năng lực có thể sánh ngang với Địa Tạng Vương Bồ Tát?

"Nhanh, đến đó xem sao", Mạnh Sương vừa nói vừa tăng tốc.

Tần Phong và Thổ Bá vội vàng đuổi theo, khi đến gần Phật Sơn, một bóng người bỗng nhiên xuất hiện, chắn trước mặt ba người, người đến chính là Triệu Văn Hòa!

Triệu Văn Hòa liếc nhìn ba người, cuối cùng dừng lại trên

người Tần Phong, ánh mắt khó hiểu.

Với nhãn lực của hắn ta, tự nhiên liếc mắt một cái là có thể nhận ra Tần Phong chính là người xông vào kết giới, nhưng hắn ta không ra tay với Tần Phong.

Bởi vì lúc này, hắn ta càng quan tâm đến việc rốt cuộc đã xảy ra biến cố gì ở Thúy Vân cung.

Mạnh Sương vội vàng hỏi: "Rốt cuộc là chuyện gì vậy?"

Triệu Văn Hòa lắc đầu: "Ta đến đây để gặp Địa Tạng Vương Bồ Tát, đã đợi ở bên ngoài Thạch Phật rất lâu rồi, tình hình nhìn thấy cũng không khác gì với các ngươi".

"Sao không vào trong Phật Sơn? Quỷ Giới đang trong tình cảnh này, ngươi và ta đều nên rõ ràng, Địa Tạng Vương đại nhân không thể xảy ra chuyện được!", Mạnh Sương sốt ruột nói.

"Bên ngoài Phật Sơn có bình chướng, với thực lực của ta không thể nào phá vỡ được", Triệu Văn Hòa thành thật đáp.

"Ngay cả ngươi cũng không được?", Mạnh Sương kinh ngạc.

Bên trong Phật Sơn liên tục xảy ra chấn động, nhưng dư ba đều bị bình chướng của Triệu Văn Hòa dễ dàng cản lại.

Tần Phong tiến đến gần Thạch Phật, đưa tay chạm vào, quả nhiên có kết giới chặn đường đi đến Thúy Vân cung.

"Chẳng lẽ đây là kết giới bảo vệ Phật Sơn?", Mạnh Sương phỏng đoán.

Tần Phong cảm nhận được sự dao động kỳ lạ, nhíu mày.

Hắn nhảy lên không trung, triển khai Song đồng dị năng quan sát xung quanh, sau đó đáp xuống, chậm rãi nói: "Không phải kết giới, mà là trận pháp do người khác bố trí. Dấu vết còn mới, mục

đích chính là để phong tỏa ngọn núi này, không cho người bên trong ra, cũng không cho người bên ngoài vào".

"Trận pháp?", Triệu Văn Hòa nhíu mày, có thể bố trí trận pháp quy mô lớn như vậy ngay dưới mí mắt của Địa Tạng Vương Bồ Tát, có thể thấy đối phương không hề tầm thường.

"Nếu ngươi đã nhìn ra đây là trận pháp, vậy có cách nào phá giải không?", Triệu Văn Hòa lên tiếng hỏi.

Tần Phong không cần suy nghĩ: "Ta có thể suy luận ra vị trí trận tâm của trận pháp, đến lúc đó chỉ cần phá vỡ trận tâm là có thể phá giải trận pháp. Nhưng trận pháp này cực kỳ phức tạp, ta cần một chút thời gian".

Vừa nói, Tần Phong đã tập trung tinh thần, triển khai Thần Thức quan sát toàn bộ Phật Sơn, dựa vào sự hiểu biết về trận pháp, bắt đầu suy luận ngược lại.

Mà động tĩnh bên trong Phật Sơn cũng ngày càng dữ dội, thậm chí còn có thể nghe thấy tiếng gầm rú gào thét…

Chương 835: Hy sinh thân mình

Phật Sơn, bên trong Thúy Vân cung.

Địa Tạng Bồ Tát ngồi trên đài sen đá, chắp hai tay, niệm một tiếng "A Di Đà Phật".

Thần thú Đế Thính bên cạnh đứng thẳng người, nhe răng trợn mắt, lộ ra vẻ hung dữ.

Cách đó không xa, một bóng người bị quỷ khí bao phủ không nhìn rõ mặt, hơi thở tỏa ra từ người hắn vô cùng bất thường, giống như những con quái vật kỳ dị, bất tử bất diệt.

Giọng nói khàn đặc từ trong bóng đen thốt ra: "Nơi này đã bị ta dùng oán khí của vạn hồn trong Hoàng Tuyền bố thành Vạn Sát Trận phong ấn, Phật pháp và đạo tắc của ngươi đều không thể thi triển, sao không chịu trói đi?"

Đế Thính nghe vậy, gào lên một tiếng, kim quang từ trong miệng nó hiện ra, bắn về phía bóng đen.

Tuy chiêu này uy lực kinh người, nhưng bóng đen chỉ hất tay phải một cái, trong hư không liền có bàn tay khổng lồ ngưng tụ từ thịt xuất hiện, dễ dàng chặn đứng kim quang.

"Ngươi thật sự đã đầu hàng đám người đó." Đế Thính gầm lên.

"Người thức thời mới là tuấn kiệt." Bóng đen lạnh lùng đáp trả, sau đó nhìn về phía Địa Tạng Bồ Tát nói tiếp: "Năm đó ngươi đến thiên địa này lập xuống đại nguyện, địa ngục không trống không thành Phật, kỳ thật mục đích của ta và ngươi cũng giống nhau.

Đợi đến khi Tam Giới mở ra, vạn vật quy tịch, oán hồn trong Quỷ Giới này tự nhiên cũng không còn tồn tại.

Mà bây giờ có một cơ hội bày ra trước mặt ngươi, mở Kim Bát phong ấn, thả Thiên Hồn ra!"

Địa Tạng Bồ Tát không đáp, hai mắt cụp xuống, miệng lẩm bẩm Phật âm.

Kết quả này hiển nhiên nằm trong dự liệu của bóng đen, hắn cười lạnh một tiếng: "Ta biết ngươi có thần thông Kim Cang hộ mệnh, cho dù không thể thi triển Phật pháp và đạo tắc, ta cũng khó lấy mạng ngươi, nhưng ta đã đến đây, tự nhiên là đã có chuẩn bị đầy đủ."

Dứt lời, bóng đen vung tay phải lên, một đoàn ánh sáng xanh biếc từ trong tay hắn ngưng tụ, vô số oán hồn giãy giụa kêu gào bên trong, tiếng khóc than không dứt bên tai.

Địa Tạng Bồ Tát mở mắt ra, thần sắc ngưng trọng.

"Đều nói Bồ Tát từ bi, nếu ta tiêu diệt những oán hồn trong Hoàng Tuyền này trước mặt ngươi, không biết ngươi sẽ nghĩ như thế nào?

Muốn ta thả những oán hồn này cũng được, mở Kim Bát phong ấn, thả Thiên Hồn ra!"

Thiên Hồn là một trong những tồn tại cường đại nhất trong số những quái vật bất tử bất diệt, có thể phớt lờ thiên địa pháp tắc, thi triển ra uy năng khủng bố.

Năm đó nếu không phải Địa Tạng Bồ Tát lấy bản thân Phật pháp làm căn cơ, mượn nhờ Đại Hoành Nguyện chi lực, cũng chưa chắc đã có thể phong ấn hắn vào trong Kim Bát.

Nếu thả Thiên Hồn ra, hậu quả khó lường.

Nhưng vô số oán hồn bày ra trước mắt, Địa Tạng Bồ Tát cũng không thể làm ngơ.

Dù sao siêu độ những oán hồn này, vốn dĩ là sứ mệnh mà Ngài đến Quỷ Giới này.....

"Ta không có nhiều thời gian cho ngươi suy nghĩ như vậy." Bóng đen uy hiếp nói, quỷ khí trong tay cuồn cuộn, tiếng kêu gào của oán hồn càng thêm chói tai.

Địa Tạng Bồ Tát thấy vậy, hai mắt cụp xuống, Ngài dang hai tay ra, xung quanh Phật ấn hiện ra.

Một đạo kim quang từ trong cơ thể Ngài bắn ra, bay thẳng lên trời.

Kế hoạch xuất hiện ngoài ý muốn, bóng đen không khỏi kinh hô: "Không thể nào, dưới phong ấn của Vạn Sát Trận, làm sao ngươi có thể thi triển Phật pháp uy lực như vậy?"

Tuy nhiên kinh ngạc cũng chỉ trong chốc lát, bóng đen dường như đã phát hiện ra điều gì đó, ngữ khí dần lạnh lùng: "Thì ra là thế, ngươi muốn hy sinh thân mình?

Vì những oán hồn gần như không thể siêu độ này, để đạo hạnh của bản thân hủy hoại trong chốc lát, làm như vậy thật sự đáng giá sao?"

Địa Tạng Bồ Tát mỉm cười: "Từng có một vị thí chủ dạy cho bần tăng một câu."

"Câu gì?" Bóng đen hiếu kỳ.

"Ta không vào địa ngục, ai vào địa ngục?"

Dứt lời, mi tâm của Địa Tạng Bồ Tát nứt ra, kim quang chói mắt, bao phủ toàn bộ Phật Sơn.

Bóng đen bỗng nhiên phát hiện oán hồn trong Hoàng Tuyền trên tay bắt đầu mất khống chế, trào ra từ trong luồng sáng xanh biếc, sau đó lao về phía Địa Tạng Bồ Tát, rồi chui vào trong cơ thể của Ngài.

Địa Tạng Bồ Tát đây là muốn lấy bản thân làm vật chứa, chứa đựng những oán hồn này, dùng trăm năm, ngàn năm, vạn năm thời gian để hóa giải oán khí và hận khí trên người chúng, cho đến khi pháp tắc của Quỷ Giới một lần nữa hoàn thiện, oán hồn có thể bước vào lục đạo luân hồi chuyển thế!

"Đế Thính, ủy khuất ngươi rồi." Bồ Tát thấp giọng nói, thân thể của Ngài bắt đầu dần dần hóa đá, đây chính là cái giá phải trả.

Đế Thính lắc đầu, thân thể phủ phục, nằm bên cạnh Bồ Tát, thân thể của nó cũng giống như Địa Tạng, chậm rãi bắt đầu hóa đá.

Nó vốn là linh thú khai khiếu nhờ nghe Phật pháp của Địa Tạng Bồ Tát, có thể nói là cùng vinh cùng nhục với Địa Tạng.

"Hoang đường!" Bóng đen tức giận gầm lên, đây không phải là kết quả mà hắn muốn, hắn tự nhiên không thể nào chấp nhận được!

Vung tay phải lên, quỷ khí cuồn cuộn, bàn tay khổng lồ ngưng tụ từ máu thịt hung hăng vỗ về phía Địa Tạng Bồ Tát đã hóa đá.

Tuy nhiên ngay khi hai bên sắp chạm vào nhau, từ mi tâm của Thạch Phật, một đạo kim quang giống như mũi tên, lại trực tiếp bắn xuyên qua bàn tay khổng lồ.

Bóng đen phát ra tiếng kêu thảm thiết, nhưng không dám ở lại chỗ cũ, chỉ vì mũi tên kia sau khi xuyên thủng bàn tay khổng lồ, uy thế không giảm, bắn thẳng về phía ngực hắn.

Xoẹt!

Bóng đen chui vào hư không, bỏ chạy khỏi Phật Sơn.

Tần Phong và những người khác chỉ thấy, một đạo kim quang đuổi theo một đám hắc khí.

Mà phía sau đám hắc khí kia còn có một cánh tay khổng lồ ngưng tụ từ thịt!

"Kia là cái gì?!" Thổ Bá kinh hãi nói.

Triệu Văn Hòa cau mày, hắn nhìn thấy lỗ máu ở giữa lòng bàn tay khổng lồ, Phật quang không tiêu tan.

Mạnh Sương sắc mặt khó coi: "Quỷ Giới từng có người đầu hàng ngoại địch, có được thần thông quỷ dị, có thể biến máu thịt của bản thân thành giống như quái vật, phát huy ra uy lực khó có thể tưởng tượng."

Nói cách khác, bóng đen kia cũng vậy!

Đúng lúc Triệu Văn Hòa và Mạnh Sương đang đoán xem bóng đen kia rốt cuộc là ai, thì Tần Phong trên không trung đã đáp xuống bên cạnh mấy người.

Chưa kịp để bọn họ mở miệng hỏi trận tâm có tìm được hay không, Tần Phong đã vội vàng nói: "Mau tránh ra, ngọn núi này sắp sập rồi."

Vừa dứt lời, bên tai liền truyền đến một tiếng nổ lớn.

Thúy Vân cung sụp đổ, kim quang giống như những cánh hoa rơi rụng, kéo theo cả Phật Sơn cũng sụp đổ.

Mà ở trung tâm kim quang hội tụ, Tần Phong và những người khác cũng nhìn thấy Địa Tạng Bồ Tát và Đế Thính đã hóa đá!

"Sao có thể..." Mạnh Sương vẻ mặt không dám tin.

Nàng muốn tiến lên xem xét, nhưng bị Triệu Văn Hòa đưa tay ngăn lại.

"Ngươi ngăn ta làm gì?" Mạnh Sương hỏi.

"Chỗ này động tĩnh lớn như vậy, nhất định sẽ hấp dẫn sự chú ý của những người khác, ngươi mau dẫn người xông giới rời đi, tránh bị người khác phát hiện." Triệu Văn Hòa giải thích.

Lời này ngược lại nằm ngoài dự đoán của mọi người, Tần Phong hỏi: "Ngươi không bắt ta?"

"Cố gắng lôi kéo ta, chẳng phải là mục đích các ngươi đến đây sao?" Triệu Văn Hòa thản nhiên đáp.

Mạnh Sương ở bên cạnh hỏi: "Vậy nên, ngươi đồng ý rồi?"

"Bây giờ nói nhiều vô ích, chuyện cụ thể, sau này hãy nói."

Trong lúc nói chuyện, Triệu Văn Hòa rõ ràng đã cảm nhận được điều gì đó, hai mắt trợn lên, hắn không nói hai lời, giơ tay phải lên, đẩy mạnh về phía trước, hư không chấn động, Tần Phong và những người khác giống như diều đứt dây bay ngược ra ngoài, trong nháy mắt biến mất không thấy.

Mà chỉ trong vài nhịp thở, một bóng người đáp xuống bên cạnh Triệu Văn Hòa, lên tiếng hỏi: "Sao ngươi lại ở đây?"

Người đến, chính là Thần Đà.

Chương 836: Cơn sóng dữ

"Sao ngươi lại ở đây?" Thần Đà lên tiếng hỏi trước, sau đó đảo mắt nhìn xung quanh, dường như đang tìm kiếm tung tích của người khác.

Khi hắn nhìn thấy Phật Sơn và Thúy Vân cung bị phá hủy, cả người đều chấn động: "Sao lại thế này?!"

Triệu Văn Hòa nhìn thấy vẻ mặt của đối phương, hai mắt hơi nheo lại, hắn vừa nói về những gì đã trải qua, vừa quan sát phản ứng của Thần Đà.

"... Tuân lệnh Chu Khất đại nhân, truy bắt kẻ đến từ Nhân Gian, vốn định tìm Địa Tạng đại nhân hỗ trợ, kết quả đến đây, lại gặp phải biến cố này.

Còn Thần Đà đại nhân, chẳng phải nên bận rộn với việc phát động chiến tranh với Nhân Gian sao, tại sao lại xuất hiện ở đây?"

Trong lúc nói chuyện, Triệu Văn Hòa liếc nhìn cánh tay phải của đối phương, sự run rẩy nhẹ cho thấy có vết thương trên người.

Mà nếu hắn nhớ không lầm, lúc trước khi bóng đen kia chạy trốn, hắn dường như nhìn thấy, chỗ cánh tay phải của bóng đen, có máu tươi nhỏ xuống...

Thần Đà chú ý tới ánh mắt của Triệu Văn Hòa, khẽ giấu tay phải ra sau, đáp: "Ta vốn định đến Nại Hà Kiều, trên đường nghe thấy động tĩnh, liền chạy đến đây."

Hắn ngẩng đầu nhìn Thúy Vân cung đã bị phá hủy trên Phật

Sơn, nhìn thấy Địa Tạng Bồ Tát và Đế Thính bên trong đã hoàn toàn hóa đá, sắc mặt ngưng trọng.

"Trong thời gian nguy cấp như vậy của Quỷ Giới, Địa Tạng đại nhân vô cùng quan trọng, sao lại xảy ra chuyện này?

Ngươi có nhìn thấy ai đã ra tay không?"

Triệu Văn Hòa lắc đầu: "Bóng dáng của đối phương bị quỷ khí che khuất, không nhìn rõ mặt, nhưng có một điều ta có thể chắc chắn, kẻ đó đã đầu hàng những kẻ bên ngoài Đoạn Giới."

Thần Đà trầm giọng nói: "Chuyện này vô cùng quan trọng, ta phải lập tức bẩm báo cho Chu Khất đại nhân, còn nữa, một loạt biến cố này rất có thể là do kẻ đến từ Nhân Gian gây ra, phải nhanh chóng bắt được hắn."

Triệu Văn Hòa nghe vậy, không nói ra Tần Phong, bởi vì hiện tại hắn không tin tưởng đối phương, cho nên chỉ khẽ gật đầu, biểu thị sẽ nhanh chóng bắt được kẻ đến Nhân Gianiới.

Mà không lâu sau, tin tức Thúy Vân cung bị diệt vong giống như một giọt nước rơi vào chảo dầu, khiến cả U Minh Quỷ Giới chấn động.

Chuyện Địa Tạng Bồ Tát hóa đá, càng giống như một lưỡi hái, treo trên đầu mỗi người.

Phải biết rằng, trong U Minh Quỷ Giới, người có chiến lực cao nhất chính là ba người, đó là Chu Khất, Quỷ chủ và Địa Tạng Bồ Tát.

Năm đó chống lại kẻ thù xâm lược, đối mặt với những cường địch đó, ba người này có công lao rất lớn.

Kết quả đại chiến còn chưa nổ ra, Quỷ chủ đã đầu thai vào Đoạn Giới không thể phân thân, còn Địa Tạng Bồ Tát lại bị kẻ địch

không rõ danh tính ám toán, dẫn đến hóa đá hoàn toàn!

Cùng lúc đó, một số suy đoán cũng ngày càng trở nên sôi nổi trong cuộc trò chuyện của Quỷ giới chúng nhân.

"Nhất định là do kẻ xông giới làm!"

"Không sai, hắn đến đây chưa được bao lâu, Thúy Vân cung đã xảy ra chuyện này, có lẽ đây là một trong những mục đích của hắn!"

"Hắn muốn hủy diệt hoàn toàn Quỷ Giới!"

"Tìm! Nhất định phải tìm ra hắn, sau đó băm thây hắn ra!"

...

Ở một nơi khác, thung lũng bị nứt gãy, chính là nơi phong ấn Kim Bát.

Hắc khí ngập trời, khí tức bất tường tràn ngập, tiếng kêu la thảm thiết liên tiếp không dứt, khiến người ta nghe mà sởn gai ốc.

Rắc!

Tiếng vỡ vụn khe khẽ vang lên, Chu Khất lơ lửng trên không, nhìn con quái vật hung dữ không ngừng lao vào bình chướng trong phong ấn Kim Bát, mặt không chút biểu cảm.

Kim Bát là bảo vật của Địa Tạng Bồ Tát, mà lúc này Địa Tạng Bồ Tát đã hóa đá, phong ấn chi lực tự nhiên cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Chu Khất giơ tay trái lên, khẽ ấn xuống phía thung lũng, đúng lúc này, một tiếng xé gió vang lên.

Hắn nhìn theo tiếng động, chỉ thấy Thần Đà bay tới, người sau đến đây để báo cáo tình hình chiến tranh Nhân Gian.

"Cường giả Nhân Gian vượt xa sức tưởng tượng của chúng ta, cho dù Quỷ Tướng dốc toàn lực, vẫn rơi vào thế giằng co.

Bây giờ xem ra, nếu chúng ta không ra tay, căn bản không thể thành công tiến vào Nhân Gian."

Chu Khất đã sớm dự liệu được điều này: "Nhân Gian là một trong Tam Giới, có thể tồn tại lâu như vậy, tự nhiên có nội tình của nó, muốn chiếm lấy không phải là chuyện dễ dàng."

"Chu đại nhân khi nào có thể ra tay?" Thần Đà nhịn không được hỏi.

"Bây giờ Quỷ chủ đang ở trong Đoạn Giới, thời khắc mấu chốt này, phong ấn ở đây không thể xảy ra sơ suất, ta không thể rời đi."

"Ta hiểu rồi."

Dừng một chút, Chu Khất lại lên tiếng: "Đã tìm thấy kẻ đến từ Nhân Gian kia chưa?"

Thần Đà lắc đầu: "Triệu Văn Hòa vốn muốn tìm Địa Tạng Bồ Tát hỗ trợ, tính toán xem kẻ đến từ Nhân Gian đang ở đâu, kết quả lại gặp phải biến cố."

Chu Khất nghe vậy hai mắt hơi nheo lại: "Lúc Thúy Vân cung xảy ra chuyện, Triệu Văn Hòa cũng ở ngoài Phật Sơn?"

"Đúng vậy, đáng tiếc là kẻ địch bị hắc khí che khuất dung mạo, hắn không thể nhận ra chân dung của đối phương, nhưng mà kẻ đến từ Nhân Gian đến đây vào lúc này, Địa Tạng Bồ Tát bị người ta ám hại, kẻ đến từ Nhân Gian kia chính là người khả nghi nhất.

Bây giờ, toàn bộ Quỷ Giới đều đang tìm kiếm, tin tưởng không bao lâu nữa sẽ tìm được hắn."

Sau một hồi im lặng ngắn ngủi, Chu Khất nói: "Không tìm thấy

cũng không sao, theo như Trương Hành nói, kẻ đến từ Nhân Gian kia chính là con trai của Tần Quỷ Đế, n:ếu ta đoán không lầm, hình phạt Minh Sát sắp tới, hắn nhất định sẽ xuất hiện."

Thần Đà hơi sững sờ: "Một mình xông vào Quỷ Giới, vốn dĩ chẳng khác nào tìm chết...

Cho dù muốn cứu cha, hắn cũng không thể nào ngu ngốc đến mức cho rằng, chỉ dựa vào sức một mình, có thể cướp Tần Quỷ Đế ngay trước mắt chúng ta và đông đảo Quỷ Tướng chứ?"

"Nhân tộc luôn bị tình cảm chi phối phán đoán của bản thân, đó chính là điểm khác biệt lớn nhất giữa bọn họ và chúng ta." Chu Khất mặt không chút biểu cảm, thản nhiên nói.

"Ta hiểu rồi." Thần Đà suy nghĩ một chút, chắp tay cúi người lui xuống.

Còn Chu Khất lại nhìn về phía phong ấn Kim Bát, trong đôi mắt sâu thẳm phản chiếu vô số quái vật, không biết lúc này hắn đang nghĩ gì.

Đột nhiên, hắn cau mày, cánh tay phải giấu trong tay áo rộng không ngừng run rẩy.

Phật ấn kim quang từ trong tay áo hiện ra, nhưng rất nhanh đã bị hắc khí áp chế.

"Chết tiệt... Lão già kia."

...

Sau biến cố ở Thúy Vân cung, toàn bộ Quỷ Giới đều trở nên bất an, còn Tần Phong ba người đã sớm che giấu khí tức trốn trong bóng tối.

Bọn họ nghe được những lời bàn tán của Quỷ giới chúng nhân,

biết được tất cả mũi dùi đều chĩa vào một chỗ, đó chính là Tần Phong!

"Bọn họ thật là ngậm máu phun người, Địa Tạng đại nhân bị ám hại rõ ràng không liên quan gì đến Thiếu chủ!

Thiếu chủ, để ta đi tranh luận với bọn họ, trả lại trong sạch cho người!" Thổ Bá chính trực nói.

Tần Phong thản nhiên liếc nhìn, trực tiếp vạch trần tâm tư của đối phương: "Ngươi muốn nhân cơ hội này rời đi, tránh rơi vào hiểm cảnh?"

Thổ Bá nhất thời cứng họng.

Sự việc đã phát triển đến mức không thể vãn hồi, nghĩ đến tính mạng của bản thân, muốn bảo toàn tính mạng cũng là lẽ thường tình.

Nhưng lại bị Tần Phong nhìn thấu...

"Thiếu chủ, ngươi hiểu lầm ta rồi, sao ta có thể nghĩ như vậy chứ?"

Tần Phong và Mạnh Sương không để ý đến Thổ Bá, mà vừa tránh né sự truy tìm của Quỷ Tướng, vừa tiến về phía trước.

Mục đích chuyến đi này của bọn họ chính là nơi Lý Dương đang ở!

Bọn họ phải đến đó trước khi hình phạt Minh Sát được thi hành.

Chương 837: Lão cha, lần này để con cứu cha

U Minh Quỷ Giới náo loạn lớn như vậy, Lý Dương tự nhiên nghe được.

Hắn biết Tần Phong nhất định sẽ đi tìm mình, nên cũng sắp xếp tâm phúc ở khắp nơi tìm kiếm tung tích của Tần Phong.

Nhưng Tần Phong lại giống như bốc hơi khỏi nhân gian, không để lộ ra bất kỳ dấu vết nào.

Trong lòng Lý Dương mơ hồ có suy đoán, trong U Minh Quỷ Giới rất có thể có người đang dẫn đường cho Tần Phong, nên người sau mới có thể ở Quỷ Giới xa lạ, trốn tránh sự truy sát của mọi người, bặt vô âm tín.

Nếu thật sự là như vậy, Tần Phong nhất định sẽ ở dưới sự dẫn dắt của người nọ, tìm mọi cách đến tìm mình...

Nghĩ thông điểm này, Lý Dương không còn tùy ý đi lại nữa, mà ở tại chỗ, yên lặng chờ đợi.

Theo thời gian trôi qua, Quỷ Giới xám xịt bị bóng tối bao trùm.

Ngọn nến leo lét theo gió lay động, Lý Dương nhắm mắt dưỡng thần, bỗng nhiên hắn dường như nghe thấy động tĩnh gì đó, mở mắt ra, khóe miệng khẽ nhếch lên: "Ngươi rốt cuộc cũng tới."

...

Ầm!

Thiên không xám xịt bị tia sét màu tím đỏ xé rách, một cây thạch trụ cao chọc trời được chiếu sáng rực rỡ, những đường vân kỳ dị phát ra ánh sáng đen.

Đây chính là Thượng Cổ Minh Trụ của U Minh chi địa không biết đã tồn tại bao lâu!

Vốn là vùng đất hoang vu kéo dài ngàn dặm, lúc này lại chen chúc người người.

Nhìn một cái, vô số Quỷ Binh Quỷ Tướng tụ tập, chỉ vì hôm nay, chính là ngày thi hành Minh Sát chi hình đối với Nam Phương Quỷ Vương Tần Kiến An!

Vút!

Trên trời bay tới mấy đạo bạch quang, uy áp cường đại chấn động vạn quỷ, bầu không khí ồn ào náo động trong nháy mắt yên tĩnh lại, dường như có thể nghe thấy tiếng kim rơi.

Chúng Quỷ Binh Quỷ Tướng nhìn rõ người tới, đều lộ ra vẻ cung kính.

Ngoại trừ Tần Kiến An, bốn vị Quỷ Vương còn lại đều tụ tập, mà người dẫn đầu, chính là Trung Ương Quỷ Đế Chu Khất tóc bạc trắng!

Chu Khất ngẩng đầu nhìn lên thiên không, thần sắc nghiêm nghị, chỉ thấy lão ta đưa tay trái về phía hư không, không gian chấn động, một hắc động đột nhiên xuất hiện.

Bên trong hắc động, thân ảnh tiều tụy của Tần Kiến An đập vào mắt, toàn thân bị xiềng xích trói buộc.

"Đó chính là Vô Gian Lao Ngục?" Có Quỷ Tướng nhỏ giọng nghị luận.

Vô Gian Lao Ngục là nơi giam giữ trọng phạm của U Minh Quỷ Giới, cũng là nơi giam giữ dành riêng cho nhân vật lớn.

Quỷ Binh Quỷ Tướng bình thường, muốn có được "vinh dự" này, chẳng khác nào nằm mơ giữa ban ngày.

Mà thân là Nam Phương Quỷ Đế, Tần Kiến An cũng chỉ có Vô Gian Lao Ngục mới có thể giam giữ được.

Chu Khất nhìn về phía thân ảnh trong hắc động, mặt không chút thay đổi, chỉ đưa tay trái ra, xiềng xích trên người Tần lão gia thu nhỏ lại, cả người giống như diều đứt dây, bị kéo về phía Minh Trụ.

Khi hai người cách nhau chưa đầy mười trượng, đường vân trên Minh Trụ lại phát ra ánh sáng đỏ rực, đạo văn phức tạp hiện lên, giống như xiềng xích, trói buộc Tần Kiến An trước Minh Trụ, trên hư không!

Giọng nói lạnh nhạt mà tang thương vang lên: "Nam Phương Quỷ Đế Tần Kiến An, đến từ Nhân Gian, dùng thủ đoạn không rõ để phá vỡ cân bằng sinh tử của Quỷ Giới, khiến Quỷ Giới hỗn loạn, phong ấn của Đoạn Giới Nại Hà kiều bị lỏng lẻo.

Nhận lệnh của Quỷ Chủ đại nhân, hôm nay thi hành Minh Sát chi hình, để răn đe!"

Lời nói của Chu Khất, chính là tuyên án.

Chúng Quỷ Binh Quỷ Tướng nghe vậy, đều là phẫn nộ, tiếng mắng chửi không dứt bên tai.

Lý Dương lẫn trong đám người nhìn thấy Tần Kiến An, hai nắm tay siết chặt, trong mắt lộ ra thần sắc phức tạp, hắn muốn cứu đối phương, nhưng còn chưa thể hành động thiếu suy nghĩ, hắn phải chờ đợi thời cơ tốt nhất.

Triệu Văn Hòa lên tiếng: "Thi hành Minh Sát chi hình có phải nên đợi Quỷ Chủ xuất quan hay không?"

Thần Đà lạnh lùng đáp: "Quỷ Chủ đang duy trì phong ấn của Đoạn Giới, không thể phân thân, làm sao có thể đến đây?

Hơn nữa, ngày hành hình là do Quỷ Chủ định ra, ngài ấy có ở đây hay không, cũng không khác biệt."

"Ta vẫn cảm thấy, thi hành Minh Sát chi hình đối với Nam Phương Quỷ Đế quá mức tùy tiện, bản thân những lời buộc tội hắn, cũng không có chứng cứ xác thực." Triệu Văn Hòa nghiêng đầu nhìn Chu Khất, ánh mắt rơi vào một chỗ nào đó.

"Triệu Văn Hòa, ngươi ở đây cố ý kéo dài thời gian, là có mục đích gì?" Thần Đà nhíu mày.

"Ngươi nghĩ nhiều rồi."

Hai người còn đang tranh luận, lại bị một giọng nói cắt ngang: "Quỷ Chủ đã hạ lệnh, Minh Sát chi hình nhất định phải thi hành, các ngươi không cần nhiều lời."

Giọng nói rơi xuống, Chu Khất ngẩng đầu nhìn lên thiên không.

Trên Minh Trụ, lại một đạo lôi đình xẹt qua, to lớn như con rồng đang gầm thét.

Ầm!

Lôi long rơi xuống, đánh lên Minh Trụ, cuồng phong mãnh liệt đột nhiên nổi lên, hợp nhất với lôi đình.

Tiếp theo là đạo thứ hai, đạo thứ ba...

Cuồng phong xen lẫn lôi đình, càng lúc càng lớn, sau đó dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, lại hóa thành một con ác thú

nhe răng trợn mắt, hình dạng giống như Kỳ Lân!

Kỳ Lân màu tím đỏ kia leo lên leo xuống trên Minh Trụ, đôi mắt to lớn nhìn chằm chằm Tần Kiến An đang bị trói buộc, dường như muốn nuốt chửng hắn ta.

Chúng Quỷ Binh Quỷ Tướng thấy cảnh này, đều là kinh hãi, trên người Kỳ Lân kia, bọn họ cảm nhận được uy áp đáng sợ.

Đây là dao động đáng sợ cỡ nào?

Sự tình đã đến nước này, bọn họ cũng đã nhận thức rõ ràng hơn về sự khủng bố của Minh Sát chi hình.

Mà sau khi sợ hãi, bọn họ lại bị cảm xúc hưng phấn lấp đầy, kẻ phản bội Quỷ Giới, đáng đời phải chịu kết cục như vậy!

"Giết hắn ta!"

"Giết Nam Phương Quỷ Đế!"

"Để hắn ta sống không bằng chết!"

Tiếng hô dậy đất, dường như có thể sánh ngang với tiếng sấm!

Trong mắt Thần Đà xẹt qua một tia hung ác, đi tới trước mặt Chu Khất cung kính nói: "Đại nhân, đã đến giờ hành hình."

Chu Khất nghe vậy, mở hai mắt ra, chân phải giẫm mạnh xuống đất, trời đất rung chuyển!

Kỳ Lân ác thú nhận được mệnh lệnh, không nhịn được nữa, há to miệng đầy máu, lao về phía Tần Kiến An trên hư không, muốn xé xác hắn ta thành trăm mảnh!

Lý Dương vô cùng căng thẳng, thân thể bất giác tiến lên phía trước.

Mà trên sườn núi, Triệu Văn Hòa và Trương Hành nhìn nhau, lại kiên quyết ra tay!

Hai người hóa thành lưu quang, bay về phía hai bên Minh Trụ, lông vũ màu đỏ rực theo gió mọc dài ra, hóa thành một đôi cánh phượng hoàng, mà khi hợp nhất lại với nhau, lại biến thành hỏa phượng hoàng, tiếng chim hót sắc bén đột nhiên đánh lên hai vai Kỳ Lân ác thú!

Gào!

Tiếng gầm chấn động muốn điếc tai.

Biến cố bất ngờ, khiến mọi người có mặt đều kinh ngạc.

Không ai ngờ tới, Triệu Văn Hòa và Trương Hành hai vị Quỷ Đế, lại ra tay ngăn cản Minh Sát chi hình!

"Đây... Đây là chuyện gì?"

Tần lão gia hơi ngẩng đầu lên, trong mắt tràn đầy nghi hoặc, lão ta không nhớ rõ mình có giao tình gì với hai người này.

Thần Đà tức giận ngút trời, lớn tiếng quát: "Hai người các ngươi, điên rồi sao? Dám cả gan vi phạm mệnh lệnh của Quỷ Chủ!"

Chu Khất nhìn hai người, trong mắt bình tĩnh, lại có lửa giận đang bốc lên: "Ta cần một lời giải thích."

Triệu Văn Hòa không chút sợ hãi, thản nhiên đáp: "Chu đại nhân, ta vẫn cảm thấy đợi Quỷ Chủ trở về, lại quyết định lại thì hơn.

Hoặc là nói, đại nhân có thể vén tay áo bên phải lên, hóa giải một số nghi hoặc của ta."

Chu Khất nghe vậy, nhắm hai mắt lại, thở ra một hơi, sau đó

hai mắt đột nhiên mở to, quát lên: "Tây Phương Quỷ Đế Triệu Văn Hòa, Bắc Phương Quỷ Đế Trương Hành, phản bội Quỷ Giới, đáng chém!"

Tiếng quát rơi xuống, vô số hắc khí từ sau lưng lão ta tuôn ra, sau đó hóa thành ác quỷ, lao về phía hai người.

Trương Hành trầm giọng nói: "Ta nhất định là điên rồi, mới đồng ý kế hoạch của ngươi, đã bao nhiêu năm rồi chưa thấy lão già kia ra tay thật?"

"Có tâm tư nói nhảm, chi bằng nghĩ xem tiếp theo nên ứng phó như thế nào."

Hai người đều không dám chậm trễ, đều là Quỷ Đế, không ai hiểu rõ hơn bọn họ thực lực của lão già kia đáng sợ cỡ nào.

Nếu không nghiêm túc đối đãi, chỉ có một con đường chết!

Lập tức điên cuồng điều động U Minh quỷ khí trong cơ thể, thi triển chiêu thức cường đại va chạm với ác quỷ do hắc khí biến thành.

Đùng!

Luồng khí khủng bố dường như có thể xuyên thủng thiên địa.

Vô số Quỷ Binh Quỷ Tướng bị hất tung, tiếng kêu thảm thiết vang lên liên tiếp.

Chờ đến khi dao động tiêu tán, lại nhìn về phía Minh Trụ.

Hỏa phượng hoàng vẫn đang dây dưa với Kỳ Lân ác thú, mà Triệu Văn Hòa hai người vừa duy trì hỏa phượng hoàng, vừa chống đỡ công kích của Chu Khất, khí tức trên người rõ ràng đã suy yếu đi không ít.

Trương Hành nhíu mày: "Cứ tiếp tục như vậy, không phải là

biện pháp, tiểu tử kia khi nào mới xuất hiện?

Nếu lão già kia lại ra tay một chiêu nữa, ta không chống đỡ nổi."

Triệu Văn Hòa nghiêng đầu nhìn về phía nam: "Tính toán thời gian, cũng sắp rồi."

Nhưng Chu Khất sẽ không chờ đợi!

Một chiêu chưa thành, chiêu thứ hai nối tiếp!

Ác quỷ hắc khí lại lần nữa lao tới, Triệu Văn Hòa hai người liều mạng chống đỡ, lại phun ra một ngụm máu tươi, ngay cả hỏa phượng hoàng cũng dần dần hư ảo.

Kỳ Lân ác thú nhân cơ hội này, thừa thắng xông lên, quay đầu lại cắn mạnh một cái, lại cứng rắn nuốt đầu hỏa phượng hoàng vào bụng.

Sau đó ba miếng làm hai miếng, chỉ trong nháy mắt, đã nuốt chửng hỏa phượng hoàng vào bụng.

Không còn hỏa phượng hoàng áp chế, ác thú lại nhìn về phía Tần Kiến An, sát khí trong mắt không hề che giấu.

Gào!

Thân thể to lớn lao tới!

Tần Kiến An nhìn khuôn mặt dữ tợn đang không ngừng phóng đại trong mắt, giống như cam chịu số phận nhắm hai mắt lại.

Đối mặt với cái chết, lão ta không hề sợ hãi, chỉ là có chút tiếc nuối.

Vốn còn định thay tiểu tử kia chia sẻ bớt gánh nặng ở Quỷ Giới, không ngờ lại rơi vào kết cục như vậy.

"Tiểu tử thúi, phần của ta nữa, hãy sống thật tốt."

Ong!

Đúng lúc này, Kỳ Lân ác thú đột nhiên phát ra một tiếng kêu đau đớn, thân thể to lớn loạng choạng lui về phía sau, va vào Minh Trụ, thiên địa rung chuyển!

Tần Kiến An kinh ngạc mở mắt ra, thân ảnh quen thuộc đập vào mắt.

"Lão cha, trước giờ đều là cha cứu con, lần này cũng nên đến lượt con cứu cha rồi."

"Tiểu tử thúi." Tần Kiến An cười mắng một tiếng, nước mắt già nua không khỏi tuôn rơi.

Chương 838: Minh Trụ vỡ vụn

“Là ai?!”

Tất cả mọi người có mặt đều giật mình, đồng loạt nhìn về phía Minh Trụ. Kỳ Lân ác thú trừng mắt, giận dữ nhìn về phía trước.

Nơi đó lơ lửng một bóng người.

Toàn thân được bao phủ bởi bạch quang thánh khiết, trên đầu có một cặp sừng hươu, đôi mắt màu hổ phách sáng ngời, trông như một vị Thánh Nhân.

Người đến chính là Tần Phong!

Hắn đến muộn vì phải dung hợp đạo tắc của Bạch Lộc trong cơ thể, mượn Thánh Nhân tàn lực, bước vào cảnh giới Nhất Phẩm!

“Đến đúng lúc lắm.” Triệu Văn Hòa ôm ngực, thở phào nhẹ nhõm.

Nếu đến muộn một bước nữa, Tần Kiến An sẽ bị Minh Sát chi hình nghiền nát!

Thần Đà thấy vậy, lạnh lùng quát: “Tuy không biết ngươi bằng cách nào bước vào Siêu Thoát Chi Cảnh, nhưng đừng tưởng rằng, chỉ dựa vào một mình ngươi là có thể xoay chuyển được cục diện hiện tại?

Minh giới Quỷ chúng nghe lệnh, kẻ này chính là con trai của kẻ phản bội Tần Quỷ Đế, dám cả gan xuất hiện, giết không tha!”

Một đám Quỷ Binh Quỷ Tướng phản ứng lại, lập tức đáp: “Giết!”

Tiếng gầm rú vang trời.

Quỷ chúng hướng Minh Trụ tụ tập, khí thế hung hăng.

Ngay thời khắc căng thẳng này, một bóng hình yểu điệu xuất hiện giữa không trung, quát lớn: "Chậm đã, vâng mệnh Quỷ chủ, thả Nam Phương Quỷ Đế, Minh giới kinh biến, không phải tội của hắn, mà là âm mưu của Trung Ương Quỷ Đế Chu Khất!"

Lời này vừa nói ra, cả hội trường xôn xao.

Quỷ chúng nhìn về phía Chu Khất, lão giả tóc bạc thần sắc điềm nhiên.

Đối với bọn họ mà nói, Trung Ương Quỷ Đế là người đứng đầu dưới trướng Quỷ chủ, càng là nhân vật đã tồn tại từ khi Minh giới mới hình thành, vô số lần cứu Minh giới khỏi nguy nan.

Quỷ Đế đại nhân như vậy, làm sao có thể nghĩ đến chuyện hủy diệt Minh giới?

"Một lời nói bậy!" Thần Đà lửa giận bốc lên: "Quỷ chủ còn đang ở Đoạn Giới duy trì phong ấn, làm sao có thể hạ lệnh?

Mạnh Sương, ngươi cấu kết với kẻ phản giới, lại còn giả truyền thánh lệnh vào lúc này, thật sự là tội đáng muôn chết!"

Mạnh Sương nghe vậy, hít sâu một hơi: "Tần Phong!"

Tần Phong tùy ý vung tay, một đạo bạch quang lướt vào tay Mạnh Sương, chính là bạch cốt lệnh bài mà Quỷ chủ đã giao cho nàng trước đó!

Nàng giơ cao lệnh bài, lớn tiếng nói: "Mọi người hãy xem, đây là vật gì?!"

Tất cả Quỷ Binh Quỷ Tướng nhìn theo tiếng, sau đó trừng lớn hai mắt, vẻ mặt không dám tin.

Người của Minh giới, làm sao có thể không nhận ra Quỷ Chủ lệnh bài?

Quỷ chủ nếu không có mặt, thấy lệnh bài này như thấy Quỷ chủ!

Trong nháy mắt, tất cả mọi người đều kinh nghi bất định, chỉ nghĩ đến những lời Mạnh đại nhân vừa nói, chẳng lẽ đều là sự thật?

Thần Đà cũng vô cùng kinh hãi, hắn cũng không ngờ, Quỷ chủ lại giao lệnh bài này cho một nhân loại!

Tiếng bàn tán vang lên, càng lúc càng dữ dội.

Thấy tình hình sắp mất kiểm soát, Thần Đà lớn tiếng quát: "Đông Phương Quỷ chúng và Trung ương Quỷ chúng đâu?"

"Có!" Tiếng hô vang dội.

"Truy đuổi người Nhân Gian ra khỏi Minh giới!"

"Tuân mệnh!"

Hai nhóm Quỷ quân tách khỏi Quỷ chúng, xếp hàng dưới chân Thần Đà.

Ngay lúc này, Triệu Văn Hòa và Trương Hành đồng thời lên tiếng: "Tây (Bắc) Phương Quỷ chúng đâu?"

Một lời kêu gọi trăm người hưởng ứng!

"Phụng Quỷ chủ chi mệnh, ngăn cản Minh Sát chi hình, kẻ nào cản trở, giết không tha!"

"Rõ!"

Không bao lâu, lại có hai nhóm Quỷ quân xuất hiện, đối đầu

với Quỷ quân của Thần Đà.

Nhưng điều này vẫn chưa kết thúc!

Lý Dương lơ lửng trên không, giọng nói như chuông lớn: “Trấn Linh quân đâu?”

Mười vạn Quỷ Binh đồng thanh hô lớn: “Có!”

“Có muốn cùng ta tái chiến một trận?!”

“Giết!”

Khí thế đó khiến thiên địa rung chuyển!

Ngay cả mấy vị Quỷ Đế cũng phải ngoái nhìn!

Cục diện thay đổi quá nhanh, Thần Đà không kịp trở tay!

Triệu Văn Hòa và Trương Hành đáp xuống trước mặt Chu Khất, đứng đối mặt.

Lão giả tóc bạc mặt không chút thay đổi, thản nhiên lên tiếng: “Các ngươi cho rằng chỉ với một mình tên nhóc đó, có thể ngăn cản Minh Sát chi hình?”

Trương Hành thản nhiên nói: “Nếu không ngăn cản được, chính là nó chết thay cha nó, liên quan gì đến ta? Ta đã hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi.”

Triệu Văn Hòa mấp máy môi, muốn nói lại thôi.

Sự việc đã đến nước này, ông ta có thể khẳng định, việc hãm hại Tần Kiến An, thi hành Minh Sát chi hình chính là âm mưu của Chu Khất.

Nhưng ông ta vẫn có một điều không hiểu, với thực lực của đối phương, muốn giết một tên Quỷ Đế mới nhậm chức, căn bản

không tốn sức, tại sao phải làm phức tạp như vậy?

Nhưng dù trong lòng có nghi hoặc, tình hình hiện tại cũng không cho phép ông ta suy nghĩ nhiều.

Đối mặt với lão quái vật này, phân tâm chiến đấu chắc chắn sẽ chết.

Chu Khất khẽ nhấc mắt, như đang hồi tưởng lại quá khứ: "Lúc trước các ngươi từ Quỷ Tướng thăng lên Quỷ Đế, vẫn là do ta đề bạt, không ngờ đến cuối cùng, lại là tự mình hại mình."

"Ơn tri ngộ, không dám quên, chỉ là lão gia tử có lẽ đã quên mất chữ tâm." Triệu Văn Hòa trầm giọng nói.

"Chữ tâm? Có lẽ vậy, nhưng còn nhớ ta đã từng dạy các ngươi đạo lý gì không?" Chu Khất kéo tay áo bên trái, để lộ nhục thân cường tráng, nhìn thế nào cũng không giống thân thể của một lão già?

"Đạo lý gì?" Trương Hành lên tiếng hỏi, trong lòng không khỏi run lên.

"Nếu gặp phải kẻ địch có thực lực mạnh hơn mình rất nhiều, vừa ra tay phải dốc toàn lực, nếu không chỉ có con đường chết.

Các ngươi, chuẩn bị xong chưa?"

Dứt lời, Chu Khất đưa tay trái chộp về phía hư không, một thanh trường đao tỏa ra hắc khí, quỷ ảnh quấn quanh hiện ra.

Triệu Văn Hòa và Trương Hành thấy vậy, như lâm đại địch: "Sát nhận - Bách Quỷ ngâm khiếu..."

"Tiếp theo hãy xem, là tên nhóc đó phá giải Minh Sát chi hình trước, hay là hai người các ngươi, chết trước dưới đao của lão phu."

Ầm!

Uy áp cường đại, như trời sập xuống.

Tất cả Quỷ chúng có mặt đều cúi người xuống, bọn họ ngơ ngác ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy hư ảnh Quỷ Thủ khổng lồ, như che khuất cả bầu trời.

Trung Ương Quỷ Đế Chu Khất, người đứng đầu dưới trướng Quỷ chủ, luôn luôn như vậy!

…

Tần Phong liếc nhìn chiến trường, sau đó lại nhìn về phía Kỳ Lân ác thú trước mặt.

Hắn có thể cảm nhận được sức mạnh cuồn cuộn từ cơ thể đối phương.

Kỳ Lân ác thú trừng mắt nhìn, giương nanh múa vuốt, con người nhỏ bé trước mắt đã cản trở việc ăn uống của nó, nó muốn nuốt chửng hắn, giống như Hỏa Phượng lúc trước.

Nhưng điều khiến nó vạn vạn không ngờ là, con người kia chỉ nhìn nó một lúc, liền quay đầu nhìn về phía Minh Trụ, dường như căn bản không để nó vào mắt.

Đây là sỉ nhục lớn!

Gầm!

Âm thanh chấn động màng nhĩ.

Kỳ Lân ác thú bám vào Minh Trụ, tích tụ sức mạnh, sau đó trong nháy mắt lao ra.

Khoảng cách trăm trượng, trong nháy mắt đã đến!

Tần Phong thấy vậy, giơ tay phải lên, trên ngón trỏ, một đạo bạch lôi bắn ra, Lôi Đình Ác Thú với uy thế kinh người kia chỉ trong nháy mắt đã bị đánh bay, nửa người hóa thành hư vô!

Nhìn thấy cảnh này, Quỷ chúng đều hít vào một ngụm khí lạnh, vẻ mặt vô cùng kinh hãi, con người này rốt cuộc là ai, lại khủng bố như vậy!

Tuy nhiên, Kỳ Lân ác thú vốn là vật được dung hợp từ lôi đình và cuồng phong, cho dù bị trọng thương, sau khi hội tụ lực lượng của Minh Trụ, nó lại một lần nữa lành lặn như ban đầu.

Chỉ là thái độ, không còn kiêu ngạo như lúc trước.

“Ta không có thời gian dây dưa với ngươi.” Giọng nói lạnh nhạt, bình tĩnh như mặt hồ thu.

Tần Phong tâm niệm vừa động, một đạo thú ảnh màu đỏ rực từ Thần Hải lao ra, trên đỉnh đầu còn có một tiểu nhân màu xanh lục, chẳng phải là Xích Kỳ và Bạch Tô sao?

Kích thước của Xích Kỳ không lớn, nhưng khí thế không hề thua kém đối phương, nó trừng mắt, trong miệng phun ra lôi hồ.

Vẻ mặt đó như muốn nói, tiểu tử, ngươi muốn bất lợi cho chủ nhân sao?

Chỉ nhìn kích thước, lẽ ra đây là cuộc so tài chênh lệch thực lực.

Nhưng điều khiến mọi người có mặt phải há hốc mồm là, Kỳ Lân ác thú sau khi nhìn thấy Xích Kỳ, lại giống như chuột gặp mèo, sợ hãi run rẩy!

“Sao lại như vậy?” Thần Đà kinh hãi nói.

Mạnh Sương biết chuyện đáp xuống trước mặt hắn, cười nói:

“Diệt Sinh Lôi là tổ tiên của lôi đình, tất cả lôi đình trước mặt nó, chỉ có thể thần phục.”

Sự thật đúng là như vậy!

Thần Đà trầm giọng nói: “Cho dù hắn có thể ngăn cản sát cơ của Minh Sát chi hình, nhưng cũng không thể tách tên họ Tần kia ra khỏi Minh Trụ.

Người có thể giải khai Minh Trụ phong ấn, chỉ có một mình Quỷ chủ, cho dù là Chu Khất đại nhân cũng khó có thể làm được.”

Mạnh Sương thần sắc ngưng trọng.

Lời này không sai, Minh Trụ là thượng cổ chi vật của Minh giới, sao có thể xem thường?

Ngay khi hai người đang giằng co, một uy áp cường đại từ trên cao ập xuống, so với động tĩnh mà Chu Khất gây ra lúc trước, cũng không hề thua kém!

Triệu Văn Hòa và Trương Hành nhân cơ hội rút lui, ngay cả Chu Khất cũng không tiếp tục truy kích, mà ngẩng đầu nhìn lên.

Sau đó chỉ thấy, bóng dáng được bao phủ bởi thánh quang kia, đang bước đi trong hư không.

Mỗi bước chân hắn bước xuống, đều để lại một hư ảnh trong suốt.

Một đạo, hai đạo, ba đạo…

Cho đến đạo thứ bảy!

Bạch quang chói mắt, dường như có thể xuyên thủng thiên địa.

Tần Phong chậm rãi đặt tay lên Minh Trụ, miệng lẩm bẩm: “Tiên Pháp - Thất Bộ đạp Thiên Cương.”

Dứt lời, thiên địa dường như chỉ còn lại màu trắng, thời gian như ngừng lại.

Mọi người không còn nghe thấy bất kỳ âm thanh nào nữa.

Chỉ có một tiếng ‘rắc’ chói tai!

“Minh Trụ, nứt rồi.” Thần Đà vẻ mặt không dám tin.

Tiếp theo là một tiếng nổ vang trời!

Minh Trụ được người Minh giới coi là thần vật kia, dưới ánh mắt kinh hãi của mọi người, ầm ầm sụp đổ, vỡ thành từng mảnh.

Mà tất cả những điều này, đều là do một tay một người tạo nên!

Chương 839: Sát ngục - Vạn Quỷ Sâm La

Cột chống trời sụp đổ, đá vụn bắn tung tóe.

Luồng khí kinh người như thủy triều, sóng sau xô sóng trước.

Nhưng những người có mặt đã không còn thời gian để ý đến những cơn sóng dữ dội đó nữa, bởi vì trong mắt họ chỉ còn lại một bóng người - Tần Phong! Thần sắc điềm nhiên, toàn thân được bao bọc bởi bạch quang thánh khiết!

"Không thể nào!" Thần Đà - Đông Phương Quỷ Đế trợn tròn mắt, đây là lần đầu tiên hắn ta thất thố như vậy.

Triệu Văn Hòa và Trương Hành nhìn nhau, vẻ kinh ngạc trong mắt không sao tan đi được.

Đêm qua, mấy người bí mật tụ họp, kế hoạch ban đầu là để cho Tần Phong ngăn cản Minh Trụ một khoảng thời gian, đợi hai người bọn họ kiềm chế được Chu Khất, sau đó dựa vào lợi thế về số lượng mà từng bước giải quyết.

Nhưng Tần Phong lại trực tiếp đánh nát Minh Trụ là có ý gì?

Trương Hành ôm cánh tay phải bị thương, vẻ mặt kỳ quái nói: "Chuyện này cũng nằm trong kế hoạch của ngươi sao?"

Triệu Văn Hòa cười khổ một tiếng: "Ngươi nhìn bộ dạng chật vật của ta xem có giống không?"

Mặc dù đã sớm đoán được biến cố của Địa Tạng Bồ Tát có liên quan đến Chu Khất, mặc dù biết cánh tay phải của hắn ta bị

thương, không thể hành động tự do.

Nhưng với tư cách là người đứng đầu dưới Quỷ chủ, là cường giả tuyệt đối đã tồn tại từ thuở sơ khai của Minh giới.

Bọn họ vẫn đánh giá thấp thực lực của Chu Khất!

Cho dù Chu Khất chỉ có thể dùng một tay trái, đối phó với hai người bọn họ, vẫn không phí chút sức lực nào!

Giống như bây giờ, hai người bọn họ đã toàn thân đầy thương tích, khí tức suy yếu, nhưng sau một hồi giao thủ, lại chưa từng chạm vào đến vạt áo của Chu Khất!

Nhưng may mắn thay, lực chiến đấu của Tần Phong vượt xa dự kiến, thắng bại lần này vẫn chưa biết được.

Ầm!

Ngay lúc này, toàn bộ thiên địa chấn động.

Triệu Văn Hòa và Trương Hành vội vàng nhìn sang, chỉ thấy Chu Khất vẫn luôn điềm tĩnh, lúc này gương mặt lại trở nên dữ tợn vặn vẹo.

"Chỉ là một tên từ Nhân Gian, lại dám phá hỏng đại kế của ta! Đáng hận, đáng giết!"

Lời nói vừa dứt, sát nhận trong tay hắn ta vung lên, bách quỷ gào thét, phát ra tiếng kêu chói tai.

Một đạo hắc khí dường như xé rách không gian, bất chấp khoảng cách, trực tiếp xuất hiện trước mặt Tần lão gia.

Tuy Minh Trụ đã bị hủy, nhưng phong ấn vẫn chưa được giải trừ hoàn toàn, Tần lão gia lúc này vẫn không thể nhúc nhích.

Nhưng ông có thể cảm nhận rõ ràng, nếu bị một đao này chém

trúng, chắc chắn sẽ hồn phi phách tán!

Ngay trong thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, bóng dáng quen thuộc đã chắn trước mặt ông.

Tần Phong duỗi tay phải ra, hai ngón tay kẹp lại, luồng đao khí màu đen khiến người ta không thể nảy sinh một chút ý nghĩ phản kháng nào, lại bị chặn lại, không thể tiến thêm một phân nào nữa!

Thần Đà lộ vẻ mặt không thể tin được, là người ủng hộ tuyệt đối của Chu Khất, hắn ta biết rõ uy lực của sát nhận - Bách Quỷ Ngâm Khiếu đáng sợ đến mức nào.

Có thể nói không ngoa, trong toàn bộ Minh giới, người có thể cản được chiêu này chỉ có thể là hai vị kia - Quỷ chủ và Địa Tạng Bồ Tát.

Nhưng Tần Phong, dựa vào cái gì mà có thể sở hữu thực lực như vậy?

Rõ ràng lần trước khi biết đến sự tồn tại của đối phương, hắn ta vẫn chỉ là một con kiến có thể bóp chết bất cứ lúc nào!

"Phong nhi, con..." Tần lão gia lẩm bẩm.

Tần Phong khép hai ngón tay lại, luồng đao khí màu đen đ�ột nhiên vỡ vụn, tiếng kêu thảm thiết của quỷ vang vọng khắp thiên không, khiến người ta sởn gai ốc.

"Ồn ào."

Lời nói dường như mang theo sức mạnh thánh khiết, bạch quang chiếu sáng thiên địa, tiếng kêu gào của quỷ cũng đột ngột im bặt.

Tần Phong chậm rãi quay đầu lại, trên khuôn mặt lãnh đạm bỗng nhiên nở một nụ cười nhàn nhạt: "Cha, cha hãy đợi ở đây

một lát, con đi rồi sẽ quay lại."

Vừa nói, vừa vung tay phải lên, phong ấn trói buộc Tần lão gia, trong nháy mắt hóa thành bụi phấn tiêu tan.

Mà ở một bên khác, do Minh Trụ sụp đổ, Kỳ Lân ác thú mất đi nguồn cung cấp lực lượng, cũng bị Xích Kỳ nuốt chửng toàn bộ.

Nhìn thấy chủ nhân nhìn đến, nó ngẩng đầu lên như muốn lấy lòng, nhưng vì ăn quá no, nên đã ợ một cái ợ hơi.

Bạch Tô ngồi trên đầu nó, càng ăn càng giống một quả cầu trắng tròn vo, lười biếng nằm xuống, không muốn động đậy.

Cho đến khi thần niệm của Tần Phong truyền đến: "Đi chữa trị cho những người bị thương."

Bạch Tô lập tức đứng dậy, vỗ vỗ cái bụng tròn vo, như đang hứa hẹn, cam đoan hoàn thành nhiệm vụ!

Sau khi đã dặn dò xong mọi chuyện, Tần Phong phiêu nhiên đáp xuống, đứng bên cạnh Triệu Văn Hòa, đối mặt với Chu Khất.

Đôi mắt màu hổ phách của hắn nhìn chằm chằm đối phương, Tiên Thiên Nhất Khí trong mắt dẫn động, mọi thứ hư ảo đều không chỗ ẩn nấp.

Cho dù Chu Khất giấu bàn tay phải đã bị quỷ vật ăn mòn đến mức không còn nhìn ra hình dạng ban đầu trong tay áo rộng thùng thình, hắn vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng.

"Chuyện tiếp theo, giao cho ta." Tần Phong thản nhiên nói.

Triệu Văn Hòa và Trương Hành đều sửng sốt.

Người sau nói với giọng điệu không vui: "Tiểu tử, ngươi chắc chứ?"

Trở thành Quỷ Đế đã mấy ngàn năm rồi, đây là lần đầu tiên hắn bị một tên nhóc ra lệnh như vậy!

Triệu Văn Hòa vội vàng khuyên nhủ: "Vừa rồi ngươi và ta dẫn động Xích Vũ Hỏa Phượng, lại thêm liên tiếp giao thủ với lão gia tử, U Minh quỷ khí trong cơ thể đã bị tiêu hao gần hết. Cho dù tiếp tục ra tay, cũng không thể tạo ra ảnh hưởng gì đến cục diện."

Trương Hành cau mày, cơ thể hắn quả thực cũng giống như Triệu Văn Hòa nói.

Suy nghĩ một lúc, hắn nhìn về phía Tần Phong nói: "Tiểu tử, ta không muốn sau này phải nhặt xác cho ngươi, nếu muốn chết, thì chết xa một chút."

Tuy rằng người này miệng lưỡi độc địa, nhưng Tần Phong biết hắn ta có ý tốt, liền cười đáp: "Lời của tiền bối, vãn bối xin ghi nhớ trong lòng."

Trương Hành hừ lạnh một tiếng, không nói thêm gì nữa, lách mình lui về phía sau.

Triệu Văn Hòa liếc nhìn Chu Khất đang phẫn nộ, trầm giọng nói: "Cũng giống như ta suy đoán, hắn ta tốn bao tâm sức muốn thi triển Minh Trụ lên người cha ngươi, nhất định là có mục đích gì đó không thể cho ai biết. Bây giờ Minh Trụ sụp đổ, kế hoạch bị phá hủy, hắn ta nhất định sẽ trút hết mọi lửa giận lên người ngươi."

Dừng một chút, Triệu Văn Hòa nhắc nhở: "Sát nhận - Bách Quỷ Ngâm Khiếu, chỉ là một trong những thủ đoạn của Chu Khất, sự cường đại của hắn ta vượt xa tưởng tượng của ngươi, nhất định không được xem thường."

Tần Phong gật gật đầu, lần nữa nhìn về phía trước, ánh mắt giao nhau với Chu Khất.

Sát khí tràn ngập, bầu không khí lạnh lẽo đến cực điểm.

"Ta có thể làm cho ngươi không nhiều, nhưng ngươi cứ yên tâm giao chiến với hắn ta, những chuyện khác không cần quan tâm." Lời nói vừa dứt, Triệu Văn Hòa hít sâu một hơi, hai tay chắp lại, U Minh quỷ khí chui vào lòng đất, tràn về phía Thần Đà.

Thần Đà dường như phát hiện ra điều gì đó, đột nhiên cúi đầu xuống, chỉ thấy mặt đất nứt ra, một bàn tay quỷ khổng lồ được ngưng tụ từ quỷ khí từ dưới lòng đất chui lên, một ngụm nuốt chửng hắn ta.

Triệu Văn Hòa lách mình lùi lại, bàn tay quỷ từ từ tiêu tan, mà bóng dáng của Thần Đà cũng biến mất tại chỗ, khi xuất hiện trở lại, lại là trước mặt Triệu Văn Hòa và Trương Hành.

Trên vùng đất hoang vu trống trải, trong nháy mắt chỉ còn lại hai người Chu Khất và Tần Phong!

Kế hoạch tỉ mỉ bị phá hủy, Chu Khất lúc này đang vô cùng tức giận: "Ngươi đừng hòng chết dễ dàng như vậy, ngươi sẽ bị vạn quỷ gặm nhấm, sống không bằng chết."

Lời nói vừa dứt, hắc sắc sát nhận trong tay Chu Khất đột nhiên rơi xuống đất.

Hắc khí như sương sớm trên núi nhanh chóng lan tỏa, không bao lâu đã bao phủ phạm vi mười dặm, Tần Phong bỗng nhiên ở trong đó!

"Sát ngục - Vạn Quỷ Sâm La." Trương Hành vẻ mặt nghiêm trọng, lẩm bẩm nói.

Trong kết giới này, sẽ có vô số lệ quỷ lao đến tấn công người xâm nhập, gặm nhấm nhục thân, ăn mòn thần hồn, bất tử bất diệt.

Bất kỳ ai rơi vào trong đó, cũng giống như sa vào vũng bùn,

càng vùng vẫy càng đau đớn.

Năm đó, những quỷ vật xâm nhập Minh giới, không biết có bao nhiêu, đã bị nhốt dưới chiêu này, rơi vào sát ngục vô tận.

"Phong nhi." Tần lão gia lộ vẻ lo lắng.

Bên trong sát ngục, Chu Khất ánh mắt lạnh lùng: "Dòng chảy thời gian ở đây khác với bên ngoài, trăm năm ở đây, cũng chỉ là một cái búng tay ở bên ngoài. Ngươi sẽ cảm nhận được nỗi đau cùng cực ở đây, vĩnh viễn không thể thoát ra. Nhưng mà, ngươi yên tâm, ngươi sẽ không cô đơn, bởi vì cha ngươi, vị Nam Phương Quỷ Đế kia, rất nhanh cũng sẽ bị kéo vào đây. Nhưng đối với ngươi mà nói, có lẽ đã là vạn năm sau rồi."

Tần Phong không để ý đến lời nói của đối phương, chỉ đánh giá xung quanh.

Hắc khí bao phủ, phong tỏa nơi này, có lẽ là một loại kết giới.

Vô số lệ quỷ đang giãy giụa, khóc lóc, kêu gào thảm thiết ở đó, đó đều là những oan hồn đã chết trong tay Chu Khất.

"Lúc này rồi, còn dám nhìn đông nhìn tây?!"

Theo một tiếng quát lớn, vạn quỷ như được chỉ dẫn, gào thét lao về phía Tần Phong.

Chu Khất dường như đã có thể nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của đối phương, không ai có thể bình an vô sự trong sát ngục!

Nhưng cảnh tượng tiếp theo, lại khiến hắn ta vô cùng kinh hãi.

Nơi địa ngục đáng sợ như vậy, chỗ nào cũng là sát khí, Tần Phong lại nhàn nhã bước đi, chậm rãi đi về phía hắn ta.

Mà những ác quỷ hung hãn lao tới kia, lại không thể chạm vào người hắn một chút nào?

Điều này, sao có thể?!

Đôi mắt của Tần Phong lóe lên ánh sáng màu lưu ly, đó là Vị Thị Chi Thuật!

Quỹ tích của vạn quỷ, dưới con mắt của hắn đều bị nhìn thấu!

Sát ngục này tuy đáng sợ, nhưng chung quy cũng chỉ là một loại kết giới, muốn phá giải không ngoài hai cách.

Một là, dùng kết giới mạnh hơn để thay thế.

Hai là, tìm ra điểm yếu của nó, phá vỡ nó!

Với thực lực hiện tại của Tần Phong, chỉ cần triển khai Thần Hải kết giới, với uy lực của Diệt Sinh Lôi, hủy diệt sát ngục này căn bản không phí chút sức lực nào.

Nhưng làm như vậy, những oan hồn bị nhốt ở đây sẽ vĩnh viễn chìm trong đó, không thể bước vào luân hồi.

Vì vậy, hắn kiên quyết lựa chọn cách thứ hai, mà điểm yếu đó chính là dưới chân Chu Khất!

Ngàn trượng, trăm trượng...

Hai người càng ngày càng đến gần, Chu Khất đã trải qua vô số sóng gió, lúc này lại có chút hoài nghi nhân sinh.

Chưa từng có ai có thể ung dung tự tại như vậy trong sát ngục, Tần Phong làm sao có thể làm được?

Ngay khi khoảng cách giữa hai người chỉ còn mười trượng, Chu Khất định ra tay, lại thấy trước mắt lóe lên bạch quang, thân ảnh của Tần Phong, chỉ trong nháy mắt, đã xuất hiện trước mặt hắn ta.

"Oan hồn ngày đêm kêu gào, ngươi lại không nghe thấy, rồi sẽ

có một ngày, tự làm tự chịu."

"Lời này, tên đầu trọc kia cũng đã nói với ta rồi, bây giờ hắn ta chỉ là một pho tượng đá." Chu Khất cười lạnh một tiếng, không để ý.

Nhưng ngay lúc này, hắn ta lại nhìn thấy thứ gì đó đáng sợ, trợn tròn mắt: "Thứ này sao lại ở chỗ ngươi?!"

Tay phải của Tần Phong, chậm rãi giơ lên một điểm kim quang, đó là Giới Tử Tu Di...

Chương 840: Thiên Hồn xuất thế (1/2)

Giới Tử Tu Di là chí bảo của Phật gia, sở hữu sức mạnh khó ai có thể tưởng tượng nổi, nhưng bảo vật như thế này chỉ có người của Phật gia mới có thể sử dụng!

Chu Khất nghĩ đến điều này, vẻ kinh hãi trong mắt biến mất, thay vào đó là sát ý ngập tràn.

"Giới Tử Tu Di không thể sử dụng, chẳng khác nào cục đá.

Chỉ là cầm thứ này, mà dám đến trước mặt ta, đúng là không biết sống chết!"

Vừa dứt lời, trong vòng một trượng dưới chân hắn, đột nhiên có vô số quỷ thủ mọc lên, giống như xiềng xích trói chặt Tần Phong, chỉ chừa lại bàn tay phải đang cầm Giới Tử Tu Di.

Cùng lúc đó, Chu Khất vẻ mặt dữ tợn, tay trái giơ lên trời, hàng triệu oan hồn trong sát ngục gào thét ngưng tụ thành một khối, hóa thành một thanh sát nhận dài trăm trượng, hung hăng chém xuống Tần Phong.

"Chết đi cho ta!"

Ong!

Ngay khoảnh khắc sát nhận hạ xuống, Giới Tử Tu Di đột nhiên bộc phát ra kim quang chói mắt, kèm theo đó là tiếng phật âm trong trẻo.

Quỷ thủ trói buộc Tần Phong, vừa chạm vào Phật quang màu

vàng, lập tức tan chảy, bốc khói trắng xì xèo.

Còn thanh sát nhận đáng sợ dài trăm trượng kia, trong nháy mắt tiếng phật âm vang lên, liền sụp đổ tan rã, tiếng kêu thê lương chói tai vang lên không ngớt!

"Không, không thể nào!" Chu Khất trợn trừng mắt, trong mắt tràn đầy vẻ khó tin.

Giọng nói phật âm này hắn ta không thể quen thuộc hơn, đó là giọng nói của Địa Tạng Bồ Tát!

Thế nhưng tên đầu trọc kia rõ ràng đã hóa thành thạch điêu, bị chôn vùi trong Thúy Vân cung đổ nát!

Ngay lúc này, xung quanh người Tần Phong lại tỏa ra Phật quang, chẳng mấy chốc, một đạo hư ảnh màu vàng hiện ra từ đỉnh đầu hắn, mà đó chính là Địa Tạng Bồ Tát!

Hóa ra khi Chu Khất phong tỏa Thúy Vân cung, bức tử Địa Tạng Bồ Tát, thì vị kia đã cảm ứng được Tần Phong cùng những người khác ở bên ngoài núi.

Ngài ấy dùng Phật pháp và công đức của bản thân, vừa cứu vớt oan hồn, vừa tách ra một tia nguyên thần, dung nhập vào Giới Tử Tu Di trên người Tần Phong, cho nên mới có một màn này!

"Chu Khất, khổ hải vô biên, quay đầu là bờ." Hư ảnh Địa Tạng chắp tay trước ngực, miệng niệm phật âm trận trận, ý đồ khuyên nhủ đối phương, đừng nên nhất sai tái sai.

Thế nhưng Chu Khất đã sớm phát điên, sao có thể hối hận?

"Tên đầu trọc chết tiệt, đã hóa thành thạch điêu bị phong ấn, vậy mà còn muốn đối đầu với ta?

Tam Giới vỡ vụn là chuyện tất nhiên, là ngươi chấp mê bất

ngộ, nhảy vào biển khổ, còn muốn khuyên ta quay đầu?!"

Địa Tạng Bồ Tát thở dài một tiếng: "Nhân quả luân hồi, đều là số mệnh."

"Số mệnh? Ta lại không tin!" Chu Khất gầm lên giận dữ, tay trái hóa thành chưởng, U Minh quỷ khí cuồn cuộn hiện ra từ lòng bàn tay, biến thành quỷ hỏa ngập trời màu đen.

Hắn ta đẩy mạnh tay trái về phía trước, quỷ hỏa giống như núi lở, dường như muốn thiêu rụi cả Tần Phong lẫn hư ảnh Địa Tạng.

Địa Tạng Bồ Tát lắc đầu, Phật quang hóa thành kim chung, bảo vệ Tần Phong bên trong.

Cho dù quỷ hỏa kia có hung hãn ngập trời đến đâu, cũng không thể làm tổn thương Tần Phong trong kim chung dù chỉ một chút.

Mà sự tình đã đến nước này, Địa Tạng hiểu rõ, đối phương từ khoảnh khắc lựa chọn phản bội U Minh Quỷ Giới, thì không thể quay đầu lại.

Nhưng những oan hồn bị nhốt trong sát ngục này, không nên bị chôn vùi theo hắn ta.

Chỉ thấy hư ảnh Địa Tạng khép hờ hai mắt, phía sau hư ảnh, Vạn Tự kim quang ấn hiện ra, Phật quang chói mắt, xua tan hắc vụ trong sát ngục, rơi xuống người những oan hồn kia.

Tiếng kêu đau đớn thảm thiết như dự đoán không hề xuất hiện, những oan hồn kia vốn dĩ có khuôn mặt dữ tợn đáng sợ, sau khi được Phật quang bao phủ, lại dần dần khôi phục lại diện mạo ban đầu.

Họ vốn là vong linh không thể đầu thai chuyển thế, chịu đủ mọi dày vò, chỉ vì bị oán khí trong sát ngục tẩy lễ, mới biến thành

bộ dạng như bây giờ.

Giờ đây oán khí đã được hóa giải, bọn họ tự nhiên khôi phục lại diện mạo ban đầu.

"Thiên địa pháp tắc của U Minh Quỷ Giới vẫn chưa khôi phục, các ngươi vẫn chưa thể đầu thai chuyển thế, nhưng bần tăng tin rằng, vị tiểu thí chủ này rồi sẽ có một ngày khôi phục trật tự Tam Giới, mở lại con đường luân hồi.

Trước đó, các ngươi có thể vào Giới Tử Tu Di trước, đợi đến khi Hoàng Tuyền của U Minh Quỷ Giới được bắc lại, cầu Nại Hà được dựng, tiểu thí chủ tự nhiên sẽ thả các ngươi ra ngoài."

Đôi mắt màu hổ phách của Tần Phong xẹt qua một tia kinh ngạc, cho dù là hắn lúc này tâm tĩnh như nước, cũng không khỏi muốn phun tào một câu, đại sư đang vẽ bánh nướng cho những oan hồn này sao?

Vô số oan hồn lệ rơi đầy mặt, cúi người hành lễ: "Đa tạ đại sư, đa tạ tiểu thí chủ, chúng tôi nguyện ý chờ."

Vừa dứt lời, oan hồn liền hóa thành dòng lũ, tràn vào trong Giới Tử Tu Di, cho đến khi biến mất không thấy.

Cùng biến mất sụp đổ còn có sát ngục này, nó vốn được xây dựng dựa trên những oan hồn này làm nền tảng, oan hồn rời đi, giới vực tự nhiên cũng không còn tồn tại.

Hư ảnh Địa Tạng dần dần mờ nhạt, ngài ấy là một tia nguyên thần tách ra từ bản thể, không thể tồn tại lâu dài.

Giờ đây oan hồn trong sát ngục tạm thời đã có nơi nương tựa, tảng đá trong lòng ngài ấy cũng coi như được buông xuống.

Chỉ là trước khi hoàn toàn tiêu tán, ngài ấy còn cần phải giúp Tần Phong một tay.

Ngón tay điểm một cái, Phật quang chiếu về phía cánh tay phải của Chu Khất.

Bàn tay phải của hắn ta trước đó đã bị kim quang xuyên thủng, vết thương lại tái phát, như kiến cắn dầu sôi, khiến khuôn mặt Chu Khất trở nên dữ tợn vặn vẹo.

Uy năng của Phật ấn đạo tắc hiển hiện, va chạm với quái vật bám trên cánh tay phải của Chu Khất.

Thịt khối bắt đầu rung động mở rộng, trong nháy mắt đã xé toạc tay áo.

...

Ầm!

Khí lãng khủng bố càn quét bốn phía, tất cả mọi người đều kinh hãi không thôi.

Chương 841: Thiên Hồn xuất thế (2/2)

Chỉ vì sát ngục - Vạn Quỷ Sâm La vừa mới được bố trí, vậy mà trong nháy mắt đã sụp đổ tan rã?

"Cái... cái gì vậy?" Một đám quỷ binh quỷ tướng nuốt nước miếng, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Trương Hành trầm giọng nói: "Tốc độ dòng chảy thời gian trong sát ngục khác với bên ngoài, đối với chúng ta mà nói là một cái chớp mắt, nhưng bên trong có thể là trăm năm ngàn năm.

Mà tình huống sát ngục biến mất, không ngoài hai khả năng -

Thứ nhất, tên nhóc kia dựa vào thực lực của bản thân, phá vỡ sát ngục.

Thứ hai... hắn ta đã bị sát ngục xóa sổ, thần hồn bị nhốt trong thời không vô tận..."

Triệu Văn Hòa nghe vậy, sắc mặt vô cùng ngưng trọng.

Thế nhưng ngay lúc này, có người kinh hô: "Mọi người nhìn xem, kia là cái gì?!"

Theo hắc vụ tiêu tán, mọi người chỉ thấy một bàn tay khổng lồ được tạo thành từ máu thịt thò ra.

Bộ dạng kia, rõ ràng là quái vật bất tử bất diệt!

Thế nhưng, khi quỷ giới chúng nhân lần theo bàn tay khổng lồ nhìn về phía nguồn gốc, từng người một đều khiếp sợ tột độ, chỉ

vì bàn tay khổng lồ này lại mọc trên người Trung Ương Quỷ Đế Chu Khất!

"Điều này... sao có thể?!"

"Trung Ương Quỷ Đế vậy mà lại phản bội Minh giới, đầu nhập vào những con quái vật bất tử bất diệt kia?"

"Nam Phương Tần Quỷ Đế, quả nhiên là bị oan uổng."

Quỷ giới chúng nhân nhất thời không thể nào tiếp nhận sự thật này, chỉ cảm thấy ngực như bị đè nén.

Phải biết rằng, trong khoảng thời gian Quỷ chủ binh giải trùng sinh kia, Chu Khất chính là trụ cột của bọn họ...

"Quả nhiên là như vậy." Triệu Văn Hòa nhắm mắt lại, vẻ mặt phức tạp.

Mặc dù đã sớm có suy đoán, nhưng khi tận mắt nhìn thấy, vẫn không thể dễ dàng chấp nhận sự thật này.

Trương Hành ở bên cạnh cũng cau mày, cuối cùng hóa thành tiếng thở dài.

Còn Thần Đà nhìn thấy cảnh này, cả người cũng chết lặng giữa không trung.

"Không, không thể nào, Chu Khất còn muốn dẫn dắt chúng ta chấn hưng U Minh Quỷ Giới, sao có thể... sao có thể đầu hàng..."

Liếc nhìn bộ dạng thất hồn lạc phách của Thần Đà, Trương Hành thầm nghĩ: "Hóa ra hắn ta vẫn luôn không biết, chỉ là bị che giấu.

Nhưng mà nghĩ lại cũng đúng, trong số những Quỷ Đế kéo dài đến nay, thì chính là hắn ta, tôn kính Chu Khất nhất."

Nghĩ đến đây, Trương Hành không khỏi cười khổ, nhớ năm đó, hắn ta há chẳng phải cũng là dưới sự dạy dỗ của Chu Khất, mà dần dần trưởng thành thành một phương Quỷ Đế?

Chỉ tiếc, thời gian mấy ngàn năm quả thực quá dài, mọi thứ đều đã thay đổi...

Ầm!

Bàn tay khổng lồ dữ tợn đột nhiên vỗ xuống, mặt đất rung chuyển.

Thế nhưng trước Vị Thị Chi Thuật của Tần Phong, loại chiêu số này căn bản không có ý nghĩa.

Thấy đã bại lộ hoàn toàn, Chu Khất cũng lười che giấu nữa, khuôn mặt già nua nổi gân xanh, đôi mắt đỏ ngầu khiến người ta không rét mà run.

"Tên nhóc, ta biết lực lượng này không thuộc về ngươi, chẳng qua là đã trả giá bằng một cái giá cực lớn, mới đạt đến được như bây giờ.

Dựa vào cái thân thể này của ngươi, có thể chịu đựng được lực lượng này bao lâu?"

Tần Phong không đáp, nhưng trong đầu lại vang lên giọng nói dịu dàng của Bạch Lộc: "Hắn ta nói không sai, ở U Minh Quỷ Giới, không có ánh trăng chiếu rọi, đạo tắc chi lực của ta bị áp chế, thời gian có thể bảo vệ ngươi không nhiều.

Hơn nữa, ngài ấy đã rời khỏi cơ thể ngươi, đi tới Tiên Giới, lực lượng lưu lại trong thần hải của ngươi có hạn."

Ngài ấy trong miệng Bạch Lộc, tự nhiên là chỉ Hiên Nhất.

"Thời gian ngươi có thể duy trì trạng thái này, nhiều nhất là

một nén nhang."

Tần Phong hiểu rõ, nhíu mày.

Hắn tự nhiên có thể sử dụng lực lượng cuối cùng, thi triển thần uy, giải quyết Chu Khất đã biến dạng đến mức không còn hình người.

Thế nhưng, thế lực sau lưng đối phương vẫn chưa xuất hiện, hắn lo lắng sẽ có tình huống ngoài ý muốn phát sinh.

Dù sao đêm qua hắn đã từng mượn lực lượng của Thiên Mệnh Đạo Tắc để nhìn trộm tương lai, thế nhưng trong tương lai kia, luôn có một màn đen che khuất tầm nhìn, khiến hắn không thể nhìn rõ kết cục của lão cha và Minh giới...

Đang suy nghĩ, Chu Khất đột nhiên ra tay, bàn tay khổng lồ dữ tợn đột nhiên vươn ra, uy thế kinh người.

Thế nhưng Tần Phong lại nhíu mày, chỉ vì Vị Thị Chi Thuật của hắn, không nhìn thấy công kích của đối phương.

Bàn tay khổng lồ này không phải đánh về phía hắn, mà là...

"Cha!" Tần Phong đột nhiên xoay người.

Tần lão gia tử thân thể yếu ớt vẫn còn ngây người giữa không trung, trơ mắt nhìn sát khí ập đến.

Chu Khất hai mắt đỏ ngầu: "Vẫn còn cơ hội, chỉ cần mang hắn ta đến chỗ Kim Bát, đợi vị đại nhân kia thoát khỏi phong ấn, vẫn có thể lấy ra thứ trong người hắn ta!"

Ngay lúc này, sắc trời của toàn bộ U Minh Quỷ Giới đột nhiên tối sầm lại.

Phong ấn ở chỗ Kim Bát bị xói mòn qua năm tháng dài đằng đẵng, vốn đã lung lay sắp đổ, cộng thêm Chu Khất thêm dầu vào

lửa, rốt cuộc vào khoảnh khắc này ầm ầm vỡ vụn!

Vô số quái vật thoát khỏi trói buộc, tràn về phía Minh giới, mà trong đó còn có một đạo hư ảnh Cự Nhân trong suốt.

Hắn ta duỗi lưng một cái, sau đó nghiêng đầu nhìn về phía Minh Trụ, chỉ trong nháy mắt, liền biến mất tại chỗ.

Lại xuất hiện lần nữa, vậy mà lại trực tiếp dung nhập vào bàn tay khổng lồ dữ tợn của Chu Khất!

Ầm!

Uy áp tỏa ra từ hư ảnh kia, đã trấn sát vô số quỷ binh thực lực không đủ!

Nếu không phải Triệu Văn Hòa cùng những người khác phản ứng kịp thời, bung ra giới vực chống đỡ, không biết sẽ có bao nhiêu người của Quỷ Giới bỏ mạng.

Bọn họ cau mày, nhìn về phía người tới, sau đó trợn trừng mắt, trong lòng dâng lên sóng to gió lớn.

Chỉ có Chu Khất, vẻ mặt vô cùng kích động.

"Thiên Hồn... đại nhân."

Chương 841: Ngươi nói nhiều quá rồi đấy

Đối với chúng sinh U Minh Quỷ Giới mà nói, Thiên Hồn nói là một cái tên, chi bằng nói là một điều cấm kỵ.

Vào vạn năm trước, khi U Minh Quỷ Giới xuất hiện dị biến, cho dù Quỷ chủ suất lĩnh chúng Quỷ Đế đối kháng, thậm chí còn có Địa Tạng Bồ Tát ra tay, chiến trường vẫn là từng bước bại lui!

Nguyên nhân chủ yếu, ngoại trừ đặc tính bất tử bất diệt của quỷ vật ra, còn có Thiên Hồn.

Thực lực của hắn quả thực khủng bố đến mức khiến người ta phẫn nộ, nếu không phải Minh giới chúng cao thủ liên thủ, nhanh chóng phong ấn hắn vào Kim Bát.

Trận chiến vạn năm trước sau, Minh giới liền muốn bị loại bỏ khỏi Tam Giới.....

Nhưng mà năm đó hao hết tâm tư mới phong ấn được hắn, lại bởi vì Minh giới xuất hiện một tên phản đồ, mà công cốc.

Điều khiến người ta không ngờ nhất chính là, tên phản đồ này lại là Trung Ương Quỷ Đế Chu Khất được Minh giới mọi người tín nhiệm nhất!

Trương Hành nhíu chặt mày, trầm giọng quát: "Chu Khất, ngươi có biết mình đã làm gì không?!"

Năm đó khi chống lại Thiên Hồn, Chu Khất cũng có công lao rất lớn, hắn vạn lần không ngờ, Chu Khất bây giờ, lại điên cuồng đến mức này.

Hiện tại Địa Tạng Bồ Tát bị hóa đá phong ấn, Quỷ chủ bị nhốt ở Đoạn Giới, không cách nào phân thân, mà Chu Khất lại phản bội.

Minh giới rộng lớn như vậy, còn ai có thể ngăn cản tên sát thần này?

Thiên Hồn chậm rãi thoát khỏi bàn tay dữ tợn, hiện ra chân thân.

Tuy là hình người, nhưng hắn không có ngũ quan, toàn thân đều trong suốt, đến mức ai cũng có thể nhìn thấy rõ ràng, bên trong cơ thể hắn, đạo văn như máu không ngừng chảy.

Loại đạo văn đó nhiều đến mức khó tin.

Trên đời sao có thể tồn tại kẻ đồng thời nắm giữ nhiều loại đạo tắc chi lực như vậy?

Mà đây cũng chính là nguồn gốc cường đại của Thiên Hồn!

Hắn nhìn Trương Hành, như đang suy tư: "Năm đó giao chiến, hình như chưa từng gặp ngươi, Quỷ Đế mới nhậm chức sao?

Ừm, bị phong ấn vạn năm, quả nhiên xuất hiện rất nhiều gương mặt xa lạ."

Vừa dứt lời, hắn giơ tay phải ra, cách đó ngàn trượng, một tên Quỷ Tướng trong nháy mắt hóa thành huyết vụ, sau đó ngưng tụ thành huyết cầu, xuất hiện trong lòng bàn tay hắn, dung nhập vào cơ thể.

Mà Thiên Hồn cũng mượn ký ức của Quỷ Tướng đã chết, biết được rất nhiều chuyện xảy ra sau khi bị phong ấn.

"Thì ra là vậy, Ngũ Phương Quỷ Đế năm đó, ngoại trừ Chu Khất, đều đã chết.

Chỉ tiếc lão lừa trọc phong ấn ta đã biến thành tượng đá,

hương vị đạo tắc của Phật Môn, ta còn chưa được nếm thử."

Không bao lâu, tiếng cười ngạo mạn vang lên, thiên địa chấn động, chấn động màng nhĩ.

Triệu Văn Hòa nhíu mày nói: "Năm đó có thể phong ấn ngươi, bây giờ vẫn có thể."

"Ồn ào!" Thiên Hồn móc móc tai, sau đó không gian liền như mặt gương bắt đầu vỡ vụn từng tấc.

Triệu Văn Hòa cảm nhận được sát khí mãnh liệt, vội vàng lùi lại, nhưng cho dù như vậy, theo một tiếng "rắc", không gian vỡ vụn, cánh tay phải của hắn đột nhiên bị chặt đứt.

Điều kỳ lạ là, chỗ vết cắt không có một giọt máu nào chảy ra, ngược lại là một mảng đen kịt, khiến người ta sởn tóc gáy!

Minh giới mọi người thấy vậy, đều bị dọa đến hồn phi phách tán.

Triệu đại nhân đường đường là một phương Quỷ Đế, vậy mà chỉ trong nháy mắt đã bị trọng thương.

Quan trọng nhất là, không ai biết, đối phương ra tay như thế nào!

Đôi mắt màu hổ phách của Tần Phong khẽ lóe lên, bất kỳ hư ảo nào cũng không thể thoát khỏi mắt hắn, hắn cũng là người duy nhất nhìn rõ chân tướng.

Thứ đối phương thi triển, là một loại Thời Không Đạo Tắc.

Mà Thiên Hồn chỉ cần nhìn đến đâu, là có thể xác định vị trí đạo tắc gây ra phá hoại, cho nên khó lòng phòng bị!

Trương Hành nhanh chóng đáp xuống bên cạnh Triệu Văn Hòa, sau đó nhìn Thần Đà đang ngơ ngác, lớn tiếng quát: "Sự tình đã

đến nước này, ngươi còn muốn chấp mê bất ngộ sao?

Ngươi tự cho mình là người có thể dẫn dắt Quỷ Giới thoát khỏi kết cục diệt vong, bây giờ lại muốn đẩy nơi này vào vực sâu!

Nếu chúng ta không liên thủ, U Minh Quỷ Giới sẽ biến mất trong ngày hôm nay!"

Ngay khi Thần Đà còn đang do dự, Quỷ giới chúng nhân dường như nhìn thấy thứ gì đó đáng sợ, lần lượt nhìn về phía Thiên Không phương bắc, kinh hãi tột độ.

Quỷ vật!

Vô số quỷ vật bất tử bất diệt, đen nghịt một mảng.

Tất cả đều chạy thoát khỏi phong ấn Kim Bát.

Thịt nát, xương trắng, đầu lâu khổng lồ.

Hình dạng kỳ quái, hung tợn, khiến người ta kinh hãi!

Nhìn thấy cảnh tượng ngày tận thế này, Thần Đà cuối cùng nhìn Chu Khất một cái, kiên quyết đáp xuống bên cạnh Trương Hành hai người.

Tuy rằng hắn đã làm rất nhiều chuyện sai lầm, cũng vọng tưởng công phá kết giới, thay thế Quỷ chủ, nhưng hắn từ đầu đến cuối, cũng chỉ là vì chúng sinh trong U Minh Quỷ Giới có thể tiếp tục tồn tại mà thôi.

Chỉ là người mà hắn từng tôn kính nhất, tín ngưỡng của hắn, đã sớm thay đổi đến mức hắn không còn nhận ra nữa.

"Còn ngây ra đó làm gì?!" Trương Hành gầm lên một tiếng, kéo suy nghĩ của Quỷ giới chúng nhân trở về.

"Xếp hàng, nghênh địch!"

Quỷ chúng tụ tập một chỗ, như thủy triều, nhưng đối mặt với quỷ vật đang ập tới, thực lực vẫn chênh lệch rất lớn.

Phải biết rằng, bởi vì quyết định công phá kết giới của Thần Đà, Quỷ Giới còn một bộ phận chiến lực, không có ở trong thế giới này!

Thiên Hồn không để ý, Quỷ giới chúng sinh đối với hắn mà nói, bất quá chỉ là con kiến hôi có thể bóp chết bất cứ lúc nào, hắn còn có chuyện quan trọng hơn phải làm.

"Đồ vật, lấy được chưa?"

Chu Khất nghe vậy, thân hình run lên, vội vàng đáp: "Xuất hiện một chút biến cố..... Minh Trụ bị hủy, Minh Sát chi hình không thể thi triển, hắn..... A!!!"

Lời còn chưa dứt, tiếng kêu thảm thiết đã vang lên.

Toàn thân Chu Khất như nước sôi, bắt đầu không ngừng phồng lên, huyết bào chống vỡ da, máu tươi bắn tung tóe, khiến cả người hắn trông như người máu.

Thiên Hồn ngáp một cái: "Ta ra ngoài, không phải để nghe ngươi nói nhảm."

Vừa nói, ánh mắt hắn đã rơi vào người Tần Kiến An, trên khuôn mặt trong suốt, trong đôi đồng tử màu đỏ như máu, đạo văn kỳ dị lưu chuyển.

Không gian trong phạm vi mười dặm, trong nháy mắt tĩnh lặng!

Tần Phong vẫn luôn giữ vững cảnh giác, nhưng vẫn bất cẩn trúng chiêu, có thể thi triển Thời Không Đạo Tắc trong phạm vi lớn như vậy, thực lực của đối phương còn vượt xa tưởng tượng của hắn!

Hắn nhanh chóng vận chuyển Hồng Mông tiên khí trong cơ thể, cộng thêm Thánh Nhân chi lực cùng Nguyệt Hoa chi lực gia trì, cuối cùng cũng thoát khỏi trói buộc.

Nhưng khi quay đầu tìm kiếm cha mình, hắn không khỏi phẫn nộ.

Bởi vì ngực Tần lão gia đã bị Thiên Hồn xuyên thủng, một đạo kim quang đen kịt bị cưỡng ép rút ra khỏi cơ thể cha hắn, nắm trong lòng bàn tay Thiên Hồn, sau đó bị đạo văn kỳ dị không ngừng thôn phệ, dung nhập vào cơ thể!

"Cuối cùng..... cũng cảm nhận được vị trí của Nhân Gian Thiên Đạo." Thiên Hồn lộ ra nụ cười dữ tợn.

Ầm!

Gần như trong nháy mắt, cơ thể hắn chia năm xẻ bảy!

"Ồ?"

Trên đầu lâu đang bay lên, đôi mắt đỏ tươi liếc nhìn nơi ban đầu, Tần Phong được thánh quang bao bọc ôm cha mình trong ngực, sau đó lóe người xuất hiện cách đó trăm trượng.

"Vậy mà có thể thoát khỏi trói buộc đạo tắc của ta....."

"Bạch Tô!" Tần Phong vội vàng đặt cha mình xuống đất, hai tay ấn vào ngực bị xuyên thủng của ông, máu tươi từ kẽ ngón tay hắn chảy xuống.

Bạch Tô được triệu hồi, trong nháy mắt đã trở lại bên cạnh Tần Phong, sau đó thi triển trị liệu chi lôi, may mắn là đã cầm máu.

"Thượng Cổ Lôi Nguyên?" Thiên Hồn nghiến răng nghiến lợi, ánh mắt nhìn Bạch Tô tràn đầy tham lam.

Hỗn Độn sơ khai, Tiên Thiên Nhất Khí tạo Âm Dương, phân Tam Giới, sau đó hóa Vạn Vật.

Thượng Cổ Lôi Nguyên là tổ tiên của lôi đình trên thế gian, cho dù là Diệt Sinh Lôi có thể tiêu diệt vạn vật, cũng chỉ là một nhánh của nó.

"Loại lôi đình này, vậy mà lại nhận chủ?" Cơ thể Thiên Hồn chia năm xẻ bảy, trong nháy mắt đã khôi phục như cũ.

Hắn lại nhìn Tần Phong, trong mắt đạo tắc lưu chuyển, dường như muốn nhìn thấu đối phương, nhưng không ngờ, trong mắt chỉ nhìn thấy một bóng dáng mơ hồ.

Có đạo tắc chi lực cường đại hơn, che giấu năng lực nhìn thấu mọi thứ của hắn!

Thiên Hồn đầu tiên là kinh ngạc, sau đó là mừng như điên: "Là ngươi, thì ra là ngươi! Tiên Thiên Nhất Khí cuối cùng trong Tam Giới!

Ban đầu chỉ muốn hủy diệt Quỷ Giới, tìm kiếm Nhân Gian Thiên Đạo bị giấu kín vạn năm.

Không ngờ, lại còn có niềm vui bất ngờ này."

Hắn đưa tay phải về phía Tần Phong nắm một cái, không gian lập tức sụp đổ.

May mắn là Tần Phong thi triển Vị Thị Chi Thuật, né tránh những sát khí vô hình này.

Hắn cau mày nhìn xung quanh, tất cả mọi người đều bị bao phủ trong không gian kỳ dị này, như tượng đá không nhúc nhích.

"Mây đen" phương bắc càng ngày càng gần, chỉ bằng sức lực của một mình hắn, làm sao có thể vừa đối phó với đối thủ mạnh

mẽ như Thiên Hồn, vừa chống lại số lượng quỷ vật khổng lồ như vậy?

Hắn nheo mắt, gần như trong nháy mắt, đã có kế sách.

Nếu người đứng sau Chu Khất đã xuất hiện, không cần thiết phải tiếp tục giữ sức nữa, chi bằng thi triển thủ đoạn cuối cùng, ra tay trước!

Nghĩ đến đây, hắn hỏi trong Thần Hải: "Bạch Lộc tiền bối, nếu thi triển Thần Uy chi thuật, trạng thái hiện tại của ta, có thể kiên trì bao lâu?"

"Chỉ có nửa nén hương."

Nửa nén hương, chính là năm phút..... Tần Phong hít sâu một hơi.

Thiên Hồn thấy hắn không nhúc nhích, cho rằng hắn từ bỏ chống cự, liền cười ha hả nói: "Cần gì phải lãng phí thời gian, ngoan ngoãn chịu trói, dung hợp với ta, ngươi sẽ có được vĩnh sinh."

Nhưng mà lời còn chưa dứt, hắn dường như cảm nhận được điều gì đó, nụ cười dần thu liễm.

Bởi vì khí tức của Tần Phong chỉ trong vài nhịp thở, đã tăng trưởng đến mức khó tin.

Nếu như lúc trước, hắn còn chưa để Tần Phong vào mắt, nhưng bây giờ, hắn lại cảm nhận được uy hiếp.

Đó là uy hiếp của cái chết!

"Ngươi....."

Chữ thứ hai còn chưa kịp nói ra, âm thanh đã đột ngột im bặt.

"Hả?"

Thiên Hồn đảo mắt, một bàn tay đang đặt trên đỉnh đầu hắn, quay đầu nhìn lại, thân thể không đầu vẫn còn ở cách đó trăm trượng.

Tên nhóc này ra tay khi nào?!

Trong đôi mắt màu hổ phách của Tần Phong, đồ án Âm Dương ngư nhàn nhạt hiện ra, mà ngay chính giữa Âm Dương ngư, một điểm hắc mang dường như có thể thôn phệ tất cả.

"Ngươi nói nhiều quá rồi đấy."

Chương 843: Bí mật bất tử bất diệt

“Ngươi!” Là thứ sinh ra từ Thiên địa Đạo tắc, tập hợp lực lượng của vô số đạo tắc Tam Giới.

Thiên Hồn rất tự cao tự đại, chưa bao giờ để ai vào mắt, dù là Tiên Giới Thiên Đế hay Quỷ Giới Quỷ chủ cũng vậy.

Vậy mà hắn lại bị làm nhục như thế này?

Bị một tên tiểu tử Nhân Gian, một tay lấy đầu?

Thậm chí còn dám chê hắn nói nhiều?

Đáng ghét, đáng giết!

Sát ý ngập trời gần như hóa thành thực chất, đầu Thiên Hồn phát ra tiếng cười ghê rợn.

Trong con ngươi đỏ máu, đạo văn màu tím chảy xuôi lan tràn, sau đó như độc xà quấn quanh cánh tay phải của Tần Phong.

Đó là kịch độc mạnh nhất Tam Giới, dù là Siêu Thoát Chi Cảnh, nếu dính phải cũng sẽ phải chịu hết đau khổ, cuối cùng tan thành mây khói!

Năm đó xâm lược Tiên giới, không biết bao nhiêu Thần Vương đã chết dưới chiêu này.

Mà Tần Phong dám đến gần hắn như vậy, thật là tự tìm đường chết!

Thế nhưng tiếng kêu thảm thiết đau đớn trong dự đoán lại không xuất hiện, lực lượng đạo tắc cực độc kia lại không thể nào xâm nhập vào cơ thể đối phương.

Tần Phong được bao bọc bởi ánh trăng thánh khiết, dễ dàng ngăn cản đạo văn màu tím bên ngoài.

Tiếp đó, ánh trăng tỏa ra bạch quang chói mắt, đạo văn chỉ trong chốc lát đã bị tiêu tan!

Sự kinh ngạc trong mắt Thiên Hồn chợt lóe lên, là người có tàn hồn Tiên Thiên Nhất Khí cuối cùng của Tam Giới ký sinh, nếu dễ dàng bị tiêu diệt như vậy thì thật là vô vị.

Đạo văn màu tím chỉ là để chuyển sự chú ý của đối phương, sát chiêu thực sự là cơ thể không đầu sau lưng Tần Phong!

Gần như chỉ trong một phần nghìn giây, cơ thể không đầu đã hóa thành một thanh trường đao, bất chấp khoảng cách trăm trượng, xuất hiện ở cổ Tần Phong.

Khóe miệng Thiên Hồn nhếch lên, dường như đã nhìn thấy cảnh tượng đầu đối phương bay lên, đây là hình phạt mà hắn nên nhận.

Ai ngờ.

Tần Phong nghiêng người, tay trái vươn ra sau, lại trực tiếp dùng hai ngón tay kẹp lấy trường đao với uy thế ngập trời!

“Chỉ có vậy thôi sao?”

Lời nói lạnh nhạt như sấm sét bên tai Thiên Hồn.

Chỉ nghe thấy một tiếng "rắc".

Trường đao được tạo thành từ cơ thể Thiên Hồn, cứ như vậy dễ dàng vỡ thành bốn mảnh!

Hồng Mông tiên khí trên tay phải Tần Phong cuồn cuộn, hắn dùng lực bóp nát đầu Thiên Hồn!

Vù!

Sóng kỳ dị ập đến xung quanh, những người vốn bị Thời Không Đạo Tắc khống chế lại có thể di chuyển.

Họ vừa khiếp sợ vừa nghi hoặc nhìn xung quanh, đám mây đen ban nãy càng lúc càng đến gần, nhưng Thiên Hồn đáng sợ kia đã biến mất.

Trên chiến trường, chỉ còn lại bóng dáng thánh khiết kia.

“Chẳng lẽ…” Trương Hành trợn to mắt.

Triệu Văn Hòa mở Thần Thức, trong khoảng thời gian ngắn cũng không cảm nhận được hơi thở của tên đáng sợ kia.

Chỉ có bụi bặm lấp lánh như bông tuyết dưới ánh nắng mùa đông tràn ngập khắp chiến trường.

Chu Khất không dám tin: “Không, không thể nào, làm sao đại nhân có thể bị tiêu diệt? Ngài ấy là bất tử bất diệt!”

“Không đúng, có vấn đề.” Tần lão gia dường như phát hiện ra điều gì đó, tại sao bụi bặm lấp lánh kia lại tồn tại lâu như vậy?

Thình thịch!

Thình thịch!

Không biết tiếng tim đập từ đâu vang lên, bụi bặm lấp lánh như được chỉ dẫn, hội tụ về một hướng.

Nếu nhìn kỹ, không gian đã mở ra một khe hở, bên trong là một trái tim đen kịt đầy đạo văn đang đập liên hồi.

Bụi bặm tụ tập, hóa thành hình người, không bao lâu sau, Thiên Hồn lại xuất hiện, vặn vẹo cổ, nở nụ cười thờ ơ.

Quỷ giới chúng nhân thấy vậy, trái tim đều chùng xuống.

Dù cơ thể bị đánh nát thành bụi bặm, nhưng vẫn có thể khôi phục, năng lực bất tử bất diệt này mạnh mẽ đến mức khiến người ta tuyệt vọng.

Triệu Văn Hòa cau mày, suy nghĩ cách đối phó.

Điều bất lực là, Địa Tạng đại nhân đã bị Thạch Hóa Phong Ấn, Kim Bát cũng đã vỡ vụn, hiện tại, còn ai có thể phong ấn hắn ta một lần nữa?

Còn về việc triệt để tiêu diệt…

Với thực lực của Thiên Hồn, e là có chút viển vông.

“Chờ thêm chút nữa, chỉ cần Quỷ chủ có thể thoát thân, chưa chắc đã không có cơ hội lật ngược tình thế.” Triệu Văn Hòa tự an ủi mình như vậy.

Tiếng cười âm trầm vang lên: “Ngươi thật sự nằm ngoài dự đoán của ta, nhưng kết cục dù thế nào cũng sẽ không thay đổi.

Ta có thể chết ngàn lần, vạn lần, nhưng ngươi chỉ có thể chết một lần.

Hơn nữa, trạng thái này của ngươi, còn có thể duy trì được bao lâu?”

Lời này vừa nói ra, Triệu Văn Hòa và những người khác đồng loạt nhìn về phía Tần Phong.

Họ biết rõ, trạng thái hiện tại của hắn là thông qua một phương thức nào đó cưỡng ép nâng lên, tiêu hao nhất định không nhỏ, hơn nữa không thể duy trì quá lâu.

Nhưng vấn đề quan trọng là, hiện tại người có thể ngăn cản Thiên Hồn chỉ có Tần Phong, nếu hắn thất bại, hậu quả khó mà lường được!

Ngay lúc này, Tần Phong lên tiếng: “Thuật thay mạng trên đời, đều có cái giá của nó.

Quỷ Tướng có thể mượn hồn phách Hoàng Tuyền, học được thần thông Trích Tinh Điểm Mệnh, suối hồn bảo vệ ngọn lửa sinh mệnh không tắt, có thể đạt được sự bất tử.

Người của Tiên Giới, có thể lưu lại tên trên Thiên Mệnh Bia, nắm giữ Tạo Hóa Thân, dùng Tạo Hóa Thân để chết thay.

Mà hai loại thủ đoạn này, đều không thể nào đạt được bất tử bất diệt, bởi vì số lượng hồn phách Hoàng Tuyền và Tạo Hóa Thân đều có hạn.”

Thiên Hồn cười khẩy: “Ban nãy còn tưởng ngươi muốn nói ra lời gì ghê gớm, hóa ra là mấy lời vô nghĩa này.

Thần thông của chúng ta, sao có thể so sánh với loại đồ vật thô thiển này?”

Triệu Văn Hòa và những người khác đều cau mày, giao chiến với những quái vật này lâu như vậy, sao bọn họ chưa từng thử tìm hiểu nguyên nhân bất tử bất diệt của quái vật?

Chỉ là càng tìm hiểu sâu, càng cảm nhận được sự tuyệt vọng sâu sắc.

Bởi vì thật sự không tìm ra manh mối!

Tần Phong lại lên tiếng: “Sau khi biết các ngươi là thứ sinh ra từ Thiên địa Đạo tắc, ta đã từng cho rằng, các ngươi có thể sống lâu như trời đất, chỉ có Tam Giới diệt vong, mới có thể tiêu diệt được các ngươi.”

“Chẳng lẽ không phải sao?” Thần sắc Thiên Hồn bỗng nhiên bình tĩnh lại.

“Đương nhiên không phải.”

“Ý ngươi là sao?”

Quỷ giới chúng nhân ở đây cũng sửng sốt, đồng loạt nhìn về phía Tần Phong.

Chỉ thấy hắn nhìn về phía Chu Khất.

“Một tia nguyên thần của Địa Tạng đã cho ta thấy tất cả những gì đã xảy ra trong Thúy Vân cung, ở đó Chu Khất đã từng nói một câu như vậy -

Chờ đến khi Tam Giới mở ra, vạn vật quy tịch, vong linh trong Quỷ Giới cũng sẽ không còn tồn tại.”

“Điều này…” Triệu Văn Hòa lập tức nắm được trọng điểm.

Chu Khất hoàn hồn, sợ đến mức mặt mày tái nhợt.

Tần Phong lại lên tiếng: “Hắn ta đã nhận lệnh của ngươi, cho nên mở ra Tam Giới, vạn vật quy tịch cũng là nguyện vọng của các ngươi.

Một đám quái vật muốn hủy diệt Tam Giới, sao có thể sống lâu như trời đất?

Cho nên vừa rồi, ta cố ý đánh nát cơ thể ngươi, chính là muốn tìm ra bí mật bất tử bất diệt của ngươi.”

Dừng một chút, Tần Phong nói từng chữ một, lời nói như sóng cuồn cuộn: “Cái giá phải trả cho sự bất tử bất diệt của các ngươi, cũng giống như Tạo Hóa Thân của Tiên Giới, chính là dùng những quái vật khác để chết thay!

Mà những quái vật đó, không ở trong Tam Giới…”

Tất cả những điều này, đều là Tần Phong dùng Thiên Mệnh Đạo Tắc nhìn trộm được trong nháy mắt!

Trong khoảnh khắc đó, tầm mắt của hắn xuyên qua thời không, rơi vào một Thiên địa kỳ dị.

Ở đó, quái vật dày đặc đến mức khiến người ta tê dại da đầu.

Mà khoảnh khắc Thiên Hồn chết đi, lại có vô số quái vật biến mất một cách khó hiểu, rõ ràng là đang chết thay!

Ánh mắt Thiên Hồn âm trầm đến mức dường như có thể nhỏ ra nước.

Chu Khất sợ đến mức hồn bay phách lạc, vậy mà lại ngồi phịch xuống đất.

Bí mật này hắn ta cũng biết, dù sao hắn ta phản bội Quỷ Giới, đầu nhập vào kẻ địch, chính là vì trong những năm tháng giao chiến lâu dài, trong sự sợ hãi bất tử bất diệt của quái vật, trở nên nản lòng thoái chí, trở nên sợ hãi cái chết.

Cho nên hắn ta mới bán đứng nhục thân, bán đứng linh hồn, đổi lấy cơ hội bất tử bất diệt!

Nhưng hắn ta làm sao có thể ngờ được, tên nhóc con đến từ Nhân Gian này, vậy mà lại có thể nhìn thấu, mà tất cả đều là do hắn ta nói năng không kiêng dè!

“Đại nhân, người nghe ta giải thích.”

Thiên Hồn không nói một lời, chỉ nắm chặt tay phải.

Nhục thân của Chu Khất giống như quả bóng bay đầy hơi, trong nháy mắt nổ tung, máu thịt bắn tung tóe.

Nhưng hắn ta không chết, bởi vì máu thịt đó bị một lực lượng thần bí nào đó gom lại, một lần nữa tổ hợp, cuối cùng biến thành hình dạng của những con quái vật kia.

Trên khối thịt nhúc nhích, vẫn có thể nhìn thấy khuôn mặt của Chu Khất, chỉ là dáng vẻ đó đã không còn ý thức, chỉ có thể phát ra những âm tiết đơn giản.

Cảnh tượng này đối với Quỷ giới chúng nhân mà nói là vô cùng chấn động, Trung Ương Quỷ Đế, đối tượng mà mọi người tôn kính, vậy mà lại rơi vào kết cục như vậy!

Thần Đà lộ vẻ bi thương.

Triệu Văn Hòa và những người khác nhìn nhau, thần sắc phức tạp.

“Thành sự không có bại sự có thừa.” Thiên Hồn lạnh lùng nói.

“Cho dù như ngươi nói, thì đã sao? Thế giới đó không ai có thể tiến vào, chúng ta vẫn là bất tử bất diệt.”

Tần Phong thản nhiên đáp: “Loại tồn tại như ngươi, số lượng chết thay cần thiết để hồi sinh, không phải là con số nhỏ.

Có thể giết ngươi một lần, là có thể giết ngươi mười lần, trăm lần, ngàn lần…

Tổng có lúc số lượng sẽ cạn kiệt.”

“Ngươi!” Thiên Hồn trừng mắt.

Nhưng lời vừa dứt, liền thấy Tần Phong giơ tay phải lên, bạch quang ánh trăng như lưỡi dao, dễ dàng chém Thiên Hồn thành hai nửa!

Thủ đoạn như vậy, ngay cả Triệu Văn Hòa và những người khác cũng phải há hốc mồm.

Thiên Hồn lại một lần nữa hồi sinh, nhưng trong mắt hắn ta, lại thoáng qua một tia sợ hãi.

Đây là điều mà hắn ta chưa từng có, dù là đối mặt với Thiên địa, dù là đối mặt với Quỷ chủ!

Hắn ta đột nhiên quát lớn một tiếng, mây đen ngưng tụ từ quái vật ập đến, nếu Tần Phong không thể phân thân, làm sao có thể tiêu diệt hắn ta hết lần này đến lần khác?

Mà thực lực tổng thể của quái vật, rõ ràng cao hơn Quỷ Giới chúng sinh!

Tất cả mọi người nhìn thấy đám quái vật che trời lấp đất, đều sợ đến mức dựng tóc gáy, số lượng như vậy, chỉ có trận chiến vạn năm trước mới có!

Trương Hành và các Quỷ Đế khác gầm lên một tiếng, miễn cưỡng ổn định tinh thần, sau đó dẫn đầu Quỷ Binh Quỷ Tướng lao về phía đám quái vật.

Nhưng cục diện gần như là một chiều.

Thiên Hồn cười nói: “Không bằng đoán xem, là ngươi giết ta ngàn lần vạn lần trước, hay là Quỷ Giới này bị hủy diệt trước?”

Tần Phong khẽ nhắm mắt, sau đó nhẹ giọng nói: “Giới Vực, mở.”

Chương 844: Quỷ chủ trở về

Xoẹt!

Tần Phong như vầng trăng sáng giữa trời, ánh sáng thánh khiết tỏa ra xung quanh, kèm theo tiếng sấm rền vang!

Đây chính là Thần Hải hóa Giới Vực!

Tốc độ mở rộng và phạm vi bao phủ của Giới Vực vượt xa sức tưởng tượng.

Không mất quá lâu, Quỷ Giới chúng sinh và đám quỷ vật đen kịt kia đều bị phong tỏa trong Giới Vực.

Quỷ Binh Quỷ Tướng vốn bị quỷ vật đánh trọng thương, hơi tàn sắp tắt, được ánh trăng và sấm sét chữa trị gột rửa, trong nháy mắt đã hồi phục hoàn toàn.

Còn Lôi Long màu đỏ gầm rú dữ dội kia, thì bất kể là ai, đều giáng xuống trung tâm đám quái vật bất tử bất diệt, tiếng kêu thảm thiết vang vọng khắp Thiên Không, khiến người ta không khỏi rùng mình!

Nhưng đây chưa phải là kết thúc, mà chỉ mới là bắt đầu!

Tần Phong giơ tay vẽ giữa Hư Không, ánh trăng ngưng tụ thành chữ viết hiện lên trên Thiên Không, sáng chói rực rỡ, chỉ thấy——

"Đại phong khởi hề vân phi dương, uy gia hải nội hề quy cố hương, an đắc mãnh sĩ hề thủ tứ phương!"

Với thực lực hiện tại của hắn, Văn Bảo viết ra, có thể mang

đến tác dụng lớn hơn trước rất nhiều!

Nguồn sức mạnh dồi dào không ngừng rót vào trong cơ thể Quỷ Giới chúng sinh, bọn họ chỉ cảm thấy thực lực của bản thân mạnh mẽ hơn trước rất nhiều.

Mà tất cả những điều này, đều là do Văn Bảo của Tần Phong mang đến!

Triệu Văn Hòa cùng các Quỷ Đế khác nghiêng đầu nhìn sang, trong mắt tràn đầy vẻ kinh hãi, bọn họ làm sao có thể ngờ được, vào thời khắc nguy cấp nhất của Quỷ Giới, người giúp bọn họ xoay chuyển càn khôn lại là một tiểu tử Nhân Gian?

Sau khi kinh ngạc ngắn ngủi, tiếng gầm giận dữ vang lên.

"Kẻ dám xâm phạm U Minh Quỷ Giới, giết!"

Quân tâm như một, khí thế ngút trời!

Thiên Hồn ngơ ngác nhìn chiến trường, trong mắt tràn đầy vẻ khó tin.

Quân đoàn quỷ vật bất tử bất diệt, đáng lẽ phải là vô địch thiên hạ mới đúng!

Bọn chúng từng san bằng Tiên Giới, chôn vùi Tây Vực Phật Quốc, thậm chí còn đánh nát Thiên địa Đạo tắc của Quỷ Giới, khiến Quỷ chủ rơi vào luân hồi ngàn năm!

Vậy mà hôm nay, lại bị đánh cho tan tác?

Tất cả chỉ vì tiểu tử cách đó không xa!

Mặc dù bọn chúng có thể dùng đồng bào ở thế giới khác thế mạng, sau đó tiếp tục chiến đấu, nhưng cũng như Tần Phong đã nói, số lượng không phải là vô hạn!

Cứ tiếp tục như vậy, quỷ vật ở thế giới bên kia, sẽ biến mất hết.

Thiên Hồn muốn ra tay, lại đột nhiên xoay người, chỉ vì sát khí đáng sợ đã khóa chặt lấy hắn, mà nguồn gốc chính là Tần Phong!

Đối phương thản nhiên bước trên Hư Không chậm rãi tiến về phía hắn, khí thế toàn thân mỗi bước đi, đều mạnh thêm một phần.

"Thiên Hồn." Tần Phong lạnh lùng lên tiếng.

Thiên Hồn không đáp, vẻ mặt cảnh giác, hắn biết đối phương đang chuẩn bị sát chiêu khủng bố, hắn sẽ không để đối phương được như ý.

Đạo văn trong cơ thể như châu chấu lao ra, đủ loại Đạo tắc chi lực kinh người, như mãnh thú lũ lụt, lao về phía đối phương.

Ngọn lửa thiêu đốt, dòng nước ăn mòn, sấm sét gầm rú, Hư Không vỡ vụn.

Rõ ràng là sát chiêu lợi hại, nhưng lại không một chiêu nào có thể chạm vào người hắn.

Dưới Vị Thị Chi Thuật của Tần Phong, quỹ tích chiến đấu có thể dễ dàng né tránh, không có chút lực sát thương nào!

Thiên Hồn sắc mặt dữ tợn, quát lớn một tiếng, dòng chảy thời gian chậm lại, như dòng sông đang chảy xiết, bỗng nhiên dừng lại.

Thời Không Đạo Tắc chi lực, hóa thành những bàn tay nhỏ màu đen, như xiềng xích tóm lấy Tần Phong.

Đây là sát chiêu mạnh nhất của Thiên Hồn, mà một khi Tần Phong bị Thời Không Đạo Tắc trói buộc, chờ đợi hắn, sẽ là chìm đắm trong dòng Trường Hà thời gian vô tận, vĩnh viễn sống trong

khe hở của thời không!

Nhìn thấy bàn tay đen ngày càng đến gần đối phương, sự sợ hãi trong mắt Thiên Hồn biến mất, thay vào đó là vẻ hưng phấn.

Không ai có thể thoát khỏi chiêu này của hắn, cho dù là Thiên Đế và Quỷ chủ, cũng chỉ có thể tránh né mũi nhọn.

Nhưng Tần Phong lại không né không tránh, Âm Dương ngư trong mắt hắn xoay chuyển, Âm Dương Đạo Tắc chi lực hiển hiện, những bàn tay đen do Thời Không Đạo Tắc biến hóa kia, khi đến gần hắn ba trượng, liền lập tức tan rã!

"Không thể nào?!" Giọng điệu của Thiên Hồn không còn ung dung như trước, lần đầu tiên hắn nảy sinh ý định bỏ chạy.

Nhưng khi ngẩng đầu lên, Tần Phong đã đến trước mặt hắn, với tư thế cao hơn, thản nhiên hỏi: "Ngươi có từng nghe thấy tiếng kêu bi thương của những người chết oan uổng ở Tiên Giới và Quỷ Giới không?"

Trong đôi đồng tử màu đỏ như máu của Thiên Hồn, tràn đầy vẻ kinh hãi.

Chỉ vì khi Tần Phong nói ra câu này, sau lưng hắn lại xuất hiện vô số điểm trắng như ánh sao.

Các loại hư ảnh vong linh hiện ra.

Có Đại Yêu Thần Vương của Tiên Giới, có hòa thượng của Phật Quốc, có Quỷ Binh Quỷ Tướng của Quỷ Giới.

Tất cả bọn họ đều nhìn về phía hắn, với ánh mắt căm hận, như muốn ăn tươi nuốt sống hắn.

Tần Phong duỗi ngón trỏ tay phải ra, một điểm đen ngưng tụ từ đầu ngón tay, vô số điểm trắng như ánh sao sau lưng phát ra

ánh sáng chói mắt.

Thiên Hồn cảm nhận được sát ý vô cùng lớn, hắn muốn chạy trốn khỏi nơi này, nhưng không gian xung quanh như bị cố định, khiến hắn căn bản không thể động đậy.

Đôi đồng tử màu đỏ như máu liếc nhìn bản thân, hắn mới phát hiện, hóa ra là những vong hồn kia như xiềng xích trói chặt hắn!

Mà ngón tay của đối phương đã điểm về phía trán hắn, tốc độ rõ ràng không nhanh, nhưng lại không thể né tránh.

Đây chính là Chư Tinh Thần Dẫn!

Hai bên cuối cùng cũng chạm vào nhau, không có luồng khí khủng bố, không có dao động đáng sợ.

Cơ thể Thiên Hồn vỡ thành bốn mảnh, hóa thành tro bụi, sau đó lại hồi sinh nhờ thần thông bất tử bất diệt.

Nhưng hồi sinh chưa được bao lâu, cơ thể hắn lại một lần nữa sụp đổ, cứ thế lặp đi lặp lại.

Uy lực của Chư Tinh Thần Dẫn, vượt qua thời không, khóa chặt trên người hắn, bất tử bất hưu!

Sự tình đã đến nước này, Thiên Hồn mới hiểu được, lời Tần Phong nói trước đó sẽ giết hắn trăm lần, ngàn lần, vạn lần, không phải chỉ là nói đùa!

Cùng lúc đó, Quỷ giới chúng nhân đang giao chiến với quân đoàn quỷ vật kinh ngạc phát hiện, trong số những con quái vật này, lại có một bộ phận không thể hồi sinh, mà là chết hẳn!

Triệu Văn Hòa cùng những người khác đầu tiên là sững sờ, sau đó quay đầu nhìn về phía chiến trường của Tần Phong, lập tức nhìn thấy Thiên Hồn với cơ thể không ngừng sụp đổ.

Trương Hành bừng tỉnh: "Theo như lời của tiểu tử kia, trong số những con quái vật, tồn tại càng mạnh mẽ, thì số lượng đồng loại cần hi sinh để hồi sinh càng nhiều.

Bọn chúng nhất định là đang thay Thiên Hồn chịu chết, cho nên không rảnh quan tâm đến những quỷ vật khác!"

Nói cách khác, hiện tại là cơ hội hiếm có!

Tần lão gia cũng nhìn ra manh mối, cao giọng quát: "Dốc toàn lực chém giết!"

Làm sao ông có thể để công sức của con trai mình uổng phí?

.....

"Không được, không được, không được!"

Thiên Hồn gào thét, muốn ngăn cản cơ thể sụp đổ, nếu cứ tiếp tục như vậy, hắn thật sự có khả năng biến mất khỏi Tam Giới!

Đây là điều hắn tuyệt đối không thể dung thứ!

Tuy nhiên, đối mặt với Chư Tinh Thần Dẫn, mọi giãy giụa đều là vô ích.

Nhưng đúng lúc này, sự sụp đổ của cơ thể hắn đột nhiên dừng lại.

Tần Phong đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, việc thi triển Thần Uy và Chư Tinh Thần Dẫn tiêu hao quá lớn, mà duy trì uy lực của Chư Tinh Thần Dẫn, càng khiến hắn phải cạn kiệt toàn bộ sức lực, khiến hắn phải giải trừ trạng thái dung hợp trước thời hạn.

Khí thế cường đại như thủy triều rút đi, Nhục thân của hắn như bình gốm bị lửa thiêu đốt, đầy vết nứt.

Giới Vực tiêu tán, sấm sét ngừng lại.

Tần lão gia thầm kêu không ổn, đột nhiên quay đầu lại, chỉ thấy Phong nhi từ trên cao rơi xuống, làn da như cát bụi bay đi.

"Phong nhi!"

Chỉ trong nháy mắt, Tần Kiến An đã bay đến bên cạnh Tần Phong, một tay ôm lấy hắn.

Nhìn thấy sinh mạng của con trai mình không ngừng trôi đi, ông lão lệ rơi đầy mặt, gào thét tìm người cứu chữa.

Thất Thải Giác Bạch Lộc từ Thần Hải của Tần Phong hiện ra, dùng ánh trăng tạm thời khóa chặt sinh mạng của Tần Phong.

Bạch Tô cảm nhận được chủ nhân gặp nạn, lập tức quay về bên cạnh, sấm sét chữa trị bao trùm toàn thân, không ngừng chống lại sinh mạng đang trôi đi.

Cũng may sau một loạt thao tác, cuối cùng cũng giữ được mạng sống cho Tần Phong.

Thiên Hồn có được cơ hội thở dốc, hắn ta cười lớn một cách điên cuồng, sát ý ngút trời.

"Hiện tại đã không còn ai có thể cứu ngươi."

Cơ thể trong suốt của hắn ta tuy đã không còn sụp đổ, nhưng vẫn ở trong trạng thái gần như tan rã, không thể dung hợp hoàn toàn.

Đó là do lực lượng còn sót lại của Chư Tinh Thần Dẫn đang gặm nhấm.

Nhưng hiện tại hắn ta đã không còn quan tâm nhiều như vậy, chỉ muốn nhanh chóng giết chết Tần Phong!

Chỉ vì cảm giác cận kề cái chết vừa rồi, hắn ta không muốn phải chịu đựng lần thứ hai!

Rắc!

Hư Không như tấm gương vỡ vụn, lan ra phía nơi Tần Phong đang ở.

Khoảng cách trăm trượng, chỉ trong nháy mắt.

Tần lão gia thương thế chưa khỏi, làm sao có thể chống đỡ được uy thế này?

Ngay khi ông định liều mạng bảo vệ Phong nhi, Hư Không đột nhiên nứt ra một khe hở, một bàn tay nhỏ nhắn trắng nõn đặt lên trên Hư Không đang vỡ vụn.

Ầm!

Thiên địa rung chuyển, dao động đáng sợ lan ra xung quanh.

Quỷ giới chúng nhân nhìn theo, sau đó trên mặt lộ ra vẻ vui mừng.

Chỉ thấy Quỷ chủ mà bọn họ chờ đợi bấy lâu nay, từ trong khe nứt không gian chậm rãi bước ra, trên gương mặt xinh đẹp tràn đầy băng giá.

Đôi mắt sáng ngời của nàng nhìn chằm chằm vào Thiên Hồn ở phía xa, ký ức như ùa về trong chớp mắt.

"Lâu rồi không gặp."

Chương 845: Thiên Hồn bỏ trốn

“Sao ngươi có thể đến đây?” Thiên Hồn vừa kinh vừa giận.

Quỷ chủ liếc mắt nhìn Chu Khất đã hóa thành quỷ vật, khẽ nhắm mắt, sau đó mở miệng: “Ngươi mê hoặc Chu Khất, đánh vỡ một góc phong ấn Nại Hà Kiều Đoạn Giới, khiến ta bất đắc dĩ phải thân nhập Đoạn Giới, tu bổ phong ấn.

Nhưng ngươi đừng tưởng rằng, ta thật sự không hề hay biết?

Cũng chỉ là muốn dụ các ngươi ra một lưới bắt hết mà thôi.”

“Cho dù ngươi biết thì đã sao, ngươi rời khỏi Đoạn Giới, phong ấn chắc chắn vỡ vụn, chẳng lẽ ngươi không sợ hàng triệu đồng tộc của ta san bằng Quỷ Giới?”

“Đã biết rõ như vậy, chẳng lẽ lại không có hậu chiêu?” Giọng Quỷ chủ lạnh lẽo.

Thiên Hồn không hiểu, sau đó huyết đồng hợp lại, hóa thành một con mắt độc nhất khổng lồ, lơ lửng trên thiên linh cái, tầm mắt quét qua vạn dặm, nhìn về phía Đoạn Giới.

Chỉ thấy một nữ tử đang không ngừng truyền quỷ khí vào phong ấn Đoạn Giới, mà mục tiêu chính là một tấm lệnh bài bạch cốt được gắn vào phong ấn.

Nữ tử kia dĩ nhiên là Mạnh Sương sau khi vạch trần bộ mặt thật của Chu Khất, đã lập tức chạy đến Đoạn Giới đ�ưa Quỷ Chủ lệnh!

Mà có Quỷ Chủ lệnh trấn giữ Đoạn Giới, cho dù là hàng triệu quỷ vật cũng không thể vượt qua Lôi Trì một bước.

Trong huyết đồng Thiên Hồn lóe lên vẻ hung ác, vốn tưởng Tần Phong chắc chắn phải chết, không ngờ lại xuất hiện biến cố này.

Nếu là lúc toàn thịnh, đối mặt với Quỷ chủ, nó căn bản không sợ.

Nhưng đáng tiếc trước đó đã bị liên tiếp trọng thương, thực lực lúc này không bằng một phần mười lúc đỉnh phong...

Hiện giờ có Quỷ chủ bảo vệ, muốn giết Tần Phong nữa căn bản là nằm mơ giữa ban ngày.

Hơn nữa nếu sơ sẩy một chút, có lẽ sẽ lại bị Quỷ Đế dùng thủ đoạn nào đó phong ấn, suy đi tính lại, dường như chỉ còn đường chạy trốn vào Hư giới.

Nhưng nó nhìn Tần Phong đang hôn mê, trong huyết đồng lại tràn đầy sát ý, không cam lòng, phẫn nộ.

Từ khi ý thức sinh ra, ngoài việc bị phong ấn, khi nào lại bị người ta đánh cho không có sức hoàn thủ?

Hơn nữa, một tia Tiên Thiên Nhất Khí cuối cùng của Tam Giới đang ở ngay trước mắt, chẳng lẽ thật sự phải từ bỏ?

Ngay khi nó đang do dự, bỗng cảm thấy không gian chấn động, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy Quỷ chủ tóc đen ngược dòng, U Minh quỷ khí quấn quanh người, lại khiến không gian cũng phải vặn vẹo.

“Thiên Hồn, vạn năm trước có thể phong ấn ngươi, vạn năm sau cũng có thể.”

Lời vừa dứt, trong tay Quỷ chủ liền xuất hiện một chiếc lao lung bạch cốt to bằng bàn tay.

Uy thế mạnh mẽ mà nó tỏa ra, lại là một kiện Thượng Cổ Hỗn Nguyên Bảo Khí!

Sự giãy giụa trong mắt Thiên Hồn càng thêm mãnh liệt, mưu tính vạn năm, đợi đến khi cân bằng sinh tử của Quỷ Giới bị phá vỡ, mới để lộ quân cờ bí mật Chu Khất, trốn thoát thăng thiên.

Nếu lại bị phong ấn, chẳng phải là công cốc sao?

Trong khoảnh khắc do dự, Quỷ chủ đã ném ra cốt lao, nghênh gió mà lớn.

Lực hút khổng lồ giống như hố đen, không ngừng kéo thân thể Thiên Hồn.

Cho dù nó thi triển không gian pháp tắc chi lực, cũng không thể chống lại lực hút mạnh mẽ này.

Nhìn cốt lao càng ngày càng gần, Quỷ Giới chúng sinh đều thót tim, dù sao chỉ cần giải quyết Thiên Hồn, dưới sự dẫn dắt của Quỷ chủ, những quỷ vật còn lại này có gì phải sợ?

Nhưng ai ngờ được, đúng lúc này, trên không U Minh Quỷ Giới, một khe nứt xuất hiện, hư ảnh Thiên Đồng hiện ra.

Chỉ thấy trong con ngươi khổng lồ của nó, bắn ra một đạo hắc quang, rơi vào Bạch Cốt lao lung.

Lực hút biến mất, cốt lao cũng hóa thành kích thước bằng bàn tay, bay ngược về tay Quỷ chủ.

Thiên Đồng mở miệng, tiếng như chuông lớn: “Mục đích đã đạt được, mau trở về Hư giới.”

Lời vừa dứt, bên cạnh Thiên Hồn hư không vặn vẹo, một cánh cửa lớn đầy đạo văn hiện ra.

Nó lại nhìn Tần Phong cùng những người khác một cái, cuối

cùng không dừng lại lâu thêm nữa, bước vào trong cánh cửa.

“Quỷ chủ.” Triệu Văn Hòa chờ Quỷ Tướng bay đến bên cạnh, muốn nói lại thôi.

Quỷ chủ xua tay, chỉ tiếc là không thể phong ấn Thiên Hồn một lần nữa, lần sau chúng lại xâm nhập, không biết sẽ là tai họa gì.

Nhưng hiện tại không phải lúc để bận tâm chuyện này, nó còn có việc quan trọng hơn cần làm.

“Quỷ Đế Triệu Văn Hòa nghe lệnh, dẫn dắt Quỷ chúng tiêu diệt quỷ vật nơi này.”

“Quỷ Đế Trương Hành nghe lệnh, mang theo Quỷ binh cùng ta đến Đoạn Giới, tiêu diệt quỷ vật bên ngoài Đoạn Giới.”

“Quỷ Đế Thần Đà nghe lệnh, triệu hồi toàn bộ Quỷ giới chúng nhân xâm nhập Nhân Gian trở về.”

“Có dị nghị gì không?!”

“Tuân theo mệnh lệnh của Quỷ chủ!”

Thần Đà có tội, chỉ là hiện tại không phải lúc trừng phạt, thần thông bất tử bất diệt của quỷ vật, bởi vì nỗ lực trước đó của Tần Phong mà bị ảnh hưởng, chính là thời cơ tốt để tiêu diệt hoàn toàn.

Hơn nữa để ứng phó với nguy cơ sau này, duy trì mối quan hệ tốt đẹp với Nhân Gian cũng là điều tối quan trọng.

Mệnh lệnh được ban ra, Quỷ Giới toàn quân sẵn sàng chiến đấu, nhanh chóng hành động.

Chỉ có Tần lão gia chờ người mang theo Tần Phong đến nơi an toàn, đợi hắn tỉnh lại.

……

Nhìn lại Nhân Gian Nam Vực, Tấn Dương Thành.

Chiến trường khói lửa ngút trời, người của Quỷ Giới đều không phải tay vừa, lại có thần thông Trích Tinh Điểm Mệnh, có thể nói là liều chết không lùi bước.

Mà bên phía Nhân tộc, Nhân tộc đồng tâm hiệp lực, ngược lại đã ngăn chặn được chiến hỏa, khóa chặt chiến trường trong phạm vi trăm dặm.

Thi thể, máu tươi, khói lửa, đại địa hoang tàn.

Trận chiến này vốn có thể tránh được, chỉ vì Thần Đà nhất ý cô hành, lại có Chu Khất ở phía sau thêm dầu vào lửa.

Hai bên đều tổn thất nặng nề, nhưng lại không ai chịu lùi bước.

Nhưng ngay khi chiến tranh đang đến hồi gay cấn, đại tướng trấn thủ trận chiến này của Quỷ Giới dường như nhận được mệnh lệnh gì đó, sắc mặt kinh nghi bất định.

Thái Úc Lũy như xác nhận được điều gì, cuối cùng cũng tuân theo mệnh lệnh rút lui, nó nhìn về phía chiến trường, cắn răng, gầm lên một tiếng lớn, tiếng như chuông lớn.

“Rút quân!”

Đại quân như thủy triều rút lui.

Nhân tộc một phương đều trợn mắt há hốc mồm, khí thế hừng hực mà đến, đánh nhau mấy ngày mấy đêm, cuối cùng lại là kết quả này?

Trận chiến này rốt cuộc là thắng hay bại, người của Quỷ Giới vì sao lại đột nhiên rút quân?

Tất cả đều khiến người ta khó hiểu.

Nếu không phải Quỷ Môn Quan nối liền hai giới vẫn còn đó, tất cả mọi người sợ là sẽ cho rằng đây chỉ là một giấc mộng hoang đường!

Đao Quỷ trầm giọng nói: “Chuyện này có điểm kỳ quái.”

Viêm Chu nghe vậy, lông mày hơi nhíu lại, rồi lại từ từ giãn ra: “Bất kể là nguyên nhân gì, rút quân luôn là chuyện tốt.”

……

Chiến sĩ tiền tuyến phi ngựa nhanh chóng, đưa chiến báo truyền về thông qua dịch trạm, một người tiếp nhận, lại đổi sang tay người khác, không ngừng nghỉ.

Chiến sự Nam Phương, cuối cùng cũng đã truyền về Phụng Thiên Thành trong thời gian ngắn nhất.

“Tiền tuyến báo tin vui, quân Quỷ Giới thua trận, đã rút lui!”

Văn võ bá quan trong hoàng thất nghe vậy, đều thở phào nhẹ nhõm.

Đại Càn hiện giờ phong vũ phiêu dao, nếu bị Quỷ Giới xâm nhập, tất có nguy cơ sụp đổ, may mà mọi chuyện đã kết thúc.

Chỉ là người hiểu rõ tình hình chiến đấu vẫn còn nghi hoặc trong lòng, Quỷ Giới tốn công tốn sức, cử binh xâm nhập, vì sao lại rút lui như vậy?

Trên điện vàng hoàng cung, Minh Hoàng nhìn tấu chương trong tay, vẻ mệt mỏi trong mắt quét sạch.

“Truyền chỉ của trẫm, báo chuyện này cho Quốc sư đại nhân.”

Đối với việc Quỷ Giới đột nhiên rút quân, hắn cũng là không

hiểu ra sao.

.....

Hạo Văn Viện, đỉnh Đăng Thiên Lâu.

Một đám sư huynh đệ đều thở phào nhẹ nhõm.

“Tiểu sư đệ thành công rồi.”

Thiên Giám Quốc sư chống lan can nhìn xa, trên mặt lộ ra nụ cười, đứa nhỏ đó chưa bao giờ khiến ông thất vọng.

Chỉ là sau khi khẽ cười một tiếng, ông lại ngẩng đầu nhìn trời.

Sóng gió luôn là vừa mới yên ả, lại nổi lên.

Lần này chẳng qua là có được thời gian nghỉ ngơi, mà nguy hiểm lớn hơn sắp ập đến.

“Bọn chúng đã có được thứ mình muốn, xâm nhập thế giới này cũng sẽ không còn xa nữa.”

Lão giả tóc bạc thở dài một tiếng, nghiêng đầu nhìn về phía Cửu Trọng Ngục.

Bên Cửu Khúc Hà, lão giả tóc bạc râu đen vẫn đang câu cá, chỉ là bỗng nhiên trong lòng có cảm giác, nhíu mày.

Giống như có gió lốc cuốn qua, mặt sông dâng lên sóng to gió lớn, nhưng rất nhanh lại yên tĩnh trở lại.

Cùng lúc đó, tầng đáy nhất của Cửu Trọng Ngục, một đôi mắt mở ra.

“Hừ.”

Âm thanh nhỏ đến mức khó nghe thấy.

Chương 846: Tỉnh lại

Tần Phong mơ một giấc mơ rất dài.

Trong mơ, hắn nhìn thấy một lão tăng ngồi xếp bằng dưới gốc cây cổ thụ cành lá xum xuê.

Bên tai văng vẳng tiếng niệm phật, trên đỉnh đầu ánh sáng vàng rực như tấm màn che phủ cả bầu trời.

"Ngươi là ai?", Tần Phong hỏi.

"Chỉ là một lão tăng ngày ngày chép kinh niệm phật mà thôi", lão tăng mỉm cười đáp.

"Vì sao ta lại ở đây?", Tần Phong lại hỏi.

"Vấn đề này, thí chủ nên tự hỏi chính mình".

Bốp!

Không ngờ tới, Tần Phong hung hăng tự tát vào mặt mình một cái, đánh choáng cả bản thân, cũng khiến lão tăng ngây người.

"Không đau, quả nhiên là đang nằm mơ, nhưng vì sao không mơ thấy nương tử của mình, mà lại mơ thấy một lão hòa thượng?", Tần Phong tiếc nuối lắc đầu.

Bỗng nhiên, hắn nhớ ra điều gì đó, cảnh tượng trước khi hôn mê hiện lên trong đầu.

Mượn Thánh Nhân và Bạch Lộc chi lực bước vào Nhất phẩm, Minh Trụ vỡ vụn, giải cứu lão cha, đại chiến với Thiên Hồn.

Sau đó thi triển Thần Uy và Chư Tinh Thần Dẫn mà Hiên Nhất tiền bối đã dạy, cũng muốn triệt để tiêu diệt Thiên Hồn, kết quả vì hao hết khí cơ, nhục thân sụp đổ...

"Chẳng lẽ... ta đã chết?", ý nghĩ đáng sợ hiện lên trong đầu, sau đó không thể nào xua tan được nữa.

Hắn thử gọi Bạch Lộc, hắn dùng thần niệm dẫn động Xích Kỳ và Bạch Tô, nhưng không có bất kỳ hồi âm nào.

Sắc mặt Tần Phong chợt tái nhợt, sau đó có chút suy sụp ngồi phịch xuống đất, chỉ cảm thấy sự thật đúng như hắn nghĩ.

"Ha... haha", tiếng cười khổ vang lên, nước mắt lăn dài trên má.

Lão tăng lên tiếng: "Thí chủ có hối hận không?".

"Hối hận?", Tần Phong lẩm bẩm lặp lại, sau đó cười lắc đầu.

"Ta không hối hận về những lựa chọn của mình, nếu có cơ hội làm lại, ta vẫn sẽ làm như vậy, chỉ là..."

Chỉ là, những người chờ hắn trở về, biết được tin dữ này, sẽ đau lòng đến nhường nào?

Hắn dường như nhìn thấy hai vị nương tử đau lòng muốn chết.

Dường như nhìn thấy Tần Tiêu, Tần Lam ở đó gào khóc "Cha ơi ở đâu".

Lại dường như nhìn thấy, nữ tử mặc váy dài trắng muốt cao quý kia, giữ lời thề trước lúc chia ly, ở Phụng Thiên thành ngày ngày mong ngóng hắn trở về.

Người đã khuất, chỉ còn lại nỗi đau thương vô tận cho người ở lại.

Nhận được câu trả lời, lão tăng khẽ gật đầu: "Thiện tai, tam giới luân chuyển, thiên địa diệt vong, con đường phía trước tối tăm, như đi trên băng mỏng.

Có lẽ chỉ có tấm lòng son sắt như vậy, mới có thể hóa thành ánh bình minh, soi sáng màn đêm".

Giọng nói vừa dứt, không gian xung quanh chấn động, ánh sáng vàng rực rỡ hội tụ một chỗ, rơi xuống mi tâm Tần Phong, xuyên qua cơ thể.

Giống như ánh mặt trời ấm áp của mùa đông, giống như làn gió nhẹ nhàng của mùa xuân, hơi ấm lan tỏa khắp người.

"Đại sư, người...", Tần Phong muốn nói lại thôi, chỉ cảm thấy cơ thể lúc này, giống như măng sau mưa không ngừng hồi phục.

"Giấc mộng tuy đẹp, nhưng thí chủ nên trở về đi, kẻo giai nhân ngày đêm mong nhớ".

Cảnh tượng xung quanh như dòng nước xoáy, dần trở nên mơ hồ.

Trong lúc ý thức mơ màng, Tần Phong vội vàng liếc nhìn, mơ hồ nhìn thấy trên trán lão tăng, nứt ra một đường, nhưng không hề có chút máu nào chảy ra.

"Ta không vào địa ngục thì ai vào", tiếng thì thầm khe khẽ như tiếng muỗi kêu mùa hè, theo gió bay xa.

...

Rắc!

Bên ngoài Nam Vực Cực Cảnh, pho tượng Phật khổng lồ ngồi trên đài sen bằng đá đột nhiên vỡ vụn.

Một đạo kim quang từ mi tâm pho tượng bắn ra, màn đen đang

không ngừng lan rộng cũng vì thế mà dừng lại.

Trên người Tổ Long đang đứng trên đỉnh mây, Phật Khẩu vốn còn đang líu lo, bỗng nhiên im bặt.

Rất lâu sau, giọng nói vừa khóc vừa hoang mang: "Lão hòa thượng, đi rồi".

Ở Tiên Giới một lần nữa thống lĩnh tiên ma, xua đuổi quái vật, Hiên Nhất, cũng chính là Thiên Đế năm xưa biến mất, dường như cảm ứng được điều gì, im lặng đứng đó, cuối cùng hóa thành một tiếng thở dài.

Thiên Giám quốc sư hướng về phương Nam, cung kính hành lễ.

Cùng lúc đó, Tần Phong hôn mê đã lâu từ từ mở mắt, hiện ra trước mắt là vẻ mặt quan tâm và kích động của mọi người.

"Tướng công, chàng tỉnh rồi".

"Ta tỉnh rồi".

...

Liễu Kiếm Ly bưng chén trà nóng nhẹ nhàng thổi, Tần Phong nằm trên giường nhìn ra ngoài cửa sổ, suy nghĩ miên man.

Mấy ngày nay, hắn cũng đã biết được mọi chuyện xảy ra sau khi hôn mê.

Thiên Hồn bị thương nặng, được Thiên Đồng cứu đi, Quỷ chủ nhân cơ hội dẫn Quỷ Giới chúng sinh, tiêu diệt toàn bộ lũ quái vật bất tử bất diệt kia.

Mà có thể phá giải thần thông bất tử bất diệt của đối phương, Tần Phong có công lớn nhất.

Chỉ vì sự liều mạng của hắn, khiến Thiên Hồn không ngừng chết đi sống lại, dẫn đến số lượng đồng tộc thay thế giảm mạnh.

Lũ quái vật còn sót lại ở Quỷ Giới hiển nhiên trở thành quân cờ bỏ đi, cho nên không thể mượn đồng tộc thay thế nữa, chỉ có con đường chết.

Thần Đà bị Quỷ chủ trách phạt, vốn nên bị giam vào Vô Gian Lao Ngục ngàn năm, nhưng tam giới nguy cơ chưa qua, Quỷ Giới đang cần lực lượng, liền dùng quỷ hỏa thiêu đốt ba ngày thay thế.

Hắn tự biết bị che mắt, suýt chút nữa khiến Quỷ Giới rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục, cam tâm tình nguyện nhận phạt.

Quỷ Môn Quan nối liền hai giới không biết vì sao không thể đóng lại, hai giới có thể thông qua cánh cửa này qua lại.

Quỷ chủ tuyên bố, đợi Quỷ Giới ổn định, sẽ phái sứ giả thương nghị việc liên minh, cùng ứng phó tam giới nguy cơ trong tương lai, Bạch Lý lão nhân vui vẻ đồng ý.

Thương Phi Lan khoanh tay đứng bên cạnh, hốc mắt đỏ hoe, giọng nói tuy lạnh lùng, nhưng không giấu nổi vẻ lo lắng và sợ hãi: "Chàng gánh chịu sức mạnh vượt quá khả năng, lại liên tục sử dụng những chiêu thức hao tổn cực lớn, dẫn đến nhục thân sụp đổ.

Cho dù Bạch Lộc và Bạch Tô có dốc hết toàn lực, cộng thêm định thần thuật của Quỷ chủ, cũng chỉ có thể giữ được mạng sống cho chàng mà thôi.

May mắn là lão già kia xông vào U Minh Quỷ Giới, đưa chàng đến Nam Vực Cực Cảnh, mới kỳ lạ khôi phục sinh cơ".

Lão già kia tự nhiên là chỉ Bạch Lý lão nhân.

Tần Phong nghe vậy, nghĩ đến vị lão hòa thượng trong giấc

mơ, trong lòng không khỏi dâng lên một trận chua xót, hắn dường như đã đoán được điều gì.

"Nam Vực Cực Cảnh có gì thay đổi không?".

Thương Phi Lan đáp: "Ngay trước khi chàng tỉnh lại, pho tượng Phật lớn nhất trong Cực Cảnh sụp đổ, mi tâm bỗng nhiên có một đạo kim quang sáng lên.

Lúc đó mọi người đều kinh ngạc, cho rằng Cực Cảnh xuất hiện biến cố.

Kết quả màn đen đang không ngừng lan rộng lại dừng lại, nhục thân của chàng cũng dần hồi phục, không lâu sau liền mở mắt ra".

Dừng một chút, nàng nhớ tới cái gì đó lại nói tiếp: "Lão già kia đỏ mắt nói một câu - Xả thân vì nghĩa, vì tam giới kéo dài thêm một chút thời gian".

Quả nhiên là vậy sao... Tần Phong nhắm mắt lại, hai nắm tay vô thức siết chặt, vẻ mặt đau buồn.

Một lát sau, hắn nhận lấy chén trà Liễu Kiếm Ly đưa tới, nhấp một ngụm rồi hỏi: "Hai vị nương tử, vì sao lại ở đây?".

Giọng Liễu Kiếm Ly lạnh lùng: "Tướng công không từ mà biệt, chẳng lẽ cho rằng ta và Phi Lan cái gì cũng không biết?".

Thương Phi Lan cũng không có sắc mặt tốt: "Nếu không phải cùng Kiếm Ly tỷ đến Nam Vực chống lại người của Quỷ Giới, e rằng chỉ có thể gặp chàng lần cuối!

Lúc trước lời thề son sắt, lại không có một lần thực hiện.

Không từ mà biệt, rơi vào cảnh cửu tử nhất sinh, chẳng lẽ ta và tỷ tỷ sẽ không tức giận?".

Nguy rồi... Tần Phong toát mồ hôi lạnh, vội vàng đổ lỗi: "Sao có thể là không từ mà biệt? Lúc đó tình thế cấp bách, đi gấp gáp, nhưng trước khi đi ta đã dặn dò Nhã An, để nàng ấy báo cho hai vị phu nhân rồi mà".

Xin lỗi nha, Nhã An, dù sao muội cũng sắp gả qua đây rồi, thay phu quân gánh chút trách nhiệm... Tần Phong thản nhiên nghĩ.

Ai ngờ lúc này, một bóng hình xinh đẹp bước vào phòng, nhào vào lòng Tần Phong, thân thể run rẩy: "Biết trước chuyến đi này nguy hiểm như vậy, lúc trước nói gì cũng không giấu giếm cho chàng, nhất định phải nói cho hai vị tỷ tỷ, để các nàng ấy ngăn cản chàng mới phải".

Cảm nhận được sự bằng phẳng trước ngực, không cần nhìn cũng biết người đến chính là Nhã An.

Ừm, sát khí ở đâu ra vậy?

Tần Phong liếc mắt nhìn sang, hai vị nương tử mặt lạnh như băng.

Chương 847: Điện hạ vẫn chưa qua cửa

Bên trong phòng, Nhã An cúi đầu, vẻ mặt có phần tủi thân.

Nàng ở trong hoàng cung Phụng Thiên Thành, ngày đêm lo lắng đề phòng, mỗi khi có chiến báo từ Nam Phương truyền về, nàng luôn tìm mọi cách để biết được tin tức.

Mỗi khi nghe tin chiến sự ác liệt, sắc mặt nàng lại trắng bệch, chỉ sợ âm dương cách biệt với Tần Phong!

Vì vậy, khi hay tin chiến sự đã yên, nàng liền không chút do dự chạy đến đây, chỉ muốn sớm gặp được người trong lòng.

Kết quả là người trong mộng đã gặp được, nỗi nhớ nhung trong lòng bùng phát, nàng không kìm được nhào vào lòng hắn, cảm nhận nhịp tim và hơi ấm của đối phương, đắm chìm trong sự ngọt ngào.

Đáng tiếc là giây phút ôn nhu chưa được bao lâu, nàng đã bị Thương Phi Lan nhẹ nhàng nhấc lên, đưa ra phía sau.

"Nam nữ thụ thụ bất thân." Giọng nói lạnh nhạt, mang theo ý cảnh cáo.

Nhã An hoàn hồn, trong mắt thoáng qua vẻ lúng túng và xấu hổ, nhưng dường như nghĩ đến điều gì đó, nàng nhanh chóng lấy lại sự điềm tĩnh thường ngày, lên tiếng: "Trở về Phụng Thiên Thành, hắn cuối cùng cũng phải cưới ta."

Ánh mắt nàng nhìn thẳng vào Thương Phi Lan, không hề né tránh.

Hai người phụ nữ nhìn nhau, tia lửa dường như bắn ra, nhưng không ai chịu nhường nhịn.

Cảnh tượng căng thẳng này khiến Tần Phong giật mình, hắn rụt cổ lại, sợ chiến hỏa lan đến người mình, không khỏi kéo chăn lên, giống như đang bịt tai trộm chuông.

Cho đến khi Liễu Kiếm Ly lên tiếng: "Điện hạ vẫn chưa qua cửa."

Chính cung lên tiếng, khí thế của Nhã An trong nháy mắt tiêu tan.

Lúc trước Mẫu hậu đã từng nói, nếu như tranh giành phu quân với nữ nhân khác, cần phải có thuật chế ngự, phát huy điểm mạnh, tránh điểm yếu, mới có thể ung dung tự tại trong cuộc chiến không tiếng súng.

Mẫu hậu là chủ nhân hậu cung, am hiểu đạo lý này, tự nhiên là có kinh nghiệm, chậm rãi nói ra.

Nàng cũng chăm chú lắng nghe, gặp chỗ nào không hiểu, còn cung kính thỉnh giáo.

Thế nhưng khi Mẫu hậu nói ra câu cuối cùng, nàng mới hiểu được, những gì mình nhớ trước đó đều là vô dụng...

"Nữ tử bình thường, dùng những phương pháp này là đủ để ứng phó, chỉ tiếc con phải đối mặt là Liễu gia tiểu thư.

Sinh ra đã được định sẵn bước vào Kiếm Thần chi cảnh, trời sinh Lưu Ly kiếm tâm, mọi việc chỉ cầu thuận theo tâm ý, thẳng thắn trực tiếp.

Những chiêu trò mềm mỏng kia, đều trở nên vô dụng."

Mà khi nàng hỏi Mẫu hậu nên hóa giải như thế nào, thì lại

nhận được một đáp án dở khóc dở cười——

"Hoặc là đánh bại nàng, hoặc là ngoan ngoãn thuận theo tâm ý của nàng, sau đó nghĩ hết mọi cách để giữ chặt tâm tư của Tần Phong."

Nói một cách đơn giản, chính diện giao chiến không thể địch lại, chỉ có thể nhẫn nhục chịu đựng, từ chỗ phu quân mà tìm đường cứu nước.

Một phen nói như sấm rền bên tai, cũng khiến Nhã An nhớ tới lúc trước khi giao thủ với A Tu La tộc, A Tu La Vương chi nữ đã từng nói.

Phu quân là phải cướp lấy...

Bây giờ nghĩ kỹ lại, tình huống của Tần gia dường như không khác gì A Tu La tộc.

Nhưng ta là Văn Thánh Đạo Giả, làm sao có thể chống lại hai vị Thần Vũ võ phu cao phẩm... Trong lòng Nhã An chua xót, sau đó cam chịu nói: "Tỷ tỷ nói đúng, là ta đường đột."

Đối mặt với Liễu Kiếm Ly cường thế, ngay cả Thương Phi Lan kiêu ngạo lúc trước cũng phải chịu thua, huống chi là nàng?

Liễu Kiếm Ly khẽ gật đầu, sau đó hỏi: "Lời ngươi nói lúc trước, cùng phu quân nói với ta và Phi Lan hoàn toàn khác biệt.

Hiện tại đã ở đây đông đủ, chi bằng nói rõ ràng?"

Đôi mắt trong veo liếc sang một bên, toàn thân Tần Phong dựng đứng, chỉ cảm thấy như gai sau lưng, như nghẹn ở cổ họng, như ngồi trên đống lửa!

Ban đầu hắn cho rằng Nhã An ở tận Phụng Thiên Thành xa xôi, cho nên mới muốn lấy nàng làm lá chắn.

Không ngờ, nàng lại không ngại đường xá xa xôi, chạy đến tận đây!

Nếu như bị đối chất tại chỗ, chẳng phải là lộ tẩy hết sao?

Nghĩ đến thủ đoạn của hai nàng, hắn không khỏi toát mồ hôi lạnh.

"Chuyện đã qua rồi, ta cũng đã bình an trở về, chuyện cũ không cần nhắc lại nữa." Hắn vội vàng nháy mắt với Nhã An, chỉ mong hai người tâm linh tương thông.

Lại nghe Thương Phi Lan lạnh lùng nói: "Phu quân, nếu như trong mắt có cát, có muốn ta giúp chàng lấy ra không?"

Đây là lời người nói sao?

Tần Phong nghe vậy da đầu tê dại, ta chỉ là bị nấm chân, nàng muốn giúp ta chặt chân luôn sao?

Nhìn thấy Nhã An do dự bất định, rõ ràng là không đáng tin cậy, Tần Phong trong nháy mắt vận dụng đầu óc của người đọc sách đến mức tận cùng.

Hai mắt nhắm nghiền, hai chân duỗi thẳng, giả vờ ngất xỉu.

"Phu quân!" Thương Phi Lan biến sắc, vội vàng tiến lên xem xét.

Thôi vậy, tha cho hắn một lần... Liễu Kiếm Ly dường như nhìn thấu tất cả, thần sắc như thường.

Sự thật về cuộc chia ly nàng đã đoán được tám chín phần mười, hỏi han thêm nữa, cũng chỉ là một lời cảnh cáo mà thôi.

Hơn nữa lần này trở về Phụng Thiên Thành, Nhã An và phu quân rất có thể sẽ thành hôn, vừa hay nhân cơ hội này cảnh cáo nàng trước.

Nghĩ đến đây, Liễu Kiếm Ly bỗng nhiên dừng lại, đầu hơi nghiêng.

Nàng trước giờ chưa từng suy nghĩ đến những chuyện này, trong đầu chỉ có kiếm đạo và phu quân.

"Xem ra mẫu thân nói không sai, những bản lĩnh này, nữ tử một khi đã xuất giá, đều là vô sư tự thông."

...

Cơ thể Tần Phong chưa hoàn toàn hồi phục, nhưng đi lại bình thường đã không còn vấn đề gì lớn.

Hắn đẩy cửa phòng bước ra, ánh nắng chói chang rọi xuống, khiến hắn có chút chói mắt, không khỏi giơ tay che chắn.

U Minh Quỷ Giới tối tăm không ánh mặt trời, tuy chỉ mới nửa tháng, nhưng nhìn thấy ánh dương rực rỡ này lại giống như đã cách một đời.

Chờ đến khi mắt đã quen với ánh sáng mạnh, nhìn lên bầu trời, lông mày hắn không khỏi nhíu lại.

Chỉ thấy trên bầu trời, những phong ấn kết nối Tiên Giới Liệt Phùng xung quanh, đã bắt đầu lỏng lẻo.

Khe hở của vết nứt ngày càng lớn, cộng thêm Quỷ Môn Quan vẫn chưa tiêu tan, một cảm giác nguy cơ dâng lên trong lòng hắn.

Liên tưởng đến U Minh Quỷ Giới, Chu Khất cùng Thiên Hồn cấu kết với nhau, chỉ vì muốn lấy đi tia sáng đen vàng trong cơ thể phụ thân...

"Đó rốt cuộc là thứ gì, tại sao phải tốn nhiều công sức như vậy."

"Bọn chúng lấy được thứ đó, rốt cuộc muốn làm gì?"

Tần Phong day day mi tâm, trăm mối suy nghĩ không thông, chỉ muốn chờ sau khi trở về Phụng Thiên Thành, sẽ đến Đăng Thiên Lâu hỏi thăm lão sư.

Hắn lấy ra từ trong ngực Mặc ngọc mà Quỷ chủ từng giao cho, thử liên lạc.

Dù sao bọn họ còn phải phái sứ giả đến Phụng Thiên Thành, thương nghị việc liên minh, có lẽ có thể nhân cơ hội này cùng đi.

Thế nhưng khí cơ tiến vào Mặc ngọc, lại giống như đá chìm đáy biển, nửa ngày không có hồi âm.

"Xem ra Quỷ Giới bên kia, còn rất nhiều chuyện cần phải xử lý." Tần Phong thầm nghĩ.

"Phu quân." Phía sau truyền đến tiếng gọi.

Quay đầu nhìn lại, ba bóng hình xinh đẹp giống như một bức tranh.

"Chúng ta nên trở về thôi."

"Được."

...

Bên trong quỷ điện nguy nga tráng lệ, Quỷ chủ ngồi cao, nhìn xuống mọi người.

Sau hơn mười ngày chỉnh đốn, những con quái vật còn sót lại trong Quỷ Giới đã bị tiêu diệt toàn bộ.

Mà những vấn đề trước đó, cũng được giải quyết ổn thỏa.

U Minh Quỷ Giới dường như đã vượt qua được kiếp nạn, nhưng tất cả mọi người đều biết, đây chỉ là sự yên bình trước cơn bão.

Những tồn tại bất tử bất diệt kia, nhất định sẽ quay trở lại, đến lúc đó chính là đại nạn của Tam Giới!

Triệu Văn Hòa chắp tay cung kính nói: "Bẩm đại nhân, nhân tuyển phái đến Phụng Thiên Thành, vẫn chưa xác định."

Lời này vừa nói ra, những người còn lại đều ủ rũ, bỗng nhiên có một người đứng dậy.

Đó chính là Tần Kiến An.

Từ sau trận chiến Chúc Long, ông vẫn chưa được gặp lại người nhà, tự nhiên là vô cùng nhớ nhung.

Hơn nữa nghe nói Phong nhi muốn cưới Nhã An công chúa, ông là cha ruột mà không có mặt thì sao được?

Trước kia không có cơ hội lên trên đó, nhưng Quỷ Môn Quan không thể đóng lại, Quỷ Giới thông với Nhân Gian, ngược lại thuận tiện hơn nhiều, nhất định không thể bỏ lỡ cơ hội này.

Nếu không phải âm dương cách biệt, người Quỷ Giới không thể ở lại Nhân Gian lâu, ông thậm chí còn muốn ở lì trên đó...

"Cho phép." Quỷ chủ đáp ứng, sau đó nói: "Thương nghị việc liên minh, liên quan trọng đại, cần phải phái thêm một người Quỷ Giới đi cùng."

Triệu Văn Hòa đang định lên tiếng, lại bị một người cắt ngang.

"Ta nguyện ý đi!" Mạnh Sương hưng phấn nói.

Mỹ tửu Nhân Gian, nàng vẫn luôn tâm tâm niệm niệm, lần này đi, không những có thể thỏa mãn cơn thèm, còn có thể học được cách ủ rượu, chẳng phải là mỹ sự sao?

Quỷ chủ liếc mắt nhìn, bất đắc dĩ day day mi tâm: "Phái thêm một người có đầu óc đi cùng đi."

Mạnh Sương: "???"

Chương 848: Lão gia trở về rồi!

Minh Hoàng dẫn đầu các quan thần đứng trên cổng thành chờ đợi, quân đội được phái đến Nam Vực chống lại quân Quỷ Giới khải hoàn trở về.

Tiếng trống trận vang trời, tiếng hò reo vang dội mây xanh.

Minh Hoàng biết rõ tình hình, nhìn về phía bóng hình tuấn lãng trong đám người, không khỏi lộ ra vẻ mặt an ủi.

Chỉ là sự an ủi này khi liếc nhìn con gái ruột của mình, liền hóa thành tiếng thở dài thầm.

Là công chúa một nước, còn chưa qua cửa, đã nôn nóng như vậy, tâm tính này so với mẫu hậu nàng thật sự là cách xa vạn dặm...

"Dễ dàng bị nắm thóp như vậy, sau này gả vào phủ thì đấu đá thế nào với hai người kia."

Nghĩ đến đây, Minh Hoàng chợt khựng lại, suýt chút nữa thì quên mất, cho dù tinh thông thuật công tâm, đối với Liễu gia tiểu thư và Long tộc chi nữ thì có thể dùng được sao?

Hai người đó tranh giành phu quân, đều là so xem ai có sức mạnh hơn...

Các tướng sĩ lặn lội đường xa, khải hoàn trở về, tự nhiên là phải về phủ nghỉ ngơi trước.

Chỉ có một số tướng lĩnh chủ chốt và người của Nam Vực Trảm Yêu ti, sau khi thu dọn chiến trường, vào triều bẩm báo tình hình.

Thời gian trôi qua rất nhanh.

Chờ đến khi Minh Hoàng bãi triều, trở về Ngự Thư Phòng, đã là giữa trưa.

Nguy cơ dường như đã qua, nhưng những nguy hiểm lớn hơn còn ở phía sau.

"Tam Giới liên minh, ứng phó thiên hạ đại loạn..." Minh Hoàng nghĩ đến lời Quốc Sư, nghiêng đầu nhìn về hướng Du Long Điện.

Hiện nay Du Long Điện đã có tám con Kim Long thức tỉnh, nếu như con cuối cùng cũng có thể mở mắt bay lên, hắn chính là Thiên cổ nhất đế, Trung Hưng chi chủ!

Nhưng nói thì dễ, làm thì khó.

Quay đầu bước vào thư phòng, bức tranh cuộn tròn treo trên tường, thanh thần kiếm kia tuy đã thu liễm phong mang, nhưng lưỡi kiếm vẫn chói mắt.

Hiên Viên trảm thần, Đế Vương chi kiếm, uy lực vô cùng.

Nhưng người rút kiếm, khó sống lâu.

Dù sao lấy khí vận của Nhân Gian, khí cơ của bản thân làm năng lượng, làm sao có thể không bị phản phệ?

Nhưng vấn đề là, ai mà không muốn làm Nhân Gian Đế Vương lâu dài?

Ánh mắt Minh Hoàng lúc sáng lúc tối, thần sắc phức tạp.

Đúng lúc này, một bóng người bước vào Ngự Thư Phòng, người đến chính là công chúa Nhã An.

"Phụ hoàng."

Minh Hoàng cười nhạt: "Trẫm còn tưởng rằng, con đã có tình lang, liền quên mất trẫm là Phụ hoàng rồi."

Khuôn mặt xinh đẹp của Nhã An ửng đỏ, mang theo chút nũng nịu nói: "Phụ hoàng!"

Đã bao lâu rồi chưa thấy Nhã An lộ ra vẻ mặt e lệ như vậy?

Minh Hoàng hồi tưởng lại một phen, cười lắc đầu: "Con đến đây có việc gì?"

Nhã An chỉnh lại váy áo, tìm một chỗ ngồi xuống, sau đó kể lại những điều mắt thấy tai nghe khi đến Nam Vực.

Minh Hoàng đã biết phần lớn nội dung, cơ bản đều là lời vô nghĩa, nhưng hắn vẫn im lặng lắng nghe.

Hắn tuy là Đế hoàng, cũng là phụ thân, quá hiểu rõ tâm tư của đứa con gái miệng trái tim phải này. Điều thật sự muốn nói, rõ ràng là để ở cuối cùng.

Quả nhiên, thấy thời cơ đã chín muồi, Nhã An dừng một chút, liếc nhìn về phía chính vị, mở miệng chậm rãi nói: "Tần Phong trước khi chia tay, từng hứa hẹn với ta.

Nếu như bình an trở về, liền sớm ngày thành hôn. Phụ hoàng ngài xem..."

"Liền nôn nóng như vậy?" Minh Hoàng trêu chọc.

Nhã An lập tức nghiêm mặt: "Chỉ là đúng dịp ngày lành tháng tốt thôi."

Nàng sớm đã đến Lễ Bộ chọn ngày, ngày lành gần nhất chính là bảy ngày sau.

Công chúa xuất giá, nhất định long trọng, bảy ngày tuy có hơi gấp rút, nhưng cũng không có vấn đề gì lớn.

Hơn nữa, nàng sớm đã đặt trước Thần Công phường ở Đế Đô đủ số pháo hoa, chỉ muốn vào ngày thành hôn, để cho tất cả mọi người cùng nàng chứng kiến và chia sẻ niềm vui.

"Nếu đã như vậy, truyền ý chỉ của trẫm, thông báo Lễ Bộ, chọn ngày thành hôn!"

Nhã An vội vàng đứng dậy, cố gắng kìm nén niềm vui trong mắt, khom người hành lễ nói: "Đa tạ Phụ hoàng."

.....

Trong Tần phủ, nhị nương cùng mọi người thấp thỏm mong chờ, cuối cùng cũng đợi được Tần Phong cùng đoàn người trở về.

Tuy chỉ mới gần một tháng trôi qua, nhưng nhị nương ngày đêm lo lắng, ăn không ngon ngủ không yên, chỉ sợ Tần Phong sẽ không trở về.

Dù sao năm đó Tần lão gia, chính là bỏ mạng ở Nam Vực, âm dương cách biệt.

Nghĩ đến đây, hốc mắt bà đỏ lên, nước mắt đảo quanh trong hốc mắt, tiến lên muốn giơ tay cho Tần Phong một cái tát, trách hắn không từ mà biệt.

Thế nhưng bàn tay giơ lên giữa không trung, lại thế nào cũng không đánh xuống được, cuối cùng hóa thành tiếng nghẹn ngào: "Đã làm cha người ta rồi, làm việc vẫn không có chừng mực như vậy.

Con cho dù không vì bản thân mình suy nghĩ, cũng nên xem xét đến bọn ta.

Chẳng lẽ muốn để Kiếm Ly và Phi Lan thủ tiết, hay là muốn Tiêu Nhi và Lam Nhi sớm mất cha?

"Nếu chuyện đó thật sự xảy ra, con phải nói với Lão gia đã khuất thế nào đây?"

Nói đến đây, nước mắt nàng không kìm được nữa, tuôn rơi.

"Cha!"

"Cha!"

Hai đứa nhỏ trong đám người thoát khỏi vòng tay nha hoàn, chạy đến bên cạnh nàng.

Chúng thiên phú kinh người, đã biết đi và nói được một số câu đơn giản.

Chạy tới chạy lui bên cạnh Tần Phong, giơ bàn tay nhỏ bé ra, ra vẻ muốn được ôm.

"Nương, đừng khóc nữa, đại ca đã trở về rồi." Nhị đệ ở bên cạnh an ủi nhị nương, cũng là liếc mắt trách móc.

Đại ca cũng thật là, đi Nam Vực đối phó với Quỷ Giới chuyện lớn như vậy, lại không gọi hắn đi cùng...

Tần Phong muốn nói lại thôi, bỗng nhiên cảm thấy phía sau đầu gối truyền đến một lực mạnh.

Còn chưa kịp phản ứng, thân thể Tần Phong đã quỳ thẳng xuống, phát ra tiếng "bịch".

Rõ ràng là thủ đoạn của hai vị nương tử...

"Nhị nương, con sai rồi."

Tần Tiêu nhìn thấy cha mình bỗng nhiên quỳ xuống, cũng không biết chuyện gì xảy ra.

Cậu bé nhấc chân, nhảy lên vai Tần Phong, lắc qua lắc lại,

miệng còn kêu lên: "Cưỡi ngựa, cưỡi ngựa!"

Tần Phong nắm chặt hai nắm đấm, lúc này đang bị người nhà phê bình cũng không dám làm gì, chỉ nghĩ đến việc sau này tìm cơ hội, đánh cho một trận.

Con trai, chính là cần phải dạy dỗ!

.....

Ngày thành hôn, là ngày hôm sau được truyền đến phủ.

Nôn nóng như vậy... Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan nhìn nhau, trong nháy mắt liền nghĩ đến dáng vẻ của Nhã An, đây là đang vội vàng muốn gả đi!

Nhị nương biết được sau, tự nhiên là vui mừng khôn xiết. Nhã An cô nương kia, tuy là công chúa, nhưng lại hiểu chuyện, có rất nhiều chủ đề chung với bà, bà cũng rất yêu quý!

Thế nhưng cười cười, không biết vì sao lại đỏ hoe mắt.

"Hai lần trước cưới vợ, Lão gia đều ở đây, cả nhà sum vầy, vui vẻ hòa thuận, nhưng lần này..."

Dừng một chút, nhị nương lau khóe mắt cười nói: "Là chuyện đáng mừng, không nhắc đến những chuyện đó nữa."

Trải qua thời gian, nỗi buồn rõ ràng đã nhạt phai.

Nhưng mỗi lần nhớ lại, vẫn là đau lòng không thôi.

Tần Phong thấy vậy, cũng cảm thấy không cần phải giấu diếm nữa, liền muốn nói ra chuyện lão cha ở Quỷ Giới.

Đúng lúc này, người gác cổng hốt hoảng chạy vào đại sảnh, thân thể run rẩy, chỉ vào cửa lớn run rẩy nói: "Lão gia... Lão gia trở về rồi!"

Nhị đệ nghe vậy, nhíu mày: "Đừng nói bậy!"

"Không... Không có nói bậy, đôi mắt này của ta làm sao có thể nhận nhầm Lão gia!" Người gác cổng sợ hãi đến mức mặt mày trắng bệch.

Bất cứ ai nhìn thấy một người chết đứng trước mặt, đều sẽ không thể bình tĩnh được.

Hắn đột nhiên nghĩ đến điều gì, trước đó trong thành liền có người đồn, rất nhiều thôn xóm hoang vắng ngoài thành, người chết bò ra khỏi mộ, chẳng lẽ Lão gia cũng là tình huống này?

Thi... Thi biến!

Tần Phong trong nháy mắt đoán được nguyên nhân, nhìn về phía trước.

Nhị nương cùng mọi người cũng theo đó nhìn sang, sau đó đều sững sờ.

Hoang mang, khiếp sợ, vui mừng, không dám tin, đủ loại cảm xúc đan xen vào nhau.

Chát!

Tiếng tát giòn tan vang lên.

Khóe miệng Tần Phong giật giật.

Nhị đệ từ trong khiếp sợ hoàn hồn, uất ức nói: "Nương, người đánh con làm gì?"

"Không phải nằm mơ..."

Nhị nương tiến lên vài bước, run giọng gọi: "Lão gia?"

Tần lão gia xúc động, thốt ra một hơi: "Ta, trở về rồi."

Chương 849: Ly hôn!

Nhị phu nhân mắt đỏ hoe, nước mắt không ngừng tuôn rơi. Người nàng ngày đêm mong nhớ đang ở ngay trước mắt, làm sao nàng có thể giữ được bình tĩnh?

Nhưng tất cả những điều này có thật không?

Nàng muốn tiến lên ôm lấy đối phương, lại sợ khi vào lòng, chỉ còn lại khoảng trống.

Nếu thân thể xuyên qua đối phương, niềm vui ngắn ngủi rồi lại phát hiện ra đó chỉ là giấc mơ, có lẽ sẽ khiến nàng suy sụp.

Thân thể Nhị phu nhân run rẩy, nàng đánh giá Tần lão gia từ trên xuống dưới, tay phải muốn chạm vào mặt ông, nhưng lại không dám.

Tần Kiến An nhìn ra tâm tư của nàng, thở dài một hơi, chủ động ôm nàng vào lòng.

“Phu nhân, những ngày qua nàng khổ rồi.”

Cánh tay rắn chắc mạnh mẽ, hơi thở quen thuộc, giọng nói trầm ấm, tất cả đều khẳng định với Nhị phu nhân rằng, Lão gia trước mắt không phải ảo ảnh, mà là thật!

Nàng muốn nói gì đó, muốn bày tỏ nỗi nhớ nhung đang cuồn cuộn trong lồng ngực, muốn hỏi ông tại sao rõ ràng không chết, lại không gửi một tin tức nào về phủ!

Thế nhưng tất cả những cảm xúc đó, khi đến cổ họng, chỉ còn lại tiếng nghẹn ngào và khóc nức nở. Đó là tiếng khóc vui mừng, là giọt nước mắt hạnh phúc sau bao ngày đêm mong mỏi thành hiện

thực.

“Lão gia, Lão gia...” Nhị phu nhân không ngừng gọi, đầu gục chặt vào lồng ngực đối phương, hận không thể hòa mình vào cơ thể người ấy.

Tần lão gia xoa đầu Nhị phu nhân, nhẹ nhàng vỗ về lưng nàng, vừa tự trách vừa áy náy nói: “Ta về rồi.”

Cảnh tượng đoàn tụ cảm động khiến tất cả mọi người có mặt đều xúc động.

Người ta thường nói nam nhi có nước mắt không dễ rơi, vậy mà nhị đệ lại khóc không thành tiếng.

Ngay cả Tần Phong đã biết chuyện từ trước, khi chứng kiến cảnh tượng này cũng không khỏi xúc động.

Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan sau khi xúc động, liền nhìn về phía phu quân, dường như muốn một lời giải thích.

Tần Phong khẽ nói: “Chờ lát nữa, hai nàng sẽ biết.”

Nhưng đúng lúc này, một giọng nói mềm mại bất chợt vang lên.

“Tần đại nhân, đây là thê tử của người ở Phụng Thiên Thành sao? Quả nhiên dung nhan tuyệt sắc, khó trách người ngày đêm mong nhớ muốn quay về.”

Nhị phu nhân sững sờ, cứng đờ rời khỏi vòng tay, ngẩng đầu nhìn lên. Phía sau Lão gia, một mỹ nhân mặc váy tím, giống như quả đào chín mọng, đang cười tủm tỉm nhìn nàng.

Sắc mặt Nhị phu nhân lập tức trắng bệch, đầu óc như bị sét đánh, bắt đầu suy nghĩ lung tung.

Trận chiến Nam Vực Chúc Long, ai cũng nói Lão gia đã chết,

nhưng rõ ràng ông ấy không chết, còn sống sờ sờ đứng trước mặt...

Nhưng nếu không chết, tại sao lại chậm trễ không về nhà, lại tại sao chưa từng gửi về một lá thư nào?

Tất cả những nghi hoặc khi nhìn thấy mỹ nhân váy tím, trong nháy mắt đều có đáp án - Lão gia có người mới, không cần nàng nữa!

Sự kinh ngạc, tủi thân, không cam lòng đan xen trong lòng, lúc này nhìn nụ cười của mỹ nhân váy tím kia, dường như mang theo khiêu khích và đắc ý!

Tần Kiến An vừa định mở miệng giải thích thân phận của Mạnh Sương, thì một cái tát đã giáng mạnh vào mặt ông.

Mọi người đều sững sờ.

Mạnh Sương giật mình, nụ cười vụt tắt, trong lòng nghi ngờ, chẳng lẽ mình nói sai gì sao?

Nhị phu nhân nghẹn ngào nói: “Ly hôn!”

Tần lão gia sửng sốt: “???”

Tần Phong cũng ngơ ngác: “???”

...

“Chuyện là như vậy.”

Sau nửa canh giờ giải thích của Tần Phong, mọi người coi như đã hiểu rõ ngọn ngành câu chuyện.

Tần Phong xoa xoa đầu gối, ngẩng đầu hỏi: “Bây giờ đã giải thích rõ ràng, ta có thể đứng dậy chưa?”

“Không được, quỳ tiếp cho ta!” Tần lão gia và Nhị phu nhân đồng thanh quát.

Nếu không phải do hắn giấu giếm, thì sao có thể gây ra hiểu lầm lớn như vậy?

Tần Phong vô cùng tủi thân. Trước kia, U Minh Quỷ Giới và Nhân Gian không thể tùy ý qua lại. Cho dù nói với Nhị phu nhân rằng cha còn sống, liệu Nhị phu nhân có tin?

E rằng chỉ sẽ cho là hắn đang lừa gạt mà thôi!

Nhị phu nhân thậm chí có thể vì thế mà lại rơi vào nỗi đau buồn sâu sắc.

Đã vậy, chi bằng tạm thời giấu diếm, chờ đến thời cơ thích hợp rồi nói sau.

Ai ngờ đâu, lại rơi vào tình cảnh như ngày hôm nay.

Ngẩng đầu nhìn lão phu lão thê đang tình tứ trên kia, Tần Phong thở dài một hơi.

Cuối cùng vẫn là ta, một mình gánh chịu tất cả...

Nhị đệ có chút kinh ngạc: “Không ngờ, người sau khi chết, sẽ rơi vào U Minh Quỷ Giới, tồn tại dưới một hình thức khác.”

Mạnh Sương gật đầu đáp: “Thực ra, U Minh Quỷ Giới vốn dĩ nắm giữ luân hồi chuyển thế của Tam Giới, chỉ là do đại chiến vạn năm trước, Thiên địa đạo tắc sụp đổ, cho nên mới mất đi chức năng này.”

“Vậy cha ta hiện tại, rốt cuộc là người hay là quỷ?” Nhị đệ không khỏi hỏi.

Nhị phu nhân quay đầu nhìn sang, Tần lão gia nghiêm túc nói: “Nhục thân của ta đã sớm không còn, thứ mà các ngươi nhìn thấy

chỉ là một thân xác giả tạo ngưng tụ mà thành.

Tuy rằng so với thân xác thật không khác biệt là bao, nhưng thời gian tồn tại ở Nhân Gian sẽ không quá lâu, nhiều nhất cũng chỉ nửa tháng."

Nhị phu nhân nghe vậy, lại đỏ hoe vành mắt: "Vậy chẳng phải là nói, Lão gia nửa tháng sau sẽ lại rời xa ta sao?"

Tần lão gia an ủi: "Phu nhân đừng quá đau lòng, ta vốn đã chết, có thể gặp lại nàng một lần nữa ta đã rất mãn nguyện rồi.

Hơn nữa chỉ cần Quỷ Môn Quan chưa đóng, sau này vẫn còn cơ hội gặp mặt."

"Lão gia..."

Nói xong, hai người lại ôm chặt lấy nhau.

Lúc này, Tần Tiêu và Tần Lam hai đứa nhỏ đi tới đại sảnh. Tần Tiêu nhìn thấy cha lại ngồi xuống, không cần suy nghĩ liền nhảy lên đầu Tần Phong, reo hò: "Cưỡi ngựa, cưỡi ngựa!"

Tần lão gia nhìn thấy hai đứa nhỏ, kích động đứng dậy: "Đây là cháu trai và cháu gái của ta sao?"

Cuối cùng cũng không cần quỳ nữa... Tần Phong chớp lấy cơ hội, vội vàng bế Tần Tiêu xuống, đứng dậy nói: "Nhanh, đi ôm ông nội của các con nào!"

"Ông nội?" Hai đứa nhỏ nghiêng đầu, vẻ mặt đầy nghi hoặc.

Chúng đã quen biết cha, mẹ và bà nội, nhưng chưa từng gặp ông nội này, nên có chút do dự không dám tiến lên.

Cho đến khi Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan dắt tay chúng tiến lên, chúng mới dè dặt gọi một tiếng: "Ông nội."

“Ê.” Tần lão gia đỏ hoe vành mắt, ôm hai đứa nhỏ vào lòng, trên mặt tràn đầy hạnh phúc.

...

Xa cách lâu ngày gặp lại, cả nhà trò chuyện rôm rả.

Triệu Văn Hòa vốn muốn sớm gặp Minh Hoàng để thương nghị đại sự liên minh, nhưng bị Mạnh Sương ngăn cản.

Chỉ vì Tần Phong lén nói với nàng rằng sáu ngày sau là ngày đại hôn của hắn, đến lúc đó sẽ có vô số rượu ngon để uống.

Mạnh Sương nghe vậy, tự nhiên tràn đầy mong đợi, liền tìm mọi cách ngăn cản Triệu Văn Hòa.

Đùa gì chứ, nhỡ đâu giải quyết xong chuyện, phải quay về Quỷ Môn Quan sớm, chẳng phải là không được uống rượu ngon sao?

Hơn nữa, nàng có thể nhân cơ hội này học tập phương pháp ủ rượu của Nhân Gian, sau này trở về U Minh Quỷ Giới, nàng có thể tự mình ủ rượu uống.

Đêm khuya tĩnh lặng, Tần Phong đi ra sân, ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, trăng sáng sao thưa.

Trong đại sảnh, cảnh tượng cả nhà vui vẻ hòa thuận, đến giờ vẫn còn in đậm trong tâm trí hắn.

Cưới vợ sinh con, gia đình sum họp, đây là cảm giác mà kiếp trước hắn chưa từng có, điều này càng khiến hắn kiên định hơn với quyết tâm bảo vệ hạnh phúc này!

Hắn tuyệt đối không cho phép bất kỳ kẻ nào phá hoại!

Nghĩ đến đây, hắn nhíu mày, nhớ lại mục đích thực sự của những quái vật kia.

“Mở lại Tam Giới...”

“Mở lại Tam Giới là gì?” Giọng nói thanh thúy êm dịu vang lên sau lưng.

Tần Phong quay đầu lại, thấy Liễu Kiếm Ly áo trắng như tuyết đã đứng đó từ lúc nào.

Hắn mấp máy môi, không muốn để thê tử lo lắng, đành giấu diếm, chuyển chủ đề cười nói: “Nương tử không về phòng nghỉ ngơi sao?”

Gió đêm thổi qua, thổi bay tay áo mỹ nhân, ánh nến trong phòng xuyên qua cửa sổ, chiếu lên khuôn mặt nàng như ngọc, hai má ửng hồng, động lòng người.

Liễu Kiếm Ly vén tóc mai, khẽ nói: “Phu quân, đêm nay đến chỗ ta đi.”

Tần Phong bừng tỉnh đại ngộ, sau đó khẽ vặn vẹo eo. Hắn không biết thân thể vừa mới khôi phục, có ảnh hưởng đến sự phát huy của mình hay không.

Đột nhiên, hắn như nghĩ tới cái gì, thần thức chìm vào Thần Hải, nhìn về phía Bạch Lộc đang chiếm cứ bên cạnh Vấn Tâm Đài, dè dặt thăm dò: “Bạch Lộc tiền bối, có thể hay không đêm nay cho ta mượn thêm một phần lực lượng?”

Hắn muốn chiến đấu đến sáng!

Bạch Lộc ngẩng đầu, ánh mắt lóe lên vẻ khinh bỉ: “Cút.”

Nói xong, nó rời khỏi Thần Hải, hóa thành một tia sáng, bay về phía mặt trăng.

Tần Phong: “...”

Làm người, nhất là nam nhân, quả nhiên chỉ có thể dựa vào

chính mình...

Ở một nơi khác, Thương Phi Lan ngồi trên nóc nhà, quần áo dính đầy bụi đất, sắc mặt khó coi. Nàng đã thua Kiếm Ly tỷ trong cuộc so tài đêm nay!

Nàng tràn đầy không cam tâm, chỉ muốn thức cả đêm tu luyện, sớm ngày đuổi kịp Kiếm Ly tỷ, sau đó lật ngược tình thế!

Đúng lúc này, tai nàng khẽ động, nghe thấy tiếng động.

Tìm theo tiếng động nhìn lại, nàng thấy Nhị phu nhân đỏ mặt, kéo Tần lão gia vào trong phòng.

Tần lão gia còn đang từ chối: “Phu nhân, việc này không thể.”

“Chẳng phải Lão gia đã nói rồi sao, so với thân thể trước kia không khác biệt là bao...”

“Nhưng mà...”

“Không có nhưng nhị gì hết.”

Cửa sổ đóng lại, nến cũng tắt theo.

Thương Phi Lan nhìn cảnh tượng này, rơi vào trầm tư...

Chương 850: Ngày đại hôn

Minh Đức năm thứ mười ba, ngày mùng tám tháng mười, Sát Bắc, ngày lành tháng tốt, nên cưới gả.

Hồ Ngôn Hiên, nơi thường ngày tấp nập khách khứa, hôm nay lại vắng vẻ lạ thường.

Trong căn phòng riêng trên lầu hai, rèm lụa mỏng bay bay, hương thơm thoang thoảng.

Một thân hình đầy đặn, yểu điệu đang nằm nghiêng trên chiếc giường êm ái, nghe thấy tiếng huyên náo bên ngoài cửa sổ, tò mò hỏi: "Hôm nay là ngày gì mà náo nhiệt như vậy?"

Hữu Tô Hiểu Nguyệt lập tức đáp: "Bẩm Tộc trưởng, nghe nói những vị khách ở Các lâu nói, hôm nay là ngày Hoàng triều Công chúa xuất giá."

"Ồ?" Hữu Tô Thiên Duyệt chớp chớp mắt, đứng dậy đi đến bên cửa sổ, đẩy Mộc song ra.

Chỉ thấy trên đường lớn, dòng người như nước chảy đổ về biển cả, cùng nhau đổ về một hướng.

Trên mặt mỗi người đều tràn đầy vẻ vui vẻ, thậm chí cả những người bán hàng rong ven đường cũng không ngừng rao bán - Hôm nay vui vẻ, tất cả hàng hóa đều được giảm giá 80%!

"Vị Công chúa này thật được lòng dân, có nhiều người dân như vậy nguyện ý vì nàng mà chúc mừng."

Hữu Tô Hiểu Nguyệt nghe vậy, nhìn gương mặt xinh đẹp tuyệt trần của Tộc trưởng, muốn nói lại thôi.

"Sao vậy, ta nói không đúng sao?"

"Bẩm Tộc trưởng, Bách tính vui mừng như vậy, người xuất giá là Công chúa chỉ là một phần...

Quan trọng là vị Phò mã kia, rất được Bách tính Phụng Thiên Thành yêu mến."

"Là ai vậy?" Hữu Tô Thiên Duyệt tò mò hỏi.

"Là Tần Phong."

Hữu Tô Thiên Duyệt sững sờ, bỗng nhiên phản ứng lại.

Nàng suýt chút nữa quên mất, đối với thường dân và Hàn Môn học tử, Tần Phong được coi là ngọn đèn soi đường cũng không hề phóng đại.

Hơn nữa, Tần Phong cải tiến Ngự Binh Quyết, lại phát minh ra thuốc súng, nhiều lần trong các trận đại chiến nguy cấp, bằng tài năng của một Văn Thánh Đạo Giả đã xoay chuyển càn khôn, các tướng sĩ trong quân thậm chí còn coi hắn như thần minh.

Trong Phụng Thiên Thành, còn có ai được người người yêu mến hơn hắn?

"Trước cưới Kiếm Thần Liễu Kiếm Ly, sau cưới Long tộc Thương Long nhất mạch, giờ lại muốn nghênh đón Hoàng thất Công chúa.

Tên này, ánh mắt thật sự rất cao, không biết Hồ tộc Tộc trưởng như ta, có thể lọt vào mắt hắn hay không." Hữu Tô Thiên Duyệt nửa cười nửa không.

"Tộc trưởng!" Hữu Tô Hiểu Nguyệt hoảng sợ biến sắc, nàng trước đó đã cảm thấy Tộc trưởng dường như có ý với Tần Phong, chẳng lẽ không phải là ảo giác?

Hữu Tô Thiên Duyệt lộ ra vẻ mặt kỳ quái: "Ngươi căng thẳng như vậy làm gì?"

"Chẳng lẽ Tộc trưởng thật sự coi trọng tên kia rồi?"

Hữu Tô Thiên Duyệt nghe vậy, cười đến run rẩy cả người: "Chỉ là nói đùa thôi, tuổi của ta, đủ để làm tổ mẫu của hắn rồi, ngươi thấy sao?"

Hữu Tô Hiểu Nguyệt thở phào nhẹ nhõm, trái tim treo lơ lửng rốt cuộc cũng được đặt xuống.

"Tuy nhiên, với giao tình của ta và hắn, chuyện kết hôn trọng đại như vậy, vậy mà không mời ta."

Hữu Tô Thiên Duyệt nheo mắt, nàng có chút tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng.

"Hiểu Nguyệt!"

"Tộc trưởng cứ nói."

"Mang theo lễ vật, đến đó xin một chén rượu mừng!"

...

Phụng Thiên Thành Đông Môn, Triển Thanh Phong vừa hối hận vừa tức giận.

Biết được vị công tử áo trắng kia là Công chúa, hơn nữa lại có ý với Tần Phong, mỗi khi nhớ lại những lời đã nói lúc trước, hắn hận không thể tự tát mình mấy cái!

Cho đến nay, hình phạt của Công chúa dành cho hắn vẫn chưa kết thúc, hắn thậm chí đã không nhớ nổi mình đã canh cổng thành bao lâu, thức trắng đêm bao nhiêu đêm.

"Vốn còn muốn đi uống một chén rượu mừng, xem ra là không

có cơ hội rồi."

Đúng lúc này, thân thể hắn đột nhiên run lên.

Trực giác mách bảo hắn, có thứ gì đó đáng sợ đang đến gần Phụng Thiên Thành.

Ngẩng đầu nhìn lên, bỗng nhiên một trận cuồng phong ập tới, cuốn theo từng trận cát vàng.

Mà trong lớp cát vàng đó, mấy thân hình vạm vỡ đang chậm chạp tiến lại gần.

Nhìn kỹ lại, những người đến đều có làn da màu xanh, dáng người vạm vỡ, khí thế hùng hổ như núi non, khiến người ta không thở nổi.

"A... A Tu La tộc."

Triển Thanh Phong toàn thân run rẩy, đặc biệt là khi nhìn thấy người ở giữa, cả người đều như rơi vào hầm băng.

Bởi vì người đó chính là A Tu La Vương, Sát Thiên La!

"Tại sao bọn họ lại đến đây?!"

Đúng lúc hắn đang bối rối, Ngục La ty Giáp Diện đột nhiên xuất hiện, ấn vai hắn nói: "Không cần lo lắng, Bệ hạ đã gửi thư cho A Tu La Vương, mời ông ta đến Phụng Thiên Thành để bàn chuyện quan trọng."

"Thì ra... thì ra là vậy."

Hai bên lướt qua nhau, Sát Thiên La tùy ý liếc mắt một cái, uy áp ngập trời khiến Triển Thanh Phong toát mồ hôi lạnh.

Giữa vòng vây của mấy thân hình vạm vỡ, còn có một bóng dáng nhỏ nhắn xinh xắn ẩn hiện, lại nói ra những lời khiến người

ta phải sởn gai ốc.

"A cha, Tần Phong hôm nay hình như muốn đón Đại Càn Công chúa, con có chút không vui."

Tử Vũ La cười nói: "Thiếu Vương chẳng lẽ còn nhớ nhung tên Nhân tộc kia sao?"

"Lần trước hắn đánh bại ta, ta nhất định phải thắng lại, sau đó gả cho hắn!"

"Nếu vậy, chọn ngày không bằng gặp ngày, đi cướp hôn thì sao?"

"Ừm ừm, ý kiến hay! Vừa hay đi dạy dỗ hai người vợ trước của Tần Phong một chút, để bọn họ biết ai mới là chủ!"

Giọng nói dần dần xa dần, cho đến khi không còn nghe thấy nữa.

Triển Thanh Phong nuốt một ngụm nước bọt, lảng sang chuyện khác hỏi: "Giáp Diện đại nhân, như vậy không sao chứ?"

Giáp Diện không đồng tình, thản nhiên nói: "Liễu gia Liễu Kiếm Ly, trong trận chiến với người Quỷ Giới, đã đột phá đến Nhị phẩm cảnh giới.

Vị Long tộc chi nữ kia, cho dù chưa đột phá, cũng không kém cạnh là bao."

"A, chuyện này." Triển Thanh Phong nhìn mấy bóng người cao lớn khuất dần trong biển người, trong lòng thầm cầu nguyện cho A Tu La tiểu cô nương không biết sống chết kia.

...

Phụng Thiên Thành, Kiếm Đạo Minh đạo quán.

Bạch Thu nhìn hắc y mỹ nhân trước mặt, kinh ngạc nói: "Tỷ tỷ, sao tỷ lại đến Phụng Thiên Thành?"

Bạch Vô Song đang vội vàng ăn ngấu nghiến thức ăn trên bàn, tranh thủ thời gian đáp: "Trên đường tiêu diệt yêu quỷ, tình cờ nghe người ta nói Đế Đô sẽ tổ chức một hôn lễ long trọng, các loại mỹ vị có thể ăn thoải mái.

Chuyện tốt như vậy, sao ta có thể bỏ lỡ?"

Vừa hay, cũng có thể đến thăm các ngươi, tiện thể đến nhà Tần Phong, ăn vài bữa lẩu."

"Tỷ tỷ, chẳng lẽ tỷ không biết ai sắp thành hôn sao?"

"Hình như nghe loáng thoáng là Công chúa, Phò mã là ai?" Bạch Vô Song tò mò hỏi.

"Là Tần Phong."

Bạch Thu vừa nói, vừa đánh giá tỷ tỷ nhà mình, e ngại trong lòng đối phương có ẩn giấu tình cảm gì đó.

Kết quả khiến nàng phải nhìn thấy, tỷ tỷ sau khi nghe được lời này, cả người bỗng nhiên cứng đờ, thậm chí ngay cả động tác trên tay cũng dừng lại.

Bạch Thu khẽ mở miệng, vẻ mặt phức tạp nói: "Tỷ tỷ, chẳng lẽ tỷ thật sự..."

"Nước, cho ta nước!" Bạch Vô Song đưa tay ra, giọng nói có chút khó chịu.

Thì ra là ăn quá nhiều, quá nhanh, bị nghẹn.

Ngoài cửa sổ phòng, Bạch Ngạn thở phào nhẹ nhõm, cất lợi kiếm vào vỏ.

...

Hoàng cung, Nhã An điện.

Các cung nữ tấp nập lui tới, bận rộn chạy đôn chạy đáo.

Nhã An ngồi trước bàn trang điểm, dưới lớp phấn son điểm tô, dung mạo càng thêm khuynh thành, đẹp đến mức khiến người ta say đắm.

Các cung nữ bên cạnh không ngừng khen ngợi, tiếng bước chân vội vã vang lên không dứt.

Có người đang chỉnh sửa y phục, có người đang búi tóc cho nàng.

Âm thanh hỗn tạp, lộn xộn.

Nhưng nàng dường như không nghe thấy gì, chỉ có tiếng tim đập trong lồng ngực.

Thình thịch!

Thình thịch!

Rõ ràng đến vậy.

Nàng mỉm cười, nhưng trong mắt lại phủ một lớp sương mù.

Phượng quan hà phi, gả cho người trong lòng, là ước mơ cả đời của biết bao nữ tử, hôm nay nàng rốt cuộc cũng đợi được rồi.

Nàng không nhịn được nhớ lại từng chút một về Tần Phong.

Bởi vì một lần ngoài ý muốn mà quen biết hắn, bị y thuật và tài văn chương của hắn thu hút, đó là lần đầu tiên nàng rung động.

Nàng giống như phát hiện ra một kho báu, biết rõ có thể sẽ sa

vào, nhưng lại nhịn không được muốn mở ra.

Cuối cùng, nàng không thể nào dứt ra được.

Khoảng thời gian ở bên hắn, giống như làn gió xuân thoang thoảng hương mật, chỉ cần ngửi một chút, cũng có thể ngọt ngào đến tận đáy lòng.

"Ngày đại hỉ, nên vui vẻ mới phải."

Nghe tiếng, Nhã An quay lại, nhẹ giọng nói: "Mẫu hậu."

Hoàng hậu trìu mến nhìn nữ nhi, vừa cảm khái, vừa vui mừng.

Là mẫu thân, tự nhiên hy vọng nữ nhi của mình có thể gả cho một người tốt, mà Tần Phong ngoại trừ việc đào hoa một chút, cũng thật sự là một người chồng tốt.

Quan trọng nhất là, nữ nhi vui vẻ.

"Con vừa là Công chúa, lại là người đọc sách, tính tình khó tránh khỏi có chút kiêu ngạo.

Sau khi gả đi, phải biết kiềm chế, đa số nam nhân, vẫn thích những cô nương dịu dàng."

"Đừng nghĩ đến chuyện tranh giành vị trí chính thê với Kiếm Ly, con không có năng lực đó, mà nàng và Long tộc cô nương kia, chắc cũng không phải là người thích toan tính.

Chỉ cần có được sự sủng ái của Tần Phong, mọi vấn đề đều có thể dễ dàng giải quyết."

"Liễu Kiếm Ly và Long tộc nữ tử tuy là kỳ nữ hiếm có trên đời, nhưng con là nhất quốc công chúa, cũng không thua kém gì họ. Nhớ kỹ đừng tự coi thường bản thân.

Tuy nhiên, điểm này con không cần phải lo lắng."

Nhã An nghe lời dặn dò, không bao lâu sau liền đỏ hoe mắt: "Mẫu hậu..."

"Đều nói là ngày vui, nên vui vẻ." Hoàng hậu vuốt ve khóe mắt của đối phương, mỉm cười nói.

"Vâng."

Đột nhiên, Hoàng hậu dường như chú ý đến điều gì đó, lông mày hơi cau lại: "Giá y này là do ai may?"

Một cung nữ bên cạnh cung kính đáp: "Bẩm Hoàng hậu nương nương, là Đế Đô Dục Tú phường."

Liếc mắt nhìn bộ ngực trống trải của Nhã An, Hoàng hậu phân phó: "Lấy thêm chút vải lót ngực đến đây."

Không bao lâu sau, bộ ngực vốn bằng phẳng như tấm v�án đã có chút nảy nở.

"Như vậy là tốt hơn rồi." Hoàng hậu gật đầu nói.

Nhã An liếc nhìn bộ ngực của mẫu hậu, lại cúi đầu nhìn bộ ngực của mình, trầm ngâm một lát, rồi lên tiếng: "Lấy thêm chút vải lót ngực đến đây."

Hoàng hậu: "..."

Tất cả cung nữ: "..."

Chương 851: Ngươi chắc chắn đó là Nhã An?

Tần Phong vận một thân hồng bào, cưỡi trên lưng tuấn mã đắt đỏ, tương đương với "Lamborghini" thời hiện đại, hướng đại lộ chính của Hoàng thành mà đi.

Đội ngũ rước dâu rầm rộ, bách tính hai bên đường không ngừng reo hò chúc phúc, trong đó cũng không thiếu phú thương quyền quý hành lễ nhìn theo.

Không khỏi có người cảm thán: "Ta sớm biết Tần công tử phi phàm, cho nên sớm đã muốn gả con gái trong nhà, nhưng mà vẫn luôn không tìm được cơ hội thích hợp.

Lúc trước, Tần công tử một mình độc chiến Quốc Tử Giám, thần thái phóng khoáng ấy, ta đến nay vẫn còn nhớ rõ."

Không ít người phụ họa theo.

Cho đến khi một giọng nói vang lên: "Chư vị, mọi người đã nhầm rồi."

"Vương huynh có cao kiến gì? Ta nhớ con gái nhà ngươi từng làm ầm ĩ đòi gả vào Tần phủ, thậm chí còn tuyên bố không gả cho ai khác ngoài hắn."

"Tiểu nữ nhà ta chỉ là nghịch ngợm thôi. Nếu như Tần công tử vẫn chưa có thế lực như ngày hôm nay, ta ngược lại rất muốn thúc đẩy hôn sự này.

Sự tình đã đến nước này, nói mấy lời đó cũng vô nghĩa. Dù sao ta cũng không phải loại người a dua theo quyền thế."

Dừng một chút, hắn ta lại nói: "Hừ, bản quan cả đời thanh liêm, sao có thể để lại vết nhơ ở chỗ này."

"Vương huynh thật sáng suốt!"

"Có vị quan tốt như Vương huynh, thật là phúc của bách tính!"

Các vị đồng liêu nhao nhao tâng bốc, trong lòng lại thầm mắng một tiếng.

Mỗi lần có người đến Tần phủ cầu hôn, có lần nào không thấy lão già này chứ? Còn cả đời thanh liêm, thật là trơ trẽn! Nếu có cơ hội để nữ quyến trong nhà gả vào Tần phủ, lão già này, e là ngay cả vợ mình cũng dâng hai tay...

Mà bách tính xung quanh nghe được những lời này của các vị quan, đều lộ ra vẻ khinh thường.

Tần công tử là ai? Nhân gian chân long!

Nữ tử có thể xứng với hắn, cũng chỉ có Liễu gia tiểu thư Liễu Kiếm Ly, dòng chính Long tộc Thương Long, hoặc công chúa một nước... những kỳ nữ thế gian như vậy.

Còn về phần nữ nhi của những vị quan này, là hạng người gì? Cũng xứng sánh vai với những mỹ nhân kia sao?

Thật sự là không biết tự lượng sức mình...

Hoàng thất gả nữ nhi, lễ nghi rườm rà phức tạp.

Đội ngũ rước dâu đã đến từ sớm, chờ đến giờ lành.

Chờ đến khi cung nữ dìu Nhã An chậm rãi bước ra khỏi cung điện, một thân hồng y dưới ánh mặt trời chiếu rọi, càng thêm rực rỡ.

Tư thế yểu điệu thướt tha, bộ ngực đầy đặn, khiến Tần Phong

sững sờ, trong mắt tràn đầy hoang mang và nghi hoặc.

Vẻ mặt này lọt vào mắt mọi người, khiến họ tưởng rằng tân lang quan nhìn tân nương đến ngây người!

Mãi cho đến khi Nhã An lên xe ngựa sang trọng, Tần Phong vẫn chưa hoàn hồn.

"Đại ca, huynh đang nhìn gì vậy? Đoàn người của Nhã An điện hạ đã xuất phát rồi!" Nhị đệ ở bên cạnh nhỏ giọng nhắc nhở.

"A? Ồ." Tần Phong lắc lắc đầu, vội vàng tìm một cung nữ quen biết hỏi: "Người trong kiệu kia thật sự là Nhã An?"

Cung nữ nghi hoặc nói: "Phò mã gia sao lại nói vậy? Người trong kiệu không phải Nhã An điện hạ thì còn ai?"

Những người khác cũng nhao nhao nhìn sang với ánh mắt kỳ quái, ai dám giả mạo công chúa một nước, muốn chết sao?

"Ngươi chắc chắn chứ?" Tần Phong nhiều lần dò hỏi, sau đó còn đưa tay ra trước ngực mình khoa tay múa chân.

Cung nữ lập tức hiểu ra, sắc mặt hơi ửng đỏ.

Nàng ta đã sớm khuyên điện hạ đừng nhét thêm nhiều lớp lót như vậy, nhưng điện hạ không nghe.

Bây giờ thì hay rồi, phò mã còn nghi ngờ đã bị tráo tân nương...

Suy nghĩ một hồi, cung nữ ho khan một tiếng nói: "Điện hạ vốn dĩ dáng người nhỏ nhắn, chỉ là ngày thường, không lộ liễu mà thôi."

Lời này nói ra chính ngươi có tin không... Tần Phong giật giật khóe miệng, ít nhất xác định được là Nhã An.

Chỉ là thời đại này, đã có đệm ngực rồi sao?

...

Không có bạn thân của nhà gái cản trở, cũng không có người náo hôn, việc rước dâu diễn ra vô cùng suôn sẻ.

Tần phủ được trang hoàng lộng lẫy, cả nhà tiếp đón khách khứa, nhận lễ mừng.

Khách đến dự lễ vô số, Tần phủ rộng lớn náo nhiệt phi thường.

Lam Ngưng Sương cùng nha hoàn trong phủ bận rộn trước sau, chỉ là liếc mắt nhìn Nhã An trong bộ phượng bào, trong mắt không khỏi lộ ra vẻ hâm mộ, trong lòng dâng lên một tia chạnh lòng.

Mà cảm xúc phức tạp này, khi nhìn thấy bộ ngực căng tròn dưới lớp hỷ phục màu đỏ tinh xảo của Nhã An, đều hóa thành nghi hoặc.

Nàng ta tìm một cơ hội, nhỏ giọng hỏi: "Cô gia, người đội khăn voan kia thật sự là Nhã An điện hạ sao?"

Tần Phong lúng túng nói: "Là... là nàng ấy."

Tân lang tân nương vào đại sảnh, hành lễ ba quỳ chín lạy, Tần lão gia và nhị phu nhân trên mặt không giấu được ý cười.

Thông thường, sau khi cưới chính thất, thiếp thất cần phải dâng trà cho chính thất.

Nhưng với thân phận của Nhã An điện hạ, tuy không thể tranh giành vị trí chính thất với Liễu Kiếm Ly, nhưng cũng sẽ không hạ mình làm một thiếp thất.

Hai người có phần ngang hàng.

Đối với những điều này, Liễu Kiếm Ly tự nhiên không để ý.

Dù sao nếu như gả vào Tần phủ, không nghe lời, dạy dỗ một trận là xong.

Dù sao Thương Phi Lan kiêu ngạo cũng đã nhận nàng làm tỷ tỷ.

Lễ nghi rườm rà kết thúc, Nhã An được Lam Ngưng Sương dìu vào phòng tân hôn.

Tần Phong bắt đầu tiếp đãi khách khứa.

Hầu hết sư huynh của Hạo Văn Viện đều có mặt, binh lính trong quân cũng đến đông đảo.

Văn võ bá quan chen chúc nhau để làm quen.

Các quan lại dưới lục phẩm chỉ có thể tìm chỗ trống trong sân.

Thậm chí, có những quan lại cùng phẩm cấp suýt nữa đánh nhau để tranh giành chỗ ngồi gần đại sảnh hơn.

Vị trí xa gần dường như đại diện cho thể diện của họ...

Lúc này, bỗng nhiên có người hít hít mũi, lên tiếng cảm thán: "Thơm quá!"

Mọi người quay đầu nhìn lại, một bóng dáng yểu điệu bước tới, nơi nàng đi qua, đều là hương thơm say lòng người.

Hữu Tô Thiên Duyệt nụ cười quyến rũ, tặng một đôi lưu ly như ý ngọc, sau đó lắc lư dáng người nóng bỏng, hướng đại sảnh đi tới, đụng phải Tần Phong đang cầm chén rượu.

Nàng ta đến đây làm gì, ta không có mời nàng a... Tần Phong sững sờ, không phải là tình cảm với Hữu Tô Thiên Duyệt không đủ, mấu chốt là thân phận của nàng quá mức đặc thù—— Lão bản

nương thanh lâu nổi tiếng nhất Đế Đô!

Ngày thành hôn, mời một lão bản nương thanh lâu đến chúc mừng, tính là chuyện gì?

"Thông báo cho thiên hạ, ta là khách quen của thanh lâu?"

Tần Phong còn chưa kịp mở miệng, Hữu Tô Thiên Duyệt đã mím môi, bộ dạng muốn khóc.

"Tần công tử thật là nhẫn tâm, ngày vui như vậy, lại không nghĩ đến mời ta đến, những ngày tháng bên nhau chẳng lẽ đều là giả dối sao?"

Lời này vừa nói ra, tất cả khách khứa đều kinh ngạc, đồng loạt nhìn sang, tâm tình hóng hớt bùng cháy.

Ngày công chúa xuất giá, lại còn có chuyện động trời này?

Món ngon trên bàn, rượu ngon trong chén, trong nháy mắt trở nên hấp dẫn hơn.

"Cô gia." Lam Ngưng Sương quay lại, vẻ mặt kinh ngạc.

"Đại ca." Nhị đệ vẻ mặt phức tạp.

Nhìn thấy tình hình sắp vượt khỏi tầm kiểm soát, Tần Phong vội vàng giải thích: "Hiểu lầm! Đều là hiểu lầm! Ta chỉ mượn chiếu thiên thạch của Hữu Tô tộc trưởng để tu luyện mà thôi!

Lúc đó hai vị phu nhân của ta đều ở đó, có thể làm chứng cho ta!"

Ba người cùng một chỗ, Tần công tử chơi thật phong lưu!

Nam nhân ở đây đều lộ ra nụ cười ẩn ý, thậm chí còn chỉ tay vào nhau, vẻ mặt "Ha ha ha, tiểu tử ngươi".

Mấy người trong đầu đều là rác rưởi sao... Tần Phong tức giận.

Mà Hữu Tô Thiên Duyệt không sợ chuyện lớn, vươn tay lau khóe mắt, yếu ớt nói: "Công tử bàn tay ấm áp, vuốt ve đầu và lưng của ta, không phải nói như vậy."

Phụt!

Không ít người phun rượu trong miệng, vẻ mặt kinh ngạc.

Nội dung hấp dẫn như vậy, không cần tiền cũng có thể nghe sao?

Chương 852: Ta đến cướp rể!

Soạt!

Lời vừa dứt, hai bóng người liền xuất hiện từ hư không.

Một người là Liễu Kiếm Ly, người còn lại là Thương Phi Lan.

Hai người lạnh lùng liếc nhìn Hữu Tô Thiên Duyệt, nếu không phải hôm nay là ngày vui của lang quân, e rằng hai người sẽ tìm đối phương luận bàn một phen.

Hữu Tô Thiên Duyệt khoanh tay trước ngực, hất cằm thanh tú, tuy trên mặt vẫn giả vờ ủy khuất nhưng vẻ gian xảo trong mắt đã không còn che giấu.

Thương Phi Lan lạnh lùng nói: "Lang quân, ta và Kiếm Ly tỷ cần một lời giải thích."

Hôm nay nhìn Nhã An vào cửa, nàng đã đủ phiền lòng rồi, sao lại tự dưng lại xuất hiện thêm một người phụ nữ khác?

Nếu không tuyên bố chủ quyền, để người phụ nữ khác biết khó mà lui, chẳng lẽ thật sự muốn để lang quân mở hậu cung sao?

Nàng đã nghe thấy, rất nhiều quan viên ở đây đều có ý đồ bất chính, nhịn không được muốn gả con gái nhà mình vào Tần phủ...

Nghĩ đến đây, Thương Phi Lan liếc mắt nhìn xung quanh.

Những người vốn đang chờ xem kịch hay, bỗng chốc rụt đầu lại, chỉ cảm thấy sau lưng lạnh toát.

"Uống rượu, uống rượu, món này mà không ăn nữa thì nguội

mất."

"Chu huynh, ngươi không phúc hậu rồi, trong chén còn thừa nhiều như vậy, muốn nuôi cá sao?"

"Hôm nay chúng ta phải uống đến say mới thôi!"

Tần Phong nhìn Phi Lan, nuốt nước miếng: "Sự tình không phải như nương tử nghĩ đâu..."

Vừa dứt lời, xung quanh lập tức yên tĩnh, tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy.

Ngay cả mấy vị sư huynh của Hạo Văn Viện cũng đều dựng thẳng tai lên, đặc biệt là tam sư huynh Hứa Lạc Hiền, thậm chí còn đứng dậy, vẻ mặt đầy tò mò.

Mỗi khi Tần Phong nhìn lướt qua ai, người đó lại như không có chuyện gì xảy ra, cụng ly chúc mừng.

Nhưng chỉ cần ánh mắt rời đi, bọn họ sẽ lập tức im lặng, sợ bỏ lỡ chuyện hay ho nào đó.

Mấy lần như vậy, Tần Phong đành bỏ cuộc, bắt đầu đính chính lời nói mơ hồ lúc trước của Hữu Tô Thiên Duyệt.

"Phân thân biến hóa từ đuôi hồ ly?"

"Một con hồ ly nhỏ?"

Mọi người nhìn nhau, trong mắt đều là vẻ thất vọng. Họ chờ mong nửa ngày, kết quả chỉ có vậy?

Quả nhiên là tin tức miễn phí, không có gì đặc sắc, trong lòng mọi người đều tiếc nuối.

Hữu Tô Thiên Duyệt khẽ mở môi đỏ, còn muốn nói gì đó, Tần Phong trừng mắt, nghiến răng nói: "Thiên Duyệt tộc trưởng đến

lâu như vậy rồi, còn không mau tìm chỗ ngồi xuống?"

Hữu Tô Hiểu Nguyệt ở bên cạnh cũng kéo tay áo tộc trưởng, hôm nay là ngày đại hôn của người ta, náo loạn như vậy, vạn nhất chọc giận Đại Càn hoàng thất, Hồ Ngôn Hiên còn mở cửa được nữa không?

Phải biết rằng, hiện tại phần lớn lợi nhuận của Đồ Sơn Hồ tộc đều nằm ở Hồ Ngôn Hiên này...

"Tộc trưởng, được rồi đó."

"Cũng được." Hữu Tô Thiên Duyệt cười nghiêng nước nghiêng thành, chậm rãi đi về phía một chỗ trống.

Tần Phong thấy vậy, thở phào nhẹ nhõm, cho rằng sóng gió đã qua. Nhưng rồi, từ cửa Tần phủ, một giọng nói trong trẻo vang lên: "Tần Phong, ta đến cướp rể!"

Các vị khách vốn đang mất hứng, trong nháy mắt lại trở nên hào hứng, lần lượt nhìn về phía phát ra tiếng nói, sau đó từng người một trừng lớn hai mắt.

"A... A Tu La tộc!"

Bọn họ nhìn thấy A Tu La vương Sát Thiên La, cùng với những bóng dáng quen thuộc khác.

Trước đó ở ngoài thành Phụng Thiên, trận chiến trên lôi đài giữa Nhân tộc và A Tu La tộc, rất nhiều người đều có mặt, cho nên nhớ rất rõ.

Cô nương xinh đẹp lên tiếng, mang vẻ đẹp hoang dã như báo mẹ, đôi mắt sáng ngời bừng bừng chiến hỏa.

Nhiều người ấn tượng sâu sắc với nàng, nữ nhi của Sát Thiên La, thiếu vương của A Tu La tộc - Pháp Bố La!

Từng thua dưới tay Tần Phong, nàng cao giọng tuyên bố muốn gả cho hắn!

Bây giờ, nàng đến để thực hiện lời hứa lúc trước sao?

Bữa tiệc cưới này không uổng phí, thật đặc sắc...

Mỗi người xem náo nhiệt đều hai mắt sáng rực, đảo mắt qua lại giữa Tần Phong, Liễu Kiếm Ly, Thương Phi Lan và Pháp Bố La.

Vở kịch lớn này vừa mới mở màn, ngoài mong muốn không thấy máu ra, bọn họ chỉ mong càng đặc sắc càng tốt!

Pháp Bố La cũng không để mọi người thất vọng, ánh mắt đầu tiên liền nhìn về phía Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan, chiến hỏa trong mắt càng thêm mãnh liệt!

Theo lệ của A Tu La tộc, nam nhân tốt là phải dùng nắm đấm để giành lấy.

Giải quyết xong hai người trước mặt, người bên trong tính sau... Pháp Bố La vặn vặn cổ, phát ra tiếng "cạch cạch".

Sau đó, nàng giơ tay phải lên, chỉ về phía trước, mở miệng nói: "Hôm nay ta muốn mang Tần Phong đi, nếu không phục, các ngươi cứ việc ra tay, ai lên trước?"

Nếu là trước kia, nàng sẽ không tự tin như vậy. Nhưng sau khi thiên địa dị biến, tu vi của nàng cũng đột nhiên tăng mạnh, cho đến hôm nay, đã đạt đến cảnh giới tam phẩm đỉnh phong.

Nhìn khắp thiên hạ, có được bao nhiêu người ở độ tuổi này, có được thực lực như vậy?

Thương Phi Lan híp mắt, khí thế toàn thân ngưng tụ, nhưng lại bị Liễu Kiếm Ly bên cạnh ngăn cản.

"Để ta."

Ngày đại hôn của lang quân, loại chuyện náo nhiệt này nên kết thúc sớm mới tốt.

Pháp Bố La thấy vậy, chiến ý dâng cao. Nàng nhớ rõ, lúc trước trên lôi đài, nữ nhân này từng một kiếm chém trời, thực lực kinh người.

Quan trọng nhất là, đối phương là thê tử đầu tiên của Tần Phong!

"Tốt lắm! Động thủ ở đâu?"

Liễu Kiếm Ly điểm nhẹ mũi chân, thân thể nhẹ nhàng bay lên không trung. Chẳng mấy chốc, Giới Vực triển khai, bao phủ bầu trời Tần phủ.

Pháp Bố La làm sao không hiểu? Thân hình lóe lên, bám sát phía sau.

Trong đại sảnh, đại sư huynh Thẩm Lê thản nhiên nói: "Nếu ta nhớ không lầm, Liễu Kiếm Ly cách đây không lâu đã bước vào nhị phẩm?"

Dương Khiêm cùng những người khác gật đầu, ánh mắt lộ ra chút thương hại.

Những người xem náo nhiệt khác ngẩng đầu nhìn lên không trung, thậm chí rượu trong chén trên tay bị đổ cũng không hề hay biết.

Thậm chí có người hứng thú, mở sòng bạc: "Ta cá trận này, Liễu Kiếm Ly trong vòng trăm chiêu nhất định có thể đánh bại đối phương!"

Những người khác nghe vậy, lần lượt muốn đặt cược, nhưng người thứ hai còn chưa kịp mở miệng, Giới Vực trên đỉnh đầu đã biến mất. Một bóng trắng như tuyết, trong tay xách theo một tiểu

cô nương mặc đồ xanh, ung dung đáp xuống. Người sau vẻ mặt ngơ ngác, giống như không biết đã xảy ra chuyện gì. "Kết thúc rồi?" Một người hoàn hồn, lẩm bẩm nói. Mọi người ở đây nhìn nhau, nhanh như vậy sao?

Pháp Bố La ủy khuất đi về phía Sát Thiên La, kỹ thuật kém hơn người, chuyện cướp dâu tự nhiên không dám nhắc lại.

Tần Phong vội vàng tiến lên chào hỏi, rồi tìm cho họ một chỗ trống.

Nhìn khắp Đại Càn, có ai có thể mời được A Tu La tộc tham gia hôn lễ? Mặt mũi này thật lớn!

Ở một góc đại sảnh, Bạch Thu xem náo nhiệt xong, trên mặt lộ vẻ kỳ lạ: "Không nhìn ra, tên này cũng được hoan nghênh."

Bất quá vẫn là Tần An của ta tốt nhất... Trong lòng nàng âm thầm bổ sung một câu.

Mỹ thực trước mặt, không nghĩ ngợi gì khác, liền muốn tiếp tục ăn uống thả ga, nhưng chợt phát hiện tỷ tỷ bên cạnh, quay lưng về phía mình, vai run run, hình như đang khóc?

Đây, đây là tình huống gì?

"Tỷ tỷ, tỷ không sao chứ?"

Kiếm đế Bạch Ngạn liếc mắt nhìn, nhíu mày, hắn liếc nhìn Tần Phong bên ngoài đại sảnh vẫn đang cụng ly, tức giận ngút trời.

Trái tim của Vô Song nhà mình, chẳng lẽ thật sự bị tên tiểu tử kia đánh cắp rồi? Sao có thể như vậy!

Tay phải theo bản năng sờ lên chuôi kiếm.

Ai ngờ lúc này, Bạch Vô Song xoay người lại, hai má phồng lên, môi đỏ mọng dính đầy dầu mỡ.

"Ngon quá."

Thế mà lại khóc vì cảm động...

Bạch Ngạn: "..."

Bạch Thu: "..."

Hôn lễ diễn ra suôn sẻ, mọi người cụng ly chúc mừng, hứng trí cao vút, khó tránh khỏi có người say.

Ở một góc đại sảnh, Hứa Lạc Hiền bưng chén rượu, mặt đỏ bừng đứng dậy, lớn tiếng nói: "Ta từng xem bói cho sư đệ, hiện tại đã ứng nghiệm một nửa..."

Chương 853: Cũng có thể là không sinh được a

Lời vừa nói ra, lập tức thu hút sự chú ý của rất nhiều người.

Văn Thánh Đạo Giả sau khi đạt đến lục phẩm quẻ mệnh, có thể bói toán tương lai, thấu thị thiên mệnh.

Thiên Giám Quốc Sư của Đại Càn Trấn Quốc, chính là người ngồi trên đỉnh Đăng Thiên Lâu, quan sát thiên tượng, tuy không rời khỏi Phụng Thiên Thành, nhưng lại biết hết thảy đại sự thiên hạ.

Là đệ tử của Thiên Giám Quốc Sư, đương nhiên cũng có bản lĩnh như vậy.

Bọn họ hiếu kỳ, lúc trước vị nam tử miệng nhọn má khỉ này, rốt cuộc đã tính toán được điều gì?

Cảm nhận được ánh mắt của mọi người, Hứa Lạc Hiền khẽ hắng giọng. Phí Tuân bên cạnh định ngăn cản, nhưng bị hắn hất tay áo thoát ra.

"Lúc trước khi gặp tiểu sư đệ cùng hai vị phu nhân của hắn, ta đã tính toán con cái tương lai của bọn họ.

Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan có thể sinh một trai một gái, hiện giờ đã linh nghiệm rồi.

Không biết hai trai hai gái của tiểu sư đệ nhà ta, khi nào mới có thể thành hiện thực đây."

Thẩm Lê cùng những người khác nghe vậy, đưa tay che mặt, lắc đầu không thôi.

Lời này vừa nói ra, chắc chắn sẽ gây nên sóng gió!

Quả nhiên, các vị khách có mặt sau khi nghe được tin tức này, tâm tư lập tức sôi nổi hẳn lên.

Thật sự có chuyện này sao?!

"Liễu gia Kiếm Ly và nữ tử Long Tộc, đã ứng nghiệm lời tiên đoán, mà Tần công tử còn nên có một trai một gái, chẳng lẽ là nói..."

Nữ nhi nhà bọn họ còn có cơ hội sao!

"Người có tu vi cao thâm, sinh con nối dõi cực kỳ không dễ dàng, giả sử Công chúa điện hạ chỉ sinh một trai hoặc một gái.

Vậy thì những đứa còn lại, nhất định phải nhờ người khác sinh ra."

"Hít hà, chư vị, thực không dám giấu giếm, ta từng cho người xem bói cho tiểu nữ nhà ta, là một người có số sinh con đấy."

Những người còn lại đều khinh bỉ, chẳng qua là mông to hơn một chút thôi, nói năng thật là hoa mỹ...

"Nếu lời tiên đoán của Hứa đại nhân là thật, vậy cũng không biết vị lương phối cuối cùng của Tần công tử sẽ là nữ tử nhà nào đây?"

Vị phu nhân đầu tiên là Liễu Kiếm Ly, Kiếm Thần của Liễu gia.

Vị phu nhân thứ hai là người của Thương Long nhất mạch, thuộc dòng dõi hoàng tộc Long tộc.

Vị phu nhân thứ ba là Công chúa Hoàng thất.

Ngọc ngà châu báu đã có trước, nếu không có bản lĩnh, muốn gả vào Tần phủ thật sự không có tư cách đó...

Có người đưa mắt nhìn về phía Hữu Tô Thiên Duyệt, tộc trưởng Đồ Sơn Hồ tộc. Bà ta dáng người đầy đặn, dung nhan tuyệt sắc, thực lực đã bước vào cảnh giới Thông Thiên, không hề kém cạnh ba vị trước.

Có người liếc mắt nhìn Pháp Bố La, con gái của Sát Thiên La, Thiếu vương A Tu La tộc. Nàng có tiền đồ vô lượng, đặc biệt là sau này khi lên ngôi Vương, A Tu La quân chiến vô bất thắng sau lưng có thể khiến thiên hạ khiếp sợ!

Lại có người chú ý tới Bạch Vô Song đang ăn uống như hổ đói ở góc kia. Nàng cùng Liễu Kiếm Ly, người có danh hiệu "Một kiếm song tuyệt", đều là con gái của Kiếm Đế, sau lưng có Kiếm Đế thành cùng Kiếm Đạo Minh chống lưng.

Mọi người nhìn tới nhìn lui, mỗi người đều có năng lực cạnh tranh rất mạnh.

Nhưng khi họ nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của Kiếm Đế Bạch Ngạn, ánh mắt đánh giá liền rời khỏi người Bạch Vô Song.

Cảm giác cổ và dưới háng lành lạnh là sao nhỉ...

"Phu quân muốn chọn ai?" Giọng nói lạnh nhạt, sát khí ẩn ẩn.

Tần Phong cảm nhận được ánh mắt lạnh lẽo của hai vị phu nhân, muốn khóc không ra nước mắt, đây thật sự là tai bay vạ gió!

Trong lúc nguy cấp, hắn bỗng nhiên lớn tiếng nói: "Hai vị phu nhân đừng nghe bọn họ nói bậy, ta đoán Nhã An nhất định sẽ sinh một cặp sinh đôi!"

Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan nghe vậy, bỗng nhiên như chợt hiểu ra, người trong cuộc thì mê, bọn họ suýt chút nữa quên mất, ai nói nữ tử chỉ có thể sinh một đứa?

Những người xem náo nhiệt khác cũng vỗ trán, hóa ra họ đã

quên mất chuyện này!

"Sai lầm, sai lầm!"

"Xem ra tiểu nữ nhà ta vẫn là không có cơ hội a."

"Chờ chút..."

Lúc này, có người lại nghĩ tới điều gì đó, nhỏ giọng lẩm bẩm một câu: "Cũng có thể là nàng không sinh được a."

Âm thanh vừa dứt, Tần phủ vốn náo nhiệt, bỗng chốc yên tĩnh đến mức quỷ dị.

Mấy bàn gần người nói chuyện, giống như nhìn thấy gián vậy, vội vàng né tránh ánh mắt, bộ dáng như thể không quen biết.

Dám nói Công chúa điện hạ không sinh được? Ngươi có mấy cái đầu để rụng!

Nam tử kia chậm nửa nhịp, cả khuôn mặt trắng bệch vì sợ hãi.

Nỗi sợ hãi cái chết khiến trí thông minh của hắn đột phá cực hạn, thân thể lảo đảo một trận, sau đó thuận thế nằm úp sấp trên bàn, giả vờ say mèm.

Say rượu nói bậy, hẳn là tội không đáng chết chứ, thật sự không được, cũng đừng liên lụy tới gia quyến, chết một mình ta là được rồi...

Tiểu nhạc đệm nho nhỏ, rất nhanh đã bị người ta lướt qua.

Nhưng câu nói "không sinh được" kia lại giống như một hạt giống, nảy mầm trong lòng mỗi người, càng lúc càng ngứa ngáy, càng lúc càng cào cấu.

Nếu thật sự không sinh được, vậy không gian thao tác liền rộng lớn rồi a.

Tần công tử lại cưới một người, hai người, ba người...

Đều có khả năng!

Chính vì vậy, tiệc rượu đến nửa chừng, đa số mọi người khi đối ẩm với Tần Phong, đều sẽ cố ý vô ý nhắc tới tiểu nữ nhà mình.

Mà mỗi khi lúc này, ánh mắt của hai vị phu nhân, liền khiến Tần Phong như ngồi trên đống lửa.

Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan nhìn nhau, cũng phát hiện ra tính nghiêm trọng của vấn đề.

Tình huống con cái của bọn họ, đã chứng minh lời nói lúc trước của Hứa Lạc Hiền, không phải là nói suông.

Như vậy để phòng ngừa phu quân nhà mình cưới người khác, phải ra tay từ trên người Nhã An thôi.

...

Chờ đến khi trăng lên cành cây, khách khứa rốt cuộc cũng giải tán gần hết.

"Một hôn lễ này, sao lại khiến người ta mệt tâm hơn cả việc đi U Minh Quỷ Giới cứu lão cha vậy." Tần Phong lau mồ hôi trên trán, đẩy cửa phòng ngủ ra.

Liếc mắt nhìn sang, Nhã An mặc phượng bào đang ngồi nghiêm chỉnh trên giường, nghe thấy động tĩnh, thân thể nàng rõ ràng run lên.

Bàn tay nàng nắm chặt lấy vạt áo cưới, bộc lộ sự bối rối và dè dặt trong lòng.

Dù sao nàng cũng là nữ tử chưa từng trải đời, đối với những điều chưa biết, vừa mong chờ, vừa khó tránh khỏi chút sợ hãi.

Nghe mẫu thân nói, lần đầu tiên hình như đều rất đau... Nhã An cúi đầu, lòng bàn tay ướt đẫm mồ hôi vì căng thẳng.

Tiếng bước chân ngày càng gần, khiến toàn thân nàng căng cứng. Khi khăn đội đầu được vén lên, bóng dáng quen thuộc hiện ra trước mắt.

Hai người nhìn nhau, ánh mắt ôn nhu như nước, lưu chuyển trong không khí.

Sự căng thẳng, bối rối và bất an ban đầu, khi nhìn thấy người thương, đều bị nàng ném ra sau đầu.

Hắn là phu quân của nàng, nàng đã được như ý nguyện trở thành vợ của hắn... Nhã An cười rạng rỡ như hoa, trên mặt ửng hồng, khẽ gọi: "Phu quân."

"Ta đây." Giọng nói quen thuộc, vang lên bên tai.

Tần Phong nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh Nhã An, nắm chặt lấy bàn tay mềm mại của nàng.

Ánh nến chiếu vào khuôn mặt Nhã An càng thêm rực rỡ, đẹp như một bức tượng ngọc.

Hai người tâm tình, tình cảm dâng trào, không thể kiềm chế.

Nhã An hoàn toàn không biết lúc nào mình bị đẩy lên giường, cảm nhận được hơi thở ấm áp của người thương trước mặt, tim đập thình thịch.

"Phu quân, chàng muốn làm gì..." Minh biết cố hỏi, nhưng lại thôi.

Tần Phong khẽ cười một tiếng: "Nương tử, trời đã khuya, nên nghỉ ngơi thôi."

Tay phải vung lên, ngọn nến tự động tắt ngúm, căn phòng

bỗng chốc tối sầm lại, chỉ còn ánh trăng bên ngoài, xuyên qua lớp giấy cửa sổ, in bóng chữ "Hỷ" xuống mặt đất.

Tiếng cởi y phục sột soạt vang lên, kéo dài lê thê.

Trong bóng tối, Tần Phong lúng túng nói: "Nương tử, nàng nhét bao nhiêu lớp lót vậy..."

"Đừng... đừng nói chuyện."

Xuân tiêu một khắc đáng giá ngàn vàng.

Chương 854: Tần Phong dương mi thổ khí

Sáng sớm hôm sau, ánh nắng xuyên qua khe cửa sổ chiếu vào trong phòng, tiếng chim hỉ thước ríu rít, trong trẻo vui tai.

Tần Phong cẩn thận vén chăn bông, duỗi lưng một cái, liếc nhìn Nhã An đang nằm trên giường, bất động như thể mềm nhũn không xương, nhịn không được muốn ngửa mặt lên trời cười một tiếng "sướng"!

Hai năm rồi, trời mới biết hai năm nay hắn đã trải qua như thế nào!

Vì để duy trì tôn nghiêm của một người đàn ông, vừa phải uống thuốc, vừa phải lén lút tập luyện, kết quả mỗi lần vẫn bị Kiếm Ly và Phi Lan đánh cho tơi tả, khiến hắn một lúc cho rằng mình không bằng.

Thế nhưng tối qua, hắn đã rửa hận, giữ gìn được thể diện của một gia chủ!

Đây là lần đầu tiên hắn nghe thấy, có người vợ chủ động cầu xin hắn tha thứ!

"Quả nhiên vẫn là Văn Thánh Đạo Giả đáng yêu a, đỉnh tiêm võ phu cùng Thương Long Nhất Mạch, thật sự khó địch." Tần Phong trong lòng không khỏi cảm khái.

Người gặp chuyện vui tinh thần sảng khoái, hắn đẩy cửa phòng ra, hít sâu một hơi, giang hai tay ra, dường như muốn ôm cả thiên hạ vào lòng!

Thanh Nhi đang quét dọn hành lang, nhìn thấy Tần Phong ra khỏi phòng trước, không khỏi kinh ngạc nói: “Đại thiếu gia, Tam thiếu phu nhân đâu?”

Tần Phong đắc ý cười, khoát tay, giả vờ tùy ý nói: “Phòng lát nữa hãy quét dọn, đừng làm ồn đến nàng. Nàng mệt mỏi quá, chắc phải nghỉ ngơi đến tận trưa.”

Giọng nói tràn đầy tự đắc!

Dừng một chút, hắn lại bổ sung: “Chuyện cha mẹ bên kia, ta sẽ đi nói, đừng để người ta nghĩ Nhã An không biết lễ số.”

“A? Ồ.” Thanh Nhi nhìn bóng dáng Đại thiếu gia đi xa, chỉ cảm thấy đối phương hôm nay, bóng lưng đặc biệt thẳng tắp, rõ ràng trước kia đều là chống nạnh vịn tường đi ra……

“Đại thiếu gia cũng không dễ dàng a.” Thanh Nhi lắc đầu, cảm khái.

Trước kia nàng còn cảm thấy, Nhị phu nhân luôn để Lão gia một mình ngủ phòng khách, có vẻ rất đáng thương.

Nhưng sau khi chứng kiến tình huống của Đại thiếu gia, nàng lại cảm thấy Lão gia dường như rất thích thú.

Ít nhất mỗi lần Lão gia ngủ ở phòng khách, sáng hôm sau tỉnh dậy đều tinh thần phấn chấn, khác hẳn với Đại thiếu gia luôn là một bộ dạng ủ rũ.

……

Sự thật cũng đúng như Tần Phong dự liệu, mãi đến khi mặt trời lên cao, Nhã An mới từ từ tỉnh lại.

Hồi tưởng lại những trải nghiệm đêm qua, trong mắt nàng vừa ngọt ngào, vừa trách móc: “Phu quân cũng thật là, đều không biết

thương hương tiếc ngọc."

Thế nhưng vừa nghĩ lại, trong lòng nàng lại như đánh đổ bình mật ngọt ngào.

"Đây có phải là nói rõ, tướng công không thể rời xa ta?"

Trước kia vẫn là một Hoàng thất công chúa hô phong hoán vũ trên thương trường, đoan trang tao nhã, thế nhưng sau khi thành thân, cả người dường như đều trở nên ngốc nghếch.

Nàng đứng dậy mặc quần áo chỉnh tề, sửa sang lại dung nhan, liền vén chăn lên, một chút đỏ tươi trên tấm ga trải giường lập tức đập vào mắt.

Sắc mặt Nhã An đột nhiên đỏ bừng, dường như có thể nhỏ ra máu.

"Theo như Mẫu hậu nói, thứ này hình như phải cất giữ lại, lưu làm kỷ niệm?"

Nàng cẩn thận từng li từng tí gấp ga trải giường lại, định bỏ vào trong không gian ngọc bội.

Nhưng đúng lúc này, lông mày nàng đột nhiên nhíu lại, Chân Khí trong Thần Hải điên cuồng cuộn trào.

"Đây là..."... Nàng cẩn thận cảm nhận, sau đó mở to đôi mắt đẹp.

Lại là dấu hiệu sắp đột phá!

Là đệ tử của Thiên Giám Quốc Sư, thiên phú của nàng trên con đường Văn Thánh Đạo Giả tự nhiên không tệ, chỉ là bị việc vặt làm trì hoãn, cho nên cho đến tận bây giờ, vẫn còn ở cảnh giới Văn Thánh Đạo Giả Tứ phẩm.

Ban đầu nàng dự đoán, sau khi Tiên Giới Liệt Phùng mở ra, chỉ

cần hấp thu đủ Hồng Mông tiên khí, không cần một năm, là có thể nước chảy thành sông mở ra Thiên Địa Bá Quyền Ấn Chứng, bước vào Tam Phẩm cảnh giới.

Thế nhưng ai có thể ngờ được, chỉ mới qua một đêm, đã sắp đột phá?

Ý Thức dung nhập vào Thần Hải, trong Chân Khí cuồn cuộn kia, lại có vô số Hồng Mông tiên khí như tơ lụa quấn quanh.

Số lượng này tương đương với lượng linh khí nàng hấp thu trong một năm!

"Chẳng lẽ đều là bởi vì ta và tướng công tối qua…"... Nhã An há hốc miệng, vẻ mặt không dám tin.

Đọc đủ loại sách vở như nàng, đây là lần đầu tiên biết được, chuyện vợ chồng có thể nâng cao tu vi.

Tuy rằng vô cùng khoa trương, nhưng mấy ngày nay so với những thay đổi trước kia, cũng chỉ có điểm này là có thể giải thích!

Lúc này, nàng lại nghĩ đến hai vị tỷ tỷ Kiếm Ly và Phi Lan.

"Hai vị tỷ tỷ kia, có thể trong thời gian ngắn, bước vào Nhị phẩm chi cảnh, chẳng lẽ cũng có công lao của tướng công?"

Suy nghĩ này vừa xuất hiện, liền càng lúc càng mãnh liệt.

Nhưng còn chưa kịp để nàng tìm hiểu kỹ càng, trên bầu trời Phụng Thiên Thành, đột nhiên mây đen dày đặc, một tia sét xé toạc màn trời, hướng về phía Phụng Thiên Thành giáng xuống.

Thiên Địa Bá Quyền Ấn Chứng giáng lâm!

Mọi người trong Tần phủ đều cảm nhận được sự biến hóa, trong lòng đều đã rõ.

Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan nhìn nhau, rồi cùng lóe lên, đáp xuống nóc nhà. Ánh mắt hai người đồng loạt hướng về phía phòng tân hôn đêm qua.

Chỉ thấy Nhã An đứng ngoài cửa, ngẩng đầu nhìn trời, thần sắc vừa kích động vừa căng thẳng.

Uy lực của Thiên Địa Bá Quyền Ấn Chứng, dù chưa từng trải qua, cũng đủ để cảm nhận rõ ràng sự khủng bố trong đó.

Từ xưa đến nay, biết bao thiên tài, khi trải qua bước này, không may bỏ mạng, khiến người đời tiếc nuối?

Mà giờ khắc này, Thiên Kiếp này rốt cuộc đã giáng xuống đầu nàng!

Dưới bộ váy dài màu trắng trang nhã, Nhã An hai tay nắm chặt thành quyền.

Đúng lúc này, ở góc hành lang, một bóng người quen thuộc chạy tới, chính là Tần Phong.

“Thiên Địa Bá Quyền Ấn Chứng, nàng muốn đột phá rồi?” Tần Phong mở miệng hỏi, giọng nói không lộ ra một tia lo lắng và quan tâm.

Điều này khiến trong lòng Nhã An có chút khó chịu, chẳng lẽ tướng công không quan tâm đến nàng sao?

“Ừm.” Nhã An đáp lại một tiếng, giọng điệu có chút uất ức.

“Chúc mừng a, sau hôm nay nàng cũng là Tam phẩm Văn Thánh Đạo Giả rồi.” Tần Phong cười nói.

Nhã An hơi sững sờ, hóa ra không phải là không quan tâm nàng, mà là đối với nàng tràn đầy tự tin!

Nghĩ đến đây, nàng gật đầu thật mạnh, sau đó ngẩng đầu

nghênh đón biển sấm sét gào thét kia, nghiêm túc nói: “Tướng công yên tâm, ta nhất định có thể…”...

Lời còn chưa dứt, liền nghe thấy Tần Phong gọi một tiếng: “Xích Kỳ!”

Không lâu sau, một con kỳ lân màu đỏ được tạo thành từ lôi đình xuất hiện trên bầu trời Tần phủ.

Xích Kỳ hướng về phía lôi kiếp trên trời gầm lên một tiếng, chỉ một tiếng gầm rú, đã khiến lôi đình tan đi hơn phân nửa!

“Cái này..... Sao lại thế này?!” Nhã An hé môi đỏ mọng, vẻ mặt không dám tin.

Tần Phong lắc đầu bất đắc dĩ nói: “Ta còn tưởng rằng đã trải qua mấy lần trước, cái Thiên Địa Bá Quyền Ấn Chứng này hẳn là nên thông minh hơn rồi.”

Xích Kỳ cảm nhận được tâm ý của chủ nhân, xông lên trời cao, cùng với những tia sét kia giao chiến.

Thế nhưng Diệt Sinh Lôi là chúa tể của lôi đình, Cửu Tiêu Thần Lôi nhỏ bé, làm sao có thể chống lại?

Chỉ qua vài hơi thở, lôi đình kia đã bị đánh tan thành hư vô.

“Rõ ràng chỉ cần làm cho có lệ là được rồi, chỉ là một cái Thiên Kiếp thôi, cần gì phải liều mạng như vậy…”... Tần Phong không khỏi cảm khái nói.

Nhã An kinh ngạc nghiêng đầu nhìn sang, Thiên Địa Bá Quyền Ấn Chứng từ khi nào lại mất mặt như vậy?

Ầm!

Kinh hãi trong lòng còn chưa tan, liền nghe thấy tiếng vang thật lớn từ Thiên Không, mây đen hoàn toàn tiêu tán, ánh sáng bảy

màu rực rỡ rơi xuống, chiếu lên người Nhã An.

Đó là Thiên Địa Bá Quyền Ấn Chứng, ban tặng sau khi vượt qua thử thách!

Hồng Mông tiên khí không ngừng chui vào Thần Hải của Nhã An, khiến nàng lâng lâng như bay bổng.

Khi nàng mở mắt lần nữa, cảm nhận được lực lượng trong cơ thể, khẽ thì thào: “Đây chính là Tam phẩm sao.”

Chỉ là quá trình này, có vẻ quá mức nhẹ nhàng……

Chương 855: Đồ mượn bằng bản lĩnh, tại sao phải trả?

Thiên Địa Bá Quyền Ấn Chứng đến nhanh, đi cũng nhanh.

Vài trăm người dân đang chuẩn bị về nhà cất quần áo, nhưng vừa về đến nhà thì mây đen đã tan biến.

Quần áo trên sào phơi cũng không biết nên cất hay không.

Tất nhiên, đối với người dân Phụng Thiên Thành, đây chỉ là một chuyện nhỏ mà thôi.

...

Trong Tần Phủ, Nhã An sau khi vượt qua Thiên Địa Bá Quyền Ấn Chứng, bước vào cảnh giới Tam Phẩm, tiếp theo tự nhiên là phải dâng trà cho cha mẹ Tần Phong, cùng với hai tỷ tỷ Kiếm Ly và Phi Lan.

Hai người trước chỉ là hình thức, Tần lão gia và nhị phu nhân mỉm cười tiễn nàng rời đi.

Còn về phần hai người sau, Nhã An hít sâu một hơi, nói với Tần Phong: "Tướng công, chàng cứ đi làm việc đi, thiếp tự mình đi gặp hai vị tỷ tỷ là được."

"Nàng chắc chắn một mình không có vấn đề gì chứ?" Tần Phong kinh ngạc hỏi, nhưng thật lòng, hắn cũng không muốn đi lắm.

Tục ngữ có câu, ba người phụ nữ thành một vở kịch, hắn không muốn ở tâm điểm của cơn bão, chịu đựng sự làm khó của

ba vị phu nhân.

Đến lúc đó, lỡ như các phu nhân muốn hắn chọn bên, lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt, ủng hộ vị nào cũng sẽ đắc tội với hai vị còn lại.

Phải biết rằng, trước mặt phụ nữ, câu hỏi lựa chọn chưa bao giờ có đáp án chính xác!

"Tướng công nói gì vậy, chẳng qua là trò chuyện với hai vị tỷ tỷ một chút thôi, cũng không phải là xông pha chiến trường gì." Nhã An cười nhẹ đáp, nhưng trong mắt lại tràn đầy chiến ý.

Tuy Mẫu hậu dặn nàng không nên tranh đấu với hai vị tỷ tỷ, chỉ cần giữ chặt trái tim của Tần Phong là được, nhưng thân là Hoàng thất công chúa, từ nhỏ đã chứng kiến Mẫu hậu ở hậu cung uy quyền tột bậc, nàng sao có thể không chiến mà lui?

Là một quốc gia công chúa, nàng cũng có sự kiêu ngạo của riêng mình!

"Nếu đã như vậy, ta không đi cùng nữa, tính toán thời gian, lúc này Kiếm Ly và Phi Lan hẳn là đang ở trong sân tu luyện." Tần Phong nói xong, liền như chạy trốn mà rời đi.

...

Trước kia không có việc gì liền chạy đến Tần Phủ, Nhã An đối với phủ đệ sớm đã quen thuộc, không bao lâu đã đến góc hành lang sân viện.

Bên tai mơ hồ có động tĩnh truyền đến, nàng hít sâu vài hơi, chỉnh đốn lại tư thế, chậm rãi bước ra.

Đây sẽ là trận chiến đầu tiên nàng đánh vang với hai vị tỷ tỷ ở Tần Phủ!

Tiếp đó, nàng trợn mắt há hốc mồm, ngây ngốc đứng im tại chỗ, chỉ vì cảnh tượng trong sân quá mức kinh người.

Kiếm Vực bao trùm lấy toàn bộ sân viện, Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan đang ở bên trong so tài.

Kiếm khí tung hoành, Long khí hóa hình, cuộc đối đầu giữa hai người, hoàn toàn vượt qua nhận thức của nàng!

Vạn nhất chọc giận hai vị tỷ tỷ, liệu họ có ra tay đánh ta không... Nhã An bất an nuốt nước miếng ừng ực.

Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan liếc mắt nhìn thấy nàng, lập tức dừng so tài.

Tay áo bào trắng khẽ vung, Kiếm Vực trong nháy mắt biến mất.

"Đến dâng trà?" Thương Phi Lan lên tiếng trước, nhướng mày hỏi.

Lúc trước khi nàng gả vào Tần Phủ, cũng phải đi dâng trà cho Kiếm Ly tỷ. Ban đầu nàng còn không phục, sau đó liền bị khuất phục.

Nhìn thấy Nhã An, tâm tư của nàng không khỏi hoạt bát lên. Nàng nghĩ, Nhã An không phải là đối thủ của Kiếm Ly tỷ, nói không chừng có thể ở trên người vị này lập uy.

Nàng hy vọng Nhã An có thể giống như nàng lúc trước, kiêu ngạo không chịu khuất phục!

Nhưng nàng chú định phải thất vọng rồi...

Chưa đầy một nén nhang, một đĩa trà bánh tinh xảo đã được bày biện trước mặt Kiếm Ly và Phi Lan.

Nhã An dịu dàng rót trà cho hai vị tỷ tỷ, còn không quên ân

cần nhắc nhở một câu: "Cẩn thận nóng!"

"Mẫu hậu nói đúng, ta chỉ cần giữ chặt trái tim của tướng công là được, không cần thiết phải kết oán với hai vị tỷ tỷ..."

Người biết thời thế là trang quân tử, cúi đầu trước kẻ mạnh không mất mặt.

Thương Phi Lan thấy đối phương hiểu lễ nghĩa như vậy, trong lòng có chút bức bối, một hơi uất ức không có chỗ phát tiết, chỉ có thể bất mãn uống cạn một hơi chén trà.

Liễu Kiếm Ly ngược lại thản nhiên như gió thoảng mây bay, khí chất chính cung vững vàng.

Ba người hàn huyên một hồi, Thương Phi Lan lại lên tiếng: "Suýt chút nữa quên nói với muội quy củ trong phủ, việc thị tẩm tướng công, là luân phiên, một đêm đổi một người.

"Hôm qua muội thành thân, nên tỷ không tranh giành với muội, đêm nay đến lượt tỷ rồi."

Lại có chuyện như vậy... Đồng tử Nhã An không khỏi mở to mắt, vô thức mím môi.

Nữ tử lần đầu nếm thử trái cấm, ăn ngon nhớ mãi, sự ngọt ngào đêm qua vẫn còn vương vấn trong lòng, nhưng lần sau thị tẩm tướng công lại phải ba ngày sau?

Nàng làm sao có thể nhịn...

Tâm tư xoay chuyển, nàng tìm được cách ứng phó, dịu dàng lên tiếng: "Không giấu hai vị tỷ tỷ, muội có thể bước vào Tam Phẩm cảnh giới, là nhờ tướng công giúp đỡ."

Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan ngẩng đầu nhìn sang, điều này bọn họ đã biết từ trước.

"Cho nên?"

"... Mới vào Tam Phẩm, cảnh giới của muội còn chưa ổn định, nếu có thể ở cùng tướng công thêm vài đêm, hẳn là sẽ không có vấn đề gì lớn."

Thương Phi Lan nhíu mày: "Muội đang nói đùa sao?"

Nhã An lập tức bổ sung: "Muội tự nhiên sẽ không để hai vị tỷ tỷ chịu thiệt, những ngày này coi như là muội mượn, sau này sẽ trả lại đầy đủ."

Thương Phi Lan nghe vậy, còn muốn nói gì đó, nhưng bị Liễu Kiếm Ly giơ tay ngăn lại.

"Kiếm Ly tỷ?"

"Muội đi theo ta." Liễu Kiếm Ly đứng dậy, ra hiệu Nhã An ở lại chờ một lát, rồi cùng Thương Phi Lan rời đi.

Thương Phi Lan khó hiểu nói: "Kiếm Ly tỷ, như vậy không hợp quy củ."

Liễu Kiếm Ly khẽ mở môi: "Còn nhớ lời tiên đoán của vị đệ tử kia của Thiên Giám Quốc Sư không?"

Điều này Thương Phi Lan tự nhiên nhớ rõ, tướng công sẽ có hai trai hai gái, tin tức này hiện tại đã náo loạn đến mức Phụng Thiên Thành ai ai cũng biết, không biết có bao nhiêu người đang rục rịch, muốn gả nữ quyến trong nhà vào Tần Phủ!

"Nếu Nhã An có thể sớm mang thai Long Phượng thai, lời tiên đoán này chẳng phải là linh nghiệm sao?"

"Ý của Kiếm Ly tỷ là..." Thương Phi Lan bỗng nhiên phản ứng lại.

"Thực lực của tướng công hiện tại đã đạt đến nhị phẩm đỉnh

phong, ngay cả ta cũng có chút nhìn không thấu, tu vi như vậy muốn sinh con nối dõi, không phải chuyện dễ dàng."

Nói trắng ra là, tu vi càng cao, càng khó sinh con!

"Nhưng mà Kiếm Ly tỷ, lúc trước chúng ta mang thai Tiêu Nhi và Lam Nhi, cũng đâu phải chuyện ngày một ngày hai.

Chỉ có mấy ngày này, có thể thành công sao?"

"Bất kể thành công hay không, chỉ cho muội ấy bảy ngày, hơn nữa, sau này muội ấy phải trả."

Thương Phi Lan trầm ngâm một lát, vì để đám hồ ly tinh bên ngoài kia không tiếp tục dòm ngó tướng công nhà mình, nàng cuối cùng cũng gật đầu đồng ý.

Nhã An khi biết hai vị tỷ tỷ đồng ý, nụ cười vô cùng rạng rỡ.

Thương Phi Lan thấy nàng như vậy, không quên nhắc nhở: "Những ngày này, sau này muội phải trả."

Nhã An gật đầu đáp: "Muội muội tự nhiên rõ ràng."

Tuy nói vậy, nhưng nàng am hiểu kinh doanh, hiểu rõ một đạo lý - đồ mượn bằng bản lĩnh, tại sao phải trả?

Hơn nữa, hai vị tỷ tỷ cũng không nói rõ là phải trả lúc nào.

Chờ nàng mang thai, không thể hành phòng, chẳng phải là muốn trả ngày nào thì trả ngày đó...

Ngày tháng trôi qua yên bình, nhà nhà dường như đều an cư lạc nghiệp.

Đỉnh Đăng Thiên Lâu, Thiên Giám Quốc Sư lại thở dài một tiếng, bởi vì lão biết rõ, đây chỉ là sự yên bình trước khi bão tố ập đến.

Mà đại chiến chân chính sắp sửa xảy ra, không thể tránh khỏi, chỉ có thể chuẩn bị thêm một số hậu chiêu.

Ở một nơi khác, Bắc cảnh chi cực, La Sát Chi Địa.

La Sát Nữ Vương nhìn tộc nhân trước mặt, nhục thân không ngừng vặn vẹo, thực lực khí tức càng ngày càng mạnh, liếm môi, trên mặt lộ ra vẻ hưng phấn.

Giữa không trung, một viên Đại nhãn châu thản nhiên nói: "Mượn nhờ sức mạnh này, La Sát tộc sẽ thống trị Thiên địa, chỉ là vấn đề thời gian."

"Vậy thì, ta cần phải làm gì?" La Sát Nữ Vương hỏi.

"Hủy diệt toàn bộ Đại Càn Tứ Vực Trấn Long bia!"

Chương 856: Thiên mệnh là gì?

Một ngày nọ, Thái tử vi hành đến Tần phủ, gặp Nhã An.

Nàng giờ đây đã không còn nét ngây thơ như xưa, thay vào đó là vẻ đẹp mặn mà, thành thục, cả người toát lên vẻ Thủy Linh hơn hẳn trước kia. Thái tử hiểu rõ, đây là do được tình yêu của phu quân tưới mát, nàng mới có thể thay đổi lớn đến vậy.

"Hoàng huynh hôm nay sao lại rảnh rỗi đến thăm muội?" Nhã An nhấp một ngụm trà, hiếu kỳ hỏi.

"Từ sau khi người của Quỷ Giới cùng phụ hoàng nghị sự tại Ngự Thư Phòng, phụ hoàng thường xuyên ở lại gian trong, nhìn chằm chằm vào bức họa kia, mỗi lần đều là nửa ngày. Ta có chút lo lắng cho tình trạng của phụ hoàng, nhưng cũng không tìm được ai để tâm sự, nên mới nghĩ đến việc đến tìm muội."

Hắn và Nhã An là anh em cùng mẹ, nàng cũng không có khả năng tranh giành ngôi vị với hắn, tự nhiên có thể thẳng thắn với nhau.

Nhã An khẽ nhíu mày, bức họa trong Ngự Thư Phòng, nàng tự nhiên cũng có ấn tượng, bên trong phong ấn chính là thanh kiếm của Đại Càn khai quốc hoàng đế - Hiên Viên Trảm Thần Kiếm.

Tương truyền năm đó thiên hạ đại loạn, dân chúng lầm than, khai quốc hoàng đế thuận theo thiên mệnh, phất cờ khởi nghĩa. Một ngày nọ, khi bị vây hãm trên đỉnh núi, đang muốn liều chết chống lại thì trên trời chiếu xuống một đạo bạch quang, hóa thành lợi kiếm. Chỉ một cái vung tay, trăm vạn quân địch ngã xuống, chuyển nguy thành an. Sau đó, nhờ thanh kiếm này, ông đã vượt qua muôn vàn khó khăn, cuối cùng lên ngôi hoàng đế.

Đây chính là thần kiếm do trời ban!

Tất nhiên, câu chuyện này quá hoang đường, hoàng thất tử đệ chỉ xem như truyền thuyết mà nghe, căn bản không tin. Nhã An càng thêm rõ ràng, truyền thuyết này bất quá chỉ là hoàng gia vì muốn tạo uy thế trong lòng bá tính, thêm vào một chút sắc thái thần thoại mà thôi.

Nhưng có một điểm, không thể không nói.

Hiên Viên Trảm Thần Kiếm chỉ có người hoàng gia mới có thể sử dụng, tuy uy lực to lớn, nhưng cái giá phải trả cũng không hề nhỏ. Còn về việc rốt cuộc phải trả giá bằng thứ gì, chỉ có mỗi đời hoàng đế khi kế vị, mới có thể biết được từ miệng vị hoàng đế đời trước.

Thanh kiếm này từ khi bị phong ấn trong bức họa, đã mấy ngàn năm chưa từng lộ diện, hiện tại càng giống như một loại biểu tượng của hoàng gia, chỉ để trưng bày mà thôi.

Nhã An không đặt trọng tâm vào thần kiếm, mà hỏi: "Chẳng lẽ là Phụ Hoàng lo lắng về việc liên minh với Quỷ Giới?"

Thái tử nghe vậy lắc đầu: "Lúc nghị sự ở Ngự Thư Phòng, ta và các vị hoàng đệ khác cũng có mặt, nội dung thương nghị cũng không khác biệt lắm so với lúc liên minh với A Tu La tộc. Chỉ là nghe từ miệng Triệu Văn Hòa kia, Tam Giới sắp gặp đại nạn, hiện tại chúng ta đều như con thuyền nhỏ trên biển cả, bất cứ lúc nào cũng có thể bị sóng dữ nhấn chìm."

Nhã An nhíu mày.

Nàng đã nghe phu quân kể sơ qua về nguyên nhân Quỷ Giới xâm chiếm Thiên địa.

Nếu không phải Quỷ Giới sắp sụp đổ, chúng cũng không thể mưu đồ hiểm độc như vậy. Cái thứ đang nhòm ngó Tam Giới kia

quá mức quỷ dị, cho dù là hiện tại, nàng vẫn khó lòng tiếp nhận.

Dừng một chút, nàng lo lắng nói: "Chẳng lẽ Phụ Hoàng đã nhìn thấy trước, cục diện sắp tới nhất định phải tế ra thần kiếm, nên mới như vậy?"

Là trữ quân, Thái tử sao dám nói bậy, chỉ có thể thở dài một tiếng.

Nhã An lại hỏi: "Thiên Giám Quốc Sư bên kia, có phản hồi gì không?"

"Từ sau khi Quỷ Giới đại loạn kết thúc, Thiên Giám Quốc Sư đã đóng cửa Đăng Thiên Lâu, không tiếp bất kỳ ai nữa."

...

Hạo Văn Viện, đỉnh Đăng Thiên Lâu.

Thiên Giám Quốc Sư tóc trắng như tuyết, mặc áo trắng, ngồi đối diện với Tần Phong.

Hắn khó hiểu hỏi: "Nghe các sư huynh nói, Lão sư tìm ta?"

Đăng Thiên Lâu đã đóng cửa từ lâu, hắn cũng có nghe nói, chỉ có tầng một là nơi ở của các sư huynh, những tầng còn lại không ai được phép bước lên.

Hiện tại, Lão sư lại tìm hắn đến đây vì sao?

Thiên Giám Quốc Sư ngẩng mắt nhìn, ánh mắt lộ vẻ vui mừng: "Không tệ, trận chiến với Quỷ Giới đã giúp con lĩnh ngộ Thiên Mệnh Đạo Tắc sâu sắc hơn, xem ra ta đã có người kế thừa."

Lời này nghe sao giống như phó thác trước khi lâm chung vậy... Tần Phong gãi đầu nói: "Lão sư nói đùa rồi, người sống lâu cùng trời đất, là Chưởng Đạo Nhân của Thiên Mệnh Đạo Tắc, sao cần người khác kế thừa y bát."

Thiên Giám Quốc Sư nhìn Tần Phong thật sâu, không tiếp tục dây dưa về chủ đề này nữa, mà đứng dậy hỏi: "Theo con, thế nào là thiên mệnh?"

Tần Phong khẽ giật mình, trầm ngâm một lúc mới đáp: "Nhân quả tuần hoàn, tự có định số, mạng người trời định, đó chính là thiên mệnh?"

"Con nói không sai. Thiên Hồn, tự tính, chính là ý chí của Thiên Đạo, Thiên Đạo chi phối chúng sinh. Trời muốn người chết, người không thể không chết, trời muốn nước mất, nước không thể không mất, đó chính là thiên mệnh."

"Phàm trần như khách qua đường, đối với Thiên Đạo mà nói, bất quá chỉ là mây bay gió thoảng. Biển xanh dâu bể, đối với Thiên Đạo mà nói, cũng chỉ là nháy mắt một cái. Vạn vật như sâu kiến, thuận theo Thiên Đạo thì hưng thịnh, nghịch Thiên Đạo thì diệt vong, đó chính là thiên mệnh."

Tần Phong nhíu mày, những lời này nghe như thể chúng sinh đều là quân cờ trên bàn cờ, mà bọn họ chỉ có thể mặc cho Thiên Đạo sắp đặt, khiến người ta khó chịu.

"Cho dù là vậy, nhưng học trò cũng từng nghe một câu, gọi là người định thắng trời. Giống như Lão sư, người thấu hiểu thiên mệnh, đã nhiều lần cứu Nhân tộc, cứu Đại Càn khỏi bờ vực diệt vong, chẳng phải là đã thắng thiên mệnh sao?"

Thiên Giám Quốc Sư quay đầu nhìn lại, nửa cười nửa không, trong mắt mang theo một tia bi thương: "Nếu như tất cả những điều này, đều nằm trong định mệnh thì sao?"

Tần Phong sửng sốt, kinh ngạc hỏi: "Lão sư có ý gì?"

Thiên Giám Quốc Sư không trả lời, mà kể một câu chuyện.

Trong ao có một con cá nhỏ, vì không muốn bị giam cầm trong

ao, nên luôn hy vọng một ngày nào đó, có thể đến con suối cách đó mười trượng.

Nó vẫn luôn chờ đợi cơ hội, cuối cùng một ngày trời đổ mưa lớn, nước tràn qua ao, nó men theo dòng nước, bơi vào con suối.

Thế nhưng ở trong suối lâu ngày, nó lại cảm thấy suối quá nhỏ, muốn đến dòng sông lớn hơn.

Vì vậy, nó ra sức vẫy đuôi, bơi ngược dòng, trải qua nỗ lực không ngừng nghỉ, cuối cùng cũng vượt qua thác nước chảy xiết, rơi vào dòng sông.

Nhưng nó vẫn chưa thỏa mãn, bơi vào sông lớn, hòa vào biển cả.

Biển rộng mênh mông khiến nó không nhìn thấy bến bờ, nó cho rằng mình cuối cùng đã thoát khỏi số phận, không còn là con cá nhỏ trong ao nữa, nhưng khi ngẩng đầu lên nhìn, bầu trời kia so với lúc ở trong ao cũng chẳng khác biệt gì.

Nó cứ ngỡ mình nắm giữ vận mệnh, nhưng kỳ thực vẫn luôn bị vận mệnh chi phối.

"... Thật nực cười." Thiên Giám Quốc Sư tự giễu nói.

Tần Phong cau mày: "Ý của Lão sư là, chúng sinh đều là con cá nhỏ kia, tự cho là mình đã thoát khỏi định mệnh, nhưng trên thực tế, tất cả những điều này vốn dĩ đã nằm trong định mệnh, chúng ta chưa bao giờ thoát ra được?"

Nếu thật sự là như vậy, vậy thì những gì hắn nhìn thấy trong tương lai rốt cuộc là gì?

Trong lòng không khỏi nặng nề.

"Con đường của ta ngay từ đầu đã đi sai rồi, cho dù trải qua

muôn vàn khó khăn, cũng bất quá chỉ là từ ao rơi vào biển. Nhưng con thì khác, Tần Phong, con không sinh ra trong ao, con chính là biến số, con có tư cách lật bàn cờ, con có năng lực thay đổi số mệnh."

Tần Phong vô thức lùi lại một bước, hắn chưa từng thấy Thiên Giám Quốc Sư như vậy bao giờ: "Lão sư, con không hiểu ý người."

Thiên Giám Quốc Sư yên lặng nhìn hắn, buông tiếng cười thoải mái: "Thôi vậy, cứ coi như lão già ta sống quá lâu, có chút lẩm cẩm, muốn tìm người tâm sự..."

"Con lui xuống đi."

Tần Phong mấp máy môi, muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn chắp tay hành lễ rồi rời đi.

Đợi đến khi hắn đi rồi, Thiên Giám Quốc Sư ngẩng đầu nhìn trời, lẩm bẩm: "Người ta thường nói, châu chấu đá xe, kiến càng lay cây, tự bất lượng lực, nhưng số lượng nhiều, ai dám nói không làm được? Sóng sau xô sóng trước, bắc thang Đăng Thiên, không biết có thể hất vào mặt ngươi một bãi nước bọt hay không? Vậy thì để ta, làm con cá đầu tiên..."

Ở tầng đáy của Cửu Trọng Ngục, một tiếng cười khinh miệt vang lên rồi biến mất.

Chương 857: Treo đầu dê bán thịt chó

Tần Phong trở về Tần phủ, nhưng tâm trí vẫn vương vấn những lời Lão sư dặn dò trên đỉnh Đăng Thiên Lâu.

Câu chuyện ấy khiến hắn liên tưởng đến điển cố: Ếch ngồi đáy giếng.

Nếu mọi thứ đều là an bài của số phận, vậy ý nghĩa cuộc sống của họ là gì?

"Thiên Đạo rốt cuộc là gì, liệu có thật sự tồn tại?"

"Vì sao Lão sư lại nói ta không được sinh ra trong ao cá..."

Nghĩ đến đây, Tần Phong bỗng chốc trợn tròn mắt, cả người run lên bần bật.

"Chẳng lẽ Lão sư biết ta không phải là chủ nhân ban đầu của cơ thể này, mà là xuyên không đến đây?"

Ực.

Yết hầu chuyển động, trái tim Tần Phong đập thình thịch.

"Lão sư là khi nào biết ta xuyên việt mà đến, chẳng lẽ là lúc đầu đi theo Phi Lan bước vào Thính Vũ Hiên, lão già kia đã nhìn ra manh mối?"

"Không, không thể nào, lúc đó hắn ta chỉ bị tài văn chương của ta khuất phục, muốn bám lấy ta để lấy thơ từ mà thôi."

"Chẳng lẽ là ta đến Phụng Thiên Thành, sau khi gặp Lão sư, bị hắn liếc mắt một cái đã nhìn thấu?"

Vô thượng tiên pháp - Nhất Khí Hóa Tam Thanh, tuy rằng chia một thành ba, nhưng hắn là cũng có phân chia chủ thứ.

Ít nhất trong mắt hắn, Thiên Giám Quốc Sư đáng tin cậy hơn lão già kia nhiều.

Ừm, lời này nhất định không thể nói trước mặt lão già kia...

"Bất quá hiện tại mà nói, Lão sư khi nào biết được bí mật của ta cũng không phải là vấn đề mấu chốt, mấu chốt là thái độ của hắn đối với ta..."

Không coi ta là dị đoan mà bóp chết, ngược lại còn cẩn thận dạy dỗ, thậm chí còn gửi gắm kỳ vọng.

Lời nói trên đỉnh Đăng Thiên Lâu càng thêm rõ ràng trong đầu Tần Phong.

"Ta là biến số, có tư cách lật ngược bàn cờ... Lật ngược bàn cờ của ai, Thiên Đạo sao?" Sau khi phân tích, Tần Phong chỉ cảm thấy đầu óc như một mớ hỗn độn, càng thêm hoang mang.

Mấu chốt là ngữ khí nói chuyện của Thiên Giám Quốc Sư, như người sắp chết, đang dặn dò lời trăn trối, khiến người ta lo lắng bất an.

"Chỉ tiếc Hiên Nhất tiền bối không biết đi đâu, nếu không ta có thể hỏi hắn."

...

Đêm khuya, một bóng trắng theo gió rời khỏi Đăng Thiên Lâu.

Trấn Thần Ti Ngự đang câu cá bên Cửu Khúc Hà bỗng nhiên liếc mắt, Thiên Giám Quốc Sư tóc trắng áo trắng liền xuất hiện.

"Mấy ngàn năm nay, chưa từng thấy chân thân của ngươi rời khỏi Đăng Thiên Lâu, hôm nay gặp nhau ở bên ngoài, thật sự có chút lạ lẫm." Trấn Thần Ti Ngự tóc đen râu trắng thản nhiên lên tiếng.

Thiên Giám Quốc Sư khoanh chân ngồi xuống, lên tiếng: " quen biết lâu như vậy, còn chưa từng cùng nhau uống rượu, đêm nay không bằng uống một chút?"

Lời nói vừa dứt, tay áo bào vung lên, trên bờ liền xuất hiện một bình rượu nhỏ, hai chén rượu.

Trấn Thần Ti Ngự khẽ ngửi: "Tiên Nhân Túy của Vọng Nguyệt Cư? Quả nhiên là Nhân Gian giai phẩm."

Tay phải hắn vươn ra, chén rượu liền rơi vào trong tay, rượu như kim luồn chỉ khâu rót vào chén.

Ngửa đầu uống một hơi, dư vị kéo dài.

"Rượu ngon."

Thiên Giám Quốc Sư nâng chén cùng uống: "Quả nhiên là rượu ngon."

"Nếu chỉ vì uống rượu, ngươi sẽ không đến đây. Có chuyện gì, cứ nói thẳng, giữa ngươi và ta không cần phải che giấu."

"Trong U Minh Quỷ Giới, chúng đã có được chiếc chìa khóa cuối cùng. Hắn thoát khỏi khống chế, chỉ là vấn đề thời gian."

Trấn Thần Ti Ngự khẽ nhắm mắt, hồi lâu sau mới thở dài một hơi: "Là lỗi của lão phu, năm đó không nên truyền một tia khí tức, giúp Kiến An đối kháng Chúc Long."

Thiên Giám Quốc Sư lắc đầu: "Không phải lỗi của ngươi, việc này vốn dĩ nằm trong tính toán của Hắn.

Nực cười ta còn tưởng rằng đã chọn đúng đường trong vô số ngã rẽ, không ngờ điểm cuối của mọi ngã rẽ, đều là cùng một nơi."

Trấn Thần Ti Ngự nhíu mày: "Lời này không giống như ngươi sẽ nói, người năm đó dùng lời lẽ sắc bén khuyên lão phu từ bỏ bóng tối đi theo ánh sáng, hiện tại đã không còn nữa rồi sao?

Đại Càn khai quốc hoàng đế mượn Hiên Viên Trảm Thần Kiếm, cùng lão phu đại chiến ba ngày ba đêm, chính là vì kết quả ngày hôm nay?

Hay nói cách khác, lão phu lựa chọn phản bội Hắn, cũng là thiên mệnh?"

Thiên Giám Quốc Sư khẽ giật mình.

Trấn Thần Ti Ngự lại lên tiếng: "Ngươi có biết năm đó vì sao lão phu lại lựa chọn ngươi không?"

"Vì sao?"

"Một câu nói của ngươi đã đánh động ta - vận mệnh của mình nên do chính mình nắm giữ, lão phu chưa bao giờ là vật sở hữu hay bị vứt bỏ của bất kỳ ai."

Hắn đứng dậy, khí thế quanh người dâng trào, trên thạch bản vô cớ khắc ra bốn chữ lớn - Thiên bất khả vi.

"Bốn chữ năm đó ngươi tặng ta, hôm nay ta trả lại cho ngươi."

Xoẹt!

Khí thế mãnh liệt cuốn qua, chữ "bất" bị mài mòn, chỉ còn lại "Thiên khả vi."

Trấn Thần Ti Ngự xoay người: "Ta biết mục đích thực sự ngươi đến đây, ngươi cứ yên tâm làm việc của ngươi đi, ta đã lựa chọn như vậy, sẽ không thay đổi.

"Có lẽ ngày sau gặp lại ở Hoàng Tuyền, ngươi và ta còn có thể uống với nhau một chén."

"Như vậy là tốt rồi." Thiên Giám Quốc Sư khẽ mỉm cười, trong lòng nhẹ nhõm.

...

Trong Cửu Trọng Ngục, lão giả mặc áo bào đen nhìn bàn cờ trên hư không ngẩn người, ngay cả khi Thiên Giám Quốc Sư đi đến bên cạnh, hắn cũng không có bất kỳ phản ứng nào.

Hắn như đã tính toán được điều gì, trong đôi mắt đục ngầu mang theo vẻ thê lương.

"Giống nhau, đều giống nhau."

"Bất luận chọn con đường nào, kết quả cuối cùng cũng giống nhau."

"Nực cười ta và ngươi tranh đấu ngàn năm, đều muốn chứng minh mình là đúng, vậy thì có gì khác biệt?"

"Kết cục rõ ràng đã được định sẵn..."

Lão giả áo đen chán nản cúi người xuống, cả người trông vô cùng tiều tụy.

Hồi lâu sau, hắn mới chậm rãi xoay người, bất lực nói: "Ngươi đến xem ta chê cười sao?"

"Hay là đã hạ quyết tâm, muốn dung hợp ta?"

Thiên Giám Quốc Sư gật đầu: "Vì trận chiến tiếp theo, ta cần phải lấy đi phần lớn sức mạnh của ngươi."

Lão giả áo đen khẽ giật mình, nghĩ đến điều gì đó, khó khăn lên tiếng: "Ngươi còn muốn giãy giụa sao? Ngươi nên giống như

ta, sau khi Quỷ giới chi chiến kết thúc, liền nhìn thấy một màn Tam giới chung yên, không ai có thể thay đổi.

Cho dù ngăn cản tốc độ Trấn Long bia bị phá hủy, cho dù trấn áp Long Mạch của Phụng Thiên Thành, hắn vẫn có thể phá vỡ phong ấn."

"Không ai có thể ngăn cản..."

"Còn có biến số."

"Kẻ mà ngươi lựa chọn?" Lão giả áo đen ngẩng đầu, sau đó tiếc nuối nói: "Nếu như đạt đến cảnh giới Nhất phẩm siêu thoát, có lẽ còn có cơ hội, nhưng hắn, không có nhiều thời gian như vậy."

"Con đường Nhất phẩm mà hắn muốn đi, khác với ngươi và ta, khác với tất cả các loại đạo thống trên thế gian, đó là con đường thiên hạ, không liên quan đến tuổi thọ."

"Con đường thiên hạ? Quả là khó khăn..." Lão giả áo đen lắc đầu, không thể làm gì.

"Ra tay đi." Hắn không nói thêm gì, cúi đầu cam chịu số phận.

Thiên Giám Quốc Sư đặt tay lên đỉnh đầu hắn, lực hút mạnh mẽ từ lòng bàn tay tuôn ra, nhanh chóng hút lấy khí tức trong cơ thể lão giả áo đen vào trong cơ thể mình.

Khí tức của lão giả áo đen dần dần suy yếu, ngược lại, khí tức của Thiên Giám Quốc Sư càng thêm cường thịnh.

Tuy nhiên, ngay khi lão giả áo đen sắp hết hơi, Thiên Giám Quốc Sư lại thu tay.

"Vì sao lại tha cho ta một mạng, thương hại ta sao?" Lão giả áo đen khó hiểu.

Lại nghe Thiên Giám Quốc Sư thản nhiên nói: "Từ nay về sau,

ngươi chính là Thiên Giám Quốc Sư."

Đối với Đại Càn mà nói, Thiên Giám Quốc Sư là vị trí vô cùng quan trọng, nếu như người này không còn, lòng người nhất định sẽ dao động.

Đã như vậy, chi bằng dùng người khác thay thế!

Chương 858: Ta nắm giữ thiên mệnh

Đại Càn Nam Vực, trên một sườn núi ở Tấn Dương thành, Bách Lý lão nhân đang ngồi uống rượu dưới trăng.

Bỗng một cơn gió đêm thổi qua, không gian như mặt nước gợn sóng, một bóng người áo trắng tóc bạc bước ra.

"Ngươi rốt cuộc cũng đã đến." Bách Lý lão nhân đặt bầu rượu xuống, cảm khái nói.

"Còn điều gì lưu luyến sao?" Thiên Giám Quốc Sư hỏi.

"Chỉ tiếc là không thể nhìn thấy cảnh thái bình thịnh trị mà thôi." Bách Lý lão nhân xua tay.

Ông ta đứng dậy, chậm rãi bước về phía Thiên Giám Quốc Sư, hỏi: "Có bao nhiêu phần nắm chắc?"

"Cứ làm hết sức mình." Thiên Giám Quốc Sư thản nhiên đáp.

"Không theo thiên mệnh sao?" Bách Lý lão nhân cười hỏi.

"Ta nắm giữ thiên mệnh, chứ không phải thiên mệnh nắm giữ ta."

"Tốt lắm."

Thân thể Bách Lý lão nhân dần trở nên mờ ảo, hóa thành vô số điểm sáng trắng, dung nhập vào cơ thể Thiên Giám Quốc Sư.

Khí tức mạnh mẽ như sóng to gió lớn, quét qua bốn phía,

khiến đất trời rung chuyển, trăng sao chao đảo.

Rất lâu sau, khí cơ cuồn cuộn này mới bị hấp thu hoàn toàn, gió yên biển lặng.

Thiên Giám Quốc Sư ngẩng đầu nhìn về phía bắc Đại Càn.

"Để ngọn nến tàn trong gió này thiêu đốt chút hơi tàn cuối cùng, hủy đi con mắt của ngươi."

Nói xong, ông ta bước một bước, thân hình lập tức biến mất.

...

Cực cảnh Bắc Vực, La Sát Chi Địa.

Người La Sát tộc giờ đây đã biến dạng hoàn toàn, dung hợp với các bộ phận của quái vật, có được sức mạnh vượt xa trước kia, nhưng cũng phải trả giá tương ứng.

Chúng bị phân chia đến Tứ Vực, theo lệnh của La Sát Nữ Vương, đi phá hủy Trấn Long bia trấn áp long mạch khắp nơi.

Hơn một tháng trôi qua, mạng lưới ngầm đã lan rộng khắp nơi, chỉ chờ một cơ hội, sẽ đột nhiên bùng nổ, cướp lấy Trấn Long bia.

La Sát Nữ Vương nhìn Thiên Đồng với vẻ hiếu kỳ, hỏi: "Với thực lực của các ngươi, muốn xâm nhập vào thiên địa này căn bản không tốn chút sức lực nào, tại sao phải mượn sức mạnh của tộc ta?"

Những kẻ có thể bước vào Siêu Thoát Chi Cảnh, sao có thể là kẻ ngốc được?

Nàng ta căn bản không bị ham muốn thống trị thiên hạ che mờ lý trí, mà là bất đắc dĩ mới làm như vậy.

Trước khi chứng kiến sức mạnh của hư ảnh cự nhân, nàng đã biết mình không thể là đối thủ của đám quái vật này.

Không thể thoát khỏi, nàng quyết định chủ động tỏ ra hữu hảo. Sau này thiên hạ đại loạn, nàng cũng có thể có chỗ đứng.

Thiên Đồng không giấu giếm: "Nếu không phải thiên địa này có cấm chế, ngăn cản chúng ta bước vào, thì việc thống nhất tam giới đã được thực hiện từ ngàn năm trước rồi."

La Sát Nữ Vương giật mình, nhưng bề ngoài vẫn giữ vẻ xinh đẹp như cũ: "Vậy nên các ngươi nhất quyết phá hủy Trấn Long bia, chính là muốn phá vỡ cấm chế này?"

Là bá chủ Cực cảnh Bắc Vực, nàng cũng từng nghe nói về Trấn Long bia của Đại Càn.

Đó là vật được Thiên Giám Quốc Sư dùng để trấn áp khí vận và long mạch của Đại Càn từ khi Đại Càn được thành lập.

Mượn khí vận của long mạch, Đại Càn có thể sản sinh nhiều nhân tài, quốc vận hưng thịnh.

Trước đây, nàng chưa bao giờ nghi ngờ tác dụng của Trấn Long bia, cho đến khi Thiên Đồng tìm đến nàng...

"Cũng đúng mà cũng không đúng." Thiên Đồng thản nhiên nói: "Trấn Long bia hội tụ long mạch thiên hạ, dẫn vào Phụng Thiên thành, chỉ để trấn áp một vật ở đó.

Ngươi chẳng lẽ không cảm thấy hiếu kỳ, Thiên Giám Quốc Sư và Trấn Thần Ti Ngự tiếng tăm lừng lẫy, tại sao chưa bao giờ rời khỏi Phụng Thiên thành?

Kẻ trước tạm thời không bàn đến, với thực lực của kẻ sau, một mình quét sạch La Sát nhất tộc, cũng chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay.

Thân thể đang nằm nghiêng của La Sát Nữ Vương ngồi thẳng dậy, khăn che mặt tuột xuống, lộ ra nửa khuôn mặt trắng nõn mịn màng.

Sóng to gió lớn nổi lên trong lòng nàng còn dữ dội hơn cả sự rung chuyển trước ngực, lượng thông tin trong câu nói này quá lớn...

Tên tuổi của Thiên Giám Quốc Sư và Trấn Thần Ti Ngự, tự nhiên là như sấm rền bên tai.

Đại Càn tứ phía mưa gió bập bềnh, nhưng sau khi lập quốc vẫn luôn đứng vững, hai người này có công lao rất lớn.

Đặc biệt là kẻ sau, tuy không có mấy ai từng thấy hắn ta ra tay, nhưng trong trận chiến với Chúc Long ở Phụng Thiên thành, hắn giơ tay ném thương, cách xa vạn dặm, đánh Chúc Long trọng thương. Chuyện này há phải là chuyện người thường có thể làm được?

Nàng ta thậm chí còn từng hoài nghi, Trấn Thần Ti Ngự căn bản không phải là người...

Kẻ như vậy, rõ ràng chỉ cần rời khỏi Phụng Thiên thành, quét sạch mối đe dọa của Tứ Vực, căn bản không tốn chút sức lực nào, vậy mà lại cùng với Thiên Giám Quốc Sư, chưa từng bước chân ra khỏi Phụng Thiên thành.

Giờ phút này nghe được lời của Thiên Đồng, màn sương mù trong lòng nàng dần dần tan đi.

"Bọn họ không phải là không muốn bước chân ra khỏi Phụng Thiên thành, mà là không thể bước ra?"

"Giống như Trấn Long bia hội tụ lực lượng của long mạch, Thiên Giám Quốc Sư và Trấn Thần Ti Ngự đang hợp lực trấn áp thứ gì đó?" Giọng nói của La Sát Nữ Vương run rẩy, bởi vì quá

mức kinh hãi.

Rốt cuộc là thứ gì, mà cần phải bày ra trận thế lớn như vậy để trấn áp?

Trên đời này còn có thứ gì, mà ngay cả Trấn Thần Ti Ngự cũng không đối phó được?

Nàng ta hy vọng suy đoán của mình là sai lầm, nhưng lại nhận được câu trả lời khẳng định của Thiên Đồng.

"Cho nên..." La Sát Nữ Vương cố gắng đè nén sự phập phồng trong ngực, gằn từng chữ một: "Các ngươi muốn giải phóng phong ấn vật ở Phụng Thiên thành?"

"Không sai." Trong con mắt khổng lồ, ánh mắt giễu cợt đánh giá La Sát Nữ Vương: "Có phải là có chút hối hận khi hợp tác với chúng ta không?"

Cơ thể La Sát Nữ Vương run lên, cố gượng cười nói: "Làm sao có thể?"

Nàng ta tự nhiên là hối hận rồi! Hung vật bị phong ấn như vậy mà được giải phóng, thiên hạ này làm sao có thể yên ổn?

Nàng ta tâm ngoan thủ lạt, không tiếc hy sinh cả La Sát tộc, chỉ để sau này có thể có một mảnh đất an thân.

Nhưng giờ phút này, lại giống như giấc mộng hão huyền!

Phải âm thầm ngăn cản tộc nhân, không thể phá hủy Trấn Long bia... La Sát Nữ Vương âm thầm quyết định, thậm chí còn định đầu hàng Đại Càn.

Ít nhất thì Đại Càn sẽ không khiến cả La Sát tộc bị diệt vong!

Tuy nhiên, Thiên Đồng lại như thể nhìn thấu tâm tư của nàng, cười lạnh nói: "Ngươi đừng cho rằng, La Sát tộc bây giờ ngươi còn

có thể khống chế được?"

"Ngươi nói vậy là có ý gì?" La Sát Nữ Vương kinh hãi hỏi.

Thiên Đồng tùy ý liếc mắt nhìn người La Sát tộc trong đại sảnh, sau đó không đến một lúc, thân thể vốn không bình thường của kẻ đó bắt đầu vặn vẹo phình to.

Chỉ nghe "Ầm" một tiếng!

Máu thịt văng tung tóe, nhưng kỳ quái là, những khối máu thịt vỡ vụn đó lại còn đang ngọ nguậy trên mặt đất, dường như muốn dung hợp lại với nhau.

Cảnh tượng này trong nháy mắt khiến tất cả người La Sát tộc có mặt đều kinh hãi.

Thân thể của chúng đã xuất hiện biến hóa, nhưng vẫn còn giữ được ý thức, giờ phút này trong mắt đều là vẻ kinh hãi.

Sinh mạng của phần lớn người La Sát nhất tộc, giờ phút này đã nằm trong tay Thiên Đồng!

"Ngươi!" La Sát Nữ Vương đột nhiên đứng dậy, sát khí trong mắt cuồn cuộn, vẻ mặt lạnh lùng vô cùng.

"Đừng có ý đồ gì khác, từ lúc chúng ta tìm đến ngươi, vận mệnh của La Sát nhất tộc đã không còn nằm trong tay ngươi nữa.

Chỉ cần ngoan ngoãn nghe lời, sau này chúng ta nắm giữ tam giới, sẽ để ngươi giữ lại một phần ý thức."

Nghe được lời này, sắc mặt La Sát Nữ Vương trắng bệch.

Nói trắng ra, nàng cũng sẽ trở thành một trong số những quái vật nửa người nửa quỷ kia!

Đúng lúc ấy, ánh mắt Thiên Đồng bỗng chốc thay đổi, vội vàng

quay đầu nhìn về phía nam.

Một bóng người áo trắng như tuyết, bước ra từ hư không, xuất hiện trước mắt mọi người.

"Giao chiến từ xa nhiều lần như vậy, đây hình như là lần đầu tiên chúng ta gặp mặt?" Thiên Giám Quốc Sư thản nhiên nói.

Thiên Đồng kinh hãi: "Không, không thể nào, ta rõ ràng nhìn thấy ngươi vẫn còn ở Phụng Thiên thành..."

Âm thanh đột nhiên dừng lại.

Nó dần dần hiểu ra, lạnh giọng nói: "Nhất Khí Hóa Tam Thanh, quả nhiên là chiêu thức che giấu tai mắt, trộm long tráo phụng."

Chương 859: Tay áo hóa Càn Khôn, tự thành Thiên Địa

Thiên Đồng lạnh giọng nói: "Ngươi không ngồi yên ở Phụng Thiên Thành, là muốn cùng ta liều mạng?"

"Liều mạng?" Thiên Giám Quốc Sư lắc đầu: "Ngươi còn kém xa."

Lời vừa dứt, ống tay áo trắng rộng lớn khẽ vung lên, Thiên Địa đảo ngược, cảnh sắc xung quanh như dòng nước chảy xiết nhanh chóng rút lui.

La Sát Nữ Vương chỉ thấy không gian trước mắt vặn vẹo, chẳng mấy chốc bóng người áo trắng và Thiên Đồng đã biến mất không thấy đâu, không khỏi sợ đến toát mồ hôi lạnh.

Thế nhân đều biết Thiên Giám Quốc Sư mưu tính thiên hạ, chỉ cần ngồi yên ở Phụng Thiên Thành là có thể tính toán được đại sự thiên hạ, nhưng chưa từng thấy hắn ra tay.

Hôm nay được chứng kiến, trong lòng La Sát Nữ Vương chỉ có một ý nghĩ —— hoàn toàn không phải đối thủ của hắn.

Cho dù cùng là Siêu Thoát Chi Cảnh, thực lực của hai bên cũng không cùng một đẳng cấp!

"Nữ Vương đại nhân, chúng ta nên làm gì bây giờ?" Một tên La Sát tộc người sắc mặt trắng bệch hỏi.

Ả ta vẫn giữ nguyên hình dạng như nữ tử loài người, dáng người thướt tha, dung mạo yêu mị.

Trên thực tế, La Sát tộc chủ yếu là nam giới tiếp nhận dung hợp với quái vật bất tử bất diệt.

Bởi vì ở La Sát tộc, phụ nữ nắm quyền, đàn ông phục vụ phụ nữ.

La Sát Nữ Vương nghe vậy, sắc mặt biến đổi mấy lần, hồi lâu sau, ả ta mới đè nén sự phập phồng trong ngực, trầm giọng nói: "Tộc nhân tiếp nhận dung hợp, toàn bộ từ bỏ, tộc nhân còn lại cùng ta rời khỏi nơi này."

Ả ta sao có thể trơ mắt nhìn La Sát tộc bị diệt vong trong tay mình?

Thà rằng rời khỏi tộc địa này, cũng phải bảo toàn hy vọng cuối cùng cho tộc nhân.

.....

Chờ đến khi Thiên Đồng hoàn hồn, nó đã ở trong một thế giới trắng xóa, trên đỉnh đầu, mặt trời màu bạch kim treo cao, ánh nắng chói chang.

"Tay áo hóa Càn Khôn, tự thành Thiên Địa?" Thiên Đồng gằn từng chữ, ánh mắt ngưng trọng.

Ở Thiên Địa này, đơn đả độc đấu nó vốn đã không phải đối thủ của Thiên Giám Quốc Sư, lúc này lại bị cuốn vào Giới Vực của đối phương, càng không có cơ hội chiến thắng!

Suy nghĩ chỉ trong nháy mắt, trong con ngươi khổng lồ, ánh sáng màu đen hóa thành một đường thẳng, xé rách Thiên Địa, không gian như tấm gương vỡ vụn từng tấc, cuồn cuộn hướng về phía bóng người áo trắng. Đây chính là không gian đạo tắc.

Âm thanh không gian sụp đổ không dứt bên tai, như sóng thần che trời lấp đất.

Tuy nhiên, trong Giới Vực này, Thiên Giám Quốc Sư chính là người thống trị. Hắn không hề động đậy, chỉ cần một ánh mắt, không gian sụp đổ trong nháy mắt liền khôi phục như cũ.

Tình huống như vậy cũng nằm trong dự liệu của Thiên Đồng. Mục đích ban đầu của nó không phải là giao thủ với đối phương, mà là tìm kiếm cơ hội chạy trốn!

Không gian đạo tắc không phải là thủ đoạn công kích, chỉ là muốn mở ra một khe hở trên Giới Vực này.

Rắc!

Bầu trời trong xanh như được gột rửa, bất ngờ nứt ra một đường.

Thiên Đồng như sao băng, lao vút về phía khe nứt đó.

Nó không ngờ rằng, Thiên Giám Quốc Sư vì muốn giết nó, lại liều lĩnh phá vỡ phong ấn của Phụng Thiên Thành, tự mình đến đây.

Nếu vậy, đây chính là cơ hội tốt nhất để phá hủy Trấn Long bia bốn vực, giải khai phong ấn!

Nhanh lên!

Khe nứt đã gần ngay trước mắt, trong mắt Thiên Đồng lóe lên một tia điên cuồng. Giao đấu với Thiên Giám Quốc Sư từ xa đến nay, giống như hai kỳ thủ đỉnh cao, vẫn luôn là kẻ thắng người thua.

Nhưng đối phương quá nóng vội, đi một nước cờ sai lầm. Rõ ràng là kỳ thủ, lại muốn lấy thân hóa quân cờ, bước vào bàn cờ này.

Mà chỉ cần một nước đi sai, toàn bộ đều thua!

"Ngươi ta giao thủ lâu như vậy, chung quy vẫn là ta cờ cao một bậc!" Thiên Đồng chui vào khe nứt trên Thiên Không, trong giọng nói không giấu nổi sự hưng phấn.

Thế nhưng khi nó nhìn rõ cảnh tượng xung quanh, trong đôi mắt khổng lồ tràn đầy vẻ kinh ngạc.

Rõ ràng đã thoát khỏi Giới Vực, tại sao lại quay về?

Nó nhìn về phía Thiên Giám Quốc Sư, bỗng nhiên hiểu ra điều gì đó, đồng tử đột nhiên trợn to.

"Là trận pháp?!"

Dưới chân Thiên Giám Quốc Sư, bạch quang thánh khiết vẽ nên những đường vân phức tạp, bao phủ toàn bộ Giới Vực rộng lớn.

Trong giới trận này, bát quái phương vị đều do hắn nắm giữ!

Tóc trắng bay phấp phới, Thiên Giám Quốc Sư cách xa vạn dặm vươn tay ra, chỉ trong nháy mắt, Thiên Đồng đã đến trước mặt hắn.

Lòng bàn tay phải xòe ra, Hồng Mông tiên khí cuồn cuộn, chỉ một chữ "Phá", con mắt khổng lồ liền vỡ tan thành bốn mảnh!

Xoạt!

Mượn nhờ thần thông bất tử bất diệt, Thiên Đồng khôi phục như cũ, nhanh chóng lùi về phía sau, trong mắt tràn đầy vẻ kinh hãi.

Thiên Giám Quốc Sư thản nhiên lên tiếng: "Đồng tộc thay phiên chết thay, quả thực rất phiền phức.

Nhưng đệ tử của ta ở U Minh Quỷ Giới đã kiểm chứng, tồn tại như ngươi, thi triển thần thông, đồng tộc chết thay hẳn là không

ít.

Vậy thì..."

Lời nói dừng lại, Thiên Giám Quốc Sư ngẩng đầu lên nói: "Nếu giết ngươi ngàn lần, vạn lần, ngươi có còn sống lại được nữa hay không?"

Tên điên này..... Thiên Đồng gầm lên giận dữ, Thiên Địa hóa thành màu đen trắng, thời gian ngừng trôi.

Nó nhìn Thiên Giám Quốc Sư bất động như tượng đá, lộ ra vẻ chế giễu: "Nếu không phải đạo tắc này tiêu hao quá lớn đối với ta, lấy mạng ngươi căn bản không tốn chút sức lực nào."

Thời Không Đạo Tắc —— Vô Hạn Không Vực!

Đây cũng là một loại Giới Vực, trong đó, trừ Thiên Đồng ra, tất cả những tồn tại khác sẽ bị chậm lại tốc độ thời gian xung quanh, chỉ còn một phần vạn tốc độ bình thường.

Chúng vẫn có cảm giác, chỉ là bị chậm lại không biết bao nhiêu lần. Dưới sự bao phủ của Giới Vực này, cho dù chỉ là cái chết trong nháy mắt, cũng cần phải trải qua vạn năm!

Rắc!

Con mắt khổng lồ của Thiên Đồng nứt ra, máu đen phun ra ào ạt.

Đây chính là cái giá phải trả cho đạo tắc này. Hơn nữa, dù mượn nhờ thần thông bất tử bất diệt để hồi sinh, thương thế này vẫn không thể nào phục hồi. Đây cũng là lý do nó không muốn dễ dàng sử dụng.

Đó là thương tổn vĩnh viễn không thể nào phục hồi!

Tuy nhiên, trước sự chênh lệch tuyệt đối về thực lực, nó chỉ có

thể bất đắc dĩ thi triển chiêu này.

Trong đồng tử lại bắn ra một đạo hắc quang, lực lượng hủy diệt của không gian đạo tắc đánh úp về phía đối phương.

Thắng bại đã phân!

Thế nhưng vào lúc này, Thiên Đồng kinh ngạc phát hiện, Thiên Giám Quốc Sư vốn nên bị định tại chỗ, thân hình lại biến mất một cách khó hiểu.

"Làm sao có thể?!"

"Lực lượng của đạo tắc này, cũng chỉ có thể xem được thôi."

Không biết từ lúc nào, Thiên Giám Quốc Sư đã đến sau lưng Thiên Đồng, quang trận dưới chân hắn phát ra một trận bạch quang chói mắt, đường vân bắt đầu xoay chuyển.

Tiếp đó, Thiên Đồng kinh ngạc phát hiện, bản thân dường như đã hoán đổi vị trí với Thiên Giám Quốc Sư, vị trí ban đầu lại xuất hiện một bản sao của mình.

Ảo ảnh "Thiên Đồng" kia, đồng tử trợn to, thời không bắt đầu vặn vẹo.

Xoạt!

Thiên Địa mất đi màu sắc, thời gian như ngừng lại trong khoảnh khắc này.

Đây rõ ràng là Thời Không Đạo Tắc —— Vô Hạn Không Vực mà nó vừa sử dụng!

Trong giới trận này, Thiên Giám Quốc Sư lại có thể hoán đổi cả đối tượng thi thuật, quả thực là không thể tưởng tượng nổi!

Thiên Đồng vẫn còn ý thức, nhưng mọi thứ trước mắt đều

chậm lại vạn lần.

Thiên Giám Quốc Sư giơ tay lên, đầu ngón trỏ tay phải ngưng tụ Hồng Mông tiên khí, một đạo lôi đình bảy màu bắn về phía nó, dễ dàng xuyên thủng cơ thể.

Nhưng khoảnh khắc tử vong bị kéo dài vô hạn, nó trong cái chết vô hạn, không ngừng thi triển thần thông bất tử bất diệt.

Trong không gian kỳ dị kia, số lượng đồng tộc chết thay, với tốc độ kinh người nhanh chóng tăng lên, rất nhanh đã thu hút sự chú ý của những kẻ khác cùng tồn tại với Thiên Đồng.

Thiên Hồn trầm giọng nói: "Tên ngu xuẩn Thiên Đồng kia, lại đi gây xung đột trực diện với Thiên Giám Quốc Sư khi ở Nhân Gian."

Chương 860: Tằm nhả tơ đến chết mới thôi, nến cháy thành tro lệ mới cạn

“Cứu ta.” Thiên Đồng muốn lên tiếng, nhưng trong dòng thời gian bị kéo dài vô tận, điều đó chỉ là một sự xa xỉ.

Cơn đau đớn xuyên thấu thân thể, xé rách từng dây thần kinh của hắn, như thể là sự trừng phạt cho tất cả những tội ác mà hắn đã gây ra.

Giết chết hắn như vậy, tự nhiên là tốt nhất, nhưng Thiên Giám Quốc Sư hiểu rõ, những tồn tại kia không thể nào để chuyện như vậy xảy ra.

Bắc Vực, La Sát Chi Địa.

Thiên Không bị xé rách dữ dội, trong khe nứt là màu đen vô tận, như vực sâu thăm thẳm, khiến người ta lạnh sống lưng.

Vô số con mắt đột nhiên xuất hiện, dày đặc, chúng đang quan sát mảnh Thiên địa này, nhưng vì một số cấm chế nào đó mà không thể giáng lâm.

Ngoại trừ những bóng dáng kia...

Đầu tiên là Thiên Hồn, hắn đã phải trả giá rất lớn để đổi lấy thời gian phá vỡ giới hạn hiện tại của bản thân và đồng tộc. Mặc dù chỉ trong thời gian ngắn ngủi một nén nhang, nhưng để cứu Thiên Đồng cũng là quá đủ.

Uy áp mạnh mẽ khiến không gian rung chuyển, mặt đất nứt

toác.

Ban ngày ban mặt bỗng chốc biến thành bóng tối, rồi trong nháy mắt lại chuyển sang một màu đỏ tươi kỳ dị.

La Sát Nữ Vương đã dẫn một bộ phận đồng tộc chạy trốn, chứng kiến cảnh tượng này, bà ta vô cùng may mắn vì quyết định trước đó của mình. Ngay từ đầu, bà ta đã tham gia vào một trận chiến mà bản thân căn bản không có tư cách tham gia.

Nhìn từ xa, Thiên địa như bị chia làm hai nửa.

Bên này vẫn là cảnh tượng bình thường, nhưng bên kia lại như ngày tận thế.

Dưới màn đỏ tươi bao phủ, chỉ có Giới Vực do Càn Khôn trong tay áo Thiên Giám Quốc Sư tạo ra, vẫn tỏa ra Bạch Quang ấm áp.

Tuy nhiên, Thiên địa tự thành hùng mạnh này lại bị Thiên Hồn, với hình dáng bán trong suốt, dùng một loại đạo tắc kỳ dị nào đó phá vỡ dễ dàng, sau đó dẫn đồng tộc tiến vào.

Thiên Giám Quốc Sư ngẩng đầu nhìn kẻ xâm nhập, thần sắc vẫn điềm tĩnh như nước, cục diện này vốn dĩ đã nằm trong dự liệu của ông.

Thiên Hồn liếc nhìn cảnh tượng xung quanh, trầm giọng nói: “Kẻ ngu xuẩn, cũng dám tự xưng là quân sư của tộc ta, vậy mà lại bị trói buộc trong chính tuyệt kỹ của mình.”

Dứt lời, hắn vung tay phải về phía Hư Không, như vẽ ra một dải ngân hà, cưỡng ép xé rách một đường trên kết giới của Thiên Giám Quốc Sư!

Sức mạnh của trận pháp bị suy yếu, Thiên Giám Quốc Sư không thể tùy ý khống chế mọi quy tắc của Thiên địa này nữa.

Nửa thân dưới to lớn chất chồng bởi những khối thịt, khuôn mặt dữ tợn, giẫm mạnh một cái xuống mặt đất, sức mạnh khủng khiếp khiến cả Thiên địa rung chuyển.

Ngay cả Phụng Thiên Thành cách xa vạn dặm cũng cảm nhận được chấn động này!

Minh Hoàng trong Ngự Thư Phòng nhìn Hiên Viên Trảm Thần Kiếm đang rung động trong bức tranh, nhíu mày.

Tần Phong đang dạy học trong Thái Bình Thư Viện, nhìn những cuốn sách rơi vãi khắp nơi, trong lòng nặng trĩu.

Trấn Thần Ti Ngự với mái tóc bạc trắng, râu đen, nhìn dòng Cửu Khúc Hà cuồn cuộn trước mặt, khẽ thở dài.

Bên tai trống rỗng bỗng vang lên một giọng nói: "Cũng chỉ là hành động vô ích mà thôi."

"Câm miệng." Một tiếng quát khẽ vang lên, dập tắt lời nói hoang đường kia!

...

Mặt đất Bắc Vực Cực cảnh sụp đổ không biết bao nhiêu, như thể Thiên địa bị giẫm đạp xuyên thủng.

Thiên Giám Quốc Sư vì muốn tránh bị ảnh hưởng bởi lực lượng cường đại này, vội vàng lùi lại trăm trượng, nhưng trận pháp dưới chân ông đã tan biến từ lâu.

Ảo ảnh của Thiên Đồng bị đánh tan, hắn đột nhiên thoát khỏi vùng không gian vô tận. Trong mắt, vẻ may mắn khi thoát chết xen lẫn sự kinh hoàng không thể diễn tả thành lời.

Cảm giác tuyệt vọng vừa rồi, Thiên Đồng không bao giờ muốn trải qua lần thứ hai nữa!

“Ta muốn hắn chết!” Giọng nói mang theo vẻ điên cuồng, sát khí gần như hóa thành thực chất.

Thiên Hồn lạnh lùng nói: “Bỏ ra cái giá lớn như vậy để giáng lâm Nhân Gian, dù sao cũng phải mang theo thứ gì đó.

Nếu có thể tiêu diệt lão già này, thời gian giải phóng Thiên Đạo đạo tắc sẽ được rút ngắn rất nhiều.”

Nửa thân trên với con mắt là lồng ngực, miệng là rốn nói: “Người này có mối liên hệ mật thiết với Nhân Gian, muốn giết hắn ở đây, thời gian một nén nhang là hoàn toàn không đủ.”

Thiên Đồng quát: “Chặt đứt liên hệ của hắn với thế giới này thì có gì khó, mở lại khe nứt, kéo hắn vào thế giới của chúng ta!”

Những đồng tộc khác nghe vậy, đều im lặng.

Mảnh Thiên địa hư vô kia là căn nguyên bất tử bất diệt của chúng, nếu xảy ra sơ suất, đối với chúng mà nói, là điều tuyệt đối không thể chấp nhận được.

Thấy thời gian trôi qua nhanh chóng, Thiên Đồng nghiêm nghị quát: “Không nhân cơ hội này giết chết hắn, chẳng lẽ còn muốn để hắn tiếp tục bày mưu tính kế, phá hoại kế hoạch của chúng ta?”

La Sát nhất tộc chi vương đã phản bội, chạy trốn khỏi nơi này. Cho dù những La Sát tộc nhân dung hợp với tộc ta, vẫn chịu sự khống chế của ta, nhưng dựa vào số lượng đó muốn phá hủy Tứ Vực Trấn Long bia, cũng không phải chuyện dễ dàng.

Hơn nữa, bố cục của chúng ta đã bị hắn biết được, nếu không loại bỏ hắn, tất cả sẽ đổ bể!

Dừng một chút, nó lại quát: “Cơ hội giải trừ phong ấn, giải phóng Nguyên Thủy Thiên Địa đạo tắc đang ở ngay trước mắt, thời gian vạn năm đã quá lâu rồi, chẳng lẽ các ngươi không muốn sớm

ngày mở lại Tam Giới?”

Thiên Hồn nhìn Thiên Giám Quốc Sư, lạnh lùng nói: “Ngươi đã thuyết phục ta, vậy thì... ra tay đi.”

Hắn ta vung tay về phía Hư Không, khe nứt giống như miệng vực sâu thăm thẳm lập tức xuất hiện, lực hút mạnh mẽ như hố đen, dường như muốn cuốn tất cả mọi thứ xung quanh vào trong.

Bạch y của Thiên Giám Quốc Sư bay phần phật, kêu lên phần phật, mái tóc bạc trắng bay trong gió, trông thật phóng khoáng, ngông cuồng.

Ông bình tĩnh nhìn Hư Không méo mó kia, sau đó bước lên phía trước một bước, thân hình lập tức biến mất tại chỗ, khi xuất hiện lại thì đã đến trước khe nứt.

Thiên Đồng và những người khác nhìn thấy cảnh này, tất cả đều không thể tin nổi.

Thiên Hồn kinh ngạc kêu lên: “Không đúng, mục đích ban đầu của hắn, chính là muốn bước vào thế giới của chúng ta!”

Vừa nói, hắn ta vừa nắm chặt tay phải, muốn đóng đường hầm với tốc độ nhanh nhất, nhưng làm sao kịp?

Thiên Giám Quốc Sư bước ra, biến mất khỏi mảnh Thiên địa này.

Ông ngẩng đầu nhìn xung quanh, khắp nơi đều là cảnh tượng đổ nát.

Thiên địa nhuộm một màu đỏ tươi, đâu đâu cũng là những con quái vật dày đặc, chúng trôi nổi khắp nơi, lang thang vô định.

Xác chết, nhục thân vỡ vụn, nằm rải rác khắp nơi.

Trên đỉnh đầu là một trái tim khổng lồ, mạch máu dữ tợn, vô

số khuôn mặt đang kêu gào đau đớn trên đó.

Nhịp tim mạnh mẽ là giai điệu chủ đạo của mảnh Thiên địa này, mỗi lần đập xuống, sẽ có những con quái vật mới được sinh ra, đó là bản nguyên của thế giới này!

Thiên Hồn cùng đồng bọn bám sát theo sau, trong lòng dâng lên nỗi bất an mãnh liệt, chúng phải tiêu diệt Thiên Giám Quốc Sư trong thời gian ngắn nhất.

Đôi mắt Thiên Đồng tràn đầy kinh hãi, dường như hắn đã đoán được điều gì đó, nhưng miệng vẫn gào thét để che giấu sự sợ hãi trong lòng: "Thật ngu xuẩn, dám tự mình nhảy vào đây, ngươi nhất định sẽ chết không có chỗ chôn thân!"

Thiên Giám Quốc Sư quay đầu nhìn lại, thần sắc lãnh đạm, rồi bỗng nhiên mỉm cười.

Một tinh thần màu vàng kim từ đỉnh đầu ông hiện lên, tỏa ra ánh sáng chói mắt, dường như có thể xua tan mọi bóng tối.

Đó là Mệnh Tinh được ngưng tụ từ Thần Hải của ông, vật ngưng tụ tất cả sức mạnh của ông.

Ông muốn dùng nó làm vật hi sinh, phá hủy bản nguyên của thế giới này!

Tất cả mọi người đều hiểu ý nghĩ của ông. Bạch Kim Mệnh Tinh lao thẳng về phía trái tim khổng lồ trên Thiên Không với tốc độ vượt cả thời gian và không gian.

Ngay cả khi Thiên Hồn và những kẻ khác thi triển không gian đạo tắc, cũng vẫn bất lực!

Chúng chỉ có thể trơ mắt nhìn Bạch Kim Mệnh Tinh va chạm với bản nguyên thế giới.

Một điểm hủy diệt màu đen xuất hiện, giống như hố đen, bộc phát ra sức mạnh khủng khiếp, vô số thân thể quái vật lập tức vỡ vụn, ngay cả Thiên Hồn và những kẻ khác cũng bị ảnh hưởng nặng nề.

Và vào khoảnh khắc Bạch Kim Mệnh Tinh vỡ vụn, trên khuôn mặt Thiên Giám Quốc Sư nở nụ cười, thân thể tan biến thành bụi phấn, biến mất theo dư âm của vụ nổ.

Ngọn nến đã soi sáng nhân gian vạn năm, ông lão tóc bạc luôn hướng về nhân gian, cuối cùng cũng biến mất vào khoảnh khắc này, chỉ để mảnh Thiên địa kia có thể tiếp tục tồn tại thêm một chút thời gian, để lại một tia hy vọng cho tương lai.

Tằm nhả tơ đến chết mới thôi, nến cháy thành tro lệ mới cạn...

Tầng đáy nhất của Cửu Trọng Ngục, sau sự im lặng vô tận, chỉ còn lại một giọng nói nhàn nhạt vang lên, mang theo sự tức giận hiếm thấy.

“Vô ích.”

Chương 861: Thứ quan trọng đã mất

Ầm!

Khoảnh khắc thế giới bản nguyên bị phá hủy, Tam Giới chấn động!

Mọi người đồng loạt ngẩng đầu nhìn lên Thương khung, như tấm màn che trời bị rạch một đường. Trong Thâm Uyên tăm tối, ánh sáng đỏ rực ẩn hiện, xen lẫn ánh sáng trắng lóe lên liên tục.

Âm thanh như sấm sét vang lên từ khe nứt, tựa như tiếng trống từng hồi gõ vào lòng người.

Khe nứt không lớn, nhưng đủ để ở Tam Giới, mọi ngóc ngách đều nhìn thấy rõ ràng.

Nó giống như khúc dạo đầu của ngày tận thế, là lời cảnh báo trước khi hủy diệt.

"Quỷ Chủ đại nhân, đây là..." Trong U Minh Quỷ Giới, Triệu Văn Hòa nhìn khe nứt, sắc mặt vô cùng ngưng trọng. Hắn biết, đầu bên kia khe nứt là thế giới của những sinh vật kỳ dị.

Ở đó, là Thâm Uyên khủng bố vô tận.

Tuy nhiên, thế giới đó vẫn luôn tách biệt với Tam Giới, tại sao bây giờ lại xuất hiện?

Trong lòng hắn dâng lên một nỗi bất an mãnh liệt.

Quỷ chủ ngẩng đầu, trong đôi mắt đen sâu thẳm, thoáng qua

một tia ngưng trọng.

...

Hồng Mông tiên giới, từ sau khi Hiên Nhất tiền bối rời khỏi Nhân Gian, trở về thế giới này, liền khôi phục thân phận Thiên Đế, dẫn dắt những thuộc hạ cũ, quét sạch những Thần ma đầu hàng, tiêu diệt những con quái vật bất tử.

Do Thiên Đồng và những người khác bày mưu ở Quỷ Giới, muốn giải cứu Thiên Hồn bị phong ấn, vì vậy những cường giả khủng bố đã rời khỏi Tiên Giới, điều này cũng khiến Thiên Đế và những người khác dễ dàng quét sạch chướng ngại vật.

Hồng Mông tiên giới hiện tại cũng giống như U Minh Quỷ Giới, đều đã trục xuất hết những con quái vật bất tử.

Họ vừa mới có được cơ hội thở dốc, khôi phục lại tinh thần, xây dựng lại Thiên đình, vậy mà lại xuất hiện biến cố như vậy!

Thần tiên Thành Hoàng gia nhìn khe nứt, cau mày: "Thiên Đế đại nhân, khe nứt này chẳng lẽ là..."

Hiên Nhất nhìn về phía đầu bên kia khe nứt, hồi lâu sau, nhắm mắt thở dài: "Bạn tốt, đi thong thả, sự hy sinh của ngươi sẽ không vô ích."

...

Phụng Thiên Thành Ngự Thư Phòng, Hiên Viên Trảm Thần Kiếm trong bức tranh không ngừng phát ra tiếng kiếm minh, dường như muốn thoát ra, chém về phía bầu trời bị phá vỡ.

Cùng lúc đó, Du Long Điện, tám con Kim Long trên Bàn Long Trụ dường như cảm nhận được điều gì đó, đồng loạt phá tan mái vòm trời, bay lượn trên không trung Phụng Thiên Thành.

Chúng không hề giương nanh múa vuốt, phát ra tiếng gầm gừ hung dữ, chỉ là tiếng rồng ngâm trầm thấp, như tiếng khóc than.

Minh Hoàng nhìn thấy cảnh này, trong lòng không khỏi nặng trĩu.

Ngay lúc này, Lý Công Công vội vàng chạy tới, sắc mặt lo lắng: "Bệ hạ."

"Chuyện gì mà hốt hoảng vậy?" Giọng điệu của Minh Hoàng có chút nghiêm khắc, bởi vì tâm trạng hiện tại không tốt.

"Bẩm Bệ hạ, bài vị của các đời Tiên hoàng trong Tổ miếu, không rõ vì sao, đều đồng loạt ngã xuống.

Bài vị của Khai quốc tiên tổ, thậm chí còn nứt ra một đường."

"Cái gì?!"

Bách tính trong Phụng Thiên Thành, Trảm yêu nhân trong Trảm Yêu Ti, binh sĩ trấn thủ Tứ Vực, tất cả đều kinh hãi.

Vào khoảnh khắc Thiên Không xuất hiện biến động, không hiểu vì sao, trong lòng mọi người như thiếu đi một mảnh.

Một lão tướng trấn thủ biên cương hơn mười năm khải hoàn trở về, đột nhiên nước mắt lưng tròng. Bên cạnh, một bé gái hiếu kỳ hỏi: "Cha, cha, sao cha lại khóc?"

Lão tướng che ngực, muốn lau nước mắt, nhưng lại không sao lau sạch được.

"Cha cũng không biết tại sao, chỉ là cảm thấy trong lòng khó chịu."

Mà cảnh tượng tương tự, đang diễn ra ở khắp nơi trên Đại Càn.

Tứ Vực Tư Mệnh, không để ý đến Thiên Không biến động, nhìn về phía Phụng Thiên Thành.

Trấn Thần Ti Ngự bên Cửu Khúc Hà, không ngừng uống rượu, bình rượu bên cạnh hết bình này đến bình khác.

Ầm ầm!

Mây đen cuồn cuộn, Thiên Không đổ mưa như trút nước, dường như ngay cả trời đất cũng đang khóc.

Tần Phong đẩy cửa sổ Thái Bình Thư Viện ra, nhìn Thiên địa bị phá vỡ sau khe nứt, cả người đều chết lặng.

Cơ thể hắn run rẩy, trong lòng trống rỗng, như thể mất đi thứ gì đó vô cùng quan trọng.

Một học trò đột nhiên hỏi: "Tần sư, người... sao người lại khóc?"

"Ta, khóc?" Tần Phong đưa tay sờ lên má, nước mắt ướt lòng bàn tay.

Trong đầu hắn hiện lên bóng dáng Thiên Giám Quốc sư, hắn dường như đoán được điều gì đó, bất chấp gió to mưa lớn bên ngoài, tung người nhảy lên, bay về phía Hạo Văn Viện.

Bất chấp tiếng gọi của học trò phía sau, hắn không hề hay biết.

...

Dưới Đăng Thiên Lâu, các đệ tử của Thiên Giám Quốc sư đều tụ tập, ngay cả Nhã An cũng có mặt.

Ngục La ty Giáp Diện nhận lệnh Minh Hoàng, đến đây bái kiến Thiên Giám Quốc sư.

Tuy nhiên, tất cả bọn họ đều bị một kết giới vô hình chặn lại ở

tầng một Các lâu.

Phải biết rằng, trong khoảng thời gian này, ngoại trừ Tần Phong đã lên gặp Thiên Giám Quốc sư một lần, những người còn lại đã rất lâu không được lên đó.

Tiếng bước chân dồn dập vang lên, mọi người lần theo tiếng nhìn lại, liền thấy Tần Phong ướt sũng từ trên Thiên Không đáp xuống.

Rốt cuộc hắn lo lắng đến mức nào, mà ngay cả việc tránh mưa cũng quên mất... Nhã An mấp máy môi, cuối cùng cũng không lên tiếng, chỉ thở dài một hơi.

"Lão sư, Lão sư..." Tần Phong nhìn những người xung quanh, muốn có được câu trả lời.

Là đại sư huynh, Thẩm Lê lắc đầu: "Chúng ta bị kết giới chặn lại, còn chưa kịp lên."

Vừa dứt lời, kết giới đã chặn mọi người bấy lâu, bỗng nhiên từ từ mở ra.

Một giọng nói quen thuộc vang lên từ trên Các lâu: "Lên hết đi."

Mọi người nhìn nhau, rồi cùng nhau leo lên đỉnh Đăng Thiên Lâu.

Vẫn là bóng dáng áo trắng tóc bạc ấy, đứng bên lan can, đưa tay ra, nhìn mưa gió đầy trời.

Giống như hàng ngàn năm qua, dường như chưa từng thay đổi.

"Chuyện gì?" Thiên Giám Quốc sư chậm rãi xoay người, khuôn mặt quen thuộc hiện ra trước mắt mọi người.

Thẩm Lê cùng những người khác thấy vậy, không khỏi thở phào nhẹ nhõm, nhưng lại cảm thấy có gì đó không ổn.

Rõ ràng là giọng nói quen thuộc, rõ ràng là khuôn mặt quen thuộc, nhưng lúc này nhìn lại, sao lại có chút xa lạ?

"Đệ tử... chỉ là nhiều ngày không gặp Lão sư, có chút nhớ nhung."

"Đã gặp rồi, các ngươi có thể lui xuống." Thiên Giám Quốc sư thản nhiên lên tiếng.

Ngục La ty Giáp Diện quan sát một lúc, cung kính lui ra.

Thẩm Lê cùng những người khác nhìn nhau, rồi rời khỏi đỉnh lầu.

Chỉ còn lại Tần Phong đứng im tại chỗ.

Cho đến khi chỉ còn Tần Phong và bóng áo trắng, hắn mới nắm chặt tay, khó khăn hỏi: "Lão sư... Lão sư ở đâu?"

Câu hỏi khiến "Thiên Giám Quốc sư" có chút bất ngờ. Hắn xoay người, đi đến giữa đại sảnh, chậm rãi ngồi xuống, nhẹ giọng đáp: "Hắn nói không sai, ngươi quả thực khác biệt.

Một năm cuối cùng mà hắn dùng cái chết để đổi lấy, có lẽ thật sự có thể mang đến một tia hy vọng cuối cùng."

Ngẩng đầu nhìn vẻ mặt khiếp sợ và mờ mịt của Tần Phong, "Thiên Giám Quốc sư" lại lên tiếng: "Hắn tự hủy Mệnh Tinh, phá vỡ thế giới bản nguyên của Thiên địa bên kia.

Những con quái vật bất tử bất diệt không thể tùy ý thi triển thần thông nữa, tự nhiên cũng không còn sức mạnh để xâm chiếm thế giới này lần cuối.

Mà trong một năm này, ngươi phải..."

Lời còn chưa dứt, đã bị Tần Phong cắt ngang, hắn túm lấy cổ áo người áo trắng, tức giận nói: "Ngươi dựa vào đâu mà có thể thay thế hắn? Ngươi cũng xứng sao?!"

Từng nhiều lần giao dịch với Táng Thiên, hắn tự nhiên hiểu rõ, kẻ mạo danh trước mắt này chính là phân thân cuối cùng trong Nhất Khí Hóa Tam Thanh của Lão sư, cũng là kẻ cầm đầu Táng Thiên, là nguyên nhân gây ra vô số tai kiếp cho Thiên địa này.

"Thiên Giám Quốc sư" không cho là vậy, thản nhiên nói: "Ngươi có thể ra tay, với thực lực hiện tại của ta, cũng không phải là đối thủ của ngươi chỉ trong một chiêu.

Ngươi thậm chí có thể vạch trần sự thật hắn đã chết, công bố cho toàn thiên hạ, để hắn lưu danh sử sách, vạn người ca tụng.

Cho dù hành động này sẽ khiến lòng quân dao động, khiến lòng người hoang mang..."

Lấy giả thay thật, để thế nhân cho rằng Thiên Giám Quốc sư vẫn còn, để lòng người không tan rã, đây chính là mục đích của Lão sư. Cho dù là một mình cô độc chết đi, cho dù không ai khắc bia mộ cho hắn, cũng không tiếc... Tần Phong buông tay, nước mắt không ngừng tuôn rơi.

"Vậy, ta phải làm sao?"

Hắn tuyệt đối không thể để Lão sư chết vô ích.

Thái bình thịnh thế mà Thiên Giám Quốc sư mong muốn, hãy để hắn giúp ông ấy thực hiện.

Đó là bia mộ tốt nhất cho Lão sư...

Chương 862: Sự thật về Tam Giới

Táng Thiên Thủ Lĩnh phất tay áo, Quan Tinh Nghi chuyển động, đỉnh Đăng Thiên Lâu hiện ra một vùng sao trời.

Tần Phong phát hiện lúc này bản thân như đang ở giữa vũ trụ, xung quanh đều là tinh thần, mỗi tinh thần đều phản chiếu quá khứ của một người.

Nơi đó có người nông dân cần cù cày cấy.

Có ngư dân ngày ngày ra khơi, tối về nghỉ ngơi.

Có sơn tặc cướp bóc, có binh sĩ bảo vệ đất nước, đủ mọi loại người...

Vô số tinh thần lớn nhỏ này dường như là hình ảnh thu nhỏ của mảnh thiên địa này.

Tuy nhiên, đằng sau dòng sông sao đó dường như có một bóng đen mờ ảo, nó giống như thần ma, giống như kẻ thống trị.

Nó khẽ vung tay, hai tinh thần va chạm vào nhau, khiến bọn sơn tặc cướp bóc xâm nhập vào làng, giết sạch ngư dân trong làng.

Nó chỉ tay một cái, một tinh thần bị hủy diệt, cuộc đời mà tinh thần đó đại diện cho, trong nháy mắt sụp đổ.

Nó cứ nhìn xuống hàng tỷ sinh linh, dễ dàng quyết định vận mệnh của họ, vẻ mặt thờ ơ, như thể chỉ đang chơi một trò chơi bình thường.

"Hồng Mông chi sơ, thiên địa sơ khai, thế giới lúc bấy giờ không phân chia Tam Giới, mà đều ở trong một mảnh hỗn độn.

Có Tiên Thiên Nhất Khí sinh ra, phân âm dương, sinh lưỡng nghi, tạo tứ tượng, hóa vạn vật, tiếp đó thế giới hỗn độn bắt đầu sinh sôi nảy nở.

Ngoài Tiên Thiên Nhất Khí, còn có một Thiên Địa Bản Nguyên ban sơ nhất, ngây thơ như đứa trẻ, nhưng trong quá trình trưởng thành vạn năm, không ngừng sinh ra ý chí.

Nó đã chứng kiến biển đổi san bằng, nhật nguyệt luân chuyển, cũng chán ghét sinh lão bệnh tử, triều đại thay đổi.

Nó thở dài vì sự nhỏ bé của vạn vật, lại cảm thấy thiên địa đơn độc thật nhàm chán. Vì vậy, nó lấy bản nguyên của chính mình làm căn cơ, chia một thành ba.

Từ đó về sau, Tam Giới ra đời.

Lời nói đơn giản, nhưng lại giống như hồng thủy kinh đào, Tần Phong ngẩn người: "Vậy nên, thiên địa Tam Giới này, vốn là do Thiên Địa Bản Nguyên kia diễn hóa mà thành?"

Táng Thiên Thủ Lĩnh đi đi lại lại, vẻ mặt vô cùng ngưng trọng: "Ngươi đến Quỷ Giới cứu cha ngươi, để Quỷ Giới thoát khỏi diệt vong.

Lúc tiêu diệt Thiên Hồn, đã mở ra thông đạo một giới khác ngoài Tam Giới, để lộ ra một tia khí tức."

Cũng chính vì tia khí tức này, mà ta và Thiên Giám Quốc Sư bói toán được chân tướng của thiên địa.

Chân tướng đó chính là nguồn gốc của sự tuyệt vọng!

Ông hít sâu một hơi, chậm rãi nói: "Tam Giới này vốn không

phải là do trời đất sinh ra, mà là do Thiên Địa Bản Nguyên ban sơ nhất chia thành ba phần, ngưng tụ thành giới vực!

Nó chán ghét mảnh thiên địa này, nên muốn tái tạo Tam Giới, để vạn vật thiên địa trở về trạng thái ban sơ.

Đến lúc đó, sinh linh Tam Giới, sẽ không còn tồn tại!"

Tần Phong nghe vậy, trong lòng dâng lên sóng to gió lớn. Nếu thật sự là như vậy, những người mà hắn coi trọng, chẳng phải đều sẽ bị hủy diệt sao?

"Vậy nên Lão sư mới... tự mình bóp nát Mệnh Tinh, muốn cùng Thiên Địa Bản Nguyên kia cùng diệt vong?"

Trong mắt hắn, giới khác ngoài Tam Giới kia, thế giới vỡ vụn mà quỷ vật cư ngụ, chính là nơi Thiên Địa Bản Nguyên ban sơ nhất tọa lạc.

Chỉ tiếc...

Lão giả áo trắng lắc đầu, cười khổ: "Nếu thật sự đơn giản như vậy, ông ấy hà tất phải hy sinh tính mạng để kéo dài thời gian cho Tam Giới?"

Thiên Địa Bản Nguyên ban sơ nhất, không ở trong thế giới đó, nó vẫn luôn ở trong Phụng Thiên Thành, bị trấn áp ở tầng đáy nhất của Cửu Trọng Ngục!

Tần Phong trợn tròn mắt, vẻ mặt không dám tin, thứ thần kỳ như vậy, thứ có thể khống chế Tam Giới, vậy mà lại ở ngay dưới chân sao?!

"Đại Càn Tứ Vực vì sao phải dựng bia Trấn Long để trấn áp Long Mạch? Lại vì sao từ khi lập quốc đến nay, không tiếc công sức khai phá Quan Đạo?

Đó là vì muốn dẫn động lực lượng của Long Mạch, hội tụ về Phụng Thiên Thành, trở thành phong ấn trấn áp bản nguyên đó!"

"Mà Thiên Giám Quốc Sư và Trấn Thần Ti Ngự vì sao chưa từng bước chân ra khỏi Phụng Thiên Thành một bước, là vì giới vực của bọn họ đã sớm dung hợp thành một thể với Phụng Thiên Thành.

Chỉ có như vậy, mới có thể trong thời gian dài đằng đẵng, để cho tồn tại đáng sợ kia mãi mãi không thể thoát khỏi phong ấn. Thế nhưng...

Lão giả tóc bạc dừng một chút, thở dài: "Thiên Hồn của Quỷ Giới xuất thế, cộng thêm vạn năm qua, kết giới Tam Giới không ngừng suy yếu.

Những con quái vật hình thành từ ô uế của Thiên Đạo, đã có thể phá vỡ kết giới, đến được những nơi vốn không thể xâm nhập.

Chúng sẽ ăn mòn phong ấn của Cực Cảnh, không ngừng thôn phệ thế giới này, sau đó phá vỡ bia Trấn Long Bia và Long Mạch, giải trừ phong ấn.

Đến lúc đó, Thiên Địa Bản Nguyên kia sẽ xuất thế, Tam Giới cũng sẽ nghênh đón diệt vong."

"Ông ấy chính là nhìn thấy điểm này, mới không tiếc hy sinh tính mạng của bản thân, dẫn dụ Thiên Hồn cùng những tồn tại khác mở ra không gian kết giới, tự mình bóp nát Mệnh Tinh va chạm với bản nguyên thế giới đó.

Như vậy, những con quái vật kia mất đi thần thông bất tử bất diệt, sẽ không dám làm càn như vậy nữa."

Nghe được những lời này, hốc mắt Tần Phong đỏ hoe, chua xót trong lòng càng thêm mãnh liệt.

Hắn quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, mưa như trút nước, trên bầu trời, nơi khe nứt vỡ vụn, thế giới kia vẫn đang sụp đổ...

"Nếu những con quái vật kia đã mất đi thần thông, chúng ta hoàn toàn có thể tập hợp lực lượng Tam Giới, tiêu diệt toàn bộ chúng, sau đó gia cố phong ấn là được, vì sao chỉ còn một năm?" Tần Phong không khỏi thắc mắc.

"Phong ấn hình thành từ việc hội tụ Long Mạch thiên hạ, nếu không có lực lượng của Trấn Thần Ti Ngự và Thiên Giám Quốc Sư gia trì, chẳng khác nào một lớp giấy mỏng.

Hiện giờ Thiên Giám Quốc Sư đã chết, phong ấn chỉ còn mỗi Trấn Thần Ti Ngự trấn áp, căn bản không thể tiếp tục áp chế Thiên Địa Bản Nguyên.

Nhiều nhất chỉ còn một năm, nó có thể thoát khỏi phong ấn, một lần nữa xuất hiện trên thế gian.

Đến lúc đó, sẽ không ai là đối thủ của nó..."

Tam Giới này vốn là do nó mà tồn tại, muốn hủy diệt chẳng cần tốn chút sức lực nào!

"Nếu đã như vậy, ta còn có thể làm gì?" Tần Phong mờ mịt nói, đối phó với tồn tại như vậy, mọi sự giãy giụa dường như đều là vô ích.

"Trong cơ thể ngươi có Tiên Thiên Nhất Khí, đó là lực lượng duy nhất có thể chống lại Thiên Địa Bản Nguyên.

Nhưng hiện tại ngươi còn quá yếu, chỉ có bước vào Nhất Phẩm, bước vào Siêu Thoát Chi Cảnh, mới có thể có một tia hy vọng mong manh.

Ngươi phải đi một con đường Nhất Phẩm chưa từng có ai đi qua, lấy nguyện lực chúng sinh Tam Giới làm nền tảng, con đường

thiên hạ!"

"Con đường thiên hạ?" Tần Phong lẩm bẩm lặp lại.

"Con đường này không dễ đi, thời gian dành cho ngươi cũng không còn nhiều, nhưng mà...

Còn một cách cuối cùng, chỉ là cách này nguy hiểm vô cùng."

"Cách gì?"

Lão giả tóc bạc nhìn Tần Phong, chần chừ một chút, cuối cùng nói: "Bỏ đi nhục thân, dùng thần hồn tiến vào Hoàng Tuyền của Quỷ Giới, trong vòng một năm trải qua trăm kiếp luân hồi, lĩnh ngộ chúng sinh thiên hạ.

Nếu có thể thần hồn bất diệt, dung hợp lại với nhục thân, là có thể dùng con đường thiên hạ bước vào Nhất Phẩm Siêu Thoát Chi Cảnh!"

...

Tần Phong rời khỏi Hạo Văn Viện, cùng Nhã An trở về Tần phủ.

Nhã An thấy vẻ mặt của hắn, lo lắng hỏi: "Tướng công, chẳng lẽ Lão sư đã nói gì với chàng? Từ lúc từ Đăng Thiên Lâu trở về, chàng luôn tâm trạng bất ổn."

Tần Phong hoàn hồn, yên lặng nhìn Nhã An, khiến nàng trong lòng dâng lên nỗi bất an khó hiểu.

Như thể nàng sắp mất đi tướng công của mình, không bao giờ còn gặp lại nữa.

"Ta muốn nhờ Lão sư tính toán xem phu nhân có thể sinh được mấy đứa con, kết quả bị ông ấy gõ đầu, nên mới suy nghĩ lung tung.

Lời tiên đoán của Tam sư huynh nàng cũng biết, nhưng thiên địa chứng giám, ta chỉ yêu ba vị phu nhân là các nàng!"

Nhã An nghe vậy, khuôn mặt xinh đẹp bỗng chốc đỏ bừng, nàng khẽ mắng: "Tướng công trước kia chắc chắn cũng nói với Kiếm Ly tỷ và Phi Lan tỷ như vậy, lời của chàng căn bản không thể tin được!"

Tần Phong nhớ lại một chút, không khỏi có chút chột dạ, hình như thật sự là như vậy...

Hắn đưa tay vuốt ve tóc mai của Nhã An, cảm nhận hương thơm nhàn nhạt và hơi ấm trên người nàng, trong đầu lại nghĩ đến những lời đã nghe được trong Đăng Thiên Lâu.

Đó không phải là một lựa chọn.

Chương 863: Đồng hành trước khi lên đường

Kể từ khi Thiên Giám Quốc Sư dùng chính Mệnh Tinh của mình để phá vỡ bản nguyên thế giới của quỷ vật, Thiên Hồn và những kẻ khác liền án binh bất động, không còn hành động như trước nữa.

Vùng đất hoang vu tối tăm, Vực Sâu vô tận nhuốm đầy màu đỏ máu, số lượng quái vật bất tử bất diệt giảm mạnh.

Chúng không còn có thể sinh sôi nảy nở vô tận nữa, chỉ còn lại những con hiện có.

Điều này cũng có nghĩa là thần thông thay người chết bất tử bất diệt đã bị hạn chế rất nhiều, nếu liên tục bỏ mạng, vậy thì sẽ thật sự biến mất khỏi Tam Giới!

Thiên Hồn vung tay, con mắt khổng lồ bị hất văng, đập vỡ một khối thiên thạch khổng lồ đang bay.

"Nếu không phải tên ngu xuẩn này, cục diện đã không trở nên như vậy! Ban đầu chỉ cần một tháng, là có thể giải thoát hoàn toàn cho vị đại nhân kia, giờ lại xa vời vô vọng!"

Những kẻ khác cũng lạnh lùng nhìn Thiên Đồng, vô số khuôn mặt trên cơ thể đều là vẻ mặt lạnh lùng và khinh thường.

Cơ thể nứt toác của Thiên Đồng tuôn ra máu đen, trước đó giao thủ với Thiên Giám Quốc Sư, vốn đã bị trọng thương, giờ lại càng thêm trầm trọng.

Với trạng thái hiện tại, nó không còn cách nào bói toán thiên

cơ như trước nữa.

"Lần này là lỗi của ta, lại trúng kế đánh tráo của hắn, nhưng xét về kết quả, vẫn là lợi nhiều hơn hại.

Thiên Giám Quốc Sư đã chết, phong ấn của Phụng Thiên Thành chắc chắn bị suy yếu, chỉ dựa vào Trấn Thần Ti Ngự một mình, nhiều nhất cũng chỉ duy trì được một năm.

Trong một năm này, chúng ta có thể tạm thời dưỡng sức, chờ đến khi Nguyên Thủy Thiên Đạo Bản Nguyên xuất thế, chính là lúc Tam Giới mở ra."

Sắc mặt Thiên Hồn vẫn khó coi, vốn chỉ cần một tháng, giờ lại bị kéo dài thành một năm!

Nhưng theo tình hình hiện tại, chúng cũng thực sự không còn cách nào khác.

.....

Vết nứt của thế giới vỡ vụn, giống như một vết sẹo không thể biến mất, luôn lơ lửng trên đỉnh đầu Tam Giới, khiến chúng sinh lo lắng bất an.

Mỗi khi nhìn về phía vết nứt đó, họ như đang nhìn chằm chằm vào Vực Sâu, tiếng gầm rú ghê rợn phát ra từ đó, giống như lời đếm ngược cho ngày tận thế.

La Sát nhất tộc dung hợp với quái vật, bắt đầu mất kiểm soát cơ thể, phát động tấn công Đại Càn Tứ Vực.

Mà La Sát Nữ Vương vì bảo toàn bản thân, trực tiếp lựa chọn hợp tác với Đại Càn, trở thành lực lượng chủ lực tiêu diệt mối đe dọa này.

Thiếu đi sự hỗ trợ của Thiên Đồng, quái vật mất đi thần thông

bất tử, mối đe dọa nhanh chóng được giải trừ bởi liên minh các thế lực, không gây ảnh hưởng lớn đến Đại Càn.

Tam Giới dường như bước vào thời kỳ yên bình ngắn ngủi, nếu không có vết nứt trên đỉnh đầu kia.

.....

Trong Tần phủ, Nhã An lo lắng gặp mặt Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan.

"Hai vị tỷ tỷ, không cảm thấy gần đây phu quân có gì bất thường sao?"

Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan nhìn nhau, người sau trầm ngâm một lát, rồi nói: "Phu quân quả thực lợi hại hơn trước một chút, nhất là vào buổi tối."

Nhã An nghe vậy, khuôn mặt ửng đỏ, loại chuyện này có thể tùy tiện nói ra sao? Tuy rằng nói là sự thật, nhưng đối với nàng mà nói, cũng không khác biệt gì mấy, dù sao nàng cũng không thể kiên trì được bao lâu...

Lắc đầu xua đi suy nghĩ xấu hổ, nàng nghiêm mặt nói: "Ta không nói đến những thứ này, mà là kể từ sau khi phu quân từ Đăng Thiên Lâu trở về, hắn liền không rời khỏi Tần phủ nữa, mà là luôn ở cùng chúng ta, hai vị tỷ tỷ không phát hiện sao?"

Lời này vừa nói ra, Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan bắt đầu nhớ lại trải nghiệm mấy ngày nay.

Trước đây, họ vẫn luôn đắm chìm trong tu luyện, ngược lại không mấy chú ý đến việc chăm sóc con cái. Dù sao hai đứa nhỏ đều có người nhà mẹ đẻ chăm sóc, hơn nữa phu quân cũng bận rộn đủ thứ, thường xuyên phải ra ngoài, ở nhà hay không cũng chẳng khác gì.

Thế nhưng được nhắc nhở như vậy, dường như đúng là như Nhã An nói.

Liễu Kiếm Ly khẽ nhíu mày, sống cùng Tần Phong ngần ấy năm, nàng quá hiểu tính cách của hắn. Bình thường xuất hiện tình huống này, chỉ có thể nói lên một điều, hắn lại muốn đi làm chuyện nguy hiểm gì đó, hơn nữa còn muốn giấu diếm họ!

Thương Phi Lan thấy sắc mặt nàng, cũng lập tức hiểu ra, sắc mặt lạnh lùng đáng sợ.

"Đi, đi tìm hắn!"

.....

"Cưỡi ngựa nào! Cưỡi ngựa nào!" Tần Tiêu ngồi trên lưng Tần Phong, lắc lư trước sau, chơi đùa vui vẻ.

Tần Lam ở bên cạnh bĩu môi, mút ngón tay, vẻ mặt ghen tị, không khỏi nói: "Phụ thân, phụ thân, con cũng muốn cưỡi ngựa!"

Tần Tiêu phồng má nói: "Không được, phụ thân là của ta!"

Lời còn chưa dứt, Tần Phong đứng dậy, hất cậu bé xuống đất. Tần Tiêu ngồi trên mặt đất, khuôn mặt nhỏ nhắn ngơ ngác.

Đùa gì vậy, quần bông rách gió sao có thể so sánh với áo bông nhỏ... Tần Phong bế Tần Lam, cô bé có hai cái sừng nhỏ trên trán, cọ cọ vào má cô, đặt cô bé lên vai, nâng cao lên.

Tần Tiêu tức giận, đứng dậy, bắt đầu dùng đầu húc tấn công, nhưng lại bị Tần Phong ấn một cái lên trán. Dù cậu bé có vung tay múa chân thế nào, cũng không thể tiến thêm được chút nào, uất ức đến sắp khóc.

Lúc này, ba bóng người đi tới. Tần Tiêu liếc mắt nhìn thấy, mang theo giọng điệu nức nở nói: "Mẹ, nhị nương, tam nương, cha

bắt nạt con!"

Tiểu tổ tông của ta... Tần Phong rùng mình một cái, vội vàng ngồi xổm xuống, ôm cậu bé dỗ dành: "Cha đùa với con thôi, ngoan nào."

Cảm nhận được ánh mắt của ba vị phu nhân, Tần Phong chỉ cảm thấy da đầu tê dại. Đây là muốn Tam Đường hội thẩm sao?

Liễu Kiếm Ly khẽ mím môi: "Ngưng Sương, muội dẫn Tiêu Nhi và Lam Nhi đi trước đi, chúng ta có chuyện muốn nói riêng với phu quân."

Lam Ngưng Sương cảm nhận được bầu không khí căng thẳng, cũng không dám hỏi nhiều, một tay dắt một đứa, chậm rãi đi ra khỏi phòng.

Rầm!

Cửa sổ đóng sầm lại, bầu không khí trở nên yên tĩnh đến mức có chút kỳ lạ.

"Nương tử, sao vậy?" Giọng Tần Phong có chút run rẩy.

"Chàng lại muốn làm gì?" Liễu Kiếm Ly nhìn đối phương, thần sắc bình tĩnh, nhưng ánh mắt ẩn chứa cảm xúc khó tả.

Nàng nghe Nhã An kể lại mọi chuyện, cảm nhận được nỗi đau xót trong lòng khi vết nứt xuất hiện.

Kết hợp mọi chuyện lại, không khó để phán đoán, Thiên Giám Quốc Sư đã xảy ra chuyện, mà thế giới khác sau vết nứt, có lẽ chính là nguy cơ diệt vong treo lơ lửng trên đầu bọn họ.

Ánh mắt Tần Phong đảo qua ba vị nương tử, ánh mắt nóng bỏng khiến hắn không khỏi cười khổ.

"Ban đầu là muốn ngày mai trước khi rời đi, sẽ nói với các

nàng, xem ra là không thể không nói trước..."

Trên thực tế, sau khi biết được sự thật từ Táng Thiên Thủ Lĩnh, hắn đã liên lạc với Quỷ chủ.

Hắn sẽ theo con đường kia, rút Thần hồn ra khỏi cơ thể, bước lên Hoàng Tuyền Lộ, dù phía trước mịt mờ, dù nguy hiểm rình rập.

Bởi vì hắn muốn cứu vớt Tam Giới, cứu vớt thế giới mà người hắn yêu thương đang sống.

Mấy ngày nay, hắn cũng muốn được ở bên cạnh người nhà thêm một chút trước khi khởi hành.

Biết được ngọn ngành câu chuyện, Liễu Kiếm Ly cùng hai người kia đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

"Phu quân, chàng..."

Chương 864: Chia tay

Là một võ phu, Liễu Kiếm Ly hiểu rõ hơn ai hết sự nguy hiểm khi thần hồn và nhục thân tách rời.

Thường thì, thần hồn của võ phu rời khỏi nhục thân một ngày, khả năng cao là không thể trở về.

Dù Văn Thánh Đạo Giả chủ tu Thần Hải, thần hồn vượt xa người thường, nhưng rời khỏi cơ thể một năm, đó là khái niệm gì?

Hơn nữa, đó còn không phải là trong tình huống an toàn, mà là để thần hồn tiến vào Hoàng Tuyền - nơi được mệnh danh là bờ bên kia của sinh tử!

Hành vi này, rõ ràng chẳng khác nào tự tìm đường chết!

"Ta không đồng ý!" Thương Phi Lan nhíu chặt mày, đôi mắt màu xanh nhạt nhìn chằm chằm Tần Phong, giọng nói lạnh lùng đến mức có chút sắc bén.

Nhã An đứng bên cạnh, tay phải che miệng, hai mắt đỏ hoe, phủ một lớp sương mù.

So với hai người họ, Liễu Kiếm Ly lại tỏ ra bình tĩnh hơn nhiều, chỉ là dưới lớp tay áo trắng, bàn tay nắm chặt Nhu Di cũng thể hiện tâm trạng của nàng lúc này.

Nàng ngẩng đầu nhìn Tần Phong, thản nhiên hỏi: "Không đi là không được sao?"

Tần Phong nhìn ba vị phu nhân, nhẹ nhàng gật đầu.

"Nếu chúng ta nhất quyết không cho chàng đi thì sao?" Liễu

Kiếm Ly mấp máy môi, trong lời nói ẩn chứa một tia uy hiếp.

Bên cạnh nàng, kiếm hộp rung động, Tử Điện Thần Quân và Hàn Thủy Ngâm đều phát ra tiếng kiếm reo thanh thúy.

Thương Phi Lan và Nhã An ở bên cạnh cũng có động tác, một người Long khí quanh quẩn, phát ra tiếng long ngâm, uy nghi không cần giận dữ.

Người còn lại Hồng Mông tiên khí xoay tròn trên tay, hai mắt phát ra ánh sáng trong veo, hiển nhiên là muốn thi triển một loại Tiên Pháp nào đó.

"Ta nhất định phải đi."

Lời vừa dứt, sắc mặt ba người đều biến đổi.

Nhã An ra tay trước, Hồng Mông tiên khí dâng trào, hóa thành quyển trục. Trên quyển trục, chữ vàng nhảy động, sau đó như xiềng xích, quấn về phía Tần Phong.

Đây là Tiên Pháp - Kim Tự Phong Ấn!

Tần Phong phất tay phải, Âm Dương Đạo Tắc hiển hóa, trong nháy mắt đã nuốt chửng Kim Tự Phong Ấn.

Sóng chưa kịp yên sóng đã nổi lên, Thương Phi Lan không biết từ lúc nào đã xuất hiện sau lưng hắn. Trên cánh tay trắng nõn, vảy rồng màu bạc hiện ra, Long khí hóa thành cầu vồng muốn trói buộc hắn.

Tần Phong không quay đầu lại, dưới chân Bạch Quang sáng lên, một trận pháp lập tức thành hình.

Trong chớp mắt, hắn đã đổi vị trí với Thương Phi Lan, né tránh được thế công của nàng.

Liễu Kiếm Ly ra tay, Kiếm Vực bao phủ, bao trùm căn phòng,

kình khí uy áp mạnh mẽ như núi lở.

Tần Phong khẽ hạ hai vai xuống, có chút kinh ngạc nhìn Liễu Kiếm Ly. Thực lực như vậy, quả nhiên không hổ danh Kiếm Thần trẻ tuổi nhất từ trước đến nay.

Keng!

Hai thanh thần kiếm đồng thời xuất khỏi vỏ, với tốc độ cực nhanh lao về phía Tần Phong.

Hai thanh kiếm này không nhằm mục đích làm hắn bị thương, mà chỉ muốn khóa chặt động tác của hắn, khiến hắn bị khống chế.

Thương Phi Lan và Nhã An đều biết thực lực của Kiếm Ly, cho dù phu quân là Nhị phẩm, hắn cũng không phải là đối thủ của nàng.

Thế nhưng, điều tiếp theo lại khiến đôi mắt đẹp của hai người không khỏi mở to.

Tần Phong chỉ đưa hai ngón tay ra, đã kẹp chặt hai thanh thần kiếm, không thể nhúc nhích thêm một bước.

"Nương tử, đủ rồi." Hắn bất đắc dĩ thở dài.

Liễu Kiếm Ly đứng dậy, ánh mắt phức tạp.

Chỉ nghe thấy một tiếng "vút".

Hai thanh thần kiếm đồng thời bay về kiếm hộp, sóng gió vừa rồi như chưa từng xảy ra.

"Phu quân, rốt cuộc đã trải qua bao nhiêu sinh tử hiểm nguy, mới có được thực lực như ngày hôm nay..."

Nhớ lại lần đầu gặp mặt, đối phương cũng chỉ là một thư sinh yếu đuối vừa mới bước chân vào Văn Thánh đạo thống.

Thế nhưng chỉ trong vài năm ngắn ngủi, lại có thể dễ dàng chặn đứng thế công của ba người, tỏ ra ung dung tự tại.

Thương Phi Lan và Nhã An nghe vậy, cũng không khỏi xúc động.

Bao nhiêu lần rồi, mỗi khi gặp nguy hiểm, trước mặt họ luôn có một bóng dáng quen thuộc kiên quyết chắn trước...

"Đã là nguy cơ của Tam Giới, tự nhiên nên có người của Tam Giới cùng nhau ứng phó.

Tiên Giới có Thiên Đế, Quỷ Giới có Quỷ chủ, Trấn Thần Ti Ngự vẫn còn tọa trấn Phụng Thiên Thành.

Chẳng lẽ như vậy, cũng không thể ứng phó với nguy cơ một năm sau?" Thương Phi Lan nói.

Nhã An cũng lên tiếng: "Cái tồn tại kia đã bị trấn áp vạn năm, có lẽ thực lực đã sớm suy yếu.

Cho dù thoát khỏi phong ấn, một lần nữa xuất hiện, cũng chưa chắc có thể đối phó với chúng sinh Tam Giới."

"Phu quân, chàng không cần thiết..."

Lời còn chưa dứt, đã bị Tần Phong giơ tay ngắt lời. Bọn họ không nhìn thấy hình ảnh hiển thị trên đỉnh Đăng Thiên Lâu, tự nhiên không biết Thiên Đạo Bản Nguyên kia rốt cuộc đáng sợ đến mức nào.

Tần Phong không giải thích nhiều, mà ra hiệu ba vị phu nhân ngồi xuống, sau đó trò chuyện về những chuyện cũ: hình ảnh gặp gỡ năm xưa, khoảnh khắc tình ý nồng nàn.

Sự cảm động khi thổ lộ tâm tình.

Mặc dù đã qua rất lâu, nhưng dường như vẫn còn nguyên vẹn.

Lời nói rơi xuống, ba vị phu nhân đều không lên tiếng. Tần Phong biết, bọn họ cũng chìm đắm trong những điều tốt đẹp của quá khứ không thể tự thoát ra được, cũng chỉ có như vậy, mới có thể làm nhạt đi nỗi đau sắp phải chia ly.

Ai ngờ -

Liễu Kiếm Ly thản nhiên nói: "Thì ra, chàng và Phi Lan cùng Nhã An đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, mà ta không biết."

Thương Phi Lan lạnh lùng nói: "Khoảng thời gian ta không có mặt, chàng và Kiếm Ly tỷ thật là ngọt ngào, còn để cho người nào đó thừa cơ hội."

Nhã An vẻ mặt thờ ơ, nghe những lời bóng gió không liên quan đến mình, trong lòng nàng cũng có chút khó chịu.

Tần Phong vẻ mặt ngây ngốc, không phải, mấy người có phải là đang chú ý sai trọng điểm rồi không?

Nghe những hồi ức này, chẳng lẽ các nàng không cảm động sao?

...

Đêm đã khuya, Tần Phong nhìn ánh trăng mờ ảo ngoài cửa sổ, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Qua đêm nay, hắn sẽ phải lên đường đến Hoàng Tuyền của U Minh Quỷ Giới, không biết tương lai sẽ ra sao.

Điều khiến hắn cảm thấy kỳ quái là, sau khi chia tay với ba vị phu nhân vào ban ngày, hắn không còn gặp lại họ nữa. Chẳng lẽ họ vẫn còn đang tức giận vì những hồi ức xưa?

Lòng dạ phụ nữ, thật sự là khó đoán... Tần Phong bất đắc dĩ lắc đầu.

Đúng lúc này, cửa phòng bị đẩy ra nhẹ nhàng. Tần Phong nghiêng đầu nhìn lại, theo thời gian suy đoán, đêm nay hẳn là Thương Phi Lan đến mới đúng.

Thế nhưng nhìn thấy ba bóng người ở cửa, cùng với bát thuốc trong tay Kiếm Ly, hắn hoàn toàn ngây người.

Đặc biệt là sắc mặt của ba vị phu nhân, dưới ánh lửa, đỏ bừng lên.

Chẳng lẽ nói, chẳng lẽ...

Tần Phong nuốt một ngụm nước bọt, cả người đều lộ vẻ vô cùng căng thẳng.

"Nương tử, các nàng đây là..."

"Phu quân, nên uống thuốc rồi."

Cho dù Lữ Bố có tư thế oai hùng, nhưng vẫn không địch lại ba người vây công.

Huống chi với chiến lực của Tần Phong, còn lâu mới đạt đến trình độ của Lữ Bố, bị đánh cho tan tác cũng là điều dễ hiểu...

Hắn chỉ hận mình không thể giống như Triệu Tử Long ở Trường Bản Pha, xông vào giết địch bảy lần.

Nhưng cũng may bốn quân giao chiến, đều chú trọng đến chuyện điểm đến là thôi, chưa thực sự làm tổn thương đến gốc rễ.

Trận chiến kéo dài đến tận khuya mới kết thúc.

Ánh trăng bên ngoài chiếu qua khe cửa sổ, rơi xuống đầu giường.

Sự mệt mỏi của Tần Phong biến mất, hắn mở mắt, gật đầu với Thất Thải Giác Bạch Lộc, bày tỏ lòng biết ơn.

Sau đó, Thần Hải dâng trào, Thần hồn rời khỏi cơ thể, hóa thành một bóng hình mờ ảo bên cạnh giường.

Hắn nhìn ba vị phu nhân với ánh mắt tràn đầy yêu thương.

"Ta đi đây."

"Được gặp gỡ, quen biết và yêu các nàng, ta thực sự rất hạnh phúc."

Nói xong, hắn phất tay phải, thông đạo đến Quỷ Giới mở ra. Một bàn tay đen đúa thò ra, kéo Thần hồn của hắn vào Quỷ Giới, biến mất tăm.

Liễu Kiếm Ly và Thương Phi Lan đồng thời mở mắt, hốc mắt đỏ hoe.

Chỉ có Nhã An vì quá mệt mỏi, vẫn nằm trên giường, thở nhẹ nhàng...

Chương 865: Trước khi phu quân trở về, ta thay chàng bảo vệ thiên hạ

“Con đã suy nghĩ kỹ chưa?”

“Cha, con đã suy nghĩ kỹ rồi.”

Nhìn dòng Hoàng Tuyền vô biên vô tận, chứng kiến cảnh tượng vong hồn gào thét giãy giụa, trong mắt Tần lão gia tràn đầy vẻ lo lắng.

Sau khi biết được ngọn nguồn sự việc, phản ứng đầu tiên của ông đương nhiên là ngăn cản. Nhưng hổ phụ sinh hổ tử, đối phương đã liên lạc với Quỷ chủ đến đây, chắc chắn là đã chuẩn bị kỹ càng.

Thần hồn của Tần Phong trước dòng Hoàng Tuyền hung dữ, tỏa ra ánh sáng thánh khiết như ánh trăng sáng.

Đó là Thất Thải Giác Bạch Lộc tiền bối, dùng Nguyệt Hoa đạo tắc để bảo vệ thần hồn của hắn.

Nếu không, cho dù thần hồn của hắn vượt xa Văn Thánh Đạo Giả bình thường, cũng không thể trụ vững trong Hoàng Tuyền suốt một năm.

Quỷ chủ ngẩng đầu nhìn thoáng qua, thần sắc bình tĩnh, nhưng trong mắt lại mang theo một tia phức tạp.

“Ta có thể dùng lực lượng vô thượng giúp ngươi tiến vào Hoàng Tuyền, để ngươi trải nghiệm trăm kiếp nhân sinh.

Tuy nhiên, ngươi nên biết rõ sự nguy hiểm của phương pháp này.

Ngươi sẽ phải đối mặt với sự xé rách của Hoàng Tuyền, sự tra tấn của vong hồn, và phải giữ vững bản tâm trong Bách thế luân hồi vô tận. Nếu không, ngươi sẽ chìm đắm trong đó, rơi vào ảo cảnh không tồn tại mà không thể thoát ra được, ý thức sẽ không bao giờ tỉnh táo lại nữa.

Thần hồn của ngươi sẽ bị bào mòn hết, nhục thân của ngươi cũng sẽ mục nát, sau đó biến mất khỏi Tam Giới hoàn toàn!

Tần Phong thở ra một hơi, khẽ gật đầu: "Ta biết."

Những chuyện này, hắn đã sớm biết được từ Táng Thiên Thủ Lĩnh, đến đây vốn mang theo quyết tâm và dũng khí to lớn.

Quỷ chủ nghe vậy, thần sắc động dung, tự giễu nói: "Tai kiếp của Tam Giới, đáng lẽ phải do những lão già chúng ta gánh vác, không ngờ, hy vọng cuối cùng lại đặt trên vai tiểu tử ngươi.

Thôi được, trước khi tên kia xuất thế, ngươi cứ yên tâm, Tam Giới nhất định sẽ bình an vô sự.

Còn sau khi xuất thế... bản tọa cũng muốn xem thử, Thiên Đạo Bản Nguyên ban sơ, rốt cuộc có thực lực như thế nào."

"Ta đi đây." Tần Phong cười nhẹ một tiếng, rõ ràng là tình thế tương đương với việc đi chịu chết, nhưng hắn lại tỏ ra ung dung tự tại.

Lao mình nhảy xuống, Hoàng Tuyền không hề dâng lên bọt nước, chỉ là tiếng kêu thét của vong hồn càng thêm chói tai.

Một đạo Phật Quang không rõ xuất xứ lướt đến, chui vào trong Hoàng Tuyền, giống như kim chung tráo, bảo vệ thần hồn của Tần Phong, chống đỡ sự xâm nhập của vong hồn.

“Chư Phật hồng nguyện chi lực...” Quỷ chủ lẩm bẩm, quay đầu nhìn về hướng Phật Quang bắn tới, đó là khe nứt giữa Quỷ Giới và Nhân Gian.

Cùng lúc đó, Nam Vực Cực Cảnh, bên ngoài màn đêm, không biết bao nhiêu pho tượng Phật bỗng nhiên vỡ vụn, ý thức của chúng cũng hoàn toàn tiêu tán trong Tam Giới.

Chỉ có một tiếng Phật âm nhẹ nhàng vang vọng - “Ta không vào địa ngục, ai vào địa ngục?”

Tầng đáy nhất của Cửu Trọng Ngục, một đôi mắt màu vàng sáng lên, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, trong mắt nó, Tam Giới giống như biển sao, tương lai sẽ đi về đâu, chẳng qua chỉ là chuyện nó muốn làm gì thì làm.

Nhưng kỳ lạ thay, lại có một gợn sóng nổi lên, lan ra ngoài trên biển sao, bình tĩnh đến mức dường như có thể bỏ qua.

“Biến số?” Giọng nói lãnh đạm mang theo một tia khó hiểu, cuối cùng lại biến thành tiếng cười khinh thường.

“Không có gì khiến người ta tuyệt vọng hơn là chờ đợi cái chết.”

“Khoảng thời gian cuối cùng, nếu cứ bình bình đạm đạm thì cũng vô vị, chi bằng kiếm chút niềm vui.”

Lời nói vừa dứt, biển sao bắt đầu nổi sóng, ngày càng dữ dội.

Gần như cùng lúc đó, những cường giả từ Tam phẩm trở lên trong Tam Giới dường như đều nhận ra dị biến.

Nhưng ngẩng đầu nhìn lên, ngoài khe nứt của thế giới vỡ vụn kia, mọi thứ vẫn bình thường.

...

Thời gian thấm thoát thoi đưa, Liễu Kiếm Ly cùng hai người kia vẫn luôn thay phiên nhau ở bên cạnh nhục thân của Tần Phong, chăm sóc tỉ mỉ, tuyệt đối không cho phép xảy ra bất kỳ sơ suất nào.

Bởi vì bọn họ biết rõ, nếu nhục thân của phu quân bị hủy, thần hồn không thể trở về, nhất định sẽ chết.

Nhã An dùng khăn nóng thấm ướt, cẩn thận lau mặt cho Tần Phong, trong mắt tràn đầy vẻ đau lòng: "Thần hồn dù đã tách khỏi nhục thân, nhưng trong bóng tối cũng tự có cảm ứng.

Khoảng thời gian này phu quân luôn cau mày, thần sắc cũng càng ngày càng khó coi, chẳng lẽ là thần hồn đã xảy ra chuyện gì ở Hoàng Tuyền?"

Thương Phi Lan đáp: "Ta đã hỏi lão tổ trong nhà, biết được một số chuyện về Quỷ Giới Hoàng Tuyền. Thiên địa đạo tắc của Quỷ Giới đã mất kiểm soát, con đường luân hồi chuyển thế bị đóng, vong hồn bị dồn ứ trong Hoàng Tuyền.

Oán hận tích tụ ở đó quá nồng đậm, cho dù thần hồn của phu quân có người ngoài bảo vệ, khi trải qua trăm kiếp, vẫn sẽ bị ảnh hưởng."

"Nếu như sinh ra tâm ma..."

Lời nói dừng lại, nàng không dám nói tiếp.

"Nếu như sinh ra tâm ma thì sẽ như thế nào?" Liễu Kiếm Ly bước vào phòng, lên tiếng hỏi.

Trong đôi mắt màu xanh nhạt của Thương Phi Lan thoáng qua một tia không đành lòng: "Phu quân sẽ chìm đắm trong ảo cảnh, thần hồn sẽ không bao giờ trở lại."

Nói xong, căn phòng chìm vào tĩnh lặng, ngay cả tiếng thở

cũng trở nên rõ ràng.

Lam Ngưng Sương đang thu dọn bộ trà ở bên cạnh, nàng nhìn cô gia, trong mắt tràn đầy vẻ lo lắng, nhưng miệng lại an ủi: “Cô gia, người nhất định sẽ không sao đâu.”

“Ừm.” Liễu Kiếm Ly tiến lại gần, tay phải khẽ vuốt ve khuôn mặt của Tần Phong, vén gọn những sợi tóc trên trán hắn.

Lam Ngưng Sương lại hỏi: “Tiểu thư, tình hình ở Liễu phủ bên kia thế nào rồi?”

Động tác trên tay Liễu Kiếm Ly hơi khựng lại, giọng nói mang theo chút mệt mỏi: “Từ một tháng trước, Đại Càn Tứ Vực đồng thời xuất hiện biến cố.

Người chết biến thành thi quỷ, hơn nữa còn lây nhiễm ra ngoài với tốc độ kinh người, đã có không ít thành trì thất thủ.

Minh Hoàng hạ lệnh, phái quân đội Đế Đô đi hỗ trợ, nhất định phải tiêu diệt toàn bộ thi quỷ. Thần Hầu Quân của cha ta cũng ở trong đó.

Mấy người nghe vậy, sắc mặt đều vô cùng khó coi.

Nằm giữa ranh giới sinh tử, thi quỷ là thứ ô uế bị nhiễm oán hận của thế tục, là thứ tồn tại không được Tam Giới cho phép.

Trước đây, chỉ cần xuất hiện một con, cũng đủ khiến một phương kinh hồn bạt vía. Vậy mà bây giờ, lại đồng thời bùng phát tai họa thi quỷ ở Tứ Vực?

Thương Phi Lan nghĩ đến lần đó, nếu như nàng không dâng Long Châu ra, phu quân nhất định sẽ chết...

“Chẳng lẽ đây là một loại điềm báo nào đó sao?” Lam Ngưng Sương không khỏi hỏi.

Nhã An thần sắc phức tạp: “Kết quả bói toán của ta là, tương lai bị màn đen bao phủ, cho đến một năm sau thì bị huyết quang bao trùm. Trong những hình ảnh rời rạc ở giữa, thứ nhìn thấy được là thi thể khắp nơi, xương trắng chất thành núi.”

Liễu Kiếm Ly nghe vậy, liền nói: “Ngưng Sương, mang kiếm hộp đi theo ta rời khỏi Phụng Thiên Thành.”

Mấy người nghe vậy đều sửng sốt.

“Tiểu thư muốn làm gì?” Lam Ngưng Sương khó hiểu hỏi.

“Phu quân vì thiên hạ này, liều mạng đánh cược một tương lai mịt mù.

Ta là thê tử, ít nhất phải thay chàng bảo vệ thiên hạ này trước khi chàng trở về.”

“Ta đi cùng Kiếm Ly tỷ.” Thương Phi Lan đứng thẳng người, nhưng thấy đối phương lắc đầu.

“Tuy trong Phụng Thiên Thành có Trấn Thần Ti Ngự tọa trấn, nhưng không ai có thể đảm bảo sẽ không xảy ra bất trắc. Muội ở lại đây với Nhã An, bảo vệ nhục thân cho phu quân.”

Thương Phi Lan còn muốn nói thêm điều gì đó, nhưng khi đối diện với ánh mắt của Liễu Kiếm Ly, những lời ấy lại nuốt trở về, cuối cùng chỉ còn lại một câu: “Một đường bình an.”

Không lâu sau, bên ngoài Phụng Thiên Thành, tiếng đồn ầm ĩ.

Một nữ tử áo trắng như tuyết, mỗi lần xuất hiện, bên tai liền vang lên tiếng sấm sét gầm rú, tiếng nước chảy róc rách.

Kiếm của nàng sắc bén vô cùng, đi đến đâu, yêu ma quỷ quái đều phải tránh xa, không biết đã cứu giúp bao nhiêu bá tánh và tướng sĩ...

Chương 866: Ngày Tận Thế Cận Kề

Thời gian như nước chảy, thoảng chốc trôi qua, Tam Giới đã xảy ra thay đổi long trời lở đất.

Nhân Gian sau khi tai họa thi quỷ bùng phát, lòng người hoang mang. Mặc dù có Đại Càn Tứ Vực Trảm Yêu Ti cùng Phụng Thiên Thành tướng sĩ xuất chiến, khu vực an toàn của Tứ Vực vẫn bị thu hẹp không ngừng.

Địa Cấp Thành Trì trở xuống gần như thất thủ toàn bộ, chưa kể đến những thôn xóm hẻo lánh.

Dân chúng chạy nạn khắp nơi, xác chết ngổn ngang.

Nếu mặc kệ, những người tị nạn và thi hài này sẽ tạo thành đội quân thi quỷ đông đảo, đe dọa đến an nguy của nhiều thành trì.

Giờ phút nguy cấp, Quan Trủng Mộ Gia ra tay, dùng Trấn Linh Quan phong ấn vô số thi quỷ hùng mạnh, miễn cưỡng ngăn chặn bước tiến của Bất Tử Quân Đoàn.

Minh Hoàng hạ lệnh, sắp xếp lộ tuyến di chuyển cho người tị nạn, ra lệnh cho các thành trì lớn lần lượt tiếp nhận.

Sau đó, ông mở kho lương thực quốc gia, điều động tiền bạc, lương thực, giải quyết nạn đói cho người dân, ứng phó với thiên tai.

Ba tháng trôi qua, tai họa thi quỷ vẫn còn đó, nhưng thiệt hại đã giảm đi rất nhiều.

Không biết bao nhiêu bách tính ca tụng công đức của Minh Hoàng.

Chỉ tiếc là, họa vô đơn chí...

Ngu Mi với thân hình yểu điệu, hai mắt nhắm nghiền, tay phải khẽ động, hất đi vết bẩn trên lưỡi kiếm. Sau một thời gian dài chiến đấu, giờ nàng đã bước vào cảnh giới Tam Phẩm, cách nhị phẩm cũng chỉ còn một bước ngắn.

Xung quanh nàng, thi hài thi quỷ dày đặc, máu me be bét, tựa như địa ngục nhân gian.

Nhưng nàng không quan tâm đến tất cả những điều này, chỉ khẽ nói với người bên cạnh: "Thiên Nhất, lúc trước huynh đã hứa với muội, sau khi bước vào nhị phẩm sẽ cưới muội làm vợ. Nửa năm trước, huynh đã thành công bước vào nhị phẩm, nhưng vì Quỷ Giới xâm lược Nam Vực, nên trì hoãn thời gian. Giờ lại lấy cớ tai họa thi quỷ hoành hành, không rảnh để ý đến chuyện này, chẳng lẽ huynh... không muốn cưới muội?"

Trấn Thiên Nhất đang lau lưỡi đao, động tác khựng lại. Cho dù là một tên cuồng đao chính hiệu, cũng không thể nào làm ngơ trước tình ý mãnh liệt của mỹ nữ.

Huống chi, tình ý mãnh liệt này đã theo hắn suốt mười năm trời.

Hắn buông trường đao trong tay, quay đầu nhìn sang, gãi đầu, vẻ mặt có chút lúng túng: "Không phải là không muốn cưới, chỉ là thời điểm này thật sự không thích hợp. Ta muốn Sư Phụ làm chứng cho ta, cũng muốn hôn lễ được tổ chức long trọng một chút. Nhưng sau khi khe nứt kỳ dị trên Thiên Không xuất hiện, thiên tai liên miên, yêu ma hoành hành, ta nghĩ có thể đợi thêm một thời gian nữa."

Giọng nói càng về sau càng yếu ớt.

Ngu Mi chậm rãi bước tới, hương thơm phảng phất, nàng nắm lấy cổ áo đối phương, thở ra như hoa lan: "Chuyện thành thân có thể muộn một chút, nhưng chuyện vợ chồng, hay là đêm nay làm luôn?"

Đùng!

Đùng! Đùng!

Trái tim Trấn Thiên Nhất đập loạn xạ, miệng lưỡi khô khốc. Hoàn cảnh tồi tệ xung quanh không che giấu nổi vẻ mờ ám, ngược lại càng khiến dục vọng mãnh liệt hơn.

Khuôn mặt hai người gần nhau, vành tai Ngu Mi ửng hồng.

Nhưng đúng lúc này, màn đêm u ám bỗng nhiên sáng bừng lên.

Cả hai đều dừng động tác, Trấn Thiên Nhất ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đêm, hai mắt mở to, vẻ mặt không thể tin được.

Sao băng!

Vô số sao băng từ trên trời rơi xuống, lao xuống như những mũi tên lửa.

Ầm!

Mặt đất rung chuyển, lửa cháy dữ dội, thiêu rụi cả một vùng rộng lớn.

Những thành trì có cường giả Tam Phẩm trấn giữ, còn có thể miễn cưỡng bắn hạ những ngôi sao băng kia.

Còn những nơi không có cường giả... chỉ có thể gào thét trong biển lửa, hóa thành tro bụi!

Trấn Thiên Nhất và Ngu Mi lập tức ra tay, đánh nát phần lớn sao băng. Đợi đến khi sóng gió lắng xuống, cả hai đều mang một thân chật vật, quay đầu nhìn lại mặt đất, chỉ thấy một biển lửa, hoang tàn đổ nát.

Nhưng đây mới chỉ là bắt đầu.

Sao băng, động đất, sóng thần, những thiên tai mấy chục năm mới gặp một lần, giờ đây lại ập đến cùng lúc, từ bốn phương tám hướng, hung hãn vô cùng!

Chỉ trong vòng vài tháng ngắn ngủi, Đại Càn Tứ Cảnh đã trở nên tan hoang!

Hai giới còn lại cũng đối mặt với nguy cơ khủng khiếp.

...

Hồng Mông tiên giới, Thiên Đế nhìn những vết nứt không ngừng lan rộng trên Thiên Mệnh Bia, lông mày nhíu chặt.

Thiên Mệnh Bia là vật kỳ dị được sinh ra từ thuở khai thiên lập địa, có thể gọi là Tiên Thiên bảo khí đầu tiên.

Nó cùng tồn tại với trời đất, lẽ ra không thể nào xảy ra biến cố mới đúng.

Thế nhưng từ khi Tần Phong bước vào Quỷ Giới, trên Thiên Mệnh Bia bắt đầu xuất hiện vết nứt.

Kỳ lạ hơn là, mỗi khi vết nứt bao phủ tên của một vị thần ma nào đó trên Thiên Mệnh Bia, người đó sẽ mất đi lý trí, bắt đầu ra tay tàn sát người khác.

Cũng vì vậy, Tiên Giới trong khoảng thời gian này không được yên ổn.

Thiên Đế cũng đã từng thử xóa tên trên Thiên Mệnh Bia, để

chống lại sự thay đổi kỳ lạ này.

Chỉ là Thiên Mệnh Bia là bảo vật vô thượng, khắc tên lên đó để có được thần thông của Tạo Hóa Thần đã là không dễ dàng, làm sao có thể dễ dàng xóa bỏ tên được?

Không còn cách nào khác, ông ta chỉ có thể nhân lúc vết nứt chạm đến tên của một vị thần ma nào đó, dùng thủ đoạn vô thượng phong ấn người đó lại, sau đó từ từ tính toán.

Đúng lúc này, một lão giả tóc bạc phơ bay tới, cung kính nói: "Thiên Đế đại nhân."

"Thế nào rồi?"

Lão giả tóc bạc lắc đầu: "Không phải là do bị nguyền rủa, cũng không phải là do bệnh tật ảnh hưởng đến các vị thần ma, mà là do một loại Đạo."

Vị lão giả này chính là Thần Mộc Tôn Giả, tinh thông y thuật, am hiểu giải trừ nguyền rủa.

Ông ta chậm rãi thuật lại những gì mình phát hiện được, cuối cùng kết luận: "... Có kẻ đã dùng tà pháp, đánh đạo văn vào trong cơ thể các vị thần ma, mượn đó để khống chế nhục thân và thần trí của bọn họ. Ta đã thử xóa bỏ đạo văn đó, nhưng suýt chút nữa thì dính bẫy, chỉ đành phải từ bỏ."

Lúc phát hiện ra chuyện này, ông ta cũng vô cùng kinh hãi. Trên đời này rốt cuộc có tồn tại nào, có thể mượn Thiên Mệnh Bia, thi triển tà thuật như vậy?

Cho dù là Thiên Đế cũng không thể làm được!

Thiên Đế ngẩng đầu nhìn Thiên Mệnh Bia, vết nứt không ngừng lan rộng lên trên, cuối cùng sẽ bao phủ cả tên của ông ta.

Ông ta thở dài một hơi: "Ta biết rồi."

Kẻ đứng sau tất cả những chuyện này, ông ta đương nhiên biết là ai, dù chưa xuất thế, cũng đã có thể thể hiện ra thực lực như vậy.

Cái chết của Thiên Giám Quốc Sư khiến phong ấn lỏng lẻo, lại tạo thành ảnh hưởng cực lớn đến Tam Giới.

...

U Minh Quỷ Giới, Tần Phong trong Hoàng Tuyền giống như một chiếc thuyền con giữa cơn bão tố, chao đảo theo dòng nước chảy xiết.

Từ khi hắn bước vào Hoàng Tuyền, chứng minh con đường thiên hạ, U Minh Quỷ Giới cũng xảy ra dị biến.

U minh quỷ khí dưới lòng đất không còn phun trào nữa, thay vào đó là một loại quỷ hỏa màu xanh lục có thể thiêu đốt hồn phách.

Không biết bao nhiêu tướng sĩ Quỷ Giới vô cớ chết dưới quỷ hỏa này.

Ngoài ra, Hoàng Tuyền dâng cao, nước Hoàng Tuyền tràn qua bờ, như lũ lụt, bắt đầu nhấn chìm Quỷ Giới.

Bất kỳ quỷ vật nào chạm vào nước Hoàng Tuyền, sinh cơ sẽ nhanh chóng tiêu tán, cuối cùng hồn phi phách tán.

Dù Quỷ Chủ dẫn đầu mọi người ngăn cản nước Hoàng Tuyền dâng cao, nhưng hiệu quả vẫn rất nhỏ.

Trên Hoàng Tuyền, Tần lão gia nhìn bóng người phía dưới, nét mặt đầy lo lắng.

Thân ảnh Quỷ Chủ đột nhiên xuất hiện, thản nhiên nói:

"Hoàng Tuyền có lực hút kỳ lạ, cấm tất cả mọi thứ bay lượn trên không. Ngươi đã ở lại rất lâu rồi, nếu còn không rời đi, sẽ bị Hoàng Tuyền nuốt chửng."

Tần lão gia giọng nói yếu ớt: "Chờ thêm một chút nữa."

Quỷ Chủ nhìn theo ánh mắt của ông ta, hướng về phía người đàn ông đang ở trong Hoàng Tuyền.

"Nói thật, bản tọa vốn không coi trọng cái gọi là con đường thiên hạ của thằng nhóc đó, dùng thần hồn tiến vào Hoàng Tuyền, nếm trải muôn vàn kiếp người, vốn dĩ là một trò cười. Ngay cả bản tọa, cũng không dám chắc có thể ở trong Hoàng Tuyền lâu như vậy. Nhưng giờ đã mười tháng trôi qua, nó vẫn chưa hồn phi phách tán, thật sự nằm ngoài dự đoán của bản tọa, chỉ là..."

Lời còn lại Quỷ Chủ không nói, nhưng Tần Kiến An hiểu rõ, thời gian không còn nhiều nữa.

Trong khoảng thời gian này, dị biến của Quỷ Giới ngày càng rõ ràng, chúng sinh Quỷ Giới cũng vì tai họa mà số lượng giảm nhanh chóng.

Trong thời gian này, ông cũng đã từng bước qua Quỷ Môn Quan, trở về Nhân Gian, báo bình an cho người nhà họ Tần.

Nhưng cảnh tượng thê lương nhìn thấy dọc đường, khiến cho ngay cả ông cũng không đành lòng nhìn thẳng.

Ngày tận thế đã đến gần, còn không lâu nữa.

Chưa nói đến việc Phong nhi có thể bước vào nhất phẩm vào lúc đó hay không, cho dù thật sự đạt được cảnh giới nhất phẩm, với thực lực hiện tại của Phong nhi, liệu có thể đối phó với kẻ gây ra biến động kinh hoàng cho Tam Giới hay không?

Tần lão gia không khỏi thấp thỏm lo âu, chỉ cảm thấy uất ức

và bất lực sâu sắc.

"Ưm." Tần Phong trong Hoàng Tuyền phát ra tiếng kêu đau đớn, vẻ mặt vô cùng thống khổ.

Tần lão gia nhìn mà ruột gan như cắt, tình huống như vậy ông đã chứng kiến không biết bao nhiêu lần, nhưng chỉ có thể bất lực đứng nhìn từ xa, căn bản không thể làm gì được.

"Phong nhi..."

Chương 867: Bách thế luân hồi

Mỗi bước ngoặt trong đời người đều ẩn chứa vô số ngã rẽ.

Trước mắt là những tương lai khác biệt, kết cục là bi kịch hay hài kịch, ai có thể đoán trước được?

Mỗi người phải tự chịu trách nhiệm với lựa chọn của mình, bởi trên đời này không có thuốc hối hận...

“Lão gia, lão gia, phu nhân khó sinh!” Một nha hoàn hớt hải chạy đến, vẻ mặt đầy lo lắng.

Người đàn ông trung niên mặc trang phục hoa lệ, khuôn mặt đầy đau buồn, miệng không ngừng lẩm bẩm: “Sao có thể như vậy? Sao có thể như vậy chứ... Bà đỡ, bà đỡ nói thế nào?”

Trong mắt nha hoàn thoáng qua một tia do dự, cuối cùng cũng mở miệng: “Lục Bà nói, tình huống này hoặc là mổ bụng lấy đứa bé trong bụng ra, hoặc là không cần để ý đến tính mạng của đứa bé...”

Nói cách khác, chỉ có thể lựa chọn bảo vệ người lớn hay bảo vệ đứa nhỏ.

Người đàn ông trung niên đỏ hoe vành mắt, nước mắt không ngừng tuôn rơi, ông đi đi lại lại bên ngoài phòng, tiếng thúc giục của nha hoàn bên tai, giống như lời nguyền rủa chết chóc.

Cuối cùng, ông ta đã hạ quyết tâm, ngẩng đầu lên nói với vẻ đau buồn: “Đứa bé, không cần nữa.”

Câu nói ấy dường như đã rút cạn toàn bộ sức lực của ông ta, cả người ông ta ngã khuỵu xuống đất, ôm mặt khóc nức nở.

Kiếp thứ nhất của Tần Phong, còn chưa kịp nhìn rõ thế giới này, đã chết trong tuyệt vọng ngạt thở.

...

“Hỗn láo, đồ hỗn láo! Cha chúng nó sắp chết rồi, vậy mà còn đang nghĩ đến việc chia gia sản, một người cũng không đến thăm!”, lão quản gia dùng sức dậm chân xuống đất, trút giận trong lòng, nhưng lại như nghĩ đến điều gì đó, nhìn về phía người đàn ông già nua đang nằm trên giường.

Tần Phong tóc bạc trắng xóa, trên mặt đầy vẻ tang thương, ông ngẩng đầu nhìn lên mái nhà, hồi tưởng lại cuộc đời mình.

Với người vợ thanh mai trúc mã, ông ta kết hôn và có một gia cảnh giàu có, êm ấm. Đáng lẽ ra, ông ta sẽ có một cuộc sống hạnh phúc. Nhưng từ khi nào, mọi thứ lại trở nên tồi tệ như vậy?

Có lẽ là sau khi người vợ qua đời, ông ta cưới thêm nhiều vợ lẽ.

Hoặc có lẽ là ông ta mải mê kinh doanh, chẳng bao giờ quan tâm đến con cái.

Cho nên đến bây giờ, khi chỉ còn hơi thở cuối cùng, không một đứa con nào chịu đến thăm ông ta, chỉ nghĩ đến việc chia gia sản.

“A Phúc, cả đời này của ta, có phải rất thất bại hay không?”, Tần Phong nói yếu ớt.

Lão quản gia vội vàng tiến lên nắm lấy tay ông ta, nói: “Lão gia, ta đã phái người đi gọi mấy vị thiếu gia đến rồi, ngài... ngài đừng nói những lời này.”

Tần Phong lắc đầu, sau đó ho dữ dội mấy tiếng, nhắm mắt lại mãi mãi.

“Lão gia!”

“Khụ khụ.” Tần Phong sắc mặt tái nhợt, ngồi trước bàn sách, trong tay cầm quyển sách, dáng vẻ ốm yếu, dường như chỉ cần một cơn gió thổi qua cũng có thể thổi bay ông ta.

Một người phụ nữ xinh đẹp mặc váy trắng, bưng một bát thuốc nóng hổi bước vào phòng, trên mặt lộ vẻ xót xa: “Tần Lãng, nếu thân thể thật sự không chịu nổi, chi bằng nghỉ ngơi sớm một chút đi.”

Tần Phong lắc đầu, ông đã dùi mài kinh sử mười năm, chỉ vì một ngày thi đậu bảng vàng.

Kiếm Ly đã đợi ông quá lâu rồi, ông muốn đường đường chính chính cưới nàng về nhà, sau đó sống một cuộc sống hạnh phúc mỹ mãn.

“Chúng ta sẽ ở bên nhau.” Tần Phong thần sắc vô cùng kiên định.

Liễu Kiếm Ly đỏ hoe vành mắt, nắm chặt hai tay Tần Lãng, nghẹn ngào nói: “Tần Lãng, chúng ta sẽ ở bên nhau, bất luận sống chết.”

Nhưng số phận nghiệt ngã, Tần Lãng qua đời vì bệnh nặng vào đúng lúc hắn thi đậu bảng vàng.

Đoàn người rước trạng nguyên rộn ràng tiếng trống, nhưng không thể át đi nỗi bi thương bao trùm cả gian nhà.

Một tấm vải trắng, phủ lên cả đời người.

Bên bàn kia, Liễu Kiếm Ly mặc áo trắng, hai mắt vô hồn, trên má còn vương lại vệt nước mắt, nước mắt của nàng đã sớm cạn khô.

Mọi người xung quanh nhỏ giọng bàn tán, trên mặt đều là vẻ đồng tình và tiếc nuối.

“Vốn là đôi thanh mai trúc mã, vậy mà lại rơi vào kết cục này.”

“Thế lực cha mẹ nhà gái, coi thường Tần Phong xuất thân nghèo khó, người sau dùi mài kinh sử, vất vả lắm mới thi đậu bảng vàng, lại bị bệnh tật cướp đi.”

“Người giàu có nào có kết cục viên mãn, tất cả đều là giả.”

“Hy vọng Liễu gia tiểu thư có thể sớm thoát khỏi nỗi đau buồn.”

Một ngày sau, Liễu Kiếm Ly mặc bộ hỷ phục màu đỏ, treo cổ trên cây liễu nơi nàng và Tần Phong từng thề non hẹn biển.

“Kiếm Ly, ta thề dưới gốc cây liễu này, sau này nhất định sẽ cưới nàng.”

“Ừm, ta mãi mãi đợi chàng.”

...

Ngoài cửa Ngọ môn, người người chen chúc từ sớm.

Tên đao phủ lực lưỡng mài dao, một người đàn ông phía sau lưng cắm tấm biển gỗ, hai tay bị trói sau lưng, quỳ trên mặt đất.

“Tên loạn thần tặc tử kia, dám cả gan đêm khuya xông vào Đường phủ, giết hại Đường gia công tử, hôm nay sẽ chém đầu ngươi ở Ngọ môn!”, Khâm sai đại lão gia ngồi trên cao đường, tức giận ngút trời.

Bách tính vây xem lại không ai hò reo tán thưởng, ngược lại đồng tình nhìn về phía phạm nhân.

“Tần gia tiểu tử và Liễu gia tiểu khuynh đã sớm tư định chung thân, vốn dĩ ngày thành hôn đã gần kề, nào ngờ người sau lại bị tên Đường gia công tử kia nhìn trúng.”

“Hắn ta trực tiếp bắt cóc Liễu gia tiểu khuynh, muốn dùng vũ lực cưỡng bức, kết quả tiểu khuynh kia thà chết không chịu nhục, cuối cùng đã lựa chọn tự sát.”

“Trời xanh vô nhãn a, người tốt sống không thọ, tai họa lưu lại ngàn năm, tên Đường gia tạp toái kia, đáng chết!”

“Tần gia công tử rõ ràng là vì dân trừ hại!”

“To gan!”, Khâm sai đại lão gia quát lớn một tiếng, bách tính nhao nhao im bặt, chỉ là ánh mắt kia giống như dao găm, nhìn ông ta sợ hãi trong lòng, nghĩ thầm sao giờ Ngọ chưa đến sớm.

Tên đao phủ lên tiếng: “Tần huynh đệ, ta kính ngươi là một trang hán tử, ngươi cứ yên tâm, đao của ta xưa nay nhanh lắm, ngươi sẽ không cảm thấy đau đớn gì đâu.

Trước khi chết, ngươi còn muốn nói gì không?”

Tần Phong nghe vậy, ngẩng đầu lên, nhìn xung quanh một cách mơ hồ. Hắn dường như nhìn thấy một bóng hình quen thuộc mặc áo trắng, mang theo nụ cười ngọt ngào, đang vẫy tay về phía mình.

Mặt trời lên cao, đại lão gia ném thẻ gỗ trong tay xuống đất.

“Kiếp sau, ta cưới nàng.”

“Chém!”

Máu phun ra, lời nói nhẹ nhàng theo gió bay đi.

Linh hồn Tần Phong thoát khỏi nhục thân, nhìn thi thể không đầu trên mặt đất với vẻ mặt phức tạp.

Cơn đau ở cổ họng đó, chân thật đến vậy, cứ như thể lưỡi đao vẫn đang kề sát đầu hắn, từng nhát từng nhát cắt xuống.

Bước vào luân hồi, hắn bắt đầu nếm trải bách thế.

Trong mỗi kiếp luân hồi, hắn vừa là nhân vật chính, vừa là người quan sát.

Nỗi đau khổ của sinh lão bệnh tử, rõ ràng như khắc sâu trong tâm hồn hắn, khiến hắn không phân biệt được hiện thực và ảo ảnh.

Một bóng trắng hư ảo bay ra, không nhìn rõ hình dáng, chỉ thản nhiên nói với hắn: “Ngươi có hận không?”

“Cái gì?”

“Vì một lựa chọn của phụ thân, ngươi còn chưa kịp chào đời đã chết trong bụng mẹ. Rõ ràng đã cho con cái cuộc sống giàu sang sung túc, chúng nó lại vẫn không biết đủ, trước khi ngươi chết, cũng không muốn trở về nhìn ngươi một cái. Thi đậu bảng vàng, đáng lẽ được cùng người con gái mình yêu thương sống bên nhau trọn đời, lại vì không có thân thể khỏe mạnh, mà chết trẻ, hại người con gái kia cũng vì ngươi mà ra đi.”

Có được thân thể khỏe mạnh, lại không có thực lực bảo vệ người mình yêu, chỉ có thể trơ mắt nhìn nàng ấy chết vì giữ gìn trinh tiết.

Ngươi không nên hận sao?”

“Ta... nên hận sao?”, Tần Phong mờ mịt tự hỏi chính mình.

Hắn không nhận được câu trả lời, lại nghe thấy bóng trắng kia lần nữa lên tiếng: “Đời người đều khổ, đây chính là số mệnh, tất cả đều đã được định sẵn.”

“Số mệnh?”

“Đúng, là số mệnh.

Người giàu sang phú quý, kẻ nghèo hèn bần cùng, đều là định mệnh.

Cầu mà không được, được mà không thuận, cũng là số trời.

Có người vừa sinh ra đã có tất cả, có người cả đời bôn ba lại chẳng thu hoạch được gì.

Tất cả đều là số mệnh, ngươi không nên hận, nên thuận theo số trời.”

“Ta nên... nhận mệnh?”, Tần Phong thần sắc giãy giụa, âm thanh bên tai vẫn không ngừng mê hoặc, xâm chiếm tâm trí hắn.

Xoạt!

Thiên địa đảo ngược, một kiếp luân hồi nữa lại đến...

Chương 868: Tập kết chiến lực

“Ta nghe thấy tiếng gọi của Hắn.” Thiên Hồn trong Phá toái thế gian, ngước mắt nhìn về một nơi nào đó, nơi đó là phương hướng của Nhân Gian.

“Đã qua bao lâu rồi?” Có giọng nói kỳ dị hỏi.

“Gần một năm rồi, Hắn sắp sửa xuất hiện.”

“Tam Giới hiện giờ hỗn loạn, muốn khôi phục lại, chỉ còn thiếu một cơ hội cuối cùng.”

Thiên Hồn liếc nhìn tia sáng đen vàng trong tay, mở miệng nói: “Hắn đang triệu hồi thứ này, để phá giải Phong Ấn cuối cùng.”

……

Hồng Mông tiên giới, Thiên Đế cuối cùng nhìn thoáng qua Thiên Mệnh Bia, thần sắc phức tạp.

Các vết nứt trên đó đã chằng chịt, bao phủ không biết bao nhiêu tên Thần ma, hiện giờ chiến lực Tiên Giới còn sót lại rất ít.

Thiên Không giống như tấm gương bị vỡ vụn, sau mỗi khe nứt, đều là hình ảnh màu đỏ và đen đan xen, đó là hình ảnh ban sơ của Thiên địa, bởi vì thế giới vốn được sinh ra từ trong Hỗn Độn.

Thành Hoàng gia bước đến gần, ngẩng đầu nhìn Thiên Đạo: “Thiên Đạo đạo tắc của Tiên Giới ngày càng hỗn loạn, mảnh Thiên địa này sắp sụp đổ rồi.

Liệu đây có phải là dấu hiệu Hắn sắp xuất hiện?”

Thiên Đế không trả lời. Trước kia, khi quỷ dị xâm lấn, Thần Ma giáng thế, hắn đã tính toán được tương lai, tàn hồn lẻn vào Nhân Gian vốn là muốn tìm kiếm một con đường phá giải.

Nhưng hắn chỉ có thể trong vô tận năm tháng, tuyệt vọng nhìn chính mình hóa thành quân cờ, không thể khống chế được bàn cờ.

Hắn biết, tất cả những thứ này đều nằm trong tính toán của Hắn.

Cho đến khi Tần Phong xuất hiện, kéo hắn ra khỏi bàn cờ, giúp hắn tìm lại ký ức năm xưa, để hắn biết Hiên Nhất chính là Thiên Đế.

Nếu nói tương lai đã định vẫn còn có biến số gì, thì Tần Phong chính là biến số duy nhất.

Cho nên Thiên Giám Quốc Sư, người bạn Nhân Gian này, mới bằng lòng hi sinh tính mạng của mình, kéo dài thời gian cuối cùng cho Tam Giới.

Thiên địa áo trắng phất tay phải một cái, hình ảnh Tần Phong không ngừng bị xóc nảy trong Hoàng Tuyền hiện ra.

Thành Hoàng gia hiển nhiên nhận ra tên tiểu tử kia, thần sắc mang theo khó hiểu và khiếp sợ: “Hắn...”

“Thời khắc cuối cùng sắp đến rồi, tiểu tử, ngươi đuổi kịp sao?” Thiên Đế thở dài, sau đó giơ ngón tay rạch một đường vào Hư Không trước mặt, một khe nứt nối liền Nhân Gian mở ra.

“Thiên Đế đại nhân, ngài đây là muốn làm gì?”

“Ít nhất cũng phải làm chút gì đó chứ, đúng không?”

.....

U Minh Quỷ Giới, do Hoàng Tuyền Thủy tràn lan, không gian

ngày càng thu hẹp.

Ngọn lửa thiêu đốt xương cốt, Hoàng Tuyền nuốt chửng sinh cơ, từng giây từng phút đều uy hiếp tính mạng chúng sinh Quỷ Giới.

Dù Quỷ chủ dẫn dắt Quỷ Đế Quỷ Tướng liều chết chống cự, vẫn không thể thay đổi hiện trạng, chỉ có thể trơ mắt nhìn mảnh Thiên địa này như người chết đuối, giãy giụa chìm dần.

Triệu Văn Hòa trầm giọng nói: "Quỷ Chủ đại nhân, Quỷ Giới đã nguy cấp, có nên thông qua Quỷ Môn Quan đến Nhân Gian hay không?"

Nhân Gian dường như là cọng rơm cứu mạng cuối cùng mà bọn họ có thể bấu víu.

"Không cần uổng phí sức lực nữa." Tần Kiến An nhíu mày nói.

"Ý gì?" Trương Hành và những người khác nghiêng đầu nhìn sang, tình huống Nhân Gian hiện nay, hẳn là không ai rõ ràng hơn Tần Quỷ Đế.

Tần Kiến An bi thương nói: "Nam Vực Cực Uyên đã nuốt chửng nơi Quỷ Môn Quan tọa lạc, nếu như dám bước ra khỏi Quỷ Môn Quan đi đến Nhân Gian, sẽ mất đi cảm ứng đối với Nhục thân và Thần hồn, cùng chết không khác gì nhau."

"Vậy mà đã đến mức này rồi sao?" Triệu Văn Hòa kinh hãi nói.

"Tam Giới hiện nay, vốn là thuyền cùng chìm, cùng chung số phận."

Mọi người im lặng, bầu không khí rơi vào trầm mặc.

Ngay lúc này, Quỷ chủ đứng dậy, quỷ khí cuồn cuộn không ngừng chui vào cơ thể nàng, khiến nàng từ một loli nhỏ nhắn dễ

dàng đẩy ngã, trong nháy mắt biến thành ngự tỷ chân dài khuynh quốc khuynh thành.

Mọi người đều nhìn về phía nàng, không hiểu ý tứ.

“Đã đến thời khắc cuối cùng rồi, vậy để bổn tọa đi gặp một lần, kẻ đã tạo ra Quỷ Giới năm đó, rốt cuộc có thực lực gì.”

.....

Nhân Gian, Phụng Thiên Thành vốn phồn hoa, hiện giờ trên đường phố đã không còn đông đúc như trước, ngược lại là một mảnh tiêu điều.

Gần một năm nay, thiên tai nhân họa liên tiếp xảy ra, khiến mảnh Thiên địa này đầy vết thương.

Trấn Long bia trấn áp Long Mạch các giới bị một thế lực bí ẩn đánh nát, Long Mạch Chi Lực nối liền Phụng Thiên Thành cũng bị ngăn cách.

Người đời đều biết, một thế lực vô hình đang đe dọa mảnh Thiên địa này, ngày tận thế cận kề.

Là Cửu Ngũ Chí Tôn, đương kim Thánh Hoàng, Minh Hoàng tự nhiên biết dưới Phụng Thiên Thành, vẫn luôn tồn tại một thứ gì đó.

Cũng bởi vậy, bắt đầu từ nửa năm trước, hắn đã di dời dân chúng trong Phụng Thiên Thành, rời xa nơi thị phi này.

Nơi đây sẽ là chiến trường cuối cùng!

“Bệ hạ.” Ngục La ty Giáp Diện cung kính chắp tay.

Tiếp đó, người của Ngục La ty nối tiếp nhau tiến vào.

“Tứ phương Trảm Yêu Ti, Tư Mệnh, Thập Nhị Thần Tướng đã

vào vị trí. Các đại đệ tử của Thiên Giám Quốc Sư trấn giữ bên ngoài Phụng Thiên Thành, tùy thời có thể triển khai Tiên Pháp —— Sương Lý Khán Hoa bao phủ toàn thành."

"Thiên Trì Long Tộc đã đến."

"A Tu La tộc đã đến."

"La Sát tộc đã đến."

"Quan Trủng Mộ Gia đã đến."

"Siêu Thoát Chi Cảnh ngủ say ở mảnh Thiên địa này, hơn bảy thành trong số họ bằng lòng hiệp trợ chúng ta."

"Bách tính trong Phụng Thiên Thành đã di dời đến thành bảo của Thần Công Phòng Nguyên lão gia tử, rời khỏi nơi này."

Hiện giờ, những cường giả mạnh nhất của mảnh Thiên địa này đều tập trung ở Phụng Thiên Thành, chỉ vì trận chiến cuối cùng sắp diễn ra!

"Vạn sự đã sẵn sàng, mời bệ hạ di giá đến nơi khác!" Ngục La ty Giáp Diện lại mở miệng.

Phụng Thiên Thành quá nguy hiểm, ai cũng có thể đoán được, kẻ gây ra dị biến Tam Giới có thể xuất hiện bất cứ lúc nào, hắn không thể để Minh Hoàng gặp nguy hiểm.

Nhưng mà ai cũng không ngờ tới, Minh Hoàng chỉ khoát tay áo, thản nhiên đáp: "Thành còn thì người còn, thành mất thì người mất."

Cơ nghiệp ngàn năm tổ tiên gây dựng, sao có thể hủy trong tay hắn?

"Bệ hạ, vạn vạn lần không thể a!" Lý Công Công lo lắng đến độ vạn phần.

“Trẫm ý đã quyết, cho gọi mấy vị hoàng tử đến đây, trẫm có lời muốn nói với chúng.”

Cửu Ngũ Chí Tôn, một lời chín đỉnh.

Lý Công Công há miệng, cuối cùng ngậm ngùi lui xuống.

Minh Hoàng nhìn Hiên Viên Trảm Thần Kiếm trong bức họa, ý niệm trong lòng càng thêm kiên định.

Hắn không hề hay biết, trên Bàn Long Trụ của Du Long Điện, con cự long ngủ say duy nhất còn sót lại, chậm rãi mở mắt.

……

Tần phủ, vắng lặng.

Chỉ trong phòng Tần Phong, vài bóng người đang di chuyển.

Nhã An nhìn Nhục thân của chồng trước mặt, nét mặt đầy lo lắng. Một năm qua, Tần Phong không ăn uống, dù dùng hết các loại phương pháp tu dưỡng Nhục thân, vẫn gầy trơ xương, như sắp tắt thở.

Nàng và Thương Phi Lan vốn định mang theo thi thể của trượng phu cùng bách tính trong thành rời đi.

Ai ngờ, một cỗ lực lượng vô danh giống như xiềng xích, gắt gao giữ chặt thi thể của Tần Phong ở Phụng Thiên Thành, căn bản không mang đi được!

Cho đến khi một lão giả tóc bạc râu đen nhìn thấy cảnh tượng này, thần sắc nghiêm túc, chỉ để lại một câu —— “Tên kia, muốn đổi một cái thi thể khác!”

Nhã An và Thương Phi Lan không biết “tên kia” trong miệng lão giả rốt cuộc là ai, nhưng cũng biết tính nghiêm trọng của sự việc, liền sau khi khuyên nhủ mọi người trong Tần phủ rời đi, liền

ở lại, thề phải bảo vệ tốt thi thể của trượng phu.

“Phi Lan tỷ, Kiếm Ly tỷ có thể trở về sao? Đã hai tháng rồi không nghe được tin tức gì của tỷ ấy, chẳng lẽ...” Nhã An ngữ khí có chút bất an.

Thương Phi Lan lắc đầu: “Với thực lực của Kiếm Ly tỷ, nhất định sẽ không có việc gì.”

Năm tai họa, danh tiếng của Liễu Kiếm Ly đã vang xa khắp Đại Càn, danh xưng Kiếm Thần như sấm rền bên tai.

Nhưng rồi bỗng nhiên, nàng biến mất không còn tăm hơi, không còn xuất hiện nữa.

Có người nói nàng bị trọng thương, tìm một nơi dưỡng thương, cũng có người nói, nàng bị Thi Độc xâm nhập vào cơ thể, đã chết.

Thương Phi Lan vẫn luôn tin tưởng vững chắc, chỉ cần trượng phu còn chưa chết, cho dù Kiếm Ly tỷ có chết, cũng sẽ chết bên cạnh trượng phu.

Tỷ ấy nhất định sẽ trở về... Thương Phi Lan nhìn khuôn mặt tái nhợt của Tần Phong, trong lòng không ngừng nghĩ.

Chương 869: Thiên Đạo Bản Nguyên hiện thế

Ầm!

Phụng Thiên Thành chấn động dữ dội.

Long Mạch Chi Lực từ bốn phương tám hướng đổ về, vào lúc này hoàn toàn bị cắt đứt.

Cửu Khúc Hà nổi lên cuồng phong.

Trên Bàn Long Trụ ở Du Long Điện, tám con Kim Long bồn chồn bất an, phát ra tiếng long ngâm bi thương.

Các thế lực trong Phụng Thiên Thành đồng thời nhìn về phía Cửu Trọng Ngục, sắc mặt vô cùng ngưng trọng.

Tầng cuối cùng của Cửu Trọng Ngục, trong bóng tối vô tận, một đôi mắt sáng lên, tỏa ra ánh sáng bạch kim.

Đôi mắt đó từ từ nâng lên, khiến cả Cửu Trọng Ngục chấn động.

Những tồn tại còn lại bị giam cầm trong Cửu Trọng Ngục, dường như cảm nhận được điều gì đó, trong nháy mắt trở nên kinh hãi.

"Đây... Đây là uy áp gì?!"

"Bên dưới, rốt cuộc đang giam cầm thứ gì?"

"Tại sao Cửu Trọng Ngục lại bắt đầu chấn động? Chẳng lẽ có

thứ gì đó muốn thoát khỏi phong ấn?"

Bùm!

Một con đại yêu to lớn, không rõ lý do, vỡ tan thành sương máu.

Bùm bùm!

Tiếp theo là hai, ba, rồi càng ngày càng nhiều...

Tất cả tù nhân đều kinh hãi tột độ, giật mạnh lồng giam, gào thét điên cuồng.

Bọn họ muốn trốn thoát, không muốn trở thành vật hi sinh tiếp theo!

Tuy nhiên, cái chết giống như lời nguyền, dễ dàng cướp đi sinh mạng của họ.

"Chết tiệt, rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra?"

"Chúng chết như thế nào, chúng rốt cuộc..." Chưa nói hết câu, lại một đám sương máu bốc lên.

"Trấn Thần Ti Ngự lão già kia đâu? Sao không thấy phản ứng gì?"

"Không, ta không muốn chết!!!"

Giọng nói phẫn nộ, bất lực, sợ hãi, vang vọng khắp Cửu Trọng Ngục, nhưng rồi cũng nhanh chóng tắt lịm.

Bởi vì những tồn tại đó đều đã hóa thành vũng máu và thịt nát, không còn phát ra tiếng động nào nữa.

"Long Mạch Chi Lực đã cạn, phong ấn suy yếu rồi." Giọng nói thì thầm vang lên, lạnh lẽo như băng giá.

Bóng tối như bị xé toạc một mảnh, thế giới vỡ vụn hiện ra.

Thiên Hồn cùng những tồn tại khác ban đầu sững sờ, sau đó phản ứng lại, kích động nói: "Chủ nhân?"

Thân ảnh thò ra từ khe nứt không nói gì thêm, tay phải tỏa ra bạch quang nhẹ nhàng vung lên, một đạo hắc kim quang mang liền bay vào trong cơ thể.

"Có thể động thủ rồi..."

Rắc!

Âm thanh như một trật tự nào đó giữa trời đất bị phá vỡ.

Cảnh tượng ban ngày, trong nháy mắt biến đổi.

Bầu trời như nhuộm đỏ và đen đan xen, những khe nứt không gian trong nháy mắt đã bao phủ khắp bầu trời.

Ong!

Thiên địa đột nhiên chấn động, áp lực như trời sập, bao trùm lấy mỗi người.

Sông ngòi hồ biển ngừng chảy, ngay cả gió cũng ngừng thổi.

Toàn thế giới như thể chìm vào tĩnh lặng, bầu không khí ngột ngạt, khiến người ta khó thở!

Bùm!

Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, không gian phía trên Cửu Trọng Ngục vặn vẹo.

Một bóng người bước ra từ bên trong, không mảnh vải che thân, không rõ giới tính.

Toàn thân tỏa ra ánh sáng bạch kim, mái tóc dài ngang lưng tung bay.

Phía sau, thế giới vỡ vụn hiện ra, Thiên Hồn cùng những tồn tại quỷ dị kia đồng loạt đáp xuống.

Rào cản giữa tam giới tan biến khi hắn xuất hiện.

Cũng chính vì vậy, những con quái vật bất tử có thể tùy ý xâm nhập vào thiên địa này!

Mọi người đã tập hợp từ sớm, như lâm đại địch, đều tập trung tinh thần đề phòng.

Thiên Giám Quốc Sư cùng các đệ tử nhìn thấy cảnh tượng này, lập tức hành động theo kế hoạch đã định, thi triển tiên pháp Sương Ly Khán Hoa, bao phủ toàn bộ khu vực mười dặm xung quanh!

Tư mệnh Nam Vực, Viêm Chu, vào khoảnh khắc cảm nhận được người tới, trái tim như bị một bàn tay lớn nắm chặt.

Đây là lực lượng đáng sợ đến mức nào?

Mà khi hắn ta nhìn rõ dung mạo đối phương, cả người càng thêm kinh hãi tột độ.

Dung mạo của kẻ đó, giống như là sư phụ Trấn Thần Ti Ngự lúc còn trẻ!

Lông mày và dung mạo khá giống!

"Sư... Sư phụ?"

Những vị Tư Mệnh và Thập Nhị Thần Tướng khác nghe vậy, đều lộ ra vẻ mặt không dám tin, bọn họ đều biết Trấn Thần Ti Ngự lừng lẫy tiếng tăm có hai người đồ đệ, một người là Nam Thiên Long, một người là Bắc Quỷ Thủ.

Lúc này Viêm Chu gọi đối phương là sư phụ, chẳng lẽ nói nam tử trẻ tuổi không mảnh vải che thân kia chính là Trấn Thần Ti Ngự?

Đúng lúc này, một bóng người từ bên cạnh mọi người đột nhiên xuất hiện, chính là Trấn Thần Ti Ngự tóc bạc râu đen!

Viêm Chu thở phào nhẹ nhõm, đồng thời thần sắc vô cùng phức tạp: "Sư phụ, người kia rốt cuộc là..."

Trấn Thần Ti Ngự sắc mặt như thường, thản nhiên mở miệng: "Vì là nguồn cội của ta, tự nhiên phải do chính ta giải quyết. Nơi đây không phải là chiến trường mà các ngươi có thể nhúng tay vào, chỉ cần ngăn cản những thứ ô uế kia rời khỏi Phụng Thiên Thành là được."

Dứt lời, Trấn Thần Ti Ngự lóe lên, xuất hiện trước mặt Thiên Đạo Bản Nguyên, lạnh lùng lên tiếng: "Bị trấn áp quá lâu, ngay cả quần áo cũng không biết mặc sao?"

Thiên Đạo Bản Nguyên liếc nhìn bản thân, thản nhiên đáp: "Các ngươi nhìn ta như nhìn mặt trời mặt trăng, há có tư cách nhìn thấy chân thân."

Lời này vừa nói ra, bạch kim quang mang xung quanh cơ thể càng thêm chói lọi.

Những kẻ thực lực không đủ, trong nháy mắt hai mắt chảy máu, mất đi thị giác!

Ngay cả những tồn tại như Thập Nhị Thần Tướng, cũng chỉ có thể miễn cưỡng liếc nhìn vài lần, liền phải né tránh, nếu không nhất định sẽ bị mù!

Thiên Hồn nhìn chằm chằm Trấn Thần Ti Ngự, gằn giọng nói: "Năm đó, chủ nhân dùng thiên địa tạo hóa, tạo ra nhục thân cho ngươi, nhưng lại bị lão già Thiên Giám Quốc Sư kia mê hoặc, phản

bội đầu hàng.

Hắn còn trấn áp chủ nhân dưới thiên địa này, khiến chủ nhân phải chịu cảnh vạn năm không thấy ánh mặt trời.

Hôm nay, chính là ngày ngươi phải chết, chính là ngày tam giới trọng khai!"

Âm thanh của Thiên Hồn không hề cố ý đè thấp, giống như tiếng chuông lớn, vang vọng bên tai mọi người.

Những người nghe thấy, đều trợn mắt há hốc mồm.

Thần trụ hộ quốc của Đại Càn, Trấn Thần Ti Ngự đại nhân chiến lực vô song, vậy mà chỉ là một nhục thân do người khác tạo ra?

Ai dám tin?!

Những người nhìn rõ dung mạo của Thiên Đạo Bản Nguyên và Trấn Thần Ti Ngự, đều bừng tỉnh đại ngộ.

Không trách dung mạo của hai người lại giống nhau như vậy!

Trấn Thần Ti Ngự thản nhiên đáp: "Ta chính là ta, chưa bao giờ phụ thuộc vào bất kỳ ai."

"Chỉ là một cái nhục thân, lời này nghe sao buồn cười thế?" Thiên Đồng lạnh giọng cười nhạo.

Tiếp theo, chỉ thấy Trấn Thần Ti Ngự lạnh lùng liếc mắt nhìn, một đạo lực lượng vô hình trực tiếp nghiền nát thân thể vốn đã vỡ vụn của Thiên Đồng!

Thiên Hồn cùng những tồn tại khác thấy vậy, đều kinh hãi biến sắc.

Có thể duy trì thiên địa ổn định mấy ngàn năm, há có thể là hư

danh?

Quan trọng nhất là, nơi này là Phụng Thiên Thành, địa bàn của Trấn Thần Ti Ngự, ngay trong lĩnh vực của hắn ta!

Cho dù là những con quái vật bất tử bất diệt, nếu không phải là thời kỳ toàn thịnh, vẫn không phải là đối thủ của hắn!

Một màn giao thủ đơn giản, không chỉ chấn động Thiên Hồn cùng những người khác, mà còn khiến cho những chiến lực tập trung trong Phụng Thiên Thành càng thêm tự tin.

Sát Thiên La thấy vậy, tức giận nói: "Lão già này, lúc trước giao thủ với ta, vậy mà còn dám nương tay!"

Hắn làm sao có thể không nhìn ra, lúc trước nếu Trấn Thần Ti Ngự muốn giết hắn, hoàn toàn có thể làm được!

Khác với thần sắc biến hóa của những người khác, Thiên Đạo Bản Nguyên vẫn thản nhiên, hắn chậm rãi giơ tay phải lên, sau đó nhẹ nhàng nắm chặt.

Một màn khiến mọi người không dám tin xuất hiện, cánh tay phải của Trấn Thần Ti Ngự, không hề có dấu hiệu báo trước, bỗng nhiên vỡ vụn!

"Chỉ là một cái nhục thân do ta tạo ra, ngươi thật sự cho rằng với thực lực hiện tại, có thể cản bước ta?

Loài người chỉ là loài người, dù mạnh mẽ hơn một chút, vẫn chỉ là loài người."

Trấn Thần Ti Ngự che cánh tay bị đứt, thần thông đoạn chi trọng sinh của Thần Vũ Đạo Thống, khiến cánh tay bị đứt của hắn nhanh chóng khôi phục.

Nhưng chỉ một chiêu này, cũng khiến hắn hiểu được, kẻ này

còn khó đối phó hơn dự kiến!

Cũng may lúc này, hai tiếng nói cùng vang lên.

"Nếu tính cả ta thì sao?"

Thiên Đế và Quỷ Chủ đồng thời xuất hiện, bao vây Thiên Đạo Bản Nguyên.

Đến đây, tam giới cường giả hội tụ, đại chiến sắp bùng nổ!

Chương 870: Tế kiếm

Chỉ một cái nhìn giao nhau, Trấn Thần Ty Ngự, Thiên Đế, Quỷ chủ đã hiểu ý nhau.

Ba người dù dốc hết sức lực, cũng chưa chắc là đối thủ của Thiên Đạo Bản Nguyên, tự nhiên không thể để bất kỳ ai quấy nhiễu trận chiến.

Thiên Đế quanh thân, thanh khí kết nối với bạch quang, giống như sóng lớn đẩy Thiên Hồn cùng những kẻ khác ra xa.

Quỷ chủ vung tay áo đen, U Minh quỷ khí nồng đậm trong nháy mắt bao phủ bọn chúng.

Trận chiến này vốn dĩ nhằm tập hợp những kẻ mạnh nhất Tam Giới, tiêu diệt Thiên Đạo Bản Nguyên, giải cứu Tam Giới khỏi bể khổ!

Bị nhốt trong Giới Vực, Thiên Đạo Bản Nguyên ngẩng đầu chậm rãi nhìn quanh, giọng nói lãnh đạm: "Vùng vẫy trước khi chết, thật nực cười!"

Trấn Thần Ty Ngự ra tay trước, tay phải hướng về phía hư không nắm chặt, không gian như đậu hũ, dễ dàng bị bóp nát.

Sóng dao động khủng bố trong nháy mắt nuốt chửng đối phương.

Thiên Đế và Quỷ chủ cũng không chần chừ, lập tức thi triển đạo tắc chi lực mạnh nhất của mình.

Bạch quang thánh khiết và quỷ hỏa vô tận, như hai đạo quân hùng mạnh, lao về phía Thiên Đạo Bản Nguyên nơi hư không sụp

đổ.

Sức mạnh khủng khiếp hội tụ, dường như có thể hủy diệt cả thiên địa trong chớp mắt!

...

Ngoài Giới Vực, quái vật dày đặc, che kín bầu trời, tạo nên một khung cảnh ngày tận thế.

Dù đã sớm dự đoán, nhưng khi tận mắt chứng kiến, mọi người vẫn không khỏi rùng mình.

Quái vật chất chồng bằng thịt khối, vô số khuôn mặt người bao phủ trên thân thể, chúng phát ra tiếng kêu thảm thiết đau đớn, tiếng rít chói tai, quấy nhiễu tâm trí mọi người.

"Trên đời, lại thật sự có loại quái vật này tồn tại." Đao Quỷ trầm giọng nói.

"Theo như Tần Phong nói trước đó, những quái vật này đã mất đi thần thông bất tử bất diệt, sau khi tiêu diệt chúng, mới thật sự biến mất khỏi Tam Giới. Tên Đại nhãn chủ tử kia sau khi bị Trấn Thần Ty Ngự tiêu diệt cũng không có sống lại, xem ra lời hắn nói là thật. Trận chiến này, nhất định là một trận chiến tiêu hao." Kiếm Đế Bạch Ngạn nhíu mày.

Viêm Chu ngẩng đầu nhìn trời, ở rìa màn sương đen, Thiên Hồn cùng những kẻ khác trông vô cùng nổi bật. Hắn trầm giọng nói: "Những quái vật khác thì dễ giải quyết, mấu chốt là những kẻ đó. Ta có thể cảm nhận được uy áp khủng bố chưa từng gặp phải. Đặc biệt là kẻ cầm đầu, cho dù không bằng Lão sư, cũng không kém là bao."

"Lề mề như vậy làm gì, đã không dám ra tay, để ta trước." Sát Thiên La sau khi biết Trấn Thần Ty Ngự trước đó nương tay, vốn đang bực bội, lúc này tự nhiên muốn tìm nơi phát tiết. Hắn không

nói hai lời, hai chân dùng sức đạp đất.

Phụng Thiên Thành chấn động, mặt đất nứt toác, hắn trong nháy mắt bay lên không trung.

Tay phải hóa thành nắm đấm, phá vỡ hư không, hung hăng đấm về phía Thiên Hồn và những kẻ khác.

Sinh vật kỳ dị với hai mắt ở ngực, miệng ở rốn xuất hiện nghênh chiến, những xúc tu thịt từ cơ thể nó vươn ra, hung hăng va chạm với công kích của Sát Thiên La.

Sóng dao động kinh người, trong nháy mắt quét qua bốn phía, thổi bay mười dặm sương trắng.

Chờ đến khi sóng gió lắng xuống, mọi người nhìn lại, lần giao phong đầu tiên kết thúc với kết quả hòa!

Những người quan chiến đều nín thở, Sát Thiên La nhìn khắp Nhân Gian, thực lực tuyệt đối thuộc hàng đỉnh cao, đối phương lại có thể dễ dàng chặn đứng công kích!

Sát Thiên La thấy vậy, cũng lộ ra vẻ hưng phấn, thần sắc hung dữ, chiến ý dâng cao.

Xoẹt!

Trận chiến của hai bên lại một lần nữa bùng nổ!

Những người khác hoàn hồn, lần lượt gia nhập chiến trường, giao chiến cùng những quái vật còn lại.

Tổ Long hiện nguyên hình, thân rồng khổng lồ uốn lượn trên không trung Phụng Thiên Thành, bóng đen to lớn che khuất cả mặt trời.

Nó há to miệng, nuốt vô số quái vật vào bụng, tiếng răng rắc vang lên không ngừng.

Phật Khẩu trên trán nó không khỏi lên tiếng: "Loại này ngươi cũng ăn được sao? Buồn nôn, thật sự buồn nôn."

Mất đi thần thông bất tử bất diệt, những quái vật này sau khi chết không thể sống lại, dưới công kích của những kẻ mạnh nhất Nhân Gian, từng lớp từng lớp bại lui.

Những kẻ khác bên cạnh Thiên Hồn, cũng bị Siêu Thoát Chi Cảnh kiềm chế, không thể tạo thành ảnh hưởng quá lớn đến cục diện chiến đấu.

Ngược lại với dự đoán của mọi người, Thiên Hồn không hề ra tay giúp đỡ, mà đảo mắt nhìn khắp Phụng Thiên Thành, dường như đang tìm kiếm thứ gì đó.

Viêm Chu và Mộ gia lão gia tử chắn trước mặt nó, nhíu mày hỏi: "Ngươi không động thủ?"

Thiên Hồn cười nhạo: "Giây phút chủ nhân giáng lâm, kết cục của Tam Giới đã được định sẵn."

Trong mắt nó, chiến trường nơi đây căn bản không ảnh hưởng đến kết quả cuối cùng, Tam Giới nhất định sẽ được tái tạo, vạn vật đều sẽ quy về hư vô.

Đúng lúc này, nó đột nhiên phát hiện ra điều gì đó, ánh mắt lóe lên tinh quang, mang theo thần sắc căm hận và kích động.

Viêm Chu cùng những người khác còn chưa kịp phản ứng, Thiên Hồn đã biến mất tại chỗ.

Ngoảnh đầu nhìn lại, hắn thấy Thiên Hồn rời đi về hướng Tần phủ!

"Không ổn!" Viêm Chu nghĩ đến nhục thân của Tần Phong, không nói hai lời, lập tức đuổi theo.

...

Phụng Thiên Thành, bên trong hoàng cung.

Minh Hoàng đi qua đại điện, vốn là giờ văn võ bá quan vào triều, nhưng lúc này lại trống không, trông vô cùng tiêu điều.

Hắn đi dạo trong hoàng cung, nhìn mọi thứ xung quanh, đều là cơ nghiệp mà tổ tiên gây dựng.

Mặc cho chiến hỏa bên ngoài hoàng cung, hắn vẫn không hề hay biết.

Sau khi bái kiến liệt tổ liệt tông trong từ đường, Minh Hoàng trở về ngự thư phòng, đi vào nội đường, cẩn thận lấy bức tranh cuộn xuống.

Hiên Viên Trảm Thần Kiếm trong bức tranh cuộn, không ngừng phát ra tiếng kiếm minh, như thể đang nôn nóng.

Tay phải hắn nhẹ nhàng vuốt ve bề mặt bức tranh cuộn, thân kiếm rung động, càng thêm rõ ràng.

Đúng lúc này, tiếng bước chân vang lên.

Minh Hoàng quay đầu nhìn lại, người đến chính là Lý công công và Thái tử.

Hắn nhìn Lý công công mặc áo xanh hỏi: "Sao không đi?"

Lý công công đỏ hoe mắt nói: "Lão nô hầu hạ Bệ hạ hơn hai mươi năm, chưa từng rời đi, trước kia không, sau này cũng sẽ không."

Minh Hoàng cảm động trong lòng, lắc đầu, lại nhìn về phía Thái tử: "Ngươi có biết đến đây có ý nghĩa gì không? Nếu Đại Càn có thể vượt qua kiếp nạn này, tương lai hoàng vị có lẽ sẽ không còn liên quan đến ngươi."

Thái tử liếc nhìn Hiên Viên Trảm Thần Kiếm trong bức tranh cuộn, thở ra một hơi, thần sắc kiên định: "Nguyện vì Phụ hoàng, vì Đại Càn chấp Hiên Viên Trảm Thần Kiếm, lấy tính mạng làm đại giá, khai sáng thái bình thịnh thế!"

Minh Hoàng thần sắc phức tạp nhìn Thái tử, trong mắt có an ủi, có bất đắc dĩ.

Trước đó, ông đã triệu tập tất cả hoàng tử, kể về kiếp nạn mà Đại Càn sắp phải đối mặt, cũng nói rõ chuyện Hiên Viên Trảm Thần Kiếm.

Ông sẽ vì Đại Càn mà vung thần kiếm, chém giết gian tà, nhưng lại lo lắng sau này không còn ai kế tục, hy vọng có người sau khi ông ngã xuống, có thể tiếp tục cầm lấy thần kiếm.

Chỉ là không ngờ, đến lúc nguy nan, người nguyện vì quốc gia, vì bách tính mà chấp kiếm, lại chỉ có một người.

"Tốt, quả nhiên là Thái tử của trẫm, quả nhiên là trữ quân của Đại Càn.

Trẫm chết đi, Đại Càn nếu có thể giao cho ngươi tiếp nhận, trẫm liền yên tâm."

"Phụ hoàng (Biện hạ), người nhất định sẽ bình an vô sự!" Hai người vội vàng lên tiếng.

Minh Hoàng không nói thêm nữa, mà là nhìn về phía bức tranh cuộn. Hắn từ trong ngực lấy ra một con dao găm tinh xảo, rạch lên lòng bàn tay, máu tươi nhỏ vào bức tranh cuộn.

Hiên Viên Trảm Thần Kiếm chậm rãi bay lên không trung, tiếng kiếm ngân vang thanh thúy, vọng khắp trời xanh.

Chương 871: Đã thấy Thiên Mệnh, sao không bái lạy?!

Trong Tần phủ, Thương Phi Lan và Nhã An canh giữ bên cạnh nhục thân của Tần Phong, không rời nửa bước.

Lúc này, toàn bộ Phụng Thiên Thành đã trở thành chiến trường. Quái vật che trời lấp đất, cùng với những cường giả mạnh nhất từ bốn phương tám hướng tụ tập lại, đánh nhau loạn xạ.

Tiếng chém giết và gầm rú vang lên không ngớt, xen lẫn với tiếng gào thét chói tai, khiến người ta không khỏi rùng mình.

Ngay khi Thương Phi Lan và Nhã An đang lo lắng bảo vệ nhục thân của Tần Phong, một thân hình khổng lồ đáp xuống.

Ầm!

Ngôi nhà tan thành từng mảnh, sân vườn ngổn ngang.

Thiên Hồn nhìn về phía Tần Phong, người chỉ còn lại bộ xương bọc da, vẻ mặt điên cuồng, hai mắt đỏ rực.

"Là ngươi, quả nhiên là ngươi!"

Trong U Minh Quỷ Giới, hắn vẫn còn nhớ như in cảnh tượng bị Tần Phong chà đạp.

Nghĩ hắn là kẻ mạnh nhất Tam Giới, chỉ dưới Thiên Đạo Bản Nguyên, sao lại phải chịu nhục nhã như vậy?

Nếu không phải chủ thượng cần nhục thân của Tần Phong, hắn nhất định phải băm thây, chiên dầu, xẻ thịt thân xác này để

trút hận!

Thương Phi Lan và Nhã An như lâm đại địch, liều chết bảo vệ nhục thân của Tần Phong.

Nhưng trong lòng họ cũng biết rõ, kẻ địch trước mặt mạnh mẽ đến mức nào, cho dù đã bước vào cảnh giới siêu thoát Nhất phẩm, cũng chưa chắc đã là đối thủ của hắn, huống chi còn chưa vào Nhất phẩm?

Thiên Hồn thấy vậy, cười gằn nói: "Nếu không thể xử lý nhục thân của hắn, thì chà đạp hai ngươi một trận cũng coi như không uổng công chuyến này."

Vừa dứt lời, hắn vung tay chộp tới, lực hút mạnh mẽ trong nháy mắt đã thổi bay ngôi nhà, khiến mặt đất rung chuyển.

Thương Phi Lan và Nhã An nghiến răng chống cự, nhưng cũng chỉ giằng co được vài hơi thở, thân thể đã bị Thiên Hồn hút về phía hắn.

Nếu rơi vào tay hắn, chắc chắn sẽ sống không bằng chết.

Trong gang tấc, Viêm Chu kịp thời đuổi đến, nắm đấm phải tung ra, hư ảnh Thanh Long hiện ra, một đòn đánh bật hai người ra, sau đó đối mặt trực tiếp với Thiên Hồn.

"Đạo tắc chi lực này, quả nhiên giống hệt với nhục thân phản bội chủ thượng kia." Thiên Hồn lạnh lùng lên tiếng.

"Hai người lui ra." Viêm Chu trầm giọng, cau mày nhìn đối phương. Áp lực to lớn khiến toàn thân hắn dựng đứng.

Chỉ có tự mình đối mặt, mới có thể cảm nhận được thực lực đáng sợ của Thiên Hồn.

Thương Phi Lan và Nhã An biết rõ bản thân không thể giúp ích

gì, lập tức lùi về hai bên nhục thân của Tần Phong.

Viêm Chu hít sâu một hơi, sau đó hai mắt nheo lại. Giới Vực triển khai, bao phủ bản thân và Thiên Hồn, ngăn cách với hiện thế.

...

Trên bầu trời cao, trong Giới Vực của Quỷ chủ, trận chiến diễn ra vô cùng ác liệt.

Ban đầu, ba người dự đoán rằng với thực lực của mình, dù không thể tiêu diệt Thiên Đạo Bản Nguyên, cũng nhất định có thể khiến nó bị thương nặng.

Tuy nhiên, sau một phen giao thủ, trên mặt họ đều là vẻ ngưng trọng và kinh hãi.

Dù đã thi triển thủ đoạn mạnh nhất, sử dụng đạo tắc chi lực mạnh nhất, những công kích đó rơi vào đối phương, nhưng không tạo thành bất kỳ tổn thương nào.

Ngược lại, sau một loạt công kích, khí thế của họ suy yếu đi rất nhiều, như có thứ gì đó đang không ngừng hấp thu lực lượng trên người họ.

Thiên Đạo Bản Nguyên liếc nhìn ba người đang lùi lại, vẻ mặt thờ ơ nói: "Kết thúc rồi sao? Thật là vô vị. Các ngươi tưởng rằng, dựa vào đạo tắc chi lực do ta sáng tạo ra, có thể làm ta bị thương?"

Ba người nghe vậy, đều trợn tròn mắt.

Tiếp đó, chỉ thấy thời không vặn xoắn, những đạo tắc chi lực mạnh mẽ kia lại xuất hiện một lần nữa, sau đó theo hướng ngược lại, toàn bộ rơi vào người bọn họ!

Ầm!

Sức phá hoại vô cùng to lớn khiến U Minh Giới Vực rung chuyển dữ dội. Dù ba người Thiên Đế lập tức ứng phó, nhưng vẫn bị thương nặng.

Những đạo tắc chi lực vốn thuộc về họ, nay lại mạnh hơn trước gấp mấy lần!

Kết hợp với lời Thiên Đạo Bản Nguyên vừa nói, một cảm giác tuyệt vọng dâng lên trong lòng họ.

Nếu đạo tắc của Tam Giới đều do Thiên Đạo Bản Nguyên sinh ra, vậy chẳng phải là nói, đạo tắc chi lực do cảm ngộ từ Tam Giới sinh ra, tuyệt đối không thể làm Thiên Đạo Bản Nguyên bị thương sao?

Hạo Văn Viện, đỉnh Đăng Thiên Lâu.

Lão nhân tóc bạc thở dài trong gió, kết quả này ông ta đã sớm dự liệu.

Muốn làm Thiên Đạo Bản Nguyên bị thương, sử dụng đạo tắc chi lực sinh ra từ Tam Giới, chẳng khác nào lấy trứng chọi đá.

Chỉ có đạo tắc chi lực siêu việt Tam Giới, không thuộc Ngũ Hành, mới có thể có tác dụng. Nhưng muốn lĩnh ngộ đạo tắc chi lực không tồn tại trong Tam Giới, nói dễ hơn làm?

Ầm!

U Minh Giới Vực đột nhiên vỡ vụn, ba bóng người bay ngược ra ngoài. Không gian tầng tầng lớp lớp vỡ tan, giống như thủy tinh, dễ vỡ.

Những người đang kịch chiến, nghe thấy động tĩnh, lần lượt lùi lại, nhìn sang, sau đó trợn tròn mắt, thân thể cứng đờ.

Làn sương trắng trong Phụng Thiên Thành bị chấn động đánh

tan, từ từ khép lại.

Ở nơi tầm nhìn rộng rãi kia, ba bóng người rơi xuống đất, trông vô cùng chật vật.

Thiên Đế của Tiên Giới, Quỷ chủ của Quỷ Giới, Trấn Thần Ti Ngự của Nhân Gian!

Ba cường giả đỉnh cao của Tam Giới, cùng nhau đối kháng với tồn tại toàn thân phát sáng kia, vậy mà lại không thể chiến thắng đối phương?

Ực!

Tiếng nuốt nước bọt vang lên liên tục.

Sát Thiên La và Long Tổ nhìn về phía Thiên Đạo Bản Nguyên, vẻ mặt vô cùng ngưng trọng.

Chỉ thấy đối phương xòe bàn tay phải ra, sau đó lật ngược lại, ấn xuống.

Bầu trời cao ngất, vào khoảnh khắc này đột nhiên hạ thấp xuống một đoạn lớn!

Áp lực khủng khiếp ập đến, khiến toàn bộ Phụng Thiên Thành chao đảo, ngã nhào xuống đất.

Những người yếu ớt lập tức hóa thành huyết vụ, những người mạnh mẽ cũng phun ra máu tươi, cố gắng đứng dậy nhưng bị lực lượng vô hình đè chặt xuống đất, bất lực.

Giọng nói lạnh lùng vang lên, như tiếng chuông lớn vọng vào tai mỗi người.

"Đã thấy Thiên Mệnh, sao không bái lạy?"

Lời này vừa dứt, trong đầu mọi người hiện lên vô số hình ảnh,

từ kiếp trước, kiếp này đến cả tương lai của họ.

Cuộc đời của chúng, giống như con rối gỗ bị điều khiển, từ sớm đã được định đoạt kết cục dưới sự an bài của Thiên Mệnh.

Cho dù chúng có giãy giụa thế nào, cũng không thể thay đổi được.

Cảm giác tuyệt vọng như nghẹt thở, giống như bệnh dịch lan truyền trong đám người, nỗi sợ hãi trong mắt chúng không ngừng phóng đại.

Thiên Đạo Bản Nguyên cao cao tại thượng kia, thật sự là cao không thể với tới.

"Phật gia đạo tắc - Tam Sinh Thị?!" Phật Khẩu trên người Long Tổ kinh ngạc kêu lên, còn Long Tổ mà nó đang bám vào đã chìm sâu trong đạo tắc, không thể thoát ra được.

"Lão già mau tỉnh lại, nhớ lại bản nguyên, đừng rơi vào vòng luân hồi!" Phật Khẩu lo lắng quát lớn, thậm chí ngay cả câu cửa miệng cũng quên mất.

Tuy nhiên, tiếng kêu gọi của nó giống như đá chìm đáy biển, chẳng tạo nên chút gợn sóng nào.

Thiên Hồn quay đầu nhìn lại, trong mắt tràn đầy vẻ sùng bái cuồng nhiệt, lẩm bẩm: "Đây mới là chủ thượng của ta, Thiên Địa Đạo Tắc Bản Nguyên, lực lượng nguyên thủy nhất của Thiên Đạo, người sáng tạo ra Tam Giới.

Không ai... không ai có thể chống đối, phản bội!"

Mọi người bị áp lực nặng nề ép nằm rạp trên đất, ý chí bị đạo tắc chi lực của Tam Sinh Thị quấy nhiễu.

Chúng thật sự như lời Thiên Đạo Bản Nguyên nói, hành lễ bái

lạy, không sinh ra nổi một chút ý niệm phản kháng.

Đây căn bản là một trận chiến không thể chiến thắng!

Nhưng đúng vào lúc này, đột nhiên có tiếng rồng ngâm vang lên.

Du Long Điện, trên Bàn Long Trụ, con Kim Long cuối cùng cũng mở mắt, dẫn theo tám con Kim Long còn lại bay ra khỏi Du Long Điện, bay lượn trên bầu trời Phụng Thiên Thành, hướng về phía Thiên Đạo Bản Nguyên giương nanh múa vuốt, phát ra tiếng rồng gầm rung trời lở đất.

Dưới tiếng rồng ngâm, mọi người dần dần khôi phục lại sự tỉnh táo, lắc mạnh đầu, đánh tan những hình ảnh ảo giác trong đầu.

Thiên Đạo Bản Nguyên liếc nhìn hoàng cung, giọng nói lạnh nhạt: "Nhân Gian Đế Hoàng khí vận?"

Keng!

Một đạo kiếm khí thanh lương, bất chấp thời không, từ trên trời rơi xuống người hắn.

Tuy không chém vỡ được thân thể hắn, nhưng lại có âm thanh của thứ gì đó vỡ vụn vang lên.

Đó là âm thanh của Phật gia đạo tắc chi lực - Tam Sinh Thị, bị chém vỡ!

"Con kiến hôi hám đáng chết, cũng giống như năm đó." Thiên Đạo Bản Nguyên xuyên qua tầng tầng lớp lớp sương trắng, nhìn Minh Hoàng trong Ngự Thư Phòng từ xa.

Nó dường như nhìn thấy bóng dáng kia trên người Minh Hoàng, vì thương sinh thiên hạ, kiên quyết hy sinh tính mạng,

vung lên Trảm Thần Kiếm!

"Trẫm là Cửu Ngũ Chí Tôn, nguyện hy sinh tính mạng, bảo vệ thương sinh thiên hạ."

Không biết đã cách nhau bao nhiêu năm, hai giọng nói vang vọng trong dòng sông lịch sử, giao thoa vào thời khắc này...

Chương 872: Dám làm phu quân ta bị thương, ngươi đáng chết!

"Thần kiếm đệ nhất cổ kim, Hiên Viên Trảm Thần Kiếm... Bao nhiêu năm không thấy xuất thế, giờ phút này vẫn sắc bén như vậy sao?" Trên đỉnh Đăng Thiên Lâu, lão giả tóc bạc nhìn về phương hướng bạch vụ bị xé rách, ngẩn người xuất thần.

Hiên Viên Trảm Thần Kiếm, trời đất thai nghén mà sinh, lấy khí vận Nhân Gian Đế Hoàng làm thực.

Năm đó, Đại Càn khai quốc hoàng đế, vì Nhân tộc mưu cầu tịnh thổ, được bách tính ngưỡng mộ, dẫn động thần kiếm xé rách hỗn độn giáng thế.

Công lao của vị hoàng đế đầu tiên cầm kiếm là không thể phai mờ, khi ấy Thiên Đạo Bản Nguyên có thể bị phong ấn thành công, Trấn Thần Ti Ngự có thể bị phản bội, đều nhờ vào uy thế của thần kiếm.

Trong vô số lần nguy cơ mà thế gian này gặp phải, các đời Đại Càn Đế Hoàng vốn có thể lấy thần kiếm này ra, khai sáng cho bách tính một thời đại thái bình thịnh thế ngắn ngủi.

Thế nhưng các đời Đế Hoàng, đều tiếc mạng sống của mình, không muốn cầm kiếm bảo vệ thương sinh.

Trải qua bao nhiêu năm tháng, rốt cuộc lại có một vị Đế Hoàng, một lần nữa nắm giữ Hiên Viên Trảm Thần Kiếm!

Sao có thể không khiến người ta cảm khái thở dài?

"Chuyện này cũng nằm trong tính toán của ngươi sao?" Lão giả nghĩ đến Thiên Giám Quốc Sư đã khuất, không khỏi lẩm bẩm tự nói.

Vốn là cùng một gốc mà sinh, nhưng hắn lại luôn kém một bậc...

Thiên Đạo Bản Nguyên vốn mang thần sắc lãnh đạm, nay bỗng xuất hiện một tia biến hóa, ánh mắt âm u, nhìn chằm chằm về phía Ngự Thư Phòng, sau đó chậm rãi giơ tay phải lên.

Ngón trỏ điểm một cái, một đạo hắc quang với tốc độ sét đánh, xuyên thủng không gian, đánh úp về phía Minh Hoàng.

"Bệ hạ!"

"Phụ hoàng!"

Lý công công và Thái tử thấy vậy, không khỏi kinh hô.

Tuy nhiên, một nhát chém của Hiên Viên Trảm Thần Kiếm đối với Đế Hoàng tiêu hao quá lớn, Minh Hoàng lúc này đứng thẳng cũng đã là cố hết sức, huống chi là vung kiếm lần nữa, đánh tan công kích của đối phương.

Ngàn cân treo sợi tóc, hai bóng người chắn trước Minh Hoàng, lấy nửa người làm giá, cưỡng ép ngăn cản chiêu thức của Thiên Đạo Bản Nguyên!

Hai người chính là Giáp Diện và Ất Diện, hai chiến lực mạnh nhất của ngục La Ty!

"Phụt!"

Máu tươi phun trào, từ dưới mặt nạ nhỏ xuống, đỏ đến chói mắt.

"Bệ hạ... bình an?", Giáp Diện yếu ớt nói, thân là Thần Vũ Đạo

Giả đỉnh tiêm, vốn nên có thể đoạn chi trọng sinh.

Nhưng chiêu thức của Thiên Đạo Bản Nguyên, ẩn chứa đạo tắc chi lực khó lường, cưỡng ép khiến thân thể của Giáp Diện và Ất Diện không cách nào khôi phục.

Minh Hoàng nhìn thấy hai người trọng thương, trong mắt xẹt qua vẻ không đành lòng, cắn chặt răng, cố gắng chống đỡ thân thể, ý đồ chém ra một kiếm, giáng đòn lên tồn tại cao cao tại thượng kia.

Nhưng Thiên Đạo Bản Nguyên sao có thể để hắn như ý?

Trong tam giới này, thứ có thể uy hiếp hắn không nhiều, Hiên Viên Trảm Thần Kiếm chính là một trong số đó!

Hắn hóa chỉ thành chưởng, hung hăng đánh xuống.

Kiến trúc cung điện hùng vĩ tráng lệ trong nháy mắt sụp đổ, áp lực cực lớn ập đến Minh Hoàng cùng những người khác. Giáp Diện và Ất Diện dù muốn bảo vệ chu toàn, nhưng cũng bất lực.

Đột nhiên, chín tiếng long ngâm vang lên, xoay quanh trên Ngự Thư Phòng, hóa thành đại chung màu vàng.

Ong!

Tiếng chuông chấn động màng nhĩ vang vọng khắp nơi, sóng âm như hồng thủy cuồn cuộn tứ phương, chấn động đến nỗi những quái vật bất tử bất diệt kia cũng sụp đổ nhục thân, máu chảy thành sông!

Mọi người trong Phụng Thiên Thành nhìn về phía hoàng cung, thấy Kim Long đang bay lượn trên đại chung, đều trợn mắt há hốc mồm.

Họ dường như nhìn thấy vô số bách tính nắm chặt hai tay,

thành kính cầu nguyện, vô số nguyện lực từ bốn phương tám hướng kéo đến, cuồn cuộn không ngừng hội tụ vào trong đại chung, ngăn cản sức mạnh của Thiên Đạo Bản Nguyên ở bên ngoài!

"Sức mạnh của chúng sinh..." Thiên Đạo Bản Nguyên thản nhiên mở miệng, ngữ khí lạnh lẽo thấu xương.

Minh Hoàng nắm lấy cơ hội này, một lần nữa nhấc Hiên Viên Trảm Thần Kiếm lên, vung một kiếm ngang.

Kiếm khí xé toạc không gian, mang theo uy thế hủy diệt, bổ về phía Thiên Đạo Bản Nguyên.

Hắn thấy vậy, vẻ khinh thường ban đầu biến mất, thay vào đó là sự nghiêm trọng. Hắn không đứng yên để hứng chịu kiếm khí, mà nhanh chóng lùi lại, muốn né tránh đòn tấn công này.

Nhưng khi hắn vừa động, cổ họng đã xuất hiện một đường đen, đầu lìa khỏi cổ!

Không ai kịp nhìn rõ, kiếm khí đã chém trúng hắn như thế nào!

"Chủ thượng!" Thiên Hồn cùng những người khác đều hoảng sợ thất sắc.

Ngược lại, người dân Phụng Thiên Thành như trút được gánh nặng, thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này, tiếng Trấn Thần Ti Ngự vang vọng trên bầu trời Phụng Thiên Thành:

"Chớ nên lơ là, hắn chưa chết!"

Vừa dứt lời, cái đầu lâu bị chém đứt kia hóa thành một mặt trời chói chang, lơ lửng trên không trung Phụng Thiên Thành.

Ánh nắng chói chang chiếu rọi xuống thiên địa, ngọn lửa bùng

cháy dữ dội, đặc biệt là nơi Kim Long chung, nóng rực nhất.

Chín đầu Kim Long thân thể không ngừng bị thiêu đốt, tiếng long ngâm bi thương lúc ẩn lúc hiện, ngay cả Kim Long chung cũng trở nên mờ ảo.

Trong Ngự Thư Phòng, sách vở bị thiêu rụi, biển lửa ngập trời.

Minh Hoàng liên tiếp vung hai kiếm, sức lực đã cạn kiệt, huyết nhục khô cạn, gương mặt kiên nghị trong nháy mắt trở nên tiều tụy.

Đó là dấu hiệu của sinh mệnh sắp sửa cạn kiệt.

Nhìn thấy hỏa thế xung quanh càng lúc càng lớn, Lý công công cùng Thái tử vội vàng dìu Minh Hoàng dậy, muốn đưa hắn rời khỏi Ngự Thư Phòng.

Chỉ là một bóng người trên đỉnh đầu, lại giống như một thanh đao lớn, khiến hai người bọn họ không dám nhúc nhích.

Trên đỉnh đầu là một vòng mặt trời chói chang, đầu lâu của Thiên Đạo Bản Nguyên cũng đã hoàn hảo như lúc ban đầu, chỉ là nhìn kỹ, vẫn có thể nhìn thấy ở cổ, một đường hắc tuyến nhỏ bé.

Thần hồn chi khu của hắn là hỗn độn chi sơ mà sinh, có thể nói là chân chính bất tử bất diệt, lại bị Hiên Viên Trảm Thần Kiếm gây thương tích, hắn sao có thể không tức giận?

"Loài kiến hôi dám giơ nanh vuốt với trời, thật sự là không biết tự lượng sức mình!"

Một chưởng đánh xuống!

Đang!

Kim Long chung chấn động, thân thể chín đầu Kim Long càng thêm mờ nhạt.

Đang!

Đang đang!

Sóng âm chấn động màng nhĩ, đại địa nứt toác, bạch vụ tan đi.

Những người dưới Kim Long chung, dưới công kích của sóng âm, từng người một phun máu tươi, sắc mặt trắng bệch, hơi thở suy yếu.

Khoảng khắc như dừng lại!

Minh Hoàng bị trọng thương, tay phải vô lực buông ra, thần kiếm rơi xuống đất.

Thái tử thấy phụ hoàng thoi thóp, bi thương dâng trào trong lòng, gian nan bò về phía thần kiếm, muốn dùng hoàng tộc chi huyết, một lần nữa vung kiếm.

Ngay lúc này, từ phương hướng Tần phủ, một đạo kiếm khí phóng lên trời, như dòng nước lũ, như sấm sét, kèm theo đó là tiếng kêu thảm thiết của Thiên Hồn.

Động tĩnh kia quá lớn, ngay cả Thiên Đạo Bản Nguyên cũng dừng tay, nghiêng đầu nhìn lại. Chỉ thấy một cánh tay của Thiên Hồn bị chém đứt, chỗ vết cắt kiếm khí giống như con giòi trong xương, không cách nào khôi phục!

Thiên Hồn nhìn lại với ánh mắt kinh hãi và phẫn nộ, chỉ thấy một thân bạch y tuyệt mỹ, bên cạnh hai thanh thần kiếm lơ lửng.

Chính là Liễu gia Liễu Kiếm Ly!

Viêm Chu ngẩn người, hắn hiểu rõ thực lực của Thiên Hồn hơn ai hết. Thiên Hồn đã dùng hết toàn lực mới có thể ngăn cản được công kích của đối phương, vậy mà Liễu Kiếm Ly lại có thể gây thương tích cho hắn?

Lúc này, hắn bỗng nhiên phát hiện ra điều gì đó, kinh ngạc nói: "Ngươi đã bước vào Nhất phẩm?"

Thương Phi Lan và Nhã An nhìn thấy dung nhan thật của nàng, vốn đã kinh hãi, nghe được lời của Viêm Chu, trên mặt tràn đầy vẻ không thể tin nổi.

Người trước dường như nghĩ đến điều gì, Kiếm Ly tỷ biến mất không rõ lý do trong thời gian dài như vậy, chẳng lẽ là tìm được cơ hội đột phá, toàn tâm toàn ý đi vượt qua Thiên Địa kiếp rồi?

"Con kiến hôi to gan, dám làm ta bị thương?" Thiên Hồn gầm lên.

Liễu Kiếm Ly không trả lời, mà là liếc mắt nhìn về phía nhục thân của phu quân, Thương Phi Lan và Nhã An tư thế chật vật, nhục thân của phu quân càng là ở dưới dư ba chiến đấu liên tiếp, bị thương, trên da đầy vết máu.

Ầm!

Khí thế cường đại phóng lên trời, kiếm khí chấn động khắp thành, tiếng kiếm reo thanh thúy, ngay cả Hiên Viên Trảm Thần Kiếm cũng phát ra tiếng vang vọng lại.

Nàng lạnh lùng nhìn đối thủ, môi khẽ mở, giọng nói lạnh lẽo như tuyết trắng mùa đông:

"Dám làm phu quân ta bị thương, ngươi đáng chết!"

Chương 873: Từ nay về sau, con tên là Tần Phong

Thiên Hồn tức giận, cơn đau đứt lìa cánh tay khiến nó tức giận ngút trời: "Chỉ bằng ngươi?!"

Lời vừa dứt, Liễu Kiếm Ly hai ngón tay hóa kiếm, kiếm khí phóng lên trời.

Nụ cười của Thiên Hồn cứng đờ trên mặt, thân thể nó trong nháy mắt bị chém thành hai đoạn!

Thiên Hồn không hiểu đối phương làm cách nào xuất kiếm nhanh như vậy.

Kiếm khí của phàm nhân sao có thể làm tổn thương thân thể của nó?

Thiên Hồn vội vàng lùi lại, cố gắng nối liền thân thể bị đứt lìa.

Nhưng kiếm khí ở vết thương khiến mọi nỗ lực của nó đều trở nên vô ích!

Thiên Đạo Bản Nguyên ngừng công kích Kim Long Chung, thân hình lóe lên, đã xuất hiện trên không trung Tần phủ.

Nó yên lặng nhìn Liễu Kiếm Ly, lông mày hơi nhíu lại: "Đạo tắc chi lực trên người ngươi có chút kỳ quái..."

Đáp lại Thiên Đạo Bản Nguyên là kiếm khí phóng lên trời.

"Kẻ hèn mọn muốn lay cây, tự lượng sức mình." Giọng điệu nó khinh thường, chỉ duỗi một ngón tay, muốn cản kiếm khí của đối

phương.

Nhưng một màn không ngờ tới lại xuất hiện, ngón tay đó bị chém đứt dễ dàng.

Giống như Thiên Hồn, căn bản không thể khôi phục!

Thiên Đế, Quỷ chủ, Trấn Thần Ti Ngự thấy vậy, đều trầm tư suy nghĩ.

Theo lời Thiên Đạo Bản Nguyên, đạo tắc chi lực do Tam Giới sinh ra, căn bản không thể làm tổn thương nó. Bởi vì Tam Giới vốn là do Thiên Đạo Bản Nguyên tạo nên.

Muốn gây tổn thương cho nó, chỉ có thể sử dụng lực lượng siêu việt Tam Giới.

Giống như Minh Hoàng vung Hiên Viên Trảm Thần Kiếm.

Nhưng hiện tại, tại sao công kích của Liễu Kiếm Ly lại có hiệu quả? Sau khi nàng bước vào Nhất phẩm, rốt cuộc đã lĩnh ngộ được đạo tắc chi lực gì?

Thiên Đạo Bản Nguyên nhìn ngón tay bị đứt, hai mắt nheo lại. Nó không thích xuất hiện bất ngờ, cho nên mỗi khi bất ngờ xuất hiện, liền bóp chết nó từ trong trứng nước.

Nó vươn tay chộp lấy Liễu Kiếm Ly, không gian như đậu hũ bị bóp nát, Liễu Kiếm Ly chỉ cảm thấy toàn thân như rơi vào vũng bùn, thân thể càng lúc càng mất khống chế.

Mặc dù nàng có thể gây tổn thương cho Thiên Đạo Bản Nguyên, nhưng lại không thể chống đỡ được công kích của đối phương!

Trong giao đấu giữa các cường giả, trừ phi có thể một kích tiêu diệt đối thủ, nếu không chính là so đấu xem ai có sức bền bỉ

hơn.

Như vậy xem ra, kết quả trận chiến này chẳng có gì hồi hộp!

"Kiếm Ly tỷ!" Thương Phi Lan và Nhã An kinh hô.

Đúng lúc này, trên bầu trời Phụng Thiên thành, đột nhiên xuất hiện một vầng trăng sáng, ánh trăng rực rỡ, chiếu xuống.

Thất Thải Giác Bạch Lộc giẫm lên ánh trăng, đáp xuống người Liễu Kiếm Ly, dung hợp thành một thể với nàng.

Áp lực xung quanh đột nhiên giảm bớt, Liễu Kiếm Ly chém một kiếm, phá vỡ sự trói buộc, lướt về phía sau.

Xoạt!

Thiên Đế, Quỷ chủ, Trấn Thần Ti Ngự xuất hiện trở lại, đáp xuống bên cạnh Liễu Kiếm Ly.

Thiên Đế nghiêng đầu, nhíu mày hỏi: "Tên tiểu tử kia đâu? Sao chỉ có mình ngươi trở về?"

Thất Thải Giác Bạch Lộc vì bảo vệ thần hồn của Tần Phong, vốn là cùng hắn bước vào U Minh Hoàng Tuyền.

Nhưng hiện tại, nhục thân của Tần Phong vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại, Bạch Lộc lại trở về trước...

Mọi người nghe vậy, đều kinh hãi biến sắc, chẳng lẽ phương pháp mượn Hoàng Tuyền để lĩnh ngộ luân hồi, bước vào Nhất phẩm của Tần Phong đã thất bại?

Trấn Thần Ti Ngự liếc mắt nhìn nhục thân của Tần Phong, mở miệng nói: "Thần hồn không còn, nhục thân không thể duy trì, nhục thân của Tần Phong vẫn chưa mục nát, chứng tỏ thần hồn của hắn vẫn còn."

Giọng nói của Thất Thải Giác Bạch Lộc từ trong cơ thể Liễu Kiếm Ly phát ra: "Hắn đã tiến vào thời khắc mấu chốt cuối cùng, lực lượng của ta không thể bảo vệ thần hồn của hắn nữa."

Dừng một chút, nó lại nói: "Trên thực tế, là một tia ý niệm của Tần Phong để ta trở về trước, trợ giúp nàng một tay."

"Nàng" ở đây tự nhiên là chỉ Liễu Kiếm Ly.

Phu quân... Liễu Kiếm Ly quay đầu nhìn nhục thân kia, trong mắt hiện lên vẻ lo lắng.

Thiên Đế lên tiếng: "Hiện tại đạo tắc chi lực của chúng ta không thể gây tổn thương cho Thiên Đạo Bản Nguyên, chi bằng dốc toàn lực chống đỡ công kích của nó, yểm trợ Liễu Kiếm Ly."

"Được." Quỷ chủ và Trấn Thần Ti Ngự đồng thanh đáp.

Lời vừa dứt, bốn người đồng thời ra tay, đánh về phía Thiên Đạo Bản Nguyên.

Đại chiến, lại một lần nữa bùng nổ.

...

U Minh Quỷ Giới, trên Hoàng Tuyền, lúc này Tần Phong đã đạt đến một trạng thái kỳ diệu.

Dưới sự xâm thực của vong hồn, hắn nhìn cuộc sống qua lăng kính của người trong cuộc, trải nghiệm đủ mọi cung bậc cảm xúc.

Những nỗi đau khổ ấy quá mức chân thực, khiến tâm hồn hắn đầy rẫy thương tổn.

Hắn quên mất lý do mình đến đây, quên mất mục tiêu của bản thân.

Hắn cảm thấy mệt mỏi, muốn ngủ một giấc thật ngon, không

cần bận tâm đến bất cứ điều gì...

"Kẻ đáng thương, ảo tưởng cứu vớt chúng sinh, lại không biết, thống khổ của thiên hạ vốn bắt nguồn từ dục vọng vô tận trong lòng người."

"Không bỏ được, không buông được, dục niệm liền trở thành nghiệp chướng nan giải, ngươi làm sao quản, ngươi lấy đâu ra khả năng quản."

Giọng nói mê hoặc không ngừng vang lên, Tần Phong nghĩ đến những con quái vật bất tử bất diệt kia.

Tham, sân, si, hận, ái, dục, biến thành hình dạng dữ tợn.

Thì ra những thứ kỳ dị đó, lại là do những thứ này mà ra...

"Buông bỏ đi, đừng quản nữa, người sống chính là khổ đau."

Sinh, lão, bệnh, tử, cầu không được, oán hận gặp gỡ, yêu thương chia ly, ngũ uẩn bùng cháy.

Tất cả đều là những chuyện khiến người ta phiền lòng, hủy diệt đi... chi bằng hủy diệt tất cả, cầu một sự thanh tịnh tự tại!

Giọng nói như tiếng chuông, vang vọng trong đầu Tần Phong.

Ý thức của hắn bắt đầu tan rã, thần hồn cũng dần trở nên yếu ớt, giống như ngọn nến sắp tắt, chỉ cần gió thổi qua, sẽ hoàn toàn lụi tàn.

Trong muôn màu muôn vẻ của cuộc sống, từng màn kết cục bi thảm hiện lên trước mắt hắn.

Chết yểu trong bụng mẹ, bất hiếu với cha mẹ, bệnh tật giày vò, cái chết đeo bám.

Yêu mà không được, cầu mà không được, sinh ly tử biệt,

nghiệp chướng đeo bám.

Không có được, không buông bỏ được, chỉ thêm phiền não, chi bằng để tất cả biến mất, chấm dứt mọi chuyện!

Nghiệp chướng màu đen giống như độc xà, từ Hoàng Tuyền trào ra, hướng về phía Tần Phong, không ngừng quấn chặt, càng lúc càng siết chặt.

Thần hồn của Tần Phong càng thêm yếu ớt, ý thức như rơi vào vực sâu vô tận.

Nhưng đúng lúc này, tiếng khóc oa oa của đứa trẻ chào đời vang lên.

"Phu nhân, sinh rồi, là một tiểu tử mập mạp!"

Giọng nữ trong trẻo yếu ớt vang lên, mang theo sự dịu dàng và yêu thương: "Để ta xem nào."

Trong bóng tối, ánh sáng lóe lên, người phụ nữ không nhìn rõ mặt mũi ôm đứa trẻ trong tã lót, yên lặng nhìn ngắm, trên mặt tràn đầy ý cười.

Đứa trẻ trong tã lót dường như cũng cảm nhận được điều gì, ngừng khóc, ngẩng đầu nhìn mẹ, đôi mắt to tròn, há miệng a a.

Nó duỗi bàn tay nhỏ bé ra, dường như muốn nắm lấy điều gì đó.

Người phụ nữ duỗi ngón trỏ ra, bị đứa trẻ nắm lấy.

Tần Phong nhìn cảnh tượng này, tâm tình bỗng chốc bình tĩnh lại. Lúc này, hắn giống như chính là đứa trẻ kia, được ôm ấp trong vòng tay ấm áp.

Hình ảnh này vừa xa lạ vừa quen thuộc, nhưng khuôn mặt của người phụ nữ kia, giống như bị che bởi một lớp màn mỏng, khiến

hắn không thể nhìn rõ.

"Ngươi là ai?" Tần Phong lẩm bẩm hỏi. Một ý nghĩ từ đáy lòng nảy sinh, hoang đường nhưng lại gần với sự thật.

Giọng nói dịu dàng của người phụ nữ vang lên, không phải để trả lời Tần Phong, mà là dành cho đứa trẻ trong tay.

"Con trai của ta, từ nay về sau, con tên là Tần Phong."

"Bởi vì mẫu thân con yêu thích lá phong."

Chương 874: Con của ta, ta yêu con

“Nương…” Tần Phong run rẩy, nhìn cảnh tượng trước mắt không dám tin.

Rõ ràng… rõ ràng hắn chưa từng có đoạn ký ức này, nhưng tại sao cảm xúc lúc này lại chân thật đến vậy?

Hắn dường như có thể cảm nhận được vòng tay ấm áp, lời nói nhẹ nhàng của người phụ nữ như vang vọng bên tai, hơi thở khiến vành tai ngứa ngáy.

Hình ảnh ấm áp như thước phim đen trắng thời xưa cũ, âm thầm hiện lên không ngừng.

Nàng là một người phụ nữ vụng về, khác hẳn những tiểu thư khuê các giỏi giang nữ công gia chánh.

Nàng muốn may y phục cho đứa con mới sinh, nhưng lại đâm kim vào tay, máu chảy ròng ròng.

Nàng muốn nấu một nồi canh cá ngon, nhưng suýt chút nữa thiêu rụi cả nhà bếp.

Lúc nào bế con cũng khiến đứa trẻ va vào đâu đó, khóc không ngừng.

Nhưng mỗi khi gặp nguy hiểm, nàng luôn là người đầu tiên đứng ra, ôm chặt đứa bé vào lòng.

Có lẽ chịu quá nhiều đả kích, nàng biết mình không phải là một người mẹ tốt, liền quay sang oán trách Tần Kiến An: “Kiến An

à, hay là huynh cưới thêm một cô nương hiểu chuyện thùy mị đi, cũng có thể giúp ta chia sẻ nỗi lo chăm con.

Đứa nhỏ này nghịch ngợm quá, động một tí là khóc nhè, cứ như ta ngược đãi nó vậy."

Mọi người nghe vậy, đều im lặng. Đứa trẻ mới sinh chẳng phải đều như vậy sao?

Hơn nữa, tiểu thiếu gia hay khóc, chẳng phải đều là vì phu nhân sao? Không phải là quên cho ăn, thì cũng là để va vào đâu đó?

Tần lão gia trẻ tuổi đỡ trán thở dài: "Phu nhân à, nếu thực sự không được, Phong nhi nàng đừng bế nữa, trong phủ nhiều hạ nhân nha hoàn như vậy, tùy tiện chọn một người…"

Cũng bế tốt hơn nàng… Lời này, hắn không dám nói ra.

"Họ Tần kia, huynh có ý gì? Bắt đầu chê bai lão nương rồi sao?"

"Không có chuyện đó!" Tần lão gia vội vàng xua tay, sư tử Hà Đông gầm thét, cho dù là Quỷ Thủ Tư Mệnh như hắn, cũng phải tránh xa ba thước.

Gia đình ba người ấm áp chẳng được bao lâu, tai họa yêu thú Bắc cảnh ngày càng dữ dội, một phong thư rơi vào Tần phủ, Tần Kiến An thấy vậy, nhíu mày, cuối cùng cũng tìm được cớ, cười rời đi.

Từ đó về sau, nàng thường xuyên dò hỏi tin tức Bắc cảnh, thường xuyên ôm đứa bé nhìn về phương Bắc, ánh mắt ngẩn ngơ.

"Phong nhi, con nói xem cha con có ngốc không, lần nào cũng lấy cớ đi buôn bán, thật sự cho rằng ta không phát hiện ra thân phận của hắn sao? Nương con đây, thông minh lắm đấy."

"Phong nhi, sau này con đừng giống như cha con, chuyện gì cũng giấu diếm người nhà, chuyện gì cũng gánh vác trên vai. Người nhà là để cùng hưởng phúc cùng hoạn nạn."

“Phong nhi, con mau lớn lên đi, nhưng con không được học võ như cha con, học văn đi, làm quan to chơi chơi.”

“Thôi thôi, trên triều đình toàn là những kẻ cáo già xảo quyệt, con làm tiên sinh dạy học đi, bình an sống hết đời, cưới mấy nàng dâu xinh đẹp nối dõi tông đường.”

“Ừm, lông mày của con thừa hưởng bảy tám phần tuấn tú của nương con, lừa gạt mấy cô nương là không thành vấn đề.”

“Phong nhi, con nói xem cha con khi nào mới về?”

“Phong nhi, tai họa yêu thú ở Bắc cảnh hình như càng nghiêm trọng hơn rồi, cha con sẽ không sao chứ?”

“Phu nhân, trong Phụng Thiên thành, nghe nói có một ngôi miếu rất linh nghiệm, hay là đi cầu cho lão gia một quẻ bình an?”

“Cũng được…”

Tần Phong nhìn đến đây, bỗng nhớ tới lời cha từng nói với hắn trong thư phòng, mẫu thân của hắn, chính là lúc đi chùa cầu nguyện, chết dưới tai họa yêu thú!

“Không, đừng đi.”

“Nương, đừng đi!”

Nhưng lời nói của hắn, làm sao có thể truyền đến quá khứ?

Tiếng hét chói tai vang lên, nóc chùa bị xốc lên, một bàn tay yêu quái khổng lồ hung hăng chụp xuống.

Con yêu quái gầm nhẹ: “Tiên Thiên Nhất Khí!”

Giây phút nguy cấp, người phụ nữ liều chết che chở đứa bé trong lòng, nhưng uy áp cường đại vẫn khiến cả hai lâm vào tình thế thập tử nhất sinh.

Mấu chốt lúc này, Trấn Thần Ti Ngự xuất hiện, một tay nắm lấy đầu yêu quái, trực tiếp lướt ra khỏi Phụng Thiên thành.

“Phong nhi, Phong nhi của ta!” Người phụ nữ hơi thở yếu ớt, nhìn đứa bé trong lòng đã không còn tiếng khóc mà đau lòng tột cùng.

Bỗng nhiên, một đạo hư ảnh màu trắng xuất hiện trước mặt nàng, chính là Thiên Giám quốc sư.

Hắn nhìn hai mẹ con lộ vẻ thương xót.

Người phụ nữ nhận ra thân phận Thiên Giám quốc sư, vội vàng nói: “Cầu xin quốc sư đại nhân, cứu lấy con của ta! Ta nguyện trả bất cứ giá nào!”

“Tâm mạch đã đứt, không thể cứu chữa.” Thiên Giám quốc sư lắc đầu.

“Sao có thể…

Đúng… đúng rồi, ngài từng nói trong cơ thể ta có Tiên Thiên Nhất Khí, có lẽ có thể cứu vớt chúng sinh thiên hạ trong tương lai, con yêu vật kia cũng là vì nó mà đến.

Nếu lấy thứ này làm đại giá, có thể cứu Phong nhi của ta không?”

Thiên Giám quốc sư nhíu mày: “Tiên Thiên Nhất Khí chuyển thể, tính mạng của ngươi nhất định sẽ tiêu tan, ngay cả Tiên Thiên Nhất Khí cũng có thể tan biến giữa thiên địa.”

Người phụ nữ nắm bắt được trọng điểm trong lời nói, trong

mắt lóe lên tia hy vọng: “Vậy, là có thể cứu được, đúng không?”

“Cho dù có thể, ta cũng sẽ không đồng ý, ngươi là biến số duy nhất được sinh ra giữa thiên địa mấy ngàn năm qua… Ngươi muốn làm gì?”

Người phụ nữ nhặt một mảnh ngói vỡ trên mặt đất, dí vào cổ họng, vừa như uy hiếp vừa như cầu xin: “Nếu Phong nhi chết, ta cũng không muốn sống một mình, xin quốc sư đại nhân thành toàn.”

“Một mạng người, sao có thể so sánh với vận mệnh của thiên hạ?”

“Đối với một người mẹ mà nói, con cái chính là cả thế giới. Hơn nữa, cái gọi là Tiên Thiên Nhất Khí kia cũng có thể xuất hiện trên người Phong nhi, phải không?” Ánh mắt người phụ nữ kiên định.

Thiên Giám quốc sư trầm ngâm hồi lâu, hắn đang bói toán tương lai, nhưng lại thấy một mảng đen tối.

Có lẽ bị tình mẫu tử của người phụ nữ cảm động, hoặc có lẽ là hiểu được, nếu không cứu đứa bé, đối phương nhất định cũng sẽ không lựa chọn tiếp tục sống…

Thiên Giám quốc sư thở dài, cuối cùng cũng đồng ý.

“Đa tạ quốc sư đại nhân!”

Trận pháp chói mắt sáng lên từ dưới chân ba người, hơi thở huyền diệu màu đen chậm rãi chuyển từ cơ thể người phụ nữ sang đứa bé.

Nàng cảm nhận được sinh cơ trong cơ thể đang nhanh chóng biến mất, nhưng không hề sợ hãi cái chết, mà nở nụ cười chân thành.

Bởi vì mí mắt đứa bé khẽ động đậy, nhịp tim yếu ớt lại vang lên, đối với nàng, đó là âm thanh dễ nghe nhất thế giới.

Một lớn một nhỏ, hai đôi mắt nhìn nhau, người phụ nữ vừa cười vừa khóc.

“Phong nhi, con phải sống thật tốt.”

“Xin lỗi, nương không thể đi cùng con nữa.”

“Con của ta, ta yêu con…”

Lời thì thầm biến mất trong gió, đôi mắt to đen láy của đứa bé ngấn lệ.

Buồn bã, bất lực, sợ hãi!

Không lâu sau, tiếng khóc vang lên, kéo dài không dứt.

Ầm!

Sâu thẳm trong tâm trí Tần Phong, dường như có một góc bị đục khoét.

Hắn nhớ ra rồi, nhớ ra tất cả.

Hắn không phải xuyên không đến khi Tần Phong mười tám tuổi, mà ngay từ đầu đã là Tần Phong!

Lúc hắn đến thế giới này, chính là lúc vừa mới chào đời.

Hắn chứng kiến cái chết của mẹ mình, nỗi đau quá lớn khiến não bộ hắn tự bảo vệ, khiến hắn quên đi ký ức kiếp trước.

Hắn ghét cha, bởi vì cha đã quên mất mẹ, lại cưới người khác.

Kéo theo đó, hắn ghét dì, ghét em trai, không muốn có bất kỳ liên quan nào với họ.

Trong mắt hắn, người nhà dường như đều đeo một lớp mặt nạ, đó là bức tường ngăn cách tình cảm giữa họ.

Cho đến khi ở trấn Húc Dương, nguy cơ sinh tử ập đến, mới khiến ký ức của hắn hé mở một góc, khiến hắn nhớ tới chuyện xuyên không, khiến hắn quên mất lý do thực sự khiến hắn ghét người nhà.

“Nương, sao con có thể quên người chứ…” Tần Phong khóc ròng.

“Phong nhi…” Ký ức vụn vỡ, một hư ảnh trong suốt chậm rãi hiện ra.

Chương 875: Việc tiếp theo, hãy để phu quân lo liệu

Nàng vận một thân váy đỏ rực như lá phong, dung nhan ẩn hiện sau một tầng sương mù.

Dần dần, làn sương tan đi, lộ ra gương mặt quen thuộc khiến Tần Phong nhớ nhung day dứt.

Khóe mắt nàng cong cong, mang theo ý cười nhàn nhạt.

Nàng nhẹ nhàng ôm Tần Phong vào lòng, vỗ về lưng hắn: "Đứa trẻ lớn thế này rồi, vẫn như hồi nhỏ, thích khóc nhè thế."

"Mẹ, con nhớ người." Tần Phong nghẹn ngào nói.

Kiếp trước của hắn không trọn vẹn. Cha hắn ngày nào cũng say xỉn, đánh đập mẹ, thường xuyên vắng nhà. Mẹ hắn lấy nước mắt rửa mặt, trút hết nỗi đau khổ, oán hận trong lòng lên người hắn. Hắn chưa từng cảm nhận được sự ấm áp của gia đình, chỉ nhớ khoảnh khắc cuối cùng của cuộc đời, là mẹ như phát điên, châm lửa đốt nhà.

Ngọn lửa lớn thiêu rụi tất cả, cơn đau rát bỏng, nghẹt thở trong lồng ngực, đối với hắn, là một loại giải thoát.

Có lẽ ông trời thương xót, để hắn được trùng sinh thành một đứa trẻ sơ sinh, được cảm nhận hơi ấm của gia đình.

Hắn có một người mẹ yêu thương hắn, hết lòng vì hắn.

Chỉ tiếc, tình yêu ấy quá ngắn ngủi...

Nữ tử nhẹ giọng nói: "Mẹ biết, mẹ vẫn luôn biết."

Sự thật là, tàn niệm ý thức của nàng vẫn luôn tồn tại trong Tiên Thiên Nhất Khí, chứng kiến sự trưởng thành của Tần Phong.

Nàng vui mừng khi thấy Tần Phong ngày càng cường đại, được người người kính trọng.

Nàng tiếc nuối vì không thể trực tiếp có mặt trong ngày Tần Phong thành hôn.

Nàng bồn chồn lo lắng khi Tần Phong gặp nguy hiểm, suýt mất mạng.

Nàng kích động khi Tần Phong hóa hiểm thành an, thực lực càng tiến thêm một bậc.

Cho dù trong cuộc đời của Tần Phong, không có bóng dáng của nàng.

Nhưng tình yêu của nàng dành cho Tần Phong, chưa từng phai nhạt.

Khoảnh khắc mẹ con đoàn tụ này đối với nàng, là ân huệ quý giá nhất trên đời.

Nàng muốn lưu giữ khoảnh khắc này mãi mãi, nhưng cũng biết, mình nên rời đi.

"Con yêu của mẹ, hãy trở về đi, người con yêu thương sâu đậm, người yêu thương con sâu đậm, họ đều cần con."

Lời nói nhẹ nhàng, cùng với hư ảnh của nữ tử nhạt nhòa tan biến.

Tần Phong cố gắng đưa tay muốn nắm lấy thứ gì đó, nhưng chỉ có thể nắm được một mảnh hư vô. Tuy nhiên, hắn lại phát hiện lòng bàn tay và lồng ngực đều ấm áp.

Tiếng phật âm vang lên, một vị thánh tăng không nhìn rõ mặt mũi xuất hiện.

"Được mất chưa chắc đã viên mãn, cầu mà không được chưa chắc đã tiếc nuối."

"Thế sự nhiều khi vì yêu sinh hận, vì hận sinh thù. Thế nhưng, băng giá không thể ngăn dòng nước chảy, cây khô cũng sẽ gặp lại mùa xuân."

"Tần Phong, con đã trải qua muôn hình vạn trạng của cuộc đời, con hiểu hơn người thường. Từng chấp niệm, mới có thể buông bỏ; từng vướng bận, mới có thể không còn vướng bận."

"Dục vọng có lẽ là nghiệp chướng vô tận cản trở con đường phía trước, nhưng vạn vật đều sinh, vốn dĩ mọi chuyện đều do người..."

Tần Phong ngẩng đầu, vô số kiếp người đã trải qua hiện lên trước mắt.

Nguyện lực của chúng sinh, giống như dòng suối đổ vào biển cả, cuồn cuộn chảy vào cơ thể hắn...

Hoàng Tuyền cuồn cuộn, tử khí tràn ngập.

Nghiệp chướng màu đen như rắn quấn lấy Tần Phong, ngày càng dày đặc, Tần Kiến An vẫn luôn canh giữ bên cạnh, chưa từng rời đi.

Bỗng nhiên, hắn nhìn thấy một tia sáng dịu dàng, như vén lá cây, hé lộ một góc của nghiệp chướng màu đen.

Hư ảnh quen thuộc, khiến người ta nhung nhớ, mỉm cười gật đầu với hắn, rồi theo gió bay đi.

"Sao có thể, nàng..." Tần Kiến An mấp máy môi, trong nháy

mắt, khóe mắt đỏ hoe.

"Thì ra là vậy, thì ra nàng vẫn luôn bảo vệ Phong nhi, chưa từng rời đi."

Ầm!

Một luồng thanh quang, xuyên suốt Quỷ Giới.

Dòng Hoàng Tuyền cuồn cuộn như sóng biển động dừng lại, tử khí hắc viêm tan biến như chuột gặp mèo, điên cuồng thối lui.

"Chuyện gì xảy ra vậy?"

"Quỷ Giới dường như đã ổn định!"

"Là luồng sáng kia?"

"Hình như là từ phía Hoàng Tuyền?"

...

Hồng Mông tiên giới, Thành Hoàng gia cùng các vị Thần ma vây quanh Thiên Mệnh Bia, dốc hết sức lực duy trì sự ổn định của Thiên địa.

Thế nhưng khoảnh khắc vầng thái dương kim quang kia xuất hiện, Thiên địa của Tiên Giới như tấm gương vỡ vụn, không thể ngăn cản, không thể đảo ngược.

Tuyệt vọng, sợ hãi, bất lực, những cảm xúc ấy quẩn quanh trong lòng mỗi người.

"Thiên Đế thất bại rồi sao?"

"Mọi thứ sắp kết thúc, chẳng lẽ sự diệt vong của Tam Giới đã được định sẵn?"

Đúng lúc này, một đạo thanh quang từ phía dưới chiếu tới.

Tiên Giới đang lung lay sắp đổ bắt đầu bình phục lại, những vết nứt không gian kia thậm chí còn chậm rãi khôi phục trong ánh mắt kinh ngạc của các Thần ma!

"Chuyện gì thế này?"

"Chẳng lẽ là lực lượng của Thiên Đế?"

"Không, không phải."

"Luồng sáng này, dường như đến từ U Minh Quỷ Giới?"

Thành Hoàng gia như nghĩ tới điều gì, ánh mắt lóe lên tia sáng hưng phấn và hy vọng: "Chẳng lẽ thằng nhóc đó, thành công rồi?"

...

Rầm!

Phụng Thiên Thành chìm trong màn sương trắng, giờ đây chỉ còn lại sự tan hoang.

Mặt đất nhuốm màu đỏ máu, xác người và quái vật nằm la liệt khắp nơi.

Thiên Đế, một thân bạch y nhuốm đỏ máu, Quỷ chủ đã tiêu hao phần lớn lực lượng, khôi phục lại hình dạng của một cô bé.

Trấn Thần Ti Ngự bị chém đứt một nửa thân thể, nội tạng xương cốt lộ ra.

Liễu Kiếm Ly cánh tay trái vặn vẹo như dây thừng, nhưng nàng vẫn kiên quyết che chắn trước Tần Phong, hai mắt yên lặng nhìn chằm chằm Thiên Đạo Bản Nguyên trên không trung.

Phần đầu bị chém đứt của Thiên Đạo Bản Nguyên rơi xuống

giữa không trung, hóa thành một vầng trăng tròn, sau đó chậm rãi bay lên, cùng với vầng thái dương kia đứng trên bầu trời.

Nhật nguyệt đồng thiên, nóng rực và lạnh lẽo luân phiên, ngày và đêm luân chuyển.

Thật sự là thủ đoạn như thần, đây chính là thực lực của kẻ đã sáng tạo ra Tam Giới!

Vết đứt trên đầu Thiên Đạo Bản Nguyên, kiếm khí vẫn đang phát ra tiếng kiếm minh thanh thúy. Hắn chỉ khẽ vung tay, chỉ trong vài khoảnh khắc, phần đầu đã khôi phục như cũ.

Cùng lúc đó, thân thể đầy rẫy thương tích của Hắn cũng lành lặn trở lại.

Mọi người nhìn thấy cảnh này, đều là vẻ mặt không dám tin.

Ban đầu, bọn họ còn hy vọng hóa thành lá chắn cho Liễu Kiếm Ly, dựa vào kiếm đạo pháp tắc của nàng, chậm rãi tiêu hao Thiên Đạo Bản Nguyên, giáng cho đối phương vết thương trí mạng khó có thể khôi phục.

Nhưng tại sao, kiếm khí trước đó còn lợi hại, bây giờ lại không còn tác dụng?

Thiên Đạo Bản Nguyên đáp xuống Tần phủ, thân thể nhẹ nhàng như không.

Hắn đứng trên đỉnh đầu Liễu Kiếm Ly, dáng vẻ bễ nghễ chúng sinh, thản nhiên lên tiếng: "Thì ra kiếm đạo pháp tắc ngươi lĩnh ngộ không phải xuất phát từ Tam Giới, cũng không phải do bản thân ngươi vận động.

Đó là kiếm của người thủ hộ, chỉ vì bảo vệ người trong tim ngươi."

Hắn liếc mắt nhìn nhục thân của Tần Phong, thần sắc lạnh lùng, mang theo vẻ khinh thường và chán ghét: "Loại tình cảm vô vị này trói buộc ngươi, từ thuở hồng hoang khai thiên lập địa, vạn năm qua vẫn không thay đổi, chẳng có chút tiến bộ nào.

Dục vọng vô cùng vô tận, xấu xí tột cùng, cuối cùng hóa thành nghiệp chướng vô phương giải thoát, cản trở Tam Giới, làm ô uế Thiên địa do ta tạo ra."

"Ta đã cho các ngươi rất nhiều cơ hội, nhưng mỗi lần, các ngươi chỉ khiến ta thất vọng."

"Bây giờ, ta không muốn chờ đợi nữa."

Hắn giơ tay phải lên, mặt trời và mặt trăng trên bầu trời hợp nhất, hóa thành tinh thần màu đỏ bao phủ cả bầu trời.

Tinh thần mở mắt, ánh mắt phẫn nộ nhìn xuống Tam Giới, nhìn xuống chúng sinh.

Uy áp khủng bố đó khiến người ta tuyệt vọng!

"Sao có thể... như vậy?" Tất cả mọi người đều trợn mắt há hốc mồm, cảm giác bất lực dâng lên trong lòng.

Những gì họ chứng kiến trước đó, hóa ra vẫn chưa phải là thực lực thật sự của đối phương!

Ba người Thiên Đế đã trọng thương, những người còn lại căn bản không thể can thiệp vào trận chiến cấp bậc này.

Không gian của Tam Giới như đậu hũ, dưới con mắt đỏ rực kia, sụp đổ tan rã!

Liễu Kiếm Ly chịu đựng áp lực nặng nề, vẫn luôn chắn trước Tần Phong, không lùi bước, cho dù xương cốt vỡ vụn, cho dù da tróc thịt bong, máu thịt be bét!

"Chống cự vô ích, tình cảm nhàm chán."

"Kẻ ngươi liều mạng muốn bảo vệ, khi ngươi cần nhất, lại đang ở đâu?"

"Hủy diệt, cùng với cả Tam Giới."

"Dơ bẩn, nên biến mất trong dòng chảy lịch sử."

Lời nói của hắn chính là phán quyết cuối cùng, quả cầu ánh sáng đỏ như tinh thần rơi xuống, nhắm thẳng vào Tần phủ!

Liễu Kiếm Ly dưới áp lực nặng nề dùng trường kiếm chống đỡ thân thể, trong miệng phát ra tiếng gầm rú gần như tuyệt vọng.

Nàng muốn giơ trường kiếm lên, nhưng hai thanh thần kiếm dưới áp lực nặng nề vỡ vụn thành bột mịn!

Cảm giác bất lực trào lên trong lòng, thân thể nàng hơi ngửa ra sau, cho dù là chết, nàng cũng muốn được ở gần người mình yêu thương hơn một chút.

Nhưng đúng lúc này, một đạo thanh khí không biết từ đâu lướt đến, dễ dàng xuyên thủng quả cầu ánh sáng màu đỏ!

Thiên địa đột nhiên sáng bừng, dường như chỉ còn lại một màu sắc!

Một cái ôm ấm áp, nhẹ nhàng vây lấy Liễu Kiếm Ly, giọng nói quen thuộc vang lên bên tai nàng.

"Nương tử, nàng vất vả rồi."

"Việc tiếp theo, để phu quân lo liệu."

Chương 876: Trận chiến không lối thoát

Âm thanh không lớn, nhưng lại như tiếng sấm, vang vọng bên tai Liễu Kiếm Ly.

Nàng run rẩy nghiêng đầu nhìn lại, gương mặt quen thuộc, ngày đêm mong nhớ hiện rõ trong mắt.

Tần Phong mỉm cười dịu dàng, toàn thân tỏa ra ánh sáng trong trẻo. Ánh sáng ấy không chói chang như ánh mặt trời, cũng không lạnh lẽo như ánh trăng.

Nó ấm áp như gió xuân, râm ran như tiếng ve mùa hè, khiến người ta dễ chịu ấm lòng.

Thân thể gầy gò ốm yếu, dưới lớp thanh quang bao bọc, dần trở nên đầy đặn, tràn đầy sức sống.

Trong đôi mắt đen láy ấy, ánh nhìn sâu thẳm và từng trải, như thể chứa đựng bao cay đắng, bao kinh nghiệm của một người đã trải qua bao thăng trầm.

Nàng từng nhìn thấy ánh mắt tương tự trong mắt Thiên Giám Quốc Sư.

"Phu quân, chàng đã trở lại." Giọng nói nghẹn ngào, Liễu Kiếm Ly rưng rưng nước mắt, nhưng vẫn nở nụ cười.

Tần Phong khẽ gật đầu, tay phải vung lên, Lôi điện trị liệu màu xanh lá cây xẹt qua Thương khung, từng tia sấm sét như mưa xuân rơi xuống.

Mọi người trong Phụng Thiên Thành kinh ngạc phát hiện vết thương trên người mình đang nhanh chóng hồi phục với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy. Thậm chí, một số người đang hấp hối cũng đã hồi phục sinh khí.

Hồ quang điện xẹt qua thân thể Liễu Kiếm Ly, cánh tay bị vặn vẹo như dây thừng đã trở lại bình thường, vết thương biến mất không còn dấu vết.

Thương Phi Lan và Nhã An, vốn đang bị thương nặng hôn mê, cũng từ từ tỉnh lại. Khi nhìn thấy bóng lưng Tần Phong, cả hai không khỏi bật khóc gọi một tiếng "Phu quân."

Tần Phong quay đầu lại, nhìn an ủi hai người. Sau đó, anh đứng dậy ngẩng đầu, ánh mắt xuyên qua ánh sáng đỏ thẫm của Tinh Thần, giao nhau với Thiên Đạo Bản Nguyên đang ở giữa không trung.

Thần sắc của Thiên Đạo Bản Nguyên thoáng hiện một tia ngưng trọng, sau đó nhanh chóng thu liễm lại.

"Không ngờ, sau khi chứng kiến sự xấu xa tham lam của loài người, ngươi vẫn giữ được bản tâm."

"Nhưng ngươi đừng tưởng rằng, bước vào Nhất phẩm, là có thể đấu với ta?"

Tần Phong không đáp, chỉ thản nhiên hỏi: "Chuyện của mẫu thân ta năm đó, có phải là do ngươi ra tay?"

Thiên Đạo Bản Nguyên nghe vậy, thản nhiên đáp: "Cũng không tính là quá ngu ngốc, tồn tại chứng kiến Thiên địa khai sinh, chỉ cần một mình ta là đủ, không cần Tiên Thiên Nhất Khí.

Biến cố ngoài ý muốn, nên bị diệt trừ từ trong trứng nước."

Thần ma xâm lược Phụng Thiên Thành năm đó, chính là do

Thiên Đạo Bản Nguyên sắp đặt.

Mà Thiên Giám Quốc Sư và Trấn Thần Ti Ngự không ra tay ngăn cản ngay lập tức, cũng là bởi vì Thiên Đạo Bản Nguyên đã hao phí lực lượng, cố gắng phá vỡ phong ấn của Cửu Trọng Ngục, thu hút sự chú ý của hai người!

Tần Phong nhận được câu trả lời, ngực phập phồng một chút, rồi lại nhanh chóng khôi phục lại bình tĩnh, sau đó gằn từng chữ một: "Ngươi, đáng chết."

"Chỉ bằng ngươi?" Thiên Đạo Bản Nguyên trầm giọng: "Vốn định để thân thể của ngươi dung hợp với ta, trường sinh bất lão, tái tạo Tam Giới.

Bây giờ xem ra, cũng không cần thiết."

Dứt lời, nó đưa tay phải xuống, trong đôi mắt to lớn của Tinh Thần, tia sáng màu đỏ thẫm ngưng tụ, làm chấn động Tam Giới, bóp méo không gian.

Cỗ dao động mạnh mẽ vô song ấy khiến người ta lạnh sống lưng, khiến vạn vật run sợ.

Đó là một chiêu thức còn đáng sợ hơn cả lần trước!

Nhưng đối mặt với uy hiếp như vậy, Tần Phong lại tỏ ra vô cùng bình tĩnh, từng bước tiến lên, như đi trên mặt đất bằng phẳng.

Xích Kỳ hiện ra bên cạnh, dáng vẻ trở nên vạm vỡ hơn rất nhiều, thần sắc dữ tợn, đôi mắt đỏ rực, nhìn chằm chằm Thiên Đạo Bản Nguyên.

Lôi đình màu đỏ rực rỡ không phân biệt rơi xuống, rồi lại hội tụ vào Lôi Trì khi chạm vào Phụng Thiên Thành trên không trung.

Tiếng hồ quang điện tí tách vang lên không dứt bên tai.

Lôi đình tích tụ, uy thế ngày càng mãnh liệt.

Tần Phong mỗi bước đi, khí thế toàn thân lại càng thêm mạnh mẽ.

Cả hai bên đều đang ấp ủ sát chiêu mạnh mẽ, cuối cùng bùng nổ trong tiếng "Diệt" hờ hững của Thiên Đạo Bản Nguyên.

Tia sáng đỏ thẫm bất ngờ lao xuống, xé toạc bầu trời.

Tần Phong giơ tay phải lên, bạch quang chui vào Lôi Trì, như tiếng kèn hiệu lệnh xuất quân.

Ầm!

Lôi long đỏ khổng lồ với khí thế hùng tráng, hung hãn lao về phía tia sáng đỏ thẫm.

Khoảnh khắc hai bên va chạm, trời đất biến sắc, vạn vật im lặng.

Mọi người trong Phụng Thiên Thành như hóa đá, không thể cảm nhận được bất cứ điều gì.

Đây là một cuộc đối đầu khủng khiếp, vượt xa sức tưởng tượng của họ!

Thiên Đạo Bản Nguyên lạnh lùng nói: "Chống cự vô ích, ngươi mới chỉ bước vào Nhất phẩm cảnh giới, làm sao có thể chống lại ta..."

Lời còn chưa dứt, âm thanh đột nhiên im bặt.

Thiên Đạo Bản Nguyên trợn tròn mắt, nhìn chằm chằm bóng người trước mặt với vẻ khó tin.

Tóc dài bay múa, áo đen tung bay, gương mặt tuấn lãng không chút gợn sóng. Hắn đã đến trước mặt từ lúc nào? Bàn tay phải áp vào mặt, lực đạo cực lớn ập đến trong nháy mắt. Thiên Đạo Bản Nguyên thậm chí còn chưa kịp phản ứng, thân thể đã rơi xuống như thiên thạch. Mặt đất Phụng Thiên Thành nứt toác, Tinh Thần màu đỏ thẫm lơ lửng trên không trung che khuất bầu trời.

Diệt Sinh Lôi Long của Xích Kỳ gầm rú một tiếng, âm thanh xuyên thủng cả Tinh Thần.

Một điểm đen xuất hiện, nuốt chửng mọi thứ xung quanh như hố đen.

Bóng tối vô tận bao trùm, Thiên địa chìm vào màn đêm, dải ngân hà như bị khuyết đi một góc!

Tần Phong lơ lửng giữa không trung, nhìn xuống trung tâm mặt đất sụp đổ, cao ngạo nói: "Đứng lên đi, kẻ tự xưng là thần minh chi phối vạn vật như ngươi, chẳng lẽ chỉ có chút thực lực ấy thôi sao?"

Bùm!

Hư không vỡ vụn từng tấc, Thiên Đạo Bản Nguyên hiện ra, trên mặt lộ vẻ tức giận hiếm thấy.

Khuôn mặt nó giống như mặt nạ gốm sứ, nứt ra từng đường, bên trong luân chuyển khí trắng đen, cản trở việc khôi phục dung nhan.

Âm Dương sinh Lưỡng Nghi, Lưỡng Nghi sinh Tứ Tượng, Tứ Tượng sinh Bát Quái.

Âm Dương Đạo Tắc có thể nói là nguồn gốc của vạn vật, cũng là tồn tại sinh ra cùng Thiên địa, không phải do Thiên Đạo Bản Nguyên tạo ra, nên mới có thể tạo thành tổn thương không thể phục hồi cho nó!

"Rất tốt!" Giọng nói lạnh lùng của Thiên Đạo Bản Nguyên mang theo sát khí nồng nặc.

Làm sao nó có thể bị một con kiến hôi hèn mọn như vậy làm nhục?!

Nó giơ tay chỉ lên trời, chỉ trong chốc lát, mười sáu mặt trời màu đỏ rực xuất hiện, mang theo ánh sáng đỏ rực.

Mọi người kinh ngạc, nhìn kỹ lại, không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

Đó nào phải là mặt trời?

Rõ ràng là con ngươi của tám con rắn khổng lồ tám đầu!

Tám con rắn uốn éo, thân ảnh như ẩn hiện trong Tinh Thần, thè lưỡi, nhìn xuống chúng sinh Tam Giới.

Một mắt ban ngày ban đêm, một mắt lửa nóng băng giá, một mắt sinh tử luân hồi, một mắt Âm Dương đảo ngược!

Nó dường như đã tập hợp tất cả lực lượng của quy tắc khủng bố Tam Giới, khiến người ta vừa nhìn đã sợ hãi, tuyệt vọng.

Tam Giới vốn đã ngừng sụp đổ, nay lại bắt đầu sụp đổ, giống như tòa tháp bài bị lật một góc, dẫn đến phản ứng dây chuyền.

Bắt đầu từ Tứ Vực Cực cảnh của Nhân Gian, màu đen hư vô không ngừng lan rộng, Thiên địa không ngừng bị ăn mòn!

Tần Phong cảm nhận được tất cả những điều này, không khỏi cau mày.

Thiên Đạo Bản Nguyên lạnh lùng nói: "Kiến càng lay cây, tự bất lượng lực, hôm nay, Tam Giới tái tạo!"

Tần Phong thở ra một hơi, chậm rãi mở miệng: "Mở giới vực!"

Dứt lời, lấy hắn làm trung tâm, vòng sáng thanh quang lan ra xung quanh trong nháy mắt.

Mười trượng, trăm trượng, ngàn trượng...

Không có điểm dừng, lan rộng vô tận.

Giới Vực này bài xích vạn vật bên ngoài, lại bao phủ Tam Giới trong đó, bao gồm cả Thiên Đạo Bản Nguyên và tám con rắn khổng lồ!

Chiến trường vốn nên liên lụy đến Tam Giới, trong nháy mắt đã biến thành cuộc đối đầu giữa Thiên Đạo Bản Nguyên và Tần Phong!

Thủ đoạn cường đại như vậy dường như đã vượt quá nhận thức của Thiên Đạo Bản Nguyên, nó nhìn Tần Phong với ánh mắt kinh ngạc và nghi hoặc.

"Ngươi rõ ràng chỉ mới bước vào Nhất phẩm cảnh giới, tại sao lại có thực lực mạnh mẽ như vậy?"

Tần Phong không trả lời, tay phải khẽ vung lên, tám cái đầu rắn khổng lồ rơi xuống như sao băng.

Máu tươi như mưa to trút xuống, nhuộm đỏ trời đất.

Tiếp theo là cái thứ hai, cái thứ ba...

Tiếng kêu thảm thiết vang vọng trời đất!

Thiên Đạo Bản Nguyên đương nhiên sẽ không ngồi yên chờ chết, kẻ có thể tạo ra Tam Giới, làm sao có thể tầm thường được?

Nó dẫn dắt lực lượng Tam Giới, kết hợp sức mạnh của tám con rắn khổng lồ, phong tỏa không gian, đảo ngược thời gian.

Hai người giao chiến trong Giới Vực, mỗi lần giao thủ đều hủy

thiên diệt địa.

Nhờ nguyện lực cường đại của chúng sinh, Tần Phong ban đầu chiếm thế thượng phong, chém rụng hết đầu của tám con rắn khổng lồ.

Tuy nhiên, theo thời gian, Thiên Đạo Bản Nguyên sở hữu cơ hội và sức mạnh vô tận, dần chiếm ưu thế.

Xích Kỳ bị xé nát nửa người, lực lượng chữa trị của Bạch Tô cũng dần cạn kiệt vì tiêu hao liên tục.

Y phục của Tần Phong nhuốm đỏ máu, máu trên trán nhỏ giọt, khiến hắn trông vô cùng chật vật.

Thái độ của Thiên Đạo Bản Nguyên cũng không còn ung dung như trước. Bị Âm Dương Đạo Tắc ăn mòn, vết thương không thể nhanh chóng hồi phục, khiến toàn thân nó trông như đồ gốm sứ bị vỡ.

Nhưng chỉ cần tiếp tục chiến đấu, khi nào Tần Phong kiệt sức, chính là lúc hắn chết!

Bên ngoài Giới Vực, mọi người nhìn thấy cảnh tượng này, ai nấy đều lo lắng.

Quỷ chủ hiếu kỳ hỏi: "Tên nhóc đó tại sao vẫn luôn không sử dụng Tiên Thiên Nhất Khí? Với thực lực hiện tại của hắn, dựa vào Tiên Thiên Nhất Khí, rõ ràng có thể tái tạo lại cơ thể!"

Thiên Đế nhìn thấy vẻ mặt đấu tranh của Tần Phong, dường như đã hiểu ra điều gì: "Bởi vì tên nhóc đó hiểu, Tam Giới này dựa vào Thiên Đạo Bản Nguyên mà sinh ra, nếu kẻ sau chết, Tam Giới này cũng sẽ theo đó mà diệt vong."

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều kinh hãi.

Như vậy, chẳng phải là không có cách nào giải quyết sao?

"Chẳng lẽ Tam Giới diệt vong đã không thể tránh khỏi?" Sắc mặt của mỗi người đều vô cùng khó coi.

"Trừ phi..." Thiên Đế lẩm bẩm: "Có người có thể giống như Thiên Đạo Bản Nguyên lúc trước, dùng sức mạnh của bản thân, tái tạo Tam Giới."

Chương 877: Tái tạo Tam Giới

Theo thời gian, những vết thương trên người Tần Phong ngày càng nhiều, Bạch Tô điên cuồng vận chuyển Lôi Điện Trị Dũ, nhưng vẫn không thể chữa lành vết thương ngay lập tức.

Thiên Đạo Bản Nguyên nhìn ra sự lo lắng của Bạch Tô, không khỏi cười lạnh: “Tam Giới này vốn là do ta sáng tạo ra, tự nhiên cũng nên do ta hủy diệt.

Những dục vọng dơ bẩn, những cuộc chiến tranh vô tận, sẽ kết thúc vào ngày hôm nay."

Dứt lời, thân thể tàn phế của bát đầu xà dần mờ nhạt, thay vào đó là một pho tượng Kim Cương Nộ Mục khổng lồ.

Ba đầu sáu tay, tóc dựng ngược, mỗi tay đều cầm một món pháp khí.

Thiên Đạo Bản Nguyên hai tay khép lại, Kim Cương Nộ Mục lập tức cắm sáu món pháp khí xuống.

Pháp khí xuyên thủng không gian, hai cái đóng vào Quỷ Giới, hai cái đóng vào Tiên Giới, hai cái cuối cùng đóng vào Nhân Gian.

Giống như lửa dữ thiêu đun nước sôi, nhiệt độ Tam Giới trong nháy mắt tăng vọt.

Nếu không có Giới Vực của Tần Phong che chở, vạn vật sẽ bị tan chảy trong chớp mắt!

Xích Kỳ và Tần Phong trực tiếp hứng chịu luồng nhiệt nóng này, thân thể đỏ bừng, hơi nóng bốc lên như mây mù.

Tần Phong hiểu rằng, nếu tiếp tục chần chừ, hắn sẽ mất đi cơ hội cuối cùng.

Ngay lúc này, trong đầu hắn vang lên một giọng nói già nua:

“Dùng Hiên Viên Trảm Thần Kiếm chặt đứt liên hệ giữa Thiên Đạo Bản Nguyên và Tam Giới, dùng Tiên Thiên Nhất Khí tiêu diệt sinh cơ của nó, dùng Kỳ Môn Bát Quái Ngọc và Tu Di Sơn làm nền móng, dùng nhục thân và thần hồn của ngươi để tái tạo Tam Giới!”

“Đây là...” Tần Phong lộ ra vẻ kinh ngạc, giọng nói này rõ ràng là của sư phụ!

Không, không đúng, lão sư đã chết, đây là giọng nói của kẻ mạo danh.

Trên đỉnh Đăng Thiên Lâu, lão giả tóc bạc truyền âm. Minh Hoàng trong Ngự Thư Phòng nghe vậy, cố gắng đứng dậy, sau đó đưa tay cầm lấy thần kiếm cắm trên mặt đất.

Thái tử thấy vậy, vội vàng nói: “Phụ hoàng, với thân thể hiện tại của người, nếu vung thần kiếm một lần nữa, chắc chắn sẽ chết. Một kiếm tiếp đây, hãy để con thay người!”

Minh Hoàng nghiêng đầu nhìn sang, ánh mắt lộ vẻ hài lòng.

Ông đặt tay lên vai Thái tử, thở hổn hển nói: “Giang sơn Đại Càn vẫn cần một vị đế vương anh minh trấn giữ. Giao giang sơn vào tay con, trẫm rất yên tâm.”

Con không cần phải nói nữa, thân thể của trẫm đã cạn kiệt sức lực, chi bằng buông xuôi.

Không bằng vì thiên hạ này, vì hậu thế của con, cống hiến chút sức lực cuối cùng."

Dứt lời, trên Du Long Điện Bàn Long Trụ, Cửu Điều Kim Long bay thẳng lên trời, sau đó lại hung hăng lao về phía Minh Hoàng, nhập vào cơ thể ông.

Sắc mặt Minh Hoàng như hồi quang phản chiếu, trở nên hồng hào.

Cơ thể ông không còn còng lưng, bàn tay cầm thần kiếm càng thêm vững chắc.

Ông dường như nhìn thấy ảo ảnh của các đời đế vương hiện ra, kiên định đứng sau lưng, cùng ông nắm lấy chuôi kiếm.

Keng!

Hiên Viên Trảm Thần Kiếm chém thẳng lên trời, xuyên qua không gian, trực tiếp xuất hiện trước mặt Thiên Đạo Bản Nguyên, chém nó thành hai nửa!

Biến cố xảy ra quá nhanh, Thiên Đạo Bản Nguyên thậm chí còn chưa kịp phản ứng.

Nó kinh hãi phát hiện khí cơ vô tận mà Tam Giới ban cho đã bị cắt đứt liên lạc, cảm giác sức mạnh tràn đầy toàn thân đã biến mất hoàn toàn!

“Tên Nhân Gian Đế Hoàng đáng chết!!!” Thiên Đạo Bản Nguyên gầm lên.

Cùng lúc đó, Minh Hoàng hạ kiếm xuống, hai tay chống chuôi kiếm cắm xuống đất, chống đỡ cơ thể.

Thái tử và Lý công công dường như phát hiện ra điều gì đó, hai mắt đỏ hoe, run rẩy bước đến trước mặt ông.

Minh Hoàng nhắm mắt lại, trên mặt mang theo nụ cười, hơi thở hoàn toàn biến mất...

Tần Phong dùng thần thông nhìn thấy cảnh tượng này, trong lòng cảm thấy vô cùng phức tạp, hắn lại nhìn về phía Thiên Đạo Bản Nguyên, sát ý trong mắt gần như hóa thành thực chất.

Thiên Đạo Bản Nguyên thấy vậy, sợ hãi lùi lại một bước. Mất đi nguồn sức mạnh của Tam Giới, nó sẽ không còn bất tử bất diệt nữa!

Nhưng là kẻ sáng tạo ra vạn vật, nó lại vô cùng phẫn nộ vì bước lùi này!

Làm sao nó có thể bị một con kiến hèn mọn dọa lui?

Theo một tiếng gầm giận dữ, sáu bàn tay khổng lồ của Kim Cương Nộ Mục đột nhiên giáng xuống từ Tinh Thần Đại Hải.

Như thiên thạch rơi xuống, xé toạc cả bầu trời.

Tần Phong không để ý, Xích Kỳ cảm nhận được tâm ý của chủ nhân, ngửa mặt lên trời gầm rú. Lôi đình màu đỏ từ bốn phía cuồn cuộn hội tụ, khiến thân thể nó không ngừng biến lớn, cuối cùng hóa thành Lôi Long che khuất cả bầu trời, lao về phía Kim Cương Nộ Mục. Trong nháy mắt, trời đất u ám.

Tần Phong và Thiên Đạo Bản Nguyên nhìn nhau từ xa, Thiên Đạo Bản Nguyên liếc nhìn sâu vào đôi mắt đen láy của Tần Phong, một cảm giác nguy cơ dâng lên trong lòng. Đó là thứ mà nó chưa từng trải qua, hơi thở của cái chết!

Đó là Tiên Thiên Nhất Khí!

Nó định dùng Thiên Mệnh Đạo Tắc để quan sát vận mệnh tương lai, nhưng tương lai vốn dĩ rõ ràng, giờ lại tối đen như mực.

Điều này chỉ có thể chứng minh một điều, tương lai của nó đã bị tước đoạt!

“Sao có thể như vậy?!”

Trong lúc kinh hãi, nó bỗng nhiên phát hiện, Tần Phong chỉ trong nháy mắt đã đến trước mặt nó.

Đối phương chậm rãi giơ ngón trỏ tay phải lên, thanh quang ngưng tụ, bạch quang thánh khiết chói mắt sáng lên.

Tiên Thiên Nhất Khí kia như đạo văn màu đen di động, từ trong mắt trượt xuống má, men theo cánh tay không ngừng hội tụ vào đầu ngón trỏ tay phải.

Thiên Đạo Bản Nguyên thấy vậy, muốn bỏ chạy, nhưng thân thể nó bị một cỗ lực lượng cường đại nào đó giữ chặt giữa hư không.

Nó nghiêng đầu nhìn lại, vô số hồn phách hiện ra, giống như xiềng xích, trói chặt nó, không thể động đậy dù chỉ một chút.

Ngược lại, Tần Phong, lực lượng hội tụ trên đầu ngón tay kia, dường như đã được nén đến cực hạn.

“Không, ngươi không thể giết ta, nếu không Tam Giới nhất định sẽ sụp đổ!” Thiên Đạo Bản Nguyên mất đi sự ung dung trước đó, gào thét.

Nhưng Tần Phong vẫn thờ ơ đáp lại.

Thấy vậy, thân thể Thiên Đạo Bản Nguyên đột nhiên tối đi một phần.

Trên ngực nó xuất hiện hình ảnh phản chiếu của thế giới quái vật, một cánh tay dữ tợn thò ra, móng vuốt sắc bén đâm thẳng vào bụng Tần Phong!

Nó muốn cắt đứt chiêu thức của Tần Phong!

Tần Phong phun ra một ngụm máu tươi, động tác trên ngón

tay vẫn không ngừng.

Cơn đau dữ dội ở bụng xé xé dây thần kinh của hắn, nhưng hắn hiểu rằng, cơ hội chỉ có một lần này.

Gần một chút nữa.

Gần một chút nữa thôi...

Máu tươi màu đỏ sẫm từ khóe miệng nhỏ xuống, lực lượng ngưng tụ trên đầu ngón tay kia đã đạt đến mức độ khủng khiếp!

“Dừng tay, dừng tay!!!” Thiên Đạo Bản Nguyên gào thét dữ tợn, cánh tay thò ra khuấy đảo nội tạng hắn!

Tần Phong lập tức hạ tay phải xuống.

Ngay lúc này, một bóng người hư ảo xuất hiện bên cạnh hắn, nhẹ nhàng đỡ lấy tay phải.

Tần Phong nghiêng đầu nhìn lại, là mẫu thân của hắn!

Tiếp đó, từng bóng người hư ảo lần lượt xuất hiện, hóa thành sức mạnh của Tần Phong, vững vàng nâng đỡ cánh tay phải của hắn.

Khi ánh sáng cuối cùng bị nén lại thành một điểm, sát chiêu của Tần Phong đã sẵn sàng.

Hắn thốt ra từng chữ rõ ràng: “Chư Tinh Thần Dẫn.”

Một tia hắc quang lóe lên, xuyên thủng Thiên Đạo Bản Nguyên, xuyên qua cả Tam Giới!

Kim Cương Nộ Mục khổng lồ sụp đổ, thân thể của Thiên Đạo Bản Nguyên cũng bắt đầu vỡ vụn.

Nó cúi đầu nhìn xuống, vẻ mặt ngơ ngác không thể tin nổi.

Tiếp đó chỉ nghe thấy một tiếng ầm vang, nó hóa thành tro bụi tiêu tán.

Nhưng cùng lúc đó, thiên địa của Tam Giới cũng bắt đầu rung chuyển, hủy diệt với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, không ngừng nuốt chửng thiên địa!

Chúng sinh Tam Giới nhìn thấy cảnh tượng đáng sợ như ngày tận thế, trong lòng chỉ còn lại một cảm giác tuyệt vọng.

Tần Phong hít sâu một hơi, nhớ lại lời nói trong đầu, lấy Kỳ Môn Bát Quái Ngọc và Tu Di Sơn trong lòng ra.

Văn khí màu trắng và Phật quang màu vàng chiếu rọi lẫn nhau, sau đó hóa thành một trận pháp khổng lồ, với tốc độ chóng mặt khuếch tán ra, cho đến khi bao phủ toàn bộ Tam Giới.

Phía sau vạn vật, hư ảnh của Phật quang hiện ra, mở miệng nói: “Trận pháp tái tạo Tam Giới đã được dựng lên, nhưng cần có nhục thân và thần hồn của thí chủ làm trận cơ mới có thể tái tạo Tam Giới.

Đến lúc đó, thí chủ sẽ biến mất khỏi Tam Giới, ngươi đã suy nghĩ kỹ chưa?”

Hình ảnh đó đồng thời xuất hiện trên bầu trời Tam Giới, giọng nói không lớn, nhưng lại như vang vọng bên tai chúng sinh.

Tần Phong quay đầu lại, ánh mắt xuyên qua tầng tầng không gian, sau đó mỉm cười nhạt.

Hắn dang rộng vòng tay, nhục thân và thần hồn được thanh quang bao phủ, rồi hoàn toàn dung nhập vào trận pháp.

Ánh sáng vàng trắng trên trận pháp tỏa sáng rực rỡ, sự sụp đổ của Tam Giới lập tức dừng lại.

Ngay cả dưới ánh sáng bao phủ đó, hư không vỡ vụn cũng đang nhanh chóng khôi phục với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Tuy nhiên, bóng dáng của Tần Phong đã không còn nhìn thấy nữa...

Liễu Kiếm Ly chứng kiến cảnh tượng này, quỳ sụp xuống đất, nỗi đau buồn khôn tả tràn ngập trong lòng, nàng nhắm mắt lại, ngất đi.

Những người quen biết Tần Phong, ai nấy đều đau lòng tột cùng.

Chương 878: Đại Kết Cục, Lòng Son Của Ta Với Các Nàng, Nhật Nguyệt Có Thể Biết!

Trận đại chiến kinh thiên động địa cuối cùng cũng hạ màn. Mất đi sự che chở của Thiên Đạo Bản Nguyên, lũ quái vật bất tử bất diệt bị tiêu diệt dưới sự hợp lực của Tam Giới.

Thiên địa sụp đổ khôi phục lại ánh sáng ban ngày vốn có. Trận pháp ánh sáng vàng trắng xen kẽ kia, cũng đang tỏa sáng rực rỡ dưới bầu trời.

Nhưng bóng dáng áo đen kia, lại hoàn toàn biến mất không thấy.

Ba năm thời gian trôi qua trong nháy mắt...

Quán trà ven đường, người qua lại tấp nập, bỗng nhiên có một người truyền đến vài tiếng rao.

Người đàn ông trung niên có dáng vẻ bỉ ổi, ở đó kể ra hết câu chuyện kỳ quái này đến câu chuyện kỳ quái khác.

Sau khi trận pháp ánh sáng kia hoàn toàn dung hợp vào Tam Giới, Tam Giới cũng trùng tu lại Thiên địa Đạo tắc vốn có.

Tiên Giới trở thành nơi Vạn Vật đăng tiên, Quỷ Giới trở thành nơi Vạn Vật sinh tử luân hồi, duy chỉ có Nhân Gian, dường như không có gì khác biệt so với trước kia.

Nhưng theo thời gian trôi qua, trận chiến cuối cùng kia lại như bong bóng xà phòng, tan biến trong tâm trí mọi người.

"... Tam Giới trở lại hòa bình, Đại Càn Hoàng Triều cũng bước vào thời kỳ thái bình thịnh thế."

"Tượng của Minh Hoàng được dựng lên trong hoàng cung, chứng kiến cảnh con dân an cư lạc nghiệp."

"Tượng của Văn Đế cũng được đặt ở ngoài cửa Thái Bình Thư Viện, là người được vô số học tử kính ngưỡng."

Hứa Lạc Hiền nói đến đây, uống một ngụm trà Thủy, trong mắt lộ ra vẻ hoài niệm và một chút bi thương.

Có người ở dưới đài hỏi: "Vậy Văn Đế đại nhân rốt cuộc đã đi đâu?"

"Có người nói, hắn ở Tiên Giới trùng kiến Thiên đình."

"Cũng có người nói, hắn đã đến Quỷ Giới tạo ra Âm Tào Địa Phủ."

"Thậm chí có người nói, vì duy trì sự ổn định của Tam Giới, Nhục thân và Thần hồn của hắn đã dung hợp làm một, có thể nói là ở khắp mọi nơi."

"Thật giả khó phân, nhưng ta lại hiểu rõ một điều, hắn vẫn luôn ở đây."

Hứa Lạc Hiền dùng ngón tay chọc mạnh vào ngực mình, anh hùng phải nên được người đời nhớ đến, chẳng phải sao?

Lại có một đứa trẻ con vừa liếm kẹo hồ lô vừa nói không rõ ràng: "Ta không muốn nghe mấy cái này, tiên sinh trước đó nói vị Bạch y Kiếm Tiên kia, sau khi Văn Đế đại nhân chết, nàng ấy đã đi đâu?"

Lời này vừa nói ra, mọi người đều đồng thanh phụ họa.

Hứa Lạc Hiền nghe vậy, thở dài một tiếng nói: "Nàng ấy ở trên

đỉnh Lăng Tiêu Sơn, xây một túp lều nhỏ, cứ như vậy ở đó ba năm rồi."

"Vì sao phải ở nơi đó? Nghe nói nơi đó quanh năm tuyết phủ, lạnh lẽo vô cùng."

"Bởi vì... nơi đó là nơi gần thiên đường nhất."

...

Trên đỉnh Lăng Tiêu Sơn, một nam một nữ hai đứa trẻ đang chạy nhảy trên tuyết. Cậu bé chạy chậm hơn cô bé, bị cô bé từ phía sau hung hăng bổ nhào đè xuống.

Cô bé có vảy bạc ở đuôi lông mày nói một cách giòn tan: "Nhanh, gọi tỷ tỷ!"

Cậu bé ôm đầu, thà chết chứ không chịu khuất phục: "Rõ ràng là mẹ sinh ta ra trước, phải là muội gọi ta là ca ca mới đúng!"

"Tên nhóc này, còn chưa chịu phục sao?!" Cô bé giơ tay phải lên, dưới cổ tay thon thả là điện quấn quanh.

Cậu bé cũng không ngồi chờ chết, làn da toàn thân kim quang dâng trào, rõ ràng là Thần Vũ Kim Cang Bất Hoại chi pháp của võ phu.

Hai người giằng co một hồi, không bao lâu sau, cậu bé bị đánh đến mức liên tục cầu xin tha thứ: "Tỷ tỷ, tỷ tỷ, ta sai rồi!"

Hai đứa trẻ này, chính là Tần Tiêu và Tần Lam.

Thương Phi Lan với dáng vẻ oai phong hiên ngang dẫn theo Nhã An giẫm lên tuyết đi tới, lạnh lùng lên tiếng: "Còn dám càn quấy, dẫn các ngươi đến Lôi Trì!"

Lời này vừa nói ra, hai đứa trẻ lập tức im lặng.

Sau khi đuổi bọn chúng đi, Thương Phi Lan và Nhã An đi về phía đỉnh núi. Từ xa, họ đã nhìn thấy Liễu Kiếm Ly một thân bạch y, dung mạo khuynh thành đang ngẩn người nhìn Thiên Không.

Thấy vậy, hai người không khỏi thở dài một tiếng.

“Kiếm Ly tỷ, tỷ đã ở đây ba năm rồi, cùng chúng ta trở về đi.

Nếu tướng công thật sự trở về, nhất định sẽ lập tức quay về Tần Phủ.”

Một câu nói đã kéo suy nghĩ của Liễu Kiếm Ly trở về hai năm trước, ngày hôm đó trên đỉnh núi có hai vị khách không mời mà đến.

Một người là Táng Thiên Thủ Lĩnh tóc trắng như cước, người còn lại là Trấn Thần Ti Ngự.

Theo lời họ, Nhục thân Thần hồn của Tần Phong dung hợp vào Tam Giới, muốn thoát khỏi ràng buộc, trừ phi có Nhục thân Thần hồn cường đại khác thay thế.

Hai vị lão nhân gia đã hoàn thành tâm nguyện của mình, sẽ lấy Nhục thân Thần hồn của bản thân làm đại giá, giải thoát cho Tần Phong.

Nói xong, hai người liền biến mất tại chỗ.

Mà một phen nói chuyện kia, cũng giống như hòn đá rơi xuống mặt hồ, khiến trái tim đã chết lặng của nàng lại dấy lên gợn sóng.

Liễu Kiếm Ly cụp mắt xuống, nhẹ giọng nói: “Hai người trở về đi, ta muốn ở đây thêm một thời gian nữa.”

Thương Phi Lan và Nhã An nhìn nhau, cuối cùng chỉ biết lắc đầu rời đi.

“Tướng công, thiếp rất nhớ chàng.”

Tiên Cung mây mù lượn lờ, tiên hạc kêu vang.

Một người hỏi: “Chuẩn bị trở về rồi sao?”

“Tam Giới đã ổn định, Thiên địa Đạo tắc của Tiên Giới và Quỷ Giới cũng đã khôi phục như lúc ban đầu, ta cũng nên trở về rồi.” Người đàn ông cười đáp.

“Thật sự không định ở lại sao? Ta đã nói rồi, vị trí giới chủ có thể giao cho ngươi.”

Tần Phong vội vàng xua tay: “Không cần đâu! Quản lý một giới với những chuyện phiền phức đó, vẫn nên giao cho Hiên Nhất tiền bối là ổn thỏa nhất.”

“Ta vẫn muốn cùng các nàng ấy, sống một cuộc sống bình yên.”

Thiên Đế lắc đầu: “Nam nữ yêu đương, so với đại ái của thế gian, thật sự quá mức nhỏ bé.”

Tần Phong không đáp, mà lộ ra vẻ mặt kỳ quái, sau đó không ngừng nháy mắt ra hiệu về phía sau.

“Ngươi làm gì vậy?” Thiên Đế khó hiểu.

Cho đến khi một giọng nữ trong trẻo vang lên: “Vậy ra, đây chính là lý do chàng bỏ mặc ta sao?”

Thiên Đế vội vàng quay người lại, chỉ thấy một nữ tử khuynh quốc khuynh thành, mặc trường bào trắng như ánh trăng, trên đầu là đồ trang sức giống như hai chiếc sừng hươu bảy màu. Đó chính là Thất Thải Giác Bạch Lộc, người đã từng giúp đỡ Tần Phong rất nhiều lần.

Vẻ mặt Thiên Đế thoáng chút ngạc nhiên, hắn vội vàng quay đầu đi, muốn nhờ Tần Phong nói đỡ vài câu.

Nhưng Tần Phong đã biến mất.

“Hắn đi rồi.” Nữ tử cười khẽ.

“Trở về cũng tốt.”

...

Một tháng trôi qua, trên đỉnh Lăng Tiêu Sơn, tuyết rơi lả tả.

Liễu Kiếm Ly xòe lòng bàn tay ra, yên lặng nhìn bông tuyết trên tay, từng chút từng chút tan ra.

Đúng lúc này, phía sau nàng vang lên tiếng bước chân nhẹ nhàng.

“Phi Lan, Nhã An, ta đã nói rồi, đợi thêm một thời gian nữa, sẽ trở về.”

“Không cần đợi nữa.”

Giọng nói quen thuộc vang lên, Liễu Kiếm Ly toàn thân cứng đờ, nàng run rẩy xoay người nhìn lại. Nụ cười khiến nàng ngày đêm mong nhớ in vào mắt, trong nháy mắt, vành mắt nàng đỏ hoe.

“Tướng công.” Liễu Kiếm Ly khẽ gọi, nàng tiến lên vuốt ve khuôn mặt hắn, sợ rằng đây chỉ là một giấc mộng đẹp.

Cho đến khi bàn tay ấm áp của hắn che lên mu bàn tay nàng, nàng mới tin tưởng, tất cả những điều này đều không phải là ảo giác.

Tướng công, thật sự đã trở về rồi!

“Nương tử, nàng vất vả rồi, chúng ta cùng về nhà thôi.”

...

Lại một năm đông lạnh giá, tuyết rơi báo hiệu năm mới an lành.

Tần Phong ở ngoài phòng, hai tay chắp sau lưng, đi qua đi lại, trên mặt đầy vẻ căng thẳng bất an.

Nhị nương thấy vậy, không khỏi trêu chọc: "Đều đã là người làm cha rồi, những chuyện này sớm đã trải qua rồi, sao còn căng thẳng như vậy?"

"Chuyện như vậy, dù có trải qua bao nhiêu lần, cũng đều sẽ căng thẳng."

Tần Tiêu và Tần Lam đang chơi đùa ở ngoài sân.

Không bao lâu sau, Tần Tiêu tò mò hỏi: "Cha, Tam nương sắp sinh rồi sao? Vậy con cũng có thể làm anh trai rồi sao?"

Tần Phong xoa đầu nó cười nói: "Đúng vậy, con muốn có em gái hay là em trai?"

Tần Tiêu nghiêm túc suy nghĩ một lát, nó liếc nhìn Đại nương Nhị nương, lại nhìn Tần Lam tỷ tỷ, ghé sát tai nhỏ giọng nói: "Cha, con muốn có một em trai, con gái hung dữ quá."

Vừa dứt lời, một quả cầu tuyết đột nhiên bay tới.

Chỉ nghe thấy một tiếng "ai da", Tần Tiêu ngã nhào xuống đất, Tần Lam ở phía xa vẫn đang làm động tác ném.

"Dám nói xấu ta và các nương sau lưng, gan ngươi lớn lắm!" Nói xong, Tần Lam xắn tay áo lên, sải bước đi tới.

"Lam Nhi." Tần Phong vừa mở miệng, đã bị Tần Lam cắt ngang: "Cha, cha không sợ con và Đại nương Nhị nương mách lẻo sao?"

Lời nói dừng lại, Tần Phong chuyển lời nói: "Ra tay chú ý

chừng mực một chút...”

Không bao lâu sau, tiếng kêu thảm thiết vang lên, tuyết bay mù mịt.

Đột nhi�ên, trong phòng yên tĩnh, tiếng khóc của trẻ sơ sinh vang lên.

Mọi người trong sân đều nín thở, trái tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Bà đỡ mở cửa phòng, lau mồ hôi trên trán, Tần Phong vội vàng tiến lên hỏi: “Thế nào rồi?”

“Chúc mừng, chúc mừng, là một tiểu công tử!”

Lời này vừa nói ra, trong sân nhất thời im lặng, dường như có thể nghe thấy tiếng kim rơi.

Ánh mắt Lam Ngưng Sương đột nhiên sáng lên!

“Không còn gì khác sao?” Tần Phong nuốt nước miếng nhỏ giọng hỏi, chỉ vì hai ánh mắt kia, khiến da đầu hắn tê dại, sống lưng lạnh toát.

Bà đỡ lập tức lắc đầu, trong lòng còn nghi ngờ, nhà này chẳng lẽ là không thích con trai, vừa rồi Phu nhân sinh xong hài tử, nhìn thấy nam anh nhi, cũng là một mặt phức tạp.

Không bao lâu sau, hai bàn tay thon dài đặt lên vai Tần Phong, giọng nói lạnh nhạt vang lên: “Chàng còn muốn cưới ai nữa?”

Tần Phong vội vàng biện giải: “Lòng ta đối với các nàng, trời đất có thể chứng giám!!!”

Chương 879: Cảm Ngôn Kết Thúc

Độc giả: “Cái loại như ngươi mà cũng bày đặt viết cảm ngôn kết thúc à?”

Tác giả:

Hai tay chống nạnh, mặt đầy kiêu ngạo: “Thế nào?”

Nói thật, ngay từ khi sách mới lên kệ, ta đã nghĩ đến việc viết cảm ngôn kết thúc như thế nào rồi, dù sao ban đầu mở quyển sách này cũng là vì tiền nhuận bút.

Lúc đầu mười vạn chữ, số lượng người thêm vào thư viện chưa đến ba trăm, sau đó mười hai vạn chữ được Thủy T đề cử, loại đề cử nhỏ nhất, sau đó bị cắt.

Ta vẫn luôn cho rằng quyển sách này đang thử thách ở ranh giới thái giám...

Sau đó lên kệ, số lượng người thêm vào thư viện là 600, lượt đặt trước là 400, đối với ta mà nói, hoàn toàn vượt ngoài dự kiến.

Vì chỉ cần bình quân đặt trước đạt 500, ta có thể yên tâm nhận nhuận bút.

Tiếp theo là tổng biên tập Phong Hướng Tiêu đề cử, bình quân đặt trước tăng trưởng ổn định, cuối cùng là được chọn vào danh sách bán chạy, trực tiếp cất cánh.

Về việc này chỉ muốn cảm ơn biên tập viên Qidian đã vớt sách của ta ra ngoài còn cho ta rất nhiều ý kiến quý báu, cũng cảm ơn

các vị độc giả đã đồng hành cùng ta cho đến ngày hôm nay! Mặc dù độc giả bây giờ đã bị ta hành hạ đến mức chẳng còn lại bao nhiêu...

Việc cập nhật gián đoạn trong thời gian dài ở cuối truyện là điều không thể chấp nhận.

Nguyên nhân là do tôi quá bận rộn, không thể viết tiếp, dẫn đến lượng người theo dõi giảm mạnh, tâm lý sụp đổ.

May mắn là cuối cùng tôi đã hoàn thành tác phẩm, coi như lời giải thích với các độc giả.

Ban đầu, tôi định viết quyển sách này theo phong cách "sống nhờ vợ", tức là nam chính không ngừng bồi dưỡng vợ, sau đó hưởng thụ thành quả.

Tuy nhiên, khi viết, tôi lại chuyển sang tuyến truyện sảng văn kinh điển, hơi lệch khỏi chủ đề ban đầu.

Quả nhiên, muốn viết tốt truyện dài, vẫn phải lên dàn ý trước mới được. Rút kinh nghiệm xương máu, quyển sau nhất định phải sửa...

Kết thúc không được hoàn mỹ, nhưng những chi tiết ẩn ý mà ta có thể nghĩ ra, đều đã được lấp đầy.

Kết thúc là happy ending, cuộc sống đã đủ gian nan rồi, nếu đọc tiểu thuyết mà còn buồn phiền thì thật là quá đáng.

Còn việc Nhã An chỉ sinh một đứa con trai, cũng là một chút tưởng niệm dành cho mọi người.

Một nghìn độc giả, một nghìn cách hiểu, những cô em chưa được thu phục, mọi người tự mình tưởng tượng đi, cười ing.

(Lâm Ngưng Sương, Mặc Tam Di, Hữu Tô Thiên Duyệt, Bạch

Vô Song...)

Ban đầu, tôi dự định Lam Ngưng Sương sẽ là nữ chính, bởi vì cô ấy là người đồng hành với nam chính từ thuở nghèo khó, tôi cũng dành cho cô ấy rất nhiều đất diễn. Tuy nhiên, đến giai đoạn giữa và cuối truyện, thực lực của cô ấy hơi yếu so với mạch truyện chính, nên vai trò của cô ấy dần mờ nhạt.

Dù sao, Lam Ngưng Sương vẫn là người vợ đầu tiên của nam chính, tình cảm của họ rất sâu đậm, cô ấy đóng vai trò rất quan trọng trong câu chuyện!

Đây là tiểu thuyết dài đầu tiên của tôi, giờ đã hoàn thành, tôi vẫn còn cảm giác bàng hoàng.

Cảm giác này giống như khi tôi lần đầu đọc "Đấu Phá Thương Khung", sau khi đọc xong, tôi cảm thấy trống rỗng, vừa tiếc nuối, vừa cảm khái.

Tiếp theo, tôi vẫn sẽ tập trung vào đề tài tiên hiệp, tuyến truyện sảng văn nhẹ nhàng.

Có khả năng cao là tôi sẽ lập nick phụ để đăng, nick này hơi bị bại hoại đạo đức rồi.

Biết đâu sau này, các bạn nhìn thấy một tác phẩm hot trong đề tài tiên hiệp, sau khi lần theo manh mối, lại phát hiện là do tôi viết!

Tôi không phải nói bừa đâu, ngày đầu tiên của năm 2024 tôi bị sốt, báo hiệu một năm mới rực rỡ!

Cũng chúc các bạn độc giả, trong năm mới vạn sự như ý, mọi việc thuận lợi!

Vậy thì, giang hồ rộng lớn, hữu duyên gặp lại...